3 1761 04569014 6

PA
441
K6
1901
v.2
c.1
ROBA

UNIVERSITY
OF
TORONTO
LIBRARY

ΜΕΓΑ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Anestes Konstantinides

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

63603
6/2/05.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
1902

ΕΥΝΗΙΚΗΣ LVΣΣΗΣ

ΔΗΣ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΜΕΓΑ

E

E—ἔαρ.

E ε, ἒ ψιλόν, πέμπτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου: ὡς ἀριθμητικὸν ε΄ = πέντε καὶ πέμπτος, ἀλλ' ,ε = 5000. Οἱ ἀρχαῖοι ἐκάλουν τὸ γράμμα τοῦτο **εἶ**, Πλάτ. Κρατ. 426C, 437B, Dawes Misc. Crit. σ. 12 (ὡς ἐκάλουν καὶ τὸ **ο, οὖ**) ἵνα ὡς πάντα τὰ μονοσύλλαβα ὀνόματα τῶν γραμμάτων, **μῦ, πῖ, ῥῶ**, κτλ., ὥσι καὶ ταῦτα μακρά. Ὅτε ἐπὶ ἄρχοντος Εὐκλείδου (403 π. Χ.) οἱ Ἀθηναῖοι παρέλαβον ἐκ τοῦ Σαμιακοῦ ἀλφαβήτου τὸ μακρὸν **ε** (δηλ. Η, η), οἱ γραμματικοὶ ἔδωκαν εἰς τὸ βραχὺ **ε** τὸ ὄνομα **ἒ ψιλόν**, ὅ ἐστιν **ε** ἄνευ τοῦ δασέος, καθότι ἕως τότε τὸ γράμμα τοῦτο ἦτο ἓν ἐκ τῶν σημείων πρὸς παράστασιν τῆς δασείας.

Ἰδιάζουσαι χρήσεις τοῦ **ε**, **1)** ἐκ τῆς ἀνωτέρω παρατηρήσεως φαίνεται ὅτι ἐκ τῶν διπλῶν τύπων **ἑανός εἰανός**, **ἔαρ εἶαρ**, **Ἀλφεὸς Ἀλφειός**, **μέζων μείζων**, **κρέσσων κρείσσων**, οἱ διὰ τοῦ **ει** εἶναι οἱ ἀρχαιότεροι, πρβλ. Κούρτιον σ. 669 ἐν σημειώσει. **2)** τὸ **ε** ἦτο ἐν χρήσει ὡς συλλαβικὴ αὔξησις τῶν ἱστορικῶν χρόνων, ὡς καὶ νῦν. **3)** ἐν πολλοῖς ἀρχαίοις τύποις, ὡς **ἐείκοσι, ἔεδνα, ἐέλδωρ, ἐέλδεται, ἐέλπεται, ἐέρση**, ἔνθα φαίνεται ὡς προθετικόν, πράγματι ἐμφαίνει τὴν ὕπαρξιν τοῦ **F**, ἴδε Κούρτ. σ. 565 κέξ. — Ἐν τοιαύταις περιπτώσεσιν ἔχει πάντοτε ψιλὸν πνεῦμα καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ ἄνευ τοῦ διπλοῦ **ε** λέξις δασύνηται, ὡς **ἕδνα, ἕεδνα**, ἐξαιρέσει τοῦ **ἓε** ἀντὶ τοῦ **ἒ**. **4)** ἐνίοτε παρεντίθεται μεταξὺ δύο συμφώνων, ὡς ἐν ταῖς λέξεσιν **ἄφενος, τέμενος**, Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λέξει **ἄφενος** 2. **5)** ἐνίοτε προτίθεται ὡς εὐφωνικόν, ὡς π. χ. **ἐρωδιός ῥωδιός, ἐρωέω ῥώομαι**. **6)** ἐνίοτε φαίνεται κατέχον τὴν θέσιν τοῦ ἀπολεσθέντος γράμματος **y** (Γερμ. j) Κούρτ. σ. 592. **7)** Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ᾱ, βέρεθρον, ἔρσην, τέσσερες** ἀντὶ **βάραθρον, ἄρσην, τέσσαρες** καὶ ἐν τοῖς συνῃρ. ῥήμασιν εἰς **-άω**, ὡς **ὁρέω, φοιτέω** ἀντὶ **ὁράω, φοιτάω**. **ε** ἀντὶ **α** εὑρηται καὶ ἐν τῷ θέματι **κρατ** τῶν ἐξῆς κυρίων ὀνομάτων ἐν δυσὶν ἐπιγραφαῖς Τεγέας, L. et F. 338, b, c: **Αὐτοκρέτης, Εὐθυκρέτης. Σωκρέτης, Τιμοκρέτης**, τὸ δὲ **Ἀριστοκρέτης** ἐν ἐπιγρ. Κυπρίᾳ ἐν Bezzenberg. Beitr. z. Kunde etc. VI, σ. 152. — Ὁμοία ἐναλλαγὴ καὶ ἐν τῷ θέματι **ἀρετ** ἐν ἐπιγρ. Δηλίᾳ, Ἀθην. τ. Δ, σ 463: ἐρετῆς ἕνεκεν, ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ. ἔκδ. Κουμανούδη, ἀρ. 3037, σῆς δ' ἐρετῆς μνήμην ἔλιπες, αὐτόθι 1648 Κληνερήτη Ἐρεσία· ἐν τῷ **ἀγεθὸς** (= **ἀγαθὸς**) Ἐπιγρ. Ἰδαλίου Κύπρου ἐν Κουρτ. Μελετ. κλπ. τ. 7, σ. 239.

ἒ ἔ, ἢ ἐπαναλαμβανόμενον **ἒ ἔ ἒ ἔ**, ἐπιφώνημα πόνου ἢ θλίψεως, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1114, κτλ. Τὸ ὅτι ἀπαντᾷ πάντοτε διπλοῦν, εἴτε ἄπαξ, εἴτε δίς, εἶναι ἀπόδειξις ὅτι ὁ ὀρθὸς τρόπος τῆς γραφῆς αὐτοῦ εἶναι **ἐέ** (ὡς ἐν τοῖς παλαιοτάτοις χειρογρ., οἷον τῷ Μεδικείῳ τοῦ Αἰσχύλ. καὶ τοῦ Σοφ.), ἢ (ἔνθα τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ ἴαμβον) **ἐή**, ὡς ἐν πολλοῖς χωρίοις τῶν Τραγ., ἴδε Δινδ. Αἰσχύλ. Θήβ. 966. Παρομοίως τὸ **αἴ αἴ** ἢ **α�realloc αἴ** διωρθώθη ἤδη εἰς **αἰαῖ**, ἐπὶ τῇ μαρτυρίᾳ τοῦ Ἡρωδιανοῦ π. μον. λέξ. σ. 27.13.

ἐ (= **ἐκ**) πρὸ συμφώνων ἐν Ἐπιγρ. Λοκρικῇ ἐκδοθείσῃ ὑπὸ Ἰω. Οἰκονομ., οἷον ἐ τᾶς Χαλεΐδος, ἐ τᾶς Οἰανθίδος, ἐ Ναυπάκτο, ἐ δάμο, ἐ θαλάσας, ἐ κοινάνον, ἐλιμένος· οὕτω καὶ ἐν ἐπιγρ. Φιγαλείας παρὰ τῷ L. et F. 328a, ἐ Φιαλείας.—Ἐν δὲ Ἐπιγρ. Δωδώνης: τὰν ἐ πόλι οἰκίαν, ἀντὶ ἐν πόλι.

ἑ, Λατ. se, ἴδε ἐν λ. **οὗ**, sui.

ἔᾶ, ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ ἢ δυσαρεσκείας (κυρίως προστακτ. τοῦ **ἐάω**), Λατ. vah! ἰδίως πρὸ ἐρωτήσεως, ἔα, τί χρῆμα; Αἰσχύλ. Πρ. 298· ἔα, τίς οὗτος..; Εὐρ. Ἐκ. 501, πρβλ. 733, Ὀρ. 1573, κ. ἀλλ.· ἔα, τίς ἐστιν; Ἀριστοφ. Πλ. 824· ἐνίοτε ἐκτὸς τοῦ στίχου, Εὐρ. Ἐκ. 1116, Μήδ. 1005, κ. ἀλλ.· ἐνίοτε ἐπαναλαμβάνεται, ἔα, ἔα, ἄπεχε Αἰσχύλ. Πρ. 688· ἔα, ἔα. ἰδοὺ Σοφ. Ο. Κ. 1477· συχν. παρ' Εὐρ.: — σπάνιον παρὰ πεζοῖς, ἔα, ἔφη, σοφισταί τινες Πλάτ. Πρωτ. 314D.

ἔᾶ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἦν**, παρατατ. τοῦ **εἰμί**, παρ' Ἴωσι πεζογράφοις ὡσαύτως: **ἔας, ἔατε**.

ἔᾶγα, ἐάγην [ᾰ], ἴδε **ἄγνυμι**.

ἔᾶδα, μετοχ. **ἐᾰδώς**, ἴδε **ἀνδάνω**.

ἐάλη ἢ **ἑάλη**, ἴδε **εἴλω**.

ἐάλωκα, ἐαλώκειν, ἴδε **ἁλίσκομαι** [ᾰ].

ἐάν, μόριον σύνθετον ἐκ τοῦ **εἰ** καὶ **ἄν**, καὶ συνῃρημένον **ἢν** καὶ **ἄν**, ἴδε **ἤν, ἄν** (ᾰ), ὅπερ διὰ κράσεως μετὰ τοῦ **καὶ** γίνεται **κἄν**: — συντάσσεται δὲ κανονικῶς μεθ' ὑποτακτικῆς: — περὶ τῆς χρήσεως αὐτοῦ καὶ διὰ παραδείγματα ἴδε τὸ μόριον **εἰ** II, καὶ τὸ **ἄν** Α. 1.1.

II. ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ τοῖς μεταγεν. τὸ **ἐάν** εὑρηται ἀκριβῶς ὅπως καὶ τὸ ἐπιρρηματικὴν ἔχον δύναμιν ἀοριστολογικὸν **ἄν**, μετὰ ἀναφορικὰς ἀντωνυμίας καὶ συνδέσμους, ὡς ὃς ἐάν, ὁστισδήποτε, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε΄, 19, ζ΄, 9, κ. ἀλλ.· ὅσα ἐὰν αὐτόθι ιή, 18· ὅ τι ἐὰν Ἐπιστ. π. Κολ. γ΄, 23· ὅπου ἐὰν Εὐαγγ. κ. Ματθ. η΄, 19, κτλ. [Ἡ δευτέρα συλλαβὴ τοῦ **ἐάν** εἶναι πάντοτε μακρά, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Σοφ. Ο. Κ. 1407, καὶ ἐκ κωμικῶν παραδειγμάτων συλλεγέντων ὑπὸ τοῦ Δινδ. ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 228].

ἐάνδανε, Ἰων. ἀντὶ **ἤνδανε**, ἴδε **ἀνδάνω**.

ἐᾰνηφόρος, ον, (**ἐᾰνός**, ὁ) ὁ φορῶν ἑανόν, τοῦτ' ἔστι λαμπρὸν ἢ λεπτὸν πέπλον, Ἠὼς Ἀντίμαχ. 85, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **ἑανός**.

ἐᾰνός, ἡ, όν, παλαιὸν Ἐπικὸν ἐπίθ., οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.: — ἐν τῇ Ἰλ. ἀναφέρεται εἰς πᾶν πρᾶγμα κατάλληλον πρὸς ἔνδυσιν, ἐᾰνῷ λιτί, λεπτῷ ὑφάσματι, Σ. 352, Ψ. 254· πέπλος ἐᾰνὸς Ε. 734, Θ. 385· ἐᾰνοῦ κασσιτέροιο, «εὐδιαχύτου» (Ἡσύχ.), Σ. 612· πρβλ. **ἐανηφόρος**. **II.** ὡς οὐσιαστ. **ἐᾰνός**, ὁ, λεπτὸς πέπλος κατάλληλος ὅπως φορῶσιν αὐτὸν θεαὶ καὶ γυναῖκες εὐγενεῖς, ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἐᾰνὸς τρέμε Φ. 507 (τὸ μόνον χωρίον ἔνθα ἡ ὀνομαστ. ἀπαντᾷ)· νεκταρέου ἐᾰνοῦ Γ. 385· ἐᾰνῷ ἀργῆτι φαεινῷ αὐτόθι 419· ἀμβρόσιον ἐᾰνὸν (αἰτιατ.) Ξ. 178· ἐᾰνῶν πτύχας ἱμεροέντων Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 176· ὡσαύτως μετὰ τῆς α΄ συλλαβῆς μακρᾶς (πρβλ. **Ε ε**, Ι), εἰᾰνοῦ ἀπτομένη Ἰλ. Π. 9· ὁ δὲ Ἡσύχιος μνημονεύει καὶ τύπον **ἔανον**· «ἱμάτιον», ὡς οὐδ. οὐσιαστ. καὶ προπαροξύτ. [Ὁ Ὅμηρος ἔχει πάντοτε ᾰ ἐν τῷ ἐπιθετ. καὶ ᾰ ἐν τῷ οὐσιαστ., ἀλλὰ μεταγεν. ποιηταὶ μεταχειρίζονται ᾱ ἢ ᾰ κατὰ τὴν χρείαν τοῦ μέτρου, ὡς ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 875, 1221]. (Ἡ αὐτὴ διαφορὰ ποσότητος ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῷ Σανσκρ. ἐπίθ. vasânas (φορούμενος) καὶ ἐν τῷ οὐσιαστ. vasânam (ἔνδυμα). ὥστε ὀλίγη ἀμφιβολία δύναται νὰ ὑπάρξῃ ὅτι ἀμφότερα πασάγονται ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς καὶ τὸ **ἕννυμι** (ὃ ἴδε), ἂν καὶ εἶναι ἄξιον παρατηρήσεως ὅτι τὸ οὐσιαστ. ἔχει τὸ δίγαμμα, Ἰλ. Ξ. 178, Φ. 507· ἐνῷ τὸ ἐπίθ. δὲν τὸ ἔχει, ἴδε Ἰλ. Σ. 352, 612, Ψ. 254).

ἔαξα, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **ἦξα**, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἄγνυμι**.

ἑαυτῶν (= **ἐαυτῶν**), Ἐπιγρ. Σάμου, Κούρτ. Urk. z. Gesch. v. Samos, (Wesel, 1873).

ἔᾰρ, ἔᾰρος, τό, Ὅμ., Ἡρόδ. καὶ ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ· παρ' Ἀλκμ. 13 καὶ τοῖς μεταγεν. Ἐπ. ποιηταῖς, οἷον Θεοκρ. καὶ Νικ., **εἶαρ, εἴᾰρος** (ἀλλ' ὁ Ὅμηρ. ἔχει **εἰαρινός**)· συνῃρ. **ἦρ, ἦρος** (πρβλ. **κῆρ, κῆρος**), πρῶτον παρ' Ἀλκμᾶνι 64, Ἀλκαίῳ 45, κτλ., καὶ ὁ μόνος τύπος ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ. (ὁ Ἡσίοδ. ἔχει τὸ **ἔαρ** ὡς μονοσύλλ. καὶ **ἔαρι** ὡς τροχαῖον, Ἔργ. κ. Ἡμ. 490, 460)· ὁ Ὅμηρ. ἔχει μόνον τὴν γεν. **ἔαρος** (πρβλ. **ἦρι** ἐπίρρ.). (Παλαιόθεν εἶχε τὸ δίγαμμα **Fέαρ**, πρβλ. Λατ. ver, Παλαιο-Σκανδιν. var· **Fεαρινός**, Λατ. vernus· ἀλλ' ὁ ἀρχικὸς τύπος φαίνεται ὅτι ἦτο **Fές-αρ**, πρβλ. Σανσκρ. vas-antas (ὅπερ ὅμως δὲν φαίνεται ἀρχαῖος τύπος), Σλαβ. ves-na (ver, ἔαρ), Λιθ. vas-ara (θέρος).)

Ἔαρ, ἄνοιξις, ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη Ἰλ. Ζ. 148· ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, ἀρχομένου τοῦ ἔαρος, Ὀδ. Τ. 519· ἔαρι πολεῖν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 460· ἅμα τῷ ἔαρι, τὴν ἀρχὴν τῆς ἀνοίξεως, Ἡρόδ. 5. 31, πρβλ. Θουκ. 4. 117., 6. 8· πρὸς ἔαρ ὁ αὐτ. 5. 56, κτλ.· πρὸς τὸ ἔαρ αὐτόθι 17· περὶ τὸ ἔαρ ὁ αὐτ. 3. 116· ἐξ ἦρος εἰς Ἀρκτοῦρον Σοφ. Ο. Τ. 1137· παροιμ. μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ Κρατῖν. ἐν Κωμ. Ἀποσπ. Meineke 5. σ. 16· παροιμ. ὡσαύτως ἐπὶ παντὸς ἀνθρώπου ἢ ἀκμάζοντος, ἔφηβοι.. ἔαρ τοῦ δήμου Δημάδ. παρ' Ἀθην. 99D, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 162, Ἀριστ. Ρητ. 1. 7, 34· ἔαρ θ' ὁρόωσα Νύχεια, καὶ ἡ φαιδρὰ ὡς τὸ ἔαρ Νύκτα, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. ἡ «ἱλαρὸν καὶ ἡδὺ βλέπουσα», Θεόκρ. 13. 45· γε-

ψύων ἔαρ, ὁ πρῶτος χνοῦς τῶν γενείων ἐπὶ τῶν σιαγόνων νεανίου, Ἀνθ. Π. 6. 242· ὕμνων ἔαρ, οἱ νεώτατοι καὶ λαμπρότατοι τῶν ὕμνων, αὐτόθι 7.12· χαρίτων ἔαρ Συλλ. Ἐπιγρ. 511.

ἔαρ ἢ εἶαρ, τό, παρὰ τοῖς Ἀλεξ. ποιηταῖς, τὸ αἷμα, λύθρῳ τε καὶ εἴαρι πεπλήθασι Ποιητ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. **ἔαρ**· Αἰακίδαο εἴαρος Εὔφορ. παρὰ Σχολ. Θεοκρ.10. 28· τὸ δ' ἐκ μέλαν εἶαρ ἔλαπτεν Καλλ.Ἀποσπ. 247· πρβλ. Νικ.Ἀλεξιφ. 314,Ὀππ.Ἀλ. 2. 618· ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως μνημονεύει τὴν λέξιν **εἰαροπότης** = **αἱμοπότης**, πρβλ. Μ. Ἐτυμ. 294. 47· τὰ δὲ Ἐνετ. Σχόλ. ἔχουσιν **εἰαροπῶτις** ὡς δι. γρ. ἐν Ἰλ. Τ. 87. **2)** ὑπός, χυλός, εἶαρ ἐλαίης Νικ.Ἀλ. 87· λύχνου πῖον ἔαρ Καλλ.Ἀποσπ. 201· χυμός, Γεωπ. (Οἱ Γραμμ. ταυτίζουσι τὴν λέξιν ταύτην πρὸς τὸ **ἔαρ**, ἄνοιξιν, Μ.Ἐτυμολ. 307. 44, Σουίδ.— Ἀλλ' ὁ Paul. Epit. σ. 16 ἀναφέρει τὴν λέξ assir ὡς παλαιὰν Λατ. ἀντὶ sanguis, καὶ assarātum ὡς κρᾶμά τι ἐξ οἴνου καὶ αἵματος· ἐν τῇ Σανσκρ. ὡσαύτως asram, asan, asrig σημαίνουσιν αἷμα).

ἐαρί-δρεπτος, ον, ὁ κατὰ τὸ ἔαρ δρεπόμενος, Πινδ. Ἀποσπ. 45. 7.

ἐαρίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, διέρχομαι τὸ ἔαρ, Λατ. vernare, Ξεν. Ἀν. 3. 5, 15· πρβλ. **χειμάζω**, hiemare. **II.** ἀνθῶ, θάλλω ὡς ἐν τῷ ἔαρι, Φίλων. 2. 99.— Μέσ., λειμῶνες ἄνθεσιν ἐαριζόμενοι Πλάτ.Ἀξ. 371C.

ἐαρινός, ἡ, όν, Ἐπ. **εἰαρινός**, παρ' ἄλλοις ποιηταῖς **ἠρινός**, Λατ. vernus, ὁ τοῦ ἔαρος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἔαρ, εἰαρινὴ ὥρη Ἰλ. Π. 643· εἰαρινὰ ἄνθεα Β. 89· πλόος εἰαρινὸς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 676· θάλπος ἐαρινόν, ἡ θερμότης τοῦ ἔαρος, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 22· ἄνεμος ἠρινὸς Σόλων 12.19· ἠρινὰ φύλλα Πίνδ. Π. 9. 82·— οὐδ. ὡς ἐπίρρ., κατὰ τὸ ἔαρ, μέλισσα λειμῶν' .. ἠρινὸν διέρχεται Εὐρ. Ἱππ. 76 (ἐκτὸς ἂν ληφθῇ ὡς συμφωνοῦν πρὸς τὸ λειμῶνα, πρβλ. Ἰκ. 448)· γῆ ἠρινὸν θάλλουσα ὁ αὐτ. Δαν. 3. 3 (ἐν τοῖς ἀποσπάσμασι)· ἠρινὰ κελαδεῖν, ἐπὶ τῆς χελιδόνος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 800.

ἐαρῖτις, ιδος, ἡ, ἐαρινή, ἐαρίτιδες ὧραι Θεοφυλ. Σιμοκ.Ἰστ. σ. 44C.

ἐαρο-τραφής, ές, ὁ κατὰ τὸ ἔαρ ἀκμάζων, Μόσχ. 2. 67.

ἐαρό-χροος, ον, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἔαρος, χλοερός, καταπράσινος, Ὀρφ. Λιθ. 264.

ἐάρτερος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἐαρινός**, Νικ. Θ. 380.

ἔᾶσι, Ἐπ. γ' πληθ. τοῦ **εἰμί**.

ἔασκον, Ἰων. καὶ Ἐπ. παρατ. τοῦ **ἐάω**.

ἔασσα, Δωρ. μετοχ. θηλ. τοῦ **εἰμί**.

ἔᾶται, ἔατο, Ἰων. γ' πληθ. ἐνεστ. καὶ παρατ. τοῦ **ἧμαι**.

ἐατέος, α, ον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐάω**, ὃν πρέπει νὰ ἀφήσῃ ἢ ἐπιτρέψῃ τις, Εὐρ. Φοίν.1210· μετ' ἀπαρεμφ., ἐατέος ἐστὶ φεύγειν Ἡρόδ. 8.109. **2)** ἐατέον, ἐπιτρεπτέον, Εὐρ.Ἡρ. Μαιν. 173, Πλάτ. Γοργ. 512E. **II.** ὃν πρέπει νὰ ἀφήσῃ ἢ ἐγκαταλίπῃ τις, Εὐρ. Ἑλ. 905 (ἐν ἀμφιδ. στίχῳ). **2)** ἐατέον τὴν πόλιν τῆς κατοικίσεως, πρέπει νὰ τὴν ἀφήσωμεν εἰς ἑαυτὴν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς κατοικίσεως, Πλάτ. Νόμ. 969C.

ἑαυτόν, ἑαυτοῦ, ἑαυτῷ, ἑαυτᾶς, ἑαυτῆς, ἑαυτήν, ἑαυτῶν (= **ἑαυτόν**, κλπ.), ἅπαντα ἐξ Ἐπιγρ. — Πρβλ. Λεξ. Ἀθησ. λ. Κουμαν.

ἑαυτότης, ητος, ἡ, ταυτότης, Πρόκλ. Θεολ. Πλάτ. σ. 328.

ἑαυτοῦ, ἧς, οὗ, ἑαυτῷ, ᾗ, ᾧ, ἑαυτόν, ἥν, ὅ, ὁ πληθυντ. **ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς, ἑαυτούς, -άς**, Ἰων. **ἑωυτοῦ**, κτλ.· Ἀττ. συνῃρ. **αὑτοῦ**, κτλ., ὅπερ εἶναι ὁ συνήθης τύπος παρὰ Τραγ., ἂν καὶ τὸ **ἑαυτοῦ**, κτλ., ἀπαντῶσιν ὅπου τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ, Αἰσχύλ. Πρ.186, 702, 890, κτλ.· Δωρ. **αὐταύτου**, ἴδε ἐν λέξει. **Αὐτοπαθὴς ἀντωνυμ.** τοῦ γ' προσώπ., Λατ. sui, sibi, se, κτλ.· **πρῶτον** παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. (ὁ Ὅμ. ἔχει **ἕο αὐτοῦ, οἱ αὐτῷ, ἕ αὐτόν**): — πολλαχοῦ εἶναι ἀδιάτορον ἂν γράψωμεν **αὐτοῦ** ἢ **αὑτοῦ**, κτλ., καὶ τούτου ἕνεκεν αἱ ἐκδόσεις διαφέρουσιν, ἴδε Βουττμ. Δημ. κ. Μειδ.140:— αὐτὸ ἐφ' ἑαυτό, αὐτὸ καθ' ἑαυτό, ἀσχέτως, ἀπολύτως, Πλάτ. Θεαίτ.152B· αὐτὸ ἐφ' αὑτοῦ αὐτόθι 160C· τὸ ἐφ' ἑαυτὸν Θουκ.1.141· αὐτὸ καθ' αὐτὸ Πλάτ. Θεαίτ. 157A· αὐτὰ πρὸς αὐτὰ αὐτόθι 154E:— ἀφ' ἑαυτοῦ Θουκ. 5. 60, Ξεν. Ἀπομν. 2.10, 3· ἐφ' ἑαυτοῦ, ἴδε ἐπὶ Ι. 1. δ· ἐν ἑαυτῷ γίγνεσθαι, ἐντὸς ἑαυτοῦ γ., ἴδε **ἐν** Ι. 1, **ἐντός**·— παρ' ἑαυτῷ, ἐν τῇ ἑαυτοῦ οἰκίᾳ, Ξεν. Ἀπομν. 3.13, 3, κτλ.: — ἔχει ἰδιαιτέραν τινὰ χρῆσιν μετὰ συγκριτ. καὶ ὑπερθ., πλουσιώτεροι ἑαυτῶν Θουκ. 1. 8· θαρραλεώτεροι αὐτοὶ ἑαυτῶν Πλάτ. Πρωτ. 350A, πρβλ. Δ· οὕτω, τῇ αὐτὸ ἑωυτοῦ ἐστι μακρότατον, ἔνθα ἔχει τὸ μέγιστον μῆκος, Ἡρόδ. 2. 8, πρβλ. 149., 4. 85, 198· βελτίστους ἑαυτῶν γίγνεσθαι τοὺς ἀνθρώπους ὅταν πρὸς τοὺς θεοὺς βαδίζωσιν Πλουτ. Ἠθ. 413B. **II.** παρ' Ἀττ. **αὑτοῦ**, κτλ., οὐχὶ σπανίως κεῖται ἀντὶ τοῦ α' ἢ δ' προσώπου, ἀντὶ τοῦ **ἐμαυτοῦ**, Αἰσχύλ. Χο. 221, 1014, Σοφ. Ο. Τ.138, κτλ., πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. Πίνακ. x. s. v.· ἀντὶ **σεαυτοῦ**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1142, 1297, κτλ. **III.** ὁ πληθ. **ἑαυτῶν, ἑαυτοῖς**, κτλ., κεῖται ἐνίοτε ἀντὶ **ἀλλήλων, ἀλλήλοις**, Ἡρόδ. 3. 49, Θουκ. 4. 25, κτλ.· καθ' αὑτοῖν, ἐναντίον ἀλλήλων, Σοφ. Ἀντ. 145· πρὸς αὐτοὺς Δημ. 231. 12· περιόντες αὐτῶν πυνθάνονται ὁ αὐτ. 43. 7· πρβλ. Heind. Πλάτ. Λύσ. 215B, Παρμ.133B.

ἐάφθη, εὕρηται μόνον ἐν Ἰλ. Ν. 543 ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἐάφθη καὶ κόρυς, καὶ Ξ. 419 ἐπ' αὐτῷ ἀσπὶς ἐάφθη. Πλεῖστοι ἑπόμενοι τῷ Τυραννίωνι (ἐν τοῖς Ἐνετ. Σχολίοις) ἀποδίδουσι τὸν τύπον τοῦτον εἰς τὸ **ἅπτω**· καὶ ἑπομένως κεῖται ἀντὶ τοῦ **ἥφθη**, ἔμεινε προσηρτημένη, συγκατέμεινε. Ὁ Ἀρίσταρχ. ἀποδίδει τὸν τύπον εἰς τὸ **ἕπομαι**, ἀσπὶς καὶ περικεφαλαία συμπαρηκολούθησαν,—ἐναντίον πάσης ἀναλογίας.—Ἐν ἑκατέρᾳ περιπτώσει ἡ συλλαβικὴ αὔξησις εἰς ῥῆμα μὴ ἔχον τὸ δίγαμμα εἶναι ἀνώμαλος.— Πρβλ. Spitzn. Exc. xxiv. εἰς Ἰλ.

ἐάω, συνῃρ. **ἐῶ**, Ἰλ. Θ. 428, Ἀττ.· Ἐπ. **εἰῶ** Ἰλ.· Ἐπ. 6' καὶ γ' ἑνικ. **ἐᾷς, ἐᾷ** Ὀδ. Μ. 137, Ἰλ. Θ. 414· ἀπαρ. **ἐᾶαν** Ὀδ. Θ. 509: — παρατ. **εἴων, ας, α**, Ἰλ. Σ. 448, Ὀδ. Τ. 25, Ἀττ.· Ἰων. καὶ Ἐπ. **ἔων** Ἡρόδ. 9. 2, **ἔα** Ἰλ. Ε. 517, Π.731· ὡσαύτως **ἔασκον** ἢ **εἴασκον** Ἰλ. Β. 832, Ε. 802, κτλ.·— μέλλ. **ἐάσω** [ᾰ] Ὀδ.,Ἀττ.·— ἀόρ. **εἴᾱσα** Ἰλ. Ω. 684,Ἀττ.· Ἐπ. **ἔᾱσα** Ἰλ. Α. 437·— πρκμ. **εἴᾱκα** Δημ. 99. 4.,1077.14: — Παθ., μέλλ. **ἐάσομαι** μετὰ παθ. σημ., Εὐρ. Ι. Α. 331, Θουκ. 1. 142· ἀόρ. **εἰάθην** Ἰσοκρ. 60E·— παθ. πρκμ. **εἴαμαι** Δημ.1108.1· ὁ Ἡρόδ. οὐδέποτε μεταχειρίζεται τὴν αὔξησιν ἐν τῷ ῥήματι τούτῳ. [ᾰ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., ᾱ ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἀορ. παρ' ἅπασι τοῖς δοκίμοις ποιηταῖς. Συνίζησις ἀπαντᾷ ἐν τῷ γ' ἑνικῷ **ἐᾷ** Ἰλ. Ε. 256, ἐν τῷ α' πληθ. τῆς ὑποτακτ. **ἐῶμεν** Κ. 344, Τ. 402, καὶ ἐν τῷ **ἐάσουσιν** Ὀδ. Φ. 233· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., ἐν τῇ προστακτ. **ἔα**, Σοφ. Ο. Τ. 1451,Ἀντ. 95,Ἀριστοφ. Νεφ. 932· ὁριστ. **ἐῶ**,Ἀριστοφ. Αυσ. 734.] Ἀφίνω, δὲν ἐμποδίζω, ἐπιτρέπω, Λατ. sinere, μετ' αἰτιατ. προσώπ. καὶ ἀπαρ., τούσδε δ' ἔα φθινύθειν, «ἄφησέ τους νὰ χαθοῦν»,Ἰλ. Β. 346· αἴκεν ἐᾷ με .. ζώειν Ὀδ. Ν. 359· οὕτω παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ., ἐᾶν ἄκλαυτον. ἄταφον Σοφ. Ἀντ. 29, πρβλ. Τρ.1083: — Παθ., Κρέοντί γε θρόνους ἐᾶσθαι, νὰ ἀφεθῇ ὁ θρόνος εἰς τὸν Κρέοντα, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 368. **2)** μετ' ἀρνήσ., οὐκ ἐᾶν, οὐκ ἐπιτρέπειν, ἐντεῦθεν δὲ συχνάκις, ἀπαγορεύειν, κωλύειν, ἐμποδίζειν, τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη Ἰλ. Ε. 256· εἴπερ γάρ φθονέω τέ καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι Δ. 55· ὁμοίως δ' οὐκ εἴα προβλωσκέμεν Ὀδ. Τ. 25· συχνὸν παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ.·— ὅταν ἔπηται τὸ **ἀλλά**, ἡ φράσις συνήθως εἶναι ἐλλειπτική, οἷον, οὐκ ἐῶν φεύγειν, ἀλλὰ [κελεύων] μένοντας ἐπικρατέειν Ἡρόδ.7.104, πρβλ. Θουκ. 2. 21· ὡσαύτως, καταπείθω τινὰ νὰ μὴ κάμῃ τι .., Θουκ. 1. 133·— πολλάκις δύναται νὰ ὑπονοηθῇ ἀπαρέμφατον πρὸς συμπλήρωσιν, ὡς, οὐκ ἐάσει σε τοῦτο, δὲν θὰ σοι ἐπιτρέψῃ [νὰ κάμῃς] τοῦτο, Σοφ. Ἀντ. 538· κἂν μηδεὶς ἐᾷ, καὶ ἂν μηδεὶς ἐπιτρέπῃ, ὁ αὐτ. Αἴ. 1184, πρβλ. Φ. 444· — οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ., οὐκ ἐᾶσθαι, μετ' ἀπαρεμφ., κωλύεσθαι, Εὐρ. Ι.Τ. 1344, Θουκ. 1. 142, κτλ. **II.** ἀφίνω τι, παραιτοῦμαι, ἀδιαφορῶ, δέν μοι μέλει, Λατ. omittere, μετ' αἰτ., ἔα χόλον Ἰλ. Ι. 260· μνηστήρων μὲν ἔα βουλήν, ἀδιαφόρει διὰ τὰ σχέδια τῶν μνηστήρων, Ὀδ. Β. 281· ἐπεί με πρῶτον ἔασας Ἰλ. Ω. 557, πρβλ. 569, 684· ἤ κεν ἔάσεις, ἢ θά τον καταλίπῃς, Υ. 311· οὕτω παρ' Ἡροδ. 6.108 καὶ τοῖς Ἀττ.· ἐάσωμεν αὐτὸν Σοφ. Φ.708· [πρᾶγμα] ἀκάθαρτον ἐᾶν ὁ αὐτ. Ο. Τ. 256· τὰ παθήματα .. παρεῖσ' ἐάσω ὁ αὐτ. Ο. Κ. 363, πρβλ. Θουκ. 2. 36· ἐᾶν φιλοσοφίαν Πλάτ. Γοργ. 484C, κτλ· ὡσαύτως, ἐπὶ Σκύθας ἰέναι .. ἔασον, ἄφησέ το, Ἡρόδ. 3. 134· ἐᾶν περί τινος Πλάτ. Πρωτ. 347C, κτλ.· ἐῶ γάρ εἰ φίλος Δημ. 554, ἐν τέλ.·—ἀπολ., καὶ νῦν ἔασον, μηδὲ σοι μελησάτω Αἰσχύλ. Πρ. 332: — Παθ., ἡ δ' οὖν ἐάσθω Σοφ. Τρ. 329, κτλ. **2)** ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας μετ' ἀπαρ., ἀλλ' ἤ τοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν .."Εκτορα, «ἀλλὰ τὴν μὲν περὶ τοῦ κλέψαι βουλὴν ἐάσωμεν» (μετάφρ. Θ. Γαζῆ),Ἰλ. Ω.71· ὡσαύτως ἀπολ., ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον, ἕλα, τελείωνε, δὸς τέλος, Φ. 221· θεὸς τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει (ἐνν. δοῦναι), θὰ δώσῃ τὸ ἕν, τὸ δὲ ἕτερον θὰ ἀφήσῃ κατὰ μέρος,Ὀδ.Ξ. 444. **3)** περὶ τοῦ ἐᾶν χαίρειν ἴδε τὸ ῥῆμα **χαίρω** ἐν τέλ.— Πρβλ. **ἑατέος** III.

ἐάων [ᾰ], Ἐπ. ἀντὶ **ἑήων**, γεν. πληθ. τοῦ **ἑύς**, Ὅμ.

ἔβασον = **ἔασον**, «Συρακούσιοι (καὶ Λάκωνες)» Ἡσύχ., Σουίδας, Ἐτυμ. Μ. 308, 27.

ἑβδεμήκοντα, Δωρ. ἀντὶ **ἑβδομήκοντα**, Ἐπιγρ. Δελφικ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1690. 18, Ἰδίν. Ἡρακλεωτ. αὐτόθι 5774. 23., 5775. 104.

ἑβδομᾰ-γενής, ές, γεννηθεὶς κατὰ τὴν ἑβδόμην ἡμέραν [τοῦ μηνός], ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Πλούτ. 2. 717D· ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Valck. (Ἀριστοβ. σ. 115) προτιμᾶται **ἑβδομαγέτης**.

ἑβδομ-ᾱγέτης, ου, ὁ, (πρβλ. **Μουσ-αγέτης**) ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰς ὃν οἱ Σπαρτιᾶται προσέφερον θυσίας κατὰ τὴν ἑβδόμην ἑκάστου μηνός, Αἰσχύλ. Θήβ. 800, πρβλ. Ἡρόδ. 6. 57·—ὅρα ὡσαύτως Spanh. Καλλ. εἰς Δῆλ. 251, Λοβ. Ἀγλαόφ. σ. 434.

ἑβδομαδικός, ή, όν, ἑβδομος, ἑβδ. ἔτος Ἰωσήπ. Δ. Ι. 11. 8, 6· ἑβδομαδιαῖος, Γαλην.

ἑβδομαῖος, α, ον, κατὰ τὴν ἑβδόμην ἡμέραν, ἰδρὼς Ἱππ.Ἀφ. 1250· ἑβδ. πυρετός, ἐπανερχόμενος κατὰ πᾶσαν ἑβδόμην ἡμέραν,

ὁ αὐτ. Ἐπιδημ. τὸ α', 961· — μετὰ ῥήματος, ἑβδομαῖοι διεφθείροντο Θουκ. 2. 49, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 19, κτλ.

ἑβδομάκις, ἐπίρρ. ἑπτάκις, Καλλ. εἰς Δῆλ. 251.

ἑβδομάς, άδος, ἡ, ὁ ἀριθμὸς ἑπτά, Φίλων 1. 21, κτλ.

II. ἄθροισμα ἐξ ἑπτά, Ἀνθ. Πλαν. 131. **2)** χρόνος ἑπτὰ ἡμερῶν, ἑβδομάς, Ἱππ. Ἀφ. 1245, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 17, 2. **6)** περίοδος ἑπτὰ ἐτῶν, αὐτόθι 7. 16, 17, Πλούτ. 2. 909E. **III.** ἡ ἑβδόμη ἡμέρα, Ἐκκλ.

ἑβδόματος, ον, = **ἕβδομος,** Ἰλ. Η. 248, κ. ἀλλ.

ἑβδομεύομαι, παθ. ἐπὶ τῶν νηπίων, λαμβάνω ὄνομα κατὰ τὴν ἑβδόμην ἡμέραν μετὰ τὴν γέννησιν, ὡς ἦτο συνήθεια, Λυσ. παρ' Ἁρπ.

ἑβδομηκονθ-εβδόμαδος, ον, ἐξ ἑβδομήκοντα ἑβδομάδων ἀποτελούμενος, χρόνος Τζέτζ. Χιλ. 8. 54.

ἑβδομήκοντα, οἱ, αἱ, τά, ἄκλ., Ἡρόδ. 1. 32, κτλ.· Βοιωτ. **ἑβδομείκοντα** Συλλ. Ἐπ γρ. 1571. 19. — Τοῦτο εἶναι τὸ μόνον πολλαπλάσιον τοῦ 10 μέχρι τοῦ 100 ὅπερ ἀποκλείεται, ἀναμφιβόλως ἕνεκα τοῦ μέτρου, ἀπὸ τοῦ Ὁμηρ. καταλόγου.

ἑβδομηκοντα-ετηρίς, ίδος, ἡ, περίοδος ἐξ ἑβδομήκοντα ἐτῶν, Εὐσ. Εὐαγγ. Ἀπόδ. 396A.

ἑβδομηκοντα-ετής, ές, ὁ ἔχων ἡλικίαν ἑβδομήκοντα ἐτῶν, Κλήμ. Ἀλ. 403· — **ἑβδομηκονταετία,** ἡ, περίοδος ἑβδομήκοντα ἐτῶν, Ἰουλ. Ἀφρ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Ἀποδ. 389D.

ἑβδομηκοντάκις, ἐπίρρ. ἑβδομήκοντα φοράς, Ἑβδ. (Γέν. Δ', 24).

ἑβδομηκοντούτης, ου, ὁ, = **ἑβδομηκονταετής:** θηλ. **-ούτις, -ιδος** Λουκ. Ἀλέξ. 34.

ἑβδομηκοστό-δυος, ον, ἑβδομηκοστὸς δεύτερος, Πλούτ. 2. 932A.

ἑβδομηκοστό-μονος, ον, ἑβδομηκοστὸς πρῶτος, τὸ ἑβδομηκοστόμονον, τὸ ἓν ἑβδομηκοστὸν πρῶτον μέρος, $-\frac{1}{71}$ Ἀρχιμήδ. σ. 206.

ἑβδομηκοστός, ή, όν, Ἱππ. 1211E.

ἕβδομος, η, ον, (ἑπτὰ) Ὅμ., κλ.· **ἡ ἑβδόμη** (ἐνν. ἡμέρα), Ἡρόδ. 6. 57, Ἀριστ. Ἴστ. Ζ. 7. 12. **2)** ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 125 (εἰ τὸ κείμενον ἔχει ὀρθῶς) ἑβδόμαις πύλαις, πρέπει νὰ εἶναι = ἑπτά, ὡς ἀναφέρει τὸ χωρίον Θωμ. ὁ Μάγιστρος. **3)** **Ἕβδομος,** ὁ, ὄνομα μηνὸς Φωκέων καὶ Ἀχαιῶν, ἀντιστοιχοῦντος τῷ τῶν Δελφῶν Ἐνδὺς Ποιτροπίῳ καὶ τῷ τῶν Θεσσαλῶν Θύῳ, Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et F. 55. 109. 128.

ἑβενινος, η, ον, ἐξ ἐβένου, Συλλ. Ἐπιγρ. 3071, ἴδε Berkel. εἰς Στέφ. Β. 248B.

ἔβενος, ἡ, τὸ ξένδρον τῆς ἐβένου· τὸ ξύλον αὐτῆς, Ἡρόδ. 5. 97, Θεόκρ. 15. 143· ὑπῆρχον δὲ δύο εἴδη, ἡ μέλαινα Αἰθιοπικὴ καὶ ἡ πολύχρωμος Ἰνδικὴ (ποικίλη), Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 7, 16, π. Φυτ. 2. 9, 6· — ἡ δευτέρα καλεῖται παρὰ Θεοφρ. Ἴστ. Φ. 4. 4, 6, ἐβένη, ἡ. (Πιθ. Φοινικικὴ λέξις, πρβλ. τὸ Ἑβραϊκ. habnim, Ἰεζεκ. ΚΖ', 15 ἐν τῇ Ἑλλ. μεταφρ. τῆς Βιβλ. Ἑταιρείας).

ἕβην, ἐβησάμην, ἐβήσετο, ἴδε τὸ ῥῆμα **βαίνω.**

ἐβίσκος, ἡ, = **ἰβίσκος,** Γαλην.

ἕβλητο, ἴδε τὸ ῥῆμα **βάλλω.**

Ἑβραῖος, ὁ, ὄνομα ἐθνικ. ὡς καὶ νῦν, Ἑβδ., Κ. Δ., Παυσ. 1. 5, 5, κτλ.· — κυρίως Ἰουδαῖος ὁμιλῶν τὴν Ἑβραϊκὴν (Ἀραμαϊκὴν) γλῶσσαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **Ἑλληνιστὴς** Ἰουδαῖος ὁμιλῶν τὴν Ἑλληνικήν· — ἐπιθετικόν, **ἑβραῖος, α, ον,** ἑβραίοις χαρακτῆρσι κεῖται τὸ ὄνομα Ὠριγ. τ. XI. σ. 396, ἔκδ. Λειψίας· — ἐπίθ. **ἑβραϊκός, ή, όν,** γράμματα Κ. Δ.· καὶ θηλ. **Ἑβραῖς, ίδος,** διάλεκτος αὐτόθι. — Ῥῆμα, **ἑβραΐζω,** λαλῶ τὴν Ἑβραϊκήν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 2, 1· ἢ = **ἰουδαΐζω,** Ἐκκλ. — Ἐπίρρ. **Ἑβραϊστί,** ἐν τῇ Ἑβραϊκῇ γλώσσῃ, Κ. Δ.· **Ἑβραεστὶν** Συλλ. Ἐπιγρ. 9060.

ἔβραχε, ἴδε ***βράχω.**

ἐγ, ἀντὶ **ἐκ,** ἐν συνθέσει πρὸ τῶν συμφώνων **γ, κ, χ, ξ,** καὶ ἐν Ἐπιγρ. πρὸ ὀνομάτων ἀρχομένων ἀπὸ τῶν αὐτῶν γραμμάτων.

ἐγβάτης (= **ἐκβάτης**), ὁ, Ἐπιγρ. Ἀθην., Ἀθην. τ. Η', σ. 400· — πρβλ. Λεξ. Ἀθησ. λ. Κουμαν.

ἔγγαιος, α, ον, συνηθέστερον **ἔγγειος, ον** (γαῖα, γῆ): — ἐν τῇ χώρᾳ ἢ ἐκ τῆς χώρας, ἐγχώριος, ἐντόπιος, Λατ. indigena, Αἰσχύλ. Πέρσ. 922· τίς .. οἰωνοπόλων ἐγγαῖος ; (οὕτω τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ) ὁ αὐτ. Ἱκ. 57. **2)** ἐντὸς τῆς χώρας, ἀντίθετον τῷ **ὑπερόριος·** κτήματα Ξεν. Συμπ. 4. 31. **II.** ἐπὶ περιουσίας, ἔγγειος οὐσία Λυσ. Ἀποσπ. 59, Δημ. 915. 25· κτήσεις ἔγγειοι καὶ οἰκίαι Συλλ. Ἐπιγρ. 1770, πρβλ. 2056, κ. ἀλλ.· τὰ ἔγγεια, τὰ ἐντὸς κτήματος ἀκίνητα πράγματα, Δημ. 872. 12· συμβόλαιον ἔγγειον (ἴδε **συμβόλαιον** II) ὁ αὐτ. 893. 15· στατῆρας δανεισάμενος ἐγγείων τόκων, ἐπὶ ὑποθήκῃ ἐγγείων κτημάτων, ὁ αὐτ. 914. 10 (ὁ παλαιότερος καὶ ὀρθότερος τύπος φαίνεται ὅτι εἶναι **ἔγγυος τόκος,** ἐκ τοῦ **γύης,** ἴδε Λυσ. 902. 3 Reisk· οὕτω καὶ **ἐπίγυος** ἀντὶ **ἐπίγειος,** Ἐπιγραφ. καὶ χειρόγρ. ἐν Βοικχίου Urkunden über d. Seewesen, σ. 162). **III.** ἐν τῇ γῇ ἢ τῆς γῆς, **ἔγγεια** φυτὰ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ζῷα, Πλάτ. Πολ. 491D· φυτὸν ἔγγειον οὐκ οὐράνιον ὁ αὐτ. Τίμ. 90A· λίθων τὰ ἔγγαια μέρη Πλούτ. 2. 701C. **IV.** ὁ ἐν τῇ γῇ ἢ ὑπ' αὐτήν, οἱ **ἔγγειοι** = χθόνιοι, Ἀνθ. Π. 7. 480, πρβλ. Πλούτ. 2. 953A.

ἐγγαληνίζω, μέλλ. **-ίσω,** εἶμαι γαλήνιος, διάγω ἡσύχως, Διογ. Λ. 10. 37.

ἔγγαλος, ον, (γάλα) ἔχων γάλα, παρέχων γάλα, «ἔγγαλον· πρόβατον γάλα ἔχον» Ἡσύχ.

ἐγγαμίζω, μέλλ. **-ίσω,** νυμφεύω, Εὐστ. Ἰλ. σ. 758, 54.

ἐγγάμιος, ον, (γάμος) ὁ εἰς τὸν γάμον ἀνήκων, Πρόκλ. Ὕμν. 4. 9.

ἔγγαμος, ον, νενυμφευμένος, «ὑπανδρευμένος», Ἰω. Χρυσ. πρὸς Κορινθ. τ. 3. σ. 408.

ἐγγαστρί-μαντις, ὁ, ἡ, ὁ διὰ τῆς γαστρὸς μαντευόμενος, Πολυδ. Β', 168, Σουίδ.· πρβλ. **ἐγγαστρίμυθος.**

ἐγγαστρι-μάχαιρα, ἡ, κωμικὸν ὄνομα λαιμάργου ἀνθρώπου, «ὃς ἐσθίει οὐ κατὰ κόσμον» Ἱππῶναξ παρ' Ἀθηναίῳ 698C.

ἐγγαστρί-μυθος, ον, ὁ λαλῶν ἐκ τῆς γαστρός, τὸ πλεῖστον ἐπὶ γυναικῶν, αἵτινες διὰ τούτου τοῦ μέσου ἴδιον χρησμούς, ἐπομένως = **ἐγγαστρίμαντις,** Ἱππ. 1156G, Φιλοχόρ. Ἀποσπ. 192, Ἑβδ.: πρβλ. Λουκ. Λεξιφ. 20, Πλούτ. 2. 414E: — ποιητ. **ἐγγαστερίμυθος** Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 236.

ἐγγάστριος, ον, ὁ ἐν τῇ γαστρί, ἐν τῇ μήτρᾳ, Μανέθων 1. 189.

ἐγγέγαα, Ἐπ. πρκμ. τοῦ **ἐγγίγνομαι.**

ἐγγείνωνται, ὑποτακ. γ' πληθ. ἀορ. α' μετὰ σημασ. μεταβατ. (ἐνεστὼς **ἐγ-γείνομαι** δὲν ὑπάρχει), μὴ μυῖαι, καθοῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς, εὐλὰς ἐγγείνωνται, μήπως αἱ μυῖαι εἰσελθοῦσαι εἰς τὰ τραύματα γεννήσωσι σκώληκας, Ἰλ. Τ. 26.

ἔγγειος, ον, (γέα, γῆ) ἴδε ἐν λ. **ἔγγαιος.**

ἐγγειό-τοκος, ἢ **ἐγγεό-, ον,** ὁ γινόμενος ἢ αὐξανόμενος ἐντὸς τῆς γῆς, «ἡ τῶν ἐγγειοτόκων τούτων γέννησις ἅμα καὶ φύσις οἷον τοῦ τε ὕδνου καὶ τοῦ φυομένου περὶ Κυρήνην ὃ καλοῦσι μίσυ» Ἀθήν. 62A· καὶ παροξυτ. **ἐγγεοτόκα** Θεοφρ. Ἴστ. Φυτ. 1. 6, 9.

ἐγγειό-φυλλος, ον, ἔχων φύλλα παρὰ τὴν γῆν, πλησίον εἰς τὸ ἔδαφος, Θεοφρ. Ἀποσπ. 167.

ἐγγείσωμα, τό, κάταγμα τοῦ κρανίου, καθ' ὃ τεμάχιον τοῦ κατεαγότος ὀστοῦ ὑποχωρεῖ ὑπὸ τὸ κρανίον, Γαλην.

ἐγγελαστής, οῦ, ὁ, ὁ περιγελῶν, ὁ ἐμπαίζων, ὁ χλευάζων, Εὐρ. Ἱππ. 1000.

ἐγγελάω: μέλλ. **-άσομαι** [ᾰ], γελῶ κατὰ πρόσωπον, περιγελῶ, περιπαίζω, χλευάζω, Λατ. irridere, τινι Σοφ. Ἠλ. 277, Εὐρ. Μήδ. 1355· εἰ γελῶ γ', ἐν σοὶ γελῶ (κατὰ διόρθωσιν τοῦ Heath ἣν παρεδέξατο καὶ ὁ Jebb ἀντὶ τοῦ εἰ γελῶτ' τοῦ Λ. χειρογρ.) Σοφ. Ἀντ. 551· κατά τινος ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1339 (πρβλ. **ἐπεγγελάω**)· ἀλλ' ἡ δοτ. συχνάκις παραλείπεται, ὁ αὐτ. Ἠλ. 807, Εὐρ. Μήδ. 1362. **II.** γελῶ ἐντὸς ἢ μεταξύ, αὖρα κύμασιν ἐγγελῶσα Σωσικράτης ἐν «Φιλαδέλφοις» 1.

ἐγγενέτης, ου, ὁ, ὁ ἐντὸς γεννηθείς, ἐγχώριος, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1549.

ἐγγενής, ές, ὁ ἐντὸς γεννηθείς, ἐγχώριος, αὐτόχθων, Λατ. indigena, Ἡρόδ. 2. 47· ἀντίθετον τῷ **μέτοικος,** ἐγγενὴς Θηβαῖος Σοφ. Ο. Τ. 452· θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς, τοὺς θεοὺς τῆς φυλῆς ἢ τῆς χώρας, Αἰσχύλ. Θήβ. 582, κτλ., πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 199, Ἠλ. 428. **2)** τοῦ αὐτοῦ γένους, συγγενής, Σοφ. Ο. Τ. 1168, κτλ. (ἐν 1506, ὁ Δινδ. προτείνει **ἐκγενεῖς**)· ἐγγενὴς κηδεία, σχέσις πρὸς συγγενῆ, Εὐρ. Ἱκ. 134: — Ἐπίρρ. **-νῶς** = **γνησίως,** ἢ συγγενικῶς, Σοφ. Ο. Τ. 1225. **II.** ἐπὶ ἰδιοτήτων, ὁ φύσει ἐνών, ἐμπεφυκώς, σύμφυτος, νοῦς Σοφ. Ἠλ. 1328· σφίσιν ἐγγενὲς ἔμμεν ἀγαθοῖς, εἶναι ἴδιον τοῦ γένους αὐτῶν νὰ εἶναι ἀγαθοί, Πινδ. Ν. 10. 95· οὕτω, πόνος ἐγγ., οἰκογενειακός, Αἰσχύλ. Χο. 466· τἀγγενῆ κακὰ Σοφ. Ο. Τ. 1430.

ἐγγεννάω, γεννῶ ἢ παράγω, προξενῶ, τῷ σώματι τὴν ἀσιτίαν ὀριμύτητας ἐγγεννᾶν καὶ πικρότητας Πλούτ. 2. 132E, κτλ.

ἐγγέννησις ἢ **ἐγγένησις, εως,** ἡ, τόπος γεννήσεως, ἔνθα γεννᾶταί τις, Πλάτ. Νόμ. 776A· ἴδε Ast Λεξ. Πλάτ. ἐν λέξει.

ἐγγενῶς = γνησίως, εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε ὠμιάτων, δηλ. ὡς ἐγγενεῖς ὄντες κτλ., Σοφ. Ο. Τ. 1225.

ἐγγεότοκος, ον, ἴδε ἐν λ. **ἐγγειότοκος.**

ἐγγεύομαι, μέσ., γεύομαι, αἵματος Πολύβ. 7. 13, 7.

ἐγγεωργέω, κατασκευάζω τι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Ἕτοιμος ἄρτος ταῖς χερσὶ τῶν διακονούντων ἐγγεωργούμενος Γρηγ. Νύσ. Κατηχητ. § κγ', σ. 44, ἔκδ. Krabinger.

ἐγγήρᾱμα, τό, ἀνασχόλησις τοῦ γήρατος, Πλουτ. Κάτων 24, Κικ. π. Ἀττ. 12. 25, 2.

ἐγγηράσκω: μέλλ. **-άσομαι** [ᾰ]. ἴδε κατωτ.· — γηράσκω ἔν τινι, τινι Ἱππ. Ἀφ. 1247· ἐγγηράσκειν βασιλείαις Πολύβ. 6. 7, 4, κτλ. **2)** ἀπολ., γηράσκω, μαραίνομαι, ἐκλείπω, τὴν ἐπιστήμην ἐγγηράσεσθαι Θουκ. 6. 18.

ἐγγηροτροφέω, = **γηροτροφέω,** Πολυδ. Β', 13.

ἐγγίγνομαι. Ἰων. καὶ αττικ. **ἐγγίνομαι** [ῐ]: μέλλ. **ἐγγενή-**

σομαι: γ' πληθ. Ἐπ. πρκμ. **ἐγγεγάᾶσι** (ὁ μόνος ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. χρόνοις): Ἀποθετ. Γεννῶμαι ἐν, τοῖ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν Ἰλ. Ζ. 493, πρβλ. Ὀδ. Ν. 233· ἐπὶ παρασίτου σκώληκος, ἀπτόσσομαι ἐντὸς τοῦ δέρματος, Ἡρόδ. 2. 37· ἐπὶ καρποῦ, ἐν τῇ κάλυκι ἐγγ. αὐτόθι 92. **2)** ἐπὶ ἰδιοτήτων, ὑπάρχω ἐκ φύσεως, εἶμαι ἔμφυτος, ὅσα ἐν ἀνθρώπου φύσι .. ἐγγ. Ἡρόδ 8. 83· αἴσθημά τι κἀν νηπίοις γε.., ἐγγ. Εὐρ. I. A. 1244, κτλ. **3)** ἐπὶ γεγονότων κ.τ.τ. γίνομαι ἐν, τισι Ἡρόδ. 5. 3, πρβλ. 3.1· οὕτω, χεῖμα σφοδρὸν ἐγγ. Πλάτ. Ἀξ. 371D, καί, **II.** παρεμπίπτω, ἐπὶ συνομιλίας, ὡς δὲ λόγους τε πλείους ἐγγίνεσθαι, κτλ., Ἡρόδ. 2. 121, 4· ἀλλ' ἐπὶ χρόνου, χρόνου ἐγγινομένου, ἐγγενομένου ὁ αὐτ. 1. 190, Θουκ. 1. 113, κτλ.· ἵνα μοι χρόνος ἐγγένηται τῇ σκέψει Πλάτ. Πρωτ. 339E, πρβλ. Συμπ 184A. **III.** **ἐγγίγνεται,** ἀπρος., ἐπιτρέπεται, εἶναι δυνατόν, ὅπως τὸ **ἔξεστι,** μετ' ἀπαρ., Ἡρόδ. 1. 132., 6. 38, Ἀνδοκ. 18. 26· ὥστε μὴ ἐγγενέσθαι μοι ποιῆσαι Ἀντιφῶν 131. 25· ἐγγενόμενον ἡμῖν, ὡς τὸ **ἐξόν,** ὅτε ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν ἡμῶν, Ἰσαῖος 52. 31. **IV.** περὶ τοῦ ἀορ. **ἐγγεένασθαι,** ἴδε **ἐγγείνωνται.**

ἐγγιγνώσκω, Ἰων. **ἐγγῑνώσκω,** ἀναγνωρίζω, Ἀρεταῖος π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 5.

ἐγγίζω : μέλλ. **-ίσω,** ἀόρ. **ἤγγισα** (ἐγγύς): — φέρω πλησίον, πλησιάζω τι εἴς τι, τινί τι Πολύβ. 8. 6, 7. **II.** τὸ πλεῖστον ἀμεταβ., ἔρχομαι πλησίον, Ἀριστ. π. Θαυμ. 144, κτλ.· τινί Πολύβ. 17. 4, 1· καὶ (ὡς τὸ **ἐγγύς**) τινὸς ὁ αὐτ. 4. 62, 5, κτλ.· εἰς καὶ πρὸς Ἑβδ.

ἐγγίων, ον, ἔγγιστος, η, ον, Συλλογ. Ἐπιγρ. 2166. 34· συγκρ. καὶ ὑπερθ. ἐπίθ. ἐσχηματισμένον ἐκ τοῦ ἐπιρρ. **ἐγγύς:** οὐδέτ. **ἔγγιον, ἔγγιστα,** ὡς ἐπίρρ., Ἱππ. 356. 32., 352. 36, κτλ.· ἐξ ἐγγίονος Ἄππι Ἐμφυλ. 4. 108· τοὺς ἔγγιστα τῆς Ἀττικῆς τόπους Δημ. 282. 28· οἱ ἔγγιστα, οἱ πλησιέστατοι συγγενεῖς, Ἀντιφῶν 129. 14.

ἐγγλαυκος, ον, ὁ γλαυκὴν ἔχων τὴν πρόσοψιν, «γαλάζιος», Δόξ. 1. 12.

ἐγγλῠκαίνω, γλυκαίνω, κάμνω τι γλυκύ, μαλακύνω, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. 1.

ἔγγλῠκος, ος, κἄπως γλυκύς, Δοσκ. 5. 10.

ἐγγλυμα, τό, γεγλυμμένον ἔργον, γλυφή, Θεμίστ. 62B.

ἐγγλύσσω, ἔχω γλυκεῖαν γεῦσιν, Ἡρόδ. 2. 92.

ἐγγλύφω [ῠ̆]: μέλλ. **-ψω,** χαράττω, ἐγχαράττω, «σκαλίζω», ζῶα ἐν λίθοισι Ἡρόδ. 2. 4· ζῶα ἐγγεγλυμμένα αὐτόθι 124· αἱμασιὴ ἐγγεγλυμμένη τύποισι αὐτόθ. 138.

-ἐγγλωττο-γάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, = **γλωσσογάστωρ,** Ἀριστοφ. Ὄρν. 1695.

ἐγγλωττο-τῡπέω, κομπορρημονῶ, ἔχω τι ἀεὶ ἐπὶ γλώσσης, ἀπαύστως διηγοῦμαι τὰ ἐμὰ κατορθώματα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 782.

ἐγ-γνάμπτω : μέλλ. **-ψω,** ἐγκάμπτω τι, ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν, «ἐνέκαμψε δὲ τὸ γόνυ» (μετάφρ. Θ. Γαζῆ), Ἰλ. Ψ. 730.

ἐγγονητεύω, ἐπιφέρω τι διὰ γοητείας, ὕπνον ἐγγονητεύσαντες τοῖς γράμμασι Φιλόστρ. 100.

ἐγγομφόω, καρφώνω, στερεώνω ἢ προσαρμόζω τι εἴς τι, Γαλην.

ἐγγόμφωσις, εως, ἡ, τὸ κάρφωμα, «ἔμπηγμα» ἢ προσαρμογὴ τῶν ὀδόντων ἐντὸς τῶν φατνίων, Γαλην.

ἔγγονος, ὁ, κυρίως υἱὸς υἱοῦ ἢ θυγατρός, Διον. Ἀλ. 6. 37, κτλ.· **ἐγγόνη,** ἡ, θυγάτηρ υἱοῦ ἢ θυγατρός, Συλλογ. Ἐπιγρ. 3953C, 4207, 4346, Ἀρτεμίδ. 4. 69· ὡσαύτως **ἔγγονος,** ἡ, Πλουτ. Περικλ. 3. **2)** ἁπλῶς = **ἔκγονος,** ἀπόγονος, Πλάτ. Πολ. 364E, κτλ.· ἂν καὶ ἐν πλείστοις χωρίοις διωρθώθη ἤδη ἐκ χειρογράφων εἰς **ἔκγονος** ὡς ἐν Δημ. 73. 13., 356. 8· ἐν Ἀριστ. Πολ. 716. 6, παραβολὴ πρὸς τὴν § 16 δεικνύει ὅτι ὁ ὀρθὸς τύπος εἶναι **ἔκγονα.**

ἔγγουνοι (= **ἔγγονοι**) Ἐπιγρ. Ἐρετρίας, Ἐφ. Ἀρχ. 6' περ, 418.

ἔγγους (= **ἔγγυος, ἐγγυητής**), ὁ, Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bull. d. cor. hell. III, σ. 464. 465.

ἐγγράμματος, ον, γραπτός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ προφορικός, Πλάτ. Ὅροι 414D· φωνὴ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 100. **II.** γράμματα περιέχουσα, περιγράφουσα γράμματα, ῥῆσις Ἀθήν. 454D.

ἔγγραπτος, ον, = **ἔγγραφος,** Πολύβ. 3. 24, 6, κτλ.

ἐγγραυλίς, ίδος, ἡ, μικρὸς ἰχθύς, καλούμενος ὡσαύτως **ἐγκρασίχολος** Ἀλ. π. Ζ. 8. 18· ὑπάρχει καὶ πληθ. **ἐγγραύλειες** ἐν Ὀππ. Ἀλ. 4. 470.

ἐγγραυλοπαστοφάγος, ὁ, τρώγων παστὰς ἐγγραύλεις, Θ. Ἰτωχοπροδρ. κ. ἡγουμ. Β', 97.

ἐγγρᾰφή, ἡ, ἡ εἰς τὰ δημόσια ἀρχεῖα ἐγγραφὴ τοῦ πολίτου, συμβάσης δὲ τῷ πατρὶ τῆς τελευτῆς, πρὶν τὰς εἰς τοὺς δημότας ἐγγραφὰς γενέσθαι Δημ. 996. 2· ἡ εἰς τὸν κατάλογον τῶν ἀτίμων ἐγγραφή, ὁ αὐτ. 778. 18., 968 9, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 5, 5.

ἔγγρᾰφος, ον, γραπτός, γεγραμμένος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 415, Πολύβ. 3. 21, 4, κτλ.— Ἐπίρρ. **ἐγγράφως** Κλήμ. Ἀλ. 564. **II.** καταγεγραμμένος εἰς τὸν κατάλογον, ἐγγεγραμμένος, Συλλογ. Ἐπιγρ. 171. II. 23.

ἐγγράφω [ᾰ] : μέλλ. **-ψω,** ἐντέμνω, σκώληκες ἐπιπολῆς ἐγγράφουσι τὸ στέλεχος Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 5. 1, 2. **2)** γράφω, ζωγραφῶ, ζῶα εἰς τὴν ἐσθῆτα ἐγγρ. Ἡρόδ. 1. 203· ἀντίθετον τῷ **ἐξαλείφω,** Πλάτ. Πολ. 501B. **3)** ἐγχαράττω, ἐπιγράφω, γράμματα στήλῃ ἢ ἐν στήλῃ Ἡρόδ. 4. 91., 2. 102· ἐγγρ. νόμους Λυσ 183. 16: — Μέσ., ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν ἐσλτοις φρενῶν Αἰσχύλ. Πρ. 789.· — Παθ. ἐνεγέγραπτο δὲ τάδε ἐν αὐτῇ [τῇ ἐπιστολῇ], ἦσαν γεγραμμένα, Θουκ. 1.128· καὶ αὐτὸν ηὗρεν ἐγγεγραμμένον κτείνειν, εὗρε γεγραμμένον ἐν τῇ ἐπιστολῇ καὶ αὐτὸν νὰ φονεύσῃ (ὁ Ἀρτάβαζος), αὐτόθι 132· λείπει παλαιὰν δέλτον ἐγγεγραμμένην συνθήματα (οὕτως ὁ Οὐεργ. [loc.es inscripti nomina), Σοφ. Τρ. 157. **4)** μεταφ., εἰ μέλλουσι τοιαῦται διάνοιαι ἐγγραφήσεσθαι ἀνθρώποις Ξεν. Κύρ. 3. 3, 52. **II.** καταγράφω εἰς τὸ δημόσιον μητρῷον, ἰδίως τοῦ δήμου ἢ τῆς φρατρίας, ἐς τὰ κοινὰ γραμματεῖα Ἰσαῖος 63. 4· οὕτως, ἐγγράφειν τὸν υἱὸν εἰς ἄνδρας Δημ. 412. 25· εἰς τοὺς φράτορας ὁ αὐτ. 995. 28· εἰς τοὺς ἐφήβους Πλάτ. Ἀξ. 366A· ἐγγρ. εἰς τοὺς ἀτίμους, Λατ. in aerarios referre, Πλουτ. Θεμ. 6· ὡσαύτως, ἱερὰν ἐγγρ. τὴν οὐσίαν Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 6: — Παθ., εἰς τοὺς δημότας ἐγγραφῆναι Δημ. 314. 4 (πρβλ. **ληξιαρχικός**)· Μαντίθεος ἐνεγεγράμμην, μὲ τὸ ὄνομα Μαντ., ὁ αὐτ. 995. 29, πρβλ. 996. 2· τοὺς μήπω διὰ τὴν ἡλικίαν ἐγγεγραμμένους Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 1, 5· πρὶν ἐγγραφῆναι καὶ λαβεῖν τὸ χλαμύδιον Ἀντίδοτος ἐν «Πρωτοχόρῳ» 1· (τὸ χωρίον ἐν Αἰσχύλ. Χο. 699 παροῦσαν ἐγγράφει, διαμένει ἔτι ἀνερμήνευτον· ὁ Σχολ. φαίνεται ὅτι ἀνέγνωσε ἀποῦσαν ἀντὶ παροῦσαν· — προσοῦσαν ἔγγραφε Η. L. Ahrens). **2)** ἐγγράφω εἰς τὸν κατάλογον τῶν δικαστῶν, καταγγέλλω, καταμηνύω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1180, Δημ. 973. 25· ἐγγράφεσθαι λιποταξίου, καταγγέλλεσθαι ἐπὶ λιποταξίᾳ, Αἰσχίν. 48. 1. **3)** ἐπὶ ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου, ἐγγράφω τὰ ὀνόματα αὐτῶν, Πλάτ. Νόμ. 784D· ἐγγρ. τοῖς πράκτορσιν Δημ.1074, ἐν τέλει· ἐγγεγραμμένος ἐν ἀκροπόλει, καταγεγραμμένος μεταξὺ τῶν ὀφειλετῶν τοῦ δημοσίου, Δημ. 771. 6· ἴδε τὸ ῥῆμα **προσοφείλω.**

ἐγγυᾰλίζω, μέλλ. **-ξω** (γύαλον): — θέτω εἰς τὴν παλάμην, ἐγχειρίζω, ἔδωκα, παρέσχον» (Σχόλ.) Ὀδ. Θ. 319· ἐγὼ δέ τοι ἐγγυαλίξω, «ἐν γύῃς, ὅ ἐστι χερσὶ θήσω, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐγχειρίσω» (Εὐστ.) Π. 66· ὃ δ' αὖτ' ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν [ἐνν. τοὺς ἵππους] Ἰλ. Ψ. 278· — συχνάκις ἐπὶ τῶν θεῶν, καί τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξε σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας Ι. 98· τιμὴν .. ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι Α. 353· τότε οἱ κράτος ἐγγυαλίξω Α.192· ὀτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ Ο. 491, κτλ.—Ἐπικ. λέξις, ἐν χρήσει παρὰ Πινδ. I. 8 (7), 92, Ἠγήμων παρ' Ἀθην. 698D.

ἐγγυάω, παρατ. **ἠγγύων (παρ-)** Σοφ. Ο. Κ. 94, Εὐρ. Ἱκ.700, Ξεν., κλ.· ἀόρ. **ἠγγύησα** Εὐρ. I. A. 703, Δημ. 858. 21, κτλ.· πρκμ. **ἠγγύηκα** Δίων Κ.· ὑπερσυντ. **ἠγγυήκει** Ἰσαῖος 43. 41;— Μέσ., μέλλ. **-ήσομαι,** Δημ.715. 13· ἀόρ. **ἠγγυησάμην** Ἀνδοκ. 7. 5., 10. 16., Δημ., κλ. — Παθ., ἀόρ. **ἠγγυήθην (ἐξ-, κατ-)** Λυσ.167. 30, Δημ.1361 ἐν τέλει· πρκμ. **ἠγγύημαι (δι-)** Θουκ. 3.70.— Ἀλλ' ἐν τοῖς χειρογρ. τὸ ῥῆμα συχνάκις λαμβάνεται ὡς σύνθετον καὶ εὑρίσκομεν παρατ. **ἐνεγύων** Ἰσαῖος 42 24., Δημ.1032. 25· **ἐνεγύησα** Ἰσαῖος 41. 30., 43. 11· πρκμ. ἐνεγεγύηκα αὐτόθι 42. 6, Δημ. 1363. 13. — Παθ., παρατ. **ἐνεγυᾶτο** αὐτόθι 45. 6· πρκμ. **ἐγγεγύημαι** Δημ 900.15· ὑπερσ. **ἐνεγεγύητο** Ἰσαῖος 43. 26· νεώτεροι ἐκδόται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπορρίπτουσι τοὺς ἐσφαλμένους τούτους τύπους· πρβλ. **δι-, ἐξ-, κατ-εγγυάω** (ἐγγύη). Δίδω ἢ ἐγχειρίζω τι ὡς ἐνέχυρον, πίστιν δίδωμι, Λατ. spondere· καὶ ἐν τῷ μέσ., ἐγγυῶμαι, γίνομαι ἐγγυητής, δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι Ὀδ. Θ. 351 (σὺδαμοῦ ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμήρῳ)· ἐγγύα· παρὰ δ' ἄτα, δὸς ἐγγύησιν, καὶ ἡ βλάβη εἶναι πλησίον· δηλ. φυλάττου ἀπὸ τοῦ νὰ γίνησαι ἐγγυητής, Θαλῆς παρὰ Πλάτ. ἐν Χαρμ. 165A, Ἀριστ. Ἀποσπ. 6, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 6059b· πρβλ. **ἐγγύη.** **2)** ἰδίως ἐπὶ πατρὸς ἐκδιδόντος τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα εἰς γάμον, ἀρραβωνίζω, θυγατέρα ἐγγυᾶν τινι Ἡρόδ. 6. 57 (ἴδε κατωτ.)· Ζεὺς ἠγγύησε καὶ ὤμοσε Εὐρ. I. A.703: — Μέσ , ἀρραβωνίζομαι, λαμβάνω ἢ δέχομαι γυναῖκα ὡς σύζυγον, μνηστεύομαι, Δημ.1311. 20· ἔχομεν δὲ τὸ ἐνεργ. καὶ παθ. ἀντιτιθέμενα ἀλλήλοις ἐν Ἡροδ. 6.130, ἔνθα ὁ πατὴρ λέγει, ἐγγυῶ σοι τὴν ἐμὴν παῖδα, καὶ ὁ ἀνὴρ ἀποκρίνεται, ἐγγυῶμαι.— Παθ., ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, μνηστεύομαι, ἀρραβωνίζομαι, θυγατρὶ τινος Πλάτ. Νόμ. 923D. **II.** Μέσ., ὡσαύτως, δίδω ἐγγύησιν, ἀσφάλειαν, πρὸς τὸ δημόσιον Ἀνδοκ. 10. 16· ἐπί τισι Λυσ. 167. 20· ἐγγ. τινι ὅτι Πλάτ. Εὐθύδ. 274B· ὡσαύτως, ἐγγύην ἐγγυᾶσθαι, παρέχω ἐγγύησιν, Ἀνδοκ. 10. 16, Πλάτ Νόμ. 953E. **2)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. μέλλ., ὑπισχνοῦμαι ἢ διαβεβαιῶ ὅτι .., Πινδ. O.11.16, Ἀριστοφ. Πλ.1202, Ξεν. Ἀν.7. 4, 13, Πλάτ., κτλ.· ἐγγυᾶσθαι [αὐτοὺς] παρέξειν Λυσ.132. 2· ἐγγυωμένη δώσειν Βαθρ. 58.10. **3)** μετ' αἰτ. πράγμ., εἶμαι ὑπεύθυνος διά τι, ἐγγυᾶσθαι τὰ μέλλοντα Δημ. 292. 6, πρβλ.713. 3· οὕτω μετ' αἰτ. προσ., Πλάτ. Νόμ. 855B· ἐγγυᾶσθαί τινά τινι, δίδω ἐγγύησιν ὑπέρ τινος

εἰς ἕτερον, Δημ. 901. 14· οὕτως, ἐγγύην ἐγγυᾶσθαί τινα πρός τινα Heind. Πλάτ. Φαίδων 115D.

ἐγγυεύω = **ἐγγυάω**, τὸν [ἔ]ρανον τὸν Βρομίου σοῦ ἐγγυεύει Ἰατάδας κτλ. Ἐπιγρ. Δελφῶν 1804.

ἐγγύη (οὐχὶ **ἔγγυα**), ἡ, (ἐν, γύαλον, πρβλ. **ἐγγυαλίζω**)· — ζνέχυρον τιθέμενον εἰς τὴν χεῖρά τινος· καθόλου, ἀσφάλεια, βεβαίωσις, ἐγγύησις, εἴτε λαμβανομένη, εἴτε διδομένη, Λατ. vadimonium, Ὀδ. Θ. 351 (ἴδε **ἐγγυάω** I)· ἐγγύην τιθέναι τινί Αἰσχύλ. Εὐμ. 898· ἐγγύας ἀποτίνειν ὑπέρ τινος Ἀντιφῶν 117. 34· ἐγγύην ἐγγυᾶσθαι (ἴδε **ἐγγυάω** II)· ἀποδιδόναι Δημ.1255.2· τῆς ἐγγύης τῆς ἐπὶ τὴν τράπεζαν Δημ. 895. 16· ἐγγύας ἅτα ὅτι θυγάτηρ, ἐγγύα δὲ Ζαμίας Ἐπίχ.150 Ahr.· πρβλ. **ἐγγυάω** I. 1. **2)** ἀρραβών, μνηστεία, Πλάτ. Νόμ. 774E, Ἰσαῖος 40. 39. [ῡ ἐν Ἀνθ. Π. 9. 366.]

ἐγγύησις, **εως**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2953b. 38, διάφ. γρ., Δημ.724. 6. **II.** ἀρραβών, μνηστεία, Ἰσαῖος 43.16.

ἐγγυητής, **οῦ**, ὁ, ὁ ἐγγυώμενος, ἐγγυητὴν καθιστάναι Ἡρόδ. 1.196, Ἀντιφῶν 131. 23, Λυσ.132. 5, Συλλογ. Ἐπιγρ. 82, κ. ἀλλ.· παρέχειν Πλάτ. Νόμ. 871E· λαμβάνειν Δημ. 894.17· εἰσφέρειν Συλλογ. Ἐπιγρ. 2737b· διδόναι Πολύϐ.12.16, 3, κτλ.· ἐκμισθοῦν ἐπ' ἐγγυητῶν, μὲ ἐγγυητάς, Ξεν. Πόροι 3. 14· ἐγγυητὴς τοῦ ἀργυρίου ἀξιόχρεως Πλάτ. Ἀπολ. 38B· οἱ ἐγγ. τῆς τραπέζης, οἱ δόντες ἐγγύησιν διὰ τὴν τράπεζαν (καὶ ἑπομένως ὑπεύθυνοι ἐὰν πτωχεύσῃ), Δημ. 895. 18· ὁ νόμος ... ἐγγ. ἀλλήλοις τῶν δικαίων Ἀριστ. Πολ. 3. 9, 8· τὸ νόμισμα οἷον ἐγγ. ὑπὲρ τῆς ἀλλαγῆς ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 5. 5,14.

ἐγγυητός, **ή**, **όν**, τὸ θλ. ἀείποτε ἐπὶ γυναικός, μνηστή, νόμιμος σύζυγος, ἐγγυητὴ γυνή, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἑταίρα**, Ἰσαῖος 45. 40 κέξ., Δημ.1365.18.

ἐγγύθεν [ῠ], ἐπίρρ. (ἐγγύς), ἐκ τοῦ πλησίον, ἐγγύθεν ἐλθών, πλησιάσας, Ἰλ. Ε. 72· ἐγγ. σκοπεῖν Σοφ. Φ. 467· οὕτω παρὰ Πλάτ. κτλ. **2)** μετὰ ῥημάτων στάσεως, πλησίον, ἐγγύς, ἐγγ. ἵστασθαι Ἰλ. Κ. 508, κτλ.· εἶναι ἢ παρεῖναι Ὀδ. Ζ. 279, Αἰσχύλ. Χο. 852, κτλ. **3)** μετὰ δοτ., ἐγγύθεν τινί, πλησίον τινός, Ἰλ. Ρ. 554, κτλ.· ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ Σ.133, πρβλ. Τ. 409· ὡσαύτως μετὰ γεν., ἐγγ. Ἀρήνης Λ.723, πρβλ. Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἐγγυ-θήκη, ἡ, καὶ παρὰ Λουκ. **ἐγγυοθήκη**, κιβώτιον ἢ θήκη πρὸς φύλαξιν πραγμάτων, Λουκ. Λεξιφ. 2. **II.** ὑπόθεμα δι' ἀγγεῖα, τρίποδας, κτλ., Λατ. incitega, Ἀθ.210B· πρβλ. Λυσ. Ἀποσπ. 18, Μυλλέρου Arch. d. Kunst § 299. 9· ὀρθότ. **ἀγγοθήκη**.

ἐγγύθι [ῠ], ἐπίρρ. πολὺ πλησίον, πλησίον, ὡς τὸ **ἐγγύς**, παρ' Ὁμ. τὸ πλεῖστον μετὰ γεν., ὡς ἐν Ἰλ. Ζ. 317· σπανίως μετὰ δοτ., Χ. 300· ἐνίοτε ἀπολ., Η. 341, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 286. **II.** ἐπὶ χρόνου, ἐγγύθι δ' ἠὼς Ἰλ. Κ. 251.

ἐγγυιόω, ἐκτείνω τὰ μέλη μου ἐπί τινος, ἐνεγυίωσεν, διάφ. γρ. ἀντὶ συνέκαμψεν, Ἐβδ. (Βασ. Δ'. δ', 35).

ἐγγυμνάζω· μέλλ. **-άσω**, ἐξασκῶ εἴς τι, τὴν ψυχὴν θεάμασιν ἐγγ. Λουκ. π. Ὀρχ. 6· — συχνότερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἐν σοὶ ὡς ἐγγυμνασόμενος Πλάτ. Φαῖδρ. 228E· ἀσκοῦμαι ἐν .., πολέμοις Πλουτ. Καῖσ. 28.

ἐγγυμναστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ γυμνάσῃ ἑαυτὸν εἴς τι, Θεμίστ. 51B.

ἔγγυος, **ον**, (**ἐγγύη**, ἀλλ' ἴδε ἐν λ. **ἀμφίγυος**)· ἐξησφαλισμένος, ἠγγυημένος, ὑπὸ ἐγγύησιν ἀξιόχρεων, μνᾶς .. ἔγγυους ἐπὶ τόκῳ δεδανεισμένας Λυσ. 902. 3. **II.** ὡς οὐσιαστ. = **ἐγγυητής**, Ξεν. Πόροι 4. 20, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 23· ἔγγυον παρέχειν τινὸς Θέογν. 286· ἔγγ. τῆς προξενίας, ἐγγύησιν διὰ ... Συλλογ. Ἐπιγρ.1771-3· — ὡσαύτως θλ. **ἔγγυος** ἐν Αἰσχίν. Ἐπιστ. 11. Πρβλ. **ταλαντιαῖος**.

ἔγγυος, **ον**, (**γύης**), ἴδε ἐν λ. **ἔγγαιος**.

ἐγγύς [ῠ], ἐπίρρ.· συγκρ. **ἐγγυτέρω**, ὑπερθ. **ἐγγυτάτω** ἢ **-ύτατα**, (πρῶτον παρ' Ἱππ., καὶ Ἀττ.)· ὡσαύτως **ἔγγιον**, **ἐγγιστα** (ἴδε **ἐγγίων**), — τὸ τελευταῖον παρ' Ἀντιφῶντι 129. 14. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **ἄγχι**, **ἄγχω**), **I.** ἐπὶ τόπου, πλησίον, λίαν συχνὸν παρ' Ὁμήρῳ, ὅστις μεταχειρίζεται αὐτὸ ὁτὲ μὲν ἀπολ., ὁτὲ δὲ μετὰ γεν., οὕτω, λύπας ἐγγυτέρω, πλησιέστερον πρὸς τὴν λύπην, Σοφ. Ο. Κ. 1216· μεταγ. ὡσαύτως μετὰ δοτ., Εὐρ. Ἡρακλ. 37 (περὶ τῆς συντάξεως ταύτης ἐνίοτε γίνεται παραπομπὴ εἰς Ἰλ. Α. 340)· τὸ πλεῖστον συντάσσεται μετὰ ῥημάτων στάσεως σημαντικῶν, ἐγγὺς ἑστάναι, κτλ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 686, Εὐμ. 65· ἀλλὰ καὶ ἐγγὺς χωρεῖν ὁ αὐτ. Θήβ. 59· — πρβλ. **ἐγγύθεν**, **ἐγγύθι**. **II.** ἐπὶ χρόνου, ἐγγὺς δή τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν Ἰλ. Χ. 453, Ὀδ. Κ. 86, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 2. **III.** ἐπὶ ἀριθμῶν κτλ., σχεδόν, ἔτεσιν ἐγγὺς εἴκοσι Θουκ. 6. 5· ἐγγὺς ἐνιαυτοῦ Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 28· ὅτι αὐτὸς οὐχ οἷός τ' ἔσομαι οὐδ' ἐγγὺς τούτων οὐδὲν καλὸν εἰπεῖν, δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ εἴπω κανὲν καλὸν οὐδὲ νὰ πλησιάσῃ αὐτά, Πλάτ. Συμπ. 198B· ἔχει δὲ οὐχ οὕτω ταῦτα οὐδ' ἐγγὺς Δημ. 524. 2· οὐκ εἶναι δίκην μεταλλικὴν προσφθεγκτέον, οὐδ' ἐγγὺς ὁ αὐτ. 977. 26· (οὕτως, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ ὁ αὐτ. 463. 7, ἔνθα ἴδε τὸν Οὐώλφ). **IV.** ἐπὶ ποιοτήτων ἢ ἰδιοτήτων, ὁμοιάζων, ἐγγύς τι ἢ παραπλήσιον Πλάτ. Γοργ. 520A· ἐγγύτατα τοῦ νῦν τρόπου Θουκ.1. 23· ὅτι ἐγγύτατα τούτων ὁ αὐτ. 7. 86· κοινῇ δὲ πᾶσιν οὐδεὶς ἐγγυτέρω Δημ. 321. 29· μετὰ μετοχ., ἐγγὺς τυφλῶν, σχεδὸν τυφλός, Πλάτ. Πολ. 508C· — ἐγγὺς εἶναι μετ' ἀπαρ., ὡς ἐγγὺς τοῦ τεθνάναι, σχεδὸν νεκρός, Πλάτ. Φαίδων 65A· τοῦ παθεῖν ἐγγύτατα Δημ. 555. 10. **V.** ἐπὶ συγγενείας, οἱ Ζηνὸς ἐγγὺς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 155· ἐγγυτέρω γένει ἢ γένους Πλάτ. Ἀπολ. 30A, Ἰσαῖος 45. 15· ἐγγύτατα γένους Αἰσχύλ. Ἰκ. 338, Λυσ. Ἀποσπ. 25, Πλάτ., κτλ.· ἐγγυτάτω γένους Ἀριστοφ. Ὄρν. 1666.

ἐγγύτατος, **η**, **ον**, ὑπερθ. ἐπίθ., δι' ἐγγυτάτου = **ἐγγυτάτω**, Θουκ. 8. 96.

ἐγγύτης [ῠ], **ητος**, ἡ, «ἄστρων στάσεις, ἀποστάσεις, ἐγγύτητες» Πολυδ. Δ', 155.

ἐγγωνιάζω, κάθημαι εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἡσυχάζω, ἀποσύρομαι ἀπὸ τῆς τύρβης τοῦ βίου, Εὐστ. Πονημάτ. 250. 24.

ἐγγώνιος, **ον** (γῶνος) σχηματίζων γωνίαν, κυρίως ὀρθὴν γωνίαν, σχῆμα Ἱππ. π. Ἀρθρ.795· λίθοι ἐν τομῇ ἐγγώνιοι, κεκομμένοι τετράγωνοι, Θουκ.1. 93. **II.** τετμημένος εἰς γωνίας, γωνιώδης, περὶ τῶν φύλλων τοῦ κισσοῦ, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 3.15, 4.

ἐγγωνο-ειδής, **ές**, = τῷ προηγ., Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 3.12, 5.

ἔγγωνον, τό, γωνιῶδες μέρος γῆς, Ϝέκτα μερὶς τὸ ἔγγωνον τὸ πὰρ τὰς ἀμπέλως Πίνακ. Ἡρακλεωτ. Π.107.

ἐγδάκτυλος, **ον**, (= **ἐξαδάκτυλος**) Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν (τῶν νεωρίων), Ἐφημ. Ἀρχ. Ἀθην. 3144, τετράκις οὕτως.

ἐγδοτήρ, ὁ, ἐπιστάτης ἢ ἐργολάβος οἰκοδομῶν, Ἐπιγρ. Ἐπιδ. Κ. 242 κτλ.

ἐγδούπησαν, ἴδε τὸ ῥῆμα **γδουπέω**.

ἐγειρόφρων, **ον**, γεν. **ονος** (φρήν), ὁ διεγείρων τὰς φρένας, «ἀερσίφρων, ἐγειρόφρων, ἐπαίρων τὰς φρένας» Ἐτυμ. Μ. 20. 47.

ἐγείρω, Ἐπ. παρατ. **ἔγειρον** Ἰλ. Ο. 594· Ἀττ. **ἤγειρον** Ἀριστοφ. Πλ.740· — μέλλ. **ἐγερῶ** Πλάτ. Ἔλεγ. 25 Bgk. (πρβλ. **ἐξ-**, **ἐπ-**)· ἀόρ. **ἤγειρα**, Ἐπ. **ἔγειρα**, Ὀδ. Ο. 45, κτλ.· πρκμ. **ἐγήγερκα** Φιλοστρ. Ἐπιστ. 16, Ἰωάνθ.· ὑπερσυντ. **ἐγηγέρκειν** Δίων Κ. 42. 48.— Παθ., Πλάτ., κλ.· μέλλ. **ἐγερθήσομαι** Βαῤῥ. 49. 3· (ὡσαύτως μέσ. μέλλ. **ἐγεροῦμαι** Πολύαιν. 1. 30, 4)· ἀόρ. **ἠγέρθην** Πλάτ. κλ., Ἐπ. γ' πληθ. **ἔγερθεν** Ἰλ. Ψ. 287· (ὡσαύτως ποιητ. μέσ. ἀόρ. **ἐγείρατο** Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 159)· — πρκμ. **ἐγήγερμαι** Θουκ. 7. 51· ὑπερσυντ. **ἐγήγερτο** Λουκ. Ἀλέξ. 19· **ἤγερτο** Ἰώσηπ. — Πλὴν τούτων ἔχομεν ἐπὶ παθ. σημασ. ποιητ. συγκεκομ. ἀόρ. **ἠγρόμην** (**ἐξ-**) Ἀριστοφ. Βάτρ. 51· γ' ἑνικ. **ἔγρετο**, προστακτ. **ἔγρεο**, Ὅμ.· δ' ἑνικ. ὑποτ. **ἔγρῃ** Ἀριστοφ. Σφ. 774· εὐκτ. **ἔγροιτο** Ὀδ. Ζ. 113· ἀπαρ. **ἐγρέσθαι** (συχνάκις γράφεται **ἔγρεσθαι**, ὡς εἰ ἐξ ἐνεστῶτος **ἔγρομαι**, πρβλ. **ἔγρω**), Ὀδ. Ν. 124· μετοχ. **ἐγρόμενος** Ὀδ.· — ὡσαύτως ἀμετάϐ. πρκμ. **ἐγρήγορα** (ὡς ἐνεστ.) Ἀριστ., Πλάτ., κλ.· ὑπερσυντ. **ἐγρηγόρη** ἢ **-ειν** (ὡς παρατ.) Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 32, Πλ.744· γ' ἑνικ. **ἐγρηγόρει** Ξεν. Κύρ.14. 20· Ἐπ. γ' πληθ. **ἐγρηγόρθασι** (τύπος ἀνώμαλος, ἀνθ' οὗ ὁ Donaldson προτείνει τὴν γραφ. ἐγρήγορθαί τε) Ἰλ. Κ. 419· προστακτ. **ἐγρήγορθε** (ἴδε κατωτ. Π)· ἀπαρ. **ἐγρήγορθαι** Ἰλ. Κ. 67 (οὐχὶ **ἐγρηγόρθαι** Spitzn ἐν τόπῳ)· πρβλ. **ἐγρηγορόων**, **γρηγορέω**. (Ἐκ τῆς √ΕΓΕΙΡ ἢ ΕΓΕΡ, ἐπειδὴ τὸ Σανσκρ. εἶναι gar, gâ-gar-mi (ἐγρήγορα)· πρβλ. **ἔ-γερ-σις**, **ἠ-γερ-έθομαι**, κτλ.) **I.** ἐνεργ., ἐξεγείρω, ἐξυπνίζω, σηκώνω, ἐγ. τινὰ ἐξ ὕπνου Ἰλ. Ε. 413, κτλ.· τοὺς ὀ.. ὑπνώοντας ἐγείρει Ω. 344· ἐγ. τινά εὐνῆς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν.1050· καὶ ἁπλῶς ἐγ. τινὰ Αἰσχύλ. Εὐμ.140, κτλ. **2)** διεγείρω, Ἰλ. Ε. 208· ἐπεὶ μιν ἔγειρε Διὸς νόος Ο. 242· ὄφρα καὶ θάσσον ἐγείρομεν Ἄρηα, ὅπως ταχύτερον ἀνάψωμεν τὸν πόλεμον, Β. 440, κτλ.· ἐγείρειν μάχην, φύλοπιν, κτλ. (πρβλ. **ἀγείρω**), Ν. 778., Ε. 496, κτλ.· Τρωσὶν θυμὸν ἐγεῖραι (διάφ. γραφ. ἀγεῖραι) Ε. 510· ἐγ. τινὰ ἐπὶ ἔργον Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 20· ἐκ δοχὴν πομποῦ πυρὸς ἐγ., τοῦ πυρσοῦ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 299· λαμπάδα ἐγ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 340· καὶ συχνάκις μεταφ., ἐγείρειν ἀοιδάν, λύραν, μέλος, θρῆνον Πίνδ. Π. 9.18, Ν. 10. 39, Κρατῖνος ἐν «Τροφωνίῳ» 10, Σοφ. Ο. Κ. 1779. **3)** ἐγείρω ἐκ νεκρῶν, συχνάκις ἐν τῇ Κ. Δ., ἢ ἐξ ἀσθενείας, Ἐπιστ. Ἰακὼϐ ε', 15. **4)** ἐγείρω, οἰκοδομῶ, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 63, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 125, Καιν. Διαθ. **II.** Παθ., μετὰ τοῦ ἐνεργ. πρκμ. **ἐγήγορα** Ὀδ. Υ. 100, Ἡρόδ. 4. 9, κτλ.· ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου Ἰλ. Β. 41· κατ' ἀόρ. ὡσαύτως, φυλάττω φυλακήν, ἀγρυπνῶ, ἀμφὶ πυρήν .. ἔγρετο λαὸς Η. 434· — ἐν τῷ παθ., εἶμαι ἔξυπνος, ἐγρηγόρθασι Κ. 419· ἐγρήγορθε, ἀγρυπνεῖτε, Η. 371., Σ. 299 (ἐνῷ τὸ ἔγρεο σημαίνει ἐγερθητι, «σήκω», «ξύπνα», Ὀδ. Ο. 46)· ἐγρήγορας ἢ καθεύδεις; Πλάτ. Πρωτ. 310B· ζῶσα καὶ ἐγρηγορυῖα ὁ αὐτ. Νόμ. 809D· καὶ ἐφρόνει καὶ ἐγρηγόρει Ξεν. Κύρ. 1. 4, 20, κτλ.· — οὕτω καὶ ἐπὶ μὴ προσώπων, ἐγειρομένου χειμῶνος, Ἡρόδ.7.49,1, πρβλ.148· ἐγρηγορὸς φρόνημα Αἰσχύλ. Εὐμ.706· ἐγρ. τὸ πῆμα ὁ αὐτ. Ἀγ. 346, κτλ. **2)** ἐξάπτομαι, ἐξεγείρομαι, τοί δ' ἔτι μᾶλλον ἐγειρέσθην κοτέοντε μάχεσθαι Ἡσ. Ἀσπ.176, Δημ. 439.1· μετ' ἀπαρ., ἐγηγερμένοι ἦσαν μὴ ἀνιέναι τὰ Ἀθη-

ναίων, ἦσαν ἀπεφασισμένοι («'ς τὸ πόδι») νὰ ἐμποδίσωσι τὴν ἀναχώρησιν τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. 7. 51. **III.** ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ὅμως ἔγειρε, καὶ τεύξῃ τῆς ὑγιείας Αἰσ. Μῦθ. 16, Halm.

ἔγεντο, ἴδε τὸ ῥῆμα **γίγνομαι**.

ἔγερμα (=**ἔγερσις**), τό, Πόλεμ. τ. Τρωάδ. στ. 457, ἔκδ. Μαυρ.

ἐγερσι-βόης, ου, ὁ, ὁ τὴν βοὴν ἐγείρων, μεγαλόφωνος, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 928. 4.

ἐγερσῐ-βόητος, ον, ὁ διὰ τῆς βοῆς ἐγείρων, ἐξυπνίζων, ἐγερσιβόητος ἀλέκτωρ Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιγ', 160.

ἐγερσι-βροτος, ον, ὁ τοὺς βροτοὺς ἐγείρων, Πρόκλ. Ὕμν. 18.

ἐγερσί-γελως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ διεγείρων γέλωτα, Ἀνθ. Π. 11. 60.

ἐγερσῐ-θέᾱτρος, ον, ὁ ἐξεγείρων τὸ θέατρον, Ἀνθ. Πλαν. 361.

ἐγερσῐ-μάχας, ου, ὁ, ὁ τὴν μάχην διεγείρων, Ἀνθ. Π. 7. 424· θηλ. **-χη** 6. 122.

ἐγερσί-μοθος, ον, =τῷ προηγ., Ὀππ. Κ. 1. 207, Νόνν. Δ. 3. 39.

ἐγέρσῐμος, ον, ἐξ οὗ τις ἐγείρεται, ὕπνος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου, Θεόκρ. 24. 7· οὕτω καὶ **ἐγερτός**, ἐγερτὸς πᾶς ὕπνος Ἀριστ. π. Ὕπν. 1. 12.

ἐγερσί-νοος, ον, συνηρ. **-νους, ουν**, ὁ τὴν διάνοιαν διεγείρων, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. δ', 184.

ἔγερσις, εως, ἡ, τὸ ἐγείρεσθαι ἐκ τοῦ ὕπνου, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 129· οὕτως, ἡ τοῦ θυμοῦ ἔγ. Πλάτ. Τίμ. 70C, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 8, 10· — τὸ ἐγείρεσθαι ἐκ νεκρῶν, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κζ', 53. **2)** ἀνέγερσις, οἰκοδόμησις, τειχίων Ἡρόδ. 8. 5, πρβλ. Ἰωσήπ Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 5, 3.

ἐγερσῐ-φανής, ές, ὁ τὸ φῶς διεγείρων, φῶς ἐκβάλλων, ἐγ. λίθος, ὁ πυρίτης, Ἀνθ. Π. 6. 5.

ἐγερσί-χορος, ον, ὁ χορὸν διεγείρων, Ὀππ. Κυν. 4. 236.

ἐγερτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐγείρῃ, Εὐρ. Ῥῆσ. 690.

ἐγερτήριον, τό, μέσον διεγέρσεως, Αἰλ. Π. Ἱστ. Σ. 44.

ἐγερτί [ῐ], ἐπίρρ. προθύμως, Σοφ. Ἀντ. 413· ἀγρύπνως, Εὐρ. Ῥῆσ. 524.

ἐγερτικός, ή, όν, ὁ διεγείρων, συντελῶν πρὸς διέγερσιν, τινος Πλάτ. Πολ. 523E, 524D. **II.** παρὰ Γραμμ. **ἐγερτικὰ** καλοῦνται τὰ ἐγκλιτικά, τὰ ὁποῖα μεταβάλλουσι τὴν βαρεῖαν τῆς προηγουμένης λέξεως εἰς ὀξεῖαν, Α. Β. 1147.

ἐγερτός, ή, όν, ἴδε **ἐγέρσιμος**.

ἐγΓηληθίωντι (=**ἐξειληθῶσιν**, ἐκβληθῶσιν), Ἐπιγρ. Ἡρακλείας τῆς ἐν τῇ Μεγ. Ἑλλάδι, CIG. 5774-5.

ἐγήγερμαι, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐγείρω**.

ἐγήρα, ἴδε **γηράσκω**.

ἐγκαθαρμόζω: μέλλ. **-όσω**, καθαρμόζω τι ἐντὸς ἄλλου πράγματος, Ἀριστοφ. Λυσ. 682.

ἐγκαθέζομαι: μέλλ. **-εδοῦμαι**. Ἀποθ.: — καθίζω, τοποθετῶ ἐμαυτὸν εἴς τι, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 23· εἰς θᾶκον Ἀριστοφ. Βάτρ. 1523: — στρατοπεδεύω εἴς τι μέρος, Θουκ. 3. 1., 4. 2· ἴδε τὸ ῥῆμα **καθέζομαι**.

ἐγκαθείργω, καὶ **-γνῡμι**: μέλλ. **-ξω**, ἐγκλείω, περιορίζω, κατακλείω, Ἡλούτ. 2. 951B.

ἐγκάθετος, ον, (ἐγκαθίημι) κρυφίως τοποθετηθεὶς ὅπως ἐνεδρεύσῃ, ἐπίβουλος, δόλιος, κατάσκοπος, προέδρους ἐγκαθέτους ὑφέντες Πλάτ. Ἀξ. 368E· τὸν Ἡρακλείδην ὑπώπτευον ἐγκάθετον εἶναι Πολύβ. 13. 5. 1: — Ἐπίρρ. **-τως**, πανούργως, ἀπατηλῶς, Διόδ. 16. 68. **II.** ἐπὶ τέκνου, =**θετός**, **εἰσποιητός**, Ὑπερείδ. παρὰ Φρυν. 333.

ἐγκαθεύδω: μέλλ. **-ευδήσω**, κοιμῶμαι μεταξύ, ἐγκαθεύδειν δὲ ψυχρότεραι οἷες αἰγῶν Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 3, 3 ὁ (Schneid συγκ-). **2)** ἐν γένει κοιμῶμαι, Ἀριστοφ. Λυσ. 614.

ἐγκαθίψω, βράζω τι ἔν τινι, Ἱππ. 651. 48.

ἐγκαθηδάω: μέλλ. **-ήσω**, διέρχομαί που τὴν νεότητά μου, Εὐρ. Ἱππ. 1096.

ἐγκαθηδύνω, γλυκαίνω, Νικ. Εὐγεν. Α. 347.

ἐγκάθημαι, κάθημαι ἐντὸς ἢ ἐπί τινος, Ξεν. Ἱππ. 1. 11· ἐνεδρεύω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 343, Θεσμ. 600, Αἰσχίν., κλ.· ἐπὶ φρουρῶν, κάθημαι ἔν τινι τόπῳ, Πολύβ. 17. 11, 6· κάθημαι ἐγκεκλεισμένος ὡς οἱ ἐν τῷ Δουρείῳ ἵππῳ, Πλάτ. Θεαιτ. 184D· ἐγκ. μεταξύ .. ὁ αὐτ. Παρμ. 156D.

ἐγκαθιδρύω: μέλλ. **-ύσω** [ῡ], ἐγείρω ἢ στήνω, ἱδρύω, ἀνιδρύω, τοποθετῶ, ἄγαλμα ἐγκ. χθονὶ Εὐρ. Ι. Τ. 978: — Παθ., Φιλόξ. ἐν Κωμ. Ἕλλ. 3. σ. 636, Ἀριστ. Κόσμ. 6. 5.

ἐγκαθίζω, Ἰων. **-κατίζω**: μέλλ. Ἀττ. **-ῐῶ**, καθίζω τινὰ ἔν τινι τόπῳ ἢ ἐπάνω εἴς τι, εἰς θρόνον Πλάτ. Πολ. 553C. **2)** ἐγκ. στρατιὰν ἐν χωρίῳ τινί, τοποθετῶ δύναμιν στρατιωτικὴν ἔν τινι τόπῳ, Πολύβ. 16. 37, 4: — οὕτως ἐν τῷ μέσ. ἀορ. α', ναὸν ἐγκαθείσατο (κοινῶς ἐγκαθίσατο, ὡς ἐν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. 5. 1, 2, ἐγκαθισάμενοι τὰ ὅπλα), ἵδρυσεν ἐκεῖ ναόν, Εὐρ. Ἱππ. 31. **II.** ἀμετάβ. κάθημαι ἐντὸς ἢ ἐπί τινος, θρόνῳ Πινδ. Π. 4. 272· ἀλλ' (ἐν τῷ μέσ.), ἐγκατίζεσθαι εἰς θρόνον, καθίζομαι εἰς θρόνον, Ἡρόδ. 5. 26.

ἐγκαθίημι, καταβιβάζω, εἰς τόπον Ἀριστοφ. Λυσ. 308· ἀποστέλλω ἐντὸς ὡς φρουράν, εἰς τὴν πόλιν Πλουτ. Πύρρ. 11. **II.** ἐμπιστεύω, παραδίδωμί τινί τι, Ζεὺς ἐγκαθίει (ἀντὶ **-ίησι**) Λοξίᾳ θεσπίσματα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 82.

ἐγκάθισις, εως, ἡ, οὐσ. τοῦ **ἐγκαθίζω**, Θ. Στουδ. Cod. Coisl. 94, fol. 241 v°.

ἐγκάθισμα, τό, λουτρὸν ἐξ ἀτμοῦ διὰ τὰ κάτω μέρη τοῦ σώματος κυρίως διὰ γυναῖκας πρὸς ἀγωγὴν τῶν ἐμμήνων, Διοσκ. 3. 127. **II.** ἀνακοπὴ ἐν τῇ προφορᾷ συλλαβῆς λέξεώς τινος, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 20, 22, ἐν τέλ.

ἐγκαθισμός, ὁ, ἐνέδρα, Ἐκκλ. **II.** =τῷ προηγ. II, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 43.

ἐγκαθιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐγκαθίζω**, Ὀρειβ. ἔκδ. Dar. τ. 1, σ. 575.

ἐγκαθίστημι: μέλλ. **-στήσω**, καθιστῶ, τοποθετῶ, διορίζω ὡς βασιλέα ἢ ἀρχηγόν, σὲ .. Μυκήναις ἐγκαταστήσω πάλιν Εὐρ. Ι. Τ. 982· ἐγκ. τινὰ ἡγεμόνα Θουκ. 1, 4, Δημ. 214. 20· ὡσαύτως, τοποθετῶ ὡς φρουρὰν ἔν τινι τόπῳ, Δημ. 114. 19, κτλ.· ἐπὶ πολιτεύματος, ἐγκ. δημοκρατίαν Ἀρρ. Ἀνάβ. 1. 18, 3. **II.** Παθ. μετ' ἀορ. β', πρκμ. καὶ ὑπερσ. ἐνεργ., καθίσταμαι τύραννος ἔν τινι τόπῳ, Λυσ. 196. 9, πρβλ. Θουκ. 1. 122· οὕτως, αὐλητῶν νόμιμ ἐγκαθεστώτων ὁ αὐτ. 5. 70.

ἐγκαθοράω, βλέπω ἐκ τοῦ πλησίον εἴς τι, παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, τινος τῷ προσώπῳ Πλουτ. Δημήτρ. 38· ἀπολ., Πλάτ. Ἐπινομ. 990E. **II.** παρατηρῶ τι ἔν τινι ἀνθρώπῳ ἢ πράγματι, Πλουτ. Βρουτ. 16.

ἐγκαθορμίζομαι, μέσ., εἰσέρχομαι εἰς τὸν λιμένα, ἀγκυροβολῶ, αὐτόσε Θουκ. 4. 1, πρβλ. Δίωνα Κ. 48. 49· οὕτως ἀόρ. παθ., Ἀρρ. Ἀνάβ. 2. 20, 8.

ἐγκαθόρμισις, εως, ἡ, ἡ καθόρμισις πλοίου εἰς ὅρμον, Ἀρρ. Ἀνάβ. 1. 18, 9.

ἐγκαθυβρίζω, ἀκολασταίνω ἔν τινι, τρυφαῖς Εὐρ. Τρῳ. 957.

ἐγκαίνια, τά, (καινὸς) ἑορτὴ ἀνανεώσεως ἢ καθιερώσεως, Ἑβδ. (Δαν. Γ', 2)· ἰδίως ἡ ὁρισθεῖσα ὑπὸ Ἰούδα τοῦ Μακκαβαίου κατὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ ναοῦ, Εὐαγγ. κ. Ἰω. 10. 22, πρβλ. **ἐγκαινισμός**. **II.** ὀνομασία τοῦ Πάσχα, Ἐκκλ.

ἐγκαινίζω, ἀνανεώνω, Εὐστ. Ἰονημάτ. 277. 84. **II.** ἀφιερώνω, καθιερώνω, Ἑβδ. (Βασιλ. Α, ια', 14, κ. ἀλλ.). — Παθ., Ἐπιστ. π. Ἑβρ. θ', 18· προσέτι **ἐγκαινιάζομαι** Συλλ. Ἐπιγρ. 8660.

ἐγκαινισμός, ὁ, καθιέρωσις, Ἑβδ. (1 Μακκ. δ', 56, πρβλ. **ἐγκαίνια**)· ὡσαύτως, **ἐγκαίνισις**, ἡ, καὶ **ἐγκαίνισμα**, τό, Ἑβδ. **II.** πνευματικὴ ἀναγέννησις, Βασίλ.

ἐγκαιρία, ἡ, ἁρμόδιος καιρός, ἀντίθετον τῷ **ἀκαιρία**, Πλάτ. Πολιτ. 305D.

ἐγκαίριος = **ἔγκαιρος**, Πλάτ. Τίμ. 51D.

ἔγκαιρος, ον, ὁ εἰς κατάλληλον καιρόν, ἁρμόδιος, Πλάτ. Πολιτ. 282E, Νόμ. 928A.

ἐγκαίω: μέλλ. **-καύσω**, καίω, θερμαίνω ἐν, ὀβελοὶ ἐγκεκαυμένοι πυρὶ Εὐρ. Κύκλ. 393. **2)** ζωγραφῶ δι' ἐγκαύματος, δηλ. διὰ χρωμάτων ἀναμίκτων κηρῷ, Λατ. encausta pingere, Ἑβδ. (2 Μακκ. θ', 29), πρβλ. Πλίν. 35, 39 κἑξ., ἴδε Λεξικὸν Ἀρχαιολογ. **II.** ἀνάπτω. καίω, πῦρ Πλουτ. Ἀλέξ. 24· οἶκοι ἐγκαιόμενοι, θερμαινόμενα δωμάτια, Λουκ. π. Ἁλ. Ἱστ. 2. 11.

ἐγκᾰκέω, κακῶς φέρομαι εἴς τι πρᾶγμα, ἐνεκάκησαν τὸ πέμπειν, κακῶς ποιοῦντες παρέλειψαν νὰ πέμψωσι, Πολύβ. 4. 19, 10· συχνάκις ἐν τῇ Καιν. Διαθ.· πρβλ. **ἐκκακέω**.

ἐγκᾰλέω: μέλλ. **ἐγκαλέσω**, Ἀττ. **ἐγκαλῶ**, ἀκριβῶς ὡς ὁ ἐνεστώς· πρκμ. **ἐγκέκληκα**: — ἀπαιτῶ, ἀπαιτῶ δικαστικῶς, εἰ δόξαιμι μηδὲν προσῆκον τοσαῦτα χρήματα ἐγκαλέσαι Ἰσοκρ. 358A, Ξεν. Ἀν. 7. 7, 33, Δημ. 877. 21., 949. 1: — καθόλου, ἀπαιτῶ τι ὡς ὀφειλόμενον εἰς ἐμέ, Λυσ. 98. 37. **2)** φέρω κατηγορίαν, εἰσάγω καταγγελίαν ἐναντίον τινός, ἐγκαλῶ: — Σύνταξ. μετὰ δοτικ. προσ. καὶ αἰτιατ. πράγμ., εἰσάγω κατηγορίαν ἐναντίον τινός, καταγγέλλω τινὰ διά τι, φόνον ἐγκ. τινι Σοφ. Ἠλ. 778, Πλάτ. Ἀπολ. 26C, κτλ.· ἐγκ. ἐγκλημά τινι Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκ. 14, ὑπὲρ Εὐξεν. 35· ὡσαύτως, χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκ. Σοφ. Φ. 328: — ἐπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, ἐγκ. τινι ὅτι .. Ξεν. Ἀν. 7. 5, 7· μετ' ἀπαρ., ἐνεκάλει τοῖς Ἀθηναίοις παραβαίνειν Θουκ. 4. 123· μετὰ μετοχῆς, ἐγκ. αὐτοῖς ἀμελοῦσιν Πλάτ. Πρωτ. 346A· συχνάκις ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσ. μόνον, κατηγορῶ, Ἀντιφῶν 126. 8, Πλάτ. Κρίτων 50C, κτλ.· μετ' αἰτιατ. πράγμ. μόνον, εἰσάγω ὡς καταγγελίαν ἢ κατηγορίαν, εἰ δέ τι ἄλλο ἐνεκάλουν Θουκ. 5. 46, πρβλ. 6. 53· τὸ νεῖκος ἐγκαλεῖν, ἐπιρρίπτειν τὴν αἰτίαν τῆς ἔριδος εἰς ἕτερον, Σοφ. Ο. Τ. 702· ἀπολ., οἱ ἐγκαλέσαντες Ἀριστ. Ῥητ. π. Ἀλέξ. 30, 11: — σπανίως μετὰ γεν. πράγμ., τῆς βραδύτητος αὐτοῖς ἐνεκάλει Πλουτ. Ἀριστείδ. 10: — Παθ., ἐγκαλεῖται τῇ τύχῃ .., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 21· πρβλ. **ἔγκλημα**. **3)** ὡς δικανικὸς ὅρος, ἐνάγω εἰς δικαστή-

ριον, ἐγκαλῶ, διώκω, Δημ. 907. 6· ἐγκ. δίκην τινί ὁ αὐτ. 1014· 8· ἐγκ. τινὶ περί τινος Ἰσοκρ. 48C. **4)** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ὡς ἐν τῷ ἐνεργ. κατηγορῶ, τινί Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 2· φέρω κατηγορίαν, πρός τινα Εὐρ. Μελανίππ. 9, (ἐν τοῖς Ἀποσπάσμασι). **II.** ἐπικαλοῦμαι, οὗτοι δ' εἰσὶ καὶ οἱ ἐγκαλοῦντες (ἐπικαλοῦντες Meineke) τὴν τῶν θεῶν ἰατρείαν Στράβων 649.

ἐγκαλημένων (= **ἐγκαλουμένων**), μετοχ., Ἐπιγρ. Ἐρεσοῦ, Conze, Reise auf d. Ins. Lesbos σ. 36, στ. 40.

ἐγκᾰλινδέομαι, παθ. περικυλινδοῦμαι εἴς τι, τῇ ψάμμῳ Ἀρεταῖος Ὀξέων Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2· ἀσχολοῦμαι ἐν, ταῖς λιχνείαις Ἀθήν. 262A.

ἐγκαλλωπίζομαι, παθ. ὑπερηφανεύομαι, καυχῶμαι ἐπί τινι, τοῖς αἰσχροῖς Πλουτ. Ἀντ. 36, πρβλ. Αἴλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 35:— περὶ τῆς μετοχ. ἐγκαλλωπιζομένης παρὰ Διον. Ἁλ. π. Δημ. 4, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐγκολπίζω**.

ἐγκαλλώπισμα, τό, κόσμημα, στολίδιον, Θουκ. 2. 62.

ἐγ-κᾰλο-σκελής, ὁ, οὗ οἱ πόδες εἶναι δεδεσμευμένοι ἐντὸς ξύλων ἕνεκα χρέους, «οἱ μὴ ἀποδιδόντες τὰ χρέη ἐν κάλοις ἐδεσμεύοντο τοὺς πόδας» Ἡσύχ.

ἐγκαλυμμός, ὁ, περικάλυψις, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1496.

ἐγκᾰλυπτήρια, τά, ἑορτὴ περικαλύψεως, ἀντίθετον τῷ **ἀνακαλυπτήρια**, Φιλόστρ. 611.

ἐγκαλύπτω: μέλλ. **-ψω**, καλύπτω, σκεπάζω τι καλῶς, Τραγ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 120, Ἀριστοφ. Βάτρ. 911: — Παθ. περικαλύπτομαι, Ἀριστοφ. Ἱλ. 714, Πλάτ. Φαῖδρ. 243B· σκεπάζομαι (οἷον δι' ὕπνου), Ξεν. Ἀν. 4. 5, 19· ἐγκεκαλυμμένος λόγος, περίφημον σόφισμα ἐν Διογ. Λ. 7. 82. **II.** Μέσ., σκεπάζομαι, κρύπτομαι ὑπὸ τὰ σκεπάσματα, σκεπάζω τὸ πρόσωπόν μου, caput obvolvere, Ἀριστοφ. Ἱλ. 707, κτλ.· ἐγκαλυπτόμενος καθεύδειν Ἀνδοκ. 3. 26· ἐπὶ ἀποθνήσκοντος, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 26, Πλάτ. Φαίδων 118A, κτλ. **2)** ὡς σημεῖον αἰδοῦς ἢ αἰσχύνης, αὐτόθι 117C, Δημ. 1485. 9· ἐγκαλύψασθαι ἐπί τινι, Αἰσχίν. 42. 10·— ἐντεῦθεν μετ' αἰτ. πρσ., αἰσθάνομαι ἐντροπὴν ἐνώπιόν τινος, θεοὺς ἐγκαλυπτόμενος ὧν ἔμελλε δράσειν Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 16.

ἐγκάλυψις, εως, ἡ, ἡ ἐξ αἰδοῦς ἢ αἰσχύνης ἀπόκρυψις τοῦ προσώπου, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Στράβ.

ἐγκάμνω, μέλλ. **-καμοῦμαι**, κουράζομαι, βαρύνομαί τι, Ἀρεταῖος π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 15· τινί Ἰωσήπ. 1. Π. 3. 10, 2.

ἐγκάμπτω, μέλλ. **-ψω**, κάμπτω πρὸς τὰ ἐντός, λυγίζω, Ξεν. Ἱππ. 1. 8.

ἐγκᾰνάσσω, ἐγχέω, φέρ' ἐγκάναξον ὡς ἀναμνησθῶ πιὼν Εὐρ. Κύκλ. 152, ἴθι νῦν ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολὺν Ἀριστοφ. Ἱππ. 105.

ἐγκᾰνᾰχάομαι, ἀποθ., ποιῶ καναχήν, ψόφον, θόρυβον, ἐγκ. κόχλῳ, ἠχῶ φυσῶν κόχλον (μέγα κογχύλιον), Θεόκρ. 9. 27.

ἐγκανθίς, ἡ, ἡ ῥίζα τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἢ οἴδημα τοῦ κανθοῦ, Γαλην.

ἐγκάπτω, μέλλ. **-ψω**, πρκμ. **ἐγκέκᾰφα**: — «κάφτω», καταβροχθίζω λαιμάργως, Ἀριστοφ. Εἰρ. 7, Στράττις ἐν «Δημομέδᾳ» 2· ἐπὶ τῶν ἐν Ἀθήνησι δικαστῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκράτουν εἰς τὸ στόμα των τὸ μικρὸν νόμισμα, δι' οὗ ὁ μισθὸς αὐτῶν ἐπληρώνετο, Ἀριστοφ. Σφ. 791, Ἐκκλ. 815, πρβλ. Ἑρμιππ. ἐν «Θεοῖς» 2, Ἄλεξ. ἐν Λέβητι «1. 7· σιγῶμεν ἐγκάψαντες αἰθέρα γνάθοις, κρατοῦντες τὴν ἀναπνοὴν ἡμῶν ἐντὸς τῶν γνάθων, Εὐρ. Κύκλ. 629·— πρβλ. **ἔγκαφος**.

ἐγκαρδιαῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Ἰαμβλ. Μυστ. 2. 7.

ἐγκάρδιος, ον, ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐγκάρδιόν ἐστι (ἢ γίγνεται) τί μοι, εἰσδύεται εἰς τὴν καρδίαν μου, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 310. 40, πρβλ. Διόδ. 1. 45. **II. ἐγκάρδιον**, τό, τὸ ἐσωτερικώτατον μέρος τοῦ ξύλου, «ἡ καρδιὰ» ἢ «ψίχα», Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 3. 8, 5. **III. ἐγκαρδία**, ἡ, λίθος τις τῶν τιμίων, Πλίν. Ἱ. Ν. XXXVII 58, ἔνθα τρία εἴδη αὐτῆς καταλέγονται, ἔχοντα πάντα ἄλλο ἄλλου χρώματος εἰκόνα καρδίας.

ἔγκᾰρις, ὁ, (κάρ, κάρα) ὁ ἐντὸς τῆς κάρας, κεφαλῆς, μυελός, ὡς τὸ **ἐγκέφαλος**, Ἀλκαῖος ἐν Ἀθ. Π. 9. 519, 3, Λυκόφρ. 1104.

ἐγκαρπίζω, καθιστῶ καρποφόρον, πληρῶ, τοὺς δὲ ὑπνώοντας ἐῆς ἐνεκάρπισεν ἀλκῆς Συνές. 135B.

ἐγκάρπιος, ον, ἐπὶ καρποῦ, ὁ περιέχων σπόρους ἐντός, Ἱππ. 360. 11.

ἔγκαρπος, ον, ὁ περιέχων καρπόν, κάλυξιν ἐγκάρποις χθονὸς Σοφ. Ο. Τ. 25· καρποφόρος, σπέρματα Πλάτ. Φαῖδρ. 276B· τὸ τέλη ἔγκαρπα ἐν Σοφ. Τρ. 238, πιθ. σημαίνει πολλοστόν τι μέρος ἢ δέκατον τῆς παραγωγῆς ἢ τοῦ καρποῦ τοῦ τεμένους πληρωτέον εἰς τὸν Δία, πρβλ. στίχ. 754 καὶ ἴδε σημείωσιν Jebb ἐν τόπῳ. **2)** καρποφόρος, χρήσιμος, Πλούτ. 776B. **II. ἔγκαρπα**, τά, συμπλέγματα ἢ στέφανοι ἐκ καρπῶν, ἐπὶ τῶν ζωοφόρων ἢ τῶν κιονοκράνων, Λατ. encarpa, Βιτρούβ. 4. 1.

ἐγκάρσιος, α, ον, πλάγιος, λοξός, Λατ. transversus, Θουκ. 2. 76., 6. 99· ἐπὶ τῆς ἐλλειπτικῆς, Ἀριστ. Κόσμ. 2. 7.—Ἐπίρρ. **-ως**, Ἐκκλ.· ἴδε τὴν λέξιν **ἐπικάρσιος** ἐν τέλ.

ἐγκαρτερέω, μέλλ. **-ήσω**, ἐπιμένω ἢ ἐμμένω ἔν τινι πράγματι, τινι Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 22· ἐγκαρτερεῖν [τούτοις] ἃ ἔγνωστε Θουκ. 2. 61· πρός τι Πλούτ. 2. 987E. **2)** μετ' αἰτ., ἀναμένω εὐσταθῶς, θάνατον Εὐρ. Ἱκ. Μαιν. 1351, Ἀνδρ. 262. **3)** ἀπολ., ὑπομένω, διαμένω ἀτάραχος ἐν τοῖς παθήμασι, Πλούτ. Ἀγησ. 11, κτλ.

ἐγκαρτερία, ἡ, καρτερία, Ἄννα Κομν. 3. σ. 72A.

ἐγκαρτερικός, ή, όν, ὁ ἐγκαρτερῶν, ἐγκαρτερικώτατος ἀσκητὴς Βίος Ἀγ. Ποσειδωνίου Κῶδ. Παρισ. 1532, φύλλ. 285.

ἐγκᾰς, ἐπίρρ., ἐν βάθει, πιθαν. γραφ. ἐν Ἱππ. π. τῶν ἐν Κερ. Τρωμ. 899, πρβλ. Γαλην. Λεξ. σ. 466.

ἔγκᾰτα, τά, (ἐν) τὰ ἐσωτερικά, τὰ «σωτικά», τὰ ἐντόσθια, τὰ ὅλλως ἔντερα. Λατ. intestina, Ὅμ., ἀείποτε κατ' αἰτ. πλὴν τῆς δοτ. **ἔγκασι** ἐν Ἰλ. Λ. 438·— ἐν. ὀνομ. **ἔγκατον** ἐν Λουκ. Λεξιφ. 3.

ἐγκαταβαίνω, καταβαίνω κάτω εἰς, ἐντίθεμαι, μετ' αἰτ., κροκωτὸν σπάργανον ἐγκατέβα, «εἰς κροκοβαφὲς ὕφασμα ἐνετέθη σπαργανωθείς» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 1. 58· μετὰ δοτ., Διόδ. 14. 28.

ἐγκαταβάλλω, ῥίπτω ἐντός τινος, δίνῃ Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1239, πρβλ. Ἰλ. Μ. 206.

ἐγκαταβιόω, διέρχομαι τὴν ζωήν μου ἔν τινι, Πλούτ. 2. 783D, Λογγῖνος 44. 11.

ἐγκαταβρέχω, ἐγκαταβρέχω τὸ ἐσωτερικὸν κοιλώματος ἢ βόθρου, Γεωπ. 13. 1, 7.

ἐγκαταβυσσόομαι, παθ., εἰσδύομαι, ἐγκαταβυσσοῦσθαι τὰ εἴδωλα διὰ τῶν πόρων εἰς τὰ σώματα Δημόκρ. παρὰ Πλουτ. 2. 735A.

ἐγκαταγηράσκω, μέλλ. **-άσομαι**, ἐγγηράσκω, γηράσκω ἔν τινι, ἐν πενίᾳ Πλουτ. Φωκ. 30· παλαιοῦμαι, Δείναρχ. 105. 20.

ἐγκαταγράφω, καταγράφω μεταξύ, Αἴλ. παρὰ Σουίδ. **II.** σημειῶ ἐν ἢ ἐπί, Νεῖλος ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. σ. 514.

ἐγκατάγομαι, παθ., καταλύω, ἐναυλίζομαι, Ἡσυχ. Α', 73.

ἐγκαταδαμάζω, καταδαμάζω, καταστρέφω, παθ., σκελέων τὸ χρῶμα, οἷον ὑπὸ κωνώπων ἐγκαταδαμασθὲν Ἱππ. 1229E.

ἐγκαταδαρθάνω, κοιμῶμαι ἔν τινι, Πλούτ. 2. 677F. **II.** ἀπαλλάσσομαί τινος διὰ τοῦ ὕπνου, αὐτόθι 688E.

ἐγκαταδέω, μέλλ. **-δήσω**, δένω στερεῶς εἴς τι, τινι Πλάτ. Φαίδων 84A.

ἐγκαταδύνω, ἀόρ. **-κατέδυν**, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, δύω πρός τι μέρος (ὅπερ, ὡς εἰκός, εἶναι δυσμικόν), Ἱππ. π. Ἀέρ. 283· εἰσέρχομαι λάθρᾳ εἴς τι, ὕδασιν Ἀνθ. Π. 7. 532· μυχὸν Ὀππ. Ἁλ. 1. 153.

ἐγκαταζεύγνυμι, συνενῶ. συνδέω, συναρμόζω, νέας βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις Σοφ. Αἴ. 736.

ἐγκαταθνήσκω: μέλλ. **-θᾰνοῦμαι**, ἀποθνήσκω ἔν τινι, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 834.

ἐγκαταικίω: μέλλ. **-καύσω**, ἐγκαίω, ποιῶ σημεῖον ἐπὶ τοῦ σώματος δι' ἐγκαύματος, Λουκ. Ἁλιεύς 52.

ἐγκατάκειμαι, παθ., κεῖμαι ἔν τινι, μετὰ δοτ., οὐκ ἔραμαι κλισιῷ βασιληΐῳ ἐγκατακεῖσθαι Θέογν. 1191. **2)** κεῖμαι ἐπὶ τῆς κλίνης, κοιμῶμαι, παρά τινι Ἀριστοφ. Ἱλ. 742.

ἐγκαταικεράννυμι: μέλλ. **-κεράσω**, μιγνύω τι μετ' ἄλλου, τῷ οἴνῳ ὕδωρ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐσταθίου.

ἐγκατακλειστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐγκατακλείσῃ, κύνας νοσούσας ἐγκατακλειστέον Γεωπ. 19. 3, 1.

ἐγκατάκλειστος, ον, κεκλεισμένος ἔν τινι, Ἐπιφάν.

ἐγκατακλείω, κατακλείω ἐντός, ἐγκλείω, τινά τῷ νεῷ Ἄλεξ. παρ' Ἀθην. 606A, Ἀριστ. Πρβλ. Γ. 26. — Παθ., Ἱππ. π. διαίτ. Ὀξ. 385, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 6, 10, κ. ἀλλ.

ἐγκατακλίνω [ῑ], κατακλίνω τινὰ ἔν τινι τόπῳ, Ἀριστοφ. Ἱλ. 621: — Παθ., κατακλίνομαι ἔν τινι τόπῳ, ὁ αὐτ. Ὄρν. 122· ἐγκατακλιθῆναι εἰς τὸ ἱερὸν Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 27.

ἐγκατακοιμάομαι, = **ἐγκοιμάομαι**, Ἡρόδ. 8. 134.

ἐγκατακρούω, καρφώνω, ἥλους Κλήμ. Ἀλ. 240. **2)** ἐγκ. χορείαν τοῖς μύσταις, κτυπῶ τὸ μέτρον τοῦ χοροῦ (διὰ τοῦ ποδὸς ἢ ἄλλως) ἐν τοῖς μύσταις, Ἀριστοφ. Βάτρ. 330.

ἐγκατακρύπτω, κρύπτω ἔν τινι, ἐγκατακρύψεις ζόφῳ Λυκόφρ. 1231· τινὰ βυθοῖς Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 863.

ἐγκαταλαμβάνω: μέλλ. **-λήψομαι**, καταλαμβάνω ἔν τινι τόπῳ, Θουκ. 4. 116, πρβλ. 3. 33· ἐγκ. τινὰ ὅρκοις, περιορίζω, ἐξαναγκάζω δι' ὅρκων, ἐὰν λογισμὸς ἐγκαταλαμβάνῃ αὐτὸν Αἰσχίν. 62. 17: — Παθ., Ἀριστ. Προβλ. 20. 34.

ἐγκαταλέγω, μέλλ. **-ξω**, συνοικοδομῶ ἐν, πολλαὶ στῆλαι ἐγκατελέγησαν, ᾠκοδομήθησαν ἐντὸς τοῦ τείχους, Θουκ. 1. 93 (πρβλ. **λέγω** II, **λογάς, λογάδην**). **2)** ὑπολογίζω, συγκαταλέγω, Λουκ. Παράσ. 3· στρατολογῶ, Ἀνθ. Π. 11. 265. **II.** Παθ., κεῖμαι ἔν τινι ἢ ἐπί τινος, Ἐπ. ἀόρ. **ἐγκατέλεκτο** Ἀριστοφ. Βάτρ. 4. 431.

ἐγκατάλειμμα, τό, ὑπόλοιπον, κατάλοιπον, Ἀριστ. Ἀποσπ. 2., Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 50.

ἐγκαταλείπω, μέλλ. **-ψω**, καταλείπω, ἀφίνω, παῖδα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 376· ἐγκ. φρουρὰν ἐν τῇ νήσῳ Θουκ. 2. 51· ἐγκ. τὸ κέντρον, ἐπὶ μελίσσης, Πλάτ. Φαίδων 91C· ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦ Περικλέους, τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις Εὔπολ.

ἐν «Δήμοις» 6· ἐγκ. τὴν μάχαιραν τῇ σφαγῇ 'Αντιφῶν 137. 28. **2)** ἐγκαταλείπω, ἀφίνω τινὰ ἐν δυσκολίαις, «'ς τὴν λάσπην», Λατ. derelinquere, Θουκ. 4. 44, Πλάτ. Συμπ. 159Α, Λυκοῦργ. 148. 7, κτλ. **3)** ἀφίνω, παραλείπω, Ἡρόδ. 3. 119. **II.** Παθ., ἀφίνομαι ὀπίσω, μένω ὀπίσω, ὑπολείπομαι ἐν ἀγῶνι δρόμου, ὁ αὐτ. 8. 59. **2)** δὲν κατορθώνω, ἀποτυγχάνω, 'Ιππ. 1169C.

ἐγκατ-άλειφω: μέλλ. **-ψω**, ἐναλείφω πανταχόθεν, λίπος 'Ιππ. 402. 28.

ἐγκατάλειψις, εως, ἡ, τὸ ἐγκαταλείπειν, 'Εκκλ. **II.** τὸ νὰ ἔχῃ ἐγκαταλειφθῇ τι, ἴδε ἐπομ.

ἐγκατάληπτος, ον, κατειλημμένος, ἐγκατάληπτον πνεύματι Πύθωνος γύναιον 'Ιω. Γενέσ. σ.70. 5, ἔκδ. Β.

ἐγκατάληψις, εως, ἡ, τὸ καταλαμβάνειν ἢ καταλαμβάνεσθαι ἔν τινι τόπῳ, αἰχμαλώτισις, Θουκ. 5. 72· ἡ ἐπίσχεσις τῶν οὔρων, 'Ιππ. 1169E (ἔνθα ὅμως ἡ ἔννοια ἀπαιτεῖ τὴν λέξιν **ἐγκατάλειψις**).

ἐγκαταλιμπάνω, = **ἐγκαταλείπω**, 'Ιππ. 'Αφ. 1244, 'Αριστ. 'Ρητ. 1. 10, 4.

ἐγκαταλογίζομαι, ἀποθ. συγκαταλογίζω, 'Ισαῖος 88. 36.

ἐγκαταμένω, μένω ἐντός, Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 1. 3, 4, κτλ.

ἐγκαταμίγνυμαι, παθ., μιγνύομαι μετά τινος, ἐγκαταμιγνύμενος ὕδατι 'Ιππ. 'Αέρ. 283· ἐγκαταμεμιγμένα τοῖς λεγομένοις 'Ισοκρ. 312B.

ἐγκατάμιξις, εως, ἡ, (**ἐγκαμίγνυμι**) ἡ μετά τινος ἀνάμιξις, 'Ανών. εἰς 'Αριστοτέλη, Cod. Coisl. 384, fol. 60 v°.

ἐγκαταναίω, ἀόρ. α' **-ένασσα**, κάμνω τινὰ νὰ κατοικῇ ἐντός τινος, οὐρανῷ τινα 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 116, Μοιρὼ παρ' 'Αθην. 491B.

ἐγκαταντλέω, ἐπιῤῥέχω, εἶτα ἐγκατάντλει ὕδατι θερμῷ 'Ιπποατρ. σ. 87.

ἐγκατάντλησις, εως, ἡ, ἐπίχυσις ὕδατος, 'Ιππ. π. Εὐσχημ. 24.

ἐγκαταπαίζω, ἐμπαίζω, περιπαίζω, τινί Εὐσ. Ε. 'Ιστ. 2. 13 ἐν τέλ., Κύριλλ.

ἐγκαταπάλλομαι, 'Επ. ἀόρ. 6' **ἐγκατέπαλτο**, παθ., πηδῶ κάτω εἰς, 'Οππ. 'Αλ. 4. 661.

ἐγκαταπήγνυμι, μέλλ. **-πήξω**, ἐντίθημι, ξίφος .. κουλεῷ ἐγκατέπηξ' 'Οδ. Λ. 98· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν, ἐνέπηξεν, ἐστερέωσεν αὐτούς, Ἰλ. Ι. 350· τὴν κεφαλὴν ὁράτι ἐγκαταπήξας, ἐμπήξας αὐτὴν ἐπὶ δόρατος, 'Ηρωδιαν. 1. 13.

ἐγκαταπίμπρημι: μέλλ. **-πρήσω**, πυρπολῶ, καίω, Φαλάρ. 'Επιστ. 5. σ. 28.

ἐγκαταπίνομαι, παθ. καταπίνομαι ἐν κατακλυσμῷ, Φίλων 2. 300, κτλ.

ἐγκαταπίπτω, ποιητ. ἀόρ. **ἐνικάππεσον**, πίπτω ἐπάνω, ἢ ῥίπτω ἑμαυτὸν ἐπάνω εἴς τι, λέκτροισιν πρηνὴς ἐνικάππεσεν 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 655, 'Ανθ. Π. 9. 82.

ἐγκαταπλέκω: μέλλ. **-πλέξω**, ἐνυφαίνω, συμπλέκω, περιπλέκω, Ξεν. Κυν. 9. 12.

ἐγκατάποσις, τὸ καταπίνειν, κατάποσις, Φίλων 1. 116.

ἐγκατ-αριθμέομαι, παθ. συγκαταριθμοῦμαι, 'Αριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 5. 11, Κλήμ. 'Αλ. 263.

ἐγκαταρράπτω, μέλλ. **-ψω**, καταῤῥάπτω ἐντός, Ξεν. Κυν. 6. 1.

ἐγκαταρρίπτω, καταῤῥίπτω εἰς, πιθ. γραφὴ ἐν 'Ηλιοδ. 9. 5.

ἐγκατασβέννυμι, ἢ **-νω**, σβύννω τι ἐντός τινος, Πλούτ. 2. 975B.

ἐγκατασηκόω, ἐμβάλλω ἐντὸς σηκοῦ, Μ. 'Ατταλ. σ. 37, ἔκδ. Β.

ἐγκατασήπομαι, παθ., σήπομαι ἐντός τινος, Στοβ. 237. 58.

ἐγκατασκευάζω, παρασκευάζω ἔν τινι τόπῳ, ἐν ταῖς πόλεσι προδότας Διόδ. 16. 54· ἀλλ' ἡ πρόθ. **ἐν** πολλάκις ὀλίγην ἔχει δύναμιν, ὁ αὐτ. 2. 24., 14. 91.

ἐγκατάσκευος, ον, τεχνηέντως ἐξειργασμένος, ἐπὶ ὕφους, ἀντιθ. τῷ **ἁπλοῦς**, Διον. 'Αλ. περὶ Συνθ. 118.—'Επίῤῥ. **-ως** Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 56.

ἐγκατασκήπτω: μέλλ. **-ψω**, ἐμπίπτω, ἐπιπίπτω, ἐπὶ κεραυνοῦ, εἴς τινα Δίων Κ. 49. 15· ἐπὶ ἐπιδημιῶν, ἐνσκήπτω, Θουκ. 2. 47. **II.** μεταθ., ἐξακοντίζω ἐπί τι ἢ ἐναντίον τινὸς ἢ μεταξύ, ἐγκατάσκηψον βέλος Σοφ. Τρ. 1087· κακῶν, ἃ Πέρσαις ἐγκατέσκηψεν θεὸς Αἰσχύλ. Πέρσ. 514.

ἐγκατάσκηψις, εως, ἡ, αἰφνίδιος προσβολή, Διοσκ. 7. 4.

ἐγκατασκιῤῥόομαι, παθ., ῥιζοῦμαι, ῥιζοβολῶ, ἀποσκληρύνομαι ἐντός τινος, Ἱππαρχ. Πυθαγόρ. παρὰ Στοβ. 575. 1.

ἐγκατασπείρω, διασπείρω ἐντός τινος, ἣν ὁ θεὸς ἐγκατέσπειρεν ἀφ' ἑαυτοῦ τῇ ὕλῃ καὶ κατέμιξε Πλουτ. 'Ηθ. 1061B.

ἐγκατασπορά, ἡ, τὸ ἐγκατασπείρειν, Κλήμ. 'Αλ. 902.

ἐγκαταστηρίζω: μέλλ. **-ξω**, στερεῶ, καταστηρίζω, Κορνοῦτ. π. Θ. Φύσ. 6, ἐν τῷ παθ.

ἐγκαταστοιχειόω: μέλλ. **-ώσω**, ἐμφυτεύω ὡς στοιχεῖον, ὡς πρώτην ἀρχὴν (πρβλ. **ἐμφυσιόω**), τινί τι Πλουτ. Λυκ. 13., 2. 353E.

ἐγκαταστρέφομαι, παθ. στρέφομαι καὶ τρέχω ὀπίσω, 'Αντιφ. ἐν 'Αδῆλ. 7, ἐκ διορθώσεως τοῦ Meineke.

ἐγκατασυρβάζω, ἐνυβρίζω, 'Ησύχ.

ἐγκατασφάττω, σφάζω ἐντός, ἐγκατέσφαξεν αὐτοῦ τῷ κόλπῳ τὸν υἱὸν Πλουτ. Δημ. 31.

ἐγκατασχάζω, ἐγχαράττω, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἐγκαταταράσσω, καταταράσσω μεταξὺ ἄλλων, ἐγκατατεταραγμένην καὶ ἀνώμαλον Πλούτ. 2. 592B.

ἐγκατατάσσω, 'Αττ. **-ττω**, μέλλ. **-ξω**, κατατάσσω ἢ τοποθετῶ εἰς, Λογγῖνος 10. 7, κτλ. **II.** ἐπιδοκιμάζω, ἐγκρίνω, κυρῶ, Κλήμ. 'Αλ. 227.

ἐγκατατέμνω, κατακόπτω τὸ ἔμβρυον ἐντὸς τῆς μήτρας, 'Ιππ. 914C. **II.** κατατέμνω μεταξὺ ἄλλων, Πλάτ. Πολ. 565D.

ἐγκατατίθημι: μέλλ. **-θήσω**, τοποθετῶ ἔν τινι, ἐντίθημι, τινί τι 'Ορφ. Ὕμν. 24. 6· 'Εριχθόνιον.. νηῷ ἐγκατέθηκε 'Επιγράμμ. Ἑλλ. 1046. 90. **II.** παρ' 'Ομήρ. μόνον κατὰ μέσον τύπον, ἰμάντα τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ, ἐγκατάθου, «κατάκρυφον τῷ ἰδίῳ κόλπῳ» (Σχόλ.), 'Ιλ. Ξ. 219, πρβλ. 223· τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἐῷ ἐγκάτθετο θυμῷ, «οὐ πρὸ τοῦ παθεῖν ἔγνω τὴν φρενοβλάβειαν» (Σχόλ.), δὲν ὑπελόγισεν, 'Οδ. Ψ. 223· ὃς κεῖνον τελαμῶνα ἓῇ ἐγκάτθετο τέχνῃ, ὅστις ἐκεῖνον τὸν τελαμῶνα ἐπεξειργάσθη διὰ τῆς ἰδίας τέχνης, ἐτεχνήσατο, 'Οδ. Λ. 614· σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ, ἐναπόθες αὐτὰ εἰς τὴν καρδίαν σου, 'Ησ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 27· στέρνοις ἐγκατέθεντο Σιμων. 85· ὅτε φρεσὶν ἐγκατάθοιτο βουλὰν Θεόκρ. 17. 14· γλυκίδας .. ἐνικάτθετο νευρῇ 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 282. Πρβλ. **εἰσκατατίθημι**.

ἐγκατατομή, ἡ, κατατομὴ τοῦ ἐμβρύου ἐντὸς τῆς κοιλίας, 'Ιππ. 914 κ. ἑξ.

ἐγκατατρίβομαι [τῐ], ἐξασκοῦμαι, ἐγκατατετριμμένος ἐν πράγμασιν Συνεσ. 'Επιστ. 121.

ἐγκαταφλέγω, μέλλ. **-ξω**, καταφλέγω, κατακαίω ἐντός τινος, ἐγκαταφλέξομεν τοῖς βόθροις Γεωπ. 9. 6, 2.

ἐγκαταφυσάω, ἐμφυσῶ, 'Ιπποατρ. σ. 87.

ἐγκαταφῠτεύω, ἐνσπείρω, ἐμφυτεύω, τινί τι Κλήμ. 'Αλ. 13.

ἐγκαταχέω: μέλλ. **-χεῶ**, ἐγχέω, 'Ανθ. Π. παράρτ. 285.

ἐγκαταχρίω, ἐγχρίω, Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ. 1. 124.

ἐγκαταχώννῡμι, κατασκεπάζω, παραχώνω, καταβάλλω, ἐγκατέχωσαν αὐτοὺς τῷ πλήθει τῶν βελῶν Διον. 'Αλ. 9. 21, κτλ.

ἐγκαταχωρίζω: μέλλ. 'Αττ. **-τῶ**, καταχωρίζω ἔν τινι, 'Ωριγέν. Φιλοκ. 25, σ. 92.

ἐγκατειλέομαι, παθ. ἐμπλέκομαι, περιπλέκομαι ἔν τινι, 'Αριστ. π. Κόσμ. 4. 29.

ἐγκατεφάλλομαι: μέλλ. **-αλοῦμαι**, ἀποθ., εἰσπηδῶ, εἰσορμῶ, 'Οππ. Κ. 3. 120.

ἐγκατέχω, περιέχω ἐντός, περικλείω, σῶμα κόρης .. τύμβος ὅδ' ἐγκ. 'Επιγράμ. Ἑλλ. 324. 2.—Παθ., ἐμπεριέχομαι, περικλείομαι, Πλούτ. 2. 691F.

ἐγκατίλλω, = **ἐγκατειλέω**, 'Ιππ. 672. 6.

ἐγκατιλλώπτω: μέλλ. **-ψω**, ἐμπαίζω, σκώπτω, ὑμῖν ἐγκατιλλώψας μέγα Αἰσχύλ. Εὐμ. 113, πρβλ. 'Αποσπ. 225.

ἐγκατόειος, εσσα, εν, (ἔγκατα) περιέχων ἢ περικλείων ἔγκατα, ἐντόσθια, κεκρύφαλος Νικ. Θηρ. 580.

ἐγκατοικέω, κατοικῶ ἐντός, 'Ηρόδ. 4. 204· δόμοις Εὐρ. 'Αποσπ. 188.

ἐγκατοικίζω: μέλλ. **-ίσω**, τοποθετῶ, κάμνω τινὰ νὰ κατοικήσῃ ἔν τινι, Λουκ. Ὄνος 25· — μεταφ. ἐμφυτεύω, Πλούτ. 2. 779F.

ἐγκατοικοδομέω, οἰκοδομῶ ἔν τινι τόπῳ, Θουκ. 3. 18. **II.** περικλείω, ἐγκλείω, εἰς ἔρημον οἰκίαν Αἰσχίν. 26. 8:—μεταφ. ἐν τῷ παθ., ὁ ἀὴρ ἐν τοῖς ὠσὶν ἐγκατῳκοδόμηται 'Αριστ. π. Ψυχ. 2. 8, 9.

ἐγκάτοικος, ον, κατοικῶν, ἔν τινι, ὡς καὶ νῦν, Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Β. 125.

ἔγκατον, ἴδε **ἔγκατα**.

ἐγκατοπτρίζομαι, μέσ., κατοπτρίζομαι ἔν τινι, λεκάνῃ ἐγκατοπτρίζεσθαι 'Αρτεμίδ. 3. 30.

ἐγκατορύσσω, 'Αττ. **-ττω**, θάπτω ἔν τινι τόπῳ, Διον. 'Αλ. π. Ῥητ. 6. 5.

ἐγκατοχέω, (κάτοχος) κατέχομαι, θεῷ, ὑπό τινος θεοῦ, Συλλ. 'Επιγρ. 3163.

ἐγκαττύω, ἐνράπτω κάτυμα, ἤτοι πέλμα (σόλαν) εἰς τὸ ὑπόδημα, Ἄλεξ. ἐν 'Ισοστασίῳ 1. 8.

ἐγκατῳδής, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ἐντόσθια, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. 'Ιππ. 1176.

ἐγκαυλέω, καθίσταμαι καυλώδης, σκληρός, ξηρός, 'Αριστ. Προβλ. 20. 30· τότε ἐγκαυλοῦσιν (ἐκκαυλοῦσιν, Wimmer) Θεοφρ. 'Ιστ. Φ. 1. 2, 2.

ἔγκαυμα, τό, (ἐγκαίω) σημεῖον γινόμενον δι' ἐγκαύματος, στίγμα, Πλάτ. Τίμ. 26C· ἕλκος ἐκ καύματος, Λουκ. Θ. Διάλ. 13. 2. **II.** εἰκὼν κατεσκευασμένη δι' ἐγκαύσεως (πρβλ. **ἐγκαίω**), Δικαίαρχ. ἐν Creuzer Mel. 3. σ. 186, Πλούτ. 2. 759C. **III.** ἔνυσμα, προσάναμμα, ξύλα πρὸς καῦσιν, Σῳρ. 'Αποσπ. 218.

ἔγκαυσις, εως, ἡ, δι' ἐγκαύσεως ζωγραφία ἢ χρωματισμός, καὶ ἔνκαυσις Λεύκωνι C. I. A. IV, 834b, II$_{16}$, κτλ. **II.** φλόγωσις, Διοσκ. 5. 21, Πλούτ. 2. 127B.

ἐγκαυστής, οῦ, ὁ, ὁ δι' ἐγκαύσεως ζωγραφῶν (πρβλ. **ἐγκαίω**), Πλούτ. 2. 348E· ἀγαλματοποιὸς ἐγκ. Συλλ. 'Επιγρ. 6351: — ὡσαύτως, **ἐγκαυτής**, αὐτόθι (προσθῆκαι) 4958c. 'Αλλ' ὁ Κόντος (ἐν Γλώσσ. Παρατηρ. σ. 431 κἑξ.) διορθοῖ **ἐγκαύστης, ἐγκαύτης**, πρβλ. καὶ Κουμαν. Συναγ. 'Αθηνᾶς Λέξ. ἐν λέξει.

ἐγκαυστικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἔγκαυσιν· ἡ ἐγκαυστικὴ (ἐνν. τέχνη) ἡ τέχνη τοῦ ζωγραφεῖν δι' ἐγκαύσεως (πρβλ. **ἐγκαίω**), Πλίν. Η. Ν. 35. 39.

ἔγκαυστος, ον, (ἐγκαίω) ἐγκαυθείς, ὁ δι' ἐγκαύσεως ζωγραφηθείς, Μαρτιάλ. 4. 47· τὸ ἔγκαυστον, εἰκὼν δι' ἐγκαύσεως, Πλίν. Η. Ν. 35. 40. **II. ἔγκαυστον**, τό, πορφυρᾶ μελάνη, δι' ἧς οἱ Ρωμαῖοι αὐτοκράτορες ὑπέγραφον τὰ διατάγματα αὐτῶν, Λατ. encaustum, Κῶδ. 'Ιουστ.

ἐγκαυτήρ, ὁ, = ἐγκαυστής, 'Επιγρ. Νεμ. 3318, ἀλλ' ἴσως σημαίνει τὸ ἐργαλεῖον δι' οὗ γίνεται ἡ ἔγκαυσις· ἁπαντᾷ δὲ ἡ λέξις μόνη.

ἐγκαυχάομαι, ἀποθ. καυχῶμαι ἔν τινι, ὑπερηφανεύομαι, ἔν τίνι 'Εβδ. (Ψαλμ. ογ', 4), Αἴσωπ.

ἔγκἄφος, ον, (ἐγκάπτω) ἔνθεσις, ψωμός, «βουκιά», Εὔπολ. ἐν 'Αδῆλ. 53.

ἐγκαψικίδαλος, ον, (κίδαλον) ὁ νρόμμυα κατατρώγων, «κρομμυοχάφτης», Λουκ. Λεξιφ. 10· ἀλλὰ πιθ. ἐσφαλμ. γρ. ἀντὶ **ἐγκαψιπήδαλος**, ἴδε **καψιπήδαλος**.

ἔγκειμαι· μέλλ. **-κείσομαι**· ἐν χρήσει ὡς παθ. τοῦ **ἐντίθημι**. **I.** κεῖμαι ἔν τινι, περιβάλλομαι, καλύπτομαι, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς [τοῖς εἵμασι] 'Ιλ. Χ. 513· οὕτω παρ' 'Ηροδ. 2. 73 (δι. γρ. **ἐσκειμένου**)· ἁπλῶς κεῖμαι ἔν τινι, ὀφθαλμὸς ἔεις ἐνέκειτο μετώπῳ 'Ησ. Θ. 145. **2)** ἐγκεῖσθαί τινι, ἐμπεριέχομαι, ἐνυπάρχω, Λατ. versari in .., πόθῳ 'Αρχίλ. 77· βλάβαις Σοφ. Φ. 1318· μίσθοις Εὐρ. Ἴων 181· πολλαῖς ξυμφοραῖς ὁ αὐτ. 'Ελ. 269· — μετ' αἰτ., μελεδῶνας ἔγκειμαι, ἔχω φροντίδας ἐπάνω μου, 'Απολλ. Ρόδ. Β. 627. **3)** ἀπολ. παρεμβάλλομαι, ἐντίθεμαι, Πλάτ. Κρατ. 402E, Πολ. 616D. **II.** ἐπίκειμαι, διώκω ἐπιμόνως, πιέζω, ἰδίως ἐπὶ στρατευμάτων στενοχωρούντων τὸν ἐχθρόν, ἡττηθέντα ἢ ὑποχωροῦντα, Λατ. urgere, instare, Θουκ. 1. 49, κτλ.· ἀκολούθως ἐπὶ ἀντιπάλων πολιτικῶν ἢ ἐν συζητήσει, ἐνέκειντο τῷ Περικλεῖ ὁ αὐτ. 2. 59, πρβλ. 3. 43, κτλ.· — συχν. μετ' ἐπιθ. ἢ ἐπιρρ., πολλὸς ἐνέκειτο λέγων, πολὺ ἐπέμενεν, 'Ηρόδ. 7. 158, πρβλ. Θουκ. 4. 22· πολὺς τοῖς συμβεβηκόσι ἔγκειται, ἐπιμένει πολὺ εἰς τὰ .., Δημ. 294. 23· ἄγαν ἔγκ. τινί, εἶμαι σφόδρα ἐναντίον τινός, 'Αριστοφ. 'Αχ. 309· ἰσχυρῶς ἔγκ. Θουκ. 1. 69· βαρὺς ἐγκεῖσθαι Διον. 'Αλ. 6. 62· ὅλος ἐγκεῖσθαί τινι, ὅλος ἀφοσιοῦσθαί τινι, ἐρωτικῶς ἔχειν τινός, Θεόκρ. 3. 33. **III.** ἐπίκειμαι, ὁ δὲ οἱ περὶ ποσσὶ .., ἐνέκειτο, ἐπὶ σανδαλίου, Συλλ. Ἐπιγρ. 1046. 26.

ἐγκείρω, μόνον ἅπαξ ἐν τῇ μετοχ. παθ. πρκμ., ἐγκεκαρμένῳ κάρα, μὲ κεκαρμένην κεφαλήν, Εὐρ. Ἰλ. 108· ἴδε Schäf. Mel. σ. 78.

ἐγκέλἄδος, ον, βομβῶν, θόρυβον ποιῶν, ὡς ὁ **βομβυλιός**, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Νεφ. 159, κτλ.

ἐγκέλευμα ἢ **-ευσμα**, τό, παραθάρρυνσις, παρακέλευσις, προτροπή, παρακίνησις, Ξεν. Κυν. 6, 24, Κικ. π. Ἀττ. 6. 1, 8.

ἐγκέλευσις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., Θεμίστ. 232B· ἐξ ἐγκ., διὰ κελεύσματος, Συλλ. 'Επιγρ. 5892.

ἐγκελευσμός, ὁ, = τῷ προηγ., 'Αρρ. 'Ανάβ. 2. 21, 14.

ἐγκελευστικός, ἡ, όν, ὁ ἐγκελεύων, ὁ παρορμῶν, Μαξίμου Τυρ. Λόγοι 23.

ἐγκέλευστος, ον, ἐγκελευσθείς, διαταχθείς, «βαλμένος», Ξεν. 'Αν. 1. 3, 13.

ἐγκελεύω, παραθαρρύνω, παρακελεύομαι, παρακινῶ, Αἰσχύλ. Πρ. 72· ἐγκ. κυσὶ Ξεν. Κυν. 9, 7. — Οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Τίμ. Λοκρ. 104A, Διον. 'Αλ. 3. 20, κτλ.· τὸ πολεμικὸν ἐγκελεύεσθαι, σαλπίζειν ἔφοδον, Πλούτ. 'Αριστ. 21, πρβλ. Πομπ. 70.

2) ὡσαύτως μέσ., διατάττω, Συλλ. 'Επιγρ. 2060. 23.

ἐγκέλλω, ἐνεργείδω, ἐνστηρίζομαι, «ἀκκουμπῶ», 'Ιππ. π. 'Αγμ. 771.

ἐγκέντρια, τά, (κέντρον) πτερνιστῆρες, «οἷς οἱ ἵπποι κεντρίζονται» Ησύχ.

ἐγκεντρίζω, κεντρίζω, παρακινῶ, 'Εβδ. (Σοφ. Σολ. 16. 11) ἐν τῷ παθ. **II.** ἐπὶ φυτῶν, ἐνορθαλμίζω, «ἐμβολιάζω», Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 2. 2, 5, κτλ.· ὡσαύτως **ἐγκεντέω**, Εὐστ. 1308. 62.

ἐγκεντρίς, ίδος, ἡ, (κέντρον) «κεντρί», οἷον τὸ τῶν σφηκῶν «καὶ μελισσῶν, σκορπίων, κτλ., 'Αριστοφ. Σφ. 427. **2)** κέντρον πρὸς ἐξαναγκασιν εἰς ἐργασίαν, οἷον τὸ βούκεντρον (κοινῶς «φκέντρι») Ξεν. Κυν. 6. 1, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἑορταῖς» 14. Ὡσαύτως πτερνιστήρ, ἐγκεντρίδας δὲ τοῖς ποσὶ κατὰ τὰς πτέρνας οἱ ἱππεύοντες περιεδοῦντο Φερεκρ. ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ» 10. **3)** εἶδος γραφίδος λιτούσης εἰς ὀξύ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πολυδεύκους. **4)** εἶδος λογχοειδοῦς σιδηρίου ἐφαρμοζομένου εἰς τὸν πόδα ὅπως βοηθῇ εἰς ἀνάβασιν τοίχων, περιθέμενον .. ἐγκεντρίδας ἀναβαίνειν εἰς τοὺς τοίχους 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 73, πρβλ. 'Αριστοαιν. 'Επιστ. 1. 20.

ἐγκέντρισις, εως, ἡ, τὸ ἐγκεντρίζειν, ἐμβολιάζειν, ἐμβολίασμα τῶν δένδρων, 'Ιουλιαν. σ. 34· οὕτως, **ἐγκεντρισμός**, ὁ, 'Αριστ. π. Φυτ. 1. 6, 2, Γεωπ. 4. 12.

ἔγκεντρος, ον, μετὰ κέντρου, ἀντίθ. τῷ **ἄκεντρος**, 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 9. 41, 11.

ἐγκεντρόω, ἐμβάλλω κέντρον, στερεώνω, ἀσφαλίζω, «ἐγκεντρωθείς· ἀσφαλισθείς» Ἡσύχ.

ἐγκεράννῡμι, ἤ **-ὑω**· μέλλ. **-άσω** [ᾰ]: — ἀναμιγνύω, ἰδίως ἐπὶ οἴνου, οἴνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν 'Ιλ. Θ. 189· τρεῖς μόνους κρατῆρας ἐγκεραννῦσι Εὔβουλ. ἐν «Σεμέλῃ» 1. 1 (πρβλ. **ἐγκίρνημι**)· ἐγκ. τι εἴς τι Πλάτ. Κρατ. 427C: — **Μέσ.**, ἀναμιγνύω δι' ἐμαυτόν, καὶ μεταφ., παρασκευάζω, πρήγματα μεγάλα 'Ηρόδ. 5. 124· ἐγκεράσασθαι παιδιάν, ἀναμῖξαι παιδιάν, Πλάτ. Πολιτικ. 268D.

ἐγκέραστος, ον, μεμιγμένος, ἐγκεκραμένος, Πλούτ. 2. 660C.

ἐγκερτομέω, ἐμπαίζω, περιγελῶ, ὑβρίζω, τινί Εὐρ. Ι. Α. 1006.

ἐγκέρχνω, καθιστῶ βραγχνόν, 'Ιππ. π. Διαίτ. 'Οξ. 393.

ἐγκεφαλίς, ίδος, ἡ, ὁ μικρὸς ἐγκέφαλος, Γαλην.· πρβλ. **παρεγκεφαλίς**.

ἐγκεφαλίτης, ου, ὁ, ὁ τοῦ ἐγκεφάλου, ὁ εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἀνήκων, μυελὸς Γαλην. 4. σ. 486.

ἐγκέφἄλος, ον, (κεφαλὴ) ὁ ἐντὸς τῆς κεφαλῆς, ὡς οὐσιαστ., ἐγκέφαλος (ἐξυπακουομένου μυελός), ὁ. **I.** ὁ ἐγκέφαλος, «μυαλά», 'Ιλ. Γ. 300, 'Οδ. Ι. 458, κτλ.· τὸν ἐγκέφαλον σεσεῖσθαι 'Αριστοφ. Νεφ. 1276· ὁ ἐγκ. ἐστὶν ὁ τὰς αἰσθήσεις παρέχων τοῦ ἀκούειν κτλ. Πλάτ. Φαίδων 96B, πρβλ. 'Αριστ. π. Αἰσθ. 2. 20, κ. ἀλλ., πρβλ. **ἔγκαρος**. **II.** ἡ ἐδώδιμος ἐντεριώνη, «καρδιὰ» ἢ ἡ «ψίχα» νεαρῶν φοινίκων, Ξεν. 'Αν. 2. 3, 16. **III.** Διὸς ἐγκέφαλος, παροιμ. ἐπὶ σπανίας καὶ πολυδαπάνου τροφῆς, Ἔφιππ. ἐν «Κύδωνι» 2, πρβλ. 'Αθήν. 529D.

ἐγκέχοδα, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐγχέζω**.

ἐγκεχρημένος, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐγχράω**.

ἐγκηδεύω, κηδεύω, θάπτω ἔν τινι τόπῳ, 'Εβδ. (Μακκ. Δ. ΙΖ, 9) 'Ιωσήπ. 'Ι. Α. 9. 5, 3.

ἐγκηρόω, ἐπιθέτω κηρόν, «κερώνω», τρίβω διὰ κηροῦ, Λατ. incerare, Γεωπ. 10. 21, 5.

ἐγκιθἄρίζω, μέλλ. **-ίσω**, παίζω τὴν κιθάραν ἐν μέσῳ ἄλλων, τισί Γνμ. Ὁμ. εἰς 'Απόλλ. 201· μέσῳ ἡματι, κατὰ τὴν μεσημβρίαν, ὁ αὐτ. εἰς Ἑρμ. 17.

ἐγκίκρημι, = **ἐγκεράννυμι**, κατὰ Δωρ. προστακτ. **ἐγκίκρα**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Σώφρονος ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 423· — «ἐγκίκρα, ἐγκίρνα» Ἡσύχ.

ἐγκιλικίζω, (Κίλιξ) φέρομαι πρός τινα ὡς Κίλιξ, δηλ. ἀπατῶ, «ἐγκιλικίζειν, τὸ πονηρεύεσθαι, ἀπὸ τῆς τῶν Κιλίκων πονηρίας. Κίλικες γὰρ ἔθνος ἐπὶ πονηρίᾳ διαβαλλόμενον» Φερεκράτης ἐν Μεγ. Ἐτυμ. 310, 55. — 'Αποθ., **ἐγκιλίκευόμαι**, Σουίδ. ἐν λ. **κιλίκιος τράγος**.

ἐγκινέομαι, μέσ., διαταράττω, ἐνοχλῶ, τινι 'Αριστοφ. 'Αποσπάσμ. 56.

ἐγκινῦμαι, παθ., ταράττομαι, ἐνοχλοῦμαι, Κόντ. Σμ. 13. 245.

ἐγκίρνημι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐγκεράννυμι**, μιγνύω ἐγχέων, κρητῆρα Πίνδ. Ν. 9. 120· ἐν δὲ κίρναις οἶνον (Αἰολ. ἀντὶ ἐγκιρνάς) 'Αλκαῖος 34: — Παθ., ἐν ὃ' ἐκίρνατο οἶνος Κωμ. ἐν Meineke 4. σ. 676.

ἔγκιρρος, ον, ὠχρός, Διοσκ. 1. 12.

ἐγκισσάω, ἔχω ἐπιθυμίας ὡς ἡ ἔγκυος γυνή, «ἐγκισσήσωσιν· ἐπιθυμήσωσιν» Ἡσύχ.· «ἐγκισσῶσιν, ἐπιθυμοῦσι συλλαμβάνειν» Ζωναρ. σ. 608, 'Εβδ. (Γεν. Λ. 39). **2)** μετ' αἰτ. συλλαμβάνω, κυοφορῶ, ἐνεκίσσα ἐν τῇ αὐτοῦ διανοίᾳ ὁ διάβολος ... τὸ δεινὸν φρόνημα 'Επιφάν. κ. Αἱρ. τ. 1. 619B· φθόνον ἐγκισσήσας καθ' ἡμῶν Μεθόδ. παρὰ Φωτ.

ἐγκισσεύομαι, παθ., ἐλίσσομαι δίκην κισσοῦ, τινί 'Ιππ. 278. 26.

ἐγκίσσημα, τό, ἔμβρυον, γέννημα, 'Επιφάν. τ. 1. σ. 1065.

ἐγκίσσησις, εως, ἡ, ἐγκυμοσύνη, σύλληψις, Ζωναρ. 602· κοιν. **ἐγκίσσωσις**, «ἐγκίσσωσις, ἡ ὄχευσις» Ζωναρ.

ἐγκλαστρίδια, ων, τά, ἐνώτια, Πολυδ. Ε', 97.

ἐγκλάω, ἴδε **ἐνκλάω**.

ἔγκλεισις, εως, ἡ, τὸ ἐγκλείειν, Γ. Ἠαχυμ. τ. Β', σ. 442. 16, ἔκδ. Β.

ἐγκλεισμός, ὁ, τὸ ἐγκλείειν, Εὐστ. 1391. 63.

ἐγκλειστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐγκλείσῃ, Γεωπ. 14. 7, 18.

ἐγκλειστικὴ ζωή, Θ. Στουδ. σ. 836, ἔκδ. Μί.

ἐγκλείω. 'Ιων. **ἐγκληΐω**, 'Αττ. **κλῄω**, 'Επ. **ἐνικλείω** 'Απολλ. Ρόδ. Β. 1029· κλείω, ὅπως τὰς πύλας ἐγκληΐσειε 'Ηρόδ. 4. 78· θύρα ἐγκεκλημένη Πλάτ. Ηρωτ. 314D. **II.** κατακλείω, κλείω ἐντός, περιορίζω, ἐρκέων ἐγκεκλημένος (ἀντὶ ἐντὸς ἐρκέων κεκλημένος) Σοφ. Αἴ. 1274· δόμοις ἐγκεκλημένος ὁ αὐτ. Τρ. 579: — καθόλου, κατακλείω, περιορίζω, γλῶσσαν ἐγκλήσας ἔχει ὁ αὐτ. 'Αντ. 180· εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλήσει φόβος αὐτόθι 505· στόμα ἐγκλ. Εὐρ. Ἐκ. 1284. **III.** Μέσ., κλείω ἐμαυτὸν

ἐντός, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 9. **2)** ἐγκλείω μετ' ἐμαυτοῦ, Λουκ. Ἀλέξ. 41.

ἔγκλημα, τό, (ἐγκαλέω) κατηγορία, αἰτίασις, ἀφορμὴ μέμψεως, ἦ γάρ τι καὶ σὺ τοῖς πανωλέθροις ἔχεις ἔγκλημ' Ἀτρείδαις, ὥστε θυμοῦσθαι παθών; Σοφ. Φ. 323, Τρ. 361, Ἀντιφῶν 122. 11, κτλ.· ἐγκλήματα ἔχειν τινὸς = ἐγκαλεῖν τινι Θουκ. 1. 26· ἔγκλ. ποιεῖν τι, ποιεῖν τι ἀφορμὴν μομφῆς, ὁ αὐτ. 3. 43· ἐγκλήματα ποιεῖσθαι, φέρειν κατηγορίας, ὁ αὐτ. 1. 126· τὰ ἔγκλ. τά ἐς τινα, παράπονα, αἰτιάσεις ἐναντίον τινός, αὐτόθι 79· ἐν ἐγκλήματι γίγνεσθαι Δημ. 311. 2· γίγνεταί ἦ ἔστιν ἔγκλημά μοι πρός τινα, ἔχω αἰτίας παραπόνου ἐναντίον τινός, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 6, Λυσ. 118. 10· λύειν ἔγκλημα, ἀναιρεῖν κατηγορίαν, Πολύβ. 2. 52, 4· ἐγκλήματα διαλύεσθαι Θουκ. 1. 140. **II.** ἔγγραφον παράπονον ἢ κατηγορία εἰσαγομένη ὑπὸ τοῦ κατηγόρου εἰς δικαστήν· ἐν γένει ἐπὶ κατηγοριῶν ἀναγομένων εἰς ἰδιωτικὰς δίκας οὐχὶ δὲ εἰς δημοσίας δίκας (καλουμένας **γραφάς**)· συχν. παρ' ἅπασι τοῖς ῥήτορσιν· ἔγκλημα λαγχάνειν τινί, εἰσφέρειν κατηγορίαν ἐναντίον τινός, Δημ. 912. 2, πρβλ. 950. 21., 973. 1., 1006. 16.

ἐγκληματεύω = **ἐγκαλῶ**, Θωμ. Μάγιστρ. ἐν ὑποσημ.

ἐγκληματίζω, = **ἐγκαλέω**, Γενέσιος 18, 13, καὶ παρ' ἄλλοις Βυζ.

ἐγκλητικός, ή, όν, ἔκδυτος εἰς κατηγορίας, πρόθυμος νὰ κατηγορῇ, φιλόδικος, φιλόδικος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 13, 4, Πολιτικ. 7. 16, 3.— Ἐπίρρ. **-κῶς** Ἐκκλ.

ἐγκληματόομαι, κληματοῦμαι, πληροῦμαι κλημάτων, ἐπὶ ἀμπέλου, ἴδε **ἐκκληματόομαι**.

ἐγκλήμων, ον, ἐνοχοποιῶν, ἀμφ. ἐν Ἀνθ. Π. 5. 188.

ἐγκληρόομαι, παθ., διὰ κλήρου ἀπονέμομαι, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 8. 1, (**συγκληρόομαι**, Hercher).

ἔγκληρος, ον, ἔχων κλῆρον ἢ μερίδιον εἴς τι· μετὰ γεν., οὔθ' ὑμεναίων ἔγκλ. Σοφ. Ἀντ. 814· λαχεῖν ἔγκληρά τινι, «τῆς αὐτῆς μοίρας τυχεῖν, λαχεῖν ὅμοια» (Σχόλ.), αὐτόθι 837. **2)** ἔχων μερίδιον εἴς τινα κληρονομίαν, κληρονόμος, = **ἐπίκληρος**, Εὐρ. Ι. Τ. 682· ἔγκληρος εὐνή, γάμος φέρων πλοῦτον, ὁ αὐτ. Ἱππ. 1011· ἔγκλ. πεδία, χωράφια ἃ κέκτηταί τις ὡς κληρονομίαν, ὁ αὐτ. Ἡρακλ. Μαιν. 468.

ἔγκλησις, εως, ἡ, κατηγορία, Κλήμ. Ἀλ. 145, Μανέθων 1. 221.

ἐγκλητέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ., ἀξιοκατάκριτος, ἐπίψογος, Πλούτ. 2. 1051C.

ἔγκλητος, ον, ὃν ἐνεκάλεσέ τις, ἐνοχοποιηθείς, Πλούτ. 2. 1051C, κτλ.· πρβλ. **ἔκκλητος** 2.

ἐγκλήω, Ἀττ. ἀντὶ **ἐγκλείω**.

ἐγκλῐδόν, ἐπίρρ., κατὰ κεκλιμένον τρόπον, Ὕμν. Ὁμ. 22· ἐγκλιδὸν ὅσσε βαλοῦσα, ῥίψασα πλάγιον βλέμμα, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1008· πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 250.

ἔγκλῐμα, τό, κλίσις, «κατήφορος», κατωφέρεια, Πολύβ. 9. 21, 8. **II.** ἡ στροφὴ ἢ ἡ ῥῆτα στρατεύματος, ὁ αὐτὸς 1. 19, 11, Διόδ. 20. 92 (συνήθ **ἔκκλημα**). **III.** παρὰ γραμμ., ἐγκλιτικόν, ἐγκλιτικὴ λέξις, Ἀπολλών. π. Ἀντων. 115.

ἐγκλῑνω [ῑ]: μέλλ. **-κλῖνῶ**: παθ. πρκμ. **ἐγκέκλῖμαι**: — κλίνω πρὸς τὰ ἐντός, τὴν κνήμην Ἀριστ. Μηχ. 30, 3: — Παθ., σκέλη μικρὸν ἐγκεκλιμένα Ξεν. Κυν. 5, 30· τὰ ἐγκλιθέντα, ἀντίθετον τῷ τὸ ἐκκεκλιμένον, Ἱππ. π. Ἁρθρ. 803. **2)** κάμνω τι νὰ κλίνῃ, τι εἰς δεξιὰ Πλάτ. Πολ. 436Ε.— Παθ., ἐγκλ. εἰς τὰ δεξιὰ Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 47. **3)** Παθ., κλίνω ἐπί τινος, «ἀκουμβῶ», στηρίζομαι, Ξεν. Συμπ. 3. 13· μεταφ., πόνος ὕμμι ἐγκέκλιται, ὁ κόπος, ἡ φροντὶς πίπτει ἐφ' ὑμᾶς, Ἰλ. Ζ. 78. **4)** ἐγκλίνειν νῶτόν τινι, στρέφειν τὰ νῶτα πρός τινα, Εὐρ. Ἐκ. 739. **5)** τρέπω εἰς φυγήν, Λατ. inclinare in fugam, Πολύβ. 1. 57, 8., 14. 8, 8, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 62 (διάφ. γραφ. ἀγκλῖναι). — Παθ., ὑποχωρῶ, ὑπείκει καὶ θέλων ἐγκλίνεται Σοφ. Ἀποσπ. 607. **6)** παρὰ γραμμ., μεταβιβάζω τὸν τόνον εἰς τὴν προηγουμένην λέξιν, Λατ. inclinare, καὶ ἐν τῷ παθ., εἶμαι ἐγκλιτικὴ λέξις.— Ὡσαύτως, κλίνομαι, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 5. **II.** κλίνω, εἶμαι κεκλιμένος πρός, ἡ καρδία μικρὸν ἐγκλ. εἰς τὸν ἀριστερὸν μαστὸν Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 1. 17. 3· ἡ πολιτεία ἐγκλ. πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν ὁ αὐτ. Πολιτικ. 2. 6, 18, πρβλ. 5. 7, 7. **2)** ἀπολ., ὑποχωρῶ, φεύγω, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 14, κτλ.· ὡσαύτως, ἐγκλ. τινί, ὑποχωρῶ τινι, Διον. Ἁλ. 5. 54· καὶ ἡ ἔννοια ἀπαιτεῖ, τούτοις ἀντὶ τούτους ἐν Ξεν. Κύρ. 3. 3, 65. **3)** ἐκτρέπομαι, χειρότερος γίνομαι, Πλουτ. Σύλλ. 1, κτλ.

ἔγκλῐσις, εως, ἡ, κλίσις, ἔγκλ. λαβεῖν, περὶ τῆς γῆς, Ἀναξαγ. παρὰ Διογ. Λ. 2. 9· περὶ τῆς ἐκλειπτικῆς (ὁ λοξὸς κύκλος), Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 2. 10, 6· ἐπὶ ἑδάφους ἔχοντος κλίσιν, ἔγκλισιν ἔχειν πρὸς ἕω ὁ αὐτ. Πολιτικ. 7. 11, 2· ἐγκλίσεις τῆς κεφαλῆς εἰς τὰ δεξιὰ ὁ αὐτ. Φυσιογν. 3. 9. **2)** ἡ κλίσις ἢ κατωφέρεια, οἷον ἐπὶ κύματος, κατὰ τὴν ἔγκλ. σκιασθῆναι ὁ αὐτ. π. Χρωμ. 2, 4. **3)** ἐπὶ ἰατρικῆς ἐννοίας, ἐξάρθρωσις, Ἱππ. π. Ἀγμ. 776. **II.** παρὰ γραμμ., **1)** ἡ ἔγκλισις ῥήματος, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 6, κτλ. **2)** ἡ ἔγκλισις τοῦ τόνου, Λατ. inclinatio, Εὐστ. 1351. 47.

ἐγκλῐτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐγκλίνω**, πρέπει τις νὰ ἐγκλίνῃ τι, «οὕτως ἐγκλιτέον τὴν ἀντωνυμίαν» Σχόλ. Βεν. εἰς Ἰλ. Μ. 204.

ἐγκλῐτικός, ή, όν, ἐπὶ λέξεως μεταβιβαζούσης τὸν ἑαυτῆς τόνον εἰς τὴν προηγουμένην λέξιν, ἐγκλιτικὴ Εὐστ. 1407. 54.— Ἐπίρρ. **-κῶς** Ἐτυμ. Μ. 124. 9.

ἔγκλῐτοι, οἱ, οἱ ἐν δείπνῳ ἀνακεκλιμένοι (;), Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστορ. V. 5, σ. 215, 3, ἔκδ. Β.

ἐγκλονέομαι, παθ., εἰσέρχομαι μεθ' ὁρμῆς, εἰσορμῶ, τοῦ αἵματος ἐγκλονεομένου Ἱππ. 590. 1.

ἐγκλῠδάζομαι, παθ., ἐγείρομαι ἐντὸς ὡς κῦμα, πλημμυρῶ, Ἱππ. 451. 49.

ἐγκλύδαξις, εως, ἡ, τὸ ἐγκλυδάζεσθαι, κυμαίνεσθαι, Δημόκρ. παρὰ Γαλην. 7. σ. 441.

ἐγκλῠδαστικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ πλημμυρῇ ἐντός, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 394.

ἐγκλύζω, μέλλ. **-ύσω**, πλύνω τὸ ἐσωτερικόν τινος, ἕτερος δὲ καθαίρει τῶν ἐγκοιλίων ἕκαστον ἐγκλύζων οἴνῳ φοινικείῳ καὶ θυμιάματι, περὶ τῶν ταριχευτῶν ἐν Αἰγύπτῳ, Διόδ. 1. 91. **2)** θεραπεύω διὰ κλυσμάτων, ἐγκλύζουσι τοὺς ἰσχιδιακοὺς Διοσκ. 4. 158.— Παθ., τίθεμαι ὡς κλύσμα, ὁ αὐτ. 1. 101, κτλ.

ἔγκλυσμα, τό, πλύσις ἐσωτερική, κλύσμα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἐγκλυστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐγκλύζω**, δεῖ ἐγκλύζειν, μεταγεν.

ἐγκλυστρίς, ίδος, ἡ, ἀδράχνη, ἤτοι ἀντράκλα, Δουκάγγ.

ἐγκλώθω, προσδένω εἴς τι, ἐμπλέκω, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 1264.

ἐγκνήθω, μέλλ. **-σω**, ἐντρίβω, Νικ. Θ. 911, Ἀλεξιφ. 368.

ἔγκνισμα, τό, τεμάχιον κρέατος ἐξ ἱερείου, λέξις λεγομένη παρ' Ἀργείοις, Πλούτ. 2. 296F.

ἐγκνώσσω, ἐγκοιμῶμαι, ποιητ. τύπος **ἐνικνώσσω**, ἐνικνώσσουσα δόμοισιν Μόσχ. 2. 6.

ἐγκοακίσαι· «ἐγχέαι λάθρᾳ» Ἡσύχ.

ἐγκοιλαίνω, ποιῶ τι κοῖλον, Ἡρόδ. 2. 73, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 5. 2, 4.

ἐγκοίλιος, ον, (κοιλία) ὁ ἐν τῇ κοιλίᾳ ὤν: — ὡς οὐσιαστ., **ἐγκοίλια**, τά, **1)** τὰ ἐντόσθια, Διόδ. 1. 35, 91, Συλλ. Ἐπιγρ. 2360. 13. **2)** αἱ πλευραὶ τοῦ κύτους πλοίου, Λατ. interamenta navium, Θεοφρ. Ἱστ. 4. 2, 8, Ἀθήν. 206F.

ἔγκοιλος, ον, κοῖλος, βαθυούλης, ὀφθαλμοί Ἱππ. Προγν. 37, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 24, 2· τὰ ἔγκοιλα τῆς γῆς Πλάτ. Φαίδων 111C.

ἐγκοιμάομαι, μετὰ μέσ. μέλλ.: κοιμῶμαι ἔν τινι τόπῳ, ἐν σπηλαίῳ Ἀριστ. π. Θαυμ. 101· κυρίως κοιμῶμαι ἐντὸς ναοῦ, Λατ. incubare, ἐπιζητῶν προφητικὰ ὄνειρα ἢ θεραπείαν ἐξ ἀσθενείας, Στράβων 508, 761, Πλούτ. 2. 109C· πρβλ. **ἐγκατακοιμάομαι**, **ἐγκατακλίνω** Valck. Ἡρόδ. 8. 134. **2)** κοιμῶμαι κατὰ τὸ φαγητὸν ἢ μετ' αὐτό, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 388.

ἐγκοίμηθρον, τό, = **ἐγκοίμητρον**, Γλωσσ.

ἐγκοίμησις, εως, ἡ, τὸ κοιμᾶσθαι ἐντὸς ναοῦ (ἴδε **ἐγκοιμῶμαι**) Διόδ. 1. 53.

ἐγκοιμητήριος, α, ον, ἐφ' οὗ κοιμᾶταί τις, «τὰς δὲ ἐγκοιμητηρίας ψιάθους χαμεννίας ἐκάλουν» Πολυδ. Ϛ', 11.

ἐγκοίμητρον, τό, σκέπασμα κλίνης, σ. 146.

ἐγκοιμίζω: μέλλ. **-ίσω**, κοιμίζω ἐν, πολλάκις παῖδας ἐμοῖς ἐνεκοίμισα κόλποις Ἀνθ. Π. 7. 260.

ἐγκοίμισμα, τό, σκέπασμα, Βαρθ. Μον. ἐν Ἐλέγχῳ Ἀγαρην. σ. 363.

ἐγκοισῠρόομαι, παθ. ἐνδύομαι πλουσίως καὶ πολυτελῶς ὁμοίως τῇ Κοισύρᾳ (ὄνομα γυναικὸς περισσῶς καλλωπιζομένης, ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν Ἀλκμεωνιδῶν), ἐγκεκοισυρωμένην, «περισσῶς κεκοσμημένην» (Σχόλ.), Ἀριστ. Νεφ. 48.

ἐγκοιτάζομαι, κατακλίνομαι, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. σ. 26. 1.

ἐγκοιτάς, άδος, ἡ, ἡ χρησιμεύουσα ὡς κοίτη, Ἀνθ. Π. 7. 626.

ἐγκοιτέω, κοιμῶμαι ἔν τινι ἢ ἐπί τινος, τινὶ Δίων Κ. 65. 8.

ἐγκοίτιος, α, ον, πρὸς κοίτην χρήσιμος, «ἐγκοίτια στρώματα» Ζωναρ.

ἔγκοιτος, ον, κλινήρης, Ἡσύχ.

ἐγκόλαμμα, τό, πᾶν ἐγκολαπτόν·— **ἐγκολάμματα** Ἐπιγρ. Πριήνης, L. et W. 206·— δι. γραφ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΛΘ', 5) ἀντὶ **ἐκκόλαμμα**.

ἐγκολαπτός, όν, ἐγκεχαραγμένος, γλυπτός, Ἀθήν. 781E, Συλλ. Ἐπιγρ. 2905D. 11.

ἐγκολάπτω: μέλλ. **-ψω**, κολάπτω, σκαλίζω ἐπὶ λίθου (κυρίως οὐχὶ ἐπὶ λεπτῆς ἐργασίας οἷα ἦν ἡ τῶν ἐγγλύφων), ἐγκ. γράμματα ἐς τὸν τάφον Ἡρόδ. 1. 187· γράμματα ἐν πέτρῃσι, ἐν λίθῳ ἐγκεκολαμμένα ὁ αὐτ. 2. 106, 136, κ. ἀλλ.· **ἐπὶ τρίποσι** ὁ αὐτ. 5. 59· ἐπὶ πίνακος Ἀνθ. Π. παράρτ. 311 (ἐν τῇ ἐπιγραφ.)· εἰς τὸ μέτωπον Πλουτ. Περικλ. 21· κατά τινος Διβάν.

ἐγκοληβάζω, ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 264, πιθαν. πίπτω βαρέως ἐπί τινος, ἴδε σημείωσιν Donaldson ἐν Πινδ. Π. 8. 81 (115)· ἂν καὶ συνήθως ἑρμηνεύεται καταπίνω, «ἐνεκολάβησας, καταπέπωκας» Σχόλ. εἰς Ἱππ. Ἀριστ. ἔνθ. ἀν. Ὑπάρχουσιν ἐν τούτοις ἱκαναὶ δι. γρ.

ἐγκόλαψις, ἡ, ἐγχάραξις. ἐγκόλαψις γραμμάτων Ἐπιγρ. Λεβαδείας, Ἀθην. τ. Δ', σ. 370, ς. 11.

ἐγκολλάω, κολλῶ ἐπί τινος ἢ εἴς τι, συνάπτω μετὰ .., Ἐδδ. (Ζαχ. Ιά', 5), Ἥρων ἐν Math. Vett. σ. 265.

ἔγκολλος, ον, (κόλλα) προσκεκολλημένος, ἡρμοσμένος, Φίλων 1. 610.

ἐγκολπίας ἄνεμος, ἐπιτόπιος ἄνεμος, ἐν κόλπῳ τινὶ γεννώμενος καὶ πνέων, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 10.

ἐγκολπίδιος, α, ον, τοῦ κόλπου, ἐγκολπίδιον κρύπτων ξίφος Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 41.

ἐγκολπίζω: μέλλ. **-ίσω**, σχηματίζω κόλπον ἱστῶν ἐγκολπίζουσα Στράβων 243. **2)** εἰσέρχομαι εἰς τὸν κόλπον, καὶ παραπλέω αὐτὸν μὴ ἀπομακρυνόμενος τῆς ξηρᾶς, αὐτόθι 443. **II.** Μέσ. μετὰ παθ. πρκμ. λαμβάνω τινὰ εἰς τὸν κόλπον μου, Πλούτ. 2. 508D· ἐναγκαλίζομαι, Φίλων 1. 425· περίοδος πολλοὺς ἀγκῶνας ἐγκολπιζομένη, περίοδος περιλαμβάνουσα πολλὰς στροφὰς ἐκτράσεως, Διον. Ἀλ. περὶ Δημ. 4 (κοιν. ἐγκαλλωπιζομένη)· Ἰχθύων οὓς ἐγκολπίζεται τῇ σαγήνῃ Ἀλκίφρων 1. 18.

ἐγκόλπιος, ον, ἐν τῷ κόλπῳ ἢ ἐπὶ τοῦ κόλπου Ἐκκλ.· **ἐγκόλπιον**, τό, περίαμμα ἢ κόσμημα κρεμάμενον ἐκ τοῦ λαιμοῦ πρὸ τοῦ κόλπου, Γ. Παχυμ. Μιχ. Παλαιολ. 4. 6, σ. 179C.

ἐγκολπιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐγκολπίζω**, δεῖ ἐγκολπίζειν, Γερμ. Κ/πόλεως, Cod. Coisl. 278, φύλλ. 215 v°.

ἐγκολπόω: μέλλ. **-ώσω**, φουσκώνω τι ὡς ὁ ἄνεμος τὰ ἱστία, ἐν δ' ὀθόνας κόλπωσε Ὀρφ. Ἀργ. 1181:— Παθ., καμπτόμενος σχηματίζω κόλπον ἢ κόλπους, Λατ. sinnari, ἐγκεκολπῶσθαι ... εἰς τὰς καλουμένας Σύρτεις Ἀριστ. π. Κόσμ. 3. 9:—Μέσ. βάλλω ἐντὸς τῆς πτυχῆς τοῦ ἱματίου μου, Δίων Κ. 48. 52· ἀλλ' ὡσαύτως, περιβάλλομαι, χιτῶνα παιπαίκιλον ἐνεκεκόλπωτο ὁ αὐτ. 62. 2.

ἐγκομάω, ἀνθῶ, ἀκμάζω, Γενέσιος.

ἐγκομβόομαι, Μέσ. (κόμβος) δένω τι ἐπάνω μου, φορῶ τι διαρκῶς, Ἀπολλ. Καρύστ. παρὰ Σουίδ., Ἐπιστ. Πέτρ. Α. ε', 5, πρβλ. ἐπὶ πᾶσι Φωτ. Ἐπιστ. 156. **II.** Παθ., = **δέομαι, ἐνειλοῦμαι** (Ἡσύχ.), Ἐπίχ. 4 Ahr.

ἐγκόμβωμα, τό, εἶδος ἐπενδύτου ὃν ἐφόρουν οἱ δοῦλοι, ὅπως τηρῆται καθαρὰ ἡ ἐξωμίς, Λόγγ. 2. 33, Εὐστ. Πονημάτ. 263. 57.

ἔγκομμα, τό, πρόσκομμα, Ἡσύχ., Εὐσέβ. ἐν Βίῳ Κωνσταντ. σ. 511B.

ἐγκονέω, σπεύδω, πράττω τι μετὰ σπουδῆς, κυρίως ἐπὶ θεραπόντων, Ὅμ.. ὅστις μεταχειρίζεται μόνον τὴν μετοχ. ἐνεστ. μεθ' ἑτέρου ῥήματος (πρβλ. **ποιπνύω**), ἐπεὶ στόρεσαν λέχος ἐγκονέουσαι, ἐν σπουδῇ, σπεύδουσαι, Ὀδ. Η. 340., Ψ. 291, Ἰλ. Ω. 648: — βραδύτερον, τὸ πλεῖστον κατὰ προστ., ἐγκόνει, σπεῦδε, «κάμε γρήγορα», Σοφ. Αἴ. 988, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1088· χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν Σοφ. Αἴ. 811· ἐγκονεῖτε Τραχ. 1255, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 521· οὕτως, οὐ θᾶττον ἐγκονήσεις; Ἀριστοφ. Ὄρν. 1324: — μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., κέλευθον ἥνπερ ἦλθες ἐγκόνει πάλιν, σπεῦσον ὀπίσω δι' ἧς ἦλθες ὁδοῦ, Αἰσχύλ. Πρ. 962: — μετ' ἀπαρ., Ὀππ. Ἀλ. 4. 103.—Σπάν. παρὰ πεζογράφοις, Λουκ. Ἀνάχ. ἢ π. Γυμνασ. 4.

ἐγκονητί, ἐπίρρ., συντόνως, μετὰ πόνου, κατέμαρψεν ἐγκονητὶ Πινδ. 3. 61.

ἐγκονίομαι, μέσ. (κονίω) κυλίομαι εἰς τὴν κόνιν μετὰ τὸ ἄλειμμα, δηλ. πρὸ τῆς πάλης, Ξεν. Συμπ. 3. 8, Λουκ. Ἔρωτ. 45.

ἐγκονίς, ίδος, ἡ, ὑπηρέτρια, Σουίδ.· πρβλ. **διάκονος**.

ἐγκόνως· «ταχέως, ἐσπευσμένως» Ἡσύχ.

ἐγκοπεύς, έως, ὁ, λιθοξόϊκὸν ἐργαλεῖον πρὸς κοπὴν λίθων, κοπεύς, Λουκ. Ἐνύπν. 3.

ἐγκοπή, ἡ, ἔντομή, Εὐστ. 1404. 56, Γαλην. **II.** ἐμπόδιον, κώλυμα, Ἐπιστ. π. Κορινθ. Α. θ', 12· διακοπή, τῆς ἁρμονίας Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 22· κατ' ἐγκοπάς, συγκεχυμένως, Λογγῖν. 41.

ἐγκοπιάω, κοπιάζω διηνεκῶς, Συλλ. Ἐπιγρ. 2059. 21.

ἔγκοπος, ον, κοπώδης, δυσχερής, κατάκοπος, Ἀνθ. Π. 6. 33, Ἐδδ. (Ἰωβ ΙΘ', 2, Ἡσαΐ. 43. 23). **II.** «δυσχερής» (Ἡσύχ.), Ἐδδ. (Ἐκκλ. Α', 8).

ἔγκοπρος, ον· «ἡ μὴ δεομένη κόπρου χώρα» Ἡσύχ.

ἐγκοπτικός, ή, όν, ἐμποδίζων, διακόπτων, Εὐστ. 1216. 52.

ἔγκοπτος, ον, ἐμπεπηγμένος, Γεώργ. Κεδ.

ἐγκόπτω: μέλλ. **-ψω**, ἐμπήγω, πάτταλον Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 2. 7, 6. **II.** ἐντέμνω, ποιῶ ἔντομὴν εἴς τι, Ἱππ. 28. 35. **III.** ἐμποδίζω, παρακωλύω, ἐγείρω προσκόμματα, τινὶ Πολύδ. 24. 1, 12: — Παθ., Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιε', 22.

ἐγκορδυλέω, περιβάλλω, περιτυλίσσω, ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος, τετυλιγμένος, Ἀριστοφ. Νεφ. 10· καὶ κατ' ἐσφ. γραφ. **ἐγκορδυλίζω** (Συνέσ. σ. 16A).

ἐγκορύπτω, «κουτρίζω», ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κριῶν οἵτινες μαχόμενοι πλήττουσιν ἀλλήλους τοῖς κέρασιν, ἐγκ. τινὶ πληγὴν Λυκόφρ. 558.

ἐγκοσμέω, βάλλω τι εἰς τάξιν, τακτοποιῶ τι ἔν τινι, ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε'.. νηΐ, «ἐν τάξει τίθετε» (Ἡσύχ.), Ὀδ. Ο. 218.

ἐγκόσμιος, ον, ὁ ἐν τῷ κόσμῳ, κοσμικός, Ἐκκλ. **II.** κόσμιος:—Ἐπίρρ. **ἐγκοσμίως**, μετὰ κόσμου, Βασίλ.

ἐγκοτέω, εἰμαι ἠγανακτημένος ἐναντίον τινὸς, τινι Αἰσχύλ. Χο. 41, Σοφ. Ἀποσπ. 871.

ἐγκότημα, ατος, τό, «ὀργή, μανία» Ἡσύχ.

ἐγκότησις, εως, ἡ, ὀργὴ κατά τινος, μῖσος, Ἐδδ.

ἔγκοτος, ον, ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ κότον, ὀργήν, ἔχθραν, κακὸς, στύγος Αἰσχύλ. Χο. 392· ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, αὐτόθι 924, 1054. —Ἐπίρρ., **ἐγκότως**, ἐγκότως ἔχειν Φίλων 2. 520. **II.** ὁ Πρόδ. μεταχειρίζεται τὸ **ἔγκοτος**, ὁ, ὡς τὸ **κότος**, δηλ. ὡς οὐσιαστ., μνησικακία, ὀργή, μῖσος, ἔγκοτον ἔχειν τινί, ἔχειν μῖσος κατά τινος, 3. 59., 9. 110· τινὸς 8. 29· διά τι 6. 73, πρβλ. 133: — οὕτως, **ἔγκοτον**, τό, Διον. Ἀλ. 9. 7.

ἐγκοτύλη, ἡ, παιδιὰ ἐν Ἀθήναις, καθ' ἣν ὁ νικώμενος διαπλέξας ὀπίσω τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν ἐδέχετο ἐπ' αὐτῶν τὸν νικήσαντα, ὃς «ἐνθεὶς τὸ γόνυ ταῖς χερσὶ καὶ περιλαβὼν τοῦ ἀέροντος τὴν κεφαλὴν ἢ τὸν τράχηλον ἐβαστάζετο» Παυσ. παρ' Εὐστ. 1282. 55, Ἀθήν. 479A. Ἡ παιδιὰ αὕτη ὠνομάζετο καὶ **ἐγκρικάδεια** (ἐπίρρ.), ἴδε Ἡσύχ. ἐν λέξει, Θεογν. Καν. σ. 164. 27.

ἐγκουράς, άδος, ἡ, «ἐγκουράδες· τὰ ἐν τῷ προσώπῳ στίγματα, καὶ οἱ ἐν ταῖς ὀροφαῖς γραφικοὶ [προσώπων] πίνακες. ἔστι γὰρ κουρὰς ἡ ὀροφὴ καὶ ὁ γραπτὸς πίναξ, ἐγκουρὰς δὲ καὶ ὁ κεκαρμένος. Αἰσχύλος Μυρμιδόσιν» Ἡσύχ. (Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 139), πρβλ. Μυλλέρου Ἀρχαιολ. § 320. 4.

ἐγκράζω: μέλλ. **-κράξομαι**:—ἀόρ. **ἐνέκραγον**:—κράζω μεγαλοφώνως πρός τινα, ἰδίως μετὰ θυμοῦ, τινὶ Ἀριστ. Πλ. 428· ἐπί τινα Θουκ. 8. 84· φωνεῖν ὀξὺ καὶ ἐγκεκραγὸς Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 51.

ἐγκραιπάλάω, διάγω ἐν κραιπάλῃ μετὰ ὅσ., ἥπερ ἐκεῖνοι ἐγκραιπαλῶντες Ἡρωδιαν. 2. 10.

ἐγκράνιον, τό, καὶ **ἐγκρανίς, ίδος**, ἡ, ἡ παρεγκεφαλίς, Γαλην. τ. 4. σ. 498.

ἔγκρᾶσις, εως, ἡ, ἀνάμιξις, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 9.

ἐγκρᾶσί-χολος, ὁ, εἶδος μικροῦ ἰχθύος, συνώνυμ. τῷ **ἐγγραυλὶς** (ἢ **ἔγγραυλις**) κοινῶς χαψί, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 15, 9, ἴδε Κοραῆ σημ. εἰς Ξενοκρ. σ. 168.

ἐγκράτεια, ἡ, (ἐγκρατὴς) τὸ νὰ εἶναί τις ἐγκρατής, ἐγκρ. ἑαυτοῦ Πλάτ. Πολ. 390B· ἐγκρ. ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν αὐτόθι 430E· ὡσαύτως, ἐγκρ. πρός τι Ἰσοκρ. 6C, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 1· περί τι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 4, 6. **II.** ἀπολ., ἐγκράτεια, Λατ. continentia, Ξεν. Ἀπομν. 1. 5, 1, κτλ., πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 5.

ἐγκράτευμα, τό, τὸ ἐγκρατεύεσθαι εἴς τι, χαλεπώτερον τῶν ἄλλων ἐγκρατευμάτων τοῦτο τὸ γλώσσης κρατεῖν Ἰαμβλ. Βίος Πυθαγ. 17 (72), σ. 59-152.

ἐγκρατεύομαι, ἀπολ., ἀσκῶ ἐγκράτειαν, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 2. 7, 6.

ἐγκρατέω, εἰμαι κύριός τινος, ἐξουσιάζω, Μέτωπος Μεταποντῖνος παρὰ Στοβ. 7. 38.

ἐγκρατεύσιμοι ἡμέραι, καθ' ἃς ὀφείλει τις νὰ ἐγκρατεύηται, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 115. 13, ἔκδ. Λ.

ἐγκρᾰτής, ές, (κράτος) ὁ ἔχων κράτος, ἐξουσίαν, οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι; Σοφ. Ο.Τ. 941. **II.** στερεὸς κραιῶν, χεὶρ ἐγκρατεστάτη, χεὶρ σταθερώτατα κρατοῦσα, Ξεν. Ἱππ. 7. 8. **2)** ἰσχυρός, στιβαρός, ἐγκρατεῖ σθένει Αἰσχύλ. Πρ. 55: τὸν ἐγκρατέστατον σίδηρον Σοφ. Ἀντ. 474· ἐγκρ. σῶμα Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 23. **III.** μετὰ γεν. πράγματος, ὁ ἔχων ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του πρᾶγμά τι, κύριός τινος, Λατ. compos rei, Ἡρόδ. 8. 49., 9. 106, Σοφ. Φ. 75, κτλ.· ναὸς ἐγκρατὴς πόδα, τὸ σχοινίον τοῦ μεγάλου ἱστίου, δηλ. τοῦ κυριωτέρου ἱστίου τοῦ πλοίου, ὁ αὐτ., Ἀντ. 715· ἐγκρ. ἑαυτοῦ, κύριος ἑαυτοῦ, Πλάτ. Φαῖδρ. 256B, κ. ἀλλ.· ἐγκρ. ἀφροδισίων, γαστρός, οἴνου, κτλ., Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 1, Οἰκ. 12, 16. **2)** ἀπολ., ἐγκρατής, κύριος ἑαυτοῦ, Πλάτ. Ὅροι 415D· παιδεύων, συγκρατῶν ἑαυτόν, Λατ. continens, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 4, 4, κτλ. **IV.** Ἐπίρρ. **-τῶς**, στιβαρᾷ χειρί, ἰσχυρῶς, βίᾳ, ἄρχειν 1. 76· ἐγκρ. ἔχειν τὴν ἀρχήν Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 9. **2)** μετ' ἐγκρατείας, Πλάτ. Νόμ. 710A.

Ἐγκρατηταὶ ἢ **Ἐγκρατῖται**, οἱ, αἱρετικοὶ ἀκμάσαντες περὶ τὴν Β' ἑκατονταετ. μ. Χρ., θεωροῦντες τὸν γάμον καὶ τὴν κρεοφαγίαν ἁμάρτημα, Κλήμ. Ἀλ. 359, Ἐπιφάν. π. Αἱρ. 47.

ἐγκράτησις, εως, ἡ, ἡ κράτησις τῆς ἀναπνοῆς, Διογ. Α. 6. 77.

ἐγκρεμάννῦμαι, κρεμῶμαι ἐντός τινος, ἐγκρεμασθῆναι τὸ ἔριον μέχρι ἡμίσεος τοῦ ἀγγείου Γεωπ. 2. 4, 2. **II.** ἐξαρτῶμαι ἐκ τινος, τινὸς Ἀττικ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προκ. 809C.

ἐγκρῐδο-πώλης, ου, ὁ, πωλητὴς ἐγκρίδων, δηλ. πλακουντίων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 252, Νικοφῶν ἐν «Χειροτάστορσιν» 1.

ἐγκρικάδεια, ἴδε ἐν λ. **ἐγκοτύλη**.

ἐγκρῐκόω, ἐγκλείω ὡς ἐν κρίκῳ, δένω ὡς ἐν βρόχῳ, Ἱππ. 279. 54.

ἐγκρίνω [ῐ]: μέλλ. **-κρῐνῶ**:—λογίζω ἐν, κρίνω ἢ θεωρῶ ὡς, τίν' ἄνδρ' ἄριστον ἐγκρίναιεν ἄν; Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 183:—παραδέχομαι, ἐγκρίνω ὡς ἐκλεχθέντα ἢ ὡς ἐκλεκτόν, εἰς τὴν αἵρεσιν Πλάτ. Νόμ. 755D· εἰς τὴν γερουσίαν Δημ. 489. 19· εἰς τὸ στάδιον Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 40. **2)** παραδέχομαι, ἀποδέχομαι.

ἐγκρίνω, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἀποκρίνω**, Ηλάτ. Νόμ. 936Α· ἐν τοῖς φιλοσόφοις ὁ αὐτ. Ηολ. 486D, πρβλ. Νόμ. 952Α, κ. ἀλλ., καὶ ἴδε **ἐγκριτέον**: — θεωρῶ **ὡς** γνήσιον, παραδέχομαι, ἐγκρίνω, π. χ. συγγραφέα ὡς δόκιμον, Σουίδ.

ἐγκρὶς, ἴδος, ἡ, πλακοῦς παρεσκευασμένος μετ' ἐλαίου καὶ μέλιτος, καλούμενος καὶ **ταγηνίας**, «τηγανίτα», Στησίχ. 2, Νικοφῶν ἐν «Χειροχάστορσι» 2, κτλ.

ἔγκρἰσις, εως, ἡ, (ἐγκρίνω) ἐπιδοκιμασία, ἀποδοχή, ἔγκρισις, Συλλ. Ἐπιγρ. 1770. 17. **2)** ἐξέτασις ἀθλητῶν πρὶν γείνωσι παραδεκτοὶ εἰς τὸν ἀγῶνα, Λουκ. περὶ Εἰκόν. 11. **II.** προσαρμογή, συνένωσις, τὴν ἐπὶ τοὺς μηροὺς ἔγκρισιν (δ. γρ. **ἔγκλισιν**) Ἀλκίφρων 1. 39.

ἐγκρἰτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐγκρίνῃ, ἀποδεχθῇ, εἰς ἀριθμόν τινα, ἀντίθετον τῷ **ἀποκριτέον**, Ηλάτ. Ηολ. 537Α, πρβλ. 413D.

ἐγκριτήριος, α, ον, ὁ πρὸς ἔγκρισιν, ἀποδοχήν, ἔγκρ. οἶκοι, δωμάτια, ἐν οἷς οἱ ἀθληταὶ ἐδοκιμάζοντο ἢ ἐξητάζοντο πρὶν ἢ γείνωσι δεκτοὶ ὡς ὑποψήφιοι, Συλλ. Ἐπιγρ. 1104. 12.

ἔγκριτος, ον, ὁ ἐγκριθείς, ὁ γενόμενος δεκτός, Ηλάτ. Νόμ. 966D.

ἐγκροτέω, κτυπῶ εἰς τὸ ἔδαφος, εἰς ἓν μέλος ἐγκροτέουσαι ποσσίν, κτυποῦσαι ἐνρύθμως τοὺς πόδας των πρὸς ἓν μέλος, πρὸς μίαν μελῳδίαν, Λατ. plaudere pedibus, Θεόκρ. 18. 7 (Bgk. ἀγκροτέουσαι): — Μέσ., πυγμαὶ δ' ἦσαν ἐγκροτούμεναι, πυγμαὶ δὲ κατεφέρετο κατὰ τῶν σωμάτων ἀλλήλων, Εὐρ. Ι. Τ. 1368.

II. Παθ., προσηλοῦμαι, καρφώνομαι δι' ἥλων, Φιλόστρ. 71.

ἐγκρούω, μέλλ. **-σω**, κτυπῶ μέσα, ἐμπήγω, καρφώνω, παττάλους εἰς τὸν τοῖχον Ἀριστοφ. Σφ. 130· πλήττω, κτυπῶ, ἐγκρούουσα ποσσὶ πτέρυγας, περὶ τῆς ἀκρίδος, Ἀνθ. Ι. 7. 195, 4.

II. ὀρχοῦμαι, ὡς τὸ **ἐγκροτέω** καὶ **ἐγκατακρούω**, Ἀριστοφ. Βάτρ. 374.

ἐγκρύβω, μεταγ. τύπος τοῦ **ἐγκρύπτω**, Διόδ. 1. 80, Ἡσύχ.

ἔγκρυμμα, τό, πᾶν ἐγκρυπτόμενον, λόχος, ἐνέδρα, Εὐστ. Ἰλ. 932. 17.

ἐγκρυμματώδεις τόποι· οἱ ἔχοντες ἐγκρύμματα, τόπους δηλ. εἰς ἐνέδρας προσφόρους, Ν. Χων. (ἐν παραφρ.) σ. 813, ἔκδ. Β.

ἐγκρυπτάζω = **ἐγκρύπτω**, Νείλου Ἐπιστ. 334. 12.

ἔγκρυπτος, ον, κεκρυμμένος, ἔγκρυπτος δικαιοσύνη Θεοδώρητ. **2)** οὐσιαστ., «πέμματος εἶδος» Ἡσύχ.

ἐγκρύπτω, μέλλ. **-ψω**, ἀόρ. α' **ἐνέκρυψα**, ἀορ. β' μετοχ. θηλ. **ἐγκρῦβοῦσα** Ἀπολλόδ. 3. 13, 6: — κρύπτω, κρύπτω ἐντός, ἁλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ Ὀδ. Ε. 488· τὸ ᾠὸν ἐν δέρματι λαγωοῦ Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 33· τι εἴς τι Ἀπολλόδ. 1. 5, 1, κτλ. **2)** πῦρ ἐγκρ., φυλάττειν κεκρυμμένον, «παραχωμένον», Ἀριστοφ. Ὄρν. 841.

ἐγκρῠφιάζω, ἀμεταβ., ἐγκρύπτω ἐμαυτόν, ἐγκρύπτω τι, ἐνεργῶ κρυφίως, Ἀριστοφ. Ἱππ. 822, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως **ἐγκρυφίας**.

ἐγκρῠφίας ἄρτος, ὁ, ἄρτος ὀπτώμενος ἐν σποδῷ, ἐπ' ἀνθράκων, «σταχτόπιτα», Ἱππ. 356. 14, Νικόστρ. ἐν «Ἱεροφάντῃ» 1, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 20. 4, κτλ.· πρβλ. **σποδίτης**.

ἐγκρύφιος, ον, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Ι. 5. 124.

ἔγκρῠφος, ον, (κρύπτω) κρυπτός, κεκρυμμένος, Νόνν. Δ. 28. 295.

ἔγκρυψις, εως, ἡ, τὸ ἐγκρύπτειν, τὸ παράχωμα, ἡ δ' ἔγκρυψις σώζει τὸ πῦρ Ἀριστ. π. Ζῴων καὶ Θαν. 5.

ἐγκτάομαι, ἀποθ., κτῶμαι κτήσεις ἐν ξένῃ χώρᾳ, πόλιν ἐν Θρῃκίῃ Ἡρόδ. 5. 23· οἱ ἐγκεκτημένοι, ξένοι κατέχοντες κτήματα ἔν τινι χώρᾳ, ἀντίθ. τῷ **δημόται**, Δημ. 1208. 27.

ἐγκτερεῖζω, τελῶ ἐπικηδείους τελετάς, θύω, τύμβῳ ἐνεκτερέϊξεν Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1060.

ἔγκτημα, τό, κτῆμα ἐν ἀλλοτρίᾳ γῇ: «ἐγκτήματα κτημάτων διαφέρει· κτήματα μέν ἐστιν ἃ ἔχουσί τινες ἐν τῇ οἰκείᾳ γῇ, ἐγκτήματα δὲ εἰ ἐν ἀλλοτρίᾳ γῇ τινι **ὑπάρχει**» Α. Β. 260. 4, Ἀνδοκ. 25. 20, Δημ. 87. 7.

ἔγκτησις, Δωρ. ἔγκτᾶσις, εως, ἡ, τὸ κατέχειν, ἐξουσιάζειν ἐν δήμῳ ἢ περιοχῇ ξένῃ κτήματα, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 19: — τὸ δικαίωμα τοῦ ἔχειν τοιαῦτα κτήματα ἐν ξένῃ χώρᾳ πολλάκις ἀπενέμετο εἰς ξένους ὡς προνόμιον ἢ ἀμοιβή, ἔγκτασιν δοῦναι Ψῆφ. Βυζ. παρὰ Δημ. 256. 7, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1334, 1335, κ. ἀλλ.· εἶναι δὲ αὐτῷ οἰκίας ἔγκτησιν Συλλ. Ἐπιγρ. 90. 92· πρβλ. **ἐπεργασία**: — **ἐγκτητικόν**, τό, φόρος γῆς ἀποτινόμενος ὑπὸ τοῦ κατέχοντος τοιαῦτα κτήματα, Συλλ. Ἐπιγρ. 101. 27.

ἔγκτητος, ον, ὁ προσκεκτημένος, Ἐβδ. (Λευ ΙΔ', 34, κ. ἀλλ.).

ἐγκτίζω, κτίζω, ἱδρύω, οἰκοδομῶ ἔν τινι, Ἀλέξανδρος ὑπὲρ ἑβδομήκοντα πόλεις βαρβάροις ἔθνεσιν ἐγκτίσας Πλούτ. 2. 328Ε.

ἐγκῠβερνάω, κυβερνῶ, Διογ. Λ. 9. 1.

ἐγκῠβιστάω, κυβιστῶ, πηδῶ κατὰ κεφαλὴν ἐντός τινος, «ἐγκυβιστᾶν τοῖς πράγμασι, τὸ ῥιψοκινδύνως τι πράττειν» Σουίδ. ἐν λέξει **κύβος**.

ἐγκῠβιστος, προπετής, ὁρμητικός, Βυζ.

ἔγκυδον· «ἔνδοξον» Ἡσύχ.

ἐγκύησις, εως, ἡ, κύησις, κυοφορία, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 3.

ἐγκῠκάω, ἀναμιγνύω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 939, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ.

ἐγκυκλέομαι, παθ. περιστρέφομαι, στρέφομαι, «γυρίζω» ἐντὸς τῶν κοτυλῶν, περὶ τῶν ἄρθρων τοῦ σώματος, Ἱππ. 6. 37. **II.** ἐπὶ κωμ. ἐννοίας, «φέρομαι γύρω», ἐξαπατῶμαι, οὐκ οἶδ' ὅπῃ ἐγκεκύκλησαι Ἀριστοφ. Σφ. 699. — Πρβλ. **ἐκκυκλέω**. **III.** Μέσ., περιβάλλω. περικυκλώνω, Πλουτ. Τ. Γράκχ. 5.

ἐγκυκλεύω, κυκλῶ, περικυκλῶ, περιβάλλω, Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 58Α.

ἐγκύκλημα, τό, ἐν Εὐστ. 976. 15, πρέπει ἴσως νὰ διορθωθῇ εἰς **ἐκκύκλημα**, = **ἐκκύκλημα**.

ἐγκύκλημα, τό, (ἴδε ἐν λ. **ἐκκύκλημα**)· ἀλλά. **II.** τὰ ἐγκυκλήματα ἐν Ἀριστ. Οἰκον. 2. 1, 8, φαίνεται ὅτι σημαίνει προσωπικὴν περιουσίαν.

ἐγκύκλιος, ον, ὡσαύτως η, ον, Ὀρφ. Ἀργ. 984· (κύκλος): — κυκλικός, χοροὶ Εὐρ. Ι. Τ. 429, Αἰσχίν. 2. 23· τὸ ἐγκ. σῶμα Ἀριστ. Οὐρ. 2. 3, 2· ἐγκ. κίνησις, φορά, κυκλικὴ κίνησις, κυκλικὴ φορά, αὐτόθι 2. 12, 15., 14, 3 **II.** ἐν κύκλῳ περιστρεφόμενος, περιοδικός, ἐν Ἀθήναις, λειτουργίαι ἐγκ., δημόσιαι ὑπηρεσίαι τακτικῶς κατ' ἔτος ἀπαιτούμεναι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἀπαιτουμένας εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις (οἷαι αἱ τριηρορχίαι), Δημ. 463. 13, ἴδε Οὐόλφ. πρόλεγ. εἰς Λεπτ. Ixxxvi κέξ.· ἐγκ. δίκαια, δικαιώματα κοινὰ πᾶσι τοῖς πολίταις, Δημ. 792. 16. **III.** συνήθης, τακτικός, καθ' ἑκάστην, Λατ. quotidianus, ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις καὶ τοῖς καθ' ἡμέραν γιγνομένοις Ἰσοκρ. 176C, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 9· ἐγκ. διακονίαι, καθημερινὰ καθήκοντα, αὐτόθι 2. 5, 4, πρβλ. 1. 7, 2· ἡ ἐγκ. διοίκησις Συλλ. Ἐπιγρ. 2347c. 56. **2)** παρ' Ἀριστ. ὡσαύτως, τὰ ἐγκ. φιλοσοφήματα ἢ τὰ ἐγκύκλια μόνον φαίνεται ὅτι δὲν διέφερον τῶν ἐξωτερικῶν λεγομένων, Οὐρανογρ. 1. 9, 16, Ἠθ. Ν. 1. 5, 6· πρβλ. **ἐξωτερικός**: καὶ **3)** ἐγκύκλιος παιδεία, ἤτο ὁ κύκλος τῆς ἐπιστημονικῆς παιδεύσεως, ἣν πᾶς ἐξ ἐλευθέρων γεννηθεὶς νέος ἐν Ἑλλάδι ἔπρεπε νὰ διέλθῃ πρὶν ἢ ἐπιδοθῇ εἰς ἰδιαιτέρας σπουδάς, Πλούτ. 2. 1135Ε· οἱ περὶ τὰ ἐγκ. παιδευταὶ ὁ αὐτ. Ἀλέξ. 7· τὰ ἐγκ. παιδεύματα ὁ αὐτ. 2. 7C· πρβλ. Ἀθήν. 184B, Λουκ. Ἔρωτ. 45, Βιτρούβ. 1. 6, Κυντιλ. Inst. 1. 10, 1· ὡσαύτως, ἐγκ. ἀγωγή, παίδευσις εἰς γενικὰς γνώσεις, Στράβων 13· ἴδε Σχόλ. μνημονευόμενα ἐν Γαισφόρδου Σουίδ. ἐν λέξει.

ἐγκυκλοπαιδεία, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ ἐγκύκλιος παιδεία Spald. Κυντιλ. 1. 10, 1, πρβλ. Πλίν. Ι. Ν. προοίμ.: ἐντεῦθεν ἡ νῦν ἐν ταῖς Εὐρωπ. γλώσσαις **ἐγκυκλοπαιδεία**, — ἁπλούστατα βαρβαρισμός.

ἔγκυκλος, ον, κυκλικός, στρογγύλος, μέγαν ἔγκυκλον ... πλακοῦντα Μάτρων παρ' Ἀθην. 137B, Ἀριστ. περὶ Ξενοφάν. 2. 14. **II. ἔγκυκλον**, τό, γυναικεῖον ἱμάτιον, «ἰστέον δὲ ὅτι, καθάπερ ὁ ἐανὸς οὕτω καὶ τὸ ἔκκυκλον ἢ ἔγκυκλον, οὗ καὶ ὁ κωμικὸς μέμνηται, γυναικεῖον ἦν ποτε φόρημα. φησὶ γοῦν Παυσανίας ὅτι ἔγκυκλον περιπόρφυρον ἱμάτιον καὶ χιτὼν γυναικεῖος, ὃν ἔνδοθεν ἐνδύονται γυναῖκες, εἶτα τὸ ἔνδυμα» (Εὐστ. Ἰλ. 976. 13), Ἀριστοφ. Θεσμ. 261, Λυσ. 113, Συλλ. Ἐπιγρ. 115. 50.

ἐγκυκλόω, μέλλ. **-ώσω**, στρέφω πανταχοῦ, ἀλλ' ἐγκυκλοῦντ' ὀφθαλμὸν εὖ σκοπεῖν χρεών Εὐρ. Ι. Τ. 76: — Παθ., ἀποτελῶ, σχηματίζω κύκλον, κάθημαι ὁλόγυρα, τοὺς ἀμφὶ πλουσίαν τράπεζαν ἐγκυκλουμένους Πλούτ. 2. 50D. **II.** Παθ., περιβάλλω κύκλῳ, χθόν' αἰθέρος ἐγκυκλουμένου Ψευδο-Εὐρ. Βάκχ. 292· φωνῇ μὲ τις ἐγκεκύκλωται, φωνὴ ἤχησε περὶ μου, Ἀριστοφ. Σφ. 395· συχνάκις παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, περιπλανῶμαι, περιφέρομαι, ἐγκυκλωθῆναι Σικελίαν Διόδ. 4. 23, κτλ.· οὕτως ἐν μέσ. τύπ. ἐγκυκλώσασθαι Πλουτ. Μάρκελλ. 6, κτλ. **2)** ἐν αὐστηρῷ παθ. σημασίᾳ, περικυκλοῦμαι, Δίων Κ. 56. 12.

ἐγκύκλωσις, εως, ἡ, περικύκλωσις, Στράβων 88.

ἐγκυλίδωτος, ον, κατὰ τὸ χειρόγρ. τοῦ Ἱππ. 623. 3· ἀλλ' ὁ Γαλην. ὀρθῶς ἀνέγνω **ἀγκυλιδωτός**· ἴδε τὴν λέξιν.

ἐγκῠλίνδησις, εως, ἡ, τὸ κυλινδεῖσθαι, κυλίεσθαι ἐν, τὰς ἀνοσίους ἐν γυναιξὶ πόρναις καὶ ἀκαθάρτους ἐγκυλινδήσεις Πλουτ. Ὄθων 2.

ἐγκῠλίνδω, μέλλ. **-κυλίσω** [ῐ]: — περιτυλίσσω, ἐντυλίσσω, περιβάλλω, πολλοῖς ἐμαυτὸν ἐγκυλίσαι πράγμασιν Φερεκρ. ἐν «Νείρωνι» 7· Παθ. **ἐγκυλίομαι** Συλλ. Ἐπιγρ. 150B. 31. **II.** μεταφ. ἐν τῷ παθ., περιπλέκομαι εἴς τι, εἰς ἔρωτας ἐγκυλισθεὶς Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 22· εἰς τὰς πολιτικὰς πράξεις Διον. Ἀλ. 11. 36: οὕτω καὶ κατὰ μεσ. ἀόρ., ἐγκυλίσασθαι Λουκ. Ἱππ. ἢ Βαλαν. 6.

ἐγκῠμαίνομαι, παθ., συναράττομαι καθάπερ τὰ κύματα, Κλήμ. Ἀλ. 179· — τὸ ἐνεργ. **ἐγκυμαίνω**, συνταράσσω, παρὰ Μεγ. Βασιλ.

ἐγκῠματίζω, ταράσσω ἐν τοῖς κύμασι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 283D.

ἐγκύματος, ον, ὁ ἐντὸς τῶν κυμάτων, μεταγ.

ἐγκυματόω = **ἐγκυματίζω**, Γρηγ. Νύσσ.

ἐγκῠμονέω, συλλαμβάνω ἐν γαστρί, γίνομαι ἔγκυος, κυοφορῶ, Γεωπ. 14. 26, 2· ἔχω ἐν γαστρί, ὁπηνίκα τὸν Δία ἐγκυμονοῦσα

ἐτύγχανε Ἀπολλόδ. 1. 2, 6· τὸ ἐγκυμονούμενον, τὸ ἔμβρυον, Διον. Ἁλ. 1. 70.

ἐγκῠμόνησις, εως, ἡ, σύλληψις ἐν γαστρί, «ἐγγάστρωμα», Ψευδο-Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 2, 11. **2)** ἡ κατάστασις τῆς ἐγκύου γυναικός, «ἐγγαστριά», Ἐπιφάν., κτλ.

ἐγκυμονικός, ή, όν, ἐγκύμων, Ἐπιφάν.

ἐγκύμων, ἔγκῠμον, γεν. **-ονος, (κῦμα Β)** ἐπὶ θηλ. ἐγκυμονοῦσα, ἵνα θᾶττον ἐγκύμονες γίγνωνται, ὅπως ταχύτερον ἐγγαστρώνωνται, Ξεν. Κυν. 7. 2, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 14, 27· ἐγκ. γενέσθαι ὑπό τινος ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 66· ἵππος ἐγκ. τευχέων, ἐγκυμονῶν ὅπλα, ἐπὶ τοῦ δουρείου ἵππου, Εὐρ. Τρῳ. 11· ἐγκ. ἄμιλλος Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 2. 8:—μεταφ. ἐπὶ τῆς διανοίας, Πλάτ. Συμπ. 209B, Θεαίτ. 148E.

ἔγκυος, ον, (κύω) = τῷ προηγ., Ἡρόδ. 1. 5., 6. 131, Ἱππ. Ἀφ. 1254· πῶλος ἡσυχίης ἔγκυος, ἐπὶ τοῦ δουρείου ἵππου, Ἀνθ. Π. 9. 156· γαστρὸς ἀπωσαμένην μόρον ἔγκυον, ἐπὶ γυναικὸς ἀποθνησκούσης κατὰ τὸν τοκετόν, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 238. **2)** ἐπὶ φυτῶν, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 8, 1.

ἐγκυοφορέομαι, κυοφοροῦμαι, ἐγκυοφορούμενος ἔτι ὁ Πρόδρομος Θ. Στουδ. σ. 749, ἔκδ. Μί.

ἐγκυπτάζω, κυττάζω, βλέπω μετὰ προσοχῆς, Ν. Χων. σ. 297. 15, ἔκδ. Β., Μ. Ἀκομ. τ. Δ', σ. 10. 1, ἔκδ. Α.

ἐγκύπτω [ῡ]: μέλλ. **-ψω,** κύπτω ἐντὸς καὶ βλέπω, καὶ ἰδεῖν... ἵππον χαλκοῦν κοῖλον, θυρίδας ἔχοντα, καθ' ἃς ἐγκύψαντες ἰδεῖν ἐνόντα νεκρὸν Πλάτ. Ἱππ. 359D· ἐγκ. εἴς τι, παρατηρεῖν τι ἐκ τοῦ πλησίον, Ἡρόδ. 7. 152: — ἀπολ., ἐγκεκυφότες, «συμμένοι εἰς τὴν γῆν», Ἀριστοφ. Νεφ. 191, Θουκ. 4. 4: — περὶ τοῦ ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 236, χωρίου ἴδε **ἀνακύπτω**:—πρβλ. ὡσαύτως **ἐκκύπτω**.

ἐγκυρέω, ἴδε **ἐγκύρω.**

ἐγκύρησις [ῡ], **εως,** ἡ, συγκυρία, σύμπτωσις, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 37.

ἐγκυρσεύω, = **ἐγκυρέω,** Ἡράκλειτ. παρὰ Κλήμ. Ἁλ. 432.

ἐγκύρτια, τά, «τὰ ἐν τοῖς κύρτοις ἐνυφάσματα. Πλάτων δὲ χρῆται ἐν Τιμαίῳ (78B-D) ἐπὶ τῆς φάρυγγος τῇ λέξει» Σουίδ., ἴδε Stallb. ἐν Τιμ. Πλάτ.

ἔγκυρτος, ον, κυρτός, κεκυρτωμένος, ἀψιδωτός, Ἱππ. Μοχλ. 841, Ἀριστ. Φυσιογν. 3. 5.

ἐγκύρω: παρατ. **ἐνέκῠρον:** μέλλ. **ἐγκύρσω:** ἀόρ. **ἐνέκυρσα:** Παθ. **ἐγκύρομαι:**—οἱ τύποι **ἐγκυρέω,** ἀόρ. α' **ἐνεκύρησα,** εἶναι ἧττον συνήθεις, ἴδε κατωτ. Ἐντυγχάνω, συναντῶ, μετὰ δοτ., Λατ. incidere, ἐνέκυρσε φάλαγξι Ἰλ. Ν. 145· ἐγκύρσας ἄτῃσιν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 214· σκοίοις ἐγκυρέωσιν ἔργμασι Ἀρχίλ. 65· ἐγκύρσαις (Δωρ. ἀόρ. α' μετοχ.) ἑκατονταετεῖ βιοτᾷ Πινδ. Π. 4. 502, πρβλ. 1 ἐν τέλει· στρατῷ ἐνέκυρσε ἀμφοτέρῃσι τῆσι μοίρῃσι Ἡρόδ. 4. 125· ἐνεκύρησαν στρατῷ ὁ αὐτ. 7. 218: — ἐν Ἡροδ. 7. 208 μετὰ γεν., ἀλογίης ἐνέκυρσε πολλῆς, (ἐνταῦθα ὁ Valck. προέτεινεν ἐκύρησε, ὅπερ ἐγένετο δεκτὸν ὑπὸ Bekkήρου κλ.· ἄλλοι προτείνουσιν ἀλογίῃσι): — μετ' αἰτ., Ἄιδαν ἐγκύρσαντες ἀλάμπετον Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 241. — Ἰων. λέξις, σπανίως ἀπαντῶσα παρ' Ἀττ., ἐγκῦρσαι Σοφ. Ἠλ. 863, ἐγκύρσαι [ῡ] Βακχυλίδου Ἀποσπ. 25[3] ἔκδ. Blass, ἐγκυρῆσαι, ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν, Κρατῖν ἐν «Δηλιάσιν» 12.

ἔγκυσις = ἐγκύησις.

ἔγκῠτα, τά, Λακων. ἀντὶ τοῦ **ἔγκατα,** Ἡσύχ.

ἐγκῠτί [ῑ], Ἐπίρρ. (κύτος) μέχρι τοῦ δέρματος, ἐγκυτὶ κεκαρμένος, μέχρι δέρματος κουρευμένος, ὡς τὸ ἐν χρῷ κεκαρμένος, Ἀρχίλ. 34.

ἐγκωμιάζω: παρατ. **ἐνεκωμίαζον** Αἰσχίν. 66. 7: μέλλ. **-άσω** Πλάτ. Γοργ. 618D, 519A, Ἰσοκρ. 255D, ἀλλ' **ἐγκωμιάσομαι** Πλάτ. Συμπ. 198C, D, Αἰσχίν. 18. 4: πρκμ. **ἐγκεκωμίακα** Πλάτ. Νόμ. 629C, Ἰσοκρ. 154C:—Παθ., ἀόρ. **ἐγκωμιασθείς** Ἡρόδ. 5. 5: πρκμ. **ἐγκεκωμίασμαι** Πλάτ. Συμπ. 177C· (οἱ χρόνοι σχηματίζονται ὡς εἰ τὸ ῥῆμα ἦν σύνθετον ἐκ τῆς προσθ. **ἐν** καὶ **κώμη,** καὶ οὐχὶ παράγωγον κατ' εὐθεῖαν ἐκ τοῦ **ἐγκώμιος**· πρβλ. **ἐκκλησιάζω**). Αἰνῶ, ἐξαίρω, ἐγκωμιάζω, τινά τι·— ταῦτα δὴ καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐγκωμιάζουσι δικαιοσύνην Πλάτ. Πολ. 363D· τινὰ ἐπὶ σοφίᾳ ὁ αὐτ. Εὐθύφρων 9B· κατὰ τοῦτο ὁ αὐτ. Λάχ. 191B· ἀγαθὸν ἄνδρα ἐγκ. τινά, ἐγκωμιάζειν τινὰ ὡς ἀγαθὸν ἄνδρα, ὁ αὐτ. Θεαίτ. 142B, τι ὁ αὐτ. Γοργ. 448E: — Παθ. ἐγκωμιάζομαι, Ἡρόδ. 5. 5, Πλάτ. Συμπ. 181A, κτλ.

ἐγκωμιαστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐγκωμιάζων, Ἐκκλ.

ἐγκωμιαστικός, ή, όν, πανηγυρικός, ἐπαινετικός, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἁλ. 4. 1, Πολύβ. 8. 13, 2.

ἐγκωμιαστός, ή, όν, ἄξιος ἐπαίνου, ἐπαινεθείς, Φίλων. 1. 453.

ἐγκωμιο-γράφος, ὁ, ὁ γράφων ἐγκώμια, Ἀρτεμίδ. 1. 56, Συλλ. Ἐπιγρ. 1585, κ. ἀλλ.

ἐγκωμιο-λογικόν, (ἐνν. ποίημα), **τό,** ᾠδὴ ἐγκωμιαστική, Συλλ. Ἐπιγρ. 1587.

ἐγκώμιον, τό, ἴδε τὸ ἑπόμ. Π. 2.

ἐγκώμιος, ον, (κώμη), ὁ ἐν τῇ κώμῃ, ὅθεν ἐντόπιος, συνήθης, πολὺ ὅμοιον τῷ **ἐγχώριος,** Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 342· πρβλ. Ruhnk. Ep. Cr. σ. 84. **II.** (κῶμος) ἀνήκων εἰς Βακχικὸν θίασον ἢ Βακχικὴν πομπήν ἢ εἰς κῶμον ἐπινίκιον, καθ' ὃν ὁ νενικηκὼς ἐν ἀγῶνι προεπέμπετο οἰκαδε ὑπὸ κωμαζόντων φίλων μετὰ χορῶν καὶ ἀσμάτων:—Ὁ Πίνδ. μεταχειρίζεται τὰ ἐπίθ. **ἐγκώμιος** καὶ **ἐπικώμιος** περὶ παντὸς ἀνήκοντος εἰς ἐξύμνησιν ἢ ἀμοιβὴν νικητοῦ, ἐγκώμ. μέλη, ὕμνοι, κτλ., Ο. 2. 85, Π. 10. 82· ἐγκ. ἀμφὶ τρόπον ὁ αὐτ. Ο. 10 (11). 93· στεφάνων ἐγκώμιος τεθμός, ὁ θεσμὸς τοῦ ἐπαίνου (ὁ δίκαιος ἔπαινος) διὰ τοὺς ληφθέντας στεφάνους, αὐτόθι 13. 39. **2) ἐγκώμιον** (ἐνν. ἔπος), τό, ἦτο ἐπαινετικὴ ᾠδὴ εἰς νικητήν, οἵαι ἦσαν πολλαὶ τῶν τοῦ Πινδάρου, ἴδε Ἀποσπάσμ. 83—86, Βοικχ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1585·— ἐντεῦθεν ἐν γένει, ἔπαινος, ἐγκώμιον εἰς ζῶντα ἄνθρωπον, Ἀριστοφ. Νεφ. 1205, Πλάτ., Δημ. 297. 5, κτλ.· τοὺς Μεσσηνίους ... εὖ ποιεῖ, ὃ καὶ μέγιστόν ἐστι καθ' ἡμῶν ἐγκώμιον Δημ. 68. 3:— ἀντιδιεσταλμένως πρὸς τὸ **ἔπαινος** (τὸ ἐγκ. τῶν ἔργων, ὁ ἔπαινος τῆς ἀρετῆς), Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 12, 6, Ρητ. 1. 9, 33, ἴδε Σουίδ. ἐν λέξει.

ἐγκώπαια· «τὰ περιδέρραια» (γραπτέον περιδέραια) Σουίδ.

ἐγκωπή· «ἐμπόδιον» Ἡσύχ.

ἔγκωπον, τό, τὸ διάστημα ἀμφοτέρων τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου ὅπου ἦσαν αἱ κῶπαι, Ἀθήν. 204B.

ἐγλαβή (= **ἐκλαβή**)· τιμὴ ἀργυρίου, ἀνθ' ἧς τις ἐκλαμβάνει ἤτοι ἐργολαβεῖ τι, Ἐπιγρ. Κεας, Ραγκαβ. Ant. hel. 821.—Ὅμοια εὑρηνται ἐν Αἰγυπτιακοῖς παπύροις τὰ **ἐγλαβεῖν, ἔγληψις, ἔγλημψις.**

ἐκλογιστεύω, γίνομαι ἐκλογιστής, ἐγλογιστεύσαντα· ἐκλογιστὴν γενόμενον, Ἐπιγρ. Φρυγίας, CIG. 3886.

ἔγμα· «ὀχύρωμα, στῦλος» Ἡσύχ.

ἔγμεν· «ἔχειν» Ἡσύχ.

Ἐγνάτιος [ᾰ], **α, ον,** ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἐγνατίαν (ἐν Ἀπουλίᾳ), Ἐγνατία ὁδός, ἡ συνέχεια τῆς Ἀππίας ὁδοῦ διὰ τῆς Ἀπουλίας καὶ ὡσαύτως πέραν τῆς θαλάσσης ἀπὸ τῆς Ἀπολλωνίας πρὸς ἕω: «ἐκ δὲ τῆς Ἀπολλωνίας εἰς Μακεδονίαν ἡ Ἐγνατία ἐστιν ὁδὸς πρὸς ἕω, βεβηματισμένη κατὰ μίλιον καὶ κατεστηλωμένη μέχρι Κυψέλων καὶ Ἕβρου ποταμοῦ» Στράβων 322.

ἔγνων, ἴδε τὸ ῥῆμα γιγνώσκω· ὁ Πίνδ. ἔχει **ἔγνον,** πρβλ. **ἔδον.**

ἐγξέω: μέλλ. **-ξέσω,** ἐγξύω, Εὐρ. Ἀποσπ. 300 (κοινῶς **ἐγξῦσαι**).

ἐγξηραίνω, ξηραίνω καλῶς, Ἱππ. 636. 11.

ἐγξύω [ῡ], = **ἐγξέω,** Ἱππ. 555. 40, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 13, 3.

ἐγρε-κύδοιμος, ον, ὁ διεγείρων κυδοιμόν, θόρυβον τῆς μάχης, ἐπίθ. τῆς Παλλάδος, Ἡσ. Θ. 925, Λαμπροκλ. 1.

ἐγρε-μάχης, ου, ὁ, ὁ διεγείρων μάχην, Σοφ. Ο. Κ. 1054· — θηλ. **ἐγρεμάχη,** ἐπίθ. τῆς Παλλάδος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 424.

ἐγρέ-μοθος, ον, ὁ διεγείρων μόθον, μάχην, Νόνν. Δ. 20. 291, κτλ.

ἔγρεο, ἔγρετο, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐγείρω.**

ἐγρεσί-κωμος, ον, διεγείρων τοὺς ἀνθρώπους εἰς πομπὰς βακχικὰς καὶ κώμους, ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, Ἀνθ. Π. 9. 524, 6.

ἐγρήγορα, ἐγρήγορθε, -θαι, -θασι, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐγείρω.**

ἐγρηγορέω, τύπος εἰσαχθεὶς ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων καὶ εἰς τοὺς δοκίμους συγγραφεῖς, ὡς π. χ. εἰς Ξεν. Κυνηγ. 5. 11, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 10, 1, κτλ., ἀλλ' ἤδη ἐν πλείστοις διωρθώθη ἐκ καλῶν χειρογρ., ἴδε Δινδ. ἐν Θησ. Στεφάνου.

ἐγρηγόρησις, ἡ, = **ἐγρήγορσις,** Ἄννα Κομν. 14. σ. 421B.

ἐγρηγορικός, ή, όν, ἐγρηγορώς, ἔξυπνος ἢ ὁ ἐν ἐγρηγόρσει γινόμενος, πράξεις, κινήσεις Ἀριστ. π. Ὕπν. καὶ Ἐγρηγόρσ. 2. 19, κτλ.

ἐγρηγορότως, ἐπίρρ. μετ. τοῦ **ἐγρήγορα,** Πλούτ. 2. 32A.

ἐγρηγορόων, Ἐπ. μετοχ. ὡς εἰ ἐξ ἐνεστ. **ἐγρηγοράω** (ἴδε **ἐγείρω**), ἀγρυπνῶν, ἄγρυπνος, Ὀδ. Υ. 6.

ἐγρηγόρσιος, ον, «ἐγρηγόρσιον, τὸ ποιοῦν ἐγρηγορέναι εἴτε βρῶμα εἴτε ἄλλο τι τοιοῦτον. Φερεκράτης ἐγρηγόρσιον, τουτέστι παυσινύσταλον» Ἐτυμ. Μ. 312. 18 (Φερεκρ. ἐν Ἀδῆλ. 9).

ἐγρήγορσις, εως, ἡ, τὸ νὰ εἶναί τις ἄγρυπνος, τὸ νὰ μὴ κοιμᾶται, Ἱππ. 49. 23, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 10, 1, κ. ἀλλ.· ὁ Ἀριστ. ἔγραψε πραγματείαν περὶ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως.

ἐγρηγορτί [ῐ], ἐπίρρ. ἐγρηγόρως, ἀγρύπνως, Ἰλ. Κ. 182.

ἐγρηγόρως, ἀγρύπνως, Λουκ. Ἑρμ. 1, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Κ. 182 κτλ.

ἐγρήσσω, (ἐγείρω) ἐγρήγορα, ἀγρυπνῶ, πάννυχοι ἐγρήσσοντες Ἰλ. Α. 551, Ὀδ. Υ. 33, 53, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 308, κτλ.

ἐγρῆτα· «παρακαταβολὴν ἢ δίκης ἢ κρίσεως» Ἡσύχ.

ἐγρυπνεῖ· (Αἰολ.) «ἀγρυπνεῖ» Ἡσύχ.

ἔγρω, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐγείρω,** προστακτ. **ἐγρέτω,** Σώπατρ. παρ' Ἀθην. 175C· **ἔγρετε** Εὐρ. Ῥῆσ. 532: — Παθ. **ἔγρεται** Ὀππ. Ἁλ. 5. 241· **ἔγρονται** Εὐρ. Φαέθ. 2. 29, ἔγρετο Ὀππ. Κ. 3. 421.

ἐγχαδές· < ἐγχαλές; > «νέον ἄκρατον» Ἡσύχ.

* **ἐγχαίνω,** ἴδε ἐγχάσκω.

ἐγχάλάω: μέλλ. **-άσω,** χαλαρώνω, Πλούτ. 2. 690A.

ἐγχαλής, ἐγχαλές, ἀντὶ τοῦ παρ' Ἡσυχ. **ἐγχαδές** κατὰ διόρθ.

ἐγχαλῑνόω: μέλλ. **-ώσω,** χαλινὸν ἐμβάλλω, χαλινόω, Ἵππον Βαβρ. 76. 14· — Παθ., τὰ στόμιατα ἐγκεχαλινωμένους, ἔχον-

τας τὸν χαλινὸν εἰς τὰ στόματα αὐτῶν, Ἡρόδ. 3. 14, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7. 2, 21. **2)** μεταφ., τὸν δῆμον ἐγκεχαλινωμένον τῇ ὀλιγαρχίᾳ, ἀναχαιτιζόμενον, συγκρατούμενον διὰ τῆς ὀλιγαρχίας, Πλουτ. Λύσ. 21.

ἐγχαλίς, ίδος, καθ' Ἡσύχ.: «ἐγχαλίδες· διαπεπαρμένοι ἧλοι».

ἐγχαλκεύω, ἐγχαράττω ἐπὶ χαλκοῦ, Σχόλ. Ἐνετ. εἰς Ἰλ. Σ. 408.

ἔγχαλκος, ον, ὁ ἔχων χαλκόν, ἔχων χρήματα, πλούσιος, πᾶσα ἔγχαλκος γραῖα πλουσία ἐστὶ σορὸς Ἀνθ. Π. 11. 425.

II. διὰ χρημάτων ὠνητός, ὤνιος, Ἀθήν. 584Ε.

ἐγχανδής, ἴδε **εὐχανδής.**

ἐγχἄρἄγή, ἡ, ἐντομή, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. 43. 20.

ἐγχάραγμα, τό, πᾶν ἐγχαραττόμενον ἐπὶ ἐδάφους, κοίλωμα, χαράδρα, Πολύβ. 12. 20, 4. διάφ. γρ. **ἔκρηγμα.**

ἐγχἄρακτέον, ρημ. ἐπίθ., δεῖ ἐγχαράττειν, τι Θεοφάνης Νόνν. Ἐπιτομ. Ἰατρ. Τέχν. τ. 1. σ. 372.

ἐγχάραξις, εως, ἡ, τὸ ἐγχαράττειν τι ἐπὶ μετάλλου, Συλλ. Ἐπιγρ. 2155· ἐγχάραξις ἕλκους δι' ἐντομῆς, Γαλην. **II.** ἐντομή, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 413.

ἐγχἄράσσω, Ἀττ. **-ττω,** μέλλ. **-ξω:** — ἐγχαράττω, ἐγκολάπτω, τινί Διον. Ἁλ. 2. 55· εἰς τὸ ἱερὸν Συλλ. Ἐπιγρ. 1710Β, πρβλ. Πλουτ. Περικλ. 21, κτλ.· κατά τινος ὁ αὐτ. Θεμ. 9· — ποιῶ ἐντομήν, ἐντέμνω, Γεωπ. 5. 38, 2.

ἐγχἄρίζομαι, ἀποθ. = **χαρίζομαι,** Ἀνθ. Π. 9. 114· ἀλλ' ὁ Α. Διόδωρ. προτείνει **ἓν κεχάριστο** ἀντὶ **ἐγκεχ-.**

ἐγχάσκω: μέλλ. **ἐγχανοῦμαι:** ἀόρ. **ἐγχανεῖν** (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **ἐγχαίνω,** ὅπερ δὲν ἀπαντᾷ): — κατὰ λέξιν, χάσκω, πρὸς τὴν σελήνην Λουκ. Ἰκαρομ. 13· ἐγχ. τινί, χάσκω διά τι, Ἀλκίφρων 1. 22. **II.** σαρκάζω, χλευάζω, ἐμπαίζω τινά, ἐγχάσκειν σοι Ἀριστοφ. Σφ. 721· κᾆτ' ἐγχάνοι ταῖς ἐμαῖς τύχαισιν ὁ αὐτ. Ἀχ. 1197· ἐγχανεῖται τῇ πόλει Ἱππ. 1313· μετὰ μετοχῆς, μὴ γὰρ ἐγχάνῃ ποτὲ .. ἐκφυγὼν Ἀχ. 221.

ἐγχέζω: μέλλ. **-χέσω** ἢ **-χεσοῦμαι:** πρκμ. **ἐγκέχοδα:** — Λατ. incacare, χέζω ἐν ..., ἀποπατῶ διὰ φόβον, οὗτος, τί δέδρακας; ἐγκέχοδα Ἀριστοφ. Βάτρ. 479· μετ' αἰτ., φοβοῦμαι τινά, κἀγκεχόδασίν μ' οἱ πλουτοῦντες, «μὲ τρέμουν οἱ πλούσιοι», «τὰ κάμνουν ἐπάνω τους ἀπὸ τὸν πρὸς ἐμὲ φόβον», ὁ αὐτ. Σοφ. 627.

ἐγχει-βρόμος, ον, περὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ διὰ τοῦ ἔγχους βροντήν ποιοῦσα, Πινδ. Ο. 7. 78.

ἐγχείη, ἡ, Ἐπ. τύπος τοῦ **ἔγχους,** δόρυ, λόγχη, Ὅμ. ἰδίως ἐν τῇ Ἰλ., γεν. πληθ. ἐγχειάων Ε. 167· ἐγχείῃ ἑκάστοτε, ὑπερεῖχε πάντας κατὰ τὸ ἔγχος, Β. 530.

ἐγχείᾳ, Ἐπ. γ' ἐνικ. ὑποτ. τοῦ **ἐγχέω,** Ὀδ. Ι. 10.

ἐγχει-κέραυνος, ον, ἐξακοντίζων τὸν κεραυνόν, Πινδ. Π. 4. 345, κτλ.

ἐγχειμάζω: μέλλ. **-άσω,** διέρχομαι τὸν χειμῶνα ἐν, Ἰουλ. Ἐπιστ. 53, Πολυδ. Α. 62.

ἐγχεί-μαργος, ον, = **ἐγχεσίμαργος,** Ἐτυμολ. Μ. 313. 14.

ἐγχειρέω: μέλλ. **-ήσω, (χειρ)** βάλλω τὴν χεῖρά μου ἐπί τινος ἢ εἴς τι, ἐπιχειρῶ, πειρῶμαι, μετὰ δοτ. πράγμ., Εὐρ. Μήδ. 377, Θουκ., κλ.· — μετ' ἀπαρεμφ., Πλάτ. Πρωτ. 310C, Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 12, κτλ.· τὸν ἐγχειρήσαντα συκοφαντεῖν Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 44· ἐπιχειρῶ ἢ ἄρχίζω τι, Σοφ. Ἠλ. 1026, Θουκ. 4. 4, κτλ. **2)** ἐπιβάλλω χεῖρα εἴς τινα, προσβάλλω τινά, ἐπιτίθεμαι, τινι Θουκ. 4. 121, Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 16· πρός τινα Πολύβ. 2. 22, 11. **3)** ἀναλαμβάνω τὴν θεραπείαν νοσήματος, μετὰ δοτ. Ἱππ. 3. 27, 8. 9. **4)** δοκιμάζω τὰς δυνάμεις μου εἰς συζήτησιν, εἰς ἑκάτερον Πλουτ. Κικ. 21. — Παθ., συζητοῦμαι, ὁ αὐτ. 2. 687Ε. **II.** παρὰ μεταγεν., ἀναλαμβάνω, ἐπιχειρῶ τι μετ' αἰτ., ἔργον Ἐπίγρ. Ἑλλ. 1038. 36. — Τὸ **ἐπιχειρέω** εἶναι συνηθέστερον· — πρβλ. **ἐγχράω** ἐν τέλει.

ἐγχείρημα, τό, ἐπιχείρησις, προσπάθεια, Σοφ. Ο.Τ. 540, Πλάτ. Πολιτικ. 290D, κτλ.· — καθ' Ἡσύχ. «ἐγχείρημα· τόλμημα· ἐπιτήδευμα».

ἐγχειρηματικός, ή, όν, ἐπιχειρηματικός, Γλωσσ.

ἐγχείρησις, εως, ἡ, ἐπιχείρησις, Θουκ. 6. 83, Πλουτ. Καῖσ. 66. **II.** = **ἐγχειρία,** Γαλην.

ἐγχειρητέον, ρημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐπιχειρήσῃ, Ξεν. Ἀγησ. 1. 1, Πλάτ. Πολιτικ. 304Α.

ἐγχειρητής, οῦ, ὁ, ὁ ἐπιχειρῶν τι, ὁ ἐπιλαμβανόμενός τινος, ῥιψοκίνδυνος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 257.

ἐγχειρητικός, ή, όν, ἔχων τάσιν εἰς τολμηρὰς ἐπιχειρήσεις, ἐπιχειρηματικός, ῥιψοκίνδυνος, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 22. — Ἐπίρρ. **-κῶς,** ῥιψοκινδύνως, τολμηρῶς, Ἀρχύτας παρὰ Στοβ. 589. 6.

ἐγχειρία, ἡ, χειρισμός, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐγχειρίας, ἐπιχειρήματα».

ἐγχειρίδιος, ον, (χείρ) ὁ ἐν τῇ χειρί, Ἱκετῶν ἐγχειριδίοις .. κλάδοισιν; Αἰσχύλ. Ἱκ. 22. **II.** ὡς οὐσιαστ., **ἐγχειρίδιον,** τό, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, μαχαίριον, «μαχαῖρι τοῦ ζωναριοῦ», «λάζος», «στιλέτο», Ἡρόδ. 1. 12, 214, κτλ., Θουκ. 3. 70· ἐγχειριδίῳ πλήττειν Λυσ. 101. 13, κτλ. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐγχειρίδια· σκεύη καὶ ὄργανα σκευῶν, ἤγουν δόρατα καὶ τὰ ἐν χειρὶ (μαχαίρια)». **2)** λαβή, Θεόφρ. Ἱστ. Φ. 4. 3, 3, Ἀθήν. 204Α. **3)** σύντομον βιβλίον, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· προσέτι, ὄνομα πραγματείας τοῦ Ἐπικτήτου [-ἴδιον, Meineke Μένανδ. σ. 160.]

ἐγχειρί-δοτος, διάφ. γρ. ἀντὶ **ἐγχειρίθετος.**

ἐγχειρίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ῶ,** πρκμ. **ἐγκεχείρικα** Πλουτ. Φωκ. 34: — θέτω εἰς τὰς χεῖράς τινος, παραδίδω, ἐγχειρίζω, ἐμπιστεύομαι, τί τινι ἢ τινά τινι Ἡρόδ. 1. 111., 5. 92, 3, Θουκ. 2. 67· τὰς ἀρχὰς ἐγχ. τινὶ Ἡρόδ. 5. 71, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 5, 8· οὕτως ἐγχ. τινὶ μόνον (παραλειπομένου τοῦ ἀρχήν) αὐτόθι 5. 6, 12· ἐγχ. ἐμαυτὸν τῇ ἀτυχίᾳ Ἀντιφῶν 119. 20· καὶ συχν. παρ' Ἀττ. — Παθ., ἐγχειρίζομαι, παραδίδομαι, τινί Πολύβ. 5. 44, 1· ἀλλά, ἐγχειρίζεσθαί τι, μοὶ ἐμπιστεύεταί τίς τι, Λουκ. Προμ. 3, Ἔρωτ. 39, κτλ.· οὕτω μετ' ἀπαρ., διοικεῖν τὰ τῆς ἀρχῆς ἐγκεχειρίσμεθα, ἐνεπιστεύθησαν εἰς ἡμᾶς τὴν διοίκησιν τῆς ἀρχῆς, Ἡρωδιαν. 8. 7, 12: — Μέσ., ἀναλαμβάνω, ἀναδέχομαι, ἐπιχειρῶ, κινδύνους .. ἐγχειρίσασθαι Θουκ. 5. 108, Δίων Κ., κτλ.

ἐγχειρί-θετος, ον, ὁ εἰς τὰς χεῖράς τινος διδόμενος, ἐγχειρίδοτος, ἐγχ. τινὰ παραδιδόναι Ἡρόδ. 5. 106.

ἐγχείριον, τό, ἀπόμακτρον, χειρόμακτρον, Ἐκκλ.

ἐγχείρισις, ἡ, καὶ **ἐγχειρισμός,** ὁ, τὸ ἐγχειρίζειν, Παλ. Λεξ.

ἐγχειριστέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐγχειρίζω,** δεῖ ἐγχειρίζειν, Cod. Par. 1195, fol. 102 v°.

ἐγχειριστής, ὁ, διάφ. γρ. ἀντὶ **ἐγχειρητής** παρ' Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 2. 27.

ἐγχειρο-γάστωρ, ορος, ὁ, = **γαστρόχειρ,** Ἀθήν. 4D.

ἐγχειροτονέω, χειροτονῶ, ἐκλέγω, εἰς ὑπατείαν Δίων Κ. 41. 39· πρβλ. Πολυδ. Β', 150.

ἐγχειρουργέω, ἐργάζομαί τι διὰ τῆς χειρὸς ἔν τινι, ἐγχειρουργήσας τῇ ὕλῃ, χειρουργήσας ἐν τῇ ὕλῃ, Γρηγ. Ναζ. 1. σ. 137.

ἐγχείω, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **ἐγχέω,** Ὅμ.

ἐγχέλειον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἔγχελυς,** καθ' ἑνικ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 302. 7, Ἀντιφάν. ἐν «Φιλωτίδι» 1. 4· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. **ἐγχέλεια** Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσι» 1. 12, Καλλίας ἐν «Κύκλωψι» 1. 2, Ποσείδιππ. ἐν «Δορκίσιν» 1· ὁπτᾶτε τἀγχέλεια Ἀριστοφ. Ἀχ. 1043: — ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς χωρίοις **ἐγχέλεια** δυνατὸν νὰ εἶναι οὐδ. πληθ. τοῦ **ἐγχέλειος** (ἐξυπακουομένου τοῦ κρέα ἢ τεμάχη)· μάλιστα παρὰ Φερεκρ. ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ» 1 εὑρίσκομεν τέμαχος ἐγχέλειον, πρβλ. Εὐστ. 1231. 36.

ἐγχελεών, ῶνος, ὁ, ἐγχελειοτροφεῖον ἢ κόφινος πλήρης ἐγχελύων, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 4, 34, 37.

ἐγχελύδιον [ῠ], τό, ὑποκορ. τοῦ **ἔγχελυς,** Ἄμφις ἐν «Φιλεταίρῳ» 1· ἐγχελύδια Θήβηθεν Ἔφιππος ἐν «Ὀβελιαφόροις» 1. 6.

ἐγχελυο-τρόφος, ον, τρέφων, διατηρῶν ἐγχέλεις, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 8. 2, 34.

ἔγχελυς ἢ **ἐγχέλυς** (ἴδε Πίνακ. Ἀριστ.), ἡ, μεταγεν. καὶ ὁ, (Λουκ. Ἀνάχ. 1· κτλ.) γεν. **-εως** ἢ **υος·** πλ. **ἐγχέλεις, -υες** ἢ **-υς,** γεν. **-έων** ἢ **-ύων,** δοτ. **-εσι** ἢ **-υσι,** ἴδε Πίνακ. Ἀριστ.· ἀλλ' **ἐγχέλεως, -εις,** εἶναι οἱ δόκιμοι Ἀττ. τύποι, Πίνακ. Ἑλλ. Κωμ. ἐν λέξει (ἴδε **ἔχις**): — τὸ κοινῶς «χέλι», ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες Ἰλ. Φ. 203, 353· συχνάκις παρασκευαζόμενον μετὰ τευτλῶν· περίφημοι ἦσαν αἱ τῆς Κωπαΐδος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 880, Εἰρ. 1005· ἐγχ. Βοιώτιαι Ἀντιφάν. ἐν Ἀδηλ. 11· — παροιμ., ἐγχέλεις θηρώμενος, ἐπὶ τῶν διὰ κέρδος ἴδιον παραχὰς ποιούντων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 864, πρβλ. Νεφ. 559.

ἐγχελυών, ἴδε **ἐγχελεών.**

ἐγχελυ-ωπός, όν, ἔχων ὄψιν ἐγχέλυος, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 35.

ἐγχεσί-μαργος, ον, «τοῖς ἔγχεσι μαινόμενος» Ἐτυμολ. Μ. 313. 6, Ἡσύχ.

ἐγχεσί-μωρος, ον, ὁ διὰ τοῦ ἔγχους μαχόμενος, Ἰλ. Β. 692, κτλ., Ὀδ. Γ. 188. — Περὶ τῆς συνθέσεως ἴδε τὴν λέξ. **ἰόμωρος.**

ἐγχεσί-χειρ, ὁ, ὁ ζῶν διὰ τοῦ πολέμου (πρβλ. **γαστρόχειρ**), Ὀρφ. π. Σεισμ. 18.

ἐγχέσπἄλος, (πάλλω) ὁ πάλλων τὸ ἔγχος, μαχητής, Ἰλ. Β. 131, κτλ.

ἐγχεσ-φόρος, ον, ὁ φέρων ἔγχος, Πινδ. Ν. 3. 107.

ἐγχέω: μέλλ. **-χεῶ** (ἢ **χέω**), μεταγ. **ἐγχύσω** Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 186. 12· ἀόρ. **ἐνέχεα,** Ἐπ. **ἐνέχευα,** ἀλλὰ γ' πληθ. **ἐνέχεαν** ἐν τμήσει, Ὀδ. Θ. 436· ὑποτακτ. **ἐγχέῃ,** Ἐπ. **ἐγχείῃ** (ἴδε κατωτ.): παθ. πρκμ. **ἐγκέχῠμαι.** Χέω τι ἐντός τινος, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν χρυσείῳ δέπαϊ Ὀδ. Γ. 40· ἐν δ' οἶνον ἔχευεν ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ Ζ. 77· μέθυ .. ἐγχείῃ δεπάεσσι Ι. 10· οἶνον ἐς κύλικα Ἡρόδ. 4. 70· ἔξος τ' ἀλειφά τ' ἐγχέας ταὐτῷ σκύφει Αἰσχύλ. Ἀγ. 322· κἂν οἰνόν μοι μὴ 'γχῇς σὺ πιεῖν Ἀριστοφ. Σφ. 616· καὶ **ἐγχεῖν** μόνον, πληρῶ τὸ ποτήριον, τοῖς νεανίσκοις ἐγχεῖν ἐκέλευε Ξεν. Ἀν. 4. 3, 13, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 214Α, καὶ συχν. παρὰ Κωμ.· — ὡσαύτως, ἐγχεῖν σπονδήν, ἐγχεῖν οἶνον πρὸς σπονδήν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1102, πρβλ. Ἀντιφῶντα 113. 25: — Μέσ., ὕδωρ ὀ' ἐνεχεύατο πουλύ (ἄνευ μέσ. σημασ.) Ὀδ. Τ. 387· ἀλλ' ἐν αὐστηρῷ μέσῃ σημασ., ἐγχέω οἶνον δι' ἐμαυτόν, «γεμίζω τὸ ποτῆρί μου», Ἀριστοφ. Σφ. 617·

ἐγχεῖσθαι εἰς τὴν χεῖρα πιεῖν, χύνω [οἶνον] ἐντὸς τῆς ἰδίας μου χειρὸς πρὸς πόσιν, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 9· ποτὸν ἐγχεῖσθαι ὁ αὐτ. Συμπ. 2. 26. **2)** ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, χέω τι ἔν τινι, ἐν δέ μοι ἄλφιτα χεῦον ἐϋρραφέεσσι δοροῖσιν Ὀδ. Β. 354. **II.** ἐνίοτε μετ' αἰτ. δηλούσης τὸ ἀγγεῖον, πληρῶ, γεμίζω, ἐγχεῖν κρητῆρα, φιάλην Σώφρων ἐν Ἀποσπ. 149, Ξεν. Συμπ. 2. 23· ἀλλ' ἔγχεον αὐτῷ Διός γε τήνδε σωτῆρος Ἄλεξ. ἐν «Τοκιστῇ» 3· ἐγχέασα .. ἀγαθοῦ δαίμονος (ἐνν. κύλικα) Νικόστρ. ἐν «Παν-δρόσῳ» 3. **III.** ἐγχεῖν ὕδωρ τινί (ἴδε **κλεψύδρα**), Δημ. 407. 17, πρβλ. 1052. 21:—Παθ., ἐγχεῖται τὸ πρῶτον ὕδωρ Αἰσχίν. 82.13 κέξ.

ἔγχηλος, «ἐπίδεσμος ἰατρικὸς» Ἡσύχ.

ἐγχημώμενοι· «ἐγχάσκοντες».

ἐγχήρης, **ες**, ὀξύς, καὶ δόρατι ἐγχήρει Νικήτ. Ἰσ. Ἄγγ. 1. 6, σ. 242C.

ἐγχθόνιος, **ον**, ἐν τῇ γῇ, γήϊνος, σποδιὴ κειμένη ἐγχθ. Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 298. **II.** ἐγχώριος, κύλιξ Ἀνθολ. Πλαν. 235.

ἐγχλαινόομαι, παθ. ἐνδύομαι, περιβάλλομαι, ἐσθῆτα Λυκόφρ. 974, πρβλ. 1347.

ἐγχλίω [ῐ], φέρομαι ὑβριστικῶς πρός τινα, ὑβρίζω, προσβάλλω, Ἕλλησιν Αἰσχύλ. Ἱκ. 914, πρβλ. Χο. 137. Καθ' Ἡσύχ. «ἐγχλίει· ἐντρυφᾷ».

ἐγχλοάω, ἔχω χρῶμα πρασινωπόν, Νικ. Θ. 154. Καθ' Ἡσύχ. «ἐγχλοᾶσθαι· ἐμφῦναι».

ἔγχλοος, **ον**, = τῷ ἑπομ., Νικ. Θ. 536· ἐν. αἰτ. κατὰ μεταπλ. **ἔγχλοα** φλοιὸν αὐτόθι 676, ἔγχλοα ῥίζαν 885.

ἔγχλωρος, **ον**, ἔχων χρῶμα χλωρόν ἢ ὠχροπράσινον, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 3. 12, 5, κτλ.

ἔγχνοος, **ον**, συνηρ. **ἔγχνους**, **-ουν**, πλήρης χνοῦ, «γεμᾶτος ἀπὸ χνοῦδι», Νικ. Θ. 762.

ἐγχοδαΐα ἢ **ἐγχόδια**· «ἀθρόα» (Κύπριοι) Ἡσύχ.

ἐγχονδρίζω, χόνδρον ἐπιπάσσω ἢ καταπλάσσω, ἢ τὸν χόνδρον ἐναρμόζω, Ἀρχιγ. παρὰ Γαλην. κατὰ τόπους 1. 3.

ἔγχονδρος, **ον**, ἐν μικροῖς χόνδροις, Λατ. grumosus, Διοσκ. 1. 83.

ἔγχορδος, **ον**, (χορδὴ) ἔχων χορδάς, «ὄργανα ἐντατά, ἔγχορδα» Πολυδ. Δ. 58.

ἐγχορεύω, χορεύω ἔν τινι τόπῳ, βούλομαι πάλιν ἐν Ἰνδίᾳ νικῶντας Ἕλληνας ἐγχορεῦσαι Ἰλιούτ. 2. 332B.

ἔγχος, τό, δόρυ, λόγχη, συχνὸν παρ' Ὁμ., ἀποτελούμενον ἐκ δύο μερῶν, ὧν τὸ μὲν ἐκαλεῖτο αἰχμή, τὸ δὲ ἕτερον δόρυ, ἤτοι ἡ λόγχη ἡ μεταλλίνη καὶ τὸ φέρον αὐτὴν ξύλον ἢ «κοντάριον», Ἰλ. Ζ. 319 ἔνθα τὸ μῆκος αὐτοῦ εἶναι ἐνδεκάπηχυ· τὸ δόρυ εἶναι συνήθως ἐκ ξύλου μελίας, κοινῶς «μελέγου», μείλινον ἔγχος, συχνὸν ἐν τῇ Ἰλ., πρβλ. ὡσαύτως **σταδαῖος**, **ὀπισθοδρι θής**. — Τὸ ἔγχος ἐχρησίμευεν ὅπως τύπτῃ τις τὸν ἐχθρὸν ἐκ τοῦ πλησίον ἢ ἐξακοντίζῃ αὐτὸ κατ' αὐτοῦ μακρόθεν, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ μεγάλου βάρους αὐτοῦ μόνον οἱ ῥωμαλεώτατοι τῶν ἀ.δρῶν ἠδύναντο νὰ μεταχειρίζωνται αὐτό, καὶ μόνον ὅτε ἦσαν πλησίον τοῦ ἐχθροῦ· ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐθεωρεῖτο τὸ ἐντιμότατον ὅπλον. **II.** ἐν γένει, πᾶν ὅπλον, ξίφος, συχνὸν ἐν Σοφ., ὡς ἐν Αἴ. 287, 658, 907, κτλ.· πτερωτὰ ἔγχη, βέλη, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1098· ἔτι καὶ ἐπὶ σφαίρας, ὡς ἡ τῆς Ναυσικάας, τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶν κυλίνδεται Σοφ. Ἀποσπ. 872:—μεταφ., φροντίδος ἔγχος Σοφ. Ο. Τ. 170. (Κατὰ τὸν Κούρτ., συγγενὲς τῷ **ἀκή**, **ἄκων**, **αἰχμή**).

ἔγχουσα, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ **ἄγχουσα**, φυτὸν ἐκ τῆς ῥίζης τοῦ ὁποίου ἐξάγεται ἐρυθρὰ βαφή, Ἀριστοφ. Αυσ. 48, Ξεν. Οἰκ. 10, 2· ἄγχουσα ἐν Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 7. 8, 3, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 3. Καθ' Ἡσύχ. «ἄγχουσα· ῥίζα τις (ᾗ) παρειὰς ἐρυθραίνουσιν αἱ γυναῖκες».

ἐγχουσίζω, = **ἀγχουσίζω**, «ἐγχουσίζεται, ἐπὶ τῶν γυναικῶν, τὸ τῇ ἐγχούσῃ χρίεσθαι τὸ πρόσωπον» Ἐτυμολ. Μ. 313. 31.

ἐγχράω καὶ **ἐγχράύω**, ὡς τὸ **ἐγχρίμπτω**, ὠθῶ εἰς .., Λατ. impingere, ἐνέχραυεν ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον Valck. Ἡρόδ. 6. 75. **II.** παθ. τις τύπος ὑπάρχει παρ' Ἡροδ. 7. 145, ἦσαν δὲ πρός τινας καὶ ἄλλους ἐγκεχρημένοι [ἐνν. πόλεμοι], ἐπικεχειρημένοι· ἀλλὰ πιθανῶς εἶναι ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ ἐγκεχειρημένοι (ἐκ τοῦ **ἐγχειρέω**).

ἐγχρεμετίζω, μέλλ. **-ίσω**, χρεμετίζω ἐντός τινος, ἐπὶ ἵππων χρεμετιζόντων ἐντὸς αὐλωτῶν φιμῶν καὶ ἀποτελούντων ἦχον προσόμοιον αὐλῷ, Πολυδ. Γ', 56.

ἔγχρεμμα, τό, τὸ ἐγχρεμπτόμενον, «βόχαλον», Ἰλιούτ. 2. 82B.

ἐγχρέμπτομαι, ἀποθ., ἐκβάλλω φλέγματα, ὑπέδητε καὶ ἐχρέμπτετο μύχιόν τι καὶ δυσπρόσοδον Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 10.

ἐγχρήζω, ἔχω χρείαν, χρειάζομαι, τοῖς ἔτι καθάρσεως καὶ περιρρανητηρίων τῶν διὰ ὕδατος .. ἐγχρήζουσιν Εὐσ. Ἱστ. Ἐκκλ. 10. 2, σ. 231, Γεωπ. 20. 19·— τὰ ἐγχρήζοντα, τὰ ἐπιτήδεια, τὰ ἀναγκαῖα, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 22.

ἐγχρίμπτω ἢ **ἐγχρίπτω** (Wessel. Ἡρόδ. 2. 60), ἀόρ. **ἐνέχριμψα** Ἰλ., Ἡρόδ. — Παθ., Ἰλ., κτλ.· μέσ. μέλλ. **ἐγχρίμψομαι** Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 939· ἀόρ. παθ. **ἐνεχρίμφθην** Ἰλ. (ἴδε **χρίμπτω**). Φέρω πλησίον εἰς, μετὰ τῆς παρεπομένης ἐννοίας τῆς βίας, προσωθῶ, προστρίβω διὰ τῆς βίας, προσεγγίζω, πλησιάζω τι εἴς τι, τῷ [τέρματι] σὺ μάλ' ἐγχρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἅρμα, «τοῦτῳ σὺ πάνυ πλησιάσας, ἔλαυνε ἐγγύθεν τοὺς ἵππους καὶ τὸ ἅρμα» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 334· οὕτως, ἐν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω, «πρὸς τὸν καμπτῆρα δέ σοι ὁ ἀριστερὸς ἵππος πλησιασάτω» (Θ. Γαζῆς), αὐτόθι 338· ἐγχρ. τὴν βᾶριν τῇ γῇ, φέρω τὸ πλοῖον πλησιέστατα πρὸς τὴν ἠπειρον, Ἡρόδ. 2. 60· ἐγχρ. (ἐνν. τὴν ναῦν) τῷ αἰγιαλῷ ὁ αὐτ. 9. 98· ἐγχρ. τὸν ἵππον τῇ θηλείῃ ὁ αὐτ. 3. 85. **II.** ἀμεταβ., πλησιάζω, τινί Σοφ. Ἰλ. 898:— ἀλλὰ τὸ παθ. εἶναι συνηθέστερον μετὰ τῆς σημασίας ταύτης, ἐγχριμφθείς, πλησιάσας ὅπως προσβάλῃ τινά, Ἰλ. Ν. 146· ἐνιχριμφθέντα πύλησιν Ρ. 405· αἰχμὴ ὀστέῳ ἐγχριμφθεῖσα, ἡ αἰχμὴ ὡσθεῖσα μέχρι τοῦ ὀστοῦ, Ε. 662· ἀσπίδ' (δηλ. ἀσπίδι) ἐνιχριμφθείς, «προσπελασθείς, ἐγγίσας» (Σχόλ.), Η. 272· νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον, «ἀδιαλείπτως συνέβαλλον καὶ ἀλλήλους ἀπέκτεινον» (Θ. Γαζῆς), Ρ. 413· οὕτω βραδύτερον, προσεγγίζω, ὑπάγω πολὺ πλησίον, ἐγχριπτόμενοι (ἐνν. τῇ γῇ), ἐπὶ ἐχθύων, Ἡρόδ. 2. 93· ἐγχρ. γυναικί = πλησιάζω Η. 3, ὁ αὐτ. 4. 113, ἴδε ἀνωτ.· **ἐλάφοις** ἐγχριμπτομένα, καταπώκουσα, Εὐρ. Ἱππ. 218· ἐπὶ ὄρεων, προσβάλλω, τινὶ Νικ. Θ. 336, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1512· ἐπὶ ἐλεφάντων, Ὀππ. Κ. 2. 535· οὕτω καὶ ἐπὶ νόσου, προσβάλλω ἰδιαίτερόν τι μέρος, Ἱππ. 654. 25.— Ἡ λέξις ἀνήκει κατ' ἐξοχὴν εἰς τοὺς Ἐπ. ποιητάς, τοὺς Ἴωνας πεζογράφους καὶ τοὺς μεταγενεστ. πεζούς, ὡς ἐν Ἀππ. καὶ Φιλοστρ.·— ἴδε Ruhnk. Τίμ. ἐν λ.

ἔγχρῑσις, **εως**, ἡ, (**ἐγχρίω**) τὸ ἐγχρίειν, περὶ ψηλαφήσεως καὶ ἐγχρίσεως Ἱππ. 24. 13. **II.** ἐλαφρὸν τραῦμα, ἀμυχή, δῆγμα, Αἰλ. π. Ζ. 3. 22.

ἔγχρισμα, τό, χρῖσμα, μύρον, Ἱππ. 48. 25, Γλωσσ.

ἐγχριστέον, δεῖ ἐγχρίειν, Γεωπ. 16. 6.

ἔγχριστος, **ον**, ἐπὶ φαρμάκων, τὸ ἐγχριόμενον, φάρμακον ... οὔτ' ἔγχριστον ... οὔτ' ἐπίπαστον Θεόκρ. 11. 2· εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 18· πρβλ. Blomf. Αἰσχύλ. Πρ. 488.

ἐγχρίω [ῐ], τρίβω, χρίω, τινὶ Ἀθήν. 542D, πρβλ. Ἀνθ. Π. 11. 107· μεταφ., ψευδηγόροις φήμαις ἐγχρίειν ἔπη Λυκόφρ. 1455: Μέσ. ἀλείφομαι, ἐπὰν δὲ τὸ θηρίον ἐγχρίσηται τοῦ ἰοῦ, περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐζωγροῦντο οἱ πίθηκοι, Στράβων 699, κτλ.: —Παθ., ἰὸς ἐγχρισθείς, δηλητήριον εἰσαχθὲν διὰ τοῦ κέντρου, Αἰλ. π. Ζ. 1. 51. **II.** ἐμπήγω, τὸ κέντρον αὐτόθι 6. 20. **III.** κεντῶ, ἐγκεντρίζω, τινὶ Πλάτ. Φαῖδρ. 251D· ἴδε **χρίω** III·—«ἐγχρίει· τύπτει, ἐγκεντρίζει», Ἡσύχ.

ἐγχρονίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῖῶ**:—χρονίζω, χρονοτριβῶ, ἀργοποιῶ, βραδύνω, Θουκ. 3. 27· περὶ τόπον Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 392· ἐγχρονίσας, χρονοτριβήσας, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 815. 7· ἐγχρ. πρὸς τὸν γάμον Ἀριστ. Ρητ. 3. 10, 7· τινί, ἔν τινι, Πολύβ. 15. 36, 6, ἐν τόπῳ Δίων Κ. 44. 46:— οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ., Ἰλάτ. Ἐπιστ. 362A. **II.** καθίσταμαι χρόνιος, ἐγχρονίζει τὸ ἐμπύημα Ἱππ. Προγν. 42 35· οὕτως ἐν τῷ παθ. ἐγχρονισθὲν τὸ νόσημα Πλάτ. Γοργ. 480A, πρβλ. Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 7. 7, 1.

ἐγχρονισμός, ὁ, βραδύτης, ἀργοπορία, Ὀρειβάσ., Ἀέτ.

ἐγχρονιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐγχρονίζω**, δεῖ ἐγχρονίζειν, Δίδ. Ἀλεξ. σ. 356, ἔκδ. Μί.

ἔγχρονος, **ον**, ὁ πρὸ πολλοῦ χρόνου γενόμενος: «ἐγχρόνῳ, οὗ τὸ εἶναι μετρητὸν ὑπὸ χρόνου» Ζωναρ. σ. 720, Σουΐδ. — Ἐπίρρ. **-νως** Ἰουστ. Μάρτ. σ. 182A.

ἐγχρύσεος = **ἔγχρυσος**, Ἐπιγρ. Σελινοῦντος, Benndorf et Metop. v. Sel. σ. 34.

ἔγχρῡσος, **ον**, χρυσοῦς, ὅπλον Συλλ. Ἐπιγρ. 3524, 35· στολὴ Φιλόστρ. 796 πρόσοψις Διόδ. 3. 39.

ἐγχρώζομαι, παθ. μετὰ πρκμ. **ἐγκέχρωσμαι**, ἐγχρωματίζομαι ἀνεξιτήλως, Ἀριστ. π. Ξενοφάν. 4. 6: — μεταφ. συνενοῦμαι, συγκιρνῶμαι, συγχωνεύομαι, πάθος ἐγκεχρωσμένον τῷ βίῳ ὁ αὐτ. Πολ. Α. 3, 8· νόμιον τοῖς ἐπιτηδεύμασι τῶν πολιτῶν ἐγχρώζεσθαι δεῖ Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. σ. 269. 56.

ἐγχῡλίζω, μεταβάλλω εἰς χυλὸν (διὰ τῆς πιέσεως), Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 6. 11, 14.

ἐγχύλισμα, τό, ὁ ἐκ τοῦ καρποῦ ἐκθλιβόμενος χυλός, Διοσκ. 1. 133, μετὰ διαφ. γραφ. **χύλισμα**.

ἔγχῡλος, **ον**, ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ χυλόν, τὰ ὄσπρια θερίζουσιν ἐγχυλότερα καὶ πρὸς τὸ δύνασθαι συλλέγειν, ξηρανθέντα γὰρ διαρρεῖ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 13, 3:—«ζουμερὸς» γευστικός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀπεξηραμμένος, τὰ κρεάδ' ἔσται τ' οὐκ ἀπεξηραμμένα, ἔγχυλα δ' ἀτρεμεῖ καὶ δροσώδη Ἄλεξ. ἐν «Λέβητι» 5. 12.—Ἐπίρρ. **-λως** Ἀρχιγ. παρὰ Γαλην. 8. σ. 156.

ἐγχύλωσις, ἡ, παροχέτευσις τοῦ χυλοῦ, Ἀρετ. π. Χρ. Παθ. 2. 12. σ. 135.

ἔγχῠμα, τό, ἐπὶ φαρμάκων, τὸ ἐγχεόμενόν που, π. χ. εἰς τὰ ὦτα, τὴν ῥῖνα κτλ.:—**ἐγχύματα** = ἔγχυτα φάρμακα, Γαλην. Καθ' Ἡσύχ.: «ἐγχύματα· πλακούντων εἴδος».

ἐγχῠμᾰτίζω, μέλλ. **-ίσω**, χέω ἐντός, ἐγχέω, ὁπὸν Κυρηναϊκὸν ἀνέντες ὕδατι ... ἐγχυματίζουσι Γεωπ. 4. 7, 3· μνημονεύεται τὸ ῥῆμα καὶ ἐκ τοῦ Διοσκ.—Ρημ. ατ. ἐπίθ. **-τιστέον**, πρέπει τις νὰ ἐγχύσῃ, νὰ ποιήσῃ ἔγχυσιν, Γεωπ. 18. 17, 1. **II.** ἐγχ. τινά, θεραπεύω δι' ἐγχύσεων, Ἱπποατρ.

ἐγχῠματισμός, ὁ, ἔγχυσις, Ἱεροκλ. ἐν Ἱπποατρ. σ. 6.

ἔγχῡμος, ον, ὑγρός, ἔγχυμα χυμῷ Ἱππ. περὶ Ἰητρείων 744C· ὁ περιέχων χυμόν, σάρκα ἔγχυμον καὶ μαλακὴν Πλάτ. Τίμ. 74D, πρβλ. Ἀριστ. π. Αἰσθ. 5. 1.

ἐγχύμωσις [ῡ], ἡ, διανομὴ τῶν χυμῶν καθ' ὅλον τὸ σῶμα, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Β', 1037· — ἴδε **ἐκχύμωσις**.

ἔγχυνον, μεταγ. τύπος τοῦ **ἐγχέω**, Λουκ. Εἰκ. 29, κτλ., Λοβ. Φρύν. 726.

ἔγχῠσις, εως, ἡ, (ἐγχέω) τὸ ἐγχεῖν, χύνειν ἐντός, Πλούτ. 2. 38E.

ἔγχῠτος, ον, ὁ ἐντὸς χεόμενος, ἔγχυτον χηνὸς ἄλειφα ξὺν ἐλαίῳ Ἱππ. 603. 25, Ἀρετ. Χρον. Νοῦσ. Θεραπευτ. 2. 3.

II. ἔγχυτος (ἐνν. πλακοῦς), ὁ, πλακοῦς χυθεὶς εἰς σχῆμά τι, Λατ. enchytus, Ἱππῶν. ἐν Ἀποσπ. 21, Μένανδ. ἐν «Ψευδηρακλεῖ» 1. 9, πρβλ. Ἀθήν. 644C, κἑξ. **2) ἔγχυτον**, τό, = **ἔγχυμα**, Ἱππῶναξ 28, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 2. 10.

ἐγχυτρίζω, ὡς τὸ **καταχυτρίζω**, χυτρίζω, ἐκθέτω βρέφος ἐν χύτρᾳ, ἐν πηλίνῳ ἀγγείῳ· — «ἐγχυτρίζειν· ἐκτιθέναι βρέφος ἐν χύτρᾳ» Ἡσύχ., ἴδε σημείωσ. Pierson ἐν Μοίρ. σ. 138· ἐντεῦθεν, ἀποτελειώνω, «ἐξεκάμνων», ἀποκτείνω, καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἥκει τῶν προδόντων τάπὶ Θρᾴκης· ὃν ὅπως ἐγχυτριεῖς· «ἀποκτενεῖς· μετενήγεκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς χύτραις ἐκτιθεμένων παιδίων» (Ἡσύχ.), Ἀριστοφ. Σφ. 289.

ἐγχυτρίστρια ἢ **ἐγχύτρια**, ἡ, γυνὴ συναθροίζουσα ἐν χύτρᾳ τὰ ὀστᾶ τῶν καέντων νεκρῶν, Πλάτ. Μίνως 315D, ἴδε Βοϊκχιον ἐν τόπῳ· ἀλλὰ κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. (Σφ. 288) «ἐγχύτριαι, αἱ τὰς χοὰς τοῖς τετελευτηκόσιν ἐπιφέρουσαι. Μίνως ἢ περὶ Νόμου ... ἐγχυτρίας δὲ λέγεσθαι καὶ ὅσαι τοὺς ἐναγεῖς καθαίρουσιν αἷμα ἐπιχέουσαι ἱερείου καὶ τὰς θρηνητρίας». **II.** γυνὴ ἐκθέτουσα βρέφη, «ἔτι γε μὴν καὶ τὰς μαίας τὰς ἐκτιθείσας ἐν χύτραις τὰ βρέφη» (πρβλ. **ἐγχυτρίζω**) Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἔγχωμα, τό, ἡ ἰλύς, τὸ χῶμα ὅπερ καταλείπει ποταμός, Πολύδ. 4. 39, 9.

ἐγχώννῡμι ἢ **-ύω**, μέλλ. **-χώσω**: — πληρῶ διὰ χώματος, ἐπὶ ποταμῶν, Πολύδ. 4. 40, 4· — ἐγχ. τάφρον Ἀππ. Ἐμφύλ. 5. 36. **II.** ἐγχέω, ἐπιρρίπτω χῶμα, εἰς τάφρον αὐτόθι 2. 75, πρβλ. Δ:δδ. 17. 42.

ἐγχωρέω, παρέχω χῶρον, ἐπιτρέπω, ὁ χρόνος οὐκ ἐγχωρεῖ, μετ' ἀπαρ., Λυσ. 175. 33, Ξεν. Ἱππ. 12. 13· ἀπολ., ὅσον ἡ δεκάτη ἐνεχώρει, ὅσον ἐπέτρεπον αὐτῇ τὰ χρήματα τῆς δεκάτης, Ἡρόδ. 2. 135· ἐὰν ἐγχωρῇ τὸ ὕδωρ (δηλ. τὸ ἐν τῇ κλεψύδρᾳ) Δημ. 1094. 3. **2) ἐγχωρεῖ**, ἀπροσώπως, ἐπιτρέπεται, μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., ἐγχ. αὐτῷ εἰδέναι Ἀντιφῶν 112. 18, πρβλ. 140. 12, Πλάτ. Πρωτ. 321D, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 16, κτλ.· οἷς ἐγχ. ὑβρισταῖς εἶναι Λυσ. 169. 35· — ὡσαύτως ἀπολ., ἔτι ἐγχωρεῖ, ὑπάρχει ἔτι καιρός, Πλάτ. Φαίδων 116E· οὐκέτι ἐγχωρεῖ Δημ. 52. 7· συχνὸν παρ' Ἀριστ. = **ἐνδέχεται**· — οὕτως, ἐγχωροῦν ἐστι Παυσ. 3. 24, 11.

ἐγχώριος, ον, ὡσαύτως **η** ἢ **α, ον**, Ἡρόδ. 6. 35, Πινδ. Ο. 5. 25 (χώρα): — ὁ ἐν τῇ χώρᾳ, ὁ ἐκ τῆς χώρας, ἐγχώριος, ἐντόπιος, ἐσθὴς ἐγχωρίη Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐγχωρία λίμνα Πίνδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐγχ. θεοί, δαίμονες, ἥρωες Αἰσχύλ. Θήβ. 14, Ἀγ. 810, Σοφ. Τρ. 183, Θουκ. 2. 74· κάρτα δ' ἐστ' ἐγχ., ἀληθῶς γνήσιος Θηβαῖος, Αἰσχύλ. Θήβ. 413· ἐγχ. πυροί, ἀντίθετον τῷ ἐπείσακτοι, Ἀριστ. π. Θαυμ. 82· ἐπὶ ἀνέμων, ἐπιχωριάζων, ἐπικρατῶν ἐν τῷ τόπῳ, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 5. 12, 11. **2)** ὡς οὐσιαστ., κάτοικος, ἔνοικος, ἐγχ. τῆσδε γῆς Σοφ. Ο. Κ. 871, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνα 1167· οἱ ἐγχ. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 10, 10. **3) τὸ ἐγχώριον** ὡς ἐπίρρ., κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου, Θουκ. 4. 78. **II.** ἀνήκων εἰς τὴν χώραν ἢ ἐκ τῆς χώρας, ἀγροτικός, δι. γρ. ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 342.

ἔγχωρος, ον, (χώρα) = τῷ προηγ., Σοφ. Φ. 692, Ο. Κ. 125.

ἐγχωρούντως, ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ **ἐγχωρέω**, Διόδ. Ἀλεξ. σ. 1014, ἔκδ. Μί.

ἔγχωσις, εως, ἡ, πλήρωσις διὰ καθιζημάτων ἰλύος ἢ χώματος, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 22, Πολύβ. 4. 39, 10, κτλ.

ἐγχωστήριος, ον, χρήσιμος πρὸς πλήρωσιν, Ἀππ. Ἐμφ. 5. 36.

ἐγώ, προσωπ. ἀντων. τοῦ α' προσ. — Ἐπ. **ἐγών** πρὸ φωνηέντων (παρὰ δὲ Δωριεῦσι καὶ πρὸ συμφώνων, Ἐπίχ. 64 Ahr., Σώφρων 39, Ἀριστοφ. Ἀχ. 748, 754, ἀλλ' ἐν τῇ Αἰολ. διαλέκτῳ παροξυτόνως **ἔγων** Ἀπολλ. περὶ Ἀντων. σ. 64), σπανιώτατα παρ' Ἀττ., δᾶ' **ἐγών**, **οἰοῖ** Αἰσχύλ. Πέρσ. 931· μετ' ἐπιτάσεως **ἔγωγε**, Λατ. equidem. ἐγὼ βεβαίως, ἐγὼ ταὐλάχιστον, ὅσον δι' ἐμέ, βεβαίως, τῷ ὄντι· ἀλλὰ πολλῷ συνηθέστερον τοῦτο παρ' Ἀττ. ἢ παρ' Ὁμήρ.· Δωρ. **ἐγώγα, ἐγώνγα**, Ἀλκμὰν 65, Ἀριστοφ. Ἀχ. 736, Λυσ. 986· Βοιωτ. **ἰώνγα, ἰώγα** Ἀριστοφ. Ἀχ. 898· Λακων. καὶ Ταραντ. **ἐγώνη** Ἡσύχ., Ἀπολλ. ἐν Α. Β. 524. **II.** διάφορος ῥίζα ΜΕ ἀναφαίνεται ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι, δηλ. γεν. **ἐμοῦ** καὶ ἐγκλιτ. **μου**· Ἰων. καὶ Ἐπ. **ἐμέο, ἐμεῦ, μευ**, ὡσαύτως **ἐμέθεν** Ἰλ. Α. 525, Εὐρ. Ἑλ. 177 (λυρικ.)· **ἐμεῖο** Ἐπιτύμβ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 956, 1027, κ. ἀλλ.· **μέθεν** Σώφρων 46 Ahr.· Δωρ. **ἐμέος, ἐμεῦς** Ἐπίχ. παρ' Ἀπολλ. π. Ἀντωνυμ. σ. 365· Βοιωτ. **ἐμοῦς** Κόρινν. 33· ὡσαύτως **ἐμείω, ἐμείως, ἐμῶς** Ἀπολλ. ἔνθ' ἀνωτ.· — δοτ. **ἐμοὶ** καὶ ἐγκλιτ. **μοι**· Δωρ. **ἐμὶν** Ἐπίχ. 94. 9 Ahr., Ἀριστοφ. Ἀχ. 733, Θεόκρ. 4. 30· **ἐμίνη**, «συνήθης Ταραντίνοις· ἡ δὲ χρῆσις παρὰ Ῥίνθωνι» Ἀπολλ. π. Ἀντωνυμ. 104B· — αἰτ. **ἐμὲ** καὶ ἐγκλιτ. **με**. **III.** Δυϊκ. ὀνομ. καὶ αἰτ. **νῶϊ** (πρβλ. τὸ Λατ. nos), ἡμεῖς οἱ δύο, ἡμᾶς τοὺς δύο, Ὁμ. καὶ Ἰων.· Ἀττ. **νώ**, ὅπερ ὅμως εὕρηται καὶ ἐν Ὀδ. Ο. 475., Π. 306· **νῶε** Ἀντίμαχ.· γεν. καὶ δοτ. **νῶιν**, Ἀττ. **νῷν**· **νῶϊν** = **ἡμῖν** Κόϊντ. Σμ. 1. 213, κτλ. **IV.** Πλ. ὀνομ. **ἡμεῖς** (τὸν Ἰων. τύπον **ἡμέες**, ὡς εὑρηται ἐν χειρογρ. τοῦ Ἡροδ. ἀποδοκιμάζει ὁ Δινδ. de Dial. Hdt. σ. 20)· Αἰολ. **ἄμμες** Ὀδ. Ι. 303, Ἀλκαῖος 18, Πινδ. Π. 4. 256· Δωρ. **ἀμὲς** Ἐπίχ. 94. 6, Ἀριστοφ. Λυσ. 168. — Γεν. **ἡμέων**, Ἰων. **ἡμείων**, **ἡμείων** (Ὀδ. Ω. 170)· Αἰολ. **ἀμμέων** Ἀλκαῖος 93· Δωρ. **ἀμέων** Ἀλκμὰν 50, **ἀμῶν** Ἐπίχ. 147, Ἀριστοφ. Λυσ. 168, Θεόκρ. 2. 158. — Δοτ. **ἡμῖν**, παρ' Ἀττ. ποιηταῖς ὡσαύτως **ἡμὶν** (ῐ) χάριν τοῦ μέτρου, τοῦτό γ' ἡμὶν Σοφ. Ο. Κ. 25 (ἤ, ὥς τινες γραμματικοὶ ἔγραφον αὐτήν, **ἤμιν**), οὐδαμοῦ παρ' Εὐριπ., συχν. παρὰ Σοφ., ἀλλὰ σπανίως παρὰ Κωμ., Δινδ. ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 386· Αἰολ. καὶ **ἄμμῖν, ἄμμῐ**, Ἰλ. Α. 384, Ἀλκαῖος 12, 19, 76, Πινδ. Π. 4. 275, Αἰσχύλ. Θήβ. 156· Δωρ. **ἀμὶν** Ἀλκμὰν 66, Αἰσχύλ. Εὐμ. 347, Ἀριστοφ. Λυσ. 1081· μετὰ τ̄, Ἀριστοφ. Ἀχ. 821, Θεόκρ., ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ γράφηται **ἀμῖν**, Ahr. π. Δωρ. σ. 260. — Αἰτ. **ἡμᾶς** (καὶ **ἦμας** Ὀδ. Π. 372)· Ἰων. **ἡμέας**· Αἰολ. **ἄμμε** Ἰλ. Α. 59, Σαπφὼ 115, Θεόκρ. 8. 25· Δωρ. **ἀμὲ** Ἐπίχ. 97 Ahr., Ἀριστοφ. Ἀχ. 759, Λυσ. 95, 1099. — Περὶ τῶν διαλεκτικῶν τούτων ποικιλιῶν ἴδε Ἀπολλώνιον περὶ Ἀντωνυμ. σ. 324-387, Ahr. π. Αἰολ. σ. 123 κἑξ., π. Δωρ. 247 κἑξ. (Πρβλ. Σανσκρ. **aham** (**ἐγών**), Λατ. ego, Γοτθ. ik, Παλαιο-Σκανδιν. ek, Ἀγγλο-Σαξον. ic, κτλ.· καὶ πρὸς τὰ **ἐ-μέ**, **με**, πρβλ. Σανσκρ. **mâm, mâ**, Γοτθ. καὶ Παλαιο-Σκανδιν. **mik**, Ἀγγλο-Σαξον. **mec**, κτλ.) Χρῆσις: συχν. ἐν ἀποκρίσεσιν ὡς βεβαιωτ. μάλιστα ἐν τῷ τύπῳ **ἔγωγε**, Σοφ. Τρ. 1248, Πλάτ., κλ.· οὗτος ἐγώ, Λατ. ille ego, ἰδοὺ ἐγώ, Πινδ. Ο. 4. 37· ὅδ' ἐκεῖνος ἐγὼ Σοφ. Ο. Κ. 138· σπανίως μετ' ἄρθρου, τὸν ἐμέ, ἐμαυτόν, ἐμὲ αὐτόν, Πλάτ. Θεαίτ. 166A, Σοφ. 239A, Φίληβ. 20B· τίς ὢν οὗτος ὁ ἐγὼ τυγχάνω; Πλούτ. 2. 1119A· τί τοῦτ' ἐμοί; ἡμῖν τί τοῦτ' ἔστ'; Λατ. quid mea hoc refert? Ἀριστοφ. Θεσμ. 498, κτλ.· πρβλ. **σύ**.

ἐγῷδα, **ἐγῷμαι**, Ἀττ. κρᾶσις ἀντὶ **ἐγὼ οἶδα**, **ἐγὼ οἶμαι**.

ἐγών, ἐγώνγα, ἐγώνη, διαλεκτικοὶ τύποι τοῦ **ἐγώ**, **ἔγωγε**, ὃ ἴδε.

ἐδάην, ης, η, ἀόρ. β' τοῦ ***δάω**, Ὁμ.

ἐδάμην, ης, η, Ἐπ. παθ. ἀόρ. β' τοῦ **δαμάω**, Ἰλ.

ἐδᾰνός, ή, όν, ἐδώδιμος, ἐδεστός, βρώσιμος· — **ἐδανόν**, τό, τροφή, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1407.

ἑδᾰνός, ή, όν, ὡς ἐπίθ. τοῦ ἐλαίου, Ἰλ. Ξ. 172, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 63, ἔνθα οἱ ἄριστοι τῶν γραμματικῶν σχετίζουσιν αὐτὸ πρὸς τὸ **ἡδύς**, **ἥδομαι**, **ἀνδάνω** (ὃ ἴδε), γλυκύς, ἴδε Heyne 6. σ. 557, Κούρτ. 252· ἀλλ' ὁ Βουττμ. (λεξίλ. ἐν λ. **ἑανός**) πρὸς τὸ **εὖς**, ἔξοχος, λαμπρός.

ἐδαφιαῖος, α, ον, ὁ μέχρι ἐδάφους, Τζέτζ. Ἰστ. 3. 211.

ἐδᾰφίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῶ**, ἐξομαλύνω, ἰσοπεδῶ, κτυπῶ καὶ καθιστῶ στερεὸν τὸ ἔδαφος ὡς ἀλώνιον, Θεοφρ. Ἰστ. Φ. 9. 3, 1: — Παθ., ὁ αὐτ. Αἰτ. Φυτ. 4. 8, 2. **II.** κατεδαφίζω, καταρρίπτω εἰς τὸ ἔδαφος, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιθ', 44, πρβλ. Ἐβδ. (Ψ. ρλς', 9).

ἐδάφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἔδαφος**, χωρίον συγγραφέως ἐν βιβλίῳ, Εὐστ. 1532. 63.

ἔδᾰφος, εος, τό: (ἴδε ἐν λ. **ὁδός, ὀδός, οὖδας**) — ὁ πυθμήν, τὸ θεμέλιον, ἡ βάσις παντὸς πράγματος, Θουκ. 1. 10· ἔδαφος νηός, τὸ ἐντὸς κοῖλον τῆς νεώς, τὸ κατώτατον κύτος αὐτῆς, Ὀδ. Ε. 249· ἔδαφος πλοίου Δημ. 883. 22, πρβλ. Φερεκρ. ἐν «Ἀγρίοις» 6· ἔδ. ποταμοῦ, θαλάττης Ξεν. Κύρ. 7. 5, 18, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 4. 8, 18· ποτηρίου Φερεκρ. ἐν «Τυραννίδι» 1. 2. **2)** τὸ κατάγειον μέρος τῆς οἰκίας, τὸ δάπεδον, οἶκου Ἡρόδ. 8. 137· καθαιρεῖν εἰς τὸ ἔδαφος, κατεδαφίζειν, Θουκ. 3. 68. **3)** τόπος, γῆ, περὶ τοῦ τῆς πατρίδος ἐδάφους ἀγωνίζεσθαι Αἰσχίν. 72. 41, πρβλ. Δημ. 809, ἐν τέλει· ἐχθρὸς τῷ τῆς πόλεως ἐδάφει Δημ. 99. 19., 134. 14: — ὡσαύτως γῆ ὑπὸ ἕποψιν ποιότητος, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 4. 11, 8, κτλ.· πλ., ἐδάφη, γαῖαι, χωράφια (ὡς κτήματα), Ἰσαῖος 88. 22, πρβλ. Δημ. 803, ἐν τέλει, Συλλ. Ἐπιγρ. 162. 17. **4)** μεταφ. τὸ ἀρχικὸν κείμενον συγγράμματος, τὸ πρωτότυπον, Γαλην. τ. 17. 1, σ. 909K.

ἐδδικαστερίο (= **ἐκ δικαστηρίου**, ἢ **ἐν δικαστηρίῳ**), Ἐπιγρ. Γόρτυν. Κρήτης ἐν Rev. arch. 1863, VIII, σ. 441· ἴδε Λεξ. Ἀθησ. λ. Κουμανούδη ἐν λέξει.

ἑδέατρος, ὁ, ἐν Πέρσαις, ὁ προσθίων τοῦ βασιλέως ἀσφαλείας

ἕνεκα, προγεύστης, ἐπιμελητὴς δείπνου, = **θαλίαρχος**, Ἀθήν. 171B, πρβλ. Ἐτυμολ. Μ. 315. 37, Σουίδ. ἐν λέξει:—πρβλ. **δαιτρός**.

ἐδέγμην, ἴδε τὸ ῥῆμα **δέχομαι**.

ἐδεδέατο, ἴδε **δέω**, δένω.

ἐδεδμήατο, ἴδε **δέμω**.

ἐδέθλιον, τό, = **ἔδεθλον**, Καλλ. Ἀπ. 62, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 630.

ἔδεθλον, τό, = **ἔδαφος**, Ἀντιμ. Ἀποσπ. 87, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 331· τόδε νάσω ἔδ. Συλλογ. Ἐπιγρ. 4923. 9· τὰ χρυσόπαστα δ' ἔδεθλα, πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ κατὰ τὸν Αὐράτον (Auratus) ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 776 ἀντὶ **ἐσθλά**.

ἐδείδῑμεν, -δῖσαν, ἴδε **δείδω**.

ἔδεκτο, ἴδε **δέχομαι**.

ἔδεσμα, τό, (ἔδω), φαγητόν, τροφή, Πλάτ. Τίμ. 73A, Ἀντιφ. ἐν «Ἁλιευομένῃ» 1. 10· πληθ., ἐδώδιμα, «φαγώσιμα», Βατραχομ. 31, Πλάτ. Πολ. 559B: — ὑποκορ. **ἐδεσμάτιον**, τό, Πρόκλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 41.

ἐδεσματο-θήκη, ἡ, ὀψοφυλάκιον, «κελλᾶρι», Πολυδ. Γ', 93, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ζ. 76.

ἐδεσματο-φόρος, ον, ὁ φέρων ἐδέσματα, ἐδεσματοφόρος πήρα Γερμ. Κωνσταντινουπόλεως Cod. Coisl. 278, φύλλ. 215 νº.

ἐδεστέον, ρηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ φάγῃ, Πλάτ. Κρίτων 47B, Πρωτ. 314A.

ἐδεστής, οῦ, ὁ, τρώγων, Ἡρόδ. 3. 99, Ἀντιφάν. ἐν «Ἁλιευομένῃ» 1. 15.

ἐδεστός, ή, όν, ἐδώδιμος, φαγώσιμος, ζῷον Ἀριστ. Ηολ. 7. 2, 15· **τὰ ἐδεστά**, τὰ ἐδώδιμα, τὰ φαγώσιμα, Εὐρ. Ἀποσπ. 475. 19, Πλάτ. Τίμ. 72E. **II.** φαγωθείς, Σοφ. Ἀντ. 206· καταναλωθείς, ὁ αὐτ. Τρ. 677.

ἐδήδοκα, ἐδήδεσμαι, ἐδήδοται, ἐδηδώς, ἴδε τὰ ῥήματα **ἔδω, ἐσθίω**.

ἐδηδών, όνος, ἡ, = **φαγέδαινα**, Ἡσύχ.

ἐδητύς, ύος, ἡ, τροφή, φαγητόν, παρ' Ὁμήρῳ ἀείποτε ἐν τῇ φράσει: πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο, ἐκορέσθησαν ἐσθίοντες καὶ πίνοντες, Ἰλ. Α. 469, κτλ.· πλὴν ἐν Ὀδ. Ζ. 250, δηρὸν γὰρ ἐδητύος ἦεν ἄπαστος.

ἔδμεναι, ἴδε **ἔδω**.

ἐδνάομαι, ἴδε **ἐδνόω**.

ἔδνιος, α, ον, γαμήλιος, «ἔδνιος χιτών· ὃν πρῶτον ἡ νύμφη τῷ νυμφίῳ δίδωσιν» Ἡσύχ.

ἔδνον, τό, Πινδ. Ο. 9.16, Καλλ. Ἀποσπ.193, Ἀνθ. Π. παράρτ. 298, Ὀρφ. Ἀργ. 876· ἀλλαχοῦ μόνον κατὰ πληθ. **ἔδνα, ἕεδνα**: — Λέξις Ἐπ. σημαίνουσα τὰ γαμήλια δῶρα, ἃ ὁ μνηστὴρ προσέφερεν εἰς τὴν νύμφην ἢ τοὺς γονεῖς αὐτῆς κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Ὁμηρικῶν χρόνων· ἡ δὲ τῆς νύμφης προῖξ ἐλέγετο **φερνή** (πρβλ. τὸ παλαιὸν ἐν Σκανδιναυίᾳ ἔθιμον, Dasent Burn Njal, xxvii)· ὅπυιε, πορών, ἀπερείσια ἕδνα Ἰλ. Π. 178· ἠγάγετο ... ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα αὐτόθι 190, πρβλ. Χ. 472· μνάσθω ἐέδνοισιν διζήμενος Ὀδ. Π. 391., Φ. 161· εἰσόκε μοι .. πατὴρ ἀποδῶσιν ἕεδνα Θ. 318· ἴδε τὴν λέξιν **ἀνάεδνος**· σπάν. παρ' Ἀττ., ἔδνοις ἄγαγες Ἡσιόναν πείθων δάμαρτα Αἰσχύλ. Πρ. 560. **II.** ἐν Ὀδ. Α. 277., Β. 196, ἕεδνα, φαίνεται ὅτι εἶναι δῶρα προσφερόμενα εἰς τὴν νύμφην ὑπὸ τῶν περὶ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, διότι τὸ οἱ δὲ ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δηλοῖ τοὺς μνηστῆρας, ἴδε Nitzsch ἐν τόπῳ· οὕτως ἐν Εὐρ. Ἀνδρ. 2, πρβλ. Πινδ. Ο. 9. 16: ἀλλά, **III.** ἐν Πινδ. Π. 3. 167, Ὀρφ. ἔνθ' ἀνωτ., κτλ. σημαίνει γαμήλια δῶρα διδόμενα εἰς τὸ νεόγαμον ζεῦγος ὑπὸ τῶν κεκλημένων εἰς τὸν γάμον φίλων αὐτῶν. (Κατ' ἀρχὰς ἡ λέξις αὕτη εἶχε τὸ δίγαμμα **ἔϜεδνα, ϜέδναΙ, ἀνάϜεδνος**· ὥστε ἡ ῥίζα πιθανῶς ἦν ἡ αὐτὴ τῇ τοῦ **ἡδύς, ἀνδάνω**· πρβλ. **μείλια** ἐκ τοῦ **μέλι**· ἴδε Κούρτ. ἀρ. 252).

ἔδνο-φορέω, φέρω γαμήλια δῶρα, Εὐστ. 1414. 49.

ἐδνόω μέλλ. **-ώσω**. (**ἔδνον**), προικίζω, ἀμὶν ἔδνωσε θύγατρας Θεόκρ. 22.147· οὕτω τὸ μέσ. παρ' Ὁμ., ἐπὶ πατρὸς προικίζοντος τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα, ὥς κ' αὐτὸς ἐεδνώσαιτο θύγατρα Ὀδ. Β. 53· ἐδνώσομαί τε θυγατέρ' (οὕτως ὁ Ἔρμαννος ἀντὶ ἐδνάσομαι) Εὐρ. Ἑλ. 933. **II.** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ὡσαύτως, νομεύομαι, ἐδνώσαιτο γυναῖκα Ἀνθ. Π. 7. 648.

ἔδνωτή, ἡ, μνηστή, «ἐδνωτὴν· ἐγγαμιστὴν νυμφίῳ» Ἡσύχ.

ἔδνωτής, Ἐπ. **ἐεδνωτής, οῦ**, προικοδότης, ἐπεὶ οὔ τοι ἐεδνωταὶ κακοὶ εἰμὲν Ἰλ. Ν. 382.

ἔδομαι, μέλλ. τοῦ **ἐσθίω**, Ὁμ.

ἔδον, Ἐπ. καὶ Δωρ. γ' πληθ. ὁριστ. ἀορ. β' τοῦ **δίδωμι**. **II.** παρατ. τοῦ **ἔδω**.

ἕδος, εος, τό, Ἐπ. δοτ. πληθ. **ἑδέεσσι** Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1046. 78 (ἕζομαι): — τόπος ἔνθα δύναται νὰ καθίσῃ τις: **1)** ἕδρα, θρόνος, κάθισμα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν ἑξ ἑδέων Ἰλ. Α. 534, 581, Ι. 194, κτλ. **2)** οἰκητήριον, ἕδρασμα, μάλιστα τῶν θεῶν, ἐς Ὄλυμπον .., ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστὶ Ἰλ. Ε 360· Ἵκοντο θεῶν ἕδος, αἰπὺν Ὄλυμπον αὐτόθι 367· ὡσαύτως περιφρ., ἕδος Οὐλύμποιο ἀντὶ Ὄλυμπος Ἰλ. Ω. 144, Πινδ. Ο. 2. 24· ἀλλὰ συχνάκις καὶ ἐπὶ τῶν κατοικιῶν τῶν ἀνθρώπων, Θήβης ἕδος Ἰλ. Δ. 406· Ἰθάκης ἕδος Ὀδ. Ν. 344· ἕδος Μάκαρος, ἡ κατοικία αὐτοῦ, ἔνθα διαμένει, Ἰλ. Ω. 544· οὕτω παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ.: — μεταγεν. ἕδη, κυρίως ἐπὶ ναῶν, Πλάτ. Φαίδων 111B· ὡσαύτως, ἔποικον ἕδος, περιφρασ. ἀντὶ ἐποικία, Αἰσχύλ. Πρ. 411, ἔνθα ὁ ποιητὴς ὑποδηλοῖ τὰς ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ Ἑλλ. ἀποικίας. **3)** ἄγαλμα, καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵδρυται, πατρῷα .. ἕδη θεῶν Σοφ. Ἰλ. 1374· δαιμόνων ἕδη σέβων Ο. Τ. 886, ἔνθα ἴδε τὴν ἐκτενῆ σημείωσιν τοῦ Jebb, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 25 (ἔνθα ἴδε Βοϊκχ.), 491, Διον. Ἁλ. 1. 47, Ruhnk. Τίμ.· δυνατὸν νὰ ἔχῃ ταύτην τὴν σημασίαν καὶ ἐν Ἰσοκρ. 310B, Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 5, Παυσ. 8. 46, 2, ἂν καὶ πιθανώτερον νὰ σημαίνῃ ναόν. Ἡ σημασία ναοῦ ἢ ἀγάλματος εἶναι ἡ μόνη ἀπαντῶσα παρὰ πεζογράφοις, ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας τοῦ καθίσματος συνήθως κεῖται ἡ λέξις **ἕδρα**. **4)** θεμέλιον, βάσις, βάθρον, Ἡσ. Θ.117, Ἀνθ. Π. παραρτ. 373. 6. **II.** ἡ πρᾶξις τοῦ καθέζεσθαι, οὐχ ἕδος ἐστί, δὲν εἶναι καιρὸς νὰ καθίσῃ τις, Ἰλ. Α. 647, Ψ. 205· πρβλ. **ἕδρα** II.

ἔδουκε (= **ἔδωκε**) Ἐπιγρ. Φαρσαλίων, Heuz. et Daum. Expéd. arch. en Macédoine, ἀρ. 200.

ἐδοῦμαι, μέλλ. τοῦ **ἕζομαι**.

ἕδρα, Ἐπ. καὶ Ἰων. **ἔδρη**, ἡ, (ἕδος): **I.** μέρος ἔνθα κάθηταί τις: **1)** θρόνος, κάθισμα, Ἰλ. Τ.77, Ὀδ. Γ. 7· ἀγοραί τε καὶ ἕδραι (ἀλλ' ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει ἐνταῦθα «ἐκκλησίαι καὶ συνέδρια») Ὀδ. Θ.16, πρβλ. Γ. 31· κάθισμα τιμῆς, πρωτοκαθεδρία, περὶ μέν σε τίον .. ἕδρῃ τε κρέασίν τε Ἰλ. Θ.162., Μ. 311· οὕτως, ἕδραις γεραίρειν τινὰ Ξεν. Κύρ. 8.1, 59· τιμίαν ἕδραν ἔχειν Αἰσχύλ. Εὐμ. 854· ἀρχή, ἐξουσία, θρόνος, ἐκβαλεῖν ἕδρας Κρόνου ὁ αὐτ. Πρ. 201· θακεῖν παγκρατεῖς ἕδρας, καθῆσθαι ἐπὶ παντοδυνάμου θρόνου, αὐτόθι 389, πρβλ. Πέρσ. 466. **2)** οἰκητήριον, συχνὸν κατὰ πληθ., Πινδ. Ο.7.140, Π.11. 95, κτλ.· μάλιστα ὡς οἰκητήριον θεῶν, ἱερόν, ναός, Πίνδ. Ι. 7 (6). 61, Αἰσχύλ. Ἀγ. 596, κτλ.· πρβλ. **ἔδος**· — νέοικον ἕδραν, νεωστὶ συνοικισθεῖσαν πόλιν, λέγει δὲ τὴν Καμαρῖναν ἢ Καμάριναν πόλιν τῆς Σικελίας, Πίνδ. Ο. 5. 19· ναύλοχοι ἕδραι, τὸ μέρος ἔνθα ναυλοχοῦσι νῆες, Σοφ. Αἴ. 460· περιφρ., Παρνησοῦ ἕδραι, ἀντὶ Παρνησός, Αἰσχύλ. Εὐμ.11, πρβλ. Εὐρ.Τρῳ. 557· βλεφάρων ἕδρα, ὁ ὀφθαλμός, Εὐρ. Ῥῆσ. 8· ἔμματος ἕ. 554. **3)** τὸ μέρος ἢ ὁ τόπος πράγματός τινος, ἐξ ἕδρας, ἔξω τῆς θέσεώς του, Εὐρ. Βάκχ. 928· τὴν τοῦ ἥπατος ἕδραν, τοῦ σπλάγχνου, κτλ., Πλάτ. Τίμ. 67B, 72C, κτλ.· ἐκ τῆς ἕδρας ὠθεῖν αὐτόθι 79B· ἔχειν ἕδραν, τηρεῖν τὴν θέσιν αὐτοῦ, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2, 20· ἕδραν στρέφειν, λυγίζεσθαι ὥσπερ οἱ παλαισταί, Θεοφρ. Χαρ. 27· ἴδε **ἑδροστρόφος**: — πυθμήν, θεμέλιον, βάσις, Πλούτ. Δημήτρ. 21. **4)** ἡ ἕδρα τοῦ ἵππου, ἡ ῥάχις, δηλ. τὸ μέρος ἐφ' οὗ κάθηται ὁ ἱππεύς, Ξεν. Ἱππ. 5. 5.,12. 9, Ἱππαρχ. 4, 1· πρβλ. **ἑδραῖος** 1. 2. **5)** **ἕδραι**, τὰ μέρη τοῦ ὁρίζοντος, ἐν οἷς ἀναφαίνονται οἰωνοί, Αἰσχύλ. Ἀγ.117 (ἔνθα ἴδε Ἔρμανν.), Εὐρ. Ἱκ. Μαιν.596· πρβλ. Ἡρόδ.7. 37, ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν .. ἕδρην. **6)** τὸ μέρος τοῦ σώματος ἔνθα ἑδράζεται πάθος τι, Ἰατρ. **II.** τὸ καθῆσθαι, τὸ νὰ κάθηταί τις, ἕδραν ἔχειν, καθῆσθαι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 41· ἐπὶ ἱκετῶν, Σοφ. Ο. Τ.13 (πρβλ. **θοάζω**), Ο. Κ.112. **2)** ἕδραν ἔχειν = καθῆσθαι, Ἱππ. π. Ἀέρ. 292· ἐντεῦθεν, ἀπραξία, ἀδράνεια, βραδύτης, χρονοτριβή, ὡς τὸ **ἕδος** II, περιημέκτεες τῇ ἕδρῃ Ἡρόδ. 9. 41· ἀχθομένων τῇ ἕδρᾳ Θουκ. 5.7· οὐχ ἕδρας ἀκμὴ Σοφ. Αἴ. 811· οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς Βακχυλ. Ἀποσπ. 15 [23]· οὐκ ἔργον ἕδρας Εὐρ. Ὀρ. 1291. **3)** ἐπὶ στάσεως, γονυπετεῖς ἕδραι, γονάτισμα, Εὐρ. Φοίν. 293· βέλεος ἕδρη, τὸ μέρος ἔνθα τὸ βέλος ἐμπήγνυται εἰς τὸ ὀστοῦν ἀποτελοῦν ὁμαλὴν ὀπὴν ἄνευ ῥηγμάτων, Ἱππ. π. τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. 900. **4)** ἡ συνεδρία συμβουλίου τινὸς ἢ σωματείου, κτλ., εὐθὺς ἐξ ἕδρας, εὐθὺς ἐγερθεὶς ἐκ τῆς συνεδρίας, Σοφ. Αἴ.780, πρβλ.749, (ἀλλά τί μ' αὖ .. ἐξ ἕδρας ἀνίστατε; πρὸς τί πάλιν .. ταράσσετε τὴν ἡσυχίαν μου; αὐτόθι 788)· ἕδραν ποιεῖν, ποιεῖν συνεδρίαν, Ἀνδοκ.15. 9.

III. τὰ ὀπίσθια, ἡ πυγή, Ἡρόδ. 2. 87, Ἱππ. Ἀφ.1253, κτλ.· — ἐπὶ πτηνῶν, ὁ πρωκτός, τὸ ὀρροπύγιον, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 49B, ἐν τέλ.

ἑδράζω: μέλλ. **-άσω**: ἀόρ. **ἥδρασε** Χρησμ. Σιβυλλ. 1. 9· — καθίζω ἢ τοποθετῶ τι, ἐπὶ πλευρᾶς Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ. 6· ἁλλυδὶς Ἀνθ. Π. 15. 24: — Μέσ. ἢ παθ., ἐπερείδομαι, ἐφαπλοῦμαι, ἡ ῥίζα ἐν τοῖς μέρεσιν ἑδράζεται τῆς γῆς Ἀριστ. Φυτ. 2. 4, 2· ἑδρασθῆναι τὸ πλοῖον ἀσφαλῶς ἐπὶ τῶν ... φαλάγγων, καθεσθῆναι, στηριχθῆναι, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 204D.

ἔδρᾰθον, ες, ε, ποιητ. ἀόρ. β' τοῦ **δαρθάνω**.

ἑδραιόομαι, παθ. γίνομαι ἢ καθίσταμαι ἑδραῖος, στερεοῦμαι, στηρίζομαι, Ἀρκάδ. σ. 163. 18, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 16, καὶ παρ' ἄλλοις μεταγενεστέροις συγγραφ.

ἑδραῖος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον**, «καθιστικός», ἐπὶ προσώπων ἢ τοῦ ἔργου αὐτῶν, ἑδραῖον ἔργον, «καθιστικὴ δουλειά», Ἱππ. π. Ἄρθρ. 820· οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων ἑδραῖοί εἰσι Ξεν. Λακ. 1. 3· καὶ γὰρ πρὸς οἰκονομίας καὶ πρὸς στρατείας καὶ πρὸς ἑδραίους ἐν πόλει ἀρχὰς δύσκολος Πλάτ. Πολ. 407B· ἑδρ. βίος Ἀνθ. Π. 11. 42. **2)** ἑδραία ῥάχις, τοῦ ἵππου ἡ ῥάχις ἐφ' ἧς ὁ ἀναβάτης κάθηται, Εὐρ. Ῥῆσ. 783· πρβλ.

ἕδρα 1. 4. **II.** ἀσάλευτος, ἀκίνητος, σταθερός, κάθησ' ἐδραία Εὐρ. 'Ανδρ. 266· ἑδρ. βάσεις Πλάτ. Τίμ. 59D· ἑδρ. ὕπνος, βαθὺς ὕπνος, Ἱππ. 1180E· ἐπὶ σκεύους, 'Αθήν. 496A.

ἑδραιότης, ητος, ἡ, στερεότης, σταθερότης, μονιμότης, ἀκινησία, Κλήμ. 'Αλ. 859· τὸ καθίσαι τῆς ἑδραιότητος σύμβολον Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 1. σ. 352D.

ἑδραιόω, καθιστῶ ἑδραῖον, θεμελιόω, στερεώνω, Ψευδ. Λουκ. Φιλόπατρ. 16.

ἑδραίωμα, τό, θεμέλιον, βάσις, 'Επιστ. Α', π. Τιμ. γ', 15.

ἑδραίως, ἐπίρρ. στερεῶς, ἰσχυρῶς, ἐπιμόνως, 'Ηρωδιαν. 3. 14, 10 κλ.

ἑδραίωσις, ἡ, στερέωσις, Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σ. 120. 11.

ἕδρᾰκον, ἀόρ. 6' τοῦ **δέρκομαι.**

ἕδραμα = ἔδρασμα, ἐπὶ ἑδράματός τινος καθῖζε 'Επιγρ. 'Επιδ. 3339$_{115}$.

ἔδρᾰμον, ἀόρ. 6' τοῦ **τρέχω.**

ἕδρᾱν, α' ἐν. τῆς ὁριστ. τοῦ ἀορ. 6' τοῦ **διδράσκω· ἔδρᾱν** (ἀπέδραν) δὲ (ποιητ.) τὸ γ' πληθ.: ἴδε **διδράσκω.**

ἕδρᾰνον, τό, ποιητ. τύπος τοῦ **ἕδρα,** θρόνος, κάθισμα, οἰκητήριον, Ησ. 'Αποσπ. 18, 'Ορφ. Ὕμν. 17. 7· — τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 4, Ἱκ. 102. Σοφ. Ο. Κ. 176, 223· ἀλλ' ἄνα ἕδρανων, ἀνάστηθι ἐκ τῆς ἀκινησίας ἢ ἀργίας σου, Σοφ. Αἴ. 194. **II.** στήριγμα, ἔρεισμα, ἐπὶ ἀγκύρας, καθ' ἓν. ἀριθμ., νηῶν θ' ἕδρανον ἀσταθέων ἄγκυραν 'Ανθ. Π. 6. 28.

ἕδρασμα, τό, = **ἕδρα,** Εὐρ. 'Αποσπ. 307, Φίλων 1. 336.

ἑδραστέον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἑδράζω,** δεῖ ἑδράζειν, Γεωπ. 6. 2, 2. **II.** τοῦ **ἑδράζομαι,** δεῖ ἑδράζεσθαι, πρέπει τις νὰ καθίσῃ, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 205.

ἕδρη, ἡ, 'Επ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ἕδρα,** Ὅμ., Ἡρόδ.

ἑδρήεις, εσσα, εν, = ἑδραῖος, Ἡσύχ.

ἕδρησα, Ἰων. ἀόρ. α' τοῦ **δράω.**

ἑδριάω, παθ., καθέζομαι, μόνον ἐν 'Επ. τύποις **ἑδριόωνται** Ἡσ. Θ. 388· **ἑδριόωντο** Ἰλ. Κ. 198, 'Οδ. Η. 98· **ἑδριάασθαι** 'Οδ. Γ. 35. **II.** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., κάθημαι, Θεόκρ. 17. 19, 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 170.

ἑδρικός, ἡ, όν, ἀνήκων εἰς τὴν ἕδραν, τὴν πυγήν, ἕλκη ἑδρικά Αἰγιν.· ἑδρ. ἔμπλαστρος 'Αέτ. 14. 2.

ἕδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἕδρα,** «ἕδρια· συνέδρια» Ἡσύχ.— «ἑδώλια ... μεταφορικῶς καὶ τὰ τῆς οἰκίας ἕδρια» ὁ αὐτ.

ἑδρίτης [ῑ], ὁ, ἱκέτης, ἀπὸ τοῦ καταφεύγειν ἐπὶ τὴν ἑστίαν, Σουίδ., Στ. Βυζ., Ζωναρ., Κύριλλ., πρβλ. **ἱκέτης.**

ἑδρο-διαστολεύς, έως, ὁ, ἐργαλεῖον πρὸς διαστολὴν ἢ εὐρυνσιν τῆς ἕδρας ἤτοι τοῦ πρωκτοῦ, Παῦλ. Αἰγ. σ. 205.

ἑδρο-στρόφος, ὁ, παλαιστὴς καταρρίπτων τὸν ἀντίπαλον κατὰ τὸν 'Αργεῖον τρόπον, δηλ. δι' ὑποσκελίσματος, κοινῶς «ποδοκληᾶς», Θεόκρ. 24. 109.

ἔδῡν, α' ἑνικ., ἀλλ' **ἔδῦν** ('Ιλ. Δ. 222), 'Επ. καὶ Δωρ. γ' πληθ. ἀόρ. 6' τοῦ **δύω.**

ἐδύνη, Αἰολ. = **ὀδύνη·** «τὸ ο εἰς ε τρέποῡσιν ἐπαγομένου τοῦ δ. τοὺς γὰρ ὀδόντας ἔδοντας λέγουσι, καὶ τὰς ὀδύνας ἐδύνας» Γρηγ. Κορίνθου σ. 597 ἐκδ. Schaefer.

ἔδω, ἀρχαῖος 'Επ. ἐνεστώς, ἀνθ' οὗ παρ' 'Αττ. εἶναι ἐν χρήσει τὸ **ἐσθίω,** 'Επ. ἀπαρ. **ἔδμεναι**: παρατ. **ἔδον,** Ἰων. γ'. ἑνικ. **ἔδεσκε** 'Ιλ. Χ. 501: μέλλ. **ἔδομαι** Σ. 271, 'Οδ. Ι. 369· μετοχ. πρκμ. **ἐδηδώς** : — Παθ. πρκμ. **ἐδήδοται** 'Οδ.:— Περὶ τῶν 'Αττ. τύπων ἴδε **ἐσθίω** : πρβλ. ὡσαύτως τὸ **ἔσθω.** ('Εκ τῆς √ΕΔ παράγονται ὡσαύτως τὰ ἑξῆς : **ἐδ-ωδή, ἐδ-ητύς, ἔδ-εσμα, εἶδ-αρ, ἔσθ-ω, ἐσθ-ίω·** πρβλ. Σανσκρ. ad, ad-mi (ἐσθίω), ad-akas (ἀδηφάγος), Λατ. ed-o, es-t, ess-e, es-us, es-urio, es-ca· Γοτθ. it-an, 'Αγγλο-Σαξον. et-an· Παλαιο-Γερμαν. iz-an, Γερ. essen). 'Εσθίω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πίνω, Ὅμ.: ὡσαύτως ἐπὶ κτηνῶν, τρώγω, Ὅμ., μάλιστα ἐν Ἰλ.· εἰωθότες (οἱ ἵπποι) ἔδμεναι ἄδδην 'Ιλ. Ε. 203· καταβιβρώσκω, κατατρώγω, ὅσσα μὲν ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται 'Οδ. Χ. 56· ἐπὶ σκωλήκων, νῦν δὲ σὲ ... αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται Ἰλ. Χ. 509, 'Οδ. Φ. 395:— σπάν. παρ' 'Αττ., 'Αλκαῖος Κωμ. ἐν 'Αδήλ. 1, Εὔβουλ. ἐν «Διονυσίῳ» 4. **II.** κατατρώγω, σπαταλῶ, ἀναλίσκω, ἰδίως ἐν ταῖς φράσεσι βίοτον, οἶκον, κτήματα, χρήματα ἔδουσι 'Οδ.· ἡμέτερον κάματον.. ἔδουσι 'Οδ. Ξ. 417. **III.** μεταφ., καπάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες Ι. 75, πρβλ. Κ. 379, Ἰλ. Ω. 129, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 1. 24.

ἐδωδή, ἡ, τροφή, φαγητόν, ἐδώδιμα, Ἰλ. Τ. 167, 'Οδ. Γ. 70, κτλ.· ὡσαύτως παρὰ πεζογράφοις, Ἱππ. π. Διαίτ. 'Οξ. 392· ἐδ. καὶ πόσις Πλάτ. Πολ. 350Α, Νόμ. 782Ε, κ. ἀλλ.· πληθ., τῶν περὶ ἐδωδὰς ἡδονῶν ὁ αὐτ. Πολ. 389Ε, πρβλ. 519Β. **2)** τροφή, χόρτος διὰ τὰ κτήνη, Ἰλ. Θ. 504. **3)** δέλεαρ, δόλωμα πρὸς ἁλιείαν, Θεόκρ. 21. 43. **II.** τὸ ἐσθίειν, ἀχθόμενος τῇ ἐδωδῇ 'Αριστ. Ἰστ. Ζ. 6. 6. 1· ὀδόντας ἔχει .. ἐδωδῆς χάριν ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 6, 10· τῇ ἐδ. τοῦ βοὸς [χαίρει] ὁ λέων ὁ αὐτ. Ἱπ. Ν. 3. 10, 13. **2)** φαγητόν, γεῦμα, ἐπὶ μιᾶς ἐδ. ὁ αὐτ. Ἰστ. Ζ. 8. 9, 1.

ἐδώδιμος, ον, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 11, 10., 6. 12, 12, **η, ον,** Ἡρόδ. 2. 92: — ἐδώδιμος, φαγώσιμος, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Θουκ. 3. 108, κτλ.· τὰ ἐδώδιμα, ζωοτροφίαι, τροφαί, ὁ αὐτ. 7. 39, κτλ.

ἐδωδός, ὁν, παραδεδομένος εἰς τὸ ἐσθίειν, λαίμαργος, Ἱππ. π. Λέρ. 283. 52.

ἐδωλιάζω, μέλλ. **-άσω,** παρέχω εἰς τὸ ἀκροατήριον ἐδώλια, κατασκευάζω καθίσματα εἴς τι μέρος, Δ. Β. 259. 32, Σουίδ. ἐν λέξει **συγκαθίζω,** Λυκοῦργ. παρ' 'Αρπ., Πολυδ. Δ', 121· πρβλ. 'Επιγραφ. τοῦ Βρετ. Μουσ. σ. 23.

ἐδώλιον, τό, (ἕδος) κάθισμα, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ὡς τὸ **ἕδρανα,** ἐνδιαιτήματα, οἰκητήρια, Αἰσχύλ. Θήβ. 455, Χο. 71, Σοφ. Ἰλ. 1393· Κωμ. φράσις, κριβάνων ἐδ. 'Αριστοφ. Ἀποσπ. 199. **II.** ἐν πλοίῳ, ἐδώλια ἑρμηνεύονται ὡς σημαίνοντα τὰ τῶν κωπηλατῶν καθίσματα, Λατ. transtra, ἐδώλια, ἑδράσματα, Σουίδ., Εὐστ. κλ., ἀλλ' ἐν 'Ηρόδ. 1. 24, ἔνθα ὁ 'Αρίων ἆδει ἱστάμενος, ἐν τοῖσι ἐδωλίοισι, πρέπει νὰ σημαίνῃ εἶδος ὑψηλοτέρου καταστρώματος κατὰ τὴν πρύμναν τοῦ πλοίου· καὶ ἡ φράσις ἄκρα ἐδώλια ἐμφαίνει τοιοῦτόν τι, Σοφ. Αἴ. 1277, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb· ὡσαύτως καὶ τὸ: 'Ελένη καθέζετ' ἐν μέσοις ἐδωλίοις Εὐρ. 'Ελ. 1571· καὶ ἄνθρωπος δεδεμένος χεῖρας καὶ πόδας ἐμβάλλεται, εἰς θαλάμους τῆς νηὸς ὁ αὐτ. Κύκλ. 238. **2)** ἐν τῷ ἑνικῷ, ἱστοδόκη, ἱστοθήκη, 'Αριστ. Μηχαν. 6. **III.** ἐν τῷ θεάτρῳ ἡμικύκλιον καθισμάτων, Λατ. fori, Πολυδ. Δ', 132.

ἐδώλιος, ἢ κάλλιον **ἐδωλιός** (Λοβ. Παθολ. σ. 135), ὁ, εἶδος ὀρνέου, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Ὄρν. 884, Ἡσύχ.· ἴσως εἶνε ἁπλῶς διάφ. γρ. ἀντὶ **ἐρῳδιός.**

ἔδωλον, τό, = **ἐδώλιον,** Λυκόφρ. 1320.

ἐδωλός: «λόχος Λακεδαιμονίων οὕτως ἐκαλεῖτο» Ἡσύχ., 'Αριστοτέλους Ἀποσπ. 498.

ἔε, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἑ,** αὐτόν, αἵτ. τοῦ **οὗ.**

ἕεδνα, ἐεδνόω, ἐεδνωτής, 'Επ. ἀντὶ **ἕδνα, ἑδνόω, ἑδνωτής.**

ἑεικοσάβοιος, ἑείκοσι, ἑεικόσορος, ἑεικοστός, 'Επ. ἀντὶ **εἰκοσάβοιος, εἴκοσι,** κτλ.

ἑείλεον, ἴδε τὸ ῥῆμα **εἴλω.**

ἑεῖο, 'Επ. ἀντὶ **εἷο,** 'Απολλ. Ρόδ. Α. 1032.

ἕειπα, ἕειπον, 'Επ. ἀντὶ **εἶπα, εἶπον.**

ἕεις, 'Επ. ἀντὶ **εἷς,** Ἡσ. Θ. 145, Συλλ. 'Επιγρ. (Προσθῆκαι) 4935b.

ἑεισάμην, ἑείσαο, μετοχ. **ἑεισάμενος,** 'Επ. ἀόρ. τοῦ **εἴδομαι·** ἴδε ***εἶδω.**

ἑείσατο, γ' ἑν. πρόσ. 'Επ. ἀορ. τοῦ εἶμι (ibo), 'Ιλ. Ο. 415· **ἑεισάσθην** 6' δυϊκ. αὐτόθι 544.

ἑέλδομαι, ἑέλδωρ, 'Επ. ἀντὶ **ἔλδομαι, ἔλδωρ.**

ἑέλμεθα, ἑελμένος, ἴδε **εἴλω.**

ἑέλπομαι, 'Επ. ἀντὶ **ἔλπομαι.**

ἑέλσαι, ἴδε **εἴλω.**

ἑεργάθω, ἕεργε, ἑεργμένος, ἑέργνυμι, ἑέργω, 'Επ. ἀντὶ **εἱργάθω,** κτλ.

ἑερμένος, ἕερτο, ἴδε τὸ ῥῆμα **εἴρω.**

ἑέρση, ἑερσήεις, 'Επ. ἀντὶ **ἕρση, ἑρσήεις.**

ἑέρχατο, ἴδε τὸ ῥῆμα **εἴργω.**

ἑέσσατο, 'Επ. γ' ἑνικ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ **ἵζω·** ἴδε τὸ ῥῆμα **ἑφίζω** I.

ἕεσατο, 'Επ. γ' ἑνικ. μέσ. ἀορ. τοῦ **ἕννυμι.**

ἕεστο, 'Επ. γ' ἑνν. παθ. ὑπερσ. τοῦ **ἕννυμι.**

ἕζομαι: παρατ. καὶ ἀόρ. 6' **ἐζόμην:** ὁ παθ. ἀόρ. **ἕσθην** (ἀναγινωσκόμενος ἐν Σοφ. Ο. Κ. 195) δὲν εἶναι 'Αττικ., ἴδε Λουκ. Σολοικ. 11, Φρύν. 269, καὶ σημ. Jebb ἐν τόπῳ, προσέτι καὶ τὸ ῥῆμα **καθέζομαι.** ('Εκ τῆς √ΕΔ παράγονται ὡσαύτως **ἕζ-ω, εἷσ-α, ἕδ-ος, ἕδ-ρα, ἱδ-ρύω,** πρβλ. **(σέδας = καθέδρας** Ἡσύχ.)· πρβλ. Σανσκρ. sad, sid-âmi (sido, sedeo), sâd-ayâmi (colloco), sadas (sedes), Λατ. sed-eo, sed-o, sol-ium· Γοτθ. sit-a, Παλ. Γῦηλ. Γερμ. sitz-u (sitzen), sat-al, (sedile, settle, saddle): πρβλ. ἧμαι). Καθίζω ἐμαυτόν, καθέζομαι, Ὅμ., ὅστις ὅμως μεταχειρίζεται μόνον ἐνεστ. καὶ παρατ., τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς προθέσεως ἐν, ὡς ἕζεσθαι ἐν λέκτρῳ, κτλ.· ἐπὶ δίφρῳ Ἰλ. Ζ. 354· κατὰ κλισμοὺς 'Οδ. Γ. 389· ποτὶ βωμὸν Χ. 335, 379· ἐπὶ βάθρον Σοφ. Ο. Κ. 100, πρβλ. 'Αριστοφ. Βατρ. 682· σπανίως ἕζ. εἰς τόπον Μίμνερμ. 9· ἀμφὶ τινι Εὐρ. Φοίν. 1516· — ὡσαύτως μετ' αἰτ. μόνον, τόδ' ἕζετο μαντεῖον Αἰσχύλ. Εὐμ. 3· εἰρεσίας ζυγὸν ἑζόμενος Σοφ. Αἴ. 249 (ἴδε **καθίζω** II):—ἐπὶ χθονί .. ἐζέσθην, κατέθησαν πρὸς τὴν γῆν, ἐκάθισαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἄρθεν** ἤρθησαν, ἐπὶ πλαστίγγων, Ἰλ. Θ. 74: — ἅπαξ παρ' 'Ηροδ. 8. 22 (ἐκ τοῦ μέσου ἡμῖν ἕζεσθε), καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. πεζολόγοις· ἀλλ' ἐν τῷ 'Αττ. πεζῷ λόγῳ τὸ **καθέζομαι** ἦν ἀεὶ ἐν χρήσει.

II. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἐνεργητικὸς τύπος **ἕζω,** καθίζω, τοποθετῶ, θέτω, ἂν καὶ ὡς εἰ ἐξ αὐτοῦ ἔχομεν τοὺς μεταβατ. τύπους **εἷσα,** μέσ. **εἰσάμην,** μέσ. μέλλ. **εἵσομαι,** παθ. πρκμ. **εἷμαι,** (ἴδε **εἷσα**): — τὸ μεταβατικὸν ῥῆμα εἶναι **ἵζω** ἢ **ἱδρύω.**

ἑή, θηλ. τοῦ **ἑός,** αὐτοῦ, ἰδική του.

ἐή, ἐπιφών., ἴδε **ἔ.**

ἔην, γ' ἐν. Ἐπ. παρατ. τοῦ **εἰμι** (sum), Ὁμ.· ὡς πρῶτον πρόσωπ. μόνον ἐν Ἰλ.Α 762 (ἴδε Βουττμ. Ausf. Gr. § 108 Anm. 16), ἔνθα ὁ Spitzn. **ἔον**.

ἐΰνδανε, Ἐπ. γ' ἐν. ἐνεργ. παρατ. τοῦ **ἀνδάνω**.

ἐῆος, γεν. ἀρσ. τοῦ **ἑός** (ὃ ἴδε)· οὐχὶ **ἑῆος**, ὡς εἰ ἐκ τοῦ **ἑός**.

ἑῆς, Ἐπ. γεν. τοῦ **ὅς**, ὁ ὁποῖος Ἰλ. Π. 208: ἀλλὰ τὸ **ἑῆς** γεν. τοῦ ὅς, ἑός, ἰδικός του.

ἕησθα, β' ἑνικ. Ἐπ. παρατ. τοῦ εἰμι (sum).

ἔησι, γ' ἑνικ. Ἐπ. ὑποτακτ. ἐνεστ. τοῦ **εἰμι** (sum).

ἐθάς, άδος, ὁ, ἡ, (ἔθος) συνειθισμένος, Ἱππ. 597.2· ἐθ. γενέσθαι τινὸς Θουκ. 2. 44, προβλ. Πλουτ. Ὄθωνα 5· ὡσαύτως μετὰ ὀοτ., Ἱππ. περὶ Ἱερῆς Νόσου 307. 46, Ὀππ. Ἁλ. 5. 499.

II. συνήθης, Ἱππ. 645. 32. **III.** ἥμερος, Θεμίστ. 273 Δ.

ἔθειρα, ἡ, θρίξ, ποιητ. ὄνομα, ἐν χρήσει παρ. Ὁμ. μόνον ἐν Ἰλ. καὶ πάντοτε ἐν τῷ πληθ., ἢ ἐπὶ τῆς χαίτης τοῦ ἵππου, Θ. 42· ἢ ἐπὶ τοῦ ἐξ ἱππείων τριχῶν λόφου τῆς περικεφαλαίας. Π. 795., Τ. 382· —καθ' ἑνικόν, ἐπὶ τῆς κόμης τῆς κεφαλῆς, Πινδ. Ι.5 (4).11, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1062, Εὐρ., κτλ.· (ἀλλ' ὡσαύτως κατὰ πληθ., Αἰσχύλ. Χο. 175, Εὐρ. Ἑλ. 632, Συλλογ. Ἐπιγρ. 1012)· ἀκολούθως ἐπὶ τῆς χαίτης λέοντος, Θεόκρ. 25. 244· ἐπὶ τῆς μήριγγος (τῶν τριχῶν τῆς ῥάχεως) ἀγριοχοίρου, Ὀππ. Κ. 3. 395. ἐπὶ τῶν πτίλων πτηνοῦ, αὐτόθ. 123· ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθέων κρωβύλου σχῆμα ἐχόντων, οἷα εἶναι τὰ τοῦ κρόκου, Μόσχ. 2. 68.

ἐθειράζω, μέλλ. **άσω**, τρέφω κόμην, κομῶ, Θεόκρ. 1. 34.

ἐθειράς, άδος, ἡ, = **ἔθειρα**, παλαιὰ γραφ. ἐν Ὀδ. Π.176, ἀντὶ **γενειάδες**, ἴδε Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 1. 34.

ἐθείρω, ἅπαξ παρ' Ὁμ., Ἰλ. Φ. 347, χαίρει δέ μιν (ἐνν. ἀλωήν) ὅστις ἐθείρῃ, χαίρει ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος καλλιεργεῖ, περιποιεῖται τὸν ἀγρόν· ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 932 ἔχομεν τὸ παθ., χρυσέαις φολίδεσσιν ἐθείρεται, εἶναι κατακεκοσμημένος διὰ χρυσῶν φολίδων.

ἐθελακρίβεια, ἡ, ἡ ὑπερβολικὴ καὶ κατὰ προσποίησιν ἀκρίβεια, Κύριλλ. Σύμβ. Νικ. σ. 191.

ἐθελακριβής, ές, ὁ θέλων νὰ εἶναι ἢ ὁ προσποιούμενος ὅτι εἶναι λίαν ἀκριβής, Σχόλ. εἰς Λουκ. Βί. Ηρᾶσ. 2.

ἐθελ-άστειος, ον, ὁ θέλων νὰ εἶναι λεπτός, εὐγενής, κομψός, ἀλαζονικός, Ἡλιόδ. 7. 10.

ἐθελεχθρέω, θέλω νὰ ἔχω ἔχθραν κατά τινος, φιλαπεχθημόνως θέλω νὰ εἶμαι ἐχθρός τινος, Χαρώνδ. ἐν Στοβ. Ἀνθ. 44-40.

ἐθέλ-εχθρος, ον, ἔχων ἔχθραν ἐναντίον τινός, Κρατῖν. ἐν Ἀδηλ. 103, Φίλων 2. 269: —Ἐπίρρ., **ἐθελέχθρως ἔχειν πρός τινα**, φιλαπεχθημόνως ..., Δημ.1005.15· τινί Παυσ. 4. 4, 4.

ἐθεληµός, όν, ἑκούσιος, ἐθελοντής, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 118, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 31.

ἐθελήμων, ον, γεν. **ονος**, = τῷ προηγ., Πλάτ. Κρατ. 406Α.

ἐθελητός, ή, όν, θεληματικός, ἑκούσιος, εἰκασία τοῦ Ἐρμάννου ἐν Σοφ. Ο. Κ. 523, ἀντὶ τοῦ αὐθαίρετον, ὡς παραδιάζοντος τὸ μέτρον, ἀλλ' ἡ γραφὴ αὕτη δὲν ἐγένετο δεκτή, ἴδε σημ. Jebb.

ἐθελοδουλεία, (-ία διὰ τοῦ ι μόνον παρὰ Σουΐδ.), ἡ, ἑκούσιος δουλεία, Πλάτ. Συμπ. 184C: — **ἐθελοδουλεύω**, εἶμαι ἢ γίνομαι δοῦλος ἑκουσίως, Δίων Κ. 45. 35.

ἐθελόδουλος, ον, ἑκούσιος δοῦλος, δουλεύων θεληματικῶς, Πλάτ. Πολ. 362 Δ: — Ἐπίρρ., **ἐθελοδούλως ἔχειν** Πλουτ. Ἄρατ. 25.

ἐθελοευλάβεια, ἡ προσπεποιημένη εὐλάβεια, Βασίλ. τ. 2. σ. 575D.

ἐθελο-θρησκεία, ἡ, αὐθαίρετος, κατ' ἰδίαν ἐκλογὴν λατρεία, Ἐπιστ. πρὸς Κολ.β', 23, (**ἐθελοθρησκία**, κείμενον Tischendorf.)

ἐθελο-θρησκεύω, ἢ **ἐθελοθρησκέω** λατρεύω κατ' ἴδιον τρόπον, «ἐθελοθρησκεῖ, ἰδίῳ θελήματι σέβει τὸ δοκοῦν» Σουΐδ.

ἐθελοκἄκέω, εἶμαι **ἐθελόκακος**, κυρίως ἐπὶ στρατιωτῶν δειχνυόντων δειλίαν ἐν πολέμῳ ἐξ ἐθελοκακίας, Ἡρόδ. 1, 127., 5. 78., 9. 67, Πολύβ. 4. 38, 6 κλ.

ἐθελοκάκησις, εως, ἡ, ἑκούσιος ἀμέλεια τοῦ καθήκοντος, Πολύβ. 3. 68, 10· εἰς ἐθ. ἄγειν, ἀναφέρειν τι εἰς κακὴν προαίρεσιν, κακοβουλίαν, ὁ αὐτ. 27. 13, 13: — ὡσαύτως παρὰ Σουΐδ., **ἐθελοκακία**, ἡ.

ἐθελό-κακος, ον, ὁ ἐκ προαιρέσεως κακός, δειλός, ἐπὶ στρατιωτῶν: — Ἐπίρρ. **ἐθελοκάκως** Ἀππ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξει.

ἐθελο-κινδῦνος, ον, ὁ ἑκουσίως ἐπιδιώκων τὸν κίνδυνον, θρασύς, ῥιψοκίνδυνος, Πολυβ.Γ',134: — Ἐπίρρ. **-νως** Ἀππ. Καρχ.120.

ἐθελοκωφεύω, προσποιοῦμαι τὸν κωφόν, κάμνω ὅτι δὲν ἀκούω, Σ.ξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 202, Στράβων 36.

ἐθελό-κωφος, ον, προσποιούμενος ὅτι δὲν ἀκούει, «ἐθελοκώφων μὴ βουλομένων ἀκούειν, θελήσει παρακούοντων» Σουΐδ.

ἐθελοντεί, ἐθελουσίως, Δίων Κ. 52. 29.

ἐθελοντηδόν, ἐπίρρ., ἑκουσίως, Θουκ. 8. 9, Πολύβ. 6. 31, 2.

ἐθελοντήν, ἐπίρρ., ἐθελοντεί, Ἡρόδ. 1. 5.

ἐθελοντήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ἑκουσίως προσφερόμενος νὰ πράξῃ τι, Ὀδ. Β. 292· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

ἐθελοντής, οῦ, ὁ, πεζὸς τύπος τοῦ προηγ., (μεταχειρίζεται ὅμως αὐτὸν ὁ Σοφ. ἐν Αἴ. 24), Ἡρόδ. 5. 104, 110, Θουκ. 1. 60, Ἀνάβ. 1. 14· ἐθ. φίλος Ξεν. Ἀν. 1. 6, 9· τῶν ἐθελοντῶν τριαρχῶν Δημ. 259. 12· — πρβλ. Λοβ. Φρύν. 4.

ἐθελοντί, ἐπίρρ., = ἐθελοντηδόν, ἐθελοντεί, Θουκ. 8. 2, Διόδ. 18. 53.

ἐθελοντίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ **ἐθελοντής**, Συνέσ. 141C.

ἐθελο-περισσο-θρησκεία, ἡ, ἡ ὑπερβολικὴ ἐθελοθρησκεία, θρησκομανία, Ἐπιφάν. κατὰ τῶν Αἱρ. τ. 1. σ. 34C.

ἐθελοπονία, ἡ, τὸ ἐθελουσίως πονεῖν, πιθανὴ γραφ. ἀντὶ **φιλοπονία** ἐν Ξεν. Οἰκ. 21. 6.

ἐθελό-πονος, ον, ὁ ἐθελουσίως πονῶν, Ξεν. Κύρ. 2.1, 22, Αἰλ. π. Ζ. 4. 43.

ἐθελό-πορνος, ον, ἐπὶ γυναικός, ἑκουσίως εἰς πορνείαν δεδομένη, ἀρτοπώλησιν κἠθελοπόρνοισιν ὁμιλέων ὁ πονηρὸς Ἀρτέμιων Ἀνακρ. παρ' Ἀθην. 533F.

ἐθελο-πρόξενος, ον, «ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ γενόμενος (πρόξενος) καὶ μὴ κελευσθεὶς ἐκ τῆς πόλεως· οἱ γὰρ πρόξενοι κελευόμενοι ἐκ τῆς ἑαυτῶν πόλεως ἐγίνοντο» Σουΐδ.· — ἦν γὰρ Πειθίας ἐθελοπρόξενός τε τῶν Ἀθηναίων κτλ. Θουκ. 3. 70.

ἐθελο-σέβεια, ἡ, = **ἐθελοθρησκεία**, Ἡσύχ.

ἐθελοσοφία, ἡ, προσποιητὴ σοφία, Ἐπιφάν. 1 σ. 30, 958.

ἐθελό-σοφος, ον, ὁ ἀξιῶν ὅτι εἶναι σοφός, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 517B.

ἐθελό-συχνος, ον, ὁ ἀγαπῶν νὰ συχνάζῃ εἴς τι, ἀνιαρός, ὀχληρός, Κράτ. ἐν Ἀδήλ. 8.

ἐθελοσφαγέομαι, ἐθελουσίως ὑπομένω νὰ μὲ σφάξῃ τις, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 88D.

ἐθελο-ταπεινοφροσύνη, ἡ, ἐθελουσία ταπεινοφροσύνη, Βασιλ. Ὁμιλ. π. Συνεισ. σ. 89 Boiss.

ἐθελό-τρεπτος, ον, παραδεδομένος ἑκουσίως εἰς μεταβολάς, Ἐκκλ.

ἐθελουργέω, ἑκουσίως, προθύμως ἐργάζομαι, Αἰλ. περὶ Ζ. 7. 13.

ἐθελουργία, ἡ, προθυμία πρὸς ἐργασίαν, Κύριλλ. κ. Ἰουλ. 3. σ. 79.

ἐθελουργός, ον. (*ἔργω) πρόθυμος πρὸς ἐργασίαν, ἀκούραστος, Ξεν. Ἱππ. 10. 17, περὶ Ζ. 4. 43., 7. 13. Ἐπίρρ. **-γῶς** Πολυβ. Γ. 121.

ἐθελούσιος, α, ον, ἑκούσιος, θεληματικός, Ξεν. Κύρ. 4. 2. 11. Συμπ. 8.13. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, τὸ ἐρᾶν ἐθελούσιόν ἐστι, αὐτοπροαίρετον, ὁ αὐτ. Κύρ. 5. 1, 19.—Ἐπίρρ. **-ίως** ὁ αὐτ. Ἱέρ. 11. 12.

ἐθελο-φῐλόσοφος, ον, ὁ ἀξιῶν ὅτι εἶναι φιλόσοφος χωρὶς νὰ εἶναι, σοφιστής, Ἐτυμολ. Μ. 722. 17.

ἐθέλω, ἢ **θέλω**, Ἐπ. ὑποτακτ. **ἐθέλωμι** Ἰλ. Α. 549., Ι. 397: — παρατ. **ἤθελον** Ἰλ. Ξ. 120, κ. ἀλλ., Ἡρόδ., Ἀττ.· Ἐπ. ὡσαύτως **ἔθελον** Ἰλ. Ζ. 336· Ἰων. **ἐθέλεσκον** Ν. 106, Ἡρόδ. 6. 12: —μέλλ. **ἐθελήσω** Ὁμ., Ἡρόδ., Ἀττ.· **θελήσω** Ἀττ.: — ἀόρ. α' **ἠθέλησα** Ἡρόδ., Ἀττ., Ἐπ. **ἐθέλησα** Ἰλ. Σ. 396· προστ. **θέλησον** Αἰσχύλ. Πρ. 783· ὑποτακτ. **θελήσῃ** αὐτόθι 1028, Ξεν. κλ.· εὐκτ. **θελήσαιμι** Σοφ. Ο. Κ. 1133· ἀπαρ **θελῆσαι** (δι. γραφ. **ἐθ-**) Θουκ. 5. 72, κτλ.· — μετοχ. **θελήσας** Σοφ. Ο. Τ. 649, Ἰσαῖος 69. 42: — πρκμ. **ἠθέληκα** Ξεν., κλ.· **τεθέληκα** Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 37, Μοσχίων, Ἐβδ.—Ἡ χρῆσις τῶν δύο τύπων παρὰ ποιηταῖς ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἐκ μετρικῶν λόγων· ὁ τύπος ὅμως τοῦ ἐνεστ. **θέλω** οὐδέποτε ἀπαντᾷ παρ' Ὁμήρῳ (ἐκτὸς ἂν, ἑπόμενοι τῷ La Roche, ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν γραφὴν ὅττι θέλοιεν ἐν Ὀδ. Ο. 317 ἀντὶ ἄσσ' ἐθέλοιεν), οὔτε παρ' Ἡσ., εἶναι δὲ σπάνιος καὶ παρ' ἅπασι τοῖς Ἐπ. καὶ Ἐλεγ. ποιηταῖς (**θέλοι** ἀπαντᾷ ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 46, **θέλει** ἐν Σόλωνι 27. 12): ἴδε ἐρμηνευτ. ἐν Ἰλ.Α. 277.—τἀνάπαλον τὸ **ἐθέλω** οὐδαμοῦ εὕρηται ἐν τοῖς διαλόγοις τῶν Τραγ., εἰμὴ μόνον ἐν τοῖς μετ' αὐξήσεως τύποις **ἤθελον, ἠθέλησα**: ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 291, Εἰρ. 852, ἔχομεν τὸν μέλλοντα **ἐθελήσει**· ὁ Πίνδ. ἀκολουθεῖ τὴν Ὁμηρ. χρῆσιν Πυθ. 1. 62., 10. 5 κτλ., οἱ λοιποὶ λυρικοὶ ἔχουσιν ἀμφοτέρους τοὺς τύπους, ἀλλὰ τὸ **ἐθέλω** φυσικῶς εἶναι συνηθέστατον ἐν ἀναπαιστικοῖς στίχοις τοῦ Ἡροδότου τὰ χειρόγρ. ποικίλλουσιν, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι προεῖπα τὸν τύπον **ἐθέλω**· ἐν τῇ Ἀττικῇ πεζογραφίᾳ ὑπερισχύει ὁ τύπος **ἐθέλω** ἐξαιρουμένων τῶν φράσεων εἰ θέλεις, ἂν θεὸς θέλῃ καὶ τῶν ὁμοίων, Λοβ. Φρύν. 7· ἐντεῦθεν παρὰ τοῖς Ἀττικ. πεζογράφοις ὁ μόνος παρατ. καὶ ἀόρ. ὁριστ. εἶναι **ἤθελον, ἠθέλησα**, κανονικῶς σχηματιζόμενος ἐκ τοῦ **ἐθέλω**. Θέλω, θέλω ἐπιμόνως, ἐπιθυμῶ, περιεχομένης καὶ τῆς ἐννοίας σκοποῦ ἢ σχεδίου, ἐνῷ τὸ **βούλομαι** δηλοῖ ἁπλῶς βούλησιν ἢ ἐπιθυμίαν (λέξαι θέλω σοι, πρὶν θανεῖν, ἃ βούλομαι Εὐρ. Ἄλκ. 281)· ἀλλ' ἐν Ὀδ. Γ. 324, ἔχει σημασ. παραπλησίαν τῷ **βούλομαι**, εἰ δ' ἐθέλεις πεζός, εἰ δὲ βούλει πεζός: — Σύνταξ.: — ἀπολ., μάλιστα κατὰ μετοχ., ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν Ὀδ. Γ. 272· εἰ σύ γε σῷ θυμῷ ἐθέλεις Ἰλ. Ψ. 894· ἐθέλει μοι θυμὸς Ἰλ. Ρ. 702, Ὀδ. Α. 566: — συχνάκις ἀκολουθεῖται ὑπ' ἀπαρεμφ. ἐνεστ. ἢ ἀορ., πάντ' ἐθέλω δόμεναι καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι Ἰλ. Η. 364, καὶ μετ' αἴτ. καὶ ἀπαρ., ἀλλά ποθι Ζεὺς ἤθελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι Ἰλ. Τ.

274, Ἡρόδ. 1. 3· σπανίως ἀκολουθεῖται ὑπὸ τοῦ **ὥστε**, Εὐρ. Ἱππ. 1327· — ἀλλὰ δὲν εἶναι εὔχρηστος ἡ μετὰ μόνης αἰτιατ. σύνταξις, εἰ μὴ ὀσάκις ἀπαρέμφατόν τι εὐκόλως ἐννοεῖται ἐκ τῶν συμφραζομένων, ἀλλὰ μάλ' εὔκηλος τὰ φράζεαι, ἄσσ' ἐθέλησθα (ἐνν. φράζεσθαι) Ὀ. Α. 554, πρβλ. Ι, 397., Η. 182, Ὀδ. Ξ. 172· σιτέονται δὲ οὐκ ὅσσ ἐθέλουσι (ἐνν. σιτέεσθαι) Ἡρόδ. 1. 71, πρβλ. Θουκ. 5. 50· τί δὴ θέλων (ἐνν. πρᾶξαι) Αἰσχύλ. Πρ. 118, κτλ.

2) μετ' ἀρνήσεως σχεδὸν = **δύναμαι**, ὡς μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον, δὲν ἤθελον νὰ σταθῶσιν ἐναντίον· δηλ. «οὐκ ἠδύναντο» (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 106· οὐδ'.. ἤθελε θυμὸς τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν Ρ. 703· καὶ κατά τινα ποιητικὴν εἰκόνα, ἢ μεταφορὰν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ξάνθου, οὐδ' ἤθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο, δὲν ἠδύνατο νὰ ῥέῃ, ἀλλ' ἐκρατεῖτο Φ. 366, πρβλ. Ὀδ. Θ. 223, 316, Ὕμν. εἰς Δήμ. 45· οὕτω, τὰ δένδρα οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν Πλάτ. Φαῖδρ. 230D. **3)** μετοχ. **ἐθέλων ἢ θέλων** ὡς ἐπίρρ. ὅμοιον τῷ **ἑκών**, ἑκουσίως εὐχαρίστως, Ὀδ. Γ. 272, καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 649· οὐκ ἐθέλων, = ἄκων. Ἰλ. Δ. 300·—ἀλλ' ὁ **ἐθέλων ἢ θέλων**, ὡς τὸ ὁ **βουλόμενος**, ὅστις καὶ ἂν θέλῃ, δηλ. πᾶς τις, Λατ. quivis, Σοφ. Φ. 619, Αἴ. 1146, Πλάτ. Γοργ. 508C. **4)** μὴ ἔθελε, μετ' ἀπαρ. ὡς τὸ λατ. noli, μὴ θέλε, μήτε σύ, Πηλεΐδη, θέλ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ Ἰλ. Α. 277., Β. 247. **5)** εἰ θέλεις, ἴσν ἀγαπᾷς, Σοφ. Ο. Τ. 343. **6)** ἑπομένης ὑποτακτ., τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω; εἰς τί θέλεις νὰ ὑποχωρήσω εἰς σέ; αὐτόθ. 650, πρβλ. Ἡλ. 80. **II** ἐπὶ ἀψύχων, **1)** κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ **μέλλω**, ἁπλῶς πρὸς δήλωσιν τοῦ μέλλοντος καὶ γενησομένου ὡς ἡ διὰ τοῦ «θέλω» περίφρασις τοῦ μέλλοντος ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ· εἰ θελήσει, τούτου τελευτήσαντος, ἐς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναδῆναι ἡ τυραννὶς Ἡρόδ. 1. 109· εἰ [ὁ ποταμὸς] ἐθελήσει ἐκτρέψαι τὸ ῥέεθρον ὁ αὐτ. 2. 11· εἰ ἐθέλει τοι μηδὲν ἀντίξοον εἶναι ὁ αὐτ. 7. 40· πρβλ. Πλάτ. Πολ. 370B, 423B, 436B, 503C, κτλ. : — ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας σπανίως ἐπὶ προσώπων, οὐ δοῦναι θέλει = οὐκ ἂν δοίη, Αἰσχύλ. Εὐμ. 429· εἶπερ.. οὗτός σ' ἐθέλει κρατῆσαι Ἀριστοφ. Σφ. 536· πρβλ. Πινδ. Ν. 7. 132, Πλάτ. Πολ. 375A. **2)** ὡς τὸ **πέφυκα**, εἶμαι ἐκ φύσεως τοιοῦτος ὥστε συνηθίζω, μετ' ἀπαρ., συμβάσεις ἰσχυραὶ οὐκ ἐθέλουσι συμμένειν Ἡρόδ. 1. 74· μεγάλα πρήγματα μεγάλοισι κινδύνοισι ἐθέλουσι καταιρέεσθαι ὁ αὐτ. 7. 50, 2· οὐκ ἐθέλουσιν αἱ γνῶμαι.. ὁμοῖαι εἶναι Θουκ. 2. 89· τοῦτ' ἐνδελεχὲς ἐθέλει γίγνεσθαι Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 9, 5, πρβλ. Μεταφ. 4. 2, 8, κ. ἀλλ.· οὐ θέλει ζῆν, ἐπὶ προώρως τεχθέντος βρέφους, ὁ αὐτ. Ἴστ. Ζ. 6. 21, 3. **3)** παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ. πεζογράφοις, συχνάκις ἐν ταῖς φράσεσι, τί ἐθέλει τὸ τέρας, τὸ ἔπος; Λατ. quid sibi vult? Γαλλιστὶ que veut-il dire? τί σημαίνει τοῦτο; τί θέλει νὰ εἴπῃ; Ἡρόδ. 1. 78., 6. 37· πλῆρες : τί ἐθέλει λέγειν; ὁ αὐτ. 2. 13, πρβλ. 4. 131. **4)** **τοῦ θέλοντος** = **τοῦ θελήματος**, Σοφ. Ο. Κ. 1219· ἀλλ' ἴδε σημείωσιν Jebb, ὅστις παρεδέξατο τὴν διόρθωσιν τοῦ Reiske: τοῦ δέοντος, ὑποδειχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Σχολιαστοῦ ἑρμηνεύσαντος «τοῦ μετρίου, τοῦ ἱκανοῦ». — πρβλ. **ποθέω**.

ἔθεν, Ἐπ καὶ Ἀττ. ποιητ. γεν. ἀντὶ **ἕο, οὗ**, ἀρσ. καὶ θηλ. αὐτοῦ. αὐτῆς, Ὁμ., κλ. : Αἰολ. **γέθεν**, ἴδε ἐν λέξει **δίγαμμα**.

ἐθηεῖτο, ἐθηεύμεθα, ἐθηεῦντο, ἐθηήσαντο, Ἰων. τύποι ἴδε τὸ ῥῆμα **θεάομαι**.

ἐθημο-λογέω, κατὰ συνήθειαν συλλέγω, ψαμμίτην δόρπον ἐθημολόγει Ἀνθ. Π. 9. 551.

ἐθημοσύνη, ἡ, «συνήθεια» Ἡσύχ., Σουΐδ.

ἐθήμων, ον, γεν. **ονος**· «ἔμπειρος, συνήθης» Ἡσύχ., συνειθισμένος, ἐθήμονος ἐλπίδι νύμφης Μουσαῖος 312.

ἔθην, ἀόρ. α' παθ. τοῦ **ἵημι**· ἀλλ' **ἔθην**, (ἄχρηστος) ἐνεργ. ἀόρ. δ' τοῦ **τίθημι**.

ἐθίζω, ποιητ. **εἰθίζω** Πυθ. Χρυσᾶ Ἔπη 35: μέλλ. Ἀττ. **ἐθιῶ** Ξεν. Κύρ. 3. 3, 53: ἀόρ. **εἴθισα** Δημ. 477. 21: πρκμ. **εἴθικα** Πλάτ. Μένων 70B, Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 15:— Παθ.: μέλλ. **ἐθισθήσομαι** Διον. Ἁλ. 4. 41: ἀόρ **εἰθίσθην** Ἀριστοφ. Σοφ. 512, Πλάτ.: πρκμ. **εἴθισμαι** Εὐρ., κλ., **ἤθισμαι** Συλλογ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2347k. 14: ὑπερσυντ. **εἰθίστο** Ξεν. Ἀγησ. 11. 2: (**ἔθος**). Συνηθίζω, κάμνω τινὰ νὰ συνηθίσῃ, ἐθ. τινὰ ποιεῖν τι Πλάτ. Γοργ. 510D, κτλ.· ἐνίοτε, ἐθίζειν τινὰ τὸ ποιεῖν Ξεν. Ἀπομν. 2. 1. 2, κτλ.· — μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἔθη ἐθ. τινὰ Πλάτ. Νόμ. 706D· ἐθ. τινὰ ταὐτὰ Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 15· ἐθ. τινὰ πρός τι Λουκ. Ἀνάχ. 20: — Παθ., εἶμαι συνειθισμένος ἢ συνηθίζω, μετ' ἀπαρ.. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 807, Θουκ. 1. 77, κτλ.· εἰθισμένον ἀναισχυντεῖν Ἀνδοκ. 20. 16· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐθίζεσθαι ἔθος Πλάτ. Νόμ. 681B· ἐθίζεσθαι σὺν ἕθει τινὶ Ξεν. Κύρ. 1. 6, 33· ἐθίζεσθαι πρός τι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 12, 2, κ. ἀλλ.· τι αὐτόθι 4. 1, 31, κ. ἀλλ.· τινὶ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 11:—Ἐν Πλουτ. Λυκούργῳ 12 ὁ Βεκκῆρος τίθησιν **εἰθίζοντο** ἀντὶ τοῦ ἀμεταδ. ἐνεργ. **εἴθιζον**.

ἐθικός, ή, όν, ὁ ἐξ ἔθους προερχόμενος, καὶ τὰς ἠθικὰς ἀρετὰς ἐθικὰς ἄν τις λέγῃ, οὐκ ἂν τι πλημμελεῖν δόξειεν Πλούτ. 2. 3Α.

ἔθιμος, ον, ἐθάς, συνήθης, καθὼς ἔστι Ρωμαίοις ἔθιμον, σύνηθες, Διοδ. Ἐκλογ. 577. 43· τὰ ἔθιμα, ἔθη, συνήθειαι, Ἀθήν. 151E.—Ἐπίρρ. **-μως**, συνήθως, Ἀπολλ. περὶ Ἀντωνυμ. 101A.

2) **ἔθιμα**, τὰ καταμήνια τῶν γυναικῶν, κοινῶς «τὰ συνήθεια», Νικηφ. Πατρ. Κωνστ]εως ἐν Jure Graeco-Rom. σ. 70.

ἔθισμα, τό, (**ἐθίζω**) συνήθεια, ἕξις, Πλάτ. Νόμ. 793Δ.

ἐθισμός, ὁ, συνηθισμός, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 7, 21, κ. ἀλλ.· πληθ., ἔθιμα, συνήθειαι, ὁ αὐτ. Πολ. 7. 13, 12·—«ἐθισμός, ἀντὶ τοῦ ἔθος, Ποσειδίππος Φιλοπάτορι» Α. Β. 93, 19, Πολύβ. 1. 17, 11.

ἐθιστέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ ἐθίζειν, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., τῇ γνώμῃ ὑπηρετεῖν ἐθιστέον τὸ σῶμα Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 28, Πλάτ. Πολ. 396A, κτλ.

ἐθιστός, ή, όν, ὃν δύναται νὰ κτήσηταί τις (ν' ἀποκτήσῃ) διὰ τῆς ἕξεως, ἀρετὴ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 9, 1, κ. ἀλλ. **2)** ὁ διὰ τῆς ἕξεως κτηθείς, ὁ αὐτ. Ῥητ. 1. 10, 18.

ἐθνάρχης, ου, ὁ, ὁ ἄρχων ἔθνους ἢ λαοῦ, Λουκ. Μακρόβ. 17. 2· νομάρχης, Ἐπιστ. π. Κορινθ. ια', 32. **II**. ἄρχων Ῥωμαίων μισθοφόρων, Σκυλίτζ. σ. 787.

ἐθναρχία, ἡ, ἡ ἐπὶ ἔθνους ἢ λαοῦ κυριαρχία, Βυζ.

ἐθνηδόν, ἐπίρρ., ἐξ ὁλοκλήρου ὅλον τὸ ἔθνος, τοὺς Σικιμίτας ἐθνηδὸν ἀποσφάξαντες Ἰωσήπ. Μακκ. 3. 4.

ἐθνικός, ή, όν, ὁ τοῦ ἔθνους ἢ εἰς τὸ ἔθνος ἀνήκων, Πολύβ. 30. 10, 6, Διόδ. 18. 13. **2)** ἐν τῇ γραμμ., Ἐθνικὸν ὄνομα, ὡς Λυδός, Φρύξ, Κάρ. **II**. ἐν τῇ Καιν. Διαθ., ξένος τῆς ἀληθοῦς λατρείας τοῦ Θεοῦ, εἰδωλολάτρης, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιη', 17· ἐν τῷ πληθ., Ματθ. Ϛ', 7 κτλ.:— ἐθνικῇ.. ἐν σοφίᾳ Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 130. 6.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Ἐπιστ. π. Γαλάτ. 6', 14.

ἐθνίτης, ου, ὁ, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, Εὐστ. 901. 9, Σουΐδ.: παρ' Ἡσυχ. τὸ **ἐθνίστης** πρέπει νὰ διορθωθῇ **ἐθνίτης**.

ἔθνος, εος, τό, (ἐκ τῆς √ΓΕΘ· ἴδε ἐν Ἰλ. Β. 87., Η. 115, κ. ἀλλ.): ἀριθμός τις ἀνθρώπων ζώντων ὁμοῦ, ἄθροισμα ἀνθρώπων ἀποτελούντων ἓν σύνολον, ὁμάς, ἑτάρων ἔθνος, ἔθνος ἑταίρων, ὁμὰς συντρόφων, Ἰλ. Γ. 32., Η. 115, κτλ.· ἔθνος λαῶν, πληθὺς ἀνθρώπων μεγάλη, Ἰλ. Ν. 495· καὶ ἐπὶ φυλῶν, Λυκίων μέγα ἔθ. Μ. 330· Ἀχαιῶν Ἔ. Ρ. 552· ἐν τῷ πληθ., ἔθνεα πεζῶν Α. 724, πρβλ. Β. 91· ἔθνεα νεκρῶν Ὀδ. Κ. 526· καὶ ἐπὶ ζώων, ἔθνεα μυιάων, μελισσάων, ὀρνίθων, σμήνη, πλήθη, κτλ., Ἰλ. Β. 87, 459, 469· οὕτω καὶ ἔθνη θηρῶν Σοφ. Φ. 1147, Ἀντ. 344· ὁ Πίνδ. ἔχει ὡσαύτως ἔθνος μερόπων, ἀνέρων, γυναικῶν, γένος, οἰκογένεια, φυλή, Ο. 1. 106, Π. 4. 448· ἔθνος τόδε, ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 366. **2)** μεθ' Ὅμηρον, ἔθνος, λαός, τὸ Μηδικὸν ἔθνος Ἡρόδ. 1. 101, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 43. 56, κτλ.· τὸ δὲ **γένος** εἶναι ὑποδιαίρεσις τοῦ **ἔθνος**, Ἡρόδ. 1. 56, πρβλ. **γένος** ΙΙΙ. 1. γ. **3)** ἐν τῇ Καιν. Διαθ. καὶ τοῖς Ἐκκλ. τὰ ἔθνη, οἱ ἐθνικοί, ἤτοι πάντες πλὴν τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν Χριστιανῶν· πρβλ. **βάρβαρος**. **4)** ἰδιαιτέρα τάξις ἀνθρώπων, φυλή, τὸ Θετταλῶν.. πενεστικὸν ἔθνος Πλάτ. Νόμ. 776D· ἔθνος κηρυκικόν, ῥαψῳδῶν ὁ αὐτ. Πολιτικ. 290C, Ξεν. Συμπ. 3. 6, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 455B, Ἀριστ. Ἀποσπ. 347: — ὡσαύτως, τάξις ἀνθρώπων ἐν σχέσει πρὸς τὸν βαθμὸν ἢ τὴν κοινωνικὴν θέσιν, οὐ πρὸς τοῦτο βλέποντες.., ὅπως.. ἔν τι ἔθνος ἔσται διαφερόντως εὐδαίμιον Πλάτ. Πολ. 420D, πρβλ. 421C, 519E. **5)** φῦλον, τὸ θῆλυ ἔθνος Ξεν. Οἰκ. 7. 26. **6)** μέρος, ἀριθμός τις, Ἱππ. 408. 33· πρβλ. **ὁμοεθνία**. **II**. ἐπὶ ἑνὸς καὶ μόνου προσώπου, γένος, ἀγάλλει κείνου ὁμόσπορον ἔθνος, Πυθέα, Πινδ. Ν. 5. 80· πρβλ. **γένος** ΙΙ.

ἔθορον, ἀόρ. δ' τοῦ **θρώσκω**, Ὁμ.

ἔθος, εος, τὸ (**ἔθω**) συνήθεια, ἔθιμον, ἔθος τὸ πρόσθε τοκήων (ἔνθα εἶναι σχεδὸν ταυτόσημον τῇ λέξει **ἦθος**), Αἰσχύλ. Ἀγ. 728· τὸ σύνηθες Ἔ. Σοφ. Φ. 894· ἀκολούθως συνηθέστατον παρὰ Πλάτ., Ἀριστ., κλ. ἔν τε τῷ ἐνικῷ καὶ τῷ πληθ.· ἐν ἔθει εἶναι, ἔχειν τὴν συνήθειαν, Θουκ. 2. 64· ἔθος ἐστίν τινι, μετ' ἀπαρ., Κρατῖν. ὁ Νεώτερος ἐν «Ταραντίνοις» 1, Ἄλεξ. ἐν «Φιλούσῃ» 1· ἔθος ἔχειν μετ' ἀπαρ., Πλουτ. Θεμ. 4· **ἔθει, κατ' ἔθος**, κατὰ συνήθειαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **φύσει**, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 9, 6· δι' ἔθος 7. 14, 4· ἐξ ἔθους 2. 1, 1· ἐν ἔθει ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 119.

ἔθρῑσεν, ἴδε τὸ ῥῆμα **θερίζω**.

ἔθω, (ἴδε ἐν τέλει): εἶμαι συνειθισμένος, συνηθίζω· ὁ ἐνεστ. ἐν χρήσει μόνον κατὰ μετοχ. μετὰ παρεμφατικοῦ ῥήματος, ὅπως αἱ μετοχαὶ **λαθών** καὶ **τυχών**, ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν, «ὃς πολλὰ κακὰ εἰργάζετο ἐξ ἔθους ἐπιφοιτῶν εἰς τὰ σύμφυτα χωρία τοῦ Οἰνέως» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ι. 540 οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες, οὓς ἂν παῖδες ἐξ ἔθους ἐρεθίζωσιν, Η. 260:—ὁ πρκμ. **εἴωθα**, Ἰων. **ἔωθα** (ἀμφότεροι οἱ τύποι παρ' Ὁμ.) κεῖται ἀντὶ ἐνεστῶτος καὶ ὁ ὑπερσ. **εἰώθειν**, Ἰων. **ἐώθεα** ἀντὶ παρατατ. : — συνηθίζω, ἔχω τὴν συνήθειαν, τὸ πλεῖστον μετ' ἀπαρ., ὡς ἐν Ἰλ. Ε. 766, Ἡρόδ. 3. 36, Θουκ. 1. 99, κλ. : ἀπρόσ. ὥσπερ εἰώθει (ἐνν. γενέσθαι) Πλουτ. Σύλλ. 9, κλ. : — ἡ μετοχὴ κεῖται ἀπολ. ἐπὶ προσώπων, εἰθισμένος, συνήθης, ἠνιόχῳ εἰωθότι Ἰλ. Ε. 231· ὑμῖν...

τοῖς εἰωθόσιν, οἱ ὁποῖοι συνηθίζετε [νά με ἀκούητε], Σοφ. Φ. 939· οὐκ ἐωθώς, praeter morem, παρὰ τὸ ἔθος, Ἡρόδ. 1. 111· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ἐωθότα νοήματα ὁ αὐτ. 3. 80· ἐν τῷ εἰωθότι τρόπῳ Πλάτ. Ἀπολ. 27Β. κλ.· συχνάκις κατ' οὐδέτ., κατὰ τὸ εἰωθός, κατὰ τὴν συνήθειαν, Θουκ. 4. 17· παρὰ τὸ εἰωθὸς αὐτόθι 55· τὰ εἰωθότα, συνήθη πράγματα, Ἀριστοφ Βάτρ. 1, Θουκ. 2. 51, κτλ. : — ἐν Ἀρχίππ. Ἀδήλ. 10, Ἀραρ. Ἀδήλ. 2. ὑπάρχει **ἐωθώς** : — Ἐπίρρ. **εἰωθότως**, ἡ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας οὐκ εἰωθότως Σοφ. Ἠλ. 1456. (Εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν ἀνήκουσι καὶ τὰ ἕξῆς : **ἔθος, ἦθος, ἠθεῖος, ἐθίζω** : — Ἡ ῥίζα αὕτη εἶναι ΣΡΕΘ, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Σανσκρ. svadh-â (voluntas, vis), Λατ. sue-sco, sue-tus· πρβλ. Γοτθ. sid-us (ἦθος), Παλ. Ὑψ. Γερμ. sit-u (sitte).)

εἴ, Δωρ. ἀντὶ ᾗ, ὅπου. Συλλ. Ἐπιγρ. 5594. 11, 39, πρβλ. **πεῖ**.

εἰ, Ἐπ. δὲ καὶ Δωρ. **αἰ**, Λατ. **si**, ὑποθετικὸν μόριον ἐν χρήσει ἐπὶ ὑποθέσεων καὶ ἐπὶ πλαγίων ἐρωτήσεων. Κατὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν τὸ κανονικὸν αὐτοῦ ἀρνητικὸν εἶναι τὸ **μή**, ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ τὸ **οὐ**.

Α. ΕΠΙ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ. **1)** μεθ' ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ, **1)** μετὰ ἐνεστῶτος, παρακειμένου καὶ ὁριστου, ὅταν ἁπλῶς ἐκφέρῃ παροῦσαν ἢ παρελθοῦσαν ὑπόθεσιν, περὶ τῆς ἐκπληρώσεως ἢ μὴ ἐκπληρώσεως τῆς ὁποίας οὐδὲν ὑπονοεῖται, εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐστίν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι Ἰλ. Α. 564· πᾶς τύπος τοῦ ῥήματος δύναται νὰ τεθῇ ἐν τῇ ἀποδόσει, ὥστε νὰ ἀντιστοιχῇ κατ' ἔννοιαν πρὸς τὸν ἐν προτάσει χρόνον, εἰ θεοί τι ὀρῶσιν αἰσχρόν, οὐκ εἰσὶν θεοί Εὐρ. Ἀποσπ. 294. 7· εἰ δοκεῖ, πλέωμεν Σοφ Φ. 526· εἰ Φαῖδρον ἀγνοῶ, καὶ ἐμαυτοῦ ἐπιλέλησμαι Πλάτ. Φαῖδρ. 228Α· κάκιστ' ἀπολοίμην (γνησία εὐκτική). Ξανθίαν εἰ μὴ φιλῶ Ἀριστοφ. Βάτρ. 579, πρβλ. Ὀδ. Ρ. 475· εἰ θεοῦ ἦν, οὐκ ἦν αἰσχροκερδής· εἰ δ' αἰσχροκερδής, οὐκ ἦν θεοῦ Πλάτ. Πολ. 408C· εἰ ταῦτα λέγων διαφθείρω τοὺς νέους, ταῦτ' ἂν εἴη βλαβερά, ταῦτα θὰ ἦσαν βλαβερά, ἀντὶ ταῦτα εἶναι, ὅπερ θὰ ἦτο ἀπότομον. Πλάτ. Ἀπολ. 30Β. πρβλ. 25Β· εἰ οὗτοι ὀρθῶς ἀπέστησαν, ὑμεῖς ἂν οὐ χρεὼν ἄρχοιτε, ἂν οὗτοι εἶχον δίκαιον νὰ ἀποστατήσωσι, (θὰ ἦτο ἑπόμενον ἐκ τούτου ὅτι) ὑμεῖς παρὰ τὸ εἰκὸς ἄρχετε, Θουκ. 3. 40·— περὶ τοῦ μέλλοντος ἐκφράζοντος ὑπόθεσιν ἐνεστῶσαν, ἴδε κατωτ. 3. δ. **2)** μετὰ ἱστορικῶν χρόνων, ὅταν δηλῶται ὅτι ἐάν τι εἶχεν οὕτως ἢ ἄλλως καὶ τὸ ἀποτέλεσμα θὰ ἦτο τοιοῦτον, καὶ τότε ἐν τῇ ἀποδόσει ὑπάρχει ἱστορ χρόνος μετὰ τοῦ **ἄν** (ἴδε **ἄν**, Β. Ι. 1. α): **α)** ὁ παρατ. μετὰ τοῦ **εἰ** σχετίζει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς τὸ παρὸν ἢ πρὸς συνεχῆ ἢ ἐπαναλαμβανομένην ἐνέργειαν ἐν τῷ παρελθόντι (παρ' Ὁμ. ἀείποτε τὸ δεύτερον)· ταῦτα οὐκ ἂν ἐδύναντο ποιεῖν, εἰ μὴ διαίτῃ μετρίᾳ ἐχρῶντο, δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ κατορθώσωσι ταῦτα (ὡς τὰ κατορθώνουσιν), ἂν δὲν διῆγον βίον ἐγκρατῆ, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 16, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 489Β· οὐκ ἂν νήσων ἐκράτει, εἰ μή τι καὶ ναυτικὸν εἶχεν, δὲν θὰ ἠδύνατο (ὁ Ἀγαμέμνων) νὰ ἐξουσιάζῃ νήσους, ἂν δὲν εἶχε καὶ ναυτικὴν δύναμιν, Θουκ. 1. 9· εἰ ἦσαν ἄνδρες ἀγαθοί .., οὐκ ἂν ποτε ταῦτα ἔπασχον Πλάτ. Γοργ. 516Ε, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 5· εἰ γάρ ἐγὼ τάδε ἤδη .. οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε, ἂν ἐγὼ ἤμην ἐν γνώσει τούτων .., Ἰλ. Θ. 366. **β)** ὁ ἀόρ. μετὰ τοῦ **εἰ** σχετίζει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς τὸ παρελθόν, εἰ μὴ ὑμεῖς ἤλθετε, ἐπορευόμεθα ἂν ἐπὶ βασιλέα, ἂν ὑμεῖς δὲν εἴχετε ἔλθῃ, ἡμεῖς τώρα θὰ ἐπορευόμεθα κατὰ τοῦ βασιλέως, Ξεν. Ἀν. 2. 1, 4· καὶ ἴσως ἂν ἀπέθανον, εἰ μὴ ἡ ἀρχὴ διὰ ταχέων κατελύθη, ἂν δὲν εἶχε καταλυθῇ, Πλάτ. Ἀπ. 32D, πρβλ. Ἰλ. Ε. 679, Ὀδ. Δ. 363, Δημ. 41.18., 833.12. **γ)** ὁ ὑπερσυντ. (ὁ ὁποῖος εἶναι σπάνιος) μετὰ τοῦ **εἰ** σχετίζει τὴν ὑπόθεσιν πρὸς πρᾶξιν τετελεσμένην ἐν τῷ παρελθόντι ἢ ἐν τῷ παρόντι, λοιπὸν δ' ἂν ἦν ἡμῖν ἔτι περὶ τῆς πόλεως διαλεχθῆναι, εἰ μὴ προτέρα τῶν ἄλλων εὖ φρονήσασα τὴν εἰρήνην ἐπεποίητο, ἂν δὲν εἶχε κάμῃ (ὡς ἔχει κάμῃ) τὴν εἰρήνην πρὸ τῶν λοιπῶν, Ἰσοκρ. 93C· ἀλλὰ συνήθως τοῦ ἀορίστου γίνεται χρῆσις πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἐννοίας τοῦ ὑπερσυντ. **3)** μετὰ μέλλοντος, **α)** ὅπως δηλώσῃ μέλλουσαν ὑπόθεσιν ὡς οἷόν τε ἐμφαντικώτατα, ὅτε καὶ ἡ ἀπόδοσις ἀναφέρεται εἰς μέλλοντα χρόνον, εἰ φθάσομεν τοὺς πολεμίους κατακαίνοντες, οὐδεὶς ἡμῶν ἀποθανεῖται Ξεν. Κύρ. 7, 1, 19· εἰ μὴ βοηθήσετε, οὐ περιέσται τἀκεῖ Θουκ. 6. 91. Ἐπὶ τῶν εἰς τὸ μέλλον ἀναφερομένων τούτων ὑποθέσεων πολλῷ συνηθέστερον εἶναι τὸ **ἐάν** μεθ' ὑποτακτ. (ἴδε κατωτ. Β. 1) · ἀλλὰ τὸ **εἰ** μετὰ μέλλ. εἶναι συχνὸν παρὰ Τραγ., καὶ μάλιστα ὅταν πρόκειται νὰ ἐξενεχθῇ ἀπειλὴ ἢ νουθέτησις ἢ ἰσχυρὰ ἐπίκλησις εἰς τὰ αἰσθήματα τοῦ ἀκούοντος, εἰ μὴ καθέξεις γλῶσσαν, ἔσται σοι κακά Εὐρ. Ἀποσπ. 5, πρβλ. Δημ. 842. 15. **β)** ὁ μέλλων μετὰ τοῦ **εἰ** ἐνίοτε ἐμφαίνει βούλησιν, προσδοκίαν ἢ ἀνάγκην ἐν τῷ παρόντι, ἔνθα κοινότερον εἶναι τὸ **μέλλω** μετ' ἀπαρ., ὡς αἴρε πλῆκτρον, εἰ μαχεῖ, ἂν ἔχῃς σκοπὸν νὰ πολεμήσῃς, νὰ διαγωνισθῇς, Ἀριστοφ. Ὄρν. 761· ἐγὼ μὲν οὐκ ἀνήρ .., εἰ ταῦτ' ἀνατεῖ τῇδε κείσεται κράτη, δηλ. ἂν ταῦτα μείνωσιν ἀτιμώρητα, Σοφ. Ἀντ. 484, πρβλ. Ἰλ. Α. 61, Εὐρ. Ἐκ. 863·— τοιαῦται ὑποθέσεις ἀνήκουσι κυρίως εἰς Ι. 1, ἐπειδὴ τὸ ῥῆμα ἐν τῇ ἀποδόσει δύναται νὰ εἶναι χρόνου ἐνεστῶτος, δὲν δύναται δὲ ἐνταῦθα ἡ ὑποτακτικὴ νὰ τεθῇ ἀντὶ τοῦ μέλλοντος (ὡς ἐν **α**). **γ)** περὶ τοῦ **εἰ**, τιθεμένου ἀντὶ αἰτιολογικοῦ μορίου μετὰ τὸ **θαυμάζω**, κτλ., ἴδε κατωτ. V. **II.** μεθ' ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ, τὸ **εἰ** κανονικῶς ἑνοῦται μετὰ τοῦ **ἄν** (Ἐπ. **κε, κεν**), καὶ σχηματίζει τὴν σύνθετον λέξιν **ἐάν**, συνχρ. **ἤν, ἄν** [ᾰ]· ἀλλ' ὁ Ὅμ. οὐχὶ σπανίως παρελείπει τὸ **ἄν** (**κε, κεν**), π χ. ἐν Ὀδ. Ε. 221., Ξ. 372,—τὴν ἐλευθερίαν ταύτην λαμβάνουσιν ἐνίοτε καὶ οἱ Ἀττ. ποιηταί, ἀλλ' οὐδέποτε οἱ Ἀττ. πεζογράφοι· ἁπαντᾷ δ' ὅμως τὸ τοιοῦτον ἐν τῷ μεταγεν. πεζῷ λόγῳ· ἴδε **ἄν** Α.1: **1)** ὅταν ἡ ἀπόδοσις ἔχῃ μέλλοντα, τὸ **ἐάν** μεθ' ὑποτακτ. ἐμφαίνει ὑπόθεσιν ἐν τῷ μέλλοντι, ζωηροτέραν μὲν τῆς τοῦ **εἰ** μετ' εὐκτικῆς, ἀλλ' ἧττον ζωηρὰν τῆς τοῦ **εἰ** μεθ' ὁριστικῆς μέλλοντος (ἴδε ἀνωτ. Ι. 3, α)· εἰ δέ κεν ὣς ἔρξῃς καίτοι πείθωνται Ἀχαιοί, γνώσῃ ἔπειθ'.. Ἰλ. Β. 364. πρβλ. Α. 128., Γ. 281, Ὀδ. Ρ. 549· ἂν δέ τις ἀνθιστῆται, σὺν ὑμῖν πειρασόμεθα χειροῦσθαι Ξεν. Ἀν. 7. 3, 11· ἂν μὴ νῦν ἐθέλωμεν ἐκεῖ πολεμίειν αὐτῷ, ἐνθάδ' ἴσως ἀναγκασθησόμεθα τοῦτο ποιεῖν Δημ. 54. 20 (εἰ μὴ νῦν ἐθέλομεν, θὰ ἐσήμαινεν· ἂν τώρα δὲν θέλωμεν)· πρβλ. Ξεν. Κύρ. 3. 2, 13., 5. 3, 27., 5. 4, 30., 5, 5, 13, Πλάτ. Πολ. 473D. **2)** ὅταν ἡ ἀπόδ. ἐκφέρηται κατ' ἐνεστῶτα καὶ δηλοῖ συνήθη ἢ ἐπαναλαμβανομένην πρᾶξιν, ἡ ὑποτακτικὴ ἐν τῇ προτάσει ἐμφαίνει γενικὴν ὑπόθεσιν, ἂν ποτε συμβῇ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο (ὅπερ ἐν ταῖς νεωτέραις γλώσσαις, ὡς συνήθως καὶ ἐν τῇ Λατινικῇ, ἐκφέρεται κατ' ἐνεστ. ὁριστ.), ἣν ποτε δασμὸς ἵκηται, σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον (ἐνν. ἐστί), ἐάν ποτε γείνῃ διανομή, τὸ ἰδικόν σου μερίδιον εἶναι (πάντοτε) μεγαλείτερον, Ἰλ. Α. 166· προσέτι παραλειπομένου τοῦ **ἄν**, εἶπερ γάρ τε γέλον. καταπέψῃ, ἀλλά .. ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ Α. 81· ἦν ἐγγὺς ἔλθῃ θάνατος, οὐδεὶς βούλεται θνήσκειν Εὐρ. Ἄλκ. 671: — ἐνίοτε, μάλιστα παρὰ ποιηταῖς, ἡ γενικὴ αὕτη ὑπόθεσις ἐκφέρεται διὰ τῆς ὁριστ. τοῦ ἐνεστ. (οὐδέποτε διὰ τοῦ μέλλοντος), εἴ τις δύο ἢ καὶ πλείους τις ἡμέρας λογίζεται, μάταιός ἐστιν Σοφ. Τρ. 944. **III.** μετ' ΕΥΚΤΙΚΗΣ τὸ **εἰ** οὐδέποτε λαμβάνει τὸ **ἄν**, καὶ εἶναι ἐν χρήσει, **1)** ὅταν ἡ ἀπόδοσις ἔχῃ τὴν εὐκτικὴν μετὰ τοῦ **ἄν** (ἴδε **ἄν** Β. III. α) τὸ **εἰ** μετ' εὐκτ. ἐν τῇ προτάσει καθόλου ἐμφαίνει μέλλουσαν ὑπόθεσιν ἧττον ὡρισμένως καὶ ζωηρῶς τοῦ **ἐάν** μεθ' ὑποτακτ., καὶ διαφέρει τῆς συντάξεως ἐκείνης ὡς διαφέρει τὸ «ἂν ἤθελεν ὑπάγῃ» τοῦ «ἂν ὑπάγῃ» ἢ κεν γηθήσαι Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες .., εἰ σφῶιν τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοιιν, βεβαίως θὰ ἔχαιρον ἂν ἤθελον ἀκούσῃ .., Ἰλ Α. 255, πρβλ. Η. 28, Ὀδ. Γ. 223· εἴης φορητὸς οὐκ ἄν, εἰ πράσσοις καλῶς Αἰσχύλ. Προμ. 979· οὐδὲ γάρ ἂν μὲ ἐπαινοίη, εἰ ἐξελαύνοιμι τοὺς εὐεργέτας Ξεν. Ἀν 7. 7. 11· οἶκος δ' αὐτός, εἰ φθογγὴν λάβοι, σαφέστατ' ἂν λέξειεν, ἂν ἦτο κατορθωτὸν νὰ λάβῃ φωνήν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 37· οὕτω, κανονικῶς, ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ· ἀλλὰ παρ' Ὁμ. ἡ εὐκτ. τοῦ ἐνεστ. ἐνίοτε κεῖται ἐν τῇ προτάσει, ὡς ἡ ὁριστ. τοῦ παρατατ. παρ' Ἀττ. πρὸς δήλωσιν μὴ ἐκτελουμένης ὑποθέσεως ἐν τῷ ἐνεστῶτι (ἴδε **ἄν** Β. III. α), εἰ νῦν ἐπ' ἄλλῳ ἀθλεύοιμεν, ἢ τ' ἂν ἐγὼ .. φεροίμην, ἂν τώρα ἠμιλλώμεθα .. κτλ., Ἰλ. Ψ. 274· καὶ οἱ Ἀττ. ποιηταὶ ἐνίοτε ἀκολουθοῦσι τῇ Ὁμηρικῇ ταύτῃ χρήσει, εἰ μὴ κνίζοι (= εἰ μὴ ἔκνιζε) Εὐρ. Μήδ. 568 (ἴδε **ἄν** Β. III α). **2)** ὅταν ἡ ἀπόδοσις ἀναφέρηται εἰς τὸ παρελθὸν δηλοῦσα συνήθη ἢ ἐπανειλημμένην ἐνέργειαν, ἡ εὐκτικὴ ἐν τῇ προτάσει ἐκφράζει ὑπόθεσιν ἀόριστον ἐν τῷ παρελθόντι· «ἂν τοῦτο συνέβαινέ ποτε..», ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν χρῆσιν τῆς ὑποτακτικῆς ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ (ἴδε ἀνωτ. ΙΙ. 2), εἰ δέ τινας θορυβουμένους αἴσθοιτο .., κατασβεννύναι τὴν ταραχὴν ἐπειρᾶτο, ἐὰν συνέβαινε νὰ ἴδῃ (ἂν ποτε ἔβλεπε) στρατιώτας ἐν ἀταξίᾳ (δηλ. ὁσάκις ἔβλεπε..), (ἀείποτε) προσεπάθει, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 55, πρβλ. Ἀν. 4. 5, 13, Ἀπομν. 4. 2, 40· εἴ τις ἀντείποι, εὐθὺς τεθνήκει, ἂν τις ἤγειρεν ἀντίρρησιν, ἀμέσως ἐφονεύετο, Θουκ. 8. 66· ἀλλ' εἴ τι μὴ φέροιμεν, ὤτρυνεν φέρειν Εὐρ. Ἄλκ. 755. Ἡ εὐκτ. αὕτη εἶναι σπαν. παρ' Ὁμ., ἀλλ' ἴδε Ἰλ. Γ. 453., Ω. 768. Ἐνταῦθα (ὡς ἀνωτ. ΙΙ. 2) ἡ ὑπόθεσις ἐνίοτε ἐκφέρεται διὰ τῆς ὁριστ., εἴ τις τι ἐπηρώτα, ἀπεκρίνοντο Θουκ. 7. 10. **3)** ἐν πλαγίῳ λόγῳ παρῳχημένου χρόνου ἡγουμένου, τὸ **εἰ** μετ' εὐκτ. συχνάκις παριστᾷ ὅ,τι ἐκφέρεται ἐν εὐθεῖ λόγῳ διὰ τοῦ **ἐὰν** μεθ' ὑποτακτ. ἢ διὰ τοῦ **εἰ** μετ' ἀρχικοῦ (οὐδέποτε ἱστορικοῦ) χρόνου ὁριστικῆς· ἐλογίζοντο ὡς, εἰ μὴ μάχοιντο, ἀποστήσοιντο αἱ πόλεις (τὸ ἰσοδύναμον ἐν εὐθεῖ λόγῳ θὰ ἦτο, ἐὰν μὴ μαχώμεθα, ἀποστήσονται) Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 6, πρβλ. Δημ. 548 20, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 2· ἔλεγεν ὅτι, εἰ βλαβερὰ πεπραγώς εἴη, δίκαιος εἴη ζημιοῦσθαι (τὸ ἰσοδύναμον ἐν εὐθεῖ λόγῳ θὰ ἦτο, εἰ βλαβερὰ πέπραχε, δίκαιός ἐστι ζημιοῦσθαι) αὐτόθι 5. 2, 32, πρβλ. Ἀν. 6. 6, 25· εἰ δέ τινα φεύγοντα λήψοιτο, προηγόρευεν ὅτι ὡς πολεμίῳ χρήσοιτο (τὸ ἰσοδύναμον ἐν εὐθεῖ λόγῳ θὰ ἦτο, εἴ τινα λήψεται, χρήσεται) ὁ αὐτ. Κύρ. 3. 1, 3:— ὅτε ἡ ἀπόδοσις δὲν ἐκφέρεται κατ' οὐδεμίαν μορφὴν πλαγίου λόγου, ἀλλὰ περιέχεται ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, οὐκ ἦν τοῦ πολέμου πέρας Φιλίππῳ, εἰ μὴ Θηβαίους .. ἐχθροὺς ποιήσειε τῇ πόλει, δηλ. ὁ Φίλιππος ἐσκέφθη ὅτι δὲν θὰ ἐπήρχετο τέλος τοῦ πολέμου, ἐκτὸς ἂν ἤθελε κάμῃ τοὺς Θηβ. κτλ. (ἡ σκέψις αὐτοῦ ἦτο,

ἐάν μή ποιήσω), Δημ. 276. 1· ἐβούλοντο γάρ σφίσιν, εἴ τινα λάβοιεν, ὑπάρχειν ἀντὶ τῶν ἔνδον, ἢν ἄρα τύχωσί τινες ἐζωγρημένοι (ἦν τύχωσι ἠδύνατο νὰ εἶναι εἰ τύχοιεν, καὶ τὸ εἰ λάβοιεν, ἦν λάβωσι) Θουκ. 2. 5. **4)** ὁπόταν τὸ **εἰ** συντάσσηται εὐκτικῇ μετὰ τοῦ **ἄν**, τὸ κῶλον χρησιμεύει ὡς ἀπόδοσις ἅμα καὶ πρότασις· πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 329B, Δημ. 44. 30, Ξεν. Ἀπομν. 1. 5, 3 (ἴδε **ἄν** B. III δ). **IV.** εἰς ὀλίγας περιστάσεις ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται τὸ **εἰ** ἐπὶ πλαγίου λόγου μετ' ἀπαρ. (ἀντὶ τοῦ **εἰ δεῖ** ἢ **εἰ δέοι**), εἰ γὰρ δὴ δεῖν πάντως περιθεῖναι ἄλλῳ τέῳ τὴν βασιληίην ..., [ἔφη] δικαιότερον εἶναι, κτλ., Ἡρόδ. 1. 129· εἰ εἶναι τοῦτο μὴ φίλον 2. 64, πρβλ. 172., 3. 105, 108. **V.** μετὰ ῥημάτων δηλούντων θαυμασμόν, χαράν, ἀγανάκτησιν, θλῖψιν, εὐθυμίαν καὶ ὅμοια αἰσθήματα, **θαυμάζω, ἀγαπῶ, αἰσχύνομαι, βαρέως φέρω. δεινόν ἐστι, θαυμαστόν ἐστι, λυπεῖ με, μέμψομαι, παράδοξόν ἐστι, σχετλιάζω, φθονῶ**, κτλ., εἶναι ἐν χρήσει τὸ **εἰ** μεθ' ὁριστ., ὅπου ἔπρεπε νὰ περιμένωμεν τὸ **ὅτι**, ὅπως δηλωθῇ τὸ αἴσθημα κατὰ τρόπον ἧττον ἐμφαντικόν, θαυμάζω εἰ μηδεὶς ὑμῶν μήτ' ἐνθυμεῖται μήτ' ὀργίζεται, ὁρῶν ... Δημ. 52. 17· οὐκ ἀγαπᾷ εἰ μὴ δίκην δέδωκεν, ἀλλ' εἰ μὴ καὶ χρυσῷ στεφάνῳ στεφανωθήσεται ἀγανακτεῖ Αἰσχίν. 71. 28· ἡγουμένου παρωχημένου χρόνου ἡ φύσις τοῦ πλαγίου λόγου ἐπιτρέπει τὴν τροπὴν τῆς ὁριστ. εἰς εὐκτικήν, ἐθαύμαζε δ' εἴ τις ἀρετὴν ἐπαγγελλόμενος ἀργύριον πράττοιτο Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 7 (πρβλ. ἐθαύμασε δ' εἰ μὴ φανερόν ἐστιν αὐτόθι 1. 1, 13)· ἔχαιρον ἀγαπῶν εἴ τις ἐάσοι Πλάτ. Πολ. 450Λ· δεινόν εἰσήει, εἰ .. δόξει Δημ. 351. 18. Ἐνίοτε καὶ μηδενὸς τοιούτου ῥήματος ἠγουμένου, πρότασίς τις διὰ τοῦ **εἰ** λαμβάνει τὴν θέσιν αἰτιολογικῆς προτάσεως, ὡς, πολλοὺς γὰρ οἷκε εἶναι εὐπετέστερον διαβάλειν ἢ ἕνα, εἰ Κλεομένεα μὲν... μοῦνον οὐκ οἷός τε ἐγένετο διαβαλεῖν, τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθηναίων ἐποίησε τοῦτο Ἡρόδ. 5. 97, πρβλ. 1. 60, 129, 212., 7.10., 9. 68. **VI.** ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ ΕΛΛΕΙΠΤΙΚΑΙ. **1)** ἐνίοτε ἡ ἀπόδοσις ὑποδοεῖται ἐκ τῶν συμφραζομένων, χωρὶς νὰ τίθηται· τότε δὲ τὸ **εἰ ἢ ἐάν** ἔχει τὴν δύναμιν τοῦ: **ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι** .., **ἐν περιπτώσει καθ' ἣν** .., πρὸς τὴν πόλιν, εἰ ἐπιβοηθοῖεν, ἐχώρουν, προεχώρουν πρὸς τὴν πόλιν [ὅπως συναντήσωσι τοὺς πολίτας] ἐν ᾗ περιπτώσει ἤθελον ἐξορμήσῃ, Θουκ. 6.100· ὤκτιρον εἰ ἀλώσοιντο, τοὺς ἐλυποῦντο [σκεπτόμενοι ὁποῖον θὰ ἦτο τὸ τέλος αὐτῶν], ἂν ἤθελον συλληφθῆ, Ξεν. Ἀν. 1. 4, 7· οὔκουν, ἢν δ' ἐγώ, ἔτι ἓν λείπεται, τὸ ἢν πείσωμιν ὑμᾶς ὡς χρὴ ἡμᾶς ἀφιέναι ; δὲν ὑπολείπεται λοιπὸν ἓν πρᾶγμα ἀκόμη, δηλ. τὸ [νὰ μᾶς ἀφήσητε νὰ ὑπάγωμεν], ἐν ᾗ περιπτώσει σᾶς καταπείσωμεν ὅτι πρέπει νὰ μᾶς ἀφήσητε, Πλάτ. Πολ. 327C· ἱκέται πρὸς σὲ δεῦρο ἀφίγμεθα, εἴ τινα πόλιν φράσειας ἡμῖν εὔερον, ἧλθομεν πρὸς σὲ μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως εἴπῃς εἰς ἡμᾶς περί τινος μαλλοτόρου (ἄφθονον ἐχούσης μαλλίον) πόλεως (δηλ. διὰ νὰ μάθωμεν περὶ αὐτῆς), Ἀριστοφ. Ὄρν. 120· παρέζεο καὶ λαβὲ γούνων, αἴ κέν πως ἐθέλῃσιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι, κάθισε πλησίον αὐτοῦ καὶ βάλε τὰς χεῖράς σου ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτοῦ [ἴσως τὸν καταπείσῃς νὰ βοηθήσῃ τοὺς Τρῶας], ἂν τυχὸν θέλῃ νὰ τὸ πράξῃ, Ἰλ. Α. 408, πρβλ. Α. 66, Ὀδ. Δ. 94., Γ. 92· ἄκουσον καὶ ἐμοῦ, ἐάν σοι ταὐτὰ δοκῇ, ἄκουσον καὶ ἐμὲ [ἵνα συναινέσῃς], ἐν ᾗ περιπτώσει ἡ αὐτὴ γνώμη εἶναι καὶ εἰς σὲ ἀρεστή, Πλάτ. Πολ. 358B· ἰδὲ δή, ἐάν σοι ὅπερ ἐμοὶ ξυνδοκῇ, ἰδὲ λοιπὸν ἂν τυχὸν ἔχῃς τὴν αὐτὴν γνώμην μὲ ἐμέ, αὐτόθι 434Α. Πολλὰ τῶν παραδειγμάτων τούτων ἧττον ὀρθῶς ἡρμηνεύθησαν ὡς πλάγιαι ἐρωτήσεις (ἴδε κατωτ. B. 2). **2)** ἐνίοτε ἡ ἀπόδοσις ἀποσιωπᾶται ἐντελῶς διὰ ῥητορικοὺς λόγους, ὅτε ἡ ἔλλειψις αὐτῆς εἶναι ἐμφαντικωτέρα τῆς ὑπάρξεως αὐτῆς, εἴ περ γάρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος .. στυφελίξαι, ἂν θέλῃ νὰ τὸν ἀνατρέψῃ [θὰ τὸ κάμῃ], Ἰλ. Α. 580· ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας... εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι, «ἀλλ' εἰ μὲν παρέξωσι γέρας (καλῶς ἂν ἔχοι τὸ πρᾶγμα) ἐὰν δὲ μὴ δῶσιν, ἐγὼ δ' ἂν αὐτὸς παραγενόμενος ἀφέλωμαι» (Θ. Γαζῆς), Α. 135, πρβλ. Ζ. 150, Ἀριστοφ. Ἱλ. 469· καὶ ἦν μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα, — εἰ δὲ μή, καὶ ἂν μὲν ἡ ἀπόπειρα ἐπιτύχῃ, [καλῶς·] — εἰ δὲ μὴ .., Θουκ. 3. 3, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ 325D· **3)** κατὰ παρομοίαν ἔλλειψιν τῆς ἀποδόσεως **εἰ γάρ** (Ἐπ. **αἲ γάρ**) καὶ **εἴθε** (Ἐπ. **αἴθε**), μετ' εὐκτικῆς ἢ ἱστορικῶν χρόνων τῆς ὁριστ. ἐκφράζει εὐχὴν (ὅτε ἡ εὐκτ. καὶ ἡ ὁριστ. ἔχουσι τὴν αὐτὴν δύναμιν ἣν καὶ ἐν ἀπολύτῳ προτάσει), αἴ γάρ ἐμοί τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν, εἴθε οἱ θεοὶ νά μοι δώωσι τόσην δύναμιν, Ὀδ. Γ. 205, πρβλ. Ξ. 440· εἰ γάρ γενοίμην ἀντὶ σοῦ νεκρὸς Εὐρ. Ἱππ. 1410· εἴθ' εἶχες, ὦ τεκοῦσα, βελτίους φρένας, εἴθε νὰ εἶχες κτλ., ὁ αὐτ. Ἱλ. 1061, πρβλ. Ἄλκ. 1072· εἴθ' ἔμ' ἐδέξω, εἴθε νὰ εἶχες δεχθῇ ἐμέ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1537· εἴθε σοι τότε συνεγενόμην, εἴθε νά σε εἶχον συναντήσῃ τότε, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 46. Παρὰ ποιηταῖς ἐνίοτε τὸ **εἰ** μόνον εὑρηται οὕτω μετ' εὐκτικῆς, ἀλλ' εἴ τις ... καλέσειεν Ἰλ. Κ. 111· εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσιν Εὐρ Ἐκ. 836. Ἐνίοτε, **εἰ γάρ** ἢ εἴθε προηγεῖται τοῦ **ὤφελον** ἢ **ὤφελλον** μετ' ἀπαρ. ἐπὶ εὐχῆς· ἴδε **ὀφείλω**. Ἐνίοτε τὰ μόρια ταῦτα συντάσσονται καὶ μετὰ μόνου ἀπαρεμφ. ἐπὶ εὐχῆς, αἴ γάρ ... τοῖος ἐών, οἷός ἐσσι ... παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι Ὀδ. Η. 313· καὶ συνηθέστερον παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ὡς ἐν Ἀνθ. Π. 9. 284, 288. **4)** ἐνίοτε τὸ ῥῆμα τῆς προτάσεως εἰς ἣν τὸ **εἰ** ἀνήκει παραλείπεται, μάλιστα δὲ εἰς τὰς ἀκολούθους ἐκφράσεις: **α) εἰ μή**, Λατ. nisi, οὐδὲν ἄλλο σιτέονται, εἰ μὴ ἰχθῦς μοῦνον Ἡρόδ. 1. 200· εἰ μὴ κρεμιάσας Ἀριστοφ. Νεφ. 229· μὰ τὼ θεώ, εἰ μὴ Κριτύλλα γ' [εἶμι] ὁ αὐτ. Θεσμ. 898· εἰ μὴ ὅσον .. εἰ μὴ μόνον, πλὴν μόνον, ἐγὼ μέν μιν οὐκ εἶδον, εἰ μὴ ὅσον γραφῇ Ἡρόδ. 2. 73, πρβλ. 1. 45., 2. 20· ὡσαύτως, εἰ μὴ εἰ, Λατ. nisi si, Θουκ. 1. 17, Πλάτ. Γοργ. 480B, κτλ.· εἰ μή τι οὖν, ἀλλά .., ἄν τίποτε ἄλλο, ἀλλά .., ὁ αὐτ. Μένων 86E. **6) εἰ δὲ μή**, Λατ. sin minus, προηγόρευε τοῖσι Λαμψακηνοῖσι μετιέναι Μιλτιάδεα, εἰ δὲ μή, σφέας πίτυος τρόπον ἠπείλεε ἐκτρίψειν Ἡρόδ. 6. 37, πρβλ. 50· οὕτω μετὰ τὸ μάλιστα μέν, Θουκ. 1. 32, 35, κτλ.· δυνατὸν δὲ νὰ ἔχῃ σχέσιν πρὸς προηγουμένην ἄρνησιν καὶ δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ ἐκεῖ ὅπου κανονικώτερον θὰ ἦτο τὸ **ἐὰν δέ**, ἐὰν συνεπληροῦτο ἡ ἔλλειψις, μὴ τύπτ' · εἰ δὲ μή, σαυτόν ποτ' αἰτιάσει, μή με τύπτε, ἄλλως τον ἑαυτόν σου θὰ κατακρίνῃς ποτέ, Ἀριστοφ. Νεφ. 1433· ἐὰν μὲν πείσητε .., εἰ δὲ μή...Δημ. 129. 14· ὦ Κῦρε, μὴ οὕτω λέγε· εἰ δὲ μή, οὐ θαρροῦντά με ἕξεις Ξεν. Κύρ. 3. 1, 35, πρβλ. Ἀν. 4. 3. 6, Θουκ. 1. 28, 131, Πλάτ. Φαῖδρ. 91C. **γ)** τὸ **εἰ δέ**, ὅπερ κυρίως ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ **εἰ μέν**, κεῖται πολλάκις ἐλλειπτικῶς, εἰ δὲ καὶ αὐτοί, φευγόντων, «προσληπτέον τό, βούλονται, ἵν' ᾖ, ἐὰν δὲ καὶ αὐτοὶ βούλωνται, φευγέτωσαν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 46· οὕτως, εἰ δέ, σὺ μέν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω, «εἰ δ' ἀμφιβάλλεις, σὺ μὲν ἄκουσόν μου, ἐγὼ δὲ σοι πάντα διηκριβωμένως ἐρῶ» (Θ. Γαζῆς), αὐτόθι 262· οὕτω καί, εἰ δ' ἄγε, ἐπὶ παρακελεύσεως, προτροπῆς, ἐμπρός, ἔλα, (πλήρης δὲ ἡ φράσις εἶναι· εἰ δὲ βούλει, ἄγε), Ὀδ. Α. 271, κ.λ.· οὕτως, εἰ δ' ἄγε δή, εἰ δ' ἄγε μήν, εἰ δ' ἄγε μοι, εἰ δ' ἄγε νῦν Ὅμ.· ὡσαύτως, εἰ δ' ἄγετε Ἰλ. Χ. 381· — ἐνίοτε ὅμως τὸ **εἰ δὲ** κεῖται ἀντὶ τοῦ **εἰ δὲ μή**, ὡς, εἰ μὲν βούλεται, ἐψέτω· εἰ δ', ὅ,τι βούλεται, τοῦτο ποιείτω Πλάτ. Εὐθύδ. 285C, πρβλ. Συμπ. 212C· οὕτω καί, εἰ δ' οὖν Σοφ. Ἀντ. 722. **δ) εἴ τις**, Λατ. siquis, ὅτλον [ὅκνον χειρόγρ.] ἄλγιστον ἔσχον, εἴ τις Αἰτωλὶς γυνή, ὑπέστην βαρυτέραν θλῖψιν πάσης ἄλλης Αἰτωλίδος γυναικός, ὁ αὐτ. Τρ. 8, πρβλ. Ο. Κ. 734· οὕτως, εἴ τις ἄλλος, siquis alius, Εὐρ. Ἀνδρ. 6, κτλ.· εἴ τις καὶ ἄλλος Ἡρόδ. 3. 2, κτλ.· εἴπερ τις ἄλλος Πλάτ. Πολ. 501D. **ε) εἴ ποτε** ἢ **εἴπερ ποτέ**, ἐάν ποτε, περισσότερον πάσης ἄλλης περιστάσεως, ἡμῖν δὲ καλῶς, εἴπερ ποτέ, ἔχει .. ἡ ξυναλλαγή, Θουκ. 4. 20, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 594· εἴ ποτε καὶ ἄλλοτε Ξεν. Ἀν. 6. 4, 12, κτλ. **ς) εἴ ποθεν** (ἐνν. προπέμψαι ἔχετε), «ἐὰν ἀπὸ κανὲν μέρος», Λατ. alicunde, ξίφος, εἴ ποθεν, ἢ γένυν ἢ βελέων τι προπέμψατε, Σοφ. Φ. 1204· οὕτω, εἴ ποθι ... λεύσσων = εἴ που (λεύσσει) ὁ αὐτ. Αἴ. 886. **VII.** μετ' ἄλλων ΜΟΡΙΩΝ: **1)** περὶ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ **καὶ εἰ** (ἢ **καὶ ἐὰν** ἢ **κἄν**) καὶ τοῦ **εἰ καὶ** (ἢ **ἐὰν καί**), ἴδε **καί**: — τὸ ἐναντίον τοῦ **καὶ εἰ** εἶναι **οὐδ' εἰ**, τὸ δὲ τοῦ **εἰ καὶ** εἶναι **εἰ μηδέ**. **2)** περὶ τοῦ **ὡς εἰ, ὡς εἴ τε, ὥσπερ εἰ**, κτλ., ἴδε **ὡς** καὶ **ὥσπερ**. **3)** περὶ τοῦ **εἰ δή** καὶ **εἴπερ** ἴδε **εἰ δή** καὶ **εἴπερ**. **4) εἴ γε**, ἂν τῷ ὄντι, ἢ ἂν τοὐλάχιστον, ἂν πράγματι, ἐνίοτε σχεδόν, ἀφοῦ, Λατ. si quidem· ἴδε ἐν λέξ. **γέ**. **5)** περὶ τοῦ **εἰ γάρ** καὶ εἴθε, ἐπὶ εὐχῆς, ἴδε ἀνωτ. VI. 3. **VIII.** ὑπάρχει ἰδιαιτέρα χρῆσις ἐν τῇ Κ. Δ. τοῦ **εἰ** (=τῷ Ἑβρ. im) ἐπὶ ἀρνητικῶν ὅρκων, π. χ. «τί ἡ γενεὰ αὕτη σημεῖον ἐπιζητεῖ; ἀμὴν λέγω ὑμῖν, εἰ δοθήσεται τῇ γενεᾷ ταύτῃ σημεῖον», οὐ δοθήσεται, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. η', 12· «ὡς ὤμοσα ἐν τῇ ὀργῇ μου, εἰ εἰσελεύσονται εἰς ..», οὐκ εἰσελεύσονται εἰς ...,Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. γ', 11., δ', 3· ἴδε Γραμμ. Καιν. Διαθ. Viner § 59. 9.

B. ΕΠΙ ΠΛΑΓΙΩΝ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ, Λατ. an, ἑπομένης ὁριστ., ὑποτακτ. ἢ εὐκτικῆς, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς συντάξεως τῶν πλαγίων λόγων (ὧν ἰδιαίτερον εἶδος ἀποτελοῦσιν αἱ πλάγιαι ἐρωτήσεις): **1)** μεθ' ΟΡΙΣΤΙΚΗΣ, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου, ὅτε ὑπάρχει ὁ αὐτὸς καὶ ἐν τῇ εὐθείᾳ ἢ ἀπολύτῳ ἐρωτήσει χρόνος, σάφα δ' οὐκ οἶδ', εἰ θεός ἐστιν, ἐὰν εἶναι θεός, Ἰλ. Ε.183· εἰ συμπονήσεις .., σκόπει Σοφ. Ἀντ. 41. **2)** μεθ' ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗΣ, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου, ὅτε ἡ ὑποτακτικὴ εἶναι ἐνδοιαστικὴ ὡς ἐν τῇ εὐθείᾳ ἐρωτήσει, τὰ ἐκπώματα... οὐκ οἶδ' εἰ' Χρυσάντα τοὐτῳ δῶ Ξεν. Κύρ. 8. 4,16· τὸ **εἰ** οὐδέποτε γίνεται **ἐὰν** ἐνταῦθα, ὡς τὸ ἂν δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τεθῇ ἐπὶ εὐθείας ἢ ἀπολύτου ἐρωτήσεως. Περὶ ἐλλειπτικῶν συντάξεων μετὰ τοῦ **ἐὰν** καὶ ὑποτακτ., αἱ ὁποῖαι ἐνίοτε ἑρμηνεύονται ὡς πλάγιαι ἐρωτήσεις, ἴδε ἄνωτ. VI. 1. **3)** μετ' ΕΥΚΤΙΚΗΣ. παρωχημένου χρόνου ἡγουμένου, ἥτις παριστᾷ μίαν τινὰ τῶν δύο προηγηθεισῶν συντάξεων ἐν τῇ εὐθείᾳ ἐρωτήσει, ἤρετο εἴ τις ἐμοῦ εἴη σοφώτερος, ἠρώτησεν ἂν ἦτό τις σοφώτερος ἐμοῦ (ὅτε ἡ εὐθεῖα ἐρώτησις θὰ ἦτο, ἔστι τις σοφώτερος ἐμοῦ;) Πλάτ. Ἀπολ. 21Α· ἡ εὐκτ. τοῦ ἀορ. ἀντὶ τῆς ὁριστ. εἶναι σπανία, ἠρώτων αὐτὸν εἰ ἀναπλεύσειεν, τὸν ἠρώτων ἂν ἀνέπλευσεν (ἐν εὐθείᾳ ἐρωτήσει, ἀνέπλευσας;), Δημ. 1223. 20· ἀλλ' ἡ εὐκτ. τοῦ

ἀορ. ἐν γένει παριστᾷ τὴν ὑποτακτ. ἀορ., τὸν θεὸν ἐπήροντο εἰ παραδοῖεν Κορινθίοις τὴν πόλιν ... καὶ τιμωρίαν τινὰ πειρῷντο ἀπ' αὐτῶν ποιεῖσθαι, ἠρώτησαν ἂν ἔπερπε νὰ παραδώσωσι τὴν πόλιν εἰς τοὺς Κορινθίους καὶ νὰ δοκιμάσωσι νά .., Θουκ. 1. 25. Ἐν ἀμφοτέραις ταῖς συντάξεσι ταύταις ἡ ἀρχικὴ ὁριστικὴ ἢ ὑποτακτικὴ δύναται νὰ τηρηθῇ, ψῆφον ἐδούλοντο ἐπαγαγεῖν, εἰ χρὴ πολεμεῖν Θουκ. 1. 119· ἐβουλεύοντο, εἴτε κατακαύσωσιν .., εἴτε τι ἄλλο χρήσωνται, ἂν ἔπερπε νὰ κατακαύσωσιν αὐτοὺς ἢ νὰ τοὺς μεταχειρισθῶσιν ἄλλως πως, ὁ αὐτ. 2. 4· οὕτως, ἀνακοινοῦσθαι αὐτὸν αὐτῷ εἰ ᾧ ἐπιψηφίσαι τοῖς προέδροις, εἶπεν ὅτι αὐτὸς (ὁ Δημοσθ.) ἐζήτησε τὴν συμβουλὴν αὐτοῦ ἂν ἔπερπε νὰ δώσῃ, Αἰσχίν. 37. 1. **4)** μετ' ΕΓΚΤΙΚΙΣ καὶ τοῦ **ἄν** μόνον ὅταν οὕτως ἐκφέρηται καὶ ἡ εὐθεῖα ἐρώτησις, ἠρώτων εἰ δοῖεν ἂν τούτων τὰ πιστά, ἠρώτων ἂν θὰ ἔδιδον (ἐν εὐθείᾳ ἐρωτήσει, δοίητε ἄν;), Ξεν. Ἀν 4. 8, 7. **5)** ὡς ΔΡΝΗΤΙΚΟΝ ΜΟΡΙΟΝ ἐν χρήσει μετὰ τοῦ **εἰ** ἐπὶ πλαγίας ἐρωτήσεως εἶναι τὸ **οὐ**, ὁσάκις τοῦτο (τοῦ **οὐ**) θὰ ἐγίνετο χρῆσις ἐπὶ εὐθείας ἢ ἀνεξαρτήτου ἐρωτήσεως, ὡς ἐνετέλλετο .. εἰρωτᾶν, εἰ οὗ τι ἐπαισχύνεται, ἂν δὲν ἐντρέπεται, Ἡρόδ. 1. 90, κτλ.· — ἀλλ' ἐὰν ἐν τῇ ἀνεξαρτήτῳ ἐρωτήσει θὰ ἀπητεῖτο **μὴ** (προκαλουμένης οὕτως ἀρνητικῆς ἀπαντήσεως), διατηρεῖται καὶ ἐν τῇ πλαγίᾳ ἐρωτήσει, ὡς οὐ τοῦτο ἐρωτῶ, ἀλλ' εἰ τοῦ μὲν δικαίου μὴ ἄξιοί πλέον ἔχειν μηδὲ βούλεται ὁ δίκαιος, τοῦ δὲ ἀδίκου (ἔνθα ἡ ἀνεξάρτητος ἐρώτησις θὰ ἦτο μὴ ἄξιοί μηδὲ βούλεται;) Πλάτ. Πολ. 349Β Ἐπὶ διπλῆς πλαγίας ἐρωτήσεως, εἴτε .. εἴτε .. ; εἰ .. εἴτε .. ; εἴτε .. ἤ .. ; δυνατὸν νὰ τεθῇ ἐν τῷ δευτέρῳ κώλῳ **εἴτε οὐ εἴτε μή**, πολλὰ ἂν περιεσκέψω, εἴτε ἐπιτρεπτέον εἴτε οὔ.. οὐδένα λόγον οὐδὲ συμβουλὴν ποιεῖ, εἴτε χρὴ ἐπιτρέπειν σαύτὸν αὐτῷ εἴτε μή ὁ αὐτ. Πρωτ. 313Α, Β (ἐντὸς τῆς αὐτῆς περιόδου)· ἀνάγκη τὴν ἐμὴν μητέρα, εἴτε θυγάτηρ ἦν Κίρωνος εἴτε μή, καὶ εἰ παρ' ἐκείνῳ διητᾶτο ἢ οὔ, καὶ γάμους εἰ διττοὺς ὑπὲρ ταύτης εἰστίασεν ἢ μή .., πάντα ταῦτα εἰδέναι τοὺς οἰκέτας Ἰσαῖος 69. 35.

εἶ = **ἦ**, «ἦ ἐπίρρημα ὁρκικόν, ὅπερ καὶ διὰ ὀφθόγγου γράφεται, εἰ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε (Ηλ. Διαθ. Γεν. ΚΒ', 17), ἢ ὄντως καὶ ἀληθῶς, καὶ ἔστιν ἐπίρρημα βεβαιώσεως» Ἐτυμ. Μ. 416. 50.

εἶ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ὅπου**, Α. Β. 625. 9.

εἶα, ποιητ. τρισύλλ. **ἔϊα**, Λατ. eia, ἐπιφώνημα παρακελευσματικόν, ἔα δή, ἄγε δή, ἔλα λοιπόν, ἐμπρός, (πρβλ. τὸ παρακέλευσμα τῶν νῦν ναυτῶν «ἔγια μόλα, ἔγια λέσα»)· τίθεται δὲ μετὰ προστακτ. ἐν. ἢ πληθ., ἀλλ' εἶα χώρει καὶ κόμιζ' Ἰάσονα, ἐμπρός, προχώρει καὶ ... Εὐρ. Μήδ. 820· ἀλλ' εἶ' ὁμορτεῖτ', ὦ τέκν', ἐς ὁμίους πατρί Ἡρ. Μαιν. 622, κτλ.· εἶα δή, ἐμπρὸς λοιπόν, ἔλα λοιπόν! Αἰσχύλ. Ἀγ. 1650, Ἀριστοφ. Θεσμ. 659· εἶα νῦν ὁ αὐτ. Εἰρ. 459· ἄγ' εἶα ὁ αὐτ. Βάτρ. 394· ἀλλ' εἶα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 622, Ἀριστοφ. Πλ. 760· ὦ εἶα ὁ αὐτ. Εἰρ. 459· εἶα ὦ αὐτόθι 468· ἀλλ' εἶα δή .. σκεψώμεθα Πλάτ. Σοφ. 239Β· — μετ' ἐρωτ. **οὐ**, ἔνθα ἡ ἐρώτησις εἶναι ἰσοδύναμος προσταγῆ, οὐκ εἶα δραμεῖσθε; Εὐρ. Ι. Τ. 1423, πρβλ. Ἑλ. 1597.

εἰάζω, ἐπικελεύω **εἶα**, «εἰάζων· εἶα ἐπικελεύων. Εὐριπίδης Χρυσίππῳ» Ἡσύχ., πρβλ. **αἰάζω**, **εὐάζω**.

εἰᾰμενή, ἡ **εἰαμένη**, ἡ, «τόπος ὅπου πόα φύεται ποταμοῦ ἀποβάντος· ἢ ἕλος παραποτάμιον κάθυδρον, ἢ ἀναβολὴ ποταμοῦ φυτὰ ἔχουσα» (Ἡσύχ.)· ἐν εἰαμενῇ ἕλεος Ἰλ. Δ. 483· λειμῶνες ὑπόδροσοι εἰαμεναί τε Θεόκρ. 25. 16, πρβλ. Καλλ. εἰς Ἄρτ. 193, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1202. (Κοινῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ **ἧμαι** (Ἐπ. γ' πληθ. **εἵαται**), γῆ χαμηλὴ ἂν ἔχῃ οὕτω, προτιμητέος ὁ παροξύτ. τύπος **εἰαμένη**).

εἰ ἄν = **ἐάν**, πρβλ. **εἰ** Α. VI. 2. α.

εἰὰν (= **ἐάν**), Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. II. 115 *b* (δὶς οὕτω). Αὐτόθι 14 *b*. — Πειραιῶς 573 *b* (δὶς πάλιν). — Ἀμοργοῦ, κλ.

εἰανός, **ἡ**, **όν**, Ἐπ. ἀντὶ **ἐανός**, Ἰλ. Π. 9.

εἶαρ, **εἰάρινός**, ἴδε ἐν λ. **ἔαρ**, **ἐαρινός**.

εἰαρόεις, **εσσα**, **εν**, Ἐπ. τύπος = **ἐαρινός**, Μανέθων 4. 275.

εἰαρό-μασθος, **ον**, ἐπὶ γυναικός, ἡ ἔχουσα νεαροὺς μαστούς, αὕτη πρόσθεν ἦην ἐρατόχροος, εἰαρόμασθος Ἀνθ. Ηαλ. 5. 76.

εἰαρο-πότης, **ου**, ὁ, «αἰμοπότης· ψυχοπότης» Ἡσύχ.

εἰαρο-τερπής, **ές**, ὁ τερπόμενος κατὰ τὸ ἔαρ, Ὀρφ. Ὕμν. 50. 14.

εἵασκον, Ἰων. καὶ Ἐπ. παρατ. τοῦ **ἐάω**.

εἵαται, **εἵατο**, Ἐπ. γ' πληθ. ἐνεστ. καὶ παρατ. τοῦ **ἧμαι**: — ἐν Ὀδ. Υ. 106 ὁ Ἀρίσταρχ. ἀνεγίνωσκεν **εἵατο** (**ἧατο** Monro), μέσ. τύπος ἀντὶ τοῦ **ἦσαν** (παρατ. τοῦ **εἰμί**).

εἵατο, ἀντὶ τοῦ **εἵντο**, γ' πληθ. τοῦ μέσ. ὑπερσ. τοῦ ἔννυμι, ἦσαν περιβεβλημένοι.

εἰαυτόν (= **ἑαυτόν**), Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. II. 115 *b*.

εἰβάτας, ὁ, (= **ἡβητής**, νεανίας), Ἐπιγρ. Φαρσαλίων, Heux. et Daum. Exp arch. en Macédoine 200.

εἴβιμος, **ον**, στάζων, Εὐστ. 1471. 30· ὡς κύρ. ὄνομα, ὁ αὐτ. 1336. 28.

εἰβιόβοσκοι, οἱ, βοσκοὶ τοῦ πτηνοῦ ἴβιος, Ἐπιγρ. Αἰγύπτου, Philologus 25, II. σ. 341.

εἴβω, Ἐπ. (χάριν τοῦ μέτρου) ἀντὶ τοῦ **λείβω**, στάζω, ἀφίνω νὰ στάζῃ, "Ομ., ὁ ὁποῖος τακτικῶς μεταχειρίζεται αὐτὸ ἐν τῇ φράσει, δάκρυον εἴβειν Ὀδ. Π. 332, κτλ.· ὡσαύτως, κατὰ δάκρυον εἴβειν, πρβλ. τὸ ῥῆμα **κατείβω**· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἀπ' ὀσσων .. ὃ' εἰβομένα ῥέος (καθ' Ἑρμαννον ἀντὶ τοῦ **λειβομένα**) Αἰσχύλ. Ἱκ. 400· δάκρυ' εἰβομένη (κατὰ Τρικλιν. ἀντὶ δάκρυα λειβ-) Σοφ. Ἀντ. 527, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb: — Ηαθ., στάζω, πίπτω κατὰ σταγόνας, Ἡσ. Θ. 910, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 622.

εἰ γάρ, ἐπὶ εὐχῆς, ἴδε σύνδεσμον **εἰ** Α. VI. 3.

εἴγε, ἴδε ἐν **εἰ** Α. VII. 4.

εἰ δ' ἄγε, ἴδε **εἰ** Α. VI. 4 *c*.

εἰδαίνομαι, = **εἴδομαι**, ἀόρ. α' **εἰδήνατο** (ὑρθότ. **εἰδήνατο**) ὡμοιώθη, μολύβδῳ εἰδήνατο χροιὴν Νικ. Ἀλεξιφ. 613.

εἰδάλιμος, **η**, **ον**, (εἶδος) εὔμορφος, εὐειδής, εὐπρεπής, «εἰδαλίμας ἢ τὰς εὐειδεῖς λέγει, ἢ καὶ ἄλλως τὰς ἐπισήμονας, παρὰ τὸ εἰδέναι, ἵνα εἴη ταὐτὸν τῷ (γραπτ. τὸ) ἔργα εἰδυίας καὶ τὸ εἰδαλίμας» (Εὐστ.), Ὀδ. Ω. 2. 279. **II.** ὅμοιος, ὁμοιάζων, Ἀνθ. Π. 7. 491.

εἰδάλλομαι, = **εἰδαίνομαι**, **ἐνδάλλομαι**, Ἡσύχ.

εἶδαρ, **ατος**, τό· (**ἔδω**, ὡς εἰ ἦν ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **ἔδαρ**)· — Ἐπ. λέξ., τροφή, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ, ἐπὶ τῶν ἵππων τῶν θεῶν, Ἰλ. Ε. 369., Ν. 35· εἶδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, ἐπὶ τῆς τραπέζης, Ὀδ. Α. 140., Δ. 56, κτλ.· ἄνθινον εἶδαρ, τῶν λωτοφάγων, Ὀδ. Ι. 84· μελίσσης ἄνθιμον εἶδαρ, μελίκηρον, «κηρύθρα», Ὀρφ. Λ. 729, πρβλ. Θεόκρ. 15. 115.

εἰδέα, ἀντὶ **ἰδέα**, ἐνίοτε ἐν χειρογρ. ὡς ἐν Ἱππ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 438.

εἰδείην, **εἰδέναι**, ἴδε τὸ ῥῆμα **εἴδω** Β.

εἰ δὲ μή, ἴδε **εἰ** Α. VI. 4. *b*.

εἰδέχθεια, ἡ, εἰδεχθὴς ὄψις, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. Ιϛ', 3).

εἰδ-εχθής, **ές**, ἀσχημόμορφος, ἄσχημος, Κωμ. Ἀνών. παρὰ Meineke 4. σ. 699, Πολύβ. 37. 2, 1, Διόδ. 29. **II.** σαπρός, κατασεσηπώς, δυσώδης, Ἱππ. 640. 21., 645. 28. — Ἐπίρρ. **εἰδεχθῶς** Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. 410Α.

εἰ δή, ἐὰν τῷ ὄντι, Πλάτ. Συμπ. 218Ε· εἰ δή ... γε ὁ αὐτ. Θεαίτ. 166Β.

εἴδημα, **ατος**, τό, γνῶσις, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Π. 212D.

εἰδημονικῶς, ἐπίρρ. μετὰ γνώσεως, «ἐμπείρως», Σουΐδ.

εἰδημόνως· «ἐπιστημόνως» Ἡσύχ.

εἰδήμων, **ον**, γεν. **ονος**, γνωρίζων ἢ ἔμπειρος, γνώστης, τινὸς Διογ. Α. 6. 14, Ἀνθ. Π. 9. 505, παράρτ. 354.

εἰδησάμεν, Ἐπ. ἀπαρέμφ. μέλλ., ἴδε * **εἴδω** Β.

εἴδησις, **εως**, ἡ, γνῶσις, τῶν καλῶν Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 1. 1, 1, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 44.

εἰδητικός ή, **όν**, ἐπιστημονικός, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσικ. 305. 336, Brandis. — Ἐπίρρ. **εἰδητικῶς** Πρόκλ. εἰς Παρμεν. Πλάτ. σ. 625. 649, ἔκδ. Stallb.

εἰδικός, **ή**, **όν**, (εἶδος) μερικός, ὁ κατὰ μέρος, ἀντίθ. τῷ **γενικός**, Πορφύρ. παρὰ Στοβ. ἐν Ἐκλογ. Φυσ. τ. 1. σ. 822· εἰδ. αἴτιον Πλούτ. 2. 876Ε. **II.** ἰδιαίτερος: — Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἰδιαιτέρως, Συλλ. Ἐπιγρ. 2222. 15.

εἰδοί, **ῶν**, αἱ, Λατ. idus, «εἰδοί, παρὰ Ρωμαίοις αἱ κατὰ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἡμέραι. εἰς τρία γὰρ οὗτοι τοὺς μῆνας διῄρουν, καὶ τὰς μὲν αὐτῶν ὠνόμαζον καλάνδας, ἤγουν τὰς νουμηνίας, τὰς δὲ νόνας, τὰς δὲ λοιπὰς εἰδούς» Μοσχόπ. περὶ Σχεδ. σ. 144 — «καλάνδαι λέγονται αἱ πρῶται δέκα ἡμέραι τοῦ μηνός, νόνναι αἱ δεύτεραι, καὶ εἰδοὶ αἱ τρίται» Βαλσαμὼν Καν. 64, Διον. Ἀλ. 6. 89, Πλουτ. Ρωμ. 23.

εἴδομαι, **εἶδον**, ἴδε ἐν λ. * **εἴδω** Α.

εἰδομᾰλίδης, ὁ, ὁ τὰς ὄψεις κοσμούμενος, ὁ καλλωπίζων τὰ μῆλα τῆς ὄψεως, Εὐστάθ. 1412. 31, κτλ.

εἰδοποιέω, δίδω εἴς τι μορφήν, ἀπεικονίζω, παριστῶ ὡς ἐν εἰκόνι, εἰδοποιεῖν τὸν ἑκάστου βίον Πλουτ. Ἀλέξ. 1, Ἡλιόδ. 3. 13, κτλ.· παρομοιάζω, εἰδ. τινα πρός τινα Κύριλλ. — αἱ εἰδοποιοῦσαι διαφοραί = **αἱ εἰδοποιοί**, Κλήμ. Ἀλ. 925.

εἰδοποιΐα, ἡ, ἡ ἰδιαιτέρα φύσις πράγματός τινος, περίστασις, ἀπεικόνισις, ὁμοίωσις, Στράβων 11· — οὕτως, **εἰδοποίημα**, τό, καὶ **εἰδοποίησις**, ἡ, Θεολ. Ἀριθμ. σελ. 9. 34, κτλ.

εἰδο-ποιός, **όν**, ἀποτελῶν εἶδος, χαρακτηριστικός, διαφορὰ Ἀριστ. Τοπ. 6. 6, 2, Ἠθ. Ν. 10. 4, 3.

εἶδος, **εος**, τό· (* **εἴδω** Α) ὅ,τι φαίνεται, μορφή, σχῆμα, κάλλος, Λατ. species, forma· συχν. ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς παρ' Ὅμ., ὅστις καὶ μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἀπολύτως κατ' αἰτ. ὡς προσδιορισμὸν τοῦ κατά τι μετ' ἐπιθέτων, **εἶδος ἄριστος**, **ἀγητός**, **κακός**, **ἀλίγκιος**, **ὁμοιος**, κτλ.· ἐνίοτε κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰς φρένας, ὦ πόποι, οὐκ ἄρα σοίγ' ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν, ἄλλοτε πρὸς τὴν σωματικὴν ῥώμην, ἴδε Ὀδ. Ρ. 454· οὔτε βίην χραισμησέμεν οὔτε τι εἶδος Ἰλ. Φ. 316· εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε

θέειν ἐπὶ εἶδεῖ τῷδε, ἐὰν κατὰ τὴν μορφὴν του ταύτην εἶχε καὶ ταχύτητα ἀνάλογον, περὶ τοῦ κυνὸς Ἄργου, Ὀδ. Ρ. 308, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 107· ἴδε ἐν λ. **δέμας**. **2)** ὡραία μορφή, κάλλος, ὡς τὸ Λατ. forma, Ὀδ. Ρ. 454, Ἡρόδ. 1. 199., 8. 105, κτλ.· ὄψις τοῦ προσώπου, χρῶμα, εἶδος εὐχροά τε καὶ ἀνθηρὰ Ἱππ. π. Ἀέρ. 283. **3)** Περιφρ. τὸ σχῆμα, τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ὡς τὸ **δέμας**, ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρας τόδε ; Σοφ. Ἠλ. 1177. **II.** εἶδος, ἰδιαίτερον εἶδος ἢ ἰδιαιτέρας φύσεως, τῶν ἄλλων παιγνιέων τὰ εἴδεα Ἡρόδ. 1. 94· τὸ εἶδος τῆς νόσου Θουκ. 2. 50, κτλ.· ἐν εἴδει τινὸς εἶναι ἢ γενέσθαι:—ἐν ἁρμονίας εἴδει οὖσα, οὖσα ὁμοία πρὸς ἁρμονίαν, δηλ. ἡ ψυχή, Πλάτ. Φαίδων 91D, Κρατ. 394D· ὡς ἐν φαρμάκου εἴδει, ὡς φάρμακον, ἐν εἴδει φαρμ., Πολ. 389B· νόμων ἔχει εἶδος, ἀνήκει εἰς τὴν χορείαν τῶν νόμων, Ἀριστ. Πολ. 3. 15, 2. **2)** ἰδιαιτέρα κατάστασις πραγμάτων, σκέψασθε ἐν οἵῳ εἴδει .. τοῦτο ἔπραξαν Θουκ. 3. 62. **3)** ἰδιαίτερον σχέδιον ἢ τρόπος ἐνεργείας, ἐπὶ εἴδός τι τρέπεσθαι ὁ αὐτ. 5. 77., 8. 56. **III.** τάξις, διαίρεσις, εἴτε γένους εἴτε εἴδους, περὶ παντὸς τοῦ εἴδους.., ἐν ᾧ.., Πλάτ. Θεαίτ. 178A· ἐνὶ εἴδει περιλαμβάνειν αὐτόθι 148D· εἰς ταὐτὸν ἐμπίπτειν εἶδος αὐτόθι 205D, κτλ.· λογικὸν σχῆμα ἢ εἶδος, Πλάτ. Σοφ. 246C, Πολιτ. 262E, 285B, κτλ.· ἴδε Γεωργ. Γρότιου (G. Grote) Πλάτωνα 2. σ. 467 κέξ.·— παρέλαβε δὲ τὴν λέξιν μετὰ ταύτης τῆς σημασίας ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ἀκριβέστερον ὥρισεν αὐτὴν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ λογικῇ, ἴδε Κατηγ. 45. **2)** παρὰ Πλάτωνι ὁ πληθ. τὰ **εἴδη** παλλαχοῦ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ **ἰδέαι** (ἴδε **ἰδέα** II. 2), Φαίδων 103E, Πολ. 597A, Παρμ. 132D, κτλ., πρβλ. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 6, 3 κέξ., κ. ἀλλ.· τὸ ἐπ' εἴδει **καλόν**, τὸ ἰδεῶδες καλόν, ἡ ἰδεώδης καλλονή, Πλάτ. Συμπ. 210B. **3)** παρ' Ἀριστ. ἡ ἐξωτερικὴ ὑπόστασις, ἡ μορφὴ ἢ τὸ σχῆμα τῆς ὕλης ἐν ἀντιθέσει πρὸς αὐτὴν τὴν οὐσίαν αὐτῆς, τὴν κυρίως ὕλην, Φυσ. 1. 4, 1., 7, 10., 2. 1, 9., 4. 1, 3, κ. ἀλλ.:— ἐντεῦθεν, ἡ εἰδικὴ αἰτία, ἡ οὐσία, ἡ φύσις = τὸ τί ἦν εἶναι, Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 3, 7., 6. 7, 4., 6. 8, 2, κ. ἀλλ. πρβλ. **εἰμὶ** ς', 2. **IV.** τὰ εἴδη, ἀρώματα (πρβλ. τὴν παλαιὰν Γαλλ. λέξ. espices, ἐκ τῆς Λατ. species), λεπτὰ καὶ πολύτιμα πράγματα, παρ' Ἱππ. 645. 16 καὶ παρὰ μεταγεν. **V.** μαθηματικὸν σχῆμα, Εὐκλείδ.

εἰδότως, ἐπίρρ. τοῦ **εἰδώς**, ἐν γνώσει, ἐκ προνοίας, Αἰσχίν. 15. 40, Ἀριστ. Φυσ. 1, 4, 12.

εἰ δ' οὖν, ἴδε σύνδεσμον **εἰ** A. VI. 4. c.

εἰδο-φορέω, παριστῶ γενικῶς κατ' εἴδος, Διον. Ἁλ. 7. 72.

εἰδο-φόρος, ὁ, τὸ μέρος τοῦ τύμβου, ὅπερ εἶχε τὴν εἰκόνα ἢ ὁμοίωμα τοῦ θανόντος (πρβλ. **ζωοφόρος**), Συλλ. Ἐπιγρ. 2840, 2849-50· ἴδε Βοϊκχ. σ. 534.

εἰδύλλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **εἶδος**, βραχύ, ἐξόχως ἐπεξειργασμένον, περιγραφικὸν ποίημα, τὸ πλεῖστον ἐπὶ βουκολικῶν ὑποθέσεων· τοιαῦτα εἰδύλλια ἔγραψαν ὁ Θεόκρ., ὁ Βίων καὶ ὁ Μόσχ., πρβλ. Πλιν. Ἐπιστ. 4. 14.

εἰδύλλομαι, = **εἰδάλλομαι**, εἰδύλλεται ὡς καὶ δαίμοσιν ἐχθρὸς Πέμπελος Πυθαγόρειος παρὰ Στοβ. 461, 9, ἔνθα ὅμως ὁ Λ. Δινδ. ἀναγινώσκει **εἰδυλλέτω** ἐκ τοῦ **εἰδύλλετο** τοῦ Παρισ. χειρογρ.

εἰδύλος, ον, = **εἰδήμων**, Ἐτυμολ. Μ. 295. 30· θηλ. **εἰδυλίς, ίδος**, Καλλ. Ἀποσπ. 451· ὁ Ἡσύχ. **ὡσαύτως** ἔχει **ἴδημα** (ὅ ἐ. **εἴδημα**), = **μάθημα**.

εἰδυῶν (= iduum), γεν. πληθ. τῆς Λατιν. λέξ. idus, Ἐπιγρ. Θίσβης τοῦ 170 π. Χ. ἔτους. Archives des missions scientif. et littér. τ. VII, 2e série σ. 11.—Ἡ συνήθης μεταγραφὴ παρὰ τοῖς Ἕλλησι συγγραφεῦσι καὶ ἐν ἐπιγραφαῖς εἶναι **εἰδῶν**. Εὕρηται δ' ὅμως καὶ **εἰδυιῶν** ἐν ἐπιγρ. Πριήνης, CIG 2905F.

* **εἶδω** (ἀείποτε μετὰ τοῦ δίγαμμα παρ' Ὁμ.), Λατ. video, βλέπω. Δὲν ὑπάρχει δὲ ἐκ τοῦ τύπου τούτου εὐχρηστος ἐνεργ. ἐνεστώς, δι' ὃ ἀντ' αὐτοῦ κεῖται τὸ **ὁρῶ**, ἀλλ' ἐνεστὼς μέσος ἀπαντᾷ ἴδε κατωτ. **Α. II.** Ὁ ἀόρ. **β'** **εἶδον** ἀείποτε διατηρεῖ τὴν κυρίαν σημασίαν τοῦ **ὁρᾶν** (καὶ οὕτως ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ μέσ. ἀορ. α', ὁρᾶσθαι, ἤτοι φαίνεσθαι)· ἐνῷ ὁ πρκμ. **οἶδα** ἀείποτε σημαίνει γνωρίζω, εἰξεύρω, καὶ ἔχει σημασίαν ἐνεστῶτος.— Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ **εἰδέναι** καὶ **ἐγνωκέναι** ἴδε **γιγνώσκω** ἐν τέλει. (Ἐκ τῆς √FΙΔ παράγονται ὡσαύτως τὰ ἑξῆς: **εἶδ-ον** (Ἐπ. **ἔϝιδον**), **εἰδ-ομαι, οἶδ-α, εἶδ-ος, ἀϊδ-ης, ἐατ-ωρ, ἰδ-ρις, Βιδ-αῖοι**· πρβλ. Σανσκρ. vid, vêd-mi, πρκμ. vêd-a (οἶδα), vind-âmi (εὑρίσκειν), Vêd-as· Λατ. vid-eo, vis-us· Γοτθ. vait (οἶδα), vit-an (τηρεῖν), Παλαιο-Σκανδιν. vit-a, Ἀγγλο-Σαξον. wît-an (Ἀγγλ. to wit, wot)· Παλ. Ὑψηλ. Γερμ. viz-an (Γερμ. wissen), κτλ.)

Α. ἀόρ. **β'** **εἶδον** (ὅστις χρησιμεύει ὡς ἀόρ. τοῦ **ὁράω**), Ἐπ. ἄνευ αὐξήσεως **ἴδον**, Ἰων. **ἴδεσκε** Ἰλ. Γ. 217· προστακτ. **ἴδε** (συχν. γραφόμενον ὡς ἐπίρρ. **ἰδέ**, ecce), **ἴδετε**· ὑποτακτ. **ἴδω**, Ἐπ. ὡσαύτως **ἴδωμι** Ἰλ. Σ. 63· εὐκτ. **ἰδοίμι**· ἀπαρ. **ἰδεῖν** καὶ Ἐπ. **ἰδέειν**· μετοχ. **ἰδών**: —Ἐντεῦθεν σχηματίζεται μέλλων **ἰδήσω** Θεόκρ Γ. 37.— Παρὰ ποιηταῖς ὡς καὶ παρ' Ἴωσι καὶ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις ὁ **β'** μέσος ἀόριστος κεῖται ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας (οὕτως ἐν συνθέτοις, ἔτι καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικ. πεζογράφοις, ἴδε ἐπ-, προ-, ὑπ-**ειδόμην**), Ἐπ. **ἰδόμην**· προστακτ. **ἰδοῦ** (συχν. γραφόμενον ὡς ἐπίρρ. **ἰδού**, ecce)· ὑποτακτ. **ἴδωμαι**· εὐκτ. **ἰδοίμην**· ἀπαρ. **ἰδέσθαι**· μετοχ. **ἰδόμενος** Ἡρόδ. **1)** ὁρῶ, βλέπω, διακρίνω, θεωρῶ, μή σε .. ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι θεινομένην, μήπως σὲ ἴδω πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τυπτομένην, Ἰλ. Α. 587, κτλ.· οὕτως, ἰδεῖν ἐν ὄμμασιν Εὐρ. Ὀρ. 1020· ἀλλ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι ἠδὲ ἴδωμαι, ἀλλ' ἃς δοκιμάσω ἐγὼ ὁ ἴδιος καὶ ἃς ἴδω, Ὀδ. Ζ. 126, πρβλ. Φ. 159· ὡσαύτως ἄνευ τοῦ **πειράομαι**, ὁ δὲ προμολὼν ἴδετο κρείων Ἐτεωνεύς Δ. 22· ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ἰδώμεθα, ὅττι τάδ' ἐστὶν Κ. 44· συχνάκις ἡγουμένου οὐσιαστικοῦ τινος ἢ ἐπιθέτου, χάλκε' ἐπίσσωτρα .. θαῦμα ἰδέσθαι, νὰ τὰ βλέπῃ τις καὶ νὰ τὰ θαυμάζῃ, Ἰλ. Ε. 725· οἰκτρὸς ἰδεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 238· ἐλεεινός, λαμπρὸς ἰδεῖν Πλάτ. Πολ. 620A, κτλ.· ἐνίοτε τὸ **ἰδεῖν** καὶ τὸ **ἰδέσθαι** συντάσσονται αἰτιατικῇ, ἢ ἔπεται ἀναφορικὴ πρότασις, ὅτε τὸ ἀναφορικὸν δύναται νὰ ἀντικατασταθῇ διὰ τοῦ **ὅτι**, ὥστε ἡ αἰτ. δὲν εἶναι κυρίως εἰπεῖν τὸ ἀντικείμενον, ἀλλ' ἀνήκει εἰς τὸ ἐν τῇ ἀναφορικῇ προτάσει ῥῆμα, οἷον, εἶδον .. νῆσον, τὴν πέρι πόντος ἐστεφάνωται, δηλ. εἶδον ὅτι περὶ τὴν νῆσον πόντος ἐστεφάνωται Ὀδ. Κ. 195.

β) μετ' ἐπιτάσεως, βλέπω, παρατηρῶ, μηῖλα ἰδέσθαι, ἰδεῖν τὰ πρόβατα, Ἰλ. Δ. 476, Ὀδ. Δ. 412, κτλ.· ἴδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται Ἰλ. Χ. 450, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 455A. **γ)** ἐντυγχάνω, συναντῶ, ἔρχομαι εἰς ὁμιλίαν, πρὶν τὸν Βρασίδαν ἰδεῖν Θουκ. 4. 125, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 5, κτλ. **δ)** βλέπω, ὅ ἐ. λαμβάνω πεῖραν, δοκιμάζω, ἀπολαύω τινός, Ἰλ. Ε. 221, κτλ.· νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι Ὀδ. Γ. 233, κτλ.· βουλεύων ἦμαρ ἰδεῖν Εὐρ. Ἐκ. 56· ἄλλιον ἕτερον ἰδεῖν Σοφ. Ἀποσπ. 835· τὴν δίκην ἰδεῖν Σοφ. Ἀντ. 1270· ἀλόχου κουριδίης, ἧς οὔ τι χάριν ἴδε, πολλὰ δ' ἔδωκεν, «ἧς οὐδεμίαν ἀντίχαριν εἶδε, πολλὰ δὲ παρέσχετο» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Λ. 243. **2)** βλέπω, κυττάζω, ἰδεῖν ἐς .. , βλέπω πρός, ἢ εἰς, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον Β. 271, κτλ.· ἰδεῖν ἐπὶ .. Ψ. 143· πρὸς .. Ὀδ. Μ. 244· εἰς ὦπα ἰδέσθαι, ἰδεῖν κατὰ πρόσωπον, Ἰλ. Ι. 373, κτλ.· κατ' ἐνῶπα ἰδεῖν Ο. 320· ἄντα, ἐσάντα ἢ ἄντην ἰδεῖν Ν. 184, Ρ. 334, Ὀδ. Ε. 78, κτλ.

6) βλέπω κατά τινα τρόπον, ὑπόδρα ἰδών, κάτωθεν ἢ πλαγίως ἰδών, ῥίψας βλέμμα βλοσυρόν, ὀργίλον, «ἀγριοκυττάξας» (ἴδε **ὑπόδρα**), Ἰλ. Α. 148, ἀχρεῖον ἰδών, ῥίψας ἠλίθιον ἢ δειλὸν βλέμμα, Β. 269· κέρδος ἰδών, ἀποβλέψας εἰς κέρδος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 539· πρβλ. **βλέπω** II. **3)** ἰδέσθαι ἐν φρεσίν, ἰδεῖν κατὰ διάνοιαν, Ἰλ. Φ. 61, πρβλ. Δ. 249, Ὀδ. Φ. 112· ἰδεῖν τῇ διανοίᾳ Πλάτ. Πολ. 510E. **6)** ἐξετάζω, ἐξιχνιάζω, Πλάτ. Φαίδων 70D, Θεαίτ. 192E. **II.** Μέσ., ἐνεστ. **εἴδομαι**, Ἐπ. **ἐείδεται** Θεόκρ. 25. 58, μετοχ. **ἐειδόμενος** Πινδ. Ν. 10. 27· ἀόρ. **εἰσάμην** (παρ' Ὁμ. ὡσαύτως **ἐείσαο, -ατο**): — μόνον παρ' Ἐπ. καὶ λυρ. ποιηταῖς, ὡς τὸ Λατ. videor, φαίνομαι, ὁρῶμαι, εἶμαι ὁρατός, πάντα δέ τ' εἴδεται ἄστρα, εἶναι ὁρατά, φαίνονται, Ἰλ. Θ. 559· νῦν δὲ εἴδεται ἦμαρ ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι Ν. 98· εἴσατο δὲ σφιν δεξιὸς αἰὲς δι' ἄστεος (ὁ ἀετὸς) Ω. 319· ὅπῃ τὸ Ταρτάρειον εἴδεται βάθρον Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1034. 19, πρβλ. Ὀδ. Ε. 283. **2)** μετ' ἀπαρ., φαίνομαι ἢ φαίνομαι ὅτι εἶμαι, τὸ δὲ τοι κῆρ εἴδεται εἶναι, «τοῦτο δέ σοι θάνατος φαίνεται ὑπάρχειν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Α. 228· τοῦτό τί μοι .. κάλλιστον εἴδεται εἶναι Ὀδ. Ι. 11, κτλ.· ὡσαύτως παραλειπομένου τοῦ ἀπαρεμφάτου, ἀλλ' ἄρα οἱ τόγε κέρδιον εἴσατο θυμῷ Τ. 283, κτλ.· οὐ μέν μοι κακὸς εἴδεται Ἰλ. Ξ. 472· πρβλ. Θεόκρ. 25. 58: — ἐντεῦθεν ὡσαύτως, προσπιοῦμαι, εἴσατ' ἴμεν ἐς Λῆμνον, (ὁ Ἥφαιστος) προσεποιήσατο ὅτι ἀπήρχετο εἰς Λῆμνον, Ὀδ. Θ. 283· εἴσατο, ὡς ὅτε ῥινόν, ἐφαίνετο ὡς ἀσπίς, εἶχε τὸ σχῆμα ἀσπίδος, Ε. 281, ἀλλὰ τὸ χωρίον φαίνεται ὕποπτον. **3)** ἐπὶ καθαρῶς μέσης σημασ. μετὰ δοτ., εἴσατο δὲ φθογγὴν υἱῖ Πριάμοιο Πολίτῃ, ὁμοίωσε δὲ ἑαυτὴν κατὰ τὴν φωνὴν τῷ τοῦ Πριάμου υἱῷ Πολίτῃ, Ἰλ. Β. 791, πρβλ. Υ. 81· καὶ οἱ ὄψιν εἰδόμενος ἀθανάτων βασιλεὺς Πινδ. Ν. 10. 28· πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 771, Ἡρόδ. 6. 69· τῇ μιν ἐεισαμένη προσεφώνεε δῖ' Ἀφροδίτη, «ταύτῃ ὁμοιωθεῖσα ἡ ἔνδοξος Ἀφροδίτη εἶπε πρὸς αὐτήν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Γ. 389, κ. ἀλλ.

Β. πρκμ. **οἶδα**, ἔχω ἴδῃ ἢ ἔχω παρατηρήσῃ, δηλ. γνωρίζω, μετὰ σημασίας ἐνεστῶτος· ὁ ὑπερσ. **ᾔδειν, ᾔδεα**, Ἀττ. **ᾔδη**, μετὰ σημασ. παρατ. Οἱ τύποι εἶναι τόσον ἀνώμαλοι ἐν τῷ πρκμ. καὶ ὑπερσυντ., ὥστε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παρατεθῶσιν ἐνταῦθα ἅπαντες· ἴδε Ἑλληνικὰ Ῥήματα Veitch 188 κέξ. — Πρκμ. οἶδα, Αἰολ. **ὄιδα** Ἀλκαῖος 141· **δ'** ἐνικ. **οἶσθα**, ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ., πλὴν ἐν Ὀδ. Α. 337 (ἔνθα **οἶδας**· ὅπερ εἶναι σπάνιος τύπος ἁπάντων ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 456, 467, Εὐρ. Ἄλκ. 780), παρ' Ἀττ. ὡσαύτως ἐνίοτε **οἶσθας** Κρατῖν. ἐν «Μαλθακοῖς» 10, Εὐρ. Ἴων 999, Ἄλκ. 780· πληθ. **ἴσμεν**, Ἐπ. καὶ Δωρ. **ἴδμεν, ἴστε, ἴσασι** [ίσ- Ὀδ. Β. 211 κ. ἀλλ., ἴσ- αὐτόθι 283 κ. ἀλλ.]· Δωρ. **ἴσατι** Συλλ. Ἐπιγρ. 5773. 4, πληθ. **ἴσαντι** Πίνδ.· **οἴδαμεν, -ατε, -ᾶσι** Ἡρόδ. 2. 17, 43., 4. 46, κ. ἀλλ., καὶ μεταγεν.· ἀλλὰ σπάνιον παρ' Ἀττ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 294, Ξεν. Οἰκ. 20. 14· — προστακτ. **ἴσθι, ἔστω**, Βοιωτ. **ἔττω**·— ὑποτακ. **εἰδῶ**, Ἐπ. **ἰδέω** Ἰλ. Ξ. 235,

εἴδομεν Ἐπ. ἀντὶ **εἰδῶμεν** Δ. 363, **εἴδετε** ἀντὶ **εἰδῆτε** Ὀδ. Ι. 17· — εὐκτ. **εἰδείην**, α' πληθ. **εἰδεῖμεν** Πλάτ. Λάχ. 190Β, Πολ. 582Α· ἀπαρ. **εἰδέναι**, Ἐπ. **ἴδμεναι**, **ἴδμεν**, ὡσαύτως **ἰδέμεν** Πινδ. Ν. 7. 36· — μετοχ. **εἰδώς**, **εἰδυῖα**, Ἐπ. ὡσαύτως **ἰδυῖα**. Ὑπερσυντ. **ᾔδη**, **ᾔδησθα** (**ᾔδης** (**ᾔδησθα** Κόβητος) Σοφ. Ἀντ. 447), **ᾔδη** Ὅμ., Ἀττ.· ὡσαύτως **ᾔδεις** Ἀριστοφ. Θεσμ. 554, Ἀντιφῶν, γ' ἐνικ. **ᾔδειν** (πρὸ φωνήεντος) Εὐρ. Ἴων 1187, Ἀριστοφ. Σφ. 558· Ἰων. **ᾔδεα**, **ᾔδεε** Ἰλ. Ξ. 71., Ρ. 402, Ἡρόδ.· Ἐπ. ὡσαύτως **ἠείδης**, **ἠείδη** Ἰλ. Χ. 280, Ὀδ. Ι. 206:— πληθ. **ᾔδειμεν** Αἰσχίν. 65. 24, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 31, 4, **ᾔδεμεν** Σοφ. Ο. Τ. 1232· **ᾔδειτε** Δημ., κλ., Ἰων. **ᾔδεατε** Ἡρόδ.· **ᾔδεισαν** πρῶτον παρὰ Στράβωνι, **ᾔδεσαν** Ἡρόδ., Ἀττ. πεζογρ. καὶ τοῖς μεταγεν. Ἐπικοῖς· **ᾔδειν**, **ἠείδειν** Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 65., Δ. 1700· ὁ γνήσιος Ἀττ. πληθ. φαίνεται ὅτι ἦτο **ᾖσμεν**, **ᾖστε**, **ᾖσαν** Αἰσχύλ. Ἀγ. 1098, Σοφ. Ἀποσπ. 317, Εὐρ. Κύκλ. 321, κτλ., ἴδε Κόβητον V. LL. 380· Ἐπ. γ' πληθ. **ἔσαν** Ἰλ. Σ. 405, Ὀδ. Δ. 772.—Ὁ μέλλ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας εἶναι **εἴσομαι** Ἰλ. Α. 548, Ἀττ.· ἡ **εἰδήσω** Ὀδ. Η. 327, Ἡρόδ. 7. 234, Ἰσοκρ. 11Ε, Ἀριστ.· ἀπαρ. **εἰδησέμεν** Ὀδ. Ξ. 257 (ἔνθα σχεδὸν μεταπίπτει εἰς τὴν σημασ. Α, βλέπω).—Ὁ ἀόρ. καὶ ὁ πρκμ. παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ **γιγνώσκω**, ἂν καὶ εὑρίσκεται ἀόρ. α' **εἰδῆσαι** παρ' Ἱππ. καὶ Ἀριστ. (Ἠθ. Ν. 8. 3, 8), κ. ἀλλ. Παρ' Ὁμήρ. πρέπει νὰ ἑρμηνεύηται ἐνίοτε διὰ τοῦ γινώσκω, ἔχω γνῶσίν τινος, ἄλλοτε δὲ διὰ τοῦ γινώσκω, κατανοῶ, προσέτι διὰ τοῦ ἔχω μάθη ἐκ μακρᾶς πείρας καὶ γινώσκω (ὡς δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ ἐν Ὀδ. Β. 16).— Παρ' Ἀριστ. κεῖται παραπλησίως τῷ **ἐπίστασθαι**, γινώσκειν τι ἐπισταμενως ἢ ἐπιστημόνως, Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 2, 3, Φυσ. 1. 1, 1, κ. ἀλλ.· — συχνάκις λαμβάνει μείζονα ἔμφασιν διὰ τοῦ **εὖ** ἢ **σάφα**, ὡς εὖ οἶδα, γινώσκω καλῶς· εὖ ἴσθι, γίνωσκε ἢ μάθε καλῶς, βεβαιωθητι. Συχνάκις δὲ συντάσσεται μετ' αἰτ. πράγματος, ἰδίως παρ' Ὅμ., νοήματα οἶδε, μήδεα οἶδε Ὀδ. Β. 122, Ἰλ. Σ. 363, κτλ.· καὶ ἔτι συχνότερον μετὰ οὐδετέρων ἐπιθέτων, ὡς, **πεπνυμένα**. **κεχαρισμένα**, **φίλα**, **ἄρτια**, **ἤπια**, **κεδνά**, **ἀθεμίστια εἰδώς**, κτλ., πρὸς περιγραφὴν τοῦ χαρακτῆρος ἀνθρώπου ὁ Ὅμ. ὡσαύτως συντάσσει αὐτο μετα γεν., ὃς σάφα θυμῷ εἰδείη τεράων Ἰλ. Μ. 229· ὃς **πάσης** εὖ εἰδῇ σοφίης Ο. 421· τόξων εὖ εἰδώς, «ὁ τὴν τεχικὴν καλῶς ἐπιστάμενος» (Θ. Γαζῆς), Β. 718· οἰωνῶν σάφα εἰδὼς Ὀδ. Α. 202· εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων Ε. 250· μάχης εὖ εἰδότε πάσης Ἰλ. Β. 823· πυγμαχίης, θούριδος ἀλκῆς, θήρης, θεοπροπίων εἰδὼς ἢ εὖ εἰδώς, κτλ.: — χάριν εἰδέναι τινί, ὁμολογεῖν χάριν, ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα Ἰλ. Ξ. 235, Ἡρόδ. 3. 21, καὶ συχν. παρ' Ἀττ. (ἴδε ἐν λ. **χάρις**):—ἡ προστακτ. εἶναι κοινὴ ἐν ἐπικλήσεσιν εἰς μαρτυρίαν, ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτός, «γιγνωσκέτω, μάρτυς ἔστω αὐτὸς ὁ Ζεύς» (Σχόλ.), Ἰλ. Κ. 329· ἴστω νῦν τόδε Γαῖα Ο. 36, κτλ.· Δωρ. ἴττω Ζεύς, ἴττω Ἡρακλῆς, κτλ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 860, κτλ.: — **εἰδώς**, ἀπολ., ὁ γινώσκων, ὁ γνωρίζων τὸ πρᾶγμα, ἰδυίη πάντ' ἀγορεύω Ἰλ. Α. 365· μετ' εἰδόσιν ἀγορεύειν Κ. 250· μακρηγορεῖν ἐν εἰδόσιν Θουκ. 2. 36, πρβλ. 3. 53· μαθεῖν παρὰ τοῦ εἰδότος Πλάτ. Πολ. 337D, κτλ.· παρ' Ὅμ. ἰδυίησι πραπίδεσσι, «ἐπιστήμοσι, ἐμπείροις φρεσί, διανοίαις» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 608. κ. ἀλλ. **2)** μετ' ἀπαρ., γνωρίζω πῶς νὰ πράξω τι, οἶδ' ἐπὶ δεξιά, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν Ἰλ. Η. 238, πρβλ. Σοφ. Φ. 1010, Ἀριστοφ. Σφ. 376· ὡσαύτως εἶμαι εἰς κατάστασιν, εἶμαι ἱκανός, ἔχω τὴν δύναμιν νὰ .., Εὐρ. Μήδ. 664, Ἱππ. 729. Δημ. 51. 28. **3)** μετὰ μετοχ., γνωρίζω πῶς ἔχει τὸ πρᾶγμα· κεῖται δὲ ἡ μετοχὴ κατ' ὄνομαστ., ὅταν εἶναι κατηγορούμενον τοῦ ὑποκειμένου τοῦ ῥήματος, ὡς ἴσθι μοι δώσων ἄποινα τῆσδε μωρίας χάριν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1670· ἴστω ὑπὸ τοῦ ἀδελφεοῦ ἀποθανὼν Ἡρόδ. 4. 76· οὐ γὰρ οἶδα δεσπότας κεκτημένος Εὐρ. Ἑκ. 401· κατ' αἰτ., ὅταν εἶναι κατηγορούμενον τοῦ ἀντικειμένου, τοὺς φιλτάτους γὰρ οἶδα νῶν ὄντας πικροὺς Αἰσχύλ. Χο. 234· τὸν Μῆδον ἴσμεν ἐκ περάτων γῆς ἐλθόντα Θουκ. 1. 69: — τὸ ἀπαρέμφ. εἶναι λίαν σπάνιον ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, Αἰσχύλ. Πέρσ. 431, Εὐρ. Ι. Α. 1005. **4)** τὸ γιγνωσκόμενον πρᾶγμα πολλάκις προστίθεται ὡς ἰδιαιτέρα πρότασις μετὰ τοῦ **ὡς**, **ὅτι**, κτλ., οἶδα κἀμαυτὴν ὅτι ἀλγῶ Σοφ. Ἠλ. 332· ἐάν τινα εἰδῶσιν ὅτι ἀδικός ἐστι Πλάτ. Πρωτ. 323Β, κτλ. **5)** οὐκ οἶδ' εἰ .., δὲν γνωρίζω ἂν .., ἐμφαίνει ἐλλειψιν πίστεως ἢ ἀμφιβολίαν, ὡς τὸ Λατ. nescio an non .., τὸ **ἄν** ἐνίοτε μετατίθεται, ὡς οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι Εὐρ. Ἄλκ. 48, ἔνθα ἴδε Monk: — ἐνίοτε τὸ ῥῆμα παραλείπεται μετὰ τὸ **εἰ**, ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος, ἴσως οὐδεὶς ἄλλος, Ἰσοκρ. 116Α, 234Ε. **6)** ὁμοιαι ἐλλείψεις εἶναι συχναὶ μετ' ἄλλων συνδέσμων, ὡς οὐκ οἶδ' ὅπως ἢ ὅπῃ, δὲν γνωρίζω πῶς, Πλάτ. Ἡλ. 400Β, κτλ.· οὐκ οἶδ' ὁπόθεν ὁ αὐτ. Κρατ. 396C. **7)** **οἶδα** ἢ **ἴσθι** κεῖνται συχνάκις παρενθετικῶς, ὡς **οἶδ' ἐγὼ** Εὐρ. Μήδ. 918· **σάφ' οἶδα**, **εὖ οἶδα** αὐτόθι 94, 963, κτλ.: — ὡσαύτως, **οἶδ' ὅτι**, **οἶσθ' ὅτι**, **ἴσθ' ὅτι**, ἐλλειπτικαὶ φράσεις χρησιμεύουσαι πρὸς ἐνίσχυσιν διαβεβαιώσεώς τινος, πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν, οἶδ' ὅτι [ξένν. πάρειμι], γινώσκω τοῦτο καλῶς, Σοφ. Ἀντ. 276· οὕτως, εὖ οἶδ' ὅτι, συχνὸν παρὰ Δημ., ὡς ἐν 110. 5· **σάφ' ἴσθ' ὅτι** Ἀριστοφ. Ἱππ. 889· — προσέτι, οἶσθ' ὅ, οἶσθ' ὡς, μετὰ προτακτ., εἶναι συνήθη παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, γραφόμενα ὡς ἐρώτησις, οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; ὅπερ ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Bentley (Emend. Menand. σ. 107) ὡς ἰσοδύναμον τῷ **δρᾶσον**—οἶσθ' ὅ; κάμε—εἰξεύρεις τί; δηλ. σπεῦσον καὶ κάμε· ὡς τὸ Λατ. tange, sed scin' quomodo? Πλαῦτος Rud. 3. 5, 18, — ὅπερ πράγματι εἶναι συγχώνευσις δύο συντάξεων, οἶσθ' ὡς ποίησον; ἀντὶ τοῦ: οἶσθ' ὡς δεῖ σε ποιῆσαι; ἢ οἶσθ' ὡς σε κελεύω ποιῆσαι; Σοφ. Ο. Τ. 543, ἔνθα ἴδε ἐκτενῆ σημείωσιν Jebb· οἶσθ'.. ὡς νῦν μὴ σφαλῆς; ὁ αὐτ. Ο. Κ. 75· οἶσθα νῦν ἃ μοι γενέσθω; Εὐρ. Ι. Τ. 1203· **σπανιώτατα** μετὰ τοῦ μέλλ., οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις (ἂν μὴ ἀναγνωστ. δρᾶσον) ὁ αὐτ. Κύκλ. 131· ἴδε Ἑλμσλ. ἐν Μηδ. 587. **8)** ὑπερθετικὸν συχνάκις ἀκολουθεῖται ὑπὸ τῆς φράσεως ὧν ἴσμεν· πρῶτος ὧν ἡμεῖς ἴσμεν, ὁ πρῶτος ἐξ ὅσων γνωρίζομεν, Ἡρόδ. 1. 6, κτλ.· παλαίτατος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν Θουκ. 1. 4.

εἰδωλεῖον, τό, ναὸς εἰδώλων, Ἐδδ. (Μακκ. Α. α', 47), 1 Ἐπιστ. π. Κορινθ. η', 10.

εἰδωλικός, ἡ, όν, μυθολογικός, ποιητὴς Κλήμ. Ἀλ. 14.

εἰδωλογραφία, ἡ, τὸ γράφειν, ζωγραφεῖν εἴδωλα, Κλήμ. Ρώμ. Cod. Par. 436 fol. 99rθ.

εἰδωλό-θῦτον, τό, τὸ θυόμενον εἰς τὰ εἴδωλα·— **εἰδωλόθυτα**, τὰ ἀπομένοντα ἐκ τῶν θυσιῶν κρέατα, ἅπερ ἢ κατεβιβρώσκοντο κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς θυσίας ἢ ἐπωλοῦντο (ὑπὸ τῶν πτωχῶν ἢ φιλαργύρων) ἐν τῇ ἀγορᾷ, Πράξ. Ἀποστ. ιε', 29, Ἐπιστ. π. Κορινθ. Α. η', 1, κλ.

εἰδωλολατρεία, ἡ, ἡ τῶν εἰδώλων λατρεία, Ἐπιστ. π. Γαλάτ. ε', 20, πρὸς Κορινθ. Α. ι', 14·— **εἰδωλολατρία** διὰ τοῦ ι κατὰ τὸ νέον κείμενον τῆς Κ. Δ. ὑπὸ Westcott καὶ Hort, πρβλ. καὶ Σουίδ. ἐν λέξει. Ἡ διὰ τοῦ ε γραφὴ εἶναι ὀρθοτέρα.

εἰδωλολατρέω, λατρεύω, προσκυνῶ εἴδωλα, Βασίλ. τ. 2, σ. 144Β.

εἰδωλο-λάτρης, ου, ὁ, ἡ, ὁ λατρεύων, προσκυνῶν εἴδωλα, Ἐπιστ. π. Κορινθ. Α. ε', 10, κτλ.

εἰδωλολατρικῶς, ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον τῶν εἰδωλολατρῶν, Θ. Στουδ. σ. 444, ἔκδ. Μί.

εἰδωλό-μορφος, ον, ὁ ἔχων μορφὴν εἰδώλου, «εἰδωλόμορφον τὸν προειρημένον καρπὸν ποιήσεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπου ἢ ἄλλου ζώου κατὰ τόνδε τὸν τρόπον» Γεωπ. 10. 9.

εἴδωλον, τό, (εἶδος) ὁμοίωμα, εἰκών, φάντασμα, αὐτάρ ὁ εἴδωλον τεῦξ'.. αὐτῷ τ' Αἰνεία ἴκελον Ἰλ. Ε. 451, Ὀδ. Δ. 796, Ἡρόδ. 5. 92, 32, Πλάτ. Νόμ. 959Β· βροτῶν εἴδωλα καμόντων, σκιαὶ τῶν νεκρῶν, Ὀδ. Λ. 476, κτλ. **2)** πᾶσα ἄϋλος μορφή, σκιᾶς εἴδωλον Αἰσχύλ. Ἀγ. 839· οὐδὲν ἄλλο πλὴν εἴδωλα .., ἢ καπνοῦ σκιὰν Σοφ. Αἴ. 126, Ἀποσπ. 588· εἴδωλον ἄλλως, ἁπλῆν σκιάν, ἁπλῶς μίαν σκιάν, ἐν φάντασμα, ὁ αὐτ. Φ. 947· αἰῶνος εἴδ. Πινδ. Ἀποσπ. 96. 3. **3)** εἰκὼν ἀνταναklωμένη εἰς τὸ ὕδωρ, ἢ εἰς κάτοπτρον, Ἀριστ. π. Μαντικ. ἐν Ὕπνοις 2. 12, πρβλ. Πλάτ. Σοφ. 266D, καὶ ἴδε τὴν λέξιν **εἰδωλοποιΐα**. **II.** εἰκὼν ἐν τῇ διανοίᾳ, ἰδέα, ἔννοια, Ξεν. Συμπ. 4, 21· ἰδίως παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, Κικ. Fam. 15. 16· ὡσαύτως, φάντασμα τοῦ νοῦ, φαντασία, Πλάτ. Φαίδων 66C· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀλήθες**, ὁ αὐτ. Θεαίτ. 150C· ἐντεῦθεν τὰ τοῦ Βάκωνος idola specus, κλ. **III.** εἰκών, ὁμοιότης, γυναικὸς εἴδωλον χρύσεον Ἡρόδ. 1. 51, πρβλ. 6. 58· λόγος εἴδ. ψυχῆς Ἰσοκρ. 28Α. **IV.** μεταγεν., ἡ εἰκὼν ἢ ὁμοίωμα θεοῦ, ἄγαλμα, εἴδωλον, Ἐδδ. (Βασίλ. Δ. ΙΖ', 12), Ἐπιστ. π. Κορινθ. Α', ιϑ', 2, κτλ.· πρβλ. **χειροποίητος**. **V.** εἴδωλα οὐράνια, οἱ ἀστερισμοί, Λατ. signa, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1004.

εἰδωλοπλαστέω, σχηματίζω, εἴδω μορφὴν εἴς τι, τὴν εἰδωλοπλαστήσασαν ἕκαστα πρόνοιαν Ἡρακλείδ. Ἀλληγορ. Ὁμ. 66.

εἰδωλό-πλαστος, ον, φαντασιώδης, Λυκόφρ. 173.

εἰδωλο-ποιέω, πλάττω εἴδωλον, σχηματίζω εἰκόνα, κυρίως ἐν τῷ νῷ, εἴδωλα εἰδωλοποιοῦντι, τοῦ δὲ ἀληθοῦς πόρρω πάνυ ἀφεστῶτι Πλάτ. Πολ. 605C, πρβλ. Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 3, 4. **II.** παριστάνω δι' ὁμοιώματος ἢ εἰκόνος, τινά Διοδ. Ἔκλογ. 519. 22· παριστάνω, περιγράφω, Λογγῖν. 15.

εἰδωλο-ποιΐα, ἡ, σχηματισμὸς εἰκόνων ὡς ἐν κατόπτρῳ, τὴν τῶν κατόπτρων εἰδωλοποιΐαν Πλάτ. Τίμ. 46Α· ἢ ὑπὸ ζωγράφου, τὴν τῶν γραφέων εἰδωλοποιΐαν ὁ αὐτ. Κριτί. 107Β. **2)** εἰκὼν σχηματισθεῖσα ἐν τῇ διανοίᾳ, φαντασία, Διόδ. 1. 96:— οὕτω καὶ **εἰδωλοποίησις**, τὸ ἀναπλάσσειν εἴδωλα ἐν τῇ διανοίᾳ, ἐπὶ τῶν Πλατωνικῶν ἰδεῶν, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 222. **3)** «τὸ ἐπιφέρειν νεκρὸν φθεγγόμενον ἅττα δήποτε τῷ εἰδωλοποιοῦντι δοκεῖ» Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σ. 70, 15.

εἰδωλοποιητός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς εἰδωλοποιΐαν, ἡ εἰδ. τέχνη Πλάτ. Σοφ. 235Β· ἢ ἄνευ τοῦ τέχνη, αὐτόθι 236C, κ. ἀλλ.

εἰδωλο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων εἴδωλα, Πλάτ. Σοφ. 239D.

εἰδωλουργικός, ή, όν, = **εἰδωλοποιητικός**, Πλάτ. Σοφ. 266D.

εἰδωλο-φάνης, ές, ὅμοιος πρὸς εἴδωλον, Πλούτ. 2. 908Ε.

εἰδωλο-χαρής, ές, εὐφραινόμενος εἰς εἴδωλα, Συνεσ. Ὕμν. 3. 92.

εἶεν, μόριον ἔχον συγγένειαν πρὸς τὸ **εἶα**, ὡς τὸ **ἔπειτεν** πρὸς τὸ **ἔπειτα**, ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον ἐν Ἀττ. διαλόγῳ ἐπὶ μεταβάσεως ἀπὸ ζητήματός τινος εἰς τὸ ἑπόμενον· καλά! πολὺ καλά! Λατ. fac ita esse! Τραγ.· εἶεν· τί δῆτα..; Σοφ. Ἡλ. 534· εἶεν· καὶ δὴ τεθνᾶσι Εὐρ. Μήδ. 386· αἱ φράσεις ἀλλ' εἶεν, εἶέν γε, εἶεν δή εἰσι σπανιώτεραι. **2)** πρὸς δήλωσιν ἀνυπομονησίας, Ἀριστοφ. Νεφ. 176. [τὸ **εἶεν** εὑρῆται ὡς σπονδεῖος [--] ἐν τῇ φράσει εἶεν, ἀκούω Αἰσχύλ. Χο. 627, Ἀριστοφ. Εἰρ. 663· κεῖται δὲ ὡς ἐκτὸς τοῦ στίχου ἐν Εὐρ. Ἑνθ' ἀνωτ.]

Ϝειζώς (= **εἰδώς**), Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Ztg. 1880, σ. 67.

εἶην, εὐκτ. ἀορ. β' τοῦ **ἴημι**· ἀλλ' **εἶην**, εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ **εἰμι** (ὑπάρχω).

εἶθαρ, ἐπίρρ. (εὐθύς) ἀμέσως, ἐν τῷ ἅμα, εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν Ἰλ. Ε. 337, Θεόκρ. 25. 213, κτλ.

εἶθε, Δωρ. **αἴθε** (ὡς συνήθως παρ' Ὁμ.), ἐπὶ εὐχῆς, ἴδε σύνδεσμον **εἰ** Α. VI. 3.

εἰθίζω, μέλλ. **-ίσω**, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐθίζω**.

εἰθισμένως, ἐπίρρ. (ἐθίζω) κατὰ τὸν συνήθη τρόπον, Διογ. Λ. 4. 35.

εἶκα, Ἀττ. ἀντὶ **ἔοικα**, ἀλλά, **II. εἶκα**, πρκμ. τοῦ **ἴημι**.

εἰκαδ-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἔχων ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του εἴκοσιν·— «εἰκαδάρχαι· προστάται τινὸς συστήματος» Ἡσύχ.

εἰκάδισταί, ῶν, οἱ, ἐπώνυμον τῶν Ἐπικουρείων ὡς ἑορταζόντων κατ' ἔτος τὴν εἰκοστὴν τοῦ μηνὸς Γαμηλιῶνος («μηνὸς Γαμηλιῶνος ἑβδόμῃ» κατὰ Δ. Λαέρτ. 10. 14), καθ' ἣν ἐπίστευον ὅτι ἐγεννήθη ὁ Ἐπίκουρος, Ἀθήν. 298D.

εἰκάζω: παρατ. **εἴκαζον** Ἡρόδ., ἀλλ' Ἀττ. **ἤκαζον** Εὐρ., κλ.: — μέλλ. **-άσω** Αἰσχύλ. Εὐμ. 49: — ἀόρ. εἴκασα, Ἡρόδ., Ἀττ. **ἤκασα**: πρκμ. **εἴκακα** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 151: — Παθ., μέλλ. **εἰκασθήσομαι** Ἀριστοφ. Ἀχ. 783· Ἀττ. ἀόρ. **ἠκάσθην** Ξεν.· πρκμ. **εἴκασμαι** Ἡρόδ., Ἀττ. **ἤκασμαι** Ἀριστοφ. Ἱππ. 230, Πλάτ. Κρατ. 439Α· — πρβλ. **ἀντ-**, **ἀπ-**, **ἐξ-εικάζω**. — Τοῦτο εἶναι τὸ μόνον ῥῆμα, ἐν ᾧ τὸ **ει-** τρέπεται εἰς **η-** ἐν τῇ χρον. αὐξήσει. Ἀπεικονίζω, ὡς ἐμοὶ πολὺ ἥδιον ζώσης ἀρετὴν γυναικὸς καταμανθάνειν ἢ εἰ Ζεῦξίς μοι καλὴν εἰκάσας γραφῇ γυναῖκα ἐπεδείκνυεν Ξεν. Οἰκ. 10. 1· εἰκὼν γραφῇ εἰκασμένη, ἐζωγραφημένη ὁμοία τῇ πραγματικότητι, Ἡρόδ. 2. 182· αἰετὸς εἰκασμένος, ὁμοίως ἀετοῦ, ὁ αὐτ. 3. 28· χειρὶ τεκτόνων δέμας .. εἰκασθὲν Εὐρ. Ἄλκ. 349. **II.** παρομοιάζω, παραβάλλω τι πρός τι, ἤκασεν δέ τις τὸ δεινὸν αὖ Λημνίοισι πήμασιν Αἰσχύλ. Χο. 633, Εὐμ. 49, Ἀριστοφ. Νεφ. 350· ὡς εἰκάσαι βασιληΐην τε καὶ πολιτηΐην, ἐφ' ὅσον δύναταί τις νὰ παρομοιάσῃ βασιλείαν πρὸς πολιτείαν, Ἡρόδ. 9. 34, πρβλ. 4. 31· περιγράφω διὰ παραβολῆς ἢ παρομοιώσεως, ὁ αὐτ. 7. 162: — Παθ., εἶμαι ὅμοιος, ὁμοιάζω, τινί Εὐρ. Βάκχ. 942, 1253, κτλ.· πρός τινα Ἀριστοφ. Ἀχ. 783. **III.** ἐξάγω ἐκ συγκρίσεως καὶ παραβολῆς, σχηματίζω εἰκασίαν, εἰκάζω, Λατ. conjicere, καταλήγω εἰς συμπέρασμα, Ἡρόδ. 1. 68., 7. 49, Σοφ. Ο. Κ. 1504, 1677· συχνὸν ἐν τῇ φράσει ὡς εἰκάσαι, ὅσον δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ, μαντεύσῃ, Ἡρόδ. 1. 34., 2. 104, κτλ.· σπανίως ἄνευ τοῦ **ὡς**, ἀλλ' εἰκάσαι μέν, ἠδὺς Σοφ. Ο. Τ. 82: — μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., συμπεραίνω ὅτι ἔχει οὕτω τὸ πρᾶγμα, μαντεύω ὅτι εἶναι, εἰκάζω, Ἡρόδ. 4. 132, Θουκ. 5. 9, κτλ.· παραλειπομένου τοῦ ἀπαρεμφ., Ἀμαζόνας .. ἂν ἧκασ' ὑμᾶς (ἐνν. εἶναι) Αἰσχύλ. Ἱκ. 288, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 1244: — εἰκ. τι ἔκ τινος Αἰσχύλ. Θήβ. 356, Θουκ. 3. 20· ἀπό τινος ὁ αὐτ. 1. 10· σχηματίζω εἰκασίαν περί τινος πράγματος, οὐκ ἔχοιμ' ἂν εἰκάσαι τόδε Αἰσχύλ. Χο. 518, Ἀντιφῶν 137. 2: — ἀπολ., εἰκ. τεκμαιρόμενος Λυσ. 105. 8· εἰκ. καλῶς Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 243 6, κτλ.

εἰκαθεῖν, ἀπαρ. τοῦ ἐπεκταθέντος ἀορ. **εἴκαθον**, ἐκ τοῦ ῥήμ. **εἴκω**, ὑποχωρῶ, ὑπείκω, (διότι δὲν ὑπάρχει ἐνεστὼς **εἰκάθω**, πρβλ. Ἐλμσλ. ἐν Μηδ. 186, Ellendt Λεξ. Σοφ.· ἴδε τὰς λέξεις **ἀμυναθεῖν**, **διωκαθεῖν**, κτλ.)· ὑποτακτ. **εἰκάθω** Σοφ. Ο. Τ. 650, Φ. 1352· ἀπαρ. **εἰκαθεῖν** ὁ αὐτ. Ἡλ. 396, Ἀντ. 1096· μετοχ. **εἰκαθών** ὁ αὐτ. Τρ. 1177. — Πρβλ. παρ-, **ὑπ-εικαθεῖν**, καὶ ἴδε σημ. Jebb ἐν Σοφ. Ο. Τ. 650.

εἰκαιοβουλία, ἡ, «ματαιοβουλία», Ζωναρ. 631, «ματαιοφροσύνη», Σουίδ. ἐν λέξει, Κύριλλ. Ἀλεξ. Π. 69C, ΙΙΙ. 396C.

εἰκαιό-βουλος, ον, ματαιόβουλος, ματαιόφρων, Καισάριος 921, 1001.

εἰκαιοθυσία, ἡ, ματαία θυσία, εἰκαιοθυσίαι εἰδωλικαὶ Καμενιάτης παρὰ τῷ Taf. de Thessal. σ. XXXII.

εἰκαιολογία, ἡ, ματαιολογία, φλυαρία, Φίλων 1. 674.

εἰκαιο-λόγος, ον, ματαιολόγος, φλύαρος, Φιλόδημ. ἐν Vol. Herc. Oxon. 2. 10.

εἰκαιομῡθέω, = **εἰκαιολογέω**, φλυαρῶ, ματαιολογῶ, Κύριλλ. Ἀλ. IV. 165C, Ἡσύχ., Σουίδ.

εἰκαιομῡθία, ἡ, ματαιολογία, φλυαρία, Λέων Διάκ. 4, 9, σ. 42B, IV.

εἰκαιό-μῡθος, ον, = **εἰκαιολόγος**, Κύριλλ. Ἀλ. I. 440C, IV. 1012C· ἄνευ σκοποῦ φλυαρῶν, Ἐκκλ.

εἰκαιορρημονέω (ὡς εἰ ἐξ ἐπιθ. **εἰκαιορρήμων**) = **εἰκαιομυθέω**, «εἰκαιορρημονῶ, ματαίως λέγω» Σουίδ.

εἰκαιορρημοσύνη, ἡ, = **εἰκαιομυθία**, «ματαιολογία» Σουίδ.

εἰκαῖος, α, ον, ἄνευ σκοποῦ, μάταιος, **1)** ἐπὶ πραγμάτων, μάταιος, ἄσκοπος, τίκτει γὰρ οὐδὲν .. εἰκαία χάρις Σοφ. Ἀποσπ. 288· ὡς εἰκαῖον ὄν, ὡς ὂν μάταιον, Λουκ. Ζεὺς Ἐλεγχ. 6· εἰκ. διήγημα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. ἐν Προοιμ. 1. — Ἐπίρρ. **εἰκαίως**. μάτην, εἰκῇ, Διογ. Λ. 2. 128· οὕτω καὶ ἐν τῷ οὐδ. **εἰκαῖα** Λυκόφρ. 748. **2)** ἐπὶ προσώπων, ματαιόφρων, κοῦφος, φαῦλος, Πολύβ. 77, 5, κτλ.

εἰκαιοσύνη, ἡ, ἀπερισκεψία, ἀφροσύνη, ματαιότης, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 5. 11.

εἰκαιότης, ητος, ἡ, = τῷ προηγ., Διογ. Λ. 7. 48, Vol. Herc. Oxon. 2. 9.

εἰκάς, άδος, ἡ, (εἴκοσι) ἡ εἰκοστὴ τοῦ μηνὸς (ἐξυπακουομ. τῆς λέξεως ἡμέρα), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 790, 818: — εἰς ἐκ τῶν τρόπων καθ' οὓς ὑπελογίζοντο αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ μηνὸς ἦτο, ἡ πρώτη, δευτέρα, κτλ.· μετ' εἰκάδα Μένανδρ. ἐν «Μέθῃ» 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 112. 3· τετάρτῃ ἐπὶ εἰκάδι Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 2· ἐντεῦθεν αἱ ἡμέραι αὐταὶ ἐκαλοῦντο αἱ εἰκάδες Ἀριστοφ. Νεφ. 17, Ἀνδοκ. 16. 8· ὡσαύτως, τρίτῃ εἰκάδι, δηλ. κατὰ τὴν εἰκοστὴν τρίτην τοῦ μηνός, Πλάτ. Νόμ. 849Β· — ὁμοίως κατὰ πληθ., σελήνην .. ἄγουσαν εἰκάδας Ἀριστοφ. Νεφ. 17. **II.** ἡ ἕκτη ἡμέρα τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων ἐκαλεῖτο ὡσαύτως οὕτως, Εὐρ. Ἴων 1076, Πλουτ. Φωκ. 28.

εἴκασδω, Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ **εἰκάζω**, Σαπφὼ 34.

εἰκασία, ἡ, (εἰκάζω) ὁμοίωμα, εἰκών, παράστασις, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 1. **II.** σύγκρισις, παραβολή, Πλουτ. Θεμ. 29. **III.** τὸ εἰκάζειν, εἰκασία, συμπερασμός, Πλάτ. Πολ. 511Ε, 534Α.

εἴκασμα, τό, ὁμοίωμα, εἰκών, Αἰσχύλ. Θήβ. 523. **II.** εἰκασία, συμπερασμός, Μάξ. Τύρ. 9. 3.

εἰκασμός, ὁ, τὸ εἰκάζειν, μαντεύειν, συμπεραίνειν, Πλουτ. Μάρ. 11, Λουκ. Ἑρμ. 16.

εἰκαστής, οῦ, ὁ, ὁ εἰκάζων, μαντεύων, προλέγων, τῶν μελλόντων Θουκ. 1. 138, πρβλ. Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 18. 9, 2.

εἰκαστικός, ή, όν, ἱκανὸς πρὸς παράστασιν· **ἡ εἰκαστική** (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἀντιγράφειν ἢ ἀπεικονίζειν, Πλάτ. Σοφ. 235D, κτλ. **II.** ἱκανὸς εἰς τὸ εἰκάζειν, εὐφυὴς εἰς τὸ συμπεραίνειν, τὸ εἰκαστικόν, ἡ δύναμις τοῦ εἰκάζειν, Λουκ. Ἀλέξ. 22· τὰ εἰκαστικὰ (ἐνν. ἐπιρρήματα), τὰ σημαίνοντα ἀμφιβολίαν, Γαζῆς: — Ἐπίρρ. **-κῶς**· «εἰκαστικῶς, ὁμοιωτικῶς» Πολυδ. Δ', 10.

εἰκαστός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ συγκρίνῃ ἢ παραβάλῃ, παρόμοιος, Σοφ. Τρ. 699.

εἰκάτι, εἰκατί-δειος, ἴδε **εἴκοσι, εἰκοσιδύο**.

εἴ κε, εἴ κεν, ἴδε **εἰ** Α. ΙΙ.

εἰκελ-όνειρος, ον, εἴκελος, ὅμοιος ὀνείρῳ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 687.

εἴκελος, η, ον, (εἰκὼς) ὅμοιος, Λατ. similis, τινί Ἰλ. Χ. 134, Ὀδ. Φ. 411, κ. ἀλλ.· Ἐπ. ἐπίθ. ἐν χρήσει ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 8. 8, Ἡλούτ. 2. 410Ε.

εἰκελό-φωνος, ον, ὁμοίαν ἔχων φωνήν, Κερκίδας ὀρθρολάλοισι χελιδόσιν εἰκελοφώνους Ἀνθ. Π. 6. 247.

εἰκέναι, Ἀττ. ἀντὶ **ἐοικέναι**, ἀπαρέμφ. τοῦ **ἔοικα**.

εἰκῇ, ἐπίρρ. τοῦ **εἰκαῖος**, ἄνευ σχεδίου ἢ σκοποῦ, ματαίως, ἀσκόπως, Λατ. temere, — «εἰκῇ· μάτην ..., ἀκαίρως ἢ ὡς ἔτυχεν» Ἡσύχ., — Ξενοφάν. 2. 13, καὶ Ἀττ., ὡς Αἰσχύλ. Ἱκ. 450, 885, Σοφ. Ο. Τ. 979· εἰκῇ πράττειν Πλάτ. Πρωτ. 326D· εἰκῇ λέγεσθαι ὁ αὐτ. Ἀπολογ. 17C, κτλ.· νήφων παρ' εἰκῇ λέγοντας Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 3, 16. — Ἐν τισιν ἐκδόσ. γράφεται **εἰκῇ**.

εἰκλεῖ, «δειπνεῖ» Ἡσύχ.

εἶκλον, «δεῖπνον» Ἡσύχ.

εἰκο-βολέω, ὁμιλῶ εἰκῇ, ἀσκόπως, τυχόντως, ὡς ἔτυχε, εἰκάζω, γλῶσσ' εἰκοβολεῖ περὶ τῶν ἀφανῶν Εὐρ. Ἀποσπ. 905, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 549, Ἐτυμολ. Μ. 297. 32.

εἰκονίζω, μέλλ. **-ίσω**, ἀπεικονίζω, δίδω μορφήν, εἰκονίζουσα τὰς ἀμόρφους ὕλας (ἡ ἰδέα) Πλούτ. 2. 882D· λόγος ψευδὴς εἰκονίζων ἀλήθειαν, περιέχων εἰκόνα, ὁμοιότητα ἀληθείας, Ἀφθόν.

εἰκονικός, ή, όν, ἀπεικονίζων, παριστῶν τὴν εἰκόνα τινός, εἰκονικὸν ἄγαλμά τινος. ἄγαλμα παριστῶν τινα, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 205F, πρβλ. Πλουτ. Λυσ. 1. — Ἐπίρρ. **εἰκονικῶς** Κύριλλ. Ἱερ. σ. 289. **II.** ὁ μὴ πραγματικός, ψευδής, Ἀνθ. Π. 11. 233.

εἰκόνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **εἰκών**, Πολέμ. παρ' Ἀθην. 574C, Πλούτ. 2. 753B.

εἰκόνισμα, τό, ἀπεικόνισμα, Ἀνθ. Π. 13. 6, Πορφύρ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 780.

εἰκονισμός, ὁ, ἀπεικόνισις, διατύπωσις, Λατ. effictio, Πλούτ. 2. 54B, Σενέκ. Ἐπιστ. 95.

εἰκονογλύφος, ὁ, γλύφων εἰκόνας, Νικηφ. Κ/πόλεως ἐν Spicil. Solesm. τ. 1, σ. 500.

εἰκονογράφέω, ζωγραφῶ, Φίλων 2. 588, περιγράφω, Λογγῖνος 10.

εἰκονογραφία, ἡ, εἰκών, περιγραφή, Στράβων 718.

εἰκονο-γράφος, ὁ, ὁ ζωγραφῶν εἰκόνας, ὁμοιώματα, Ἀριστ. Ποιητ. 15, 11, Θεμίστ. 309B.

εἰκονο-θραύστης καὶ **εἰκονο-κλάστης**, ὁ θραύων, καταστρέφων εἰκόνας, Ἰω. Ἱεροσ. Βίος Ἰω. Δαμασκ. σ. 252. 2.

εἰκονο-καύστης, ου, ὁ, καίων τὰς εἰκόνας. Οἱ μετὰ Θεοφάν. (1. 23) σ. 37 κλ., Μιχ. Μον. βίῳ Θ. Στουδ. σ. 296, Στέφ. Διάκ. ἐν Ἑλλ. Πατρ. Μί. τ. 100, σ. 1069, 1160· — ἀλλὰ καὶ **εἰκονοκαῦται** Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 581.

εἰκονο-λάτρης, ου, ὁ, λατρεύων εἰκόνας, Νικηφ. Κων/πόλεως τ. 1, σ. 500.

εἰκονο-λογία, ἡ, ἡ δι' εἰκόνων μεταφορικὴ ὁμιλία, Πλάτ. Φαῖδρ. 267C, 269A.

εἰκονομαχία, ἡ, πόλεμος ἐναντίον τῶν εἰκόνων, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 90A.

εἰκονο-μάχος, ον, πολέμιος τῶν ἁγίων εἰκόνων, Δαμασκ. Π. 328B.

εἰκονο-ποιός, ὁ, ὁ ποιῶν εἰκόνας, ὁμοιώματα, Ἀριστ. Ποιητ. 25. 2:— ἐντεῦθεν **εἰκονοποιέω** Ἰουστίνου Μάρτ. Ἀπολ. 1. 19.

εἰκονο-τύπος, ὁ, τυπῶν, ποιῶν εἰκόνας. Οἱ μ. Θεοφάν. (Γεώργ. μοναχ.) σ. 775, ἔκδ. B.

εἰκονο-φόρος, ὁ, φέρων εἰκόνας, Λατ. imaginiferi, Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. πολιτ. Α', 46.

εἰκός, Ἰων. **οἰκός, ότος**, τό, οὐδ. μετοχ. τοῦ **εἴκα, ἔοικα**, ὅμοιον τῇ ἀληθείᾳ, δηλ. πιθανόν, εὔλογον, λογικόν, **εἰκὸς** (μετὰ τοῦ **ἐστι** ἢ ἄνευ αὐτοῦ), μετ' ἀπαρ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 575· εἰκὸς γάρ Σοφ. Ἠλ. 1026, κτλ.· οὐ γὰρ εἰκὸς μετ' ἀπαρ., Σοφ. Φ. 230· οὐδ' εἰκὸς αὐτόθι 586· οἳ' εἰκός (ἐνν. δοῦναι) αὐτόθι 973· ὥσπερ εἰκὸς ἦν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 519, κτλ. **2)** ὡς οὐδ. οὐσ., **εἰκός**, τό, τὸ πιθανόν, τὸ εὔλογον, **τὰ οἰκότα**, τὰ εὔλογα, τὰ ὀρθά, Ἡρόδ. 1. 155, κτλ.· τὸ οὐκ εἰκὸς Θουκ. 2. 89· κατὰ τὸ εἰκός, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ αὐτ. 1. 121· ἐκ τοῦ εἰκότος ὁ αὐτ. 4. 17· τῷ εἰκότι ὁ αὐτ. 6. 18· παντὶ τῷ οἰκότι Ἡρόδ. 3. 103· τοῦ εἰκότος πέρα Σοφ. Ο. Τ. 74· τῷ εἰκότι χρῆσθαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀπόδειξιν λέγειν, Πλάτ. Θεαίτ. 162E· παρὰ ποιηταῖς ἄνευ τοῦ ἄρθρου, λέγεις μὲν εἰκότα ὁ αὐτ. Φ. 1373· εἰκὸς πέπονθα Εὐρ. Ι. Α. 501· ἦν γ' ἐρωτᾷς εἰκότ', εἰκότα κλύεις αὐτόθι 1134.

β) ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ., πρότασις πιθανή, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς θετικὸν γεγονός, Ἀναλυτ. Ὑπ. 2. 27, Ῥητ. 1. 2, 15, κ. ἀλλ.

II. λογικόν, δίκαιον, «σωστόν», Θουκ. 2. 74, κτλ.· τὰ εἰκότα καὶ δίκαια ὁ αὐτὸς 5. 90· παρὰ τὸ εἰκός, παραλόγως, 2. 62· πρβλ. **ἐπιεικής**: — Συγκριτικόν, **εἰκότερον**, ὑπάρχει ἐν Ἀντιφῶντι 127. 21.

εἰκοσά-βοιος, ποιητ. **ἐεικοσάβοιος, ον**, ἔχων ἀξίαν εἴκοσι βοῶν, Ὀδ. Α. 431.

εἰκοσά-εδρος, ον, ἔχων εἴκοσιν ἕδρας, ἐπιφανείας· **εἰκοσάεδρον**, τό, σῶμα στερεὸν ἔχον εἴκοσιν ἕδρας, ἐπιφανείας, Πλούτ. 2. 719D, κτλ.

εἰκοσα-ετής, ές, -έτης, ες, εἴκοσιν ἐτῶν, παῖς Ἡρόδ. 1. 136· χρόνος Πλούτ. 2. 113D· ἀλλ' ὁ ὀρθὸς τύπος φαίνεται ὅτι εἶναι **εἰκοσιετής**, θηλ. **-ετίς**, ἢ **εἰκοσιέτις**, ὡς νῦν ἀναγινώσκουσιν ἐν Πλάτ. Πολ. 460E, Δίωνι Κ. 55. 9· **ΓικατιΓετίες** ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1575. 2.

εἰκοσαετία, ἡ, χρονικὴ περίοδος εἴκοσιν ἐτῶν, Φίλων 2. 224, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰ. 8. 5, 3.

εἰκοσάκις, εἴκοσι φοράς, Ἰλ. Ι. 379, κτλ.

εἰκοσά-κλινος, ον, = **εἰκοσίκλινος**, Διόδ. 1. 49, Ἀθήν. 548A.

εἰκοσά-κωλος, ον, ἔχων εἴκοσι κῶλα, δηλ. στίχους ἀσυμφώνους ἀλλήλων κατὰ τὸ μέτρον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 1153.

εἰκοσά-κωπος, ον, ἔχων εἴκοσι κώπας, Ἡσύχ.

εἰκοσά-μηνος, ον, ἔχων εἴκοσι μηνῶν ἡλικίαν, Ἀνθ. Π. 7. 662.

εἰκοσά-πηχυς, υ, = **εἰκοσίπηχυς**, Χάρης παρ' Ἀθην. 538D, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 4.

εἰκοσα-πλάσιος, α, ον, = **εἰκοσαπλοῦς**, Θεολ. Ἀριθμ. 40.

εἰκοσα-πλάσιον, ον, = τῷ προηγ., Πλούτ. 2. 925C.

εἰκοσάς, άδος, ἡ, = **εἰκάς**, Λουκ. Λεξιφ. 11, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 4. 32.

εἰκοσα-στάδιος, ον, ἔχων ἑκατὸν εἴκοσι σταδίων, Στράβων 426.

εἰκοσ-ετηρίς, ίδος, ἡ, χρονικὴ περίοδος εἴκοσιν ἐτῶν, Δίων Κ. 58. 24.

εἰκοσ-έτης, ὁ, = **εἰκοσαετής**, Ἀνθ. Π. 8. 123· θηλ. **-έτις, ίδος**, αὐτόθ. 7. 166.

εἰκοσ-ήρης, ες, ναῦς ἔχουσα εἴκοσι σειρὰς ἐδωλίων ἐφ' ὧν ἐκάθηντο οἱ ἐρέται, Ἀθήν. 203D.

εἴκοσι, ἄκλ., Ἰλ. Β. 510, 748, κτλ.· ἀλλὰ συχνότερον ἐν τῷ Ἐπ. τύπῳ **ἐείκοσι**, πρὸ δὲ φωνήεντος **ἐείκοσιν**, Ι. 123, 265, κτλ.· εἰσήχθη δὲ ὁ Ἐπ. τύπος ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων καὶ εἰς τινα χωρία τοῦ Ἡροδ. (2. 121, ἐν ἀρχ., 122, κτλ.)· Δωρ. **Feίκατι** Πίνακ. Ἡρακλεωτ. ιδ', 5775. 55· «**βείκατι**· εἴκοσι. Λάκωνες» Ἡσύχ.· **εἴκατι** Ἐπιγρ. Κερκύρ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1840, Θεόκρ. 4. 10, 5. 86· γράφεται **Feίκατι (Fίκατι)** ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1511 (2). 6., 1569. 39., 5774. 81, κ. ἀλλ. ('Ο ἀρχικὸς τύπος φαίνεται ὅτι ἦτο **Feίκατι**, πρβλ. Σανσκρ. vinśati, δηλ. dvi-śati (ἐκ τοῦ dvi δύο, daśan δέκα). Λατ. viginti, δηλ. dui-ginti, vicies = εἰκοσάκις, Γοτθ. tvaitigjus, Παλαιο-Σκανδιν. tuttugu, Ἀγγλο-Σαξον. twentig, Παλ. Ὑψηλ. Γερμ. zueinzug, Γερμ. zwanzig· — πρβλ. M. Müller Sc. of. Lang 1. 44.)

εἰκοσι-δύω ἢ **-δύο** Εὐστ. 726. 13· **Fικατί-δειος, ον**, Πίνακ. Ἡρακλεωτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5775. 18, 23 κ. ἀλλ.

εἰκοσί-εδρος, ον, = **εἰκοσάεδρος**, Τίμ. Λοκρ. 98D.

εἰκοσι-εννέα, Ἀθήν. 608Δ· **εἰκοσι-ἑξ** Βίος Εὐρ.· καὶ **εἰκοσι-επτά** Ἱππ. 274. 1, θεωροῦνται ὡς ὕποπτα ὑπὸ τοῦ Δινδ., ὁ ὁποῖος προτιμᾷ **εἰκοσιν-εννέα, -ἑξ, -επτά**, ἅπερ ὅμως κάκιστα ἠχοῦσιν εἰς ὦτα Ἑλληνικά.

εἰκοσι-ετής, ές, ἴδε **εἰκοσαετής**.

εἰκοσί-κλινος, ον, ἔχων εἴκοσι κλίνας ἐφ' ὧν κατεκλίνοντο παρὰ τὴν τράπεζαν οἱ ἑστιώμενοι, Ἀντίγ. ὁ Καρύστ. παρ' Ἀθην. 548A, Διόδ. 1. 46.

εἰκοσί-μνεως, ων, εἴκοσι μνῶν, Λυσίας παρὰ Πολυδ. Θ', 57 (ὁ Κῶδιξ ἔχει **-μνος**, ἴδε Λοβ. Φρύν. 554).

εἰκοσι-νήριτος, ον, μόνον ἐν Ἰλ. Χ. 349, **εἰκοσινήριτ' ἄποινα**, εἰκοσαπλασίονα λύτρα, (ἐκ τοῦ **νήριτος** = **νήριστος**, δηλ. ἄνευ ἔριδος, ἀδιαφιλονεικήτως εἰκοσαπλάσια, ἕτεροι ἐκ τοῦ **εἴκοσιν ἐρίζοντα**, δηλ. **ἐξισούμενα**· κατὰ τὸν Σχολ. «εἰκοσάκις ἐξισούμενα τῇ τοῦ σώματος σωτηρίᾳ· τὸ γὰρ ἐρίζειν ἐξισοῦσθαί ἐστιν»).

εἰκόσιοι, εἴκοσι, Ἀνθ. Π. παράρτ. 262, πιθανῶς ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **εἰκοστοῖς**, ἐν χρήσει ἀντὶ **εἴκοσι**, ὡς τὸ **ὄγδοος, ἔνατος, δέκατος** ἀντὶ **ὀκτώ, ἐννέα, δέκα**.

εἰκοσι-οκτώ, ὁ ἀριθμ. 28, Διόδ. 14. 102.

εἰκοσί-πεδος, ον, ἔχων εὖρος ἢ μῆκος εἴκοσι ποδῶν, Δωρ. **Fικατίπεδος**, Πίνακ. Ἡρακλεωτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5574. 62, κ. ἀλλ.

εἰκοσι-πεντα-έτις, ιδος, ἡ, ἔχουσα ἡλικίαν εἰκοσιπέντε ἐτῶν, Ἀνθ. Π. παράρτ. 209.

εἰκοσι-πέντε, ὁ ἀριθμ. 25, παρὰ Δημ. 926. 4.

εἰκοσί-πηχυς, υ, εἴκοσι πήχεων, Ἡρόδ. 3. 60· πρβλ. **εἰκοσάπηχυς**.

εἰκοσι-τέσσαρες, οὐδ. **-ρα**, ὁ ἀριθμ. 24, Διόδ. 14. 92.

εἰκοσι-τρεῖς, οὐδ. **-τρία**, ὁ ἀριθμ. 23, Ἀθήν. 585B.

εἰκοσί-φυλλος, ον, εἴκοσι φύλλα ἔχων, ῥόδον Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 6. 6, 4.

εἰκόσ-ορος, καὶ ποιητ. **ἐεικ-, ον**, (εἴκοσι √ΕΡ, **ἐρέσσω**), εἰκοσάκωπος, νηὸς ἐεικοσόροιο Ὀδ. Ι. 322, Σιμων. 182, Νόμ. παρὰ Δημ. 926. 8· πρβλ. **πεντηκόντορος**.

εἰκοστά-γωνος, ον, ἔπρεπε νὰ εἶναι **εἰκοσά-γωνος**, εἴκοσι γωνίας ἔχων, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 34.

εἰκοσταῖος, α, ον, ὁ τῇ εἰκοστῇ ἡμέρᾳ συμβαίνων, Ἱππ. Προγν. 42, Ἀντιφῶν 113. 32.

εἰκοστή, ἡ, ἴδε **εἰκοστός** II.

εἰκοστο-λόγος, ὁ, ἡ, ὁ συλλέγων τὸ εἰκοστόν, εἰσπράκτωρ φόρου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 363, Συλλ. Ἐπιγρ. 89. 22.

εἰκοστός, ἡ, όν, ἀριθ. τακτ. τοῦ **εἴκοσιν**, ἡμιατί κ' εἰκοστῷ Σχερίην ἐρίβωλον ἵκοιτο Ὀδ. Ε. 34, κ ἀλλ. Ἐπ. ὡσαύτως **ἐεικοστός**, ἐεικοστὸν ἔτος ἐστὶν Ἰλ. Ω. 765. **II. εἰκοστή**, ἡ, φόρος τοῦ εἰκοστοῦ, Λατ. vicesima, ἐπιβαλλόμενος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ πάσης τῆς εἰσαγωγῆς ἢ ἐξαγωγῆς τῆς ἐνεργουμένης ὑπὸ τῶν ὑποτελῶν συμμάχων ἀντὶ ἄλλου φόρου, εἰκοστὴ τῶν γιγνομένων, τῶν κατὰ θάλασσαν Θουκ. 6. 54., 7. 28. **2)** ἡ παρὰ Ρωμαίοις vicesima, ἤτοι φόρος κατὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν δούλων, Συλλ. Ἐπιγρ. 963.

εἰκοστο-τέταρτος, η, ον, ὁ εἰκοστὸς τέταρτος, Πλούτ. 2 935D· οὕτω καὶ **εἰκοστοτεταρταῖος, α, ον**, Γαλην. 7. 501.

εἰκοστ-ώνης, ου, ὁ, ὁ ἐνοικιαστὴς τῆς **εἰκοστῆς**, ὡς **εἰκοστολόγος**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 33.

εἰκοσ-ώρυγος, ον, εἴκοσιν ὀργυιῶν, Ξεν. Κυν. 2, 5· πρβλ. **δεκώρυγος, πεντώρυγος**.

εἰκοτο-λογέω, λέγω ἐκ συμπερασμοῦ, συμπεραίνω, πιθανολογῶ, Στράβων 620.

εἰκοτολογία, ἡ, πιθανολογία, πιθανὴ εἰκασία, Ἀρχύτ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 724, Στράβων 620.

εἰκότως, ἐπίρρ. ἐκ τῆς Ἀττ. μετοχ. τοῦ πρκμ. **ἔοικα**, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, πρεπόντως, μετὰ δοτ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 915· «εἰκότως· πρεπόντως, εὐλόγως, δικαίως» (Ἡσύχ.), Αἰσχύλ. Ἱκ. 403, Σοφ. Ο. Κ. 432, 977, καὶ συχν. παρὰ πεζογράφοις· εἰκότως ἔχει, εἶναι λογικόν, εὔλογον, ὀρθόν, Εὐρ. Ι. Τ. 911, πρβλ. Ὀρ. 737· εἰκ. δοκεῖ Ἀνδοκ. 18. 21, πρβλ. 31 ἐν τέλ.· οὐκ εἰκότως, ἀλόγως, Θουκ. 1. 37· συχνάκις ἀκολουθεῖται ὑπὸ τοῦ γὰρ αὐτόθι 77, Ἰσοκρ. 253D· ὁ Δημ. συχνάκις θέτει αὐτὸ ἐν τέλει προτάσεων, ὡς τὸ Λατ. nec mirum.

εἰκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **εἴκω**, δεῖ εἴκειν, ὑποχωρεῖν, Φίλων 2. 68.

εἰκτικός, ή, όν, (εἴκω) ὑποχωρητικός, ἐνδοτικός, Ὡριγέν.

εἰκτός, ή, όν, «ὁ ὑπείκων καὶ ὑποτασσόμενος» Ἐτυμ. Μ. 297. 8.

ἔἴκτον, ἐἴκτην, ἔἴκτο, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἔοικα**.

***εἴκω,** ὁμοιάζω, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἔοικα**.

εἴκω, Ἰλ., Ἀττ.: παρατ. **εἶκον** Ἡρόδ., Ἀττ.: μέλλ. **εἴξω** Θουκ., κτλ.: ἀόρ. α' **εἶξα** Ἰλ., Ἀττ., ποιητ. **ἔειξα** ἢ **ἔϝειξα** Ἀλκμὰν 40, Ἴων: **εἴξασκε** Ὀδ.· πρβλ. **εἰκαθεῖν.** (Πρὸς τὴν √ϜΙΚ πρβλ. Σανσκρ. vik, vinak-mi (χωρίζω), καὶ ἴσως Λατ. vi-to (ὃ ἐ. vic-ito)· Ἀγγλο Σαξον. wic-an, Γερμ. weich-en, Ἀγγλ. weak.) Ὑπείκω, ἐνδίδω, ὑποχωρῶ, ὀπισθοχωρῶ, ἀποσύρομαι, ὀπίσσω εἴκετε Ἰλ. Ε. 606, κτλ. **2)** μετὰ δοτ. προσώπ. καὶ γεν. τόπου, μηδ' εἴκετε χάρμης Ἀργείοις «μηδὲ ὑποχωρεῖτε μάχης τοῖς Ἕλλησιν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Δ. 509· εἴκειν τινί τῆς ὁδοῦ, ἀποσύρεσθαι ἐκ τῆς ὁδοῦ πρό τινος, Λατ. concedere alicui de via, οἱ νεώτεροι αὐτῶν τοῖσι πρεσβυτέροισι συντυγχάνοντες εἴκουσι τῆς ὁδοῦ καὶ ἐκτράπονται Ἡρόδ. 2. 80· ἄνευ τῆς δοτ., εἴκειν πολέμιου καὶ δηϊοτῆτος, ἀποσύρεσθαι ἐκ τοῦ πολέμου καὶ τῆς μάχης, Ἰλ. Ε. 348· εἶκε, γέρον, προθύρου, ἀποσύρθητι ἀπὸ τῶν προθύρων, Ὀδ. Σ. 10. **3)** μετὰ δοτ. προσώπου μόνον, ἐνδίδω, ὑπείκω, ὑποχωρῶ, εἴτε ἐν μάχῃ, Ἰλ. Μ. 48, κτλ.· εἴτε πρὸς ἔνδειξιν τιμῆς, Ἰλ. Ω. 100, Ὀδ. Β. 14 — ἀκολούθως, παραδίδομαι, ἐνδίδω, εἰς οἱονδήποτε πάθος ἢ ψυχικὴν ὁρμήν, ᾧ θυμὲς εἴξας Ἰλ. Ι. 598· ὄκνῳ καὶ ἀφραδίῃσι Κ. 122· αἰδοῖ Ὀδ. Ξ. 262· βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων, «νικώμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ βίας καὶ ἰσχύος, ὥστε διὰ τοῦτο ἐξυβρίζων» (Σχόλ.), Ν. 143· ὀργῇ δ' εἶξα μᾶλλον ἢ μ' ἐχρῆν Εὐρ. Ἑλ. 80· τῇ ἡλικίῃ εἴκειν Ἡρόδ. 7. 18· — ὡσαύτως ἐπὶ περιστάσεων, πενίῃ εἴκων Ὀδ. Ξ. 157· κακοῖς Αἰσχύλ. Ἱκ. 320· ἀνάγκῃ ὁ αὐτ. Ἀγ. 1071· ταῖς ξυμφοραῖς Θουκ. 1. 84· ζημίαις, εἰς τὴν βίαν τῆς τιμωρίας, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 21· — Ἐν Σοφ. Ἀντ. 718, ἴσως ὁ στίχος ἔπρεπε νὰ ἀναγνωσθῇ (κατὰ τὸν Gaisf.) οὕτως: ἀλλ' εἶκε, θυμῷ καὶ μετάστασιν δίδου, διότι ἂν συνάψωμεν τὸ **εἶκε τῷ θυμῷ**, εἶκε θυμῷ, ἡ ἔννοια θὰ εἶναι ἐναντία τῆς ἀπαιτουμένης ἐν τῷ χωρίῳ· ἀλλ' ὁ Jebb κατὰ τὰ πλεῖστα χειρόγρ. ἔχει: ἀλλ' εἶκε θυμοῦ..., ἴδε σημ. Jebb καὶ παράρτημα ἐν σελίδι 254. **4)** εἴκειν τινί τι, ὑποχωρεῖν εἴς τινα ἔν τινι, ἔνθα ἡ αἰτ. κεῖται ὡς προσδιορισμὸς τοῦ κατά τι, τὸ ὂν μένος οὐδενὶ εἴκων, οὐδενὸς κατώτερος κατά.., Ἰλ. Χ. 459, Ὀδ. Α. 515· ὡσαύτως, εἴκειν τινί τινι, ὡς ἔλεσκον ἀνδρῶν.., ὅ τέ μοι εἴξειε πόδεσσιν, πάντα ὅστις ἦτο ὑποδεέστερος ἐμοῦ κατὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν, Ξ. 221: — οὕτω, μετὰ συστοίχου αἰτ., εἴκοντας ἃ δεῖ, ὑπείκοντας εἰς ὅσα πρέπει, Σοφ. Ο. Κ. 172, πρβλ. Αἴ. 1243. **II.** μεταφ., παραδίδω, ἀφίνω, εἶξαί τέ οἱ ἡνία, «ἐπιδοῦναι, χαλᾶσαι. εἶξαι, ἀντὶ τοῦ εἶξον» (Σχόλ.), «χάλασον δὲ αὐτῷ τὰς ἡνίας ταῖς χερσί» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 337· ἄλλοτε δ' αὖτ' Εὖρος Ζεφύρῳ εἴξασκε διώκειν, ἄλλοτε δὲ πάλιν ὁ Εὖρος παρέδιδεν αὐτὸ [τὸ πλοῖον] εἰς τὸν Ζέφ. διὰ νὰ τὸ διώκῃ, Ὀδ. Ε. 332. **2)** παραχωρῶ, ἐπιτρέπω, Λατ. concedere, ὡς ὀπηνίκ' ἂν θεὸς πλοῦν ἡμῖν εἴκῃ Σοφ. Φ. 465. **III.** ἀπροσώπως ὡς τὸ **παρείκει,** ἐπιτρέπεται ἢ εἶναι δυνατόν, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα, «ὅπου μάλιστα ἐνδοιὴ καὶ τρωθείη» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Χ. 321· μετ' ἀπαρ., ἔθι σφίσιν εἶκε λογῆσαι, «ἐνεχώρει, ὥστε ἐνεδρεῦσαι» (Σχόλ.), Σ. 520.

εἰκών, ή, γεν. **-όνος,** αἰτ. **-όνα,** κτλ.—Ποιητικὴ τις καὶ Ἴων. ὀνομαστ. **εἰκώ** ὑπονοεῖται (ἂν καὶ δὲν εὑρίσκεται) ἐκ τῆς γεν. **εἰκοῦς,** αἰτ. **εἰκώ** Εὐρ. Μήδ. 1162, Ἡρόδ. 7. 69 (ἀλλ' **εἰκόνα** 2. 143), αἰτ. πληθ. **εἰκοῦς** Εὐρ. Τρῳ. 1178, Ἀριστοφ. Νεφ. 559: (***εἴκω, ἔοικα**): ὁμοίωμα, εἰκὼν (ἐζωγραφημένη), ἢ ἄγαλμα, ἀνδριάς, Ἡρόδ. 2. 130, 143, Αἰσχύλ. Θήβ. 559, κτλ.· εἰκὼν γεγραμμένη Πλούτ. 2. 1117C· ἐπὶ κεντήματος, Εὐρ. Ι. Τ. 223. — Περὶ τῆς ἀρχαιότητος ἀνδριάντων πρὸς ἀπεικόνισιν ἀνθρώπων, ἴδε Newton Halic. (Ἁλικαρνασσὸν) σ. 785. **2)** τὸ ἐν κατόπτρῳ ὁμοίωμα, ἄψυχον εἰκὼ προσελῶσα σώματος Εὐρ. Μήδ. 1162, Πλάτ. Πολ. 402B. **II.** φάσμα, φάντασμα, Εὐρ. Ἡ. Μαιν. 1002, Πλάτ., κτλ.· εἰκὼν ἐν τῇ διανοίᾳ, πατρὸς Εὐρ. Τρῳ. 1178· νοητοῦ θεοῦ Πλάτ. Τίμ. 92C· δοξῶν καὶ λόγων Πλάτ. Φίλῃβ. 39C· κτλ.· εἰκόνας σῆς ἀρετῆς, ἐπὶ τέκνων, Συλλ. Ἐπιγρ. 435. 4. **2) εἰκόνα,** ὡς ἐπίρρ., ἐν εἴδει, δίκην τινός, Λατ. instar, δεσμωτηρίου εἰκόνα, δίκην δεσμωτηρίου, Πλάτ. Κρατ. 400C· οὕτω καὶ ἐν εἰκόνι βασιλείας Ἡρωδιαν. 7. 9, 21. **III.** παρομοίωσις, τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων τὰς ἐμὰς μιμούμενοι Ἀριστοφ. Νεφ. 559, Πλάτ. Φαίδων 87B, κ. ἀλλ.· δι' εἰκόνων λέγειν ὁ αὐτ. Πολ. 487E· περὶ τῆς ῥητορικῆς χρήσεως τῆς παρομοιώσεως ἴδε Ἀριστ. Ρητ. 3. 4.

εἰκώς, εἰκότως, ἴδε **ἐεικότως**.

εἰλαδόν, Ἐπίρρ. (**εἴλη**) = **ἰληδόν,** ἰλαδόν, Ἡρόδ. 1. 172, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 63· «καὶ πάλαι μὲν καὶ ἡ ἴλη καὶ τὸ ἰλαδὸν διὰ τῆς **ει** διφθόγγου εἶχε τὴν ἄρχουσαν ... ὕστερον δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἐν τῷ **ι** αὐτῆς ἡ γραφὴ» Εὐστ. Ἰλ. σ. 179, 23 — παρὰ τῷ Ἡσυχ. ἡ λήγουσα διὰ τοῦ **ω**, «εἰλαδών· ἀθρόως».

εἰλἄπῐνάζω, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ἐνεστ., εὐωχοῦμαι, συμποσιάζω μετὰ πολλῶν, εἰλαπινάζουσιν, «ἐν ἀθροίσματι εὐωχοῦνται» (Σχόλ.), Ὀδ. Β. 57., Ρ. 536· οὕτω Πινδ. Π. 10. 61· ἐν τῷ παρατ., Κόϊντ. Σμ. 6. 179.

εἰλἄπῐνάστης, οῦ, ὁ, ὁ μετέχων εἰλαπίνης, σύνδειπνος, «ὁμοτράπεζος, συνευωχητής» (Σχόλ.), Ἰλ. Ρ. 577· — ἐπώνυμον τοῦ Διὸς ἐν Κύπρῳ, Ἀθήν. 174A.

εἰλἄπίνη [ῐ], λαμπρὸν καὶ πολυτελὲς συμπόσιον, «τὰς θυσίας καὶ τὰς λαμπρὰς παρασκευὰς ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ εἰλαπίνας» Ἀθήν. 362E· γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπίναι τε Ἰλ. Σ. 491· εἰλαπίνη ἠὲ γάμος, ἔνθα ἀμφότερα ἀντιτίθενται πρὸς τὸ **ἔρανος** (ὃ ἴδε), Ὀδ. Α. 226· οὕτως Εὐρ. ἐν Μηδ. 193, Ἑλ. 1337, Ἡλούτ. 2. 169D, κτλ.

εἰλἄπῐνουργός, ὁ, (* **ἔργω**) ὁ παρασκευάζων εἰλαπίνας, συμπόσια, Μανέθων 4. 300.

εἶλαρ, τό, ἐν χρήσει μόνον κατ' ὄνομ. καὶ αἰτ. τοῦ ἑνικοῦ: (**εἴλω**): — ἕρκος, φραγμός, σκέπη, φυλακή, ἀσφάλεια, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν Ἰλ. Η. 338, κτλ.· κύματος εἶλαρ ἔμεν, «πρὸς ἀσφάλειαν καὶ πρὸς τὸ ἀπείργειν τὸ κῦμα λυόμενον ἐκεῖσε εἰς ἀφρὸν» (Εὐστ.), Ὀδ. Ε. 257.

εἰλαρχέω, ἄρχω ἴλης ἱππικοῦ, εἶμαι ἰλάρχης, Βοιωτικὴ λέξις ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1576, Δίωνι Κ. 55. 10· ἴδε Müller Ὀρχομ. 470 κέξ.

εἰλάρχης, ου, (**εἴλη**) ἀρχηγὸς ἴλης ἱππικοῦ, κυρίως ἐν Θήβαις, Πολύβ. 6. 25. 1, Πλουτ. Τιμολ. 31· — ἀλλὰ συνήθως γράφεται διὰ τοῦ **ι**, **ἰλάρχης,** παρὰ δὲ Ταραντίνοις, **βειλάρχης.** ἴδε Ἡσύχ. ἐν λέξει **βειλαρμοστάς**.

εἰλάτινος, Ἐπ. ἀντὶ **ἐλάτινος**.

Εἰλείθυια, ἡ, ἡ θεά, ἥτις, κατὰ τὴν μυθολογίαν, ἐβοήθει τὰς γυναῖκας ἐν τῷ τοκετῷ· ὁ Ὅμ. μνημονεύει πλείονας Εἰλειθυίας καὶ καλεῖ αὐτὰς θυγατέρας τῆς Ἥρας, Ἰλ. Λ. 270., Τ. 119. Ὁ Ἡσ. (Θ. 922) ὁμιλεῖ περὶ μιᾶς μόνον ὡς θυγατρὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας· ὡσαύτως **Ἐλείθυια** Πινδ. Π. 3. 15, Ν. 7. 1· καὶ **Ἐλευθώ** Βακχ. Πινδ. Ο. 6. 72, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 604· **Εἰλήθυια** Θεόκρ. 17. 60· παρ' Ἀργείοις **Εἰλιονία** Πλούτ. 2. 277B· παρὰ Ρωμαίοις Lucina, μετὰ ταῦτα ταυτισθεῖσα τῇ Ἀρτέμιδι, ἴδε Böttiger Ilithyia, Weim. 1799· (τύποι ὡσεὶ μετοχικός, ὡς εἰ ἦν **ἐληλυθυῖα**· πρβλ. **ἄγυια, ἄρπυια. αἴθυια**). Καθ' Ἡσύχ. γράφεται Εἰλύθυια, καὶ ἐν ἐπιγραφαῖς τοῦ ε' αἰῶνος εὑρηται **Πλείθυια** μετὰ δασέος πνεύματος.

Εἰλειθυιον, τό, ναὸς τῆς Εἰλειθυίας, Ρητορικὸν Λεξικὸν μνημονευόμενον ὑπὸ Εὐστ. 1053. 61.

εἰλεός, ἢ **ἰλεός,** ὁ, (**εἰλέω**) νόσος δεινὴ τῶν ἐντέρων, προερχομένη ἐκ περιπλοκῆς αὐτῶν, Λατ. ileus volvulus, Ἱππ. Ἀφ. 1248, κτλ. πρβλ. **στρόφος. II.** φωλεὸς θηρίου, «τρῦπα», εἰλεόν. οὐκ οἰκησιν Θεόκρ. 15. 9· ἴδε **εἰλυός. III.** = **ἐλεός,** μαγειρικὴ τράπεζα, Εὐστ. 749. 7. **IV.** εἶδος οἴνου, Ἀθήν. 31B.

εἰλετίας, ου, ὁ, εἶδος καλάμου, ἔστι δὲ ὁ μὲν ἄρρην (κάλαμος) στερεός, καλεῖται δὲ ὑπό τινων εἰλετίας Θεοφρ. Ι. Φ. 4. 11, 13.

εἰλέω, Ἀττ. **εἰλέω,** ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **εἴλω,** ὃ ἴδε.

εἰλέω, ἀποκλείω, κωλύω, αἱ δέ κα μὴ ἀποτίνῃ ὁ ..... εἰλέσ[θω τ]οῦ ἱσροῦ Ἀμφικτυονικὸν ψήφισμα, ἐν Ἐπιγρ. Δελφ. Causer 204_{20}.

εἰλεώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων τὰ χαρακτηριστικὰ εἰλεοῦ, προερχόμενος ἐξ εἰλεοῦ, ἢ τὰ εἰλεώδεα δυσφόρως ὥρμησεν, ἔμετοι πολλοὶ...πόνοι περὶ τὰ ὑποχόνδρια Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ γ', 1077· ὁ προξενῶν τὴν νόσον ταύτην, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 6. — Ἐπίρρ., **εἰλεωδῶς** στροφουμένης τῆς μήτρας Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 233.

εἰλη, ἡ, = **ἴλη,** Ἡρόδ. 1. 73, κ. ἀλλ.· κατ' εἴλας αὐτόθι 202.

εἴλη, ἡ, τὸ θάλπος τοῦ ἡλίου, ἡ ζέστη, Ἀριστοφ. Σφ. 772· Ἀποσπ. 524, Λουκ. Λεξιφ. 2· ἴδε **ἔλη, ἀλέα, σείριος.**

εἰληδόν, εἰληδά, ἐπίρρ. (**εἴλη**) = **ἰληδόν,** εἰληδὰ φέρονται Ἄρατ. 917. **II.** (**εἰλέω**) περιπλέγδην, περιπλοκάδην, εἰληδὸν ταχινοῦ πτωκὸς ἔδησε πόδας Ἀνθ. Π. 9. 14.

εἰληθερέω. ἐν ἡλίῳ θερμαίνομαι, «εἰ[εἰ]ληθερεῖν· ἐν ἡλίῳ θερμαίνεσθαι· εἴλην γὰρ φασὶ τὴν τοῦ ἡλίου αὐγὴν (καὶ θερμασίαν)» Ἡσύχ. Ἱππ. 485. 22., 486. 10, Ξέναρχος ἐν «Πεντάθλῳ» 1. 5: — Μέσ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Λουκ. Ρητ. Διδάσκ. 17, Γαλην.

εἰληθερής, ές, (**εἴλη, θέρω**) θερμαινόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, θερμός, Ἱππ. 471. 18, Γαλην.

Εἰλήθυια, ἴδε **Εἰλείθυια.**

εἰλήλουθα, εἰληλούθειν, εἰλήλουθμεν, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἔρχομαι**.

εἴλημα, τὸ (εἰλέω) κάλυμμα, σκέπασμα, Λατ. involucrum, Ἀνώνυμ. παρὰ Στοβ. 197. 55. **II.** = **εἰλεός** 1, Ἱππ. 298. 40· σπείραμα, «κουλλοῦρα», ἐν ἁλαμπεῖ οἰκήματι εἴλημα σχοινίου θεασάμενός τις, παραυτίκα μὲν ὄφιν ὑπολαβὼν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 187· ἐν δὲ τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2782. 30, φαίνεται νὰ σημαίνῃ σπεῖραν κίονος. **III.** θόλος, «καμάρα», Μαλαλ.

εἰληματικός, ή, όν, θολωτός, ἀψιδωτός, Κωνστ. Πορφυρ. πρὸς τὸν ἴδιον υἱὸν Ρωμανὸν 29. 92, τόμ. 3. σ. 137, 22 ἔκδ. Βόνν

εἴλησις, Ἀττ. **εἶλ-**, **εως**, ἡ, (**εἰλέω**) περιστροφή, συστροφή, στρόβιλος, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 438, Πολυδ. Δ΄, 156, Ζωναρ. σ. 629.

εἴλησις, **εως**, ἡ, (εἰλέω) ἡ τοῦ ἡλίου θερμότης, θάλπος, καῦμα, καὶ πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἰλήσεώς τε καὶ ἀνέμων καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων οὐ τὸ ὑγιέστατον καὶ ἰσχυρότατον ἥκιστα ἀλλοιοῦται; Πλάτ. Πολ. 380Ε, 404Β, Ἀριστ. Φυσ. 2. 5, 7.

εἰλητικός, **ή**, **όν**, περικυλινδούμενος, περιδινούμενος, συστρεφόμενος, διαφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 1. 1, 20.

εἰλητός, **ή**, **όν**, Ἀττ. **εἶλ-**, (**εἰλέω**) συνεστραμμένος, τυλιγμένος, Γραμμ. **II.** θολωτός, ἀψιδωτός, Βυζ.

εἰλιγγιάω, = **ἰλιγγιάω**, σκοτοδινιῶ, Κλήμ. Ἀλ. 183· καὶ **εἴλιγγος**, = **ἴλιγγος**, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 189.

εἴλιγμα, Ἐτυμ. Μ. 723. 35· **εἰλιγμὸς** Ὀρφ. Ὕμν. 37. 12· ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ἕλιγμα**.

εἰλικοειδής, **ές**, = **ἑλικοειδής**, Ζωναρ.

εἰλικό-μορφος, **ον**, (ἑλιξ) ἑλικόμορφος, ἑλικοειδής, Ὀππ. Κ. 2. 98.

εἰλῐκρίνεια, ἡ, καθαρότης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μῖξις**, πολλὰς γὰρ καὶ τὸ ἀλουργὲς ἔχει διαφορὰς καὶ τὸ φοινικιοῦν καὶ τὸ λευκὸν καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστον ... κατὰ τὴν πρὸς ἄλληλα μῖξιν καὶ εἰλικρίνειαν αὐτῶν Ἀριστ. π. χρωμ. 3. 2, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 73.

εἰλῐκρινέω, καθαρίζω, γῆς δὲ περιπνεομένης αὔραις, τά τε ὑπ' αὐτὴν καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτὴν εἰλικρινεῖται Ἀριστ. π. Κόσμ. 5. 12. **II.** διαχωρίζω, διακρίνω, ἕκαστον ἀπὸ τῶν ἄλλων εἰλικρινούμενον Βούθηρος ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 16.

εἰλῐκρῑνής, **ές**, ἄμικτος, ἄνευ συμμίξεως, καθαρός, Λατ. sincerus, ἐκ πυρὸς τοῦ εἰλικρινεστάτου καὶ ὕδατος Ἱππ. 351. 4, πρβλ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16· διὰ τὸ εἰλικρινῆ ἕκαστα εἶναι (ἐνν. τὰ φῦλα), οὐχὶ ἀναμεμιγμένα, ἀλλ' ἄμικτα καὶ κεχωρισμένα, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 14· εἴ τῳ γένοιτο αὐτὸ τὸ καλὸν ἰδεῖν εἰλικρινές, καθαρόν, ἄμικτον Πλάτ. Συμπ. 211Ε· τὸ ἧττον εἰλικρινές, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ καθαρώτερον, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 20· τῶν χρωμάτων οὐδὲν ὁρῶμεν εἰλικρινὲς οἷόν ἐστιν, ἀλλὰ πάντα κεκραμένα ἐν ἑτέροις ὁ αὐτ. π. Χρωματ. 3. 10· τὸ λευκὸν μέλι οὐκ ἐκ θύμου εἰλικρινοῦς π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 48· εἰλ. καὶ ἀμιγὴς π. Ψυχ. 3. 2, 13· τὸ δὲ ἓν εἰλ. καὶ καθαρὸν Πλούτ. 2. 393C. **2)** καθαρός, ἁπλοῦς, ἀπόλυτος, ἀσχέτως θεωρούμενος, αὐτῇ καθ' αὐτὴν εἰλικρινεῖ τῇ διανοίᾳ χρώμενος Πλάτ. Φαίδων 66Δ· ψυχὴν αὐτὴν καθ' αὐτὴν εἰλικρινῆ ἀπαλλάξεσθαι αὐτόθι 81C· γνωσόμεθα .. πᾶν τὸ εἰλ., τὸ καθαρὸν καὶ ἀπόλυτον, αὐτόθι 67Β· τὸ καθαρόν τε καὶ εἰλ. ὁ αὐτ. Φίληβ. 52D· τὰς τέρψεις εἰλ. ἀποδιδόναι Ἰσοκρ. 12Β· ἡδονῆς εἰλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 6, 4· — ὡσαύτως ἐπὶ κακῶν πραγμάτων, οὔκουν, εἴγε οὕτως ἔχει τοῦτο, εἰλικρινής τις ἂν εἴη ἀδικία ἡ ἀχαριστία; Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 3. **II.** Ἐπίρρ. **-νῶς**, καθαρῶς, ἁπλούστως, διὰ τὸ εἰλ. εἶναι Ἕλληνες καὶ ἀμιγεῖς βαρβάρων Πλάτ. Μενέξ. 245D· τὸ εἰλ. ὄν, τὸ ἁπλούστως ὑπάρχον, ὁ αὐτ. Πολ. 477Δ, πρβλ. Συμπ. 181C· εἰλ. ὅλον λευκὸν Ἀριστ. Φυσ. 1. 4, 5. — Ἡ λέξις εὑρηται μόνον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ. Ἡ ἀρχικὴ σημασία τῆς λέξεως εἶναι φανερὰ ἐκ τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων· ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει βεβαιότης περὶ τῆς ἀρχῆς ἢ παραγωγῆς τοῦ πρώτου συνθετικοῦ μέρους, **εἰλι-**. Κοινῶς ἀναφέρεται εἰς τὰς λέξεις **εἴλη**, **κρίνω**, ὡς εἰ κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινεν ἐξεταθεὶς διὰ τοῦ φωτὸς τοῦ ἡλίου. Ἀλλ' ἡ λέξις **εἴλη** σημαίνει θάλπος, οὐχὶ φῶς· καὶ δὲν ὑπάρχει ἔνδειξις τοιαύτης σημασίας παρ' οὐδενὶ συγγραφεῖ. Ἄλλοι θέλουσιν ὅτι τὸ **εἰλι-** παράγεται ἐκ τῆς √ΕΛ, **εἰλίσσω**, ὥστε ἡ πρώτη σημασία τοῦ **εἰλι-κρινὴς** θὰ ἦτο, κεχωρισμένος ἢ κοσκινισμένος διὰ περιδινήσεως, ἄμικτος, καθαρός. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ παραγωγὴ δὲν ἱκανοποιεῖ. Ἐν χειρογρ. τοῦ Πλάτ. γράφεται **εἰλ-**, ὅπερ ἔχει ὀρθῶς ὅτι ἑκατέραν τῶν παραγωγῶν).

εἰλικτήρ, **ῆρος**, ὁ, (= **ἑλικτήρ**), Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA. II. 654 b, 611 d.

εἰλικτός, **ή**, **όν**, (εἰλίσσω) ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ἑλικτός**, ἐσφαλμ. γραφ. ἐν Εὐρ. Ἴωνι 40.

εἶλιξ, **ικος**, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **ἕλιξ**.

Εἰλιονία, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. **Ειλειθυια**.

εἰλιπόδης, **ου**, ὁ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Νόνν. Δ. 1. 60.

εἰλίπους [ῐ], ὁ, ἡ, **-πουν**, τό, γεν. **-ποδος** (εἴλω, πούς)· — ὁ ἑλίσσων τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν, παρ' Ὅμ. (μόνον κατὰ δοτ. καὶ αἰτ. πληθ.) ὡς ἐπίθ. τῶν βοῶν, οἵτινες βαδίζοντες συστρέφουσι τοὺς ὀπισθίους πόδας ἑλικοειδῶς πως, ἴδε Ἱππ. π. Ἄρθρ. 785· εἰλίποδες ἀπολ., ἐπὶ βοῶν ἢ ἀγελάδων, Θεόκρ. 25. 131· ὁ Εὔπολ. ἐν Κόλαξι 5 μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ γυναικῶν. Καθ' Ἡσύχ. «γυναῖκες εἰλίποδες· διὰ τὴν δέσιν τῶν σκελῶν καὶ πλοκὴν κατὰ τὴν συνουσίαν». Πρβλ. **σαράπους**.

εἰλι-σκότωσις, ἡ, σκοτοδινία, ἐσφαλμ. γραφ. παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ «εἰλιγξ· σκότωσις» παρὰ τῷ αὐτῷ.

εἰλίσσω, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ἑλίσσω**, Ἰλ. Μ. 49, Εὐρ., κλ.

εἰλιτενής, **ές**, ἐπίθ. τῆς ἀγρώστιδος, καὶ θάλλοντα σέλινα καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις, «ἐν τοῖς ἕλεσι γινομένη· ῥιζοβόλος γάρ, ἐπὶ πολὺ διανουμένη· πλεονασμῷ τοῦ ι» Ἐτυμ. Μ. 299, 17.

εἰλίχατο, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἑλίσσω**.

εἴλλω, ἴδε **εἴλω**.

εἰλόπεδον, τό, λέξις ἐπινοηθεῖσα ὑπὸ τῶν Γραμματικῶν πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **θειλόπεδον**, «εἰλόπεδον γὰρ πέδον εἴλῃ βαλλόμενον, τουτέστιν ἡλίου θερμασίᾳ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ θειλόπεδον» Εὐστ. 43. 38.

εἰλός, πᾶν τὸ ἐπιπῖπτον βάρος, «τὸ ἐν ταῖς πάγαις ἐπιπῖπτον ξύλον» Ἡσύχ.

εἰλυθμός, ὁ, (εἰλύω) «κατάδυσις, φωλεός» (Ἐτυμ. Μ. 299, 45), Νικ. Θ. 283.

εἴλῡμα, τό, κάλυμμα, περικάλυμμα, εἶλ. σπείρων, περίβλημα ἢ κάλυμμα ἱματίων, Ὀδ. Ζ. 179, πρβλ. Ἀνακρ. 19, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1129.

εἰλῡός, ὁ, = **εἰλυθμός**, Ξεν. Κυν. 5. 16, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1144.

εἰλύς, **ύος**, ἡ, = **ἰλύς**, «τὸ πηλῶδες τοῦ ποταμοῦ» Ἡσύχ.· κοινῶς «βλαμμος» [ῡ, Βαλκναῖρος εἰς Ἀδωνιαζούσας Θεοκρ. σ. 248].

εἴλυσις, τὸ ἐφέρπειν, πορεία, Σχόλ. εἰς Σοφ. Φ. 291.

εἰλυσπάομαι, συχνὴ διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἑλυσπάομαι**.

εἰλύσπωμα, τό, σκωληκοειδὴς κίνησις, Εὐστ. 1413. 34.

εἰλύτᾱς, πλακοῦς, «κουλλοῦρα», δέκα δραχμιάων εἰλύτας δέκα Ἐπιγρ. Βοιωτ. 413$_{4-6}$, ἴδε **ἐλλύτης**.

εἰλῡφάζω, = **εἰλύω**, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ., συστρέφω, ἀνεμιος φλόγα Ἰλ. Υ. 492. **II.** ἀμεταβ., εἰλύομαι, συστρέφομαι, περιδινοῦμαι, ἐπὶ τῆς φλογὸς πυρσοῦ, Ἡσ. Ἀσπ. 275.

εἰλῡφάω, = τῷ προηγ., Ἐπ. μετοχ. **-όων**, Ἰλ. Λ. 156, Ἡσ. Θ. 692.

εἰλύω, Ἄρατ. 432· μέλλ. **εἰλύσω** [ῡ] Ἰλ.: — Μέσ., μετοχ. **εἰλῡόμενος**, παρατ. **εἰλῡόμην** Σοφ.— Παθ., πρκμ. **εἴλῡμαι**, Ἐπ. γ' πληθ. **εἰλύαται**, ὑπερσυντέλ. **εἴλῡτο**, ἅπαντα παρ' Ὅμ. [ῡ ἀείποτε παρ' Ὅμ., πλὴν ἐν τῷ **εἰλῡάται**, ὡσαύτως δὲ παρὰ Σοφ.· ῡ παρὰ Μεταγέν. ἔνθα κατωτ. καὶ μεταγεν. Ἐπ., Ἄρατ. ἔνθ' ἀνωτ., Νικ.] (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **εἴλω** ἐν τέλ.) Τυλίσσω, περιτυλίσσω, περιβάλλω, περικαλύπτω, κατακρύπτω, ἐνεργ. μόνον ἅπαξ παρ' Ὁμήρῳ, κὰδ δέ μιν αὐτὸν εἰλύσω ψαμάθοισι (καὶ τοῦτο δυνατὸν νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ σύνθετον **κατειλύω**) Ἰλ. Φ. 319· ὀλίγη δέ μιν εἰλύει ἀχλὺς Ἄρατ. 432: — Παθ., περιβάλλομαι, περικαλύπτομαι, τὼ δ' ἰθὺς βήτην βοέης εἰλυμένω ὤμους Ἰλ. Ρ. 492· εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ Σ. 522· νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους Ε. 186· αἵματι καὶ κονίαις εἴλυτο Η. 640· εἴλυτο δὲ πάνθ' ἁλὸς ἀχνῇ Ε. 403· νυκτὶ μὲν ὑμέων εἰλύαται κεφαλαὶ Υ. 352, πρβλ. Ἰλ. Μ. 286. **II.** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως μεθ' Ὅμηρον, = **ἑλυσπάομαι**, λυγίζομαι, κινοῦμαι ἢ περιπατῶ λυγιζόμενος ὡς σκώληξ, ἐπὶ χωλοῦ ἀνθρώπου, εἰλῦόμην δύστηνος ἐξέλκων πόδα Σοφ. Φ. 291· εἰλυόμενος, παῖς ἄτερ ὡς .. τιθήνας αὐτόθι 702· ἐπὶ ἀγέλης ἰχθύων, Μεταγένης ἐν «Θουριοπέρσαις» 1. 4. **2)** ἐν Θεοκρ. 25. 246 τὸ **εἰλυσθεὶς** (εἰλῃθεὶς Ziegl.) κεῖται ὡς τὸ **ἑλυσθεὶς** παρ' Ὅμ., συσταλείς, «συμμαζευθείς». — Ὁ Βουττμ. ἐν λεξιλόγῳ ποιεῖται διάκρισιν μεταξὺ τῆς Ὁμηρικῆς χρήσεως τοῦ **εἰλύω** καὶ τοῦ **ἑλύω**, ὅπερ αὐτὸς ἑρμηνεύει **ὠθῶ**. Παρὰ μεταγ. ὅμως ποιηταῖς οὐδεμία τοιαύτη διάκρισις παρατηρεῖται.

εἴλω, (ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ μόνον ἐν τῷ παθ.)· ὡς ἐνεργητικοὶ δὲ τύποι ἐν χρήσει εἶναι: **εἰλέω**, **ἴλλω**, ἢ **εἴλλω** (ἂν ὁ τελευταῖος οὗτος τύπος εἶναι γνήσιος· ἴδε Κοβήτου V. LL. 361). — Ἐκ τοῦ **εἴλω** ἔχομεν τοὺς Ἐπ. τύπους, ἀόρ. **ἕλσα** Ὅμ., Ἐπ. ἀπαρ. ὡσαύτως **ἑέλσαι** Ἰλ. Φ. 295, καὶ Δωρ. μετοχ. **ἕλσαις** Πινδ. Ο. 10 (11). 51· ὁμοίως ἀόρ. **εἶλαι** ἀποκατασταθεὶς ὑπὸ Δινδ. ἐν Σοφ. Ἀντ. 579 ἀντὶ τοῦ **εἶναι** ὅπερ ὅμως διατηροῦσιν αἱ ἄρισται ἐκδόσεις, πρβλ. **περιεσλέω**, **ὑπίλλω** (ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει τὴν μετοχὴν **συνείλας** = συνειλήσας): — Μέσ., ἀόρ. **ἠλσάμην** (ἢ **-όμην**), ἴδε ἐν λέξει: — Παθ., ἀόρ. β' **ἐάλην** [ᾰ] Ἰλ., ἀπαρ. **ἁλῆναι**, **ἁλῆμεναι** Ἰλ., μετοχ. **ἁλείς**, **εἷσα**, **ἑν** Ὅμ.: πρκμ. **ἕλμαι**, μετοχ. **-μένος** Ὅμ.: περὶ τοῦ γ' ἐν. τοῦ παρατ. **ἑόλει** καὶ τοῦ ὑπερσυντ. **ἑόλητο**, ἴδε τὰς λέξ. — Ἐκ τοῦ **εἰλέω** παρατ. **εἴλεον** καὶ **ἐείλεον** Ὅμ.· συνηρ. **εἶλει** Ἰλ. Θ. 215, Ὀδ. Μ. 210· **ἐείλει** Ἰλ. Σ. 447: μέλλ. **εἰλήσω** Ἀνθ. Π. 12. 208: ἀόρ. (ἐν τῇ μετοχῇ) **εἵλησα** Διοσκ. 5. 102: — Μέσ., παρατ. **εἰλεῦντο** Ἰλ. Φ. 8· μετοχ. **εἰλεύμενος** Ἡρόδ. 2. 76: — Παθ. ἀόρ. **εἰλήθην** Ἱππ. 557. 3 πρκμ. **εἴλημαι** Λουκ.: πρβλ. **ἀπ-**, **συν-εελέω** (ἴδε ἐν τέλει). Ἡ ῥιζικὴ σημασία τοῦ ἐνεργητ. εἶναι, συνειλῶ, συνελαύνω ἐντὸς μικρᾶς περιφερείας, Λατ. conglobare, κατὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι, συνελάσαι, Ἰλ. Φ. 295· κατὰ πρύμνας .. ἕλσαι Ἀχαιοὺς 1. 409· Ἀχαιοὺς .. ἐπὶ πρύμνησιν ἐείλεον Σ. 447· ἐνὶ σπῆϊ, ἐν στείνει Ὀδ. Μ. 210, Χ. 460· μετὰ δοτ. μόνον, θαλάσσῃ τ' ἕλσαι Ἀχαιοὺς Ἰλ. Σ. 294· ἕλσαν δ' ἐν μέσσοισι, «συνήλασαν δὲ καὶ περιεκύκλωσαν ἐν τῷ μέσῳ» (Θ. Γαζῆς), Λ. 413· θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα, συνειλοῦντα, συνελαύνοντα, Ὀδ. Λ. 573 ἐπὶ καταιγίδος, εἶλει γὰρ Βορέης ἄνεμος μέγας οὐδ' ἐπὶ γαίῃ

εἶα ἵστασθαι Τ. 200, πρβλ. Ἰλ. Β. 294.—Παθ., συνωθοῦμαι, συνελαύνομαι, συγκλείομαι, οἳ δή τοι εἰς ἄστυ ἅλεν (ἀντὶ ἅλησαν) Χ. 12· κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα Ω. 662· ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων Σ. 287· νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐελμένοι Μ. 38·— συνελαύνομαι, συγκλείομαι εἰς στενὸν τόπον ὑπὸ καταδιώκοντος ἐχθροῦ, πλῆθεν .. ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν .. εἰλομένων· εἶλει δὲ .. Ἕκτωρ Θ. 215· ἁλίμενοι ἐνθάδε, «ἀθροισθῆναι, συστραφῆναι» (Σχόλ.), Ε. 823· ἀμφὶ βίην Διομήδεος .. εἰλόμενοι, συναθροιζόμενοι περὶ αὐτόν, Ε. 782· ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο, συνωθοῦντο, Φ. 8· εἰλεῖσθαι ἐπὶ τὸ ὑγιές, ἐπὶ χωλῶν ἀνθρώπων, Ἱππ. Μοχλ. 852: — μεταφ., Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος, «συγκεκλεισμένος» (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 524, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 21: — οὕτω παρὰ μεταγεν., εἵλεσθαι τοῦ ἱαροῦ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ εἴργεσθαι τοῦ ἱεροῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 20 καὶ 48, πρβλ. Ἡσύχ. καὶ ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐξίλλω**· ἐντὸς εἰλλόμενον, ἐντὸς συμπιεζόμενον, Πλάτ. Τίμ. 76Β, πρβλ. 86Ε, Ἀριστ. π. Θαυμ. 108· [λέων] ἰλλόμενός περ ὁμίλῳ Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 27· δεσμοῖς ἰλλόμενος, στερεῶς δεδεμένος, ὁ αὐτ. 129, πρβλ. Β. 1250· ὡσαύτως ἰλλομένοις ἐπὶ λαίφεσι, συστελλομένοις, ὁ αὐτ. 1. 329. **2)** νῆα .. κεραυνῷ Ζεὺς ἕλασε, «τὸ νῆα ἔλασε ἀντὶ τοῦ ἐλάσας, κρούσας, πλῆξας» (Εὐστ.), Ὀδ. Ε. 132, Η. 250· ἀλλ' ὁ Ζηνόδοτος ἀνεγίνωσκεν **ἐλάσας**. **II.** ἁπλῶς, συλλέγω, ἀθροίζω, στρατὸν ἕλσαις Ηινδ. Ο. 10 (11). 51:— ἐντεῦθεν κατὰ παθ. ὁρ., ἁλὲν ὕδωρ, συναχθέν, Ἰλ. Ψ. 420. **III.** Παθ., ὡσαύτως, συστέλλομαι, «ζαρώνω», «μαζεύομαι», ἁλῆναι ὑπ' ἀσπίδι Ἰλ. Ν. 408, Υ. 278· (πρβλ. ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ ἕλσας Καλλῖνος 1.10)· ἦστο ἀλεὶς Ἰλ. Η. 403· Ἀχιλῆα ἀλεὶς μένεν, «συστραφείς» (Σχόλ.), Φ. 571· οὕτως, ἐπὶ λέοντος συστρεφομένου ὅπως ἐφορμήσῃ, ἑλίη τε χανὼν Υ. 168, πρβλ. Χ. 308· οὕτω καὶ οἰμήσεν' ἀλείς, ὥρμησε συστραφείς, Ὀδ. Ω. 538. **IV.** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, περιφέρομαι, ὡς τὸ Λατ. versari, τῶν δ' ἐν ποσὶ μᾶλλον εἰ[εἰ]λευμένων (ἰδίων) τοῖσι ἀνθρώποισι, τῶν περιφερομένων μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, δηλ. τῶν συνήθων τοῖς ἀνθρώποις, Ἡρόδ. 2. 76· οἱ πρὸς τὰς δίκας εἰλούμενοι Μάξ. Τύρ. 28. 58. **V.** στρέφω, παρακλίνω, ἅτραπὸν ἶλλων Νικ. Θ. 478· καὶ ἀμετάβ. ἐπὶ τοῦ ἡλίου, περὶ τὴν γῆν ἀεὶ εἰλεῖν ἰὼν Πλάτ. Κρατ. 409Α: —Παθ. (ἀλλὰ μόνον μεθ' Ὁμηρον), περιστρέφομαι, ὡς τὸ **εἱλίσσομαι**, ἰλλομένων ἁρότρων ἔτος εἰς ἔτος Σοφ. Ἀντ. 340· περὶ τὸ μέσον εἰλεῖσθαι Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2, 20· οἱ ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ εἰλέονται Λουκ. Ἀστρολ. 29· κατ' αὐτὸν (ἐνν. τὸν κισσὸν) ἑλιξ εἰλεῖται, περιτυλίσσεται, Θεόκρ. 1. 31· περὶ δ' αὐτὸν εἰλεῖται φλὸξ Μόσχ. 4.104.—Περὶ τοῦ ἐν Πλάτ. Τιμ. 40Β χωρίου: γῇ εἱλλομένῃ (ἢ ἰλλ-) περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον, ὅπερ ὁ Ἀριστοτέλης ἐκλαμβάνει ὡς σημαῖνον, περιστρεφομένῃ περὶ τὸν ἑαυτῆς ἄξονα (π. Οὐρανοῦ 2. 13, 8., 2.14, 1), ὁ δὲ Πρόκλος ἑρμηνεύει «περὶ τὸν ἄξονα συνέχεται καὶ συσφίγγεται» Πρόκλ. εἰς Τίμ. 281C), ἴδε Boeckh de Plat. Syst. globorum, σ. VI, Lewis Astron. of Ancients, σ. 202. (Ὁ Βουττμ. ἰσχυρίζεται ὅτι τὰ ῥήματα **εἴλω, εἰλέω**, ἐντελῶς διαφέρουσι τοῦ **εἱλίσσω** καὶ **ἑλίσσω**, κτλ.· ἀλλ' ὅταν λάβωμεν ὑπ' ὄψει ὅτι τὸ **εἴλω** καὶ **εἱλίσσω** καὶ **εἱλύω** ἔχουσιν ἅπαντα τὸ δίγαμμα παρ' Ὁμ., καὶ παραβάλωμεν τὸ Λατ. volvo, καὶ τὸ Γερμ. wälzen, εἶναι δύσκολον νὰ πιστεύσωμεν ὅτι δὲν ἀνήκουσιν εἰς μίαν ῥίζαν, Sir. E. Head ἐν τῷ Philol. Mus. 1. 405 κέξ., ὁ Κούρτιος ὅμως (ἀρ 527, 660) ἀκολουθεῖ τῷ Βουττμάννῳ διακρίνων δύο ῥίζας: **I.** √ΕΛ συνθλίβω, συμπιέζω τὸ πολὺ εἰς μικρὸν μέρος, ἐξ ἧς **εἰλ-ω, εἰλ-έω, εἶλ-αρ, οὐλ-αμός, ἴλ-η, ὁμ-ιλ-ος, ἀπ-είλλ-ω, ἐξ-ούλ-ης, ἐγ-ϝηλ-ηθέωντι (=ἐνειληθῶσι)** Ηίνακ. Ἡρακλεωτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 152· καί; **II.** √ϜΕΛ ἢ √ϜΑΛ, μετ' ἐννοίας περιστροφικῆς κινήσεως, ἐντεῦθεν αἱ λέξεις **ἑλύω, εἱλύω, εἴλῡμα, εἱλυφάω** καὶ **-άζω, ἕλῡτρον, ἕλιξ, ἑλίσσω, εἰλεός· ἴλλω, ἰλλάς, ἰλλώδης, ἰλλαίνω· ἴλιγξ, ἴλιγγος, ἰλιγγιάω· ὁλοοίτροχος ὅλμος· οὐλαί, οὐλοχύται· ἀλέω, ἀλείατα, ἄλευρον, ἀλετός, ἀλετρίβανος, ἀλοάω, ἀλωή, ἅλως**· πρβλ. τὰ Σανσκρ. (val) valmâyas (κύκλος), varutram (ἔλυτρον)· Λατ. volvo, voluto, κτλ.:—Γοτθ. af-valvjan (ἀπο-κυλίνδειν), at-valvjan (προσκ-)· Παλαιο-Σκανδιν. velta, Ἀγγλο-Σαξον. wœltan (ὡσαύτως walwian, Ἀγγλ. to wallow, κυλίομαι)· Παλαιο-Ὑψηλ.-Γερμ. wellan (wälzen), κτλ.)

Εἵλως, ωτος καὶ **Εἵλ ὠτης, ου**, ὁ, (πρβλ. Ἡροδότου 6. 81., 9. 10 πρὸς 6. 58, 75, 80): — ὄνομα τῶν ἐν Σπάρτῃ δούλων, οἵτινες ὄντες πρότερον οἱ κύριοι τῆς χώρας καὶ ὑποδουλωθέντες ἐκαλλιέργουν τὴν γῆν διὰ τοὺς νέους κυρίους καὶ ἔδιδον εἰς αὐτοὺς ὡρισμένον μέρος τῆς συγκομιδῆς. Ἐν καιρῷ πολέμου παρηκολούθουν τοῖς ἑαυτῶν κυρίοις, καὶ ἐν περιπτώσει σπουδαίου κινδύνου κατετάσσοντο εἰς τὸν στρατόν, ἴδε Θουκ. 4. 80, κτλ. Ἠδύναντο ὡσαύτως νὰ μετάσχωσι καὶ πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἀλλὰ μετά τινων περιορισμῶν, ἴδε Μιλλέρου Δωριεῖς 3. 3. (Λέγεται ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ **Ἕλος**, πόλεως τῆς Λακωνικῆς (Ἰλ. Β. 584), ἧς οἱ κάτοικοι ὑπεδουλώθησαν· ἀλλὰ πιθανώτερον ἐκ τοῦ παθ. τοῦ *ἕλω = αἱρέω, ἴδε Μύλλερον ἔνθ' ἀνωτ.)

εἱλωτεία, ἡ, ἡ κατάστασις Εἵλωτος ἐν Σπάρτῃ, Πλάτ. Νόμ. 776C. **II.** τὸ σύνολον τῶν Εἱλώτων, Ἀριστ. Πολ. 2. 5, 22· πρβλ. **δουλεία** II.

εἱλωτεύω, εἶμαι Εἵλως ἢ δοῦλος, Ἰσοκρ. 67Ε.

εἱλωτίζομαι, παθ., γίνομαι Εἵλως, καθίσταμαι τοιοῦτος, ἴδε Meineke Ἑλλ. Κωμ. 1. 98., 5. 3· ὁ Σουΐδ. ἀναφέρει κατειλωτισμένους. δεδουλωμένους.

εἱλωτικός, ή, όν, ὁ τῶν Εἱλώτων, εἱλωτικὸς πόλεμος Πλούτ. Σόλ. 22· τὸ εἱλωτικόν, οἱ Εἵλωτες ἐν συνόλῳ, Παυσ. 4. 23, 1· εἱλωτικὸν πλῆθος Πλούτ. Σόλ. 21.

εἶμα, τό, (ἔννυμι) ἔνδυμα, ἱμάτιον· παρ' Ὁμήρῳ ἡ λέξις εἶναι συχνή, ὁτὲ μὲν μόνη μετὰ τῆς γενικῆς σημασίας τοῦ ἐνδύματος, ὁτὲ δὲ μετὰ τῶν προσδιορισμῶν, φᾶρος, χλαῖνα καὶ χιτών, ὡς: πὰρ δ' ἄρα οἱ φᾶρός τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔθηκαν Ὀδ. Ζ. 214· ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἕσσεν Κ. 542· παρ' Ἡροδ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐπανωφόριον, ὡς τὸ **ἱμάτιον**, 1. 155., 2. 81, Αἰσχύλ. Χο. 81, Σοφ. Ο. Τ. 1268. **II.** βραδύτερον, σκέπασμα, τάπης, στρῶμα, περίστρωμα, ὡς τὸ **φᾶρος**, μηδ' εἵματσι στρώσασ' ἐπίφθονον πόρον τίθει Αἰσχύλ. Ἀγ. 921. 963· ὑφ' εἵματος κρυφεὶς πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων Σοφ. Αἴ. 1145.

εἱμάδες, «ποιμένων οἰκίαι» Ἡσύχ.

εἵμαι, παθ. πρκμ. τοῦ ἔννυμι. **II.** παθ. πρκμ. τοῦ **ἵημι**. **III.** παθ. πρκμ. τοῦ **ἕζω**, σπανιώτερος τύπος τοῦ ἧμαι.

εἵμαρται, εἵμαρτο, εἱμαρμένος, ἴδε τὸ ῥῆμα μείρομαι.

εἱμᾰτ-ᾰνω-περίβαλλος, ὁ, ὁ τὸ ἱμάτιόν του ὑψηλὰ περιβαλλόμενος, λέξις κωμικὴ περὶ φιλοσόφων ἐν ἐπιγράμματι Ἡγησάνδρου παρ' Ἀθην. 162Α.

εἶμεν (=εἶναι) Ἐπιγρ. Ροδίων CIG 2525, Πριήνης 2905 κ. ἀλλ., Ἀκραγαντίνων 5491.

εἴμεν (=ἰέναι) ἐφ' ᾧ αὐτὰν ἐλευθέραν εἶμεν ποιεῖν ὅ κα θέλῃ, εἶμεν εἰ κα θέλῃ Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 336.

εἰμέν, Ἐπ. καὶ Ἰων. α' πληθ. τοῦ **εἰμί**, Δωρ. **εἰμές**·— ἀλλ' **εἶμεν**, Δωρ. ἀπαρέμφ. τοῦ αὐτοῦ ῥήματος, Θουκ. 5. 77· Μεγαρικῶς **ἐμεναι**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 775.

εἱμένος, μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἕννυμι**.

εἰ μή, ἐν ἐλλείψει, ἴδε ἐν λ. **εἰ** Α. VI. 4. α.

εἰμί (ὑπάρχω), Αἰολ. **ἐμμί**, Σαπφὼ 2. 15, Θεόκρ. 20. 32· 6' πρόσ. **εἶ**, Ἐπ. καὶ Ἰων. **ἐῖς**, Ἰλ. Π. 515 κ. ἀλλ., ὡσαύτως Ἐπ. καὶ Δωρ. **ἐσσί**· γ' πρόσ. **ἐστί**, Δωρ. **ἐντί** Θεόκρ. 1. 17, κτλ.· γ' δυϊκὸν **ἐστόν** Θουκ. 3.112· πληθ. α' **ἐσμέν**, Ἐπ. καὶ Ἰων. **εἰμὲν** (καὶ παρὰ Πινδ. Π. 3. 108), Δωρ. **εἰμὲς** Θεόκρ.· γ' πληθ. **εἰσί** (**-ἐν**), Ἐπ **ἔᾶσι** (**-ιν**), Δωρ. **ἐντί** Πίνδ., Θεόκρ.: — Προστακτ. **ἴσθι**, Ἐπ. καὶ Λυρ. ὡσαύτως ἐν μέσῳ τύπῳ **ἔσσο**, Ὁμ., Σαπφὼ 1. 28· γ' ἐνικ. **ἔστω** (**ἤτω** ἐν τῇ Καιν. Διαθ. καὶ μεταγεν. Ἐπιγραφ., Συλλ. Ἐπιγρ. 2664, κ. ἀλλ.· ἀλλ' ἐν Πλάτ. Πολ. 361C ἀναγνωστέον **ἴτω**), Δωρ. **εἴτω**, Ἡρακλείδ. παρ' Εὐστ. 1411. 21· γ' πληθ. **ἔστωσαν**, ἀλλ' **ἔστων** Ὁμ. καὶ Ἀττ., **ὄντων** Πλάτ. Νόμ. 879Β, Δωρ. **ἐόντων** Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 31.— Ὑποτακτ. **ὦ, ἧς, ᾖ**, Ἐπ. **ἔω, ἔῃς, ἔῃ** (ὡσαύτως **ἔῃσι** καὶ ἐν Ἰλ. Τ. 202, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 292 **ἦσι**), πλὴν τούτων εὑρῆται παρ' Ὁμήρῳ καὶ **εἴω, εἴῃς**, κτλ., συχνάκις συγχεόμενα πρὸς τὴν εὐκτ., ἴδε Ἰλ. Ι. 245, Ὀδ. Ο. 448· Δωρ. γ' πληθ. **ὦντι**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1840. 3, κ. ἀλλ.· **ἔωντι** 2556. 14· **ἴωνθι** 1569. 46: — Εὐκτ. **εἴην, -ης**, (**εἰησθα** Θέογν. 715), **-η**, ὡσαύτως **ἔοις, οι**, Ὁμ., πρβλ. Ἡρόδ. 7. 6· 6' δυϊκὸν **εἴτην** ἀντὶ **εἰήτην** Πλάτ. Παρμ. 149Ε, κτλ.· α' πληθ. **εἶμεν** Εὐρ. Ἄλκ. 921, Πλάτ.· 6' πληθ. **εἶτε** Ὀδ. Φ. 195, Εὐρ. Ἀποσπ. 781. 55 (Δινδ.)· γ' πληθ. **εἴησαν, εἶεν** Ὁμ., καὶ Ἀττ.· **ἔα, σύν-εαν** = **εἴη, συν-εῖεν** Ἐπιγραφ. ἀρχ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 11: —Ἄπαρ. **εἶναι**, Ἐπ. **ἔμμεναι, ἔμμεν** (ὡσαύτως παρὰ Πινδ., Σοφ. Ἀντ. 623), **ἔμεναι, ἔμεν**· Δωρ. **εἰμὲν** παρὰ Θουκ. 5. 77, 79· **ἦμεν** Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. V. 17., 5774. 75· Μεγαρ. **εἶμεναι** παρ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 775· **εἰῆναι** ἐν ἐμμέτρῳ τινὶ Ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3709: — Μετοχ. **ὤν**, Ἐπ. **ἐών, ἐοῦσα, ἐόν**· Δωρ. θηλ. **ἐοῦσα** Σαπφὼ καὶ Πρίννα, **ἔασσα**, Τίμ. Λοκρ.· Δωρ. οὐδ. πληθ. **ἐόντα** Θεόκρ. 2. 3, Δωρ. ἐν. ὀνομ. **ἐῖς** Ἡρακλείδης παρ' Εὐστ. 1756. 13. πληθ. **ἔντες** Πίνακες Ἡρακλεωτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 104: — Παρατ. **ἦν, ἔον**, παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς Ἀττ. καὶ **ἦ**, κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ Ἰων. **ἔα**, παρ' Ὁμήρ. ἐκτεταμένον **ἦα** (γ' ἐνικ. **ἦεν**, ἀείποτε μετὰ τοῦ ἐφελκυστικοῦ **ν**)· **ἔην** ὡς α' ἐνικ. μόνον ἐν Ἰλ. Λ. 762 (ἔνθα ἕτεροι **ἔον**), ἀλλὰ συχνάκις ὡς γ. ἐνικ., ἐνίοτε δὲ καὶ **ἦην**· 6' ἐνικ. **ἦσθα** (**ἧς** μόνον παρὰ μεταγεν.), Ἐπ. **ἔησθα**· γ' ἐνικ. **ἦν**, Ἐπ. **ἔην, ἤην, ἦεν** (ἴδε ἀνωτ.), Δωρ. **ἧς** Θεόκρ.· γ' δυϊκ. **ἤτην** Ἡσ. Ἀσπ. 50, Εὐρ. Ἱππ. 387, Ἀριστοφ. Ἱππ. 982, Πλάτ., κτλ., ἢ **ἦστην** Πλάτ., κτλ.· γ' πληθ. **ἦσαν**, Ἰων. καὶ ποιητ. **ἔσαν** (ἐν Ἡσ. Θ. 321, 825, **ἦν** δὲν εἶναι πληθ. ἀντὶ τοῦ **ἦσαν**, ἀλλ' εἶναι μᾶλλον σχῆμα συντάξεως, ἴδε κατωτ. V)· μέσος τις τύπος **ἤμην** ἀπαντᾷ παρὰ μεταγεν., οἷον ἐν τῇ Κ. Δ., ὅπου δὲ ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ., πιθανῶς εἶναι σφάλμα τῶν ἀντιγραφέων, ὡς παρὰ Λυσ. 111. 17, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 9, Συλλ. Ἐπιγρ. 1656, κ. ἀλλ.· 6' πρόσ. **ἦσο** 3847i (Προσθῆκαι)· Ἐπ. γ' πληθ.

εἶατο ἀντὶ ἧντο Ὀδ. Υ. 106· ἕτερος Ἰων. καὶ Ἐπ. τύπος εἶναι ἔακον παρ' Αἰσχύλ. ἐν Πέρσ. 656 (ἐν λυρ. χωρίοις): — Μέλλ. ἔσομαι, ἔσται, Ἐπ. ὡσαύτως ἔσομαι, ἤσεται, ἔσσεται· Δωρ. δ' καὶ γ' ἐνικ. ἐσσῇ, ἐσσεῖται (ὡς εἰ ἐκ τύπου ἐσσοῦμαι), Ἰλ. Β. 393., Ν. 317, Θεόκρ.· γ' πληθ. ἐσσοῦνται παρὰ Θουκ. 5. 77· ῥημ. ἐπίθ. ἐστέον (ἴδε συνεστέον): ἅπαντες οἱ λοιποὶ χρόνοι παραλαμβάνονται ἐκ τοῦ γίγνομαι. Ὅρα Ἑλλ. Ρημ. Veitch ἐν λ. — Ὁλόκληρος ὁ ἐνεστὼς τῆς ὁριστικῆς ἐγκλίνεται (πλὴν τοῦ δ' ἐνικ. εἶ), ὁπότε τὸ εἰμὶ εἶναι ἁπλῶς συνδετικόν· ἀλλὰ τὸ γ' ἐνικ. γράφεται ἔστι ἔν τισιν ἐμφαντικαῖς φράσεσιν, οἷον, ἔστι μοι (ἔχω), ἔστιν ὅς, ἔστιν ὅτε, καὶ ἐν ἄλλαις ὁμοίαις, ὡς καὶ ὁπόταν εὑρίσκηται ἐν ἀρχῇ προτάσεως, ἐν ἐρωτήσεσιν ἢ ὅπου ἐπιτάσσεται ταῖς λέξεσιν οὐκ, μή, καί, εἰ, μέν, ὅτι, ὡς, ἀλλά, ἤ τοῦτ'.

Ὡς ὑπαρκτικὸν ῥῆμα διατηρεῖ τὸν τόνον ἀπανταχοῦ.

(Ἐκ √ΕΣ: πρὸς τοὺς τύπους εἰμί (ἐσμί), εἶς ἢ ἐσσί, ἐστί, πλ. ἐσμέν, ἐστέ, Δωρ. ἐντί, πρβλ. τοὺς Σανσκρ. τύπους asmi, asi, asti, πληθ. smas, stha, santi· τοὺς Λατ. sum (esum), es, est, sumus, estis, sunt· τοὺς Γοτθ. im, ist· τοὺς Λιθ. esmi, esti· τοὺς Σλαυ. jesmi, jesti, κλ.: πρβλ. M. Müller ἐν Oxf. Essays 1856 σ. 12). Σημασία, εἶμαι.

Α. εἰμί, ὑπάρχω, ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν ὑπαρκτικὸν ῥῆμα. **1)** ἐπὶ προσώπων, οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνήρ, οὐδ' ἔσσεται Ὀδ. Π. 437· ἔτ' εἰσί, εἰσέτι ὑπάρχουσιν Ο. 432, πρβλ. Σοφ. Φ. 445, κτλ.· τεθνηῶτος .., μηδ' ἔτ' ἐόντος Ὀδ. Α. 287· οὐκέτ' ἔστι, δὲν ὑπάρχει πλέον, Valck. ἐν Εὐρ. Ἱππ. 1162· οὐ δὴν ἦν, δὲν ἔζησε πολύ, Ἰλ. Ζ. 131· ὁ οὐκ ὤν, οἱ οὐκ ὄντες, ἐπὶ τῶν μὴ ὑπαρχόντων πλέον, Θουκ. 2. 44, 45· θεοὶ αἰὲν ἐόντες Ἰλ. Α. 290· ἐσσόμενοι, οἱ μεταγενέστεροι, Β.119· κἀγὼ γάρ ἦν ποτ', ἀλλὰ νῦν οὐκ εἰμι' ἔτι Εὐρ. Ἑκ. 284· ὡς ἂν εἶεν ἄνθρωποι, ὅπως ὑπάρχωσιν ἄνθρωποι, Πλάτ. Συμπ. 190C· ζώντων καὶ ὄντων Ἀθηναίων Δημ. 248. 25, πρβλ. 953.16:— οὕτω καὶ ἐπὶ πόλεων, κλ. ὅλωλεν, οὐδ' ἔτ' ἐστὶ Τροία (πρβλ. Troja fuit), Εὐρ. Τρῳ. 1292, πρβλ. Ἡρακλ. 491· ἂν ᾖ τὸ στράτευμα, ἂν ὑπάρχῃ, Δημ. 93· ἐν τέλ. **2)** εἶμαι ἔν τινι τόπῳ, ἐν τῇ Ἀττικῇ Θουκ. 2. 47, κτλ. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι, ὑπάρχω, εἴ ἐστιν ἀληθέως [ἡ τράπεζα] Ἡρόδ. 3. 17, κτλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ γίγνομαι (fio), Πλάτ. Θεαίτ 152D, κτλ. **2)** ἐπὶ περιστάσεων, συμβεβηκότων κτλ., τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσόμενα, πρό τ' ἐόντα Ἰλ. Α. 70· ἐσβολὴ ἔσται, θὰ γείνῃ εἰσβολή, Θουκ. 2.13, κτλ.· τῆς προδοσίας οὔσης, ὑπαρχούσης τῆς προδοσίας καὶ ἐνεργούσης, 4. 103· ἕως ἂν ὁ πόλεμος ᾖ, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ 1. 58· αἱ σπονδαὶ ἐνιαυτὸν ἔσονται 4. 118· τί ἔστιν; τί εἶναι; τί συμβαίνει; Ἀριστοφ. Θεσμ. 193· τί οὖν ἦν τοῦτο; πῶς συνέβη λοιπὸν τοῦτο; Πλάτ. Φαίδων 58A· συγκάκις ἐπαναλαμβάνεται μετ' ἀναφορικοῦ πρὸς ἀποφυγὴν θετικῆς διαβεβαιώσεως, ἔστι δ' ὅπῃ νῦν ἔστι, τὰ πράγματα ἔχουσιν ὡς ἔχουσι, κακῶς δηλονότι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 67, Blomf. **III.** εἶμαι, ἀντίθ. τῷ φαίνομαι ὅτι εἶμαι, ὡς τὸ esse πρὸς τὸ videri, διπλάσιος .. ἢ ἐστί, ὃς τόσος ὅσος πράγματι εἶναι, Θουκ. 1. 10· αὐτὸ ὃ ἐστί, τὸ πράγματι ὑπάρχον, Πλάτ. Συμπ. 211C, πρβλ. Φαίδωνα 75B· συγκάκις κατὰ μετοχ., τὸν ἐόντα λέγειν λόγον, τὸν ἀληθῆ λόγον, τὸ ἀληθές, Ἡρόδ. 1. 95, 116· τῷ ἐόντι χρήσασθαι, λέγειν τὸ ἀληθές, αὐτόθι 30· τὰ ὄντα ἀπαγγέλλειν Θουκ. 7. 8, κτλ.· (ἀλλὰ τὰ ὄντα ὡσαύτως = ἡ οὐσία, δηλ. τὰ ὑπάρχοντα, Πλάτ. Γοργ. 511A, κτλ.)· τὸ ὄν, τὸ πράγματι ὑπάρχον, ὁ αὐτ. Φαίδων 65C, κτλ.· ἐν τῷ ὄντι, Λατ. in rerum natura, ὁ αὐτ. Θεαίτ. 176E· τῷ ὄντι, Λατ. revera, πράγματι, τῇ ἀληθείᾳ, ὄντως, ὁ αὐτ. Πρωτ. 328D, κτλ.· (ὡσαύτως χρησιμεύει ὅπως ἐφαρμοσθῇ εἴς τινα περίστασιν ῥητὸν ἀλλαχόθεν εἰλημμένον, τῷ ὄντι κλαυσίγελως, πράγματι κλαυσίγ. (ἐκ τῆς Ἰλ. Ζ. 484), Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 9, πρβλ. Stallb. Φαίδωνα 60D)· κατὰ τὸ ἐόν, συμφώνως πρὸς τὸ πραγματικόν, ὀρθῶς, Ἡρόδ. 1. 97. **IV.** ἑπομένου ἀναφορικοῦ, οὐκ ἔστιν ὅς ἢ ὅστις, οὐδείς, οὐκ ἔσθ' ὅς .. ἀπαλάλκοι Ἰλ. Χ. 348· οὐκ ἔστιν οὐδεὶς ὅς Εὐρ. Ἡλ. 903· — οὐκ ἔστιν ὅτῳ = οὐδενί, Αἰσχύλ. Πρ. 291, πρβλ. 989· — συχνάκις κατὰ πληθ., εἰσὶν οἵ, Λατ. sunt qui, κείμενον ἀκριβῶς ὡς τὸ ἔνιοι, Θουκ. 6. 88., 7. 44, Πλάτ., κτλ.· (εἰσί τινες οἵ .., Θουκ. 3. 24)· ἔστιν ἅ Θουκ. 1. 12, 65., 2. 67, κτλ.· οὕτω καὶ τὸ ἐνικ. ῥῆμα εἶναι ἐν χρήσει ἔτι καὶ μετ' ἀρσεν. ἢ θηλ. πληθ., ἔστιν οἵ, ἀντὶ εἰσὶν οἵ, Ἡρόδ. 7. 187, Θουκ. κτλ.· ἔστιν ἀφ' ὧν ὁ αὐτ. 8. 65· ἔστι παρ' οἷς, ἔστιν ἐν οἷς 1. 23., 5. 25:— ἐπὶ ἐρωτήσεων, εἶναι ἐν χρήσει ἡ ἀντωνυμία ὅστις· ἔστιν ἥν τινα δόξαν .. ἀπεκρίνατο; Πλάτ. Μένων 85P: — οὕτω καὶ μετ' ἀναφορικῶν μορίων, ἔστιν ἔνθα, Λατ. est ubi, alicubi, Ξεν. Κύρ. 7. 4, 15, κτλ.· ἔστιν ὅπῃ, ἔσθ' ὅπου, κἄπου ἡ κἄπως, Πλάτ. Πρωτ. 331D, Αἰσχύλ. Εὐμ. 516, Σοφ. Ο. Τ. 488, κτλ.· ἔστιν ὁπόθεν, ἔκ τινος μέρους, Πλάτ. Φίλ. 35A· ἔστιν ὅπως, κατά τινα τρόπον, Πινδ. Ἀποσπάσ. 33, Πλάτ., κτλ.· οὔ τοι μὰ τὴν γῆν ἔσθ' ὅπως οὐκ ἀποθανεῖ, δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ γλυτώσῃς τὸν θάνατον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 188· ἔστιν ὡς Πλάτ. Θεαίτ. 208D, κτλ.· ἔστιν ὅτε, ἔσθ' ὅτε, ἐνίοτε, Πινδ. Ἀποσπ. 172. 2, Σοφ., κτλ. **V.** τὸ ἦν εὑρηται ἐνίοτε μετὰ πληθ. ἀρσ. καὶ θηλ., ἀλλὰ σχεδὸν μόνον ἐν ἀρχῇ περιόδου, τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ Ἡσ. Θ. 321· ἦν δ' ἐρωδιοί τε πολλοὶ Ἐπίχ. 49 Ahr., πρβλ. 30. 31, 38· ὡσαύτως παρ' Ἀττ., ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι κλίνακες Σοφ. Τρ. 520· ἐνῆν .. ὑφαὶ Εὐρ. Ἴων 1146· τὸ ἔστι σπανιώτερον εὑρηται ἐπὶ τοιαύτης συντάξεως, ἔστι δὲ μεταξὺ ... ἑπτὰ στάδιοι Ἡρόδ. 1. 26, πρβλ. 7. 34, Πλάτ. Πολ. 463A· οὕτω καὶ μετὰ ὀνομάτων δυϊκοῦ ἀριθμοῦ, Ἀριστοφ. Σφ. 58, Πλάτ. Γοργ. 500D· πρβλ. γίγνομαι II. 4. **VI.** ἔστι, ἀπρόσ. μετ' ἄπαρ., ὡς τὸ πάρεστι, εἶναι δυνατόν, ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι Ἰλ. Υ. 246· ἔστι μὲν εὔδειν, ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκούειν Ὀδ. Ν. 392· εἴ τί που ἔστι (ἐνν. πιθέσθαι) Δ. 193· τοιάδε ... ἔστιν ἀκοῦσαι Αἰσχύλ. Ἱκ. 1055· ἔστι τεκμήρια ὁρᾶν Ξεν. Αν. 3. 2, 13· ἀλλὰ συνηθέστερον οὕτως ἐν ἀρνητικαῖς προτάσεσι, Ἰλ. Ζ. 267., Ν. 786., Τ. 225. κτλ.· σπανίως εὑρίσκεται μετὰ τοῦ ὥστε πρὸ ἀπαρεμ., ἀρ' ἔστιν ὥστε κἀγγύθεν θέαν λαβεῖν ...; Σοφ. Φ. 656: — μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ., εἴη με τοῖς ἀγαθοῖς ὁμιλεῖν Πινδ. Π. 2.173· ἔστιν ἐκπεσεῖν ἀρχῆς Διὰ Αἰσχύλ. Ἱκ. 727: — ἐνίοτε δὲ οὐχὶ ἀπροσώπως ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ, θάλασσα δ' οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν ὁ αὐτ. Πέρσ. 419.

Β. εἰμί, ὡς συνδετικόν, συνδέον τὸ κατηγορούμενον μετὰ τοῦ ὑποκειμένου ἀμφοτέρων τιθεμένων ἐν τῇ αὐτῇ πτώσει: — αὕτη εἶναι ἡ κοινοτάτη τοῦ ῥήματος χρῆσις: — ἐνίοτε ἡ ἁπλουστέρα σημασία τοῦ εἶναι μεταπίπτει εἰς τὴν τοῦ σημαίνειν, ἰσοδυναμεῖν, οἷον τὸ γὰρ εἰρειν λέγειν ἐστὶν Πλάτ. Κρατ. 398D, πρβλ. Θεαίτ. 163A, κτλ.· ἰδίως ἐν τῇ φράσει, τοῦτ' ἔστι, hoc est· ὅπερ ἐστὶ Πλουτ. Ποπλ. 17, κτλ.· οὕτω μετ' ἀριθμητικῶν, τὰ δὶς πέντε δέκα ἐστὶν κτλ.: — ὡσαύτως εἶναί τι, ἔχειν ἀξίαν τινά, ἔχειν σημασίαν τινὰ ἢ σπουδαιότητα, ἴδε ἐν λ. δοκέω II. 5· οὐδὲν εἶναι Πλάτ. Πολ. 556D, κτλ. **2)** ἐνίοτε τὸ εἶναι μετὰ τῆς μετοχῆς ὑπέχει τὴν χώραν τοῦ παρεμφατικοῦ ῥήματος ἐξ οὗ ἡ μετοχὴ (τὸ καλούμενον σχῆμα Χαλκιδικόν), ὡς ἅπαξ παρ' Ὁμήρῳ μετὰ τῆς μετοχ. τοῦ πρκμ., τετληότες εἰμέν, ἀντὶ τετλήκαμεν, Ἰλ. Ε. 873· οὕτως, ἦν τεθνηκώς, ἀντὶ ἐτεθνήκει, Αἰσχύλ. Ἀγ. 869· ἔσται δεδορκὼς αὐτόθι 1179· εἰμὶ γεγὼς Σοφ. Αἴ. 1299· πεφυκός ἐστι Ἀριστοφ. Ὄρν. 1473· δεδρακότες εἰσὶν Θουκ. 3. 68, κτλ.· — ὡσαύτως μετὰ μετοχ. ἀορ., ἅπαξ παρ' Ὁμ., βλήμενος ἦν Ἰλ. Δ. 211· οὕτω, προδείσας εἰμί, σιωπήσας ἔσει Σοφ. Ο. Τ. 90, 1146, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκ. 460· κατακανόντες ἔσεσθε Ξεν. Αν. 7. 6, 36· (ἀλλὰ μετὰ μετοχ. ἀορ. συνηθέστερον εἶναι τὸ ἔχω): — μετὰ μετοχ. ἐνεστ., ἦν προκείμενον Αἰσχύλ. Πέρσ. 371· τί δ' ἔστ' ἐκείνης ὑμῖν ἐς φόβον φέρον; Σοφ. Ο. Τ. 991, πρβλ. 274, 708· λέγων ἐστί τις Εὐρ. Ἑκ. 1179· ἦν τίς σ' ὑβρίζων ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 313· προσέτι, εἰσὶ ἑόντες Ἡρόδ. 3. 49· ἐστὶ ἑοῦσα αὐτόθι 108: — ἂν δὲ προστεθῇ τὸ ἄρθρον εἰς τὴν μετοχήν, αὕτη καθίσταται ἐμφατική, Κᾶρές εἰσιν οἱ καταδείξαντες, οἱ καταδείξαντες αὐτὴν ἦσαν Κᾶρες, Ἡρόδ. 1. 171· αὐτὸς ἦν ὁ μαρτυρῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 798· δόλος ἦν ὁ φράσας Σοφ. Ἠλ. 197. **3)** ἡ μετοχ. ὤν συνάπτεται πολλάκις μετ' ὀνόματος πρὸς ἔκφρασιν ποιότητος ἢ καταστάσεως, τροποποιούσης τὸ ῥῆμα, τοιοῦτος ὤν, Ἀθηναῖοι ὄντες, κτλ.

Γ. Τὸ εἶναι συχνάκις τροποποιεῖται κατὰ τὴν σημασίαν τῇ προσθήκῃ ἐπιρρημάτων ἢ πτώσεων, ὀνομάτων μετὰ προθέσεων ἢ ἄνευ τούτων. **I.** τὸ εἶναι μετ' ἐπιρρημάτων, ἔνθα τὸ ἐπίρρ. πολλάκις παριστᾷ ἁπλῶς ὄνομα καὶ κεῖται ὡς κατηγορούμενον, ἄλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι Ἰλ. Ξ.122, κτλ.· ἀκέων, ἀκήν εἶναι Δ. 22, Ὀδ. Β. 82· σῖγα πᾶς ἔστω λεὼς Εὐρ. Ἑκ. 532· διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον Ἰλ. Η. 424· ἀσφαλέως ἡ κομιδὴ ἔσται Ἡρόδ. 4.134· ἐγγύς, πόρρω εἶναι Θουκ. 6. 88, κτλ.· διαφερόντως εἶναι Πλάτ. Νόμ. 192C (ἂν καὶ μετὰ τοιούτων ἐπιρρ. συνηθέστερον εἶναι τὸ ῥῆμα ἔχω)· — συχνάκις ἀπρόσ. μετὰ λέξεων δηλουσῶν καλὴν ἢ κακὴν τύχην, Κουρήτεσσι κακῶς ἦν Ἰλ. Ι. 551, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 89, Ἀριστοφ. Πλ. 1188, κτλ.· ἡδέως ἂν αὐτοῖς εἴη Δημ. 1354. 23. **II.** μετὰ πτώσεων ὀνομάτων: **α)** μετὰ γενικῆς πρὸς δήλωσιν καταγωγῆς, πατρὸς δ' εἶμ' ἀγαθοῖο Ἰλ. Φ.109· αἵματος εἶς ἀγαθοῖο Ὀδ. Δ. 611, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 71, Θουκ. 2.71, κτλ.· — οὐδεμία ἀνάγκη νὰ ὑπονοηθῇ ἡ λέξις παῖς (ὡς ἐν Ὀδ. Ι. 519, τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμί), διότι ἔχομεν παρομοίας χρήσεις μετὰ προθ., ἀπὸ ἢ ἔκ τινος, ἴδε κατωτ. IV. **6)** πρὸς δήλωσιν τῆς ὕλης, ἐξ ἧς ἐγένετό τι, ἡ κρηπὶς ἐστι μεγάλων λίθων, ἐκ μεγάλων λίθων, Ἡρόδ. 1. 93· τῆς πόλιος ἐούσης δύο φαρσέων αὐτόθι 186· τοιούτων ἔργων ἐστὶ ἡ τυραννίς, ἐκ τοιούτων ἔργων .., αὐτόθι 5. 92, κτλ. **γ)** πρὸς δήλωσιν τῆς τάξεως ἢ τοῦ εἴδους, εἰς ὃ πρόσωπόν τι ἢ πρᾶγμα ἀνήκει (γεν. διαιρετική), εἷ γὰρ τῶν φίλων, εἶσαι εἷς ἐκ τῶν φίλων, Ἀριστοφ. Ἰλ. 345· ἐτύγχανε βουλῆς ὢν Θουκ. 3.70· ὅσοι ἦσαν τῶν προτέρων στρατιωτῶν ὁ αὐτ. 7. 48· ἐστὶ τῶν αἰσχρῶν, ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν αἰσχρῶν πραγμάτων, δηλ. εἶναι αἰσχρόν, Δημ. 18.13. **δ)** πρὸς δήλωσιν ὅτι πρᾶγμά τι εἶναι κτῆμά τινος, Τροίαν Ἀχαιῶν οὖσαν Αἰσχύλ. Ἀγ. 269· τὸ πεδίον ἦν μέν κοτε Χορασμίων Ἡρόδ. 3. 117, κτλ.· — ἐντεῦθεν δηλοῖ τὸ ἀνήκειν εἰς τὴν

μερίδα τινός, ἦσαν .. τινὲς μὲν Φιλίππου, τινὲς δὲ τοῦ βελτίστου Δημ. 125. 8, πρβλ. 982. 3· ἐξαρτῶμαι ἔκ τινος, Σοφ. Ἀντ. 737, κτλ.· τὸ ἐξαρτᾶσθαι ἐκ τῆς θελήσεώς τινος, ὑποκεῖσθαι εἰς τὴν ἐξουσίαν καὶ αὐθαιρεσίαν τινός, ἔστι τοῦ λέγοντος, ἣν φόβους λέγῃ ὁ αὐτ. Ο. Τ. 917. ε) πρὸς δήλωσιν τοῦ καθήκοντός τινος, τοῦ ἔργου, τῆς φύσεως, τῆς ἕξεως καὶ τῶν ὁμοίων, οὗτοι γυναικός ἐστι, δὲν εἶναι ἴδιον γυναικός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 940· ἄρχοντός ἐστι τῶν ἀρχομένων ἐπιμελεῖσθαι, εἶναι καθῆκον τοῦ ἄρχοντος νά .., Ξεν. Κύρ. 2.1,11· τὸ δὲ ναυτικὸν τέχνης ἐστίν, ἀπαιτεῖ τέχνην, Θουκ. 1. 142, κτλ.· — ἐνίοτε τοῦτο ἐκφράζεται τῇ προσθήκῃ τῆς προθέσεως **πρός**, ἴδε κατωτ. IV. **III**. μετὰ δοτ., **ἔστι μοι**, Λατ. est mihi, ἔχω, συχνὸν παρ' Ὁμ. κλ. **2)** μετὰ δύο δοτικῶν, σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοισι εἶναι οὐδὲν πρῆγμα, ὅτι αὐτοὶ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἔχουσιν ἀναμεταξύ των τίποτε, Ἡρόδ. 5. 84· μηδὲν εἶναι σοὶ καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα Δημ. 320. 7· συντομώτερον, σοί τε καὶ τούτοισι πρήγμασι τί ἐστι; Ἡρόδ. 5. 33· τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασάνῳ; Δημ. 855. 6· τί ἐμοὶ καὶ σοί; Λατ. quid tecum est mihi? κτλ.· οὔτω προσέτι, ἐμοὶ οὐδὲν ἐστι πρὸς τοὺς τοιούτους Ἰσοκρ. 43B. **3)** μετὰ τοῦ **ἄσμενος, βουλόμενος**, κλπ. κατὰ δοτικήν, ἐμοὶ δὲ κεν ἀσμένῳ εἴη, «ἐμοὶ δ' ἂν διὰ χαρίτων γένοιτο» (Θ. Γαΐτης), Ἰλ. Ξ. 108· οὕτω παρ' Ἀττ., οὐκ ἂν σφίσι βουλομένοις εἶναι .. τὸν στρατὸν ἰέναι Θουκ. 7. 35, κτλ.· καὶ τῷ μὲν Νικίᾳ προσδεχομένῳ ἦν τὰ παρὰ τῶν Ἐγεσταίων ὁ αὐτ. 6. 46· θέλοντι κάμοὶ τοῦτ' ἂν ἦν Σοφ. Ο. Τ. 1356· ἡδομένῳ Πλάτ. Λάχ. 187C· — καὶ κατὰ μίμησιν ἐν τῇ Λατινικῇ, quibus bellum volentibus erit, Τάκιτ. Agr. 18, πρβλ. Σαλλούστ. Jug. 4. **IV**. μετὰ προθ., εἶναι ἀπό τινος = εἶναί τινος (ἀνωτ. II. 1. α), Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 9, Πλάτ., κλ.· προσέτι, εἶναι ἔκ τινος Ἰλ. Φ. 154, Ω. 397, κτλ.· — ἀλλ' εἶναι ἀπ' οἴκου, εἶναι μακρὰν τῆς πατρίδος .., Θουκ. 1. 99. **2)** εἶναι ἔκ τινος, ἴδε ἀνωτ. IV. 1· ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ Πλάτ. Σοφ. 256. **3)** εἶναι ἐν .., εὑρίσκεσθαι ἔν τινι καταστάσει, ἐν εὐπαθίῃσι Ἡρόδ. 1. 22· ἐν ἀθυμίᾳ, ἐν ἐλπίδι, ἐν ἡδονῇ, ἐν δεινοῖς, κτλ., Θουκ. 6. 46, κτλ.· εἶναι ἐν ἀδικήματι ὁ αὐτ. 1. 130· οἱ ἐν τέλεῖ ἐόντες, οἱ ἄρχοντες, Ἡρόδ. 3. 18, κτλ.· — ἀλλ' εἶναι ἐν τέχνῃ, ἐν φιλοσοφίᾳ, ἀσχολεῖσθαι εἰς .., Σοφ. Ο. Τ. 562, Πλάτ. 6) ἐν σοί ἐστι, ἀπὸ σοῦ ἐξαρτᾶται, «εἶναι 'ς τὸ χέρι σου», Ἡρόδ. 6. 109, Σοφ. Φ. 963· ἐν σοὶ γὰρ ἔσμὲν ὁ αὐτ. Ο. Τ. 314· οὕτω καί, ἐπί τινι ὁ αὐτ. Φ. 1003, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 2, κτλ. **4)** εἶναι διά .., παραπλήσιον τῷ εἶναι ἐν .., εἶναι διὰ φόβου = φοβεῖσθαι, Θουκ. 6. 34· εἶναι δι' ὄχλου = ὀχληρὸν εἶναι, ὁ αὐτ. 1. 73· εἶναι διὰ μόχθων Ξεν. Κύρ. 1. 6. 25· εἶναι δι' αἰτίας = αἰτιᾶσθαι, Διον. Ἀλ. 1. 70. **5)** εἶναι ἐφ' ἑαυτοῦ, εἶναι μόνον, Δημ. 776. 21· εἶναι ἐπὶ ὀνόματος, ἔχειν ὄνομα, ὁ αὐτ. 1000. 21· — εἶναι ἐπὶ τοῖς πράγμασιν ὁ αὐτ. 21. 19· ἴδε ἀνωτ. IV. 3· — εἶναι ἐπί τινα, εἶναι ἐναντίον τινός, ὁ αὐτ. 73. 27· εἶναι πλέον ἢ ἐφ' ἑξήκοντα στάδια Ξεν. Ἀν. 4. 6, 11· — εἶναι ἐπί τινι, ἴδε ἀνωτ. 3. δ. **6)** εἶναι πρός τινος, ὑπέρ τινος, Θουκ. 4. 10, 29, κτλ.· ἴδιόν τινος, οὐ γὰρ ἦν πρὸς τοῦ Κύρου τρόπου ἔχοντα μὴ ἀποδιδόναι Ξεν. Ἀν. 1. 2, 11, κτλ.· οὕτως, εἶναι μετά τινος, σὺν τινι Θουκ., κλ.· — εἶναι πρός τινι, ἀσχολεῖσθαι εἴς τι, Φιλόστρ. 213· οὕτως, εἶναι πρός τι Πολύβ. 1. 26, 3, πρβλ. Τέλητα παρὰ Στοβ. 10· εἶναι περί τι Ξεν. Ἀν. 3. 5, 7, κτλ. **7)** εἶναι παρά τινι ἢ τινα = παρεῖναι, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 15, Ἡρόδ. 8. 140. **8)** εἶναι ὑπό τινα ἢ τινι, ὑποκεῖσθαί τινι, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 17., 6. 2, 4.

Δ. Τὸ **ἔστι** συχνάκις παραλείπεται, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ ἐνεστῶτι ὁριστ. πρὸ τινων κατηγορουμένων, οἷον, ἀνάγκη, ἄξιον, δυνατόν, εἰκός, ἕτοιμον, οἷόν τε, ῥᾴδιον, χρεών, κτλ., καὶ μετὰ τὰ οὐδέτερα ῥηματικὰ εἰς **-τέος**, ὡς καὶ ἐν τισι φράσεσιν, ὡς θαυμαστὸν ὅσον. Ἡ παράλειψις αὐτοῦ ἐν ἄλλοις προσώποις καὶ ἑτέραις ἐγκλίσεσι δὲν εἶναι συνήθης· τὸ **εἰμὶ** παραλείπεται ἐν Σοφ. Ο. Τ. 92, Αἴ. 813· τὸ **ἐσμὲν** ἐν Ἀντ. 634· τὸ **εἰσὶ** ἐν Ο. Τ. 499· ἡ ὑποτακτ. **ᾖ** ἐν Ἰλ. Ξ. 376, ἐν Εὐρ. Ἱππ. 659, ἐν Ἀντιφῶντι 133. 14.

Ε. Τὸ ἀπαρέμφατον ἐνίοτε φαίνεται ὡσεὶ πλεονάζον. **1)** ἐν φράσεσιν ἔνθα ὑπονοεῖται ἡ θέλησις ἢ ἡ δύναμις τοῦ νὰ πράξῃ τίς τι, **ἐκὼν εἶναι** (ἴδε ἐν λ. **ἐκών**)· τὸ ἐπ' ἐκείνοις εἶναι, ὅσον ἐξαρτᾶται ἐξ ἐκείνων, quantum in illis esset, Θουκ. 8. 48· τὸ ἐπὶ σφᾶς εἶναι ὁ αὐτ. 4. 28· τὸ κατὰ τοῦτον εἶναι Ξεν. Ἀν. 1. 6, 9· τὸ σύμπαν εἶναι Ἡρόδ. 7. 143· τὸ τήμερον, τὸ νῦν εἶναι Πλάτ. Κρατ. 396D, κτλ. **II**. κατόπιν ῥημάτων ἐχόντων τὴν ἔννοιαν τοῦ καλεῖν, ὀνομάζειν, ἐκλέγειν, ἴδε **καλέω** II. 3. 6, **ὀνομάζω** II. 2· σύμμαχόν μιν εἵλοντο εἶναι Ἡρόδ. 8. 134.

Ζ. ὁ παρατατ. **ἦν** εὑρηται ἐνίοτε ἐκεῖ ἔνθα ἄλλαι γλῶσσαι ἔχουσι τὸν ἐνεστῶτα. **1)** μετὰ τὸ ἄρα πρὸς δήλωσιν πράγματος ὑπάρχοντος νῦν καὶ διατελέσαντος ἀεὶ ἀμεταβλήτου, δέρμα δὲ ἀνθρώπου .. ἦν ἄρα σχεδὸν δερμάτων λαμπρότατον, φαίνεται ἄρα ὅτι εἶναι .., Ἡρόδ. 4. 64· Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεὸς Εὐρ. Ἱππ. 359· ὡς ἄρ' ἦσθ' ἐμὸς πατὴρ ὀρθῶς αὐτόθι 1169· ἦ πολύιππος ἄρ' ἦν γένος .. ἀμερίων ὁ αὐτ. Ι. Α. 1330· ἦ στωμύλος ἦσθα Θεόκρ. 5. 79· — ὡσαύτως ὅταν ἀναφέρηταί τι εἰς σκέψιν παρελθοῦσαν, τοῦτο τί ἦν; τί εἶναι τοῦτο; Ἀριστοφ. Ἀχ. 157, πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 387C· — οὕτω. **2)** Περὶ τῆς Ἀριστοτελικῆς φράσεως, τὸ τί ἦν εἶναι, τῇ κειμένῃ πρὸς δήλωσιν τῆς οὐσιώδους φύσεως πράγματός τινος (κατὰ λέξιν, ἡ ἐρώτησις τί ἐστιν εἶναι, Λατ. quid sit esse), ἔνθα τὸ **ἦν** φαίνεται ὅτι συνήθως ἐπέχει τόπον τοῦ **ἐστί**, ἴδε Trendelenb εἰς Ἀριστ. π. ψυχ. 1. 1, 2, Bonitz Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 4. σ. 302 κέξ. Waitz Ὀργ. 2. σ. 399.

εἶμι (πορεύομαι)· 6' ἐνικ. **εἶ** Σοφ. Τρ. 83. Ἀριστοφ. Ὄρν. 990, Ἐπ. καὶ Ἰων. **εἶς** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 208· **εἶσθα** Ἰλ. Κ. 450, Ὀδ. Μ. 69, γ' ἐνικ. **εἶσι**· πλ. **ἴμεν, ἴτε, ἴᾶσι, ἴσι** ἢ **εἶσι** Θέογν. 716: — προστακτ. **ἴθι** (ὡσαύτως **εἶ** ἐν τῷ συνθέτῳ **ἔξει** Ἀριστοφ. Νεφ. 633), γ' πληθ. **ἴτωσαν** Εὐρ., κλ, σπανίως **ἴτων** Αἰσχύλ. Εὐμ. 32, **ἰόντων** Θουκ. 4. 118, κτλ.: — Ὑποτακτ. **ἴω** (**εἴω** παρὰ Σώφρονι ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 121. 30)· 6' ἐνικ. Ἐπ. **ἴῃσθα** Ἰλ. Κ. 67· γ' Ἐπ. **ἴῃσι** Ι. 701 (697)· πλ. Ἐπ. **ἴομεν** (ἀντὶ **-ωμεν**) Β. 440: — Εὐκτ. **ἰοίμι** Ἰλ., Ἀττ.· **ἰοίην** Ξεν. Συμπ. 4. 16, πρβλ. Ἰσοκρ. 102Α· Ἐπ. **ἰείη** Ἰλ. Τ. 209, ἢ **εἴη** Ω. 139, Ὀδ. Ξ. 496: — ἀπαρ. **ἰέναι**, Ἐπ. **ἴμεναι** ἢ **ἴμεν**, ὡσαύτως **ἴμμεναι** Ἰλ. Υ. 365, καὶ **ἴναι** [ῑ] Χρησμ. παρὰ Στράβ. 408, Μάχων παρ' Ἀθην. 580C, πρβλ. Μέγ. Ἐτυμ. 467. 19 (τὸ **εἶναι** ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 351 δυσκόλως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὀρθόν)· — μετοχ. **ἰών, ἰοῦσα, ἰόν**. — Παρατ. **ἤειν, ἤεις** (**ἤεισθα** Πλάτ. Εὐθύφρ. 4Α, Τίμ. .26C), **ἤει** ἢ **ἤειν** (αὐτόθι 38C, Κριτί. 117E)· Ἐπ. καὶ Ἰων. **ἤϊα**, γ' ἐνικ. **ἤῖε** (**-εν**), συνηρ. **ᾔε** Ἰλ.· δυϊκ. **ἤτην** Πλάτ. Εὐθύδ. 294D· πληθ. α' καὶ 6' **ἦμεν, ἦτε**, (οὐχὶ **ἤειμεν, ἤειτε**)· γ' πληθ. Ἐπ. καὶ Ἰων. **ἦΐσαν**, Ἐπ. ὡσαύτως **ἴσαν**, Ἀττ. **ἦσαν** Ἀριστοφ. Ἱππ. 605. Ἀποσπ. 216, πρβλ. Ὀδ. Τ, 445 (ὁ τύπος **ἦεσαν** εἶναι πιθανῶς μεταγενέστερος, πλεῖστοι δὲ ἐκδόται ἀπορρίπτουσιν αὐτόν, ἀλλ' ἴδε Veitch): — εὑρίσκομεν ὡσαύτως γ' ἐνικ. **ἴεν, ἴε** Ὅμ.. ὡσαύτως Ἐπ. α' πληθ. **ἦομεν**, γ' δυϊκ. **ἴτην**· γ' πληθ. **ἦϊον**. — Ρημ. ἐπίθ. **ἰτός, ἰτέος**, καὶ **ἰτητός, ἰτητέος**. Περὶ τοῦ ὅλου σχηματισμοῦ τοῦ ῥήματος ἴδε τὰς γραμματικάς. — Μνημονεύονται ὡσαύτως μέσος τις ἐνεστ. καὶ παρατατ. **ἴεμαι, ἰέμην**, ἀλλὰ πιθανῶς εἶναι ἁπλῶς ἠμαρτημέναι γραφαὶ ἀντὶ **ἵεμαι, ἱέμην** (ἐκ τοῦ **ἵημι**), καὶ ὁ Wolf ἀείποτε γράφει παρ' Ὅμ. **ἰέμενος**, πρβλ. Elmsl. ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1242, L. Dind. ἐν Εὐρ. Ἰκ. 699. — Ἐν τέλει ὁ Ὅμηρος ἔχει Ἐπικόν τινα μέλλοντα **εἴσομαι**, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ σπεύδειν, Ἰλ. Ω. 462, Ὀδ. Ο. 213· καὶ ἔκ τινος μέσ. ἀορ. **εἰσάμην**, τὸ γ' ἐνικ. **εἴσατο, ἐείσατο**, γ' δυϊκ. **ἐεισάσθην** Ἰλ. Ο. 415, 544. — Περὶ τοῦ ἐνεστῶτος **εἶμι** πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ Ὅμ. τὸ πλεῖστον μεταχειρίζεται αὐτὸν μετὰ σημασίας ἐνεστῶτος, ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις καὶ ἐν τῷ Ἀττικῷ λόγῳ χρησιμεύει ὡς μέλλ. τοῦ **ἔρχομαι**· τὸ δὲ **ἐλεύσομαι** σχεδὸν δὲν εὑρίσκεται παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ., ἴδε τὸ ῥῆμα **ἔρχομαι**: (ἴδε ἐξαιρέσεις τινὰς ἀναφερομένας ἐν Ἐρμάννου Opusc. 2. 326)· καὶ ὅτι μόνον παρὰ μεταγεν. οἷον Παυσ. καὶ Πλουτάρχῳ ἐπανέρχεται εἰς τὴν τοῦ ἐνεστῶτος σημασίαν. [ἴ πανταχοῦ, πλὴν ἐν τῇ Ἐπ. ὑποτακτ. **ἴομεν** ἀντὶ **ἴωμεν** ἐν ἀρχῇ στίχου· — ὁ μέσος τύπος **ἰέμενος** ἔχει ῑ, ὅθεν ἢ ἔπρεπε νὰ γράφηται **ἑέμενος** (ἐκ τοῦ **ἵημι**), ἢ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἰσοδύναμος πρὸς ἐκεῖνον τύπος ψιλούμενος Ἰωνικῶς]. (Ἐκ τῆς √I (πρβλ. πληθ. **ῐ-μεν**), ἐξ ἧς καὶ **ἴτης, ἰταμός, οἶμος, οἰμή, οἶτος**· πρβλ. Σανσκρ. i, êmi, πληθ. imas (eo πληθ. imus), itis (iter πορεία), êmas (ὁδός)· Λατ. i-re· Γοτθ. iddja).

Ἔρχομαι ἢ ὑπάγω (ἴδε **ἔρχομαι**): — αἱ σημασίαι ἔρχομαι ἢ ὑπάγω ἐξαρτῶνται ἐκ τῶν μορίων ἢ τῶν λέξεων μεθ' ὧν συντάσσεται, οἷον, ἰέναι δεῦρο, εἶσω, θύραζε, κεῖσε, οἴκαδε κτλ.· πάλιν ἰέναι, ὑποστρέφειν, κτλ.· συχνάκις μετὰ συνυπαρχούσης ἐννοίας ἐχθρότητος ἢ ἐπιθέσεως, συχνάκις μετὰ τῶν μορίων **ἄντα, πρός, ἐπί**, Ὅμ.· ὡσαύτως, ὑπάγω, ἀπέρχομαι, Ὀδ. Β. 89, 367. **II**. μετ' αἰτ., **1)** μετ' αἰτιατ. τόπου, εἰσέρχομαι, ὑπάγω εἰς .., ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ Ὀδ. Α. 176· εὖτ' ἂν ἵῃ Χαρίτων χορὸν Ἱμερόεντα Σ. 194, Σοφ. Ο. Τ. 637. **2)** μετὰ συστοίχου αἰτιατ., ὁδὸν ἰέναι Ὀδ. Κ. 103· μεταφ., ἄδικον ὁδὸν ἰέναι Θουκ. 3. 64. **3)** διέρχομαι, τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἡρόδ. 2. 25, πρβλ. 26· τὴν ὀρεινὴν Ξεν. Κύρ. 2. 4, 22· — τοῦτο παρ' Ὅμ. ἐκφέρεται διὰ τῆς γενικῆς, ἰὼν πεδίοιο, πορευόμενος διὰ τῆς πεδιάδος (πρβλ. **ἀτύζομαι**) Ἰλ. Ε. 597· χροὸς εἴσατο, «διὰ τοῦ χρωτὸς διῆλθε» (Σχόλ.), Ν. 191. **III**. μετ' ἀπαρεμ. μέλλ., ἐεισάσθην .. συλήσειν, ὥρμησαν .. ὅπως σὺλήσωσιν, Ο. 544· οὔτω μετ' ἀπαρεμ. ἀορ., ἀλλά τις εἴη εἰπεῖν Ἀτρεΐδῃ, ἀλλά τις πορεύοιτο, κτλ., Ὀδ. Ξ. 496. — Περὶ τοῦ Ὁμηρ. βῆ δ' ἴμεν, κτλ., ἴδε ἐν λ. **βαίνω**. **2)** μετὰ μετοχ. μέλλ., Ἑλένην καλέουσ' ἴε, ἐπορεύθη ὅπως καλέσῃ τὴν Ἑλένην, Ἰλ. Γ. 383, πρβλ. Ξ. 200, Ὀδ. Ο. 213· ἦϊα λέξων, ἐμελλον νὰ εἴπω, Ἡρόδ. 4. 82· ἴτω θύσων Πλάτ. Νόμ. 909D· ὡς τὸ Γαλλ. aller μετ' ἀπαρεμφ. **IV**. ὡσαύτως ἐπὶ ἄλλων κινήσεων, πλὴν τῆς τοῦ βαδίζειν ἢ τρέχειν, οἷον πορεύεσθαι ἐπὶ νεώς, ἐπὶ νηὸς ἰέναι, συχνὸν ἐν τῇ Ὀδ. ἐπὶ τῆς πτήσεως τῶν πτηνῶν, Ὀδ. Χ. 304· ἐπὶ μυιῶν, Ἰλ. Β. 87. **2)** ἐπὶ τῆς κινήσεως πράγματός τινος, οἷον πέλεκυς εἶσι διὰ δουρός, ὁ πέλεκυς διέρ-

χεται διά .., 'Ιλ. Γ. 61· ἐπὶ νέφους, φαίνετ' ἰὸν κατὰ πόντον Δ. 278· ἐπὶ τῶν ἀστέρων, οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ ἔσπερος Χ. 317· ἐπὶ τοῦ χρόνου, ἔτος εἶσι, θὰ παρέλθῃ, 'Οδ. Β. 89, πρβλ. 106 κέξ.· φάτις εἶσι, φήμη διαδοθήσεται, Ψ. 362· χρόνος .. ἰὼν πόρσω Πίνδ. Ο. 10 (11). 68· ἴτω κλαγγά, βοά Σοφ. Τρ. 208, 'Αριστοφ. Ὄρν. 857· ἡ μοῖρ', ὅποιπερ εἶσ', ἴτω Σοφ. Ο. Τ. 1458, κτλ. **V.** μεταφορικαὶ χρήσεις, ἰέναι ἐς λόγους τινί, κοινολογεῖσθαί τινι, Θουκ. 3. 80, κτλ.· ἰέναι ἐς τοὺς πολέμους, ἐς τὴν ξυμμαχίαν ὁ αὐτ. 1. 78., 5. 30· ἰέναι ἐς χεῖρας, ἔρχεσθαι εἰς χεῖρας, συγκρούεσθαι, ὁ αὐτ. 2. 3, 81· ἰέναι ἐς τὰ παραγγελλόμενα, ὑπακούειν εἰς τὰ κελευόμενα, ὁ αὐτ. 1. 121· ἰέναι διὰ δίκης πατρί Σοφ. Ἀντ. 742· ἰέναι διὰ μάχης, διὰ φιλίας, κτλ.· ἴδε **διά** Α. IV. **VI.** ἡ προστακτικὴ **ἶθι** (μετὰ τοῦ **δὴ** ἢ ἄνευ αὐτοῦ) κεῖται ὡς τὸ **ἄγε**, Λατ. age, ἐμπρὸς λοιπόν, τὸ πλεῖστον παρακολουθουμένη διὰ τοῦ δ' ἑνικ. προστακτικῆς, ἶθι ἔξήγεο Ἡρόδ. 3. 72· ἶθ' ἐγκόνει, ἶθ' ἐκκάλυψον, Σοφ. Αἴ. 988, 1003· ἶθι πέραινε, ἶθι δὴ λέξον 'Αριστοφ. Βάτρ. 1170, Ξεν., κτλ.· πλῆρες, ἶθι καὶ πειρῶ, ὕπαγε καὶ δοκίμασον, Ἡρόδ. 8. 57·— ὡσαύτως μετὰ α' πληθ., ἴθι οὖν ἐπισκεψώμεθα, Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 4, κτλ.· μετὰ δ' δυϊκ., ἴθι νῦν παρίστασθον 'Αριστοφ. Βάτρ. 1378·— οὕτω τὸ δ' πληθ., ἴτε νεύσατε Σοφ. Ο. Κ. 248, πρβλ. Ο. Τ. 1413· ἴτε δή .. ἀκούσωμεν Πλάτ. Νόμ. 797D.

2) ἴτω, «πάει καλά, ἂς γείνῃ ὅ,τι θέλῃ», Σοφ. Φ. 120, Εὐρ. Μηδ. 798. **VII.** παρὰ τραγικοῖς προστίθεται ἡ μετοχὴ τοῦ ῥήματος τούτου εἰς ἄλλα ῥήματα, φρονείτω μείζον ἢ κατ' ἄνδρ' ἰών, ἂς ὑπάγῃ νὰ φρονῇ .., Σοφ. Ἀντ. 768, πρβλ. Ο. Κ. 1393, Αἴ. 304.

εἰν, Ἐπ. καὶ λυρ. ἀντὶ τῆς προθ. **ἐν**, Ὅμ. Οἱ τραγικοὶ ἐχρῶντο αὐτῇ μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις, Erf. ἐν Σοφ. Αἴ. 608· ἐκτὸς ἂν τὸ εἰν Ἄιδου (ἴσως ὡς ἀνάμνησίς τις τοῦ Ὁμηρ. εἰν Ἀΐδαο) διατηρηθῇ ἐν Σοφ. Ἀντ. 1241 (ἰαμβικ. τρίμετρ.), ἴδε σημ. Jebb, πρβλ. **εἰνί**·— **εἰν-** εὑρηται ὡσαύτως ἐν συνθέτοις **εἰνάλιος, εἰνόδιος**. Πρβλ. **ἐς, εἰς**.

εἰνᾰ-ετής, ές, ἢ **-έτης, ες**, ἐννέα ἐτῶν (τὴν ἡλικίαν) Ὀρφ. Λιθ. 342· οὐδ. **εἰνάετες**, ὡς ἐπίρρ., ἐπὶ ἐννέα ἔτη, ἔνθα μὲν εἰνάετες πολεμίζομεν υἷες Ἀχαιῶν Ὀδ. Ξ. 240·— θηλ. **εἰναέτις, ιδος**, Ἀνθ. Π. 7. 643· πρβλ. **ἐνναετής**.

εἰνᾰετίζομαι, ποιητ. ἀντὶ **ἐνναετίζομαι**, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 179.

εἶναι, ἀπαρ. τοῦ **εἰμὶ** (ὑπάρχω). **II.** ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 351 τῷ προσιόντι προσεῖναι (ἔνθα κεῖται ἀντὶ τοῦ **προσιέναι**, ἀπαρ. τοῦ **πρόσειμι**, πλησιάζω) πιθανῶς εἶναι ἐφαρμένον.

εἶναι, ἀπαρ. ἀορ. β' ἐνεργ. τοῦ **ἵημι**, πέμπω.

εἰνάκις, εἰνᾰκισ-χίλιοι, εἰνακόσιοι, αι, α, ἴδε **ἐνάκις**.

εἰναλί-δινος, η, ον, = ἐν ἁλὶ δινεύων·— εἰναλίδιναι αἴθυιαι Ἄρατ. 918.

εἰνάλιος, η, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἐνάλιος**.

εἰναλί-φοιτος, ον, ὁ ἐν ἁλὶ φοιτῶν, εἰναλίφοιτα λίνα, ἐπὶ δικτύων, Ἀνθ. Π. 6.16.

εἰνά-νῦχες [ᾰ], ὡς ἐπίρρ., ἐπὶ ἐννέα νύκτας, Ἰλ. Ι. 470· πρβλ. **εἰνάετες**.

εἰνά-πηχυς, υ, ποιητ. ἀντὶ **ἐννεάπηχυς**, Λυκόφρ. 860.

εἰνάς, άδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **ἐννεάς** II, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 808.

εἰνάτερες (οὐχὶ **εἰνατέρες**, Ἡρωδ. π. μον. λέξ. 16), «αἱ τῶν ἀδελφῶν γυναῖκες πρὸς ἀλλήλας, οἷον Ἑλένη πρὸς Ἀνδρομάχην» (Σχόλ.), Ἰλ. Ζ. 378, κ. ἀλλ. (οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.). Τὸ ἀντίστοιχον ἄρσεν. εἶναι **ἀέλιος**· ἀλλ' ἔν τινι Ἐπιτυμβ. Orelli Ἐπιγρ. Λατ. 2. σ. 421, enater εἶναι ὁ ἀνὴρ τῆς ἀποθανούσης ἀδελφῆς (Λατ. janitrices· πρβλ. Σανσκρ. yâtaras)·— ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 562.

εἴνατος, η, ον, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ἔνατος**, Ἰλ., Ἡρόδ.

εἰνα-φώσσων, ον, γεν. **ονος**, ἔχων ἐννέα ἑστία, εἰναφώσσωνα στόλον, «ἐννεάρμενον» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 101.

εἵνεκα, εἵνεκεν, ἴδε **ἕνεκα**.

εἰνί, Ἐπ. ἀντὶ **ἐν**, Ὅμ., καὶ ἔν τισι λυρ. χωρίοις τῶν Τραγικῶν, ὡς ἐν Εὐρ. Ἱππ. 734· πρβλ. Διν. ἐν Εὐρ. Ἀλκ. 232.

εἰνόδιος, Ἐπ. καὶ λυρ. ἀντὶ **ἐνόδιος**, Ἰλ. Π. 260, Εὐρ. Ἴων 1048, κτλ.

εἰνοσίγαιος, = **ἐννοσίγαιος**, ὃ ἴδε.

εἰνοσίφυλλος, ον, (**ἔνοσις**) ὁ μετὰ σειομένου φυλλώματος, «εἰνοσίφυλλον· σύνδενδρον, κινησίφυλλον· ἔνοσις γὰρ ἡ κίνησις· καὶ ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος σύνδενδρος» (Ἡσύχ.), Ἰλ. Β. 632, κτλ.

εἴνυμι ἢ **-ύω**, ἴδε **καταέννυμι**.

εἴξασι, ἴδε **ἔοικα**·— **εἴξασκε**, ἴδε **εἴκω**.

εἴξις, εως, ἡ, τὸ ὑπείκειν, τὸ ἐνδιδόναι, Πλούτ. 2. 1122C, Διογ. Λ. 10. 43.

εἶο, ἴδε ἐν λ. **οὗ**.

εἶος, παλ. Ἐπ. τύπος τοῦ **ἕως**, μέχρι· ἴδε **ἕως** ἐν τέλει.

εἰ οὐ, ἴδε **εἰ μή**.

εἴπασαν (= **εἶπαν**) Ἐπιγρ. Θίσβης τοῦ 170 π. Χ. Mitth. d. d. arch. Inst. IV. σ. 244.

εἴπερ, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **εἰ** τὴν αὐτὴν ἔχον χρῆσιν, δύναται δὲ νὰ μεταφρασθῇ, τῷ ὄντι, ἂν ἄλλως, εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτήμιαρ καταπέψῃ Ἰλ. Α. 81· **ὡσαύτως ὡς τὸ καὶ εἰ**, καὶ ἂν ἀκόμη, ἂν καί, Ἰλ. Η. 117, Ὀδ. Α. 167, κτλ.· οὕτως εἴπερ καὶ Ι. 35· εἴπερ τε Ἰλ. Κ. 225· εἴπερ γε Αἰσχύλ. Χο. 198, Σοφ. Αἴ. 746, Πλάτ., κτλ.· εἴπερ γε δὴ Πλάτ. Θεαίτ. 182C· ὡσαύτως ἐάν περ Σοφ. Ο. Κ. 1210, κτλ.· παρ' Ὁμήρῳ συχνάκις μετὰ παρεμπιπτούσης λέξεως, Ὀδ. Ι. 35, κτλ.· οὕτω καί, εἴπερ ἔσται γε Αἰσχύλ. Ἀγ 1249, πρβλ. 29. **II.** παρ' Ἀττ. κατὰ τὸ πλεῖστον ὑποδεικνύει ὅτι ἡ ὑπόθεσις συμφωνεῖ πρὸς τὸ πρᾶγμα, ἐὰν δηλαδή· μετὰ δὲ παρατατ. ὑποδεικνύει ὅτι ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἐναντία εἰς τὴν πραγματικότητα, εἴπερ ἦν πέλας, ἐὰν ἦτο (ἀλλὰ δὲν ἦτο), Σοφ. Ἰλ. 312, πρβλ. 604. **III.** Περὶ τῆς ἐλλειπτικῆς χρήσεως τοῦ εἴπερ, ἴδε ἐν λ. **εἰ** Α. VI 4. ε.

εἴ ποθεν, οὐχὶ **εἴποθεν**, ἐπὶ ἐλλείψεως· ἴδε ἐν λ. **εἰ** Α. VI 4. ζ.

εἶπον, ἀόρ. β' τοῦ * **ἔπω** (ἐνεστῶτος εὑρισκομένου παρὰ Νικ. ἐν Ἀλεξιφ. 429, 490, κτλ. Καὶ ἐν τῷ συνθέτῳ **ἐνέπω**, ἀλλὰ κυρίως ὡς ἐνεστὼς χρησιμεύουσι τὰ ῥήματα **φημί, λέγω, ἀγορεύω** (ἴδε κατωτ. IV), ὡς μέλλων δὲ τὸ **ἐρέω, ἐρῶ**, καὶ ὡς πρκμ. τὸ **εἴρηκα**), Ἐπ. **ἔειπον**· προστακτ. β' πληθ. Ἐπ. **ἔσπετε** Ἰλ. Β. 484, κτλ., ὑποτακτ. **εἴπω** (Ἐπ. **εἴπωμι** Ὀδ. Χ. 392, **-ῄσθα** Λ. 224, **-ῄσι** Ἰλ. Η. 87)· Εὐκτ. **εἴποιμι**· ἀπαρ. **εἰπεῖν**, Ἐπ. **-έμεναι, -έμεν** Η. 375., Ι. 688 (684)· Αἰολ. **εἴπην** (ἴδε κατωτ.), μετοχ. **εἰπών**. — Εὑρίσκομεν ὡσαύτως ἀόρ. α' **εἶπα**, τὸ πλεῖστον παρ' Ἴωσι πεζογράφοις, καὶ τὰ δεύτερα πρόσωπα τοῦ τύπου τούτου προτιμῶσιν οἱ Ἀττ., δηλ. β' ἑνικ. **εἶπας** Ἰλ. Α. 106, 108, πῶς εἶπας; Αἰσχύλ. Πρ. 772, Πέρσ. 798, Σοφ. Φ. 27, Αἴ. 1127, Ἡλ. 407, Εὐρ. Φοίν. 915, Ἀριστοφ. Εἰρ. 131 κτλ.· προστακτ. **εἶπον** (οὐχὶ **εἰπόν**, Stallb. ἐν Πλάτ. Μένωνι 71D, Meineke ἐν Θεοκρ. 14. 11), **εἰπάτω, -ατον, ατε**· μετοχ. **εἴπας** Φιλήμων ἐν «Μετιόντι» 2, Δωρ. Πίνδ. Ο. 8. 61· ἐν συνθέσ. εὑρηται μέσος τις τύπος **ἀπείπασθαι** Ἡρόδ., Πλούτ., κτλ.· **διείπασθαι** Ἀριστ.· ἀλλ' οὐδέποτε ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττ. λόγῳ. (Περὶ τῆς √**ΓΕΠ**, ἴδε **ἔπος**· τὸ δίγαμμα τοῦτο φαίνεται ἐν τῷ **Γείπην**, παρ' Ἀλκαίῳ 54). **1)** φημί, λέγω, ἀπολ., Ὅμ., κλ.· τινί Ὅμ., κλ.· εἴς τινα Εὐρ. Ἑκ. 303· εἰπεῖν ἓν τισιν ἢ μετά τισιν, ἐνώπιόν τινων, Ὅμ., κλ.· μετὰ συστοίχου αἰτιατ., ἔπος, μῦθον, θεοπρόπιον, ὄνομα εἰπεῖν, κτλ., Ὅμ.· τινί τι Ὅμ.· τι ἓς ἢ πρότινα Σοφ. Τρ. 457, Αἴ. 292· εἰπεῖν περί τινος, ἀμφί τινι Ὀδ. Ο. 347., Ξ. 364· ὡσαύτως μετὰ γεν., πατρός τε καὶ υἱέος, περί .., Λ. 174· — εἰπεῖν ὅτι ἢ ὡς, ἀλλὰ καὶ μετ' ἀπαρ., Ἡρόδ. 2. 30, Θουκ. 7. 35, Πλάτ. Γοργ. 473A, κτλ. **2)** πολλάκις εὑρηται παρὰ τοῖς πεζογράφοις παρενθετικῶς, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὕτως εἰπεῖν, Λατ. ut ita dicam, Θουκ., κλ., ἀλλ' ὡσαύτως παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 714· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὄντως**, Πλάτ. Νόμ. 656E, πρβλ. Πολ. 541B· οὕτως, ὡς εἰπεῖν, ὡς ἔπος εἰπεῖν Θουκ. 3. 38, καὶ συχν. παρὰ Πλάτ., κλ.· ἡ (ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν) ἀπόδειξις Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 8, 1· ὡσαύτως ἄνευ τοῦ **ὡς**, οὐ πολλῷ λόγῳ εἰπεῖν Ἡρόδ. 1. 61· ἐς τὸ ἀκριβὲς εἰπεῖν Θουκ. 6. 82· σχεδὸν εἰπεῖν, Λατ. propemodum dixerim, Πλάτ. Σοφ. 237C. **II.** μετ' αἰτ. προσ., ἀποτείνω τὸν λόγον πρός τινα, δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς Ἰλ. Μ. 210, κτλ. **2)** ἀναφέρω, οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς Ἰλ. Α. 90, κτλ. **3)** ἀποκαλῶ τινα οὕτως ἢ ἄλλως, πολλοί δέ μιν ἐσθλὸν ἔειπον Ὀδ. Τ. 334· πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 43, Εὐρ. Μήδ. 465, κτλ. **4)** μετὰ διπλῆς αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., λέγω τι περί τινος, καί ποτέ τις εἶποι 'πατρός γ' ὅδε πολλὸν ἀμείνων' ἐκ πολέμου ἀνιόντα Ἰλ. Ζ. 479 (ἔνθα τὸ ἀνιόντα ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ εἶποι) Πίνδ. Ο. Ξ. 32· ἀτάσθαλόν τι εἰπεῖν τινα Ὀδ. Χ. 314· κακὰ εἰπεῖν τινα Ἀριστοφ. Ἀχ. 649· μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιοὺς ὁ αὐτ. Νεφ. 834· οὕτως, εὖ εἰπεῖν τινα Ὀδ. Α. 302· τεθνεῶτ' Ὀρέστην εἰπέ, εἰπὲ περὶ αὐτοῦ ὡς ἀποθανόντος, Αἰσχύλ. Χο. 682. **III.** μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., διατάττω τινὰ νά .., εἶπω δὲ γυναιξὶ δεῖπνον .. τετυκεῖν Ὀδ. Ο. 76, Χ. 262, κτλ.· ὡσαύτως, εἰπεῖν πρός τινα, μετ' ἀπαρ., Π. 151· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., εἶπον τὰς παῖδας δεῦρ' ἄγειν τινὰ Σοφ. Ο. Κ. 933, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 59E. **IV.** ἐν Ἀθήναις, προτείνω τι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, εἰπὼν τὰ βέλτιστα Δημ. 31. 22· εἰπεῖν τὰ δέοντα ὁ αὐτ. 32. 21· εἶπε ψήφισμα ὁ αὐτ. 703. 11· συχνάκις δ' εὑρηται ὡς συνήθης τύπος ἐν ἀρχῇ ψηφισμάτων καὶ νόμων, εἶπε Λάχης Θουκ. 4. 118, καὶ συχνὸν ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ. καὶ παρὰ τοῖς Ῥήτορσιν. (Ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας τὸ **ἀγορεύω** χρησιμεύει ὡς ἐνεστ. τοῦ **εἶπον**, π. χ. τίς ἀγορεύειν βούλεται; Ἀριστοφ. Ἀχ. 45, κτλ.· καὶ ἔτι μᾶλλον ἐν τοῖς συνθέτοις, ἴδε Πλάτ. Πολ. 580B, C, καὶ πρβλ. **συνειπεῖν, συνήγορος**. **V.** ἡ προστακτ. **εἰπὲ** εἶναι ἐνίοτε ἐν χρήσει ὡς τὸ **ἄγε**, ὅταν ὁ λόγος ἀποτείνηται πρὸς πολλούς, εἰπέ μοι, τί τοῦτ' ἀπειλεῖ τοῦπος, ἄνδρες δημόται Ἀριστοφ. Ἀχ. 328, Ὄρν. 366, Δημ. 43.7, κτλ.

εἶπος, ὁ, = **ἔπος**, Καλλ. Ἀποσπ. 233· «εἶπος· παγίς, πάγη καὶ πᾶν βάρος» Ἡσύχ.

εἴποτε ἢ **εἴ ποτε**, ἐάν ποτε, ἐάν καμμίαν φοράν, Λατ. si quando, εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα Ἰλ. Α. 39· μετὰ

τοῦ **δὴ χάριν πλείονος ἐμφάσεως**, Ζεῦ πάτερ, εἴποτε δή σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα κὐτόθι 503· εἶναι δὲ ἐν χρήσει ὅταν τις ζητῇ χάριν παρά τινος καὶ ὑπομιμνήσκῃ αὐτὸν περί τινος· ἡ δὲ Ὁμηρικὴ φράσις εἴ ποτ' ἦην γε ἐκφράζει ἀγαθὴν ἀνάμνησιν ἀγαθοῦ ὑπάρξαντός ποτε, ἀλλὰ μὴ ὑπάρχοντος πλέον, ὥσπερ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴποτ' ἦην γε, «καὶ ἀνδράδελφος δὴ ἐμὸς ὑπῆρχε τῆς κυνοπροσώπου, εἴπερ ποτὲ ἦν» (Θ. Γαζῆς), ἢ ἐὰν ἔπρεπε νὰ τὸν ὀνομάσω ποτὲ τοιοῦτον, Ἰλ. Γ. 180. Ἀλλ' οἱ παλαιοὶ διέφερον ὡς πρὸς τὴν σημασίαν τῆς φράσεως ταύτης. Ἰδ. Wolf ἐν τόπῳ, Ἑρμαννον Vig. Append. XI, καὶ ἴδε Ἰλ. Α. 762., Ω. 426, Ὀδ. Ο. 268, Κ. 315, Ω. 289. Περὶ τῆς ἐλλειπτικῆς χρήσεως τοῦ **εἴποτε** ἴδε ἐν λ. **εἰ** Α. VI. 4. ε. **II.** ἐν πλαγίῳ λόγῳ, κήρυκες βρόωντες ἐρήτυον, εἴ ποτ' αὖτῆς σχοίατ', «ὅπως ἂν τῆς βοῆς ἐπισχοῖεν ἑαυτούς» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Β. 97, κτλ.

εἴπου ἢ εἴ που, ἐάν που, ἄν ἴσως, Λατ. si-cubi, Ὀμ., κτλ.· ὡσαύτως, εἴ τί που, εἴ πού γε, εἰ μή που τι, εἰ δή που, εἴ τί πού ἐστι, ἐὰν κατά τινα τρόπον εἶναι δυνατόν, Ὀδ. Δ. 193. **II.** ἐπὶ πλαγίου λόγου, εἴ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζώοντα ἴοιτο, μήπως ἴδωσιν αὐτὸν πουθενὰ ἀκόμη ζῶντα, Ἰλ. Ρ. 681.

εἶραις (= **ἴερᾶς**) αἰτ. πληθ. θηλ., ἴδε Κουμ. Συναγ. Λέξ. Ἀθηνᾶς.

Εἰραφιώτης, ου, ὁ, ἐπώνυμον τοῦ Βάκχου, Ὕμν. Ὀμ. 26. 2, Ἀλκαῖος 87, Διον. Π. 576· πρβλ. Welcker Nachtr. z. Trilogie, ii. 187, 195. Καθ' Ἡσύχ. «Εἰραφιώτης· ὁ Διονύσιος, παρὰ τὸ ἐρράφθαι ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διός· καὶ ἔριφος παρὰ Λάκωσιν»· πρβλ. Μέγ. Ἐτυμ. 302, 53.

εἰργαθεῖν, ἴδε ἐν λ. **ἐργαθεῖν**.

εἰργμός, μεταγεν. **εἱργμός**, ὁ, (εἴργω) δεσμός, εἱρκτή, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν εἱργμῶν εἰς τὰ ἱερὰ ἀποδιδράσκοντες Πλάτ. Πολ. 495D, Φαίδων 82E. **II.** κάθειρξις, φυλάκισις, μήτε φυγὴν Ἀριστείδου, μήτε εἱργμὸν Ἀναξαγόρου, μήτε πενίαν Σωκράτους Πλούτ. 2. 84F.

εἱργμο-φύλαξ [ῠ], **ᾰκος**, ὁ, ἡ, δεσμοφύλαξ, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 8.

εἱργνῦμι ἢ **-ύω**, = **εἴργω**, ἐγκατακλείω, κατά συφεοῖσιν ἐέργνυ Ὀδ. Κ. 238· ῥίπτω εἰς τὸ δεσμωτήριον, καθείργω, τοὺς μὲν ἀφαιρούμενος, τοὺς δὲ εἱργνύων Ἀνδοκ. 32. 36.

εἴργω ἢ **εἱργω**, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ προγενεστέρου τύπου **ἔργω**.

εἰρέα, ἡ, ἴδε **εἴρη**.

εἰρέαται, Ἰων. γ' πληθ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἐρῶ**.

εἰρέβαδε· «εἰς ἔρεβος» Ἡσύχ.

εἰρεθύρη· «ὀρσοθύρα. ὁ στροφεύς» Ἡσύχ.

εἴρερος, ὁ, δουλεία, αἰχμαλωσία, εἴρερον εἰσανάγουσι, ἄγουσιν εἰς δουλείαν, Ὀδ. Θ. 529· (ἴδε ἐν λ. **εἴρω**)· τῶν ἅπαξ εἰρημένων λέξεων, Ἀπολλωνίου Λεξικ.

εἰρεσία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, (**ἐρέσσω**) κωπηλασία, πρῶτα μὲν εἰρεσίη, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος Ὀδ. Λ. 640· εἰρεσίῃ χρᾶσθαι Ἡρόδ. 1. 203., 4. 110· εἰρεσίας ζυγὸν Σοφ. Αἴ. 249· εἴρ. τῶν τριήρων Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 8· μεταφ., εἴρ. πτερῶν Λουκ. Τίμ. 40· ἀκολούθως ἐπὶ πάσης ὁρμητικῆς καὶ ἐπαναληπτικῆς κινήσεως, παρὰ δ' εἰρεσίᾳ μαστῶν ἔπεται Ἀστυάναξ, πλησίον τοῦ πάλλοντος αὐτῆς στέρνους, Εὐρ. Τρῳ. 570· εἰρεσίῃ γλώσσης Διονύσ. ὁ Χαλκοῦς καλούμενος παρ' Ἀθην. 669Α. **II.** ἐν περιληπτικῇ ἐννοίᾳ, οἱ κωπηλάται, Λατ. remigium, Εὐρ. Ἑλ. 1453, Ἀνθ. Π. 7. 187· ξυνάγειν τὴν εἰρ., ποιεῖν τοὺς ἑρέτας κωπηλατεῖν ἐν ῥυθμῷ, ὅπερ ἦν ἔργον τοῦ κελευστοῦ, Θουκ. 7. 14. **2)** ἄσμα ναυτικόν, πρὸς ὃ οἱ ἑρέται ἐκωπηλάτουν ἐν ῥυθμῷ, Πλουτ. Ἀλκ. 32, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 40. **III.** ἐν τῷ πληθ. τῶν κωπηλατῶν τὰ θρανία, Πολύβ. 1. 21, 2.

εἰρεσιώνη, ἡ, (**εἶρος**) κλάδος ἐλαίας ἢ δάφνης ἐρίοις πεπλεγμένος καὶ ἔχων προσκρεμαμένους παντοειδεῖς καρπούς, φερόμενος δὲ ὑπὸ παίδων ἀδόντων κατὰ τὰ Πυανέψια καὶ τὰ Θαργήλια, ἐνῷ ἐγίνοντο προσφοραὶ τῷ Ἡλίῳ καὶ ταῖς Ὥραις· ἀκολούθως ἐκρεμᾶτο ὑπὲρ τὴν θύραν τῆς οἰκίας ἔνθα ἔμενε μέχρι τοῦ ἑπομένου ἔτους, ὅτε ἅλλασσον αὐτήν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 729, Σφ. 399, Πλ. 1054. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τὸ ἀδόμενον ἆσμα **εἰρεσιώνη**, ἥτις κατήντησεν ἔπειτα τὸ γενικὸν ὄνομα τῶν ὑπὸ τῶν ἐπαιτῶν ἀδομένων ἀσμάτων, ὡς τὸ ἐν τοῖς Ὀμ. Ὕμν. 15. Ἴδε Ilgen Opusc. Philol. 1. σ. 129 κέξ. Πλουτ. Θησ. 21, Σχόλ. Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** στέφανος κρεμάμενος πρὸς τιμὴν νεκροῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 956, Ἀλκίφρων 3. 37.

εἰρέω, Ἰων. ἀντὶ **ἐρέω**, λέγω· εὑρισκόμενον μόνον ἐν τῇ θηλ. Ἐπ. μετοχ. **εἰρεῦσαι** Ἡσ. Θ. 38. Περὶ τῶν **εἰρήσομαι**, **εἴρηται**, ἴδε ἐν λ. **ἐρῶ**.

εἴρη, ἡ, (**εἶρω**, λέγω) Ἰων. ἀρχαία λέξις, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν κοινὴν λέξιν **ἀγορὰ** ἢ **ἐκκλησία**, τόπος συναθροίσεως, εἰράων προπάροιθε καθήμενοι Ἰλ. Σ. 531 (ἴδε Σχόλ. καὶ Μ. Ἐτυμολ. 483. 3)· ἐν Ἡσ. Θ. 804, ἐπιμίσγεται .. εἰρέας ἀθανάτων, ἐξ ὀνομαστ. **εἰρέα**· ἀλλ' ὁ Ruhnk. διώρθωσεν **εἴραις** ἔχων ὑπ' ὄψει τὸν Ὅμηρον καὶ τοὺς κανόνας τῆς συντάξεως.

εἴρην, -ενος, ἢ **ἰρήν, -ένος**, ὁ, Λακεδαιμόνιος νεανίας συμπληρώσας τὸ εἰκοστὸν αὐτοῦ ἔτος καὶ ἀναλαβὼν ἐξουσίαν ἐπιβλέψεως κτλ. ἐπὶ τῶν νεωτέρων, εἴρενας δὲ καλοῦσι τοὺς ἔτος ἤδη δεύτερον ἐκ παίδων γεγονότας .. οὗτος οὖν ὁ εἴρην, εἰκοσιν ἔτη γεγονὼς ἄρχει τε τῶν τεταγμένων ἐν ταῖς μάχαις, καὶ κατ' οἶκον ὑπηρέταις χρῆται πρὸς τὸ δεῖπνον, κτλ., Πλουτ. Λυκ. 17· πρὸ τούτου ὠνομάζετο **μελλείρην**, μελλείρενας δὲ (καλοῦσι) τῶν παίδων τοὺς πρεσβυτάτους αὐτόθι. — Ἐν Ἡροδ. 9. 85 (ἔνθα τὰ χειρόγρ. ἔχουσιν **ἱρέας**, **ἱρέες**) οἱ **ἱρένες** εἶναι φανερῶς ἀξιωματικοὶ πάσης τάξεως· πρβλ. Ἡσύχ. (ὡς διωρθώθη) **ἱρένες** (ἢ **ἴρανες**)· οἱ ἄρχοντες ἡλικιωτῶν, καὶ εἱρενάζει· κρατεῖ.

εἰρη-ναγωγέω, ἄγω, ὁδηγῶ πρὸς τὴν εἰρήνην, εἰρηνεύω, Κλήμ. Ἀλ. 137.

εἰρηναῖος, α, ον, εἰρηνικός, εἰρηναῖον εἶναί τι Ἡρόδ. 2. 68, Θουκ. 1. 29· τὰ εἰρηναῖα, τὰ δικαιώματα ὧν ἀπέλαυον οἱ Βασιλεῖς τῆς Σπάρτης ἐν καιρῷ εἰρήνης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἐμπολέμια, Ἡρόδ. 6. 56, 57. — Ἐπίρρ. **-ως** ὁ αὐτ. 3. 145.

εἰρην-άρχης, ου, ὁ, φύλαξ τῆς εἰρήνης, διαιτητὴς εἰρήνης, εἴδος εἰρηνοδίκου κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Βυζαντ. Αὐτοκρατ, Locella Ξεν. Ἐφ. σ. 207: — Ἐπίθ. **εἰρηναρχικός, ή, όν**, οἱ τοῦ εἰρηνάρχου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1103: — Οὐσ. **εἰρηναρχία** = ἡ πάντων εἰρήνης ἀρχὴ ἢ αἰτία, Ψευδο-Διονυσ. 949Α: — Ρῆμα **εἰρηναρχέω**, εἶμαι εἰρημάρχης, Ἐπιγρ. ἐν Amer. Inst. I. σ. 90, 108.

εἰρήνευσις, εως, ἡ, εἰρηνοποίησις, Ἰάμβλ. ἐν βίῳ Πυθ. 69.

εἰρηνεύω, φέρω εἰς εἰρήνην, διαλλάττω, Δίων Κ. 77. 12· στάσιν Βαβρ. 39. 4. **II.** ἀμετάβ. τηρῶ εἰρήνην, διάγω εἰρηνικῶς, Πλάτ. Θεαίτ. 180B· πρός τινα Διοδ. Ἀποσπ. 491. 6· μετά τινος Ἐπιστ. π. Ρωμ. 16', 18· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, πρὸς τοὺς κρείττους εἰρηνεύεσθαι Ἀριστ. Ρητ. 1. 4, 9, Συλλ. Ἐπιγρ. 5127E.

εἰρηνέω, = **εἰρηνεύω** II, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1. 10, Διογ. Λ. 2. 5, Δίων Κ. 37. 52.

εἰρήνη, ἡ, ἡ εἰρήνη, καιρὸς εἰρήνης, Ὀμ., κλ. (Περὶ τῆς διαφορᾶς αὐτῆς ἀπὸ τῶν **σπονδῶν** ἴδε Ἀνδοκ. 24. 40)· ἐπ' εἰρήνης, ἐν καιρῷ εἰρήνης, Ἰλ. Β. 797· ἔθηκε πᾶσιν εἰρήνην φίλοις Αἰσχύλ. Πέρσ. 769· εἰρήνη δὲ τἀκεῖθεν τέκνοις, τὰ ἐξ ἐκείνου τοῦ μέρους ἔχουσιν εἰρηνικῶς τοῖς τέκνοις, ὥστε οὐδὲν πρέπει νὰ φοβῶνται, Εὐρ. Μήδ. 1004· φράσεις ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ: εἰρήνη γίγνεται Ἡρόδ. 1. 74· εἰρήνην ποιεῖν Ἀρμενίοις καὶ Χαλδαίοις, μεταξὺ Ἀρμ. καὶ Χαλδ., Ξεν. Κύρ. 3. 2, 12· εἰρήνην ποιεῖσθαι Αἰσχίν. 38. 12· εἰρ. κατεργάζεσθαι, πράττειν Ἀνδοκ. 24. 26., 25. 30· διαπράττεσθαι Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 4· εἰρήνης δεῖσθαι αὐτόθι 2. 2, 13· εἰρήνην δέχεσθαι, συχνὰ παρὰ Ξεν.· λαβεῖν Ἀνδοκ. 24. 18· εἰρ. ἄγειν, εἶναι, διάγειν ἐν εἰρήνῃ **τινί** πρός τινα, μετά τινος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 386· πρός τινα Πλάτ. Πολ. 465B· εἰρ. ἔχειν, ἀπολαύειν εἰρήνης, Ξεν. Ἀν. 2. 6, 6· λύειν, διαλύειν, Δήμ. 248. 21· πολλὴ εἰρήνη, μεγάλη, Πλάτ. Πολ. 329C· ἐν εἰρήνῃ, εἰρηνικῶς, ὁ αὐτ. Συμπ. 189B, Πολ. 372D· πόλεμον εἰρήνης χάριν [αἱρεῖσθαι] Ἀριστ. Πολ. 7. 14, 13. **II.** ἡ θεὰ Εἰρήνη, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, Ἡσ. Θ. 902· λατρευομένη ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τοῦ 449 π. Χρ., Πλουτ. Κίμ. 13. (Εἶναι ἀμφίβολον ἂν παράγεται ἐκ τοῦ **εἴρω** (sero), συνδέω, συνάπτω, ἢ τοῦ **εἴρω**, λέγω).

εἰρηνικός, ή, όν, ὁ συντελῶν πρὸς εἰρήνευσιν, ὃν δ' ὑπελάμβανον τῶν λόγων εἰρηνικώτατον εἶναι, περὶ τοῦτον διέτριβον Ἰσοκρ. 82C· ὁ ἐν εἰρήνῃ, εἰρηνικὴ χρεία ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν **πολεμικήν**, Ἀριστ. Πολιτ. Βιβλ. Α', κ. 6', 14, ἔκδ. Κοραῆ. **2)** ἀνήκων εἰς εἰρήνην, ἐν εἰρήνῃ, εἰρηνικός, **βίος, πρᾶξις, ἔργα** κτλ., Πλάτ. Νόμ. 829Δ, κ. ἀλλ. **3)** ὡς οὐσ. (α') **ἡ εἰρηνικὴ** (ἐνν. **ἐπιστολή**), τὸ **εἰρηνικὸν** (ἐνν. **γράμμα**) ἐπιστολαὶ ἀποστελλόμεναι κατὰ σπουδαίας τινὰς περιστάσεις ὑπὸ Πατριαρχῶν ἢ Ἀρχιερέων· (β') **τὰ εἰρηνικά**, ἅτινα λέγονται καὶ **διακονικὰ** ἢ ἡ **συναπτή**· ἀπαγγέλλονται δὲ ὑπὸ τοῦ διακόνου, ἀρχόμενα οὕτως: «Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν» — **εἰρηνικὰ τὰ δεύτερα** ἀρχόμενα: «Ἔτι καὶ ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν» Ι. Χρυσ. Ι. 614C, Ψευδο-Χρυσ. XII, 782D: — Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἀντίθετον τῷ **πολεμικῶς**, Ἰσοκρ. 91C, Ξεν. Οἰκ. 1. 17, κτλ.

εἰρηνο-δίκαι [ῐ], **ῶν**, οἱ, οἱ παρὰ Ρωμαίοις Fetiales, Διον. Ἀλ. 2. 72.

εἰρηνοδότης, ου, ὁ, ὁ δίδων, παρέχων εἰρήνην, Ἀνών. εἰς τοὺς ψαλμ., Κῶδ. 371Α.

εἰρηνοποιέω, ποιῶ εἰρήνην, εἰρηνεύω, Ἑβδ.· Μέσ. εἰρηνοποιεῖται Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 984.

εἰρηνοποίησις, εως, ἡ, τὸ εἰρηνοποιεῖν, Κλήμ. Ἀλ. 581.

εἰρηνο-ποιός, ὁ, ὁ εἰρηνοποιῶν, ὁ εἰρηνεύων, Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 4, Πλουτ. Νικ. 11. **II.** κατὰ πληθ. **εἰρηνοποιοί** = οἱ παρὰ Ρωμαίοις Fetiales, **εἰρηνοδίκαι**, Πλούτ. 2. 279B.

εἰρηνοφῠλᾰκέω, εἶμαι φύλαξ τῆς εἰρήνης, Φίλων 2. 209.

εἰρηνο-φύλαξ, ᾰκος, ὁ, ἡ, φύλαξ τῆς εἰρήνης, Ξεν. Πόροι 5. 1. **II.** κατὰ πληθ., ὡς τὸ παρὰ Ρωμαίοις Fetiales, **εἰρηνοδίκαι**, Πλούτ. Νουμ. 12.

εἰρηνώνυμος, ον, ὁ ἔχων τὸ τῆς εἰρήνης ὄνομα, Θ. Λάσκ. σ. 770, ἔκδ. Μί.

εἰρίνεος, εἴριον, ἴδε ἐν λ. **ἐρίνεος, ἔριον.**

εἶρις, ιδος, ἡ, ἀδόκιμος τύπος τοῦ **ἶρις.**

εἰρκτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **εἴργω,** πρέπει τις νὰ κωλύσῃ, νὰ ἐμποδίσῃ, Σοφ. Αἴ. 1250.

εἰρκτή, Ἰων. ἑρκτή, ἡ, (εἴργω) μέρος περικεκλεισμένον, δεσμωτήριον, φυλακή, Ἡρόδ. 4.146.148, Θουκ. 1.131, Ξεν. Κύρ. 3.1,19, κτλ.· — **κατὰ πληθ.,** Εὐρ. Βάκχ. 497· — ὡσαύτως, τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τῆς οἰκίας, τὸ διὰ τὰς γυναῖκας προωρισμένον, γυναικωνῖτις, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 5.

εἰρκτοφῠλᾰκέω, εἶμαι δεσμοφύλαξ, Φίλων 1. 290.

εἰρκτο-φύλαξ, ᾰκος, ὁ, ἡ, δεσμοφύλαξ, Φίλων 1. 289., 2. 53.

εἰρμός ἢ **εἱρμός,** ὁ, σειρά, συναφή, σύναψις, Ἀριστ. Πρβλ. 17. 3, Φίλων 1. 6, 14, 31, κτλ. (Ἐκ τοῦ **εἴρω,** συνδέω, συνάπτω, ὡς τὸ Λατ. series ἐκ τοῦ sero.) **2)** Ἐκκλ. τὸ πρῶτον τροπάριον ἑκάστης ᾠδῆς· «εἱρμὸς δὲ λέγεται ὡς ἀκολουθίαν τινὰ καὶ τάξιν μέλους καὶ ἁρμονίας διδοὺς τοῖς μετ' αὐτοῦ τροπαρίοις· πρὸς γὰρ τὸ τῶν εἱρμῶν μέλος κἀκεῖνα ῥυθμίζονται κτλ.» Ζωναρ. παρὰ Δουκαγγ.

εἱρμολόγιον, τό, βιβλίον «περιέχον πάντας τοὺς εἱρμοὺς τῆς Ὀκτωήχου τῶν τε δεσποτικῶν καὶ τῶν θεομητορικῶν καὶ ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ» Εἱρμολόγ. Ἔκδ. Βεν. 1643. Ἴδε Δουκάγγ.

εἱρο-κόμος, ον, ὁ κατεργαζόμενος ἔρια, ἐριουργός, Ἰλ. Γ. 387, Ἀνθ. Π. 6. 160.

εἴρομαι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἔρομαι,** ἐρωτῶ, ἴδε τὴν λ. **εἴρω,** λέγω.

εἱρο-πόκος, ον, ὁ ἔχων πόκους ἐρίων, πυκνόμαλλος, **εἱροπόκοις ὄἰεσσιν** Ἰλ. Ε.137· **εἱροπόκων ὀΐων** Ὀδ. Ι. 443.

εἱρο-πόνος, ον, «ὁ περὶ τὰ ἔρια πονῶν» Σουΐδ.

εἶρος, ὁ, «οἱ μὲν σχηματισμὸν τῆς περὶ τὸν σπλῆνα σκιρρώδους ὀγκώσεως εἶναί φασιν, οἱ δὲ τὴν περὶ ὅλον τὸ σῶμα κάκωσιν· οὐ καλῶς ἀμφότεροι. Ἔστι γὰρ ὁ εἶρος πυρετοῦ εἶδος» Ἐρωτιαν. Λεξ. Ἱπποκρ. σ. 140.

εἶρος, τό, ἔριον, μαλλίον, Ὀδ. Δ. 135., Ι. 426· πρβλ. **ἔριον, εἴριον, εὖερος.**

εἱρο-χᾰρής, ές, ὁ τοῖς ἐρίοις χαίρων, τάλαρος Ἀνθ. Π. 6.39.

εἶροψ, οπος, ὁ, Βοιωτ. λέξις ἀντὶ **μέροψ.**

εἰρύαται, εἰρύμεναι [ῠ], ἴδε ἐν λ. **ἐρύω.**

εἰρύσῐμον [ῠ], τό, Ἐπ. ἀντὶ **ἐρύσιμον,** Νικ. Θηρ. 894.

εἰρυσιώνη (= **εἰρεσιώνη**) Ἐπιγρ. Δήλου, Bull. de Cor. Hell. II.

εἰρύω, εἰρύομαι, ποιητ. ἀντὶ **ἐρύω, ἐρύομαι.**

εἴρω, (Α): ἀόρ. **εἶρα** (ἴδε κατωτ.), ὡσαύτως **ἔρσα** (ἴδε **διείρω**):—Παθ., μετοχ. πρκμ **ἐρμένος (ἐν-)** Ἡρόδ. 4. 190· Ἐπ. **ἐερμένος,** ἴδε κατωτ., **εἰρμένος** Βακχυλ. 16. 116 (ἔκδ. Blass)· —τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα εἶναι σπάνιον, πρβλ. **ἀν-, δι-, ἐν-, ἐξ-, συνείρω·** (περὶ τῆς ῥίζης, ἴδε **ἀ-είρω**)· συνείρω, συνάπτω, πλέκω, ὁρμαθίζω, κοινῶς «ὁρμαθιάζω», παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῷ Ἐπ. παθ. πρκμ., **ὅρμον ... ἠλέκτροισιν ἐερμένον,** «ὡρμαθισμένον», Ὀδ. Σ. 296· καὶ παθ. ὑπερσυντ., μετὰ δ' **ἠλέκτροισιν ἔερτο** Ὀδ. Ο. 460· οὕτω, περὶ στήθεσσιν ἔερτο [μίτρη] Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 868. **II.** μεθ' Ὅμηρ. ἐν τῷ ἐνεργ., στεφάνους εἴρειν, Λατ. coronas nectere, Πανδ. Ν. 7.113· εἴρ. τὰ θεῖα Πλούτ. 2. 1029C· δένω, περιδένω, εἰς βρόχον εἴρας τὸν τράχηλον Ζάλευκος παρὰ Στοβ. 280. 39:—Παθ., εἱρομένη λέξις, συνεχὴς καὶ χαλαρὸν ὕφος, δηλ. οὐχὶ μετ' ἀντιθέσεων, ἤτοι μετὰ περιόδων καὶ κώλων ἀντιστοιχούντων καὶ οὕτως εἰπεῖν ἰσορροπούντων, ἀντιτίθεται τῇ κατεστραμμένῃ λέξει, Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 2· πρβλ. **συνείρω** II.

εἴρω, (Β) λέγω, ὁμιλῶ, φράζω, τὸ ἐνεργ. παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῇ Ὀδ., καὶ κατὰ πρῶτον πρόσ., μνηστῆρσιν δὲ.. τάδε εἴρω Β. 162, πρβλ. Ν.7· τάδε τοι νημερτέα εἴρω Α.137· ὁ ἐνεργ. παρατ. εὕρηται παρὰ Βακχυλίδῃ (XVII 20 καὶ 74 ἔκδ. Kenyon) εἶρέν τε: — ὁ Ὅμηρος ἔχει ὡσαύτως καὶ τὸν μέσ. παρατατ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, καὶ **εἴρετο** δεύτερον αὖθις Ἰλ. Α. 513· **εἴροντο** δὲ κήδε' ἕκαστος Ὀδ. Α. 542· ἀλλαχοῦ ὅμως παρ' Ὅμ. (ἴδε ἐν λ. **ἔρομαι, ἐπείρομαι**), ὡς παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις τὸ μέσ. σημαίνει ἐνεργῶ ὥστε νὰ λεχθῇ τι δι' ἐμέ, δηλ. ἐρωτῶ· ὡς τὸ **ἔρομαι**: Παθ. γ' ἑνικ. **εἴρεται,** λέγεται, Ἄρατ. 172, 261. (Ἄν καὶ ὁ ἐνεστὼς εἶναι σπάνιος, ἡ ῥίζα τοῦ ῥήματος εἶναι ἀρκούντως συνήθης ἐν τῷ μέλλοντι **ἐρέω, ἐρῶ,** καὶ τῷ πρκμ. **εἴρηκα,** ἃ ἴδε·— παρ' ὅσα λέγει ὁ Πλάτων (ἐν Κρατ. 398Β), ὅτι τὸ εἰρειν λέγειν ἐστίν, καὶ τὴν παραβολὴν τοῦ Λατ. sermo πρὸς τὸ sertum, ἐκ τοῦ sero), ἡ ῥίζα τούτου τοῦ **εἴρω** (√FEP) εἶναι διάφορος τῆς τοῦ **εἴρω** sero (σερ-)· ἴδε **ἀείρω** καὶ **ἐρῶ**).

εἴρων, ωνος, ὁ, ὁ ἄλλα μὲν φρονῶν, ἄλλα δὲ λέγων, κρυψίνους, Λατ dissimulator, ἀντίθετον τῷ **ἀληθὴς** κατ' Ἀριστ. ἐν Ἠθ. Ν. 4. 7, 3· καὶ τῷ **ἀλαζὼν** αὐτόθι 2. 7, 12· ἀλώπηξ εἴρων τῇ φύσει Φιλήμ. ἐν Ἀθήλ. 3. 6· **εἴρων ἐν τοῖς λόγοις** Λουκ. Ἀνάχ. 18· πρβλ. Κικ. Off. 1. 30.

εἰρωνεία, ἡ, προσποίησις, προσπεποιημένη ἄγνοια πρὸς ἐξερεθισμὸν ἢ σύγχυσιν ἀντιπάλου· τρόπος συζητήσεως, ὃν μετεχειρίζετο ὁ Σωκράτης ἐναντίον τῶν σοφιστῶν, Πλάτ. Πολ. 337Α, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 7, Κικ. de Or. 2. 67· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν **ἀλαζονείαν** Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 12· πρβλ. **προσποίησις** ἐν τέλει. **II.** πᾶν προσποιητόν, ὑπόκρισις, προσποίησις, ὅταν τις κατὰ πρῶτον φαίνηται ὅτι εἶναι πρόθυμος καὶ ἀκολούθως ἀποτύρεται, Δημ. 42. 7· τὴν ἡμετέραν βραδυτῆτα καὶ εἰρωνείαν (κοινῶς **ῥᾳθυμίαν**) ὁ αὐτ. 50. 27.

εἰρωνεύομαι, ἀποθ ὑποκρίνομαι ὅτι δὲν γνωρίζω, προσποιοῦμαι ἄγνοιαν ἵνα περιπλέξω τινά, Πλάτ. Ἀπολ. 38Α, Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 24, Πολ. 3. 2, 2· πρός τινα Πλάτ. Κρατ. 384Δ· καθόλου προσποιοῦμαι, προφασίζομαι, ἠκουσας αὐτῆς οἷον εἰρωνεύεται; Ἀριστοφ. Ὄρν. 1211, Δημ. 1394. 13· πρβλ. **εἰρωνεία.**

εἰρωνευτής, οῦ, ὁ, = **εἴρων,** Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 2. 19.

εἰρωνευτικός, ή, όν, = **εἰρωνικός,** Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 486.

εἰρωνίζω, = **εἰρωνεύομαι,** Φιλόστρ. 487 (διάφ. γραφ. **εἰρωνικόν**).

εἰρωνικός, ή, όν, προσποιούμενος, ὑποκρινόμενος, Πλάτ. Σοφ. 268Α· τὸ **εἰρωνικόν** = **εἰρωνεία** ὁ αὐτ. Νόμ. 908Ε. — Ἐπίρρ. **-κῶς** Ἀριστοφ. Σφ. 174, Πλάτ. Συμπ. 218D, κτλ.

εἰρωτάω, Ἐπ., καὶ **εἰρωτέω,** Ἰων., ἀντὶ **ἐρωτάω.**

εἰς ἢ **ἐς,** ΠΡΟΘΕΣΙΣ ΜΟΝΟΝ ΜΕΤ' ΑΙΤΙΑΤ. Παρ' ὅλην τὴν ἀνακολουθίαν τῶν χειρογρ. εἶναι εὔδηλον ὅτι οἱ Ἴωνες καὶ οἱ Δωριεῖς συγγραφεῖς (καὶ ὁ Θουκυδίδης ἐκ τῶν Ἀττικῶν) ἀείποτε προτιμῶσι τὸν τύπον **ἐς** ἐκτὸς μόνον ὅτι οἱ ποιηταὶ μεταχειρίζονται τὸν τύπον **εἰς** πρὸ φωνηέντων, ὁπόταν τὸ μέτρον ἀπαιτῇ συλλαβήν. Οἱ δὲ Τραγ. καὶ Κωμ. ποιηταὶ φαίνεται ὅτι ἔχουσιν ὡς κανόνα νὰ μεταχειρίζωνται πρὸ μὲν συμφώνων τὸν τύπον **ἐς** πρὸ δὲ φωνηέντων τὸν **εἰς,** ἀλλ' οἱ Τραγ. δέχονται καὶ τὸν τύπον **ἐς** πρὸ φωνήεντος ὁσάκις ἂν τὸ μέτρον ἀπαιτῇ βραχεῖαν συλλαβήν, ἐνῷ οἱ Κωμικοὶ οὐδέποτε ἐχρῶντο τῇ ἐλευθερίᾳ ταύτῃ ἐκτὸς ὅτε ἐμιμοῦντο τραγικὸν ὕφος· ὅρα Πέρσωνος Προλεγόμενα εἰς Εὐριπ. Ἑκάβην σ. Ιiii· Παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζογράφοις (ἐξαιρέσει τοῦ Θουκυδ.) ἐπικρατεῖ ὁ τύπος **εἰς** πρὸ συμφώνων τε καὶ φωνηέντων. Ἀλλ' ἐν ταῖς φράσεσιν ἐς κόρακας (ὅθεν τὸ ῥῆμα **σκορακίζω**), ἐς μακαρίαν, διέμεινεν ὁ βραχὺς τύπος. Πρβλ. Γραμμ. ἐν τοῖς Ὀξ. Ἀνεκδ. 1. 172, Ἑλλάδ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 533. 20. (Οἱ Αἰολεῖς εἶχον τὴν πρόθεσιν **ἐν,** ὡς οἱ Λατῖνοι τὸ in, ἐπὶ στάσεώς τε καὶ ἐπὶ κινήσεως (ἀντὶ τῆς **εἰς**), ἴδε Ηινδ. Ο. 7. 9., 10 (11) 90, Π. 2. 21, Ν. 7. 46, Ἐπιγρ. Βοιωτ. ἐν τῇ Συλλογ. Ἐπιγρ. 1569 c, 1571, κ. ἀλλ., ἴδε Ahrens π. Αἰολ. Διαλ. σ. 213· οὕτω καὶ παρὰ Δωριεῦσιν, Ahrens Δωρ. Διαλ. σ. 359. Ὁ ἀρχικὸς τύπος πιθανῶς ἦτο **ἔνς,** Λατ. in, (διηρέθησαν δὲ βραδύτερον αἱ δύο ἔννοιαι εἰς **ἐς (εἰς)** καὶ **ἐν**), πρβλ. **ἐσμί, εἰμί, τιθέντι τιθεῖσι,** κτλ.) Ριζικὴ σημασία, ἐντὸς εἰς, καὶ χαλαρώτερον εἰς, πρός: **I.** ΕΠΙ ΤΟΠΟΥ· αὕτη εἶναι ἡ παλαιοτάτη καὶ συνηθεστάτη χρῆσις, εἰς ἅλα, εἰς πόντον, εἰς θάλασσαν, μέσα, ἐντὸς εἰς, ἢ ἁπλῶς εἰς τὴν θάλασσαν, Ὅμ.· ὡσαύτως, εἰς ἄλαδε Ὀδ. Κ. 351· πολλάκις ἐπὶ χωρῶν, εἰς Εὔβοιαν Ὀδ. Γ. 174· ἐς Αἴγυπτον, ἐς Σάρδεις, ἐς Πέρσας, κτλ., Ἡρόδ., κτλ.· εἰς ἄρματα βαίνειν, ἀναβαίνειν, εἰσέρχεσθαι .., Ἰλ. Θ. 115· εἰς ἐλάτην ἀναβῆναι Ξ. 287· κυρίως ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν **ἐκ,** ἐντεῦθεν δὲ φράσεις οἷαι αἱ ἑξῆς: ἐκ νεότητος ἐς γῆρας Ξ. 86· ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἀπὸ πτέρνης μέχρι σφυροῦ, Χ. 397, Ψ. 169· ἐκ πάτου ἐς σκοπιὴν Υ. 137· ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ Ὀδ. Η. 87· εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος, ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, Θεόκρ. 18. 45: — ἀκολούθως μετὰ πάντων τῶν ῥημάτων τῶν δηλούντων κίνησιν εἰς τόπον ἢ διεύθυνσιν, ὡς τὰ ὁράσεως σημαντικά, ἰδεῖν εἰς οὐρανὸν Ἰλ. Γ. 364· εἰς ὦπα ἰδέσθαι, βλέπω εἰς τὸ πρόσωπον, Ι. 373, κτλ.· εἰς ὦπα ἐοικεν, ὁμοιάζει εἰς τὸ πρόσωπον, ἔνθα δύναται νὰ ὑπονοηθῇ τὸ **ἰδόντι,** Γ. 158. κτλ.· εἰς ὀφθαλμοὺς ἐλθεῖν τινι, ἐλθεῖν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τινος, Ω. 204· ἐς ὄψιν ἀπικέσθαι τινὸς Ἡρόδ. Ι 136· καλέσαι τινὰ ἐς ὄψιν ὁ αὐτ. 5. 106 κτλ.· ἐς ταὐτὸν ἥκειν, ἔρχεσθαι εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, συμφωνεῖν, Εὐρ. Ἱππ. 273:— σπανιώτερον κατόπιν οὐσιαστικοῦ, ὁδὸς ἐς λαύρην Ὀδ. Χ. 128· τὸ ἐς Παλλήνην τεῖχος, τὸ ἀπέναντι τῆς Παλλήνης, Θουκ. 1. 56. **6)** παρ' Ἐπ. καὶ Ἴωσιν, ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ. ὅπου οἱ Ἀττ. ἔχουσιν **ὡς, πρός, παρά,** Ἰλ. Π. 312., Ο. 402, Ὀδ. Ξ. 127, Ἡρόδ. 4. 147· ἴδε Spitzn. Excurs XXXV καὶ Ἰλ.· ἀλλὰ μετὰ πλ. ὀνομάτων καὶ οἱ Ἀττ. μεταχειρίζονται τὴν **εἰς.** **2)** μετὰ ῥημάτων σημαινόντων στάσιν ἐν τόπῳ, ὅταν ὑπονοῆται προηγηθεῖσα κίνησις εἰς ἢ πρὸς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὡς ἐς μέγαρον κατέθηκε, ἐκόμισεν εἰς τὸ μέγαρον καὶ κατέθηκεν ἐν αὐτῷ, Ὀδ. Γ. 96· ἐς θρόνους ἕζοντο, ὠδήγησαν ἑαυτοὺς εἰς τοὺς θρόνους καὶ τοὺς ἐκάθισαν ἐπ' αὐτῶν, Δ. 51, πρβλ. Α. 130· ἐράνη λίς ... εἰς ὀδὸν Ἰλ. Ο. 275: οὕτω καὶ παρ' Ἀττ. καὶ ἐν πεζολογικαῖς φράσεσιν, εἶναι ἢ γίγνεσθαι ἐς τόπον ὁ αὐτ. 1. 185., 6. 1· ἐς δόμους μένειν Σοφ. Αἴ. 80· κατακλείειν ἐς τὴν νῆσον Θουκ. 1. 109, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 13· ἀποβαίνειν ἢ ἀπόβασιν ποιεῖσθαι ἐς .., Θουκ., κλ.: ἴδε τὰ ῥήματα **ἵστημι, καθίστημι, ἵζω, καθίζω, κρύπτω,** κτλ.: — Παρὰ μεταγεν. συγγραφ. ἡ **εἰς** πρόθεσις κατήντησε νὰ λαμβάνῃ ὅλως διόλου τὴν θέσιν τῆς ἐν· οἰκεῖν εἰς τὰ Ὑπατα Λουκ. Ὄνος 1·

εἰς Ἐκβάτανα ἀποθανεῖν Αἰλ. Π. Ἱστ. 7. 8· τεχνεῖται εἰς τὸ μέταλλον ἐργαζόμενοι Ἐπιγρ. Ἑλατείας Diocletiani edict de pretiis C, 38 (BCH. 9, 1885) εἰς ἔργον καθαρὸν 44.—Περὶ δὲ τῆς ἐναντίας χρήσεως τῆς ἐν μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ἴδε ἐν 1. 8.

3) μετὰ ῥημάτων λεκτικῶν ἡ **εἰς** ἀναφέρεται εἰς τὰ πρόσωπα πρὸς τὰ ὁποῖα ἢ ἐνώπιον τῶν ὁποίων ὁμιλεῖ τις· οἷον, **εἰπεῖν, αὐδᾶν, λέγειν, λόγους ποιεῖσθαι ἐς τὸ πλῆθος,** κτλ., οὔτε ἠνέσχετο σιγῶν εἰπέ τε ἐς πάντας τάδε, ἐνώπιον πάντων, Ἡρόδ. 8. 26, Σοφ. Ο. Τ. 93, Θουκ., κλ.· λέγειν εἰς τὸ μέσον τῶν ταξιάρχων Ξεν. Κύρ. 3. 3, 7· αἱ ἐς τὸ φανερὸν λεγόμεναι αἰτίαι Θουκ. 1. 23· οὕτω μετ' ἄλλων ῥημάτων, εἰς τοὺς Ἕλληνας αὐτὸν σοφιστὴν παρέχων Πλάτ. Πρωτ. 312Α, πρβλ. Θουκ. 7. 56· ἐπαχθῆ εἶναι ἐς τοὺς πολλοὺς ὁ αὐτ. 6. 54· διαβεβλῆσθαι εἴς τινα Πλατ. Πολ. 539C. **4)** ἐλλειπτικαὶ χρήσεις τῆς **εἰς:** α) κατόπιν ῥημάτων μὴ δηλούντων κίνησιν εἰς τόπον, τὴν πόλιν ἐξέλιπον εἰς χωρίον ὀχυρόν, κατέλιπον τὴν πόλιν καὶ κατέφυγον εἰς τόπον ὀχυρόν, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 24· γράμματα .. ἐάλω εἰς Ἀθήνας, ἐπιστολαὶ ἐάλωσαν [καὶ ἐπέμφθησαν] εἰς Ἀθήνας, ὁ αὐτὸς Ἑλλ. 1. 1, 23· πρβλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 59, Πλάτ. Φαίδωνα 116Α. β) μετοχαὶ δηλοῦσαι κίνησιν καὶ συντασσόμεναι μετὰ τῆς προθέσ. **εἰς,** συχνάκις παραλείπονται, οἷον, τοῖς στρατηγοῖς τοῖς εἰς Σικελίαν (ἐνν. ἀποδειχθεῖσιν) Ἀνδοκ. 2. 30, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 29. γ) μετὰ γεν. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κυρίων ὀνομάτων, ὡς εἰς Ἅΐδαο, Ἄττ. εἰς Ἄϊδου [δόμους], Ἰλ. Φ. 48· ἐς Ἀθηναίης [ἱερὸν], εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, Ἰλ. Ζ. 379· ἐς Πριάμοιο [οἶκον] Ω. 160, πρβλ. 309· εἰς Αἰγύπτοιο [ῥόον] Ὀδ. Δ. 581· οὕτω παρ' Ἄττ., εἰς Ἀσκληπιοῦ, εἰς Ἀπόλλωνος, ἐς Δήμητρος, ἐς Διονύσου, ὡς ἐν τῇ Λατ. ad Apollinis, ad Castoris, ad Opis, Ἀριστοφ. Ἱλ. 411, κλ.·—ὡσαύτως μετὰ προσηγορ., ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ (ἐνν. οἶκον) Ἰλ. Ω. 482· ἐς πατρὸς Ὀδ. Β. 195· εἰς φιλοσόφου, εἰς διδασκάλων φοιτᾶν, Ἄττ.· ἐς ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ (ἐννοεῖται οἰκίαν) Ἡρόδ. 1. 108., 9. 108, καὶ Ἄττ.· παρ' Ὁμήρ., ἐς ἡμέτερον Ὀδ. Β. 55, κτλ. **II.** ΕΠΙ ΧΡΟΝΟΥ, **1)** πρὸς δήλωσιν σημείου τινὸς χρονικοῦ, ἕως, μέχρι, ἐς ἠῶ (παρ' Ἄττ. εἰς τὴν ἕω) Ὀδ. Α. 375· ἐς ἠέλιον καταδύντα, μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, Ι. 161 (ἀλλ' ὡσαύτως, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, Γ. 138)· ἐς γῆρας Ἰλ. Ξ. 86· ἐς ἐμέ, μέχρι τῆς ἐμῆς ἡλικίας, Ἡρόδ. 1. 92: —οὕτω μετ' ἐπιρρ., εἰς ὅτε κέν μιν Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο (πρβλ. ἕς τε) Ὀδ. Β. 99· οὕτως, εἰς πότε; ἕως πότε; Σοφ. Αἴ. 1185 (πρβλ. **εἰσόκε**)· εἰς ὁπότε Αἰσχίν. 67. 40· ἐς τί; ὡς τό, εἰς πότε; Ἰλ. Ε. 465· ἐς ὅ, ἕως οὗ, Ἡρόδ. 1, 93, κτλ.· οὕτως, ἐς οὗ 1, 67., 3. 31, κτλ.· ἐς τόδε 7. 29, κτλ. **2)** πρὸς καθορισμὸν χρονικῆς περιόδου, εἰς ἐνιαυτόν, ἐπὶ ἓν ἔτος, Ἰλ. Τ. 32, Ὀδ. Δ. 495· ἐντὸς τοῦ ἔτους, ἐντὸς ἑνὸς ἔτους, τρὶς γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν Δ. 86· ὡσαύτως, εἰς ὥρας Ι. 135, ἢ ἐς θέρος ἢ ἐς ὀπώρην, ἢ κατὰ τὸ θέρος ἢ κατὰ τὸ μετόπωρον, Ξ. 384· ἢ εἰς ἐνιαυτὸν δαπάνη εἰς τὸν μῆνα δαπανᾶται, τὰ δι' ὁλόκληρον ἔτος ἔξοδα δαπανῶνται ἐντὸς μηνός, Ξεν. Οἰκ. 7. 36· εἰς ἐσπέραν ἥκειν, πρὸς ἑσπέραν, Ἀριστοφ. Πλ. 998· εἰς τρίτην ἡμέραν ἢ εἰς τρίτην ἁπλῶς, κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, ἢ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 268Β, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 27· ἥκειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ὁ αὐτ. Ἀν. 2. 3, 25· ἐς τέλος, ἐπὶ τέλους, Ἡρόδ. 3. 40· ἐς καιρόν, ἐγκαίρως, εἰς κατάλληλον καιρόν, ὁ αὐτ. 4. 139· οὐκ ἐς ἀναβολάς, ἄνευ ἀναβολῆς, ὁ αὐτ. 8. 21, Εὐρ., κλ.: ἐς τόδε, «κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν» (Σχόλ.), Ὀδ. Η. 317· ἐς ὕστερον ἢ εἰς τὸ ὕστερον Μ. 126, Θουκ. 2. 20·—οὕτω μετ' ἐπιρρ., ἐς αὔριον Ἰλ. Θ. 538, Πλάτ. Νόμ. 858Β· ἐς περ ὀπίσω Ὀδ. Υ. 199· ἐς αὖθις ἢ ἐσαῦθις Θουκ. 4. 63· ἐς αὐτίκα Ἀριστοφ. Εἰρ. 367· εἰς ἔπειτα Σοφ. Αἴ. 35, Θουκ.· ἐς ὀψὲ ὁ αὐτ. 8. 23· εἰς ἅπαξ, ἴδε **εἰσάπαξ**· εἰς ἔτι, **εἰσέτι,** εἰς ὅτε, ἴδε **εἰσότε,** κτλ. **III.** πρὸς δήλωσιν ΜΕΤΡΟΥ ἢ ΟΡΙΟΥ καθόλου, χωρὶς ἀναφορᾶς τινος εἰς χρόνον. ἀτὰρ τὰ πρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο, «καίτοι πρότερον δίσκου βολῆς διάστημα ἀπολελειμμένος» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 523· ἐς δραχμὴν Ἀττικὴν ἑκάστῳ πάσαις ταῖς ναυσὶ διέδωκε, ἀνὰ μίαν δραχμὴν ἑκάστῳ, κτλ., Θουκ. 8. 29· οὕτως, ἐς τὰ μάλιστα, εἰς μέγιστον βαθμόν, Ἡρόδ. 1. 20, κτλ.· ἐς τοσοῦτο ἀφικέσθαι, ἥκειν, κτλ., Θουκ., κλ.· ἐς ὅ ἐμέμνηντο, ὅσον ἐδύναντο νὰ ἐνθυμηθῶσιν, ὁ αὐτὸς 5. 66· ἐς τὸ ἔσχατον Ἡρόδ. 7. 229, κτλ. **2)** οὕτω συχνάκις μετ' ἀριθμητ., ἐς τριακάδας δέκα ναῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 339· ναῦς ἐς τὰς τετρακοσίας, διακοσίας, μέχρι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν 400, κτλ., Θουκ. 1. 74, 100, κτλ.· ἐπὶ στρατιωτικῆς τάξεως, **εἰς ἕνα, εἰς δύο, εἰς τέσσαρας,** εἰς δύο ἄγειν τὸν λόχον .. εἰς τέτταρας [ἄγειν] τὸν λόχον, εἰς δύο κατὰ βάθος, εἰς τέσσαρας κατὰ βάθος, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 21, κτλ.· οὕτω μετ' ἐπιρρ., ἐς τρίς, ἢ ἑστρίς, τρὶς, τρεῖς φορὰς, Πινδ. Ο. 2. 124, Ἡρόδ. 1. 86·—ἀκολούθως, ἐπὶ στρογγύλων ἀριθμῶν, περίπου, Blomf. ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 345, Ξεν. Ἀν. 1. 1, 10. **IV.** πρὸς δήλωσιν ΣΧΕΣΕΩΣ ἢ ΑΝΑΦΟΡΑΣ πρός τινα, ἁμαρτάνειν ἢ ἐξαμαρτάνειν εἴς τινα Αἰσχύλ. Πρ. 945, κτλ.· ἁμάρτημα εἰς τινα, αἰτία εἴς τινα Ἰσοκρ. 178D, Θουκ. 1. 66· ὄνειδος ὀνειδίζειν ἐς τινα Σοφ. Φ. 522· ἔχθρα, φιλία ἐς τινα Ἡρόδ. 6. 65, Θουκ. 2. 9· λέγειν, γνώμην ἀποδεικνύναι ἐς .., Ἡρόδ. 1. 86., 4. 98. **2)** κατά τι, ὡς πρός τι, διά τι, πρῶτος εἰς εὐψυχίαν Αἰσχύλ. Πέρσ. 326· σκώπτειν εἰς τὰ ῥάκια Ἀριστοφ. Εἰρ. 740, πρβλ. Ἱππ. 90· διαβάλλειν τινὰ εἴς τι Θουκ. 8. 88· αἰτία ἐπιφερομένη ἐς μολακίαν ὁ αὐτ. 5. 75· μέμφεσθαι εἰς φιλίαν Ξεν. Ἀν. 2. 6, 30. πρβλ. Ἑλλ. 7. 4, 30·—συχνάκις ἐν χρήσει ἀκριβῶς ὡς τὸ Λατ. quod attinet ad.., εὐτυχεῖν ἐς τέκνα Εὐρ. Ὀρ. 542, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 29D, 35Α, κτλ.· ἐς τὰ ἄλλα Θουκ. 1. 1· εἰς ἅπαντα Σοφ. Τρ. 489· ἐς τὰ πάνθ' Αἰσχύλ. Πρ. 736· εἰς μὲν ταῦτα Πλάτ. Λύσ. 210Α· τό γ' εἰς ἑαυτόν, τὸ εἰς ἐμὲ Σοφ. Ο. Τ. 706, Εὐρ. Ι. Τ. 691: —ὡσαύτως, ἐς ὀλίγους τὰς ἀρχὰς ποιεῖν Θουκ. 8. 53· ἐς πλέονας οἰκεῖν ὁ αὐτ. 2. 37·—ἐντεῦθεν αἱ φράσεις, τελεῖν ἐς Ἕλληνας, Βοιωτούς, ἄνδρας, κτλ., ἴδε **τελέω.** **3)** ἐπὶ τρόπου, εἰς τὸν αὐτὸν λόγον Πλάτ. Πολ. 353D· εἰς χρώματα ζημιοῦσθαι ὁ αὐτ. Νόμ. 774Β, πρβλ. Δημ. 610. 7· εἰς ἓν μέλος Θεόκρ. 18. 7· —συχνάκις περιφραστικῶς ἀντὶ ἐπιρρ., ἐς κοινὸν = **κοινῶς,** Αἰσχύλ. Πρ. 844, Εὐμ. 408· ἐς τὸ πᾶν = **πάντως,** ὁ αὐτ. Ἀγ. 682· εἰς τάχος = **ταχέως,** Ἀριστοφ. Ἀχ. 686· εἰς εὐτέλειαν = **εὐτελῶς,** ὁ αὐτ. Ὄρν. 805· ἐς ταρχαῖον ὁ αὐτ. Νεφ. 593· εἰς καλὸν Σοφ. Ἠλ. 403, Πλάτ. Φαίδων 76Α. **V.** ἐπὶ ΤΕΛΟΥΣ, ἔρχεσθαι, ἀποσκήπτειν, τελευτᾶν ἐς .., ἀπολήγειν εἰς .., Ἡρόδ. 1. 120., 3. 125, κτλ.· τί φειδόμεσθα τῶν λίθων μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα; πρὸς τί λυπούμεθα τοὺς λίθους καὶ δὲν κάμνομεν τὸ σῶμα τοῦ ἀνδρὸς τούτου ἐρυθρὸν ὡς φοινικοῦν ἱμάτιον; Ἀριστοφ. Ἀχ. 320· εἰς ἄνδρα τελευτᾶν, γενειᾶν Πλάτ. Θεαίτ. 173Β, Θεόκρ. 14. 28· ἐντεῦθεν παρὰ μεταγεν. ἄγειν εἰς γυναῖκα, λαμβάνειν ὡς σύζυγον, κτλ. **2)** χάριν σκοποῦ τινος, εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν, «ἀγαθὴν εἰσενέγκασθαι γνώμην» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 102· πείσεται εἰς ἀγαθόν περ, «ὑπακούσεταί σοι πρός γε χρηστόν τι καὶ λυσιτελὲς» (Θ. Γαζῆς), Λ. 789· εἰς ἀγαθὰ μυθεῖσθαι Ψ. 305· ἐς πόλεμον θωρήξομαι Θ. 376, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 29, κτλ.· ἐς φόβον, πρὸς φόβου, ὅπως προξενήσῃ τις φόβον, Ἰλ. Ο. 310· ἐς ὑποδήματα, ἐς ζώνην δεδόσθαι Ἡρόδ. 2. 98· κόσμος ὁ εἰς ἑορτὰς Ξεν. Οἰκ. 9. 6· ἐπιτήδειος, εὐπρεπής, σύμφορος ἐς τι Ἡρόδ. 1. 115., 2. 116., 8. 60· εἰς κάλλος ζῆν, ζῆν πρὸς ἐπίδειξιν, Ξεν. Κύρ. 8. 1. 33, πρβλ. Ἀγησ. 9, 1.

B. ΘΕΣΙΣ. Ἡ πρόθεσις **εἰς** ἐνίοτε χωρίζεται ἀπὸ τῆς αἰτιατικῆς αὐτῆς δι' ἄλλων λέξεων, εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἅρματα βήτην Ἰλ. Θ. 115· τὸ περιεργότατον παράδειγμα εἶναι τὸ ἐν τοῖς Σόλωνος Ἀποσπ. 18· σπανίως δὲ (μόνον παρὰ ποιηταῖς) τίθεται μετὰ τὴν ἐξ αὐτῆς ἐξαρτωμένην πτῶσιν, Ἕκτορα δ' ὀτρύνησι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων Ἰλ. Ο. 59, Ὀδ. Γ. 137., Ο. 541, Σοφ. Ο. Κ. 127 (Αυρ.)· —προηγουμένου ἐπιρρ., αὔριον ἐς· τῆμος δὲ .. (κοινῶς· αὔριον, ἐς τῆμος δὲ ..) Ὀδ. Η. 318.

εἷς, μία, ἕν, (**μίη** μόνον παρὰ μεταγεν. Ἴωσι πεζοῖς)· γεν. **ἑνός, μιᾶς, ἑνός:** — Ἐπ. ἐκτεταμέν. **ἕεις** Ἡσ. Θ. 145, Ἀνθ. Π. 7. 341: —Δωρ. ἧς, Ῥόδων ἐν Ὀξ. Ἀν. 1. 171, 11, Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 88: — Ἐπ. θηλ. ἓᾶ Ἰλ. Ν. 354, γεν. **ἑῆς** Ἰλ. Π. 173, Ω. 496· δοτ. ἑῇ Ι. 319., Λ. 174, κτλ.· δοτ. οὐδετέρου (ἑῷ κίον ἡμιατι) ὡσαύτως ἁπαντᾷ ἐν Ζ. 422. [Παρὰ κωμ. **οὐδὲ (μηδὲ) εἷς, οὐδὲ (μηδὲ) ἕν** τὸ πλεῖστον ἐν τέλει ἐξαποδίας ἄνευ ἐκλίψεως, Κρατῖνος ἐν Ἀδηλ. 23, Ἀριστοφ. Βάτρ. 927, Πλ. 37. 138, κ. ἀλ.] (Ὁ ἀρχικὸς τύπος ἦτο πιθανῶς **ἕνς** (ὡς **ἐντί** ἀντὶ **εἰσί,** κτλ.), πρβλ. Λατ. unus, Παλαιὸν Λατ. oinos, Γοτθ. ains, Παλαιο-Σκανδιν. einn, Ἀγγλο-Σαξον. án. Τὸ θηλ. **μία** ὑποδηλοῖ ῥίζαν, πρβλ. **οἷος, μόνος**). **1)** ὡς ἀριθμητικόν, Ὅμ., κλ.· ἐπιτεταμ., εἷς, οἷος, μία οἴη, εἷς μόνος, μία μόνη, Ὅμηρ.· μία μοῦνη Ὀδ. Ψ. 227· εἷς μόνος Ἡρόδ. 1. 119, Ἀριστοφ. Πλ. 1053. κτλ.· βραδύτερον, εἷς καὶ μόνος, μόνον εἷς Διον. Ἁλ. 1. 74., 3. 64· εἷς ὢν Σοφ. Ο. Τ. 247. Εὐρ., κλ.: ἀντιτίθεται τῷ **πολύς,** μία τὰς πολλὰς ψυχὰς ὀλέσασα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1456, πρβλ. 1465, Χο. 299, κτλ. **2)** ἐμφατικῶς μετὰ ὑπερθ., εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης Ἰλ. Μ. 243, κτλ.· ἰδίως ἐν Ἄττ. φράσεσιν, ὡς ἡ Λατ. unus omnium maxime, εἷς ἀνὴρ πλεῖστον .. πόνον παρασχὼν Αἰσχύλ. Πέρσ. 327· πλείστας ἀνὴρ εἷς .. ἔγημε Σοφ. Τρ. 460· κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1380· ἕνα κριθέντ' ἄριστον ὁ αὐτ. Φ. 1344· οὕτω παρὰ πεζογράφοις ἐπὶ πλεῖστον δὴ χλιδῆς εἷς ἀνὴρ ἀπίκετο Ἡρόδ. 6. 127, πρβλ. Θουκ. 8. 68· Μυτιληναίους μάλιστα δὴ μίαν πόλιν ὁ αὐτ. 3. 40· πάντων εἷς ἀνὴρ τῶν μεγίστων αἴτιος κακῶν Δημ. 275. 15:—ὡσαύτως ἄνευ ὑπερθ., Ἐτεοκλέης ἀν εἷς ... ὑμνοῖθ' Αἰσχύλ. Θήβ. 6· ἡ παραλειπομένου τοῦ **εἷς,** πλεῖστ' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης ἦθλησα Σοφ. Ο. Κ. 563· θανών .. κάλλιστ' ἀνὴρ Εὐρ. Ἑκ. 310· ἴδε Ἑλμσλ. ἐν Εὐριπ. Ἡρακλ. 8.

γ) ἐν ἀντιθέσεσι γίνεται ἐμφατικὸν διὰ τοῦ ἄρθρου, **ὁ εἷς, ἡ μία** Ἰλ. Υ. 272, Ὀδ. Υ. 110, Πλάτ. Κρίτων 48Α, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 16, 9, Θεόκρ. 6. 22. **δ)** μετ' ἀρνήσεως, εἷς οὐ-

δεἰς, nullus unus, Ἡρόδ. 1. 32, Θουκ.· οὐκ ἐν ἄλλῳ ἑνί γε χωρίῳ ὁ αὐτ. 1. 80· οὐχ εἷς. «ὄχι ἕνας», ὅηλ. πλείονες, Αἰσχύλ. Θήβ. 103, Εὐρ.· εἷς οὐ.., εἷς μή.., ἐμφατικῶς ἀντὶ **οὐδείς, μηδείς**, Ἀριστοφ. Θεσμ. 549, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 12· καὶ ἔτι ἐμφατικώτερον, οὐδὲ εἷς, μηδὲ εἷς, ἴδε τὰς λέξ. **οὐδείς, μηδείς**.

ε) εἷς ἕκαστος, ἕκαστος καθ' ἑαυτόν, ἕκαστος χωριστά, Λατ. unus quisque, Ἡρόδ. 1. 123, Πλάτ. Πρωτ. 338C, κτλ.· αἴσθησις μία ἑνὸς (ἑνν. γένους) Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσικ. 3. 2, 5. **ζ**) συχνάκις μετὰ τῆς προθ. **κατά**, καθ' ἕν ἕκαστον, ἕκαστον χωριστά, ἓν πρὸς ἕν, Ἡρόδ. 1. 9, κτλ.· οὕτω, καθ' ἕνα, καθ' ἕν Πλάτ. Σοφ. 217A, κτλ.· καθ' ἕνα ἕκαστον ἡμῶν ἀποστερεῖν Δημ. 560· ἐν τέλ. μίαν μίαν = κατὰ μίαν, Σοφ. Ἀποσπ. 201· — ἀλλὰ καθ' ἓν εἶναι, νὰ εἶναί τις ἡνωμένος, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 16. **η**) μετ' ἄλλων προθέσεων, ἀλλά γε ἓν ἀνθ' ἑνός, ὅταν βάλῃ, ὅταν συγκρίνῃ τις τὸ ἓν μετὰ τοῦ ἄλλου, (ὁ Stallb. ἀκολουθῶν τῷ Στοβαίῳ γράφει ἀλλ' ἕν γε) Πλάτ. Πολ. 331B, Φίλ. 63C: — ἐπὶ μίαν ἑκάστην ῥάβδον τιθέντες θεσπίζουσι, ἐπὶ μίαν ἑκάστην χωριστά, Ἡρόδ. 4. 67· ἐπὶ ἑνὸς Πλάτ. Θεαίτ. 157A· ἓν ἐφ' ἑνί ὁ αὐτ. Σοφ. 229B, Νόμ. 758B: — ἓν πρὸς ἕν, ἐπὶ συγκρίσεων, Ἡρόδ. 4. 50, Πλάτ. Νόμ. 647B· εἷς πρὸς ἕνα Δημ. 557. 27· — παρ' ἕνα ἐναλλάξ, Λουκ. π. Ὀρχ. 12: — εἷς ἐν συνάγειν, κτλ., Λατ. in unum, ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἄγειν, συγκρούειν, Εὐρ. Ὀρ. 1640· εἷς ἓν μοίρας ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 1172· ἐς μίαν βουλεύειν Ἰλ. Β. 379· πλῆρες, ἐς μίαν βουλὴν Θουκ. 5. 111· εἰς μίαν νοεῖν Αἰλ. π. Ζ. 5. 6· ὡσαύτως, μίαν (ἑνν. δίκην) δικάζειν Ἀριστοφ. Σφ. 595.

2) εἷς καὶ ὁ αὐτός, Λατ. unus et idem, ὑπὸ μίαν καὶ τὰν αὐτὰν ἀρχὰν Περικτυόνη Πυθαγορείη παρὰ Στοβ. 7. 3· ὁ αὐτὸς καὶ εἷς Ἀριστ. Φυσ. 3. 1, 9· οὕτως, εἷς καὶ ὅμοιος Πλάτ. Φαῖδρ. 271A: μετὰ δοτ. ποῦ ὁ' ὃς ἐμοὶ μιᾷς ἐγένετ' ἐκ ματρὸς πολυπόνῳ μοίρᾳ Εὐρ. Φοίν. 156, Πλούτ. 2. 1089A. **3**) ἐν ἀντιθέσει, εἷς μέν, εἷς δὲ .., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 1, 5, Πολιτικ. 3. 15, 2, κτλ.· προσέτι, ὁ μὲν .., εἷς δὲ .., εἷς δ' αὖ .., Ὀδ. Ε. 421 κέξ., πρβλ. Πλάτ. Πολ. 369D· εἷς μὲν .., ἕτερος δὲ .., Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 23. **4**) ἀορίστως, εἷς τις, κάποιος, Λατ. unus aliquis, Σοφ. Ο.Τ. 118, Πλάτ., κλ.· σπανίως τις εἷς, ὡς: λέγει τις εἷς Σοφ. Ἀντ. 269· εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὐξειργασμένος, εἷς ἕκαστος ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν συντρόφων του ὡς ἐκτελέσας τὸ ἔργον, αὐτόθι 262· εἷς ὁστισοῦν Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 3, ἐν τέλει· εἷς ὁ πρῶτος, Γερμ. der erste der beste, Ἰσαῖος 72. 28· ἑνὶ τῷ πρώτῳ Δημ. 11. 20, πρβλ. Λουκ. Ἑρμότ. 61· — ἀκολούθως, μόνον (πρβλ. unus paterfamilias Κικ., faber unus Ὁράτ.), πρέπεις δὲ Κάδμου θυγατέρων μορφὴν μιᾷ Εὐρ. Βάκχ. 917, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1292, πρβλ. Θουκ. 4. 50, Πλάτ. Νόμ. 855D, καὶ συχνὸν παρὰ τοῖς Ἑβδ., καὶ τῷ Πλουτάρχῳ. **5**) οὐδ' εἷς οὐδὲ δύο, οὐχὶ μόνον εἷς ἢ δύο, Δημ. 848. 11· πρβλ. τις ἀόριστ. I. 15: παροιμ., εἷς ἀνὴρ οὐδεὶς ἀνήρ, «ἕνας κανένας», Παροιμιογρ. **6**) πληθ. **ἕνα**, μονάδες, οὕτως γὰρ λέγομεν ἓν ἢ πολλά, ὥσπερ εἴ τις εἴποι ἓν καὶ ἕνα ἢ λευκὸν καὶ λευκά Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσικ. 9. 6, 4., 12. 8, 5, Φυσ. 3. 7, 2. Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 51, 119, 144, 146, 150 κ. ἄλλ.

εἶσα, ἴδε τὸ ῥῆμα ἵζω I.

εἰσάγᾱν, ἐπίρρ. ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἄγαν**, Βυζ., ἀλλὰ καὶ διῃρημένως **εἰς ἄγαν**. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 140.

εἰσαγγελεύς, έως, ὁ, ὁ εἰσαγγέλλων, θεράπων ἐν τῇ Περσικῇ αὐλῇ εἰσαγγέλλων εἰς τὸν βασιλέα καὶ εἰσάγων τοὺς προσερχομένους, Ἡρόδ. 3. 84, Διόδ. 16. 47, Ἰλουτ. Ἀλέξ. 46, κλ.· πρβλ. Philol. Mus. 1. 373 κέξ. **II**. «ὁ τῶν δημοσίων καὶ μεγάλων μηνυτής» Σουίδ. καὶ Ζωναρ. σ. 626.

εἰσαγγελία, ἡ, ἀγγελία, ἄγγελμα, Λακεδαιμόνιοι μὲν γὰρ τῇ πρώτῃ εἰσαγγελίᾳ συνεκχυθέντες τὴν μὲν Σπάρτην ἔσωσαν Πολύβ. 9. 9, 7. **II**. ἐν Ἀθήναις, δημοσία κατηγορία ἢ καταγγελία εἰσαγομένη κατὰ πρῶτον εἰς τὴν βουλὴν τῶν πεντακοσίων, ἢ (ἐνίοτε) εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἂν ἡ καταγγελία ἐγίνετο δεκτὴ (ἐδέξαντο τὴν εἰσ.), συνήθως παρέπεμπον αὐτὴν εἰς Ἡλιαστικόν τι δικαστήριον πρὸς ἐκδίκασιν κατὰ τοὺς συνήθεις τύπους, ὁρίζοντες ἐνίοτε καὶ συνηγόρους ὅπως διεξαγάγωσιν αὐτήν. Ἐνίοτε ἡ ἐκκλησία ἀπετέλει αὐτὴ τὸ δικαστήριον ὅπως ἀκούσῃ τὴν κατηγορίαν, ὡς ἐν τῇ δίκῃ τῶν στρατηγῶν μετὰ τὴν ἐν Ἀργινούσαις ναυμαχίαν, Ξεν. Ἑλλ. 1. 7· — ὁ Ὑπερείδ., ὑπὲρ Εὐξεν. 22 κέξ., ἀναφέρει νόμον εἰσαγγελτικόν, ἐπιτρέποντα εἰσαγγελίαν (α) «ἐάν τις τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων καταλύῃ .. ἢ συνίῃ ποι ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου», (β) «ἢ ἐάν τις πόλιν τινὰ προδῷ ἢ ναῦς ἢ πεζὸν ἢ ναυτικὸν στρατιάν», (γ) «ἢ ῥήτωρ ὢν μὴ λέγῃ τὰ ἄριστα τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων χρήματα λαμβάνων» · — ὁ Ἀρπ. (ἐν λέξει) λέγει ὅτι ἐχρησιμοποιεῖτο ἡ εἰσαγγελία «ἐπὶ δημοσίοις ἀδικήμασι μεγίστοις καὶ ἀναβολὴν μὴ ἐπιδεχομένοις, καὶ ἐφ' οἷς μήτε ἀρχὴ καθέστηκε μήτε νόμοι κεῖνται τοῖς ἄρχουσι καθ' οὓς εἰσάξουσιν» · — ὁρα Ἀνδοκ. 6. 40, Αυσ. 185. 22, Ἰσοκρ. 185C· εἰσαγγελίαν δέδωκας ὑπέρ τινος Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 10· εἰσαγγελία ἐδόθη εἰς τὴν βουλὴν ὑπὲρ Ἀριστάρχου Δημ. 554. 11· εἰσ. εἰσαγγέλλειν Ἀριστ. Ἀποσπ 378. 394. **2**) «ἑτέρα δὲ εἰσαγγελία λέγεται ἐπὶ ταῖς κακώσεσιν. αὗται δὲ εἰσὶ πρὸς τὸν ἄρχοντα, καὶ τῷ διώκοντι ἀζήμιοι κἂν μὴ μεταλάβῃ τὸ ε' μέρος τῶν ψήφων» Ἁρποκρ. ἐν λέξει. — «Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ κατὰ Μέδοντος καὶ κατὰ τῶν μὴ προσηκόντως τῇ ἐπικλήρῳ συνοικούντων, γίνεσθαι τὰς εἰσαγγελίας λέγει» Πολυδ. Η', 53, Δημ. 980. 4, Ἰσαῖ. 42. 27· — «ἄλλη δὲ εἰσαγγελία ἐστὶ κατὰ τῶν διαιτητῶν· εἰ γάρ τις ὑπὸ διαιτητοῦ ἀδικηθείη, ἐξῆν τοῦτον εἰσαγγέλλειν πρὸς τοὺς δικαστάς, καὶ ἄλους ἠτιμοῦτο» Ἁρποκρ. ἐν λέξει, περὶ τὸ τέλος. Ἴδε Φωτιάδου «Συμβολ. εἰς τὸ Ἀττ. Δίκαιον» ἐν Ἀθηνᾶς τ. 11, σ. 89.

εἰσαγγέλλω, μέλλ. **-ελῶ**, εἰσέρχομαι καὶ ἀναγγέλλω τινά τινι (πρβλ. **εἰσαγγελεύς**), τοῦτο ἦτο ἔργον τοῦ πυλωροῦ ἢ θυρωροῦ, Ἡρόδ. 3. 118, Εὐρ. Βάκχ. 173, Αυσ. 93. 32, κτλ.· πρός τινα Ξεν. Κύρ. 8. 3, 20· εἰσαγγελθεὶς εἰς τὸν ἄρχοντα Ἰσαῖ. 44. 16· ὁ εἰσαγγελίας Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 5. **2**) ἀναγγέλλω, γνωστοποιῶ τι, τὰ ἐσαγγελλόμενα Θουκ. 6. 41· ἐπὶ τῶν αἰσθήσεων, εἰσ. πολλὰς διαφορὰς Ἀριστ. π. Αἰσθ. 1. 8, πρβλ. π. Ἐνυπν. 3. 7: — Παθ., ἐσαγγελθέντων ὅτι .., Θουκ. 1. 116, πρβλ. 3. 3., 6. 52. **II**. ἐν τῇ τεχνικῇ σημασίᾳ τῆς λέξ. **εἰσαγγελία**, καταγγέλλω τινὰ περί τινος, κατηγορήσειν ἐμελλον Ἀριστίωνος περὶ ὧν εἰσήγγειλα εἰς τὴν βουλὴν Ἀντιφῶν 14. 5. 27, πρβλ. Ἀνδοκ. 6. 6, Δημ. 229. 21., 481. 4· τινὰ τῇ βουλῇ Ἀνδοκ. 22. 25· τινὰ ἐν τῷ δήμῳ περί τινος παρὰ τῷ αὐτῷ 3. 7· τινὰ πρὸς τοὺς ἄρχοντας Πλάτ. Νόμ. 763E· τινὰ εἰς τὸν δῆμον ἐπὶ τυραννίδος αἰτίᾳ Διον. Ἁλ. 8. 77· μετ' ἀπαρ., εἰσ. τινὰ δημηγορεῖν Αυσ. 116. 17: — Παθ., καταγγέλλομαι, ἐνάγομαι, Δημ. 310. 17, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 18.

εἰσάγγελσις, εως, ἡ, τὸ εἰσαγγέλλειν, ἀγγελία, ψυχῆς διὰ σώματος εἰσάγγελσις Πλάτ. Ὅροι 414C.

εἰσαγγελτικός, ή, όν, ὁ περὶ εἰσαγγελίας, κατὰ τὸν εἰσαγγελτικὸν νόμον Δημ. 720. 18· τῷ εἰσαγγελτικῷ νόμῳ Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 20, 49 (ΙΙΙ, 3, κτλ.).

εἰσαγείρω, συνάγω, συναθροίζω εἴς τι μέρος, ἐς δ' ἐρέτας .. ἀγείρομεν (ἑνν. ἐς τὴν ναῦν) Ἰλ. Α. 142, Ὀδ. Π. 349. — Μέσ., νέον δ' ἐσαγείρετο θυμόν, «νεωστὶ δὲ συνῆξε καὶ ἀνεκτήσατο τὴν ψυχὴν» (Θ. Γαζῆς), ἢ κατ' ἄλλους, νέον συνήθροισε θάρρος, Ἰλ. Ο. 240, πρβλ. Φ. 417· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ παθ. σημασίας, θοῶς δ' ἐσαγείρετο λαὸς [εἰς τὰς ναῦς], «συνηθροίσθη» (Σχόλ.), Ὀδ. Ξ. 248.

εἰσάγω [ᾰ], μέλλ. **-ξω**· πρκμ. **-αγήοχα** Φίλιππ. παρὰ Δημ. 238. 28: — ὁδηγῶ εἰς, ἢ ἐντὸς εἰς τὴν κατοικίαν τινός, εἰσάγω, ὁδηγῶ, μετὰ διπλῆς αἰτιατ., αὐτοὺς εἰσῆγον θεῖον δόμον Ὀδ. Δ. 43· πάνταςδ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσήγαγ' ἑταίρους, ἤγαγεν εἰς τὴν Κρήτην, Γ. 191· ὡσαύτως, ἄγειν τινὰ εἰς, ἐς ἓν χωρίον ἐσάγεσκον ἀλίας (τὰς παρθένους), ἦγον ἀθρόας τὰς παρθένους, εἰς μέρος τι, Ἡρόδ. 1. 196, κτλ.· καὶ μετὰ δοτ., τινὰ δόμοις Εὐρ. Ἄλκ. 1112· εἰσάγειν ψυχαῖς χάριν ὁ αὐτ. Ἱππ. 526· ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ = ὅταν καιρὸς ἢ σε εἰσιέναι, Σοφ. Ἠλ. 39· νὺξ εἰσ. φόβον ὁ αὐτ. Τρ. 29: — Μέσ., εἰσδέχομαι στρατὸν εἴς τινα πόλιν, τὸν δὲ πεζὸν οἱ Τήϊοι τὸ πρῶτον οὐκ ἐσδεχόμενοι, ὡς ἔφυγον οἱ Ἀθηναῖοι, ἐσηγάγοντο Θουκ. 8. 16, 108· ὡσαύτως παραλαμβάνω τινὰ μετ' ἐμαυτοῦ, εἰσάγω αὐτὸν εἰς σύνδεσμον ἢ συνωμοσίαν, Ὁτάνης ἐσάγεται Ἰνταφέρνεα Ἡρόδ. 3. 70. **2**) ἐσάγειν ἢ ἐσάγεσθαι γυναῖκα, εἰσάγω εἰς τὴν οἰκίαν μου, λαμβάνω γυναῖκα ὡς σύζυγόν μου, Λατ. ducere uxorem, Ἡρόδ. 5. 39, 40., 6. 63. **3**) κομίζω εἰς τὴν πατρίδα μου ξένα ἐμπορεύματα, ὁ αὐτ. 3. 6· σῖτον Θουκ. 4. 26· οἶνον Ἀθήναζε Δημ. 935. 5· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, σῖτα ἐσάγεσθαι Ἡρόδ. 5. 34· εἰσάγεσθαι καὶ ἐξάγεσθαι Ξεν. Ἀθην. Πολ. 2, 3, Δημ. 276. 5: — Παθ., εἰσαγόμενα καὶ ἐξαγόμενα, ὅηλ. ἐμπορεύματα, Ἀριστ. Ρητ. 1. 4, 7. **4**) εἰσάγειν εἰς τοὺς φράτερας, εἰς τοὺς δημότας, ἐγγράφειν, συγκαταλέγειν, συγκαταριθμεῖν μεταξὺ τῶν συμφυλετῶν, τῶν συνδημοτῶν, Αυσ. 183. 10, Ἰσαῖος 45. 22, Δημ. 1315. 20· εἰσ. τινὰς εἰς τὴν πολιτείαν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 5· — ἰατρὸν εἰσάγειν τινί, καλεῖν ἰατρὸν ὅπως ἴδῃ τινά, Ξεν. Ἀπομν. 2. 4, 3, Δημ. 1159. 20· ἀλλὰ κατὰ μέσ. τύπον, ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἰατροῦ ἀσθενοῦντος, εἰσάγεσθαι ἄλλους ἰατρούς Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 16, 8. **5**) εἰσάγω νέα ἤθη ἢ ἔθιμα, Ἡρόδ. 2. 49· τελετὰς πονηρὰς Εὐρ. Βάκχ. 260· σόφισμα ὁ αὐτ. Φοίν. 1408· τὴν πολεμικὴν ἕξιν Ἀριστ. Πολ. 7. 17, 1· εἰσαγαγεῖν τὰ εἴδη, τὴν περὶ ἰδεῶν διδασκαλίαν, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 1. 6, 1· αὐλὸν εἰς τὸν πόλεμον Πολύβ. 4. 20, 6.

6) δούλιον εἰσᾶγον αἶσαν, ἀντὶ δ. ἄγον εἰς αἶσαν, Αἰσχύλ. Χο. 77. **II**. εἰσάγω, παρουσιάζω, ἰδίως ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὃ δ' ἀνεῖπεν, εἰσαγ', ὦ Θέογνι, τὸν χορὸν Ἀριστοφ. Ἀχ. 11, Πλάτ. Πολ. 381D, κ. ἀλλ.· οὕτως ἐπὶ ῥήτορος, εἰσ. σεαυτὸν ποτὸν τινα Ἀριστ. Ρητ. 3. 16, 10. **2**) ὡς πολιτ. ὅρος, εἰσάγειν τι εἰς τὴν βουλήν, φέρειν τι ἐνώπιον τῆς βουλῆς, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 5, κτλ. **3**) ὡς δικανικὸς ὅρος, εἰσάγειν δίκην ἢ γραφήν, εἰσάγειν ὑπόθεσίν τινα εἰς τὸ δικαστήριον, — ὅπερ κατὰ μίαν ἔννοιαν ἐγίνετο ὑπὸ τοῦ διώκοντος, litem intendere, (Αἰσχύλ. Εὐμ. 580. 582 πρβλ. Δημ. 703. 6)· κατ' ἄλλην δὲ ὑπὸ τοῦ εἰσαγωγέως

(ἴδε **εἰσαγωγεὺς** II), dare judicium, ('Αντιφῶν 146. 16, κτλ.· οἱ δὲ θεσμοθέται εἰσαγέτωσαν εἰς τὴν Ἡλιαίαν Νόμος παρὰ Δημ. 529. 19· ἴδε ἐπὶ πᾶσιν 940. 10 κἑξ.). **6)** εἰσάγειν τινά, ἐπὶ τῶν λογιστῶν «οἳ τὰς εὐθύ.ας τῶν διοκημένων ἐκλογίζονται.., ὅταν τὰς ὀρχὰς ἀποθῶνται οἱ ἄρχοντες» Ἀρποκρ., εἶτα παρών, ὅτε με εἰσῆγον οἱ λογισταί, οὐ κατηγόρεις; Δημ. 266, 8. ἴδε τὴν λέξιν **εὔθυνα** II: — ὡσαύτως, ἁπλῶς, ἄγω τινὰ εἰς τοὺς δικαστάς, ἐμὲ εἰσάγεις τουτοισὶ καὶ κατηγορεῖς Πλάτ. Ἀπολ. 24D· οὐδέν σοι μεμέληκε περὶ ὧν ἐμὲ εἰσάγεις 25C, κ ἀλλ.· πλῆρες, εἰσ. εἰς δικαστήριον αὐτόθι 29A, Γοργ. 521C· εἰς τὸ δ. ὁ αὐτ. Νόμ. 910D, κ. ἀλλ. **III.** παρ' Ἑκκλ., **οἱ εἰσαγόμενοι** εἶναι οἱ κατηχούμενοι.

εἰσᾰγωγεύς, έως, ὁ, ὁ εἰσάγων, Πλάτ. Νόμ. 765A. **II.** ἐν Ἀθήναις, εἰσαγωγεῖς ἐκαλοῦντο κατώτεροί τινες ἄρχοντες ἀκούοντες παράπονα ὑπαγόμενα εἰς τὴν δικαιοδοσίαν των καὶ εἰσάγοντες τὰς ὑποθέσεις εἰς τὸ δικαστήριον, Δημ. 976. 15 κἑξ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 414. Κατὰ Πολυδ. (II', 93) «εἰσαγωγεῖς ἀρχῆς κληρωτῆς ὄνομα· οὗτοι δὲ τὰς δίκας εἰσῆγον πρὸς τοὺς δικαστάς»,—κατὰ δὲ τὰ Λ. Β. (σ. 246, 14) «εἰσαγωγεῖς ἦσαν ἑκάστου δικαστηρίου οἱ ἄρχοντες, οἳ εἰσῆγον αὐτοῖς τὰς δίκας».

εἰσᾰγωγή, ἡ, ἡ ἐγγραφὴ τῶν εἰσποιητῶν εἰς τοὺς καταλόγους τῶν πολιτῶν, Ἰσαῖος 80. 11. **2)** εἰσαγωγὴ ἐμπορευμάτων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐξαγωγή,** Πλάτ. Νόμ. 847D, Ἀριστ. Ρητ. 1. 4, 11. **II.** ὡς δικανικὸς ὅρος, τὸ εἰσάγειν ὑποθέσεις εἰς τὸ δικαστήριον, «ὀρχὴ Ἀθήνησι τῶν τὰ ἐγκλήματα εἰσαγόντων» Ἡσύχ., (ἴδε **εἰσάγω** II. 3), Πλάτ. Νόμ. 855D, πρβλ. Ἰσαῖον 47. 32. **III** ἐν τῇ ῥητορικῇ, στοιχειώδης πραγματεία, εἰσαγωγή, Πλούτ. 3. 43F, ἔνθα ἴδε Wyttenb.

εἰσᾰγωγικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ὡρισμένος διὰ τὴν εἰσαγωγήν, εἰσαγωγικὰ τέλη, οἱ ἐπὶ τῶν εἰσαγομένων φόροι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ **ἐξαγωγικά,** Στράβων 798. **II.** εἰσαγωγικός, στοιχειώδης, Ἐκκλ.

εἰσᾰγώγιμος, ον, ὃν δύναταί τις νὰ εἰσαγάγῃ, ἢ οὗ ἡ εἰσαγωγὴ ἐπιτρέπεται, ἀντίθετον τῷ **ἐξαγώγιμος,** Ἀριστ. Ρητ. 1. 4, 11· τὰ εἰσαγώγιμα ὁ αὐτ. Πολ. 3. 9, 7· τέχνη εἰσαγώγιμος, ἣν πρέπει νὰ εἰσαγάγῃ τις, ξένη, Πλάτ. Νόμ. 847D· ὠνητήριαν .. εἰσ. λαβεῖν, εἰσαγομένην, μὴ ἐνυπάρχουσαν, Εὐρ. Ἀποσπ. 974· εἰσαγ. πόλεις, ἐπὶ ἀποικιῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς αὐτόχθονας τῶν Ἀθηνῶν, αὐτόθι 362. 10. **II.** ὡς δικανικὸς ὅρος ἐπὶ ἀγωγῆς δυναμένης νὰ εἰσαχθῇ εἰς δικαστήριον, μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην Δημ. 893. 16., 934. 12, πρβλ. Λυσ. 167. 1, Δείναρχ. 96. 7· ἃ (χρήματα) μὴ καταπλεῖν ὅλως οὕτος δεῦρ' ἐπραττε, ταῦτ' εἰσαγώγιμα (δηλ. τὴν περὶ τούτων κρίσιν εἰσαγώγιμον) τούτῳ ψηφίσαισθε; Δημ. 888. 19· ἴδε **διαμαρτυρία, παραγραφή.**

εἰσαγώγιον, τό, προσφορὰ ἢ θυσία ἐπὶ εἰσαγωγῇ, Ἐπιγρ. Κῶ, 366. 13.

εἰσαγωγός, ὁ, = **εἰσαγωγεύς,** Συλλογ. Ἐπιγρ. 2932.

εἰσαεί, ἀντὶ **εἰς ἀεί,** εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον, εἰς αἰῶνα, Αἰσχύλ. Ικ. 732, Σοφ. Αἴ. 570 [μετὰ ᾰ̓]· **ἐσᾰεὶ** Αἰσχύλ. Εὐμ. 836.

εἰσαείρομαι, μέσ., εἰσδέχομαι, Θέογν. 976.

εἰσαθρέω. βλέπω, θεῶμαι, παρατηρῶ, διακρίνω, εἴ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον, «εἴ που θεάσαιτο Ἀλέξανδρον» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Γ. 450, πρβλ. Θεόκρ. 25. 215· εἰκόνα τήνδ' ἐσάθρει Συλλ. Ἐπιγρ. 2592· ἀστέρας εἰσαθρεῖς Πλάτ. Ἐλεγ. 14 (Bgk.): — μεταφ., ἱστορίην ἐσαθρήσας Ἐπιτύμβ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 380.—Ποιητ. ῥῆμα.

εἰσαίρω, φέρω, κομίζω ἐντός, χὴ τράπεζα εἰσήρετο Ἀριστοφ. Βάτρ. 518.

εἰσᾶϊσσω, συνηρ. **-ᾱ́σσω,** Ἀττ. **-ᾱ́ττω,** εἰσορμῶ, εἰσπηδῶ, Ἀριστοφ. Νεφ. 543.

εἴσαιτο, εὐκτ. μέσ. ἀόρ. τοῦ ***εἴδω,** Ἰλ. Β. 215.

εἰσαΐω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **εἰσακούω,** ἀκούω, ἀκροῶμαι, μετὰ γεν., Θεόκρ. 7. 88, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 764· μετ' αἰτ., Ἀνθ. Π. 9. 180, Καλλ. εἰς Δία 54.

εἰσακοή, ἡ, τὸ εἰσακούειν, ἀκροᾶσθαι, Συμεὼν ὄνομα μαθήσεως καὶ διδασκαλίας ἐστίν· εἰσακοὴ γὰρ ἑρμηνεύεται Φίλων 1. 593.

εἰσᾰκοντίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ,** ῥίπτω ἀκόντια ἐναντίον τινός, περιστάντες τὸ θηρίον κύκλῳ ἐσηκόντιζον Ἡρόδ. 1. 43., 9. 49· εἰς τὰ γυμνὰ Θουκ. 3. 23· μετ' αἰτ., τὴν πύρπνοον χίμαιραν εἰσηκοντικὼς Ἐπίνικος ἐν «Ὑποβαλλομέναις» 1. 10.

2) ἀπολ. ἐξορμῶ, ἀναπηδῶ, ἐπὶ αἵματος, Εὐρ. Ἑλ. 1588.

εἰσᾰκούω, μέλλ. **-σομαι,** ἀκούω, δίδω προσοχὴν εἴς τινα, ὡς ἔφατ'.. οὐδ' ἐσάκουε .. Ὀδυσσεὺς Ἰλ. Θ. 97· μετ' αἰτ., φωνὴν ἐσάκουσαν Ὕμν. Ὀμ. εἰς Δήμ. 284, οὕτω καὶ παρ' Ἀττ.· ὡσαύτως μετὰ γεν. προσ., Σοφ. Αἴ. 789, Εὐρ. Ι. Α. 1368, κτλ.

2) παρὰ ποιηταῖς, ἁπλῶς ἀκούω, τούτου λέγοντος εἰσήκουσ' ἐγώ, ὡς .., Σοφ. Τρ. 351· καὶ τίνος βροτῶν λόγον τόνδ' εἰσακούσασ' ὧδε πιστεύεις ἄγαν; ὁ αὐτ. Ἰλ. 884, πρβλ. Αἴ. 318· ζῶντ' εἰσακούσας παῖδα Εὐρ. Ἰλ. 416. **II.** μετὰ δοτ. προσ., ἀκούω, δίδω προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τινός, Τόμυρις δέ, ὡς ὁ Κῦρος οὐκ ἐσήκουσε, συλλέξασα, κτλ., Ἡρόδ. 1. 214, κτλ.· ἐσακ. τινί τι, εἴς τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. 9. 60· ἀποκ., ὁ αὐτ. 4. 133, κ. ἀλλ. **III.** τὸ παθ. ἐπὶ αὐστηρῶς παθ. σημασίας, ἔξωθεν εἰς τὰς οἰκίας εἰσακούεται μᾶλλον ἢ ἔσωθεν ἔξω Ἀριστ. Προβλ. 37.

εἰσακτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὸ δικαστήριον (ἴδε **εἰσάγω** II. 3), Ἀριστοφ. Σφ. 840, Ξεν. Ἱππαρχ. 1. 10.

εἰσᾰλείφω, ἀλείφω ἐντός, Ἱππ. 566. 14.

εἰσάλλομαι: μέλλ. **εἰσᾰλοῦμαι** ἀόρ. 6' (μετὰ τύπου παθ. ὑπερσυντ.) **ἐσᾰ̃λτο·** ἀποθ.: — εἰσπηδῶ, εἰσορμῶ, ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν Ἰλ. Μ. 438· πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο Ν. 679, πρβλ. Μ. 466, Πινδ. Ο. 8. 50· βραδύτερον, ἐσάλλ. ἐς τὸ πῦρ Ἡρόδ. 2. 66· εἰσήλατο εἰς τὰ τείχη δι. γρ. ἐν Ξεν. Κύρ. 7. 4, 4, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 695· ἀσκὸν εἰς μέσον καταθέντες εἰσάλλεσθε Εὔβουλος ἐν Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλοῦτον 1130· ἐπὶ κρατῆρι οἱ πότμος εἰσήλατο Σοφ. Ἀντ. 1345· πρβλ. **ἐνάλλομαι.**

εἰσᾰμείβω, ἐμβαίνω, εἰσέρχομαι, Αἰσχύλ. Θήβ. 558.

εἰσάμην, Ἐπ. μέσ. ἀόρ. τοῦ **εἶμι** (πορεύομαι), ὃ ἴδε, Ἰλ. **II.** Ἐπ. μέσ. ἀόρ. τοῦ ***εἴδω** (ἴδε σημασ. II). **III. εἰσάμην,** μετὰ δασέος πνεύματος, μέσ. ἀόρ. τοῦ **ἵζω,** ἴδε **ἵζω** I.

εἰσαναβαίνω, μέλλ. **-βήσομαι,** ἀνέρχομαι εἰς, ἢ εἰσέρχομαι εἰς, Ἴλιον εἰσανέβησαν Ἰλ. Ζ. 74· εἰσαναβᾶσ' ὑπερῷα Ὀδ. Π. 449· ἐς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα Τ. 602· οὕτω, λέχος, ἀκτὴν εἰσαναβαίνειν Ἰλ. Θ. 291., Ω. 97· ἀκρότατον εἰσαναβᾶσ' αἶπος (τὸ δὲ αἶπος προστέθηκεν ὁ Arndt, παραβάλλων τὸ αἰπὺν ὄλεθρον) Σοφ. Ο. Τ. 876· ἀλλ' ἴδε ἔκδ. Jebb, ὅστις παραδέχεται τὴν διόρθ. τοῦ Wolff: ἀκρότατα *γεῖσ' ἀναβᾶσ'.

εἰσᾰναγκάζω: μέλλ. **-άσω,** ἀναγκάζω τι νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἕτερον, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 814. **2)** = τῷ ἁπλῷ **ἀναγκάζω,** τινά Αἰσχύλ. Ικ. 290· μετ' ἀπαρ., Πλάτ. Τίμ. 49A.

εἰσανάγω: μέλλ. **-ξω,** ἄγω εἰς, εἶρερον εἰσανάγουσιν, ἄγουσιν εἰς δουλείαν, Ὀδ. Θ. 529· ψυχὴν οὐρανὸν εἰσ. Ἀνθ. Πλαν. 201· τινὰ πρός τινα Πολύβ. 1. 82, 2.

εἰσαναλίσκω, δαπανῶ εἴς τι, πλὴν ὅσ' ἂν καθ' ἡμέραν εἰς ἑαυτὸν ἠδέως τις εἰσαναλίσκων τύχῃ Ἀντιφάνης ἐν «Στρατιώτῃ» 1. 10.

εἰσανδρόω, γεμίζω μὲ ἄνδρας, εἰσόκε Λῆμνον παισὶν ἐσανδρώσῃ, «ἀνδρῶν πληρώσῃ» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 874.

εἰσανεῖδον, εἶδον πρὸς, οὐρανὸν εἰσανιδὼν Ἰλ. Π. 232, πρβλ. Ω. 307.

εἰσάνειμι, ἀναβαίνω ἐπάνω εἰς, ἠέλιος .. οὐρανὸν εἰσανιὼν Ἰλ. Η. 423, Ἡσ. Θ. 761.

εἰσανέχω, μέλλ. **-ξω,** ἀμεταβ., ὑψοῦμαι ὑπεράνω, μετὰ γεν., χθονὸς εἰσανέχουσαν ἀκτήν, «ἐξέχουσαν καὶ ἐπηρμένην ... ἢ ἀνατεταμένην πλαγίαν ἰδόντες» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1360, πρβλ. 4. 291· μετ' αἰτ., πέλαγος εἰσανέχειν γαῖαν αὐτόθι 1578, Ἡσ.

εἰσανορούω, ὁρμῶ πρὸς τὰ ἄνω, οὐρανὸν εἰσανόρουσεν Κόϊντ. Σμ. 2. 658.

εἰσάντα ἢ **εἴσαντα,** ἐπίρρ. κατὰ πρόσωπον, ἔγνω ἑσάντα ἰδών Ἰλ. Ρ. 334· οὐδ' ἐὸν υἱὸν ἔτλη ἑσάντα ἰδεῖν Ὀδ. Λ 143· εἰσάντα ἰδέσθαι Ε. 217· εἰσαντ' ἂν μόλοι Βακχυλ. Ν. 110 (ἔκδ. Kenyon), κατὰ Βλάσσιον εἰσάνταν (εἰσάντ' ἂν) μόλοι.

εἰσαντλέω, ἀντλῶ τι εἴς τι, γεμίζω τι, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 416B.

εἰσάπαν, πιθανῶς ἀναγνωστέον διηρημένως, **εἰς ἅπαν.**

εἰσάπαξ, ἀντὶ τοῦ **εἰς ἅπαξ,** ἅπαξ διὰ παντός, ἐφάπαξ, Ἡρόδ. 6. 125, Αἰσχύλ. Ικ. 750, Θουκ. 5. 85, κτλ.

εἰσαποβαίνω, ἀποβαίνω ἀπό τινος μέρους **εἰς** ἄλλο, μετ' αἰτ., ἐκ δὲ τόθεν Ροδανοῖο βαθὺν ῥόον εἰσαπέβησαν Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 625.

εἰσαποκλείω, ἀποκλείω εἰς, Σεβῆρος Σοφιστ. ἐν Rhett. Select. Galei σ. 229.

εἰσαποστέλλω: μέλλ. **-ελῶ,** ἀποστέλλω εἰς.. Ἀντων. Λιβερ. 41.

εἰσαράσσω: Ἀττ. **-ττω:** μέλλ. **-ξω:** — ἀναγκάζω τι νὰ συγκρουσθῇ, οἱ δὲ Σκύθαι ἐσαράξαντες τὴν ἵππον, τρέψαντες τὸ ἱππικὸν τοῦ ἐχθροῦ ἐναντίον τοῦ πεζικοῦ αὐτοῦ, Ἡρόδ. 4. 128· ἐσαράξαντες σφέας ἐς τὰς νέας, διώξαντες αὐτοὺς εἰς τὰς ναῦς, ὁ αὐτ. 5. 116· τοὺς λοιποὺς ἐς τὰς ναῦς ἐσήραξαν Δίων Κάσ. 42. 40· τὴν ἵππον ἐς τοὺς πεζοὺς ἐσήραξε ὁ αὐτ. 51. 26.

εἰσαρπάζω, ἁρπάζω τινὰ ἔξωθεν καὶ φέρω αὐτὸν διὰ τῆς βίας ἐντός, οὐκ εἰσαρπασθεὶς ἐκ τῆς ὁδοῦ Λυσ. 94. 16., 97. 25.

εἰσαρτίζω: μέλλ. **-ίσω,** ἐναρμόζομαι, εἶναι δὲ μέγεθος ὥστε ἐσαρτίζειν ἐς τὸν μυκτῆρα Ἱππ. π. νούσων τὸ Β', 471. 48.

εἰσάττω, Ἀττ. ἀντὶ **εἰσαΐσσω,** ὃ ἴδε.

εἰσαυγάζω, εἰσβλέπω, προσβλέπω, θεωρῶ, Ἀνθ. Π. 5. 106.

εἰσαῦθις, ἀντὶ **εἰς αὖθις,** μετὰ ταῦτα, ἄλλην φοράν, Πλάτ. Πρωτ. 357B, κτλ.· ἀντίθετον τῷ **αὐτίκα,** ὁ δ' αὐτίκ' ἠδύς .. εἰσαῦθις ἔδλαψ' Εὐρ. Ικ. 415· οἱ μὲν τάχ', οἱ δ' εἰσαῦθις, οἱ δ' ἤδη βροτῶν αὐτόθι 551· εἰσ. ἀναβάλλεσθαι, ὑπερβάλ-

λεσθαι, ἀναβάλλεσθαι εἰς ἄλλην περίστασιν, Πλάτ. Συμπ. 174E, Φαῖδρ. 254D.

εἰσαύριον, ἀντὶ τοῦ **εἰς αὔριον,** Ἀριστοφ. Ἱππ. 661.

εἰσαυτίκα, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **αὐτίκα,** Ἀριστοφ. Εἰρ. 367· ἐν Θουκ. 5. 16, **ἐς τὸ αὐτίκα.**

εἰσαῦτις, Δωρ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **εἰσαῦθις.**

εἰσάφασμα, τό, ἀφή, πιάσιμον, «εἰσαφάσματα· εἰσπτήματα, ἀπὸ τοῦ εἰσαφιέναι. ἢ σπαράγματα. Αἰσχύλος Προμηθεῖ Λυομένῳ» Ἡσύχ. (Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 199).

εἰσάφασσω, ψηλαφῶ ἐντός, ἐσαφάσσειν τὸν δάκτυλον, ψηλαφᾶν θέτων τὸν δάκτυλον ἐντός, Ἱππ. 566. 50., 577. 24· ἀλλὰ καὶ ἐσ. τῷ δακτύλῳ ὁ αὐτ. 577. 32., 578. 11· πρβλ. **παραφάσσω.**

εἰσάφιημι, μέλλ. **-ήσω,** ἀφίνω νὰ εἰσέλθῃ, προσδέχομαι, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 14, Στράβων 707.

εἰσάφικάνω [ᾰ] = τῷ ἔπομ., μάλα δ' ὦκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν Ὀδ. Χ. 99· δόμον Ἡσ. Ἀσπ. 45.

εἰσαφικνέομαι, Ἰων. **ἐσαπικνέομαι:** μέλλ. **-ἵξομαι,** ἀποθ., φθάνω εἰς, μετ' αἰτ., Ἴλιον εἰσαφικέσθαι Ἰλ. Χ. 17· συβώτην εἰσαφικέσθαι, νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν χοιροβοσκόν, Ὀδ. Ν. 404, Ο. 38· οὕτω παρ' Ἀττ., Σειρῆνας εἰσαφικόμην Σοφ. Ἀποσπ. 407· Ἑλλάδα Εὐρ. Ἀνδρ. 13· καταγώγια Ξεν. Πόροι 3. 12· ὡσαύτως, ὥς τινα εἰσαφ. Ἰσοκρ. 49E· ἐσαπ. ἐς τόπον Ἡρόδ. 1. 2· καὶ μετὰ δοτ., ὁ αὐτ. 1. 1., 9. 100· ἀπολ., ἀφικνοῦμαι, φθάνω, ὁ αὐτ. 9. 101, καὶ Ἀττ.

εἰσάφύσσω, ἀντλῶ, λαμβάνω, ὕδωρ τ' εἰσαφύσαντο, ὑδρεύσαντο, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1692.

εἰσβαίνω: μέλλ. **-βήσομαι,** ἐμβαίνω, εἰσέρχομαι, πρὸς λιθόστρωτον κόρης νυμφείων Ἄιδου κοῖλον εἰσδ. Σοφ. Ἀντ. 1205· δόμους Εὐρ. Μήδ. 41, 380, κ. ἀλλ.· τοιαῦτα μέντοι καὐτὸς εἰσέβην κακά, εἰς τοιαῦτα καὶ ἐγὼ ὑπέπεσον κακά, Σοφ. Ο. Κ. 997· ἄτης ἄβυσσον πέλαγος Αἰσχύλ. Ἱκ. 470· καὶ τἀνάπαλιν, ἐμοὶ γὰρ οἶκτος .. εἰσέβη Σοφ. Τρ. 298. **3)** ἐπὶ ἐμπορευμάτων, εἰσάγομαι ἔξωθεν, εἰσέβαινον ἰσχάδες Ἄλεξις ἐν «Κυβερνήτῃ» 2.

II. Μεταβατ. ἐν τῷ ἀορ. α' **-έβησα,** ἐνεῖδασα, ἐς δ' ἑκατόμβην βῆσε θεῷ (ἐνν. ἐς νῆα) Ἰλ. Α. 310· πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 1055, Βάκχ. 466.

εἰσβάλλω: μέλλ. **-βᾰλῶ,** ῥίπτω εἰς, ἄνδρα εἰς ἔρκη Σοφ. Αἴ. 60· εἰς πῆμα Αἰσχύλ. Πρ. 1075· φάρμακα εἰς φρέατα Θουκ. 2. 48· ἐσθ. στρατιὰν ἐς Μίλητον, ῥίπτω στρατὸν εἰς τὴν χώραν τῶν Μιλησίων, Ἡρόδ. 1. 14· ἐσθ. ὕας ἐς τὰς ἀρούρας ὁ αὐτ. 2. 14, πρβλ. Εὐρ. Ἡλ. 79· ὡσαύτως μετὰ διπλῆς αἰτιατ., βοῦς πόντον εἰσεβάλλομεν, ἐδιώκομεν αὐτοὺς εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ αὐτ. I. T. 261:—Μέσ., βάλλω εἰς τὸ πλοῖον μου, εἰς τὴν ναῦν Ἡρόδ. 1. 1., 6. 95· ἀπολ., Θουκ. 8. 31. **II.** εἰσθ. στρατιὰν εἰς.., περὶ εἰσβολῆς, Ἡρόδ. 1. 17· ἀλλὰ συνήθως ἄνευ τοῦ στρατιάν, κάμνω εἰσβολὴν εἰς, εἰς χώραν Ἡρόδ. 1. 15, 16, Ἀριστοφ. Ἀχ. 762, Θουκ. 2. 47, κτλ.· εἰσβάλλειν εἰς τοὺς ὁπλίτας, ἐπιπίπτειν κατ' αὐτῶν, ὁ αὐτ. 6. 70· πρὸς πόλιν εἰσβάλλειν ὁ αὐτ. 4. 25· ἐπὶ πυρετοῦ, προσβάλλω τινά, Ἀρεταῖος Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1: — ὡσαύτως ἁπλῶς, εἰσέρχομαί που, εἰς τόπον Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 9. 7, 1: — ποιητ. μετ' αἰτιατ., χῶρον εἰσ Εὐρ. Ἱππ. 1198· λέπας ὁ αὐτ. Βάκχ. 1045· εἰσέρχομαι κατὰ τύχην, Βρομίου πόλιν ἐοίγμεν εἰσβαλεῖν ὁ αὐτ. Κύκλ. 99: — ἀπολ., ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις ἠρίζον, εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαὶ Σοφ. Ἡλ. 719. **2)** ἐπὶ ποταμῶν, κενοῦμαι, χύνομαι ἐντός, Ἡρόδ. 1. 75., 4. 48, κ. ἀλλ., Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 41. ἐνεργ. ἐσβάλλει δὲ οὗτος (ὁ ποταμὸς Ἴς) ἐς τὸν Εὐφρήτην ποταμὸν τὸ ῥέεθρον Ἡρόδ. 1. 179· πρβλ. **εἰσδίδωμι, ἐκδίδωμι. 3)** ἀπολ. ἀρχίζω, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 7. 1· κατὰ τὸ ἦρ εἰσβάλλον Γαλην.

εἴσβασις, εως, ἡ, τὸ εἰσβαίνειν, εἰσβάσεις μηχανώμενοι, ἐπινοοῦντες τρόπους εἰσόδου, Εὐρ. I. T. 101· ἐπιβήξεις, Θουκ. 7. 30. Δίων Κ. 41. 42.

εἰσβᾰτός, ή, όν, προσιτός, τῇ τόλμῃ Θουκ. 2. 41.

εἰσβδάλλω, ἀπομυζῶ, ἀπορροφῶ, ἀδύνατον ἦν αὐτοῖς, ὥσπερ φυτοῖς τὸν ἐκ τῆς γῆς εἰσβδάλλειν χυμὸν Γαλην. 4. σ. 374.

εἰσβιάζομαι, ἀποθ. εἰσέρχομαι διὰ τῆς βίας, εἰς οἶκον Πλουτ. Νουμ. 1· πρός τινα Διόδ. 14. 9· ἐπὶ τὸν Βόσπορον Δίων Κ. 42. 47· ὁ μὲν γὰρ ὢν οὐκ ἀστὸς εἰσβιάζεται Ἀριστοφ. Ὄρν. 32· τῶν αὐτοὺς εἰσβιαζομένων .. ποιεῖσθαι, οἵτινες βιάζουσιν [ἄλλους] νὰ παραλειφθῶσιν αὐτοὺς εἰς οἰκογένειάν τινα, Δημ. 1004. 18· πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2685, κ. ἀλλ.

εἰσβιβάζω, Ἀττ. μέλλ. **-βιβῶ** μεταβατ. τοῦ **εἰσβαίνω.** ἐπιβιβάζω εἰς πλοῖον, τὸν στρατὸν εἰς τὰς νέας Ἡρόδ. 6. 95, πρβλ. Θουκ. 7. 60, κτλ.· τοὺς ξένους.., ναύτας εἰσβ. Ἰσοκρ. 169A. **2)** καθολου, κάμνω τινὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς, ἐς τόπον Ἡρόδ. 7. 60· ἐς ἅρμα ὁ αὐτ. 1. 60.

εἰσβλέπω, βλέπω εἰς, ἐμβλέπω, τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς **εἰς,** Ἡρόδ. 7, 147., 8. 77, Ξεν. Κυν. 10. 12· ἀλλὰ μετ' αἰτ., Εὐρ. Ὀρ. 105· ἀπολ., Ξεν. Συμπ. 4. 3.

εἰσβοάω, ἀναβοῶ, πρὸς τὴν τῶν δημίων ἀπειλὴν ἐλεεινῶς εἰσβοώντων Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 782D.

εἰσβολή, ἡ, (**εἰσβάλλω** II) τὸ εἰσβάλλειν, εἰσβολή, εἰσόρμησις, Ἡρόδ. 6. 92, Εὐρ., κλ.· διὰ τὴν ἐς Σάρδεις ἐσβολὴν Ἡρόδ. 7. 1· ἐσβ. ποιεῖσθαι τῇ πόλει Θουκ. 8. 31· ἐπὶ ἀσθενείας, προσβολή, Ἀρεταῖος π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 12, Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1. **2)** εἴσοδος, διάβασις, πέρασμα, ἐσβ. ἐξ οὐρέων στεινῶν ἐς τὸ πεδίον Ἡρόδ. 2. 75· ἡ ἐσβ. ἡ Ὀλυμπική, ἡ διάβασις τοῦ Ὀλύμπου, ἡ δίοδος, ὁ αὐτ. 7. 173, ἴδε Arnold Θουκ. 3. 112· Συμπληγάδων εἰσβολή Εὐρ. Μήδ. 1264: — οὕτως ἐν τῷ πληθ., περὶ τῶν Θερμοπυλῶν, Ἡρόδ. 1. 176, πρβλ. 1. 185., 2. 141. **6)** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, τὸ στόμιον ποταμοῦ, ὁ αὐτ. 7. 182, Πολύβ. 4. 40, 9· πρβλ. **ἐκβολή. 3)** εἴσοδος εἴς τι πρᾶγμα οἱονδήποτε, ἀρχή, καινὰς ἐσβολὰς ὁρῶ λόγων Εὐρ. Ἰκ. 92· ἐσθ. στεναγμάτων ὁ αὐτ. Ἴων 677· σοφισμάτων Ἀριστοφ. Βάτρ. 1104· προοίμιον, πρόλογος δράματος, Ἀντιφάνης ἐν «Ποιήσει» 1. 20, πρβλ. Διον. Ἁλ. π. Λυσ.

εἰσγράφω: μέλλ. **-ψω,** ἐγγράφω, καταγράφω, τινὰ εἰς τοὺς φίλους Δίων Κ. 36. 36:—Μέσ., ἐς τὰς σπονδὰς ἐσγράψασθαι, ἐγγραφῆναι εἰς τὰς σπονδάς, εἰς τὴν συμμαχίαν, Θουκ. 1. 31, ἔνθα ἴδε Πόππον: ὡσαύτως ἁπλῶς καταγράφω, μαντεῖα .. εἰσεγραψάμην πρὸς τῆς πατρῴας ... δρυὸς Σοφ. Τρ. 1167 (ὁ Ἐλμσλ. ἐξεγραψάμην, κατὰ τὸ ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 982).

εἰσδανείζω, δανείζω ἐπὶ τόκῳ, ἵνα ὠνούμενοι τὰ τῶν τοιούτων καὶ εἰσδανείζοντες ἔτι πλουσιώτεροι ... γίγνωνται Πλάτ. Πολ. 555C.

εἰσδέρκομαι, ἀποθ. μετ' ἐνεργητ. ἀορ. **εἰσέδρᾰκον·** πρκμ. **εἰσέδορκα:**—εἰσορῶ, βλέπω, θεῶμαι, οὗ τις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν, «ἐθεάσατο» (Σχόλ.), Ὀδ. Ι. 146· ἐσέδρακον ἄντην, φανερῶς εἶδον, Ἰλ. Ω. 223· τί μ' εἰσδέδορκες; Εὐρ. Ἡλ. 558, πρβλ. Ἀνδρ. 615.

εἰσδέχομαι, Ἰων. **ἐσδέκομαι:** μέλλ. **-δέξομαι:** ἀποθ.: — δέχομαι ἐντός, ἐπιτρέπω τὴν εἴσοδον, ἐς τὸ ἱρὸν Ἡρόδ. 1. 144, πρβλ. 206· μετ' αἰτ., οὐκ εἰσεδέξατ' οἶκον Εὐρ. Ἰκ. 876· μετὰ δοτ., ἄντροις εἰσδέξασθαί τινα ὁ αὐτ. Κύκλ. 35· σπανίως μετὰ γεν., τόνδ' εἰσεδέξω τειχέων = τειχέων εἴσω ἐδέξω (κατὰ τὸν Σχολιαστήν), Εὐρ. Φοίν. 451· ἀπολ., Σοφ. Ο. Τ. 233: — μετὰ διπλῆς αἰτιατ., εἰσδέξαι τινὰ συνοικιστῆρα Πινδ. Ἀποσπ. 185· εἰσδ. τινα ὑπόστεγον Σοφ. Τρ. 376, πρβλ. Ἡλ. 1128. **2)** μετ' αἰτ. πραγμ., εἰσδ. εὐνομίαν Πλάτ. Πολ. 425A· εἰσδέχεσθαι προφάσεις, παραδέχεσθαι προφάσεις, ὁ αὐτ. Κρατ. 421D. **3)** ἐπί τινων ζώων εἰσδεχομένων τὰ νεογνὰ αὐτῶν μετὰ τὸν τοκετόν, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 12, 4, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 3. 3, 2· ἀόρ. α' **εἰσδεχθῆναι** ἐπὶ παθ. σημασ., Λουκ. Τόξαρ. 30, π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 10.

εἰσδίδωμι, ἀμεταβάτως ὡς τὸ **εἰσβάλλω II.** 2, διαφ. γρ. ἀντὶ τοῦ **ἐκδίδωμι,** ἐπὶ ποταμοῦ εἰσρέοντος ἐντὸς ἄλλου ποταμοῦ, Ἡρόδ. 4. 49, ἐπὶ ποταμοῦ, κρήνης ἢ τηκομένης χιόνος, αὐτόθι 50· ἐπὶ ποταμοῦ ἐκβάλλοντος εἰς τὴν θάλασσαν, κατὰ Θωμᾶν τὸν Μάγιστρον (σ. 279), εἶναι ἀδόκιμον. **II.** Παθ., παραδίδομαι, ἐγχειρίζομαι, Συλλ. Ἐπιγρ. 5785. 12.

εἰσδοχεῖον, τό, μέρος πρὸς ὑποδοχήν, Ἀρρ. Περίπλ. σ. 157.

εἰσδοχή, ἡ, τὸ εἰσδέχεσθαι, εἰσδοχαὶ δόμων, φιλόξενοι ὑποδοχαί, Εὐρ. Ἡλ. 396.

εἰσδρομή, ἡ, ἐπιδρομή, εἰσβολή, ἐπίθεσις, Εὐρ. Ῥῆσ. 604· ἔφοδος, ὀλίγους τινὰς ἐν τῇ ἐπιδρομῇ ἀπολέσας τῶν μεθ' ἑαυτοῦ Θουκ. 2. 25.

εἰσδύνω. καὶ ὡς ἀποθ. **εἰσδύομαι** (ἴδε **δύω**): μέλλ. **-δύσομαι·** μετ' ἀορ. β' **-ἔδῡν,** πρκμ. **-δέδῡκα,** εἰσέρχομαι, εἰσβαίνω, ἐμβαίνω, χώνομαι εἰς .., τὼ δ' ἐς τεύχεα δύντε (ἐν τμήσει = **ἐσδύντε**), ἐνεδύσαντο, Ὀδ. Χ. 201· ἐς τὸν θησαυρὸν Ἡρόδ. 2. 121, 2· ἐς ἄλλο ζῷον ἐσδύεται ὁ αὐτ. 2. 123· εἰσεδύοντο εἰς τοὺς πόδας οἱ ἱμάντες, τὰ λωρία εἰσεχώρουν εἰς τοὺς πόδας των, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 14· εἰς τὴν Ἀμφικτυονίαν εἰσδεδυκώς, κατορθώσας νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Ἀμφικτ. συνέδριον, Δημ. 153 14. **2)** μετ' αἰτ., κατέρχομαι εἰς, Λατ. subire, οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐσδύσεαι, «οὐδ' εἰς ἀκοντίου ἀγῶνα κατελεύσῃ» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 622· εἰσέρχομαι εἰς, ὁ ψὴν τὴν βάλανον ἐσδύνων Ἡρόδ. 1. 193· οἱ κόλακες εἰσὶ τῶν ἐχόντων οὐσίας σκώληκες· εἰς οὖν ἄκακον ἀνθρώπου τρόπον εἰσδὺς ἕκαστος ἐσθίει καθήμενος Ἀναξίλ. ἐν Ἀδήλ. 1. **3)** ἐπομένου ἀναφορ., οὐκ εἶδεν οὗ γῆς εἰσέδυ, δὲν εἶδεν εἰς ποῖον μέρος τῆς γῆς εἰσῆλθε, Εὐρ. Ι. Α. 1583. **II.** ἐπὶ αἰσθημάτων, δεινόν τι ἐσέδυνε σφίσι, μέγας φόβος κατελάμβανεν αὐτούς, Λατ. subiit

animum, Ἡρόδ. 6.138· εἰσέδυ μὲ .. οἴστρημα καὶ μνήμη κακῶν Σοφ. Ο. Τ. 1317· οὕτως, [ἡ ἀλήθεια] εἰς τὰς ψυχὰς εἰσδύεται Πολύϐ. 12. 5, 5.

εἴσδῡσις, εως, ἡ, τὸ εἰσδύεσθαι, εἴσοδος, Σιμων. 49 Bgk., Ἀριστ. παρὰ Πλουτ. 2. 115A.

εἰσδυτικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς εἴσδυσιν, Στέφ. π. Χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 244·—συγκρ. **εἰσδυτικώτερος.**

εἰσεάω: μέλλ. **-άσω** [ᾰ], ἀφίνω νὰ εἰσέλθῃ, τρίτῃ δὲ ἑβδομάδι χρὴ πάντοθεν ἐξανοίξαντα εἰσεᾶσαι φῶς τε καὶ ἀέρα καθαρὸν Γεωπ. 15. 2, 27.

εἰσεγγίζω: μέλλ. **-ίσω,** πλησιάζω, ἀμφ. γραφ. παρὰ Πολυϐ. 12. 9, 6, ἔνθα πιθανῶς διορθωτέον **ἐγγίζοντα** ἢ (κατὰ Reiske) **συνεγγίζοντα.**

εἰσεῖδον, Ἐπ. **εἴσῐδον** καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ **εἰσῐδόμην,** ἴδε ἐν λ. **εἰσοράω.**

εἴσειμι, ἀπαρ. **-ἰέναι,** ἐν χρήσει ὡς μέλλ. τοῦ **εἰσέρχομαι**: παρατ. **εἰσῄειν**: — ἐλεύσομαι εἰς, οὐκ Ἀχιλῆος ὀφθαλμοὺς εἴσειμι, δὲν θὰ ἔλθω ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Ω. 463: — συχνότερον μετὰ προθ., οὐκ εἴσειμι μετ' ἀνέρας Ὀδ. Σ.184· παρὰ βασιλέα Ἡρόδ. 1. 99· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς **εἰς,** αὐτόθι 65, κτλ.· πρός τινα Σοφ. Φ. 651, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 5· ἐσιέναι ἐς σπονδάς, εἰσέρχεσθαι εἰς συμμαχίαν, Θουκ. 5. 30· ἀπολ., τὸν εἰσιόντα μῆνα, τὸν ἐρχόμενον, Ἀνδοκ. 6. 39.

II. ἐπὶ τοῦ χοροῦ ἢ τῶν ὑποκριτῶν, ἔρχομαι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, παρουσιάζομαι, Πλάτ. Νόμ. 664C· τὸ τοὺς τυράννους .. εἰσιέναι, λαμϐάνειν τὸ μέρος τοῦ τυράννου, Δημ. 418. 13. **III.** ὡς Ἀττ. δ κανικὸς ὅρος ἐπὶ δημοσίων ἀγορητῶν, ἔρχομαι εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἢ εἰς τὸ δικαστήριον, εἰς ἀγορὰν Δημ. 719. 25, πρϐλ. Θουκ. 4.118· οὕτως ἐπὶ τῶν δικαστῶν, ἔρχομαι εἰς τὸ δικαστήριον, Δημ. 298. 8.

2) ἐπὶ τῶν διαδίκων, ἔρχομαι εἰς τὸ δικαστήριον, ἐμφανίζομαι, Ἀντιφῶν 138. 41, κτλ.· εἰσ. περί τινος Δημ. 407. 2.

3) οὕτως ἐπὶ τῶν κατηγοριῶν ἢ καταγγελιῶν, αἱ δίκαι εἰσίασιν Ἰσαῖος 52. 22· δίκην εἰσιέναι, ἔρχομαι εἰς δίκην, Δημ. 840. 26.

4) ἔρχομαι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, παρουσιάζομαι, Πλάτ. Νόμ. 664C· εἰσέρχομαι εἴς τι ὑπούργημα ἢ ἀξίωμα, εἰς ἀρχὴν Δημ. 1369. 19· ἀπολ., ὁ αὐτ. 1267. 6· ὁ ἐσιών, ὁ νέος βασιλεύς, Ἡρόδ. 6. 59.

IV. μεταφ., ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν τινος, ταῦτα λέγοντος τοῦ παιδός, τὸν Ἀστυάγεα ἐσῆλθε ἀνάγνωσις αὐτοῦ, ἡ ἀναγνώρισις αὐτοῦ ἐπῆλθεν εἰς τὸν Ἀστυάγην, δηλ. ὁ Ἀστυάγης ἀνεγνώρισεν αὐτόν, Ἡρόδ. 1. 116· καίτοι μ' ἐσῆλθε δεῖμα Εὐρ. Ὀρ. 1668· ἔλεος εἰσῆλθε με Πλάτ. Φαίδων 58E· ὡσαύτως μετὰ δοτ., ἄλλος εἰσῆλθε φρενὶ Εὐρ. Ι. Α. 1580, πρϐλ. Σοφ. Τρ.1199, Πλάτ. Φαίδων 59A· δέος εἰσῆλθε περί τινος ὁ αὐτ. Πολ. 330D.

2) ἀπροσ., εἰσῆλθε αὐτοὺς ὅπως .., ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν αὐτῶν ὅπως .., Ξεν. Ἀν. 5. 9, 17· μετ' ἀπαρ., εἰσῆλθε μοι φθονεῖν Δημ. 683. 18· πρϐλ. **εἰσέρχομαι** V.

V. σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, τὰ εἰσιόντα, ὅσα εἰσέρχονται εἴς τινα, τροφή, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 17.

εἰσέλᾰσις, εως, ἡ, τὸ εἰσελαύνειν, εἰσβολή, Πλουτ. Ἀρτοξ. 7.

εἰσελαστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς εἰσέλασιν, ἀγῶνες εἰσελαστικοί, Λατ. ludi iselastici, ἀγῶνες τελούμενοι κατὰ θριαμϐευτικὴν εἴσοδον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2932, 3426, πρϐλ. Πλινίου Ἐπιστ. 10. 119.

εἰσελαύνω, Ἐπ. **-ελάω**: μέλλ. **-ελάσω** [ᾰ], Ἀττ. **-ελῶ.** ἐλαύνω ἐντός, ποιμὴν εἰσελάων [τὴν πολιμνην] Ὀδ. Κ. 83· ἵππους δ' εἰσελάσαντες Ἰλ. Ο. 385· ἀλλ' ὥσπερ ἐν ταῖς Ἱπποδρομίαις, εἰς τὸν τοῦ πράγματος αὐτοῦ δρόμον εἰσελαύνετε, ἀναγκάζετε αὐτὸν νὰ μένῃ εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ λόγου αὐτοῦ, χωρὶς δηλ. νὰ κάμνῃ παρεκβάσεις, Αἰσχίν. 25. 11., 83. 26.

II. ὡσεὶ ἀμεταϐ., ἔνθ' οἵγ' εἰσέλασαν [τὴν ναῦν], κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος εἰσῆλθον κωπηλατοῦντες, Ὀδ. Ν. 113· ἐπεὶ εἰσήλασεν εἰς τὴν πόλιν [τὸν ἵππον], ὅτε εἰσῆλθεν ἔφιππος εἰς τὴν πόλιν .., Ξεν. Ἀν. 1. 2, 26, κτλ.· οὕτω μετ' αἰτ. τόπου, νήσου λιμένα εἰσελάσαντες Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 672, πρϐλ. 1267·— εἰσέρχομαι ἐν θριαμϐευτικῇ πομπῇ, Πλουτ. Μάρκελλ. 8· οὕτω μετὰ συστοίχ. αἰτ., εἰσελαύνειν θρίαμϐον ὁ αὐτ. Μάρ. 12, Κάτων Νεώτ. 31.

εἰσέλευσις, ἡ, εἴσοδος, Θωμ. Μ. 712, Παναρ. Χρον. Τραπεζ. σ. 367. 15.

εἰσέλκω, ἑλκύω, σύρω ἐντός, Ξέναρχος ἐν «Πεντάθλῳ» 1. 13· ἀόρ. **-εἵλκῡσα** Ἡρόδ. 2. 175, Ἀριστοφ. Ἀχ. 379.

εἰσεμϐαίνω, ἐπιϐαίνω, εἰσέρχομαι εἰς, ἀλλ' οὐδ' ὣς ναύτην ἔλιπον δρόμον, ἀλλ' ἀπὸ νηὸς ἄλλην πάρ φθιμένοις εἰσενέϐην ἄκατον Ἀνθ. Π. 7. 374, εἰ μὴ ἀναγνωστέον **εἰσανέϐην.**

εἰσεμπορεύομαι, εἰσάγω ἐμπορεύματα, CIA. I. 40, 20· κατὰ δὲ Ἡσύχ. «εἰσεμπορεύεσθαι· τὸ εἰς πολέμους ἐμπορίας χάριν ἀπιέναι».

εἰσενεκτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **εἰσφέρω,** δεῖ εἰσφέρειν, Θ. Στουδ. σ.1092, ἔκδ. Μί.

εἰσεντίθημι, ἐντίθημι εἰς, θέτω μέσα, εἰσενέθηκε Ἐπιγρ. Ἑλλ. 517. 8.

εἰσέπειτα, ἐπιρρ. μετὰ ταῦτα, κατόπιν, πάντα γὰρ τά τ' οὖν πάρος τά τ' εἰσέπειτα σῇ κυϐερνῶμαι χερὶ Σοφ. Αἴ. 35, κτλ.

εἰσεπιδημέω, ἔρχομαι ὡς ξένος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐκδημέω,** Πλάτ. Νόμ. 952D.

εἰσέργνῡμι, ἐγκλείω (ἐντὸς ξυλίνου τύπου ἀνθρωποειδοῦς) ἐσεργνῦσι τὸν νεκρὸν Ἡρόδ. 2. 86.

εἰσέρπω: ἀόρ. **εἰσείρπῡσα,** ἕρπω ἐντός, Ἱππ. 343, κτλ., Πλουτ. Κλεομ. 8.

εἰσέρρω, ὑπάγω ἐντός, εἰσέρχομαι· πρκμ. **εἰσήρρηκα** Ἀριστοφ. Θεσμ. 1075· ἀόρ. **εἰσήρρησεν** ὁ αὐτ. Ἱππ. 4.

εἴσερσις, εως, ἡ, (**εἴρω,** δένω) ἔνερσις, πλοκή, Σχόλ. εἰς Θουκ. 1. 6.

εἰσερύω, εἰσελκύω, σύρω μέσα εἰς, Λατ. subducere, [νῆα] κοῖλον σπέος εἰσερύσαντες Ὀδ. Μ. 317.

εἰσέρχομαι: μέλλ. **-ελεύσομαι**· ἀόρ. **-ἦλῡθον, -ἦλθον**· ἀλλὰ τὸν Ἀττ. μέλλ. ἀναπληροῖ τὸ **εἶσειμι,** τὸν δὲ παρατ. τὸ **εἰσῄειν**: Ἀποθ., εἰσέρχομαι, ἐμϐαίνω, παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς λοιποῖς ποιηταῖς τὸ πλεῖστον μετ' αἰτιατ., Φρυγίην εἰσήλυθον Ἰλ. Γ. 184· ἀλλ' εἰσέρχεο τεῖχος Χ. 56· ὡς οὐν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰσῆλθ' ἑκατόμβας, ὡς οὖν φοϐερὰ σημεῖα ἐπῆλθον εἰς τὰς τῶν θεῶν θυσίας, Β. 321:—ἀλλὰ παρὰ πεζοῖς κατὰ τὸ πλεῖστον, εἰσ. εἰς οἴκημα ἢ οἰκάδε Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 28· ἐσ. ἐς τὰς σπονδὰς Θουκ. 5. 36· εἰς τὸν πόλεμον Ξεν. Ἀν. 7.1, 27· εἰσ. εἰς τοὺς ἐφήϐους, εἰς τὴν τάξιν ἢ ἡλικίαν τῶν ἐφήϐων, ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 5, 1· ὡσαύτως, εἰσ. πρός τινα 3. 3, 13· εἰσ. ἐπὶ δεῖπνον ὁ αὐτ. Ἀν. 7. 3, 21· ἀπολ., ἐπὶ χρημάτων, κτλ., ἔρχομαι, πρόσοδοι εἰσῆλθον ὁ αὐτ. Πόροι 5, 12. **II.** ἐπὶ τοῦ χοροῦ ἢ τῶν ὑποκριτῶν, ἔρχομαι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, παρουσιάζομαι, Πλάτ. Πολ. 580B, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 9, κτλ.: — εἰσέρχομαι ὡς ἀγωνιστής, εἰσῆλθε πολλῶν ἀρματηλατῶν μέτα Σοφ. Ἠλ.700, πρϐλ. Δημ. 331. 5, καὶ ἴδε ἐν λ. **εἴσοδος** II. **III.** ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος ἐπὶ τοῦ κατηγόρου, παρουσιάζομαι, εἰς τὸ δικαστήριον Πλάτ. Γοργ. 522B, Δημ. 571. 25· εἰς τοὺς δικαστάς ὁ αὐτ. 1345. 2· ἐπὶ τῶν δικαστῶν, ὁ αὐτ. 318. 21. **2)** ἐπὶ τῶν διαδίκων, μετ' αἰτιατ., εἰσ. τὴν γραφὴν ὁ αὐτ. 261. 8· εἰσ. τὸν ἀγῶνα ὁ αὐτ. 260. 20· εἰσ. δίκην ὁ αὐτ. 841. 9· οὕτω καί, εἰσ. τὴν καταχειροτονίαν ὁ αὐτ. 516. 8. **3)** ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου, ἐμφανίζομαι εἰς τὸ δικαστήριον, Πλάτ. Ἀπολ. 29C, Δημ. 260. 19· οὕτω πιθανῶς διορθωτέον ἐν Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 8, εἰσελθόντες δ' εἰς ὑμᾶς. **4)** ἐπὶ τῆς δίκης, εἰσάγομαι, ποῦ οὖν δεῖ ταύτην εἰσελθεῖν τὴν δίκην; Δημ. 940. 21. **IV.** εἰσέρχομαι εἰς ἀρχήν τινα, Ἀντιφῶν 146. 25· εἰσ. εἰς τὴν ὑπατείαν Δίων Κ. 41. 39. **V.** μεταφ., [μένος] ἄνδρας εἰσέρχεται, θάρρος ἐπέρχεται εἰς τοὺς ἄνδρας, Ἰλ. Ρ. 157· πεινῆ δ' οὔποτε δῆμιον ἐσέρχεται, πεῖνα δὲ οὐδέποτε ἐπέρχεται εἰς τὸν τόπον, Ὀδ. Ο. 407· οὕτως, ἰδόντα δὲ τὸν Κροῖσον γέλως εἰσῆλθε, κατέλαϐε γέλως, Ἡρόδ. 6. 125· ὣς με πόλλ' εἰσέρχεται .. ἄλγη Αἰσχύλ. Πέρσ. 845· πόθος μ' εἰσέρχεται Εὐρ. Ι. Α. 1411· εἰσῆλθέ νιν τάδε αὐτόθι 57:— ὡσαύτως μετὰ δοτ., εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις Σοφ. Ο. Κ. 372· ἔρως εἰσέρχεται μὲν ἰχθύων .. γένει ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 678. 9· δέος εἰσ. τινι περί τινος Πλάτ. Πολ. 330D· ὑποψία εἰσ. τινι ὁ αὐτ. Λύσ. 218C:— ὡσαύτως, ἔρχομαι εἰς τὸν νοῦν τινος, Κροίσῳ ἐσῆλθε τὸ τοῦ Σόλωνος Ἡρόδ. 1. 86, πρϐλ. 1. 24., 3. 14, Πλάτ. Θεαίτ. 147C.

2) ἀπροσ. μετ' ἀπαρεμ., τὸν δὲ ἐσῆλθε θεῖον εἶναι τὸ πρῆγμα, ἐπῆλθεν εἰς αὐτὸν ὅτι .., Ἡρόδ. 3. 42· ἐσῆλθέ με κατοικτ[ε]ῖραι ὁ αὐτ. 7. 46· εἰσῆλθε δή με .. φοϐηθῆναι Πλάτ. Νόμ. 835D· ὡσαύτως, τὸν δὲ ἐσῆλθε ὡς εἴη τέρας Ἡρόδ. 8. 137· εἰσελθέτω σε μήποθ', ὡς .. Αἰσχύλ. Ἱκ. 1002:— Πρϐλ. **εἴσειμι** IV, **ἐπέρχομαι** I. 2.

εἰσέτι, ἐπίρρ. ἔτι, ἀκόμη, Θεόκρ. 27. 18, κτλ.

εἰσευπορέω, χορηγῶ ἐν ἀφθονίᾳ, χρήματα τῇ πόλει Διόδ. 16. 40.

εἰσέχω, μέλλ. **-ξω,** ἐν χρήσει ἀμεταϐ. παρ' Ἡροδ., ἐκτείνομαι πρός, κόλπος ἐκ τῆς ϐορηΐης θαλάσσης ἐσέχων ἐπὶ Αἰθιοπίην, Ἡρόδ. 2. 11· ἡ διῶρυξ ἐσέχει ἐς ποταμὸν ὁ αὐτ. 1. 193· ἦν θάλαμος ἐσέχων ἐς τὸν ἀνδρεῶνα, θάλαμος ἔχων ἔξοδον εἰς τὸν ἀνδρῶνα, ὁ αὐτ. 3. 78· ἐς τὸν οἶκον ἐσέχων ὁ ἥλιος, εἰσερχόμενος εἰς τὴν οἰκίαν, λάμπων εἰς αὐτήν, ὁ αὐτ. 8. 137·— ἀπολ., ἐκ τοῦ Νείλου διώρυχες ἐσέχουσι (ἐνν. εἰς τὴν γῆν) ὁ αὐτ. 2. 138. **II.** ἐπὶ εἰκόνων, τὸ **ἐσέχον** εἶναι τὸ ἐν τῇ σκιᾷ μέρος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐξέχον,** τὸ ἐν τῷ φωτί, Φιλόστρ. 72.

εἰσηγέομαι, Δωρ. **-εἰσᾱγ-**: μέλλ. **-ήσομαι**: Ἀποθ., εἰσάγω, ἀοιδὰς Σιμωνίδ.127· τὴν θυσίην Ἡρόδ. 2. 49. **2)** εἰσάγω, συμϐουλεύω, δίδω γνώμην, προτείνω, ἐσηγησαμένου τὴν πεῖραν αὐτοῖς, προτείναντος αὐτοῖς τὴν ἀπόπειραν, Θουκ. 3. 20· γῆς ἀναδασμὸν Πλάτ. Νόμ. 684D· νόμον Δίφιλ. ἐν τοῖς «Ἐναγίζουσι» 1:—ὡσαύτως, εἰσηγ. περί τινος, ποιεῖσθαι πρότασιν περί τινος, Ἰσοκρ. 76C· μετ' ἀπαρ., προτείνω νά, εἰσ. τὴν αὐλητρίδα

χαίρειν ἔᾶν, νὰ τὴν ἀφήσωμεν νὰ ἀπέλθῃ, Πλάτ. Συμπ. 176Ε, πρβλ. Κρίτωνα 48Α· τοῦτο τὸ μάθημα, ὅτι καλὸν εἴη ὁ αὐτ. Λάχ.179D· εἰσ. ὅπως .. Πλουτ. Θεμ. 20:—συχνὸν ἐν τύποις οἷος ὁ ἀκόλουθος, εἰσηγουμένου τινός, κατὰ πρότασίν τινος, Θουκ. 4. 76, Συλλ.Ἐπιγρ.1318, κ. ἀλλ. **3)** εἰσηγοῦμαί τινι, παριστῶ εἴς τινα ὅτι .. ἐσηγεῖται .. τοῖς ἐν τέλει οὖσιν, ὡς οὐ χρεών .. Θουκ. 7. 73· ἐντεῦθεν, συμβουλεύω, διδάσκω, ὅσοι δὲ τοῖς νεωτέροις εἰσηγοῦνται Ἰσοκρ. 2D· εἰσ. τοῖς πολεμίοις ἃ χρὴ ποιεῖν Λυσ.143. 5. **4)** διηγοῦμαι, ἀφηγοῦμαι, ἐκθέτω, ἐξηγοῦμαι, τινί τι Πλάτ. Συμπ. 189D· λόγον τινί ὁ αὐτ. Τίμ. 20D.

εἰσήγημα, τό, πρότασις, Αἰσχίν. 12. 3.

εἰσήγησις, **εως**, ἡ, τὸ εἰσηγεῖσθαι, εἰσάγειν τι, πρότασις, Θουκ. 5. 30. **II.** εἰσήγησις νόμου, Λατ. rogatio, μεταρρυθμίσας πῃ τὴν εἰσήγησιν αὐτοῦ Δίων Κ. 36. 21.

εἰσηγητέον, ρηματ. ἐπίθ., δεῖ εἰσηγεῖσθαι, Θουκ. 6. 90.

εἰσηγητής, οῦ, ὁ, ὁ εἰσηγούμενος, προτείνων, αἴτιος, κακῶν τινι Θουκ. 8. 48· πρβλ. Αἰσχίν. 24. 29, κτλ.

εἰσηγητικός, ἁρμόδιος εἰς εἰσήγησιν, τινὸς Κλήμ. Ἀλ. 22.

εἰσηθέω, χύνω τι ἐντὸς διὰ κλυστῆρος, κατὰ δὲ τὴν ἔδρην ἐσηθήσαντες Ἡρόδ. 2. 87.

εἰσήκω, εἰσέρχομαι ἢ εἰσελήλυθα, κἄτ' εἰσήκονθ' ἅμα πάντες ἀσπαζόμεθα, εἰσεληλυθότα, Ἀριστ. Σφ. 606:—κατὰ μέλλ., μέλλω νὰ εἰσέλθω, ἔοικεν .. ἐσήξειν (ἐσᾴξειν Bothe) Αἰσχύλ. Ἀγ. 1181· εἰς τὴν οἰκίαν Δίων Κ. 37. 32.

εἰσηλεῖν, < εἰσίλλειν > «εἰσάγειν, εἰσελαύνειν» Ἡσύχ.

εἰσήλυδες, οἱ, = **ἐπήλυδες**, Μ. Ψελλ. ἐν Σάθ. Μέσ. Βιβλ. τ. Ε', σ. 88.

εἰσηλυσία, ἡ, εἴσοδος, Ἀνθ. Π. 9. 625.

εἰσηλύσια, (ἐνν. **ἱερά**), τά, = **εἰσιτήρια**, Συλλ. Ἐπιγρ. 3173 (ἔνθα **ἐσ-**).

εἰσήλῡσις, **εως**, ἡ, εἰσέλευσις, εἴσοδος, τίμημα εἰσόδου, Συλλ. Ἐπιγρ. 3278, — Κατὰ τὸν Ἡσύχ. «εἰσηλούσιον· τίμημα εἰσόδου ἢ τέλος».

εἶσθα, Αἰολ. καὶ Ἐπ. 6' ἐνικ. τοῦ **εἶμι** (πορεύομαι), εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, «ἐλεύσῃ εἰς τὰς ναῦς τῶν Ἑλλήνων» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Κ. 450, Ὀδ. Τ. 69.

εἶσθαι, ἀπαρ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἧμαι**.

εἰσθεάομαι, ἀποθ., θεωρῶ, παρατηρῶ, Τραγ. παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Π. 440C.

εἴσθεσις, **εως**, ἡ, τὸ τιθέναι ἐντός τινος, Φίλων 1. 278. **II.** εἰσαγωγή, ἀρχή, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 253, Ἀχ. 565.

εἰσθέω: μέλλ. **-θεύσομαι**, τρέχω ἐντός, εἰς ἢ πρός τι, Δίων Κ. 62. 16, κτλ.· εἰσθέειν πρός τινα, τρέχειν πρὸς αὐτόν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1169.

εἰσθλᾶσις, **εἰσθλάω**, ἴδε **εἰσφλασις εἰσφλάω**.

εἰσθλίβω [ῑ], θλίβω, πιέζω ἐντός, εὑρισκόμενον ἐν δυσὶ χωρίοις, (Πλούτ. 2. 688B, Θεμιστ. Λόγ. 15. σ. 197Α), ἐν οἷς τὸ **ἐκθλίβω** φαίνεται κάλλιον ἁρμόζον εἰς τὴν ἔννοιαν : οὕτω καὶ ἡ λέξις **ἔκθλιψις** φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφὴ ἐν Matthaei Med. σ. 58.

εἰσθρώσκω, ἀόρ. **-έθορον**:—πηδῶ μέσα εἰς, εἰσορμῶ, ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἕκτωρ Ἰλ. Μ. 462, πρβλ. Φ. 18· διά τινος Αἰλ. π. Ζ. 14. 24· μετ' αἰτιατ., πρὶν ἐμὸν ἔσθορεῖν δόμον Αἰσχύλ. Θήβ. 454.

εἶσί, **εἰσίν**, γ' πληθ. τοῦ **εἶμι** (ὑπάρχω).

εἶσι, **εἶσιν**, γ' ἑν. τοῦ **εἶμι** (πορεύομαι).

εἰσῐδεῖν, Ἐπ. **εἰσῐδέειν**, ἀπαρ. τοῦ ἀορ. **εἰσεῖδον**: ἴδε **εἰσοράω**.

εἰσιδρύω, ἱδρύω ἐντός, ἐσίδρυται σφι Ἄρηος Ἰρὸν Ἡρόδ. 4. 62.

εἰσίζομαι, μέσ. κάθημαι εἰς, ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν, «ἐπὰν ἅπαξ καθεσθῇ ἐν τῇ ἐνέδρᾳ τῶν ἀνδρῶν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ν. 285.

εἰσίημι : μέλλ. **-ήσω**, πέμπω εἰς, Λατ. intromittere, ἐς τὴν [λίμνην] ποταμοὶ δύο ἐσιᾶσι τὸ ὕδωρ, ἐγχέουσι, Ἡρόδ. 7. 109· ἐσῆκε τοὺς Πέρσας ἐς τὸ τεῖχος, ἀφῆκεν αὐτοὺς νὰ εἰσέλθωσιν, ὁ αὐτ. 3. 158· ἐξιεῖσι ἐκ τῆς κοιλίης τὴν κεδρίην, τὴν ἐσῆκαν πρότερον, ἢν εἰσήγαγον πρότερον, ὁ αὐτ. 2. 87:—Μέσ., τοὺς πολεμίους ἐφη εἰσέσθαι, εἶπεν ὅτι τοὺς ἀφῆκε νὰ εἰσέλθωσι, Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 19. **II.** ὁ Ὅμ. ἔχει τὴν λέξιν ἅπαξ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, αὖλιν ἐσῑέμεναι, σπεύδουσαι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν κοίτην των, Ὀδ. Χ. 470.

εἰσίμη, ἡ, (εἴσειμι), δίοδος, λεπτὴ δ' εἰσίθμιη, στενὴ δίοδος, Ὀδ. Ζ. 264, Ὀππ. Ἀλ. 1. 738.

εἰσικνέομαι : μέλλ. **-ῐξομαι**: Ἀποθ.— ἔρχομαι, φθάνω εἰς.., μετ' αἰτ. τόπου, Ἑρμησιάν. παρ' Ἀθην. 597D. **II.** εἰσδύομαι, Ἡρόδ. 3. 108· εἰσικνουμένου βέλει βουκόλου πτερόεντος, «τοῦ οἴστρου τῷ κέντρῳ αὐτὴν διατρυπῶντος» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Ἰκ. 557.

εἰσιππεύω, εἰσέρχομαι ἔφιππος εἴς τι μέρος, τεταγμένως εἰσίππευον εἰς τὴν πόλιν Διόδ. 17. 12, Δίων Κ. 44. 10.

εἰσίπταμαι, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **εἰσπέτομαι**, ἴδε τὴν λέξιν.

εἰσιτήριος, **ον**, (εἴσειμι) ὁ τῆς εἰσόδου, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν εἴσοδον·— **εἰσιτήρια** (ἐνν. **ἱερά**), τά, θυσία κατὰ τὴν ἀρχὴν ἔτους ἢ κατὰ τὴν εἰσέλευσιν εἰς ἄξίωμα, Δημ. 400. 24· εἰσιτήρια ὑπὲρ τῆς βουλῆς ἱεροποιῆσαι ὁ αὐτ. 552. 3, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1245· οὕτως, εἰσιτήριοι θυσίαι Ἡλιόδ. 7. 2· πρβλ. **εἰσηλύσια**.

εἰσῐτητέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **εἴσειμι**, δεῖ εἰσιέναι, Λουκ. Ἑρμ. 73.

εἰσιτητήρια, τά, = **εἰσιτήρια**, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, CIA. II. 325. 470 (bis). 482. 622.—Πρβλ. **ἐξιτητήρια**.

εἰσῐτητός, ἡ, όν, (εἴσειμι) προσιτός, πορευτός, εἰς ὃν δύναταί τις νὰ εἰσέλθῃ, Γρηγ. Ναζ. περὶ τῶν Μωρῶν Παρθένων, II, 425C.

εἰσκαθίζω, βάλλω νὰ καθίσῃ, Ἰω. Χρυσ. τ. 5. σ. 570.

εἰσκαθοράω, καθορῶ τι ἐκ τῶν ἄνω, πόλιν ἐσκατορᾶς (Ἰων. τύπος), κατὰ διόρθ. Bgk. ἐν Ἀνακρ. 1. 6 ἀντὶ **ἐγκατορᾶς**.

εἰσκᾰλᾰμάομαι, (**κάλαμος** I. 2) ἀποθ. ἀντὶ **ἐκκαλαμάομαι**, ἐπὶ τῶν διὰ καλάμου τοὺς ἰχθῦς ἀγρευόντων, ἀνασπῶ, ἀνέλκω, Ἀριστοφ. Σφ. 381.

εἰσκᾰλέω: μέλλ. ὡς ὁ ἐνεστώς, καλῶ ἐντός, προσκαλῶ, τοὺς μάρτυρας Ἀριστοφ. Σφ. 936· εἰσκαλέσας πρὸς αὐτὸν τοὺς τὰς ἀρχὰς ἔχοντας Περσῶν Ξεν. Κύρ. 8. 3, 1· οὕτω παρὰ Δημ., κλ.· μέσ., προσκαλῶ τινα πρὸς ἐμαυτόν, ἢ διὰ μέσου ἄλλου καλῶ τινα ἐντός, εἰσεκαλέσαντο τοὺς Σμυρναίους Πολύβ. 22. 5, 2· Ἰητρὸν Ἱππ. Προγν. 36.

εἰσκαταβαίνω, καταβαίνω, εἰς, μετ' αἰτιατ., ὄρχατον ἐσκαταβαίνων Ὀδ. Ω. 222· δόμον Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 5. 92.

εἰσκαταδύνω, = τῷ προηγ., Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 4. 42.

εἰσκαταρρήγνυμι, θραύω εἰς τεμάχια, κατασυντρίβω:— Παθ., ἐσκαταρρήγνυσθαι ῥωγμῇσι Ἱππ. π. τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. 910.

ἐσκατατίθημι, κατατίθημι ἐντός: — Μέσ., ἐὴν ἐσκάτθετο νηδύν, Ἡσ. Θ. 487, 890 (κατὰ διόρθωσιν τοῦ Wolf ἔκ τινος χειρογρ. ἀντὶ **ἐγκάτθετο**).

εἴσκειμαι, ὡς παθ. τοῦ **εἰστίθημι**, εἶμαι τιθειμένος ἐντός, ἔγκειμαι, ἐπειδὴ δὲ αἱ νῆες πλήρεις ἦσαν καὶ ἐσέκειτο πάντα ἤδη ὅσα ἔχοντες ἐμελλον ἀνάξεσθαι Θουκ. 6. 32· πρβλ. **ἔγκειμαι** I. 1, καὶ ἴδε τὴν πρόθεσιν **εἰς** I. 2.

εἰσκέλλω: μέλλ. **-κέλσω**, ἀμετάβ., προσορμίζομαι, ποίαν δὲ χώραν εἰσεκέλσαμεν σκάφει; Ἀριστοφ. Θεσμ. 877.

εἰσκηρύσσω, Ἀττ. **-ττω**, μέλλ. **-ξω**, προσκαλῶ διὰ τοῦ κήρυκος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 135· προσκαλῶ εἰς ἀγῶνα, Σοφ. Ἡλ. 690, πρβλ. Δίωνα Κ. 61. 20.

εἰσκλάω, κλάω πρὸς τὰ ἐντός, ἀνακολλήματα δὲ πρὸς τὰς εἰσκλωμένας ... τρίχας ἐν τοῖς βλεφάροις Διοσκ. π. Εὑπορ. 53.

εἰσκλέπτω, ὑποκλέπτω, Κλήμ. Ρώμ. Ὁμ. τ. 1. σ. 550D.

εἴσκλησις εως, ἡ, πρόσκλησις ἐντός, Ἀνδρέας Χαρτοφύλαξ ἐν Hardt, Catal. Codd. grr. Monacens, τ. 5, σ. 306.

εἰσκλύζω, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **ἐκκλύζω**, ἴδε τὴν λέξιν.

εἰσκλύω, ποιητ. ἀντὶ **εἰσακούω**, τεῦ ἐσέκλυον αὐδήσαντος Συλλ. Ἐπιγρ. 4738, πρβλ. Ὀππ. Ἀλ. 2. 107.

εἰσκολυμβάω, κολυμβῶ εἰς, Σχόλ. εἰς Θουκ. 4. 26.

εἰσκομιδή, ἡ, τὸ εἰσκομίζειν, εἰσαγωγή, ἡ ἐσκομιδὴ τῶν ἐπιτηδείων Θουκ. 7. 4· οὕτως, αἱ ἐσκομιδαὶ αὐτόθι 24.

εἰσκομίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῶ**, κομίζω ἐντός, κομίζω εἰς τὴν οἰκίαν, χόρτον δ' ἐσκομίσαι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 604, Αἰσχύλ. Ἀγ. 951, κτλ.: — Μέσ., κομίζω ἐντὸς δι' ἐμαυτόν, τὰ ἐξ ἀγρῶν ἐσκομίζεσθαι Θουκ. 2. 13: εἰσάγω, ἐπὶ ἐμπορευμάτων κτλ., ὁ αὐτ. 1. 117: — Παθ., εἰσκομίζεσθαι εἰς τόπον τινά, καταφεύγειν εἴς τινα τόπον ἀσφαλείας χάριν, ὁ αὐτ. 2. 200.

εἰσκρίνομαι, εἰσέρχομαι εἰς, Διογ. Λ. 1. 7, Φίλων 2. 604· «εἰσκεκριμένον· ἐπεισαγόμενον, ἢ ἐπείσακτον» Ἡσύχ., «εἰσκριθείς, εἰσελθὼν» Σουίδ.— Ἐνεργ. «εἰσκρίνει· εἰσχωρίζει, μερίζει» Ἡσύχ.

εἴσκρῐσις, **εως**, ἡ, τὸ εἰσκρίνεσθαι, εἰσέρχεσθαι, εἴσοδος εἰς, Πλούτ. 2. 901Α, κτλ.

εἰσκρούω, κρούω ἐντός, κτυπῶ μέσα, Φερεκρ. ἐν «Λήροις» 7 (Πολυδ. Γ', 79).

εἰσκρύπτω, κρύπτω ἐντός, ἵνα μὴ εἰσκρύπτηται αὐτοῖς ἡ τοῦ Θεοῦ χάρις Βασ. τ. 2. σ. 366D.

εἰσκτάομαι, ἀποθ., κτῶμαι, εὔκλειαν Εὐρ. Ἀποσπ. 240.

εἰσκυκλέω, κυρίως ἐν θεάτρῳ, στρέφω τι πρὸς τὰ ἔσω διὰ μηχανήματος καὶ οὕτως ἀποκρύπτω αὐτὸ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν θεατῶν (ἴδε **ἐκκυκλέω**), Ἀριστοφ. Θεσμ. 265, πρβλ. Λουκ. Λεξιφάν. 8. — μεταφ., δαίμων πράγματα εἰσκεκύκληκεν εἰς τὴν οἰκίαν, εἰσήνεγκεν, Ἀριστοφ. Σφ. 1475, πρβλ. Ἀθήν. 270E.

εἰσκύκλημα, τό, τὸ μηχάνημα ἐφ' οὗ εἰσάγεται τὸ ἐκκύκλημα Πολυδ. Δ', 128.

εἰσκῠλίνδω: μέλλ. **-κυλίσω** [ῑ], κυλίω εἰς, [νήσους] ὤχλισσε καὶ εἰσεκύλισσε θαλάσσῃ Καλλ. εἰς Δῆλ. 33· ἐν κωμ. φράσει, εἰς οἷ' ἐμαυτὸν εἰσεκύλισα πράγματα, εἰς ποίας δυσκολίας ἐκύλισα ἐμαυτόν! Ἀριστοφ. Θεσμ. 651.

εἰσκύπτω, κύπτω ἐντός, «συμμαζεύομαι», ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν

κοχλίου, ζῷον ἅπουν ... ὄμματά τ' ἐκκύπτοντα προμήκεα κεἰσκύπτοντα Τεῦκρος παρ' Ἀθην. 455E.

ἐίσκω, Ἐπ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.: (ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὸ ***εἴκω**, **ἔοικα**, πρβλ. **δικ-εῖν**, **δίσκ-ος**): — καθιστῶ ὅμοιον, (πρβλ. **ἴσκω**), αὐτὸν .. ἴϊσκεν δέκτῃ, κατέστησεν ὅμοιον πρὸς ἐπαίτην, Ὀδ. Δ. 247, πρβλ. N. 313: — Παθ., δέμας Ἰσον ἐΐσκετό τινι, κατέστη ὅμοιος, Νόνν. Δ. 4. 72, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 8749. **II.** θεωρῶ τι ὅμοιον πρός, παρομοιάζω, τάδε νυκτὶ ἐΐσκει, «τὰ γὰρ κατ' οἶκον νυκτὶ εἰκάζει» (Σχόλ.), Ὀδ. Γ. 362, πρβλ. Ἰλ. Ε. 181· Ἀρτέμιδί σε .. ἐΐσκω, σὲ παρομοιάζω πρὸς τὴν Ἄρτεμιν, Ὀδ. Ζ. 152, πρβλ. Ἰλ. Γ. 197· οὔ σε δαήμονι φωτὶ ἐΐσκω ἄθλων, δὲν σε νομίζω ὡς ἄνθρωπον ἔμπειρον τῆς ἀθλητικῆς, «τὸ δαήμων ἄθλων, περίφρασις ἐστι τοῦ ἀθλητήρ» (Εὐστ.), Ὀδ. Θ. 159. **2)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ, θεωρῶ, ὑποθέτω, οὔ σε ἐΐσκομεν .. ἠπεροπῆα ἔμεν Λ. 363, πρβλ. Ἰλ. Ν. 446· ἄντα σέθεν γάρ Ξάνθον .. ἴϊσκομεν εἶναι Φ. 332, πρβλ. Θεόκρ. 25. 199. **3)** ἀπολ., ὡς σὺ ἐΐσκεις, καθὼς σὺ νομίζεις, Ὀδ. Δ. 148· πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ.

εἰσκωμάζω: μέλλ. **-άσω**, εἰσέρχομαι ἢ εἰσορμῶ θορυβωδῶς ὡς θίασος κωμαζόντων (ἴδε **κῶμος**)· καθόλου, εἰσορμῶ ἐξαίφνης, εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι Λουκ. Λεξιφ. 9· εἰς τόπον Ἀριστείδ. 1. 353· μετ' αἰτ. τόπου, Λυκόφρ. 1355· μεταφ., εἰσεκώμασεν ὁ ἄργυρος, εἰσῆλθον χρήματα ἐν ἀφθονίᾳ, Ἀθήν. 231E.

εἰσλάμπω, λάμπω ἐντός, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 2. 7, 4, Πλούτ. 2. 929B.

εἰσλεύσσω, εἰσορῶ, παρατηρῶ, τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη Σοφ. Αἴ. 260.

εἰσμαίομαι, ἀποθ., ἐνχρήσει παρ' Ὁμ. μόνον κατ' Ἐπ. ἀόρ. α', ἐννίζω, συγκινῶ, καθάπτομαι, μάλα γάρμε θανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν, «πάνυ γὰρ ἀποθανὼν ἐπληξέ μου τὴν ψυχήν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ρ 5ι4· ὃς ἐμόν γε μάλιστ' ἐσεμάσσατο θυμὸν Υ.425. **II.** ἐμβάλλω (τὴν χεῖρα), εἰ μή τις διαταμὼν τὸν ἄνθρωπον ἔπειτα ἐσιασάμενος ἐς τὴν κοιλίην ἐκ τοῦ εἴσωθεν τῇ χειρὶ ἐς τὸ ἔξω ἀντωθέοι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 811H, πρβλ. 618. 35· πλῆρες, τὴν χεῖρα ἔσω ἐσμάσασθαι Ἀρεταῖος π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 9· κατὰ Δωρικὸν τύπον, ἐς κόλπον .. ἐσεμάξατο χεῖρας Θεόκρ. 17. 37. — Ὁ ἐνεστὼς **εἰσμαίομαι** ὑποτίθεται κατ' ἀναλογίαν τοῦ **ἐπιμαίομαι** (πρβλ. **μαίομαι**), ὅπερ ἀπαντᾷ παρ' Ὁμ., μετὰ τοῦ ἀορ. α' **ἐπεμασάμην**, Ἐπ. **ἐπεμασσάμην**· — ὑπάρχει ἐνεστώς τις **ἐσμάττεσθαι** ἐν Ἱππ. π. Ἄρθρ.799B, μνημονευόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ Γαλην. 12. 343C· ἀλλὰ τὰ **ττ** εἶναι ἀπαράδεκτα ἐν τῇ Ἰων. διαλέκτῳ καὶ πιθανῶς ὁ Ἱππ. ἔγραψεν **ἐσματεύεσθαι**, ὅπερ ἀλλαχοῦ μεταχειρίζεται, τῷ δακτύλῳ ἐσματευόμενον 618, 41, πρβλ. 803D· ἡ ὁμοιότης τοῦ **ἐσεμάξατο** (ἴδε ἀνωτ.) πρὸς τὸ **προσεμάξατο** (ἐκ τοῦ **προσμάσσω**) εἶναι τυχαία.

εἰσμαρτυρέω, εἰσάγω μαρτυρίαν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 812 (σ. 212), ἔκδ. Δινδ.

εἰσνέομαι, εἰσέρχομαι, Ἀνθ. Π. 9. 59.

εἰσνέω, μέλλ. **-νεύσομαι**, εἰσκολυμβῶ, Θουκ. 4. 26, Αἰλ. π. Ζ. 13 6.

εἰσνήχομαι, ἀποθ., εἰσνέω, εἰσκολυμβῶ, εἰς τοὺς στενοὺς καὶ βαθεῖς εἰσνήχονται πορθμιοὺς Αἰλ. π. Ζ. 14. 24.

εἰσνοέω, παρατηρῶ, διακρίνω, φίλον πατέρ' εἰσενόησεν Ἰλ. Ω. 700. Ὀδ. Λ. 572, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1053.

εἰσόδδην, ἴδε **ὄδδη**.

εἰσοδεύω, εἰσέρχομαι, Ἀνδρ. Κρήτης 1004A, ἐν δὲ τῇ λειτουργικῇ, τελῶ τὴν **εἴσοδον**, εἰσοδεύει μετὰ τοῦ Πατριάρχου Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 192, 19, κ. ἀλλ. — Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. κη'.

εἰσοδιάζω, ἐσοδιάζω, εἰσπράττω, Εὐστ. κλ. — Παθ., συνάγομαι, πᾶν τὸ ἀργύριον τὸ εἰσοδιαζόμενον ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου Ἐβδ. (Δ', Βασιλ. ΙΒ', 4), Ψευδ-Ἀθαν. IV, 765D, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 659. — Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. κη'.

εἰσοδικός, ἡ, **όν**, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν εἴσοδον, — τὸ **εἰσοδικόν** (ἐνν. **τροπάριον**), τροπάριον ψαλλόμενον κατὰ τὴν μικρὰν εἴσοδον, Πεντηκοστάριον.

εἰσόδιος, **ον**, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν εἴσοδον, Διον. Ἁλ. IV. 2231, 10· ὁ ἔχων δικαίωμα εἰσόδου, Γρηγ. Ναζ. I. 1128B· — ὡς οὐσ. τὰ **εἰσόδια** (α') ἔσοδα, εἰσοδήματα, «εἰσόδια· πρόσοδοι, ἀναλώματα» Ἡσύχ., Θεοδοτ. Δαν. ια', 13· (β') **τὰ εἰσόδια τῆς Θεοτόκου**, ἑορτὴ Ἐκκλησιαστικὴ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς εἰς τὸν ναὸν εἰσόδου τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἀγομένη τῇ 21 Νοεμβρίου, Ὡρολόγιον τὸ Μέγα, Κουρόπ. 80, 15· — **εἰσόδιοι**, οἱ, ἐπισκέπται, Ἀντίπατρ. παρὰ Στοβαίῳ 428. 14.

εἰσοδοιπορέω, ὁδοιπορῶ ἐντὸς εἰς .., εἰσοδοιπορεῖν ἐς τὸ τέμενος Ἐπιγρ. Ῥόδ. Cauer 177_{11}.

εἴσοδος, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ τύπῳ **ἔσοδος**, ὁδὸς δι' ἧς εἰσέρχεταί τις· ὅ ἐ: **1)** τόπος δι' οὗ εἰσέρχεταί τις, εἴσοδος, Ὀδ. Κ. 90, Ἡρόδ. 1. 9, κλ.· ἐσόδους Φοίβου, τὴν εἰς τὸν ναὸν αὐτοῦ εἴσοδον, Εὐρ. Ἴων 104· ἡ εἴσοδος εἰς ὀρεινὴν δίοδον, Ἡρόδ. 7. 1... · ἐν θεάτρῳ, τὸ μέρος δι' οὗ εἰσήρχετο ὁ χορός, Ἀριστοφ. Νεφ. 326, Ὄρν. 296, ἴδε Σχόλ.· ἡ αὐλαία πύλη δικαστηρίου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 420, κτλ.· — μεταφ., καλῶν ἔσοδοι, ὁδοὶ πρὸς δόξαν ἄγουσαι, Πινδ. Π. 5. 156. **II.** τὸ εἰσέρχεσθαι, ἡ εἴσοδος, εἰσ. παρέχειν Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 7, κτλ.· καὶ ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύλ. Εὐμ. 30. **2)** εἴσοδος ἢ ἐγγραφὴ εἰς τὸν κατάλογον τῶν μελλόντων νὰ ἀγωνισθῶσιν εἰς τοὺς διαφόρους ἀγῶνας, Ἱππεία Ἐσ. (πρβλ. **εἰσέρχομαι** II), Πινδ. Π. 6. 50: — ὡσαύτως, ἡ εἴσοδος τῆς δίκης εἰς τὸ δικαστήριον, ἡ εἰσαγωγὴ αὐτῆς εἰς τὸ δ., Πλάτ. Κρίτων 45E. **3)** δικαίωμα ἢ προνόμιον εἰσόδου, ἔσοδον εἶναι παρὰ βασιλέα ἄνευ ἀγγέλου Ἡρόδ. 3. 118. **4)** ἐπίσκεψις, κακῶν γυναικῶν εἴσοδοι Εὐρ. Ἀνδρ. 930, πρβλ. 952, Αυσίας 93. 33. **III. εἴσοδος** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἔξοδος**; εἰσόδημα, ἔσοδον, Πολύβ. 6. 13, 1. — Ἐν τῇ Ἐκκλ. γλώσσῃ ἡ **εἴσοδος** εἶναι (α') ἡ τοῦ ἐπισκόπου εἰσέλευσις εἰς τὸν ναὸν μικρὸν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας, εἴσοδος τοῦ ἀρχιερέως Μάξ. Ὁμ. Π. 688C. D, Κων. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 15, 31· (β') ἡ τοῦ ἱερέως εἰσέλευσις εἰς τὸ ἅγιον βῆμα: 1) **μικρὰ εἴσοδος**, ὅταν ἐξέλθῃ ὁ ἱερεὺς ἐκ τῆς βορείου πύλης τοῦ ἱεροῦ κρατῶν τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ στὰς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ ἐκφωνήσῃ: «σοφία· ὀρθοί», καὶ ἔπειτα εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἱερὸν διὰ τῆς ὡραίας πύλης. 2) **μεγάλη εἴσοδος**, ὅταν ψαλλομένου τοῦ Χερουβικοῦ ὕμνου εἰσέρχηται εἰς τὸ ἱερὸν κρατῶν τὰ ἄχραντα μυστήρια, Μάξ. Ὁμ. Π. 693C. Ἐν τῇ λειτουργίᾳ γίνονται ἀμφότεραι αἱ εἴσοδοι, ἥ τε μικρὰ καὶ ἡ μεγάλη, ἀλλ' ἐν τῷ ἑσπερινῷ μόνον ἡ μικρά· 3) ἡ **εἴσοδος** τῆς Θεοτόκου εἰς τὸν ναὸν = τὰ **εἰσόδια**, Στουδ. 1696C.

εἰσοιδαίνω, κάμνω τι νὰ πρησθῇ, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2.

εἰσοικειόω, καθιστῶ οἰκεῖον, εἰσοικειῶ τινα γάμοις Πλουτ. Ἀλέξ. 10: — Παθ., γίνομαι οἰκεῖος πρός τινα, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 25.

εἰσοικέω, ἐνοικῶ, Ἀνθ. Π. 7. 320.

εἰσοίκησις, **εως**, ἡ, τόπος πρὸς οἴκησιν, κατοικία, ἄοικος εἰσοίκησις, ἀκατοίκητος κατοικία, Σοφ. Φ. 534.

εἰσοικίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῶ**, εἰσάγω ὡς κάτοικον, βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ, γενόμενος δὲ κύριος τῶν Θηβῶν, τοὺς μὲν ὑπάρχοντας οἰκήτορας ἐξηνδραποδίσατο, Μακεδόνας δὲ εἰσοικίσας, Φιλίππου τὴν πόλιν ἀντὶ Θηβῶν κατωνόμασεν Πολύβ. 5. 100, 8: — Μέσ. καὶ παθ., τούτων δὲ ἐσοικισθέντων ἐς τοὺς Αἰθίοπας, τούτων δὲ κατοικησάντων μεταξὺ τῶν Αἰθιόπων, Ἡρόδ. 2. 30· ἐς τὴν Κρήτην ὁ αὐτ. 7. 171· εἰς τὸ ἐργαστήριον Αἰσχίν. 17. 31· ὡσαύτως ἄνευ προθ. μετ' αἰτ., εἰσ. χώραν Πλουτ. Σόλων 7: — μεταφ. γίνομαι οἰκεῖος, ἐγκαθιδρύομαι, ἡ παρανομία κατὰ σμικρὸν εἰσοικισαμένη Πλάτ. Πολ. 424D· λιμὸς εἰσοικίζεται Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 290.

εἰσοικισμός, ὁ, ἡ ἐγκατάστασις, Ἡλιόδ. 8. 1.

εἰσοικοδομέω, ἐνοικοδομῶ, πλίνθους εἰς τεῖχος Θουκ. 2. 75.

εἰσοιστέος, **α**, **ον**, ὃς πρέπει τις νὰ εἰσαχθῇ, εἰσακτέος, πότερ' εἰσοιστέος νόμος ἐστὶ καινός, ἢ δοκοῦσιν ἀρκεῖν οἱ κείμενοι Δημ. 707. 25.

εἰσοιχνέω. Ἐπ. ῥῆμα, εἰσέρχομαι εἰς, μετ' αἰτιατ., χορὸν εἰσοιχνεῦσαν Ὀδ. Ζ. 157· οὐδέ μιν (ἐνν. πάτον) εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται Ι. 120· ὡσαύτως ἐν χρήσει παρ' Αἰσχύλῳ (Πρ. 122) ἐν τῷ αὐτῷ Ἐπ. τύπῳ, ὁπόσοι τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνεῦσιν.

εἰσόκα, Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Βίων 2. 14.

εἰσόκε, καὶ πρὸ φωνήεντος **-κεν** (**εἰς ὅ κε**) ἕως οὗ, ἕως ἄν, τὸ πλεῖστον μεθ' ὑποτακτ., εἰς ὅ κεν ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἕλωμεν Ἰλ. Β. 332., Κ. 62, κ. ἀλλ. (ἐν Γ. 409, ποιήσεται εἶναι Ἐπ. ἀντὶ ποιήσηται)· σπάν. μετ' εὐκτ., Ο. 70· παρὰ μεταγεν. Ἐπ. μετὰ παρῳχημ. χρόνου, ὁριστ., εἰσόκε τις θεὸς ἄμμιν ὑπέρβιον ἔμβαλε θάρσος Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 820, κλ. **II.** ἐφ' ὅσον, ἐν ὅσῳ, εἰς ὅ κ' αὖτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ Ἰλ. Ι. 609., Κ. 89.

εἴσομαι, μέλλ. τοῦ **οἶδα** (***εἴδω**). **II.** Ἐπ. μέλλ. τοῦ **εἶμι** (πορεύομαι).

εἰσομόργνῡμι, ἐν μέσῳ τύπῳ ἐναποτυποῦμαι, εἰς ὑφάσματα πέπλων σκιᾶς εἴδωλον ἐσωμιόργνυτο Χαιρήμων παρ' Ἀθην. 608C.

εἶσον, προστακτ. τοῦ **εἶσα** (**ἵζω**).

εἰσόπιν (ὄπις), ἐπίρρ., κατόπιν, μετὰ γεν., εἰσόπιν χρόνου, ἐν τῷ μετὰ ταῦτα, μετὰ παρέλευσιν χρόνου, Αἰσχύλ. Ἰκ. 617.

εἰσοπίσω [Ῐ], ἐπίρρ., εἰς τὸ ἑξῆς, ἐν τῷ μέλλοντι, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 104, Σοφ. Φ. 1105· καὶ διῃρημένως **εἰς ὀπίσω**, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 140.

εἴσοπτος, **ον**, ὁρατός, Σιμωνίδ. 26, Ἡρόδ. 2. 138.

εἰσοπτρίζω, μέλλ. **-ίσω**, ἀνταναχλῶ ὡς κάτοπτρον, τὸ γάλα τῶν ὑγρῶν μόνον οὐκ ἐσοπτρίζει Πλούτ. 2. 696A. — Παθ., κατοπτρίζομαι, κυττάζομαι εἰς τὸν καθρέπτην, αὐτόθι 141D. (Ἴδε ἐν λ. **εἴσοπτρον**.)

εἰσοπτρικός, ἡ, **όν**, ὁ ἐν κατόπτρῳ ὁρώμενος, εἰκόνας ἐσοπτρικὰς Πλούτ. 9. 921A.

εἰσοπτρίς, **ίδος**, ἡ, = **εἴσοπτρον**, Ἀνθ. Π. 6. 307.

εἰσοπτρισμός, ὁ, ἡ ἀντανάκλασις ἐν κατόπτρῳ, Πλούτ. 2. 936E.

εἰσοπτροειδής, ές, ὅμοιος ἐσόπτρῳ, ἢ ἀντανακλάσει ἐσόπτρου, Πλούτ. 2. 890B.

εἴσοπτρον, ἀείποτε ἐν τῷ τύπῳ **ἔσοπτρον**, τό, (ὄψομαι) ὡς τὸ **κάτοπτρον**, «καθρέπτης», Πινδ. Ν.7. 20, Πλούτ. 2. 85Δ,139Φ, Ἀνακρεόντ. 6. 3.

εἰσοράω, Ἐπ. μετοχ. **εἰσορόων**, μέσ. ἀπαρ. **εἰσοράασθαι**: μέλλ. **εἰσόψομαι**: ἀόρ. **εἰσεῖδον**, Ἐπ. ἀπαρέμφ. **-ιδέειν**, Ὅμ. Βλέπω ἐντός, θεῶμαι, θεωρῶ, παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, κοινὸν παρὰ ποιηταῖς ἀπὸ τοῦ Ὅμ. καὶ ἐφεξῆς, ἀλλὰ σπάνιον παρ' Ἀττ. πεζογράφοις (ὡς Ξεν. Κύρ. 5. 1, 15, Πλάτ. Γοργ. 526C)· ἐσορᾶν καλὸς Πίνδ. Ο. 8. 24· ἐλεινὸς εἰσορᾶν Αἰσχύλ. Πρ. 246· ἐς τὴν νῆα Ἡρόδ. 8. 92.—Ὁ Ὅμ. συχνάκις μεταχειρίζεται τὸ μέσ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, εἰσοράασθε Ἵππους Ἰλ. Ψ. 495· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατ' ἀπαρέμφ., οὗ τε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι, οὗ ὁ ὀφθαλμὸς εἶναι ὀξυδερκέστατος εἰς τὸ νὰ διακρίνῃ, Ἰλ. Ξ. 345· ὥς τε μοι ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι, φαίνεταί μοι ὡς ἀθάνατος ὅταν τὸν βλέπω, Ὀδ. Γ. 246· μείζονες εἰσοράασθαι Κ. 396, πρβλ. Ω. 252· οὕτως ἀόρ. **εἰσειδόμην** Αἰσχύλ. Πρ.141, 428. 6) μετὰ μετοχ., εἰσορῶ τινα στείχοντα Εὐρ.Ἱππ. 51, κτλ.· ἐν Σοφ.Τρ.394 πρέπει νὰ εἶναι παρενθετικόν, ὡς ἔρποντος, εἰσορᾷς, ἐμοῦ, διότι ἐγώ, βλέπεις, πηγαίνω, — ἔνθα ὁ Wunder ἀναγινώσκει ὡς ὁρᾷς, ἴδε σημ. Jebb, ὃς παρεδέξατο τὴν διόρθωσιν ταύτην. 2) βλέπω πρός τινα μετὰ θαυμασμοῦ, θεῶμαι θαυμάζων, Λατ. suspicere, πάντες δὲ θεοὺς ὡς εἰσορόωσιν Ἰλ. Μ. 312· οἵ μίν ῥα θεὸν ὡς εἰσορόωντες Ὀδ. Η. 71· καὶ ἁπλῶς, ξεῖν' ἦ ἄρ τί σε μᾶλλον Ἀχαιοὶ εἰσορόωσιν, «προσηνῶς ὁρῶσιν» (Σχόλ.), Υ. 166·— ἐντεῦθεν, ἀπονέμω σεβασμόν, σέβομαι, ὅστις δὲ πλοῦτον ἢ εὐγένειαν εἰσιδὼν γαμεῖ πονηράν, μῶρός ἐστι Εὐρ.Ἡλ.1097· μετὰ προθ., ἐς τὴν μαντικὴν ἐσορέοντες Ἡρόδ. 4. 681· εἰσορ. πρός τι, προσβλέπω, θεῶμαί τι μετ' ἐπιθυμίας, οἰωνοῖς γλυκὺν θησαυρὸν εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς (κατὰ τὸν Jebb δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ νομίζωμεν ὅτι τὸ εἰσορᾶν ἐνταῦθα ἐκφράζει τὸ μετ' ἐπιθυμίας ὁρᾶν) Σοφ. Ἀντ. 30·— καθόλου, προσβλέπω ἀτενῶς, ἀσκαρδαμυκτί, ἔμιαθον δ'.. ἐσορᾶν πόντιον ἅλσος Αἰσχύλ. Πέρσ.109, Εὐρ. Μήδ. 264. 3) βλέπω διὰ τῆς διανοίας, ἐννοῶ, καταλαμβάνω, οὐκ εἰσορᾷς; Σοφ.Ἡλ. 997, Φ. 501, κτλ. 4) ἐπὶ ὠργισμένων θεῶν, τιμωρῶ, θεοὶ γάρ εὖ μὲν ὀψὲ δ' εἰσορῶσι, ἀντὶ ὀψὲ μὲν εὖ δέ, βραδέως μέν, ἀλλ' αὐστηρῶς τιμωροῦσι, Σοφ. Ο. Κ. 1536, πρβλ.1370. 5) ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ **μή**, ὡς τὰ ἁπλᾶ ῥήματα **ὁρῶ, βλέπω**, ἀλλ' εἰσόρα μὴ σκῆψιν οὐκ οὖσαν τίθης, ἀλλὰ κύτταξε μήπως ἡ πρόφασίς σου εἶναι ἀνύπαρκτος, ὁ αὐτ.Ἡλ.584.

εἰσορμάω, εἰσάγω μεθ' ὁρμῆς ἢ βίας, καὶ πάλιν εἰσώρμησα τὸν ἄρσενα Δωρίδι Μούσῃ ῥυθμὸν Ἀνθ. Π. 7. 707: — Παθ., εἰσέρχομαι μεθ' ὁρμῆς εἰς .., μετ' αἰτ., θάλαμον εἰσορμωμένην Σοφ. Τρ. 913· οὕτω καὶ ἀμεταθ. ἐν τῷ ἐνεργ., εἰσορμᾶν εἰς τόπον Πλούτ. 2.774F.

εἰσορμίζω, ὁρμίζω εἰς λιμένα.— Παθ., εἰσέρχομαι εἰς λιμένα, ἐπὶ ναυτιλλομένων, εἰσορμισθέντας Ξεν. Πόροι 3.1· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ ἀορ., εἰς τὸν ποταμὸν εἰσωρμίσαντο Πλουτ. Κίμ.12.

εἰσορούω, εἰσορμῶ, εἷς δ' ἐσόρουσε βοάσαις, «ἔσω ὥρμησε» (Σχόλ.), Πίνδ. Ο. 8. 52.

ἔσος, η, ον [ἔ], Ἐπ. τύπος ὡς τὸ **ἴσος**, = ἴσος, ὅμοιος, Ὅμ., ὅστις ὅμως μεταχειρίζεται τοῦ ἐπιθ. τούτου μόνον τὸ θηλ. ἑνικ. καὶ πληθ., καὶ μόνον εἰς τὰς ἑξῆς φράσεις: 1) ἐπὶ εὐωχίας, οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης, οὐκέτι δὲ ἡ ψυχή τινος ἐνδεὴς ἦν τροφῆς «πᾶσιν ὁμοίας, ἢ ἰσομοίρου ἢ μεριστῆς» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 468, 602, κτλ.· ἡ λέξις ἦτο κυρίως ἐν χρήσει ἐπὶ τῶν ἐν θυσίαις γινομένων εὐωχιῶν καὶ ἐν ἑστιάσει ξένου (διότι ἐν πάσῃ ἄλλῃ περιπτώσει οἱ ἐξοχώτεροι ἄνδρες ἐλάμβανον τὰ ἐκλεκτότατα μέρη)· αὕτη εἶναι ἡ συνηθεστάτη τῆς λέξεως χρῆσις. 2) ἐπὶ νεῶν, ἰσόρροπος, ἰσοκλινής, νηῒς ἔΐσης Ἰλ. Ο.729,Ὀδ. Γ.10· νῆες ἔΐσαι Ε.175, Ζ. 271· νῆας ἐΐσας Ἰλ. Α. 306, Β. 671, κτλ.· νηυσὶν ἔΐσης Ὀδ. Δ. 578, πρβλ. **ἀμφιέλισσα**. 3) ἐπὶ ἀσπίδος, ἴση πανταχόθεν, δηλ. ἐντελῶς στρογγύλη, ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην Ἰλ. Μ. 294, Ν.157,160, κτλ. 4) ἐπὶ τοῦ νοῦ, ἰσόρροπος, ὀρθός, φρόνιμος, δίκαιος, Λατ. mens aequa, φρένας ἔνδον ἐΐσας Ὀδ. Α. 337, Ξ.178, Σ. 248.

εἰσότε, ἀντὶ **εἰς ὅτε**, καθ' ὃν χρόνον, ὅταν, Ὀδ. Β. 99· ἴδε πρόθ. **εἰς** ΙΙ. 1.

εἰσοχετεύω, ὀχετεύω ἐντός, Ἡλιόδ. 9. 3, «εἰσωχέτευσαν, ἔνδον μετέφερον» Σουΐδ., Ζωναρ. σ. 649.

εἰσοχή, ἡ, (εἰσέχω) κοιλότης, κοίλωμα, ἀντίθ. τῷ **ἔξοχή**. Στράβων 125. 536, Σέξτ.Ἐμπ. Π. 2.70, κτλ.

εἴσοψις, εως, ἡ, τὸ εἰσορᾶν καὶ ἐξετάζειν, τὰ γὰρ κακὰ παραδείγματα τοῖς ἐσθλοῖσιν εἴσοψίν τ' ἔχει, διότι τὰ κακὰ παραδείγματα παρέχουσι τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὰ ἐξετάσῃ τις καὶ νὰ τὰ παραβάλῃ πρὸς τὰ καλά, Εὐρ.Ἡλ.1085.

εἰσόψομαι, μέλλ. τοῦ **εἰσοράω**, Ἰλ. Ε. 212, Ω. 206.

εἰσπαίω, ἀόρ. **εἰσέπαισα**, εἰσορμῶ, βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους Σοφ. Ο. Τ. 1252, Ξέναρχος παρ' Ἀθην. 63F· μετ' αἰτ. τόπου, κρυπτὸν λόχον εἰσπαίσας Εὐρ. Ῥῆσ. 560.

εἰσπαραδύομαι, ἀποθ., εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ, Φίλων 2. 432.

εἰσπέμπω, πέμπω εἰς .., ἀνὴρ ὅδ' οὐκ ἄσημος ... οὗ γέ μ' εἰσπέμπεις δόμους, εἰς οὗ τοὺς δόμους πέμπεις με, Εὐρ.Ἡρ. Μαιν. 850· ἐσπέμπει (ὁ Θεμιστοκλῆς) γράμματα ὡς τὸν βασιλέα Ἀρταξέρξην Θουκ. 1. 137· πέμπω τινὰ παρ' ἐμοῦ, παρουσιάζω τινά, μάντιν μὲν οὖν κακοῦργον εἰσπέμψας Σοφ. Ο. Τ. 705, Ἀνδοκ. 20.16· ῥήτορας εἰσπ., στέλλω αὐτοὺς εἰς τὸ δικαστήριον, δίδω εἰς αὐτοὺς ὁδηγίας, Πλάτ. Εὐθύδ. 305B, πρβλ. Νόμ. 671D.

εἰσπράω: μέλλ. **-άσω** [ᾰ], Ἰων. **-ήσω**, διαπερῶ ἀπέναντι εἰς, Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 653.

εἰσπέτομαι: μέλλ. **πτήσομαι:** ἀόρ. **εἰσεπτάμην** (ὡσεὶ ἐκ ῥήματος **εἰσίπταμαι**), ἀλλ' ὡσαύτως ἐν ἐνεργ. τύπῳ **-έπτην** Ἀθήν. 395A, Ἰλούτ., κτλ.: παθ. τις ἀόριστος **-πετασθῆναι** εὕρηται παρ' Ἀριστ. ἐν Ἰστ. Ζ. 9. 40, 15: — πέτομαι εἰς ἢ ἐντός .., μετ' αἰτ., κοίλην εἰσέπτατο πέτρην Ἰλ. Φ. 494· εἰς τὸν ἀέρα Ἀριστοφ. Ὄρν. 1173· μεταφ. ἐπὶ ῥήμης, Ἡρόδ. 9. 100, 101.

εἰσπηδάω: μέλλ. **πηδήσομαι**, πηδῶ ἐντός, ἐς τὰς λίμνας Ἡρόδ. 4. 132· εἰς τὸν πηλὸν Ξεν.Ἀν.1. 5, 8. 2) εἰσορμῶ, ἐμφανίζομαι ἐξαίφνης, εἰσπηδήσας πρός με νύκτωρ Μειδίας, Μαρτυρία παρὰ Δημ. 522. 5· εἰς τὴν οἰκίαν ὁ αὐτ. 539. 27.

εἰσπίπτω: μέλλ. **-πεσοῦμαι:** ἀόρ. **-έπεσον**: — πίπτω ἐντός, πίπτω μέσα εἰς .., ἀλλὰ συνήθως μεθ' ὁρμῆς ἢ βίας, εἰσορμῶ, ἐπιφαίνομαι ἐξαίφνης, ἐς πόλιν Ἡρόδ. 5. 15· ἐς τὰς νέας ὁ αὐτ. 8. 56· ἐς οἴκημα Θουκ. 2. 4, κτλ.· ἀπολ., ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὁ αὐτ. 4. 24: — ποιητ. μετὰ δοτ. ἐσπίπτει δόμοις Εὐρ. Ἴων 1196: ἀπολ., Σοφ. Αἴ. 35. 2) ἁπλῶς πίπτω ἐντὸς εἰς, οἱ δὲ νικῶμενοι ὑπεχώρουν· καί τι αὐτῶν μέρος .. προσβιασθέν .. ἐσέπεσεν ἐς τοῦ χωρίου ἰδιώτου Θουκ. 1. 106· ἐς χαράδρας ὁ αὐτ. 3. 98, κτλ.· ἐσπ. ἐς εἱρκτήν, ῥίπτομαι εἰς φυλακήν, ὁ αὐτ. 1. 131· οὕτω, παρὰ ποιηταῖς, μετ' αἰτ. ἐσπεσοῦσα δικτύων βρόχους Εὐρ. Ὀρ.1315· ὄχλον γὰρ ἐσπεσεῖν ἡσυχονόμιν, νὰ ὑπάγω εἰς τὸ πλῆθος ἡσυχονόμην, ὁ αὐτ. Ἑλ. 415· εἰσπ. πέπλους, ζητεῖν καταφύγιον ὑπὸ τοὺς πέπλους, ὁ αὐτ. Τρῳ. 1181· κτύπου κέλευθον ἐσπεσόντος, ἐλθόντος, γενομένου θορύβου ἐν τῇ ὁδῷ, ὁ αὐτ.Ὀρ.1312. 3) περιέρχομαι εἴς τινα κατάστασιν, εἰσπ. δούλειον ἦμαρ ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 99· ξυμφορὰν αὐτόῃ 983· γῆρας ὁ αὐτ.Ἴων 700· παρὰ Θουκ. 4. 4 ἤδη διορθοῦται ἐπέπεσε.

ΙΙ. ἐπιπίπτω, προσβάλλω, τινὰ Ἡρόδ. 1. 63, Σοφ. Αἴ. 55· ὡσαύτως, ἐσπ. ἐς τὸν πεζὸν Ἡρόδ. 4. 128· πρὸς τὴν πόλιν Θουκ. 4. 25.

εἰσπίτνω, ποιητ. τύπος τοῦ **εἰσπίπτω**, (ἴδε **πίτνω**), πτέρυγας εἰσπίτνων ἐμὰς Εὐρ. Τρῳ. 751.

εἰσπίφρημι, ἀπαρ. **-πιφράναι**, = **εἰσφρέω**, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 5. 6, 3.

εἰσπλέω: μέλλ. **-πλεύσομαι**, εἰσέρχομαι πλέων, εἰς τόπον Θουκ. 2. 86, 89, κτλ.· ποιητ. μετ' αἰτιατ., Σοφ. Ο. Τ. 423 (ἴδε ἐν λ. **ἄνορμος**), Εὐρ. Ι. Τ. 1389· οὕτω καὶ Θουκ. 1. 24. 2) ἀπολ., πλέω μέσα εἰς, ἐπ' ἀριστερὰ εἰσπλέοντι, εἰς τὰ ἀριστερὰ τοῦ εἰσπλέοντος, Ἡρόδ. 6. 33· ναυσὶ ταῖς μεγίσταις ἱκανὸν εἰσπλεῖν Πλάτ. Κριτί. 115D· τούς τ' ἐκπλέοντας εἰσπλέοντάς τ' ὄψεται Πλάτων Κωμικὸς ἐν Πλουτ. Θεμιστ. 32· οὐδὲν εἰσπλεῖ τισι, οὐδὲν εἰσέρχεται εἰς τὸν λιμένα αὐτῶν, Θουκ. 3. 51, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 29· ἐπὶ σίτου, εἰσάγομαι, Δημ. 466. 24.

εἰσπληρόω, ἐντελῶς πληρῶ, Διογ. Λ. 10. 142.

εἴσπλοια, ἡ, θαλασσία εἴσοδος εἰς λιμένα, Ἐτυμ. Μ. 89, 35.

εἴσπλοος, συνχρ. **-πλους**, ὁ, τὸ εἰσπλέειν, ἡ εἰσέλευσις πλοίου εἰς λιμένα, Θουκ. 7. 22, Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 9. **ΙΙ.** ἡ εἴσοδος λιμένος, οἱ ἔσπλοι τοῦ λιμένος Θουκ. 4. 8· οἱ ἔσπλοι ὁ αὐτ. 7. 24· λιμὴν στενόν τινα ἔχων εἴσπλουν Πλάτ. Τίμ.25Α.

εἰσπνευσις, εως, ἡ, ἡ εἰσπνοή, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἔκπνευσις**, παραφρ.Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 5.

εἰσπνευστός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ εἰσπεύσῃ, Νικητ. Δαβ. σ. 688, ἔκδ. Mi.

εἰσπνέω: μέλλ. **-πνεύσομαι**, εἰσάγω πνοήν, «ταῦθ' ὧν τὴν ἀναπνοήν μου», ἀντίθετον τῷ **ἐκπνέω**, ὁ δὲ καθεύδων ἐκπνεῖ μᾶλλον ἢ εἰσπνεῖ Ἀριστ. Προβλ. 8. 2, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 7. **ΙΙ.** φυσῶ ἐπάνω εἴς τινα, ᾄδων γ' ἐμὲ αὖρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη Ἀριστοφ. Βάτρ. 314 (οὕτω παθ., ἀνέμῳ εἰσπνεῖσθαι Φιλόστρ. 57)· τινι Αἰλ. Π. Ἱστ. 3. 12.— ἐπειδὴ δὲ παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐσήμαινεν, ἐμπνέω ἔρωτα εἴς τινα: — ἐντεῦθεν, ὁ ἐραστὴς ἐκαλεῖτο παρ' αὐτοῖς **εἰσπνήλας** ἢ **εἴσπνηλος**, ὁ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος εἰσπνεόμενος, ἴδε σχόλ. εἰς Θεόκρ. 12. 13, Bentl. Καλλ. Ἀποσπ. 169· πρβλ. **ἀΐτας**.

εἰσπνοή, ἡ, τὸ εἰσπνεῖν, εἴσπνευσις, ἀναπνοή .. ταύτης δὲ τὸ μὲν ἐκπνοή ἐστι τὸ δὲ εἰσπνοή Ἀριστ. π. Ἀναπν. 2. 3, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 7.

εἴσπνους, ον, εἰσάγων πνοήν, εἰσπνέων, Ἱππ. 1190Α.

εἰσποιέω: μέλλ. **-ήσω**, δίδω εἰς υἱοθεσίαν, Λατ. dare adoptivum alicui, εἰσποιεῖν, υἱόν τινι Πλάτ. Νόμ. 878Δ· εἰσπ. τὸν

παῖδα εἰς τὸν οἶκόν τινος Δημ. 1054. 20· τοὺς σφετέρους παῖδας εἰς ἑτέρους οἴκους εἰσποιοῦσιν Ἰσαῖος 81. 25· (ἀλλὰ ἡ αὐτὴ φράσις κεῖται καὶ ἐπὶ πατρὸς κτωμένου τέκνον, ὁ αὐτ. 58. 53)· προσέτι, εἰσπ. τινα εἰς τὰ χρήματά τινος, καθιστᾶν αὐτὸν κληρονόμον, ὁ αὐτ. 81. 2· εἰς τοῦτον τὸν κλῆρον αὐτόθι 24· εἰς οὐσίαν αὐτόθι 27, κτλ.· εἰσπ. ἑαυτὸν Ἄμμωνι, διακηρύσσειν ἑαυτὸν υἱὸν τοῦ Ἄμμωνος, Πλουτ. Ἀλέξ. 50:— Μέσ. υἱοθετῶ, Λατ. adoptivum facere, Δημ. 1091. 3, κτλ.: — Παθ., εἰσποιηθῆναι πρός τινα, υἱοθετηθῆναι ὑπό τινος, ὁ αὐτ. 1088. 28· ἐπὶ τὸ ὄνομά τινος ὁ αὐτ. 1091. 14. — Πρβλ. **ἐκποιέω**. **2)** καθόλου, εἰσπ. τινας εἰς λειτουργίαν, εἰσάγω νέους χορηγοὺς εἰς δημοσίαν λειτουργίαν, ὁ αὐτ. 462. 20, 28· τῶν πραττομένων εἰσεποίει κοινωνὸν αὐτόν, εἰσεβιάζετο ἑαυτὸν ὡς συμμέτοχον, Δείναρχ. 94. 23· — ὡσαύτως, εἰσπ. ἐγκώμιον εἰς τὴν ἱστορίαν, εἰσάγειν ἐγκώμιον εἰς τὴν ἱστορίαν, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 9· εἰσποιῶν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἐκείνου (τοῦ Σύλλα) δύναμιν, εἰσορμήσας, εἰσπηδήσας εἰς τὴν ἐκείνου δύναμιν, ὡς τελευτήσαντος, Πλουτ. Πομπ. 16· ἢ τὸν Ἡσιόδῳ Θεογονίαν ἐσποιήσαντα, ἢ τὸν ἀποδόντα τὴν Θεογονίαν εἰς τὸν Ἡσίοδον, Παυσ. 9. 27, 2.

εἰσποίησις, εως, ἡ, υἱοθεσία, Ἰσαῖος 81.10, Πλουτ. Ὄθων 16, κ.τ.λ.

εἰσποιητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ εἰσποιεῖν, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 465.

εἰσποιητός, ή, όν, υἱοθετηθείς, Λυσ. Ἀποσπ. 33, Δημ. 1088. 4.,1390. 8.

εἰσπομπή, ἡ, τὸ εἰσπέμπειν, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. 2. 6· — «εἰσπομπή, εἰσβολή» Σουΐδ.

εἰσπορεύω, ὁδηγῶ εἰς, οἴκαδ' εἰσπορευέτω Εὐρ. Ἡλ. 1285. — Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ., πορεύομαι εἰς, εἰσέρχομαι, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 21.

εἰσπράκτης, ου, ὁ, ἀπαιτητής, Ἀκύλας ἐν Παλ. Διαθ. ἀντὶ τῶν λέξεων **ἐργοδιώκτης** (Ἔξοδ. Ε', 6 καὶ 13) καὶ **φορολόγος** (Ἰωὴλ Α Θ', 8).

εἰσπράκτωρ, ορος, ὁ, «ἐπαίτης» (ὅπερ διορθωτέον **ἐπαιτητής**) Ἡσύχ.

εἴσπραξις, εως, ἡ, ἡ συλλογή, παραλαβὴ τῶν φόρων ἢ ὀφειλῶν, παρεσκευάζοντο ... διὰ τοῦ θύματος τὴν ἔσπραξιν ἐσβαλοῦντες, νὰ εἰσβάλωσιν ἐπὶ προφάσει τοῦ θύματος, Θουκ. 5. 53· τῶν εἰσφορῶν Δημ. 702. 13· βαρύνεσθαι.. ἀδίκοις εἰσπράξεσι, ἀδίκοις ἀπαιτήσεσι χρημάτων κτλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 5.

εἰσπράσσω, Ἀττ. **-ττω**· μέλλ. **-ξω**· — εἰσπράττω, «συνάζω» ὀφειλὰς ἢ φόρους, κτλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 82. 18, Πλάτ. Νόμ. 949D, Δημ. 518, κτλ.· τινά, ἔκ τινος (προσώπου), ὅτι τοσοῦτον πλῆθος χρημάτων εἰσπράξασα τοὺς συμμάχους εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνήνεγκεν Ἰσοκρ. 111E, Δημ. 704. 7., 1227. 9. κτλ.· ἐκ τῆς ἰδίας οὐσίας ἔδωκε καὶ οὐκ εἰσέπραξε τὸν δῆμον, δὲν τὰ ἐζήτησε παρὰ τοῦ δημοσίου, ψήφισμ. παρὰ Δημ. 265. 15: — Μέσ., εἰσπράττω δι' ἐμαυτόν, λαμβάνω, ὡς εὖ κακὸν δίκαιον εἰσεπράξατο, κακὴν δίκην, Εὐρ. I. T. 559· ἀλλὰ τὸ μέσ. (μετὰ παθ. πρκμ.) συχνάκις ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ ἐνεργ., Δημ. 564, ἐν τέλει· οὕτως ἐν τῷ παθ. πρκμ., πικρῶς εἰσπράττειν με, ὥσπερ καὶ παρὰ τῶν ἄλλων εἰσπέπρακται ὁ αὐτ. 939. 8: — Παθ. ἐπὶ χρημάτων, εἰσπράττομαι, τῷ θεῷ δὲ τὰ χρήματα εἰσπραττόμενα ὁ αὐτ. 347. 21, Συλλ. Ἐπιγρ. 158A. 23, κ. ἀλλ.· ἐπὶ προσώπων, καὶ εἰσεπράσσετο δημοσίᾳ Αἰλ. Ποικίλ. Ἱστ. 12. 12 («ἐξ ἑτέρων διορθώσεως, ἀντὶ τοῦ ἐπιπράσκετο» Κοραῆς), Δημ. 900. 12.

εἴσπτημα, τό, τὸ εἰσπέτεσθαι, Ἡσύχ.

εἰσπτύω, πτύω ἐντός, γενομένων δὲ τῶν νεοττῶν τῆς ἁλιιυριζούσης μάλιστα γῆς διαμασησάμενος εἰσπτύει τοῖς νεοττοῖς διοιγνὺς τὸ στόμα Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 7, 5· πρβλ. **ἐμπτύω**.

εἰσρέω· μέλλ. **-ρεύσομαι** (σπανιώτατ. παρ' Ἀττ.)· ὡσαύτως παθ. μέλλ. **-ρυήσομαι** Ἰσοκρ. 187A· ἀόρ. **-ερρύην**· — χύνομαι ἐντός, Εὐρ. I. T. 260, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἐκρέω**, ἐκρεῖν τε ἐντεῦθεν καὶ εἰσρεῖν πάντα τὰ ῥεύματα Πλάτ. Φαίδων 112A, κτλ.· μεταφ., πλοῦτος εἰσρεῖ εἰς τὴν πόλιν Ἰσοκρ. ἔνθ' ἀνωτ., τὸ νόμισμα εἰσερρύη εἰς τὴν Σπάρτην Πλουτ. Λυκοῦργ. 30. τὸ πάθος εἰσερρύη, εἰσέρρευσε, Πλάτ. Φαῖδρ. 262B· ἐπιστῆμαι εἰσρέουσι ὁ αὐτ. Φίληβ. 62C· ἁμάρτημα εἰσρεῖ Διον. Ἁλ. π. Ρητ. 10. 17· πόθος εἰσερρύη πάντας Πλουτ. Νουμ. 20.

εἰσρροή, ἡ, = τὸ εἰσρέειν, εἴσρυσις, Αἰλ. π. Ζ. 1. 53, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7. 570, 37.

εἴσρους, συνηρ. **εἴσρους,** εἰσρροή, τὸ εἰσρέειν, Ἀριστ. π. Κόσμ. 3 8.

εἰσσπάομαι, μέσ., ἕλκω, σύρω πρὸς ἐμαυτόν, ἐκτείναντες δὲ οἱ ἄνδρες τὰς χεῖρας εἰσεσπάσαντο τὸν Λὼτ πρὸς ἑαυτοὺς εἰς οἶκον καὶ τὴν θύραν τοῦ οἴκου ἐκλεισαν Ἑβδ. (Γεν. ΙΘ', 10), Ἰω. Χρυσ. τ. 1. 355, 12.

εἰστελέομαι, παθ., μυοῦμαι, ἀναγκαῖον εἰς τοῦτο εἰστελεῖσθαι αὐτὸν τὸ γένος Πλάτ. Πολιτ. 290E.

εἰστίθημι· μέλλ. **-θήσω,** θέτω εἰς, θέτω ἔν τινι τόπῳ, ἐντίθημι, φύσας μεγάλας ἐσθέντας Θουκ. 4. 100, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 123· οἱ δὲ Φωκαιέες ἐν τούτῳ κατασπάσαντες τὰς πεντηκοντέρους, ἐσθέμενοι τέκνα καὶ γυναῖκας καὶ ἔπιπλα πάντα κτλ. ὁ αὐτ. 1. 164, 208, Θουκ., κλ.· τινὰ ἐς ἅμαξαν Ἡρόδ. 9. 25.

2) προσέτι, ἐπιβιβάζω, Ἰήσονα, ἐπεί τε οἱ ἐξεργάσθη ὑπὸ τῷ Πηλίῳ ἡ Ἀργώ, ἐσθέμενον ἐς αὐτὴν ἄλλην τε ἑκατόμβην κτλ. ὁ αὐτ. 4. 179, Εὐρ. Ἑλ. 1566, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 20· παραλαμβάνω ἐπὶ τοῦ πλοίου, Ἀππ. Ἐμφύλ. 4. 19.

εἰστῑμάομαι, μέσ., ἀφίνω νὰ ἐκτιμήσωσί τι, εἰστιμήσασθαι, τοὺς βίους ἀναγκασθήσονται, ὑποπτον, παρὰ Διον. Ἁλ. 4. 11.

εἰστιτρώσκω, ἴδε = **ἐστιτρώσκω**.

εἰστοξεύω, ῥίπτω βέλη ἐναντίον τινός, Ἡρόδ. 9. 49. **II.** ἐστ. βιβλία ἐς τὸ στρατόπεδον, ῥίπτω ἔσω δελτία προσηρτημένα εἰς τὰ βέλη, εἰς .., Δίων Κ. 48. 25.

εἰστρέπομαι, μέσ., τρέπω πρὸς τὰ ἔσω, πρὸς τὰ ἐντός, ὅταν καταπίῃ (ἡ σκολόπενδρα) τὸ ἄγκιστρον, ἐκτρέπεται τὰ ἐντὸς ἐκτός, ἕως ἂν ἐκδάλῃ τὸ ἄγκιστρον, εἶθ' οὕτως εἰστρέπεται πάλιν ἐντὸς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37. 8.

εἰστρέφω, ἐντρέφω, τῇ θείᾳ ἐλπίδι εἰστρεφόμενος Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 1032D.

εἰστρέχω· μέλλ. **-δρᾰμοῦμαι,** ἀόρ. 6' **-ἐδρᾰμον**· — τρέχω ἐντὸς εἰς, Πλαταιᾶς τε καὶ περίπολοι ἐσέδραμον Θουκ. 4. 67· βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν, ἐπὶ πλοίου, Θεόκρ. 13. 23.

εἰστρῠπάω, εἰσδύομαι, παρεισέρχομαι, «τρυπώνω», Αἴλιος δὲ Διονύσιος εἰστρυπᾶν καὶ ἐκτρυπᾶν φησι τὸ παρεισελθεῖν καὶ λάθρᾳ μετὰ βίας ἐξελθεῖν Εὐστ. 1532, 5, Σουΐδ.· πρβλ. **ἐκτρυπάω** II.

εἰσφαίνω· μέλλ. **-φᾶνῶ,** πληροφορῶ, φανερώνω, τοὺς ταῦτα.. εἰσφαίνοντας ἐκάλουν .. συκοφάντας Φιλόμνηστος παρ' Ἀθην 75A.

εἰσφέρω· μέλλ. **εἰσοίσω**· ἀόρ. α' **εἰσήνεγκα**· πρκμ. **εἰσενήνοχα** Ἀρχίλ. 64· ὑπερσυντ. **-όχειν** Δημ. 825. 3., 705. 26. Φέρω ἐντός, ἐσθῆτά τε ἔσφερον εἴσω Ὀδ. Η. 6· **ἐσφ.** ἀγγελίας Ἡρόδ. 1. 114· ἐς τωὐτὸ ἐσφ. ὁ αὐτ. 9. 70. **2)** συνεισφέρω, τῖμον εἰσενεγκὼν Ἀρχίλ. 78.[1], χρήματα Ξεν. Ἱέρ. 9. 7, Ῥήτορες· εἰσφ. τινί τι, κυρίως ἐπὶ ἐράνων, Πλάτ. Συμπ. 177C, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 12, Δημ., κτλ.: — Ἐν Ἀθήναις, ἀποτίνω τὴν εἰσφοράν, (ἴδε τὴν λέξιν **εἰσφορὰ** II), ἐσφ. ἐσφοράν Θουκ. 3. 19, κτλ.· εἰσφορὰς Ἀντιφῶν 117. 33, Αυσ. 150. 1· καὶ ἀπολ., εἰσφ. εἰς τὴν πόλιν Δημ. 825. 3· εἰσφ. ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων ὁ αὐτ. 565. 15· οὕτως, ἀγαθὰ ἀλλήλοις εἰσφ. Ξεν. Κύρ. 7. 1, 12. **3)** ἐπιφέρω, προξενῶ, (παθήματα) εἴς τινα, πένθος εἰσφ. δόμοις Εὐρ. Βάκχ. 367· νόσον γυναιξὶ αὐτόθι 353· πόλεμόν τινι ὁ αὐτ. Ἑλ. 38· δειλίαν ἐσφέρει τοῖς ἀλκίμοισι, προξενεῖ δειλίαν εἰς τοὺς θαρραλέους, τοὺς γενναίους, ὁ αὐτ. Ἰκ. 540. **4)** εἰσάγω, προτείνω, γνώμην Ἡρόδ. 3. 80· γνώμην ἐσφ. ἐς τὸν δῆμον Θουκ. 8. 67· εἰσφ. νόμον, Λατ. legem rogare, Δημ. 692. 26., 705. 26: — ἀπολ. ὡς τὸ Λατ. referre ad senatum, εἰσφ. εἰς τὴν βουλὴν περί τινος Θουκ. 5. 38, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 772C, 961B· τὴν δὲ βουλὴν εἰσενεγκεῖν, ὅτῳ τρόπῳ .. Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 7: — Παθ. τὰ εἰσφερόμενα [ψηφίσματα] Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 14, 15. **II.** Μέσ., μετὰ παθ. πρκμ., **εἰσενήνεγμαι** (ἴδε κατωτ.):— φέρω μετ' ἐμαυτοῦ, παρασύρω, παραφέρω, Ἰλ. Λ. 495. **2)** εἰσφέρω δι' ἐμαυτόν, εἰσκομίζω, Ἡρόδ. 5. 34, Θουκ. 5. 115, κτλ. **3)** εἰσάγω, ἐς τὴν ποίησιν Ἡρόδ. 2. 23· πῶμ' εὗρε κεἰσηνέγκατο Εὐρ. Βάκχ. 279· λόγον ἐσφέρεσθαι, προφέρειν, κοινολογεῖν, λέγειν, ὁ αὐτ. Ἑλ. 664· ν' μνᾶς εἰς τὸν οἶκον εἰσενηνεγμένη, εἰσκομίσασα μεθ' ἑαυτῆς 50 μνᾶς ὡς προῖκα εἰς τὴν οἰκογένειαν, Δημ. 884.12, πρβλ.1029. 9· προῖκα εἰσενεγκαμένη Θεοφρ. Χαρ. 22· πρβλ. **ἐπιφέρω** II.1.. **4)** συνεισφέρω, εἰσενήνεκται .. οὐκ ἔλαττον μ' μνῶν· καταβάλλω, πᾶσαν εἰσφέρετο σπουδὴν καὶ φιλοτιμίαν Πολύδ. 22.12,12· προξενῶ, πολλὴν ἐσεφέρετο φιλονικίαν Αἰλ. Π. Ἱστ. 12. 64. **5)** ὡς τὸ **προσφέρομαι,** ἐσθίω, τρώγω, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 19, κτλ. **III.** παθ., εἰσάγομαι, Ἡρόδ. 9. 37, 41. **2)** εἰσορμῶ, ὡς τὸ **εἰσπίπτω,** Θουκ. 3. 98.

εἰσφθείρομαι, εἰσκωμάζω, εἰσδιάζομαι, ῥῆμα δηλοῦν κατάραν, ταῖς ἐκκλησίαις ἡμῶν εἰσεφθάρη, εἰσεκώμασεν, ἀλλ' εἴθε νὰ ἐφθείρετο εἰσκωμάζων, Πολυδ. Θ', 158, Γρηγ. Ναζ., κλ.

εἰσφλᾶσις, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **ἔσθλ-**, ἡ πρὸς τὰ ἔσω θλάσις, Ἱππ. π. τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. 898.

εἰσφλάω, Ἰων. ἀντὶ **ἐσθλάω,** ἐντὸς συντρίβω, ἐσφλᾶται τὸ ὀστέον ἐκ τῆς φύσιος τῆς ἑωυτοῦ ἔσω σὺν τῇσι ῥωγμῇσι Ἱππ. π. τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. 899.

εἰσφοιτάω, μέλλ. **-ήσω,** ὑπάγω συχνά, εἰσέρχομαι συχνά, συχνάζω εἴς τι μέρος, ἐσφοιτῶν τ' ἐς τοὐπτάνιον κτλ. Ἀριστοφ. Ἱππ.1033· πρός τινα Εὐρ. Ἀνδρ. 945· — ἐπὶ ἐμπορευμάτων, εἰσάγομαι, ἔρχομαι, τοῦτο τὸ ὕφασμα .. παρ' ἐκείνων καὶ πρὸς ἡμᾶς ἐσπεφοίτηκεν Δίων Κ. 43, 24.

εἰσφορά, ἡ, (εἰσφέρω) τὸ εἰσφερόμενον, ἡ συγκομιδή, γελοία δ' αὖ .. ἡ ἐμὴ εἰσφορὰ φαίνοιτ' ἄν, εἰ μὴ εἴη ὅστις τὰ εἰσενεχθέντα σῴζοι Ξεν. Οἰκ. 7 40. **II.** ἐν Ἀθήναις κατ' ἀντι-

θεσίν πρὸς τοὺς συνήθεις φόρους, φόρος ἐπὶ τῆς περιουσίας ἐπιβαλλόμενος εἰς τοὺς πολίτας καὶ τοὺς μετοίκους καὶ εἰσπραττόμενος δι' ἰδιαιτέρας νομικῆς πράξεως πρὸς κάλυψιν ἐλλείμματος ἐν ταῖς προσόδοις, μάλιστα ἐν καιρῷ πολέμου πρὸς κάλυψιν τῶν δαπανῶν, εἰσφοράν εἰσφέρειν Ἀντιφῶν 117. 33, Θουκ. 3.19, κτλ.· πρβλ. Βοικχ. Πολ. Οἰκ. Ἀθην. 2. 227, Ἑρμάνν. Πολ. Ἀρχ. § 162, 8. **2)** καθόλου, συνεισφορά, χρημάτων Πλάτ. Νόμ. 955D· ἡ εἰσφορὰ τῶν τελῶν φαίνεται ὅτι εἶναι πληρωμὴ εἰς λογαριασμὸν τῶν τακτικῶν φόρων, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 10. **III.** πρότασις, νόμου Δίων Κ. 37. 51, κτλ. **IV.** εἰσαγωγὴ λέξεώς τινος, Διογ. Α. 7. 67.

εἰσφορέω, = **εἰσφέρω**, Ὀδ. Ζ. 91., Τ. 32, Θουκ. 2. 75, κτλ.

εἰσφρέω (πρβλ. **ἐπεισφρέω**), παρατ. **εἰσέφρουν** Δημ. 473. 6· μέλλ. **-φρήσω** Ἀριστοφ. Σφ. 892. **-φρήσομαι** (ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας) Δημ. 93.17· ἀόρ. α' **-έφρησα** Πολύβ. 22.10,7· μέσ. παρατ. **εἰσεφρούμην** Εὐρ. Τρῳ. 647. Ἀφίνω τι νὰ εἰσέλθῃ, παραδέχομαι, Λατ. admittere, Ἀριστοφ. καὶ Δημ. ἔνθ' ἀνωτ.— Μέσ., εἰσάγω μετ' ἐμοῦ, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** ἐμφοροῦμαι, κατεσθίω, περὶ τῶν πελεκάνων, Ἀριστ. Θαυμ. 14. **II.** ἀμεταβ., παρεισφρέω, εἰσέρχομαι, Πολύβ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀλκίφρ. 3. 53. (Τὸ **φρέω**, πιθαν. συγγενὲς τῷ **φέρω**, εὑρηται μόνον ἐν συνθέτοις μετὰ τῶν προθέσεων **δια-**, **εἰς-**, **ἐπεις-**, **ἐκ-**).

εἰσφορία = **εἰσφορά**, Ἐπιγρ. Τράλλεων, Μουσ. κ. βιβλ. Σμύρν. 1878, σ. 56

εἰσφύρω [ῡ], συμφύρω, ἀναμιγνύω, Μάξ. Τύρ. 28. 6.

εἴσφυσις, εως, διαφ. γρ. ἐν Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 10, 5, ἀντὶ **εἰ φύσις**.

εἰσχειρίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῐῶ**, = **ἐγχειρίζω**, βάλλω τι εἰς τὰς χεῖράς τινος, ἐμπιστεύομαι, εἰ τῇδέ γ' ἀρχῆς οὔνεχ', ἣν ἐμοὶ πόλις.. δωρητὸν οὐκ αἰτητὸν εἰσεχείρισεν Σοφ. Ο. Τ. 384, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb.

εἰσχέω, μέλλ. **-χεῶ**, ἐγχέω, «χύνω μέσα», ἐπεὰν δὲ ἀμέλξωσι τὸ γάλα, ἐσχέαντες ἐς ξύλινα ἀγγήϊα κοῖλα κτλ. Ἡρόδ. 4. 2· λευκὸν εἰσχέας γάλα Εὐρ. Κύκλ. 389.— Παθ. μετὰ Ἐπ. συγκεκομμένου ἀορ. **ἐσεχύμην** [ῠ], χύνομαι μέσα εἰς, εἰσορμῶ, ἐσσυμένως ἐσέχυντο ἐς πόλιν, ἐν σπουδῇ ἐχύθησαν εἰς τὴν πόλιν, Ἰλ. Φ. 610.

εἴσχηκαν (= **ἔσχηκαν**, **ἐσχήκασι**), Ἐπιγρ. Γυθείου L. et F. 242α.— Πρβλ. καὶ Συναγ. Λεξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη.

εἴσχυσις, ἡ, ἀνάχυσις, λιμνοθάλασσα, Ἡτολ. 2. 3.

εἶσω, **ἔσω**, ἐν χρήσει παρ' Ἐπ., Λυρ. καὶ Τραγ. ποιηταῖς κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, ἐὰν ἀπαιτῆται σπονδεῖος ἢ ἴαμβος· τὸ δὲ **ἔσω** (ὅπως ἡ **ἐς** πρόθ. ἀντὶ τῆς **εἰς**) ἐπεκράτησε παρὰ τοῖς Ἴωσι καὶ παλ. Ἀττ. πεζογράφοις· ἀλλὰ παρὰ τοῖς λοιποῖς πεζοῖς καὶ παρὰ τοῖς κωμ. ὁ μόνος ἐν χρήσει τύπος ἦτο τὸ **εἶσω**, ἐνῷ τὸ ἐπίρρ. **ἔσωθεν** καὶ τὰ συγκρ. καὶ ὑπερθ. **ἐσώτερος**, **ἐσώτατος**, **ἐσωτέρω**, **ἐσωτάτω** φαίνεται ὅτι ἦσαν οἱ μόνοι ἐν χρήσει τύποι:—Ἐπίρρ. ἐκ τῆς προθ. **εἰς** ἢ **ἐς**, μέσα εἰς, εἰς τὰ ἐντός, Λατ. intro· ἀπολ., μή πού τις ἀπαγγείλῃσι καὶ εἶσω, μήπως τις φέρῃ τὰ νέα καὶ εἰς τὴν οἰκίαν, Ὀδ. Δ.775· οὕτω,, εἶπατε δ' εἶσω Γ. 427· ὡσαύτως, εἶσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε βαλὼν μυλοειδεῖ πέτρῳ, «ἐντὸς δὲ τὴν ἀσπίδα κατέαξε πλήξας πέτρα μυλοειδεῖ» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Η. 270· οὕτως, ὁστέα δ' εἶσω ἔθλασεν Ὀδ. Σ. 96· εἶσω ἐπιγράψαι τέρενα χρόα Ἰλ. Ν. 553·— οὕτω βραδύτερον, ἐσσύμενοι δ' εἶσω κατέσταν Πίνδ. Π. 4. 240· εἶσω κομίζου Αἰσχύλ. Ἀγ.1035· πέπληγμαι .. ἔσω αὐτόθι 1343· εἶσω μετ' ἐμοῦ δεῦρ' εἶσιθ' Ἀριστοφ. Πλ. 231· ἠγεῖσθαι εἶσω, φεύγειν εἶσω Ξεν. Κύρ. 2. 3, 21.,7. 5, 26· παρακαλεῖν εἶσω ὁ αὐτ. Ἀν. 1. 6, 5. **6)** ὅταν ἀκολουθῇ πτῶσις, ὁ Ὅμηρος προτιμᾷ τὴν αἰτιατ., δῦναι δόμον Ἄϊδος εἶσω Ἰλ. Γ. 322· πέρησε δὲ ὀστέον εἶσω αἰχμὴ Ζ.10, Δ. 460, κτλ.· ἠγήσατο .. Ἴλιον εἶσω Α.71· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι .. δόμον Πηλῆϊον εἶσω Σ. 441· ἐπὴν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ω. 155· ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν αὐτόθι 198· σπανιώτερον μετὰ γεν., κατελθόντ' Ἄϊδος εἶσω Ζ. 284, πρβλ. Χ. 425· ἑδήσετο δώματος εἶσω Ὀδ. Η.135, πρβλ. Θ. 290 (ἀείποτε ἔπεται τῇ ἑαυτοῦ πτώσει, πλὴν ἐν Ἰλ. Φ.125, εἶσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον)·— ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς, ἡ παρακολουθοῦσα τὸ **εἶσω** πτῶσις εἶναι ἡ γεν., οἷον, Κύκλωπος ἔσω βλεφάρων ὥσας Εὐρ. Κύκλ. 485. **2)** τὸ **εἶσω** πολλάκις εἶναι ἐν χρήσει μετὰ ῥημάτων στάσεως σημαντικῶν (ὡς ἡ πρόθ. **εἰς** I. 2), ἔνθα ἔπρεπε νὰ περιμένωμεν τὸ **ἔνδον**, Λατ. intus, εἶσω δόρπον ἑκόσμει Ὀδ. Η. 13· ἄντρον ἔσω ναίουσα Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 6· ἔσω καθῆσθαι Αἰσχύλ. Χο. 919· θακεῖν Σοφ. Αἴ.105· τὸ ἔσω μέτωπον, τὸ ἐσωτερικόν, Θουκ. 3. 21· εἶσω τὴν χεῖρα ἔχειν ἀναδεδλημένον Δημ. 420.10. **6)** μετὰ γεν., μένειν εἶσω δόμων Αἰσχύλ. Θήβ. 232· ἔσω πυλῶν αὐτόθι 557· εἶσω στέγης Σοφ. Τρ. 202· εἶσω ξίφους, ἐντὸς ἀποστάσεως ξίφους, Εὐρ. Ὀρ.1531· εἶσω τῶν ὅπλων, ἐντὸς τῶν βαρέως ὡπλισμένων στρατιωτῶν, Ξεν. Ἀν. 3. 3, 7., 3. 4, 26· εἶσω τῶν ὀρέων, ἐντὸς τῶν ὀρέων, αὐτόθι 1. 2, 21· ἔσω δὲ τούτων ἐς τὴν Βοττιαίαν καὶ Πιερίαν οὐκ ἀφίκοντο Θουκ. 2.100· εἶσω βέλους, ἐντὸς τοξεύματος. Ἀρρ. Ἀν. 1. 6· — ὡς αὐτὸς ἐνίοτε ὅπου ἦτο δυνατὸν νὰ τεθῇ **ἔξω**, ὡς, τὰ ὀνόματα τῆς ὁδοῦ ποιεῖν εἴσω, ἀπὸ τὸ μέσα μέρος, δηλ. παρὰ τὴν ὁδόν, Δημ. 1278. 4· εἴσω τῆς εἰρωνείας ὁ αὐτ. 1428. 4. **II.** παρὰ μεταγεν., ἐπὶ χρόνου, ἐντός, Ἑρμογέν., Ὑπόθεσις εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. **III.** περὶ συγκρ. καὶ ὑπερθ. ἴδε ἐν λ. **ἔσω**.

εἰσωθέω: μέλλ. **-ωθήσω** καὶ **-ώσω**, ὠθῶ εἴσω, τι εἴς τι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 800, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρ. Παθ. 2. 1, σ. 49: — Μέσ., ὠθῶ ἐμαυτὸν εἴσω, εἰσορμῶ, Ξεν. Ἀν. 5. 2, 18· ἐν Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 78 εὑρίσκομεν τὸν τύπον **εἰσωθίζομαι**.

εἰσωπός, όν, (ὤψ) θεωρῶν, βλέπων, κατὰ πρόσωπον, εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν [οἱ Ἀχαιοί], «ἓν ὄψει τὰς ναῦς ἔθελεπον.., τουτέστιν, ὑπὸ τὴν στέγην αὐτῶν ἐγένοντο» (Σχόλ.), Ἰλ. Ο. 653· παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως μετὰ δοτ., Ἄρατ. 79. **2)** ἀπολ. τῇ ῥ' οἵγ' αὐτίκα νηῒ διὲξ Ἀχερουσίδος ἄκρης εἰσωποὶ ἀνέμοιο νέον λήγοντος ἔκελσαν, «εἰσωποί, ἐναντίοι, ἐσώτεροι γενόμενοι» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 751.

εἰσώστη, ἡ, (**ὀστέον**) ὀστοθήκη, ὀστοδοχεῖον, Λατ. ossuarium, Συλλ. Ἐπιγρ. 2824. 13-2850· ἴδε Βοικχ. σ. 535 καὶ πρβλ. **ὑπώστη**.— Πρβλ. καὶ Συναγ. Λεξ. Ἀθηνᾶ. Κουμανούδη ἐν λέξει.

εἶτα, Ἰων. **εἶτεν** (πρβλ. **ἔπειτα**, **-εν**), Ἐπίρρ. δηλοῦν τὴν ἀκολουθίαν πράξεως ἢ καταστάσεως: **1)** ἐπὶ ἁπλῆς χρονικῆς ἀκολουθίας ἄνευ αἰτιολογίας τινός, ἀκολούθως, μετὰ ταῦτα, ἔπειτα, Λατ. deinde, πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς .., εἶτα δώμασιν ἐν τοῖς ἐμαυτῆς Σοφ. Ἠλ. 260, Πλάτ., κτλ.· μετ' ὀλίγον, εἶτα δ' ἐγγενὴς φανήσεται Θηβαῖος Σοφ. Ο. Τ. 452· εἶτα τί τοῦτο; ἔπειτα, τί μὲ τοῦτο; Ἀριστοφ. Νεφ. 347, Πλάτ. Πρωτ. 309Α· ὦ τάν, ἄκουσον, εἶτα διάκρινον τότε Ἀριστοφ. Ἱππ. 1036·— συχνάκις ἐπαναλαμβάνεται, ἐνίοτε μάλιστα, ἐναλλὰξ μετὰ τοῦ ἔπειτα, ἐξώλης ἀπόλοιθ' ὅστις ποτὲ ὁ πρῶτος ἦν γήμας, ἔπειθ' ὁ δεύτερος, εἶθ' ὁ τρίτος, εἶθ' ὁ τέταρτος, εἶθ' ὁ μεταγενὴς Μένανδρ. ἐν «Ἐμπιπρασκομένῃ» 1, ἐν Ἀδήλ. 17, κτλ. **2)** τὸ **εἶτα**, συχνάκις εὑρηται μετὰ παρεμφατικοῦ ῥήματος προηγουμένης μετοχ., ἔνθα ἡ μετοχὴ δύναται νὰ τραπῇ εἰς παρεμφατικὸν ῥῆμα καὶ τὸ **εἶτα** νὰ ἑρμηνευθῇ: καὶ ἔπειτα .., δηλουμένης οὕτω δυσπιστίας τινός, μή μοι προτείνων κέρδος εἶτ' ἀποστέρει Αἰσχύλ. Ἱκ. 777· ἆρα κλύουσα, μῆτερ, εἶτ' ἔρξεις κακῶς; Εὐρ. Ἠλ. 1058· πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 52, Αἴ. 460, 1092, 1094, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 5, κτλ.· πρβλ. **ἔπειτα** I. 3. **II.** ἐπὶ ἐρωτήσεων ἢ ἀναφωνήσεων πρὸς δήλωσιν ἐκπλήξεως, ἀγανακτήσεως, περιφρονήσεως, σαρκασμοῦ καὶ τῶν ὁμοίων, καὶ λοιπόν ..; καὶ τότε ..; καὶ ..; κἄτ' οὐ δέχονται λιτάς; Σοφ. Ἀντ. 1019, πρβλ. Ο. Κ. 418· εἶτ' ἐγὼ μὲν οὐ φρονῶ; Εὐρ. Ἀνδρ. 666· κἄτα ποῦστιν ἡ δίκη; ὁ αὐτ. Φοίν. 548·· εἶτ' ἐσίγας, Πλοῦτος ὢν Ἀριστοφ. Πλ. 79· εἶτ' ἄνδρα τῶν αὐτοῦ τι χρὴ προϊέναι ὁ αὐτ. Νεφ. 1214· εἶτ' οὐκ αἰσχύνεσθε; Δημ 16. 11· οὐ γὰρ οἴεσθε δεῖν χρήματα εἰσφέρειν, εἶτα θαυμάζετε ..; ὁ αὐτ. 579. 27· εἶτ' οὐκ ἐπῳδοὺς φασιν ἰσχύειν τινές; Ἀντιφάν. ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 15· εἶτ' οὐ περίεργόν ἐστιν ἄνθρωπος φυτόν; Ἄλεξις ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 1, κτλ.

εἶται, γ' ἐν. παθ. πρκμ. τοῦ **ἔννυμι**, κακὰ δὲ χροΐ εἵματα εἶται Ὀδ. Α. 191.

εἴτε, Δωρ. **αἴτε**, συνήθως δὶς τιθέμενον, εἴτε .., εἴτε .., Λατ. sive .., sive =, θεωρουμένων τῶν δύο μερῶν ὡς ἰσοδυνάμων· ἐν Σοφ. Ἠλ. 606 ἐπαναλαμβάνεται τρίς, κήρυσσέ μ' εἰς ἅπαντας, εἴτε χρῄζ κακὴν εἴτε στόμαργον εἴτ' ἀναίδειάς πλέαν: — παρ' Ὁμ. μετὰ τὸ πρῶτον **εἴτε** ἐνίοτε τίθεται **ἠὲ καί**, (ὅπερ ὅμως γράφεται νῦν **εἴ τε καὶ**) Ἰλ. Β. 394, κτλ.· εἴτ' οὖν .., εἴτε .., Σοφ. Ο. Τ. 1049· εἴτ' οὖν.., εἴτε καὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 843· εἴτ' οὖν .., εἴτ' οὖν .., ὁ αὐτ. Χο. 683· εἴτε .., εἴτ' ἄρ' οὖν.., Σοφ. Φ. 345· εἴτε .., εἴτ' αὖ Πλάτ. Φίλ. 34Β· εἴτε καὶ .., εἴτε καὶ .., ὁ αὐτ. Πολ. 471D: — τὸ πρῶτον **εἴτε** ἐνίοτε παραλείπεται ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ξεῖνος, αἴτ' οὖν ἀστὸς Πινδ. Π. 4. 138· αἰνεῖν, εἴτε με ψέγειν θέλεις Αἰσχύλ. Ἀγ.1403· μύραινά γ', εἴτ' ἔχιδν' ἔφυ ὁ αὐτ. Χο. 994· λόγοισιν, εἴτ' ἔργοισιν Σοφ. Ο. Τ. 517, πρβλ. Τρ. 136· ἔτι δὲ καὶ παρὰ πεζοῖς, πόλις, εἴτε ἰδιῶται Πλάτ. Νόμ. 864Α, πρβλ. 907D, Σοφ. 224Ε· τὸ πρῶτον **εἴτε** ἐνίοτε ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ **εἰ**, ὡς εἰ .., εἴτε .., utrum.. an .., Ἡρόδ. 3. 35, Αἰσχύλ. Χο. 768, Εὐμ. 468, κτλ.· εἰ μὲν.., εἴτε .., Ξεν. Κύρ. 2. 1, 7· ἐνίοτε τίθεται ἢ ἀντὶ τοῦ δευτέρου **εἴτε**, Εὐρ. Ἠλ. 895, Πλάτ. Φαῖδρ. 277D· ἢ ἀντὶ τοῦ πρώτου, Σοφ. Αἴ. 178, Εὐρ. Ἄλκ. 114. **II.** ὡσαύτως ἐν χρήσει ὡς τὸ **εἰ** ἐπὶ πλαγίας ἐρωτήσεως, Ὀδ. Γ. 90, Ἡρόδ., καὶ Ἀττ., πρβλ. **εἰ** Β. 5.

εἴτε ἀντὶ **εἴητε** 6' πλ. εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ **εἰμί** (ὑπάρχω), ποῖοι κ' εἶτ' Ὀδυσῆϊ ἀμυνέμεν Ὀδ. Φ. 195.

εἴτεν, Ἰων. ἀντὶ **εἶτα**, ὡς τὸ **ἔπειτεν** ἀντὶ **ἔπειτα**, Σκύμνου Χίου Περιήγησις 501.

εἴ τις, **εἴ τι**, ἐν ἐλλείψει, ἴδε ἐν λ. **εἰ** Α. VI. 4 δ.

εἶω, Ἐπ. ἀντὶ **ἔω**, **ῶ**, ὑποτακτ. ἐνεστ. τοῦ **εἰμι** (ὑπάρχω).

εἴωθα, 6' πρκμ. (μετὰ σημ. ἐνεστ.) τοῦ **ἔθω**, ὃ ἴδε.

εἰωθότως ἐπίρρ. τοῦ **εἴωθα**, κατὰ τὸν συνήθη τρόπον, Σοφ. Ἠλ. 1456· ἑαυτῷ εἰωθότως, κατὰ τὸν συνήθη αὐτῷ τρόπον, Πλάτ. Συμπ. 218D.

εἴως, Ἐπ. ἀντὶ **ἕως**· ἀλλ' ἴδε **ἕως** ἐν τέλει.

ἐκ = πρὸ συμφώνου καὶ πρὸ φωνήεντος **ἐξ** (ἴδε **ἐξ**), καὶ **ἐγ** πρὸ τῶν γραμμάτων **γδλμ**: — Πρόθεσις μόνον μετὰ Γενικῆς συντασσομένη: (Λατ. e, ex): — Ριζικὴ σημασία αὐτῆς, «ἔξω ἀπό τι» ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν **εἰς**, ἀλλὰ συχνάκις καὶ ἁπλῶς, ἀπό. **I.** ΕΠΙ ΤΟΠΟΥ, ἡ συχνοτάτη χρῆσις, ἀλλὰ ποικίλως τροποποιουμένη. **1)** ἐπὶ κινήσεως ἔκ τινος (τόπου ἢ πράγματος), ἐκ Πύλου ἐλθών Ἰλ. Α. 269· **ἐκ** μάχης, δυσμενέων, ἐξ ὀχέων, ἔδρης, κτλ., Ὅμ.· ἐκ χειρῶν γέρας εἵλετο Ἰλ. Ι. 344, κτλ.· (ἀλλ' ἐκ χειρὸς βάλλω ἢ παίω, πλήττω ἔχων τὸ δόρυ ἐν χειρί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀκοντίζω** Ξεν. Ἀν. 3. 3, 15, Κύρ. 4. 3, 16· προσέτι, ἐκ χειρὸς μάχην ποιεῖσθαι αὐτόθι 6. 2, 16, πρβλ. 6. 3, 24, κτλ.)· ἐκ φιαλῶν πίνειν Ξεν. Κύρ. 5. 3, 3. **2)** ἐκ θυμοῦ φίλεον, ἠγάπων αὐτὴν ἐξ ὅλης καρδίας, Ἰλ. Ι. 343· προσέτι, ἐκ τῆς ψυχῆς ἀσπάζεσθαι Ξεν. Οἰκ. 10, 4· ἐκ θυμοῦ κλάζειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 48· δακρυχέειν ἐκ φρενὸς ὁ αὐτ. Θήβ. 919· ἐκ σαυτῆς λέγειν Σοφ. Ἰλ. 344· ἀκολούθως, ἐξ εὐμενῶν στέρνων δέχεσθαι, δέχεσθαι μετὰ εὐμενοῦς καρδίας, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 486· ἐξ ὀμμάτων ὀρθῶν τε κἀξ ὀρθῆς φρενὸς ὁ αὐτ. Ο. Τ. 528· ὀρθῶν ἐκ δίφρων ὁ αὐτ. Ἠλ. 742· ἐξ ἀκινήτου ποδὸς ὁ αὐτ. Τρ. 875· ἐξ ἑνὸς ποδὸς ὁ αὐτ. Φ. 91· τάδ' οὐκ ἐπ' ἄλλον βροτῶν ἐμᾶς ἁρμόσει ποτ' ἐξ αἰτίας, οὗ ποτε ἐξ ὑπαιτίου ἀναίτιος φανοῦμαι, ὁ αὐτ. Ἀντ. 1318. **3)** πρὸς δήλωσιν μεταβάσεως ἀπὸ μιᾶς καταστάσεως ἢ θέσεως εἰς ἄλλην, πολλάκις μετ' ἀντιθετικῆς ἐπαναλήψεως τῆς αὐτῆς λέξεως, δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ, ἓν κακὸν ἔρχεται ἐκ τοῦ ἑτέρου (ἤτοι μετὰ τὸ ἕτερον), Ἰλ. Τ. 290· ἐκ φόβου φόβον τρέφω Σοφ. Τρ. 28· πόλιν ἐκ πόλεως ἀμείβειν, ἀλλάττειν Πλάτ. Σοφ. 224Β, Πολιτικ. 289Ε· λόγον ἐκ λόγου λέγειν Δημ. 329. 18· ἀπαλλάττειν ἐκ γόων Σοφ. Ἠλ. 291· ἐκ κακῶν πεφευγέναι ὁ αὐτ. Ἀντ. 437: — Ἐντεῦθεν ἡ **ἐκ** καταντᾷ νὰ σημαίνῃ σχεδὸν τὸ αὐτὸ τῇ **ἀντί**, ὡς τυφλὸς ἐκ δεδορκότος ὁ αὐτ. Ο. Τ. 454· λευκὴν .. ἐκ μελαίνης ἀμφιβάλλουσι τρίχα ὁ αὐτ. Ἀντ. 1093· ἐλεύθερος ἐκ δούλου καὶ πλούσιος ἐκ πτωχοῦ γεγονὼς Δημ. 270· ἐν τέλει, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7. 7, 28, κτλ. **4)** πρὸς δήλωσιν χωρισμοῦ ἢ διακρίσεως ἀπὸ ἀριθμοῦ τινος ἢ ποσοῦ, ἐκ πολέων πίσυρες, τέσσαρες ἐκ πολλῶν, Ἰλ. Ο. 680· εἶναι ἐκ τῶν δυναμένων, εἶναι ἐκ τῶν πλουσίων, Πλάτ. Γοργ. 525Ε· ἐμοὶ ἐκ πασέων Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν, εἰς ἐμὲ ἐξ ὅλων (δηλ. ὑπὲρ πάντας), Ἰλ. Σ. 431, πρβλ. 432· ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Δ. 96, Σοφ. Ἀντ. 1137, κτλ.· πρβλ. **ἔξοχα**. **5)** ἐπὶ θέσεως, ὡς τὸ **ἔξω**, ἐκτός, πέραν, ἰδίως παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις συγγραφ., ἐκ βελέων, ἔξω βελῶν, Ἰλ. Ξ. 130, κτλ.· ἐκ καπνοῦ, ἔξω τοῦ καπνοῦ, Ὀδ. Τ. 7· ἐκ πατρίδος, ἐξωρισμένος ἐκ τῆς πατρίδος, Ἰλ. Ο. 272· ἐκ τοῦ μέσου κατῆστο, ἐκάθισε χωριστά, Ἡρόδ. 3. 83· ἐξ ἠθέων, μακρὰν τῶν συνήθων μερῶν, ὁ αὐτ. 2. 142· ἐξ ὁδοῦ, ἔξω τῆς ὁδοῦ, Σοφ. Ο. Κ. 113· — κατὰ ταύτην τὴν περίπτωσιν τινὲς τῶν γραμματικῶν τονίζουσι τὴν πρόθ., ὡς, ἄστεος ἐκ σφετέρου Ἰλ. Σ 210· πρβλ. Ἑρμάννου Πονημάτια 2. 55. **6)** μετὰ ῥημάτων στάσεως σημαντικῶν, ὅπου ὑπονοεῖται προηγουμένη κίνησις καὶ ὅπου ἠδύνατο νὰ τεθῇ ἡ **ἐπὶ** ἢ **ἐν**, οἷον, ἓαῖ οἱ ἐκ κόρυθος .. πῦρ, ἔκαιεν ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας καὶ ἔλαμπεν ἐξ αὐτῆς, Ἰλ. Ε. 4· ἐκ ποταμοῦ χρόα νίζετο, ἐλούετο ἐν τῷ ποταμῷ (δηλ. δι' ὕδατος ἐκ τοῦ ποταμοῦ), Ὀδ. Ζ. 224· — συχνάκις μετὰ ῥημάτων σημαινόντων κρεμῶ ἢ δένω, στερεώνω, σειρὴν .. ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες, κρεμάσαντες ἄλυσιν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Ἰλ. Θ. 19· ἐκ πασσαλόφι κρέμασεν φόρμιγγα, ἐκρέμασε τὴν λύραν ἐκ τοῦ πασσάλου, Ὀδ. Θ. 67· ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω, «ἀντὶ τοῦ, τὰ πείρατα τῶν σχοινίων ἐνδεδέσθαι ἢ τοῦ Ὀδυσσέως ἢ ἐκεῖ περὶ τὴν ἱστοπέδην» (Εὐστ.), Μ. 51, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1030, κτλ.· **ἐπ'** ὕδωρ ἔπεμπον [τὴν ἀδελφὴν] ἄγγος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσαν καὶ ἐκ τοῦ βραχίονος ἵππον ἐπέλκουσαν, ἐφέλκουσαν ἵππον [διὰ τῶν ἡνιῶν ἐξηρτημένων] ἐκ τοῦ βραχίονος, Ἡρόδ. 5. 12· — ἀκολούθως μετὰ ῥημάτων σημαινόντων ἔχω, κατέχω, ὁδηγῶ, ἐξ ἐκείνων ἔχειν τὰς ἐλπίδας, ἔχειν τὰς ἑαυτῶν ἐλπίδας [ἐξηρτημένας] ἐξ ἐκείνων, Θουκ. 1. 84· ἐκ χειρὸς ἄγειν, ὁδηγεῖν διὰ τῆς χειρός, Βίων 3. 2· ἐκ τῆς οὐρᾶς λαμβάνεσθαι Λουκ. Ὄνος 23· ἴδε τὰ ῥήματα **δέω, πειραίνω, πέλω, πρίω** ΙΙΙ· — προσέτι τίθεται ἡ **ἐκ** ὅπου ὁ Ἕλλην ἐθεώρει τὸ μέρος ἐξ οὗ γίνεται ἡ κίνησις, ἐνῷ εἰς ἄλλας γλώσσας θεωρεῖται τὸ μέρος ἐν ᾧ τὸ πρᾶγμα εἶναι, οἱ ἐκ τῶν νήσων κακοῦργοι, οἱ ἐν ταῖς νήσοις κακοῦργοι, Θουκ. 1. 8, πρβλ. 2. 5, 13· τοὺς ἐκ τῆς ναυμαχίας, τοὺς ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, Πλάτ. Ἀπολ. 32Β· τοὺς ἐκ τῶν σκηνῶν, τοὺς ἐν ταῖς σκηναῖς, Δημ. 284. 23· — προσέτι καὶ μετὰ ῥημάτων σημαινόντων κάθημαι ἢ ἵσταμαι, στᾶσ' ἐξ Οὐλύμποιο, ἐκ τοῦ Ὀλύμπου ἕνθα ἵστατο, Ἰλ. Ξ. 154· ἐκ δίφροιο καθήμενος, ἐκ τοῦ δίφρου ἐφ' οὗ ἐκάθητο, Ὀδ. Φ. 420· καθῆσθαι ἐκ πάγων, καθῆσθαι ἐπὶ πάγων καὶ ἐπιτηρεῖν ἐξ αὐτῶν, Σοφ. Ἀντ. 411, ἴδε σημ. Jebb· ἐκ βυθοῦ, ἐν τῷ βυθῷ, Θεόκρ. 22. 40. **7)** νικᾶν ἔκ τινος, ἔρχεσθαι νικητὴς ἔκ τινος· καὶ τοὺς νικῶντας ἐκ τοῦ θηρίου, καὶ τοὺς νικῶντας καὶ ἀπαλλάσσοντας ἑαυτοὺς ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ θηρίου, Ἀποκάλ. Ἰωάν. ιε'. 3. **II.** ΕΠΙ ΧΡΟΝΟΥ, ἐλλειπτ., μετ' ἀναφ. καὶ δεικτ. ἀντωνυμ., ἐξ οὗ ἢ ἐξ οὗ τε [χρόνου], Λατ. ex quo, since, Ἰλ. Α. 6, Ὀδ. Β. 27, καὶ Ἀττ.· καὶ ἐν ἀποδ., ἐκ τοῦ ἢ ἐκ τοῖο, ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, Ἰλ. Θ. 296, Α. 493· οὕτως, ἐκ τούτου παρ' Ἀττ. (ἀλλ' ἐκ τούτου, ἐκ τούτων ἢ ἐκ τῶνδε συχνότερον σημαίνουσι: μετὰ τοῦτο, μετὰ ταῦτα, Ξεν. Ἀπομν. 2. 9, 4, Σοφ. Ο. Τ. 235)· ἐξ ἐκείνου Θουκ. 2. 15· ἐκ πολλοῦ (ἐνν. χρόνου) ὁ αὐτ. 1. 68, κτλ.· ἐκ πλείονος χρόνου ὁ αὐτ. 8. 45· ἐκ πλείστου αὐτόθι 68· ἐξ ὀλίγου, ἐντὸς ὀλίγου χρόνου, ἐντὸς μικρᾶς προθεσμίας, ὁ αὐτ. 2. 11 (ἀλλ' ὡσαύτως, ὀλίγον χρόνον μετὰ ταῦτα, Πλουτ. Καῖσ. 28)· ἐκ παλαιοῦ Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 8· ἐκ παλαιτάτου Θουκ. 1. 18. **2)** ἐπὶ ἰδιαιτέρων χρονικῶν σημείων, ἐκ νεότητος .. **ἐς** γῆρας Ἰλ. Ξ. 86· ἐκ γενετῆς Ω. 535· ἐκ νέου ἢ ἐκ παιδός, ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, συχνὸν παρ' Ἀττ.· ἐκ μικροῦ παιδαρίου Δημ. 1252, ἐν τέλει· ἐξ ἀρχῆς Αἰσχύλ. Εὐμ. 284, κτλ.· ἐξ αἰθέρος, μετὰ τὴν αἰθρίαν, Ἰλ. Π. 365, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 87· οὕτως (ὡς ἡ πρόθ. **ἀπὸ** ΙΙ), ὡς δὲ ἐκ τῆς θυσίας ἐγένετο, εὐθὺς δ' ὅτε ἐτελείωσε τὴν θυσίαν, ὁ αὐτ. 1. 50· ἐκ τοῦ ἀρίστου, μετὰ τὸ ἄριστον, Ξεν. Ἀν. 4. 6, 21· ἐξ εἰρήνης πολεμεῖν Θουκ. 1. 120· ἐκ δακρύων γελᾶν Ξεν. Κύρ. 1. 4, 28, πρβλ. Valck. ἐν Ἡρόδ. 3. 82· ἰδίως μετὰ μετοχ., πρὸς δήλωσιν χρονικοῦ σημείου, τὸ δὲ Ἑλληνικὸν ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ μένον συνετάττετο ἐκ τῶν ἔτι προσιόντων, ἐκ τῶν ἔτι προσερχομένων, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 14. **3)** ὡσαύτως, ὅπου ἡμεῖς λέγομεν «ἐν καιρῷ ..», «κατὰ ..», ἐκ νυκτῶν δὲ ἄνεμοι χαλεποὶ .. γίγνονται, «ἐν νυξὶ» (Σχόλ.), Ὀδ. Μ. 286· ἐκ νυκτὸς Ξεν. Κύρ. 1. 4, 2, κτλ.· ἐξ ἡμέρας Σοφ. Ἠλ. 780· ἐκ μέσω ἄματος Θεόκρ. 10. 5· ἐκ τοῦ λοιποῦ ἢ ἐκ τῶν λοιπῶν, ἐν τῷ μέλλοντι, κατὰ τὸ μέλλον, Ξεν. Συμπ. 4, 56, Πλάτ. Νόμ. 709Ε. **III.** πρὸς δήλωσιν: **1)** τῆς **ὕλης**, ἐξ ἧς ἐγένετο ἢ κατεσκευάσθη τι, ποιεῖσθαι ἐκ ξύλων τὰ πλοῖα Ἡρόδ. 1. 194· πίνοντας ἐκ κριθῶν μέθυ, Αἰσχύλ. Ἱκ. 953· εἶναι ἐξ ἀδάμαντος Πλάτ. Πολ. 616C· στράτευμα ἐξ ἐραστῶν Ξεν. Συμπ. 8, 32. **2)** τοῦ **γεννήτορος**, ἐκ τινος εἶναι, γενέσθαι, φῦναι κτλ., Ἰλ. Ζ. 206, Υ. 106, κτλ.· ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐσσι (ἔνθα τὸ **γένος** εἶναι αἰτ. ἀπόλ. ἢ προσδιορισμὸς τοῦ κατά τι) Ε. 896· σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης Τ. 111· ὦ παῖ πατρὸς ἐξ Ἀχιλλέως Σοφ. Φ. 260· Πίρωμις ἐκ Πιρώμιος Ἡρόδ. 2. 143· ἀγαθοὶ καὶ ἐξ ἀγαθῶν Πλάτ. Φαίδρ. 246Α· ὁ ἐκ τινος, ὁ υἱὸς τινος, Σοφ. Ἀντ. 466, κτλ.· — ὡσαύτως πρὸς δήλωσιν **πατρίδος**, ἐκ Σιδῶνος πολυχάλκου εὔχομαι εἶναι Ὀδ. Ο. 425, πρβλ. Θουκ. 1. 25, κλ.· οὕτως, οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου, οἱ Περιπατητικοί, Λουκ. Ἁλ. 43· ὁ ἐξ Ἀκαδημείας, ὁ Ἀκαδημιακός, Ἀθήν. 34Α· ὡσαύτως ἐν τῇ Κ. Διαθ., ὁ ἐκ πίστεως, ὁ πιστεύων (Ἐπιστ. π. Ρωμ. γ', 26), οἱ ἐξ ἐριθείας, οἱ ἐριθευόμενοι, οἱ ῥαδιουργοῦντες (Ἐπιστ. π. Ρωμ. β', 8). **3)** ἐπὶ τῆς ἀρχικῆς πηγῆς ἢ αἰτίας ἐξ ἧς ἀπορρέει ἢ γίνεταί τι, καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν Ἰλ. Α. 63· τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι Β. 197· ἐξ ἡμέων γάρ φασι κάκ' ἔμμεναι Ὀδ. Α. 33, κτλ.· γίγνεταί τι ἔκ τινος Ἡρόδ. 1. 1, κτλ.· θάνατος ἐκ μνηστήρων, Ὀδ. Π. 447· τὰ ἐξ Ἑλλήνων τείχεα, τείχη οἰκοδομηθέντα ὑπ' αὐτῶν, Ἡρόδ. 2. 148· — ἐντεῦθεν συχνάκις ἁπλῶς ἀντὶ ἀπροθέτου γενικῆς, ὕμνος ἐξ Ἐρινύων Αἰσχύλ. Εὐμ. 344· ἡ ἐξ ἐμοῦ δυσβουλία Σοφ. Ἀντ. 95· ὁ ἐξ ἐμοῦ πόθος ὁ αὐτ. Τρ. 631. **4)** πρὸς δήλωσιν τοῦ ποιητικοῦ αἰτίου μετὰ παθ. ῥημάτων, ἔνθα συνηθεστέρα εἶναι ἡ πρόθ. **ὑπό**, ἐφίλησεν ἐκ Διός, δηλ. ὑπὸ Διός, Ἰλ. Β. 669· κήδε' ἐφῆπται ἐκ Διὸς αὐτόθι 69 προδεδόσθαι ἐκ Πρηξάσπεος Ἡρόδ. 3. 62, καὶ συχνάκις παρ' Ἴωσι πεζογράφοις, πρβλ. ἐν Valck. Ἡρόδ. 7. 175, Wessel. 2. 148· καὶ παρ' Ἀττ., ὡς ἐν Σοφ. Ἠλ. 124, 264, 1412, Ἀντ. 93, ἐν Θουκ. 3. 69, κτλ.· — οὕτω καὶ μετ' οὐδετ. ῥημάτων, ἐκ .. πατρὸς κακὰ πείσομαι Ὀδ. Β. 134· τλῆναί τι ἔκ τινος Ἰλ. Ε. 384· θνήσκειν ἔκ τινος Σοφ. Ἠλ. 256, Ο. Τ. 854, κτλ. **5)** ἐπὶ τῆς αἰτίας ἢ τοῦ μέσου οὗ ἕνεκα γίνεταί τι, ἐκ πατέρων φιλότητος, ἕνεκα τῆς φιλίας τῶν πατέρων ἡμῶν, Ὀδ. Ο. 197· μήνιος ἐξ ὀλοῆς Γ. 135· ἐξ ἔριδος Ἰλ. Η. 111· τελευτᾶν ἐκ τοῦ τρώματος Ἡρόδ. 3. 29· ἐκ τίνος λόγου; Εὐρ. Ἀνδρ. 548· οὕτως, ἐκ τίνος; ἐκ τοῦ; διατί; ὁ αὐτ. Ἑλ. 93, Ξεν. Ἀν. 5. 8, 4· ποιήσατε ἑαυτοῖς φίλους ἐκ τοῦ Μαμωνᾶ τῆς ἀδικίας, κάμετε εἰς ἑαυτοὺς φίλους ἐκ τοῦ (δηλ. διὰ τοῦ)..., Εὐαγγ. κ. Λουκ. ς', 9. **6)** ἐκ .., δηλ. συμφώνως πρός, ἐκ τῶν λογίων, κατὰ τοὺς χρησμούς, Ἡρόδ. 1. 64· ἐκ νόμων Αἰσχύλ. Εὐμ. 92, Δημ. 709. 2· ἐκ κελεύσματος Αἰσχύλ. Πέρσ. 397· ἐκ τῶν ἐυγκειμένων Θουκ. 5. 25· ἐκ τῶν παρόντων αὐτόθι 40, κτλ. **7)** συχνάκις μετὰ γεν. ὡς περίφρασις ἀντὶ ἐπιρρ. (ὡς ἐν τῇ Λατ. ex consulto, ex composito, ex improviso, κτλ.), ἐκ βίας = βιαίως Σοφ. Φ. 563· ἐκ σόλου ὁ αὐτ. Ἠλ. 279· κυρίως μετὰ οὐδετ. ἐπιθέτου, ἐξ ἀγχιμόλοιο = ἀγχίμολον, ἐκ τοῦ σύνεγγυς, Ἰλ. Ω. 352· ἐκ τοῦ ἐμφανέος Ἡρόδ. 3. 150· ἐκ τοῦ φανεροῦ, ἐκ τοῦ προφανοῦς Θουκ. 4. 106., 6. 73· ἐκ προδήλου Σοφ. Ἠλ. 1429· ἐξ ἴσου ἢ ἐκ τοῦ ἴσου Σοφ. Τρ. 485, Θουκ. 2. 3· ἐξ ἀέλπτου Ἡρόδ. 1. 111, κτλ., κτλ.: — ὡσαύτως μετὰ θηλ. ἐπιθ., ἐκ τῆς ἰθείης ὁ αὐτ. 3. 127· ἐκ νέης ὁ αὐτ. 5. 116· ἐξ ὑστέρης ὁ αὐτ. 6. 85· ἐκ τῆς ἀντίης ὁ αὐτ. 8. 6· ἐκ καινῆς

Θουκ. 3. 92· ἐξ ἐκουσίας Σοφ. Τρ. 727· ἐκ ταχείας αὐτόθι 395.

8) μετ' ἀριθμ., ἐκ τρίτου, τρίτον, Εὐρ.'Ορ. 1178· ἐκ τρίτων Πλάτ. Γοργ. 500Α, Συμπ. 213Β· διανεμητικῶς, ἐξ εἴκοσιν, ἀνὰ εἴκοσιν, 'Αθήν. 671Β.

Β. Ἡ πρόθεσις **ἐκ** συχνάκις χωρίζεται ἀπὸ τῆς συντακτικῆς αὐτῆς πτώσεως, **ἐκ δ' ἔβαλ'** ἵππων 'Ιλ. Α. 109.—'Εμφατικὴ δὲ οὖσα τονίζεται, **ἔξ** ἀνέμοιο δυσαέος Ε. 865· ἢ ἂν εὑρίσκηται ἐν τέλει στίχου, οὐ μέν μοι κακὸς εἶδεται οὐδὲ **κακῶν ἔξ** Ξ. 472, ὅς τε θεῶν **ἔξ** 'Οδ. Ρ. 518.—Οἱ 'Επικοὶ μεταχειρίζονται αὐτὴν μετ' ἐπιρρημάτων εἰς **-θεν**, ἅπερ εἶναι πράγματι ἀρχαῖαι γενικαί, **ἐξ** οὐρανόθεν, **ἐξ** ἀλόθεν, **ἐξ** Αἰσύμηθεν, κτλ. 'Ιλ.· **ἐκ** Διόθεν 'Ησ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 763: — Συνδυάζεται δὲ καὶ μετ' ἄλλων προθέσεων, ὅπως καταστήσῃ τὴν ἔννοιαν ἔτι μᾶλλον ὡρισμένην, ὡς π. χ. **διέκ, παρέκ, ὑπέκ.**

Γ. Ἐν συνθέσει ἐπικρατεῖ ἡ ἔννοια τῆς μετακινήσεως ἢ μεταβάσεως, ἔξω ἀπό, μακράν· μάλιστα παρ' Ὁμήρῳ κεῖται οὕτως ὡς ἁπλοῦν ἐπίρρημα. **2)** ἐκφράζει τό: ἐντελῶς, παντελῶς, ὅλως, ὅλως διόλου, ἄρδην, ὡς, **ἐκπέρθω, ἐξαλαπάζω, ἐκβαρβαρόω, ἐκδιψάω, ἐκδωριόω, ἐξευρίσκω, ἐξοπλίζω, ἐξομματόω, ἔκλευκος, ἔκπικρος.**

ἑκᾰβόλος, ον, Δωρ. τύπος ἀντὶ τοῦ **ἑκηβόλος.**

Ἑκᾰδήμεια (οὐχὶ -ία), ἡ, παλαιὸς τύπος ἀντὶ **Ἀκαδήμεια,** ἐκ παλαιοῦ τινος ἥρωος Ἑκαδήμου, Διογ. Λ. 3. 7, 8.

Ἑκάεργος, ὁ, **(ἑκὰς *ἔργω)** ὁ μακρόθεν ἐνεργῶν· παρ' Ὁμήρῳ εὑρηται ὁτὲ μὲν ὡς οὐσιαστικὸν ὁτὲ δὲ ὡς ἐπίθ., ἀλλ' ἀείποτε ὡς ἐπίθ. τοῦ 'Απόλλωνος, ὁ τοξεύων μακράν, ὁ ἀκοντίζων μακράν, ὡς τὸ **ἑκηβόλος** (ὃ ἴδε)· — οὗτω, θηλ. **Ἑκαέργη,** Δωρ. **-έργα,** ἐπὶ τῆς 'Αρτέμιδος, Spanh. ἐν Καλλ. εἰς Δῆλ. 292.

ἑκᾶθεν, ἐπίρρ. **(ἑκὰς)** μακρόθεν 'Ιλ. Β. 456, Πινδ. Ο. 10(11), 9, Αἰσχύλ. Ἱκ. 421· μετὰ γεν., ἑκαθεν πόλιος 'Ιλ. Ν. 107.

ΙΙ. ὡσαύτως, = **ἑκάς,** μακρὰν ἀπό, μακράν, 'Οδ. Ρ. 25.

Ἑκάλειος Ζεύς, [ᾰ], ἐκ τοῦ **Ἑκάλη** ἢ **Ἑκαλήνη,** ὄνομα γραίας, ἥτις περιεποιήθη τὸν Θησέα καὶ τούτου ἕνεκεν ἐτιμᾶτο ἐν 'Αθήναις κατ' ἔτος διὰ τῶν **Ἑκαλησίων** [ἱερῶν]· ἐντεῦθεν τὸ ἐπίθ. τοῦτο ἀπεδίδετο εἰς τὸν Δία ὡς λατρευόμενον κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, Πλουτ. Θης. 14 (ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ, τ. Α', σ. 358 κἑξ.)· ἴδε καὶ Bentley ἐν Καλλ.'Αποσπ. 40·— καθ' Ἡσύχ. «'Εκάλειος Ζεύς· ὃν 'Εκάλη ἱδρύσατο».

Ἑκαλήσια, ἴδε τὸ προηγούμενον.

ἑκᾶλος, Δωρ. ἀντὶ **ἑκηλος,** Πινδ. Ο. 9. 87, Ι. 6. 57.

ἑκάς, 'Αττ. **ἑκας** κατὰ τὸν 'Απολλ. Δύσκ. ἐν Α. Β. 570, 26· (ἴδε **ἑκαστος** ἐν τελ.)· 'Επίρρ., μακράν, μακρὰν ἀπό, Λατ. procul, Ὅμ., Πίνδ., καὶ Τραγ.· οὐχ ἑκὰς που Σοφ. Φ. 41· ἀλλὰ σπάνιον παρ' 'Αττ. πεζογράφοις, ὡς οὐχ ἑκὰς Θουκ. 1. 69, 80· μετὰ γεν., μακρὰν ἀπό τινος, ἑκὰς Ἄργεος 'Ιλ. Ι. 246, κτλ.· ἀλλὰ πολλάκις ἔπεται μετὰ τὴν συντακτικὴν αὐτοῦ πτῶσιν, ὡς, ἀνδρῶν δυσμενέων ἑκὰς ἱστάμενος πολεμίζειν 'Ιλ. Ν. 263· λίην γὰρ νηῶν ἑκὰς ἤλθομεν 'Οδ. Ξ. 496, κτλ.· οὕτω παρὰ Πινδ. Π. 8. 30, Εὐρ. Φοίν. 907· ὡσαύτως, ἑκὰς ἀπὸ τοῦ τείχεος 'Ιλ. Σ. 256· ἀπὸ τῆς νήσου ἑ. 'Ηρόδ. 3. 41. **2)** Συγκρ., **ἑκαστέρω,** «πορρωτέρω» (Σχόλ.), 'Οδ. Η. 321, 'Ηρόδ. 6. 108, Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 1047, κτλ..— μετὰ γεν., 'Ηρόδ. 2. 169, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως **ἑκαστοτέρω** Θεόκρ. 15. 7: — Ὑπερθ., **ἑκαστάτω,** «πορρωτάτω» (Σχόλ.), 'Ιλ. Κ. 113, 'Ηρόδ. 4. 33· ἑκαστάτω τινός, πορρωτάτω τινός, ὁ αὐτ. 1. 134· τῆς Λιβύης ἑκαστάτω, εἰς τὸ ἀπώτατον ἄκρον τῆς Λιβύης, ὁ αὐτ. 4. 204, πρβλ. 9. 14. **ΙΙ.** ἐπὶ χρόνου, ἑκὰς ἐών, καίπερ ὢν πολὺ μεταγενέστερος, Πινδ. Π. 2. 98· οὐχ ἑκὰς χρόνου, οὐχὶ ἐν μακρῷ χρόνῳ, 'Ηρόδ. 8. 144· οὐχ ἑκὰς Αἰσχύλ.'Αγ.1650· [ἀ· μακρὸν δὲ μόνον ἐν Καλλ. εἰς 'Απόλλ. 2, ἐν ἄρσει].

ἑκαστάκις, ἐπίρρ. (ἕκαστος) ἑκάστοτε· ἐπιγρ. Κερκύρας ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 1845. 8· οἱ ἑκαστάκις = οἱ ἀεί, αὐτόθι 1839. 11., 1845. 22.

ἑκαστάτω, ὑπερθ. τοῦ **ἑκάς,** ὃ ἴδε.

ἑκασταχῆ, ἐπίρρ., πανταχοῦ, Σουΐδ. (ἐσφαλ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ἑκαστα** ἐν Ξεν. Κύρ. 6. 2, 5).

ἑκασταχόθεν, ἐπίρρ., ἐξ ἑκάστου μέρους, Θουκ. 7. 20, 21, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 3.

ἑκασταχόθι, ἐπίρρ., = **ἑκάστοθι,** Πλουτ. Λύσανδ. 19, κτλ.

ἑκασταχοῖ, ἐπίρρ., πανταχόσε πρὸς ἕκαστον μέρος, Πλουτ. Μάρ. 20.

ἑκασταχόσε, ἐπίρρ. πρὸς ἕκαστον μέρος, Θουκ. 4. 55., 8. 5, Πλάτ. Κριτί. 116Α.

ἑκασταχοῦ, ἐπίρρ., πανταχοῦ, Θουκ. 3. 82, Πλάτ. Φαῖδρ. 257Ε, κ. ἀλλ.

ἑκαστέρω, συγκρ. τοῦ **ἑκάς,** ὃ ἴδε.

ἑκάστοθεν, ἐπίρρ. = **ἑκασταχόθεν,** Διογ. Λ. 1. 93.

ἑκάστοθι, ἐπίρρ. ἐννέα δ' ἔδραι ἔσαν ... καὶ προύχοντο ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους, δι' ἑκάστην, 'Οδ. Γ. 8 (Σχόλ. Harl. ἑκάστοθεν), ἐν ἑκάστῃ, Αἰν. Τακτ. 11.

ἕκαστος, η, ον, καθείς, καθένας, Λατ. quisque, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ὁλότητα, 'Ομ., κλ.· ὁ ἑνικὸς συχνάκις συνάπτεται μετὰ πληθ. ῥήματος, ἕδαν οἰκόνδε ἕκαστος 'Ιλ. Α. 606· δεξιμήσεσθα ἕκαστος Ε. 878· καὶ παρ' 'Αττ., ἕκαστος ἐπίστασθε Ξεν. Συμπ. 3, 3, 'Ηρόδ. 3. 158,'Αριστοφ. Ἱλ. 785, Πλάτ. Γοργ. 503Ε, Πρωτ. 327Ε, κτλ.· τὸ ἑνικὸν τίθεται ὡσαύτως ἐκ παραλλήλου μετὰ πληθ. ὀνόματος ἢ ἀντων. (ἅπερ ἐκφράζουσι τὸ ὅλον καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔπρεπε νὰ εἶναι τεθειμένα κατὰ γενικήν, τοῦτο δ' ὀνομάζεται ἐν τῇ γραμματικῇ «σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος»), ὡς, Τρῶας ἕκαστον ὑπήλυθε τρόμος (ἀντὶ Τρώων ἕκαστον), φόβος κατέλαβεν ἕκαστον τῶν Τρώων,'Ιλ. Η. 215, πρβλ. 175. 185· ὕμιν .. ἑκάστῳ Ο. 109· αἱ δὲ γυναῖκες .. θαύμαζον .. ἑκάστη Σ. 496, κτλ· Περσίδες δ'.. ἑκάστα .. λείπεται Αἰσχύλ. Πέρσ. 136· αἱ ἄλλαι πᾶσαι [τέχναι] τὸ αὐτῆς ἑκάστη ἔργον ἐργάζεται Πλάτ. Πολ. 346Ε, πρβλ. Γοργ. ἔνθ' ἀνωτ.:— ὅστις ἕκαστος, πᾶς ὅστις.., 'Ησ. Θ. 459. **2)** τὸ ἄρθρον ἐνίοτε προστίθεται εἰς τὸ οὐσιαστικὸν πρὸς τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ τὸ **ἕκαστος,** ὅτε συνήθως τὸ **ἕκαστος** προτάσσεται, καθ' ἓκ. τὴν ἡμέραν, καθ' ἑκάστην ἡμέραν, 'Ισοκρ. 277Α· περὶ ἑκ. τῆς τέχνης Πλάτ. Φαῖδρ. 274Ε· ὅταν δὲ ἐπιτάσσηται τὸ **ἕκαστος** εἶναι ἧττον ἐμφατικόν, κατὰ τὸν ὁπλίτην ἕκαστον Θουκ. 5. 49· κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην ὁ αὐτ. 6. 63, κ. ἀλλ. **ΙΙ.** κατὰ πληθ., εἷς ἕκαστος πάντων, πολλὸν γὰρ [οἶνον] ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἕκαστοι ἠφύσαμεν 'Οδ. Ι. 164,'Ιλ. Α. 550, κ. ἀλλ.· οὕτως,'Ηρόδ. 1. 169, Αἰσχύλ. Ἱκ. 491,'Ικ. 932, Πλάτ. Πρωτ. 315C, κ. ἀλλ.· οἱστισιν ἑκάστοις ὁ αὐτ. Νόμ. 799Α. **ΙΙΙ.** ἡ ἰδέα τοῦ ἐπιμερισμοῦ ἢ τῆς ἀτομικότητος ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἐκφέρεται ὁριστικώτερον τῇ προσθήκῃ ἑτέρων ἀντωνυμ., οἷον, εἷς ἕκαστος, Λατ. unusquisque, (ἴδε ἐν λ. **εἷς**)· εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὐξειργασμένος Σοφ.'Αντ. 262· ἕκαστός τις Πινδ. Ν. 4.150, Θουκ. 3. 45, κλ.· αὐτὸς ἕκ.'Ηρόδ. 5. 13, κτλ.· αὐθ' ἕκαστα, ἅπαντα ἐν λεπτομερείᾳ ἀκριβεῖ, Αἰσχύλ. Πρ. 950· πρβλ. **αὐθέκαστος. 2)** μετὰ προθέσεων, ἰδίως μετὰ τῆς **κατά,** καθ' ἕκαστον, ἰδιαιτέρως, χωριστά, μόνον, Λατ. singulatim, Πλάτ., κλ.· καθ' ἕκ. καὶ ξύμπαντα ὁ αὐτ. Σοφ. 259Β· τὰ καθ' ἕκαστον 'Αριστ. Πολ. 2, 8, 22, κ. ἀλλ.· παρ' ἕκαστον, παρ' ἕκαστα, ἐν ἑκάστῃ περιπτώσει, Πολύβ. 4. 82, 5., 3. 57, 4, κτλ. **3)** ὡς ἕκαστοι, ἕκαστος καθ' ἑαυτόν, Πινδ. Π. 9.174, 'Ηρόδ. 6.79, Θουκ.1.15, κτλ.· καὶ καθ' ἑνικ., τῶν δὲ ὡς ἑκάστῳ θύειν θέλει 'Ηρόδ. 1. 132· οὐχ ὡς ἕκαστος, ἀλλὰ πάντες 'Αριστ. Πολ. 4. 4, 26. **ΙV.** παρὰ μεταγενεστέροις ἀντὶ τοῦ **ἑκάτερος,** Διον.'Αλ. 3. 2, κτλ. ('Η πρώτη συλλαβὴ **ἑ-** ἐν ταῖς λέξεσιν **ἑ-κάτερος, ἕ-καστος** παριστάνει τὸ **εἷς, ἕν,** ὡς τὸ πρῶτον μέρος τοῦ Σανσκρ. ê-kateras, ê-katamas παριστάνει τὸ ê-ka (εἷς)· τὰ δεύτερα μέρη τῶν λέξεων **-κάτερος, -καστος,** δύνανται νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὰ **πότερος, πόστος** ('Ιων. **κότερος, κόστος**), καὶ πρὸς τὰ Σανσκρ. kataras (uter? πότερος;), katamas (τίς ἐκ τῶν πολλῶν;) ἴδε ἐν λ. ***πος**·— φέρουσι δὲ ταῦτα τὸν τύπον συγκρ. καὶ ὑπερθ., πρβλ. **πρό, πρότερος, πρῶτος.** Ἐν Κρητικῇ 'Επιγρ. (Hell. J. 13. σ. 66) ἁπανταχῇ γεγραμμένον **Fέκαστος).**

ἑκάστοτε, ἐπίρρ., καθ' ἑκάστην φοράν, εἰς ἑκάστην περίπτωσιν, 'Ηρόδ. 1. 90., 5. 105, 'Αντιφῶν 143. 1, Ξεν.'Αν. 2. 4, 10, κτλ.· ἑκάστοτ' ἀεὶ 'Αριστοφ. Νεφ.1279· ἵνα ἑκάστοτε, ὁπότε δήποτε ἐν ἑκάστῃ περιπτώσει,'Ηρόδ. 2. 42., 8. 115.

ἑκαστοτέρω, ἐπίρρ., ὡς τὸ **ἑκαστέρω,** ἴδε ἐν λ. **ἑκάς.**

ἑκᾰτᾰβόλος, ον, Δωρ. ἀντὶ **ἑκατηβόλος,** Πίνδ.

Ἑκάταιος, α, ον, ὁ τῆς Ἑκάτης, Σοφ.'Αποσπ. 651. **ΙΙ. Ἑκάταιον** ἢ **Ἑκάτειον** (Διν.δ.'Αριστοφ. Σφ. 804), τό, ἱερὸν ἢ ἄγαλμα Ἑκάτης ἱδρυμένον ἐν τοῖς προθύροις οἰκίας ἢ ἐν τριόδοις, 'Αριστοφ. 'Ασπ. 804, Βάτρ. 366, Λυσ. 64· ἴδε 'Ησύχ., Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Ἱλ. 594. **2)** **Ἑκαταῖα,** τά, ἴδε ἐν λ. **Ἑκάτη ΙΙ.**

ἑκᾰτεράκις, ἐπίρρ. (ἑκάτερος), καὶ τὰς δύο φοράς, καταβέβληκα θῆρα ἑκατεράκις Ξεν. Κύρ. 4. 6, 4.

ἑκᾰτερέω, ἐπὶ ὀρχήσεως, πηδῶ κτυπῶν τὰ ἰσχία δι' ἑκατέρων τῶν πτερνῶν, «ἑκατερεῖν· τὸ πρὸς τὰ ἰσχία πηδᾶν ἑκατέραις ταῖς πτέρναις» Ἡσύχ.·— ἐντεῦθεν **ἑκατερίς, ίδος,** ἡ, τοιούτου εἴδους χορός, «ἑκατερίδες δὲ καὶ θερμαστρίδες ἔντονα πηδήματα» Πολυδ. Δ', 102· πρβλ. 'Αθήν. 630Α.

ἑκᾰτερθε [ᾰ] πρὸ συμφώνου, πρὸ δὲ φωνήεντος **-θεν,** ἐπίρρ ἀντὶ τοῦ **ἑκατερωθεν,** ἐξ ἑκατέρου μέρους, Λατ. utrinque, ἀμφίπολος .. ἑκάτερθε παρέστη 'Οδ. Α. 335· τρεῖς ἑκ. 'Ιλ. Λ. 37, κτλ. **2)** μετὰ γεν., ἑκάτερθεν ὁμίλου Γ. 340, πρβλ. Ψ. 329, 813· ἑκάτερθε πόληος 'Οδ. Ζ. 263.

ἑκᾰτερίς, ἴδε ἐν **λ. ἑκατερέω.**

ἑκάτερος [ᾰ], **α, ον** (ἴδε **ἕκαστος** ἐν τέλει), ἕκαστος ἐκ τῶν δύο, ἕκαστος ἐκ τῶν δύο καθ' ἑαυτὸν χωριστὰ (καὶ ἑπομένως ἀντίθετον τῷ **ἀμφότεροι,**— «ἀμφότεροι καὶ ἑκάτεροι διαφέρουσιν. 'Αμφότεροι μὲν γὰρ ἑρῶμεν, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ κατὰ τὸ αὐτὸ πράττωσιν· ἀμφότεροι τὴν δοκὸν μίαν οὖσαν φέρουσιν. 'Εκάτεροι δέ, ἐπειδὰν χωρὶς ἑκάτερος τὸ ἑαυτοῦ πράττῃ, οἷον ἑκάτερος αὐτῶν δοκὸν φέρει. ἤτοι ὅταν ἑκάτερος αὐτῶν μίαν φέρῃ κατ' ἰδίαν» Ἀμμώνιος σ.14.—'Ηρόδ. 9. 26, Λυσ.193, ἐν τέλ.· παρὰ Δημ. 927.1), πρῶτον παρὰ Πινδ.

I. 8 (7). 63, Θουκ., κλ.· τιθεμένου δὲ μετὰ οὐσιαστικοῦ, τοῦτο σχεδὸν πάντοτε λαμβάνει τὸ ἄρθρον, ὡς, ἐφ' ἑκατέρῳ τῷ κέρᾳ Θουκ. 5. 67· ἐπὶ τῷ κέρᾳ ἑκατέρῳ ὁ αὐτ. 4. 93· ἐν ἑκατέρᾳ τῇ πόλει ὁ αὐτ. 5.16·— ἀλλὰ τὸ ὄνομα ἢ ἡ ἀντωνυμία τίθεται ἐνίοτε κατὰ γενικήν, ἑκάτερος ἡμῶν ὁ αὐτ. 6.17· ἑκατέρᾳ τῶν χειρῶν Διόδ. 4. 10· — ὡς ὑποκείμενον πληθ. ῥήματος τίθεται ἐνίοτε κατὰ πληθ. μάλιστα ὅταν ἑκάτερον τῶν μερῶν εἶναι πληθ., ἐδικαίευν γὰρ αὐτοὶ ἑκάτεροι ἔχειν τὸ ἕτερον κέρας Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλάτ. Πολ. 348Α, κτλ.· ἐνίοτε ὡς τὸ Λατ. uterque, καθ' ἑνικ. μετὰ πληθ. ῥήματος. ταῦτα εἰπόντες ἀπῆλθον ἑκάτερος ἐπὶ τὰ προσήκοντα Ξεν. Κύρ. 5. 2, 22, πρβλ. 6.1,19:— ἐνίοτε δὲ ἐπαναλαμβάνεται κατ' ἀναφορὰν πρὸς ἑκάτερον τῶν δύο μερῶν, ἐὰν ἑκάτεροι ἑκατέρων τέμνωσιν ἀγρούς Πλάτ. Πολ. 470D, πρβλ. 348Α·— μετὰ προθ. καὶ ἄλλων μορίων, ὡς ἑκάτεροι Θουκ. 3.74· ἐφ' ἑκάτερα ὁ αὐτ. 5.73· καθ' ἑκάτερα Ξεν. Ἀν. 5. 6, 7· ἐξ ἑκατέρων Λουκ. Ἔρωτ.14.

ἑκᾰτέρωθεν, ἐπίρρ., ἐξ ἑκατέρου μέρους, ὡς τὸ ποιητ. **ἑκατερ-θεν**, Ἡρόδ. 3.102, Θουκ. 2.75· μετὰ γεν., ἐκ. τῆς πόλεως ὁ αὐτ. 3. 6· τὸ ἐκ. μέρος Πλάτ. Φαίδων 112Ε. **2)** ἐξ ἑκατέρου μέρους, δηλ. καὶ πρὸς πατρὸς καὶ πρὸς μητρός, Ἀριστ. Ἀποσπ. 374.

ἑκᾰτέρωθι, ἐπίρρ., καθ' ἑκάτερον μέρος, Πινδ. Ο. 2.124, Ἡρόδ. 2.19,106, Ἀριστ.

ἑκᾰτέρως, ἐπίρρ., καθ' ἑκάτερον τρόπον, Πλάτ. Νόμ. 805Ε.

ἑκᾰτέρωσε, ἐπίρρ., πρὸς ἑκάτερον τῶν δύο μερῶν, πρὸς ἑκάτερα τὰ μέρη. Ξεν. Ἀν. 1. 8, 14, Πλάτ. Γοργ. 523C. **2)** καθ' ἑκάτερον μέρος, ὁ αὐτ. Φαίδων 112Ε, Ηολ. 619Α.

Ἑκάτη, ἡ, (**ἑκάτος**) ἡ μακρὰν ἐξικνουμένη, θυγάτηρ τοῦ Πέρσου καὶ τῆς Ἀστερίας, ἐγγόνη δὲ τοῦ Κοίου καὶ τῆς Φοίβης, ἔχουσα ἐξουσίαν παρὰ τοῦ Διὸς ἐν οὐρανῷ, ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ· αὕτη προίστατο τῶν ἀγνιστικῶν τελετῶν, ἦτο χορηγὸς πλούτου, τιμῶν, νίκης καὶ εὐπλοίας, ἦτο δὲ καὶ προστάτις τῶν ἀρτιγενῶν βρεφῶν, Ἡσ. Θ. 411 κέξ., Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 25. 52, ἔνθα παρίσταται ὡς φέρουσα ἐν χερσὶ λαμπάδα, σέλας ἐν χείρεσσιν ἔχουσα, δι' ὃ ἐκαλεῖτο καὶ **φωσφόρος**. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 535· Ἑκάτα δαϊδοφόρε, Νυκτὸς μεγαλοκόλπου θύγατερ Βακχυλ. Ἀποσπ. 31(40) ἐκδ. Blass· βραδύτερον ἐταυτίζετο τῇ Ἀρτέμιδι (πρβλ. **ἑκατος**), ἐνίοτε δὲ τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Ῥέᾳ, ἄλλοτε δὲ πάλιν τῇ Περσεφόνῃ, ἴδε Λεξ. τῶν Ἀρχαιοτήτων. **II.** Ἑκάτης δεῖπνον ἦτο τὸ πεμπόμενον κατὰ νουμηνίαν ὑπὸ τῶν πλουσίων τὴν νύκτα ὡς θυσία τῇ Ἑκάτῃ ἐν ταῖς τριόδοις, οἱ δὲ πένητες ἤρχοντο πεινῶντες καὶ ἤσθιον τὰ παρατιθέμενα, Ἀριστοφ. Πλ. 594 καὶ Σχόλ. ἐν τόπῳ· φαίνεται ὅτι τὸ δεῖπνον τοῦτο εἶχε σχέσιν πρὸς ἐξαγνιστικὰς τελετάς, Πλούτ. 2. 280Β, 290D, 708F, Α.Β. 247, 21 ἐν λέξει **Ἑκαταῖα**, Ἐτυμ. Μ. 626. 24· καὶ ἐπειδὴ ἀπετελεῖτο συνήθως ἐξ ἀπορριμμάτων καὶ περισσευμάτων τῆς τραπέζης καὶ ἐξ ἄλλης ἀθλίας τροφῆς, ἡ φράσις Ἑκαταῖα κατεσθίειν κατήντησε νὰ σημαίνῃ πᾶν ὅ,τι αἰσχρὸν καὶ ἀκάθαρτον, τά τε Ἑκαταῖα κατεσθίειν καὶ τοὺς ὄρχεις τοὺς ἐκ τῶν χοίρων, οἷς καθαίρουσιν ... συλλέγοντες ἑκάστοτε συνδειπνεῖν ἀλλήλοις Δημ. 1269. 10· πρβλ. Hemst. εἰς Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 1. 1.

ἑκᾰτηβελέτης, **ου**, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ἰλ. Α. 75, Ἡσ. Ἀσπ. 100, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 157.

ἑκᾰτηβόλος, **ον**, (ἑκάς, βάλλω) ὁ μακρὰν βάλλων, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὅμ. καὶ Ἡσ.· ὡς οὐσιαστ., Ἰλ. Ο. 231. — Πρβλ. **ἑκηβόλος**.

Ἑκᾰτήσιον, τό, = **Ἑκάταιον**, Πλούτ. 2. 193Ε. **II. Ἑκατήσια**, τά, τῆς Ἑκάτης ἑορτή, Πολυδ. Α', 37.

ἔκᾰτι, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ **ἔκητι**, Πόρσων εἰς Εὐρ. Ὀρέστ. 26.

ἑκᾰτόγ-γυιος, **ον**, ὁ ἐξ ἑκατὸν μελῶν ἢ σωμάτων συνιστάμενος, κορᾶν ἑκατόγγυιος ἀγέλα, ὁμὰς ἑκατὸν κορασίων, Πινδ. Ἀποσπ. 87. 12.

ἑκᾰτογ-κάρᾱνος, **ον**, = τῷ ἑπομ., Αἰσχύλ. Πρ. 353.

ἑκᾰτογ-κεφάλας, γεν. **α**, ὁ, ἑκατὸν ἔχων κεφαλάς, Πινδ. Ο. 4. 11· προσέτι **ἑκατογκέφαλος**, **ον**, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 882, Ἀριστοφ. Βάτρ. 473.

ἑκᾰτόγκρανος, **ον** = τῷ προηγ., Πινδ. Π. 8. 20.

ἑκᾰτογ-κρήπῑς, **ῑδος**, ὁ, ἡ, ἔχων ἑκατονταπλῆν βάσιν, Ἰουλ. Ἐπιστ. 24.

ἑκᾰτόγ-χειρος, **ον**, ἔχων ἑκατὸν χεῖρας· ἐπὶ τοῦ Βριάρεω, Ἰλ. Α. 402: — **ἑκᾰτόγχειρ**, ὁ, ἡ, Ηλουτ. Μάρκελλ. 17, κτλ. Ἑκατόγχειρες ἦσαν ὁ Βριάρεως, ὁ Γύγης ἢ Γύας καὶ ὁ Κόττος, τέκνα Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, Ἀπολλόδ. 1. 1, 1.

ἑκᾰτό-ζῠγος, **ον**, ἔχων ἑκατὸν θρανία κωπηλατῶν, οὐδ' ἂν νηῦς ἑκατόζυγος ἄχθος ἀροιτο, «ὑπὸ ἑκατὸν ἐρετῶν ἐλαυνομένη· ζυγὰ γὰρ αἱ τῶν ἐρεσσόντων καθέδραι» (Σχόλ.), Ἰλ. Υ. 247.

ἑκᾰτόμβαῖος ἢ **ἑκατόμβαιος**, **α**, **ον**, «ὁ Ἀπόλλων παρὰ Ἀθηναίοις· καὶ Ζεὺς ἐν Γορτύνῃ καὶ παρ' Ἀρκάσι καὶ Κρησίν» Ἡσύχ. προσέτι, **ἑκατόμβιος**, ἑκατόμβιος Ἀπόλλων Ἐπιγρ. Μυκόνου, Ἀθήν. τ. Β', σ. 237: — **ἑκατόμβαια**, τά, «ἑορτὴ ἐν Ἄργει καὶ ἀγὼν τελούμενος» Ἡσύχ., = **ἑκατόμβοια**, Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1715· προσέτι, **ἑκατόμβια**, τά, ἑορτὴ ἐν Ἀμοργῷ Mitth. d. d. arch. Inst. I. σ. 337. **II. ἑκατομβαιών**, **ῶνος**, ὁ, ὁ μὴν καθ' ὃν τὰ **ἑκατόμβαια** προσέφεροντο, ὁ πρῶτος τοῦ Ἀττ. ἔτους, ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ τελευταῖον δεκαπενθήμερον τοῦ ἡμετέρου Ἰουλίου καὶ τὸ πρῶτον τοῦ Αὐγούστου, Ἀντιφῶν 146. 25, κτλ., πρβλ. Πλουτ. Θησ. 12· ἐν Σπάρτῃ ἐκαλεῖτο **ἑκατομβεύς**· «μὴν παρὰ Λακεδαιμονίοις, ἐν ᾧ τὰ Ὑακίνθια» Ἡσύχ.

ἑκᾰτόμβη, ἡ, (**ἑκατόν**, **βοῦς**) κυρίως θυσία συγκειμένη ἐξ ἑκατὸν βοῶν, — ἀλλ' ἤδη ἐπὶ Ὁμ. ἡ λέξις ἀπώλεσε τὴν ἐτυμολ. σημασίαν αὐτῆς καὶ κατήντησε νὰ σημαίνῃ μεγάλην δημοσίαν θυσίαν: — οὕτως ἐν Ἰλ. Ζ. 93, 115 εὑρίσκομεν ἑκατόμβην ἐκ δώδεκα βοῶν, ἐν Ὀδ. Γ. 9. 59 ἐξ ἑνὸς καὶ ὀγδοήκοντα ταύρων, ἀλλ' ἡ κυριολεξία δὲν φυλάσσεται οὐδὲ πρὸς τὸ εἶδος τῶν θυμάτων παρ' Ὁμ., ἐπειδὴ εὑρίσκομεν ἑκατόμβας ταύρων καὶ αἰγῶν ἐν Ἰλ. Α. 315, ταύρων καὶ ἀρνειῶν ἐν Ὀδ. Α. 25· εὑρίσκομεν μάλιστα ἑκατόμβην ἐκ πεντήκοντα κριῶν ἄνευ βοῶν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην, πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν (ἀλλ' ἴσως ἐνταῦθα ἡ θυσία τῶν ἐνόρχων μήλων εἶναι ἰδιαιτέρα, δηλ. ἄλλη παρὰ τὴν ἑκατόμβην), Ἰλ. Ψ. 147, πρβλ. 864· ὁ Ἡρόδ. (4. 179) συγκαταριθμεῖ καὶ τρίποδα χαλκοῦν μετὰ τῆς ἑκατόμβης· ἀλλ' ἐν 6. 129, λέγει περὶ τοῦ Κλεισθένους,— θύσας βοῦς ἑκατόν, ὅπερ δεικνύει ὅτι τοῦ Ὁμήρου αἱ τελήεσσαι ἑκατόμβαι πραγματικῶς προσεφέροντο.

ἑκατομβοίδιον· «ἑκατὸν βοῶν τιμὴ» Ἡσύχ.

ἑκᾰτόμβοιος, **ον**, (βοῦς) «ἑκατὸν βοῶν τιμῆς ἄξιος» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 449., Ζ. 236., Φ. 79:—«ἑκατόμβοιος δὲ ὁ ἑκατὸν ἤτοι πολλῶν βοῶν ἄξιος, τουτέστι ζώων· ἐκ γὰρ τῶν βοῶν, μέρους ἑνός, πάντα δηλοῖ τὰ τετράποδα, δι' ὧν αἱ συναλλαγαὶ τοῖς παλαιοῖς· τίμιος δὲ ἐκείνοις ὁ βοῦς .., ἀπὸ δὲ τοῦ τοιούτου ζώου ἐλέχθησάν ποτε βόες καὶ τὰ νομίσματα, διότι καὶ βοῦν ἐξεύπουν ἐν αὐτοῖς καὶ μάλιστα οἱ Ἀθηναῖοι τιμῶντες τὸ ζῷον» Εὐστ. 252. 18, πρβλ. Πλουτ. Θησ. 25· ὁ ἑκατὸν χρυσῶν νομισμάτων ἄξιος, Ἐτυμολ. Μ. 320. 47.

II. ἑκατόμβοια (ἐνν. ἱερά), τά, ἑορτή, καθ' ἣν ἑκατόμβαι προσεφέροντο, Συλλ. Ἐπιγρ. 1515α. 23, Στράβων 362· πρβλ. **ἑκατομβαῖος**.

ἑκᾰτόμπεδος, **ον**, (**ποὺς**) ἔχων μῆκος ἑκατὸν ποδῶν, ποιήσαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα, «τετράγωνον ὥστε ἑκατὸν ποδῶν μέτρον ἔχειν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 164, ἔνθα ὅμως ὁ Spitzn. διορθώνει ἑκατόμποδος, ὡς ἐν Θουκ. 3. 68: ἑκατόμπεδος βεβαίως ἦτο ὁ Δωρ. τύπος, πρβλ. Πινδ. Ι. 6.(5). 32, Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5775. 24. 31, 38· καὶ ὁ Παρθενὼν ἐν Ἀθήναις καλεῖται ἀείποτε **τὸ ἑκατόμπεδον**, ἴδε τὴν λέξιν **Παρθενών**, καὶ Ἀθηνᾶς τόμ. Β', σ. 627-662.

ἑκᾰτόμ-πολις, ι, ἐπὶ χώρας, ἡ ἔχουσα ἑκατὸν πόλεις, οἳ Κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο Ἰλ. Β. 649, πρβλ. Στράβων 362.

ἑκᾰτόμ-πους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἑκατὸν πόδας· τὸ ἐν Σοφ. Ο. Κ. 718, ἑκατόμποδες Νηρηΐδες, τινὲς ἑρμηνεύουσι κατὰ λέξιν, αἱ 50 Νηρηΐδες (ὁ ἀριθμὸς ὁ ὁριζόμενος ἐν Ἡσ. Θ. 264, Εὐρ. Ι. Τ. 427), ἕτεροι, αἱ 100 Νηρηΐδες (Πλάτ. Κριτί. 116Ε), καὶ ἄλλοι παραδέχονται ἁπλῶς τὴν ἔννοιαν τῆς πληθύος, ἴδε σημ. Jebb καὶ πρβλ. **ἑκατόγγυιος**, **ὀκτάπους**.

ἑκᾰτόμ-πτολίεθρος, **ον**, = **ἑκατόμπολις**, Εὐρ. Ἀποσπ. 475. 3.

ἑκᾰτόμ-πῡλος, **ον**, ὁ ἔχων ἑκατὸν πύλας, Θῆβαι Ἰλ. Ι. 383, Διον. Π. 249.

ἑκᾰτόμ-φόνια (ἐνν. ἱερά), τά, θυσία ἣν ἔθυε Διὶ τῷ Ἰθωμάτᾳ ὁ φονεύσας ἑκατὸν πολεμίους ἄνδρας· ἦτο δὲ παλαιοτάτη συνήθεια τῶν Μεσσηνίων, Παυσ. 4. 19, 3, Πλούτ. 2. 159Ε, ἔνθα ἴδε Wyttenb.

ἑκᾰτόν, οἱ, αἱ, τά, ἄκλ., Ἰλ., κτλ.· ἐν συνθέσει συχνάκις συνεκδοχικῶς ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **πολλοί** **II.** ἡ τῶν ἑκατὸν καὶ τεττάρων ἀρχὴ παρὰ τοῖς Καρχηδονίοις, Ἀριστ. Ηολ. 2. 11, 3, πρβλ. 7. (Ἡ πρώτη συλλαβὴ **ἑ-** φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ τὸ **ἑ-** ἐν ταῖς λέξεσιν **εἷς**, **ἕν**, πρβλ. **ἕ-καστος**· πρὸς δὲ τὸ δεύτερον μέρος **-κατον** πρβλ. Σανσκρ. çatan, Λατ. centum, Γοτθ. καὶ Ἀγγλο-Σαξον. hund, Παλαιο-Σκανδιν. hundrad, Παλ.-Ὑψηλ.-Γερμ. hunt, κτλ.).

ἑκατόνσεμνον· «πολὺ μέγα» Ἡσύχ.

ἑκατοντα-δόχος, **ον**, ὁ χωρῶν ἑκατὸν ἢ πολλοὺς ἄνδρας, ἑκατονταδόχους ἀνδρῶνας Ἰουλ. Ἐπιστ. 24.

ἑκᾰτοντά-δραχμος, **ον**, ὁ ἔχων ἀξίαν ἑκατὸν δραχμῶν, Γαλην. 2. 2, σ. 661D.

ἑκᾰτοντα-ετηρίς, **-ίδος**, ἡ, περίοδος ἑκατὸν ἐτῶν, τοῦτο δὲ εἶναι κατὰ ἑκατονταετηρίδα ἑκάστην Πλάτ. Πολ. 615Α.

ἑκατοντα-έτηρος, **ον**, ὁ ἐξ ἑκατὸν ἐτῶν, Ὀρφ. Ἀργ. 1105.

ἑκᾰτοντα-ετής, **ὲς** [ἡ **ἑκατονταέτης**], ὁ ἔχων ἑκατὸν ἐτῶν ἡλικίαν, Πινδ. Π. 4. 502, Ἰω. Χρυσ. τ. 1. σ. 333.

ἑκᾰτονταετία, ἡ, περίοδος ἑκατὸν ἐτῶν, Schweigh. Ἀππ. τ. 3. σ. 613· **ἑκατονταετίζω**, ἑκατονταετὴς γίνομαι, παρὰ Θεοδ. Στουδ. σ. 371Β.

ἑκᾰτοντα-κάρηνος, Δωρ. **-ᾶνος**, **ον**, ἔχων ἑκατὸν κεφαλάς, Πινδ. Π. 1. 31, Ἀποσπ. 93· ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 353 γράφεται νῦν

ἑκατογκάρανον, ἴδε φιλολογικὰ Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθην. τ. Α', σ. 82.

ἑκᾰτοντα-κέφᾰλος, ον, = **ἑκατογκέφαλος**, Ἰουλ. Ἐπιστ. 24.

ἑκᾰτοντάκις, ἐπίρρ., ἑκατὸν φορές, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 142.

ἑκᾰτοντά-κλῑνος, ον, ἔχων 100 ἀνάκλιντρα, ἔχων θέσιν δι' ἑκατὸν ἀνάκλιντρα, ἦν δὲ ὁ οἶκος ἑκατοντάκλινος, Χάρης παρ' Ἀθην. 538C, Διόδ. 17. 16.

ἑκᾰτον-τᾰ́λαντία, ἡ, ποσότης ἑκατὸν ταλάντων, Πολυδ. Δ', 52.

ἑκᾰτον-τάλαντος, ον, ἀξίας ἑκατὸν ταλάντων, γραφὴ ἐκ., ἀγωγὴ δι' ἑκατὸν τάλαντα, Ἀριστοφ. Ἵππ. 442.

ἑκατοντά-λιθος, ον, συνιστάμενος ἐκ παντοειδῶν λίθων, Βυζ.

ἑκᾰτοντά-μᾰχος, ον, ἱκανὸς νὰ πολεμήσῃ πρὸς 100 ἄνδρας, Ἰωσήπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 13. 12. 5.

ἑκᾰτόντ-ανδρος, ον, ἀποτελούμενος ἐξ ἑκατὸν ἀνδρῶν, ἑκατόντανδρον λοχαγίαν Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24.

ἑκατοντα-όργυιος, ἴδε **ἑκατοντόργυιος**.

ἑκᾰτοντά-πηχυς, υ, ἀποτελούμενος ἐξ ἑκατὸν πήχεων, Ἰωσήπ. Ἱ. Π. 2. 10, 2.

ἑκατονταπλασιάζω.

ἑκᾰτονταπλάσιος, ἐπίρρ. ἑκατοντάκις περισσότερον, Ἑβδ. (Δ'. Παραλ. ΚΑ', 3).

ἑκᾰτονταπλᾰ́σιον, ον, γεν. ονος, ἑκατονταπλάσιος, μετὰ γεν., Ξεν. Οἰκ. 2. 3.

ἑκᾰτοντά-πλευρος, ον, ἐξ ἑκατὸν πλέθρων, Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24.

ἑκᾰτοντά-πῠλος, ον, = **ἑκατόμπυλος**, Ἀνθ. Π. 7. 7· — **ἑκατοντόπυλος** ἐν Ἀνθ. Π. παράρτ. 50. 3.

ἑκᾰτονταρχέω, εἶμαι ἑκατόνταρχος, Δίων Κ. 52. 25.

ἑκατοντ-ά́ρχης, ου, ὁ, ἀρχηγὸς ἑκατὸν ἀνδρῶν, Ἡρόδ. 7. 81, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 181: — τὸ Λατ. centurio, Πλουτ. Πομπ. 78, κτλ.

ἑκᾰτονταρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἑκατοντάρχου, Δίων Κ. 78. 5.

II. ἑκατοντὰς στρατιωτῶν, λόχος ἐξ ἑκατὸν ἀνδρῶν, ὁ αὐτ. 48. 42.

ἑκατόντ-αρχος, ὁ, = **ἑκατοντάρχης**, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 41.

ἑκᾰτοντάς, άδος, ἡ, ὁ ἀριθμὸς ἑκατόν, ἡ ποσότης τοῦ ἀριθ. 100, Ἡρόδ. 7. 184, 185.

ἑκᾰτοντά-φυλλος, ον, ἔχων ἑκατὸν πέταλα, ῥόδα ἑκατοντάφυλλα Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 6. 6, 4.

ἑκατοντά-χειρ, ρος, ὁ, ἡ, = **ἑκατόγχειρ**, Πλούτ. 2. 478F, ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ.

ἑκατοντάχοος, ον, συνηρ. **-χους, -ουν**, ἑκατὸν χοῶν, φέρων καρπὸν ἑκατονταπλάσιον, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 8. 7, 4.

ἑκατοντό-πῠλος, ον, = **ἑκατονταπύλος**, ἴδε τὴν λέξιν.

ἑκᾰτοντ-όργυιος, ον, ἑκατὸν ὀργυιῶν, Πινδ. Ἀποσπ. 110· — περὶ τοῦ ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1131, **ἑκατοντορόγυιος**, ἴδε Δινδ. ἐν τόπῳ.

ἑκᾰτόντ-ορος, ον, (**ἐρέσσω**) ναῦς ἑκατὸν κωπῶν, κέλευσέ θ' ἑκατόντορον σχεῖν εὐδαίδαλον νᾶα Βακχυλ. 16. 87 (ἔκδ. Blass), Πολυδ. Α', 82.

ἑκατοντούτης, ου, συνηρ. ἀντὶ **ἑκατονταετής**, Λουκ. Μακρόβ. 14· θηλ. **ἑκατοντοῦτις, -ιδος**, Ἀθήν. 697F.

ἑκᾶτος, ὁ, (ἑκὰς) ὁ τοξεύων μακράν, ὡς τὸ **ἑκηβόλος**, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλ. Η. 83·, Υ. 295· ὡς οὐσιαστ., **ἕκατος**, ὁ, Ἰλ. Α. 385., Υ. 71· — θηλ. **ἑκάτη**, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Αἰσχύλ. Ἰκ. 676· πρβλ. **Ἑκάτη**.

ἑκατοστηρίη, ἡ, γῆ ὑποκειμένη εἰς φόρον ἓν τοῖς ἑκατόν, ἐδ]ημασαν ἑκατοστηρίην εἶναι BCH. 1879, 244ff.

ἑκᾰτοστιαῖος, α, ον, = **ἑκατοστός**· — ἑκατοστιαῖοι τόκοι, τόκοι πρὸς $^1/_{100}$ κατὰ μῆνα, δηλ. 12 τοῖς ἑκατὸν τὸ ἔτος, Λατ. centesimae usurae, Ἐπιγρ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 354. 4.

ἑκᾰτοστο-εικοσι-όγδοον, τό, τὸ ἓν 128ον μέρος Νικομ. Ἀριθμ. σ. 11.

ἑκᾰτόστομος, ον, ἔχων ἑκατὸν στόματα, πολύστομος, Εὐρ. Βάκχ. 404.

ἑκᾰτοστός, ή, όν, ἀριθμ. τακτ. τοῦ ἑκατόν, ὁ μετὰ 99 ἄλλους ἀριθμούμενος, Λατ. centesimus, ἀπὸ ταύτης... ἑκατοστῇ ἡμέρῃ Ἡρόδ. 1. 47, κτλ.· ἐπ' ἑκατοστά, ἑκατονταπλασίονα, Ἡρόδ. 4. 198. **II. ἑκατοστή**, ἡ, τὸ ἑκατοστὸν μέρος, φόρος, τέλος, κάτω τούτου τὰ τέλη χωρὶς καὶ τὰς πολλὰς ἑκατοστάς, «δραχμὰς ὑπὲρ τοῦ τέλους χορηγουμένας ἀπὸ τῶν πόλεων» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 658, Ξεν. Ἀθ. 1. 17· — ὡσαύτως = **τόκοι ἑκατοστιαῖοι**, Πλουτ. Λούκουλλ. 20.

ἑκᾰτοστύς, ύος, ἡ, = **ἑκατοντάς**, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 34, Πλουτ. Ρωμ. 8. **II.** διαίρεσις χώρας, Ἐπιγραφ. Ὀλδ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2060. 30, (προσθ]καὶ) 3641 6.

ἑκβᾰβάζω, λέξις ἀμφίβολος μνημονευομένη ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. ἐκ τοῦ Σοφ., «ἐκβαβάξαι· ἐκσαλεῦσαι. Σοφοκλῆς Ἀντηνορίδαις» Ἡσύχ.

ἐκβάζω· μέλλ. **-ξω**, ἀποφθέγγομαι, ἀποφαίνομαι, διακηρύττω. Αἰσχύλ. Ἀγ. 498.

ἐκβαίνω· μέλλ. **-βήσομαι**· ἀόρ. ἐξέβην· — ἐξέρχομαι, «βγαίνω», μετὰ γεν. πέτρης ἐκβαίνοντα Ἰλ. Δ. 107· ἔκβαιν' ἀπήνης Αἰσχύλ. Ἀγ. 906· ἐκδ. ἐκ νεὼς Θουκ. 1. 137 (οὕτως ἐν τμήσει, ἐκ δὲ Χρυσηΐς νηὸς βῆ Ἰλ. Α. 439)· — ἀπολ., ἀποβιβάζομαι ἐκ πλοίου ἢ καταβαίνω ἐξ ἅρματος, «πεζεύω», ἐκ δ' ἔβαν αὐτοὶ Γ. 113, πρβλ. 1. 437, Ἡρόδ. 4. 196, κτλ.· ἐξέρχομαι ἐκ τῆς θαλάσσης, μή πώς μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ κῦμα μέγ' ἀρπάξαν Ὀδ. Ε. 415., Η. 278· καὶ παρ' Ἱστορικοῖς, ἐξέρχομαι ἐκ χαράδρας, Ξεν. Ἀν. 4. 2, 3· ἀναβαίνω πρὸς τὰ ἄνω, κατεστρατοπεδεύσαντο ἐπὶ λόφον ἐκβάντες αὐτόθι 6. 3, 20· κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπων, σπανίως δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, βοὴ... ἐξέβη Σοφ. Αἴ. 892. **2)** ἐξέρχομαι, ἀπέρχομαι, Λατ. egredi, ἐκβαίνουσαν [τὴν ψυχὴν] ἐκ τοῦ σώματος Πλάτ. Φαίδων 77D· ἐκ τῆς νομοθεσίας ὁ αὐτ. Νόμ. 744A· ἐκ τοῦ πολέμου Πολύβ.: — μετὰ γεν., μὴ ἐκβάντας τύχης Εὐρ. Ι. Τ. 907· ἐκδ. τῆς ἑαυτοῦ ἰδέας Πλάτ. Πολ. 380D· ἔνθεν ἐκδ. ὁ αὐτ. Τίμ. 44E. **3)** μετ' αἰτ., ἐξέρχομαι, ὑπερβαίνω, παραβαίνω, γαίας ὅρια Εὐρ. Ἱππ. Μαιν. 82· τὴν ἡλικίαν τοῦ γεννᾶν Πλάτ. Πολ. 461B, πρβλ. 537D· τὸν ὅρκον ὁ αὐτ. Συμπ. 183B· τὸ μέσον Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 11, 16. **4)** παρὰ ποιηταῖς τὸ ὄργανον τῆς κινήσεως προστίθεται κατ' αἰτιατ., ἐκβάς .. ἁρμάτων πόδα Εὐρ. Ἡρακλ. 802· πρβλ. **βαίνω** Ι. 4. **II.** μεταφ., **1)** ἀποβαίνω, Λατ. evadere, Ἡρόδ. 7. 209, 221, Θουκ., κτλ.: — ἐκπληροῦμαι, ἐπὶ προφητειῶν, κτλ. Δημ. 349. 17· — ὡσαύτως, τοιοῦτον ἐκβέβηκεν Σοφ. Τρ. 672· κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὐμὸς πόσις, ἀπεδείχθη κάκιστος; κτλ., Εὐρ. Μήδ. 229· κατὰ νοῦν ἐκβ. τινὶ Πλάτ. Μενέξ. 247D· πρβλ. Δημ. 14. 3: — τὰ ἐκβησόμενα, τὰ μέλλοντα ἐκβαίνειν, Ἡρόδ. 7. 209, 221, κτλ.· τὸ ἐκβάν, τὰ ἐκβαίνοντα Δημ. 12. 6, κτλ. **2)** ἐξέρχομαι τοῦ προσήκοντος μέτρου, ὑπερβαίνω τὸ ὅριον, ἐς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος Εὐρ. Μήδ. 56· ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγῳ; Σοφ. Φ. 896· ἐξέβην γὰρ ἄλλοσε, ἐπλανήθην ἀλλαχοῦ κατὰ διάνοιαν, Εὐρ. Ι. Τ. 781· ἐπὶ συγγραφῆς, κάμνω παρέκβασιν, ἐπάνειμι ἔνθεν ἐξέβην Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 1, πρβλ. 7. 4, 1, Δημ. 298. 12. **3)** λήγω, λαμβάνω τέλος, πρὶν ἐκβῆναι τῷ ἀδελφῷ τὴν στρατηγίαν Ἀππ. Συρ. 23. **B.** Μεταβατ. ἐν τῷ α' ἀορ. **-έβησα**, ἐκβιβάζω, ἀποβιβάζω ἐκ πλοίου, ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν Ἰλ. Α. 438· οἱ δ' ἐκβήσαντες (σε δηλ.) ἔβησαν (ἔνθα τὸ ἔβησαν εἶναι ἀόρ. β'), ἀποβιβάσαντές σε ἐκ τοῦ πλοίου ἀπῆλθον, Ὀδ. Ω. 301· ἐς γαῖαν ἐξέβησε [αὐτὸν] Εὐρ. Ἑλ. 1616.

ἐκβακχεύω, ἐξεγείρω εἰς βακχικὴν μανίαν, καθιστῶ μανιώδη, «ἐκταράσσω» (Ἡσύχ.), εἰ μή σ' Ἀπόλλων ἐξεβάκχευσεν φρένας Εὐρ. Τρῳ. 408 ἐγείρουσα καὶ ἐκβακχεύουσα Πλάτ. Φαίδρ. 245A. — Παθ., κινοῦμαι εἰς μανίαν, γίνομαι μανιώδης, πᾶσά τ' ἐξεβακχεύθη πόλις Εὐρ. Βάκχ. 1296, Πλάτ. Πολ. 561A, κτλ.· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ, Εὐρ. Ἰκ. 1001· οὕτω καὶ ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., Ἄλεξις ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 1.13.

ἐκβάλλω, μέλλ. **-βᾰ́λῶ**, ῥίπτω ἔξω ἐκ, μετὰ γεν., Ὄθιον μέγαν ἐκβαλε δίφρου Ἰλ. Ε. 39. κτλ.· ἢ ἀπολ., ἐκρίπτω, ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον Α. 436, κτλ.· καὶ τὴν μὲν .. ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι ἐκβαλον, ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν, Ὀδ. Ο. 481, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 24 (ἴδε ἐν λ. **ἐκβολή**)· ἀκολούθως κατὰ διαφόρους σχέσεις· ὡς παθητ. δὲ αὐτοῦ συχνάκις εὑρηται τὸ **ἐκπίπτω**. **1)** ὡς τὸ Λατ. ejicere, ῥίπτω εἰς τὴν ξηράν, «ῥίχνω ἔξω», τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρόπιος νεὸς ἐκβαλε κῦμ' ἐπὶ χέρσου Ὀδ. Τ. 278· ἄνεμος .. τρηχέως περιέσπε .. πολλὰς τῶν νεῶν ἐκβάλλων πρὸς τὸν Ἄθων Ἡρόδ. 6. 44· ἐκδ. ἐς τὴν γῆν ὁ αὐτ. 7. 170 (ἀλλ' ἐν 2. 113, ἄνεμοι .. ἐκβάλλουσι ἐς τὸ πέλαγος, φέρουσι, παρασύρουσιν ἔξω εἰς τὸ πέλαγος· καί, ἀπηλιώτης ἄνεμος ... ἐξέβαλεν ἡμᾶς τήνδ' ἐς Αἰτναίαν πέτραν, ἐξέβαλεν ἡμᾶς ἐκ τῆς ὁδοῦ ἡμῶν καὶ ἤγαγεν εἰς, κτλ., Εὐρ. Κύκλ. 20)· πρβλ. **ἐκπίπτω** 3· — ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐκβάλλω εἰς τὴν ξηράν, Ἵππους τε ἐξεβάλλοντο κτλ. Ἡρόδ. 6, 101, Δημ. 926. 17. **2)** ἐκδιώκω, ἐκδ. ἐκ τῆς χώρας Λυκοῦργ. 160. 19, πρβλ. Δημ. 1391. 3· μάλιστα ἐπὶ ἐξορίας, πόλεως ἐκδ. Πλάτ. Γοργ. 468D· ἔξω τῆς πόλεως, τῶν ὁρίων ὁ αὐτ. Νόμ. 873B, 909C· ἐκ τῆς χώρας Ἀριστοφ. Ἱλ. 430, κτλ.· ἀπολ., ἀποδιώκω, ἐξορίζω, Ἡρόδ. 1. 103, Σοφ. Ο. Κ. 646, 770, κτλ.· ἐκβάλλειν θεούς, ἐξορίζειν, ἀποδιώκειν πάντας τοὺς θεούς, Ἀριστοφ. Νεφ. 1477· πρβλ. **ἐκπίπτω** 2. **3)** ἐκβάλλω τινὰ εἰς τὴν ξηρὰν καὶ καταλείπω αὐτὸν ἐκεῖ, ἀλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἐμὲ γελῶσι Σοφ. Φ. 257, πρβλ. 1034, 1390· ῥίπτω ἔξω, ἠθελησάτην .. αὐτὸν ἐκβαλεῖν ταφῆς ἄτερ ὁ αὐτ. Αἴ. 1388· ἐκβαλεῖν τέκνα, ἐκτιθέναι, Εὐρ. Ἴων 964· πρβλ. σημασ. VI. **4)** ἐκβάλλειν γυναῖκα ἐκ τῆς οἰκίας, ἀποπέμπειν αὐτήν, διαλύειν τὸν γάμον, Δημ. 1373. 10· ἀπολ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Ἀνδοκ. 16. 29, Δημ. 1366. 11. **5)** ἐκδιώκω, ἐκβάλλω, ἐκδ. ἕδρας Κρόνου Αἰσχύλ. Ἱκ. 201· ἐκ τυραννίδος θρόνων τ' ὁ αὐτ. 910· ἐκ τῆς ἀρχῆς Ἰσοκρ. 54E· ἐκ τῆς τιμῆς Ξεν. Κύρ. 1. 3, 9· καὶ ἄνευ τῆς **ἐκ**, ἐκδ. τινὰ πλούτου Σοφ. Ἠλ. 649· χάριτος ὁ αὐτ. Αἴ. 808. — Παθ., ἐκβάλλεσθαι ἐκ τῆς φιλίας Ξεν. Ἀν. 7. 5, 6. **6)** καταρρίπτω, καταβάλλω ἐν τῇ πάλῃ, τίν' οὐ παλαίουσ' ἐς τρὶς ἐκδ.; Σοφ. Ἀποσπ. 678. 13. **7)** ἐκβάλλειν φρέατα, ὀρύσσειν φρέατα, Πλουτ. Πομπ. 32. **II.** ἐκκρούω, Λατ. excutere, χειρῶν δ' ἔκβαλλε κύπελλα Ὀδ. Β. 396, πρβλ. Θεόκρ.

22. 210· **ἐκβάλλεθ'**.. τευχέων πάλους, ἐκτινάξατε τοὺς κλήρους ἔξω τῶν σκευῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 742· ἀπολ., δοῦρα ἐκβάλλειν, κόπτειν δένδρα (κυρίως ἐκκόπτειν αὐτὰ ἐκ τοῦ δάσους),'Οδ. Ε. 244· πρβλ **ἐκκόπτω** 2. **2)** ἀνοίγω, βιαίως ἀνοίγω, ἐκδ. θύρετρα, πυλας Εὐρ.'Ορ.1474,'Εκ.1044, πρβλ. Λυσ. 98. 24. **III.** ἀφίνω τι νὰ πέσῃ, χειρὸς δ' ἔκβαλεν ἔγχος 'Ιλ. Ξ. 419· ξίφος Εὐρ 'Ανδρ 629, πρβλ.'Αριστοφ. Λυσ. 156.— Μεταφ., ἦ ῥ' ἄλιον ἔπος ἔκβαλον, ἐξεστόμισα μάταιον λόγον,'Ιλ. Σ. 324· εἰ μὴ ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλε 'Οδ. Δ. 503, πρβλ.'Ηρόδ. 6. 69, Αἰσχύλ.'Αγ. 1662, κτλ.· ἐκδ. ῥῆμα Πλάτ. Πολ. 473Ε'·— ἀπολ., ἐκτίθημι, ἐκφράζω, Διογ. Λ. 9. 7: — προσέτι, χέω, χύνω, δάκρυα δ' ἔκβαλε θερμὰ 'Οδ. Τ. 362· ἐκβάλλω, παῖς μὲν ἄνηβος ἐὼν ἔτι νήπιος ἔρκος ὀδόντων φύσας ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἕπτ' ἔτεσι Σόλων 14. 2· καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκβαλεῖν οὐ βούλομαι Εὐρ. Κύκλ. 644, κτλ.· ἐκβάλλω, ἐκπέμπω, καὶ φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν (ῥοὴν LVL² V¹) λευκῆ παρειᾷ φοινίου σταλάγματος Σοφ.'Αντ.1238. **IV.** ἀπορρίπτω, Σοφ. Ο. Κ. 631, 636. Εὐρ 'Αποσπ. 362. 45,'Αριστοφ. Νεφ.1477,'Αντιφῶν 127. 13, κτλ.· ἐκδ. λόγους Πλάτ. Κρίτων 46Β'·— ἀρ οὖμαι, δὲν παραδέχομαι, ἀλλ' ὡς φανέν γε τοῦπος ὧδ' ἐπίστασο, κοὐκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν Σοφ. Ο. Τ. 849'·— ἐκβάλλειν διαιτητήν, Δημ. 542. 21., 1264. 22'·— ἀποδιώκω ἡθοποιὸν ἐκ τῆς σκηνῆς, Λατ. explodere, ὁ αὐτ. 449. 19· καὶ ἐν τῷ παθ.,'Αριστοφ. 'Ιππ. 225· πρβλ. **ἐκπίπτω** 9. **V.** χάνω ἐξ ἰδίου σφάλματος, μὴ νύν ποτ', ὦ παῖ, τὰς φρένας γ' ὑφ' ἡδονῆς γυναικὸς οὕνεκ' ἐκβάλῃς Σοφ.'Αντ. 649, Αἴ. 965, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 404, κτλ. **VI.** παράγω, ἐπὶ γυναικῶν,'Ιππ.1131Η, Πλουτ. Ποπλικ. 21· ἀλλὰ κυρίως ἐπὶ ἐκτρώσεως, 'Ιππ. 611. 43. κτλ.· ἐκβάλλει τοὺς νεοττούς, «βγάζει τὰ πουλιά», Σχόλ εἰς 'Αριστοφ.'Ορν.252· — ἐπὶ φυτῶν, ἐκδ. καρπὸν 'Ιππ. 242. 32· ἐκδ. στάχυν Εὐρ. Βάκχ. 749. **VII.** ἐξαρθρώνω μέλος τι,'Ιππ. κ.'Αγμ. 773. **VIII.** ἀποκρούω, ἀντικρούω, Λατ. rejicere, λόγους μακροὺς καὶ δοκοῦντας ὑπὸ τῶν ἀντιπολιτευομένων δεόντως εἰρῆσθαι, δι' ὀλίγων ῥημάτων.. ὁλοσχερῶς ἐξέβαλε Πολύβ. 11.10, 6, κτλ. **IX.** ἐν τοῖς Μαθηματ., προεκβάλλω γραμμήν, 'Αριστ. Οὐρ.1. 5, 6, Μηχαν. 2. 2, κ. ἀλλ. **X.** ἀμεταβ., ἐξέρχομαι, ἀπέρχομαι, ἵν' ἐκβάλω ποῖ ἄλλην ἐπ' αἶαν Εὐρ. 'Ηλ. 96· ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐξερχομένης τῆς κοίτης αὐτῆς,'Αριστ. Μετεωρ. 2. 8, 25· ἐπὶ ποταμοῦ, κενῶ ἐμαυτόν, χύνομαι, Πλάτ. Φαίδων 113Α· πρβλ. **ἐκδίδωμι** II, **ἐξίημι** I. 2.

ἐκβαρβᾰ́ρόω, καθιστῶ ἐντελῶς βάρβαρον, τὴν πόλιν ἐξεβαρβάρωσε 'Ισοκρ. 192Ε.—Παθ., ἐκβαρβαροῦμαι, καθίσταμαι βάρβαρος, κίνδυνος ἐγένετο ἔσχατος Σικελίᾳ τῇ τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ Καρχηδονίων ἀνάστατον ὅλην ἐκβαρβαρωθεῖσαν γενέσθαι Πλάτ.'Επιστ. 353Α, 'Αριστόξενος παρ' 'Αθην. 632Α.

ἐκβαρβάρωσις, εως, ἡ, ἡ ὅλως εἰς βάρβαρον κατάστασιν μεταβολή, Πλουτ. Τιμολ. 17.

ἐκβᾰσᾰνίζω, ἀνακρίνω, ὑποβάλλω εἰς ἔλεγχον, ἀναγκάζω εἰς ὁμολογίαν, Ἰωσήπ.'Αρχ.'Ιουδ.15. 8, 4, Φιλόστρ. 83.

ἐκβάσιος [ᾰ], **ον,** ἐπίθ.τοῦ'Απόλλωνος, = **ἐκβατήριος,** 'Απολλ. Ρόδ. Α. 966.

ἔκβασις, εως, ἡ, (ἐκβαίνω) μέρος εἰς ὃ νὰ ἐξέλθῃ τις, ἰδίως ἐκ τῆς θαλάσσης, ἔκβασις οὗ πῃ φαίνεθ' ἁλὸς πολιοῖο θύραζε (ἴδε τὴν λέξιν **θύραζε**) 'Οδ. Ε. 410· ἔξοδος, κατὰ τὴν ἔκβασιν τὴν εἰς τὰ.. ὄρη Ξεν.'Αν. 4. 3, 20, πρβλ. 4.1, 20· περὶ τὰς ἐκβάσεις, περὶ τὰ μέρη τὰ χρησιμεύοντα πρὸς ἀπόβασιν, Πολύβ. 3. 14, 6. **2)** ἀπόβασις, μάλιστα ἐκ πλοίου, ἐκδ. στρατοῦ Αἰσχύλ.'Ικ.771· ἄτης ἔκβ., διαφυγὴ ἔκ τινος, Εὐρ. Μήδ. 279. **II.** ἡ ἔκβασις πράγματος, τὸ ἀποτέλεσμα, Μένανδ. ἐν 'Αδήλ. 147, 'Αρρ.'Επίκτ. 2. 7, 9.

ἐκβασμίδωσις, εως, ἡ, αἱ βαθμίδες αἱ πρὸς κατάβασιν ἀπὸ βωμοῦ,'Επιγράμμ.'Ελλ. 229, ἔνθα, **ἐκβασμείδωσις.**

ἐκβάσμωσις, εως, ἡ, (= **ἐκβάθμωσις**)· ἡ δεῖνα κατεσκεύασεν ἑαυτῇ τὴν ἐκβάσμωσιν 'Επιγρ. ἐλάσσονος 'Ασίας, Bull. d. cor. hell. IV. σ. 381, ἴσως ταφεῖον μετὰ βαθμίδων καθόδου, Συναγ. 'Αθησ. Λέξ. Κουμανούδη.

ἐκβᾰτήριος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὴν ἔκβασιν ἢ τὴν κατ' εὐχὴν ἀποπεράτωσιν ὑποθέσεως, θύσας ἐκβατήρια (ἐνν. ἱερά) τῆς νόσου, θύσας διὰ τὴν εὐτυχῆ ἀπαλλαγὴν ἐκ τῆς νόσου, Φιλόστρ. 562.

ἐκβάτης, ου, ὁ, ἴδε **ἐγβάτης.**

ἐκβάω, Δωρ. ἀντὶ **ἐκβαίνω,** ἐκβῶντας Foed Δωρ. ἐν Θουκ. 5. 77· πρβλ. **προβάω.**

ἐκβεβαιόω, ἐπιβεβαιῶ, Πλούτ. 2. 283Α· ὡσαύτως κατὰ μέσ. τύπον, ὁ αὐτ.'Αγησ. 19, Ποομπ. 19, 41, κτλ.· πρβλ. **ἐμβεβαιόω.**

ἐκβεβαίωσις, εως, ἡ, ἐπιβεβαίωσις, Πλούτ. 2. 85C.

ἐκβήσσω, ἐκβάλλω τι βήχων, 'Ιππ. Προρρ. 91,'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 1. 16, 15.

ἐκβιάζω, διὰ τῆς βίας ἐκβάλλω, ἀποδιώκω, Πλούτ. 2. 243, κτλ.· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. τύπον, Πολύβ. 18. 6, 4, Πλούτ. 2. 584Ε, κτλ.—Παθ., τόξον χειρῶν ἐκβεβιασμένον, τόξον διὰ τῆς βίας ἀφαιρεθὲν ἐκ τῶν χειρῶν μου, Σοφ. Φ. 1129· ἐκβιασθέντες, διὰ τῆς βίας διωχθέντες ἐκ τῆς ἑαυτῶν θέσεως, **Πολύβ. 1. 28,** 6, πρβλ. Πλουτ. Θησ. 27, κτλ.· σπανιώτερον κατ' ἐνεστ., τοὺς ἐκβιαζομένους ὁ αὐτ.'Αλέξ. 60. **II.** Μέσ., ῥίπτω πόρρω, κάμνω τι νὰ ὑπάγῃ μακράν, ἐκβιάζεσθαι δὲ οὐ δύναται πόρρω τὸ πληγὲν 'Αριστ. π.'Ακουστῶν 9. **III.** Παθ., γίνομαι ἢ παρίσταμαι κατὰ τρόπον οὐχὶ ἀφελῆ καὶ φυσικόν, ἐπὶ ἔργων τέχνης, τὰ Διονυσίου ζωγραφήματα τῶν Κολοφωνίων, ἰσχὺν ἔχοντα καὶ τόνον, ἐκβεβιασμένοις καὶ καταπόνοις ἔοικε Πλουτ. Τιμολ. 36· ἴδε Μυλλέρου 'Αρχαιολ. τῆς τέχνης § 135.—Ὁ τύπος **ἐκβιάομαι** εὑρηται ἐν 'Ιππ. περὶ Τέχνης 7, ἐν τέλει.

ἐκβῑ́βάζω: μέλλ.'Αττ. **-βιῶ,** ἐνεργ. μεταβατ. τοῦ **ἐκβαίνω,** κάμνω τινὰ νὰ ἐκβῇ ἢ ἐξέλθῃ, ἐκβίβασον ἐκ τοῦ βουτόμου τοὺρνίθιον 'Αριστοφ.'Ορν. 662· ἐκβιβάζω ποταμὸν ἐκ τοῦ αὐλῶνος, παρατρέπω ποταμὸν ἐκ τῆς κοίτης αὐτοῦ,'Ηρόδ. 7. 130· ἐκδ. τινὰ ὁδοῦ Ξεν.'Ιππαρχ.1. 18· ἐκβιβάζω τινὰ δικαίων λόγων, κάμνω τινὰ νὰ παύσῃ τὰς περὶ δικαιοσύνης συζητήσεις αὐτοῦ, Θουκ. 5. 98. **2)** κυρίως, ἀποβιβάζω τινὰ ἐκ πλοίου, ὁ αὐτ. 7. 39. Πλάτ. Γοργ. 511Ε. **3)** εἰσπράττω διὰ τῆς βίας χρέη ἢ φόρους, 'Ιουστινιαν. Κῶδ. 3. 2, 4., 12. 61, 7.

ἐκβῑ́βασμός, ὁ, ἐκτέλεσις, ἐκβιβασμὸς τῆς ἀποφάσεως Βασιλικ.1. 517.

ἐκβῑβαστής, οῦ, ὁ, ὑπηρέτης προσεδρεύων τῷ δικαστῇ, ὅστις μετὰ τὴν ἀπόφασιν ἐξεβίβαζε τὰ ἀποφανθέντα, ἴδε Δουκάγγ. ἐν λέξει.

ἐκβῑβαστικός, ή, όν, ὁ εἰς τὸ ἐκβιβάζειν ἀνήκων, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 219.

ἐκβιβρώσκω, κατατρώγω, ἐκ μὲν ἐσχάτας βέβρωκε σάρκας Σοφ. Τρ. 1053.

ἔκβῐος, ον, ὁ ἐστερημένος τοῦ βίου, ἐγὼ σε ἔκβιον ποιήσω.. ἔξω τοῦ βίου ποιήσω, τοῦτ' ἔστιν ἀποκτενῶ,'Αρτεμίδ. 4. 32,'Ετυμ. Μ. σ. 323, 44.

ἐκβιούζω, (Βοιωτ.;), «ἐκβιούζει· θρηνεῖ μετὰ κραυγῆς» 'Ησύχ.

ἐκβιόω, συμπληρῶ ἔτος τι τῆς ἡλικίας μου, ἐξηκοστὸν ἔτος 'Επιγράμμ.'Ελλ. 640· ἀποβιῶ, παρὰ βραχύ τις ἐκβιοὺς Εὐστ. Πονημάτ. 225, 11.

ἐκβίωσις, εως, ἡ, ἀποβίωσις, Ν. Χων. σ. 632. 17., 792. 5, ἔκδ. Β.

ἐκβλαστάνω, φυτρώνω, ὅταν περ φύηται τύραννος, ἐκ προστατικῆς ῥίζης καὶ οὐκ ἄλλοθεν ἐκβλαστάνει Πλάτ. Πολ. 565D. **II.** μεταβ. κάμνω νὰ βλαστήσῃ, νὰ αὐξηθῇ τι, παράγω τι, 'Ιππ. 380, 51.

ἐκβλάστημα, ατος, τό, νέον βλάστημα, βλαστός, Φίλων 1. 48.

ἐκβλάστησις, εως, ἡ, βλάστησις, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ., πρβλ. Γεωπ. 5. 25, 1.

ἐκβλέπω, βλέπω, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φιλοστράτου. **II.** ἀρχίζω νὰ βλέπω, βραδέως δὲ ἐκβλέπει τὰ ταύτης (τῆς χελιδόνος) βρέφη, ὡς καὶ τὰ τῶν κυνῶν σκυλάκια Αἰλ. π. Ζ. 3.25.

ἐκβλητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐκβάλλω,** πρέπει τις νὰ ἐκβάλῃ, νὰ ἀπορρίψῃ, Πλάτ. Πολ. 377C, Κλήμ.'Αλ. 244.

ἐκβλητικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα νὰ ἐκβάλλῃ τι, μετὰ γεν., 'Αριστ. 'Ιστ. Ζ. 9. 6, 2.

ἔκβλητος, ον, ἐρριμμένος ἔξω, ἔκβλητον, ἢ πέσημα φοινίου δορός; «ἐκβεβλημένον ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ἢ πτῶμα ὑπὸ δορὸς φονικοῦ;» (Σχόλ.), Εὐρ. 'Εκ. 700. **II.** ἀπόβλητος, ἀπορρίψιμος, νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι 'Ηράκλ. παρὰ Στράβ. 784, Πλούτ. 2. 669Α βρέφος ἔκβλητον, ἔκθετον, Εὐστ. 384, 25.

ἐκβλίζω, ἐκθλίβω, «ἐκθλίσαι, ἐκθλῖψαι, ἐκπιέσαι· βλίζειν γὰρ τὰ <τὸ;> κηρία ἐκθλίβειν» 'Ησύχ.

ἐκβλιστέος· «ἐκθλιπτέος» 'Ησύχ.

ἐκβλύζω, ἐκρέω, Ὀρφ. Λιθ. 484, Πλουτ. Τ. Γράκχ. 13. **II.** ἐκχέω, ὁπόσον ἰδρῶτα.. ἐκβλύζει τῶν σαρκῶν ὁ γεωπονῶν Εὐστ. Πονημ. 150. 8., 222. 41.

ἔκβλυσις, εως, ἡ, ἐκροή, Εὐστ. Πονημάτ.11, 42 καὶ 166, 87.

ἔκβλυσμα, -ατος, τό, = τῷ προηγ., 'Ιερόθ. ἐν Idel. phys. etc. II. σ. 338.

ἐκβλύω, = τῷ προηγ.,'Απολλ. Ρόδ. Δ.1417 [ἔνθα ἐκβλῦοντα].

ἐκβοάω, ἀναβοῶ, «ἐξφωνῶ», ἐκπέμπω ἰσχυρὰν φωνήν, Ξεν. Κυν. 6, 10, Πλάτ. Πολ. 492Β· αἱ δὲ γυναῖκες ἐκβοήσασαι (κατὰ Κοραῆν γραπτέον ἐμβοήσασαι) Πολύαιν. 48. σ. 247, ἔκδ. Κοραῆ.

ἐκβοήθεια, ἡ, ἔξοδος πρὸς βοήθειαν, ἔξοδος πολιορκουμένων, ἐκβοηθείσας τινὸς γενομένης... ἀπέθανον πολλοὶ Θουκ. 3. 18, πρβλ.'Αριστ. Πολ. 7. 5, 4.

ἐκβοηθέω, ἐξορμῶ ὅπως βοηθήσω τινά, ἐξεβοήθεον πανδημεὶ 'Ηρόδ. 6. 16· ἐς τὸν 'Ισθμὸν ὁ αὐτ. 9. 26· κάμνω ἔξοδον, Θουκ.1.105.

ἐκβοήθησις, ἡ, ἐπιβοήθεια, 'Αθήναιος περὶ Μηχανημ. σ. 4, 30.

ἐκβόησις, εως, ἡ, τὸ ἐκβοᾶν, κραυγάζειν μεγαλοφώνως, Φίλων 2.159,'Ηλιόδ.10.17.

ἐκβολάς, άδος, ἡ, τὸ ἐκβαλλόμενον, τὸ ῥιπτόμενον ἔξω· ἰδίως, **1)** = **σκωρία,** Στράβων 399. **2)** **ἐκβολὰς μήτρα,** Λατ. vulva ejectitia, Ρωμαϊκόν τι ἔδεσμα,'Ιτπαρχ. παρ' 'Αθην. 101Α.

ἐκβολβίζω: μέλλ.'Αττ. **-ιῶ,** ἐκλεπίζω, «ξεφλουδίζω», ὡς ἐπὶ

βολδοῦ, οὐ ἀφαιρεῖ τις τὸν φλοιόν, μεταφ., ξεγυμνώνω, τουτονὶ τῶν κωδίων ἐκβολδῶ Ἀριστοφ. Εἰρήν. 1123.

ἐκβόλιον σύαγρον, τό, πιθαν. = **ἐκβολὰς μήτρα**, Διονύσ. Τραγ. παρ' Ἀθην. 401F.

ἐκβολή, ἡ, (**ἐκβάλλω**) ἐκβολαὶ ψήφων, αἱ ἐκβολαὶ τῶν ψήφων ἐκ τῶν καδίσκων (πρβλ. **ἐκβάλλω** II. 1), Αἰσχύλ. Εὐμ. 748. **2**) ἡ ἔκριψις τοῦ φορτίου εἰς τὴν θάλασσαν ἐν καιρῷ τρικυμίας, ὁ αὐτ. Θήβ. 769, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 1, 5· μεταφ., ταύτης τῆς δόξης ἐπὶ ἐκβολήν, ἀπόρριψιν, ἀποβολὴν αὐτῆς, Πλάτ. Σοφ. 230B, Πολ. 412E· πρβλ. κατωτ. VIII. 2. **II**. ἔξωσις, ἐκδίωξις, ἐξορία, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 421· μετὰ τὴν τῶν τυράννων ἐκβ. Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 2, 3· ἐκβολαὶ ἐκ τῆς πόλεως Πλάτ. Νόμ. 847A. **III**. ἐκροή, ὀακρύων Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 743· ἐκβολὴ ὀδόντων Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 8, 9. **IV**. ἐξάμβλωσις, ἀποβολή, Ἱππ. 627. 21· ἐκβ. σίτου, ὁ χρόνος καθ' ὃν ἐν τοῖς ἀγροῖς σχηματίζεται ὁ στάχυς τοῦ σίτου, Θουκ. 4. 1. **V**. ἐξάρθρωσις μέλους τινός, «βγάλσιμον» Πλούτ. 2. 164F. **VI**. τὸ προτιθέναι, ἐκτιθέναι, μαστῶν ἐκβολὰς Πολύδ. 2. 56, 7. **VII**. (ἐκ τῆς ἀμεταβ. σημασίας τοῦ **ἐκβάλλω**) ἔξοδος, ἐκβολή, Λατ. exitus, ἐκβ. ποταμοῦ, ἡ ἔξοδος ποταμοῦ διὰ ὀρέων, Ἡρόδ. 7. 128· τὸ στόμα ποταμοῦ, ἐν τῷ πληθ., τοῦ Ἀχελῴου τῶν ἐκβολῶν οὐδὲν ἀπέχουσαι Θουκ. 2. 102· ἐν τῷ ἑνὶ κῷ, ὁ αὐτ. 7. 35, Πλάτ. Φαίδων 113A: — δίοδος ἢ στενὸν δι' οὗ ἐξέρχεταί τις ἐκ σειρᾶς ὀρέων, αἱ ἐκβολαὶ τοῦ Κιθαιρῶνος Ἡρόδ. 9. 38· ἐκβολαὶ εἰς χώραν, πέρασμα, διάβασις εἴς τινα χώραν, Πλουτ. Δημήτρ. 48· ἀτραπός, ὁδὸς χωριζομένη ἐκ τῆς εὐθείας καὶ κυρίας ὁδοῦ, τρίτη δὲ ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς εὐθείας ἐκβολὴ κατὰ τὰ δεξιὰ ἐς τὰς Καρυὰς ἔχει Παυσ. 3. 10, 7. **2**) ἐκβ. λόγου, παρέκβασις, Θουκ. 1. 97, Φιλόστρ 740. **VIII**. (ἐκ τοῦ παθ.), τὸ ἀπορριπτόμενον, οὐ δικέλλης ἐκβολή, οὐχὶ χῶμα ἐκβληθὲν διὰ δικέλλης, Σοφ. Ἀντ. 250, πρβλ. Στράβωνα 680· οὐρεία ἐκβολή, βράφη ῥιφθέντα ἢ ἐκτεθέντα εἰς τὰ ὄρη, Εὐρ. Ἑκ. 1078. **2**) φορτίον ῥιφθὲν εἰς τὴν θάλασσαν, πλὴν ἐκβολῆς ἧς ἂν .. ἐκβάλωνται παρὰ Δημ. 926. 16· προσέτι, ἐκβολαὶ νεώς, ναῦται παθόντες ναυάγιον, ναυαγοί, Εὐρ. Ι. Τ. 1424.

ἐκβόλιμος, ον, ἐκριφθείς, ἐκβληθείς·— **ἐκβόλιμον**, τό, τὸ προώρως γεννηθέν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 21, 3, π. Ζ., Μορ. 3. 4, 2· ἐν τοῖς ἐκβολίμοις τῶν μικρῶν ᾠῶν ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 6· πρβλ. **ἐκβολὰς** 2, **ἐμβόλιμος** **2**) μεταφ. ταπεινός, φαῦλος, πρόστυχος, Πλούτ. 2. 44E.

ἐκβόλιον, (ἐνν. φάρμακον), τό, φάρμακον ἐπιφέρον ἐξάμβλωσιν, Ἱππ. 627. 19, Πλούτ. 2. 134F.

ἔκβολος, ον, (ἐκβάλλω) ἐκβληθείς, ἐκριφθείς, ἔκθετος, ἔκβολον οἴκου βρέφος Εὐρ. Φοίν. 104· ἐντεῦθεν, **II**. ὡς οὐσιαστ., **ἔκβολον**, τό, ἀπερριμμένον, ἔκβ. κόρης ὁ αὐτ. Ἰων 555· νηδύος ἔκβ. ὁ αὐτ. Βάκχ. 91· — ἀλλά, ναὸς ἔκβολα, σημαίνει ῥάκη ἐκ τῶν ἱστίων ναυαγήσαντος πλοίου ἀποβρασθέντα εἰς τὴν ξηράν, ὁ αὐτ. Ἑλ. 422: ἀλλά, **2**) ἐν Εὐρ. Ι. Τ. 1042, πόντου ἔκβολον, φαίνεται ὅτι σημαίνει μέρος ἔνθα ἡ θάλασσα ὑπερβᾶσα τὰ ἑαυτῆς ὅρια εἰσώρμησεν εἰς τὴν γῆν· πρβλ. **ἐκβάλλω** X.

ἐκβομβέω, περιηχῶ, ἐκβοῶ, Ἰω. Δαμ. Ἐπιστ. εἰς Θεοφ. σ. 126, Πολυδ. Α', 118.

ἐκβόμβησις, εως, ἡ, ἀναβόησις ὡς σημεῖον ἐπιδοκιμασίας, Θεμίστ. 282D.

ἐκβόσκομαι, διεσθίω, ἐκβιβρώσκω, λεπυρὸν στάχυν ἐκβόσκονται Νίκ. Θ. 803· ἐκμυζῶ, ἐπεὶ τόγ' ἐκβόσκεσθαι τὴν ὑγρότητα τὴν ἐνυπάρχουσαν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9, 11· μεταφ., ἀνοήτους ἐκβόσκοντας τρυφὰς Κλήμ. Ἀλ. 75, κλ.

ἐκβοτανίζω, «ξεβοτανίζω» Γλωσσ.

ἐκβράζω ἢ **-βράσσω**: μέλλ. **-βράσω**· — ἐκρίπτω, ἐκβάλλω εἰς τὴν ξηράν, ἐκβρ. ποταμὸς περὶ τὰ χείλη χρυσίον Ἀριστ. Ἀποσπ. 248· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Διόδ. 14. 68, Πλούτ., κτλ.· ἑαυτὸν ἐκβράσαι, ἐπὶ δελφῖνος, Αἰλ. π. Ζ. 6. 15:— Παθ., ἐπὶ πλοίων, πίπτω ἔξω εἰς τὴν ξηράν, Λατ. ejici, ἐς Κασθαναίην ἐξεβράσσοντο Ἡρόδ. 7. 188, πρβλ. 190. **II**. ἐπὶ κακοχυμίας, ἄλλοτε δὲ καὶ ῥόον ἐρυθρὸν ἐκβράσσει Ἱππ. 639. 16.— Παθ., ἀναβλύζω, ἐκβλύζω, ὁ αὐτ. 271. 11, πρβλ. 531. 21 (ἔνθα ὁ Δινδ. **θρόμβος** ἀντὶ **-βους**): — τὸ ἐνεργ. ἀμεταβάτως ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Ἀπολλόδ. 1. 6, 3.

ἔκβρασις, εως, ἡ, ὅταν καχλάζον ἐκρίπτηται τὸ ὕδωρ, ἢ τὸ μέρος ἔνθα ἐκρίπτεται, Ἐτυμ. Μ. ἐν λέξει **καχλάζω**, σ. 494, 14, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἐρυγή**, κλ.

ἔκβρασμα, τό, ἔκζεσις, ἔκζεμα, Διοσκ. 5. 107. **II**. ἐξανθήματα τοῦ δέρματος, Γαλην.

ἐκβρασμός, ὁ, = **ἔκβρασις**, «ἐκβρασμός, ἔκζεσις, ταραχή, θόρυβος, ταραγμός» Ἡσύχ., πρβλ. Σουίδ. ἐν λέξει **πομφόλυξ**.

ἐκβράσσω, ἴδε **ἐκβράζω**.

ἐκβρήσσω, «ἐκβάλλω, ἐκβράσσω» Γλωσσ. σ. 462.

ἐκβριμησις, εως, ἡ, = **ἐπιτίμησις**, Ἀκύλας ἐν Ψαλμ. λζ', 4.

ἐκβροντάω, διὰ τῆς βροντῆς (ἢ τοῦ κεραυνοῦ) ἀφαιρῶ, ἐξεβροντήθη σθένος, ἀφῃρέθη τὴν δύναμιν διὰ τοῦ κεραυνοῦ, Αἰσχύλ. Πρ. 362. **II**. ἀμετάβ., ἰσχυρῶς βροντῶ, Πολυδ. Α', 118.

ἐκβρόντητος, ον, ἐμβρόντητος, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 347. 11, ἔκδ Λ.

ἐκβρῡχάομαι, ἀποθ. βρυχῶμαι ἰσχυρῶς, Εὐρ. Ἑλ. 1557· ἐκπέμπω, στεναγμὸν ἠδὺν ἐκβρ. ὁ αὐτ. Ι. Τ. 1390.

ἔκβρωμα, τό, τὸ καταβιβρωσκόμενον, πρίονος ἐκβρώματ', «πριονίδια», Σοφ. Τρ. 700· ἐν Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 40, 23, φαίνεται ὅτι σημαίνει πρᾶγμα ἐξ οὗ βιβρώσκει τις.

ἐκβῡθίζομαι, παθ., ἐξέρχομαι ἐκ τοῦ βυθοῦ, προκύπτω ἐκεῖθεν, Καλλίστρ. 907.

ἐκβύθιος, ον, προκύπτων ἐκ τοῦ βυθοῦ, Σωφρ. Ἱεροσ. ἐν Spicil. Rom. τ. II, σ. 546.

ἐκβυρσόω, κάμνω ὥστε νὰ προκύπτῃ, ἐξέχῃ ἐκ τοῦ δέρματος, Γλωσσ.

ἐκβύρσωμα, τό, καὶ **ἐκβύρσωσις**, ἡ, τὸ ἐξέχον ἄρθρον τοῦ ὀστοῦ ἐκ τοῦ δέρματος, Γαλην. ἴδε Foës Oec. Hipp.

ἐκγᾰλακτόω, μεταβάλλω εἰς γάλα, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 23, 1: — Παθ., μεταβάλλομαι εἰς γάλα, ἐπὶ τῶν σπόρων τῶν φυτῶν, ὁ αὐτ. Ἱστ. Φ. 8. 6, 1.

ἐκγᾰλάκτωσις, εως, ἡ, ἡ εἰς γάλα μεταβολή, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 4. 4, 7.

ἐκγᾰμέομαι, «ἐκγαμηθῆναι· ὅταν εἰς ἕτερον γένος ἐκδοθῇ παρθένος, οἱονεὶ τοῖς μὴ προσήκουσι, τοῦτο ἐκγαμεῖσθαι λέγεται» Σουίδ., Ζωναρ. σ. 663, Α. Β. 259, 30.

ἐκγᾰμίζω, δίδω εἰς γάμον, Ἐπιστ. π. Κορ. Α', ζ', 38 (μετὰ δι. γρ. **γαμίζων**), Πανδέκτ., Βυζ.: — Παθ., δίδομαι εἰς γάμον, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κδ', 30, κτλ.· οὕτω καὶ **ἐκγαμίσκομαι** Εὐαγγ. κ. Λουκ. κ', 34 (δι. γρ. **γαμίσκονται**)· καὶ **ἐκγαμέομαι**, ἴδε τὴν λέξιν.

ἐκγαυρόομαι, μεγαλύνω, ἐκθειάζω, ἐγκωμιάζω, τό τ' ἀξίωμα τἀνδρὸς ἐκγαυρούμενος Εὐρ. Ι. Α. 101.

ἐκγέγᾰα, ποιητ. πρκμ. τοῦ **ἐκγίγνομαι**, ὃ ἴδε.

ἐκγείνασθαι, ἀπαρ. μέσ. ἀορ. ἄνευ ἐνεστ., τεκεῖν, γεννῆσαι, ἣν (τὴν ποδάγραν) .. Μέγαιρ' Ἐρινὺς γαστρὸς ἐξεγείνατο Λουκ. Τραγῳδοποδ. 4.

ἐκγελάω: μέλλ. **-άσομαι**, γελῶ ἠχηρῶς, γελῶ μεγάλως, ἠδὺ δ' ἄρ' ἐκγελάσας μετεφώνεεν οἷς ἑτάροισι, «τὸ ἐκγελάσας ἴσως μὲν τὸ χανδὸν γελάσαι δηλοῖ, ἴσως δὲ καὶ τὸ ἐξ ἐπιπολῆς» κτλ. (Εὐστ.), Ὀδ. Π. 354., Σ. 35, Ξεν. Κύρ. 1. 3. 9, κτλ.· γέλωτί τε .., ὥσπερ κῦμα ἐκγελῶν Πλάτ. Πολ. 473C· ἐάν τις κνήσῃ, ἐκγ. Ἀριστ. Προβλ. 35. 8: — μεταφ., ἐπὶ ὑγροῦ ἐξορμῶντος ἢ ἀναβλύζοντος μετὰ θορύβου, ἐκγελᾷ φόνος Εὐρ. Τρῳ. 1176.

ἔκγελως, ωτος, ὁ, ἰσχυρὸς γέλως, Πολυδ. Ζ', 199.

ἐκγενέτης, ου, ὁ, = **ἔκγονος**, δεσπόταις .. Λακεδαίμονος ἐκγενέτσισι Εὐρ. Ἀνδρ. 128, πρβλ. Βάκχ. 1155.

ἐκγενής, ές, ἀποβεβλημένος ἐκ τῆς οἰκογενείας, κατ' εἰκασίαν Διντορφίου ἀντὶ τῆς λέξεως τῶν χειρογρ. **ἐγγενὴς** ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1506.

ἐκγεννάω, γεννῶ, φύω, Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 10.

ἐκγιγαρτίζω, ἐξάγω τὰ γίγαρτα, «κουκκούτσια», ἐκγιγαρτίζω τὴν σταφίδα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκορίδου.

ἐκγίγνομαι, μεταγεν. καὶ Ἰων. **ἐκγίνομαι** [ῐ]: μέλλ. **ἐκγενήσομαι**: Ἐπ. πρκμ. **ἐκγέγαα**, γ' δυϊκ. **ἐκγεγάτην**, μετοχ. **ἐκγεγαώς**, ἴδε κατωτ.: Ἀποθ., γεννῶμαι ἐκ πατρός, μετὰ γεν., οἳ Διὸς ἐξεγένοντο Ἰλ. Ε. 637, πρβλ. Υ. 231, κτλ.· ἐκγεγάτην .. Ἠελίοιο Ὀδ. Κ. 138· Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα Ἰλ. Γ. 199, 418· τοίων πατέρων ἐξ αἵματος ἐκγεγᾶτε Ἐπιγράμμ. Ὁμ. 16. 3, πρβλ. Βατραχομ. 143, (ὁ Ἕρμαννος ἐκ τοῦ Σουΐδα ἀναγινώσκει **ἐκγεγάασθε**, πρβλ. **ἐκγεγάονται** ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 198). **2**) μετὰ δοτ., γεννῶμαί τινι, Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες .. ἐξεγένοντο Ἰ. Ξ. 115, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 30., 4. 155. **II**. κατὰ παρακ. καὶ ἀόρ., παρέρχομαι, χρόνου ἐκγεγονότος Ἡρόδ. 2. 175· μετὰ γεν., ἐκγενέσθαι τοῦ ζῆν, ἀπελθεῖν ἐκ τοῦ βίου, ἀποθανεῖν, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 23. **III**. ἀπροσώπως, **ἐκγίγνεται**, ὡς τὸ ἔξεστι, ἐπιτρέπεται, παραχωρεῖται, μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ. τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνήσεως, οὐκ ἐξεγίνετό τινι ποιεῖν, δὲν ἐπετράπη εἰς τινα νὰ κάμῃ, Ἡρόδ. 1. 78., 5. 51, Ἀριστοφ. Ἱππ. 851, Λυσ. 111. 27, κτλ., καὶ ἄνευ ἀπαρεμφ., οὐκ ἐξεγένετο, δὲν ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν του, Ἡρόδ. 3. 142: — ἄνευ ἀρνήσεως, [δὸς] ἐκγενέσθαι μοι τίσασθαι, [δός, κάμε ὥστε] νὰ ἐπιτραπῇ εἰς ἐμὲ νὰ ..., ὁ αὐτ. 5. 105· εἰ .. τότ' ἐξεγένετο Δημ. 836. 12: σπανίως μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ., εἰ γάρ ἐκγένοιτ' [ἰδεῖν ταύτην με .. ἡμέραν Ἀριστοφ. Εἰρ. 346.

ἐκγλευκίζομαι, παθ., παύομαι ζυμούμενος, ἐκ[γε]γλευκισμένος μέλας (οἶνος), «πεπαυμένος τοῦ γλεῦκος εἶναι» (Γαληνοῦ Λεξ. σ. 460), ἐκγεγλευκισμένος μέλας Ἱππ. 1227D· ἴδε Κόντ. ἐν Σωκράτει σ. 132.

ἐκγλισχραίνω, καθιστῶ τι γλίσχρον, γλοιῶδες, ἰξῶδες, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 3.

ἐκγλῡφή, ἡ, ἐκκόλαφις, οἱ πέρδικες ἐν τοῖς ᾠοῖς ... οὐκ

ἀναμένουσι τὴν ἐκ τῶν γειναμένων ἐκγλυφὴν Αἰλ. π. Ζ. 4. 12.

ἐκγλύφω [ῠ], διακοιλαίνω, κοΐλον ποιῶ: ἀντὶ τοῦ ὁμαλοῦ πρκμ. **ἐκγέγλυμμαι**, εὑρίσκομεν τὸν ἀνώμαλον **ἐξέγλυμμαι** ἐν Πλάτ. Πολ. 616D· πρβλ. **κατεγλώττισμαι**. **II.** ἐκολάπτω, «ξεπουλιάζω», τὰ νεόττια Αἰλ. π. Ζ. 2. 33· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὡὰ ἐξεγλύψαντο Πλουτ. Τ. Γράκχ. 17· ἴδε Κόντ. ἐν Σωκράτει σ. 133.

ἐκγοητεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **γοητεύω**, Γοργ. Ἑλ. Ἐγκώμ. σ. 683 Bekk., Ἰωσήπ. Ἰ. Π. 1. 11, 3.

ἔκγονος, ον, γεγενημένος ἔκ τινος, φυεὶς ἔκ τινος, μετὰ γεν., Ὅμ. **II.** ὡς οὐσιαστ. τέκνον, εἴτε υἱὸς εἴτε θυγάτηρ, Τυδέος ἔκγονός ἐσσι Ἰλ. Ε. 813· ἦ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι Ὀδ. Λ. 236, Ἡρόδ. 1. 35, Τραγ., κτλ.· καὶ κατὰ πληθ. **ἔκγονοι**, ἀπόγονοι, Ἡρόδ. 2. 167., 4. 179, Τραγ.· ἔκγονοι ἐκγόνων, τέκνα τέκνων, Πλάτ. Κριτί. 112C· μεταφ., τῆς χώρας ἔκγονοι ὁ αὐτ. Μενέξ. 239D· ὕδρεως ἔκγονος ἀδικία Πλάτ. Νόμ. 691C· δειλίας ἔκγονος ἀργία ὁ αὐτ. 901E· ὡσαύτως ἐπὶ τόκου θεωρουμένου ὡς τέκνου τοῦ κεφαλαίου, ὁ αὐτ. Πολ. 555E, πρβλ. 507A. **2)** ὡσαύτως κατ' οὐδ., ἔκγονά τινος, τὰ τέκνα τινός, Αἰσχύλ. Πρ. 137, Σοφ., κλ.· ἔκγονα χθονὸς Σοφ. Ο. Τ. 171· ἔκγονα ποιητῶν Πλάτ. Συμπ. 209D· τὰ ζωγραφίας ἔκγονα ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 275D. — Πρβλ. **ἔγγονος**.

ἐκγραφή, ἡ, ἀπάλειψις ἐκ καταλόγου (πρβλ. **ἐκγράφω** II), Ἐπιγραφὴ παρὰ τῷ Hicks 205. 3.

ἐκγράφω [ᾰ], γράφω ἔκ τινος, ἀντιγράφω, Συλλ. Ἐπιγρ. 1842: — Μέσ., γράφω ἔκ τινος, ἢ ἀντιγράφω δι' ἐμαυτόν, πρὸς ἰδίαν μου χρῆσιν, χρησμὸν παρὰ τἀπόλλωνος ἐκγράψασθαι Ἀριστοφ. Ὄρν. 982· Μορσίμου ῥῆσιν ἐκγράψασθαι ὁ αὐτ. Βάτρ. 151· πρβλ. Δημ. 1180. 23, κτλ. **II.** ἀπαλείφω, ἐξαλείφω, διαγράφω ἀπὸ τοῦ καταλόγου παρ' Ἀνδοκ. 10. 37, Διον. Ἁλ. 18. 22.

ἐκγρῦτεύω (γρύτη), ἀναζητῶ παλαιὰ καὶ ἄχρηστα πράγματα, «ἐκγρυτεύσῃ, ἐξερευνήσῃ» Ἡσύχ.

ἐκγυμνάζω, ἐξασκῶ, γυμνάζω, Γλωσσ.

ἐκγυμνόω, γυμνώνω, τὸ πᾶν τοῦ σώματος πλὴν τῆς αἰδοῦς ἐξεγύμνωσα Εὐμάθ. 4. 114. — Παθ., μεταφ., ἀναλίσκομαι, ἀφανίζομαι, Βαθρ. 22. 16.

ἐκγυναικόω, ἀπογυναικώνω, Γερμ. Κων/πόλ. σ. 255.

ἐκδαβῆ· «ἐκκαυθῆ, Λάκωνες» Ἡσύχ.

ἐκδαδόομαι, παθ., πληροῦμαι ῥητίνης, γίνομαι δᾴς, Θεοφρ. Αἰτ. Φυτ. 6. 11, 9.

ἐκδακρύω, χύνω πικρὰ δάκρυα, ποΐ' ἐκδακρῦσαι (ἐνν. δάκρυα) Σοφ. Φ. 278, Εὐρ. Φοίν. 1344: — ἐπὶ δένδρων, δακρύω, στάζω ῥητίνην κτλ., Πλούτ. 2. 384B.

ἐκδαμάζω, καταδαμάζω, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 40 (;)

ἐκδᾰνείζω, δανείζω ἐπὶ τόκῳ, χρήματα Ἀριστ. Οἰκ. 2. 11, Ἐπιγρ. Κερκύρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1843. 8, 44, κ. ἀλλ.: — Παθ., αὐτόθι 13 κέξ.

ἐκδάνεισις, εως, ἡ, τὸ δανείζειν ἐπὶ τόκῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1843. 10.

ἐκδᾰνειστής, οῦ, ὁ, ὁ δανείζων ἐπὶ τόκῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. VI. 30.

ἐκδανειστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐκδανείζειν, ἐκδανιστικὰ ἔγγραφα Ἐπιγρ. Ἐφέσου, Wood Discov. etc. Append. 6 No 5.

ἐκδᾰπᾰνάω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **δαπανάω**, Πολύβ. 21. 8, 9, κτλ.

ἔκδαρσις, ἡ, «ξέγδαρμα», Νεκταρ. Ὁμιλ. σ. 6. ἔκδ. Παρισ. 1554.

ἐκδαρτικός, ή, όν, ὁ συντελῶν πρὸς ἔκδαρσιν, Τζέτζ. Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 502.

ἐκδασύνω, καθιστῶ τι δασύ, «ἐκδεδασύνθαι· (τὸ) σῶμα δασὺ γεγονέναι» Ἡσύχ.

ἐκδεδιητημένως, θρυπτικῶς, Πολυδ. Ϛ', 185.

ἐκδεδαρμένος, ἴδε **ἐκδέρω**.

ἐκδεής, ές, (**δέω**, ἐλλείπω, εἶμαι ἐλλιπὴς) ἐλλιπής, ἀτελής, Σουΐδ., Ζωναρ. σ. 659.

ἐκδέησις, ἡ, δέησις, Εὐαγρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1. 9.

ἔκδεια, ἡ, ἔλλειψις, καθυστέρησις, φόρων καὶ νεῶν Θουκ. 1. 99· διάφ. γραφ. ἐν Δημ. 890. 14.

ἐκδείκνῡμι, ἐπιδεικνύω, φανερώνω, Σοφ. Ἰλ. 348, Εὐρ. Ἱππ. 1298: — Μέσ., ἔθος τόδ' εἰς Ἕλληνας ἐξεδειξάμην Εὐρ. Ἰκ. 341. **II.** δεικνύω, Σοφ. Ο. Κ. 1021.

ἐκδειμαίνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **δειμαίνω**, Ἡλιόδ. 9. 8.

ἐκδειματόω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **δειματόω**, Πλάτ. Πολ. 381E: — Παθ., Διον. Ἁλ. περὶ Δημοσθ. 54.

ἐκδεινόω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **δεινόω**, Ἰωσήπ. Ἰ. Α. 17. 5, 5.

ἐκδειπνέω, τελειώνω τὸ δεῖπνον, Πολυδ. Ϛ', 112.

ἐκδείρω, ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, «ἐκδείρεται· ἐκδερματοῦται» Ἡσύχ., ἴδε **ἐκδέρω**.

ἐκδεκᾰτεύω, δίδω τὸ δέκατον, εὐξάμενος ἐκδεκατεύσειν Ἡρακλεῖ τὴν οὐσίαν Διόδ. 4. 21.

ἐκδέκομαι, Ἰων. ἀντὶ **ἐκδέχομαι**, Ἡρόδ.

ἐκδεκτέον, ῥηματ. ἐπίθ. παραδεκτέον, Ἀθήν. 189D.

ἐκδέκτωρ, -ορος, ὁ, ὁ δεχόμενος παρ' ἄλλου, ἐκδ. πόνων (ὡς τὸ διάδοχος), ὁ διαδεχόμενος ἕτερον εἴς τι ἔργον, Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 194) παρὰ Πλουτ. 98C, Πορφ. π. Ἀποχῆς Ἐμψύχ. 3. 18· ἀλλ' ὁ Πλούτ. 2. 964F ἔχει **ἀνδέκτωρ**.

ἔκδεξις, εως, ἡ, διαδοχή, τῆς βασιλήης Ἡρόδ. 7. 3.

ἐκδέρκομαι, ἀποθ., βλέπω ἔκ τινος, Ἰλ. Ψ. 477 (ἔνθα νῦν γράφεται **ἔκ δέρκεται**, οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἔκ δέρκεται ὄσσε)· λεπτὸν ἐκδέδορκε Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 1. 2.

ἐκδερματίζω, ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, ἐκδέρω, «γδέρνω», Σουΐδ.· **ἐκδερματόω** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 758.

ἐκδέρω, Ἰων. **-δείρω**, μέλλ. **-δερῶ**: — ἀφαιρῶ τὸ δέρμα ἀπό τινος, τινά Ἡρόδ. 2. 42., 7. 26· ἐκδείρας ἀσκὸν βοὸς Ὀδ. Κ. 19· βύρσαν ἐκδ. Εὐρ. Ἑλ. 824· ἐνταῦθα λέγεται Ἀπόλλων ἐκδεῖραι Μαρσύαν Ξεν. Ἀν. 1. 2, 8· — λεπίζω, «τὸ δόρυ, τουτέστι τὸ ἐκδεδαρμένον ξύλον» Εὐστ. Ἰλ. σ. 726, 14. **II.** δέρω (δέρνω) διὰ ῥάβδου, εὐρὼν τοὺς βότρυς κλέπτοντά σε προσαγαγὼν πρὸς τὴν ἐλάαν ἐξέδειρ' εὖ κἀνδρικῶς Ἀριστοφ. Σφ. 450, Πλάτ. Πολ. 616A, πρβλ. Μάχωνα παρ' Ἀθην. 580B.

ἐκδεσμεύω, συνδέω, ἐκδεσμεύων τὴν ἑκατέραν πίστιν εἰς ἀλλήλους Πολύβ. 3. 33, 8.

ἐκδεσμέω, = τῷ προηγ.

ἔκδετος, ον, (ἐκδέω) ἐκδεδεμένος, ἔκδετον ἐξ ἵππων Ἕκτορα συράμενον Ἀνθ. Π. 9. 97, 4.

ἐκδέχομαι, Ἰων. **ἐκδέκομαι**, μέλλ. **-δέξομαι**, ἀποθ. **I.** τὸ πλεῖστον ἐπὶ προσώπων, **1)** λαμβάνω ἢ δέχομαι παρ' ἄλλου, οἵ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο Ἰλ. Ν. 710· Ὀρέστην ἐξεδεξάμην πατρὶ Αἰσχύλ. Χο. 762· ἐπὶ πυρσοῦ, μέγαν δὲ πανὸν ἐκ νήσου τρίτον Ἀθῷον αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο ὁ αὐτ. Ἀγ. 285· ἐκδ. τὴν αἰτίαν, ἀναλαμβάνω, «παίρνω ἐπάνω μου» τὴν κατηγορίαν, Δημ. 352. 26. **2)** ἐπὶ διαδόχου, ἐκδ. τὴν ἀρχήν, τὴν βασιλήην παρά τινος Ἡρόδ. 1. 7, 26, κτλ.· συχνάκις ὡσαύτως παραλειπομένης τῆς αἰτιατ., ἐξεδέξατο Σαδυάττης (ἐνν. τὴν βασιλήην) αὐτόθι 16, πρβλ. 103, κ. ἀλλ.· παῖς παρὰ πατρὸς ἐκδεκόμενος [τὴν τέχνην] ὁ αὐτ. 2. 166· οὕτως, ἐκδεξάμενοι (ἐνν. τὴν μάχην) ὁ αὐτ. 7. 211. **3)** λαμβάνω τὸν λόγον, καὶ ὁ Διονυσόδωρος ὥσπερ σφαῖραν ἐκδεξάμενος τὸν λόγον Πλάτ. Εὐθύδ. 277B· ἐκδεξάμενος (ἐνν. τὸν λόγον) εἰπεῖν ὁ αὐτ. Συμπ. 189A· ὁ μὲν πρῶτος εἰπών .., ὁ δ' ἐκδεξάμενος Δημ. 232. 10. **4)** περιμένω, προσδοκῶ, Λατ. excipere, κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχου Σοφ. Φ. 123· ἐκδ. ἕως .. Διον. Ἁλ. 6. 67. **5)** ὡς τὸ Λατ. accipere, ἀποδέχομαι, ἐκδέχομαι, ἐκλαμβάνω, ἐξηγοῦμαι, οὕτω δὴ τὴν ἀσωτίαν ἐκδεχόμεθα Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 5· τοὺς λόγους Πολύβ. 10. 18, 12 πρβλ. **ἐκλαμβάνω** IV. **II.** ἐπὶ γεγονότων, περιμένω, ἀναμένω, Λατ. excipere, τοὺς Σκύθας .. ἐξεδέξατο οὐκ ἐλάσσων πόνος Ἡροδ. 4. 1· ἐκδ. [αὐτοὺς] περίοδος τῆς λίμνης μακρὴ ὁ αὐτ. 1. 185. **2)** ἐπὶ γειτνιαζουσῶν χωρῶν, συνορεύω, ἀπὸ ταύτης (ἐνν. τῆς Περσικῆς) ἐκδεκομένη Ἀσσυρίη ὁ αὐτ. 4. 39, πρβλ. 99.

ἐκδέω· μέλλ. **-δήσω**, δένω τι ἔκ τινος, προσδένω εἴς τι, ἐξαρτῶ, μετὰ γεν., πέτρης ἐκ πείσματα δήσας Ὀδ. Κ. 96· [δρῦς] ἐκδέον ἡμιόνων, ἕδεον τὰς δρῦς εἰς τὰς ἡμιόνους ὅπως ἕλκωσιν αὐτάς, Ψ. 121· ἀπολ., σανίδας ἐκδῆσαι ὄπισθεν, κλεῖσαι, στερεῶσαι, δῆσαι τὴν θύραν ὄπισθεν διὰ τοῦ ἱμάντος, ἢ κατὰ τὸν Meri y νὰ δέσωσι σανίδας εἰς τὴν ῥάχιν αὐτοῦ πρὸς τιμωρίαν (πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 931, 940), Ὀδ. Χ. 174· χέρας βρόχοισιν ἐκδήσαντες Εὐρ. Ἀνδρ. 556: — Μέσ., δένω τι «ἐπάνω μου», κρεμῶ τι περὶ ἐμαυτόν, ἐκδήσασθαι ἀγάλματα, προστηρίδια ἢ τύπους τινάς, Ἡρόδ. 4. 76· ὡσαύτως, δένω ἢ στερεώνω δι' ἐμαυτόν, ἀκταῖσιν... πεισμάτων ἀρχάς, τὰς ἄκρας τῶν σχοινίων, Εὐρ. Ἱππ. 761· τὸν νεκρὸν ἐκ τοῦ δίφρου Συλλ. Ἐπιγρ. 6125. 96.

ἐκδηθύνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **δηθύνω**, ἦν δὲ καὶ ἐκδηθύνῃ (ἡ νόσος) χρόνῳ καρτερὰ ἔσται, ἐὰν δὲ διαρκῇ ἢ βραδύνῃ νὰ ἰαθῇ, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1.

ἔκδηλος, ον, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **δῆλος**, φανερός, ἐπιφανής, ἵν' ἐκδ. μετὰ πᾶσιν Ἀργείοισι γένοιτο Ἰλ. Ε. 2. **II.** καταφανής, σαφής, πάντα ἐποίησεν ἔκδηλα Δημ. 24. 10.

ἐκδηλόω, φανερώνω, σαφῶς δεικνύω, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 35.

ἐκδημᾰγωγέω, κτῶμαι τὴν εὔνοιαν τοῦ πλήθους διὰ δημαγωγικῶν τεχνασμάτων, Διον. Ἁλ. 7. 4.

ἐκδημέω, ἀποδημῶ, ἀναχωρῶ, ἐκδημήσας ὁ Σόλων .. ἐς Αἴγυπτον ἀπίκετο Ἡρόδ. 1. 30, Σοφ. Ο. Τ. 114, Πλάτ. Νόμ. 864E· ἀπέρχομαι τοῦ βίου, ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ἐν ὀρθοδόξῳ πίστει Θεοφ. 4. 19.

ἐκδημητικός, ή, όν, ἀποδημητικός, Varro Menip. sat. 92 ἐν Petronii ed. Buecheler, 169.

ἐκδημία, ἡ, ἀποδημία, Εὐρ. Ἀποσπ. 768· κατὰ πληθ., ταξείδια, Πλάτ. Νόμ. 950E. **2)** ἐξορία, αὐτόθι 869E. **3)** μεταφ., ἀποβίωσις, Ἀνθ. Π. 3. 5 (λῆμμα).

ἐκδημοκοπέομαι, ἀποθ., ἐπιτεταμ. ἀντὶ **δημοκοπέω**, Χίων Ἐπιστ. 15.

ἔκδημος, ον, ὁ, ὁ ἐκδημῶν, ὁ ἐν ἀποδημίᾳ ὤν, ὅταν δὲ οὗτος ἔκδημος ᾖ, ἐκδημῇ, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 26· πρβλ. **ἔνδημος**: μετὰ γεν., ἔκδ. τῆσδε χθονὸς Εὐρ. Ἱππ. 281· ἔκδ. στρατεῖαι, στρατεῖαι ἐν ξέναις χώραις, Θουκ. 1. 15· παρασκευάζεσθαι .. τὰ ἐπιτήδεια, οἷα εἰκὸς ἐπὶ ἔξοδον ἐκδήμιον ἔχειν, ἐπὶ ἐκστρατείαν εἰς ξένην χώραν, ὁ αὐτ. 2. 10· ἔκδημιον φυγὴν Εὐρ. Ἱππ. 37· ἐρῶσ' ἔρωτ' ἔκδημον (ἔκδηλον Kirchhoff καὶ Nauck) αὐτόθι 32.

ἐκδημοσιεύω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **δημοσιεύω**, Δίων Κ. 61. 12.

ἐκδιαβαίνω, διαβαίνω, μετ' αἰτ., τάφρον δ' ἐκδιαβάντες, «διὰ τῶν προθέσεων δηλοῖ τὸ δύσβατον τοῦ ὀρύγματος» (Σχόλ.), Ἰλ. Κ. 198.

ἐκδιαιτάομαι, μέσ., ἐξέρχομαι τοῦ συνήθους τρόπου τοῦ βίου μου, μεταβάλλω συνηθείας, ἕξεις, Ἱππ. 378. 27· ἔκδ. ἐκ τῶν καθεστώτων νομίμων Θουκ. 1. 132, πρβλ. Διον. Ἁλ. 5. 74, Ἀθήν. 556C· — παρὰ μεταγεν. καὶ μετ' αἰτ., Φίλων 2. 128· οὕτως ἐν τῷ ἐνεργητ., ἐξεδιήτησε τὴν πάτριον ἀγνείαν Ἰωσήπ. Ἰ. Ἰ. 7. 8, 1 Bekk.

ἐκδιαίτημα, τό, ἐνδιαίτημα, οἰκητήριον, ἐκδιαίτημα κεχωρισμένον τοῦ θεοῦ ὁ οὐρανὸς Θεοφ. Κεραμ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μί. τ. 132, σ. 792.

ἐκδιαίτησις, **εως**, ἡ, μεταβολὴ ἕξεων, Πλουτ. Ἀλέξ. 45, κτλ.

ἐκδιαπρέπω, πρέπω, ἁρμόζω, ἐκδιαπρέπων τῷ προέδρου ἀξιώματι Λέων. διάκ. σ. 94. 4, ἔκδ. Β.

ἐκδιάπρίζω, ἀποτέμνω ὡς διὰ πρίονος, ὁ δὲ Λαΐνας ... ἐκ τοῦ φορείου τὴν κεφαλὴν ἐπισπάσας (τοῦ Κικέρωνος) ἀπέτεμνεν, ἐς τρὶς ἐπιπλήσσων καὶ ἐκδιαπρίζων ὑπὸ ἀπειρίας Ἀππ. Ἐμφ. 4. 20, — ἀλλὰ πιθανῶς ἐσφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **διαπρίζων**, ἡ δὲ **ἐκ** ἴσως προῆλθεν ἐκ τοῦ προηγουμένου **καί**.

ἐκδιάστρα, ἡ, «κλῶσμα, ὁ στήμων» Ἡσύχ.

ἐκδίδαγμα, τό, δοκίμιον μαθητοῦ· ὑπόδειγμα, Εὐρ. Ἴων 1419.

ἐκδιδάσκω: μέλλ. **-ξω**, ποιητ. **-διδασκήσω**, Πινδ. Π. 4. 386· — διδάσκω ἀκριβῶς, Λατ. edocere, ἔκδ. πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος Αἰσχύλ. Πρ. 981, πρβλ. 698, κτλ.· ἔκδ. τινά τι Πίνδ. ἔνθ' ἀνωτ., Σοφ. Ο. Κ. 1539, Ἀντιφῶν 131. 8: — Μέσ. βάλλω τινὰ νὰ διδαχθῇ, Ἡρόδ. 2. 154, Εὐρ. Μήδ. 296: — Παθ., μετ' ἀπαρ., Σοφ. Τρ. 1110, κτλ.· αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ ἐκδιδάσκεται ὁ αὐτ. Ἡλ. 621· ὅψ' ἐκδιαχθεὶς τῶν κατ' οἶκον .., ἀρχὰ ἐκμαθών, πυθόμενος ἐκ τῶν κατ' οἶκον ὑπηρετῶν, ὁ αὐτ. Τρ. 934. **2)** μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., διδάσκω τινὰ νὰ εἶναι τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, εἶναι κακὴν ὁ αὐτ. Ἡλ. 395, πρβλ. Ἀντ. 298: ὡσαύτως παρελειπομένου τοῦ ἀπαρεμφάτου, γενναῖόν τινα ἐκδ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1019· μετὰ μόνου ἀπαρεμφ., ἐπιθυμεῖν ἐξεδίδαξα αὐτόθι 1026· ἐκδ. ὡς .. Ἡρόδ. 4. 118, Σοφ. Ο. Τ. 1370. — Πρβλ. **διδάσκω**.

ἐκδιδράσκω, Ἰων. **-διδρήσκω**: μέλλ. **-δράσομαι** [ᾰ]: ἀόρ. **ἐξέδραν** Εὐρ. Ἡρακλ. 18 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρὰ Τραγ.), μετοχ. **ἐκδρᾰ́ς** Ἡρόδ. 4. 148, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 55. Ἀποδιδράσκω, φεύγω ἔκ τινος μέρους, ἐκδιδρήσκει πλοίῳ ἐξ Αἰγύπτου Ἡρόδ. 3. 4., 9. 88, Θουκ. κλ.: ἀπολ., Ἀριστοφ. Σφ. 126, Ἐκκλ. 55, Θουκ. 1. 126.

ἐκδιδύσκω, = **ἐκδύω**, ἀπογυμνώνω, λαφυραγωγῶ, πόλεις δὲ ὅλας ἐξεδίδυσκε Ἰωσήπ. Ἰ. Ἰ. 2. 14, 2.

ἐκδίδωμι, γ' ἐν. **ἐκδιδοῖ** (ὡς εἰ ἐκ ῥήματος **-διδόω**) Ἡρόδ. 1. 80, κ. ἀλλ.: μέλλ. **-δώσω**. Παραδίδω, κυρίως τὸ παρανόμως ἁρπαγὲν καὶ κατακρατούμενον, Λατ. reddere, Ἑλένην καὶ κτήματ' ἄμ' αὐτῇ Ἰλ. Γ. 459, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 3· ὡσαύτως, παραχωρῶ, παραδίδω ἄνευ τῆς ἐννοίας τῆς παρανόμου κατοχῆς ἢ κατακρατήσεως, Λατ. dedere, ἰδίως ἐπὶ τῆς παραδόσεως προσφύγων, ὁ αὐτ. 1. 74, 158 κέξ.· τινὰ τοῖς ἐχθροῖς Σοφ. Φ. 1386, πρβλ. Ο. Τ. 1040, κτλ.· ἔκδ. τινὰ τοῖς κατηγόροις Δημ. 524. 4, κέξ.· πρβλ. 855. 24· ἔκδ. δοῦλον, παραδίδω δοῦλον ὅπως ἐξετασθῇ διὰ βασάνων (πρβλ. **ἐξαιτέω**), Ἀντιφῶν 144. 29, Δημ. 848. 27· ἐξέδωκεν αὐτὸν μαστιγῶσαι Εὐριπίδῃ Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 20. — Μέσ., θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥβαν, «τὴν ψυχὴν ἐκδοῦναι πρὸς φιλοφροσύνην καὶ συμπόσια» (Σχόλ.), Πίνδ. Π. 4. 525. **2)** ἐξάγω ἐκ τῆς οἰκίας μου καὶ δίδω, **α)** ἐκδ. θυγατέρα, δίδω τὴν θυγατέρα μου εἰς γάμον, Λατ. nuptum dare, τινὶ Ἡρόδ. 1. 196, Εὐρ. Ι. Α. 132· εἴς τινα Πλάτ. Πολιτικ. 362B, πρβλ. Θουκ. 8. 21· θυγατέρας παρὰ σφῶν αὐτῶν ἐκδόντες, προνοήσαντες περὶ τοῦ γάμου αὐτῶν ἰδίᾳ δαπάνῃ, Δημ. 835. 19, πρβλ. 834. 18· πλῆρες, Ἄλκηστιν ἐκδ. πρὸς γάμον Διόδ. 4. 53· προσέτι συχνάκις ἄνευ αἰτ., δίδω εἰς γάμον, ἐκδ. εἰς οὕς ἂν ἐθέλωσι Πλάτ. Πολ. 613D, πρβλ. 362B, κτλ.· οὕτω καὶ (ἀλλὰ σπανιώτερον) ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐκδίδοσθαι θυγατέρα Ἡρόδ. 2. 47· ἐξέδου κόρην ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν Εὐρ. Μήδ. 309· συνοικίζειν καὶ ἐκδ. Πλάτ. Σοφ. 242D. **6)** ἐκδ. υἱόν, παραχωρῶ τὸν υἱόν μου ὅπως υἱοθετηθῇ· ἐκδ. υἱὸν εἰς ἑτέραν οἰκίαν Πολύβ. 32. 14, 2· ὡσαύτως, ἐκδ. τὸν υἱὸν ἐπὶ τέχνην, ὡς μαθητευόμενον, Ξεν. Ἱππ. 2, 2. **3)** δίδω ἀντὶ χρημάτων, ἐνοικιάζω, δίδω ἐπὶ μισθῷ, ἀπομισθῶ τινί τι, τὴν αὐλὴν Ἡρόδ. 1. 68· ἐκδιδόναι ἀνδράποδα, διδόναι αὐτὰ ἐπὶ μισθοφορᾷ, Ξεν. Πόροι 4, 15· — μετ' ἀπαρ. ὡς τὸ Λατιν. locare aliquid faciendum, χαλινὸν χαλκεῖ ἐκδ. σκευάσαι Πλάτ. Παρμ. 127A· ἐκδόντος μοι Δημοσθένους .. στέφανον χρυσοῦν ὥστε κατασκευάσαι Δημ. 522. 1· ὥσπερ ἀνδριάντα ἐκδεδωκὼς κατὰ συγγραφήν, καθὼς τις ἐλθὼν εἰς συμφωνίας διὰ τὴν κατασκευὴν ἀνδριάντος, ὁ αὐτ. 268. 10. **4)** δίδω, ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν φροντίδα ἑτέρου, οὓς ἐξέδωκα Προδίκῳ Πλάτ. Θεαίτ. 151B· ἐκδιδοὺς Διόνυσον Ἥρας νεικέων, ἀπομακρύνας τὸν Διόνυσον ἐκ τῶν ζηλοτυπιῶν τῆς Ἥρας, Εὐρ. Βάκχ. 293· οὕτω μετ' ἀπαρ., Διὶ τοῦτ' Ἐνυαλίῳ τ' ἐκδώσομεν πράσσειν, «ἀναθήσομαι τὸ τοιοῦτον εὐεργέτημα τῷ Διΐ καὶ τῷ Ἄρει» (Σχόλ.), Πίνδ. Ο. 13. 149. **5)** φέρω ἔξω, ἀλλ' ἐκδότω τις .. ᾄδας Ἀριστοφ. Πλ. 1194· ἐκδότω δέ τις .. δίφρω δύο ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 127. **6)** δανείζω χρήματα ἐπὶ ὑποθήκῃ, ὡς π. χ. τοῦ φορτίου πλοίου, κτλ. (πρβλ. **ἔκδοσις** 4), παρὰ Δημ. 941. 8, κτλ. **7)** ἐκδίδω, δημοσιεύω, ἐπὶ συγγράμματος ἢ λόγου, Λατ. edere, Ἰσοκρ. 84D, Πολύβ. 2. 37, 6· τοῖς ἐκδεδομένοις λόγοις Ἀριστ. Ποιητ. 15, 12· — ὡσαύτως, θέτω εἰς κυκλοφορίαν νόμισμα, ἐπικόψας χαρακτῆρα ἐξέδωκε τὴν δραχμὴν δύο δυναμένην δραχμὰς ὁ αὐτ. Οἰκ. 2. 20, 9. **8)** ἐπὶ χώρας, παράγω, φέρω, Στράβων 222, Λουκ. π. Ἡλέκτρ. 2 (ἀλλ' ἐν ἐνίοις τῶν χειρογρ. παραλείπεται τὸ ῥῆμα). **II.** ἀμεταβ. ἐπὶ ποταμῶν, ἐκβάλλω, κενοῦμαι, χύνομαι εἰς, ἐς θάλασσαν, ἐς τὴν Σύρτιν, ἐς τὸν Μαίανδρον, κτλ., Ἡρόδ. 1. 80., 2. 150., 7. 26, κτλ.· οὕτω, τῶν ἄλλων ζώων τὰ μὲν εἰς ὀδόντας ἐκδίδωσι .., τὰ δὲ εἰς κέρατα, τὰ δὲ εἰς τρίχας, ἐκπέμπουσι θρεπτικὴν οὐσίαν ἄλλα μὲν πρὸς ἔκφυσιν ὀδόντων, ἄλλα δὲ κτλ., Ἀριστ. Προβλ. 10. 62. — Πρβλ. **ἐκβάλλω** IX. 2, **ἐξίημι** Ι. 2.

ἐκδιηγέομαι, ἀποθ., διηγοῦμαι λεπτομερῶς, Ἱππ. Προγν. 36, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 23, 3· καὶ τί δεῖ κατὰ μέρος ἐκδιηγεῖσθαι τὰς συμφορὰς; Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 13, 7.

ἐκδιθῠραμβόομαι, παθ., καταντῶ εἰς διθυραμβικὸν κόμπον, Φωτ.

ἐκδιΐσταμαι, διΐσταμαι ἔκ τινος, Ν. Χων. σ. 800, 19, ἔκδ. Β.

ἐκδῐκάζω, μέλλ. **-άσω**, δίδω πέρας εἰς δίκην, ἐπὶ δικαστοῦ, δίκην, δίκας Ἀριστοφ. Ἱππ. 50, Λυσ. 148. 35, Ξεν. Ἀθ. 3, 2· καὶ ἐν τῷ παθ., ἐπὶ τῆς δίκης, λαμβάνω πέρας, Πλάτ. Νόμ. 958A. — Μέσ., ἐπιζητῶ δικαστικῶς τὸ δίκαιόν μου ἐναντίον ἑτέρου, Ἰσαῖος παρ' Ἁρπ.· περί τινος Συλλ. Ἐπιγρ. 4259, πρβλ. 5774. 129.

II. ἐκδικῶ, λαμβάνω δίκην ἢ τιμωρίαν, δηλ. ἐκδίκησιν, ταῦτ' ἐκδικάζων ἦλθον (οὕτω κατὰ τὸν Ἔρμαννον ἀντὶ τοῦ ταῦτ' διδάξων ἢ δικάζων) Εὐρ. Ἰκ. 154· πατέρων .. ἐκδικάζοντες φόνον αὐτόθι 12-15.

ἐκδίκαξις, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἐκδίκησις**, Ἐπιγρ. Αἰτωλ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3046.

ἐκδῐκαστής, οῦ, ὁ, τιμωρός, ἐκδικητής, πατρὸς ἐκδ. Εὐρ. Ἰκ. 1153.

ἐκδικεῖον, τό, δικαστήριον, ἐκδικεῖον ἱερόν, δικαστήριον ἱερόν, ἐκκλησιαστικόν, Θ. Βαλσαμ. σ. 118. ἔκδ. Μί.

ἐκδῐκέω, ἐκδικῶ, τιμωρῶ, τι Ἀθήν. 560E, Ἐπιστ. Β' π. Κορινθ. ι', 6· — ἀλλ' ὡσαύτως, ἀπαιτῶ ποινήν, ἐκδίκησιν, διά τι ἔγκλημα, Ἐβδ. (Β. Βασιλ. Δ', 7), Καιν. Διαθ. **II.** λαμβάνω ἐκδίκησιν ὑπὲρ ἄλλου, Ἀπολλόδ. 2. 5, 11· ἑαυτοὺς Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιθ', 19, κτλ.· ἐκδικῶ τινα ἀπό τινος, ἐκδίκησόν με ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου μου Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιη', 3. **2)** ἐνεργῶ, πράττω ὡς **ἔκδικος** (II. 2), Συλλ. Ἐπιγρ. 2824-50, κ. ἀλλ., ἴδε Συναγ. Λέξ. Ἀθησ. Κουμανούδη ἐν λέξει **ἐκδικήσαντα**. **III.** ἐκδ τινί, ἀνταποδίδω, ἀντιποιῶ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 627.

ἐκδίκημα, τό, ἐκδίκησις, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἀδίκ-**, Διον. Ἁλ. 5. 50.

ἐκδίκησις, **εως**, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἐκδ. ποιεῖσθαι, παρέχειν ἱκανοποίησιν, Πολύβ. 3. 8, 10· ἐκδ. ποιεῖσθαί τινος, λαμβάνειν παρά τινος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2826· ἐκδ. ποιεῖν τινι, ποιεῖν ἐκδίκησιν ὑπέρ τινος, «καὶ ἰδὼν τινα ἀδικούμενον, ἠμύνατο καὶ ἐποίησεν ἐκδίκησιν τῷ καταπονουμένῳ» Πράξ. Ἀποστ. ζ', 24· «ὁ Θεὸς οὐ μὴ ποιήσει τὴν ἐκδίκησιν τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ ..;» Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιη', 7 καὶ 8.

ἐκδῐκητής, οῦ, ὁ, ὁ ἐκδικῶν, λαμβάνων ἐκδίκησιν, Ἐβδ. (Ψαλμ. Η', 3). **2)** φύλαξ, προστάτης, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 9, 6.

ἐκδῐκητικός, ή, όν, ὁ ἐκδικῶν, ὁ τιμωρῶν, ὁ ἔχων διάθεσιν ἢ ῥοπὴν πρὸς ἐκδίκησιν, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 406.

ἐκδῐκία, ἡ, = **ἐκδίκησις**, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 972· ἡ προσήκουσα ἐκδ. γενέσθω Συλλ. Ἐπιγρ. 356. **2)** τὸ ἔργον τοῦ **ἐκδίκου** II. 2, αὐτόθι 2719, 2771. **II.** ἄφεσις, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ συμφωνίας, Δίων Κ. 38. 7.

ἔκδῐκος, ον, (δίκη) ὁ ἔξω τοῦ δικαίου, παράνομος, ἄθεσμος, ἄδικος, Λατ. exlex, Τραγ., ὡς Αἰσχύλ. ἐν Πρ. 1093, Σοφ. ἐν Ο. Κ. 620: — Ἐπίρρ. **-κως** Αἰσχύλ. Πρ. 979, κτλ. **II.** ἐπιδιώκων τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ δικαίου, ἐκδικητικός, τιμωρός, χρόνος Ἀνθ. Π. 12. 35. **2)** ὡς οὐσιαστ., ἐκδικητής, Ἡρωδιαν. 7. 4, 10. **3)** = **σύνδικος**, Λατ. cognitor civitatis, δημόσιος συνήγο-

ρος, ἐπίτροπος πόλεως, Συλλ. Ἐπιγρ. 1732, Κικ. Fam. 13. 56, Πλινίου Ἐπιστ. 10. 111.

ἐκδιορύσσω, ἐκσκάπτω, διορύσσω, Τζέτζ. Ἱστ. 3. 978.

ἐκδισκεύω, ῥίπτω μακρὰν ὡς δίσκον, ἐκσφενδονίζω, Φώτιος ἐν Ἑλλ. Ἀνεκδ. Οὐολφ. τ. 1, σ. 43.

ἐκδιφρεύω, ἐκρίπτω ἐκ τοῦ δίφρου, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 25. 3, π. Ἡλέκτρ. 2.

ἐκδιφρίζω = τῷ προηγ., μεταφ., ἐκδιφρίζειν τινὰ τῆς ἀρχῆς Κων. Μανασσ. Χρον. σ. 113C.

ἐκδιφάω, διψῶ καθ' ὑπερβολήν, Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5. 9, 3, Πλουτ. Κλεομ. 29.

ἔκδιψος, ον, (δίψα) σφόδρα διψῶν, Διόδ. 19. 109.

ἐκδιωγμός, οῦ, ὁ, διωγμός, Γερμ. Κ/πόλεως, σ. 53, ἔκδ. Μί.

ἐκδιωκτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐκδιώκειν, Πλούτ. 2. 13C.

ἐκδιώκω: μέλλ. **-διώξομαι** (μεταγεν. **-ξω**), ἀποδιώκω, ἐξελαύνω, ἐξορίζω, ὁ δῆμιος .. ἐξεδίωξε τοὺς δυνατοὺς Θουκ. 1. 24· ἐκδιώκουσι τοὺς ἑαυτῶν νεοττοὺς ἐκ τοῦ τόπου Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 31, 1· τῆς οἰκίας Λουκ. Τίμ. 10.

ἐκδονέω, τινάσσω πρὸς τὰ ἔξω, συνταράττω, διασαλεύω, Ἀνθ. Π. 11. 64.

ἐκδορά, ἡ, τὸ ἐκδέρειν, ἡ ἀφαίρεσις τοῦ δέρματος, «γδάρσιμον», μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἐκδόριος, ον, ὁ ἀφαιρῶν τὴν δοράν, τὰ ἐκδέρια (ἐνν. φάρμακα), σκευασία δι' ὧν ἀφαιρεῖται ἡ ἐπιδερμίς, κοιν. «βεζικατόρια», «βεζικάντια», Διοσκ. 3. 10.

ἐκδόσιμος, ον, μισθώσιμος, Πολυδ. Ζ, 200· πρὸς πώλησιν Ἀθήν. 680C.

ἔκδοσις, εως, ἡ, (ἐκδίδωμι) παράδοσις, τῶν ἱκετέων Ἡρόδ. 1. 159· ὁμηρειῶν εἰς ἀλλήλους Πλάτ. Πολιτικ. 310E. **2)** τὸ διδόναι εἰς γάμον, νύμφευσις, ἔκδοσιν ποιεῖσθαι θυγατέρων ὁ αὐτ. Νόμ. 924C, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 8· τὰς ἐκδ. τῶν γυναικῶν Δημ. 1100. 7, κτλ. **3)** μίσθωσις, ἐνοικίασις, Πολύβ. 6. 17, 4· τὰς ἐγδόσεις ποιεῖσθαι Συλλ. Ἐπιγρ. 1570α. 27. **4)** τὸ ἐπὶ ναυσὶ καὶ φορτίοις διδόμενον δάνεισμα, «ναυτοδάνειον», Δημ. 816. 27., 354. 16, κτλ.· πρβλ. Βοικχίου Πολιτ. Οἰκ. Ἀθην. 1. 176. **5)** ἔκδοσις, δημοσίευσις βιβλίου, Γραμμ.

ἐκδοτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ παραδώσῃ, Πλουτ. Καῖσ. 22. **2)** πρέπει τις νὰ δώσῃ εἰς γάμον, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1635, Πλάτ. Ἐπιστ. 361D.

ἔκδοτος, ον, ὁ ἐκδιδόμενος, παραδιδόμενος, κυρίως ὁ προδιδόμενος, ἔκδοτόν μιν ἐποίησε ἐς τοὺς Πέρσας Ἡρόδ. 3. 1, πρβλ. Ἰσοκρ. 66B, Αἰσχίν. 73. 42· ἔκδ. τινα διδόναι Δημ. 648. 25· παραδιδόναι Λυκοῦργ. 85. 8· ἔκδοτος ἄγεσθαι Ἡρόδ. 6. 85· γίγνεσθαι αὐτόθι., Εὐρ. Ἴων 1251· μεταφ., παρέχειν ἑαυτὴν ἔκδοτόν τινι, παραδιδόναι ἑαυτὴν ὁλοκλήρως εἴς τινα, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 13.

ἐκδοχεῖον, τό, δοχεῖον, δεξαμενή, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 15, 1, Συλλ. Ἐπιγρ. 3454· κατὰ Σουΐδ. καὶ Ζωναρ. «ἐκδοχεῖον, τὸ ταμεῖον»· προσέτι, **ἐκδόχιον**, εἰμὶ δὲ Μουσάων μυστικὸν ἐκδόχιον Ἀνθ. Παλατ. 14, 60· πρβλ. Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 293, ἔκδ. Βασιλείας.

ἐκδοχή, ἡ, τὸ ἐκδέχεσθαι, λαμβάνειν τι παρ' ἑτέρου, διαδοχή, Αἰσχύλ. Ἀγ. 299, Εὐρ. Ἱππ. 866· ἐκδοχὴν ποιεῖσθαι πολέμου, διαδέχεσθαι, ἐξακολουθεῖν τὸν πόλεμον, Αἰσχίν. 32. 18. **II.** ἑρμηνεία, καθάπερ ἐποιοῦντο τὴν ἐκδοχὴν οἱ Καρχηδόνιοι, καθάπερ ἡρμήνευον (τὴν συνθήκην) οἱ Κ., Πολύβ. 3. 29, 4· ἐξ ὧν ἦν λαμβάνειν ἐκδοχὴν ὅτι .., ὁ αὐτ. 23. 7, 6. **III.** = **προσδοκία**, Ἐπιστ. π. Ἑβρ. ι', 27.

ἐκδόχιον, τό, = **ἐκδοχεῖον**, Ἀνθ. Π. 14. 60.

ἐκδρακοντόομαι, εἰς ἀληθῆ δράκοντα μεταβάλλομαι, Αἰσχύλ. Χο. 549.

ἐκδρᾰμεῖν, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐκτρέχω**.

ἔκ-δραχμος, ον, ἀξίας ἓξ δραχμῶν, «ἔκδραχμον· ἑξάδραχμον» Ἡσύχ.

ἐκδρέπομαι, κόπτω ἔκ τινος, καὶ τούτων (τῶν δένδρων) ἐκδρεψάμενος φύλλον ὑπεμάλαττον τοῖς δακτύλοις Ἀρισταίν. 1. 13.

ἐκδρομάς, άδος, ὁ, ὁ ἐκδραμών, ὑπερβὰς τὴν ὥραν τῆς νεαρᾶς ἡλικίας, Εὔβουλ. ἐν «Ἀντιόπῃ» 3, πρβλ. Εὐστ. 1915. 19.

ἐκδρομή, ἡ, ἔξοδος, ἔφοδος, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 4, Ἀρρ., κλ. **2)** τὸ ἀφῳρ. ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου, ὁμὰς ἀκροβολιστῶν, = **ἔκδρομοι**, Θουκ. 4. 127. **II.** βλάστησις, ἐπὶ δένδρων, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 1, 3. **III.** παρέκβασις ἐν ὁμιλίᾳ, Ἀριστείδ. 1. 92.

ἔκδρομος, ὁ, ὁ ἐκθέων, ἐξερχόμενος δρομαίως, ἔκδρομοι, στρατιῶται ἐπεκθέοντες, ἐξορμῶντες ἐκ τῶν τάξεων, ἀκροβολισταί, Θουκ. 4. 125, Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 16.

ἔκδῡμα, τό, τὸ ἀφαιρούμενον ἢ ἀποβαλλόμενον, Ἀνθ. Π. 5. 199.

ἐκδύνω, ἴδε ἐν λ. **ἐκδύω**.

ἐκδύσια (ἐνν. ἱερά), τά, ἑορτὴ ἐν Φαιστῷ (ἢ Φαίστῳ) τῆς Κρήτης τελουμένη διὰ τὴν ἑξῆς αἰτίαν: «ἡ Λητὼ συνεχῶς ὀδυρομένην καὶ ἱκετεύουσαν ὤκτιρε τὴν Γαλάτειαν καὶ μετέβαλε τὴν φύσιν τῆς παιδὸς εἰς κόρον· ταύτης ἔτι μέμνηνται τῆς μεταβολῆς Φαίστιοι καὶ θύουσι Φυτίῃ Λητοΐ,... καὶ τὴν ἑορτὴν ἐκδύσια καλοῦσιν, ἐπεὶ τὸν πέπλον ἡ παῖς ἐξέδυ» Ἀντων. Λιθερ. 17.

ἔκδῡσις, εως, ἡ, ἔξοδος, διαφυγή, ἀντίθετον τῷ **ἔσοδος**, τὸ δὲ οἴκημα ἀσινὲς οὔτε ἔσοδον οὔτε ἔκδυσιν οὐδεμίαν ἔχον Ἡρόδ. 2. 121, 3· διαφαγόντα δὲ τὴν νηδὺν αὐτῆς οὕτω τὴν ἔκδυσιν ποιέεται, περὶ τῆς γεννήσεως τῶν ἐχιδνῶν καὶ τῶν ἐν Ἀραβίᾳ ὑποπτέρων ὄφεων, ὁ αὐτ. 3. 109· οὐκ ἔστιν Ἕλλησιν οὐδεμία ἔκδ. μὴ οὐκ εἶναι δούλους ὁ αὐτ. 8. 100, πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 426C.

ἐκδυσωπέω, θερμῶς ἱκετεύω, ἐκδυσωπῶν τὸν Θεὸν Βασίλ. σ. 217B.

ἐκδύω καὶ **ἐκδύνω**: **1)** μεταβατ. ἐν τῷ ἐνεστ. **ἐκδύω**, παρατ. **ἐξέδυον**, μέλλ. **ἐκδύσω**, ἀόρ. α' **ἐξέδῡσα**· — ἀφαιρῶ, γυμνώνω, «γδύνω», Λατ. exuere, μετὰ διπλῆς αἰτιατ. προσ. καὶ πράγμ., ἐκ μέν με χλαῖναν ἔδυσαν, ἀπέδυσαν, Ὀδ. Ξ. 341· ἐκδύων ἐμὲ .. ἐσθῆτα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1269· ἐκδύσας αὐτὸν [τὸν χιτῶνα] Ξεν. Κύρ 1. 3, 17· μετ' αἰτ. μόνον, πάντας ἐκδύειν Δημ. 763. 26· ἐξέδυσαν [ἐκεῖνον] ὁ αὐτ. 1259. 11. **2)** Παθ., **ἐκδύομαι**, ἀόρ. α' **ἐξεδύθην** [ῡ], πρκμ. **ἐκδέδῡμαι**· — ἀπογυμνοῦμαι ἔκ τινος, τὸν χιτωνίσκον ἐκδεδύσθαι Λυσ. 117. 7· Μαρσύας τὸ δέρμα ἐκδύεται Παλαίφατ. 48. 3· ἀπολ., ἐκδυθῆναι Ἀντιφῶν 117. 2, πρβλ. Πολύβ. 15. 27, 9. **3)** Μέσ., **ἐκδύομαι**, ἀόρ. α' **ἐξεδυσάμην**· — ἀποδύομαι, τεύχεά τ' ἐξεδύοντο Ἰλ. Γ. 114· ἐκδύσασθαι τὸν κιθῶνα Ἡρόδ. 5. 106· θοἱμάτιον ἐκδεδύσθαι Δημ. 1268. 1· τὸ γῆρας, τὸ κέλυφος, κτλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 17, 11· ἀπολ., ἀποδύομαι, «βγάλω τὰ ἐνδύματά μου», θᾶττον ἐκδυώμεθα Ἀριστοφ. Λυσ. 688, πρβλ. 920, 925, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 19. **II.** οἱ τύποι **ἐκδύνω**, παρατ. **ἐξέδυνον**, ἀόρ. β' **ἐξέδυν**, πρκμ. **ἐκδέδῡκα**, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, ὡς τὸ μέσ. **ἐκδύομαι**, μαλακὸν δ' ἔκδυνε χιτῶνα Ὀδ. Α. 437· ἐκδὺς χλαῖναν Ξ. 460· τῶν ἱματίων κατὰ ἓν ἕκαστον ἐκδύνουσα Ἡρόδ. 1. 9· μεταφ., τὸ γῆρας ἐκδὺς Ἀριστοφ. Εἰρ. 336. — Παθ., ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων, ἀποβάλλομαι, ἀφαιροῦμαι, ἅμα κιθῶνι ἐκδυομένῳ Ἡρόδ. 1. 8· πρβλ. **ἀποδύω**, ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 89. **2)** ἀλλ' ἀόρ. β' **ἐξέδυν**, πρκμ. **ἐκδέδυκα**, ἐξῆλθον ἀπό τινος, μετὰ γεν., ἐκδὺς μεγάροιο Ὀδ. Χ. 334· τῆς θαλάσσης Πλάτ. Φαίδων 109D· μεταφ., ἐξέδυ δίκης Εὐρ. Ἰκ. 416· ἐκδύναι κακῶν ὁ αὐτ. Ι. Τ. 602. **3)** ὁ ἀόρ. β' κεῖται ὡσαύτως μετ' αἰτ., ἐκφεύγω, διαφεύγω, ἀποφεύγω, νῶιν δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον, «ἡμῖν τὸν ὄλεθρον ἐκδύναι γένοιτο» (Σχόλ.), διαφυγεῖν, Ἰλ. Π. 99) ἴδε Spitzn. ἐν τόπῳ)· ἐκδεδυκέναι τὰς λειτουργίας Δημ. 457. 9. **4)** ἀπολ., διαφεύγω, Θέογν. 358· διαφεύγω τὴν μνήμην τινός, Πλάτ. Ἀλκ. 2. 174E. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα **δύω**].

ἐκδωριεύομαι, παθ. γίνομαι τέλειος Δωριεύς, Ἡρόδ. 8. 73, ἐν τῷ πρκμ. **ἐκδεδωρίευνται**: συμφωνότερος πρὸς τὴν ἀναλογίαν θὰ ἦτο ὁ τύπος **ἐκδεδωρίωνται** (ἐκ τοῦ ῥήμ. **-δωριόομαι**), ἢ **ἐκδεδωρίδαται** (ἐκ τοῦ ῥήμ. **-δωρίζω**).

ἐκδωσείω, ἐφετικὸν τοῦ **ἐκδίδωμι**, ἐπιθυμῶ νὰ ἐκδώσω, Γ Παχυμ. τ. Α', σ. 238. 11, ἔκδ. Β.

ἐκεῖ, Δωρ. **τηνεῖ** Θεόκρ.: ἐπιρρ. ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, Λατ. illic, συχν. παρ' Ἀττ., ἀντιτίθεται τῷ **ἐνθάδε**: — οἱ ἐκεῖ Σοφ. Ἠλ. 685, κτλ.· **τἀκεῖ**, τὰ ἐκεῖ ὄντα ἢ συμβαίνοντα, Εὐρ. Ἀποσπ. 582, Θουκ. 1. 90. **2)** παρὰ Τραγ. ὡς εὐφημισμὸς ἀντὶ τοῦ ἐν Ἅιδου, ἐν τῷ ἄλλῳ κόσμῳ, τἀκεῖ δικάζει τἀμπλακήματα Ζεὺς ἄλλος Αἰσχύλ. Ἰκ. 230· πρβλ. Χο. 358, Σοφ. Ἀντ. 76· εὐδαιμονοίτην, ἀλλ' ἐκεῖ Εὐρ. Μήδ. 1073· συχν. ἐν Πλάτ. Φαίδωνι πλῆρες· ἐκεῖ δ' ἐν Ἅιδου Εὐρ. Ἐκ. 418· προσέτι, οἱ ἐκεῖ, κατ' εὐφημ. οἱ τεθνεῶτες, οἱ νεκροί, Αἰσχύλ. Χο. 355, Σοφ. Ο. Τ. 776, Πλάτ. Πολ. 427B, Ἰσοκρ. 308B, κτλ.· πρβλ. **ἐκεῖσε**. **II.** μετὰ ῥημάτων κινήσεως σημαντικῶν ἀντὶ τοῦ **ἐκεῖσε**, ἐκεῖ πλέειν Ἡρόδ. 7. 147· ἐκεῖ ἀπικέσθαι ὁ αὐτ. 9. 108· πρβλ. Σοφ. Ο Κ. 1019, Θουκ. 3. 71, κτλ. **III.** ὡσαύτως, ἀλλὰ σπανίως ἐπὶ χρόνου = **τότε**, Σοφ. Φ. 395, Δημ. 605. 10.

ἐκεῖθεν, ποιητ. **κεῖθεν** (ὅστις εἶναι ὁ μόνος τύπος ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς ὅπου ἂν ἀπαιτῇ αὐτὸ τὸ μέτρον): Αἰολ. **κηνόθεν** Ἀλκαῖος 83 (94): Δωρ. **τηνῶθεν** Ἀριστοφ. Ἀχ. 754, Θεόκρ. 3. 10: — Ἐπίρρ., ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου, «ἀπὸ ἐκεῖ», Λατ. illinc, ἀντίθετον τῷ **ἐκεῖσε**, Σοφ. Φ. 490, κτλ.· ἐπὶ προσώπου, τἀκεῖθεν, τὰ ἐξ αὐτοῦ, ὁ αὐτ. Τρ. 632· ὁ ἐκεῖθεν ἄγγελος Πλάτ. Πολ. 619B, κτλ. **2)** = **ἐκεῖ**, οἱ ἐκεῖθεν Θουκ. 1. 62· τἀκεῖθεν Αἰσχύλ. Θήβ. 40· — μετὰ γεν., τοὐκεῖθεν ἅλσους, ἐπὶ ἐκείνου τοῦ μέρους τοῦ ἄλσ., Σοφ. Ο. Κ. 505· ἔζοντο τὸ κεῖθεν Εὐρ. Ὀρ. 1411. **3)** καθ' ἕλξιν ἀντὶ τοῦ **ἐκεῖσε**, βῆναι κεῖθεν ὅθενπερ ἥκει Σοφ. Ο. Κ. 1227. **II.** ἐξ ἐκείνου τοῦ γεγονότος, ἐξ ἐκείνης τῆς αἰτίας, Ἰσοκρ. 279C, Δημ. 1116. 13, κτλ. **III.** ἐπὶ χρόνου, μετὰ ταῦτα, Ἰλ. Ο. 234, Δίων Κ. 54. 25.

ἐκεῖθι καὶ **κεῖθι** (ὁ μόνος τύπος ἐν χρήσει παρ' Ὁμ., ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς, ὅπου ἂν τὸ μέτρον ἀπαιτῇ τοῦτο): Δωρ.

τηνόθι Θεόκρ. 8. 44, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐκεῖ**, Ἰλ. Γ. 402, Ὀδ. Ρ. 10· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις. **II.** = **ἐκεῖσε**, Ἡσ. Ἀποσπ. 39, Αἰσχύλ. Θήβ. 810.

ἐκείνη, ἴδε **ἐκεῖνος** III.

ἐκεινινος, η, ον, (ἐκεῖνος) ἐξ ἐκείνης τῆς ὕλης κατεσκευασμένος (πρβλ. **λίθινος**), Ἀριστ. μετὰ τὰ Φυσ. 6. 7. 10.

ἐκεῖνος, ἐκείνη, ἐκεῖνο, ἢ κεῖνος (ὅπερ εἶναι ὁ συνήθης τύπος παρ' Ἐπ. καὶ Ἴωσιν, ἂν καὶ ὁ Ἡρόδ. προτιμᾷ τὸν τύπον **ἐκεῖνος**, Δινδ. περὶ τῆς Διαλ. τοῦ Ἡρόδ. xxxvi· ὁ Πίνδ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν τύπον **κεῖνος**· οἱ Τραγ. **κεῖνος** μόνον ἔνθα τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ τοῦτο, ἴδε Αἰσχύλ. Πέρσ. 230, 792, Σοφ. Αἴ. 220, Ἐλμσλ. ἐν Μηδ. 88, Λοβ. Φρύν. 7· ἀλλ' ὁ τύπος **κεῖνος** εἶναι ἄγνωστος ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, (ὥστε ἀντὶ τῶν **ἢ κεῖνος, μὴ κεῖνος**, ἀναγνωστέον κατὰ κρᾶσιν **ἠκεῖνος, μὴκεῖνος**), παρ' Ἀριστοφ. δὲ ἁπανταχᾶ μόνον ἐν χωρίοις ἐν οἷς ἐμπαικτικῶς ἀπομιμεῖται τοὺς Τραγικούς): Αἰολ. **κῆνος** Σαπφὼ 2· Δωρ. **τῆνος** Θεόκρ. 1. 4, κτλ.: — ἐν τῇ Ἀττ. κωμῳδίᾳ καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ εὕρηται καὶ ἐπιτεταμένον, **ἐκεινοσί**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1196, κτλ. Ἀντωνυμία δεικτική· **(ἐκεῖ)**· ὁ ἄνθρωπος «ἐκεῖ πέρα», τὸ ἐκεῖ (εὐρισκόμενον) πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, Λατ. ille, Ὅμ., κτλ.· ἐν γένει ἀναφέρεται εἰς ὅ,τι ἀμέσως προηγήθη, ἀπολιμένου δὲ αὐτοῦ ἀντ' ἐκείνου Πλάτ. Φαίδων 106Β, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 9, κτλ.· ἀλλ' ὁπόταν τὸ **οὗτος** καὶ **ἐκεῖνος** ἀναφέρωνται εἰς δύο προηγουμένως μνημονευθέντα πράγματα, τὸ **ἐκεῖνος**, Λατ. ille, κυρίως ἀνήκει εἰς τὸ μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένον, δηλ. τὸ πρῶτον· τὸ δὲ **οὗτος**, Λατ. hic, εἰς τὸ πλησιέστερον, δηλ. τὸ δεύτερον· ἀλλ' ὁ κανὼν οὗτος ἐνίοτε ἀναστρέφεται, ὡς ἐν τῇ Λατ., Πλάτ. Φαῖδρ. 232D, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 13, Δημ. 107· ἐν τέλει, κτλ.: — τὸ **ἐκεῖνος** κεῖται πολλάκις ὡς κατηγορούμενον τοῦ **οὗτος** ἢ τοῦ **ὅδε**, οὗτος ἐκεῖνος ὃν σὺ ζητεῖς Ἡρόδ. 1. 32· τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο Εὐρ. Ἑλ. 622· ἆρ' οὗτος ἔστ' ἐκεῖνος Ἀριστοφ. Εἰρ. 240, κτλ.· ἀλλὰ καὶ συνδυάζονται τὰ δύο ὡς μία ἀντωνυμία, τοῦτ' ἐκεῖνο δέρκομαι Σοφ. Ἠλ. 1115, κτλ.· κατ' ἐκεῖνο καιροῦ, κατ' ἐκεῖνο τὸ χρονικὸν σημεῖον, Πλούτ., κλ.· ἀλλ' ἐκεῖνο, ὡς τὸ Γαλλικὸν à propos, Λουκ. Νιγρ. 8.

2) ὡς τὸ ille, πρὸς δήλωσιν πασιγνώστου προσώπου, κτλ., κεῖνος μέγας θεὸς Ἰλ. Ω. 90· ἐκεῖνος Θουκυδίδης Ἀριστοφ. Ἀχ. 708· καίτοι φασὶν Ἱφικράτην ποτ' ἐκεῖνον.. Δημ. 534. 23.

3) ὡς τὸ **δεῖνα**, ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν δύναταί τις νὰ ἐνθυμηθῇ, ἢ δὲν πρέπει νὰ ἀναφέρῃ ὀνομαστί, Ἀριστοφ. Νεφ. 195.

4) ἁπλῶς ὡς δεικτικόν, ὡς νῦν Ἴρος ἐκεῖνος ... ἦσται νευστάζων κεφαλῇ Ὀδ. Σ. 239, ἴδε Θουκ. 1. 51· πρβλ. **οὗτος** Γ. Ι. 5. **5)** ἐν πλαγίῳ λόγῳ ἔνθα κυρίως ἔπρεπε νὰ τεθῇ ἡ αὐτοπαθὴς ἀντωνυμία **αὐτοῦ**, εἰς τὸ ἐκείνου Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 14, Ἰσαῖος 71. 15, κτλ. **6)** προηγουμένου ἀναφορικοῦ τίθεται ἐν τῇ ἀποδόσει σχεδὸν πλεοναστικῶς, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 19. **7)** παρ' Ἀττ. τὸ οὐσιαστ. μετὰ τοῦ **ἐκεῖνος** κυρίως λαμβάνει τὸ ἄρθρον, ἡ δὲ ἀντων. **ἐκεῖνος** δύναται νὰ προηγῆται τοῦ οὐσ. ἢ νὰ ἀκολουθῇ αὐτῷ, ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ Θουκ. 1. 20· τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, κτλ.· παρὰ ποιηταῖς τὸ ἄρθρον συχνάκις παραλείπεται, ἀλλ' ὅταν τοῦτο συμβαίνῃ παρὰ τοῖς πεζοῖς, ἡ ἀντωνυμ. **ἐκεῖνος** τίθεται μετὰ τὸ οὐσιαστ., νῆες ἐκεῖναι Θουκ. 1. 51· ἡμέρας ἐκείνης ὁ αὐτ. 3. 59. **II.** Ἐπίρρ. **ἐκείνως**, κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον, ὁ αὐτ. 1. 77., 3. 46, Πλάτ. Πολ. 516D, κτλ.· Ἰων. **κείνως** Ἡρόδ. 1. 120.

III. ἡ δοτ. τοῦ θηλ. **ἐκείνῃ** κεῖται ἐπιρρηματικῶς, **1)** ἐπὶ τόπου (ἐξυπακουομ. τῆς λέξ. **ὁδῷ**), ἐκεῖ, ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ἐπ' ἐκείνης τῆς ὁδοῦ, ἣν κομισάμενος τοὺς οἰκέτας οἰκέη ἐκείνῃ Ἡρόδ. 8. 106, Θουκ. 4. 77, κτλ.· οὐδέ τι κείνῃ ἄνδρες ἐσέρχονται, «τὸ ἐκείνῃ ἐπίρρημά ἐστι ἴσον τῷ ἐκεῖσε» (Εὐστ.), Ὀδ. Ν. 111· **2)** ἐπὶ τρόπου, κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον, Πλάτ. Πολ. 556Α, κτλ. **IV.** μετὰ προθέσεων, ἐξ ἐκείνου, δηλ. τοῦ χρόνου, Ξεν. Ἀγησ. 1. 17· οὕτω καὶ ἀπ' ἐκείνου Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 2. 2· κατ' ἐκεῖνα, κατ' ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἐκεῖ, Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 17, κτλ.· μετ' ἐκεῖνα, μετὰ ταῦτα, ἔπειτα, Θουκ. 5. 81· πρβλ. **ἐπέκεινα, ὑπερέκεινα**.

ἐκεῖσε, ποιητ. **κεῖσε** (ὁ μόνος ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ τύπος, ἁπαντῶν καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, ὅπου ἂν ἀπαιτῇ τὸ μέτρον):— Ἐπίρρ., πρὸς τὰ ἐκεῖ, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, Λατ. illuc, ἀντίθετον τῷ **ἐκεῖθεν** ἢ **ἐνθένδε**, Ἡρόδ. 2. 29, Αἰσχύλ. Πέρσ. 717, Πλάτ. Νόμ. 864C, κτλ.· ἐκεῖσε κἀκεῖσε, huc et illuc, δεῦρο κἀκεῖσε, «ἐδῶ καὶ 'κεῖ», Εὐρ. Ἀνδρ. 1131, Ἑλ. 533· δεῦρο καὶ αὖθις ἐκεῖσε αὐτόθι 1141· κάκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο ὁ αὐτ. Φοίν. 266· τῆδε ἐκεῖσε ὁ αὐτ. Τρῳ. 333· τὸ κεῖσε δεῦρό τε Σοφ. Τρ. 929· τὸ τῆδε καὶ τὸ κεῖσε καὶ τὸ δεῦρο Ἀριστοφ. Ὄρν. 424. **2)** εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, Εὐρ. Ἄλκ. 363· ἐνθένδε ἐκεῖσε, ἐκ τούτου τοῦ κόσμου εἰς τὸν ἄλλον, Πλάτ. Φαίδων 117C· ἴδε ἐν λ. **ἐκεῖ**. **3)** μετὰ γεν., ἄνειμι δ' ἐκεῖσε τοῦ λόγου Ἡρόδ. 7. 239. **II.** = **ἐκεῖ**, Ἱππ. 354. 25, Πολύβ. 5. 51, 3, κτλ.· πρβλ. Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδωνι 57Δ.

ἐκέκαστο, ἴδε τὸ ῥῆμα **καίνυμαι**.

ἐκέκλετο, ἴδε τὸ ῥῆμα **κέλομαι**.

ἐκεχειρία, ἡ, «παρὰ τὸ ἔχειν τὰς χεῖρας, ἐχεχειρία τις οὖσα» (Σουίδ.), διακοπὴ ἐχθροπραξιῶν, «ἡ πρὸς ὀλίγον χρόνον τοῦ πολέμου ἀναβολὴ» (Σουίδ.), ἀνοκωχή, ἐκ. ποιεῖσθαι Θουκ. 4. 117· ἄγειν, ἔχειν ὁ αὐτ. 5. 26, Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 16· ἐκ. γίγνεταί τισι πρὸς ἀλλήλους Θουκ. 4. 58· ἐκ. ἀπειπεῖν, κηρύττειν λῆξασαν τὴν ἀνοκωχήν, ὁ αὐτ. 5. 32· ἡ Ὀλυμπιακὴ ἐκ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 490· Δωρ. **ἐκεχηρία**, Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 49. **2)** καθόλου, ἄνεσις, ἀνάπαυλα, ἀργία, διακοπὴ οἱουδήποτε ἔργου, Λουκ. Ἑρμοτ. 11, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 1. 1. **3)** τὸ ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 908 χωρίον, ἀλλ' εὗρον ἄν σ' ὑπέχοντα τὴν ἐκεχειρίαν εἶναι λογοπαίγνιον παρὰ προσδοκίαν ἀντὶ ὑπέχοντα τὴν χεῖρα.

ἔκζεμα, τό, ὡς καὶ νῦν, εἶδος ἐξανθήματος περὶ τὸ σῶμα, Διοσκ. Γαλην.

ἔκζεσις, εως, ἡ, «ἐκθρασμὸς» (Σουίδ.), ἐκζέσεις ἑλκῶν Ἀριστ. Προβλ. 30. 1, 17. **II.** μεταφ., ἀκολασία, Κλήμ. Ἀλ. 178.

ἐκζεστός, όν, βρασμένος ἐντελῶς, βραστός, τευτλίον ἢ σευτλίον Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 371Α.

ἐκζέω, μέλλ. **-ζέσω**, ἐκθράζω, ἐμφανίζομαι, ἐπὶ νόσου, Ἀριστ. Προβλ. 1. 19· μεταφ., ἐξέζεσε γὰρ Οἰδίπου κατεύγματα Αἰσχύλ. Θήβ. 709. **2)** μετὰ γεν., ζῶσα εὐλέων ἐξέζεσε, ἐπληρώθη σκωλήκων, «ἔβρασεν ἀπὸ σκουλήκια» καὶ κατεφαγώθη ὑπ' αὐτῶν, Ἡρόδ. 4. 205· οὕτω μετὰ δοτ., ἐκζεῖν φθειρσὶ Διογ. Λ. 4. 4· μετ' αἰτ., σκώληκας Ἐβδ. (Ἐξ. Ἰς', 20)· πρβλ. **ζέω** Ι. 2, **ἐξαναζέω**. **II.** Παθ., βράζομαι μέχρι τοῦ σχηματισμοῦ ἀφεψήματος, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 5.

ἐκζητέω, ἀναζητῶ, Ἀριστείδ. 1. 488· περί τινος Ἐπιστολ. Πέτρ. Α', α', 10. **II.** ἀπαιτῶ λόγον παρά τινος διά τι, καὶ νῦν ἐκζητήσω τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐκ χειρὸς ὑμῶν Ἐβδ. (Βασιλ. Β', ε', 11), Εὐαγγ. κ. Λουκ. ια', 50.

ἐκζητητής, οῦ, ὁ, ὁ ἀναζητῶν, Ἐβδ. (Βαρούχ Γ', 23).

ἐκζοφόω, καθιστῶ τι ὅλως σκοτεινόν, Νικήτ. Χρον. 158Δ.

ἐκζωόομαι, πληροῦμαι σκωλήκων, «σκουληκιάζω», Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 8. 4.

ἐκζωπῠρέω, ἀναζωπυρῶ, ἀνάπτω, πόλεμον Ἀριστοφ. Εἰρ. 310· ἄνθρακας Πλουτ. Μάρ. 44· τὴν παλαιὰν οἰκειότητα καὶ συγγένειαν ἐκζωπυρῆσαι, ἀναζωπυρῆσαι, ἀνανεῶσαι, ὁ αὐτ. Ρωμ. 29.

ἐκζωπύρησις, εως, ἡ, ἀνάκαυσις, Πλούτ. 2. 156Β.

ἔκηα, ας, ε, ἴδε τὸ ῥῆμα **καίω**.

ἐκηβελέτης, ου, ὁ, = **ἐκηβόλος**, Ὀρφ. Ἀποσπ. 28. 11.

ἐκηβολέω, βάλλω, πλήττω μακρόθεν, Μάξ. Τύρ. 7. 3.

ἐκηβολία, ἡ, τὸ ἐκηβολεῖν, οὐδὲ ἐκηβολίαι Ἰλ. Ε. 54, Ἀνθ. Π. 5. 26· «ἐκηβολίαι· προέσεις τῶν βελῶν, μακροβολίαι» Ἡσύχ.

ἐκηβόλος, Δωρ. **ἑκᾱβόλος, ον**, «παρὰ τὸ ἑκὰς βάλλειν» Εὐστ., ὁ μακρὰν ἢ μακρόθεν βάλλων, κτυπῶν, «ἐκηβόλος· τοξότης, μακροβόλος, εὔστοχος» Ἡσύχ., ὡς τὸ **ἑκατηβόλος, ἑκάεργος, ἑκαστος** ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, (πιθανῶς οὗτω καλουμένου ὡς ἀφ' ἑαυτοῦ ὄντος ἐν τῷ οὐρανῷ, Nitzsch Ὀδ. Γ. 279)· ὡσαύτως **Ἐκηβόλος** μόνον, Ἰλ. Α. 96· ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος (πρβλ. **Ἑκάτη**), Σοφ. Ἀποσπ. 357· ἐκηβόλοι Διὸς χέρες Εὐρ. Ἴων 213· τόξα Αἰσχύλ. Ἱκ. 711, Εὐμ. 628· σφενδόναι Εὐρ. Φοίν. 1142· ἔθνος οἰστῶν Ὀππ. Ἁλ. 4. 205: — ὡσαύτως παρὰ μεταγ. πεζογράφοις ἐκ. ἄνδρες Ἰλουτ. Λούκουλ. 28. — Ἐπίρρ. **-λως** Ἀθήν. 25D. Ὑπερθ. **ἐκηβολέστατα**, Ἀρχύτας παρ' Ἰαμβλ. Προτρ. 4· ἀλλὰ τὸ ὁμαλὸν **ἐκηβολώτατα**, Συνέσ. 269D.

ἐκηλία, ἡ, = **εὐκηλία**· — «ἐκηλία· φιλοτησία, εἰρήνη» Ἡσύχ.

ἔκηλος, Δωρ. **ἔκᾱλος, ον**, (ἴδε περὶ τὸ τέλος), ἥσυχος, Λατ. securus, παρ' Ὁμ. κυρίως ἐπὶ εὐωχουμένων, οἱ δὲ ἔκηλοι τέρπονται, ἥσυχοι, ἐν ἀναπαύσει, ἐν ἀνέσει, Ἰλ. Ε. 759· ἔκηλος πῖνε Ὀδ. Φ. 309· ἔκηλοι νεκροὺς ἅμ πεδίον συλήσετε Ἰλ. Ζ. 70· ἀλλὰ ἔκηλος ἔρρετω, «ἀλλ' ἥσυχος καὶ χωρὶς ἐμοῦ φθειρέσθω» (Θ. Γαζῆς), Ι. 376: — ἁπλῶς ἐπὶ ἀπραξίας, ἥσυχος, μόνον ὃς παρ' Ὁμ., ἔσθ' ἔκηλος Ὀδ. Ρ. 478· ἔκηλοι κάτθετε Φ. 259, πρβλ. Θεόκρ. 25. 100· οὕτως, ἔκαλος ἔπειμι γῆρας Πινδ. Ι.-7 (6), 57· ἔκ. ἴσθι Αἰσχύλ. Θήβ. 238· ἔκ. εὕδειν Σοφ. Φ. 769· ἐᾶν ἔκηλόν τινα αὐτόθι 825· οὐδ. ὡς ἐπίρρ., ἔκηλα ἡμερεύειν ὁ αὐτ. Ἠλ. 786: — μεταφ., ἐπὶ ἀγροῦ μένοντος ἀργοῦ ἤτοι χέρσου, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 451. (Ἐκ τῆς ✓ϜΕΚ παράγονται ὡσαύτως τὰ **ἑκών, ἄεκων** ὅ ἐστι **ἀϜέκων, ἔκητι, εὔκηλος**, ὅ ἐστιν **ἐϜέκηλος**· πρβλ. Σανσκρ. vaç, vaçmi (βούλομαι), a-vaças (**ἄεκων**)· Λατ. in-vitus, ἐνλ. in-vic-ilus).

ἔκητι, Δωρ. **ἔκατι**, (οὗτος ὁ τύπος ἦτο ἀείποτε ἐν χρήσει παρὰ τοῖς τραγικοῖς, Πόρσων ἐν Εὐρ. Ὀρ. 26). Ἴδε **ἔκηλος**: — πιθαν. ἀρχαία δοτικὴ ἐν ἐπιρρηματικῇ χρήσει, ἀλλ' ἀείποτε μετὰ γενικῆς ἥτις συνήθως προηγεῖται, σημαίνει δὲ: ἕνεκα, χάριτι, τῇ θελήσει, τῇ ἀρωγῇ, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ Ὀδ. (ἐπειδὴ ἐν τῇ Ἰλιάδ. μεταχειρίζεται ἀείποτε τὸ ἰσοδύναμον **ἰότητι**), καὶ πάντοτε ἐπὶ θεῶν, Διὸς ... ἔκητι Ὀδ. Υ. 42· Ἑρμείαο ἔκ. Ο. 319· Ἀπόλλωνός γε ἔκ. Τ. 86· Παλλάδος καὶ Λοξίου ἕκατι Αἰσχύλ. Εὐμ. 759.

II. ὁ Πίνδ. ἐνίοτε προτάσσει αὐτὸ τοῦ πτωτικοῦ, καὶ ὡς οἱ μετ' αὐτὸν ποιηταὶ μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ πραγμάτων, ἀκριβῶς ὡς τὸ **ἕνεκα**. **1)** ἐξ αἰτίας, ἕνεκα, χάριν .., ἕκατι ποδῶν

Πινδ. N. 8. 81· κεδνῶν ἔκατι πραγμάτων Αἰσχύλ. Χο. 701, πρβλ. 214, 436, κτλ.· ἀρετῆς ἔκ. Σοφ. Φ. 669, πρβλ. Τρ. 274, 353· γάμων ἔκ Εὐρ. Μήδ. 1235. **2)** παρὰ Τραγ. σημαίνει προσέτι: ὡς πρός, Λατ. quod attinet ad, πλήθους ἔκ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 337· κελευμάτων δ' ἔκ. Εὐρ. Κύκλ. 655.

ἐκθαλαττόομαι, γίνομαι ἐντελῶς θάλασσα, Στράβων 52.

ἐκθάλπω, θερμαίνω, Παῦλ. Σιλ. Θερμ. Πυθ. 14· «ἐκθάλπεσθαι ἔρωτι· οἷον καίεσθαι ὑπὸ ἔρωτος» Α. Β. 40, 20· πρβλ. **ἐνθάλπω**.

ἐκθαμβέω, γίνομαι ἔκθαμβος, ἐκπλήττομαι, ἐν τμήσει, Ὀρφ. Ἀργ. 1217. **II.** μεταθ., προξενῶ ἔκπληξιν, (Σειράχ., Λ', 9)· καὶ ἐν τῷ παθ., ὁ ὄχλος ἰδὼν αὐτὸν ἐξεθαμβήθη Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ἡ', 15, κτλ.

ἐκθαμβητής, ὁ ἐκθαμβῶν, ὁ προξενῶν θάμβος, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 1009.

ἐκθαμβητικός, ή, όν, ὁ θάμβος ἢ ἔκπληξιν ἐμβάλλων, Εὐστ. Ὀδ. 1420. 5.

ἔκθαμβος, ον, ἔκπληκτος, Πολύθ. 20. 10, 9, Πράξ. Ἀποστ. γ', 11. — Ἐπίρρ. **ἐκθάμβως**, μετὰ θάμβους, Θεόδ. Ὑρτακ. ἐν Ἀνεκδ. Boisson. τ. 2. σ. 422F.

ἐκθαμνίζω, ἐκριζώνω, ἐξαφανίζω, Αἰσχύλ. Θήβ. 72, Τζέτζ. Ἱστ. 1, 780, 3. 313 κτλ.

ἐκθαμνόομαι, παθ., γίνομαι θαμνώδης, δασύς, ὁ δὲ μύρρινος μὴ ἀνακαθαιρόμενος ἐκθαμνοῦται Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 1. 3, 3.

ἐκθάπτω, «ξεθάπτω», «ξεχώνω», τὸ τεθαμμένον ἀνασκάπτω, ἀντίθ. τῷ **ἐνθάπτω**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2826. 5, 2829. 10, 2839-40.

ἐκθαρρέω, ἐπιτεταμμένον ἀντὶ τοῦ **θαρρέω**, ἔχω πλήρη πεποίθησιν, μετὰ δοτ., ἐκτεθαρρηκὼς τοῖς πράγμασι Πλουτ. Ρωμ. 26· παραθαρρύνομαι ὑπό τινος, ὁ αὐτ. Γάλβ. 7.

ἐκθάρρησις, εως, ἡ, πλήρης, τελεία πεποίθησις, Πορφύριος π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 1. 50.

ἐκθάρσημα, τό, λόγος, αἰτία πεποιθήσεως, λόγος δι' ὃν ἔχει τις πεποίθησιν, Πλουτ. 2. 1103A.

ἐκθαυμάζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **θαυμάζω**, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 34.

ἐκθεάομαι, ἀποθ., θεῶμαι, παρατηρῶ τι μέχρι τέλους, Σοφ. Ο. Τ. 1253.

ἐκθεατρίζω, φέρω ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου, Ἀθήν. 506F· — δημοσίᾳ ἐπιδεικνύω τι, Πολύθ. 11. 8, 7· ἐκθέτω εἰς δημοσίαν καταισχύνην, θεατρίζω, ὁ αὐτ. 3. 91, 10, κτλ.

ἐκθειάζω, θεοποιῶ, Λουκ. Τόξαρ. 2, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 35. λατρεύω ὡς θεόν, Πλουτ. Ρωμ. 28. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, κάμνω τι ἀντικείμενον θρησκείας, Λατ. in religionem vertere, ὁ αὐτ. Σερτώρ. 11· ἐν γένει, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω, «ἐκθειάσαι, ἐπαινέσαι» Ἡσύχ., «ἐκθειάσαι, θαυμάσαι» Ζωναρ. σ. 666.

ἐκθειασμός, ὁ, θεῖος ἐνθουσιασμός, θεολῆψία, θεοφόρησις, θεομανία, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 8.

ἐκθειόω, θεοποιῶ τι, λατρεύω τι ὡς θεόν, Πλούτ. 2. 856D· — παθ., θεοποιοῦμαι, Διον. Ἀλ. 2. 75.

ἔκθεμα, τό, πρόσταγμα γεγραμμένον ἐπὶ πίνακος καὶ ἐκτεθειμένον εἰς διάφορα μέρη τῶν πόλεων, πρόγραμμα, Πολύθ. 31. 10, 1· ἀπ' ἐκθέματος = ex edicto, Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 7 καὶ 54.

ἐκθέμεναι ἢ **ἐκθέμεν**, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐκτίθημι**.

ἐκθεολογέω, θεολογῶ, Ἡρακλείτ. Ἀλληγορ. Ὁμηρ. ἔκδ. Mehler, σ. 83: τούτοις τοῖς ἔπεσιν ἡ τοῦ παντὸς ἐκτεθεολόγηται γένεσις.

ἐκθεόω = **ἐκθειόω**, Αἰλ. π. Ζ. 10. 13, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 230B. **II.** ἐπὶ ναῶν ἢ τόπων, καθιερῶ, βωμὸν Ἀππ. Ἐμφύλ. 3. 3.

ἐκθεράπευω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **θεραπεύω**: **1)** ἐντελῶς θεραπεύω; Πολύθ. 3. 88, 1. — Μέσ. ἐντελῶς θεραπεύομαι, λαμβάνω θεραπείαν, Ἱππ. 374. 55. **2)** διὰ θεραπειῶν καθιστῶ τινα φίλον μου, Αἰσχίν. 24. 15, Πλουτ. Σόλων 31.

ἐκθερίζω: μέλλ. Ἀττ. **-τῶ**, θερίζω ἐντελῶς, ἐπὶ σπαρτῶν, θέρος ἐκθ. Δημ. 1253. 15: — μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐν τῷ παθ., Εὐρ. (Ἀποσπ. 419) παρὰ Πλουτ. 2. 104B.

ἐκθερμαίνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ **θερμαίνω**, τελείως, ἐντελῶς θερμαίνω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 34, Προβλ. 4. 14, κ. ἀλλ.: — Παθ. γίνομαι θερμός, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 14, Ἀριστ. Προβλ. 1. 39, κ. ἀλλ. **ἐκθερμανθέντας** ἀπὸ τῆς μέθης Τίμαιος παρ' Ἀθην. 37B. **II.** κάμνω νὰ ἐξατμισθῇ τι διὰ τῆς θερμάνσεως, Ἀριστ. Προβλ. 2. 35· ἐξαλείφω, διαγράφω, Πλουτ. 2. 48D.

ἔκθερμος, ον, λίαν θερμός, ὑπέρθερμος, Γαλην. 4. 490.

ἔκθεσις, εως, ἡ, **(ἐκτίθημι)** τὸ ἐκτιθέναι, ἡ ἔκθεσις βρέφους, Ἡρόδ. 1. 116, Εὐρ. Ἴων 956: — ὡσαύτως ἐπὶ τῆς ἀποβιβάσεως τοῦ Ὀδυσσέως εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Ἰθάκης (Ὀδ. Ν. 116 κέξ.), Ἀριστ. Ποιητ. 24. 22. **2)** ἀποπομπή, ἀποδίωξις, ὁ αὐτ. π. Φυτ. 2. 7, 4. **3)** ἔκθεσις πρὸς ἐπίδειξιν, Διοδ. Ἐκλογ. 600. 37. **II.** ἐξήγησις, διασάφησις, καθορισμός, τῶν ὅρων Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 34, 5· κυρίως διὰ λογικῆς ἀφαιρέσεως, ἀποδεῖξαι τῇ ἐκθέσει αὐτόθι 1. 6, 8· κατὰ τὴν ἔκθ. ἑκάστου ὁ αὐτ. Μεταφ. 13. 3, 1, πρβλ. 1. 9, 29· ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐκτίθημι** III. **III.** τὸ κατατιθέμενον χρηματικὸν ποσὸν ἐν τῷ κυβεύειν, **κατάθεσις, κατάθεμα**, Ἀλκίφρων 3. 54. **IV.** δημοσία γνωστοποίησις, ἔκθ. ποιεῖσθαι Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2561 6. 36. **V.** ἡ ἀποτελείωσις ἢ ἐπίλογος δράματος ἢ μετρικοῦ τινος συστήματος, συχνὸν παρὰ τοῖς Σχολιασταῖς, «ἔκθεσις τοῦ δράματος, ὃ καὶ ἐπίλογος καλεῖται» Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Βατρ. 1496.

ἔκθεσμος, ον, ὁ ἐκτὸς τοῦ νόμου, ἄνομος, παράνομος, Λατ. exlex, Φιντ. παρὰ Στοβ. 444. 37· φρικτός, δεινός, ὄναρ Πλουτ. Καῖσ. 32. — Ἐπίρρ. **-μως**, Συνέσ. 210A.

ἐκθεσπίζω, δίδω προφορικὴν διαταγήν, Ἰωσ. Γενέσιος 33E.

ἐκθετέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐκτίθημι**, πρέπει τις νὰ ἐκθέσῃ, νὰ ἐκφράσῃ, Πλούτ. 2. 1027D.

ἐκθετικός, ή, όν, ὁ ἐκτιθείς τι, διηγηματικός, ἐξηγητικός, Εὐστ. Πονημ. 30. 1.

ἔκθετος, ον, ὁ ἐκτεθείς, ὁ τεθεὶς ἔξω, ὁ ἐκριφθείς, ἐπὶ ἐκτιθεμένων βρεφῶν ἢ παίδων, ἔκθετος γόνος Εὐρ. Ἀνδρ. 70· «ἔκθεται· ἐκριπτόμενα» Ἡσύχ.· ἔκθετον βρέφος Μανέθ. 6. 52, ἔκθετα τέκνα 97, ἔκθετοι ἐκ πατρὸς οἴκων 63.

ἐκθέω: μέλλ. **-θεύσομαι**, τρέχω ἔξω, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 7, 1· ἐξορμῶ, Ἀριστοφ. Λυσ. 456· ἐκ τοῦ τείχους Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 7· ἐπὶ βελῶν, βελῶν ἐκθεόντων καὶ καταλαμβανόντων ἀπιόντας Πλουτ. Μάρκελ. 16.

ἐκθεωρέω, παρατηρῶ, θεωρῶ μετὰ προσοχῆς, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 181B.

ἐκθέωσις, εως, ἡ, ἀποθέωσις, Φίλων 2. 600.

ἐκθεωτικός, ή, όν, ὁ ἀποθεώνων, Διον. Ἀρεοπ. 645A.

ἐκθηλάζομαι, παθ. βυζαίνομαι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 11, 1· — τὸ ἐνεργ. ἐκθηλάζω, μαστὸν ἐξεθήλασας Νικήτ. Εὐγεν. 2. 91, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 2. 96.

ἐκθήλυνσις, εως, ἡ, χαύνωσις, χαλάρωσις, σαρκῶν Ἱππ. Ἀφ. 1253, κτλ.

ἐκθηλύνω, μαλακύνω, ἐξασθενῶ, χαλαρώνω, χαυνώνω, ἐκνευρίζω, τὸ σκέλος Ἱππ. Ἄρθρ. 819· κάμνω τινὰ ἄνανδρον, δειλόν, Πολύθ. 37. 2, 2. **II.** μετατρέπω εἰς γένος θηλυκόν, «ἱστέον δὲ ὅτι οἱ Ἴωνες πάσας τὰς ἀγέλας ἐκθηλύνουσι τῇ προφορᾷ, τὰς ἵππους καὶ τὰς ὄνους καὶ τὰς βοῦς λέγοντες» Ἐτυμ. Μ. σ. 473, 35.

ἐκθηράομαι, ἀποθ., θηρεύω, κυνηγῶ, κυνηγῶν συλλαμβάνω, Ξεν. Κυν. 5. 25. Πλουτ. Πομπ. 26.

ἐκθηρεύω, = τῷ προηγ., Ἡρόδ. 6. 31, Ἀριστ. π. Θαυμ. 27.

ἐκθηριόομαι, παθ., γίνομαι ὅλως θηριώδης, ἐξαγριοῦμαι, Λατ. efferari, Εὐρ. Βάκχ. 1332, Φίλων 1. 430· — τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ παρὰ Τζέτζῃ (Ἱστ. 3. 948: «μήπως ἐκθηριώσωσιν ἐκείνους τῇ βαθίσει»).

ἐκθησαυρίζω, θησαυρίζω, ἐναποταμιεύω, διατίθημι, «ἐκτεθησαυρίκαμεν τοῦ πλούτου ... οὐκ ἐν τοῖς κόλποις τῆς γῆς, ἀλλ' ..» Φαλαρ. Ἐπ 12, 23.

ἐκθλιβή, ἡ, κατάθλιψις, Ἐβδ. (Μιχ. Ζ', 2).

ἐκθλίβω [ῐ], διὰ τῆς θλίψεως ἐξάγω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 28, 3., 9. 40, 39: — Παθ., αὐτόθι 3. 20, 11, ἐπὶ στρατοῦ, ἐκθλίβομαι ὠθούμενος ἔξω τῆς θέσεώς μου, Πλουτ. Σύλλας 19. **2)** μεταφ., προξενῶ θλῖψιν, καταθλίβω, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 19.

ἔκθλιμμα, τό, ἕλκωμα ἐξ ἐκθλίψεως, «ἐκθλίμματα, τὰς ἐκ τῶν θλιβόντων ἐπιπολῆς ἑλκώσεις τοῦ δέρματος» Γαλην. τ. 12. σ. 221.

ἔκθλιψις, εως, ἡ, τὸ διὰ πιέσεως ἐξάγειν, Ἱππ. Ἀφ. 1261, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 11, κ. ἀλλ. **II.** κατάθλιψις, Ἐβδ. Μιχ. Ζ, 2, διαφ. γρ. ἀντὶ τοῦ **ἐκθλιβή**. **III.** «ἔκθλιψις δέ ἐστιν αὕθις ἀποβολὴ τοῦ ἀνομοίου συμφώνου, ὡς ἔχει ἐκ τοῦ σκηπτοῦχος σκηπτροῦχος» κτλ. Δράκων σ. 160, Γρηγόρ. Κορίνθου 681 § XXIII, ἀλλ' ἐν σελίδι 678 § XI «ἔκθλιψις μέν ἐστιν, ὅταν δύο λέξεις συνάπτωνται ἐκθλιβομένου φωνήεντος ἢ φωνήεντος, ἢ φωνήεντος καὶ συμφώνου, καὶ ἀντ' αὐτῶν ἀποστρόφου τιθεμένης».

ἐκθνήσκω: μέλλ. **-θανοῦμαι**: ἀόρ. **ἐξέθανον**: — γίνομαι ὡς ἀποθαμμένος, σχεδὸν ἀποθνήσκω, γέλῳ (ἀντὶ γέλωτι) ἔκθανον «ἀπέθανον ἀπὸ τὰ γέλια», Ὀδ. Σ. 100 (ὡς παρὰ Τερεντίῳ, risu emori)· γέλωτι .. ἐκθανούμενος Μένανδ. ἐν «Κόλακι» 2· ὁρῶντες ἐξέθνησκον ἐπὶ τῷ πράγματι Ἀντιφάνης ἐν «Πλουσίοις» 1. 7· ὑπὸ γέλωτος ἐκθ. Πλούτ. 2. 54C· μικροῦ ἐξέθανον ὑπὲ τοῦ δέους, παρ' ὀλίγον ν' ἀποθάνω ἐκ τοῦ φόβου, Λουκ. Ἱκάρομ. 23, κτλ. **2)** πίπτω εἰς λιποθυμίαν ὁμοίαν θανάτῳ, λιποθυμῶ; ἐξέθανον, ὥστε τεθνάναι δοκεῖειν Ἱππ. 1153E· ἀντίθετον τῷ **ὄντως τεθνηκέναι** Πλάτ. Νόμ. 959A· καὶ τῷ **ἀποθνήσκειν**· Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 19, 8· πρβλ. Προβλ. 33. 9. — οὕτω καὶ παρὰ Σοφ. Τρ. 568 (ἂν καὶ ὁ Νέσσος ἀληθῶς ἀπέθνησκε) ὁ ἐκθνήσκων δύναται νὰ διατηρήσῃ τὴν συνήθη του σημασίαν, λιποθυμῶν θανασίμως, πλησιάζων νὰ ἀποθάνῃ. **3)** νεκροῦμαι, καὶ φλεγματῖνον ἐκτέθνηκεν Ἱππ. π. τῶν ἐν Κερ. τρωμ. 911. **II.** μεταγεν. = **ἀποθνήσκω**, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13, Δίων Κ. 48. 37.

ἐκθοινάομαι: μέλλ. **-ήσομαι**, ἀποθ. καταβιβρώσκω, μετ' αἰτ. ἤπαρ ἐκθοινήσεται Αἰσχύλ. Πρ. 1025.

ἐκθόρνῡμαι, μεταγεν. τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ἐκθρώσκω**, Μ. Ἀντων. 8. 51.

ἐκθορῠβέω, ταράττω, ἀνησυχῶ, τρομάζω, «ἀστραπὴ .. ἐξέπληξε τὰς ψυχάς, ἐξεθορύδησε ..» Πολυδ. Α, 117:— Παθ., ἐκ τῶν ὕπνων ἐκθορυβούμενοι Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 5.

ἔκθρεψις, εως, ἡ, τὸ ἐκτρέφειν, ἀνατρέφειν, Αἰλ. π. Ζ. 3. 8, Κλήμ. Ἀλ. Στρ. 6. σ. 779.

ἐκθρηνέω, θρηνῶ μεγαλοφώνως, ὁποῖα κήρυξ ἐξεθρήνει τὸν πόδα Λουκ. Ὠκύπους 113.

ἐκθροέω, ὁμιλῶ μεγαλοφώνως, ἐκβοῶ, ἐκθρυλῶ, Πολυδ. Ϛ', 207 **II.** ἐκτροῶ, ἐκπτοῶ, Εὐστ. Πονημάτ. 325. 74.

ἐκθρομβόομαι, παθ., ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **θρομβόομαι**, Παῦλ Αἴγ. 6. 60.

ἐκθρόμβωσις, εως, ἡ, ἡ εἰς θρόμβους πῆξις, αἵματος Διοσκ. 1. 186.

ἐκθρῠλέω, ἐκβοῶ, κοινολογῶ, διαθρυλῶ, Πολυδ. Ϛ', 206, 207.

ἐκθρώσκω: μέλλ. **-θροῦμαι**: ἀόρ. **-έθορον**: — τινάσσομαι ἢ πηδῶ ἔξω, ἐκπηδῶ, μετὰ γεν., ἔκθορε δίφρου Ἰλ. Π. 427· ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης Η. 182, πρβλ. Ψ. 353· ἐκθρ. ναῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 457· κραδίη δέ μοι ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει, ἐπὶ τῶν βιαίων καὶ σφοδρῶν τῆς καρδίας παλμῶν, Ἰλ. Κ. 95· ἀπολ., ἐξορμῶ, Ἀπόλλων ἀντίος ἐξέθορε Φ. 539· σπανίως μετ' αἰτ., δίκτυον ἐκθρώσκοντα .. λαγωὸν Ἀνθ. Π. 9. 371:— ἐκθ. ἀπὸ ὕπνου Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 2. 3· ἐξέρχομαι ἐκ τῆς μήτρας, γεννῶμαι, Ὑμ. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 119.

ἔκθῡμα, τό, (ἐκθύω) ἐξάνθημα, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1086, ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 510.

ἐκθῡμαίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **θυμαίνω**, ἐξοργίζομαι, Ἀντών. Λιβεράλ. 7.

ἐκθῡμία, ἡ, προθυμία, Πολύβ. 3. 115, 6.

ἐκθῡμιάω, μέλλ. **-άσω**, καίω ὡς θυμίαμα, Εὐρ. Ἴων 1174.— Παθ., διαλύομαι εἰς ἀτμόν, ἐξατμίζομαι, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 34, Διοσκ. 1. 129.

ἔκθῡμος, ον, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, μανιώδης, ἄφρων, Λατ. demens, κάρθ' ὑπ' ἐκθύμου φρενὸς (ὡς παρ. Ὁμ., ἐκ θυμοῦ πεσέειν) Αἰσχύλ. Πέρσ. 372 (ὡς ὁ Ἄλλος ἀντὶ **εὐθύμου** ἐν τῷ Μεδ. χειρογρ.)· — ἔνθερμος, πρόθυμος, πρόφρων, Πλουτ. Αἰμίλ. 12.— Ἐπίρρ. **ἐκθύμως**, προθύμως, μετὰ ζήλου, γενναίως, Διον. Ἀλ. 2. 54, κλ.· ὑπερφυῶς, ἄγαν, Λατ. improbe, Πολύβ. 2. 67, 7.

ἐκθῡσία, ἡ, = **ἔκθυσις** I, Ζώσιμ. 2. 1, 6.

ἐκθῡσιάζω, θυσιάζω, Χρησμ. Σιβυλλ. 5. 354.

ἐκθύσιμος, ον, χρῄζων ἐξιλασμοῦ, Λατ. piacularis, Πλούτ. 2. 518B.

ἔκθῡσις, εως, ἡ, (ἐκθύω) ἐξιλέωσις, ἐξιλαστικὴ τελετή, Λατ. expiatio, Πλουτ. Μάρκ. 28·— ἀλλά, **II. ἔκθῡσις, εως**, ἡ, (**ἐκθύω** II) ἐξόρμησις, ἐξάνθησις (ἐξανθημάτων ἐμφάνισις), Ἱππ. Κωακ. Προγν. 145, ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 510.

ἐκθύω: μέλλ. **-ύσω** [ῡ], προσφέρω θυσίαν, θυσιάζω, σφάζω, Σοφ. Ἠλ. 572, Εὐρ. Κύκλ. 371· καταστρέφω ὁλοσχερῶς, Εὐρ. Ὀρ. 191.

2) Μέσ., ἐξιλεοῦμαι, ἐξιλάσκομαι, ἐξαγνίζω, Λατ. lustrare, expiare, μετ' αἰτ. πράγμ., ἄγος Ἡρόδ. 6. 91· ἀλλὰ μετ' αἰτιατ. προσ., καταπραύνω, εὐμενίζω, τινὰ μακάρων Εὐρ. Ἀποσπ. 904. 12· ἀπολ., προσφέρω ἱλασμόν, ὑπέρ τινος Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 5. 9, 8, Πλουτ. Ἀλέξ. 50· τοῖς θεοῖς μνημονεύεται ἐκ τοῦ Στράβωνος,

II. ἐξορμῶ, ἀναφαίνομαι, ἐπὶ ἐξανθημάτων ἕνεκα θέρμης ἢ κακοχυμίας, Ἱππ. 426. 51., 427. 6.

ἐκθωπεύω, = τῷ ἑπομ., Δίων Κ. 49. 31.

ἐκθώπτω, μέλλ. **-ψω**, διὰ θωπείας κτῶμαι τὴν εὔνοιάν τινος, Σοφ. Ἀποσπ. 736.

ἐκκαγχάζω, ἐκρήγνυμαι εἰς ἠχηρὸν γέλωτα, Ξεν. Συμπ. 1, 16· καὶ ὥσπερ οἱ κατέχειν πειρώμενοι τὸν γέλωτα ἀθρόον ἐκκαγχάζουσιν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 7, 6.

ἐκκαθαίρω, καθαρίζω ἐντελῶς, **1)** μετ' αἰτ. τοῦ καθαριζομένου πράγματος, ἐκκαθαρίζω, οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον, «ἐξέσκαπτον» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 153· τὴν κοιλίην Ἡρόδ. 2. 86, πρβλ. 4. 46· χθόνα ἐκκαθαίρει κνωδάλων, ἐκκαθαρίζει (ἀπαλλάττει) τὴν χώραν ταύτην τῶν τεράτων, Αἰσχύλ. Ἰκ. 264· ἐκκ. τινά, ὡς ἀνδριάντα, εἰς τὴν κρίσιν, καθιστᾶν τινα ἐντελῶς καθαρόν, ἀπαλλάττειν πάσης τραχύτητος· μεταφ., ἐκ τῆς ἐπεργασίας γλύπτου τελειοποιοῦντος ἀνδριάντα, Πλάτ. Πολ. 361D· ἐκκ. λογισμόν, ἐκκαθαρίζειν λογαριασμόν, Πλούτ. 2. 64F, ἔνθα ἴδε Wyttenb.— Παθ., ἐντελῶς καθαρίζομαι, ἀσπίδες ἐκκεκαθαρμέναι, διάφ. γρ. ἐν Ξεν. Ἀν. 1. 2, 16· γίνομαι καθαρός, ἐξαγνίζομαι, τὴν ψυχὴν ὁ αὐτ. Συμπ. 1, 4, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 527D. **2)** μετ' αἰτ. δηλούσης τὸ ἐκκαθαιρόμενον, δηλ. τὸ ἐκβαλλόμενον ἐκ τοῦ μέσου πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, καὶ δὴ καὶ Μέλητος ἴσως πρῶτον μὲν ἡμᾶς ἐκκαθαίρει, «ξεκαθαρίζει», Πλάτ. Εὐθύφρ. 3Α, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, μέσ.· τὸ τοιοῦτον ἐκκ. γένος Δίφιλος ἐν «Ἐμπόρῳ» 1. 17.

ἐκκαθαρίζω, = τῷ προηγ., Ἐβδ. (Δευτ ΛΒ', 43).

ἐκκάθαρσις, εως, ἡ, ἐντελὴς κάθαρσις, ἀφαγνισμός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Μουσωνίου παρὰ Στοβ. **2)** ἀποκάθαρσις, ἀφαίρεσις, Ἱεροκλ. σ. 124 Needham·— προσέτι καθαρισμός, ξέσις, στίλβωσις, θυρῶν ἐκκαθάρσιος Ἐπιγρ. Ἐπιδ. 3325_{333} = Κ. 241.

ἐκκαθεύδω, μέλλ. **-ευδήσω**, κοιμῶμαι ἔξω τῆς συνήθους διαμονῆς μου, ἔξω τῆς κατοικίας μου, ἐξεκάθευδον δὲ καὶ οἱ Ἱππεῖς ἐν τῷ Ὠδείῳ Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 24.

ἑκ-καί-δεκα, οἱ, αἱ, τά, ἄκλ. = δεκαέξ, Λατ. sedecim, Ἡρόδ. 2. 13, κτλ.

ἐκκαιδεκα-δάκτυλος, ον, ὁ ἔχων μῆκος ἢ πλάτος δεκαὲξ δακτύλων, κτλ., Ἀθήν. π. Μηχαν. 10. 12.

ἐκκαιδεκά-δωρος, ον, ἔχων μῆκος δεκαὲξ παλαμῶν, «ἐκκαίδεκα παλαιστῶν· δῶρον γὰρ καλεῖται ἡ παλαιστή, ἣ ἐστιν ἔκτασις τῆς χειρὸς τῶν τεσσάρων δακτύλων» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 109.

ἐκκαιδεκαετηρίς, ίδος, ἡ, ἡ περίοδος δεκαὲξ ἐτῶν, μεταγεν.

ἐκκαιδεκαέτης, ου, ὁ, ὁ ἔχων ἡλικίαν δεκαὲξ ἐτῶν, Πλούτ. 2. 754E· ὁ ἀποτελούμενος ἐκ δεκαὲξ ἐτῶν, χρόνος Δίων Κ. 69. 8.

ἐκκαιδεκάκις, ἐπίρρ., δεκαεξάκις, Διόφαντ. π. πολυγών. σ. 178, ἔκ. Bachet.

ἐκκαιδεκά-κωλος, ον, ἀποτελούμενος ἐκ δεκαὲξ κώλων ἢ στίχων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 382.

ἐκκαιδεκά-λῖνος, ον, ἀποτελούμενος ἐκ δεκαὲξ κλωστῶν, δίκτυον Ξεν. Κυν. 2. 5.

ἐκκαιδεκα-πάλαιστος, ον, ἐκ δεκαὲξ παλαιστῶν, παλαμῶν, Πολυδ. Β', 157.

ἐκκαιδεκά-πηχυς, Δωρ. ἐκκαιδεκά-πᾶχυς, υ, γεν. **εος**, συνηρ. **-ους**, ὁ ἔχων ὕψος ἢ μῆκος δεκαὲξ πήχεων, Ψήφισμα Βυζ. παρὰ Δημ. 256. 11, Πολύβ. 5. 89, 6.

ἐκκαιδεκα-στάδιος, ον, ἔχων μῆκος δεκαὲξ σταδίων, Στράβων 565.

ἐκκαιδεκα-συλλαβικός, ἡ, όν, ὁ συνιστάμενος ἐκ δεκαὲξ συλλαβῶν, Καλλιμ. Ἐπιγρ. Ἀποσπ. 114.

ἐκκαιδεκα-σύλλαβος, ον, ὁ ἐκ δεκαὲξ συλλαβῶν συνιστάμενος στίχος, Ἡφαιστ. Ἐγχ. σ. 34 = 60.

ἐκκαιδεκαταῖος, α, ον, κατὰ τὴν δεκάτην ἕκτην ἡμέραν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 80.

ἐκκαιδεκα-τάλαντος, ον, ἔχων ἄξιαν δεκαὲξ ταλάντων, γύναιον ἐκκ., φέρον προῖκα 16 ταλάντων, Μένανδ. ἐν «Πλοκίῳ» 1. 11.

ἐκκαιδέκατος, η, ον, δέκατος ἕκτος, Ἡρόδ. 2. 143, κτλ.

ἐκκαιδεκ-έτης, ου, ὁ, = **ἐκκαιδεκαέτης**, δεκαὲξ ἐτῶν, Πλούτ. 2. 754E· θηλ. **-έτις, ιδος**, Ἀνθ. Π. 7. 600.

ἐκκαιδεκήρης, ους, ἡ, πλοῖον ἔχον δεκαὲξ θρανία ἐρετῶν, Πολύβ. 18. 27, 6.

ἐκκαιεικοσάεδρα, τά, Πάππος ἐν τῇ Ἀρχιμήδ. ἐκδ. τῇ ὑπὸ Heiberg, τ. 2, σ. 458, 460, 463.

ἔκκαιρος, ον, ἐκ καιροῦ, ἀπηρχαιωμένος, Ἀνθ. Π. 11. 417.

ἐκκαίω, Ἀττ. **ἐκκάω**: μέλλ. **καύσω**· ἀόρ. α' μετοχ. **ἐκκέαντες** Εὐρ. Ῥῆσ. 97·— καίω ἐντελῶς, κατακαίω, τοὺς ὀφθαλμούς τινος Ἡρόδ. 7. 18· τὸ φῶς Κύκλωπος Εὐρ. Κύκλ. 633, πρβλ. 657:— Παθ., ἐκκάεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς Πλάτ. Γοργ. 473C.

II. ἀνάπτω, τὰ πυρὰ Ἡρόδ. 4. 134· τὰ ξύλα Ἀριστοφ. Εἰρ. 1133· μεταφ., ἐκκ. πόλεμον, ἐλπίδα Πολύβ. 3. 3, 3., 5. 108, 5· τὴν πρὸς αὐτὸν ὀργὴν Πλουτ. Φάβ. 7, κτλ.·— Παθ., ἀνάπτομαι, καίομαι, Λατ. flagrare, τὸ πῦρ ἐκκαίεται Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 55· ἐκκ. τὸ κακὸν Πλάτ. Πολ. 556A· ἐκκαίεταί τις Πλουτ. Τ. Γράκχ. 13, κτλ. **III.** κατακαίω, ἐκκαίων ὁ ἥλιος Ἀριστ. Προβλ. 2. 9, κ. ἀλλ.

ἐκκάκεω, εἶμαι λιπόψυχος, ἀποδειλιῶ, χάνω τὸ θάρρος, ἀποκάμνω, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιη', 1, 2 Ἐπιστ. π. Κορινθ. δ', 1 καὶ 16 κ. ἀλλ.· ἀλλ' ἀπανταχοῦ τῆς Κ. Δ. ἤδη διορθοῦται **ἐγκακέω**.

ἐκκᾰλᾰμάομαι, ἀποθ., ἀπὸ τῶν διὰ καλάμου τοὺς ἰχθῦς ἀγρευόντων, ἁλιεύω, ψαρεύω, Ἀριστοφ. Σφ. 609.

ἐκκᾰλέω, μέλλ. **-έσω** καὶ **ἐκκαλῶ**, καλῶ ἔξω, προσκαλῶ τινα νὰ ἐξέλθῃ, Ὅμ., Ἡρόδ., κτλ.· τινὰ δόμων Εὐρ. Βάκχ. 170· ἔνδοθεν Λυσ. 97. 8. **II.** Μέσ., καλῶ ἔξω πρὸς ἐμαυτόν, Ὀδ. Ω. 1, Ἡρόδ. 8. 79, Σοφ. Φ. 1264. **2)** προκαλῶ, Λατ. provoco, δάκρυον ἐκκαλεῖσθαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 270· ὀργὴν Αἰσχίν. 28. 11· ἴσως ἂν ἐκκαλέσαιθ' ὑμᾶς Δημ. 52. 16, πρβλ. Πλάτ. Εὐθύδ. 288D· λιμὸν ἐκκ. Ἀντιφάν. ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 23. **3)** μετ' ἀπαρ., προσκαλῶ τινα νὰ πράξῃ τι, Σοφ. Τρ. 1207, πρβλ. Πολύβ. 3. 51, 11· ἐκκ. τινὰ πρός τι Τίμ. Λοκρ. 104B.

ἐκκαλλύνω, «συγυρίζω», «παστρεύω», καθαρίζω καλῶς, Ἡσύχ.

ἐκκάλυμμα, τό, σημεῖον, τεκμήριον, μαρτύριον, Πλούτ. 2. 463B.

ἐκκαλυπτέον, ρῆμ. ἐπίθ., δεῖ ἐκκαλύπτειν, Εὐστ. εἰς Ὀμ. Ὀδ.

ἐκκαλυπτικός, ή, όν, κατάλληλος, ἁρμόδιος πρὸς ἐκκάλυψιν, μετὰ γεν., Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 101.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι 141.

ἐκκᾰλύπτω, ἀποκαλύπτω, «ξεσκεπάζω», τὸ παιδίον Ἡρόδ. 1. 112· ἀποκαλύπτω, φανερώνω, ὀργὴ νόον ἐξεκάλυψεν Εὐην. 4. Bgk.· πάντ' ἐκκάλυψον Αἰσχύλ. Πρ. 193, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1003· πάντ' ἐκκ. ὁ χρόνος ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 657· λέγ' ἐκκαλύψας κρᾶτα Εὐρ. Ἰκ. 111.— Μέσ., ἀποσκεπάζω ἐμαυτόν, ἀποσκεπάζομαι, ἐγείρομαι, ἐκ δὲ καλυψάμενοι .. θηήσαντ' ἔλαφον, «ἀποσκεπασθέντες» (Σχόλ.), Ὀδ. Κ. 179, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1503· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἐγκαλύπτομαι**, Πλάτ. Φαίδων 118Α.

ἐκκάλυψις, εως, ἡ, ἀποκάλυψις, φανέρωσις, Κλήμ. Ἀλ. 327.

ἐκκάμνω· μέλλ. **-κἄμοῦμαι**, ἀποκάμνω, ἐξέκαμνον τὰς ὀλοφύρσεις, ἀπέκαμνον ὀλοφυρόμενοι, Θουκ. 2. 51· οὕτω μετὰ μετοχ., ἐξέκαμον πολεμοῦντες Πλουτ. Σόλων 8, πρβλ. Πομπ. 32· ἐξέκαμεν ὑπὸ γήρως πρός τι, ἔγειναν ἕνεκα τοῦ γήρατος ἀκατάλληλος πρός τι, ὁ αὐτ. Κάτων Πρεσβ. 24· καὶ σίδηρος ἐξέκαμε πληγαῖς, παροιμ., καὶ ὁ σίδηρος δαμάζεται διὰ τῶν κτυπημάτων, ὁ αὐτ. Καῖσ. 37.

ἐκκἄνάσσω, ἐκπίνω, τήνδ' αὐτὸς ἐκκανάξει (ἐνν. κύλικα) Εὔπολ. ἐν «Φίλοις» 8· πρβλ. Πολυδ. Γ', 85.

ἐκκἄπηλεύω, νοθεύω τι ὡς κάπηλος, «ἐκκαπηλεύειν· δολοῦν» Ἡσύχ., Κύριλλ. Ἀλ. Χ. 197C.

ἐκκαρδία, ἡ, ἄνοια, ἀφροσύνη, Ἐπιφάν. Ι. 325Δ.

ἐκκαρδιόω, ἀφαιρῶ, ἐξάγω τὴν καρδίαν ἀπό τινος, ἐκκαρδιώσας τὴν ἔλαφον ζῶσαν Θεοφ. Νόνν. τ. 1. σ. 160, Ἀλέξ. Τραλλ. σ. 30.

ἐκκαρπέω, αὐξάνομαι μέχρι καρποφορίας, καρποφορῶ, Ἱππ. π. Ἀρθρ. 785.

ἐκκαρπίζομαι, μέσ., παράγω καρπόν, Αἰσχύλ. Θήβ. 601 (πιθ. νόθος στίχος, ἴδε Πόρσωνα καὶ Ἕρμαννον). **II.** ἐπὶ καλλιεργουμένης γῆς, ἐξαντλοῦμαι, καθίσταμαι ἄγονος, τάχιστα ἐκκαρπίζεται τὰ ἐδάφη Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 8, 3.

ἐκκαρπόομαι, συνάγω τοὺς καρποὺς ἢ ἀπολαύω τῶν καρπῶν τινος, ἄλλης γυναικὸς παῖδας ἐκκαρπούμενος, ποιητ. ἀντὶ ἐκτεκνούμενος, Εὐρ. Ἴων 815, πρβλ. καὶ 438· ἐκκ. φιλίαν Δίων Κ. 37. 56. **II.** ἀπολαύω τῶν καρπῶν τινος, μετὰ γεν., ἐνσπονδοι ὄντες ἐκκαρπώσασθαι Θουκ. 5. 28· ἐκκ. τινα, ἐξαντλεῖν τινα, ἀποξηραίνειν, Δημ. 700. 19.

ἐκκατεῖδον, ἀόρ., ἄνευ εὐχρήστου ἐνεστῶτος **ἐκκαθοράω**, βλέπω πρὸς τὰ κάτω ἔκ τινος μέρους, Περγάμου ἐκκατιδὼν (βέλτιον ἐκ κατ-) Ἰλ. Δ. 508.

ἐκκατέπαλτο, Ἰλ. Τ. 351, ἔνθα ὁ Spitzn. ἐκ κατέπαλτο· ἴδε **καταπάλλω**.

ἐκκατηγορία, ἡ, ἐπιγραφὴ τριῶν λόγων τοῦ Ἀντιφῶντος, ἀνάκλησις κατηγορίας· ἀλλ' ὁ Βεκκῆρος γράφει διῃρημένως ἐκ κατηγορίας· πρβλ. **ἐξαπολογία**.

ἐκκαρτερέω, ὑπομένω, ἀνέχομαι, Νικήτ. Εὐγεν. 4. 250.

ἐκκαρυκεύω, ὀψοποιῶ, «ἐξεκαρυκεύθη· ὠψοποιήθη καὶ συνεκόπη· καρύκη γὰρ ἔδεσμα ἐκ πολλῶν συγκείμενον» Ἡσύχ.

ἐκκαυλέω, φύω καυλόν, Ἀριστ. Προβλ. 20. 17, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 1. 2, 2·—καθ' Ἡσύχ. «ἐκκαυλῆσαι· ἐπιδοῦναι».

ἐκκαύλημα, τό, ὁ φυόμενος καυλός, Γαλην.

ἐκκαύλησις, εως, ἡ, ἡ μεταβολὴ εἰς καυλόν, τελείωσις γάρ τις ἡ ἐκκαύλησις, εἴπερ ὁ καρπὸς τέλος Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 4. 3, 5.

ἐκκαυλίζω, ἀναπῶ τὸν καυλόν· μεταφ., τοὺς καυλοὺς τῶν εὐθυνῶν ἐκκαυλίζων, «ἀνασπῶν καὶ ἀναιρῶν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 824.

ἔκκαυμα, τό, (ἐκκαίω) ξύλα δι' ὧν ἁνάπτει τις πῦρ, φρύγανα, προσάναμμα, Σοφ. Ἀποσπ. 218, Διόδ. 2. 49. **II. ἔκκαυσις**, Εὐρ. Ἄδηλ. 7.

ἔκκαυσις, εως, ἡ, τὸ ἀνάπτειν, ἀνακαίειν, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 8.

ἐκκαυστικός, ἡ, όν, ὁ ἀνάπτων φλόγα, φλογιστικός, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 11. 12.

ἐκκαυχάομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **καυχάομαι**, Εὐρ. Βάχ. 31, καὶ οὐσιαστ. **ἐκκαύχημα**, τό, Θ. Στουδ. σ. 1341, ἔκδ. Μί.

ἐκκάω, Ἀττ. ἀντὶ **ἐκκαίω**.

ἔκκειμαι, χρησιμεύουν ὡς παθ. τοῦ **ἐκτίθημι**, ῥίπτομαι ἔξω ἢ ἐκτίθεμαι, ἐπορᾶν ἐκκείμενον (ἐνν. τὸν παῖδα) Ἡρόδ. 1. 110, πρβλ. 122. **2)** ἐπὶ δημοσίων γνωστοποιήσεων, ψηφισμάτων, κτλ., δημοσιεύομαι, ἀναστηλοῦμαι, ἵν' ἐκκέοιτο πρὸ τῶν ἐπωνύμων Δημ. 548. 3, πρβλ. 1324. 10· ἐκτίθεμαι, ἐπιδείκνυμαι, ἐκκειμένων οὖν τῶν βίων Πλουτ. Ἀγησ. καὶ Πομπ. Σύγκρ. 1·— πρόκειμαι, πρωτείνομαι, ὁ σκοπὸς ἐκκ. καλῶς Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 13, 2· μισθοὶ παρὰ βασιλέως ἐκκεινται Στράβων 707.

3) μετὰ δοτ. προσ., ἐκτίθεμαι εἴς τι, ἀφίεμαι εἰς τὸ ἔλεός τινος, Στράβων 223, Ἀλκίφρων 3. 29. **4)** ὡς παθ. τοῦ **ἐκτίθημι** (ΙΙΙ), ἐκτίθεμαι, ἑρμηνεύομαι, διασαφηνίζομαι, Ἀριστ. Ρητ. 3. 19, 2· οὕτως ἐπὶ λογικῆς ἐννοίας, ὁ αὐτ. Τοπ. 1. 9, 2, πρβλ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 34, 1. **II.** μετὰ γεν., κεῖμαι ἔξω, μένω γυμνός, μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς Σοφ. Ἀντ. 1011.

ἐκκειμένως, ἐπίρρ. φανερῶς, ἐκκειμένως ... ἔχειν, παρρησίᾳ χρῆσθαι, Φιλόστρ. 597.

ἐκκεινόω, ποιητ. ἀντὶ **ἐκκενόω**.

ἐκκείρω, ἐντελῶς κείρω, Σκυθιστὶ ἐκκεκαρμένος, κουρευμένος ἐντελῶς, ἐξυρημένος κατὰ τὸν Σκυθικὸν τρόπον, Σοφ. Ἀποσπ. 420· πρβλ. **σκυθίζω**. **II.** ἀποτέμνω, τινάς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1034.

ἐκκέλευθος, ον, ἔξω τῆς ὁδοῦ, λαθραῖα κἀκκέλευθα παπταλώμεναι, «κατακρύφους ὁδοὺς περιβλέπουσαι» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 1162· ἀλλ' ὁ Δινδ. γράφει **κακκέλευθα** δηλ. **κατὰ κέλευθα**.

ἐκκενόω, ποιητ. **ἐκκενόω**, κενώνω, ἀδειάζω, ἀφίνω ἔρημον, ἄστυ Σούσων ἐξεκείνωσεν Αἰσχύλ. Πέρσ. 761, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 315D· ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν θυμὸν ἐς .. σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος (κατ' ἄλλους στυγνοῖο γέροντος), ἀφοῦ ἐξεκένωσαν, δηλ. παρέδωκαν τὸ πνεῦμα εἰς τὸ πορθμεῖον τοῦ Χάρωνος, Θεόκρ. 16. 40· χολὴν .. ἐκκενοῦν τῶν ἐγκάτων Ἀνθ. Π. παράρτ. 304· ἰοὺς γὰρ πλήθοντας ἀεὶ ... ἐξεκένωσ' ἐλάφοις Ἀνθ. Π. 6. 326:— Παθ., ἐρημοῦμαι, ἐγκαταλείπομαι, στένει γάρ, Ἀσιὰς ἐκκενουμένα Αἰσχύλ. Πέρσ. 549, πρβλ. Θήβ. 330· Μοιράων .. μίτος ἐξεκενώθη, ἐξηντλήθη, ἐτελείωσεν, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 646α.

ἐκκεντέω, κεντῶ, τρυπῶ ἢ ἐκβάλλω διὰ κέντρου, δμματα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 5, 2. **II.** διατρυπῶ, πλήττω, Πολύβ. 5. 56, 12, Ἐβδ. (Ζαχ. ΙΒ', 10, κτλ.).

ἔκκεντρος, ον, ἐκτὸς τοῦ κέντρου, μακρὰν αὐτοῦ, Πτολ. ἀντίθετον τῷ **σύγκεντρος**.

ἐκκεντρότης, ητος, ἡ, ἡ τάσις πρὸς ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τοῦ κέντρου, τὸ εἶναι ἔξω τοῦ κέντρου, Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 31.

ἐκκένωσις, εως, ἡ, ἐντελὴς κένωσις, ἄδειασμα, Εὐσέβ. IV. 356Β.

ἐκκεραΐζω, διαρπάζω, λαφυραγωγῶ, Καλλ. εἰς Δήμ. 50· κόπτω πρόρριζα, καταστρέφω, Ἀνθ. Π. 9. 312.

ἐκκεράννῡμι καὶ ἐκκεραννύω, ἀναμιγνύω οἶνον μετὰ ὕδατος, εἰς οὓς τὸν οἶνον ἐξεκεράννυον Ἀθήν. 38Α.

ἐκκερδαίνω, κερδαίνω ἔκ τινος, Ἰουστιν. Νεαρὰ PB' προοίμιον.

ἐκκεχυμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἐκχέω**, ἀφθόνως, δαψιλῶς, πολυτελῶς, ἐκκεχ. ζῆν, Λατ. effuse vivere, Ἰσοκρ. Ἀντιδ. § 222 (207)· ἐκκεχ. λέγειν, ἀμέτρως, ἀφειδῶς, Πλάτ. Εὐθύφρων 3D· ἀγαπᾶν Ἀριστοφ. 2. 16.

ἐκκηλέω, θέλγω, «ἐξεκήλησεν· ἔθελξεν» Ἡσύχ.

ἐκκηραίνω, ἐξασθενῶ, ἐξαντλῶ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 128. Καθ' Ἡσύχ.: «ἐξεκήρανεν· ἐξέφθειρεν».

ἐκκηρυγμός, ὁ, ἐξορία διὰ προκηρύξεως, Σχόλ. Ἐνετ. Ἰλ. Φ. 575.

ἐκκήρυκτος, ον, ὁ ἐκκηρυχθείς, ἀποκεκηρυγμένος, ἀποβεβλημένος, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 6. 43, κτλ.

ἐκκήρυξις, εως, ἡ, προκήρυξις, Συλλ. Ἐπιγρ. 2374. 31.

ἐκκηρύσσω, Ἀττ. **-ττω**· μέλλ. **-ξω**:— προκηρύσσω διὰ κήρυκος, παθ., νέκυν ἀστοῖσί φασιν ἐκκεκηρῦχθαι τὸ μὴ τάφῳ καλύψαι Σοφ. Ἀντ. 27, πρβλ. 203. **II.** ἐξορίζω διὰ προκηρύξεως, Ἡρόδ. 3. 148· τῆς πόλεως, ἐκ τῆς πόλεως Αἰσχίν. 19. 26, Λυσ. 123. 23· ἐκ τοῦ γένους Πλάτ. Νόμ. 929Β.—Παθ., ἐξεκηρύχθην φυγὰς Σοφ. Ο. Κ. 430. **2)** ἀποκλείω τῆς κοινωνίας, ἀφορίζω, Ἐκκλ.

ἐκκἰναιδίζομαι, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **κιναιδίζομαι**, Δίων Κ. 50. 27.

ἐκκῑνέω, ἐξεγείρω (ἐκ τῆς φωλεᾶς), «ξιππάζω», ἐξεκίνησεν ποδοῖν στικτὸν κεράστην ἔλαφον Σοφ. Ἠλ. 567· μεταφ., διεγείρω, ἐρεθίζω, ἐκκ. τὴν νόσον Σοφ. Τρ. 979· «βγάζω εἰς τὸ μέσον», οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε τὸ ῥῆμα; ὁ αὐτ. Ο. Τ. 354· οὕτω, σὺ γάρ μ' ἀπ' εὐνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ ὁ αὐτ. Τρ. 1242:—Παθ., λοιδορίαις ἐκκινεῖσθαι Πλούτ. 2. 631C:—Ἐν Ξεν. Κυν. 3. 10 διωρθώθη **ἐκκυνοῦσι**.

ἐκκὐω, ἐξέρχομαι, Ὀδ. Ω. 492, ἐν τμήσει.

ἐκκλάζω, ἐκβοῶ, ἐκ δ' ἔκλαγξε Εὐρ. Ἴων 1204.

ἐκκλάω· μέλλ. **-άσω**, ἐκθραύω, ἀποκόπτω, «τσακίζω», Πλάτ. Πολ. 611D. **II.** ἐν τῷ παθ., καταβάλλομαι, «τσακίζομαι», ἐξασθενοῦμαι, Πλούτ. 2. 671Α.

ἐκκλείω, Ἰων. **ἐκκληΐω**, Ἀττ. **ἐκκλῄω**· μέλλ. Ἀττ. **-κλῄσω** Εὐρ. Ὀρ. 1127, Δωρ. **-κλᾶξω** Ἑλλ. Κωμ. Meineke 4 σ. 676. Κλείω, μετὰ γεν. ἐκκλήσομεν ἄλλον ἄλλοσε στέγης Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.— Παθ., κλείομαι ἔξω, νῦν γὰρ ἐκκεκλήμεθα, εἴμεθα κεκλεισμένοι ἔξω, ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 330. **2)** μεταφ., ἀποκλείω, ἤτοι δὲν ἐπιτρέπω εἰς τινα νὰ ἔχῃ μέρος ἔν τινι πράγματι, τῆς μετοχῆς Ἡρόδ. 1. 144· τῆς συμμαχίας, τῶν ὅρκων Αἰσχίν. 39. 23., 64. 19· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἐξέκλειον λόγου τυγχάνειν τοὺς ἄλλους Δημ. 349. 5. **3)** ἐμποδίζω, κωλύω, τὴν κατηγορίαν Πολύβ. 17. 8, 2· τὴν θήραν Διόδ. 3. 16:— Παθ., ἐκκληΐομενοι τῇ ὥρῃ, ἐμποδιζόμενοι, κωλυόμενοι ἕνεκα [ἐλλείψεως] χρόνου, Ἡρόδ. 1. 31· ἐκκλεισθεὶς ὑπὸ τῶν καιρῶν Διόδ. 18. 3· μετ' ἀπαρ., ἐκκ. ποιεῖν τι ὁ αὐτ. 4. 32.

ἐκκλέπτω, κλέπτω καὶ ἀπάγω κρυφίως, [Ἑρμῆς] ἐξέκλεψεν Ἄρηα Ἰλ. Ε. 390· οὕτως Ἡρόδ. 2. 115, Αἰσχύλ. Ἀγ. 662, Εὐμ. 153, κτλ.· τοὺς ὁμήρους ἐκκλ. ἐκ Λήμνου, δι. γραφ., Θουκ. 1. 115, πρβλ. Διόδ. 12. 27· ἐκ δόμων πόδα Εὐρ. Ὀρ. 1499· ὡσαύτως μετὰ γεν., τήνδε .. ἐκκλέψαι χθονὸς ὁ αὐτ. Ἑλ. 741· ἐκκλ. φόνου ὁ αὐτ. 286· ὡσαύτως, ἐκκλ. μὴ θανεῖν αὐτόθι 540· ἐκκλ. τι τοῦ λόγου, ἀφαιρεῖν τι λαθραίως ἐκ τῆς διηγήσεως, Πλάτ. Πολ. 449C. **II.** ἐκκλ. τινὰ λόγοις, ἐξαπατῶν, Σοφ. Φ. 55, πρβλ. 968· μὴ .. ἐκκλέψῃς λόγον, μὴ ψευδῶς παραστήσῃς τὸ πρᾶγμα. μὴ εἰπῇς ψεῦδος, ὁ αὐτ. Τρ. 437.

ἐκκληΐω, Ἰων. ἀντὶ **ἐκκλείω**.

ἐκκληματόομαι, παθ., ἀναδίδω, ἐκβλαστάνω κλήματα, πληροῦμαι κλημάτων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 15, 4 (κοινῶς **ἐγκλημ-**).

ἐκκλησία, ἡ, (**ἔκκλητος**) συνέλευσις τῶν πολιτῶν τακτικῶς συγκαλουμένων, νομοθετικὴ συνέλευσις, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἁπλοῦν **σύλλογον**, Θουκ. 2. 22, Πλάτ. Γοργ. 456B, κτλ.· λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν Ὁμηρικῶν συνελεύσεων, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 14, 4· περὶ τῆς ἐν **Σάμῳ** ἐκκλησίας, Ἡρόδ. 3. 142· περὶ τῆς ἐν Σπάρτῃ, Θουκ. **1.** 87 (ἂν καὶ ἐν 1. 67 ὀνομάζει αὐτὴν **ξύλλογον**)· περὶ τῆς **συνελεύσεως** τῶν Ἀμφικτυόνων ἐν Δελφοῖς, Αἰσχίν. 71. 8. **2)** ἐν Ἀθήναις ἡ συνέλευσις πάντων τῶν πολιτῶν νομοθετηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σόλωνος, ἥτις μετὰ τῆς **βουλῆς** εἶχε τὴν δύναμιν νὰ κάμνῃ **ψηφίσματα**, ἀλλ' οὐχὶ καὶ **νόμους** (ἴδε ἐν λ. **νόμος**), καὶ νὰ ἐκλέγῃ τοὺς μὴ διὰ κλήρου ἐκλεγομένους ἄρχοντας: — αἱ συνήθεις συνελεύσεις ἐκαλοῦντο **κύριαι**, τέσσαρες ἐν ἑκάστῃ πρυτανείᾳ, αἱ δὲ ἔκτακτοι ἐκαλοῦντο **σύγκλητοι**, ψήφισμα παρὰ Δημ. 238. 2, Ἀριστ. Ἀποσπ. 394 - 6· **ἐκκλησίαν συναγείρειν, συνάγειν, συλλέγειν, ἀθροίζειν**, συγκαλεῖν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ, Ἡρόδ. 3. 142, Θουκ. 2. 60., 8. 97, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 8· ἐκκλ. ποιεῖν, ποιεῖν συνέλευσιν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 746, Θουκ. 1. 139., κ. ἀλλ.· ἐκκλ. ποιεῖν τινι Ἀριστοφ. Ἀχ. 169· δοῦναί τινι Πολύβ. 4. 34, 6· ἐκκλ. γίγνεται, καθίσταται, γίνεται συνέλευσις, Θουκ. 6. 8., 1. 31· ἦν ἐκκλ. τοῖς στρατηγοῖς Ἀνδοκ. 2. 30: — ἀντίθετον τῷ ἐκκλ. διαλύειν, ἀναστῆσαι, Θουκ. 8. 69, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 42· ἀφιέναι Πλουτ. Τ. Γράκχ. 16· ἀναβάλλειν Θουκ. 5. 45· ἐκκλ. περί τινος Ἀριστοφ. Ὄρν. 1050, κτλ. **II.** ἐν τῇ Καιν. Διαθ. καὶ παρὰ τοῖς Ἐκκλ. συγγραφεῦσιν, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὁτὲ μὲν τὸ ἄθροισμα τῶν πιστῶν, ὁτὲ δὲ ὁ τόπος τῆς συναθροίσεως, ὁ εὐκτήριος οἶκος (ὁπόθεν τὸ Γαλλικὸν église, τὸ παρ' Οὐαλλοῖς eglwys, κτλ.).

ἐκκλησιάζω: μέλλ. **-άσω**, Ἀριστοφ Ἐκκλ.161, Ἰσοκρ 159A· παρατ. **ἠκκλησίαζον** Δημ. 315, 10., 359, ἐν τέλ.· ὡσαύτως **ἐξεκλησίαζον**, καὶ ἡ ἀνώμαλος αὖτη αὔξησις, ὡς ἐὰν τὸ ῥῆμα ἦτο σύνθετον ἐκ τῆς **ἐκ** καὶ **κλησιάζω** (= **καλέω**), καὶ οὐχὶ παράγωγον (ὡς πράγματι εἶναι) ἐκ τοῦ **ἐκκλησία**, φαίνεται ὅτι ἐπεκράτησεν ὡς ἐν τῷ **ἐγκωμιάζω**), ἐξεκλησίαζε καὶ ἐσυκοφάντει Λυσ. 136. 34., 137. 5· ἀόρ. **ἐξεκλησίασα** Θουκ. 8. 93, Δημ. 577. 4· — Τὰ χειρόγρ. συχνάκις παρέχουσιν ὡς διαφόρους γραφὰς **ἐξεκκλησίαζον**, **ἐξεκκλησίασα**, πιθανῶς κατὰ λάθος τῶν ἀντιγραφέων, οἷς καὶ ὁ Ἡσύχιος ἠκολούθησεν. Συνέρχομαι εἰς συνέλευσιν, συζητῶ ἐν αὐτῇ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 84, Ὄρν. 1027, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 37· περί τινος Θουκ. 7. 2, Ἰσοκρ. 159A· ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. 161C· τοιαῦτα **ἐκκλησιάσαντες**, ἀφοῦ τοιαῦτα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ διεσκέψαντο, Θουκ. 8. 77· ἐκκλ. τὰς ἀναγκαίας **ἐκκλησίας**, ἐπὶ ἀγροτῶν συνερχομένων κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν μεγάλων ἀγορῶν ἢ ἐμπορικῶν πανηγύρεων, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 5, 3. **2)** εἶμαι μέλος τῆς ἐκκλησίας, ἐκκλ. ἀπὸ τιμήματος οὐθενὸς αὐτόθι 4, 9, 3.

II. προσκαλῶ εἰς τὴν συνέλευσιν, συγκαλῶ τὴν ἐκκλησίαν, Διοδ. Ἐκλογ. 492. 55. **2)** παρ' Ἐκκλησ., α') συγκαλῶ ἐκκλησιαστικὴν συνέλευσιν, Σύνοδ. Γαγγρ. 6, Βασίλ. IV. 473B, Σωζομ. 1, 2. 26, κτλ.· β') παθ. ἀναγινώσκομαι ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἐπὶ τῶν κανονικῶν βιβλίων, τὰ **ἐκκλησιαζόμενα βιβλία** Σωζομ. 1629B· γ') εἶμαι μέλος τῆς ἐκκλησίας, Ἐπιφάν. 1, 1024C· δ') μεταβαίνω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, κυρίως ἐπὶ βρέφους, ὅπερ πρώτην φορὰν φέρει αὐτὸ ἡ μήτηρ αὐτοῦ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν αὐτοῦ, δηλ. ὅταν «σαραντίσῃ», Εὐχολόγ.

ἐκκλησιάρχης, εἶδος ἐκκλησιαστικοῦ ἄρχοντος, Στουδ. 1709B κλ.— **ἐκκλησιαρχεῖον**, Γεωργ. Ἁγιοπολ. Ἀνδ. Παλαιολ. 2.111A.

ἐκκλησιασμός, ὁ, τὸ ἐκκλησιάζειν, συνέλευσις, Πολύβ.15.26,9.

ἐκκλησιαστήριον, τό, ὁ τῆς ἐκκλησίας τόπος, μέρος τῆς Ρωμαϊκῆς ἀγορᾶς ὅπου ἠκκλησίαζεν ἡ κουριᾶτις, φατριακὴ ἐκκλησία, Συλλ. Ἐπιγρ. 2270. 3, Διον. Ἁλ. 4. 38. **II.** χριστιανικὴ ἐκκλησία, κυριακόν, Ἰσίδωρ. Πηλουσ. 257C.

ἐκκλησιαστής, οῦ, ὁ, μέλος τῆς ἐκκλησίας, Πλάτ. Γοργ. 452E, Ἀπολ. 25A, κτλ.

ἐκκλησιαστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ἐκκλησίαν Δημ. 1091. 6· αἱ ἐκκλ. ψῆφοι Πλουτ. Κοριολ. 14· — τὸ ἐκκλησιαστικὸν [ἀργύριον] ἢ μισθὸς ἐκκλησιαστικός, μισθὸς ἐκ τοῦ δημοσίου, ὃν ἐλάμβανεν ἕκαστος Ἀθηναῖος πολίτης, ὅστις ἐκάθητο ἐν τῇ **ἐκκλησίᾳ**, ὡς ἀποζημίωσιν διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ χρόνου· κατ' ἀρχὰς ὁ μισθὸς οὗτος συνίστατο ἐξ ἑνὸς ὀβολοῦ, ἀλλ' ἀκολούθως (ἐν Ὀλυμπιάδι 96. 3) ηὐξήθη εἰς τρεῖς ὀβολούς, Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 25, κτλ.· Βοιχ. Πολ. Οἰκ. Ἀθην. 1. 304 κἑξ. **II.** ὁ ἀνήκων ἢ προωρισμένος διὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ· οἱ ἐκκλ., οἱ ἱερωμένοι, ὁ κλῆρος, Ἐκκλ.

ἔκκλησις, εως, ἡ, ἔφεσις, Συλλ. Ἐπιγρ. 71. 13· πρβλ. **ἔκκλητος** 2. **2)** πρόκλησις, Πολυβ. Ἀποσπ. 44. **3)** ἐπίκλησις διὰ μαγείας, Πλούτ. 2. 278E.

ἐκκλησεύω, = κλητεύω, «ἐκκλητεύειν· τὸ εἰς κρίσιν ἄγειν, ἵν' ἐπάναγκές τις μαρτυρῇ· Αἰσχίνης ἐν τῇ περὶ τῆς παραπρεσβείας ἀπολογίᾳ» Ἁρποκρ., Αἰσχίν. 37. 3, πρβλ. Att. Process. σ. 672· ποιῶ ἔκκλησιν, ἔφεσιν, Εὐστ. Πονημάτ. 319. 32.

ἐκκλητής, οῦ, ὁ, ὁ ἐκκαλούμενος, appellator. Γλωσσ.

ἐκκλητικός, ή, όν, ὁ προκαλῶν, προκλητικός, τινος Κλήμ. Ἀλ. 173.— Ἐπίρρ. **-κῶς** Σουίδ.

ἔκκλητος, ον, (ἐκκαλέω) ἐκλελεγμένος ὅπως δικάσῃ ἢ ἀποφασίσῃ περί τινος ζητήματος ὡς διαιτητής, ἐκκλ. πόλις, κατέχουσα θέσιν διαιτητοῦ, εἰς ἣν γίνεται ἔκκλησις πρὸς λύσιν ζητήματός τινος, Αἰσχίν. 12. 39, πρβλ. Πλούτ. 2. 215C, Ἐτυμ. Μ. σ. 322, 43· οἱ ἔκκλητοι, ἐν Σπάρτῃ καὶ ἐν ἑτέραις πόλεσιν ὀλιγαρχουμέναις ἐπιτροπεία πολιτῶν ἐκλελεγμένων ὅπως ἀποφασίσωσι περί τινων ζητημάτων, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4. 38· καλούμενοι ὑπὸ τοῦ Εὐρ., ἐν Ὀρ. 612, ἐκκλ. Ἀργείων ὄχλος. **2)** ὑποκείμενος εἰς ἔκκλησιν, τὰς ἐκκλήτους [δίκας]. ἐφ' αὐτὸν ποιούμενος Ἀριστ. Οἰκ. 2. 15, πρβλ. Δίωνα Κ. 51. 19., 52. 22, κτλ.

ἐκκλήθω: μέλλ. **-ήσω**, ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ **ἐκκλείω**.

ἔκκλιμα, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **ἔγκλιμα**, δ' ἴδε.

ἐκκλίνης, ές, κλίνων πρὸς τὰ ἔξω, Ἀριστ. Φυσιογν. 15. 8.

ἐκκλίνω: μέλλ. **-ῖνῶ**, κλίνω ἔξω τῆς συνήθους γραμμῆς, κλίνω πρὸς τὰ ἔξω ἢ μακράν, ἀντίθετον τῷ **ἐγκλίνω**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 803· κλίνω λέξιν τινά, Πλάτ. Κρατ. 404D. **2)** ἐξαρθρώνω, ἐν τῷ παθ., Ἱππ. π. Ἄρθρ. 783. **3)** σφετερίζομαι, Διονύσιος ἐν «Ὁμωνύμοις» 1. 10. **II.** ἀπομακρύνομαι, ἀπό τινος Θουκ. 5. 73· ἀπολύτως, ὑποχωρῶ, ἀποχωρῶ, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 23· πίπτω ἐκ τῆς θέσεώς μου, ὁ αὐτ. Κυν. 6. 10. **2)** ὡσαύτως καὶ μετὰ αἰτιατ. τοῦ ἀντικειμένου, ἀποκλίνω, ἀποφεύγω, τι Πλάτ. Νόμ. 746C, Δημάδ. 180. 16, Πολύβ. 1. 34, 4. **3)** μετὰ προθέσεως, στρέφομαι πρός τι μέρος, ἐξέκλιναν κατὰ τὰ φεύγοντα ἅρματα Ξεν. Κύρ. 7. 1, 30· ἐκκλ. εἰς ὀλιγαρχίαν, ἀποκλίνω πρὸς ὀλιγαρχίαν, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 11, 5· εἰς μελανίαν ὁ αὐτ. π. Φυτ. 1. 5, 10.

ἔκκλισις, εως, ἡ, τὸ παρεκκλίνειν ἐκ τῆς τακτικῆς πορείας, λοξοδρομία, Πλούτ. 2. 929C. **II.** ἐξάρθρωσις, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 827.

ἐκκλῑτέον, ρηματ. ἐπίθ., δεῖ ἐκκλίνειν, ἀποφεύγειν, Ἀθήν. 120D.

ἐκκλῑτής, οῦ, ὁ, ὁ ἀποφεύγων ἐργασίαν, ἀμφίβ. λέξις ἐν Διογ. Λ. 2. 18, 5, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 434.

ἐκκλῑτικός, ή, όν, διατεθειμένος ὅπως ἀπορρίψῃ τι, ἀντιτίθεται τῷ **ὀρεκτικός**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 1, 12.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, μετ' ἀποστροφῆς, αὐτόθι 3. 12, 7.

ἔκκλῑτος, ον, φευκτός, μόνον ἐν Φωτ. Λεξ. ἐν λ. **παλιναίρετα**.

ἐκκλύζω: μέλλ. **-ύσω**, ἐκπλύνω, διὰ πλύσεως ἀφαιρῶ, Λατ. eluo, τὴν βαφὴν Πλάτ. Πολ. 430A· — ἐκκλ. τὰ λύματα εἰς τὸν Τίβεριν Στράβων 235· — καὶ διορθωθὲν ἐν 213, ἀντὶ **εἰσκλ-**: Παθ., Ἱππ. 414, κτλ. **II.** ἀμεταβ., ἐκρέω ἀφθόνως, Ἀπολλόδ. 1. 6, 3.

ἔκκλυσις, ἡ, κάθαρσις διὰ κλύσματος, Ἀλέξ. Τραλλ. 12, σ. 216, κλ.

ἔκκλυσμα, τό, τὸ ἐκπλυνόμενον, ἀπόπλυμα, Πλούτ. 2. 1089B.

ἐκκλώζω, ἐκβάλλω κλωγμόν, φωνὴν ἀγρίαν ἢ συριγμόν, ἀμφίβ. παρὰ τῷ Σουίδ. καὶ Ἁρποκρ. ἐν λέξει.

ἐκκναίω, καταπρίω, ἐξαντλῶ, μεταφ. ἐπὶ ἐνοχλητικῆς φλυαρίας, ὡς τὸ Λατ. enecare, Θεόκρ. 15. 88, κατὰ Δωρ. γ' πληθ. **ἐκκνατσεῦντι** «ἀντὶ τοῦ διαφθεροῦσι» Σχόλ. εἰς Θεόκριτ. ἔνθ' ἀν.

ἐκκνάω: μέλλ. **-ήσω**, ἀποξέω, τὸν κηρὸν τοῦ δελτίου Ἡρόδ. 7. 239.

ἐκκοβᾰλικεύομαι, ἀποθ., ἐξαπατῶ διὰ τεχνασμάτων κττ., δελεάζω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 271.

ἐκκοιλαίνω: μέλλ. **-ᾶνῶ**, κάμνω τι κοῖλον, ἐνσκάπτω, Πολύβ. 10. 48, 7.

ἐκκοιλίζω ἢ κάλλιον **ἐκκοιλιάζω**, (κοιλία) ἀφαιρῶ, ἐξάγω τὸ ἐντόσθια, «ἐξεκοιλιάζω», ταινίαν ἐκκοιλιάσας Μίθαικος παρ' Ἀθην. 325F, ἴδε Koen ἐν σημ. εἰς Γρηγόρ. Κορίνθου, σ. 328

ἐκκοιμάομαι, ἐξεγείρομαι τοῦ ὕπνου, Πλάτ. Νόμ. 648A.

ἐκκοιτέω, διατελῶ ἐκτὸς τῆς κοίτης, τηρῶ φυλακὴν τῆς νυκτός, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 2, 6.

ἐκκοιτία, ἡ, (κοίτη) νυκτοφυλακή, Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθημ. σ. 93.

ἐκκοκκίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, ἀφαιρῶ τὸν πυρῆνα, «κουκοῦτσι», μεταφ., οὐσίδιον .. ἐξεκόκκισα Νικόμ. ἐν Ἀδήλ. 1· ἐκκ. σφυρόν, ἐξαρθρῶν τὸ σφυρόν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1179· ἐκκ. τὰς τρίχας, ἐκριζοῦν τὰς τρίχας, Ἀριστοφ. Ἀυσ. 448· ἐκκ. τὸ γῆρας, ἐκδιώκειν τὸ γῆρας, αὐτόθι 364· ἐκκ. τὰς πόλεις, ἐκπορθεῖν, διαρπάζειν, ὁ αὐτ. Εἰρ. 63.— Πρβλ. **ἐκγιγαρτίζω**.

ἐκκολάπτω: μέλλ. **-ψω**, ἀποξέω, ἐξαλείφω, διαγράφω, τὸ ἐλεγεῖον Θουκ. 1. 132· τὸ ψήφισμα Δημ. 1318. 30· τῆς ἐπιγραφῆς, μέρος τι τῆς ἐπιγραφῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 4224d. **II.** ἐπὶ πτηνῶν, σπάνω διὰ τοῦ ῥάμφους τὸ ᾠὸν ὅπως ἐξέλθῃ ὁ νεοσσός, «ἐξεκλωσσῶ», Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 3, 16· πρβλ. **ἐκγλύφω**, **ἐκλεπίζω**.

ἐκκόλαψις, εως, ἡ, τὸ ἐκκολάπτειν, ἐκλεπίζειν, «ἐκλώσσισμα», Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 6. 3, 12.

ἐκκολυμβάω, κολυμβῶ ἔξω, εἰς τὴν ξηρὰν ἐκ πλοίου, ναὸς Εὐρ. Ἰλ. 1609, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 51· εἰς τὴν γῆν Διον. Ἁλ. 5. 24.

ἐκκομῐδή, ἡ, τὸ ἐκκομίζειν εἰς μέρος ἀσφαλές, Ἡρόδ. 8. 44. **2)** ἐπὶ νεκροῦ, ἐκφορά, ταφή, Λατ. elatio, Διον. Ἁλ. 4. 8. Ἀνθ. Π. 11. 92.

ἐκκομίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῖῶ**, κομίζω ἔξω, Ἡρόδ. 1. 34., 3. 24, κτλ.· κυρίως κομίζω εἰς τόπον ἀσφαλῆ, ὁ αὐτ. 1. 160., 3.122· ἐκκομίσαι ἄνθρωπον ἐκ τοῦ μέλλοντος γενέσθαι (αὐτῷ) πρήγματος, σῶσαι ἄνθρωπον κτλ., ὁ αὐτ. 3. 43· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ αὐτ. 8. 20, 32, Θουκ. 2. 78· ἐσεκομίσαντο καὶ ἐξεκομίσαντο ἃ ἐβούλοντο, ἐπὶ ἀνθρώπων ἄρτι ἀπαλλαγέντων ἐκ πολιορκίας, Θουκ. 1. 117. **2)** ποιῶ ἐκφορὰν νεκροῦ, θάπτω, Λατ. efferre, Πολύϐ. 35. 6, 2, Πλουτ. Κικ. 42 (ἐν τῷ παθ.), κτλ. **3)** ἐκκ. σῖτον, ἐπὶ ἵππου, ῥίπτω τὴν τροφὴν ἔξω τῆς φάτνης, Ξεν. π. Ἱππ. 4, 2. **II.** ὑπομένω τι μέχρι τέλους, τι Εὐρ. Ἀνδρ. 1269.

ἐκκομισμός, ὁ, ἐξαγωγή, Στράϐων 142.

ἐκκομιστής, οῦ, ὁ, ὁ κομίζων ἔξω, Θ. Στουδ. σ.705, ἔκδ. Μί.

ἐκκομπάζω, κομπορρημονῶ, οὐ κατὰ σφαγὰς ἐκκομπάσας ἔπος τι τυγχάνει βαλών Σοφ. Ἠλ. 569.

ἐκκομψεύομαι, μέσ., λέγω ἢ προτείνω τι μετὰ κομψότητος, Εὐρ. Ι. Α. 333, ἔνθα ὁ Ruhnk. προτείνει εὖ κεκόμψευσαι καὶ ἄλλοι ἄλλα, πρϐλ. **κομψεύω**.

ἐκκονίομαι, παθ., κατασκονίζομαι, Ἱππ. 372. 8.

ἐκκοπεύς, έως, ἡ, μάχαιρα πρὸς ἀπόκοψιν, ἐκκοπήν, Γαλην. τόμ. 4. σ.148D: ἐκκοπεῖς ἰσχυροί τε ἅμα καὶ ὀξεῖς· καὶ ὁ Λ. Διν. ἀναγινώσκει **ἐκκοπεῦσι** ἀντὶ **ἐκκοπεύσει** ἐν Παύλῳ Αἰγιν. 6. 88.

ἐκκοπή, ἡ, ἡ διὰ τομῆς ἐκβολὴ ἀκίδος βέλους ἐκ τοῦ σώματος, Πλουτ. Ἀλέξ. 63. **II.** ἐπὶ δένδρων, κόψιμον, τὰς εἰς τὴν χώραν εἰσβολὰς ἠσφαλίσατο φυλακαῖς καὶ τάφροις καὶ δένδρων ἐκκοπαῖς Πολύϐ. 2. 65, 6· ἐκκοπαὶ λόφων, ἰσοπεδώσεις, Στράϐων 235. **III.** ἐντομή, ἐγκοπή, Ἀθήν. περὶ Μηχανημάτων σ. 8. 21.

ἔκκοπος, ον, «κατάκοπος» Σουίδ., Εὐσταθ. Πονημάτ. σ. 8. 66.

ἐκκοπρέω, κενῶ, καθαρίζω ἀπὸ τῆς κόπρου, κοιλίην Ἱππ. 407. 33· οὕτως **ἐκκοπρίζω**, ὁ αὐτ. Ἐπιδ. 3.1100.

ἐκκοπρόομαι, παθ., ἀπαλλάττομαι, καθαρίζομαι ἐκ τῆς κόπρου, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4.

ἐκκόπρωσις, εως, ἡ, ἀπαλλαγή, ἐκκαθάρισις ἀπὸ τῆς κόπρου, ἐκκόπρ. τῆς κοιλίας, διὰ καθαρσίου κένωσις τῆς κόπρου, Ἱππ. Προγν. 41.

ἐκκοπρωτικός, ή, όν, ὁ καθαρίζων, ἀπαλλάττων ἀπὸ τῆς κόπρου, Ἀέτ. 53. 6, 32· «ἀλόη, γαστρὸς ἐκκοπρωτικὴ» Σουίδ. ἐν λ. **ἀλόη**.

ἐκκοπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐκκόπτω**, δεῖ ἐκκόπτειν, Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 3. 9. 281.

ἐκκόπτω: μέλλ. **-ψω**, ἀποκόπτω, ἐκκρούω, τοὺς γομφίους Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 4:—Παθ., ἐξεκόπη τὼφθαλμιώ, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἐξεκρούσθησαν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 342· τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένος Δημ. 247. 11· ἐκκέκομμαι τὴν φωνήν, ἐκόπη ἡ φωνή μου, Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 16. **2)** ἀποκόπτω [δένδρα] ἐκ τοῦ ὄδσους (πρϐλ. **ἐκβάλλω** II. 1), δένδρεα Ἡρόδ. 6. 37., 9. 97· ἐκκεκόφασι δένδρα Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 37· Κῦρος δ' αὐτὸν (τὸν παράδεισον) ἐξέκοψε ὁ αὐτ. Ἀν. 1. 4, 10:—ἐντεῦθεν, **6)** κατακόπτω, ἐξολοθρεύω, Λατ. exscindere, τοὺς ἄνδρας Ἡρόδ. 4. 110· ἐκκ. φενακισμόν, Ἱεροσυλίαν Δείναρχ. 105. 28, Ἰσαῖος 73. 26· τὴν αἰσθητικὴν ἐνέργειαν Ἀριστ. π. Ζώων Μορ. 2.10, 11:—Παθ., ἡ θρασύτης ἐξεκέκοπτο Πλάτ. Χαρμ. 155C. **3)** ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, ἀποκρούω, ἀπωθῶ, τὰς ἀκροϐολίσεις Ξεν. Κύρ. 6. 2, 15· τοὺς ἐπὶ τῷ λόφῳ ὁ αὐτ. Ἑλλ. 7. 4. 26:—νικῶ ἐν κύϐοις, Ἄλεξ. ἐν «Δακτυλίῳ» 2. **4)** ἐκκ. θύρας, ϐιαίως ἀνοίγειν αὐτάς, Λυσ. 97. 1· οἰκίαν ἐκκ. Πολύϐ. 4. 3, 10. **5)** ἐκκολάπτω, ἐξαλείφω ἐπιγραφήν, Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 25· οὐδενὶ ἐξέσται .. γράμμα ἐκκόψαι Συλλ. Ἐπιγρ. 3028 - 9, - 44· ἐκκ. τὴν χεῖρα Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 30· ἀποκόπτω ὡς ὁ χειρουργός, Λουκ Κατάπλ. 24. **6)** κόπτω νομίσματα, Διόδ. 11. 26. **7)** παρ' Ἐκκλ., ἀποχωρίζω τῆς κοινωνίας, ἀφορίζω.

ἐκκορᾰκίζω, παρὰ Σουίδ., Ζωναρ., ἴσως ἐσφαλ. γρ. ἀντὶ **ἐσκορακίζω** ἢ **σκορακίζω**. **II.** ἐκϐάλλω τοὺς ὀφθαλμούς, τυφλώνω, τινὰ Θεοφύλ. Σιμοκ. 172. 9.

ἐκκορέω· μέλλ. **-ήσω**, σαρώνω, «σκουπίζω» καλῶς, τὴν οἰκίαν Θεοφρ. Χαρ. 22· μεταφ., μὴ ἐκκόρει τὴν Ἑλλάδα, μὴ ἐρήμου αὐτήν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 59· καὶ μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως **κόρη**, τίς ἐξεκόρησέ σε; τίς σε ἐστέρησε τῆς κόρης σου; Ἀριστοφ. Θεσμ. 760: — καθόλου, ἀποϐάλλω (σκουπίζω), τὸν τῦφον, τὴν κραιπάλην Ἀλκίφρων 1. 37· ἐν τῷ παθ., ἐκκορηθείης σύ γε, «φύγε γρήγορα», νὰ «ξεκουμϐισθῇς», Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 328: — παροιμ. κόρε, ἐκκόρει κορώνην, παιδί ἀποδίωκε τὴν κορώνην·— ἐν ἀρχῇ γαμηλίου ὕμνου, — τῆς κορώνης θεωρουμένης ὡς οἰωνοῦ χηρείας, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα εἶναι σκοτεινόν, πρϐλ. Ἑρμάνου Πονημάτ. 2. 327 κἑξ. καὶ ἐναντίον αὐτοῦ, Βοικχ. Ἑρμην. εἰς Πινδ. Π. 3. 16, Welcker Trilogie σ. 397 κἑξ.

ἐκκορίζω, (κόρις) «ξεκοριάζω», φονεύω κορισύς, «οἱ κόρις ἄχρι κόρου κορέσαντό μου, ἀλλ' ἐκρέσθην ἄχρι κόρου καὐτὸς τοὺς κόρις ἐκκορίσας» Ἀνθ. Π. 9. 113. **II.** ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, Εὔπολ. ἐν «Πόλεσιν» 3.

ἐκκορῦφόω λόγον, διηγοῦμαί τι συντόμως ἐκτιθεὶς μόνον τὰ οὐσιωδέστατα, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 106· ὡς τὸ **ἀνακεφαλαιόω**.

ἐκκοσμέω, κοσμῶ ἐντελῶς, Ἀριστείδ. 1. 148.

ἐκκόσμησις, εως, ἡ, κόσμησις, στολισμός, Διοσκ. 5. 109.

ἐκκουφίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῖῶ**, ἐξυψώνω, μεγαλύνω, Πλουτ. Μάρ. 9. **II.** ἀνακουφίζω, ὁ αὐτ. Κράσσ. 33. **III.** αἴρω ἄγκυραν, ἐκπλέω, Αἰλ. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξει **κούφη**.

ἐκκραγγάνω, μετὰ κραυγῆς λέγω, Σουίδ., Ζωναρᾶς σ. 673.

ἐκκράζω, κράζω μεγαλοφώνως, κυνηδὸν ἐξέκραξαν Σοφ. Ἀποσπ. 646· ἐκκρ. μέγα Πλουτ. Μάρ. 44· ἐκκρ. πολλὰ Δίων. Κ. 66. 18.

ἐκκραυγάζω = ἐκκράζω, Πλούτ. 2. 1098B.

ἐκκρέμαμαι, παθ., κρέμαμαι ἔκ τινος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 836· μετὰ γεν., εἶμαι ἐξηρτημένος ἔκ τινος, Πλάτ. Ἴων 536A. **II.** ἐξαρτῶμαι ἔκ τινος, ἐξ ἐπιθυμιῶν ὁ αὐτ. Νόμ. 732E· τῆς τοῦ ζῆν ἐπιθυμίας Πλουτ. Μάρ. 12· ἐλπίδος Ἀνθ. Π. 9. 411.

ἐκκρεμάννῡμι: μέλλ. **-κρεμάσω**, κρεμῶ ἔκ τινος μέρους ἢ πράγματος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 795· τι ἔκ τινος Ἀριστοφ. Ἱππ. 1363· λίθον τοῦ ποδὸς Ἀνθ. Π. 11. 100. **II.** παθ., ὡς τὸ **ἐκκρέμαμαι**, προσκολλῶμαι εἴς τινα καὶ δὲν θέλω ν' ἀποχωρισθῶ αὐτοῦ, μετὰ γεν., τῶν τε ξυσκήνων ἤδη ἀπιόντων ἐκκρεμαννύμενοι καὶ ἐπακολουθοῦντες ἐς ὅσον δύναιντο Θουκ. 7. 75, πρϐλ. Λουκ. Τόξαρ. 6. **2)** μεταφ., εἶμαι ἀφωσιωμένος εἴς τι, τὰ γὰρ τέκν' αὐτῶν Ἄρεος ἐκκρεμάννυται, εἶναι ἀφωσιωμένα εἰς τὸν πόλεμον, Εὐρ. Ἠλ. 950.

ἐκκρέμασις, εως, ἡ, τὸ κρέμασθαι ἔκ τινος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 836.

ἐκκρεμής, ές, ὁ κρεμάμενος ἔκ τινος, τινὸς Ἀνθ. Π. 5. 247· ἐπί τινι αὐτόθι 241.

ἐκκρήμναμαι, = **ἐκκρέμαμαι**, μετὰ γεν., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 520· νῦν δὲ καὶ ῥόπτρων χέρας ἡδέως ἐκκρημνάμεσθα καὶ προσεννέπω πύλας, νῦν δὲ καὶ τῶν ῥόπτρων ἡδέως ἀντέχομαι καὶ ἀποχαιρετίζω τὰς πύλας, ὁ αὐτ. Ἴων 1612·— ὡσαύτως ἐν τῇ ἐνεργ. μετοχ. **ἐκκρημνάς**, Ἰαμϐλ ϐίος Πυθ. 238.

ἐκκρῐδόν, ἐπίρρ., χωρίς, ἰδίᾳ, καθ' ἑαυτόν, πιθανὴ γραφὴ ἐν Τρυφιοδ. 224, Schäf.

ἐκκριθιάσας, μετοχὴ ἐκ ῥήματος **ἐκκρῐθῐάω**, «ἀγοστήσας, ἐκκριθιάσας, οἷον ὑψαυχενίσας» Α. Β. 213, 5.

ἐκκρῖμα, τό, ἐκκριθέν, τὸ ἀποχωρισθέν, Θεόφρ. π. Πυρὸς 76.

ἐκκρῑνω [ῐ]: μέλλ. **-ῖνῶ**, ἀποχωρίζω, «ξεχωρίζω», ἐκλέγω ἰδιαιτέρως, Θουκ 6. 96, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 26, πρϐλ. 6. 18, 17. — Παθ., ἀρετῇ πρῶτος ἐκκριθεὶς Σοφ. Φ. 1425, πρϐλ. Θουκ. 6. 31. **2)** ἀποχωρίζω, πρὸς ἀτίμωσιν, ἀποδιώκω, ὡς τὸ Λατ. tribu movere, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 14. **3)** ἀποχωρίζω, ἐκρίπτω, ἐπὶ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ζωικοῦ ὀργανισμοῦ, ἀποχωρίζοντος καὶ ἀποϐάλλοντος τὰ περιττά, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4, 1, 27, κ. ἀλλ.· καὶ συχν. ἐν τῷ παθ. μεταφ., ὅταν .. καθαρὸς ὁ νοῦς ἐκκριθῇ Ξεν. Κύρ. 8. 7, 20. **4)** ἐν τῷ παθ., ὡσαύτως ἐπὶ ἐκκρίσεων, Ἱππ. Ἀφ. 1251, κλ.

ἐκκρῐσις, εως, ἡ, ἀποχωρισμός, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 11, κ. ἀλλ. **II.** ἔκκρισις, ἐπὶ τῶν ἀποϐαλλομένων ἐκ τοῦ ζωϊκοῦ ὀργανισμοῦ περιττῶν, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 47, π. Ζ. Γεν. 1. 19, 10, κ. ἀλλ. **III.** = **ἔκκριμα**, Ἱππ. Ἀφ. 1244, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 2, 8, κτλ.

ἐκκρῐτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐκκρίνειν, Πλάτ. Πολιτικ. 303B.

ἐκκρῐτικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ ἐκκρίνῃ, ὁ συντελῶν πρὸς ἔκκρισιν, Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 5, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 1, 3.

ἔκκρῐτος, ον, ἐπίλεκτος, ἐξαίρετος, «διαλεχτός», ἔκκρ. δεκάς, ἐκλεκτὴ δεκάς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 340· πλῆθος ἔκκρ. στρατοῦ αὐτόθι 803, πρϐλ. Θήβ. 57· ἔκκρ. δικασταί Πλάτ. Νόμ. 926D· ἔκκρ. δώρημα = ἐξαίρετον Σοφ. Αἴ. 1302·— οὐδ. **ἔκκριτον**, ὡς ἐπίρρ., ἐξόχως, ὑπερϐαλλόντως, Εὐρ. Τρῳ. 1241. **2)** δι' ἐκκρίσεως ἀποχωρισθείς, Ἀριστ. Προϐλ. 1. 18.

ἐκκροτέω, ἐκκρούω, καὶ τῶν χειρῶν ἐκκροτήσας τὰ ὅπλα (ὁ θεὸς) γυμνοὺς εἰς φυγὴν ἀπέτρεψεν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 2, 2. **II.** μεταφορ., διδάσκω, μορφώνω, Α. Β. 39. 3.

ἔκκροτος, ον, τραχύς, συνθήκη τε αὐτῷ (τῷ Εὐνομίῳ) ἐκϐεϐιασμένη ... καὶ ἔκκροτος, ὡς ἀνάγκην εἶναι τῷ ἀναγινώσκοντι τὰ ἐκείνου τύπτειν σφοδρῶς τὸν ἀέρα τοῖς χείλεσι Φωτ. Βιϐλ. σ. 97. 42: πρϐλ. **ὑπόκροτος**.

ἔκκρουσις, εως, ἡ, τὸ ἐκκρούειν, ἀπόκρουσις, Ξεν. Κυν. 10. 12.

ἐκκρουστικός, ή, όν, ἀποκρουστικός, κατάλληλος πρὸς ἀπόκρουσιν, ἀποδίωξιν, τοῦ ἕλκους Ἀριστ. Ῥητ. 2. 8, 12· τοῦ λόγου Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 18, 29.

ἔκκρουστος, ον, ἀποκρουσθείς: ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 542, φαίνεται ὅτι ἔχει τὴν ἔννοιαν τοῦ **ἔκτυπος**.

ἐκκρούω, κρούων ἐκϐάλλω τι, παττάλους ἐκκρούειν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 372· φυλαττόμενον μὴ ἐκκρούσῃ (τὸ προϐόλιον) ἐκ τῶν χειρῶν τῇ κεφαλῇ ἐκνεύσας (ὁ ἄγριος ὗς) Ξεν. Κυν.

10, 12· περὶ τοῦ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 263, ἴδε ἐν λέξει **πύνδαξ**· μεταφ., ἡ μείζων κίνησις ἐκκρ. τὴν ἐλάττω, ἀποδιώκει, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 7, 3, κτλ.· [ἡ ἑτέρα ἐνέργεια] ἐκκρ. τὴν ἑτέραν ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 10. 5, 4· ἐκκρ. τὸν λογισμόν, τὴν λύπην αὐτόθι 3. 12, 7., 7. 14, 4. **2)** ἀπωθῶ, ἀποκρούω, Θουκ. 4. 131, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 16· ἀπὸ τόπου Θουκ. 4. 128· μεταφ., ἐκκρ. τινὰ ἐλπίδος, ματαιόω τινὸς τὴν ἐλπίδα, Πλάτ. Φαῖδρ. 228E· τῆς προαιρέσεως Πλουτ. Σόλων 14· ἵνα μὴ.. τοῦ παρόντος ἐμαυτὸν ἐκκρούσω Δημ. 329. 20· τοσαύτας τέχνας.. εὑρίσκων ἐκκρούει ὁ αὐτ. 540. 26.— Παθ., τὸν λογισμὸν ἐκκρουσθεὶς Πλουτ. Πύρρ. 30. **3)** δι' ἀποδοκιμασίας καὶ συριγμῶν ἀναγκάζω ἠθοποιὸν νὰ ἀποσυρθῇ τῆς σκηνῆς, Λατ. explodere, ἐξόδων, ἐξέκρουον, λέγει ὁ Δημοσθένης 348. 14.— Μέσ., ἀπαλλάττομαί τινος, τι Πλούτ. 2. 515A. **4)** ἀναβάλλω διὰ προφάσεων, εἰς ὑστεραίαν τὴν γνώμην Δημ. 385. 26· τὴν δίκην ὁ αὐτ. 944. 10, πρβλ. 1021. 14, 23· ἐκκρ. τοὺς λόγους, ματαιοῦν δι' ἀναβολῶν ἢ ὑπεκφυγῶν, Πλάτ. Πρωτ. 336C.— Παθ., γραφῆς ἐκκρουομένης Δημ. 1102. 19, πρβλ. 1266. 11· πρβλ. **διακρούω**, **παρακρούω**. **5)** ἐκρίπτω, ἐξακοντίζω, βέλη ἐκ μηχανῶν Δίων Κ. 75. 11. **II.** ἀμεταβ., ἐκφύομαι, ἀναφύομαι, κέρατα τῶν κροτάφων ἐκκρούει Φιλόστρ. 23.

ἐκκῠπέω, ἐπὶ βροντῆς, περιηχῶ, ἐκβροντῶ, ἐκβομβῶ, Πολυδ. Α', 118· πρβλ. **κτυπέω** ἐν τέλει.

ἐκκυβεύω, παίζω εἰς τοὺς κύβους, μεταφ., διακινδυνεύω, ῥιψοκινδυνῶ, ἐκκυβεύειν τοῖς ὅλοις, ὑπὲρ τῶν ὅλων Φύλαρχ. 54, πρβλ. Πολύβ. 2. 63, 3., 1. 87, 8., 3. 94, 4.

II. Παθ. νικῶμαι εἰς τοὺς κύβους, χάνω εἰς τὸ παιγνίδιον, χιλίους ἐκκυβευθεῖσα Δαρεικοὺς Πλουτ. Ἀρτοξ. 17.

ἐκκῠβιστάω: μέλλ. **-ήσω**, πίπτω κατακέφαλα ἔκ τινος μέρους, δίφρων ἐς κρᾶτα πρὸς γῆν ἐκκυβιστώντων βίᾳ Εὐρ. Ἰκ. 692· κάμνω «τοῦμπες» πρὸς τὰ ὀπίσω, μετὰ δὲ τοῦτο κύκλος εἰσηνέχθη περίμεστος ξιφῶν ὀρθῶν· εἰς οὓς ταῦτα ἡ ὀρχηστρὶς ἐκυβίστα τε καὶ ἐξεκυβίστα ὑπὲρ αὐτῶν Ξεν. Συμπ. 2. 11, πρβλ. καὶ Ἀν. 6. 1, 9.

ἐκκυέω, γεννῶ, παράγω, Ἀνθ. Π. 7. 385.

ἐκκυκλέω, ἐκφέρω, παρουσιάζω εἰς τὴν σκηνὴν ἐπὶ τροχηλάτου μηχανήματος, ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ., ἀλλ' ἐκκυκλήθητι, παρουσιάσθητι λοιπόν, ἐμφάνισον σαυτόν! Ἀριστοφ. Ἀχ. 408· ἀπόκρισις, ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι 409· ποῖός ἐστιν οὗτος; ἀπόκρ., οὐκ κυκλούμενος ὁ αὐτ. Θεσμ. 96· ὑφ' ὑψηλῆς μηχανῆς ἐκκ. τινὰ Φιλόστρ. 245. **2)** μεταφ. κοινολογῶ, διαδίδω, τι εἰς τὴν ἀγορὰν Πλούτ. 2. 80Α.

ἐκκύκλημα, τό, θεατρικὴ μηχανή, ἧτις ἐχρησίμευεν ὅπως ἀποσύρῃ τὰς προσθίας σκηνὰς καὶ δείξῃ εἰς τοὺς θεατὰς τὸ ἐσωτερικόν. Συνήθως δὲ ἦτο ἐν χρήσει πρὸς ἐπίδειξιν φόνων μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν, ὡς ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1372 ἡ Κλυταιμνήστρα φαίνεται ἱσταμένη ὑπεράνω τῶν πτωμάτων τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κασσάνδρας, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1466, Ἀντ. 1294· διὰ τούτου τοῦ μηχανήματος ὁ Ἀριστοφάνης δεικνύει εἰς τοὺς θεατὰς τὸν Εὐριπίδην καὶ τὸν Ἀγάθωνα ἐν τοῖς σπουδαστηρίοις αὐτῶν, Ἀχ. 408, Θεσμ. 96:— Ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐνήργει τὸ μηχάνημα τοῦτο εἶναι ἄγνωστος· τινὲς νομίζουσιν ὅτι ἦτο τὸ αὐτὸ καὶ ἡ ἐξώστρα, ἦτοι εἶδος πατώματος ἐπὶ τροχῶν κινουμένου, ὅπερ ἐξωθεῖτο διὰ μέσου τῶν μεγάλων θυρῶν τῆς ὄπισθεν σκηνῆς· ἕτεροι δὲ φρονοῦσιν ὅτι ἦτο μηχάνημα δι' οὗ αὐτὴ ἡ ὄπισθεν σκηνὴ ἐσύρετο κατὰ μέρος· ἴδε Μύλλερον ἐν Αἰσχύλου Εὐμεν. § 28, καὶ Ἔρμαννον (Πονημ. 6. 2, σ. 128) ὅστις ἔχει τὴν ἐναντίαν γνώμην· — ἀμφότεροι δὲ ἐπικαλοῦνται τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πολυδ. Δ', 128.

ἐκκύκλησις, εως, ἡ, δημοσίευσις, τὸ νὰ κάμῃ τίς τι γνωστόν, τὸ νὰ ἐκθέσῃ τις αὐτὸ εἰς τὸ κοινόν, Κλήμ. Ἀλ. 523.

ἐκκῠλίνδω, (ἴδε **κυλίνδω**) κυλίω πρὸς τὰ ἔξω, ὡὰ ἐκκυλίνδων Ἀριστοφ. Εἰρ. 134· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατ' ἀόρ. α' ἐπὶ ἀνέμων, ἐξεκύλισάν σε.. γυμνὸν ἐπ' ἠϊόνι Ἀνθ. Π. 7. 501, πρβλ. 582: — κατακρημνίζω, πίτυν.. γαίης ἐξεκύλισε Ἀνθ. Π. 9. 131· ἐξεκύλισε βίην αὐτόθι 543:— Παθ., μόνον κατ' ἀόρ. α', ἐκ δίφροιο.. ἐξεκυλίσθη, ἐκυλίσθη κατακέφαλα ἐκ τοῦ ἅρματος, Ἰλ. Ζ. 42, Ψ. 394, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 812, Ἀνθ. Π. 7. 399. **2)** ἐξάγω τινὰ ἔκ τινος περιπλοκῆς, ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκύλισέ νιν Πινδ. Ἀποσπ. 2· πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 176:—Παθ., ἐξέρχομαι περιπλοκῆς, ὅτῳ τρόπῳ τῇσδ' ἐκκυλισθήσει τύχης Αἰσχύλ. Ἱκ. 87· ἐκκυλισθῆναι ἐκ δικτύων Ξεν. Κυν. 8. 8, πρβλ. Πλουτ. Γάλβ. 27· εἰς ἔρωτας, κυλίομαι «μὲ τὰ μοῦτρα» εἰς ἐρωτικὰς περιπλοκάς, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 22, πρβλ. Ὀππ. Ἀλ. 4. 20, Πλούτ. 2. 507E.

ἐκκυλίομαι, ἐξελίττομαι, κύκλοι ἄνισοι ἴσην ἐκκυλίονται γραμμήν Ἀριστ. Μηχαν. 24.

ἐκκύλιστος, ον, ἡ **ἐκκυλίσιος, α, ον**, = **κυλιστός**, ἀπέρχεται στέφανον ἔχων τῶν ἐκκυλίστων Ἄρχιππος ἐν Ῥίνωνι παρ' Ἀθηναίῳ 678E, Εὔστ. 1538, 42, Πολυδ. Ζ', 199.

ἔκκυμα, ἐξάνθημα, Ἡσύχ.

ἐκκῡμαίνω, μεταφ., ἐξέρχομαι τῆς εὐθείας γραμμῆς, ἐπὶ στρατιωτικῆς φάλαγγος, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 18. **II.** παθ., ὡς εἰ τὸ ἐνεργ. ἦτο μεταβατ., ἐκρίπτομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, Διον. Ἀλ. 10. 53· ὑπὸ τῆς θαλάσσης, Πλούτ. 2. 357A.

ἐκκύμανσις, ἡ, ὁ κυματισμὸς τῆς θαλάσσης, Εὐστ. 31, 45.

ἐκκῡματίζομαι, παθ., ῥίπτομαι ἔξω εἰς τὴν ξηρὰν ὑπὸ τῶν κυμάτων, Στράβων 284.

ἐκκῡματόω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **κῡματόω**, Γ. Τορν. Ἐπιστ. ἐν Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 426. 13, ἔκδ. Λ.

ἐκκῠνέω, (ἔκκυνος) τεχνικὸς ὅρος ἐπὶ τῶν θηρευτικῶν ἐκείνων κυνῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀκολουθοῦσιν εἰς ὡρισμένα τινὰ ἴχνη, ἀλλὰ περιπλανῶνται πολλὰ ἐρευνῶντες, Ξεν. Κυν. 3. 10, Πολυδ. Ε', 65.

ἐκκῠνηγετέω, κυνηγῶ, καταδιώκω, τίς ἡμᾶς ἐκκυνηγετεῖ πότμος; Εὐρ. Ἴων 1422· καὶ ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 231, ὁ Erfurdt διώρθωσε κάκκυνηγετῶ ἀντὶ **κἀκκυνηγέτης**, ἐνῷ ὁ Well. προτείνει **κακκυνηγέτις** (ὀηλ. **κατακ-**).

ἔκκῠνος, ον, (κύων) ἐπὶ θηρευτικοῦ κυνὸς μὴ ἀκολουθοῦντος εἰς ὡρισμένα ἴχνη, ἀλλ' ἐρευνῶντος ἄνω κάτω καὶ πανταχοῦ, Ξεν. Κυν. 7. 11, Πολυδ. Ε', 65.

ἐκκύπτω, κύπτω ἔξω τινός, κερδῶ παχείας ἐξέκυπτεν αἰγείρου Βαβρ. 50. 13· ἐκκύψασαν ἀλῶναι (παθ. γραφ. ἀντὶ **ἐγκ-**), Ἀριστοφ. Θεσμ. 790: — καθόλου, ἐξέρχομαι, ὁ αὐτ. Ἐκκλ. 1052· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κοχλίου, ἐξέρχομαι ἔξω, Ἀθήν. 455E.

II. μεταβατ., προσβάλλω, προτείνω, μόνην γὰρ ἐξέκυψε τὴν κεφαλήν (ὅπερ νῦν διωρθώθη: μόνη γὰρ ἐξέκυψεν ἡ κεφαλή), Αἰλ. π. Ζ. 15. 21.

ἐκκυρτόω, κάμνω τι ὅλως κυρτόν, Φιλόστρ. Νεώτ. 883, εἰμὴ ἀναγνωστέον **ἐγκ-**.

ἐκκωδωνίζω, κοινολογῶ τι διὰ κώδωνος, διακωδωνίζω, διασαλπίζω, Ἀθήν. 219B.

ἐκκωμάζω, ἀντίθετον τῷ **εἰσκωμάζω**, ἀπέρχομαι ὡς ἐν κώμῳ, φεύγω ἀναισχύντως, εἰς ἄλλην χθόνα Εὐρ. Ἀνδρ. 603· «ἐξεκώμασεν, ἐξεπόρνευσεν» Σουίδ., Ἡσύχ., Ζωναρ.

ἐκκωπέω, ὁπλίζω διὰ κωπῶν, καταρτίζω, «ἐκκεκώπηται· ἐξήρτηται· Σοφοκλῆς Συλλόγῳ· (Ἀποσπ. 157)» Ἡσύχ., ὅστις ὡσαύτως ἔχει «κεκώπηται· ἡ ναῦς», καὶ «ἀκώπητος· ἀπαρασκεύαστος».

ἐκκωφέω, = τῷ ἑπομ., τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώφηκας βοῶν, «ἐξεκούφανες τὰς Ἀθήνας μὲ τὰς φωνάς σου», Ἀριστοφ. Ἱππ. 312:— Παθ., αἱ δὲ μευ φρένες ἐκκεκωφέαται, παρεζαλίσθησαν, Ἀνακρ. 81· ἐς τὸ κάλος ἐκκεκώφηται ξίφη, ἐνώπιον τοῦ κάλλους ἀμβλύνονται τὰ ξίφη, Εὐρ. Ὀρ. 1288, ἔνθα οὗτος ὁ τύπος προτιμᾶται τοῦ **ἐκκεκώφωται** ὑπὸ τοῦ Πόρσωνος, ἴδε ἐν τόπῳ (1279).

ἐκκωφόω, «ξεκουφαίνω», ἡμῖν γοῦν, ὦ Σώκρατες, ἐκκεκώφωκε τὰ ὦτα, κτλ., Πλάτ. Λύσ. 204C.—Παθ., γίνομαι ὅλως κωφός, «ξεκουφαίνομαι», Λουκ., κτλ.· πρός τι Κλήμ. Ἀλ. 652· ἀλλά, ἐκκωφοῦσθαι ἐς κάλλος (ἴδε προηγ.) Αἰλ. π. Ζ. 1. 38.

ἐκλᾰβή, τὸ ληφθὲν ποσόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2360. 19· ἴδε Böckh.

ἐκλαγχάνω: μέλλ. **-λήξομαι**, λαμβάνω διὰ λαχνοῦ ἢ ἐκ τῆς τύχης, ἀξιοῦμαι, ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχοι χθονὸς Σοφ. Ἠλ. 760· τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξειληχότες ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1337· κακῶν μέρος ἐξέλαχον Ἀριστοφ. Θεσμ. 1071.

ἐκλακτίζω, λακτίζω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐπὶ κωμικοῦ χοροῦ, σκέλος οὐράνιον ἐκλακτίζων Ἀριστοφ. Σφ. 1492· τὸ Φρυνίχειον ἐκλακτισάτω τις αὐτόθι 1525· ἀπολ., Εὔπολ. ἐν Ἀδηλ. 66.

2) μεταφ., φεύγω, ἐκλελάκτικεν ὁ χρηστὸς ἡμῖν μοιχός, «ἀποβέβηκεν, ἀπέφυγεν» (Σουίδ.), «τὸ ἔκοφε λάσπη», Μένανδ. ἐν «Ἀλιεῖ» 10. **3)** λακτίζω, «κλωτσῶ», Ἱππ. Κωακ. Προγν. 132G, κτλ. **4)** ἀπολακτίζω, Θεοφίλ. Ἐπιστ. 13, σ. 37, ἔκδ. Boiss. **5)** κατασπαταλῶ, Σουίδ. ἐν λέξει Ἰωάννης ὁ ἐκ Καππαδοκίας.

ἐκλάκτισμα, τό, εἶδος ὀρχήσεως, «τὰ ἐκλακτίσματα, γυναικῶν ἦν ὀρχήματα· ἔδει δὲ ὑπὲρ τὸν ὦμον ἐκλακτίσαι» Πολυδ. Δ', 102.

ἐκλακτισμός, ὁ, «σχῆμα χορικὸν ὀρχήσεως σύντονον» Ἡσύχ.

ἐκλᾰλέω, λέγω ἔξω, ἐκστομίζω, κοινολογῶ, ἃ μὴ χρὴ ποτε ἐκλαλέεσθαι (ἐκκαλέεσθαι Kühn) ἔξω, σιγήσομαι, ἄρρητα ἡγεύμενος Ἱππ. Ὀρκ. 1. 29 (ἴδε Littré), Δημ. 16. 25· τὸ ἐκλαλοῦν, στωμυλία, πολυλογία, τὸ δ' ἐκλαλοῦν τοῦθ' ἡδονῆς μὲν ἅπτεται Εὐρ. Ἀποσπ. 218.

ἐκλάλησις [ᾰ], **εως**, ἡ, τὸ ἐκλαλεῖν, προφέρειν, Πολυδ. Ε', 147.

ἐκλαλητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐκλαλέω**, Νικόλ. Κερκύρας, Cod. Par. 1277, fol. 227 v^0.

ἐκλᾰλητικός, ή, όν, ἱκανὸς εἰς τὸ ἐκλαλεῖν, εἰς τὸ ἐκφέρειν λόγῳ, Δογ. Λακέρτ. 7. 49.

ἐκλαμβάνω: μέλλ. **-λήψομαι**, λαμβάνω τι ἔκ τινος, ἀριστεῖ' ἐκλαβὼν στρατεύματος, ἐκ τοῦ στρατεύματος, Σοφ. Φ. 1429· ἐκλαβεῖν νόμιους Πολύβ. 2. 39, 6· ἐκλ. μέρος τι Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 24. **II.** λαμβάνω καὶ ἁπλῶς βιαίως, ἐξαρπάζω, βίᾳ τοὺς παῖδας Ἰσοκρ. 273E. **III.** λαμβάνω τι πλῆρες, ὁ αὐτ. 420D ἐκλ. τι παρά τινος Εὐρ. Ἴων 1335, Ἰσοκρ. 102B, Πλάτ. Νόμ. 958D. **IV.** ἔργα ἐκλαμβάνω = **ἐργολαβέω**, ἀναλαμβάνω ἔργα ὡς ἐργολάβος, Ἡρόδ. 9. 95· μετ' ἀπαρ., ἐκλαβὼν παρὰ τῆς πόλεως πίνακα γράψαι μάχης, conducere tabulam pingendam, Πλουτ. Πελοπίδας 25, πρβλ. 2. 396E. **V.** λαμβάνω

κατά τινα ἔννοιαν, ἐννοῶ κατά τινα τρόπον, ἐκλαμβάνω, Λατ. accipere, Πλάτ. Νόμ. 807D· ἐκλ. τοὺς νόμους οὕτω Λυσ. 119. 25· ἐκλ. τι ἐπὶ τὸ χεῖρον Ἀριστ. Ρητ. 3. 15, 10· διχῶς ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 13, 7· πρβλ. **ἐκδέχομαι** II. **VI.** ἐκλέγω, τὰς προτάσεις αὐτόθι 1. 27, 6, κ. ἀλλ. **VII.** μέσ., **ἐκλαμβάνομαι** = **ὑπολογίζομαι**, Δείναρχ. παρ' Ἁρποκρ., Λαγγῖν. 10.

ἐκλαμπρος, ον, λίαν λαμπρός, Σχόλ. εἰς Ἄρατ., ἐκλαμπρον γελᾶν Ἀθήν. 158D.

ἐκλαμπρύνω, καθιστῶ τι λαμπρόν, τὸ ἱερὸν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 3, 3.—Παθ., ἐκπέμπω λαμπηδόνα, Διον. Ἀλ. 2. 3.

ἐκλάμπω, ἐκπέμπω λάμψιν, ἀκτινοβολῶ, Ἡρόδ. 6. 82, Αἰσχύλ. Πρ. 1083, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 2, κτλ.· ἐπὶ ἀστραπῆς, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 304: — μεταφ., δίκας δ' ἐξέλαμψεν ὅσιον φάος Σοφ. Ἀποσπ. 11, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 435A, κτλ.: βιβαίως, μετὰ σφοδρότητος ἐμφανίζομαι, ἐπὶ πυρετοῦ, Ἱπ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15· — ἐπὶ ἤχου, λαμπρῶς, καθαρῶς ἀκούομαι, [ἐκ τῆς κραυγῆς] ἐξέλαμψε τὸ καλεῖν τὸν βασιλέα Πολύβ. 15. 31, 1. **II.** μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἀστράπτω, λάμπω, σέλας Εὐρ. Ἀποσπ. 332, πρβλ. Βίαντα ἐν Bgk. Λυρ. σ. 757· ἀνάπτω, πῦρ Ἀπ. Συρ. 56, πρβλ. Λυκόφρ. 1091.

ἔκλαμψις, εως, ἡ, τὸ ἐκλάμπειν, ὑπερβάλλουσα λαμπρότης, Σύμμ. (Λευΐτικ. ιϐ', 2).

ἐκλανθάνω, διαφεύγω ἐντελῶς τὴν προσοχήν τινος: — Μέσ., λησμονῶ παντελῶς, μετὰ γεν. πράγμ., πολλά τοῦδ' ἐκλανθάνει, λησμονεῖς καθ' ὁλοκληρίαν τοῦτο, Σοφ. Ο. Κ. 1005· ἐκλ. ὅτι.. Πλάτ. Ἀξ. 369E. **II.** μεταβατ. ἐν τῷ ἐνεστῶτ. **ἐκληθάνω,** μετ' ἀορ. α' **ἐξέλησα,** Δωρ. **ἐξέλᾱσα**· μετ' Ἐπ. ἀναδιπλασ. ἀορ. 6' **ἐκλέλᾰθον**: **1)** ἐνεργ., κάμνω τινὰ ὅλως ἐπιλήσμονά τινος, ἐκ δέ με πάντων ληθάνει, ὅσσ' ἔπαθον, ἐπιλανθάνεσθαι ποιεῖ, Ὁδ. Ι. 220· ἐκ μ' ἐλᾶσας ἀλγέων Ἀλκαῖος 92· μετ' αἰτ. πράγμ. καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν, «καὶ ἐπιλαθέσθαι ἐποίησαν τὴν κιθαρῳδίαν» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 600· ἀπολ., τὰν γὰρ ἀοιδὰν οὔτι πᾳ εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς, «τὸν λήθης ποιητικόν» (Σχόλ.), Θεόκρ. 1. 63. **2)** μέσ. καὶ παθ., λησμονῶ ἐντελῶς, ὀΐζύος ἐκλελαθέσθαι Ἰλ. Ζ. 285· ἀλκῆς ἐξελάθοντο Π. 602· ὡς ἐκλέλησμαί γ' ἃ πάρος εἴπομεν Εὐρ. Βάκχ. 1273· μετ' ἀπαρ., ἐκλάθετο ... καταδῆναι Ὀδ. Κ. 558· λελάθοντο .. οὐ μὰν ἐκλελάθοντο Σαπφὼ 94.

ἐκλᾰπάζω, = **ἐξαλαπάζω,** ἐκδιώκω, ἐκρίπτω, ἐδωλίων Αἰσχύλ. Θήβ. 456.

ἐκλάπτω: μέλλ. **-λάψομαι,** Ἀριστοφ. Εἰρ. 885· — καταπίνω, ἄκρατον ἐγχέας ἄμυστιν ἐξέλαψα ὁ αὐτ. Ἀχ. 1229, κτλ.

ἐκλᾰτομέω, σκάπτω κόπτων τὸ πετρῶδες ἔδαφος, λατομῶ, ὤρυξαν αὐτὸ (τὸ φρέαρ) ἄρχοντες, ἐξελατόμησαν αὐτὸ βασιλεῖς ἐθνῶν Ἐϐδ. (Ἀριθμ. ΚΒ', 18).

ἐκλᾰχαίνω, σκάπτω, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 374, Τρυφιόδ. 208.

ἐκλᾰχᾰνίζομαι, ἀποθ., κόπτω σύρριζα βοτάνην τινά, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 7. 11, 3.

ἐκλεαίνω: μέλλ. **-ᾰνῶ,** καθιστῶ τι λεῖον, ἐξομαλύνω, τὰς ῥυτίδας Πλάτ. Συμπ. 191A· ἐκτρίβω, φέρω εἰς τὸ μηδέν, Ἱπ. Πρόρρ. 102. **2)** λειαίνω, στιλϐώνω, λίθον Διόδ. 3. 39· ἐκλ. πάθος, καταπραΰνειν αὐτό, Πλούτ. 2. 83C.

ἐκλέγω: μέλλ. **-ξω**: παθ. πρκμ. **ἐξείλεγμαι,** Πλάτ. Ἀλκ. 1. 121E, καὶ ἐν μέσῃ σημασ., Δημ. 496 ἐν τέλει, ἀλλ' **ἐκλέλεγμαι** Δίφιλ. Ζωγρ. 1, πρβλ. Ποσείδιππ. ἐν Ἀδήλ. 1. 9· ἐκλέγω, Θουκ. 4. 59, κτλ.· μάλιστα ἐπὶ στρατιωτῶν, ἐρετῶν κλ., Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 19, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 535A· ἐκ πάντων ὁ αὐτ. Νόμ. 811A.— Παθ., ὁ αὐτ. Ἀλκ. ἔνθ' ἀνωτ.— Μέσ., ἐκλέγω δι' ἐμαυτὸν, Ἡρόδ. 1. 199., 3. 38, κ. ἀλλ., Πλάτ. Συμπ. 198D, κ. ἀλλ. **2)** ἐν τῷ ἐνεργ., ἐγὼ δὲ τὰς πολιάς γέ σοὐκλέγων νέον ποιήσω, ἐκλέγων καὶ ἀποσπῶν τὰς λευκάς σου τρίχας θά σε κάμω νέον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 908, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐκλέγεται ἐκ τοῦ γενείου τὰς πολιὰς τοῦ Διὸς Ἀποσπ. 360. **II.** φορολογῶ, εἰσπράττω, χρήματα παρά τινος Θουκ. 8. 44· τὰς ἐπικαρπίας Ἀνδοκ. 12. 29· ἐκ τινων Δημ. 1199. 5· ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., ἐκλ. τέλη τοὺς καταπλέοντας Αἰσχίν. 69. 29· — μετ' αἰτ. καὶ γεν., Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 22.

ἐκλεικτόν, τό, φάρμακον ὅπερ δύναταί τις νὰ λείχῃ. ἢ ὅπερ τιθέμενον εἰς τὸ στόμα διαλύεται, «ματζοῦνι», Λατ. ecligma, electuarium, Ἱπ. 401. 45, Διοσκ. 2. 125· — **ἐκλεικτικός, ή, όν,** ὁ χρησιμεύων ὡς ἐκλεικτόν, Ἱπ. 401. 41· — ὡσαύτως **ἔκλειγμα,** τό, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 5, κτλ.

ἐκλειοτριβέω: μέλλ. **-ήσω,** τρίβω, κοπανίζω τι καλῶς, καθιστῶ αὐτὸ λεῖον, πράσα τε καὶ κρόμμυα καὶ σκόροδα.. ἐκλειοτριϐηθέντα καταπλασσέσθω Διοσκ. Θηριακ. 19, σ. 431E.

ἐκλειόω, κάμνω τι νὰ «λειώσῃ», «λειώνω», μίσγουσι καὶ ἐκλειώσαντες χρῶνται Ἀλεξ. Τραλλ. σ. 336, τὸν οἶνον μετὰ τῶν φοινίκων ἐκλειώσας τὰ ξηρὰ συνεκλείου αὐτόθι.

ἐκλειπτέον, ῥημ. ἐπίθ., παραλειπτέον, Ἀριστείδ. 1. 2.

ἐκλειπτικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς ἔκλειψιν, σύνοδος ἐκλειπτική σελήνης πρὸς ἥλιον Πλουτ. Ρωμ. 12· τοῖς ἐκλειπτικοῖς πάθεσιν Ἱππ. 923A, 933E, κτλ. **II.** ὁ **ἐκλειπτικὸς** (ἐνν. κύκλος) = ὁ ἡλιακός, οὕτως ὀνομασθεὶς ἐπειδὴ εἶναι ὁ κύκλος, ἐν τῷ ἐπιπέδῳ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ συμπέσωσιν ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη, ὅπως γείνωσιν ἐκλείψεις, πρῶτον ἐν τῷ εἰς Ἄρατ. ὑπομνήματι, ἀποδιδομένῳ εἰς τὸν Ἵππαρχον, καὶ παρὰ Πτολ.· ἴδε Lewis Astr. of Ancients σ. 217.

ἐκλείπω, παραλείπω, ἀφίνω, πολλὰ δ' ἐκλείπω λέγων Αἰσχύλ. Πέρσ. 513· ἐκλ. ὄχλον λόγων ὁ αὐτ. Πρ. 827, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 52, Δημ. 784. 17· ἐκλ. Ἄνδρον, παρέρχομαι τὴν Ἄνδρον, Ἡρόδ. 4. 33· ἐκλ. ὅτιοῦν τῆς παρασκευῆς Θουκ. 7. 48· τὴν στρατιὰν Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 22· εἴτε ἐξέλιπον, σὸν ἔργον ἀναπληρῶσαι Πλάτ. Συμπ. 188E.— Παθ., ὄνειδος οὐκ ἐκλείπεται, δὲν λείπει τοῦ νὰ παρουσιασθῇ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 27. **2)** ἐγκαταλείπω, ἀφίνω, τὴν πατρίδα, τὴν ξυμμαχίην, κτλ., Ἡρόδ. 1. 169, 6. 13, κτλ.· τὸ ξυνώμοτον Θουκ. 2. 72· τὸν ὅρκον Εὐρ. Ι. Τ. 750· — καταλείπω καὶ φεύγω, τὴν τάξιν Ἡρόδ. 8. 24, κ. ἀλλ.· τὴν χώρην ὁ αὐτ. 4. 105, 118, κ. ἀλλ.· ἕδρας Αἰσχύλ. Θήβ. 218, πρβλ. Πέρσ. 128· ἀνὴρ ὃδ'..., προδούς μ' ἔοικε κἀκλιπὼν τὸν πλοῦν στελεῖν Σοφ. Φ. 911, πρβλ. 58· — παραιτοῦμαι, ἐξέλιπον οἱ Πεισιστρατίδαι τὴν τυραννίδα Ἡρόδ. 6. 123· τὰ ὑπάρχοντα Θουκ. 1. 144· θρήνους Εὐρ. Φοίν. 1635· ἴδε κατωτ. II. 2. **3)** συχν. ἐν ἐλλειπτ. φράσεσιν, ὡς, ἐκλείπειν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα, ἐγκαταλείπειν τὴν πόλιν καὶ καταφεύγειν εἰς τὰ ὀρεινὰ μέρη, Ἡρόδ. 6. 100, πρβλ. 8. 50, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 4· οὕτως, ἐκ δ' ἔλειπον οἴκους πρὸς ἄλλον εὐνάτορα Εὐρ. Ἀνδρ. 1040. **4)** εἴ τις ἐξέλιπε τὸν ἀριθμὸν ἢ θανάτῳ βιηθεὶς ἢ νούσῳ (ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ στρατιωτικοῦ σώματος τῶν ἀθανάτων), ἄν τις ἤθελεν ἀφήσει τὸν ἀριθμὸν τοῦτον ἐλλιπῆ, κτλ., Ἡρόδ. 7. 83. **5)** ἐξαντλοῦμαι, «τελειώνω», ἐκλελοίπασιν ὑμᾶς αἱ προφάσεις Λυσ. 113. 391, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 657D. **II.** ἀμεταϐ., ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, ὑφίσταμαι ἔκλειψιν, Θουκ. 2. 28· — πλῆρες, ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἕδρην Ἡρόδ. 7. 37· ἐκλ. τὰς ὁδοὺς Ἀριστοφ. Νεφ. 584· πρβλ. **ἔκλειψις.** **2)** ἀποθνήσκω, ὡς τὸ Λατ. decedere, οἱ ἐκλελοιπότες, οἱ ἀποθανόντες, Πλάτ. Νόμ. 856E, Ἰσαῖ. 84. 26· — ἀλλὰ συνηθέστερον πλῆρες, ὡς ὤφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον Σοφ. Ἠλ. 1131· ὑφ' ὧν ἥκιστα ἔχρῃν τὸν βίον ἐκλιπὼν (= ἀποθανὼν) Ἀντιφῶν 113. 38· οὕτως, ἐκλ. φάος Εὐρ. Ἴων 1186, κτλ. **3)** λιποθυμῶ, Ἱπ. Προρρ. 72. **4)** καθόλου, τελειώνω, παύομαι, παρέρχομαι, «σταματῶ», τῇ μοι [ὁ λόγος] ἐξέλιπε Ἡρόδ. 7. 239· ἐκλείπει πυρετὸς Ἱπ. Ἀφ. 1251, πρβλ. Θουκ. 3. 87· ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη, παρῆλθεν, ἤ ἐ. εἶναι ἡμέρα πλέον, Σοφ. Ἠλ. 19· ὥστε μὴ 'κλιπεῖν κλέος αὐτόθι 985, πρβλ. 1149· ἐνίοτε ὡσαύτως μετὰ μετοχῆς, παύομαι ποιῶν τι, Πλάτ. Μενέξ. 234B, πρβλ. 249B· μετὰ γεν., θεραπείας Πλουτ. Μάρκελλ. 17. **5)** δὲν ὑπάρχω, λείπω, ῥώμη γὰρ ἐκλέλοιπεν, ἣν πρὶν εἴχομεν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 230· τὰς δὲ διὰ τοῦ σώματος (ἡδονὰς) ἐκλείποιεν Πλάτ. Πολ. 485D· περί τινος Ἀριστ. Πολ. 3. 15, 9, κτλ.

ἐκλειτουργέω, ἀναλαμϐάνω καὶ εἰς πέρας φέρω δημοσίαν τινὰ λειτουργίαν, (βάρος ἐπιϐαλλόμενον τοῖς πλουσίοις ὑπὸ τῆς πόλεως), τίνα λειτουργίαν οὐκ ἐξελειτούργησεν Ἰσαῖος 67. 29.

ἐκλείχω, λείχω ἔκ τινος, ἀπολείχω, ἐσθίω λείχων τι, εἰ ὀκόσον μέλι ἐκλείχοι Ἱπ. π. διαίτ. Ὀξ. 393· κατατρώγω, καταϐιϐρώσκω, «νῦν ἐκλείξει ἡ συναγωγὴ αὕτη πάντας τοὺς κύκλῳ ἡμῶν, ὡσεὶ ἐκλείξαι ὁ μόσχος τὰ χλωρὰ ἐκ τοῦ πεδίου» Ἐϐδ. (Ἀριθμ. Δ', 4):—Παθ. λαμϐάνομαι ὡς **ἐκλεικτόν,** ἐκλειχομένη κυάθου πλῆθος μετὰ μέλιτος Διοσκ. 1. 94., 3, 44.

ἔκλειψις, εως, ἡ, (ἐκλείπω) ἐγκατάλειψις, τῶν νεῶν Ἡρόδ. 6. 25. **II.** (ἐκ τοῦ ἀμεταϐάτ.) ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, ἔκλειψις, ἡλίου ἐκλείψεις Θουκ. 1. 23· αἱ ἔκλ. τῆς σελήνης Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 28· μεταφ., ἔκλ. τῶν πολίων Ἡρόδ. 7. 37· τοῦ βασιλέως Πολύϐ. 29. 6, 8. **2)** παῦσις, ἔλλειψις, τῶν δυνάμεων Πλούτ. 2. 433F, πρβλ. Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 7· ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, ἡ παράλειψις εἰς τὸ νὰ παρουσιασθῇ τις εἰς τὸ δικαστήριον, «ὅταν ἐγκαλῆταί τις, ἐγγεγραμμένος εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, ὡς μὴ ὢν ἀστός, καὶ μὴ ἁπαντᾷ ἐν ταῖς διαψηφίσεσι τῶν δήμων πρὸς τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἐκλείπῃ τὴν περὶ αὐτοῦ διάγνωσιν, ἔκλειψις καλεῖται» Α. Β. 259, 21.

ἐκλεκτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει τις νὰ ἐκλέξῃ, Πλάτ. Πολ. 456B, κ. ἀλλ. **II. ἐκλεκτέον,** πρέπει τις νὰ ἐκλέξῃ, αὐτόθι 412D, κ. ἀλλ.

ἐκλεκτικός, ή, όν, ὁ ἔχων τάσιν πρὸς τὸ ἐκλέγειν, ὁ ἐκλέγων, Δον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 2, ἐν τέλει:— **οἱ Ἐκλεκτικοί,** φιλόσοφοι, οἵτινες ἐξ ἑκάστης φιλοσοφικῆς αἱρέσεως ἐξέλεγαν καὶ παρελάμϐανον ὅσα δόγματα ἐνόμιζον ὡς ὀρθά, ἴδε Διογ. Λ. προοίμ. 21.

ἐκλεκτός, ή, όν. (ἐκλέγω), ὁ ἐκλελεγμένος, «διαλεκτός», Ἴϐυκ. 32, Θουκ. 6. 100, Πλάτ., κλ. **II.** ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ παρὰ τοῖς Ἐκκλ., οἱ ἐκλεκτοί, οἱ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκλεχθέντες.

ἐκλελᾰθεῖν, -θέσθαι, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐκλανθάνω.**

ἐκλελῠμένως, ἐπίρρ. παθ. μετοχ. τοῦ **ἐκλύω,** χαλαρῶς, ἀμε-

λῶς, Ἰσοκρ. 419B, Πλουτ. Λυκ. 18· ἐλευθέρως ἀκολάστως, Ἀθήν. 519F.

ἔκλεμμα, τό (ἐκλέπω) ὁ ἀφαιρεθεὶς φλοιός, λέπυρον, «φλοῦδα» Ἱππ. 465. 42.

ἔκλεξις, εως, ἡ, ἐκλογή, Πλάτ. Φαῖδρ. 231D.

ἐκλεπιδόω = **ἐκλεπίζω**, Θεοφ. Κεραμ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μί. τ. 132, σ. 188.

ἐκλεπίζω, = **ἐκλέπω**, Ἱππ. 246.1, Φίλων 1. 346 (μνημονεύων τὸ ἐν τῇ Γενέσει (Δ', 37) χωρίον, ἔνθα οἱ Ἑβδ. ἔχουσι **λεπίζω**)

ἐκλέπισις, εως, ἡ, ἡ ἀφαίρεσις τοῦ κελύφους: ἡ ἐκκόλαψις, Σουίδ. ἐν λέξει **νεοττεία**.

ἔκλεπτος, ον, λίαν λεπτός, ἀρχαῖος, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 214E.

ἐκλεπτουργέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **λεπτουργέω**, κάμνω λεπτὴν ἐργασίαν, Συνέσ. 1104D.

ἐκλεπτύνω, κάμνω τι λίαν λεπτόν, Γρηγ. Νύσσ. Ι. 249D, κ. ἀλλ.

ἐκλεπυρόω, ἀφαιρῶ τὸν φλοιόν· μεταφ., ἀπογυμνόω, Λατ. emungere, Σώφρων (;) ἐν Α. Β. 581, πρβλ. Bast. ἐν Γρηγ. σ. 313 κἑξ.

ἐκλέπω, ἀφαιρῶ τὸ λέπος, τὴν «φλοῦδαν», «ξεφλουδίζω», Ἱππ 630. 38., 631. 23, κτλ.· ἐπὶ πτηνῶν, ἐκκολάπτω, «βγάζω» τοὺς νεοσσούς, Ἡρόδ. 2. 68, Κρατῖνος ἐν «Νεμέσεσι» 2, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1108· ἐπὶ ὄρεων, Ἡρόδ. 3. 109· πρβλ. **ἐγκλύφω**:—Παθ., μέλλ. **ἐκλᾰπήσομαι** Ἱππ. παρ' Ἐρωτιαν.: ἀόρ. **ἐκλᾰπῆναι** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 211.

ἐκλευκαίνω, λάβεσθε κώπης ῥόθιά τ' ἐκλευκαίνετε, πιάστε τὰ κουπιὰ καὶ κάμετε τὰ κύματα νὰ ἀσπρίζουν, Εὐρ. Ι. Τ. 1387· (τὸ χωρίον τοῦτο πολλὰ πράγματα παρέσχε τοῖς κριτικοῖς· ἡ παλαιὰ γραφὴ ἦτο: λάβεσθε κώπαις ῥόθιά τε λευκαίνετε, ἣν κατὰ διαφόρους τρόπους διώρθωσαν. Ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ). **II.** Παθ., γίνομαι κατάλευκος, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 9.

ἔκλευκος, ον, ἐντελῶς λευκός, κατάλευκος, Ἱππ. Προγν. 37, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 19, 1.—Συγκρ. **ἐκλευκότερος**, κλίνων πρὸς τὸ λευκόν, τῶν δὲ γυπῶν δύο ἐστὶν εἴδη, ὁ μὲν μικρὸς καὶ ἐκλευκότερος ὁ δὲ μείζων καὶ σποδοειδέστερος αὐτόθι 8. 3, 2· πρβλ. **ἔκπικρος**.

ἔκλεψις, εως, ἡ, (ἐκλέπω) = **ἐκλέπισις**, Φιλῆς ἐν τῷ περὶ Ζώων Ἰδιότητος 65. 2.

ἐκλήγω: μέλλ. **-ξω**, παύομαι, ἀκρυρροοῦσα Σοφ. Ἠλ. 1312.

ἐκληθάνω, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐκλανθάνω** II.

ἐκληπτέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ ἐκλαμβάνειν, «οὐδ' ὡς ἐπίθετον τῶν Νεφελῶν τὸ ὁμβροφόροι νῦν ἐκληπτέον» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 298.

ἐκλήπτωρ, ορος, ὁ, ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου, ἐργολάβος, Λατ. conductor, Ἐπιφαν. Η. 165B. **2)** εἰσπράκτωρ φόρων, Ἰουστ. Νεαρ. 123, 6., 130, 3. κτλ.

ἐκληρέω, ἐμπαίζω, περιπαίζω, «κοροϊδεύω», Πολύβ. 15. 26, 8,

ἔκλησις, εως, ἡ, πλήρης λήθη, κατ' ἐπίτασιν ἐκ τοῦ **λῆσις**, λήθη, Ὀδ. Ω. 485.

ἔκληψις, εως, ἡ, τὸ λαμβάνειν ἔκ τινος, συλλέγειν, πρὸς ἔκληψιν τῆς λιγνύος, «διὰ τὸ μάζευμα τῆς καπνιᾶς» (τοῦ λιθάνου), Διοσκ. 1. 81. **2)** ἐν τῇ μουσικῇ, «ἡ ἀπὸ τοῦ ὀξυτέρου φθόγγου ἐπὶ τὸν βαρύτερον κατὰ μουσικὸν μέλος ἄνεσις» Βρυενν. Ἁρμον. σ. 579. **3)** εἴσπραξις, ἔκληψις δημοσίων φόρων (Ἰουστινιαν. Νεαρ. 123, 6. **4)** τὸ ἐκλαμβάνειν τι οὕτως ἢ ἄλλως, ἔννοια, σημασία, Ἰσίδ. Πηλουσιώτ. 388A. **II.** μόνωσις, Ὀριβάσ. (ἔκδ. Daremberg) 4. σ. 53.

ἐκλῐθολογέω, καθαρίζω μέρος τι συλλέγων ἐξ αὐτοῦ τοὺς λίθους, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 20, 5.

ἐκλιθόω, μεταβάλλω εἰς λίθον, Τζέτζ Ἱστ. 1. 556.

ἐκλιχμάω, «λιχνίζω», Λατ. evannare, μεταφ. **ἐκκενῶ**, **ἐρημόω**, Ἑβδ. (Ἰουδίθ. Β', 27).

ἐκλῐμία, ἡ, (λιμὸς) λιμός, πεῖνα, «λίμασμα», Ἑβδ. (Δευτερ. ΚΗ', 20).

ἐκλιμνάζω, κατακλύζω ἐντελῶς δι' ὑδάτων, τὸ πεδίον .. ἐκλιμνάζοντος ἐνίοτε τοῦ ποταμοῦ Ἀππ. Ἐμφ. 4. 107:—Παθ. **ἐκλιμνόομαι**, εἰς λίμνην ἢ ἕλος ὁλοκλήρως μεταβάλλομαι, Διον. Ἁλ. 1. 61.

ἐκλῖμος, ον, ὁ μὴ ἀρκούντως τρεφόμενος, ὁ ὑπὸ λιμοῦ κακῶς ἔχων, ὁ λιμώττων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 4, 6.

ἐκλιμπάνω, = **ἐκλείπω**, ἐγκαταλείπω, ἠνίκ' ἐξελίμπανον δόμους πατρώους Εὐρ. Μήδ. 800. **2)** ἀμετάβ., παύομαι, οὔποτ' ἐξελίμπανον θρυλοῦσα ὁ αὐτ. Ἠλ. 909.

ἐκλῑνάω, διαδιδράσκω ἐκ τοῦ δικτύου, Γρηγ. Κύπρ. Παροιμ. 276B.

ἐκλῐπαίνω, παχύνω:—Παθ., παχύνομαι, Πλουτ. Μάρ. 21.

II. μεταφ., καθιστῶ τι λεῖον ὡς τὸ ἔλαιον, πέλαγος Ποσειδιππ. παρ' Ἀθην. 818D.

ἐκλῐπαρέω, παρακαλῶ θερμῶς, διὰ παρακλήσεων συγκινῶ, Στράβων 806· μετ' ἀπαρ., Πλουτ. Θεμ. 5:—Παθ., Διον. Ἁλ. 7.10, κτλ.

ἐκλῐπάρησις, εως, ἡ, θερμὴ παράκλησις, Ἰωσήπ. Ὑπομνηστικ. σ. 283.

ἐκλῐπής, ές, (ἐκλείπω). ἐκλείπων, ἐλλιπής, ἡλίου ἐκλιπὲς τι ἐγένετο = ἔκλειψις Θουκ. 4. 52· μετὰ γεν., ἔλλιπὴς ἔν τινι, Ἀριστ. π. Ξενοφάν. 6. 10. **II.** παραλειφθείς, ἀμεληθείς, Θουκ. 1. 97.

ἐκλιστράω, ὀλισθαίνω, κοιν. «γλιστρῶ», Εὐστ. Ἰλ. 1119, 59.

ἐκλιχάζω, ἐξορμᾶν ποιῶ, ἐκσοβῶ, Ἡσύχ.

ἐκλιχμάομαι, ἀπολείχω, Σουίδ. ἐν λεξ. **μιαροί**, Φίλων τ. 1. σ. 124, 29,

ἐκλογέομαι, ἀποθ. ὡς τὸ **ἐκλογίζομαι** II., προφασίζομαι, ἀπολογοῦμαι, ὑπὲρ τινος Ἀππ. Ἐμφ. 5. 77· ἐκλ. τὴν ἀνάγκην, προφασίζομαι, φέρω ὡς δικαιολόγημα τὴν ἀνάγκην, ὁ αὐτ. 5. 13· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἐξελογεῖτο αὐτοῖς τὴν βουλὴν οὐκ εὐνοίᾳ πρὸς αὐτὸν ἀποκλίνειν μᾶλλον ἢ Ἀντωνίου δέει ὁ αὐτ. 3.48.

ἐκλογεύς, έως, ὁ, εἰσπράκτωρ φόρων, φορολόγος, Λυσ. Ἀποσπ. 5, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 45, κτλ.· πρβλ. Βοικχ. Πολ. Οἰκ. Ἀθην. 1. 210, 238.

ἐκλογή, ἡ, τὸ ἐκλέγειν ὡς καὶ νῦν, ἡ ἐκλογή .. καὶ κατάστασις τῶν ἀρχόντων Πλάτ. Πολ. 414A· ἐν .. τῇ προτέρᾳ ἐκλογῇ 536C· ἐκλ. ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. Νόμ. 802B· ἐκλ. τῶν ἀρίστων νόμων Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 9, 20· τῶν ἐναντίων ὁ αὐτ. μετὰ τὰ Φυσ. 3. 2, 9· κατ' ἐκλογὴν Πολύβ. 6. 10, 9. **2)** στρατολογία, τὴν τῶν ἀνδρῶν ἐκλογὴν ὁ αὐτ. 5. 63, 11. **3)** φορολογία, δεκάτη, ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς τῶν κριθῶν Νόμος Ἀττικ. παρ' Ἀθην. 235C, Δίων Κ., κτλ.· ἐπὶ τὴν τοῦ Ἱεροῦ σίτου ἐκλογὴν Κράτης παρ' Ἀθην. 235B. **II.** τὸ ἐκλεγόμενον ἀπόσπασμα ἐκ βιβλίου, Ἀθήν. 663C. **2)** ἐκλεκτὴ συλλογὴ ἀποσπασμάτων, οἷαι αἱ «Ἐκλογαὶ» τοῦ Στοβαίου. **3)** τὸ ἐκλεκτὸν μέρος ἤτοι τὸ κάλλιστον μέρος πράγματός τινος, Πολύβ 1. 47, 9· ἴδε Βεντλεύου Προοίμ. εἰς Ὁράτιον σ. 8.

ἐκλόγισις, εως, ἡ, ἔρευνα, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10.144.

ἐκλογίζομαι, ἀποθ., ἐξελέγχω, «λογισταὶ ... οἳ τὰς εὐθύνας τῶν διωκημένων ἐκλογίζονται ... ὅταν τὰς ἀρχὰς ἀποθῶνται οἱ ἄρχοντες» Ἁρποκρ. ἐν λεξει **λογισταί** (Ἀριστ. Ἀποσπ. 406)· λογαριάζω, ἀριθμῶ, τὸ ἀργύριον Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 104. **2)** διαλογίζομαι, σκέπτομαί τι, ταῦτα δὴ ἐκλογιζόμενος, ἐποίησε τάδε Ἡρόδ. 3. 1, Εὐρ. Ι. Α. 1410, Θουκ. 4. 10· περί τινος ὁ αὐτ. 2. 40, Ἀνδοκ. 8. 27· ἐκλ. πρὸς οἵους .. ὁ ἀγὼν ἔσται Θουκ. 1. 70· ἐκλ. ὅτι .. Δημ. 555. 8·— ὁ ἀόρ. ἐκλογισθῆναι ἐπὶ παθ. ἐννοίας, Πλουτ. Ποπλικ. 15. **3)** λογαριάζω, σκέπτομαι περί τινος, ὅταν γὰρ ἔλθῃ πόλεμος ἐς ψῆφον πόλεως, οὐδεὶς ἑῷ' αὐτοῦ θάνατον ἐκλογίζεται Εὐρ. Ἰκ. 482. **4)** διηγοῦμαι λεπτομερῶς, ἀπαριθμῶ, ἐκτίθημι, ἐκλογιζόμενος διὰ πλειόνων τὴν ἐσομένην ὁρμὴν καὶ μετάπτωσιν κτλ. Πολύβ 3. 99, 3., 10. 9, 3. **II.** = **ἐκλογέομαι**, Ἀππ. Ἐμφ. 3. 43.

ἐκλογισμός, ὁ, ὑπολογισμός, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 36· διαλογισμός, σκέψις, Πολύβ. 1. 59, 2.

ἐκλογιστής, οῦ, ὁ, ὁ λογιστής, Ἑβδ. (Τωβ. Α', 22). **2)** εἰσπράκτωρ φόρων, Φίλων 1. 338.

ἐκλογιστία, ἡ, ὑπολογισμός, λογαριασμός, Ἑβδ. (Τωβ. Α', 21)·—«ἐκλογιστίαν· ἀρίθμησιν» Ἡσύχ.

ἐκλογιστικός, ή, όν, ὁ ὑπολογίζων τι, ὁ ἔχων τὸ προσὸν νὰ ὑπολογίζῃ τι, Μουσώνιος ἐν Στοβ. Ἀνθ. (Παράρτ. σ. 63) ἔκδ Gaisford ἐν τέλει τοῦ 4 τόμου.

ἔκλογος, ὁ, = **διήγησις**, Ἡσύχ. (Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 215).

ἔκλογος, ον, ἐκλεκτός, Φίλων 2. 479. **II.** ἄνευ λόγου, παράλογος, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 7. 62.

ἐκλουτήριος, ον, πρὸς τὸ ἐκλούειν χρήσιμος, χαλκίον ἐκλουτήριον Συλλ. Ἐπιγρ. 2139, ἔνθα γράφεται **ἐγλουτήριον**.

ἔκλουτρον, τό, ἀγγεῖον πρὸς λοῦσιν, Πολυδ. Ι', 46.

ἐκλούω, λούω ἐντελῶς, Ἱππ. 686. 15, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ. **II.** πλύνω ἐντελῶς, Πολύβ. 3. 88, 1.—Μέσ. καὶ παθ., λουτροῖς ἐκλελουμένος δέμας Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 28· πρβλ. **λούω** Ι, ἐν τέλ.

ἐκλοφίζω, καθιστῶ λοφώδες, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. **ἐξελοφίζετο**.

ἐκλόχευμα, τό, ἀποκύημα, ἔκγονον, τέκνον, Σουίδ. ἐν λέξει **Πολύευκτος**.

ἐκλοχεύω, τίκτω, γεννῶ, Ὀρφ. Ἀργ. 43, Ἀνθ. Π. 9. 602· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Εὐρ. Ἑλ. 258:—Παθ., γεννῶμαι, Εὐρ. Ἴων 1458.

ἐκλοχίζω, ἐκλέγω, «ξεχωρίζω», ἀδελφιδός μου λευκὸς καὶ πυρρός, ἐκλελοχισμένος ἀπὸ μυριάδων (Ἆσμα Ἀσμάτ. Ε', 10).

ἐκλοχμόομαι, εἰς λόχμην ἢ δάσος μεταβάλλομαι, καταντῶ, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 3. 19, 1.

ἐκλῡγίζω, λυγίζω ὑπερβολικῶς, ἐκλελυγισμέναι ὀρχήσεις Πορφύρ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 1. 33.

ἐκλῡμαίνομαι, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **λυμαίνομαι**· μνημονεύεται ἐκ τοῦ Λιβανίου.

ἔκλῡσις, εως, ἡ, ἀπαλλαγή, ἢ ἀπολύτρωσις ἀπό τινος, ἀφροσύνης Θέογν. 590· ἄθλων Αἰσχύλ. Ἱκ. 262· τοῦδε τοῦ νοσήματος Σοφ. Ο. Τ. 306· δεσμοῦ Θεόκρ. 24. 33, κτλ. **II.**

ἀδυναμία, λιποθυμία, παράλυσις, Ἱππ. Ἀφ. 1258, κτλ.· τῆς πόλεως ἔκλ. καὶ μαλακία Δημ. 219. 28· ἐκλύσιες κοιλίης, διάρροιαι, Ἱππ. 221D. **III.** ἡ καταβίβασις τῆς φωνῆς κατὰ τρία τέταρτα τοῦ τόνου, (**διέσεις**) Μουσ. Συγγρ.

ἐκλυσσάω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **λυσσάω**, Φίλων 1. 430, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 16. 3.

ἐκλῠτήριος, ον, ὁ συντελῶν ἢ κατάλληλος πρὸς ἀπολύτρωσιν·— **ἐκλυτήριον**, τό, ἀπαλλαγή, σωτηρία, Σοφ. Ο. Τ. 392· ἱλαστήριος θυσία ἢ προσφορά, Εὐρ. Φοίν. 969.

ἐκλῠτικός, ή, όν, ἐπιφέρων ἔκλυσιν, ἀδυναμίαν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 19, 5.

ἔκλῠτος, ον, (ἐκλύω) εὔκολος πρὸς ῥίψιμον, ἐλαφρός, ἐπὶ ἀκοντίων Εὐρ. Ἀνδρ. 1133. **II.** ἀπολελυμένος, ἀκόλαστος, ἀχαλίνωτος, ἴμεροι Τίμ. Λοκρ. 102E. **III.** κεχαλαρωμένος, ἐκνενευρισμένος, Εὔπολ. ἐν «Κόλαξιν» 11. — **Ἐπίρρ. -τως**, ἀμελῶς, νωθρῶς, ἀνειμένως, Πλουτ. Λυκ. 17.

ἐκλυτρόομαι, μέσ. ἀπολυτρόνω, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Δ. 25.

ἐκλύτρωσις, εως, ἡ, ἀπολύτρωσις, ἀπελευθέρωσις Ἑβδ. (Ἀριθμ. Γ, 49).

ἐκλύω: μέλλ. **-ύσω**, [ῡ, ἴδε τὸ ῥῆμα **λύω**]· λύω, ἀπολύω, ἀφίνω ἐλεύθερον, ἐλευθερῶ, ἀπαλλάσσω, πόνων Αἰσχύλ. Ἱκ. 326, πρβλ. Σοφ. Τρ. 654: — Παθ., ἀπελευθεροῦμαι, ἐκ δεσμῶν Πλάτ. Φαίδων 67D:— Μέσ. ἐλευθερῶ, λυτρώνω, προφυλάσσω τινὰ ἐκ κακοῦ τι ος, ἀλλ' ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι ἠδὲ σαώσω Ὀδ. Κ. 286, πρβλ. Θέογν. 1339, κτλ.· τοῦ φόβου σ' ἐξελυσάμην Σοφ. Ο. Τ. 1003· θανάτου νιν ἐκλύσασθε Εὐρ. Ἀνδρ. 818· ἐξελυσάμην βροτοὺς τὸ μὴ μολεῖν Αἰσχύλ. Ἱκ. 235: μόνον μετ' αἰτιατ. προσ., ἐξελύσαντο τοὺς Ἀργείους Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 25· ἀποκ. ἐξελυσάμην, ἀπελύτρωσα αὐτὸν ἐκ κινδύνου, Σοφ. Αἴ. 531. **II.** λύω ἐντελῶς. ἐκλ. τόξα, λύω τὴν νευρὰν τόξου, Ἡρόδ. 2. 173· ἐκλ. ἁρμοὺς Εὐρ. Ἱππ. 809· σκαιὸν ἐκλύσων στόμα Σοφ. Αἴ. 1225. **2)** φέρω τι εἰς πέρας, ἐξέλυσας .. σκληρᾶς ἀο οὗ ὄασιμὸν ὁ αὐτ. Ο. Τ. 35· μόχθον Εὐρ. Φοίν. 695· ἔριν καὶ φιλονικίαν Δημ. 114. 7: — καὶ ἐν τῷ μέσ., ἐκλύσασθαι τὰς παρασκευὰς ὁ αὐτ. 234. 2. **3)** χαλαρώνω, ἐξασθενῶ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1, ἐν τέλει: — Παθ., λιποψυχῶ, χάνω τὸ θάρρος μου, παραλύομαι, Ἱππ. Ἀφ. 1246, Ἰσοκρ. 322Δ, Δημ. 411. 5, κτλ.· πρός τι Ἰσοκρ. 72Α· ἐκλυθῆναι τοῖς σώμασι, ταῖς ψυχαῖς Ἀριστ. Ἀποσπ. 172, Πολύβ., κτλ.: — ἐπὶ πραγμάτων, εἰμαι ἄχρηστος, ἀνωφελής, τὰ τῶν πλοίων ἐκλελυμένα Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 6, 4· ἐκλύεται ὁ ῥοῦς, τὰ ῥεύματα Πολύβ. 4. 43, 9, κτλ. **4)** Ἰατρικ., ἐκλ. κοιλίαν, χαλαρώνω τὴν κοιλίαν, προξενῶ διάρροιαν· μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκουρ. **5)** ἐκτίνω, πληρώνω, Πλουτ. Καῖσ. 12. **III.** ἀμεταβ., διαλύομαι, ἀναχωρῶ, Ἑβδ. (Β. Μακκ. Π', 16).

ἐκλωβάομαι, παθ. ὑφίσταμαι βαρείας βλάβας, ἄγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην Σοφ. Φ. 330.

ἐκλωπίζω, (λῶπος) ἐκγυμνώνω, ἐκδύω, ἀποκαλύπτω, ἐκ δ' ἐλώπισεν πλευρὰν ἅπασαν ὠλένην τ' εὐώνυμον Σοφ. Τρ. 925.

ἐκλωτίζομαι, = **ἐξανθίζομαι**, Ἀχαιὸς παρ' Ἡσυχίῳ· οὕτως ὁ Σαλμασ. ἀντὶ **ἐκλωπ-**.

ἐκμᾰγεῖον, τό, (ἐκμάσσω) ὡς τὸ **χειρόμακτρον**, «πετσέτα», Πλάτ. Τίμ. 72C. **II.** τὸ πρᾶγμα, ἐφ' οὗ ἢ ἐν ᾧ ἐκτυποῦταί τι, κήρινον ἐκμ. Πλάτ. Θεαίτ. 191C, πρβλ. 196Α· ἐπὶ τῆς ὕλης ὡς δεχομένης ἀποτυπώματα, ὁ αὐτ. Τίμ. 50C: — καθόλου, ὁ δεχόμενός τι, τινος Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 13. **2)** τὸ ἀποτύπωμα, ὁμοίωμα, εἰκών, Πλάτ. Θεαιτ. 194D, E, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 6, 7· — μεταφ., ἐκμαγεῖον πέτρης, πανομοιότυπον πέτρας, βράχου, ἐπὶ ἁλιέως ἀείποτε ἐπὶ τῶν βράχων περιπλανωμένου, Ἀνθ. Π. 6. 193. **3)** ἐκμαγεῖον, πρόπλασμα, Πλάτ. Νόμ. 800B, 801D.

ἐκμαγεύς, έως, ὁ, (**ἐκμάσσω**), ὑπηρέτης ἐκμάσσων, σφογγίζων, καθαρίζων τὰ ἔπιπλα, ἐκμαγεῖς κύκλων Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 222B.

ἔκμαγμα, τό, ἀποτύπωμα ἐπὶ κηροῦ, κτλ., Πολυδ. 9. 131· πρβλ. **αὐτέκμαγμα**.

ἐκμαίνω: μέλλ. **-ᾰνῶ**, εἰς μανίαν ἐμβάλλω, τρελλαίνω, ἐκμήνας θυμὸν ἔρωτι Ἰλάτ. Ἐλεγειακ. 7 Bgk., πρβλ. Θεόκρ. 5. 90· ἐπί τινι, ἐξ ἔρωτος πρός τινα, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 965· φόβῳ τέτρωρον ἐκμαίνων ὄχον Εὐρ. Ἱππ. 1229· σὸν ἐκμῆναι, νὰ διεγείρῃ μέχρι μανίας τὴν ἐπιθυμίαν σου, Σοφ. Τρ. 1142· καὶ πᾶν τὸ θῆλυ σπέρμα Καδμείων, ὅσαι γυναῖκες ἦσαν, ἐξέμηνα δωμάτων, τὰς ἕκαμα νὰ φύγωσιν ἐκ τῶν οἰκιῶν ὡς μαινόμεναι, Εὐρ. Βάκχ. 36:— Παθ. μετὰ δ' ἐνεργ. πρκμ. **ἐκμέμηνα**· τοιαῦτα ἐκμαίνεσθαι εἴς τινα, ἔχειν τοιαύτην μανίαν ἐναντίον τινός, Ἡρόδ. 3. 33, 37· οὕτω μετ' αἰτ., χάνω τὸν νοῦν μου ἐξ ἔρωτος, τρελλαίνομαι, οἱ μὲν καλὴν Κυθήρην τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν ἐν οὔρεσιν βοῶντα λέγουσιν ἐκμανῆναι Ἀνακρεόντ. 11. (12) 4, πρβλ. Λουκ. Νιγρ. 5· τινι Ἀριστ. 1. 15, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ: ἐπὶ προσώπων πασχόντων ἐκ παραληρήματος ἢ παροδικῆς παραφροσύνης, Ἱππ. 1112Α, κτλ.

ἐκμακρύνομαι, ἀπομακρύνομαι, εἰ ἐπὶ πλέον ἐκμακρυνθείη Ἰω. Σκυλ. ἐν Γ. Κεδρ. τ. Β', σ. 697. 20, ἔκδ. Β.

ἔκμακτος, ον, ἢ **ἐκμακτός**, όν, (ἐκμάσσω) ἀποτυπωθείς, εἴδεσιν ἐκμακτοῖσι Ἐμπεδ. 267, Θεόφρ. περὶ Αἰσθ. 16.

ἔκμακτρον, τό, ἔκμαγμα, Εὐρ. Ἡλ. 535· πρβλ. **ἐκμαγεῖον** II. 2.

ἐκμᾰλάσσω, Ἀττ. **-ττω**, μαλακύνω, μαλάσσω καλῶς, Πλούτ. παρὰ Στοβ. 81. 5.

ἐκμαλθᾰκόω, καθιστῶ τι μαλθακόν, χαυνώνω, μαλάσσω καλῶς, Σουΐδ. (Μένανδρ. σ. 283 Nieb).

ἐκμᾰνής, ές, ἔκδοτος εἴς τι μέχρι μανίας, πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐκμανής Ἀθήν. 437E.—Ἐπίρρ. **-νῶς**, ὁ αὐτ. 603A.

ἐκμανθάνω: μέλλ. **-μαθήσομαι**, μανθάνω ἐντελῶς, καὶ ἐν παρωχημένοις χρόνοις, ἔμαθον ἐντελῶς, γνωρίζω πολὺ καλά, ἐκμ. τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν Ἡρόδ. 2. 154· ἀνδρὸς ψυχὴν Σοφ. Ἀντ. 175· ἐκμ. τι ἀπό τινος Αἰσχύλ. Πρ. 254· ἐκ τινος Πλάτ. Ἀξ. 371Α· παρά τινος Σοφ. Ο. Τ. 286· τινος αὐτόθι 1439, Ο. Κ. 114, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 244· ἐκμ. ὅτι .., Ἡρόδ. 3. 134. **II.** ἐξετάζω αὐστηρῶς, ἐρευνῶ μετὰ προσοχῆς, Ἡρόδ. 7. 28, Εὐρ. Ι. Τ. 667, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 40. **III.** μανθάνω ἀπὸ στήθους, ὅλους ποιητὰς Πλάτ. Νόμ. 811Α· Σαπφοῦς τάρωτικὰ Ἐπικράτ. ἐν «Ἀντιλαΐδι» 3· Διονυσίου δράματα Ἔφιππ. ἐν «Ὁμοίοις» 2· ἵνα πολλάκις ἀκούοντες τῶν ἐπῶν ἐκμανθάνωμεν τὴν ἔχθραν Ἰσοκρ. 74B.

ἐκμαντεύομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **μαντεύομαι**, Ἰώσηπ. Γενέσιος 33B.

ἔκμαξις, εως, ἡ, σπόγγισμα, Ἀριστ. π. Ἐνυπνίων 2, 11.

ἐκμαραίνω, μέλλ. **-ᾰνῶ**, κάμνω τι νὰ μαρανθῇ, καταμαραίνω, Θεόφρ. π. Πυρὸς 11, Ἀνθ. Π. 12. 234. — Παθ., καταμαραίνομαι, Θεόκρ. 3. 30.

ἐκμαργόομαι, παραφρονῶ εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν τῆς μανίας, ἐξεμαργώθης φρένας Εὐρ. Τρῳ. 992.

ἐκμαρτῠρέω, δίδω μαρτυρίαν, μαρτυρῶ, μετ' αἰτιατ., φόνον Αἰσχύλ. Εὐμ. 461· ἐκμαρτύρησον προυμόσας τὸ μὴ εἰδέναι ὁ αὐτ. Ἀγ. 1196· εἰς πολλούς, ἐνώπιον πολλῶν, Αἰσχίν. 15. 19.— Παθ., Στράβ. 573. **II.** κάμνω καταθέσεις ἔξω τοῦ δικαστηρίου, ἤτοι ἀπών, χωρὶς νὰ προσέλθω εἰς τὸ δικαστήριον, Ἰσαῖος 40. 8· πρβλ. **μαρτυρίαν** παρὰ Δημ. 927. 24.

ἐκμαρτῠρία, ἡ, ἡ κατάθεσις μάρτυρος γενομένη ἔξω τοῦ δικαστηρίου, χωρὶς δηλ. νὰ προσέλθῃ εἰς τὸ δικαστήριον, Ἰσαῖος 40. 5, Δημ. 1130, ἐν τέλει.

ἐκμαρτύριον, τό, μαρτυρικόν, Βυζ.

ἐκμασάομαι, ἀποθ., μασῶ ἐντελῶς, Φίλων 1. 334.

ἐκμάσσατο, γ' ἐν. ἀορ. α', ἐπενόησεν ἢ ἐφεῦρε, τέχνην Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 511· πρβλ. τὴν λέξ. **μαίομαι**.

ἐκμάσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-ξω**: πρκμ. **ἐκμέμᾶχα** (κοινῶς **-κα**) Διον. Ἁλ. περὶ Δημ. 4. Ἀποσπογγίζω, «σφογγίζω», κάπι λουτροῖσιν κάρα κηλῖδας ἐξέμαξεν (ἴσως παρελήφθη ἐκ τῆς Ὁμ. φράσεως σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀναμάσσω**) Σοφ. Ἠλ. 446· ἔκμασσε [τὸ αἷμα] Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1400:— Μέσ., ἀποσπογγίζω τὰ δάκρυά μου, ἐκμαξαι, μὴ κλαῖε, τέκνον, σφογγίσου, κτλ., Ἀνθ. Π. 5. 43. **2)** ἀποσπογγίζω τι καλῶς, κάμνω αὐτὸ νὰ στεγνώσῃ, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395 (ἐν τῷ παθ.)· τοὺς ἔμπροσθεν πόδας ἐκμ. εἰς τοὺς μέσους, ἐπὶ μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 14. **II.** πλάττω, σχηματίζω, παρομοιάζω, ὡς πράττει ὁ καλλιτέχνης διὰ τοῦ πηλοῦ, Λατ. exprimere, ἅμα δὲ καὶ δυσχεραίνων αὐτὸν ἐκμάττειν τε καὶ ἐνιστάναι εἰς τοὺς τῶν κακιόνων τύπους Πλάτ. Πολ. 396D· οὕτως ἐπὶ τῶν μελισσῶν παρασκευαζουσῶν τὸ κηρίον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 14· ἐπὶ τῆς κατασκευῆς καταποτίων, Ἱππ. 682. 55, πρβλ. 587. 24.— Μέσ. μετὰ παθ. πρκμ., τοκέων ἔτι θερμὰ κονίη .. ἐκμάσσεται ἴχνη, ἐκ νέου ἐντυπώνει τὰ ἔτι θερμὰ ἴχνη τοῦ ἑαυτοῦ πατρός, δηλ. περιπατεῖ εἰς τὰ ἴχνη αὐτοῦ, Θεόκρ. 17. 122· μιμοῦμαι, ἵππου γενέην Νικ. Θ. 740· τὸν Λυσιακὸν χαρακτῆρα ἐκμέμακται Διον. Ἁλ. περὶ Δημ. 13· ἐξεμάξατο τὸν διδάσκαλον, ἐγειναν εἰκὼν καὶ ὁμοίωμα τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ, Ἀλκίφρων 3. 64.— Παθ., ἐκεῖνος αὐτὸς ἐκμεμαγμένος, αὐτὴ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ, Κρατῖνος ἐν «Ὥραις» 5· βασιλέως .. εἰκόν' ἐκμεμ. Συλλ. Ἐπιγρ. 4741· ὃ ἂν ἐκμαγῇ, ὅ,τι δήποτε ἐντυπωθῇ, οἱαδήποτε ἐντύπωσις γείνῃ (πρβλ. **ἐκμαγεῖον**), Πλάτ. Θεαίτ. 191D· τὴν ἰδέαν τοῦ παιδὸς ἐκμεμάχθαι «εἰς τὴν ἑαυτοῦ φαντασίαν ἐκτυπῶσαι τὴν μορφὴν τοῦ παιδός» (Κορᾶης) Ἰλούτ. Κικ. 44.—Πρβλ. **ἀπομάττω**.

ἐκμαστεύω, ἰχνεύω, ἀνιχνεύω, ἰχνηλατῶ, Φίλων Βιβλ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Ἱπ. 31D.— Ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 247 ὁ Ἄττ. τύπος: ὡς κύων νεβρὸν πρὸς αἷμα .. ἐκματεύομεν ἀποκατέστη ὑπὸ Διόν., ὃν ἴδε ἐν τόπῳ.

ἐκμεθύσκω: μέλλ. **-ύσω**, κάμνω τινὰ νὰ μεθύσῃ ἐντελῶς· μεταφ., ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ἐνίοτε τῷ πλήθει διαφθείρει σῆπον τὰς ῥίζας καὶ λίαν ἐκμεθύσκον Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 15, 3· λύχνον ἐλαιηρῆς ἐκμεθύσασα δρόσου Ἀνθ. Π. 5. 4.

ἐκμειλίσσομαι, ἀποθ., καταπραΰνω, Ἀππ. Ἐμφ. 1. 97, Πλούτ. 3. 380C.

ἐκμείρομαι, ἐν τῷ 6' πρκμ., θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς, μετέσχεν, ἠξιώθη, Ὀδ. Ε. 335.

ἐκμελαίνομαι, παθ., γίνομαι κατάμαυρος, Κλήμ. Ἀλ. 45.

ἐκμέλεια, ἡ, (ἐκμελὴς) παραφωνία, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 11· ἀντιτίθεται τῷ **ἐμμέλεια.** **II.** ἀμέλεια, Ζώσιμ 1. 23, 1.

ἐκμελετάω: μέλλ. **-ήσω,** ἀσκῶ ἢ διδάσκω τινὰ ἐπιμελῶς, μετὰ αἰτ., ἵνα δ τι μάλιστά με ἐκμελετήσῃς Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 287Α. **2)** ἐντελῶς μανθάνω, ἐξασκοῦμαι, Λατ. meditari, Ἀντιφῶν 121. 41, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 286D· τὴν εἰς τὸ θεῖον ἐκμ. βλασφημίαν Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 169.

ἐκμελής, ές, (μέλος) ἔξω τοῦ μέλους, παράφωνος, κακόηχος, ἀντίθετον τῷ **ἐμμελής** (πρβλ. **πλημμελής**), Τίμ. Λοκρ. 101Β, Πλουτ. Δημήτρ. 1· ἄτακτος, ἀνάγωγος, ἀχαλίνωτος, Πλουτ. Λύσ. 23· «ἐκμελές, ἠμελημένον» Σουΐδ., κατὰ δὲ Ἡσύχ.: «ἐκμελὴς· ἀνάρμοστος, ἄτακτος, ἄρρυθμος».—Ἐπίρρ. **-λῶς** Πολυδ. Δ', 57.

ἐκμελίζω, διαμελίζω, Ἐβδ. (Δ. Μακκ. Γ', 5 καὶ 8).

ἐκμεστόω, πληρῶ ἕως ἄνω, δαιμονιώδους ὠμότητος ἐκμεμεστωμένην ἔχοντες τὴν καρδίαν Κύριλλ. ἐν Ψαλμ. τ. 1. σ. 638, 49, ἴδε Ἔρμαν ἐν Σοφ. Ἡλ. 703 (710).

ἐκμεταιωροῦνται· «μετεωρίζονται» Ἡσύχ.

ἐκμεταλλεύω, ἐξαντλῶ μεταλλεῖον, πολίχνη ἐρήμη ἐκμεμεταλλευμένα ἔχουσα τὰ χωρία Στράβων 680.

ἐκμετρέω, μετρῶ, καταμετρῶ, χρόνον Εὐρ. Ι. Α. 816· κύκλος τις ὡς τόρνοισιν ἐκμετρούμενος ὁ αὐτ. παρ' Ἀθην. 454Β· ἐκμ. τὸν βίον, τελειώνω τὸν βίον, ἀποθνήσκω, Τζέτζ. Ἱστ. 3. 800: — τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. τύπ., μετρῶ πρὸς χρῆσίν μου, ἄστροις.. ἐκμετρούμενος χθόνα, κανονίζων τὴν ὁδόν μου διὰ τῶν ἄστρων, Σοφ. Ο. Τ. 795· λαμβάνω τὸ μέτρον τινός, ἐκμετρησαμένη τὰ ἐκείνου ὅπλα Ξεν. Κύρ. 6. 4, 2.

ἐκμέτρησις, εως, ἡ, καταμέτρησις, Πολύβ. 5. 98, 10.

ἔκμετρος, ον, ἀμέτρητος, ἄμετρος, ὅλδος Σοφ. Ἀποσπ. 324, πρβλ. **πούς** ΙΙΙ.— ἀντίθετον τῷ **ἔμμετρος.**

ἐκμηκύνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **μηκύνω,** Διον. Ἀλ. 6. 83.

ἐκμηνίω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **μηνίω,** «ἐκμηνίων· ὀργιζόμενος» Ἡσύχ.

ἐκ-μηνος, ον, ἐξάμηνος, ἐκμηνους χρόνους (κατὰ διόρθ. Πόρσωνος ἀντὶ **ἐμμήνους** τῶν χειρογράφ.) Σοφ. Ο. Τ. 1137· βίος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 33, 4: — ὡς οὐσιαστ., ὁ πριάμενος ἐντὸς ἐκμήνου, ἐντὸς ἑξαμήνου, Πλάτ. Νόμ. 911Β, Δίων Κ. 59. 6· ἔκμ. (ἐνν. ἀρχή), ἡ, Πολύβ. 6. 34, 3. **II.** ὁ ἓξ μηνῶν ἡλικίαν ἔχων, ἐπὶ ζώου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 4, 6.

ἐκμηνύω, διαγγέλλω, καταμηνύω, προδίδω, Πλουτ. Πελοπ. 9, Πολυδ. Ε', 154.

ἐκμηρύομαι, ἀποθ., ἐκτυλίσσω, ἐξάγω ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐπὶ στρατοῦ, ἕως ἐν ὅλῃ τῇ νυκτὶ ταῦτα μόλις ἐξεμηρύσατο τῆς χαράδρας Πολύβ. 3. 53, 5· διὰ στενῆς θυρίδος.. ἐκμηρυόμενος αὐτὸν καὶ παιδία καὶ γυναῖκα Πλουτ. Αἰμιλ. 26. **II.** ἀμεταβ. ἐπὶ τοῦ στρατοῦ, ἐξελίττομαι, ἐπεκτείνομαι, Ξεν. Ἀν. 6. 5, 22, Πολύβ. 3. 51, 2.

ἐκμιαίνω, καταμιαίνω, καταμολύνω, Ὀππ. Ἀλ. 4. 663: — Παθ. effluxu seminis pollui, ἀποσπερματίζω, χύνω τὸ σπέρμα μου, Ἱππ. 265. 14, Σοφ. Ἀποσπ. 913, Ἀριστοφ. Βάτρ. 753.

ἐκμῑμέομαι, ἀποθ., ἀπομιμοῦμαι πιστῶς, παριστάνω ἀκριβῶς, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1298, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1285, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 1.

ἐκμῑσέω, μισῶ σφόδρα, Πλουτ. Φιλοπ. 12.

ἔκμισθος, ον, = **ἀπόμισθος,** «ἔκμισθοι· οἱ μισθὸν μὴ λαμβάνοντες» Ἡσύχ., πρβλ. Ἀρποκρ. ἐν λέξει **ἀπόμισθος.**

ἐκμισθόω δίδω ἐπὶ μισθῷ, τινί τι Ξεν. Πόροι 3. 14· τι Λυσ. 108. 35· μετ' ἀπαρ., ἐκμ. τινα ἑταιρεῖν Αἰσχίν. 2. 41: — Μέσ., μισθοῦμαι, μισθώνω δι' ἐμαυτόν, λαμβάνω ἐπὶ μισθῷ, Θεμίστ. 53Α.

ἐκμίσθωσις, εως, ἡ, τὸ ἐκμισθοῦν, μίσθωσις, Θεόφιλος τ. 1. σ. 20.

ἐκμολεῖν, ἀπαρέμφ. τοῦ ἀορ. 6' **ἐξέμολον,** Ἐπ. γ' ἐνικ. **ἔκμολε,** ἐκμολεν Ἴσος Ἄρηϊ, «ἐξέμολεν, ἐξῆλθεν» κτλ. (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 604· **ἐξέμολε** Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 845.— Περὶ τοῦ ἐνεστ., ἴδε **βλώσκω.**

ἐκμορφόω, δίδω εἶς τι μορφήν, παριστῶ, ἐκφράζω, Πλούτ. 2. 537D. **II.** συμπληρῶ, τελειώνω τὴν μορφὴν πράγματός τινος, Αἰλ. π. Ζ. 2. 19.

ἐκμουσόω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **μουσόω,** διδάσκω ἐντελῶς τινά τι Εὐρ. Βάκχ. 825: — Παθ., ἐκμουσωθῆναί τι Αἰλ. Π. Ἱστ. 14. 34.

ἐκμοχθέω, ἐκπονῶ, κατασκευάζω μετὰ μόχθου, Λατ. elaborare, αὐτή.. ἐκμοχθοῦσα κερκίσιν πέπλους Εὐρ. Ἰλ. 307. **2)** ἀγωνίζομαι, ἐκπονῶ, πόνων τε σῶν οὓς ἐξεμόχθεις ὁ αὐτ. Ι. Τ. 1455, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 825. **3)** κτῶμαί τι διὰ μόχθων, οἵπερ γὰρ αὐτὴν (τὴν Ἑλένην) ἐξεμόχθησαν δορὶ Εὐρ. Τρῳ. 873· ἐκμοχθῶν βίᾳ (βίου Dobree) εὐλείαν ὑμῖν ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 1309. **4)** διὰ μόχθων ἐκφεύγω, τὰς τῶν θεῶν τύχας αὐτόθι 309.

ἐκμοχλεία, ἡ, τὸ ἐκμοχλεύειν, μεταφ. ἐκβάλλειν μετά τινος δυσκολίας, ἐκμοχλεία φλέγματος Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Herm. σ. 77.

ἐκμοχλευτήριος, ον, κατάλληλον ἢ χρήσιμος πρὸς τὸ ἐκμοχλεύειν, ἐκμοχλευτήρια ὄργανα Νικηφ. Γρηγορ. τ. Β', σ. 737, 4, ἔκδ. Β.

ἐκμοχλεύω, κινῶ τι ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ, ἰδίως διὰ μοχλοῦ, ἐκτοπίζω, ἐξαρθρώνω, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 834·—καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, 837· οὐχ ὑποβαλόντες τοὺς μοχλοὺς ὑπὸ τὰς πύλας ἐντεῦθεν ἐκμοχλεύσετ'; ἐνθενδὶ δ' ἐγὼ ξυνεκμοχλεύσω Ἀριστοφ. Λυσ. 430: καθόλου, βιάζω, ἀναγκάζω, τὴν φύσιν Πλούτ. 2. 662C.

ἐκμῡελίζω, ἐκμυζῶ, «πιπιλίζω» τὸν μυελόν τινος, καὶ τὰ πάχη αὐτῶν ἐκμυελιεῖ Ἐβδ. (Ἀριθμ. ΚΔ', 8), πρβλ. Εὐστ. Πονημάτ. 202, 10.

ἐκμυελισμός, οῦ, ὁ, ἐκμύζησις, «πιπίλισμα» τοῦ μυελοῦ, Μ. Ἀκομ. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθ. τ. Α', σ. 109.

ἐκμυζάω, ἐκθηλάζω, βυζάνω, ῥοφῶ, ἐκπιέζω, ἐκθλίβω, αἷμ' ἐκμυζήσας Ἰλ. Δ. 218· εἴ δέ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον Λουκ. Τίμ. 8· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 5, 4.— Εὕρηται. καὶ τύπος **ἐκμυζέω.** τὸν σίφωνα ἐκμυζοῦντες ἕλκομεν τὸν οἶνον Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 2, ὁ δὲ τύπος **ἐκμύζω** ἀπαντᾷ παρ' Ἀντύλλῳ ἐν Matth. Med. σ. 149. 15, καὶ παρ' ἄλλοις.

ἐκμυζηθμός, ὁ, = τῷ ἑπομ., Γαλην. τ. 13, σ. 408.

ἐκμύζησις, εως, ἡ, τὸ ἐκμυζᾶν, «βύζαγμα», ἡ διὰ τοῦ στόματος ἐκμύζησις Διοσκ. Θηρ. προοίμ.

ἐκμῡθόω, μεταβάλλω εἰς μῦθον, ἀλλ' Αἰσώπῳ πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκμιμύθωται Φιλόστρ. 767.

ἐκμῡκάομαι, ἐκπέμπω τι ὡς μυκηθμόν, «τὰς γὰρ ἔνδοθεν.. ὀλορύρσεις ὁ χαλκὸς εἰς τοὺς ἀκουσομένους.. ἐξεμυκᾶτο» Φάλαρ. σ. 26.

ἐκμυκτηρίζω: μέλλ. **ἐκμυκτηριῶ,** ἐμπαίζω, περιπαίζω, χλευάζω ἐκπέμπων ἦχόν τινα διὰ τῶν ῥωθώνων, ὁ κύριος ἐκμυκτηριεῖ αὐτοὺς Ἐβδ. (Ψαλμ. Β', 4)· ἐξεμυκτήριζον αὐτὸν Εὐαγγ. κ. Λουκ. ις', 14.

ἐκμυκτηρισμός = **μυκτηρισμός.**

ἐκμυσάττομαι, ἀποθ., βδελύττομαι, Φίλων 3. 303.

ἐκμύσσω: μέλλ. **-ξω,** ἀποσπογγίζω· ἐν τῷ μέσ., ἀπομύττομαι, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 1. 63.

ἐκμυστίζω, ἀμυστὶ ἐκπίνω, πίνω χωρὶς «νὰ πάρω τὴν ἀνάσαν μου», Εὐστ. 1282, 30.

ἐκμωραίνω, καθιστῶ μωρόν, «ξεμωραίνω», Γλωσσ.

ἐκναρκάω. ἀπονάρκωμαι, τοῖς ἐκνεναρκηκόσι κομιδῇ καὶ παραλελυμένοις σώμασιν ὁμοίως διέκειτο Πλουτ. Κορ. 31.

ἐκναρκόω, ναρκώνω ἐντελῶς, Κωνστ. Βασίλ. Μακ. σ. 61.

ἐκναυσθλόω, ῥίπτω ἔξω εἰς τὴν ξηράν, Λυκόφρ. 726, ἐν τῷ παθ.

ἐκναυστολέω, ἐκπλέω, Κ. Μανασσ. Χρ. σ. 97.

ἐκνεάζω, φύομαι ἐκ νέου, γίνομαι πάλιν νέος, σπόρον δὲ πυροῦ καὶ κριθῆς εἶδον... κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα Λουκ. Ἔρωτες 33.

ἐκνεασμός, ὁ, ἀνανέωσις, Σιμπλίκ. Προοίμ. εἰς Ἀριστ. Φυσ. Ἀκρ. παρὰ Στοβ. 7. σ. 204.

ἐκνεκρόω, ἐπιτεταμ. τοῦ **νεκρόω,** καθιστῶ τι ἐντελῶς νεκρόν, Καλλιμ. κ. Χρυσορ. στ. 463, ἔκδ. Α.

ἐκνέμομαι, μέσ. μετ' ἀορ. **ἐξενεμήθην·** — καταβόσκομαι, καταβιβρώσκω, Λατ. depascor, τι Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 9. 16, 1· λύπης τὴν διάνοιαν ἐκνεμομένης Λουκ. Ἔρωτες 25. **II.** μεταφ., ἀπομακρύνω, οὐκ ἄψορρον ἐκνεμεῖ πόδα; Σοφ. Αἴ. 369, πρβλ. Πινδ. Ν. 6. 27.

ἐκνεοττεύω, ἐξάγω νεοσσούς, «ξεκλωσῶ», Ἀριστ. π. Θαυμ. 126

ἐκνευρίζω, (νεῦρον) ἀφαιρῶ τὰ νεῦρα, χαυνώνω, χαλαρώνω, ἀδυνατίζω, Πλούτ. 2. 451D: — ἐκνενευρισμένοι, ἐξηθενημένοι, κεχαυνωμένοι, Δημ. 37. 3, πρβλ. Πλούτ. 2. 755C.

ἐκνευρισμός, οῦ, ὁ, χαύνωσις, χαλάρωσις, ἐξασθένησις, Ν. Χων. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθ. τ. Α', σ. 109.

ἐκ-νευρόκαυλος, ον, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **νευρόκαυλος,** διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἐννευρ-.**

ἔκνευσις, εως, ἡ, τὸ ἐκνεύειν, = ἐκκλίνειν ἢ στρέφειν τὴν κεφαλὴν εἰς πλάγιον, ἔκκλισις πρὸς ἀποφυγὴν κτυπήματος, Πλάτ. Νόμ. 815Α· ἔκνευσις πρὸς ἔκκρουσιν πράγματός τινος, Πολυδ. Ε', 24. **2)** ἑκτροπαὶ δὲ ἔκν. τῆς ὁδοῦ, «ὅπου τις ἐκτραπῆναι δύναται» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 113.

ἐκνεύω: μέλλ. **-σω,** ἀόρ. **ἐξένευσα** (πρβλ. **ἐκνέω**): — στρέφω τὴν κεφαλὴν ἔξω ἧς φυσικῆς αὐτῆς θέσεως, ἐπὶ ἵππου, ὁ ἵππος ἐκνεύειν πέφυκεν ἄνω, ἐκ φύσεως ἀνατινάσσει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω, Ξεν. Ἱππ. 5. 4· τῇ κεφαλῇ ἐκνεύσας, ἐπὶ πλαγίας τινὸς κινήσεως τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀγριοχοίρου, ὁ αὐτ. Κυν. 10. 12. **2)** μετ' αἰτ., ἐκκλίνω, ἀποφεύγω, Ὀρφ. Ἀργ. 456· ξίφος παρὰ Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 18· πληγὴν Διόδ. 17. 100. **II.** πίπτω κατακέφαλα, ἐς οὐδας Εὐρ. Φοίν. 1151· εἰς θάνατον αὐτόθι 1268· ἐκν. πρός τι, στρέφεσθαι κατὰ μέρος, Φίλων 1. 297.

III. κάμνω νεῦμα εἴς τινα, ἐξένευσ' ἀποστῆναι πρόσω Εὐρ. I. T. 1330.

ἐκνέφελος, ον, ὁ ἐκ τῶν νεφῶν ἀναφαινόμενος, διαπόλλυσι δὲ καὶ ἥλιος ὁ ἐκνέφελος ἄμφω καὶ μᾶλλον πυρὸν ἢ κριθήν Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 8. 10, 3.

ἐκνεφίας, (ἐνν. ἄνεμος), ὁ, θυελλώδης ἄνεμος γεννώμενος ἐκ τῆς συναντήσεως καὶ ἐκρήξεως νεφελῶν, Ἄλεξ. ἐν «Δημητρίῳ» 1, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 23., 3. 1, 8· οὕτω, νότος ἐκν. Διόδ. 20. 88. **2)** ἐκν. ὄμβρος, «ὁ μετὰ ἡλίου γενόμενος», κοινῶς «ἥλιος καὶ βροχή», Γαλην. Ἱππ. Γλωσσ. 242· ἐκνεφίας πυρετός, «ὁ ὑγρὸς ἅμα καὶ πυρώδης», αὐτόθι.

ἐκνεφόομαι, γίνομαι νέφος, ἀθροιζόμενος (ὁ ἀήρ) ἐκνεφοῦται Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 7.

ἐκνέω: μέλλ. **-νεύσομαι** ἢ **-νευσοῦμαι,** ἀόρ. α' **ἐξένευσα:** — ἐκκολυμβῶ, κολυμβῶν ἐξέρχομαι εἰς τὴν ξηράν, Εὐρ. Ἱππ. 823, πρβλ. Κύκλ. 577· ἐκφεύγω κολυμβῶν, Θουκ. 2. 90· καθόλου, διαφεύγω, διασῴζομαι, Πινδ. Ο. 13, 163, Εὐρ. Ἱππ. 470, ἴδε Valck., ἐν Εὐρ. I. T. 1186.

ἐκνεωτερίζω, νεωτερίζω, καινοτομῶ, Φωτ. βιβλ. σ. 165. 27.

ἐκνηπιόω, ἀνατρέφω καὶ μεγαλώνω τινὰ ἐκ νηπιακῆς ἡλικίας, δίδυμοι κόραι ... ἃς ἐκνηπιώσας ὁ Ἡρώδης οἰνοχόους ἑαυτῷ ... ἐπεποίητο Φιλόστρ. 560· ἐν τῷ παθητ. ὁ αὐτ. 199.

ἐκνηστεύω, ἐξακολουθῶ νηστεύων, τὴν ἡμέραν ταύτην πιὼν ἅλφιτον καὶ ὕδωρ ἐκνηστευέτω Ἱππ. 481. 15, Πλούτ. 2. 686E.

ἐκνήφω: μέλλ. **-ψω,** ἀνανήφω, «ξεμεθῶ», ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, συνέρχομαι, Λυγκεὺς παρ' Ἀθην. 130B, Ἀνθ. Π. 5.135· μεταφ. ἐπὶ διανοητικῆς μέθης, Πλουτ. Δημοσθ. 20.

ἐκνήχομαι: μέλλ. **-ξομαι,** ἀποθ. = **ἐκνέω,** ἐκκολυμβῶ, εἰς τὴν ἑαυτοῦ δίαιταν ἐκνήξεται Ἀριστ. π. Κόσμου 6, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 8. 1· πρός τινα Ἀπολλόδ. 1. 9, 25.

ἔκνηψις, εως, ἡ, τὸ ἀνανήφειν, ἀνάνηψις, ἐπάνοδος εἰς νηφαλιότητα ἢ ἡρεμίαν, Ἐβδ.

ἐκνίζω: μέλλ. **-νίψω,** ἐκπλύνω, καθαρίζω, Λατ. eluere, diluere, φόνον φόνῳ, Εὐρ. Ἰ. T. 1224· ἐπὶ ἐγκλημάτων ἢ κακουργημάτων, Πλάτ. Ἐπιστ. 352C: — **Μέσ.** ἀποπλύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ, οὐδέποτε ἐκνίψῃ τὰ πεπραγμένα, Λατ. diluere crimina, Δημ. 274. 23· ἄγος φόνου Παυσ. 3. 17, 7· τὸ θνητὸν Πλούτ. 2. 499C. **II.** ἐντελῶς ἐκπλύνω, καθαίρω, ἐξαγνίζω, Ἀνθ. Π. 14. 74: — **Παθ.,** ἐκνενιμμένη, ἐπὶ κύλικος, Εὔβουλος ἐν «Κυβευταῖς» 1. 5.

ἐκνικάω: μέλλ. **-ήσω,** κατορθώνω τι διὰ βίας ἢ πειθοῦς, Λατ. evincere, Εὐρ. Ἴων 629· ὑπερισχύω ὥστε .., μετ' ἀπαρ., οὐ μὴν ἀλλ' ἐξενίκησε Κλεοπάτρα διὰ τῶν νεῶν κριθῆναι τὸν πόλεμον Πλουτ. Ἀντών. 63. **2)** μετ' αἰτ. προσώπου, ὑπερνικῶ, καὶ ἐξενίκησε τὸν δῆμον καὶ τὸν εἴργοντα νόμον τῆς θέας τὰς γυναῖκας Αἰλ. Π. Ἱστ. 10. 1. **II.** ἀμετάβ., κερδαίνω πλήρη νίκην, Πολύβ. 15. 3, 6. **2)** μεταφ., γίνομαι ἀνώτερος, νικῶ, ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ, ἅπασι, μεταξὺ πάντων, Θουκ. 1. 3· ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκότα αὐτόθι 21 (ὡς τὸ Λατ. evalescere in suspicionem, in crimen, in tumultum, Τάκιτ. Ἱστ. 1. 80)· οὕτω, κακὸν εἰς τοὐμφανὲς ἐξενίκησε Λουκ. Ἀποκηρυττ. 6, Σουΐδ. ἐν λ. **Μάρας.**

ἐκνίκημα [ῐ], τό, τὸ κατορθωθέν, κατόρθωμα, Εὐστ. Πονημάτ. 189. 11, κτλ.

ἐκνίκησις [ῐ], **εως,** ἡ, κατόρθωσις, ἐπιτυχία, Ἐκκλ.

ἐκνιτρόω, καθαρίζω διὰ νίτρου, τάκπώματ' εἰς τὸ φανερὸν ἐκνενιτρωμένα θεῖναι Ἄλεξ. ἐν «Ἱππίσκῳ» 2·—**ἐκνίτρωσις,** ἡ, Ὀρειβάσ.

ἔκνιψις, εως, ἡ, (ἐκνίζω) «ἀπόσμηξις, κάθαρσις» Ἡσύχ.

ἐκνίψω: μέλλ. τοῦ **ἐκνίζω.**

ἐκνοέω: μέλλ. **-ήσω,** σκέπτομαι, ἐπινοῶ, μηχανῶμαι· μνημονεύεται ἐκ τοῦ Δίωνος Κ.

ἔκνοια, ἡ, (ἔκνοος) ἀδυναμία τοῦ αἰσθητικοῦ, παράνοια, Ἀριστ. περὶ Ὕπν. 2. 8., 3. 23.

ἐκνομή, ἡ, νομή, βοσκή, παρὰ Διον. Ἀλ. 1. 39, ἐσφαλ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **νομή.**

ἐκνόμιος, ον, ἀσυνήθης, θαυμαστός, Πινδ. N. 1. 86, Ὀρφ. Ἀποσπ. 8. 29.— Ἐπίρρ. **-ίως,** «μεγάλως, ὑπερβαλλόντως· κυρίως δὲ ὑπὲρ τὸ νενομισμένον» (Σουΐδ.), Ἀριστοφ. Ἱλ. 981· ὑπερθ. **ἐκνομιώτατα** αὐτόθι 992.

ἔκνομος, ον, ὁ ἔξω τοῦ νόμου, παράνομος, ἀποκεκηρυγμένος, Λατ. exlex, Αἰσχύλ. Εὐμ. 92. **II.** = τῷ προηγ., Ὀρφ. Ἀργ. 59· παράνομος, τερατώδης, ἀποτρόπαιος, Λατ. nefastus, τιμωρίαι Διόδ. 14. 112· ἀντίθετον τῷ **ἔννομος.** **III.** Ἐπίρρ. **-μως,** ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1473, πιθανῶς σημαίνει, παραφώνως, παραχόρδως.

ἔκνοος, ον, συνηρ. **-νους, ουν,** ἄνους, ἀνόητος, ἄφρων, Λατ. amens, Πλουτ. Γ. Γράκχ. 19.

ἐκνοσέω: μέλλ. **-ήσω,** εἶμαι ὅλος νοσηρός, νοσῶν, δι. γραφ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 4, 2.

ἐκνοσηλεύω, ἐντελῶς θεραπεύω, Φίλων 1. 631.

ἐκνοσφίζομαι, σφετερίζομαι, Ἀνθ. Π. 15. 24.

ἐκξυλόομαι, ἀποθ., γίνομαι ἐντελῶς ξύλον, Θεοφρ. I. Φ. 1. 2, 7.

ἔκομεν· «εἴδομεν· ἐωρῶμεν· ἠσθόμεθα» Ἡσύχ.

ἐκοντηδόν, ἐπίρρ. = **ἑκοντί,** Ἀπολλ. ἐν Α. Β. 697, 29 καὶ 611, 7.

ἑκοντήν, ἐπίρρ. = τῷ προηγ., Θεογν. Κανόνες ἐν Ὀξ. Ἀν. τ. 2. σ. 161. 24, Ἀρριαν. παρὰ Σουΐδ., Ἐπιγραφ. Βοσπ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2059. 20.— Ἡ παρατήρησις τοῦ Φρυν. σ. 4 (ἑκοντήν· οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλ' ἐθελοντήν) ἀναφέρεται οὐχὶ εἰς τοῦτο τὸ ἐπίρρ., ἀλλ' εἰς τὸ ὄνομα **ἑκοντής, οῦ,** ὁ, ὅπερ μεταχειρίζεται ὁ Ἐπίκτητ. Ἀποσπ. 88, καὶ τινες μεταγεν. συγγραφεῖς.

ἑκοντί, ἐπίρρ., ἑκουσίως, Ψευδο-Φωκυλ. 14, Πλουτ. Εὐμένους καὶ Σερτ. Σύγκρισις, κτλ.· ἐνιαχοῦ εἰσήχθη καὶ εἰς δοκίμους Συγγραφεῖς ἀντὶ τοῦ **ἑκόντι** (δοτ.), Λοβ. Φρύν. 5.

ἑκόντως, ἑκουσίως, Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 522.

Ἑκατόνβοια, τά, (= Ἑκατόμβοια), Ἐπιγρ. Τεγέας, CIG. 1515.

ἑκουσιάζομαι, ἀποθ., ἑκουσίως προσφέρω, Ἐβδ. (Α. Μακκ. Β', 42), Εὐστ., κτλ. **2)** θέλω, προαιροῦμαι, πᾶς ὁ ἑκουσιαζόμενος ... πορευθῆναι εἰς Ἱερουσαλὴμ Ἐβδ. (Ἔσδρ. Ζ', 13).

ἑκουσιασμός, ὁ, ἐλευθέρα προσφορά, ἑκουσία, Ἐβδ. (2 Ἔσδρ. Ζ', 16).

ἑκουσιόδοτος, ον, ὁ ἑκουσίως δοθείς, Θ. Στουδ. σ. 1436, ἔκδ. Μί.

ἑκουσιόθυτος, ον, ὁ ἑκουσίως τυθείς, θυσιασθείς, Θ. Στουδ. σ. 1436, ἔκδ. Μί.

ἑκούσιος, α, ον, Σοφ. Τρ. 727. 1123, κτλ.· **ὡσαύτως -ος, ον,** Σοφ. Φ. 1318, Εὐρ. Ἰκ. 151, Ἀντιφῶν 116. 37, Θουκ. 6. 44, κτλ.: (**ἑκών**): — ἐπὶ ἐνεργειῶν ἢ πράξεων, ἐθελούσιος, αὐτοκέλευστος, βλάβη Σοφ. Φ. ἔνθ' ἀνωτ.· φυγὴ Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ. ἁμάρτημα Ἀντιφῶν 140. 20, κτλ.· ἑκουσίων ξυμβολαίων Πλάτ. Πολ. 556A· ἑκουσίας πράξεις αὐτόθι 603C κ. ἀλλ.· ἀδικήματα ὁ αὐτ. Νόμ. 860E, κ. ἀλλ., κτλ.:— **τὰ ἑκούσια,** ἑκούσιαι πράξεις, θελημτικαί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς **τὰ ἀκούσια·** τί δέ; ... οὐ δοκεῖ σοι τῶν τοιούτων διαφέρειν τὰ ἑκούσια τῶν ἀκουσίων ..; Ξεν. Ἀπομν. 2. 1. 8, Ἀριστ. Ἠθ. N. 3. 1·— ἑκούσιόν ἐστί τινι, μετ' ἄπαρ., Διον. Ἀλ. 10. 27. **2)** σπανίως, ὡς τὸ **ἑκών** ἐπὶ προσώπων, ἐνεργῶν ἐξ ἐλευθέρας θελήσεως, ἥμαρτεν οὐχ ἑκουσία Σοφ. Τρ. 1123· ἑκ. ἀποθανεῖν Θουκ. 1. 138.

II. ἐπίρρ. **-ίως,** Εὐρ. Τρ. 1037, κτλ.· οὕτω καὶ ἑκουσίῳ τρόπῳ Εὐρ. Μήδ. 751· ἐξ ἑκουσίας (ἐνν. γνώμης) Σοφ. Τρ. 727· καθ' ἑκουσίαν Θουκ. 8. 27· ἀλλὰ τὸ **ἑκουσίᾳ** εἶναι ἀμφίβ., Βουτμ. ἐν Δημ. κατὰ Μειδ. 527. 27.

ἐκπαγλέομαι, παθ., καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἐκπλήξεως ἢ θάμβους, θαυμάζω, ἐν χρήσει μόνον κατὰ μετοχ., καί μιν ἐπεδείκνυσαν ἐκπαγλεόμενοι Ἡρόδ. 7. 181, πρβλ. 8. 92· ἐκπαγλεόμενος ὡς .. ὁ αὐτ. 9. 48. **II.** θαυμάζω πρός τι, θαυμάζω καθ' ὑπερβολήν, μετ' αἰτ., Αἰσχύλ. Χο. 217, Εὐρ. Ὀρ. 890, Τρῳ. 929· σπάνιον παρὰ πεζοῖς, Διον. Ἀλ. 1. 40,

ἔκπαγλος, ον, παλαιὰ Ἐπ. λέξις, πιθανῶς (κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Εὐστ.) κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ τοῦ **ἔκπλαγος** (παρὰ τὸ **ἐκπλήσσω**), φοβερός, φρικτός, ἐκπληκτικός: **I.** ἐπὶ προσώπων, ὧδ' ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής, περὶ τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Φ. 589· πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν, περὶ τοῦ Ἀχιλλέως πάλιν, Α. 146, Σ. 170· περὶ ἄλλων ἡρώων, Υ. 389, Φ. 452. **2)** ἐνίοτε ἐπὶ πραγμάτων, ὡς χειμὼν ἔκπαγλος Ὀδ. Ξ. 522· ἐκπάγλοις ἐπέεσσι Ἰλ. Ο. 198, Ὀδ. Θ. 77· ἐδδείσειν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπήν Κ. 448, πρβλ. Ρ. 216. **3)** τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίρρ., φοβερῶς, ἐκπληκτικῶς, ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν, «ἦγουν, ὡς ἂν ἐκπλαγείη τις» Εὐστ., Ἰλ. Α. 268· μεγάλως, ὑπερβολικῶς, ἐκπάγλως κοτέοντο Β. 223· εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἰκόνδε νέεσθαι αὐτόθι 357· μαίνεται Ι. 238· ὠδύσατ' ἐκπάγλως Ὀδ. Ε. 340· ἐκπάγλως ἤχθηρε Α. 437· ἐκπάγλως .. ὀδύρεται Ο. 355:—ὡσαύτως κατ' οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ., ἔκπαγλον ἐπεύξατο Ἰλ. Ν. 413, κτλ.· οὐ γάρ ἐγώ σ' ἔκπ. ἀεικιῶ Χ. 256· καὶ κατὰ πληθ., ἔκπαγλα φιλεῖν, ὑπερμέτρως ἀγαπᾶν, Ἰλ. Γ. 415, Ε. 423. **II.** παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς ἡ λέξις σημαίνει ἁπλῶς: θαυμασιός, θαυμάσιος, ἀνὴρ ἔκπ. Πινδ. Π. 4. 140· σθένει ἔκπαγλος Ι. 7 (6). 30· ἐν πόνοις ἔκπαγλος Ι. 6 (5). 80:— οὐχὶ συχν. παρ' Ἀττ. ποιητ., ἔκπ. κακόν, τέρας Αἰσχύλ. Ἀγ. 862, Χο. 548· δείπνων ἀρρήτων ἔκπαγλ' ἄχθη Σοφ. Ἠλ. 204.—Ἐπίρρ. **ἔκπαγλα,** θαυμαστῶς, ὑπερφυῶς, Σοφ. Ο. Κ. 716, καὶ (κατὰ τὸν Δινδ.) Ἀντ. 1137· ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ μόνον ἅπαξ, ὅπλα τὰ ἐκπαγλότατα Ξεν. Ἱέρ. 11, 3:— πρβλ. **ἐκπαγλέομαι.**

ἐκπάθαίνομαι, παθ., σφοδρῶς παθαίνομαι ἢ διατίθεμαι, περί τι Κλήμ. Ἀλ. 231.

ἐκπάθεια, ἡ, σφοδρὸν πάθος, Λογγῖν. 38. 3.

ἐκπαθής, ές, (πάθος) λίαν ἐμπαθής, μανιώδης ἐκ τοῦ πάθους, παράφορος ἐκ πάθους, Πολύβ. 16. 23, 5, κτλ.· ἐπί τινι ὁ αὐτ. 1. 7, 8· ἐκπ. πρός τι, ἔχων πάθος πρός τι, ὁ αὐτ. 1. 1, 6, κτλ.: —

Ἐπίρρ. -θῶς Ἀθήν. 443D. **II.** «ἐκτὸς πάθους, ὑγιής» Σουΐδ.

ἐκπαίδευμα, τό, τὸ ἐκπαιδευθὲν ἢ ἀνατραφέν, τέκνον, σὺ δ', ὦ μελαίνης νυκτὸς ἐκπαίδευμ', Ὕπνε Εὐρ. Κύκλ. 601.

ἐκπαιδεύω, ἀνατρέφω ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, Εὐρ. Κύκλ. 276· δίδω ἐντελῆ ἐκπαίδευσιν, ἐκπαιδεύω, Πλάτ. Κρίτων 45D· πρβλ. **ἐκπιδύομαι**. **II.** διδάσκω τινά τι, καὶ πάνθ' ὅσα προσήκει... ἀκριβῶς ἐξεπαίδευσε Δίων Κ. 45. 2: ἀλλά, **III.** ἐκπ. τινί τι, ἐντυπώνω εἰς αὐτὸν διὰ τῆς διδασκαλίας, Λατ. ingenerare, Εὐρ. Ἀποσπ. 53. 5.

ἐκπαιφάσσω, μετὰ μανίας ἐξορμῶ πρὸς τὴν συμπλοκήν, ἐνθουσιῶ, Ἰλ. Ε. 803.

ἐκπαίω: μέλλ. **ἐκπαίσω** καὶ ποιητ. **-παιήσω**: ἀόρ. **ἐξέπαισα**: —ὡς τὸ **ἐκβάλλω**, ῥίπτω ἔξω, ἀποβάλλω ἀπό τινος, ὀδύης μ' ἐξέπαισαν ἐλπίδες, μὲ ἐξήλασαν ἐκ τῆς προσδοκίας μου, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 460, πρβλ. 780. **II.** ἀμεταθ., ἐκφεύγω, Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι» 1. 17, ἔνθα ἴδε τὸν Meineke:—οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλουτ. Βρουτ. 51.—Πρβλ. **ἐμπαίω**.

ἔκπαλαι, ἐπίρρ. ἀντὶ **ἐκ πάλαι**, ἐκ παλαιοῦ, ἀπὸ πολλοῦ χρόνου, Πλούτ. 2. 548D, κτλ.

ἐκπάλαιστος, ὁ, «ἄνανδρος» Ἡσύχ.

ἐκπαλαίω, παραβαίνω τοὺς κανόνας τῆς πάλης, Φιλόστρ. 772.

ἐκπάλέω, ἐπὶ ἄρθρου ἢ μέλους σώματος, ἐκτινάσσομαι ἐκ τοῦ ἁρμοῦ, ἐξαρθροῦμαι Ἱππ. π. Ἀγμ. 777, π. Ἄρθρ. 822.—Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶ τ. Α', σ. 543.

ἐκπάλής, ές, «ἔξαρθρος» Ἡσύχ.

ἐκπάλησις [ᾰ], **εως**, ἡ, ἐξάρθρωσις, Ἱππ. π. Ἀγμ. 777.

ἐκπάλλω, ἐκτινάσσω, ἐκσείω.—Παθ., ἐκτινάσσομαι, ἐκπηδῶ, μυελὸς αὖτε σφονδυλίων ἔκπαλθ' (συγκεκομμ. μέσ. Ἐπ. ἀόρ.) Ἰλ. Υ. 483.

ἐκπᾰνουργέω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **πανουργέω**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 270.

ἐκπαπποόμαι, ἐπὶ καρπῶν τινων, γίνομαι θυσανωτός, κάμνω θύσανον (πάππον), «παππουδιάζω», Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 3. 16, 6.

ἐκπαρθενεύω, (παρθένος) ἁφαιρῶ τὴν παρθενίαν, διακορεύω, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἑναλ. Διαλ. 7. 1.

ἐκπᾰτᾰγέω, σφοδρῶς παταγῶ, θορυβῶ, **ἐκπαταγεῖ** ἡμῖν τὰ ὦτα, «μᾶς ξεκωφαίνει», Θεμίστ. σ. 253C.

ἐκπᾰτάσσω: μέλλ. **-ξω**, πατάσσω, καταβάλλω, τινὰ κακοῖσι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 888· μεταφ., ὡς τὸ **ἐκπλήσσω**, γρηῦν .. ἐξεπάταξε φόβος, ἐξέπληξεν, Ἀνθ. Π. 9. 309: — Παθ., φρένας ἐκπεπαταγμένος, «ἐκπεπληγμένος καὶ ἐμβρόντητος» (Εὐστ.), «ἄφρων» (Σχόλ.), Ὀδ. Σ. 327.

ἐκπᾰτέω, πατῶ ἔξω τῆς ὁδοῦ, ἀποσύρομαι, ἀποχωρῶ, διάγω μονήρη βίον, Διογ. Λ. 1. 112.

ἐκπάτιος [ᾰ], **α, ον**, (πάτος) ἔξω τοῦ κοινοῦ δρόμου, ἀσυνήθης, ὑπερβολικός, ἐκπατίοις ἄλγεσι παίδων Αἰσχύλ. Ἀγ. 50, ἔνθα ἄλλοι ἄλλως ἑρμηνεύουσιν.—Ἐπίρρ. **ἐκπατίως**, «τὸ ἐκτρόπως καὶ παραδόξως, ἐκπατίως» Γρηγόρ. Κορίνθου, σ. 566, ἔκδ. Schaefer, πρβλ. Ἐρωτιαν. σ. 170.

ἔκπαυμα, τό, παντελὴς ἀνάπαυσις, «ἀνάπαυμα» Ἡσύχ.

ἐκπαύω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **παύω**, καταπαύω, μόχθους Εὐρ. Ἴων 144: — Μέσ., ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, Θουκ. 5. 75.

ἐκπαφλάζω, βράζω· φουσκώνω καὶ χύνομαι ἔξω, διὰ τί τὸ μὲν ὕδωρ ζέον οὐκ ἐκπαφλάζει, τὸ δὲ ἔτνος καὶ ἡ φακῆ; Ἀριστ. Προβλ. 24. 9, 1.

ἐκπαφλασμός, ὁ, τὸ ἐκπαφλάζειν, Ἀριστ. Προβλ. 24. 9, 2.

ἐκπᾰχύνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **παχύνω**, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 1, 4.

ἔκ-πεδος, = **ον** (= **ἐξάπους**), Ἐπιγρ. Λεβαδείας ἐν Ἀθηναίῳ τ. Δ', σ. 371.

ἐκπείθω, καταπείθω, ἡ γάρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία Σοφ. Ο. Τ. 1024, Τρ. 1141, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 469.

ἔκπεινος, ον, ὁ στόδρα πεινῶν, Μακόρ. Ὁμιλ. 10, σ. 129, 34.

ἐκπειράζω: μέλλ. **-άσω**, πειράζω, δοκιμάζω, μετὰ αἰτ., π. Κορινθ. Α. Ἐπιστ. ι', 9.

ἐκπειράομαι: μέλλ. **-άσομαι** [ᾰ]: ἀόρ. **ἐξεπειράθην** [ᾰ]:—πειρῶμαι, δοκιμάζω τι, πειράζω, μετὰ γεν. προσ., Ἡρόδ. 3. 135· μετ' ἀπαρ., ἢ 'κπειρᾷ λέγειν; ἢ θέλεις νά με κάμῃς νὰ εἴπω καὶ ἄλλα; Σοφ. Ο. Τ. 360· ἴδε σημ. Jebb, ὅστις ἔχει· ἢ 'κπειρᾷ λέγων; — ἀκολουθούμενον ὑπὸ ἀναφορικοῦ, κἄξεπειράθην .., οἷον στέρεσθαι γίγνεται Εὐρ. Ἰκ. 1089· ἐκπ. εἰ .. Πλάτ. Ἐπιστ. 362E. **2)** ἐρωτῶ, ἐρευνῶ περί τινος, τί τινος Ἀριστοφ. Ἱππ. 1234.

ἐκπέλει, ἀπρόσ., = **ἔξεστι**, ἐπιτρέπεται, εἶναι δυνατόν, Σοφ. Ἀντ. 478.

ἐκπεκτέω, κτενίζω, «ἐκπεκτουμένη· κτενιζομένη, καὶ τίλλουσα» Ἡσύχ.

ἐκπελεκάω, ἐκτέμνω διὰ τοῦ πελέκεως, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 9. 2, 7.

ἐκπέμπω: μέλλ. **-ψω**: **I.** ἐπὶ προσώπων, ἀπομακρύνω, ἀπάγω ἐκ τινος μέρους, μετὰ γεν. τόπου, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα νηῶν ἐκπέμψειε Ἰλ. Ω. 681· ἐκδιώκω, ὅστις σε .. σώματος ἐκπέμψῃσι Ὀδ. Σ. 336, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 281, Σοφ. Ἠλ. 1128· ὡσαύτως, ἐκπ. ἐκ .., Ἰσοκρ. 131B, Πλάτ. κλ.: — Μέσ., δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε Ὀδ. Υ. 361, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 612, κτλ. **2)** καλῶ ἔξω, προσκαλῶ, καί σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν τοῦδ' οὕνεκ' ἐξέπεμπον, δι' αὐτό σ' ἐφώναξα ἔξω, Σοφ. Ἀντ. 19· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ο. Τ. 951:— Παθ., ἐξέρχομαι, ἀναχωρῶ, Ο. Κ. 1664. **3)** ἀποστέλλω, ἐξαποστέλλω, οἰκήτορας, πρέσβεις, στρατιάν Θουκ. 6. 6, κτλ.· ἐκπ. συμπρεσβευτὰς τοὺς ἐχθροὺς Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 30· ἐκπ. ἀποικίας, οἷον σμήνη μελιττῶν Πλάτ. Πολιτ. 293D, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 2. 11, 15. **4)** ἐξαποστέλλω, ἐς Μυτιλήνην αὐτὸν ἐκπέμπουσι Ἡρόδ. 1. 160· καί μ' ὁ Φοῖβος ὢν μὲν ἰκόμην ἄτιμον ἐξέπεμψεν Σοφ. Ο. Τ. 789· καθάρμιαθ' ὡς τις ἐκπέμψας Αἰσχύλ. Χο. 98· παρὰ πεζογράφοις, διαζεύγνυμαι, ἐκπ. γυναῖκα Ἡρόδ. 1. 59, Λυσ. 142. 9, Δημ. 1364. 3: — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, γῆς φυγάδας ἐκπέμψασθαι Σοφ. Ο. Τ. 309, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 956D. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, στέλλω ἔξω, στέλλω εἰς ξένην χώραν, εἰς ξένους ἀνθρώπους, ἢέ πῃ ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά .., ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ; Ἰλ. Ω. 381· ὥρα τινι Ἡρόδ. 1. 136· σῖτόν τινι Θουκ. 4. 16. **2)** ἐπὶ προϊόντων ἢ ἐμπορευμάτων κάμνω ἐξαγωγήν, ἐξάγω, ἐκπ. ὧν ἐπλεόναζον Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 9, 7· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τὰ πλεονάζοντα τῶν γιγνομένων ἐκπέμψασθαι αὐτόθι 7. 6, 4. **3)** ἐκπέμπω, σέλας Αἰσχύλ. Ἀγ. 281· πνεῦμα, ὑγρόν, κτλ., Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 3, 1, κ. ἀλλ.· δυσοσμίαν Ἀλκίφρων 3. 28.

ἔκπεμψις, εως, ἡ, ἀποστολή, στρατιᾶς Θουκ. 4. 85.

ἐκπεπαίνω, ὡριμάζω τι ἐντελῶς, ἐκπεπάναν τὸν καρπὸν Θεόφρ. Ἱστ. Φ. 5. 1, 1.

ἐκπεπληγμένως, ἐπίρρ., ἐκπ. διακεῖσθαι, διατελεῖν ἐν καταστάσει φόβου πανικοῦ, Δημ. 1447. 17.

ἐκπέποται, γ' ἑνικ. τοῦ παθ. πρκμ. τοῦ **ἐκπίνω**, ὅσσα τοι ἐκπέποται ... ἐν μεγάροισι Ὀδ. Χ. 56.

ἐκπεπταμένως, ἐπίρρ., (**ἐκπετάννυμι**) δαψιλῶς, μεγάλως, εὐφραίνεσθαι ἐκπεπταμένως Ξεν. Κύρ. 8. 7. 7.

ἐκπέπτω, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐκπέσσω**.

ἐκπεραίνω: μέλλ. **-ᾰνῶ**, φέρω εἰς πέρας, τελειώνω, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 72· βίοτον Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 428:— Παθ. ἐπὶ χρησμῶν, ἐκπληροῦμαι, Εὐρ. Ἴων 785, Κύκλ. 696· ἐπὶ ἔργων, συντελοῦμαι, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 13.

ἐκπεραιόω, διαβιβάζω εἰς τὸ πέραν, Τζέτζ. Ἱστ. 3. 494.

ἐκπέρᾱμα, τό, τὸ νὰ περάσῃ ἢ νὰ ἔλθῃ τις, τρίτον τόδ' ἐκπέραμα δωμάτων καλῶ, «τρίτον ἤδη ἐκπερᾶσαί τινα ἐκ τῶν δωμάτων καλῶ» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Χο. 655.

ἐκπεράτωσις, εως, ἡ, ἀποπεράτωσις, Ν. Χων. σ. 313. 15, ἔκδ. Β.

ἐκπεράω: μέλλ. **-άσω** [ᾰ], Ἴων. **-ήσω**· — διέρχομαι, περνῶ, λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσιν Ὀδ. Η. 35· ἦτ' ἐκπεράᾳ μέγα λοῖτμο Ι. 323· χθόνα Αἰσχ. Πρ. 713· αὐλῶνα αὐτόθι 731· χέρσον καὶ θάλασσαν ὁ αὐτ. Εὐμ. 240· ἐκπ. βίον, διέρχεσθαι τὸν βίον, Εὐρ. Ι. Α. 19, πρβλ. **ἐκπεραίνω**· κῦμα συμφορᾶς ὁ αὐτ. Ἱππ. 824. **2)** ἀπολ. ἐπὶ βέλους, διαπερῶ, διέρχομαι διὰ μέσου, διατρυπῶ, ὀϊστὸς ἀντικρὺ .. ὑπ' ὀστέου ἐξεπέρησεν Ἰλ. Ν. 652, πρβλ. Π. 346, κτλ.· πρόειμι, προβαίνω, Ξεν. Κυν. 6, 18· Ἀθήνας ἐκπερᾶν, εἰς Ἀθήνας, Εὔβουλ. ἐν «Ἀντιόπῃ» 2. **3)** μετὰ γεν., ἀπέρχομαι ἢ ἐξέρχομαι ἐκ τινος, μελάθρων Εὐρ. Κύκλ. 512· ἔξω δόμων ὁ αὐτ. Ι. Α 1533. **II.** φέρω ἔξω ἢ μακράν, Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΙΑ', 31).

ἐκπερδῑκίζω, ἐκφεύγω ὡς πέρδιξ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 768· πρβλ. διαπερδ-.

ἐκπέρθω: μέλλ. **-πέρσω**, καταστρέφω ἐντελῶς, ἐκπορθῶ, δῃῶ, ληλατῶ, ἁρπάζω, ἐπὶ πόλεων, κτλ. ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν Ἰλ. Α. 19, κτλ.· (οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.). Αἰσχύλ. Θήβ. 427, κτλ.· ὡσαύτως, τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐκπ. βίᾳ ὁ αὐτ. Πρ. 357: μεταφ., μὴ ἡμῖν .. τὸν Σιμωνίδην ἐκπέρσῃ Πλάτ. Πρωτ. 340A.—Πρβλ. **ἐκπορθέω**.

ἐκπεριάγω [ᾰ], περιάγω μακρόθεν, Πολύβ. 3. 83, 3.

ἐκπερίειμι, ἐξέρχομαι καὶ περιέρχομαι ὁλόγυρα, ἐκπεριέρχομαι, κύκλῳ Ξεν. Κυν. 6. 10, κτλ.· ἐκπ. τὰ ὄρη Λουκ. Ρητ. Διδάσκ. 5.

ἐκπεριέρχομαι, ἀποθ. = τῷ προηγ., Πολύβ. 10. 31, 3, Λουκ. Ὄνος 18.

ἐκπερίξις, εως, ἡ, διαδρομή, περιδρομή, Συνέσ. 39D.

ἐκπεριλαμβάνω, ἐπιτεταμέν. ἀντὶ τοῦ **περιλαμβάνω**, Βασίλ. τ. 1. σ. 49B.

ἐκπερινοστέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **περινοστῶ**, περιέρχομαι, Ἰουστ. Μάρτ., 1. 54, Συνέσ. 240C.

ἐκπεριοδεύω, περιοδεύω ἔξωθεν, περιέρχομαι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 188, Πλούτ. 2. 705D.

ἐκπεριπλέω: μέλλ. **-πλεύσομαι** καὶ **-πλευσοῦμαι**, περιπλέω ἔξωθεν ὥστε νὰ προσβάλω τὸν ἐχθρὸν ἐκ πλαγίων ἢ κατὰ πρύμναν, Πολύβ. 1. 23, 9· ταῖς ναυσὶ Πλουτ. Αἰμίλ. 15· πρβλ. **ἐμπεριπλέω**:—Ἴων. **-πλῶω**, Ἀρρ. Ἰνδ. 20. 1.

ἐκπερισπασμός, ὁ, στρατιωτική τις ἐξέλιξις συνισταμένη εἰς τὴν ἐπάνοδον τῶν στρατιωτῶν ἐκ τῆς θέσεως τοῦ ἀντιμετωπίζειν πανταχόθεν τὸν ἐχθρὸν (περισπασμὸς) εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀντιμετωπίζειν αὐτὸν κατὰ μίαν τινὰ διεύθυνσιν, Πολύβ. 10. 21, 3, πρβλ. Ἀρρ. Τακτ. 30.

ἐκπερισσῶς, ἐπίρρ. ἔτι μᾶλλον, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιδ', 31 Λαχμ., ἀλλ' ἡ συνήθ. γρ. εἶναι **ἐκ περισσοῦ**.

ἐκπεριτρέχω, περιτρέχω ἔξωθεν, Ἀριστ. 1. 27.

ἐκπεριττεύω, ἐπιτεταμ. τοῦ **περιττεύω**, Κῶδ. Ἰουστιν. Ι. 3. 42, 7.

ἐκπερονάω, διὰ τῆς περόνης ἐκβάλλω, κεντῶν ἐκβάλλω, Νικήτ. Ἀνδρον. Κομν. 1, 6, σ. 189Α.

ἐκπέρυσι, ἐπίρρ. πρὸ ἑνὸς ἔτους καὶ ἐπέκεινα, Λουκ. Σολοικιστ. 7.

ἐκπέσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-πέψω**· — μαγειρεύω ἐντελῶς: ἐντεῦθεν. **1)** ἐπὶ ζῴων, χωνεύω τὴν τροφὴν ἐντελῶς, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18:— Παθ., ἐπὶ τῆς τροφῆς, Ἀριστ. **2)** ἐπὶ φυτῶν, ὡριμάζω, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 2. 2, 4. **3)** ἐπὶ ᾠῶν, ἐκκολάπτω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 28, 2.

ἐκπέτᾶλος, ον, ἀναπεπταμένος, **ἐπίπεδος**, πλατύς, Ἀθήν. 501Α, κτλ.

ἐκπετάννῡμι: μέλλ. **-πετάσω**· — ἁπλώνω, ἀνοίγω, ἐπὶ ἱστίου, Εὐρ. Ι. Τ. 1134· ἐπὶ πτερύγων, Ἀνθ. Ἰ. 5. 179, 10· τὰ ὦτα, ὥσπερ σκιάδειον Ἀριστοφ. Ἱππ. 1348· ἐπὶ δικτύου, τὸ δὲ δίκτυον ἐκπεπέτασται Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 62· στέφος ἐξεπέτασσε (κατὰ Meineke ἐξεπάτασσε, κατὰ δὲ Piers. ἐξεκέδασσε ἐκ τοῦ Ἡσυχ.), τὸ διεσκόρπισεν εἰς τοὺς ἀνέμους, Βίων 1. 88. **2)** μεταφ., ἐπὶ κῶμον ἐκπετασθείς, ὅλως παραδοθεὶς εἰς τὴν εὐθυμίαν, Εὐρ. Κύκλ. 497· πρβλ. **ἐκπεπταμένως**.

ἐκπέτᾶσις, εως, ἡ, ἐξάπλωσις, Πλούτ. 2. 564Β, Εὐστ. Ὀδ. σ. 1965, 19.

ἐκπέτασμα, τό, τὸ ἀναπεπταμένον, «ξεδιπλωμένον»: ἐπιγραφὴ βιβλίου τινὸς τοῦ Δημοκρίτου, Διογ. Λ. 9, 48.

ἐκπετασμός, οῦ, ὁ, ἐκπέτασις, ἐξάπλωσις, Ν. Χων. σ. 157. 7, ἔκδ. Β.

ἐκπετέω, καταπίπτω, αἱ δέ τινά κα γήρᾳ ἢ ἀνέμῳ ἐκπετωντι (ἐπὶ δένδρων) Πίνακ. Ἡρακλεωτ. $]_{120\text{-}174}$.

ἐκπετήσιμος, ον, δυνάμενος νὰ πετάξῃ ἐκ τῆς φωλεᾶς, ἐπὶ νεοσσοῦ ἄρτι πτεροφυήσαντος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1355, Αἰλ. π. Ζ. 2. 43: μεταφ. ἐπὶ κόρης ἐπιγάμου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 500.

ἐκπέτομαι ἢ **-πέταμαι** (Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 6., 5. 22, 12): μέλλ. **-πτήσομαι** Εὐρ. Ἡλ. 944, Ἀριστοφ. Σφ. 208· ἀόρ. **ἐξεπτόμην** ἢ **-άμην** ὁ αὐτ. Ὄρν. 788, ἀλλ' ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνεργ. τύπῳ **ἐξέπτην**, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 98, Βατραχμ. 211· περὶ τοῦ ἀορ. **ἐξεπετάσθην** ἴδε **πέτομαι**· «ξεπετῶ», πετῶ καὶ φεύγω.

ἐκπεύθομαι, = **ἐκπυνθάνομαι**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 954· ἀλλ' ἴδε Ἔρμαννον.

ἐπεφῦυται, παθ. μετοχ. τοῦ **ἐκφύω**.

ἔκπεψις, εως, ἡ, ἐπὶ φυτῶν, τὸ ἐντελῶς ὡριμάζειν, Ἀριστ. π. Χρωμάτ. 5. 23.

ἐκπήγνῡμι, ἢ **-ύω**: μέλλ. **-πήξω**, κάμνω τι στερεόν, τραχὺ ἢ ἀναίσθητον, ἀποναρκῶ, Πλούτ. 2. 978C· κυρίως ἐπὶ πάγου, παγώνω, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 14, 2:—Παθ., τραχύνομαι, γίνομαι τραχὺς ἢ «πήζω», Στράβων 317· παγώνω, «ξεπαγιάζω», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 13, 2.

ἐκπηδάω: μέλλ. **-πηδήσομαι** Λουκ. Ζεῦξ. 8, καὶ **-ήσω** Ἀππ. Ἰβηρικ. 20:— πηδῶ ἔξω εἰς, ἐφορμῶ, ἐς τὴν θάλασσαν Ἡρόδ. 1. 24., 8. 118 (ἔνθα τὰ ἄριστα χειρόγρ. ἔχουσιν **ἐκπηδέειν** ἀντὶ **-πηδᾶν**)· ἐπί τινα Λυσ. 97. 27. **2)** κάμνω ἔξοδον, ἐξορμῶ, Λατ. excurrere, Ξεν. Ἀν. 7. 4, 16· ἐκπ. ἐκ τῆς πόλεως, ἐκφεύγω ἐκ .., Μένανδ. ἐν «Περινθίᾳ» 3· μεταφ., ἐκπ. ἐκ τῶν τεχνῶν εἰς τὴν φιλοσοφίαν Πλάτ. Ἡλ. 495D. **3)** ἀναπηδῶ, ἀνατινάσσομαι, εὔδουσαν ἐκπ. Σοφ. Τρ. 175· πάλλομαι, Ἀριστ. 2. 5. **II.** τινάσσομαι ἔξω, ἐξέρχομαι βιαίως τῆς θέσεώς μου, σπόνδυλος ἐκπ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 811· ἐκφεύγω, δραπετεύω, ἐξεπήδησαν νυκτὸς ἐκ τῆς πόλεως Πολύβ. 1. 43, 1.

ἐκπήδημα, τό, τὸ ἐκπηδᾶν, ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος, ὕψος, λίαν ὑψηλὸν πρὸς ἐκπήδησιν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1376.

ἐκπήδησις, εως, ἡ, τὸ πηδᾶν ἔκ τινος μέρους, ἐν ὕψει Πλάτ. Νόμ. 815Α.

ἐκπηκτικός, ἡ, όν, ὁ ἐκπηγνύων, πηκτικός, ἀήρ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 14, 7.

ἐκπηνίζομαι: μέλλ **-ισοῦμαι**, κλώθω, ἐξάγω πῆνον, κλωστήν, οἱ ἀράχναι φερόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου πολὺ ἐκπ. Ἀριστ. Προβλ. 26. 61· μεταφ., ἐπὶ συνηγόρου, αὐτοῦ ἐκπηνιεῖται ταῦτα, θὰ ἐξελκύσῃ (θὰ ἀφαιρέσῃ διὰ τεχνασμάτων) ταῦτα παρ' αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 578.

ἔκπηξις, εως, ἡ, τὸ πῆξιμον, πάγωμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 14, 1, πρβλ. **παγετός**.

ἐκ-πηχυς, υ, ἐξάπηχυς, κατὰ Φρύν. (412) βέλτιον: **ἑξπηχυ**.

ἐκπιάζω, ἐκπίασμα, τό, μεταγεν. τύποι ἀντὶ **ἐκπιέζω, ἐκπίεσμα** Ἡσύχ.

ἐκπῐδύομαι [ῠ], ἀποθ., ἐκρέω, ἐκβλύζω, Αἰσχύλ. Πέρσ. 815, κατὰ Schütz ἀντὶ **ἐκπαιδεύεται**, ὅπερ ὁ Σχολιαστὴς ἑρμηνεύει: «εἰς παιδείαν ἐκείνων αὐξάνεται τὰ κακά».

ἐκπιέζω: **-έσω**, πιέζω τι ὥστε νὰ ἐξέλθῃ ἐξ αὐτοῦ τὸ ὑγρόν, σπόγγος ἐξ ὕδατος θερμοῦ ἐκπεπιεσμένος Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387· ἐξάγω τινὰ διὰ τῆς βίας, ἀναγκάζω αὐτὸν νὰ ἐξέλθῃ, τοὺς προσβάλλοντας Πολύβ. 18. 15, 3· παθ. διὰ τῆς πιέσεως ἐξέρχομαι, Ἀριστ. π. Κόσμ. 5. 10· ἔλκος ἐκπεπιεσμένον, προκῦπτον ἔξω τοῦ δέρματος, Ἱππ. π. Ἀγμ. 767. — Παρὰ μεταγεν. **ἐκπιάζω**.

ἐκπίεσις, εως, ἡ, τὸ ἐκπιέζειν, ἐκθλίβειν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 25.

ἐκπίεσμα, τό, τὸ διὰ τῆς πιέσεως ἐκρέον ὑγρόν, δαφνίδων ἐκπίεσμα Γαλην. π. Συνθ. Φαρμ. Β' τ. 13, σ. 371, 372, 375, ἔκδ. Chart., τὸ μένον μετὰ τὴν ἐκπίεσιν, Διοσκ. 4. 160, Ἀθήν. 56D, πρβλ. Ἐτυμ. Μ. σ. 261, 20.

ἐκπιεσμός, ὁ, = **ἐκπίεσις**, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 6, Ἐπίκουρ παρὰ Διογ. Λ. 10. 101.

ἐκπιεστήριον (ἐνν. ὄργανον), τό, πιεστήριον, Πολυδ. Γ', 135.

ἐκπιεστός, ή, όν, ἐκπεπιεσμένος· ἐκπ. ξύλα, ξύλα σχισθέντα διὰ σφηνὸς καὶ σφύρας, Ἀριστ. Προβλ. 16. 8, 9.

ἐκπικράζομαι, παθ., = **ἐκπικρόομαι**, Ἱππ. 601. 3.

ἐκπικραίνομαι, πικραίνομαι, πρός τι Διον. Ἁλ. Ἔκλογ. 17, 8· ἐπί τινι Ἀθήν. 351D, κτλ.

ἐκπικρόομαι, παθ., γίνομαι πολὺ πικρός, Ἱππ. Ἀφ. 1249, Ἀριστ. Προβλ. 4. 29, Θεόφρ.

ἔκπικρος, ον, λίαν πικρός, κατάπικρος, Ἀριστ. Προβλ. 4. 29.

ἐκπίμπλημι: μέλλ. **-πλήσω**, γεμίζω τι ἐντελῶς, κρατῆρα Εὐρ. Κύκλ. 388· ἐκπ. κρατῆρα δρόσου ὁ αὐτ. Ἴων 1194. **2)** κορέννυμι, ὁμιατ' ἐξεπίμπλαμεν Εὐρ. Ἀνδρ. 1087· ἐκπλήσαι τὴν φιλοτιμίαν Θουκ. 3. 82 Bekk. (ἄλλ. **ἐμπ-**): — Παθ., ὡς ἐξεπλήσθη [ἡ νόσος], ἐχορτάσθη, Σοφ. Φ. 759. **II.** ἐκπληρῶ, ἐξέπλησε μοῖραν τὴν ἑαυτοῦ, ἐξεπλήρωσε τὴν μοῖραν του, Ἡρόδ. 3. 142· ἐκπ. τοῦ ὀνείρου τὴν φήμην ὁ αὐτ. 1. 43· ἐκπ. τὸν νόμον ὁ αὐτ. 1. 199., 4. 117· πέμπτου γονέος ἁμαρτάδα ἐξέπλησε, ἀπέτινε τὴν ποινὴν τῆς ἁμαρτίας τοῦ Γύγου, ὁ αὐτ. 1. 91· ἁρὰς .. ἔοικεν ἐκπλῆσαι θεός, ἐκπληῶσαι, Εὐρ. Φοίν. 1426. **III.** συμπληρῶ, τελειώνω, ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν Σοφ. Τρ. 253· ἱερά τ' ἐξεπίμπλασαν Εὐρ. Ἰκ. 722· οὐδ' ἂν εἰ δέκ' ἤματα στοιχηγοροίην, οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοι, καὶ ἂν ἐπὶ δέκα ἡμέρας διηγούμην σοι πάντα κατὰ σειρὰν δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ συμπληρώσω τὴν διήγησιν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 430· μοχθήματα, κίνδυνον, ὁρόμιον, βίον, κτλ., Εὐρ. Ἑλ. 735. κτλ.· πανταχοῦ γὰρ ἄστεως ζητῶν νιν ἐξέπλησα, ἐτελείωσα τὴν ἀναζήτησιν αὐτῆς ἁπανταχοῦ, Εὐρ. Ἴων 1108, πρβλ. Πόρσωνα εἰς Εὐρ. Ὀρ. 54. **IV.** συμπληρῶ ποσόν τι, ἐκπλ. τὸ ἐλλεῖπον Ξεν. Κύρ. 4. 5, 39· τὸ ἱππικὸν αὐτόθι 6. 1, 26.

ἐκπίμπρημι, πυρπολῶ, Θεόδ. Πρόδ. σ. 2.

ἐκπίνω [ῐ]: μέλλ. **-πίομαι** (ἴδε τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα **πίνω**)· — πίνω ἕως τινος, πίνω ὅλον τὸ προσφερόμενον ποτόν, ῥοφῶ, μόνον ἐν τῇ Ὀδ., κατ' Ἐπ. ἀόρ., ὁ δὲ δέκτο (τὸ πλῆρες οἶνου κισσύβιον) καὶ ἔκπιεν Ι. 353· ἔκπιον [τὸν κυκεῶνα] Κ. 237· καὶ ἐν τῷ παθ. πρκμ., ὅσσα τοι ἐκπέποτσι Χ. 56· τὸ τελευταῖον καὶ παρ' Ἡροδ. 4 199· ὡσαύτως ἐκπίνουσ' ἀεὶ ψυχῆς .. αἷμα Σοφ. Ἰλ. 785, πρβλ. Ἀντ. 532· δι' αἵματ' ἐκποθέν θ' ὑπὸ χθονὸς Αἰσχύλ. Χο. 66· ἐκπίνειν ὑστάτην πόσιν Ἀντιφῶν 113. 30· ὡσαύτως ἐπὶ κόρεων, κροτώνων («τσιμπουριῶν») καὶ τῶν ὁμοίων, τὴν ψυχὴν ἐκπ. Ἀριστοφ. Νεφ. 712· τὸ αἷμα Ἀριστ. Ρητ. 2. 20, 6. **2)** πίνω ἕως εἰς τὸν πάτον, πλῆρες ἐκπ. κέρας Σοφ. Ἀποσπ. 420· μὴ 'κπιεῖν ἀλλ' ἢ μίαν (ἐνν. κύλικα) Φερεκρ. ἐν «Τυραννίδι» 1. 9· ὅλην μύσας ἔκπινε Ἀντιφάν. ἐν «Ἀγροίκῳ» 4· καὶ συχνὸν παρὰ κωμ. ὡσαύτως, ὡς ἐχιδνά μ' ἐξέπινες Σοφ. Ἀντ. 532. **3)** μεταφ. ἐκπ. ὅλον Εὐρ. Ἱππ. 626· τὰ χρήματα Πλάτ. Κωμ. «Αἱ ἀφ' ἑσπ.» 1· ἐκπ. ἀγρὸν Ἀλκίφρ. Ἀποσπ. 6.

4) προπίνω, «ἐξέπινον· ἀντὶ τοῦ προέπινον· κυρίως γάρ ἐστι τοῦτο προπίνειν» Ἀθήν. 498C.

ἐκπιπράσκω, πωλῶ, ἐκποιῶ. Δημ. 121. 6, Πολυδ. Ζ. 9.

ἐκπίπτω: μέλλ. **-πεσοῦμαι**: ἀόρ. **ἐξέπεσον**: πρκμ. **ἐκπέπτωκα**: πίπτω ἔκ τινος, δίφρου, ἵππων Ὁμ.· ἀντύγων ἄπο Εὐρ. Φοίν. 1193, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσ., τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς Ἰλ. Ο. 465· θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ, ἔπεσεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, Β. 266:— ἀπολ., πίπτω ἔξω, Ψ. 467· πίπτω κάτω, ἐπὶ δένδρων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 2, 7. — Μεθ' Ὅμ. κατὰ διαφόρους σχέσεις, συχνάκις χρησιμεῦον ὡς παθ. τοῦ **ἐκβάλλω**: **1)** ἐπὶ ναυτιλλομένων, ἐκβάλλομαι, ῥίπτομαι εἰς τὴν ξηράν, Λατ. ejici, ἀναχθέντες δὲ ἐκ τῆς Κρότωνος οἱ Πέρσαι ἐκπίπτουσι τῇσι νηυσὶ ἐς Ἰηπυγίην Ἡρόδ. 3. 138, πρβλ. Θ. 13· ἐξέπεσον ἐς γῆν τήνδε Εὐρ. Ἑλ. 409, πρβλ. 539· ἐκπ. πρὸς χώραν Πλάτ. Νόμ. 866D· ὡσαύτως ἐπὶ πλοίων, ναναγῶ, πίπτω ἔξω, Ξεν. Ἀν. 7. 5, 12· ἐπὶ φορτίων πλοίου, ῥίπτομαι εἰς τὴν ξηρὰν ὑπὸ τῆς θαλάσσης, αὐτόθι 13· ἐπὶ ἰχθύων, καταπήγνυνται καὶ ἐκπίπτουσιν, ἐκβάλλονται εἰς τὴν ξηράν, Ἀριστ. π.

τὰ Ζ. Ἴστ. 8. 19, 5· πρβλ. **ἐκβάλλω** I. 1. **2)** πίπτω, ἐκ τῆς κοινωνικῆς θέσεώς μου, χάνω τὴν περιουσίαν μου, «ξεπέφτω», Λατ. excidere, ἐκπεπτωκότα ἐκ τῶν ἐόντων Ἡρόδ. 3. 14, πρβλ. Λυσ. Ἀποσπ. 2. 2· ἐκ τῶν πατρώων ἐκπεπτωκότας Ἰσοκρ. 184C· τυραννίδος, ἀρχῆς, κράτους Αἰσχύλ. Πρ. 756, 757, 948· ἀπὸ τῶν ἐλπίδων Θουκ. 8. 81. **3)** ἐκδιώκομαι, [ἐκ τῆς ἀκροπόλιος] Ἡρόδ. 5. 72· ἰδίως ἐπὶ ἐξοριζομένων, ἐκπ. ἐκ τῆς πατρίδος, Λατ. excidere patria, ὁ αὐτ. 1. 150, πρβλ. 6. 121· ἐκπ. χθονὸς Σοφ. Ο. Κ. 766. πρβλ. Αἴ. 1177· ἐκπ. πολέμιῳ ἢ στάσει Θουκ. 1. 2· γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον Ἀριστοφ. Ἱππ. 244· ὑπό τινος, ἐκ Πελοποννήσου ὑπὸ Μήδων Ἡρόδ. 8. 141, πρβλ. Θουκ. 4. 66· πρός τινος Αἰσχύλ. Πρ. 948, Σοφ. Ἀντ. 679· — ἐν Θουκ. 7. 50, ἡ πρόθ. **ἐς** φαίνεται ὅτι εἶναι ἐσφαλμένη· πρβλ. **ἐκβάλλω** I. 2. **4)** ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος, ἐξαρθροῦμαι, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 784, κτλ.· ἐπὶ τῆς σαρκός, νεκροῦμαι καὶ ἐκπίπτω, ὁ αὐτ. π. Ἀγμ. 769· οὕτως, ἐκπ. ὀδόντες, πτερὰ Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 55, π. τὰ Ζ. Ἴστ. 3. 12, 5, κτλ. **5)** ἐπεξέρχομαι, ἐκβοηθῶ, ἐξορμῶ, Ἡρόδ. 9. 74· ἐκ τοῦ σταυρώματος Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 11· ἀπολ., ὁ αὐτ. Ἀν. 5. 2, 17. **6)** ἐξέρχομαι, πίπτω ἔξω, ἐπὶ ψήφων, ὁ αὐτ. Συμπ. 5. 10. **7)** διαφεύγω, ἐκφεύγω, Θουκ. 6. 95. **8)** ἐπὶ χρησμῶν ἐξερχομένων ἐκ τοῦ ἀδύτου, χρησμὸς ἐκπίπτει μοι, μεταδίδονταί μοι, ἀνακοινοῦταί μοι, Λουκ. Ἀλέξ. 43, κτλ.· κοινολογοῦμαι, δημοσιεύομαι, γνωστοποιοῦμαι, Ἰλιάτ. Ἐπιστ. 314Α, Πολύβ. 31. 8, 10. **9)** παρεκκλίνω, ἐκπεσόντες ἐκ τῆς ὁδοῦ Ξεν. Ἀν. 5, 2, 31· ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος Ἰλιάτ. Πολ. 495Α· παρεκβαίνω, Ἰσοκρ. 250, ἐν τέλ.· ἐκπ. ἐκ τοῦ λόγου Αἰσχίν. 32. 42. **10)** ἐπὶ πραγμάτων, ἐξέπεσέ με, μὲ ἐξέφυγε χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 1, 17. **11)** μεταπίπτω, εἰς ἀλλότριον εἶδος Ἰλιάτ. Πολ. 497Β· εἰς τὴν Φρυγιστὶ ἁρμονίαν Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7, 11· ἀπολ., καταντῶ εἰς τὸ μηδέν, Ἐπιστ. π. Ρωμ. Θ', 6. **12)** ἐπὶ ἠθοποιῶν ἢ δραματικῶν ἔργων, ἐκσυρίττομαι ἐκ τῆς σκηνῆς, Λατ. explodi, Δημ. 315. 10, Ἀριστ. Ποιητ. 24. 7· οὕτω καὶ ἐπὶ ῥητόρων, Ἰλιάτ. Γοργ. 517Α, πρβλ. Φίλησ. 13D· πρβλ. **ἐκβάλλω** IV, **συρίζω**. **13)** ἐπὶ δένδρων, ἅπερ ὁ ἄνεμος ἐκσπάσας κατέρριψεν, ἐκ τῶν φοινίκων οἳ ἦσαν ἐκπεπτωκότες Ξενοφ. Ἀν. 2. 2, 10· πρβλ. **ἐκβάλλω** II. 2.

ἐκπίτνω, = **ἐκπίπτω**, θρόνων Αἰσχύλ. Πρ. 912.

ἐκπλᾰγής, ές, (ἐκπλήσσω) ἐκπεπληγμένος, ἔντρομος, Πολύβ. 1. 76, 7, κτλ.

ἐκπλανῶ, ἐξαπατῶ· «ξεπλανῶ» Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐξηπάτησεν**.

ἐκπλάσσω, ἐντελῶς πλάσσω, Ἱπποκρ. σ. 42, 21.

ἐκπλατύνω, πλατύνω πρὸς τὰ ἔξω, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 243· ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 378.

ἐκπλεθρίζω, «τὸ δὲ ἐκπλεθρίζειν ἐστὶν ἐπειδάν τις ἐν πλέθρῳ πρόσω τε ἅμα καὶ ὀπίσω διαθέων ἐν μέρει πολλάκις ἐφ' ἑκάτερα χωρὶς καμπῆς ἀφαιρῇ τοῦ μήκους ἑκάστοτε βραχύ, καὶ τελευτῶν εἰς ἓν καταστῇ βῆμα» Γαλην. Ὑγιεινῶν Λογ. Β', τ. 6, σ. 144, ἔκδ. Kühn. 414.

ἐκ-πλεθρος, ον, ἔχων μῆκος ἓξ πλέθρων, ἔκπλ. ἀγὼν = στάδιον, Εὐρ. Ἡλ. 883· ἔκπλ. δρόμιος ὁ αὐτ. Μήδ. 1181. — Περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβ. Φρύν. 414.

ἐκπλεονάζω, ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **πλεονάζω**, Ἀριστ. Προβλ. 5. 14, 3.

ἔκπλεος, ποιητ. **ἔκπλειος, α, ον**, Ἀττ. **ἔκπλεως, ων**· — ἐντελῶς πλήρης πράγματός τινος, μετὰ γεν., δαιτός, βορᾶς Εὐρ. Κύκλ. 247, 416. **2)** πλήρης, «σωστός», ἐπὶ ἀριθμοῦ στρατιωτῶν, ἱππεῖς ἔκπλεω .. εἰς τοὺς μυρίους Ξεν. Κύρ. 6. 2, 7· ἄφθονος, πολύς, αὐτόθι 1. 6, 7.

ἐκ-πλευρος, ον, ἐξ ἴσων πλευρᾶς, Φρύν. 412.

ἐκπλέω· μέλλ. **-πλεύσομαι**· Ἰων. **ἐκπλώω**· ἀόρ. **-έπλωσα**. Ἀποπλέω, ἀπαίρω, «κάμνω πανιά», Ἡρόδ. 6. 5, κτλ., Τραγ., κλ.· τῆσδ' ἐκπλ. χθονὸς Σοφ. Φ. 1375· ἐκ τῆσδε γῆς αὐτόθι 577· ἐκπλ. εἰς .. Ἡρόδ. 6. 22, κτλ.· κατά τι, εἰς ἀναζήτησίν τινος, ὁ αὐτ. 2. 44, 152· ἐπί τινα, ἐναντίον ... , Θουκ. 1. 37· — ἐπὶ ἰχθύων τρεφομένων ἐν λίμναις, ἐπεὰν σφεας ἐσίῃ οἱ στρος κυΐσκεσθαι, ἀγεληδὸν ἐκπλώουσι ἐς θάλασσαν Ἡρόδ. 2. 93. **2)** μεταφ., ἐκπλεῖν τοῦ νοῦ, τῶν φρενῶν, ἔξω φρενῶν γίνεσθαι, ὁ αὐτ. 3. 155. **II.** σπανίως μετ' αἰτ. τόπου, πλέων παρέρχομαι, παραπλέω, τὸ ἔθνος τῶν Ἰχθυοφάγων Ἀρρ. Ἰνδ. 29. 7· ἐκπεπλευκότες Λυκόφρ. 1084, ἔνθα διάφ. γρ. ἐκπεπτωκότες, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 645· — ἀλλὰ περὶ τοῦ ἐν Ἡροδ. (5. 103) ἐκπλώσαντές τε ἔξω τὸν Ἑλλήσποντον, ἴδε **ἔξω** I. 1. 6. **2)** μετὰ συστοίχου αἰτιατ., ἐκπλ. τὸν ὕστερον πλοῦν Δημ. 1186. 12.

III. μεταβ., ἐκπλ. εἰς τὴν εὐρυχωρίαν τὰς τῶν πολεμίων ναῦς, «βουλόμενοι νὰ ἐκπλεύσωσιν εἰς τὴν εὐρυχωρίαν καὶ ἐντεῦθεν ν' ἀποφύγωσι τὰς ναῦς τῶν Πελοποννησίων» (Δούκας), Θουκ. 8. 102. Πρβλ. **ἐξορμάω, ἐκποτάομαι**.

ἔκπλεως, ων, Ἀττ. ἀντὶ **ἔκπλεος**.

ἐκπλήγδην, ἐπίρρ. «ἐκπληκτικῶς» Σουίδ.· πιθανῶς ἐσφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ἐμπλήγδην**.

ἐκπλήγνῡμι, = **ἐκπλήσσω**, Θουκ. 4. 125.

ἐκπληκτικός, ή, όν, ὁ προξενῶν ἔκπληξιν, θόρυβος Θουκ. 8. 92· ἐκπλ. τοῖς ἐχθροῖς Ξεν. Ἱππαρχ. 8. 18· **ἐκπληκτικώτερον** Ἀριστ. Ποιητ. 25, 8. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, μετ' ἐκπλήξεως, Πολύβ. 10. 5, 2· φοβερῶς, Διόδ. 14. 25· ὑπερθ. **-ώτατα**, Αἰλ. π. Ζ. 11. 32.

ἔκπληκτος, ον, ὁ ἐν ἐκπλήξει διατελῶν, ἐκπεπληγμένος, Λατ. percussus, Λουκ. Ἑρμότ. 18. — Ἐπίρρ. **-κτως**, Αἰλ. π. Ζ. 3. 22.

II. καταπληκτικός, Ὀρφ. Ὕμν. 38. 10.

ἐκπλημμῡρέω, ἐκρέω ὀψιλῶς, ἐν ἀφθονίᾳ, ἐπὶ ναμάτων πηγῆς, Φιλόστρ. 868.

ἔκπληξις, εως, ἡ, (ἐκπλήσσω), τὸ ἐκπλήττεσθαι, ὡς καὶ νῦν, Ἱππ. π. Ἀέρ. 290, Πλάτ., κτλ.· ἔκπλ. κακῶν, τρόμος προερχόμενος ἐκ δυστυχημάτων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 606 (ἴδε ἐν λέξει **ἀφασία**)· ἔκπλ. παρέχειν, εἰς ἔκπλ. καθιστάναι Ἀντιφῶν 130. 5, Θουκ. 4. 55., 6. 36· ἔκπλ. ἐμποιεῖν τινι ὁ αὐτ. 4. 34. **II.** πᾶν ἰσχυρὸν πάθος, ἐπιθυμία, Πολύβ. 3. 81, 6.

ἐκπληρόω, = **ἐκπίμπλημι**, ἐντελῶς γεμίζω, τινί .. , Εὐρ. Φοίν. 1135. **2)** συμπληρῶ ἀριθμόν τινα, ἐκπληροῦσι τὰς ἴσας μυριάδας ἐκείνῃσιν Ἡρόδ. 7. 186· ἐξεπληροῦτο τὸ ναυτικὸν ἐς τὰς .. τριηκοσίας ναῦς ὁ αὐτ. 8. 82· δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον, ἀποτελῶν τὸ δέκατον ἅρμα, Σοφ. Ἠλ. 708· ἱππέας ἐξεπλήρωσαν εἰς δισχιλίους Ξεν. Κύρ. 5. 3, 24. **3)** πληρῶ ναυτῶν, βάλλω πλήρωμα εἰς τὸ πλοῖον, πολλὰς γὰρ ἐκπληροῦσι τριήρεις Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 6, 8. **4)** ἐκπληρῶ, ὑπόσχεσιν, χάριν Ἡρόδ. 5. 35., 8. 114. **5)** ἀποτίνω, πληρώνω ὁλόκληρον, τὸ χρέος Πλάτ. Νόμ. 958Β. **II.** λιμένα δὲ Ναυπλίειον ἐκπληρῶν πλάτῃ, κατέχων, Εὐρ. Ὀρ. 54, ἀλλὰ τὸ χωρίον τοῦτο ἄλλοι ἑρμηνεύουσιν ἄλλως· ὁ W. Dindorf. προτείνει τὴν ἑρμηνείαν: 'πληρῶν τὸν λιμένα διὰ τοῦ στόλου του' (ἴδε Πόρσωνα ἐν τόπῳ).

ἐκπλήρωμα, τό, πλήρωμα, γέμισμα, **ἐκπλήρωμα** τοῦ κοίλου ποιέοντα Ἱππ. π. Ἄρθρ. 785: τυλεῖον, «μαξιλαράκι» ὅπερ ἔθετον ὑπὸ τὴν μασχάλην, ὁ αὐτ. Μοχλ. 848.

ἐκπλήρωσις, πλήρωσις, γέμισμα ἕως ἄνω, συμπλήρωσις, Ἀρέσας (ἢ Αἰσάρα ἢ Ἰσάρα) παρὰ Στοβ. ἐν Ἐκλογ. τ. 1, σ. 850, κόρεσις, τῶν ἐπιθυμιῶν Διον. Ἁλ. 6. 86.

ἐκπληρωτέον, δεῖ ἐκπληροῦν, Πλανούδ. παράφρ.

ἐκπληρωτής, οῦ, ὁ, ὁ ἐκπληρῶν, Δίων Κ. 88, 24.

ἐκπληρωτικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος νὰ ἐκπληρώσῃ, ὁ συντελῶν πρὸς ἐκπλήρωσιν, Φίλων τ. 1, σ. 685, 45.

ἐκπλήσσω, Ἀττ. **ἐκπλήττω**· μέλλ. **-ξω**, ἐκκρούω, ἐκδιώκω, ἐκ δ' ἔπληξέ μου τὴν αἰδῶ Αἰσχύλ. Πρ. 134· ὃς (ἐνν. κεραυνὸς) αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν .. κομπασμάτων αὐτόθι 360, πρβλ. Εὐρ. Ἴων 635· ἐκβάλλω, ἀποπέμπω, ἡ τέρψις ἐκπλήσσει τὸ λυπηρὸν Θουκ. 2. 38· φόβος μνήμην ἔκπλ. αὐτόθι 87.

II. φέρω τινὰ εἰς ἔκπληξιν, ἐκπλήττω, τρομάζω, Ὀδ. Σ. 231 ἐν τμήσει· ὁ φόβος ἐκπλήσσων Ἀντιφῶν 115, 30· ὃ μ' ἐκπλήσσει λέγειν, μὲ τρομάζει, Εὐρ. Ὀρ. 549: — ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ τὸ πλεῖστον εἶναι ἐν χρήσει ὁ παθ. ἀόρ. β', Ἐπ. **ἐξεπλήγην** (ἴδε κατωτ.), Ἀττ. **ἐξεπλάγην** [ᾰ]· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ὁ ἀόρ. α' **ἐξεπλήχθην** Σοφ. Τρ. 386, Εὐρ. Τρῳ. 183, μετὰ παθ. πρκμ. **ἐκπεπληγμένος** Αἰσχύλ. Πέρσ. 290, Σοφ., κλ.: — γίνομαι ἔντρομος, τρομάζω, ἐκπλήττομαι, κυρίως ἐκ φόβου, ἐκ γὰρ πλήγῃ φρένας Ἰλ. Π. 403, πρβλ. Ν. 394· ἠνίοχοι δ' ἐκπλήγγον Σ. 225· μετὰ μετοχ., ἐκπεπληγμένον κεῖνον βλέποντες Σοφ. Ο. Τ. 922, πρβλ. Ἀντ. 433, κτλ.· ἐκπλαγῆναί τινι Ἡρόδ. 1. 116, κτλ.· ὑπό τινος ὁ αὐτ. 3. 64· διά τι Θουκ. 7. 21· ἐπί τινι Ξεν. Κύρ. 1. 4, 27· πρός τι Πλουτ. Θεμ. 19, κτλ.· ἀλλ' ὡσαύτως, ἐκπλαγῆναί τινα Σοφ. Φ. 226, Ἡλ. 1045· ἡμᾶς δ' ἂν .. μάλιστα ἐκπεπληγμένοι εἶεν Θουκ. 6. 11, πρβλ. 3. 82. **2)** ἐν γένει ἐπὶ ὑπερβολικοῦ πάθους, προξενῶ σφοδρὰν ἐπιθυμίαν, Ἀριστοφ. Πλ. 673· κατατιτρώσκομαι κέντροις ἔρωτος Εὐρ. Ἱππ. 38, Μήδ. 8· χαρᾷ δὲ μὴ 'κπλαγῇς φρένα Αἰσχύλ. Χο. 233, πρβλ. Σοφ. Τρ. 629· ἐπὶ θαυμασμοῦ, Αἰσχίν. 19. 4, κτλ.· μετ' αἰτ. πράγματος, ἐκπλαγέντα τὰ προκείμενα ἀγαθὰ Ἡρόδ. 9. 82, πρβλ. 3. 148. **3)** εἴς τι ἐκπλήττειν Πολύβ. 24. 4, 11.

ἐκπλινθεύω, ἀφαιρῶ τὰς πλίνθους, «ἐκπλινθεύσας· ἀντὶ τοῦ διαλύσας καὶ ἐξελὼν τὰς πλίνθους» Ἰσαῖος παρ' Ἁρποκρ.

ἐκπλίσσομαι, παθ., ἀνοίγομαι, χαίνω, ἐπὶ τραύματος, Ἱππ. π. Ἀγμ. 767, π. Ἄρθρ. 789.

ἔκπλοκή, ἡ, «ξεμπέρδευμα»· μεταφ., ἐκφυγή, διαφυγή, Ἀρτεμίδ. 4. 59.

ἔκπλους, συνηρ. **-πλους**, ὁ, τὸ ἐκπλεῖν, ὅταν ἐκπλέῃ τὸ πλοῖον ἐκ τοῦ λιμένος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 385· ποιεῖσθαι ἔκπλ. = ἐκπλεῖν, Θουκ. 1. 65, κτλ.· πρβλ. **ἐκπλέω** I· βιάζεσθαι τὸν ἔκπλ., διὰ βίας ἐκπλεῖν, ὁ αὐτ. 7. 70· εἴσπλους καὶ ἔκπλ., τὸ δικαίωμα τοῦ εἰσπλεῖν καὶ ἐκπλεῖν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2675α. **II.** τὸ στόμα λιμένος πρὸς εἴσοδον καὶ ἔξοδον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 367, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 18.

ἐκπλύνω [ῡ], πλύνων ἀποβάλλω, ἰδίως πλύνων ἐκβάλλω χρώματα ἐξ ὑφασμάτων, ἵνα .. μὴ αὐτῶν ἐκπλύναι τὴν βαφὴν Πλάτ.

Πολ. 430Α· ἐκπλύνασθαι τὴν οἰσπώτην, ἀποβαλόντες διὰ τῆς πλύσεως τὴν κόπρον ἢ τὸν ῥύπον, Ἀριστοφ. Λυσ. 575.—Παθ., τὰ δὲ ζῷα οὐκ ἐκπλύνεσθαι, τὰ ζωγραφήματα δὲν ἐξαλείφονται διὰ τῆς πλύσεως, Ἡρόδ. 1. 203. **II.** πλύνω καὶ καθαρίζω ἐντελῶς, ὄναιο μέντἄν, εἴ τις ἐκπλύνειέ σε Ἀριστοφ. Πλ. 1062· τὸν σαπερδὴν ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 546· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἡρόδ. 4. 73.

ἔκπλῦσις, εως, ἡ, διὰ τῆς πλύσεως ἀποκάθαρσις, Ἡσύχ. ἐν λ. **στρουθίον**· ὡσαύτως, **ἔκπλυνσις** παρὰ Γερμ. Κων/πόλεως Cod. Coisl. 278, fol. 109 r°.

ἐκπλῦτος, ον, ὁ ἐκπλυνόμενος, ὁ ἐξαλειφόμενος, ἐπὶ χρωμάτων, Πλάτ. Πολ. 429Ε, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 23·—μεταφ., ἐκκεκαθαρμένος, μίασμα δ' ἔκπλ. πέλει Αἰσχύλ. Εὐμ. 281· ἔκπλ. τὸ μανθὲν Πλάτ. Νόμ. 872Ε.

ἐκπλώω, Ἰων. ἀντὶ **ἐκπλέω.**

ἐκπνείω, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **ἐκπνέω.**

ἐκπνευματόω, μεταβάλλω εἰς πνεῦμα, ἀτμὸν ἢ ἀέριον, Ἀριστ. Προβλ. 1. 53, Θεόφρ. παρὰ Πλουτ. 2. 292D.—Παθ., μεταβάλλομαι εἰς ἀτμόν, Ἀριστ. Προβλ. 10. 54., 26. 33., 33. 15, κ. ἀλλ. **II.** κάμνω ἢ ἀφίνω νὰ ἐξέλθῃ ὁ ἀήρ, ὡς π. χ. ἐκ κύστεως ἢ ἀσκοῦ, Πλούτ. 2. 39D. **III.** ἐν τῷ παθ., φουσκώνομαι διὰ τοῦ φυσήματος, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4, 9, 3.

ἐκπνευμάτωσις, ἡ, ἔκπνευσις, ἐκπνοή, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 114.

ἔκπνευσις, εως, ἡ, ἐκπνοή, ἀντίθ. τῷ **εἴσπν-**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 9, 4, κ. ἀλλ.

ἐκπνέω, Ἐπ. **-πνείω,** μέλλ. **-πνεύσομαι** ἢ **-οῦμαι**·—ἐξάγω πνοήν, ἐκπέμπω, πνεῦμα ἔκπν., ἀντίθετον τῷ **ἀναπνέω** καὶ ὥσπερ τῶν ἀναπνεόντων ἀεὶ ἐκπνεῖ τε καὶ ἀναπνεῖ ῥέον τὸ πνεῦμα, οὕτω κτλ., Πλάτ. Φαίδων 112Β, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 11, 6, κ. ἀλλ.· κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα Αἰσχύλ. Πρ. 359· ἐκπν. ἀράς τινι Εὐρ. Φοίν. 876· ἐκπν. θυμὸν ὁ αὐτ. Βάκχ. 620, πρβλ. Ῥήσ. 786. **2)** βίον ἐκπν., πνεῖν τὸ ὕστατον, ἀποθνήσκειν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1493, Εὐρ. Ἑλ. 142· ἐκπν. ψυχὴν Εὐρ. Ὀρ. 1163· καὶ μόνον, ὑφ' οὗ φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας Σοφ. Αἴ. 1026· πρός τινος Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 885·—ὡσαύτως, κόπτεται ἡ ἀναπνοή μου, ἐπὶ σταδιοδρομοῦντος, Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 2. **II.** ἀπολ., παύομαι φυσῶν, γίνομαι γαλήνιος, [ὁ δῆμος] ἴσως ἂν ἐκπνεύσειε Εὐρ. Ὀρ. 700· τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ἐκπέπνευκε καὶ λελώφηκεν Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 942. **2)** πνέω πρὸς τὰ ἔξω, ἐπὶ ἀνέμου, ἔσωθεν ἔκπν. Ἡρόδ. 7. 36· ἐκ τοῦ κόλπου Θουκ. 2. 84, πρβλ. 6. 104· ἐκρήγνυμαι, ἐξορμῶ, ἐπέρχομαι, σμικροῦ νέφους ... ἐκπνεύσας μέγας χειμὼν Σοφ. Αἴ. 1148.

ἐκπνοή, ἡ, τὸ ἐκπνεῖν, ἔκπνευσις, ἀντίθετον τῷ **ἀναπνοή,** Πλάτ. Τίμ. 78Ε, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 1. 3· τῷ εἰσπνοῇ Ἀριστ. π. Ἀναπν. 2. 3· θανάσιμοι ἐκπνοαὶ Εὐρ. Ἱππ. 1438. **II.** πνοὴ ἀέρος ἔκ τινος μέρους, αὖρας δὲ τὰς ἐξ ὑγροῦ φερομένας ἐκπνοὰς Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 10.

ἔκπνοος, ον, συνῳδ. **-πνους, ουν,** ἄνευ πνοῆς, ἄπνους, Στράβων 650. **II.** ἐκπνέων, ἐκφυσῶν, Ἱππ. 1190Α· ἔκπν. τινός, ἐκπέμπων ὀσμήν, ἥ τε μύρων ἔκπνοος ἀμπεχόνη Ποσείδιππ. παρ' Ἀθην. 596C.

ἐκποδών, ἐπίρρ., (ἐκ ποδῶν) ἀντίθετον τῷ **ἐμποδών,** μακρὰν ἀπὸ τῶν ποδῶν, ἔξω τῆς ὁδοῦ, μακράν, ἔκπ. ἀπαλλάσσεσθαι, ἀπέρχεσθαι, Ἡρόδ. 8. 76· ἔκπ. σταθῆναι Αἰσχύλ. Χο. 20· ἀποστῆναι Εὐρ. Ἑλ. 1023, κτλ.· ἔκπ. εἶναι Ἡρόδ. 5. 35· γίγνεσθαι, ἀπιέναι, οἴχεσθαι, κτλ.· Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 38, κτλ.· ἔκπ. ἔχειν, ἄγειν τινὰ Αἰσχύλ. Πρ. 344, Σοφ. Ἀντ. 1321· ἐᾶν Ἀριστοφ. Ἀχ. 305· ἄπαγε σεαυτὸν ἔκπ., «ξεκουμπίσου», ὁ αὐτ. Βάτρ. 853· ἀπολ., ἐκποδών, «ἔξω ἀπὸ τὴν μέσην», ὁ αὐτ. Ἀχ. 240, Σφ. 1341· μετὰ δοτ., γεραιᾷ δ' ἐκποδὼν χωρήσομαι, θ' ἁποσυρθῶ ἀπ' ἐμπρός της, Εὐρ. Ἐκ. 52, κτλ.· ἔκπ. στῆναί τινι Θουκ. 1. 40· ἐκποδὼν εἶναι νέοις Εὐρ. Ἰκ. 1113· πρβλ. Ἀνδοκ. 17. 37· ἐκποδὼν ποιεῖσθαί τινα ἢ τι, «βγάζω ἀπὸ τὴν μέσην», Ξεν. Κύρ. 3. 1, 3, Ἰσοκρ. 76Ε, κτλ.· ταύτην μὲν οὖτω φροντίδ' ἐκποδὼν λέγω, τούτου μὲν τοῦ μελήματος λέγω ὅτι οὕτως ἀπηλλάγην, Αἰσχύλ. Εὐμ. 453·—μετὰ γεν., ἔκπ. χθονός, μακρὰν αὐτῆς, Εὐρ. Φοίν. 978· ἔκπ. εἶναι ἢ ἔχειν τινός, εἶναι ἢ διατελεῖν μακρὰν τινος, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 34, Εὐρ. Ι. Τ. 1226· τὸ μὲν σὸν ἔκπ. ἔστω λόγου, μακρὰν ἀπὸ τοὺς λόγους μου, ὁ αὐτ. Μήδ. 1222.

ἔκποθεν, ἐπίρρ., ἔκ τινος μέρους, μετὰ γεν., Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 262· ἔκποθε Κόϊντ. Σμ. 9. 420., 14. 74.

ἐκποιέω, ποιῶ τι ν' ἀπομακρυθῇ ἀπ' ἐμοῦ: **1)** δίδω ἔξω τέκνον, δίδω αὐτὸ ὅπως υἱοθετηθῇ ὑπ' ἑτέρου, Λατ. dare adoptivum, ἀντίθετον τῷ **εἰσποιέω,** Δίων Κ. 60. 33.—Παθ., ἂν ἐκποιηθῇ Ἰσαῖ. 66. 4, πρβλ. Δίωνα Κ. 38. 12· ἴδε **ἐκποίητος.** **2)** ἀπαλλοτριῶ, πωλῶ, Φερεκρ. ἐν «Ἰπνῷ» 3. **3)** ἀποσπερματίνω, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 10. 5, 2. **4)** ἐν τῷ μέσῳ, παράγω, γεννῶ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 255, πρβλ. Εἰρ. 708. **II.** συμπληρῶ, τελειώνω, τελειώνω ἐντελῶς, ὡς τὸ **ἀπεργάζομαι,** Ἡρόδ. 2. 125, 175· τὰς ὁδοὺς παροικοδομήμασι καὶ γεφύραις .. ἐξεποίησε, ἐτελειοποίησε διά .., κτλ., Δίων Κ. 68. 15· μετὰ γεν. τῆς ὕλης, Παρίου λίθου τὰ ἔμπροσθε ἐξεποίησαν, ἐποίησαν ὅλον τὸ πρόσωπον ἐκ λίθου Παρίου, Ἡρόδ. 5. 62· πρβλ. **ἐκπονέω I. III.** ἀμεταβ., εἶμαι ἀρκετός, ἁρμόζω, Θεόφρ. π. τὰ Φ. Ἱστ. 1. 14, 2·—ἄπρος., ἐκποιεῖ, ἐπαρκεῖ, ἁρμόζει, Ἱππ. Προρρ. 84, Λυσ. παρὰ Πολυδ. Θ', 154.

ἐκποίησις, εως, ἡ, ἀποβολή, ἔκρυψις, ἀποσπερματισμός, Ἡρόδ. 3. 109. **II.** ἔκδοσις τέκνου πρὸς υἱοθεσίαν, Πολυδ. Ϛ', 178.

ἐκποίητος παῖς, τέκνον δοθὲν εἴς τινα πρὸς υἱοθέτησιν, ἔκπ. εἰς οἰκόν τινος Ἰσαῖος 65. 41, πρβλ. Αἰσχίν. 56. 41.—Τὸ παιδίον ἐκαλεῖτο οὕτως ἐν σχέσει πρὸς τὸν φυσικὸν πατέρα αὐτοῦ, εἰσποίητος δὲ ἐν σχέσει πρὸς τὸν θετὸν πατέρα. **2)** ἀπεξενωμένος, ἀπηλλοτριωμένος, τινὸς Ἰσαῖος 66. 3· κακίας Πλούτ. 2. 562Ε.

ἐκποικίλλω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ποικίλω,** Μάξ. Τύρ. 10. 2.

ἐκποκίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῶ,** ἀποσπῶ μαλλίον ἢ τρίχας, Ἀριστοφ. Θεσμ. 567.

ἐκπολεμέω, ὡς τὸ **ἐκπολεμόω,** ἐξάπτω, ἐρεθίζω τινὰ εἰς πόλεμον κατά τινος, ἵν' ἐκπολεμήσειε τοὺς Ἀθηναίους πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 20· ἄνευ ἄλλης γραφ. καὶ ὁ Ἁρπ. ἀναφέρει τοῦτο τὸ χωρίον ὅπως δείξῃ ὅτι ὁ τύπος εἰς **-έω** ἐθεωρεῖτο προτιμότερος ὑπὸ τῶν γραμμ., ὅθεν ὁ Δινδ. διώρθωσεν **ἐκπολεμῆσαι** ἀντὶ **-ῶσαι** ἔκ τινος χειρογρ παρὰ Δημ., ἔνθα κατωτ. κινῶ εἰς πόλεμον, καθιστῶ πολέμιον, τινὰ πρός τινα Δημ. 11. 1., 30. 20: ταύτην τὴν σημασίαν δυνατὸν νὰ ἔχῃ καὶ παρὰ Θουκ. 6. 91, καὶ τὰ ἐνθάδε χρὴ ἄμα φανερώτερον ἐκπολεμεῖν, ἀλλ' ὁ Bloomfield ἑρμηνεύει: καὶ κατὰ τῶν ἐνταῦθα (δηλ. τῶν Ἀθηναίων) πρέπει νὰ ἐξακολουθῶμεν δραστηριώτερον τὸν πόλεμον. **II.** ἔρχομαι εἰς πόλεμον πρός τινα, ἀλλήλους Πολύβ. 15. 6, 6.

ἐκπολεμόω, καθιστῶ τινα πολέμιον πρὸς ἄλλον, περιπλέκω, ἐμβάλλω τινὰ εἰς πόλεμον, Ἡρόδ. 4. 120· τινὰ πρός τινα Θουκ. 6. 77.—Μέσ., μέλλ. **-ώσομαι** (Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. 7. 10, 2), γίνομαι ἐχθρός τινος, ἐμβάλλομαι εἰς πόλεμον, τινί Ἡρόδ. 3. 66., 5. 73· ἀπολ., Θουκ. 8. 57. Πρβλ. **ἐκπολεμέω.**

ἐκπολέμωσις, εως, ἡ, ἐχθροποίησις, Πλουτ. Αἰμίλ. 13.

ἐκπολίζω, συνδέω μετὰ τῆς πόλεως, ἑνώνω, Ἀριστείδ. 1. σ. 198.

ἐκπολιορκέω, ἐξαναγκάζω πολιορκουμένην πόλιν νὰ παραδοθῇ, ἀναγκάζω νὰ συνθηκολογήσῃ, Θουκ. 1. 94, 134, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 3, κτλ.—Παθ., ἀναγκάζομαι νὰ παραδοθῶ, Θουκ. 1. 117· ἐκ Βυζαντίου ἐκπολιορκηθῆναι αὐτόθι 131.

ἐκπολῑτεύω, μεταβάλλω τὸ πολίτευμα λαοῦ, διαφθείρω αὐτό, Ἑβδ. (Δ. Μακκ. Δ', 19).

ἐκπομπεύω, βαδίζω ὑπερηφάνως, βρενθύομαι, καὶ ἐκπομπεύει τῷ κάλλει Λουκ. π. Οἴκου 11, κ. ἀλλ. **II.** μεταβατ., θεατρίζω, δυσφημῶ, ἀτιμάζω, παραδειγματίζω, τινὰ Δίων Κ. 77. 5.

ἐκπομπή, ἡ, τὸ ἐκπέμπειν, ἐξαποστέλλειν, ληστῶν Θουκ. 3. 51· ἀποικιῶν Πλάτ. Νόμ. 740Ε. **II.** διαζύγιον, διάζευξις, Ἀντιφῶν παρὰ Στοβ. 422. 2.

ἐκπονέω, ἐξεργάζομαι, κατασκευάζω μετὰ κόπου, Λατ. elaborare, Σαπφὼ 99, Πινδ. Π. 4. 421, Ἀριστοφ. Ὄρν. 379·—ὡσαύτως ἀνατρέφω, παιδεύω, ὡς ὁ Χείρων τὸν Ἀχιλλέα, Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 209· κῆμε μαλθακὸν ἐξεπόνασε (ἐξ ἑπόησε Ahrens) σιδαρίῳ, μὲ κατέστησε μαλακὸν ἐκ σιδηροῦ (ἐκ σκληροκαρδίου), Θεόκρ. 29. 24· ἔκπ. τινα πέπλοισιν, περικοσμεῖν, Εὐρ. Ἱππ. 632:—Παθ., κατασκευάζομαι, περατοῦμαι, τὸ ναυτικὸν μεγάλαις δαπάναις ἐκπονηθὲν Θουκ. 6. 31· ἐκπεπονημένος σῖτος, σῖτος ἐντελῶς ἕτοιμος πρὸς χρῆσιν, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 5· ὅπλα ἐκπεπονημένα ἐς κόσμον ὁ αὐτ. Ἑλλ. 4. 2, 7· πρβλ. Πλάτ. Πολ. 529Ε. **2)** ἀσκοῦμαι, γυμνάζομαι, τὰ πρὸς πόλεμον Ξεν. Κύρ. 5. 1, 30· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλάτ. Νόμ. 834D.—Παθ., ἐπὶ προσώπων, ἐκπεπονῆσθαι τὰ σώματα Ξεν. Κύρ. 3. 3, 57· ἐκπεπονημένοι, ὡς ἂν κράτιστοι εἶεν ὁ αὐτ. Ἑλλ. 6. 4, 28. **3)** ἐκτελῶ, τἀντεταλμένα Εὐρ. Ἱππ. 1048· ἔκπ. ἄεθλους Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 20. 5· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Εὐρ. Μήδ. 241.—Παθ, ταῦτα δυοῖν ἐν ἐτοῖν .. μόλις ἐξεπονήθη Κρατῖνος ἐν «Χείρωσιν» 22.

4) πόνῳ κτῶμαί τι, ἄκη Αἰσχύλ. Ἱκ. 367· σωτηρίαν Εὐρ. Ἀποσπ. 729· βίον ὁ αὐτ. Ἱππ. 467, πρβλ. Ι. Α. 367· ἔκπ. ὅπως .., ὁ αὐτ. Ὀρ. 683·—μετ' αἴτ. καὶ ἀπαρ., τοὺς θεοὺς ἔκπ. φράζειν, πείθειν, ἀναγκάζειν εἰπεῖν, ὁ αὐτ. Ἴων 375. **5)** ἀπολ., ὑποβάλλω εἰς κόπους, τὸ σῶμ'.. ἐκπονῶν ὁ αὐτ. Ὀρ. 653, Ἰκ. 318· ἐντελῶ, φέρω εἰς πέρας, πότεροι δὲ ἃ ἂν μάθωσιν ἱκανώτεροι τῷ σώματι ἐκπονεῖν, οἱ παῖδες ἢ οἱ ἄνδρες; Ξεν. Κύρ. 4. 3, 11. **6)** ἀναζητῶ μετὰ κόπου, Εὐρ. Ἴων 1355, πρβλ. Ἀνδρ. 1052· ζητῶ τι ἐπιμελῶς, ὁ αὐτ. Ἑλ. 1514. **7)** ἐπὶ τροφῆς, χωνεύω διὰ τοῦ κόπου ἢ τῆς ἐργασίας, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 4, Κύρ. 1. 2, 16· ἀπολ., ὁ αὐτ. Οἰκ. 11, 12. **8)** προσπαθῶ νὰ προφυλάξω τι, τί τινος Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 581. **9)** ἐργάζομαί τι, καλῶς ἐργάζομαι, νεοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον κτλ. Θεόκρ. 16. 94· ὕλην Πλουτ. Περικλ. 12. **10)** ἐν τῷ παθ., φθείρομαι, Λατ. confici, Στράβ. 249· φροντίσιν ἐκπονεῖσθαι Πλουτ. Ὄθων 9.

ἐκπονηρεύω, διαφθείρω, Συνεσ. Ἐπιστ. 114.

ἐκπόρευμα, τό, τὸ ἔκ τινος ἐκπορευόμενον, Ἀθαν. Ι. 208Α, Διδ.Ἀλ.753Α.

ἐκπόρευσις, ἡ, τὸ ἐκπορεύεσθαι, ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Καισάρ. 861, Γρηγ. Ναζ. Ιι. 141Β, Ἀμφιλ. 112C, Διδ.Ἀλ. 761Α, 796Β.

ἐκπορεύω, κάμνω τινὰ νὰ ἐξέλθῃ, ἐκπορεύετ' Ἰοκάστην δόμων Εὐρ. Φοίν.1068, Ἱρ. Μαιν.723· — μέσ., μετὰ μέσ. μέλλ. καὶ παθ. ἀορ., πορεύομαι ἔξω, ἐξέρχομαι, ἐκβαίνω, Ξεν. Ἀν. 5. 1, 8, κτλ.· εἰς τόπον ἐκπ. Πολύβ. 11. 9, 4· ὡσαύτως μετ' αἰτ. τόπου, ἐκπορευόμενοι τὸ βουλευτήριον αὐτόθι 8· προέρχομαι, πηγάζω, περὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας ὃ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐκπορεύεται Εὐαγγ. κ.Ἰωάνν. ιε', 26.

ἐκπορθέω, = **ἐκπέρθω**, κυριεύω, ληλατῶ, αἰχμαλωτεύω, σκυλεύω, Εὐρ. Τρῳ. 95, Λυσ. 127. 42, κτλ.—Παθ., ἐπὶ προσώπων, καταστρέφομαι, χάνομαι, ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι τάλας Σοφ. Τρ.1104, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 142. **II.** ἀποκομίζω ὡς λάφυρον, ὡς λείαν, τὰ ἐνόντα Θουκ. 4. 57.

ἐκπόρθησις, **εως**, ἡ, ἅλωσις, λαφυραγώγησις, Στράβων 396.

ἐκπορθήτωρ, **ορος**, ὁ, καταστροφεύς, Εὐρ.Ἰκ.1223.

ἐκπορθμεύω, ἀπάγω διὰ θαλάσσης· ὁ Εὐριπίδης ἔχει τὸν παθ. πρκμ. μετὰ παθητ. σημασίας, [Ἑλένη] ἐκπεπόρθμευται χθονὸς Ἑλ. 1179· ἀλλ' ἐν μέσ. σημασίᾳ, Μενέλαος αὐτὴν ἐκπεπόρθμευται χθονὸς αὐτόθι 1517.

ἐκπορίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῖῶ**:—ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ, ἄδικα Εὐρ. Βάκχ. 1042· φόνον εἴς τινα ὁ αὐτ. Ἴων 1114· καινὴν ἐκπ. μηχανὴν Ἀριστοφ. Σφ. 365· τὸ ξυμφέρον ἑκάστῳ Πλάτ. Πολ. 341D· ἐκπ. ὅπως .. Ἀριστοφ. Λυσ. 421. **II.** προμηθεύω, χορηγῶ, στέγη πυρὸς μέτα πάντ' ἐκπορίζει πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμὲ Σοφ. Φ. 299· ἀργύριον ὑμῖν Ἀνδοκ. 21. 42· ὅπλα τινὶ Θουκ. 6. 72· βίον Ἀριστοφ. Σφ. 1113· χρήματα, μισθὸν Ξεν. Κύρ. 3.1, 30, Ἀν. 5. 6, 19, κτλ.—Μέσ., προμηθεύω δι' ἐμαυτόν, λαμβάνω, τι Θουκ.1. 82, 125, Πλάτ. Γοργ. 492Α, κ. ἀλλ. —Πρβλ. καὶ Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 35.

ἐκπορνεύω, ἐπιτεταμ. τοῦ **πορνεύω**, Ἐβδ. (Ἔξοδ. ΛΔ', 15), Ἐπισ.Ἰούδ.7:—Παθ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Πολυδ.Ϛ', 126, Ἐκκλ.

ἐκποτάομαι, Ἰων. **-έομαι**, = **ἐκπέτομαι**, ἀποθ., ἐπὶ νιφάδων χιόνος, Διὸς ἐκποτέονται Ἰλ. Τ. 357· ἐπὶ φαντάσματος, φοιτάσεις πεδ' ἀμαύρων νεκύων ἐκπεποταμένα Σαπφὼ 68 [19]· μεταφ., πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι; ποῦ ἐπέταξεν ὁ νοῦς σου; Λατ. quae te dementia cepit? Θεόκρ.11. 72, πρβλ. 2. 19.

ἔκπους, ὁ, ἡ, = **ἐξάπους**, Συλλ.Ἐπιγρ.160 6. 11 καὶ 54.

ἔκπραξις, **εως**, ἡ, εἴσπραξις, τὴν ἔκπραξιν τῶν δανείων Διόδ. 1. 79.

ἐκπράσσω, Ἀττ. **-ττω**· μέλλ. **-ξω**, πράττω τι ἐντελῶς, φέρω εἰς πέρας, κατορθώνω, Λατ. efficere, τόδ' ἐκπράξασα Αἰσχύλ. Ἀγ. 582, κτλ.· τόδ' ἐξέπραξεν ὥστε .., ὁ αὐτ. Πέρσ. 723· χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν ὡς δοῦναι δίκην Σοφ.Ἀντ. 303· δόλιον εὐνὴν ἐξέπραξ' Εὐρ.Ἑλ. 20 τὸν καλλίνικον .. ἐξεπράξατε ἐς γόον, ἑκάματε τὸ ἐπινίκιον ὕμνον νὰ λήξῃ εἰς θρῆνον, ὁ αὐτ. Βάκχ. 1161. **II.** δίδω τέλος, «ξεκάμνω», φονεύω, καταστρέφω, Λατ. conficere, ὡς τὸ **διεργάζομαι**, Αἰσχύλ.Ἀγ.1275, Σοφ. Ο. Κ. 1659, Εὐρ.Ἐκ. 515. **III.** ἀπαιτῶ, εἰσπράττω, λαμβάνω, χρέος, Αἰσχύλ.Ἰκ. 472· αἵματος δίκην Εὐρ.Ἱρ. Μαιν. 43· ζημίαν Πλάτ. Νόμ.774Ε· ὡσαύτως μετὰ διπλῆς αἰτ., χρήματα ἐκπρ. τινὰ Θουκ. 8. 108· τοὺς ταμίας ἐκπρ. [τι] Πλάτ. Νόμ. 774Ε.— Παθ., ἔχω νὰ πληρώσω, μοὶ ἀπαιτοῦσί τι, Παυσ. 7. 12, 1. **2)** τιμωρῶ, ἐκδικοῦμαι, Σοφ. Ο. Τ. 377 (κατὰ τὸν Jebb ἑρμηνευτέον, διαπράττω, ἀπεργάζομαι), Εὐρ. Μήδ.1305· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐκπράσσεσθαι τὸν Δωριέως φόνον Ἡρόδ. 7. 158· ἐκπρ. τὸν φόνον πρός τινος αὐτόθι.— Παθ., ἐκπραχθήσῃ ὃσ' ἔπραξας Χρησμ. Σιβυλλ. 8.128.

ἐκπραῦνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **πραΰνω**, Παῦλ. Σιλ. Θερμ. 154, Ἱλούτ. 2.74D.

ἐκπρεμνίζω, ἐκριζώνω, Δημ.1073. 27, Φιλόστρ. Νεώτ. 869.

ἐκπρέπεια, ἡ, τὸ ἐκπρεπές, τὸ ἔξοχον, λαμπρότης, Ἰαμβλ. Βίος Πυθ. § 23.

ἐκπρεπής, **ές**, διαπρέπων, διαπρεπής, Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς .. ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν Ἰλ. Β. 483· μία ἐκπρ. νίκα Πίνδ. Ιι.7.13· μεγέθει ἐκπρεπεστάτα Αἰσχύλ. Πέρσ. 184· εὐγένειαν ἐκπρεπῆς αὐτόθι 442· εἶδος ἐκπρεπεστάτη Εὐρ.Ἄλκ. 333· ἐκπρ. γενέσθαι Πλάτ. Φαῖδρ. 238Α· ἐκπρεπέστερα ζῷα Ἀριστ. Φυσιογν. 5, 12.—Ἐπίρρ. **-πῶς**, ἐξόχως, Πολύβ. 5. 59, 8, κτλ. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ἔξω τοῦ πρέποντος Θουκ. 3. 55· οὕτως, ἐπίρρ **-πῶς**, παραλόγως, ὁ αὐτ. 1. 38· ὑπερθ. **-έστατα** Ξεν. Συμπ. 8. 31.

ἐκπρεπόντως, ἐπίρρ. = **ἐκπρεπῶς**, Δίων Κ.74.1.

ἐκπρέπω, ἐξέχω, διαπρέπω εἴς τι, τινὶ Εὐρ.Ἡρακλ. 597.

ἔκπρησις, **εως**, ἡ, ἐκπύρωσις, Ἱλουτ. Λύσανδ.12, Ἡσύχ.

ἐκπρησμός, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **ἐκβρασμός**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ.Ὄρν.1243.

ἐκπρήσσω, Ἰων. ἀντὶ **ἐκπράσσω**.

ἐκπρίασθαι, ἀόρ. 6' (ἴδε **πρίαμαι**), ἐξωνοῦμαι, χρήμασι .. κίνδυνον ἐκπρ.Ἀντιφῶν 136. 36, πρβλ. Λυσ.178.16· ἐκπρ. τοὺς κατηγόρους ὁ αὐτ. 159. 20· ἐκπρ. τι παρά τινος Ἰσοκρ. 31Β.

ἐκπρίζω, = **ἐκπρίω**, Γεωπ. 9.11,7.

ἔκπρῖσις, **εως**, ἡ, τὸ ἐκπρίειν, πριόνισμα, Παῦλ. Αἴγ. 6. 84.

ἔκπρισμα, τό, πριονίδι, Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορᾶς 1. 2, 15.

ἐκπρίω, ἐντελῶς πριονίζω, κόπτω διὰ πρίονος, Θουκ. 7. 25· ἐπὶ ἐκπρίσεως ὀστοῦ, Ἱππ. π. τῶν ἐν Κερ. Τρωμ. 912.

ἐκπροθεσμέω, εἶμαι ἐκπρόθεσμος, καθυστερῶ, Σχόλ. εἰς Δημ. 540. 21.

ἐκπρόθεσμος, **ον**, ὁ ἔξω τῆς προθεσμίας, τοῦ ὁφλήματος, τοῦ χρέους, Λουκ.Ἑρμότ. 80· ἐκπρ. τῶν ἑπτὰ ἡμερῶν, ἑπτὰ ἡμέρας ἀργότερα, ὁ αὐτ. Κρον. 2· ἐκπρ. τοῦ ἀγῶνος, ὁ ὑπερβὰς τὴν ἡλικίαν, τὴν ἁρμοδίαν δι' ἀγῶνας, ὁ αὐτ.Ἀνάχαρ. 39· ἐκπρ. φιλοτιμήματα, τιμαὶ προσφερόμεναι ὅτε πλέον εἶναι πολὺ ἀργά, κατόπιν ἑορτῆς, ὁ αὐτ. Πλοῖον ἢ Εὐχαὶ 40· πένθος Φίλων 2.169.

ἐκπροθρώσκω, ἐκπηδῶ, Ὀρφ.Ἀργ. 344, Μανέθων 6. 33, ἐν τῇ μετοχ. ἀορ. **ἐκπροθορών**.

ἐκπροθυμέομαι, ἐπιτετ. ἀντὶ **προθυμέομαι**, Εὐρ.Φοίν.1678.

ἐκπροΐημι, ἐκπέμπω, ἀέναον παγὰν ἐκπροΐεῖσαι Εὐρ.Ἴων 119· ἀλλὰ τὸ χωρίον φαίνεται ἐφθαρμένον, ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ.

ἐκπροικίζω, προικίζω, Φάλαρ. σ. 404.

ἐκπροκαλέομαι, μέσ., προσκαλῶ τινὰ νὰ ἔλθῃ ἔξω πρὸς ἐμέ, ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων Ὀδ. Β. 400· ἐκ μεγάροιο Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ.111· πρβλ.Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 354.

ἐκπροκρίνω, ἐκλέγω, προκρίνω, πόλεως ἐκπροκριθεῖσα Εὐρ. Φοίν. 214.

ἐκπρολείπω, καταλείπω, κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες Ὀδ. Θ. 515, πρβλ. Θέογν. 1136· αἰῶνα Συλλ.Ἐπιγρ. 3627. **II.** ἀφίνω, φείδομαι, Ψευδο-Φωκ. 80.

ἐκπρομολεῖν, ἀόρ. β' (ἴδε **βλώσκω**), ἐξέρχομαι, λίμνης ἐκπρομολεῖν λελιημένοι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1587.

ἐκπροπίπτω, καταπίπτω ἔκ τινος μέρους, ὑψόθεν εἰς γαῖαν Ὀρφ. Λιθ. 319.

ἐκπρορέω, ἐκρέω ἔκ τινος μέρους, Ἀνθ. Π. 9. 669, Ὀρφ. Λιθ. 201.

ἐκπροσωπέω, ἀλλάσσω χαρακτῆρα, Εὐστ. Πονημάτ. 218. 24, ἀντιπροσωπεύω, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. σ. 282Α.

ἐκπροτῑμάω, τιμῶ ὑπὲρ πάντα, Σοφ. Ἀντ. 913.

ἐκπροφαίνω, ἐκδεικνύω, Ὀρφ.Ὕμν. 70. 7, ἐν τῷ ἀορ. 6' **ἐκπροφανοῦσα**.

ἐκπροφέρω, φέρω ἔξω εἰς τὸ φῶς, ἐφθαρμένον ἐν Μανέθωνι 6. 733.

ἐκπροφεύγω: μέλλ. **-φεύξομαι**, φεύγω μακρὰν ἀπό τινος, τινος Ἡλιόδ. 8. 11· ἐκφεύγω, διαφεύγω, τι Ὀρφ. Λιθ. 391, Ἀνθ. Π. 6. 218.

ἐκπροχέω: μέλλ. **-χεῶ**, ἐκχέω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, λοιβὰς ἐκπροχέων Ὀρφ. Ἀργ. 573· ἐκπρ. ἰαχὰν Ἀνθ. Π. 7. 201· ἀφίνω νὰ χυθῇ τι, νὰ πέσῃ, πλοκάμους αὐτόθι 22· ὄσσων δάκρυον Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 562. 6.

ἐκπτερόομαι, κτῶμαι πτέρυγας, Ἱππ. 347. 19· δι. γραφ. **ἐκπυρούμενα**, ὅπερ φαίνεται ὅτι ἀπαιτεῖ ἡ ἔννοια.

ἐκπτερύσσομαι, ἀποθ., κινῶ τὰς πτέρυγας, ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκπτερύσσηται Λουκ. Μυίας Ἐγκώμ. 1, διάφ. γρ. **πτερύσσηται**.

ἐκπτήσσω, κάμνω τινὰ νὰ τρομάξῃ καὶ νὰ φύγῃ, οἴκων με ἐξέπταξας (Δωρ.) Εὐρ. Ἐκ. 180.

ἐκπτοέω, = τῷ προηγ., Τζέτζ.: — Παθ. ἐκπλήττομαι, καταλαμβάνομαι ὑπὸ θαυμασμοῦ, Εὐρ. Κύκλ. 185, Πολύβ. 5. 36, 3· τὰς ψυχὰς ἐξεπτόηντο, ἦσαν πολὺ τεθορυβημένοι, Ἡρωδιαν. 5. 4, 1.

ἔκπτυσμα, τό, τὸ ἐκπτυσθέν, πτύαλον, πτύσμα, Χρησμ. Σιβυλλ. 8. 280 (ἴδε ἐν λ. **ἐμπτύσματα**).

ἐκπτύω: μέλλ. **-ύσω**, ὡσαύτως **-ύσομαι** [ῠ], Ἀνθ. Π. 5.107· ἐκπτύω, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην Ὀδ. Ε. 322, πρβλ. Ἀνθ. Π. ἔνθ' ἀνωτ.: —Ἐκστομίζω, διαδίδω ἀκρίτως, ἀπόρρητα Αἰλ. π. Ζ. 4. 44· ἐπὶ ἀποβολῆς ἢ ἐκτρώσεως, αὐτόθι 12. 17. **II.** πτύω εἰς δήλωσιν ἀηδίας, Ἀριστοφ. Σφ. 792· — πτύω πρός τι, βδελύσσομαί τι, Ἐπιστ. π. Γαλάτ. δ', 14.

ἔκπτωμα, τό, ἐξάρθρωσις, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 796.

ἔκπτωσις, **εως**, ἡ, τὸ ἐκπίπτειν, ἡ διαφυγή, τοῦ θερμοῦ Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 15, πρβλ. π. τὰ Ζ.Ἱστ.10. 5, 12, π.Ἀναπν. 20, 4· ἡ τῶν ὄψεων ἔκπτ. αἱ ἐκ τοῦ ἡλίου ἐρχόμεναι ἀκτῖνες, ὁ αὐτ. Προβλ. 15. 6. **2)** ἐξοδία, Πολύβ. 4. 1, 8, Διόδ. 13. 65. **3)** ἡ ἀπὸ τῶν ἐλπίδων ἔκπτωσίς τινος, ἀποτυχία, Κέβης 7· καταπτωσις, πρὸς τὸ χεῖρον Στράβων 467. **II.** ἐξάρθρωσις μέλους, Ἱππ π.Ἀγμ.749· ἔκπτ. ..τῶν ὑστερέων, ἡ ἐξώθησις τοῦ «ὑστέρου», ὁ αὐτ. Ἀφ. 1255· μαρασμός, σῆψις ἢ νέκρωσις τῆς σαρκός, τῶν ἰνῶν, κτλ., ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ ἐρυσιπέλατος, ὁ αὐτὸς Ἐπιδημ. τὸ Ι", 1082· τῶν ἐσχαρῶν ἔκπτ., ἀπόσπασις, ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ.788.

ἐκπῡέω, ἐμπυάζω, Ἱππ.Ἐπιδημ. τὸ Α', 956, πρβλ. Προγν. 41. 40, 1002C·— οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, ὁ αὐτ. Ἀφ. 1257. Ἐντεῦθεν ἐκ-

πύημα, τό, ἕλκος σχηματίσαν πῦον, ὁ αὐτ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 17, Προγν. 41· **ἐκπύησις**, ἡ, «ἔμπυασμα», ὁ αὐτ. Ἀφ. 1259, κτλ.· **ἐκπυητικός, ή, όν**, ὁ παράγων πῦον, ἔμπυον, αὐτόθι 1253.

ἐκπυΐσκομαι, = **ἐκπυέω**, Ἱππ. Προγν. 41. 41., 44. 53.

ἐκπυνθάνομαι: μέλλ. **-πεύσομαι**, ἀποθ., ἀναζητῶ, ἐρωτῶ νὰ μάθω, Ἰλ. Κ. 320· ἔκ τε πυθέσθαι, ἠὲ φυλάσσονται νῆες, κτλ. αὐτόθι 308 (ἐν Ἰλ. Υ.129, ἀναγνωστέον θεῶν ἐκ πεύσεται ὁμφῆς)· ἵν' ἐκπυθώμιεθα, πόθεν .. Εὐρ. Κύκλ. 94, κτλ. **2)** μετ' αἰτ., μανθάνω, ἀκούω, θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει Σοφ. Αἴ. 215· ἐκπ. τί τινος, μανθάνω ἔκ τινος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 529, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 752· ἐκπ. τινος, ἐρωτᾶν περί τινος, Ἀριστοφ. Πλ. 60· μετὰ μετοχ., ἐκπ. τινα ἀφιγμένον Εὐρ. Ἑλ. 817.—Πρβλ. **ἐκπεύθομαι**.

ἐκπυόω, ἐπιφέρω ἐκπύησιν, «ἔμπυασμα», κάμνω τι νὰ ἐμπυάσῃ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἐκπῡρηνίζω, (πυρὴν) διὰ τῆς πιέσεως ἐξάγω τὸν πυρῆνα καὶ ῥίπτω αὐτόν, ἐν γένει, ἐκπιέζω, ἐκθλίβω, ἐξακοντίζω, τὰ ἐνόντα Ἀριστ. Φυσ. 4.7, 6.— Παθ., Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 1.119.

ἐκπῡρήνισις, εως, ἡ, ἔκθλιψις τῶν πυρήνων τῶν ἀπὸ δακτύλων ἀποπιεζομένων, Ὀλυμπιόδ. Σαρακηνικ. σ. 49· ἐξακόντισις, ἀστραπῆς .. ἐκπυρήνισιν Εὐστ. Πονημάτ. 203. 11.

ἐκπῡρήνισμα, τό, ἐξακόντισμα, ἀστραπῶν ἐκπυρηνίσματα Νικήτ. Μαν. Κομν. 2. 6, σ. 60B.

ἐκπυρηνισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Hemst. ἐν Θωμ. Μαγ. σ. 565.

ἐκπῡρίάω, θερμαίνω, Ἱππ. Ἀφ. 1255, ἐν τῷ παθ.

ἐκπῦρος, ον, (πῦρ) θερμότατος, καυστικός, καίων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 19, 4, Στράβων 697· φλογερός, Μάξ. Τύρ. τ. 2. σ. 2, 21·— οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., τί μ' ἔκπυρα λούεις; Ἀνθ. Π. 5. 82.

ἐκπῡρόω, κατακαίω μέχρι τέφρας, ἐξαφανίζω, Εὐρ. Ι. Α. 1070, Ἡρ. Μαιν. 421·— πυρπολῶ, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 21. **II.** Παθ., ἀνάπτω, καίομαι, αὐτόθι 1. 5, 2· ὅρος ἐν χρήσει ἐν τῇ τοῦ Ἡρακλείτου φιλοσοφίᾳ πρὸς δήλωσιν τῆς τάσεως ἣν ἔχουσι πάντα τὰ πράγματα εἰς τὸ νὰ μεταβάλλωνται εἰς πῦρ (πρβλ. **ἀναθυμίασις**), Διογ. Λ. 9. 8, πρβλ. Πλούτ. 2. 877D, καὶ ἴδε τὴν λέξιν **χρησμοσύνη**·— ἀνακαίομαι, λαμπάσιν κεραυνίαις Εὐρ. Βάκχ. 244·— ὑπερθερμαίνομαι, Ἱππ. Ἀφ. 1257, πρβλ. **ἐκπτερόομαι**· — πυρακτοῦμαι, ἐπὶ χαλκοῦ, Πολύβ. 12. 25, 2.

ἐκπυρσεύω, ἀνάπτω, φλέγω, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 179, ἐν τῷ παθ. **II.** κάμνω σημεῖον διὰ πυρῶν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4.10, 5.

ἐκπύρωσις [ῠ], **εως**, ἡ, ἐντελὴς καῦσις, ἐμπρησμός, Στράβων 579, Διογ. Λ. 10. 101, 102, Λουκ. Βίων Πράσις 14. **II.** τὸ ἀνάπτειν, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 5, 2· πρβλ. **ἐκπυρόω** II· — παρ' Ἀθην. 629E, εἰδός τι ὀρχήσεως.

ἔκπυστος, ον, γνωστός, κυρίως ἐπὶ πραγμάτων, σπανίως δὲ ἐπὶ προσώπων, ἐμοὶ δοκεῖ πλεῖν ἡμᾶς ἐπὶ Μυτιλήνην πρὶν ἐκπύστους γενέσθαι, πρὶν γείνῃ τι γνωστὸν περὶ ἡμῶν, Θουκ. 3. 30., 4.70., 8. 42· μὴ ἔκπυστα ποιεῖν τὰ ἄξια κρύπτεσθαι Συνεσ. Ἐπιστ. 143. σ. 279A, Ἡρωδιαν. 2.7,10·— «ἐκπύστων· φανερῶν ἢ πολλοῖς ἀκουστῶν» Ἡσύχ.

ἐκπῡτίζω: μέλλ. **-ίσω**, ἐκπτύω, τὸν ὀξὺν οἶνον ἐκπυτίζομεν Ἄλεξ. ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 1. 12· — «πυτσιλίζω», Ἥρων Πνευμ. σ. 181, Αὐτομ. 247.

ἔκπωμα, τό, ποτήριον, Ἡρόδ. 9. 41, 80, Σοφ. Φ. 35, κτλ.— Ὑποκορ. **-άτιον**, τό, Δίφιλ. ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 3, Στράβων 758.

ἐκπωματο-ποιός, ὁ, ὁ ποιῶν ἐκπώματα, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Ἀλέξιδος.

ἐκπωτάομαι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐκποτάομαι**, Βαβρ. 12.1.

ἐκράανθεν, ἴδε τὸ ῥῆμα **κραίνω**.

ἐκραβδίζω, διὰ ῥαβδισμῶν ἀποδιώκω, ἐκραβδίζειν τοὺς μοχθηροὺς Ἀριστοφ Λυσ. 576.

ἐκρᾰγή, ἡ, ὡς ἑρμηνεία τῆς λέξεως **ἔκρηξις** παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. — Πιθ. ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **κραυγή** ὡς ἐν Λεξικῷ Ζωναρᾶ σ. 657.

ἐκράθην [ᾰ], ἴδε τὸ ῥῆμα **κεράννυμι**.

ἐκραίνω, κάμνω τι νὰ ἐκραίνῃ, νὰ ῥαίνῃ, νὰ στάζῃ ἔξω, κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει Σοφ. Τρ. 781· ἐγκέφαλον ἐξέρρανε Εὐρ. Κύκλ. 402.

ἐκραιόω, καταστρέφω, ἐξαφανίζω, Ὀρφ. Λιθικ. 598, ἐν τμήσει.

ἔκρευσις, εως, ἡ, ἐκροή, ἐκρεύσεις ποταμοῦ Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στ. 1012, ἔκδ. Kink.

ἐκρέμω, ἴδε τὸ ῥῆμα **κρέμαμαι**.

ἐκρέω: μέλλ. **ἐκρυήσομαι**, καὶ σπαν. **-ρεύσομαι**, πρκμ. **-ερρύηκα**: ἀόρ. παθ. **ἐξερρύην**, Πλάτ. Πολ. 452D· σπαν. **ἐξέρρευσα**: — ῥέω ἔκ τινος πράγματος, ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε Ἰλ. Φ. 119· ἔκ τινος Πλάτ. Φαίδων 112A ἐπὶ ποταμῶν, ἐκρ. ἐς θάλασσαν Ἡρόδ. 2. 20· ἐκρ. ἔξω αὐτόθι 149. **2)** ἐπὶ πτερῶν, ἐξερρύηκε τὰ πτερὰ Ἀριστοφ. Ὄρν. 104· ἐπὶ τῶν τριχῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 11, 9. **3)** μεταφ., ἐκπίπτω, ἀφανίζομαι, γίνομαι ἄφαντος, Λατ. effluere, Πλάτ. Πολ. 452D, Θεαγ. 130E· ἐξερρύησαν οἱ Θεμιστοκλέους λόγοι τῶν Ἑλλήνων, ἐλησμονήθησαν, Πλουτ. Θεμ. 12. **II.** μετὰ συστοίχου αἰτιατ., ἐκχέω, ἐξαφανίζω, τὴν χάριν ἐξέρρευσας ὅσην ἔχες Ἀνθ. Π. 11. 374.

ἔκρηγμα, ατος, τό, ἀπόσχισμα ῥάκους, **ἐκρήγματα τρυχίων** Ἱππ. π. Ἄρθρ. 837. **2)** ἐκρήγματα, «τὰ ἐκ τῶν χειμάρρων γινόμενα ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα» Σουΐδ.· πρβλ. Πολύβ. 12. 20, 4. **II.** ὁρμητικὴ ἐκροή, **ἐκρήγματα τῶν ὑδάτων** Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 5, 2· φλύκταινα, ἐξάνθημα, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Ζ', 1211E.

ἐκρήγνυμι: μέλλ. **-ρήξω**, διαρρηγνύω, διατέμνω, κάμνω νὰ σπάσῃ, νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον Ἰλ. Ο. 469· μετὰ γεν., ὕδωρ ἐξέρρηξεν ὁδοῖο, τὸ ὕδωρ ἐξέκοψε μέρος τι ἐκ τῆς ὁδοῦ, Ἰλ. Ψ. 421.— Παθ., θραύομαι, διαρρήγνυμαι, ἐπὶ τόξων, εἰ τὸν πάντα χρόνον ἐντεταμένα εἴη, ἐκραγείη ἂν Ἡρόδ. 2.173· ἐπὶ ἐνδυμάτων, σχίζομαι, ῥαγέντων χλανίδων ὑπὸ πτύχας Χαιρήμων παρ' Ἀθην. 608B. **II.** μετὰ συστοίχου αἰτιατ., «ξεσπάνω», κάμνω νὰ «ξεσπάσῃ», νεφέλη ὄμβρον ἐκρήξει Πλουτ. Φάβ. 12· εὐθὺς ἐξέρρηξε τὴν ὀργὴν Λουκ. περὶ Διαβολ. 23.— Παθ., ἐπὶ φύματος, σπῶ, ἀνοίγω, Ἡρόδ. 3.133, πρβλ. Ἱππ. Ἀφ. 1252· **ἐξορμῶ**, ἔνθεν ἐκραγήσονται ποταμοὶ πυρὸς Αἰσχύλ. Ἱκ. 367· ἐπὶ ἔριδος, ἐς μέσον ἐξερράγη, ἐξερράγη ἐν τῷ φανερῷ, Ἡρόδ. 8.74· ἐπὶ προσώπων, «ξεσπῶ» ἐναντίον τινός, οὐ βουλόμενος ἐκραγῆναι ἐς αὐτὸν ὁ αὐτ. 6.129. **III.** ἐνίοτε καὶ ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., οὗ ποτ' ἐκρήξει μάχη Σοφ. Αἴ. 775· ἐκρήξας .. ἄνεμος Ἀριστ. Μετεωρ. 2, 8, 14.

ἔκρηξις, εως, ἡ, διάρρηξις, Ἱππ. 675. 49· ἔκρ. τῆς πηγῆς Σχόλ. Θεοκρ. 7. 5· πρβλ. **ἐκραγή**. **II.** διάρρηξις εἰς ὀύο, τοῦ νέφους Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 18.

ἐκρήσσω, = **ἐκρήγνυμι**, Θεανὼ ἐν Ἐπιστ. 3.

ἐκριζόω, ἐκριζώνω, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 29, Achmes Ὀνειρ. 202. 206:—Παθ., Βαβρ. 36. 8, κτλ.· ἐν εἴδει κατάρας, ἐκριζωθήσεται πανγενεὶ Συλλ. Ἐπιγρ. 916. 8. **II.** παράγω ἐκ τῆς ῥίζης, Ἑλλάδ. Λαυσ. σ. 7.

ἐκρίζωσις, εως, ἡ, ἡ ἀπὸ τῆς ῥίζης ἀπόσπασις, θερμιάχων γλωσσῶν ἐκρίζωσις Εὐστ. Πονημάτ. 204. 86.

ἐκριζωτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐκριζοῦν, Ἀλ. Ἀριστ. ἐν Συντ. Κανν. τ. 3, σ. 462.

ἐκριζωτής, οῦ, ὁ, ὁ ἐκριζώνων, καταστροφεύς, Ἰωσήπ. Μακκ. 3, 5.

ἔκρῑν, ῖνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὑψηλὴν, ἐξέχουσαν ῥῖνα, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Νούσ. 2. 13.

ἐκρῑνέω, ῥινίζω, μεταφ. καταναλίσκω, τρώγω, ἄχρι τοῦ καὶ αὐτὴν ἐκρινῆσαι τὴν καρδίαν Ἀλκίφρων 3. 33.

ἐκρῑνίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῖῶ**, ῥινηλατῶ, ἐξιχνεύω, μῶν κακῶς πάντα ἐξερρίνισα; Ψευδο-Λουκ. Φιλόπ. 22.

ἐκρῑπίζω: μέλλ. **-ίσω**, φυσῶν ἀνάπτω, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 8, 14·—μεταφ., ἐξάπτω, διεγείρω, Θεοπόμπ. Ἱστ. 239, Πλουτ. Πομπ. 8.

ἐκρῑπισμός, ὁ, τὸ ἐκριπίζειν, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10.101.

ἐκριπτέω, = τῷ ἑπομ., Πλούτ. 2. 654D.

ἐκρίπτω: μέλλ. **-ψω**, ῥίπτω ἔξω, ἔξω με [γῆς] ... ἐκρίψατε Σοφ. Ο. Τ. 1412· ἔπῃ (πρβλ. **ἀπορρίπτω** III.) Αἰσχύλ. Πρ. 932: — Παθ., δίφρων ἐκριφθεὶς Σοφ. Ἡλ. 512· ἐπὶ ἠθοποιοῦ, ὡς τὸ **ἐκπίπτω**, Λατ. explodi, Αἰσχίν. 48. 40.

ἔκριψις, εως, ἡ, τὸ ἐκρίπτειν, Γλ.

ἐκροή, ἡ, (**ἐκρέω**) = **ἔκροος** I, Πλάτ. Γοργ. 494C. κ. ἀλλ. **II.** = **ἔκροος** II, Ἱππ. 1004H, Πλάτ. Φαίδων 112D, κ. ἀλλ.· περὶ τὰς ἐκροάς, τὰ μέρη ἔνθα γίνονται αἱ ἐκροαὶ ἐν τῷ σώματι τοῦ ἀνθρώπου, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 42.

ἐκροιβδέω, κενῶ καταπίνων, κρατῆρα Μνησίμαχος ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 17.

ἔκροος, συνῃρ. **-ρους**, ὁ, τὸ ἐκρέειν, ἐκροή, ἐκβολή, ἔκροον ἔχειν ἐς θάλασσαν, ἐπὶ ποταμῶν, Ἡρόδ. 7. 129, πρβλ. Ἀρρ. Ἀν. 4. 3, 2. **II.** μέρος πρὸς ἐκροὴν τῶν ὑδάτων, διέξοδος, οὐκ ἔχουσα ἔκρουν φανερὸν ἡ λίμνη Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 27· ἐπὶ τοῦ αἵματος, Ἱππ. 562. 41., 1002B.

ἐκροφέω, ῥοφῶ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 701, γενόμενος ἑλαθον ἐκροφήσας Πλάτ. Κωμ. ἐν «Συμμαχίᾳ» 4· μεταφ. ἐκρ. τὸν μισθὸν Ἀριστοφ. Σφ. 1118.

ἔκρυθμος, ον, ὁ μὴ ἔνρυθμος, παράφωνος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 186, Φιλόστρ. 352.

ἐκρύομαι: μέλλ. **-ρύσομαι**, σῴζω, λυτρώνω, Εὐρ. Βάκχ. 258, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 83.

ἐκρυπαρόω, ῥυπαίνω, ποιῶ τι ῥυπαρόν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 38.

ἐκρυπόω, καθαίρω ἐκ ῥύπου, Γρηγ. Ναζ. τ. 2. σ. 156. **II.** = **ῥυπόω** Achmet 232.

ἐκρύπτω, ἐκπλύνω, καθαρίζω, Ἡλιοδ. Α', 44., Ζ', 39:—Μέσ. ἐκρύπτεσθαι τὸ ἄδικον Φίλων 1. 613.

ἔκρῠσις, εως, ἡ, = **ἔκροος** II, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 26, Πολύβ. 4. 39, 8. **II.** ἐκροή, κυήματος φθορά, ἀποβολὴ κατὰ τὰς πρώτας μετὰ τὴν σύλληψιν ἡμέρας, διαφέρουσα τοῦ τρωσμοῦ, ἐκτρώσεως, Ἱππ. 257. 19, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 9, 3, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 3, 3 καὶ 7. **III.** ἔκρ. τριχῶν, πτῶσις, «πέσιμον», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 14, 1.

ἐκσαγηνεύω, ἐξάγω τῆς σαγήνης, τοῦ δικτύου, ἀλλ' αὐτὸν ἐκσαγηνεύει Πλούτ. 2. 52C· κατ' ἄλλους = **σαγηνεύω**, ἀλλὰ κακῶς.

ἐκσᾰλάσσω, μετακινῶ, ἐκσείω, Ἀνθ. Π. 5, 235.

ἐκσαλεύω, σαλεύω τι ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ, ἐκβάλλω, «ἐκσάλευσον αὐτό· ἐξένεγκον» Σουΐδ., πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 1028, διάφ. γρ. **ἐκσαλεύω.**

ἐκσᾰ́ω, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **ἐκσῴζω,** ἐξεσάωσεν ὀϊόμενον θανέεσθαι Ἰλ. Δ. 12· ἐξεσάωσε θαλάσσης Ὀδ. Δ. 501· ψυχὴν δ' ἐξ. Ἀρχίλ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1301.

ἐκσαρκίζω, ἀφαιρῶ τὴν σάρκα, μετοχ. παθ. πρκμ. **ἐκσεσαρκισμένος** ἀπὸ τῶν ὀστῶν Ἐβδ. (Ἰεζεκ. ΚΔ', 4).

ἐκσαρκόω, κάμνω νὰ σαρκώσῃ, νὰ σχηματίσῃ σάρκα, κρέας.—Παθ., πιάνω κρέας, σαρκώνω, μεταφ. ἐπὶ τῶν ἐλαιῶν, ἐκσαρκοῦνται γὰρ καὶ ἀπολλύασι τὸ ἔλαιον διὰ τὴν πολυτροφίαν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 19, 5. **II.** ἀμεταβ. = τῷ παθ., Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 1. 79.

ἐκσάρκωμα, σαρκῶδες ἔκφυμα, ὑπερσάρκωμα, Διοσκ. 5. 84, σ. 740.

ἐκσάρκωσις, ἡ, = τῷ προηγ., Διοσκ. π. Εὐπορ. 1. 143.

ἐκσᾰ́ρόω, σαρώνω ἐντελῶς, Εὐστ. 725. 35

ἐκσαφέω, σαφηνίζω, ἐξηγῶ, Θ. Προδρ. σ. 398.

ἐκσβέννυμι = **ἀποσβέννυμι,** σβύνω ἐντελῶς, Βυζαντ.

ἐκσείω, σείω πρὸς τὰ ἔξω, ἐκτινάσσω, περιταμὼν κύκλῳ περὶ τὰ ὦτα καὶ λαβόμενος τῆς κεφαλῆς ἐκσείει [τὸ δέρμα] Ἡρόδ. 4. 64· ἐκσ. τὴν ἐσθῆτα, τινάσσω τὸ φόρεμά μου, Πλουτ. Ἀντών. 79: — Παθ., ἐκσείσεισται (ἐνν. ὁ τρίβων) Ἀριστοφ. Ἀχ. 343.

II. ἐξάγω, ἀπομακρύνω, Λατ. excutere, τούτων ... τῶν λογισμῶν ἐξέσεισεν αὐτὸν ἡ παρὰ τῶν ὄχλων δόξα Πλουτ. Ἀντών. 14· ἐκσ. τὴν ἀπολογίαν, ἀπορρίπτειν, Διόδ. 18. 66.

ἐκσεμνύνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **σεμνύνω,** Ἀθήν. 661Ε.

ἐκσεύομαι: παθ. πρκμ. **ἐξέσσῡμαι:** ὑπερσ. **ἐξέσσῡτο** μετὰ σημασ. παρατατ. (Ὀδ. Ι. 373), ἂν καὶ ὁ τύπος οὗτος εἶναι συνήθως ἀόρ. (ἴδε κατωτ.): ἀόρ. α' **ἐξεσύθην** [ῠ]. Ἐξορμῶ, πυλῶν ἐξέσσυτο Ἰλ. Η. 1· φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος Ὀδ. Ι. 373· βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος, ἔφυγεν ἐκ τῶν βλεφάρων του, Μ. 366: — ἀπολ. ἐκθέω, ἐξορμῶ, ἐκ δ' ἔσσυτο λαὸς Θ. 58· νομιὸνδ' ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα Ὀδ. Ι. 438· αἱχμὴ δ' ἐξεσύθη. ἐξώρμησεν, Ἰλ. Ε. 293 (ἀλλ' αἱ ἄρισται ἐκδ. ἔχουσι νῦν: αἰχμὴ δ' ἐξελύθη)· ἐξέσσυται ἄνθρωπος ἐξ ἀνθρώπου Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 82. 25.

ἐκσημαίνω, ὑπαινίττομαι, Σοφ. Ἠλ. 1191.

ἐκσήπομαι, παθ., σήπομαι ἐντελῶς, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 16, 2.

ἐκσῑγάομαι, παθ., ἐξαναγκάζομαι εἰς ἐντελῆ σιγήν, ἐκσιγᾶθείς Ἀνθ. Π. 7. 182.

ἐκσῑφωνίζω, ἐκκενῶ διὰ σίφωνος, ἐξαντλῶ, ἐκσιφωνισθείη αὐτῶν ἡ ἰσχὺς Ἐβδ. (Ἰὼδ Ε', 5), «ἐκσιφωνισθείη· διασκορπισθείη» Ἡσύχ., πρβλ. Σουΐδ. ἐν λέξει.

ἐκσιωπάω, ἀναγκάζω εἰς σιωπήν, Πολύβ. 28. 4. 13· ἐν τῷ παθ. **II.** ἀμεταβ., σιωπῶ ἐντελῶς, Ἀρρ. Ἀν. 6. 4, 9.

ἐκσκᾰλεύω, σκαλίζω καὶ ἐκβάλλω, Ἀριστοφ. Λυσ. 1028.

ἐκσκάπτω, ἐξορύττω, Γαλην. 12. σ. 261.

ἐκσκεδάννῡμι, διασκορπίζω εἰς τὸν ἄνεμον, Ἀρχεπτολέμιου δὲ φέροντος τὴν εἰρήνην ἐξεσκέδασας Ἀριστοφ. Ἱππ. 795.

ἐκσκευάζω, ἀπογυμνῶ τῶν σκευῶν καὶ ἐργαλείων, ἡ γεωργία ἐξεσκευάσθη Δημ. 872. 11.·—Μέσ., μετακομίζω, πάντα δὲ τὰ ἐν Περσίδι χρήματα ἐξεσκευάσατο εἰς τὰ Σοῦσα Στράβων 730.

ἔκσκευος, ον, ὁ ἄνευ σκευῆς, δηλ. ἄνευ θεατρικῆς ἐνδυμασίας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 95· **τὰ ἔκσκευα** «τὰ παρεπόμενα πρόσωπα ἐπὶ σκηνῆς» Ἡσύχ., πρβλ. Πολυδ. Δ', 141.

ἔκσκηνος, ον, ἐκτὸς τῆς σκηνῆς, ἐκτὸς τῆς ἐπιδράσεώς τινος, ἡλίου ἔκσκηνος, φράσις ἀστρονομική, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 73.

ἐκσκορακίζω, πέμπω εἰς κόρακας, στέλλω εἰς τάνάθεμα, Κ. Μανασ. Χρον. 9. 34.

ἐκσκορπισμός, οῦ, ὁ, διασκορπισμός, Πλούτ. 2. 383D.

ἐκσμάω, ἐκσμήχω, σπογγίζω, ἐξέσμων ποτήρια Ἡρόδ. 3. 148· «ἐξέσμων· ἔσμηχον· καὶ ἔσμων δὲ τὸ αὐτὸ» Ἡσύχ.

ἐκσμήχω, = τῷ προηγ., Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 804, 26.

ἐκσοβέω, ἐκφοβῶ, ἐκδιώκω, Μένανδ. ἐν «Ἐπικλήρῳ» 6, Ἀνθ. Π. 6. 167· νέον ἐκ στέρνων αὐτόθι 5. 260.

ἔκσπασις, εως, ἡ, τὸ ἐκσπᾶν, Εὐστ. 1372, 14.

ἐκσπαστέον, ρημ. ἐπίθ., δεῖ ἐκσπᾶν, Γεωπ. 9. 11, 3.

ἐκσπάω: μέλλ. **-άσω,** ἐκσπῶ, ἐκβάλλω διὰ τῆς βίας, ἐξέλκω, Ἀτρεΐδης δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βὰς ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος Ἰλ. Ζ. 65· οὕτω δὲ καὶ μέσ. ἐκσπασσαμένω δολίχ' ἔγχεα, συραντες ἔξω, ἐξελκύσαντες τὰ μακρὰ αὐτῶν δόρατα, Ἰλ. Π. 255· ἦν ἐκσπάσωμαι ... βόλον Εὐρ. Ἡλ. 582:—Παθ., τρίχες ἐκσπῶνται Ἀριστ. Προβλ. 10. 22· ἐκβάλλω, οὔτ' ἐπιλασόμενον ἐκσπάσαι ῥᾴδιον (τὸν χάρακα ἐκ τῆς γῆς), Πολύβ. 18. 1, 14.

ἐκσπένδω: μέλλ. **-σπείσω,** ἐκχέω εἰς τοὺς θεοὺς ὡς σπονδήν, Εὐρ. Ἴων 1193· οἶνον ἐξέσπενδε κοτύλῳ Εὔβουλ. ἐν «Ὀδυσσεῖ» 1.

ἐκσπερματίζω, ἐκβάλλω, χύνω τὸ σπέρμα μου, καὶ ἐκσπερματιεῖ σπέρμα, ἐπὶ γυναικός, συλλαμβάνω, Ἐβδ. (Ἀριθμ. Ε', 28)· πρβλ. **σπερματίζω.**

ἐκσπερματόομαι. παθ., σποριάζω, τὰ γὰρ ἐν ταῖς θερμημερίαις σπαρέντα θᾶττον ἐκκαυλεῖ καὶ ἐκσπερματοῦται καθάπερ ῥαφανὶς κτλ. Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 7. 1, 7.

ἐκσπεύδω, σπεύδω νὰ ἐξέλθω, Ἀριστοφ. Θεσμ. 277.

ἐκσπογγίζω ἀποσπογγίζω, Εὔβουλος ἐν «Παμφίλῳ» 4.

ἔκσπονδος, ον, = ἔξω τῶν σπονδῶν, μὴ συμπεριλαμβανόμενος εἰς τὰς σπονδάς, ἀποκεκλεισμένος ἐξ αὐτῶν, Θουκ. 3. 68, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 32, Δημ. 355. 6· ἔκσπ. τῶν συνθηκῶν Πολύβ. 22. 13, 5. **II.** ἐναντίος τῶν σπονδῶν, παραβαίνων τὰς συνθήκας, Διον. Ἀλ. 2. 72.

ἐκσπονδυλίζω, ἢ **ἐκσφονδ-,** = ἐκτραχηλίζω, Ἐβδ. (Δ. Μακκ. ΙΔ', 18).

ἐκ-στᾰ́διος, ον, ἔχων μῆκος ἓξ σταδίων, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 39.

ἔκστᾰσις, εως, ἡ, (ἐξίστημι) ἐκτοπισμός, μετατόπισις ἐκ τῆς οἰκείας θέσεως, ἀπομάκρυνσις, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 3, 13· αἱ δὲ ἐκστάσεις εἰσὶν (ἐνν. αἱ κακίαι) ὁ αὐτ. Φυσ. 7. 3, 6. **II.** (ἐκ τοῦ παθ.) τὸ ἵστασθαι κατὰ μέρος, «παραμέρισμα», ὁ αὐτ. Ρητ. 1. 5, 9· ἔκστ. τῆς φύσεως, ἔκπτωσις, κατάπτωσις, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 3. 1, 6. **2)** σύγχυσις νοῦ, παραφροσύνη, κυρίως ἐκ φόβου ἢ καταπλήξεως, Ἱππ. Ἀφ. 1258, πρβλ. 93Β, κτλ. ἔκστ. σιγῶσα αὐτόθι 126G, 195D· ἔκστ. μανικὴ Ἀριστ. Κατηγ 8, 17· ἔκστ. τῶν λογισμῶν Πλουτ. Σόλων 8· τὰ μηδὲ προσδοκώμενον ἔκστασιν φέρει Μένανδ. ἐν «Ἐγχειριδίῳ» 1. **3)** θάμβος, ἔκπληξις, ἔκστασις ἔλαβεν ἅπαντας Εὐαγγ. κ. Λουκ. ε', 26· ἐξέστησαν ἐκστάσει μεγάλῃ Μαρκ. ε', 42, Λογγῖν. 1. 4. **4)** τὸ ἐξίστασθαι καὶ ὁρᾶν ἢ ἀκούειν θεῖα καὶ ὑπεράνθρωπα πράγματα, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὸν ἔκστασις Πράξ. Ι', 10· εἶδεν ἐν ἐκστάσει ὅραμα αὐτόθι ια', 5· γενέσθαι ἐν ἐκστάσει κδ', 17, πρβλ. Ἐπιστ. π. Κορινθ. Β. ιβ', 3 κἑξ.

ἐκστᾰτικός, ἡ, όν, ἔχων τάσιν πρὸς ἀπομάκρυνσιν ἀπό τινος, τοῦ λογισμοῦ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 1, 6 καὶ ἀπολ., ἄστατος, ἀντίθετον τῷ **ἐμμενετικὸς τῇ δόξῃ** αὐτόθι 7. 8, 5, πρβλ. 7. 2, 7. **2)** ὁ ἐκτὸς ἑαυτοῦ γενόμενος, ὁ ἔξω φρενῶν, ἔκστ. διὰ τὸν θυμὸν ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 4, 5· ἐπὶ τοῦ Αἴαντος, ὁ αὐτ. Προβλ. 30. 1, 3.—Ἐπίρρ.-**κῶς,** ἐκστατικῶς ἔχων καὶ δεδοικὼς Πλουτ. Δίων 55. **II.** ἐνεργ., ἱκανὸς πρὸς μετατόπισιν ἢ μετακίνησιν, τινος Πλούτ. 2. 951D: ὁ προξενῶν ἔκστασιν, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 9. 13, 4.

ἐκστέλλω, κουμπώνω, καρφώνω διὰ πόρπης τὸ ἔνδυμα πρὸς συνοχὴν αὐτοῦ ἢ πρὸς κόσμον, περόνας .., αἷσιν ἐξεστέλλετο Σοφ. Ο. Τ. 1269· ἴδε Ἀρχαιολ. λεξ. ἐν λέξει **περόνη.**

ἐκστερέομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **στερέομαι,** στερίσκομαι, ἐξεστερήθησαν νίκης καλλίστης Ἰω. Σκυλ. ἐν Γ. Κεδρ. τ. Β', σ. 675. 13, ἐκδ. Β.

ἐκστέφω: μέλλ. **-ψω,** ἀφαιρῶ τὸν στέφανον, ἐκκενῶ πλῆρες μέχρι στεφάνης ποτήριον, ἀντίθετον τῷ **ἐπιστέφω** (ὃ ἴδε), Παυσ. παρ' Εὐστ. 1402. 61. **II.** περικοσμῶ διὰ στεφάνου, Εὐρ. Ἄλκ. 171· ἰδίως ἐπὶ ἱκετῶν, κρᾶτας ἐξεστεμμένοι ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 526· ἀλλ' ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι = ἱκτηρίους κλάδους ἐξεστεμμένους ἔχοντες, Σοφ. Ο. Τ. 3, πρβλ. 19, ἴδε καὶ Ἰλ. Α. 14, Αἰσχύλ. Εὐμ. 45· πρβλ. ὡσαύτως τὴν λέξ. **στέμμα.**

III. ἐξέστεψε θάλασσαν, ἐξέχεε κύκλῳ ἐν εἴδει στεφάνου θάλασσαν, Ὀππ. Ἀλ. 2. 33.

ἐκστηθίζω, = **ἀποστηθίζω,** Εὐστ. 974. 10.

ἔκστιλβος, ον, λίαν στιλπνός, Ἡλιόδ. Χρυσοπ. (ἐν Fabr. B. Gr. 8. 221) 103· καὶ **ἐκστίλβω,** ἐκλάμπω, αὐτόθι 130.

ἐκστραγγίζω, ἐκπιέζω, «ἐξεστραγγίζω», δι. γραφ. ἐν Διοσκ. 4. 155.

ἐκστρᾰτεία, ἡ, τὸ ἐκστρατεύειν, ἐκστράτευσις, Λουκ. Ἐνύπν. 25, Δίων Κ., κλ.

ἐκστράτευμα, τό, ἡ ἐκστρατεύουσα στρατιωτικὴ δύναμις, Μίμν. ἐν Φωτ. Βιβλ. 227. 6.

ἐκστρᾰτεύσιμος, η, ον, ὁ δυνάμενος ἢ κατάλληλος νὰ ἐκστρατεύσῃ, Σχόλ. εἰς Θουκ. 6. 30.

ἐκστρᾰτεύω, ἐξέρχομαι εἰς ἐκστρατείαν, **ἐς** Λεῦκτρα Θουκ. 5. 54, Ξεν. Ἀγησ. 7, 7· ἔκστρ. τινά, κάμνω τινὰ νὰ ἐκστρατεύσῃ, Διον. Ἀλ. π. Ρητ. 9. 5, 6. **II.** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀπέρχομαι εἰς ἐκστρατείαν, Ἡρόδ. 1. 190., 4. 159, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ παθ. πρκμ. εἶμαι ἐν ἐκστρατείᾳ, Θουκ. 2. 12· ἐπὶ τοῖς ὁρίοις Ἀνδοκ. 7. 11. **2)** τελειώνω τὴν ἐκστρατείαν μου, Θουκ. 5. 55.

ἐκστρᾰτοπεδεύομαι, ἀποθ., μετὰ παθ. πρκμ., στρατοπεδεύω ἐξωθεν, Θουκ. 4. 129, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 1· τὸ ἐνεργ. παρὰ τῷ Ἰωσήπῳ Ἰουδ. Πόλ. 3 7, 5.

ἐκστρέφω: μέλλ. **-ψω,** στρέφω ἔξω, βόθρου τ' ἐξέστρεψε [δένδρον], ἐξερρίζωσε δένδρον ἐκ τοῦ βόθρου ἔνθα ἦν ἐρριζωμένον, Ἰλ. Ρ. 58. **II.** στρέφω τὸ ἐντὸς ἔξω, γυρίζω «ξανάστροφα», τὰ βλέφαρα Ἀριστοφ. Πλ. 721· μεταφ., μεταβάλλω ἐντελῶς, τοὺς τρόπους Ἀριστοφ. Νεφ. 88· τοὺς Ἱππέας αὐτόθι 554: — Παθ., ποσὶν ἐξεστραμμένοις Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 14.

ἐκστροφή, ἡ, στροφὴ πρὸς τὰ ἔξω, ἐξάρθρωσις, τῶν δακτύλων Ἀλκίφρων 3. 54· μεταφ., στρέβλωσις, λόγου Πλούτ. 2. 1072C.

ἐκστροφόω, ἐκσπῶ θύραν τινὰ ἐκ τῶν στροφίγγων αὐτῆς, Ἡσύχ. ἐν λέξει: **ἐξαγκυρῶσαι.**

ἐκσυριγγόομαι, καταντῶ εἰς, ἢ σχηματίζω συρίγγιον (φίστουλαν) ἐπὶ ἀποστήματος μεταβαλλομένου εἰς συρίγγιον, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 180.

ἐκσῠρίζω: μέλλ. **ἐκσυριῶ**, = τῷ ἑπομ., Ὡριγ. κ. Κέλσ. 6, σ. 295 (304), Σειρὰχ ΚΒ', 1.

ἐκσῠρίσσω, Ἀττ. **-ττω**, διὰ συριγμῶν ἀποδοκιμάζων ἀναγκάζω τινὰ νὰ ἀποσυρθῇ τῆς σκηνῆς, Λατ. explodere, τινά Δημ. 449.19· καὶ ἐν τῷ παθ., Ἀντιφάν. ἐν «Ποιήσει» 1. 21:— ἐκπέμπω σφοδρὸν συριγμόν, καί τις δράκων ὑπερμεγέθης .. ἀμήχανον ὅσον ἐξεσύρισε Δίων Κ. 51. 17.

ἐκσύρω [ῡ], σύρω ἔξω, Ἀνθ. Π. 9. 56, ἐν τῷ παθ. ἀορ. **ἐξεσύρη** [ῡ].

ἐκσφαιρίζω, ἐκκυλίω τι ἐν εἴδει σφαίρας, ἐκρίπτω, ἐν τῷ παθ. Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 111B.

ἐκσφενδονάω, ῥίπτω ὡς διὰ σφενδόνης, ἐκρίπτω, Εὐμάθ. 8. 4.

ἐκσφενδονίζω, = τῷ προηγ., πλημμελὴς ἀνάγν. ἐν Ἡλιοδώρῳ Αἰθ. 9. 5, σ. 356 ἔκδ. Κυρᾶ, οὗ ἴδε καὶ τὴν σημ. ἐν τῷ Β' τόμ. σ. 285, πρβλ. καὶ σ. 55.

ἐκσφονδυλίζω, ἴδε **ἐκσπονδυλίζω.**

ἐκσφραγίζομαι, ἀποκλείομαι, κλείομαι ἔξω, ἐκ γάρ ἐσφραγισμένοι δόμων καθήμεθ' Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 53.

ἐκσφράγισμα, τό, ἐκμαγεῖον, ἐκτύπωμα, ἀντίτυπον, ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς Συλλ. Ἐπιγρ. 3276,—81,—82, κ. ἀλλ.

ἐκσχίζω, σχίζω εἰς δύο, χωρίζω, παθ. ἐπὶ ποταμοῦ, σχίζομαι, χωρίζομαι εἰς δύο, ὁ τοῦ πυρὸς ποταμὸς ἐξεσχίσθη, παρέτρεψέ τε τοῦ φλογμοῦ τὸ μὲν ἔνθα τὸ δ' ἔνθα Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 33.

ἐκσώζω, Ἐπ. **ἐκσαόω** (ὃ ἴδε): μέλλ. **-σώσω**: — διασώζω, διαφυλάττω ἐκ κινδύνου, διατηρῶ ἀσφαλῆ, Ἡρόδ. 9. 107, Σοφ. Αἴ. 1128, κτλ.· ἐκσ. τινά τινος, σώζω τινὰ ἔκ τινος, Εὐρ. Ἡλ. 28· ὅτ' ἐξέσωσάς μ' εἰς φάος νεκρῶν πάρα ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 1222· τινά ἐκ κινδύνων Πλάτ. Γοργ. 486B:— Μέσ., σῴζω ἐμαυτόν, Ἡρόδ. 2. 107· ἢ σῴζω δι' ἐμαυτόν, ὡς .. βίοτον ἐκσωσοίατο, Αἰσχύλ. Πέρσ. 360· κλῶνας ὡς ἐκσῴζεται [δένδρα] Σοφ. Ἀντ. 713: — Παθ., ὅταν .. νεῶν φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσῳζοίατο, ὅταν νικηθέντες ἐν τῇ ναυμαχίᾳ οἱ ἐχθροὶ προσπαθήσωσι νὰ εὕρωσι καταφύγιον ἐν τῇ νήσῳ κτλ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 451· οὕτως, ἐξεσώθης Εὐρ. Ἰκ. 751.

ἐκσωρεύω, ἐπισωρεύω, Εὐρ. Φοίν. 1195.

ἔκτᾰ, ἔκτᾰμεν, ἔκτᾰν, ἴδε τὸ ῥῆμα **κτείνω.**

ἐκτᾰγή, ἡ, (ἐκτάσσω) ἐπίδομα, **μερίδιον**, τό, Λατ. sportula, Δουκαγγ. Γλωσσ.

ἐκτάδην [ᾰ], ἐπίρρ. (**ἐκτείνω**) «ἐκτεταμένως, ἡπλωμένως» Σουΐδ., τῷδ' **ἐκτάδην** σοι κεῖσθον ἀλλήλοιν πέλας (τὰ πτώματα τοῦ Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους) Εὐρ. Φοίν. 1698· ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ .. **ἐκτάδην** ἐκείμην Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 7. 2.

ἐκτάδιος [ᾰ], **η, ον**, ὡσαύτως, **ος, ον**, μέγας, μακρός, στεινή τ' ἐκτάδιός τε πέλει Ὀππ. Κ. 3. 276· (ἐκτείνω), χλαῖναν ... διπλῆν, **ἐκταδίην**, «μεγάλην, ὥστε διπλῆ χρῆσθαι» (Ἡσύχ.), Ἰλ. Κ. 134· ἔκτ. ὅπλα Ὀρφ. Ἀργ. 357· οὖρεα Διον. Π. 643.

ἐκτᾰδόν, ἐπίρρ. = **ἐκτάδην**, «οὐ μόνον ἐκτάδην, ἀλλὰ καὶ ἐκταδόν, ὡς Λιβάνιος ἐν τῷ 'Αντιοχικῷ» (τ. 1. σ. 343, 8), Θωμ. Μάγιστρ. σ. 289, Ἀγαθ. Ἱστ. 5. 12.

ἔκταθεν, ἴδε τὸ ῥῆμα **κτείνω.**

ἐκτᾰθήσομαι, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐκτείνω.**

ἑκταῖος, α, ον, (ἑξ) τῇ ἕκτῃ ἡμέρᾳ, Ἱππ. Ἀφ. 1250, Ξεν. Ἀν. 6. 6 38. **II.** = **ἕκτος**, Ἀνθ. Π. 14. 119.

ἔκτακτος, ον, ὅρος στρατ. «ἔκτακτοι, τούτους τὸ μὲν παλαιὸν ἡ τάξις εἶχεν, ὡς καὶ τοὔνομα δηλοῖ, διότι τῆς τάξεως ἐξάριθμοι ἦσαν. εἰσὶ δὲ πέντε» κτλ. Σουΐδ., πρβλ. Αἰλιαν. Τακτ. 9.

ἐκτᾰλαντόομαι, παθ., ἀποστεροῦμαι χρημάτων, **ἐκταλαντωθεὶς** Σώπατρος παρ' Ἀθην. 230E.

ἔκταλος· «ἀκάνθης εἶδος» Ἡσύχ.

ἐκταμιεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ταμιεύω** ἐν τῷ μέσῳ τύπ. Ἀγαθαρ. 189 21.

ἐκτανθαρύ(ζ)ω· «τρέμω» Ἡσύχ.

ἔκτᾰμα, τό, ἔκτασις, μῆκος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 2.

ἐκτάμνω, Ἰων. ἀντὶ **ἐκτέμνω.**

ἐκτᾰνύω: μέλλ. **-ύσω**, = **ἐκτείνω**: ὁ Ὅμ. ἔχει τοῦτον τὸν τύπον μόνον ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐξαπλώνω, ἔρνος ... ἐλαίης .. βόθρου τ' ἐξέστρεψε (ὁ ἄνεμος) καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ Ἰλ. Ρ. 58: — Παθ., ἐξαπλώνομαι, ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη Η. 271· ἐξετανύσθη ἄμπελος, ἐξηπλώθη καθ' ἁπάσας τὰς διευθύνσεις, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Διόνυσον 38. **2)** ἐκτείνω, τεντώνω, «τανύζω», ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάντα βοὸς Ὀδ. Ψ. 201· δέρμα Ἡσιόδ. Η. 4. 430. **3)** ἐπεκτείνω, ἐξετάνυσσας ὁδὸν Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1078. 4. Περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1562 ἐκτανύσαι τῶν χειρογρ. ὅπερ νῦν γράφεται ἐξανύσαι, ἴδε **ἐξανύω**:— Ποιητ. λέξις, ἐν χρήσει παρ' Ἱπποκράτει (π. Ἀγμ. 778). [ὕ συνήθως, ἀλλ' ῡ Ἀνακρεόντ. 8].

ἔκταξις, εως, ἡ, παράταξις εἰς μάχην, ἔκτ. **ποιεῖσθαι** Πολύβ. 2. 33, 7, Εὐστ. Ποιημάτ. 254, 79.

ἐκτᾰπεινόω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ταπεινόω**, Πλούτ. 2. 165B.

ἐκτᾰρακτικός, ή, όν, ὁ προξενῶν ἐκτάραξιν, ἱκανὸς νὰ προξενήσῃ ἐκτάραξιν, Ἱππ. 404. 53.

ἐκτάραξις, εως, ἡ, διατάραξις, κίνησις, κοιλίης ἐκταράξεως Ἱππ. 54. 5.

ἐκτᾰράσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-ξω**·— φέρω εἰς ταραχήν, συνταράσσω, τὸν δῆμον Πλουτ. Κορ. 19:— Παθ., ταράττομαι, πειράζομαι, ἀνησυχῶ, μήτε λίαν ὑπὸ τῶν τοιούτων ἐκταρασσομένους 311B· ὑπό τινος Ἀθήν. 552F· πρός τι Λουκ. Ἐνύπν. 16.

II. ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, ἐπὶ ἐκταράξεως τῆς κοιλίας, κοιλίη ἐκταραχθεῖσα Ἱππ. Ἀφ. 1251, Ἐπιδημ. τὸ Α', 951,

ἐκταρβέω, πτοῶ, φοβῶ, «ἐκτεταρβημένον· ἐπτοημένον» Ἡσύχ.

ἐκτᾰρῑχεύομαι, παθ., μεταφ. γίνομαι κάτισχνος ἐξ ἀσιτίας, ἐκτεταριχευμένος ἀπαστίᾳ, «σὰν τσίρος ἢ σὰν μούμια ἀπὸ τὴν πεῖναν» Νικήτ. Ἀνδρ. Κομν. 1, 9, σ. 196B.

ἐκταρσόομαι, ἴδε **ταρσόομαι.**

ἐκτάς, άδος, ἡ, = **ἑξάς**, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 205, ἔκδ. Βασιλ..

ἔκτᾰσις, εως, ἡ, (ἐκτείνω) τέντωμα, ἅπλωμα, συγκάμψαι ἐξ ἐκτάσιος ἐξαίφνης Ἱππ. π. Ἄρθρ. 794· σκέλους, κώλων Ἀριστ. π. Ζ. Πορ. 12, 4, κ. ἀλλ.· ἔκτ. καὶ καμπὴ Πλάτ. Νόμ. 795E· ἔκτ. καὶ συναγωγὴ ὁ αὐτ. Πολ. 526D. **II.** ἡ ἔκτασις βραχείας συλλαβῆς εἰς μακράν, Γραμμ.

ἐκτάσσω, Ἀττ. **-ττω**, ἐπὶ στρατηγοῦ, παρατάσσω εἰς γραμμὴν μάχης, τῇ δ' ἐξῆς παρὰ τὸν ποταμὸν ἐξέταττε τὰ στρατόπεδα Πολύβ. 3. 112, 1, Διόδ. 17. 53.—Μέσ., ἐπὶ στρατιωτῶν, παρατάσσομαι, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 12, κτλ.· προσέτι ἐν τῷ παθ., τοῦτον δὲ τὸν τρόπον τῶν δυνάμεων ἐκτεταγμένων Πολύβ. 5. 83, 1.

ἐκτᾰτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐκτείνειν, Κλήμ. Ἀλ. σ. 447, γραμμ., «ἐκτατέον τὸ ι» Σχόλ. Βικτ. εἰς Ὅμ. Ἰλ. Λ. 678· «ἐκτατέον τὸ α» Σχόλ. Βεν. εἰς Ὅμ. Ἰλ. Φ. 262.

ἐκτᾰτός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ ἐκτείνῃ, Πλουτ. Τιμ. 44E.

ἐκταφρεύω, ἐξορύττω, ἀνορύττω, ἀνασκάπτω, ἀμφίβολον παρ' Ἰωσήπῳ ἐν Ἰουδ. Πολ. 5. 2, 2, πρβλ. Ἡσύχ.

ἐκτέατο, Ἰων. γ' πληθ. ὑπερσυντ. τοῦ **κτάομαι.**

ἐκτείνω: μέλλ. **-τενῶ**: — ἁπλώνω πρὸς τὰ ἔξω, ἐκτείνω, οὐδ' ἐξέτεινα χεῖρ' ἐπ' ἐκφορᾷ νεκροῦ Αἰσχύλ. Χο. 9· ἐκτείνοντα τὴν χεῖρ' ὑπτίαν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 782· ἐπί τι Πολύβ. 1. 3, 6· πρός τινα, εἰς σημεῖον φιλίας, ὁ αὐτ. 2. 47, 2·— πρὸς κέντρα κῶλον Αἰσχύλ. Πρ. 323· παῖδας ἐπὶ τὴν πυρὴν Ἡρόδ. 2. 107· ἐκεῖσε κἀκεῖσ' ἀσπίδ' ἔκτ. Εὐρ. Ἀνδρ. 1131· ἐξέτεινε δὲ εἰς ἦπαρ ξίφος ὁ αὐτ. Φοίν. 1421· τὰ γόνατα ἔκτ. Ἀριστοφ. Σφ. 1212· ἔκτ. τὰ σκέλη Ξεν. Ἀν. 5. 8, 14· ἔκτ. νέκυν (πρβλ. **ἐκτανύω**) Εὐρ. Ἱππ. 786· ἐν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος, θά σε «ἐξαπλώσῃ», θά σε καταβάλῃ, ὁ αὐτ. Μήδ. 585.— Παθ., ἐξαπλώνομαι, ἐπὶ κοιμωμένου, Σοφ. Φ. 858· καὶ ἐκταθεὶς ὡς ὁ Ὀδυσσεὺς ἀφικέσθαι εἰς τὴν Ἑλλάδα Ξεν. Ἀν. 5. 1, 2, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ τῶν νεκρῶν, Valck. ἐν Φοιν. 1691· ἐπὶ τόπου, ἐκτείνομαι μέχρι .., Ξεν. Πόροι 4. 3, Διον. Π. 40. **2)** ἁπλώνω δίκτυον, Αἰσχύλ. Χο. 983· ἐκτείνω τὴν γραμμὴν φάλαγγος, Εὐρ. Ἡρακλ. 801· λαὸν ἐκτείνοντ' ἄνω, δηλ. ἐκτείνοντα ἑαυτόν, ὁ αὐτ. Ἰκ. 654, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 19. — Παθ., ἐκτείνομαι, γίνομαι λεῖος, ὡς ἄν .. μέτωπον ἐκταθῇ χαρᾷ, ἰανθῇ, διαχυθῇ, Σοφ. Ἀποσπ. 768. **II.** ἐπιμηκύνω, ἐπεκτείνω, πλεῦνα λόγον Ἡρόδ. 7. 51· φροίμιον θεοῖς Αἰσχύλ. Ἀγ. 829, πρβλ. 916· ἔκτ. μῆκος λόγου ὁ αὐτ. Εὐμ. 201· μείζονα λόγον Σοφ. Τρ. 679, κτλ.· βίον Εὐρ. Ἰκ. 1109· τοὺς περιπάτους Ξεν. Ἀπομν. 3. 13, 5. — Παθ., λόγος **ἐκταθεὶς** Πλάτ. Νόμ. 887A· ἐπὶ χρόνου, πολὺς ἐκτέταται χρόνος Σοφ. Αἴ. 1402. **III.** ἐλαύνω συντόνως, προθύμως ἐκτείνων τὸν ἵππον, πρβλ. τὸ Γαλλ. ventre à terre, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 5· ἔκτ. πάντα κάλων (ἴδε ἐν λ. **κάλως**)· πᾶσαν προθυμίην ἔκτ., ποιεῖν ὅ,τι εἶναι δυνατόν, Ἡρόδ 7. 10· θυμὸν Ἀνδοκ. 27. 25·— μεταφορ. ἐν τῷ παθητ., ἐκπλήττομαι, ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα Σοφ. Ο. Τ. 153. **IV.** τρέπω βραχεῖαν συλλαβὴν εἰς μακράν, Γραμμ.— Πρβλ. **ἐκτανύω.**

ἐκτειχίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῶ**, τειχίζω ἐντελῶς, ὀχυρώνω, Θουκ. 7. 26, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 10, κτλ.· τεῖχος ἐκτετείχισται, ἀνηγέρθη, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1165.

ἐκτειχισμός, ὁ, ἡ διὰ τειχῶν ὀχύρωσις, Ἀρρ. Ἀν. 6. 20, 2.

ἐκτεκμαίρομαι, παθ., συμπεραίνομαι, εὑρίσκομαι διὰ εἰκασίας, Χρησμ.· τὸ δ' ἐκτεκμαρθὲν οὐδὲ μικρὸν ἔξεται Χρησμ. παρ' Εὐσ. Π. Ε. 215A.

ἐκτεκνόω, γεννῶ, παράγω, πάθεα Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 391.— Μέσ., παῖδας ἐκτεκνοῦσθαι Εὐρ. Ἴων 438.

ἐκτελέθω, παράγομαι, ἠδὲ πάλιν διαφύντος ἑνός, πλέον' ἐκτελέθουσιν Ἐμπεδ. 70. 155.

ἐκτέλεια, ἡ, ἐντέλεια, Ἡρακλεωτικὰ Ἀποσπ. σ.143.13 Scott.

ἐκτελείωσις, εως, ἡ, ἀποτελείωσις, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1.9, 3.

ἐκτελεόω, φέρω εἰς τελειότητα, τελειοποιῶ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 1, 5, κτλ., (δι. γραφ. **ἐκτελειόω**).

ἐκτελευτάω, φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, ἀποτελειώνω, Πινδ. Π. 12. 55· μετ' ἀπαρεμφ., κεῖνος .. ἐκτελευτάσει μεγαλᾶν πολίων ματρόπολιν Θήραν γενέσθαι, «ἐκεῖνος .. παρασκευάσει τῶν μεγίστων πόλεων μητρόπολιν γενέσθαι τὴν Θήραν» (Σχόλ.), αὐτόθι 4. 33· ἐκτ. μῆκος χρόνου Αἰσχύλ. Πρ. 1020:—Παθ., λήγω, λαμβάνω πέρας, τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων Σοφ. Τρ. 169, ἴδε σημ. Jebb. **II.** ἀμεταδ. ἐν τῷ ἐνεργ., τελειώνω, Αἰσχύλ. Ἱκ. 411.

ἐκτελέω: Ἐπ. παρατ. **ἐξετέλειον** Ἰλ. Ι. 493, Ὀδ. Δ. 7:—μέλλ. **-τελέσω** Ἰλ. Β. 286., Κ. 105:—Μέσ., μέλλ. μετὰ παθ. σημασ., ἴδε ἐν τέλ. Φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, κατορθώνω, ἐκτελῶ, ἐκτελέσας μέγα ἔργον Ὀδ. Γ. 275· ὡς .. ἐκτελέσειεν ἀέθλους Θ. 22· ὁμὴν ὁδὸν ἐκτελέσαντες, ἂν καὶ ἑκάμαμεν τὸν αὐτὸν δρόμον, Κ. 41, κτλ.· ἐκπληρῶ ὑπόσχεσιν κτλ., οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν Ἰλ. Β. 286· μὴ οἱ ἀπειλὰς ἐκτελέσωσι θεοί Ι. 245· οὔ θην Ἕκτορι πάντα νοήματα .. Ζεὺς ἐκτελέει Κ. 104, κτλ.· ἐπιθυμίην Ἡρόδ. 1. 32· ἀποτ., Δαρείου βασιλέος ἐκτελέσας (ἐνν. τὸ ἔργον) κατὰ νοῦν Ἐπίγραμμα παρ' Ἡροδ. 4. 88. — Παθ., ὧδε γὰρ ἐκτελέεσθαι οἴομαι, οὕτω θὰ γείνῃ, Ἰλ. Μ. 217, πρβλ. Η. 353· ἐκτελοῖτο δὴ τὰ χρηστὰ Αἰσχύλ. Πέρσ. 228. **2)** ἐπὶ χρόνου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 562, Ἡρόδ. 6. 69, Πινδ. Π. 4. 185· οὕτως ἐν τῷ παθ., μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο Ὀδ. Λ. 294.

ἐκτελής, ές, (τέλος) ἐντελής, τέλειος, ἀγαθὰ Αἰσχύλ. Πέρσ. 218· ἐπὶ σιτηρῶν, ὥριμος, ἀκτὴ Δημήτερος Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 464· ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, ἦδη πεφυκότ' ἐκτελῆ νεανίαν Εὐρ. Ἴων 780· πρβλ. τὴν λέξιν **ἐντελής** ΙΙ.

ἐκτέμνω, Ἐπ. καὶ Ἰων. **ἐκτάμνω** (ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ.): μέλλ. **-τεμῶ**: σπάνιός τις γ' μέλλ. **ἐκτετμήσεσθον** Πλάτ. Πολ. 564C. Ἀποκόπτω, μηροὺς ἐξέταμον (ἴδε **μηρία** ἐν τέλ.) Ἰλ. Α. 460, κτλ.· μηροῦ δ' ἔκταμ' ὀϊστόν, «τεμὼν δ' ἔξελε τοῦ μηροῦ τὸν ὀϊστὸν» (Θ. Γαζῆς) Λ. 829, πρβλ. 515· ἐκτ. γλῶσσαν Ἡρόδ. 9. 112· ἐκτ. τὸν λάρυγγά τινος Ἀριστοφ. Νεφ. 575· ἐπὶ ἰατροῦ, ἀποκόπτω μέρος νοσηρόν, Πλάτ. Πολ. 564C. **2)** κόπτω καὶ ῥίπτω κάτω, ἐπὶ τῶν δένδρων δάσους, Ἰλ. Μ. 149, πρβλ. Σοφ. Τρ. 1196· ὡσαύτως ἐπὶ ξύλων πρὸς κατασκευὴν νηός, ἐκκόπτω, ὃς ῥά τε τέχνῃ νῆϊον ἐκτάμνησιν (Ἐπ. ἀντὶ **-τέμνῃ**) Ἰλ. Γ. 62, πρβλ. Δ. 486· ἐκτ. τὰ πρέμνα Λυσ. 110. 6. **3)** ἐκτ. ἴνας, καὶ ἑπομένως ὡς τὸ Λατ. nervos incidere, ἐκνευρίζω, χαυνῶ, Πινδ. Ι. 8 (7). 113· ἐκτ. ὥσπερ νεῦρα ἐκ τῆς ψυχῆς Πλάτ. Πολ. 411B· ῥόδον ἐκτ. ῥίζης Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 570. 4· μεταφ., ἐλπίδας ἐξέταμες Ἀνθ. Π. παράρτ. 306. **II.** εὐνουχίζω, τοὺς παῖδας Ἡρόδ. 6. 32., 8. 105· ὄρχεις ἐκτέμνειν, ὀρχοτομεῖν, Σοφ. Ἀποσπ. 549· οἱ ἐκτετμημένοι, οἱ εὐνοῦχοι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 11, 9· καὶ τὰ θήλεα ἐκτέμνειν, εἶδος ἐγχειρήσεως εἰς τὰ αἰδοῖα, ἥτις καὶ νῦν ἔτι ἐκτελεῖται ἐν Αἰγύπτῳ, Στράβ. 824, πρβλ. **ἐκτομίας**. **III.** διαιρῶ, γῆν ἐκτ., διαιρεῖν τὴν γῆν εἰς ζώνας, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 12· ἀλλ' ὡσαύτως = κείρειν γῆν Διον. Ἀλ. 9. 57. **IV.** ἐκτέμνεσθαι φιλανθρωπίᾳ, ἀπατᾶσθαι ἕνεκα φιλανθρωπίας, Πολύβ. 31. 6. 8, ἔνθα ἴδε Schweigh.

ἐκτένεια, ἡ, ζῆλος, προθυμία, Ἀθήν. 141E, Κικ. π. Ἀττ. 10. 17· ἐν ἐκτενείᾳ = ἐκτενῶς, Πράξεις Ἀπ. κς', 7, πρβλ. Ἐβδ. (Ἰουδὶθ Δ', 9)· μετὰ πάσης ἐκτενείας αὐτόθι (Β. Μακκ. ΙΔ', 38). **II.** ἀφθονία, ξύλων Ἡρωδιαν. 7. 2, πρβλ. 8. 2.

ἐκτενέωρ = **ἐκτενέως**, Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας ἐν Arch. Ztg. 1876, σ. 183.

ἐκτενής, ές, ἐκτεταμένος, τεντωμένος, ἐντεῦθεν ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐνθέρμως ἀγαπώντων, φιλικός, φιλόφρων, Λατ. prolixus, Πολύβ. 22. 5, 4, πρβλ. Διοδ. Ἐκλογ. 600. 75· — ἐπὶ πράξεων, διηνεκής, ἀκατάπαυστος καὶ ἔνθερμος, προσευχὴ δὲ ἦν ἐκτενὴς ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὸν θεὸν Πράξ. Ἀπ. ι6', 5. **II.** Ἐπίρρ. **-νῶς**, ἐνθέρμως μετὰ ζήλου καὶ προθυμίας, ἀγαπᾶσθαι Μάχων παρ' Ἀθην. 570E· ποιεῖν τι Ἀριστ. Ἠθικ. Μεγ. 2. 11, 28· ἀγωνίζεσθαι Συλλογ. Ἐπιγρ. 2270. 15· ὑπερθ. **ἐκτενέστατα**, Διοδ. Ἐκλογ. 620. 11. **2)** ἐν τῷ ἐπιρρ. ὡσαύτως, προθύμως, ἐλευθέρως, λαμπρῶς, προσδέξασθαί τινα Πολύβ. 8. 21, 1, πρβλ. Διόδ. 2. 24, κτλ.· ἐπὶ δημοσίων καθηκόντων, λαμπρῶς καὶ ἐκτ. τετελεκότα Συλλ. Ἐπιγρ. 2771. 11, 14· συγκριτικ., πολυτελῶς καὶ ἐκτενέστερον τῶν ἄλλων Ἀγαθαρχ. παρ' Ἀθην. 527C:— λέξις μεταγεν., ὥστε τὸ ἐκτενεῖς φίλους ἐν Αἰσχύλ. Ἱκ. 983 εἶναι λίαν ἀμφίβολον, ὁ δὲ Heath προτείνει **ἐγγενεῖς**.

ἔκτεξις, εως, ἡ, τοκετός, γέννα, Ἀριστ. π. Θαυμ. 177, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 55.

ἔκτεος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἔχω**, ὃν πρέπει νὰ ἔχῃ τις, Ἀριστοφ. Ἀχ. 259. **II.** ἐκτέον, δεῖ ἔχειν, χάριν τινὶ Πλάτ. Γοργ. 490C, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 2. Καθ' Ἡσύχ. «ἑκτέον· κληπτέον».

ἐκτεταγμένως, ἐπίρρ., καθ' ὡρισμένην τάξιν, διωρισμένως, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 567.

ἐκτετᾰμένως, ἐπίρρ., μετ' ἐκτάσεως τοῦ βραχέος φωνήεντος εἰς μακρόν, ἐκτεταμένως δὲ εἴρηκε καρῖδα Ἀραρὼς μὲν ἐν Καμπυλίωνι κτλ. Ἀθήν. 105E, καὶ Γραμμ.

ἑκτεύς, έως, ὁ (**ἕκτος**) τὸ ἓν ἕκτον (sextarius) τοῦ μεδίμνου, Ἐπιγραφ. Ἀρχ. ἐν τῇ Συλλογ. Ἐπιγρ. 9, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 547, Μένανδ. ἐν «Βοιωτίᾳ» 4.

ἐκτεύχω, ἐξεργάζομαι, παράγω, Ἱππ. Ἐπιστ. 1289, 54.

ἐκτεφρόω, καίω μέχρι τέφρας, εἰς τέφραν μεταβάλλω, Στράβων 248, Πλούτ. 2. 696B.

ἐκτέφρωσις, εως, ἡ, ἡ εἰς τέφραν μεταβολή, ἀποτέφρωσις, Στράβων 247.

ἐκτεχνάομαι, ἐπινοῶ τέχνασμα, τεχνάζομαι, τοιόνδε τι ἐξετεχνήσαντο Θουκ. 6. 46.

ἕκτη, ἡ, ἀργυροῦν νόμισμα, τὸ ἕκτον τοῦ στατῆρος, Συλλ. Ἐπιγρ. 150. 41 καὶ 43.

ἐκτήκω: μέλλ. **-ξω** ἀόρ. **ἐξέτᾰκον**. Τήκω ἐντελῶς, καταστρέφω, Κύκλωπος ὄμματ' ἐκτ. πυρὶ Εὐρ. Κύκλ. 459· φέρε, τί δῆτ' ἂν, εἰ ... τὰ γράμματ' ἐκτήξαιμι τῆς ἐμῆς δίκης; ἐὰν ἤθελον κάμει νὰ ἀφανισθῶσι τὰ γράμματα τῆς δίκης μου διὰ τῆς τήξεως τοῦ κηροῦ ἐφ' οὗ εἶναι γεγραμμένα; Ἀριστοφ. Νεφ. 772. **2)** μεταφ., κάμνω τι νὰ τακῇ, νὰ φαρῇ, ὄμμα δακρύοις Εὐρ. Ὀρ. 134, πρβλ. 529· δάκρυσι χρόας ὁ αὐτ. Ἑλ. 1419· τὸν θυμὸν Πλάτ. Πολ. 411B· λῆστις δ' ἐκτ. μνημοσύνην πραπίδων Κριτίας παρ' Ἀθην. 432E· τὴν ὑπάρχουσαν ἐκτ. κρᾶσιν Πλουτ. Λυκοῦργ. 5· ἐκτ. τινὰ εἰς δάκρυα ὁ αὐτ. Βροῦτ. 23. **II.** Παθ., μετὰ πρκμ. **ἐκτέτηκα**, ἀόρ. **ἐξετάκην** [ᾰ], τήκομαι καὶ ἐκρέω βραδέως, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 221· **τὸ ἐκτετηκός**, πλαδαρά, χαλαρὰ κατάστασις, ὁ αὐτ. Ἀφ. 1245. **2)** μεταφ., τήκομαι, κατατήκομαι, φθείρομαι, φθίνω, βαθμηδὸν καταστρέφομαι, ἐκτέτηκα καρδίαν Εὐρ. Ἑκ. 443· ἐξετηκόμην γόοις ὁ αὐτ. Ὀρ. 860, κτλ.· τὰς ὁράσεις ἐκτετηκυῖα ὑπὸ τῶν δακρύων Διον. Ἀλ. 8. 45· — ἀλλά μοι τόδ' ἐμμένοι καὶ μήποτ' ἐκτακείη, εἴθε νά μοι μένῃ τοῦτο καὶ μηδέποτε νὰ φύγῃ ἐκ τῆς μνήμης μου, Αἰσχύλ. Πρ. 535, πρβλ. Κριτίαν παρ' Ἀθην. ἔνθ' ἀνωτ.

ἑκτη-μόριος, οἱ, = τὸ ἕκτον τῶν γιγνομένων τελοῦντες, οἱ πληρώνοντες ὡς μίσθωμα τὸ ἕκτον τῆς παραγωγῆς, Πλουτ. Σύλ. 13· **ἑκτημόροις**, Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. Ι. 11, ἐν τῇ ἐκδόσει Βλασσίου ἐκφέρεται προπαροξυτ. **ἑκτήμοροις**, ἀλλ' ἴδε Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 296-298. **II. ἑκτημόριον**, τό, τὸ ἓν ἕκτον, τὸ ἕκτον μέρος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 140· ὡς μέτρον ὑγρῶν οὐσιῶν, Πολυδ. Δ', 165.

ἑκτημορίτης, ὁ, = **ἑκτημόριον**, Γαλην. 2, σ. 312.

ἕκτηξις, εως, ἡ, ἡ τῆξις, ἡ ἐξάντλησις, φλεβῶν Ἱππ. π. Ἀέρ. 287.

ἐκτῐθᾰσεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **τιθασεύω**, Πολυδ. Δ', 28.

ἐκτίθημι: μέλλ. **-θήσω**· — θέτω ἔξω, τοποθετῶ ἐξωθεν, ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος Ὀδ. Ψ. 179· ἀποβιβάζω, ἐνθ'... τὸν Μηλιᾶ Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγὼ ποτε Σοφ. Φ. 5· ἐκθέτω νεογέννητον βρέφος, Ἡρόδ. 1. 112, Ἀριστοφ. Νεφ. 530· τὸν παῖδ'.. ἐξέθηκε δωμάτων Εὐρ. Ἴων 344· οὕτως ἐν τῷ παθ., τέθνηκε .. θηρσὶν ἐκτεθεὶς αὐτόθι 951:— Μέσ., τὴν λείαν πᾶσαν ἐκ τῆς χώρας συναγαγόντες εἰς Βιθυνοὺς ἐκτίθενται, μετακομίζουσιν, Πλουτ. Ἀλκ. 29. **II.** προσφέρω ὡς βραβεῖον, χαλκηλάτους λέβητας ἐκτιθεὶς φέρειν Σοφ. Ἀποσπ. 68, πρβλ. Πολύβ. 15. 9, 4. **2)** ἐκτίθημι δημοσίᾳ, νόμους πρὸς τοὺς ἐπωνύμους Ψήφισμα παρ' Ἀνδοκ. 11. 28, πρβλ. Δημ. 707, 13, κτλ. **3)** ἐκτίθημι πρὸς πώλησιν, Δίων Κ. 46. 14. **III.** ἐκθέτω, ἐξηγῶ, διασαφηνίζω, Λατ. exponere, τὴν πρόθεσιν, τὰς αἰτίας Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 30. 21, π. Φυτ. 2. 2, 1. **2)** ἐν τῇ Λογικῇ, ἐξηγῶ δι' ἀφαιρέσεως, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσικὰ 12. 9, 23, κ. ἀλλ.· καὶ συχνότατα ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, αὐτόθι 2. 6, ἐν τέλ., κ. ἀλλ.· ἀποδεῖξαι τῷ ἐκθέσθαι ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Πρ. 1, 6, 3, πρβλ. 1. 8, 3, κ. ἀλλ.· ἴδε Σχόλ. εἰς τὰ Μετὰ τὰ Φυσ. σ. 992 6. 10, καὶ πρβλ. τὴν λέξιν **ἔκθεσις**.

ἐκτῐθηνέω, ἀνατρέφω, ἐκτρέφω, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, μεταφορ., νόθας (ἐννοίας) ἀντ' ἐκείνων ἐκτιθηνεῖσθαι καὶ στέργειν Πλούτ. 2. 1070C.

ἐκτικός, ή, όν, (ἕξις) συνήθης, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 18, 4.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Διόδ. 3. 4, Πλούτ. 2. 808F. Καθ' Ἡσύχ., «ἐκτικῶς· σχετικῶς ἢ κατὰ ἕξιν· ἕξις δέ ἐστι δυσμετακίνητος τρόπος, ἤτοι διάθεσις».

II. καχεκτικός, φθισικός, «χτικιάρης», Ἀριστ. Προβλ. 18. 37, Γαλην.

ἐκτίκτω, τίκτω, γεννῶ, Πλάτ. Θεαίτ. 210B, συχνὸν παρ' Ἀριστ.: ἐπὶ ἰχθύων χύνω τὰ ᾠά μου, τὴν γονήν, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 5., 9. 37, 15.

ἐκτῐλάω, ἀποπατῶ, «τσιρλίζω», Λατ. cacare, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 792.

ἐκτίλλω: μέλλ. **-τῐλῶ**, μαδῶ, τρίχας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 21, 5, κ. ἀλλ.· πτερὸν αὐτόθι 3. 12, 5:— Παθ., ἐπὶ ἀνθρώπου,

κόμην ἑκτετιλμένος Ἀνακρ. 19. **II.** μαθῶ, γυμνώνω, τὴν τράμην Ἱππῶναξ ἐν Ἀποσπ. 81· τὴν ῥοδωνιὰν Δημ. 1251. 28. **2)** ἀφαιρῶ τὰ φύλλα ἀπό τινος, ὀργανον, κρόμμυον Ἀριστ. π. Θαυμ. 41, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 7.

ἑκτίμᾰτρον [τῐ], τό, προσφορὰ ἐξιλαστήριος, Δάματρι καὶ Κούρᾳ καὶ τοῖς θεοῖς τοῖς παρὰ Δάματρι καὶ Κούρᾳ χαριστεῖα καὶ ἑκτίματρα ἀνέθηκε Πλαθαινὶς Πλάτωνος γυνά Ἐπιγρ. Κνίδ. 3517.

ἑκτιμάω, μεγάλως τιμῶ, Σοφ. Ἠλ. 64, Πολύβ. 30. 17, 3, κτλ.· ὑπερτιμῶ, ἐπὶ πωλουμένων πραγμάτων, **ἑκτετιμημένα λογίζεσθαι** Ἀριστ. Οἰκ. 2. 34, 5, Λογγῖν. 44. 7. **II.** ἑκτιμῶ, ὁρίζω τὴν τιμήν, Πλάτ. Ἐπιστ. 347B.

ἑκτίμησις, εως, ἡ, τὸ ἑκτιμᾶν, ὡς καὶ νῦν: διατίμησις, Στράβων 641.

ἔκτιμος, ον, (τιμὴ) ἄνευ τιμῆς, γονέων ἑκτίμους ἴσχουσα πτέρυγας ὀξυτόνων γόων, ἐμποδίζουσα οὕτω τὰς ὀξυτόνους πτέρυγας τῶν γόων ὥστε νὰ μὴ τιμήσω δι' αὐτῶν τὸν πατέρα μου, Σοφ. Ἠλ. 242. **2)** «ἔκτιμα· τὰ ἐπιτεταμένα τῇ τιμῇ» Ἡσύχ. **II.** ὑποβεβλημένος εἰς πληρωμήν, ἔκτιμοι .. μνᾶν λ' Σελεύκῳ Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1706. 13.

ἑκτέναγμός, ὁ, βίαιος τιναγμός, τίναγμα, Φίλων 1. 415.

ἑκτινακτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἑκτινάσσω**, δεῖ ἑκτινάσσειν ἢ ἑκτινάξαι, Γερμ. Κ/πόλεως Cod. Coisl. 278, fol. 215 v°.

ἑκτίναξις, εως, ἡ, = τῷ προηγ.. Ἐτυμ. Μ. 281. 19.

ἑκτῑνάσσω: μέλλ. **-ξω**, τινάσσω ἔξω, ἐκβάλλω, κάμνω νὰ ἐξέλθῃ τι, νὰ ἑκτιναχθῇ, Λατ. excutere, ἔλμινθας ἑκτινάσσει (τὰ ἔνομα συκάμινα) Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 51F: — Παθ., ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες Ἰλ. Π. 348, πρβλ. Πλουτ. Κάτωνα Πρεσβύτ. 14. **2)** τινάσσων ἀποβάλλω, ἑκτ. τὸν κονιορτὸν ἐκ τῶν ποδῶν Εὐαγγ. κ. Μαθ. ι', 14, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πρόξ. Ἀποστ. ιγ', 51. **II.** ἀμεταβ., ταράττομαι μεγάλως, ἡ κοιλίη αὐτῷ ἐξετίναξεν Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1170.

ἑκτῑνῡμι, = **ἑκτίνω**, Διόδ. 16. 29, καὶ μεταγεν.

ἑκτίνω [ῑ]: μέλλ. **-τίσω** [ῑ, ἴδε **τίνω**]· πληρώνω, ζημίαν ἑκτ. χίλια τάλαντα Ἡρόδ. 6. 92· ἑκτ. εὐεργεσίην ὁ αὐτ. 3. 47· Ἄργει δ' ἑκτίνων καλὰς τροφάς, διότι τὸν ἀνέθρεψε καλῶς, Αἰσχύλ. Θήβ. 548· χάριν Εὐρ. Ὀρ. 453, κτλ.· τροφεῖα Πλάτ. Πολ. 520B· — δίκην ἑκτ. Εὐρ. Ἠλ. 260. Ἀνυσ. 167. 42· τινός, διά τι πρᾶγμα, Ἡρόδ. 9. 94· οὐ ἑκτίνει δίκην Εὐρ. Ἀνδρ. 53· οὕτω, τίοιν ἑκτ. τινὶ Ἡρόδ. 6. 72· ἄποινα αὐτόθι 79· ἑκτ. βλάβην, ἀποζημιῶ, Πλάτ. Νόμ. 936E, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1562, 1582· τὸ βλάβος Δημ. 528. 2. **II.** Μέσ., ἐκδικῶ, = **ἀποτίσασθαι**, ὕβριν Σοφ. Αἴ. 304, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 547· τινά ὁ αὐτ. Μήδ. 267.— Πρβλ. **ἐκτίω**.

ἔκτῐσις, εως, ἡ, ἀπότισις, πληρωμή, Πλάτ. Νόμ. 855A· ἡ ἑκτ. ἦν ἐπὶ τῆς ἑνάτης πρυτανείας Ἀνδοκ. 10. 17· τινος Δημ. 1025. 2· ἑκτ. ποιεῖσθαι = ἑκτίνειν, ὁ αὐτ. 834. 27.

ἕκτισμα, τό, τὸ ἑκτινόμενον ὡς ποινή, πρόστιμον, Πλάτ. Νόμ. 868B, Διον. Ἀλ. 10. 52.

ἑκτιστής, «ἀποδότης» Ἡσύχ., ἀλλὰ κατὰ Κόντον διορθωτέον **ἐκτίστης**, Γλωσσ. Παρατ. 132.

ἑκτιτθεύω, = **ἑκτιθηνέω**, ἀνατρέφω διὰ θηλασμοῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, 8.

ἑκτιτράω: μέλλ. **-τρήσω**, διατρυπῶ, παθ., τοῦ σπληνίου, ἑκτιτρωμένου Ὀρειβάσ. σ. 105. 29 Cochl.· πρκμ. **ἑκτετρημένος** Πολυδ. Β', 20.

ἑκτιτρώσκω: μέλλ. **-τρώσω**, γεννῶ πρὸ τοῦ καιροῦ, βρέφος Διόδ. 3. 64., 4. 2. **2)** ἀπολ., ἀποβάλλω, κάμνω ἀποβολήν, Ἡρόδ. 3. 32, Ἱππ. Ἀφ. 1247, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 4, 20.

ἕκτμημα, τό, τμῆμα, χώρισμα, τῆς γῆς ἑκτμήματα, ἐπὶ τῶν ζωνῶν, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 12.

ἕκτμησις, εως, ἡ, ἑκτομή, εὐνούχισμα, Ἀριστ. Προβλ. 10. 37.

ἑκτμητέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ ἑκτέμνειν Μάξ. Τύρ. 13. 7.

ἔκτοθεν, ἐπίρρ. (**ἐκτὸς**) Ἐπ. ἀντὶ **ἔξωθεν** = **ἔκτοσθεν**, ἐκ τοῦ ἔξω μέρους, ἐκτός, μετὰ γεν., ἔκτοθεν ἄλλων μνηστήρων, ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῶν μνηστήρων, «χωρὶς» (Σχόλ.). Ὀδ. Α. 132· λίμνας ἑκτ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 871· πύργων δ' ἑκτ. βαλών, κτυπήσας αὐτοὺς ἐκ τῶν πύργων, ὁ αὐτ. Θήβ. 629· ἑκτ. ἔρωτος Ἀνθ. Π. 5. 302. **2)** ἀπολ., ἐκτός, ἔξω, οὐδ' ἀπ' ἄλλων ἑκτ. Αἰσχύλ. Χο. 473· ἑκτ. βοᾶν Σοφ. Ἠλ. 802· ἑκτ. γαμεῖν, λαμβάνειν γυναῖκα ἐξ ἀλλοτρίας οἰκογενείας, Εὐρ. Ἀνδρ. 795· τὰ ἑκτ., τὰ ἔξω πράγματα, Θεόκρ. 10. 9. Ἐν Ὀδ. Ι. 239, ἡ ἔννοια ἀπαιτεῖ νὰ ἀναγνώσωμεν ἔκτοθεν αὐλῆ, ἔξω ἐν τῇ αὐλῇ (ἐκτὸς ἐὰν τὸ αὐλῆς δύναται νὰ ληφθῇ ὡς αὐλῇ), ἢ ἄλλως νὰ δεχθῶμεν τοῦ Rumpf τὴν εἰκασίαν, ἔντοθεν αὐλῆς, ἐντὸς τῆς αὐλῆς.—Ἴδε τὴν λέξ **ἔκτοσθεν** ἐν τέλ.

ἔκτοθι, Ἐπ. ἐπίρρ. (**ἐκτὸς**) ἔξω ἀπό, μακρὰν ἀπό, ὡς τὸ **ἔξω** μετὰ γεν., Ἰλ. Ο. 391, Χ. 439. **2)** ἀπολ., ἔξω, Ἀπολλών. Ῥόδ. Γ. 255.

ἑκτοιχορῠχέω, εἰσέρχομαι βιαίως εἰς οἰκίαν καὶ γυμνώνω αὐτήν, καθόλου, διαρπάζω, λαφυραγωγῶ, τοὺς βίους Πολύβ. 4. 18, 8· ἐξετοιχωρύχησε τὴν βασιλείαν ὁ αὐτ. 18. 38, 2.

ἑκτοκεύω, τοκεύω, γεννῶ, ἑκτοκεύσας ὁ Μυρτίων Δρόσιλλαν Νικ. Εὐγενειαν. Θ', 275. — Παθ., τοκεύομαι, γεννῶμαι ἔκ τινος, Διὸς ἑκτοκευθῆναι τὴν Παλλάδα Νικ. Εὐγενειαν. Δ', 185.

ἑκτοκίζω, δανείζω ἐπὶ τόκῳ, Ἐδδ. (Δευτερονόμ. ΚΓ', 19). Σύμμαχ. Ψαλμ. ΚΙΓ, 8, κλ.

ἔκτοκος, ον, (τίκτω) = **ἔκγονος**, Αἰλ. π. Ζ. 10. 14.

ἑκτολῠπεύω, τελειώνω τολύπην μαλλίου, μεταφ., ἑκτελῶ, φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας, χαλεπὸν πόνον ἑκτολυπεύσειν Ἡσ. Ἀσπ. 44· οὐδὲν .. καίριον ἑκτολυπεύσειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1032.

ἑκτομάς, άδος, ἡ, πυλίς, μικρὰ θύρα κατεσκευασμένη εἰς τὸ θυρόφυλλον μεγάλης πύλης, οἵας καὶ νῦν βλέπεις τις ἐν τοῖς ἐργοστασίοις καὶ ἀλλαχοῦ, Αἰν. Τακτ. 24. 28· προσέτι καθ' Ἡσύχ. «περικεφαλαία, ἧς οἱ ὀφθαλμοὶ διαλάμπουσιν».

ἑκτομεύς, έως, ὁ, (ἑκτέμνω) «τομεύς, τιμητής» Ἡσύχ.

ἑκτομή, ἡ, (ἑκτέμνω) τὸ ἑκτέμνειν, ἐκκοπή, Πλουτ. Ἀλκ. 16. **2)** εὐνουχισμός, Ἡρόδ. 3. 48, 49, Πλάτ. Συμπ. 195C, κτλ. **II.** σχῆμα, κόψιμον, ἀλλ' ἑκτομὴν ἔχει γραμμῆς ἑλικοειδοῦς Πλουτ. Νουμ. 13· ἑκτ. γῆς, τεμάχιον γῆς κεκομμένον μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ χόρτου, χορτόπλινθος, ὁ αὐτ. Πομπ. 41.

ἑκτομίας, ου, ὁ, οὗ ἀπεκόπησαν οἱ ὄρχεις, «εὐνοῦχος, σπάδων» Ἡσύχ., Ἡρόδ. 3. 92· ἑκτομίαν ποιεῖν τινα ὁ αὐτ. 6. 9· οἱ βόες οἱ ἑκτομίαι Ἀριστ. Προβλ. 10. 57· πρβλ. **ἑκτομή**.

ἑκτομίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ **ἑκτομεύς**, ἡ ἑκτέμνουσα, ὀρεπάνην καυλῶν .. ἑκτομίδα Ἀνθ. Π. 6. 21. **II.** ἑκτ. μήτρα = **ἐκβολάς**, Ἀθήν. 101A.

ἕκτομον, τό, μέλας ἑλλέβορος, Ἱππ. 627. 22· διάφ. γραφὴ ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 10, 4, ἴδε Ἐρωτιαν. σ. 166· καθ' Ἡσύχ. «ἕκτομον· ἑλλέβορος. καὶ ἄτμητος λιβανωτός».

ἕκτονος, ον, παράτονος, παράφωνος, ἑκτ. .. ᾄδειν Κλήμ. Ἀλ. 193.—Ἐπίρρ. **ἑκτόνως** = **ἐντόνως**, σφόδρα, Γ. Κεδρ. τ. Α', σ. 376. 16, ἔκδ. Β.

ἑκτοξεύω, ῥίπτω πάντα τὰ βέλη, κενῶ τὴν φαρέτραν, ὡς σφι τὰ βέλεα ἐξετετόξευτο Ἡρόδ. 1. 214, κτλ.· μεταφ., τὸ σῶφρον ἐξετόξευσεν, ἐξήντλησεν, Εὐρ. Ἀνδρ. 365· ἐν τῷ παθ., νομίζων ἑκτετοξεῦσθαι βίον Ἀριστοφ. Πλ. 34. **2)** ἀπολ., ῥίπτω ἔκ τινος μέρους βέλη, τοξεύω, Ξεν. Ἀν. 7. 8, 14, Ἀρρ. Ἀν. 1. 1, κτλ.

ἑκτοπίζω, μετατοπίζω, ἑαυτοὺς ... ἑκτοπίζουσιν Ἀριστ. Θαυμ. 126, Πολυβ. 1. 74, 7· ἔθνη ἑκτετοπισμένα, ἀπομεμακρυσμένα, Στράβων 166. **2)** μεταφ., ἑκτρέπειν εἰς μῦθον, μετατρέπειν εἰς μῦθον, ὁ αὐτ. 183. **II.** ἀμεταβ., ἀναχωρῶ ἔκ τινος τόπου, ἀπομακρύνομαι, ὡς τὸ ἀποδημῶ, οἱ ἑκτοπίζοντες τύραννοι ἀπὸ τῆς οἰκείας Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 20, κτλ., ἐπὶ ἀποδημητικῶν πτηνῶν καὶ ἰχθύων, ἀποδημῶ, μεταβαίνω εἰς ἄλλον τόπον, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8, 12, 4, κ. ἀλλ. **2)** μεταφ. ἐπὶ ἀγορευόντος, ἐξέρχομαι τοῦ θέματος, ὁ αὐτ. Ρητ. 3. 14, 1. **III.** ἀποφεύγω, τὸν πολιτισμὸν Διογ. Α. 4. 39.

ἑκτόπιος, α, ον, = **ἔκτοπος**, ἀπάγετ' ἑκτ. με Σοφ. Ο. Τ. 1340· ἑκτόπιος συθείς, ἀπὸ ξένου τόπου ὁρμήσας, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 119· ἠνύσατ' ἑκτοπίαν φλόγα = «ἐξετοπίσατε» (κατὰ τὸν Σχολ.), ὁ αὐτ. Ο. Τ. 166. **II.** ξένος, οὐχὶ ἐντόπιος, Ἀθήν. 659A· ἐξωτικός, Ὀρφ. Ὕμν. 57. 10.

ἑκτοπισμός, ὁ, ἀποδημία εἰς ἄλλον τόπον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 13. 14. **II.** ἀπόστασις, ἀπομάκρυνσις, Στράβων 201.

ἑκτοπιστέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἑκτοπίζειν, Κλήμ. Ἀλ. 225.

ἑκτοπιστικός, ή, όν, ἀποδημητικός, ἑκτ. ζῷα ἀντίθετον τῷ ἐπιδημητικὰ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 26· βίος π. Ζ. Μορ 4. 12, 18.

ἔκτοπος, ον, ἔξω τόπου τινός, μετὰ γεν., τῶνδε' ἐδράνων πάλιν ἑκτ. ἑκθορε Σοφ. Ο. Κ. 233· ἀπέχων, ἀπομεμακρυσμένος, ἄρουρα ὁ αὐτ. Τρ. 32· ἔκτοπος ἔστω, ἂς φύγῃ, ἂς ἀπομακρυνθῇ ἐκ τοῦ τόπου, Εὐρ. Βάκχ. 70. **II.** ξένος, [τέθνηκεν] αὐτὴ πρὸς αὐτῆς, οὐδενὸς πρὸς ἑκτόπου, οὐχὶ ὑπὸ ξένης χειρός, Σοφ. Τρ. 1132 (ὁ Meineke εἰκάζει: **ἐντόπου** ἐπιτοπίου). **2)** ἔξω τοῦ συνήθους, παράδοξος, ἔκτακτος, δένδρον Ἀριστοφ. Ὄρν. 1174· ὀτιοῦν τῶν ἑκτ. Πλάτ. Νόμ. 799C· χειμὼν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 18. 12· στοιχεῖα Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. σ. 1. 8, 17· ἱστορία ἑκτ. Πλούτ. 2. 977E· ἐπὶ προσώπων, παράδοξος, παράξενος, ἰδιότροπος, Ἀριστ. Προβλ. 30. 1, 20 πρβλ. **ἄτοπος**.—Ἐπίρρ. **-πως**, ὑπερβαλλόντως, ὑπερφυῶς, ὁ αὐτ. π. Θαυμ. 37, Πολύβ., κτλ.

ἑκτοπουργέω, ἑκτοπα ἐργάζομαι, κάμνω τι ποῦ δὲν ἔχει τὸν τόπον του, Θ. Στουδ. σ. 1480, ἔκδ. Μί.

ἑκτορέω, διατρυπῶ, φονεύω διατρυπῶν, ὕμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 42.

ἑκτορμέω, (τόρμη) ἐξέρχομαι τῆς ὁδοῦ, παραστρατίζω, λοξοδρομῶ, Παυσ. παρ' Εὐστ. 598. 26.

ἑκτορνεύω, ἐπιτεταμ. τοῦ **τορνεύω**, Ἀκύλ. (Ἔξοδ. ΚΕ', 33), Καισάρ. 1060.

ἕκτος, η, ον, (**ἕξ**) Λατ. sextus, ἴδε Εὐστ. εἰς Ἰλ. σ. 451, 2, Θουκ. 2. 2· τὸ θηλ. ὡς οὐσ., νόμισμα, «ἕκτη, τρίτη, τετάρτη, νομίσματα ἀργυρίου καὶ χρυσίου καὶ χαλκοῦ» Ἡσύχ.—**Ἕκτος**, ὁ, μὴν

Φωκέων ἀντιστοιχῶν τῷ Δελφῶν **Θεοξενίῳ**, Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 53.

ἐκτός, ή, όν, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἔχω**, ὃν δύναταί τις νὰ ἔχῃ, τὰ μὲν οὖν ἐκτά ἐστιν, ὅσα ἐνδέχεται ἔχειν, οἷον ἡ δικαιοσύνη κ-λ. Διογ. Λ. 3.105· ἡ ἐν Ἀθηναίῳ (420D) φράσις τὰ ἐκτὰ τρύπα, φαίνεται ἐφθαρμένη.

ἐκτός, ἐπίρρ. (**ἐκ**) ἔξω, ἀντίθ. τῷ **ἐντός**: **1)** ὡς πρόθεσις μετὰ γεν., ἤτις προτάσσεται ἢ ἐπιτάσσεται, ἐκτὸς κλισίης Ἰλ. Ξ. 13· τείχεος ἐκτὸς Φ 608· ἔξω ἀπό, μακρὰν ἀπό, καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτὸς Ὀδ. Μ. 219· μάλιστα ἐπὶ παροιμιωδῶν φράσεων, ἴδε **ἔξω** I. ἐν τέλ.· ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχειν πόδα Σοφ. Φ.1260· ἐκτὸς ἔχειν πόδα (ἐνν. τῶν καλῶν) Πινδ. Π. 4. 514·— ὡσαύτως, ἄνευ, σώφρονα θυμὸν ἔχων ἐκτὸς ἀτασθαλίης, ἄνευ ἀτασθαλίας, Θέογν. 754, πρβλ. 744· ἀπηλλαγμένος, ἐκτὸς αἰτίης Ἡρόδ. 4. 133, Αἰσχύλ. Πρ. 330, κτλ.· ἐκτὸς σωμάτων Σοφ. Φ. 501· ἄτας ὁ αὐτ. Ἀντ. 675· τῶν κακῶν ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 649, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 523B· ἐκτὸς στρατείας, ἐξηρημένος ἀπὸ .., ὁ αὐτ. Πολ. 498B· ἐκτὸς ἑαυτοῦ Ἱππ. 1234B, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 640· ἐκτὸς ἐλπίδος, παρ' ἐλπίδα, Λατ. praeter spem, ὁ αὐτ. Ἀντ. 330· ἡ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρά, ὃ ἐ. ἡ ἐκτὸς ἐλπίδων καὶ παρ' ἐλπίδας αὐτόθ. 392· δοκημάτων ἐκτὸς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 771, ἴδε **ὁμιλέω** VIII. **2)** οὕτω καὶ ἐπὶ χρόνου, ἐπεί τε κατέστη ὁ θόρυβος καὶ ἐκτὸς πέντε ἡμερέων ἐγένετο, καὶ παρῆλθον πέντε ἡμέραι, ὁ αὐτ. 3. 80. **3)** ἐπὶ ἐξαιρέσεως, ἐξαιρέσει, πλήν, ἐκτὸς ὀλίγων Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 3· ἔχεις τι ἐκτὸς τούτων λέγειν περὶ σώματος κάλλους; Πλάτ. Γοργ. 474D· ὡσαύτως, ἐκτὸς εἰ μὴ Λουκ. Ἀλ. 6. **II.** ἀπολ., τὰ ἐκτός, ἐξωτερικὰ πράγματα, Εὐρ. Ἴων 231: — οἱ ἐκτός, οἱ ξένοι, Πλάτ. Νόμ. 629D, Πολύβ., κλ.· ὡσαύτως, ὁ ὄχλος, οἱ πολλοί, καὶ παρ' Ἐκκλ., οἱ ἐθνικοί. **III.** μετὰ ῥημ. κ νήσεως, ῥίπτειν ἐκτός, ῥίπτειν ἔξω, Σοφ. Τρ. 269· ἀΐσσειν ὁ αὐτ. Ἡλ. 1402· ἐκπέμπειν ὁ αὐτ. Ἀντ. 18· ἕλκειν Πλάτ. Πολ. 616A· οὔκουν μ' ἐάσεις κἀκτὸς εἶ; δὲν θὰ μ' ἀφήσῃς λοιπὸν καὶ νὰ ἀπέλθῃς; Σοφ. Ο. Τ. 676· χώρει ἐκτὸς Εὐρ. Ι. Α. 1117· εἰ δ' ἐκτὸς ἔλθοις Σοφ. Τρ. 1189.

ἔκτοσε, ἐπίρρ. ἔξω, ἐκτός, μετὰ γεν., δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χειρὸς Ὀδ. Ξ. 277.

ἔκτοσθε, καὶ πρὸ φωνήεντος **-θεν,** ἐπίρρ. = **ἔκτοθεν,** ἔξω τινός, μετὰ γεν., τείχεος ἔκτ. Ἰλ. Ι. 552· πυλέων, αὐλῆς Ὁμ.· θεῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων, ἔξω τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θεῶν, Ἡσ. Θ. 813. **2)** ἀπολ. ἔκτοσθεν .. πάγοι ὀξέες, ἔξωθεν εἶναι .. , Ὀδ. Ε. 411· ἔκτ. γενέσθαι, λιποθυμῆσαι, Ἱππ. 1160B. Ἀντίθετον τῷ **ἔντοσθεν.**—Ἐπ. λέξις, δι' ὃ καὶ διωρθώθη ἐν Σοφ. Ἡλ. 802 εἰς **ἔκτοθεν** κατὰ τὸ Λαυρ. χειρόγρ.· ἀλλ' ὁ τύπος **ἔκτοσθεν** δύναται νὰ μένῃ παρ' Ἱππ. καὶ Λουκ. ἐν τῷ π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συν. 41.

ἔκτοτε, ἐπίρρ. ἀντὶ **ἐκ τότε,** ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, Ἀθήν.148C.

ἐκτότης, ητος, ἡ, τὸ εἶναι ἐκτός, ἀπουσία, νόσου Γαλην. 10. 54.

ἐκτραγῳδέω, περιγράφω τι μετὰ τραγικοῦ ὕφους, μεγαλοποιῶ ἐπὶ τὸ τραγικώτερον, Πολύβ. 6. 56, 8, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συν. 41.

ἐκτράπεζος, ον, ὁ ἀποβεβλημένος ἐκ τῆς τραπέζης, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον ἐκτράπεζον ἀποφαίνων Λουκ. Ἀλεκτρ. 4.

ἐκτράπελο-γάστωρ, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ὑπερβολικῶς μεγάλην κοιλίαν, «κοιλαρᾶς», Ἐπίχ. 42 Ahr.

ἐκτράπελος, ον, ἐκτρεπόμενος ἐκ τοῦ συνήθους δρόμου, παράδοξος, ἀσυνήθης, Θέογν. 290, Meineke Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι», 1. 23, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 14. 9· ἐπὶ ὑπερβολικῶς μεγάλων παιδίων, Πλίν. 7. 16.—Ἐπίρρ. **-λως** Ἀνθ. Π. 11. 402.

ἐκτράπω, Ἰων. ἀντὶ **ἐκτρέπω.**

ἐκτραχηλίζω: μέλλ. Ἀττ. **-τρᾶ,** κυρίως ἐπὶ ἵππου, ῥίπτω τὸν ἀναβάτην ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 8, Πλούτ. 2. 58F: καθόλου, θραύω τινὸς τὸν τράχηλον, Ἀριστ. Λυσ.705:—Παθ., θραύω τὸν ἴδιόν μου τράχηλον, Ἀριστοφ. Νεφ. 1501, Πλ. 70· μεταφ., Δημ.124.7. **II.** ὁμιλῶ μετὰ στόμφου, Ἑρμογ. Περὶ Σεμνότητος.

ἐκτραχύνω [ῠ], κάμνω τι τραχύ, τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένος Λουκ. Ἀλ. 51. **II.** μεταφ., ἐρεθίζω, ἐξοργίζω, παροξύνω, Πλουτ. Ἀλκ. 14· παθ. ἐκτραχύνεσθαι πρός τινα ὁ αὐτ. Ἄρατ. 49.

ἐκτρέπω, Ἰων. **-τράπω;** μέλλ. **-ψω,** τρέπω τι ἔξω τοῦ δρόμου αὐτοῦ, τρέπω πρὸς ἄλλο μέρος, τοῦ ποταμοῦ τὸ ῥέεθρον Ἡρόδ. 1. 186, πρβλ. 2. 11, Θουκ. 5. 65· μηδ' εἰς Ἑλένην κότον ἐκτρέψῃς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1464, πρβλ. Θήβ. 628· τὸ δυστυχὲς δὲ τοῦτ' ἐς ἄλλον ἐκτρέπει Εὐρ. Ἰκ. 483· ἑαυτοῦ μιαρίαν εἴς τινα ἐκτρ. Ἀντιφῶν 119. 3· ἐκτρ. [χεῖρα] πρὸς πολίτας Σοφ. Αἴ. 53:—Παθ. καὶ μέσ., τρέπομαι ἔξω τῆς πορείας μου, πρὸς ἄλλο μέρος, ἐκτραπέσθαι ὁδὸν Ἡρόδ. 1. 104· ἀπολ., ὁ αὐτ. 2. 80, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 22, κτλ.· μετὰ γεν., παρεκκλίνω, τοῦ πρόσθεν λόγου Σοφ. Ο. Τ. 851· ὡσαύτως, ἐκτ. ἐκ .. Ἡρόδ. 1. 75· ἀπὸ .. ἐπὶ Πλάτ. Σοφ. 222A· πόθεν δεῦρο ἐξετραπόμεθα Πλάτ. Πολ. 543C. **2)** διατάσσω τινὰ νὰ ἐξέλθῃ τῆς ὁδοῦ, πρυσπαφῶ νὰ τὸν ἐκβάλω διὰ τῆς βίας, κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα ., παίω δι' ὀργῆς Σοφ. Ο. Τ. 806.—Παθ. καὶ μέσ., ἐκτρέπεσθαί τινα, ἀποφεύγειν τινά, Δημ. 411. 12 πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. 837· ἐκτ. τι, ἀποφεύγειν ἢ βδελύσσεσθαί τι, Πολύβ. 35. 4, 14· μετ' ἀπαρ., ἀποφεύγω νὰ πράξω τι, Ἀνθ. Π. 10. 56, 10. **3)** τὴν δρῶσαν ἐκτρ., κωλύειν, Σοφ. Ἠλ. 350. **4)** ἀσπίδας θύρσοισι βακχῶν ἐκτρέπειν, τρέπειν τὰς ἀσπίδας καὶ φεύγειν πρὸ τῶν θύρσων τῶν βακχῶν, Εὐρ. Βάκχ. 799. **II.** ἐκτρέπεσθαι τὰ ἐντὸς ἐκτός, νὰ γυρίσῃ τις τὰ μέσα ἔξω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 8. **III.** μετατρέπω, μεταβάλλω, εἴς τι Αἰλ. π. Ζ. 14. 28.—Παθ., εἴς τι ἐκτρέπεσθαι Πολύβ. 6. 4, 9.

ἐκτρέφω: μέλλ. **-θρέψω.** ἀνατρέφω ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, ἀνατρέφω, Ἡρόδ.1.122, Αἰσχύλ. Χο. 750, κτλ.· ἐξέφυσε κἀξέθρεψέ με Σοφ. Ο. Τ. 827· ἐκτεθραμμένοι σκύμνοι λεόντων, γνησίως ὡς λέοντες ἀνατεθραμμένοι, Εὐρ. Ἰκ. 1222· ὡσαύτως ἐπὶ φυτῶν, τὸ ἐκτρέφον τὴν ῥίζαν Ἡρόδ. 1. 193· ἐκτρέφει ἡ γῆ τὸ σπέρμα Ξεν. Οἰκ. 17. 10· μεταφ., φροντὶς ἐκτρέφει πλοῦτον Σοφ. Ἀποσπ. 218:—Μέσ., ἀναλαμβάνω νὰ ἀναθρέψω, εἰ τόν γ' ἐκθρέψαιο, καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμητρ. 166. 221· ἠνεγκα κἀξέσωσα κἀξεθρεψάμην, λέγει ὁ παιδαγωγός, Σοφ. Ἠλ. 13· ἅπλατον, ἀξύμβλητον ἐξεθρεψάμην ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 350. **II.** παρ' Ἀριστ. ἐπὶ ζώων ἐν ἐγκυμοσύνῃ, κυοφορῶ, γεννῶ, τὰ κυήματα π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 5, 11, κ. ἀλλ.

ἐκτρέχω: μέλλ. **-θρέξομαι** ἢ **δραμοῦμαι:** — τρέχω ἔξω, ἐξέρχομαι τρέχων, τρέχω εἰς τὰ πρόσω, ἐκ δὲ θύρηζε ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλῆα Ἰλ. Σ. 30· κόμιω ἔξωθον, ἐξορμῶ, ἐκ πόλεως Θουκ. 4. 25, κτλ.· ἐπί τινα Ἀριστ. Ἀποσπ. 530. **2)** δρόμῳ οἴχομαι, φεύγω τρέχων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 991. **3)** ἐπὶ κεράτων, αὐξάνομαι, τὴν φύσιν ἔχειν τῆς αὐξήσεως ὁμαλήν .. καὶ μὴ ταχέως ἐκδεδραμηκυῖαν Ἀριστ. περὶ Ἀκουστῶν 31: — ἐπὶ φυτῶν, ἀναβλαστάνω, ἀνέρχομαι, «μεγαλώνω», Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 15, 5· μετὰ γεν., ἐκτ. τῶν ἄλλων ὁ αὐτ. π. Φυτ.Ἱστ. 6. 8.1. **4)** μετ' αἰτ., ὑπερβαίνω, τὸν καιρὸν Διογ. Λ. 5. 65· ἀπολ. ἐπὶ θυμοῦ, ὑπερβαίνω τὰ ὅρια, Σοφ. Ο. Κ. 438.

ἔκτρησις, εως, ἡ, τρύπημα, τρῦπα, Ἱππ. 680. 21, Ἀρεταῖος π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13.

ἐκτριαινόω, διασείω διὰ τῆς τριαίνης, Ἑλλάδα Θεόπομπ. (;) παρὰ Λουκ. ἐν Ψευδολογ. 29.

ἐκτρῖβή, ἡ, = **ἔκτριψις,** Εὐστ. Πονημάτ. 318. 87.

ἐκτρίβω [τ]: μέλλ. **-ψω:**—μέλλ. παθ. **6' -τρῖβήσομαι** Σοφ. Ο. Τ. 428· τρίβω ἰσχυρῶς, καὶ διὰ τῆς ἰσχυρᾶς τριβῆς ἐξάγω ἢ παράγω τι, πῦρ Ξεν. Κύρ. 2. 2, 15· φλόγα Πολυδ. Θ', 155· (ἐν Σοφ. Φ. 296, ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων .. ἔφην' ἄφαντον φῶς, **ἐκτρίβων ἔφηνα = τρίβων ἐξέφηνα,** ἀλλ' ἴδε κατωτ.): παθ., τὰ ψυχικὰ προτερήματα διὰ τὰ ἔπαθλα οἷον ἐκτρίβεται Λογγῖν. 44. 3. **II.** κατασυντρίβω, καταστρέφω ἐξ ὁλοκλήρου, σφέας πίτυος τρόπον ἠπείλεε ἐκτρίψειν (ἴδε ἐν λ. **πίτυς**) Ἡρόδ. 6. 37· ἐκτρ. τινὰ πρόρριζον Εὐρ. Ἱππ. 684· τὴν ποίην ἐκ τῆς γῆς ἐκτρίβειν Ἡρόδ. 4. 120· ἐκτρ. τοῦ Κύκλωπος ὀφθαλμὸν Εὐρ. Κύκλ. 475· κακῶς νιν ἄμορον ἐκτρῖψαι βίον, νὰ τελειώσῃ κακῶς τὸν ἄθλιον βίον του, Λατ. conterere vitam, Σοφ. Ο. Τ. 248, πρβλ. 428:—Παθ., πρόρριζος ἐκτέτριπται Ἡρόδ. 6. 86· ὁπλὰς ἐκτετριμμένος, ἔχων τὰς ὁπλὰς τετριμμένας, ἐφθαρμένας, Λουκ. Ὄνος 19· πρβλ. **διατρίβω** I. **III.** προξενῶ διαρκῆ ἔκτριψιν εἴς τι, τρίβω διαρκῶς, Ἄτλας, ὁ χαλκέοισι .. νώτοις οὐρανὸν .. ἐκτρίβων Εὐρ. Ἴων 1· «οὕτως ἄτρεπτος ὁ χαλκόνωτος Ἄτλας, ὥστε μᾶλλον τὸν οὐρανὸν ἢ τοὺς ὤμους ἐκτρίβειν ἐν τῷ ἀνέχειν αὐτόν» Barnes· ἀλλὰ τὸ χωρίον φαίνεται ἐφθαρμένον· ἴδε ἐν τούτοις σημείωσιν Paley ἐν τόπῳ. **IV.** διὰ τῆς τριβῆς «ξεφλουδίζω» τι, χίδρα μὲν ἐκτρίψειας Νίκανδρος παρ' Ἀθην.126B. **V.** διὰ τῆς τριβῆς ποιῶ τι λεῖον, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ.Ἱστ. 4. 11, 6· τρίβω, καθαρίζω, στιλβώνω, ἐκτρίβειν .. τὰς πανοπλίας Πολύβ.10. 20, 2.

ἔκτριμμα, τό, ἑλκωσις ὑπὸ τὸ δέρμα, προερχομένη ἐκ τριβῆς, Ἱππ. π.Ἀγμ.770. **II.** χειρόμακτρον, Φιλόξενος παρ' Ἀθην. 409E.

ἔκτριψις, εως, ἡ, βιαία τριβή, ἀστραπὰς ἐκτριψιν νεφῶν Διογ. Λ. 2. 9.

ἐκτροπή, ἡ, (**ἐκτρέπω**) ἡ εἰς τὸ πλάγιον τροπή, τὴν τοῦ ὕδατος ἐκτροπήν, τὴν τροπὴν αὐτοῦ εἰς τὸ πλάγιον ἔξω τῆς κοίτης αὐτοῦ, Θουκ. 5. 65· διὰ τὰς ἐκτροπὰς τὰς ἐπὶ τὴν χώραν, διὰ τὰς διαφόρους διεξόδους τοῦ ὕδατος τοῦ ποταμοῦ ἐπὶ τὴν χώραν, Πολύβ. 9. 43 5. **II.** (ἐκ τοῦ μέσ.) τὸ τρέπεσθαι κατὰ μέρος, ἀποφυγή, μόχθων Αἰσχύλ. Πρ. 913· ἐκτρ. λόγου, παρέκβασις, Πλάτ. Πολιτικ. 267A, πρβλ. Αἰσχίν. 83. 26· ἡ ἐπὶ ταύτας τὰς αἰτίας ἐκτρ. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 2, 5. **2)** ἐκτρ. ὁδοῦ, ὅπου τις ἐκτραπῆναι δύναται ἐκ τῆς ὁδοῦ, τόπος ἀναπαύσεως, καταφύγιον, Λατ. deverticulum, Ἀριστοφ. Βάτρ.113, πρβλ. Εὐρ. Ῥῆσ. 881, Ξεν. Ἑλλ.7.1, 29. **3)** τόπος ἔνθα ἐκτρέπεταί τις, ἔνθα ποιεῖταί τις παρέκβασιν, Πολύβ. 4. 21, 12· πάροδος, μονοπάτι, «παράμερος» δρόμος, Διόδ. 3. 14:—Μεταφ., τοῦ ὀνόματος

ἐκτροπή, παραλλαγή, ἀντικατάστασις δι' ἑτέρας ἰσοδυνάμου λέξεως, 'Αθήν. 490E.

ἐκτροπίας οἶνος, φαῦλος οἶνος, «χαλασμένο κρασί», ἐκτροπίαν ἡμεῖς καὶ ὀξίνην πίνομεν 'Αλκίφρων 1. 20.

ἐκτρόπιον, τό, ἡ τοῦ βλεφάρου ἐκτροπή, νόσος καθ' ἣν τὸ βλέφαρον τρέπεται πρὸς τὰ ἄνω καὶ φαίνεται τὸ ἐσωτερικόν, ὑπόφυσις σαρκὸς ἐν τῷ βλεφάρῳ, ἥτις βαροῦσα ἐκτρέπει τὸ βλέφαρον, ἀντίθ. τῷ **τριχίασις**, Κέλσ.7.7, Παῦλ. Αἰγ. 3. 22.

ἔκτροπος, ον, ἐκτρεπόμενος τῆς ὁδοῦ, Γρηγ. Νύσσ.1. σ. 264., 2. σ. 505.

ἐκτροφή, ἡ, ἀνατροφή, Εὐρ. 'Αποσπ. 319. 5· ἀνάπτυξις ἐν τῇ κοιλίᾳ, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 3. 20, 13, κ. ἀλλ.· ἐκτροφὴ καρπῶν 'Ιωσήπ.'Ιουδ. 'Αρχ. 5. 1, 21.

ἔκτροφος, ἡ, θηλάστρια, «παραμάννα», 'Επιγράμμ.'Ελλ. 872. 6· — ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπίθ. **ἔκτροφος, ον**, ἐν 'Επιγρ. ἐμμέτρῳ Πάτμου τῶν μ. Χ. ῥωμ. χρόνων, inscr. gr. ined. II. 190.

ἐκτροχάζω, ἐκτρέχω, ἐκτροχάσαντες δὲ οἱ 'Ιπποκοωντίδαι καὶ τύπτοντες αὐτὸν τοῖς σκυτάλοις ἀπέκτειναν 'Απολλόδ. 2. 7, 3· διέρχομαι ἐπιτροχάδην, Διοσκ. Θηρ. 2.

ἐκτρῠγάω, τρυγῶ, «ξετρυγῶ», 'Εβδ.(Λευϊτ. ΚΕ', 5),'Ιω. Χρυσ. τ. 5. σ. 15, 19: **ἐκτρυγίζω**, μνημονεύεται ἐκ τῶν Γεωπ.

ἐκτρῡπάω, τρυπῶ, ἀνοίγω τρῦπαν, ἐκτρυπήσας τὸ πρέμνον Γεωπ. 10. 23, 5. **II.** ἐξέρχομαι λελῃθότως, οὐ γὰρ ἔνδον οὖσα τυγχάνει, ἀλλ' ἐκτετρύπηκεν λαθοῦσά μ' ἔνδοθεν 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 337· πρβλ. **εἰστρυπάω**, καὶ τὸ τῆς καθωμιλημένης «**ξετρυπώνω**».

ἐκτρύπημα, τό, τὰ ἐκτρυπήματα, τὰ ἐξερχόμενα ἐκ τοῦ ξύλου κατὰ τὴν διάτρησιν αὐτοῦ διὰ τοῦ τρυπάνου, κοινῶς: «τρυπανίδια», Θεοφρ.'Ιστ. Φ. 5.6, 3. **2)** ἡ διὰ τρυπάνου γινομένη τρῦπα, Φίλων Βελοπ. σ. 92, 16.

ἐκτρύπησις, εως, ἡ, διατρύπησις, 'Ιππ. 'Επιστ. 1288, 35.

ἐκτρῡφάω, εἶμαι ἢ γίνομαι καθ' ὑπερβολὴν τρυφηλός, 'Αθήν. 519F, 554B.

ἐκτρῡχόω, κατατρύχω, καταπονῶ, καταβάλλω, ἐξαντλῶ, Θουκ. 3. 93., 7. 48· ῥάκη ἐκτετρυχωμένα, πεπαλαιωμένα, κατατετριμμένα, Λουκ. Τὸξ. 30.

ἐκτρύχω [ῡ], =τῷ προηγ., Δίων Κ. 77. 9.

ἐκτρύω, καταπονῶ, κατατρύχω, 'Απ. 'Εμφυλ. 2. 66.

ἐκτρώγω· μέλλ. **-τρώξομαι**, καταβιβρώσκω,'Αριστοφ. Σφ.155.

ἔκτρωμα, τό, = «παιδίον νεκρὸν ἄωρον» 'Ησύχ.· βρέφος πρόωρως γεννώμενον, ἐξάμβλωμα, 'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 5, 4, 'Εβδ. (Ἰὼβ 3. 16, κ. ἀλλ.)· μεταφ. ἐπὶ ταπεινωτικῆς ἐκφράσεως, πρὸς Κορινθ. Α', 'Επιστ. ιε', 8, Φίλων 1. 59· ἐπὶ περιφρονήσεως, Τζέτζ. 'Ιστ. 5. 515, 7. 507.

ἔκτρωσις, εως, ἡ, ἀποβολή, πρόωρος γέννησις, 'Αριστ. Προβλ. 1. 9, 2· ἐκτρώσει ἐν τόκῳ (κοινῶς ἐκτρώσῃ) 'Ιππ. 644. 50, πρβλ. Σωρανὸν σ. 264 Dietz.

ἐκτρωσμός, ὁ, =τῷ προηγ. 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 7. 3, 7.

ἐκτρωτικός, ἡ, όν, ὁ προξενῶν ἔκτρωσιν, (τὴν βοτάνην) ἐκτρωτικὴν δύναμιν ἔχουσαν Πλούτ. 2. 974D.

ἐκτῠλίσσω, «ξετυλίζω», τὰν ἕλικα ἐκτυλίσσει Τίμ. Λοκρ.97C.

ἐκτυλόω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **τυλόω**, τυλόω ἐντελῶς, σκληρύνω, 'Ορειβάσ. 17 Mai.

ἐκτυλωτικός, ἡ, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ σκληρύνῃ τι, νὰ μεταβάλλῃ αὐτὸ εἰς τύλην, 'Ορειβάσ. 20 Mai.

ἐκτυμπάνωσις, εως, τὸ ἐξογκοῦσθαι καὶ γίνεσθαι ὡς τύμπανον, ῥιφέντες δὲ πρηνεῖς πίνουσι βοῶν δίκην ἕως ἐκτυμπανώσεως τῆς γαστρός, «ἕως ὅτου νὰ γείνῃ ἡ κοιλιά των τούμπανον», Στράβων 773.

ἔκτῠπε, γ' ἐνικ. τῆς ὁρ. ἀορ. β' τοῦ **κτυπέω**, 'Ομ., 'Ιλ. Θ. 75, κτλ., Σοφ. Ο. Κ. 1456.

ἐκ-τυπέω, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **ἐκ-κτυπέω**, ὃ ἴδε.

ἔκ-τῠπος, ον, ἐξειργασμένος οὕτως ὥστε νὰ ἐξέχῃ ὡς ἀνάγλυφον, Διόδ. 18. 26· **ἔκτυπος**, ὁ, εἰκὼν εἰργασμένη ὡς ἀνάγλυφον, gemma ectypa, 'Επιγραφ. ἀρχ. ἐν τῇ Συλλ.'Επιγρ. 9· Λατ. ectypum, Πλίν. 35. 43· imago ectypa, Σενεκ. Benef. 3. 26· πρβλ. **τύπος, πρόστυπος** —'Επίρρ., **ἐκτύπως**, σαφῶς, φανερῶς, ἀντίθετον τῷ **συγκεχυμένως**, Σέξτ.'Εμπ. Μ. 7. 171., συγκρ. «**ἐκτυπώτερον**· κυριώτερον, φανερώτερον» 'Ησύχ. **II.** ἐσχηματισμένος ἐν περιλήψει, ἐν εἴδει σχεδιάσματος· **ἔκτυπον**, τό, πρόχειρον σχεδίασμα, Μαρκελλίνου Βίος Θουκ. σ. 7.

ἐκτῠπόω, ἐξεργάζομαί τι οὕτως ὥστε νὰ ἐξέχῃ τῆς ἐπιπέδου ἐπιφανείας, ἐν τῷ βάθρῳ τὰ ἑαυτοῦ ἔργα ἐξετύπωσεν Ξεν. 'Ιππ. 1. 1: — Παθ., οἱ ἐν στήλαις ἐκτετυπωμένοι Πλάτ. Συμπ. 193A, πρβλ. Τίμ. 50D· οἱ ἐκτυπωθέντες, οἱ κατα τοῦτον τὸν τύπον ἐσχηματισμένοι, 'Ισοκρ. 294E. **II.** μεταφ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐκτυποῦσθαί τι εἰς ὕδωρ, κτλ., σχηματίζειν εἰκόνα πράγματός τινος ἐπάνω εἰς .., Πλάτ. Θεαίτ. 206D, πρβλ. Νόμ. 775D.

ἐκτύπωμα, τὸ εἰκὼν ἔκτυπος, ἐν εἴδει ἀναγλύφου, Πλάτ. Τίμ. 50C, Φιλόστρ. 86 (κοινῶς **ἐντ-**)· ἐκτυπωμάτων πρόσωπα, πρόσωπα ἐν ἀναγλύφῳ, Μένανδ ἐν «'Αλιεῖ» 4 ('Αθήν. 484C).

ἐκτύπωσις, εως, ἡ, τὸ κατασκευάζειν τι ἔκτυπον, 'Ισάρας (ἢ 'Αρέσας) παρὰ Στοβ. ἐν 'Εκλογ. 1. 850. **II.** εἰκών, 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 12. 2, 9. **2)** μεταφ., ἀλληγορία, Φίλων 1. 163.

ἐκτύπωτος, ον, = **ἔκτυπος**, 'Επιγρ. Δήλου, Bull. de cor. hell. II, σ. 325, στίχ. 26.

ἐκτυφλόω, κάμνω τινὰ ἐντελῶς τυφλόν, τινα 'Ηρόδ. 4. 2. 9, 93, Ξεν., κλ.· ἐκτυφλοῦν τιν' ἀστραπὴ (ἐνν. εἰμι) 'Αντιφ. «Προγόνοις» 1· ἀποκ., κονιορτὸς ἐκτυφλῶν 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 476. 2: — Παθ., λαμπτῆρες ἐκτυφλωθέντες σκότῳ (ἑρμηνευόμενον διὰ τοῦ σβεσθέντες ὑπὸ τοῦ Σχολιαστοῦ) Αἰσχύλ. Χο. 536.

ἐκτυφλωσις, εως, ἡ, ἀποτύφλωσις, 'Ηρόδ. 9. 94.

ἐκτυφλώσσω, 'Αττ. **-ττω**, = **ἐκτυφλόω**, τοὺς βαρυωπεῖς ὀφθαλμοὺς ἐκτυφλώττουσαν 'Ιω. Χρ.

ἐκτυφόομαι, παθ., ἐξαφανίζομαι εἰς καπνὸν μεταβαλλόμενος, Διοσκ. 1. 81· μεταφ., εἶμαι ὅλος καπνός, δηλ. εἶμαι τετυφωμένος, κενόδοξος, Πολύδ. 16. 21, 12.

ἔκτῡφος, ον, τετυφωμένος, κενός, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 213A.

ἐκτύφω [ῡ]: μέλλ. **-θύψω**, καίω διὰ βραδέως καπνίζοντος πυρός, ὑπεκκαίω, μεταφ. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἔρωτα ἐκτύφεσθαι, ὑπεκκαίειν, 'Αλκίφρων 3. 50: — Παθ., ἀόρ. β' **ἐξετύφην** [ῡ]· ἐξετύφην κλαίουσα, παρὰ μικρὸν ἐτυφλώθην κλαίουσα, Μένανδρ. ἐν «'Επιτρέπουσιν» 10, Ζωναρ. σ. 677, 'Ετυμ. Μ. 324, 40.

ἕκτωρ, ορος, ὁ, ἡ, (**ἔχω, ἕξω**) ὁ σταθερῶς, ἰσχυρῶς κρατῶν, ἐπίθ. τοῦ Διός, Σαπφὼ 149· ὡσαύτως ἐπὶ δικτύου, Λεωνίδης Ταραντ. παρ' 'Ησυχ.· ἐπὶ ἀγκυρῶν, Λουκ. Λεξιφ. 15, ἃς καλεῖ ὁ Λυκόφρ. (στ. 100) ἕκτορας πλημμυρίδος, «κωλυτὰς τῶν κυμάτων» Σχόλ., πρβλ. **ἔστωρ**. **II.** παρ' Ὁμ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα, ὁ **Ἕκτωρ**, τὸ ἔρεισμα τῆς Τροίας, οἷος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἕκτωρ 'Ιλ. Ζ. 403: — ἐντεῦθεν **Ἑκτόρεος, α, ἡ η, ον**, ὡσαύτως **ος, ον**, Εὐρ. Ρῆσ. 1· τοῦ Ἕκτορος, 'Ομ., κτλ.· ὡσαύτως **Ἑκτόρειος, α, ον**, 'Αναξίλ. ἐν 'Αδήλ. 6, Λυκόφρ. 1133.

ἐκῠρά, ἡ, πενθερά, 'Ιλ. Χ. 451, Ω. 770· 'Επ. λέξις ἀντὶ τῆς παρὰ τοῖς πεζογράφοις **πενθερά**· ἀλλὰ τὸ **ἐκυρὰ** ἀπαντᾷ παρὰ Πλουτ. 2. 143A, Συλλ.'Επιγρ. (προσθῆκαι) 3846 q. Πρβλ. **ἐκυρός**.

ἐκῠρός, ὁ, πενθερός, 'Ιλ. Ζ. 172., Ω. 770· 'Επ. λέξ. ἀντὶ τῆς παρὰ τοῖς πεζογράφοις **πενθερός**· τὸ **ἐκυρὸς** ἀπαντᾷ ἐν μεταγεν. ἐπιγραφῇ ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 9136. [ῡ μόνον ἐν 'Ανθ. Π. 14. 9]. (Πρὸς τὰ **ἐκυρός, ἐκυρὰ** πρβλ. τὰ Σανσκρ. s'vas'uras, s'vas'rûs, Λατ. socer, socrus, Γοτθ. svaihra, svaihrô, Σλαυ. svekrŭ, svekry).

ἔκῡσα, ἀόρ. α' τοῦ **κυνέω**· ἀλλ' **ἔκῡσα**, τοῦ **κύω**.

ἐκφᾰγεῖν, ἴδε **ἐξεσθίω**.

ἐκφαιδρύνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **φαιδρύνω**, καθαίρω, καθαρίζω, σπογγίζω, σταγόνα δ' ἐκ παρηίδων γλώσσῃ δράκοντες ἐξεφαίδρυνον χροὸς Εὐρ. Βάκχ. 768.

ἐκφαίνω· μέλλ. **-φᾰνῶ**, 'Ιων. **-φανέω** ἐν Λουκ. περὶ τῆς Συρ. Θ. 32: **I.** ἐπὶ προσώπων, φέρω εἰς φῶς, κάμνω νὰ φανῇ εἰς τὸν κόσμον, σήμερον ἄνδρα φόωσδε .. Εἰλείθυια ἐκφανεῖ 'Ιλ. Τ. 104· ἐκφ. τινά, φανερώνω, παρουσιάζω, οἱ δὲ ἐκφήναντες αὐτὸν δῶρα λάμψονται 'Ηρόδ. 3. 36· εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα .. ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμοὺς Σοφ. 'Αντ. 307, πρβλ. Ο. Τ. 329· μετὰ μετοχ.. καὶ ἐκφαίνειν οἴκας σεωυτὸν ἐόντα τοῦ πατρὸς οὐδὲν εἴσσω, καὶ φαίνεσαι ἀποδεικνύων σεαυτὸν ὄντα κατ' οὐδὲν κατώτερον τοῦ πατρός σου, 'Ηρόδ. 3 71· κακοὺς θνητῶν ἐξέφηνε . χρόνος Εὐρ. 'Ιππ. 428: — Παθ., οὔνεκ' 'Αχιλλεὺς ἐξεφάνη, ἐπεφάνη, 'Ιλ. Τ. 46, πρβλ. 'Οδ. Κ. 260, κ. ἀλλ.· τά γε δοῦρα Χαρύδδιος ἐξεφαάνθη, ἀνεφάνησαν ἐκ τῆς Χαρύδδεος, Μ. 441· ὅ τε δειλὸς ἀνήρ, ὃς τ' ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη, ἐφάνη, 'Ιλ. Ν. 278· δίκαιοι δ' αὖθις [ὄντες] ἐκφανούμεθα Σοφ. Φ. 82· σὺ μὲν .. ἐκφανεῖ κακὴ ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1063. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ποιῶ γνωστόν, φανερώνω, ἀποκαλύπτω, τινί τι 'Ηρόδ. 6. 135, κ. ἀλλ.· (οὕτως ἀποκ., ὡς τὸ μαντεῖον ἐξέφηνεν .. ἐμοὶ Σοφ. Ο. Τ. 243)· ἐκφ. ἑωυτοῦ γνώμην 'Ηρόδ. 5. 35· τὴν αἰτίην ὁ αὐτ. 6. 3· τὴν ἀλήθειαν ὁ αὐτ. 1. 117· λόγον Εὐρ. 'Ιππ. 881· ἐκφ. ἐς φάος κακὰ αὐτόθι 368: — Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ., ἐκλάμπω, ἐν δὲ οἱ ὅσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὠσεὶ σέλας ἐξεφάανθεν 'Ιλ. Τ. 17· πλευρά, τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη, ἐφάνησαν ἐκτεθειμένα, Δ. 468· ἐκφανήσεται, φανερὸν γενήσεται, Εὐρ. 'Ιππ. 42, πρβλ. Πλάτ. 'Ιππ. Μείζ. 295A. **2)** δεικνύω, δειλίαν Πλάτ. Μενέξ. 246E· κακότητα ἐς τινα 'Ηρόδ. 5. 92, 7. **3)** ἐκφ. πόλεμον πρός τινα, κηρύττειν πόλεμον, Ξεν. 'Αν. 3. 1, 16.

ἐκφᾰλαγγέω, ἐξέρχομαι ἐκ τῆς φάλαγγος, Δημήτρ. Φαληρ. 84.

ἐκφάνδην, ἐπίρρ., = **ἐκφανῶς**, φανερῶς, Φιλόστρ. 300.

ἐκφανής, ές, φανερώνων ἑαυτόν, κάρυον ἐκφανὲς ἐκ λεπίδων 'Ανθ. Π. 6. 102: — σπανίως ἐπὶ προσώπων, ἐκφ. γιγνόμενος Πλάτ. Ἴων 535B· σαφής, κατάδηλος, ἀνδρὸς τέκμαρ ἐκφανὲς Αἰσχύλ. Εὐμ. 244, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 528C, κ. ἀλλ.· ἐκφανὴς ἰδεῖν Αἰσχύλ. Πέρσ.398, κτλ.: — 'Επίρρ. **-νῶς** Πολύδ. 5.1, 3. **II.** **ἐκφανῆ**, τά, εἰκόνες ἐν ἐγκλύφοις, Stalb. Πλάτ. Συμπ.193A.

ἐκφᾰνίζω, = **ἐκφαίνω**, «ἐκφανίζεται· μηνύεται» Ἡσύχ.

ἐκφανόω, ἐξίστημί τινα, «ἐκπεφάνωται· ἀπόπληκτος γέγονεν», Ἡσύχ. καὶ «ἐκπεφανωμένος· ἀπόπληκτος» ὁ αὐτ.

ἔκφανσις, εως, ἡ, τὸ ἐκφαίνειν, φανέρωσις, δήλωσις, Ἀριστ. παρ' Εὐσεϐ. ΠΙ. 640Β, Ἱππόλ. 840Α. Πορφ. παρ' Εὐσεϐ. ΠΙ. 256Β κλ.

ἐκφαντάζομαι, ἀποθ., σχηματίζω ἐν τῇ φαντασίᾳ μου, φαντάζομαι, τὸν Ὑμέναιον ἐκφαντάζομαι Ἀλκίφρων 1. 13.

ἐκφαντικός, ἡ, όν, ὁ ἐκφαίνων, δηλωτικός, Ἰαμϐλ. Προτρ. 322 Kiessl. — Ἐπίρρ. **-κῶς** Ἡλούτ. 2. 104C.

ἐκφαντορία, ἡ, φανέρωσις μυστικῶν πραγμάτων, Γαλην., Διονύσ. Ἀρεοπ. 137C, 201A, κλ.: πρϐλ. **ἔκφανσις, διασάφησις.**

ἐκφαντορικός, ἡ, όν, = **ἐξαγγελτικός, ἑρμηνευτικός, παραστατικός**, Πρόκλ. Παρμεν. 530 (96), Διονύσ. Ἀρεοπ. 137Α, 186Α, κλ.: — Ἐπίρρ. **ἐκφαντορικῶς**, Διονύσ. Ἀρεοπ. 205C Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 740, 18.

ἔκφαντος, ον, «φανερὸς» Ἡσύχ., «ἔκπυστα, ἔκφαντα» Πολυδ. Ε', 147.

ἐκφάντωρ, ορος, ὁ, ὁ ἐκφαίνων, ὁ ἀποκαλύπτων, ὁ τῶν μυστηρίων τὰ ἄρρητα συμϐολικῶς ἐκφαίνων, = **ἱεροφάντης**, Μάξ. Ὁμολ. Σχόλ. 193Β.

ἐκφάσθαι, ἀπαρεμφ. μέσ. ἐνεστ. τοῦ ῥήμ. **ἔκφημι.**

ἔκφασις, εως, Ἰων. **ιος**, ἡ, (**ἔκφημι**) φανέρωσις, διακήρυξις, Ἡρόδ. 6. 129.

ἐκφαντίζω, ῥίπτω ἔξω τῆς φάντης· καθόλου, ῥίπτω ἔξω, ἐκρίπτω, ἐκφαντιζομένων σωρευμάτων Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 540C· φάντωμα ὀδόντων ἐξ οὗ λέγονται αὐτοὶ ἐκφαντίζεσθαι ἐκριζούμενοι Εὐστ. 1784. 45.

ἐκφάντισμα, τό, τὸ ἐκ τῆς φάντης ἐκϐαλλόμενον ὅταν καθαρίζωσιν αὐτὴν (Ἡσύχ.)· τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., μεταφ. «ἀποφάλια», λείψανα, Φιλόστρ. 24, Ἀθήν. 207D. **II.** σανὶς τῆς φάντης ἀφαιρουμένη κατὰ τὸν καθαρισμὸν αὐτῆς, Πολυδ. Ζ', 166.

ἐκφάντωμα, τό, = **φάντωμα**, Πολυδ. Ζ', 122.

ἔκφᾰτος, ον, ἄφατος, ἀνέκφραστος, Μάξιμ. π. καταχρ. 451. — Ἐπίρρ. **-τως**, μετὰ φωνῆς μεγάλης (πρϐλ. **ἔκφημι**), ἢ ἀρρήτως, ἀσεϐῶς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 705· ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ.

ἐκφαυλίζω, ὑποϐιϐάζω, ἐξευτελίζω, περιφρονῶ, θεωρῶ ἀνάξιον λόγου, Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόν. 11· ἀπορρίπτω τι ὡς μὴ καλόν, Αἰλ. π. Ζ. 4. 37· μετ' ἀπαρεμ., ἀπαξιῶ νὰ πράξω τι, οὐδὲ ἐξεφαύλισε τὸν ἄλογον καὶ ἄφωνον (δηλ. ἵππον) ἰάσασθαι αὐτόθι 11. 31.

ἐκφαυλισμός, ὁ, περιφρόνησις, ἐξευτελισμός, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 8, 9.

ἔκφαυλος, ον, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **φαῦλος**, Ἡλιόδ. Χρυσοπ. (Fabric. B. Gr. 8. 236). — Ἐπίρρ. **-λως** Φιλόστρ. 503.

ἐκφερομῦθέω, = **μῦθον ἐκφέρω**, ἀνακηρύσσω, κοινολογῶ, Κορνοῦτ. 30, Δίν. Τακτ. 22.

ἐκφέρω: μέλλ. **ἐξοίσω**: μέσ. μέλλ. **ἐξοίσομαι** μετὰ παθητ. σημασ., Ἡρόδ. 8. 49, 76. Φέρω ἔξω, ἐκκομίζω, ἐξάγω, τινὰ πολέμιοι Ἰλ. Ε. 664 κτλ.· ὅπλα ἐκ μεγάρου Ἡρόδ. 8. 37· οὕτω καὶ παρ' Ἀτσ., ἐκφ. πεύκας Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 494· τὴν λήθην ἐκφέρειν, ἀποδιώκειν, ἐξορίζειν, Ἀνθ. Π. παράρτ. 304. **2)** ἐκκομίζω πρὸς ταφήν, Λατ. efferre, ἐξέφερον θρασὺν Ἕκτορα δακρυχέοντες Ἰλ. Ω. 786, πρϐλ. Ἡρόδ. 7. 117, Ἀντιφῶντα 143. 40, κτλ., καὶ ἴδε τὴν λέξιν **ἐκφορά** Ι. **3)** λαμϐάνω τι καὶ ἀπέρχομαι, ὑπεκκομίζω, τρί' ἅλεισα Ὀδ. Ο. 470· λαμϐάνω ὡς βραϐεῖον ἢ ἀμοιϐήν, ἄεθλον Ἰλ. Ψ. 785· συχνότερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, νίκην ἐκφ. Ἡρόδ. 6. 103, πρϐλ. Σοφ. Ἠλ. 60, Δημ. 178. 7, κτλ. **4)** ἐξάγω ἐκ τῆς θαλάσσης, ἀποδιϐάζω εἰς τὴν ξηράν, ἐπὶ Ταίναρον Ἡρόδ. 1. 24, κτλ.· ὡσαύτως ῥίπτω εἰς τὴν ξηράν, πόντου νιν ἐξήνεγκε .. κλύδων Εὐρ. Ἐκ. 701. — Παθ., μετὰ μέσ. μέλλ., ἐξέρχομαι, ἀποϐιϐάζομαι, φέρομαι, ἢ ῥίπτομαι εἰς τὴν ξηράν, ἢν νικηθέωσι τῇ ναυμαχίῃ.. ἐς τοὺς ἑωυτῶν ἐξοίσονται Ἡρόδ. 8. 49· ὡς ἐπεὰν γένηνται ναυμαχίῃ, ἐνταῦθα μάλιστα ἐξοισομένων τῶν τε ἀνδρῶν καὶ τῶν ναυηγίων αὐτόθι 76., 2. 90. **II.** ἐκφέρω, κατὰ διαφόρους ἐννοίας· **1)** ἐπὶ γυναικῶν, = φέρειν μέχρι τέλους, μέχρι δηλ. τοῦ τοκετοῦ, Ἱππ. 569. 17, πρϐλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 4, 18, πρϐλ. 6. 22, 16, π. Ζ. Γεν. 2. 8, 23, κ. ἀλλ.· ἐπὶ φυτῶν, φέρω σπόρον, αὐτόθι 1. 23, 5· ἐπὶ ἐδάφους γῆς, φέρω καρπόν, καρποφορῶ, Ἡρόδ 1 193., 4. 198. **2)** ἐπὶ διορίας, κάμνω νὰ ἔλθῃ, ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος .. ὧραι ἐξέφερον Ἰλ. Φ. 451· τὸ μόρσιμον Πινδ. Ν. 4. 100· κακίας, ἀρετὰς ἐκφ. Πλουτ. Δημ. 1. **3)** φέρω τι ἔξω, Λατ. edere, ἄπτε, παῖ, λύχνον, κἄκφερε τὸ γραμματεῖον ἵν' ἀναγνῶ λαϐὼν Ἀριστοφ. Νεφ. 19· ἐκφ. χρηστήριον, διδόναι χρησμόν, Ἡρόδ. 5. 79· ἐκφ. λόγον Σοφ. Τρ. 741· δεῖγμα Πλάτ. Νόμ. 788C, Δημ. 344. 20· ἐκφ. μῖσος εἴς τινας Πολυδ. 15. 27, 3· ἐκφ. τὴν ἰατρικὴν Διόδ. 5. 74· ἐπὶ δημοσίων ἀποστάσεων, ἐκφ. ἐς τὸν δῆμον Ἡρόδ. 9. 5· ἐκφ. προϐούλευμα εἰς τὸν δῆμον, παρουσιάζει εἰς τὴν συνέλευσιν τοῦ λαοῦ νομοσχέδιόν τι, Δημ. 1346. 16· (οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Αἰσχίν. 71. 21):— ἐπὶ συγγραφέων, δημοσιεύω σύγγραμμα, Πλάτ. Παρμ. 128Ε, Πλούτ. 2. 10C, κτλ.· — καθόλου, ἀποκαλύπτω, διηγοῦμαί τι, τῷ μάγῳ Ἡρόδ. 3. 71: — Μέσ., ἐκφέρεσθαι γνώμην, λέγειν γνώμην, ὁ αὐτ. 5. 36: — Παθ., εἰς Ἕλληνας ἐξοισθήσεται Εὐρ. Ἰκ. 561. **4)** φανερώνω, ἀποκαλύπτω, ἐμφανίζω, τὴν ἀπάτην Ἡρόδ. 3. 74· τὴν ἐπιχείρησιν ὁ αὐτ. 8. 132. **5)** ἔχω, ἀσκῶ, δύνασιν ἐκφέρει τίνα; Εὐρ. Ἴων 1012· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, μέγα τι σθένος ἀ Κύπρις ἐκφέρεται νίκας, ἐξασκεῖ μέγα σθένος νίκης, Σοφ. Τρ. 497. **6)** ἐκφέρειν πόλεμον, Λατ. inferre bellum, ἐπιχειρεῖν πόλεμον, Δημ. 15. 10· ἐπί τινα Ἡρόδ. 6. 56· πρός τινα Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 1· τινι Πολυϐ. 2. 36, 4, κτλ. **7)** φέρω μετ' ἐμοῦ, ἔχω ἐν ἐμοί, ὡς τὸ Λατ. referre, ἐκφέρουσι γὰρ μητρῷ' ὀνείδη Εὐρ. Ἀνδρ. 621. **8)** ἐκφράζω, διὰ μέτρων Ἀριστ. Ποιητ. 1. 11· ὅρον ἐκφ., σχηματίζει ὁρισμόν, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 15, 10· — προφέρω λέξεις κατὰ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν τρόπον, Ἀθήν. 94F. **9)** ἀποτίνω, πληρώνω ὡς φόρον, δισχίλια τάλαντα Πολυϐ. 3. 27, 5, κτλ. **III.** φέρομαι πέραν τινός, ἔξω ὅρων ἐκφερόμενον ἀκόντιον Ἀντιφῶν 121. 29· τὸ πλεῖστον μεταφ., παραφέρομαι ἕνεκα πάθους, ἀπαιδευσίᾳ ὀργῆς Θουκ. 3. 84· πρὸς ὀργὴν ἐκφέρεσθαι Σοφ. Ἠλ. 628· ἐκφ. πρὸς αἰδῶ, κλίνειν πρὸς τὴν αἰδῶ, Εὐρ. Ἄλκ. 601· λέγων ἐξηνέχθην Πλάτ. Κρατ. 425Α· ἐξενεχθεὶς ὥστε κωμῳδιοποιὸς γενέσθαι ὁ αὐτ. Πολ. 606C, πρϐλ. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 34. **IV.** φέρω, ἄγω, εὖ δέ σ' ἐκφέρει .. βάσις Σοφ. Αἴ. 7· κινδυνεύει ὥσπερ ἁτραπός τις ἐκφέρειν ἡμᾶς ἐν τῇ σκέψει Πλάτ. Φαίδων 66Β: — Παθ., ἐνταῦθα ἐξηνέχθην εἰς ἅπερ Πρωταγόρας λέγει ὁ αὐτ. Κρατ. 386Α. **V.** ἀμεταϐ. (ἐξυπακουομ. ἑαυτόν), σπεύδω (πρὸ τῶν λοιπῶν), προφθάνω, εἶμαι πρῶτος, ὦκα δ' ἔπειτα αἱ Φηρητιάδαο .. ἔκφερον ἵπποι. τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον Διομήδεος .. ἵπποι Ἰλ. Ψ. 376, πρϐλ. 759· ὡσαύτως, δραπετεύω, Ξεν. Ἱππ. 3. 4. **2)** συντελῶ πρὸς ἐκπλήρωσιν, ὁρᾷς τὰ τοῦδε .. ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει μαντεύματα Σοφ. Ο. Κ. 1424, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ· φθάνω εἰς τέλος, ὁ αὐτ. Τρ. 824.

ἐκφεύγω: μέλλ. **-ξομαι** καὶ **-ξοῦμαι**: — φεύγω ἔξω ἢ μακράν, διαφεύγω, ἀπολ., ἐκφυγεῖν μεμαὼς Ὀδ. Τ. 231, πρϐλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 510, κτλ.· — ἰδίως ἐπὶ κατηγορουμένου, ἀθῳοῦμαι, Ἀριστοφ. Σφ. 157· φεύγων ἐκφεύγει Ἡρόδ. 5. 95. **2)** μετὰ γεν., διαφεύγω εἴ τινος, ἐξέφυγον πολιῆς ἁλὸς ἠπειρόνδε Ὀδ. Ψ. 236· Κλέαρχος δὲ τότε μὲν μικρὸν ἐξέφυγε (τὸ) μὴ καταπετρωθῆναι Ξεν. Ἀν. 1. 3, 2· ὡσαύτως ἐπὶ βέλους, βέλος ἐκφυγε χειρὸς Ἰλ. Λ. 380. **3)** μετ' αἰτ., διαφεύγω, «γλυτώνω» ὡς τὸ Λατ. fugio, ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον Ἰλ. Λ. 362· ἔκφυγε κῆρας Ὀδ. Δ. 512· ἐκφυγεῖν κακότητα Ε. 414· νοῦσον Ἡρόδ. 1. 25· Σκύθας 6. 40· τὴν πεπρωμένην Αἰσχύλ. Πρ. 510· τὰν θεῶν νέμεσιν Σοφ. Φ. 517, κτλ. **6)** ἁπλῶς ἔχω ἐκφύγει, εἶμαι πέραν (τῶν ὁρίων) τινός, οὐ πολλὰ ἐκφεύγεις παιδίας ἔτη Πλάτ. Πολιτ. 268Ε. **γ)** ἐπὶ πραγμάτων, ἐκφεύγει μέ τι, μὲ διαφεύγει τι, Σοφ. Ο. Τ. 111, Εὐρ. Ἑλ 1622· ἐκφύγοι τὰ πράγματ' αὐτὸν Δημ. 236. 22, πρϐλ. 378. 29· ἐκφ. τὰς αἰσθήσεις Ἀριστ. Ἀποσπ. 202, πρϐλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 3, 9 **δ)** ἐκφεύγοντες τὴν χιόνα τόποι, δηλ. ἐν οἷς χιὼν δὲν πίπτει, Πολυϐ. 3 55, 7. **4)** μετ' ἀπαρεμφ., οὐκ ἐκφεύγει μὴ οὐκ εἶναι .. Πλάτ. Φαῖδρ. 277Ε, πρϐλ. Παρμ. 147Α, Σοφ. 235D· ἐκφ. τὸ ἀποθανεῖν ὁ αὐτ. Ἀπολ. 39Α.

ἐκφευκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐκφεύγω**, πρέπει νὰ ἐκφύγῃ, Cod. Par. 1195, fol. 223 r°.

ἐκφεύξιμος, ον, ὃν δύναταί τις νὰ ἐκφύγῃ.

ἔκφευξις, εως, ἡ, ἀποφυγή, «γλυτωμός», Ἀπολλων. Λεξ. Ὁμ. ἐν λέξει **ἀλεωρή**: ὁ τύπος **ἔκφυξις** εὕρηται παρὰ Συμμ. Ψαλμ. νδ', 9.

ἔκφημι, προφέρω, ἐκφωνῶ, μόνον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος, «λέγει ἐκφάσθαι τὸ ἐξειπεῖν λόγῳ προφορικῷ» Εὐστ., Ὀδ. Κ. 246., Ν. 308· νόον ἔκφατο Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 439. — Ἄλλ' ὁ ἐνεργ. ἀόρ. **ἐξέφησε** ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 687. 6.

ἐκφθέγγομαι, ἀποθ., φθέγγομαι, Συλλ. Ἐπιγρ. 4723.

ἐκφθείρω, καταστρέφω ἐντελῶς, Σκύμν. 343: — ἀλλαχοῦ μόνον ὡς παθ. **ἐκφθείρομαι**, καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι, ἄπαις, ἄνανδρος, ἄπολις, ἐξεφθαρμένη Εὐρ. Ἐκ. 669· παρὰ κωμ. ἁπλῶς ἀπέρχομαι, «ξεκουμπίζομαι», «πηγαίνω 'ς τάνάθεμα», ἐκφθαρεὶς οὐκ οἶδ' ὅποι Ἀριστοφ. Εἰρ. 72· ἐκφθείρου, «ξεκουμπίσου ἀπ' ἐδῶ», Λατ. abi in malam rem! Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 15. 2· πρϐλ. **φθείρω** ΙΙ 1.

ἐκφθίνω, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ γ' ἐνικῷ τοῦ παθ. ὑπερσ. ἐξέφθιτο, οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρός, «ἐξεδαπάνητο, ἀνήλωτο» (Σχόλ.), Ὀδ. Ι. 163· νηὸς ἐξέφθιτο ἦτορ Μ. 329· ἐξέφθινται, ὅλως κατεστράφησαν, ἔχουσιν ἀφανισθῆ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 679. 927.

ἐκφῖλέω, κατοφιλῶ, Ἀνθ. Π. 12. 250.

ἐκφλαίνω, = **ἐκφλύω**, Εὐρ. ἐν Μεγ. Ἐτυμ. 796, 12 ἐν λέξει **φλήναφος.**

ἐκφλαυρίζω, Ἀττ. ἀντὶ **ἐκφαυλίζω**, Πλουτ. Πομπ. 57, κτλ.

ἐκφλαυρόω, = **ἐκφλαυρίζω**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 885.

ἐκφλεγμᾰτόομαι, παθ., μεταβάλλομαι εἰς φλέγμα, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 394.

ἐκφλέγω, πυρπολῶ· μεταφ., αὐτὸς ἐξέφλεξε τὴν πόλιν Ἀριστοφ. Εἰρ. 608: — Παθ., ἐκφλέγεσθαι τὴν διάνοιαν Πλούτ. 2. 766A.

ἐκφλίβω [ῐ], Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐκθλίβω**, Ἱππ. 411. 49.

ἐκφλογίζω, = **ἐκφλέγω**, Κλεάνθ. παρὰ Στοβ. ἐν Ἐκλογ. 1. 372, ἐν τῷ παθ.

ἐκφλογόομαι, παθ., ἀναφλέγομαι, Ἀριστ. π. Θαυμ. 36, Διοσκ. 1. 81.

ἐκφλόγωσις, εως, ἡ, ἐκπύρωσις, φλόξ, κατὰ μὲν τὴν λαβὴν... κατὰ δὲ τὴν ἐκφλόγωσιν Διόδ. 17, 115, Ἐπιφάν. I. 1120C, κτλ.

ἐκφλυᾰρίζω, **-όω**, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **ἐκφλαυρίζω**, **-όω**, ἴδε Διοδ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. I. σ. 270.

ἐκφλύζω ἢ **ἐκφλύσσω**: υἑλλ. **-ξω**, ἐκβράζω, ἐχέω, ἐκπέμπω, μετ' αἰτ., οὐδ' ἔχει ἐκφλύζαι τόσσον γόον, ὅσσον ὀρεχθεῖ Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 275.

ἐκφλυνδάνω, «ἀνοίγω», «σπάνω», ἐπὶ ἑλκῶν, Ἱππ. 539., 557. 17· — ἐξ οὗ πρέπει νὰ διορθωθῇ τὸ ἐν τῷ λεξικῷ Γαλην. (464) **ἐκφινθάνει** εἰς **ἐκφλυνδάνει**.

ἐκφλύω [ῡ], ἐξορμῶ, ἐκρέω, Γαλην.

ἐκφοβέω, προξενῶ φόβον, κάμνω νὰ φοβηθῇ τις, Αἰσχύλ. Πέρσ. 606, Πλάτ. Γοργ. 483C, κτλ.· τὸ ἐκφοβῆσαι, οὕτως ὥστε νὰ προξενήσῃ φόβον, Θουκ. 2. 87· ἐκφ. τινα ἐς ξεμνίων Εὐρ. Ὀρ. 312· ἐκ. τινά τι Θουκ. 6. 11: — Παθ., εἶμαι λίαν πεφοβημένος, φοβοῦμαι μεγάλως, μετ' αἰτ., Σοφ. Ἠλ. 276· ὡσαύτως μετὰ τοῦ ὡς .., αὐτόθι 1426· ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. Ο. Τ. 989.

ἐκφόβησις, εως, ἡ, «φόβισμα, τρόμαγμα», Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 21.

ἔκφοβος, ον, πεφοβημένος, πλήρης φόβου, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 41, Πλουτ. Φάβ. 6, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. 6', 6, Ἐπιστ. π. Ἐβρ. ιϐ', 21 κτλ.

ἐκφοινίσσω, ἐρυθραίνω τι, καθαιμάσσω, «καταματώνω», πῶλοι δέ νιν χηλαῖς τένοντας ἐξεφοίνισσον ποδῶν Εὐρ. Φοιν. 42. — Παθ., ἐκφ. τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 36.

ἐκφοιτάω, Ἰων. **-έω**, ἐξέρχομαι συνεχῶς, συνηθίζω νὰ ἐξέρχωμαι, ἐπὶ θήρην Ἡρόδ. 4. 116· ἁπλῶς, ἐξέρχομαι, ὁ αὐτ. 3. 68, Εὐρ. Ἠλ. 320. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, διαδίδομαι, κοινολογοῦμαι, παρὰ τῆς γυναικὸς ἐξεφοίτων λόγοι Πλουτ. Λυκ. 3· ὡσαύτως, ἐς τε ὀρθὴν μανίαν καὶ ὡς τὰ μάλιστα ἰσχυρὰν ἐκφοιτᾷ, καταντᾷ, Αἰλ. π. Ζ. 11. 32.

ἐκφοίτησις, εως, ἡ, διάδοσις, τῆς εἰς τοὺς πολλοὺς τῶν λόγων ἐκφοιτήσεως Κλήμ. Ἀλ. 685.

ἐκφορά, ἡ, (ἐκφέρω) τὸ φέρειν, κομίζειν τι ἔξω, κυρίως ἐπὶ πτώματος πρὸς ταφήν, Αἰσχύλ. Θήβ. 1024, Χο. 9. 430· ἐπ' ἐκφορὰν βαδίζειν Ἀριστοφ. Πλ. 1008· ἐπ' ἐκφ. ἀκολουθεῖν τινι Λυσ. 92. 24· ἴδε Βεκκήρου Χαρικλ. 389. **II.** ἐκκόμισις, τὸ λαμβάνειν τι καὶ ἀπέρχεσθαι, οἷον κρέας ἐκ θυσίας, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδηλ. 8· ὁ αὐτὸς ἐν «Καπηλίσιν» 4. **2)** κοινολόγησις, φανέρωσις, διάδοσις, αὐταὶ γάρ ἐσμεν, κοὐδεμί' ἐκφορὰ (τὰ χειρόγρ. ἔκφορος) λόγου, διότι εἴμεθα μόναι καὶ οἱ λόγοι μας δὲν θὰ διαδοθοῦν ἔξω, Ἀριστοφ. Θεσμ. 472· λόγων ἀπορρήτων ἐκφορὰν μὴ ποιοῦ Διογ. Λ. 1. 98. **III.** (ἐκ τοῦ παθ.) ἐπὶ ἵππων, φυγή, ἡ πρὸς οἶκον ἐκφορὰ Ξεν. Ἱππ. 3, 5. **2)** ἡ πρὸς τὰ ἔξω φορά, ἐκπνοή, ἡ τοῦ πνεύματος ἐκφ. Διόδ. 2. 12. **IV.** τὸ ἐξέχον μέρος ἐν οἰκοδομήματι, Βιτρούβ. 3. 3. **V.** παράγωγος λέξις, Πλούτ. 2. 1112E.

ἐκφορέω, = **ἐκφέρω**, φέρω ἔξω, ὡς π.χ. πτῶμα πρὸς ταφήν, ταὶ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκη Ὀδ. Χ. 451· ἐκ δὲ νέκυς οἴκων φόρεον καὶ θάπτον ἕκαστοι Ω. 417. **2)** καθόλου, φέρω ἔξω, Ἡρόδ. 1. 197., 9. 116.—Μέσ. ἐκκομίζω μετ' ἐμαυτοῦ, τούς τ' ἄρνας ἐξεφοροῦντο Εὐρ. Κύκλ. 234, Ἰσαΐ. 60. 27, κτλ.— ἐκφέρομαι, κινοῦμαι πρὸς τὰ ἐμπρός, ὡς τότε ταρφειαὶ κόρυθες.. νηῶν ἐκφορέοντο Ἰλ. Τ. 360· **3)** ἐξορύσσω, ἐξάγω, εἰρόμην... ὅκου εἴη ὁ χοῦς ὁ ἐξορυχθείς· οἱ δὲ ἔφρασάν μοι, ἵνα ἐξεφορήθη Ἡρόδ. 2. 150., 7. 23· ἐπὶ ἐξαγωγῆς μετάλλου, Ξεν. Πέροι 4. 2, πρβλ. 32: — ἐκφ. πόλιν, διαρπάζειν, ληφυραγωγεῖν Διόδ. 17. 13. **4)** ἐν τῷ παθ., ῥίπτομαι ἔξω, εἰς τὴν ξηράν, Ἡροδ. 8. 12. **5)** διαδίδω ἀκρίτως, ἐκστομίζω ἀνοήτως, εὐασμὸν κρυφίων ἐξεφόρει λογίων Ἑρμησιάν. Ἀποσπ. 5. 18.

ἐκφόρημα, τό, καρπός, προϊόν, Πολυδ. Α', 237.

ἐκφόρησις, εως, ἡ, ἐκκόμισις, τῆς λείας Κλήμ. Ἀλ. 415.

ἐκφορικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐκφέρειν, ἐκφράζειν, τὸ ἐκφορικόν, ἡ δύναμις τοῦ ἐκφράζεσθαι διὰ λέξεων, Πλούτ. 2. 1113B. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι 1112D.

ἐκφόριον, τό, ὅ,τι ἡ γῆ παράγει, καρπός, προσόδημα, Ἀριστ. π. Φυτ. 2, Πολυδ. Α', 237. **II.** πληρωμὴ γινομένη ἀναλόγως τῆς παραγωγῆς, τῶν προϊόντων, ἔγγειος φόρος, δεκάτη, ἐκφόρια τοῦ καρποῦ Ἡρόδ. 4. 198, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 1, 6· πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 30.

ἐκφορόομαι, παθ., γίνομαι ὡς ἡ κίσηρις μὲ τρύπας, ὁ δὲ λιπαρὸς ἐκφορεῖται τε τῇ καύσει καὶ γίνεται κισ[σ]ηροειδὴς Θεόφρ. π. Λίθων 14 καὶ 15.

ἔκφορος, ον, (φέρω) ὃν δύναταί τις νὰ φέρῃ ἔξω, ἐξαγώγιμος, Ἀριστοφ. Πλ. 1138. **2)** ὃν δύναταί τις νὰ κάμῃ γνωστὸν ἢ κοινολογήσῃ, εἰ δ' ἔκφ. σοι συμφορὰ πρὸς ἄρσενας Εὐρ. Ἱππ. 295· οὐδεὶς γὰρ ἔκφ. λόγος Πλάτ. Δάχ. 201A· πρβλ. **ἐκφορά** II. 2. **3)** παραφερόμενος ὑπὸ πάθους ἢ ὀργῆς, βίαιος, παράφορος, Πλούτ. 2. 424A· ἔκφ. ὑπὸ τοῦ πάθους, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Συνεσ.· Ἵππος ἔκφ., ἵππος ἀφηνιάσας, Γαλην. **II.** ἐνεργ., ὁ ἐξάγων, ἀπελαύνων, τῶν δυσσεβούντων δ' ἐκφορωτέρα πέλοις, δηλ. τοὺς δὲ δυσσεβεῖς μᾶλλον ἀπελάσαις, Αἰσχύλ. Εὐμ. 910. **2)** ἔκφοροι γυναῖκες, ἔγκυοι, Ἀριστ. Ἀποσπ. 258. **III.** ὡς ναυτικὸς ὅρος, **ἔκφοροι**, οἱ, τὰ σχοινία τὰ χρησιμεύοντα πρὸς συσταλὴν ἢ διαστολὴν τῶν ἱστίων, ἄλλως **τέρθριοι** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 438, Φωτ. Λεξ.

ἐκφορτίζομαι, παθ., πωλοῦμαι πρὸς ἐξαγωγήν, μεταφ., ἀπάγομαι, προδίδομαι, ἐξημπόλημαι κἀκπεφόρτισμαι πάλαι Σοφ. Ἀντ. 1036· ἀλλ' ὁ Jebb προτιμᾷ τὴν γραφὴν κἀμπεφόρτισμαι, συμφώνως τῇ πρώτῃ γραφῇ τοῦ Λαυρ. Χειρογρ., ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

ἐκφράζω, ἐκθέτω ἀκριβῶς, διηγοῦμαι λεπτομερῶς, περιγράφω, Αἰσχύλ. Πρ. 950. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1119· δηλῶ, ἐκφαίνω, τινά ὀνόματί τινι Πλούτ. 2. 24A.

ἐκφρακτικός, ή, όν, (ἐκφράσσω) κατάλληλος πρὸς ἄρσιν κωλυμάτων, ἐκφρ. τῶν πόρων Γαλην.· τὰ ἐκφρ., φάρμακα δι' εὐκοιλιότητα, καθαρτικά, Ἱπποατρ.

ἔκφρᾰσις, εως, ἡ, διὰ λόγου περιγραφή, Διον. Ἀλ. 10. 17, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγ. 20· «ἔκφρασις· λόγος ἐναργὴς» Ἡσύχ.· — ὄνομα πολλῶν μεταγενεστέρων ποιημάτων περιγραφόντων ἔργα τῆς τέχνης, οἷον τὸ τοῦ Χριστοδώρου ἐν Ἀνθ. Π. 2, τὸ τοῦ Παύλου Σιλεντιαρίου, κλ.

ἐκφράσσω, Ἀττ. **-ττω**, αἴρω κωλύματα, ἀποφράττω, ἀνοίγω, Διογ. Λ. 18. 35.

ἐκφραστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐκφράζω**, δεῖ ἐκφράζειν, Τζέτζ. Ἱστ. 9. 136.

ἐκφραστικός, ή, όν, περιγραφικός· τὸ ἐκφρ., ἡ δύναμις τοῦ ἐκφράζειν, περιγράφειν, Διογ. Λ. 5. 65.

ἐκφρέω, (ἴδε **εἰσφρέω**): ποιητ. παρατ. **ἐξεφρείομεν** Ἀριστοφ. Σφ. 125: μέλλ. **ἐκφρήσω** αὐτόθι 156: ἀόρ. **ἐξέφρησα**· προστακτ. **ἔκφρες** (μνημονευομένη ὑπὸ τοῦ Ἡρωδιανοῦ π. μον. λέξ. 24. 24) ἀποκατέστη αὐτόθι 162 ὑπὸ Βουττμ. ἀντὶ τοῦ **ἔκφερε**. Ἐκφέρω, ἐξάγω, μὴ .. οὐκ ἐκφρῶσιν, ἀποκατέστη ἐν Εὐρ. Φοιν. 264 (ἀντὶ τοῦ οὐ μεθῶσιν) ἐκ τῶν Σχολ. καὶ τοῦ Λεξ. τοῦ Φωτ. 359, 8 (ἔνθα τὸ **Σοφοκλῆς** κεῖται ἐσφαλμένως ἀντὶ τοῦ **Εὐριπίδης**): τὸ ῥῆμα δὲν ἦτο ἀσύνηθες ἐν τῇ συνήθει οἰκιακῇ γλώσσῃ, πρβλ. Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐξέφρησα ἐμαυτὸν Λουκ. Λεξιφ. 9. — Παθ. ἐκβάλλομαι, ἐκφρησθέντων Αἰλ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξει. (Ἀποσπ. Αἰλ. 39 ἐν τέλει).

ἐκφρονέω, εἶμαι ἔκφρων, πράττω ὡς ἔκφρων, Δίων Κ. 55. 13· — «ἐκφρονήσειν γενικῇ. σημαίνει δὲ τὸ καταφρονῆσαι καὶ ἐναντία φρονῆσαι» κτλ. Α. Β. 141, 21.

ἐκφροντίζω: μέλλ. Ἀττ. **-τῶ**, σκέπτομαι, ἐπινοῶ, ἐξευρίσκω, Λατ. excogitare, Εὐρ. Ι. Τ. 1323, Ἀριστοφ. Νεφ. 695, Θουκ. 3. 45. Καθ' Ἡσύχ.: «ἐκφροντίζων· βουλευόμενος».

ἐκφροσύνη, ἡ, (ἔκφρων) παραφροσύνη, ἀνοησία, Τίμ. Λοκρ. 102E.

ἐκφρύττω, φρυγανίζω ἐντελῶς, Ἀλέξ. Τραλλ. 11, 636.

ἔκφρων, ον, γεν. **ονος**, (**φρήν**) ἔξω φρενῶν, παράφρων, Ἱππ. 641. 37· ἀνόητος, μωρός, Δημ. 426. 23· ὡσαύτως, ἐκμανής, ἐνθουσιῶν, ἐπὶ τῶν ποιητῶν, Πλάτ. Ἴων 534B· ἐπὶ βακχιαζόντων, ἔκφρων μαινομένην δοὺς ἀνέμοισι τρίχα Ἀνθ. Π. 6. 220, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 790E.

ἐκφυάς, άδος, ἡ, = **ἀποφυάς**, Σχόλ. Διοσκ. ἐν Matthaei Medicis σ. 360.

ἐκφυγγάνω, = **ἐκφεύγω**, Ἱππ. 470. 12, Αἰσχύλ. Πρ. 525, Δίφιλος ἐν «Εὐνούχῳ» 3.

ἔκφῡγε, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐκφεύγω**.

ἐκφυής, ές, ἐξέχων, Πρόκλ. Ὑποτυπ. σ. 15. 19. **II.** ὑπέροχος, διαπρεπής. — Ἐπίρρ. **-ῶς**, ἐξόχως, Ἀππ. Ἰλλυρ. 25.

ἐκφῡλάσσω, μετὰ προσοχῆς φυλάττω, προσέχω, Σοφ. Ο. Κ. 285, Εὐρ. Ὀρ. 1259· ἴχνος ἐκφύλασσ' ὅπου τίθης ὁ αὐτ. Ἴων 741.

ἐκφυλλίζω, = **ἐπιφυλλίζω**, Νικήτ. Χρον. 208D.

ἐκφυλλοφορέω, ἐξορίζω ἢ καταδικάζω διὰ φύλλων, ἐν χρήσει ἐν τῇ Ἀθηναϊκῇ βουλῇ, ἐν ᾗ αἱ ψῆφοι ἐδίδοντο γεγραμμέναι ἐπὶ φύλλων ἐλαίας, Αἰσχίν. 15. 43, πρβλ. Δ. Β. 248· ἐντεῦθεν, **ἐκφυλλοφορία**, ἡ, καταδίκη γινομένη διὰ φύλλων, Ἐτυμολ. Μ. 325· **ἐκφυλλοφόρησις, εως**, ἡ, Τζέτζ. Ἱστ. 10, 41· — Πρβλ. **πεταλισμός**.

ἔκφῡλος, ον, ἐκτὸς τῆς φυλῆς, ξένος, μὴ συγγενής, ἀλλόφυλος, Στράβων 197, Λουκ. Λεξιφ. 24: — μεταφ., ξένος, ἀλλόκοτος, παράξε-

νος, Πλουτ. Βρουτ. 36, πρβλ. Καίσ. 69.—Ἀντίθετον τῷ **ἔμφυλος**.

ἔκφῦμα, τό, ἐξάνθημα, Ἱππ. 377· ἐν τέλ.· βλαστάριον ἀμπέλου, Ἐτυμολ. Μ. 230, 28.

ἐκφῦναι, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐκφύω**.

ἔκφυξις, εως, ἡ, = **ἔκφευξις**, Σύμμ. Ψαλμ. ΝΔ', 9.

ἐκφύρω [ῡ], ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **φύρω**, Ἑβδ. (Ἱερ. Ι", 2).

ἐκφῡσάω, φυσῶ ἔξω, ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος, ἐκχέει τὸ ἑαυτοῦ μένος, Αἰσχύλ. Πρ. 721· ἐπὶ ἐλεφάντων ἐκφυσώντων ὕδωρ ἐκ τῶν προβοσκίδων αὐτῶν, Πολύβ. 3. 46, 12, πρβλ. 1. 48, 8· μεταφ., ἐκφ. πόλεμον, ἀνάπτω πόλεμον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 610·—ἐκπεφυσημένος, ἐπηρμένος, ἀλαζών, «φανταγμένος», Πολύβ. 3. 103, 7. **II.** φυσῶ ἰσχυρῶς, βαρὺν ὕπνον ἐκφ., δηλ. κοιμώμενος ἐκπέμπω ἰσχυρὸν ῥογχασμόν, Θεόκρ. 24. 47. **III.** ἀμεταβ., ῥέγχω, «προαλίζω», Λυκόφρ. 743· ἐξορμῶ ὡς ἄνεμος, φλόγες ἐκφυσήσασαι Ἀριστ. π. Κόσμ. 6.

ἐκφύσημα, τό, φλύκταινα, «σπυρί», Πολυδ. Δ', 190· ὄγκωμα ἢ λόφος σχηματισθεὶς ἐξ ἡφαιστειώδους ἐνεργείας, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 41. Καθ' Ἡσύχ.: «ἐκφυσήματα· πέτραι ὑπερέχουσαι τῆς γῆς».

ἐκφύσησις, εως, ἄρθρα τοῦ πνεύματος ἔξω φορά, Γαλην. 2. 675. —«οἱ γὰρ κακοῖς τισι συνεχόμενοι πνεύματος τὰς γνάθους πληροῦντες ἐκφυσήσεις ἀποτελοῦσιν» Ἐτυμ. Μ. σ. 98, 10, ἔνθα ἀναγινώσκεται **ἐκφύσεις**, ἀλλ' ὁ Συλβ. διώρθωσεν **ἐκφυσήσεις**.

ἐκφῡσιάω, ποιητ. ἀντὶ **ἐκφυσάω**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1389.

ἔκφῡσις, εως, ἡ, (ἐκφύω) βλάστησις, «φύτρωμα», αὔξησις, Ἀριστ. π. Ζ. Πορ. 2. 14, 6, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 8, 1, 5· ἐκφ. ἀρετῆς Πλάτ. Νόμ. 777Ε. **II.** ἐξόγκωμα, ἔκφυσις, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 248, Πλάτ. Φαῖδρ. 251Β· ὀστεώδης ἐξοχή, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 810. **2)** βλαστός, βλάστημα, κλάδος, Θεόφρ. Ἱστ. Φ. 7. 4, 3, Πολύβ. 18. 1, 6.

ἐκφῡτεύω, μεταφυτεύω ἐπάνω εἰς δένδρον, διὰ τί πήγανον κάλλιστον καὶ πλεῖστον γίνεται ἐάν τις ἐκφυτεύσῃ εἰς συκῆν; ἐκφυτεύεται δὲ περὶ τὸν φλοιὸν καὶ περιπλάττεται πηλῷ Ἀριστ. Προβλ. 20. 18· φυτεύω τόπον, πληρῶ φυτῶν, Ἡρακλείδ. Ποντικ. 11, Φιλόστρ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 332, 26.

ἐκφύω: μέλλ. **-ύσω**, παράγω διὰ τῆς θηλείας γεννῶ, ἐπὶ τοῦ ἄρρενος, Σοφ. Ο. Τ. 437. 827, κτλ.· ὃς ἐξέφυσεν Ἀερόπης λέκτρων ἄπο Ἀγαμέμνον' Εὐρ. Ἑλ. 391· πρβλ. **ἐκτρέφω**. **2)** σπανίως ἐπὶ γυναικός, τίκτω, Σοφ. Ο. Κ. 984, πρβλ. Ηόρσωνα ἐν Φοιν. 34· παράγω, φύω, ἡ γῆ ἐκφύει πάντα Ἀριστ. π. Κόσμ. 5. 11· ἐκφ. κέρατα ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 5, 7:—ἀπολ., ἐπὶ σπέρματος, παράγω, φυτόν, Δημ. 748. 15. **II.** παθ. μετὰ πρκμ. καὶ ἀορ. 6' ἐνεργ., φυτρώνω, φύομαι ἔκ τινος, κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν τρεῖς .. ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι (Ἐπ. μετοχ. πρκμ.), «ἐξ ἑνὸς αὐχένος βεβλαστηκυῖαι» (Θ. Γαζῆς), Τλ. Λ. 40 πατρός, μητρὸς ἐκφῦναι Σοφ. Αἴ. 487, 1295, Εὐρ. Ἴων 542· λάλημα ἐκπεφυκός, λάλος ἐκ γενετῆς ἢ ἐκ φύσεως, Σοφ. Ἀντ. 320 [Περὶ τῆς ποσότητος, ἴδε **φύω**].

ἐκφωνέω, ἐκβοῶ, κραυγάζω ἰσχυρῶς, «ξεφωνίζω», Πλουτ. Καΐσ. 66. **II.** προφέρω, ὁ αὐτ. 2. 1010Α, Διον. Θρᾷξ ἐν Α. Β. 816, κτλ.

ἐκφώνημα, τό, τὸ ἐκφωνηθέν, ὁμιλία, κήρυγμα, Γρηγ. Ναζ. ὁμ. 23, σ. 146, Εὐσέβ. κλ.

ἐκφώνησις, εως, ἡ, τὸ προφέρειν, τὸ προφέρειν, σύμφωνα, ἅπερ ἄνευ τῶν φωνηέντων οὐκ ἔχει ῥητὴν τὴν ἐκφώνησιν Ἀπολλών. π. Συντάξ. 14· ἐπιφώνημα, ἀναφώνησις, Πλούτ. 2. 111D. **II.** ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς τελεταῖς ἡ λέξις εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ περικοπῶν τινων ἢ εὐχῶν λεγομένων ἐκφώνως εἰς ἐπήκοον πάντων, Τυπικόν.

ἐκφώνως, μεγάλῃ τῇ φωνῇ, ἀντίθετον τῷ **μυστικῶς**, Εὐχολόγ.

ἐκφωτίζομαι, παθ., ἐντελῶς φωτίζομαι, καταλάμπομαι, Κλήμ. Ἀλ. 662.

ἐκχᾰλάω: μέλλ. **-άσω** [ᾰ], καθίημι, καταβιβάζω, τί τινος Ἀνθ. Π. 11. 354. **II.** ἀμεταβ., χαλαροῦμαι, παραλύομαι, Ἱππ. 255. 12.

ἐκχαλῑνόω, ἀφαιρῶ τὸν χαλινόν, «ξεχαλινώνω», Πλουτ. Πελοπίδ. 33.

ἐκχαλκεύω, κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ, ἐξεργάζομαι, Ἰωσήπ. Α. Ι. 3. 7, 6.

ἐκχᾰράδρόω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **χαραδρόω**, Πολύβ. 4 41, 9.

ἐκχᾰράσσω, Ἀττ. **-ττω**, ἐξαλείφω, Πλούτ. 2. 873D.

ἐκχᾰρυβδίζω, καταπίνω ὡς Χάρυβδις, Φερεκράτ. ἐν «Κραπατάλλοις» 17.

ἐκχαυνόω, μεταίρω, καθιστῶ τινα ἀλαζόνα, [πόλιν] ἐκχαυνῶν λόγοις Εὐρ. Ἱκ. 412· ἐκχ. τὸν πολὺν ὄγλον, κάμνω αὐτὸν νὰ χάσκῃ, Ἱππ. π Ἄρθρ. 808.

ἐκχέζω, καταχέζω, Λατ. ecacare, Κωμ. παρὰ Δημητρ. Φαλ. 126.

ἐκχεύω, = τῷ ἑπομ., Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 683Ε.

ἐκχέω: μέλλ. **-χεῶ** (ἴδε **χέω**)· ἀόρ. α' **ἐξέχεα**, Ἐπ. **ἔκχευα**, μέσ. **ἐκχευάμην**. Χύνω ἔξω, ἰδίως ἐπὶ ὑγρῶν, οἶνον δ' ἐκ κρατῆρος .. ἔκχεον, «ἐξέχεον, ἔσπενδον» (Σχόλ.), Ἰλ. Γ. 296 (ἴδε **κρατήρ**)· αἷμ' ἐκχέας πέδοι Αἰσχύλ. Εὐμ. 654· πηγὰς Εὐρ. Ἱππ. Μαιν. 941· δάκρυα Πλάτ. Συμπ. 215Ε· μεταφ., (ἐν τῷ μέσ. τύπῳ) ταχέας δ' ἐκχεύατ' ὀϊστούς, ἔχυσε κάτω τὰ ταχέα βέλη, Ὀδ. Χ. 3., Ω. 178· sol .. δαίμονες .. ἐλπίδας ἐξέχεαν Πλάτ. Ἐλεγ. 7 Λυρ. Ἀνθ. Bgk. **6)** χύνω ἔξω, κενώνω, ἀδειάζω, ποδάνιπτρον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 290· τὸν χοᾶ (ἀνθ' οὗ γραπτέον τὸν χόα) Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 461. **2)** ἐπὶ λέξεων, προρθάσασα καρδία γλῶσσαν ἂν τάδ' ἐξέχει Αἰσχύλ. Ἀγ. 1029, Ἀριστοφ. Θεσμ. 554· μολπάς, Εὐρ. Ἱκ. 773· πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας Σοφ. Ἀποσπ. 668. **3)** χύνω τι ὡς ὕδωρ, ἐκρίπτω, σπαταλῶ, ὄλβον Αἰσχύλ. Πέρσ. 826· τὰ πάντα ὁ αὐτ. Χο. 520, πρβλ. Σοφ. Φ. 13, Ἰλ. 1291· πλοῦτον ἐξέχεεν εἰς δαπάνας Ἀνθ. Π. 9. 367· ἐκχ. τά τε αὐτοῦ καὶ ἑαυτὸν Πλάτ. Πολ. 553Β. **4)** ἀνοίγω, ἁπλώνω, λίνα, ὀθόνας Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 902, Λουκ. Ἔρωτ. 6. **II.** Παθ. ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ γ' ἐν. τοῦ Ἐπ. συγκεκομ. ἀορ. **ἐξεχύτο** ἢ **ἔκχυτο**, μετοχ. **ἐκχύμενος** [ῡ]: — αὐτὰρ ὁ βῆ ... ἐς πεδίον· τὸ δὲ πᾶν πλῆθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο Ἰλ. Φ. 300, Ὀδ. Τ. 504, κτλ.· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι χύντο χαμαὶ χολάδες Ἰλ. Δ. 525·—μεταφ., ἐπὶ προσώπων, σφῆκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο Ἰλ. Π. 259· ἱππόθεν ἐκχύμενοι, ἐξορμῶντες ἐκ τοῦ [δουρείου] ἵππου, Ὀδ. Θ. 515· ἐκχυθέντες ἐκ τοῦ τείχους Ἡρόδ. 3. 13· καθόλου, κρέμαμαι, πολλὰ δὲ [δέσματα] καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο, πολλὰ δὲ δέσματα ἄνωθεν ἐκ τῆς ὀροφῆς ἐξήρτηντο, ἀπεκρέμαντο, Ὀδ. Θ. 279· πρβλ. **ἐκχώννυμι**. **2)** χύνομαι ὡς ὕδωρ, ἀποῤῥίπτομαι, λησμονοῦμαι, ἐκκέχυται φιλότης Θέογν. 110· αἱ ὁμολογίαι ἐκκεχυμέναι εἰσὶν Πλάτ. Κρίτων 49Α· πρβλ. Valck. ἐν Ἱππ. 1062. **3)** παραδίδομαι εἰς πάθος τι, ὡς τὸ Λατ. effundi in .., ὑπερβαλλόντως ἥδομαι, Ἀριστοφ. Σφ. 1469· ἐκχ. εἴς τινα, εἴς τι, παραδίδομαι ὅλος εἴς τινα ἢ εἴς τι, Πολύβ. 5. 106, 7., 32. 11, 4· ἀόρ. γελῶν δ' ὁμιλον ἐκκέχυσαι Ἀνθ. Π. 12. 156. **4)** κεῖμαι νωχελῶς, Ἀνθ. Π. 5. 55.

ἐκχῐλόω, «χορταριάζω», γῆ ἐκκεχιλωμένη, «ἐφυγμένη, ἐξημελημένη. κεχερσωμένη· ἐπεὶ ὁ χιλὸς ἐν χέρσῳ φύεται· τοῦτο δέ ἐστι χόρτος» Παυσ. παρ' Εὐστ. 773. 1, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λέξει.

ἐκχλευάζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **χλευάζω**, ἐξεχλεύασε τὸν ταλαίπωρον ἀδελφὸν Λιβάν. 4. 699, Σύμμ. Παροιμ. ΙΔ', 9.

ἐκχλοιόομαι, παθ., χλωραίνομαι, γίνομαι ὠχρός, χλωμός, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 196.

ἐκχοιριλόομαι, παθ., ἐκκεχοιριλωμένη, ἥτις οὐδὲν ἔχει ἐκ τοῦ Χοιρίλου ἐν ἑαυτῇ, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 66, καὶ αὐτόθι Meineke.

ἐκχολάω, χολοῦμαι, ὀργίζομαι, κοινῶς, «χολιάζω», Ἑβδ. (Μακ. Γ. γ', 1) κατὰ τὸν Ἀλεξ. Κώδ. **2)** διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ἐκχολίζω**, ὃ ἴδε.

ἐκχολίζω, καθαίρω τὴν χολὴν διὰ φαρμάκου, Γεωπον. 14. 19, 3.

ἐκχολόομαι, μεταβάλλομαι εἰς χολήν, Γαλην. 6. 359 Β. F.

ἐκχονδρίζω, (χόνδρος) μεταβάλλω εἰς χόνδρον, Γαλην. 2. 397C.

ἐκχορδόομαι, παθ., ἐξέρχομαι, ἐκπέμπομαι ἐκ τῶν χορδῶν, Σώπατρ. παρ' Ἀθην. 175C.

ἐκχορεύω, ἐκρήγνυμαι, «ξεσπάνω», ἐς ἄτην Ὀππ. Ἀλ. 4. 215· ἀγάλλομαι, ἐκ χαρᾶς ἀλαλάζω, Ἡλιόδ. 10. 38. **II.** ἀποθ., ἀποδιώκω ἐκ τοῦ χοροῦ, ἂν τέ ποτ' Ἄρτεμις ἐξεχορεύσατο Εὐρ. Ἑλ. 381.

ἐκχράω. (ἴδε **χράω** γ), χρησμοδοτῶ, θεσπίζω, τὰ πόλλ'.. ὅτ' ἐξέχρη κακὰ Σοφ. Ο. Κ. 87, πρβλ. Πίνδ. Ο. 7. 170. **II.** ἐξαρκῶ, οὐκ ἐξέχρησέ σφι ἡ ἡμέρα Ἡρόδ. 8. 70· — ἄπροσ. ὡς τὸ **ἀποχρᾷ** μετ' ἀπαρ., κῶς ταῦτα βασιλέϊ ... ἐκχρήσει περιυβρίσθαι; ὁ αὐτ. 3. 137.

ἐκχρέμπτομαι, ἀποθ. = **ἀποχρέμπτομαι**, ἐκβάλλω διὰ τῆς ἀποχρέμψεως φλέγματα, Ἱππ. 469. 36.

ἐκχρηματίζομαι, ἀποθ., πράττομαι ἀργύριον, λαμβάνω χρήματα, ἀργυρολογῶ, τινὰ Θουκ. 8. 87, Δίων Κ. 53. 10.

ἔκχρησις, εως, ἡ, δάνειον γενόμενον ὑφ' ὅρους τινάς, Ἐπιγρ. παρὰ Hicks 205.

ἐκχρησμῳδέω = **ἐκχράω**, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ὀλ. 7. 168.

ἐκχρῡσόω, με ἀβάλλω εἰς χρυσόν, Τζέτζ. Ἱστ. 1. 107.

ἐκχρώννῡμι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **χρώννυμι**: μέλλ. **-χρώσω**, χρώζω, χρωματίζω βαθέως: σκοτεινὸν ἄνθος ἐξέχρωσε λιγνύος εἰς σώματ' ἀνδρῶν. ἐχρωμάτισε βαθέως τὰ σώματα τῶν ἀνδρῶν μὲ χρῶμα αἰθάλης, Θεοδέκτης παρὰ Στράβ. 695.

ἐκχῡλίζω, ἐκθλίβω τὸν χυλόν, Ἱππ. 608. 25· ἐκμυζῶ, τι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 11, 3.

ἐκχῡλόομαι, παθ., γίνομαι χυλός, Γαλην. 13. σ. 186.

ἔκχῡμα, τό, αἵματος ἔκχ. αἱματοχυσία, Χρησμ. Σιβυλλ. 3, 320 καθ' ὃ πρέπει νὰ διορθωθῇ τὸ ἐν Ἰλ. 106.

ἐκχύμενος, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐκχέω**.

ἐκχῡμίζω, = **ἐκχυλίζω**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 4, 3.

ἐκχῡμόομαι, παθ., ἐπὶ τῶν φλεβίων, πληροῦμαι αἵματος καὶ διαῤῥήγνυμαι, οὕτω δὲ ὑπὸ τὸ δέρμα διαχέεται τὸ αἷμα καὶ σήπεται σχηματίζων ἐκχυμώματα, Ἱππ. π. Ἀγμ. 759. Καθ' Ἡσύχ.: «ἐκχυμωθῆναι· ἐκπυῆσαι».

ἐκχύμωμα, τό, ἢ **ἐκχύμωσις**, ἡ, πάθος συμβαῖνον κατὰ τὸ

δέρμα, «ὅταν τῶν ἐν αὐτῷ λεπτῶν φλεβῶν θλασθεισῶν αἷμα διὰ τῶν λασμάτων ἐκχυθῇ, μὴ καθ' ἕνα τόπον ἀθρόως θρομβούμενον αὐτίκα τὸ οὕτως ἐκκριθέν, ἀλλ' ἐπειδάν, ὡς αὐτοὶ (οἱ ἰατροὶ) καλοῦσι, κατὰ διαπήδησιν ἡ ἔκχυσις γένηται· συμβαίνει γε μὴν ἐνίοτε ... πελιδνοῦσθαί τι καὶ μελαίνεσθαι τῷ χρόνῳ» Γαλην. 13. σ. 457, Ἱππ. π. Ἀγμ. 760, π. Ἄρθρ. 840. Κατὰ τὸν Ἡσύχ.: «ἐκχυμώματα· αἱ πυώδεις συλλογαί».

ἐκχύνω, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ἐκχέω**, Λουκ. Ψευδολογ. 29.

ἔκχυσις, ἡ, τὸ ἐκχέειν, «χύσιμον ἐξω», Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 12, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 49.

ἐκχύτης [ῠ], ου, ὁ, ὁ ἐκχέων, καταναλίσκων τὴν οὐσίαν, χρηματοφθορικός, «ἐξοδευτής», ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **περιεκτικός**, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 24.

ἔκχῠτο, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐκχέω**.

ἐκχῠτος, ον, (ἐκχέω) χυτός, «χυμένος», ἔκχυτον εὐχαίτης κισσὸς ἔπλεξε κόμην Ἀνθ. Π. 9. 669· ἐξηπλωμένος, ἔκχυτος ὕπνῳ κεῖτο αὐτόθι 5. 275. **2)** ἐπὶ γέλωτος, σφοδρός, ἀθρόος, Λατ. effusus, ἔκχυτος γέλως, «καγχασμός», Σουίδ. ἐν λέξει **καγχάζω**. **II.** ὡς οὐσιαστ. **ἔκχυτον**, τό, ῥευστόν τι ἔδεσμα, ἐν γὰρ τοῖς Κίρκης ἔκχυτον οὐκ ἔφαγεν Ἀνθ. Π. 9. 395· ἀλλ' ἴσως ἀναγνωστέον **ἔγχυτον**.

ἐκχυτρίζω, ἐκβάλλω, «ἐκχύτριζε· ἔκβαλλε» Ἡσύχ.

ἔκχωνεν· «ἔκλινεν. Λάκωνες», Ἡσύχ.

ἐκχωνεύω, ἀναλύω ἐν χωνευτηρίῳ, κόπτω ἐκ νέου νόμισμα, τό τε νόμισμα πᾶν τὸ ἐξίτηλον ἐξεχώνευσε Δίων Κ. 68. 15· — διάφ. γράφ. **συνεχώνευσε**.

ἐκχώννῡμαι, παθ., ὑφοῦμαι δι' ἐπισωρεύσεως χώματος, τῆς πόλιος ἐκκεχωσμένης ὑψοῦ Ἡρόδ. 2. 138· μάλιστα ἡ ἐν Βουβάστι πόλις ἐξεχώσθη, ἑκτίσθη ἐπὶ ὑψηλοῦ χώματος, αὐτόθι 137. **II.** ἐπὶ κόλπου θαλάσσης, πληρουμένου διὰ τῆς ἰλύος ποταμοῦ, αὐτόθι 11.

ἐκχωρέω, ἀπέρχομαι, ἐκ τόπου Ἡρόδ., κλ.· ἀφίνω τὸν τόπον μου, μεταναστεύω, ὁ αὐτ. 1. 56, Ἑκαταῖος 353:— μεταφ., ἐκχ. ἐκ τοῦ ζῆν Πολύβ. 2. 21, 2· καὶ ἀπολ., ὁ αὐτ. 7. 2, 1. **2)** ἐξέρχομαι ἐκ τῆς θέσεώς μου, ἐκτοπίζομαι, ἐπὶ ἐξαρθρώσεως μέλους τοῦ σώματος, ὁ γὰρ ἀστράγαλος ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἄρθρων Ἡρόδ. 3. 129. **3)** ἀποχωρῶ, ἀποσύρομαι, Εὐρ. Ι. Α. 367, Δημ. 1029. 17· ἐκχ. τινι, παραχωρεῖν, Ἱππ. Ὅρκος 1· χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει Σοφ. Αἴ. 676· — ἐκχ. τινί τινος, ὑποχωρεῖν εἴς τινα διά τι πρᾶγμα, Πολύβ. 22. 3, 1, πρβλ. 32. 14, 3. **II.** μεταβ., παραδίδω, παραχωρῶ, τινί τι Συλλ. Ἐπιγρ. 2454, 2664:— Παθ., αὐτόθι 4268.

ἐκχώρησις, εως, ἡ, ἔξοδος, ἀναχώρησις, Πλούτ. 2. 903D. **II.** παραχώρησις, Συλλ. Ἐπιγρ. 3394.

ἐκχωρίζω, ἀποχωρῶ, περιττώματα ἐκκεχωρισμένα, ἀποκεχωρημένα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 5. 19.

ἔκψηγμα, τό, (ψήχω) ἀπόξυσμα, σύντριμμα, μόριον, τῆς γῆς τὰ ἐκψήγματα, «ἐκψήγματα γῆς πάντες οἱ λίθοι οἱ τίμιοι» Σχόλ., Κλήμ. Ἀλ 241.

ἔκψυξις, εως, ἡ, ἀπόψυξις, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 2, 14.

ἐκψύχω [ῡ]: μέλλ. **-ξω**, ἐκπνέω, «ἐκψυχῶ», Ἱππ. 447. 51, Κ. Δ.— κατὰ τὸν Ἡσύχ.: «ἐκψύχουσι· λιποθυμοῦσι».

ἔκω, βαρβαρισμὸς ἀντὶ **ἔχω**, ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1197, 1220.

ἑκών, ἑκοῦσα, ἑκόν: (ἴδε ἐν λ. **ἑκήλος**):— ἑκουσίως, θεληματικῶς, προθύμως, Ὅμ. κλ., συχνάκις μετ' ἀντιθέσεως, καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ, «ἐπεὶ κἀγὼ ἐθέλοντὸς παρεχώρησα, μήπω θελησάσης μου τῆς ψυχῆς» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Δ. 43· οὐ γάρ τίς με βίῃ γε ἑκὼν ἀέκοντα δίηται, «οὐδεὶς γάρ με ἰσχύι ἑκὼν ἄκοντα διῶξει» (Θ. Γαζῆς), Η. 197· ἑκόνθ' ἑκόντι συμπαραστατεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 218· πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν Σοφ. Ἀντ. 276· ἑκόντα μήτ' ἄκοντα ὁ αὐτ. Φ. 771· βίᾳ τε κοὐχ ἑκὼν ὁ αὐτ. Ο. Κ. 935· ἑκὼν παρ' ἑκόντος λαμβάνειν, δηλ. κατ' ἀμοιβαίαν συναίνεσιν, Δημ. 528. 15. **2)** ἐπίτηδες, ἐξεπίτηδες, ἑκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός, «ἐθελουσίως δὲ ἁπέτυχε τοῦ ἀνδρὸς» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Κ. 372, καὶ Ἀττ.· σφόδρ' ἑκών .. ἀγνοεῖν προσποιούμενος Δημ. 848. 15. **3)** παρὰ πεζογράφοις, ἑκὼν εἶναι ἢ ἑκών, ὅσον ἐξαρτᾶται ἐξ ἐμοῦ, ὅσον δ' ἐμέ, τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνητικοῦ, ὡς ἐν Ἡροδ. 7. 104., 8. 116, Πλάτ. Ἀπολ. 37Α, κ. ἀλλ.· ἢ ἐν προτάσει ἐνσημαινούσῃ ἄρνησιν, ὡς, θαυμάζοιμεν ἄν, εἰ.. τις ἑκών .. ἀφικνεῖται ὁ αὐτ. Πολ. 646Β. πολὺ σπανίως βεβαιωτ., ἑκών τε εἶναι .. οἴχετο ἐς Σικελίην Ἡρόδ. 7. 164. **II.** σπανίως ὡς τὸ **ἑκούσιος**, ἐπὶ πραγμάτων, ἴδε **ἄεκων II**.

ἔλα, προστακτ. τοῦ **ἐλάω**: ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐλαύνω**.

ἐλάα, Ἀττ. ἀντὶ **ἐλαία**.

ἐλάαν, Ἐπ. ἀπαρ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ **ἐλάω**, **ἐλαύνω**, Ὅμ.· ἀλλὰ τοῦ μέλλοντος ἐν Ἰλ. Ρ. 496, πρβλ. καὶ Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 559.

ἐλαδᾶς, ᾶ, ὁ, ὁ πωλῶν ἐλάδιον, κοινῶς «λαδᾶς», Κωνστ. Πορφ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. 243, ὡς ἐπώνυμον.

ἐλάδιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **ἐλάα**, μικρὸν φυτὸν ἐλαίας, ἐμβαθύνας βόθρια οἷος ἦν ἐλάδια ἐμφυτεύειν Ἀλκίφρων 3. 13. **II.** ὑποκορ. τοῦ **ἔλαιον**, λαδάκι, λᾰδί, χλόην, κύμινον, ἄλας, ὕδωρ, ἐλάδιον Σωτάδης ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 7· ἐλαδίου κοτύλης τε παραναλωμένης Ἀρχέδικ. ἐν «Θησαυρῷ» 1. 11.

ἐλαία, Ἀττ. **ἐλάα** [ἴδε ἐν τέλ.], ἡ, «ἐλιά», ἐλαιοδένδρον, Ὅμ., μάλιστα ἐν Ὀδ., ὡς Λ. 590· δένδρον καθιερωμένον τῇ Ἀθηνᾷ, ἥτις λέγεται ὅτι πρώτη αὐτὴ ἐφύτευσεν αὐτὸ ἐν τῇ Ἀττικῇ, κατὰ τοὺς μὲν ἐν Κολωνῷ, κατ' ἄλλους δὲ ἐν αὐτῇ τῇ Ἀκροπόλει Ἀθηνῶν, Σοφ. Ο. Κ. 701 κέξ., πρβλ. Ἡρόδ. 5. 82· ἴδε ἐν λ. **μορία**· ἐκλεῖτο δὲ ἱερὴ ἐλαίη ἔτι καὶ ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Ὁμήρου, Ὀδ. Ν. 372· κατά τινα δὲ ἀρχαῖον μῦθον ἐκομίσθη ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τῆς χώρας τῶν Ὑπερβορείων, Πινδ. Ο. 3. 24· κέξ. Παυσ. 5. 7, 7· περὶ δὲ τοῦ Ἀττ. μύθου, καθ' ὃν ἡ ἐλαία παρήχθη ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς κατὰ τὴν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος ἔριδα, ἴδε Ἡρόδ. 8. 55, Ἀπολλόδ. 3. 14, κτλ.:— ἡμέρη ἐλαίη, Λατ. felix oliva, Ἡρόδ. 5. 82 (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀγρία ἐλ.** ἢ **κότινος**)· ἐπίθετα αὐτῆς εἶναι, **χρυσέα, ξανθή** Πινδ. Ο. 11 (10), 13, Αἰσχύλ. Πέρσ. 617 (τὸ τοῦ Οὐεργιλίου flava oliva)· καὶ πρὸ πάντων **γλαυκή**, ἴδε ἐν λ. **γλαυκός**· τοὺς κλάδους αὐτῆς μετεχειρίζοντο οἱ ἱκέται, ἴδε πρὸ πάντων Αἰσχύλ. Εὐμ. 43, Σοφ. Ο. Τ. 3, κτλ.· μόνον ὅπως μή σ' ὁ θυμὸς ἁρπάσας ἑκτὸς οἷσει τῶν ἐλαιῶν, ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς τοῦ προκειμένου, «ἐν τῷ τέλει τοῦ τόπου οὗ ἐτελεῖτο ὁ δρόμος, ἐλαῖαι στοιχηδὸν ἵστανται, οὖσαι κατάντημα τοῦ δρόμου, καὶ οὐδεὶς ἐπέκεινα τούτων ἐχώρει· ὅστις οὖν πέρα τοῦ δέοντος ἔπραττέ τι, ἔλεγον ὡς ἐκτὸς τῶν ἐλαιῶν φέρεται· ἐπεκράτησε δὲ εἰς παροιμίαν» (Σχόλ.) Ἀριστοφ. Βάτρ. 995. **II.** ὁ καρπὸς τοῦ ἐλαιοδένδρου, «ἐλιά», Ἀριστοφ. Ἀχ. 550.— Κατὰ τοὺς Γραμμ. **ἐλάα** ἦτο κυρίως ὁ καρπός, **ἐλαία** δὲ τὸ δένδρον, Σουΐδ., Ζωναρ. 684, 886, ἀλλὰ τὸ **ἐλάα** εἶναι ἁπλῶς ὁ Ἀττικὸς τύπος, «ἐλάα καὶ ἐπὶ τοῦ καρποῦ καὶ ἐπὶ τοῦ δένδρου κρεῖττον ἢ ἐλαία» Θωμ. Μάγ. σ. 292· ἴδε Συλλ. Ἐπιγρ. 93. 41 κέξ., 123. 21:— μεταφ. ἐλαία ἐν τῷ σώματι τοῦ ἀνθρώπου, κοινῶς **ἐλιά**, Μαλ. 138, 21 κλ. [ἐν τῷ τύπῳ **ἐλάα**, ἡ παραληγουσα εἶ. αι μακρά, Εὐρ. Ἀποσπ. 362. 46, Ἀριστοφ. Ἀχ. 550, Εἰρ. 578, Ὀρν. 617, κτλ., καὶ ὁ Διν. ἀποκαθιστᾷ τὸν τύπον τοῦτον παρὰ τῷ Αἰσχύλ. καὶ Σοφ.· ἀλλὰ τὸ **ἐλαῶν** ἐν Ἀλέξ. Ἀδήλ. 1 ἔχει τὸ α βραχύ [ἔνθα ἴσως γραπτέον **ἐλῶν** — ὅπερ εἶναι τύπος ἀναγνωριζόμενος ὑπὸ Αἰλ. Διον. παρ' Εὐστ. 1944. 8—] οὕτω καὶ τὸ **ἐλάη**, ἐν Ἀνθ. Π. 4. 2., 6. 102]. (Ἡ ῥίζα φαίνεται ὑπάρχουσα ἐν τῇ Σανσκρ. √li (liquefacere), Κούρτ. ἀρ. 528:— ἐκ τοῦ **ἐλαία** ἢ **ἔλαιον** πιθανῶς παράγονται ἅπαντες οἱ σῳζόμενοι τύποι, Λατ. olea, oliva, oleum, olivum· Γοτθ. alev, Παλαιο-Σκανδιν. olea or olia, Ἀγγλο-Σαξον. œl (oil)· Παλ. Ὑψηλ. Γερμ. olei (öl)· κτλ.)

ἐλαί-αγνος. ἢ **ἐλέ-αγνος**, ὁ, ἑλῶδες φυτὸν τῆς Βοιωτίας, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἴστ. 4. 10, 2,

ἐλαιάεις [ᾰ], Ἀττ. ἀντὶ **ἐλαιήεις**.

ἐλαιάζω, ἔχω τὸ χρῶμα πρασίνης ἐλαίας, χλοερά τε ἅμα καὶ ἐλαιάζουσα Γρηγ. Νύσσ. 1. 680Β.

ἐλαι-ακόνη, ἡ, ἀκόνη ἐν ᾗ ἀκονῶσι δι' ἐλαίου, κοινῶς «λαδάκονον», Λατ. cos olearia, ἀντίθετον τῷ cos aquaria, «νεράκονον»· τῆς ἐλαιακόνης τὸ ἀπότριμμα Παῦλ. Αἰγ. σ. 245. 52.

ἐλαιΐζω, καλλιεργῶ ἐλαίας, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 167. **II.** «ἐλαΐζων· ἐλαιόχρους» Ἡσύχ.

ἐλαιήεις, Ἀττ. **-άεις, εσσα, εν**, ἐξ ἐλαίας (τοῦ δένδρου), Νικ. Θ. 676, κτλ.· κατάφυτος ἐξ ἐλαιοδένδρων, ἐλαιήεντες ἄρουραι Μάρκελλ. ἐν Ἀνθ. Π. (παράρτ. 51, στ. 50). **II.** ἐλαιάεσσα νηῦς .., ἀπὸ τοῦ ἐλαίου, λιπαρά, Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 405)· πλήρης ἐλαίου, Νόνν. Δ. 5. 226.

ἐλαιηρός, ή, όν, ἐλαιοδόχος, ἀπὸ **ἐλαιηρῶν** κεραμίων Ἱππ. 640. 12· ἐλαιώδης, ἐλαιηρὸν εἶδος Πλάτ. Τίμ. 60Α· ἐλ. ῥόδον, δηλ. ἔλαιον, Ἀνθ. Π. 5. 4· ἐλαιοφόρος, ἐλ. ἐν πεδίῳ Ἐπιγρ. Ἑλλ. 641. **2)** ἐν Πινδ. Ἀποσπ. 88, ἐπὶ μελισσῶν, πλήρεις μέλιτος πρβλ. Ἀνθ. Π. παράρτ. 323.

ἐλαΐνικός, ἡ, όν, ὅμοιος πρὸς ἐλαίαν (τὸ δένδρον), Ἐπίρρ. **-κῶς** Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2 20, 18.

ἐλαΐνεος, α, ον, = τῷ ἑπομ., ῥόψαλον ... ἐλαΐνεον Ὀδ. Ι. 320· μοχλὸς αὐτόθι 394.

ἐλάϊνος, η, ον, ἐκ ξύλου ἐλαίας κατεσκευασμένος, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ Ἰλ. Ν. 612, στειλειὸν .. ἐλάϊνον Ὀδ. Ε. 236.

ἐλαιο-βαφής, ές, βεβαμμένος, βουτημένος εἰς ἔλαιον, «ἐλαιωτῷ· ἐλαιοβαφεῖν» Ἡσύχ.

ἐλαιο-βρᾰχής, ές, Παῦλ. Αἰγ. 3. 39· καὶ **-βρεχής, ές**, Γαλην., = τῷ ἑπομ.

ἐλαιό-βροχος, ον, ὁ ἐλαίῳ διάβροχος, «βουτημένος εἰς τὸ λάδι», Ἀθήν. 393Β.

ἐλαιό-δευτος, ον, = τῷ προηγ., Σουΐδ., Ζωναρ. 688.

ἐλαιο-δόκος, ον, ἢ **-δόχος, ον**, ὁ δεχόμενος ἔλαιον, ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου φυλάττουσι τὸ ἔλαιον «λαδικόν», «ῥοΐ», Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 78, Σουΐδ ἐν λέξ.: **λήκυθον τὴν τοῦ μύρου**.

ἐλαιο-ειδής, ές, = **ἐλαιώδης**, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 6.

ἐλαιοθεσία, ἡ, τὸ ἐλαιοθετεῖν, Ἐπιγρ. ἐν Bull. de Corr. Hell. 11. σ. 399.

ἐλαιο-θέσιον, τό, τὸ δωμάτιον ἐν τοῖς βαλανείοις ἐν ᾧ ἐχρίοντο δι' ἐλαίου, Βιτρούβ. 5. 11, 2.

ἐλαιοθετέω, προμηθεύω ἔλαιον ἐν τοῖς βαλανείοις, Συλλ. Ἐπιγρ. 4025.

ἐλαιό-θηλος, ον, τρέφων τὰς ἐλαίας, νᾶμα Συλλ. Ἐπιγρ. 6856.

ἐλαιό-θρεπτος, ον, ὁ δι' ἐλαίου τρεφόμενος, ταῖς ἐλαιοθρέπτοις λαμπάσιν Μεθόδ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 309 19.

ἐλαιο-κάπηλος [ᾰ], ὁ, ἐλαιοπώλης, ἐμπορευόμενος ἔλαιον, λαδέμπορος, «λαδᾶς», Λιβάν. 4. 139.

ἐλαιό-κλαδος, ὁ, κλάδος ἐλαίας, Ἰω. Μαλαλ. σ. 272.

ἐλαιοκομέω, καλλιεργῶ ἐλαίας, Πολυδ. Ζ', 141, κτλ.

ἐλαιοκομία, ἡ, ἡ καλλιέργια ἐλαιῶν, Πολυδ. Ζ', 140.

ἐλαιοκομικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν ἐλαιοκομίαν, Πολυδ. Ζ', 140.

ἐλαιοκόμιον, τό, ἐλαιών, Συλλ. Ἐπιγρ. 5594. 71.

ἐλαιο-κόμος, ον, καλλιεργῶν τὰς ἐλαίας, «οἱ οὖν ἐπιμελούμενοι τῶν ἐλαιῶν ἐλαιοκόμοι καλοῦνται» Α. Β. 248, 21· ἀλλά, **II. ἐλαιόκομος, ον**, (κόμη) κατάφυτος ἐξ ἐλαιῶν, τέμενος βαθύδενδρον ἐλαιοκόμου Μαραθῶνος Νόνν. Δ. 13. 184.

ἐλαιο-κονία, ἡ, εἶδος μίγματος ἐξ ἐλαίου καὶ τιτάνου χρησιμεύοντος πρὸς συγκόλλησιν σωλήνων, κοινῶς, «λουκιοῦνι» Εὐστ. 382. 37· πρβλ. τὴν λέξιν **μάλθα**.

ἐλαιολογέω, συλλέγω ἐλαίας, Ἑβδ. (Δευτερ. ΚΔ', 20), Φίλων 2. 390.

ἐλαιο-λόγος, Ἀττ. ἐλαολόγος, ον, (συλλέγω) ὁ συνάγων ἐλαίας, Ἀριστοφ. Σφ. 712.

ἐλαιό-μελι, ιτος, τό, γλυκὺς ὀπὸς ἐκρέων ἐκ τοῦ στελέχους εἴδους ἐλαιοδένδρου ἐν Παλμύρᾳ, Διοσκ. 1. 38.

ἐλαιο-μετρέω, μετρῶ ἔλαιον, Συλλ. Ἐπιγρ. 3616-17.

ἔλαιον, τό, (**ἐλαία**) ἐλαιόλαδον, Λατ. oleum, olivum, παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἔλαιον δι' οὗ ἐχρίοντο μετὰ τὸ λουτρόν, λοεσσαμένω καὶ ἀλειψαμένω λίπ' ἐλαίῳ (ἴδε τὴν λ. **λίπα**) Ἰλ. Κ. 577, πρβλ. Ξ. 171., Σ. 350, κτλ.· ἢ πρὸ τῆς πάλης καὶ ἄλλων γυμναστικῶν ἀσκήσεων (ἴδε **ἀλειπτής**)· ἑλ. θεῖναι (ἐν γυμνασίῳ καὶ Βαλανείῳ) παρασχεῖν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1122. 1123· ἑλαίου ὄζειν, παροιμ. ἐπὶ τῶν συχναζόντων εἰς τὴν παλαίστραν· οὐδέποτε παρ' Ὁμ. ὡς τροφή·—τὰ Ὁμηρ. ἐπίθετα εἶναι εὐῶδες Ὀδ. Β. 339· ῥοδόεν (ἔχων τὴν εὐωδίαν τῶν ῥόδων) Ἰλ. Ψ. 186, πρβλ. Ἰκέσιον παρ' Ἀθην. 689Β· ἑλ. ῥόδινον, ἀπαντᾷ συχνάκις παρ' Ἱππ. 653. 42, κτλ.· ὡσαύτως ἑλ. λευκὸν αὐτόθι 55, κτλ.· τοῦ λευκοτάτου πάντων ἑλ. Σαμιακοῦ Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 19. **II.** πᾶσα ἐλαιώδης οὐσία, ἑλ. χήνειον Ἱππ. 668. 30, κτλ.· ἑλ. ἀπὸ σελαχῶν, ὡς τὸ νεώτερον ἔλαιον τοῦ ὀνίσκου, «μουρουνόλαδο». ἑλ. ἀπὸ γάλακτος, βούτυρον Ἑκαταῖος σ. 62. **III.** ἐν Ἀθήναις, ἡ ἀγορὰ ἔνθα ἐγίνετο ἡ πώλησις τοῦ ἐλαίου, «τὰ λαδάδικα», ἀναμενῶ σε., πρὸς τοὔλαιον Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 339· πρβλ. **μύρον, ἰχθύς**.

ἐλαιοπάροχος, ον, ὁ παρέχων ἔλαιον, Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 341α.

ἐλαιο-πῖνής, ές, διάβροχος ἐλαίῳ, ἐλαιόβροχος, ποτισμένος εἰς τὸ λάδι, Ἱππ. 338. 15.

ἐλαιο-ποιΐα, ἡ, ἡ κατασκευὴ ἐλαίου, Πολύβ. 7. 147.

ἐλαιοποιός, ὁ, ὁ ποιῶν, κατασκευάζων ἔλαιον, Ἀρμενόπουλος 2. 4, 31.

ἐλαιό-πρωρος, ον, ὁμοιάζων κατὰ τὴν κορυφὴν πρὸς ἐλαίαν, Ἀριστ. Φυσ. 2. 8, 12.

ἐλαιο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ἔλαιον, ἔμπορος ἐλαίου, λαδέμπορος, Δημ. 784. 18.

ἐλαιο-πώλιον, τό, μέρος ἔνθα πωλεῖται ἔλαιον, προσέτι **ἐλαιοπωλεῖον**, Γλωσσ.

ἔλαιος, ὁ, = **κότινος**, ἡ ἀγρία ἐλαία, «ἀγριελιά», Λατ. oleaster, **ἄγριος ἔλ.** Πινδ. Ἀποσπ. 21, Σοφ. Τρ. 1197· ἴδε τὴν λ. **ἄρρην**, καὶ πρβλ. Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 2. 2, 12. **II. ἐλαιός** (ὀξύτ.), ὁ, εἶδος αἰγιθάλλου, μελισσοφάγου, Ἀλέξ. Μύνδιος παρ' Ἀθην. 65Β (ἔνθα τὰ χειρόγρ. ἔχουσιν **ἔλαιον**, πιθανῶς ἐσφαλμένως ἀντὶ **ἐλεᾶς**). **2)** Ῥοδία λέξ. ἀντὶ **φαρμακεύς**, Ἡσύχ.

ἐλαιό-σπονδα, (ἐνν. **ἱερά**), τά, σπονδαὶ ἐξ ἐλαίου, Πορφ. π. Ἀποχ. Ἐμψυχ. 2. 20· πρβλ. **οἰνόσπονδα, ὑδρόσπονδα**.

ἐλαιο-στάφυλος, ὁ, ὁ καρπὸς ἐλαίας ἐγκεκεντρισμένης εἰς ἄμπελον, Γεωπ. 9. 14.

ἐλαιο-τριβεῖον, τό, «ληοτρίβι», «λαδόμυλος», Ἐπιφάν. III. 273Α.

ἐλαιο-τρίπτης, ου [τ], ὁ τρίβων τὰς ἐλαίας διὰ τοῦ ἐλαιοτριβείου, πιεστήρ, Ἐπιφάν. III. 273Β.

ἐλαιο-τροπικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐλαιοτρόπιον, κατάλληλος πρὸς πίεσιν ἐλαιῶν, ἄρμενα Συλλ. Ἐπιγρ. 26916.

ἐλαιο-τρόπιον, τό, = **ἐλαιοτριβεῖον**, Γεωπ. 6. 1. 6

ἐλαιο-τρυγητός, ὁ, τρυγητὸς ἐλαιῶν, Sinneid. ἄπειρα ἐλαιοτρυγητός.

ἐλαιό-τρῠγον, τό, ὑποστάθμη τοῦ ἐλαίου· ἀλλαχοῦ ἀμόργη, amurca, Ἡσύχ.

ἐλαιουργεῖον (οὐχὶ **-ιον**), τό, (ἔργον) = **ἐλαιοτριβεῖον**, Ἀριστ. Πολ. 1. 11, 9, Διογ. Λ. 1. 26.

ἐλαιο-φιλοφάγος, ον, ὁ φιλῶν νὰ τρώγῃ ἐλαίας, τάς τ' ἐλαιοφιλοφάγους κιχήλας Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 64Γ.

ἐλαιο-φόρος, ον, φέρων, παράγων ἐλαίας, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1178· ἐπὶ ἐδάφους ἔνθα τὰ ἐλαιόδενδρα παράγουσι πολὺν καρπόν, π. Φυτ. Αἰτ. 2. 4, 4. **2) ἐλαιοφόρον** ἀγγεῖον, «λαδικόν», ῥοΐ, Γλωσσ.

ἐλαιο-φυής, ές, κατάφυτος ἐξ ἐλαιῶν, πάγος Εὐρ. Ἴων 1470.

ἐλαιό-φυλλον, τό, **βρυωνία**, Διοσκ. 3. 130.

ἐλαιο-φῦτεία, ἡ, τὸ φυτεύειν ἐλαίας, γῆν λιπαρὰν πρὸς ἐλαιοφυτείαν Στέφ. Β. ἐν λ. **φελλεύς**.

ἐλαιό-φῦτος, ον, κατάφυτος ἐξ ἐλαιῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 884, Στράβ. 570· ἑλ. δένδρεσι, κατάφυτος ἐξ ἐλαιοδένδρων, ὁ αὐτ. 809. **II. ἐλαιόφυτον**, τό, ἐλαιών, Λατ. olivetum, Πλούτ. 2. 524Α.

ἐλαιο-χριστία, ἡ, ἡ δι' ἐλαίου χρῖσις, ἐπανορθωθὲν ὑπὸ Βουδαίου ἐν Διογ. Λ. 5. 71 (ἔνθα τὰ χειρόγρ. ἔχουσιν **ἐλαιοχρηστία**, χρῆσις ἐλαίου)· — οὕτως **ἐλαιοχριστήριον**, τό, ἀγγεῖον χρίσιμον πρὸς τοιοῦτον σκοπόν, Keil Ἐπιγραφ. σ. 73.

ἐλαιοχρίστιον, τό, πανήγυρίς τις ἐν Πάφῳ, Hell. J. 9. 2. 15, Ἐπιγρ. Ἐρετριέων Rang. Ant. hel. 689.

ἐλαιό-χροος, ον, συνῳρ. **-χρους, ουν**, ἔχων τὸ χρῶμα τῆς ἐλαίας, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἐλαΐζων**.

ἐλαιο-χυτέω, περιβρέχω δι' ἐλαίου, Παῦλ. Αἰγ. 6. 74, — οὐσιαστ. **ἐλαιοχύτησις**, ἡ, Σωρ. Ἐφ. ἐκδ. Erm. σ. 287.

ἐλαιόω, χρίω δι' ἐλαίου, «λαδώνω», μόνον ἐν τῷ παθ., ἀλείφομαι μὲ ἔλαιον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 27, 3· λαμπρύνομαι, Πινδ. Ἀποσπ. 274, Σοφ. Ἀποσπ. 556. **II.** δρέπομαι τὸν καρπὸν τῆς ἐλαίας, Πολυδ. Ζ', 146.

ἐλᾰΐς, ῐδος, ἡ, ἐλαιόδενδρον· Ἀττ. πληθ. **ἐλᾶδες** Ἀριστοφ. Ἀχ. 998.

ἐλαϊστήρ, ῆρος, -στής, οῦ, ὁ, ὁ δρεπόμενος τὸν καρπὸν τῆς ἐλαίας, Πολυδ. Ζ', 146., Γ', 130.

ἐλαϊστήριον, τό, ἐλαιοτριβεῖον, Συλλ. Ἐπιγραφ. 2694 6.

ἐλαιώδης, ες, (εἶδος) καὶ Ἀττ. **ἐλαώδης**, ὅμοιος ἐλαίῳ, οὗρησεν ἐλαιῶδες Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ Γ', 1093· ὁ περιέχων ἔλαιον, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 1. 12, 1· ἐλαιόχρους, Διοσκ. 1. 92.

ἐλαιών, ῶνος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Λατ. olivetum, Ἑβδ. (Ἔξ. ΚΓ', 11, κ. ἀλλ.). **II.** τὸ Ὄρος τῶν ἐλαιῶν, ἀπὸ ὄρους τοῦ καλουμένου Ἐλαιῶνος Πράξ. Ἀποστ. α', 12, πρβλ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 20. 8, 6.

ἐλαιωνία, ἡ, ἐκ τοῦ **ἐλαιώνης**, ἀγορὰ ἐλαίου, Διγέστ. XXVII, 1.

ἐλαιώνης, ὁ, ὁ ὠνούμενος ἔλαιον, Ἐπιγρ. παρὰ Βοικχ. τ. 1, σ. 425, 67.

ἐλαίωσις, εως, ἡ, χρῖσις δι' ἐλαίου, Στέφ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II. σ. 212.

ἐλαιωτός, ή, όν, (**ἐλαιόω**) ἠλαιωμένος, «ἐλαιωτῷ· ἐλαιοβαφεῖ» Ἡσύχ.

ἑλ-ανδρος, ον, ἐπίθ. τῆς Ἑλένης, ἡ καταστρέφουσα τοὺς ἄνδρας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 689.

ἐλάνη, ἡ ἐλένη, ἡ, λαμπὰς ἐκ δέσμης καλάμων, Ἀθήν. 699D, 701Α· πρβλ. **ἔλη**.

ἐλαολόγος, ἐλαοφόρος, ἴδε **ἐλαιολόγος**, κτλ.

ἔλαπρός, όν, βαρβαρισμὸς ἀντὶ **ἐλαφρός**, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1180.

ἔλᾶσα, ἐλάσασκε, ἐλασαίατο, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐλαύνω**.

ἐλασᾶς, ὁ, ἄγνωστόν τι πτηνόν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 886.

ἐλᾰ́σειω, (**ἐλαύνω**) ἐφετικὸν, ἐρέμαι, ἐπιθυμῶ νὰ ἐλάσω, καὶ νῦν ἐλασείοντι ἐπὶ Λυδίαν ἔοικε, περὶ τοῦ Κύρου, Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκ. 9.

ἐλᾰ́σία, ἡ, = **ἔλασις**, τὸ ἐλαύνειν, Ξεν. Ἱππαρχ. 4, 4· πορεία, διάβασις, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 10, 2. Καθ' Ἡσύχ. «ἐλασία· δίωξις».

ἐλᾰσί-βροντος, ον, ὁ ἐξακοντίζων βροντάς, ἐλασίβροντε παῖ Ρέας Πινδ. Ἀποσπ. 108. **II.** ὁ ὥσπερ ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενος, ἐλασίβροντ' ἀναρρηγνὺς Ἀριστοφ. Ἱππ. 626.

ἐλᾰ́σιος, α, ον, ὁ ἀποτρέπων τὴν ἐπιληψίαν, τοὺς τὰς ἐπιληψίας ἀποτρέπειν δοκοῦντας ἐλασίους ὀνομάζουσι Πλούτ. 2. 296Γ.

ἐλᾰσ-ιππος, ον, ἱππηλάτης, Πινδ. Π. 5. 114· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ὀρφ. Ὑμν. 8. 18· πρβλ. **ἐππελάτης**.

ἔλᾰσις, εως, ἡ, ἀπέλασις, ὑπερορισμός, ἐξορία, περὶ τῶν ἐναγῶν τῆς ἐλάσεως Θουκ. 1. 139· βοσκημάτων ἐλάσεως, ἀπαγωγῆς, ἁρπαγῆς, Πλουτ. Ρωμ. 7. **2)** (ἐξυπακουομ. στρατοῦ), πορεία, ἐκστρατεία, Ἡρόδ. 4. 1, κ. ἀλλ.· ἔλασιν ποιέεσθαι ὁ αὐτ. 7. 37· ὡσαύτως, πομπή, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 34:—(ἐξυπακ. ἵππου), ἱππασία, ὁ αὐτ. Ἱππ. 9, 6, Ἱππαρχ. 8, 12· ἔφοδος τοῦ ἱππικοῦ, προσβολή, Διον. Ἀλ. 6. 12.

ἐλασί-χθων, ονος, ὁ, = **ἐννοσίγαιος**, ἐλασίχθονα Ποσειδῶνα τὸν ἐννοσίγαιον Εὐσταθ. Πονπιάτ. 56. 19.

ἔλασμα, τό, μέταλλον ἐσφυρηλατημένον, πλάξ μεταλλίνη, Διοσκ. 5. 96, Παυσ. 10. 16, 1. **II.** = **ἔλασις**, Γεώργ. Πισίδης Ἑξαήμ. στ. 99, Εὐστ. 1306. 55.

ἐλασμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ. 2. 164, Γαλην. Λεξικ. σ. 582 ἐν λέξει **ὑπάλειπτρον**.

ἐλασμός, ὁ, = **ἔλασμα** II, Δίων Κ. 46. 36. **II.** = **ἔλασις**, Ἱππιατρ. 5, 13.

ἔλασσα, Ἐπ. ἀόρ. **α'** τοῦ **ἐλαύνω**, Ὅμ.

ἐλασσόνως, ἐπίρρ. τοῦ **ἐλάσσων**, Ἱππ. 352. 23· ἐλασσόνως ἢ κατ' ἀξίαν Ἀντιφῶν 128. 38.

ἐλασσόω, Ἀττ. **-ττόω**: ἀόρ. **ἠλάττωσα**, Λυσ. 130. 31, Πολύβ.: πρκμ. **ἠλάττωκα**, Διον. Ἀλ., κλ.: — Παθ., μέλλ. **-ωθήσομαι**, Θουκ. 5. 34, Δημ. 536. 5, ἀλλὰ μέσ. μέλλ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Ἡρόδ. 6. 11, Θουκ. 5. 104, 105· ἀόρ. **ἠλασσώθην**, **-ττώθην** ὁ αὐτ. 1. 77, Δημ. 140. 11· πρκμ. **ἠλάττωμαι** Πολύβ. Κάμνω τι μικρότερον, ἐλαττώνω, σμικρύνω, καταβιβάζω, τὴν πόλιν Λυσ. 130. 31, Ἰσοκρ. 162C· μετὰ γεν., ἀφαιρῶ ἀπό τινος, μὴ προστιθέναι τιμήν, ἀλλὰ μὴ ἐλασσοῦν τῆς ὑπαρχούσης Θουκ. 3. 42. **II.** Παθ. **1)** ἀπολ., γίνομαι μικρότερος, ἐλαττοῦμαι, ζημιώνομαι, εἶμαι εἰς χειροτέραν κατάστασιν, ὑποβιβάζομαι, Θουκ. 2. 62., 4. 59., 5 34, 43· ὡσαύτως, λαμβάνω ὀλιγώτερον παρ' ὅσον δικαιοῦμαι νὰ λάβω, παραχωρῶ τὰ δικαιώματά μου, ὁ αὐτ. 1. 77, Δημ. 1287. 16· δὲν ἐκπληρῶ τὰς ὑποσχέσεις μου, φέρομαι οὐχὶ εἰλικρινῶς, Ἰσοκρ. 12D· — ἐν κόσμῳ ἠλαττωμένῳ, ἐν ἀτελεῖ καταστάσει, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 2, 19. **2)** μετὰ δοτ. πράγμ., ὑπολείπομαι, νικῶμαι, καταβάλλομαι εἴς τι πρᾶγμα, τῷ πολέμῳ Θουκ. 1. 115· ἀποδείκνυμαι κατώτερος, τῇ ἐμπειρίᾳ ὁ αὐτ. 5. 72· πολλαῖς ναυσὶ Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 15· πᾶσι τούτοις αὐτόθι 6. 2, 28· ἠλαττωμένος τοῖς ὄμμασι, ἐπὶ μονοφθάλμου ἀνθρώπου, Πολύβ. 17. 4, 3. **3)** μετὰ γεν. προσώπου, εὑρίσκομαι εἰς χειροτέραν ἢ δυσκολωτέραν θέσιν παρά τινα ἄλλον, πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγ' ἐλαττοῦμαι κατὰ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα Αἰσχίνου Δημ. 226. 13· ἐλαττοῦσθαί τινός τινι Πλάτ. Ἀλκ. 1. 121B, πρβλ. Γοργ. 459C. Ἴδε **ἡσσάομαι**.

ἐλάσσων, Ἀττ. **ἐλάττων**, οὐδ. **ἔλασσον**, Ἀττ. **ἔλαττον**, γεν., **-ονος**· (ὑπερθ. **ἐλάχιστος**, ὃ ἴδε): — μικρότερος, ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ **ἐλαχύς** (ὃ ἴδε), καὶ χρησιμεύει ὡς συγκριτ. τοῦ **μικρός**, ἀντίθετ. τῷ **μείζων**· — ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἄπεσαν ὀρυμηνεκές, ἢ καὶ ἔλασσον, «ἀλλ' ὁπηνίκα δὴ ἀπῆσαν ὅσον βολὴ ὀράτος ἢ καὶ ἔλαττον» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Κ. 357· ἔλασσον ἔχειν, εὑρίσκεσθαι ἐν ἥττονι μοίρᾳ, πενίη... πάντῃ γὰρ τοὔλασσον ἔχει Θέογν. 269 Bgk., Ἡρόδ. 9. 102, Δημ. 575. 14· οὕτως, ἐλάττω γίγνεσθαι Ἀριστοφ. Ἱππ. 441, Δημ. 86. 23· οὐκ ἐλάσσονα πάσχειν Αἰσχύλ. Πέρσ. 813· ἐλάττω νομίσας τὴν ἀρχὴν ἢ κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν εἶναι, παρὰ πολὺ μικρὰν διά.., Ἰσοκρ. 223D· πρβλ. **ἐλασσόνως**. **2)** μετὰ γεν. προσ., κατώτερός τινος, Θουκ. κλ.· ἀλλὰ μετὰ γεν. πράγματος ὡς τὸ **ἧσσων**, ὁ ὧν δοῦλος εἴς τι, χρημάτων, σιτίων Ξεν. Λακ. 5. 8. **3)** κατ' οὐδ. μετὰ προθ., περὶ ἐλάσσονος ποιεῖσθαι, θεωρεῖν τι μικροτέρας σημασίας, Ἡρόδ. 6. 6· ἐν ἐλάττονι τίθεσθαι Πολύβ. 4. 6, 12· παρ' ἔλαττον ἡγεῖσθαι Πλάτ. Πολ. 546D· ἐπ' ἔλαττον εἶναι ὁ αὐτ. Φαίδων 93B· δι' ἐλάττονος, δηλ. διαστήματος, διὰ μικροτέρας ἀποστάσεως, Θουκ. 7. 4. **II.** ἐπὶ ἀριθμοῦ, ὀλιγώτερος, οἱ ἐλάσσονες, οἱ ὀλιγώτεροι, Ἡρόδ. 3. 121· ἐλάσσονες ἀριθμὸν ὁ αὐτ. 8. 66· ἐλ. πλῆθος Θουκ. 1. 49. **III.** ἐπὶ χρόνου, ἐλάττω χρόνον, ὀλιγώτερον, Πλάτ. Πολ. 295C, κτλ. **IV.** ἐπὶ ἀξίας ἢ τάξεως, οἱ ἐλάσσονες, οἱ κατώτεροι, Ἰσοκρ. 17C, Ἄλεξις ἐν «Κυβερνήτῃ» 1. 12. **V.** οὐδέτ. ἔλασσον, ὡς ἐπίρρ., ἐλ. ἢ μηδὲν Αἰσχύλ. Πρ. 938, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 598, Πλάτ. Πολ. 564D, κτλ.· ἐλ. ἀποθεν, ὀλιγότερον μακράν, Θουκ. 4. 67 (ἴδε κατωτ. 3)· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., = **ἐλαττονάκις**, Πλάτ. Κρίτων 53A· ἀλλ' ὁμαλὸν ἐπίρρ., ἐλασσόνως ἢ κατ' ἀξίαν Ἀντιφῶν 128. 37. **VI.** μετ' ἀκλίτων ἀριθμητ. τὸ συγκριτικὸν ἢ παραλείπεται, οὐκ ἐλάττους ὀγδοήκοντα Διόδ. 14. 8· ἰδίως ἐν τῷ ἐπιρρ. **ἔλασσον**, ὡς ἔλ. δέκα ἔτη (ὡς ἐν τῇ Λατιν. plus decem annos), Πλάτ. Νόμ. 856D, κ. ἀλλ. — Πρβλ. **ἐλάχιστος**. ('Ο ἀρχικὸς τύπος πρέπει νὰ ἦτο **ἐλαχίων** ἢ **-γων**, ἴδε **κρείσσων**).

ἐλαστρέω, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐλαύνω**, πολλοί δ' ἀροτῆρες.. ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον, ἤλαυνον τὰ ζεύγη, Ἰλ. Σ. 543· κατ' ἀμαξιτὸν ἦν ἠλάστρεις Θέογν. 600· ἐλ. τινα, ἐλαύνω, διώκω ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, ὀρόμενοι ἀνιδρύτοισιν ἠλάστρουν μ' ἀεὶ Εὐρ. Ι. Τ. 971, πρβλ. Διον. Ἀλ. 1. 23: — Παθ., ἐπὶ πλοίων, ἐλαύνομαι διὰ τῆς κωπηλασίας, Ἡρόδ. 2. 158., 7. 24.

ἐλάσω [ᾰ], μέλλ. τοῦ **ἐλαύνω**.

ἐλάτειρα, θηλ. τοῦ **ἐλατήρ**, Ἵππων ἐλ., ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, τί κάλλιον.., θοᾶν ἵππων ἐλάτειραν ἀεῖσαι; Πινδ. Ἀποσπ. 59· διώκτρια, ἀπελαστική, τοῦ ψεύδους ἐλάτειραν Ἰω. Δαμασν. τ. 1. σ. 4E.

ἐλᾰτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐλαύνειν, Ξεν. Ἱππαρχ. 2, 7.

ἐλάτη [ᾰ], ἡ, κοινῶς ὁ «ἔλατος», Λατ. pinus picea, περιγραφομένη ὡς ὑψηλή Ἰλ. Ε. 560· περιμήκετος Ξ. 286· οὐρανομήκης Ὀδ. Ε. 239· χρησιμεύουσα ὡς ἱστὸς (ἴδε **ἐλάτινος**): — διακρινομένη ὑπὸ Θεοφρ. εἰς δύο εἴδη, ἐλ. ἄρρην καὶ θήλεια, ἴσως ἡ τῶν βοτανολόγων, pinus abies καὶ p. picea, π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 6· ἀλλ' ὁρα Daubeny «Δένδρα τῶν Ἀρχαίων» σ. 26 κέξ. **II.** κώπη, ὡς κατασκευασθεῖσα ἐξ ἐλάτης, λεύκαινον ὕδωρ ξεστῇς ἐλάτῃσιν Ὀδ. Μ. 172, πρβλ. Ἰλ. Η. 5· μεταφ. ὡσαύτως, πλοῖον ἢ λέμβος, ὡς τὸ Λατ. abies, Εὐρ. Φοίν. 208, Ἄλκ. 444. **III.** περικάλυμμα τοῦ καρποῦ τῶν φοινίκων εἰσέτι ἀνθούντων, ὃ καὶ σπάθην καλοῦσι, Διοσκ. 1. 150· πρβλ. Ἐπίχ. 112 Ahr. ("Ισως «παρὰ τὸ ἐλᾶν, ὅ ἐστιν ἐς ὕψος ἀνατετάσθαι» Εὐστ.).

ἐλᾰτηΐς, **ΐδος**, ἡ, ὁμοία ἐλάτῃ, Νικ. Ἀλεξιφ. 624.

ἐλᾰτήρ, **ῆρος**, ὁ, (ἐλαύνω) ὁ ἐλαύνων, κυρίως δὲ ἵππους, ἁρματηλάτης, κόσμιος θ' ἵππῳ ἐλατῆρί τε κῦδος Ἰλ. Δ. 145., Λ. 702, κτλ.· ἵππων ἐλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 32· ἐλ. βροντῆς, ὁ ἐξακοντίζων τὴν βροντήν, Πινδ. Ο. 4. 1· ἐλ. λύρας, ὁ κρούων τὴν λύραν, Ἀνθ. Π. 7. 18. **II.** ὁ ἀποδιώκων, Καλλ. εἰς Δία 3, Ὀππ. Κυν. 1. 119. **III.** «πλακουντοῦδες πέμμα πλατύ· ἔνθεν καὶ ἡ ἐπωνυμία παρὰ τὸ ταῖς χερσὶν ἐλαύνεσθαι εἰς πλάτος, ἢ ἄρτος πλατύς, ἐν ᾧ τὸ ἔτνος ἐτίθεσαν, καὶ προσζύγον τοῖς βωμοῖς» (Σουΐδ.)· ὦ μῆτερ, ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν, ἵν' ἔτνος καταχέω τοὐλατῆρος τουτουί Ἀριστοφ. Ἀχ. 246, Ἱπ. 1183, Καλλίας ἐν Ἀδήλ. 2, Ἐπιγρ. τῆς Κῶ 36378.

ἐλᾰτήριος, **ον**, ὁ ἐλαύνων, ἀπομακρύνων, διώκων μετὰ γεν., καθαρμοῖσιν ἀτᾶν ἐλ. Αἰσχύλ. Χο. 968. **II.** ἐλατήριον (ἐνν. φάρμακον), τό, **κινητικόν**, καθαρτικὸν φάρμακον, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 383· φάρμακον διδόμενον εἰς τὰς γυναῖκας κατὰ τὸν τοκετόν, αὐτόθι 685.

ἐλᾰτής [ᾰ], **ου**, ὁ, = **ἐλατήρ**, Εὐρ. Ἀποσπ. 775. 26.

ἐλᾰτικός, **ἡ**, **όν**, κωπηλατικός, «ἐλατικὸν ἐστι τὸ ἐπίφθεγμα τὸ ὠόπο» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 182· κυνηγετικός, «ἐλατικαὶ κύνες, θηρατικαί» Ἡσύχ.

ἐλατίνη, ἡ, εἶδος βοτάνης ἐχούσης «τὰ φύλλα ὅμοια τῇ ἐλξίνῃ, μικρότερα δὲ καὶ στρογγυλώτερα, ὀασέα· κλῶνας λεπτούς, σπιθαμιαίους ε' ἢ ς' ἀπὸ τῆς ῥίζης, φύλλων πλήρεις στρυφνῶν ἐν τῇ γεύσει· φύεται ἐν σίτοις καὶ τόποις ἐργασίμοις» Διοσκ. 4. 40.

ἐλάτινος [ᾰ], **η**, **ον**, ὡσαύτως, **ος**, **ον**, Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι» 1. 17· Ἐπ. **εἰλάτινος**, **η**, **ον**, ὡς καὶ παρ' Εὐρ. ἐν Ἑλ. 1461, Ἐκ. 632 (ἐν λυρικοῖς χωρίοις)· τῆς ἐλάτης ἢ ἐξ ἐλάτης, Λατ. abiegnus, ὄζοι εἰλ. Ἰλ. Ξ. 289, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 1070· ὕλη εἰλ. ὁ αὐτ. Ἐκ. 632:— ἐκ ξύλου ἐλάτης, ἱστὸν δ' εἰλάτινον Ὀδ. Β. 424· πλάται Εὐρ. Ἑλ. 1461, πρβλ. Ἀναξίλαν ἔνθ' ἀνωτ.

II. ἐκ τοῦ περικαλύμματος τοῦ καρποῦ τῶν φοινίκων ἔτι ἀνθούντων, σκευασία Διοσκ. 1. 54· πρβλ. **ἐλάτη** III.

ἐλᾰτός, **ή**, **όν**, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐλαύνω**, ἐπὶ μετάλλου ὃ δύναταί τις νὰ ἐλάσῃ, νὰ πλατύνῃ διὰ σφυρηλατήσεως, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 6, 12, κ. ἀλλ.· περὶ τοῦ ἐλ. χαλκός, ἴδε Μυλλ. Ἀρχ. Τέχν. § 306. 4.

ἐλατρεύς, **έως**, ὁ, «ὁ τρίτην πύρωσιν ἔχων τοῦ σιδήρου παρὰ τοῖς μεταλλεῦσιν» Ἡσύχ.· ἴδε **ἐλαύνω** III. 1.

ἔλατρον, τὸ < **ἔλυτρον**; >, «Εὐκράτης ἐν Ῥοδικοῖς ἔνδυμα, κατάζωσμα» Ἡσύχ.

ἐλαττονάκις, ἐπίρρ., «ὀλιγώτεραις φοραῖς», ἀντίθετον τῷ **μειζονάκις** καὶ **πλεονάκις**, πᾶς (ἀριθμὸς) ὃς ἀδύνατος ἴσος ἰσάκις γενέσθαι, ἀλλ' ἢ πλείων ἐλαττονάκις ἢ ἐλάττων πλεονάκις γίγνεται Πλάτ. Θεαίτ. 148A· ὀλιγώτερον, σπανιώτερον, Ἀριστ. Προβλ. 5. 22.

ἐλαττονέω, λαμβάνω ὀλιγώτερον, Ἑβδ. ("Εξ. ΙΣ', 18). **II.** ἐν τῷ παθ., ἐπὶ γῆς, καθίσταμαι ἧττον γόνιμος, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 3, 13.

ἐλαττονόομαι, ἐλαττοῦμαι, Ἑβδ. (Γεν. Η', 3., ΙΗ', 28).

ἐλαττονότης, ἡ, τὸ ἀφῃρημένον τοῦ **ἐλάττων**, ἀντίθετον τῷ **μειζονότης**, Ἰάμβλ. περὶ τῆς Νικομάχου Ἀριθμ. Εἰσαγ. σ. 45.

ἐλάττωμα, τό, μειονέκτημα, Δημ. 306. 12. **2)** ἀπώλεια, ἧττα, Συλλ. Ἐπιγρ. 2058B. 15, Πολύβ. 1 32, 2, κτλ. **3)** ἐλάττωμα, ὡς καὶ νῦν, κατὰ τὴν ὄψιν Διον. Ἀλ. 5. 23.

ἐλάττων, **ἐλαττόω**, Ἀττ. ἀντὶ **ἐλάσσων**, **ἐλασσόω**.

ἐλαττωσις, **εως**, ἡ, σμίκρυσις, ὀλιγόστευσις, Ἀριστ. Τοπικ. 6. 3, 7, Πλάτ. Ὅροι 412B. **II.** ἧττα, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλ. 37, 4, Πολύβ. 2. 36, 6, κ. ἀλλ. **III.** ἐλάττωμα, σφάλμα, Πλούτ. 2. 2C.

ἐλαττωτικός, **ή**, **όν**, ἔχων κλίσιν νὰ λάβῃ ὀλιγώτερα, μὴ ἐπιμένων εἰς τὰ πλήρη αὐτοῦ δικαιώματα, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 9, 9., 5. 10, 8· ἐλ. ἑαυτοῦ Ἀντων. 5. 15.

ἐλαύνω: Ἰων. παρατ. **ἐλαύνεσκον** (**ἀπ-**) Ἡρόδ. 7. 119:— μέλλ. **ἐλάσω** [ᾰ] (**ἐξ-**) Ἱππ. 423. 14., 571. 3· Ἐπ. **ἐλάσσω** (**παρ-**, **συν-**) Ὅμ.· Ἀττ. **ἐλῶ**, **ᾷς**, **ᾷ**, ἀπαρέμφ. **ἐλᾶν**, οὕτω καὶ Ἡρόδ. 1. 207, κτλ., οὕτω δὲ καὶ παρ' Ὅμ. ἐν τῷ ἀναλελυμένῳ τύπῳ **ἐλόω**, Ἰλ. Ν. 315, Ὀδ. Η. 319· ἀπαρ. **ἐλάαν** (ἂν καὶ τοῦτο εἶναι ὡσαύτως ἀπαρ. ἐνεστ., ἴδε κατωτ.), Ἰλ. Ρ. 496, Ὀδ. Ε. 290:— ἀόρ. α' **ἤλασα**, Ἐπ. **ἔλασα** Ἰλ. Ε. 80, **ἔλασσα** Σ. 564, Ἰων. ν' ἐν. **ἐλάσασκεν** Β. 119:— πρκμ. **ἐλήλᾰκα** (**ἀπ-**,

ἐξ-) Ξεν., Ἀριστοφ.: ὑπερσ. **ἐληλάκειν (ἐξ-)** Ἡρόδ.—Μέσ., ἴδε κατωτ. I. 3: μέλλ. **ἐλάσομαι** Ἀρρ.Ἀν. 3. 30, (ἀλλ' ἐπὶ παθ. σημασ., Χρησμ. Σιβυλλ. 1. 385):—ἀόρ. **ἠλασάμην** Ἰλ. Α. 682, σπάνιος παρ' Ἀττ., ὡς ἐν Πλάτ. Γοργ. 484B·—συγκεκομμ. γ' ἐν. **ἤλατο** Ἴβυκ. 48· Ἐπ. **ἐλάσαιο, -αίατο, -ασσάμενος** Ἰλ.:—Παθ.: μέλλ. **ἐλασθήσομαι (ἀπ-, ἐξ-)** Διον.Ἁλ.:—ἀόρ. **ἠλάθην** [ᾰ] Εὐρ.Ἡρακλ. 430, Ἀριστοφ.Ἐκκλ. 4· μεταγεν. **ἠλάσθην** Ἀνθ. Π. 7. 278, Διόδ. 20. 51, κτλ. (παρ' Ἡροδ. τὰ χειρόγραφα ποικίλλουσι μεταξὺ τῶν δύο τύπων, ἴδε **ἀπ-, ἐξ-ελαύνω**):—πρκμ. **ἐλήλαμαι** Ὀδ. Η. 113, Ἡρόδ., Ἀττ.: **ἐλήλασμαι** Ἱππ. 697, καὶ μεταγεν.: ὑπερσυντ. **ἠλήλατο** Ἰλ. Ε. 400· ποιητ. ὡσαύτως **ἐλήλατο** Δ. 135· γ' πληθ. **ἠλήλαντο** Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 143, ὡσαύτως **ἐληλέδατ'** (κατὰ Βεκκ., κοινῶς **ἐληλάδατ'**) Ὀδ. Π. 86.—Ὁ ἐνεστ. **ἐλάω** εἶναι σπάνιος καὶ σχεδὸν παρὰ ποιηταῖς μόνον, Πινδ. Ι. 5 (4). 48, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 330, Εὐρ.Ἡρ. Μαιν. 819, Ἀποσπ.779, Κάνθαρος ἐν «Μηδείᾳ» 4, ὡσαύτως ἐν Ξεν.Ἑλλ. 2. 4, 32· ἀλλ' ἀπαρ. **ἐλάαν** ὡς Ἐπ. ἀπαρ. ἐνεστ. εἶναι συχνὸν παρ' Ὁμ., ἴδε κατωτ. Ι. 2:—παρατ. γ' πληθ. **ἔλων** Ὀδ. Δ. 2, γ' ἐν. **ἔλαεν** Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 872· σύνθετον ἐν τῷ **ἀπέλα** Ξεν. Κύρ. 8. 3, 32· ἀλλὰ τὸ **ἀπ-ήλαον** ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 1001 εἶναι πιθ. σφάλμα ἀντὶ **-ήλααν**, Δωρ. ἀντὶ **-ήλασαν** (ὡς **ὅρμαον** ἀντὶ **-ησον**, 1247). (Ἡ √ΕΛ εἶναι ἴσως συγγενὴς τῇ Σανσκριτ. ar-, iy-ar-mi, κινεῖν, ἐλαύνειν, ἴδε Κουρτ. ἀριθ. 529, 661). Ριζικὴ σημασία: βάλλω εἰς κίνησιν, κάμνω τι νὰ κινηθῇ πρὸς τὰ ἔμπρός, ἰδίως ἐπὶ τοῦ ἐλαύνειν ποίμνια, Ὅμ.· εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε μῆλα Ὀδ. Ι. 237· κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἐλάσσειν Ἰλ. Δ. 299· ὡσαύτως μεταχειρίζεται τὸν μέσ. ἀόρ. **ἠλασάμην**, μετ' ἐνεργ. σημασ., Κ. 537, Λ. 682:—συχνάκις ἐπὶ ἵππων, ἁρμάτων, πλοίων, ὁδηγῶ, ἐλαύνω, ἐλ. .. ἅρμα καὶ ἵππους Ψ. 334· ἐς τὴν ἀγορὴν τὸ ζεῦγος Ἡρόδ. 1. 59· ὡσαύτως, ἐλ. ἵππον ἱππεύειν ὁ αὐτ. 4. 64, κ. ἀλλ.· κέλητας καὶ ἅρματα ἐλ. ὁ αὐτ. 7. 86· ὦκα νῆα παρὲξ ἐλάαν, ταχέως διὰ τῆς κωπηλασίας νὰ περάσῃ τὸ πλοῖον μακρόθεν, Ὀδ. Μ. 109, κτλ.· οὕτω, στρατὸν ἐλ. Πινδ. Ο. 10 (11). 79, Ἡρόδ. 1. 176., 4. 91, κτλ. Ἡ χρῆσις αὕτη κατέστη οὕτω κοινή, ὥστε,

6) ἡ αἰτιατ. παρελείφθη, ὡς μετὰ τοῦ **ἄγω**, καὶ τὸ ῥῆμα κατέστη ἀμετ., πορεύομαι ἐφ' ἁμάξης, μάστιξεν δ' ἐλάαν [ἵππους], τοὺς ἐκτύπησε διὰ τῆς μάστιγος ὅπως ἐλάσωσιν, Ἰλ. Ε. 366, κτλ., πρβλ. Σοφ.Ἡλ.734, 739· βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματα, «ὥρμησε δὲ ἐλαύνειν κατὰ τῶν κυμάτων» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ν. 27· νύκτα διὰ δνοφερὴν ἐλάαν, ἐλαύνειν ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός, Ὀδ. Ο. 50· ἐς τὸ ἄστυ ἐλ., εἰσέρχεσθαι ἐφ' ἁμάξης εἰς τὴν πόλιν, Ἡρόδ. 1. 4. 60, πρβλ. 99, κτλ.· ἐπὶ ζευγέων ἐλ. ὁ αὐτ. 1. 199·—ἱππεύω, ὁ αὐτ. 7. 88, Ξεν. Ἱππαρχ. 3, 9, κτλ.· ἐλῶν ἐς Θερμήκην, πορευόμενος εἰς .., Ἡρόδ. 9. 89, κτλ.·—κωπηλατῶ, μάλα σφοδρῶς ἐλάαν Ὀδ. Μ. 124· παρὲξ τὴν νῆσον ἐλαύνειν, διὰ κωπηλασίας παρέρχεσθαι τὴν νῆσον, αὐτόθι 276· ἐλαύνοντες, οἱ κωπηλατοῦντες, οἱ ἐρέται, 13. 22. **γ)** ἐπὶ ταύτης τῆς ἀμεταβάτου σημασ. λαμβάνει ἐνίοτε αἰτιατ., γαλήνην ἐλαύνειν, πλεῖν ἐν γαλήνῃ, ἢ κατ' Εὐστάθ. «γαληνῶς», Ὀδ. Η. 319· οὕτω, τὰ δ' ἑσπερα νῶτ' ἐλαύνει Εὐρ. Ἡλ. 731· (ἀλλὰ πόντον ἐλάταις ἐλαύνειν, ἴδε κατωτ. Π. 1)· οὕτω καί, ἐλαύνειν ὁρόμον, τρέχειν δρόμον, Ἀριστοφ. Νεφ. 28. **δ)** Παθ., [νῆα] ἐλαυνομένην, πλέουσαν διὰ κωπηλασίας, ἀνιοῦσαν, Ὀδ. Ν. 155· τὰ κατάντη ἐλαύνεσθαι, ἐπὶ ἵππων, ἱππεύεσθαι εἰς μέρη κατάντη, κατηφορικά, Ξεν. Ἱππαρχ. 8. 3. **2)** ἀπάγω, ὡς τὸ **ἀπελαύνω**, Λατ. abigere, παρ' Ὁμήρ. ἀείποτε ἐπὶ κλοπιμαίων κτηνῶν, βοῦς Ὀδ. Μ. 353· ἵππους Ἰλ. Ε. 236· ἐλ. ὅ τι δύναιντο Ξεν. Ἑλλ. 4. 8. 18· — οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ὀδ. Δ. 637., Υ. 51· ῥύσιον ἐλαυνόμενος, «ἀντίποινα καὶ οἷον ἀνθαρπάγματα ἁρπάζων» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Α. 674, κτλ. **3)** ἀποδιώκω, ἐλ. τινὰ ἐκ δήμου Ἰλ. Ζ. 158· ἄνδρας ἀπ' Οἰνώνας Πινδ. Ν. 5. 29· καὶ συχν. παρὰ Τραγ., ἐλ. τινὰ γῆς Εὐρ. Μήδ. 70· ἐλάσῃ μύσος Αἰσχύλ. Χο. 967 (ἔνθα νῦν γράφεται: κλύσῃ), μίασμα ... ἠλάθη Εὐμ. 283· ἄγος ἐλ. = ἀγηλατέω Θουκ. 1. 126· ἐλ. ληστὰς Ἀριστοφ.Ἀχ. 1188, κτλ.: — γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι Αἰσχύλ. Ἱκ. 682.

4) φέρω εἰς τὸ ἔσχατον σημεῖον, οἳ μιν ἄδην ἐλόωσι .. πολέμιοι, «πολέμου κορεσθῆναι ποιήσουσιν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 315· ἔτι μὲν μίν φημι ἄδην ἐλάαν κακότητος, «ἤγουν λέγω κατακόρως αὐτὸν κακῶσαι» Εὐστ., Ὀδ. Ε. 290·—ἀκολούθως συχνάκις παρὰ τοῖς Ἀττ. καταπιέζω, προσβάλλω, καταδιώκω, ἐλ. λοιμὸς πόλιν Σοφ. Ο.Τ. 28, κτλ.· σὺ δ' ἀπειλεῖς πᾶσιν, ἐλαύνεις πάντας Δημ. 559. 3· λύπη .. ἐλήλαται κακῇ, εἶναι κατατεθλιμμένος ἐκ θλιβερᾶς λύπης, Σοφ. Αἴ. 275, Εὐρ. Ἀνδρ. 31· ὑπ' ἀνάγκης καὶ οἴστρου Πλάτ. Φαῖδρ. 240D· ἐλαυνομένην καὶ ὑβριζομένην Δημ. 241. ἐν τέλει· ἴδε τὸ ῥῆμα **περιωθέω**. **5)** = **βινέω**, ὡς τὸ Λατ. agito, subagito, Ἀριστοφ.Ἐκκλ. 39, πρβλ. Πλατ. Κωμ. ἐν «Ἀδώνιδι» 1. **6)** ἀμεταβ. ἐν φράσεσιν οἷαι αἱ ἑξῆς: ἐς τοσοῦτον ἤλασαν, μέχρι τούτου τοῦ σημείου προεχώρησαν, Ἡρόδ. 5. 50· ἐς πᾶσαν κακότητα ὁ αὐτ. 2. 124· εἰς κόρον ἐλαύνειν, ὠθεῖν τὰ πράγματα εἰς σημεῖον τοιοῦτον ὥστε νὰ ἐπέλθῃ κόρος, ἀηδία, Τυρταῖος 8.10, πρβλ. σημασ. 2:—ἐντεῦθεν, προβαίνω, προχωρῶ. ἐγγὺς μανιῶν Εὐρ.Ἡρακλ. 904· ἔξω τοῦ φρονεῖν ὁ αὐτ. Βάκχ. 853· πρόσω ἐλ. τινός, προχωρεῖν ἔν τινι πράγματι, Πλάτ. Εὐθύφρων 4B, Γοργ. 486A, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 39· ἴδε ἀνωτ. σημασ. 5.

II. πλήττω, ἐλάτῃσιν πόντον ἐλαύνοντες, πρβλ. Λατ. remis impellere, Ἰλ. Η. 6· κιθάραν Εὐρ.Ἡρ. Μαιν. 351.

2) πλήττω δι' ἀγχεμάχου ὅπλου, ἀλλ' οὐδέποτε μακρόθεν, τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν Ἰλ. Β. 199· ἕλκει ἤλασε κόρσην Ε. 584· κόρυθος φάλον ἤλασεν Ν. 614· πρβλ. **εἴλω Ι**·—μετὰ διπλῆς αἰτιατ., τὸν μὲν μεταδρομάδην ἔλασ' ὦμον, τὸν ἐκτύπησε .., Ἰλ. Ε. 80:—Παθ., μετ' αἰτ., νῶτον ὄπισθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐληλαμένος Τυρταῖος 8. 20:— χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ, ἐκτύπησε τὴν γῆν μὲ ὅλον τὸ μέτωπόν του, ἐπὶ πίπτοντος ἀνθρώπου, Ὀδ. Χ. 94·— ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτ., προξενῶ, κάμνω, οὐλήν, τὴν ποτέ με σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι Φ. 219· καί, ὀδόντας ἐλ., ἐκκρούειν, ἐκβάλλειν, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 785.

3) κτυπῶ τι ἐπάνω εἰς ἄλλο, πρὸς γῆν ἐλ. κάρη Ὀδ. Ρ. 237· ἐπὶ ὅπλων, διαπερῶ, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν Χ. 295· δόρυ διὰ στήθεσφιν ἔλασσε Ἰλ. Ε. 57, πρβλ. Υ. 269· καὶ ἐν τῷ παθ., διέρχομαι, Δ. 135, Ν. 595· ἐμπήγνυμαι, ὅστὸς ὦμῳ ἔνι στιβαρῷ ἠλήλατο Ε. 400, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 616E. **III.** ἐπὶ πολλῶν μεταφορ. σημασιῶν. **1)** κτυπῶ διὰ σφύρας, σφυρηλατῶ, Λατ. ducere, σφυρηλατῶ μέταλλον, ἀσπίδα .. ἦν ἄρα χαλκεὺς ἤλασεν Ἰλ. Μ. 296· πέντε πτύχας ἤλασε, πέντε ἐλάσματα (τῆς ἀσπίδος) ἐσφυρηλάτησε, Υ. 270· περὶ δ' ἔρκος ἔλασσε κασσιτέρου, ἔκαμε πέριξ φραγμὸν ἐκ σφυρηλάτου κασσιτέρου (μετὰ ὑπαινιγμοῦ καὶ τῆς σημ. 2), Σ. 564· εὐνὴ ἐληλαμένη χρυσοῦ, κλίνη ἐξ ἐσφυρηλατημένου χρυσοῦ, Μίμνερμ. 6· σίδηρος ἐληλ. Πλουτ. Κάμιλλ. 31. **2)** ὀρύσσω, σκάπτω, ὡς τὸ Λατ. ducere murum, ἀμφὶ δὲ τάφρον ἤλασαν, «ἔσκαψαν, ὤρυξαν» (Σχόλ.), «τάφρον ἐξέτειναν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Η. 450· ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει, περιέβαλε τὴν πόλιν διὰ τείχους, Ὀδ. Ζ. 9· σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε Ξ. 11· τοῖχοι ἐληλέδατ' Η. 86· συχνὸν παρ' Ἡροδ., ὡς, τεῖχος ἐς τὸν ποταμὸν τοὺς ἀγκῶνας ἐλήλαται, αἱ τοῦ τείχους γωνίαι ἐξικνοῦνται μέχρι τοῦ ποταμοῦ, 1.180, πρβλ.185, 191· ἐληλαμένα πέρι πύργον, περιεληλαμένα πύργον, τοῦτ' ἔστι, περὶ ἃς πύργος ἐλήλαται, «τείχεσι κεκυκλωμένα» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Πέρσ. 871·— οὕτως, ὄγμον ἐλαύνω, προχωρῶ θερίζων ἐπὶ τῆς αὐλακώδους γραμμῆς λήϊου, Ἰλ. Λ. 68· ἐλ. αὔλακα Ἡσ. Ἔργ. κ.Ἡμ. 441· ὄρχον ἀμπελίδος ἐλ., φυτεύω ἀμπέλους στοιχηδόν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 995: ἐντεῦθεν, καθόλου, φυτεύω, παράγω, ἐλᾷ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς ὁ μακρὸς αἰὼν Πινδ. Ν. 3. 130. **3)** κολωνὸν ἐλαύνειν, ἐπιτείνειν τὸν ὀρύσσον, τὴν λογομαχίαν, Ἰλ. Α. 575. **4)** ἐξ ὅσσων ἐς γαῖαν ἐλαύνειν δάκρυ, ἐκχέειν, Εὐρ.Ἱκ. 96.

ἐλάφειος, ον, ἀνήκων εἰς ἔλαφον, τῆς ἐλάφου, «λαφίσιον», Λατ. cervinus, κέρας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 27· τὰ δὲ κρέα .. ἦν παραπλήσια τοῖς ἐλαφείοις Ξεν. Ἀν. 1. 5, 2. **2)** ὅμοιος ἐλάφῳ, δειλός, Ἐτυμολ. Μ. 326.10.

ἐλαφῆ, ἡ, δέρμα ἐλάφου, ὡς τὸ **λεοντῆ**, «ἡ δὲ εὔμαρις κοινὸν ἀνδράσι πρὸς γυναῖκας, βαρβαρικὸν μὲν εὕρημα, ἐξ ἐλαφῆς δὲ πεποιημένον» Πολυδ. Ζ', 90, πρβλ. καὶ Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 320.

ἐλᾰφη-βολία, ἡ, τὸ βάλλειν, θηρᾶν ἐλάφους, ἄγρα ἐλάφων, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 262· ἐν τῷ πληθ., Σοφ. Αἴ. 178.

ἐλᾰφη-βόλια, (ἐνν. ἱερά), τά, ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος, Πλούτ. 2. 660D.

ἐλαφηβολιών, ῶνος, ὁ, ὁ ἔνατος μὴν τοῦ Ἀττ. ἔτους, καθ' ὃν ἑωρτάζοντο τὰ **Ἐλαφηβόλια** (ἐν Ἤλιδι καλούμενος μὴν Ἐλάφιος, Παυσ. 5. 13, 11), ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ τελευταῖον ἥμισυ τοῦ Μαρτίου καὶ τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον τοῦ Ἀπριλίου, Θουκ. 4. 118· προηγεῖται τοῦ **Μουνυχιῶνος**, Αἰσχίν. 40. 20.

ἐλᾰφη-βόλος, ον, ὁ βάλλων, τοξεύων ἐλάφους, Ἰλ. Σ. 319· περὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Ὕμν.Ὁμ. εἰς Ἄρτ. 2, καὶ [Δωρ. **ἐλαφᾰβ-**] Σοφ. Τρ. 214.

ἐλαφίαι· «οἱ τῶν ἐλάφων ἀστράγαλοι» Ἡσύχ.

ἐλαφικόν, τό, = **ἐλαφόβοσκον**, Διοσκ. (νόθα) 3. 80.

ἐλᾰφίνης, ου, ὁ, νεβρός, μικρὸν ἐλάφιον, «ἐλαφάκι», Ἀκύλας Παλ. Διαθ. (Δ. Σαμ. ΚΔ', 3), Ἡσύχ.

ἐλάφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἔλαφος**, Γεωπ. 2. 18, 5.

ἐλάφιος, ον, = **ἐλαφηβολιών**.

ἐλαφίς, ίδος, ἡ, ὄρνεον ἔχον πτερὰ ὅμοια πρὸς τὰς τρίχας ἐλάφου καὶ γλῶσσαν μεγίστην, ἣν ἀφίνει εἰς τὸ ὕδωρ ὡς ὁρμιὰν καὶ οὕτω συλλαμβάνει ἰχθύς, Παράφρ. τῶν Ὀππ. Ἰξευτικ. Β. 11.

ἐλᾰφό-βοσκον, τό, φυτὸν ἐσθιόμενον ὑπὸ τῶν ἐλάφων ὡς προφυλακτικὸν κατὰ τῶν δηγμάτων τῶν ἑρπετῶν, pastinaca sativa, Διοσκ. 3. 80, Πλιν. Ν. Η. 22. 22 (37).

ἐλᾰφο-γενής, ές, ὁ ἐξ ἐλάφου γενόμενος, «ἐλαφογενές· τῆς ἐλάφου ὁ μυελός» Ἡσύχ.

ἐλᾰφο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ἔλαφον, Πολύβ. παρὰ Στράβ. 208.

ἐλᾰφό-κρᾱνος, ον, ἔχων κεφαλὴν ἐλάφου, Στράβων 710.

ἐλᾰφο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων ἐλάφους, Εὐρ. Ι. Τ. 1113.

ἐλαφό-πους, ποδος, ὁ, ἡ, ἔχων πόδας ἐλάφου, Ἱππιατρ. σ. 262. 10.

ἔλᾰφος, ὁ καὶ ἡ, Λατ. corvus elaphus, κοινῶς «λάφι», εἴτε ἄρρεν, Ἰλ. Γ. 24, κ. ἀλλ., εἴτε θῆλυ, Α. 113, κ. ἀλλ.· τὸ νεαρὸν ἐλάφιον ἐκαλεῖτο νεβρός, Ὀδ. Τ. 230· τὰ Ὁμηρ. ἐπίθ. εἶναι **κεραός, ὑψίκερως,** Ἰλ. Λ. 475, Ὀδ. Κ. 158· οὕτω, κεροῦσσ'.. ἔλαφος Σοφ. Ἀποσπ. 110· βαλιαῖς ἐλάφοις Εὐρ. Ἱππ. 218· κραδίην ἐλάφοιο [ἔχων], ἔχων καρδίαν ἐλάφου, Ἰλ. Α. 225· οὕτω, φυζακινῆς ἐλάφοισιν ἐοίκεσαν, «φευκτικαῖς, δειλαῖς» (Σχόλ.), Ν.102. Ὡς γενικὸν ὄνομα οἱ Ἀττ. μεταχειρίζονται τὴν λέξιν θηλυκῶς, ὡς Σοφ., Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ. καὶ συχνάκις ὁ Ξενοφῶν. **II.** κέρας ἐλάφου, «ἐλαφοκέρατο», Γεωπ. 13. 8, 2. (Συγγενὲς τῷ **ἐλαφρὸς** καὶ τῷ Λατ. lepus leporis, κατὰ τὸν Pott. Et. Forsch. 1. 233· ἀλλ' ὁ Κούρτ. θεωρεῖ τὸ **-φος** ὡς ἁπλῆν κατάληξιν, ὡς ἐν τῷ **ἔρι-φος** καὶ τῷ Σανσκρ. risha-bhas (ταῦρος)· παραβάλλει δὲ τὰ **ἐλλός, ἔλλός,** Λιθ. elnis, Σλαβ. jeleni).

ἐλαφο-σκόροδον, τό, εἶδος σκορόδου, «ὃ καὶ ὀφιοσκόροδον λέγεται», Διοσκ. 2. 182.

ἐλᾰφοσσοΐα, ἡ, (σεύω) θήρα ἐλάφων, Ἀνθ. Π. 6. 253.

ἐλαφρία, ἡ, ἐλαφρότης, Β' Ἐπιστ. π. Κορινθ. α', 17· «ἐλαφρία· μωρία» Ἡσύχ. **II.** ἀνακούφισις, «ἐλάφρωμα». Ἀρεταῖος Χρον. Νούσ. Θεραπευτικ. 2. 2. **III.** «ὀλιγότης», Σουΐδ.

ἐλαφρίζω, κάμνω τι ἐλαφρόν, ἀνυψώνω, Μόσχ. 2. 126, κτλ.· ἑλ. ἑαυτὸν ὑψοῦ Αἰλ. π. Ζ. 9. 52· πτεροῖς Πλούτ. 2. 317Ε· — ἀνακουφίζω, Συνέσ. 139D. **II.** ἀμετάβ., εἶμαι ἐλαφρὸς καὶ εὐκίνητος, Εὐρ. Ἀποσπ. 534. 8, Καλλ. εἰς Δῆλ. 115.

ἐλαφρύγειος, ον, (γέα, γῆ) ἔχων ἐλαφρὸν χῶμα, Γεωπ. 3. 3, 11.

ἐλαφρομίσθωσις, ἐπίρρ., μὲ ἐλαφρὸν μισθόν, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 266, 31, ἔκδ. Α.

ἐλαφρό-νοος, ον, ἔχων ἐλαφρὸν νοῦν, ἐλαφρόνους, Φωκυλ. 9.

ἐλαφροποιέω, ποιῶ τι ἐλαφρόν, Θ. Στουδ. σ. 1369, ἔκδ. Μί.

ἐλαφρό-πους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἐλαφροὺς πόδας, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 25 ἔνθα ἀναγνωστέον ἐλαφρὰ ποδῶν· — «ἀερσίποδες· ταχύποδες, ἐλαφρόποδες» Ἡσύχ.

ἐλαφρός, ά, όν, καὶ ἐν Πινδ. Ν. 5. 38, **ός, όν,** (ἴδε **ἐλαχύς**): — ἐλαφρός, ἐπὶ βάρους, Λατ. levis, ἀντίθετον τῷ **βαρύς,** τόν οἱ ἑλ. ἔθηκε (ἐνν. λᾶαν) Ἰλ. Μ. 450· ξύλου ἐλαφρότερα Ἡρόδ. 3. 23· καὶ παρ' Ἀττ., ὡς ἐν Πλάτ. Τιμ. 63C, κλ.· ἐν ἐπιτυμβ., γαῖαν ἔχοις ἐλαφράν, sit tibi terra levis, Ἐπίγραμμ. Ἑλλ. 195· — ἐπίρρ., **ἐλαφρῶς,** τά (ἐνν. ξύλα) οἱ πλώοιεν ἐλαφρῶς Ὀδ. Ε. 240. **2)** ἐλαφρός, «ὑποφερτός», οὐχὶ βαρύς, εὔκολος, καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο Ἰλ Χ. 287· συμφορὰν ἐλαφροτέραν καταστῆσαι Ἀντιφῶν 124. 3· ἐλαφρόν [ἐστι], εἶναι εὔκολον, Πινδ. Ν. 7. 113, Αἰσχύλ. Πρ. 263, κτλ.· ἐν ἐλαφρῷ ποιεῖσθαί τι, θεωρεῖν τι εὔκολον, Ἡρόδ. 3. 154· οὐκ ἐν ἑλ. π., Λατ. graviter ferre, ὁ αὐτ. 1. 118· οὐκ ἐν ἐλαφρῷ, οὐχὶ εὔκολον πρᾶγμα, Θεόκρ. 22. 212: — Ἐπίρρ. **ἐλαφρῶς,** ἐλαφρῶς φέρειν ζυγὸν Πινδ. Π. 2. 171. **3)** εὐκόλως χωνευόμενος, εὔπεπτος, ὡς καὶ νῦν, Πλούτ. 2. 137Α. **II.** εὐκόλως κινούμενος, εὐκίνητος, Λατ. agilis, γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ Ἰλ. Ε. 122· ἦ μάλ' ἑλ. ἀνήρ, ὡς ῥεῖα κυδιστᾶ Π. 745· ἐλαφρὸς ποσσὶ Ψ. 749· χεῖρες ἐπαΐσσονται ἐλαφραὶ Ψ. 628· κίρκος .. ἐλαφρότατος πετεηνῶν Χ. 139, πρβλ. Ὀδ. Ν. 87· [ἵπποι] ἐλαφρότατοι θείειν Γ. 370· ἐλαφραῖς πτερύγων ῥιπαῖς Αἰσχύλ. Πρ. 125· ἐλαφρῷ ποδὶ αὐτόθι 279· ἐλαφρὰ ἡλικία, ἡ ἡλικία τῆς ζωηρᾶς καὶ εὐκινήτου νεότητος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 27: — ἀλλ' οἱ ἐλαφροί, οἱ ἐλαφρῶς ὡπλισμένοι στρατιῶται, Λατ. levis armatura, ὁ αὐτ. Ἀνάβ. 4. 2, 27· — μεταφ., πόλιας θῆκεν ἐλαφροτέρας, κατέστησε τὴν κατάστασιν αὐτῶν καλλιτέραν, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 905. **III.** μεταφ. ὡσαύτως, ἐλαφρῶς σκεπτόμενος, ἐλαφρόνους, ἄστατος, ἄσκεπτος, Πολύβ. 6. 56, 11· ἐνεὶς ἐλαφρὰν λύσσαν, ἔνθεὶς ἐλαφρὰν παραφροσύνην, Εὐρ. Βάκχ. 851· — ὡσαύτως, πρᾶος, ἥσυχος. Ἰσοκρ. 239Β, Πλάτ. Ἐπιστ. 360C. **2)** μικρός, Λατ. tenuis, ποταμὸς Πολύβ. 16. 17, 7· μικρὰν ἔχων δύναμιν ἢ ἰσχύν, πόλεις ὁ αὐτ. 5. 62, 6.

ἐλαφρότης, ητος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἐλαφρότητός τε ἕνεκα καὶ κάλλους τῶν τοῦ σώματος αὐτοῦ μελῶν Πλάτ. Νόμ. 795Ε· πρβλ. **ἐλαφρία.**

ἐλαφρόω, ἐλαφρώνω, «ἀλεγύνεται· κακοῦται, ἐλαφροῦται, ἐλαττοῦται» Ἡσύχ.

ἐλαφρύνω, καθιστῶ ἐλαφρόν, ἐλαφρύνω, Βαβρ. 111. 6, ἐν τῷ παθ.

ἐλαφρωσις, ἡ, ὡς καὶ νῦν, προσέτι, ἐλάττωσις, Achmet 259.

ἐλᾰφώδης, ες, = **ἐλαφοειδής,** Εὐνάπ. παρὰ Φωτ. III, 245Β.

ἐλαχιστάκις, ἐπίρρ., σπανιώτατα, Ἱππ. π. Ἀγμ. 777.

ἐλάχιστος [ᾰ], **η, ον,** ὑπερθ. τοῦ **ἐλαχύς,** συγκρ. **ἐλάσσων** (ὃ ἴδε), ὁ σμικρότατος, ἀντίθετον τῷ **μέγιστος,** μάλιστα μετ' ἀρνήσεως, οὐκ ἑλ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 573, Ἡρόδ. 7. 168, κτλ.· ἐλαχίστου λόγου, ἐλαχίστης σημασίας, ὁ αὐτ. 1. 143· ἐλαχίστου ἐδέησε διαφθεῖραι, παρ' ὀλίγον νὰ τοὺς καταστρέψῃ, Θουκ. 2. 77· περὶ ἐλαχίστου ποιεῖσθαι Πλάτ. Ἀπολ. 30Α· οὕτω, παρ' ἐλάχιστον ἐποίησεν αὐτοὺς ἀφαιρεθῆναι Δημ. 217. 27. **2)** ἐπὶ χρόνου, βραχύτατος, δι' ἐλαχίστου [ἐνν. χρόνου] Θουκ. 3. 39· δι' ἐλαχίστης βουλῆς, μετὰ βραχυτάτης σκέψεως ἢ συζητήσεως, ὁ αὐτ. 1. 138. **3)** ἐπὶ ἀριθμοῦ, ὀλίγιστος, Πλάτ. Πολ. 378Α· ἑλ. τὸν ἀριθμὸν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 27· ἐν ἐλαχίστοις δυσί, μεταξὺ δύο τοὐλάχιστον, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 5, 3, 3. **II.** τὸ ἐλάχιστον, τοὐλάχιστον, ὡς παρ' ἡμῖν, Ἡρόδ. 2. 13, Ξεν. Ἀν. 5. 7, 8, Δημ. 46. 3· ὡσαύτως, ἐλάχιστα Θουκ. 1. 70, Πλάτ. Φαίδων 63D. **II.** ἐκ τοῦ **ἐλάχιστος** ἐσχηματίσθη νέον συγκριτικὸν **ἐλαχιστότερος,** μικρότερος τοῦ ἐλαχίστου, ἐμοὶ τῷ ἐλαχιστοτέρῳ πάντων τῶν ἀγίων Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. γ', 8· ὑπερθ. **ἐλαχιστότατος,** ὁ ἐλάχιστος τῶν ἐλαχίστων, ὁ σφόδρα ἐλάχιστος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 3. 51.

ἐλαχύς, ύ, = ἐλαχύς, Εὐστ. Ἰλ. σ. 485, κτλ. (Καλλ. Ἀποσπ. 349).

ἐλᾰχυ-πτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων μικρὰ πτερύγια, ἐπὶ τοῦ δελφῖνος, Πινδ. Π. 4. 29.

ἐλαχύς, ἐλάχεια (οὐχὶ **-εῖα,** Ἀρχάδ. σ. 95. 23, Θεογνώστου Κανόνες ἐν Ἀνέκδ. Κραμ. τ. 2, σ. 99. 14), **ἐλαχύ·** — μικρός, βραχύς, πενιχρός, εὐτελής, ἀνάξιος λόγου· παλαιὸν παρ' Ἐπ. θετικόν, ἐξ οὗ σχηματίζονται τὸ συγκρ. **ἐλάσσων** καὶ τὸ ὑπερθ. **ἐλάχιστος·** διέμεινε δὲ μόνον ἐν τῷ Ὁμηρ. ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 197, καὶ ὡς δι. γρ. ἐν Ὀδ. Ι. 116, ἀντὶ τοῦ **λάχεια,** καὶ ἐν Κ. 509 ἐπίσης ἀντὶ τοῦ **λάχεια·** παρελήφθη δὲ ὑπὸ Νικ. Θ. 324 καὶ Ὀππ. Κ. 3. 480, κτλ. (Πρβλ. **λάχεια, ἐλάσσων, ἐλάχιστος,** Σανσκρ. laghus, Παλαι-Ὑψηλ. Γερμ. liht (light)· Σλαυ. liguku· — ὁ Κούρτ. πιστεύει ὅτι ἡ λέξις **ἐ-λαφ-ρός,** Λατ. lēv-is, ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν).

ἐλάω, Ἰων. **ἐλόω,** ποιητ. ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ **ἐλαύνω·** ἴδε **ἐλαύνω** ἐν ἀρχῇ.

ἐλαών, ῶνος, ὁ, = **ἐλαιών,** Γλωσσ.

ἔλδομαι καὶ **ἐέλδομαι,** Ἐπ. ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἐπιθυμῶ, ποθῶ, μετ' ἀπαρ., Ἰλ. Ν. 638, Ὀδ. Δ. 162, οὕτω καὶ Πινδ. ἐν Ο. 1. 6: — μετὰ γεν., ἐπιθυμῶ σφόδρα, ποθῶ, σὴν ἄλοχον, τῆς αἰὲν ἐέλδεαι Ὀδ. Ε. 210· ἐλδόμεναι πεδίοιο (ἐπὶ ἡμιόνων), ποθοῦσαι νὰ φθάσωσιν εἰς αὐτό, Ἰλ. Ψ. 122· ὡσαύτως μετ' αἰτ., ἐφίεμαι, ἐὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος Ὀδ. Α. 409, πρβλ. Ἰλ. Ε. 481· ἀπολ., νοστήσας ἐελδομένοισι μάλ' ἡμῖν Ὀδ. Ω. 400· — ὡς παθ. μόνον ἅπαξ, νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος, «ἐπιθυμείσθω» (Σχόλ.), Ἰλ. Π. 494. (Τοὺς τύπους **ἐέλδομαι** καὶ **ἐέλδωρ** πρέπει νὰ ἀναγάγωμεν εἰς τὴν √ΕΛ, πιθαν. τὴν αὐτὴν τῇ √ΒΟΛ, ἐξ ἧς τὸ **βούλομαι,** κτλ., Λατ. VEL-LE).

ἔλδωρ, ὃ εὑρηται μόνον ἐν τῷ Ἐπ. τύπῳ **ἐέλδωρ,** τό, ἐπιθυμία, πόθος, Ἰλ. Α. 41, κτλ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 36· — ὡσαύτως ὡς θηλ., Ἴβυκ. (17 Bgk.) παρ' Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. σ. 24. 32· ἀλλ' ὀλίγη δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἀμφιβολία ὅτι ὁ Schneidewin (Ἀποσπ. 44, 45) ὀρθῶς ποιῶν ἀποκαθιστᾷ θηλ. τύπον **ἐελδώ.**

ἐλέα, ἡ, εἶδος πτηνοῦ, καλαμοδύτης, ζῶν ἐπὶ τῶν καλάμων περὶ τὰ ἕλη, εἶναι δὲ μικρὸν πτηνὸν καὶ ἔχει φωνὴν καλήν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 16.

ἐλεάγνος, ἴδε **ἐλαίαγνος.**

ἐλεαίρω, ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **ἐλεέω,** οἰκτείρω, λυποῦμαι, τινά Ἰλ. Ζ. 407, Ὀδ. Κ. 399, κτλ.: — Ἐπ. λέξ. ἐν χρήσει παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 793, Λουκ. ἐν Τραγοδοποδ. 305.

ἐλεᾶς, ὁ, εἶδος γλαυκός, Ἀριστοφ. Ὄρν. 304, πρβλ. **ἐλεός** ΙΙ.

ἐλεάτρος, ὁ, (**ἐλεός**) δειπνοκλήτωρ, ὁ ἐπιστατῶν εἰς τὴν βασιλικὴν τράπεζαν καὶ προεσθίων τοῦ Βασιλέως πρὸς ἀσφάλειαν, προγεύστης, Ἀθήν. 171Β, C.

ἐλεάω, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐλεέω,** Ἐτυμολ. Μ. 327. 29, Ἐδδ. (Παροιμ. ΚΔ', 26).

ἐλεγαίνω, παραφρονῶ, κατὰ τὸ Μέγ. Ἐτυμ. (152. 51) = **ἀσελγαίνω.**

ἐλεγεία, ἴδε ἐν λ. **ἐλεγεῖον.**

ἐλεγειακός, ή, όν, εἰς τὸ ἐλεγεῖον ἀνήκων, πεντάμετρον ἐλεγειακὸν Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 25· γεγραμμένος ἐν διστίχοις, εἰς ὃν Καλλίμαχος ἐπινίκιον ἐλεγειακὸν ἐποίησε Ἀθήν. 144Ε, κτλ.

ἐλεγειδάριον, τό, = τῷ ἑπομ., Λατ. elegidarion, Petron. 109. 8.

ἐλεγείδιον, τό, μικρὸν ἐλεγεῖον, Λατ. elegidion, Pers. 1. 51.

ἐλεγείνω = **ἐλεγαίνω,** Σουΐδ.

ἐλεγειο-γράφος [ᾰ], ὁ, ὁ γράφων ἐλεγεῖα, Ἀνθ. Π. 9. 248, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

ἐλεγεῖον, τό, δίστιχον συνισταμένου ἐξ ἑνὸς στίχου ἑξαμέτρου καὶ ἑνὸς πενταμέτρου, τὸ μέτρον τῆς ἐλεγείας, Κριτίας 3. 3, Θουκ. 1. 132, Ἀριστ. Ποιητ. 1, 9. **II.** κατὰ πληθ., **ἐλεγεῖα,** τά, ἐλεγειακὸν ποίημα, τοῦ ὀνόματος ἀναφερομένου εἰς τὸ μέτρον, οὐχὶ δὲ εἰς τὸ περιεχόμενον, Πλάτ. Πολ. 368Α, Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 13, κ. ἀλλ.· (βραδύτερον παρὰ μεταγεν., θρῆνος, θρηνητικὸν ᾆσμα, Παυσ. 107. 5, Λουκ. Τίμ. 46): — οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνικῷ, Διον. Ἀλ. 1. 49, Πλουτ. Θεμ. 8, κτλ.· οὕτω καὶ **ἐλεγεία,** ἡ, Στράβων 604, Πλουτ. Σόλων 8, κτλ.· πρβλ. Μυλλέρου Ἱστ. Ἑλλ. Φιλολογ., μετάφρ. Κυπρ., τ. Α', σ. 146. **III.** εἰς στίχος ἐν ἐλεγειακῇ ἐπιγραφῇ, κυρίως

ὁ πεντάμετρος, Πλούτ. 2. 1141Α, Δράκων, Ἡφαιστίων: — πληθ. ἐπιγραφὴ ἢ ἐπίγραμμα εἰς ἐλεγειακοὺς στίχους, Λυκοῦργ. 168. 10, Δημ. 1378. 13· ἢ καὶ εἰς δύο ἑξαμέτρους στίχους, Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 3, 7, Βίος Ὁμ. 36. — Κυρίως, οὐδ. τοῦ **ἐλεγεῖος**, ἐξυπακουομ. τῆς λέξεως **μέτρον** ἐν τῇ σημασ. I, **ἔπος** ἐν τῇ σημασ. II, Francke εἰς Καλλῖν. σ. 53, 58.

ἐλεγειο-ποιητής, οῦ, ὁ, = τῷ ἑπομ., Montfauc. Βιβλ. Coisl. σ. 597.

ἐλεγειο-ποιός, ὁ, ὁ ποιῶν ἐλεγεῖα, Ἀριστ. Ποιητ. 1. 10, Ἀθήν. 632D.

ἐλεγεῖος, α, ον, = **ἐλεγειακός**, δίστιχον Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 1. 17.

ἐλεγίαμβος, ὁ, Mar. Victor. ἐν Gramm. Lat. ed Keil VI, σ. 145. 26.

ἐλεγῖνοι, οἱ, εἶδος ἰχθύων ἀγελαίων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 2, 1.

ἐλεγκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐλέγχω**, πρέπει τις νὰ ἐλέγξῃ, Πλάτ. Νόμ. 905D. **2)** ὡσαύτως **ἐλεγκτέος**, ον, ὃν πρέπει νὰ ἐλέγξῃ, Στράβων 88.

ἐλεγκτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ἐξελέγχων ἢ ἀνευρίσκων, τῶν ἀποκτεινάντων Ἀντιφῶν 119. 32 (ἄλλως **ἐλεγκτής**).

ἐλεγκτικός, ή, όν, ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐξελέγχῃ, ν' ἀνακρίνῃ ἢ ἐξετάζῃ, Πλάτ. Σοφ. 216Β, κτλ.· ὁ ἐλεγκτικὸς ἐκεῖνος ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 200Δ·—ἀγαπῶν νὰ ἐλέγχῃ, νὰ μέμφηται, νὰ κατακρίνῃ, τινὸς Ἀριστ. Ρητ. 2. 4, 12:—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ξεν. Συμπ. 4, 2. **2)** ἐλεγκτικὸν ἐνθύμημα, οὐχὶ τὸ ἐξ ὁμολογουμένων συνάγειν, ἀλλὰ τὰ ἀνομολογούμενα συνάγειν, Ἀριστ. Ρητ. 2. 22, 34.

ἐλεγκτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετον τοῦ **ἐλέγχω**, ὃν δύναται νὰ ἐλεγξῇ ἢ ἀναιρέσῃ τις: «ἐλεγκτά· ἐπονείδιστα, ἐλέγχου ἄξια, εὐεξέλεγκτα» Ἡσύχ.

ἔλεγμός, ὁ, = **ἔλεγξις**, Ἑβδ. (Ψαλμ. ρμθ', 7), Β' πρὸς Τιμ. Ἐπιστ. γ', 16, Lachm.

ἐλεγξί-γαμος, ον, ὁ ἐξελέγχων τὸν γάμον, δοκιμάζων τὴν πίστιν τῆς συζύγου, Ἀνθ. Π. 9. 125.

ἐλεγξῖνος, ὁ, ὁ ἐλέγχων, ὁ φιλονικῶν, ἐπίθετον κατὰ παραγραμματισμόν, ἐκφραστικὸν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ φιλοσόφου Ἀλεξίνου, ἐν Διογ. Λ. 2. 109.

ἔλεγξις, εως, ἡ, = ὁ **ἔλεγχος**, Ἑβδ. (Ἰὼβ ΚΑ', 4, κ. ἀλλ.), Φιλόστρ. 74:—τὸ ἐλέγχεσθαι, ἔλεγξιν δὲ ἔσχεν ἰδίας παρανομίας, ἠλέγχθη ὅμως διὰ τὴν ἰδίαν παρανομίαν, Β' Ἐπιστ. Πέτρ. δ', 16.

ἔλεγος, ὁ, ἄσμα θρηνητικόν, θρηνολογία, κατ' ἀρχὰς ἄνευ ἀναφορᾶς τινος πρὸς τὸ μέτρον, καθότι **ἔλεγοι** ἐλέγοντο καὶ οἱ θρῆνοι τῆς ἀηδόνος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 218, καὶ οἱ τῆς ἀλκυόνος, ὄρνις... ἀλκυών, ἔλεγον οἵτον ἀείδεις Εὐρ. Ι. Τ. 1091, (ἔνθα τὸ οἰκτρὸν ἔλεγον εἶναι ἡ πιθ. γρ., ἴδε Δινδ. ἐν τόπῳ):— κατ' ἀρχὰς οἱ ἔλεγοι ᾖδοντο πρὸς αὐλόν, ὅθεν ὁ Εὐρ. ἀναφέρει, ἄλυρον ἔλεγον Ἑλέν. 185, Ι. Τ. 146. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ δίστιχον, συνιστάμενον ἐξ ἑξαμέτρου καὶ πενταμέτρου, κυρίως ἦτο ἐν χρήσει εἰς τοὺς ἐλέγους, τὸ δίστιχον τοῦτο ὠνομάσθη **ἐλεγειακὸν μέτρον** (ἂν καὶ συχνότατα ἐχρησιμοποιήθη καὶ εἰς ποιήματα πολὺ διαφόρου χαρακτῆρος)· οὕτω δὲ παρὰ τοῖς μεταγεν. ἡ λέξις **ἔλεγος** ἐλαμβάνετο ὡς σημαίνουσα ποίημα ἐν διστίχοις, Καλλ. Ἀποσπ. 121· οὕτω δὲ εὑρίσκομεν καὶ τὴν φράσιν ἱλαροὶ ἔλ. Ἀνθ. Π. 10. 19· ἴδε πάντως Francke ἐν Καλλίνῳ (ὅστις νομίζει ὅτι ἡ λέξις ἀνεφάνη τὸ πρῶτον ἐν Ἀθήναις κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Σιμωνίδου, ἂν καὶ ὁ Μίμνερμος παρέχει τὸ ἀρχαιότατον παράδειγμα), μάλιστα τὰς σ. 41, 50, 58· πρβλ. **ἐλεγεῖον**. (Κοινῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ἔ ἔ λέγειν, Εὐρ. Ι. Τ. 146). Ἴδε Μυλλέρου Ἱστ. Ἑλλ. Φιλολογ., μετάφρ. Κυπρ. τ. Α', σ. 149.

ἐλεγχείη, ή, ὄνειδος, ὕβρις, ἐλεγχείην ἀναθήσει, «ὀνείδη καὶ λοιδορίας ἐπάξει» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Χ. 100, κτλ.

ἐλεγχής, ές, ἄξιος ἐλέγχου, ἐπονείδιστος, δειλός, **ἐλεγχέες** (πρβλ. **ἔλεγχος**), Ἰλ. Δ. 242., Ω. 239:— ἀνώμαλ. ὑπερθ. **ἐλεγχιστος** Β. 285, κτλ.

ἐλεγχο-ειδής, ές, ὁμοιάζων πρὸς ἔλεγχον, Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 15, 6., 17, 2.

ἔλεγχος, τό, αἰσχύνη, ὄνειδος, ἀτιμία, δὴ γὰρ ἔλεγχος ἔσσεται, εἴ κεν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ Ἰλ. Λ. 314· ἡμῖν ὃ' ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο Ὀδ. Φ. 329· ἐπὶ ἀνδρῶν, ἔνθα τὸ ἀφηρημένον κεῖται ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου, κάκ' ἐλέγχεα, κακὰ ὀνείδη εἰς ὑμᾶς αὐτοὺς ὄντες, Ἰλ. Β. 235, κ. ἀλλ., Ἡσ. Θ. 26, Πινδ. Ν. 3. 24· ἐλέγχεα μόνον Ἰλ. Ω. 260· πρβλ. **ἐλεγχής**.

ἔλεγχος, ὁ, ἐπιχείρημα πρὸς ἀναίρεσίν τινος ἰσχυρισμοῦ, πρῶτον ἐν Παρμεν. παρὰ Διογ. Λ. 9. 22· τοῦτο δὲ μετεχειρίζοντο ὑπὸ τὸν τύπον τῆς εἰς τὸ ἀδύνατον ἀπαγωγῆς (reductio ad impossibile) Ζήνων ὁ Ἐλεάτης καὶ ὁ Σωκράτης, ἴδε Γ. Γροτίου Πλάτωνα 1. 97 κἑξ., 241 κἑξ.· ὁ ἔλ. συναγωγὴ τῶν ἀντικειμένων ἐστὶν Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 8· ἔλ. δὲ συλλογισμὸς μετ' ἀντιφάσεως τοῦ συμπεράσματος ὁ αὐτ. Σοφ. Ἔλεγχ. 1. 4, πρβλ. Ἀναλυτ. Πρ. 2. 22, πρβλ. **ἐλέγχω** ΙΙ. 3. **II.** καθόλου, ἀνάκρισις, βάσανος, ἔρευνα, μάλιστα πρὸς ἀναίρεσιν ἢ ἀνασκευήν, οὐκ ἔχει ἔλεγχον, δὲν ἐπιδέχεται ἀνασκευήν, Ἡρόδ. 2. 23· τῶνδ' ἔλεγχον, ἀπολ., ὡς ἀπόδειξις, τεκμήριον, δοκιμὴ τούτου, Σοφ. Ο. Τ. 603· τὰ ψευδῆ ἔλεγχον ἔχει Θουκ. 3. 53· ἔλ. παραδοῦναί τινι, παρέχειν εἰς τινα εὐκαιρίαν πρὸς ἀντίκρουσιν ἢ ἀναίρεσιν, Πλάτ. Φαῖδρ. 273C· δοῦναί τι ἐς ἔλ., ὑποβάλλειν τι εἰς ἔρευναν, ἐξέλεγξιν, Πινδ. Ν. 8. 55· ἀρετῆς ἔλ. δοῦναι, ἀπόδειξιν ἢ μαρτυρίαν αὐτῆς, Ἀνδοκ. 19. 30· ἔλ. διδόναι τοῦ βίου Πλάτ. Ἀπολογ. 39C, πρβλ. Ἰσαῖον 48. 35· τὸ πρᾶγμα τὸν ἔλ. δώσει Δημ. 44. 15· ἔλ. ποιεῖσθαί τινος, ὑποβάλλειν τι εἰς ἔλεγχον, δοκιμάζειν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 789· ἔλ. ποιεῖσθαι τῶν πεπραγμένων Ἀντιφῶν 112. 17· ἔλ. λαμβάνειν τινός, δοκιμάζειν τι, αὐτόθι 40· ἐλέγχους ἀποδέχεσθαι, παραδέχεσθαι ἐξελέγξεις, Λυσ. 152. 26· ἐλέγχους προσφέρειν Ἀριστοφ. Λυσ. 484· — ἐπὶ προσώπων, διάπειρα ἔλ. βροτῶν Πινδ. Ο. 4. 30· οὐδὲ ἔλ. παρασχὼν οὐδὲ βάσανον Ἀντιφῶν 120. 2· ἔλ. διδόναι Ἀνδοκ. 20. 15· εἰς ἔλ. πίπτειν, καταδικάζεσθαι, Εὐρ. Ἱππ. 1310, πρβλ. Ἡρ. Μαιν. 73· εἰς ἔλ. χειρός.. μολεῖν Σοφ. Ο. Κ. 1297· εἰς ἔλ. ἐξιέναι, προβῆναι εἰς ἀποδειξιν, ὑποβαλεῖν εἰς δοκιμήν, ὁ αὐτ. Φ. 98, ἢ ὑποβληθῆναι εἰς ἔλεγχον, εἰς ἐξέτασιν, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 92· εἰς ἔλ. ἰέναι περί τινος Πλάτ. Φαῖδρ. 278C· εἰς ἔλ. ἔρχεσθαί τινος Φιλήμ. ἐν Ἀδηλ. 8· καταστῆναι εἰς ἔλ. καὶ λόγον Ἰσοκρ. 264Α· ἔλ. φεύγειν Ἀντιφῶν 134. 2· οἱ περὶ Παυσανίαν ἔλ., αἱ ἀποδείξεις δι' ὧν κατεδικάσθη, Θουκ. 1. 135. **III.** κατάλογος πρὸς ἐξέλεγξιν, εὑρετήριον, πίναξ, Γλωσσ. **IV.** πολυτελὲς κόσμημα, ἐνώτιον, Πλίν. 9. 35, 56 § 113, Ἰουδ. 6. 459 κλ.

ἐλέγχω, Ὁμ., κτλ.: μέλλ. **ἐλέγξω** Ἀριστοφ. Νεφ. 1043, κτλ.: ἀόρ. **ἤλεγξα** Ὁμ., Ἀττ.: — Παθ., **ἐλεγχθήσομαι** Ἀντιφῶν 120. 21, Ξεν.: ἀόρ. **ἠλέγχθην** Εὐρ. Ἑλ. 885, Ἀντιφῶν ἐνθ' ἀνωτ., Πλάτ.: πρκμ. **ἐλήλεγμαι** Πλάτ. Νόμ. 80 C· πρβλ. **ἐξ-ελέγχω**.

Ἀτιμάζω, τὸν μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγξῃς μηδὲ ποδας, «μὴ ἀτιμάσῃς τὸν ὑπὲρ τῆς ἀξιώσεως λόγον καὶ πρεσβείας, μηδὲ τὴν ἐνθάδε ἄφιξιν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 522· ἔλ. τινά, καταισχύνειν, φέρειν τινὰ εἰς ὄνειδος, Ὀδ. Φ. 424· — Αὖτη ἡ χρῆσις εἶναι μόνον Ὁμηρική, πρβλ. **ἔλεγχος** (τό), **ἐλεγχής**. **II.** ἀνακρίνω, ἐρωτῶ ὅπως καταπείσω, ὅπως ἀνακαλύψω ἐνοχήν, ἢ ὅπως ἀναιρέσω, ἀνασκευάσω, ἐπιπλήττω, κατηγορῶ, Ἡρόδ. 2. 115· μὴ 'λεγχε τὸν πονοῦντα Αἰσχύλ. Χο. 919· φύλαξ ἐλέγχων φύλακα Σοφ. Ἀντ. 260· τί ταῦτ' ἐλέγχεις; ὁ αὐτ. Ο. Τ. 333, πρβλ. 783· ἔλεγχ', ἐλέγχου Ἀριστοφ. Βάτρ. 857· ἔλ. τινὰ περί τινος ὁ αὐτ. Ἱλ. 574· ἕνεκά τινος Ἀντιφάν. ἐν «Τραυματίᾳ» 1. 10· τινά τι Πλάτ. Λύσ. 222D· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., κατηγορῶ τινος ἐπί τινι πράξει, Εὐρ. Ἄλκ. 1058· μετὰ ἐξηρτημένης προτάσεως, ἔλ. τινὰ εἰ.. Αἰσχύλ. Χο. 851, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1232· ἔλ. τινὰ ὡς οὐ καλῶς λέγει Πλάτ. Σοφ. 259Α, πρβλ. Γοργ. 470C: — Παθ., εὑρίσκομαι ἔνοχος, καταδικάζομαι, Ἡρόδ. 1. 24, 117· ἐλεγχόμενοι, εἴ τι περιγένοιτο τῶν χρημάτων Δημ. 935. 11, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 231C καὶ D· μετὰ μετοχ., ἐλεγχθεὶς διαφθείρας Ἀντιφῶν 119, 2, πρβλ. 120. 17· ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν Ξεν. Ἀπομν. 1. 7, 2. **2)** ἐπὶ ἐπιχειρημάτων ἀποδεικτικῶν, φέρω εἰς ἀπόδειξιν, τὸ πρᾶγμ' ἔλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1351· ἀναιρῶ, Δημ. 836. 10· καὶ ἑπομ., ἀπορρίπτω, Λουκ. Νιγρ. 4· χρυσὸς κλῃδας ἐλέγχει, ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἰσχύουσιν, Ἀνθ. Π. 5. 217:— ἀπολ., φέρω ἀπόδειξιν πειστικήν, ὡς ἀνάγκη ἐλέγχει Ἡρόδ. 2. 22· περί τινος Δημ. 516. 1· καὶ ἀκολούθως καθόλου, ἀποδεικνύω, Λατ. arguere, Θουκ. 6. 86, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1351 τὸ πρᾶγμ' ἐλεγχθὲν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 485. **3)** ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ. ἀποδεικνύω διὰ τῆς εἰς τὸ ἀδύνατον ἢ ἄτοπον ἀπαγωγῆς, ὅσα ἐστὶν ἀποδεῖξαι, ἐστὶ καὶ ἐλέγξαι τὸν θέμενον τὴν ἀντίφασιν τοῦ ἀληθοῦς Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 9. 1. **4)** καθόλου, νικῶ, καταβάλλω, στρατιὰν ὠκύτατι ἔλ. Πινδ. Π. 11. 74, πρβλ. Διον. Περιηγ. 750.

ἐλεδέμας, πλημμελὴς γραφὴ τῶν χειρογρ. ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 83· ἴδε **πεδιοπλοκτύπος**.

ἐλεδώνη, ἡ, εἶδος πολύποδος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 27, Ἡνίοχ. ἐν «Πολυπράγμονι» 1, 5.

ἐλέειν, Ἐπ. ἀναλελυμένος τύπος τοῦ **ἐλεῖν**, ἀπαρ. ἀόρ. 6' τοῦ **αἱρέω**, Ἰλ. Ο. 558, Χ. 142, Ὀδ. Α. 205, κτλ.

ἐλεεινο-λογέομαι, ἀποθ., προσπαθῶ νὰ κινήσω εἰς οἶκτον τοὺς ἄλλους περιγράφων τὴν ἐλεεινήν μου κατάστασιν, ἐλεεινολογῶ ἐμαυτόν, Ἑρμογ. σ. 294.

ἐλεεινολογία, ἡ, τὸ ἐλεεινολογεῖσθαι, κινεῖν εἰς οἶκτον, **ἐλεεινολογία τε καὶ δεῖνωσις** Πλάτ. Φαῖδρ. 272Α.

ἐλεεινός, ή, όν, καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς **ἐλεινός** (Πέρσαι ἐν Προοιμ. εἰς Εὐρ. Ἑκάβ. σ. VIII), οὕτω δὲ καὶ ἐν Ὕμνῳ Ὁμ. εἰς Δήμ. 285: (**ἔλεος**): — ὁ εὑρίσκων ἔλεος, ἄξιος ἐλέους, δῶς μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινὸν Ἰλ. Ω. 309: — ὁ κινῶν εἰς οἶκτον, «ἐλεολύπητος, ἐλεεινός, Ὁμ. κλ.· καὶ μὴν φίλοις (γ') ἐλεινὸν εἰσορᾶν ἐγώ, εἰμαι ἄξιον ἐλέου θέαμα, Αἰσχύλ. Πρ. 246· ἐλεινὸν ὁρᾷς, βλέπεις μὲ τεθλιμμένον ὄμμα, Σοφ. Φ. 1130· ἐσθῆτ' ἐλεινὴν Ἀριστοφ. Ἀχ. 413· ἵν' ἐλεινοὶ τοῖς ἀνθρώποις φαίνοιντ' εἶναι ὁ αὐτ. Βάτρ. 1063· ἐλεεινοί εἰσι Λυσίας 178. 41·

ποιῶν ἑαυτὸν ὡς ἐλεεινότατον Δημ. 574. 25· ἐλεεινότερος ἀνθρώποις καὶ θεοῖς, ἄξιος πλείονος ἐλέου καὶ ἀνθρώποις καὶ θεοῖς, Πλάτ. Νόμ. 729E. **2)** θλιβερός, λυπηρός, ὡς Ὀδυσσεὺς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶδεν, θλιβερὸν δάκρυον, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. «ἐλεεινῶς, οἰκτρῶς» ἐδάκρυεν, Ὀδ. Θ. 531, Π. 219· οὐδὲν ἐλεεινόν, οὐδὲν αἴσθημα ἐλέου ἢ οἴκτου, Πλάτ.Φαίδων 59A, πρβλ. Πολ. 606B. **II.** Ἐπίρρ. **ἐλεεινῶς**, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικ. ποιηταῖς **ἐλεινῶς**, Σοφ. Φ. 870, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1063· ἐλεεινῶς διακεῖσθαι Δημ. 366. 23· οὐδ. πληθ. **ἐλεεινά**, ὡς ἐπίρρ., Ἰλ. Β. 314.

ἐλεεινότης, ητος, ἡ, = **ἔλεος**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 960. **2)** ἀθλιότης, Ἐκκλ.

ἐλεέω, παρατ. **ἠλέουν** Ἀπολλόδ. ἐν «Διαμαρτάνοντι» 1: μέλλ. **-ήσω**: ἀόρ. **ἠλέησα**: — Παθ., πρκμ. **ἠλέημαι** Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 472: (**ἔλεος**). Ὡς τὸ **ἐλεαίρω**, λυποῦμαί τινα, οἰκτίρω αὐτόν, αἰσθάνομαι ἔλεος, συμπάθειαν πρὸς αὐτόν, ὃ δ' ἐρύσατο καί μ' ἐλέησεν Ὀδ. Ξ. 279· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., σύ μ' ἐλέησον Σοφ. Φ. 501, πρβλ. 608· ἐλέησον αὐτῶν τὴν ὄπα Ἀριστοφ. Εἰρ. 400· ἐλ. [τινα] ἐπὶ τοῖς ἀκουσίοις Ἀντιφῶν 114. 17· ἐλ. τινά τινος, οἰκτίρειν τινὰ διά τι, μνημονεύεται ἐκ Ξεν. τοῦ Ἐφεσ.:— Παθ., ἵνα δ' τι μάλιστα ἐλεηθείη Πλάτ.Ἀπολ. 34C, Πολ. 337A· τὸ ἐλεούμενον, τὸ ἀντικείμενον ἐλέους, ὁ αὐτ. Ἀξ. 368D· ἵνα .. ἧττον ὑφ' ὑμῶν ἐλεοίμην Δημ. 830. 12. **2)** ἀπολ., αἰσθάνομαι οἶκτον, λύπην, ὥστ' ἐγὼ μὲν ἠλέησα κτλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 706.

ἐλεημονικός, ή, όν, = **ἐλεητικός**, Κλημεντίν. 128B, Εὐσ. VI 581B, Σεραπ. Αἰγ. 940G.

ἐλεημοσύνη, ἡ, οἶκτος, ἔλεος, Καλλ. εἰς Δῆλ. 152. **2)** βοήθεια εἰς τοὺς πτωχούς, ἐλεημοσύνη, ἐκ τῆς λέξεως ταύτης ἔγεινε κατὰ παραφθορὰν ἡ Ἀγγλ. alms, ἡ Γερμ. Almosen, καὶ ἡ Σκωτικὴ awmous), Διογ. Λ. 5. 17, Καιν. Διαθ. κτλ.

ἐλεήμων, ον, γεν. **ονος**, ὁ αἰσθανόμενος ἔλεος, εὔσπλαγχνος, οἰκτίρμων, οὐδέ μοι αὐτῇ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων Ὀδ. Ε.191, Δημ. 547, 15· μετὰ γεν., Ἀριστοφ. Εἰρ. 425. —Συγκρ. καὶ ὑπερθ. **ἐλεημονέστερος, -τατος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 7, Λυσ. 168. 40.

ἐλεητικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐλεῇ, ἐλεήμων, Ἀριστ. Ρητ. 2. 12, 15.

ἐλεητύς, ύος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἔλεος**, οἶκτος, εὐσπλαγχνία, Ὀδ. Ρ. 451.

Ἔλειαι, αἱ, (**ἕλος**) νύμφαι τῶν λειμώνων, ὡς αἱ **Λειμωνιάδες, Λειμακίδες**, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 23, κατὰ τὴν πιθανὴν εἰκασίαν τοῦ Ilgen.

Ἐλείθυια, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **Εἰλείθυια**.

ἐλεῖν, ἴδε τὸ ῥῆμα **αἱρέω**.

ἐλεινός, ή, όν, παρ' Ἀττ. ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐλεεινός**.

ἑλειο-βάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, ὁ περιπατῶν εἰς τὰ ἕλη, κατοικῶν ἐν τοῖς ἕλεσι, καὶ ἐλειοβάται ναῶν ἐρέται δεινοὶ πλῆθος, «ἑλειοβάται· οἱ τὸ Αἰγύπτιον ἔλος οἰκοῦντες· ἢ κοινῶς Αἰγύπτιοι· ἐλώδης γὰρ ἡ Αἴγυπτος» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Πέρσ. 39· κατ' ἄλλους οἱ κάτοικοι τοῦ Δέλτα τοῦ Νείλου, πρβλ. Θουκ. 1. 110.

ἑλειο-γενής, ές, ὁ ἐν ἕλει γεννηθείς· «ἑλειογενές· ὄρυζα» Ἡσύχ.

ἑλειο-δίακτος, ὁ, ὀχετὸς πρὸς ἀποξήρανσιν ἑλῶν, Συλλ.Ἐπιγρ. 2782. 40· ἴδε Böckh.

ἑλειο-νόμος, ον, ὁ διατρίβων ἐν τοῖς ἕλεσιν ἢ τοῖς λειμῶσι, Νύμφαι ἑλειονόμοι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 821· ἑλειονόμου διὰ ποίης, τῆς φυομένης καὶ αὐξομένης ἐν τοῖς ἕλεσι, Ὀρφ.Ἀργ.1052· ἐκεῖ κείμενος, ὁ αὐτ. 158.

ἕλειος, ον, καὶ ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 244 **α**, **ον**: (**ἕλος**)·—ἐκ τοῦ ἕλους, ἢ τοῦ λειμῶνος, ἕλ. ὕδωρ, ὕδωρ ἐκ τοῦ ἕλους, Ἱππ. π. Ἀέρ. 287· ἕλ. δάπεδον, ἡ νοτερὰ ἐπιφάνεια λειμῶνος, Ἀριστοφ. Βατρ. 351. **2)** ὁ φυόμενος, αὐξανόμενος ἐν τῷ ἕλει, δόναξ Αἰσχύλ. Πέρσ. 494· ὁ κατοικῶν ἐν τοῖς ἕλεσι, τῶν Αἰγυπτίων οἱ Ἕλειοι Θουκ.1.110· βίος ἕλ. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12· ζῷα ἕλ. αὐτόθι 3. 14, 10· περὶ τοῦ ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 244: ἐλείας παρ' αὐλῶνας, ἴδε ἐν λέξει **αὐλών**:— πρβλ. **Ἔλειαι**.

ἑλειὸς ἢ **ἐλειός**, ὁ, εἶδος μυός, Myoxus glis, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 17, 4, Ἀρτεμίδ. 3. 65 (ἔνθα γράφεται **ἐλεὸς**) — «τῶν ἀρουραίων μυῶν καὶ τῶν καλουμένων ἐλειῶν ἐν μέσῳ εἶναι τὸν μυωξὸν καλούμενον» Γαλην., ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει τάδε: «ἐλειούς· Ἀρίσταρχός φησι γίνεσθαι ἐν τοῖς φρυγάνοις ὡς σαύρας· ὁ δὲ Καλλίστρατος σκωληκοειδές τι, ᾧ χρήσασθαι εἰς δέλεαρ τοὺς ἁλιεῖς. εἶναι δὲ ἐν τοῖς δρυσίν· οὐκ (εὖ). ἔστι γὰρ ζῷον τετράπουν ὁ ἐλειὸς καλούμενος μῦς, ὁ σκίουρος».

ἑλειο-σέλῑνον, τό, τὸ ἐν ἑλώδεσι τόποις φυόμενον ἀγριοσέλινον, Apium graveolens, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 7. 6, 3· ὑδροσέλινον ἄγριον, Διοσκ. 3. 75.

ἑλειό-τροφος, ον, τρεφόμενος ἐν τοῖς ἕλεσι, πλεκτὸν ὕφασμα σχοίνου ἑλειοτρόφου Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 305F.

ἑλειό-χρυσος, = **ἑλίχρυσος**, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 6.8, 1.

ἑλείτης, ου, ὁ, ὁ ἐν τοῖς ἕλεσι φυόμενος, οἵ τε γὰρ ἑλαφοι .... σιτοῦνται τὸν ἑλείτην κάλαμον Διονυσ. Βυζ. Ἀνάπλ. Βοσπ. ἔκδ. Wescher 23.

ἕλεκτο, «ἐπλάγιασε», Μέσ.Ἐπ. ἀόρ. 6' τοῦ **λέγω** (βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ), Ὀδ. Τ. 50.

ἑλελεῦ, ἢ διπλοῦν ἑλελεῦ ἑλελεῦ, ὡ: τὸ **ἀλαλά**, «ἐπίφθεγμα πολεμικόν, οἱ προσιόντες γὰρ εἰς πόλεμον τὸ ἑλελεῦ ἐφώνουν μετά τινος ἐμμελοῦς κινήσεως, καθ' ὃ καὶ Ἀχαιὸς Ἐρετριεὺς ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ ποιεῖ τὸν Ἀγαμέμνονα παραγγέλλοντα τοῖς Ἀχαιοῖς» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ὄρν. 364· καθόλου, πᾶσα κραυγή, πόνου, Αἰσχύλ. Ἱκ. 877· χαρᾶς, Πλουτ. Θησ. 22.

ἐλελήθεε, Ἰων. γ' ἐνικ. ὑπερσ. τοῦ **λανθάνω**.

ἐλελίζω, (Α), Ἐπ. ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **ἑλίσσω** (Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ.), σπάν. κατ' ἐνεστ., Ὕμν.Ὁμ. 28. 9, Πίνδ.: τὸ πλεῖστον κατ' ἀόρ.: — συγκεκομ. μέσ. ἀόρ. 6' **ἐλέλικτο** Ἰλ. Λ. 39, ὡς παθητ. Ν. 558. Περιστρέφω, περιδινῶ, περὶ σχεδίην ἐλέλιξεν [τὸ κῦμα] Ὀδ. Ε. 314· ἡ δ' ἐλελίχθη [ἡ ναῦς] Μ. 416. **2)** ἐν τῇ Ἰλ. ἐπὶ στρατοῦ, συστρέφηναι ποιῶ, σφέας ὦκ' ἐλέλιξεν Αἴας Ρ. 278· ἐν τῷ παθ., οἱ δ' ἐλελίχθησαν Ε. 497., Ζ. 106. **3)** καθόλου, ποιῶ τι τρέμειν, ἢ σείεσθαι, μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον, περὶ τοῦ Διός, Ἰλ. Α. 530· φόρμιγγα ἑλ., ποιεῖν τὰς χορδὰς αὐτῆς πάλλειν, Πινδ. Ο. 9. 21· (οὕτω, φόρμιγξ ἐλελιζομένη Π. 1. 7)· ἀστεροπὰν ἐλελίξαις ὁ αὐτ. Ν. 9. 45· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἵππον .. ἀγωνίῳ ἐλελιζόμενος ποδὶ Σιμωνίδ. 36. — Παθ. σείομαι, τρέμω, γυῖα ἐλελίχθη Ἰλ. Χ. 448· ἐλέλικτο, ἐπὶ παλλομένου ξίφους, Ν. 558· ἐλελίζετο πέπλος Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ.183. **II.** Μέσ. καὶ παθ, κινοῦμαι ἑλικοειδῶς, τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν Ἰλ. Β. 316· ἐλέλικτο δράκων Α. 39, πρβλ.Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 143· σπείρας ὄφεων ἐλελιζομένη Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 426.

ἐλελίζω, (Β): ἀόρ. **ἠλέλιξα** Ξεν., Ἐπ. **ἐλέλιξα** Καλλ.: — κράζω **ἐλελεῦ**, καὶ ἑπομένως, ὡς τὸ **ἀλαλάζω**, ἐγείρω τὴν πολεμικὴν κραυγήν, τῷ Ἐνυαλίῳ Ξεν. Ἀν. 1. 8, 18· καθόλου, ἐγείρω μεγάλην, ἰσχυρὰν κραυγήν, Εὐρ. Φοίν. 1514· ἐπὶ ἀσπίδος, κροτῶ, Καλλ. εἰς Δῆλ. 137· — ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἐπὶ τῆς ἀηδόνος, ᾄδω, κελαδῶ λυπηρά, Εὐρ. Ἑλ. 1111· μετ' αἰτ., Ἴτυν ἐλελιζομένη, ᾄδω κλαυθμυρῶς, θρηνολογῶ διὰ τὸν Ἴτυν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 213.

ἐλελισφᾰκίτης οἶνος [ῐ], οἶνος παρεσκευασμένος μὲ ἐλελίσφακον, Διοσκ. 5. 71.

ἐλελίσφᾰκον, τό, = τῷ ἑπομ., Διοσκ. 3. 40.

ἐλελίσφᾰκος, ὁ, εἶδος **σφάκου**, ἀλησφακιᾶς ἢ φασκομηλιᾶς, Θεοφρ. π.τὰ Φυτ.Ἱστ. 6.1.4· καθ' Ἡσύχ.«πόα τις ὁμοία δικτάμῳ».

ἐλελίχθημα, τό, (ἐλελίζω) βιαία κίνησις, σεισμός, Ἡσύχ.

ἐλελίχθων, ον, (**ἐλελίζω** Α) ὁ σείων τὴν γῆν, τετραορία Πινδ. Π. ᾽ 8· Ἐλέλιχθον, δηλ. Πόσειδον, αὐτόθι 6. 50· — ἐν Σοφ. Ἀντ. 153 ὁ Βάκχος καλεῖται ὁ Θήβας ἐλελίχθων, ἐπειδὴ τὸ ἔδαφος ἐσείετο ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν χορευόντων θιασωτῶν αὐτοῦ, πρβλ. Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 1, καὶ τὸν Spanh. ἐν τόπῳ.

ἐλελύγχειν, ἴδε τὸ ῥῆμα **λαγχάνω**.

ἐλέ-ναυς, ἡ, ἡ τὰ πλοῖα καταστρέφουσα, ἐπίθετον τῆς Ἑλένης, κατὰ παρωδίαν, πρβλ. **Ἔλανδρος** Αἰσχύλ.Ἀγ. 689 (οὕτως ὁ Ἐλμσλ. καὶ ἄλλοι ἀντὶ τοῦ **ἐλέναις** τῶν χειρογρ., ἐπειδὴ οὐδεὶς τύπος **νᾶς** = **ναῦς** εἶναι γνωστός).

ἑλένη ἢ **ἐλάνη**, ἡ, λαμπάς, Ἡσύχ. **II.** πλεκτὸν κάνιστρον ἢ καλάθιον, ἐν ᾧ ἐφέροντο τὰ ἱερὰ σκεύη κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος, «ἔστι δὲ καὶ ἑλένη πλεκτὸν ἀγγεῖον σπάρτινον, τὰ χείλη οἰσύινον, ἐν ᾧ φέρουσιν ἱερὰ ἄρρητα τοῖς Ἑλενηφορίοις» Πολυδ. Ι', 191: ἐντεῦθεν οἱ **ἑλενηφοροῦντες**, οἱ φέροντες τὰ τοιαῦτα κάνιστρα, ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Διφίλου, ἴδε Casaub. ἐν Ἀθην. 223A· — τὰ **ἑλενηφόρια**, ἡ ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Βραυρ. Ἀρτέμιδος, Πολυδ. ἔνθ' ἀνωτ. **III.** ὡς κύριον ὄνομα ἡ **Ἑλένη** (ἡ καταστρεπτική, πρβλ. **ἔλανδρος, ἑλέναυς**).

Ἑλένια, (ἐνν. ἱερά), τά, ἑορτὴ εἰς τιμὴν τῆς Ἑλένης, «Ἑλέν(ε)ια· ἑορτὴ ἀγομένη ὑπὸ Λακώνων» Ἡσύχ.

ἑλένιον, τό, φυτὸν τι ἢ λάχανον, Χαιρήμων παρ' Ἀθην. 608C. Καθ' Ἡσύχ.: «ἑλένιον· βοτάνη τις, ἣν φασιν Ἑλένην σπεῖρα: πρὸς τοὺς ὄφεις, ὅπως βοσκόμενοι ἀναρεθῶσιν».

ἑλένιος, «ἀγγεῖον χωροῦν τέταρτον» Ἡσύχ., πρβλ. Πολυδ. Ι', 191.

ἑλενοί· «κλήματα τὰ τῶν ἀμπέλων» Ἡσύχ.

Ἑλενο-φόντης, ου, ὁ, ὁ φονεὺς τῆς Ἑλένης, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1140.

ἑλεο-δύτης, ου, [ῠ], ὁ, ἐπίθετον τῶν Δηλίων, «ἑλεοδύται, διὰ τὸ τοῖς ἕλεσιν ὑποδύεσθαι διακονοῦντες ἐν ταῖς θοίναις· ἑλεὸς δ' ἐστὶν ἡ μαγειρικὴ τράπεζα» Ἀθήν. 173A.

ἑλεό-θρεπτος, ον, (ἕλος) ὁ ἐν τοῖς ἕλεσι τρεφόμενος, λωτὸν ἑρεπτόμενοι ἑλεόθρεπτόν τε σέλινον Ἰλ. Β. 776.

ἑλεόν, ἐπίρρ. ὡς τὸ **ἐλεεινόν**, οἰκτρῶς, «θλιβερά», μόνον ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 205.

ἑλεός, ὁ, μαγειρικὴ τράπεζα, Ἰλ. Ι. 215, Ὀδ. Ξ. 432· πρβλ. Ἀθήν. 173A· — ὡσαύτως **ἑλεόν**, τό, Ἀριστοφ. Ἱππ. 152, 169 **II.** εἶδος γλαυκός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 3.

ἔλεος, ὁ, οἶκτος, ἔλεος, συμπάθεια, Ἰλ. Χ. 44, καὶ παρ' Ἀττ. πολλάκις· ὠσαύτως κατὰ πληθ., Πλάτ. Πολ. 606C, Δημ. 794. 27· ἔλ. τινος, ἔλεος διά τινα .., Εὐρ. Ι. Α. 491· ἔλεον ποιεῖσθαι ἐπί τινι Δημ. 735. 1· ἐλέου τυχεῖν Ἀντιφῶν 114. 21· — παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ τῇ Κ. Δ. καὶ οὐδετέρως, τὸ **ἔλεος**, πληθ. τὰ **ἐλέη** Ἐπιφάν. 2. σ. 284· — ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχεν **Ἐλέου βωμός**, «ᾧ μάλιστα θεῶν ἐς ἀνθρώπινον βίον καὶ μεταβολὰς πραγμάτων ὅτι ὠφέλιμος, μόνοι τιμᾶς Ἑλλήνων νέμουσιν Ἀθηναῖοι» Παυσ. 1. 17, 1, πρβλ. Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 261· Ἔλεος ἐπιεικὴς θεὸς Τιμοκλ. ἐν «Συνεργοῖς» 1. **II.** πρᾶγμα ἄξιον ἐλέου, οἴκτου, Εὐρ. Ὀρ. 832.

ἔλεο-σέλῑνον, τό, = **ἐλειοσέλινον**.

ἐλέ-πολις, καὶ ποιητ. **ἐλέ-πτολις**, ι, **εως**, πόλεις καταστρέφουσα, ἐπίθετον τῆς Ἑλένης (πρβλ. **ἕλανδρος**), Αἰσχύλ. Ἀγ. 689· τῆς Ἰφιγενείας, ἄγετέ με τὰν Ἰλίου καὶ Φρυγῶν ἐλέπολιν Εὐρ. Ι. Α. 1476, 1511. **II.** ὡς θηλ. οὐσιαστ., πολιορκητική τις μηχανή, ἣν ἐπενόησε καὶ κατεσκεύασε Δημήτριος ὁ Πολιορκητής, ἴδε περιγραφὴν αὐτῆς ἐν Διοδ. Σικελ. 20. 48, πρβλ. καὶ Πλουτ. Δημήτρ. 21 (Διον. ὁ Ἁλ. (9. 68) καλεῖ αὐτὴν ἑλέπολιν μηχανήν)· ἴδε Ἀμμ. Μάρκελλ. 23. 4, 10, Βιτρούβ. 10, 22.

ἑλεσπίς, **ίδος**, ἡ, = **ἕλος**, τόπος ἑλώδης, λειμών, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1266.

ἑλέσται, **ἑλέστω**, **χρήστω**, (= ἑλέσθαι, ἑλέσθω, χρήσθω) Ἐπιγρ. Λοκρική. ἔκδ. Ἰω. Οἰκ.—Πρβλ. Κουμαν. Συναγ. ἀθησαυρίστων λέξεων ἐν οἰκείῳ τόπῳ.

ἑλετός, ἡ, όν, (**ἑλεῖν**) ὃν δύναταί τις νὰ συλλάβῃ, ληπτός, Ἰλ. Ι. 409.

ἐλεύθαρος (= ἐλεύθερος), Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Ztg. 1879, σ. 50.

ἐλευθερία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἐλευθερία, Πινδ. Π. 1. 119, Ἡρόδ. 1. 62, 95, Αἰσχύλ. Χο. 809, 863, κτλ.· δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες, δηλ. μόλις ἠλευθερώθης, Σοφ. Ἠλ. 1509· ὑπάρχειν ἐλευθερίας τῇ Ἑλλάδι Ἀνδοκ. 18. 34· ἐλευθερία, ἀπαλλαγὴ ἀπό τινος πράγματος, ἀπό τινος Πλάτ. Νόμ. 698A· τινὸς Ἰσοκ. 329C.

2) ὑπέρμετρος ἐλευθερία, ἀκολασία καὶ ἔλ. ὁ αὐτ. Γοργ. 492C.

3) παρὰ μεταγεν. = **ἐλευθεριότης**. **4)** ὄνομα χοροῦ τινος παρὰ Σέξτ. τῷ Ἐμπ. π. Μ. 1. 293.

ἐλευθέρια, (ἐνν. ἱερά), τά, ἡ ἑορτὴ τῆς Ἐλευθερίας, τελουμένη κατὰ πᾶν πέμπτον ἔτος ἐν Πλαταιαῖς εἰς μνήμην τῆς ἐκεῖ γενομένης μάχης, Ποσείδιππ. ἐν Ἀθήλ. 3, Διόδ. 11. 29, Παυσ. 9. 2, 6, κτλ.· ἐν Συρακούσαις εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς δημοκρατίας, Διόδ. 11. 72· ἐν Σάμῳ εἰς τιμὴν τοῦ Ἔρωτος, Ἀθήν. 562A· καθόλου, ἔλ. θύειν Ἡνίοχ. ἐν Ἀθήλ. 1. 10.

ἐλευθεριάζω, ὁμιλῶ ἢ φέρομαι ὡς ἐλεύθερος, Πλάτ. Νόμ. 701E, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 13· ἔλ. τοῖς λόγοις Πλούτ. 2. 6E· ἐλευθεριάξαντας (Δωρ. ἀόρ.) παρὰ Διον. Α. 1. 113.

ἐλευθερικός, ή, όν, ἐλεύθερος, πολιτεία Πλάτ. Νόμ. 701E· τὸ ἐλευθερικὸν καὶ τὸ ἀνελεύθερον αὐτόθι 919E.

ἐλεύθεριος, ον, ὡσαύτως α, ον, Ξεν. Συμπ. 8. 16: — ὁ ὁμιλῶν ἢ πράττων ὡς ἄνθρωπος ἐλεύθερος, ὁ ἐλευθεριάζων τοὺς τρόπους· ἔχει δὲ ἡ λέξις σχέσιν πρὸς τὸ ἐλεύθερος, ὡς τὸ Λατ. liberalis πρὸς τὸ liber, Πλάτ. Γοργ. 485B, κ. ἀλλ.· ἀνδρεῖοι καὶ ἔλ. ὁ αὐτ. Νόμ. 635C· ἀντίθετον τῷ **δουλοπρεπής**, Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 4· περί τινων ζώων οἷον τοῦ λέοντος, ἔλ. καὶ ἀνδρεῖα καὶ εὐγενῆ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 321 **6)** κυρίως ὁ ἐλευθέρως δίδων, γενναιόδωρος, ἔλ. εἰς χρήματα Ξεν. Συμπ. 4. 15, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 1. **2)** ἐπὶ διατριβῆς, ἐπιτηδεύματος ἢ ἐνασχολήσεως, ἁρμόζων, πρέπων εἰς ἐλεύθερον ἄνδρα, πτηνῶν θήρας .. ἔρως οὐ σφόδρα ἔλ. Πλάτ. Νόμ. 823E· ἐπιστῆμαι ὁ αὐτ. Ἀξ. 369B· βίου ἐλευθερίου Μένανδ. ἐν «Πλοκίῳ» 7 (ἔνθα ὁ Meineke ἔχει ἐλευθέρου)· διαγωγὴ Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 5, 8· παιδεία αὐτόθι 8. 3, 10· πρᾶξις, ἔργα αὐτόθι 2. 5, 10· **τὸ ἐλευθέριον** = **ἐλευθεριότης**, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10. 5· παροιμ., εἰδὲ μή, μηδέποθ' ὕδωρ πίοιμι ἐλευθέριον, εἰδεμή, νὰ μὴ ἀξιωθῶ ποτε νὰ ἐλευθερωθῶ, ἐπειδὴ οἱ δοῦλοι ἐν Ἄργει μόνον ὅτε ἀπηλευθεροῦντο ἠδύναντο νὰ πίωσιν ὕδωρ ἐκ τῆς πηγῆς **Κυνάδρας**, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀλειπτρίᾳ» 1. 4, πρβλ. Meineke ἐν τόπῳ. **3)** ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἐπιβάλλων, ἐπιβλητικός, εὐγενής, ἀξιοπρεπής, εὐπρεπής τε ἰδεῖν καὶ ἔλ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 22, πρβλ. Ἱππ. 10, 17, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 32. **II.** τὸ ἐπίρρ. **-ίως**, συγκρ. **-ιώτερον**, ὑπερθ. **-ιώτατα**, ἀπαντᾷ καθ' ἅπασας τὰς ἀνωτέρω μνημονευθείσας σημασίας, Ξεν. Ἀπομν. 4. 8, 1, κτλ. **III.** Ζεὺς Ἐλ., Ζεὺς ὁ ἐλευθερωτής, Πινδ. Ο. 12, 1, Σιμωνίδ. 144, Ἡρόδ. 3. 142.

ἐλευθεριότης, **ητος**, ἡ, ὁ χαρακτὴρ τοῦ ἐλευθερίου, κυρίως ἐλευθεριότης περὶ τὸ δίδειν, γενναιοδωρία, Πλάτ. Πολ. 402C, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 1· ἡ τῶν χρημάτων ἔλ. Πλάτ. Θεαίτ. 144D.

ἐλευθεριών, **ῶνος**, ὁ, μὴν ἐν Ἀλικαρνασσῷ, Ἐπιγρ. Κῶ, Bull. d. cor. hell. V. σ. 212.

ἐλευθερόγλωσσος, **ον**, ὡς καὶ νῦν, (Ὡριγ.) φιλοσοφούμ. ἔκδ. Mi. σ. 3087.

ἐλευθερό-παις, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἐλεύθερα τέκνα, δηλ. ἐλεύθερος, Ἀνθ. Πλαν. 359.

ἐλευθερο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τινα ἐλεύθερον, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 176.

ἐλευθερο-πραξία, ἡ, ἐλευθερία εἰς τὸ πράττειν ἢ ἐνεργεῖν, ἀκολασία, Χρησμ. Σιβύλλ. 2. σ. 190.

ἐλευθερο-πρᾰσίου δίκη, ἡ, δικαστικὴ καταδίωξις κατὰ τῶν ἀνδραποδιστῶν ἐπὶ πωλήσει ἀνθρώπου ἐλευθέρου ὡς δούλου, Πολυδ. Γ', 78· πρβλ. Att. Process. 229.

ἐλευθερο-πρέπεια, ἡ, τρόπος ἐμπρέπων ἐλευθέρῳ ἀνδρί, παρὰ Πολυδ. Γ', 119, ὅστις λέγει: «ἐλευθεροπρέπεια καὶ ἐκτένεια, τὸ μὲν σκληρόν, τὸ δὲ εὐτελές».

ἐλευθερο-πρεπής, **ές**, ὁ ἁρμόζων ἢ ἐμπρέπων εἰς ἐλεύθερον ἄνδρα, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 135C.—Ἐπίρρ. **-πῶς**, αὐτόθι.

ἐλεύθερος, α, ον, καὶ **ος**, **ον**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 328, Εὐρ. Ἠλ. 868: — ἐλεύθερος, ἀντίθ. τῷ **δοῦλος**: ὁ Ὅμ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον ἐν Ἰλ. ἐν δυσὶ φράσεσι: ἐλεύθερον ἦμαρ, ἡ ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας, ὅ ἐ. ἡ ἐλευθερία, Ἰλ. Ζ. 455., Π. 831, κ. ἀλλ., καί, κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον, «ὃν εἰώθασι τῷ Διὶ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἱστάναι κρατῆρα οἱ τοὺς πολεμίους ἀπωσάμενοι» (Σχόλ.), Ζ. 528: — ἐπὶ προσώπων, Ἡρόδ. 1 6, Αἰσχύλ. Πρ. 50, Σοφ Αἴ. 1020, Θουκ. 8. 15, κτλ. — τὸ ἐλεύθερον, ἡ ἐλευθερία, Ἡρόδ. 7. 103, κτλ.· τοὐλεύθερον Εὐρ. Ἰκ. 438· μετὰ γεν., ἐλεύθερος ἢ ἀπηλλαγμένος ἀπό τινος πράγματος, φόνου, πημάτων, φόβου Αἰσχύλ. Εὐμ. 603, Χο. 1060, Εὐρ. Ἐκ. 869· ἔξω αἰτίας ἔλ. Σοφ. Ἀντ. 445· ἐλεύθεροι ἀπ' ἀλλήλων. ἀνεξάρτητοι, Ξεν. Κύρ. 3. 2, 23, Πλάτ. Νόμ. 832D. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἐλεύθερος, δηλ. εἰς πάντας προσιτός, ἀγορὰ Ξεν. Κύρ 1. 3, 3· ἔλ. φυλακή, Λατ. libera custodia, Διόδ. 4. 46· περιωπὴ Αἰλ. π. Ζ. 15. 5· χρήματα ἔλ. περιουσία μὴ ἐπιβεβαρημένη, Δημ. 930. 4. **II.** ὡς τὸ ἐλευθέριος, ἐμπρέπων εἰς ἐλεύθερον ἄνδρα, **ἐλευθερωτέρη ὑπόκρισις** Ἡρόδ. 1. 116· ἐλεύθερα βάζειν Αἰσχύλ. Πέρσ. 593· ὦ μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἐλ. φρονῶν Σοφ. Φ. 1006· δούλη μέν, εἴρηκεν δ' ἐλ. λόγον ὁ αὐτ. Τρ. 63, πρβλ. Ἠλ. 1256· βάσανοι ἐλ., βάσανοι δυνάμενοι νὰ ἐπιβληθῶσιν εἰς ἐλεύθερον, Πλάτ. Νόμ. 946C· τὸ ἐλ. ὁ αὐτ. Μενέξ. 245C: — συχνάκις ἐν ἐπιρρ., ἐλευθέρως εἰπεῖν Ἡρόδ. 5. 93, κ. ἀλλ.· χαίρειν .. καὶ γελᾶν ἐλ. Σοφ. Ἠλ. 1300· τρέφεσθαι Ἰσοκρ. 148C· ἐλ. δούλευε, δοῦλος οὐκ ἔσει Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 279· ἐλεύθεροι ἐλευθέρως, ἐλεύθεροι (μὲ τρόπον ἁρμόζοντα εἰς ἐλευθέρους), Πλάτ. Νόμ. 919E· ἐλεύθερος ποδὸς λόγος, ὁ πεζός, ὁ οὐκ ἔμμετρος, Ἰω. Λυδ. π. διοσημ. σ. 106, ἔκδ. Wachsm. (Εἶναι δύσκολον νὰ μὴ ταυτίσῃ τις τὸ **ἐ-λεύθερ-ος** τῷ Λατ. liber, θεωρουμένου τοῦ **ε** ὡς προθεματικοῦ, ὡς ἐν τῷ **ἐ-λαφ-ρός**, lev-is, ὑπάρχει δὲ παράλληλόν τι παράδειγμα ἐν ᾧ τὸ **ε** εἶναι προθεματικόν, τὸ δὲ Λατ. b κεῖται ἀντὶ τοῦ Ἑλλ. **θ**, τοῦτο δὲ εἶναι ἡ λέξις **ἐ-ρυθ-ρός**, rub-er. Ὁ Κούρτιος ὅμως ἐπανέρχεται εἰς τὴν παλαιὰν ἐτυμολογίαν, «παρὰ τὸ ἐλεύθειν ὅπου ἐρᾷ» Ἐτυμολ. Μ. 329. 44).

ἐλευθεροστομέω, ὁμιλῶ ἐλευθέρως, παρρησιάζομαι, ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς Αἰσχύλ. Πρ. 182, Εὐρ. Ἀνδρ. 153· πρβλ. **ἐξελευθερόω**.

ἐλευθεροστομία, ἡ, τὸ ἐλευθέρως ὁμιλεῖν, παρρησία, Διον. Ἁλ. 6. 72.

ἐλευθερό-στομος, **ον**, ὁ ἐλευθέρως λαλῶν, σαφῆ δ' ἀκούεις ἐξ ἐλευθεροστόμου γλώσσης Αἰσχύλ. Ἰκ. 948.

ἐλευθερουργός, **όν**, (*ἔργω) ὁ ποιῶν ἐλευθέρας κινήσεις, ὁ βαδίζων γαύρως ἐπὶ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 10, 17.

ἐλευθερόω, ἐλευθερώνω, τὰς Ἀθήνας Ἡρόδ. 5. 62, πρβλ. 4. 137· ἐλευθεροῦτε πατρίδα Αἰσχύλ. Πέρσ. 403, Χο. 1046· ἐλευθερῶσαι τὴν πόλιν Δημ. 561. 18· καὶ τὸν ἔσπλουν ἐς τὸ μεταξὺ τῆς νήσου ἐλευθερώσας, καταστήσας ἐλεύθερον, Θουκ. 3. 51· ἀπολύω, ἀπαλλάσσω ὀφειλέτην, Ἡρόδ. 6. 59· τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλεύθεροι στόμα, ἀπαλλάσσει τὸ ἑαυτοῦ στόμα πάσης εὐθύνης, Σοφ. Ο. Τ. 706· κηρύττω τινὰ ἐλεύθερον ψόγου, ἢ κατηγορίας, ἀθῳόνω, τινα Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 26: — Παθ., ἐλευθερώνομαι, Ἡρόδ. 1. 95, 127, κ. ἀλλ.· εἰς ἀκολασίαν παραδίδομαι, Πλάτ. Πολ. 575A. **2)** μετὰ γεν., ἐλευθερώνω, ἀπολύω, ἀπαλλάσσω, φόνου Εὐρ. Ἱππ. 1449· χρεῶν Πλάτ. Πολ. 566E· οὕτως, ἐλευθεροῦντες ἐκ δρασμῶν πόδα, ἐλευθεροῦντες τοὺς πόδας ἡμῶν ἐκ τοῦ φεύγειν, δηλ. μὴ φεύγοντες πλέον, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1010: — Παθ., τῶνδε τῶν τόπων ἐλ. Πλάτ. Φαίδων 114B· ἀπὸ τῶν πλουσίων ὁ αὐτ. Πολ. 569A.

ἐλευθέρωμα, **ατος**, τό, ὡς καὶ νῦν, κακῶν Χορίκ. ἐν Spicil. Rom. τ. V. σ. 417.

ἐλευθέρωσις, **εως**, ἡ, ἐλευθέρωμα, ἀπαλλαγή, Ἡρόδ. 9. 45· ἀπό τινος, Θουκ. 3. 10· δούλων ἔλ. ποιεῖσθαι Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 32. **II.** ἀκολασία, Πλάτ. Πολ. 561A.

ἐλευθερωτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐλευθερόω**, δεῖ ἐλευθερωῦν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πολυδ.

ἐλευθερωτής, **οῦ**, ὁ, ὁ ἐλευθερῶν, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 8, Δίων Κ. 41. 57.

Ἐλευθώ, όος, συνηρ. οῦς, ἡ, = **Εἰλείθυια**, Πινδ. Ο. 6. 71.

Ἐλευσία, ἡ, (= Εἰλείθυια) Ἐπιγρ. Σπάρτης, L. et F. 162e. Πρβλ. Κουμαν. Συναγ. ἀθησ. λέξ. ἐν τόπῳ.

Ἐλευσίνιος, α, ον, ἐκ τῆς Ἐλευσῖνος, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 266, Ἡρόδ., κλ.· μάλιστα ὡς ἐπίθ. τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Κόρης. **II. Ἐλευσίνιον**, τό, ὁ ναὸς αὐτῶν ἐν Ἐλευσῖνι, Ἀνδοκ. 15. 1, Ἐπιγραφ. Βρεττ. Μουσείου 11. **III. Ἐλευσίνια**, τά, ἑορτὴ τελουμένη εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Περσεφόνης ἐν Ἐλευσῖνι, ἦσαν δὲ τὰ Ἐλευσίνια δύο, τὰ μεγάλα καὶ τὰ μικρά, περὶ ὧν ὅρα Λεξικὸν Ἀρχαιοτήτων. [Ἴ συλλαβὴ **σι**, ἐκτὸς ἐν τῷ Ὁμ. Ὕμνῳ εἰς Δήμ. καὶ ἐν Σοφ. Ἀντ. 1120, ἔχει τὸ ι μακρόν].

Ἐλευσίς, ῖνος, ἡ, ἀρχαία πόλις τῆς Ἀττικῆς, ἱερὰ τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρῃ (Περσεφόνῃ), μνημονευομένη πρῶτον ἐν τῷ Ὁμ. Ὕμνῳ εἰς Δήμητρα· ὁ τύπος **Ἐλευσὶν** ἀπαντᾷ μόνον ἐν μεταγενεστέροις χειρογράφοις, ὡς ἐν Στράβ. 395, ἀλλ' **Ἐλευσὶς** ἐν 397 (δίς)· οὕτω καὶ ὁ τύπος **Σαλαμὶν** εἶναι μεταγενέστερος ἀντὶ τοῦ δοκίμου **Σαλαμίς**. **II.** Ἐπιρρήματα: **Ἐλευσῖνι**, ἐν Ἐλευσῖνι, Ἀνδοκ. 15. 6, Λυσ. 103. 24, Ξεν. κλ. (παρὰ μεταγενεστέροις καὶ μὴ δοκίμοις συγγραφ., ἐν **Ἐλ.**, ἴδε Κοβήτου V. LL. σ. 201): **Ἐλευσινάδε** εἰς Ἐλευσῖνα, Λυσ. 125. 6, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 24· **Ἐλευσινόθεν**, ἐξ Ἐλευσῖνος, Ἀνδοκ. 15. 4, Λυσ. 107. 12.

ἔλευσις, εως, ἡ, ἄφιξις, ἐρχομός, Διον. Ἀλ. 3. 59. **2)** ἡ παρουσία, ἐπιφάνεια τοῦ Κυρίου ἡμῶν, περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ δικαίου Πράξ. Ἀπ. ζ', 52.

ἐλεύσομαι, μέλλ. τοῦ **ἔρχομαι**, Ὅμ.

ἐλευστέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ἔρχομαι**, πρέπει τις νὰ ἔλθῃ, Ἑβδ. (Β', Μακκ. Ϛ', 17).

ἑλεφαίρομαι, παλαιὸν Ἐπ. ἀποθ. ῥῆμα (ἀμφιβόλου ἀρχῆς), ἐξαπατῶ διὰ ματαίων ἐλπίδων, λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ψευδῶν ὀνείρων, τῶν ἐρχομένων διὰ τῆς ἐλεφαντίνης πύλης, οἳ μὲν κ' ἔλθωσι διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος, οἳ ρ' ἐλεφαίρονται, ἔπε' ἀκράαντα φέροντες Ὀδ. Τ. 565, (ἔνθα παρατηρητέον τὴν μεταξὺ τῶν λέξεων **ἔλεφας** καὶ **ἐλεφαίρομαι** παρῳδίαν ὡς μεταξὺ τοῦ **κέρας** καὶ **κραίνειν**, γινομένου λόγου περὶ τῶν ἀληθῶν ὀνείρων τῶν ἐρχομένων διὰ τῆς κερατίνης πύλης, οἳ δὲ διὰ ξεστῶν κεράων ἔλθωσι θύραζε, οἳ ῥ' ἔτυμα κραίνουσι αὐτόθι 566)· — καθόλου, δι' ἀπάτης βλάπτω, ἐλεφηράμενος .. Τυδείδην Ἰλ. Ψ. 388. **II.** παρ' Ἡσ. περὶ τοῦ ἐν Νεμέᾳ λέοντος, ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων, κατέστρεφεν, Θ. 330.

ἐλεφαντ-ἄγωγός, ὁ, ὁδηγὸς ἐλέφαντος, Πολυδ. Α', 140.

ἐλεφαντ-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς σώματος ἐξ ἐλεφάντων μετὰ τῶν ἐπ' αὐτῶν ἀνδρῶν, Φύλαρχ. 29, Πλουτ. Δημήτρ. 25.

ἐλεφαντ-αρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐλεφαντάρχου, Αἰλ. Τακτ. 22.

ἐλεφάντειος, ον, ἐξ ἐλέφαντος, ἐλεφάντινος, **ἐλεφαντείοις** κεράεσσι Ὀππ. Κ. 2. 500· τὸ **ἐλεφάντειον** (στέαρ) Διοσκ. 2. 94.

ἐλεφαντηγός, ἡ, ναῦς πρὸς μεταφορὰν ἐλεφάντων, Ἀγαθαρ. 171, 21.

ἐλεφαντίασις, εως, ἡ, εἶδος νόσου τοῦ δέρματος, εἴδος λέπρας, ἰδίως ἐν Αἰγύπτῳ, καλεῖται δὲ οὕτως ἐκ τῆς ὁμοιότητος αὐτῆς πρὸς τὸ δέρμα ἐλέφαντος, Πλούτ. 2. 731Α κἑξ., Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13· — ὡσαύτως, **ἐλεφαντιασμός**, ὁ, Ἐτυμολ. Μ. 561. 4: — **ἐλεφαντιάω**, ὑποφέρω ἐξ ἐλεφαντιάσεως, Διοσκ. 1. 105, Προκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 214.

ἐλεφαντίνεος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Π. παράρτ. 209.

ἐλεφάντινος, η, ον, ἐξ ὀδόντος ἐλέφαντος, Λατ. eburneus, Ἀλκαῖος 33, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1169, Πλ. 815, κ. ἀλλ.· δίφρος ἐλ., τὸ Λατ. sella curulis, Πολύβ. 5. 53, 9, κ. ἀλλ.· οἶκοι ἐλ. Ἑβδ. (Ἀμὼς Γ', 5)· τὸ ἐλ., ἡ οὐσία τοῦ ἐλέφαντος, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 290C. **2)** λευκὸς ὡς ὀδοὺς ἐλέφαντος, μέτωπον, κτλ., Ἀνακρεόντ. 15. 12· τάριχος ἐλεφάντινον Κράτης ἐν «Σαμίοις» 1.

ἐλεφαντίσκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἐλέφας**, νεαρὸς ἐλέφας, ἐλεφαντόπουλον, Αἰλ. π. Ζ. 8. 27.

ἐλεφαντιστής, οῦ, ὁ, ὁδηγὸς ἐλέφαντος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 6. **II.** ἀσπὶς ἐκ δέρματος ἐλέφαντος, Ἀππ. Καρχ. 46.

ἐλεφαντό-βοτος, ον, περὶ γῆς ἢ χώρας, ἡ νεμομένη, βοσκομένη ὑπὸ ἐλεφάντων, ἧς ἐλεφαντοβότοιο .. γαίης Νόνν. Δ. 39. 26.

ἐλεφαντό-δετος, ον, δι' ἐλέφαντος κεκοσμημένος, δόμοι Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 583· φόρμιγξ Ἀριστοφ. Ὄρν. 218.

ἐλεφαντο-θήρας, α, ὁ, θηρευτὴς ἐλεφάντων, Ἀγαθαρχ. παρὰ Φωτ. σ' 452. 24.

ἐλεφαντο-κόλλητος, ον, κεκοσμημένος δι' ἐλέφαντος, Κλήμ. Ἀλ. 188.

ἐλεφαντο-κομία, ἡ, τὸ ἐκτρέφειν ἐλέφαντας, Αἰλ. π. Ζ. 6. 8.

ἐλεφαντό-κωπος, ον, ἔχων λαβὴν ἐλεφαντίνην, ἐλεφαντοκώπου ξιφομαχαίρας Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Καπηλίσιν» 2· ξίφη Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 26.

ἐλεφαντο-μαχία, ἡ, μάχη ἐλεφάντων, ἢ πρὸς ἐλέφαντας, Πλουτ. Πομπ. 52.

ἐλεφαντο-μάχος, ον, ὁ μαχόμενος πρὸς ἐλέφαντας, ἐλεφαντομάχον ἰδίως ἐστὶ τὸ ζῷον (ὁ ῥινόκερως) περὶ τῆς νομῆς Στράβων 775.

ἐλεφαντό-πηχυς, ὁ, ἡ, ἔχων ἐλεφαντίνους βραχίονας, τὴν Ἥραν, οἵαν Πολύκλειτος Ἀργείοις ἔδειξε, λευκώλενον, ἐλεφαντόπηχυν, εὐῶπιν Μάξ. Τύρ. 14. 6.

ἐλεφαντό-πους, ὁ, ἡ, ἔχων πόδας ἐλεφαντίνους, κλίνη Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 8· τράπεζα Λουκ. Ὄνειρον ἢ Ἀλεκτρ. 14.

ἐλεφαντο-τόμος, ον, ὁ κατεργαζόμενος ὀδόντας ἐλέφαντος, Ὀππ. Κ. 2. 514.

ἐλεφαντουργική, (ἐνν. τέχνη) ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κατεργάζεσθαι ὀδόντας ἐλέφαντος, Παῦλ. Ἀλεξ. 3.

ἐλεφαντουργός, όν, (***ἔργω**) ὁ ἐπεργαζόμενος ὀδόντας ἐλέφαντος, Φιλόστρ. 203.

ἐλεφαντο-φάγος, ὁ, ὁ τρώγων ἐλέφαντας, Ἀγαθαρχ. παρὰ Φωτ. 452, 34, Στράβων 771.

ἐλεφαντοφανής, ές, ὁ φαινόμενος ὡς ἐλέφας (δηλ. ὡς ὀδοὺς ἐλέφαντος), Εὐστ. Ὀδ. 1877, 42.

ἐλεφαντόω, κοσμῶ τι δι' ἐλέφαντος, Ἐπιγρ. παρὰ Hicks 50 IV. 31· τράπεζα ἠλεφαντωμένη, κεκοσμημένη δι' ἐλέφαντος, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. I. 161 καὶ πλεονάκις.

ἐλεφαντώδης, ες, ὥτα ἐρυθρά, μελανόεντα, κεκλεισμένα ἐλεφαντώδεα, ὡς τὰ τοῦ ἐλέφαντος, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθημ. 2. 13.

ἐλέφας, αντος, ὁ, τὸ γνωστὸν ζῷον ὁ ἐλέφας, πρῶτον μνημονευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἡροδ. ὡς ἐγχώριος τῆς Ἀφρικῆς, 3. 114., 4. 191· ἐνῷ ὁ Ἀριστ. (π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 45) ποιεῖται λόγον μόνον περὶ τοῦ Ἰνδικοῦ ἐλέφαντος, πρβλ. 9. 1, 30, κτλ., ἂν καὶ ἀναφέρει καὶ τὸν Ἀφρικανὸν ἐν τῷ π. Οὐρ. 2. 14, 19: — τὸ ζῷον τοῦτο δὲν ἦτο γενικῶς γνωστὸν παρ' Ἕλλησι, μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου, Παυσ. 1. 12, 4. **II.** παρ' Ὁμήρῳ ἦτο γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο μόνον τὸ καλούμενον ἐλεφάντινον ὀστοῦν, ὁ ὀδοὺς τοῦ ἐλέφαντος, Τουρκιστί: «φίλ-δισί», Ἰλ. Ε. 582, καὶ οὕτω παρ' Ἡσ. καὶ Πινδ., καθ' ὅτι οἱ τοῦ ἐλέφαντος ὀδόντες ἐκομίζοντο ὡς ἐμπόρευμα εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπὸ Φοινίκων πολὺ πρὶν ἡ γείνῃ γνωστὸν τὸ ζῷον δι' Ἑλλήνων περιηγητῶν· ὁ Ἡρόδ. κυριολεκτικώτερον ὁμιλεῖ περὶ αὐτῶν ὀνομάζων αὐτοὺς ἐλέφαντος ὀδόντας 3. 97· — ὁ Ὅμ. λέγει ὅτι οἱ ψευδεῖς ὄνειροι ἔρχονται διὰ πύλης ἐκ πριστοῦ ἐλέφαντος, ἴδε **ἐλεφαίρομαι**. **III.** = **ἐλεφαντίασις**, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13, Συλλ. Ἐπιγρ. 916. **IV.** πολύτιμός τις λίθος, Θεοφρ. π. Λίθ. 37. **V.** εἶδος ποτηρίου, Ἀθήν. 468F. (Ὁ Pott. καὶ ἄλλοι σχετίζουσι τὴν λέξιν πρὸς τὸ Ἑβρ. eleph (βοῦς), καὶ παραβάλλουσιν αὐτὴν πρὸς τὸ bos Lucas, ὅπερ εἶναι τὸ ἀρχαῖον Λατ. ὄνομα τοῦ ἐλέφαντος, Lucret. 5 1301· ὡς ὁ Παυσ. (9. 21, 2) καλεῖ τὸν ῥινόκερων ταῦρον Αἰθιοπικόν. Ἀλλὰ πάλιν τὸ Ἑβρ. ὄνομα τοῦ ζῴου τούτου ibâh, ὑπομιμνήσκει τὸ Σανσκρ ibhas, ὅπερ εἶναι τὸ αὐτὸ τῷ 6' μέρει τοῦ Ἑλληνικοῦ **ἐλ-έφας**, καὶ τῷ πρώτῳ μέρει τοῦ Λατ. eb-ur, ὅθεν τὸ Γαλλ. iv-oire, κτλ.).

ἐλεφηνορίς, βῶλος ἢ κόνις, Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Χαλκιδέων Εὐβ. Kaibel epigr. gr. ἀρ. 103.

ἐλεφιτὶς ἢ **ἐλεφητίς**, ὁ, εἶδος ἰχθύος, πλημμελὴς γραφὴ ἐν Ἱππ. 357. 45, ἔνθα ὁ Κοραῆς προτείνει τὴν λέξιν **ἁλφηστής**, Ξενοκρ. σ. 92, ἔκδ. Κοραῆ.

ἐλεωτρις, ιδος, ἡ, ἰχθύς τις τοῦ Νείλου, Ἀθήν. 312Β.

ἕλη, ἡ, = **εἴλη**, ἁλέα Εὐστ. 667. 22., 1573. 45 (πρβλ. **σείριος**).

ἕλη, ἕληαι, ἴδε **αἱρέω**.

ἑληγοί, οἱ, ἐκ τοῦ ἕλαιον καὶ ἄγω, ὡς **οἰνηγοί, ὀσπρηγοί**, Ἐπιγρ. Ἀβύδου, Mitth. d. d. arch. Inst. IV. σ. 308.

ἐλήλακα, ἐλήλαμαι, ἐληλέδατο ἢ **-άδατο**, ἴδε **ἐλαύνω**.

ἐλήλεγμαι, ἴδε **ἐλέγχω**.

ἐλήλιγμαι, ἴδε **ἑλίσσω**.

ἐλήλυθα, εἰλήλουθα, ἐλθεῖν, ἐλθέμεν, ἐλθέμεναι, ἴδε **ἔρχομαι**.

ἐλθετέον, = **ἐλευστέον**, Matth. Medic. σ. 281.

ἑλίγδην, ἐπίρρ. (ἑλίσσω) περιστροφάδην, τροχοδινεῖται δ' ὁμμαθ' ἑλίγδην Αἰσχύλ. Πρ. 882.

ἕλιγμα, τό, τύλιγμα, κνήμης ἱμάντων ἰσομέτροις ἑλίγμασιν Ἐφιππ. ἐν «Ναυαγῷ» 1. 9· σκέπασμα, στρουθωτὰ ἑλίγματα Σώφρ. παρ' Ἀθην. 48C. **II.** βόστρυχος, κόμης ἕλιγμα, «κατσαρόνι», Ἀνθ. Π. 6. 211, 2. **III.** ἡ κάμψις ἐπὶ τὰ ἔνδον τοῦ κρανίου, ἐμπίεσμα, ἄλλως **θλάσμα**, Σωρανὸς σ. 47 Coech.

ἑλιγματώδης, ες, = **ἑλικοειδής**, Λεξικὸν περὶ Πνευμάτων, σ. 217.

ἑλιγμός, ὁ, περιελιγμός, περιστροφή, ὡς οἱ ἑλιγμοὶ λαβυρίνθου, οἱ ἑλιγμοὶ διὰ τῶν αὐλίων .. θωῦμα μυρίον παρείχοντο Ἡρόδ. 2. 148· πολλοὺς ἑλ. ἄνω καὶ κάτω πλανᾶσθαι Ξεν. Κύρ. 1. 3, 4· ἐπὶ τῶν ἐντοσθίων ἢ ἐντέρων. **ἑλ. ἔχει** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 7, 11, πρβλ. 3. 1, 22· ἐπὶ ὄφεως, Νίκ. Θηρ. 159· ἐπὶ τῶν ποδῶν ὀρχηστοῦ, Ὀρφ. Ὕμν. 37. 12· καθόλου, περιστροφικὴ κίνησις, Πλούτ. 2. 404F· κατὰ πληθ., αἱ πλοκαὶ δεσμοῦ, κόμβου, Πλουτ. Ἀλέξ. 18· ῥευμάτων ἑλιγμοὶ ὁ αὐτ. Καῖσ. 19.

ἑλίκ-άμπυξ, υκος, ὁ, ἡ, ἐστεμμένος μετὰ στεφανοειδοῦς ἢ κυκλοτεροῦς ταινίας, Ἀποσπ. 18.

ἑλῐκ-αυγής, ές, ὁ ἐκπέμπων κύκλῳ ἑλικοειδεῖς ἀκτῖνας, Ὀρφ. Ἀποσπ. 7. 25.

ἑλίκη [ῐ], ἡ, (**ἕλιξ**) ἡ περιστρεφομένη· ἐντεῦθεν, **I.** ὁ ἀστερισμὸς τῆς μεγάλης ἄρκτου ἐκ τῆς περὶ τὸν πόλον περιστροφῆς αὐτῆς, Ἄρατ. 37, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1195. **II.** ἕλιξ, τὸ ἑλικοειδὲς μέρος τοῦ κοχλίου καὶ τῶν τοιούτων, ταῦτα μὲν οὖν δῆλα καὶ ἐπὶ τῶν πορφυρῶν καὶ τῶν κηρύκων ἐστὶν ἐν τῇ ἑλίκῃ τοῦ ὀστράκου Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4. 18, π. Ζ. Μορ. 4. 5, 30, κ. ἀλλ.· περὶ τῶν ἐντοσθίων, αὐτόθι 4. 5, 58, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 26· περὶ τοῦ ὠτός, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 5. 2, 8. **III.** ἐν Ἀρκαδίᾳ ἡ ἰτέα, ἕνεκα τῆς εὐκαμψίας αὐτῆς, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 3. 13, ἐν τέλ., πρβλ. Λατ. salix.

ἑλῐκηδόν, ἐπίρρ. = **ἑλίγδην,** Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 3. 13, 1.

ἑλῐκίας, ου, ὁ, ἀστραπὴ ἑλικοειδής, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 20.

ἑλῐκο-βλέφᾰρος, ον, ἐπὶ γυναικός, ἡ ταχέως κινοῦσα τὰ βλέφαρα, ἡ ῥίπτουσα ταχὺ βλέμμα, χαῖρ' ἑλικοβλέφαρε, περὶ τῆς Ἀφροδίτης, Ὕμν. Ὁμ. 6. 19, Ἡσ. Θ. 16, Πινδ. Ἀποσπ. 88· περὶ τῆς Λήδας, Πινδ. Π. 4. 304· πρβλ. **ἑλίκωψ.**

ἑλῐκο-βόστρῡχος, ον, ὁ ἔχων ἑλικοειδεῖς βοστρύχους, «σγουρὰ μαλλιά», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 314.

ἑλικο-γραφέω, περιγράφω ἑλικοειδῆ γραμμήν, Ἀγαθαρ. 2. 10, σ. 235.

ἑλῐκο-δρόμος, ον, τρέχων ἑλικοειδῶς, συστρεφόμενος, Ὀρφ. Ὕμν. 8. 10· κυκλοτερής, περιφορὰν ἑλικιδρόμιον Εὐρ. Βάκχ. 1067 (κατὰ διόρθωσιν τοῦ Ῥεϊσκίου ἀντὶ ἕλκει δρόμιον).

ἑλικο-ειδής, ποιητ. **εἰλικ-, ές,** ἔχων σχῆμα ἕλικος, Πλουτ. Νουμ. 13· ἕντερον Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρ. Παθ. 3. 3.—Ἐπίρρ. **-δῶς,** ἴδε ἐν λ. **ἀλλοειδής.**

ἑλῐκόρ-ροος, ον, ὁ ἔχων ῥοῦν ἑλικοειδῆ, Χρησμ. παρὰ Παυσ. 4. 20, 1.

ἑλῐκός, ή, όν, ὁ περιδινούμενος, ἐπὶ ὕδατος, τὸ ἑλικοειδῆ ἔχον τὴν ῥεῦσιν, ἑλικώτατον ὕδωρ Αἰσήπου Καλλ. Ἀποσπ. 290· ἐπὶ χοροῦ, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1028. 65.

ἑλικτήρ, ῆρος, ὁ, πᾶν συνεστραμμένον, ἑλικοειδὲς πρᾶγμα· ψέλλιον, ἐνώτιον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309, Λυσίας 121. 44, Πολυδ. Β', 83, Ἡσύχ., Ἁρποκρ.

ἑλικτός, ή, όν, (ἑλίσσω) γυριστός, συνεστραμμένος, βοῦς κεράεσσιν ἑλικτάς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 192· δράκων Σοφ. Τρ. 12· κισσὸς Εὐρ. Φοίν. 651· στέφανος Χαιρήμ. παρ' Ἀθην. 679F· βόστρυχος Θεοδέκτ. παρ' Ἀθην. 454E· κλῖμαξ ἑλ., ἑλικοειδής, Ἀθήν. 209B· ἑλ. κύτος, κιβώτιον μετὰ τροχῶν κάτωθεν, Εὐρ. Ἴων 40· ἑλικτὸν κρούειν πόδα, ἐπὶ χορευτῶν (πρβλ. **ἑλίσσω** I), ὁ αὐτ. Ἡλ. 180· σῦριγξ περὶ χείλος ἑλικτὰ Θεόκρ. 1. 129. ἑλικτὰ ἢ μὴ ἑλικτά, ἐπὶ ἐντόμων, τὰ συγκαμπτόμενα ἢ μὴ συγκαμπτόμενα, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 6. 6., 4. 11. 17. **II.** μεταφ., διεστραμμένος, οὐχὶ εὐθύς, Εὐρ. Ἀνδρ. 448.· ἀσαφής, σκοτεινός, ἑλικτὰ κωτίλλουσα, συνεστραμμένα καὶ σκοτεινὰ λέγουσα, Λυκόφρ. 1466.

ἑλικώδης, ες, = **ἑλικοειδής,** Πλούτ. 2. 648F, Νόνν. Δ. 1. 370, κτλ.

ἑλίκων, ωνος, ὁ, τὸ «ἀπὸ χειρὸς νῆμα τὸ φερόμενον ἐν τῷ ἀτράκτῳ ἐπὶ τὴν γῆν» Ἡσύχ. **II. ἑλικών, ῶνος,** ὁ, τετράγωνον μουσικὸν ὄργανον μετὰ ἐννέα χορδῶν, Ἀριστείδ. Κοϊντιλ. 3. π. 187, Meib., Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 899.

Ἑλῐκών, ῶνος, ὁ, ὄρος ἐν Βοιωτίᾳ περίφημον ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Ἡσ. (Ἔργ. καὶ Ἡμ. 637, Θ. 2, 7, 23) ὡς τὸ κυριώτερον ἐνδιαίτημα τῶν Μουσῶν·—ὁ Ἑλικὼν νῦν ὀνομάζεται **Παλαιοβοῦνι.**

Ἑλῐκωνιάδες, (ἐνν. παρθένοι), αἱ, αἱ κατοικοῦσαι ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος, αἱ Μοῦσαι, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 656, Θ. 1· Μοῦσαι Ἑλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3067. 19· οὕτω καὶ **Ἑλλικωνίδες,** Νυμφᾶν Ἑλικωνίδων (ἑλικωπίδων Wilamowitz) Σοφ. Ο. Τ. 1109· Μοῦσαι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 791, Συλλ. Ἐπιγρ. 1212.

Ἑλῐκώνιος, α, ον, τοῦ Ἑλικῶνος, Ἑλικώνιαι παρθένοι, αἱ Μοῦσαι, Πινδ. Ι. 7. (8). 127. **II.** ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα Ἰλ. Υ. 404, κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἑρμηνευτὰς ἀπὸ τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ Ἑλίκης, ἔνθα ἰδιαιτέρως ἐτιμᾶτο, Ἰλ. Θ. 203· ἀλλ' ἴδε Ὕμν. Ὁμ. 21. 3.

ἑλῐκωπός, όν, = τῷ ἑπομ., Ὀρφ. Ὕμν. 5. 9.

ἑλίκωψ, ωπος, ὁ, ἡ, θηλ. **ἑλικῶπις, ιδος,** ὁ ἔχων εὐστρόφους καὶ ζωηροὺς ὀφθαλμούς, ὁ εὐόφθαλμος, ὡς χαρακτηριστικὸν ζωηρᾶς νεότητος, ἑλίκωπες Ἀχαιοί Ἰλ. Α. 389, κτλ.· ἑλικώπιδα κούρην Α. 98· νύμφη Ἡσ. Θ. 298· Ἀφροδίτη Πίνδ. Π. 6. 1. Οὔτε ὁ ἀρσ. οὔτε ὁ θηλ. τύπος ἁπαντᾷ ἐν Ὀδυσ.

ἕλῐνος, ὁ, (ἑλίσσω) κλάδος ἀμπέλου, Φιλητᾶς 43. **2)** ἡ ἄμπελος, Νικ. Ἀλεξιφ. 181· ὡσαύτως θηλ. Ὀππ. Κυνηγ. 4. 262.

ἑλῐνό-τροπος, ὡς ἕλινος, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 1028. 18.

ἑλῑνύες, αἱ, ἡμέραι ἀναπαύσεως, ἐν αἷς οἱ Ρωμαῖοι ἐσχόλαζον πανδημεὶ καὶ ἔθυον τοῖς θεοῖς χαριστήρια ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ λαμπρᾶς νίκης, ἑλινύας ἄγειν ἡμέρας ἐννέα Πολύβ. 21, 1, 1. Λατ. supplicatio, πρβλ. **ἑλῑνύω.**

ἑλῑνύω, Ἡρόδ., Ἱππ., Αἰσχύλ.: παρατ. **ἑλίνυον** Ἡρόδ. 8. 71, **ἡλίνυον** Ἀππ. Μιθρ. 43, Ἰωνικ. **ἑλινύεσκον** Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 589: μέλλ. **-ύσω** [ῠ] Πινδ. Ν. 5. 2, Ι. 2. 67: ἀόρ. **ἑλίνυσα** Ἡρόδ. 7. 56, Αἰσχύλ. Πρ. 530 κτλ. Σχολὴν ἄγω, σχολάζω, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, συχν. παρ' Ἱπποκρ., ὡς ἐν 7. 32., 392. 4· μὴ ἑλινύειν Ἡρόδ. 1. 67· διέβη ὁ στρατὸς .. ἑλινύσας οὐδένα χρόνον ὁ αὐτ. 7. 56· ἑλινύοντα ἀγάλματα, «ἀργὰ καὶ ἀκίνητα .., ἐπ' αὐτῆς τῆς βαθμίδος ἑστῶτα διηνεκῶς» (Σχόλ.), Πίνδ. Ν. 5. 2, πρβλ. Ι. 2. 67· ἑλινύοντα προσδέρκεσθαί τινα, ὁρᾶν τινα ἑστάμενον ἀργόν, ἀναπαυόμενον ἐκ τῆς ἐργασίας, Αἰσχύλ. Πρ. 53· οὐκ ἑλινύειν ἐχρῆν Ἀριστοφ. Θεσμ. 598· ἑλινύειν μίαν ἡμέραν Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 28. **2)** μετὰ γεν. πράγμ., ἀναπαύομαι, σχολάζω ἀπό τινος, δεῖ δὲ .. τὴν κοιλίην ἑλινύειν πλήθεος βρώμιος Ἱππ. 392. 6· ἔργων Διον. Ἁλ. 1. 33. **3)** μετὰ μετοχ., παύομαι ποιῶν τι, ἑλίνυον οὐδένα χρόνον.. ἐργαζόμενοι Ἡρόδ. 8. 71, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 530, Καλλ. εἰς Δήμ. 48, Ἀποσπ. 248. [τὸ υ τοῦ παρατ. βραχὺ ἐν Ἀπολλ. Ῥοδ. Α. 862, μακρὸν ἐν 589, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. ἀπροσδιόριστον. Ὁ μεταγενέστερος τύπος **ἑλιννύω** προῆλθεν ἐξ ἀγνοίας ὅτι τὸ ι ἦτο φύσει μακρόν, Chäf εἰς Γρηγόρ. Κορίνθου σ. 502.

ἕλιξ, ῑκος, ὁ, ἡ, ὡς ἐπίθ., ἑλικτός, ἐπιγραμπτός, κεκαμμένος, περιεστραμμένος· παρ' Ὁμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴαντι 375 καὶ Θεοκρίτῳ 25. 127, ἐπίθετον τῶν βοῶν, ἀναφερόμενον συνήθως εἰς τὸ ἑλικοειδὲς τῶν κεράτων αὐτῶν, ὡς τὸ «κεράεσσιν ἑλικταὶ» ἐν τῷ Ὁμ. Ὕμνῳ εἰς Ἑρμῆν 192· κατ' ἄλλους ἀναφέρεται εἰς τὰ σκέλη ἢ μᾶλλον εἰς τὸ ἑλικοειδὲς βάδισμα τὸ εἰς τοὺς βοῦς ἰδιάζον· συνήθως συνδυάζεται μετὰ τοῦ **εἰλίποδες,** ὡς ἐν Ἰλ. Ι. 466, Φ. 448, Ψ. 166, Ὀδ. Α. 92, κτλ.· ἐν Εὐρ. Βάκχ. 1171 ἡ λέξις **ἕλιξ** φαίνεται σημαίνουσα βοῦν·— προσέτι τίθεται ἐπὶ διαφόρων πραγμάτων, ἕλικα ἀνὰ χλόαν πολύπλοκον· ἀλλ' ἴσως ἀναγνωστέον: ἕλικ' ἀνὰ χλοερὰν Εὐρ. Ἑλ. 180 (πρβλ. τὸ ἑπόμ. II)· ἑλιξ πλόκαμος Χριστοδ. Ἔκφρασ. 282· ὁρόμιος Νόνν. Δ. 2. 263· σείρη Τρυφ. 322.

ἕλιξ, ποιητ. **εἴλιξ, ῑκος,** ἡ, (ἑλίσσω) πᾶν τὸ ἔχον σχῆμα ἑλικοειδές· παρ' Ὁμήρῳ μόνον ἅπαξ ἐν Ἰλ. Σ. 401, γναμπτὰς θ' ἕλικας, «περιφερῆ ψέλλια» (Θ. Γαζῆς) ἢ ἐνώτια, ὡς τὸ **ἑλικτήρ,** πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 87. Ἀριστ. π. Θαυμ. 110: — μετὰ ταῦτα ἐπὶ διαφόρων σχέσεων. **II.** συστροφή, ἑλιγμός, δίνη, ἕλικες στεροπῆς Αἰσχύλ. Πρ. 1083, πρβλ. **ἑλικίας**· ἐπὶ κυκλικῆς ἢ ἑλικοειδοῦς κινήσεως, αἱ κινήσεις καὶ ἕλικες τοῦ οὐρανοῦ Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 2, 27, πρβλ. Τίμ. Λοκρ. 97C· ἐπὶ καπνοῦ ἑλικοειδῶς ἀνερχομένου, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 438. **III.** ἕλιξ κλήματος, δι' ἧς συμπλέκεται μετ' ἄλλου κλήματος ἢ οἱουδήποτε στηρίγματος, κοιν. «ψαλίδα», ἀλλὰ καὶ τὴν ἕλικα δοκεῖ τούτου χάριν ἔχειν ὅπως εὐθὺς ἀντίληψις γένηται καὶ οἷον δεσμὸς Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 18, 2· βλαστάριον, βοσκὰν εὐφύλλων ἑλίκων Εὐρ. Ἑλ. 1331· αὐτὴ ἡ σταφυλή, βότρυος ἕλικα παυσίπονον Ἀριστοφ. Βάτρ. 1321. **2)** τρυφερὸς βλαστὸς κισσοῦ, κύκλῳ δὲ περὶ σὲ κισσὸς εὐπέταλος ἑλίκει θάλλει Ἀριστοφ. Θεσμ. 1000· ὡσαύτως εἶδος κισσοῦ, hedera helix, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 3. 18, 6. **3)** βόστρυχος τῆς κόμης, Ἀνθ. Π. 10. 19., 12. 10. **4)** πτόρθος, δένδρον, ὁράκοντα .., ὃς .. ἀμφελικτὸς ἕλικ' ἐφρούρει Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 399· ἀλλ' ὁ Ἔρμαννος μετὰ τὸ ὃς προσθέτει τὸ σφ' ὡς ἀντικείμενον τοῦ **ἐφρούρει,** οὗτω δὲ ἑρμηνευτέον τὸ χωρίον: συνεσπειραμένος εἰς ἕλικα (εἰς σπεῖραμα) ἐφρούρει, κτλ., ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ· κατὰ πληθυντ., οἱ πλόκαμοι τοῦ πολύποδος, Ἀνθ. Π. 9. 14. **5)** αἱ ἕλικες κιονοκράνου Ἰωνικοῦ ῥυθμοῦ, Ἀθήν. 206B, Βιτρούβ. **IV.** αἱ ἕλικες τοῦ ὀστράκου τοῦ κοχλίου (πρβλ. **ἑλίκη** II), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 13· κατὰ πληθ. αἱ συστροφαὶ τῶν ἐντοσθίων, τῶν ἐντέρων, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 23, π. Ζ. Γεν. 1. 4, 4· καθ' ἑνικόν, τὸ ἔντερον κόλον (ἐσχ. κῶλον), ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 22· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ὠτός, ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 2. 8, 9. **V.** ἑλικοειδὴς γραμμὴ περὶ ῥάβδου, κατεῖχε δὲ καὶ σκίπωνα χρυσᾶς ἕλικας ἔχοντα περιερπούσας, περὶ τοῦ ζωγράφου Παρρασίου, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 11, Ἀθήν. 543C, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 139· ἡ ἑλικοειδὴς ταινία ἡ ἐφαρμοζομένη περὶ τὴν σκυτάλην, Πλούτ. Λύσ. 19·— κοχλίας, «βίδα», Ἑρμησιάναξ παρ' Ἀθην. 599A, Ἥρων ἐν Math. Vett., κλ. **2)** εἶδος μηχανῆς πρὸς τὸ καθέλκειν πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν· εὗρε δὲ αὐτὴν πρῶτος ὁ Ἀρχιμήδης, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 207A. **3)** ὑδραυλικὴ μηχανὴ πρὸς ἀνέλκυσιν ὕδατος, Φίλων Ι. 410, 28. **VI.** ἐπὶ περιπεπλεγμένων προτάσεων, Διον. Ἁλ. περὶ Θουκ. 48.—Περὶ τοῦ γένους τῆς λέξεως ταύτης ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 354.

ἕλιξις, εως, ἡ, τὸ τύλιγμα ἐπιθέσμου, Ἱππ. περὶ Ἰητρείων 743. **2)** συστροφὴ τῶν ἐντέρων, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 6.

ἑλιξό-κερως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων κέρατα ἑλικτά, κριὸς Ἀνθ. Π. 9. 240. Καθ' Ἡσύχ. «ἑλιξόκερως· στρεβλόκερως», πρβλ. Εὐστ. Ὀδ. 1394, 39.

ἑλιξό-πορος, ον, πορευόμενος ἑλικοειδῶς, ὁ περιστρεφόμενος, ἑλιξοπόροισιν ἁτράκτοις Πρόκλ. Ὕμν. εἰς Σόλ. 48, Μανέθ. 4. 437, κτλ.

ἑλίσσω, Ἐπ. ἀπαρ. **-έμεν** Ἰλ. Ψ. 309· Ἰων. **εἰλίσσω** Ἡρόδ.:

μέλλ. **ἑλίξω** Εὐρ. Φοίν.711· ἀόρ. **εἵλιξα** Πλάτ. Τίμ.73Α· μετοχ. **ἑλίξας** Ἰλ. Ψ. 466, Ἰων. **εἱλίξας** Ἡρόδ. 4. 34. — Μέσ., Ὅμ.: μέλλ. **ἑλίξομαι** Ἰλ. Ρ. 728: ἀόρ. **ἑλιξάμην** Μ. 467, Ρ. 283.— Παθ.: μέλλ. **ἑλιγήσομαι** Ἐβδ. (Ἡσαΐας ΛΔ', 4): ἀόρ. **εἱλίχθην** Εὐρ., μετοχ. **ἑλιχθείς** Ἰλ. Μ.74: πρκμ. **εἵλιγμαι, ἐλήλιγμαι** Παυσ.10.17,12, Ἰων. γ' πληθ. **εἱλίχατο** Ἡρόδ.7.90: ὑπερσ. **εἵλικτο** Εὐρ.Ἡρ. Μαιν. 927.— Ὁ Ἰων. τύπος εἶναι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ. (χάριν τροῦ μέτρου) καὶ εὕρηται ἅπαξ ἢ δὶς ἐν χειρογράφ. τοῦ Πλάτ. (ἐν Φιλήβ.15Ε, πρβλ. **ἀνείλιξις**), ἀλλ' οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ παρ' Ὅμ. (Περὶ τῆς ἐτυμολ. ἴδε ἐν λ. **εἴλω**). Στρέφω πέριξ, εἰλῶ, κάμπτω· τὸ ἐνεργ. παρ' Ὅμ. ἀείποτε περὶ τῆς στροφῆς τοῦ ἅρματος περὶ τοὺς καμπτῆρας, οἷσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἑλισσέμεν [ἵππους] Ἰλ. Ψ. 309, κτλ. **2)** καθόλου, κυλίω, περιστρέφω, περιάγω, ἑλ. βίου πόρον, κυλίω ἐμπρὸς τὸ ῥεῦμα τῆς ζωῆς, Πίνδ. Ι. 7 (8), 29· οὕτως ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ αἰθέρος, ὦ πάντων αἰθὴρ κοινὸν φάος εἱλίσσων Αἰσχύλ. Πρ. 1092· ἥλιος .. εἱλίσσων φλόγα Εὐρ. Φοίν. 3· ἑλ. κόνιν Αἰσχύλ. Πρ.1085· ἑλ. δίνας, ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου, Εὐρ. Ι. Τ.7, πρβλ.1103· ἑλ. κόρας βλέφαρα ὁ αὐτ.Ἡρ. Μαιν. 868, Ὀρ. 1266. **3)** ἐπὶ πάσης ὁρμητικῆς κινήσεως, ἰδίως κυκλοτεροῦς, ἅλιον .. ἑλίσσων πλάταν Σοφ. Αἴ. 357· ἐπὶ ὀρχήσεως, ἑλ. πόδα Εὐρ.Ὀρ.171, πρβλ.Ἰ. Α. 215· ἑλ. θιάσους, ὁδηγεῖν τοὺς χορευτικοὺς ὁμίλους, ὁ αὐτ.Ἰ. Τ.1145· ἑλ. χορούς Στράττις ἐν Ἀδῆλ. 1· καὶ ἀπολ., χορεύω, Εὐρ. Φοίν. 235, πρβλ.Ὀρ.1292 (ὀπόθεν, ἑλ. τινά,ὀρχεῖσθαι εἰς τιμήν τινος, ὁ αὐτ.Ἡρ. Μαιν. 690,Ἰ. Α.1480)· ἑλ. βωμόν, ὀρχεῖσθαι πέριξ αὐτοῦ, Καλλ. εἰς Δῆλ. 321. **4)** περιελίσσω, πλόκαμον περὶ ἄτρακτον Ἡρόδ. 4. 34, πρβλ. 2. 38· λίνον ἡλακάτᾳ ἑλ. Εὐρ. Ὀρ. 1432· χεῖρας ἀμφὶ γόνυ ἑλ., περισφίγγειν, ὁ αὐτ. Φοιν. 1622. **5)** μεταφ., περιστρέφω ἐν τῇ διανοίᾳ μου, διανοοῦμαι, τοιαῦθ' ἑλ. Σοφ.Ἀντ. 231· ἑλ. λόγους, λέγειν πανούργους λόγους, Εὐρ.Ὀρ. 892. **6)** περικάμπτω, τρισσοὺς γὰρ ἑλίσσων (ὁ Ὠκεανὸς) κόλπους .. ἐρεύγεται Διον. Περιηγ. 630, πρβλ. 979. **II.** παθ. καὶ μέσ., ὑποστρέφομαι, ἑλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν, ὑποστραφέντων ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν,Ἰλ. Μ.74, πρβλ. 408· οὕτως ἐπὶ κάπρου, ἑλιξάμενος, ὑποστραφείς, συστραφεὶς πρὸς ἄμυναν, Ρ. 283, πρβλ.728 καὶ ἴδε ἐν λ. **δοκεύω**· ἐπὶ ὄφεως, συσπειρῶμαι, ἑλισσόμενος περὶ χειῆ. «συστρεφόμενος, εἱλούμενος περὶ σχισμῆ» (Σχόλ.), Χ. 95· ἡ δέ θ' ἑλισσομένη πέτεται (δηλ. ἡ καλαῦροψ). ἡ δὲ βουκολικὴ ῥάβδος διέρχεται τὸν ἀέρα συστρεφομένη, Ψ. 846· κνίση .. ἑλισσομένη περὶ καπνῷ, συστρεφομένη μετὰ τοῦ καπνοῦ, Δ. 317· ἑλισσόμενοι περὶ δίνας, περιστρεφόμενοι κατὰ τὰς δίνας, Φ. 11· οὕτως ἐπὶ ποταμῶν περιδινουμένων, περιστρεφομένων,Ἡσ. Θ.791· ἐπὶ τῶν κυμάτων, τὸ ἑλισσόμενον ἀεὶ κυμάτων Πίνδ. Ν. 94· ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἑλίσσεσθαι περὶ χθόνα Αἰσχύλ. Πρ.138· ὧραι ἑλισσόμεναι, αἱ περιστρεφόμεναι ὧραι, Πίνδ. Ο. 4. 5. **2)** στρέφομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, περιφέρομαι, ἀν' ὅμιλον Ἰλ. Μ. 49· καθ' ὅμιλον αὐτόθι 467, πρβλ. Ρ. 728· ἑλίσσετο ἔνθα καὶ ἔνθα, περιεστρέφετο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀγνοῶν τί νὰ πράξῃ,Ὀδ. Υ. 24· ὡσαύτως, ὡς τὸ Λατ. versari, εἶμαι συνεχῶς ἠσχολημένος εἴς τι πρᾶγμα, περὶ φύσας Ἰλ. Σ. 372, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ.194Β· ἐπὶ μελισσῶν, ἑλίσσεσθαι μέλιτος, ἀσχολεῖσθαι περὶ τὸ μέλι,Ἄρατ.1030. **3)** περιδινοῦμαι ὀρχούμενος, Εὐρ. Βάκχ. 570, Ι. Α. 1055. **4)** Μέσ. μετ' ἐνεργ. σημασ., ἦκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἑλιξάμενος δι' ὁμίλου, «ἔρριψε δὲ αὐτὴν διὰ τοῦ στρατοῦ δίκην σφαίρας συστρέφας τὴν χεῖρα» (Θ. Γαζῆς),Ἰλ. Ν.204. **5)** τὰς κεφαλὰς εἱλίχατο μίτρῃσι, ἔχουσι τὰς κεφαλὰς των περιτετυλιγμένας μὲ μίτρας (σαρίκια),Ἡρόδ. 7. 90. Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρα ηρ. σ. 475.

ἑλίτροχος, ον, (ἑλίσσω), σύριγγες .. ἑλίτροχοι, «περὶ ἃς ἑλίσσονται οἱ τροχοί» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Θήβ. 205.

ἔλιφθεν, Αἰολ. ἀντὶ **ἐλείφθησαν,** γ' πληθ. ἀόρ. α' παθ. τοῦ **λείπω.**

ἑλίχρῡσος, ὁ, φυτόν τι ἐκ τῶν ἀναρριχωμένων μετὰ κιτρίνου χρυσοειδοῦς ἄνθους ἢ καρποῦ, ἐν Κύπρῳ νῦν καλεῖται «δάκρυα τῆς Παναγίας» Sibthorp. Ἀλκμὰν 29, Ἴδυκ. 7· ἑλιχρύσου κλάδοι Κρατῖν. ἐν «Μαλθακοῖς» 1. 4· ἑλιχρύσου ξανθοτέρα Θεόκρ. 2. 78.

ἑλκαίνω, (ἕλκος) ἔχω ἕλκος, ἑλκοῦμαι, Αἰσχύλ. Χο. 843 (ἔνθα τὸ φόνῳ τῷ πρόσθεν, ὡς ὁ Paley παρατηρεῖ, εἶναι ἡ δοτικὴ ἀποδιδομένη εἰς τὸ ἑλκαίνοντι καὶ δεδηγμένῳ).

ἕλκᾰνον, τό, = **ἕλκος,** τραῦμα, μόνον παρ' Ἡσυχ., ὅστις ἔχει καὶ **ἑλκανῶσα·** «ἡλκωμένη, ἢ ἡλκοποιημένη ὑπὸ τοῦ πυρός».

ἑλκεσί-πεπλος, ον, ἡ ἑλκουσα τὸν πέπλον, τὴν μακρὰν ἐσθῆτα, ἐπὶ τῶν Τρῳάδων γυναικῶν, Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους Ἰλ. Η 297, κτλ.

ἑλκεσί-χειτος, ον, ὁ ἕλκων πρὸς ἑαυτὸν τὴν χεῖρα, τρύτανά θ' ἑλκεσίχειρα Φίλιππ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 103.

ἑλκε-τρίβων [ῐ], ὁ, ὁ σύρων τὸν τρίβωνα, σκωπτικὸν ἐπίθετον τῶν Λακώνων, ὧν ἡ ἐσθὴς εὐτελὴς ἄγαν ἱστορεῖται, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Πρέσβευσι» 2.

ἑλκε-χίτων [ῐ], **ωνος,** ὁ, ὁ ἕλκων τὸν χιτῶνα, ὁ φορῶν μακρὸν χιτῶνα, ἐπίθ. τῶν Ἰώνων, Ἰάονες ἑλκεχίτωνες Ἰλ. Ν. 685· πρβλ. **ποδήρης.**

ἑλκέω: μέλλ. **-ήσω,** ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἕλκω,** σύρω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, σπαράττω, ἐν τῷ παρατ., νέκυν .. ἕλκεον ἀμφότεροι Ἰλ. Ρ. 395· ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἀορ., κύνες ἑλκήσωσιν αὐτόθι 558 (ἄλλως: ἑλκύσωσιν)· οἱ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ ἑλκήσουσ' Χ. 336· Λητὼ γὰρ ἤλκησε, «ἐβιάσατο» Εὐστ., ἐπεχείρησε νὰ βιάσῃ τὴν Λητώ, Ὀδ. Λ. 580· οὕτως ἐν τῷ παθ., ἑλκηθείσας τε θύγατρας Ἰλ. Χ. 62· πρβλ. **ἕλκητον.**

ἑλκηδών, ἐπίρρ., συρτά, «τραβῶντας», οἱ δ' ἐμάχοντο πύξ τε καὶ ἑλκηδὸν Ἡσ.Ἀσπ.Ἡρ. 302,Ἡρωδιαν. π. μονήρ. λέξ. σ. 25, 16 καὶ Ἐτυμ. Μ. σ. 695, 56.

ἑλκήεις, εσσα, εν, ὁ ἔχων ἕλκη, ὁ πλήρης ἑλκῶν, πνεύμονά θ' ἑλκήεντα, κακὴν νόσον ἀνθρώποισιν Μανέθων 1. 162.

ἑλκηθμός, ὁ, ἑλκυσμός, ἀπαγωγή, ἀνδραποδισμός, αἰχμαλωσία, πρὶν γέ τι σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἑλκηθμοῖο πυθέσθαι Ἰλ. Ζ.465.

ἕλκηθρον, τό, μέρος τοῦ ἀρότρου, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 5.7, 6· πρβλ. **ἔλυμα.**

ἑλκηΐς· «ἡ λιθάργυρος» Ἡσύχ.

ἕλκημα, τό, τὸ χρησιμεῦον πρὸς σπαραγμόν, = **ἑλώριον,** σπάραγμα, κυνῶν ἕλκημα Εὐρ.Ἡρ. Μαιν. 568.

ἑλκητήρ, ῆρος, ὁ, ὁ χρησιμεύων πρὸς τὸ ἕλκειν, γεωργ. ἐργαλεῖον, κτένας ἑλκητῆρας, κοινῶς «τσουγγράνες», Φανίας ἐν Ἀνθ. Π. 6. 297, 5.

ἕλκητον, θεωρεῖται ὡς γ' δυϊκ. παρατατ. τοῦ **ἕλκω,** ἀντὶ τοῦ **εἱλκέτην,** Ὀδ. Ν. 32.— Ἀλλ' ἐπειδὴ τοιοῦτος τύπος ἀντίκειται τῇ ἀναλογίᾳ, εἶναι ὀρθότερον νὰ θεωρῆται ὡς ὑποτακτ. ἐνεστ. ἢ νὰ γράφηται **ἑλκῆτον** ἐκ τοῦ **ἑλκέω.**

ἑλκίζομαι = **ἑλκύομαι,** Ν. Χων. σ. 606. 19, ἔκδ. Β.

ἑλκο-ποιέω, προξενῶ ἕλκη· μεταφ., ἀναξέω παλαιὰς πληγάς, ἀνακινῶ παρελθόντα λυπηρὰ ζητήματα, Λατ. vulnus refricare, Αἰσχίν. 83. 37.

ἑλκο-ποιός, όν, ἔχων δύναμιν νὰ κάμνῃ ἕλκη, Αἰσχύλ. Θήβ. 398. Καθ' Ἡσύχ.: «ἑλκοποιόν· κανθαρίς».

ἕλκος, εος, τό, (ἴδε **ἕλκω**)· ὠτειλή, πληγή, τραῦμα, Ἰλ. Δ. 190 κ. ἀλλ. (οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.), Πίνδ. καὶ Ἀττ. **2)** τραῦμα μετὰ φλεγμονῆς, ἕλκει μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου, βασανιζόμενον ἐκ κακοῦ τραύματος ὑπὸ ὀλεθρίου ὄφεως,Ἰλ. Β. 723· ἐπὶ ἑλκῶν προξενουμένων ἐκ λοιμικῆς νόσου,Θουκ. 2. 49, πρβλ. Ξεν. Ἱππ. 5, 1, κτλ. **II.** μεταφ., πληγή, καταστροφή, ταῦτ' ἤδη πάσῃ πόλει ἔρχεται ἕλκος ἄφυκτον Ἐλεγεῖα Σόλωνος παρὰ Δημ. 422.13, Αἰσχύλ.Ἀγ. 640, Σοφ.Ἀντ. 652, κ. ἀλλ.· ὑποκάρδιον ἕλκ. Θεόκρ.11.15.

ἑλκόω, πληγώνω, σπαράσσω, Εὐρ. Ἐκ. 405· ἑλκ. ὀνυξιν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 8, κτλ.— Παθ., αὐτόθι 10. 6, 8. **2)** καθιστῶ τι ἑλκῶδες, ἑλκοῖ μὲν τὰ βλέφαρα Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ.15, κ. ἀλλ.·— Παθ., ἐπὶ προσώπων, ὑποφέρω ἐξ ἑλκωμάτων, Κωμ.Ἀνών.16. 8·— ἐπὶ ἑλκῶν, πυοῦμαι, «ὀμπυάζω», Ξεν.Ἱππ.5, 1. **II.** μεταφ., πληγώνω, προξενῶ βλάβην, ἔμνησας ὅ μου φρένας ἤλκωσε Εὐρ.Ἄλκ. 878.

ἑλκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἕλκω,** δεῖ ἕλκειν, Πλάτ. Πολ. 365C.

ἑλκτικός, ή, όν, κατάλληλος ὅπως ἑλκύσῃ, ἑλκυστικός, Πλάτ. Πολ. 523Α, Αἰλ. π. Ζ.17. 6.

ἑλκτός, ή, όν, ὁ δυνάμενος νὰ ἑλκυσθῇ,Ἀριστ.π.Ζ.Γεν.2.6,25.

ἑλκύδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἕλκος,** μικρὰ πληγή, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 829,Ἀριστοφ.Ἱππ. 907.

ἑλκυθμός, ὁ, μεταγεν, τύπος τοῦ **ἑλκηθμός,** Τρυφιόδ. 21.

ἕλκυσις, εως, ἡ, τὸ ἕλκειν πρὸς τὰ ἐντός, ἀπορρόφησις, τῆς τροφῆς Ἀριστ. π. Φυτ.1.1, 21. **2)** προσέλκυσις, ἕλξις,Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρ. Παθ.1.10.

ἕλκυσμα, τό, τὸ ἑλκόμενον, τὸ κλωβόμενον ἔριον, νῆμα,Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀφρῖνον. 2)** = **ἕλκημα,** σπάραγμα, κυνῶν θ' ἑλκύσματα Μανέθων 4. 200. **3)** = σκωρία ἀργύρου, ἡ δὲ τοῦ ἀργύρου σκωρία καλεῖται ἕλκυσμα ἢ ἔγκαυμα Διοσκ. 5. 101.

ἑλκυστάζω, θαμιστικὸν τοῦ **ἕλκω,** σύρω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἵνα μὴ μιν ἀποβρύφοι ἑλκυστάζων Ἰλ. Ψ.187, Ω. 21· πρβλ. **ῥυστάζω.**

ἑλκυστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἑλκύειν,** δεῖ ἑλκύειν, ἄνωθεν ἑλκυστέον τὸν φίλιον Εὐστ. Ποονημ. 4, 61.

ἑλκυστήρ, ῆρος, ὁ, ἐργαλεῖον μαιευτικὸν πρὸς ἐξέλκυσιν ἐμβρύου, ἐμβρυουλκός,Ἱππ. 618. 16· χαλινός, Γραμμ. **II.** ὡς ἐπίθ., ὁ σύρων, ἕλκων,Ὀππ.Ἀλ. 5. 20.

ἑλκυστικός, ή, όν, ὁ πρὸς τὸ ἕλκειν ἐπιτήδειος, ἐπὶ φαρμάκων, ἔστι δὲ (ἡ πρόπολις) θερμαντικὴ ἄγαν καὶ ἐπισπαστικὴ καὶ σκολόπων ἑλκυστικὴ Διοσκ. 2. 106. **2)** θελκτικός, δοκεῖ γὰρ ἔχειν πρὸς φιλίαν τι ὁ οἶνος ἑλκυστικὸν Ἀθήν.185C.

ἑλκυστίνδα, εἶδος παιγνιδίου = **διελκυστίνδα,** Εὐστ.1111.24.

ἑλκυστός, ή, όν, ὃν ἑλκύει ἢ δύναται νὰ ἑλκύσῃ τις, «ἀρύβαλλος· τὸ ἑλκυστὸν βαλλάντιον» Α. Β. 448, 27. **II.** ἑλκυστὸν ἔλαιον, κεκαθαρμένον, «λαγαρισμένον» ἔλαιον, Συλλ.Ἐπιγρ. 2719. 21. Καθ' Ἡσύχ. «ἑλκυστῷ· λείῳ».

ἕλκω, (ἑλκύω) μόνον παρὰ Τζέτζ.): — παρατ. **εἷλκον**, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 33, κτλ., Ἑπ. **ἕλκον** Ὁμ. (οὐδέποτε **εἵλκυον**): — μέλλ. **ἑλξω** Αἰσχύλ. Ἱκ. 909, κτλ., σπανίως **ἑλκύσω** [ῠ] Ἱππ. 751D, Φιλήμ. ἐν Ἀδηλ. 81: — ἀόρ. **εἵλκῡσα** Πίνδ. N.7, 152 καὶ ἀείποτε παρ' Ἀττ.· **ἧλκυσα** Ἐπιγρ. Αἴγ. ἐν Συλλ.Ἐπιγρ. 4993, 5006· μεταγεν. **εἵλξα**, ποιητ. **ἕλξα**, Ἀνθ. Π. 9. 370, Ὀρφ.Ἀργ. 260, Γαλην.: — πρκμ. **εἵλκῡκα (καθ-)** Δημ. 60. 8: — Μέσ.: μέλλ. **-ύσομαι** Ὀρειβ.: ἀόρ. **εἱλκυσάμην (ἐφ-)** Ἀριστοφ.Ἀχ. 1120, **(ἀφ-)** Ἱππ. 787H· σπανίως **εἱλξάμην** Γαλην.: — Παθ.: μέλλ. **ἑλκυσθήσομαι, (ξυγκαθ-)** Αἰσχύλ. Θῆβ. 614, πρβλ. Λυκόφρ. 358· **ἑλχθήσομαι** Γαλην.: ἀόρ. **εἱλκύσθην** Ἡρόδ. 1. 140, Ἱππ. 1123A, **(ἐξ-)** Ἀριστοφ.Ἐκκλ. 688· μεταγεν., **εἱλχθην** Φιλόστρ. 359, Διογ. Α. 6. 91· πρκμ. **εἵλκυσμαι** Ἱππ. 262. 4, Εὐρ. Ῥῆσ. 576, **(καθ-)** Θουκ. 6. 50· **ἕλκυσμαι (ἀν-)** Ἡρόδ. 9. 98: ὑπερσ. **εἵλκυστο** Ἱππ.1134B. Παρατηρητέον ὅτι ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττ. λόγῳ οἱ τύποι **ἕλκω, εἵλκον** καὶ **ἑλξω** τοῦ ἐνεστ., παρατ. καὶ μέλλ. τοῦ ῥήματος τούτου ἦσαν οἱ μόνοι ἐν χρήσει, οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι ἐσχηματίζοντο ἐκ τοῦ **ἑλκύω**: παρ' Ἑπ. ἔχομεν τὸν παράλληλον τύπον **ἑλκέω** (ὃν ἴδε) καὶ τὸν θαμιστ. **ἑλκυστάζω** — Παρ' Ὁμ. ὁ Ἀρίσταρχ. ἠθέτει τὴν αὔξησιν. ('Ἐκ τῆς √ΕΛΚ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **ὁλκή, ὁλκός, ἑλκυστάζω, ἄλοξ, αὖλαξ,** κτλ.· πρβλ. τὴν Λατ. λέξιν sulcus: — τὸ δὲ **ἕλκος**, Λατ. ulcus, παράγεται ἐξ ἄλλης ῥίζης). Σύρω, «τραβῶ», μετὰ τῆς συμπαραμαρτούσης ἰδέας τῆς δυνάμεως ἢ τῆς προσπαθείας, ὡς εἰπὼν ποδὸς ἕλκε, ἤρχισε νὰ σύρῃ [τὸ πτῶμα] ἐκ τοῦ ποδός, Ἰλ. N. 383· ἤνπερ .. ποδῶν ἕλκωσι θύραζε Ὀδ. Π. 276· ["Ἕκτορα] περὶ σῆμ' ἑτάροιο .. ἕλκει Ἰλ. Ω. 52· σύρων ἀπάγω ὡς αἰχμάλωτον, Χ. 65· καθέλκω εἰς τὴν θάλασσαν πλοῖον, Β.152, κτλ.· σύρω κατὰ γῆς κεκομμένον δένδρον, Ρ. 743· ἐπὶ ἡμιόνων, σύρω ἅρμα, Ω. 324· ἑλκέμεναι νειοῖο .. πηκτὸν ἄροτρον, σύρειν τὸ ἄροτρον διὰ μέσου τοῦ ἀγροῦ, Κ. 353, πρβλ. Ψ. 518· ἕλκ. τινὰ ἐπὶ κνάφου Ἡρόδ. 1. 92· περιβαλόντας σχοινία ἕλκ. ὁ αὐτ. 5. 85· **2)** σύρω κατόπιν μου, ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ .. φάος ἠελίοιο ἕλκον νύκτα μέλαιναν Ἰλ. Θ. 486· πέδας ἕλκοντα, σύροντα τὰ δεσμὰ αὐτοῦ, Ἡρόδ. 3. 129· σεμνὸς σεμνῶς χλανίδ' ἕλκων, ἀφίνων ὑπερηφάνως νὰ σύρηται ὀπισθεν αὐτοῦ ἡ χλανίς, Ἔφιππ. ἐν «Πελταστῇ» 1, 4· θοιμάτιον Ἀρχιππ. ἐν Ἀδηλ. 3· πρβλ. **ἑλκεσίπεπλος, ἑλκεχίτων, ἕλξις, σύρμα.** **3)** σπαράσσω (παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ τύπῳ **ἑλκέω**), ἕλκ' ὀνύχεσσι δίπτυχον παρειάν Εὐρ. Τρῳ. 280· τὰς κύνας ὤλαφος ἕλκοι Θεόκρ. 1. 135· ἑλκυσθῆναι ὑπὸ κυνῶν Ἡρόδ. 1. 140· μεταφ., δυσφημῶ, διασύρω, καθάπτομαί τινος, Λατ. vellico, Πινδ. N. 7. 152. **4)** τανύω τόξον, ἕλκε .. γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βόεια Ἰλ. Δ. 122, πρβλ.Ὀδ. Φ. 419, Ἡρόδ. 3. 21, Ξεν.Ἀν. 4. 2, 28, κτλ. **5)** ἐπὶ ξίφους, σύρω, «τραβῶ», Σοφ.Ἀντ.1232, πρβλ. Εὐρ. Ῥῆσ. 576· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο .. ξίφος Ἰλ. Α. 194. **6)** ἀναβιβάζω, σύρω ἐπάνω, ἀναπετάννυμι, ἕλκον δ' ἱστία λευκὰ Ὀδ. Β. 426, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Διόνυσον 32. **7)** σηκώνω ὑψηλά, π. χ. τὴν ζυγαριάν, ἐτίταινε τάλαντα .. ἕλκε δὲ μέσσα λαβὼν Ἰλ. Θ. 72, Χ. 212· ἴδε κατωτ. II. 9.

II. μεθ' Ὅμ., κατὰ πολλοὺς τρόπους, **1)** κωπηλατῶ, Ἡρόδ. 1.194. **2)** ῥυμουλκῶ πλοῖον, Θουκ. 2. 90, κτλ. **3)** σύρω εἰς τὸ δικαστήριον, ἕλκω σε κλητεύσοντα Ἀριστοφ. Νεφ. 1218, πρβλ.1004· περιέλκω, σύρω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἰδίως μετ' ἀσελγῶν προθέσεων, ἕλκει καὶ βιάζεται Δημ. 563.14· μηδένα ἕλξειν μηδ' ὑβρίειν αὐτόθι 585. 16· ἕλκειν γυναῖκα Λυσ. 92. 41· πρβλ. **ἑλκέω, ῥυστάζω.** **4)** ἀνέλκω, «τραβῶ ἐπάνω». [ἥλιος] ἕλκει τὸ ὕδωρ ἐπ' ἐωυτὸν Ἡρόδ. 2. 25· ἕλκ. τὸν ἀέρα, εἰσπνέειν, Ἱππ. π. Ἀέρ. 292, Τίμ. Λοκρ.101D· ἀναπνέω, Φιλόλλ. ἐν Ἀδηλ. 1· — ἰδίως ἐπὶ πινόντων, πίνω ἀπνευστί, «τὸ τραβῶ», μέθυ Εὐρ."Ιων 1200· ἄμυστιν ὁ αὐτ. Κύκλ. 417· τὴν .. τοῦ Ἱραμίνου [σπονδὴν] Ἀριστοφ.Ἱππ.107· οἶνον .. ἓκ λεπαστῆς Τηλεκλείδ. ἐν «Πρυτάνεσι» 2· ἀπνευστὶ Ἀντιφ. ἐν «Γανυμήδει» 2. 14, κτλ.· μετ' αἰτ. δηλούσης τὸ ποτήριον, δέπας μεστὸν ἕλκουσι .. γνάθοις ἀπαύστοις ὁ αὐτ. ἐν Ἀδηλ. 15, πρβλ. Εὔθουλ. ἐν «Κυβευταῖς» 1, κ. ἀλλ.· οὕτω, ἕλκω μαστόν, θηλάζω, «βυζαίνω», Εὐρ. Φοίν. 987. **5)** σύρω ἐκ τοῦ ἱματίου, Δημ. 583. 22. **6)** ἕλκ. βίοτον, ζωάν, διάγειν ἀθλίαν, κοπιαστικὴν ζωήν, Εὐρ. Ὀρ. 207, Φοίν. 1535· προφάσιας ἕλκ., τὸ διαρκῶς προφασίζεσθαι, Ἡρόδ. 6. 86· πάσας τε προφάσεις .. ἕλκουσι Ἀριστοφ. Λυσ. 727· ἕλκ. χρόνους, ἐκτείνειν τὸν χρόνον ἐν τῇ προσῳδίᾳ, Λογγίν. Ἀποσπ. 3. ὃ: — ἐντεῦθεν ἀμεταδ., ἐπὶ τοσοῦτο λέγεται ἑλκύσαι τὴν σύστασιν .., ὅτι ἡ μάχη ἐξηκολούθησε (παρετάθη), Ἡρόδ. 7.167 (ἂν καὶ δύναται νὰ ληφθῇ ὡς μεταβατ., .. ὅτι ἐξηκολούθησαν (παρέτειναν) τὴν μάχην). **7)** ὀρχοῦμαι, οὐδὲ κόρδαχ' εἵλκυσεν, «οὐδ' ἀσέμνως ὠρχήσατο» (Σχολ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 540· ἐν μὲν οὖν τουτί μ' ἔασον ἑλκύσαι Εἰρ. 328. **8)** ἕλκω πρὸς ἐμαυτόν, ἑλκύω, Ἡρόδ. 2. 25· ἰδίως ἐπὶ τοῦ μαγνήτου, Εὐρ.Ἀποσπ. 571· ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα Θεόκρ. 2.17, πρβλ. Ξεν.Ἀπομν. 3. 11, 18· πείθειν καὶ ἕ. Πλάτ. Πολ. 458D· ἐχθροὺς ἐφ' ἑαυτὸν Δημ. 611. 10· ἑλκύω πρός τι, ἐπὶ ἡδονάς Πλάτ. Φαῖδρ. 238A· εἰς τυραννίδας ἕ. τὰς πολιτείας ὁ αὐτ. Πολ. 568C: — Παθ., ἕλκομαι πρός τι, σύρομαι πρός τι ὡς διὰ μαγείας, ἴυγγι ἤτορ ἕλκεσθαι Πινδ. N. 4. 56· ἕ. πρὸς φιλοσοφίαν Πλάτ. Πολ. 494E. **9)** ἐπὶ πραγμάτων ζυγιζομένων, ἕλκουσαν σταθμόν, ἔχουσαν βάρος, ὡς λέγομεν νῦν «ζυγίζουσαν», Ἡρόδ.1. 50· ἀπολ., τὸ δ' ἂν ἑλκύσῃ, ὅσον βαρύνῃ, ὁ αὐτ. 2. 65· ἕλκει πλεῖον, βαρύνει πλειότερον, Πλάτ. Μίνως 316A· ἴδε ἀνωτ. I. 7. **10)** ἀντλῶ ὡς ἐκ πηγῆς τινος, παραλαμβάνω, ἐντεῦθεν εἴλκυσεν ἐπὶ τὴν τῶν λόγων τέχνην τὸ πρόσφορον αὐτῇ ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 270A· τὸ γένος ἀπό τινος Στράβων 515· προσλαμβάνω, μείζω φαντασίαν Πολύδ. 32. 20, 5· ὁ ἄρτος ἕλκει χρῶμα κάλλιστον Ἀθήν.113C. **11)** ἑλκύσαι πλίνθους, ὡς τὸ Λατ. ducere, κατασκευάσαι πλίνθους, Ἡρόδ. 1. 179· οὕτως, ἕλκ. λάγανον Χρύσιππ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 647E. **12)** ἡ θυρὶς ἕλκει, τὸ παράθυρον κάμνει: ῥεῦμα, «τραβᾷ», Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 29. **13)** ἀσκῶ, ἕλκυσον σεαυτόν, καὶ γύμνασαι Πλάτ. Παρμ. 135D.

B. Μέσ., ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, τίλλω, «τραβῶ», πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἕλκετο χαίτας Ἰλ. Κ. 15· ἀσσοτέρω πυρὸς ἕλκετο δίφρον, ἔσυρε τὸ κάθισμά του πλησιέστερα εἰς τὴν φωτιάν, Ὀδ. Τ. 506. **2)** ἕλκω πρὸς ἐμαυτόν, ἐπισωρεύω, τιμάς, ἄφενος ἕλκεσθαι Θέογν. 30. **3)** στάθμιας δέ τινος ἑλκόμενοι περισσᾶς ἐνέπεξαν ἕλκος ὀδυνηρὸν ἓᾷ πρόσθε καρδίᾳ, πρὶν ὅσα φρονεῖν μητίονται τυχεῖν, «οἱ σταθμώμενοι πολλὰ καὶ περιγράφοντες μέγαλα τινὰ αὐτοῖς μέλλοντα ἔσεσθαι, προωδυνήθησαν πρὶν τυχεῖν ὧν ἐπιζητοῦσι καὶ ἐλπίζουσιν» (Σχόλ.). Πινδ. Π. 2. 167.

Γ. Παθ., τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν ἑλκόμενα στερεῶς, «ἔτριξαν δὲ τὰ νῶτα ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν χειρῶν ἐπισυρόμενα σφοδρῶς» (Θ. Γαζῆς), ἐπὶ παλαιστῶν, Ἰλ. Ψ. 715, πρβλ. **ἑλκηδόν**· συμπεριίσταμαι, περί τινων φαινομένων ἐν τῇ μήτρᾳ (καρδίᾳ) τῶν δένδρων, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ.Ἱστ. 5. 5, 2. **2)** καταρρέω, πηγαὶ κατ' Αὐσονῖτιν ἕλκονται χθόνα Λυκόφρ.702, Διον.Ἀλ.1086.

ἑλκώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ἕλκος, πλήρης ἑλκῶν, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1085· χρὼς Εὐρ. Ἱππ. 1359· κνῆμαι Ἀριστ. Προβλ.10. 42. **II.** μεταφ., εὐερέθιστος, Πολυδ.Ἐκλογ. Βατ. σ. 441, Πλούτ. 2. 454B.

ἕλκωμα, τό, (ἑλκύω) πληγή, ἕλκος, Ἱππ.Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1085.

II. τὸ ἀφελκωθὲν μέρος τοῦ στελέχους πεύκης ἢ ἐλάτης πρὸς συναγωγὴν ῥητίνης, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ.Ἱστ. 9. 2, 1.

ἑλκωματικός, ή, όν, ὁ προξενῶν ἕλκη, Διοσκ. 5. 106.

ἕλκωσις, εως, ἡ, ὁ σχηματισμὸς ἕλκους, Ἱππ. Ἀφ. 1248, Θουκ. 2. 49.

ἑλκωτικός, ή, όν, = ἑλκωματικός, Διοσκ. 1. 183· μεταφ., ὁρμός, Πλούτ. 2. 854C.

ἑλλά, ἡ, «καθέδρα, Λάκωνες· καὶ Διὸς ἱερὸν ἐν Δωδώνῃ (καὶ οἱ ἱερεῖς Ἑλλοί)» Ἡσύχ., Λατ. sella.

Ἑλλαδ-άρχης, ὁ, ὁ πρῶτος τῆς Ἑλλάδος, ἄρχων αὐτῆς, εὑρηται ἡ λέξις ἐν Πελοπον.Ἐπιγραφ. (Συλλ.Ἐπιγρ. 1124, 1318, 1396) ὡσαύτως ἐν Δελφ.1718· — προσέτι **Ἑλλαδαρχέω,** ἐν ἐπιγρ. Ἀγκύρας 4021· πρβλ. **Ἑλληνάρχης.**

Ἑλλᾰδικός, ή, όν, Ἑλληνικός, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 926. 3.

2) ὁ ἐξ Ἑλλάδος, ὁ κάτοικος τῆς Ἑλλάδος, Παλλαδ. Βίος Χρυσ. 31E, Κύριλλ. Σκυθοπ. Βίος Σάβ. 282, Ἰω. Μόσχ. 3029C κλ.

ἑλλαμβάνομαι, μέσ., πιάνομαι ἀπό τινος, περιελίττομαι, ἑλλαμβανομένη ταῖς ἕλιξι Διοσκ. 4.184· ἑλλαμβάνεται δὲ καὶ αὕτη τῶν δένδρων ταῖς ἕλιξι ὁ αὐτ. 4. 185· ἐπιλαμβάνομαι, Ἰωσήπ.Ἰουδ.Ἀρχ. 6.7, 5.

ἑλλαμπρύνομαι, παθ., λαμπρύνομαι, διαπρέπω, φαίνομαι μέγας. μηδὲ τούτῳ ἐμπαράσχητε τῷ τῆς πόλεως κινδύνῳ ἰδίᾳ ἑλλαμπρύνεσθαι, μηδὲ νὰ ἐπιτρέψητε εἰς τοῦτον νὰ λαμπρύνηται ἰδίᾳ μὲ κίνδυνον τῆς πόλεως, Θουκ.6.12· γαυριῶ, καυχῶμαι, Λουκ. π. Οἰκ. 1· τινί, ἐπί τινι, Δίων Κ.73.10.

ἑλλάμπω: μέλλ. **-ψω,** λάμπω ἐπάνω εἴς τι, Ἀρχίλ. 55· λάμπω ἢ ἀνανακλῶμαι ἔν τινι, τινὶ Πλούτ. 2. 40D. **II.** μεταβ., λαμπρύνω, ἐλλάμπουσα ἀεὶ ἐλλάμπεται Πλωτῖν. 2. 9, 2· — μεταβ. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, διακρίνομαι, δοξάζομαι ἔν τινι, εἴς τι, [τῷ ἱππικῷ] ἐπεῖχε ἐλλάμψεσθαι Ἡρόδ.1. 80, πρβλ. 8. 74.

ἑλλαμψις, εως, ἡ, ἐπίλαμψις, φωτισμός, Πλούτ. 2. 893E, κτλ.

Ἑλλάνιος, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **Ἑλλήνιος.**

Ἑλλᾰνοδίκαι, ῶν, οἱ, «Ἑλλανοδίκαι ἦσαν ἄρχοντές τινες Ἠλείων, οἱ διέποντες τὰ κατὰ τὸν ἀγῶνα τῶν Ὀλυμπίων· ἐκλήθησαν δὲ οὕτω παρὰ τὸ τοῖς Ἕλλησι δικάζειν· ἐδίκαζον δὲ τοῖς τε ἀθληταῖς καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγωνισταῖς, καὶ παρεκάθηντο ἐν τῷ ἀγῶνι ἐν πορφυρίσιν· ἦσαν δὲ τὸ παλαιὸν ἐννέα, εἶτα δέκα, εἶτα πεντήκοντα τὸ τελευταῖον» Α. Β. 248, 32, Πίνδ. Ο. 3. 21 (καθ' ἑνικ.), Παυσ. 5. 9. 4, κέξ.· ὡσαύτως κατὰ τοὺς ἐν Νεμέᾳ ἀγῶνας, Συλλ.Ἐπιγρ. 1126, ἔνθα ἴδε Βοίχριον. **II.** ἐν Σπάρτῃ, εἶδος στρατιωτικοῦ δικαστηρίου (στρατοδικείου) δικάζοντος ὑποθέσεις ἐγειρομένας μεταξὺ τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων, Ξεν. Λακ.13.11. — Ὁ Δωρ. τύπος εἶναι

ἀείποτε ἐν χρήσει παρ' Ἀττ., ἀλλ' ὁ τύπος **Ἑλληνοδίκαι** μνημονεύεται ὑπὸ Ἡσυχίου ἐν λέξ., καὶ ἐν λ. **δίαρχοι.**

Ἑλλᾰνοδῐκέω, εἶμαι Ἑλλανοδίκης, δηλ. κριτὴς ἐν τοῖς ἀγῶσι, Παυσ. 6.1, 5., 24. 3, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. ἐν τῷ προοιμ. σ. XXIII.

Ἑλλανοδικεών, ῶνος, ὁ, τὸ μέρος ἐν Ὀλυμπίᾳ ἔνθα κατῴκουν «δέκα ἐφεξῆς μῆνας οἱ αἱρεθέντες ἑλλανοδικεῖν» Παυσ. 6. 24, 3 (ἐν τοῖς χειρογρ. κακῶς **Ἑλλανοδικαιών.**

Ἑλλάς, άδος, ἡ, πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ ἱδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος, οἱ δ' εἶχον Φθίην καὶ Ἑλλάδα Ἰλ. Β. 683, ἴδε Εὐστ. ἐν τόπῳ. **2)** ἅπαν ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Θεσσαλίας, ἐν ᾧ οἱ Μυρμιδόνες κατῴκουν, καλούμενον ὡσαύτως Φθιῶτις, συχν. παρ' Ὁμ. **3)** ἡ βορεία ἢ Στερεὰ Ἑλλὰς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν Πελοπόννησον, καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος Ὁδ. Α. 344, Δ. 726, κτλ. **4)** τὸ κύριον ὄνομα τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου μέχρι τῆς Ἠπείρου καὶ Θεσσαλίας, συμπεριλαμβανομένων καὶ τούτων, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 651, Ἡρόδ. 8. 44, 47, Αἰσχύλ. Πέρσ. 50, 234, κτλ.· — συχνάκις ἐν χρήσει περιληπτικῶς ἀντὶ τοῦ **Ἕλληνες**, Εὐρ. Ὀρ. 647, Θουκ. 1. 6, κτλ. **5)** τελευταῖον ὡς γενικὸν ὄνομα περιλαμβάνον πάσας τὰς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων κατοικουμένας χώρας, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ἰωνίας, κτλ., Ἡρόδ. 1. 92, Θουκ. 1. 3, Ξεν. Ἀν. 6. 5, 23, κτλ.· οὐθ' Ἑλλὰς οὔτ' ἄγλωσσος, οὔτε Ἑλλὰς οὔτε γῆ ἀλλόγλωσσος, Σοφ. Τρ. 1060· — ἐντεῦθεν ἀκούομεν ἡ ἀρχαία Ἑλλὰς (Πλουτ. Τιμολ. 37), κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μεγάλην Ἑλλάδα (Στράβων 253)· — πρβλ. **Ἕλλην** I. **II.** ὡς ἐπίθ. μετὰ θηλ. οὐσιαστ., κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν, κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, Ἡρόδ. 6. 98, κ. ἀλλ.· πόλις ὁ αὐτ. 6. 98· χθών, αἶα, γῆ Αἰσχύλ. Ἱκ. 243, κτλ.· στολὴ Σοφ. Φ. 223, κτλ.· ἔτι δὲ καὶ μετ' ἀρσ. οὐσιαστ., ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 17· τίς Ἑλλὰς, ἢ βάρβαρος, ἢ τῶν προπάροιθ' εὐγενετᾶν Ἕτερος..; Εὐρ. Φοίν. 1513· πρβλ. **Ἕλλην** II.

ἑλλεβοριάω, ἔχω χρείαν ἑλλεβόρου, δηλ. εἶμαι παράφρων, μαίνομαι, Ἱππ. 1287. 17, Καλλίας ἐν Ἀθήλ. 10.

ἑλλεβορίζω, δίδω εἴς τινα νὰ πίῃ ἑλλέβορον, Ἱππ. Μοχλ. 858· καὶ ἑπομένως, φέρω τινὰ εἰς τὰς αἰσθήσεις του, εἰς τὰς φρένας του, σωφρονίζω, τί σαυτὸν οὐχ ἑλλεβορίζεις; Δημ. 268. 3.

ἑλλεβορίνη, ἡ, φυτόν τι ὅμοιον ἑλλεβόρῳ, ἄλλως ὀνομαζόμενον **ἐπιπακτίς**, Θεόφρ. Ἱστ. Φ. 9. 10, 2, Διοσκ. 4. 109.

ἑλλεβορισμός, ὁ, ἡ δι' ἑλλεβόρου θεραπεία, Ἱππ. 1287. 26.

ἑλλεβορίτης οἶνος, παρεσκευασμένος δι' ἑλλεβόρου, Διοσκ. 5. 82.

ἑλλεβορο-ποσία, ἡ, τὸ πίνειν ἑλλέβορον, Ἱππ. 1160B.

ἑλλέβορος, ὁ, σπανιώτερον **ἐλλ-** μετὰ φιλοῦ πνεύματος, Λατ. veratrum, βοτάνη ἣν μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι ὡς εἰδικὸν φάρμακον κατὰ πολλῶν νοσημάτων, κυρίως δὲ κατὰ τῆς παραφροσύνης, ἑλλ. μέλας (κοινῶς «σκάρφη») Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387, πρβλ. Ἀφ. 1249· πῖθ' ἑλλέβορον, εἶσαι παράφρων, Ἀριστοφ. Σφ. 1489· ἑλλέβορον ἤδη πώποτ' ἔπιες, Σωσία; πάλιν νῦν πῖθι· μαίνει γὰρ κακῶς Μένανδ. ἐν «Ἀρρηφόρῳ ἢ Αὐλητρίδι» 5· ἑλλέβορον πιπίσκειν Ἱππ. π. Ἀγμ. 760. Ὁ ἄριστος ἑλλέβορος ἐφύετο ἐν Ἀντικύρᾳ τῆς Φωκίδος, Στράβων 418, πρβλ. Ὁρατ. Sat. 2. 3, 83 καὶ 166. **II.** χρυσοῦν τι γυναικεῖον κόσμημα, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 6, Νικόστρ. ἐν Ἀθήλ. 7· πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει.

ἑλλεδᾰνός, ὁ, (εἴλω) δεσμὸς δι' οὗ ἐδένοντο τὰ δράγματα τῶν θεριζομένων σπαρτῶν, Ἰλ. Σ. 553, Ὕμν. εἰς Δήμ. 456, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 291· ἀείποτε κατὰ πληθ. — Πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λέξει **εἰλεῖν** 21.

ἔλλειμμα, τό, ἔλλειψις, ἐλάττωμα, Ἱππ. 28. 5· τὰ καθ' ὑμᾶς ἐλλείμματα, τὰς ἐξ ὑμῶν ἐξαρτωμένας ἐλλείψεις ἢ ὀλιγωρίας, Δημ. 26. 3· καθυστερήσεις, ὁ αὐτ. 606. 29· τοῦ νόμου ἑλλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 13, 12· τὰ περὶ τὴν διάλεκτον ἑλλ. Διον. Ἁλ. περὶ Δημ. 20.

ἐλλειπασμός, πλημμελ. γρ. ἀντὶ **-λοιπασμός**, ἴδε τὴν λέξιν.

ἐλλειπής, συχνὸν σφάλμα τῶν ἀντιγραφέων ἀντὶ τοῦ **ἐλλιπής**.

ἐλλειπόντως, ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεργ. ἐνεστ., ἐλλιπῶς, Πλωτῖν. 1. 3, 6, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀκραῆ**.

ἐλλειπτικός, ή, όν, παρὰ Γραμματικοῖς ὁ ἔχων ἔλλειψιν, στερούμενος τύπων τινῶν, ἐλλιπής, ἀτελής, Εὐστ. 66. 24. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἴδε **ἔλλειψις.**

ἐλλείπω: μέλλ. **-ψω**, ἀφίνω ἐντός, καταλείπω, ἐλπίδα Εὐρ. Ἡλ. 609· τοίην σφιν ἐνέλιπε θελκτὺν ἀοιδῆς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 515· ἀφίνω ἁπλήρωτον, Πολύβ. 4. 60, 2. **2)** ἀφίνω τι ἀνεκτέλεστον, παραλείπω, Λατ. omitto, praetermitto, συχνάκις μετὰ τῶν οὐδ. τοῦ **οὐδείς** καὶ **μηδείς**, μηδὲν ἑλλ. ὅσων χρὴ ποιεῖν Σοφ. Αἴ. 1379· οὐδὲν ἐλλείψουσι.. χειρουργίας Ἀριστοφ. Λυσ. 673· λέγε μηδὲν ἐλλείπων Πλάτ. Πολιτικ. 269C, πρβλ. Τίμ. 17B, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 17· οὕτω καὶ μετ' ἄλλων οὐδετέρων, καὶ ἦν τις.. ἑλλ. τι τῶν νομίμων, παραλίπῃ νὰ ἐκτελέσῃ, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 14· τοῦτο αὐτὸ ἑλλ. Πλάτ. Πολιτικ. 267C, πρβλ. Πολ. 362D· ἕνια, σμικρὰ ὁ αὐτ. Κρατ. 431C, D, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ παθ., ὁ αὐτ. Φίληβ. 18D, Πολ. 484D· οὐδὲν.. ἐλλέλειπται Λυσ. 129. 27· εὑρήσει οὐδὲν ἐλλειφθὲν Δημ. 326. 26. **3)** ἀμεταβ., λείπω, ἅτας οὐδὲν ἐλλείπει Σοφ. Ἀντ. 584· ἢνπερ μὴ 'λλίπωσιν αἱ δίκαι Ἀριστοφ. Πλ. 859· μετὰ δέους δὲ ἐν τῷ ἔργῳ ἐλλείπομεν, μετὰ δέους καὶ ἐλλιπῶς ἐν τῷ ἔργῳ ἐπεξερχόμεθα, Θουκ. 1. 120· τινὶ Πολύβ. 15. 3, 5· ἀντίθετον τῷ **περιγίγνεσθαι**, Πλάτ. Νόμ. 740D· ἀποδεικνύομαι ἐλλιπής, ὅσα μέν τοι προνοίας ἔργα καὶ τόλμης ἐστίν, οὐδέν μοι δοκεῖ ἀνὴρ ἐλλιπεῖν Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 8, Ἱππ. 8, 5· τὸ ἐλλεῖπον τῆς ἐπιστήμης, ἡ ἔλλειψις.., Θουκ. 6. 69, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 4. 5, 39, κτλ.· εἶμαι παρὰ πολὺ μικρός, ὁ αὐτ. Κυν. 5, 26· ἐλλείπων, ὄνομα κυδευτικοῦ τινος βόλου, δηλ. «ῥιψίματος», Εὔβουλ. ἐν «Κυβευταῖς» 2. **4)** μετὰ γεν. πράγματος, ὡς τὸ **δέω**, ἔχω ἀνάγκην τινός, ἔχω ἔλλειψίν τινος, ὑπολείπομαι εἴς τι, τὸν ἐλλείποντ' ἔτι ἥβης ἀκμαίας Αἰσχύλ. Θήβ. 10· ἑλλ. χρημάτων Θουκ. 1. 80· τῆς ὁδοῦ ὁ αὐτ. 2. 61· τὸ τίμημα ἐνέλιπε τῶν ἑξακισχιλίων διακοσίοις καὶ πεντήκοντα ταλάντοις, ὑπελείφθη τῶν 6000 κατὰ 250 τάλαντα, Πολύβ. 2. 62, 7· τοσοῦτον ἐλλείπει τοῦ λυπεῖσθαι, τοσοῦτον ἀπέχει ἀπὸ τοῦ νὰ λυπῆται, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 15· πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω (ἐνν. τοῦ ταρβεῖν) Αἰσχύλ. Πρ. 961· μετ' ἀρνητικοῦ, προθυμίας γὰρ οὐδὲν ἐλλείπεις αὐτόθι 341, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 672, Πλάτ. Τίμ. 20C· οὔτε ἀνοίας οὐδὲν ἐλλείπει οὔτε ἀναισχυντίας ὁ αὐτ. Πολ. 571D· ἀπρος., ἐλλείπει πωμάτων, ὑπάρχει ἔλλειψις ποτῶν, ὁ αὐτ. Νόμ. 844B· οἷς ἂν τῆς γενέσεως ἐλλείπῃ αὐτόθι 740C. **5)** μετὰ γεν. προσώπου, εἶμαι ὑποδεέστερός τινος, ὁ αὐτ. Ἀλκ. 1. 122C, D· ἐμπειρίᾳ μηδὲν ἐκείνων ἑλλ. ὁ αὐτ. Πολ. 484D· ἀπολ., ἔχω ἐλλείψεις, τῆς μὲν ὑπερβεβλημένης, τῆς δὲ ἐλλειπούσης ὁ αὐτ. Νόμ. 719D. **6)** ἑπόμενου τοῦ **μή**, μετ' ἀπαρεμφ., τί γὰρ ἑλλ. μὴ παραπαίειν; καὶ τί ὑπολείπεται τῆς μανίας; Αἰσχύλ. Πρ. 1056· οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ οὐ.. πυθέσθαι Σοφ. Τρ. 90. **7)** μετὰ μετοχ., ὅ,τι ἂν τις ἐλλείπῃ λέγων Πλάτ. Φαῖδρ. 272D· οὐκ ἐλλείπει εὐχαριστῶν, δὲν λείπει ἀπὸ τοῦ νὰ εὐχαριστῇ, δὲν ἀμελεῖ, παρὰ Δημ. 257. 2· οὕτω, ἑλλελοιπότες τὰς εἰσφορὰς (ἐνν. ἀποδιδόναι), καθυστεροῦντες τὴν πληρωμὴν τῶν φόρων, ὁ αὐτ. 753. 22· ἀπολ., οἱ ἐλλείποντες, οἱ καθυστεροῦντες ἀπότισιν χρημάτων, ἐλλειμματίαι, ὁ αὐτ. 607. 2. **8)** ἐπὶ πραγμάτων, καὶ ἑαυτῷ μὲν πολλὰ ὧν βούλεται ἐλλείπειν, αὐτὸς μὲν νὰ μὴ δύναται νὰ ἔχῃ πολλὰ τὰ ὁποῖα ἐπιθυμεῖ, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 8· ὧν δ' ἐνέλειπε τῇ πόλει.., Δημ. 326. 20. **II.** μετ' αἰτ. προσ., ἐλλείπει τινά τι, κἄτι λείπει ἀπό τινος, Πολύβ. 9. 41, 1· ἵνα μηδὲν αὐτὰς ἐλλείποι τῶν ἐπιτηδείων ὁ αὐτ. 10. 18, 11. **III.** Παθ., ὅπως δ' ὁρᾷ μόνον νιν ἐλλελειμμένον, ἀλλ' ὅτε εἶδεν ὅτι (ὁ Ἀθηναῖος) ἔμεινε μόνος, Σοφ. Ἡλ. 736· νικῶμαι, ὑπερβάλλομαι, μὴ ἐλλείπεσθαι εὖ ποιῶν τοὺς εὐεργετοῦντας Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 5. **2)** λείπω, ὅπως ἄν τι δέῃ.. μηδὲν ἐλλείπηται, νὰ μὴ λείπῃ τίποτε, ὁ αὐτ. Κύρ. 6. 2, 37, Ἱππ. 3. 8, κτλ.· τι, εἴς τι πρᾶγμα, Πλάτ. Πολ. 484D· εἶμαι ὑποδεέστερος, τινὸς ὁ αὐτ. Ἀντεραστ. 136A.

ἐλλείχω, ἐπιμελῶς λείχω, ἐμφοροῦμαι, «ἐλλείχοντα τῶν Ἀθηνῶν ... οἱ δὲ ἀττικίζοντα, ὃ καὶ ποιοῦσιν οἱ πρόσγραφοι ἵνα φαίνωνται ἀστοί· ἐλλείχοντα δὲ ἐμφορούμενον ἀπὸ τῶν τὸ μέλι λειχόντων» Ἡσύχ. (Κωμ. Ἀνών, 125)· πρβλ. **ἐμπίνω, ἐμφορέω.**

ἔλλειψις, εως, ἡ, παράλειψις, ἔλλειψις, ἐν τῇ γραμματικῇ, Ἀθήν. 644A· ἴδε Βοσίου (Βος) Ellipses Graecae, ἔκδ. Schäf., Herm. Vig. append. **II.** (ἐκ τοῦ ἀμεταβ.) ἔλλειψις, τὸ νὰ μὴ φθάνῃ τι, νὰ μὴ ἀρκῇ, ἀντίθετον τῷ **ὑπερβολή**, Πλάτ. Πρωτ. 356A· ἀντίθετον τῷ **ὑπεροχή**, Ἀριστ. Φυσ. 1. 4, 1, Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 2, 18, κ. ἀλλ. **2)** κωνικὴ τομή, Ἀπολλώνιος Περγ. Κωνικ. 1. 13, καλεῖται οὕτως ἴσως διότι εἶναι κύκλος ἐλλιπής, ἴδε Εὐτόκιον εἰς Ἀπολλώνιον.

ἔλλερον, τό, κατὰ διάλεκτον ἀντὶ τοῦ **κακόν**, Καλλ. Ἀποσπ. 434· Ἐλλεροφόντης, ἤτοι φονεὺς κακίας· ἔλλερα γάρ φασι κατὰ διάλεκτον τὰ κακά Εὐστ. 635. 5.

ἔλλεσχος. ον, ἔλεσχα, τὰ χρησιμεύοντα ὡς θέμα ὁμιλίας ἐν ταῖς λέσχαις, Ἡρόδ. 1. 153· πρβλ. **περιλεσχήνευτος.**

Ἕλλην, ηνος, ὁ, υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, Ἡσ. Ἀποσπ. 28. **2)** οἱ Ἕλληνες τοῦ Ὁμήρου ἦσαν ἡ Θεσσαλικὴ ἐκείνη φυλή, ἧς ἀρχηγὸς ἦτο ὁ λεγόμενος Ἕλλην (πρβλ. **Ἑλλάς** I), Ἰλ. Β. 684· διὰ ταῦτα ὁ Ἀρίσταρχος ἠθέτει τὸν στίχ. Ἰλ. Β. 530 (ἐν ᾧ οἱ Ἕλληνες ὡς ἔθνος καλοῦνται Πανέλληνες), καὶ εἶναι φανερὸν ὅτι ὁ Θουκ. (1. 3) δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐγίνωσκε τὸν ἐν λόγῳ στίχον. **3)** βραδύτερον ἡ λέξις Ἕλληνες κατέστη τὸ κοινὸν ὄνομα πασῶν τῶν Ἑλληνικῶν φυλῶν· ὁ Στράβων ἐν 370 λέγει ὅτι ἡ χρῆσις αὕτη ἦτο γνωστὴ εἰς τὸν Ἡσίοδον, καὶ ἐν τοῖς σωζομένοις αὐτοῦ συγγράμμασιν ἀπαντᾷ τὸ Πανέλληνες Ἔργ. κ. Ἡμ. 526· ἀλλ' ἡ ἀρχαιοτάτη χρῆσις τῆς λέξεως Ἕλληνες ὡς ἐθνικοῦ ὀνόματος εὑρηται ἔν τινι ἐπιγραφῇ τῆς 48. 3 Ὀλυμπιάδος (586 π. Χ.), ἣν μνημονεύει ὁ Παυσ. ἐν 10. 7, 4-6· κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον τὸ ὄνομα πρέπει νὰ ἦτο καθολικόν, καὶ μάλιστα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ βάρβαροι, ἴδε τὴν λ. **βάρβαρος.** **4)** ἔτι βραδύτερον ἐσήμαινε τοὺς ἐθνικούς, εἴτε εἰδωλολάτρας εἴτε χριστιανούς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, Καιν. Διαθ. καὶ Ἐκκλ. **II.** ὡς ἐπίθ. = **Ἑλληνικός**, Πίνδ.

Ν.10. 46, Θουκ. 2. 36, κτλ.· καὶ μετὰ θηλ. οὐσιαστικοῦ, Ἕλλην' ἐπίσταμαι φάτιν Αἰσχύλ Ἀγ. 1254· στολήν γε Ἕλληνα Εὐρ. Ἡρακλ.131· Ἕλλην γυνὴ Φιλήμ. ἐν «Παιδαρίῳ» 1· Ἕλλην ἀληθῶς οὖσα, ἐπὶ τύχης ἢ περιουσίας, Ἀπολλόδ. Καρύστ. ἐν «Γραμματειδιοποιῷ» 1.10· τῶν Πυλῶν Ἑλλήνων Δημ. 327 6· πρβλ. Ἑλλὰς Ἡ·— ὡς οὐδ., ἔθνη Ἕλληνα Εὐσ.Ἐγκώμ. Κωνστ. 18. 6, Θεμίστ. 332D.

Ἑλληνάρχης, ὁ, ἄρχων τῶν Ἑλλήνων, ἄρχων ἐν Σαρματίᾳ, Συλλ.Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2132d, e.

Ἑλληνίζω, τὸ πλεῖστον κατ' ἐνεστ. ἀπαρ. ἐνεργ. ἀορ. **ἑλληνίσαι** Δίων Κ. 55. 3· παθ. ἀόρ. ἄνευ αὐξήσεως **ἑλληνίσθησαν** (χειρόγρ., Βεκκ , Ἀρνόλδ.) καὶ μετ' αὔξ. **ἠλληνίσθησαν** (Λοβ., Ἰδπ., Κρύγερ.), Θουκ. 2. 68, ἀλλ' ὁ παθ. πρκμ. μετ' αὐξήσεως **ἠλλήνισται** (ἴδε κατωτ.). Ὁμιλῶ Ἑλληνιστί, Ἕλλην μέν ἐστι καὶ ἑλληνίζει Πλάτ. Μένων 82B, πρβλ. Χαρμ. 159A, Πρωτ. 328A· οἱ δ' Ἕλληνες ἑλληνίζομεν Ποσειδιππ. ἐν Ἀδήλ.2· ἑλλ. τῇ φωνῇ Αἰσχίν.78. 25· ἰδίως ὁμιλῶ ἢ γράφω ὀρθῶς τὴν Ἑλληνικήν, Ἀριστ. Ρητ. 3. 5,1. **2)** περὶ φράσεώς τινος, οὐδὲ γὰρ ἂν ἑλληνίζοι οὕτως τὸ ἐρώτημα λεχθέν, διότι οὐδ' ἑλληνικὸν θὰ ἦτο κτλ., ὁ αὐτ. Σοφ.Ἔλεγχ. 32, 4. **3)** εὐνοῶ τοὺς Ἕλληνας, φρονῶ τὰ τῶν Ἑλλήνων, εἶμαι ἐθνικός, Ἐκκλ. **II.** μεταβ., κάμνω τινὰ Ἕλληνα, ἐξελληνίζω, Λιβάν. 1. 305· μεταφράζω εἰς τὴν Ἑλληνικήν, Δίων Κ. ἔνθ' ἀνωτ.—Παθ., ἑλληνισθῆναι τὴν γλῶσσαν ἀπό τινος, ἐκμαθεῖν τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν παρά τινος, Θουκ. ἔνθ' ἀνωτ.· τὰ ὀνόματα .. ἠλλήνισται, ἔλαβον ἑλληνικὴν μορφήν, Ἰωσήπ.Ἰουδ.Ἀρχ.1. 6, 1.—Πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Β', σ. 468 κέξ.

Ἑλληνικός, ἡ, ὄν, Ἡρόδ. 4.108, κ. ἀλλ., καὶ Ἀττ. **2)** τὸ Ἑλληνικόν, οἱ Ἕλληνες περιληπτικῶς, Ἡρόδ 7.139, κ. ἀλλ.· οἱ Ἕλληνες στρατιῶται, ὁ Ἑλληνικὸς στρατός, Ξεν.Ἀν. 1. 4, 13. **3)** τὰ Ἑλληνικά, ἱστορία, ἀφήγησις Ἑλληνικῶν πραγμάτων, Θουκ.1. 97, κτλ.· Ἑλληνικὴ φιλολογία, Ἀππ.Ἐμφυλ. 4. 67. **II.** ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς Ἕλληνα, οὐ γὰρ πατρῷον τόνδ' ἐξεξάμην νόμον, παίδων προθνήσκειν πατέρας, οὐδ' Ἑλληνικὸν Εὐρ.Ἄλκ. 684, πρβλ.Ἀριστοφ.Ἀχ.115·— συγκρ. **-ώτερος** Πλουτ. Λυκούργ. καὶ Νουμ. Σύγκρ. 1· ὑπερθ. **-ώτατος** Δημ. 439. 26.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον, Ἡρόδ. 4. 108, Ἀντιφάν. ἐν «Παρασίτῳ» 4.

Ἑλλήνιος, α, ον, = τῷ προηγ., Ζεὺς Ἑλλ.Ἡρόδ. 9. 7, 1 (ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ, Ἑλλάνιε Ζεῦ Ἀριστοφ.Ἱππ. 1253)· θεοὶ οἱ Ἑλλ.Ἡρόδ. 5. 49., 92,7. **II.** **Ἑλλήνιον**, τό, ὁ ναὸς τῶν Ἑλλήνων ἐν Αἰγύπτῳ, ὁ αὐτ. 2.178. **III.** **Ἑλλανία**, ἡ, = **Ἑλλάς**, Εὐρ.Ἑλ.1147, κτλ.

Ἕλληνίς, Δωρ. **Ἑλλᾶνίς**, ίδος, ἡ, ὡς θηλ. τοῦ **Ἑλλήνιος**, Πίνδ. Π.11.75, καὶ παρ' Ἀττ. Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 4, κτλ. **II.** Ἑλληνὶς (ἐξυπακουομ. γυνή) Εὐρ.Ἠλ.1076.

Ἑλληνισμός, ὁ, μίμησις τῶν Ἑλλήνων, Ἐβδ. (Β. Μακκ. Δ', 13). **II.** χρῆσις καθαροῦ, γνησίου Ἑλληνικοῦ ὕφους καὶ ἰδιωμάτων, Σέξτ.Ἐμπ. π. Μ.1.176 κέξ., Ἀθήν. 367A, κτλ. **III.** παρ' Ἐκκλ. ἡ «θύραθεν» παιδεία, κτλ.

Ἑλληνιστής, οῦ, ὁ, ὁ χρώμενος τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ, ὅ ἐ. ἐν τῇ Κ. Δ. Ἰουδαῖος τὴν Ἑλληνικὴν ὁμιλῶν, Πράξεις Ἀποστ. ς', 1, κτλ. **II.** παρὰ μεταγεν.Ἐκκλ. ἐνίοτε, ὡς τὸ **Ἕλλην** I. 4, ἐθνικός.

Ἑλληνιστί, ἐπίρρ., κατὰ τρόπον ἑλληνικόν, Λουκ. Σκύθ. 3· **ἑλληνιστὶ ξυνιέναι, γινώσκειν**, ξυνίει δὲ καὶ αὐτὸς (ὁ Σεύθης) ἑλληνιστὶ τὰ πλεῖστα, ἐνόει δὲ καὶ αὐτὸς τὰς περισσοτέρας ἑλληνικὰς λέξεις» (Βαρθαλάχος), Ξεν.Ἀν.7. 6, 8· ἑλληνιστὶ γινώσκεις; γινώσκεις ἑλληνικά; Πράξ.Ἀποστ. κα', 38· καὶ ἦν γεγραμμένον Ἑβραϊστὶ Ἑλληνιστί, ἐν τῇ Ἑλλ. γλώσσῃ, Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιθ', 20.

Ἑλληνο-δίκαι, -δικέω, εὑρηνται μόνον ἐν τοῖς Δωρ. τύποις **Ἑλλᾶνο-**.

Ἑλληνο-κοπέω, κολακεύω τοὺς Ἕλληνας, Πολύδ. 26. 5, 1· ἀντιποιοῦμαι ἑλληνικοὺς τρόπους, ὁ αὐτὸς 20. 10, 7· πρβλ. **δημοκοπέω**.

Ἑλληνο-ταμίαι, ῶν, οἱ ταμίαι τῶν Ἑλλήνων, δηλ. ἄρχοντες διοριζόμενοι ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων (477 π. Χ.) πρὸς εἰσπραξιν τῶν συνεισφορῶν τῶν Ἑλληνίδων πόλεων διὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον, Ἀντιφῶν 137, 31, Συλλ.Ἐπιγρ.76 (416 περίπου π. Χ.), κ. ἀλλ.·—τὸ ταμεῖον αὐτῶν ἦτο κατὰ πρῶτον ἐν Δήλῳ, ἀλλὰ μετηνέχθη ὑπὸ τοῦ Περικλέους εἰς Ἀθήνας, πρβλ.Ἀνδοκ. 28. 16, Θουκ. 1. 96·— περὶ ἑλληνοταμιῶν ἴδε καὶ Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 45. 7 (Blass), καὶ Ἀρπ. ἐν λέξει, προσέτι Πολυδ. Η', 114, Σουΐδ., Ἡσύχ., Ζωναρ. σ. 684 Α. Β. 188, 16, κτλ.·—τὸ ἀξίωμα αὐτῶν ἐκαλεῖτο **Ἑλληνοταμία** (ἢ κάλλιον **Ἑλληνοταμιεία**), ἡ, Ξεν. Πόροι 5, 5.

Ἑλλησποντιακός, ἡ, όν, τοῦ Ἑλλησπόντου, αἱ Ἑλλησποντιακαὶ πόλεις Ξεν.Ἀν.1.1, 9, κτλ.·— οὗτος, **Ἑλλησπόντιος**, α, ον, Ἡρόδ.7. 95, ἐξ Ἑλλησπόντου, Ξεν.Ἑλλ. 3. 4,11·—οὐσ. **Ἑλλησποντία**, ἡ, ἡ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον χώρα, Στέφ. Βυζάντ. ἐν λ. **Ἑλλησποντίᾱς**, Ἰων. **-ίης** (ἐνν. ἄνεμος), ἄνεμος πνέων ἐκ τοῦ Ἑλλησπόντου, δηλ. βορειοανατολικός, Ἡρόδ. 7.188· ταὐτόσημος τῷ καικίᾳ, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 20· πρβλ. ὡσαύτως Ἀριστ. Προβλ. 26. 56, Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 62.

Ἑλλησποντιάς, άδος, ἡ, θηλ. ἐπίθ., ἡ τοῦ Ἑλλησπόντου, τηλοῦ θαλάσσης Ἑλλησποντιάδος Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 278 D·— **Ἑλλησποντίς**, ίδος, Σοφ.Ἀποσπ. 446.

Ἑλλὴς-ποντος, ὁ, ὁ πόντος τῆς Ἕλλης (θυγατρὸς τοῦ Ἀθάμαντος, ἐκεῖ πνιγείσης), νῦν Δαρδανέλλια, Ὅμ. (μάλιστα ἐν Ἰλ.), Ἡρόδ. κλ.· καλεῖται προσέτι πορθμὸς Ἀθαμαντίδος Ἕλλης Αἰσχύλ. Πέρσ. 70, πρβλ. 722·— ἐνίοτε περιλαμβάνεται καὶ ἡ Προποντίς, Ἡρόδ.1. 57, κτλ.·— προσέτι καὶ ἡ περὶ τὸν Ἑλλήσποντον χώρα, Θουκ. 2. 9, κτλ.

Ἑλλησποντο-φύλακες, οἱ, ἄρχοντες διωρισμένοι ὅπως ἐποπτεύωσι τὴν διάβασιν τοῦ Ἑλλησπόντου, Συλλ.Ἐπιγρ.Ἀττ. 1. 40.

ἑλλίζω, τίλλω, Ἡσύχ.

ἑλλῑμενίζω, εἰσπράττω τὸ ἑλλιμένιον, δηλ. τὸν λιμενικὸν φόρον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 392. **II.** εἰσέρχομαι εἰς τὸν λιμένα, Συνέσ. 166B.

ἑλλιμένιος, α, ον, ἐν τῷ λιμένι, πύργοι Στράβων 60. **II.** οὐσιαστ. **ἑλλιμένιον**, τό, φόρος λιμενικός, Λατ. portorium, ἑλλιμένιον, ὃ δοῦναι πρὶν εἰσδῆναί σε δεῖ Εὔπολ. ἐν «Αὐτολύκῳ» 3, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 23, Πολύδ. 31. 7, 12· ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς ἐννοίας ὁ Πλάτων μεταχειρίζεται τὸν ἐπιθετικὸν τύπον **ἑλλιμενικά** (ἐνν. τέλη) Πολ. 425D· πρβλ. Βοίχ. Πολ. Οἰκ.Ἀθ. 2. 31.

ἑλλῑμένισις, εως, ἡ, τὸ ἑλλιμενίζειν, εἰσέρχεσθαι εἰς λιμένα, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Τ.197.

ἑλλῑμενιστής, οῦ, ὁ, εἰσπράκτωρ λιμενικῶν φόρων, Δημ. 917. 10.

ἑλλιμνάζω, σχηματίζω ἕλος ἢ λίμνην, λιμνάζω, Βασίλ. τ.1. σ. 1096A.

ἐλλῑπής, ές, (ἐλλείπω) ἐνεργ. ἀφίνων τι, παραλείπων, τινὸς Πλάτ. Νόμ. 924B. **II.** Παθ., ὑπολειπόμενος, ἔχων ἔλλειψιν, ἀντίθετον τῷ **ἐντελής**, τινος, ἔν τινι πράγματι, Θουκ. 5.17., 7. 8, Πλάτ., κλ.· ὡσαύτως μετὰ δοτ., ἐλλιπεῖς προθυμίᾳ Θουκ. 6. 69· τὸ δεῖπνον δ' ἐντελὲς καὶ μηδενὶ ἐλλιπὲς Εὐάγγ. ἐν «Ἀνακαλυπτομένῃ» 1. 3· ἐν τινι Πολύδ.18. 5, 5. **2)** ἀπολ., καθυστερῶν, ἐλλ. καὶ μὴ δυνάμενος ἐπιμελεῖσθαι, ἀμελής, Πλάτ. Νόμ. 901C· πρὸς Ἀθηναίους, οἷς τὸ μὴ ἐπιχειρούμενον ἀεὶ ἐλλιπὲς ἦν τῆς δοκήσεως, «οἷς, ὃ μὴ ἐπεχείρουν τοῦτο ἐλλιπὲς τῶν προσδοκωμένων ἐδόκει κατορθωμάτων· ... εἶτ' οὖν ὃ μὴ ἐπεχείρουν τοῦτο ζημίαν ἡγοῦνθ' ἑαυτοῖς» (Σχόλ.), Θουκ. 4. 55· καὶ τὸ ἐλλιπὲς τῆς γνώμης ὧν ἕκαστός τις ᾐτήμεν πράξειν, ἡ ἀποτυχία τῆς κρίσεως ἡμῶν ὡς πρός .., αὐτόθι 63· τὸ ἐλλιπές = ἔλλειψις, Ἀριστ. Ρητ.1.11, 22.—Συγκρ. **ἐλλιπέστερος** Πολύδ. 5. 32, 2, κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ. **-πῶς**, ἐνδεῶς, καὶ γραμματικῶς, κατ' ἔλλειψιν, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 252.

ἐλλῖσάμην, ἴδε **λίσσομαι**.

ἐλλῖτάνευε, ἴδε **λιτανεύω**.

ἑλλοβίζω, (λοβὸς) σχηματίζω λοβούς, Γλωσσ.

ἑλλόβιον, τό, (λοβὸς) τὸ τιθέμενον εἰς τὸν λοβὸν τοῦ ὠτός, ἐνώτιον, Λατ. inauris, Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 29, Σέξτ. Ἐμπειρ II. 3. 203.

ἔλλοβος, ον, ὁ ἐντὸς λοβοῦ, καρπὸς ἑλλ. Θεόφρ. π. τὰ Φυτ Ἱστ. 4. 2, 4· τὰ ἑλλοβα ὁ αὐτ.· — ἐντεῦθεν, **ἑλλοβόκαρπος, ον**, φέρων καρπὸν ἐντὸς λοβῶν, αὐτόθι 6. 5, 3· ὡς ὁ Schneid ἀντὶ **ἑλλοβοανθής**, πρβλ. 4. 2, 4.

ἑλλοβο-σπέρματος, ον, ἔχων τὸ σπέρμα ἐν λοβῷ, Θεόφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ.7. 3, 2, ἀντίθετον τῷ **γυμνοσπ-**.

ἑλλοβώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἔχων λοβὸν ἢ ὅμοιος πρὸς τὰ ἕλλοβα φυτά, Θεόφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 8. 2, 5.

ἑλλογάω = **ἑλλογέω**.

ἑλλογέω, (λόγος) λογαριάζω, ὑπολογίζω, Συλλογ.Ἐπιγρ.1732α. 37 (ἐν τῷ παθ.). **II.** καταλογίζω, θεωρῶ ὡς ἀνῆκόν τι εἴς τινα, ἀποδίδω, τοῦτο ἐμοὶ ἑλλόγει Ἐπιστ. π. Φιλήμ.18 (ἔνθα τὰ ἀρχαιότατα χειρόγρ. ἔχουσιν **ἑλλόγα**, προστ. τοῦ **ἑλλογάω**).

ἑλλογίζω, = τῷ προηγ., Κλήμ.Ἀλ. 510.

ἑλλόγιμος, ον, ὁ ἐν λόγῳ ὤν, ὅστις λογαριάζεται, θεωρεῖται σπουδαῖος, σημαίνων, ἔχων ὑπόληψιν, ὡς τὸ ἄξιος λόγου, Ἡρόδ. 2.176, Πλάτ. Πρωτ. 327C, Συμπ.197A, κ. ἀλλ.· ἑλλ. ἐπὶ σοφίᾳ ὁ αὐτ. Πρωτ. 361E. **II.** εὔγλωττος, Πολυδ. Β', 125.—Ἐπίρρ. **-μως** Φιλοστρ. Βί. Σοφ. 2.11,1.

ἔλλογος, ον, λογικός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἄλογος**, Ἀριστ. Ἠθ. Ν.10. 2,1.—Ἐπίρρ. **-γως**, φρονίμως, συνετῶς, Εὐστ. Πονημ.13.76.

Ἑλλοπία, ἡ, (Ἕλλοψ, υἱὸς τοῦ Ἴωνος), ἡ χώρα τῆς Δωδώνης, Ἡσ.Ἀποσπ. 39. **II.** μέρος τι τῆς Εὐβοίας, Ἡρόδ. 8. 23, κτλ.

ἑλλοπιεύω, (ἕλλοψ) ἐπὶ τὴν τῶν ἰχθύων ἄγραν μοχθῶ, ἁλιεύω, Θεόκρ. 1. 42·— ὁ τύπος **ἑλλοπεύω** ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 331, 49, φαίνεται πλημμελὴς γραφή.

ἕλλοπες· «ἐλλείποντες τῆς ὁπός, τουτέστιν ἄφθογγοι, ἄφωνοι, καὶ οἱ λεπιδωτοὶ καὶ δασεῖς καὶ τραχεῖς» Ἡσύχ.

ἑλλόποδες, «ἡ λέξις παρὰ Κρατίνῳ (ἐν Ἀδήλ. 60) γέγονε δὲ

παρὰ τοὺς ἐλλούς, καὶ λέγει κοινῶς τοὺς νεβροὺς καὶ τοὺς στρουθούς· ἢ νεοττοὺς ὄφεως ἀπὸ τοῦ ἅλλεσθαι» Ἡσύχ.: ἡ ἐν τῷ χειρογρ. πλημμελὴς γραφὴ διορθώθη ἐκ τοῦ Μ. Ἐτυμ. 331, 53.

ἔλλοπος, ὁ, ἴδε **ἔλλοψ** II.

ἐλλός ἢ **ἔλλος**, ὁ, νεβρός, ποικίλον ἔλλον Ὀδ. Τ. 228, πρβλ. Εὐστ.1863. 39· πρβλ. **ἐλλοφόνος** (ἴδε τὴν λέξιν **ἔλαφος**).

ἐλλός, ἡ, όν, = **ἔλλοψ**.

ἐλλο-φόνος, ον, ὁ φονεύων νεβρούς, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, Καλλ. εἰς Ἄρτ.190, Συλλ.Ἐπιγρ. 5943.

ἐλλοχάω, μέλλ. **-ήσω**, (λόχος) ἐνεδρεύω, Πλάτ. Θεαίτ.165D· οὕτως, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Φαλάρ.Ἐπιστ. 5. **II** παραμονεύω, ὦ Ἡράκλεις, τουτὶ τί ἦν; Σωκράτης οὗτος; ἐλλοχῶν αὖ με ἐνταῦθα κατέκεισο; Πλάτ. Συμπ. 213B, Αἰλ. π. Ζ. 6. 4.

III. Παθ., ἐλλοχᾶσθαι κακοῖς, εἶναι πλήρη κακῶν, Ἀλκίφρ. 2. 3.

ἐλλόχησις, εως, ἡ, ἐνέδρα, παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **δεξιός**.

ἐλλοχητής, οῦ, ὁ, ἐνεδρευτής, ἐλλοχηταὶ Θ. Μετοχ. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σά. τ. Α', σ.166.

ἐλλοχίζω, = **ἐλλοχάω**, Εὐρ. Βάκχ. 723. **II.** τοποθετῶ ἄνδρας πρὸς ἐλλόχησιν, ὅπως ἐνεδρεύσωσιν, ἐλλοχίζει ... πολλοὺς ἔχοντας ἐγχειρίδια Πλουτ. Φιλοπ.14.

ἔλλοψ, οπος, ἄφθογγος, ἄφωνος, ἀείποτε ἐπίθετον τῶν ἰχθύων, ἔλλοπας ἰχθῦς Ἡσ. Ἀσπ.Ἡρ. 212 (καλοῦνται δὲ καὶ ἄναυδοι ὑπὸ Αἰσχύλ. ἐν Πέρσ. 578)· ἔλλοπος μυνδοῦ δίκαν Λυκόφρ. 1375: — ὡσαύτως **ἔλλοπος**, ὁ, Ἐμπεδ 12 (μετὰ πολλῶν δι. γραφ.)· — ὡσαύτως **ἐλλός**, ἐλλοῖς ἰχθύσιν Σοφ. Αἴ.1279· ἰχθύες ἐλλοὶ Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 277D. **II.** ὡς οὐσιαστ. **ἔλλοψ**, ὁ, ὁ ἄφωνος, δηλ. ὁ ἰχθύς, Νικ. Ἀλεξιφ. 481, Λυκόφρ. 598· ὡσαύτως θηλ., Λυκόφρ.796. **2)** ἄγνωστός τις θαλάσσιος ἰχθύς, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 2.13, 8., 15.14, Ἀθήν., κτλ.· γράφεται καὶ **ἔλοψ**, Ἐπίχ. 48 Ahr., Μάτρων παρ' Ἀθην.136A· καὶ (ἐπὶ ὄφεως) Νικ. Θ. 490. —Περὶ **ἔλλοπος** ἐν γένει ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν Ξενοκράτει σ. 84.

ἐλλῦπος, ον, ὁ διατελῶν ἐν λύπῃ, τεθλιμμένος, «λυπημένος», Πλούτ. 2. 621A.

ἐλλύτης, Δωρ. **-ας**, ὁ, = **εἰλύτας**, ἑλλύτας ἐκ πυρῶν χοινίκων πέντε Ἐπιγρ. Θήρας Cauer 148E$_{37}$.—Καθ' Ἡσύχ. «ἑλλύτης· πλακοῦς τις». Ἴδε Lexicogr. Study of Greek Inscr. by Hel. M. Searles σ. 32.

ἐλλυχνιάζομαι, ἐν τῇ μετ. τοῦ πρκμ., **ἐλλυχνιασμένος**, ἔχων ἐλλύχνιον, φυτῦλι, «φυτηλωμένος», εἰς λύχνον καινὸν ἐλλυχνιασμένον Διοσκ.1. 96.

ἐλλύχνιον, τό, θρυαλλίς, «φυτῦλι», λύχνου, Ἡρόδ. 2. 62, Ἱππ. 569. 55., 670. 44· ἡ Ἀττ. λέξις εἶναι **θρυαλλίς**.

ἐλλυχνιωτός, ή, όν, ἐξ ἐλλυχνίου, ἢ στρημμένος ὡς ἐλλύχνιον, ἐλλυχνιωτὸς μοτὸς Παῦλ. Αἰγ.148.

ἐλλωβάομαι, ἀποθ., λυμαίνομαι, ἀτιμάζω, κακοποιῶ, προξενῶ κακόν, ὅτι ἐνελωβᾶτο εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πανδαρέου Ἀντων. Λιθ. 11.

Ἑλλωτία ἢ **Ἑλλωτίς, ίδος,** ἡ, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 13, 57 ἐν τέλει. **II.** τὰ **Ἑλλώτια** (ἐνν. ἱερά), ἡ ἑορτὴ αὐτῆς ἐν Κορίνθῳ, Πινδ. Ο. 13. 57.— **ἑλλωτὶς** ἐκαλεῖτο καὶ ὁ ἐκ μυρρίνης εἰκοσάπηχυς τὴν περίμετρον στέφανος, ὃν ἔφερον μετὰ πομπῆς ἐν τῇ τῶν Ἑλλωτίων ἑορτῇ, Σέλευκ. παρ' Ἀθην. 678 a, 6.

ἑλμινθιάω, (ἕλμινς) πάσχω ἐξ ἑλμίνθων, Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 9. 6, 8.

ἑλμίνθιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἕλμινς**, μικρὰ ἕλμινς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 16, 3.

ἑλμινθοβότανον ἢ **ἑλμιγγοβότανον**, «σκωληκοβότανον», Ἀλέξ. Τραλλ. περὶ Ἑλμίνθ. 310, 3.

ἑλμινθώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἕλμινθι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4.11, 4.

ἕλμινς, ινθος, ἡ, δοτ. πληθ. **ἕλμινσι**· ὡσαύτως ὀνομ. **ἕλμις** Ἀριστ. π. τὰ Ζ Ἰστ. 8. 20, 2, ὀνομ. πληθ. **ἕλμεις** Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 2. 67, δοτ. **ἕλμισι** Ὀππ.Ἁλ. 3. 180· ὡσαύτως γεν. **ἑλμιγγος** (ὡς εἰ ἐξ ὀνομ. **ἑλμιγξ**), ἀμφ. πάρ' Ἱππ. ἐν Ἐπιδημ. τὸ Α' 987, 989 (ἔνθα τὰ χειρόγρ. δὲν συμφωνοῦσι), καὶ τὸ σύνθετον **ἑλμιγγοβότανον** παρὰ τῷ συγγραφεῖ τοῦ Ὀρνεοσοφίου· ἐνῷ τὸ **ἑλμινθοβότανον** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀλεξ. Τραλλ. Σκώληξ:

I. σκώληξ τῶν ἐντέρων, Λατ. lumbricus, ἢ πλατεῖα ἕλμινς, Λατ. taenia, ἢ στρογγύλη, Ἱππ. 511. 19 κέξ., πρβλ. Προγν. 40, Ἀφ.1248, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5.19, 4 (ἔνθα προστίθησιν τὰς ἀσκαρίδας ὡς τρίτον εἶδος). **II.** παράσιτός τις σκώληξ ἐν τοῖς σπόγγοις, αὐτόθι 5.16, 6· — σκώληκες ἐν χιόνι, ὁ αὐτ. π. Φυτ. 2. 3, 9. (Ἡ ῥίζα μένει ἄγνωστος· ἴδε Κουρτίου Ἑλλ. Ἐτυμ. σ. 504).

ἑλξίνη [ῑ], ἡ, (ἕλκω) φυτὸν φυόμενον «ἐν θριγκοῖς καὶ τοίχοις· καυλία δὲ ἔχει λεπτὰ καὶ ὑπέρυθρα· φύλλα ὅμοια λινοζώστει, δασέα· περὶ δὲ τοὺς καιλούς, οἱονεὶ σπερμάτια τραχέα, ἀντιλαμβανόμενα τῶν ἱματίων, κτλ.· Διοσκ. 4. 86, πρβλ. αὐτόθι 39· κατὰ τὸν Sibthorp, φύεται πανταχοῦ ἐν Ἑλλάδι καὶ ὀνομάζεται κοινῶς **ἀνεμοκλεῖτις** ἢ **περδικάκι**· καθ' Ἡσύχ. «ἑλξινη· ἡ περδίκιος βοτάνη» — «σιδηρῖτις πόα» ὁ αὐτ.

ἕλξις, εως, ἡ, (ἕλκω) τὸ ἕλκειν, σύρειν, τάς Ἕκτορος ἕλξεις Πλάτ. Πολ. 391B· ἱματίων ἕλξις (ἴδε **ἕλκω** I. 2), ὁ αὐτ. Ἀλκ.1.122C· ἀντιτίθεται τῇ **ὦσει** Θεμίστ. 94. **2)** τὸ ἑφελκύειν, ὁ αὐτ. Τίμ. 80C. **3)** τέντωμα τοῦ τόξου, Φιλόστρ.717. **4)** κατάπωσις, βόρησις, «τράβηγμα», Παῦλ. Σιλ. Θερμ. 82.

ἕλοιμι, ἑλοίμην, ἕλον, ἑλόμην, ἴδε τὸ ῥῆμα **αἱρέω**.

ἑλό-νομος ἢ **ἑλο-νόμος, ον,** ἐπὶ ζώων, ἑλόνομα, τὰ νεμόμενα ἐν ἑλώδεσι τόποις, Ἱππ. 358. 15.

ἕλος, εος, τό, τόπος χαμηλὸς πλησίον ποταμῶν, λειμὼν βαλτώδης, ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο Ἰλ. Υ. 221· καθόλου, «βάλτος», ἂν δόνακας καὶ ἕλος Ὀδ. Ξ. 474· ἀκολούθως παρ' Ἡροδ. 1.191, Θουκ. 1. 110, κλ. (Ἐκ τῆς √ΓΕΛ, πρβλ. τὸ ὄνομα τῆς Ἑλληνικῆς ἀποικίας **Ὑέλης** ἢ **Ἐλέας** (Velia), ὡσαύτως τὴν ἐν Ρώμῃ Velia, περὶ ἧς Διον. ὁ Ἁλ. λέγει ὅτι ὠνομάσθη οὕτως ἐκ τῆς ἑλλ. λέξεως **ἕλος** (1. 20)· ὡσαύτως πρβλ. Velitrae (ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ Ἰωαννίνου ἕλους) καὶ vallis.)

ἕλοψ, ἴδε **ἔλλοψ**.

ἑλόω, ἴδε **ἐλαύνω**.

ἐλπῐδο-δώτης, ου, ὁ, ὁ δοτὴρ ἐλπίδων, Ἀνθ. Π. 9. 525.

ἐλπῐδο-κοπέω, ἀπατῶ δι' ἐλπίδων, δίδω ψευδεῖς ἐλπίδας, διαθυμοκολῶ, τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν ἐλπιδοκοποῦσα Σέξτ.Ἐμπ. π. Μ. 6. 26.

ἐλπῐδο-ποιέω, παρέχω ἐλπίδας, ἔλπω, Σχόλ. εἰς Ὁμ.Ὀδ. Σ. 160. Κατὰ τὸ Λεξ. Ἀπολλωνίου «ἔλπεται, ἐλπιδοποιεῖ», πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἔλπομαι**.

ἐλπίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῶ**, πρῶτον παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ τῇ Καιν. Διαθ. (τὸ **ἐλπίσω** ἐν Αἰσχύλ. Χο. 187 εἶναι ὑποτακτ. ἀορ.)· ἀόρ. **ἤλπισα** Ἡρόδ. 8, 24, Σοφ., κλ.· πρκμ. **ἤλπικα** (**προ-**) Ἰσοκράτ. ἐν Ἀρχίδ.1. 8· ὑπερσυντ. **ἠλπίκειν** Ἡρωδιαν. 8. 5. — Μέσ., Ἀππ. Καρχ. 115.—Παθ., ἀόρ. **ἠλπίσθην** Σοφ.· πρκμ. **ἤλπισμαι** Διον.Ἁλ. 5. 40. Ἀττ. τύπος τοῦ **ἔλπομαι** ἐν χρήσει ὡσαύτως παρ' Ἡροδ., ἐλπίζω ἢ μᾶλλον (παρὰ τοῖς παλαιοτέροις) προσδοκῶ, περιμένω. — Σύνταξ.: μετ' αἰτιατ., Αἰσχύλ. Θήβ. 589, Χο. 539, κτλ.· πρβλ. **βούλησις**· ἐλπίζειν τι παρά τινος Ξεν. Ἀπομν. 3,17, Δημ. 374.1:— ἀλλὰ συχνάκις μετ' ἐξηρτημένης προτάσεως καὶ ἀπαρεμφ., ἐλπίζω ἢ προσδοκῶ ὅτι θά.., μετ' ἀπαρ. μέλλ., ἐλπ. μὴν ἀποθανέεσθαι Ἡρόδ. 3.143, πρβλ. Θουκ. 4.71· μετ' ἀπαρεμφ. ἀορ. μετὰ τοῦ **ἄν**, οὐδαμὰ ἐλπίζων ἂν ἡμίονον τεκέειν Ἡρόδ. 3. 151, Σοφ. Φ. 629, Ἀντιφῶν 118. 28, Θουκ. 2. 53· ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ **ἄν**, ἐλπίζων τὴν Εὐρώπην δουλώσασθαι (διάφ. γραφ. -σεσθαι) Λυσ. 129. 27· ἤλπιζον ἐλεῖν Ξεν. Ἀγησ.7, 6· τὸ ἀπαρέμφ. δύναται νὰ παραλειφθῇ, ἔκλυον ἂν ἐγὼ οὐδ' ἂν ἤλπισ' αὐδὰν (ἐνν. κλύειν) Σοφ.Ἰλ. 1281· οὕτω καὶ ἐλπ. ὅπως ἢ ὡς .., μετὰ μέλλ., Εὐρ.Ἡρ. Μαιν.1051, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 385, Ἡλ.963.—Παθ., τὸ μηδαμὰ ἐλπισθὲν ἥξειν ὁ αὐτ.Ο. Κ.1105. **2)** ἐπὶ κακῶν, περιμένω, προβλέπω, φοβοῦμαι, μετὰ τῆς αὐτῆς συντάξεως, δύστανον ἐλπίζουσαν αἴσαν Σοφ. Τρ. 111, πρβλ. Αἴ.799· τουτὶ..τὸ κακὸν οὐδέποτ' ἤλπισα Ἀριστοφ.Ὄρν. 956, κλπ.· ἐλπ. πάγχυ ἀπολέεσθαι Ἡρόδ. 8. 12· δέδοικα, μετὰ τοῦ **μὴ** ἀκολουθούσης ὑποτ. ἀορ., οὐδαμὰ ἐλπίσας, μή ποτε ἐλάσῃ ὁ αὐτ.1.77· οὐκ ἤλπισε μή ποτε τις ἀναβαίη αὐτόθι 8. 53.

3) μετ' ἀπαρεμφ. ἐνεστ., σημαίνει μικρόν τι πλέον τοῦ νομίζω, ὑποθέτω, πιστεύω ὅτι, ἐλπίζων εἶναι ἀνθρώπων ὀλδιώτατος Ἡρόδ.1. 30· ἐλπίζων σιτοδείην τε εἶναι ἰσχυρὴν .. καὶ τὸν λεὼν τετρῦσθαι ὁ αὐτ.1. 22· πρβλ. 27, 75, Αἰσχύλ. Θήβ.76, Χο. 187· βοῦν ἢ λέοντ' ἤλπιζες ἐντείνειν βρόχοις; Εὐρ.Ἀνδρ. 720· ἐλπίζει δυνατὸς εἶναι ἄρχειν Πλάτ. Πολ. 573C· τίς .. ἐλπίζει θεοὺς .. χαίρειν ἀπαρχαῖς; Κωμ.Ἀνώνυμ. 41· οὕτως ἐνίοτε ἐπὶ μελλόντων πραγμάτων, τίς ἤλπισεν ἁμαρτήσεσθαί τινα τῶν πολιτῶν τοιαύτην ἁμαρτίαν; Λυσ. 189. 24· οὐδὲν .. ποιήσειν ἐλπίζων Δημοσθ. 42.12. **4)** μετὰ δοτ., ἔχω ἐλπίδα εἴς τι, τῇ τύχῃ Θουκ. 3. 97· οὕτως, ἐλπ. εἴς τινα Εὐαγγ. κ.Ἰω. ε', 45, κ. ἀλλ.· ἐπί τινι Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιε', 12, κ. ἀλλ.· ἐπί τινα Α' Ἐπιστ. Πέτρ. γ', 5.

ἐλπίς, ίδος, ἡ, (ἴδε ἐν λέξ. **ἔλπω**) προσδοκία, ἐλπὶς (δόξα μελλόντων Πλάτ. Νόμ. 644C), Ὀδυσ. Π. 101, Τ. 84, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 96· ὡσαύτως κατὰ πληθ. πολλῶν ῥαγεισῶν ἐλπίδων, μετὰ τὸ ναυάγιον πολλῶν ἐλπίδων, Αἰσχύλ. Ἀγ 505· κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται Σοφ. Αἴ. 478· ὡσαύτως ἡ κατάστασις τοῦ περιμένειν, τοῦ προσδοκᾶν, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 771· πρβλ. Ο. Κ. 1749, κτλ.:— Συντάσσεται παρὰ τοῖς Ἀττ. μετὰ γεν. ὑποκειμένου τε καὶ ἀντικειμένου (ὅταν συμπίπτωσι καὶ τὰ δύο), Πελοποννησίων τὴν ἐλπίδα τοῦ ναυτικοῦ, τὴν ἐλπίδα τῶν Πελοποννησίων εἰς τὸ ναυτικὸν αὐτῶν, Θουκ. 2. 89· ἀλλὰ τὸ ἀντικείμενον ἐνίοτε προστίθεται μετὰ προθ., αἱ εἴς τινα ἐλπίδες ὁ αὐτὸς 3.14· ἐλπίδες ὑμέτεραι = εἰς ὑμᾶς, ὁ αὐτ. 1. 69:—**ἐλπίδ' ἔχω** = **ἐλπίζω**, μετ' ἀπαρ. μέλλοντος, μὴ οὐ δώσειν δίκην Ἡρόδ. 6. 11, κτλ.: μετ' ἀπαρ. ἀορ., κλέος εὑρέσθαι Πινδ. Π. 3.196· μετὰ τοῦ **ὡς** καὶ ἀπαρ. μέλλ., Σοφ. Ο. Κ. 383· μετὰ τοῦ **ὥστε** καὶ ἀπαρ. ἀορ., Εὐρ.Ὀρ. 52· περί τινος Διον.Ἁλ. 5. 27· ἐν ἐλπίδι εἶμι Θουκ.7. 46, κτλ.· ἐν ἐλπίσι καλαῖς γίγνεσθαι Πλουτ. Βρουτ. 40· ἐλπὶς [ἐστί] μοι, μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ. μέλλ. ἢ ἀορ., ἀκριβῶς ὡς τὸ **ἐλπίζω**, ἐλπὶς τις αὐτὸν πρὸς δόμους ἥξειν πάλιν Αἰσχύλ.

Ἀγ. 679· τοσοῦτόν γ' ἐστί μοι τῆς ἐλπίδος, τὸν ἄνδρα προσμεῖναι Σοφ. Ο. Τ. 836· πλείων ἐλπὶς φιλίαν .. γενήσεσθαι Πλάτ. Φαῖδρ. 232D· ἐλπὶς .. κτήσασθαι ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 67B· μετ' ἀπαρ. ἐνεστ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1434, Πλάτ. Σοφ. 250E· ἐπομένου τοῦ **ὡς** .., Εὐρ. Τρῳ. 487:— εἰς ἐλπίδα ἐλθεῖν τινος Θουκ. 2. 56· ἐπ' ἐλπίδας ἀφανεῖς καθίστασθαι ὁ αὐτ. 5.103· ἐλπίδα λαμβάνων Ξεν. Κύρ. 4. 6, 7· εἰς ἐλπίδας ὑπάγειν τινά Εὐρ. Ἑλ. 826· ἐλπίδα ἐμποιεῖν, παρέχειν, ὑποτιθέναι, κτλ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς φράσεις ἐλπίδα καταλύειν, ἀποκόπτειν, κτλ., συχνάκις παρ' Ἀττ.· ἐκτὸς ἐλπίδος Σοφ. Ἀντ. 330· παρ' ἐλπίδα, παρ' ἐλπίδας, συχν. παρ' Ἀττ.· ἴδε **ὀχέω** II. 3:—προοιμ., πεινῶμεν ἐπὶ τὰς ἐλπίδας Ἀντιφάν. ἐν «Κναφεῖ» 6· κάπτοντες αὔρας, ἐλπίδας σιτούμενοι Εὔβουλ. ἐν «Ἀντιόπῃ» 2· αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτῶν Μενάνδ. Μονόστ. 42. 2· τὸ στήριγμα, Ὀρέστης ἐλπὶς δόμων Αἰσχύλ. Χο. 776· ὑμεῖς ἡ μόνη ἐλπὶς Θουκ. 3. 57· Εὔτυχος, ἡ γονέων ἐλπὶς Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 116· οὕτω καὶ τὸ Λατ. spes, Casaub. Pers 2. 35. 11· προσδοκία τοῦ μέλλοντος, κοιναὶ γὰρ ἔρχονθ' ἐλπίδες πολυπόνων ἀνδρῶν Πινδ. Ν. 1. 32 (48), Αἰσχύλ. Ἀγ. 1434, Πλάτ. Νόμ. 644C.

ἔλπισμα, τό, τὸ ἐλπιζόμενον πρᾶγμα, Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1089D.

ἐλπιστικός, ή, όν, ὁ γεννῶν ἐλπίδας, Ἀριστ. π. Μνήμ. 1. 2, 11· **οἱ ἐλπιστικοί**, φιλόσοφοί τινες οἵτινες ἐθεώρουν τὴν ἐλπίδα ὡς τὸ κυριώτατον ἔρεισμα τοῦ βίου, Πλούτ. 2. 668· ἴδε Heumann. de Elpist.

ἐλπιστός, ή, όν, ὁ ἐλπιζόμενος, ὃν δύναταί τις νὰ ἐλπίσῃ, Πλάτ. Νόμ. 853E, κτλ.

ἔλπω (ἴδε ἐν τέλει), μεταβατ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., κάμνω τινὰ νὰ ἐλπίζῃ, πάντας μὲν ῥ' ἔλπει, «εἰς ἐλπίδα ἄγει, ἐλπίζειν ποιεῖ» (Σχόλ.), Ὀδ. Β. 91, Ν. 380. **II.** ἀλλαχοῦ ἐν τῷ μέσ. **ἔλπομαι**, Ἐπ. **ἐέλπομαι**· γ' ἐνικ. παρατ. **ἔλπετο** καὶ **ἐέλπ-** μετ' αὐξήσεως, μόνον ἅπαξ παρ' Ὁμ., ἐν Ὀδ. Ι. 419· ὡσαύτως πρκμ. **εἶλπα** Ἰλ. Χ. 216, Ὀδ. Ε. 379, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 271· γ' ἐνικ. ὑπερσ. **ἐέλπει** Ἰλ. Τ. 328, Ὀδ. Υ. 328, κτλ. Ἐλπίζω ἢ προσδοκῶ, τρέφω ἐλπίδας, συχν. παρ' Ὁμ. καὶ Πινδ., ἅπαξ παρ' Ἡσ. (ἔνθ' ἀνωτ.) καὶ Ἡροδ. (ἂν καὶ οὗτος ἐπίσης μεταχειρίζεται συχνάκις καὶ τὸν Ἀττ. τύπον **ἐλπίζω**)· Συντάσσεται ὡς τὸ **ἐλπίζω**· ἀλλὰ παρ' Ὁμ. τὸ πλεῖστον μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. μέλλ. Ἰλ. Ν. 8, κτλ.· ἀορ. Η. 199· πρκμ. Ο. 110· ἐνίοτε ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ. Ν. 609, Ο. 539· ἀλλ' ἐνίοτε τὸ ἀπαρέμφ. δέον νὰ νοηθῇ, ἐκτελέσας μέγα ἔργον ὃ οὔ ποτε ἔλπετο θυμῷ (ἐνν. ἐκτελέσειν) Ὀδ. Γ. 275· ὁ Ὅμ. φιλεῖ τὰς πλεοναστικὰς φράσεις, ἔλπετο θυμῷ Ἰλ. Ρ. 404, κτλ.· ἔλπετο γὰρ κατὰ θυμὸν Κ. 355· ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν Ν. 8· ὡσαύτως, μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς Ρ. 495· ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἑκάστου Ο. 701· ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ Ὀδ. Ι. 419. **2)** ἀνησύχως περιμένω, φοβοῦμαι, μετὰ τῆς αὐτῆς συντάξεως, Ὅμ.: ἐλπόμενος τί οἱ κακὸν εἶναι Ἡρόδ. 9. 113. **3)** καθόλου, νομίζω, ὑποθέτω, οὗ ποθι ἔλπομαι οὕτω δεύεσθαι πολέμοιο .. Ἀχαιούς Ἰλ. Ν. 309· ἐπὴν ἡμέας ἔλπῃ ποτὶ δώματ' ἀφῖχθαι Ὀδ. Ζ. 297· οὐ γάρ ὅ γ' ἀθανάτων τιν' ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηξέμεν, κτλ., Ἰλ. Ν. 8, πρβλ. Η. 199, Ο. 110, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 65. (Ἐκ τῆς √ΓΕΛΠ ὡς φαίνεται ἐκ τῶν τύπων **ἐέλπομαι**, **ἔολπα**· **ἐντεῦθεν** δὲ καὶ τὰ **ἐλπίς**, **ἐλπίζω**, **ἐλπωρή**, καὶ **ἐπ-αλπνος**, **ἄλπ-νιστος**, πρβλ. Λατ. volup, volupe (Plaut.), volup-tas).

ἐλπωρή, ἡ, Ἐπ. τύπος τοῦ **ἐλπίς**, μετ' ἀπαρ. μέλλ. καὶ ἀορ., ἐλπίς, ἐλπωρὴ ... κακῶν ὑπάλυξιν ἔσεσθαι Ὀδ. Ψ. 287· ἐλπ. φίλους ἰδέειν Ζ. 314, Η. 76· κατὰ πληθ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1255.

ἔλσαι, ἀπαρ., **ἔλσας**, μετοχ. τοῦ ἀορ. α' τοῦ **εἴλω** (ὃ ἴδε).

ἔλση, ἔλσομαι, ἐλσών, Λακων. ἀντὶ **ἑλθ-**, Ἀριστοφ. Λυσ. 105, 118, 1081.

ἔλῦμα, τό, (ἑλύω) κοινῶς «ἀλετροπόδι», εἰς ὃ ἐμβάλλεται ἡ ὕννις, Λατ. dentale, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 428, 431, πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. **εἰλύω** 3 καὶ ἴδε **γύης**.

ἔλῦμος, ὁ, (ἑλύω) «ἡ τῆς κιθάρας καὶ τοῦ τόξου θήκη» Ἡσύχ. **II.** εἶδος Φρυγίου αὐλοῦ πεποιημένου ἐκ πύξου μετ' ἐπιστομίου ἐκ κέρατος, ἕλυμοι αὐλοὶ Σοφ. Ἀποσπ. 398, Καλλίας ἐν «Πεδήταις» 7· ἐχρῶντο δὲ τῷ αὐλῷ τούτῳ καὶ οἱ Κύπριοι, Κρατῖνος ὁ νεώτερ. ἐν «Θηραμένει» 1. **III.** εἶδος δημητριακοῦ καρποῦ, ἀλλαχοῦ **μελίνη**, Ἱππ. 638. 2, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 351, Πολύδ. 2. 15, 2. [Ἴδε Δράκοντα σ. 68, 15].

ἑλῦτρο-ειδής, ὅμοιος ἑλύτρῳ, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. ΙΙΙ. 634, 1. Παῦλ. Αἰγ. 258.—ἄλλ. **ἐρυθρο-** ἢ καὶ **ἐρυτρο-**, ἴδε Greenhill Θεόφιλ. σ. 337.

ἔλυτρον, τό, (ἑλύω) = κάλυμμα, περικάλυμμα, ὡς, **1)** ἡ θήκη δόρατος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1120· τὸ περικάλυμμα ἀσπίδος, Διόδ. 20.11. **2)** τὸ ἐπικάλυμμα τῶν πτερῶν κανθάρου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 4.12., 4. 7, 8· τὸ ὄστρακον καρκίνου, Δίλ. π. Ζ. 9. 43· ἐπὶ βλεφάρων Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 9, 12, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 8, 6. **3)** τὸ περικάλυμμα σπόρων, Διοσκ. 2.111. **4)** τὸ σῶμα ὡς ὂν τὸ περικάλυμμα τῆς ψυχῆς, Πλάτ. Πολ. 588E, ποιητὴς παρὰ Λουκ. ἐν Δημών. 44. **5)** μέρος πρὸς συναγωγὴν ὕδατος, δεξαμενή, Ἡρόδ. 1. 185., 4. 173, Παυσ. 2. 27., 7, κ. ἀλλ.

ἑλυτρόω, καλύπτω, περιστεγάζω, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 810, ἐν τῷ παθ.

ἑλύω, Ἀττ. **ἑλύω**, κυλίω (πρβλ. **εἰλύω**):— ἐν χρήσει μόνον κατ' ἀόρ. α' παθ., ῥυμὸς ἐπὶ γαῖαν ἑλύσθη, ἐξεκυλίσθη εἰς τὴν γῆν, Ἰλ. Ψ. 393· προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἑλυσθείς, «εἰλυσθείς» (Σχόλ.), Ω. 510· λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἑλυσθείς, συστραφείς, «ζαρώσας», Ὀδ. Ι. 433· ἔρως ὑπὸ καρδίην ἑλυσθείς Ἀρχίλ. 94. **II.** παρὰ μεταγ. Ἐπ. = **εἰλύω**, τυλίσσω, περιτυλίσσω, καλύπτω, ἐν κτερέεσσιν ἑλυσθείς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 254· ἐν ψαμάθοισι αὐτόθι 1034· διὰ φλογὸς εἴθαρ ἑλ. ὁ αὐτ. Γ. 1313. Πρβλ. **εἰλύω** ἐν τέλει.

ἑλώδης, ες, βαλτώδης, ὕδατα Ἱππ. π. Ἀέρ. 280· χωρία Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8.10. 5· τὰ ἑλ. ὁ αὐτ. Προβλ. 1.18, κ. ἀλλ. **II.** ὁ συχνάζων εἰς τὰ ἕλη, περὶ τοῦ ἐλέφαντος, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2.16. 3.

ἕλωρ, τό, Ἐπ. λέξις (ἁπαντῶσα δὶς παρὰ Τραγ.) ἐν χρήσει μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτιατ. ἑν. καὶ πληθ. (**ἑλεῖν**)· ἄγρα, λεία, λάφυρον, σπάραγμα, ἔλκυσμα, τὸ ἐνικὸν ἐπὶ ἀτάφων πτωμάτων· ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι Ἰλ. Ε. 488, πρβλ. Ρ. 151· μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι Ὀδ. Ε. 473, πρβλ. Γ. 271· ἐπὶ πολυτίμων πραγμάτων, μή .. ἕλωρ ἄλλοισι γένηται Ν. 208· οὕτω, κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἕλωρ Σοφ. Αἴ. 830· ἐν τῷ πληθ., κυσὶ δ' ἕλωρα .. πέλειν Αἰσχύλ. Ἱκ. 800. **II.** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, Πατρόκλοιο δ' ἕλωρα .. ἀποτίσῃ, «τιμωρίαν δὲ παράσχῃ ἀξίαν ὑπὲρ τῆς Πατρόκλου ἀναιρέσεως» (Σχόλ.), Ἰλ. Σ. 93.

ἑλώριον, τό, = τῷ προηγ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 264· ἐν τῷ πληθ., ἑλώρια τεῦχε κύνεσσι Ἰλ. Α. 4.

ἑλώριος, εἶδος πτηνοῦ ἰχθυοφάγου, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 332E.

ἐμ, Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τῆς προθ. ἐν ἢ μᾶλλον τῆς **εἰς**, ἣν ἴδε.

ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῆς, Ἰων. **ἐμεωυτοῦ** (ἢ **ἐμωυτοῦ**), **-ῆς**:— Αὐτοπαθὴς ἀντωνυμία τοῦ α' προσώπου, ἐν χρήσει μόνον κατὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ. τοῦ ἑνικοῦ, ἀρσ. καὶ θηλ.· παρ' Ὁμήρῳ διῃρημένως, ἐμ' αὐτὸν Ἰλ. Α. 271· ὡς μία λέξις πρῶτον παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ.· ἐν τῷ πληθ. ἀείποτε διῃρημένως, ἡμῶν αὐτῶν κτλ· ἐν ἐμαυτῷ συννοεῖσθαι, κατ' ἐμαυτόν, Εὐρ. Ὀρ. 634· πρὸς ἐμαυτὸν Ἀριστοφ. Βάτρ. 52, κτλ.· ἐπιτεταμένον, ἰσχυόν τ' αὐτὸς ἐμαυτοῦ ὁ αὐτ. Σφ. 357, πρβλ. Λυσ. 1125· ἀλλά, ἐν ἐμαυτοῦ εἶναι (ἐνν. οἴκῳ), μεταφ., εἶμαι κύριος ἐμαυτοῦ, Πλάτ. Χαρμ. 155D· περὶ ὀνομαστ. **ἐμαυτός** πρβλ Meineke εἰς Πλάτ. Κωμ. ἐν «Μετοίκοις» 2 («Ἀπολλών. π. Ἀντωνυμ. σ. 348C καὶ 404B).—Ἴδε **σεαυτοῦ**, **ἑαυτοῦ**.

ἔμβα, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **ἐμβηθι**, προστακτ. τοῦ ἀορ. 6' τοῦ **ἐμβαίνω**.

ἐμβᾰδάζω, βάζω, ἐμβοάω, πιθ. γραφ. ἀντὶ **ἐμβιβ-**, Ἰππῶναξ 44.

ἐμβάδας [βᾰ], ὁ, σκυτεύς, «μπαλωματής», ὄνομα δοθὲν εἰς τὸν Ἄνυτον, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Στρατιώτισιν» 5.

ἐμβαδίζω, βαδίζω ἐπάνω εἴς τι, τινί Αἰλ. π. Ζ. 10. 24· εἰσέρχομαι, Δίων Κ. 79.14.

ἐμβάδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἐμβάς**, Ἀριστοφ. Σφ. 600, Ἰλ. 847, 941.

ἐμβαδο-μετρικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν ἐμβαδομετρίαν, Ἥρων Νεώτ. 45. 18.

ἐμβαδόν, ἐπίρρ., διὰ ξηρᾶς, πεζῇ, «περπατῶντας», ἢ ἑλπεσθ', ἣν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ, ἐμβαδὸν ἷξέσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος; Ἰλ. Ο. 505· πεζῇ διὰ μέσου ὑδατος, Παυσ. 10. 20, 8.

ἐμβάδόν, τό, ὡρισμένη ἐπιφάνεια ἢ ἔκτασις, Πολύδ. 6. 27. 2. Πρβλ. Λοβ. Παραλειπ. σ. 149.

ἐμβαδοποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων ἐμβάδας, ὑποδηματορράφος, Γλωσσ.

ἔμβαθρα, ων, τά, εἶδος ὑποδημάτων, Πολυδ. Ζ', 93· πρβλ. **ἐμβάς**.

ἐμβαθύνω, κάμνω τι βαθύ, βαθύνω, ἐμβαθύνας βόθρον Ἀλκίφρ. 3.13· κάμνω τι νὰ ὑπάγῃ εἰς βάθος, ἐμβαθύνουσι τὴν κακίαν ἑαυτοῖς Πλούτ. 2.1128E. **II.** ἀμετ., εἰσέρχομαι βαθέως εἴς τι, τινί, ἐπὶ ἀλληγορικῆς ἑρμηνείας, Φίλων 1.18, Ἐκκλ.· βυθίζομαι, ἐμβυθίζομαι εἴς τι, Ἐδδ. («Ιερεμ. Α', 7, ΜΘ', 30)· τινὶ Ἐκκλ.

ἐμβαίνω, μέλλ. **-βήσομαι**· πρκμ. **-βέβηκα**, Ὁμηρικ. μετοχ. **ἐμβεβαώς**· ἀόρ. β' **ἐνέβην**, Ἐπ. γ' ἐνικ. **ἔμβη**, δυϊκ. **ἔμβητον**. Ἐπεμβαίνω, μή τις .. θεῶν .. ἐμβήῃ, ἐπέμβῃ, «ἐμποδίσῃ», (Σχόλ.), Ἰλ. Η. 94· ἐμβαίνω, εἰσέρχομαι, μετὰ δοτ., δὶς τῷ αὐτῷ ποταμῷ οὐκ ἔστιν ἐμβῆναι Ἡράκλειτ. παρ' Ἀριστοτέλ. (μετὰ τὰ Φυσ. 3. 5, 18)· ἐμιβέβακεν ἵχνεσιν πατρὸς Πινδ. Π. 10. 20.

2) προβαίνω, βαίνω ταχέως, τρέχω ταχέως, ἔμβητον, λέγει ὁ Ἀντίλοχος εἰς τοὺς ἵππους του, Ἰλ. Ψ. 403· ἔμβα, ἐμπρός, προ-

χώρει, Εὐρ. Ἡλ. 113, 127· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., τήνδ' ἐμβαίνουσα κέλευθον ὁ αὐτ. Ἰκ. 989· ἐμβαίνεσκες ἀταρπιτὸν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 141. **3)** εἰσέρχομαι εἰς πλοῖον, ἐπιβιβάζομαι, ἐμβαίνω, ἐρέται δ' ἐν ἑκάστῃ πεντήκοντα ἐμβέβασαν Ἰλ. Β. 720· τότε δ' ἐμβὴ νηῒ Πύλονδε Ὀδ. Δ. 656, πρβλ. Ἰλ. Α. 311· οὕτω καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, εἰς ἕτερον πλοῖον ἐμβ. Ἡρόδ. 2. 29· ἐς τὰς νέας ὁ αὐτ. 5. 109, πρβλ. Θουκ. 1. 18, Λυσ. 194. 27· μετ' αἰτ., λέμβον ἐμβ. Πολύβ. 30. 9, 11: ἀπολ., ἐπιβιβάζομαι εἰς πλοῖον, Εὐρ. Τρῳ. 455, Ἀριστοφ. Βάτρ. 188, κτλ.:— καθόλου, εἰσέρχομαι, ἀναβαίνω, εἰς τὸ φορεῖον, Πλουτ. Γάλβ. 26· ἐν τῷ πρκμ., ἵπποισίν μ' ἐκέλευε καὶ ἅρμασιν ἐμβεβαῶτα ἀρχεύειν Τρώεσσι, «ἐκέλευέ με τῶν ἵππων καὶ τῶν ἁρμάτων ἐπιβεβηκότα προηγεῖσθαι τοῖς Τρωσί» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ε. 199· ἐπ' ἀπήνης ἐμβεβώς Σοφ. Ο. Τ. 803· ὡσαύτως μετ' αἰτ., Ἴλιον ἐμβεβώς Εὐρ. Ἑκ. 922· στέγην τήνδ' ἐμβεβῶτες ὁ αὐτ. Κύκλ. 92·— πρόσκειμαι, εἶμαι προσηρμοσμένος, κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα Ἰλ. Ω. 81. **4)** πατῶ ἐπάνω εἴς τι, τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων Ὀδ. Κ. 164· πεδίλοις ἐμβεβαυῖα Ἡσ. Θ. 12· τοῖσδ' ἀλουργέσιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 946· δαίμων ἐνέδη Περσῶν γενεᾷ, κατεπάτησε τὸ γένος τῶν Π., ὁ αὐτ. Πέρσ. 911· μὴ ἐμβαινε τῷ δυστυχοῦντι Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 356· πρβλ. βοῦς IV. **5)** ἐπιλαμβάνομαι, ἐς τόνδ' ἐνέβης ξὺν ἀληθείᾳ χρησμὸν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1567· εἰς κίνδυνον Ξεν. Κύρ. 2. 1, 15· εἰς τύπον Πλάτ. Πολ. 443C, κτλ.· μετ' αἰτ., ἐμβ. κέλευθον Εὐρ. Ἰκ. 989· μεταφ., ἐπιχειρῶ τί τινι Πινδ. Ν. 11, 57, Πλάτ. Φαῖδ. 252E· ἐν αὐτοῖς τοῖς δεινοῖς καὶ φοβεροῖς βεβηκὼς Δημ. 309. 24. **6)** σπαν. μετὰ γεν., πατῶ ἐπάνω εἴς τι, γῆς ὅρων Σοφ. Ο. Κ. 400 (πρβλ. **ἐμβατεύω** I). **7)** παρὰ ποιητ., μετ' αἰτ. τοῦ ὀργάνου κινήσεως (πρβλ. **βαίνω** Α. II. 4)· ὄχοις .. ἐμβεβὼς πόδα Σοφ. Ἀποσπ. 599· ἐς ἄντλον ἐμβήσει (δ' ἐνικ.) πόδα Εὐρ. Ἡρακλ. 168.

II. μεταβατ. ἐν τῷ ἀορ. α' **ἐνέβησα**, ἐνεβίβασα, ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν Ὀδ. Λ. 4· ἐμβῆσαί νιν ἵππειον δίφρον Εὐρ. Ἡρακλ. 845, Κύκλ. 467· ἐμβῆσαί τινα εἰς φροντίδα Ἡρόδ. 1. 46· πρβλ. **ἐμβιβάζω**.

ἐμβακχεύω, βακχεύω ἔν τινι, Ἱλιόδ. 2. 4· πρβλ. **προσβακχεύω**.

ἐμβάλλω, μέλλ. **-βάλῶ**, πρκμ. **-βέβληκα**, ἀόρ. β' **ἐνέβαλον**:— τὸ παθ. κατὰ τὸ πλεῖστον παραλαμβάνεται ἐκ τοῦ **ἐμπίπτω**.

Ρίπτω εἰς, ῥίπτω μέσα, ὡς ἐμβ. τινὰ πόντῳ Ἰλ. Ξ. 258· βάλλω, ἀλλ' Ἵπποι ἐμβαλλε .. χαλινοὺς Θέογν. 551, Ξεν. Ἱππ. 6, 7., 9, 9, πρβλ. Ἰλ. Τ. 394, Εὐρ. Ι. Τ. 1424· ῥίπτω ἐντός, ἐμβ. ψῆφον εἰς τὸν καδίσκον Δημ. 1302. 27, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 21· βάλλω, ἐμβ. μοχλὸν [εἰς τὴν θύραν] ὁ αὐτ. Ἀνάβ. 7. 1, 12· ἐμβ. σῖτον [εἰς τὴν φάτνην] ὁ αὐτ. Κύρ. 8. 1, 38, κτλ.· ἀκολούθως ἁπλῶς: βάλλω, θέτω εἰς, [κεστὸν] ἐμβαλε χερσίν, ἔβαλεν εἰς τὰς χεῖράς του, Ἰλ. Ξ. 218· ἐνέβαλον τῶν χρημάτων [εἰς τὸ κανοῦν] Ἀριστ. Πολιτ. 5. 4, 5. **2)** οὕτως, ἐπὶ προσώπων, βάλλω ἐντός, παραδίδω, δυωδεκάτῃ δέ μιν αὖτις χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἐμβαλέειν, τὸν ἔκαμε νὰ πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Φ. 47· ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἐμβαλον εὐνῇ Σ. 85· ἐμβ. τινὰ εἰς τὸ βάραθρον Ἀριστοφ. Βάτρ. 574, Νεφ. 1450· εἰς τὸ δεσμωτήριον Δημ. 1251. 10· ὡσαύτως, ἐμβ. τινὰ εἰς συμφορὰς Ἀντιφῶν 125, 7· ἐς γραφὰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 686, κτλ., πρβλ. Ἡρόδ. 4. 72· εἰς ἀπορίαν Πλάτ. Φίληβ. 20A· εἰς ἔχθραν Δημ. 248. 17· ἐμβ. τὴν χεῖρά τινι, τιθέναι τὴν χεῖρα εἰς τὴν χεῖρα ἑτέρου, Ἀριστοφ. Σφ. 554· ἐμβαλλε χεῖρα δεξιάν, εἰς σημεῖον καλῆς πίστεως, Σοφ. Τρ. 1181· ἐμβαλλε χειρὸς πίστιν, δός μοι τὴν χεῖρά σου πρὸς πίστωσιν (ὅτι θὰ μείνῃς), εἰς ὃ ὁ Νεοπτόλεμος ἀποκρίνεται ἐμβάλλω μενεῖν, σοὶ τὴν δίδω (πρὸς πίστωσιν) ὅτι θὰ μείνω, ὁ αὐτ. Φιλ. 813, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 754, 789. **3)** συχνάκις ἐπὶ τοῦ νοῦ, ἐμβ. τινί τι θυμῷ, βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν τινος, Λατ. injicere, Ὅμ.· ὡσαύτως, ἐν φρεσὶν ἐμβ. Ὀδ. Τ. 10 (ἴδε κατωτ. ΙΙΙ. 2)· οὕτως, ἐμβ. Ἵμερον, μένος τινὶ Ὅμ.· ἐμβ. νεῖκός τισι Ἰλ. Δ. 444· ἐμβάλλειν λόγους, Λατ. injicere sermonem, Πλάτ. Πολ. 344D· βουλὴν ἐμβ. περί τινος Ξεν. Κύρ. 2. 2, 18, (καὶ ἀπολ., ἐμβ. τινὶ περί τινος, συμβουλεύειν, αὐτόθι 5. 5, 43), ἐμβ. τι εἰς γέλωτα, ῥίπτειν τι εἰς τὸ μέσον πρὸς διέγερσιν γέλωτος, Δημ. 151. 19. **4)** ῥίπτω ἐπάνω ἢ ἐναντίον τινός, νηῒ περαυνὸν Ὀδ. Μ. 415· ἁλὸν νήεσσι Ἰλ. Ν. 320· πέτρον ὑπὲρ νῶ Πινδ. Ν. 10 127· [Ἀχαιοὺς] πέτραις Εὐρ. Ἑλ. 1129· πῆχυν στέρνοις ὁ αὐτ. Ὀρ. 1466· λίθον τινὶ εἰς κεφαλήν Ἀντιφῶν 132. 27· πληγάς τινι Ξεν. Ἀνάβ. 1. 5. 11· οὕτως, ἐμβαλέτω ἰσχυρότατα (ἐνν. πληγάς) ὁ αὐτ. Ἱππ. 8, 4· ἐμβ. ἕλκεα Πινδ. Ἀποσπ. 77· ἐμβ. πῦρ Θουκ. 7. 53· ἐμβ. ῥήγεα, βάλλειν ἐπάνω σκεπάσματα, Ὀδ. Δ. 298·— μεταφ., ἐμβ. φόβον τινί, προξενεῖν φόβον εἴς τινα, Λατ. inculere timorem, Ἡρόδ. 7. 10, 5· ἅταν Αἰσχύλ. Θήβ. 31· φροντίδας Ἀντιφῶν 116. 28. **5)** ἐμβ. ὤμον, βάλλειν τὸν ὦμον εἰς ἐργασίαν, ἐπὶ τῆς τοξευτικῆς, Ἱππ. π. Ἀγμ. 750. **6)** βάλλω τι εἰς τὴν θέσιν του, τοποθετῶ τεθραυσμένον ἢ ἐξηρθρωμένον ὀστοῦν, αὐτόθι 761, 766, π. Ἄρθρ. 780 κἑξ., 830· ἐγκεντρίζω δένδρον τι, ἐμβολιάζω, Δημ. 1251, 22, ἐν τῷ παθ. **7)** ἐμβάλλειν τινά τινι, Ἰλ. Μ. 383. **8)** παρεμβάλλω λέξιν ἢ γράμμα, Πλάτ. Πρωτ. 343D, Κρατύλ. 414C, κ. ἀλλ.· ἐς κωμῳδίαν στίχον Πλούτ. 2. 334E. **9)** ἐμβ. οἰκίαν τινί, καταρρίπτειν, ῥίπτειν αὐτὴν ἐπ' αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 511. **10)** τάφρον ἐμβ., τάφρον ποιεῖν, Πλουτ. Πύρρ. 27, Μάρ. 15. **11)** ἀμετ. (ἐξυπακ. τοῦ **στρατόν**), εἰσβολὴν ποιεῖν, εἰσβάλλειν, Ἡρόδ. 4. 125., 5. 15· ἐς τὸν Ἰσθμὸν ὁ αὐτ. 9. 13, πρβλ. Ξεν. Ἀγησ. 1. 29·— ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 538, 1019, προστίθεται ἡ λέξις στράτευμα.

II. καθόλου, εἰσορμῶ, ἐμβάλλειν εἰς τὴν ἀγορὰν Αἰσχίν. 23. 32., Λυκοῦργ. 148. 24, κτλ.· ἐμβάλωμεν εἰς ἄλλον λόγον Εὐρ. Ἡλ. 962, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 165E. **2)** κρούω, πλήττω, προσβάλλω πλοῖον διὰ τοῦ ἐμβόλου (ἴδε **ἔμβολον** I. 3), κάμνω ἔφοδον κατ' αὐτοῦ (πρβλ. **ἐμβολὴ** II. 2, **ἔμβολος** 3), νηῒ Ἡρόδ. 8. 84, 87, 92, πρβλ. 7. 10. 2· ἐμβ. ταῖς λοιπαῖς (ἐνν. ναυσί) Θουκ. 4. 14· ξυνετύγχανε .. διὰ τὴν στενοχωρίαν τὰ μὲν ἄλλους ἐμβεβληκέναι, τὰ δὲ αὐτοὺς ἐμβεβλῆσθαι ὁ αὐτ. 7. 70· ἐπὶ ὕδατος, ἐμβ. τοῖς οὔρεσι, ὁρμᾶν ἐναντίον αὐτῶν, Ἡρόδ. 2. 28. **3)** κώπῃ ἐμβάλλειν (ἐξυπακουομ. χεῖρας), incumbere remis, Ὀδ. Κ. 129, Πινδ. Π. 4. 357· καὶ ἐμβάλλειν μόνον, ἐπικεῖσθαι, κωπηλατεῖν ἰσχυρῶς, Ἀριστοφ. Ἱππ. 602, Βάτρ. 206, Ξεν. Ἑλλην. 5. 1, 13. **4)** ἐπὶ ποταμοῦ, κενοῦμαι, χύνομαι, εἰς ... , Πλάτ. Φαῖδ. 113D.

III. Μέσ., ῥίπτω τι ἐντός τινος, ἐμβαλομένου γὰρ ἐμοῦ ὅρκον εἰς τὸν ἐχῖνον Δημ. 1203. 26, πρβλ. 829. 18. **2)** μεταφ., μὴ δή μοι φύζιν ἐμβάλλεο θυμῷ, μὴ βάλῃς εἰς τὸν νοῦν σου ὅτι θὰ φύγῃς, Ἰλ. Κ. 447· μῆτιν ἑ. θ. Ψ. 313· εἰς τὸν νοῦν ἐμβάλλεσθαί τι Δημ. 247. 20· πρβλ. ἀνωτ. Ι. 3. **3)** μετὰ γεν., ἐμβάλλεσθε τῶν λαγώων, «ῥιχθῆτε 'ς τὰ λαγίσια φαγητά», Ἀριστοφ. Εἰρ. 1312.

IV. Παθ., ῥίπτομαι ἐπάνω εἴς τι ἢ ἐναντίον τινός, ἐπὶ πλοίων, κάμνω ἔφοδον (ἴδε ἄνωτ. ΙΙ. 2), Θουκ. 7. 34, 70· ἐπὶ ἀνθρώπων, Ξενοφ. Κύρ. 4. 2, 21.— Πρβλ. **εἰσβάλλω**

ἔμβαμμα, τό, ζώμευμα, ζωμός, «σάλτσα», παντοδαπὰ ἐμβάμματα καὶ βρώματα Ξεν. Κύρ. 1. 3, 4, Θεόπ. Κωμ. ἐν «Εἰρήνῃ» 2· οἴνου ἔμβαμμα, «κρασάτη σάλτσα», Εὐστ. Πονημάτ. 311, 90.

ἐμβαμμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Ἀνθιππ. ἢ Ἀνάξιππος ἐν «Ἐγκαλυπτομένῳ» 1. 35.

ἐμβαπτίζω, = τῷ ἑπομ., Νικ. παρ' Ἀθην. 133E, Πλουτ. Σύλλ. 21.

ἐμβάπτω: μέλλ. **-ψω**, βουτῶ τι μέσα εἴς τι, βουτῶ εἰς ἔμβαμμα, τί τινι Ἱππῶναξ 27· εἰς ἄλμην Κρατῖνος ἐν «Ὀδυσσεῦσιν» 5· ἐς τὸν κηρὸν ὁ αὐτ. Νεφ. 150:— ὡς μέσ., εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λεπτοὺς ἄλας ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 205, Λουκ. Ὄν. 6.

ἐμβαρέω, φρονῶ, «οὐκ ἐμβαρεῖ· οὐ φρονεῖ» Ἡσύχ.

ἔμβαρος, ὁ, νουνεχής, «ἔμβαρός εἰμι· νουνεχής, φρόνιμος» Σουΐδ., ἀλλὰ καθ' Ἡσύχ.: «ἔμβαρος· ἡλίθιος, μωρός, ἢ νουνεχής. Μένανδρος φάσματι (Ἀποσπ. ΙΙ. σ. 219)»·— «τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν παραπαιόντων καὶ μεμηνότων» Σουΐδ. ἐν λέξει **ἔμβαρος**, ἐν τέλει.

ἐμβαρύνω, εἶμαι βαρύς, κράατι δ' ἐμβαρύθει Νικ. Θηρ. 324.

II. ἐπὶ ὁσμῆς, εἶμαι βαρεῖα, ἀχθεινή, ἀηδής, ὀδμή .. ἐμβαρύθουσα αὐτόθι 512, πρβλ. Ἀλεξιφ. 554.

ἐμβαρύνω, κατ' ἐπίτασιν ἀντὶ τοῦ **βαρύνω**, ἐν τῷ παθητ., Ἰω. Χρυσ. τ. 5. σ. 127, 14.

ἔμβαρυς, ὁ, βαρύς, Τζέτζ. παρὰ Potter εἰς Λυκόφρ. σ. 110 (1361, ἔκδ. Mueller).

ἐμβάς, άδος, ἡ, (ἐμβαίνω), εἶδος ὑποδημάτων ἐκ πίλου («κετσέ»), Λατ. solca, soccus, ἐν χρήσει παρὰ Βοιωτοῖς, Ἡρόδ. 1. 195· ἐν Ἀθήναις παρὰ τοῖς γέρουσι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 870, Νεφ. 858, Σφ. 103, 275, 447, κ. ἀλλ.· παρὰ τοῖς πτωχοῖς, Ἰσαῖος 51, 33: ἐμβὰς Σικυωνία, ἐμβὰς γυναικεία ἐκ λευκοῦ πίλου, Λουκ. Ρητ. Διδ. 15, πρβλ. Κικ. de Or. 1. 54. **2)** = **κόθορνος**, Ἀνθ. Π. 7. 51, Λουκ. Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 26· χρυσαῖ ἐμβ. ὁ αὐτ. Ψευδολ. 19, κτλ.· πρβλ. **ἐμβάτης**.

ἐμβασι-κοίτας, ου, ὁ, ὄνομα ποτηρίου, Ἀθήν. 469A, πρβλ. Εὐστ. ἐν Ἰλ. 1299, 64, ὅστις γράφει τὴν λέξιν **ἐμβαθυκύτας**.

ἐμβασιλεύω, βασιλεύω ἐν τόπῳ τινί, μετὰ δοτ., τῆσιν (ταῖς πόλεσιν) ἐμβασίλευε Ὀδ. Ο. 413· οὐρανῷ Ἡσ. Θ. 71, κτλ.· δθ'.. Ἄδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν Ἰλ. Β. 572: μετὰ γεν., πάντων Θεόκρ. 17 85.

ἐμβάσιος [ᾰ], **ον**, ἐπίθετ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃν ἐπεκαλοῦντο οἱ ἐπιβιβαζόμενοι εἰς πλοῖον ὅπως προστατεύῃ αὐτοὺς κατὰ τὸν πλοῦν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 359, 404.

ἔμβασις, ὡς, ἡ, ἐπιβίβασις εἰς πλοῖον, Πολύβ. 4. 10, 3: μέρος πρὸς ἐπιβίβασιν, ὁ αὐτ. 3. 46, 1. **II.** ἐμβάς, πρόδουλος ἔμβασις ποδὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 945· πρβλ. **ἐμβάς**. **2)** πούς, ὁπλή, Εὐρ. Βάκχ. 740. **III.** λουτήρ, πύελος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 227, Ἀνθολ. Π. 12. 207, Ἀθήν. 24C· τὸ λούεσθαι ἐν πυέλῳ, Διοσκ. περὶ Δηλητ. 14.

ἐμβασί-χυτρος, ὁ ἐμβαίνων εἰς χύτρας, ὄνομα μυὸς ἐν Βατραχομ. 137.

ἐμβαστάζω: μέλλ. **-άσω**, φέρω ἐντός, φέρω Λουκ. Ὠκύπ. 14.

ἐμβατεύω, περιπατῶ, εἰσέρχομαι εἰς μέρος τι, συχνάζω, τὸ πλεῖστον μετ' αἰτιατ., ἐπὶ τῶν προστατηρίων ἢ πολιούχων θεῶν, νῆσος .. ἣν ὁ φιλόχορος Πὰν ἐμβατεύει Αἰσχύλ. Πέρσ. 449

(ἴδε Blomf. 455), πρβλ. Εὐρ.'Ιλ. 595· Πὰν Πελασγικὸν Ἄργος ἐμβατεύων Κρατῖνος ἐν 'Αδήλ. 22· ἵνα ... Διόνυσος ἐμβατεύει Σοφ. Ο. Κ. 679· ἀλλὰ μετὰ γεν. ἐπὶ τῆς πρώτης ἁπλῆς σημασίας. θέτω τὸν πόδα εἴς τι, μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος Σοφ. Ο. Τ. 825· πρβλ. **ἐμβαίνω** I. 6. **II.** ἐμβατ. κλήρους χθονός, εἰσέρχεσθαι εἰς, λαμβάνειν κατοχήν, Εὐρ. 'Ηρακλ. 876· ἀλλὰ συνηθέστερον, ἐμβατεύειν εἰς τὴν ναῦν, λαμβάνειν κατοχὴν τοῦ πλοίου, Δημ. 894. 8· καὶ ἐνεβάτευσεν οὕτως εἰς τὴν οὐσίαν ὁ αὐτ.1086.19· εἰς τὸ χωρίον 'Ισαῖος 74. 42, ἴδε Βοίκχ. Συλλ.'Επιγρ. 88. **III.** ἐπὶ ἄρρενος ζώου, ἐπιβαίνω, βατεύω, καὶ ἀφῆσιν αὐτῷ (τῷ Κερβέρῳ) κύνας θηλείας ἐμβατεύειν Παλαίφ. 40. 3.

ἐμβάτειον, = τῷ προηγ., Νικ. Θηρ. 147· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Λυκόφρ. 642. **II.** = τῷ προηγ. III, 'Ανθ. Π.7. 657.

ἐμβατήρ· «παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τόπος» 'Ησύχ. 'Αλλ' ἡ ἑρμηνεία φαίνεται παρεφθαρμένη, ἴσως διορθωτέον, **τύπος ἢ ὀπή**.

ἐμβατήριος, ον, = εἰσιτήριος, ἐντεῦθεν, **1) ἐμβ-** (ἐνν. μέλος), τό, τὸ μέλος πρὸς ὃ οἱ στρατιῶται κατὰ πολεμίων ἐχώρουν, Πολύβ. 4. 20, 12, πρβλ. Θουκ. 5. 70· οὕτως ἐκαλοῦντο τὰ ἀναπαιστικὰ ᾄσματα τοῦ Τυρταίου, Francke εἰς Καλλῖν. σ. 131· ἐμβ. παιὰν Πλουτ. Λυκ. 22, πρβλ.'Αθήν. 630F· κινήσεις ἐμβ., εἶδος πολεμικῆς ὀρχήσεως,'Αθήν. 21F. **2) ἐμβ-** (ἐνν. ἱερά), τά, Θυσίαι ἢ προσφοραὶ γινόμεναι πρὸ τῆς ἐπιβιβάσεως εἰς πλοῖον, πρὶν ἢ ὀρθῇ ἡ ἄγκυρα, Φιλόστρ 227· ὡσαύτως, ἐμβ. θυσία 'Ηλιόδ. 4.16.

ἐμβάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, (ἐμβαίνω) ὁ εἰσερχόμενος εἰς πλοῖον, ἐπιβάτης, μόνον παρὰ Βυζ. **II. ἐμβάται**, εἶδος ὑποδημάτων ὑψηλῶν καλυπτόντων τὰς κνήμας, «ἐκ σκύτους, «ἐξ οἵου περ αἱ κρηπῖδες ποιοῦνται» Ξεν.'Ιππ.12.10· ὡσαύτως τὰ «κωμικὰ ὑποδήματα, μεγάλα τε καὶ τὰς κρηπῖδας ὑψηλὰς ἐξειργασμένα τοῦ πρὸς τὸ μεῖζον ὕψος τὸν χρώμενον ἄγειν» Σχόλ. εἰς Λουκ. Νεκυομ. 16· «ἐμβάτας, τὰ ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ τραγῳδοὶ ἵνα φανῶσι μακρότεροι» Σχόλ εἰς Λουκ. Δία Τραγῳδ. 41, κτλ., πρβλ. **ἐμβάς** 2. **III.** ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἀρχιτεκτονικῇ, ἡ ἡμίσεια διάμετρος τοῦ κατωτάτου τυμπάνου τοῦ κίονος, ἥτις ἐχρησίμευεν ἐν τῇ καταμετρήσει ὡς μονάς, Λατ. modulus, Βιτρούβ. 4. 3. 3.

ἐμβᾰτός, όν, εἰς ὃν δύναταί τις νὰ ἐμβῇ, πορεύσιμος, ὁδεύσιμος, Πολύβ. 34. 5, 2, Διόδ.1. 57, κτλ.

ἐμβατή, ἡ, λουτήρ, ὡς τὸ **ἔμβασις** III, Βυζ.

ἐμβάφιον, τό, πινάκιον δι' ἐμβάμματα, ζωμοὺς (σάλτσας), Λατ. acetabulum, «ἐμβάφιον· ὀξύβαφον παρὰ 'Ιππώνακτι ('Αποσπ.112)» 'Ησύχ., πρβλ. **ὀξυβάφιον**· τὰ δὲ λύχνα ἐστὶ ἐμβάφια ἔμπλεα .. ἐλαίου 'Ηρόδ. 2. 62.

ἐμβέβᾰα, ἐμβεβαώς, ἐμβέβᾰσαν, ἴδε **ἐμβαίνω**.

ἐμβελής, ές, ἐντὸς βέλους, ἐντὸς τοξεύματος, Πολύβ. 8. 7, 2, Διόδ. 20. 44.

ἔμβη, ἔμβητον, ἐμβήη, ἴδε **ἐμβαίνω**.

ἐμβιβάζω· 'Αττ. μέλλ. **-βιβῶ**, μεταβατικὸν τοῦ **ἐμβαίνω**, «βάζω μέσα», «ἐμβάζω», εἰσάγω, τινά ὡς εἰς ὄχημα Πλάτ. Τίμ. 41E· ἐμβ. [τὸν πόδα] ὁ αὐτ. Θεαίτ.193C· ἐμβ. τινὰ εἰς χώραν, εἰσάγειν, Πλούτ.'Αντων.7. **2)** βάλλω εἰς πλοῖον, ἐπιβιβάζω, ἄνδρας ἐς κελήτιον Θουκ. 1, 53· ἐς πλοῖον Ξεν.'Αν. 5. 3. 1· ὡσαύτως, ἐμβ. ναυσὶν Χαρίτων 8. 3· ἀπολ., ἐπιβιβάζω εἰς πλοῖον, Ξεν.'Αν. 5.7, 8, κτλ.— Μέσ., ἐμβιβάζεσθαί τινα εἰς τὰς ναῦς ὁ αὐτ.'Ελλ. 5.1,19. **3)** ἄγω, ὁδηγῶ πρός τι, εἰς τὸ λῷστον Εὐρ.'Ηρ. Μαιν. 856· εἰς τὴν δικαιοσύνην Ξεν. Οἰκ. 14. 4· εἰς λόγους Δημ. 372.13· εἰς ἀπέχθειαν Πολύβ.16. 38.1· ἐς μέτρα ἐμιβιάζειν τοὺς χρησμούς, μετατρέπειν, Φιλόστρ. 248· εἰς τὸ μέλος ὁ αὐτ.· τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσι τὸν θεὸν ἐμβ. Πλούτ. 2. 416F. **4)** τοποθετῶ ἐξηρθρωμένον ὀστοῦν,'Ιππ. π. Ἄρθρ.783, πρβλ. **ἐμβαβάζω**.

ἐμβίβασις, ἡ, ἔμβασμα, καθοδήγησις, εἰσαγωγή, Νικηφ. Χοῦμνος,'Ανέκδ. Boiss. τ.1. σ 296.

ἐμβιβαστέον, δεῖ ἐμβιβάζειν, Γεωπ.14.7,18. κλ.

ἔμβιος, ον, ὁ ἔχων ζωήν, ζωντανός, βιώσιμος, κυρίως ἐπὶ δένδρων, ἅπερ ἀντέχουσιν εἰς τὴν μεταφύτευσιν, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 5· τὸ ἔμβιον, ἐπίσης ἐπὶ δένδρων, Αἰλ. Π. Ἱστ.13.1. **II.** ἔμβιος τιμωρία, τιμωρία διὰ βίου, Δίων Κ.78.12.

ἐμβιοτεύω, ἐπὶ νόσων, διαμένω, 'Αρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ.1. 4.

ἐμβιόω· μέλλ. **-ώσομαι**, ζῶ, διέρχομαι τὸν βίον, διατελῶ, ἐν τόπῳ Διόδ. 5. 19· πέντε αὐτοκρατόρων ἡγεμονίαις ἐμβιώσαντα, ζήσαντα ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν πέντε κατὰ σειρὰν αὐτοκρατόρων, Πλουτ. Γάλβ. 29 κτλ.· ἐμβ. πολιτικαῖς πράξεσιν, βιώσας ἐν πολιτικαῖς πράξεσιν, ὁ αὐτ. 2.789·— ἐπὶ δένδρων, ζῶ καὶ αὐξάνομαι μετὰ τὴν μεταφύτευσιν, Θεόφρ. π. τὰ Φυτ.'Ιστ. 3. 6, 4.

ἐμβίωσις, εως, ἡ, τὸ ζῆν καὶ αὐξάνεσθαι, Πλούτ. 2. 640D.

ἐμβιωτήριον, τό, τόπος πρὸς κατοικίαν, Διόδ. 5. 19.

ἐμβλαστάνω, βλαστάνω ἐπὶ ἄλλου φυτοῦ, περὶ τῆς ἰξίας π. χ. καὶ τῶν ὁμοίων παρασίτων φυτῶν, ἐπεὶ καὶ ἡ ἰξία δοκεῖ καὶ ὅλως τὰ ἐμβλαστάνοντα φθείρειν Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5.15, 1.

ἐμβλάστησις, εως, ἡ, τὸ βλαστάνειν ἐπὶ ἑτέρου φυτοῦ, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 4. 5.

ἔμβλεμμα, τό, τὸ βλέπειν κατ' εὐθεῖαν πρός τι, Ξεν. Κύρ. 4.4.

ἐμβλεμματικός, ή, όν, ὁ διὰ τοῦ βλέμματος, ἐπιθυμία Θ. Στουδ. σ.1032, ἐκδ. Μί.

ἐμβλέπω, μέλλ. **-ψω**, βλέπω κατὰ πρόσωπον, βλέπω κατ' εὐθεῖαν πρός τι, τινὶ Πλάτ. Χαρμ. 155C, Δημ. 363. 4, κτλ.· ἐμβλ. εἰς .., Πλάτ.'Αλκ. 1. 132E, κτλ.· σπανίως τινά 'Ανθ. Π. 11. 3, Καιν. Διαθ.· ἀπολ., Ξεν.'Απομν. 3, 11, 10,'Αριστ.'Ηθ. Ν. 10. 4, 9. **2)** ὡς τὸ ἁπλοῦν **βλέπω**, ποτὲ ἐμβλέψασα .. ; Σοφ.'Ιλ. 995· δεινὸν ἐμβλ. Πλάτ.'Ιων 535, Πλουτ. Πύρρ. 34, κτλ.· πῦρ ἐμβλ. Φιλόστρ. 803.

ἔμβλεψις, εως, ἡ, τὸ ἐμβλέπειν, βλέμμα,'Ιππ.1211F.

ἔμβλημα, τό, (ἐμβάλλω) τὸ ἐμβαλλόμενον, τὸ εἰς τὸν σίδηρον ἐμβλ. τοῦ ξύλου, τὸ ξύλον τὸ προσαρμοζόμενον εἰς τὴν λόγχην, Πλουτ. Μάρ. 25· τὰ ἀργυρᾶ τὰ χρυσοῦν τι ἐμβλ. ἔχοντα, τὰ κεκοσμημένα διὰ χρυσῶν ἐμβλημάτων, κοσμημάτων, Δίων Κ.57. 15, πρβλ. Κικ. Verr. 4. 17. **2)** τὸ ἐμφυτευόμενον εἰς ἄγριον δένδρον, Πολυδ. Α', 241. **3)** ἐν τῇ Λατ. emblema, ὡσαύτως σημαίνει, ψηφοθέτημα, μωσαϊκόν, Lucil. παρὰ Κικ. de Or. 3. 43, Varro R. R. 3. 2, 4. **4)** πέλμα ἐντιθέμενον εἰς τὸ ὑπόδημα κατὰ τὸν χειμῶνα, κτλ., Φίλων Βελοπ.102.

ἔμβλησις, εως, ἡ, (**ἐμβάλλω** II) τὸ ἐμβάλλειν, ἔμπτωσις,'Ιππ. 423. 31.

ἐμβλητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐμβάλλειν, Πλάτ. Φίλῃβ. 62B.

ἐμβλητέος, α, ον, ὃν πρέπει νὰ ἐμβάλῃ τις, νὰ ῥίψῃ ἐντός, 'Ιππ. Μοχλ. 863.

ἐμβοάω, βοῶ, φωνάζω, ἐμβοώντων δὲ αὐτῷ ἐπ' αὐτῷ Ξεν. Κυν. 6.17, Διον.'Αλ.11. 38, κτλ.· ἀπολ., φωνάζω δυνατά, Θουκ. 2, 92., 4. 34.

ἐμβόησις, εως, ἡ, τὸ ἐμβοᾶν, δυνατὸν φώναγμα,'Αρετ.'Οξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4·— **ἐμβόημα**, τό, Εὐστ. Πονημάτ.140. 22.

ἐμβοθρεύω, ἐνσκάπτω βόθρον, ποιῶ τι κοῖλον, Φιλόστρ. 67.

ἐμβοθρόομαι, παθ., κοιλαίνομαι, σχηματίζομαι εἰς βόθρον, καὶ βόθρον ἐμβεβόθρωται τὸ εἶδος εἰκελον ὅλμῳ 'Ιππ. 269. 8.

ἔμβοθρος, ον, ὁ ἔχων βόθρον, λάκκον, λακκωτός, Θεόφρ. π. τὰ Φυτ.'Ιστ. 9. 3,1.

ἐμβολάδιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ ἑπομ., 'Επιγρ. Μοψουεστίας, L. et W. 1499.

ἐμβολάς, άδος, ἡ, θηλ. ἐπίθ., ἐμβολιασμένη (ἴδε **ἔμβολος** 7), ἐμβολάδες ἄπιοι 'Αριστ.'Αποσπ. 251· συκαῖ Πλούτ. 2. 640B.

ἐμβολεύς, έως, ὁ, (ἐμβάλλω) πᾶν ὅ,τι ἐμβάλλεται εἴς τι, πάσσαλος, ἔμβολον,'Ηρων Πνευμ.180,'Ησύχ. ἐν λέξει **κίουρος**· ξύλον δι' οὗ ἀνοίγονται ὀπαὶ εἰς τὸ ἔδαφος πρὸς φύτευσιν, φυτευτήριον, 'Ανθ. Π. 6. 21.

ἐμβολή, ἡ, (ἐμβάλλω) τοποθέτησις ἢ προσαρμογὴ θρανσθέντος ἢ ἐξαρθρωθέντος ὀστοῦ, «ἴσιαγμα», «βάλσιμον εἰς τὸν τόπον»,'Ιππ. π. 'Αγμ. 760· τρόπος τοῦ ἐμβάλλειν, ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 780 ἐν τέλει. **2)** παρεμβολὴ γράμματος, Πλάτ. Κρατ. 437A. **II.** ἀμεταβ., εἰσόρμησις, εἰσβολὴ εἰς τὴν χώραν τῶν πολεμίων, Ξεν.'Αν. 4. 1, 4, κτλ.· ἡ Θηβαίων ἐμβολὴ 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 9,10. **2)** ἐπίθεσις, ἔφοδος, Εὐρ.'Ηρ. Μαιν. 869. **6)** ἰδίως ἐπίθεσις πλοίου κατ' ἄλλου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 279, 336, κτλ. (κυρίως ἐμβολὴ ἐκαλεῖτο ἡ ἐπίθεσις πλοίου κατ' ἄλλου διὰ τοῦ ἐμβόλου τῆς πρῴρας κατὰ τρόπον ἐπιστημονικόν, προσβολὴ δὲ ἡ ἐπίθεσις πλοίου κατ' ἄλλου καθ' οἱονδήποτε τρόπον, Θουκ.7.70, πρβλ. 36, ἴδε σημ. Arnold ἐν τόπῳ)· ἐμβολὰς ἔχειν, προσβάλλεσθαι δι' ἐμβολῶν, Ξεν.'Ελλην. 4. 3. 12· ἐμβολὰς .. ἐδίδοσαν, ἐποίουν, Πολύβ. 1. 51, 6, κτλ.· ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 415, τὸ ἐμβολαῖς χαλκοστόμοις διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Stanley εἰς ἐμβόλοις χαλκοστόμοις· πρβλ. **ἐμβάλλω** II. 2, **ἔμβολος** 3. **3)** τὸ κτύπημα βολῆς, προύτεινε τεύχη κάφυλάσσετ' ἐμβολὰς Εὐρ.'Ανδρ.1130, Πολύβ. 8, 9, 3, κτλ. **4)** εἴσοδος, διάβασις, πέρασμα, Ξεν.'Ελλην.5. 4, 48, ἔνθα ἴδε L Dind.· — ἐν 'Ηρόδ.1.191, ἡ ἐμβολὴ τοῦ ποταμοῦ ἑρμηνεύεται διὰ τῶν λέξεων τῇ ἐς τὴν πόλιν ἐσβάλλει· ὡσαύτως, τὸ στόμιον ποταμοῦ, ἡ ἐκβολή, Θεόφρ. π. τὰ Φυτ.'Ιστ. 4. 11, 8, Διον.'Αλ. 1. 45 (ἀλλ. **ἐκβολαί**), πρβλ. **εἰσ-, ἐκ-βολή**. **III.** ἡ κεφαλὴ τοῦ πολιορκητικοῦ κριοῦ, Θουκ. 2.76.

ἐμβολιαῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Auson. Eclog. de Rat. Dier.13.

ἐμβόλιμος, ον, παρεμβληθείς, παρείσακτος, μὴν ἐμβ.'Ηρόδ.1. 32., 2. 4· ἐμβ. μῆνα ἄγειν Συλλ.'Επιγρ. 2693e· τὰ ἐμβ., στίχοι παρείσακτοι, νόθοι,'Αριστ. Ποιητ.18, 20. Παρ' Εὐπόλιδι ἐν «Δήμοις» 38, τὸ ἐμβ. παῖδες πρέπει νὰ σημαίνῃ, ὑποβολιμαῖοι, νόθοι, ἀλλ' ὁ L. Dind. προτείνει ἐκβόλιμοι, ἐκτρωματαῖοι.

ἐμβόλιον, τό, ῥιπτόμενον, βαλλόμενον, ἀκόντιον, δόρυ, Διόδ.1. 35. **II.** ἐπεισόδιον ἐν δράματι, Κικ. ad Q. Fr. 3.1,7. **III.** εἶδος μικροῦ δικτύου, Πολυδ. Ε', 35., Γ', 141. **IV.** στόμιον ἢ ὑδρορρόα,'Επιγρ. ἐν Bulletin 9 (1885), σ. 222.

ἐμβόλισμα, τό, τὸ παρεμβληθέν, ἐμβάλωμα, 'Ακύλας 'Ιεζεκ. ιϛ', 16.

ἐμβολο-ειδής, ές, ἔχων σχῆμα ἐμβόλου, τάξις Ἀρρ. Τακτ. 44.

ἔμβολος, ὁ, ἡ **ἔμβολον,** τό, (ἐμβάλλω) ὡς τὸ **ἐμβολεύς,** πᾶν πρᾶγμα λῆγον εἰς ὀξύ, ὥστε εὐκόλως νὰ ἐμβάλληται, νὰ ὠθῆται ἐντὸς ἄλλου πράγματος, ὡς π. χ. ὁ πάσσαλος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2855. 27, παραξόνιον, Πολυδ. Α', 145, Κωμ. ἀντὶ τοῦ **πέος,** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 301 (ἀρσ.). **2)** τῆς χώρας ἔμβολον, γλῶσσα γῆς, ξηρᾶς, Ἡρόδ. 4. 53· οὕτω πιθαν. τὸ Ἀσίας ἔμβολον (ἐν Πινδ. Ο. 7. 35) σημαίνει τὴν προέχουσαν εἰς τὴν θάλασσαν ἄκραν τῆς Περαίας ἐν Καρίᾳ. **3)** ἐν πολεμικοῖς πλοίοις, τὸ χαλκοῦν ἔμβολον ὅπερ εἰσωθεῖτο μεθ' ὁρμῆς εἰς τὸ ἐχθρικὸν πλοῖον, Λατ. rostrum navis, ὁρσ. ἐν Ἡροδ. 1. 166, Πινδ. Π. 4. 341, Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 165· οὐδ. ἐν Θουκ. 7. 36, Ἀνθ. Π. 6. 236· πρβλ. Παυσ. 6. 20, 10 (πρβλ. **ἐμβάλλω** ΙΙ. 2, **ἐμβολή** ΙΙ. 2). **6)** οἱ ἔμβολοι (Λατ. rostra), τὸ βῆμα τῆς Ρωμαϊκῆς ἀγορᾶς, ὅπερ τοῖς ἐκ τῆς πρὸς Ἀντιάτας ναυμαχίας ἐμβόλοις ἐκεκόσμητο, Πολύβ. 6. 53, 1, Πλουτ. Κάτ. Νεώτ. 44· οὕτω καθ' ἑνικ., Συλλ. Ἐπιγρ. 4662b. **4)** ἡ ἐμβολοειδὴς πρὸς μάχην παράταξις, ἡ cuneus, ἢ acies cuneata τῶν Ρωμαίων, οὐδέτ. ἐν Ξεν. Ἑλλην. 7. 5, 22, Πολυβ. 1. 26. 16, ὁρσ. ἐν Αἰλ. Τακτ. 19. **5)** μοχλὸς τῆς θύρας, οὐδ. Εὐρ. ἐν Φοιν. 114. **6)** τὸ ἐν Εὐρ. Βάκχ. 591, λαΐνα κίοσιν ἔμβολα, φαίνεται ὅτι εἶναι = τὰ κίοσιν ἐμβεβλημένα, δηλ. τὰ ἐπιστύλια, ἴδε Elmsl. ἐν τόπῳ. **7)** τὸ ἐν τῷ ἐγκεντρίζειν ἐμβαλλόμενον, «μπόλι», Γεωπ. 10. 77, 4. **8)** παρὰ μεταγ., στοά, προστῷον, Συλλ. Ἐπιγρ. 8641, ἴδε Dorv. εἰς Χαρίτ. 7. 6. **9)** «ἔμβολος· εἶδος θηρίου ἐν λαχάνοις» Ἡσύχ.

ἐμβολοτόπιον, τό, τόπος ὅπου ἔμβολοι, ἤτοι στοαί, Acta et dipl. gr. ed. Micl. et Müll. σ. 50. — Πρβλ. **ἔμβολος** 6.

ἐμβομβέω, βομβῶ ἐντός, ταῖς ἀκοαῖς Συνέσ. 259D.

ἐμβόσκω, βόσκω ἐντός, Φίλων 2. 289, 38.

ἐμβραδύνω, βραδύνω, χρονοτριβῶ εἴς τι, Λατ. immoror, τινί Λουκ. π. Οἴκου 3. 23.

ἐμβραμένα, ἡ, Λακων. ἀντὶ τοῦ **εἱμαρμένη,** παρὰ Σώφρονι ἐν Μ. Ἐτυμ. 334. 10· πρβλ. καὶ Ἡσύχιον ἐν λέξει.

ἔμβραχυ, ἐπίρρ., ἐν συντόμῳ, ἐν ὀλίγοις, διὰ βραχέων, γενικῶς, κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἀλλ' ὁ Hend. (ἐν Πλάτωνος Γοργίᾳ 457Α) παρατηρεῖ ὅτι μετὰ τὸ ὡς ἔπος εἰπεῖν ἀκολουθεῖ τὸ πάντες ἢ οὐδείς, ἐνῷ τὸ ἐμβραχυ εἶναι ἐν χρήσει μετ' ἀναφορικῶν, π. χ. ὅστις, ὅπου, κτλ.· ἔξει παρέχειν ὅ τι τις εὔξαιτ' ἐμβραχυ Κρατῖνος ἐν «Ὥραις 11, πρβλ Ἀριστοφ. Σφ. 1120, Θεσμ. 390, Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττ. 365D, κ. ἀλλ.· ἴδε Κοβήτου V. LL. σ. 208.

ἐμβρεγμα, τό, τὸ ἐμβρέχειν τι, ἢ ἐμβεβρεγμένον ἐπίθεμα, Ἀρετ. Ὀξ. Νουσ. Θεραπευτ. 1. 1 (δίς).

ἐμβρεκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐμβρέχω,** δεῖ ἐμβρέχειν, Ὀρειβ. τ. 5, σ. 488, ἔκδ. Dar.

ἐμβρέμομαι, μέσ., ἐνηχῶ, πνέω μετὰ ἤχου εἴς τι, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτη ἱστίῳ ἐμβρέμεται Ἰλ. Ο. 627.

ἔμβρεφος, ον, ὅμοιος πρὸς βρέφος, περὶ τοῦ Ἔρωτος, Ἀνθολ. Π. 14. 111.

ἐμβρέχω: μέλλ. **-ξω,** ἐπιβρέχω τι ἢ βάλλω ἐπ' αὐτοῦ βεβρεγμένα ἐπιθέματα, Πλούτ. 2. 74D· μετοχ. παθ. ἀορ. **ἐμβραχεῖς** Παῦλος Αἰγ.· — ἐν τῷ μέσ., ποτίζω, Νικ. Ἀλεξιφ. 237.

ἐμβρίθεια, ἡ, βαρύτης, σοβαρότης, Λατ. gravitas, Εὐστ. Πονημάτ. 202. 3.

ἐμβρῐθής, ές, (βρίθω) βαρύς, ἐπὶ σχοινίων, Ἡρόδ. 7. 36· ἐμβρ. καὶ βαρὺ Πλάτ. Φαίδ. 81C· ἐμβριθεστέραν ποιεῖν τὴν πληγήν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10. 61· — ἐπὶ ἤχου, βαρύς, ἠχηρός, Πλάτ. Κρατ. 407Α. **2)** μεταφ., ὡς τὸ Λατ. gravis, ἔχων βαρύτητα, σοβαρός, σπουδαῖος, ἦθος Πλάτ. Ἐπιστ. 328B· φρόνημα, φύσις Πλουτ. Περικλ. 4, Βροῦτ. 1· τὸ ἐμβριθές, ἡ ἐμβρίθεια, Διον. Ἀλ. πρὸς Ἀμμαῖον Ἐπιστ. 6', 2· ἐπὶ προσώπων ἀσάφτως ἐπὶ κακῆς ἐννοίας, ἐπίμονος, ἰσχυρογνώμων, Ἱππ. 1275. 20· οἱ ἐμβριθέστεροι, οἱ βαρύτεροι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ ὀξεῖς, Πλάτ. Θεαίτ. 144B. **3)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, βαρύς, ἐπαχθής, λυπηρός, κακὸν Αἰσχύλ. Πέρσ. 693· τῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἐμβριθέστερον Σοφ. Ἀποσπ. 696· ἐπὶ προσώπων, βίαιος, Ἡρωδιαν. 3. 11. 1. **ΙΙ.** ἐπίρρ. **-θῶς,** σοβαρῶς, σταθερῶς, Δίων Κ. 69. 6· — συγκρ. **-έστερον,** εὐκοπώτερον, τῶν μὲν οὖν Διὸς ὀπαδῶν ὁ ληφθεὶς ἐμβριθέστερον δύναται φέρειν τὸ τοῦ πτερωνύμου ἄχθος Πλάτ. Φαῖδρ. 252C.

ἐμβρῐθῶ [ῐ]: μέλλ. **-ίσω,** εἶμαι βαρύς, πίπτω βαρέως, Ἀνθ. Π. 7. 532.

ἐμβρῖμάομαι, ἀποθ. μετὰ μέσ. καὶ παθ. ἀορ., φυσῶ, ῥωθωνίζω, ἵππους ἐν ἀμπυκτήρσιν ἐμβριμωμένας, «θυμὸν πνεούσας καὶ φρυαττούσας» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Θήβ. 161. **2)** ἐπὶ προσώπων, δυσφορῶ, δυσανασχετῶ, γογγύζω, Λουκ. Νεκυομ. 20· βαθέως συγκινοῦμαι, ἐνεβριμήσατο τῷ πνεύματι Εὐαγγ. κ. Ἰω. ια', 33, 38. **ΙΙ.** μετὰ δοτ. προσ., προστάττω μετ' ἐξουσίας, παραγγέλλω, Εὐαγγ. κ. Ματθ. θ', 30, κ. Μάρκ. α', 43.

ἐμβρίμημα, τό, φρυαγμός, ἀγανάκτησις, Ἑβδ. (Θρῆνοι Β', 6).

ἐμβρίμησις, εως, ἡ, ἀγανάκτησις, Σύμμ. Ἀκύλας Η. Δ.

ἐμβρονταῖος, α, ον, ὑπὸ βροντῆς, ἤτοι κεραυνοῦ, κτυπηθείς· τὸ ἐμβ., μέρος κτυπηθὲν ὑπὸ κεραυνοῦ, Λατ. bidental, Διοδ. Ἐκλογ. 549. 72.

ἐμβροντάομαι, παθ., πλήττομαι ὑπὸ βροντῆς ἢ ἀστραπῆς, διακρίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ κεραυνῷ πληγῆναι Ξεν. Ἑλλην. 4. 7, 7.

2) μεταφ., ἐμβεβροντῆσθαι = ἐμβρόντητον εἶναι Δημ. 413. 10, Μένανδρ. ἐν «Γεωργῷ» 6.

ἐμβροντησία, ἡ, κατάπληξις, ὑπὸ κεραυνοῦ, παραφροσύνη, Πλούτ. 2. 1119B· — «ἐμβροντησίας, μανίας, φρενοβλαβ(ε)ίας» Ἡσύχ.

ἐμβρόντητος, ον, ὑπὸ τῆς βροντῆς πληγείς, ἔκθαμβος, παραπεπληγμένος τὴν διάνοιαν, μαινόμενος, Λατ. attonitus, ἐμβρ. ποιεῖν τινα Ξεν. Ἀν. 3. 4, 12· ὤμβρόντητε σύ, ἠλίθιε σύ, «χαμένο κορμί», Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 793· ἐγένετ' ἐμβρ. Ἀντιφάν. ἐν Ἀθήν. 44· ἠλιθίους καὶ ἐμβρ. Πλάτ. Ἀλκ. 2. 140C· ἐμβρόντητε, τί νῦν λέξεις, Δημ. 308. 5.

ἐμβροχάς, άδος, ἡ, (ἐμβρέχω) κλῆμα ἀμπέλου, φυτευόμενον πλησίον αὐτῆς χωρὶς νὰ κοπῇ ἐξ αὐτῆς, κοινῶς «καταβολάδα», Λατ. mergus, Γεωπον. 4. 3, 7.

ἐμβροχή, ἡ, = **ἔμβρεγμα,** Πλούτ. 2. 42C, ἔνθα ἴδε Wyttenb.

ΙΙ. (**βρύχος**), θηλειά, ἀγχόνη, Λουκ. Λεξιφ. 11.

ἐμβρύχιος, ὁ ἐν τῷ φάρυγγι, Τζέτζ. Ἰστ. 413.

ἐμβροχίζω, (βρόχος), συλλαμβάνω διὰ βρόχου ἢ θηλειᾶς, Ἀπολλόδωρος 2. 5, 4.

ἔμβροχος, ον, κατάβρεκτος, τοῖς τῶν δακρύων ὀχετοῖς τὴν γενειάδα ἔμβροχον καθωμίλιζες Βασιλ. Ἐπιστ. τ. 2. σ. 748B.

ἐμβρύειον, τό, ἡ σὰρξ ἐμβρύου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 476.

ἐμβρύκω [ῠ], δάκνω τινά, δαγκάνω, Νικ. Θηρ. 824· ἐν τῷ παθ., ὁ αὐτ. Ἀλεξιφ. 338.

ἐμβρυο-δόχος (-δόκος ;) ον, ὁ δεχόμενος, ὁ περιλαμβάνων τὸ ἔμβρυον, Λουκ. Λεξιφ. 6.

ἐμβρυο-θλάστης, ὁ, ἐργαλεῖον πρὸς σύντριψιν καὶ ἐξαγωγὴν ἐμβρύου, Γαλην. Γλωσσ. 482, ἴδε τὴν λέξιν **πίεστρον.**

ἐμβρύ-οικος [ῠ], **ον,** (ἐν, βρύον, οἰκέω), ὁ κατοικῶν ἐντὸς θαλασσίων βρύων, ἄγκυρα Ἀνθ. Π. 6. 90.

ἐμβρυο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων τὸ ἔμβρυον ἐντὸς τῆς μήτρας, Βασιλ. IV. 677Α.

ἔμβρυον, τό, τὸ νεογνὸν τέκνον, τὸ νεογέννητον, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἦκεν ἑκάστη, καὶ ὑφ' ἑκάστην ἀμνάδα ὑπέβαλεν ἓν νεογέννητον ἀρνίον (ὅπως θηλάσῃ), Ὀδ. Ι. 245, 309, 342· οὕτω παρ' Ἀριστ. ἐν τῷ π. Ζ. Μορ. 3. 15, 2. **1)** ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας πρὸ τοῦ τοκετοῦ, τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ ἔμβρυον, Λατ. foetus, Αἰσχύλ. Εὐμ. 945, πρβλ. Ἱππ. Ἀφορ. 1255, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6 22. 18, κ. ἀλλ. (Ἂν ἡ ἐτυμολογία τοῦ Εὐσταθίου «τὸ ἐντὸς τῆς γαστρὸς βρύον», ἔχῃ ὀρθῶς, δεικνύει ὅτι ἡ νεωτέρα χρῆσις τῆς λέξεως εἶναι ὀρθοτέρα).

ἔμβρυος, ον, (βρύω) ὁ αὐξανόμενος ἐντός, βρέφος ἔμβρ. = ἔμβρυον, Ψευδο-Φωκυλ. 171· τὴν ἔμβρυον ὑγρότητα παρὰ Θεοφρ. ἐν τῷ π. Φυτ. Αἰτίων 1. 1, 3 διωρθώθη: τὴν ἔμβιον ὑγρότητα.

ΙΙ. (βρύον) κατακεκαλυμμένος ὑπὸ θαλασσίων βρύων, ἔμβρυον αὐχένα κούρης (ἔγχλοον Koechly) Νόνν. Δ. 41. 29.

ἐμβρυο-τομέω, τέμνω καὶ ἐξάγω ἐκ τῆς μήτρας τὸ ἔμβρυον, ἐν τῷ παθ., τὰς δὲ γυναῖκας ἐπὶ τούτοις ποιεῖ καὶ ἐκτιτρώσκειν καὶ ἐμβρυοτομεῖσθαι Πρόκλ. Παράφρ. Πτολεμ. σ. 214.

ἐμβρυοτομία, ἡ, κατατομὴ τοῦ ἐμβρύου ἐν τῇ μήτρᾳ, Γαλην. Γλωσσ. ἐν λ. **ἰχθύην** σ. 488.

ἐμβρυοτόμος, ὁ, τέμνων ἔμβρυον, ἐργαλεῖον μαιευτικόν, Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 319.

ἐμβρυουλκία, ἡ, (ἕλκω) ἡ ἐξαγωγή, ἐξέλκυσις τοῦ ἐμβρύου, Γαλην. Γλωσσ. σ. 488 ἐν λ. **ἰχθύην.**

ἐμβρυουλκός, ὁ, (ἕλκω) ἐργαλεῖον μαιευτικὸν πρὸς ἐξέλκυσιν ἐμβρύου, Γαλην. Γλωσσ. 466 ἐν λ. **ἕλκυστήρ.**

ἔμβρωμα, τό, μέρος φαγωμένον ἐκ τῆς χρήσεως, ἔμβρωμα ὀδόντων, τρῦπα, βεβλαμμένον μέρος ὀδόντος, Διοσκ. 1. 105. **ΙΙ.** «κολατσιό», «δάγκωμα», τὸ πρωινὸν ἔμβρωμα Ἀθήν. 11C.

ἐμβρωματίζω, παρέχω τροφὴν εἴς τινα νὰ φάγῃ, Εὐστ. Πονημάτ. 158. 80. — Παθ., τρώγω, Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμ., Εὐστ. Πονημάτ. 39. 26, κτλ.

ἐμβρωμάτιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **ἔμβρωμα,** Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 47.

ἐμβύθίζω, βυθίζω ἐντός, Πλούτ. 2. 981Α.

ἐμβύθιος, α, ον, καὶ **ος, ον,** Ἀνθ. Π. 9. 227, 423· — ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης, πέτρα αὐτόθι 7. 504· ἄγρη 9. 227· κρηνίς Διον. Ἀλ. 1. 32.

ἐμβύκανάω, σαλπίζω, κέρασι Διον. Ἀλ. 2. 8.

ἐμβυρσόω, τυλίσσω ἐντὸς βύρσης, Ψευδο-Πλουτ. π. Ποταμ. 1150E.

ἐμβύω [ῡ]: μέλλ. **-ύσω,** ἐμφράσσω, «βουλλώνω», «στουπώνω», ὅσα ἦν τετρημένα ἐνεβύσαμεν Ἀριστοφ. Σφ. 128.

ἐμβώμιος, ον, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24.

ἐμέθεν, ἐμεῖο, ἐμείω, κτλ., ἴδε **ἐγώ.**

ἔμειν (= εἶναι), Ἐπιγρ. Δωδώνης, Καραπ. Δωδ. XXXVII, 4.

ἐμέμηκον, ἴδε **μηκάομαι**

ἔμεν, ἔμεναι, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **εἶναι,** ἴδε **εἰμί.**

ἔμεν, ἔμεναι, Ἐπ. ἀντὶ **εἶναι,** ἴδε ἵημι. **ἕμενος.** Ἴδε αὐτόθι.

ἐμὲν (= **ἐμέ**), ὡς καὶ σήμερον **ἐμὲν** καὶ **ἐμένα,** Ἐπιγρ. Σάρδεων τοῦ γ' μετὰ Χριστὸν αἰῶνος, CIG. 3440.

ἐμέο, ἴδε **ἐγώ.**

ἐμεσία, ἡ, (ἐμέω) διάθεσις πρὸς ἔμετον, ναυτία, ἀναγοῦλα, Ἱππ. 473.11.

ἔμεσις, εως, ἡ, ἔμετος, Ἱππ. 487. 25.

ἔμεσμα, τό, ὅ,τι ἐξημέθη, «ξέρασμα», Ἱππ. Προγν. 41.

ἐμετηρίζω, δίδω ἐμετικόν, Ἱππ. 419. 40.

ἐμετήριος, ον, = **ἐμετικός** Ι· ἐμετήριον φάρμακον, ἐμετικόν, Ἱππ. 419. 33.

ἐμετάω, αἰσθάνομαι ἔμετον, «ἀναγουλιάζω», Ἀριστ. Προβλ. 3. 18.

ἐμετικός, ἡ, όν, ὁ ἐπιφέρων ἔμεσιν, ἐμετικὸν φάρμακον Ἀριστ. Προβλ. 3.18. **II.** ὁ ἔχων τάσιν πρὸς ἔμετον, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395· περί τινων ζώων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 50, 12.

2) ὁ μεταχειριζόμενος ἐμετικά, ὡς οἱ Ρωμαῖοι γαστρίμαργοι, Πλουτ. Ηομπ. 51, Ἠθ. 204C· πρβλ. τὸ Λατ. emeticam facere, Κικ. Fam. 8.1.

ἐμετο-ποιέομαι, μέσ., ἀνακινῶ, διεγείρω εἰς ἔμετον, τὴν δὲ ἄνω κοιλίην ἐμετοποιεύμενος, κάθαρσιν πορεχέτω Ἱππ. 552. 54.

ἔμετος, ὁ, τὸ ἐμεῖν, Λατ. comitus, Ἱππ. Ἀφορ. 1242, κ. ἀλλ.· ἐμέτοισι θηρώμενοι τὴν ὑγείαν Ἡρόδ. 2. 77· ἐμ. ποιεῖσθαι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 3· — τάσις πρὸς ἔμετον, ἀναγοῦλα, αὐτόθι 7. 4, 4. Κατὰ τὸν Σουΐδαν, «ἔμετος, ἡ τῶν περιττωμάτων κένωσις, ἐμετὸς δὲ αὐτὸ τὸ κενωθέν».

ἐμετός, ἴδε **ἔμετος** ἐν τέλει.

ἐμετώδης, ες, ὅμοιος πρὸς ἔμετον, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 209. — Ἐπίρρ. Ἰων. **-δέως,** ὁ αὐτ. Προρρ. 77.

ἐμεῦ, ἐμεῦς, ἴδε **ἐγώ.**

ἐμέω: παρατ. **ἤμουν** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 130, Ξεν. Ἀν. 4. 8. 20, Ἰων. **ἤμεον** Ἡρόδ. 7. 88. μέλλ. **ἐμέσω** Ἱππ. 467. 4 (Littré 7. σ. 28), Ἀττ. **ἐμῶ (ἐνεξ-)** Πολύζηλος ἐν «Δημοτυνδάρεῳ» 4· ὡσαύτως μέσ. μέλλ. **ἐμέομαι** Ἱππ. 226.18,19, **ἐμοῦμαι** Αἰσχύλ. Εὐμ. 730: ἀόρ. **ἤμεσα** Ἱππ. 979E, κτλ., **(ἐξ-)** Ἀριστοφ. Ἀχ. 6, ἀπαρ. **ἐμέσαι** Ἡρόδ. 1. 133, Ἐπ. **ἔμεσσα (ἀπ-)** Ἰλ. Ξ. 437 (ἴσως ἐπανορθωτέον **ἐξήμεσσα** ἀντὶ **ἐξήμησα** ἐν Ἰσ. Θ. 497· **ὑπερ-ήμησα** ἁπαντᾷ ἐν τοῖς χειρογρ. τοῦ Ἱππ. 462. 32., 467. 23, 32): πρκμ. **ἐμήμεκα** Λουκ. Λεξιφ. 21, Αἰλ.: ὑπερσ. **ἐμεμέκεε** Ἱππ. 1153B (Littré 5. σ. 232), **ἐμεμέκει** Διογ. Λ. 6.7: — Παθ., μέλλ. **ἐμεθήσομαι (ἐξ-)** Εὐδ.: ἀόρ. **ἐμεθῆναι** Γαλην.: πρκμ. **ἐμήμεσμαι** Αἰλ. Π. Ἱστ. 13. 21. ('Ἐκ √FΕΜ· πρβλ. Σανσκρ. vam, vam-âmi (**ἐμέω,** vomo), vam-athus (**ἔμετος,** vomitus)· Παλαιο-Σκανδ. vaem-a (αἰσθάνομαι ναυτίαν).) Ἐμῶ, «ξερνῶ», αἶψ' ἐμέων Ἰλ. Ο. 11, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 88· ἐμοῦσα θρόμβους Αἰσχύλ. Εὐμ. 184, πρβλ. 730: ἀπολ., ἐμῶ, ξερνῶ, καί σφι οὐκ ἐμέσαι ἐξεοτι Ἡρόδ. 1.133, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1599, Ξεν. Ἀν. 4. 8, 20 ἐμέειν ἀπὸ συρμαϊσμοῦ Ἱππ. π. Ἄρθρ. 805· ἐμεῖν πτίλῳ, διεγείρειν ἔμετον διὰ πτεροῦ, Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 587, (οὕτω, πτερὸν ταχέως καὶ λεκάνην ἐνεγκάτω Κρατῖνος ἐν «Ὥραις» 6) μεταφ., ἐκχέω ἐκ τοῦ στόματός μου κακοὺς λόγους, Εὐνάπ. Προαιρ. σ. 86.

ἐμεωυτοῦ, Ἰων. ἀντὶ **ἐμαυτοῦ.**

ἔμηνα, ἴδε τὸ ῥῆμα **μαίνομαι** ΙΙ.

ἐμί, παλαιὸς τύπος ἀντὶ τοῦ **ἐμμί, εἰμί,** Ἐπιγραφ. Σιγείου ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 8.

ἐμίκτο, ἴδε **μίγνυμι.**

ἐμίν, ἐμίγα, ἐμίνη, ἴδε **ἐγώ.**

ἔμμα, τό, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ **εἷμα,** ἱμάτιον, Ἡσύχ., Γρηγ. Κορίνθου.

ἐμμαίνομαι, ἀποθ., καθίσταμαι μανιώδης ἐναντίον τινός, περισσῶς τε ἐμμαινόμενος αὐτοῖς, ἐδίωκον ἕως καὶ εἰς τὰς ἔξω πόλεις Πράξ. Ἀποστ. κς', 11, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρ 17. 6, 5.

ἐμμαλλος, ον, ἔχων μαλλόν, ἐπὶ προβάτων, Λουκ. Κυνικ. 5.

ἐμμανής, ές, (ἐν μανίᾳ ὤν) μαινόμενος, παράφρων, «τρελλός», Ἡρόδ. 3. 25· ἐμμανεῖ σκιρτήματι Αἰσχύλ. Ἱκ. 675· ἀοίνοις ἐμμανεῖς θυμώμασιν, ἐμμανεῖς ἐξ ἀοίνων θυμωμάτων, ὁ αὐτ. Εὐμ. 860· θεοῦ πνοαῖσιν ἐμμ. Εὐρ. Βακχ. 1094· ἐμμ. Ἥρας ὕπο ὁ αὐτ. Κύκλ. 3· ἐπὶ ἐλεφάντων κατὰ τὴν περίοδον τῆς ὀχείας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 6: — ὑπερθ. **-έστατος** Πλάτ. Νόμ. 734A. — Ἐπίρρ. **-νῶς,** Δίων Κ. 65.16.

ἐμμᾶνες, ὁ, ἴδε **ἐμμηνες.**

ἐμμᾰπέως, ἐπίρρ., «ἐνεργῶς, ταχέως, ἑτοίμως, σπουδαίως, μετὰ σπουδῆς» (Σχόλ.)· ἐμμαπέως ἀπόρουσε Ἰλ. Ε. 836· ὑπάκουσε Ὀδ. Ξ. 485· ὑπέδεκτο Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ. 442. Κατὰ τὸν Ἡσύχ. ἐκ τοῦ ἅμα τῷ εἰπεῖν: ἄλλοι κάλλιον ἐκ τοῦ μαπέειν, δράττεσθαι προθύμως.

ἐμμάργαρος, ον, κεκοσμημένος μὲ μαργαρίτας, ἐμμάργαροι χειρίδες κόκκιναι Γ. Παχ. τ. Β', σ. 137. 2, ἔκδ. Β.

ἐμμάρτυρος, ον, ἔχων μαρτυρίαν, Θεμίστ. 144B. — Ἐπίρρ. **-ρως,** Εὐστ. 64. 33.

ἐμμάσσομαι, Ἀττ. **-ττομαι:** μέλλ. **-ξομαι:** ἀποθ.: — ζυμώνω ἄρτον ἐντὸς ἀγγείου τινός, ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ 'νεμάττετο Ἀριστοφ. Νεφ. 673. (Κατὰ τὸν Dobree ἀντὶ γ' ἀνεμάττετο).

II. ἐμβάλλω, ἐμπήγω, αὐτάρ ὁ κέντρον αὐγένι τ' ἀκροτάτῳ κεφαλῇ τ' ἐνεμάξατο φωτὸς Νικ. Θηρ. 767· κῆρά τινι Ὀππ. Ἁλ. 2. 502· ὀργὴν τινι Καλλίμ. εἰς Ἄρτεμ. 124· ἰδμοσύνην στέρνοις ἐνεμάξατο Ἀνθ. Πλαν. 273· ἐνεργ. παρ' Εὐστ. ἐν Πονημ. 119. 38.

ἐμμᾰτᾰ́ζω, -αΐζω ἢ **-αιάζω,** ματαιολογῶ, Ἡσύχ., Σουΐδ.· ἐμμ. τινι, ἀνοήτως ἀφοσιοῦσθαί τινι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. 150A.

ἐμμᾰτέω, καθήμαι τοὺς δακτύλους διὰ τοῦ στόματος εἰς τὸν φάρυγγα ὅπως ἐμέσω, Νικ. Ἀλεξιφ. 138· πρβλ. **εἰσμαίομαι.**

ἐμμάχομαι [ᾰ]: μέλλ. **-μαχέσομαι:** ἀποθ.: — συνάπτω μάχην, μάχομαι ἐντὸς μέρους τινός, πεδίον ἐπιτήδειον ἐμμ. Ἡρόδ. 9. 7, Δίων Κ. 50. 12.

ἐμμέθοδος, ον, μεθοδικός, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 21· **τὸ ἐμμ.,** συστηματικὴ τακτοποίησις, διάταξις, Φίλων 2. 512. — Ἐπίρρ. **ἐμμεθόδως,** μεθοδικῶς, Βυζ.

ἐμμεθύσκομαι, μεθύσκομαι ἐν .. , ἐμμεθυσκόμενος τοῖς ἁγίοις Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 4. 3.

ἐμμειδιάω: μέλλ. **-άσω** [ᾰ], μειδιῶ, προσμειδιῶ, τὸ δὲ σὸν εἶδος ἀεὶ τέθηλεν, ὄθεν ὀφθαλμοῖς ἐμμειδιᾷ καὶ παρειαῖς οἷόν τι ἔαρ τὸ μετόπωρον τοῦ κάλλους Φιλόστρ. Ἐπιστ. 51, τ. 2, σ. 249, 25, ἔκδ. Kayser· χαίρω ἐπί τινι, πρὸς τὰ ἴχνη, ἐπὶ θηρευτικῶν κυνῶν, Ξεν. Κυν. 4, 3.

ἐμμέλεια, ἡ, (ἐμμελὴς) πλήρης ἁρμονία ἐν τῇ μουσικῇ ἢ ἡ ἁρμόζουσα τροποποίησις τῆς φωνῆς κατὰ τὴν ὁμιλίαν, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 50: — καθόλου, ἁρμονία, χάρις, Λατ. concinnitas, Πλούτ. 2. 747B· ἁρμοδιότης, καταλληλότης, ὁ αὐτ. Ἀρτοξ. 14. **II.** μεγαλοπρεπής, τραγικὴ ὄρχησις, κατ' ἀντίθεσιν πρός τε τὴν πολεμικὴν ὄρχησιν, τὴν πυρρίχην, Πλάτ. Νόμ. 816B, καὶ πρὸς τὴν σατυρικήν, τὴν σίκιννιν καὶ τὴν ἀκόλαστον κωμικὴν ὄρχησιν, τὸν κόρδακα, Ἀθήν. 20E, 631C, Λουκ. π. Ὀρχ. 26· τὸ μέλος ταύτης τῆς ὀρχήσεως, Ἡρόδ. 6.129, ἔνθα ἴδε Schweigh., πρβλ. Δινδόρρ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 897· — ὁ Ἀριστοφ. ἐν Σφηξὶ 1503 σκωπτικῶς ὁμιλεῖ περὶ ἐμμελείας κονδύλου, ὡς εἰ ἔλεγεν ἐμμέλεια ᾠδῆς.

ἐμμελετάω: μέλλ. **-ήσω,** γυμνάζω, ἀσκῶ τινα εἴς τι, τινά τινι Πλουτ. Κίμ. 18, κτλ.· ἀπολ., Πλάτ. Φαῖδρ. 228E· δίδω μαθήματα, Πλούτ. 2. 932D.

ἐμμελέτημα, τό, γύμνασμα, ἄσκησις, Ἀνθ. Π. 6. 83.

ἐμμελετητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐμμελετᾶν, τινι Πλούτ. 2. 531F.

ἐμμελής, ές, (μέλος) ἠχῶν ἁρμονικῶς, ἐν ἁρμονίᾳ ὤν, ἐναρμόνιος, ἁρμονικός, ἀντίθετον τῷ **πλημμελής,** ἐμμ. φωνὴ Τίμ. Λοκρ. 101B, Πλούτ. 2. 1014C, κτλ.· ἁρμονικῶν ἐμμ. κρᾶσις Πλούτ. Φωκ. 2· λέξις ἐμμ. Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 25· ἐπὶ ποιητοῦ, ἁρμονικός, γλυκύς, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 19. **II.** μεταφ., **1)** ἐπὶ προσώπων, κόσμιος, τὸν πλημμελοῦντα ἐμμελῆ ποιεῖν Πλάτ. Κριτί. 106B ἵνα γένοιντο ἐμμελέστεροι αὐτόθι 121B· οὕτω, ἐμμελὴς πολιτεία Πλούτ. Πελοπ. 19. **β)** ἁρμόδιος, κατάλληλος, προσήκων, κριτὴς Πλάτ. Νόμ. 876D· ἐμμελὴς ἐπί τι Πλουτ. Λούκουλ. 1· πρός τι ὁ αὐτ. Δημήτρ. 2. **γ)** λεπτός, κομψός, ἐπίχαρις, ἐμμελὴς καὶ χαρίεσσα θεραπαινὶς Πλάτ. Θεαίτ. 174A. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἐμμελέστερον [ἐστί], εὐαρεστότερον, μετ' ἀπαρ., Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 807· οὐκ ἐμμελὲς Πλάτ. Σοφ. 259D. **3)** ἀνάλογος, ἁρμόζων, κτήματα .., ποῖα ἂν τις κτώμενος ἐμμελέστατ' ἂν οὐσίαν κεκτῆτο ὁ αὐτ. Νόμ. 776B· ἐμμ. ὁμιλία Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 8, 1· πόλις μεγέθει ἐμμελεστέρα ὁ αὐτ. Πολ. 7. 6, 8· — ἐντεῦθεν, μέτριος, μικρός, ἀντίθετον τῷ **μέγιστος,** Πλάτ. Νόμ. 760A. **III.** Ἐπίρρ. **ἐμμελῶς,** Ἰων. **-έως,** ἐναρμονίως, ὁ αὐτ. Νόμ. 816A, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 9, 5, κ. ἀλλ. **2)** καταλλήλως, προσηκόντως, πρεπόντως, εὐπρεπῶς, Σιμωνίδ. 8. 3· ἐμμ. πάντων ἔχειν, ἔχειν τὰ πάντα προσηκόντως, πρεπόντως, Πλάτ. Πρωτ. 321· ἐμμ. φέρειν τὰς τύχας Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 10, 11· δαπανῆσαι ἐμμ. αὐτόθι 4. 2, 5· ἐμμ. λέγειν, παίζειν, κτλ., αὐτόθι 9. 10, 1., 4. 3, 3, κ. ἀλλ. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐμμελῶς· προθύμως, ἐρρωμένως, συνετῶς». — Συγκρ. **-λεστέρως,** Πλάτ. Φαῖδρ. 278D· **-έστερον** ὁ αὐτ. Πολ. 471A· ὑπερθ. **-έστατα** αὐτόθι 581B.

ἐμμεμαώς, υῖα, ός, προθυμούμενος, ἐπὶ λέοντος, Ἰλ. Ε. 142· ἐπὶ ἀνθρώπου, θρασύς, ἰταμός, Υ 467, κτλ.· ἐπὶ πραγμάτων, ὁρμητικός, ἡ δέ τε (ἡ πέτρη) ἠχῇ ἔρχεται ἐμμεμαυῖα Ἡσ. Ἀσπ. 139· καὶ μεταγεν. μετὰ δοτ., ἐμμεμαὼς βέβρυξι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 121· πρβλ. ***μάω, μέμονα.**

ἐμμέμονα, εἶμαι πλήρης ἀγρίου πάθους, ἐμμέμονεν φρὴν Σοφ. Τρ. 982· πρβλ. **μέμονα.**

ἔμμεν, ἔμμεναι, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **εἶναι,** ἴδε **εἰμί.**

ἐμμενετέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐμμένειν, Διογ. Λ. 7. 93. **II.**

ἐμμενετέος, α, ον, ὃν δεῖ ἐμμένειν, Κλεάνθ. παρὰ Πλουτ. 2. 1034D, Κλήμ.'Αλ. 470.

ἐμμενετικός, ή, όν, ὁ διατεθειμένος νὰ ἐμμείνῃ εἴς τι, ὁ ἐμμένων, σταθερός, τῷ λογισμῷ, τῇ δόξῃ,'Αριστ.'Ηθ. Ν.7. 1, 6, κ. ἀλλ.· τοῖς ὀρθῶς κριθεῖσι Στοβ.'Εκλογ. 2. 106.

ἐμμενετός, ή, όν. εἰς ὃν ἐμμένει τις, Στοβ.'Εκλογ. 2.142.

ἐμμενής, ές, ὁ ἐμμένων, σταθερός, διηνεκής· τὸ **ἐμμενές,** σταθερότης, Τίμων παρὰ Πλουτ. 2. 446C.—Ὁ Ὅμηρος ἔχει μόνον τὸ οὐδέτερον **ἐμμενὲς** ὡς ἐπίρρ., καὶ ἀείποτε ἐν τῇ φράσει ἐμμενὲς ἀεί, «ἀδιαλείπτως, ἐπιμόνως» (Σχόλ.), Ἰλ. Κ. 361, 'Οδ. Ι. 386, κτλ. (ἄνευ τοῦ ἀεὶ παρὰ μεταγεν.'Επ., ὡς παρ' 'Αράτῳ 83, 339)· οὕτω καὶ ἐν 'Επικῷ ἐπίρρ. **-νέως,**'Ησ. Θ.712.

ἐμμενητικός, ή, όν, μεταγ. τύπος ἀντὶ **-νετικός,** Πλάτ. Ὅροι 412B.—'Επίρρ. **ἐμμενητικῶς** Διογ. Λ.7.126.

ἐμμένω: μέλλ. **-μενῶ,** διαμένω ἐντὸς μέρους τινός, πολὺν χρόνον μελάθροις ἐμμένειν Εὐρ.'Αποσπ. 364.12· ἐν τῇ κεφαλῇ 'Αριστοφ.'Εκκλ.1120· ἐν τῇ 'Αττικῇ Θουκ. 2. 23· ἀπολ., ὁ αὐτ. 8. 31. **2)** παραμένω, μένω σταθερός, μένω πιστός, μετὰ δοτ., τοῖς ὅρκοις Ἡρόδ. 9. 106· πιστώμασι Αἰσχύλ. Χο. 977, κτλ.· τῷ κηρύγματι Σοφ. Ο. Τ. 351· ὁρθῷ νόμῳ ὁ αὐτ. Αἴ. 350· ἐμμ. ταῖς συνθήκαις καὶ ταῖς σπονδαῖς, Λατ. manere in duciis, Θουκ. 5.18· τοῖς νόμοις Ξεν.'Αν. 4. 4,16· τῷ τιμήματι Πλάτ.'Απολ. 39B· τῇ ὁμολογίᾳ ὁ αὐτ. Θεαίτ.145C, κτλ.· ἀξιῶν Καρχηδονίοις ἐμμένειν, νὰ ἐμμένωσι πισταὶ (αἱ πόλεις) εἰς τοὺς Καρχηδονίους,'Απ.'Ιδηρ.24· ὡσαύτως, ἐμμ. ἐν σπονδαῖς Θουκ. 4.118· ἐν τῇ τάξει Πλάτ. Νόμ. 844C·—ἀπολ., μένω εὐσταθής, πιστός, Εὐρ. Φοίν.1241. **3)** μετὰ δοτ. ἠθικῆς, εἴ σοί γ' ἄπερ φῄς ἐμμενεῖ, ἐὰν θὰ φυλάξῃς τὸν λόγον σου, Σοφ. Ο. Κ. 648· ἀλλά μοι τόδ' ἐμμένοι, εἴθε νὰ μείνῃ τοῦτο διαρκῶς εἰς τὸν νοῦν μου, Αἰσχύλ. Προμ. 534, ἔνθα ὁ Ἕρμαννος μετήλλαξε τὴν γραφὴν τοῦ χειρογρ. εἰς: μάλα μοι τοῦτ' ἐμμένοι·— εἴ σφι ἔτι ἐμμένει [ἡ φιλίη] 'Ηρόδ.7.151· οὕτως, ἐνέμειναν οἱ σπονδαὶ Θουκ. 2. 2· ἐμμ. ὁ νόμος Πλάτ. Νόμ. 839C· ἐὰν .. [ὁ λόγος] ἐμμένῃ ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 258B· τὸ σιδηροφορεῖσθαι ἐμμεμένηκεν, ἐξηκολούθησεν ὡς συνήθεια, Θουκ. 1. 5.

ἐμμέριμνος, ον, ὁ ἐν μερίμνῃ ὤν, πλήρης μερίμνης, Σχόλ. εἰς Εὐρ.'Ορ. 93.

ἐμμεσιτεύω, κατορθῶ τι διὰ μεσιτείας, Κλήμ.'Αλ. 862.

ἐμμεστόομαι, παθ., πληροῦμαι ἐντελῶς, Σοφ.'Αντ. 420,'Ηλ. 713, ἐν τμήσει, ἐκτὸς ἐὰν ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις εἶναι ἐπιρρηματικόν, ἴδε τὴν πρόθεσιν **ἐν** Β. 3.

ἔμμεστος, ον, ἔμπλεως, πεπληρωμένος τινός, ἐντελῶς γεμᾶτος, κατάμεστος, τινος Πλάτ.'Επιστ. 338D.

ἐμμετεωρίζομαι, παθ., ὑψοῦμαι, αἴρομαι εἰς ὕψος, τῷ αἰθέρι Φιλόστρ. 7.

ἐμμετρέω, μετρῶ συμφώνως πρός τι, τῇ προθυμίᾳ 'Αγαθ. ἐν 'Ανθ. Π. 43,18· οὕτως ἐν Λουκ.'Ονείρῳ ἢ 'Αλεκτρ. 27, μετὰ διαφ. γρ. **συμμ-.**

ἐμμετρία, ἡ, προσῆκον μέτρον, ἀναλογία, Πλάτ. Πολ. 486D, Φιλ. 52C.

ἔμμετρος, ον, ὁ ἐν μέτρῳ, ἀνάλογος. ἀντίθ. τῷ **ἄμετρος,** Πλάτ. Πολ. 486D, Νόμ.716C, κ. ἀλλ.· τὸ **ἔμμ-,** τὸ προσῆκον μέτρον, ἀναλογία, ὁ αὐτ. Φίληβ. 26A, πρβλ. 52D.—'Επίρρ. **ἐμμέτρως,** πρός τι, κατ' ἀναλογίαν πρός .., ὁ αὐτ. Πολιτικ. 282E. **2)** ἁρμόζων, κατάλληλος, ὁ αὐτ. Νόμ. 823D.—'Επίρρ. **-τρως** ὁ αὐτ. Κρατ. 395C. **3)** μέτριος, θεοῖσι δὲ ἀναθήματα χρεὼν ἔμμετρα τὸν μέτριον ἄνδρα .. δωρεῖσθαι ὁ αὐτ. Νόμ. 955E· ἐν ἡδοναῖς ἐμμ. αὐτόθι 823·— ὑπερβ. ἐπίρρ. **ἐμμετρότατα** ὁ αὐτ. Πολ. 474D, Νόμ. 674C. **4)** ἐπὶ προσώπων, ἐμμετρότερος (διάφ. γρ. -ώτερος, κακῶς) «σωστότερος», λογικώτερος, αὐτόθι 926E, Τίμ. 90E. **II.** μετρῶν, περιέχων, δέπας ἔμμ. ὡς τριλάγυνον Στησίχ. 7. **III.** ὁ ἐν ποιητ. μέτρῳ ἐκφερόμενος λόγος, ἐπέρχεταί δέ μοί τι καὶ ἔμμετρον εἰπεῖν Πλάτ. Συμπ. 197C, Φαῖδρ. 252B, 'Αριστ. Ρητ. 3. 8, 1· ἔμμετρα λέγειν ἢ ἄμετρα ὁ αὐτ. Ποιητ. 9. 2, πρβλ. 6, 26· ἔμμ. **ποιηταί,** οἱ μεταχειριζόμενοι τὰ συνήθη ὁμαλὰ μέτρα, δηλ. τὰ ἐπικὰ καὶ τραγικά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς λυρικούς, Δημ.1391.17.

ἐμμετρότης, ητος, ἡ, ἀναλογία, συμμετρία, 'Αρισταίν. 1. 18.

ἐμμήνιος, ον, ὁ κατὰ μῆνα συμβαίνων· τὰ ἐμμήνια, τὰ ἔμμηνα τῶν γυναικῶν,'Ιπ. 565, κτλ.

ἔμμηνις, ιος, ὁ, ἐκδικητής· Κρητικὸν **ἔμμανις,** Συλλ.'Επιγρ. 2555. 23.

ἔμμηνος, ον, (μὴν) ἐντὸς μηνός, διαρκῶν ἕνα μῆνα, μηνιαῖος, ἐμμήνων τὰν περίοδον ἀποδιδόναι, ἐπὶ τῆς Σελήνης, Τίμ. Λοκρ. 96D· ἔργον Πλάτ. Νόμ. 956A. **II.** ὁ γιγνόμενος, τελούμενος ἢ ἀποτινόμενος κατὰ μῆνα, μηνιαῖος, ἱερὰ Σοφ.'Ιλ. 281, Πλάτ. Νόμ. 828C· σιτηρέσιον Πλουτ. Καῖσ. 8· ἀρμιλιὰ (ὃ ἴδε) Θεόκρ.16. 35. **2)** ἔμμ. δίκαι, ἦσαν δίκαι τινές, καθ' ἃς ἡ ἀπόφασις ἔπρεπε νὰ ἐκδοθῇ ἐντὸς 30 ἡμερῶν: αὗται δὲ ἦσαν δίκαι προικός, ἐρανικαί, ἐμπορικαί Πολυδ. Η', 101, πρβλ. Δημ. 966.18. Κατὰ τὸν Βοίκχιον καὶ αἱ περὶ μετάλλων δίκαι ἦσαν ἔμμηνοι, ἀλλ' ὁ 'Αριστ. δὲν μνημονεύει αὐτάς, ἐν ᾧ ἀναφέρει πολλὰς ἄλλας ἃς παραλείπει ὁ Πολυδ., ἴδε 'Αριστ.'Αθην. Πολιτ. σ. 74. 11 κέξ., ἔκδ. Blass. **3)** τὰ ἔμμηνα, ὡς καὶ νῦν, δηλ. τῶν γυναικῶν περιοδικὴ ῥύσις, Διοσκ. 3. 36 κ. ἀλλ. **6)** τὰ δικαζόμενα ἐμμήνως,'Αριστ. ἔνθ' ἀνωτ. 21.

ἔμμηρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ἐνομήρης,** Δημήτρ. ἐν «Σικελίᾳ» 2, ἔνθα ἴδε Meineke.

ἔμμητρος, ον, (μήτρα) ὁ ἔχων καρδίαν, ψῖχαν, ἐπὶ δένδρου ἢ ξύλου, ἔμμητρον .. ξύλον 'Αντιφάν. ἐν «Φιλομήτορι» 1, Θεόφρ. π. τὰ Φυτ.'Ιστ.1. 6, 5, Θεόκριτ. 25. 209, ἔνθα ἴδε Meineke· πρβλ. **περίμητρος.**

ἐμμί, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ **εἰμί.**

ἐμμίγνῡμαι, παθ. μιγνύομαι, ἀναμιγνύομαι, ἐν δὲ γαίᾳ ζόα φονορύτῳ μέμικται, «ἐν δὲ τῇ γῇ ῥανθείσῃ τῷ αἵματι μέμικται ἡ ζωὴ αὐτῶν» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Θήβ. 940, πρβλ. Πλουτ. Περικλ. 4· μικροῦ ἐμμιγνυμένου 'Αριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 2, 5, πρβλ. Μετεωρ. 2. 3, 10. **II.** ἐπὶ προσώπων, συναντῶ, ἀπαντῶ, τινι Πινδ. Π. 4. 447:— οὕτω καὶ ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ἔνθ' οἶμαι Θησέα καὶ τὰς .. ἀδελφὰς .. τάχ' ἐμμίξειν (ἐνν. ἀλλήλοις) Σοφ. Ο. Τ. 1057, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

ἔμμιλτος, ον, ὁ, ὁ ἔχων χρῶμα μίλτου, ἐρυθρός. Διοσκ. 5.129.

ἐμμίμνω, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ **ἐμμένω,** 'Εμπεδ. 114, Κόϊντ. Σμυρν. 497.

ἔμμισθος, ον, ὁ λαμβάνων μισθόν, μισθωτός, Θουκ. 6. 22, Πλάτ. Νόμ. 816E κ. ἀλλ.· ἔμμ. τινός, ἔμμισθος διά τι, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ.13· ἔμμ. τινά ποιεῖν, ὁρίζω μισθὸν (ἢ σύνταξιν) πρὸς διατροφήν τινος, Πλουτ.'Αλέξ.71, Περικλ..12.—'Επίρρ. **-σθως,** ἐπὶ μισθῷ, Συνέσ. 209A.

ἐμμολύνω, μολύνω, καταμολύνω, τί τινι Γρηγ. Νύσσ.:— παθ. παρὰ τοῖς 'Εβδ.

ἐμμονή, ἡ, τὸ ἐμμένειν εἴς τι, ἐμμονὴ τοῦ κακοῦ Πλάτ. Γοργ. 479D.

ἔμμονος, ον, ὁ ἐμμένων εἴς τι, σταθερός, Πλάτ. Πολ. 536E, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 52· ἔμμ. τινὶ αὐτόθι 55.—'Επίρρ. **-νως,** Πλούτ. 2. 208C.

ἔμμορε, ἔμμορον, ἴδε **μείρομαι.**

ἔμμορος, ον, (μείρομαι) μετέχων τινός, τιμῆς .. ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς 'Οδ. Θ. 480· εὐεπίης 'Ελλην.'Επιγράμμ.1089. 6. **II.** (μόρος) εὐτυχής, τυχηρός, 'Ανθ. Πλαν. 4. 72. **2) ἔμμορον·** «εἱμαρμένον» Ἡσύχ.

ἐμμορφος, ον, ἐν σωματικῇ μορφῇ, Πλουτ. Νουμ. 8.

ἔμμοτος, ον, ἐπὶ ἕλκους ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχει μοτὸν (ξαντὸν) πρὸς θεραπείαν, ἕλκος πυῶδες, Ἱππ. 'Αφορ. 1254· ἐπὶ τῶν πασχόντων ἐκ τοιούτων ἑλκῶν, ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 816. **II. ἔμμοτα φάρμακα,** ξαντὰ μὲ ἀλοιφήν, Γαλην.: ὡσαύτως, τὸ **ἔμμοτον,** ὁ αὐτ.: ἔμμοτος ἀγωγή, θεραπεία, δι' ἀλοιφῆς ἐπὶ ξαντοῦ, ὁ αὐτ. **2)** μεταφ., ἔμμοτον τῶνδ' ἄκος (οὕτως ὁ Schütz ἀντὶ τοῦ ἐκάς), ἡ ἀλοιφὴ ἢ ἔμπλαστρον πρὸς θεραπείαν τῶν τοιούτων πληγῶν, Αἰσχύλ. Χο. 471.

ἔμμουσος, ον, = **μουσικός,** Νικομ.'Αριθμ. 2. 109· ἐμμούσοις γράμμασιν 'Ελλ.'Επιγράμμ. 493. 2.—'Επίρρ. **ἐμμούσως,** Πλούτ. 2.119D.

ἐμμοχθος, ον, πλήρης μόχθων, κοπιώδης, ἐπίπονος, βίοτος Εὐρ.'Ικ.1004· ἔμμοχθον ἀεὶ περὶ δάγμα Νικ. Θηρ.756.

ἐμμῡέω, ἐν τῇ παθ. φωνῇ, **ἐμμυοῦμαι,** μυοῦμαι ἔν τινι, μῶν ἐνεμυήθης δῆτ' ἐν αὐτῷ (τῷ τριβωνίῳ) τὰ μεγάλα; 'Αριστοφ. Πλ. 845.

ἔμολον, ἀόρ. 6' τοῦ **βλώσκω.**

ἐμός, ἐμή, όν, κτητικὴ ἀντωνυμία τοῦ πρώτου προσώπου (ἐγώ, ἐμοῦ): — ἰδικός μου, Λατ. meus,'Ομ. συγκεράννυται μετὰ τοῦ ἄρθρου, ὡς, **οὑμός, τοὐμόν, τοὐμοῦ, τῷμῷ, τἀμά,** Τραγ. καὶ παρ' 'Αριστοφ., ἀλλ' οὐχὶ παρὰ τοῖς δοκίμοις 'Αττ. πεζολόγοις, **οὑμὸς** εὑρηται ἔτι καὶ ἐν Ἰλ. Θ. 360· καὶ (κατὰ τοὺς παλαιοὺς γραμματ.) **τοὐμοῦ** Λ. 608,'Οδ. Δ.71· **τῇμῇ** 'Ιλ. Ι. 654·—ποιητ. **ἀμός** ὁσάκις ἡ παραλήγουσα ὤφειλε νὰ εἶναι μακρά, ἴδε **ἀμός.**

Ι. μετὰ οὐσιαστ.: **1)** ἐξ ὑποκειμ., ἰδικός μου, ἐξ ἐμοῦ, ἐμὸς υἱὸς ἢ υἱὸς ἐμός· μετὰ τοῦ ἄρθρ., ὁ ἐμὸς υἱὸς ἢ ὁ υἱὸς ὁ ἐμός·— παρὰ ποιηταῖς ἐνίοτε συνδυάζεται μετὰ γεν. πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐννοίας τῆς κτήσεως, ἐμὸν αὐτοῦ 'Ιλ. Ζ. 446,'Οδ. Β. 45· δαήρ .. ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος 'Ιλ. Γ. 180· θρῆνον ἐμὸν τὸν αὐτῆς Αἰσχύλ.'Αγ.1323· τἀμὰ δυστήνου κακὰ Σοφ. Ο. Κ. 344, πρβλ.'Ιλ. 252· τὸν ἐμὸν αὐτοῦ .. βίον 'Αριστοφ. Πλ. 33·—ἀλλ' ἡ χρῆσις αὕτη σχεδὸν δὲν εὑρίσκεται παρὰ τοῖς 'Αττικ. πεζογράφοις. **6)** ἰδικός μου, δηλ. εὔνους εἰς ἐμέ, τεκμήρια ἐμά, οὐ τούτου 'Αντιφῶν 120.14. **2)** ἐξ ἀντικειμένου, περὶ ἐμοῦ, ἐμὴν .. λυγρὴν ἀγγελίην 'Ιλ. Τ. 336, πρβλ.'Οδ. Β. 97· τὴν ἐμὴν αἰδῶ, σέβας πρὸς ἐμέ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 699· τἀμὰ νουθετήματα, τὰ πρὸς ἐμὲ ἀποτεινόμενα, Σοφ.'Ιλ. 343· τῷμῷ πόθῳ, ἐκ πόθου πρὸς ἐμέ, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 969· αἱ ἐμαὶ διαβολαί, αἱ κατ' ἐμοῦ διαβολαί, Θουκ. 6. 90· δωρεὰ ἐμή, ἡ πρὸς ἐμὲ δωρεά, Ξεν. Κύρ. 8. 3,

32· ἐνίοτε προστίθεται καὶ μία γενική, τὰς ἐμὰς Λαΐου διαφθοράς, τὸν ὑπ' ἐμοῦ [γενόμενον] φόνον τοῦ Λ., Σοφ. Ο. Τ. 572· τοὐμὸν αἷμα .. πατρός, τὸ ὑπ' ἐμοῦ χυθὲν αἷμα τοῦ πατρός μου, αὐτόθι 1400· τὰ ἐμὰ δῶρα Κύπριδος (οὕτως ὁ L. Dind. ἀντὶ τοῦ Κύπρις), τὰ πρὸς ἐμὲ δῶρα αὐτῆς, Εὐρ.'Ελ. 364. **II.** ἄνευ οὐσιαστ., ἐμός, ἰδικός μου, οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, «παλισσύλλεκτον, εἰς τοὐπίσω ληπτόν· ἐξ οὗ ψευδές, ἢ μεταμελητόν» (Σχόλ.), 'Ιλ. Α. 526· τὸ μὲν ἐμόν, τὸ μὲν ἐμοὶ δοκοῦν, Πίνδ. Ι. 7 (8). 84· παρ' 'Αττ., εἶναι ἰδικόν μου ἔργον, «εἶναι 'δική μου βουλειά», σὸν λέγειν, τολμᾶν δ' ἐμὸν Εὐρ.'Ιων 1020, Πλάτ. Νόμ. 664Β.

2) ἐμοί, (οἱ) «οἱ 'δικοί» μου, οἱ συγγενεῖς μου, Λατ. mei, ὄψει δ' οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς ἴδες οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σοὺς 'Ιλ. Υ. 205· οἱ ἐμοὶ Ξεν., κλ. **3) τὸ ἐμόν, τὰ ἐμά,** ἡ περιουσία μου, 'Αριστοφ., Πλάτ., κλ.· ἐπὶ τέκνων, Σοφ. 'Ιλ. 538, Ο. Κ. 922· ἀλλ' ὡσαύτως, τά ἐμὰ ἢ τὸ ἐμόν, τὸ μέρος μου, αἱ ὑποθέσεις μου, τὰ συμφέροντά μου· οὕτω τὸ ἐμὸν ἔχει, οὕτως ἔχουσι τὰ πράγματα ὡς πρὸς ἐμέ,'Ηρόδ. 4.127· τὰ τούτου μᾶλλον ἢ τοὐμὸν Σοφ. Αἴ.124· ἔρει τἀμὰ παντελῶς Ξεν. Κύρ. 6. 1, 3, πλῆρες· τοὐμὸν μέρος Σοφ. Τρ.1215·— ἐντεῦθεν παρ' 'Αττ. περίφρασ. ἀντὶ τοῦ **ἐγὼ** ἢ **ἐμέ**, ὁ αὐτ.'Ιλ. 1302, Τρ. 1068,'Αριστοφ. Θεσμ. 105, Λυσίας 114.7, κλ.· ἀπολ., τό γε ἐμόν, τὸ μὲν ἐμόν, τὸ ἐπ' ἐμοί, ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ,'Ηρόδ 1.108, Πλάτ. Γοργ. 458D, Σοφ. 237Β.

4) ἡ ἐμή (ἐξυπακουομ. τοῦ γῆ) Θουκ. 6. 78· ὡσαύτως (ἐξυπακ. γνώμη), ἐὰν ἡ ἐμὴ νικᾷ Πλάτ. Πολ. 397D· κατά γε τὴν ἐμὴν 'Αριστοφ.'Εκκλ.153, Πλάτ. Πολιτικ. 277Α.

ἐμοῦς, Δωρ. γεν. τοῦ **ἐγώ**, Κόριννα 33.

ἔμπᾶ, ἐπίρρ., ἴδε **ἔμπᾶς.**

ἐμπάζομαι, ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., δίδω προσοχήν, ἀκούω μετὰ προσοχῆς, φροντίζω, μεριμνῶ, «ἐννοιάζομαι», μέλει μοι, μετὰ γεν., ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων 'Οδ. Α. 271, κ. ἀλλ.· οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι 'Ιλ. Η. 50, πρβλ.'Οδ. Β. 201· οὔτε ξείνων ἐμπάζομαι οὔθ' ἱκετάων Τ. 134·— ἄπαξ μετ' αἰτ. προσ., οὐχ ἱκέτας ἐμπάζεαι Π. 422. Λέξις 'Επ. ἐν χρήσει παρὰ μεταγενεστέροις πεζογράφοις, ὡς π. χ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ.70Β. (Πιθαν. συγγενὲς τῷ **ἔμπαιος** Α).

ἐμπαθαίνομαι, παθαίνομαι ἰσχυρῶς, 'Ιω Γενέσ. σ. 61. 4, ἔκδ. Β.

ἐμπάθεια [ᾰ], ἡ, ἰσχυρὸν πάθος, Πτολεμ. Τετράβ. 92.

ἐμπαθής, ές, εὑρισκόμενος ἐν καταστάσει συγκινήσεως ἢ πάθους, 'Αριστ. π.'Ενυπν. 2,15· ἐμπ. τινι, παθαίνων, συγκινούμενος πολὺ διά τι πρᾶγμα, Πλουτ.'Αλέξ. 21· πρός τι ὁ αὐτ. 2.1125· ἐμπ. φιλία, ἔνθερμος φιλία, φιλία μέχρι πάθους, 'Αλκίφρ. 2. 4.—'Επίρρ. **-θῶς,** πεπαθημένως, Πολύβ. 32.10, 9· ἐμπαθέστερον ἔχειν πρός τι Πλουτ. Κικ. 6· **-έστατα** ὁ αὐτ. 2. 668C.

ἐμπαιγμα,τό, σκῶμμα, περίπαιγμα, περίγελως,'Εβδ.('Ησ. ΞΣ', 4)·— **ἐμπαιγμός,** οῦ, ὁ, περίπαιγμα, περίγελως,'Επιστ. π.'Εβρ. ια', 36· ὁ ἐμπ. ὡς ἓν τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ, Συλλ.'Επιγρ. 8765· — **ἐμπαιγμονή,** ἡ, ἐμπαιγμός, διάφ. γραφ. ἐν 'Επιστ. Β' Πέτρου γ', 3 (κατὰ τὰ ἄριστα τῶν χειρογράφων).

ἐμπαιδεύω, παιδεύω ἐν, ἢ μεταξύ, δεομένων δὲ τῶν Κλαζομενίων τὰς μελέτας αὐτὸν οἴκοι ποιεῖσθαι καὶ προθύμεσθαι τὰς Κλαζομενὰς ἐπὶ μέγα ἠγουμένων, εἰ τοιοῦτος δὴ ἀνὴρ ἐμπαιδεύσοι σφίσιν, κτλ., ἐὰν τοιοῦτος ἀνὴρ ἤθελε διδάξῃ μεταξὺ αὐτῶν, Φιλόστρ. 516. — Παθ., ἐμπαιδεύομαι ἐλευθέροις τρόποις, ἐκπαιδεύομαι, ἀνατρέφομαι, Εὐρ.'Αποσπ. 417.

ἐμ-παιδοτρῑβέομαι, παιδεύομαι, ἀνατρέφομαι ἐν, τῇ ὀρχήστρᾳ ἐμπαιδοτριβηθεὶς Δίων Κ. 77. 21· βίβλοις 'Ιωσήπ.'Ιουδ. Πόλ. 2. 8,12.

ἐμ-παιδοτροφέομαι, μέσ., ἀνατρέφω τὰ τέκνα μου, ἐμπαιδοτροφούμενοι τῇ τοῦ 'Αρχιάδου οὐσίᾳ Δημ.1087. 22.

ἐμπαίζω· μέλλ. **-ξομαι,** περιπαίζω, περιγελῶ, Λατ. illudere, τινί 'Ηρόδ. 4. 134· ἀπολ., Σοφ. 'Αντ. 799.— Παθ.,'Ανθ. Π. 10. 56, Λουκ. Τραγῳδοπ. 333. **II.** παίζω ἐν ἢ ἐπί, ὡς νεβρὸς χλοεραῖς ἐμπαίζουσα λείμακος ἡδοναῖς Εὐρ. Βάκχ. 867· ἢ πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμπαίζει, παίζει, διασκεδάζει ἐν πᾶσι τοῖς χοροῖς,'Αριστοφ. Θεσμ. 975· τῷ γυμνασίῳ Λουκ. Λεξιφ. 5.

2) = συγγίγνομαι γυναικί, καὶ ἐνέπαιζον αὐτῇ ὅλην τὴν νύκτα ἕως τὸ πρωΐ 'Εβδ. (Κριτ. ΙΘ', 26).

ἐμπαίκτης, ου, ὁ, ὁ ἐμπαίζων, ὁ ἀπατῶν, ἀπατεών, 'Επιστ. Β' Πέτρου γ', 3,'Ιούδ.18.

ἐμπαίκτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **ἐμπαίκτης,** Εὐστ. Παναμάτ.73.41

ἔμπαιος, ον, (Α) = ἔμπειρος, εἰδήμων, ἠσκημένος ἔν τινι, μετὰ γεν., οὐδὲ τι ἔργων ἔμπαιον οὐδὲ βίης (ἡ παρωλήγ. βραχεῖα) 'Οδ. Υ. 379· κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης Φ. 400· ἐμπ. ὀρόμων Λυκόφρ.1321 — Παλαιὰ ποιητ. λέξις, ἴσως συγγενὴς τῷ **ἐμπάζομαι,** δὲν πρέπει δὲ νὰ συγχέηται μετὰ τοῦ ἑπομένου.

ἔμπαιος, ον (Β), (παίω) ὁ ἐξαίφνης ἐμπίπτων, αἰφνίδιος, τύχαι, κακὰ Αἰσχύλ.'Αγ.187, 347. Ποιητ. λέξις· πρβλ. **πρόσπαιος.**

ἔμπαις, ἡ, ἐπὶ γυναικός, ἐγκύμων, ἡ παῖς ἔμπαις 'Ησύχ. ἐν λέξει **ἠνδρωμένη,** (Κρατῖνος ἐν 'Αδήλ.102).

ἔμπαισμα, τό, κόσμημα ἐκ μετάλλου προσηρμοσμένον διὰ σφυρηλατήσεως ἐπὶ μεταλλίνου ἀγγείου ἢ ποτηρίου, καρφωτὸν κόσμημα, ἄλεισον ... οἷονεὶ τὸ μὴ λεῖον, ἀλλὰ τραχὺ τοῖς ἐμπαίσμασιν Εὐστ. 883. 57.

ἐμπαιστική (ἐνν. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ἐμπαίειν, προσαρμόζειν κοσμήματα εἰς μετάλλινα ἀγγεῖα διὰ τοῦ σφυρίου.

ἐμπαιστός, όν, καρφωτός, ἐπὶ ποικίλων ἐκ μετάλλου κοσμημάτων προσαρμοζομένων εἰς μετάλλινα ἀγγεῖα ἢ ποτήρια διὰ σφυρηλατήσεως, οἷονεὶ τὸ μὴ ὂν λεῖον, ἀλλὰ περιφερὲς ἢ ἐμπαιστὸν Εὐστ.1357. 40.

ἐμπαίω: μέλλ. **-παίσω** ἢ **-παιήσω,** κτυπῶ τι μέσα, ἐμπήγω, ἐνεργάζομαι, χρυσᾶς ἕλικας ἐμπεπαισμένος 'Αθήν. 543F· ἴδε **ἐμπαιστός. II.** ἀμεταβ., ἐμπαίει τί μοι ψυχῇ, ἐμπίπτει εἰς τὴν ψυχήν μου, Σοφ.'Ιλ. 902.

ἐμπακτόω, ἐμπράσσω, στουπώνω, καλαφατίζω, τὰς ἁρμονίας ἐν ὧν ἐπάκτωσαν τῇ βύβλῳ 'Ηρόδ. 2. 96.

ἐμπάλαγμα, τό, = **ἐμπλοκή,** ἐναγκαλισμός, 'Ησύχ., ὀπόθεν (καθὼς καὶ ἐκ τοῦ Σχολ.) ὁ Ἕρμανος ἀποκατέστησε τὴν γραφὴν τἀμπαλάγματα ἐν Αἰσχύλ.'Ικέτ. 296.

ἐμπᾰλάσσομαι, ἐμπλέκομαι, ἐν ἕρκεσι 'Ηρόδ. 7. 85· τῷ ἀγκίστρῳ, ἐπὶ ἰχθύων, Αἰλ. π. Ζ. 15. **II.** ἀπολ., οἱ δὲ ἐμπαλασσόμενοι κατέρρεον, περιπλεκόμενοι πρὸς ἀλλήλους, Θουκ. 7. 84.

ἔμπᾰλι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ.,'Ορφ.Ὕμν. 72. 5,'Ανθ. Π. 12. 5, κτλ.

ἔμπᾰλιν, ἐπίρρ., παρ' 'Αττ. καὶ πεζολόγοις συχνάκις μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸ ἐμπαλιν ἢ τοὔμπαλιν, τά ἔμπαλιν (ὡς ἀείποτε παρ' 'Ηροδ.) ἢ τἄμπαλιν:—πρὸς τὰ ὀπίσω, ἔμπαλιν βαίνειν Ὕμν.'Ομ. εἰς 'Ερμ.78· δεδορκὼς Ἡσ.'Ασπ.145· στρέφειν, ὑποστρέφειν, κτλ., 'Αττ.· οὕτω, τὰ ἔμπ. ἀπαλλάσσεσθαι 'Ηρόδ. 9. 26· εἰς τοὔμπαλιν ἀπιέναι Ξεν.'Αν.1. 4, 15, κτλ. **II.** τὸ ἐναντίον, τὸ ἀνάπαλιν, οἱ δὲ τοὔμπαλιν σπεύδοντες Αἰσχύλ. Ηρ. 202· ἐὰν δὲ τοὔμπαλιν κραίνῃ θεὸς 'Αγ. 1424· λέγειν Σοφ. Τρ. 358· ἀνατρέπειν ἔμπ., ἀνατρέπειν τὰ ἄνω κάτω, Εὐρ. Βάκχ. 348· ἔμπ. ὑποδεῖσθαι, ὑποδεῖσθαι τὸ δεξιὸν ὑπόδημα εἰς τὸν ἀριστερὸν πόδα καὶ τἀνάπαλιν, Πλάτ. Θεαίτ. 193C· ἐκ τοὔμπαλιν, ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους, Θουκ. 3. 22. **2)** μετὰ γεν., ἐναντίον πρός τι, τέρψιος, γνώμας ἔμπ. Πινδ. Ο. 12.15, Π. 12 ἐν τέλει· τὰ ἔμπ. πρήσσειν τοῦ πεζοῦ, τὰ ἐναντία τοῦ πεζοῦ στρατεύματος, 'Ηρόδ. 7. 58· τἄμπ. τῶνδε, τὰ ἐναντία τούτων, Αἰσχύλ. Πέρ. 223· τοὔμπ. πεσεῖν φρενῶν, δηλ. περιπεσεῖν εἰς τὴν ἐναντίαν γνώμην, Εὐρ.'Ιππ. 390· τοὔμπ. οὐ βούλονται Ξεν. Κύρ. 8. 4, 32· ὡσαύτως ἑπομένου τοῦ **ἤ**, γνώμην ἔχω τὰ ἔμπ. ἢ οὗτοι 'Ηρόδ. 1. 207· ἧσσαν τὰ ἔμπ. ἢ Λακεδαιμόνιοι ὁ αὐτ. 9. 56. **3)** τοὐναντίον (πρβλ. **ἔμπολες**) Σοφ. Ο. Κ. 637, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ:— πάλιν, Νικ. Θηρ. 288.

ἐμπάλλομαι, ποιητ. **ἐνιπάλλομαι,** πάλλομαι ἐντός,'Απολλ. Ρόδ. Γ. 756: ποιητ. ἀόρ. **ἐνέπαλτο** (ὡς εἰ ἐκ ῥήματος **ἐνεφάλλομαι**), ἀνεπήδησεν, Κόϊντ. Σμυρν.10. 467.

ἐμπάμων, ον, (πέπᾱμαι) ὁ κατέχων, ὁ κληρονόμος, ἐμπάμονι· πατρούχῳ» 'Ησύχ.

ἐμπανηγυρίζω, κάμνω πανηγύρεις, πανηγυρίζω, Πλουτ. Σύγκρ. Περικλ. κ. Φαβ. 1: κάμνω ἐπίδειξιν, ὁ αὐτ. 2. 532Β.

ἐμπαραβάλλομαι, παθ., ῥίπτω ἐμαυτὸν εἴς τι, τιμωρίαις, εἰς τιμωρίας, Φαλάρ. 'Επιστ. 132 μηδὲ ἐμπαραβάλλου τῇ σεαυτοῦ ψυχῇ ὡς ἀλλότριον, κτλ., μηδὲ νὰ βάλλῃς εἰς τὸν νοῦν σου, αὐτόθι 130.

ἐμπαραγίγνομαι, ἀποθ., ἐπέρχομαι, παρουσιάζομαι, τινί 'Εβδ. (Παροιμ. ς', 11).

ἐμπαράθετος, ον, ὁ παρατεθειμένος ἔν τινι, Σουΐδ.

ἐμπαρακύπτω, παρακύπτω, Γερμ. Κων/πόλεως, Cod. Coisl. 278, fol. 146 ro.

ἐμπαρασκευάζω, ἐμποιῶ, προξενῶ, παρασκευάζω, φόβον τινὶ Κλιν. παρὰ Στοβ. σ. 8.19.

ἐμπαράσκευος, ον, (παρασκευὴ) παρεσκευασμένος, εὐπρεπής, Βασίλ.'Ομ. 6, τ.1. σ.150Β.—'Επίρρ. **-ως,** Σουΐδ. ἐν λ. **ἑτοίμως.**

ἐμπαρατίθημι, καταθέτω τι εἴς τι, τὴν ψυχὴν ταῖς χερσὶ τοῦ δεδωκότος ἐμπαραθέμενος 'Εκκλ.

ἐμπαρεισφρέω, εἰσδύω, εἰσέρχομαι,'Ιω. Τζέτζ. ἐπις. 50, σ.43.

ἐμπαρέχω: μέλλ. **-ξω,** δίδω εἰς χεῖράς τινος, ἀφίνω εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός τι, παραδίδω, μετ' ἀπαρ., τὴν πόλιν ἐμπαρασχόντες προκινδυνεῦσαι Θουκ. 7. 56· μηδὲ τούτῳ ἐμπαράσχητε .. ἑλλαμπρύνεσθαι, μηδὲ νὰ ἐπιτρέψητε εἰς τοῦτον, κτλ. (ἴδε **ἐλλαμπρύνομαι**), ὁ αὐτ. 6.12· ἐμπ. ἑαυτόν τινι, γίνεσθαι τὸ ὄργανόν τινος, Λουκ. Συμπ. ἢ Λαπίθ. 28, πρβλ.'Απ. Προλ. 5. 68. **II.** ἁπλῶς, δίδω, παρέχω, ὀνομά τινι Πλουτ. Γάλβ. 29.

ἐμπαρίεμαι, ἐξαντλοῦμαι, Γρηγ. Ναζ.

ἐμπαρίσταμαι, παθ. μετ' ἐνεργ. παρακ. β', ἵσταμαι πλησίον, δορυφόρων τε ἐμπαρεστώτων 'Ηλιόδ.7.19.

ἐμπαροινέω, φέρομαι ὡς μεθυσμένος, Λουκ. Τίμ. 14· φέρομαι προσβλητικῶς, ὑβριστικῶς πρός τινα, ὁ αὐτὸς Θεῶν Δ. 5. 4· τοῖς πράγμασι 'Ιωσήπ 'Ιουδ.'Αρχ. 5.12, 7.

ἐμπαροίνημα, τό, ἔρμαιον ἐμπαροινοῦντος, Λόγγ. 4. 18· ἡ τοῦ ἐμπαροινοῦντος πρᾶξις, Νικήτ. Χρον. 111D.

ἐμπαρρησιάζομαι, ὁμιλῶ μετὰ παρρησίας, ἀφόβως ἐναντίον τινός, τινί Πολύδ. 38, 4, 7.

ἔμπᾱς, Πίνδ. καὶ Τραγ.: Ἐπ. **ἔμπης**: Δωρ. ὠσαύτως **ἔμπᾶν** Πινδ. Π. 5. 73, Ν. 6. 8., 11. 56· καὶ **ἔμπᾰ**, ὁ αὐτ. Ν. 4. 58, Καλλιμ. Ἐπιγράμμ. 13: ὁ μόνος τύπος ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ. εἶναι τὸ **ἔμπας**· τὸ δὲ ἐν Σοφοκλ. Αἴαντι 563 ἁπαντῶν **ἔμπᾰ** εἶναι χάριν τοῦ μέτρου:—ποιητ. ἐπίρρ., συνήθως, καὶ παρ' Ὁμήρῳ σχεδὸν ἀείποτε, μετὰ σημασίας περιορισμοῦ ἢ ἀντιθέσεως, ἐν τούτοις, μ' ὅλα ταῦτα, ἀλλ' ὅμως, Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει Ἰλ. Ρ. 632· καίπερ, ἂν καί, νῦν δ' ἔμπης γὰρ κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο, — ἴομεν Μ. 326· πάντως, μενέω καὶ τλήσομαι ἔμπης Τ. 308, πρβλ. Ω. 522· μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης Ὀδ. Ο. 214, πρβλ. Σ. 5· ἐνίοτε τίθεται ἐν ἀρχῇ, ἔμπης μοι δοκέω .. Σ. 353, πρβλ. Τ. 302: — ἡ ἔννοια τῆς ἀντιθέσεως καταφαίνεται ἐναργεστέρα ἐν ἀρνητικαῖς προτάσεσιν, ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα, ἀλλ' ὅμως οὐκ ἀπέκτεινα, Ἰλ. Ε.191· ἔπειδ οὔ τινα δείδιμεν ἔμπης Ὀδ. Β. 199· πρβλ. Ξ. 481· ὅμως, πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι Ἰλ. Α. 561· οὕτω καὶ μετὰ τὸ **ἀλλὰ** ἢ **ἀλλὰ καί**, ἀλλ' ἔμπης μιν ἐάσομεν Ὀδ. Π. 147, πρβλ. Ἰλ. Ο. 33, Ὀδ. Δ. 100, κτλ.· ὅμως, ἀλλὰ καὶ ἔμπης αἰσχρόν, κτλ.· «ἀλλ' ὅμως καὶ οὕτω τοῦ πράγματος ἔχοντος» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Β. 297, πρβλ. Τ. 422· καὶ ἔτι μᾶλλον ὅταν ἀκολουθῇ μετοχὴ μετὰ τοῦ περ, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **καίπερ** ἢ **ὅμως**, Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης, δὲν διέλαθε τὸν Νέστορα ἂν καὶ ἔπινεν ἐκείνην τὴν ὥραν, Ἰλ. Ξ.1, πρβλ. 98, Ὀδ. Ο. 361, Σ 165, κτλ.· σπανίως δὲ τίθεται πρὸ τῆς μετοχῆς, ἄλγεα δ' ἔμπης ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ Ἰλ. Ω. 523: — ἐν Ξ. 174, Ὀδ. Τ. 37, ὁ Ἀριστ. ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ ὁμῶς, ὁμοίως, ἐπίσης, καὶ βεβαίως ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις ἐλαχίστη ὑπάρχει ἀντίθεσις. **II.** αἱ αὐταὶ χρήσεις τῆς λέξεως ἐξηκολούθησαν καὶ παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιηταῖς, ἐνίοτε μετὰ μετριωτέρας ἀντιθέσεως, ἔμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὤφελεν λαχεῖν Αἰσχύλ. Προμ. 48, Εὐμ. 229, Σοφ Ἀντ. 845, Εὐρ. Κύκλ. 535· μετὰ τὸ **δέ**, Πινδ Ν. 6.7., 11. 56· ἔμπα, καίπερ ἔχει .. αὐτόθι 4. 58: μετὰ μετοχ., Σοφ. Αἴ. 1338· τῆς μετοχῆς παραλειπομένης, ἀφωνήτῳ περ ἔμπας ἄχει Πινδ. Π. 4. 422· δύστηνον ἔμπας, καίπερ ὄντα δυσμενῆ Σοφ. Αἴ. 122. (Κοινῶς θεωρεῖται ἡ λέξις ὡς = τῷ **ἐν πᾶσι**, ἀλλ' ὁ Ἐπ. τύπος δὲν συνάδει τῇ τοιαύτῃ παραγωγῇ).

ἔμπας, -πασα, -παν, = **ἅπας, -ασα, -αν**, Συλλογ. Ἐπιγρ. 1625. 50.

ἔμπασις, εως, ἡ, (πέπᾶμαι) = **ἔγκτησις**, γεγραμμένον **ἔππασις** ἐν Βοιωτ. Ἐπιγρ. ἐν Συλλογ. Ἐπιγρ. 1562 - 4 b· **ἔπασις** αὐτόθι 1564 - 5.

ἐμπάσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-πάσω** [ᾰ]:—ῥαίνω, «πασπαλίζω» τι εἴς τι, τῆς τέφρας, ὀλίγην τέφραν, Πλάτ. Λύσ. 210Α· τι εἴς τι Θεόφρ. π. Λιθ. 67· τί τινι Γαλην.· παρ' Ὁμήρῳ μόνον μεταφ., ἐνυφαίνω, πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους, «πολλοὺς δὲ ἄθλους ἐν αὐτῇ (τῇ διπλοΐδι) ἐποίκιλλεν ὑφαίνουσα» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Γ. 126, πρβλ. Χ. 441.

ἐμπᾰτᾰγέω, κάμνω πάταγον, μετὰ δοτ., Θεμίστ. 50Β.

ἐμπᾰτέω: μέλλ. **-ήσω**, πατῶ ἐντός, εἰσέρχομαι, οὗ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν (ἐμπατεῖ χειρόγρ., Franz, Dindorf.) Αἰσχύλ. Ἀγ.1434. **II.** μεταδ., πατῶ ἐπάνω εἴς τι, καταπατῶ, νεκροὺς Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. 6. 9. 4.— Μέσ., πατῶ, ἐπὶ τῶν ἐν λήνῳ πατούντων σταφυλάς, Πολυδ. Ζ', 151.

ἔμπεδα, ἐπίρρ., ἴδε **ἔμπεδος**.

ἐμπεδάω, βάλλω εἰς πέδας, εἰς δεσμά, δεσμεύω, διάφ. γραφὴ ἐν Ἡροδ. 4. 69.

ἐμπεδής, ές, = **ἔμπεδος**, Ἡσύχ., ἀλλ' ἐπίρρ. **ἐμπεδῶς**, διηνεκῶς, Σιμωνίδ. Ἰαμβ. 6. 20, Ἰων. **ἐμπεδέως** σκόλια παρ' Ἀθην. 695Ε.

ἐμπεδό-καρπος, ον, ὡς τὸ **ἀείκαρπος**, ὁ ἀεὶ φέρων καρπόν, Ἐμπεδ. παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 13, 2·— ἐν Πλουτ. 2. 649C, 723D, **ἐμπεδόφυλλος**, ἀλλὰ μόνον κατὰ λάθος ἐκ τοῦ συνωνύμου **ἀείφυλλος**.

ἐμπεδό-κυκλος, ον, ὁ ἀεὶ κυκλούμενος, περιστρεφόμενος, π. χ. χρόνος, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. η', 74.

ἐμπεδο-λώβης, ου, ὁ, ὁ διηνεκῶς βλάπτων, Μανέθων 4. 196.

ἐμπεδό-μητις, ι, ὁ ἔχων ἔμπεδον, σταθερὰν, ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν, ἀνάγκη Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. ι', 63.

ἐμπεδό-μοχθος, ον, ὁ ἀεὶ πολύμοχθος, κοπιώδης, βίος Πίνδ. Ο.1. 96.

ἐμπεδό-μῡθος, ον, ὁ σταθερὸς εἰς τὸν λόγον του, ἄγγελος Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν α', 17· ἀληθής, ὅρκιον ἐμπεδόμυθον ἀμήν, ἀμὴν ἀγορεύω αὐτόθι ΙΣ', 8.

ἐμπεδ-ορκέω, μένω σταθερὸς εἰς τὸν ὅρκον μου, Ἡρόδ. 4. 201, Ξεν. Λάκ.15,7.

ἐμπέδορκος, ον, ὁ μένων ἔμπεδος, σταθερὸς εἰς τὸν ὅρκον του, **Μ. Ἀκομ. τ. Δ'**, σ. 222, 2, ἔκδ. Λ.

ἔμπεδος, ον, (ἐν πέδον) ὁ ἐν τῷ πέδῳ ἑστώς, ἀκίνητος, στερεός, ἀκράδαντος, τεῖχος Ἰλ. Μ.12, ἔμπεδον λέχος, «τὸ ἀκατάσειστον καὶ ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἕδρας ἑστώς» (Εὐστ.), Ὀδ. Ψ. 203. **2)** τὸ πλεῖστον ἐπὶ ποιοῦ ἢ καταστάσεως, ἀπαραμείωτος, ἔτι μοι μένος ἔμπ. Ἰλ. Ε. 254, Ὀδ. Λ. 393·— σταθερός, εὐσταθής, φρένες, ἦτορ, νοῦς ἔμπ. Ἰλ. Ζ. 352, Κ. 94. Λ. 813·—ἀμετάβλητος, χρὼς ἔμπ. Τ. 33·— οὕτως ὁ Πρίαμος ἀείποτε καλεῖται ἔμπεδος. οὐδ' ἀεσίφρων, ὡς ἐν Υ.183· λίσσεται ἔμπεδον εἶναι [τὸν νόστον], βέβαιον, Ὀδ. Θ. 30· οὕτω παρὰ Πινδ., κλπ., ἅπαξ παρ' Αἰσχύλῳ, ἔμπ. σίνος, ἐπιμόνως παρακολουθοῦσα βλάβη, Ἀγ. 561· ἔμπ. φρονήματα Σοφ. Ἀντ.169· οὐκέτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος, οὐκ ἐμμένει αὐταῖς, ὁ αὐτ. Αἴ. 640. **3)** ἐπὶ χρόνου, διαρκής, διηνεκής, φυλακὴ Ἰλ. Θ.521· κομιδὴ Ὀδ. Θ. 453· αἰών Ἐμπεδ.156· δουλοσύνη Πίνδ. Π.12. 25· πόνος Σοφ. Ο. Κ.1674. **II.** τὸ οὐδ. **ἔμπεδον** εἶναι συχνὸν παρ' Ὁμ. ὡς ἐπίρρ., μένειν ἔμπεδον, σταθερῶς, στερεῶς, Ἰλ. Ρ. 434· μένειν τινὰ ἔμπ., περιμένειν τινὰ σταθερῶς, πιστῶς, Ε. 527· θέειν ἔμπεδον, τρέχειν ἀπαύστως, διηνεκῶς, Ν. 141, μετ' ἐπιτατ. λέξ. ἔμπεδον αἰὲν Π.107· ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεί Ο. 683· μάλ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον Ὀδ. Ν. 86· οὕτως ἐν τῷ πληθ., τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα, τὰ ποίμνια γεννῶσι τακτικῶς, ἀνελλιπῶς, Τ.113, πρβλ. Νικ. Θηρ. 4, Ἀνθ. Π. 9. 291·— ὡσαύτως παρ' Ἀττ. ποιηταῖς ἴσθι τόδ' ἔμπεδον, μάθε τοῦτο καλῶς, Σοφ. Φ.1197· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. συνηθέστερον εἶναι τὸ **ἐμπέδως**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 854, 975, Εὐμ. 335, Σοφ. Τρ. 487· ἐνίοτε ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, ὡς ἐν [Πλάτ.] Ἀξ. 372Α, Πολύδ. 2.19,1, κλ.· πρβλ. **ἐμπεδῆς**.

ἐμπεδο-σθενής, ές, ὁ ἔχων ἔμπεδον σθένος, ἀκλόνητον δύναμιν, βίοτος, ἥσυχος, ἀτάραχος βίος, Πινδ. Ν.7. 98.

ἐμπεδό-φρων, ον, (φρὴν) ὁ ἔχων ἔμπεδους φρένας, σταθερὸν φρόνημα, Φαλάρ. Ἐπιστ.115.

ἐμπεδό-φυλλος, ον, ἀείφυλλος, ἀειθαλής, ἴδε **ἐμπεδό-καρπος**.

ἐμπεδόω: παρατ. **ἠμπέδουν** Ξεν. Κύρ. 8. 8. 2· ἀλλ' ἀόριστ. (μεταγενέστ.) **ἐνεπέδωσα** Δίων. Κ. 60. 28 (ἔμπεδος). Κυρίως στηρίζω ἐπὶ πέδου· καθίστω τι ἔμπεδον, στερεόν, ἀσφαλές, στερεώνω, βεβαιώνω, ἐπικυρῶ, ὅρκον Εὐρ. Ι. Τ. 790· πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 211, 233· σπονδὰς Ξεν. Ἑλλην. 3. 4, 6, κτλ.· τὰ .. ὁρκωμόσιά τε καὶ ὑποσχέσεις Πλάτ. Φαῖδρ. 241Β· ὅρκους καὶ δεξιάς τινι Ξεν. Κύρ. 5. 1, 22· συνθήκας Πολύδ.· ὁμολογίας Διον. Ἁλ. 4.79.

ἐμπειράζω, δοκιμάζω τι, μετὰ γεν. πράγμ., Πολιδ.15 35, 5.

ἐμπειρᾶμος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐμπέραμος**, ὃ ἴδε.

ἐμπειράομαι, ἀποθ. = **ἐμπειράζω**, τινὸς Ἱππ. 584. 40.

ἐμπειρέω, ἔχω πεῖραν ἔν τινι πράγματι, ἔχω γνῶσιν πράγματός τινος, μετὰ γεν. πράγμ., τῆς χώρας Πολύδ. 3. 78, 6, κτλ.· τῆς ὁδοῦ ἐμπειρῶ Ἑβδ. (Τωβὶτ 5. 6).

ἐμπειρία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ ἐκ τῆς πείρας γνῶσις, ἀντίθετον τῷ **ἀπειρία**, Εὐρ. Φοίν. 529, Θουκ. 4.10., 5. 7, κτλ.· ἡ ἐκ πολλοῦ ἐμπ., ἐν ἀντιθ. πρὸς τό: ἡ δι' ὀλίγου μελέτη, ὁ αὐτ. 2. 85· ἡ μὴ ἐμπειρία, ἔλλειψις πείρας, Ἀριστοφ. Ἐκκλ.115· δι' ἐμπειρίαν Πλάτ. Παρμ. 137Α. **2)** μετὰ γεν. πράγματος, πεῖρα ἔν τινι πράγματι, γνῶσις, τῶν πραγμάτων Ἀντιφῶν 129. 26· μάχης ἐμπειρίᾳ τῆς ἐκείνων Θουκ. 3. 95· τῶν ἡδονῶν Πλάτ. Πολ. 582Β, κτλ.· ὡσαύτως, ἐμπ. περί τι Ξεν. Ἑλλην. 7. 1, 4· ἐμπ. κατὰ πόλιν Θουκ. 2. 3· ἐμπ. ἡγεμονικὴ Πολύδ.10. 22, 4, κτλ. **II.** ἁπλῶς πεῖρα ἢ ἄσκησις πρακτική, «πρᾶξις», ἄνευ ἐπιστημονικῆς γνώσεως, μάλιστα ἐν τῇ ἰατρικῇ (πρβλ. **ἐμπειρικός**), ἰατρὸς τῶν ταῖς ἐμπειρίαις ἄνευ λόγου τὴν ἰατρικὴν μεταχειριζομένων Πλάτ. Νόμ. 857C, πρβλ 938Α· κατ' ἐμπειρίαν τὴν τέχνην κτᾶσθαι, ἐμπειρικῶς, πρακτικῶς, αὐτόθι 720Β· οὐκ ἔστι τέχνη, ἀλλ' ἐμπ. καὶ τριβὴ ὁ αὐτ. Γοργ. 463Β, πρβλ. 465Α· ἐπιστήμῃ οὐκ ἐμπειρίᾳ .. χρώμενον ὁ αὐτ. Πολ. 409Β· (ἐνῷ ὁ Πολύδ. θέτει τὴν μεθοδικὴν ἐμπειρίαν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀπειρίαν καὶ ἄλογον τριβήν, 1. 84, 6):—τὸν πληθ. μετεχειρίσθη ὁ Πλάτων (ἴδε ἀνωτ.), Ἰσοκρ. 294Δ, Δημ. κλ.· αἱ ἄλλαι ἐμπ. καὶ τέχναι, τὰ ἄλλα (πρακτικὰ) ἐπιτηδεύματα καὶ αἱ τέχναι, Ἀριστ. Πολιτικ. 3.11,10· αἱ περὶ τῶν τοιούτων ἐμπ. αὐτόθι 4.13. 10.

ἐμπειρικός, ή, όν, πεπειραμένος, ἁλιεῖς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4.7,14. **2)** οἱ ἐμπειρικοί, αἵρεσις ἰατρῶν, οἵτινες ἰσχυρίζοντο ὅτι τὸ μόνον ἀναγκαῖον πρᾶγμα εἰς τὴν τέχνην των ἦτο ἡ πρακτικὴ γνῶσις καὶ ἄσκησις (**ἡ ἐμπειρική**)· ἴδε Πλάτ. Νόμ. 857C, Γαλην. 2. 286 κέξ., Κέλσ.1, προοιμ., Πλίν. Η. Ν. 29. 1, Φαβρικίου Προλεγόμενα εἰς Σέξτ. Ἐμπ.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἀντὶ τοῦ **ἐμπείρως**, Ἄλεξις ἐν «Ὑπνῳ» 4, κλ.· ἐμπ. ἔχει τινὸς Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. Α. 2. 6. 7.

ἐμπειρίος, ὁ, = **ἔμπειρος**, Κ. Μανασσ. Χρ.119D.

ἐμπειρο-θάλασσος, ὁ, ἔμπειρος τῆς θαλάσσης, Σχόλ. εἰς Ἀριστείδ. σ.185, ἔκδ. From.

ἐμπειρό-πλους, ουν, πεπειραμένος εἰς τὴν ναυτιλίαν, ἐμπειροθάλασσος, Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 687.

ἐμπειρο-πόλεμος, ον, πεπειραμένος εἰς τὸν πόλεμον, Διον. Ἁλ. 6.14 Φίλων 1. 426.

ἐμπειρο-πράγμων, ονος, ὁ, ἔμπειρος τῶν πραγμάτων, Σουΐδ. ἐν λέξει **Νόμος** (κύρ. ὄνομα).

ἔμπειρος, ον, (πεῖρα) πεπειραμένος ἢ ἐξησκημένος εἴς τι, γινώσκων τι, κάτοχός τινος, μετὰ γεν., τῆς θυσίης Ἡρόδ. 2. 49· τῶν χώρων 8.132· Βοιωτῶν 9. 46· τῆς ἐκείνου διανοίης 8. 97· κακῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 598· γάμων Σοφ. Ο. Κ. 752· τοῦ ἀγωνίζεσθαι Ἀντιφῶν 130. 6· περί τινος, περί τι Πλάτ. Νόμ. 632D, Τίμ. 22A:— ἀπολ., οἱ ἔμπειροι, οἱ πεπειραμένοι, οἱ ἔχοντες πεῖραν, Σοφ. Ο. Τ. 44, Ο. Κ. 1135, Πλάτ., κτλ.· ναυσὶν ἐμπείροις, διὰ πλοίων δεδοκιμασμένων διὰ τῆς χρήσεως, Θουκ. 2. 8:— τὸ ἐμπειρότερον αὐτῶν, ἡ μεγαλειτέρα αὐτῶν πεῖρα, αὐτόθι 87. **II.** ἐπίρρ., ἐμπείρως τινὸς ἔχειν, ἐν πείρᾳ τινὸς γίγνεσθαι, Ξεν. Ἀνάβ. 2. 6, 1, Δημ. 1351. 7· ἐμπειροτέρως ἔχειν περί τινος Αἰσχίν. 12. 5.

ἐμπειρό-τοκος, ον, ἐπὶ γυναικός, ἡ λαβοῦσα πεῖραν τοκετοῦ, ἡ τεκοῦσα, Ἱπ. Γυναικ. τὸ Α', 592, 21.

ἐμπείρω: μέλλ. **-περῶ**, διαπερῶ τι εἴς τι, ἐμπήγω εἴς τι, ἐμβάλλω, ἐν τῷ παθ., ἔξωθεν δεῖν ἐμπείρεσθαι τοὺς χρυσοῦς ἥλους τῷ ἀργύρῳ Ἀθήν. 488B· χαλκοῖς τισιν ἥλοις ἐμπεπαρμένην φέρων βακτηρίαν Ἀλκίφρων 3. 55· ταῖς πύλαις ἐμπαρέντος (τοῦ δόρατος) Ἰλούτ. 2. 298A.

ἐμπελᾰγίζω, ἐξέρχομαι εἰς τὸ πέλαγος, Ἀχιλλ. Τάτ. 5. 9.

ἐμπελάδην, ἐπίρρ. = τῷ ἑπομ., Νικ. Ἀλεξιφ. 215.

ἐμπελᾰδόν, ἐπίρρ, πλησίον, πολὺ πλησίον, μετὰ δοτ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 732· ἴδε Σχόλ. Μοσχοπ. ἐν τόκῳ.

ἐμπελάζω: μέλλ. **-σω,** φέρω πλησίον, πλησιάζω, δίφρους ἐμπελάσαντες, πλησιάσαντες, προσεγγίσαντες τὰ ἅρματα, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 109:—Παθ., ἔρχομαι πλησίον, πλησιάζω (ἀμετ.), τῆς κοίτης Σοφ. Τρ. 17. **II.** ἀμεταβ. ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ ὡς ἐν τῇ παθ., ἔρχομαι πλησίον, μετὰ δοτ., ἐμπελάσειν πυκνῷ δόμῳ Ὕμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 523· ποῦ δ' ἐμπελάζεις τάνδρί .. ; Σοφ. Τρ. 748· οὕτως Ἀριστ. ἐν τῷ π. Κόσμ. 4. 18, καὶ 28· κρήνης μὴ δὴ σχεδὸν ἐμπελάσειας Συλλ. Ἐπιγρ. 5572.

ἐμπέλᾰσις, εως, ἡ, προσέγγισις, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 393.

ἐμπελαστικῶς, ἐπίρρ. = **ἐμπελαδόν,** Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 215.

ἐμπελάτειρα, ἡ, = **πελάτις, πλᾶτις,** Καλλιμ. Ἀποσπ. 170.

ἐμπελάω = **ἐμπελάζω,** Νικ. Ἀλεξιφ. 498:—οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, αὐτόθι 356.

ἐμπέλιος, ον, μελανωπός, μελαφός, μαυρειδερός, Νικ. Θηρ. 782.

ἐμπέπτας, ὁ, «πύρινος ἄρτος κοῖλος καὶ σύμμετρος, ὅμοιος ταῖς λεγομέναις κρηπῖσιν, εἰς ἃς ἐντίθενται τὰ διὰ τοῦ τυροῦ σκευαζόμενα πλακούντια» Ἀθήν. 645D.

ἐμπέρᾰμος, ον, = **ἔμπειρος,** ἔμπειρος ἐν τῇ χρήσει, νηῶν Καλλ. εἰς Δία 71· πάσης ἐμπ. σοφίης Ἀνθ. Π. παράρτ. 310, πρβλ. 354· ὡσαύτως **ἐμπείρᾰμος** Λυκόφρ. 1196, Ἀνθ. Π. 10. 14, Μανέθων, κλ.:—Ἐπίρρ. **ἐμπεράμως,** Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 25. Μετεγενεστέρα ποιητ. λέξις.

ἐμπερής, ές, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἔμπειρος,** Σοφ. Ἀποσπ. 412.

ἐμπεριάγω: μέλλ. **-ξω,** περιάγω, κατὰ ἔθνος τὸν θεὸν ἐμπεριάγοντα τὴν ἀρχὴν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 9, 3.

ἐμπεριβάλλω, περιβάλλω, ἐμπεριλαμβάνω, Ἀριστείδ. τ. 2. σ. 494.

ἐμπερίβολος, ον, ὁ, ἐπὶ λόγου, περικεκοσμημένος διὰ πολλῶν λέξεων καὶ φράσεων, ἐγκατάσκευος, ἐνδιάσκευος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀπερίβλητος** καὶ **καθαρός,** Ἑρμογ. Ρητ. 262. 9, Δράκ. 140. 20.—Ἐπίρρ. **ἐμπεριβόλως** Ἄννα Κομν. σ. 145D.

ἐμπερίγραπτος καὶ **-γρᾰφος, ον,** περιγραπτός, Ἐπιφάν. Η. 52C· ἀντιτίθεται τῷ **ἀπερίγραφος,** Ψευδο-Ἀθανάσ. IV. 45A.

2) ὡς οὐσ., τὸ ἐμπερίγραφον, ἔνταλμα, νομικὸν ἔγγραφον, Νεαρ. Εἰρήν. 57.

ἐμπεριγράφω, ἐμπεριλαμβάνω, Σέξτος Ἐμ. Π. 1. 206, Πολυδ. Θ', 108· περιγράφω, Εὐστ. Ἰλ. σ. 126. 3.

ἐμπεριδράττομαι, περιδράττομαι, Ἄρειος παρ' Ἀθανασ. II. 708C.

ἐμπεριείργω, περικλείω, ἐμπεριλαμβάνω, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 392D.

ἐμπεριεκτικός, ή, όν, ὁ ἐμπεριέχων, μετὰ γεν., εἰσὶ δὲ ἔνιοι καὶ τῆς αἰτίας ἐμπεριεκτικοὶ ὅροι Κλήμ. Ἀλ. Στρώμ. 8, σ. 330, 31.

ἐμπεριέρχομαι, ἀποθ., περιέρχομαι, στοὰς δὲ Σωστράτου καὶ τἄλλα .. πρῶτον ἐμπεριελθόντες Λουκ. Ἔρωτ. 11:— μεταφορ., ἐμπ. ἀκρίβειᾳ λόγου Φίλων 2. 61.

ἐμπεριέχω, περιέχω ἐν ἐμαυτῷ, περιλαμβάνω, Ἀριστ. Ἠθ. Μεγ. 1. 8, 7, π. Κόσμ. 2. 7, Θεόφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 1. 11, 1·— παθ., περιέχομαι ἔν τινι, λόφος ἐμπεριεχόμενος τῇ πόλει Διον. Ἀλ. 10. 31· μεταφ., περιέχομαι, ἐνυπάρχω, ἐν τινι Πολύβ. 9. 32, 4· κατά τι Λογγῖν. 8. 1.

ἐμπερικλείω, περικλείω ἔν τινι, ἐμπερικλείσας τῷ στόματι Εὐστ. 105. 22.

ἐμπεριλαμβάνω, περιλαμβάνω ἐντός, ἔν τε τῷ ἐνεργ. καὶ παθ., Ἀριστ. Ρητ. 3. 15, 4, Μετεωρ. 2. 3, 23., 9. 10, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 3, 4.

ἐμπεριληπτικός, ή, όν, ὁ ἐμπεριλαμβάνων, περιληπτικός, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 171, Ἀπολλ. Δ. π. Συντάξ. 36. 1.

ἐμπερίληψις, εως, ἡ, τὸ ἐμπεριλαμβάνειν, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 10, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 38.

ἐμπερινοέω, περιλαμβάνω ἐν τῷ νῷ, περινοῶ ἐν τῇ διανοίᾳ, Ἐπίκουρ. Ἀποσπ. σ. 20 Orelli.

ἐμπερινοστέω, περινοστέω, Παλλαδ. Βίος Χρυσ. 46D.

ἐμπεριοδεύω, περιοδεύω ἔν τινι, Εὐστ. Πονημάτ. 217. 36.

ἐμπερίοδος, ον, ἐπὶ λόγου, ὁ ἐκφερόμενος ἐν περιόδοις, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 9 ἐν τέλει.—Ἐπίρρ. **ἐμπεριόδως,** ἐν περιόδῳ, περιοδικῶς, Κορνοῦτος περὶ Θεῶν Φύσ. 27.

ἐμπεριοχή, ἡ, τὸ περιέχεσθαι ἔν τινι, περιαγόμενα (τὰ ἄστρα) ὑπ' αὐτοῦ (τοῦ νόσμου) διὰ τὴν ἐμπεριοχὴν Κλεομήδ. 1. 3.

ἐμπεριπατέω, περιπατῶ, περιέρχομαι μέ .., ὠνούμενος χρυσοῦς ἐμβάτας, οἷς μόλις ἄν τις καὶ ἀρτίπους ἐμπεριπατήσειεν, μὲ τοὺς ὁποίους μόλις θὰ ἠδύνατο νὰ περιπατήσῃ καὶ ὁ ἔχων ἀρτίους τοὺς πόδας, Λουκ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 6, πρβλ. 10· ἐμπεριπατήσω ἐν ὑμῖν, θὰ παραμείνω μεταξύ ὑμῶν, Ἑβδ. (Λευϊτ. ΚΣ', 12), πρβλ. Β' Ἐπιστ. π. Κορ. Ϛ', 15·— ἀπολ., περιπατῶ ἔν τινι τόπῳ, ἐμπεριπατῶν ἅμα τῷ συμποσίῳ, περιπατῶν συγχρόνως ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ συμποσίου, Λουκ. Συμπόσ. 13· μετὰ συστοίχου αἰτ., καί τινας ἐμπεριπατήσας διαύλους .. ἀπῆειν, ἀφοῦ ἔκαμα μερικοὺς γύρους .. ἀνεχώρησα, Ἀχιλλεὺς Τάτ. 1. 6. **II.** περιέρχομαι περιπατῶν τόπον τινά, ἐμπεριπατήσας τὴν γῆν Ἑβδ. (Ἰωβ Α', 7)· μεταφ., χλευάζω, ὑβρίζω, Λατ. insultare, ἐμπεριπατῶν τῷ Βίαντι καὶ κατορχούμενος τῆς ἀναισθησίας αὐτοῦ τοῖς ἐπαίνοις Πλούτ. 2. 57A, ἔνθα ἴδε Wyttenb.

ἐμπεριπείρω, πανταχόθεν ἐμπήγω, διατρυπῶ, παθ., ἐμπεριπαρεὶς ταῖς σαρίσσαις Στράβων 794· ἀλλὰ κατὰ Κοραῆν γραπτέον **περιπαρείς.**

ἐμπεριπίπτω: μέλλ. **-πεσοῦμαι,** πίπτω ἔν τινι, ἐμπίπτω, μετὰ δοτ., Ἱππ. 297. 24.

ἐμπεριπλέω, πιθαν. πλημμελὴς γραφ. ἀντὶ **ἐκπεριπλέω,** ἐν Ἰωσήπου Ἰουδ. Πολ. 3. 10, 9.

ἐμπεριρρήγνῡμι, διαρρηγνύω, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 32, 6.

ἐμπερίσκεπτος, ον, ὁ λίαν περίσκεπτος, Γ. Παχ. τ. Β', σ. 176. 11, ἔκδ. Β.—Ἐπίρρ. **-πτως** αὐτόθι σ. 301. 11·— οὐσ. **ἐμπερισκεψία,** ἡ, αὐτόθι σ. 253. 14.

ἐμπερισπούδαστος, ον, περισπούδαστος, μετὰ ζήλου συχναζόμενος, ἐπὶ ναῶν, Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίωνος 2. 35.

ἐμπεριστέγω, περιστεγάζω τι ἐντός, Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 93.

ἐμπεριστρέφομαι, περιστρέφομαι ἐν, ταῖς αὐλαῖς· ἐμπεριστρεφομένῳ Κ. Μανασσ. Χρον. 23C.

ἐμπεριτέμνω, = περιτέμνω, Ψευδο-Ἱππόλ. 921B.

ἐμπερίτομος, ον, περιτετμημένος, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 6A, καὶ **ἐμπερίτμητος,** Ἅγ. Ἱερώνυμ. ἐν Διαλ. π. Ἁγ. Τριάδ. σ. 28.

ἐμπεριτρέχω, περιτρέχω ἐντός, Κλήμ. Κωνστ. ἀποστ. σ. 55B, 5.

ἐμπεριχαρής, ές, ὁ πλήρης χαρᾶς, Ἐφραὶμ ὁ Σύρος τ. 2. σ. 313C.

ἐμπεριχρίω, ἐγχρίω, ἐναλείφω, ἐμπ. ἀσβόλῃ τὰς ὄψεις Ἰω. Γενές. σ. 119. 4, ἔκδ. Β.

ἐμπερκάζω, «ἐμπερκάζουσαν· ὑποθάλλουσαν, μελανίζουσαν» Ἡσύχ.

ἐμπερκαίνονται, «ἐμποικίλλονται» Ἡσύχ.

ἐμπερονατρίς, ίδος, ἡ, «ἱμάτιον διπλοῦν» Ἡσύχ.

ἐμπερονάω, στερεώνω, συγκρατῶ διὰ περόνης, κομβώνω, θώρακα δ' ἅπας ἐμπερονᾶται (Μέσ.) Ἑρμιππ. ἐν «Μοίραις» 2, πρβλ. Ἰωσήπου Ἰουδ. Πολ. 7. 2, 2. **II.** Παθ., ἐπὶ ἥλων, ὡς τῶν ἥλων ἐμπεπερωνημένων, ἐμπεπαρμένων, Ἀθήν. 488C.

ἐμπερόνημα, Δωρ. **ᾱμα,** τό, ἔνδυμα συγκρατούμενον κατὰ τοὺς ὤμους διὰ περονῶν, διπλοΐς, Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμια τοῦτο πρέπει Θεόκρ. 15. 34· πρβλ. **περονητρίς, περόνημα.**

ἐμπερπερεύομαι, = **περπερεύομαι,** Κικ. πρὸς Ἀττ. 1. 14, 4, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 1, 31.

ἔμπεσον, Ἐπ. ἀόρ. 6' τοῦ **ἐμπίπτω.**

ἐμπετᾰλίς, ίδος, ἡ, ἔδεσμα συνιστάμενον ἐκ τυροῦ τετυλιγμένου ἐντὸς φύλλου (ἐν πετάλῳ), «ἔδεσμα διὰ τυροῦ σκευαζόμενον» Ἡσύχ. ἴδε ἐν λ. **ὄρτον** ΙΙ.

ἐμπετάννῡμι ἢ **-ύω:** μέλλ. **-πετάσω,** κρεμῶ, ἐκτείνω ὁλόγυρα, ἐν τούτοις δίκτυα δυσόρατα ἐνεπετάννυες ἂν Ξεν. Κύρ. 1. 6, 40· μεταφ., σφιν ἐμπετάσει λάθαν Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 1028. 22.— Παθ., κρέμαμαι, αὐλαῖαι .. ἀλουργεῖς ἐνεπετάννυντο Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 206A. **II.** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, ἦσαν δὲ .. οἱ τοῖχοι ἀλουργέσι καὶ διαχρύσοις ἐμπεπετασμένοι ὕφεσι, κεκαλυμμένοι μὲ κρεμαστὰ ἀλουργῆ καὶ διάχρυσα ὑφάσματα, Σωκράτης ὁ Ῥόδιος παρ' Ἀθην. 147F.

ἐμπέτασμα, τό, παραπέτασμα, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 11, 3.

ἔμπετες, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἐνέπεσες,** ἀόρ. 6' τοῦ **ἐμπίπτω.**

ἔμπετρος, ον, (πέτρα) ὁ φυόμενος μεταξὺ πετρῶν· τὸ **ἐμπε-**

τρον, φυτὸν φυόμενον ἐν παραλίοις καὶ ὀρεινοῖς τόποις, λέγεται δὲ καὶ **πρασοειδές**, Διοσκορίδ. 4.178.

ἐμπευκής, ές, (πεύκη) πικρός, νέκταρ ὁπῷ ἐμπευκεῖ χράνας Νικ.'Αλεξιφ. 202.

ἔμπη, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **πῆ**, 'Ανθολ. Π.13. 5· ἀλλ' ἴδε Jac. σ.786.

ἐμπήγνῡμι καὶ **-ύω**: μέλλ. **-πήξω**·— ἐμπήγω, μ. δοτ., μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν 'Ιλ. Ε. 40· μεταφ., ἐνέπαξαν ἔλκος .. ἐᾷ .. καρδίᾳ Πινδ. Π. 2. 168· ὡσαύτως, ἐμπ. τι εἴς τι 'Ιππ. π. 'Αρθρ. 834,'Αριστ. Προβλ. 8. 2, 3· δδόντα εἰς τινα 'Ανθ. Π. 5. 266, πρβλ. 11. 374.— Παθ. μετ' ἐνεργ. πρκμ. καὶ ὑπερσ., λόγχη τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὀστέων, μοὶ εἶναι ἐμπεπηγμένη εἰς τὰ κόκαλα,'Αριστοφ.'Αχ. 1226· ἔν τί σοι παγήσεται ὁ αὐτ. Σφ. 437· ἀπολ., Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 8, 3· μεταφ., ἐμπέπηγα τῷ διακονεῖν, προσηλοῦμαι εἰς τὸ διακονεῖν, καθίσταμαι ὑπηρετικώτατος, ἕτοιμος εἰς τὰς διαταγάς τινος, Λατ. defixus sum in .., Δίφιλ. ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 25. **II.** κάμνω τι νὰ παγώσῃ, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5.12, 2.— Παθ., πήγνυμαι, παγώνω, αὐτόθι 1. 22,7.

ἐμπηδάω: μέλλ. **-ήσομαι**, πηδῶ ἐπάνω εἴς τινα, τὸν δὲ θυμωθέντα ἐμπηδῆσαι αὐτῇ ἐχούσῃ ἐν γαστρὶ 'Ηρόδ. 3. 32. **2)** ἐμπ. εἰς .. , πηδῶ εἴς τι, ἢ ἐντός τινος, ἐς τὴν ναῦν 'Ερμιππ. ἐν «Στρατιώταις» 5, πρβλ. Πολύδ. 12. 9, 4. **3)** ἀπολ. ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ., ἐμπηδήσας .. ὑπερεμπίπλαται ἔτνους τινὸς ἢ ταρίχους, ὁρμᾷ .. καὶ γεμίζει τὴν κοιλίαν του μὲ ..., Λουκ. πῶς δεῖ 'Ιστ. Συγγρ. 20.

ἐμπήδημα, ατος, τό, τὸ ἐπιπηδᾶν ἢ ἐφορμᾶν κατά τινος, τὸ κατὰ τῆς ἐκκλησίας ἐμπ. Εὐστ.Θεσσ. Πονημ. ἐκδ.Taf. σ.157.73.

ἐμπήδησις, εως, ἡ, τὸ ἐμπηδᾶν, 'Ιππ. 1008G.

ἐμπηκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐμπήγνυμι**, πρέπει τις νὰ ἐμπήξῃ, Γεωπ.18. 2, 2.

ἐμπήκτης, ου, ὁ ἐμπήγων ἐπὶ τοῦ πρὸς τοῦτο ξύλου πινακίδια δικαστικῶν ἀποφάσεων, «ὁ τὰ δικαστικὰ γραμματείδια παρὰ τοῦ θεσμοφόρου λαμβάνων ὑπηρέτης καὶ πήσσων εἰς τὴν κανονίδα» 'Ησύχ., 'Αριστ. Πολιτ.'Αθηναίων 95.11., 98. 18 (ἔκδ. Blass).

ἔμπηλος, ον, πηλώδης, Γεωπον. 2. 5, 7· πρβλ. **ἔμπικρος**.

ἔμπηξις, εως, ἡ, τὸ ἐμπηγνύειν, ἐμπήγειν, γόμφωσις συνάρθρωσίς ἐστι κατ' ἔμπηξιν Γαλην. τ. 4. σ.11B. **II.** πῆξις, πάγωμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 12. 9.

ἔμπηρος, ον, πηρός, ἀνάπηρος, πεπηρωμένος, κολοβός, 'Ηρόδ. 1. 169, 196,'Ιππ. 446, κτλ.

ἔμπης, ἐπίρρ.'Επ. ἀντὶ τοῦ **ἔμπας**.

ἐμπήσσω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **ἐμπήγνυμι**, 'Ιουστ. Μάρτυς, Τρύφ. 97:—Παθ., Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Δ. 535.

ἐμπιέζω, πιέζω πρὸς τὰ ἐντός, ἐν τῷ παθ.,'Ιππ. 272 ἐν τέλει, Πλούτ. 2. 1005A.

ἐμπίεσμα, τό, πίεσις, ῥῆξις τοῦ ἐγκεφάλου, Γαλην.

ἐμπικραίνομαι, μέσ. ἢ παθ., εἶμαι πικρὸς κατά τινος, ἐμπικραινομένου (τοῦ 'Ιππίου) 'Αθηναίοισι διὰ τὸν 'Ιππάρχου θάνατον 'Ηρόδ. 5. 62, Δίων Κ. 47. 8· ἐπὶ νόσου, χειροτερεύω. 'Ιωσήπου 'Ιουδ. Ἀρχ.17. 6, 5.

ἔμπικρος, ον, πικρίζων, ὀλίγον πικρός, Διοσκ. 2. 148· πρβλ. **ἔμπηλος**.

ἐμπιλέομαι, συμπιέζομαι, συνθλίβομαι, ἐν ἀλλήλαις ἐμπεπιλημένοι Πλάτ. Τίμ.74E, Διόδ. 2. 52.

ἐμπίλησις, ἡ, συμπίεσις, σύνθλιψις, κατὰ διόρθωσιν Κοραῆ ἐν 'Ιπποκρ.1008G (ἐμπίλησις ἐντέρων).

ἐμπίμελος [ῐ], **ον**, ὁ ἐνέχων πιμελήν, πάχος, πιμελώδης, παχύς, Ξενοκρ. π.'Ενύδρ. 63.

ἐμπίμπλημι, -πίμπρημι, ἴδε **ἐμπίπλημι, -πίπρημι**.

ἐμπῐ́νής, ές, πλήρης πίνου, ἀκαθαρσίας, ῥυπαρός, «λερωμένος», 'Αντίγ. Καρύστ. παρὰ Διογ. Λ. 5. 67.

ἐμπίνω: μέλλ. **-πίομαι**· (ἴδε **πίνω**)· πίνω ἀκορέστως (πρβλ. **ἐμφαγεῖν**), πολλὰ καταφαγών, πόλλ' ἐμπιὼν 'Επίχ. 19. 7 Lhr., πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 336, κτλ.· ἐμπ. τοῦ αἵματος, πιὼν ἁπλήστως ἐκ τοῦ αἵμ., 'Ηρόδ. 3.11., 4. 64. **2)** ἀπολ., πίνω χορταστικά, Θέογν.1125, 'Αριστοφ. Εἰρ. 1143, 1156· ἐμπεπωκότες, «πιομένοι», 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 142· ἐμφαγεῖν καὶ ἐμπιεῖν (Κόδητος πιεῖν) Ξεν. Κύρ.7.1,1.

ἐμπῐ́πίσκω: μέλλ. **ἐμπίσω** [ῐ]: ἀόρ. **ἐνέπῐσα**, παθ. **ἐνεπίσθην**. Μεταβατ. τοῦ **ἐμπίνω**, δίδω νὰ πίῃ τις, ποτίζω, Πινδ. 'Αποσπ. 77, Νικ. 'Αλεξιφ. 519:—Μέσ., πληρῶ ἑαυτόν, χορταίνω, ἐμπίσασθαι ὕδατι Νικ. Θηρ. 537, πρβλ. 'Αλεξιφ. 320:—Παθ., ἐπὶ ποτοῦ, πίνομαι, Νύμφαις ἐμπισθὲν ὁ αὐτ. Θηρ. 624.

ἐμπίπλημι: μέλλ. **-πλήσω**· (ἴδε **πίμπλημι**): — ἐν τῷ ἐνεστῶτι τοῦ συνθέτου τούτου ῥήματος τὸ μ τοῦ **πίμπλημι** συνήθως (ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε) ἀποβάλλεται πρὸς ἀποφυγὴν τῆς χασμῳδίας τῆς προσγινομένης ἐκ τῶν τριῶν μ ἐν μιᾷ λέξει, Λοβ. Φρύν. 95· ἀλλὰ τὸ μ φαίνεται ὅτι ἐτηρεῖτο, ὅτε ἡ ἑπομένη συλλαβὴ ἦτο βραχεῖα καὶ ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς λαμβάνουσιν αὔξησιν, **ἐμπίμπλαμαι** Εὐρ. 'Ιων 925, **ἐμπιμπλάμενοι** Κρατῖν. ἐν «'Οδυσσεῦσιν» 4 (**κἀμπιπλάμενοι** Meineke), Φερεκρ. ἐν «Κραπατάλλοις» 1 (**κἀμπιπλάμενος** Meineke), **ἐνεπιμπλάμην** Ξεν.'Αν.7.7, 46, Αἰσχίν. 86. 34, κλ.: 'Ιωνικ. γ' ἐνικ. τοῦ ἐνεστ. **ἐμπιπλέει** 'Ηρόδ.7. 39· (ἀλλ' **ἐμπιπλᾷ**. ἐκ τοῦ **ἐμπιπλάω** ἀναγινώσκεται ἐν καλῷ τινι χειρογρ., ὡς τὸ **ἑστᾷ** ἀντὶ τοῦ **ἵστησι** ἐν 4. 103)· α' ἐνικ. παρατ. **ἐνεπίμπλων** παρὰ Διοδ. 'Εκλογ.Vales. σ. 599 καὶ Δίωνι Κ. 68. 31· πρβλ. **ἐμπίπρημι**· πληρῶ ἐντελῶς, γεμίζω ἕως ἄνω, δεῖπας ἐμπλήσει 'Οδ. Ι. 209· τὸ πεδίον Ξεν.'Ελλην.7. 1. 20, πρβλ. 2. 4, 11. **2)** μετὰ γεν., γεμίζω τι ἐντελῶς μέ τι, ἐμπίπλησθι ῥέεθρα ὕδατος 'Ιλ. Φ. 311, κτλ.· [ἵππον] ἀνδρῶν ἐμπλήσας, περὶ τοῦ δουρείου ἵππου, 'Οδ. Θ. 495· μὴ .. θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνάων Τ.117· οὕτω παρ' 'Αριστοφ. καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις, ἐμπ. [τὰ θυλάκια] τῆς ψάμμου 'Ηρόδ. 3.105· πρβλ 2. 87., 4. 72., 5. 114 τοὺς κοφίνους .. ἐμπίπλη (προστ.) πτερῶν 'Αριστοφ. "Ορν. 1310· ἐμπλήσαντες ἵππων τὸν ἱππόδρομον Ξεν. 'Ιππαρχ. 3, 10· μεταφ., τὴν ψυχὴν ἔρωτος Πλάτ. Φαῖδρ. 255D· τινὰ ἐλπίδων κενῶν Αἰσχίν. 24. 27. **3)** πληρῶ τινα τροφῆς, χορταίνω αὐτόν, 'Οδ. Ρ. 503· μεταφ., ἐμπ. τινὰ μύθων Εὐρ. 'Ελ. 769· τοῦ πολεμεῖν 'Ισοκρ. 201D· τὰ ὦτα .. ἐμπέπληκε Λύσιδος Πλάτ. Λύσ. 204C· ὁ δὲ ἐμπιπλὰς ἁπάντων τὴν γνώμην ἀπέπεμπε Ξεν. 'Αν. 1. 7, 8. **4)** κορέννυμι, ἱκανοποιῶ, τὴν ἀναιδῆ γνώμην Δημ. 543. 24· ἵμερον 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 429. **5)** ἐκπληρῶ, ἐμπιπλάντα τὴν αὐτοῦ μοῖραν Πλάτ. Νόμ. 959C. **II.** μέσ., πληρῶ, γεμίζω τι ἀνήκον εἰς ἑαυτόν, ἐμπλήσατο νηδὺν .. κρέ' ἔδων 'Οδ. Ι. 296· μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν ἀγρίου, «εὐθαρσίας δὲ ἐνέπλησε τὴν ψυχὴν φοβερᾶς» (Θ. Γαζῆς),'Ιλ. Χ. 312· θαλέων ἐμπλησάμενος κήρ, «παντοίων ἐδεσμάτων ἐμπλήσας τὴν ψυχήν» (Θ. Γαζῆς), Χ. 504· τὸ ἄγγος τοῦ ὕδατος ἐμπλ. 'Ηρόδ. 5.12:—ἀπολ., πληρῶ ἑαυτὸν τροφῆς, χορταίνω, 'Οδ. Η. 221. **III.** παθ., ἐνέπλησθεν δέ οἱ .. αἵματος ὀφθαλμοὶ 'Ιλ. Π. 348, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 5. 5, 10· ἐμπλητο βροτῶν ἀγοραὶ 'Οδ. Θ.16· πόλις δ' ἐμπλητο ἀλέντων 'Ιλ. Φ. 607· ἐνέπλητο πολλῶν κἀγαθῶν 'Αριστοφ. Σφ. 1304· φακῆς ἐμπλήμενος αὐτόθι 984, πρβλ. 'Εκκλ. 56:— μεταφ., οὐδέ περ υἱος ἐνιπλησθῆναι .. ὀφθαλμοῖσιν ἔασε, οὐδὲ τὸν υἱόν μου νὰ τὸν χορτάσουν τὰ μάτια μου μὲ ἄφησεν, 'Οδ. Α. 452· ὀργῆς ἐμπλήμενος 'Αριστοφ. Σφ. 424· πλεονεξίας ἐμπίπλασθαι Πλάτ. Κριτί.121B, πρβλ. Φαίδ. 66C. **2)** μετὰ δοτ., ἀμπελίνῳ καρπῷ ἐμπ. 'Ηρόδ. 1. 212· ἐμπιπλάμενοι πυριάτῃ Κρατῖνος ἐν «'Οδυσσεῦσιν» 4· ἐμπίπλαται .. ἅρματι ὁ βωμὸς Παυσ. 3.16, 10. **3)** ἀπολ., ὑπερπληρῶ ἑαυτὸν τροφῆς,'Ηρόδ. 8.117, 'Αριστοφ. Σφ. 911, Ξεν. 'Απομν. 1. 3, 6, κτλ. **4)** μετὰ μετοχ., μισῶν οὔποτ' ἐμπλησθήσομαι Εὐρ.'Ιππ. 664· πρβλ. "Ιωνα 925· βάλλων .. οὐκ ἂν ἐμπλήμην 'Αριστοφ. 'Αχ. 236· οὐκ ἐνεπίμπλασο ὑπισχνούμενος Ξεν.'Αν.7.7, 46· ἐμπλησο λέγων, λέγε ἕως νὰ χορτάσῃς, 'Αριστοφ. Σφ. 603.— Αἱ τελευταῖαι τρεῖς συντάξεις ἀνήκουσιν εἰς τοὺς μεθ' "Ομηρον συγγραφεῖς, κατὰ τὰ ἄλλα ἡ πεζὴ καὶ 'Αττικὴ χρῆσις συμφωνεῖ πρὸς τὴν 'Ομηρικήν.

ἐμπίπραται, πλημμ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ἐκπίπραται** Πολυδ. Ζ', 9 ἐν τῷ παθ.

ἐμπίπρημι (οὐχὶ **ἐμπίμπρημι**, ἴδε **ἐμπίπλημι**): γ' πληθ. παρατ. **ἐνεπίμπρασαν** Θουκ. 6. 94· ὡσαύτως (ὡς εἰ ἐκ τύπου **ἐμπιπράω**) ἀπαρ. **ἐμπιπρᾶν**, Πλουτ. Κορ. 26· μετ. **ἐμπιπρῶν** Πολύβ.1. 53, 4: παρατ. **ἐνεπίμπρων** Ξεν.'Ελλην. 6. 5, 22: μέλλ. **ἐμπρήσω** 'Αριστοφ. Θεσμ. 749: ἀόρ. **ἐνέπρησα** "Ομ. (μέλλ. **ἐνιπρήσω** 'Ιλ. Ο. 702· πρβλ. **ἐμπρήθω**): μέσ. ἀόρ. **ἐνεπρήσατο** Κόϊντ. Σμ. 5. 485:— Παθ., μετοχ. **ἐμπιπράμενος** 'Ηρόδ. 1. 19: μέλλ. **ἐμπεπρήσομαι** ἢ (ἐν τῷ μέσ. τύπῳ) **ἐμπρήσομαι** 'Ηρόδ. 6. 9, πρβλ. Παυσ. 4.7, 10, Κόϊντ. Σμ. 1. 494· ἀόρ. **ἐνεπρήσθην** 'Ηρόδ. 5. 102., 6. 25, Θουκ., κτλ.: πρκμ. **ἐμπέπρησμαι** 8.114. Καίω τι διὰ τοῦ πυρός, πυρπολῶ, ἄστυ, νῆας, συχνὰ ἐν 'Ιλ., τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς προσθήκης: πυρί· οὕτω, τῷ Λημνίῳ .. πυρὶ ἔμπρησον Σοφ. Φ. 801· τὸν νηὸν ἐνέπρησαν 'Ηρόδ. 1. 19· πρβλ. 5.101 κ. ἀλλ.· ὡσαύτως μετὰ γεν., μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο νῆας ἐνιπρήσωσι 'Ιλ. Π. 82· οἰκίαν ἐμπιπράναι 'Αριστοφ. Νεφ. 1484, κτλ.:— Παθ., καίομαι, πυρπολοῦμαι, κλ.· ἴδε ἀνωτέρω.

ἐμπίπτω: μέλλ. **-πεσοῦμαι**: ἀόρ. **ἐνέπεσον**,'Επ. **ἔμπεσον**. Ἐν χρήσει ὡς παθ. τοῦ **ἐμβάλλω**, πίπτω ἔν τινι, μετὰ δοτ., ἔμπεσε πόντῳ 'Οδ. Δ. 508· πίπτω ἐπί τινος, ὁ δ' ἔμπεσε πέτρῃ 'Ιλ. Δ. 108· ἐν δ' ἔπεσ' 'Ωκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο Θ. 485· πῦρ ἔμπεσε ναυσὶν Π. 113 αὐχένι .. ἔμπεσεν ἰὸς Ο. 451, πρβλ. 624· ὡσαύτως μετὰ τῆς **ἐν**, ὡς δ' ὅτε πῦρ .. ἐν ἀξύλῳ ἔμπεσῃ ὕλῃ Λ. 155:— οὕτω παρὰ τοῖς πεζογράφοις καὶ τοῖς 'Αττ., κεραυνοὶ αὐτοῖσι ἐνέπιπτον 'Ηρόδ. 8. 37, πρβλ.1. 34 κ. ἀλλ.· ὁ πύργος ἐμπέσοι σοι 'Αριστοφ. Πλ. 180, κτλ.:— ἀπολ., ῥύμη ἔμπ. Θουκ. 2. 76. **2)** ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις 'Οδ. Ω. 526, πρβλ.'Ιλ. Π. 81· τῷ στρατῷ Εὐρ. Ῥῆσ. 127· τοῖς πολεμίοις Ξεν. 'Ιππαρχ. 8. 25, κτλ.· ἐμπεσόντες, ἐπιπεσόντες, 'Ηρόδ. 3. 146, πρβλ. 7. 16, 1, κ. ἀλλ.:— μεταφ., προσβάλλω, ὑβρίζω, τινί Πινδ. Ι. 98: οὕτω, **3)** ἐπὶ κακῶν, δυστυχημάτων, νόσων, κλ.· ἐμπίπτω, ἐπέρχομαι, προσβάλλω. κακὸν ἔμπεσε οἴκῳ 'Οδ. Β. 45· λυγρὸ

τοῖς πλείοσιν ἐνέπιπτε κενή Θουκ. 2.49· νόσημα ἐμπέπτωκε ἐς τὴν Ἑλλάδα Δημ 424.3· πρὶν ἐμπεσεῖν σπαραγμὸν Σοφ. Τρ.1253:—ἐπὶ παθῶν, χόλος δέος ἔμπεσε θυμῷ Ἰλ. Ι. 436, Ρ. 625· ἔρως ἐμπ. τινί Αἰσχύλ.Ἀγ. 341, πρβλ. Σοφ.Ἀντ. 782· οἶκτος ὁ αὐτ Φ. 965· καὶ ἐνίοτε ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, γέλως ἐμπ. τινί Θουκ. 4. 28· ἔδεισαν δὲ μὴ λύσα τις ὥσπερ κυσὶν ἡμῖν ἐμπεπτώκοι Ξεν Ἀν. 5.7, 26· ἔλεος ἐμπέπτωκέ τίς μοι τῶν ὅλων Φιλιππίδης ἐν «Ἀργυρίου ἀφανισμῷ» 1· ἀλλὰ συνήθως, ἐμπ. εἰς.. Ἡρόδ. 7. 43, Εὐρ. Ι. Α. 443, Θουκ. 2. 48, Λυσ. 93. 25, κτλ.· σπανίως μετ' αἰτιατ., οὐδείς ποτ' αὐτοὺς .. ἂν ἐμπέσοι ζῆλος Σοφ. Ο. Κ. 942· ἐμπέπτωκ' ἔρως .. Ἑλλάδα Εὐρ. Ι. Α. 809. **4)** πίπτω ἀπὸ ὑψηλοῦ μέρους ἐπάνω τινός, μή τι οἱ κρεμάμενον τῷ παιδὶ ἐμπέσῃ Ἡρόδ. 1. 34, κτλ.· πρὶν ἀλίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν, «τουτέστι, πρὸ τοῦ ἐκλυθῆναι τὸ σῶμα ὑπὸ τοῦ ἡλίου διὰ τὴν πάλην, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, πρὶν παλαῖσαί σε» (Σχολ.), Πινδ. Ν.7.108· ὡσαύτως ἐμπ. ἐν ἀπορίᾳ Πλάτ. Εὐθύφρ. 292Ε· ἐπὶ συμφορὴν Ἡρόδ.7. 88· συνηθέστ., ἐμπ. εἰς, Λατ. incidere in .. , ἐμπ. εἰς ἄτας Σοφ. Ἠλ. 216· εἰς βάρβαρα φάσγανα Εὐρ. Ἑλ. 864· εἰς ἐνέδραν Ξεν. Κύρ. 8. 5, 14· εἰς ἔρωτα Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 12· εἰς νόσον Ἀντιφῶν 113. 31· εἰς ὑποψίας ὁ αὐτ.116. 37· εἰς λόγους Δημ. 240. 2., 244. 28, κτλ.:—ὡσαύτως, ἐπὶ λόγων, καί μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ, ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν μου, Ὀδ. Μ. 266· λόγος ἐμπέπτωκέ μοι, ἔφθασεν εἰς τὰ ὦτά μου, Σοφ. Ο. Κ.1150· κἂν περὶ ἀνδρῶν γ' ἐμπέσῃ λόγος τις, ἂν πέσῃ ἡ γείνη λόγος περὶ, κτλ.,Ἀριστοφ. Λυσ. 858, Πλάτ. Πολ. 354Β, Νόμ.799D· ἀλλ' ἐμπ. εἰς τὰ πεπραγμένα, ἀνάγειν τὸν λόγον εἰς τὰς πράξεις τινός, Δημ. 298. 11, πρβλ. 323. 11:—ἀπολ., ἀπαντῶ, ὡς τὸ **ἐντυγχάνω**, Ἡρόδ. 3. 9· τίθεμαι εἰς τὴν θέσιν μου, ἐπὶ ἐξαρθρωθέντος ὀστοῦ, τοποθετοῦμαι, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 784. **5)** τῷ ἀκοντίῳ ἐμπίπτειν τῷ ὤμῳ, ῥίπτειν τὸ ἀκόντιον μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως τοῦ ὤμου, Ἱππ. π.Ἀέρ. 292. **6)** εἰσορμῶ, κἀμπίπτει στέγῃ, εἰσορμᾷ εἰς τὸν θάλαμον, Σοφ. Ο. Τ. 1262· πύλαις Εὐρ. Φοίν. 1146· εἰς τὴν θύραν Ἀριστοφ. Λυσ. 309· ἀπολ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1350· ὠθεῖ τε ἐμπεσὼν τὰ πρήγματα ἄνευ νόου, ἐφορμήσας δὲ ὠθεῖ τὰ πράγματα ἀπερισκέπτως (ὁ ὄχλος), Ἡρόδ. 3. 81. **7)** προσπίπτω, ἃ μὲν εἰς τὴν αἴσθησιν ... ἐμπίπτει Πλάτ. Πολ. 524D· οὕτω παρ' Ἀριστ., ἐμπ. εἰς τὰς εἰρημένας αἰτίας Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 5, 4, πρβλ. Φυσ. 2. 4, 8 κ. ἀλλ.· εἰς ἄλλο πρόβλημα ὁ αὐτ. Πολιτ. 2. 8, 16. **8)** ἐμπ. εἰς δεσμωτήριον, ῥίπτομαι εἰς τὴν φυλακήν, Δείναρχ. 106.14, Δημ.788.17, κλ.· οὕτως, ἐμπ. εἰς τὸν Τάρταρον Πλάτ. Φαίδων 114Α. **9)** ἐπὶ συμβεβηκότων, συμβαίνω, γίνομαι, Παυσ.7. 8, 4. Πρβλ. **ἐμπίτνω**.

ἐμπίς, ίδος, ἡ, εἶδος ἐντόμου ἐκμυζῶντος τὸ αἷμα, μείζονος δὲ τοῦ κώνωπος, τὸ Λατ. culex ἢ ἴσως tipula culiciformis, Ἀριστοφ. Νεφ.157 κἑξ.· τὰς ὀξυστόμους ἐμπίδας ὁ αὐτ. Ὄρνιθ. 245, ἔνθα ὁ Σχολιαστὴς ἑρμηνεύει τὴν λέξιν: «ζῷόν ἐστιν ἐν ὕδατι γινόμενον ὅμοιον τῷ κώνωπι, μεῖζον δὲ τῇ περιοχῇ, κατὰ τὸ μέσον λευκῷ περιεζωσμένον», πρβλ.Ἀριστ. π. τὰ Ζ.Ἱστ.1. 5, 13., 5.19, 14. **2)** ἡ πρώτη μορφὴ τῆς μεταμορφώσεως τοῦ οἴστρου, ἡ νύμφη ἐξ ἧς μετεμορφώθη εἰς οἶστρον, ἔνια τῶν ζώων ... μεταβάλλει εἰς ἄλλην μορφήν .. οἷον ἐπὶ τῶν ἐμπίδων· γίνεται γὰρ ἐξ αὐτῶν ὁ οἶστρος Ἀριστ. π. τὰ Ζ.Ἱστ. 1. 1, 17, πρβλ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει.

ἐμπῖσαι, ἐμπισθῆναι, ἴδε **ἐμπιπίσκω**.

ἐμπίσιον· «καὶ τὸ βραχὺ καὶ τὸ δαφιλῶς πιεῖν» Ἡσύχ.

ἐμπιστεύω, ἐμπιστεύομαι, τινί τι Διόδ. 1. 67, Πλουτ. Φωκ. 32:—μέσ., ἐνεπιστεύσατο τὸ ναυτικὸν Ἀντιόχῳ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ.1469:—παθ., ἄλλῳ δέ τινι στρατοπέδων ἅμα καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου τὴν ἀρχὴν ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλέως, εἰς ὃν ὁ βασιλεὺς ἐνεπίστευσε τὴν ἀρχήν .. , Λουκ. Δημών. Βίος 51, Γεωπ. 2. 44, 1. **II.** ἔχω πεποίθησιν, ἔν τινι Ἑβδ. (Β. Παραλειπ. Κ', 20).

ἐμπίτνω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐμπίπτω**, Δαῖμον, ὡς ἐμπίτνεις δώμασι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1468, Ἰκ. 120, Σοφ. Αἴ. 58· ἐς Ἵππιον ἐμπίτνων ὄμιλον Βακχυλ. 9. 24 (Blass)· πρβλ. **πίτνω**.

ἐμπλάζω: μέλλ. **-πλάγξω:** **1)** μεταβ., περιάγω, περιελαύνω ἔν τινι, ἐντεῦθεν Μέσον, περιπλανῶμαι ἔν τινι, Ὕλῃ Ὀρφ. Ἀργ. 643, πρβλ. Πλουτ.Ὀθ.12. **2)** ἀμεταβ., πλανῶμαι, περιφέρομαι ἔν τινι τόπῳ, ἐμπλάζοντες ἀγυιαῖς Νικ.Ἀλεξιφ.189.

ἐμπλάζω: μέλλ. **-άσω,** ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐμπελάζω**, Νικ. Θηρ. 779.

ἐμπλάσσω, Ἀττ. **-ττω:** μέλλ. **-πλάσω:** [ᾰ]: — πλάσσω ἐντός τινος, ἐντίθημι, περικλείω, κομίζειν τὸν πατέρα ἐν σμύρνῃ ἐμπλάσσοντα, περὶ τοῦ πτηνοῦ φοίνικος, Ἡρόδ. 2. 73· ἐπαλείφω, ἐμπλασθέντα (τὰ πλοῖα) ἀσφάλτῳ Στράβων 743. **2)** προσκολλῶ, ἐπικολλῶ, τὸν κηρὸν ἐμπλάττουσι Ἀριστ. Ἰρρόβλ. 19. 23, 2. **3)** ἐμφράττω. στουπώνω, τοὺς πόρους, τὰ φλέβια Θεοφρ. π. Αἰσθ. 66, κτλ. **4)** σχηματίζω τι ἔν τινι, καὶ μέλισσαι κηρία ἐν τῇ ἀγορᾷ τῇ βοαρίᾳ ἐνέπλασαν Δίων Κ. 78. 25. **II.** παθ., ἐμπλάσσομαι, λαμβάνω τὸν τύπον τινός, καὶ ἣν πιέζῃς τῷ δακτύλῳ ἐμπλάσσεται ὥσπερ ἐν σταιτὶ Ἱππ. 641.16 καὶ 51., 643. 48.

ἐμπλαστικός, ή, όν, ὁ χρησιμεύων πρὸς τὸ ἐμπλάσσειν, Διοσκ. 1.140.

ἐμπλαστός, ή, όν, (ἐμπλάσσω) ἐπαλειμμένος: **ἔμπλαστον** (μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ **φάρμακον**), τό, ἔμπλαστρον ἢ ἀλοιφή, Ἱππ. 48. 26:— ὁ Γαλην. γράφει **ἐμπλαστρον**, τό, καὶ ὁ Διοσκ.1. 38, **ἐμπλαστρος, ὁ.**

ἐμπλαστρόω, ἐπιθέτω ὡς ἔμπλαστρον, ἐμπλαστρώνω, «κράμβης φύλλα μετὰ χοιρείου στέατος κόψας, ὥστε γενέσθαι ὡς μυελόν, καὶ εἰς ῥάκος λινοῦν ἐμπλαστρώσας ἐπὶ τὸ πάθος» Διοσκ. π. Εὐπορίστ.1.154.

ἐμπλαστρώδης, ες, ὅμοιος πρὸς ἔμπλαστρον, Παῦλ. Αἰγ.7. 24.

ἐμπλατείάζω, «ἐμπλατειάσασα· τρυφερευσαμένη» Σουίδ., κατὰ δὲ Ἡσύχ.: «ἐνπλατ(ε)ιάσασα· ἐν πλατείαις τύπτουσα ταῖς χερσίν, ἢ τρυφερ(ευ)ομένη».

ἐμπλᾰτύνω, πλατύνω, εὐρύνω, ἐκτείνω, Ἑβδ. (Παροιμ. ΙΙΙ', 16, κ. ἀλλ.):—Παθ., λόγοις ἐμπλατύνεσθαι περί τι, ὁμιλεῖν κατὰ πλάτος, ἐκτείνειν τὸν λόγον, Στράβ. 385.

ἐμπλέγδην, ἐπίρρ., δ' ἐμπλοκῆς, Νικομ. Ἀριθμ. 2. σ. 153, ἔκδ. Ast.

ἔμπλεγμα, τό, πᾶν πλεκτὸν ἢ ἐντὸς ἐνυφασμένον κόσμημα, Ἀρτεμίδ. 4. 83.

ἔμπλειος, η, ον, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **ἔμπλεος**.

ἐμπλέκτης, ου, ὁ, ὁ πλέκων τὰς κόμας, κομμωτής, Γλωσσ.: θηλ. **ἐμπλέκτρια = κομμώτρια**, «κομμώτριαν Ἀττικῶς» ἐμπλέκτριαν Ἑλληνικῶς» Μοῖρις 237·—«κομμώτρια, ἐμπλέκτρια, ἡ κοσμοῦσα τὰς γυναῖκας» Σουίδ.

ἔμπλεκτος, ον, ὁ ἐντὸς πεπλεγμένος: **ἔμπλεκτον,** τό, εἶδος τοιχοδομίας, ἐν ᾗ τὰ ἐξωτερικὰ μέρη τοῦ τοίχου ἀποτελοῦνται ἐκ χονδροπελεκημένων λίθων, τὸ δὲ ἐν τῷ μεταξὺ διάστημα ἐκ χαλίκων, Βιτρούβ. 2. 8, 7.

ἐμπλέκω, Ἐπ. **ἐνιπλέκω:** μέλλ. **-ξω,** πλέκω τι ἐντός τινος, περιπλέκω, Λατ. implicare, χεῖρα ἐμπλ., περιπλέκω τὴν χεῖρα εἰς τὰ ἐνδύματά τινος, οὕτως ὥστε νὰ τὸν συγκρατῶ, Εὐρ.Ὀρ. 262· ἐς ἀρκυστάταν μηχανὰν ἐμπλέκειν παῖδα αὐτόθι 1421· μεταφ., θέτω τι ὁμοῦ μὲ ἄλλο, συμπλέκω, συνδέω, οὐ γὰρ ἂν τῇ καλλίστῃ τέχνῃ, ᾗ τὸ μέλλον κρίνεται, αὐτὸ τοῦτο τοὔνομα ἐμπλέκοντες μανικὴν ἐκάλεσαν Πλάτ. Φαῖδρ. 244C· τοιαῦτα ἐμπλέκοντες καὶ ξυγκυκῶντες ὁ αὐτ. Νόμ. 669D· ἐμπλ. τὴν ἡδονὴν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν Ἀριστ.Ἠθ. Ν. 7. 13, 2· ποίῃ ἐνιπλέξω σε (ἐνν. ἀοιδῇ); Καλλίμ. εἰς Ἄρτ. 29· ἐμπλ. τινὰ εἰς φιλίαν τινὸς Πολύβ. 27. 6, 11.—Παθ., ἐμπλέκομαι, περιπλέκομαι εἴς τι, πλεκταῖς ἑψαις ἐμπεπλεγμένη Σοφ. Ο. Τ. 1264· ἡνίαισιν ἐμπλακεὶς Εὐρ. Ἱππ. 1236· ἐν δεσμοῖσιν ἐμπεπλεγμένη Ἀριστοφ. Θεσμ.1032· εἰς δίκτυον ἄτης ἐμπλεχθήσεσθε Αἰσχύλ. Πρ. 1079:—μεταφ., ἐν πόνοις, ἐν κακοῖς ἐμπλακῆναι, περιπλακῆναι, περιπεσεῖν .. , Πλάτ. Νόμ. 814Ε, Ἰσοκρ.181Ε· εἰς τὰ κατὰ τὴν Σικελίαν Πολύβ.1.17, 3:—συσχετίζομαι μετά τινος. ἔρχομαι εἰς σχέσεις, Πτολεμαῖος ὁ βασιλεύς, βουλόμενος ἐμπλέκεσθαι τῷ τῶν Ἀχαιῶν ἔθνει, διεπέμψατο πρεσβευτήν, κτλ., ὁ αὐτ. 25.7,1· «ἐμπλέκω», ἐμπλακεῖς δέ .. τινὶ γυναικὶ καὶ ποιήσας αὐτὴν ἔγκυον Διόδ 19. 2.

2) μεταφ., ὡσαύτως, ὡς τὸ Λατ. dolos nectere, ἐξυφαίνω τι πανούργως, ἐμπλέκειν αἰνίγματα Αἰσχύλ. Πρ. 610· ἐμπλ. πλοκάς Εὐρ. Ι. Α. 936.

ἔμπλεξις, εως, ἡ, τὸ ἐμπλέκειν, ἐμπλοκή, ἐνύφανσις, Πλάτ. Πολιτ. 282Ε.

ἐμπλεονάζω αἵματι, πλεονάζω εἰς αἱματοχυσίαν, Ἡρακλείτ. Ἐπ. 4. σ. 150.

ἔμπλεος, α, ον: Ἀττ. **-πλεως, ων:** Ἐπ. **ἔμπλειος, ἐνίπλειος, η, ον,** Ὀδ.: μεταγ. **ἐνίπλεος** Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 119, Ὀρφ. Λιθ. 190· ἑτερόκλ. αἴτ. **ἔμπλεα** Νικ. Ἀλεξιφ. 164· ἐντελῶς πλήρης πράγματός τινος, γαστέρα ... ἐμπλείην κνίσης τε καὶ αἵματος Ὀδ. Σ.118· φαρέτρην ἰῶν ἐμπλείην Χ. 3· σκύφος .. οἴνου ἐνίπλειον Ξ. 113· δῶμα .. ἐνίπλειον βιότοιο Τ. 580· κύων .. ἐνίπλειος κυνοραιστέων Ρ. 300· οὕτω παρὰ τοῖς πεζογράφοις, λέβητες .. κρεῶν ἔμπλεοι Ἡρόδ. 1. 59, πρβλ. 2. 62· γῆς ἢ κόπρου ἔμπλεων Πλάτ. Θεαίτ.194Ε. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἐμπλ. δυσκολίας ὁ αὐτ. Πολ. 411C· πονηρίας Πολύβ. 27. 13, 6, κτλ.: — τὸ ἐν Σοφ.Τρ. 1019 χωρίον, σοὶ τε γὰρ ὄμμα ἔμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ σώζειν, φαίνεται ἐφαρμόζον, ὁ Jebb ἔχει: σοὶ γὰρ *ἕτοιμα *ἐς πλέον ἢ δι' ἐμοῦ σώζειν· ὁ Campbell ὑποστηρίζει τὴν γραφὴν τῶν χειρογράφων.

ἐμπλευρόομαι ἑρμηνεύεται ἐν Σοφ.Ἀποσπ. 50 παρ' Ἡσυχίῳ διὰ τοῦ ἐνάλλομαι εἰς τὰς πλευράς, «ἐμπλεύρου· ἐνάλλου εἰς τὰς πλευράς· Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν».

ἔμπλευρος, ον, ἔχων μεγάλας ἢ ἰσχυρὰς πλευράς, λέγομεν γὰρ πλευρὰς ἔχειν τὸν ἄνθρωπον, ἴσον τῷ δυνάμεις· καὶ ἔμπλευρον εἶναι τὸν ἀθλητὴν ἀντὶ τοῦ ἰσχυρὸν Φίλων 1. 70 (διάφ. γραφ. **εὐπλ-**). Γεωπ.18. 9, 6.

ἐμπλέω: μέλλ. **-πλεύσομαι,** πλέω ἔν τινι, ἄνευ τῶν σιτα-

γωγῶν πλοίων καὶ ὅσοι ἐνέπλεον τούτοισι Ἡρόδ. 7. 184· ἀπολ., οἱ ἐμπλέοντες Θουκ. 3. 77, Ξεν. Οἰκ. 8. 8. **2)** ἐπιπλέω, Νικ.Ἀλεξιφ. 426, ἐν τῷ τύπῳ **ἐμπλώω**, πρβλ.Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ.1.12., 2.1.

ἐμπλήγδην, ἐπίρρ. (ἐμπλήσσω) ἐμπλήκτως, ἀκρίτως, παραφρόνως, Λατ. tenere, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πινυτός**, ἐμὴ μήτηρ, πινυτή περ ἐοῦσα, ἐμπλύγδην ... τίει .. Ὀδ. Υ. 132· πρβλ. **ἔμπληκτος**.

ἐμπληγής, ές, ἔμπληκτος, μανιώδης, ἀφροσύνη Νικ. Ἀλεξιφ. 159.

ἐμπλήδην, ἐπίρρ., «γεμᾶτα», ἐμπλήδην κυκεῶνα πόροις ἐν κύμβει τεύξας, «πληρεστάτην τοίνυν κύλικα ποιήσας τοῦ κυκεῶνος δίδοθι πιεῖν» (Εὐτέκν.), Νικ.Ἀλεξιφ.129.

ἐμπληθής, ές, = **ἔμπλεος**, Νικ. Θηρ. 948.

ἐμπληκτικός, ή, όν, μαινόμενος, τὸν ἐμπληκτικώτατον Πλουτ. Σύλλ. 34· ἀλλὰ κατὰ Κοραῆν: «ἴσ. γρ. ἐμπληκτότατον· ὁ γὰρ ἔμπληκτος μᾶλλον ἐν χρήσει ἢ ὁ ἐμπληκτικός, ὅτε σημαίνει τὸν μαινόμενον»· ὁ ἐκπλησσόμενος, ὁ μωρός, περὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ θεατῶν, ὁ αὐτ. 2. 748D.

ἔμπληκτος, ον, (ἐμπλήσσω) ἔκπληκτος, τεθηπώς, Λατ. attonitus, Ξεν. Κύν. 5, 9: ἐντεῦθεν, ὡς τὸ ἐμβρόντητος, ἀνόητος, ἄφρων, Πλουτ. Ρωμ. 28, κτλ. **2)** παρ' Ἀττ., ἐλαφρὸς τὸν νοῦν, κοῦφος, ἄστατος, εὐμετάβλητος, ἰδιότροπος, Σοφ. Αἴ. 1358 (ἔνθα ἴδε Στοβ.)· τοῖς τρόποις γὰρ αἱ τύχαι, ἔμπληκτος ὡς ἄνθρωπος, ἄλλοτ' ἄλλοσε πηδῶσι Εὐρ. Τρῳ. 1204· [ἡ φιλοσοφία] τῶν ἑτέρων παιδικῶν πολὺ ἥττον ἔμπληκτος Πλάτ. Γοργ. 482Α· ἔμπλ. τε καὶ ἀσταθμήτους ὁ αὐτ. Λύσ. 214D· ἔμπλ. ταῖς ἐπιθυμίαις Πλουτ. Δίων 18· πρβλ. **ἐμπλήγδην**. **II.** ἐπίρρ. **-τως**, μανιωδῶς, παραφόρως, Ἰσοκρ.145Ε, κτλ.· τὸ ἐμπλήκτως ὀξύ, ἐκπληκτικὴ ὀξύτης ἐνεργείας, μανιώδης ὁρμή, Θουκ. 3. 82.

ἐμπλήμενος, μετοχ. συγκεκομ. τοῦ ἀορ. 6' τοῦ **ἐμπίπλημι**.

ἐμπλημμῠρέω, πλημμυρῶ ἐν, ἐμπλημμυροῦν (τὸ κῆτος) πληγαῖς αἵματος Φιλοστρ. Εἰκ.1. 29, σ. 806.

ἔμπλην, ἐπίρρ., πλησίον, ἐγγύς, μετὰ γεν., Βοιωτῶν ἔμπλην Ἰλ. Β. 526, πρβλ. Καλλ. εἰς Δῆλ. 73· πρὸ τοῦ πτωτικοῦ αὐτοῦ, ἔμπλην Παχύνου Λυκόφρ.1029· ἀπολ.,Ἡσ.Ἀσπ.Ἱρ. 372 (πιθ. ἐκ τοῦ **ἐμπελάζω**, ὅλως διάφορον τοῦ ἑπομ.).

ἔμπλην, ἐπίρρ. κατ' ἐπίτασιν, ἀντὶ τοῦ **πλὴν** ἢ **χωρίς**, μετὰ γεν., ἔμπλην ἐμοῦ τε καὶ φίλου Ἀρχίλ.100, Καλλ. εἰς Δῆλ.73.

ἔμπληντο, Ἐπ. γ' πληθ. ἀορ. τοῦ **ἐμπίπλημι**.

ἐμπληξία, ἡ, θάμβος, ἔκπληξις, Λατ. stupor: ἐντεῦθεν, ἠλιθιότης, ἀφροσύνη, μωρία, Αἰσχίν. 84. 30. **2)** πολιτείας ἐμπληξία, ἄλογος ἢ ἐμπαθὴς μεταβολὴ ἢ ἀσταθὴς πολιτεία, μὴ συμφωνοῦσα πρὸς ἑαυτήν, ὁ αὐτ. 50.10.

ἐμπληξις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., Αἰλ. Ποικ.Ἱστ. 2.19,Ἀθήν. 371D.

ἐμπλήσας, -σάμενος, ἐμπλήσατο, ἔμπλητο, ἴδε **πίμπλημι**.

ἔμπλησις, εως, ἡ, = **ἐμπλήρωσις**, Ἐπίκ. παρὰ Στοβ.72. 27.

ἐμπλήσσω, Ἀττ. **-ττω**: παρ' Ὁμ. **ἐνιπλήσσω**: μέλλ. **-ξω**: **I.** ἀμεταβ., ἐμπίπτω, μετὰ δοτ., ὡς ὅτ' ἂν ἢ κίχλαι ... ἠὲ πέλειαι ἔρκει ἐνιπλήξωσι Ὀδ. Χ. 469· εἰ δὲ τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ Ἰλ. Μ. 72, πρβλ. Ο. 345· νηῒ ἐμπλ., ἐπὶ θυέλλης, Ἄραρ. 423· ἀπολ., ὑψόθεν ἐμπλήξασα θοὴ ἀνέμοιο κατάϊξ Ἀπολλ. Ρόδ. Α.1203. Β. 602. **II.** μετ' αἰτ. πρσ., προσβάλλω, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1297. **2)** ἐμπλ. φόβον τινί, Λατ. incutere metum alicui,Ὀππ.Ἀλ. 3. 480.

ἐμπληστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐμπίπλημι**, πρέπει νὰ ἐμπλησθῇ, νὰ γεμισθῇ τι μέ τι, ἀλλ' ἤδη ὄγκου ἐμπληστέα (ἡ πόλις) καὶ πλήθους Πλάτ. Πολ. 373Β.

ἔμπλητο, ἔμπλητο, γ' ἑνικ. καὶ γ' πληθ. Ἐπ. ἀορ. 6' τοῦ **ἐμπίπλημι**.

ἐμπλοκή, ἡ, τὸ «πλέξιμον», καλλωπίζονται κόμης ἐμπλοκῇ Στράβων 818. **II.** πλεξίς, «πλεξοῦδα», κρωβύλον, ὃ ἐμπλοκῆς ἐστιν εἶδος Κλήμ.Ἀλ. 233.

ἐμπλόκιον, τό, εἶδος πλοκῆς τῆς κόμης τῶν γυναικῶν, Μάχων παρ' Ἀθην. 579D· κόσμημα ὅπερ ἐνέπλεκον αἱ γυναῖκες εἰς τὰς πλεξίδας των,Ἐβδ. ("Εξοδ. ΛΕ', 21, Ἀριθμ. ΛΑ', 50).

ἐμπλώω,Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **ἐμπλέω**, Νικ.Ἀλεξιφ. 426,Ὀππ.Ἀλ. 1. 260.

ἐμπνείω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐμπνέω**.

ἐμπνευμᾰτόω, πληρῶ τι ἀέρος, φυσῶ καὶ φουσκώνω τι, ἐκτείνω αὐτὸ δι' ἐμφυσήσεως, Διφιλ. παρ' Ἀθην. 51D, Θεοφρ. π. Πυρ.17: — Παθ., ὠθοῦμαι, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ὡς πλοῖον, Λουκ. Λεξιφ. 15.

ἐμπνευμάτωσις, εως, ἡ, πλήρωσις ἀέρος, φούσκωμα, Πλούτ. 2. 905C, Ἀθήν. 53C: ὡς ἰατρ. ὅρος, ἐμφύσημα, φούσκωμα τοῦ στομάχου ὅταν σχηματίζηται ἐν αὐτῷ ἀὴρ καὶ διατείνῃ αὐτὸν καὶ τὴν κοιλίαν μετ' αὐτοῦ οὕτως ὥστε νὰ κωλύηται ἡ πέψις, Foes Οἰκ. Ἱπ. σ.125Β.

ἔμπνευσις, εως, ἡ, φύσημα, ἀπὸ ἐμπνεύσεως πνεύματος ὀργῆς σου Ἐβδ. (Ψαλμ. ΙΖ', 16). **II.** θεοπνευστία, θεία ἔμπνευσις Γρηγ. Νύσσ. 2.187Α· καὶ ἀλλ.· πρβλ. **ἐμπνέω II. 2.**

ἐμπνευστός, ή, όν, εἰς ὃν φυσᾷ τις, ἐμπν. ὄργανα, μουσικὰ ὄργανα ἐνεργοῦντα διὰ τοῦ φυσήματος, ζητεῖται πότερα τῶν ἐμπνευστῶν ἐστιν ὀργάνων ἡ ὕδραυλις ἢ τῶν ἐντατῶν Ἀθήν. 174C, Βίος Ὁμ.148· προσέτι, ἐμπνευστικὰ ὄργανα, ἐμπνευστά, Α. Β. 653. 30.

ἐμπνέω, ποιητ. **-πνείω**: μέλλ. **-πνεύσομαι** Εὐρ. ἔνθα κατωτέρω. Φυσῶ ἢ πνέω ἔν τινι, μετὰ δοτ., πόντῳ Ἡσ. Ἔργ. κ.Ἡμ. 506· ἐμπνείοντε μεταφρένῳ, «καταφυσῶντες αὐτοῦ τὸ μετάφρενον, ὅ ἐστιν, ἐγγὺς ὄντες τοῦ νώτου» (Σχόλ.), ἐπὶ ἵππων ἀκολουθούντων τινὶ κατὰ πόδας, Ἰλ. Ρ. 502· κατ' οὖρον, ὥσπερ Ἰστίοις, ἐμπνεύσομαι τῇδε Εὐρ.Ἀνδρ. 554· ἄνεμος ἐμπνεύσας δορὶ ὁ αὐτ. Κύκλ. 19: — αὐλοῖς ἐμπνεῖν, ἐμφυσᾶν, αὐλεῖν, Ἀνθ. Π. 9. 266:—μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., χείλεσι μοῦσαν ἐμπν., ἐπὶ αὐλητοῦ, Ἀνθ. Πλαν. 4. 226, σ. 574, ἔκδ. Didot, καὶ ἐν τῷ παθ., ἐμπνεόμενα ὄργανα Πολυδ. Δ', 67. **2)** ἀπολ., ἀναπνέω, ζῶ, εἶμαι «ζωντανός», ὡς τὸ **πνεῖν** = **ζῆν**, Αἰσχύλ.Ἀγ. 671, Ἀριστοφ. Θεσμ. 926, Πλάτ.Ἀπολ. 29D, κτλ.· ἐμπν. τᾷ τέχνᾳ Ἀνθ. Π. 9. 777:— ἐπὶ ἀποθνήσκοντος, βλέποντα κἀμπνέοντ' ἔτι Σοφ. Φ. 883· σμικρὸν ἐμπνεύσας ἔτι Εὐρ. Ἄλκ. 205· βραχὺν δὴ βίοτον ἐμπνέων ἔτι ὁ αὐτ.Ἱππ. 1246· ἴδε **ἔμπνους**. **3)** μετὰ γεν., πνέω ἀπό, εἶμαι μεστός, πλήρης τινός, Ἀραβίης ὀδμῆς ἐμπνέοντα Περικτυόνη παρὰ Στοβ. 488. 2· ἐμπν. ἀπειλῶν καὶ φόνου, Λατ. caedem. spirare, Πράξ. Ἀποστ. θ', 1. **II.** μεταβ., φυσῶ ἐντός τινος, κάμνω νὰ φουσκώσῃ, ἱστίον ἐμπν. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Διόνυσ. 33, πρβλ. Πινδ.Ἰ. 2. 59. **2)** ἐμπνέω ὡς καὶ νῦν, μένος ἢ θάρσος τινὶ Ἰλ. Υ.110,Ὀδ. Ι. 381, κτλ.· ἐμπν. τινὶ αὐδὴν Ἡσ. Θ. 31· πατρὶ .. πατρὸς ἐνέπνευσεν μένος Πινδ. Ο. 8. 93· μένος ἐμπν. ἑνίοις τῶν ἡρώων τὸν θεὸν Πλάτ. Συμπ.179Β· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ. ἀντὶ αἰτ., ἐνέπνευσέ μοι φρεσὶν φᾶρος ὑφαίνειν Ὀδ. Τ.138:—παθ., ἐμπνέομαι, εἶμαι ἐμπεπνευσμένος, Λογγῖν. 15. 2· εἰς μαντικὴν Πλούτ. 2. 421Β· πρβλ. **ἐσπνέω**.

ἐμπνίγω [ῐ]: μέλλ. **-πνιξοῦμαι**, πνίγω ἔν τινι, μετοχ. παθ. πρκμ., ἐμπεπνιγμένος τῇ χύτρᾳ, πεπνιγμένος ἐν τῇ χύτρᾳ, Γρηγ. Ναζ. Ι. 409Α.

ἐμπνοή, ἡ, (ἐμπνέω) πνοή, φύσημα ἀνέμου, Στράβων 182.

ἔμπνοια, ἡ, ἔμπνευσις, ἀλλά τις ἔμπνοια δαιμόνιος Λουκ. Διάλεξ. π. Ἡσ. 9.

ἔμπνοος, ον, συνῳρ. **-πνους, ουν**, (πνοὴ) ἔχων πνοὴν ἐν ἑαυτῷ, ἀναπνέων, ζῶν, οὐκ ἀπέθανε, ἀλλ' ἦν ἔμπνοος Ἡρόδ. 7. 181· ἔτ' ἔμπνους Εὐρ. Φοίν. 1442· ἔμπνους ἔτι ἀρθεὶς Ἀντιφῶν 116. 6· ἔτι ἔμπνουν ὄντα Θουκ.1.134· πρβλ. **ἐμπνέω I. 2**· μορφὰς τύπος ἔμπνου, ἐπὶ ἀγάλματος, Ἑλλην.Ἐπιγράμμ. 860. 3, πρβλ.1102.

ἔμπνῦτο, ἀναγινωσκόμενον ὑπὸ Ἀριστάρχ. ἐν Ἰλ. Χ. 475, ἔνθα νῦν ἔχομεν ἄμπνυτο: ἴδε **ἀναπνέω**, πρβλ.Ἰλ. Ε. 697.

ἐμποδιζομένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. ἐνεστ., ὥσπερ ἐν δεσμοῖς, τὸ ἰσχομένως τε καὶ ἐμποδιζομένως πορεύεσθαι Πλάτ. Κρατύλ. 415C.

ἐμποδίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ** Πλάτ. Λύσ. 210Β: — Μέσ., ἴδε κατωτέρω Ι. 2: — Παθ.: μέλλ. **-ποδισθήσομαι** Πορφύρ.π.Ἀποχ. Ἐμψ.1.17, Ὀρειβάσ., ἢ (ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ) **-ίσομαι** Ἀντίπατρ. παρὰ Στοβ.418, 52: πρκμ. **-πεπόδισμαι**, ἴδε κατωτ.: (**ἐν πούς**). Θέτω τοὺς πόδας εἰς δεσμά, δεσμεύω, τοὺς μάντιας Ἡρόδ. 4. 69: — Παθ., ἐμπεποδισμένος τοὺς πόδας αὐτόθι 60· ὀλιγοβρανίαν .. ᾗ τὸ φωτῶν ἀλαὸν [δέδεται] γένος ἐμπεποδισμένον Αἰσχύλ. Πρ. 550. **II.** καθόλου, ἐμποδίζω, ἐναντιοῦμαι, παρακωλύω, Λατ. impedire,τινά Ἀριστοφ.Ὄρν. 965, Λυσ. 359, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 10· τοὺς τῆς πόλεως καιροὺς Αἰσχίν. 85. 35· ἐμπ. τοῦ ἰέναι Πλάτ. Κρατ. 419C· τῆς εἰς τοὔμπροσθε πορείας Διόδ. 14. 28· πρός τι Ἰσοκρ. 415Ε, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 6, 6, κ. ἀλλ.: — Παθ., χαὶ σοφαὶ γνῶμαι .. ἐμποδίζονται θαμὰ Σοφ. Φ. 433· ἐμποδίζοιτο ἂν μὴ πράττειν Πλάτ. Συμπ.183Α. **2)** μετὰ δοτ. πράγμ., γίνομαι κώλυμα, ἐμπόδιον εἴς τινα, ἐμποδίζει πολλαῖς ἐνεργείαις Ἀριστ.Ἠθ. Ν.1.11,12· πρβλ. Πολιτικ. 4.15, 8· ἐμποδίζοντες ταῖς χορηγίαις Πολύδ. 5.111,4:—σπανίως μετ' αἰτ. πράγμ., ἐμπ. τὸ κοινὸν ἔργον Ἀριστ. π. Τοπ. 8. 11, 3· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἐμποδίζεται δόσιν Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 72. **3)** ἀπολ., εἶμαι ἐμπόδιον, κώλυμα, Πλάτ. Λύσ. 210Β, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 1, 3. **III.** τὸ χωρίον: κέχηνεν ὥσπερ ἐμποδίζων Ἰσχάδας Ἀριστοφ.Ἱππ. 755, ὡς φαίνεται δὲν κατενοήθη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, ὡς τοῦτο γίνεται δῆλον ἐκ τῶν περιπλόκων καὶ ἀσαφῶν ἑρμηνειῶν τῶν Σχολιαστῶν: ὁ Casaub. ἑρμηνεύει: ἤνοιξε τὸ στόμα του ὡς ν' ἁρμαθάξῃ σῦκα· ὁ δὲ C. Newton εἰσηγεῖται ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃ σχέσιν ἡ φράσις αὕτη πρὸς τὸν τρόπον τῆς συμπιέσεως τῶν σύκων, ὅστις ἔτι καὶ νῦν εἶναι ἐν χρήσει περὶ τὴν Σμύρνην: 'τὰ σῦκα πατοῦνται πρῶτον διὰ τοῦ ποδὸς ἕως οὗ ἐντελῶς πλατυνθῶσι καὶ ἔπειτα τίθενται εἰς θήκας'.

ἐμπόδιος, ον, παρὰ πόδας, τάχ' ἂν ἐμπόδιον γενόμενον

αὐτὸ φήνειε τὸ ζητούμενον (πρβλ. **ἐμποδών**) Πλάτ. Θεαίτ. 201Α· ὁ περὶ τοὺς πόδας, τοὺς ἐμποδίους τύπτοντας Πλουτ. Ρωμ. 21. **2)** συνήθως, ὁ ἐμποδίζων, ὁ παρουσιάζων ἐμπόδιον, μετὰ δοτ. προσ., ἦ τε γὰρ Βαβυλὼν οἱ ἦν ἐμπόδιος Ἡρόδ. 1. 153, πρβλ. 2.158., 5. 90· τί γὰρ ἐμπόδιον κώλυμ' ἔτι μοι; Εὐρ. Ἴων 862· εἰ τοῦτ' ἐμπόδιον Ἀριστοφ. Λυσ. 531, κτλ. **3)** μετὰ γεν. πράγμ., ἐμπ. εἶναι εἰρήνης Θουκ. 1. 139· ἐμπ. γίγνεσθαι τοῦ μὴ ἀσκεῖν Πλάτ. Νόμ. 832Α· μὴ .. ἐμπ. γένηται θέσθαι τι Θουκ. 1. 31. **4)** ἔπῃ ταύτῃ ἀρετὴ ἀσκεῖται καὶ δοκιμάζεται, πάντῃ ἐμπόδιος, παντελῶς ἐμποδίζεται, Πλάτ. Πολ. 407C. **5)** ἐμπ. πρός τι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 10, 2, Πολιτικ. 5. 10, 12.

ἐμπόδισμα, τό, ἐμπόδιον, κώλυμα, Πλάτ. Πολιτ. 295Β, κ. ἀλλ.

ἐμποδισμός, ὁ, ἐμπόδισμα, κώλυμα, Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 4, Τοπ. 8. 10, 6.

ἐμποδιστής, οῦ, ὁ ἐμποδίζων, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 10, 3.

ἐμποδιστικός, ή, όν, κωλυτικός, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 13, 1, Φυσ. 4. 8, 10.

ἐμποδοστατέω, προξενῶ ἐμπόδιον εἰς πόδας τινός, γίνομαι ἐμπόδιον, ἐμποδίζω, Διογ. Λ. 10, 95· διάφ. γραφ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. ἐμπεποδοστάτηκάς με ἀντὶ τοῦ: ταραχῇ ἐτάραξάς με (Κριταὶ ΙΑ', 35).

ἐμποδοστάτημα, τό, ἐμπόδισμα, Ν. Χων. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθ. τ. Α', σ. 121, ἔκδ. Β.

ἐμποδο-στάτης, ου, ὁ, (στῆναι) ὁ μεταξὺ τῶν ποδῶν ἄλλου ἱστάμενος, ὁ ἐμποδίζων, Ἑβδ. (Α Παρκλε. π. Β', 7), Σουίδ., Ἐκκλ.

ἐμποδών, ἐπίρρ. = ἐν ποσὶν ὤν, ἀλλὰ σχηματισθὲν κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **ἐκποδών**· πρὸ τῶν ποδῶν, μέσα εἰς τὰ πόδια, κτείνειν πάντα τὸν ἐμποδὼν γενόμενον, πάντα τὸν γενόμενον ἐμπόδιον, Ἡρόδ. 1. 80· πᾶν ἔθνος τὸ ἐμπ. 2. 102· τοὺς ἀεὶ ἐμπ. γινομένους 4. 118, πρβλ. 7. 108· τὸ μὴ ἐμποδὼν = τῷ μηδενὶ ἐναντίον, Θουκ. 2. 45· μὴ που λαθὼν τις ἐμπ. (ἐνν. γενόμενος) Ἀριστοφ. Σφ. 247. **2)** ὁ παρέχων ἐμπόδιον, ὁ θεὸς .. οἱ ἐμπ. ἔστηκε Ἡρόδ. 6. 82· ὡς σφι τὸ ἐμποδὼν ἐγεγόνει καθαρόν, ὅτε πάντα τὰ ἐμπόδια ἤρθησαν, ὁ αὐτ. 7. 183· οὐδὲν ἐμποδὼν [ἐστι] Αἰσχύλ. Πέρσ. 13· ἐμπ. στῆναί τινι ὁ αὐτ. Θήβ. 1016· παρεῖναι Σοφ. Ο. Τ. 446· κεῖσθαι Εὐρ. Ἴων 1047· καθῆσθαι Ἀριστοφ. Εἰρ. 473· ἐμποδὼν τινι γίγνεσθαι, γίνεσθαί τινι ἐμπόδιον, Εὐρ. Ἐκ. 372· ἐμπ. τινι φῦναι ὁ αὐτ. Ὀρ. 605: — μετ' ἀπαρ., ἐμπ. εἶναι τῷ ποιεῖν Ξεν. Ἑλλην. 2. 3, 23· ἐμπ. εἶναι ἢ γίγνεσθαί τινι Ἀριστοφ. Εἰρ. 315, Θουκ. 6. 28, κτλ.: τί ἔτι ἐμπ. τούτῳ μὴ οὐχὶ .. ποιεῖν, τί τὸν ἐμποδίζει νὰ κάμῃ, Ξεν. Ἱππ. 11. 13, πρβλ. Ἀν. 3. 1, 13· οὕτως, ἐμποδὼν τὸ μὴ εἶναι αὐτόθι 4. 8, 4· ἐμποδὼν γίγνεσθαι τοῦ μὴ ὁρᾶν ὁ αὐτ. Κύρ. 3. 4, 23· ἐμπ. εἶναί τινί τινος, ἐμποδίζειν τινὰ ἀπό τινος, αὐτόθι 8. 5, 24, κτλ.· λόγων τις ἐμπ. δδ' ἔρχεται Εὐρ. Ἰκ. 395· ποιεῖσθαι ἐμπ. τι, θεωρεῖν τι ὡς ἐμπόδιον, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 46, Δημ. 5, 48, 22, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 5, 7: — **τὸ ἐμποδών**, τὸ ἐμπόδιον, τὸ κώλυμα, Ἡρόδ. 7. 183· τί τοὐμποδών; Ἀριστοφ. Λυσ. 1161. **3)** παρὰ πόδας, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐμφανής, κατάδηλος, πόθεν ἄρξομαι, ἐμποδὼν ἁπάντων ὄντων; Ἀνδοκ. 30. 16· χαρίτων ἱερὸν ἐμπ. ποιοῦνται, κτίζουσιν αὐτὸ εἰς μέρος περαστικόν, οὐχὶ εἰς ἀπόκεντρον μέρος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 5, 7· καὶ (μετά τινος ἐννοίας ἐχθρότητος), ἃ δ' ἐμποδὼν μάλιστα ταῦθ' ἥκω φράσσων, τὰ παρὰ πόδας, τὰ οὐχὶ μακράν, Εὐρ. Φοίν. 706· ἡ ἐμπ. παιδεία, ἡ συνήθης, ἡ καθημερινή, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 2, 2· ἐμποδὼν εἶναι καὶ γνωρίζεσθαι Πολύδ. 2. 17, 1. **4)** ἐπὶ χρόνου, εὐθύς, πάραυτα, Πολέμων παρὰ Μακροβ. 5. 19.

ἐμποιέω, ποιῶ ἢ κατασκευάζω τι ἔν τινι, ἐν δ' αὐτοῖσι [πύργοις] πύλας ἐνεποίεον Ἰλ. Η. 438, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 154: — Μέσ., Ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο Ἡσ. Θ. 7: — Παθ., ἦδον δ' ὑπὸ φιλορνιθίας πάντες μέλη, ὅπου χελιδὼν ἦν τις ἐμπεποιημένη ... ἢ χήν τις ἢ περιστερά, δηλ. ὅπου ἀνεφέρετο τὸ ὄνομα χελιδόνος, κτλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1301, ἴδε τὸν Σχολ. **2)** κάμνω, ἐμποιοῦντες ἴχνεσιν ἴχνη, πατοῦντες ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἰχνῶν, Ξεν. Κυν. 5, 20. **3)** παρεμβάλλω νόθον τι εἰς τὸ γνήσιον, Ὀνομάκριτος .. ἐπ' αὐτοφώρῳ ἁλοὺς .. ἐμποιεῶν ἐς τὰ Μουσαίου χρησμῶν Ἡρόδ. 7. 6· χρησμοὶ ἐμπεποιημένοι τοῖς Σιβυλλείοισι Διον. Ἁλ. 4. 62. **II.** παράγω, δημιουργῶ, ἡ χρεία καπήλων .. γένεσιν ἐμπ. τῇ πόλει Πλάτ. Πολ. 371D· οἱ χρηματισταὶ .. πολὺν τὸν κηφῆνα καὶ πτωχὸν ἐμπ. τῇ πόλει αὐτόθι 556Δ, κτλ. **2)** ἐπὶ καταστάσεων τῆς ψυχῆς, ἐπιθυμίαν τοῖς Ἀθηναίοις ἐμπ. Θουκ. 4. 81· κακὸν τι ἐμπ. ταῖς ψυχαῖς Πλάτ. Φαίδων 115Ε· δειλίαν ἐν αὐτῇ (ἐνν. τῇ ψυχῇ) ἐμπ. ὁ αὐτ. Πελ. 590Β· ἐλπίδας ἐμπ. ἀνθρώποις Ξεν. Κύρ. 1. 6, 19· ἐπιστήμην τῇ ψυχῇ ὁ αὐτ. Ἀπομν. 2. 1, 20: — ἄνευ δοτ., παράγω, δημιουργῶ, γεννῶ, μῖσος, λήθην, κτλ., Πλάτ. Πολ. 351D, κ. ἀλλ.· χαράν Ξεν. Ἱέρ. 8, 4· ὀργάς, λύπας αὐτόθι 1, 28: — ὡσαύτως μετ' ἀπαρ. ἀντὶ αἰτ., ἐμπ. τινὶ ἀκολουθητέον εἶναι, ἐμβάλλειν εἰς τὸν νοῦν τινος τὴν ἰδέαν ἢ πεποίθησιν ὅτι πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ, ὁ αὐτ. Οἰκ. 21, 7· ἑπομένου τοῦ **ὡς**., ὁ αὐτ. Ἀν. 2. 6, 8. **3)** ἐπὶ καταστάσεων ἢ περιστάσεων, εἰσάγω, παράγω, προξενῶ, φθόρον Θουκ. 2. 51· στάσεις ὁ αὐτ. 1. 2· πολέμιους καὶ στάσεις ἡμῖν αὐτοῖς ἐμπ. Ἰσοκρ. 75Ε· χρόνου διατριβὴν ἐμπ. Θουκ. 3. 38· ἐμπ. χρόνους τινὶ Δημ. 651. 26· κίνησιν Ἀριστ. Φυσ. 8. 1, 3, κτλ.

ἐμποίησις, εως, ἡ, ἔθιμον, συνήθεια, Δίων Κ. 37, 16.

ἐμποιητέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐμποιῶ**, δεῖ ἐμποιεῖν, τι ἔν τινι Ἀριστ. Ποιητ. 14, 5.

ἐμποιητικός, ή, όν, ὁ ἐμποιῶν τι τοῖς ἄλλοις, καὶ ὁ ἄλλοις ἐμποιητικὸς τῶν τοιούτων λόγων Ἀριστοτ. Μετὰ τὰ Φυσικ. 4. 29, 5, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 191.

ἐμποικίλλω, ἐνυφαίνω ἢ κεντῶ ποικίλματα, ταινία .. στεφάνους ἔχουσα καὶ νίκας ἐμπεποικιλμένας Πλουτ. Τιμολ. 8.

ἐμποίνιμος, ον, (ποινή) ὁ συνεπαγόμενος ποινήν, ἀφροδίσιος γὰρ ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος Ἄδηλα παρὰ Στοβ. 1. 28, 2, Κορνοῦτ. π. Θεῶν Φύσ. 24, πρβλ. Σουίδ. ἐν λέξει.

ἐμποίνιος, ον, = τῷ προηγ., Σουίδ. ἐν λέξει **ἐμποίνιμος**.

ἐμπολαῖος, α, ον, ἀνήκων ἢ ἐνδιαφερόμενος εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὡς θεοῦ τοῦ ἐμπορίου, κτλ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 816, Ἰλοῦτ. 1155, πρβλ. **ἀγοραῖος**, **κερδῷος**.

ἐμπολάω: παρατ. **ἠμπόλων** Ἀριστοφ. Σφ. 444, (**ἀπ-**) Εὐρ.: μέλλ. **-ήσω** Σοφ. Ἀντ. 1063: ἀόρ. **ἠμπόλησα**, ἀλλὰ παρ' Ἰσαίῳ 88. 26 **ἐνεπόλησα** (πρβλ. **ἐκκλησιάζω**): πρκμ. **ἠμπόληκα** Τραχ.: — Μέσ., ἴδε κατωτέρω: — Παθ., ἀόρ. **ἠμπολήθην** Σοφ.: πρκμ. **ἠμπόλημαι**, Ἰων. **ἐμπ-** (**ἐξ-**) Ἡρόδ., Σοφ.: (συγγενὲς τῷ **πωλέω**, ὃ ἴδε)· κερδαίνω ἐμπορευόμενος, συσσωρεύω, ἅπαξ παρ' Ὁμ., ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, βίοτον πολὺν ἐμπολόωντο, «ἐπραγμάτευον πωλοῦντες καὶ ἀγοράζοντες» (Σχόλ.), Ὀδ. Ο. 455· οὕτως ἐν τῇ ἐνεργ., λαμβάνω ἐκ πωλήσεως, ἐξ ὧν [προβάτων, κτλ.] ἐνεπόλησαν τετρακισχιλίας [δραχμὰς] Ἰσαῖος ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7. 5, 4· — ἐντεῦθεν, φέρω, ἀποφέρω, τό γ' εὖ πράσσειν .. κέρδος ἐμπολᾷ Σοφ. Τρ. 93· κερδαίνω, κτῶμαι, δόξαν ἡμποληκότα Γ'ρηγ. Ναζ. Ποίημ. 2. σ. 210, ἔκδ. Κολωνίας. **2)** ἐμπορεύομαι, ἐμπολᾶτε τἀπὸ Σάρδεων ἤλεκτρον Σοφ. Ἀντ. 1037· ὠνοῦμαι, ἀγοράζω, σὺ δ' ἐμπολήσας ἢ τυχὼν μ' αὐτῷ δίδως; ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1025, Ἀριστοφ. Σφ. 444, Εἰρήν. 367, 53· οὐκ ἐλεύθερος ἀλλ' ἐμποληθεὶς Σοφ. Τρ. 250· ἀλλὰ τὸ **ὠνέομαι** ἦτο ἡ συνήθης λέξις ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας: — πρβλ. **ἐμπολητός**, **ἐξεμπολάω**. **3)** ὡς μὴ 'μπολήσων ἴσθι τὴν ἐμὴν φρένα, ἤξευρε ὅτι δὲν θὰ ἐξαγάγῃς κέρδος ἐκ τοῦ σκοποῦ μου, Σοφ. Ἀντ. 1063, πρβλ. 1055, 1061. **II.** ἀπολ., ἐμπορεύομαι, κάμνω πώλησιν, ἵν' ἐμπολᾷ βέλτιον Ἀριστοφ. Εἰρ. 448· νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν ἐμπολῶ, ἡ πώλησίς μου φθάνει τὰς πεντήκοντα δραχμάς, αὐτόθι 1201· οὐκέτ' ἐμπολῶμεν οὐδ' ὡς ἥμισυ ὁ αὐτ. Θεσμ. 452. **2)** μεταφ., πράττω ἢ κατορθῶ τι ἐπιτυχῶς, ἀπὸ στρατείας γὰρ ἡμιπλήκοτα τὰ πλεῖστ' ἀμεινον Αἰσχύλ. Εὐμ. 631· κάλλιον ἐμπολήσει ὁ ἄνθρωπος, θὰ βελτιωθῇ ἡ κατάστασις τοῦ (πάσχοντος) ἀνθρώπου, Ἵππ. 507. 34· **ἡμπόληκας** = **πέπραγας**: ἆρ' ἡμιπόληκας ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ Σοφ. Αἴ. 978 (ἀλλ' ἴσως τὸ ἡμιπόληκά σ' = προὐδώκά σ' εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή).

ἐμπολεμέω, διεξάγω πόλεμον ἐντός τινος τόπου, τὴν χώραν οὐ παρέχουσιν ἐμπ. Ἀνδοκ. 26. 41, πρβλ. Πλουτ. 2. 252Α.

ἐμπολέμιος, ον, ἀνήκων εἰς τὸν πόλεμον, ταῦτα τά ἐμπ. Ἡρόδ. 6. 56· «ἐμπολέμια· τὰ εἰς πόλεμον ἐπιτήδεια καὶ εὔχρηστα» Σουίδ.: **2)** ὁ τῆς στρατευσίμου ἡλικίας, ὁ ἔχων τὴν ἡλικίαν ταύτην, ὅσον ἐμπ. Πλάτ. Νόμ. 755Ε· οἱ ἐμπ. αὐτόθι 756Δ.

ἐμπολεμος, ον, = τῷ προηγ., Συλλ. Ἐπιγρ. 1476.

ἐμπολεύς, έως, ὁ, ἔμπορος, πραγματευτής, Ἀνθ. Π. 6. 304.

ἐμπολέω, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐμπολάω**, Τζέτζ., ἴδε Λοβ. Φρύν. 584.

ἐμπολή, ἡ, ἐμπόλημα. ἐμπόρευμα, φορτίον, Πινδ. Π. 2. 125, Ἀριστοφ. Ἀχ. 930 ὁλκάδας γεμούσας .. ἐμπολῆς Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 23· ἐν τῷ πληθ., Σοφ. Ἀποσπ. 499. **II.** ἐμπόριον, ὠνή, ἀγορασία, Εὐρ. Ι Τ. 1111, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 39. **III.** κέρδος προελθὸν ἐκ τοῦ ἐμπορίου, χρήματα, Παλαίφ. 46. 3, ἴδε σημ. Πιερσῶνος ἐν Μοίρ. σ. 155· ὁ μισθὸς πόρνης, Ἀρτεμίδ. 1. 78, Δίων Κ. 79. 13

ἐμπόλημα, ἐμπόρευμα, φορτίον πλοίου, κόρην παρεισδέδεγμαι λωβητὸν ἐμπ. (μεταφ.) Σοφ. Τρ. 538· ἐν τῷ πληθ., ἐμπορεύματα, Εὐρ. Κύκλ. 137. **II.** τὸ ἐκ τοῦ ἐμπορίου κέρδος, Θεοφρ. Χαρακ. 6.

ἐμπόλησις, εως, ἡ, πώλησις, Πολυδ. Γ', 124.

ἐμπολητός, ή, όν, ἀγοραστός, ἀγορασθείς, οὐμπολητὸς Σισύφου Λαερτίᾳ, ὁ υἱὸς τοῦ Σισύφου ὁ ἀγορασθεὶς ὑπὸ τοῦ Λαερτίου, διότι λέγεται ὅτι ἡ Ἀντίκλεια ἦν ἔγκυος ὅτε ὁ Λαέρτιος ἠγάγετο αὐτὴν δοὺς πολλὰ χρήματα, Σοφ. Φ. 417.

ἐμπολίζω, περικλείω ἐντὸς τῆς πόλεως, πρὸς ἑτέρῳ τῶν ἐμπεπολισμένων τῇ Ρώμῃ λόφων Διον. Ἁλ. 2. 1. **II.** (**πόλος**) προσαρμόζω εἰς τὸν πόλον, ὡς τὸ **ἐναξονίζω**, Πτολεμ.

ἐμπολιορκέω = **πολιορκῶ**. Στράβων 752.

ἔμπολις, εως, ὁ, ἡ, ὁ ἐν τῇ πόλει ἢ τῇ πολιτείᾳ: ὁ ἐμπολὶς

τινι, ὁ συμπολίτης τινός, Σοφ. Ο. Κ. 1156· οὕτω καὶ ὁ Musgr. ἐν Ο. Κ. 637, ἀντὶ τοῦ **ἔμπαλιν** τῶν χειρογρ., ὅπερ βεβαίως εἶναι πλημμελὴς γραφή· τὴν διόρθωσιν τοῦ Musgr. παρεδέξαντο οἱ ἄριστοι τῶν κριτικῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ Jebb· ὁ Meineke προέτεινεν: **ἔμπα νιν**.

ἐμπολίτευσις, εως, ἡ, τὸ ἀνήκειν τινὰ εἰς πολιτείαν, ἔχειν πολιτικὰ δικαιώματα, Γερμ. Κων/πόλεως σ. 436, ἔκδ. Μί.

ἐμπολῑτεύω, εἶμαι πολίτης, ἀνήκω εἰς πολιτείαν, ἔχω τὰ πολιτικὰ δικαιώματα, Θουκ. 4.106· ἐμπ. ἐκεῖ αὐτόθι 103· οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ., οἱ ἐμπολιτευθέντες Ἰσοκρ. 83Β· τῇ πόλει καὶ τοῖς ἐμπολιτευομένοις Πολύβ. 5. 9, 9: — μεταφ., ἀφροσύνης ἐνεπολίτευσε τῇ πόλει Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 10, 6, πρβλ. Φιλόστρ. 221. **2)** ἐμπολιτεύεσθαί τινι, συζητεῖν περὶ πολιτικῶν μετά τινος, Κικ. π. Ἀττ. 6. 7, 7. **II.** μεταβ., εἰσάγω, παριστῶ τι ὡς ὑπάρχον, ἀκολασίαν γὰρ ἐμπεπολίτευκεν ἐν οὐρανῷ Ἡρακλείδου Ἀλληγ. Ὁμ. 69.

ἐμπολιτογραφέω, πολιτογραφῶ, τῇ τῶν Χριστιανῶν ἑαυτὸν ἐμπολιτογραφῆσαι ἐκκλησίᾳ Βίος Βακχ. Νεωτ. σ. 71, 24· παθ., Καλλινίκ. Βίος Ἁγ. Ὑπατ.

ἔμπολος = ἔμπορος ἢ ἐμπολαῖος, ἐπίθετον τῶν Διοσκόρων, Ἀριστοφ. ἐν Ἥρωσι παρὰ Πολυδ. Ζ', 15.

ἐμπολόωντο, ἴδε **ἐμπολάω** 2.

ἐμπομπεύω, βαδίζω ἐν πομπῇ, βρενθύομαι, γαυριῶ, σοβαρεύομαι, ἀλαζονεύομαι, κομπάζω, Δίων Κ. 77. 5· μάτην ἐμπομπεύσαντες τῇ κιθάρᾳ Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 10· ἀποκ., Κλήμ. Ἀλ. 272. 296.

ἐμπονέω, πονῶ, ἐργάζομαι ἔν τινι ἢ εἴς τι, ἀργεῖ δὲ ἡ γῆ χηρεύουσα τῶν ἐμπονούντων Ἀλκίφρ. 3. 25.

ἐμπόνημα, ἐργασία γενομένη εἴς τι, μὴ ἀποστερεῖσθαι τοὺς ἠγορακότας τῶν ἰδίων ἐμπονημάτων Νικηφ. Φωκ. Νεαρ. 5, σ. 322, 12.

ἐμπόνιμος, πλημμ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ **ἐμποίνιμος**.

ἔμπονος, ον, ὁ ὑπομένων τοὺς πόνους, Ἱππ. π. Ἀέρ. 289, Ἀδηλ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἡφαιστ. σ.172. **II.** ἐπίπονος, κοπιώδης, ἀλγεινός, τὰ ἔμπονα Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 9· ἔμπονος κραυγή, ἡ μετὰ πόνου, Ἐβδ. (Γ. Μακκ. Δ', 28).—Ἐπίρρ. **-νως**, Ἐκκλ.

ἐμπορεία, ἡ, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐμπορία**, Εὐσέβ., Ἰω Χρυσ.

ἐμπορεῖον, τό, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐμπόριον**, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 17, 1.

ἐμπόρευμα, τό, ὡς παρ' ἡμῖν, Ξεν. Πόροι 3, 4, Ἱέρ. 9. 11,

ἐμπορεύομαι: μέλλ. **-πορεύσομαι**: ἀόρ. **ἐνεπορεύθην**, καὶ ἐν Πλάτ. Ἐπιστ. 313D, **-ευσάμην**: Ἀποθ. Πορεύομαι, μεταβαίνω, ἔένην ἔπι ... ἐμπορεύσεται Σοφ. Ο. Τ. 456· ὅστις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται, κτλ., ὁ αὐτ. 711· ποῖ δ' ἐμπορεύει; ὁ αὐτ. Ἰλ. 405· ἐκεῖθεν Ἀριστοφ. Ἀχ. 754. **2)** ἀποκ., περιπατῶ, Λατ. incedo, Ἐπίχαρμ. 26 Ahr., Μεταγεν. ἐν «Ὁμήρῳ» 1. **II.** ταξειδεύω χάριν ἐμπορίου ἢ ἐργασίας, χρηματισμοῦ χάριν Πλάτ. Νόμ. 952Ε· ἐμπορευόμενος εἰς τὸν Πόντον Χίωνος Ἐπιστ. 8: — μεταφ., ἐμπ. εἰς ἰατρικήν, εἰσβάλλειν εἰς τὴν ἰατρικὴν τέχνην, Ἱππ. 3. 4. **4)** εἶμαι ἔμπορος, ἐμπορεύομαι, ὡς παρ' ἡμῖν, Θουκ. 7.13, Ξεν. Πόροι 3, 1 καὶ 3· ἔν τινι, λόγοισιν Ἑρμόδωρος ἐμπορεύεται Ποιητ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. **λόγοισιν**. **3)** μετ' αἰτ. πράγμ., εἰσάγω, Πλάτ. Ἐπιστ. 313Ε· διὰ θαλάσσης Διον. Ἁλ. 6. 86· πορφύραν ἀπὸ Φοινίκης Διογ. Λ. 7. 2· γλαῦκας Λουκ. Νιγρ. προοίμ.: — μεταφ., δίαιταν ἥνπερ ἐμπορεύεται, τίνα τρόπον βίου διάγει, Εὐρ. Ἀποσπ. 809. 6 (ἀλλ' ἴδε **ἡμερεύω**)· ἐμπ. τὴν φιλοσοφίαν Θεμίστ. 298· πρβλ. Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 6, 4, Ἀθήν. 569F. **4)** μετ' αἰτ. προσ., μεταχειρίζομαί τινα ὡς ἐμπόρευμα, ἀπατῶ αὐτόν, πλαστοῖς λόγοις ὑμᾶς ἐμπορεύσονται Β' Ἐπιστ. Πέτρου 6', 3· οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., Πολύβ. 38. 4, 10, ἔνθα ὁ Valck. προτείνει: ῥητορεύων.

ἐμπορευτέα, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ πορευθῇ, ν' ἀπέλθῃ, ὦ θύμ', ἄνευ σκάνδικος ἐμπορευτέα Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 480.

ἐμπορευτικός, ή, όν, ἐμπορικός, Πλάτ. Πολιτικ. 290Α.

ἐμπορία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, (ἔμπορος) (κατὰ τὸν Ἀριστ. ἐν Πολιτικ. 1. 11, 3, τριῶν εἰδῶν, ναυκληρία, φορτηγία, παράστασις), τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς ἀσχολίας τοῦ ἐμπόρου, ἐμπόριον ἐν γένει καὶ ἰδίως τὸ διὰ θαλάσσης, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν **καπηλείαν** (πρβλ. **ἔμπορος**), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 644, Θέογν. 1168, Σιμωνίδ. 127, κτλ.· ἐμπορίαν ποιεῖσθαι Ἰσοκρ. 15Α· ἐμπορίας οὐκ οὔσης Θουκ. 1. 2· ἐὰν κατὰ θάλατταν ἡ ἐμπ. γένηται Πλάτ. Νόμ. 371Α· κατ' ἐμπορίην, Ἄττ. **-ίαν**, χάριν ἐμπορίου, Ἡρόδ. 3. 139, Σιμωνίδ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἰσοκρ. 359Α· ἐμπορίας ἕνεκα Θουκ. 1. 7, πρβλ. 6. 7· πρὸς ἐμπορίαν Ἀριστοφ. Ὄρν. 718: — ἐν τῷ πλῳ., τὰς ἐμπορίας τὰς κερδαλέας αὐτόθι 591· περὶ τὰς ἐμπ. διατρῖβειν Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 10, πρβλ. Δημ. 1285. 9. **2)** ἐπάγγελμα, ἐργασία, Ἀνθ. Π. 6. 63, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κβ', 5. **II.** ἐμπορεύματα, Ξεν. Πόροι 3, 2 (πρβλ. **ἐμπόριον** II), Ἀνθ. Π. 7. 500· αὐτοῦ τὴν ἐμπ. ἔφασκεν εἶναι Ἀνυσ. 908. 10· ἐπὶ τῇ ἐμπορίᾳ, ἣν ἦγεν ἐν τῇ .. νηΐ παρὰ Δημ. 930. 21.

ἐμπορίζομαι, παθ., πορίζομαι, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 165.

ἐμπορικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς ἐμπόριον, ὡς καὶ νῦν, οἶκος Στησίχ. 78· ἐμπ. τέχνη ἢ ἐμπορική μόνον = ἐμπορία, Πλάτ. Εὐθύφρων 14Ε, Σοφ. 223D, κ. ἀλλ.· οὕτω, τὰ ἐμπορικὰ ὁ αὐτ. Νόμ. 842D· ἐμπ. δίκαι (πρβλ. **ἐπιμελητὴς** II. 5), Δημ. 79. 23, Ἀριστ. Πολ. Ἀθην. σ. 87. 8 (ἔκδ. Blass)· κατὰ τοὺς ἐμπ. νόμους Δημ. 924. 11· ἐμπ. συμβόλαια ὁ αὐτ. 940. 6· τὰ ἐμπ. χρήματα, χρήματα πρὸς ἐμπορίαν, αὐτόθι 20, ἴδε κατωτ. 2· ἡ μνᾶ ἡ ἐμπ., ἡ ἐν τῷ ἐμπορίῳ συνήθης μνᾶ (ἥτις κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ Böckh ἔχει λόγον πρὸς τὴν κοινὴν μνᾶν ὡς τὸ 69 πρὸς τὸ 50), Συλλ. Ἐπιγρ. 123, ἴδε σ. 168, § 4· **ἐμπορικόν**, τό, ἡ τάξις τῶν θαλασσινῶν ἐμπόρων, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 21. **2)** ὁ εἰσαγόμενος ἔξωθεν, ξένος, ἐμπ. χρήματα διεμπολᾶν Ἀριστοφ. Ἀχ. 974· φόρτος Πλουτ. Λυκοῦργ. 9. **3)** ἐμπορικὰ διηγήματα, διηγήματα ταξειδιωτῶν, Πολύβ. 4. 39, 11. **II.** ἐπίρρ. **ἐμπορικῶς**, Στράβ. 376.

ἐμπόριον, τό, Λατ. emporium, τόπος ἐμπορικὸς παρὰ τὴν θάλασσαν, λιμὴν ἐμπορικὸς ἔνθα προσορμίζονται πλοῖα ἐμπορικὰ πρὸς φόρτωσιν ἢ ἐκφόρτωσιν ἐμπορευμάτων, σταθμὸς ἐμπορικός, ἀγορά, ἀποθήκη ἐμπορευμάτων, οἷας εἶχον οἱ Φοίνικες καὶ οἱ Καρχηδόνιοι ἐν Σικελίᾳ καὶ Ἱσπανίᾳ, καὶ οἱ Ἕλληνες εἰς πλεῖστα παράλια τῆς Μεσογείου καὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου, Ἡρόδ. 1. 165., 4. 108., 7. 158., 9. 106, Θουκ. 1. 100., 7. 50, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1523· προστάται τοῦ ἐμπορίου, ἐπιμεληταί, ὡς τὸ Λατ. praefecti mercatorum, Ἡρόδ. 2. 178· ἐμπόριον παρέχοντες ἀμφότερα, καθιστῶντες (τὴν ἑαυτῶν πόλιν οἱ Κορίνθιοι) κέντρον ἐμπορίου καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν, Θουκ. 1. 13. **2)** τὸ ἐμπ. ἐν Ἀθήναις, εἶδος χρηματιστηρίου ἔνθα συνήρχοντο οἱ ἔμποροι, ἔανείσασθαι χρήματα ἐν τῷ ἐμπορίῳ Δημ. 923. 4, πρβλ. 328. 20· πότερ' Ἀττικοὶ ἅπαντες, ἢ κάκ τούμπορίου τινές; ἢ ξένοι ἔμποροι; Δίφιλος ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 1. 3· οἷον τὸ κατὰ τούμπόριον.. γένος ὁ αὐτὸς ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 9· πρβλ. **ἐπιμελητὴς** II. 5. **II. ἐμπόρια**, τά, ἐμπορεύματα, Ξεν. Πόροι 1, 7. (Schneid. **ἐμπορίας**, πρβλ. **ἐμπορία** II).

ἔμπορος, ον, (ἴδε **περάω**) ὁ ἐπιβαίνων ἀλλοτρίας νεώς, ἐπιβάτης πλοίου, Λατ. vector, Ὀδ. Β. 319, Ω. 300· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ναύκληρος**, ἰδιοκτήτης. **II.** = ὁ ἐν πόρῳ ὤν, ὁ ταξειδεύων κατὰ γῆν ἢ θάλασσαν, ταξειδιώτης, πλάνης, Αἰσχύλ. Χο. 661, Σοφ. Ο. Τ. 456, Ο. Κ. 25, 203, Εὐρ. Ἄλκ. 1000. **III.** ἔμπορος ἐν τῇ σημερινῇ σημασίᾳ, Λατ. mercator, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 14, Ἡρόδ. 2. 39, Θουκ. 6. 31, κτλ.· διαφέρει τοῦ καπήλου, τοῦ πωλοῦντος «λιανικῶς», διότι ὁ ἔμπορος κομίζει τὰ ἐμπορεύματα αὐτοῦ ἔξωθεν καὶ πωλεῖ αὐτὰ «χονδρικῶς», Πλάτ. Πρωτ. 313D, Πολ. 371D, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 10, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1155· μεταφ., κακὴν ἀρ' αὐτὴν ἔμπορον βίου λέγεις, εἰ δυσμενείᾳ τῇ σῇ τὰ φίλτατ' ὤλεσεν Εὐρ. Ἱππ. 964· ἐμπ. περὶ τὰ τῆς ψυχῆς μαθήματα Πλάτ. Σοφ. 231D· ὥρης ἐμπ., ἐμπορευόμενος τὴν καλλονήν, Ἀνθ. Π. 9. 416· ἐμπ. γυναικῶν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 614. 5. **2)** ὡς ἐπίθ. = **ἐμπορικός**, ναῦς ἔμπορος Διόδ. 5. 12.

ἐμπορπάω, Ἰων. **-έω**, διὰ πόρπης ἢ περόνης συνάπτω, συγκρατῶ, κουμβώνω: — Παθ., εἵματα ἐνεπορπέατο (Ἰων. ἀντὶ **-ηντο**) ἐφόρεσαν ἱμάτια κουμβωμένα μὲ πόρπην εἰς τὸν ὦμον, Ἡρόδ. 7. 77· ἐμπεπορπημένος διπλᾶ τὰ ἱμάτια Λυκοῦργ. 153. 5, πρβλ. Διον. Ἁλ. 2. 70, Πλουτ. Μάρ. 17.

ἐμπόρπημα, τό, «ὑφάσματος εἶδος» Ἡσύχ.

ἐμπόρπησις, εως, ἡ, τὸ κούμβωμα, Ν. Χων. σ. 630. 3, ἔκδ. Β.

ἐμπορπόομαι = **ἐμπορπάομαι**, Ἐβδ. (Α. Μακκ. ΙΔ'), 44), Ἡσύχ.

ἐμπόρφῡρος, ον, = κλίνων πρὸς τὸ πορφυροῦν χρῶμα, ὑποπόρφυρος, Διοσκ. 3. 114.

ἔμποτος, ον, (ἐμπίνω) πότιμος, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 1. 13.

Ἔμπουσα, ἡ, «φάντασμα δαιμονιῶδες ὑπὸ Ἑκάτης ἐπιπεμπόμενον καὶ φαινόμενον τοῖς δυστυχοῦσιν, ὃ δοκεῖ πολλὰς μορφὰς ἀλλάσσειν ...» (Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 293), ὡσαύτως Ὀνοσκελίς, Ὀνοκώλη (ἔχουσα σκέλη ἢ κῶλα ὄνου) Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., ὁ αὐτ. Ἐκκλ. 1056, πρβλ. Δημ. 270. 25· αὐτὴ ἡ Ἑκάτη, «Ἀριστοφάνης δὲ τὴν Ἑκάτην ἔφη Ἔμπουσαν» Ἡσύχ., πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 426· ἴδε **Λάμια**.

ἐμπουσαῖος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἔμπουσαν, Νικηφ. Κων/πόλεως ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μί. τ. 100, σ. 652.

ἐμπρακτικός, ή, όν, φέρων ἀποτέλεσμα, ἀποτελεσματικός, τελεσφόρος, Διοσκ. 1. 48.

ἔμπρακτος, ον, ὁ δυνάμενος νὰ ἐκτελεσθῇ, μή, φίλα ψυχά, βίον ἀθάνατον σπεῦδε, τὰν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν, «μηδαμῶς δέ, ὦ προσφιλεστάτη ψυχή, θνητὴ τυγχάνουσα ἐπ' ἀθάνατον σπεῦδε βίον, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπιζήτει μηχανήν, ἣν καὶ καταπράξασθαι δύνασαι, οἷον τοιούτοις ἐπιχείρει ἃ δύνανται πραχθῆναι» (Σχόλ.), ὁ λόγος πρὸς ἑαυτόν, Πινδ. Π. 3. 110: — ἐπὶ προσώπων, δραστήριος, περί τι Διόδ. 13. 102· τόλμαν ἔχειν ἔμπρακτον πρός τι, ἑτοίμην πρός τ., ὁ αὐτ. 13. 70: — τὸ ἔμπρ., τὸ ἐναγώ-

νιον, τὸ δραματικόν, Λογγῖν.11. 2.—'Επίρρ. **τως**, Πλουτ. Σέρτ. 4. **II.** ὑποχρεωμένος νὰ πληρώσῃ, παρ' οὗ δύναται νὰ εἰσπράξῃ τις, Συλλ.'Επιγρ. 1569α. 54.

ἐμπρεπής, ές, διαπρέπων μεταξὺ τῶν ἄλλων ἢ ὑπέρτερος τῶν ἄλλων, θύννος .. πᾶσιν ἰχθύεσσιν ἐμπρ. ἐν μυττωτῷ 'Ανάνιος παρ' 'Αθην. 282B. **II.** διακρινόμενος διά τι, ἰηλέμοισιν ἐμπρεπῆ Αἰσχύλ. 'Ικ. 116.—'Επίρρ. **-πῶς** 'Ιγνάτ. ἐν βίῳ Νικηφ. Κων/πόλεως σ.178, 31, ἔκδ. De Boor.

ἐμπρέπω, εἶμαι περιφανής, διαπρέπω ἔν τινι, ἐμπρέποντες αἰθέρι, ἐν τῷ αἰθέρι, ἐπὶ τῶν ἀστέρων, Αἰσχύλ.'Αγ. 6· λίπος ἐπ' ὀμμάτων αἵματος ἐμπρέπειν (χειρόγρ. εὖ πρ-), ὅτι κηλὶς αἵματος ἀτιμωρήτου ἔτι καταφαίνεται ἐναργῶς ἐπὶ τῶν ὀμμάτων σου, αὐτόθι 1428· Βάκχαις .. ἐμπρέπων, περιφανὴς ὢν μεταξὺ τῶν Βακχῶν, 'Αριστοφ. Νεφ. 605. **2)** εἶμαι ἐπιφανής, διαπρέπω, Αἰσχύλ. Χο. 356, Εὐρ. 'Ηρακλ. 407· ἀνδράσι Πινδ. Π. 8. 39· ἐμπρέπουσαν ἄλγεσι, περιφανῆ οὖσαν, Σοφ. 'Ηλ. 1187· ἐσθήμασιν ὁ αὐτ.'Αποσπ.706· ἐν ὅπλοις δεινῶς ἐμπρ. Δίων Κ. 40. 41· ἐνέπρεπον ἔχοντες .. 'Ηρόδ. 7. 67, 83. **3)** ἁρμόζω, τινί Πλουτ.'Αλκ.1· ἁπρόσ., τραπέζῃ γὰρ τῇ βασιλέως διακονεῖν ἐμπρέπει, εἶναι κατάλληλος διὰ βασιλικὴν τράπεζαν, 'Ιλιόδ. 5. 8, σ.185, ἔκδ. Κοραῆ.

ἐμπρήθω: μέλλ. **-σω**, φυσῶ, ἐμφυσῶ, κάμνω τι νὰ φουσκώσῃ, ἐπὶ ἀνέμου, ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον 'Ιλ. Α. 481· ἴδε **πρήθω**:—Παθ., ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπρημμένης ὑός, «ἐμπεφυσημένης, παχείας· πρῆσαι γὰρ τὸ φυσῆσαι» (Σχόλ.), 'Αριστοφ. Σφ. 36. **II.** καίω, ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ, «ἐνεπύριζον, ἔκαιον» (Σχόλ.), 'Ιλ. Ι. 589· ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ἀλλαχοῦ μόνον κατὰ μέλλοντα **ἐμπρήσω** καὶ κατ' ἀόρ. **ἐμπρῆσαι** ἐκ τοῦ ῥήματος **ἐμπίπρημι**.

ἔμπρησις, εως, 'Ιων. **-ιος**, ἡ, ἐμπρησμός, πυρπόλησις, 'Ηρόδ 8. 55, Πλάτ. Πολ. 470Δ· κατὰ πληθυντ., ἐμπρήσεις οἰκιῶν Αἰσχίν. 76. 3.

ἐμπρησμός, ὁ, = τῷ προηγ., Πλούτ. 2. 824E, Πολυδ. Θ', 156, Χρησμ. Σιβυλλ. 4.155.

ἐμπρηστής, οῦ, ὁ, ὁ καίων, πυρπολῶν, Πρόκλ. Παράφρ. σ. 231. 'Ακύλ. Π. Δ. (Δευτ. Η', 15).

ἐμπριστικός, ή, όν, ἐμπρίων, ἐπὶ σφυγμοῦ (ὁ Ε. Α. Σοφοκλῆς μεταφράζει ὀδοντωτὸς μετ' ἐρωτηματικοῦ), Θεόφιλ. Πρωτοσπαθάριος π. Σφυγμῶν 65.

ἐμπρίω [ῐ]: μέλλ. **-ίσω**, πριονίζω ἔν τινι, ὀστέον 'Ιππ. π. Τρωμ. 913 (ὁ Littré ἔχει **ἐκπρ-**)· τὸ οὖς ἐνέπρισε τοῖς ὀδοῦσι, ἐδάγκασεν αὐτὸ βαθέως, Διοδ. 'Εκλογ. 558. 65. **II.** σφίγγω, τοὺς ὀδόντας ἐμπεπρικώς, περὶ κυνός, ὁ αὐτ. 17. 92· τρίζω, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐνέπριε (διάφ. γρ. συνέπριε) Λουκ. 'Ενύπν. 14· οὕτως, ἐμπρ γένυν χαλινοῖς 'Οππ.'Αλ. 5.186, πρβλ. Κυνηγ. 2. 261. **III** ἀμεταβ., εἶμαι ὁριμύς, καυστικὸς τὴν γεῦσιν, καίω, ἐπὶ τοῦ σινάπεως καὶ τῶν τοιούτων, Νικ.'Αλεξιφ. 533, Θηρ. 71· πρβλ. Γαλην. τ. 8, σ. 8E.

ἔμπροθεν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἔμπροσθεν** (πρβλ. **ἔκτοθεν, ὄπιθεν**), Θεόκρ. 9. 6.

ἐμπρόθεσμος, ον, ἐντὸς ἢ πρὸ τοῦ ὁρισθέντος χρόνου, ἀντιθέτως πρὸς τὸ **ἐκπρόθ-**, ἀγῶνες Πλούτ. 2. 501E· ἐμπρόθεσμόν τινα πέμπειν Λουκ. π.'Αληθ.'Ιστ. 2. 27.

ἐμπροίκιος, ον, (προῖξ) ὁ διδόμενος ἢ δοθεὶς ὡς προῖξ, λέγεται δ' ἡ πόλις ἐμπροίκιος ὑπὸ Διὸς τῇ κόρῃ δοθῆναι 'Αππ. Μιθρ.75, 'Εμφύλ.1.10.

ἐμπρομελετάω: μέλλ. **-ήσω**, ἀσκοῦμαι ἐκ τῶν προτέρων εἴς τι, θήραις γὰρ ἐμπρομελετῶσιν οἱ πρὸς τὰς στρατηρχίας ἀλειφόμενοι Φίλων 2. 90.

ἔμπροσθα, ἐπίρρ. Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Πίνακ. 'Ηρακλεωτ. ἐν τῇ Συλλ. Επιγρ. 5774. 57, 101, 'Απολλ. περὶ 'Επιρρ. 563.

ἔμπροσθεν, καὶ πρὸ συμφώνων ἐνίοτε **ἔμπροσθε**, 'Ηρόδ. 7. 144, 'Ισοκρ. 415C, Συλλ. 'Επιγρ. 2353 κ. ἀλλ.· ἴδε Λεξικ. Πλατ. τοῦ Ast.· καὶ παρὰ ποιηταῖς χάριν τοῦ μέτρου, ἐπὶ τῶν ἔμπροσθε Σειρήνων 'Ηγήσιππος ἐν «'Αδελφοῖς» 1. 20· ἀλλ' ἔμπροσθε δεῖ Νικόμαχ. ἐν «Εἰλειθυίᾳ» 1.14, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 590.

I. 'Επίρρ.: **1)** τόπου, ἔμπροσθεν, ἐμπρός, 'Ηρόδ.7.126, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 23· τὸ καὶ τὰ ἔμπροσθεν, ὡς καὶ νῦν, 'Ηρόδ. 5. 62, κτλ.· εἰς τὸ ἔμπ., πρὸς τὰ ἐμπρός, ὁ αὐτ. 4. 61., 8. 89· ἐκ τοῦ ἔμπρ. στῆναι, ἔμπροσθεν, ἀπέναντι, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 6. **2)** ἐπὶ χρόνου πρότερον, προτήτερα, πρό, Πλάτ. Φαῖδρ. 277D, κτλ.· οὕτω, τὰ ἔμπρ. ὁ αὐτ. Γοργ. 448E· ὁ, ἡ, τὸ ἔμπ., ὁ πρότερος, ὁ προτήτερος, ὁ ἀρχαιότερος, ὁ αὐτ. Νόμ. 773E, κτλ. **II.** ὡς πρόθεσις μετὰ γεν., ἐνώπιόν τινος, Λατ. ante: **1)** ἐπὶ τόπου, ἔμπρ. αὐτῆς (ἐνν. τῆς νηὸς) 'Ηρόδ. 8. 87, πρβλ. 2. 110, κτλ. **2)** ἐπὶ χρόνου, ἔμπρ. ταύτης (ἐνν. τῆς γνώμης) ὁ αὐτ. 7.144· ἔμπρ. εἶναι τῶν πραγμάτων, προηγεῖσθαι τῶν πραγμάτων, Δημ. 51. 15. **3)** ἐπὶ βαθμοῦ, ἔμπ. τοῦ δικαίου, προτιμώμενος τοῦ δικαίου, ὁ αὐτ. 1297. 26.

ἐμπροσθίδιος, α, ον, = τῷ ἑπομένῳ, 'Απολλ. π.'Επ ρρ. 567.

ἐμπρόσθιος, ον, ὡς τὸ **πρόσθιος**, ἐμπροσθινός, ἐπὶ τῶν ποδῶν τῶν τετραπόδων, ἀντίθετον τῷ **ὀπίσθιος**, ἐμπρ. πόδες 'Ηρόδ. 4. 60· σκέλη Ξεν.'Ιππ.11, 2, 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 4.10, 37 κ. ἀλλ.· κῶλα αὐτόθι 4. 10, 29· οἱ ἐμπρ. ὀδόντες ὁ αὐτ. Φυσ. 2. 8, 3· ἐμπρ. τραύματα Διον. 'Αλ. 10. 37.—'Επίρρ. **ἐμπροσθίως**, ἐμπροσθίως πληγέντες ἐξήλαυνον ἐξοπισθίως Θεόδωτ. 'Ακρο. 1. 237.

ἐμπροσθοδρομέω, τρέχω ἐμπρός, προπορεύομαι, Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. καν. τ. 4, σ. 508.

ἐμπροσθό-κεντρος, ον, ἔχων κέντρον ἔμπροσθεν, ἐπὶ ἐντόμων τινῶν, 'Αριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ.1. 5, 12, κτλ.

ἐμπροσθό-πους, ὁ πρὸς τὰ ἐμπρὸς παρευόμενος, ἀντίθ. τῷ **ὀπισθόπους**, Εὐάγρ.'Εκκλ.'Ιστ. 3. 26, σ. 360, 9.

ἐμπροσθοτονία, ἡ, νόσος καθ' ἣν τὸ σῶμα συνέλκεται καὶ καμπύλλεται εἰς τὰ ἐμπρός, εἶδος τετάνου, ἀντίθ. τῷ **ὀπισθοτονία**, Cael. Aurel. de Morb. Ac. 3. 6.

ἐμπροσθοτονικός, ή, όν, πάσχων ἐξ ἐμπροσθοτονίας, Cael. Aurel. de Morb. Ac. § 69.

ἐμπροσθό-τονος, ον, ἐπὶ τετάνου, ὁ πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἔχων τὴν ἀνάκλισιν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὀπισθότονος**, 'Αρετ. π. Αἰτ.'Οξ. Παθ.1. 6, πρβλ. Foes Oec.'Ιππ.

ἐμπροσθ-ουρητικός, ή, όν, (οὐρέω) ὁ οὐρῶν πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀντίθ. τῷ **ὀπισθουρητικός**, ἐπὶ ζώων, 'Αριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ.3.1, 3.

ἐμπροσθο-φανής, ές, ἐπὶ ἐπιδέσμων, τῶν ἐπιδέσμων οἱ μὲν ἐμπροσθοφανεῖς εἰσι, μόνα τὰ ἐμπρόσθια τοῦ ἀνθρώπου ἐπιδεδεμένα δεικνύοντες, οἱ δὲ ὀπισθοφανεῖς Γαλην. 4, σ. 494F.

ἐμπρυτανεύω, πρυτανεύω ἔν τινι, 'Ανων. Λεξικ. ἐν Annu. etc. VIII, σ. 252 -3.

ἔμπρωρος, ον, κεκλιμένος πρὸς τὴν πρῷραν, ἔμπρωρα τὰ σκάφη ποιοῦντες Πολύβ.16. 4, 12.

ἐμπτοέομαι, κυριεύομαι ὑπὸ ἔρωτος, ἐνεπτόητο ἡ 'Αφροδίτη πρὸς Ἄδωνιν Χορίκ. ἐν Spicil. Rom. τ.V, σ. 428.

ἔμπτῡσις, εως, ἡ, πτύσιμον, 'Αρετ. π. Αἰτ.'Οξ. Παθ. 22.

ἔμπτυσμα, τό, πτύσιμον, πτύσμα, τὸ πρόσωπόν μου οὐκ ἀπέστρεψα ἀπὸ αἰσχύνης ἐμπτυσμάτων 'Εβδ. ('Ησαΐ. Ν', 6)· πρβλ. **ἔκπτυσμα**.

ἐμπτύω, πτύω εἰς, ἐς ποταμὸν 'Ηρόδ.1.138. **II.** πτύω ἐντός τινος, ἐνέπτυσεν εἰς αὐτὴν (τὴν λοπάδα) 'Αθήν. 345C· τινὶ εἴς τι, τῷ δὲ Φωκίωνι σιωπῇ βαδίζοντι τῶν ἐχθρῶν τις ἐνέπτυσεν ἀπαντήσας εἰς τὸ πρόσωπον Πλούτ. 2. 189A, πρβλ Εὐαγγ. κ. Μαθ. κς', 67· εἰς τινα αὐτόθι κζ', 30· τινί 'Αριστ. 'Αποσπ. 271, κτλ.: — Μέσ., 'Εβδ. ('Αριθμ. ΚΕ', 9):— Παθ., ἐμπτύομαι, λοιδορηθῆναι .. ἢ ἐμπτυσθῆναι Μουσώνιος παρὰ Στοβ.169. 36.

ἐμπτωσία, ἡ, τὸ ἐμπίπτειν, ὕποπτ. λέξ., Κλήμ.'Αλ. Ι. 976C.

ἔμπτωσις, εως, ἡ, τὸ πίπτειν ἐντός τινος, Εὐστ. Πονημάτ. 297.10. **II.** τὸ ἐπιπίπτειν κατά τινος, πίεσις, Διον. 'Αλ 9. 23. **2)** προσπτωσις, ὁρᾶν δ' ἡμᾶς κατ' εἰδώλων ἐμπτώσεις Διογ. Λ. 944.

ἔμπτωτος, ον, ἐπιρρεπής, ἔμπτωτα εἰς τὸ κακὸν Μάρκ. 'Αντωνῖν.10.7.

ἐμπυελίδιον, τό, καὶ **ἐμπυελίς, ίδος**, ἡ, (πύελος), κοίλωμα ἢ ὀπή, ἐν ᾗ εἰσέρχεται κνώδαξ (ἄξων) τροχοῦ, οἱ μὲν τροχοὶ περὶ κνώδακας σιδηροῦς ἐμβεβηκότας εἰς ἐμπυελίδας σιδηρᾶς Ἥρων π. Αὐτομ. 251, 245.

ἐμπυέω, σχηματίζω πῦον, «ὀμπυάζω», 'Ιππ. Προγν. 43, 'Αρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ.1. 8, κτλ.

ἐμπύη, ἡ, = **ἐμπύησις**, 'Αρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ.1. 8.

ἐμπύημα, τό, συνάθροισις πύου, «ὄμπυασμα», ἀπόστημα, ἰδίως ἐσωτερικόν, 'Ιππ. Προγν. 41, 'Επιδημ. τ. Γ', 1059, 'Αριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ. 9. 40, 10.

ἐμπυηματικός, ή, όν, παράγων πῦον, ἔμπυον, πιθ. γρ. ἐν 'Ιππ. π. Ἄρθ. 807.

ἐμπύησις, εως, ἡ, σχηματισμὸς πύου, «ὄμπυασμα», 'Ιππ. Ἀφ. 1256, 'Αρετ., κλ.

ἐμπυητικός, ή, όν, προξενῶν ἐμπύησιν, «ὄμπυασμα», **Ἱππ.** 387. 26.

ἐμπυϊκός, ή, όν, = **ἐμπυηματικός**, 'Αρετ. π. Αἰτ. Χρ. Παθ. 1. 8. **2)** = **ἔμπυος**, Ἡσύχ.

ἐμπῡΐσκω, προξενῶ ἐμπύησιν: — Παθ., «ὀμπυάζω» ἐσωτερικῶς, π.Τρωμάτ.898· οὕτω καὶ ἀμετάθ. ἐν τῷ ἐνεργ., 'Αρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ.1.14, Γαλην.

ἐμπῡκάζω, ἐγκαλύπτω, παθ., γυμνὸς μὲν τό γε σῶμα νόος δὲ οἱ ἐμπεπύκασται (εὖ πεπύκασται Ahrens) Μόσχ. 2. 15· πρβλ. τὸ τοῦ Ὁμήρ. **πυκινὰ μήδεα**.

ἐμπύλιος, α, ον, ὁ ἐν τῇ πύλῃ ἢ παρὰ τὴν πύλην ἱστάμενος, ἐπίθ. τῆς 'Αρτέμιδος ('Εκάτης), ἣν τέ νυ Κόλχοι Ἄρτεμιν ἐμπυλίην .. ἱλάσκονται 'Ορφ.'Αργον. 900:—τὸ δὲ **ἐμπύλιος** ἦτο ὄνομα τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Θήβαις, Keil 'Επιγρ. Βοιωτ. σ. 73, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 502, 'Αριστοφ.'Ιππ.1172.

ἐμπύομαι, παθ., γίνομαι ἔμπυον, «ὀμπυάζω», 'Ιππ. 459. 30.

ἔμπυος, ον, (πῦον) ὁ ἔχων ἐμπύωμα ἐν τοῖς πνεύμοσιν ἢ ἐν τῷ

ἥπατι, ἐμπυϊκός, Ἱππ. Ἀφορ. 1253, Δημ. 1260. 26, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 3. **II.** ἠλκωμένος, «ὀμπυασμένος», τήνδε τ' ἔμπυον βάσιν παύσοντας ἄλγους Σοφ. Φ. 1378· στέρνων ἀπολύσεται ἔμπυον ἰλύν Ἀνδρόμ. παρὰ Γαλην. 13, σ. 876· ἐμπ. μοτός, ξαντόν, Γαλην. **2)** = πῦον, κοιν. «ἔμπυον», ἐὰν συνάγῃ ἔμπυον τὸ ἕλκος Γεωπον. 17. 22, Θεοφ. Νόνν. Ἐπιτομ. Ἰατρ. τ. 2, σ. 242.

ἐμπύρετος, ον, ἔχων πυρετόν, πυρετώδης, Ἀλέξ. Τραλλ. 5, σ. 252.

ἐμπύρευμα, τό, ἀνημμένοι ἄνθρακες κεκαλυμμένοι διὰ τέφρας, «παραχωμένη φωτιά», ὅπως χρησιμεύσῃ νὰ ἀναφθῇ ἐκ νέου πῦρ, κοινῶς προσάναμμα («λείψανον» καθ' Ἡσύχ.:—«ἔνυσμα, σπέρμα πυρὸς» κατὰ Σουίδ.), Ἀριστ. Ἀποσπ. 216, 217: μεταφ., Λόγγ. 1. 29, Συνέσ. 31C.

ἐμπύρευω, πυρπολῶ, καίω, Ἀριστοφ. Λυσ. 372.—Μέσ., «παίρνω φωτιά», ἀνάπτω, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 5. 9, 6, Φιλόστ. 849. **2)** καταφλέγω, τὴν ψυχὴν Ἀριστ. περὶ Ἀναπν. 8, 4, πρβλ. Νεότ. 4, 5. **II.** ἀνάπτω ἐν τῷ σώματι, παράγω, θερμότητα ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 2. 4, 27, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 2. 2, 24., 2. 8, 5. **III.** ὀπτῶ, κοινῶς «ψήνω» ἐπὶ τοῦ πυρός, φρύγω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1137.

ἐμπυρία (γραπτέον **-εἰα**), ἡ, «ὅρκος ὁ δημόσιος. καὶ μαντεία παρὰ Βοιωτοῖς» Ἡσύχ., πρβλ. **ἔμπυρος.**

ἐμπῠρῐβήτης, ου, ὁ, (ἐν, πῦρ, βαίνω) ὁ ἐπὶ τοῦ πυρὸς τιθέμενος, μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην Ἰλ. Ψ. 702, Ἀθήν. 38Α.

ἐμπῠρίζω = **ἐμπυρεύω,** Διόδ. 2. 36., 12. 43, Συλλ. Ἐπιγρ. 5984Β, 12.

ἐμπύριος [ῠ], **ον,** = **ἔμπυρος,** Ἰαμβλ. Μυστ. 7. 2.

ἐμπῠρισμός, ὁ, = **ἐμπρησμός.** Ὑπερείδης παρὰ Φρυν. σ. 335 (ἔκδ. Λοβεκίου), καὶ Πολυδ. Θ', 156, Πολύδ. 9. 41, 5, Συλλ. Ἐπιγρ. 4040. VIII, ἠμελημένως λεχθὲν κατὰ τὸν Φρύν. ἔνθ' ἀνωτ.

ἐμπυρο-ειδής, ές, Πλούτ. 2. 881D, πλημμελὴς γραφ. ἀντὶ ἐν πυρὶ σφαιροειδεῖ.

ἔμπῠρος, ον, (πῦρ) ὁ ἐν τῷ πυρὶ ἢ παρὰ τὸ πῦρ, σκεύη ἔμπυρα, σκεύη τιθέμενα ἐπὶ τοῦ πυρός, ἢ ἐν χρήσει περὶ τὸ πῦρ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **ἄπυρα,** Πλάτ. Νόμ. 679Α· ἡ ἔμπ. τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ σιδηρουργοῦ ἢ χαλκέως, ὁ αὐτ. Πρωτ. 321Ε (ἀλλ' ἐν Εὐρ. Φοιν. 954, ἡ τέχνη τῆς διὰ πυρὸς μαντείας, ἴδε κατωτέρω III). **II.** πυρίκαυστος, εἰς γῆν δ' ἔμπυρος πίπτει νεκρός, «πεπυρακτωμένος» (Σχόλ.), Εὐρ. Φοίν. 1186· σάρκα .. ἔμπυρον Ἀνθ. Π. 6. 89· σφόδρα θερμός, καυματηρός, διακεκαυμένος, χώρα Στράβων 740· ἀήρ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰ. 1. 13, 5· [ἡ ὥρα] ἐμπυρωτάτη ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 13, 4· πυρετώδης, Ἱππ. 423. 27· φλεγμαίνων, πεφλογισμένος, ἐπὶ ἕλκους, Ἀριστ. π. Θαυμ. 164. 2· καίων, κατακαίων, ἡέλιος Ἀνθ. Π. 9. 24:—μεταφ., ἐπὶ ἀνθρώπων, ὀξύς, ὁρμητικός, σφοδρός, Πλουτ. Νουμ. 5. **3)** ἀνημμένος, λαμπὰς Ἀνθ. Π. 6. 100· βωμὸς αὐτόθι 10. 7. **III.** ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς θυσίαν διὰ πυρός, ὀρθοστάται Εὐρ. Ἑλ. 547. **2)** ὡς οὐσιαστ. **ἔμπυρα** (ἐνν. ἱερά), τά, αἱ διὰ πυρὸς θυσίαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **ἄπυρα,** Πινδ. Ο. 8. 4· δι' ἐμπύρων σπονδὰς καθεῖναι, ποιεῖν σπονδὰς ἐπὶ ἐμπύρων θυσιῶν, Εὐρ. Ἰ. Α. 59· ἐντεῦθεν **ἔμπυρα** κεῖται καταχρηστικῶς ἀντὶ τοῦ **σπονδαί,** Σοφ. Ἡλ. 405)· κατάρας ποιεῖσθαι ἐπὶ ἐμπύρων, ἐκφέρειν κατάρας κατωμένου τοῦ θύματος, Πολύδ. 16. 31, 7, Ἀππ. Ἰδηρ. 9· πρβλ. Λίθ. 21. 1, Οὐεργ. Αἰν. 12. 201:—ἰδίως ἐπὶ θυσιῶν διὰ πυρός, ὧν ἐγίνετο χρῆσις πρὸς μαντικοὺς σκοπούς (ἴδε ἀνωτέρω), Σοφ. Ἀντ. 1005 κἑξ., Εὐρ. Φοίν. 1255 (ἴδε ἐν λ. **ῥῆξις**)· εἰς ἔμπυρ' ἐλθεῖν Εὐρ. Ι. Τ. 16· οὕτω καί, ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 145·—περὶ τοῦ ἐν Αἰσχύλ. Χο. 485, ἐμπύροισι κνισωτοῖς χθονός, ἴδε τὴν λέξιν **εὔδειπνος.**

ἐμπῠρο-σκόπος, ον, ὁ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντευόμενος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ω. 221.

ἐμπυροτέχνης, ου, ἐπὶ χαλκέως, ὁ χρώμενος τῷ πυρὶ ἐν τῇ ἐργασίᾳ αὐτοῦ, Ὑπόθ. τῶν Μανέθ. Ἀποτελεσμ. ἔκδ. Ludw. σ. 101, πρβλ. **ἔμπυρος** 1.

ἐμπῠρόω = **ἐμπυρεύω,** πυρπολῶ, Ἡσύχ. ἐν λέξει **πυρέας.**

ἔμπυρρος, ον, ἐπίπυρρος, ἐρυθρωπός, Ἀριστ. π. Χρωμ. 6, 3, Θεοφρ. π. Χρωμ. 44, σ. 891, ἔκδ. Schneider.

ἐμπύρωσις, εως, ἡ, θερμότης, θέρμανσις, Ἀριστ. π. Ἀναπν. 16. 1.

ἐμπῠτιάζω, κάμνω νὰ πήξῃ διὰ πυτίας, ἐμπυτιασθὲν γάλα Διοσκ. π. Δηλ. σ. 14, ἔκδ. Kühn.

ἐμύς ἢ **ἐμύς, ύδος,** ἡ, χελώνη τῶν γλυκέων ὑδάτων, Emys lutaria, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 33, 3 κ. ἀλλ.· ὡσαύτως ἀρτ., ὁ, αὐτόθι 8. 17, 6'—ἴδε Bonitz Ind. Arist. Καθ' Ἡσύχ.: «ἐμύς· ζῶον ἐν λίμνῃ καὶ ἐν πηγῇ γινόμενον. οἱ δὲ χελώνην τὴν ἔχουσαν οὐράν».

ἐμφᾰγεῖν, ἀπαρ. τοῦ ἀορ. 6' **ἐνέφαγον·** ἐνεστὼς **ἐν-εσθίω** δὲν ὑπάρχει ἐν χρήσει: — φαγεῖν ἐν σπουδῇ, ἐμφαγοῦσιν ὅ τι δύναιντο ἥκειν τὴν ταχίστην Ξενοφ. Ἑλλ. 4. 5, 8· ἐκέλευον αὐτοὺς ἐμφαγόντας πορεύεσθαι ὁ αὐτ. Ἀνάβ. 4. 2, 1, πρβλ. Κύρ. 7. 1, 1., 8. 1, 44, καὶ ἴδε **ἐμπίνω**):—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἱππ. 561. 1. **II.** τρώγω ἐντὸς ἢ ἐπί τινος, χρυσοῦς κοίλους ἡμῖν ἐμφαγεῖν Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχαὶ 20.

ἐμφαίνω: μέλλ. **ἐμφανῶ,** δεικνύω ἢ κάμνω νὰ φανῇ μέσα, οἷον ἐν κατόπτρῳ ... χρώματα ἐμφαίνοι Πλάτ. Τίμ. 71Β. **2)** δεικνύω, φαντασίαν μήκους ἐμφαίνοντος διὰ τὸ τάχος Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 23· τὴν ἰδέαν τοῦ σώματος Πλουτ. Ἀλ. 4· ἡμῖν δ' οὐδεμίαν εὐωδίαν ἐμφαίνει Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 5, 2, πρβλ. 6. 6, 6· αἵρεσιν Πολύδ. 3. 31, 8· οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνουσι Λουκ. Θ. Διάλ. 26. 1. **3)** διαδηλῶ, διακηρύττω τι, καὶ μεγάλην εὔνοιαν καὶ φιλανθρωπίαν τοῦ βασιλέως ἐμφήναντες Πολύδ. 23. 7, 9· ἐμφ. ὅτι .. Διόδ. 1. 87, Πλούτ.· ὡς .., Πολύδ. 3. 23, 5. **II.** παθ. μετὰ μέσ. μέλλ., φαίνομαι ἐν τινι, ἀνανακλῶμαι, ἐν ὕδασι ἢ ἐν κατόπτρῳ Πλάτ. Πολ. 402Β, κτλ., πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 8, 11, Ἀνακλυτ. Ὕστ. 2. 15, 1 (ἔνθα τὸ **ἠχεῖ** καὶ τὸ **ἐμφαίνεται** εἶναί πως ἀπρόσωπα)· ἐν χαλκείῳ Ξεν. Συμπ. 7, 4· τῷ εἴδει Πλουτ. Ἀλ. 4. **2)** φαίνομαι ἐν, διακρίνομαι, ὅμως ἐμφαίνεται τὸ νεαρὸν αὐτοῖς, διακρίνεται ὅμως τὸ ἐν αὐτοῖς νεαρόν, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 3, Ἀριστ. Φυσιογν. 2, 2, κτλ.: — **ἐμφαίνεται,** ἀπρόσ., εἶναι κατάδηλον, φανερόν, Πλούτ. 2. 953Ε· οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., ἐμφαίνει οὕτως Κέβης 21· «ἐμφαίνει· σημαίνει» Σουίδ. **3)** φαίνομαι ὡς ὑπάρχων ἔν τινι, ἐν τῇ κατηγορίᾳ τῇ τοιαύτῃ Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 1, 4· ἐνυπάρχειν καὶ ἐμφ. ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 2. 2. 1, Ἠθ. Ν. 1. 4, 11.

ἐμφαλωμένοις, «περιπεπλεγμένοις» Σουίδ.

ἐμφάνεια, ἡ, τὸ ἐμφανές, φανερόν, εἰς ἐμφάνειαν ἄγειν, ἄγειν εἰς τὸ ἐμφανές, Θεοφρ. π. Πυρὸς 2.

ἐμφάνερος, ον, ὁλοφάνερος, Ἰουλ. Πολυδ. ἑρμην. κ. καίτοι ὁμ. ἔκδ. Boucherie σ. 58.

ἐμφᾰνής, ές, (ἐμφαίνω) ὁ ἐν ἑαυτῷ δεικνύων, ἀνανακλῶν, περὶ στιλπνῶν καὶ λείων πραγμάτων, καὶ πάντα ὅσα ἐμφανῆ καὶ λεῖα Πλάτ. Τίμ. 46Α. **II.** ὁρατὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, φανερός, **α)** ἐπὶ προσώπων, Τραγ., κλ., ἰδίως ὡς τὸ **ἐναργής,** ἐπὶ θεῶν ἐμφανιζομένων σωματικῶς εἰς τοὺς ἀνθρώπους, Σοφ. Ο. Τ. 909, Εὐρ. Βάκχ. 22, Ἀριστοφ. Σφ. 733, Πλάτ. Ἀλκ. 2. 141Α· οὕτως, ὄψις ἐμφ. ἐνυπνίων Αἰσχύλ. Πέρσ. 518, πρβλ. Χο. 667· ἐμφανῆ τινα ὁρᾶν, ἰδεῖν, ὁρᾶν ἢ ἰδεῖν σωματικῶς, Σοφ. Αἴ. 538. Ἀριστοφ. Θεσμ. 682, πρβλ. Σοφ. Ἡλ. 1454· πῶς ἂν ὑμῖν ἐμφανὴς ἔργῳ γενοίμην; πῶς νὰ ἠδυνάμην νὰ δείξω ὑμῖν ἐμφανῶς δι' ἔργων, ὁ αὐτ. Φιλ. 531· ἐμφανὴς τιμαῖσιν = ἐμφανῶς τιμώμενος ὁ αὐτ. Ο. Τ. 909:—ὡς δικανικὸς ὅρος, ἐμφανῆ παρέχειν τινά, προσάγειν τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον, παρουσιάζειν, Ἀντιφῶν 133. 34, πρβλ. Δημ. 1294. 15· οὕτως, ἐμφανῆ καταστῆσαι τὰ χρήματα ἢ τὸν κεκομισμένον ὁ αὐτ. 1239. 5· ἐμφανῶν κατάστασις, πρβλ. Λατ. exhibitio, actio ad exhibendum, Ἰσαῖος 59. 22, Δημ. 1251. 3, Ἀριστ. Πολιτ. Ἀθηναίων σ. 83. 3 (ἔκδ. Blass). **β)** ἐπὶ πραγμάτων, οὐ γάρ ἐστι τἀμφανῆ κρύπτειν Σοφ. Ο. Κ. 755· ἐμφ. τεκμήρια, φανεραὶ ἀποδείξεις, ὁ αὐτ. Ἡλ. 1109· ἄλγος ἐμφ. Πινδ. Ἀποσπ. 229· κλαυθμὸς Ἡρόδ. 1. 111, κτλ.· τὰ ἐμφ. κτήματα, τὰ φανερά, τὰ γνωστά, Ξεν. Ἑλλην. 5. 2, 10. **2)** μᾶλλον δὲ τούτων τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἐμφανέα, ἐν τῷ φανερῷ, in propatulo, Ἡρόδ. 1. 203., 3. 101· τὸ ἐμφανές, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ μέλλον, Θουκ. 3. 42· εἰς τοὐμφανὲς ἰόντες, ἐρχόμενοι εἰς τὸ φανερόν, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 13, πρβλ. Ἀγησ. 9. 1. **3)** φανερός, κατάδηλος, τυραννὶς Ἀριστοφ. Σφ. 417· βία Θουκ. 4. 86· ἐμφ. λόγος, σαφής, Αἰσχίν. Εὐμ. 420· ἐν ἐμφανεῖ λόγῳ, παρρησίᾳ, φανερά, Θουκ. 7. 48· τὴν ἐμφ. ποιεῖν διὰ τῆς φωνῆς Πλάτ. Θεαίτ. 206D· ἐμφανές ἐστιν ὅτι .. Ξεν. Ἱέρ. 9, 10. **4)** κατάδηλος, γνωστός, τὰ ἐμφανῆ Ἡρόδ. 2. 33· ἐμφανῆ γὰρ ἦν Σοφ. Ἀντ. 448· ἐπιφανής, ἀνὴρ ἐμφανὴς Αἰγύπτιος Διόδ. 1. 68. **III.** ἐπίρρ. **-νῶς,** Ἰων. **-νέως,** φανερῶς, Λατ. palam, Ἡρόδ. 1. 140, Αἰσχύλ. Ἀγ. 626, κτλ.· Ἀλκμαιωνίδαι δὲ ἐμφανέως ἐλευθέρωσαν, ἐνδήλως, ἀναμφιδόλως, Ἡρόδ. 6. 123· ἐμφανῶς ἠμύναντο, φανερῶς, δηλ. οὐχὶ ἐν κρυπτῷ ἢ δι' ἀπάτης, Σοφ. Τρ. 278· οὐ λόγοις, ἀλλ' ἐμφανῶς, ἀλλὰ πραγματικῶς, Ἀριστοφ. Νεφ. 661· ἐμφ. ἤδη λέγειν ὁ αὐτ. Ἀχ. 312· συγκρ. **-έστερον,** Πλάτ. Φίλησ. 31Ε. **2)** οὕτω κατ' οὐδέτερον ἐπίθ., ἐξ ἐμφανέος ἢ ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς Ἡρόδ. 3. 150., 4. 120 κ. ἀλλ.· ἐν τῷ ἐμφανεῖ Θουκ. 2. 21, κτλ.

ἐμφανία, ἡ, καταγγελία (;) Ἐπιγρ. Λοκρῶν Ὀπουντίων ἐν Ἀθην. τ. Α', σ. 489· πρβλ. Κουμανούδη Συναγ. Ἀθησ. λεξ. ἐν λ. καὶ ἴδε **φάσις** (Α).

ἐμφανίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ,** παρουσιάζω, Εὐρ. Ἀποσπ. 794, Φιλόχ. παρ' Ἀθην. 37Ε· Τισσαφέρνην ἐμφανίσας ἐπίορκον, φανερὸν ποιήσας ὅτι ἦτο ἐπίορκος, Ξεν. Ἀγησ. 1. 12· εἶθ' ὃν ἡ τύχη καὶ τὸ δαιμόνιον φίλον μὲν ἀλυσιτελῆ, συμφέροντα δ' ἐχθρὸν ἐμφανίζει, τοῦτον ἡμεῖς φοβώμεθα; Δημ. 188. 15:—Παθ., ἐμφανίζομαι, καὶ αὐτοῖς θεοὺς ἐμφανίζεσθαι λέγοντας Διογ. Λ. 1. 7 (ἐν τῷ Προοιμίῳ), Νέα Διαθ. **2)** = **ἐμφανὲς ποιῶ,** ὡς τὸ **ἐμφαίνω,** Πλάτ. Σοφ. 244Α, κτλ.· ἐμφ. τινί τι Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 4:—μετ' ἀναφ., τὰ παθήματα δι' ἃς αἰτίας

γέγονεν ἐμφ. Πλάτ. Τίμ. 61C· ἐμφ. ὅτι .. Ξεν. Κύρ. 8. 1, 26. **3)** ἐνδεικνύω, φανερώνω, ἐξηγοῦμαι, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 30, 4· γνωστοποιῶ, ἵνα τέτταρσιν ἐμφανίσῃ νεανίσκοις Πολύβ. 6. 35, 8· περί τινος Ἐπιγραφ. Δελφ. 68 Curt.· ἀναγράφω, Ἐπιγρ. ἐν Hicks 182. 6.

ἐμφάνισις, εως, ἡ, = **ἐμφανισμός,** Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 24, 5.

ἐμφανίσκω = ἐμφανίζω, Ἰαμβλ. Βίος Πυθαγ. 260.

ἐμφᾰνισμός, ὁ, ἔνδειξις, δήλωσις, προθυμία, ἐμφανισμὸς προαιρέσεως πρακτικῆς Πλάτ. Ὅροι 413E, Ἐβδ. (B', Μακκ. Γ', 9).

ἐμφανιστέον, ρηματ. ἐπίθετον τοῦ **ἐμφανίζω,** δεῖ ἐμφανίζειν, διασαφηνίζειν, Πλάτ. Τίμ. 65C.

ἐμφᾰνιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐμφανίζων, καταγγέλλων, Ἐκκλ.

ἐμφᾰνιστικός, ή, όν, ἐνδεικτικός, δηλωτικός, λόγος ἐμφανιστικὸς διὰ προγινωσκομένων Πλάτ. Ὅροι 414E· ἐκφραστικός, Λογγῖνος π. Ὕψ. 81. 1.

ἐμφαντάζομαι, ἐμφανίζομαι ὡς φάντασμα, Μ. Ἀντων. 2. 12. **II.** μέσ., φαντάζομαι ἔν τινι πράγματι, ῥῶσιν ἐμφαντασάμενος τῷ τοῦ ἱεροῦ ὀνόματι Εὐστ. Πονημάτ. 142. 70.

ἐμφάντᾰσις, εως, ἡ, φαντασία, Πλωτῖνος 3. 6, 17.

ἐμφαντικός, ή, όν, ὁ ἐμφαίνων, ἐκφραστικός, μετὰ γεν., πάθους τινὸς ἐμφαντικὸν Πλούτ. 747E, 1010C: ἀπολ., ἐκφραστικός, ζωηρός, ἡ δὲ παράκλησις ἦν αὐτοῦ βραχεῖα μέν, ἐμφαντικὴ δὲ καὶ γνώριμος τοῖς ἀκούουσιν Πολύβ. 18. 6, 2, Πλούτ. 1009E. Ἐπίρρ. **-κῶς,** ζωηρῶς, ἰσχυρῶς, μετὰ δυνάμεως, ἐπὶ ζωγράφων, Πλουτ. Ἄρατ. 32· ἐμφ. παρακαλεῖν Πολύβ. 11. 12, 1· συγκριτ. **-ώτερον** ὁ αὐτός· ὑπερθ. **-ώτατα** Φίλων 1. 50· **ἐμφατικὸς** εἶναι συνήθης δι. γρ., ἴδε Wyttenb. Πλούτ. 2. 104B.

ἐμφαρμάσσω, ἀλείφω μὲ φάρμακον, τοὺς ἰοὺς τῶν θηρίων ἢ τοὺς ἐμπεφαρμαγμένους βέλεσιν Γαλην. τ. 2, σ. 53, 17.

ἐμφᾰρύσσομαι· «ἐμφαρυξάμενος· ἐμφαγών» Ἡσύχ.

ἔμφασις, εως, ἡ, (ἐμφαίνομαι) τὸ ἐμφαίνεσθαι ἐν λείᾳ τινὶ ἐπιφανείᾳ, ἀνταύγεια οἵα ἐν κατόπτρῳ ἢ ὕδατι, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 4, 6., 3. 6, 4 κ. ἀλλ., Πρβλ. 23. 9· ἔμφασιν ποιεῖν Θεοφρ. περὶ Λίθ. 30· ἀμυδρὰ ἐμφάσεις τῆς ἀληθείας, ἀσαφεῖς ἀνταναklάσεις ἢ εἰκόνες, Πλούτ. 2. 354C. **2)** ἐξωτερικὴ ὄψις, τὸ ἐξωτερικὸν φαινόμενον, λαμπρότητος Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 22· ἐμφάσεις ὀνείρων ὁ αὐτὸς π. Μαντ. ἐν Ὕπνοις 2, 13· κατ' ἔμφασιν, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ καθ' ὑπόστασιν (πράγματι) ὁ αὐτὸς π. Κόσμ. 4, 21· κατὰ τὴν ἔμφασιν Πολύβ. 5. 63, 2· ποιοῦσαν ἔμφασιν, μετὰ γεν., δεικνύουσαν τάχα, προσποιουμένην, Πλούτ. 2. 63F· ἀλλ', ἔμφασιν ἐποίει ὡς προστάττων τι, ἐφαίνετο ὡς νὰ προσέτατέ τι, Πίναξ Κέβ. 14· ποιῶν ἔμφασιν ὡς ἐπί τινας .. ἐπεστροφώς .., Πολύβ. 5. 110, 6· ἔμφ. ἔχειν τινὸς Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 16· ἔμφ. ἔχειν ὡς ... Διόδ. 11. 89· ἔμφ. γίγνεταί τινος ὁ αὐτὸς 1. 38. **II.** (**ἐμφαίνω**) δήλωσις, διήγησις, Πολύβ. 6. 5, 3, κτλ.· ποιεῖν ἐμφάσεις κατά τινος ὁ αὐτὸς 28. 4, 8. **III.** παρὰ ῥήτορσι, δύναμις τοῦ λόγου, δύναμις ἐκφράσεως, ἥτις ἔχει πλείονα ἰσχὺν ἢ ἡ διὰ τῶν λέξεων ἐκφραζομένη ἔννοια, Ἰαμβλ. Βίος Πυθ. 103, 161, κ. ἀλλ.

ἐμφᾰτικός, ή, όν, ὁ ἔχων ἔμφασιν, ἐκφραστικός, ἴδε **ἐμφαντικός** ἐν τέλ.

ἐμφαντίζομαι, κλείομαι ἐν φάτνῃ, ἐπὶ ἵππου, Ν. Χων. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθ. τ. Α', σ. 91, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 21, 9, Β', σ. 345. 15.

ἐμφέρβομαι, ποιητ. **ἐνιφ-,** φέρβομαι, τρέφομαι ἔν τινι τόπῳ, καὶ γίγνετο ταῦρος οὐχ οἷος σταθμοῖς ἐνιφέρβεται (ἐνι φέρβεται Ahrens) Μόσχ. 2. 80.

ἐμφέρεια, ἡ, ὁμοιότης, Διοσκ. 1. 1, Πλουτ. Νουμ. 13· πρός τι ὁ αὐτὸς Τ. Γράκχ. 2.

ἐμφερής, ές, ὅμοιος, τινί, συχνὸν παρ' Ἡροδ., ὡς ἐν 2. 76, 92, 105· καὶ ἐν τῷ ὑπερθ., 3. 37., 4. 74 κ. ἀλλ.· ὡσαύτως παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, ὡς παρ' Αἰσχύλ. ἐν Χο. 206, Εὐμ. 412, Σοφ. ἐν Αἴ. 1152, Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. 503· ἐμφερής τινι τοὺς τρόπους ὁ αὐτὸς ἐν Σφ. 1102· σπάνιον παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζογράφοις, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 31, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 36, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 7. 6, 3, κτλ.—Ἐπίρρ. **-ρῶς,** ὁμοίως Διογ. Λ. 6. 103· ἐμφερῶς ἔχειν τινὶ Ἀθήν. 27A· ὑπερθ. **-έστατα** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 49. Πρβλ. **προσφερής, προσεμφερής.**

ἐμφέρω: μέλλ. **ἐνοίσω,** φέρω ἐντός, πρβλ. **ἐμφορέω:**—Παθ., φέρομαι ἐντός, ἔν τινι Ἱππ. 1221C· (μετὰ διαρ. γραφ. ἐκφ-), περιφέρομαι, βιῶ ἔν τινι, μυρία .. φῦλα .. βένθεσι πόντου ἐμφέρεται πλώοντα Ὀππ. Ἁλ. 1. 81· ἐν ὄλναις, δι. γραφ. ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 613:—Μέσ., φέρω μετ' ἐμαυτοῦ, τι Ἄρατ. 701. **II.** ἐνεφέρετο, ἐγίνετο λόγος, ἀνεφέρετο, ὑποσημ. ἐν Πολυβ. 14. 12 ἐν τέλει. **III.** **εἰσφέρω,** Ἐπιγρ. Μελιταίων Θεσσαλίας, Ραγκαβῆ Ant. Hell. 692.

ἐμφιλοθέως, ἐπίρρ., φιλοθέως, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 323. 9, ἔκδ. Λ.

ἐμφεύγω, εὑρίσκω καταφύγιον, καταφεύγω, Λουκ. Ψευδολογ. 27.

ἐμφθέγγομαι, ἀποθ., φθέγγομαι, ὁμιλῶ χαμηλῇ τῇ φωνῇ, Λουκ. Εὐνοῦχ. 7.

ἐμφθορής, ές. (φθορὰ) ἀπολωλώς, ἢ κατεστραμμένος ἐν .., Νικ. Ἀλεξιφ. 170.

ἐμφῐλῆδέω, ἥδομαι ἔν τινι, Πορφύρ. π. Ἀποχ. Ἐμψ. 2. 47, Μ. Ἀντων. 5. 5.

ἐμφῐλοκᾰλέω, καταγίνομαι εἴς τι φιλοκάλως, Πλούτ. 2. 122E· ἐμφ. τινι ὁ αὐτ. Φιλοπ. 4.

ἐμφῐλόνεικος, ον, = **φιλόνεικος·** ἐπίρρ. **-κως,** Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἀνδρ. 289, Ἐκκλ.

ἐμφιλοπονέω, φιλοπονῶ ἔν τινι, ταῖς ἀγίαις γνησίως ἐνεφιλοπόνει γραφαῖς Ἀνωνύμ. Βίος Χρυσοστ. σ. 307. 13.

ἐμφῐλοσοφέω, φιλοσοφῶ ἔν τινι, ἢ ἔν τινι τόπῳ, ὡς φησιν ὁ θεῖος Ἰὼδ ἐμφιλοσοφῶν τοῖς πάθεσι Γρηγ. Ναζ. Π. 60D, Ш. 165C, 1189A· ἐμφιλοσοφήσας τῇ Σικελίᾳ χρόνον Φιλόστρ. ἐν Βίῳ Ἀπολλ. 5. 18, σ. 202. 4.

ἐμφιλοσόφημα, τό, φιλοσόφημα, Γρηγ. Ναζ. Π. 576C.

ἐμφιλόσοφος, φιλοσοφικός, Διογ. Λ. 2. 40.

ἐμφιλοτεχνέω, καταγίνομαι φιλοτέχνως εἴς τι, τινὶ Μ. Ἀντων. 7. 54.

ἐμφιλοχωρέω, ἀγαπῶ νὰ ἐνδιατρίβω εἴς τι, τῇ μνήμῃ Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 1, πρβλ. Ἀλκίφρονα 3. 15, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 7, 2· ἀπολ., Ἀθήν. 264B.

ἐμφλάω: μέλλ. **-άσω,** Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐνθλάω,** Ἱππ. Προρρ. 98E.

ἐμφλεβοτομέω = φλεβοτομέω ἐν, Ἱππ. 279. 55.

ἐμφλεγμαίνω = φλεγμαίνω, Γρηγ. Νύσσ. Π. 276A.

ἐμφλέγω: μέλλ. **-ξω,** φλέγω ἔν τινι, ἐνέφλεγες ἐν φρεσὶ πυρσὸν Ἀνθ. Πλαν. 198· παθ., Νικ. Θηρ. 338.

ἔμφλογος, ον, ὁ ἔχων φλόγα, Achmes Ὀνειρ. 159, σ. 134. 12.

ἔμφλοιος, ον, ἔχων φλοιόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἄφλοιος,** Θεοφ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 5. 1, 2.

ἐμφλοιο-σπέρματος, ον, ἔχων τὸ σπέρμα κεκαλυμμένον διὰ φλοιοῦ, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 7. 3, 2.

ἔμφλοξ, ογος, ὁ, ἡ, ἔχων φλόγα ἐν ἑαυτῷ, ἔμπυρος, καὶ τὸν ἐγερσιφαῆ πυρὸς ἔγκυον ἔμφλογα πέτρον Ἀνθ. Π. 6. 5, 5.

ἐμφοβέω, ἐμβάλλω φόβον, κάμνω τινὰ νὰ φοβηθῇ, Εὐστ. Ἰλ. 943. 16:—Παθ., φοβοῦμαι, Πλουτ. Ὀθ. 5.

ἔμφοβος, ον, ὁ ἐμποιῶν φόβον, Λατ. formidolosus, αἱ γὰρ ἔμφοβοι θεαί σφ' ἔχουσι Σοφ. Ο. Κ. 39. **II.** παθ., ὁ ἐν φόβῳ, πεφοβημένος, ἔντρομος, Ἐβδ. (Σειρὰχ ΙΘ', 24).—Ἐπίρρ. **-βως,** Ἡσύχ. ἐν λέξει **ὀρρωδέως.**

ἐμφοιτάω, εἰσβάλλω, ἐπέρχομαι, ὁ Ρωμαίων στρατηγὸς ἐπὶ τῇ Ἀρζανητῇ χώρᾳ οἷά τι λαῖλαψ .. ἐνεφοίτησε Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἱστ. 2, 7, σ. 39D.

ἐμφονεύω, φονεύω ἔν τινι, κόρεις ἐν ταῖς ῥισὶν αὐτῶν ἐμφονεύσας Γεωπ. 16. 19.

ἐμφορβιόομαι, παθ., περιζωννύω τὸ στόμα μου διὰ φορβειᾶς, δηλ. κημοῦ ἢ περιστομίου ὡς οἱ αὐληταὶ (πρβλ. **φορβειά** II.), Ἀριστοφ. Ὄρν. 861.

ἐμφόρβιος, ον, καταβιβρώσκων, καταναλίσκων, τινος Νικ. Θ. 629· **ἐμφόρβιον·** «τελώνημα» Ἡσύχ.

ἐμφορέω = ἐμφέρω:—Παθ., περὶ νῆα μέλαιναν κύμασιν ἐμφορέοντο Ὀδ. Μ. 419· ὕδασι Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 626. **II.** κάμνω τινὰ νὰ πίῃ, ποτίζω, καὶ πολὺν ἐμφορήσας ἄκρατον Διόδ. 16. 73:—Μέσ. καὶ παθ., πληρῶ ἐμαυτόν τινος πράγματος, κάμνω πολλὴν χρῆσίν τινος, ὑπερμέτρως μεταχειρίζομαί τι, ἐνεφορέετο τοῦ μαντηίου Ἡρόδ. 1. 55· πληροῦμαι, ἀνοίας ἐμφορηθῆναι Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 10, Βεκκ.· οἴνου ἀκράτου Ἡρωδιαν. 4. 11, Πλούτ. 2. 1067E· ἐξουσίας, ὕβρεως, τιμωρίας Πλουτ. Κικ. 19, Σερτ. 5, κτλ.· ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., ἄκρατον Διόδ. 4. 4, Ἀλκίφρ. 1. 35, Ἀθήν. 416Δ· ἀπολ. Ἀλκίφρων 1. 1. **III.** μεταφ., ἐμβάλλω, προστρίβομαι, δίδωμι, Λατ. incutere, ἐμφορεῖν πληγάς τινι Διόδ. 19. 70, Πλουτ. Πομπ. 3· ἐμφ. ὕβρεις εἰς τινα Ἀλκίφρων 1. 9· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 28. **2)** ἐπισωρεύω ἐπάνω εἴς τινα, ἐπιρρίπτω κατὰ πρόσωπόν τινος, οὓς αἰὲν ἐμφορεῖς (ἐμφέρεις Elms, Herm., κλ.) σύ μοι φόνους πατρὸς Σοφ. Ο. Κ. 989.

ἐμφόρησις, εως, ἡ, ὑπερπλήρωσις, λαίμαργος πολυφαγία καὶ πολυποσία, οὐ διψήσεως ἄκος, ἀλλ' ἐμφορήσεως ἕνεκα Ἀθήν. 10B.

ἐμφόρητος, ον, πλήρης, γέμων, κατ' αὐτοῦ σὺν στρατιᾷ σοβαρᾷ δυνάμεως ἐμφορήτῳ ἐπέρχεται Ἰω. Γενέσ. σ. 64. 12, ἔκδ. Β., Λιβάν.

ἐμφορτίζομαι, παθ., φορτώνομαι, Θ. Πρόδρ. παρ' Elberling 6. σ. 253· ἴδε **ἐκφορτίζομαι.**

ἐμφορτόομαι, μέσ., φορτώνω τι διὰ λογαριασμόν μου, φοίνικας ἀγοράσας, ναῦς ἐμφορτωσάμενος ἀνήχθη Αἰσώπ. Μῦθοι 370[4].

ἔμφορτος, ον. πεφορτωμένος, ἔμφορτον ἐδωδῆς Ὀππ. Ἁλ. 2. 212, Διογ. Λ. 1. 31.

ἔμφραγμα, τό, (ἐμφράσσω), φραγμός, Ἰσοκρ. 148. **II.** = **ἔμφραξις,** Ἱππ. 258. 39, Πλάτ. 2. 745E.

ἐμφραγμός = **ἔμφραξις,** Ἐβδ. (Σειρὰχ κζ', 14).

ἐμφρακτικός, ή, όν, ὁ προξενῶν ἔμφραξιν, Ἱππ. 397. 34.

ἔμφραξις, εως, ἡ, φράξιμον, τῶν πόρων Ἀριστ. Προβλ. 2. 41· τοῦ φάρυγγος αὐτόθι 11.18. **II.** = **ἔμφραγμα,** Στράβ.740.

ἐμφράσσω, Ἀττ. **-ττω:** μέλλ. **-ξω,** θέτω φραγμόν, κλείω διὰ φραγμοῦ, «φράζω», τὸ μεταξὺ Θουκ. 7. 34· τοὺς ἔσπλους ὁ αὐτ. 4. 8· ἐμφρ. καὶ συγκλείειν Πλάτ. Τίμ. 71C· ἐμφρ. τὸ στόμα Δημ. 406. 5· μεταφ., ἐμφρ. τὰς ὁδοὺς τῶν ἀδικημάτων Λυκοῦργ. 165. 24. **2)** σταματῶ, ἐμποδίζω, τὰς κατὰ σοῦ τιμωρίας Αἰσχίν. 85. 32· τὰς βοηθείας Διόδ. 14. 56· τὴν φωνὴν Πλούτ. 2. 88C. **3)** τὸ μέσ. μετὰ ἐνεργ. σημασ., Νικ. Θηρ. 79, Ἀλεξιφ. 191. **II.** ἐμβάλλω, χώνω, ῥοδοδάφνης φύλλα εἰς τὰς ὀπὰς ἐμφράττουσιν Γεωπ. 13. 5, 3· τινί τι Νικ. Θηρ. 79.

ἔμφρενος, ὁ, = ἔμφρων, Ἰω. Μαλαλ. σ.120.13.

ἔμφρικτος, ον, φρικτός, φοβερός, Ἀνδρ. Κρήτης σ. 82C.

ἐμφρονέω, (ἔμφρων) ἔρχομαι εἰς τὰς φρένας μου, Ἱππ. 1149A.

ἔμφροντις, ιδος, ὁ, ἡ, πλήρης φροντίδων, ἀνήσυχος, Θεμίστ. 219B.

ἐμφρονώδης, ες, (εἶδος) φαινόμενος ἔμφρων, ἐμβλέψεις ἐμφρονώδεες σφόδρα Ἱππ.1211F.

ἐμφρουρέω, φρουρῶ ἔν τινι τόπῳ, Θουκ. 4.110., 8. 60: μετ' αἰτ. τόπου, Δίων Κ. 47. 30., 50.12:—Παθ., τίθεμαι ὑπὸ φρουράν, φυλακίζομαι, Φαλάριδος Ἐπιστ. 5 (;)

ἔμφρουρος, ον, ὁ φρουρῶν ἐν τόπῳ τινί· οἱ ἔμφρουροι, ἡ φρουρά, Ξεν. Ἑλλην. 1. 6, 13: ὑποχρεωμένος εἰς χρέη φρουρᾶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἄφρουρος,** Schneid. Ξεν. Λακ. 5. 7. **II.** παθ., ὁ ὑπὸ φρουράν, πόλεις ἐμφρούρους ποιεῖ Δημ. 289. 10, Πολύβ. 2. 41, 10, κτλ. **III.** ἐγκεκλεισμένος ἔν τινι, ἐμφρουροι τῷ ταύρῳ Φαλάριδος Ἐπιστ.13, σ.78, 58 Lenn.· οἷον ἔμφ., ὑπὸ τήρησιν, ὡς ἐν φυλακῇ, Λογγῖν. 44. 4.

ἐμφρύγω = φρύγω ἐν, Διὶ. π. Ζ.14.18· ὡσαύτως **ἐμφρύττω,** Πολυδ. Ϛ', 64.

ἔμφρων, ον, γεν. **-ονος,** (φρὴν) ἐχέφρων, συνετός, φρόνιμος, ἔχων τὰς φρένας του·—καὶ τοῦτο κατ' ἀντίθεσιν, **1)** πρὸς παράφρονα, σὲ Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα, σὲ φέρει εἰς τὰς φρένας σου (ἔνθα ὁ Ἔρμαννος προτείνει ἔγκυον, ὁ δὲ Μαθίγιος τίθησ' ἐγκύμονα), Αἰσχύλ. Προμ. 848· ἔμφρων εἰμὶ ὁ αὐτ. Χο. 1026· ἔμφρων καθίσταμαι Σοφ. Αἴ. 306· ποιητὴς.. οὐκ ἔμφρων ἐστὶν Πλάτ. Νόμ.719C· ἀντὶ μανικῶν.. ἕξεις ἔμφρονας ἔχειν αὐτόθι 791B. **2)** ἐπὶ ἀποθνήσκοντος, ἔτ' ἔμφρων Σοφ. Ἀντ. 1237, πρβλ. Ἀντιφῶντα 118.10· ἔμφρ. γίγνεσθαι, ἀναλαμβάνειν ἐκ λιποθυμίας ἢ ληθαργίας, Ἱππ.Κωακ.Προγν.137· ὡσαύτως ἐπὶ κοιμωμένου, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 129. **II.** λογικός, μὲ νοῦν, ζῷα Ξεν. Ἀπομν.1. 4, 4:—οὕτω καί, ζωή, βίος ἔμφρων Πλάτ. Πολ. 521A, Τίμ. 36E· ἡ πρεσβυτῶν ἔμφρ. παιδιὰ ὁ αὐτ. Νόμ.769A· τέχνη ἐμφρονεστέρα Ἀριστ. Ρητ. 1. 4, 4. **2)** νουνεχής, συνετός, φρόνιμος, Θέογν. 1122, Πινδ. Ο. 9, 113, Σοφ. Ο. Τ. 436· ἔμφ. σωφροσύνη Θουκ. 1. 84· ἔμφρ. περί τι, συνετὸς περί τι, Πλάτ. Νόμ. 809D· τῶν δημιουργῶν ἢ τῶν ἄλλων τῶν ἐμφρόνων ἀνδρῶν, τῶν πεπειραμένων, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππάρχῳ 226D:—Ἐπίρρ. **ἐμφρόνως,** συνετῶς, φρονίμως, ὁ αὐτ. Πολ. 396C, κ. ἀλλ., Ἀντιφάν. ἐν «Ἡνιόχῳ» 1: Ὑπερθ. **-έστατος,** Πλουτ.Ἀντών.14.

ἐμφυής, ές, ὁ ἐμπεφυκὼς καὶ φύσει ἐνυπάρχων, ἔμφυτος, ἐμφυὲς.. ἦθος Πινδ. Ο. 10 (11). 20: ἐγκεκεντρισμένος, Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24. Πρβλ. **ἔμφυτος.**

ἐμφύλιος, ον = ἔμφυλος, ὃ ἴδε.

ἐμφυλλίζω, ἐνοφθαλμίζω, ἐγκεντρίζω, Γεωπ.10. 37.

ἐμφυλλισμός, ἐγκεντρισμός, «ἐμβόλιασμα», Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 6, 4. Γεωπ.10.75, 1.

ἔμφυλλος, ον, πλήρης φύλλων, Γεωπ. 4.15, 4.

ἔμφυλος καὶ **ἐμφύλιος, ον,** ὧν τὸ δεύτερον προτιμᾶται παρ' Ἀττ.: (φῦλον)· ἐν τῇ φυλῇ, δηλ. ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς ἢ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, ἀνδρα κατακτὰς ἔμφυλον, «ὁμόφυλον, φυλέτην» (Σχόλ.), Ὀδ. Ο. 273· ἐμφύλιοι = συγγενεῖς, Σοφ.Ἀντ.1264, Πλάτ. Νόμ. 871A· ἐμφύλιον αἷμα, φόνος συγγενοῦς, Πινδ. Π. 2. 57, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 565E· τοὔμφυλον αἷμα Σοφ. Ο. Κ. 407· στάσιές τε καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν Θέογν. 51· αἷμ' ἐμφύλιον Ο. Τ. 1406· ἔμφυλοι παρ' ἑκατέροις Ἐπιγρ. Κρήτης ἐν Συλλ.Ἐπιγρ. 2556.14. **2)** γῆ ἐμφύλιος, ἡ γενέτειρα γῆ, Σοφ. Ο. Κ.1385. **II.** ἔμφυλος στάσις, ἡ μεταξὺ τῶν συμφυλετῶν γινομένη, Σόλων 3. 19, Ἡρόδ. 8. 3· οὕτως, Ἄρης ἐμφύλιος Αἰσχύλ. Εὐμ. 863· μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν Θεόκρ. 22. 200· πόλεμος ἐμφύλιος Πολύβ.1. 65, 2· στάσις Πλουτ. Πομ. 24.

ἐμφύρω [ῡ], ἀναμιγνύω, «ἀνακατώνω», Ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἐμπεφυρμένοι Αἰσχύλ.Ἀποσπ. 32, πρβλ. Λυκόφρ.1380.

ἐμφῡσάω, φυσῶ ἔν τινι, ἐς τὰς ῥῖνας Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2· αὐλητρὶς ἐνεφύσησε, ἐφύσησεν εἰς τὸν αὐλόν, Ἀριστοφ. Σφ. 1219. **II.** φυσῶ ἐπάνω (εἴς τινα), τινι ἢ εἴς τινα Ἐβδ. (Ἰὼβ Δ', 21). **III.** φουσκώνω, τὸ μὲν [τῆς τροφῆς] ἐμφυσᾶν, τὸ δὲ σαρκοῦν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 21, 6· ἐμφ. τὰς φλέβας ὁ αὐτ. Προβλ. 5. 9:—Παθ., φουσκώνομαι, πρήσκομαι, ἐξογκοῦμαι, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 143, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ.1.12 κ. ἀλλ.· μεταφορ., τῇ κολακείᾳ ἐμφυσώμενος Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 225D.

ἐμφύσημα, τό, φούσκωμα, πρήξιμον τοῦ στομάχου ἢ ἄλλων μερῶν τοῦ σώματος, «τὸ ἐμφύσημα πνεῦμά ἐστι φυσῶδες ποτὲ μὲν ἐπὶ τῷ δέρματι, ποτὲ δὲ ὑπὸ τοῖς περιοστέοις ὑμέσιν ἢ τοῖς τοὺς μῦς περιέχουσιν ἀθροιζόμενον, ποτὲ δὲ κατὰ τὴν γαστέρα καὶ τοῦ περιτοναίου μεταξύ, καὶ ποιεῖ τοὺς τυμπανίας ὑδέρους», κτλ., Θεοφ. Νόνν. τ. 2. σ. 267, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1111, κ. ἀλλ., καθ' Ἡσύχ. «πάθος περὶ τοὺς ὀφθαλμούς». **II.** ἐπίπνευσις τοῦ ἁγ. Πνεύματος, θεοπνευστία, Κλήμ. Ἀλ. 603, Ἐκκλ.

ἐμφύσησις, εως, ἡ, ἐμπνευμάτωσις, «φούσκωμα», Πλούτ. 2. 1077B, Ἀθήν. 32E.

ἐμφῡσιόω = ἐμφυσάω, Κλήμ. Ἀλ. 897.

ἐμφῡσιόω, (φύσις) ἐμπνέω, ἐμφυτεύω, μεταδίδω εἴς τινα, τὸ αἰδεῖσθαι ἐμφυσιῶσαί τινι Ξεν. Λακ. 3, 4:—Παθ., ὅκως ἡ μάθησις ἐμφυσιωθεῖσα δεξιῶς τε καὶ ἐναλδέως τοὺς καρποὺς ἐξενέγκηται Ἱππ. Νόμ. 2.19· ἵνα ἐμφυσιῶται ἑκάστῳ τὸ κάλλιστον Χαρώνδ. παρὰ Στοβ. 289 ἐν τέλει.

ἔμφῡσις, εως, ἡ, ἐντὸς αὔξησις, οὐ πόρρω τῆς τῶν ἀγγείων ἐμφύσεως, ἔνθα ἐμφύονται τὰ ἀγγεῖα, Ὀρειβάσ. σ.120, ἔκδ. Dund.

ἐμφῡτεία, ἡ, τὸ ἐμφυτεύειν, ἐγκεντρίζειν, Ἀριστ. περὶ Νεότ. κ. Γήρ. 3. 1, Θεόφρ.

ἐμφύτευσις, εως, ἡ, ὅρος τῆς Βυζ. Νομοθεσίας, δι' οὗ δηλοῦνται τὰ κληρονομικὰ δικαιώματα ἐπὶ ἐγγείων κτημάτων ἀνηκόντων εἰς ἕτερον, δηλ. τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ καλλιεργῇ αὐτὰ ὡς ἴδια ἐπὶ τῇ ἀποτίσει ἐτησίως ὡρισμένου μισθώματος: — **ἐμφύτευμα,** τό, κτῆμα ἐφ' οὗ ἔχουσιν ἄλλοι τοιαῦτα δικαιώματα: — **ἐμφυτευτής, οῦ,** ὁ, emphyteuta, ὁ ἔχων τὰ τοιαῦτα δικαιώματα, Ἰουστινιαν. Κῶδ. 1. 2, 17 §§ α', 6', Λέοντ. Νεαρ. 85, Ἰουστινιαν. Κῶδ.1. 4, 32., Ἰουστ. Αὐτοκρ. Νεαρ.Ἰουστινιαν. Κῶδ. 1. 4, 32., 1. 2, 25, § 6, Τιβερ. Νεαρ. 27.

ἐμφυτεύω, φυτεύω ἔν τινι, ἐγκεντρίζω, Πλάτ. Τίμ. 70C· ἐμφ. τινί τι Διόδ. 5.16:—Παθ., Θεοφράστ. π. Φυτ. Αἰτ.1. 6, 1, κτλ.· ἐπὶ τοῦ σώματος, τῇ δὲ δὴ πηδήσει τῆς καρδίας.. ἐπικουρίαν αὐτῇ μηχανώμενοι τὴν τοῦ πλεύμονος ἰδέαν ἐνεφύτευσαν (οἱ θεοί) Πλάτ. Τίμ. 70C: — ὡσαύτως, ἐμφυτεύειν μονάρχους τοῖς Ἕλλησιν Πολύβ. 2. 41, 10, πρβλ. 9. 29, 6.

ἔμφυτος, ον, ὁ ἐντὸς φυτευθείς, ὁ ἐντὸς γεννηθείς, φυσικός, ἐμφ. μαντικὴν εἶχε Ἡρόδ. 9. 94· πατρὸς αἷμα Σοφ. Ο. Κ. 1671· τοῖς πλουτοῦσι τοῦτο δ' ἔμφ. Εὐρ. Ἀποσπ. 773. 12· ἔρως ἔμφ. τοῖς ἀνθρώποις Πλάτ. Συμπ. 191C· ἡ μὲν ἐμφ. οὖσα ἐπιθυμία ἡδονῶν ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 237D, πρβλ. Δημ.1389· 4· ἐμφ. ἡ ἀρετή, ἐν ἀντιθέτει πρὸς τὸ διδακτός, Πλάτ. Ἐρυξ. 398C, πρβλ. Λυσίαν 914.15· τὸ ἐμφ. θερμὸν Ἱππ.Ἀφορ. 1243· ἐμφ. καὶ πάτριον Δημ. 295. 25, κτλ.

ἐμφύω: μέλλ. **-φύσω:** — ἐμφυτεύω, θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἵμας παντοίας ἐνέφυσεν Ὀδ. Χ. 348· ἐμφῦσαι ἔρωτά τινι Ξεν.Ἀπομν.1. 4, 7· νόον τινὶ Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 337F· ἴδε ἐν τέλει. **II.** παθ. μετὰ πρκμ. **ἐμπέφῡκα,** καὶ ἀορ. β' **ἐνέφῡν·** ὑποτακτ. παρκμ. **ἐμπεφύῃ** ἐν Θεόγνιδι 396. **1)** φύομαι ἔν τινι ἢ ἐπί τινος, ὡς, ὅθι τε τρίχες ἵππων κρανίῳ ἐμπεφύασι (Ἐπ. ἀντὶ ἐμπεφύκασι) Ἰλ. Θ. 84· τὰ ἐμφυόμενα τόπῳ Ἱππ. π.Ἀέρ. 283· ἐμφύεσθαι ἐν τόπῳ Ἡρόδ. 2. 156: — ἐντεῦθεν ἐπὶ τῶν φύσει ἐνυπαρχόντων, φθόνος ἀρχῆθεν ἐμφύεται ἀνθρώπῳ, ἐμφυτεύεται εἰς αὐτόν, ὁ αὐτ. 3. 80· ᾧ [μάντει] τάληθὲς ἐμπέφυκεν Σοφ. Ο. Τ. 299 τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1488· πάντ' ἐμπέφυκε τῷ γήρᾳ κακὰ ὁ αὐτ.Ἀποσπ. 500· τὸ μωρὸν γυναιξὶν ἐμπεφυκεν Εὐρ.Ἱππ. 967· οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι, ἐνεφυτεύθη ὑπὸ τῆς φύσεως εἰς τὸ σῶμα, ὁ αὐτ. Μήδ. 525· κακίᾳ τῇ πόλει ἐμφύεται Ξεν.Ἀπομν. 3. 5, 17, κτλ.: — ἡ μετοχ. τοῦ παρακ. εἶναι ἐν χρήσει ἀπολ. σχεδὸν ὡς τὸ **ἔμφυτος,** ἐκ φύσεως, φυσικός, Πλάτ. Νόμ. 736A, 863B. **2)** προσκολλῶμαι εἴς τι, Θέτις δ' ὡς ἥψατο γούνων, ὡς ἔχετ' ἐμπεφῦυῖα (Ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐμπεφῦκυῖα) ἔμεινε προσκεκολλημένη, Ἰλ. Δ. 513· ἓν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, «ἐνέφυ δ' οὖν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, ἤτοι περιέλαβεν αὐτοῦ τὴν χεῖρα» (Θ. Γαζῆς), ἔσφιγξεν αὐτὴν ὡς σημεῖον ἐγκαρδίου ὑποδοχῆς, Ζ. 253, κτλ.· ἔφυν ἐν χερσὶ Ὀδ. Κ. 397· ἐν χείρεσσι φύοντο Ω.410· οὕτω, χεῖρες.. ἐμπεφυκυῖαι.. τοῖς ἐπισπαστῆρσι, προσκεκολλημέναι εἰς τὰ ῥόπτρα ἢ τὰς λαβὰς (τῆς θύρας), Ἡρόδ. 6. 91· ἐμφύντε τῷ φύσαντι Σοφ. Ο. Κ.1113, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνα 891· οὕτω καί, ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, «ἐνδακόντες τὰ χείλη, ὅπερ ἐστὶ σχῆμα θάμβους καὶ ἀπορίας» (Εὐστ.), Ὀδ. Α. 381, Σ. 410, Υ. 268· (οὕτως, ἐμφῦσαι ὀδόντας, ἐμπῆξαι τοὺς ὀδόντας, Αἰὶ. π. Ζ. 14. 8)· προσκολληθῆναι διὰ τῶν ὀδόντων, Νικ. Θηρ.131· ἀπολύτ., προσκολλῶμαι, ἐμφὺς Ἡρόδ. 3.109· ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις.. βδέλλα Θεόκρ. 2. 56. **3)** μεταφ., μένω προσκεκολλημένος εἴς τι, ταῖς ἐλπίσι καὶ ταῖς παρασκευαῖς Πλούτ. 2. 342C· τοῖς πολιτικοῖς δόγμασι ὁ αὐτ. Κάτων Νεώτ. 4· τοῖς πολεμίοις ὁ αὐτ. Νικ.14, κτλ.

ἐμφωλεύω, φωλεύω ἔν τινι τόπῳ, Πλούτ. 2. 314E, Ἀρετ. π. Δίτ. Χρον. Παθ. 2. 13.

ἐμφωνέω, φωνάζω πρός τινα, τινι Κλήμ.'Αλ. 104.

ἔμφωνος, ον, ἔχων φωνήν, φωνητικός, Αἰλ. π. Ζ.15. 27.

II. ἔχων ἰσχυρὰν φωνήν, Ξεν.'Ελλην. 2. 4, 20.

ἐμφωτίζω = φωτίζω, Κλήμ.'Αλ. 799, ἐν τῷ παθ.

ἐμφάω· μέλλ. **-ήσω**, σπογγίζω εἴς τι ἢ ἐπάνω εἴς τι, Καλλ. 'Αποσπ.121, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ.

ἐμψηφίζω, συναριθμῶ, «ἐμψηφίσαι· ὅταν δανειστὴς ἀποδιδόντος χρεώστου μὴ εὐθέως ἀναλαμβάνῃ εἰς ὄψλημα» Ἡσύχ.

ἐμψίω, «ἐμψίουσα· ἐρέγματα διδοῦσα» Ἡσύχ., «ἐμψίουσα (χειρογρ. ἐψιοῦσα): τροφὰς διδοῦσα γόνδρου· καὶ τὰ ἑψητά· Αἰσχύλος Τροφοῖς ('Αποσπ. 49)· βιοτὴν αὔξιμον ἐψιοῦσα· Ἱππῶναξ» Φωτ. Λέξ. Συναγ. ἐν λέξει **ἐψιοῦσα**.

ἐμψοφέω, ψοφῶ ἐντός, ποιῶ ψόφον ἐντός, ὅταν ἐνῇ, ἐμψοφεῖ ἐν τῇ φάρυγγι ἀναπνέοντος Ἱππ. 415. 52.

ἔμψοφος, ον, ἠχῶν, 'Ανθ. Ηαλ. 5. 244.

ἔμψυξις, εως, ἡ, δρόσισμα, 'Αρετ. π. Αἰτ.'Οξ. Παθ. 1. 9.

ἐμψῡχία, ἡ, τὸ ἔχειν ψυχήν, ζωήν, Πλούτ. 2. 1053Β, Σέξτ. 'Εμπ. Π. 2. 25. **II.** ἐσωτερικὸν ψῦχος, 'Αρχέλαος ὑπὸ θερμοῦ καὶ ἐμψυχίας συστῆναι τὸν κόσμον Στοβ.'Εκλογ. 1. 454.

ἔμψῡχος, ον, ἔχων ἐν ἑαυτῷ ψυχήν, δηλ. ζωήν, ζῶν, Λατ. animatus, animosus, ἀντίθετον τῷ **ἄψυχος**, Ἡρόδ.1.140 κ. ἀλλ. Σιμωνίδ.111, Σοφ. Ο. Κ. 1486,'Αντ.1167, Εὐρ. Ἄλκ.140· πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 245Ε, κ. ἀλλ.· μὴ κτείνειν τὸ ἔμψυχον, ἐκ τοῦ 'Εμπεδοκλέους, 'Αριστ. Ρητ. 1. 13, 2· ἔμψυχον οὐδὲν ἐσθίει Ἄλεξις ἐν «'Ατθίδι» 1· πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν «Ταραντίνοις» 1. 6:— ὑπερθ. ὅσα ἐμψυχότατα .. ἦν Πλάτ. Τίμ. 74Ε. **2)** ἐπὶ λόγου, ζωηρός, σθεναρός, λέξεις 'Αριστ.'Αποσπ.129, πρβλ. Λουκ. Δημοσθ.'Εγκώμ.14· οὕτως, ἔμψ. ἄγαλμα 'Ανθ. Π.12. 56· πάθη Λογγῖν. 34. 4:—'Επίρρ. **-ως**, Πλούτ. 2. 790F. **II.** ὁ ἐνέχων ψῦχος. ψυχρός, Δημόκρ. παρὰ Θεοφρ. π. Αἰσθ. 53 (ἂν καὶ δυνάμεθα νὰ ἀναγνώσωμεν εὐψυχότερος ἐκ τοῦ π. Φυτ. Αἰτ. 5.14, 1). Ὁ Wimmer ἔχει **ἐμψυχρότερος**.

ἐμψῡχότης, ητος, ἡ, οὐσ. τοῦ **ἔμψυχος**, τὸ εἶναι τινὰ ἔμψυχον, 'Ερμίου Σχόλ. εἰς Πλάτ. Φαῖδρ. 61, Νικηφ. Βλεμμ. σ. 769, 772, ἔκδ. Μί· παρὰ τῷ αὐτῷ συγγραφεῖ ἁπαντᾷ οὐ μακρὰν τῆς ἀνωτέρω καὶ ἡ λέξις **ἀψυχότης**.

ἐμψῡχόω, (ἔμψυχος I) δίδω ψυχήν, ζωήν, καθιστῶ τι ὡς ἔμψυχον, ἐνεψύχωσε δ' ὁ γλύπτας τὸν λίθον 'Ανθ. Π. 9. 774.

ἔμψυχρος, ον, ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ ψῦχος, ψυχρός, Ἱπποκρ.1190Β, ἴδε **ἔμψυχος** II.

ἐμψύχω [ῡ]: μέλλ. **-ξω**, καθιστῶ τι ψυχρόν, δροσερόν, δροσίζω, 'Αθήν. 676C, Γαλην., κλ.

ἐμψύχωσις, εως, ἡ, ἡ μετάδοσις ζωῆς, ζῳογόνησις, Πλωτῖν. 4. 3, 9.

-εν, εὑρηται ὡς κατάληξις ὀνομαστ. πληθ. μετοχ. τριτοκλίτων ἐν τρισὶ Κρητικαῖς ἐπιγραφαῖς **ἐπελθιόντεν** (= ἐπελθόντες) L. et W. 63· **ἀνγράφοντεν** (= ἀναγράφοντες) Bull. d. cor. hell. III. σ 293· **ἀκούσαντεν** (= ἀκούσαντες) Bull. d. cor. hell. IV. σ. 353.

ἐν, Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τῆς **εἰς**· ἴδε πρόθ. **εἰς** ἐν ἀρχῇ.

ἐν, ποιητ. **ἐνί, εἶν, εἰνί** ('Ιλ. Θ. 199. κτλ.) τύποι ἐν χρήσει παρ' 'Επ. καὶ Λυρ. Ποιηταῖς, κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, ἀλλὰ σπάνιοι παρὰ τοῖς 'Αττ. Ποιητ., ὡς **εἶν** παρὰ Σοφ. ἐν 'Αντιγ.1241· **εἰνί** παρ' Εὐρ. ἐν 'Ηρακλ. 893· **ἐνὶ** παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν 'Ι. Τ.1109.

ΠΡΟΘΕΣΙΣ μετὰ ΔΟΤΙΚΗΣ: Ριζικὴ σημασία: ἐντός, ἐν ἀντιθέσει πρός τε τὴν **εἰς** καὶ τὴν **ἐκ**.

I. ΕΠΙ ΤΟΠΟΥ, **1)** ἐν, ἐντός, ἐν νήσῳ, ἐν δώμασι, ἐν προθύροις, ἐν νηυσὶ Ὅμηρ., καὶ μετ' ὀνομάτων πόλεων ἢ νήσων, ὡς· ἐν 'Αθήνῃς. ἐν Τροίῃ 'Ιλ.· ἡ ἐν Σαλαμῖνι καὶ ἡ ἐν Λεύκτροις μάχη, 'Αττ.· (ἀλλὰ παρὰ τοῖς 'Αττ. ἡ πρόθ. ἐνίοτε παραλείπεται, ὡς ἐν τοῖς, **Ἐλευσῖνι, Μαραθῶνι**· ἢ συνηθέστερον γίνεται χρῆσις τύπων παλαιῶν ἐπιρρηματικῶς, ὡς **'Αθήνησι, Θήβησι, 'Ολυμπίασι, Μουνυχίασι, Θύρασι**, ἴδε τὰς λέξεις: οὕτω τὰ **Ἴσθμοῖ, Πυθοῖ**, ἔχουσι τὴν πρόθεσιν μόνον παρὰ μεταγενεστέροις ποιηταῖς, Ἰακωβίου 'Ανθ. Π. 6. 788: Ἴδε Κόντον ἐν 'Αθηνᾶς τόμ. Β', σ. 394, κέξ. — ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσι, ἐν ταῖς ἀγκάλαις μου, 'Ιλ. Χ. 426· «ἐν θυμῷ 'Ιλ., κτλ.: — ἐν αὐτῷ εἶναι, ἐν ἑαυτῷ, εἰς τὰς φρένας του, ἔτ' ἐν σαυτῷ γένου, «ἔλα εἰς τὸν ἑαυτόν σου» Σοφ. Φιλ. 950· ὡσαύτως, ἐν αὐτοῦ· πρβλ σημασ. 2. **2)** ἐλλειπτικῶς ἐν φράσεσιν οἷαι αἱ ἑξῆς: ἐν 'Αλκινόοιο 'Οδ. Η. 132· εἶν 'Αΐδαο 'Ιλ. Χ. 389, 'Αττ. ἐν Ἄιδου (ἔνθα ὑπολογοῦνται αἱ δοτικαί, οἴκῳ, μεγάρῳ, δόμοις· καὶ πράγματι αἱ λέξεις αὗται τίθενται ἐν 'Ιλ. Χ. 52, 'Οδ. Δ. 834, Α. 62)· οὕτω καὶ παρ' Ἡροδ. ἴδε Valck. 1. 35, 7, 8, καὶ παρ' 'Αττ.: ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἁπαντᾷ μετὰ κυρίων ὀνομάτων. ἀλλ' ἐνίοτε καὶ μετὰ προσηγορικῶν, ὡς, ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς Ἰλ. Ζ. 47· ἐν ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου Εὐρ. Ἰ. Α. 926· ἐν παιδοτρίβου, ἐν κιθαριστοῦ, ἐν τῷ σχολείῳ τοῦ ..., 'Αριστοφ. Νεφ 972, Πλάτ. Θεαίτ. 206Δ· πρβλ. τὴν πρόθ. **εἰς** I. 4:— ἐνίοτε ἐν αὐτοῦ (χειρόγρ. Ραβ. αὐτῷ) 'Αριστοφ. Σφ. 642, Πλάτ. Χαρμίδ. 155D, ἴδε ἀνωτ. I **3)** ἐντός τινος, οὐρανὸς ἐν νεφέλῃσι καὶ αἰθέρι Ἰλ. Ο. 192· μεθ' Ὅμηρ., ἐπὶ ἐδωμάτων, ὀπλισμοῦ, κτλ.· ἐν ἐσθῆτι Ἡρόδ. 2.159· ἐν πεπλώμασι Σοφ. Τραχ. 613· ἐν ἔντεσιν Πινδ. Ο. 4. 34· ἐν ὅπλοις Ἡρόδ.1.13, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ ἰδιαιτέρων εἰδῶν ὅπλων, ἐν τόξοις, ἀκοντίοις, κτλ., Ξεν. 'Απομν. 3. 9, 2· ἐν μεγάλοις φορτίοις .. τρέχειν ὁ αὐτ. Κύρ. 2. 3, 14· ἐν βαθεῖ πώγωνι Λουκ. π.'Ορχ. 5. **4)** ἐν, ἐπί, παρά, ἐν ποταμῷ 'Ιλ. Σ. 521, 'Οδ. Ε. 466· ἐν οὔρεσι, ἐν κορυφῇσι, ἐν Ἵπποις, ἐν θρόνοις Ὅμ.· νευρὴ ἐν τόξῳ, ἐπὶ τοῦ τόξου,'Ιλ. Ο. 463· ἐν ξίφει ἧλοι Α. 39· κατεκλάσθη ἐνὶ καυλῷ ἔγχος, ἐθραύσθη κατὰ τὸν καυλόν, ἤτοι τὸ ξύλον, Ν. 608· ἐν οἴνῳ, «ἐπάνω 'ς τὸ κρασί», Λατ. inter pocula, Καλλ.'Επιγράμμ. 36, Λουκ. Δημοσθ.'Εγκώμ.15. **5)** μεταξύ, συχν. παρ' Ὅμ., ἐν Δαναοῖσι, προμάχοισι, μέσσοισι, νεκύεσσι, κτλ.· οἵη ἐν ἀθανάτοισιν 'Ιλ. Α. 398· μετὰ ῥημάτων δηλούντων ἀρχήν, κυβέρνησιν, ἄρχειν, ἀνάσσειν ἐν πολλοῖς 'Ιλ. Ν. 689,'Οδ. Τ. 110· οὕτω καὶ παρ' 'Αττ., ἐν τοῖς οἰκείοις χρηστὸς Σοφ.'Αντιγ. 661· ἐν γυναιξὶν ἄλκιμος Εὐρ.'Ορ. 754:— ἐν πᾶσι, ἐπὶ παρουσίᾳ πάντων, Λατ. coram, 'Οδ. Β. 194· ἐντεῦθεν ἐπὶ δίκης, ἀγωνίζεσθαι, δικάζεσθαι ἐν τισι Πλάτ. Γοργ. 464D, Νόμ. 916Β· πρβλ. Wolf π. Λεπτίν. σ. 249·— περὶ τῆς φράσεως ἐν τοῖς μετὰ ὑπερθ. ἴδε **ὁ, ἡ, τό**, VIII. 7. **2)** ἐν χερσί τινος, εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, Λατ. penes, νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι 'Ιλ. Η. 102· δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν 'Οδ. Κ. 69 (πρβλ. τὰς 'Ομηρικὰς φράσεις θεῶν ἐν γούνασι κεῖται 'Ιλ. Ρ. 514· ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου Η. 630)· συχν. παρ' Ἡροδ. καὶ 'Αττ.· ἔστιν ἔν τινι, μετ' ἀπαρ., ἐξαρτᾶται ἐξ αὐτοῦ, Ἡρόδ. 3. 85., 6.109, κτλ.· ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι Σοφ. Ο. Κ. 1443· ἐν σοὶ γάρ ἐσμεν ὁ αὐτ. Ο. Τ. 314· ἐν ταῖς ναυσὶ τῶν 'Ελλήνων πράγματα ἐγένετο Θουκ. 1. 74· ἐν τῷ θεῷ τὸ τέλος ἦν, οὐκ ἐν ἐμοὶ Δημ.292. 21· ὡσαύτως, ἔν γ' ἐμοί, ἐν σοί γε, ἢ ἄνευ τοῦ **γε**, ὅσον ἐξαρτᾶται ἐξ ἐμοῦ, ἐκ σοῦ, Λατ. quantum in me sit (ἀλλ' ὡσαύτως, κατὰ τὴν ἰδικήν μου, κατὰ τὴν ἰδικήν σου κρίσιν, Valck.'Ιπποκρ. 324):— στενὴν σχέσιν ἔχουσιν αἱ κατωτέρω ἐκτιθέμεναι χρήσεις, σημασ. III. **7)** ὡς πρὸς .. , ἐν γήρᾳ σύμμετρός τινι Σοφ. Ο. Τ. 112· ἐν ἐμοὶ θρασύς, πρὸς ἐμέ, ὁ αὐτ.Αἴ.1315· γέλωτα ἐν τινι γελᾶν ὁ αὐτ.'Αντιγ. 551, πρβλ. Αἴ.1092, κτλ. **8)** ἡ ἐν τίθεται πολλάκις μετὰ ῥημάτων κινήσεως σημαντικῶν· τότε δὲ ἡ σύνταξις εἶνε περιεκτικὴ καὶ βραχυλογική, διότι ἥτε κίνησις εἰς τόπον καὶ ἡ μετὰ ταῦτα ἐπακολουθοῦσα στάσις νοοῦνται ἐν τῇ φράσει, ὡς παρ' Ὅμ., πίπτειν ἐν κονίῃσι, πίπτειν [εἰς τὴν κόνιν καὶ μένειν] ἐν αὐτῇ, 'Ιλ. Δ. 482, κτλ.· ἐν κονίῃσι βαλεῖν Ε. 588· ἐν νηῒ τιθέναι Κ. 570· ἐν χερσὶ τιθέναι Α. 441, κτλ.· ἐν χερσὶν βαλεῖν ἢ λαβεῖν Ε. 574, Θ. 116· ἐν στήθεσσι μένος βαλεῖν Ε. 513· ἐν Τρωσὶν ὄρουσαν Η. 258· πεσεῖν ἐν χερσὶ Ζ. 81· ἐμπεσεῖν ἐν ὕλῃ Δ 165· λέων ἐν βουσὶ θορών Ε. 161· οἶνον ἔχευεν ἐν δεπαῒ χρυσέῳ 'Οδ. Γ. 261· ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἄφυσσον Β. 349· ἐν τεύχεσι δύνειν 'Ιλ. Ψ. 131 (ἀλλ' ὡσαύτως, ἐς τεύχεα δύνειν 'Οδ. Ω. 498)· οὕτω παρ' 'Αττ., Σοφ. Αἴ. 184, 375, 'Αντιγ. 503, 1271, Θουκ.7. 87, κτλ.· ἐν τόπῳ καταπεφευγέναι Πλάτ. Σοφ. 260C· ἐν ᾅδου διαπορευθεὶς ὁ αὐτ. Νόμ. 905Δ.— Παρατηρητέον ὅμως ὅτι ἐν τῷ δοκίμῳ 'Ελληνικῷ λόγῳ ἡ πρόθ. **ἐν** δὲν εὑρίσκεται μετὰ ῥημάτων σημαινόντων τὸ ὑπάγειν ἢ ἔρχεσθαι ὡς παρὰ Παυσ.7. 4, 3· διαβάντες ἐν τῇ Σάμῳ.— Περὶ τῆς ἐναντίας χρήσεως τῆς **εἰς** μετὰ ῥημάτων στάσεως, ἴδε πρόθ. **εἰς** I. 2. **9)** πίνειν ἐν ποτηρίῳ ἀντὶ ἐκ ποτηρίου, Λουκ. Θ. Διάλ. 6. 2· ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνειν ὁ αὐτ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 26· ἐν μικροῖς Διογ. Λ.1.104. **10)** ἄργυρος ἐν ἐκπώμασι, ἄργυρος κατεσκευασμένος εἰς ἐκπώματα, Πλούτ. 2. 260Α. **11)** ἐπὶ παραπομπῆς εἰς χωρίον συγγραφέως, ἐν τοῦ σκήπτρου τῇ παραδόσει, ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ τῆς 'Ιλ. (Β. 102), ἔνθα γίνεται λόγος περὶ τῆς παραδόσεως τοῦ σκήπτρου (δηλ. πῶς ἐκ τοῦ Διὸς περιῆλθεν εἰς τὸν 'Αγαμέμνονα), Θουκ.1. 9, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ.147C, Φλήβ. 33Β.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ, ΤΗΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΕΣΕΩΣ ἐν ᾗ εὑρίσκεταί τις: **1)** ἐπὶ ἐξωτερικῶν περιστάσεων, ἐν πολέμῳ, ἐν ἀγῶνι, ἐν δαιτί, ἐν αἴσῃ, ἐν μοίρῃ Ὅμηρ.· οὐμὸς ἐν φάει βίος Εὐρ. Φοίν. 1281· ἐν γένει εἶναί τινι, συγγενῆ εἶναί τινι, Σοφ. Ο. Τ. 1016· ἐντεῦθεν ἐπὶ ἀσχολιῶν ἢ ἔργων, ἐν φιλοσοφίᾳ, ἐν λόγοις εἶναι, ἐνασχολεῖσθαι εἰς φιλοσοφίαν, εἰς ῥητορικήν, Heind. Πλάτ. Φαίδων 59Α, πρβλ. Ηολ. 489Β· οἱ ἐν ποιήσει γενόμενοι, οἱ ποιηταί, Ἡρόδ. 2. 82· οἱ ἐν τοῖς πράγμασι Θουκ. 3. 28· οἱ ἐν τέλει, οἱ ἄρχοντες, ὁ αὐτ.7. 73, κτλ.· ὁ μάντις ἦν ἐν τῇ τέχνῃ, ἐν τῇ ἐξασκήσει τῆς ἑαυτοῦ τέχνης, Σοφ. Ο. Τ. 562. **2)** ἐπὶ ἐσωτερικῆς καταστάσεως, ἐπὶ αἰσθημάτων, κτλ., ἐν φιλότητι, ἐν δοιῇ 'Ιλ. Η. 302. Ι. 230 αἱ ἀκόλουθοι φράσεις εἶναι πολὺ συνήθεις παρ' 'Αττ., ἐν φόβῳ εἶναι, διατελεῖν ἐν φόβῳ, ἐν αἰσχύνῃ, ἐν σιωπῇ, κτλ.· ὡσαύτως, ἐν ὀργῇ ἔχειν τινά, ὀργίζεσθαι κατά τινος, Θουκ. 2. 21· ἐν αἰτίᾳ ἔχειν τινά, αἰτιᾶσθαί τινα, Ἡρόδ. 5.106· ἐν αἰτίᾳ βαλεῖν Σοφ. Ο. Τ. 657· ἐν αἰτίᾳ εἶναι, ψέγεσθαι, Ξεν.'Απομν. 2. 8, 6, κτλ.· οἱ ἐν ταῖς αἰτίαις Δημ. 1470. 25. **3)** συχνάκις μετ' οὐδ. ἐπ.θ., ἐν βραχεῖ = βραχέως, Σοφ.'Ηλ.673· ἐν τάχει = ταχέως, ὁ αὐτ. Ο Τ. 805· ἐν καλῷ ἐστι = καλῶς ἔγει. Εὐρ. Ἡρακλ.

971· οὕτως. **ἐν ἀσφαλεῖ ἐστι** ὁ αὐτ. Ἰ. Τ. 762· **ἐν εὐμαρεῖ ἐστι** ὁ αὐτ. Ἑλ. 1227· **ἐν ἐλαφρῷ ποιεῖσθαι** Ἡρόδ. 3. 154, ἔνθα ἴδε Valck.· **ἐν ἴσῳ = ἴσως, ἐν ὁμοίῳ = ὁμοίως,** Θουκ. 2. 53· σπανιώτερον κατὰ πλῆθ. **ἐν ἀργοῖς = ἀργῶς,** Σοφ. Ο. Τ. 287· **ἐν κενοῖς = κένως;** ὁ αὐτ. Αἴ. 971· οὕτω μετ' οὐσιαστ. **ἐν δίκῃ = δικαίως,** ὁ αὐτ. Τραχ. 1069, Ἀριστοφ. Ἱππ. 258, Πλάτ.· οὐκέτι ἐν ἡδονῇ ἄρχοντες, «δὲν ἐφύλαττον πλέον ἐκείνην τὴν προτέραν ἐπιείκειαν καὶ γλυκύτητα τῆς ἡγεμονίας» (Δούκας), Θουκ. 1. 99· πρβλ. Πλάτ. Ἐπιν. 977Β.

III. ΕΙΣ ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΟΥ, ΤΩΝ ΜΕΣΩΝ ἢ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ, ἐν πυρὶ πρῆσαι Ἰλ. Η. 429, πρβλ. 2. 340, Ρ. 739· ἐν δεσμῷ δῆσαι Ε. 386, Ὀδ. Μ. 54, κτλ.· ἀλλ' ἐν τοῖς πλείστοις παραδείγμασι δύναταί τις νὰ ἀνιχνεύσῃ τὴν ἀρχικὴν σημασίαν, βάλλειν εἰς τὸ πῦρ καὶ **ἐν** αὐτῷ καῦσαι, εἰς δεσμὰ καὶ δι' αὐτῶν δῆσαι, κτλ.· οὕτως, **ἐν πόνοις δαμέντα** Αἰσχύλ. Πρ. 425· **ἔργον ἐν κύδοις κρινεῖ** ὁ αὐτ. Θήβ. 414: — **ὡσαύτως, ἐν ὀφθαλμοῖς,** πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἢ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, **ἐπεὶ οὔ πω τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι μαρνάμενον φίλον υἱὸν** Ἰλ. Γ. 306· **ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι** Ὀδ. Κ. 385, **καὶ** Ἀττ.: — **ὡσαύτως, ἐν λιταῖς,** διὰ δεήσεων, **ἐν δόλῳ,** διὰ δόλου ἢ ἀπάτης, **ἐν λόγοις,** διὰ λόγων, Αἰσχύλ. Χο. 613, Σοφ. Φιλ. 60, 102, 1393· ψαύειν **ἐν κερτομίοις γλώσσαις** ὁ αὐτ. Ἀντιγ. 961· **ἐν τούτῳ λύεται ἡ ἀπορία** Πλάτ. Πρωτ. 324Ε· **ἐν τοῖς νόμοις ποιεῖν τὰς κρίσεις** Θουκ. 1.77· ἰδίως μετὰ ῥημάτων σημαινόντων δήλωσιν, **ἐν ταῖς Φιλοκτήτου ναυσὶ δεδήλωκε** αὐτόθι 10, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 392Ε. **σημαίνειν ἐν οἰωνοῖς** Ξεν. Κύρ. 8. 7, 3· πρβλ. 1. 6, 3· **τὰ προαχθέντα ... ἐν ἐπιστολαῖς ἴστε,** γινώσκετε ... διὰ τῶν ἐπιστολῶν, Θουκ. 7. 11.

IV. ΕΙΣ ΧΡΟΝΟΥ, ὥρῃ **ἐν εἰαρινῇ** Ἰλ. Π. 643· **ἐν ἡμέρᾳ, ἐν νυκτὶ** Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.· **ἐν χρόνῳ μακρῷ** Σοφ. Φ. 235, Ο Κ. 88· **ἐν τούτῳ** (ἐνν. τῷ χρόνῳ), κατὰ τοῦτο τὸ χρονικὸν διάστημα, Λατ. interim, Ἡρόδ. 1. 126, κτλ.· **ἐν ᾧ** (ἐνν. χρόνῳ), καθ' ὃν χρόνον, ὁ αὐτ. 6. 89· **ἐν ὅσῳ** Θουκ. 3. 28: — **ἐν ταῖς σπονδαῖς,** κατὰ τὸν χρόνον τῶν σπονδῶν, Ξεν. Ἀν. 3, 1, 1· **ἐν τῇ ἑορτῇ** Θουκ. 7. 73· (ἀλλ' ἐνίοτε ἡ πρόθεσις **ἐν** παραλείπεται, ὡς, μυστηρίοις, διαρκούντων τῶν μυστηρίων, Ἀριστοφ. Πλ. 1013· τραγῳδοῖς, κατὰ τὴν παράστασιν τῶν .. , Αἰσχίν. 58, ἐν τέλ.).

2) ἐντός, **ἐν ἔτεσι πεντήκοντα** Θουκ. 1. 118· **ἐν τρισὶ μησὶ** Ξεν. Ἑλλην. 1. 1, 37, κτλ.: — ἀλλά, μυρίαις **ἐν ἀμέραις,** μετὰ πολυαρίθμους ἡμέρας, Εὐρ. Φοίν. 305. **3)** οὕτω καὶ ἐπὶ ἀριθμῶν, καθόλου, **ἐν δυσὶ σταδίοις,** ἐντὸς δύο σταδίων, Διόδ. 20. 74, πρβλ. 19. 39, Θουκ. 176.

Β. ΑΝΕΥ ΠΤΩΤΙΚΟΥ, ΩΣ ΕΠΙΡΡΗΜΑ, ἐν τῇ φράσει **ἐν δέ ..** , **1)** ἔνθα δέ, Ἰλ. Ι. 361, Ὀδ. Ν. 244, 247. **2)** μεταξὺ δὲ αὐτῶν, Ἰλ. Β. 588, κτλ.· παρ' Ἡροδ. κατὰ τὸ πλεῖστον **ἐν δὲ δὴ .. 3. 39., 5. 95·** ἢ **ἐν δὲ καὶ .. 2. 43, 172, 176·** — πολλαχοῦ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἰδίως. **3)** πρὸς τούτοις δέ, προσέτι δέ, Σοφ. Αἴ. 675, Ο. Τ. 27. 181, Ο. Κ. 55, Τρ. 206· **ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ** Ὀδ. Ε. 260· πρβλ. **ἐμμεστόομαι.** Ἡ χρῆσις αὕτη οὐδόλως ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζογράφοις.

Γ. ΘΕΣΙΣ: ἡ **ἐν** συνηθέστατα, ὡς ἐν τῇ Λατ. ἡ in, τίθεται μεταξὺ τοῦ οὐσιαστικοῦ καὶ τοῦ ἐπιθετικοῦ αὐτοῦ προσδιορισμοῦ, **αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ** Ἰλ. Χ. 61, κτλ.: παρ' Ἐπ. ἐνίοτε ἀκολουθεῖ τῷ οὐσιαστ. ἄνευ ἐπιθ. προσδιορισμοῦ, ὡς ἐν Ἰλ. Σ. 218, Ὀδ. Μ. 103: ἀλλὰ τότε εἶναι συχνότατον ἐν τῷ τύπῳ **ἐνί,** ὅστις τότε γράφεται κατ' ἀναστροφὴν **ἔνι,** Ἰλ. Η. 221, Ὀδ. Ε. 57· οὔτε παρὰ τοῖς Λυρ. τοῦτο εἶναι σπάνιον, πρβλ. Böchk.· δ. γραφ. ἐν Πινδ. Ο. 6. 53: — πολλαὶ ἀνεξάρτητοι λέξεις παρεμβάλλονται ἐνίοτε μεταξὺ τῆς προθέσ. καὶ τῆς δοτ. συντακτικῆς αὐτῆς, ὡς ἐν Ὀδ. Λ. 115· οὕτω καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις, ὡς παρ' Ἡροδ. 6. 69.

Δ. ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ, **1)** μετὰ ῥημάτων, ἡ πρόθ. **ἐν** ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φυλάττει τὴν σημασίαν αὐτῆς, τοῦ εἶναι ἐντὸς ἢ τοῦ ἐν τόπῳ, κτλ., ὅτε συντάσσεται τὸ ῥῆμα μετὰ δοτ. ἢ μετὰ προσδιορισμοῦ ἐμπροθέτου διὰ τῆς **εἰς** .. , ἢ **ἐν** .. , ὡς ἐν τῷ ἑξῆς παραδείγματι, ἑνορᾶν τινί τι, ὅπερ ἐρμηνεύομεν ἀναλύοντες τὸ σύνθετον, ὡς ὁρᾶν τι ἔν τινι. **β)** ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, ἐγγελᾶν, ἐνυβρίζειν τινί. **2)** μετ' ἐπιθ., ἐκφράζει, **α)** βαθμὸν τροπολογίας, ὡς ἐν τοῖς **ἔμπικρος, ἔνσιμος,** πικρίζων, κτλ. **β)** τὸ ἔχειν τι, ὡς ἐν τῷ **ἔναιμος,** ὁ ἔχων αἷμα, **ἀνάκανθος,** ἀκανθώδης, **ἔμφωνος,** ἔχων φωνήν, **ἔννομος,** σύμφωνος μὲ τὸν νόμον, κτλ. **II.** ἡ **ἐν** γίνεται ἐμ- πρὸ τῶν χειλοφώνων **β μ π φ ψ·** ἐγ- πρὸ τῶν οὐρανισκοφώνων **γ κ ξ χ·** ἐλ- πρὸ τοῦ **λ·** καὶ ἔν τισι λέξεσιν ἐρ- πρὸ τοῦ **ρ,** ὡς **ἔρρινον,** ἀλλ' **ἔνρυθμος** ἢ **ἐρρυθμος, ἐνράπτω** ἢ **ἐρράπτω,** καὶ μόνον **ἔνριζος.**

ἐναβρύνομαι, ὑπερηφανεύομαι, σεμνύνομαι, μεγαλορρωνῶ, «καμαρώνω», τινί Δίων Κ. 43. 43, Λουκ. π. Ὀρχ. 2, κλπ.

ἐναγαλλιάομαι, ἀγαλλιῶμαι ἔν τινι, Βασίλ. τ. 2, σ. 426Δ.

ἐναγάλλομαι = τῷ προηγ., Νικ. Θηρ. 62.

ἐνάγαμαι, ἀποθ., ἄγαμαι, θαυμάζω, καὶ τὸ γνήσιον αὐτῆς ἕνα ἀσόμενοι κάλλος Φίλων 1. 449.

ἐν-αγγειο-σπέρματος, ον, ἔχων τὸ σπέρμα **ἐν** ἀγγείῳ, **ἐν** περικαλύμματι, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 11, 3· οὕτω,

ἐναγγειό-σπερμος, αὐτόθι 8, 3, 4, π. Φυτ. Αἰτ. 4. 7, 5.

ἐνᾰγείρω, συναθροίζω, συνάγω, Νικ. Θηρ. 945. — Μέσ., Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 347: — Ἐπικ. μετοχ. ἀορ. παθ. **ἐναγρόμενος,** ἐναγρομένων ἀγορῇσι Ὀππ. Ἀλ. 2. 351.

ἐνᾰγελάζομαι, συναθροίζομαι ὡς ἀγέλη ἐντός τινος τόπου, φίλων ἀγέλας **ἐναγελάζεσθαί σου τῇ οἰκίᾳ** Ἐπίκτ. παρὰ Στοβ. 74. 20.

ἐνᾰγής, ές, ἐν ἄγει ὤν, ὑπὸ κατάραν, ἔνοχος ἀνοσιουργήματος, μεμιασμένος ἐκ φόνου γενομένου ἐντὸς ναοῦ ἢ ἀλλαχοῦ, κατηραμένος, ἀφωρισμένος, βδελυρός, ἀποτρόπαιος, Λατ. piacularis, περὶ τῶν Ἀλκμεωνιδῶν, Ἡρόδ. 1. 61., 5. 70 κἑξ.· ἀπὸ τοῦ φόνου **ἐναγεῖς** καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ **ἐκαλοῦντο** Θουκ. 1. 126· οὕτως, **ἐναγὴς** τοῦ Ἀπόλλωνος Αἰσχίν. 69. 13. **II.** ἐν Σοφ. Οἰδ. Τ. 656, τὸν **ἐναγῆ φίλον,** τὸν δεδεσμευμένον δι' ἀρᾶς ἐναντίον ἑαυτοῦ (ἐν περιπτώσει προδοσίας), Λατ. sacer (ἔνθα ὁ Musgr. προΰτεινε τὴν γραφ. **ἀναγῆ = καθαρόν,** ἐκ τοῦ Ἡσυχ.· ταύτην δὲ τὴν ἔννοιαν θέλει νὰ δώσῃ καὶ ὁ Σχολ. εἰς τὴν λέξιν, λέγων: «τὸν ἐναγῆ, τὸν σοὶ νομιζόμενον ἐναγῆ»· ἀλλ' ἴδε ἐκτενῆ σημείωσιν Jebb ἐν τόπῳ).

ἐναγίζω, προσφέρω θυσίας εἰς τοὺς νεκροὺς ἢ εἰς τὰς σκιάς, ἀντίθετον τῷ **θύω** (ὅπερ ἐννοεῖ θυσίαν εἰς τοὺς θεούς, Λατ. parentare, τινί Ἡρόδ. 1. 167· ἐναγ. τινὶ ὡς ἥρωϊ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ θύειν τινὶ ὡς θεῷ, ὁ αὐτ. 2. 44· ὁ πολέμαρχος θύει μὲν Ἀρτέμιδι .. , καὶ τοῖς περὶ Ἀρμόδιον ἐναγίζει Ἀριστ. Ἀποσπ. 387, πρβλ. Ἰσαίων 61. 21., 62. 40., 66. 25, Πλούτ. 2. 857D, Wess. Διόδ. 1. 224, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 587· μετ' αἰτ. πράγμ., **ἐναγίζειν ἀποπυρίδας** τινὶ Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 344C· κριὸν Πλουτ. Θησ. 4, κτλ. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐναγίζειν· τὸ χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις, ἢ διὰ πυρὸς (δαπανᾶν), ἢ φονεύειν. ἄγος γὰρ τὸ μίασμα».

ἐναγῐ́κός, ἡ, όν, ἀνήκων εἰς ἄνθρωπον ἐναγῆ, **χρήματα ἐναγικὰ** Πλούτ. 2. 825Β.

ἐνάγισμα, τό, χοαὶ ἢ προσφοραὶ ἐκ μύρων, σμύρνης, κλ. εἰς τὰς σκιὰς τῶν ἀποθανόντων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 445 a. 13, Λουκ. π. τῶν ἐπὶ Μισθ Συνόντ. 28, Δίων Κ. 67. 9.

ἐνᾰγῐσμός, ὁ, προσφορὰ εἰς τὰς σκιὰς τῶν νεκρῶν, Λατ. parentatio, Συλλ. Ἐπιγρ. 1976, 3645, Πλουτ. Πύρρος 31, Δίων Κ. 67, 9, κτλ.

ἐναγιστήριον, τό, ὁ τόπος ἔνθα ἐτελοῦντο προσφοραὶ εἰς τὰς σκιὰς τῶν τεθνεώτων, Συλλ. Ἐπιγρ. 1104.

ἐναγκαλίζομαι, Μέσ., λαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, «ἀγκαλιάζω», Ἀνθ. Π. 7. 476, Ἐβδ. **II.** παθ., λαμβάνομαι εἰς τὰς ἀγκάλας, **τῶν βρεφῶν .. τῶν πλείστων ὑπ' αὐτῆς ἐναγκαλιζομένων** Διόδ. 3. 58. — Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 471.

ἐναγκάλισμα, τό, ὅ, τι τις ἐναγκαλίζεται, ὦ σκύμνε, τερπνὸν ἐναγκάλισμα συγγόνων, «ὦ σκύμνε καὶ ὦ Τρωίλε (μεταφορικῶς) ὦ ἀγκάλισμα καὶ ὦ περιπλοκὴ καὶ παρηγόρημα τερπνὸν .. τῶν ἀδελφῶν» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 308.

ἐναγκῠλάω καὶ **-έω,** προσαρμόζω ἀγκύλην, ἱμάντα εἰς τὸ ἀκόντιον ὅπως ἐξακοντίσω αὐτό, **ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς .. ἀκοντίοις ἐναγκυλωτοῖς** Ξεν. Ἀν. 4. 2, 28· ὁ Διόδ. 14, 27 ἔχει -οῦντες: — Μέσ., **ἐναγκυλησάμενος τὸ ἀκόντιον** Ἀχ. Τάτ. 2. 34, Πλούτ. 2. 180C (ἔνθα ὁ τύπος **ἐναγκυλούμενον** δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναφέρηται εἰς ῥῆμα **ἐναγκυλόομαι**)· καὶ ἕκαστος ἀκόντιον ἐνηγκύληται καὶ μάχαιραν παρήρτηται Αἰλ. π. Ζ. 5. 3.

ἐναγκῠλίζω, προσαρμόζω τι εἰς τὴν ἀγκύλην, δηλ. τὸ λωρίον τῆς σφενδόνης ὅπως ἐκσφενδονήσω αὐτό, Πολύβ. 27. 9, 5.

ἐναγκωνίζω, ἀκουμβῶ μὲ τὸν ἀγκῶνα, «ἐναγκωνιεῖς· ἀποκλινεῖς» Ἡσύχ.

ἐναγκώνιος, ον, ὁ ἐν τῷ ἀγκῶνι, φλὲψ Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Ermerins σ. 215.

ἐναγλαΐζω, ποιῶ τι ἀγλαόν, λαμπρύνω, περικοσμῶ, Εὐδοκ. Ἰωνιά, ἐν τῷ προοιμίῳ: — Μέσ. = **ἐναβρύνομαι,** Εὐστ. Ἰλ. 9. 43, κτλ.

ἔναγος = ἐνάγισμα, τηνεῖ δ' ἔναγος ἔστω Ἐπιγρ. Δελφ. BCH, 1895, 1 ff. C_{38}.

ἐναγρόμενος, η, ον, Ἐπ. μετ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ **ἐναγείρω**

ἐναγρυπνέω = ἐπαγρυπνέω, Ἀνδρέας Κρήτης σ. 202Β.

ἔναγχος, Ἐπίρρ.: (ἴδε **ἄγχω**)· ἄρτι, ἀρτίως, πρὸ ὀλίγου, προσφάτως, Ἀριστοφ. Νεφ. 639, Ἐκκλ. 823, Εὔπολ. ἐν «Μαρικᾷ» 5, καὶ ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ (τὸ **ἀρτίως, νεωστὶ** καὶ **προσφάτως** εἶναι ποιητικώτερα), Λυσ. 156. 21, Πλάτ. Γοργ. 462Β κ. ἀλλ., Δημ. 525. 28· τὸ **ἔναγχος πάθος,** τὸ τελευταῖον δυστύχημα, Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 9· μετὰ γεν., **ἔναγχος τοῦ χρόνου** Διον. Ἀλ. 7. 45.

ἐνάγω: μέλλ. **-ξω,** ἄγω ἐντός, Τίμ. Λοκρ. 99Ε. **II.** ὁδηγῶ, παρακινῶ, καταπείθω, Λατ. inducere, **ἐνῆγόν σφεας οἱ χρησμοὶ** Ἡρόδ. 5. 90· **ἐνῆγε τῇ συμβουλίῃ κελεύων .. ὁ αὐτ. 3. 1·** οὕτω Θουκ. 4. 21, κτλ.· τὸ πλεῖστον μετ' ἀπαρεμφ., μαίνεσθαι **ἐνάγει ἀνθρώπους** (ἐνν. ὁ Βάκχος) Ἡρόδ. 4. 79, πρβλ. 5. 49, 104· **ἐνῆγέ σφεας ὥστε ποιέειν** ὁ αὐτ. 4. 145· ὡσαύτως, **ἐνάγειν τινὰ εἴς τι** Πλουτ. Βροῦτ. 46, κτλ.· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ,

Ἀππ Καρχ. 65. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἐπισπεύδω, παροτρύνω, ἐξεγείρω, ἐνῆγον τὸν πόλεμον (οἱ Αἰγινῆται), «πείθοντες εἰς πόλεμον προύτρεπον» (Σχόλ. Δούκα), Θουκ. 1. 67, πρβλ. 4. 24· τὴν ἔξοδον ὁ αὐτ. 2. 21· τὴν στρατείαν ὁ αὐτ. 6.15, πρβλ. 61. **III.** ἐνάγω εἰς δικαστήριον, κλοπῆς, ἐπὶ κλοπῇ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 6, 7, ἐν τῷ παθ. **IV.** ἐπὶ μετάλλου, ἕλκω, κατεργάζομαι, BCH 9 (1885) σ. 222 ss. Coll C. Z. 37: χρυσοῦ ἐνηγμένου λ. α, κτλ.

ἐναγωγή, ἡ, ἀγωγή, κατηγορία ἐνώπιον δικαστηρίου, Λιβάν. 4. 1127.

ἐνᾰγωνίζομαι: μέλλ. Ἰων. **-ιεῦμαι** Ἡρόδ. 3. 83: Ἀποθ., λαμβάνω μέρος ἐν ἀγῶνι, ὁ αὐτ. 2.160., 3. 83· συνεχῶς ἐναγωνιζομένη (ἡ τύχη) τοῖς τῶν ἀνθρώπων βίοις Πολύβ. 1. 4, 5. **II.** ἀγωνίζομαι ἔν τινι τόπῳ, παρέσχετε αὐτὴν (τὴν γῆν) εὐμενῆ ἐναγωνίσασθαι τοῖς Ἕλλησιν, ἀγωνίσασθαι, πολεμῆσαι ἐν αὐτῇ, Θουκ. 2. 74.

ἐνᾰγώνιος, ον, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς ἀγῶνα, ἀγωνιζόμενος ἐν τοῖς ἀγῶσι, παῖς Πινδ. Ν. 6. 23· συχν. παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, αἱ νῖκαι αἱ ἐναγώνιοι Ἀριστ. π. Ἀρετ. κ. Κακ, 5, 6· ἐναγώνιος κόσμος Πλουτ. Ἀλκ. 32· ὄρχησις Λουκ. π. Ὀρχ. 32· ὄρχησις, σχῆμα Διον. Ἀλ. 7. 72., 6. 13. **2)** ἐναγ. θεοί, θεοὶ ἔφοροι ἢ ἐπιστάται τῶν ἀγώνων, κυρίως δὲ ὁ Ἑρμῆς, Πινδ. Π. 2. 18, Σιμωνίδ. 27, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 387, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 1161, Συλλ. Ἐπιγρ. 251. **II.** ὁ ἀνήκων εἰς μάχην, κατὰ τὰς ἐναγωνίους πυκνώσεις, τὰς κατὰ τὴν μάχην, Πολύβ. 18. 12, 2· ἐναγώνιος παρακελευσμὸς ὁ αὐτ. 10. 12, 5· ἐνέργεια Διόδ. 20. 95. **III.** ἐν τῇ ῥητορικῇ κατάλληλος πρὸς δικανικὴν ῥητορείαν, λόγος, πνεῦμα, λέξεις Διον. Ἀλ. περὶ Ἰσαίου ἐν τέλει, περὶ Θουκ. 23, περὶ Δημ. 18· τὴν τοῦ σώματος κίνησιν γινομένην ἐναγώνιον Διόδ. 18. 67· πάθος Λογγῖνος 22. **2)** ἐπὶ ὕφους, ἔντονος, σφοδρός, ἀντίθ. τῷ **διηγηματικός,** Λογγῖνος 9. 13, κτλ.· ὡς ἐπίθετον τῆς Ἰλιάδος παραβαλλομένης πρὸς τὴν Ὀδύσσειαν, Ὑπόθεσις Ὀδ.: — οὕτως ἐν ἐπιρρ. **-ως,** ἐντόνως, σφοδρῶς, Πλούτ. 2. 771Α, Λογγῖνος 18.

ἐν-ᾰδημονέω, ἀδημονῶ ἔν τινι, στενοχωροῦμαι ὑπερβολικῶς, ταύταις (δηλ. ταῖς ἐρημίαις) ἐναδημονῶν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 7, 7.

ἐν-ᾰδιαφορέω = ἀδιαφορέω, Ὠριγέν. Ι. 1308Α, Βασίλ. ΙΙΙ. 257Α, κτλ.

ἐναδικός, ή, όν, (ἑνάς) = **μοναδικός,** Δίδ. Ἀλ. 313Β, Δαμάσκ. ἐν Α. Β. 1369. — Ἐπίρρ. **ἐναδικῶς = μοναδικῶς,** Πρόκλ. Παρμ. 625 (29).

ἐνᾰδολεσχέω, φλυαρῶ περί τινος, Φίλων 2. 59, Εὐστ. Ὁνομάτ. 237. 87.

ἐναδρύνω, καθιστῶ τι ἀδρόν, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, 762C.

ἐνᾰδω: μέλλ. **-ᾰσομαι,** ᾄδω μεταξὺ ἄλλων, ὥστε ἐναρμόνια μέλη ἐνᾴδον Ἀριστ. Προβλ. 19.15.

ἐναείρω, πλημμελὴς γραφ. ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 171 (**ἐναείρατο**), ἔνθα ἐπανορθωτέον **ἀναείρατο** (Guelph.) ἢ **ἀναείρατο** (Brunck.)

ἐνᾰενος, ον, ἐνὸς ἔτους, ἄριστα δοκεῖ τὰ ἐνάενα σπέρματα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 15, 5· πρβλ. **δίενος, τρίενος.** — Ἀλλ' ὁ Κόντος (Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 63 καὶ 66) θεωρεῖ ἡμαρτημένην τὴν γραφὴν ταύτην ἀντὶ τῆς ὀρθῆς **τὰ ἕνα.**

ἐναέξω = ἐναυξάνω, κάμνω τι ν' αὐξήσῃ ἐντός, Νικ. Ἀλεξιφ. 102, Διον. Περιηγ. 998.

ἐνᾱερίζω, ὑψόνω εἰς τὸν ἀέρα, μετεωρίζω, Ἡσύχ.

ἐνᾱέριος, ον, ὁ ἐν τῷ ἀέρι διατρίβων, τῶν ἐναερίων ζῴων Τίμ. Λοκρ. 101C· μῆδις Λουκ. Μυΐας Ἐγκώμ. 6.

ἐνάερος [ᾰ], **ον,** ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἀέρος, μὴ διακρινόμενος, μὴ φαινόμενος, ἐνάερον γὰρ τὸ τοῦ λίνου χρῶμα καὶ ἀπατηλὸν ἐν θαλάττῃ Πλούτ. 2. 915C, κτλ.

ἐναθλεύω, = τῷ ἑπομ., Γρηγ. Ναζ. Ι. 661Β.

ἐναθλέω = ἀθλέω ἐν, Διόδ. 1. 54., 3. 8· ἔν τισι ὁ αὐτ. 16. 44· ἀπολ., ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἀνθ. Π. 7. 117. **2)** ὑπομένω, ἀντέχω ὡς ἀθλητής, ἐνεκαρτέρει καὶ ἐνήθλει ταῖς βασάνοις Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 4· πρὸς τοὺς πόνους Ἰαμβλ. Προτρ. 20.

ἐνάθλησις, εως, ἡ, ἄθλησις ἔν τινι, Θ. Στουδ. σ. 1188, ἔκδ. Μί.

ἔναθλος, ον, ὁ μετ' ἄθλων, ἐπίπονος, πόνοι Φίλων 1. 646.

ἐναθρέω = ἀθρέω ἐν, ἐνατενίζω, Ἡσύχ.

ἐναθύρω = ἀθύρω ἐν, τῷ μέλει Ἰμέρ. λόγος, 24. 2, Εὐστ. Ὁνομάτ. 223, 96. Καθ' Ἡσύχ.: «ἐναθύροντες· παίζοντες».

ἐνᾴδιος, ον, αἰώνιος, οἶκος Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 321. 9.

ἐναιέτιον, ἄγαλμα ἐν τῷ ἀετώματι, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA. I. 297α, 6. Supplem., Ἐπιγρ. Ἐπιδ. 3325_{III}. — Πρβλ. **αἰετιαῖος. ἀέτωμα.**

ἐναιθέριος, ον, ἐν τῷ αἰθέρι ὤν, ἐναερίων καὶ ἐναιθερίων Μ. Ἀντων. 12. 24, Πολυδ. Α', 23· πρβλ. **αἰθέριος.**

ἐναίθομαι, παθ., καίομαι ἐντός τινος, Κόϊντ. Σμ. 11. 94.

ἐναίθριος, ον, ὑπαίθριος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5.14, 2.

ἐναικίζω, «ἐνήκισεν, ἔπληξεν, ἐτιμωρήσατο» Σουίδ.

ἐναιμάσσω = αἱμάσσω, Σχόλ. εἰς Σοφ. Φιλ. 1002.

ἐναιμᾰτόω, πληρῶ αἵματος, Ἱππ. 280.11.

ἐναιμήεις, εσσα, εν, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 6. 233.

ἔναιμος, ον, ἔχων αἷμα, θεοὶ ἔναιμοι καὶ σαρκώδεις, σάρκα καὶ αἷμα ἔχοντες, Ἡρόδ. 3. 29· πλήρης αἵματος, ἀντίθ. τῷ **ἄναιμος·** ἔναιμον καὶ πυκνόν, οἷον ἦπαρ Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18· ὁ πλεύμων Ἀριστοφ. π. Ζ. Μορ. 3. 6, 6 κ. ἀλλ.· ἔναιμα, τὸ σῶμα μετὰ τῶν αἱματοφόρων αὐτοῦ ἀγγείων, κτλ., Πλάτ. Τίμ. 81Α· ἀλλ' ἐν Διοσκ. 1.152 ἔναιμα = τραύματα ἢ ἕλκη ἐξ ὧν ῥέει αἷμα. **2)** τὰ ἔναιμα ζῷα, ἔχοντα αἷμα ἐρυθρόν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 4, 3., 1. 6, 4, π. Ζ. Μορ. 4.11, 1, κ. ἀλλ. **3)** χρῶμα ἔναιμον, κόκκινον ὡς αἷμα, Πλάτ. Τίμ. 68Β. **4)** μεταφορ., πρόσφατος, χλωρὰ καὶ ἔναιμα τὰ πράγματα, νέα, πρόσφατα, στάζοντα ἀκόμη αἷμα, ἀσαφὴς μεταφορὰ ἣν κατακρίνει ὁ Ἀριστοτέλης, Γοργ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ρητορ. 3. 3, 4. **II.** ἔναιμον φάρμακον ἢ ἔναιμον μόνον, τὸ ἐπιτιθέμενον εἰς τραῦμα πρὸς ἐπίσχεσιν τοῦ αἵματος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 829, πρβλ. π. Ἀγμ. 766, κτλ., πρβλ. **ἴσχαιμος.**

ἐναιμότης, ητος, ἡ, τὸ ἔχειν ἐν ἑαυτῷ αἷμα, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18.

ἐναιμώδης, ες = ἔναιμος, αἱματώδης, Ἀντιφῶν παρὰ Πολυδ. Β', 215.

ἐναίμων, ον, γεν. **-ονος = ἔναιμος,** Ἱππ. 280.14.

ἐναίρω, ὡσαύτως **ἐνναίρω** (ἐνναίρειν βατράχους βλεμεαίνων, ἀρχαία διάφ. γρ. ἀντὶ ἅρπαξ ἐν βατράχοισιν ἀμείβεται) Βατραχομ. 275· ἀόρ. 6' **ἤνᾰρον** Εὐριπ. Ἀνδρ. 1182, (**κατ-**) Σοφ. Ἀντιγ. 871· ὡσαύτως **ἔνᾰρον,** Πίνδ. Ν. 10. 25, Εὐριπ. Ἰκ. 821· ἀπαρ. **ἐναρεῖν (ἐξ-)** Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 329· μεταγεν. ἀόρ. α' **ἔνηρα (κατ-)** Ὀρφ. Ἀργ. 669. — Μέσ., Ὅμ.: γ' ἐνικ. ἀόρ. α' **ἐνήρατο** Ὅμ., Ἡσ. — Παθ., ἴδε κατωτ. Ρῆμα ποιητικὸν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγικοῖς, τὸ πλεῖστον ἐν λυρικοῖς χωρίοις. ἀποκτείνω ἐν μάχῃ, συχνὰ ἐν τῇ Ἰλ., ῥηίτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε ἐναιρέμεν, μᾶλα ῥηίτερον ἔσται τοῖς Ἀχαιοῖς ἐναίρειν ὑμᾶς, Ἰλ. Ω. 244· — ἀλλ' ὡσαύτως, κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν Φ. 485· θῆρα τόξοις ἐν. Σοφ. Φιλ. 956· τοὺς εὐγενεῖς γὰρ κάγαθοὺς .. φιλεῖ Ἄρης ἐναίρειν ὁ αὐτὸς Ἀποσπ. 649. — Μέσ., πολὺ ὅμοιον τῷ ἐνεργ., Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο Ἰλ. Ε. 43, πρβλ. 59, Ζ. 32, Ὀδ. Ω. 424, Ἡσ. Θ. 317· Τρῶας ἐναιρόμενος Ἰλ. Π. 92· ἅπαξ ἐν Ὀδ. ἐπὶ πραγμ., φθείρω, καταστρέφω, μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο Τ. 263. — Παθ., ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναίροντ' ἄγαν; (ἠναίροντ' ἄμα; Nauck.) Αἰσχύλ. Θήβ. 811· πόλις ἐναίρεται .. σθένει Σοφ. Ο. Κ. 842. (Προδήλως παράγεται ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ τὸ **ἔναρα** καὶ **ἐναρίζω,** πρβλ. **καθαίρω, καθαρός·** ἀλλ' ἡ σχέσις πρὸς τὸ **ἔνεροι,** ἣν ὑπέδειξεν ὁ Βουττμ., δὲν φαίνεται πιθανή).

ἐναίσιμος, ον, (αἶσα) Ἐπ. ἐπίθ. (ἐν μετρίᾳ χρήσει παρὰ Τραγ.) φέρων οἰωνούς, προοιωνιστικός, προαγγέλλων τὸ πεπρωμένον, οὐδ' ἤλθον ἐναίσιμον, ἐναισίμως, ὡς ἐπίρρ., Ἰλ. Ζ. 519· ὄρνιθας γνῶναι καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι, προοιωνίσασθαι, τὰ μέλλοντα προεῖπεν, Ὀδ. Β. 159· οὐδέ τε πάντες ἐναίσιμοι [ὄρνιθες] αὐτόθι 182· ἰδίως ἐπὶ καλῆς οἰωνοῦ σημασ., πρόσφορος, ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος, Λατ. opportunus, ἐπὶ οἰωνῶν, ἐναίσιμα σήματα φαίνων, εὐσύμβολα σημεῖα δεικνύων, Ἰλ. Β. 353· καθόλου, αἴσιος, εὐνοϊκός, εὐμενής, προσημαίνων ἀγαθόν, Λατ. faustus, Ἀπολλ Ρόδ. Α. 438. **II.** ἐπὶ προσώπων, δίκαιος, τίς γάρ κεν ἀνήρ, ὅς ἐναίσιμος εἴη Ὀδ. Κ. 383· γνοίη θ' οἵ τινές εἰσιν ἐναίσιμοι οἵ τ' ἀθέμιστοι Ὀδ. Ρ. 363· ὦ οὔτ' ἄρ φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι (περὶ τοῦ Ἀχιλλέως) Ἰλ. Ω. 40, πρβλ. Ὀδ. Σ. 220· ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος Ε. 190· οὕτω, τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησεν Β. 123., Η. 299· ἐναίσιμον τίει [βίον] Αἰσχύλ. Ἀγ. 775· γῆρας γὰρ ἐναίσιμον ἄνδρα τίθησιν, καθιστᾶ αὐτὸν ἔντιμον, Ὀπ. Ἀλ. 1. 683. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, κατάλληλος, ἁρμόζων, πρέπων, ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι ἀθανάτοις Ἰλ. Ω. 425, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 370. — Ἐπίρρ. **-ως,** πρεπόντως, προσηκόντως, Αἰσχύλ. Ἀγ. 916, Εὐριπ. Ἄλκ. 1077.

ἐναίσιος, ον, = τῷ προηγ. Ι, Δίων Κ. 38. 13. **II.** = τῷ προηγ. ΙΙ, 1, Σοφ. Ο. Κ. 1482. **2)** = τῷ προηγ. ΙΙ. 2, ὑβρισμοὺς οὐκ ἐν. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 178.

ἐναισχύνομαι = αἰσχύνομαι ἐν. ἐντρέπομαι διά τι πρᾶγμα, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τραχ. 803, Δίων Κ. 38. 38.

ἐναιχμάζω, πολεμῶ ἔν τινι, Λυκόφρ. 546, Ἀνδ. Π. 12. 147. Ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει: «ἐναιχμάσαι· ἐνμαχέσασθαι».

ἐναιωρέομαι, περιφέρομαι, περιπλανῶμαι ἔν τινι τόπῳ, πολὺν θαλάσσῃ χρόνον ἐναιωρούμενον Εὐρ. Κύκλ. 700· ἀπολ., εὑρίσκομαι εἰς διηνεκῆ κίνησιν, ὀφθαλμοὶ ἐναιωρούμενοι Ἱππ. Προγν. 37· οὖρα ἐν. ὁ αὐτ. Προγν. 67.

ἐναιώρημα, τό, τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αἰωρούμενον ἢ ἐπιπλέον, ἀφρός, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α' 983, Γαλην.

ἐνάκανθος, ον, ἔχων ἀκάνθας, Θεόφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 3.10.1.

ἐνακηδεκάτη (= ἐννεακαιδεκάτη), Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ.,

Bull. d. cor. hell. III. σ. 462, παρὰ δὲ Ἐπιφαν. ἐν Ἐπιστ. π. Ἀκάκιον εὕρηται **ἐνακαιδεκάτη**.

ἐνάκις, ἐπίρρ., ἐννέα φοράς, Πλάτ. Κριτί. 108Ε, διάφ. γραφ. **ἐννάκις** διὰ δύο ν ὡς ἐν Ἀνθ. Π.14.120 καὶ συχν. παρὰ Διοδ.:— ἀλλ' ὅτι ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος ἦτο **ἐνάκις** δι' ἑνὸς ν φαίνεται ἐκ τοῦ Ἰων. καὶ Ἐπ. τύπου **εἰνάκις**, Ὀδ. Ξ. 230· πρβλ. **ἐνακισχίλιοι, αι, α, ἐνακόσιοι**

ἐνακισχίλιοι, αι, α, ἐννέα χιλιάδες, Πλάτ. Τίμ. 23Ε· Ἰων. **εἰνακισχίλιοι** Ἡρόδ. 3. 95, κ. ἀλλ.

ἐνακμάζω = **ἀκμάζω ἐν**, τὰ ἐνακμάζοντα ἄνθη, τὰ ἄνθη τὰ ἀκμάζοντα ἐν ἑκάστῃ ὥρᾳ τοῦ ἐνιαυτοῦ, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 1· εἶμαι ἰσχυρὸς ἔν τινι τόπῳ, ἐπὶ τοῦ πυρός, ὁ αὐτ. π. Ζ. 2. 8, κτλ.

ἔνακμος, ον, = **ἐν ἀκμῇ**, Πολυδ. Β', 10.

ἐνᾰκολασταίνω, ἀκολασταίνω ἔν τινι, γυναῖκα καὶ τέκνα ἐκείνου ὑποχείρια, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ στήσαντες μεθ' ὕβρεως, ἐνηκολάσταινον αὐτοῖς Ἀθήν. 541D.

ἐνᾰκόσιοι, αι, α, Θουκ. 1. 46· οὐχὶ **ἐννακόσιοι** διὰ δύο ν, ἴδε ἐπιγραφ. Ὀλδ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2058Α. 88· πρβλ. **ἐνάκις** καὶ τὸν Ἰων. τύπον **εἰνακόσιοι**, Ἡρόδ. 2. 13, 145.

ἐνακοστοστός, ή, όν, ὁ κατὰ τὴν τάξιν ἀνήκων εἰς τὸν ἀριθ. 900· προτιμότερος ὁ τύπος οὗτος τοῦ διὰ διπλοῦ ν.

ἐνᾰκούω· μέλλ. **-σομαι**, εἰσδέχομαι ἤχους, ἀκούω ἐντός, μετὰ γεν., ταῦτα γὰρ οὐκ ἐνακούουσιν ἰαχῆς Ἱππ. 269, 27, πρβλ. 425. 52, κτλ.· μεταφ., ἐνακ. τῆς ξυμφορῆς, αἴσθησιν ἔχειν, ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 821· ἐνακούει ἐμβαλλόμενα, ἐπὶ ἐξαθρώσεων, ὑπακούω εἰς τὴν χεῖρα τοῦ χειρουργοῦ, τοποθετοῦμαι, ὁ αὐτ. π. Ἀγμῶν 776· ἐν. ἰητρείης ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 828.— Ἐν Σοφ. Ἠλέκ. 81 τὸ τῶν χειρογρ. κἀνακούσωμεν τινὲς θέλουσιν αὐτὸ ἐκ ῥήματος **ἀνακούω**· ἀλλὰ τοιοῦτον δὲν ὑπάρχει· ὥστε εἰ ἡ γραφὴ ἔχει καλῶς πρέπει νὰ προῆλθεν ἐκ τοῦ **ἐνακούω**. Ἡ τοῦ Ναυκίου διόρθωσις · **κἀπακούσωμεν** εἶναι ἐπιτυχὴς καὶ παρεδέξαντο αὐτὴν ἐκ τῶν νεωτέρων ἐκδοτῶν ὁ Weclein, Bellermann, A. Michaelis καὶ ὁ σοφὸς ἐκδότης τοῦ Σοφοκλέους Jebb.

ἐναλαζονεύομαι, Ἀποθ., ἀλαζονεύομαι ἔν τινι, κομπάζω, μεγαλαυχῶ, Σχόλ. εἰς Θουκ. 6.12.

ἐναλδαίνω, τρέφω, αὐξάνω τι ἔν τινι, ἀόρ. **ἐνάλδηνα** Νικ. Ἀλεξιφ. 409: — Μέσ., μετοχ. ἀορ. **ἐναλδόμενος**, αὐξηθεὶς ἔν τινι, φύλλον ἐναλδόμενον πρασιῇσι καρδαμίδος αὐτόθι 532. Ἀλλ' ὁ Βουττμ. ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν Ἀνωμ. Ρημ. παραδέχεται ἀμετάθ. ἐνεστῶτα **ἄλδομαι** (αὐξάνομαι), ἐξ οὗ τὸ **ἐνάλδομαι, ἐναλδόμενος**.

ἐνάλειμμα, τό, ἀλοιφή, τὸ ἀλειφόμενον, χρῖσμα, Ἀριστ. Προβλ. 4. 2, 4.

ἐνάλειπτος, ον, ἀληλιμμένος, Ἱππ. 407.17.

ἐνᾰλείφω· μέλλ. **-ψω**, ἀλείφω μέ τι, ἐγχρίω, Ἱππ. 472. 30 κ. ἀλλ.· ὀφθαλμοὶ ὀστρείῳ ἐναληλιμμένοι Πλάτ. Πολ. 420C.— Μέσ., ἀλείφω ἐμαυτόν, Ἀνθ. Π. 11. 112· ἐναλείφειν τὰς ῥῖνας Ἄλεξις ἐν «Πονήρᾳ» 5· τὴν κόμην Πλούτ. 2. 771· τῷ ὀφθαλμῷ Ἡλιόδ. 7. 14. **II.** χρωματίζω ἐντὸς ἐγνογραφημένου σχεδίου, ὑπογράψαντες ταῖς γραμμαῖς οὕτως ἐναλείφουσι τοῖς χρώμασι τὸ ζῷον Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 29, πρβλ. 1. 19, 8, Ποιητ. 6, 20.

ἐνᾰλήθης, ες, σύμφωνος πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τὸ ἐμπρακτον καὶ ἐνάληθες Λογγῖνος π. Ὕψ. 15. 8.—Ἐπίρρ. **-θως**, πιθανῶς, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 2.

ἐνᾰλίγκιος, ον, ώσαύτως η, ον, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 857· ὅμοιος, ὁμοιάζων, μετὰ δοτ., συχνὸν παρ' Ὅμ., Παρμεν. παρὰ Πλάτ. ἐν Σοφ. 244Ε, Θεόκρ. 22, 94, κτλ.· μετ' αἰτ. πράγμ., θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδὴν Ὀδ. Α. 371· χεῖρας Ἀρῃῖ Πινδ. Ι. 8. 82: οὐδ. ὡς ἐπίρρ., Μανέθ. 6. 443.— Ἐπ. λέξις, ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς καὶ τὸ **ἥλιξ**.

ἐναλιναιέτας, α, Δωρ., ὁ ναίων, κατοικῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ, φέρον δὲ δελφῖνες ἐναλιναιέται μέγαν ... θησέα Βακχυλ. 16. 97 (ἔκδ. Blass).

ἐνᾰλινδέομαι, ἐγκυλίομαι, ἐναλινδέονται πολῆσι συμφορῆσι, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱπποκρ., πρβλ. Συνεσ. Ὕμν. 3. 392.

ἐνάλιος [ᾰ], **α, ον**, καὶ **ος, ον**, Εὐρ. Ἀνδρ. 855, Ἑλ. 526· Ἐπ. καὶ Λυρ. ὡσαύτως: **εἰνάλιος** (ᾶς):—θαλάσσιος, Λατ. marinus, κῆτος, κορῶναι Ὀδ. Δ. 443, Ε. 67, κτλ.· νομὸς Ἀρχίλ. 69· ἅτε γὰρ εἰνάλιον πόνον ἐχοίσας βαθὺ σκευᾶς ἑτέρας ἀδάπτιστός εἰμι, φελλὸς ὣς ὑπὲρ ἔρκος ἅλμας, καθότι ὡς ὁ φελλὸς ἐπιπλέει ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς θαλάσσης, τῆς σαγήνης πονούσης ἐν τῷ βάθει πρὸς σύλληψιν ἰχθύων, οὕτω κἀγὼ ἀβάπτιστός εἰμι μένων ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ, Πινδ. Π. 2.144, πρβλ. Θεόφρ. 21. 39· ἐν. πόροι Αἰσχύλ. Πέρσ. 453· ἐνάλιος θεός, ὁ Ποσειδῶν, Σοφ. Ο. Κ. 888, 1497, Εὐρ.· ἐνάλιος λεώς, ναῦται, Σοφ. Αἴ. 565· πόντου εἰναλία φύσις, οἱ ἰχθύες, ὁ αὐτ. Ἀντιγ. 346· ἐπὶ νήσων, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 239· ἐν. χθών, περὶ τῆς Τύρου, Εὐρ. Φοίν. 6:— ποιητικὴ λέξις ἐν χρήσει παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, ἐν. νῆσοι Ἀριστ. π. Κόσμ. 3. 1· δίαιται Πλουτ. Λυκ. 39.

ἐνᾰλῐ́ταινω· ἀόρ. **ἐνήλῐτον** = **ἀλιταίνω ἐν**, Κόϊντ. Σμ. 14. 436.

ἐναλλάγδην, ἐπίρρ. = **ἐναλλάξ**, Ἀνθ. Π. 5. 302, Μανέθ. 4. 181.

ἐναλλᾰγή, ἡ, τὸ ἐναλλάσσειν, κατ' ἐναλλαγὴν Τίμ. Λοκρ. 99Β· ἡ τῶν γραμμάτων ἐναλλαγή, ἤτοι εἰς ἄλληλα μεταβολή, Γρηγ. Κορίνθ. 697.

ἐναλλάξ, ἐπίρρ., (ἐναλλάσσω) οὐδ' ἴσχειν τὸν πόδ' ἐν., οὐδ' ἔχειν τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ τοῦ ἄλλου, Ἀριστοφ. Νεφ. 983· ἐπὶ τῶν ὀδόντων τῶν σαρκοφάγων ζώων, ἐναλλὰξ ἐμπίπτουσιν Ἀριστ. π. Ζ. Μ. 3. 1, 5, πρβλ. **ἐπαλλάσσω** ΙΙ· παρὰ τοῖς Μαθ., κατ' ἐναλλαγήν, ἔσται ἄρα ὡς ὁ α ὅρος πρὸς τὸν β, οὕτως ὁ γ πρὸς τὸν δ, καὶ ἐναλλὰξ ἄρα, ὡς ὁ α πρὸς τὸν γ, ὁ β πρὸς τὸν δ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 6, 11, πρβλ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 5, 3., 2. 17, 2.

2) ἐναλλάξ, ἀμοιβαδόν, Λατ. vicissim, Πινδ. Ν. 10. 103, Πλάτ. Κριτί. 113D, 119D· γέρανοι καθεύδουσιν ἐπὶ ἑνὸς ποδὸς ἐναλλὰξ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 10, 2, κ. ἀλλ.· ἐναλλὰξ πρήσσων, δηλ. ὁτὲ μὲν εὐπραγῶν, ὁτὲ δὲ δυσπραγῶν, Ἡρόδ. 3. 40· μ. δοτ., ἦν δὲ μὴ ἐναλλὰξ αἱ εὐτυχίαι τοι αὐτῇσι πάθησι προσπίπτωσι αὐτόθι· ὡσαύτως μετὰ γεν., Διόδ. 5. 7.

ἐνάλλαξις, εως, ἡ = **ἐναλλαγή**, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 5, 17.

ἐναλλάσσω, Ἀττ. **-ττω**· μέλλ. **-ξω**. Ἀνταλλάσσω, φόνον θανάτῳ ἐναλλάσσω, πληρώνω διὰ θανάτου τὸν φόνον, Εὐρ. Ἀνδρ. 1028· μεταβολὴν ἐν., ὑφίστασθαι μεταβολήν, Πολύβ. 6. 43, 2· παντοίας μορφὰς ἐναλλάσσειν Ἀπολλόδ. 2. 5, 11· μετ' ἄπαρ., ἐνήλλαξεν θεὸς τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα .. πεσεῖν, ὁ θεὸς μετέτρεψε τὴν μανίαν τούτου καὶ ἔκαμεν αὐτὸν νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τῶν πρυβάτων, Σοφ. Αἴ. 1060. **II.** Παθ., μεταβάλλομαι, τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἡμέρας νὺξ ἥδε βάρος; «κατὰ τί βάρος ἐνήλλακται ἥδε νὺξ τῆς ἡμέρας;» (Σχόλ.), αὐτόθι 208· τὰ φυτὰ ἐναλλάττονται τῇ διαφορᾷ τῶν τόπων Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 4, 17. **2)** ἀνταλλάσσομαι, ἄρθρα ἐνηλλαγμένα Ἱππ. π. Ἄρθρ. 811· οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., διασταυροῦμαι, διεστῶσαι δ' ἄνωθεν ἥ τε μεγάλη φλὲψ καὶ ἡ ἀορτή, κάτω δ' ἐναλλάσσουσαι συνέχουσι τὸ σῶμα Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 5, 16. **3)** ἔχω ἐμπορικὰς σχέσεις μετά τινος, συναλλάσσομαι, ὅσοι Ἀθηναίοις ἦσὰν ἐνηλλάγησαν Θουκ. 1. 120.

ἐναλλοιόομαι, παθ., ὑφίσταμαι ἀλλοίωσιν, μεταβάλλομαι, Φίλων 2. 659.

ἐναλλοίωσις, εως, ἡ, ἀλλοίωσις, μεταβολή, Πτολεμ. Τετραβ. σ. 93. 10.

ἐνάλλομαι· μέλλων **-ἅλοῦμαι**· ἀόρ. α' **-ηλάμην**· ἀόρ. β' **-ηλόμην**. Ἀποθ., πηδῶ εἴς τι ἢ ἐπί τινος, ὡς ἄγαν βαρὺς ποδοῖν ἐνήλλου .. γένει Αἰσχύλ. Πέρσ. 516, πρβλ. Ξεν. Ἑλλην. 2. 4, 16, Δημ. 1259, 12· ὡσαύτως, εἰς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη Σοφ. Ο. Τ. 263. **2)** ἐφορμῶ πρὸς ἢ ἐναντίον τινός, πύλαις ἐνήλατο αὐτόθι 1261, πρβλ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 39. **3)** ἀποκ., περιπηδῶ, χορεύω, ὁ αὐτὸς Σφ. 1305.

ἔναλλος, ον, ἀλλοῖος, μεταβεβλημένος εἰς τὸ ἐναντίον, πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο καὶ ἃ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι, «πάντα δὲ ἐνηλλαγμένα γενέσθω καὶ ἡ πίτυς ἄπια ἐνεγκάτω» (Σχόλ.), Θεόκρ. 1. 134, Ἀνθ. Π. 5. 299.— Ἐπίρρ. **-λως**, Πλούτ. 2. 1045Ε.

ἔναλμος, ον, ἁλμυρός, ὕδωρ Καισάρ. σ. 945, ἔκδ. Μί.

ἔνᾰλος, ον, = **ἐνάλιος**, Ὕμν. Ὅμ. εἰς Ἀπόλλ. 180, Εὐρ. Ἑλ. 1130, Ἠλ. 1348, Κριτίας παρ' Ἀθην. 28Β· ἔναλα θρέμματα Ἀρίων ἐν Bgk. Λυρ. σ. 587.

ἐναλύω = **ἀλύω ἐν**, Φιλόστρ. 823, κτλ.· κόμη ἐναλύουσα τῷ προσώπῳ, περιπλανωμένη ἀτάκτως ἐπὶ τοῦ προσώπου, ὁ αὐτὸς 779.

ἐναμάομαι, μέσ., ἐπισωρεύω, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντιγ. 255 (Brunch **ἐπ-**).

ἐνᾰμάρτητος, ον, (ἁμαρτάνω) ὁ ὑποκείμενος εἰς ἁμαρτίαν, ἔκπτωτος, Ἰσίδ. Πηλουσ. Ἐπιστ. 194, σ. 57.

ἐναμαυρόω, καθιστῶ τι ἀμαυρόν, Γρ. Νύσσ. τ. 2. σ. 786Δ.

ἐναμβλύνω, καθιστῶ τι ἐσωτερικῶς ἀμβλύ, μεταφορ., ἀθυμίαν παρέχω, καθιστῶ τινα ἄτολμον, Πλουτ. Νικ. 14.

ἐναμβλυωπέω = **ἀμβλυωπῶ**, ἀμβλυώττω ἔν τινι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 577D.

ἐνᾰμείβω· μέλλ. **-ψω**, ἐναλλάσσω, μεταβάλλω, Ἱππ. 343, 44.

ἐνᾰμέλγω· μέλλ. **-ξω**, ἀμέλγω ἔν τινι, γαυλοί τε σκαφίδες τε .. τοῖς ἐνάμελγεν Ὀδ. Ι. 223.

ἐναμηχανέω, = **ἀμηχανέω ἐν**, ταῖς πολυοδίαις τοῦ βίου τούτου ἐναμηχανοῦντες Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 431C.

ἐνᾰμιλλάομαι = **ἀμιλλάομαι ἐν**, Θεμίστ. 254C.

ἐνάμιλλος [ᾰ], **ον**, (ἅμιλλα) ὁ δυνάμενος νὰ ἀγωνισθῇ ἢ νὰ συγκριθῇ πρός τινα, ἰσοδύναμος, ἰσοπαλής, τὴν φύσιν ἐνάμιλλος τοῖς ἡλικιώταις Πλάτ. Πρωταγ. 316Β, πρβλ. Ἰσοκρ. 95D· ἐνάμιλλός τινι εἰς ἢ πρός τι Πλάτ. Πολ. 433D, πρβλ. Κριτί. 110Ε, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 12, 6· τινός Πλουτ. Σύγκρ. Ἀγησ. καὶ Γράκχ. 3, ἔνθα ἴδε Schäf.· — ἐπὶ πραγμάτων, τὰ λοιπὰ ἐνάμιλλα τούτοις καὶ τῆς αὐτῆς φύσεως εὑρεθήσεται Δημ. 786 ἐν τέλει.— Ἐπίρρ. ἐναμίλλως τινὶ Ἰσοκρ. 234Β.

ἔναμμα, τό, (ἐνάπτω) τὸ προσδεδεμένον εἴς τι, δεσμός, ἅμμα,

ἔναμμα ἀγκύλης, τὸ Λατ. amentum, Πλουτ. Φιλοπ. 6. **2)** ἱμάτιον, σκέπασμα, **ἔναμμα** .. τὸ τῆς νεβρίδος, ἐπανωφόριον ἐκ δέρματος μικρᾶς ἐλάφου, Διόδ.1.11.

ἐναμοιβαδίς, ἐπίρρ. = **ἀμοιβαδίς**, ἑναλλάξ, 'Απολλ. Ρόδ. Α. 380.

ἐναμπέχομαι, ἐνδύομαι, ῥάκιον ἐναμπεχόμενος Φίλων1.635.

ἐναμπλάκητος, ον = **ἐναμάρτητος**, ἴδε ἐν λ. **ἀμπλάκητος**.

ἐναμπυκίζω· «ἐναμπυκίσαι· ἐγχαλινῶσαι» Ἡσύχ.

ἐναναιρεῖσθαι = **ἀναιρεῖσθαι ἐν**, παθ., Νικηφ. Κων/πόλεως, σ. 849, ἔκδ. Μί.

ἐναναπαύομαι = **ἀναπαύομαι ἐν**, ἐναναπαύεσθαι ταῖς ἁγίαις δυνάμεσι Βασίλ.1. 252Β.

ἐνανάπτω· μέλλ. **-ψω**, ἅπτω (δένω) ἔν τινι ἢ ἐπί τινος, Γαλην. τ.12, σ. 459Α.

ἐναναστρέφομαι, συναναστρέφομαι, ἐνδιατρίβω, τινί Ἀριστοξ. παρὰ Στοβ. 243. 47, πρβλ.'Ησύχ. ἐν λέξει **ἐγκαλινδεῖται.**

ἐνανδραγαθέω = **ἀνδραγαθέω ἔν τινι**, Γ. Παχ. τ. Α', σ. 82. 8, ἔκδ. Β.

ἐνανθρωπέω, ἀναλαμβάνω ἀνθρώπου φύσιν, ἢ ἐνσαρκοῦμαι, περὶ τῆς τοῦ θεοῦ ἐνσαρκώσεως,'Ιουστ.'Αποσπ. 1596Β, Ἱππόλυτ. 809Α, 'Ωριγ. I. 784C, 853Α, 345Β, II. 580C, IV. 173C, Μεθόδ. 45Β.

ἐνανθρώπησις, εως, ἡ, ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ἢ ἡ μετὰ τῶν ἀνθρώπων συνοίκησις αὐτοῦ,'Ιππόλυτ. 840Β, 868Β,'Ωριγέν. I. 937Α, II, 1104D, IV, 120D, Μεθόδ. 360C.

ἐνανθρωπίζομαι = **ἐνανθρωπέω**, 'Ανδρ. Κρήτ. 1108D.

ἐνανθρωπικός, ή, όν = **ἀνθρωπικός**, Εὐσ. IV. 709Α.

ἐνανθρωπίνως = **ἀνθρωπίνως**, Βασίλ. I. 760Β.

ἐνανθρωπότης = **ἐνανθρώπησις**, Κυριλλ.'Αλ. I. 757D.

ἐνανοίγω = **ἀνοίγω**, Σωφρ. 3388D.

ἔναντα, ἐπίρρ., ἀπέναντι, κατέναντι, μετὰ γεν., ἔναντα Ποσειδάωνος ἄνακτος ἵστατ' 'Απόλλων 'Ιλ. Υ. 67· τοὶ δ' ἔναντα στάθεν Πινδ. N. 10. 123· τὸν δ' ἔναντα προσόλεπω νεκρὸν Σοφ.'Αντ.1299· ἔναντα ἐλθεῖν Εὐρ.'Ορ.1478.

ἔναντι, ἐπίρρ., ἐνώπιον, Λατ. coram, μετὰ γεν.,'Εβδ. (Γέν. ΑΗ', 7,'Εξοδ. ΚΗ', 26, 31, Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 8, Πράξ. η', 21).

ἐναντιάζομαι, = **ἐναντιοῦμαι**, Ἐφραὶμ ὁ Σύρος τ. 1, σ. 9F.

ἐναντιαῖος, α, ον, ἔχων ἐναντίαν φύσιν, Ἱππ. 425. 38.

ἐναντιβίως, ον, ἐχθρικῶς διακείμενος, αἰθυίαις οὔποτ' ἐναντίβιος 'Ανθ. Π.10. 8 (ὡς ὁ Ἕρμαννος ἀντὶ οὔποτε ἀντιβίας)· ἀλλαχοῦ μόνον ὡς ἐπίρρ., πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, ἐναντίβιον μαχέσασθαι 'Ιλ. Θ.168, ἢ ἐναντίβιον πολεμίξων Κ.451, κτλ.· ἐλθεῖν Υ. 130· στῆναι Φ. 266· μετὰ γεν., 'Αχιλῆος ἐν. πολεμίζειν Υ. 85.—Μόνον 'Επικ.

ἐναντιό-βουλος, ον, ὁ ἐναντίαν ἔχων βουλήν, Πολέμων Φυσιογν. 2. 12· ἀλλὰ κατὰ Σουΐδ. ἐν λέξει **παλίμβολος**: «δύναται καὶ ἀντὶ τοῦ παλίμβουλος, ἐναντιόβουλος, ἐναντιογνώμων»·

ἐναντιο-γνωμονέω, ἔχω ἐναντίαν γνώμην, Θεοφάν. 'Ομιλ.16. σ. 93.

ἐναντιο-γνώμων, ον, (γνώμη) ἔχων ἐναντίαν γνώμην, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 86.

ἐναντιο-δρομέω, τρέχω κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν, συναντῶ, Θεόφρ. π.'Ανέμ. 28· ἐν. ἀλλήλοις Στράβ.738.

ἐναντιο-δρομία, ας, ἡ, τὸ τρέχειν κατ' ἐναντίαν διεύθυγσιν, συνάντησις,'Ηράκλειτ. παρὰ Στοβ. ἐν 'Εκλογ.1. 60.

ἐναντιο-δύνᾰμος, ον, ἔχων ἐναντίαν δύναμιν ἢ σημασίαν, Νικομ.'Αριθμ. σ.78, Εὐστ.1108. 3.

ἐναντιοθελής, ές, ἐναντιοθελὲς τῷ Θεῷ, ἐναντίον τῆς θελήσεως τοῦ Θεοῦ, Θ. Στουδ. σ.1540, ἔκδ. Μί.

ἐναντιο-λογέω, ἀντιλέγω, τινι Πλάτ. Σοφ. 268Β, Στράβ. 686.

ἐναντιολογία, ἡ, ἀντιλογία, Πλάτ. Σοφ. 236Ε, 'Αριστ. π. Γεν. κ. Φθορ. 1. 7, 3.

ἐναντιολογικός, ή, όν, ὁ ἀντιλέγων, ὁ ἀγαπῶν ν' ἀντιλέγῃ, Γαλην. 353. 27.

ἐναντίον, ἐπίρρ., ἴδε **ἐναντίος**.

ἐναντιόομαι,'Ηρόδ.'Αττ.: παρατ. **ἠναντιούμην** Θουκ., κλ.: μέσ. μέλλ. **-ώσομαι** Αἰσχύλ. Ηρ. 786, Εὐρ. κλ. (ἴδε κατωτ.):— Παθ. μέλλ. **ἐναντιωθήσομαι** Διον. 'Αλ. 4. 51, Διόδ. 3. 6: ἀόρ. **ἠναντιώθην** 'Ανδοκ. 9. 32, Πλάτ. κτλ.: πρκμ. **ἠναντίωμαι** Θουκ. κλ.· ἀλλ' ἐν 'Αριστοφ. Ὄρν. 385 (κατὰ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ μέτρου) **ἐνηντίωμαι**. 'Εναντιοῦμαι, ὡς καὶ νῦν, ὡς οὐδενὸς ἐναντιευμένου 'Ηρόδ. 7. 49, 'Ανδοκ. 9. 32, κτλ.· τὰ ἐς ἀρετὴν ἠναντιώμεθα τοῖς πολλοῖς, φρονοῦμεν τὰ ἐναντία, διαφέρομεν μεγάλως εἰς τὰ ἀφορῶντα τὴν ἀρετήν, Θουκ. 2. 40, πρβλ.1.127,'Αριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Εἰρ. 1049· ὡσαύτως, ἔν τινι, περί τινος Λυσ. 131.16· ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. 158. 33· ἢ ἁπλῶς, τινὸς Θουκ. 1. 136, πρβλ. Ξεν. 'Ανάβ. 7. 6, 5· πρός τι Πλάτ. Κρατύλ. 390Ε, κτλ.: — ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., οὐκ ἐναντιώσομαι τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν, δὲν θὰ ἀρνηθῶ νὰ ὁμιλήσω, Αἰσχύλ. Πέρσ. 786· ἐναντιούμενος ἡμῖν ἀφεθῆναι (ἐνν. τοὺς χορευτάς) Δημ. 519.19. **2)** τἀναντία λέγω, ἀντιλέγω, Εὐρ. Ἄλκ. 152. Θουκ. 4. 21, κτλ.: — μετ' ἀπαρ., τοῦτο .. μοι ἐν. τὰ πολιτικὰ πράττειν Πλάτ. 'Απολογ 31D· ἢ μετ' ἀρνήσεως, τίς ἐναντιώσεται μὴ οὐχὶ .. εἶναι .. ; ὁ αὐτ. Συμπ.197Α. **3)** ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, εἶμαι ἐναντίος, **οὐκ ἔστι λησταῖς πνεῦμ' ἐναντιούμενον**, ὅταν παρῇ κλέψαι τε χἀρπάσαι βίᾳ Σοφ. Φιλοκτ. 643· ἐπὶ περιστάσεων, Θουκ. 8. 23· ἄνεμοι ἐν. ἀλλήλοις Ἱππ. π. 'Αέρ. 285.

ἐναντιοπάθεω, ἔχω ἐναντίας ἰδιότητας, Νικομ.'Αριθμ. σ.10.

ἐναντιοπαθής, ές, ἔχων ἐναντίας ἰδιότητας.—'Επίρρ. **-θῶς**, Νικομ.'Αρμ. σ. 19.

ἐναντιο-πετής, ές, «παλιμπετής, ὁπισθόρμητος» Ἡσύχ. ἐν λ. **παλιμπετής**.

ἐναντιο-ποιο-λογικός, ή, όν, ὁ ποιῶν τινα νὰ λέγῃ τἀναντία, Πλάτ. Σοφ. 268C.

ἐναντιο-πρᾱγέω, ἀντιπράττω, Διόδ. 3. 65.

ἐναντίος, α, ον, Λατ. adversus, ὡς τὸ **ἀντίος** (ὅπερ σπάνιον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ): **1)** ἐπὶ τόπου, εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, κατακτικρύ, μετὰ δοτ., ἀκτὰ ἐναντίαι ἀλλήλῃσι 'Οδ. Κ. 89· Πάτροκλος δὲ οἱ ἐναντίον ἧστο 'Ιλ. Ι. 190· πρβλ.'Οδ. Ψ. 89: ἐντεῦθεν, κατὰ πρόσωπον, Λατ. coram, αὐτῷ οὔ ποτ' ἐφαίνετ' ἐναντίη Ζ. 329· δεῖξον τὸ σὸν πρόσωπον δεῦρ' ἐν. πατρί, ἐνώπιον τοῦ πατρός, Εὐρ. Ἱππ. 947· μῶρον γὰρ τὸ κρατεῖν βουλομένους τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος καὶ ἄοπλα καὶ ἀχειρα ταῦτα ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις φεύγοντας Ξεν. Κύρ. 3.3,45:—ἐν. στῆναι Εὐρ.'Ιππ.1078· κεῖσθαι Πλάτ. Συμπ.190Λ· ἴδε κατωτ. II. **6)** μετὰ ῥημάτων κινήσεως ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους, ἔνθα οἱ .. ἐναντίη ἦλυθε μήτηρ, ἦλθεν εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ, 'Ιλ. Ζ. 251· ἐναντίοι ἀλλήλοισιν ὄγμον ἐλαύνωσιν Λ. 67· δύο ἄμαξαι ἐν. ἀλλήλαις Θουκ. 1. 93· ἄνεμος ἐν. ἔπνει Ξεν.'Αν. 4. 5, 3. **2)** ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, μετὰ γεν., ἐναντίοι ἔσταν 'Αχαιῶν, παρετάχθησαν ἐναντίον τῶν 'Αχαιῶν, 'Ιλ. Ε. 497, κτλ.· πρβλ. Σοφ. Αἴ.1284, Ξεν.'Αν. 4. 3, 28· ὡσαύτως μετὰ δοτ., 'Ιλ. Ε. 12, Εὐρ.'Ικ. 856, Ι. Τ. 1415, Ξεν.: — οἱ ἐναντίοι, ὡς καὶ νῦν, οἱ πολέμιοι, Αἰσχύλ. Θήβ. 375, Χο. 142, κτλ., Θουκ. 4. 64, κτλ. **6)** καθόλου, ἐναντίος, τινί Σοφ. Φιλ. 642, Ξεν. 'Αν. 3. 2, 10· τὸ ἐναντίον, ἡ ἀντίθετος μερίς, Ξεν.'Αθην. Πολ.1. 4: παρουσιάζων κωλύματα, τινί Σοφ. Φιλ. 642. **3)** παρὰ τοῖς 'Αττ. ποιητ. καὶ πεζογρ. καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ ἐν γένει, τὸ ἐναντίον, τὸ ἀντίθετον, τἀναντί' εἰπεῖν Αἰσχύλ.'Αγ. 1373· δίκαια καὶ τἀ ἀντία Σοφ. 'Αντιγ. 667· τὸ πλεῖστον μετὰ γεν., τὰ ἐναντία τούτων, ἀκριβῶς τὰ ἀντίθετα τούτων, 'Ηρόδ. 1. 82, Θουκ.7.75. κτλ.· ἐξ ἐναντίας .. ἄστρων τὴν ἐν. ὁδόν, ὅ ἐ. τὴν τοῦ ἡλίου ὁδὸν ἐν. οὖσαν τοῖς ἄστροις, Εὐρ.'Αποσπ. 583· ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ δοτ., Ὀρφεῖ δὲ γλῶσσαν τὴν ἐναντίαν ἔχεις Αἰσχύλ. 'Αγ. 1629· ἐναντία λέγει αὐτὸς αὐτῷ Πλάτ. Πρωτ. 339Β, πρβλ.'Αριστοφ.'Αχ. 493· τἀναντία τούτοις Πλάτ. Πρωτ. 323D· ἐναντία γνῶναι ταῖς πλείσταις [πόλεσι] Ξεν. Λακ. 1, 2· τὴν ἐναντίαν τινὶ ψῆφον θέσθαι Δημ. 361. 26· ὡσαύτως, τὴν ἐναντίαν θέσθαι τινὶ Πλάτ. Λάχ.184D: — ὡσαύτως ἑπομένου ἢ, τοὺς ἐναντίους λόγους, ἃ ὡς αὐτὸς κατεδόκει 'Ηρόδ.1. 22· τοὐναντίον ὁρᾶν ἢ προσήκει 'Αριστοφ. Πλ. 14· τοὐναντίον ἔπαθεν ἢ τὸ προσδοκώμενον Πλάτ. Νόμ. 966Ε· ἴδε κατωτ. II. 1· συχνάκις μετ' ἐπιτάσεως, πᾶν τοὐναντίον, πάντα τἀναντία, ὅλως τὰ ἀντίθετα, αὐτόθι 967Α, Ξεν. 'Απομν. 3. 12, 4· ἀλλὰ πολὺ τοὐναντίον Στράττις ἐν «Ψυχασταῖς» 1· τὸ δὲ πολὺ ἐναντίον ἀποβήσεται Πλάτ.'Απολ. 39C.

4) ἐν τῇ λογ. τοῦ 'Αριστ., ἐναντίαι προτάσεις ἢ τὰ ἐναντία, εἶναι ὁ ἰσχυρότατος τύπος τῶν ἀντιθέσεων (**ἀντικειμένων**) περὶ 'Ερμην.14, 15, πρβλ.'Αναλυτ. Πρότ. 2. 26, 2, Μετὰ τὰ Φυσικ. 4. 10, 2, κ. ἀλλ. **II.** συχνὸν ἐπὶ ποικίλων ἐπιρρηματικῶν χρήσεων: **1)** ἀπὸ τοῦ 'Ομήρου καὶ ἑξῆς, τὸ οὐδέτ. **ἐναντίον** ὡς ἐπίρρ., ἐν. ὦδε, ἐνώπιόν μου,'Οδ. Ρ. 544· οὐδὲ εἰς ὦπα ἰδέσθαι ἐναντίον, ἰδεῖν κατὰ πρόσωπον, Ψ. 107· οὕτω παρ' 'Αττ. ἐναντίον προσόλεπειν τινὰ Εὐρ.'Εκ. 968, κτλ.· ὡσαύτως, βλέπειν ἐναντίον τινὸς αὐτόθι 975· ἀπολ., Δημ. 51. 28, κτλ.: ἐντεῦθεν ὡς πρόθ. μετὰ γεν., ἐπὶ παρουσίᾳ τινός, ἐνώπιον, Λατ. coram, τῶνδ' ἐναντίον Σοφ. Ο. Κ. 1002· μαρτύρων ἐναντίον 'Αριστοφ.'Εκκλ. 448· ἐναντίον τοῦ παιδίου ὁ αὐτ. Λυσ. 907· ἐναντίον ἁπάντων λέγειν Θουκ. 6. 25, κτλ.

6) ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ἐναντίον, ὡς τὸ **ἀντίβιον**, **ἐναντίβιον**, μετὰ γεν., ἐναντίον ἰέναι τινὸς 'Ιλ. Φ. 574· ἐναντίον μαχέσασθαί τινος Υ. 97 (καὶ συχνάκις ἀπολ.)· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίον ἵστασ' ἐμεῖο Ν. 448· μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον αὐτόθι 106· ὡσαύτως μετὰ δοτ., νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐν. Υ. 252· ἐν. θεοῖς Εὐρ.'Ορ. 624· ὡσαύτως, ἐν. καὶ .. Πλάτ. Πολ. 567D, κτλ. **γ)** μετ' ἄρθρου, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, **τοὐναντίον**, τοὐναντίον δὲ πάντας εὐτυχεῖν ἀεὶ 'Αντιφάν. ἐν «Διδύμοις» 2. 4· ἢ πάλιν τοὐναντίον Μένανδρ. ἐν «Τιτθῇ» 2, κτλ :—ὡσαύτως οὐδ. πληθ. **ἐναντία**, ὡς ἐπίρρ.,'Ηρόδ. 6. 32, Θουκ.1, 29, κτλ.

2) παρὰ πεζοῖς ὡσαύτως, ἐκ τοῦ ἐναντίου, Λατ. ex adverso, e regione, ἀντίθετον τῷ **ἐκ πλαγίου**, Ξεν.'Ελλην. 4. 5,15, κτλ.· οὕτως, **ἐξ ἐναντίας**, Ἰων. **-ίης**, 'Ηρόδ. 7. 225, Θουκ. 4. 33.

ἐκ τῶν ἐναντίων Πολύϐ. 5. 9, 9· κατὰ τἀναντία Πλάτ. Τίμ. 39Α. **3)** ὁμαλ. ἐπίρρ. **ἐναντίως**, μετὰ δοτ., τούτοις οὐκ ἐναντίως λέγεις Αἰσχύλ. Εὐμ. 642· ἐναντίως διακεῖσθαί τινι Πλάτ. Πολ. 361C, κτλ.· πικρῶς καὶ ἐναντίως, ἐχθρικῶς, ὡς ἐχθρός, Δημ. 450. 11· ἐναντίως ἢ ὡς .. Πλάτ. Θεαίτ. 175D:— ἐναντίως ἔχειν, ἐναντίως διακεῖσθαι, ὁ αὐτ. Εὐθύδ. 278Α· πρός τι Δημ. 10. 14· ἰδίως ἐν τῇ λογ. τοῦ Ἀριστ. ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀντίκειμαι**.

ἐναντιότης, ητος, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ **ἐναντίος**, τὴν τοῦ ἐπιφερομένου ἐναντιότητα Πλάτ. Φαίδ. 150Α· τὴν ἐναντιότητα πρὸς ἀλλήλω ὁ αὐτ. Θεαίτ. 186Β. **II.** ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστοτέλους, ἀντίφασις ὅρων καὶ προτάσεων, ἐν ὅσαις κατηγορίαις μήτε ἐναντιότης ἔνεστι Ἀριστ. π. Ἑρμην. 11, 10· πρϐλ. Ἠθ. Ν. 2. 8, 4 κ. ἀλλ.

ἐναντιοτροπία, ἡ, ἡ πρὸς τὰ ἐναντία τροπή, ἡ ἐναντιότης, Ἀριστείδ. Κοίντ. π. Μους. 2. σ. 93 καὶ πιθ. γραφ. ἐν Ἡρακλείτῳ παρὰ Διογ. Λ. 9. 7· ἀντὶ **ἐναντιοτροπή**.

ἐναντιόφημος, ον, ὁ πρὸς ἑαυτὸν ἀντιφάσκων, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 188 Böckh.

ἐναντιοφορέω, ἔχω φοράν, κίνησιν ἐναντίαν, μετὰ δοτ. Ὡριγ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 6. σ. 286Β.

ἐναντιοφρονέω, φρονῶ τὰ ἐναντία, Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. Καν. τ. 2, σ. 473.

ἐναντιόφρων, ον, ὁ ἐναντία φρονῶν, Ἀνών. Cod. Par. 2506, fol. 14 ro.

ἐναντιόφωνος, ον, ὁ ἀντιφωνῶν, «ἀντίφωνα· ἐναντιόφωνα» Ἡσύχ.: — ἐντεῦθεν **ἐναντιο-φωνέω, -φωνία**, λίαν μεταγεν.

ἐναντιόω, οὐχὶ ἐν χρήσει ἐν τῷ ἐνεργ.· ἴδε **ἐναντιόομαι**.

ἐναντιπέρᾱ, ἐπίρρ., καταντιπέρας, καταντικρύ, Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 981, 6.

ἐναντίωμα, τό, πᾶν τὸ ἐναντιούμενον, ἐμπόδιον, κώλυμα, Θουκ. 4. 69, Δημ. 328. 7· ἐχθροῖς ἐναντιώματα, ἀντίστασις ἐναντίον αὐτῶν, αὐτόθι 21· ἐν. πρός τι Πλουτ. Λύσ. 23. **2)** ἀντίθεσις, ἀσυμφωνία, Πλάτ. Πολ. 524Ε, 603D.

ἐναντιωματικός, ή, όν, ὁ δηλῶν ἐναντίωσιν, ἐπὶ συνδέσμ., ὁ καὶ ἐναντιωματικὸς ἀντὶ τοῦ καίπερ Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 214.—Ἐπίρρ. **-ῶς**, Εὐστ. 809. 36.

ἐναντιώνυμος, ον, ἔχων ἐναντίον ἢ ἀντίθετον ὄνομα, Νικομ. Ἀριθμ. σ. 78, ὁ αὐτὸς ἔχει (ἐν σ. 80) καὶ ῥῆμα **ἐναντιωνῠμέομαι**.

ἐναντίωσις, εως, ἡ, τὸ ἐναντιοῦσθαι διὰ λέξεων ἢ πράξεων, δείσας (ὁ Φρύνιχος) πρὸς τὴν ἐναντίωσιν τῶν ὑφ' ἑαυτοῦ λεχθέντων, φοβηθεὶς διὰ τοὺς λόγους οὓς εἶπεν ἐναντίον τοῦ Ἀλκιβιάδου, Θουκ. 8. 50, Πλάτ. Πολ. 454Α· ἐναντία διαγωγή, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 6, 7. **2)** διαφωνία, διαφορά, Ἰσοκρ. 275C. (ἐν τῷ πληθ.), Πλάτ. Πολ. 607C.

ἐναντιωτέον, ῥηματ. ἐπίθετον, δεῖ ἐναντιοῦσθαι, τινί Ἀριστ. Τοπ. 8. 9, 1.

ἐναντιωτικός, ή, όν, ἐναντιούμενος, τινι Στοϐ. Ἐκλογ. 2. 210.

ἐναντλέω, ἀντλῶ ἔν τινι, πληρῶ, μεταφ., ἄστεγος δὲ ἀκοή, φωναῖς ἁπάσαις ἐναντλουμένη Φίλων 1. 574.

ἔναξε, ἴδε **νάσσω**.

ἐναξονίζω, θέτω τι εἰς ἄξονα καὶ στρέφω αὐτό, τὴν γῆν ... τροχοῦ δίκην ἐνηξονισμένην, ἐν ἄξονι στρεφομένην, πιθαν. γρ. ἐν Πλουτ. 2. 896Α ἀντὶ τοῦ **ἐνζωνισμένην**, πρϐλ. **ἐμπολίζω** II.

ἐναολλής, ές, = **ἀολλής**, ἀμφίϐ. γραφ. ἐν Νικ. Ἀλεξιφ. 236· πρϐλ. **ἐνομηρής**.

ἐναπαιωρέομαι, παθ. μετὰ μέσ. μέλλ., εἶμαι μετέωρος ἔν τινι τόπῳ, αἰωροῦμαι, κρέμαμαι, Βυζαν.

ἐν-ἄπαλος, ον, μετρίως ἁπαλός, Διοσκ. 1. 77.

ἐναπάρχομαι, ἄρχομαι, ἐναπήρξαντο πολεμεῖν Αἰσώπου Μῦθοι 175.

ἐναπειλέω, ἀπειλῶ, ὄψεις ὀνείρων φοβεραὶ τιμωρίας ἐναπειλοῦσαι μεγάλας Διον. Ἁλ. 5. 54.

ἐναπενιαυτίζω, = ἐνιαυτίζω ἐπὶ ἐνιαυτόν, ἔν τινι τόπῳ, ἐναπενιαυτίζειν τῷ τῇ [illegible]μένει Παρμενίσκ παρὰ Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 273.

ἐναπεργάζομαι, ἀπεργάζομαι ἔν τινι, ἐμποιῶ, προξενῶ, τοῖς ζώοις ἐναπεργάζεται Πλάτ. Πολιτικ. 273C, Σοφ. 236Α, Ἰσοκρ. 147C.

ἐναπερείδω· μέλλ. **-είσω**, στηρίζω τι ἐπί τι, αὐτὸν ἐν τινι Πλωτῖν. 5. 5, 5. **II.** μέσ., ἐμπήγνυμι, ἐμπήγω, ὅταν ὁ σκορπίος ἐναπερείσηται τὸ κέντρον εἰς νεῦρον Γαλην. τ. 7. σ. 444Ε· ἐναπηρείσατο (ὁ Φίλιππος) τὴν ὀργὴν εἰς τοὺς ταλαιπώρους Μαρωνίτας, ἐξεθύμανε» τὸν θυμόν του, Πολύϐ 23. 13, 2· χρημάτων μοῖρα ἐν ὑμῖν ἐναπερείσασθαι Φαλάρ Ἐπιστ 105. **III.** παθ., εὑρίσκω ἔρεισμα, ἔν τινι, ἀπάτῃ .. ἐναπερειδομένη τῇ ψυχῇ Κλήμ. Ἀλ. 487. **2)** ἀντιπαλαίω, ἀντιμάχομαι, ἐναπερειδόμενοι τῇ μνήμῃ Πλούτ. 2. 126Ε. Κατὰ τὸν Π. Παπαγεωργίου (Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 473) γραπτέον: ἀντεπερειδ-.

ἐναπέρεισις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Πλωτῖν. 4. 4, 1.

ἐναπέρεισμα, τό, ἐντύπωσις τῆς ψυχῆς ἐπὶ τῆς ψυχῆς, Κλήμ. Ἀλ. 487.

ἐναπερεύγομαι, ἐξερεύγομαι, Φίλων 1. 762, πρϐλ. **ἐρυγγάνω**.

ἐναπεσφραγισμένως, ἐπίρρ., μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἐναποσφραγίζω**, εὐκρινῶς σαφῶς, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 183.

ἐναπῆκε, Ἰων. ἀντὶ **ἐναφῆκε**, γ' ἑνικ. ἀορ. α' τοῦ **ἐναφίημι**.

ἐναπῆπτε, Ἰων. ἀντὶ **ἐναφῆπτε**, γ' ἑν. παρατ. τοῦ **ἐναφάπτω**.

ἐναπηχέω = **ἀπηχέω**, Πλωτῖν. II. 769. 3.

ἐναπλόω = **ἁπλόω**, ἁπλώνω, τινὰ ἐπὶ τὴν γῆν Παλλαδ. Λαυσ. 1147Β.

ἐνάπλωσις, εως, ἡ, διάλυσις εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη τι, κατὰ τὴν εἰς τὰ ὅλα στοιχεῖα ἐνάπλωσιν Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 156 Schw.

ἐναποβάπτω· μέλλ. **-ψω**, ἐμβάπτω, βουτῶ μέσα, πρίοντα δὲ χρὴ πυκνὰ ἐξαιρέειν τὸν πρίονα ... καὶ ὕδατι ψυχρῷ ἐναποβάπτειν Ἱππ. π. τῶν ἐν Κερ. Τρωμ. 912.

ἐναποβλύζω, ἐξεμῶ τι εἴς τι, ὡς τὰ βρέφη τὸ γάλα ὃ ἐψήλασαν εἰς τοὺς κόλπους τῶν γονέων των, τί δαὶ οὐκέτι τοῖς κόλποις τοῖς πατρῴοις ἐναποβλύζομεν ... νηπιάζοντες ... ; Κλήμ. Ἀλ. 73.

ἐναποβρέχω, ἀποβρέχω ἔν τινι, ἐναποβρέχω τῷ ἐλαίῳ ῥόδα, ἀποβρέχω ἐν ἐλαίῳ, Ἱππ. 893Β.

ἐναπογεννάω, τεκνοποιῶ, οἱ δὲ παῖδων δεόμενοι μᾶλλον ἢ γυναικῶν .. διὰ τάχους οἷς ἔτυχε σώμασιν ἐναπογεννήσαντες ... χαίρειν ἐῶσιν ἤδη τὸν γάμον Πλούτ. 2. 767D.

ἐναπόγραφος, ον, ἐγγεγραμμένος, Ἰουστινιαν. Νεαρ. 22, 17, Ψευδ-Ἀθανάσ. IV. 945Α.

ἐναπογράφομαι, Μέσ., γράφω εἴς τι, εἰς τοῦτο μίαν ἑκάστην τῶν ἐννοιῶν ἐναπογράφεται Πλούτ. 2. 900Β.—Παθ., νόμοι .. οὐκ ἐν πλαξὶ ... δακτύλῳ γεγραμμέναις κυρίου, ἀλλ' ἐν καρδίαις ἀνθρώπων ἐναπογεγραμμένοι Κλήμ. Ἀλ. 307.

ἐναποδείκνῡμαι, μέσ., ἐναποδείκνυσθαι πίστιν τινί, δεικνύειν ἐμπιστοσύνην εἴς τινα, Πολύϐ. 1. 82, 9· ἐν. εὔνοιαν, ἔχθραν εἴς τινα ὁ αὐτ. 10. 34, 10., 3. 12, 4, πρϐλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 117. 15. **II.** ἐν Ἡρόδ. 9. 58 ἐναπεδείκνυτο (Ἰων. παθ. παρατ.) φαίνεται ὅτι σημαίνει διεκρίνοντο μεταξὺ ἄλλων.

ἐναπόδεικτος, ον, ἀποδεδειγμένος, φανερός, ἐναργής, Ἀθαν. τ. 1. μέρ. 2, σ. 922Β.

ἐναποδέομαι, ἀποδέομαι, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. σ. 263Α.

ἐναποδεσμέω, ἀποδεσμέω ἔν τινι, Ἄννα Κομν. σ. 216, 4.

ἐναποδέω· μέλλ. **-δήσω**, δένω τι εἴς τι, Ἱππ. Μοχλ. 845.

ἐναποδύομαι, παθ. μετὰ πρκμ. ἐνεργ., ἀποδύομαι ἔν τινι τόπῳ, Ἡμερ. Λόγ. 17. 2.

ἐναποζέννῡμι, ἀποζέω ἔν τινι, Διοσκ. 4. 175 (178), Γαλην. XIII. 560Α.

ἐναπόθεσις, εως, ἡ, τὸ ἐναποτιθέναι τι ἔν τινι, Σέξτ. Ἐμπ. II. 3. 188.

ἐναποθησαυρίζω, ἀποθησαυρίζω ἔν τινι, ἐναποταμιεύω, Ἰαμϐλ. Βίος Πυθαγ. 29 (162).

ἐναποθλίϐω, ἐντός τινος θλίϐω, τὸν ὑπὸν ἐξάγω διὰ θλίψεως, Εὐμάθ. 4. 11.

ἐναποθνήσκω· μέλλ. **-θᾰνοῦμαι**· ἀποθνήσκω ἔν τινι τόπῳ, ἐν τῇ νήσῳ Θουκ. 3. 104, πρϐλ. 2. 52· ἐν λάροις, μεταξὺ τῶν γλάρων, Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 1· ἀπολ., Ἡρόδ. 9. 65:—ἀποθνήσκω, καθ' ὃν χρόνον πράττω ἢ ἐκτελῶ τι, ἐναπέθανε δὲ ἐν αὐτοῖς τοῖς καλλίστοις ἔργοις, ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας Πολύϐ. 18. 24, 9· ἀποθνήσκω καθ' ὃν χρόνον εὑρίσκομαι ἐν καταστάσει τινί, ταῖς ὑπεροχαῖς ὁ αὐτ. 15. 35, 5· τοῦτο δ' εἴ τι φάγοι, ἐναποποθνήσκει, ἀποθνήσκει ἐξ αὐτοῦ, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ. 4. 4, 12· ἐναπ. βασάνοις, ἀποθν. κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν βασάνων, Ἀθήν. 596F.

ἐναποθραύω, θραύω ἐντός, κυλινδουμένους περὶ τοῖς ὀΐστοῖς ἐναποθραύειν τοῖς τραύμασι Πλουτ. Κράσσ. 25.

ἐναποικοδομέω, περικλείω τινὰ διὰ τοίχου, καὶ τὸν προδότην (Παυσανίαν) ἐναποικοδομήσαντες διέφθειραν Πολύαιν. 8. 51.

ἐναποκάμνω = **ἀποκάμνω**, τῇ ψυχῇ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 6, 1.

ἐναπόκειμαι, ἀπόκειμαι ἔν τινι τόπῳ, ὑδάτων .. πηγὰς ἐναποκεῖσθαι τοῖς τόποις Πλουτ. Αἰμιλ. 14.

ἐναποκινδῡνεύω, ἀποκινδυνεύω ἔν τινι, μάχομαι παραϐόλως, οὐ μέν τοι καὶ ἐναποκινδυνεῦσαι παντὶ τῷ στόλῳ τολμῶντες Δίων Κ. 49. 2· ἐναποκινδυνεύει, οὐ τῷ παιδὶ μόνον ..., ἀλλὰ καὶ αὐτῷ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 9, 4· ἴδε Ἡσύχ. ἐν λέξει **παραϐαλλόμενος**.

ἐναποκλάω, θραύω ἐντός, δοράτιά τε ἐναποκέκλαστο, ἦσαν ἐντεθραυσμένα, Θουκ. 4. 34.

ἐναπόκλειστος, ον, ἀπόκλειστος ἔν τινι, Γ. Κεδρ. τ. Α', 774. 2, ἔκδ. Β.

ἐναποκλείω, περικλείω ἐντός, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προϐλ. 1. 53, ἐν τῷ παθ.

ἐναποκλίνω, κλίνω ἐπί τινος, ἄτερος δὲ σφῶν ἐναποκλίνας ἑαυτὸν τῇ στιϐάδι διαναπαύει που Φιλόστρ. 867.

ἐναποκλύζω, ἀποκλύζω, ἀποπλύνω τι ἔν τινι, μόνον οὐχὶ .. ἐναποκλυζόμενον ταῖς φιάλαις τὸ πρόσωπον Κλήμ. Ἀλ. 185.

ἐναποκρύπτω, κρύπτω ἐντός τινος, Στράϐων 730, κλ.

ἐναποκτείνω, ἀποκτείνω τι ἔν τινι, Βασίλ. τ. 2. σ. 2B.

ἐναποκῠβεύω = ἐναποκινδυνεύω, ἐναποκυβεύων ταῖς τῶν μισθοφόρων ψυχαῖς Διόδ.16.78.

ἐναποκυέω, ἀποκυέω ἔν τινι, ὁ Πόντος ... ὡς ἐπιτήδειος ἐναποκυῆσαι καὶ θρέψαι τὰ ἔγγονα Βασίλ. Ι. 157B.

ἐναπολαμβάνω: μέλλ. **-λήψομαι**, ἐμπεριλαμβάνω, Πλάτ. Τίμ. 84D· τὸν ἀέρα ἐν ταῖς κλεψύδραις Ἀριστ. Φυσ. 4. 6, 3· πρβλ. Προβλ. 2. 24.—Παθ., μῦς ἐναποληφθεῖσα ἐν ἀγγείῳ ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 37, 1· ἀὴρ ἐν. ὁ αὐτ. π. Οὐραν. 2. 13, 17 κ. ἀλλ.· ἐναποληφθῆναι τῇ σίνῃ, συμπεριληφθῆναι, Διόδ.1.7.

ἐναπολαύω = ἀπολαύω, κτλ., Πλούτ. 2. 684D.

ἐναπολείπω, ἀπολείπω ἔν τινι, δυσέκνιπτον ἐν ταῖς χερσὶν ἐναπολείπει πιότητα Ξενοκρ. 58· τι Πλούτ. 2. 91B:—Παθ., Ἀριστοτ. Μετεωρ.1.14, 22.

ἐναπόλειψις, εως, ἡ, τὸ ἀπολείπειν τι ἔν τινι, Θεοφρ. π. Αἰσθ. 62· ἐναπ. πνευμάτων Πλούτ. 2.134C.

ἐναπολήγω, ἀπολήγω ἔν τινι, ταῖς διαδοχαῖς ἀλλήλων ἐναπολήγει Γρηγ. Νύσσ. τ.1. σ. 132D.

ἐναπόληψις, εως, ἡ, περίκλεισις, κράτησις ἐντός, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 15, π. Πνεύμ. 4, 5, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9, 3.

ἐναπολιμπάνω = ἐναπολείπω, Νικηφ. Βλεμμ. σ. 100.

ἐναπόλλῡμαι, παθ., ἀπόλλυμαι ἔν τινι, νομίζοντες (οἱ Ἀθηναῖοι) κέρδος τῷ δήμῳ εἰ ἀποδημοῖεν καὶ ἐναπόλοιντο, δηλ. καὶ ἀπόλοιντο ἐν τῇ ἀποδημίᾳ (οἱ ἐκ τῶν τριάκοντα ἱππεύσαντες), Ξεν. Ἑλλ. 3.1, 4.

ἐναπολογέομαι, ἀποθ., ἀπολογοῦμαι ἔν τινι, ἐναπολογήσασθαι τῇ πόλει πρὸς τοὺς Ἕλληνας Αἰσχίν.17.18.

ἐναπολούομαι, μέσ., ἀπολούομαι ἔν τινι, Ἀθήν. 43A (Θεοφρ. Ἀποσπ.159 περὶ τὸ τέλος).

ἐναπόμαγμα, τό, τύπος, εἰκών, Ἑρμίας παρὰ τῷ Σχολ. Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ σ. 69.

ἐναπομαραίνομαι, ἀπομαραίνομαι ἔν τινι, τὸ δὲ ἐναπομαραίνεται τῷ ἐλαίῳ Matthaei Med. σ. 200.

ἐναπομάσσω: μέλλ. **-ξω**, ἐναποτυπῶ, Πλούτ. 2. 99B:—Παθ., ἐναποτυποῦμαι, κηρῷ αὐτόθι 3E, πρβλ. Διογ. Λ. 7. 46· ἀπεικονίζομαι ἔν τινι, τῷ κατόπτρῳ Ἀχ. Τάτ.:—Μέσ., ἐναπομάξασθαι χεῖράς τινι, ἀποσπογγίσαι τὰς χεῖρας εἴς τι, Ἀλκίφρων 3. 44, ἐξ εἰκασίας Hemsterh.

ἐναπομεμαγμένως, ἐπίρρ., δι' ἐναποτυπώσεως, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 183.

ἐναπομένω, ἀπομένω ἐν, ἢ ἁπλῶς ἀπομένω, Κλήμ. Ἀλ. 332· ἀπολ., Ἡλιόδ.1.15.

ἐναπόμιξις, εως, ἡ, ἡ ἔν τινι γινομένη ἀπόμιξις, Θεοφ. π. Φυτ. Αἰτ. 6.1, 1., 6. 3, 1.

ἐναπομόργνυμι, ἐναποτυπῶ, τι εἴς τι Πορφύρ. παρὰ Στοβ. ἐν Ἐκλογ. Φυσ.1. 52, σ.1040, Ἰάμβλ. ἐν Στοβ. Ἀνθ. 41, 44.

ἐναπόμορξις, εως, ἡ, ἐναπόμιξις, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ. Ἱστ.6.1,1.

ἐναπομύττομαι, μέσ., ἀπομύττομαι ἔν τινι, ἐναπομύττεσθαι ταῖς παροψίσιν Πλούτ. 2.1128B.

ἐναπονίζω: μέλλ. **-νίψω**, ἀπονίπτω, ἐκπλύνω, ἔν τινι, λεκανίῳ μὲν πρῶτον ἐναπονίψεις ... ἐνεκπλυνεῖς Ἡολύζηλος ἐν «Δημοτυνδάρεῳ» 4:—Μέσ., ἐναπονίζεσθαι τοὺς πόδας ἐν τῷ ποδονιπτῆρι Ἡρόδ. 2.172· χεῖρας ὁ αὐτ.1.138. **II**. Μέσ., πλύνω, καθαρίζω ἐμαυτὸν ἔν τινι, τὰς γυναῖκας ἐναπονίψασθαι οἱ (τῷ ποταμῷ) θελῆσαι τὸ αἷμα Παυσ. 9. 30, 8.

ἐναποξύω = ἀποξύω, ἀποξέω, Κλήμ. Ἀλ. Ι. 344A, καὶ **ἐναποξέω**, Θεοδ. Προδρ. Ρόδ. 4. σ.177.

ἐναποπατέω, ἀποπατῶ ἔν τινι, ἐναποπατεῖν γάρ ἐστ' ἐπιτήδειος πάνυ (ὁ θώραξ) Ἀριστοφ. Εἰρ.1228, Πολύζηλ. ἐν «Δημοτυνδάρεῳ» 4.

ἐναποπλέω, ἀποπλέω ἔν τινι, Κ. Πορφυρ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. τ. 1. σ. 60.

ἐναποπλήττω, ἐκπλήττω, ἐναποπλαγεὶς τὴν διάνοιαν Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. 1079B.

ἐναποπλύνω, ἀποπλύνω ἔν τινι, οἱ ἐναποπλύνοντες ἐν τῷ ὑγρῷ τὰ χρώματα Ἀριστ. περὶ Αἰσθ. 4, 11· τι Παυσ. 3. 25, 8.

ἐναποπνέω: μέλλ. **-πνεύσομαι**, ἐκπνέω ἔν τινι, ὅπως ταῖς πατρῴαις οἰκίαις ἐναποπνεύσωσι Διόδ. 13. 5· ἐν. ἱκεσίαις, ἐκπνεῖν ἐν τῷ ἱκετεύειν, Πλουτ. Κορ. 33· φιλοτιμότερον ἐμψυσῶν ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ Λουκ. Ἀρμον. 2.

ἐναποπνίγω, ἀποπνίγω ἔν τινι: ἀόρ. 6' παθ. ἐναποπνιγῆναι ἐν οἴνῳ Ἀθήν. 325D· ἐναποπνιγῆναι τῷ καπνῷ Λουκ. π. Περεγρ. Τελευτ. 24.

ἐν-απορέω, ἀμφ. γραφ. ἀντὶ **ἐπ-απορέω**, εὑρίσκομαι ἐν ἀπορίᾳ, παρὰ Πολυϐ. 29.11, 6. **2)** προτείνω, προβάλλω ἀπορίαν, δυσχερὲς ζήτημα, τινὶ Σέξτ. Ἐμπ. 692, 19.

ἐναπορρῑγέω, καταλαμβάνομαι ὑπὸ ῥίγους, φοβοῦμαι, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 404, 13, ἔκδ. Λ.

ἐναπορρίπτω, ῥίπτω κατὰ μέρος, ἀπορρίπτω, ἐναπορρίψας τὰ σκύβαλα Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ.1.71, Φώτ.

ἐναποσβέννῡμι: ἀόρ. **-έσβεσα**, ἀποσβεννύω τι ἔν τινι, τὴν θερμότητα Ἀριστ. Προβλ. 24. 17, 1:—Παθ., ὁ αὐτ. Μετεωρ. 2. 9, 10, Ἡλιόδ. 1. 15.—Ρημ. **ἐκθ. -σβεστέον** = δεῖ ἐναποσβέσαι, Κλήμ. Ἀλ. 204.

ἐναποσημαίνω = ἀποσημαίνω ἐν, δεικνύω ἔν τινι, ἐναποσημαίνειν τῇ ἱστορίᾳ Πλουτ. Κίμ. 2:—Μέσ., καθάπερ ἡλιακῆς ἀλέας ἐναποσημαίνεταί τι Κλήμ. Ἀλ.792, Φιλόστρ. 836.

ἐναποσκηπτικός, ή, όν, ὁ ἐμπίπτων, ὁρμητικός, σφοδρός, Κασσ. Προβλ. 15.

ἐναποσκήπτω = ἀποσκήπτω ἔν τινι, ἐνσκήπτω, ἐμπίπτω, Ὠριγέν. 3. σ. 474, Κασσ. Προβλ. 30.

ἐναποστάζω, ἀποστάζω ἔν τινι, μέλος τι τερπνὸν ... τοῖς ὠσὶν ἐναποστάζειν τῶν ἀκροατῶν Φωτίου Βιβλιοθ. Κῶδ. 128, σ. 96. **II**. ἀμεταδ., στάζω τι, αἱ χεῖρες τοῦ λύθρου ἐναποστάζουσι Λιβάν. 4. 582.

ἐναποστηρίζομαι, μέσ., στηρίζω ἐμαυτὸν ἐντός τινος ἢ ἐπί τινος, ὁκόταν .. ἐς τὴν γλῶσσαν ἐναποστηρίζωνται (αἱ φλέβες) Ἱππ. 397. 39, Στοβ. Ἐκλογ.1. 528.

ἐναποστίλβω, στίλβω, λάμπω ἔν τινι, Ἰω. Χρυσ. τ. 6. σ. 60, 44.

ἐναποσφάττω = ἀποσφάττω, ὁ μὲν οὖν ἐν ὄψει φονευθεῖσιν ἐναπεσφάγη τοῖς παισὶν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5.13, 1.

ἐναποσφηνόω, ἀποσφηνόω ἔν τινι, Ἰω. Χρυσ. Ὁμ. 25, τ. 5. σ. 153, 11.

ἐναποσφίγγω, συσφίγγω, στενοχωρῶ, Εὐσταθ. Πονημάτ.167.14.

ἐναποσφραγίζω, ἐναποτυπῶ, τι εἴς τι Ἰωσήπ. Μακκ. 15·—ἀπολ., Διογ. Λ. 7. 46:—Μέσ., ἐνσφρ. τι τῇ ψυχῇ Κλήμ. Ἀλ. 84, πρβλ. 240.

ἐναποσφράγισμα, τό, ἀποτύπωμα ὡς τὸ τῆς σφραγῖδος, Κλήμ. Ἀλ. 487.

ἐναποσῴζω, ἀποσῴζω ἔν τινι, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν Notit. Mss. τ. 8, σ. 118.

ἐναποταμιεύω, ταμιεύω ἔν τινι, ἐναποταμιευθῆναι τῷ βαλλαντίῳ Εὐθ. Ζυγ. ἐν Ματθ. τ.1. σ. 12.

ἐναποτελέω: μέλλ. **-έσω**, συναποτελῶ, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 1, 134, ἀλλ' ἐν Α. Β. 766. 22: **ἐν ἀποτελῶ**, «ὡς νῦν ῥάπτας φαμὲν τοὺς τὰ διεστῶτα καὶ διερρηγμένα ἱμάτια εἰς ἓν συνάγοντας καὶ ὑγιές τι ἓν ἀποτελοῦντας».

ἐναποτήκω, ἀποτήκω ἔν τινι, ἐναποτήξαντες αὐτῷ (τῷ ἐλαίῳ) χήνειον στέαρ Γαλην. τ.13. σ. 40.

ἐναποτίθημι: μέλλ. **-θήσω**, ἀποτίθημί τι ἔν τινι: — Μέσ., τὰ ξίφη εἰς τοὺς κολεοὺς ἐναπέθεντο Δίων Κ. 73. 10· ἀλλ' οὐ προσήκειν τὴν ὀργὴν εἰς ἀναίσθητον σῶμα ἐναποτίθεσθαι, ὅτι δὲν πρέπει νὰ «ξεθυμαίνῃ» τις τὴν ὀργήν του εἰς ἀναίσθητον σῶμα, Διόδ. Ἀποσπ. 569.12.

ἐναποτιμάω, πληρώνω ἀντὶ χρημάτων εἰς εἴδη κατ' ἐκτίμησιν, τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἐπειδὴ οὐχ οἷός τ' ἦν αὐτῷ ἀποδοῦναι ὁ Ἀρχέπολις οὔτε τὸν τόκον οὔτε τὸ ἀρχαῖον ἅπαν, ἐναπετίμησεν αὐτῷ Δημ.1253. 9· ἐν τῷ παθ., Δίων Κ. 41. 37.

ἐναποτίνω, δαπανῶ εἰς δίκας ἔν τινι τόπῳ, πόλιν ... πᾶσι κοινὴν ἐναποτῖσαι χρήματα, «παρ' ὑπόνοιαν ἀντὶ τοῦ ἐμβιῶναι καὶ ἐνοικεῖν εἶπεν ἐναποτῖσαι χρήματα. εἰς τὸ φιλόδικον τῶν Ἀθηναίων, ὅτι συκοφαντούμενοι οἱ πολλοὶ ἀπέτινον χρήματα» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ὄρν. 38.

ἐναποτυπόομαι, παθ., δέχομαι ἀποτυπώσεις, Θεοφρ. π. Αἰσθ. 53· ἀποτυποῦμαι ἔν τινι, αἱ μαθήσεις ταῖς τῶν ἔτι παίδων ψυχαῖς ἐναποτυποῦνται Πλούτ. 2. 3E.

ἐναποτυπωτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. = **δεῖ ἐναποτυποῦν**, Κλήμ. Ἀλ. 289.

ἐναπουρέω, οὐρῶ ἔν τινι, τῷ θυσιαστηρίῳ Φιλόστρ. Ἐκκλ Ἱστ.7, 10, σ. 517, 34.

ἐναποφαίνω = ἀποφαίνω, Λιβάν. τ. 4, σ. 182. 23.

ἐναποφέρω, φέρω εἴς τι, μεταγεν.

ἐναποφράττω, ἀποφράττω ἔν τινι, Κ. Πορφυρ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. 28, σ. 1000.

ἐναποχέω, χύνω ἐπάνω εἴς τινα, Σχόλ. εἰς Λουκ. Λεξίφ.

ἐναποχράομαι: μέλλ. **-ήσομαι**, καταχρῶμαι, ὅτι ἐναποχρῶνται τῇ ὑμετέρᾳ ῥᾳθυμίᾳ Δημ. 218. 4.

ἐναποψάω: μέλλ. **-ήσω**, ἀποσπογγίζω, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἀχ.843.

ἐναποψύχω [ῡ]: μέλλ. **-ξω**, ψύχω, δροσίζω ἐμαυτόν, λούομαι, μηδ' ἐναποψύχειν· τὸ γὰρ οὕτοι λώϊόν ἐστιν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 757. Οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ ἐξέλαβον τὴν λέξιν ὡς κακέμφατον ἑρμηνεύοντες αὐτὴν ἀποπατῶ, ἀφοδεύω, ἀλλ' ὁ Πρόκλος προσθέτει καὶ ἄλλας ἑρμηνείας: «ἀποπνευματίζειν ἢ ἀναψύξεως χάριν τοῦ σώματος τοῖς ποταμίοις ῥεύμασιν ἵστασθαι, ἢ ἀποπλύνειν ἢ ἀπονίπτειν». **II**. παραδίδω τὸ πνεῦμα, «ξεψυχῶ», Ἀνθ. Π. 9. 1, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

ἐνάπτω: μέλλ. **-ψω**, δένω ἐπί τινος ἢ εἴς τι, σπάργανά τινι Εὐρ. Ἴων 1491· τι εἴς τι Ξεν. Κυνηγ. 6, 8.—Παθ., θώρακος κύτει ἐνημμένῳ κάλλιστα, προσηρμοσμένῳ, Ἀριστοφ. Εἰρ.1225. **2)** ἐν τῷ παθ. ἐπὶ προσώπων, φορῶ, περιβάλλομαί τι, μετ' αἰτ., λεοντέας ἐναμμένοι (Ἰων. ἀντὶ ἐνημμ-) Ἡρόδ. 7. 69· διφθέραν ἐνημμένος Ἀριστοφ. Νεφ. 72· παρδαλᾶς ἐνημμένοι

ὁ αὐτ. Ὄρν. 1250, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ χορὸς .. ἐναψάμενος δάπιδας ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 249. **II.** ἀνάπτω, πυρπολῶ ὁ αὐτ. Εἰρ. 1032, ἐν τῷ παθ.— Μέσ., λαμβάνω δι' ἐμαυτὸν φῶς. Λυσ. 93. 2. **III.** Μέσ., ἐγγίζω, ὡς τὸ ἅπτομαι. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 7, 3, εἰ ἡ γραφὴ ἔχει καλῶς.

ἔναρα, ων, τά, (ἴδε **ἐναίρω**) μόνον κατὰ πληθ., τὰ ὅπλα καὶ κοσμήματα φονευθέντος ἐχθροῦ, σκῦλα, λάτυρα, Λατ. spolia, **φέροι** ὃ' ἔναρα βροτόεντα Ἰλ. Ζ. 480· ἢ **φέρεσθαι** Θ. 534· πόλλ' ἔναρα Τρώων Ν. 268· οὕτως, ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος Κ. 570.— καθόλου, λάφυρα, **τὴν** [φόρμιγγα] **ἄρετ' ἐξ ἐνάρων** Ι. 188· πρβλ. Ζ. 68, Ἡσ. Ἀσπ. Ἤρ 357. Ἐπικὴ λέξις (ἐν χρήσει παρὰ Σοφ. ἐν Αἴ 177) ἀντὶ τῶν Τραγ. **σκῦλα, λάφυρα.**

ἐναραρίσκω: ἀόρ. α' **ἐνῆρσα**· προσαρμόζω ἢ στερεώνω ἐντός, ἐν δὲ σταθμοὺς ἄρσε Ὀδ. Φ. 45. **II.** πρκμ. δ' **ἐνάρηρα,** ἀμεταβ., εἶμαι ἐνηρμοσμένος, εὖ ἐναρηρὸς Ὀδ. Ε. 236· γ' ἐνικ., Ἄρατ 453.

ἐνἄράσσω: μέλλ. **-ξω,** κτυπῶ, οἱ κρυοὶ ἐπὶ τῶν βωμῶν .. τὰ κέρατα ἐναράξαντες ἀποθνήσκουσι Παυσ. 4. 13, 1.—Παθ., ἐπιρρίπτομαι μεθ' ὁρμῆς, ἐς ἀλλήλας ἢ ἐς τὰς πέτρας ἐνηράσσοντο αἱ νῆες Ἀππ. Ἐμφύλ. 5. 98.

ἐνάργει, διάφ. γρ. ἐν Θεοκρ. 4. 61, ἀντὶ τοῦ **ἐνήργει.**

ἐνάργεια, ἡ, σαφήνεια, εὐκρίνεια, τρανότης, Πλάτ. Πολιτικ. 277C· ἐν τῇ ῥητορικῇ· ζωηρὰ περιγραφή, δύναμίς τις ὑπὸ τὰς αἰσθήσεις ἄγουσα τὰ λεγόμενα Διον. Ἁλ. π. Λυσ. 7. **II.** ἐναργὴς θέα, Πολύβ. 3. 54, 2, κλ., ἴδε καὶ Μεγ. Ἐτυμ. 337, 5.

ἐνάργημα, τό, φαινόμενον, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 93.

ἐναργής, ές, ὁρατός, ψηλαφητός, ἐν σωματικῇ μορφῇ, κυρίως ὡς τὸ **ἐμφανής,** ἐπὶ τῶν θεῶν ἐμφανιζομένων ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν μορφῇ (πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργ. manifesto in lumine), χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς, «φανεροὶ φαινόμενοι τοῖς ἀνθρώποις» (Σχόλ.), Ἰλ. Υ. 131· οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς Ὀδ. Π. 161· πρβλ. Γ. 420, Η. 201: — συχν. ἐπὶ ὀνείρου ἢ ὁράματος, **ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο** Δ. 841· **ὄναρ** Αἰσχύλ. Πέρσ. 179, κτλ.· **ὄψιν ἐνυπνίου τῷ ἑωυτοῦ πάθει ἐναργεστάτην,** φανερώτατα ἀναφερομένην εἰς ..., Ἡρόδ. 5. 55· πρβλ. 7. 47· οὕτως, ἐναργὴς ταῦρος, ἐν ὁρατῇ μορφῇ ταύρου, ἀληθὴς ταῦρος, Σοφ. Τραχ. 11· **πρὶν ἂν ἐκείνας ἐναργεῖς δεῦρό μοι στήσῃς ἄγων,** πρὶν φέρῃς καὶ στήσῃς αὐτὰς ἐκείνας ἐναργῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 910· **ἐναργὴς βλεφάρων ἵμερος** ὁ αὐτ. Ἀντιγ. 795. **2)** φανερὸς ἐν τῷ νῷ ὡς ἐν κατόπτρῳ, **τάδ' ἀντίπρωρα δὴ σοι βλέπειν πάρεστ ἐναργῆ** ὁ αὐτ. Τραχ. 225· **λῃστὴς ἐναργής,** φανερὸς λῃστής, ὁ αὐτ. Οἰδ. Τ. 535, πρβλ. Ἀντ. 263· **τοῖς ὀρῶσιν ἐναργὴς ἡ ὕβρις φαίνεται** Δημ. 538. 5:—Ἐπίρρ. **-γῶς,** φανερῶς, προφανῶς, Αἰσχύλ. Θήβ. 136, Σοφ. Ἠλ. 838· **ἐναργῶς ἡ θεός σ' ἐπισκοπεῖ** Ἀριστοφ. Ἱππ. 1173. **3)** ἐπὶ λέξεων, κλ., σαφής, εὐκρινής, φανερός, ἁπλοῦς, τέλος δ' **ἐναργὴς βάξις ἦλθεν Ἰνάχῳ** Αἰσχύλ. Προμ. 663· συχν. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἐναργὲς τεκμήριον, σημεῖον, παράδειγμα, κτλ., Πλάτ. Ἴων 535C, Τίμ. 72B, Δημ. 326. 5· καὶ τοῦτο ἐναργὲς ὅτι .., ἀντὶ τοῦ δῆλον ὅτι, Πλάτ. Θεαίτ. 150D, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 50:—Ἐπίρρ., ἐναργέως λέγειν Ἡρόδ. 8. 77· συγκρ. **-έστερον,** σαφέστερον, εἰπεῖν, διειδέναι Πλάτ. Τιμ. 49B, Πολ. 661C· ὑπερθ. **-έστατα** ὁ αὐτ. Ἀλκ. 1. 132C. **II.** λαμπρός, ἔξοχος, βωμὸς Πινδ. Ο. 7. 75. (Κατά τινας ἐκ τοῦ **ἀργός, ἀργής,** λαμπρός, στιλπνός, κατ' ἄλλους ἐκ τῆς φράσ. **ἐν ἔργῳ,** πραγματικός).

ἐναργότης, ητος, ἡ, = **ἐνάργεια,** Πολυδ. Δ', 97.

Ἐνάρεες (ἄλλως **-αρέες**) ἢ **Ἐνάριες,** οἱ, πιθ. Σκυθικὴ λέξις ἀ τιστοιχοῦσα πρὸς τὴν Ἑλληνικήν, **ἀνδρόγυνοι,** συμμορία **Σκυθῶν,** ὑφ' ὧν ἐσυλήθη τὸ ἐν Ἀσκάλωνι τῆς Συρίας ἱερὸν τῆς Οὐρανίας Ἀφροδίτης, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐτιμωρήθησαν ὑπ' αὐτῆς διὰ θηλείας νόσου, Ἡρόδ. 1. 105· ἐβεβαίουν δὲ οἱ νοσοῦντες τὴν νόσον ταύτην, ὅτι ἡ θεὰ πρὸς ἀποζημίωσιν ἐδωρήσατο αὐτοῖς τὴν δύναμιν τοῦ μαντεύεσθαι, καὶ ἐμαντεύοντο ἐν φλοιῷ φιλύρας (ὁ αὐτ. 4. 67). Τοιοῦτόν τι συνέβη καὶ εἰς τὸν Τειρεσίαν· ὁ Ἱππ. ἐν τῷ π. Ἀέρ. 293 κέξ. καλεῖ τοὺς ἀνθρώπους τούτους **ἀνανδριεῖς** καὶ περιγράφει λεπτομερῶς τὴν νόσον αὐτῶν· οὕτω δὲ ὁ Ἀριστ. (Ἱθ. Ν. 7. 7, 6) ἀποδίδει εἰς τοὺς βασιλεῖς τῶν Σκυθῶν μαλακίαν.

ἐνάρετος, ον, ἔχων ἀρετήν, ὡς καὶ νῦν, Διογ. Λ. 7. 126, Ἡρωδιαν. 2. 8, 3· ἀνδρεῖος, γενναῖος, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 1, 8.— Ἐπίρρ. **-τως,** Συλλ. Ἐπιγρ. 2771. 1, 8.

ἐνἄρηρώς, ἴδε **ἐναραρίσκω.**

ἐνάρη-φόρος, ον, ὁ φέρων ἔναρα, λάφυρα τῶν πολεμίων, Ἀνθολ. Πλαν. 72· πρβλ. **ἐναρφόρος.**

ἔναρθρος, ον, ἔχων ἄρθρα. κλειδώσεις, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 5· ἐπὶ φωνῆς, **ἔναρθρος φωνή,** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν **ἄναρθρον,** οἷα εἶναι ἡ τῶν ἀλόγων ζώων, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 14, Διόδ. 3. 17, Βαβρ. ἐν τῷ προοιμ. 1. 7.

ἐνάρθρωσις, εως, ἡ, «ἐνάρθρωσις μὲν οὖν ἐστιν ὅταν ἡ ὑποδεχομένη κοιλότης βάθος ἱκανὸν ἔχῃ καὶ ἡ ἐγκαταβαίνουσα κεφαλὴ προμήκης ὑπάρχῃ» Γαλην. τ. 2. 736, 3.

ἐνἄρίζω: Ἰλ.: παρατ. **ἤναριζον** Αἰσχύλ. Ἀγ. 1644: μέλλ. **-ίξω (ἐξ-)** Ἰλ. Υ. 339· ἀόρ. Ἐπ. **ἐνάριξα** Χ. 323 (πρβλ. **ἐξ-, ἐπ-**), μεταγν. **ἠνάριξα** Λυκόφρ. 486, καὶ **ἠνάρισα** Ἀνθ. Π. 7. 226.—Μέσ.: μέλλ. **-ίξομαι** Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 468: ἀόρ. **ἐναρίξατο** Ὀππ. Κυν. 2. 20.—Παθ., Σοφ.: ἀόρ. **ἠναρίσθην:** πρκμ. **ἠνάρισμαι** (ἴδε **κατ-**):—σκυλεύω τὸν ἐχθρὸν ὃν ἐφόνευσα, γυμνῶ αὐτὸν καὶ λαμβάνω ὡς λείαν τὸν ὁπλισμὸν αὐτοῦ, Λατ. spoliare, μετὰ διπλ. αἰτιατ., Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξα κατακτάς Ἰλ. Ρ. 187: ἐντεῦθεν, φονεύω ἐν μάχῃ, Ἡσ. Ἀσπ. Ἤρ. 194 καὶ καθόλου, σφάζω, Ἰλ. Α. 191· καὶ ἀλλήλους **ἐνάριζον** Ρ. 413:—Πινδ. Ν. 6. 88, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1644: ἐν τῷ παθ., **νὺξ ἐναριζομένα,** ἀποθνήσκουσα, ἧτοι παρερχομένη καὶ ὑποχωροῦσα εἰς τὴν ἡμέραν, Σοφ. Τρ. 94· πρβλ. **ἐναίρω.**

ἐναριθμέω, καταριθμῶ εἰς ἢ μεταξύ, συναριθμῶ, **οὐκ οἰόμενοι δεῖν τὴν ἡδονὴν ἐναριθμεῖσθαι τοῖς ἀγαθοῖς** Ἀριστ. Ἠθικ. Μεγ. 2. 7, 1· **ἔτι παρὰ τὸ μὴ ἐναριθμουμένου τοῦ ἐν ἀρχῇ τὸ ἐν ἀρχῇ λαμβάνειν** Σοφ. Ἔλεγχ. 8, 4. **II.** λογαριάζω, θεωρῶ, **ἰὼ γενεαὶ βροτῶν, ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ** Σοφ. Ο. Τ. 1188, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb:—Μέσ., **ἐν ἀριθμῷ ποιεῖσθαι,** εἰ τοὐμὸν ἔχθος ἐναριθμεῖ, «ἐναριθμεῖ δὲ ἀντὶ τοῦ φροντίζεις καὶ ἐν φροντίδι ἔχεις» ἢ «ἐν ἀριθμῷ τάττεις, ἀξιοῖς λόγου» (Σχόλ.), Εὐρ. Ὀρέστ. 623.

ἐνἄρίθμιος, ον, (ἀριθμὸς) ὁ πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ, ἀλλ' ἄλλην (πέλειαν) **ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον** εἶναι Ὀδ. Μ. 65· συναριθμούμενος, **αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες** εἶμεν Θεόκρ. 7. 86, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 647· ἐν., μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἐν τῷ κόσμῳ, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 502. 16· δήμου ἐν. παρὰ Διογ. Λ. 7. 27. **II.** καταριθμούμενος, «λογαριαζόμενος», θεωρούμενος ἄξιος, Λατ. in numero habitus, **οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος οὔτ' ἐνὶ βουλῇ** Ἰλ. Β. 202.

ἐνάριθμος, ον, = τῷ προηγ. Ι, Ὀρφ. Ἀργ. 110· **τὰ ἐνάριθμα** = **αἱ μονάδες,** Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 9, 19. **II.** = τῷ προηγ. II, Πλάτ. Σοφ. 258C, Φίλημ. 17E· ἐνήριθμοι (ποιητ.) δ' αὐλια καὶ βοτάναι, ἑταῖροι, συνήθεις (πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἐναρίθμια**) Καλλ. Ἀποσπ. 127, ἴδε Βεντλέϋον ἐν τόπῳ.

ἐν-αρι-κύμων, ό, ἡ, = **ἀρικύμων** (εἰ ἡ γραφὴ ἔχει καλῶς), Ἱππ. π. Ἀέρ. 283.

ἐνἄρίμβροτος, ον, ἀνδροφόνος, Πινδ. Π. 6. 30, Ι. 8 (7). 114.

ἐνἄριστάω, λαμβάνω ἄριστον, προγευματίζω ἢ ἁπλῶς ἐσθίω ἐντὸς μέρους τινός, Ἱππ. 368. 3., 373. 31, Εὔπολις ἐν «Ταξιάρχοις» 1.

ἐναρμόζω καὶ **-ττω,** προσαρμόζω ἐντός, ἐμπήγω, **δι' ὀμφαλοῦ καθῆκεν ἔγχος σφονδύλοις τ' ἐνήρμοσεν** Εὐρ. Φοίν. 1413· **Γίγασι, πλευρῖτις πτήν' ἐναρμόσας βέλη** ὁ αὐτὸς Ἡρ. Μαιν. 179, Ἀριστοφ. Λυσ. 413· ξύλα ἀλλήλοις Θεοφρ. περὶ τὰ Φυτὰ Ἱστ. 5. 3, 5· πήχεις Λουκ. Θ. Διάλ. 7. 4: ἐν τῇ Γεωμετρ., γράφω σχῆμά τι ἐντὸς ἑτέρου. **2)** μεταφ., προσαρμόζω, Δωρῖῳ φωνὰν ἐνναρμόξαι πεδίλῳ, «τρεῖς ἁρμονίαι, Δωρία, Φρυγία, Λυδία· πεδίλῳ δὲ τῷ ῥυθμῷ· ἀπὸ δὲ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον. τὴν βάσιν οὖν εἶπε πρὸς τὸ Δωρῖῳ μέλει ἐναρμόσαι» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 3. 9· πρβλ. Ι. 1, 21· τι εἴς τι Πλάτ. Νόμ. 819C, Διον. Ἁλ. π. Ἰσοκρ. 3· ἐν. αὐτόν, καθιστᾶν ἑαυτὸν δημοτικόν, Πλουτ. Ἀλέξ. 52:—Μέσ., **τὰν Δωριστὶ** (ἐνν. ἁρμονίαν) **ἐναρμόττεσθαι** .. **τὴν λύραν** Ἀριστ. Ἱππ. 989, πρβλ. **ἁρμόζω** Ι. 5. **II.** ἀμεταβ., προσαρμόζομαι, ἐναρμόσον εἰς τὸ κοῖλον τῆς μασχάλης Ἱππ. π. Ἄρθρ. 782 ἐν τέλει· ἔν τινι Ἀριστοφ. Βάτρ. 1202· τινὶ Πλάτ. Νόμ. 894C. **2)** μετὰ δοτ. προσ., ἀρέσκω, εὐαρεστῶ, Πλάτ. Θεαίτ. 5.

ἐναρμόνιος, ον, ὁ ἐν ἁρμονίᾳ, **τὴν ἔνρυθμόν τε καὶ ἐναρμόνιον αἴσθησιν μεθ' ἡδονῆς, τὴν μεθ' ἡδονῆς αἴσθησιν τοῦ ῥυθμοῦ καὶ τῆς ἁρμονίας,** Πλάτ. Νόμ. 654A, κτλ.· τινὶ Τίμ. Λοκρ. 103C· ἐναρμόνιον μελῳδεῖν Λουκ. Θ. Διάλ. 7. 4. **II.** ἐν τῇ ἑλληνικῇ μουσικῇ, γένος (ἢ μέλος) ἐναρμόνιον ἢ ἐναρμονικὸν ἢ **ἐναρμόνιον,** τό, ὡς οὐσιαστ., ἡ ἐναρμόνιος κλίμαξ ἁπλουστέρα τῆς χρωματικῆς καὶ αὐτῆς ἧττ τῆς διατονικῆς, Πλούτ. 2. 711C. 744C, πρβλ. Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 6· ἐναρμόνια μέλη ἐνῆδον Ἀριστ. Προβλ. 19. 15· ἴδε Chappell Ἱστορ. τῆς Ἑλλ. Μουσ. σ. XX.

ἐνάρμοσις, ἡ, τὸ ἐναρμόζειν, Πρόκλ. Ὑποτ. Ἀστρ. σ. 69. 35, κτλ.

ἐνάρμοστος, ον, (ἐναρμόζω) ἁρμόζων, ἀμφίβολον ἐν Ἰωσήπ. Μακκ. 14. 3.

ἐναρμόττω, ἴδε **ἐναρμόζω.**

ἔναρξις, ἡ, τὸ **ἐνάρχεσθαι** 2, ὀρχή, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 2. 1, Ψευδ.-Ἰακώβου Λειτουργ. 35. 36, Σιμοκ. 43. 4, κλ.

ἐνἄρο-κτάντας, Δωρ. ἀντὶ **ἐναροκτάντης,** ἀνδροφόνος, ἐπὶ τοῦ θανάτου, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 152, πρβλ. Ἑρμάννου Πονημάτ. (Opusc.) 5. 149, κέξ.

ἔναρον, τό, ἐνικὸν τοῦ **ἔναρα,** ἀλλ' οὐχὶ ἐν χρήσει.

ἐν-ἄρος, ον, «ἔνοχος, ἐπικατάρατος» Ἡσύχ.

ἐναρτύω, ἀρτύω, Γαλην. 6. 398A.

ἐναρφόρος, ον, κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ **ἐναρηφόρος,** Ἡσ. Ἀσπ. Ἤρ. 192 ἔνθα ἴδε Göttl.

ἐναρχία, ἡ, = **μοναρχία**, Ψευδο-Διονύσ. 641Α.

ἐνάρχομαι: μέλλ. **-ξομαι**: Ἀποθ.: — ἐπὶ θυσιῶν, ποιοῦμαι ἔναρξιν τῆς θυσίας λαμβάνων τὴν κριθήν (**οὐλοχύτας**) ἐκ τοῦ κανίστρου (**κανοῦ**), κανᾶ δ' ἐναρχέσθω τις Εὐρ.'Ι. Α.1471· οὕτω, προχύτας χέρνιβάς τ' ἐνάρξεται αὐτόθι 955: — πρκμ. μετὰ παθ. σημασ., κανοῦν δ' ἐνῆρκται ὁ αὐτὸς Ἡλ.1142· ἐνῆρκται τὰ κανᾶ Αἰσχίν.70. 31· πρβλ. **κατάρχομαι**. **2**) καθόλου, ἀρχίζω, Πολύβ. κλ.· μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. 5. 1, 5· ἐναρχομένης τῆς θερείας (ἀρχομένης Schweig.) ὁ αὐτ. 5.1. 3, κτλ. **II**. μεταγεν. τὸ ἐνεργ., **1**) ἀρχίζω, ἐνῆρξε θρήνου Ἐβδ. (Σειρ. ΔΗ', 16). **2**) ἔχω ἀρχήν, ἐξουσίαν, Συλλ.'Επιγρ. 2350.

ἔναρχος, ον, ὁ ἔχων ἀρχήν, ἐξουσίαν, ἐμελανειμόνει ἔτι ὢν ἔναρχος Ἀπ.'Εμφ.1.14· οἱ ἀεὶ ἔναρχοι ὄντες 'Επιγρ. Δελφ. 34. 28· συνέδρους ἀεὶ τοὺς ἐνάρχους, τοὺς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον κατέχοντας τὴν ἀρχήν, Συλλ. 'Επιγρ. 3046. 13· ἔναρχος ἀρχιδικαστὴς 47. 55. **2**) ὑπὸ ἐξουσίαν, Στοβ.'Εκλογ. 2. 56. **II**. ἐν τῇ ἀρχῇ, πρῶτος, ἀρκτικός, Κύριλλ. 'Αλ. κ. 15, σ. 861· ἔναρχον λέξεως (τὸ **σ**) Τζέτζ.'Εξήγ.'Ιλ. σ. 70. 8.

ἑνάς, ἄδος, ἡ, (ἓν) = **μονάς**, Πλάτ. Φίληβ. 15Α.—Πρβλ. Κόντον ἐν 'Αθηνᾶς τ. Α', σ. 46 κέξ.

ἐνᾰσεβέομαι, μέσ., **ἀσεβέω ἐν** .. , Θεμιστ.'Επιστ.14.

ἐνᾰσελγαίνω = **ἀσελγαίνω ἐν** .. , Διοδ. 'Αποσπ. 527. 28:— Παθ., ἐνασελγαινόμενος Εὐριπίδης 'Αριστοφ. Σφ. 61 (κατὰ Δινδόρφιον ἀντὶ ἀνασελγ-).

ἐνασθενέω = **ἀσθενέω ἐν**, Βασίλ. III. 321C.

ἐνασκέω, ἐξασκῶ ἢ γυμνάζω ἔν τινι πράγματι, αὐτὸν Πλουτ. 'Αλέξ.17.—Παθ., μετὰ μέσ. μέλλ. (Λουκ. Βίων Πρᾶσις 3)· ἀσκοῦμαι, γυμνάζομαι ἔν τινι, Λουκ. ἔνθ' ἀνωτ.,'Ανθ. Π. 11. 354:— 'Ενεργ., ἀμετάβ. ὡς τὸ παθ., Πολύβ. 1. 63, 9. **II**. Παθ., ὡσαύτως, οὗτοι (οἱ λίθοι).. κατὰ στίχον.. ἐνήσκηνται τῷ ὕφει, εἶναι ἐνειργασμένοι ἐν τῷ ὑφάσματι,'Ιωσήπ.'Ιουδ.'Αρχ. 3. 7, 5.

ἐνασμενίζω, εὐχαριστοῦμαι εἴς τι, συμποσίοις ἐπικαίροις ἐνασμενίζω Φίλων 1. 36.—Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 8.

ἐνασπάζομαι,'Αποθ., **ἀσπάζομαι**, Πλούτ. 2. 987D.

ἐνασπῐδόομαι, ἀσπίδι περιβάλλομαι, καθοπλίζομαι, 'Αριστοφ. 'Αχ. 368.

ἔνασσα, ἴδε **ναίω** II.

ἐναστεΐζομαι, «ἐνοικῶ» 'Ησύχ.

ἐνάστερος, ἔχων ἀστέρας, Θέων εἰς Ἄρατ. σ. 37.

ἐναστράπτω: μέλλ. **-ψω**, ἀστράπτω, λάμπω ἔν τινι, Φίλων 1. 448, Θεμίστ. 51D: — μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., προγνώσεως ἐνέστραψε φῶς Εὐστ. Πονημ. σ. 175. 27.

ἔναστρος, ον, μεταξὺ τῶν ἄστρων, 'Ερμ. Τρισμεγ. Ποιμάνδρ. 31.15, 'Αχαιὸς παρ' 'Ησυχ. ἐν λέξει **ἔναστρος**.

ἐνασφαλίζομαι = **ἀσφαλίζομαι**,'Επιφάν. Π. 280Β.

ἐνασχημονέω = **ἀσχημονῶ ἐν**, γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχημιονοῦντας Λουκ. 'Ικαρομέν. 21· ἀρχαῖς Πλούτ. 2. 336Β, πρβλ. τοῦ αὐτοῦ Σερτώρ. 27.

ἐνασχολῶ, ἀσχολῶ ἔν τινι, θεάμασι .. τὰς ὄψεις ἐνασχολοῦντες Βασίλ. τ. 1, σ. 496D: — Μέσ., οὐδενὶ πάντως τῶν ταῖς ἱεραῖς .. βίβλοις ἐνασχολουμένων ἠγνόηται Μιχ. Γλυκ. 'Επιστ.13 (Fontani Anecd. τ.1) σ. 4.

ἐναταῖος, α, ον, (ἔνατος) τὴν ἐνάτην ἡμέραν,'Ιππ.'Αφορ.1250, Θουκ. 2. 49· ἐπὶ διαλειπόντων πυρετῶν,'Ιππ.'Επιδημ. τὸ Α', 961.

ἐνατενίζω, προσηλώνω, τὰς ἀκοάς τινι 'Ιαμβλ. Βίος Πυθαγ. 65. **II**. ἀμεταβ., βλέπω ἀτενῶς εἴς τι,'Ηλιόδ.7.7: προσέχω, 'Ιουστῖνος Μάρτ. 1. 42.

ἐνατεύομαι, τελῶ τελετὴν τῇ ἐνάτῃ ἡμέρᾳ, 'Επιγρ. Μυκόνου Ditt. Syll. 337$_{21}$.

ἔνατμος, ον, ἀτμιδώδης, ἀτμώδης, Διόδ. 2. 49.

ἔνατος, η, ον, (ἐννέα) ἔνατος, Λατ. nonus,'Ιλ. Β. 313,'Ησ. Ἔργ. κ.'Ημ. 8· 'Ιων. καὶ 'Επικ. **εἶνατος** 'Ιλ. Β. 295, Θ. 266, Ἡρόδ.:— τὰ ἔνατα (ἱερά), sacra novendialia, 'Ισαῖος 73. 25, Αἰσχίν. 86. 5. **II**. ἐναται Μοῦσαι ἀντὶ ἐννέα, 'Ανθ. Π. 2. V. 383· ὁ τύπος διὰ τῶν δύο **ν** (**ἔννατος**) εἶναι συνήθης ἐν τοῖς μεταγεν. χειρογρ., ἀλλ' ὁ διὰ τοῦ ἑνὸς **ν** ἐπιβεβαιοῦται ἐκ τῆς χρήσεως τῶν ποιητῶν καὶ ἐξ Ἀττ. ἐπιγραφῶν, ἴδε Συλλ.'Επιγρ. 147, 148, κτλ.: πρβλ. **ἐνάκις**.—**Ἔνατος**, μὴν Φωκέων ἀντιστοιχῶν τῷ τῶν Δελφῶν Πλαίῳ,'Επιγρ. Δελφῶν W. et F. 47. 81.

ἐναττικίζω: — ἐναττικίζουσι τῷ χωρίῳ αἱ ἀηδόνες, αἱ ἀηδόνες ᾄδουσιν ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ ἀκριβῶς ὡς ἐν 'Αττικῇ, Φιλόστρ. 665.

ἐναυγάζω, ἀνάπτω, καὶ πῦρ ἐναυγάζουσαν ἀϊστωτῆριον, «καὶ πῦρ ἄπτουσαν ἀφανιστικόν» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 71· ἐμφωτίζω, ἀχλύν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φίλωνος. **II**. ἀμεταβ., λάμπω, λύχνου ἐναυγάζοντος (ἐνακμάζοντος Herch.) Αἰλ. π. Ζ. 1. 58.

ἐναύγασμα, τό, φωτισμός, λάμψις, ἐναύγασμα θεῖον Φίλων 1. 88.

ἐναυγής, ές, (αὐγή), ἔχων ἐν ἑαυτῷ αὐγήν, λάμψιν, Κύριλλ. 'Αλ. Π. 521D.

ἔναυδος, ον, «ἔμπνους. σωπήεις» 'Ησύχ.

ἐναυθεντέω = **αὐθεντέω**, Βασίλ. III. 1024C.

ἐναυλᾰκο-φοῖτις, ἡ, ἡ ἐν αὐλακι φοιτῶσα,'Ανθ. Π. 6. 98.— 'Εν Θησ. Στ. **ἐναυλακόφοιτις**, οὐχὶ ὀρθῶς.

ἐναύλειον, τό, = **ἔναυλος** (Α). II, Εὐρ. 'Ελ. 1107· πρβλ. **προσαύλειος**.

ἐναυλίζω, ἀμεταβ., κατοικῶ ἢ διαμένω ἔν τινι τόπῳ, στιπτή γε φυλλὰς ὡς ἐναυλίζοντί τῳ Σοφ. Φιλ. 33. **II**. Ἀποθ., ἐναυλίζομαι, Ἡρόδ., Θουκ., κλ.· διαμένω, αὐλίζομαι, νύκτα οὐδεὶς ἐναυλίζεται [ἐν τῷ νηῷ] Ἡρόδ. 1. 181· ἐν Τανάγρῃ νύκτα ἐναυλισάμενος ὁ αὐτ. 9. 15· κυρίως ἐπὶ στρατιωτῶν, καταλύω διὰ τὴν νύκτα, νυκτερεύω, ἐδήουν καὶ ἐνηυλίσαντο Θουκ. 3. 91., 4. 54., 8. 33, Ξεν., κλ. **III**. μεταφ., ἐπὶ νόσων, διαμένω, ἐμφωλεύω ἔν τινι μέρει τοῦ σώματος, καὶ χρόνον ἐναυλιζόμενον πουλὺν ἐν τῷ στήθει 'Ιππ. 230. 25.

ἐναύλιος, α, ον καὶ **ἐναύλιος, ον**, (αὐλὴ) ἐντὸς τῆς αὐλῆς, **ἐναύλιος** (θύρα), ἡ, ἡ ἄγουσα ἐκ τῆς αὐλῆς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας, τὴν ἐναύλιον ὠθῶν Κωμ.'Ανώνυμ. 305. **2**) μεταφ., ὁ λαιμὸς τῆς μήτρας, ὅταν δὲ κλυσθῇ τὸ στόμα καὶ ἡ ἐναυλία 'Ιππ. Γυναικ. τὸ Β', 645, ἐν τέλει.

ἐναυλίς, ίδος, ἡ, ἡ ἐναυλὶς γλωσσίς, Εὐστ.'Ιλ. 96, 19 κατὰ τὴν ἔκδ. Βασιλ., κατὰ δὲ τὴν τῆς Ρώμης «ἡ ἐν αὐλοῖς γλωσσίς».

ἐναύλισμα, τό, οἴκημα ἔνθα ἐναυλίζεταί τις, 'Αρτεμίδ. 4. 47: Καθ' 'Ησύχ.: «ἐναύλισμα· νεοστὶ γενόμενόν τι οἴκημα».

ἐναυλιστήριος, ον, οἰκήσιμος, ἄντρον 'Ανθ. Π. 6. 219.

ἔναυλον, τό, (αὐλὴ) κατοικία, 'Ανθ. Π. 9. 102.

ἔναυλος, ὁ, (Α) οὐσιαστ.: **1**) (**αὐλός**), στενὸς καὶ χειμαρρώδης τόπος, κοίτη ποταμοῦ διὰ στενοῦ ῥέοντος, τάχα κεν. ἐναύλους πλήσειαν νεκύων 'Ιλ. Π. 71· χείμαρρος ἐξ ὄρους διὰ στενοῦ καὶ ἐπιμήκους τόπου ῥέων, ὃν ῥά τ' ἔναυλος ἀπείρων Φ. 283, πρβλ. 312. **II**. (**αὐλὴ**) κατοικία, κατὰ πληθ. ἐπὶ τῶν ἐνδιαιτημάτων τῶν ἀγροτικῶν θεῶν, Οὔρεα μακρά, θεῶν χαρίεντας ἐναύλους, Νυμφέων 'Ησ. Θ. 129· πρβλ. Ὕμν. Ὁμηρ. εἰς 'Αφρ.74, 124, Εὐρ. Βακχ.122,'Ηρ. Μαιν. 371· οὕτως ὁ 'Οππιανὸς καλεῖ τοὺς ἐντὸς τῆς θαλάσσης σηραγκώδεις βράχους ἀλὸς ἐναύλους,'Αλιευτ.1. 305· Ποσειδάωνος ἐν. 3. 5.—'Επικὴ λέξις ἐν χρήσει παρ' Εὐρ. ἐν λυρικοῖς χωρίοις.

ἔναυλος, ον, (Β) ἐπίθ.: **1**) (**αὐλός**), πρὸς αὐλόν, ἐν συνοδίᾳ αὐλοῦ, κιθάρισις,'Αθήν. 637F· θροῦς Φιλόστρ. τ. 2. σ. 298, 6, ἔκδ. Kayser. **2**) τὸ πλεῖστον μεταφ., λόγοι, φθόγγοι ἔναυλοι, ἠχοῦντες ἔτι ἐν τοῖς ὠσὶν ὡς ἦχοι αὐλοῦ, Πλάτ. Μενέξ. 235Β, Λουκ.'Ενύπν. 5· ἔν. φόβος, πρόσφατος φόβος, Πλάτ. Νόμ. 678Β· ἔναυλον ἦν πᾶσιν ὅτι .. , πάντες ἐνεθυμοῦντο καλῶς, ἦτο ἐν τῇ μνήμῃ αὐτῶν ζωηρῶς ἐντετυπωμένον ὅτι .. , Αἰσχίν. 81.18· ἔναυλα καὶ πρὸ ὀμμάτων Διον.'Αλ. 9. 7· ἔν. δύναμις 'Αριστ. Προβλ. 21.13· ἔν. ἔχειν τι ζωηρῶς ἐν τῇ διανοίᾳ ὅτι, Πλούτ. 2.17D. **II**. (**αὐλὴ**) = **ἐναύλιος**, ἐν σπηλαίοις κατοικῶν, λέοντες Εὐρ. Φοίν.1573· ἐντὸς τῆς κατοικίας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **θυραῖος**, ἔξω, τίν' ἔχει στίβον, ἔναυλον ἢ θυραῖον ; Σοφ. Φιλ. 158.

ἐναυλοστατέω, κατασκευάζω μάνδραν ἔν τινι τόπῳ, «σταλιάζω», ἵνα μηθεὶς μήτε [ἐν]νέμῃ, μήτε ἐναυλοστατῇ, μήτε σπείρῃ Συλλ. 'Επιγρ (Προσθῆκαι) 2561 b. 81.

ἐναυξάνω, κάμνω τι ν'αὐξήσῃ, οἱ πόνοι .. ἐπιθυμίαν .. ἀρετῆς ἐνηύξησαν Ξεν. Κυν. 12. 9.—Παθ., μετὰ δοτ., αὐξάνομαι, μεγαλώνω ἔν τινι, ἐναυξηθέντες τρυφῇ 'Ηρῳδιαν. 2. 10· οὕτως **ἐναύξομαι**, διάφ. γρ. ἀντὶ τοῦ **αὔξομαι**, Ἐμπεδ. 375.

ἔναυρος, ον, (αὔρα) ἐπιπνεόμενος ὑπὸ αὔρας, χωρίον εὔπνουν καὶ ἔναυρον Θεοφρ. περὶ Φυτ.'Ιστ. 8. 11, 6.

ἔναυσις, ἡ, τὸ ἐναύειν, ἄναμμα, πυρὸς ἔναυσιν ἀνθρώποις ἐδίδαξαν Πλουτ. Κίμ. 10· ἀστραπῆς Κριτίας σ. 56, ἔκδ. N. Bach ἐν Λειψίᾳ 1827.

ἔναυσμα, τό, (ἐναύω) = **ἐμπύρευμα**, σπινθὴρ ζωῆς, πᾶσιν ζωοῖσιν ἔναυσμα 'Ορφ. Ὕμν. 5. 3. **2**) ὑπέκκαυμα, λείψανον πυρός, μεταφ., Πολύβ. 9. 28, 8, Πλουτ. Φλαμ. 11· λόγου Κλήμ.'Αλ. 64. **3**) τὸ διεγεῖρον πρός τι, τοιαῦτα ἔχων ἐναύσματα εἰς βασιλείας ἐπιθυμίαν 'Ηρῳδιαν. 2.15· τῶν ἀρετῶν ἐναύσματα Διόδ.'Αποσπ. 556. 84.

ἐναυχένιος, ον, ὡσαύτως **η, ον**, ὁ ἐν τῷ αὐχένι, ἢ περὶ αὐτόν, βρόχος 'Ανθ. Π. 7. 493· ὀδύναι 'Ορφ. Λιθικ. 499.

ἐναύω: παρατ. **ἔναυον** Ἡρόδ. 7. 231: ἀορ. εὐκτ. **ἐναύσειε** Δίφιλ. ἐν «Παρασίτῳ» 3: ἀπαρ. **ἐναῦσαι** Πλουτ. Φωκ. 37.—Μέσ., Κρατῖν. ἐν 'Αδήλ. 128: μέλλ. **-σομαι** Λόγγ. 3. 6: ἀόρ. **ἐναύσασθαι** Πλάτ. 'Αξ. 371Ε, κτλ. Δίδω εἴς τινα νὰ ἀνάψῃ, οὐκοῦν, ἔφη ὁ Σωκράτης, καὶ τῷ γείτονι βούλει σὺ ἀρέσκειν, ἵνα σοι καὶ πῦρ ἐναύῃ ὅταν τούτου δέῃ ... ; Ξεν. 'Απομν. 2. 2, 12. Ἦτο καθῆκον παντὸς καλοῦ γείτονος νὰ δίδῃ ἔναυσμα εἰς τὸν πλησίον αὐτοῦ ἐὰν εἶχεν ἀνάγκην τούτου, ὁ δὲ ἀρνούμενος ἐθεωρεῖτο ἐπάρατος, Δίφιλ. ἐν «Παρασίτῳ» 3, πρβλ. Κικ. Off. 1. 16· ἀλλ' εἰς τοὺς ἀτίμους οὐδεὶς ἔδιδε πῦρ, πρὸς ἔναυσιν, οὔτε οἱ (τῷ 'Αριστοδήμῳ) πῦρ οὐδεὶς ἔναυε Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Δείναρχ. 106. 12, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 235 κέξ.:—Μέσ., ἀνάπτω, ἀναρριπίσας τὸν

κεραυνὸν ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος Λουκ. Τίμ. 6· ἀπὸ ἑτέρου πυρὸς Πλουτ. Νουμ. 9· μεταφ., λαμβάνω, καὶ τὸ θάρσος τῆς ἐκεῖσε πορείας παρὰ τῆς Ἐλευσινίας ἐναύσασθαι Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.·—«ἐντεῦθεν Εὐριπίδης ἐναυσάμενος τὸν λόγον ἅπαντα εἶτα μέντοι Φοίνιξι περιτίθησιν» Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδᾳ ἐν λ. **ἐναύειν**·—«καί τινα ἐξ αὐτοῦ διδασκαλίαν ἐναυσάμενοι» Αἰλιαν. παρὰ Σουΐδᾳ ἐν λ. **ἐναύσματα**.

ἐναφανίζομαι, ἀφανίζομαι, καθίσταμαι ἀφανὴς ἔν τινι, οὐ παντάπασιν αὐτῇ τὸ φιλάδελφον ἐνηφανίσθη Πλούτ. 489A, πρβλ. 968B· μετὰ τῆς προθ. **ἐν**, ἐν γάρ τοῖς μεγάλοις ἐναφανίζεται τὰ οὕτω μικρὰ Στράβ. 49.

ἐναφάπτω, Ἰων. **ἐναπ-**, δένω τι εἴς τι ἢ κρεμῶ αὐτὸ ἐντὸς αὐτοῦ, ἐναπῆπτε τὴν κεφαλὴν ἐς τὸν ἀσκὸν Ἡρόδ. 1. 214 (ἀλλ' ἡ διάφ. γραφ. ἐναπῆκε ἐκ τοῦ **ἐναφίημι** φαίνεται ὀρθοτέρα)· ἐγγίζω τι ἐλαρρῶς, ὥσπερ γὰρ ἐναφάψασα (ἡ δύναμις) παραδίδωσιν ἑκατέρῳ Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 2, 17.

ἐναφέψημα, τό, ὕδωρ ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐβράσθη βοτάνη τις ἢ ἄλλο φάρμακον, ἀφέψημα, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1.

ἐναφέψω, βράζω ἐντὸς ὕδατος βοτάνην τινὰ ἢ ἄλλο φάρμακον· πρκμ. **ἐναφέψημαι**, μυροίνης ἐναφεψημένης Ἱππ. Γυναικ. τὸ Β', 662. 19.

ἐναφίημι: μέλλ. **-αφήσω**, ἀφίνω τι νὰ πέσῃ ἐντός τινος, θέτω ἐντός, διάφ. γραφ. παρ' Ἡροδ. 1. 214 (ἴδε **ἐναφάπτω**). **II** ἐναποτίθημι, ἐναφιᾶσι δὲ τὸν γόνον (αἱ ἀνθρῆναι), ὥσπερ αἱ μέλιτται, ὅσον σταλαγμὸν εἰς τὸ πλάγιον τοῦ κυττάρου Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 22, 4, π. Ζ. Γεν. 1. 18, 27 κ. ἀλλ.· τινὶ Ἀρτεμίδ. 2. 26.

ἐναφροδῑσιάζω, συνουσιάζω, συγγίνομαι, συνέρχομαί τινι, ὁ νυμφίος ἐρασμίως ἐναφροδισιάσαι τῇ κόρῃ Ἀριστ. Ἰν. 1. 15, σ. 74.

ἐνγαρέω = **ἐπιδημέω** Ἐπιγρ. Ἡλιδ. SGDI, Anhang II, σ. 336 = Ol. 335· πρβλ. Arch. Ztg. XXXV, 38.

ἐνγεταυθί, ἐν Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 646 κωμικὴ τμῆσις ἀντὶ τοῦ **ἐνταυθί γε**, πρβλ. Λοβ. Φρύν. 414: πρβλ. **ἐνμεντευθενί**.

ἐνγόνασι, δηλ. ὁ ἐν γόνασι καθήμενος, ὁ γονατιστός, ἀστερισμός τις ἐν τῷ βορείῳ ἡμισφαιρίῳ, Ἄρατ. 6 (ἔνθα ὁ Βεκκῆρος γράφει **ἐγγόνασι**)·—ὁ Κικέρων φυλάττει τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα, ἀλλ' ὁ Ὀβίδιος μεταφράζει αὐτὸ genunixus, ὁ Βιτρούβιος ingeniculatus, ὁ Μανίλιος ingenicius, ὁ δὲ Φίρμικος ingeniculus.

ἔνγραφον, τό, ἔγγραφον, Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Δήλῳ, Bull. d. cor. hell. III, σ. 293.

ἐνδᾰδύομαι, παθ., πληροῦμαι ῥητίνης, (taeda fieri Πλίνιος), περὶ λεπισθέντος στελέχους πεύκης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 3.

ἔνδᾰδος, **ον**, (δᾰ́ς) πλήρης ῥητίνης, ῥητινώδης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 3.

ἐνδαίνυμαι, παθ., ἐσθίω ἐν συμποσίῳ, ἐνευωχοῦμαι, Ἀθήν. 277A.

ἔνδαις, **-αιδος**, ἡ **ἔνδᾰς**, **-ᾰδος**, ὁ, ἡ, μετ' ἀνημμένων δᾳδῶν, σπονδαὶ δ' ἐς τὸ πᾶν ἐνδαῖδες οἴκων, «μετὰ λαμπάδων» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Εὐμ. 1044· τὸ χωρίον τοῦτο, ὅπερ προφανῶς εἶναι ἐφαρμόζεται, λίαν ἐπιτυχῶς διώρθωσεν ὁ Linwood ὡς ἑξῆς: σπονδαὶ δ' εἰσόπιν ἐνδᾳδες ἴτων. Ὁ Franz ἐξέδωκεν: ἐνδαΐδες τι ἐν οἴκῳ. Ἴδε σημ. Paley, ὅστις παρεδέξατο τὴν διόρθωσιν τοῦ Linwood.

ἐνδαίω, ἀνάπτω ἐντός, μεταφ., ἐνδ. πόθον τινὶ Ἡσιν. Η. 4, 228: μέσ., καίομαι, φλέγομαι, ἢ λάμπω ἐντός, ἐν δὲ οἱ ὅσσε δαίεται, «τουτέστι: πυρόεν βλέπει» (Εὐστ.), Ὀδ. Ζ. 132· βέλος δ' ἐνεδαίετο κούρῃ ... φλογὶ εἴκελον Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 286.

ἐνδάκνω, δάκνω βαθέως, ἐχίδνα δ' ὥς μέ τις πόδ' ἐνδακοῦσ' (πόδα δακοῦσ' Kruse) ἔχει Αἰσχύλ. Ἰκ. 896 (ὡς διορθώθη ὑπὸ τοῦ Paley), δάκνω τι ἔν τινι, ἐνδακοῦσαι στόμια πυριγενῆ γνάθοις, ἐπὶ ἀφηνιαζόντων ἵππων, Εὐρ. Ἱππόλ. 1223· οὕτως, ἐνδ. χαλκὸν Πλάτ. Φαίδρ. 254D. **2)** ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ εἴς τι, ἵνα μὴ ἐνδάκῃ ὁ στῦλος τῇ γῇ Ἀρχ. Μαθημ. 17:—ἐπὶ σινάπεως, ἐνδάκνοντα σπέρματα σινήπυος Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 133E.

ἔνδακρυς, **υ**, γεν. **-υος**, πλήρης δακρύων, «δακρυσμένος», Λουκ. Ἐνύπν. 4.

ἐνδακρύω, χύνω δάκρυα, ἐμπίπλαμαι, πληροῦμαι δακρύων, ὥστ' ἐνδακρύειν γ' ὀμμασιν χαρᾶς ὕπο Αἰσχύλ. Ἀγ. 541.

ἐνδᾰμέω, **ἐνδᾰμία**, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἐνδημέω**, **ἐνδημία**.

ἐνδανείζω, δανείζω, Ραγκαβ. Antiqu. Hell. τ. 2, σ. 744, ἔνθα γράφεται **ἐγδανεῖσαι**.

ἐνδάπιος, **α**, **ον**, ἐντόπιος, ἐγχώριος, Μόσχ. 2. 11, Κολούθος 238, Ἀνθολ. Π. 9. 153·—ἐν τοῖς Χρον. Νικήτα 3. 7, **ἐνδαπός**: πρβλ. **ἠμεδαπός**, **ποδαπός**. (Πιθανῶς ἐσχηματίσθη ἀμέσως ἐκ τοῦ **ἔνδον**, ὡς τὸ **ἀλλοδαπός** ἐκ τοῦ **ἄλλος**).

ἐνδασυ, **υ**, ὑπωσοῦν δασύς, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκορίδου.

ἐνδᾰτέομαι, ἀποθ., διαιρῶ, δίς τ' ἐν τελευτῇ τοὔνομ' ἐνδατούμενος, καλεῖ, καὶ δὶς διαιρῶν ὀνειδιστικῶς τὸ ὄνομα (τοῦ Πολυνείκους) εἰς τὸ τέλος (τοῦ λόγου) καλεῖ (ὦ πολὺ νεῖκος, πολὺ νεῖκος), Αἰσχύλ. Θήβ. 578, ἴδε σημ. Paley καὶ Σχολιαστήν· ἐνδ. λόγους ὀνειδιστῆρας, διανέμειν, διασκορπίζειν ὀνειδιστικοὺς λόγους, κατηγορίας, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 218. **2)** μετ' αἰτιατ. τοῦ ἀντικειμένου, **α)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, καταρῶμαι, βλασφημῶ, τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος Σοφ. Τραχ. 791 (οὕτω differre verbis παρὰ Πλαύτῳ). **β)** ἐπὶ καλῆς σημασίας, ὁ δ' ἐνδατεῖται τὰς ἐὰς εὐπαιδίας, πανηγυρίζει, ἐγκωμιάζει τὴν τῶν τέκνων του εὐδαίμονα γενεάν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 281· Λύκει' ἄναξ, τά τε σὰ .. βέλεα θέλοιμ' ἂν ἀδάμαστ' ἐνδατεῖσθαι, νὰ διασκορπίζωνται ἀδάμαστα, Σοφ. Ο. Τ. 205, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb. **3)** κατασπαράττω, καταβιβρώσκω, τὸν ὠλενίτην χόνδρον ἐνδατουμένη, τὸν τῆς ὠμοπλάτης χόνδρον καταβιβρωσκουσα, Λυκόφρ. 155. **II**. ὡς παθ., μερίζομαι, κόπτομαι, μόνον ἐν Νικαν. Θηρ. 509.

ἐνδαψῐλεύομαι = **δαψιλεύομαι**, παρέχω ἀφειδῶς, πόαν καὶ χιλὸν ἄφθονον ἐνδαψιλεύσασθαι κτήνεσι νομήν Ἡλιόδ. 8. 14.

ἐνδεδομένως, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ. τοῦ **ἐνδίδωμι**, ἀμελῶς, «ἐκλελυμένως» Σουΐδ. ἐν λέξει: **ὑφειμένως**, πρβλ. Φιλ. Λέξ. Συναγ.

ἐνδεής, **ές**: οὐδ. πληθ. **ἐνδεᾶ**: (ἐνδέω): — στερούμενος, ἔχων ἔλλειψιν ἢ χρείαν τινός, ἐνδεὴς εἶναι ἢ γίγνεσθαί τινος Ἡρόδ. 1. 32, Ἀντιφῶν 138. 25, κτλ.· ἐνός μοι μῦθος ἐνδεὴς ἔτι Εὐρ. Ἐκ. 835· πολλῶν ἐνδ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **αὐτάρκης**, Πλάτ. Πολ. 369B· ποιητοῦ δ' ἐστὶν ἐνδεὴς οἷος ἦν Ὅμηρος πρὸς τὸ ἐπιδεῖξαι θεοῦ ἀπαλότητα, ἔχει χρείαν ποιητοῦ οἷος ἦν ὁ Ὅμηρος, ὅστις νὰ περιγράψῃ, κτλ., ὁ αὐτ. Συμπ. 195D· σμικροῦ τινος ἐνδεὴς εἰμι [τοῦ] πάντ' ἔχειν ὁ αὐτ. Πρωταγ. 329B. **2)** ἀπολυτ., καὶ ὁπότε μὲν ἐνδεὴς εἴη (ἐνδεήσειε Δινδ.), παρ' ἑαυτοῦ προσετίθει, καὶ ὁσάκις δὲν ἐπήρκουν (τὰ χρήματα), προσέθετεν ἐκ τῶν ἰδίων, Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 3, Πλάτ. κλ. **6)** ὑποδεής, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ Συγκρ. ἐνδεέστερα πράγματα Ἡρόδ. 7. 48· φαίνεται καὶ οὕτως ἐνδεεστέρα [ἡ πόλις] Θουκ. 1. 10, πρβλ. 4. 65· ἐνδεέστερος παρασκευῆ, οὐσίᾳ, ἐλλιπὴς ὡς πρὸς .., ὁ αὐτ. 2. 87, Ἰσοκρ. 62D· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ θετικῷ, οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος, οὐδὲν παραλείπων, λέγων πάντα ὅσα μοι συνέβησαν, Σοφοκλ. Φιλ. 575· τὰ κρείσσω μηδὲ τἀνδεᾶ λέγειν, καὶ μὴ τὸ χείρω, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1430, πρβλ. Ἑλμσλ. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 171· οὐδὲν ἐνδεὲς λιπεῖν Εὐρ. Φοίν. 385· ἐνδεές φαίνεταί τι Θουκ. 5. 9, πρβλ. 7. 69., 8. 36· ἐνδεές τι ἔχειν Ξεν. Κύρ. 8. 1, 40· ἐνδεὴς τὸν βίον Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 66· τὴν ὄψιν Λουκ. Ἐνύπν. Διάλ. 1. 2:—τὸ **ἐνδεὲς** = **ἔνδεια**, Θουκ. 1. 77· τὸ αὐτὸν ἐνδεὲς ὁ αὐτ. 3. 83. **3)** ὑποδεέστερος, χείρων, ἐν τῷ θετικῷ, **τἀνδεᾶ**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **κρείσσω**, τὰ χειρότερα, Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ., γένος οὐδενὸς ἐνδεὲς Ξεν. Ἑλλην. 7. 1, 23· τῆς δυνάμεως ἐνδεᾶ πρᾶξαι, νὰ πράξητε πράγματα κατώτερα τῆς πραγματικῆς ὑμῶν δυνάμεως, Θουκ. 1, 70· τούτου ἐνδεᾶ ἐφαίνετο (ἐνν. τὰ πράγματα), ἐλλιπῆ κατὰ τοῦτο, δηλ. τὸ τειχομαχεῖν, αὐτόθι 102: ἐν τῷ συγκρ. ἐνδεέστερός τινος Σοφ. Φιλ. 524, Θουκ. 2. 11. **4)** μὴ ἐπαρκῶν, πρός τι Πλάτ. Πρωταγ. 322B· ἐνδ. συνθῆκαι Θουκ. 8. 36. **5)** Ἐπίρρ. **ἐνδεῶς**, οὐχὶ ἐπαρκῶς, ἐλλιπῶς, καὶ ἱκανῶς ἐδοήθησεν ἢ ἐνδεῶς; Πλάτ. Φαίδων 88E· καὶ αἱ ἄλλαι αἰσθήσεις ἀρ' οὐκ ἐνδεῶς τὰ τοιαῦτα δηλοῦσιν; Πολ. 523E· ἐνδεῶς ἔχειν τινός, ἔχειν χρείαν τινός, Εὐρ. Ἀποσπ. 890. 8, Πλουτ. Νικ. 27· μὴ ἐνδεῶς γνῶναι Θουκ. 2. 40:—Συγκρ., ἐνδεεστέρως ἢ πρὸς ἐξουσίαν· ὁ αὐτ. 4. 39. ἐνδ. πρὸς ὃ βούλεται ὁ αὐτ. 2. 35· ἐνδεεστέρως ἔχειν Πλάτ. Φαίδ. 74E.

ἔνδεια, ἡ, ἔλλειψις, οὔτε δυνάμεως ἐνδείᾳ ἐπάθομεν αὐτό, οὔτε, κτλ. Θουκ. 4. 18· τῆς ἀναγκαιοτάτης διαίτης ὁ αὐτὸς 7. 82· χρημάτων Ξεν. Ἀθην. Πολ. 1. 5, Πλάτ., κλ. **II**. ἀπολ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὑπερβολή**, ἆρα πρῶτον μὲν οὐ μετρητικὴ φαίνεται, ὑπερβολῆς τε καὶ ἐνδείας οὖσα ...; Πλάτ. Πρωτ. 357B, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 2. 6, κ. ἀλλ.:—πληθ., Ἰσοκρ. 177B.

2) στέρησις, ὁμολογεῖς ἅπασαν ἔνδειαν καὶ ἐπιθυμίαν ἀνιαρὸν εἶναι; Πλάτ. Γοργ. 496D, E· ἐν τῷ πληθ., αἱ τοῦ σώματος ἐνδειαι Ξεν. Κύρ. 8. 2, 22, Πλάτ. Ἐρυξ. 401E κ. ἀλλ. **3)** ἔλλειψις πόρου ζωῆς, ἀπορία, πενία, ἔνδεια, Λατ. egestas, ἀεὶ ἐνδείᾳ ξύνοικος Πλάτ. Συμπ. 203D· αἰσχρόν τι ποιεῖν δι' ἔνδειαν Δημ. 312. 24, κτλ.

ἔνδειγμα, τό, (ἐνδείκνυμι) ἔνδειξις, τεκμήριον, ἔνδειγμα ὅτι ... πέφυκεν Πλάτ. Κριτίας 110B· εὐνοίας ἔνδειγμα Δημ. 423. 13.

ἐνδείκνῡμι ἢ **-ύω**: μέλλ. **-δείξω**, δεικνύω, ὑποδεικνύω, «δείκνυον», Λατ. indicare, ἀπεόντος δ' οὔτις ἐνδειξεν λάχος Ἀελίου, ἀπόντος τοῦ Ἡλίου οὐδεὶς ὑπέδειξεν (ἢ ὑπέμνησεν) εἰς τὸν Δία τὸν κλῆρον αὐτοῦ, Πίνδ. Ο. 7. 107· πρίν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρῶ, πρὶν ποιήσω γνωστὸν (εἰς τὴν πόλιν) τί πράττω, Σοφ. Ο. Κ. 48 (περὶ τοῦ δυσκόλου τούτου χωρίου ἴδε τὰς διορθώσεις τῶν κριτικῶν ἐν τῇ ἑκδ. τοῦ Jebb.)· ἐνδ. τὰ ἀδικήματα τῷ δικαστηρίῳ Ἀντιφῶν 145. 40, κτλ.· μετὰ μετοχῆς, δεικνύω ὅτι πρᾶγμά τι εἶναι, ἐνδεικνύναι τὴν αὐτὴν ὁμοιότητα καὶ φύσιν ἐν ἀμφοτέραις οὖσαν ταῖς συμπλοκαῖς Πλάτ. Πολιτικ. 278B·

μετ' ἄπαρ , δεικνύω εἰς τινα τί νὰ πράξῃ, τοιαῦτα ἑκάστοις ἐνδεικνῦσα τὰ ἔργα ἀποτελεῖν, εἶα ἄν .. , κτλ., αὐτόθι 308E. **2)** ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, καταμηνύω, καταγγέλλω (ἴδε τὴν λέξ. **ἔνδειξις** I. 2), Πλάτ. Ἀπολογ. 32B· ἐνδ. ταῖς ἀρχαῖς ὁ αὐτ. Νόμ. 856C· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Πλουτ. Σόλ. 24· τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθ., κακοῦργος ἐνδεδειγμένος Ἀντιφῶν 130. 16, πρβλ. Ἀνδοκ. 2.10, Πλάτ. Ἀπολ. 32B· ἐνδειχθεὶς Λυσ.104. 34· ἐνδειχθέντα δεκάζειν, καταγγελθέντα ὅτι δεκάζει, ὅτι διὰ χρημάτων φθείρει τοὺς δικαστάς, Δημ. 573. 11. **II.** Μέσ., ἀποτείνω τὸν λόγον, ἐξηγοῦμαι, ἀπολογοῦμαι, ἅπαξ παρ' Ὁμήρῳ, Πηλείδη μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι Ἰλ. Τ. 83· ἐνδείκνυσθαι τὴν γνώμην Ἡρόδ. 8.141· σαφὲς ἐνδ. τι Πλάτ. Θεαίτ.158B· ἐνδ. περί τινος Πολύβ. 4. 28, 4· τι ὁ αὐτ. 5. 16, 7. **2)** μετὰ μετοχ., δεικνύω, ἀποδεικνύω διὰ τεκμηρίων ὅτι πράττω τι, πῶς δ' ἂν .. μᾶλλον ἐνδείξαιτό τις πόσιν προτιμῶσ'..; Εὐρ. Ἄλκ. 154, πρβλ. Βάκχ. 47, Ξεν. Κύρ.1. 6,10· τὴν δύναμιν κρείττω οὖσαν ἐνδ. Δημ. 535, ἐν τέλει, πρβλ. Ἰσοκρ. 375B· οὕτως, ἐνδ. ὅτι ... οἷον .., Θουκ. 8. 82, Πλάτ. Ἀπολ. 23B, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 21· μετ' ἀπαρ., ἐνδεδεῖχθαι βούλεσθαι Δημ. 93, 2. **3)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἐπιδεικνύω, Λατ. prae se ferre, ὑπερήφανον αἰχμὰν Αἰσχύλ. Πέρσ. 405· τὸ εὔψυχον Θουκ. 4. 126· τὴν εὔνοιαν Ἀριστοφ. Πλ.785· τῷ σώματι τὴν εὔνοιαν, οὐ χρήμασιν οὐδὲ λόγοις ἐνδείξατο τῇ πατρίδι Δημ. 561. 25· τύπῳ τάληθὲς ἐνδ. Ἀριστ. Ἠθ. Νικ.1. 3, 4. **4)** δεικνύω προθυμίαν πρός τινα, προσπαθῶ νὰ ἐλκύσω τὴν εὔνοιαν αὐτοῦ, θεραπεύω αὐτόν, Λατ. ostentare ἢ venditare se alicui, ἐνδεικνύμενος τοῖς πρέσβεσι τοῖς παρὰ Φιλίππου παροῦσι Δημ. 375. 21· ἀλλ' ἐνδεικνύμενος Ἀλεξάνδρῳ, πωλῶν ἐκδούλευσιν εἰς τὸν Ἀλέξανδραν, Αἰσχίν. 84 ἐν τέλει· οὗτοι δ' ἐχαρίζοντο πάντ' ἐνδεικνύμενοι καὶ ὑπερκολακεύοντες ἐκεῖνον Δημ. 391. 19· πρβλ. **ἔνδειξις** II· ἀπολ., κἀμνω ἐπίδειξιν, ὑπώπτευσα γὰρ βούλεσθαι αὐτὸν τῷ τε Προδίκῳ καὶ τῷ Ἱππίᾳ ἐνδείξασθαι καὶ καλλωπίσασθαι Πλάτ. Πρωτ. 317C.

ἐνδείκτης, ου, ὁ, μηνυτής, κατήγορος, τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν ἐνδεικτῶν Φιλόστρ. 621· ἐπὶ καλῆς σημασ., ὁδηγός, τούτου γενέσθαι ἐνδείκτην Οἰνόμ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Ἱρ. 5. σ.215A.

ἐνδεικτικός, ή, όν, ἀποδεικτικός, ὡς ὁ Πρωταγ. τοῦ Πλάτ., ὅστις ἐπικαλεῖται καὶ ἐνδεικτικός, Διογ. Λ. 3. 51. **II.** δεικτικός, δεικνύων τι, τινὸς Γαλην. 2. 25C, 253A, Ἡσυχ. Δ', 96. —Ἐπίρρ. **ἐνδεικτικῶς**, Εὐσέβ. III. 628A.

ἔνδεινος, ον, = **δεινός**, Ὡριγ. IV, 409B.

ἔνδειξις, εως, ἡ, δεῖξις, ὑπόδειξις, «ἐδείξαμεν», Πολύβ. 3. 38, 5. **2)** ὡς Ἀττ. νομικὸς ὅρος, κατάθεσις καταγγελίας ἐναντίον τινός, ἔχοντος παρανόμως δημοσίαν ὑπηρεσίαν, «ἔνδειξις : εἶδος δίκης δημοσίας, ὑφ' ἣν τοὺς ἐκ τῶν νόμων εἰργομένους τινῶν ἢ τόπων ἢ πράξεων, εἰ μὴ ἀπέχοιντο αὐτῶν, ὑπῆγον· πολλοὶ μὲν οὖν εἰσὶν λόγοι ἐνδείξεως, γνωριμώτατοι δὲ οἱ κατ' Ἀριστογείτονος Δημοσθένους» Ἁρποκρ.·—«ἔνδειξις : φανέρωσις κατὰ τῶν ἀτίμων καὶ ποιούντων ἃ κωλύουσιν οἱ νόμοι· τῶν δὲ ἐνδείξεων εἰσέφερον εἰς τὸ δικαστήριον ἃς μὲν οἱ ἔνδεκα, ἃς δὲ οἱ θεσμοθέται» Α. Β. 250, 10· πρβλ. Ρητορ. Λεξ. ἐν λέξει· ἢ φάσεις ἢ ἐνδείξεις ἢ ἀπαγωγαί Ἀνδοκ. π. Μυστ. 24,1· εἶναι δὲ καὶ ἐνδείξεις καὶ ἀπαγωγὰς Δημ. 504, 24, κτλ.· πρβλ. **ἐνδείκνυμι** I. 2. **II.** ἐπίδειξις εὐνοίας πρός τινα, ὑπὲρ τῆς εἰς Ἀλέξανδρον ἐνδείξεως Αἰσχίν. κατὰ Κτησιφ. 61. 7.

ἔνδεκα, οἱ, αἱ, τά, ἄκλιτ ἀριθμ. ἐκ τοῦ ἓν καὶ τοῦ **δέκα**, Λατ. undecim, Ὅμ. κλ. Ἴδε Φιλ. Ποικ. Κόντου ἐν Ἀθην. τ. Δ', σ.60 κέξ. **II.** ἐν Ἀθήναις, **οἱ ἔνδεκα** «ἦσαν κληρωτοὶ ἄρχοντες, ἕνδεκα τὸν ἀριθμόν, προϊστάμενοι τοῦ δεσμωτηρίου. καὶ τοὺς ἀγομένους ἐπὶ κακουργήμασι παρελάμβανον κλέπτας καὶ ἀνδραποδιστὰς καὶ φονεῖς. καὶ τοὺς μὲν ὁμολογοῦντας θανάτῳ ἐζημίουν, τοὺς δὲ ἀμφισβητοῦντας εἰσῆγον εἰς δικαστήριον» Α. Β. 250, 4·—πᾶς εἰς θάνατον καταδικαζόμενος παρεδίδετο εἰς τοὺς ἕνδεκα ὅπως ὑποσ.ᾖ τὴν ποινήν, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 54, ὁ Ἀντιφῶν (περὶ τοῦ Ἡρώδου θαν. 713) ὁμοιάζει αὐτοὺς ἐπιμελητὰς τῶν κακούργων.—«Οἱ ἕνδεκα εἰς ἀρ' ἑκάστης φυλῆς ἐγίνετο, καὶ γραμματεὺς αὐτοῖς συνηριθμεῖτο· νομοφύλακες δὲ κατὰ τὸν Φαληρέα μετωνομάσθησαν» Πολυδ. Η', 102.—Περὶ τῶν **ἕνδεκα** πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 1108, Λυσ. 141. 15, Πλάτ. Φαῖδ. 59E, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 5, Ἀθην. Πολ. σ. 9. 4 κ. ἀλλ. ἔκδ. Blass. **2)** ἄρχοντές τινες ἐν Δήλῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2266A. 25. **3)** ἐν τῇ Καιν. Διαθ. **οἱ ἕνδεκα** = οἱ ἕνδεκα μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ οἱ μετὰ τὸν θάνατον Ἰούδα τοῦ προδότου, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κη', 16, κ. Μάρκ. κδ', 9, 33, Πράξ. α', 26, κτλ.

ἑνδεκαγράμματος, ον, ἐξ ἕνδεκα γραμμάτων, Ἀθήν. 455B, ἴδε **δεκαγράμματος**.

ἑνδεκάγωνος, ον, μὲ ἕνδεκα γωνίας, Ἥρων Νεώτ. 135. 2, 227. 3.

ἑνδεκαετής, ές, ἕνδεκα ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων, Συλλ. Ἐπιγρ. 2335. 42.

ἑνδεκάζω, ἑορτάζω τὴν δεκάτην ἡμέραν ἔν τινι τόπῳ (πρβλ. **ἐνεορτάζω**), τοῖς αὐτοῖς τούτοις ἐνδεκάζοντας (συνδεκατίζοντας Blass) Δημ. 1335. 7·—«ἐνδεκάζοντας : ἀντὶ τοῦ ἐνεορτάζοντας, ἐν τῷ αὐτῷ τὴν δεκάτην ἄγοντας» Ἁρποκρ.· πρβλ. **συνενδεκατίζω**.

ἑνδεκάκις [ᾰ], ἀριθμ. ἐπίρρ., ἕνδεκα φοράς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 6. 4, 6.

ἑνδεκά-κλῖνος, ον, ὁ περιέχων ἕνδεκα κλίνας, δηλ. ἀνάκλιντρα, κωμικ. ἐπὶ μεγάλης κεφαλῆς, διὰ τὴν ὁποίαν ἀπαιτοῦνται ἕνδεκα κλῖναι νὰ κατακλιθῇ, ἐκ κεφαλῆς ἑνδεκακλίνου θόρυβον πολὺν ἐξανατέλλειν, περὶ τοῦ Περικλέους, Τηλεκλείδης (ἐν Ἀδηλ. 6) παρὰ Πλουτ. ἐν βίῳ Περικλ. 3.

ἑνδεκά-μηνος, ον, ἕνδεκα μηνῶν, οἱ δεκάμηνοι τῶν τόκων καὶ ἑνδεκάμηνοι Ἱππ. π. Ὀκταμήνου 259. 35.

ἑνδεκά-πηχυς, υ, γεν. **-εος,** ἔχων ἕνδεκα πήχεων μῆκος, ἐν δ' ἄρα χειρὶ ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ Ἰλ. Ζ. 319, Θ. 494.

ἑνδεκαπλασιασμός, ὁ, πολλαπλασιασμὸς ἐπὶ ἕνδεκα, Ματθ Βλαστ. ἐν Συντ. καν. τ. 6, σ. 415.

ἑνδεκάπους, ὁ, ἡ, **-πουν,** τό, ἔχων ἕνδεκα ποδῶν μῆκος ἢ πλάτος, «ὥρα δὲ καὶ ἡμίριον .. ἀπὸ σκιᾶς ἐδηλοῦτο, οἷον δεκάπους ἡ σκιὰ καὶ ἑνδεκάπους» Πολυδ. Α', 72.

ἑνδεκάς, άδος, ἡ, ὁ ἀριθμὸς ἕνδεκα, Πλάτ. Νόμ.771C.

ἑνδεκα-σύλλαβος, ον, ὁ ἐξ ἕνδεκα συλλαβῶν συνιστάμενος, τὸ Σαπφικὸν καλούμενον ἑνδεκασύλλαβον Ἡφαιστίων 14. 2.

ἑνδεκαταῖος, α, ον, κατὰ τὴν ἑνδεκάτην ἡμέραν, τῇ ἑνδεκάτῃ ἡμέρᾳ, ἱδρῶτες ... ἑνδεκαταῖοι Ἱππ. Ἀφορ. 1250, Θουκ. 2. 97· ἑραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος, σχεδὸν ἕνδεκα ἡμέρας ἥδη, Θεόκρ. 10. 12.

ἑνδέκατος, η, ον, ἑνδεκάτη τε δωδεκάτη τε (ἐνν. ἡμέρα) Ὀδ. Β. 374· τῇ ἑνδεκάτῃ ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας Ξεν. Ἀν. 1. 7. 18, πρβλ. Πλουτ. Λυκ. 2, κλ.—**Ἑνδέκατος,** μὴν Φωκέων ἀντιστοιχῶν τῷ τῶν Δελφῶν Βουκατίῳ, Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 90.

ἑνδεκά-χορδος, ον, μὲ ἕνδεκα χορδάς, λύρα Ἴων 3, Bgk.· ἀλλ. **δεκάχ-**.

ἑνδεκαχῶς, κατὰ ἕνδεκα τρόπους, Νικηρ. Βλεμμ. σ. 801, ἔκδ. Μί.

ἑνδεκ-έτης, ες, = **ἑνδεκαετής**, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 3846 Z. 61· θηλ. **-έτις, ιδος,** Ἀνθ. Π. 7. 146.

ἑνδεκ-ήρης, ες, ἐπὶ νεὼς ἐχούσης ἕνδεκα σειρὰς ἐρετῶν, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἴστ. 5, 8,1, Ἀθήν. 203D· ἴδε **τριήρης**.

ἐνδέκομαι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐνδέχομαι**.

ἐνδεκτέον, ρημ. ἐπίθ. = δεῖ ἐνδέχεσθαι, Ὡριγ. IV. 657A.

ἔνδεκτόν ἐστι = **ἐνδέχεται**, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 181, 10., 544. 1.

ἐνδελεάζω = **δελεάζω**, Ἰω. Γενέσ. σ. 33. 7, ἔκδ. Β.

ἐνδελέχεια, ἡ, ἡ διάρκεια, τὸ ἀέναον, τὸ ἀδιάλειπτον, Λατ. continuatio, perennitas, πέτρην κοιλαίνει ῥανὶς ὕδατος ἐνδελεχείῃ Χοιρίλ. σ 169, ἔνθα ἴδε Näke· πάντα γὰρ ταῖς ἐνδελεχείαις καταπονεῖται πράγματα Μένανδ. ἐν Ἀδῇ. 191. Συγχάκ. συγχέεται πρὸς τὸ **ἐντελέχεια**, ὃ ἴδε.

ἐνδελεχέω, διαρκῶ, διατελῶ ὤν, Χοιρίλος Näke.173. **II.** μετ' αἰτ., ἐξακολουθῶ, Ἑβδ. (Σειράχ. Α', 1) μετὰ διαφ. γρ. **-ίζω**.

ἐνδελεχής, ές, (ἴδε **δολιχός**) διηνεκής, διαρκής, μνήμην ἐνδελεχῆ παρεχόμενον Ἱππάτ. Νόμ.717E· λειτουργία Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 167· πόλεμος Πλούτ. Περικλ. 19· τὸ ἐνδελεχὲς περί τι, τὸ ἀδιάλειπτον, τὸ συνεχές, τὸ ἀκατάπαυστον, ὁ αὐτ. Μάρ. 16.—Ἐπίρρ. **-χῶς**, Κριτίας 15. 5, Πλάτ. Πολ. 539D, Τίμ. 43D, 58C· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. κωμικ., Διόδ. ἐν «Αὐληπρίδι» 1, Μένανδρ. ἐν «Ψευδηρακλεῖ» 4, Κρώβυλος ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 2· συχνὰ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις.— Πολλάκις συγχέεται μετὰ τοῦ **ἐντελεχής**, ὡς ἐν Πλάτ. Νόμ. 905E, ἀλλ' ἴδε **ἐντελέχεια**.

ἐνδελεχίζω, = **ἐνδελεχέω**, ἀμεταδ. Ἑβδ. (Σειράχ. Θ', 4).

ἐνδελεχισμός, ὁ, = **ἐνδελέχεια**, Ἑβδ. (Ἔξοδ. Α', 8, ΚΘ', 38, κτλ.), πρβλ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 4, 1.

ἔνδεμα, τό, (ἐνδέω) = **ἔνδεσμα**, Διοσκ. π. Εὐπορ. 2. 132, Γλωσσ.

ἐνδέμω, ἐμπράττω διὰ τοίχου ἢ ἄλλως, τὰς διασφάγας τῶν οὐρέων ἐνδείμας ὁ βασιλεὺς Ἡρόδ. 3. 117. **II.** κτίζω ἐντός τινος τόπου, τρεῖς οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδεδόμηνται Θεόκρ. 17. 82: — Μέσ., κτίζω, κατασκευάζω δι' ἐμαυτόν τι ἔν τινι τόπῳ, κοῖτον βαθεῖ ἐνεδείματο θάμνῳ Νίκανδρ. Θηρ. 419.

ἐνδενδίλλω, «ἐμβλέπω», Ἡσύχ.

Ἔνδενδρος· «παρὰ Ροδίοις Ζεύς· καὶ Διόνυσος ἐν Βοιωτίᾳ» Ἡσύχ.

ἐνδεξιόομαι, ἀποθ., δράττομαι, πιάνω διὰ τῆς δεξιᾶς χειρός, ἐνδεξιούσθω βωμὸν Εὐρ. Ι. Α. 1475.

ἐνδέξιος, α, ον: —ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ οὐδ. πληθ. **ἐνδέξια**, πρὸς τὴν δεξιὰν χεῖρα, ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, ἢ κατ' ἄλλους ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ μέρους, τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίρρ., θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν ὠνοχόει, «ἐπιδεξίως» (Θ. Γαζῆς) καὶ ἄλλοι ἄλλως, Ἰλ. Α. 597· δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν, «ἐπιδεξίως» (Σχόλ.), Η.184· βῆ δ' ἴμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον, «τὸ ἐνδέξια ἢ ἀντὶ τοῦ, ἐκ τοῦ δεξιοῦ καθίσματος, ἐπ' ἀγαθῷ συμβόλῳ, ἢ ἀντὶ τοῦ, ἐπιδεξίως, οὐ πρὸς σαρήνειαν ἐπῆκται τὸ· ὡς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη» (Εὐστ.),

'Οδ. P. 365· πρβλ. **δεξιός**· ἐντεῦθεν, ἐνδέξια σήματα, αἴσιοι οἰωνοί, 'Ιλ. I. 236· πρβλ. **ἐπιδέξιος**. **2)** μεθ' 'Ομ., ἄνευ τινὸς ἐννοίας κινήσεως = **δεξιός**, τίς ἑφέστηκ' ἐνδέξια πλευροῖς; ἐν δεξιᾷ ἢ ἐκ δεξιᾶς, Εὐρ. Ἰπ. 1360· ἴδε Paley, ὅστις ἐφύλαξε τὴν γραφὴν τοῦ χειρογρ. **δεξιά**· ἐνδέξιος σῷ ποδί, πρὸς τὰ δεξιά σου, ὁ αὐτὸς Κύκλ. 6. **II.** ὡς ἐπίθ., οἷα νέων θαλίης ἐνδέξια ἔργα πέλονται 'Ομ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 454.—'Επικ. λέξις ἀπαντῶσα καὶ παρ' Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ., ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ πεζολόγοις, διότι παρὰ Θουκ. (1. 24, κτλ.) διωρθώθη ἤδη εἰς τό: ἐν δεξιᾷ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἐν ἀριστερᾷ**, ἴδε σημ. S. T. Bloomfield.

ἐνδεόντως, ἐπίρρ., ἐνδεῶς, ἐλλιπῶς, Γαλην. 6. 504A.

ἐνδέρω = **δέρω**, 'Επιγρ. τῆς Κῶ 3636_{48}, 3637_{8} = Paton καὶ Hicks 37, 38, ἴδε **ἔνδορα**.

ἔνδεσις, εως, ἡ, (ἐνδέω) δεσμός, σύνδεσις, παρὰ τὴν ἔνδεσιν τοῦ ποδός, ἔνθα συνδέεται ὁ πους μετὰ τῆς κνήμης, 'Ιπ. π. 'Οστ. 279.17, πρβλ. Πολύβ. 6. 23, 11. **II.** δεσμός, ἐμπλοκή (πρβλ. τὸ τοῦ 'Ομ. ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ), Μ. 'Αντων. 10. 28, ἔνθα ἴδε Gataker.

ἔνδεσμα, τό, περίαμμα, περίαπτον, «καὶ ἐνδέσματι δέ τινες χρῶνται ταῖς ῥίζαις πρὸς χοιράδας, περιάπτοντες τῷ τραχήλῳ» Διοσκ. 2. 140 περὶ τὸ τέλος·—πρβλ. **ἔνδεμα**.

ἐνδεσμεύω = **ἐνδέω**, δένω εἴς τι, τὸ σκάφος .. ἐνδεσμεύεσθαι τῇ χέρσῳ Διόδ. 30. 40· τοὺς δὲ εἰς τοὺς καταπέλτας ἐνδεσμεύων κατετόξευεν ὁ αὐτ. 20. 71·—«ἐνδούμενοι· ἐνδεσμεύοντες» Ἡσύχ.

ἐνδεσμέω, δένω τι ἐντός τινος, δεῖ δὲ ἕκαστον τῶν εἰδῶν τῶν εἰρημένων κόπτειν καὶ ἐνδεσμεῖν πανίῳ καὶ ἐμβάλειν τῷ οἴνῳ Γεωπ. 8. 1, 3· ἐν τῷ παθ., ἐνδεσμουμένην φοινικῷ ἐρίῳ καὶ περιαπτομένην Διοσκ. 4. 43.

ἔνδεσμος, ὁ, τεμάχιον πανίου οὗ τὰς τέσσαρας ἄκρας συνάπτει τις καὶ οὕτω σχηματίζει εἶδος σακκούλας διὰ στράγγισμα, «τσαντήλα», «εἰς ὀθόνιον καθαρὸν ὁραιὸν ἐνδήσας (τὸν ὀπὸν τοῦ νάρθηκος) ἀποκρέμασον εἰς χαλκῆν πυξίδα ἢ ὀστράκινον ἀγγεῖον, ὡς μὴ ἅπτεσθαι τοῦ πυθμένος τοῦ ἄγγους τὸν ἔνδεσμον» Διοσκ. 3. 97.

2) βαλλάντιον, ἔνδεσμος ἀργυρίου Ἐδδ. (Παροιμ. Ζ', 20).

ἔνδετος, ον, δεδεμένος ἔν τινι, περιπεπλεγμένος εἴς τι, ἁράχνα τέττιγα σκολιαῖς ἔνδετον εἶχε πάγαις 'Ανθ. Π. 9. 372.

ἐνδευκής, ές, ἐμφερής, ὅμοιος, Ἡσύχ.

ἐνδεύω, Δωρ. ἀντὶ **ἐνδέω**, 'Επιγρ. Μυτιλ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. I. 216 6. 32.

ἐνδεύω, ἐμβρέχω, ἐμβάπτω, βάμματι δ' ἐνδεύσαιο Νικ. 'Αλεξιφ. 414 ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ.

ἐνδεχέτηρος = ἐνδεκαετής, 'Επιγραφὴ ἔμμετρος Κερκύρας CIG 1907 bb., πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 338.

ἐνδέχομαι, 'Ιων. -δέκομαι: μέλλ. **-ξομαι**: 'Αποθ. 'Αναδέχομαι, Λατ. suscipere, ἣν μὲν βούλησθε ταλαιπωρίας ἐνδέκεσθαι 'Ηρόδ. 6. 11· τὴν αἰτίαν, διάφ. γραφ. ἐν Δημ. 352. 26. **II.** δίδω ἀκρόασιν εἴς τι, παραδέχομαι, ἀποδέχομαι, ἐπιδοκιμάζω, Λατ. accipere, τὸν λόγον 'Ηρόδ. 1. 60· τοὺς λόγους ὁ αὐτὸς 5. 92, ἐν ἀρχῇ, 96 κ. ἀλλ., 'Αριστοφ. Ἱππ. 632, Θεσμ. 1129· τὰ λεγόμενα Θουκ. 3. 82· τὴν συμβουλίην 'Ηρόδ. 7. 51· διαβολὰς ὁ αὐτὸς 3. 80· ἐνδ. ἀπόστασιν = τὸν περὶ ἀποστάσιος λόγον ὁ αὐτὸς 3. 128· οὕτως, ἐνδ. τὴν τοῦ 'Αλκιβιάδου κάθοδον Θουκ. 8. 50. **2)** παρ' 'Ηροδ. ὡσαύτως συχνάκις, δίδω ἀκρόασιν εἴς τι, πιστεύω, Λατ. accipere, τὸ πλεῖστον μετ' ἀρν., ἀρχὴν .. οὐδὲ ἐνδέκομαι τὸν λόγον 5. 106· τοῦτο δὲ οὐκ ἐνδ. ἀρχὴν 4. 25, πρβλ. 3. 73., 7. 237· μετ' ἀπαρ., πιστεύω ὅτι .., οὐ γὰρ ἤγαγε ἐνδ. 'Ηριδανόν τινα καλέεσθαι ποταμὸν 3. 115. **3)** ἀπολ., δίδω ἀκρόασιν, προσέχω, σὺ δ' ἐνδέχου Εὐρ. 'Ανδρ. 1238, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 834D· περί τινος οὐδ' ὁπωσοῦν ἐνδέχομαι, ἀρνοῦμαι νὰ ἀκούσω ἔστω καὶ μίαν λέξιν περὶ αὐτοῦ, Θουκ. 7. 49. **III.** ἐπὶ πραγμάτων, ἐπιδέχομαι, ἐπιτρέπω, Λατ. recipere, λογισμὸν ἐνδεχόμενα Θουκ. 4. 92· μεταβολήν, ἀλλοίωσιν ἐνδ. Πλάτ. Φαίδων 78D· καθ' ὅσον φύσις ἐνδέχεται, quantum recipit humana conditio, ὁ αὐτὸς Τίμ. 69A· πρβλ. Σοφ. 254C:—μετ' ἀπαρ., τὸ ναυτικὸν .. οὐκ ἐνδέχεται ἐκ παρέργου μελετᾶσθαι, δὲν ἐπιδέχεται ἐξάσκησιν ἐκ τοῦ προχείρου, Θουκ. 1. 142, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 90C· ὅσων αἱ ἀρχαὶ μὴ ἐνδέχονται ἄλλως ἔχειν 'Αριστ. 'Ηθ. Νικ. 6. 1, 5. **2)** ἀπολ., εἶναί τι δυνατόν, ἐνδεχόμενον, ἃ πολλὰ ἐνδέχεται Θουκ. 4. 18· συχνὸν παρ' 'Αριστ., περιλαμβάνων πάντας τοὺς βαθμοὺς τοῦ δυνατοῦ ἀπὸ τοῦ ἀναγκαίου μέχρι τοῦ ἁπλῶς ἢ μόλις δυνατοῦ, 'Αναλυτ. Πρότ. 1. 3, 3., 1. 13, 2 κἑξ., πρβλ. Φυσ. 3. 4, 12, Πολιτικ. 1. 3, 10 κ. ἀλλ.: ἰδίως κατὰ μετοχ. **ἐνδεχόμενος, η, ον**, ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων, Ξεν. 'Απομν. 3. 9, 4· αἱ ἐνδ. τιμωρίαι Λυκοῦργ. 164. 38· εἰς τὸ ἐνδ., ὅσον εἶναι δυνατόν, Ὑπερείδ. παρὰ Στοβ. 618. 6 καὶ συχνὰ παρ' 'Αριστ., διελθεῖν τὰς ἐνδ. ἀπορίας Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 7, 7· τὸ ἐνδ. ἀληθὲς αὐτόθι 3. 5, 15· τῆς ἐνδ. εὐδαιμονίας ὁ αὐτὸς Πολιτικ. 7. 2, 17· ζωῆς τῆς ἐνδ. ἀρίστης αὐτόθι 7. 8, 4, κτλ.: —συχν. μετ' ἀπαρ., τὰ ἐνδ. εἶναι καὶ μὴ εἶναι ὁ αὐτὸς π. Ζ. Γεν. 2. 1, 2· πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 8, 16· τὰ ἐνδ. ἄλλως ἔχειν ὁ αὐτὸς 'Ηθ. Ν. 5. 7, 4., 6. 1, 6· τὰ μὴ ἐνδ. αὐτῷ πρᾶξαι αὐτόθι 6. 5, 3, κτλ. **3)** ἐνδέχεται, ἀπρόσ., εἶναι ἐνδεχόμενον, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Θουκ. 1. 124, 140, κτλ.· εἴπερ ἐνεδέχετο (ἐνν. γράφειν) Δημ. 307. 4· καθ' ὅσον ἐνδέχεται, Λατ. quantum fieri possit, Πλάτ. Φαῖδρ. 271C· εἰς ὅσον ἐνδ. ὁ αὐτὸς Πολ. 501C· ὅσα ἐνδ. 'Αριστ. Ρητ. 1. 1, 7, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 2. 1, 5· μέχρις οὗ ἐνδέχεται ὁ αὐτὸς Ρητ. 1. 1, 14· ὡς ἐνδέχεται μάλιστα Πολύβ. 3. 49, 1: αἰτ. ἀπόλ., ὥσπερ ἐνδεχόμενον εἶναι = ὥσπερ εἰ ἐνδέχοιτο, 'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 1, 29· γεν. ἀπόλ., ἐνδεχομένου ἔχειν ὁ αὐτὸς π. Ζ. Μορ. 4. 6, 13· μετὰ δοτ. προσ., ἐπιτρέπεται, ὡς τὸ **ἔξεστι**, Ξεν. 'Ιέρ. 4. 9, Δημ. 859. 5.

ἐνδεχομένως, ἐπίρρ. τοῦ προηγουμ. = **ὅσον ἐνδέχεται**, Λατ. quantum fieri possit, ψήφισμ. παρὰ Δημ. 283. 5, Πολύβ. 1. 20, 4, κτλ.

ἐνδέω (Α): μέλλ. **-δήσω**, δένω τι ἔν τινι ἢ ἐπί τινος, ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ 'Οδ. Ε. 260 εἴς τι Πλάτ. Τίμ. 43A· συχνότερ., τί τινι 'Αριστοφ. 'Αχ. 929, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσ., ἐνεδήσατο δεσμῷ Θεόκρ. 24. 27· συκοφάντην ἔξαγε ὥσπερ κέραμον ἐνδησάμενος, περιδέσας, ἐντυλίξας, περικαλύψας, 'Αριστ. 'Αχ. 905.—Παθ., ἱρὰ ἐνδεδεμένα ἐν καλάμῃ 'Ηρόδ. 4. 33· ἐνδεθῆναι εἰς σῶμα ἢ ἐν τῷ σώματι Πλάτ. Φαῖδ. 81E, 92A· ἐνδεδεμένα ἄστρα, ἀπλανεῖς ἀστέρες, 'Αριστ. π. Οὐρ. 2. 8, 7. **II.** μεταφ., Ζεύς με .. ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ, μὲ περιέπλεξεν εἰς βαρεῖαν ἄτην, 'Ιλ. Β. 111, Ι. 18· τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ 'Ομήρου ἐμιμήθη ὁ Σοφοκλῆς ἐν Οἰδ. ἐπὶ Κολωνῷ (526): κακᾷ μ' εὐνᾷ πόλις οὐδὲν ἴδριν γάμων ἐνέδησεν ἄτᾳ· οὕτως, ἀναγκαίῃ ἐνδεῖν τινα 'Ηρόδ. 1. 11.—Παθ., ἐνδεδέσθαι ὁρκίοις ὁ αὐτ. 3. 19· ἀναγκαίῃ ὁ αὐτὸς 9. 16· ἐνδεδεμένος εἰς πίστιν τινί, χάριτί τινος Πολύβ. 6. 17, 8., 20. 11, 10· κατὰ τὰς οὐσίας ἐνδεδεμένους εἰς πολλὰ τῶν βιωτικῶν συναλλαγμάτων, χρεωμένους, ὁ αὐτὸς 13. 1, 3· νομίσας βεβαίως ἐνδεδέσθαι τὴν Σικελιωτῶν ἀρχήν, ὅτι ἦτο ἐξησφαλισμένη, ὁ αὐτὸς 9. 23, 2:—Μέσ., ὅρκοις ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον πόσιν, συνδέσασα αὐτὸν πρὸς ἐμὲ δι' ὅρκων, Εὐρ. Μήδ. 163· Ἴδηρας εἰς τὴν αὐτῶν πίστιν καὶ φιλίαν ἐνεδήσατο Πολύβ. 10. 34, 1.

ἐνδέω (Β): μέλλ. **-δεήσω**, ἔχω ἔλλειψιν, στεροῦμαι, εἶμαι ἐλλιπής ἔν τινι, καὶ τῶν ἀπόρων οὐδενὸς ἐνδεῖς μὴ οὐ μαίνεσθαι, δηλ. ὅσα πάσχεις εἶναι ἀρκετὰ νὰ σὲ κάμουν νὰ χάσῃς τὸν νοῦν σου, Εὐρ. Ι. Α. 41, Πλάτ. Φαῖδ. 74D· μετ' ἀπαρ., τίνος ἐνδέοιμεν μὴ οὐ πανσυδίᾳ χωρεῖν ὀλέθρου διὰ παντός; τί μᾶς λείπει νὰ μὴ προχωρῶμεν ἐν πάσῃ σπουδῇ εἰς τὸν ὄλεθρον διὰ παντός; Εὐρ. Τρω. 792· ἢ οὐκ αἰσθάνει ὅσον ἐνδέουσιν αἱ εἰκόνες τὰ αὐτὰ ἔχειν ἐκείνοις ὧν εἰκόνες εἰσίν; πόσον ὑπολείπονται εἰς τὸ νὰ ἔχωσι τὰ αὐτά, κτλ., Πλάτ. Κρατ. 432D:—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁριμύτητος ἐνδεῖται ὁ αὐτὸς Πολιτικ. 311A, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 26, κτλ. καὶ ἐν τῷ παθ., στρωμάτων ἐνδεηθέντες αὐτόθι 6. 2, 30. **2)** ἐλλείπω, εἶμαι ἐλλιπής, παρουσιάζω ἔλλειψιν, ποίεε δὲ οὕτω ὅκως .. τῶν σῶν ἐνδήσει μηδέν, νὰ μή σοι λείψῃ τίποτε, 'Ηρόδ. 7. 18· αἰτιασάμενος τὸν σταθμὸν ἐνδεῖν, εὑρὼν πρόφασιν ὅτι τὸ βάρος ἦτο ἐλλιπές, 'Απ. Μιθρ. 47· μετὰ δοτ., ἐνδεῖ τι τῷ ἔργῳ Λουκ. Τυραν. 10· οὐδὲν ὑμῖν ἐνδεήσει 'Ηρόδ. 2. 5· ἐνδ. ταῖς παραγγελίαις 'Απ. 'Εμφύλ. 1. 21. **3)** ἀπρόσ., **ἐνδεῖ**, ὑπάρχει χρεία, ἔλλειψις, μετὰ γεν. πράγμ., τοῦ ἴσου ἡμῖν ἐνδεῖ Πλάτ. Εὐθύδημ. 292E· ἐπεὶ δὲ πολλῶν ἐνέδει αὐτῷ ὥστε ἡμέρας σῖτον ἑκάστῳ γενέσθαι τῶν στρατιωτῶν .. ἀπῆει, ἐπειδὴ δὲ τοῦ ἔλειπον πολλὰ μέτρα σίτου ὅπως δώσῃ εἰς ἕκαστον στρατιώτην μιᾶς ἡμέρας τροφὴν .. ἀνεχώρησε, Ξεν. 'Αν. 7. 1, 41· ἅπαντος ἐνδεῖ τοῦ πόρου Δημ. 14. 23.

ἔνδηλος, ον, = **δῆλος**, φανερός, κατάδηλος, ἐνδηλα καὶ σαφῆ λέγειν Σοφ. 'Αντ. 405· ἐνδ. ποιεῖν τι Θουκ. 4. 132. **2)** ἐπὶ προσώπων, φανερός, γνωστός, 'Αριστοφ. Ἱππ. 1277, Θουκ. 4. 41, 6. 36, κτλ.· τί τὸ ὑποκείμενον, οὐκ ἔστιν ἔνδηλον 'Αριστ. π. Ψυχ. 2. 11, 4· μετὰ μετοχ., ἔνδηλοι ἔστε .. βαρυνόμενοι Θουκ. 2. 64, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδ. 88E, Θεαίτ. 174D, Δημ. 578. 15. **II.** 'Επίρρ. **ἐνδήλως**, συγκρ. **ἐνδηλότατα**, Θουκ. 1. 139.

ἐνδημέω, Δωρ. **ἐνδᾱμέω**, διαμένω, διατρίβω ἔν τινι τόπῳ, λέγοντες ὅτι οὐδὲν ἐλάττω χρόνον Πολύαινος ἐνδημοίη Λυσ. 114. 36, Συλλ. 'Επιγρ. 2357b· μέχρι ἂν ἐνδημῶσιν οἱ πρέσβεις Αἰνείας Τακτ. 10. σ. 3· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀποδημῶ**, τῶν γὰρ 'Αθανασίου συμμετέσχεν ἱδρώτων, καὶ ἐνδημοῦντι καὶ ἀποδημοῦντι συνῆν Θεοδώρητου 'Εκκλ. 'Ιστ. 4· μεταφ., ὁ Θεὸς ἐνδεδόμηκεν εἰς τὴν ἐμὴν ψυχὴν Χαρίτων 6. 3, πρβλ. 'Επιστ. Β' π. Κορ. ε', 6 καὶ 8.

ἐνδημία, Δωρ. **ἐνδᾱμία**, ἡ, ἡ ἔν τινι τόπῳ διαμονή, τὴν ἐνδ. ποιεῖσθαι 'Επιγραφ. Κέω ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 2356, πρβλ. 1193, 1331, 1339. **II.** παρ' 'Εκκλ., ἡ ἔνσαρκος ἐνδημία τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἐνσάρκωσις, ἡ ἐνανθρώπησις, ἐνδημία Χριστοῦ καὶ ἐνσαρκος παρουσία 'Επιφάν. κατὰ Αἱρέσ. 1. 26.

ἐνδήμιος, ον, = **ἔνδημος**, Ὀππ. 'Αλ. 4. 264

ἐνδημιουργέω, = **δημιουργέω ἐν**, ὀνόμασι φοβεροῖς ἐνδημιουργοῦσαι φάσματα, ἐν φοβεροῖς ὀνόμασι δημιουργοῦσαι φάσματα, Πλούτ. 2.17B, κτλ.

ἔνδημος, ον, ἐγχώριος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ξένος**, Ἡσ.Ἔργ. κ. Ἡμ. 223, Θέογν.792, κτλ.· ἔνδ. παρών, εὑρισκόμενος κατ' οἶκον, Αἰσχύλ. Χο. 570· ἐνδημιότατος, ὁ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ πατρίδι διαμένων, ἀντίθετον τῷ **ἀποδημητής**, Θουκ.1.70. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, βοὰν τ' ἔνδημιον, «ἐμφύλιον μάχην» (Σχόλ.), Αἰσχύλ.Ἱκ. 682· πόλεμοι Διον.Ἁλ. 8. 83· τὰ ἔνδημα, τὰ πράγματα τοῦ τόπου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **ὑπερόρια**, Ἀριστ. Πολιτικ. 3.14.13. **II.** ὁ ἐν τῷ δήμῳ, ὁ τῆς πόλεως, ὁμνύντων δὲ Ἀθήνησι μὲν ἡ βουλὴ καὶ αἱ ἔνδημιοι ἀρχαὶ Θουκ. 5. 47, παρ' Αἰσχίν. 3. 34· ἐπὶ νοσημάτων, ὅσα πλεονάζει διὰ παντὸς ἔν τινι χώρᾳ, ἅπερ δὴ καὶ ἔνδημα προσαγορεύεται Γαλην. Ὑπομνήμ. εἰς Ἱππ.Ἐπιδ. τὸ Α', τομ.17. σ. 11, ἔκδ. Kühn.

ἐνδιαβάλλω, διαβάλλω, κατηγορῶ, «ἐνδιαβαλεῖν, τὸ διαμπὰξ βαλεῖν συκοφαντικῶς» (Εὐστ.Ἰλ.106.18), Κτησ. Περσ. 10, Λουκ. π. Διαβολῆς 24.

ἐνδιάγω, διέρχομαι τὴν ζωήν μου ἔν τινι τόπῳ ἢ πράγματι, πλημμελὴς γραφὴ ἐν Ἀνθ. Π. 5. 292, ἀντὶ τοῦ **ἐνδιάω**.

ἐνδι-ἀερι-ἄωρι-νήχετος, ον, κωμικὴ λέξις ἀπαντῶσα ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 831, δι' ἧς κωμῳδεῖ τοὺς διθυραμβοποιούς. Ἡ τοῦ Δινδορφίου διόρθωσις φαίνεται πιθανωτάτη, ὁηλ. ἐνδι-αερι-αυρινηχέτους, ἐν τῇ τῆς μεσημβρίας ἀνεμώδει αὔρᾳ νηχομένους· πρβλ. τὸ σύνθετον **αὐριβάτας** (γνωστὸν ἐκ τοῦ Αἰσχύλου) καὶ τὸ ἐπίθ. **ἀερονηχεῖς**, ἐν χρήσει παρ' Ἀριστοφ. ἐν Νεφ. 336, ἔνθα ὡσαύτως κωμῳδοῦνται οἱ διθυραμβοποιοί.

ἐνδιάζω (ἔνδιος) διέρχομαι τὴν μεσημβρίαν, ἐκεῖ διὰ τὴν σκιὰν ἐνδιάζειν Πλουτ. Ρωμ. 4.

ἐνδιάθετος, ον, ὁ ἐν τῇ διανοίᾳ γινόμενος, ἐνδόμυχος, ἐνδιάθετος λόγος, ὁ ἐν τῷ διαλογιστικῷ γινόμενος ἄνευ τινὸς ἐκφωνήσεως, ἀντιτίθεται δὲ τῷ **προφορικός**, Φίλων 2. 154, κτλ., πρβλ. Wyttenb. ἐν Πλουτ.2.44Α· ἐντεῦθεν ἐφαρμόζεται εἰς τὸν θεῖον λόγον ὑπὸ τῶν Ἐκκλ.—Ἐπίρρ., ἐνδιαθέτως λέγειν, ὁμιλεῖν ἀπὸ καρδίας, μὴ ματαιολογεῖν, Ἑρμογέν. **II.** βίβλοι ἐνδιάθετοι, αἱ συμπεριλαμβανόμεναι ἐν τῷ κανόνι τῷ ἱερῶν βιβλίων, Ἐκκλ.

ἐνδιάθηκος, ον, = τῷ προηγ. II, βίβλος Ὠριγέν. 2. 328.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐνδιάθηκος λόγος· πᾶς ἔγγραπτος».

ἐνδιαθρύπτομαι, κάμνω ἐρωτοτροπίας, καμώματα, «τσακίσματα», Τουρκ. «νάζια», τάν με καὶ ἀ Μέρμνωνος ἐριθακὶς ἀ μελανόχρως αἰτεῖ, καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ Θεόκρ. 3. 36.

ἐνδιαιτάομαι, Ἰων. **-έομαι**, ἀποθ.·— κατοικῶ, διαμένω ἔν τινι τόπῳ, ἐν τῷ ἱρῷ Ἡρόδ. 8. 41· παρά τινι Θουκ. 2. 43· οἰκία ἡδίστη ἐνδιαιτᾶσθαι Ξεν.Ἀπομν. 3. 8, 8· ἡ διάνοια ἐνδ. ἡμῖν Πλούτ. 2. 608E.

ἐνδιαίτημα, τό, μέρος πρὸς κατοικίαν, οἰκητήριον, Διον.Ἁλ. 1. 37, Πλούτ. 2. 698B.

ἐνδιαίτησις, ἡ, = τῷ προηγ., Φίλων I. 334, 35.Ἐν Πλουτ.Ἠθ. 493C πλημμ. γραφ. ἀντὶ **ἐκδ-**.

ἐνδιαιτητήριον, τό, = **ἐνδιαίτημα**, οἰκητήριον, Κωνσταντ. Βασίλ. Μακ. σ.148.

ἐνδιάκειμαι, παθ., εἶμαι τεθειμένος ἔν τινι πράγματι, ἐνδιέκειντο δὲ ταῖς σχοινίσι τῆς τορείας λίθοι πολυτελεῖς Ἰωσήπου Ἰουδ.Ἀρχ.12. 2, 9.

ἐνδιακειμένως, ἐπίρρ. = **ἐνδιαθέτως**, Ἑρμογέν. σ. 284, ἔκδ. Sturm, ἀνθρώπους οὔτε τῷ στόματι αὐτῶν ἐνδιακειμένως εὐλογοῦντας, καὶ τῇ καρδίᾳ κατορωμένους, ὡς ἔοικεν Εὐστ. Πονημάτ. 261. 49.

ἐνδιακοσμέω, = διακοσμέω ἔν τινι, Ὀκελλος ὁ Λευκαν. κ. 3 § 1.

ἐνδιαλλάσσω, Ἀττ. **-ττω**, μεταβάλλω, Ἀριστ. Φυσιογν.1.14.

ἐνδιαμένω, διαμένω ἔν τινι, ἐξακολουθῶ νὰ ὑπάρχω, Διον.Ἁλ. 8. 62.

ἐνδιαπλέκω, διαπλέκω ἔν τινι, Γρηγ. Νύσσ. τ.1. σ.404Α.

ἐνδιαπρέπω, διαπρέπω ἔν τινι, γυμνασίαις πολεμικαῖς ἐνδιαπρέποντες Διοδ.Ἀποσπ. 533. 49.

ἐνδιαρρέω, διαρρέω ἔν τινι, Γρηγ. Νύσσ. τ.1. σ. 62Α.

ἐνδιασκευάζω = **διασκευάζω**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ.Βατρ.1440.

ἐνδιάσκευος διήγησις, ἐν τῇ ῥητορικῇ, ἐντέχνως ἐξειργασμένη διήγησις, Ἑρμογέν.— Ἐπίρρ. **ἐνδιασκεύως**, Εὐστ.177. 31.

ἐνδιασπείρομαι, διασπείρομαι ἔν τινι, Ἀριστ.Ἀποσπ. 209.—Ἐπίρρ. **ἐνδιεσπαρμένως**, Εὐνάπ. σ. 4, ἔκδ. Boiss.

ἐνδιατάσσω, παρατάσσω ἔν τινι τόπῳ, χῶρος ἐπιτήδειος ἐνδιατάξαι (ἐνν. τὸν στρατὸν) Ἡρόδ.7. 59.

ἐνδιατελέω, διατελῶ ἐν, ἐνδιετέλουν τῷ ναῷ εὐωχούμενοι Μιχ.Ἀποστ. Παροιμ.17,17.

ἐνδιατίθημι, διατίθημι ἐν, Πλωτῖνος II. 943,12.

ἐνδιατριβή, ἡ, (ἐνδιατρίβω) τὸ ἐνδιατρίβειν, ἀργοπορία, βραδύτης, Ὠριγέν. IV. 340C. Καθ' Ἡσύχ. «λιμήν· ἀγορὰ καὶ ἐνδιατριβή».

ἐνδιατρίβω: μέλλ. **-ψω**: πρκμ. **-τέτριφα**, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3,7·— δαπανῶ, καταναλίσκω τι, χρόνον ἐνδιατρίψει Ἀριστοφ. Βάτρ.714, Θουκ. 2. 18; 85. **II.** ἀπολ. (ὑπακ. χρόνον ἢ βίον), καταναλίσκω χρόνον διαμένων ἔν τινι τόπῳ, διὰ τὸ ἐνδιατρῖψαι αὐτόθι Δημ. 893. 28· τῇ χώρᾳ Πολύβ. 3. 88, 1, κτλ.· ἐν τόπῳ Διόδ. 5. 44· τί τοίνυν μέμφεσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ εἰ τοιούτοις ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἠξίου; Λουκ. Ἀλέξ. 33. **2)** διατρίβω, διαμένω ἔν τινι τόπῳ, ἐνδιατριβόντων δὲ αὐτῶν Θουκ. 5.12.,7. 81· ἀσχολοῦμαι εἴς τι, ἐὰν δὲ περαιτέρω τοῦ δέοντος ἐνδιατρίψῃ Πλάτ. Γοργ. 484C, κτλ. **3)** ἐμμένω, τοῖς ἠθάσι .. τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 585, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 487D· προσηλώνω, ἐν τοῖς καλοῖς ἐᾶν τὴν ὄψιν ἐνδιατρίβειν Ξεν. Κύρ. 5. 1, 16· τούτοις (τοῖς ἔργοις καὶ λόγοις) ἐνδιατρίβοντες, ἀνακυκλοῦντες ἐν τῷ νῷ, Λουκ. Νιγρ. 7, πρβλ. Πλουτ. Περικλ. 2· κατά τι Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 17· περί τινος Ἀριστ. μετὰ τὰ Φυσ. 1. 8, 16· περί τι Ἀθήν. 623E· ἀπολ., ἐπιμένω εἴς τι (ὁμιλῶν), Αἰσχίν. 82. 33, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ.1.11, 5.

ἐνδιατριπτέον, = δεῖ ἐνδιατρίβειν, τινὶ Λουκ.Ἴστ. Συγγρ.6.

ἐνδιατριπτικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν νὰ διατρίβῃ, νὰ διαμένῃ ἔν τινι, ἀντιθ. τῷ **εὐμεταχίνητος** καὶ **ῥιπταστικός**· καὶ τόποις καὶ πράγμασι τοῖς αὐτοῖς ἐνδιατριπτικὸν Μ.Ἀντων. 1.16.

ἐνδιαφθείρω: μέλλ. **-ερῶ**, διαφθείρω, καταστρέφω τι ἐντός, Πλούτ. 2. 658C· αἱ ἑταῖραι αἱ δημόσιαι .. γινώσκουσι ὁκόταν λάβωσιν ἐν γαστρί, κάπειτ' ἐνδιαφθείρουσι, καταστρέφουσι τὸ ἔμβρυον ἐν τῇ μήτρᾳ, Ἱππ. 254. 6.

ἐνδιαφυλάσσω, = **διαφυλάσσω**, Θεοφύλ. Βουλγ. τ.3, σ.496D.

ἐνδιαχειμάζω: μέλλ. **-άσω**, διέρχομαι τὸν χειμῶνα ἔν τινι τόπῳ, Στράβων 100.

ἐνδῑάω (ἔνδιος) διαμένω ἐν ὑπαίθρῳ· καθόλου, θαμίζω, συχνάζω εἴς τι μέρος, μετὰ δοτ., τρηχαλέαις ἐνδιάουσα βάτοις Ἀνθ. Π. 5. 292· ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε Θεόκρ. 22. 44· μεταφ., ὁμμασιν ἐλπὶς ἐνδιάει Ἀνθ. Π. 5. 270· ἐνδ. ἐς .. αὐτόθι 4. 4:—ἀπολ. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀκτῖνες ἐνδιάονται Ὁμ. Ὕμν. 32. 6· πρβλ. Ruhnk. Ep. Cr. 79. **II.** μεταφ., μυρία δ' ἀμ πεδίον .. ἐνδιάασκον ποιμένες ἔκκριτα μᾶλα, ἀναρίθμητα δὲ πρόβατα ἤλαυνον εἰς μέρη σκιερὰ οἱ ποιμένες, ἢ κατ' ἄλλους, ἦγον εἰς τὸ πεδίον πρὸς βόσκησιν, Θεόκρ. 16. 38.

ἐνδιδάσκω = **διδάσκω**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Φιλ. 851.

ἐνδῐδύσκω, ἐνδύω, τὸν ἐνδιδύσκοντα ὑμᾶς κόκκινα Ἐβδ. (Β. Βασιλ. Α', 24)· ἐνδιδύσκουσιν αὐτὸν πορφύραν Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιε', 17 (Lachm) ἀντὶ ἐνδύουσιν.—Μέσ., ἐνδύομαι, φορῶ, καὶ ἱμάτιον οὐκ ἐνεδιδύσκετο Εὐαγγ. κ. Λουκ. η', 27.

ἐνδίδωμι: μέλλ. **-δώσω**, δίδω εἰς: **1)** δίδω εἰς χεῖράς τινος, ἐγχειρίζω, παραδίδω, φέρε μοι, ξεῖνε, φέρ' ἀσκὸν ἔνδος μοι Εὐρ. Κύκλ. 510, κτλ.· ἑαυτόν τινι Εὐρ. Τρῳ. 687, Ἀριστοφ. Πλ. 781· τὴν ἑαυτοῦ ἀρχὴν ἐνδιδοὺς (παραδιδοὺς Ἔρμανν.) Πλάτ. Πολ. 561B· ἐνδιδ. τινὰ τοῖς πολεμίοις Πλάτ. Πολ. 567A· ἐνδ. πόλιν, παραδιδόναι τὴν πόλιν, μάλιστα διὰ προδοσίας, Θουκ. 4. 66., 76. 89, Ξεν.Ἑλλην.7. 4, 14, κτλ.· οὕτως, ἐνδ. τοῖς Ἀθηναίοις τὰ πράγματα Θουκ.7. 48, πρβλ. 2. 65:—Παθ., τῷ Ἱπποκράτει τὰ ἐν τοῖς Βοιωτοῖς ἐνεδίδοτο ὁ αὐτ. 4. 89· ἄπρος., οὐδὲν ἐνεδίδοτο ἀπὸ τῶν ἔνδον, οὐδὲν σημεῖον παραδόσεως ἐγίνετο ἀπὸ τῶν ἔνδον, Ἀρρ.Ἀνάβ.Ἁλ.1. 20, 6. **2)** θέτω εἰς ἐνέργειαν, ἅρμασι δ' ἐνδίδωσι κέντρον Εὐρ.Ἡρ. Μαιν. 881. **II.** ὡς τὸ παρέχω, Λατ. praebere, κἀμοὶ χερὸς τις ἐνδότω στηρίγματα, ἃς μοι παράσχῃ τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα ὅπως στηριχθῶ ἐπ' αὐτῆς, ὁ αὐτ.Ἰ. Α. 617· βροτοῖσιν ὡς τὰ χρηστὰ πράγματα χρηστῶν ἀφορμὰς ἐνδίδωσ' ἀεὶ λόγων ὁ αὐτ.Ἐκ.1239· λαβήν τινι Ἀριστοφ. Ἱππ. 847· πρόφασίν τινι Θουκ. 2. 87· καιρὸν Δημ. 45. 8· ἐνδ. ὑποψίαν ὡς .. Πλάτ. Νόμ. 887E:—παράγω, προξενῶ, λύγξ σπασιὸν ἐνδιδοῦσα Θουκ. 2. 49· ποθήν, δίψαν Ἀρετ. π. Αἰτ.Ὀξ. Παθ. 2.1, Ὀξ. Νούσ. Θεραπ.1.10. **III.** δεικνύω, οἱ δὲ δικαιοσύνην καὶ πιστότητα ἐνέδωκαν, ἄχαρι δὲ οὐδὲν Ἡρόδ. 7. 52· μαλακὸν ἐνδιδόναι οὐδέν, μὴ θέλων νὰ δείξῃ οὐδεμίαν ἐπιείκειαν, ὁ αὐτ. 3. 51, 105, Ἀριστοφ. Πλ. 488· ἦν δ' ἐνδιδῷ τι μαλθακόν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τό: ἦν μὲν ὠμόφρων τις ἦ, Εὐρ.Ἑλ. 508· οὕτω, καὶ μαστὸν ἤδη πολλάκις νόθοισι σοῖς ἔπεσχον, ἵνα σοι μηδὲν ἐνδοίην πικρὸν ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 225. **IV.** παρέχω εὔλογον ἐξήγησιν, εἰ δ' ἐνδιδοίης .. λόγον, πέμψων σ' ἀπ' οἴκων τῶνδ', κατὰ διόρθ. τοῦ Heath ἀντὶ τοῦ πέμψω, ὅπως συνταχθῇ ἦλθον πέμψων σ', αὐτόθι 965· ἐπιτρέπω, παραχωρῶ, ἐνδ. οὐδὲν Θουκ. 2. 12· ἐνδ. τι αὐτόθι 18· ἐνδ. ὁποσονοῦν ὁ αὐτ. 4. 37· κἂν παίζων τίς σοι ἐνδῷ ὁτιοῦν Πλάτ. Γοργ. 499B. **V.** ὑπείκω, ἐπιτρέπω, ἐνδίδω, ὅσον δὲ ἐνέδωκαν αὗται (αἱ Μοῖραι), ἤνυσέ τε καὶ ἐχαρίσατό οἱ Ἡρόδ. 1. 91· ὑποχωρῶ, ἐγκαταλείπω τι, οὐ πρότερον ἐνέδοσαν ἢ .. Θουκ. 2. 65 ἐν τέλει· ὡς εἶδον αὐτοὺς ἐνδόντας αὐτόθι 81· τὸ ἐνδιδοῦν (-δὸν Ἰακώψιος), τὸ καταπονούμενον, Λουκ.Ἀνάχ. 26:—ἐνδίδω, ἢ οἴκτῳ ἐνδῶτε Θουκ. 3. 37· ἀλλήλοις ὁ αὐτ. 4. 44· γνώμῃ τινὸς Δημ.1444.2· πρὸς ἢ εἴς τι Πλουτ. Σύλλ. 28,κτλ.· ἐνδ. πρὸς τὰς διαλύσεις, δεικνύειν κλίσιν πρὸς .. , Πλουτ. Φλαμιν. 9. **2)** ἐπὶ νόσου, ἐλαττοῦμαι,

Ἱππ. Προγν. 43, ἴδε Foës. Oecon.·—**ἐν** Σοφ. Ο. Κ. 1075, ὁ Ἕλμσλ. διορθοῖ: **ἐνδώσειν** ἐκ τοῦ Σχολιαστοῦ, ἀντὶ **ἀνδώσειν** τῶν χειρογρ., ὁ Jebb καὶ ὁ Bücheler διορθοῦσιν: **ἀντάσειν**, ἴδε ἐκτενῆ σημ. Jebb ἐν τόπῳ. **3)** ἐπὶ πραγμάτων ἐχόντων ἐλαστικότητα καὶ εὐκαμψίαν, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 3, 4, Προβλ. 25. 1 κ. ἀλλ.· ἐπὶ δένδρων, εἶμαι εὔκαμπτος, οὐδὲν γὰρ ἐνδιδόασιν (ἡ ἐλάτη καὶ ἡ πεύκη) ὥσπερ ἡ δρῦς καὶ τὰ γεώδη Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 6, 1· ὑγρότατον δὲ μελία καὶ ὀξύη· καὶ γὰρ τὰ κλινάρια τὰ ἐνδιδόντα ἐκ τούτων αὐτόθι 4· ἐπὶ ὀμμάτων καὶ ἰσχίων, «τραβιοῦμαι μέσα», γίνομαι βαθουλός, Ἀριστ. Προβλ. 4. 2, 1· καὶ τοῖς χρωμένοις πλείοσιν ἀφροδισίοις ἐνδιδόασι τὰ ὄμματα φανερῶς Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 39· ἐπὶ πυρᾶς, ἐγκεκαυμένη γίνεται καὶ ἐνδέδωκεν ἡ πυρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 3, 3· ἐπὶ στυλωμάτων, ἐνδίδω, τῶν δ' ἐρεισμάτων οὐ δυναμένων ὑποφέρειν τὸ βάρος, ἀλλ' ἐνδόντων, πεσεῖν συνέβη τὸ τεῖχος Πολύβ. 5. 100, 5. **VI.** ἐπὶ ποταμοῦ, χύνομαι ἐντός, ἐνδιδόντος μὲν τοῦ ποταμιοῦ (εἰς τὴν ἐντὸς τῶν ὀρέων γενομένην λίμνην) ἔχοντος δὲ οὐδαμῇ ἐξήλυσιν Ἡρόδ. 3. 117· πρβλ. **ἐκδίδωμι.** **VII.** ἐπὶ τῆς ὀργανικῆς μουσικῆς, ἀρχίζω νὰ παίζω, ἐνέδοσαν τοῖς ἵπποις τὸ ὀρχηστικὸν μέλος Ἀριστ. Ἀποσπ. 541:—ἀπολ., ἠγεῖτο .. δὲ καθ' ἕκαστον χορὸν εἷς ἀνὴρ ὃς ἐνεδίδου τοῖς ἄλλοις τὰ τῆς ὀρχήσεως σχήματα πρῶτος, ὅστις πρῶτος ἤρχιζε νὰ ᾄδῃ καὶ νὰ κάμνῃ τὰ σχήματα τῆς ὀρχήσεως πρὸς ὁδηγίαν τῶν ἄλλων, Διον. Ἀλ. 7. 72, πρβλ. Λουκ. Ρητόρ. Διδ. 13, Ἀθήν. 520D: — ἐπὶ ἀγορεύσεως, κάμνω ἐπιδεικτικὸν προοίμιον, προοιμιάζομαι, Ἀριστ. Ρητ. 3. 14, 1· πρβλ. **ἐνδόσιμος.**

ἐνδιές· «ἔνυδρον» Ἡσύχ.

ἐνδιήκω = **διήκω ἔν τινι**, εἰσχωρῶ, διέρχομαι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 41.

ἐνδιημερεύω, διέρχομαι τὴν ἡμέραν ἔν τινι, Θεοφρ. Χαρακ. 8.

ἐνδίημι, διώκω, μόνον κατὰ γ' πληθ. παρατ. **ἐνδίεσαν** ἀντὶ **ἐνεδίεσαν**, Ἰλ. Σ. 584· ἴδε **δίω.**

ἔνδικος, ον, (δίκη): **1)** ἐπὶ πραγμάτων, κατὰ τὸ δίκαιον, δίκαιος, ὀρθός, «σωστός», νόμιμος, Πίνδ. Π. 5. 138, Τραγ.· γόος ἔνδ. Αἰσχύλ. Χο. 330· ὀνείδη ὁ αὐτ. Εὐμ. 135· λέκτρα Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 212·— τὸ μὴ 'νδικον = τὸ ἄδικον, Σοφ. Ο. Τ. 682· τὰ πάντων ἐνδικώτατα αὐτόθι 925· μὴ λέγων γε τοὔνδικον, μὴ λέγων τὸ δίκαιον, τὴν ἀλήθειαν, αὐτόθι 1158. **2)** ἔνδικος ἡμέρα, δικάσιμος, Λατ. dies fastus, Πολυδ. Η', 25. **II.** ἐπὶ προσώπων, = **δίκαιος**, Αἰσχύλ. Εὐμ. 699, Σοφ. Ἀντ. 208, Πλάτ. Νόμ. 919D· πρὸς ἐνδίκοις φρεσὶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 996· δῆμος ἐνδικώτατος ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 198· ἔνδ. πόλις, καλῶς διοικουμένη πόλις, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 292B· μετὰ δοτ., ἐνδίκοι γάμοι, εὐμενεῖς τοῖς γάμοις, Αἰσχύλ. Ἱκ. 81. **2)** ἔχων δίκαιον, τίς ἐνδικώτερος; ποῖος ἔχει μεγαλείτερον δίκαιον ἢ ἰσχυρότερον λόγον; ὁ αὐτ. Θήβ. 673. **III.** Ἐπίρρ. **ἐνδίκως**, δικαίως, ὁ αὐτ. Περ. 63, Χο. 462, κτλ.· ὀρθῶς ἔνδ. τ' ἐπώνυμος ὁ αὐτ. Θήβ. 405· ὑπερθ. **-ώτατα**, Πλάτ. Τίμ. 85B. **2)** ἀληθῶς, Εὐρ. Μήδ. 1231. **3)** δικαίως, φυσικῶς, ὡς εὐλόγως δύναταί τις νὰ περιμένῃ, Αἰσχύλ. Θήβ. 607, Σοφ. Ο. Τ. 135, Εὐρ. Ἀνδρ. 920.

ἔνδινα, τά, τὰ ἐντόσθια, Λατ. intestina, μόνον ἐν Ἰλ. Ψ. 806, ὁππότερός κε φθῆσιν .., ψαύσῃ δ' ἐνδίνων, ὁ λόγος περὶ πλαστῆς μάχης. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἔννοια αὕτη ἁρμόζει μᾶλλον εἰς ἀληθῆ μάχην, οἱ παλαιοὶ ἡρμήνευον τὴν λέξιν ὡς σημαίνουσαν: «τῶν ἐντὸς ὅπλων μελῶν» (Σχόλ.)· ἀλλ' ἴσως ὁ Heyne ἔχει δίκαιον θεωρῶν τὸν στίχον ὡς παρεγγεγραμμένον (ἐκ τοῦ **ἐν**, **ἔνδον**, πρβλ. **ἔντερα**).

ἐνδῑνεύω, = τῷ ἑπομ., Λόγγος 1. 23.

ἐνδῑνέω, στρέφω πρὸς τὰ ἔσω, ἐνδεδινημένα ὄμματα, «ἐξεστραμμένα, ἐπὶ τοῦ ἐσκοτωμένου καὶ τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦντος» (Ἐρωτιαν.), Ἱππ. 1162C. **II.** συστρέφομαι, ἐνδινεῦντι, Δωρ. ἀντὶ ἐνδινοῦσι, Θεόκρ. 15. 82.

ἐνδιοδεύω, διοδεύω ἔν τινι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 380A.

ἐνδίολκος, ον, (ἕλκω) ἑλκυστικός, Φίλων 1. 517 (ἄλλως **εὐδ-**).

ἔνδῐον, τό, τόπος διατριβῆς ἐν ὑπαίθρῳ, ἔνδια πέτρης, περὶ ἄντρου, Ὀππ. Ἁλ. 4. 371· λιπαρῆς ἔνδιον εὐφροσύνης, ἐπὶ ληνοῦ, Ἀνθ. Π. 11. 63· σοὶ δὲ ἔνδιον .. ἡ Πιτάνη Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 473. 6. Μόνον ποιητ.

ἔνδῐος, ον, (ἐκ τῆς **ἐν** καὶ **Διός**, πρβλ. Λατ. sub divo, sub Jove)· περὶ μεσημβρίαν, ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἦλθ' ἐξ ἀλὸς Ὀδ. Δ. 450· ἔνδιοι ἱκόμεσθ' ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο Ἰλ. Λ. 726· ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος Θεόκρ. 16, 95· ἔνδῐον ἦμαρ ἔην Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1312· μετὰ προθέσ., ἐς ἔνδῐον, μέχρι μεσημβρίας, ὁ αὐτ. Α. 603· ποτὶ τῶνδιον Καλλίμ. εἰς Δήμ. 39. **II.** ἐν ὑπαίθρῳ, Ἄρατ. 498, 954· πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 703., 9. 71· ἐντεῦθεν **ἐνδιάζω.** [ῐ μόνον παρὰ μεταγ. Ἐπικ. Ποιητ., ἴδε ἄνωτ.]

ἐνδιόω, πρκμ. **ἐνδεδίωκα**· φαίνεται ὅτι σημαίνει τελειοῦμαι, Πίνακ. Ἡρακλεωτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 121

ἐνδίφριος, ον, (δίφρος) ἑκαθεζόμην ἐνδίφριος αὐτῷ ἱκέτης, παρὰ τὸν δίφρον αὐτοῦ ἱκέτης, Ξεν. Ἀν. 7. 2, 33· ὁμοτράπεζος, αὐτόθι 38.

ἐνδο-γενής, ές, ὁ γεννηθεὶς ἐντὸς τῆς οἰκίας = **οἰκογενής**, Λατ. verna, Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1. 1699, 1703, Κούρτ. 11. 12, 13, 33, 34· πρβλ. **οἰκογενής.**

ἔνδοθεν, Ἐπίρρ. ἐκ τῶν ἔσω, ἔσωθεν, Λατ. intrinsecus, Ὀδ. Υ. 101, Τραγ., κλ.: πρβλ. **ἔντοσθε**:—μετὰ γεν., ἔνδοθεν στέγης, ἔσωθεν τῆς σκηνῆς. Σοφ. Αἴ. 741. **2)** ὡς τὸ οἴκοθεν, ἀφ' ἑαυτοῦ, τῇ ἰδίᾳ ἐνεργείᾳ, Αἰσχύλ. Θήβ. 194· οὔτ' ἔνδοθεν, οὔτε θύραθεν, οὔτε ἐξ ἐμαυτοῦ, οὔτε τῇ βοηθείᾳ ἄλλου, Σοφ. Τραχ. 1021. **II.** ἐντός, μετὰ γεν., αὐλῆς Ἰλ. Ζ. 247· οἴκου Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 521. **2)** ἀπολ., θυμὸν τέρπεται ἔνδοθεν Πινδ. Π. 2. 136· οὕτω παρ' Ἡροδ. 2. 68 καὶ συχν. παρ' Ἀττ., οἱ ἔνδοθεν, οἱ οἰκέται, Ἀριστοφ. Πλ. 228, 964· ἀλλ' ὡσαύτως, οἱ ἐντὸς τῆς πόλεως, Θουκ. 2. 79, κτλ.· τὰ ἔνδοθεν ὁ αὐτ. 8. 71· τἄνδοθεν Πλάτ. Φαῖδρ. 279B.

ἔνδοθι, Ἐπίρρ., ἐντός, «μέσα», Λατ. intus, τὴν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἐοῦσαν Ὀδ. Ε. 58· τά τ' ἔνδοθι καὶ τὰ θύρηφιν Χ. 220· σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις Ἰλ. Α. 243, κτλ.· σπάνιον παρ' Ἀττ., ἔνδοθι μέν ἐστι Πρωταγόρας Εὔπολις ἐν «Κόλαξι» 10· πρβλ. Ποσείδιππον ἐν «Συντρόφοις» 2. **2)** μετὰ γεν., ἐελμένοι ἔνδ. πύργων Ἰλ. Σ. 287· ἔνδ. νήσου Ἡσ. Ἀποσπ. 37.

ἐνδοθίδιος, α, ον, (ἐκ τοῦ **ἔνδοθεν** κατὰ Κομπαρέττην), ἀνήκων τῇ οἰκίᾳ, οἰκιακός, τὰν ἐνδοθιδίαν δώλαν Ἐπιγρ. Κρήτης Νομοθ. Γόρτ. $Η_{44}$.

ἐνδοΐ, ἀλλὰ καθ' Ἡρῳδιαν. (Ἀνέκδ. Κραμήρου τ. 2, σ. 162, 10) **ἔνδοι,** Δωρ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ τοῦ **ἔνδοθι**, Θεόκρ. 15. 1., 55. 77: πρβλ. **οἴκοι.**

ἐνδοιάζω: ἀόρ. **ἐνεδοίασα** Ἀππ. Μιθρ. 33, Λουκ.: (ἴδε ἐν τέλει). Εἶμαι ἐν ἀμφιβολίᾳ, διστάζω, ὅταν .. ἐνδοιάζῃ χωρίον προσλαβεῖν Θουκ. 1. 36·— ἀπολ., οἱ ἐνδοιάζοντες, οἱ διστάζοντες, ὁ αὐτ. 6. 91· μηδὲν ἐνδοιάσας Λουκ. Ἑρμότ. 25· ἔνδ. τῇ γνώμῃ Πλουτ. Σύλλ. 9· ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. Κάτων Νεώτ. 17· περί τινος Λουκ. Φάλαρ. Β. 2· ἐνδ. εἰ .. Διον. Ἀλ. 4. 58:— Παθ., ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι ἀντικείμενον ἀμφιβολίας, ἐνδοιασθῆναι Θουκ. 1. 122· ἐνδοιαζόμενον Διον. Ἀλ. 7. 59· ἐνεδοιάζετο δὲ πρότερον .. Λουκ. π. Ἀλ. Ἱστ. 2. 21:—ἀόρ. α' ὡσαύτως ἐπὶ ἐνεργ. σημ., Παρθέν. 9. 6. (Ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ ἐν δοιῇ εἶμι, ἐπειδὴ παρὰ τοῖς δοκίμοις δὲν εὑρίσκεται ῥῆμα **δοιάζω**, ἀμφιβάλλω).

ἐνδοιάσιμος, ον, ἀμφίβολος, Λουκ. Σκύθ. 11.—Ἐπίρρ. **ἐνδοιασίμως**, ἐνδοιασίμως ἔχειν περί τινος Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 10, 4.

ἐνδοίᾱσις, ἡ, διαπόρησις, δισταγμός, ἀμφιβολία, Ἑρμογέν.: **ἐνδοιασμός,** ὁ, Εὐστ. 146. 18.

ἐνδοιαστής, οῦ, ὁ ἀμφιβάλλων, ἀμφιγνοῶν, διστάζων, Φίλων 2. 528.

ἐνδοιαστικός, ή, όν, ὁ ἔχων ἐνδοιασμόν, Ἑρμογ. σ. 302.— Ἐπίρρ. **ἐνδοιαστικῶς**, Εὐστ. 1080. 69.

ἐνδοιαστός, ή, όν, = **ἐνδοιάσιμος**, ἀμφίβολος, ἀβέβαιος, Ἱππ. Προρρ. 100.—Ἐπίρρ. **ἐνδοιαστῶς**, μετὰ δισταγμοῦ, προθύμως, οὐδ' ἔτι ἐνδοιαστῶς Ἡρόδ. 7. 174, πρβλ. Θουκ. 8. 87· ἐνδ. ἀκροᾶσθαι, dubia fide, ὁ αὐτ. 6. 10.

ἐνδοκία, ἡ, «ἡ μήτηρ παρ' Ἀθηναίοις» Ἡσύχ.

ἔνδομα, τό, (ἐνδίδωμι) ἐλάττωσις πυρετοῦ, Γαλην.

ἐνδομάχης [ᾰ], **ου,** ὁ, Δωρ. **-χας**, ὁ μαχόμενος ἐντὸς τῆς οἰκίας, ὁ πλήρης θάρρους κατ' οἶκον, ἐνδομάχας ἄτ' ἀλέκτωρ Πινδ. Ο. 12. 20.

ἐνδομενία ἢ **ἐνδυμενία,** ἡ, (ἔνδον) Μακεδ. λέξις, σκεύη οἰκιακά, ἔπιπλα, Λατ. supellex, Πολύβ. 4. 72, 1., 5. 81, 3· «ἐνδυμενία· ἀμαθῶς, δέον διττῶς λέγειν, ὡς Εὔπολις Κόλαξι, σκεύη τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν καὶ ἔπιπλα» Φρύν. σ. 334, ἔνθ. Lobeck.

ἐνδομέω, ἐνοικοδομῶ, κτίζω ἐντός, ἐνδεδόμηται Ἱππ. 269. 17· κίονες ἐνδεδομημένοι Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 11, 5.

ἐνδόμησις, εως, ἡ, οἰκοδόμησις, τὸ κτίσιμον, καὶ ἦν ἡ ἐνδόμησις τοῦ τείχους αὐτῆς ἴασπις Ἀποκάλ. Ἰω. κα', 18:—χειροποίητος λιμήν, προκυμάτιον, «μῶλος» Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 9, 6.

ἐνδομῠχέω, μένω ἐν μυχῷ τινι τῆς οἰκίας, οἰκουρῶ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 970: ὑπάρχω ἐντός τινος, φλὸξ ἐνδομυχοῦσα Γεωπ. 2. 3, 9, Φώτ. **II.** μεταδ., φυλάττω τι κρυπτόν, ἐγκρύπτω, Εὐστ. Πονημάτ. 12. 52.

ἐνδομῠχί, Ἐπίρρ., «ἐν ἀποκρύφῳ τόπῳ» Ἡσύχ.

ἐνδόμῠχος, ον, ὁ ἐντὸς τοῦ μυχοῦ κατοικίας, οὗ πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐτέγχθη κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγαῖσι νότου Σοφ. Φιλ. 1457, Καλλ. εἰς Δήμ. 88, Νόνν. Δ. 8. 329. Κατὰ Σουΐδ.: «ἐνδόμυχος· ἀπόκρυφος, σκοτεινός».

ἔνδον. Ἐπίρρ. (ἐν: πρβλ. τὸ παλαιὸν Λατ. endo- ἢ indu- ἐν συνθέσει): ἐντός, «μέσα», οἴκοι, κατ' οἶκον, Λατ. intus, Ὅμ., κλ. κραδίη ἔνδον ὑλάκτει Ὀδ. Υ. 13, κτλ.· τἄνδον, ὡς ἐπίρρ., ἐσωτερικῶς, ἐνδομύχως, τἄνδον οὐχ οὕτω φρονῶν Εὐρ. Ὀρ. 1514: — οἱ ἔνδον, οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἡ οἰκογένεια, καὶ κυρίως οἱ οἰκέται, Σοφ. Ἠλ. 155, Τρ. 677, Πλάτ. Συμπ. 213C:— τὰ

ἔνδον, οἰκογενειακὰ πράγματα, οἰκογενειακαὶ ὑποθέσεις, Σοφ. Τρ. 334, κτλ.· ἀλλ' ὡσαύτως = **οἱ ἔνδον**, τἄνδον δὲ πιστά, κἀσθένων ἐρημία ; Εὐρ. Ἐκ. 1017· οἱ ἔνδον καθήμενοι, δηλ. οἱ ἐν τῷ βουλευτηρίῳ, Ἀνδ. π. Μυστ. 43. **2)** μετὰ γεν., Διὸς ἔνδον, «ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Διός» (Θ. Γαζῆς), Δ. Υ. 13· Ζεφύριοι ἔνδον, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ζεφύρου, Ψ. 200· μὴ κεύθετ' ἐξυπ. ἔχθος ἢ βουλὴν) ἔνδον καρδίας φόβῳ τινὸς Αἰσχύλ. Χο. 102· σκηνῆς ἔνδον Σοφ. Αἴ. 218· γῆς ἔνδον Πλάτ. Πρωτ. 320D. **6)** ἔνδον ἑαυτοῦ ὤν, κύριος ἑαυτοῦ. Ἀντιφῶν 134, 37· οὕτω, σῶν φρενῶν οὐκ ἔνδον ὤν, μὴ ὢν εἰς τὰς φρένας σου, Εὐρ. Ἡρακλ. 709· καὶ ἀπολ., ἔνδον γενοῦ, ἔλα εἰς τὰς φρένας σου, ἔλα εἰς τὸν ἑαυτόν σου, Αἰσχύλ. Χο. 233· πρβλ. **ἐκτός**. **3)** ὁ Πίνδ. μεταχειρίζεται τὸ ἐπίρρ. τοῦτο μετὰ δοτ. ἀντὶ τῆς προθ. **ἐν** μετά τινος ἐπιτάσεως, λιθίνῳ .. ἔνδον τέγει Ν. 3. 93· ἔνδον ἄλσει παλαιτάτῳ 7. 65· ὡσαύτως Εὐρ. Ἀποσπ. 202. **4)** ἐντὸς τούτου τοῦ βιβλίου, κατωτέρω, τῷ τε Ἑρμείᾳ (ὁ Ἀριστοτέλης) Παιᾶνα ἔγραψεν, ὃς ἔνδον γέγραπται Διογ. Λ. 5. 4· πρβλ. **ἐνδοτέρω**. **5)** μετὰ ῥημάτων κινήσεως, = **εἴσω**, Αἰλ. π. Ζ. 9. 61, κτλ., ἴδε σημ. Λοβεκκ. ἐν Φρυν. 128. **6)** ἐν τῇ καρδίᾳ, ἔνδον ἀγαλλόμενος Ἑλλ. Ἐπιγρ. 904. **II.** Συγκρ. **ἐνδοτέρω**, ὃ ἴδε.

ἐνδοξάζομαι, παθ., δοξάζομαι, ἐνδοξασθήσομαι ... παρὰ πάντα τὰ ἔθνη Ἐβδ. (Ἔξοδ. ΛΓ', 16 κ. ἀλλ.).

ἐνδοξασμός, ὁ, δόξα, μεγαλεῖον, ἐν τῷ ἐνδοξασμῷ αὐτοῦ Συμμ. Ψαλμ. ΜΕ', 4.

ἐνδοξολογέω, ὁμιλῶ ὅπως δοξασθῶ, ὅπως φημισθῶ, Διογ. Λ. 6. 47· δοξάζω, δοξολογῶ ἕν τινι, εἴ τῳ φίλον ἐνδοξολογῆσαι Βασ. τ. 2, σ. 205C.

ἔνδοξος, ον, (δόξα) δοξαζόμενος ἢ τιμώμενος, πεφημισμένος, ἀντίθ. τῷ **ἄδοξος**, τῶν ἐνδοξοτάτων ποιητῶν Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 55, αὐτόθι 3. 5, 1, Ἀγησ. 1. 19· ἐπίσημος, πλουσίων καὶ ἐνδόξων Πλάτ. Σοφ. 223B· ὀλίγοι καὶ ἔνδοξοι ἄνδρες Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 8, 7, κτλ. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, τὰ μνήμης καὶ λόγου ἄξια, τὰ ἐμποιοῦντα δόξαν, οἱ μὲν γάρ πατέρες ἡμῶν τὰ μὲν ἔνδοξα καὶ λαμπρὰ τῶν πραγμάτων ἀνετίθεσαν τῷ δήμῳ, κτλ., Αἰσχίν. κατὰ Κτησ. 64. 4, 42· λαμπρός, μεγαλοπρεπής, ταφὴ Πλούτ. 2. 99F:—Ἐπίρρ. **ἐνδόξως**, ἐντεῦθεν ὑπερθ. **ἐνδοξότατα**, ἐνδοξότατα ἐβουλεύσασθε Δημ. 246. 25· καὶ συχν. ἐν ἐπιγραφαῖς. **II.** στηριζόμενος εἰς δοξασίαν, πιθανός, κοινῶς παραδεδεγμένος, ἔνδοξα τὰ δοκοῦντα πᾶσιν ἢ τοῖς πλείστοις ἢ τοῖς σοφοῖς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ κατ' ἀνάγκην ἀληθῆ (τὰ πρῶτα καὶ ἀληθῆ), Ἀριστ. Τοπ. 1. 1, 3. πρβλ. Ἠθ. Ν. 7. 1, 5, Ρητ. 1. 1, 11 κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ., ἐνδόξως συλλογίζεσθαι, κατὰ τὴν κοινὴν τῶν ἀνθρώπων δοξασίαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀληθῶς**, ὁ αὐτ. Σοφ. Ἔλεγχ. 17, 1.

ἐνδοξότης, ἡ, δόξα, ἐπισημότης, «εὔκλεια» Ἡσύχ., Εὐστάθ. 1279, 44. Λοβ. Φρύν. 351.

ἔνδορα, τά, τὰ ἐντὸς τῆς δορᾶς, ἴσως ἐντόσθια, βοῦς ὁ κριθεὶς θύεται Ζηνὶ .. καὶ ἔνδορα ἐνδέρεται Ἐπιγρ. Κῶ 3636_{18}, 3637_{8}, = Paton καὶ Hicks 37, 38.

ἐνδός (= ἔνδον), Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et F. 87.

ἐνδόσε, ἐπίρρ., εἰς τὰ ἔνδον, εἰς τὰ ἐντός, κ]αὶ τ[ὰ] σ[τρώμ]ατα ἐσφέρειν ἐνδόσε Ἴων. Ἐπιγρ. 43_{13}.

ἐνδόσθια, τά, (ἔνδον) = ἐντόσθια, Ἐβδ. (Ἔξοδ. ΙΒ', 9), Ὠριγ. IV. 337B.

ἐνδόσιμον (ἐνν. κροῦσμα), καθ' Ἡσύχ. «τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς κιθάρισμα». ὁ κύριος τόνος τοῦ μέλους, «τὸ ἴσον» ἐν τῇ ῥητορικῇ, ἡ κλεὶς οὕτως εἰπεῖν πρὸς κατανόησιν πράγματός τινος, προοίμιον, (πρβλ. **ἐνδίδωμι** VII), Ἀριστ. Ρητ. 3. 14, 1, π. Κόσμ. 6. 20· ἐν ἱππασίᾳ, ὁρμητήριον σημεῖον, τὸ ἐνδόσιμον εἰς τὸν δρόμον Πολυδ. Α', 210. **2)** μεταφ., νύξις, ἀφορμή, αἰτία, ἐνδόσιμον, δεῖ δὲ ἢ ξένα ἢ οἰκεῖα εἶναι τὰ ἐνδόσιμα τῷ λόγῳ Ἀριστ. Ρητ. 3 14, 4, Πολιτικ. 8. 5, 1· ὥσπερ ἐνδόσιμον ἡμῖν παρέξειν Πλούτ. 73B.

ἐνδόσιμος, ον, ἄμισθος, «τῇ ἐνδοσίμῳ τριακοστῇ» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 1200, Λατ. facilis·—ἐνδοτικός, εὔκολος, οὕτω μὲν δὴ καὶ ἐνδόσιμα καὶ εὐδιάλυτα προτείνει καὶ στρεφόμενα καὶ ἐναντία λέγει Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 8. 15· ἐνδόσιμα (τὰ σιτία) τῇ πέψει, εὔπεπτα, εὐκολοχώνευτα, Πλούτ. 2. 131C.

ἔνδοσις, εως, ἡ, ὕφεσις, ἔνδοσιν οὐκ ἔδωκεν (ἡ νοῦσος) Ἱππ. Ἐπιστ. 1271 ἐν ἀρχῇ· λώφησις, παῦλα, παῦσις, βραχείας ἐνδόσεως γενομένης Πολύβ. 5. 100, 2. **II.** = **ἐνδόσιμον**, τῆς πρώτης οἷον ἐνδόσεως εἰς κίνησιν Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 16, Σουΐδ. ἐν λέξει **ἐνδόσιμον**.

ἐνδοτέρω, ἐπίρρ. συγκρ. τοῦ **ἔνδον**, παραμέσα, ὁλωσδιόλου μέσα, ἐνδοτέρω συστέλλω ἐμαυτόν, γίνομαι φειδωλὸς πέρα τοῦ δέοντος, Πλουτ. Κάτων ὁ Πρεσβ. 5· ἐνδοτέρω τῆς χρείας προσάγεσθαι, ἑλκύειν τινὰ πρὸς ἑαυτὸν εἰς στενωτέρας σχέσεις, καθιστᾶν αὐτὸν στενώτερον φίλον, ὁ αὐτὸς Ἄρατ. 43· ἐπὶ ἀριθμοῦ, κατωτέρω, τὴν διάρθρωσιν γίνεσθαι ἀπὸ ἕκτης καὶ εἰκοστῆς, πολλάκις δὲ καὶ ἐνδοτέρω ὁ αὐτ. 2. 909B·— μετὰ γεν., ἐν τοῖς ἐνδ. τοῦ ὕδατος Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 4, 7· ἐνδ. τείχους Ἰώσηπ. Ἀρχ. Ἰουδ. 15. 11. 3·— ἐπὶ βιβλίου, κατωτέρω, περαιτέρω, Διογ. Λ. 10. 43, κτλ. **2)** ὑπερθ. **ἐνδοτάτω**, εἰς τὸ ἐνδότατον μέρος, καὶ στὰς ἀφανὴς ἐνδοτάτω Λουκ. Ἔρωτες 16, Πλούτ. 2. 918F. **II.** Συγκρ. ἐπιθ. **ἐνδότερος**, Λατ. interior, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 4, 5., 6, 7· ὑπερθ. **ἐνδότατος**, Λατ. intimus, Ἡσύχ. ἐν λέξει **μυχοί**, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 792, εἰς Λυκόφρ. 896.

ἐνδοτέον, δεῖ ἐνδιδόναι, Κλήμ. Ἀλ. I. 525A.

ἐνδότης, ἡ, τὸ ἐσωτερικόν, Διον. Ἁρ. π. Οὐρ. Ἱερ. 1. σ. 2., = **κρυφιότης**. Μαξ. Ὁμ. Σχόλ. 32C.

ἐνδοτικός, ή, όν, διατεθειμένος νὰ ἐνδώσῃ, πρᾶος.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Χρύσιππος παρὰ Γαληνῷ, Ἰουστ. Μάρτ. Διάλ. π. Τρυφ. 79.

ἐνδουπέω: μέλλ. **-ήσω**, ἐμπίπτω μετὰ βαρέος κρότου, μέσσῳ δ' ἐνδούπησα, «πεσὼν ψόφον ἀπετέλεσα» (Σχόλ.), Ὀδ. Μ. 443· ἀντλῳ δ' ἐδούπησε πεσοῦσα Ο. 479.

ἐνδουχία, ἡ, (ἔχω) = **ἐνδομενία**, Πολύβ. 18. 18, 6.

ἐνδοχεῖον, τό, = δοχεῖον, Ἱππ. Ἐπιστ. 1289. 18.—Πιθαν. πλημμελὴς γραφ. ἀντὶ **ἐκδοχεῖον**.

ἐνδοχή, ἡ, ὑποδοχή, Ψευδο-Χρυσόστ. τ. 7. σ. 318, 29.

ἐνδρανής, ἐνεργός, δραστικός, «πρακτικὸς» (Σουΐδ.), ἀντίθ. τῷ **ἀδρανής**, Μαλ. 344, 14.

ἔνδρατα, «τὰ ἐνδερόμενα σὺν τῇ κεφαλῇ καὶ τοῖς ποσί» Ἡσύχ.

ἐνδρομέω καὶ ποιητ. **ἐνιδρομέω**, τρέχω ἔν τινι, Σελήνη ταύρῳ ἐνιδρομέουσα κατ' οὐρανὸν ἰδάλληται Μάξ. περὶ καταρχῶν 282. **II.** εἰσορμῶ, Διδυκῶν ἐνδρομέοντα πόρων Ἀνθ. Π. 7. 395· ἀλλ' ἴσως διορθωτέον **εὐδρομέοντα**.

ἐνδρομή, ἡ, μέλος προσαυλούμενον ἐν τοῖς πεντάθλοις, Πλούτ. 2. 1140D.

ἐνδρομίς, ίδος, ἡ, (δρόμος), «ἀθλητὰς δ' ἂν προσήκοιεν καὶ ἐνδρομίδες· οὕτω δὲ ἐκαλοῦντο τὰ τῶν δρομέων ὑποδήματα» Πολυδ. Γ', 155· προσέτι, «ἴδιον Ἀρτέμιδος ὑπόδημα» ὁ αὐτ. Ζ', 93, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 16 (ἔνθα ἴδε Spanh.), Ἀνθ. Πλαν. 253· πρβλ. Müller Archäol d. Kunst § 363. 6. **II.** ὡς ἐπίθ., χρήσιμος πρὸς δρόμον, διὰ τρέχιμον, ἐνδρομίδες ἀσπίδες Ἐπιγραφ. Δελφ. παρὰ Κουρτ. 40·— ὡς οὐσιαστ., βαρὺ ἐπανωφόριον ὃ ἐφόρουν οἱ εἰς τὸν δρόμον ἀγωνιζόμενοι μετὰ τὸν δρόμον ἐκ φόβου κρυολογήματος, Λατ. endromis, Ἰουβενάλ. 3. 102., 6. 145, Μαρτιάλ. 4. 19., 14. 26.

ἔνδρομος, ον, σπεύδων, τρέχων, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκ.) 2113c.

ἔνδροσος, ον, πλήρης δρόσου, νυκτίπλαγκτον ἔνδροσόν τ' εὐνὴν Αἰσχύλ. Ἀγ. 12, Στράβων 260.

ἔνδρῦον, τό, (δρῦς) ἡ ἐκ ξύλου δρυὸς κερκίς, ἣν ἐμβάλλουσιν εἰς τὸ τοῦ ζυγοῦ τρύπημα, βοῶν .. ἔνδρυον ἑλκόντων Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 467, Σχόλ. αὐτόθι, Πολυδ. Α', 152.—Καθ' Ἡσύχ. «ἔνδρυον· καρδία δένδρου καὶ τὸ μέσ(αδ)ον».

ἐνδυάζω, ἐνδυασμός, ἐνδυαστός, πλημμελὴς ἀνάγνωσις ἀντὶ **ἐνδοια-**.

ἐνδῠκέως, ἐπίρρ., ἐπιμελῶς, μετὰ προσοχῆς, «μετ' ἐπιτηρήσεως καὶ δεξιώσεως» (Εὐστ.), συχν. παρ' Ὁμήρῳ καὶ μάλιστα ἐν Ὀδ., τὸ πλεῖστον μετὰ ῥημάτων σημαινόντων εὐμενῆ τινα ἢ φιλικὴν πρᾶξιν, ὡς πέμπειν Ὀδ. Ξ. 337· ἀποπέμπειν Κ. 65· ὁμαρτεῖν Ἰλ. Ω. 438· φιλεῖν Ὀδ. Η. 256· λούειν καὶ χρίειν Κ. 450· παρέχειν βρῶσίν τε πόσιν τε Ο. 491· τίειν Ο. 543· τρέφειν Ἰλ. Ψ. 90· οὕτως, ἐνδ. δέχεσθαι Πίνδ. Π. 5. 114· ῥυέσθαι Θεόκρ. 25. 25, κτλ.· τρέφειν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 617. Κατὰ τὸ Μέγ. Ἐτυμ. (339. 21) «ἐνδυκέως, παρὰ τὸ ἐνδίκως· οὕτω καὶ ἐνδυκέως τὸ φιλοτίμως καὶ ἀξίως, ἐπιμελῶς, μετ' ἐπιμελείας καὶ ἐπιστροφῆς». **II.** ἐνδυκέως ἐσθίειν, μετ' ὀρέξεως τρώγειν, Ὀδ. Ξ. 109· ὅστε μάλ' ἐνδυκέως ῥινὸν κρατεροῖς ὀνύχεσσι σχίσας Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 427.—Ἐπίθετον **ἐνδυκὴς** ἀπαντᾷ παρ' Ἡσυχ.: «ἐνδυκές· συνεχές, συνετόν, [ἀφελές], ἀσφαλές, γλυκύ, πρόθυμον, εὔπνουν, πιστόν, ἐπιμελές». Τὸ **ἐνδυκὲς** μετ' ἐπιρρημ. σημασίας εἶναι ὡς πιθ. γραφ. ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Α. 883 ἀντὶ **ἐνδυκέως**, ὅπερ εἶναι ἐναντίον εἰς τὸ μέτρον· παρὰ Νικάνδρῳ ἐν Θηρ. 263, 283 ἐτέθη ἀντὶ τοῦ **συνεχές**. (Ὁ Κούρτιος ἀναφέρει τὸ **ἐν-δυκέως** εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν, εἰς ἣν καὶ τὸ **ἀ-δευκής**, δηλ. εἰς τὴν ΔΟΚ, δοκέω, καὶ ὑπολαμβάνει ὡς πρώτην σημασίαν τὸ ἐντίμως, πρεπόντως).

ἐνδύκιος, ον, «ἐνδύκιον· πιστόν, φίλον. ἐμφερὲς (ἐνδευκές). βέβαιον, ἀπόκρυφον (ἐμμύχιον)» Ἡσύχ.

ἔνδῠμα, τό, (ἐνδύω) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἐνδύμασι καὶ μίτραις καὶ ὑποδήμασι Πλουτ. Σόλ. 8· ἐκ δὲ βύσσου καὶ πορφύρας (ἐποίησεν) ἑαυτῇ ἐνδύματα Ἐβδ. (Παροιμ. ΚΟ', 40)· ποδήρεις ἐνδύματος Σοφ. Σολομ. ΙΗ', 24· ἐνδύματα ἀλλότρια Σοφονίας Α', 8· ἐν ἐνδύμασι προβάτων Εὐαγγ. κ. Ματθ. ζ', 15, κ. ἀλλ., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 2, Ἰουδ. Πόλ. 5. 5, 7.

ἐνδυμάτια, τά, κυρίως βραχέα ἐνδύματα, ἀλλὰ καὶ εἶδος μουσικῆς πρὸς ὄρχησιν ἐν Λ ει, Πλούτ. 2. 1134C.

ἐνδυμενία, ἴδε **ἐνδομενία**.

ἐνδύναμος, ον, ἰσχυρός, δυνατός, συγγράμματα .. ἐνδύναμα ῥήμασιν, ἔργῳ δὲ ἀμήχανα κτλ. Θεμίστ. 446, 25. Ἄννα Κομν. 13. σ. 407D, Εὐστ. Ἰλ. σ. 655, 32, Λοβ. Φρύν. 605.—Ἐπίρρ. **ἐνδυνάμως**, Ἀμμώνιος σ. 87 ἐν ὑποσημ. 23, ἔκδ. Valcken.

ἐνδυνᾰμόω, ἐνισχύω, ἰσχυροποιῶ, ἐνδυναμώνω, τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ πρὸς Τιμ. Α' Ἐπιστ. α' 12, κ. ἀλλ.—Παθ., ἐνεδυναμώθη τῇ πίστει πρὸς Ρωμ Ἐπιστ. δ' 20.

ἐνδυναστεύω, δυναστεύω ἐν, ἔχω δύναμιν παρά τινι, ἀπολαύω τιμῆς· χοί κατά χθονὸς θεοὶ λαβεῖν ἀμείνους εἰσὶν ἢ μεθιέναι· ὅμως δ' ἐκείνοις ἐνδυναστεύσας ἐγὼ ἦκω, «μέγα ἐγὼ δυνηθεὶς ἐν τοῖς κάτω θεοῖς οἷα βασιλεύς, καὶ παρ' ἐκείνων τιμώμενος καὶ μὴ λογιζόμενος ὡς οἱ λοιποὶ τῶν τεθνεώτων ἥκω» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Πέρσ. 691· τοὺς παρ' ἐκείνοις τιμωμένους τε καὶ ἐνδυναστεύοντας Πλάτ. Πολ. 516D· χυμὸς μᾶλλον ἐνδυναστεύων ἐν τῷ σώματι, ὑπερισχύων, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 17. **II.** κατορθώω διὰ τοῦ ἀξιώματός μου, ἐνδυναστεύει Ἐπαμεινώνδας ὥστε μὴ φυγαδεῦσαι τοὺς κρατίστους Ξεν. Ἑλλην. 7.1, 42.

ἐνδύνω [ῡ], ἴδε **ἐνδύω.**

ἐν-δυο. ἐπίρρ., ἕως οὗ νὰ εἴπῃ τις ἓν δύο, δηλ. ταχέως, Μένανδρ. ἐν «Ἐφεσίῳ» 4.—Πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 61.

Ἐνδὺς Ποιτρόπιος, ὁ, μὴν ἐμβόλιμος Δελφῶν, ὃς καὶ Ποιτρόπιος δεύτερος ἐλέγετο, Ἐπιγρ. Δελφῶν, W. et F. 21, 22, 30 κ. ἀλλ.

ἔνδῡσις, εως, ἡ, (ἐνδύω) εἴσδυσις, ὁδύνη δὲ ἀπὸ τῆς ἐνδύσεως τῆς λύπης κεκλημένη ἔοικεν Πλάτ. Κρατύλ. 419C.

II. τὸ ἐνδύεσθαι, ἡ ἐνδύσεως ἰματίων Ἐπιστ. Πέτρ. Α', γ', 3· ἐνδυμασία, ἔνδυμα, ἱματισμός, τὰ περὶ τὴν ἔνδυσιν καὶ τὴν στρωμνὴν τῶν νέων Ἀθήν. 550D, Δίων Κ. 78. 33, Ἐβδ. (Ἰὼβ ΜΑ', 5), Ἀκύλ. Ψαλμ. ΛΔ', 13, κτλ.

ἐνδυστυχέω, εἶμαι δυστυχὴς ἔν τινι, ἐνδυστυχῆσαι τοὔνομ' ἐπιτήδειος εἶ, ἔχεις ὄνομα τοιοῦτον ὥστε νὰ εἶσαι δυστυχής, παίζει διὰ τῶν λέξ. **πενθεύς, πένθος,** Εὐρ. Βάκχ 508, Φοίν. 727· τῇ πόλει Πλουτ. Σύγκρ. Περικλ. καὶ Φαβ. 3.

ἐνδυτήρ, ῆρος, ὁ, ἐνδυτός, πέπλος Σοφ. Τρ. 674, ἀλλ' ὁ Jebb. ἑρμηνεύει, ἑορτάσιμος, ἴδε σημ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ.

ἐνδυτήριος, α, ον, (ἐνδύω) = τῷ προηγ., χιτὼν Σοφ. Ἀποσπάσμ. 473.

ἐνδῡτός, όν, ὃν ἐνδύεταί τις, ἐσθήματα Αἰσχύλ. Εὐμ.1028· στέφη Εὐρ. Τρῳ. 258· ἐνδύτοις στολαῖσι Ἀντιφάν. ἐν «Ἀντείᾳ» 3. **2) ἐνδυτόν** (ἐνν. ἔσθημα), τό, ἔνδυμα, ἐσθής, Σιμωνίδ. (;) 191· στικτῶν ἐνδυτὰ νεβρίδων, ἐνδύματα ἐκ δέρματος μικρᾶς ἐλάφου. Εὐρ. Βάκχ.111· νεβρίδος ἔχων ἱερὸν ἐνδυτὸν αὐτόθι 138 ὅπλων ἐνδυτὰ ὁ αὐτὸς Ι. Α. 1073: — περιφραστ., σαρκῶς ἐνδυτά, ἀντὶ σάρκες (κατὰ τὸν Elmsley), ὁ αὐτ. Βάκχ. 746· τοὔνδυτον τῆς κοιλίας Ἄλεξις ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1.14.

II. ἐνδεδυμένος, κεκαλυμμένος, στέμμασιν Εὐρ. Ἴων 224.

ἐνδύω [ῖδε κατωτ. II.], **ἐνδύνω,** μετὰ μέσ. **ἐνδύομαι:** μέλλ. **-δύσομαι:** ἀόρ. α' **ἐνεδυσάμην,** μετὰ ἀορ. β' ἐνεργ. φων. **ἐνέδυν:**

I. μετ' αἰτ. πράγματος ἢ τόπου, εἰσέρχομαι εἴς τι. **1)** ἐπὶ ἐνδυμάτων, φορῶ, Λατ. induere sibi, μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα Ἰλ. Β. 42· ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα .. Κ. 21· ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Ε. 736· θώρηκα ἐνδύνουσι Ἡρόδ. 3. 98· ἐνδύντες τὰ ὅπλα ὁ αὐτ. 1. 172, πρβλ. 42· πέπλον ἐνδὺς Σοφ. Τραχ. 759, κτλ.· λεοντῆν ἐνδέδυκα Πλάτ. Κρατύλ. 411A·—οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, induere sibi, ἓν δ' αὐτὸς ἐδύσατο χαλκὸν Ἰλ. Β. 578, Λ. 16· ἐνδύεσθαι ὅπλα Ἡρόδ. 7. 218· ἐνδύεται στολὴν Εὐρ. Βάκχ. 853· ἐν τῷ πρκμ. **ἐνδέδυκα,** εἶμαι ἐνδεδυμένος, φορῶ, κιθῶνας λινέους Ἡρόδ. 2. 81, πρβλ. 7. 64., 9. 22· μεταφ., ἐνδύεσθαι τέλμημα Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 288· ὡσαύτως, τὸν Ταρκύνιον ἐνδύεσθαι, ἀναλαμβάνω τὸ πρόσωπον τοῦ Ταρκυνίου, φέρομαι ὡς ὁ Ταρκ., Δίον. Ἁλ. 11. 5· ἐνδ. τὸν καινὸν ἄνθρωπον, ἀναλαμβάνειν νέον τρόπον βίου, Ἐπιστ. π. Ἐφεσ. δ', 24:—Παθ., ἐνδύομαι, ἐσθῆτα ἐνδεδύσθαι Ἱππ. 379. 36· πρβλ. Μένανδρ. ἐν «Ραπιζομένῃ» 9. **2)** εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ, εἰδύω εἴς τι, μετ' αἰτ., ἓν δὲ οἱ ἦτορ δῦν' ἄχος ἀτλητον Ἰλ. Τ. 367· ἀκοντιστὴν ἐνδύσεαι, «οὐδ' εἰς ἀκοντίου ἀγῶνα κατελεύσῃ» (Σχόλ.) (ἔνθα ὁ Ἀρίσταρχ. ἀναγινώσκει ἐσδύσεαι, καὶ τὴν ἀνάγνωσιν ταύτην παρεδέχθησαν οἱ νεώτεροι ἐκδότ αι), Ψ. 622· οὕτω, τὴν τοῦ Θερσίτου [ψυχὴν] πίθηκον ἐνδυομένην Πλάτ. Πολ. 620C· εὔνοια ἐνδύεταί τινι ὁ αὐτὸς Νόμ. 642B, πρβλ. Θεαίτ. 160B:—ὡσαύτως, ἐνδ. εἰς ... Ἀριστοφ. Σφ. 1020, Θουκ. 3. 6, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 9.1, 23· ἐνέδυ .. οὖν εἰς ταύτην τὴν ἐπιμέλειαν, ἀνέλαβε λοιπὸν ταύτην τὴν ἐπιμ., Ξεν. Κύρ. 8.1,12:—ὡσαύτως μετὰ δοτ., ἐνδύονται (οἱ λόγοι) ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκουόντων, παρεισδύονται, ἐπενεργοῦσιν εἰς τὴν ψυχὴν αὐτῶν, αὐτόθι 2. 1, 13· τοῖς ταύροις τὸν οἶστρον ἐνδύεσθαι Πλούτ. 2. 55E, κτλ.· ὡσαύτως ἐν τῷ παθ. πρκμ., φυσικαῖς ἐνδεδυμένος αἰτίαις ὁ αὐτ. 435F:—ἀπολ., εἰσδύω, εἰσέρχομαι, Ἡρόδ. 2. 121, 2, Πλούτ. 2. 38A, κτλ. **II.** μεταβατ. ἐν τῷ ἐνεστ. **ἐνδύω,** τῷ μέλλ. **ἐνδύσω** καὶ τῷ ἀορ. α' **ἐνέδυσα:**—Λατ. induere alicui, μ. διπλ. αἰτ., ἐνδύω τινά τι, τὴν ἐξωμίδ' ἐνδύσω σε Ἀριστοφ. Ἀυσ.1021· ὃς ἐμὲ κροκόεν τ' ἐνέδυσεν ὁ αὐτὸς Θεσμ.1044, πρβλ. Ξεν. Κύρ. . 3. 3· μετὰ μιᾶς αἰτ., κατὰ τωὐτὸ ἐνδύουσι τῶγαλμα τοῦ Διὸς Ἡρόδ. 2. 42· ἐάν .. πένητα γυμνὸν ἐνδύσῃς Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 83, Πρβλ. **καταδύω II.**—**ἐνδιδύσκω·** εἶναι μεταγεν. τύπος ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.

ἔνδω, ἔνδον, ἐντός, ἐν τᾶι πέτραι ἔνδω Ἐπιγρ. Δελφ. BCH. 1895, 1, ff. D_{30}, ἔνδω μένουσα[ι], SGDI. 1767_{10}.

ἐνδωρότερον· «ὠμότερον. ἀκρατέστερον» Ἡσύχ.

ἐνδωσείω, ἐφετ. τοῦ **ἐνδίδωμι,** ἐπιθυμῶ νὰ ἐνδώσω, Ἀγαθίας Ἱστορ. σ. 33, 10, ἔκδ. Β.

ἐνεάζω, (ἐνεός), εἶμαι ἐνεός, ἐκπεπληγμένος, «ἐνεάζειν λέγομεν τοὺς διὰ μωρίαν παραβλέποντας» Α. Β. 251, 28· «τοὺς διὰ μωρίαν περιβλέποντας» Ἐτυμ. Μ. 340. 50.

ἐνεαρίζω = ἐαρίζω ἐν .., μετὰ δοτ., αὐτοὺς δὲ ἐνεαρίζοντας ... τοῖς τεθνηλόσι καὶ ἀνθηροῖς Πλούτ. 2. 770B.

ἔνεγγυς ἐν Κοίντῳ Σμ. 4. 326, πιθαν. πλημμ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ἐγγύς,** Λοβ. Φρυν. 48.

ἐνέγκαι, ἐνεγκεῖν, ἴδε **φέρω.**

ἐνεγκοῦσα, ἡ, θηλ. μετοχ. τοῦ ἀορ. **6'** τοῦ **φέρω,** ὡς οὐσ. = ἡ γενέτειρα πατρίς, Ξενοφῶν Ἐφέσ. 4. 9 (σ. 108, 3), κλ.

ἐνεγύησα, ἀνώμαλος ἀόρ. τοῦ **ἐγγυάω.**

ἐνέδρα, ἡ, τὸ ἐνεδρεύειν, ἐνέδρα, κοιν. «καρτέρι», Λατ. insidiae, Θουκ. 5. 56, κτλ.· ἐν. ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. 3. 90· κατασκευάζειν Ξεν. Ἱππαρχ. 4. 10· τιθέναι Διόδ. 19. 108· θέσθαι Πλουτ. Ρωμ. 23· εἰς ἐν. ἐμπίπτειν Ξεν. Κύρ. 8. 5,14· ἐκ τῆς ἐν. ἀνίστασθαι αὐτόθι 5. 4, 4· θέειν ἐκ τῆς ἐν. Θουκ. 4. 67.

6) οἱ ἐνεδρεύοντες, τὴν ἐν. ἐξανιστάναι Ξεν. Ἑλλην. 4. 8, 37. **2)** μεταφ., προδοσία, ἀπιστία, Πλάτ. Νόμ. 908D· ἐνέδρας δ' ἕνεκα Ἀντιφάν. ἐν «Κνοιθιδεῖ» 1.7· μετ' ἐνέδρας Ἀππ. Ἐμφύλ.1, 30. **II.** θέσις, ναρθήκων Ἱππ.764,768. **III.** ὑποστάθμη, «καταπάτι», Σοφ. Ἀποσπ. 644.

ἐνεδράζω, ἐδράζω, τοποθετῶ ἔν τινι ἢ ἐπί τινος, Γαλην. 3. 205, Θεόφιλ. Πρωτοσπ.1. 21.

ἐνεδρεία, ἡ, «ἀντὶ τοῦ ἐνέδρα· Ἐπίχαρμος Ὀδυσσεῖ αὐτομόλῳ» Α. Β. 95, 27.

ἐνεδρευτής, οῦ, ὁ, ὁ ἐνεδρεύων, παγιδεύων, κακὰ μηχανώμενος, δόλιος, Σύμμ. Βασιλ. Α', ΚΒ', 8, Πτολεμ. Τετράβ.159 κλ.

ἐνεδρευτικός, ή, όν, ἐπιδέξιος εἰς τὸ ἐνεδρεύειν, καὶ ἐπὶ τόπου, κατάλληλος πρὸς ἐνέδραν, καὶ μεταφ., δόλιος, Στράβ.154, Φίλων 2. 269, Αἰνείας Τακτ.1.14.

ἐνεδρεύω: παρατ. **ἐνήδρευον,** Ξεν. Κύρ.1. 6, 39: μέλλ. **ἐνεδρεύσω,** Πλούτ.Ἀντ. 63: ἀόρ. **ἐνήδρευσα** Θουκ. 4. 67, Ξεν.Ἀν. 4. 1, 22, κτλ.— Μέσ. μέλλ. **-σομαι** (ἐπὶ παθ. σημασ.), Ξεν.Ἑλλην.7. 2,18.— Παθ., ἀόρ. **ἐνηδρεύθην** Δημ. 836.13: πρκμ. **ἐνήδρευμαι** Λουκ. π. Διαβολ. 23 (ἐνέδρα). Ἐνεδρεύω, ὡς καὶ νῦν, κάθημαι εἰς ἐνέδραν, παραμονεύω τινὰ ὅπως ἐπιτεθῶ κατ' αὐτοῦ αἰφνιδίως, ἔχω «καρτέρι», καὶ μεταφ., ἐπιβουλεύω, Λατ. insidiari, τινά Δημ. 1011. 3.— Παθ., ἐνεδρεύομαι, συλλαμβάνομαι δι' ἐνέδρας, παγιδεύομαι, Ξεν.Ἀπομν. 2.1, 5· μεταφ., ὑπὸ νόμων τοὺς πολίτας ἐνεδρεύεσθαι Λυσ. 96.13· εἰ .. μὴ τῷ χρόνῳ ἐνηδρεύθημεν, ἂν δὲν ἠπατήθημεν ὑπὸ τοῦ χρόνου, Δημ. 836. 13.

2) ἀπολ., ποιοῦμαι ἐνέδραν, ἐνήδρευσαν ἐς τὸν Ἐνυάλιον (ἴσως διορθωτέον κατὰ Πόππ. καὶ Ἀρν. ἐς τὸ Ἐνυαλιεῖον (πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. σ. 370) ἢ παρὰ τὸ Ἐνυάλιον) Θουκ. 4. 67, πρβλ. Ξεν.Ἀν.1. 6, 2., 4.1, 22, κτλ.· ἀλλ' ἐν πολλοῖς χωρίοις εὐκόλως ἐξυπακούεται ἀντικείμενον. **II.** τοποθετῶ εἰς ἐνέδραν, τρισχιλίους εὐτολμοτάτους πεζοὺς ἐνήδρευσεν Ἀππ. Ἐμφ. 2.76, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 8, 11.— Μέσ., ἀπολ., ποιοῦμαι ἐνέδραν, ἐμβαλὼν καὶ ἐνεδρευσάμενος Ξεν. Ἑλλην. 4. 4,15.

ἔνεδρον, τό, = **ἐνέδρα** II, Ἐβδ. (Ἰησ. Ναυ. Η', 2, 12) κ. ἀλλ.

ἔνεδρος, ον, (ἕδρα) ἔνοικος, αὐλὰς ποίας ἔνεδρος ναίει Σοφ. Φιλ.153. **II.** ἐνεδρευτής, Μαυρικ. Στρατηγ. 2. 4, σ. 57.

ἐνεείσατο, ἴδε **ἐνίζω.**

ἐνέζομαι: μέλλ. **-εδοῦμαι,** ἀποθ., κάθημαι ἐπί τινος, Ἀριστ. Προβλ. 5. 11. **II.** ἔχω τὴν ἕδραν ἢ κατοικίαν μου ἔν τινι, μετ' αἰτιατ. τόπου, τόδ' ἐνεζόμενοι στέγος ἀρχαῖον Αἰσχύλ. Πέρσ.140· πρβλ. **ἐνίζω.**

ἐνεθίζω, κάμνω τινὰ νὰ συνηθίσῃ εἴς τι, «ἐνεθιζέτω δὲ τὸν πῶλον ὁδῷ λιθώδει» Πολυδ. Α', 200· ἐν τῷ παθ., ὑγρῷ καὶ χειμερίῳ ἀέρι ἐνειθισμένοι, συνειθισμένοι, Ἡρωδιαν. 6. 6, 2.

ἐνεῖδον, ἀόρ. **6'** ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει, ἀνθ' οὗ χρησιμοποιεῖται τὸ **ἑοράω,** βλέπω ἢ παρατηρῶ ἔν τινι, ὅπερ καὶ ἐν τῷ Παυσανίᾳ ἐνεῖδον Θουκ.1. 95· κακόνοιάν τινα ἐνιδόντας Ξεν.Ἀν 7.7, 45· ἀπολ., παρατηρῶ, προβλέπω, Σοφ. Φιλ. 854· μετὰ μετοχ., πλέον ἐνεῖδον σχήσοντες Θουκ. 7. 36· μετ' ἀπαρ., ἃ ἀρωγὰ ἐνείδομεν .. ἔσεσθαι αὐτόθι 62.

ἐν-ειδο-φορέω, ἐπὶ ἀγαλματοποιοῦ, δίδω μορφὴν εἴς τι, πέτρον ἐνειδοφορῶν Ἀνθ. Π.12. 57, πρβλ. Gräfe σ. 56.

ἐνεῖκαι, ἀπαρέμφ. τοῦ **ἤνεικα,** Ἴων. ἀντὶ τοῦ **ἤνεγκα,** ἀόρ. α' τοῦ **φέρω,** Ὅμ. (ὅστις ὡσαύτως ἔχει καὶ **ἔνεικας, ἔνεικε, ἐνείκαν** ἀντὶ **ἤνεικας** κτλ.), καὶ Ἡρόδ.—Ἐνεστ. **ἐνείκω** δὲν ὑπάρχει εἰ μὴ ἐν τῷ τύπῳ **συνενείκομαι** (ὃ ἴδε)· ἡ προστακτ. **ἔνεικε** (Ὀδ. Φ.178) καὶ τὸ ἀπαρ. **ἐνεικέμεν** (Ἰλ. Τ.194) εἶναι Ἐπ. τύποι τοῦ ἀορ. α', ὡς τὸ **οἶσε, ἀξέμεν.**

ἐνεικονίζω, εἰκονίζω, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 334. — Παθ., εἰκονίζομαι ἔν τινι, οὕτως ἐπὶ τῶν λόγων δεῖ τοὺς ἑαυτῶν ἐνεικονίζεσθαι τοῖς ἑτέρων Πλούτ. 2. 40D. Ηρβλ. **εἰκονίζω**.

ἐνειλέω, περιτυλίσσω ἐντός τινος. — Μέσ. φων., Κῆρες .. πολλέσσί μ' ἐνειλήσαντο κακοῖσι Κόϊντ. Σμυρν. 14. 294. — Παθ., ἐνειλοῦμαι, περικλείομαι, τὸ πνεῦμα .. ἐνειλούμενον ἐν αὐτῇ (τῇ γῇ) Ἀριστ. π. Κόσμου 4. 32· περικαλύπτομαι, τῇ λεοντῇ Φιλόστρ. 719. **II.** Παθ. ὡσαύτως, συμπλέκομαι, Κῦρον δὲ τοῖς πολεμίοις ἐνειλούμενον Πλουτ. Ἀρτοξ. 11· περιφέρομαι ἐν, τῶν αἰχμαλώτων τὸ μὲν δουλικὸν πλῆθος ἐνειλούμενον ὑπόπτως τοῖς ὅπλοις ἐκέλευσεν ἀναιρεθῆναι ὁ αὐτ. Βροῦτ. 45.

ἐνείλημα, τό, κάλυμμα, ἀποκαλύψαντες τῶν ἐνειλημάτων (τὰ βιβλία) Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 2, 11.

ἐνειλινδέομαι, παθ., κυλινδοῦμαι, κυλίομαι ἐντός τινος, ἐνειλινδοῦντο ὥσπερ πορνείῳ τῇ πόλει Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. 4. 9, 10, μετὰ δι. γραφ. **ἀνειλ-**, πρβλ. Συνεσ. Ἐπιστ. 150.

ἐνειλίσσω, Ἰων. ἀντὶ **ἐνελίσσω**.

ἐνείλλω, τίθημι ἔν τινι, οἱ δὲ Πελοποννήσιοι ἐν ταρσοῖς καλάμου πηλὸν ἐνείλλοντες, «γεμίζοντες καλάθια καλαμένια μὲ πηλόν» (Δούκ.), Θουκ. 2. 76.

ἔν-ειμεν, Ἐπ. πληθ. α' πρόσωπ. τοῦ **ἔνειμι**, Ἰλ. Ε. 577· ἀλλ' **ἔνειμεν** γ' ἐν. πρόσωπ. τοῦ ἀορ. α' τοῦ **νεμω**.

ἔνειμι (εἰμί, sum): μέλλ. **ἐνέσομαι**, ἐνυπάρχω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ τὸ γ' ἑνικὸν πρόσωπον **ἔνεστι**, ὅσσος τις χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἀσκῷ ἔνεστιν Ὀδ. Κ. 45· ἔνι (ἀντὶ τοῦ ἔνεστι) κήδεα θυμῷ Ἰλ. Σ. 53· ἔνι τοι φρένες οὐδ' ἠβαιαὶ Ὀδ. Φ. 288· εἰ .. χάλκεον .. μοι ἦτορ ἐνείη Ἰλ. Β. 490· οὕτως, εἴ τι ἐνέοι (ἐνν. τοῖς χρησμοῖσι) Ἡρόδ. 7. 6· νοῦς ὑμῖν ἔνεστι Σοφ. Ἰλ. 1328· τοῖς λόγοις ἔν. κέρδος αὐτόθι 370· πόλλ' ἔν. τῷ γήρᾳ κακὰ Ἀριστοφ. Σφ. 441, κτλ.: — στάσιν ἐνέσεσθαι τῇ γνώμῃ Θουκ. 2. 20· εἴ σοι πυκνότης ἔνεστ' ἐν τῷ τρόπῳ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1132· ἐνῆν ἄρ' .. κἀν οἴνῳ λόγος Ἄμφις ἐν Ἀδήλ. 5· ἀγαθὸς βαφεὺς ἔνεστιν ἐν τῷ παιδίῳ Δίφιλος ἐν «Συντρόφοις» 1: — ὡσαύτως, ἔν τινι ἔνεστι (ἢ ἔνι) Ἡρόδ. 7. 112, Αἰσχύλ. Πρ. 382, κτλ. β) μετὰ δοτ. πληθ., εἶμαι μεταξύ, ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποις μούνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν Θέογν. 1135, Ἡρόδ. 3. 81 κ. ἀλλ. γ) μετ' ἐπιρρ. τόπου, οἶκοι ἔνεστι γόος Ἰλ. Ω. 240· ἔνεστιν αὐτόθι, εἶναι ἀκριβῶς αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 119· ἐνταῦθα ὁ αὐτ. Νεφ. 211, κτλ. **2)** ἀπολ., ὑπάρχω ἐκεῖ, οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶκος .., ἀλλ' ἐνέην Ὀδ. Ι. 164· οὐδ' ἀνδρες νηῶν ἔνι (ἀντὶ ἔνεισι) τέκτονες αὐτόθι 126· κοὐκ' ἔνι στάσις Αἰσχύλ. Πέρσ. 738, πρβλ. Ἀγ. 78· σίτου οὐκ ἐνόντος, μὴ ὑπάρχοντος ἐκεῖ, Θουκ. 4. 8· τὰ ἐνόντα ἀγαθά, τὰ ἐνυπάρχοντα, αὐτόθι 20· ἱερῶν τῶν ἐνόντων, τῶν ὑπαρχόντων ἐκεῖ, αὐτόθι 97· ἀμέλειά τις ἐνῆν ὁ αὐτὸς 5. 38· πόλεμος οὐκ ἐνῆν Πλάτ. Πολιτικ. 271Ε: ἐνεῖναι γάρ (ἐξυπακ. ἐν ταῖς σπονδαῖς) καὶ νήσους ἁπάσας πάλιν δουλεύειν, κτλ., Θουκ. 8. 43, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 974: — χρόνος ἐνέσται, χρόνος ἐγγενήσεται, θὰ χρειασθῇ καιρός, θὰ περάσῃ καιρός, Θουκ. 1. 80. **II.** οὐκ ἐνεστι, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ, ἄρνησις οὐκ ἐνεστιν ὧν ἀνιστορεῖς Σοφ. Ο. Τ. 578· τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἐνεστί μοι, ταῦτα δὲν δύναμαι νὰ τὰ ἀρνηθῶ, ὁ αὐτ. Ἠλ. 527· πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 738· τίς δ' ἐνεστί μοι λόγος; τίνα λόγον δύναμαι νὰ φέρω; Εὐρ. Ι. Τ. 998· οὐκ ἐνῆν πρόφασις Ξεν. Κύρ. 2. 1. 25· οὐκ ἐνέσται αὐτῷ λόγος οὐδὲ εἷς Δημ. 527. 12· εἴ τι ἄλλο ἐνῆν ὁ αὐτ. 291. 25· ἐνούσης οὐδεμιᾶς ἔτι ἀποστροφῆς ὁ αὐτ. 702. 26. **2)** ἀπροσώπως ὡς τὸ **ἔξεστι**, **ἐγγίγνεται**, μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., ὅπως δ' ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις ταρβεῖν τὸν εὖ πράσσοντα μὴ σφαλῇ ποτε, καὶ ὅπως ὁ καλῶς ἐξετάζων τὰ πράγματα ἔχει λόγον νὰ φοβῆται, κτλ., Σοφ. Τρ. 296, Ἀντιγ. 213, κτλ., ἢ παραλειπομένης τῆς δοτ., οὐκουν ἔνεστι καὶ μεταγνῶναι πάλιν; ὁ αὐτ. Φιλ. 1270· οὐ γάρ δὴ τοῦτό γ' ἔνεστιν εἰπεῖν Δημ. 848. 28, κτλ.· οὐκ ἔνεστι, δὲν εἶναι δυνατόν, Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι» 1. 7· ὁ Ἔρμαννος λαμβάνει ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. τὸ ἐν Σοφ. Φ. 648, τί τοῦθ' ὃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι; τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ ἐν τῷ πλοίῳ μου; — Ὁ Jebb ἀντὶ τοῦ ἔνι ἔχει ἔπι, ἴδε σημ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ. **6)** τὸ ἔνι κεῖται πολλάκις μόνον ἐπὶ ταύτης τῆς σημ., ἔτι καὶ παρὰ τοῖς πεζολόγοις, ἔνι τις καὶ ἐν ἡμῖν παῖς Πλάτ. Φαίδων 77Ε· ἐν οἷς τὸ ἓν οὐκ ἔνι ὁ αὐτ. Παρμ. 158C· ἃ δὲ ἔνι λέγειν Δημ. 19. 6· δι' ὀργήν γ' ἔνι φῆσαι ὁ αὐτ. 527. 17, πρβλ. 42. 20· ὡς ἔνι ἥδιστα, ὅσον τὸ δυνατὸν εὐχάριστα, Ξεν. Ἀπομν. 4. 5, 9. πρβλ. 3. 8, 4. **3)** ἡ μετοχ. **ἐνὸν** ἀπολ. ὡς τὸ **ἐξόν**, ἐνὸν αὐτοῖς σώζεσθαι Ἡρῳδιαν. 8. 3, πρβλ. Λουκ. Ἀνάχ. 9. **4)** **τὰ ἐνόντα**, ὅσα εἶναι δυνατόν, τὸ πλῆθος τῶν ἐνόντων εἰπεῖν Ἰσοκρ. 104D, πρβλ. 229Ε· τῶν ἐνόντων ἐν τῷ πράγματι Πλάτ. Φαῖδρ. 235Β· τῶν φαινομένων καὶ ἐνόντων τὰ κράτιστα ἐλέσθαι Δημ. 292. 2· ἐκ τῶν ἐνόντων, ὅσον δύναταί τις, ὁ αὐτ. 312. 20· οὕτω, πᾶν τὸ ἐνὸν ἐκλέγων Θουκ. 4. 59· — ἀλλ' ὡσαύτως, **6)** τὰ ἐνόντα, τὸ ὅ,τι ἔχει τις, Πλάτ. Πολ. 488C.

ἐνειπή, ἡ, «ἀπειλή», Ἡσυχ.

ἐνείργω, ἀόρ. **ἐνεῖρξα**, εἴργω ἔν τινι, ἐγκλείω, ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ Φαλαρ. Ἐπιστ. 50.

ἐνειρκτοδέσμιος, ον, ὁ ἐν εἱρκτῇ δέσμιος, Θ. Μετοχ. ἐν Μεσ. Βιβλ. Στά. τ. Α', σ. 176.

ἐνείρω, συμπλέκω, χρυσοῦς ἐνείροντες αὐταῖς (ταῖς θριξί) τέττιγας Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 4. 22· παθ., ἐξ ἀνθερίκων ἐνερμένων περὶ σχοίνους Ἡρόδ. 4. 190. **II.** βάλλω τι ἐντός, ἐμβάλλω, ἐνείραντα τὸν πῆχυν μεσηγὺ τῶν μηρῶν κτλ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 833 ἐν ἀρχῇ, ἐνείρετε χεῖρας ἅπαντες ἐς σφαῖρας κυλίκων Διονύσ. Χαλκ. 3 Bgk.

ἐνειρωνεύομαι, εἰρωνεύομαι ἐν, Ἡρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 728, ἔκδ. Stallb.

ἐνεισάγω, εἰσάγω ἐν, Ἐφραὶμ σ. 7466.

ἐνεῖσαν (= **ἐνῆσαν**) γ' πληθ. πρόσ. τοῦ **ἔνειμι**, πλειστάκις οὕτως ἐν Ἐπιγρ. Δήλου, Bull. d. cor. hell. II. σ. 570.

ἐνειρόσια καὶ **ἐνηρόσια**, τά, ἀργύριον τελούμενον εἰς ναόν τινα δι' ἄροσιν γῆς ἱερᾶς (;) Ἐπιγρ. Δήλου Bull. d. cor. hell. II. σ. 571, 576 κ. ἀλλ. — Ηρβλ. **προηρόσια** καὶ Λεξ. Κουμ. ἐν λέξει **προηρέσια**.

ἕνεκα ἢ **ἕνεκεν** (τὸ τελευταῖον σπάνιον παρὰ Τραγ., Εὐρ. Μήδ. 999, 1086, 1114, καὶ ἔτι σπανιώτερον παρὰ πεζογράφοις), Ἰωνικ. καὶ ποιητ. **εἵνεκα** ἢ **εἵνεκεν**: **ἕνεκε** Λακων. Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1347, 1404. Κυζ. αὐτόθι 3655. 18, Αἰολ. **ἔννεκα** αὐτόθι 2183· πρβλ. **οὕνεκα**: — Ηρόδ. μετὰ γεν., κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τὴν ἐξ αὐτῆς ἐξηρτημένην πτῶσιν, ἀλλ' ὡσαύτως καὶ πρὸ αὐτῆς, ὡς ἐν Ἰλ. Η. 94 ἀλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος, καὶ Β. 377 εἵνεκα κούρης, καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγραφ., ὡς καὶ παρ' ἡμῖν νῦν. **1)** ἐξ αἰτίας τινός, χάριν τινός, ἕνεκα, Λατ. gratia, causa, Τρώων πόλιν .., ἧς εἵνεκ' ἐτίζομεν κακὰ πολλὰ Ἰλ. Ξ. 89, κτλ.· ὕβριος εἵνεκα τῆσδε Α. 214· τοῦδ' ἕνεκα, ἕνεκα τούτου, αὐτόθι 110· ὧν ἕνεκα Υ. 21· τίνος ἕνεκα; Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 180· τοῦ ἕνεκα; Πλάτ. Πρωτ. 310Β (πρβλ. **οὕνεκα**)· τῶν δὲ εἵνεκα ἔκως .., ἢ ἵνα .., Ἡρόδ. 8. 35, 40· κολακεύειν ἕνεκα μισθοῦ Ξεν. Ἑλλην. 5. 1. 17· διὰ νόσον ἕνεκα ὑγιείας, ἐξ αἰτίας νόσου χάριν ὑγείας, Πλάτ. Λύσ. 218D, πρβλ. Συμπ. 185Β· τὸ οὗ ἕνεκα (οὐδέποτε τὸ οὗ ἕνεκεν), τὸ τελικὸν αἴτιον, Ἀριστ. Φυσ. 2. 2, 8, Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 3, 1, κ. ἀλλ. **2)** ὡς πρός, ἐν σχέσει πρός, ὅσον διὰ .., ἐμοῦ γε ἕνεκα, ὅσον ἐξαρτᾶται ἐξ ἐμοῦ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 365, Δημ. 461. 12· τοῦ φυλάσσοντος εἵνεκεν Ἡρόδ. 1. 42· εἵνεκέν γε χρημάτων, ὅσον διὰ χρήματα, ὁ αὐτ. 3. 122, κλ.· ἕνεκά γε φιλονεικίας Πλάτ. Πολ. 548D, πρβλ. 329Β· ἐμπειρίας μέν ἄρα ἕνεκα αὐτόθι 582D· ὁμοίοι τοῖς τυφλοῖς ἂν ἦμεν ἑνεκά γε τῶν ἡμετέρων ὀφθαλμῶν Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 3· πρβλ. **ἑκατι**, **οὕνεκα**. **3)** δυνάμει τινός, τέχνης εἵνεκα, δυνάμει τέχνης, μνημονεύεται ἐκ τῆς Ἀνθ. **4)** πλεοναστ., ἀμφὶ σοῦνεκα (ἀμφὶ σοῦ νέα Auratus, ᾧ ἠκολούθησαν οἱ ἄριστοι νεώτεροι ἐκδόται, ἐν οἷς καὶ ὁ Jebb.) Σοφ. Φ. 554· ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα ὠργίζετο τοῖς ὁπλίταις, ὅσον κατὰ τὴν βοήν, ὁλ. κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον, οὐχὶ δὲ πραγματικῶς, Θουκ. 8. 92· προσέβαλεν ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκεν, ὅπως μὴ ὄλεθρος εἴη εὐμενὴς αὐτοῖς ὧν Ξεν. Ἑλλην. 2. 4, 31· τίνος δὴ [χάριν] ἕνεκα ταῦτα ἐλέχθη; Πλάτ. Νόμ. 701D, πρβλ. Πολιτικ. 302Β. **II.** ὡς σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ **οὕνεκα** (ὃ ἴδε), διότι, οὕνεκά μ' αἰνὸν ἔσχεν ἄχος Ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 198, Καλλ. Ἀποσπ. 287, πρβλ. Βίωνα 8. 5. **2)** **εἵνεκεν** = **οὕνεκεν** ἢ **ὅτι**, Πινδ. Ι. 7 [8]. 70.

ἐνεκπλύνω, ἐκπλύνω, «ξεπλύνω» τι ἔν τινι, Πολύζηλος ἐν «Δημοτυνδόρεῳ» 4.

ἐνελαύνω: μέλλ. **-ελάσω**. Ἀττ. **-ελῶ**, ἐλαύνω, ἐμπήγω τι μεθ' ὁρμῆς εἴς τι, μετὰ δοτ., ἐν δεινῷ σάκει ἤλασεν .. ἔγχος, ἐν τμήσει, ἀντὶ ἐνήλασε δεινῷ σάκει κτλ., Ἰλ. Υ. 259, πρβλ. Πινδ. Ν. 10. 131· μεταφ., ὁπόταν τις ἀμείλιχον καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ ὁ αὐτ. Π. 8. 11. — Μέσ., ἐλαύνω ἔν τινι ἢ ἐπί τινος, οὕτω γὰρ δεινῶς ἰσχυρίζεται (ἡ φάλαγξ) ὥστε καὶ βαθίζειν τινὰς ἐπάνωθεν αὐτῆς, καὶ προσέτι καὶ ἵππους καὶ ὀχήματα .. ἐνελαύνεσθαι Δίων Κ. 49. 30.

ἐνελίσσω, καὶ Ἰων. **ἐνειλίσσω**, τυλίσσω τι εἴς τι, ξαίνουσα περὶ κτενὶ λήνεα κούρη ἠλακάτῃ δ' ἐνέλισσε Νόνν. Δ. 6. 147. — Μέσ., τυλίσσομαι ἔν τινι, ἦν ἐν ἱματίῳ ἐνειλιξάμενος εὕδῃ Ἡρόδ. 2. 95. — Παθ., ὀλίγῳ δ' ἐνελίσσεται ὁλκῷ Νικ. Ἀλ. 287· ἐνειλιγμένον τοὺς πόδας εἰς πίλους καὶ ἀρνακίδας Πλάτ. Συμπ. 220Β.

ἔνελος, «ἀνεβρός», Ἡσύχ.

ἔνεμα, τό, (ἐνίημι) κλύσμα, Διοσκ. 2. 144.

ἐνεμέω, ἐμῶ ἔν τινι, ξερνῶ μέσα εἴς τι, ἐς ποδονιπτῆρα ἐνεμεῖν τε καὶ ἐνουρέειν Ἡρόδ. 2. 172· τινὶ Ἀθ. Π. 7. 377.

ἐνενήκοντα, οἱ, αἱ, τά, ἄκλ., «ἐνενῆντα», ἐνενήκοντα γλαφυραὶ νέες Ἰλ. Β 602, κτλ. (ὁ τύπος **ἐννεν-** εἶναι συνήθως ἐν μεταγεν. χειρογρ., ἀλλ' ὁ διὰ τοῦ ἑνὸς ν, ὡς τὸ **ἑνατος**, **ἑνάκις**, βεβαιοῦται ἐκ τῆς χρήσεως τῶν ποιητῶν καὶ ἐξ ἐπιγραφῶν, ἴδε Συλλ. Ἐπιγρ. 2266. 25., 2852. 34, κτλ.). Ὡς κλιτὸν ἀριθμ. κατὰ γεν.

πληθ. **ἐνενηκόντων** ἁπαντᾶ ἐν Ἐπιγρ. Χίου ἐν Μουσ. κ. βιβλ. Εὐαγγ. Σχολ. Σμύρνης 1876, ἀριθ. ργ΄, σ. 37, αὐτόθι καὶ τὰ **δυῶν, τεσσαρακόντων, πεντηκόντων**, κλ.

ἐνενηκοντα-ετής, ές, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27.7· συνηρ. **-εύτης, ου**, Ἀππ. Καρχ. 106· ἔχων ἡλικίαν ἐνενήκοντα ἐτῶν.

ἐνενηκοντά-πηχυς, ὁ, ἡ, ἔχων μῆκος 90 πήχεων, Ἀθήν. 201Ε.

ἐνένῖπε (οὐδέποτε **ἐνένιπτε**), ἴδε ἐν λ. **ἐνίπτω**.

ἐνένωτο, -νώκασι, Ἰων. ἀντὶ **ἐνενόητο, -νοήκασι**, ἴδε **νοέω**.

ἐνεξεμέω, ἐξεμῶ ἔν τινι, .. λεκανίῳ Πολύζηλος ἐν «Δημοτυνδάρεῳ» 4.

ἐνεξουσιάζω, ἐξουσιάζω ἐν, κάμνω χρῆσιν ἢ κατάχρησιν τῆς ἐξουσίας μου ἔν τινι, τοῖς ῥυθμιοῖς Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 19· τῇ γραφῇ ὁ αὐτὸς περὶ Θουκ. 8· ἐν τινι αὐτόθι 24.

ἐνεορτάζω, ἑορτάζω ἐν, ἐνεορτάζων τῷ τόπῳ Στράβ. 559, Πλουτ. Περικλ. κ. Φαβ. Σύγκρ. 1.

ἐνεός, ά, όν, (γράφεται καὶ διὰ δύο **ν**, ἀλλ' οὐχὶ ὀρθῶς), ἄλαλος, «ὃς οὔτε ἀκούει οὔτε λαλεῖ» (Ἡσύχ.), παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνδυάζεται μετὰ τοῦ **κωφός**, ὁ μὴ ἐνεὸς ἢ κωφὸς ἀπ' ἀρχῆς Πλάτ. Θεαίτ. 206D· ὅσοι δὲ κωφοὶ γίνονται ἐκ γενετῆς, πάντες καὶ ἐνεοὶ γίνονται· φωνὴν μὲν οὖν ἀφιᾶσι, διάλεκτον δ' οὐδεμίαν Ἀριστ. π. -ὰ Ζ. Ἰστ. 4. 9, 16, Προβλ. 33.1, π. Αἰσθ.1.12· τοῖς δὲ παισὶν ἐδείκνυσαν, ὥσπερ ἐνεοῖς, ὅ τι δέοι ποιεῖν Ξεν. Ἀν. 4. 5, 33. **2)** ὡς τὸ **νήπιος**, εὐήθης, Πλάτ. Ἀλκ. Δεύτερος 140D· ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 782 ὁ Ἕρμ ἀποδέχεται τὴν εἰκασίαν τοῦ Meineke ἐνεὸς ὢν ἐνεὰ φρονεῖ, ἀντὶ τοῦ: νέος ἐὼν νέα φρονεῖ τῶν κωφίκ., ὅπερ ὁ Turneb. διώρθωσεν: ὢν νέος νέα φρονεῖ:—Ἐπίρρ. **ἐνεῶς**, «εὐήθως, μωρῶς» (Κοραῆς), Χρησμ. παρὰ Πολυαίνῳ 6. 53. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, ἄχρηστος, Ἱππ. 743C· πρβλ. **ἄνεω, ἄναυδος**.

ἐνεο-στασία, ἡ, τὸ ἵστασθαι ἄφωνον, ἀφωνία, Κύπριν δ' ἐνεοστασίῃ λάβε μύθων Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 76. Ἡ λέξις αὕτη εἶναι κατὰ διόρθωσιν τοῦ Ruhnken ἀντὶ τῆς τῶν χειρογρ. **δὲ νεοστασίῃ**, ἣν ὁ Σχολιαστὴς ἑρμηνεύει: «ἐν ἐπιστάσει ἐγένετο νέων μύθων, ἢ μύθων ἐπίστασις εἶλεν αὐτήν», κτλ.

ἐνεότης, ητος, ἡ, τὸ μὴ λαλεῖν, ἀφασία, Ἀριστ. προβλ. 10. 40. **2)** ἠλιθιότης, μωρία, τῆς ἐνεότητος τῆς ἐμῆς Κρατῖνος ἐν «Πυτίνῃ» 9, ἀλλ' ὁ Meineke διώρθωσεν ἠλιθιότητος.

ἐνεόφρων, ον, μωρός, βλάξ, Πανύασις παρὰ Στοβ. 164. 55, κατὰ διόρθ. Valcken. ἀντὶ τοῦ **νεόφρων** τῶν χειρογρ.

ἐνεπαγγέλλομαι = **ἐπαγγέλλομαι**, Ἑρμογ. Ρητ. 868. 13.

ἐνεπάγομαι, μέσ., εἰσορμῶ, σαλπίσας ὁ κώνωψ ἐνεπήγετο δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥῖνας αὐτοῦ ἄτριχα πρόσωπα Αἰσώπου Μῦθ. 234 (146 ἔκδ Κοραῆ).

ἐνέπαλτο, ἴδε **ἐμπάλλω**.

ἐνεπερείδω, ἐπερείδω ἔν τινι, Μ. Ἀκομ. τ. Β΄, σ. 299, 21, ἔκδ. Λ.

ἐνεπηρεάζω = **ἐπηρεάζω**, Πολυδ. Ζ΄, 182, Η΄, 30.

ἐνεπιδείκνῦμαι, μέσ., ἐπιδεικνύω ἐν, πρᾳότητα .ἐνεπιδείξασθαι ταῖς ἔχθραις Πλούτ. 2. 90Ε.

ἐνεπιδημέω, ἐπιδημῶ, διαμένω ὡς ἐπίδημος ἔν τινι τόπῳ, τοῖς ξένοις τοῖς ἐνεπιδημοῦσι τῇ πόλει Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 52, Ἀθήν. 233Α, 361F.

ἐνεπιορκέω, ἐπιορκῶ, ψευδῶς ὀρκίζομαι εἴς τινα θεόν, Αἰσχίν. 75. 1.

ἐνεπίπεδος, ον, ἐπίπεδος ἐντός, ποιήσει τὴν ὀροφὴν ἐνεπίπεδον Γαλην. τ. 18, μέρος 1, σ. 518, 11.

ἐνεπίσημα, «εὔγνωστα» (ὡς ἐξήγησις τοῦ Ὁμηρ. ἀριφραδέα), Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 206.

ἐνεπισκήπτομαι, μέσ., δημευομένης τῆς περιουσίας τινὸς δι' ἀπογραφῆς (ἴδε **ἀπογραφή** ΙΙ. 2), προσέρχομαι εἰς τὸν φάσκοντα ὅτι ἦτο δανειστὴς τοῦ ἀνδρὸς τούτου καὶ λέγω ὅτι ἐνοφείλεται εἰς ἐμὲ χρέος μὲ ὑποθήκην τῆς περιουσίας ταύτης, καὶ ἀπαιτῶ αὐτό· ἐνεπεσκήψατο ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκείνου ἐνοφειλόμενον αὐτῷ ἀργύριον Δημ. 1197 ἐν τέλει, 1198. 5. 15· ἴδε Ἁρποκρ. ἐν λέξει **ἐνεπίσκημμα**. Πολυδ. Η΄, 61:—τὸ δὲ ἐνεπισκήπτεσθαι ὠνομάζετο **ἐνεπίσκημμα**, Ἁρποκρ.

ἐνεπιστήμων, ον, ἐνεπίστημον ἔργον, ἔργον μετ' ἐπιστήμης, Στεφ. π. Χρυσοπ. ἐν Idel. med. et phys. gr. min. Ι. σ. 206.

ἐνέπω, καὶ ἐν ἐπιτάσει, **ἐννέπω**, ἀμφότεροι οἱ τύποι παρ' Ὁμ. καὶ Πινδ., παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. Ποιηταῖς μόνον τὸ δεύτερον, ἐξαιρουμένων τῶν λυρικῶν χωρίων τοῦ Εὐρ., ὡς ἐν Ἱππολ. 573, 580, Ἡρακλ. 96, κλ. Ὁ ἐνεστ. εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ τὴν προστ. **ἔννεπε**, τὴν εὐκτ. **ἐνέποιμι** (Ὀδ. Ρ. 561), τὴν μετοχ. **ἐνέπων**, καὶ τὸ γ' ἑνικ. τοῦ παρατ. **ἔννεπε**· ἡ ὁριστ. τοῦ ἐνεστ. δὲν ἁπαντᾷ πρὸ τοῦ Πινδ. Εἰς ταῦτα προσθετέον τὸν ἀόρ. β' **ἔνισπον**, οὗ ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸ **ἔνισπες** (Ἰλ. Ω. 388), τὸ **ἔνισπε** ἢ **-εν** (Β. 80, Ζ. 438), τὴν προστακτ. **ἐνίσπες** κατὰ τὸ **σχές, θές**), (Λ. 186, Ξ. 470, Ὀδ. Γ. 101), ἀλλ' **ἔνισπε** (Δ. 642), ὑποτακτ. **ἐνίσπω** (Ἰλ. Λ. 839), εὐκτ. **ἐνίσποις, οι** (Ὀδ. Δ. 317, Ἰλ. Ξ. 107), ἀπαρεμφ. **ἐνισπεῖν** (Ὀδ. Δ. 323): μέλλ. **ἐνισπήσω** (Ε. 98) καὶ **ἐνίψω** (ἴδε ἐν τέλει). Ἐνεστὼς τις **ἐνίσπω** εἶναι ἐν χρήσει παρὰ μεταγενεστέροις Ποιηταῖς ὡς Διον. Π. 391, Νικ. Θηρ. 522· ἀλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις οἱ τύποι οἱ συνήθως ἀναφερόμενοι εἰς τὸ **ἐνίσπω** ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἀόρ. β΄. Πιθαν. τὸ **ἐνέπω** εἶναι ἐκτεταμένος μόνον τύπος τοῦ ***ἔπω, εἶπεῖν** (ἴδε ἐν τέλει), λέγω, διηγοῦμαι, Διὸς δὲ σφ' ἔννεπε μῦθον Ἰλ. Θ. 412· τὸν Ἕκτορι μῦθον ἐνίσπες Λ. 186· νημερτέα πάντ' ἐνέποντα Ὀδ. Ρ. 549· εἴ τινά μοι κληηδόνα πατρὸς ἐνίσποις, ἂν θὰ ἠδύνασο νὰ μοὶ εἴπῃς ἀγγελίαν τινὰ περὶ τοῦ πατρός μου, Δ. 317· ἄνδρα μοι ἔννεπε, εἰπέ μοι τὴν ἱστορίαν τοῦ .., Α. 1· τίς τ' ἄρ τῶν ὄχ' ἄριστος ἦεν, σὺ μοι ἔννεπε, Μοῦσα Ἰλ. Β. 761· μνηστήρων .. θάνατον καὶ κῆρ' ἐνέπουσα Ὀδ. Ω. 414· ἀπολ., διηγοῦμαι, ἐξιστορῶ, τερπέσθην μύθοισι, πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντε. ἡ μὲν δσ' ἐν μεγάροισιν ἀνέσχετο .. αὐτὰρ ὁ διογενὴς Ὀδυσεὺς ὅσα κήδε' ἔθηκεν ἀνθρώποις Ὀδ. Ψ. 301 κἑξ., πρβλ. Σοφ. Ἠλ.1439:— συχν. παρὰ Τραγ. οἵτινες μεταχειρίζονται τὸ **ἔννεπω** ὡς ἐνεστ. τοῦ ἀορ. **εἶπεῖν** (ὁ ἀόρ. **ἔνισπον** ἁπαντᾷ μόνον κατὰ προστακτ. **ἐνίσπε** Αἰσχύλ. Ἱκ. 603, ἀπαρεμφ. **ἐνισπεῖν** Εὐρ. Ἱκ. 435)· σφῶν δ' ἐννέπω γε τοῖν παρεστώτοιν ὅτι Σοφ. Ἠλ. 1367. **2)** ἁπλῶς ὁμιλῶ, μυθοισι σκολιοῖς ἐνέπων Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ.192· καὶ παρὰ Τραγ., ὡς παρ' Αἰσχύλ. ἐν Χο. 550, Σοφ. ἐν Τραχ. 402. **3)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., λέγω, παραινῶ, κεῖνος αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρὸν .. καλὰ ῥίζοντ' ἔννεπεν Πινδ. Π. 9. 171· ὁ μὲν γὰρ (πατὴρ) αὐτὸν ἐννέπει· τέκνον, κτλ., Σοφ. Αἴ. 764· κλαίω, Ο. Τ. 350, Ο. Κ. 932. **4)** καλῶ, ὀνομάζω, τοὺς ἐνέποισιν Ἱερούς, οὓς καλοῦσιν ἱερούς, Πινδ. Ν. 6. 102· ἔνν. τινὰ δοῦλον Εὐρ. Ἱκ. Μαιν. 270. **5)** = **προσεννέπω**, προσαγορεύω, Σοφ. Αἴ. 764. Ὁ Βουττμ. ἐν Λεξιλόγῳ ἐν λέξει **ἀνήνοθεν** 15 κἑξ., ἀποδεικνύει ὅτι παρ' Ὁμήρ. οἱ τύποι **ἐνέπω, ἐννέπω, ἐνισπεῖν** (μετὰ τοῦ οὐσιαστ. **ἐνοπή**) σημαίνουσιν ἀείποτε λέγω, ἀφηγοῦμαι, οἱ δὲ **ἐνίπτω** καὶ **ἐνίσσω** (μετὰ τοῦ οὐσιαστ. **ἐνῑπή**) ἀείποτε, μέμφομαι, ψέγω, ἐπιτιμῶ, ἂν καὶ ὁ Πίνδ. καὶ οἱ μεταγεν. Ἐπικοὶ μεταχειρίζονται τὸ **ἐνίπτω** = **ἐνέπω**, ἴδε **ἐνίπτω**: τὸ **ἐνίψω** φαίνεται ὅτι ἐχρησίμευεν ὡς μέλλων ἀμφοτέρων τῶν ῥημάτων, τοῦ μὲν **ἐνέπω** ἐν Ὀδ. Β. 137 ὡς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνίψω, Λ. 148 νημερτὲς ἐνίψει, τοῦ δὲ **ἐνίπτω** ἐν Ἰλ. Η. 447 ὅς τις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει; (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **ἔσπον**).

ἐνεργάζομαι: μέλλ. **-άσομαι**: Ἀποθ., ἐμποιῶ, παράγω. πρᾶξενῶ, ὅσα δὲ φύσαν τε καὶ ἀνειλήματα ἐνεργάζεται ἐν τῷ σώματι Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ.18· πῶς τοῦτο ἐνεργάζῃ τοῖς ἀνδριάσιν Ξεν. Ἀπομν. 3.10, 6., 4. 4, 15· ἐν. ἐκπλῆξιν Πλάτ. Φίλ. 47Α· ἐν. δέος τινὶ Δημ. 1396. 22· μοχθηρὰς συνηθείας τινὶ ὁ αὐτ.1402.14· εὔνοιαν ἔν τινι Πολύβ. 6. 2, 15, κτλ.: — ἀόρ. α' **ἐνειργάσθην** ἐπὶ παθ. σημασ., κατεσκευάσθην ἢ ἐτέθην ἐντός, τίς δ' ἂν αἴσθησις ἦν γλυκέων καὶ ἁρμῶν ... εἰμὴ γλῶττα τούτων γνώμων ἐνειργάσθη; Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 5. **2)** πορνεύομαι, «τὸ δουλεύω», καὶ αἱ ἐνεργαζόμεναι παιδίσκαι ... τοῦ γὰρ δὴ Λυδῶν δήμου αἱ θυγατέρες πορνεύονται πᾶσαι συλλέγουσαι σφίσι φερνάς Ἡρόδ. 1. 93, ἔνθα ἴδε Valck. (Πρβλ. **ἐργάσιμος. ἐργαστήριον**)· ἐνεργ. τῇ οὐσίᾳ, ἐμπορεύεσθαι διὰ τῆς περιουσίας, Δημ. 1087. 22· ἐργάζομαί ἔν τινι τόπῳ, διά τινων ἁλιέων τῶν ἐνειργασμένων τοῖς τόποις ἐξητάκει Πολύβ. 10. 8, 7.

ἐνέργεια, ἡ, (ἐνεργής). τὸ ἐνεργεῖν, δρᾶσις, πρᾶξις, κίνησις, ἐνέργεια, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν **ἕξιν**. ἡ μὲν γὰρ αἴσθησις ἕξις ἡ δὲ κίνησις ἐνέργεια Ἀριστ. Τοπικ. 4. 5, 1· ἐπὶ πραγμάτων, δύναμις, Διόδ. 20. 95· ἐν τῇ ῥητορικῇ, ζωηρὰ ἢ ἀνθηρὰ ἔκφρασις, Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 2. **II.** ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τοῦ Ἀριστ τὸ ἐνεργείᾳ ὑπάρχειν, πράγματι ὑπάρχειν, ἀντιτίθεται τῷ δυνάμει ὑπάρχειν, Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 6, 1 κἑξ.: ἴδε τὴν λέξιν **δύναμις** IV: ἡ **ἐνέργεια** πολλάκις δὲν διακρίνεται τῆς λέξεως **ἐντελέχεια**· ἀλλ' ὅτι ὁ Ἀριστ. κάμνει διάκρισιν μεταξὺ αὐτῶν εἶναι φανερὸν ἐκ τῶν Φυσ. 3. 3, 1, Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 3, 9· ἀμφότεραι σημαίνουσι τὴν πραγματικὴν ὕπαρξιν πράγματός τινος, ἀλλ' ἡ **ἐντελέχεια** εἶναι ἡ πλήρης καὶ ἀπόλυτος κατάστασις ἡ προερχομένη ἐκ τῆς **ἐνεργείας**, Trendelenb. de An. σ. 297, Bonitz. Metaph. 2. σ. 387: ἡ **ἐνέργεια** ἀντιτίθεται ὡσαύτως τῇ **ὕλῃ**, Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 2, 6 καὶ = τῇ **οὐσίᾳ** 7. 2, 1, κτλ.· ἴδε Bonitz. σ. 392 κἑξ.

ἐνεργέω, εἶμαι ἐν ἐνεργείᾳ, ἐνεργῶ, Ἀριστ. Ρητ. 3.11, 2· ἰδίως ἐπὶ διανοητικῆς ἐνεργείας, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 1. 10, 15, κ. ἀλλ.· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ συχν. ἐν τῇ Καιν. Διαθ. (Ἐπιστ. π. Ρωμ. ζ΄, 5, κ. ἀλλ.): — Παθ., τῷ ἐνεργεῖσθαι Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 2, 20, πρβλ Φυσ. 2. 3.14. **II.** μεταβ., ἐνεργῶ, ἐκτελῶ τι, Πολύβ.6.17.14, 8, κλ.— Παθ., ὁ πόλεμος ἐνηργεῖτο ὁ αὐτ.1.13, 5· τὰ ἐνεργούμενα, τὰ ἐκτελούμενα πράγματα, ὁ αὐτ. 9.12,7· ἐπὶ μεταλλείων, ἐνεργοῦντσι (ἐνεργοὶ Blass), εὑρίσκονται ἐν ἐνεργείᾳ, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 45· οἱ ἐνεργούμενοι, οἱ κατεχόμενοι ὑπὸ πονηρῶν πνευμάτων, δαιμονιζόμενοι, Ἀθαν. Π. 933Α, Ἰω. Χρυσ. Ι. 468Ε, κλ. **III.** κατ' εὐφημ. ἀντὶ τοῦ **βινεῖν**, in opere

esse, καὶ ποτὶ τᾷ μάνδρα κατελάμβανον ἅμος ἐνήργει Θεόκρ. 4. 61· ἐν. τινά Ἀλκίφρ. 3. 55.

ἐνέργημα, τό, τὸ ἐνεργηθέν, ἡ ἐνέργεια, Πολύδ. 4. 8, 7, Διόδ. 4. 51.

ἐνεργής, ές, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐνεργός**, δραστήριος, ἀποτελεσματικός, ἐνεργῆ τὴν ἔφοδον ποιεῖσθαι Πολύδ. 11. 32, 8· μηχαναὶ Διόδ. 17. 44, κτλ. — Συγκρ. **ἐνεργέστερος**, ἀποτελεσματικώτερος, πρός τι Ἀριστ. Τοπ. 1. 12. — Ὑπερθ. **-τατος** Διόδ. 1. 88. **II.** ἐπὶ χώρας, καρποφόρος, τὴν χώραν ἐνεργεστέραν .. ἐποίησεν Πλουτ. Σόλ. 31.

ἐνεργητέος, **α**, **ον**, ὃν δεῖ ἐνεργεῖσθαι, Πλούτ. 2, 1034C.

ἐνεργητικός, **ή**, **όν**, ὁ δυνάμενος νὰ ἐνεργήσῃ, ὁ ἐνεργῶν, Ἀριστ. Φυσ. 10. 9. 13. **II.** τὴν ἐνεργητικὴν τὴν περὶ τὰς πολεμικὰς καὶ πολιτικὰς πράξεις, τὴν δύναμιν τοῦ ἐνεργεῖν, Πολύδ. 12. 28, 6· ἐν τῇ γραμμ., ἐνεργητικὸν ῥῆμα, τὸ δηλοῦν ἐνέργειαν, Διον. Ἀλ. περὶ Θουκ. 7. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ, Α. Β. 7. 7.

ἐνεργμός, «τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἔνερξις, κροῦσμα κιθαρικόν. Εὐφρόνιος δὲ τὸν ἐν μέσῃ τῇ κιθάρᾳ πασσαλίσκον, δι' οὗ ἡ χορδὴ διήρτηται» Ἐτυμ. Μ. 340. 3 (Φρύν. ἐν «Κόννῳ» 1).

ἐνεργο-βάτέω, μεταβαίνω ταχέως, καὶ ἀνδρείαν φύσιν εἰς γυναικείαν ἐνεργοβατοῦσαν Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 3.

ἐνεργο-λαβέω, ἐργολαβῶ ἔν τινι, ἐπωφελοῦμαι, Αἰσχίν. 75. 1.

ἐνεργός, **όν**, ὁ ἐν ἔργῳ ὤν, ὁ ἠσχολημένος εἴς τι, ὁ ἔχων ἐργασίαν, ἦκον .. ἄνδρες .. βίου τε δεόμενοι καὶ ἐνεργοὶ βουλόμενοι εἶναι Ἡρόδ. 8 26· μηδὲ δικαστὰς ἐνεργοὺς ὄντας οἴνου γεύεσθαι τὸ παράπαν Πλάτ. Νόμ. 674B· ζῷα ἐνεργά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἀκίνητα, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 4· ὅπως ἂν ἐνεργοὶ ὦσι, ὅπως ἄρξωνται τοῦ ἔργου, Δημ. 925. 8· ἐνεργοὺς περί τι 3. 17, 4· ἐπὶ νεῶν καὶ στρατεύματος, κλ., κατάλληλος πρὸς ὑπηρεσίαν ἢ ἔργον, νῆες .. ἐνεργοὶ Θουκ. 3. 17· δεῖ ἐνεργὸν .. ἔχειν τὸ στράτευμα Ξεν. Κύρ. 2. 2, 23· ἐν. προσβολή, ἰσχυρά, Πολύβ. 4. 63, 8· ἐνεργοῖς καὶ πυκνοῖς τοῖς ὑσσοῖς, ἀποτελεσματικοῖς καὶ πυκνοῖς τοῖς ἀκοντίοις, ὁ αὐτ. 1. 40, 12· ἐνεργὸν ποιεῖσθαι τὴν πορείαν, ταχεῖαν, ὁ αὐτ. 5. 8, 3. **II.** ἐπὶ χώρας, ἐν ἐνεργείᾳ, καλλιεργουμένη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀργός**, βούλοιο ἄν σοι τὴν νῦν ἀργὸν οὖσαν χώραν ἐνεργὸν γενέσθαι .. ; Ξεν. Κύρ. 3. 2, 19, πρβλ. 5. 4. 25, Ἑλλην. 4. 4, 1, Ἱέρ. 11. 4· πεδίον πολλαῖς ἐνεργὸν ἀνθρώπων μυριάσι, παράγον καρπὸν διὰ πολλὰς μυριάδας ἀνθρώπων, Πλουτ. Καῖσαρ 58· οὕτως ἐπὶ μεταλλείων, Ξεν. Πόροι 4, 2· ἐνεργὰ χρήματα, τὰ ἐν ἐνεργείᾳ, τὰ ἔντοκα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **ἀργά**, Δημ. 815. 15, πρβλ. 816. 14· ἐνεργὸν ποιεῖν (τὸ δάνειον) ὁ αὐτ. 1291 ἐν τέλει. **III.** Ἐπίρρ. **ἐνεργῶς**, μετὰ δραστηριότητος, Ξεν. Ἀπομν. 3. 4, 11, ἀνυσίμως, Διοσκ. 1. 11. Πρβλ. **ἐνεργής**.

ἐνερείδω· μέλλ. **-σω**, ἐρείδω ἐντός, ἐμπήγω μέσα εἰς, μοχλὸν .. ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν Ὀδ. Ι. 383· δακτύλους Ἱππ. π. Ἄρθρ. 800· βέλος ἐνερεισθὲν τοῖς ὀστέοις Πλούτ. 2. 341D: — «ἀκκουμβῶ», ἐν δὲ πλατὺν ὦμον ἔρεισεν Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1198: — μεταφ., προσηλώνω, τὴν ὄψιν τινὶ Πλούτ. 2. 586C· τὸν θυμὸν Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 230D· τὴν ψυχὴν Λουκ. Νιγρ. 7: — Μέσ., ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ Θεόκρ. 7. 7· πρβλ. Ὀρφ. Ἀργ. 1094. **II.** ἀμεταβ., κεῖμαι· ἔν τινι, ἀποκαθαρτικὴν τῶν ἐνειρηκότων στομάχῳ καὶ κοιλίᾳ χολωδῶν Διοσκ. 3. 26· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 428.

ἐνέρεισις, **εως**, ἡ, τὸ ἐνερείδειν, θλῖψις, μηδὲ νάρθηξιν ἐνέρεισιν εἶναι μηδὲ ἄχθος Ἱππ. περὶ Ἰητρεῖον 745C.

ἐνερεύγομαι, ἀποθ., ἐρεύγομαι ἐπάνω εἴς τινα, γυῖοις ἐνερεύγεται Ἰὸν Νικ. Θηρ. 185: — ὡσαύτως κατ' ἐνεργ. ἀόρ. 6', ἔμοιγέ τοι τυροῦ κάκιστον ἀρτίως ἐνήρυγεν Ἀριστοφ. Σφ. 913.

ἐνερευθής, ές, κοκκινωπός, ῥοδωπός, τῷ χρώματι γενόμενος ἐνερευθὴς Πολύδ. 32. 9, 8· πορειῶν τὸ ἐνερευθὲς Λουκ. Εἰκ. 7.

ἐνερεύθομαι, ἀποθ., κοκκινίζω, εἶμαι κόκκινος, Νικ. Θηρ. 511, 871.

ἔνερθε, καὶ πρὸ φωνήεντος **-θεν**· Δωρ καὶ Αἰολ. **ἔνερθα** ἐν Α. Β. 563, 25· ὡσαύτως συντετμημ. χάριν τοῦ μέτρου **νέρθε** καὶ **νέρθεν** (ἐκ τοῦ **ἐν**, **ἔνερ-οι**, πρβλ. **ὑπέρ**, **ὕπερθε**): **I.** Ἐπίρρ., ἐκ τῶν κάτω, κάτωθεν, αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε Ἰλ. Υ. 57· πέμψατ' ἔνερθεν ψυχὴν εἰς φῶς Αἰσχύλ. Πέρσ. 630· πῶς τήνδ' ἔπεμψας νέρθεν ἐς φάος τόδε ; Εὐρ. Ἄλκ. 1139· πρβλ. 985· νέρθεν ἀνακαλούμενον ὁ αὐτ. Ἑλ. 966.

2) ἄνευ τῆς ἐννοίας κινήσεως, κάτω, ὑποκάτω, ἐν. πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθε Ἰλ. Ν. 75, πρβλ. 78· ῥαίνοιτο δὲ νέρθε κονίῃ [ἵππος] Λ. 282, πρβλ. 535, κτλ.· πρόσωπά τε νέρθε τε γοῦνα Ὀδ. Υ. 352: — ἰδίως ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, οἱ ἔνερθε θεοί, οἱ κάτω θεοί, Λατ. dii inferi, Ἰλ. Ξ. 274· τοῖς ἔν. νεκροῖς Σοφ. Ἀντ. 25, πρβλ. Ἠλ. 1069· κοίταν ἔχειν νέρθεν ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1707· ὡσαύτως, ἔνερθ' ὑπὸ γῆς, ὑπὸ γᾶν Ἡσ. Θ. 720, Πινδ. Π. 9. 142· τοῖς .. νέρθε κάπὶ γῆς ἄνω Σοφ. Ο. Τ. 416: — κάτω, δηλ. ἐν τῷ πεδίῳ, Εὐρ. Βάκχ. 752· βαιὸν δ' ἔνερθεν, ὀλίνον παρακάτω, Σοφ. Φιλ. 20. **II.** ὡς πρόθ. μετὰ γεν., προτασσομένη ἢ ἐπιτασσομένη τοῦ πτωτικοῦ, ἀγκῶνος ἔνερθε Ἰλ. Λ. 252· πρβλ. γαίης νέρθε .. καὶ .. θαλάσσης Ξ. 204· νέρθεν γῆς Ὀδ. Λ. 302· ἔνερθ' Ἀΐδεω Ἰλ. Θ. 16· οὕτω παρὰ Τραγ., γῆς ἔνερθεν ἐς φάος Αἰσχύλ. Πέρσ. 222, Εὐρ. Φοίν. 505· ἀλλ' ὡσαύτως ἁπλῶς ἐπὶ νεκροῦ τεθαμμένου, ἕζης ἄρ' οὐδὲ γῆς ἔνερθ' ᾤχου θανών ; Σοφ. Ἀποσπ. 603. **2)** ὑποκάτω, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τινός, ὃς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν μ' ἔνερθεν ὄντ' ἀνέστησας πέρα ὁ αὐτ. Φιλ. 666: — Οὐδέποτε ἐν τῇ ἐοικυίᾳ Ἀττ. Πεζογραφίᾳ, ἀλλ' ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ., ἐν. τῆς λίμνης 2. 13· ἀποκ. 1. 91, ὡσαύτως ἐν Ἀττ. Ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1034, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 11, Λουκ. Ῥητ. Διδάσκ. 4.

ἔνερξις, **εως**, ἡ, = **ἐνειρξις**, **ἐνεργμός**, Ἐτυμ. Μ. 540. 2, Ἡσύχ.

ἔνεροι, **ων**, οἱ, Λατ. inferi, οἱ ὑπὸ τὴν γῆν, οἱ νεκροί, «ἔνεροι· νεκροί, ὑποχθόνιοι, ἀσθενεῖς» Ἡσύχ., τρίτατος δ' Ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων Ἰλ. Ο. 188· τρέσσ' Ἀΐδης, ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσων Ἡσ. Θ. 850· ἀναξ ἐνέρων Ἀΐδωνεύς Ἰλ. Υ. 61, κτλ.· βασιλεῦ τ' ἐνέρων Αἰσχύλ. Πέρσ. 629· οἱ ἔνεροι Πλάτ. Πολ. 387B. (Ἡ ῥίζα εἶναι **ἐν-**, ἐντός, ἔσω, ὅθεν καὶ **ἔνερθε**, **ἐνέρτερος**, **-τατος** (**νέρθε**, **νέρτερος**) ἐν ἀναλογίᾳ πρὸς τά: **ὑπέρ**, **ὕπερθε**, **ὑπέρτερος**, **-τατος**. Τὸ Λατ. inferi ἀντιτιθέμενον τῷ sup-eri παρουσιάζει κατὰ τὸ φαινόμενον ἀναλογίαν τινά, ἀλλὰ τὸ f τῆς λέξεως ταύτης καταστρέφει αὐτήν).

ἐνερό-χρως, **ωτος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων χροιὰν νεκροῦ, Ἀλκίφρ. 13.

ἔνερσις, **εως**, ἡ, (ἐνείρω), τὸ ἐνείρειν, ἐντιθέναι, ἐναμῴζειν, χρυσῶν τεττίγων ἔνέρσει, οὓς ἑκάρφωνον εἰς τὴν κόμην τῶν οἱ πρεσβύτεροι τῶν εὐγενῶν Ἀθηναίων πρὸς συγκράτησιν τῶν τριχῶν ἐν τῇ κορυφῇ ἐν ᾗ ἐσχημάτιζον κρώβυλον, δηλ. εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν λῆγον εἰς σχῆμα κώνου ἐν τῇ κορυφῇ. Θουκ. 1. 6.

ἐνέρτερος, **α**, **ον**, συγκρ. ἐκ τοῦ **ἔνεροι**, ἐνέρτεροι .. θεοί, οἱ Τιτᾶνες, Ἰλ. Ο. 225· οἱ ἐνέρτεροι = οἱ ἔνεροι, Αἰσχύλ. Χο. 286, μετὰ γεν., καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος οὐρανιώνων, ὑποχθονιώτερος τῶν ποτὲ οὐρανίων Τιτάνων, Ἰλ. Ε. 898. — Ὁ μεθ' Ὅμηρον τύπος ἦτο **νέρτερος**, ἴδε τὴν λέξιν.

ἐνέρυθρος, **ον** = **ἐνερευθής**, ὑπέρυθρος, κοκκινωπός, Ἀρετ. Χρον. Νούσ Θεραπευτ. 1. 6.

ἐνεσία, ἡ, (ἐνίημι) συμβουλή, προτροπή, εἰσήγησις, μόνον ἐν τῷ Ἐπικῷ τύπῳ, **ἐννεσία**· δοτ. πληθ. μετὰ γεν. προσ., κείνης ἐννεσίῃσι, κατ' εἰσήγησιν ἐκείνης, Ἰλ. Ε. 894· Γαίης ἐννεσίῃσι Ἡσ. Θεογ. 494· ὑπ' ἐννεσίῃσι Κόϊντ. Σμυρ. 3. 475· γεν. πληθ., Μηδείης .. ἐννεσιάων Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1364.

ἔνεσις, **εως**, ἡ, (ἐνίημι) ἔνθεσις, ἐμβολή, ἔνεσις φύσης ἐνιεμένης ἐς τὴν κοιλίην Ἱππ. π. Ἄρθρ. 815· ἔγχυσις, διὰ τῆς τοῦ καθετῆρος ἐνέσεως, μνημονεύεται ἐκ Παύλου τοῦ Αἰγιν· πρβλ. **ἔνεμα**.

ἐνεστιάομαι, Ἀποθ., ἑστιῶμαι, συμποσιάζω ἔν τινι τόπῳ, ἣν δ' ὑπὸ ταῖς ἄγαν παλινσκίοις ὕλαις ἰλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν Λουκ. Ἔρωτ. 12.

ἐνετέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐνίημι**, δεῖ ἐνιέναι, Ὀρειθ. τ. 4, σ. 575, ἔκδ. Dar.

ἐνετή, ἡ, (ἐνετός) = **περόνη**, «καρφίτσα», χρυσείης δ' ἐνετῆσι κατὰ στῆθος περονᾶτο Ἰλ. Ξ. 180, Καλλ. Ἀποσπ. 149. Ὁ Ἡσύχ. προπαροξύνει τὴν λέξιν: «ἐνέτησι· περόναις, ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι, ἢ πόρπαις».

ἐνετήρ, **ῆρος**, ὁ, (ἐνίημι) ὁ αὐλίσκος, δηλ. ὁ σωλὴν τοῦ κλυστηρίου, κλυστήριον, Ἰατρ., πρβλ. **ἔνεμα**. **II.** μηχάνημα πολεμικὸν πρὸς ἐξακόντισιν βλημάτων, Φίλων Βελοπ. 91.

ἐνετήρια, τά, Λοκρ. ἀντὶ **εἰσιτήρια**, Ἐπιγρ. παρὰ Hicks 63. 1, Πρβλ. Ἰω. Οἰκ. Ἐποικ. Λοκρ. γράμμ. καὶ τὰ ὑπὸ W. Vischer σημειωθέντα ἐν Rhein Mus. N. F. XXVI, σ. 50, 51.

ἐνετός, **ή**, **όν**, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐνίημι**, ἐγχεόμενος, Ἰατρ. **II.** κατασκευαστός, ψευδής, ἐγκάθετος, «βαλμένος», κατηγόρους ἐνετοὺς ἐπὶ τοὺς πλουσίους ἐπήγοντο Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 22, Μιθρ. 59. καὶ πιθαν. γραφ. ἐν Ξενοφ. Ἀν. 7. 6, 41 ἐνετὸς ὑπὸ Ξενοφῶντος ἀντὶ ἀναστὰς ὑπὲρ Ξ., ὡς διωρθώθη ἤδη.

ἐνευδαιμονέω, εὐδαιμονῶ ἔν τινι, οἷς ἐνευδαιμονῆσαι Θουκ. 2. 44· ταῖς βασιλείαις ἐνευδαιμόνησαν Διόδ. Ἀποσπ. 601. 3.

ἐνευδιάω, Ἐπικ. **ἐνευδιόω**, ἐπὶ τοῦ πτηνοῦ κίρκου, φέρομαι ἐν τῷ ἀέρι χωρὶς νὰ κινῶ τὰς πτέρυγας, εὐκήλοισιν ἐνευδιόων πτερύγεσσιν Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 935.

ἐνευδοκιμέω, εὐδοκιμῶ ἐν, ὅτω τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήματα ἐνευδοκιμεῖν ἀπέκειτο, δηλ., τὸ ἐν τοῖς τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήμασιν εὐδοκιμεῖν, Δημ. 294. 13· πρβλ. Ἰλούτ. 2. 71Δ.

2) εὐδοκιμῶ παρά τινι, Αἰσχίνης .. ἐνευδοκίμει τοῖς Μακεδόσι Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 8. 12.

ἐνεύδω· μέλλ. **-ευδήσω**, κοιμῶμαι ἔν τινι ἢ ἐπί τινος, χλαῖναν .. καὶ κώεα, τοῖσιν ἐνεῦδεν Ὀδ. Υ. 95, πρβλ. Γ. 350 κ. ἀλλ.

ἐνευημερέω, εὐημερῶ, εἶμαι τυχηρὸς ἔν τινι, ἐνευημεροῦντα τοῖς θεάτροις Πλούτ. 2. 289D, 665D.

ἐνευθηνέομαι, παθ., ἔχω ἀσθονίαν τινός, διὰ τὸ τοιούτοις

ἐνευθηνεῖσθαι φυτοῖς Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 586, Φώτ., κλ.

ἐνευκαιρέω, διέρχομαι τὸν καιρόν μου, καταγίνομαι εἴς τι, διαβολαῖς Φίλων 2. 522· πρβλ.1. 387.

ἐνευλογέομαι, παθ., εὐλογοῦμαι ἔν τινι, τῷ σπέρματί σου ἐνευλογηθήσονται πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῆς γῆς Ηρᾶξ. Ἀποστ. γ', 25· ὅτι ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πάντα τὰ ἔθνη Ἐπιστ. π. Γαλ. γ', 8.

ἐνευνάζομαι, εὐνάζομαι ἐν, κοιμῶμαι ἔν τινι τόπῳ, ἐνευνάσαντο δόμοισι Νικ.Ἀποσπ. 33.

ἐνεύναιος, ον, (εὐνή), ἐφ' οὗ τις κοιμᾶται, «ἐγκοίμητρον» Σχολ., «ἐγκοίτιον» Εὐστ., ἑστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα .. αὐτοῦ ἐνεύναιον Ὀδ. Ξ. 51· χήτει ἐνευναίων, δι' ἔλλειψιν στρωμάτων καὶ σκεπασμάτων, Π. 35 (ἔνθα ἄλλοι λαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς ἁρσ. ἑρμηνεύοντες: δι' ἔλλειψιν «τῶν εὐνησομένων, ὅ ἐστι κοιμησομένων» Σχολιαστ., «συμβολικῶς ἐρρέθη, ἀντὶ τοῦ, στερουμένη τῶν ἐγκοιμωμένων ... ἦγουν ἡμέλησε διὰ τὸ μὴ εἶναι τὸν Ὀδυσσέα» Εὐστ.).

ἐνευπαθέω = εὐπαθέω ἐν, Λιβάν. 1. 359, Κ. Μανασσ. Χρ. σ. 13Β, κλ.

ἐνευρίσκω, εὑρίσκω ἔν τινι, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5.13, 5.— ἐν Σοφοκλ. Αἴ.1144 ὁ Hartung ἀντὶ τοῦ: ἂν ηὗρες γράφει: ἐνεῦρες, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

ἐνευσεβέω, εὐσεβέω ἐν, εἶμαι εὐσεβὴς ἔν τινι, ταῖς ἐντολαῖς Γρηγ. Ναζ. σ. 19.

ἐνευστομέω, ἄζω ἡδέως ἔν τινι τόπῳ, οἷς ἐνευστομεῖν τοῖς ἄλσεσιν ἔθος Φιλόστρ. 870.

ἐνευσχημονέω = εὐσχημονέω ἐν, Ἱεροκλ. σ. 46.

ἐνευσχολέω, διατρίβω τὸν χρόνον εὐαρέστως ἔν τινι, ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς Λουκ.Ἐρωτ. 35.

ἐνευτυχέω = εὐτυχέω ἐν, Ἀριστείδ.1, σ.111.

ἐνευφραίνομαι = εὐφραίνομαι ἐν, Ἐβδ. (Παροιμ. Η', 31).

ἐνεύχομαι = εὔχομαι, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448, I, 14, Συνεσ. Ἐπιστ. 67, σ. 209Β.

ἐνευωχέομαι = εὐωχέομαι ἐν, Συνεσ.Ἐπιστ. 44, σ.183.

ἐνεχθήσομαι, ἐνέχθητι, ἐνεχθείην, ἐνεχθῶ, ἐνεχθῆναι, ἴδε τὸ ῥῆμα **φέρω.**

ἐνεχύράζω: μέλλ. **-άσω,** λαμβάνω ἐνέχυρον παρά τινος, μήτε ἐνεχυράσαι, μήτε, κτλ., Νόμ. παρὰ Δημ. 518.1, πρβλ. Πλάτ. Ἀξ. 367Β. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., λαμβάνω τι ὡς ἐνέχυρον, καὶ διάκονον, εἴ τις ἐχρῆτο, ταύτην ἐνεχυράζειν Δημ. 762. 4, Αἰσχίν. 56. 42, Διον.Ἁλ. 6. 29· ἀπολ., Πολύϐ. 6. 37, 8 (ἔνθα κακῶς κεῖται ἐνεχυριάζων): — Παθ., τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι, ἡ περιουσία μου καταλαμβάνεται ὡς ἐνέχυρον, Ἀριστοφ. Νεφ. 241:—Μέσ. ὡς τὸ ἐνεργ., λαμβάνω τι ὡς ἐνέχυρον, χάτεροι τόκου ἐνεχυράσασθαί φασιν, καὶ ἕτεροι λέγουσιν ὅτι θὰ κατάσχωσι τὴν περιουσίαν μου ὡς ἐνέχυρον τοῦ τόκου, αὐτόθι 35· μὴ ἐνεχυραζόμενον φέρειν ὁ αὐτ.Ἐκκλ. 567.

ἐνεχύρασία, ἡ, τὸ ἐνεχυράζειν, τὸ λαμβάνειν τὴν περιουσίαν τινὸς ὡς ἐνέχυρον, ἐνέχυρον, ὑποθήκη, Πλάτ. Νόμ. 949D, Συλλ. Ἐπιγρ. 93. 7., 104.12· ἐν. ποιεῖσθαι Δημ.1162. 12., 1163. 25.

ἐνεχύρασμα, τό, πρᾶγμα κείμενον ὡς ἐνέχυρον, ἐνέχυρον, Ἐβδ. (Ἔξοδ. ΚΒ', 26), Ἀπολλ. Λεξικ.Ὁμ.

ἐνεχύρασμός, ὁ, = **ἐνεχυρασία,** Πλουτ. Κοριολ. 5.

ἐνεχύραστός, ή, όν, δν δύναταί τις νὰ κατάσχῃ ὡς ἐνέχυρον, Συλλ.Ἐπιγρ. 2448. ν. 21.

ἐνεχυρίάζω, -ιασμός, τύπος πλημμελὴς ἀντὶ **ἐνεχυράζω, -ασμός.**

ἐνεχύριος, ον, ὡς ἐνέχυρον, Ἐπιστ. Σωκρ. 9.

ἐνέχυρον, τό, (ἐχυρὸς) ἐνέχυρον, ὡς καὶ νῦν, ἐνέχυρον ἀποδεικνύναι ἢ ὑποτιθέναι, παρουσιάζειν ἐνέχυρον, Ἡρόδ. 2. 136· ἐνέχυρα ἀποδιδόναι Ἀνδοκ. 28. 27· λαμϐάνειν αὐτόθι 23, Ξεν.Ἀν. 7. 6, 23· ἐνέχυρα βία φέρειν Ἀντιφ.142. 35· τόν τε κότυλον πρῶτον ἠνεγκα ἐνέχυρον τῶν γειτόνων Ἕρμιππος ἐν «Θεοῖς» 4· ἐν. τιθέναι τι Ἀριστοφ. Πλ. 451· πρβλ. Ἐκκλ. 755· ἐν. κεῖται Πλάτ. Νόμ. 820Ε· ἐπ' ἐνεχύρῳ δοῦναι 1185. 12· ἐκ τῶν ἐν. τῶν ὠφληκότων τὴν δίκην, ἐκ τῶν διὰ δίκης καταληφθέντων ἐνεχύρων, Συλλ.Ἐπιγρ.158Α. 24.—Ἐν τῇ Ἀττικ. νομοθεσίᾳ, **ἐνέχυρον** ἢ **ἐνέχυρα** κυρίως ἦσαν κινητὰ κτήματα, ἅπερ ὁ δανειστὴς ἠδύνατο νὰ λάϐῃ πρὸς ἀσφάλειαν διὰ τὰ χρήματα, ἅπερ ἐδάνεισεν, ἐνῷ ἡ **ὑποθήκη** ἐσήμαινε κυρίως πραγματικήν, ἤτοι ἀκίνητον περιουσίαν (ἐν ᾗ συμπεριελαμϐάνοντο καὶ δοῦλοι ἢ πλοῖα) ἥτις ἐδίδετο ὡς ὑποθήκη εἰς τὸν δανειστήν, ἴδε Att. Proc. 504 κἑξ.

ἐνέχω: μέλλ. **ἐνέξω** ἢ **ἐνσχήσω,** κρατῶ ἢ διατηρῶ τι ἐντός μου, χόλον ἐνέχειν τινὶ Ἡρόδ.1.118., 6.119· ἴδε Η. 2.

II. Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. καὶ ἀόρ. (ἴδε κατωτ.), ἐνέχομαι, κρατοῦμαι, συλλαμϐάνομαι, δεσμεύομαι, περιπλέκομαι, ὡς τὸ Λατ. teneri, μετὰ δοτ., τῇ πάγῃ Ἡρόδ. 2. 121, 2, πρβλ. Ξεν.Ἀν. 7. 4, 17· ἐν. τοῖς τῆς νεὼς σκεύεσι Πλάτ. Λάχ. 183Ε. **2)** μεταφ., ἐνέχεσθαι ἀπορίῃσι Ἡρόδ.1.190· φιλοτιμίᾳ Εὐρ. Ι. Α. 527· ὡσαύτως, ἐν. ἐν ἀγεῖ Ἡρόδ. 6. 56· ἐν κακῷ ὁ αὐτ. 9. 37, πρβλ. Λυσ. 94. 40· ἐν θωύματι ἐνέσγετο, κατελήφθη ὑπὸ θαυμασμοῦ, Ἡρόδ.7.128. **3)** ἐνέχομαι, καὶ τότ' οὐ δικαίοις Ζεὺς ἐνέξεται λόγοις τὸν τᾶς βοὸς παῖδ' ἀτιμάσας, ἔνοχος ἔσται, «οὐκ εὐαπολόγητος ἔσται» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Ἱκ. 169 κατὰ διόρθωσιν τοῦ Πόρσωνος ἀντὶ **ἐνεύξεται** ἢ **ἀνεύξεται,** πρβλ. Ἀνδοκ.7. 5· συχνάκις ἐν δικανικῷ σχήματι, ἐπιάρῳ κ' ἐνέχοιτο τὠνταῦτ' ἐγραμμένῳ Ἐπιγραφ. Ἀρχ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 11· οὕτως, ἐν. ἀρᾷ Διὸς Πλάτ. Νόμ. 881D· ζημίᾳ, αἰτίᾳ αὐτόθι 935C, Κρίτων 52Α· ἐνέχεσθαι ἐπιτιμίοις Δημ. 1231. 15· ἐν τοῖς ἐπιτιμίοις Αἰσχίν.78. 41· νόμῳ Πλουτ. Γράκχ.10· ἐν τοῖς αὐτοῖς νόμοις Πλάτ. Νόμ. 762D· ἐνείχετο νοθείᾳ, εἶχε τὸ ὄνειδος ὅτι ἦτο νόθος, Πλουτ. Θεμ.1: πρβλ. **ἔνοχος.** **4)** ἐπὶ καλῆς σημασίας, ὁ δὲ καμὼν προτέρᾳ πάθᾳ νῦν ἀρείονος ἐνέχεται ὄρνιχος ἀγγελίᾳ Ἄδραστος ἥρως, «ὁ δὲ καμὼν Ἄδραστος τῇ προτέρᾳ συμφορᾷ νῦν βελτίονος ἔχεται τύχης τῇ τοῦ ὄρνιθος ἀγγελίᾳ» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 8. 70. **5)** ἀπολ., μένω, ἵσταμαι, ἐν δὲ ταύτῃ πως ἐνέσοχετο, ἐν ταύτῃ κἄπως ἑστάθη, Πλάτ. Θεαίτ.147D. **III.** ἀμεταϐ., εἰσέρχομαι, εἰσδύω, ὅπως ἂν εἰς τὸν κόλπον .. αἱ αὐγαὶ τοῦ φέγγους ὡς μάλιστα ἐνέχωσιν Ξεν. Κυν. 10. 7· ὥστε τὴν αἰχμὴν περάσασαν ἐνσχεῖν κατὰ τὸ ἰνίον (ὁ Κοραῆς ἔχει ἀνασχεῖν καὶ ἑρμηνεύει: «ἔστι δὲ τὸ ἀνασχεῖν, ἀναφανῆναι, προκῦψαι, εἰς τὸ ἔξω προελθεῖν»), Πλουτ. Πομπ.71. **2)** ἔγκειμαί τινι, ἢ εἶμαι ἐναντίον αὐτοῦ, ἔχω χόλον κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐνεῖχον αὐτῷ Ἐβδ. (Γεν. ΜΘ', 23)· ἡ δὲ Ἡρωδιὰς ἐνεῖχεν αὐτῷ καὶ ἤθελεν αὐτὸν ἀποκτεῖναι Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ς', 19, Λουκ. ια', 53.

ἐνέψημα, τό, τὸ ἐμϐραζόμενον ἢ ἐν θερμῷ ὕδατι ἐμϐρεχόμενον, Ἀρετ.Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ.1.1.

ἐνεψητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ϐράσῃ τι ἔν τινι ἢ νὰ ἐμϐρέξῃ αὐτὸ ἐν θερμῷ ὕδατι, Ἀρετ.Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ.1.1.

ἐνέψιγμα, τό, παίγνιον, ἄθυρμα, τοῖά περ ὧραι εἰαριναὶ φορέουσιν ἐνεψιήματα κούραις Νικ.Ἀλεξιφ. 233. [ῑ χάριν τοῦ μέτρου].

ἐνέψω, ϐράζω ἔν τινι ἢ ὁμοῦ, ἐνεψηθέντα πόροις καμάτοισι μελίσσης Νικ.Ἀλεξιφ. 71· ῥοφήματα ἁπλᾶ, ὁποῖα θύμϐρης ἢ σελίνου ἢ ἀνήθου ἐνηψημένων Ἀρετ.Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ.1.1.

ἐνέωσα: ἀόρ. α' τοῦ **ἐνωθέω,** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1243.

ἐνζέννῡμι, ϐράζω ἔν τινι, ξὺν ἐλαίῳ, ἔνθα πήγανον ἐνεζέσθη Ἀρετ.Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ.1. 2 (σ.79, ἔκδ. L. B.).

ἐνζεύγνῡμι: μέλλ. **-ζεύξω,** ζευγνύω εἴς τι, δένω, ἐμπλέκω, ἀνάγκαις ταῖσδ' ἐνέζευγμαι Αἰσχύλ. Ἱκ. 108· τί ποτέ μ'.. ἐνέζευξας .. ἐν πημοσύναις ..; (οὗτως ὁ Ἕρμαννος) αὐτόθι 578. **II.** δένω σφιγκτά, καὶ νιν ἄρθρα κεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν ἔρριψεν Σοφ. Ο. Τ. 718· ϐάλλω εἰς τὸν ζυγόν, «ζεύγω», ἐνιζευχθέντες ταῦροι Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 686.

ἐνζήτησις, ἡ, = **ζήτησις,** Ὠριγέν. Ι. 761Β.

ἔνζῡμος, ον, ἐπὶ ἄρτου, ὁ ἔχων ζύμην, ἀντίθ. τῷ **ἄζυμος,** Δαμασκ. Π. 392C, Κηρουλ. 745Α.

ἐνζωγραφέω, ζωγραφῶ ἐντός τινος, διάφ. γραφ. ἐν Πλάτ. Φιλήϐῳ 40Α, Τζέτζ. Χιλ.12, 235 (;).

ἐνζώγραφος, ον, ἐζωγραφημένος ἔν τινι, εἰκόνας ἐνζωγράφους διὰ χρωμάτων Ἐπιφαν. Ι. 373C.

ἔνζωδος, ον, ἔχων ἐγγεγλυμμένας ἢ ἐζωγραφημένας μορφὰς ζώων, Θεοφάνης Κοντ. 896.

ἐνζωνισμένην, δι. γρ. ἐν Πλουτ. 2. 896Α ἀντὶ **ἐνιζομένην.**

ἐνζώννυμι = ζώννυμι, Πλούτ.1. 470Β.

ἐνζωογονέομαι, ζωογονοῦμαι ἔν τινι, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 4, σ. 145D.

ἔνη, ἴδε ἐν λ. **ἔνος.**

ἔνη καὶ νέα, κτλ.: ἴδε ἐν λ. **ἔνος.**

ἐνηβάω, διέρχομαι τὴν νεότητά μου ἔν τινι, διασκεδάζω, Λόγγος 3.13. **II.** ἐπὶ φυτῶν, ἀκμάζω, θάλλω ἔν τινι, νάπαισι δ' ἀνθέρικος ἐνηβᾷ Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ.135, πρβλ. Νίκανδρ. παρ'.Ἀθην. 370Α, καὶ ἴδε **ἐγκαθηβάω.**

ἐνηβητήριον, τό, τόπος διασκεδάσεως, Ἡρόδ. 2..133, ἔνθα ἴδε Valck.

ἔνηβος, ον, ὁ ἐν τῇ ἥβῃ, «ἔνηβοι γὰρ οἱ πεντεκαιδεκαετεῖς καὶ πορρωτέρω, ἄνηβοι δὲ οἱ δωδεκαετεῖς καὶ κατωτέρω» Σχόλ. εἰς Θεοκρ. Εἰδύλ. 8. 3: πρβλ. **ἔφηβος.**

ἐνήδομαι, παθ., ἥδομαι ἔν τινι, εὐχαριστοῦμαι εἴς τι, Σχόλ. Ἰλ. Θ. 51, καθ' Ἡσύχ.: «ἐνήδοιτο· ὠφελοῖτο, χαίροι, φαιδροῖτο».

ἐνήδονος, ον, (ἡδονὴ) πλήρης ἡδονῆς, «τὰς ἐνηδόνους νύκτας» Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 535, κτλ.—Ἐπίρρ. **ἐνηδόνως,** μεθ' ἡδονῆς, διάφ. γρ. παρὰ Διοδ. 4. 78, Ἰω. Κλίμ. σ. 238. 12., 453. 35, κτλ.

ἐνηδύνω = ἡδύνω, εὐχαριστῶ, τέρπω τὰς ἀκοάς, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 3.—Παθ., τῇ θείᾳ θεωρίᾳ ἐνηδυνόμενός τε καὶ εὐφραινόμενος Γρηγ. Ναζ.

ἐνηδῠπαθέω = ἡδυπαθέω ἐν, ταῖς τῶν οἰκείων εὐτυχίαις.. ἐνηδυπάθησαν Φίλων 2. 326.

ἐνηείη, ἡ, (ἐνὴς) πραότης, προσήνεια, νῦν τις ἐνηείης Πατροκλῆος .. μνησάσθω Ἰλ. Ρ. 670: πρβλ.Ὀππ.Ἁλ. 5. 519.

ἐνῆεν, Ἐπ. γ' ἐν. παράτ. τοῦ **ἔνειμι** II.

ἐνηής, ές, Ἐπ. ἐπίθ., σώφρων, ἀγαθός, πρόσηνής, πρᾶος, ἐν Ἰλ. ἐπὶ τοῦ Πατρόκλου (πρβλ. **ἐνηείη**), τοῦ δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε κρατερόν τε Ἰλ. Ρ. 204· κλαίοντες δ' ἑτάροιο ἐνηέος ὀστέα λευκὰ Ψ. 352: οὕτως ἐπὶ τοῦ Νέστορος, ὡς μοι ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος Ψ. 648· ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ὀδ. Θ. 200· ὡσαύτως. φιλότητος ἐνηέος Ἡσ. Θ. 651· ἡ ἑνικὴ ὀνομαστικὴ **ἐνῆς** ἐν Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 566. 8., 906. 5· πληθ. **ἐνῆες** ἐν Ὀππ. Κυν. 2 89· ἐνηέες παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Ἀλ. 2. 664. (Πρβλ. **ἀπηνής, προσηνής**).

ἐνηλάσιον, τό, μισθωμα γῆς τελούμενον τῷ κυρίῳ παρὰ τοῦ καλλιεργοῦντος, Ἐπιγρ. Χίου BCH. III. σ. 242.

ἐνήλατον, τό, (ἐνελαύνω) πᾶν τὸ ἐλαθέν, ἐμπηχθὲν ἐντός: ὡς οὐσ. **ἐνήλατα** (ἐνν. ξύλα), τά, **I.** αἱ τέσσαρες δοκοὶ αἱ σχηματίζουσαι τὰς πλευρὰς τῆς κλίνης, Λατ. spondae, Σοφ. Ἀποσπ. 295, Φίλων 1. 666, κτλ.· ἴδε Λοβέκκ. εἰς Φρύν. 132.

II. αἱ εἰς τὰ δύο ὀρθὰ ξύλα τῆς κλίμακος ἐμπεπηγμέναι βαθμίδες, κλίμακος ἀμείβων ἑξέστ' ἐνηλάτων βάθρα, «τὰς βάσεις τῶν ἐνηλάτων τῆς κλίμακος» (Σχόλ.), Εὐρ. Φοίν. 1179· ἄκρα κλιμάκων ἐνήλατα ὁ αὐτ. Ἰκ. 729. **III.** ἀξόνων ἐνήλατα, «οἱ πασσαλίσκοι οἱ πρὸς τῷ ἄξονι, τὰ καλούμενα ἀμαξηδόνια ... τὰ ἐμβαλλόμενα πρὸς τῷ ἄξονι, ὥστε μὴ ἐξιέναι τὸν τροχόν» (Σχόλ.), Εὐρ. Ἱππ. 1235.

ἐνηλικίωσις, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Ματθαίου ὑποθέσ. γαμικαί ἐν Ἑλλ. Πατρ. Μι. τ. 119, σ. 1244.

ἐνήλικος, ον, = τῷ ἑπομ., Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 51, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 24, κτλ.

ἐνῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τὴν νόμιμον ἡλικίαν, ὁ φθάσας εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, «ἐὰν εἰσήγαγεν εἰς τοὺς φράτορας υἱὸν ἐνήλικα γενόμενον» Σουΐδ. ἐν λέξει: **μεταγωγεῖν**, Πλουτ. Τιμολ. 13.

ἐνηλλαγμένως, Ἐπίρρ., μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἐναλλάσσω**, κατ' ἐναλλαγήν, Ἡσύχ.

ἐνηλόω, ἠλόω ἐν, καρφώνω εἴς τι, Κέλσ. παρὰ Ὠριγ. 6. σ. 298.

ἐνηλύσιος, ον, (ἦλυσιον II.) κεραυνόβλητος: **ἐνηλύσια**, τά, χωρία ἄβατα, διότι κεραυνὸς ἐνέσκηψεν εἰς αὐτά, Λατ. bidentalia, (ὡς καθαρθέντα σφαγίῳ τῷ καλουμένῳ bidens), Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 15, πρβλ. Ε. Μ. 341. 5, Ἡσύχ. ἐν λέξει, Ἑρμάννου Πονημάτια (Opusc.) 7. 209.

ἐνήλωσις, εως, ἡ, περιεκτ. οἱ πρὸς κόσμον ἐνηλωμένοι ἧλοι, ἡ ἐνήλωσις .. καὶ τὰ ῥόπτρα ἐξ ἐρυθροῦ γεγονότα χαλκοῦ τὴν χρύσωσιν ἐκ πυρὸς εἰλήφει Ἀθήν. 205B.

ἐνῆμαι, κυρίως πρκμ. τοῦ **ἐνέζομαι**, κάθημαι ἔν τινι, ἵν' ἐνήμεθα πάντες Ὀδ. Δ. 272, πρβλ. Θεόκρ. 22. 44· θάκοις .. ἐνήμενοι Εὐρ. Ἀποσπ. 793.

ἐνημερεύω, διέρχομαι τὴν ἡμέραν εἴς τι, ἐνημερεύσαντες ταῖς ἁρπαγαῖς Διόδ. 17. 70· μέχρι νυκτὸς ἐνημερεύων ταῖς τῶν πόνων μελέταις ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 523. 72.

ἐνημμένος, η, ον, μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ ῥήμ. **ἐνάπτω**.

ἐνήνοθε, εὑρηται μόνον ἐν συνθέτοις — Ἡ λέξις ὑποδεικνύει ὡς προερχομένη ἐξ ἐνεστῶτος ***ἐνέθω**, εἶμαι ἐντός, ἐνυπάρχω, ὡς τὸ **ἀνήνοθε** ἐκ τοῦ ***ἀνέθω** (ὃ ἴδε), ἐγείρομαι. Κατὰ τύπον εἶναι πρκμ. μετ' ἀναδιπλασ., ἀλλὰ κατὰ σημασίαν ἀείποτε παρατ., ἐκτὸς μιᾶς περιστάσεως ἐν τῷ τύπῳ **ἐπενήνοθε** (ἴδε κατωτ.): **I. ἐπ-ενήνοθε**, παρ' Ὁμήρ. μόνον τρίς, περὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Θερσίτου, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη, «λεπτὴ δὲ καὶ ἁραιὰ ἦν αὐτῇ τρίχωσις ἐσπαρμένη» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Β. 219· περὶ χλαίνης. οὖλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη, «ἁπαλὴ δ' ἐπήνθει ἡ κροκύς» (Σχόλ.), Κ. 134· μετ' αἰτ., ἔνθα δέ μιν (τὴν Ἀφροδίτην) χάριτες λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ ἀμβρότῳ, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἐόντας, «ἔπεστιν, ἐπανθεῖ» (Εὐσε.), Ὀδ. Θ. 365, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 62· μετὰ δοτ., στομίοισι πέριξ ἐπενήνοθε γαστρός, «τὸ δὲ ἐπενήνοθεν ἀντὶ τοῦ ἐπίκειται» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξιφ. 509: ἐπὶ χρόνου, πουλὺς γὰρ ἄδην ἐπενήνοθεν αἰών, παρῆλθεν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 276. **II. κατ-ενήνοθε**, πολλὴ δὲ κόνις κατενήνοθεν ὤμους, ἐκάλυπτε, μόνον ἐν Ἡσ. Ἀσπ. 269 καὶ ἐν Ὁμ. Ὕμνῳ εἰς Δήμ. 279, ἑανθαλ δὲ κόμαι κατενήνοθεν ὤμους. **III. παρ-ενήνοθε**, μόνον παρὰ μεταγ. Ἐπικ., ἡμετέρη μὲν νυν τοίη παρενήνοθε μῆτις, παρέμεινεν, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 664· πυρετὸς παρενήνοθε γυίοις Ὀρφ. Λιθ. 628.

ἐνήνοχα, ἐνήνεγμαι, ἴδε **φέρω**.

ἐνηρεμέω = **ἠρεμέω** ἔν τινι, ἐπιτηδειότατον εἶναι τὸν τόπον ἐνησυχάσαι καὶ ἐνηρεμῆσαι Φίλων 2. 140, Ἰλιόδ. 1. 18.

ἐνηρέμησις, ἡ, τὸ ἠρεμεῖν ἔν τινι, ἀνάπαυλα, Ἀνώνυμ. π. Μουσ. 21.

ἐνήρης, ες, ἔχων κώπας, μὴ ναῦν ἐνήρη, μὴ στρατιώτην ἕνα, μὴ πόλιν ἔχοντες Πλουτ. Βροῦτ. 28, Σύλλ. 24, κτλ.: πρβλ. **δίηρης**.

ἐνήριθμος, ον, Ἰων. ἀντὶ **ἐνάριθμος**· ἀλλ' ἐν Καλλ. Ἀποσπ. 127, οἰκείας, φιλικός· ὁ Ἡσύχ. ἔχει: «ἐναρίθμια· φίλα, συνήθη».

ἐνηρύσιον, τό, μίσθωμα προερχόμενον ἐκ μισθώσεως ἀροσίμου γῆς, Ἐπιγρ. Δήλου BCH. 1882, 6 ff., l. 145.

ἐνησθημένοι (ἐσθέω), περιβεβλημένοι, ἐνησθημένοι στολὰς λαμπρὰς Ν. Χων. σ. 123. 10, ἔκδ. Β.

ἐνησυχάζω: μέλλ. **-άσω**, ἡσυχάζω ἔν τινι, Χίων ἐν Ἐπιστ. 16, Φίλων 2. 140, πρβλ. **ἐνηρεμέω**.

ἐνήφαιστος, ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ τὸν Ἥφαιστον, δηλ. τὸ πῦρ, ἐπεὶ πυραὶ δὲ ἔνυλοι ἐνάπτονται ἐκ ξύλων, ἃς ἐνηφαίστους τε ὁμοῦ καλοῦμεν καὶ ἐγξύλους Τζέτζ. Ἰστ. 10, 502.

ἐνηχέω, ἠχῶ ἐντός, ἐπιγάστριον, εἰ ἐπικρούοις, ἐνηχοῦν Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Νούσ. 1. 6: μετὰ δοτ., ἠχῶ εἴς τι, οὕτως οἱ δαιμόνων λόγοι .. μόνοις ἐνηχοῦσι τοῖς ἀθόρυβον ἦθος .. ἔχουσι Πλούτ. 2. 589D. **2)** διδάσκω διὰ φωνῆς ζώσης, ὡς τὸ **κατηχέω**, Ἐκκλ.

ἐνήχημα, τό, = ἦχημα, βοή, Ἰαμβλ. Βίος Πυθ. 65: δόγμα, Ἐκκλ.

ἔνηχος, ον, ὁ ἔχων ἦχον, ὁ ἠχῶν, ἐπὶ πνευστῶν ὀργάνων, τὰ μὲν γὰρ ἔγχορδα, τὰ δὲ ἔνηχα κατεσκεύασται Ἀθήν. 636C· ἔνηχα ὕδατα Φιλόστρ. 226· ἔναυλος, ἔτι ἔνηχον ταῖς ἐμαῖς ἀκοαῖς Γρηγ.

ἔνθα, (ἐν), Ἐπίρρ.: **I.** δεικτικ., **1)** ἐπὶ τόπου, ἐκεῖ, αὐτοῦ, Λατ. ibi, Ὁμ., κλ.: ὡσαύτως μετὰ ῥημάτ. κινήσεως, ἐκεῖσε, Λατ. illuc (πρβλ. **ἐνθάδε**), ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα τετεύχαται Ἰλ. Ν. 23· ἔνθ' ἴομεν κείοντες, «ἐκεῖσε πορευθῶμεν κοιμηθησόμενοι» (Θ. Γαζῆς), Ξ. 340, Ὀδ. Γ. 295, Ζ. 47, Μ. 5:— ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐδῶ ἐκεῖ, ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, Λατ. hic illic, huc illuc, Β. 213, κτλ.· ὡσαύτως, ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κιόντα; Κ. 574:—σπάνιον παρ' Ἀττ. Ποιηταῖς, ὡς Αἰσχύλ. Ἰκ. 34, Σοφ. Ο. Τ. 796· ἐν τῇ Ἀττ. πεζολογίᾳ ἐν φράσεσιν οἷαι αἱ: ἔνθα μὲν καλόν, ἔνθα δὲ αἰσχρόν, ἐνταῦθα μὲν καλόν, ἐκεῖ δὲ αἰσχρόν, Πλάτ. Συμπ. 211A. **2)** ἐπὶ χρόνου, τότε, Ὅμ., κλ., ὅστις προσέτι ἔχει: ἔνθα δ' ἔπειτα Ὀδ. Η. 196., Κ. 516· ἔνθα δή, τότε δή, τότε λοιπόν, ἔνθα δὴ ὁ Πεισίστρατος ἦρχε Ἀθηναίων Ἡρόδ. 1. 59, Ξεν. Ἑλ. 2. 4, 39: — ἡ πρὸς τὸν χρόνον ἀναφορὰ πολλάκις ἐκπίπτει εἰς ἄλλην ἔννοιαν, ὡς ἐν τῷ Λατ. ibi, π. χ. ἐν Ὀδ. Α. 11, Β. 82. **II.** ἀναφορ., **1)** ἐπὶ τόπου, ὅπου, Λατ. ubi, Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος ἤϊ'.., ἔνθα πάρος κοιμᾶθ' Ἰλ. Α. 610· λιπὼν ἕδος ἔνθα θάασσεν Ι. 194, κτλ.., ἔνθα κε γυμνωθέντα σάκευς ὕπο .. ἴδῃς, ἔνθ' οὐτάμεν ἐξεῖ χαλκῷ Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 334, Θεόκρ. 8. 45· ὡσαύτως, ἔνθα τε Ἰλ. Β. 594, Ε. 305· ἔνθα περ, ἴδε ἐν λ. **ἔνθαπερ**· μετὰ γεν., γαίας ἔνθα .., εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς γῆς, εἰς τὸ ὁποῖον .., Σοφ. Αἴ. 659· ἔνθα πημάτων κυρῶ, εἰς ποῖον σημεῖον ἀθλιότητος εὑρίσκομαι, Εὐρ. Τρῳάδ. 680: — μετὰ ῥημ. κινήσεως, Λατ. quo, ἀρ'.. ὀρθῶς .. ὁδοιπορεῦμεν ἔνθα χρήζομεν; Σοφ. Ἠλ. 1099· ὡσαύτως, εἰς τὸν τόπον ὅπου, ὁ αὐτ. Φιλ. 1466· ὁπόθεν, ἔνθα (ἔνθεν Meineke) μήποτ' εἰς εὐνὴν τούτων πρόσεισι μηδὲν ὁ αὐτ. Ἠλ. 436, πρβλ. Αἴ. 4, Τραχ. 237, 659, Ξεν. Οἰκ. 18, 1:— σπανίως ἐν πλαγίαις ἐρωτήσεσιν, ἀντὶ τοῦ **ὅπου**, Αἴγισθον ἔνθ' ὤκηκεν Ἱστορῶ Σοφ. Ἠλ. 110. **2)** ἐπὶ χρόνου, ὅτε, Ξεν. Ἀν. 5. 1, 1· ἔστη ἔνθα, Λατ. est ubi, ἔστιν ὅτε, ἐνίοτε, Σοφ. Ἠλ. 1042, πρβλ. Ο. Τ. 316· ἔνθα τοῦ χρόνου, ὅτε, καλῷ ὄντι καὶ νέῳ καὶ πρῶτον ὑπηνήτῃ, ἔνθα τοῦ χρόνου ἡ χαριεστάτη ἐστὶν ἥβη τῶν καλῶν μειρακίων Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 10. 18.

ἐνθάδε, Ἐπίρρ.: **1)** ἐπὶ τόπου, μετὰ ῥημ. κινήσ., δεῦρο, Λατ. illuc, huc, πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνω Ὀδ. Ο. 492, κτλ.· οὐκ ἐνθάδ' οἱ πλοῖ τοῖσι σώφροσιν ἀνδρῶν Σοφ. Φιλ. 304· ὁ δ' ἐνθάδ' ἦκων αὐτόθι 337, Θουκ. 6. 36. **2)** παρ' Ἀττ. συνηθέστερον ὡς τὸ **ἔνθα**, ἐνταῦθα, Λατιν. hic, ἐνθάδε αὐτοῦ Ἀριστοφ. Σφ. 765· **οἱ ἐνθάδε**, οἱ ἐνταῦθα, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **οἱ κάτω**, Πινδ. Ο. 2. 104, Αἰσχύλ. Ἰκ. 923, Σοφ. Ἀντιγ. 75, Πλάτ. Γοργ. 525B· (πρβλ. **ἐκεῖ**)· ὡσαύτως ὁ λαὸς τοῦ τόπου τούτου, Σοφ. Ο. Τ. 42· τοῖς ἐνθάδ' αὐτοῦ αὐόθι 78· τις τῶν ἐνθάδ' αὐτοῦ Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 1. 4: **τὰ ἐνθάδε**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό, **τὰ ἐκεῖ**, Θουκ. 6. 17. **II.** ἐπὶ περιστάσεων, ἔστιν, ἔφη, .. πρόφασιν κατασκευάσαι καὶ ἐνθάδε, καὶ ἐν ταύτῃ τῇ περιστάσει, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 17· οὕτως, ὁ δ' ἐνθάδ' ἦκων, εἰς τοιοῦτο περιελθὼν σημεῖον, Σοφ. Φιλ. 377· μετὰ γεν., ἐνθάδε τοῦ πάθους, εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον τοῦ πάθους μου, αὐτόθι 899. **2)** ἐπὶ χρόνου, νῦν, οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν οὔτ' ὀπίσω, οὔτε τὸ παρὸν βλέπων οὔτε τὸ μέλλον, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 488, πρβλ. Ο. Τ. 992, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 4.— Πρβλ. τὸ ἑπόμενον.

ἐνθαδί, Ἀττ. ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ προηγ., Ἀριστοφ. Πλ. 54, Λυσ. 1010, Εὔπολ. ἐν «Αἰξὶν» 9, κτλ.

ἐνθάδιος, α, ον, ἐντόπιος, ἐγχώριος, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 473. πρβλ. Ἡσύχ.

ἐνθᾰκέω, κάθημαι ἐπί τινος, ὅταν θρόνοις Αἴγισθον ἐνθακοῦντ' ἴδω Σοφ. Ἠλ. 267, πρβλ. Ο. Τ. 1293.

ἐνθάκησις [ᾰ], **εως**, ἡ, τὸ ἐνθακεῖν, καθέζεσθαι ἔν τινι, ἵν' ἐν ψύχει μὲν ἡλίου διπλῆ πάρεστιν ἐνθάκησις, ἔνθα ἐν καιρῷ ψύχους ὑπάρχουσι διπλαῖ θέσεις ἐν αἷς καθήμενός τις νὰ θερμαίνηται ὑπὸ τοῦ ἡλίου, δηλ. τὴν πρωΐαν καὶ τὴν ἑσπέραν, Σοφ. Φιλ. 18.

ἐνθαλάμια, τά, «πλάσματα ἐκ μήκωνος καὶ σησάμης» Ἡσύχ.

ἐνθᾰλασσεύω, Ἀττ. **-ττεύω**, ζῶ παρὰ τὴν θάλασσαν ἢ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, τά τε ὄρεια (τῶν ζώων) καὶ ὅσα ἐνθαλαττεύει καὶ μετεωροπορεῖ Αἰλ. π. Ζ. 9. 63: μεταφ., ἐνθαλαττεύων τῷ ζόφῳ Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 2. 183, 31.

ἐνθᾰλάσσιος, Ἀττ. **-άττιος**, **ον**, = τῷ ἑπομ., ναῦς Σοφ. Ἀποσπ. 379.

ἐνθάλασσος, Ἀττ. **-αττος**, **ον**, ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἢ παρὰ τὴν θάλασσαν, Διόδ. 2. 43.

ἐνθάλπω, θάλπω, θερμαίνω ἐντός, Διόδ. 2. 52: — Παθ., φλέγομαι ἐξ ἔρωτος, Σοφ. Ἀποσπ. 421, ἔνθα ὁ Valck. ἐπανορθοῖ **ἐνθ-** (ἀντὶ **ἐκθ-**) ἐκ τῶν Α. Β. 40. 20.

ἔνθαλψις, **εως**, τὸ ἐνθάλπειν, ἐνθερμαίνειν, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 211, ἔκδ. Μί., κλ.

ἐνθᾰνᾰτόω, καταδικάζω εἰς θάνατον, Φιλόχ. παρὰ Διον. Ἀλ. π. Δεινάρχου 3.

ἔνθαπερ, Ἐπίρρ. ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἔνθα** Ἰλ. Ν. 524, Ἡρόδ. 1. 14, Τραγ.. κλ., ἐκεῖ ὅπου, ἔνθα περ ἐπιμέμονεν (ἐξυπακ. πορεύεσθαι) Σοφ. Φιλ. 515.

ἐνθάπτω, θάπτω ἔν τινι τόπῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2839. 10, κ. ἀλλ.: — Παθ.: ἀόρ. 6' **ἐνετάφην** Αἰσχίν. 14. 14, Διόδ. 1. 66, Συλλ. Ἐπιγρ. 2824, κ. ἀλλ.· μετοχ. **ἐνθαφείς** (οὕτω) αὐτόθι 2839. 11: μέλλ. 6' **ἐνταφήσομαι** αὐτόθι 2826, Πλουτ. Δίων 43.

ἐνθαυθοῖ = **ἐνταυθοῖ**, Ἐπιγρ. Ἐλευσῖνος, τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἄρχοντος χρόνων, Ἀθην. τ. Π', σ. 407.

ἐνθαυμαστόω, καθιστῶ τι θαυμαστόν, Γεωργ. Παχυμ. Ἀνδρ. σ. 36.

ἐνθαῦτα, **ἐνθεῦτεν**, Ἰων. ἀντὶ **ἐνταῦθα**, **ἐντεῦθεν**.

ἐνθεάζω, καθίσταμαι ἔνθεος, θεοφοροῦμαι, Ἡρόδ. 1. 63, Λουκ. Ἀλέξ. 13: ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλούτ. 2. 623C, κτλ.: πρβλ. **ἐνθουσιάζω**.

ἐνθεασμός, ὁ, = **ἐνθουσιασμός**, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 266, 41.

ἐνθεαστικός, **ἡ**, **όν**, ἔνθεος, ἀμφ. ἐν Πλάτ. Νόμοις 682A. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Λουκ. Ἔρωτ. 14.

ἔνθεμα, τό, τὸ ἐντιθέμενον κατὰ τοὺς ἐγκεντρισμοὺς τῶν δένδρων, «μπόλι», Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 7· τὰ εἰς ἐγκεντρισμὸν ἐνθέματα Γεωπ. 3. 3, 9. **II.** παρακαταθήκη χρηματικὴ κατατεθειμένη εἰς τράπεζαν, Συλλ. Ἐπιγρ. 3599. 13.

ἐνθελής, **ές**, ἀντίθετον τῷ **ἀθελής**, ὁ θέλων, Ἀναστ. Σιν. ἐν Catal. Bibl. Flor. τ. 1, σ. 309.

ἐνθεματίζω, ἐγκεντρίζω, Γεωπ. 10. 23, 4. Ἴδε σημ. ἐκδότου ἐν τόπῳ. Πρβλ. Ἐπιφάν. Π. 569A.

ἐνθεματισμός, ὁ, ἐγκεντρισμός, μεταφ., παρενθήκη, ἐτυμολογεῖται ἡ νουθέτησις νοῦ ἐνθεματισμὸς Κλήμ. Ἀλ. 154.

ἐνθέμεν, ποιητ.: ἀόρ. 6' ἄπαρ. τοῦ **ἐντίθημι**.

ἐνθέμιον, τό, θάλαμος ἐν τῇ πρύμνῃ τοῦ πλοίου, «τὸ μέσον δὲ τῆς πρύμνης σανίδιον, οὗ τὸ ἐντὸς ἐνθέμιον» Πολυδ. Α', 90.

ἔνθεν, (ἐν), Ἐπίρρ.: **1)** δεικτικ., Λατ. inde. **1)** ἐπὶ τόπου, συχν. παρ' Ὁμ., ὡσαύτως ἐπὶ καταγωγῆς, γένος δ' ἐμοὶ ἔνθεν ὄθεν σοί Ἰλ. Δ. 58· ἔνθεν μὲν .. ἑτέρωθι δὲ Ὀδ. Μ. 235, πρβλ. 59· αἱ μὲν ἐξ ἀριστερᾶς, αἱ δ' ἔνθεν Εὐρ. Ἐκ. 1152· ἔνθεν καὶ ἔνθεν, Λατ. hinc illinc, Ἡρόδ. 4. 175, Πλάτ., κλ.· ἔνθεν τε καὶ ἔνθεν Θουκ. 7. 81· ἔνθεν μὲν .., ἔνθεν δὲ .., Ξεν. Ἀν. 3. 5, 7· ἔνθεν μὲν .., ἐξ εὐωνύμων δὲ .. Ἡρόδ. 1. 72· ἔνθεν μὲν .., ἐκατέρωσε δὲ .. Πλάτ. Σοφ. 224A· μετὰ γεν., ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῶν τροχῶν, ἑκατέρωθεν τῶν .., Ξεν. Κύρ. 6. 1, 30, πρβλ. Ἀν. 4, 3, 28. **2)** ἐπὶ χρόνου, ἐντεῦθεν, μετὰ ταῦτα, ἔνθεν δ' ἂν .. πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν Ἰλ. Ν. 741· τὰ δ' ἔνθεν, τὰ δὲ ἐντεῦθεν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 247· τὸ δ' ἔνθεν Σοφ. Ο. Τ. 476. **3)** ἐπὶ περιστάσεως, ἔνθεν ἐλὼν [τὴν ἀοιδήν], inde exorsus, «ἐντεῦθεν ἀρξάμενος» (Σχόλ.), Ὀδ. Θ. 500, πρβλ. Διογ. Λ. 1. 102 (κοιν. ἔνθεν .. ἐλθὼν ἔφη). Ἐκ ταύτης τῆς αἰτίας ἢ περιστάσεως, Εὐρ. Τρῳ. 951.

II. ἀναφορ. ἀντὶ **ὅθεν**. **1)** ἐπὶ τόπου, Λατ. unde, δέπα, ἔνθεν ἔπινον, ἐκ τῶν ὁποίων ἔπινον, Ὀδ. Τ. 62, πρβλ. Δ. 220· πολλάκις συσχετίζεται μετὰ τοῦ **ἔνθα**, ὡς, ὁ μὲν ἔνθα καθέζετο, ἔνθεν ἀνέστη Ἑρμείας Ε. 195· τὸ μέρος ἐξ οὗ, ἵν' εἰδότες τὸ κέρδος ἔνθεν οἰστέον τὸ λοιπὸν ἁρπάζητε Σοφ. Ἀντιγ. 310· ἔνθεν ἡ γεγώς, πόθεν ἐγεννήθην (Ὁράτ. unde nil majus generatur, Οὐεργ. genus unde Latinum), ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1393· πρβλ. 1485: εἰς τὸν τόπον ὅθεν, ἄξουσιν (οἱ ἡγεμόνες) ἔνθεν ἔξουσι τὰ ἐπιτήδεια Ξεν. Ἀν. 2. 3. 6· οὕτως ἐπὶ ὁμιλίας, νῦν δὲ ἐπάνειμι ἔνθεν ἐπὶ ταῦτα ἐξέδην ὁ αὐτ. Ἑλλην. 6. 5, 1, πρβλ. Οἰκ. 6, 1. **2)** ἐπὶ ἀφορμῆς, ὅθεν, ὁπόθεν, ὡς τὸ Λατ. unde, Ἄρη .., ἔνθεν ἔστ' ἐπώνυμος πέτρα πάγος τ' Ἄρειος Αἰσχύλ. Εὐμεν. 689, πρβλ. Εὐρ. Ἡλ. 38, κτλ.

ἐνθεναρίζω, ἐγχειρίζω, «ἐνθεναρίζει· ἐγχειρεῖ ‹ἐγχειρίζει ; ›» Ἡσύχ.

ἐνθένδε, Ἐπίρρ., ἐντεῦθεν, Λατ. hinc, Ἰλ. Θ. 527, Ὀδ. Λ. 69, καὶ Ἀττ.: ἐκ τούτου τοῦ μέρους, δηλ. ἐκ τῶν ἐνταῦθα, εἴ τι μὴ ξὺν ἀργύρῳ ἐπράσσετ' ἐνθένδ'.. ; Σοφ. Ο. Τ. 125· ἦν δὲ δὴ καὶ ὑμεῖς τοιοῦτοι ἦτε, ἐνθένδε ἀρξόμεθα τὰ δίκαια λαμβάνειν, ὅ ἐ. παρ' ὑμῶν, Ξεν. Ἀν. 7. 7, 17· καλῶς τά γ' ἐνθένδ', καλῶς ἔχουσι τὰ ἐδῶ, Εὐρ. Ὀρ. 1277, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἐκεῖθεν**, Πλάτ. Φαῖδρ. 229B· μαθήσει ἐνθένδε ὁ αὐτ. Πολιτικ. 289D· ἐνθένδε ποθὲν ὁ αὐτ. Εὐθύδ. 275D, Συμπ. 178A· ἐνθένδ' αὐτόθεν, ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς πόλεως, Ἀριστοφ. Ἀχ. 116: — μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ἀκριβῶς ὡς τὸ **ἐνθάδε**, τοὺς ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεῦσαι Πλάτ. Φαίδων 107E, πρβλ. Ἀπολ. 40C. Ξεν. Κύρ. 2. 4, 16· ὁ ἐνθ. στρατός, ὁ ἐκ τούτου τοῦ μέρους, ὁηλ. ὁ Ἀθηναϊκός, Εὐρ. Ἰκ. 695. **2)** ἐκ τούτου τοῦ χρόνου, ἄρχεται δὲ πόλεμος ἐνθένδε, κτλ., Θουκ. 2. 1· τὸ ἐνθένδε ἢ τοὔνθένδε, ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἑξῆς, παπαῖ· τί δῆτ' ‹ἂν› ὄρῳμι· ἐγὼ τοὔνθένδε γε ; Σοφ. Φιλ. 895, Εὐρ. Μήδ. 1167, 1. Τ. 91· τἀνθένδε ὁρᾶν Σοφ. Ο. Τ. 1267, Ἡδ. 1307, Εὐρ. Ἡρακλ. 279· ὁ ἐνθ. λόγος ὁ αὐτ. Τρῳ. 931· ἐνθένδε ἂν μᾶλλον πᾶς τις ὁμολογήσειε, ἐκ τῶν ἑξῆς, κτλ., Πλάτ. Θεαίτ. 178A.

ἐνθενδί, Ἀττ., ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ προηγ., Ἀριστοφ. Λυσ. 429.

ἔνθεος, **ον**, παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις συνηρ. **ἔνθους** (Ἀππ. Ἰβηρ. 18, Φίλων 2. 124): θεόληπτος, θεόφορος, κατεχόμενος ἔκ τινος θεοῦ, θεόπνευστος, ἔνθ. γυνοῖκες, θεοφορούμεναι, ἐπὶ τῶν Μαινάδων, Σοφ. Ἀντ. 964· ἔνθεος Ἄρει, κατεχόμενος ὑπὸ τοῦ Ἄρεως, Αἰσχύλ. Θήβ. 497· ἔνθεος ἐκ Πανὸς Εὐρ. Ἱππόλ. 141· ὑπὸ τοῦ ἔρωτος Ξεν. Συμπ. 1. 10: — μετὰ γεν. πράγμ., ἔνθεος τέχνης, ἔχων ἐκ θεοῦ τὸ χάρισμα τῆς μαντικῆς τέχνης, Αἰσχύλ. Εὐμ. 17: — ἔνθ. πρὸς ἀρετήν, κατεχόμενος ὑπὸ θείου ἔρωτος πρὸς αὐτήν, Πλάτ. Συμπ. 179A. **II.** ἤδη τέχναισι ἐνθέοις ἠρημένη ; ὅτε ἤδη κατείχετο ὑπὸ τῆς ἐμπνεύσεως τῆς μαντικῆς τέχνης ; Αἰσχύλ. Ἀγ. 1209· μαντικὴ Πλάτ. Φαῖδρ. 244B· μαντεῖαι ὁ αὐτ. Τίμ. 72B· ποίησις Ἀριστ. Ρητ. 3. 7, 11: — τὸ ἔνθεον, ἔμπνευσις, Πλούτ. 2. 752C: — Ἐπίρρ. **ἐνθέως**, Μενάνδρου Μονόστιχ. 229, Ἀππ. Ἰβηρ. 26.

ἐνθερίζω, διέρχομαι τὸ θέρος ἔν τινι τόπῳ, Πολυδ. Α', 62, πρβλ. Θωμ. Μάγ. ἐν λέξει **θερίζω**.

ἐνθερμαίνω, θερμαίνω: — Παθ., εἴπερ ἐντεθέρμανται πόθῳ, ἐὰν εἶναι ἔνθερμοι ἐκ πόθου, Σοφ. Τρ. 368: πρβλ. **ἐνθάλπω**.

ἔνθερμος, **ον**, θερμός, ζεστός, Ἱππ. 1180E, Πλούτ. 2. 951E. **2)** μεταφ., πλήρης θερμότητος, θερμουργός, διάνοια Ἀριστ. Φυσιογν. 2, 9, πρβλ. 3, 14: — Ἐπίρρ. **ἐνθέρμως**, Εὐστ. Πονημ. 4. 28, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. σ. 101D.

ἐνθεσί-δουλος, ὁ, ψωμόδουλος, Κωμικ. παρ' Ἡσυχίῳ.

ἔνθεσις, **εως**, ἡ, (ἐντίθημι), τὸ ἐντιθέναι, παρεμβάλλειν, Πλάτ. Κρατ. 426C: τὸ ἐντιθέναι εἰς τὸ στόμα, ἐς ἔνθεσιν τῆς τροφῆς Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4. **II.** τὸ τιθέμενον εἰς τὸ στόμα τεμάχιον, βλωμός, «βοῦκκα», «μπουκκιά», Ἀριστοφ. Ἱππ. 404, Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσι» 1. 6, Τηλεκλείδης ἐν «Ἀμφικτύοσι» 1. 10, Ἑρμιππος ἐν «Μοίραις» 4, κτλ. **2)** ἡ πρᾶξις τοῦ ἐντιθέναι τὸ ἔνθεμα ἐν τῷ ἐγκεντρίζειν. ἀμφοτέρων δὲ τῶν προειρημένων δεῖ σύντομον τὴν ἔνθεσιν ποιεῖσθαι Γεωπ. 10. 75, 6.

ἔνθεσμος, **ον**, νόμιμος, ὡς τὸ **ἔννομος**, Πλουτ. Νικ. 6. — Ἐπίρρ. **ἐνθέσμως**, Θεοδώρητ. 5. 9.

ἐνθεσπίζω, θεσπίζω ἔν τινι, Εὐσέβ. IV. 444A.

ἐνθετέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐντίθημι**, δεῖ ἐνθεῖναι, Πλωτ. 1. 3, 1.

ἐνθετικός, **ἡ**, **όν**, κατάλληλος ὅπως ἐνθέτῃ, ἐμφυτεύῃ τι, τῶν ὑγιῶς ἐχουσῶν (δοξῶν) ἐνθετικὸν Στοβ. Ἐκλογ. 2. 42.

ἔνθετος, **ον**, (ἐντίθημι) ὃν δύναταί τις νὰ ἐνθέσῃ, εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα, οὔποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἐγένετο κακὸς Θέογν. 435.

ἐνθετταλίζομαι, Ἀποθ., φορῶ Θεσσαλικὴν χλαμύδα, «λέγεται καὶ Θετταλίζω, ὡς Δωρίζω· ἀφ' οὗ τὸ ἐντεθετταλίσμεθα παρὰ τῷ Εὐπόλιδι ἐν Μαρικᾷ, τουτέστι χλαμύδα Θετταλικὴν φοροῦμεν ἢ Θετταλικὸν πτερόν» Στεφ. Βυζάντ. ἐν λέξει **Θεσσαλία**· — «καὶ ἐντεθετταλίσμεθα ἔλεγον τὸ χλαμυδοφοροῦμεν» Πολυδ. Ζ', 46.

ἐνθεῦτεν, Ἰων. ἀντὶ **ἐντεῦθεν**, Ἡρόδ.

ἐνθέω, θέω, τρέχω ἔν τινι, Ἡλιοδ. Χρυσοπ. Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. τ. 8, σ. 121, ἔκδ. Harl.

ἐνθεωρέω, θεωρῶ ἔν τινι, Γρηγ. Νύσσ. III. 1092C, κλ.

ἐνθήκη, ἡ, κεφάλαιον· μεταγεν. λέξις ἀντὶ τῆς ἀρχαίας **ἀφορμή**, «τὸ δὲ ἐνθήκη ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν, ἄτοπον, ἀφορμὴν γὰρ λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι» Φρύν. 223. Α. Β. 472. 9, Ἀρτεμίδ. 2. 68.

ἐνθηλῠπαθέω, δίδομαι εἰς θηλυπρεπῆ πάθη, καὶ μετ' ἀδείας ἐνεθηλυπάθουν τῷ κόρῳ Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 4. 9, 10.

ἔνθηρος, **ον**, (θήρ) πλήρης ἀγρίων θηρίων, συχναζόμενος ὑπ' αὐτῶν, δρυμὸν νυκτὸς ἔνθηρον μολὼν Εὐρ. Ῥῆσ. 289. **II.** μεταφ., ἄγριος, τραχύς, τιθέντες ἔνθηρον τρίχα Αἰσχύλ. Ἀγ. 562· ἐνθήρου ποδός, περὶ τοῦ ποδὸς τοῦ Φιλοκτήτου (Σοφ. Φιλ. 698), οὐχὶ = θηροδήκτου, ὡς λέγει ὁ Σχολιαστής, ἀλλ' ἔχοντος τεθηριωμένον ἕλκος, κοινῶς «θυμωμένον», πρβλ. **θηρίωμα** καὶ efferata corpora (Λίβιος): — τὸ ἔνθηρον, ἀγριότης, Αἰλ. π. Ζ. 6. 63.

ἐνθησαυρίζω, θησαυρίζω ἔν τινι, ἐνταμιεύω, Εὐστ. Πονημάτ. 103. 35.

ἔνθινος = **ἔνθεος**, Μεταγεν. Κρητ. Ἐπιγρ. Cauer 116$_{44}$, 117$_{1}$.

ἔνθινος, Ἐπίρρ. τόπου, ἐκεῖ, τὰ ἔνθινα, τὰ ἐκεῖ, Ἐπιγρ. Χερσ. BCH. 1881, 70 f., 1. 30.

ἔνθλασις, εως, ἡ, θλάσις ἢ πίεσις πρὸς τὰ ἐντός, Αἰλ. π. Ζ. 16. 22.

ἔνθλασμα, τό, = τῷ προηγ., Γαλην. τ. 13, σ. 890Α.

ἐνθλάω, Ἰων. **ἐμφλάω**: μέλλ. **-άσω** [ᾰ], θλῶ τι ἐντὸς διὰ πιέσεως, Ἱππ. 556. 23· διὰ πιέσεως ὠθῶ, ἐλαύνω, ἐμπήγω, λίθον εἰς τὸ δένδρον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 2, 4· ἐγχαράττω (ἐπὶ νομίσματος), καὶ νόμισμα δὲ ἀργύρου καὶ χαλκοῦ εἰργάσαντο (οἱ Ἰασεῖς) καὶ ἐνέθλασαν σημεῖον τὸ ἀμφοῖν πάθος Αἰλ. π. Ζ. 6. 15.

ἐνθλίβω [ῐ]: μέλλ. **-ίψω**, πιέζω ἐντός, Νικ. Ἀλεξιφ. 454, 547: —Παθ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8.15, 5, Προβλ. 21, 3.

ἐνθλιπτικός, ή, όν, ὁ ἐνθλίβων.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, δι' ἐνθλίψεως, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 69.

ἔνθλιψις, εως, ἡ, τὸ ἐνθλίβειν, πίεσις, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 6, κτλ.

ἐνθνήσκω: μέλλ. **-θανοῦμαι**, θνήσκω ἔν τινι, ἐναποθνήσκω, τῆς ἐμῆς χθονὸς ἐνλαχεῖν τοσοῦτον [ὥστε] ἐνθανεῖν μόνον Σοφ. Ο. Τ. 790· πρβλ. Εὐρ. Ρῆσ. 869· σῇ χερὶ ὁ αὐτ. Ἡρακλ. 560. **2)** ἐπὶ τῆς χειρός, ναρκοῦμαι, νεκροῦμαι ἔν τινι, ὥστ' ἐνθανεῖν γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ' ἐμὴν ὁ αὐτ. Ἐκ. 246:—Σπάν. παρὰ πεζογράφοις, ὡς Λυσ.147.13, Πλούτ. 2. 357D.

ἐνθοδίδιος, α, ον, Κρητ. ἀντὶ **ἐνδογενής**, Hell. J.13, σ. 64.

ἔνθολος, ον, ὁ, = θολός, Achmet Ὀνειροκρ. 193.

ἔνθορος, ον, ἔγκυος, ἐγκαστρωμένος, ἐπὶ ζῴων, Νικ. Θηρ. 99.

ἐνθόρυβος, ον, θορυβώδης, Ὑποθ. τ. Μανέθ. ἀποτελεσμ., ἔκδ. Ludw. σ. 101. 3.

ἔνθους, ουν, συνηρ. ἀντὶ **ἔνθεος**, ὃ ἴδε.

ἐνθουσιάζω, παρὰ Τραγ. ἀείποτε **ἐνθουσιάω**· παρὰ Πλάτ. ἀπαντῶσιν ἀμφότεροι οἱ τύποι, ἴδε κατωτ. Εἶμαι ἔνθεος, κατέχομαι ὑπὸ θεοῦ, εἶμαι θεόληπτος, εὑρίσκομαι ἐν ἐκστάσει, ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει στέγη Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 64α· ὥσπερ ἐνθουσιῶν Ξεν. Κύρ. 1. 4, 8· ἡ ψυχὴ .. ἐνθουσιάζουσα Πλάτ. Ἴων 535C· προβλ. 536B· ἐνθουσιάζοντες ὁ αὐτ. Ἀπολογ. 22C· ἐνθουσιῶντες ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 253A· ἐνθουσιάσας ὁ αὐτ. Θεαίτ. 180C· ὑπὸ τῶν Νυμφῶν .. ἐνθουσιάσω ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 241E· ὑφ' ἡδονῆς ἐνθουσιᾷ ὁ αὐτ. Φίλ. 15E· ἐνθουσιάσαι ποιεῖν τινα Ἀριστ. Ρητ. 3. 7, 11:—μετὰ δοτ., ἐνθουσιᾷς τοῖς σαυτοῦ κακοῖς Εὐρ. Τρῳ. 1284· περί τι Πλουτ. Κάτων Ἰρεσβ. 22· εἴς τι Αἰλ. π. Ζ. 4. 31. **II.** μετ' αἰτ., ἐμπνέω, ἔρωτας ἐνεθουσίασε θεοῖς Ἑρμῆς Τρισμέγ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. Φυσικ. Βιβλ. 1, σ. 930· πρβλ. 942.

ἐνθουσίασις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Πλάτ. Φαῖδρ. 249E.

ἐνθουσιασμός, ὁ, ἔμπνευσις, ἔκστασις ψυχῆς, ἐνθουσιασμός, διὰ νόσον ἢ τινα ἐνθουσιασμὸν παραλλάξας Πλάτ. Τίμ. 71E προερχόμενος ἔκ τινων εἰδῶν μουσικῆς, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 5, 16., 8. 7, 4.

ἐνθουσιαστής, οῦ, ὁ πλήρης ἐνθουσιασμοῦ, ζηλωτής, «καὶ ἴσως τοιοῦτός ἐστιν ὁ ἐνθουσιαστής, ἤτοι ἔνθεος, οἱονεὶ μαινόμενος καὶ ἐξεστηκώς» Εὐστ. 48 ἐν τῇ ἀρχῇ. **2) Ἐνθουσιασταί**, = **Μεσσαλιανοί, Εὐχῖται**, Θεοδώρ. ΙΙΙ. 1144Α, Τιμ. Πρεσβ. 48Α, κλ.

ἐνθουσιαστικός, ή, όν, ἔχων ἔμπνευσιν, ἐξεστηκώς, Πλάτ. Τίμ. 71E· μάλιστα ἐκ μουσικῆς, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 5, 16· τὴν ἐνθουσιαστικὴν σοφίαν, τὴν μαντικήν, Πλούτ. Σόλ.12· τὸ ἐνθουσιαστικόν, ὁ ἐνθουσιασμός, Πλάτ. Φαῖδρ. 263D.—Ἐπίρρ. ἐνθουσιαστικῶς διατιθέναι τινά Πλούτ. 2. 433C. **II.** ἐνεργ. ὁ προξενῶν, ὁ ἐμπνέων ἐνθουσιασμόν, ἐπὶ μουσικῶν, Ἀριστ. Πολιτικ. 8.7, 4 καὶ 6, πρβλ. 8. 5.16 καὶ 22.

ἐνθουσιάω, ἴδε **ἐνθουσιάζω**.

ἐνθουσιώδης, ες, κατεχόμενος ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ, πλήρης ἐνθουσιασμοῦ, Πλουτ. Λυκ. 21, Πύρρ.12, κτλ.—Ἐπίρρ. **-δῶς**, Ἱππ. 1280. 26.

ἐνθράσσω, Ἀττ. **-ττω**, = **ἐνταράσσω**, Ἱππ.. π. Ἄρθρ. 812.

ἐνθρηνέω, = θρηνέω ἐν .., Ἀριστείδ. τ.1. σ. 262.

ἔνθρια, «ζῴδια», Ἡσύχ.

ἐνθριάζω, «ἐνθριάζειν· παρακινεῖν· ἀπὸ τῶν μαντικῶν θρίων», Ἡσύχ.

ἐνθρίακτος, ον, (θριάζω) ἔνθεος, ἔνθους, Σοφ. Ἀποσπ. 489. Ἐν τοῖς αὐτοῖς Ἀποσπ. (18) ὁ Nauck τὴν λέξιν κεκιθάρικεν διώρθωσεν ἐντεθριάκεν, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἐντεθρίωκεν**.

ἐνθρίζω, «ἐνθρίζειν· ἐνατενίζειν, νύσσειν» Ἡσύχ.

ἐνθρῐόω. (θρῖον) τυλίσσω ἐντὸς φύλλου συκῆς, περιβάλλω, περικαλύπτω, «κουκουλώνω», ἀλλ' οὐκ ἐντεθριᾶσθαι πρέπει Ἀριστοφ. Λυσ. 664.

ἐνθροέω, = **θροέω**, Γενέσ.106.18.

ἐνθρόμβωσις, = **θρόμβωσις**, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβ. Π. 49. 4.

ἐνθρονιάζω, = **ἐνθρονίζω**, Εὐχολ. σ. 148. **2)** ἐγκαινιάζω ἐκκλησίαν, Στουδ.1089D, κλ.

ἐνθρονίασις, ἡ, = **ἐνθρονισμός**, Στέφ. Διάκ.1077Α.

ἐνθρονιασμός, = **ἐνθρονισμός**, Σύνοδ. Χαλκ. 1568Α, κτλ. **2)** ἐγκαίνια ἁγίας τραπέζης, Εὐχολ.

ἐνθρονιαστικός, ή, όν, = **ἐνθρονιστικός**, Δαμασκ. Π.76Β. C. **2)** οὐσ. **ἐνθρονιαστικόν**, τό, τὸ ὑπὸ τοῦ ἐνθρονιζομένου ἐπισκόπου καταβαλλόμενον χρηματικὸν ποσὸν διὰ τὸν ἐνθρονισμόν, Ἰουστ. Νεαρ.123. 3.

ἐνθρονίζω, θέτω ἐπὶ θρόνου, Πτολεμαίου .. ἐνθρονιζομένου τοῖς βασιλείοις Διοδώρου Ἀποσπάσμ. 595. **2)** ἐν τῇ ἐκκλησ. γλώσσῃ κυρίως ἐπὶ τῶν ἐνθρονιζομένων ἐπισκόπων, Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ. 1247Α, Παλλαδ. Βίος Χρυσ. 54F. **3)** ἐγκαινιάζω ἁγίαν τράπεζαν, Εὐχολ.—Παθ., κάθημαι ἐπὶ θρόνου, Ἐβδ. (Μακκ. Δ, Β' 22).

ἐνθρόνιος, ον, = **ἔνθρονος**, Πολυδ. Γ', 52.

ἐνθρονισμός, ὁ, τὸ ἐνθρονίζειν ἐπίσκοπον, Σύνοδ. Χαλκ.1568Β. **2)** ἐγκαίνια ἐκκλησίας, Βαλσαμ. Συνοδ. VI, 31.

ἐνθρονιστής, ὁ, ὁ ἐνθρονίζων, Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ 1156Α, 1164Α.

ἐνθρονιστικός, ή, όν, ὁ περὶ τοῦ ἐνθρονισμοῦ, ἐνθρονιστικαὶ συλλαβαί, ἐπιστολαὶ πεμπόμεναι ὑπὸ πατριάρχου εἰς ἄλλους πατριάρχας ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει αὐτοῦ εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον, Εὐαγρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4. 4.

ἔνθρονος, ον, = ἐν θρόνῳ, Εὐσέβ. IV. 17Β.

ἐνθρύβω, = ἐνθρύπτω, τὰ ἐνθρυβόμενα βρώματα Ἀρποκρ. ἐν λέξει **ἔνθρυπτα**.

ἐνθρυμματίς, ίδος, = **θρυμματίς**, εἶδος πλακοῦντος, Ἀναξανδρίδης ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 43, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει.

ἔνθρυπτος, ον, τὸ ἐνθρυβόμενον εἴς τι, τὰ ἔνθρυπτα (Δημ. 314.1)· «τὰ ἐκ πεμμάτων, ἢ τὰ ἐνθρυβόμενα βρώματα, εἴδη πεμμάτων, ἔνιοι δὲ ταῖς τελεταῖς αὐτὰ προσοικειοῦσι καὶ Ἀπόλλων δὲ παρ' Ἀθηναίοις Ἔνθρυπτος» Ἡσύχ.

ἐνθρύπτω, καὶ ποιητ. **ἐνιθρύπτω**, θρύβω ἐντὸς ὑγροῦ, κάμνω «παπάρα», ἐν οἴνῳ Ἱππ. 339. 30· γάλακτι Νικ. Θηρ. 914· ἐς ἔλπην αὐτόθι 80.— Μέσ., ὁ αὐτ. Ἀλεξιφ. 266.

ἔνθρυσκον, τό, ἴδε ἐν λ. **ἄνθρυσκον**.

ἐνθρώσκω: μέλλ. **-θοροῦμαι**: ἀόρ. **ἐνέθορον** καὶ Ἐπικ. **ἔνθορον**, πηδῶ ἐντός, εἰς τὸ μέσον ἢ ἐπί τινος, μετὰ δοτ., ἔνθορε μέσῳ ποταμῷ Ἰλ. Φ. 233· ἔνθορ' ὁμίλῳ Ο. 623, ἐν τμήσει, ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορὼν Ε. 161, πρβλ. Υ. 381· ὄρει πῦρ ἐνθορὸν Πίνδ. Π. 3. 67· ἐνθρώσκει τάφῳ Εὐρ. Ἡλ. 327·— λαὲ ἔνθορεν ἰσχίῳ, πηδήσας ἐλάττισεν αὐτὸν εἰς τὸ ἰσχίον, Ὀδ. Ρ.233.

ἐνθῡμέομαι: μέλλ. **-ήσομαι**, Λυσ. 124. 21, μεταγεν. **ἐνθυμηθήσομαι**, Φιλόστρ. 614, Ἀριστείδ., κλ.: ἀόρ. **ἐνεθυμήθην** Ἀριστοφ. Βάτρ. 40, Θουκ. 2. 62, Ξεν., κλ.: πρκμ. **ἐντεθύμημαι** Θουκ. 1. 120: ὑπερσ. **ἐνετεθύμητο** Λυσ.126. 29· ἴδε κατωτ. **II.**

Βάλλω τι εἰς τὴν καρδίαν μου, ἐξετάζω, κρίνω αὐτὸ καλῶς, Αἰσχύλ. Εὐμεν. 222, Θουκ. 2. 40., 5. 32, κτλ.· ἄξιον ἐνθυμηθῆναι Ἀντιφῶν 143. 37· πρὸς ἑμαυτὸν Ἀνδοκ.7. 40· ἐνθυμεῖσθαι καὶ λογίζεσθαι συχνάκις συνδυάζονται παρὰ Δημ., π. χ.15.7.

β) μετὰ γεν., ἔχω τι διαρκῶς ἐν τῇ μνήμῃ μου, σκέπτομαι, συλλογίζομαι πολὺ περί τινος, τοῦ μὲν θανόντος οὐκ ἂν ἐνθυμοίμεθα, εἴ τι φρονοῖμεν πλεῖον ἡμέρης μιᾶς Σιμωνίδ. Ἰαμβ. 2· ὁ Ζεὺς τούτων οὐδὲν ἐνθυμούμενος Ἑρμιππ. ἐν «Μοίραις» 4· ὧν ἐνθυμηθέντες Θουκ. 1. 42· πρβλ. Πλάτ. Μενέξ. 249C, Ξεν. Ἀπομν. 1.1,17· οὕτω, περί τινος Πλάτ. Πολ. 595Α. **γ)** ἑπομένης ἐξηγητικῆς προτάσεως· ὡς διὰ τοῦ **ὅτι** .., σκέπτομαι ὅτι, τί δὲ τοῦτ' ἐγέλασας ἑτέον; ἐνθυμούμενος ὅτι παιδάριον εἶ καὶ φρονεῖς ἀρχαϊκὰ Ἀριστοφ. Νεφ. 820· ἐνθυμοῦμαι ὡς καὶ νῦν, ἐνθυμιούμεθα δὲ ὅτι, φήσαντες κτλ. Θουκ. 5. 111, κλ.· διὰ τοῦ **ὡς** .., παρατηρῶ, οὐκ ἐνεθυμήθης; τὸ τί; ὡς σφόδρα μ' ἔδεισε Ἀριστοφ. Βάτρ. 40, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 3, κτλ.· διὰ τοῦ **εἰ** .., Ἰσοκρ. 332C· ἐνθ. μὴ .., Λατ.videre ne .., cavere ne ... Πλάτ. Εὐθύδ. 279C, Ἱππ. Μείζ. 300D. **δ)** μετὰ μετοχ., οὐκ ἐντεθύμηται θράσει ἀπίστῳ ἐπαιρόμενος, δὲν συλλογίζεται ὅτι ἐπαίρεται· στηριζόμενος εἰς τὰς ἀδήλους ἐκβάσεις τῆς τύχης, Θουκ. 1.120, πρβλ. 6.78, Ξεν. Ἑλλην. 4. 4,19. **2)** θυμοῦμαι ἐντός, «θυμώνω μέσα μου», ὀργίζομαι, τὰ μὲν γὰρ οἶδα κάρτα σ' ἐνθυμιουμένην Αἰσχύλ. Εὐμ. 222, πρβλ. Θουκ. 7. 18· εἴ μηδείς ὑμῶν μήτ' ἐνθυμεῖται μήτ' ὀργίζεται Δημ. 52. 17· — ἀπολ., «παίρνω τι κατάκαρδα», τὸ πρῶτον οὐκ ἐνθυμοῦνται, ἀλλ' ἡσυχίαν ἔχουσιν Ἱππ. 293. 26· πρβλ. **ἐνθυμίζομαι, ἐνθύμιος**. **3)** εἶμαι ὀξὺς εἰς τὸ διανοηθῆναι τί πρέπει νὰ γείνῃ, κράτιστος ἐνθυμηθῆναι Θουκ. 8. 68, πρβλ. 2.60, ἴδε καὶ Ἀντιφῶντα 130. 4. **4)** ἐξάγω συμπεράσματα, συμπεραίνω, τί οὖν ἐκ τούτων .. ἐνθυμεῖσθαι δεῖ; Δημ. 532. 2· πρβλ. **ἐνθύμημα**.

II. ὁ ἐνεργ. τύπος **ἐνθυμέω** ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Τακτ. Ἀνείου 37· καὶ **ἐνθυμέομαι** ἐπὶ παθ. σημ., εἶμαι ἐν τῇ διανοίᾳ τινός, εἶμαι ἐπιθυμητός, ἐν Ἀππ. Ἐμφ. 5. 133· οὕτω καὶ ἐν τῷ πρκμ., ταῦτ' μὲν ἡμῖν ἐντεθύμηται καλῶς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 262· εὖ ἐντεθυμημένον Πλάτ. Κρατ. 404Α (ἐκτὸς ἂν ἀναγνώσωμεν φιλοσόφου .. καὶ εὖ ἐντεθυμημένου).

ἐνθύμημα, τό, σκέψις, συλλογισμός, λογικὸν ἐπιχείρημα, Σοφ. Ο. Κ. 292,1199, Ἰσοκρ.190Ε,191Α, Αἰσχίν. 42. 28, κτλ. **2)** ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐνθύμημα ἢ συλλογισμὸς ῥητορικός,

ἤτοι συλλογισμὸς ἐξαγόμενος ἐκ προτάσεων πιθανῶν (ἐξ εἰκότων καὶ σημείων), ὅπερ ἑπομένως δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀποδεικτικόν, Ἀναλυτ. Πρ. 2. 27, 2, πρβλ. Ρητ. 1. 1, 11., 1. 2, 8 καὶ 20., 2. 22 κἑξ. 2. 15, 8·— μεταγεν. συγγραφεῖς μετεχειρίσθησαν τὸν ὅρον τοῦτον ἐν ποικίλαις σημασίαις (ἴδε Κικ. Top. 12, Κυντιλ. 5. 10 κτλ.). Ὁ συνήθης ὁρισμὸς ὅτι ἐνθύμημα εἶναι συλλογισμὸς μετὰ μιᾶς παραλειπομένης προτάσεως, εἶναι πολλῷ μεταγενέστερος. Ὅρα σαφῆ ἔκθεσιν περὶ τοῦ ζητήματος τούτου παρὰ τῷ Pacius ad Arist. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** ἐπίνοια, ἐπινόημα, Ξεν. Ἑλλην. 4. 5, 4., 5. 4, 52, Ἀνάβ. 3. 5, 12, Κυνηγ. 13, 13.

ἐνθῡμηματικός, ή, όν, ἔμπειρος ἐν τῇ χρήσει τῶν ἐνθυμημάτων, Ἱππ. 22. 49, Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 9. **II.** συνιστάμενος ἐξ ἐνθυμημάτων, ῥητορεῖαι ἐνθυμηματικαὶ αὐτόθι 1. 2, 10.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** αὐτόθι 3. 17, 17.

ἐνθῡμημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἐνθύμημα,** Γλωσσ. (ἑρμηνευόμενον Λατ. sensiculus), διάφ. γραφ. παρὰ Γελλίῳ 6. 13, 4.

ἐνθυμηματώδης, ες, ἔχων ἐνθυμήματα, ἐνθυμηματικός, Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 33. 3.

ἐνθύμησις [ῡ], **εως,** ἡ, τὸ σκέψιν ποιεῖσθαι περί τινος, σκέψις, νεανίας τε καὶ πένης σοφός θ' ἅμα, ταῦτ' εἰς ἓν ἐλθόντ' ἄξι' ἐνθυμήσεως Εὐρ. Ἀποσπ. 248, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 26, Θουκ. 1. 132. **II.** νόημα, νόησις, λογισμός, Σύμμ. (Π. Δ.) Ἰώθ. ΚΑ', 27, Εὐαγγ. κ. Ματθ. θ', 4, κτλ.

ἐνθῡμητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ βάλῃ κατὰ νοῦν, νὰ σκεφθῇ Ἐπίχαρμ. 137 Ahr.: ἐνθυμητέον [ὑμῖν].. παρ' ἄλλων ἀκούουσιν Δημ. 40. 18.

ἐνθῡμία, ἡ, μέριμνα περί τινος πράγματος, ἀμφιβολία, δυσπιστία (πρβλ. **ἐνθύμιος**)· ἐς ἐνθυμίαν τινὶ προβάλλεσθαι Θουκ. 5. 16· μεταδιδόναι τῶν ἐνθυμιῶν Ἰαμβλ. Βίος Πυθ. 20.

ἐνθῡμιάω, θυμιάζω, καπνίζω, Συνεσ. Ἐπιστ. 121, σ. 257D.

ἐνθῡμίζομαι, ἀποθ., μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐνθυμέομαι,** Πολυδ. Β', 231 (ὅστις ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὸν Θουκ. (5. 32) ἔνθα ἡ γραφὴ εἶναι **ἐνθυμούμενοι,** πρβλ. Ἡσύχ.). **II.** = ἐπιθυμέω, Ἀμισὸν ἐνθυμιζόμενος ἐπολέμησε Ἀππ. Μιθρ. 120: — Τὸ ἐνεργ. **ἐνθυμίζω** παρ' Ἡσυχ.: «ἐνθύμιζε· ἐνθυμοῦ».

ἐνθύμιος [ῡ], **ον,** (θυμός), ὃν πάντοτε τις ἐνθυμεῖται καὶ ἐπιθυμεῖ, περὶ οὗ σκέπτεταί τις καὶ φροντίζει διαρκῶς, μὴ δή τοι κεῖνός γε λίαν ἐνθύμιος ἔστω Ὀδ. Ν. 421· εἴτε καὶ ἐνθύμιόν οἱ ἐγένετο ἐμπρήσαντι τὸ ἱρόν, εἴτε καὶ ὅτι ἠσθάνετο βάρος εἰς τὴν ψυχήν του, διότι ἔκαυσε τὸ ἱερόν, Ἡρόδ. 8. 54· πρβλ. Ἀντιφῶντα 121. 2· οὕτω παρ' Ἀττ., τί δ' ἐστὶ σοι τοῦτ', Οἰδίπους, ἐνθύμιον; καὶ τί λοιπὸν εἶναι αὐτὸ τὸ ὁποῖον δίδει βάρος εἰς τὴν ψυχήν σου; Σοφ. Ο. Τ. 739· ἐπειδή σοι τόδ' ἔστ' ἐνθύμιον, ἐπειδὴ τοῦτο βαρύνει τὴν ψυχήν σου ἢ ἐπειδὴ ἔβαλες εἰς τὸν νοῦν σου νὰ μὴ τὸ πράξῃς, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 722· ἐνθύμιος γίγνεταί μοί τις Ἀντιφῶν 119. 7· ἐνθύμιον ποιεῖσθαί τι = ἐνθυμεῖσθαι, μεριμνᾶν, Θουκ. 7. 50, Ἀλκίφρων 3. 10 (πρβλ. **ἐνθυμιστός**)· ὡσαύτως, ἐνθ. ποιεῖσθαί τινος Δίων Κ. 58. 6· ἐνθύμιόν μοι τότε τίθηται Λοξίας, τοῦτο τὸ ἐνέβαλε τότε εἰς τὴν ψυχήν μου, εἰς τὸν νοῦν μου ὁ Ἀπόλλων, Εὐρ. Ἴων 1347· πρβλ. 39· ἐνθ. ὑπολείπεσθαί τι Ἀντιφῶν 125. 1· ἐνθυμίοις εὐναῖς ἀνανδρώτοισι τρύχεσθαι, ἐνθυμουμένην εὐνὰς ἀνανδρώτους τρύχεσθαι, Σοφ. Τραχ. 110, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

ἐνθῡμιστός, ή, όν, τὸν δὲ Ἄμασιν ἐνθυμιστὸν ποιησάμενον, ὁ δὲ Ἄμασις αἰσθανθεὶς τοῦτο κατάκαρδα ἦ θεωρήσας αὐτὸ ὡς κακὸν οἰωνόν, τὸ ὅτι δηλ. ἐστέναξεν ὁ ἀρχιτέκτων, Ἡρόδ. 2. 175, πρβλ. ἐνθύμιον ποιεῖσθαι ἐν λέξει: **ἐνθύμιος.**

ἔνθῡμος, ον, θυμοειδής, ζωηρός, τὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων γένος.. ἔνθυμον καὶ διανοητικὸν ἐστιν Ἀριστ. Πολιτ. 7. 7, 3.— Ἐπίρρ. **ἐνθύμως,** προθύμως, ἐγκαρδίως, Βασιλ. Ἐπιστ. τ. 2, σ. 978C.

ἐνθύριον, τό, «μέρος τι τῆς νεώς» Ἡσύχ., πρβλ. **ἐνθέμιον.**

ἐνθῡσιάζω, θυσιάζω ἔν τινι, Ἐβδ. (Σειρὰχ ΔΔ', 7).

ἐνθύσκει· «ἐντυγχάνει» Ἡσύχ.

ἐνθύσκος· «ὁ ἀσφαλός, τὸ ὄρνεον» Ἡσύχ.

ἐνθωκεῦσαι· «ἐμφωλεῦσαι, ἐγκρύπτεσθαι» Ἡσύχ.

ἔνθω, ἔνθοι, ἐνθών, Δωρ. ἀντὶ **ἔλθω,** κτλ.· ἴδε **ἔρχομαι.**

ἐνθωρακίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ,** ἐνδύω τινὰ μὲ θώρακα, ὁπλίζω· μετοχ. παθ. πρκμ. ἐντεθωρακισμένος, φορῶν πανοπλίαν, ἔνοπλος, Ξεν. Ἀν. 7. 4, 16.

ἐνί, ποιητ. ἀντὶ **ἐν,** Ἐπικ. καὶ Ἀττ., ὡσαύτως ἐν τῇ Ἰωνικῇ πεζολογίᾳ. **2)** = **ἠνί,** ἴδε ἐν λ. **ἐνός.**

ἐνί, ἐνικ. δοτ. τοῦ **εἷς.**

ἔνι ἀντὶ **ἔνεστι,** ἴδε **ἔνειμι** 1, **ἐνταῦθα** IV: — εἶναι δυνατόν, ἴδε **ἔνειμι** II. **2)** = **ἔστι** Ἐβδ. (Σειρὰχ ΛΖ', 2), Παύλ. Ἐπιστ. π. Κορινθ. Α', ς', 5, π. Γαλ. γ', 38, π. Κολ. γ', 11, κτλ., Ἐπιφάν. Ι. 948B, Σύνοδ. Ἐφέσ. 977B, Χαλκ. 1508C, Κώνστ. (536), 1153Α. κτλ. κτλ.

ἐνιαῖος, α, ον, (ἓν) μόνος, μοναδικός, εἷς καὶ οὐχὶ ἄλλος, Διογ. Λ. 7. 35· ἴδε Λοβέκκ. εἰς Φρύν. 543.—Ἐπίρρ. **ἐνιαίως.** Δίδ. Ἀλ. 492Α, Πράκλ. Παρμ. 589 (192). 634 (44), κτλ., πρβλ Κόντου Φιλολ. Ποικ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 62.

ἐνιάκις, ἐπίρρ., ἐνίοτε, Εὐσεβ. Προπαρ. Εὐαγγ. Θ. κζ', 5 (σελ. 432 γ'), πρβλ. Κόντου Φιλολογ. Ποικ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 58 κἑξ.

ἐνιαυθμός, ὁ, τόπος διατριβῆς, «παρὰ τὸ ἐνιαύω τὸ ἐνδιατρίβω» Ἐτυμ. Μ. 342. 35.

ἐνιαυσιαῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ. III, Ἀριστ. Κατηγ. 6. 11, Διόδ. 11. 69, κτλ.

ἐνιαύσιος, α, ον, Ἡρόδ. 4. 180, Εὐρ. Ἱππ. 37, Ξεν. Ἀγησ. 2, 1, κτλ.· ὡσαύτως **ος, ον,** Θουκ. 4. 117., 5. 1: (**ἐνιαυτός**)· ἑνὸς ἔτους (ἡλικίας) σῦς, Ὀδ. Π. 454, Δημ. 833. 17, κτλ. **II.** ἐτήσιος, κατ' ἔτος, ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, Ὁμήρου Ἐπιγράμμ. 15. 11· ὀρτὴ Ἡρόδ. 4. 180· ἴδε τὴν λέξιν **διαδοχή:** — οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 449.— Ἐπίρρ. **ἐνιαυσίως,** ἐτησίως, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. σ. 52. **III.** ἐπὶ ἓν ἔτος, διαρκῶν ἓν ἔτος, Ἱππ. Ἀφορ. 1258· ἑνὸς ἔτους ἐξορία, ἐνιαυσίαν ἐκδημον αἰνέσας φυγὴν Εὐρ. Ἱππ. 37· χρόνος ὁ αὐτ. Ἑλ. 775· ἐκεχειρία, σπονδαί, κτλ., Θουκ. 4. 117., 5. 15· ὁδὸς Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ.· ὡς τριμηνον ἡνίκα χώρας ἀπεὶη κἀνιαύσιος βεβώς, ἡνίκα χώρας ἀπεὶη βεβὼς τρίμηνον χρόνον κἀνιαύσιον, δηλ. ὅταν παρέλθῃ ἓν ἔτος καὶ τρεῖς μῆνες μετὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτῶν, Σοφ. Τρ. 165 (ἔνθα ὁ Brunck. ἐπηνώρθωσε: κἀνιαύσιον, ἐνν. χρόνον). **IV.** ὡς οὐσ. τὰ **ἐνιαύσια,** προσευχαὶ γενόμεναι ἐπὶ τοῦ τάφου ἀποθανόντος ἓν ἔτος μετὰ τὴν ταφὴν αὐτοῦ, Διατ. Ἀποσπ. 8. 42.

ἐνιαυτίζομαι, διέρχομαι ἓν ἔτος, ἐνιαυτίζομάπλάκουντος Πλάτων Κωμ. ἐν «Ποιητῇ» 1· οὗτος καὶ ἐν τῷ ἑνεργ., Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1645· «ἐνιαυτίζω, ἐνιαυτὸν που διατρίβω» Σουΐδ.

ἐνιαύτιος, α, ον = **ἐνιαύσιος,** Ἐπιγραφ. Βοιωτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 44.

ἐνιαυτός, ὁ, (**ἕνος,** ὃ ἴδε), κυρίως πᾶσα μακρὰ περίοδος χρόνου, κύκλος, περίοδος, «ἐνιαυτὸς δὲ ὁ μακρὸς χρόνος καὶ διατριβὴν ἔχων πολλήν, παρὰ τὸ ἰαύω, τὸ διατρίβω» (Εὐστ.)· ἀλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν, «συστρεφομένων, τελευμένων τῶν χρόνων, εἰς ἑαυτοὺς ἀνακυκλουμένων» (Σχόλ.), Ὀδ. Α. 16, ἔνθα ἴδε Nitsch· χρονίους τ' ἐτῶν παλαιῶν ἐνιαυτοὺς Ἀριστοφ. Βάτρ. 347· ἐπιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ Ἡσ. Θ. 493· τάχα δ' ἅμιες ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν γεινόμεθ', «προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου ἐγεννήθημεν καὶ ἡμεῖς» (Τζέτζ.), Ἀσπ. Ἡρ. 87· ἐνιαυτόν τινα Θουκ. 3. 68:— ὁ μέγας ἐνιαυτός, ἐπὶ τοῦ Πυθαγορείου χρονικοῦ κύκλου, Εὔδημ. παρὰ Θέωνι Σμυρν. 40· ὡσαύτως, ἐνιαυτὸς Μέτωνος, «ἡ ἐννεακαιδεκαετηρίς· Μέτων γὰρ ὁ μαθηματικὸς περίοδον ἐκτιθεὶς χρόνου ἐνέταξε ιθ'» Σουΐδ.· τὸν ἐννεακαιδεκαετῆ χρόνον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μέγαν ἐνιαυτὸν ὀνομάζεσθαι Διόδ. 2. 47., 12. 36· ἐπὶ περιόδου 600 ἐτῶν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 3, 9· ἀΐδιος ἐνιαυτὸς Ἀπολλόδ. 3. 4, 2. **II.** = **ἔτος,** εἰνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς Ἰλ. Β. 295, Θ. 404, Μ. 15, πρβλ. Ω. 765, Ὀδ. Β. 89, ἔνθα ὑπάρχει ἡ λέξις **ἔτος** (ἴδε **λυκάβας**)· Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί, ἐπειδὴ ὁ Ζεὺς διέτασσε τὰς χρονικὰς περιόδους, Ἰλ. Β. 134· ἐνιαυτόν, ἐπὶ ἓν ἔτος, ἦ τ' ἂν τρυχόμενός περ ἔτι τλαίης ἐνιαυτὸν Ὀδ. Α. 288, πρβλ. Θουκ. 4. 188, κτλ.· ὀπηνίκ' ἐστὶ τούνιαυτοῦ, ποία ὥρα τοῦ ἔτους εἶναι, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 476. 7· δὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ Πλάτ. Κριτ. 118Ε· ἑξήκοντα τάλαντα τοῦ ἐνιαυτοῦ, κατ' ἔτος, Ξεν. Πόροι 4. 23· ἑκάστου ἐνιαυτοῦ ὁ αὐτ. Ἀθην. Πολ. 3, 4:— μετὰ προθέσ., δι' ἐνιαυτοῦ πέμπτου, «κάθε πέντε χρόνια», Πλάτ. Κριτ. 119D· εἰς ἐνιαυτόν, δι' ἓν ἔτος, Ἰλ. Φ. 444· τελεσφόρον εἰς ἓν. Τ. 32· κατ' ἐνιαυτόν, δι' ἓν ἔτος, Θουκ. 1. 93· ἢ κατ' ἔτος, Δίφιλ. ἐν τοῖς «Ἐναγίζουσι» 2 (Ἀθήν. 165F)· καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 4·—ἐπ' ἐνιαυτὸν Πλάτ. Νόμ. 945B, κτλ.:— μετὰ τὸν ἐνιαυτόν, εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, Θουκ. 1. 138· — παρ' ἐνιαυτόν, ἕκαστον δεύτερον ἔτος, Διόδ. 4. 65· πρὸ ἐνιαύτοῦ, πρὸ ἑνὸς ἔτους, Πλούτ. 2. 147Ε:—Περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔτους ἴδε Lewis Astr. of. Anc. σ. 12 κἑξ.

ἐνιαυτο-φᾰνής, ές, ὁ κατ' ἔτος φαινόμενος, Πτολεμ. παρὰ Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. τ. 4, σ. 427.

ἐνιαυτοφορέω, ἐπὶ δένδρων τινῶν, φέρω τὸν καρπὸν ἐπὶ ἓν ἔτος ἕως οὗ πεπανθῇ, ἐπεὶ τῶν ὀψικαρποτέρων, ἃ δή τινες φασιν ἐνιαυτοφορεῖν, οἷον ἄρκευθον, κτλ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 4, 1.

ἐνιαύω: μέλλ. **-ιαύσω,** κοιμῶμαι μεταξύ, ἔνθα οἱ ἦσαν ὗες μάλα μυρίαι, ἦσι συβώτης.. ἐνίαυεν Ὀδ. Ο. 557, πρβλ. Ι. 187. (Κατὰ τὸν Εὐστάθιον: «τὸ ἐνίαυεν ἀντὶ τοῦ ἐνδιέτριβεν· ὅθεν καὶ ἐνιαυτός, χρόνος ἐπιμήκης ἔχων τριβήν»·— κοιμῶμαι ἔν τινι, κάτθεό νιν μαλακοῖς ἐνὶ φάρεσιν οἷς ἐνίαυσεν, ἐν οἷς ἐκοιμᾶτο, Βίωνος Εἰδύλ. 1. 72.

ἐνιᾶχῆ, ἐπίρρ. (ἕνιοι), εἰς τινα μέρη, Ἡρόδ. 2. 19· μετὰ γεν. τόπου, ὁ αὐτ. 1. 199. **II.** ἐνίοτε, Πλούτ. 2. 427Ε, Ἀθήν. 478B.

ἐνιαχόθι, = τῷ **ἐνιαχοῦ,** Φιλοστοργ. Ἱστ. Ἐκκλ. 11. 7.

ἐνιαχοῦ. ἐπίοο. (ἕνιοι), εἴς τινα μέρη, Ἀριστ. π. τὰ-Ζ. Ἱστ. 5.

14,12, κ. ἀλλ.· — ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐνίοτε, ἀντίθετον τῷ **πανταχοῦ**, Πλάτ. Φαίδων 71B.

ἐνιάχω [ᾰ], βοῶ, ἀναβοῶ, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. 6, στ. 14., 11. στ. 36.

ἐνιβάλλω, ἐνιβλάπτω, ποιητ. ἀντὶ **ἐμβάλλω, ἐμβλάπτω.**

ἐνί-γυιος, ον, εἷς ἓν σῶμα ἡνωμένος, ἐνιγυίους συμπεφυκότας ἀλλήλοις καὶ ἓν ἐκ τούτου σῶμα ἔχοντας, Ἴβυκος παρ' Ἀθην. 58A (ἔνθα τὰ ἀντίγραφα ἔχουσιν **ἐνιγύους**). **II.** χωλὸς τὸν ἕνα πόδα, «ἐνίγυιος, ὁ ἓν μέλος ἔχων, ὁ κυλλός» Σουΐδ., ἴδε **κυλλός.**— Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 59.

ἐνῖδεῖν, ἴδε **ἐνεῖδον.**

ἐνιδρόω, ἱδρώνω ἔν τινι τόπῳ, Λατ. insudare, ὥσπερ καὶ νῦν τῷδε τῷ παιδὶ ἤρκεσε τόδε τὸ οἴκημα ἐνιδρῶσαι Ξεν. Συμπ. 2.18· ἱδρώνω ἔν τινι πράγματι, καὶ μεγίστοις ἐνιδρωκότων ἀγῶσι Εὐστ. Πονημ.170. 11.

ἐνίδρυσις, ἡ, ἐγκαθίδρυσις, Ἰω. Χρυσ. τ. 3, σ. 797, 4.

ἐνιδρύω: μέλλ. **-ύσω** [ῡ], ἱδρύω, τοποθετῶ ἔν τινι τόπῳ, Ἰλούτ. 2. 745C:—Μέσ., ἱδρύω, οἰκοδομῶ δι' ἐμαυτόν, ἐνιδρύσασθαι πόλιας, βωμοὺς Ἡρόδ. 1. 94., 2.178:—Παθ., ἐν δὲ τὸ ἱρὸν Δήμητρος ἐνίδρυται, εἶναι ἱδρυμένον ἐκεῖ, Ἡρόδ. 4. 53· μετὰ δοτ. τόπου, Θεόκρ.17.102, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ.17. 5, Ἀνθ. Π. 10. 9.

ἐνιζάνω, κάθημαι ἐντός, ξεστῆς αἰθούσησιν ἐνίζανον (διάφ. γρ. ἐφίζανον), εἰσέρχομαι καὶ μένω, ὁ μέν τις κάρφος λαβὼν ἐξεκάθαιρε τὰ ἐνιζάνοντα τῶν βρωμάτων τοῖς ὀδοῦσι, τὰ ἰζάνοντα ἐν τοῖς ὀδοῦσι, Ἀλκίφρων 1. 22·

ἐνιζεύγνῡμι ἢ **-ύω,** ποιητ. ἀντὶ **ἐνζεύγνυμι, -ύω.**

ἐνίζημα, τό, τὸ χρησιμεῦον πρὸς ἐνίζησιν, κάθισμα, Κλήμ. Ἀλεξ. 825.

ἐνίζησις, εως, ἡ, τὸ ἐνιζάνειν, ἡ εἰς ἔλαιον ἐνίζησις Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ.1. 4.

ἐνίζω, ἐγκαθίζω, (ἴδε **ἵζω**)· ἐντεῦθεν, Ἐπικ. μέσ. ἀόρ. α' **ἐνεείσατο,** πρύμνῃ δ' ἐνεείσατο κούρην Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 188. **II.** ἀμεταβ. ὡς τὸ **ἐνιζάνω,** κάθημαι ἔν τινι ἢ ἐπί τινος, θάκους ἐνίζουσαν Εὐρ. Ἑλ.1108, πρβλ. **ἐνέζομαι**· (ἡ διόρθωσις τοῦ Ἐρμάννου ἐν Αἰσχύλ. Χο. 801 μυχὸν ἐνίζετε, ἀντὶ νομίζετε, εἶναι λίαν ἐπιτυχής)· μετὰ δοτ., σώματι καὶ ψυχῇ .. ἐνίζει Ἔρως Πλάτ. Συμπ.196B· ἔς τι Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 2. 8.

ἐνίζω: μέλλ. **-ίσω,** παραδέχομαι τὴν ἑνότητα τοῦ σύμπαντος, ἀποφαίνομαι ὅτι τὸ πᾶν εἶναι μία φύσις, ὡς ὁ Ξενοφάνης παρ' Ἀριστ. (Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 5. 12)· ἴδε Σχόλ. σ. 986 Brandis.—Παθ. **ἐνίζομαι,** γίνομαι ἕν, ἡ τριὰς πάλιν ἐνίζεται Γρηγ. Ναζ. III. 1074A, κλ.

ἐνίηλος· «ἀνόητος» Ἡσύχ.

ἐνίημι: μέλλ. **-ήσω:** ἀόρ. **-ῆκα,** καὶ Ἐπικ. **-έηκα:** [ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ **ἐνΐημι** παρ' Ἐπικ., ἀείποτε δὲ **ἐνῑημι** παρὰ Τραγ.· ἀλλ' **ἐνῖετε** ἐν Ἰλ. Μ. 441]. Πέμπω εἰς, ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν, «ἐμβαλοῦμεν (αὐτοὺς) τοῖς πολεμίοις» (Σχόλ.), Ἰλ. Ξ. 131· ἐπιπέμπω, ἄλλην (πέλειαν) ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι Ὀδ. Μ. 65. **2)** ἐντίθημι, ἐμβάλλω, ἐμπνέω, μετ' αἰτ. πράγμ. καὶ δοτ. προσ., ἐνῆκε δὲ οἱ μένος ἠΰ Ἰλ. Υ. 80· καί οἱ θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκε Ρ. 570· τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐνήσεις Π. 449· ἐνεὶς λύσσαν Εὐρ. Βάκχ. 851. **3)** πάλιν, μετ' αἰτ. προσ. καὶ δοτ. πράγμ., βυθίζω εἴς τι, ὡς τὸ ἐμβάλλειν, Λατ. immittere, τὸν .. Ζεὺς ἐνῆκε πόνοισι διαμπερές, «τῇ κακοπαθείᾳ ἐνέβαλε μέχρι τέλους» (Σχόλ.), Ἰλ. Κ. 89· νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας, «νῦν δὲ αὐτὸν πολλῷ μᾶλλον εἰς ὑπερηφανείας ἐνέβαλες» (Θ. Γαζῆς), Ι. 700· οὕτως, ἠδὲ δ' ἐδὸς καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει [ἐνν. ἡμᾶς], «εἰς ὁμόνοιαν ἐμβαλεῖ» (Εὐστ.), Ὀδ. Ο. 198. **4)** καθόλου, ῥίπτω τι ἐντός τινος, ἐπεὶ ῥ' ἐνέηκε [ἐνν. φάρμακον οἴνῳ] Ὀδ. Δ. 233, πρβλ. Θεόκρ.11. 66· νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ Ἰλ. Μ. 441, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 1262· ἀλλ' ὡσαύτως, ἐς τὰς πόλεις ἐν. πῦρ Ἡρόδ. 8. 32, πρβλ. Θουκ. 4. 115.—Ἐπὶ πλοίων, καθέλκω εἰς τὴν θάλασσαν, ἐνήσομεν εὐρεῖ πόντῳ [ἐνν. νῆα] Ὀδ. Β. 295, πρβλ. Μ. 293. **5)** βάλλω ἄλλον νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸν δῆμον, ἄλλους ῥήτορας ἐνιέντες Θουκ. 6. 29· ἐν. διαβολὰς Πολύδ. 28. 4, 10. **6)** ἐμβάλλω, χύνω μέσα, ἐπὶ φαλαγγίων, ἐνίησι γάρ τι τὰ φαλάγγια κατὰ τὸ δῆγμα Ξενοφ. Ἀπομν. 1. 3, 12· ἐπὶ ὄφεως, ἀλλὰ μὲν ᾧ τὰ πρῶτα μελάγχιμον ἰὸν ἐνείη ζωόντων, κτλ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1508:—ἐπὶ κλυστῆρος, Νικ. Ἀλεξιφ.197, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 6, πρβλ. **ἔνεμα.** **7)** παρακινῶ, παρορμῶ, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., σὸς δὲ πόθος μ' ἐνέηκε (ἄλλ. γρ. μ' ἀνέηκε) τόσην ἄλα μετρήσασθαι Μόσχ. 2.157. **8)** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐπὶ σαλπίγγων, ἀρχίζω νὰ ἠχῶ, Διόδ. 17. 106. **II.** ἀμεταβ., ἐφορμῶ, καὶ ὁ Ἀβραδάτας .. ἀναβοήσας, ἄνδρες φίλοι, ἕπεσθε, ἐνίει Ξεν. Κύρ. 7. 1, 29· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ῥίπτω ἐμαυτὸν ἐντός τινος, ἐμπίπτω εἴς τι, ὑδάτεσσι Ἄρατ. 943. **2)** ὡς τὸ **ἐνδίδωμι,** ἐνιέντας, διάφ. γρ. ἀντὶ ἀνιέντας, Πλούτ. 2. 437A.

ἐνιθνήσκω, ἐνιθρύπτω, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐνθνήσκω, ἐνθρύπτω.**

ἐνικάββαλε, ἐνικάππεσε, Ἐπικ. ἀόρ. β' τοῦ **ἐγκαταβάλλω, ἐγκαταπίπτω.**

ἐνικάτθανε, γ' ἐνικ. Ἐπικ. ἀορ. β' τοῦ **ἐγκαταθνήσκω.**

ἐνικάτθεο, ἐνικάτθετο, Ἐπικ. ἀόρ. β' τοῦ **ἐγκατατίθημι.**

ἐνικλάω, ποιητ. ἀντὶ **ἐγκλάω,** ἀποβράχω, μεταφ. κωλύω, μηδενίζω, ματαιώνω, αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅττι κεν εἴπω Ἰλ. Θ. 408, 422.

ἐνικλείω, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **ἐγκλείω.**

ἔνικμος, ον, (ἰκμάς), ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ ἰκμάδα, ὑγρός, γῆ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 16, 4, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 2, 1· ἐπὶ χοιριδίων, ἁπαλὰ καὶ ἔνικμα, «ζουμερά», Ἀριστοφ. ὁ γραμματικὸς παρ' Ἀθην. 375A.

ἐνικνέομαι: μέλλ. **-ίξομαι,** Ἀποθ., εἰσδύω, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5.13, 1.

ἐνικνήθω, ποιητ. ἀντὶ **ἐγκνήθω,** ἐντρίβω, Νικ. Θηρ. 911.

ἐνῑκός, ή, όν, (ἓν) ὡς καὶ νῦν, ἀριθμὸς ἑνικός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **δυϊκός, πληθυντικός,** παρὰ Γραμματικοῖς.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** αὐτόθι.—Συγκρ. **ἐνικώτερος,** ὑπερθ. **ἐνικώτατος** Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 581, 918 καὶ 820, 822. ἔκδ. Stallb.

ἐνικρίνω, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐγκρίνω,** Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 48 ἐν τῷ Πιθ.

ἐνίλλω, βλέπω τινὰ πλαγίως, λοξῶς, ἐμπαίζω, «ἐνίλλειν, τὸ ὀρθαλμοῖς καταμωκᾶσθαι» Ησυσ. παρ' Εὐστ. 206. 32.

ἐνιλλώπτω, βλέπω τινὰ ἐμπαικτικῶς δι' ὀφθαλμῶν ἡμικεκλεισμένων, μυκτηρίζω, «ἐνιλλώπτειν· κεκλεισμένῳ τῷ ὄμματι ἐμβλέπειν. καταμωκᾶσθαι» Ἡσύχ.· «ἰλλώπτειν καὶ ἐνιλλώπτειν τὸ ὑγροῖς .. καὶ ἐπιμύουσι καὶ κατακεκλεισμένοις ὄμμασιν ἐμβλέπειν» Αἴλ. Διον. παρ' Εὐσταθ. 206. 31· πρβλ. **κατιλλώπτω.**— Παρὰ Σουΐδ. **ἐνιλλωπῶ** καὶ **ἐνιλλώπτω,** «τοὺς ὀφθαλμοὺς συστρέφω».—Κατὰ Κλήμ. Ἀλ. (I. 645A) = διὰ τῶν ὀφθαλμῶν βλεφορίζω, «κάμνω 'μάτι», ῥίπτω ἐρωτικὸν βλέμμα.

ἐνῑοβολέω, ῥίπτω, ἐμβάλλω δηλητήριόν ἐντός τινος, καὶ ταῖς βοτάναις πολλὰ τῶν ἑρπετῶν ἐνιοβόλησε Ἱππ. 1279. 12.

ἐνιματιόω, ἐπιτίθημί τινι ἱμάτιον: «ἐν(ε)ιματιῶν· ὁ τὰ ὑράσματα τοῖς ἀνδριᾶσιν ἐπιτιθείς» Ἡσύχ.

ἔνιοι, αι, α, τινές, τινά, μερικοί, οὐδέποτε παρ' Ἐπικ., Λυρ. ἢ Ἀττ. ποιηταῖς πρὸ τοῦ Μενάνδρου, εἰμὴ ἅπαξ ἐν Ἀριστοφ. Ἱλ. 867 (ἀλλ' ὅμως πρβλ. τὸ **ἐνίοτε**)· παρὰ τοῖς πεζογράφοις πρῶτον ἀπαντᾷ ἡ λέξις παρ' Ἡροδ. 1. 120., 2. 96., 8. 56 (διάφ. γραφ. ἐν 7.187), καὶ μετὰ ταῦτα παρὰ Πλάτ. καὶ Ξεν.: ἔνιοι μὲν .. ἔνιοι δὲ .., Πλάτ. Θεαίτ. 151A, Ξενοφ. Ἀπομν. 4. 2, 38· ἔνιοι μὲν .. οἱ δὲ .. Πλάτ. Μενέξ. 238E:—Βραδύτερον, ἐνίοτε ἐν τῷ ἑνικῷ, οὐ πᾶσα κίνησις θερμαίνει, ἐνία δὲ ψύχει Ἀριστ. Προβλ. 5. 36, πρβλ. Θεοφρ. Ἀποσπ. 8. 1· περὶ ψυχῆς ἑνίας θεωρῆσαι Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 5. 1, 7, «σημειωτέον δ' ὅτι καὶ ἐν τῷ κυνηγετικῷ τοῦ Ξενοφῶντος κεφ. 5, 18 ἀντὶ τοῦ διωκόμενοι δὲ εἴσι κατάδηλοι μάλιστα μὲν διὰ γῆς κεκινημένης, ἐὰν ἔχωσιν ἔνιοι ἐρύθημα καὶ διὰ καλάμης διὰ τὴν ἀνταυγειαν ἐξέδωκεν ὁ Λ. Δινδόρφιος (Xenoph. Opusc. σ. 214) ἐὰν ἔχωσιν ἔνιον ἐρύθημα Κ. Κόντου Φιλ. Ποικίλ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 57:— οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ. = **ἐνίοτε,** καὶ συμπαγῆναι δ' ἐνία ἐεῖ Μένανδρ. ἐν «Πωλουμένοις» 2, ἐν «Ὑποβολιμαίῳ» 6. ('Η πιθανωτέρα ἐτυμολογία τῆς λέξεως, ἣν οἱ πλεῖστοι παραδέχονται, εἶναι ἡ ἐκ τοῦ **ἕνι οἷ** = **ἔστιν οἷ,** ὡς τὸ **ἐνίοτε** ἐκ τοῦ **ἕνι ὅτε** = **ἔστιν ὅτε,** Βοίκχ. ἐν Πινδ. Ο. 10. 1:— ἀλλ' ὁ Κούρτιος παραβάλλει αὐτὴν πρὸς τὸ Σανσκρ. anyas (alius), κτλ.· πρβλ. **ἕνος**).

ἐνῐόκα, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἑπομ.,** παρὰ Στοβ. ἐν Ἀνθ. 1. 45, 46.

ἐνίοτε (οὐχὶ **ἐνιότε,** πρβλ. **ἄλλοτε, ἑκάστοτε**):—Ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ **ἔνι ὅτε** = **ἔστιν ὅτε,** «κάποτε», Εὐρ. Ἑλ.1213, Ἀριστοφ. Ἱλ.1125, Πλάτ., κτλ.· ἐν. μὲν .., ἐν. δὲ Πλάτ. Γοργ. 467E· ἐνίοτε μὲν .., ἔστι δ' ὅτε ὁ αὐτ. Θεαίτ.150A· ἐν .. τότε δὲ ὁ αὐτ. Φίληβ. 46E· ἐν μὲν .. ὅτε δὲ .. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 4, 8, πρβλ. **ἔνιοι.**

ἐνῑπή, ἡ, (ἐνίπτω, ἴδε **ἐνέπω** ἐν τέλει).—Ἐπικ. ὄνομα, ἐπίπληξις, μέμψις, ἐπιτίμησις, αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν Ἰλ. Δ. 402, κτλ.· συχνάκις μετ' ἐπιθ., κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπὴν Ε. 492· ἐνιπῇ ἀργαλέῃ Ξ. 104· ἔδεισεν γάρ ἑμὴν ἔκπαγλον ἐνιπὴν Ὀδ. Κ. 448· ὕβρις, λοιδορία, ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς Υ 266 καὶ ἐν τῷ πληθ., ἀπειλή, φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς Ε. 446· πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ.165: βραδύτερον, ψευδέων ἐνιπά, τὸ ὄνειδος τοῦ ψεύδους, Πινδ. Ο. 10 (11). 8· ἀκολούθως ἐπὶ πάσης σφοδρᾶς, ἰσχυρᾶς προσβολῆς, οἷον ἐπὶ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, τῆς δίψης, κλ., Ὀππ. Κυν.1.133, 299.

ἐνίπλειος, ον, Ἐπικ. ἀντὶ **ἔμπλεος.**

ἐνιπλήσασθαι, -σθῆναι, -σωσι, ἴδε **ἐμπίπλημι.**

ἐνιπλήσσω, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐμπλήσσω.**

ἐνιπλώω, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐμπλέω,** Ὀππ. Ἀλ.1. 260.

ἐνιππάζομαι, Ἀποθ. = τῷ ἑπομ., Ἀρρ. Ἀν. 2. 6, 4, Πλουτ. Μάρ. 25.

ἐνιππεύω, Ἱππεύω ἔν τινι τόπῳ, καὶ ἦν γάρ ὁ Μαραθὼν ἐπιτηδειότατον χωρίον ἐνιππεῦσαι Ἡρόδ. 6.102.

ἐνιπρῆσαι, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐμπρ-,** ἴδε ἐν λ. **ἐμπίπρημι.**

ἐνιπρίω, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **ἐμπρίω**, Ὀππ. Κυνηγ. 261.

ἐνιπτάζω, ἀντὶ τοῦ **ἐνίπτω**, χώετ' ἐνιπτάζων, «ἐχολοῦτο κακολογῶν καὶ μεμφόμενος» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 492, 864· διάφ. γραφ. **ἐνιπάζω**.

ἐνιπτύω, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐμπτύω**,

ἐνίπτω: μέλλ. **ἐνίψω** Ἰλ. Η. 447 (πρβλ. **ἐνέπω** ἐν τέλει): ἀόρ. **ἠνίπαπε** [ῐ] Ὅμ., ἀλλ' ὡσαύτως **ἐνένῐπε** (ὅπερ ἀποκατεστάθη ἀντὶ τοῦ **ἐνένιπτε** ἐν Ἰλ. Ο. 546, 552, Π. 626, Ὀδ. Σ. 321, κτλ., καὶ ἀντὶ τοῦ **ἐνένισπεν** ἐν Ἰλ. Ψ. 473). Ρῆμα Ἐπικ., ὡς τὸ **ἐνίσσω** (ἀπαντᾶν ἅπαξ παρ' Αἰσχύλ.), ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω· συχνάκις μετ' ἄλλων λέξεων ἐνισχυουσῶν τὴν ἔννοιαν, χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ Ἰλ. Β. 245· χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἐνίπτε Γ. 438· ἐνένιπεν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν Ὀδ. Σ. 326· τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπε Σ. 321, πρβλ. Ἰλ. Ψ. 473· ἢ ἁπλῶς, πόσιν δ' ἠνίπαπε μύθῳ Γ. 427· κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ, «ἐνουθέτησεν» (Σχόλ.), Ὀδ. Υ. 17: — ἄνευ τῆς δοτ., ἀλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι, «ἀλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐν τοῖς οἴκοις ἐλοιδόρει» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ω. 768· τόν ῥ' Ἕκτωρ ἐνένιπεν Ο. 552, πρβλ. 546· καί τίς μ' ἐνίπτων εἶπε Αἰσχύλ. Ἀγ. 590· καὶ ἄνευ αἰτ., Ἀντίνοος δ' ἐνένιπεν Ὀδ. Σ. 78, Φ. 84: — πρβλ. τὸ ῥημ. οὐσιαστ. **ἐνεπή**.

II. μεθ' Ὅμ. = **ἐνέπω**, λέγω, ἀγγέλλω, ἐλπίδας ἐνίπτων Πινδ. Π. 4. 358· πρβλ. Wermn. εἰς Τρυφ. σ. 150, Νόνν. Δ. 27. 59· (πιθαν. ἐκ √ΙΠ, **ἔπ-τω** (**ἔψαι**, **ἔψας** ἀπαντῶσι παρ' Ἡσυχ.), συγγεν. ταῖς λέξεσι **ἔψ**, **ἔπνη**, **ἐπόω**· ἐντεῦθεν τὸ ἐν ταῖς λέξεσιν **ἐνεπή**, **ἠνίπαπε**, **ἐνένιπε**. Ἡ χρῆσις τοῦ **ἐνίπτω** ἀντὶ τοῦ **ἐνέπω** φαίνεται ἐσφαλμένη, τοὐλάχιστον εἰς τὰς συνήθεις αὐτῶν σημασίας αἱ δύο λέξεις ἐντελῶς διαχέρουσιν ἀπ' ἀλλήλων· ἴδε **ἐνέπω** ἐν τέλει).

ἐνισκέλλω, **ἐνισκήπτω**, **ἐνισκίμπτω**, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐνσκέλλω**, **ἐνσκήπτω**, **ἐνσκίμπτω**.

ἐνισόω, καθιστῶ τι ἴσον, Γεωπ. 6. 6, 1, ἀμφίβ. λέξις.

ἐνισπεῖν, ἴδε **ἐνέπω**.

ἐνισπείρω, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐνσπείρω**.

ἐνισπήσω, **ἐνίσπω**, ἴδε **ἐνέπω**.

ἐνίσσω, Ἐπικ. τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ἐνίπτω**, καθάπτομαι, ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω, ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν Ἰλ. Ο. 198· ὀνειδείοισιν ἐνίσσων Χ. 497· ἐπέεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων Ω. 238· ἀλλὰ καὶ διχῶς, ὅηλ. οὐ μόνον διὰ λόγων ἀλλὰ καὶ διὰ πληγῶν, ἀλλ' ἔπεσίν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἠδὲ βολῇσιν, «λόγοις τε καὶ πληγαῖς» (Εὐστ.), Ὀδ. Ω. 161: — Παθ., ἐνισσόμενος, κακοποιούμενος, Ω. 163.

ἐνίστημι, μεταβατ. ἐν τῷ ἐνεστ., μέλλ. καὶ ἐνεργ. α' ἀορ., καὶ ἐν τῷ μέσ. α' ἀορ. Βάλλω τι νὰ σταθῇ ἔν τινι τόπῳ, χύδην καταβαλόντα λίθους τῶν ἐκ τῆς ὁδοῦ ... ἐν τούτοις τὸν ἵππον ψήχειν καὶ ἐνιστάναι Ξεν. Ἱππαρχ. 1. 16· στήνω, στήλας ἐνίστη ἐς τὰς χώρας Ἡρόδ. 2. 102· ἐγκαθίστημι, τὸν πολιτικὸν καὶ βασιλικὸν οἶον ἡνίοχον εἰς αὐτὴν [ὅηλ. τὴν πόλιν] ἐνστήσαντα, παραδοῦναι, κτλ., Πλάτ. Πολιτικ. 266Ε, πρβλ. **ἐκμάσσω**. **II.** βάλλω τινὰ νὰ σταθῇ πλησίον, εἰ τοὺς ἱππόκομους εἰς τοὺς ἱππέας ἐνισταίης Ξεν. Ἱππαρχ. 5, 6· μετὰ δοτ., στήνω τι ἔν τινι, ἱστὸν ἐνεστήσαντο μεσόδμῃ Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 563. **2)** κατὰ μέσ. ἀόρ. α' προσέτι, κάμνω ἀρχήν εἴς τι, ἀρχίζω, ὅσαι τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐνεστήσαντο Ἀριστοφ. Λυσ. 268· οὐδὲν πώποτε ... ἐνεστήσασθε .. ὀρθῶς Δημ. 137. 2· ὁ τοιοῦτον ἀγῶνα ἐνστησάμενος ὁ αὐτ. 227. 4. ἐνστ. τὸ πρᾶγμα, rem instituere, Ἀριστοτ. Προβλ. 29. 13, 2· ὀργὴν καὶ μῖσος πρός τινα ἐνστήσασθαι, ἄρχεσθαι δεικνύειν, Πολύβ. 1. 82, 9· μετ' ἀπαρ., Διόδ. 14. 53.

B. Παθ. μετ' ἐνεργ. ἀορ. β', πρκμ. καὶ ὑπερσ.: — ἵσταμαι ἔν τινι, λαμβάνω μέρος ἢ θέσιν ἔν τινι, λόχοις δ' ἐνεστὼς ὥσπερ Ἀργεῖος γεγώς, ἑστὼς ἐν τοῖς λόχοις. λαμβάνων μέρος εἰς τὰς ἐνέδρας, Εὐρ. Ἰκ. 896· εἶμαι ἐνιδρυμένος, νηός τε ἔνι. καὶ ἄγαλμα ἐν αὐτῷ ἐνέστηκε τοῦ Περσέος Ἡρόδ. 2. 91· ἀπολ., παραπλησίως τῷ **ἔνειμι**, πύλαι ἐνεστᾶσι ἑκατὸν ὁ αὐτ. 1. 179, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 50D, κτλ. **II.** καθίσταμαι, ἀποδείκνυμαι, ἐπεὰν ἀποθανόντος τοῦ βασιλέος ἄλλος ἐνίστηται βασιλεὺς Ἡρόδ. 6. 59· προεῖπε μὲν δὴ ταῦτα αὐτίκα ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχὴν ὁ αὐτ. 3. 67· ἐκέχρηστό σφι .. αὐτίκα ἐνισταμένοισι ἐς τὰς τυραννίδας ὁ αὐτ. 2. 147. **III.** ἐπίκειμαι, ἐπικρέμαμαι, ἐπαπειλῶ, Λατ. imminere, μετὰ δοτ. προσ., τοιούτων τοῖς Σπαρτιήτῃσιν ἐνεστεώτων πρηγμάτων ὁ αὐτ. 1. 83· τὸν πόλεμον τὸν ἑστάντα .. τῇ πόλει Ἰσοκρ. 82Β· πρβλ. Πολύβ. 1. 71, 4, Πλουτ. Λούκουλ. 13: — ἀπολύτ., εἶμαι ἐγγύς, ἀρχίζω, ἐγείρομαι, ὁ τότε ἑστὰς πόλεμος Δημ. 225. 10, πρβλ. 271, 6· μάλιστα κατὰ μετοχ. πρκμ., μιᾶς ἐνεστώσης δίκης, δικαζομένης, Ἀριστοφ. Νεφ. 779, πρβλ. Ἰσαῖον 88. 40, Δημ. 896. 29· ὁ νῦν ἐνεστηκὼς ἀγὼν Λυκοῦργ. 148. 32: — ἐπὶ χρόνου, τοῦ ἐνεστῶτος μηνός, τοῦ παρόντος, τοῦ τρέχοντος μηνός, Φίλιππ. παρὰ Δημ. 280. 12· ὁ ἐνεστὼς πόλεμος Αἰσχίν. 35. 27· κατὰ τὸν ἐνεστῶτα καιρὸν Ἀοιστ. Ρητ. 1, 9, 14· γονέος ἐνεστώς, ὁ ἐνεστώς, Γραμματ.: — ὡσαύτως, τραυμάτων οὖν ἐνεστώτων ὀργῇ γενομένων, παρουσιαζομένων λοιπὸν τραυμάτων γενομένων ἐν ὀργῇ, Πλάτ. Νόμ. 878Β· τὰ ἐνεστηκότα πράγματα, αἱ παροῦσαι περιστάσεις, Ξεν. Ἑλλην. 2. 1, 6· οὕτω, τὰ ἐνεστῶτα Πολύβ. 2. 26, 3. **IV.** **ἐνίσταμαι**, ἀνθίσταμαί τινι, καί, ἤν τις ἐνιστῆται τοῖς ποιουμένοις .. μὴ ἐπιτρέπειν Θουκ. 8. 69, Ἰσοκρ. 90Δ, κτλ.· πρός τι Πλουτ. Ρωμ. 25: ἀπολ., ἵσταμαι ἔν τινι τόπῳ, τὰς τε διόδους τῶν πύργων ἑνστάντες αὐτοὶ ἐφύλασσον, στάντες ἐν ταῖς διόδοις ἐφύλασσον αὐτάς, Θουκ. 3. 23, Πλάτ. Φαίδων 77Β· ὁ ἐνεστηκώς, ὁ ἀντίπαλος, ὁ ἀντίδικος, ἐν δικαστηρίῳ, Ἐπιγρ. ἐν Newton Halic. ἀριθμ. 1. 28. **2)** ἐν τῇ λογικῇ, φέρω ἔνστασιν, ἀντιλέγω, Λατ. excipere (πρβλ. **ἔνστασις**), τινι Ἀριστ. Τοπ. 8. 2, 4· πρός τι ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 10, 6· ἀπολ., ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Πρότ. 2. 26, 3, Τοπ. 8. 2, κ. ἀλλ., Ρητ. 2. 25, 3· ἐν. ὅτι .., ὡς .. ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Πρότ. 2. 26, 2, Ἠθ. Ν. 10. 2, 4· ἐπὶ τῶν Ρωμαίων δημάρχων, κάμνω ἔνστασιν, ἀνθίσταμαι, ἐὰν εἷς ἐνίστηται τῶν δημάρχων Πολύβ. 6. 16, 4· καὶ συχν. παρὰ Πλουτ. **V.** ἐπὶ ὑγρῶν, συμπήγνυμαι, πήσσομαι, κοινῶς «πήζω», ὕδωρ ἐνεστηκός, πεπηγμένον, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 13, 1· ἐνιστάμενον γὰρ (τὸ γάλα) ἐπὶ τὰ τοῦ στομάχου στενὰ .. πνίγει Διοσκ. περὶ Δηλητ. Φαρμ. 26.

ἐνιστορέω, ἐξιστορῶ, διηγοῦμαι, Ἱππόλυτ. π. Ἀντιχρ σ. 73, 6.

ἐνίστορος, **ον**, ἐζωγραφημένος, Ἐπιφάν. Μοναχ. 261D.

ἐνιστουργέομαι, ὑφαίνομαι, ἐνιστουργηθήσεται ὕφασμα Εὐστ. Θεσσ. εἰς Μαν. τ. Κομν. Taf de Thes. σ. 408·

ἔνισχνος, **ον**, κἄπως ἰσχνός, λεπτός, Νικ. Ἀλεξιφ. 147.

ἐνισχῡρίζομαι, μέσ., ἐρείδομαι, ἐπερείδομαί τινι, τούτῳ ἐνισχυριζόμεθα Δημ. 1082. 26.

ἐνισχύω, ἰσχυροποιῶ, ἐνδυναμώνω τι, ὁ δὲ χρόνος ταῦτα ἐνισχύσει πάντα Ἱππ. Νόμος 2. 26. **II.** ἀμετάβ., **ὑπερισχύω** ἐν ᾗ μεταξύ, ἐν ταῖς πόλεσι ἐνισχύει τὰ νόμιμα Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 9, 14· ἀπολ., ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 7, 17 κ. ἀλλ.· ἐπὶ παροιμιῶν, παρά τισιν ἐν. Διόδ. 20. 58· ἐνίσχυσεν ὡς, **ὑπερίσχυσεν** ἡ γνώμη ὅτι .., ὁ αὐτ. 5. 57.

ἐνίσχω = **ἐνέχω**: Μέσ., ἐνίσχεσθαι τὴν φωνήν, ἐνέχειν, κρατεῖν αὐτὴν ἐντός, Πλουτ. Κικ. 35: — Παθ., κρατοῦμαι, ἐμποδίζομαι, τὸ πλοῖον τὸ πρόσω οὐ δυνατὸν ἔτι προβαίνειν, ἀλλ' ἐνίσχεσθαι Ἡρόδ. 4. 43· τινι Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 11· ἔν τινι Ξεν. Ἀν. 7. 4, 17.

ἐντρέφω, **ἐντρίβω**, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐντρέφω**, **ἐντρίβω**

ἐνυφέρβομαι, **ἐνεφύρω**, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐμφέρβομαι**, **ἐμφύρω**.

ἐνιχραύω, **ἐνιχρίμπτω**, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐγχ-**.

ἐνιψάω, ποιητ. ἀντὶ **ἐμψάω**.

ἐνίψω, μέλλ. τοῦ **ἐνέπω** καὶ **ἐνίπτω**, ἴδε **ἐνέπω** ἐν τέλει.

ἐνλακκεύω, ἐγκλείω ἐντὸς λάκκου, Νικήτ. Χρον. 135C· πρβλ. **ἐνσηκάζω**.

ἐνλαξεύω, λαξεύω ἔν τινι, ἐγγλύφω, Πελίας καὶ Νηλεὺς ἐνλελάξευνται Ἀνθ. Παλατ. 3—9 ἐν τῇ ὑποθέσει τοῦ ἐπιγράμματος.

ἐν μὲν τευθενὶ ἡ ἐνμεντευθενί, κωμικὴ τμῆσις ἀντὶ **ἐντεῦθεν μέν**, Μεταγένης ἐν «Θουριοπέρσαις» 1. 5: πρβλ. **ἐνγεταυθί**.

ἐννᾰέτηρ, **ἤρος**, ὁ, (ἐνναίω) ἔνοικος, κάτοικος, Ἑλλάδος ἐνναετῆρες Ἀνθ. Π. 9. 495, Μόσχ. 2. 119: θηλ. **ἐνναέτειρα** Ἀνθ. Π. 4. 94.

ἐννα-ετηρίς, **ίδος**, ἡ, περίοδος ἐννέα ἐτῶν, Πλάτ. Μίνως 319Ε, Πλούτ. 2. 293Β: πρβλ. **τριετηρίς**.

ἐννα-έτηρος, **ον**, = τῷ ἑπομ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 434.

ἐννα-ετής, **ές**, ὁ ἔχων ἡλικίαν ἐννέα ἐτῶν, Θεόκρ. 26, 29: — οὐδ. **ἐννάετες**, ὡς ἐπίρρ. ἐπὶ ἐννέα ἔτη, Ἡσ. Θ. 801: = θηλ. **ἐναετίς** καὶ Ἰων. **εἰν-**, **ιδος**, Ἀνθ. Π. 7. 643· πρβλ. **εἰναετής**.

ἐννᾰέτης, **ου**, ὁ, = **ἐνναετήρ**, ἐνναέταις Ἀνθ. Παλατ. 331· ἐνναέτησιν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 517, κτλ.· θηλ. **ἐνναέτις**, **ιδος**, ἐνναέτιν Φρυγίας Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1126.

ἐνναίρειν, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **ἐναίρειν**, Βατραχομυομ. 275. Ἴδε **ἐναίρω**.

ἐνναίω, ναίω ἐν, κατοικῶ ἐντός, τοῖσι δ' ἐνναίει δόμοις Εὐρ. Ἑλ. 488· διατελῶ ἐν, οἵοις [κακοῖσι] .. ὁρᾷς ἐννοίοντά με Σοφ. Φιλ. 472· διαμένω ἔν τινι τόπῳ, ἐκεῖ χώρας ἁλάστωρ οὐμὸς ἐνναίων ἀεὶ ὁ αὐτ. Ο. Κ. 788· μετ' αἰτ. τόπου, κατοικῶ, Θήβην κουροτρόφον ἐνναίουσιν Μόσχ. 4. 36, Ἀπολλ. Ρόδ.: — γ' πληθ. μέσ. μέλλ. **ἐννάσσονται** ὁ αὐτ. Δ. 1751· γ' πληθ. ἀορ. **ἐννάσσαντο** αὐτόθι 1213, Καλλ. εἰς Δῆλ. 15: ἀόρ. παθ. **ἐννάσθη**, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1181.

ἐννάκις [ᾰ], Ἀριθμ. Ἐπίρρ., ἴδε **ἐνάκις**.

ἐννᾰκόσιοι, **ἐννάταῖος**, **ἔννᾰτος**, ἴδε **ἐνακοσ-**, **ἐνατ-**.

ἐνναούγιον, τό, ἑννέα οὐγκίαι, Ἰουστ. νεαρὰ ΑΗ', σ. ΡΑ', 6'.

ἐνναυᾰγέω, ναυαγῶ ἐν, τῷ βυθῷ τῆς κακίας ἐνναυαγήσασαν Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 170C.

ἐνναυλοχέομαι, ἀποθ., **ναυλοχέω ἐν**, Δίων Κ. 50. 12.

ἐνναυμᾰχέω = **ναυμαχέω ἐν**, Πλούτ. 2. 1078D.

ἐνναυπηγέω, ναυπηγῶ πλοῖον ἔν τινι τόπῳ, καὶ τριήρεις πρῶτον ἐν Κορίνθῳ τῆς Ἑλλάδος ἐνναυπηγηθῆναι Θουκ. 1

13· ὁ Βεκκῆρος ἐξ ἄλλων ἀντιγράφων ἐξέδωκε : **ναυπηγηθῆναι**. Ἴδε σημ. S. T. Bloomfield.

ἐνναώριον, τό, διάστημα χρόνου ἐννέα ὡρῶν, Θ. Στουδ. σ. 917, ἔκδ. Μί.

ἐννέᾱ, ἄκλιτον ἀριθμ., παρ' Ὅμ., ὡς φαίνεται εἶναι ἱερὸς ἀριθμός, ὡς ὢν τριπλάσιος τοῦ τρία : ἐντεῦθεν παρ' Ὅμ. ἐννέα θῦματα, ἐννέα βοῦς ἱέρευσεν Ἰλ. Ζ. 174· ἐννέα ἔδραι Ὀδ. Γ. 7· ἐννέα ταύρους αὐτόθι 8· ἐννέα κήρυκες Ἰλ. Β. 96· αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν Ὀδ. Θ. 258· ἐννῆμαρ δείνισε καὶ ἐννέα βοῦς ἱέρευσεν Ἰλ. Ζ. 174 (πρβλ. **ἐννῆμαρ**)· ἐννέα Μοῦσαι, Ἡσ. Θ. 917· πρβλ. Ὀδ. Ω. 60· τρὶς ἐννέα κλῶνας, ἐν θρησκευτικῇ τελετῇ, Σοφ. Ο. Κ. 483· βραδύτερον, ἐννέα ἄρχοντες ἐν Ἀθήναις, κτλ., Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτ. 3. 16 κ. ἀλλ. (ἔκδ. Blass).—Περὶ τῆς ἱερότητος τοῦ ἀριθμοῦ τούτου ἴδε Höck's Kreta, 1. 249 κἑξ. **2)** κατὰ ποιητ. ὑπερβολὴν ἴσως τὸ ἐννέα ἐτέθη ὡς στρογγύλος ἀριθμὸς ἀντὶ τοῦ **πολλοί**, τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνεν Ἰλ. Π. 785· ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα Ὀδ. Λ. 577· πρβλ. Σχολ. εἰς Νικ. Θηρ. 781. (Ἐκ τῆς √ΝΕΫ μετὰ προθεματικοῦ ε· πρβλ. Σανσκρ. nav-am, Λατ. nov-em, Γοτθ. nium, Γερμ. neu-n·— πρβλ. ὡσαύτως **ἔν-ατος**, Σανσκρ. nav-amas, Λατ. nō-nus (nov-ndus), Γοτθ. niu-nda, κτλ.).

ἐννεάβοιος, **ον**, ἔχων ἀξίαν ἐννέα βοῶν, Ἰλ. Ζ. 236.

ἐννεαγράμματον, τό, ἔχον ἐννέα γράμματα, Γ. Κεδρ. τ. Α', σ. 213, 7, ἔκδ. Β.

ἐννεάγραμμος, **ον**, = τῷ προηγ., συλλαβή Στεφ. π. Χρυσοπ. ἐν Ideler phys. etc. II. σ. 227.

ἐννεάγωνον, τό, ἔχον ἐννέα γωνίας, Φωτ. λόγ. π. σώμ. Χειρόγρ. μονῆς Ἰβήρων ἐξ ἀντιγράφου Η. Ν. Ρόκκου.

ἐννεά-δεσμος, **ον**, ὁ συνεχόμενος δι' ἐννέα δεσμῶν ἢ ἁρμῶν, Νικ. Θηρ. 781.

ἐννεαδικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων εἰς τὸν ἀριθμὸν ἐννέα, Λατ. nonarius, Ἐκκλ.

ἐννεάειρμος, **ον**, ἔχων ἐννέα εἱρμούς, κανών (ὁ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἀκολουθίᾳ) Εὐστ. Θεσσ. σ. 517, ἔκδ. Μί.

ἐννεάζω, νεάζω ἕν τινι, διέρχομαι τὴν νεότητά μου ἔν τινι, μεγέθει σώματος ἐννεάσαι, ἔχειν μέγα σῶμα ἐν τῇ νεότητι, ἀντιτίθεται τῷ ἐγγηράσαι, Ἱππ. Ἀφ. 1246· ῥόδον ἐννεάσαν τῷ ἦρι, ἀνθῆσαν κατὰ τὸ ἔαρ, Φιλοστρ. Ἐπιστ. 51 Kayser.

ἐννεα-καί-δεκα, ἄκλιτ., δεκαεννέα, Ἰλ. Ω. 496.

ἐννεακαιδεκα-ετηρίς, **ίδος**, ἡ, κύκλος ἐκ δεκαεννέα ἐτῶν εἰσαχθεὶς ἐν Ἀθήναις (πιθανῶς ὑπὸ Μέτωνος) π. Χ. 432, πρὸς συμβιβασμὸν τῶν σεληνιακῶν μηνῶν μετὰ τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους, Διόδ. 12. 36, Πλούτ. 2. 892C· ἴδε Κλίντωνος F. H. 2. σ. 337 καὶ πρβλ. **ὀκταετηρίς**.

ἐννεακαιδεκα-έτης, **ου**, ὁ, δεκαεννέα ἐτῶν, χρόνος Διόδ. 2. 47.

ἐννεακαιδεκάκις, ἐπίρρ., δέκα ἐννέα φοράς, Μ. Βλαστ. ἐν Συντ. καν. τ. 6, σ. 411.

ἐννεακαιδεκά-μηνος, **ον**, ἔχων ἡλικίαν δεκαεννέα μηνῶν, Ἀνθολ. Π. Παράρτ. 172.

ἐννεακαιδεκα-πλασίων, **ον**, δεκαεννέα φορὰς μεγαλείτερος, Πλούτ. 2. 891B.

ἐννεακαιδεκαταῖος, **α**, **ον**, πλημμελὴς γραφ. ἀντὶ **ἐννεακαιδέκατος**, Ἱπποκρ. Γένος καὶ Βίος κατὰ Σωρανόν, ἐν τῇ ἀρχῇ (Ἱππ. 1297, 37).

ἐννεακαιδέκατος, **η**, **ον**, δέκατος ἕνατος, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1067, Συλλ. Ἐπιγρ. 2220.

ἐννεακαιδεκαχῶς, κατὰ δεκαεννέα τρόπους, Μαξίμου περὶ καταρχ., ἐν ὑποσημειώσει, ἔκδ. Ludw. σ. 126.

ἐννεακαιδεκέτης, **ες**, = **ἐννεακαιδεκαέτης**, δεκαεννέα ἐτῶν, Ἀνθ. Π. 7. 11., 9. 190 (ἐν τῇ Ἰων. γεν. **-δεκέτεως**)· θηλ. **ἐννεακαιδεκέτις** Εὐστ. 327. 3.—Εὕρηται καὶ **ἐννεακαιδεχέτης** καὶ θηλ. **-χέτις**, ἐν Ἐπιγρ. ἐμμέτρῳ Ἁλικαρνασσοῦ, Newton Halic 77. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 338 ἐν τέλει.

ἐννεα-και-εἰκοσι-και-ἑπτακοσιοπλασιάκις, ἐπίρρ., ἑπτακοσίας εἰκοσιεννέα φοράς, Πλάτ. Πολ. 587E.

ἐννεα-κέφᾰλος, **ον**, ἔχων ἐννέα κεφαλάς, Σχόλ. εἰς Ἡσ. Θ. 313, Τζέτζ. Ἱστ. 2. 237.

ἐννεάκις, Ἐπίρρ. = **ἐνάκις**, Νικομάχ. Γερασ. Ἐγχειρ. Ἀρμ. 16.

ἐννεακισ-μύριοι, **αι**, **α**, ἐνενήκοντα χιλιάδες, Ἀπποκρ. Καρχ. 4.

ἐννεακισχίλιοι, **αι**, **α**, ἐννέα χιλιάδες, Διόδ. 17. 66, Δίλ. Ποικ. Ἱστ. 6.12.

ἐννεά-κλῖνος, **ον**, περιέχων ἐννέα ἀνάκλιντρα ἢ κλίνας τοῦ δείπνου, εἶτ' ἐννεάκλινος ἕτερος οἶκος Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 5.

ἐννεά-κρουνος, **ον**, ἔχων ἐννέα κρουνούς, ῥέων ἐξ ἐννέα κρουνῶν, ἤξεις ἐπ' ἐννεάκρουνον εὐῦδρον ποτὸν Πολύζηλ. ἐν «Δημοτυνδάρεῳ» 3.—**Ὡ**; οὐσιαστ. **Ἐννεάκρουνος**, ἡ, «κρήνη Ἀθήνησιν ἣν πρότερον Καλλιρρόην ἔλεγον· τῶν δὲ τυράννων οὕτως αὐτὴν κατασκευασάντων ἐκλήθη Ἐννεάκρουνος, ὡς φησι καὶ Θουκυδίδης» Ἡσύχ.· φοιτᾶν .. ἐπ' ὕδωρ ἐπὶ τὴν Ἐννεάκρουνον Ἡρόδ. 6.137· καὶ κρήνῃ τῇ νῦν μέν, τῶν τυράννων οὕτω σκευασάντων, Ἐννεακρούνῳ καλουμένῃ, τὸ δὲ πάλαι φανερῶν τῶν πηγῶν οὐσῶν, Καλλιρρόῃ ὠνομασμένῃ Θουκ. 2. 15.

ἐννεά-κυκλος, **ον**, ἔχων ἐννέα κύκλους, Κολούθου Ἁρπαγ. Ἑλένης 210, Νόνν. Δ. 4. 317.

ἐννεά-λῖνος, **ον**, ἔχων ἐννέα κλωστάς, ἄρκυς Ξεν. Κυν. 2. 4.

ἐννεαμηνιαῖος, **α**, **ον**, = τῷ ἑπομ., Ἰω. Χρυσ. τ. 1. σ. 171, 42.

ἐννεά-μηνος, **ον**, ἐννέα μηνῶν, ἢ ἐντὸς ἐννέα μηνῶν, Ἡρόδ. 6. 69, Ἱππ. 257, 1 κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ. **ἐννεαμήνως**, Τζέτζ. Ἱστ. 2. 177.

ἐννεάμυκλος, **ον**, (ἴδε **μύκλα**) ἔχων ἐννέα ἐτῶν ἡλικίαν, Ἀντίμαχος 77, Καλλ. Ἀποσπ. 180, ἔνθα ἴδε σημ.

ἐννε-άνειρα, ἡ ζῶσα ἐνάκις τόσων ὅσον δύναται νὰ ζήσῃ ἄνθρωπος, κορώνη Ἄρατ. 1022· (οὕτως ὁ Στοβ. ἀντὶ **ἐννεάγηρα**).

ἐννεά-πηχυς, **υ**, ἔχων ἐννέα πήχεων μῆκος ἢ εὖρος, Ἰλ. Ω. 270, κ. ἀλλ.· πρβλ. **εἰνάπηχυς**.

ἐννεα-πλάσιος, **α**, **ον**, ἐννέα φορὰς τόσος, ἐννεαπλασίαν ἔχειν γλυκύτητα (δεκαπλασίαν κατὰ Meineke) Ἴδυκος ἐν Ἀθην. 39B.

ἐννεάριθμος, **ον**, ἔχων ἐννέα ἀριθμούς, Στεφ. π. Χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II. σ. 227.

ἐννεαρχία, ἡ, τὸ ἄρξαι ἐννέα ἔτη, Ν. Χων. σ. 567, 17, ἔκδ. Β.

ἐννεάς, **άδος**, ἡ, οὐσ. ἀριθ. τοῦ **ἔννεα**, ὡς τὸ **δυάς** τοῦ **δύο**, τὸ **τριάς** τοῦ **τρία** κτλ., Θεόκρ. 17. 84, Ἀνθ. Π. 7, 17, Πλούτ. 2. 736C. Ὁ Πορφύριος διήρει τὰ ἔργα τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ Πλωτίνου εἰς ἓξ **ἐννεάδας**, Βίος Πλωτ. 24. **II.** ἡ ἐνάτη ἡμέρα τοῦ μηνός, ἴδε **εἰνάς**.

ἐννεά-στεγος, **ον**, μὲ ἐννέα πατώματα, Διόδ. 20. 91.

ἐννεασύλλαβος, ἔχων ἐννέα συλλαβάς, δίμετρον δὲ ὑπερκατάληκτον, τὸ καλούμενον Σαπφικὸν ἐννεασύλλαβον Ἡφαιστ. 10, 5.

ἐννεαετηρίς, **ίδος**, = **ἐνναετηρίς**, Θεοφρ. Ἱστορ. Φυτ. 4. 11, 2.

ἐννεά-φθογγος, **ον**, ἔχων ἐννέα (μουσικοὺς) φθόγγους, Ἄδηλα παρὰ Στοβ. 520. 41.

ἐννεά-φωνος, **ον**, = **ἐννεάφθογγος**, Θεόκρ. 8. 18.

ἐννεά-χῑλοι, **αι**, **α**, Ἐπικ. ἀντὶ ἑνάκις χίλιοι·— ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι Ἰλ. Ε. 860, Ξ. 148:— ἐν τῷ ἑν., κτύπον ἐννεάχιλον, θόρυβον ὡς ἐξ 9000 ἀνθρώπων, Νόνν. Δ. 8. 45.

ἐννεάχορδος, **ον**, ἔχων ἐννέα χορδάς· ὡς οὐσιαστ., **ἐννεάχορδον** (ἔνν. **ὄργανον**), τό, Ἀθήν. 636B. πρβλ. Χιωνίδην ἐν «Πτωχοῖς» 1.

ἐννεαχῶς, ἐπίρρ., κατὰ ἐννέα τρόπους, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 960, 964, ἔκδ. Stallb.

ἐννεά-ψῡχος, **ον**, ὁ ἔχων ἐννέα ψυχάς, περὶ τοῦ κυνὸς παροιμιωδῶς, ὡς λέγομεν νῦν περὶ τῆς γαλῆς ὅτι εἶναι ἑπτάψυχος, Ἡσύχ.

ἐννεετηρίς, ἡ, = **ἐνναετηρίς**, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, Ἑλ. Ἐπιγρ. Ἀρχαιολ. Συλ. φυλλάδ. Γ, 67.

ἔννεκα, ἐν Αἰολ. ἐπιγραφ. ἀντὶ **ἕνεκα**, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 2168b, 2183A.

ἐννεκρόομαι, νεκροῦμαι ἐν., ὥσπερ οἱ σπόγγοι ταῖς γαλήναις ἐννεκρωθεὶς Πλούτ. 792B.

ἐννεμέθομαι, παθ. ἐννέμομαι, νέμομαι **ἔν** τινι, Ὀππ. Ἁλ. 21. 611, 3. 546.

ἐννέμω, βόσκω ἀγέλην ἔν τινι τόπῳ, Δίων Κ. 72. 3, ἐπιγραφ. Κρητ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 2561b. 81.—Μέσ., ἐπὶ κτηνῶν, βόσκομαι, Ὀππ. Ἁλ. 1. 5.

ἐννενήκοντα, **ἐννενηκοστός**, **ἐννενηκονταετής**, ἀμφίβολοι τύποι ἀντὶ **ἐνενήκοντα**, κτλ., ἴδε **ἕνατος**, πρβλ. καὶ Κόντου ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ τ. Ε', σ. 5.

ἐννενώκασι, Ἰων. ἀντὶ **ἐννενοήκασι**, γ' πληθυντ. πρκμ. τοῦ **ἐννοέω**.

ἔννεον, Ἐπ. ἀντὶ **ἔνεον**, παρατ. τοῦ **νέω**, κολυμβῶ, Ἰλ. Φ. 11.

ἐννε-όργυιος, **ον**, ἔχων μῆκος ἐννέα ὀργυιῶν, Ὀδ. Λ. 312, [ἔνθα τὸ **εο** προφέρεται κατὰ συνίζησιν, ὥστε ἡ λέξις γίνεται τετρασύλλαβος, πρβλ. **ἐννέωρος**].

ἐννεύς, ἴδε **ἐνεύς**.

ἐννεοσσεύω, Ἀττ. **ἐννεοττεύω**, ὡσαύτως **ἐννοττεύω** (Διόδ. 2. 4, κτλ.)· ἐπὶ πτηνῶν, κάθημαι ὡς κλῶσσα ἐπάνω εἰς τὰ ᾠὰ ἔν τινι τόπῳ, ἐπῳάζω, κλωσσῶ, ἔν τε τοῖς βαλλαντίοις ἐννεοτεύσουσι (αἱ γλαῦκες) κἀκλέψουσι μικρὰ κέρματα Ἀριστοφ. Ὄρν. 1108, Πλάτ. Νόμοι 949C·—Μέσ., Διόδ. 3. 45. **II.** μετ' αἰτ., μεταφ. ἐπῳάζω, ἐνθάλπω, παρά σοι ἐννεοττεύσας ἔρωτα ὑπόπτερον Πλάτ. Ἀλκ. Α', 135E· καὶ ἐν τῷ παθ., ἐπιθυμίαι ἐννεενεοττευμέναι, ὁ αὐτὸς Πολ. 573E.

ἐννέπω, ποιητ. ἀντὶ **ἐνέπω**.

ἐννεσία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **ἐνεσία**.

ἐννευρό-καυλος, **ον**, ἔχων καυλὸν νευρώδη, δηλ. πλήρη ἰνῶν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 1, 4.

ἐννέ-ὑσκλος, **ον**, εἶδος ὑποδήματος μὲ ἐννέα τυλίγματα τοῦ ἱμάντος. Ὁ Ἡσύχ. γράφει τὴν λέξιν· ἐννήυσκλοι, καὶ ἑρμηνεύει : «ὑποδήματα Λακωνικῶν ἐφήβων».

ἐννεύω, νεύω, κάμνω νεῦμα εἴς τινα, ἐννεύει με φεύγειν Ἀρι-

στορ. Ἀποσπ. 58· ἔνν. τινί τὸ τί ἂν θέλοι, ἐρωτᾶν τινα διὰ σημείων τί .., Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 62.

ἐννέω: μέλλ. **ἐννεύσομαι**, κολυμβῶ ἐντός τινος, Ἀριστείδ. 1. 295.

ἐννέ-ωρος, Ἐπικ. ἐπιθ., ἐννεαετὴς ἢ ἐπὶ ἐννέα ἔτη, («ὥρος γὰρ ὁ ἐνιαυτός» Εὐστ. 1146. 44, πρβλ. Ἀπολλωνίου Λεξ. ἐν λέξει, σ. 262, ἔκδ. H. Tollius), ἀλλ.· ἐν τῇ χρήσει αὐτῆς ἡ λέξις παρουσιάζει ζυσκολίας: **1)** ἐν Ὀδ. Τ. 179, λέγεται περὶ τοῦ Μίνω, ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὁαριστής, δηλ. ἢ ἐβασίλευσεν ἐπὶ ἐννέα ἔτη, ἢ ἐβασίλευσεν, ἀφοῦ ἐπὶ ἐννέα ἔτη ὑπῆρξε τοῦ Διὸς φίλος καὶ σύντροφος, ἴδε Ἀπολλών. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλ' ὁ Πλάτ. ἐν Νόμ. 624Β ἐνόει τὸ χωρίον ὡς σημαῖνον ὅτι κατὰ πᾶν ἔνατον ἔτος μετέβαινεν εἰς τὸν Δία, μῶν οὖν καθ' Ὅμηρον λέγεις, ὡς τοῦ Μίνω φοιτῶντος πρὸς τὴν τοῦ πατρὸς ἑκάστοτε συνουσίαν δι' ἐνάτου ἔτους καὶ κατὰ τὰς παρ' ἐκείνου ῥήμας ταῖς πόλεσιν ὑμῖν θέντος τοὺς νόμους; **2)** ἐν Ὀδ. Λ. 311 λέγεται περὶ τῶν Ἀλωιαδῶν, ἐννέωροι γάρ τοί γε καὶ ἐννεαπήχεις ἦσαν εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι, δηλ. ὅτε ἦσαν ἐννεαετεῖς εἶχον ἐννέα πήχεων πλάτος, μῆκος δὲ ἐννέα ὀργυιῶν· ὥστε ἐνταῦθα εἶναι ἡ ἔννοια σαφής. **3)** ἐν Ὀδ. Κ. 19 ἀναγινώσκομεν, ἀσκὸν βοὸς ἐννεώροιο, ὅπερ διὰ παραβολῆς πρὸς τὸ τοῦ Ἡσ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 434 (βόε δ' ἐνναετήρω ἄρσενε .., τῶν γὰρ σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν) φαίνεται ὅτι οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ ἐννέα ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, συμφώνως τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ Εὐσταθίου, ἀλλ' ὁ Ἀριστ. (π. τὰ Ζ. Ἴστ. 6. 21, 5) παρατηρεῖ ὅτι πενταέτηρος (ἐν Ὀδ. Ξ. 419) καὶ ἐννέωρος (ἔνθ' ἀνωτ.) ἔχουσι τὴν αὐτὴν σημασίαν, ὅπερ δεικνύει ὅτι ὑπέλαβε τὴν λέξιν ὧρον ὡς σημαίνουσαν οὐχὶ ἓν ἔτος ἀλλ' ἥμισυ· καὶ οἱαδήποτε ἑρμηνεία ἂν ἐπικρατήσῃ περὶ τούτου, ἡ αὐτὴ θὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ εἰς τὸ σίαλοι ἐννέωροι ἐν Ὀδ. Τ. 390, καὶ εἰς τὸ ἀλείφαρ ἐννέωρον ἐν Ἰλ. Σ. 351· ἴσως ἐν τοῖς τρισὶ τούτοις χωρίοις τὸ ἐννέα πρέπει νὰ ληφθῇ ὡς στρογγύλος ἀριθμὸς (ἴδε ἐν λ. **ἐννέα**), οὕτω δὲ τὸ ἐννέωρος σημαίνει ἀκμαῖος, καὶ τοιαύτη φαίνεται ἡ ἐξήγησις τῶν Ἐνετ. Σχολ. Β ἐν Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., ἔνθα τὸ ἀλείφατος ἐννεώροιο ἑρμηνεύεται παλαιοῦ. [Παρ' Ὁμήρῳ τὸ εω προφέρεται κατὰ συνίζησιν, ὥστε τὸ ἐννέωρος καθίσταται τρισύλλαβον.]

ἐννήκοντα, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐνενήκοντα**, Ὀδ. Τ. 174.

ἐννῆμαρ, Ἐπικ. ἐπίρρ., ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας, Ἰλ. Α. 53, κ. ἀλλ.· περὶ τοῦ **ἐννέα** ὡς ἱεροῦ ἀριθμοῦ, ἴδε ἐν λ. **ἐννέα**.

ἐνν-ήρης, ες, ἔχων θρανία δι' ἐννέα σειρὰς κωπηλατῶν, ναῦς Πολύβ. 16. 7, 1, Ἀθήν. 203D.

ἔννηφιν, ἴδε ἐν λ. **ἕνος**.

ἐννήχομαι, ἀποθ., κολυμβῶ ἔν τινι, ἐννήχεται .. ὡς ἐν ποταμῷ Φίλων 1. 693, Πλούτ. 2. 994Β.— Τὸ ἐνεργ. παρὰ Γαληνῷ.

ἐννία = ἐννέα, δὶς οὕτως ἐν Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bull. d. cor. hell. IV. σ. 89.

ἐννοέω: μέλλ. **-ήσω**, Ἰων. μετοχ. ἀορ. **ἐννώσας**, Ἡρόδ. 1. 68, 86· πρκμ. **ἐννένωκα** 3. 6·— παρ' Ἀττ. ὡσαύτως ὡς ἀποθ. **ἐννοοῦμαι**, μετὰ παθ. ἀορ. **ἐνενοήθην**· ὡσαύτως Ἰων. ὑπερσυντ. **ἐννένωτο**, Ἡρόδ. 1. 77. Ἔχω ἐν νῷ, σκέπτομαι, διανοοῦμαι, μεταγνόντα τε καὶ ἐννώσαντα ὅτι καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ἐὼν ὁ αὐτ. 1. 86, κτλ.· ἐννοεῖν εἴτε τι ἐλλείπει τοῦτο κατὰ τὴν ὁμοιότητα εἴτε μὴ Πλάτ. Φαίδων 74Α· ἐννοήσας δὲ ὁ Ξενοφῶν, μή, εἰ ἔρημον καταλίποι τὸν ἠλωκότα λόφον, καὶ πάλιν λαβόντες οἱ πολέμιοι ἐπίθοιντο τοῖς ὑποζυγίοις .., καταλείπει κτλ., σκεφθείς, φοβηθείς μήπως .., Ξεν. Ἀν. 4. 2, 13, κτλ.· ἐννοούμενοι μὴ .. οὐκ ἔχοιεν, φοβούμενοι μήπως δὲν ἤθελον ἔχει, αὐτόθι 3. 5, 3. **2)** μετ' αἰτ., συλλογίζομαι, ἐξετάζω τι ἐν τῇ διανοίᾳ μου, ὁ δὲ ἐννώσας τὰ λεγόμενα Ἡρόδ. 1. 68, πρβλ. 3. 6· ἔνν. τὸ γιγνόμενον, ὅτι .. Πλάτ. Θεαίτ. 161Β, πρβλ. Σοφ. Ἀντιγ. 61· ἐννοεῖν περί τινος Πλάτ. Πολ. 591Α· τέκνων ἐννοουμένη πέρι Εὐρ. Μήδ. 925· τοῦτ' ἐννοεῖσθ', ὅταν πορθῆτε γαῖαν, εὐσεβεῖν Σοφ. Φιλ. 1440· ταῦτ' ἐννοηθεῖσ' (διαφ. γραφ. **ἐννοήσασ'**) Εὐρ. Μήδ. 882, πρβλ. 900. **3)** μετὰ γεν., ἔχω ἰδέαν περί τινος, μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενος κακῶν αὐτόθι 47· ἐνενόησε δὲ αὐτῶν καὶ ὡς .., παρετήρησε δὲ .., Ξεν. Κύρ. 5. 2, 18· ἐννενόηκά σου λέγοντος ὅτι .., Πλάτ. Ἵππ. Ἐλάτ. 369Ε· πρβλ. Θεαίτ. 168C:—ἐκ τινος ἐννοεῖσθαι, ἐξάγειν συμπεράσματα ἐκ τινος, ὁ αὐτ. Ἱππ. Μείζ. 295C. **II.** ἐννοῶ, καταλαμβάνω, εἰ σὺ μὴ τόδ' ἐννοεῖς, ἐγὼ λέγω σοι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1088· οὐ γάρ ἐννοῶ, δὲν εἰμπορῶ νὰ καταλάβω, Σοφ. Ο. Τ. 559, Φιλ. 28· μετὰ μετοχ. ἐννοοῦμαι φαῦλος οὖσα Εὐρ. Ἱππ. 435, πρβλ. Πλάτ. Κριτί. 121Β. **III.** ἔχω κατὰ νοῦν νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ., ἐννένωτο στρατεύειν Ἡρόδ. 1. 77· ἐννοεῖς ἡμᾶς προδοῦναι..; ἐννοεῖς νὰ μᾶς προδώσῃς..; Σοφ. 330· μετ' αἰτ. πράγμ., ὁ αὐτ. Αἴ. 115, Ἀντ. 664. **IV.** ἀναμιμνήσκομαι, ἐνθυμοῦμαι, τοῦτ' ἐννοήσασ', ὦ φίλαι, .. χιτῶνα τόν δ' ἔβαψα Σοφ. Τρ. 578· σκέπτομαι, ἐπινοῶ, εὑρίσκω, πότερον ἄπιμεν ἥνπερ ἦλθομεν ἢ ἄλλην τινὰ ἐννενοηκέναι δοκεῖς ὁδὸν κρείττω Ξεν. Ἀν. 2. 2, 10· μηχανὴν δὴ δεῖ τὸν νομοθέτην ἐννοεῖν ἀμιόθεν γέ ποθεν Πλάτ. Νόμοι 798Β. **V.** ἐννοῶ, σχηματίζω ἰδέαν περί τινος, τι Πλάτ. Φαίδων 73C. κέξ.: ὑποθέτω, ὃ δι' ὑμᾶς ἐννοεῖτε Ξεν. Ἀν. 6. 1, 29. **VI.** ἐπὶ λέξεων, σημαίνω, δηλῶ, ἐννοῶ, τί σοι ἄλλο ἐννοεῖ .. τὸ ῥῆμα; Πλάτ. Εὐθύδ. 287C.

ἐννόημα, τό, = **ἔννοια** I. 2, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 5, Διογ. Ἀλ. π. Συνθ. 25.

ἐννοηματικός, ἡ, όν, διανοητικός, ἐννοηματικὴ αἴσθησις Ἰουστῖν. Μ.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἐμφαντικῶς, Ἐτυμ. Μ. 336, 53.

ἐννόησις, εως, ἡ, σκέψις, λογισμός, Πλάτ. Πολ. 407Β.

ἐννοητέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ ἐννοεῖν, ἐννοητέον ὅτι Πλάτ. Νόμοι 636C.

ἐννοητής, οῦ, ὁ, ὁ ἐννοῶν, Ὠριγέν. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μί. τ. 16, σ. 3086.

ἐννοητικός, ἡ, όν, σκεπτικός, σύννους, «συλλογισμένος», Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 49.

ἔννοια, ἡ, (**νοῦς**) ἡ ἐνέργεια τοῦ σκέπτεσθαι, σκέψις, λογισμός, ἔννοια συντονία διανοίας Πλάτ. Ὅροι 414Α· τοῦτο δ' οὖν .. ἄξιον ἔννοίας Πλάτ. Νόμοι 657Α, κ. ἀλλ. **2)** ἔννοια σχηματιζομένη ἐν τῷ νῷ περί τινος πράγματος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, χρόνου ἔννοια ὁ αὐτὸς Τίμ. 47Α· ἐν ταῖς περὶ τὸ ὄν.. ἐννοίαις ὁ αὐτ. Φίληβ. 59D· ἔννοιαν λαβεῖν, σχηματίσαι ἰδέαν, ἀντίθετον τῷ ἐπιστήμην ἔχειν, ὁ αὐτὸς Φαίδων 73C· τοῦ καλοῦ ἔνν. ἔχειν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 9, 4· εἰς ἔνν. ἔρχεσθαί τινος Πολύβ. 1. 57. 4· εἰς ἔννοιάν τινος ἄγειν τινά ὁ αὐτὸς 1. 49, 10· ἡ κοινὴ ἔνν., ἡ κοινὴ ἀντίληψις, ἡ κοινῶς σχηματιζομένη ἰδέα, ὁ αὐτ. 10. 27, 8· κοιναὶ ἔνν. ἠθικαὶ ἔννοιαι, κοιναὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀνθρώποις, Ὠριγ. κ. Κέλσ. 1. 4 (παρὰ τοῖς Ἐκκλ. γνώμη, πρβλ. **δόξα** I. 2)· ψιλαὶ ἔνν., ἁπλαῖ ἔννοιαι μὴ ἔχουσαι πραγματικὴν ὑπόστασιν, Πόρφυρ. Εἰσαγ., Σιμπλίκ., κλ. **3)** σκέψις, σκοπός, σχέδιον, Ἥρας δὲ τὴν ἔννοιαν ἐν ταὐτῷ μένειν Εὐρ. Ἑλ. 1026· ἔννοιαν λαμβάνω τινός, βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν μου, μηδ' ἂν θελῆσαι, μηδ' ἂν ἔννοιαν λαβεῖν ὁ αὐτ. Ἱππ. 1027· ἔνν. ἔχειν περί τι Πλάτ. Νόμ. 769Ε· ἔννοιαν ἐμποιῶ, βάλλω τι εἰς τὸν νοῦν τινος, Ἰσοκρ. 112D· ἔννοια αὐτῷ ἐμπίπτει, ἤρχισε νὰ σκέπτηται, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 13. **II.** ἡ ἔννοια λέξεως, Δίων Κ. 69. 21. **III.** ἐν τῇ Ῥητορικῇ, σκέψις ἐκπεφρασμένη διὰ λέξεων, πρότασις, Ἑρμογέν.

ἐννοιακός, ἡ, όν, ὁ τῆς ἐννοίας, ὁ ἀνήκων εἰς ἔννοιαν, ὀρθότης Εὐστ. Θεσσ. τ. 136, σ. 689, ἔκδ. Μί.

Ἐννόμ, ὁ, φάραγξ υἱοῦ Ἐννόμ = Γέεννα Ἑβδ. (Ἱερ. Ζ', 31).

ἐννόμιος, ον, κατάλληλος πρὸς βοσκήν, καὶ ὅσ' ἄλλα ἐννόμια (ἐνν. χωρία) Συλλ. Ἐπιγρ. 103. 13· τὸ ἐννόμιον, χρήματα πληρωνόμενα διὰ βοσκήν, αὐτόθι 1569. 49.

ἐννομο-λέσχης, ὁ περὶ ἐννόμων, δηλ. νομίμων πραγμάτων πολυλογῶν, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 2. 19.

ἔννομος, ον, ὁ ἐντὸς τοῦ νόμου ὤν, τεταγμένος ἢ ὡρισμένος ὑπὸ τοῦ νόμου, νόμιμος, Πινδ. Ο. 7. 155, Π. 9. 100, Τραγ., κλ.· ἔννομα πάσχειν, δίκαια, Θουκ. 3. 67· ἔνν. ὁμολογία, πολιτεία Πλάτ. Νόμοι 921C, Αἰσχίν. 1. 25:—Ἐπίρρ. **ἐννόμως**, ἐννόμως ζημιοῦσθαι, διοικεῖν Λυσ. 115. 15., 186. 35. **2)** ἐπὶ προσώπων, ὁ φυλάττων τοὺς νόμους, ὁ μὴ πράττων ἄνομα, δίκαιος, Αἰσχύλ. Ἱκ. 404, Πλάτ. Πολ. 424Ε:—Ὡσαύτως, ὁ ὑποκείμενος εἰς τὸν νόμον, Ἐπιστ. Α', πρὸς Κορινθ. θ', 21. **II.** (**νέμομαι**) τρεφόμενος ἐντός τινος τόπου, δηλ. κατοικῶν ἔν τινι τόπῳ, κάτοικος, οἳ γᾶς τότ' ἦσαν ἔννομοι Αἰσχύλ. Ἱκ. 565.

ἔννοος, οον, συνῃρ. **ἔννους, ουν**, ἔχων νοῦν, νουνεχής, εὐφυής, συνετός, νηπίους ὄντας τὸ πρὶν ἔννους ἔθηκα Αἰσχύλ. Ἱκ. 444· ὁ ἔχων τὰς φρένας του, φρόνιμος, οὐδ' ὁποῖ' ἀνὴρ ἔννους Σοφ. Ο. Τ. 916· οὐδεὶς ἔννους ἐφάπτεται μαντικῆς ἐνθέου Πλάτ. Τίμ. 71Ε· γίγνομαι δέ πως ἔννους, ἔρχομαι εἰς ἐμαυτόν, συνέρχομαι, Εὐρ. Βάκχ. 1270, Δημ. 876. 13· ἔννους γεγονέναι ὅτι .., συνιδεῖν, συνιέναι ὅτι .., Λυσ. 117. 44.—Συγκρ. **-νούστερος**, Ὑπερθ. **-νούστατος**, πρβλ. Λοβέκκ. εἰς Φρύν. 143.

ἕννος, ἴδε ἐν λ. **ἕνος**.

ἐννοσία· «ἀργία, ἀλογία» Ἡσύχ.

ἐννοσί-γαιος, ὁ, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐνοσίγ-**, ὁ σείων τὴν γῆν, ἐπώνυμον τοῦ Ποσειδῶνος παρ' Ὅμ. ἐν Χειρογρ. ἐνίοτε **ἐνοσίγαιος** ὡς ἐν Λουκ. Διὶ τραγῳδῷ 9· ἐννοσίγαιος ἐν Χρησμ. Σιβυλλ. 1. 187.— Πρβλ. **ἔνοσις, ἐνοσίγαιος, εἰνοσίφυλλος**.

Ἐννοσίδᾶς, α, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **Ἐννοσίγαιος**, Πινδ. Π. 4. 58. (Πιθανῶς ἐσχηματίσθη ὡς πατρωνυμικὸν ἐκ τοῦ **ἔνοσις** ὡς τὸ **Τεκτονίδης, Περψιάδης** ἐν Ὀδ. ἴδε ἐν λ. **δᾶ**).

ἔννοσις, εως, ἡ, ἀντὶ **ἔνοσις**, κίνησις, Ἡσύχ.

ἐννοσί-φυλλος, ον, = **εἰνοσίφυλλος**, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐνοσίφ-**: ἐν Σιμωνίδ. 41 [18] ἔκδ. Bgr., ἐπὶ θυέλλης, ἥτις κάμνει τὰ φύλλα νὰ σείωνται.

ἐννόσσευσις, εως, ἡ, κλώσσημα, ἐπῴασις, **πτηνῶν** Ν. Χων. σ. 582, 16, ἔκδ. Β.

ἐννοσσεύω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **ἐννεοσσεύω**, Διόδ.

ἐννοσσοποιέομαι, μέσ., κατασκευάζω δι' ἐμαυτὸν φωλεὰν ἐπί τινος τόπου, τὰ κατὰ κορυφὰς ὀρέων ... ἐννοσσοποιούμενα (πετεινὰ) Ἰωσήτ. Μακκ. 14.

ἐννότιος, α, ον, ὑγρός, ἔνυδρος, νοτερός, Καλλ., Ἀποσπ. 350.

ἐννοχλέω, ποιητ. ἀντὶ **ἐνοχλέω**, Θεόκρ. 29. 36.

ἐννυκτερεύω, ὡς τὸ **ἐννυχεύω**, διέρχομαι τὴν νύκτα ἔν τινι τόπῳ, νυκτερεύω, Πολύϐ. 3. 22, 13.

ἔννυμι ἢ **ἐννύω** (ἴδε **ἀμφι-**, **καθ-**), Ἰων. **εἶνυμι**, **εἰνύω** (πρβλ. **ἐπι-**, **κατα-**): μέλλ. **ἕσω** (**ἀμφι-**) Ὀδ. Ε. 167, Ἐπ. **ἕσσω** Π. 79, κτλ.· Ἐπικ. ἀόρ. **ἕσσα**, ἀπαρ. **ἕσσαι** Ξ. 154, (ὁ κοινὸς τύπος μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις **ἀμφι-έσαιμι**, **ἀμφι-έσασα**): — Μέσ., **ἕννῡμαι**, Ὅμηρ.: παρατ. **ἐννῦτο** ὁ αὐτός: Ἐπικ. μέλλ. **ἑσσομαι** (**ἐφ-**) Ἀπολλ. Ῥόδ., πρβλ. Πινδ. Ν. 11. 21· ἀόρ. **ἔσατο** Ἰλ. Ξ. 178, Ἐπικ. **ἕσσαντο** αὐτόθ. 350.· Ἐπικ. γ' ἐν. **ἐέσσατο** Ἰλ. Κ. 23, Ὀδ. Ξ. 529:— Παθ. πρκμ. **εἷμαι**, **εἷται**, Τ. 72, Λ. 190, ἀλλὰ 6' ἐνικ. **ἕσσαι** Ω. 250, γ' **ἕσται** (**ἐπι-**) Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 47.: ὑπερσ. 6' ἐνικ. **ἕσσο** Ἰλ. Γ. 57, Ὀδ. Π. 199, **ἕστο** Ἰλ. Ψ. 67, Ἐπικ. **ἕεστο** Μ. 464, γ' δυϊκ. **ἔσθην** Ξ. 517, γ' πληθ. **εἵατο** Σ. 596· μετοχ. **εἰμένος** ἴδε κατωτέρω. (Ἡ ῥίζα ἦτο ϜΕΣ, διότι αὕτη ἡ λέξις ὡς καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς παράγωγα συνήθως λαμϐάνουσι τὸ δίγαμμα παρ' Ὁμ., πρβλ. τοὺς τύπους **βέστρον**, **γεστία**, **γέστρα** ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. καὶ τῷ Ἡσυχ.· ὡσαύτως τὰ Σανσκρ. vas, vas-é (induo me), vas-anam (Λατ. vestis)· Γοτθ. ga-vas-jan· ἀλλ' ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἡ ῥίζα ἐγένετο ἘϜΣ, ὡς ἐν τῷ **ἔν-νυμι**, **εἷμα**, **ἑᾶνός** καὶ **ἑᾶνός**, καὶ ἐνίοτε ἘϜΣ, ὡς **ἐσθής**, **ἐσθέω**, **ἔσθημα**).

Ἡ ῥιζικὴ σημασία, ἐνδύω τινά, μετὰ διπλῆς αἰτ., κεῖνός σε χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἕσσει, θά σε ἐνδύσῃ μὲ χλαῖναν καὶ χιτῶνα, Ὀδ. Ο. 338, πρβλ. Π. 79, Ἰλ. Ε. 905. **II.** Μέσ. καὶ Παθ., μόνον μετ' αἰτ. πράγμ., ἐνδύω ἐμαυτόν τι, φορῶ, κακὰ δὲ χροΐ εἵματα εἵμαι Ὀδ. Ψ. 115, χλαίνας εὖ εἱμένοι Ο. 330· ὡσαύτως ἐπὶ πανοπλίας, ἔσσαντο περὶ χροΐ νώροπα χαλκὸν Ἰλ. Ξ. 383, κτλ.· ἐπὶ μεγάλων ἀσπίδων, αἵτινες ἐκάλυπτον ὅλον τὸ σῶμα, ἀσπίδας, ἔσαι ἄριστα ἐνὶ στρατῷ ἠδὲ μέγιστα ἐσσάμενοι αὐτόθι 372· [ξυστὰ] κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῷ, μακρὰ δόρατα, «κοντάρια», κατὰ τὸ ἄκρον κεκαλυμμένα διὰ χαλκοῦ, «σεσιδηρωμένα» (Σχόλ.), Ο. 389· ἐπὶ παντὸς καλύμματος, ὡς π. χ. ἐπὶ σκεπασμάτων κλίνης, σκεπάζομαι, χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἔσασθαι Ὀδ. Δ. 299· ἐπὶ δὲ νεφέλην ἕσσαντο, «νεφέλην δὲ περιεϐάλοντο ἄνωθεν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ξ. 350· ἦέρα ἐσσαμένω αὐτόθι 282· εἱμένος ὤμοιν νεφέλης Ο. 308· καὶ δι' ἰσχυρᾶς μεταφορᾶς, ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες· ἦ τέ κεν ἤδη λαΐνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἔνεχ', ὅσα ἔοργας, ἀλλὰ λίαν ἄτολμοι εἶναι οἱ Τρῶες, διότι ἄλλως θὰ περιεϐάλεσο ἤδη ὑπὸ λιθίνου χιτῶνος δι' ὅσα κακὰ ἔπραξας, δηλ. ἤθελες φονευθῇ διὰ λίθων, Ἰλ. Γ. 57· οὕτω ϐραδύτερον, ἔσσασθαι γῆν Πίνδ. Ν. 11. 21· τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος Σοφ. Ο. Τ. 1701:— μεταφ. ὡσαύτως, φρεσὶν εἱμένοι ἀλκήν Ἰλ. Υ. 381, πρβλ. **ἐφέννυμι**.— Σπάνιον παρ' Ἀττ. ποιηταῖς (ἴδε ἀνωτ.), οἵτινες ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζονται τὰ σύνθετα, καὶ οὔτω πάντοτε ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἴδε ἰδίως τὸ **ἀμφιέννυμι**.

ἐννυστάζω, μέλλ. **-άξω**, νυστάζω ἔν τινι, μνήμασιν ἐννυστάζοντες Κύριλλ. εἰς Ἰουλ. 10. 341D.

ἐννῡχεύω, διέρχομαι τὴν νύκτα ἔν τινι τόπῳ, ἐννυκτερεύω, τῷ σηκῷ Πλούτ. 2. 434D· μεταφ., Ἔρως, ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς νεάνιδος ἐννυχεύεις Σοφ. Ἀντ. 784, ἴδε σημ. Jebb. καὶ πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατ. ('Ὠδ. 4. 13, 8) excubat in genis. **II.** ἐπὶ ἀστέρος ἢ ἀστερισμοῦ, δύνω, πότ' ἐννυχεύει χρυσότοξος Ὡρίων; Αἰσώπου Μῦθοι 341 ἔκδ. Ἀλμέου, 413 ἔκδ. Κοραῆ.

ἐννύχιος [ῠ], **α**, **ον**, Ἰσ. Θ. 10, **-ος**, **ον**, Σοφ. Αἴ. 180 (νύξ): ἐν καιρῷ νυκτός, διὰ νυκτός, κατὰ τὴν νύκτα, νυκτερινός, Λατ. nocturnus, ἐνν. προμολῶν Ἰλ. Φ. 37· [νῆες] ἐννύχιοι κατάγοντο Ὀδ. Γ. 178· ἐνν. μέλπεσθαι Πίνδ. Π. 3. 140· ἐνν. τέρμις, δῶμα Σοφ. Αἴ. 1203, 1211· φροντίδες Ἀριστοφ. Ἱππ. 1290, κτλ.·— οὐδέτ. **ἐννύχιον** ὡς ἐπίρρ., Ἐπίγραμμ. παρ' Ἀθην. 544A.

II. ἐννυχίων ἀναξ Αἰδωνεῦ, ϐασιλεῦ τῶν κατοικούντων ἐν ταῖς χώραις τῆς Νυκτός, δηλ. τῶν νεκρῶν, ὡς τὸ τοῦ Ὁμήρου Ἰλ. Υ. 61) ἄναξ ἐνέρων, Σοφ. Ο. Κ. 1558, πρβλ. τὸ ἑπόμενον.

ἔννῡχος, **ον**, = τῷ προηγ., ἄγγελος ἦλθε .. ἔννυχος Ἰλ. Α. 716· ἐνν. κοῖται Πίνδ. Π. 11. 39· ὄψεις Αἰσχύλ. Πρ. 645.— Ἐπίρρ., ἔννυχον, «νυχτιάτικα», Εὐαγγ. κ. Μάρκ. α', 35 (Lachm ἔννυχα), συγκρ. ἐννυχώτερον Αἴσ. 110, ἔκδ. Ἀλμέου (Halm.)· προσέτι **ἐννύχως**, Νικήτ. Εὐγ. 2. 316, Τζέτζ. ἐν Ἀνεκδ. Κραμήρου τ. 3. σ. 335, 18. **II.** ἐπίθ. τοῦ Ἅδου, τὸν ἔννυχον Ἀΐδαν, τὸν ἄνακτα τοῦ σκότους Ἅδην, Σοφ. Τρ. 501.

ἔννωθρος, **ον** = **νωθρός**, Διοσκ. 1. 37.

ἐννῶσαι, **ἐννώσας**, Ἰων. ἀπαρέμφ. καὶ μετοχ. τοῦ ἀορ. α' τοῦ **ἐννοέω**, Ἡρόδ.

ἐννωτιαῖος, **α**, **ον**, ὁ ἐν τοῖς νώτοις, ὁ νωτιαῖος μυελός, Ἰατρ.

ἐννωτίζομαι, φέρω ἐπὶ τῶν νώτων, Τζέτζ. Ἱστ. 4. 5.

ἔνογκος, **ον**, ἐπὶ κοιλίας, ἐξωγκωμένη, Ἱπποατρ. σ. 54. 23.

ἐνογκώδης, **ες**, ἐπὶ λόγου, ὀγκηρός, κομπώδης, Γεώργ. Πισίδ. Ἐξ. στ. 548.

ἐνοδιάρχης, **ου**, ὁ, ὁδηγὸς συνοδίας, συνοδιάρχης, Waddington Inscrr. 2589.

ἐνόδιος, **α**, **ον**, καὶ Ἐπικ. **εἰνόδιος**, **η**, **ον**, Ὅμ., οὕτω καὶ οἱ Τραγ. ἐν τοῖς λυρικοῖς χωρίοις, ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ θηλ. **εἰνοδία**, μεταγν. ὡσαύτως **ος**, **ον**, Παυσ. 3. 14, 9· (**ὁδός**): — ἐν τῇ ὁδῷ ἢ κατὰ τὴν ὁδόν, Λατ. vialis, σφήκεσσιν ἐοικότες .. εἰνοδίοις, «τοῖς τὴν σφηκιὰν ἔχουσι παρὰ τὴν ὁδόν» (Σχόλ.), Ἰλ. Π. 260· ἐνοδίους τε συμϐόλους, «τὰ κατὰ τὴν ὁδὸν συναντήματα, δι' ὧν δεῖ συμϐάλλειν καὶ μαντεύεσθαι» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Ἱκ. 487· πρβλ. Ὁράτ. Ὠδ. 3. 27· ἐνόδιοι πόλεις Πλουτ. Αἰμίλ. 8· στάσεις σκηνῶν ὁ αὐτ. Ἀντών. 9· ἐνόδια ὅπλα, πρὸς χρῆσιν ἐν τῇ ὁδῷ, Διον. Ἁλ. 4. 48. **2)** ὡς οὐσιαστ., **ἐνόδια**, τά, δίκτυα θηρευτικὰ πρὸς ἀποκλεισμὸν τῶν ὁδῶν, ἐμϐαλλέτω δὲ τὰ ἐνόδια εἰς τὰς ὁδοὺς Ξεν. Κυν. 6. 9. **6)** ἕλκη προξενούμενα ἐκ μακρᾶς ὁδοιπορίας ἢ ἄλλης κοπιώδους κινήσεως, ὅτι δὲ κινήσεις καὶ πόνοι ποιοῦσιν ἑνίοις τὰ τοιαῦτα (ἕλκη) φανερὸν ἐκ τῶν ἐνοδίων καλουμένων, κτλ., Θεοφρ. π. Ἱδρώτων 15. **II.** ὡς ἐπίθ. θεῶν τινῶν ὧν τὰ ἀγάλματα ἵσταντο παρὰ τὴν ὁδὸν ἢ ἐν ταῖς τριόδοις, Λατ. triviales, οἷον ἐπὶ τῆς Ἑκάτης, εἰνοδίας Ἑκάτης Σοφ. Ἀποσπ. 480· ἐνοδία θεὸς ὁ αὐτ. Ἀντ. 1199· εἰνοδία θυγάτηρ Δάματρος Εὐρ. Ἴων 1048· δαίμων ἐνοδία Συλλ. Ἐπιγρ. 26, καὶ Ἐνοδία μόνον = **Τριοδῖτις**, Λατ. Trivia, Εὐρ. Ἑλ. 570· ἡ **Ἐνόδιος** Παυσ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Θεόκρ. 25. 4, κτλ.· πρβλ. **Ἀγυιεύς**.—**ἐνόδιον**, τό, προσευχὴ πρὶν ἐξέλθῃ τις εἰς ὁδοιπορίαν, Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ. 518A.

ἐνοδῖτις, **ἰτιδος**, ἡ, θηλ. τοῦ ἀχρήστου **ἐνοδίτης** = **ἐνοδία**, Ὀρφικ. Ὕμν. 72. 2.

ἔνοδμος, **ον**, (ὀδμή), ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ ὀσμήν, πρόσφατος, Νικ. Θηρ. 41.

ἑνο-ειδής, **ές**, ἑνιαῖος, μοναδικός, ἁπλοῦς, Διον. Ἀρεοπ. 154B.— Ἐπίρρ. **-δῶς** Ἰαμϐλ. Μυστ. 1. 18.

ἑνό-ζυγος, **ον**, ἰσόπαλος, Συλλ. Ἐπιγρ. 3422.

ἐνοιδέω, πρήσκομαι, σπλὴν ἐνοιδέων Ἱππ. 49, 19.

ἐνοιδής, **ές**, πρησμένος, Νικ. Ἀλεξιφ. 422.

ἐνοικάδιος, **ον** = **ἐνοικίδιος**, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 1. 4.

ἐνοικειόω, εἰσάγω, καθιστῶ τί τινι οἰκεῖον, τὴν ἐπιείκειαν .. τοῖς ἀνθρώποις ἐνοικειοῦν Διόδ. 1. 93:—Παθ., εἰσδύω, ὑπεισέρχομαι, Πλούτ. 2. 960A.

ἐνοικέτης, **ιδος**, ἡ, ἡ ἔνοικος, «ἐνοικέτις τῶν νήσων ἡ Ἀφροδίτη· ἐξαιρέτως γὰρ ἐν αὐταῖς ἐτιμᾶτο» Σουΐδ.

ἐνοικέω, κατοικῶ ἐν, μετὰ ὀνομ. τόπου, Θήϐαις ἐνοικεῖν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1282, κτλ., οὐκέτι τᾶδ' ἐνοικήσω νυμφιδίῳ στέγᾳ ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 858, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 25· μετ' ἐμπροθέτου αἰτ., κατὰ στέγην Εὐρ. Ἄλκ. 1051· μετ' ἐπίρρ. τύπου, ἐνταῦθα Ἀριστοφ. Νεφ. 95· ἀπολ., οὔτι γὰρ κεκτήμεθα ἡμέτερον αὐτὸ [ἐνν. τὸ σῶμα], πλὴν ἐνοικῆσαι βίον .. , διότι δὲν ἐξουσιάζομεν αὐτὸ ὡς ἡμέτερον κτῆμα, ἀλλὰ μόνον ὅπως διέλθωμεν ἐν αὐτῷ τὸν βίον ἡμῶν, Εὐρ. Ἰκ. 535· [Θυρέαν] ἔδοσαν ἐνοικεῖν, κατοικεῖν ἐν αὐτῇ, Θουκ. 4. 56. **2)** μεταφ., ἐνδιατρίϐω, καταγίνομαι, ἐνασχολοῦμαι εἴς τι, ὅσοι ἐνῳκήκασι μᾶλλον ἐν τοῖς φυσικοῖς Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 2, 10· τοῖς συγγράμμασιν Κλέαρχος παρ' Ἀθην. 457E. **II.** μετ' αἰτ. τόπου, κατοικῶ, Ἡρόδ. 1. 4., 2. 178, Σοφ. Ο. Κ. 1533, κτλ.· ἀπολ., οἱ ἐνοικοῦντες, οἱ κάτοικοι, Ἡρόδ. 2. 66, Θουκ. 1. 18, 91, κτλ.

ἐνοικήσιμος, **ον**, ὃν δύναταί τις νὰ κατοικήσῃ, κατάλληλος πρὸς κατοικίαν, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 27.

ἐνοίκησις, **εως**, ἡ, τὸ κατοικεῖν ἔν τινι τόπῳ, Θουκ. 2. 17, Διον. Ἁλ., κλ.

ἐνοικητήριον, τό, οἰκητήριον, οἴκημα, Πολυδ. Α', 73.

ἐνοικήτωρ, **ορος**, ὁ, κάτοικος, Στ. Βυζάντ. ἐν λ. **Πικεντία**.

ἐνοικιάζω, ὡς καὶ νῦν, Γρηγέντιος 612B.

ἐνοικιακός, **ή**, **όν**, κατάλληλος δι' ἐνοικίασιν, ἐνοικιακὰ οἰκήματα Μιχ. Παλαιολ. Χρυσόϐουλ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μί. τ. 161, σ. 1047.—Ἐπίρρ. **ἐνοικιακῶς**, ἐνοικιακῶς ἐκδιδόμενα οἰκήματα, ἐνοικιαζόμενα, Μ. Ἀτταλ. ἐν Μεσ. Βιϐλ. Σάθ. τ. Α', σ. 25 καὶ 51, ἔνθα ὑπάρχει καὶ τὸ ἐπίθ. **ἐνοικικός**.

ἐνοικίδιος, **ον**, ἢ **α**, **ον**, (οἰκία) ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ, κατοικίδιος, οἰκιακός, Κλήμ. Ἀλ. 189, Πολυδ. Γ', 156.

ἐνοικίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, ϐάλλω τι εἴς τινα τόπον, ἐμφυτεύω, ἐμϐάλλω. ἀλλ' ἐνῴκισεν δεινὴν στομωτὸν ἔκφυσιν, ποδὸς ϐλάϐην Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 248· παρά τισί τι ἐνοικ. Πλάτ. Ἐπινομ. 978C: — Παθ., ἐγκαθίσταμαι, Ἡρόδ. 1. 68· τῷ σώματι Πλάτ. Ἀξίοχ. 371C· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, Θουκ. 6. 2.

ἐνοικιο-λόγος, **ον**, εἰσπράκτωρ ἐνοικίων, Ἀρτεμίδ. 3. 41, ἐν Βασιλικ., **ἐνοικολόγος**, ἴδε Δουκάγγιον.

ἐνοίκιος, **ον**, (οἶκος) ὁ ἐν τῷ οἴκῳ ὤν, οἴκοι διαμένων, κατοικίδιος, **ἐνοίκιος ὄρνις**, ἀλέκτωρ, ἐνοικίου δ' ὄρνιθος οὐ λέγω μαχην Αἰσχύλ. Εὐμ. 866· πρβλ. **ἐνδομάχας**. **II.** ὡς οὐσ., **1)** **ἐνοίκιον**, τό, ὡς παρ' ἡμῖν, Λυσ. Ἀποσπ. 15, Ἰσαῖος 58. 23, Δημ. 1179. 23, Ἀνθ. Π. 11. 251· τῷ σώματι τελεῖ ἐνοίκιον ἡ ψυχὴ Θεόφρ. παρὰ Πλουτ. 2. 139E. **2)** **ἐνοίκιον**, τό, οἴκησις, σχέτιοι, οἱ περὶ κεῖνον ἐνοίκια χῶρον ἔχουσιν, «σχετλιασμοῦ ἄξιοι οἱ ἄνδρες ἄξιοι, οἵτινες περὶ τὸν ποταμὸν ἐκεῖνον τὴν οἴκησιν αὐτῶν ἔχουσιν» (Παράφρ.) Διον. Π. 668.

ἐνοίκισμα, τό, πλημμελ. γραφ. ἀντὶ **οἴκημα**, Σουίδ. ἐν λέξει **ἐναύλισμα**.

ἐνοικοδομέω, κτίζω, οἰκοδομῶ ἔν τινι τόπῳ, ἐχρῶντο δὲ αὐτῇ [τῇ νήσῳ], πύργον ἐνοικοδομήσαντες, οἱ Μεγαρεῖς φρουρίῳ Θουκ. 3. 51· καὶ τό τε ἐν τῇ Λακωνικῇ τείχισμα ἐκλιπόντες ὃ ἐνῳκοδόμησαν ὁ αὐτ. 8. 4:—Παθ., ὁ αὐτ. 8. 84:—Μέσ., τεῖχος ἐνοικοδομησάμενοι, οἰκοδομήσαντες ἐκεῖ τεῖχος δι' ἑαυτούς, ὁ αὐτ. 3. 85. **II.** κλείω διὰ τοίχου, πυλίδα τινὰ ἐνῳκοδομημένην Θουκ. 6. 51, πρβλ. Διόδ. 3. 37.

ἐνοικολόγος, ἴδε **ἐνοικιολόγος**.

ἔνοικος, ον, οἰκῶν ἐντός, κάτοικος, Τραγ., κλ.· τὸ πλεῖστον μετὰ γεν. τόπου, κάτοικος τόπου τινός, Αἰσχύλ. Ἱκ. 415, Σοφ. Τρ. 1092, Θουκ. 4. 61, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ δοτ., ὁ κάτοικος ἔν τινι τόπῳ, Πλάτ. Κριτί. 113C. **2)** Παθ., ὁ ἐνοικούμενος, Παλλάδος ἔνοικα μέλαθρα Εὐρ. Ἴων 235.

ἐνοικουρέω, διαμένω ἐντός τινος τόπου, ἐν ᾧ (χωρίῳ) φρουρά τις ἦν Ρωμαίων ἐνοικουροῦσα Διον. Ἀλ. 6. 3· μεταφ., ἡ μνήμη ἐνοικουροῦσα Λουκ. Φιλοψευδ. 39.

ἔνοινος, ον, ὁ περιέχων οἶνον, τὰ ἔνοινα τῶν βοτρύων Λόγγ. 2. 1. **II.** = **ἔνσπονδος**, ἐνορκόν τε ἔστω καὶ ἔνοινον Ἐπιγραφ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 85 κἑξ., 2555. 11.

ἐνοινοφλύω, ἀδολεσχῶ, φλυαρῶ μεταξὺ πίνων, Λουκ. Λεξιφ. 14.

ἐνοινοχοέω, χέω οἶνον ἔν τινι, μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., οἶνον ἐνοινοχοεῦντες ἐνὶ χρυσέοις δεπάεσσιν, «κιρνῶντες» (Σχόλ.), Ὀδ. Γ. 472· καταχρηστικῶς, νέκταρ ἐῳνοχόει, «ἀντὶ τοῦ ἐνέχει, ἐκίρνα· ἔστι δὲ ὁ τρόπος κατάχρησις, κυρίως γὰρ τὸ οἰνοχοεῖν ἐπὶ οἴνου λεχθῆναί ἐστι» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 3.

ἐνοκλάζω, γονατίζω καὶ κάθημαι, ὁ δὲ τοῖς ὀπισθίοις ἐνοκλάσας, «καθίσας εἰς τὰ ὀπισθινά του», ἐπὶ κυνός, Φιλόστρ. 867.

ἔνολβος, ον, εὐδαίμων, εὐτυχής, Μανέθων 4. 85.

ἐνολισθάνω, καὶ μεταγεν. **-αίνω**, ὀλισθαίνω ἔν τινι, βυθίζομαι, ἡ δὲ χώρα .. χάσμασιν ἐνώλισθε πολλοῖς Πλουτ. Κίμ. 16· ὀλισθαίνω ἔν τινι καὶ πίπτω, ὁ αὐτ. Πομπ. 25.

ἐνόλμιος, ον, μαντικός, Σοφ. Ἀποσπ. 875 (Ἐτυμ. Μ. 344, 40).

ἔνολμος, ον, ὁ ἐπὶ τοῦ τρίποδος καθήμενος, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Σοφ. Ἀποσπ. 875.

ἐνομβρος, ον, τοῦ ὄμβρου, ἐνομίβρον .. ὕδωρ, «βροχόνερον», Πισίδ. 260.

ἐνομήρης, ες = **ὁμήρης ἐν**, ἡνωμένος, Νικ. Ἀλεξιφ. 238, 620· πρβλ. Meineke Κωμικ. Ἀποσπ. 2, σ. 877.

ἐνομιλέω = **ὁμιλέω ἐν**, Δίων Κ. 43. 15, κλ. **II.** συναναστρέφομαι, λαμβάνω, πεῖραν, γνωρίζω, Πάρθων ἤθεσιν ἐνωμιληκὼς Πλουτ. Ἀντών. 41.

ἐνομματόω, δίδω εἴς τινα ὀφθαλμούς, κάμνω αὐτὸν νὰ βλέπῃ, Φίλων 1. 586.

ἐνομόργνῡμι, κατὰ Μέσ. τύπον ἐντυπώνω, ἐναποτυπώνω, μιλτίνην ἐνομόρξεται τῷ ἐπιπέδῳ γραμμὴν Πλούτ. 2. 1081B· ἐνομόρξασθαί τινι τὰ τῶν πολλῶν πάθη ὁ αὐτ. Κικ. 32. Ἀλλὰ κατὰ Σουίδ.: «ἐνωμόρξατο, ἀπεμάξατο, ἀπεψήσατο», καὶ καθ' Ἡσύχ.: «ἐνομόρξατο· κατέμαξεν· ἐνέβαλεν» (ἄνευ χρον. αὐξ.).

ἐνοτιδίζω, ὀνειδίζω, Ψευδο-Βασίλ. τ. 3. σ. 594E.

ἐνονυχίζει: «ἀποδέχεται» Α. Β. 258, 23.

ἐνοξίζω, «ξινίζω», Ἰγνατ. Ἐπιστ. εἰς Μαγν. § 10, σ. 23.

ἐνοπέω, κράζω, βοῶ, Ἀκύλ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Ἀποδ. σ. 46C.

ἐνόπη, ἡ, ἐνώτιον, Σοφ. Ἀποσπ. 51· πρβλ. **διόπαι**.

ἐνοπή, ἡ, (ἐνέπω) κραυγή, φωνή, οἷα ἡ τῶν πτηνῶν, Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὣς Ἰλ. Γ. 2: ἰδίως, πολεμικὴ κραυγή, μάχη τ' ἐνοπή τε Μ. 35, Π. 246, κτλ.: ὡσαύτως, κραυγὴ κλαιόντων, κίχε δ' ἐνοπήν τε γόον τε Ω. 160· ἀγρία κραυγή, ἐν Φρυγίαισι βοαῖς ἐνοπαῖσί τε Εὐρ. Βάκχ. 159. **2)** καθόλου, φωνή, ἐνοπὴν τε πυθοίμην Ὀδ. Κ. 147· Φοίβου .. γλώσσης ἐνοπαί Εὐρ. Ἡλ. 1302, πρβλ. Ι. Τ. 1272· μυκηθμός, εἰς ἐνοπὴν ταύρων Νικ. Θηρ. 171. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, ἦχος, κρότος, αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπή Ἰλ. Κ. 13· ἰαχήν τ' ἐνοπήν τε, ἐπὶ βροντῆς, Ἡσ. Θ. 708· κιθάρας ἐνοπὴ Εὐρ. Ἴων 882· ὀστέων ἐνοπή, τριγμός, ψόφος θραυομένων ὀστῶν, Πινδ. Ἀποσπ. 150. 4.—Ἐπικ. λέξις ἣ ἐχρήσατο καὶ ὁ Εὐρ. ἐν Αυρ. χωρίοις.—Πρβλ. **ἐνέπω** ἐν τέλει.

ἐνοπλίζω, προσαρμόζω εἰς, στερρὰν ἐνοπλίσουσιν ὠλέναις πλάτην, «τὴν ἰσχυρὰν κώπην ἐνοπλίσουσι ταῖς χερσίν, ἀντιστρόφως δὲ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ τὰς χεῖρας ἐνοπλίσουσι ταῖς στερραῖς κώπαις» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 205.

ἔνοπλιος, ον, (ὅπλον) = τῷ ἑπομ., Καλλ. εἰς Ἄρτ. 241.

II. ἔνοπλιος (ἐνν. **ῥυθμός**), ὁ, ὁ μετρικὸς χρόνος προσαρμοζόμενος εἰς τὰ πολεμικὰ μέλη, «εἶδος ῥυθμοῦ πρὸς ὃν ὠρχοῦντο σείοντες τὰ ὅπλα. ἔστι δὲ ὁ ἐν ἡμιολίῳ· ἡ γὰρ μακρὰ πρὸς τὰς δύο βραχείας ἴσον τι ἔχει ῥυθμὸν ἐκ τριποδίας ἀναπαιστικόν, ὃς δέχεται πάντας τοὺς δισυλλάβους πόδας. οἱ δὲ ἐνόπλιον τὸ ἀμφίμακρον ὃς καὶ **Κρητικὸς καλεῖται**» (Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 651)· ἐπαίονθ' ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν κατ' ἐνόπλιον, κτλ., Ἀριστοφ. Νεφ. 651· ἦεσάν τε ἐν ῥυθμῷ πρὸς τὸν ἐνόπλιον ῥυθμὸν αὐλούμενοι Ξεν. Ἀν. 6. 1, 11· ἐνόπλιόν τέ τινα ὀνομάζοντες ξύνθετον καὶ δάκτυλον καὶ ἡρῳόν γε, «ὁ ἐνόπλιος σύνθετός ἐστιν ἐξ ἰάμβου καὶ δακτύλου καὶ τῆς περιαμβίδος .. ἐξορμητικὸς εἰς πόλεμον» (Πρόκλ.), Πλάτ. Πολ. 400B· ὡσαύτως, ἐν. μέλη Ἀθήν. 630F· Κουρήτων ἐν. παίγνια Πλάτ. Νόμ. 796B· ἐντεῦθεν, ἐνόπλια παίζειν Πίνδ. Ο. 13. 123· ὀρχήσασθαι Καλλ. εἰς Ἄρτ. 241.—Περὶ τοῦ ῥυθμοῦ κατ' ἐνόπλιον ἴδε Σχόλ. εἰς Πίνδ. Π. 2. 127, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἔνοπλος, ον, ὡπλισμένος, «ἁρματωμένος», Τυρταῖος 13, Σοφ. Ο. Τ. 469, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1164 κ. ἀλλ. **II.** ὁ ἔχων ἐντὸς ἐνόπλους ἄνδρας, ἐπὶ τοῦ Δουρείου ἵππου, ὁ αὐτ. Τρῳ. 520. **III.** εἰκὼν ἔν., τὸ Λατ. imago clipeata, ἀνδριὰς μεθ' ὅπλων, Συλλ. Ἐπιγρ. 2059. 40· οὕτως, εἰκὼν γραπτὴ ἐν ὅπλῳ αὐτόθι 124 κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ. **ἐνόπλως** Ἡσύχ. ἐν λέξει **περιχορίζειν**.

ἑνοποιέω, συνενώνω εἰς ἕν, τί ποτ' ἐστὶ τὸ ἑνοποιοῦν αὐτὰ Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 5, 15, Πολύβ. 8. 6, 11.

ἑνο-ποιός, όν, ὁ συνενῶν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 6, 9, Πορφ. Εἰσαγ. 2.

ἐνοπτάω, ὀπτῶ ἔν τινι, ἰχθύες .. ἀρτιδίοις ἐνοπτημένοι Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 643D.

ἐνοπτιλίζειν· «ἐμβλέπειν» Ἡσύχ.

ἔνοπτος, ον, (ὄψομαι) ὁρατὸς ἔν τινι πράγματι, κάτοπτος, Ἀριστ. Προβλ. 1. 51, 2, Ἡσύχ.

ἐνοπτρίζω, παριστάνω ὡς ἐν κατόπτρῳ, Εὐστ. Πονημάτ. 57. 70:—Μέσ., βλέπω ὡς ἐν κατόπτρῳ, ἑαυτοὺς Φίλων 1. 51, πρβλ. Πλούτ. 2. 696A· ἐν. πρόβλημα .. , βλέπω μετὰ προσοχῆς, ἐξετάζω, Θεοφύλ. Σιμοκ.

ἐνόπτρισις, εως, ἡ, ἀντανάκλασις, Πλωτῖν. ἔκδ. Kirchh. τ. 1, σ. 229. 26.

ἔνοπτρον, τό, κάτοπτρον, «καθρέπτης», χρυσέων ἐνόπτρων ἐς αὐγὰς Εὐρ. Ἐκ. 925, Ὀρ. 1112· ἐν ὕδατι καὶ τοῖς τοιούτοις ἐνόπτροις Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 8, 11, πρβλ. 3. 2, 10:—ἴδε **κάτοπτρον**. (Πρβλ. Λατ. speculum ἐκ τοῦ specio).

ἐνόρασις, εως, ἡ, τὸ ἐνορᾶν, ἐμβλέπειν, Κλήμ. Ἀλ. 821.

ἐνοράω, Ἰων. **-έω**: μέλλ. **ἐνόψομαι**: ἀόρ. **ἐνεῖδον** (δν ἴδε): —βλέπω, παρατηρῶ τι ἔν τινι προσώπῳ ἢ πράγματι, τοῖς πολεμίοις ἐνορῶν (τὸ ἀφύλακτον) Θουκ. 3. 30, κτλ.· τι ἐν. τινι Ἡρόδ. 1. 89, Θουκ. 1. 95, πρβλ. Λυσ. 916. 7· ἐν γὰρ τῷ οὐκ ἐνεώρα [ἐνν. τὸ τυραννικὸν] Ἡρόδ. 3. 53· μετ' αἰτιατ. καὶ μετοχ. μέλλ. ἐνεώρα τιμωρίην ἐσομένην, ἔβλεπεν ὅτι ἐκδίκησις θὰ ἐπήρχετο, ὁ αὐτ. 1. 123, πρβλ. 170., 5. 36, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1129: ἀλλὰ μετὰ δοτ. προσ. καὶ μετοχ., ἐνορέω ὑμῖν οὐκ οἷοίσίν τε ἐσομένοισι πολεμεῖν Ἡρόδ. 8. 140. **II.** ἐνατενίζω εἴς τινα ἢ τι, βλέπω τινὰ ἢ τι ἀτενῶς, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 27, Ἀριστ. Ἀποσπ. 148· δεινὸν ἐνορᾶν κολαζομένοις τοῖς παισὶ Πλουτ. Ποπλ. 6, πρβλ. Παυσ. 4. 8, 2,

ἐνόρεος, ον, (ὄρος), ὀρεινός, «βουνήσιος», βίον ἐνόρειον νομιάδα τε ἑζηλωκότες Ἀνωνύμου Περίπλ. Εὐξ. Πόντ. σ. 6. 16.

ἐνορέω, Ἰων. ἀντὶ **ἐνοράω**.

ἐνορθιάζω, ὀρθώνω, κρατῶ ὄρθιον, ὑψώνω, πλέον τῆς φύσεως ἑαυτὴν ἐνορθιάζουσα Φίλων 2. 265· εἰμὶ ἀναγνωστέον **ἐπορ-**.

ἐνόριος, ον, (ὅρος) ἐντὸς τῶν ὁρίων, Πολυδ. Θ', 8· ὁ ἐπὶ τῶν ὁρίων, θύσας .. θεοῖς ἐνορίοις Ἡλιόδ. 10. 1:—**ἡ ἐνορία**, ἡ χώρα ἡ ἐντὸς τῶν ὁρίων, τὴν Τύρον καὶ τὴν αὐτῆς ἐνορίαν Χρον. Πασχ. σ. 78, 9. **2)** ὡς οὐσ. **ἡ ἐνορία**, ὡς καὶ νῦν, ἐνορία ἐκκλησίας, ἐνορία ἱερέως, κτλ., Γρηγ. Νύσσ. ΙΙΙ. 1001A, Κύριλλ. Ἀλ. Χ. 361A, Ἰουστ. Κῶδ. 1, 2, 26 § α', Βασιλ. Πορφ. Νεαρ. 319·—ἐκ τοῦ **ἐνορία** ἐσχηματίσθησαν, **ἐνορίτης**, θηλ. **ἐνορῖτις**, **ἐνοριακὸς**, ἡ, ὁν, Σύνοδ. Χαλκ. Πρ. 14, σ. 723, Δουκάγγ.

ἐνορκίζομαι, μέσ., κάμνω τινὰ νὰ ὁρκισθῇ, ὁρκίζω, ἔν. τινὶ ποιεῖν τι Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 2347 q· ἐν. τινὶ ὅρκον αὐτόθι 1933· διωρθώθη ὑπὸ Δινδ. ἐκ Χειρογρ. (ἀντὶ **ἐνωρκήσαντο**) ἐν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 15, 4. Τὸ ἐνεργ. **ἐνορκίζω** ἐν μεταγεν. τινὶ Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 9288· πρβλ. Ἐπιστ. Α' πρὸς Θεσσ. ε', 27·—**ἐνορκέω** αὐτόθι 1988 6.

ἐνόρκιος, ον = **ἔνορκος** Πινδ. Ο. 2. 166:—**ἐνόρκιον**, τό, Ἑβδ. (Ἀριθμ. Ε', 21).

ἐνορκισμός, οῦ, ὁ, τὸ ἐνορκίζειν, ὁρκισμός, Συνέσ. 209B.

ἔνορκος, ον, ὁ ὁρκισθείς, ὁ ὑποχρεωμένος δι' ὅρκου, ἐνορκόν τινα θέσθαι, δεσμεύειν τινὰ δι' ὅρκου, Σοφ. Φιλ. 811· ἐν. λαμβάνειν τινὰ Αἰσχίν. 66. 29: μετὰ δοτ. προσ., ἐν. οὐδενί, Λατ. nulli addictus, Σοφ. Φ. 72: ἀποθ., ἔνορκος ὤν, δεδεσμευμένος δι' ὅρκου, Θουκ. 2. 72, πρβλ. Αἰσχίν. 43. 14, Ἀριστ. Ρητ. 2. 22, 12: μετ' ἀπαρ., ἐν. ξυμμαχεῖν Ξεν. Ἑλλην. 6. 3, 18. **II.** ὁ πρὸς ὅν τις ὠρκίσθη, θεῶν τ' ἔνορκον δίκαν, ὅρκοις θεῶν κεκυρωμένην, Σοφ. Ἀντιγ. 369· φιλία καὶ ἔχθρα Πλάτ. Νόμοι 843A· λαμβάνειν τι ἔνορκον, λαμβάνειν τι ἐπὶ τῇ ἀσφαλείᾳ τοῦ ὅρκου, Δημ. 773. 5· ἔνορκόν τι καταστῆσαι Αἰσχίν. 51. 41· ἔνορκόν ἐστί τινι, εἶναι καθῆκόν τινος ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ

ὅρκου, Ξεν. Ἑλλην. 6. 3, 18:—**ἔνορκον**, τό, ὡς οὐσιαστ. = **ὅρκος**, ἔνορκον ποιεῖσθαι, ὑποχρεοῦσθαι δι' ὅρκου, Πλάτ. Φαίδων 89C· ἔνορκον φέρει τὴν ψῆφον, juratus fert sententiam, Διον. Ἁλ. 7. 45.—Ἐπίρρ. **ἐνόρκως** Ἀθήν. 274E, Πολυδ. Α', 39·—περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ **ἔνορκος** καὶ **εὔορκος** ἴδε Βουττμ. εἰς Δημ. κ. Μειδ. Πίνακ. ἐν λ.

ἐνορμάω, εἰσορμῶ εἴς τι, Πολύβ. 16. 28, 8.

ἐνορμέω, εἶμαι ἠγκυροβολημένος ἐν λιμένι, Πολύβ. 16. 29, 13.

ἐνορμίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῶ**: — φέρω τὸ πλοῖον ἐντὸς λιμένος, τὴν ναῦν ἐνορμίζει λιμενίσκῳ τινὶ χαρίεντι Συνέσ. 167A: μεταφ., κύρτον ἐν ῥοθίοισι Ἀππ. Ἀλ. 3. 409:—Ηαθ. καὶ Μέσ., ἐπὶ πλοίων, προσορμίζομαι ἢ ναυλοχῶ, ὥστ' ἀσφαλῶς ἐνορμίζεσθαι τὰς μεγίστας ὁλκάδας Στράβων 245, Διον. Ἁλ. 1. 56· μεταφ., ἐκ θυελλῶν ἐνωρμίσθην Θέογν. 1274.

ἐνόρμιον, τό, ἀγκυρόβολον, ἐνλιμένιον, Ἡσύχ. ἐν λέξει: **ἀγκυροβόλιον**.

ἔνορμις ἢ **ἐνόρμιος**, ὁ, ὁ ἐκ τῶν ὤτων ἐξηρτημένος κρίκος, ἐλλόβιον, Συλλ. Ἐπιγρ. 4866.

ἐνόρμισμα, τό, τόπος ἔνθα ὁρμίζονται τὰ πλοῖα, ὅρμος, «ἀραξοβόλι» Ἀππ. Ἐμφύλ. 4. 106.

ἐνορμίτης [ῑ], **ου**, ὁ, ὁ ἐν ὅρμῳ διαμένων, Ἀνθ. Π. 10. 2, 14.

ἐνόρνῡμι: ἀόρ. **ἐνῶρσα**: Ἐπικ. ἀόρ. 6' παθ. **ἐνῶρτο**: οἱ μόνοι δύο χρόνοι ἐν χρήσει παρ' Ὅμ.—Διεγείρω, μετὰ δοτ., τῆσιν δὲ γόον πᾶσησιν ἐνῶρσεν Ἰλ. Ζ. 499· αὖτις .. ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας Ο. 62· ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστῳ Β. 451, πρβλ. Λ. 544· ἴδε Spitzn. ἐν Π. 656· θάρσος δ' ἐνῶρσε .. στρατῷ Εὐρ. Ἰκ. 713:—Παθ., διεγείρομαι ἐν ἢ μεταξύ, ἐνῶρτο γέλως θεοῖσιν Ἰλ. Α. 599.

ἐνορύω: μέλλ. **-ούσω**. ἀναπηδῶ, τινάσσομαι κατά τινος, ἀείποτε ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐπιθέσεως, μετὰ δοτ., Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσε Ἰλ. Π. 783· ὡς τὸ **ἐπορούω**, ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ κατά τινος, ὡς δὲ λέων .. αἴγεσιν ἢ ὀΐεσσι .. ἐνορούσῃ Κ. 486· ἀπολ., ἐν δ' Ἀγαμέμνων πρῶτος ὦρουσε Λ. 217.

ἐνορύσσω, σκάπτω ἐντός τινος, τὸ δὲ βαλανεῖον παράδεισος ἦν, ᾧ μέση κολυμβήθρα ἐνωρύρυκτο Φιλόστρ. 79.

ἐνορχέομαι = **ὀρχέομαι ἔν τινι**, καὶ τῷ προσώπῳ αὐτοῦ τὰς Ὥρας ἐνορχεῖσθαι .. εἴποις ἂν Ἀλκίφρ. 3. 65.

ἐνόρχης, ου, ὁ, = **ἔνορχος** Ἀριστοφ. Ἱππ. 1385, Ὄρν. 569, Λυσ. 661. **2)** **ὁ ἐνόρχης** = τράγος, Θεόκρ. 3. 4.

ἐν-όρχης, ου, ὁ ἔχων μόνον ἕνα ὄρχιν, Κύριλλ.—Κατὰ Κόντον (Φιλολ. Ποικ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 68) πιθανώτατα οὐδέποτε συνετέθη τὸ ὄνομα ὄρχις μετὰ τοῦ ἀριθμητ. ἐπιθέτου εἷς, ἑνός.

ἔνορχις, ιος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **ἐνόρχης**, Ἡρόδ. 6. 32., 8. 105, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 4. 1.

ἔνορχος, ον, (ὄρχις) ὁ ἔχων ὄρχεις, μὴ εὐνουχισμένος, ἔνορχα .. μῆλ' ἱερεύσειν, ὅ ἐ. κριοὺς ἐνόρχους, καθότι οἱ ἐκτομίαι κριοὶ ἀπεκλείοντο τοῦ θυσιαστηρίου, Ἰλ. Ψ. 147· **τὰ ἔνορχα**, τὰ ἔχοντα ἤδη τοὺς ὄρχεις ἀνεπτυγμένους, τὰ τέλεια, δηλ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **ἄνορχα**, τὰ νεαρὰ ἔτι, Ἱππ. 358. 24:—Ἐν Ἀθην. 652A πλημμελὴς γραφή: **ἐνόρχων**, ἀντὶ **ἀνόρχων** (ὡς διωρθώθη ἤδη). Πρβλ. **ἐνόρχης, ἔνορχις**.

ἔνος, ὁ, λέγεται ὅτι εἶναι = τῷ Λατ. annus, ἔτος, ἐντεῦθεν **ἐνιαυτός, δί-ενος, τρί-ενος**, ὡς τὰ biennis, triennis, κτλ.· πρβλ. **ἄφενος**.

ἔνος, η, ον, ἀπαντῶν μόνον ἐν ταῖς πλαγ. πτώσεσι τοῦ θηλ., γεν. **ἔνης** καὶ Ἐπικ. **ἐννῆφι**, δοτ. **ἔνῃ**, αἰτ. **ἔνην**, μετὰ σημασ. εἰς τρίτην, Λατ. perendie, μεθαύριον, ἐς τ' αὔριον ἐς τ' ἔνηφιν (Ἐπικ. γεν. κειμένη ἐπιρρηματικῶς) Ἡσ. Ἔρ. κ. Ἡμ. 408· γεν. ἔνης, θάρρει, καταθήσεις, κἂν ἔνης ἑλθῇς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 796, Δωρ. ἔνας, καὶ ἔνας καὶ ἐς ἀῶ Θεόκρ. 18. 14· εἰς ἔνην Ἀριστοφ. Ἀχ. 172· αὔριον καὶ τῇ ἔνῃ (ἔνθα τὸ καὶ προσετέθη ὑπὸ τοῦ Reiske) Ἀντιφῶν 143. 44· **ἐσένης** πιθ. γραφ. ἐν Δίωνι Κ. 47. 41· οὕτως ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει ὡς Λακωνικὸν τύπον τὸ **ἔναρ** καὶ ἑρμηνεύει: «εἰς τρίτην», καὶ **ἐπέναρ** «εἰς τετάρτην». (Κοινῶς ταυτίζεται τῷ **εἷς, ἑνός** (πρβλ. per-en-die), ἴδε Ἔρμανν. ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 1137.—Ἀλλ' οἱ προμνημονευθέντες τύποι οὐδέποτε ἀπαντῶσι μετὰ δασείας· καὶ ὁ Κούρτιος παραβάλλει τὸ **ἔνος**, ὡς τὸ **ἔνιοι** πρὸς τὸ anyas, ὁ ἕτερος, τὴν ἑτέραν μετὰ τὴν αὔριον, δηλ. μεθαύριον.—Δὲν φαίνεται δὲ νὰ ἔχῃ σχέσιν πρὸς τὴν ἑπομένην λέξιν.

ἕνος, η, ον, (ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις **ἕνος** μετὰ ψιλοῦ πνεύματος) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν προτέραν δύο περιόδων («τὸ ἕνον δασυνόμενον .. τὸ πρότερον καὶ παρελθυθὸς δηλοῖ» Ἀρποκρ.· «ἕνον (γρ. ἔνον), τὸ παλαιόν» (Σουίδ.)· ἐντεῦθεν, ὡς τὸ **περυσινός**, ἕναι ἀρχαί, αἱ τοῦ παρελθόντος ἔτους, Δημ. 775. 25· Ἑλληνοταμίαι ἕνοι Συλλ. Ἐπιγρ. Ἀττ. 273· ἕνος καρπός, ὁ περυσινὸς καρπός, Λατ. annotinus, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 4. 6:—καθόλου, παλαιός, παρελθυθώς, νέον δὲ που καὶ ἕνον ἀεί ἐστι περὶ τὴν σελήνην τοῦτο τὸ φῶς Πλάτ. Κρατ. 409B. **2)** **ἕνη καὶ νέα** (ἐνν. **ἡμέρα**), ἡ παλαιὰ καὶ νέα ἡμέρα, δηλ. ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ μηνός, ἀλλαχοῦ **τριακάς**, Ἀριστοφ. Νεφ. 1134 κέξ.. Λυσίας 167. 8, κλ.· πρῶτος ὁ Σόλων ἕνην καὶ νέαν ἐκάλεσεν Διογ. Λ. 1. 57· Σκιρροφοριῶνος ἕνῃ καὶ νέᾳ Συλλ. Ἐπιγρ. 113. 9· ἕνῃ καὶ νέᾳ Μεταγειτνιῶνος αὐτόθι 224, 12, πρβλ. Δημ. 235. 1.—Ἐπειδὴ τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν ἔτος ἦτο σεληνιακόν, ὁ δὲ μηνιαῖος κύκλος τῆς σελήνης διήρκει σχεδὸν 29 ½ ἡμέρας, ἂν ὁ πρῶτος μὴν ἤρχιζεν ἐνῷ ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη συνεπίπτον ὁμοῦ κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ὁ ἀκόλουθος μὴν θὰ ἤρχιζε κατὰ τὴν δύσιν. Πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἀταξίας ταύτης, ὁ Σόλων ἔκαμε τὴν τελευταίαν ἡμίσειαν ἡμέραν νὰ ἀνήκῃ εἰς τὸν πρῶτον μῆνα, ὥστε ἡ τριακοστὴ ἡμέρα συνίστατο ἐκ δύο ἴσων μερῶν, ὧν τὸ μὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν παλαιὰν σελήνην, τὸ δὲ εἰς τὴν νέαν (Πλουτ. Σόλ. 25). Τοῦτο βεβαίως θὰ συνέβαινε μόνον κατὰ πάντα δεύτερον μῆνα, οἱ δὲ λοιποὶ ἓξ μῆνες θὰ εἶχον μόνον 29 ἡμέρας ἕκαστος, καὶ ἐν αὐτοῖς κυρίως δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἕνη καὶ νέα· ἀλλὰ κατὰ συνήθειαν ἡ τελευταία ἡμέρα ἑκάστου μηνὸς ἐκαλεῖτο οὕτω.—Εἶναι ζήτημα ἂν ἡ ἕνη τοῦ Ἡσ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 768 εἶναι ἡ τελευταία ἡμέρα τοῦ μηνός, ἢ ἡ πρώτη ἡμέρα μηνὸς ἔχοντος 30 ἡμέρας· ὁ Σκαλίγερος καὶ ὁ Ἔρμαν. προκρίνουσι τὸ δεύτερον, ὁ δὲ Γοττλ. τὸ πρῶτον. Περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἴδε Βουττμ. Excurs. v. ad. Dem. Mid. (Ὅτι ἡ λέξις ἦτο κυρίως **ἕνος** φαίνεται ἐκ τῶν συγγενευουσῶν λέξεων — Σανσκρ. sanas (παλαιός), Λατ. senex, senium, senatus, κτλ., Γοτθ. sineigs (senex), κτλ.). Ἴδε Φιλολ. Ποικ. Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 63—67.

ἑνός, γεν. τοῦ **εἷς** καὶ **ἕν**.

ἕνοσις, εως, ἡ, σεῖσις, τιναγμός, κλόνησις, Ἡσ. Θ. 681, 849, Εὐρ. Ἑλ. 1363, Βάκχ. 585. (Ἡ λέξις φαίνεται ὡς ὑπονοοῦσα ῥῆμα ***ἑνόθω**, σείω).

ἐνοσίφυλλος, ἴδε **εἰνοσίφυλλος**.

Ἐνοσί-χθων, ονος, ὁ σείων τὴν γῆν, ἐπώνυμ. τοῦ Ποσειδῶνος, συχνὸν παρ' Ὁμήρῳ· ἴδε **Ἐννοσίγαιος**. **II.** μεταγεν. ὡς ἐπίθ., ἐπὶ ἀρότρου, διότι ἀνακυκᾷ καὶ ἐνσκάπτει τὴν γῆν, «Εὐφορίων ὁ ποιητὴς περὶ τοῦ ἀρότρου εἶπεν **ἐνοσίχθονι**, καὶ τὴν ἐλαίαν **γλαυκῶπιν**» Α. Β. 864, 21.

ἑνότης, ητος, ἡ, (εἷς) ὡς καὶ νῦν, φανερὸν ὅτι ἡ ταυτότης ἑνότης τίς ἐστιν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 9, 3, π. Ζ. Μ. 3. 5, 4 κ. ἀλλ.

ἐνοτήσιος, ον, ὁ ἐνῶν, ὁ διαλλάττων, Συνεσ. Ὕμν. 2. 31.

ἔνουλα, ων, τά, (οὖλον), «αἱ δὲ περιειληφυῖαι τοὺς ὀδόντας σάρκες, οὖλα μὲν τὰ ἔξωθεν, ἔνουλα δὲ τὰ ἔνδοθεν» Πολυδ. Β', 94.

ἐνουλίζομαι, γίνομαι οὖλος, «σγουρός», ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κόμης, τρίχες ἐνουλισμέναι φύσει Ἀλκίφρ. Ἀποσπ. 5· κόμη φυσικῶς ἐνουλισμένη ὑακινθίνῳ ἄνθει Ἀρισταίν. 1. 1.

ἐνουλισμός, ὁ, τὸ «σγούρωμα», ἐνουλισμὸς τῶν πλοκάμων Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 3. 2, σ. 253.

ἔνουλος, ον, «σγουρός», πλόκαμοι ἔνουλοι Καλλιστρ. Ἐκφρ. 4.

ἐνουράνιος, ον, ὁ, = ὁ ἐν οὐρανῷ ὤν, Ἀνθ. Π. 9. 223, Πολυδ. Α', 23.

ἐνουρεύωντι, ὑποτακτ., καὶ εἴπ[ου] τινε[ς ἐ]νουρεύωντι = ὦσιν ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς χώρας Ἐπιγρ. Δρηρίων Κρήτης, Rang. Ant. hel. 2477 (ἔνθα ἡ σελὶς εἶναι ἐσφαλμένως 2478).

ἐνουρέω: ἀόρ. **ἐνεούρησα** Εὔπολις ἐν «Αὐτολύκῳ» 12:—οὐρῶ εἴς τι ἢ ἔν τινι, ἐς ποταμὸν δὲ οὔτε ἐνουρέουσι οὔτε ἐμπτύουσι (οἱ Πέρσαι) Ἡρόδ. 1. 138., 2. 172· ἐνουροῦσι .. στρώμασιν ἐν μαλακοῖς Ἔρμιππ. ἐν «Φορμοφόροις» 2: ἀπολ., ὥστε θαίματίδια σείειν πάρεστιν ὥσπερ ἐνουρηκότας, ὡς νὰ τὰ κατουρήσαμεν, Ἀριστοφ. Λυσ. 402, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 3. 34.

ἐνουρήθρα, ἡ, ἢ **ἐνούρηθρον**, τό, οὐροδοχεῖον, Σοφ. Ἀποστρ. 430, πρβλ. **οὐροδόχη, ἀμίς**.

ἐνούσιος, ον, ἐνυπόστατος, ὑπάρχων, πραγματικός, Συνεσ. Ὕμν. 2. 37. **2)** «πολυκτήμων» Ἡσύχ.

ἐνοφείλομαι, ὀφείλομαι ἐπὶ ἐνεχύρῳ ἢ ὑποθήκῃ, ὡς ἐνοφειλομένου αὐτῷ ἀργυρίου Δημ. 1249, 23· ἐνεπισκήψασθαι ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκείνου ἐνοφειλόμενον αὐτῷ τοῦτο τὸ ἀργύριον ὁ αὐτ. 1197 ἐν τέλει· πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 530.

ἐνοφθαλμιάζομαι, παθ., ἐπιδέχομαι ἐνοφθαλμισμόν, διά τί ἡ πεύκη καὶ πίτυς καὶ τὰ ὅμοια τούτοις οὐκ ἐνοφθαλμιάζεται Πλούτ. 2. 640B, ἐν τῇ κεφαλίδι τοῦ διαλόγου.

ἐνοφθαλμιάω, ἐποφθαλμιῶ, φθονῶ, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Β', 62, ἀλλὰ νῦν διωρθώθη εἰς **ἐποφθαλμιάω**.

ἐνοφθαλμίζω, ἐγκεντρίζω, «μπολιάζω», δένδρον ἀπό τινος Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 5, 4· **ἐνοφθαλμισμός**, ὁ, τὸ ἐνοφθαλμίζειν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 1 καὶ 2, Πλούτ. 2. 640B, Γεωπον. 10. 75, 1., 10. 77, 1· οὕτω καὶ **ἐνοφθάλμισμα**, τό, Συνέσ. 294C.

ἐνοχή, ἡ, τὸ ἐνέχεσθαι, μεταγεν. λέξις, ἴδε Δουκάγγ.

ἐνοχλέω, Αἰολ. καὶ ποιητ. 6' ἐνικ. **ἐννοχλεῖς** Θεόκρ. 29. 36: παρατ. μετὰ διπλῆς αὐξήσεως **ἠνώχλουν** Ξεν. Κύρ. 5. 3, 56, Ἰσοκρ. 93A, Δημ., κλ.: μέλλ. **ἐνοχλήσω** Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 164: ἀόρ. **ἠνώχλησα** Δημ. 405. 20., 1056. 11: πρκμ. **ἠνώχληκα** ὁ αὐτ. 515. 19:—Παθ. **-ηθήσομαι** Διον. Ἁλ. 10. 3· ὡσαύτως **-ήσομαι** (ἐπὶ παθ. σημ.) Ἀππ. Ἐμφ. 1. 36, Γαλην.: μετοχ. ἀορ. **ἐνοχληθείς** Ἱππ. Κωακ. Προγν. 203: πρκμ. **ἠνώχλημαι (παρ-)**

Δημ. 242 16. Ἐνοχλῶ, ἀνιῶ, εἰς τίνα ἐλπίδα βλέπων ἐνοχλεῖς με; Ηλάτ. Ἀλκ. 1. 104D· ὥστε μὴ 'νοχλεῖν τὸν συμπότην Διόδ. Σικ. ὡπευς ἐν «Ἐπικλήρῳ» 1 18, Ξεν., κλ.:—Παθ., ἐνοχλοῦμαι, ἀνιῶμαι, δυσαρεστοῦμαι, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 34, Δημ. 347. 18 ἡ ἐκκλησία ἠνωχλεῖτο Αἰσχίν. 59. 39. **2)** μετὰ δοτ., προξενῶ ἐνόχλησιν εἴς τινα, Λυσ. 170. 14· ἐνοχλεῖν τοῖς ἀκούουσιν Ἰσοκρ. 42C· ἐνοχλοῦντα ἀεὶ τῇ ὑμετέρᾳ εὐδαιμονίᾳ Ξεν. Ἀν. 2. 5, 13. Ἄμφις ἐν «Διθυράμβῳ» 2· ἠνώχλει ἡμῖν Δημ. 30. 6, κτλ. **3)** ἀπολ., γίνομαι αἰτία ἐνοχλήσεως, Ἱππ. Ἀφ. 1346, Ἀριστοφ. Βατρ 708, κτλ.· μετ' οὐδ. ἐπιθ., ὅσα .. ἠνώχλησεν. ὅσα ἐνοχλήσεις παρέσχε, Δημ. 519. 15· μετὰ μετοχ., τὸ δὲ οὐκ ἠνώχλει λέγων Ξεν. Κύρ. 5. 3, 36. Λέξις τοῦ πεζοῦ λόγου, ἐνίοτε ἐν χρήσει παρὰ Κωμ., ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ Τραγ.

ἐνόχλημα, τό, τὸ προξενοῦν ἐνόχλησιν, Ὀρειβάσ. Ι. 67, 4.

ἐνοχλήσεις, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, πράγματά τε πολλὰ καὶ ἐνοχλήσεις μυρίας Φιλήμων ἐν Ἀδηλ. 7· σοφιστικὰς ἐνοχλήσεις Ἀριστ. περὶ Ἑρμην. 6. 4, πρβλ. Διογ. Λ. 7. 11.

ἐνοχλητέον, ῥημ. ἐπίθ. = δεῖ ἐνοχλεῖν, οὐκ ἐνοχλητέον τὰς τραπέζας Κλημ. Ἀλ. Παιδ. 3. 11, σ. 290.

ἐνοχλίζω, δὲν ἀφίνω τι εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ, μετακινῶ αὐτό, πολλὰς δ' ἐνοχλίζουσι τοῦ λόγου λίθους Θ. Πρόλ. 8. σ. 354.

ἐνοχλοποιέω, ἐνοχλοποιῶ, ὡς καὶ νῦν, παρὰ Βασιλ., Δουκάγγ.

ἐνοχλοποιός, ὁ, ὁ ἐνοχλοποιῶν τινα. Γλωσσ.

ἔνοχος, ον = ἐνεχόμενος, ὁ ἐχόμενος, κρατούμενος ἔν τινι, τοιοῦτοι δόξαις Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 5, 10· ἔνοχόν ἐστι ταῖς εἰρημέναις βλάβαις ὁ αὐτ. Πολιτ. 8. 2, 5· μὴ καταφρόνει Φιλίν', ἐθῶν γεροντικῶν, οἷς ἔνοχος, εἰς τὸ γῆρας ἄν ἔλθῃς.· ἔσει Ἀπολλόδ. ἐν «Λακαίνῃ» 1. **II.** ἐν δικανικαῖς φράσεσιν, ὑπεύθυνος, ὑποκείμενος εἴς τι, τῷ νόμῳ Πλάτ. Νόμοι 868B· ἐπιτιμίοις φόνου Ἀντιφῶν 125. 33· ζημίαις Λυσ. 140. 20 ταῖς ἀραῖς Δημ. 404. 5· δεσμῷ αὐτόθι 1229. 11· ὅπερ ἄξιόν ἐστι δεδιέναι, μὴ καὶ νῦν ἡμεῖς ἔνοχοι γενώμεθα ταύταις ταῖς ἀνοίαις Ἰσοκρ. 160A, πρβλ. Αἰσχίν. 1. 185. **2)** ἔνοχος ψευδομαρτυρίας, ὑποκείμενος εἰς καταγγελίαν ἐπὶ .., Πλάτ. Θεαίτ. 148B· ἔν. τῷ φόνῳ, ὑποκείμενος εἰς τὴν κατηγορίαν τοῦ φόνου, Ἀντιφῶν 112. 38, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 20·—ἐντεῦθεν μετὰ γεν., ἔνοχος βιαίων, λιποταξίου (ἐξυπακουομ. δίκῃ, γραφῇ), ὑποκείμενος εἰς τιμωρίαν διὰ .., Ἀντιφῶν 147. 2, Πλάτ. Νόμοι 914E, Λυσίας 140. 1· ἔνοχος θανάτου, ὑποκείμενος εἰς τιμωρίαν διὰ θανάτου, Διοδ. Ἀποσπ. 571. 14, Καιν. Διαθ.: —μετ' ἀπαρ., ἔνοχος ἔστω ἀποτῖσαι Συλλ. Ἐπιγρ. 2832. 8 (κατὰ διόρθωσιν τοῦ Böckh). **3)** σπανίως μετὰ πρόθ., ἔνοχος ἔν τινι παρ' Ἀνδοκ. 11. 5·· περί τινος Φίλιππ. παρὰ Δημ. 239. 4· περί τι Ἀριστ. Ρητ. 2. 6, 19· ὡσαύτως, τούτοις ἔν. ἐφ' οἷς ὀργίζονται αὐτόθι 2. 2, ἐν τέλει. **4)** ἀπολ., ἔνοχος, Ἀντιφῶν 125. 20., 143. 22, Πλάτ. Σοφ. 261A, κτλ.

ἔνοψις, εως, ἡ, (ὄψομαι) = **ἔποψις**, τῆς ἡμετέρας ἐνόψεως Θεμίστ. 177D. Ιιθ. ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **ἐπόψεως**· πρβλ. Πλάτ. Πολ. 499D.

ἐνόω: μέλλ. **-ώσω**, (ἕν) ἑνώνω, τὴν πόλιν Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 2, 8, πρβλ. Ἀρχύταν ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 714, Ἑρμῆν αὐτόθι 1. 302:—ἑνοῦν τινα τῇ γῇ, θάπτειν αὐτόν, Φιλόστρ. 854:—Παθ., λίμνη .. ἡ ἠνωμένη τῇ θαλάσσῃ Ἀθήν. 311D· τὰ φύσει ἠνωμένα, τὰ ἐκ φύσεως ἠνωμένα, Λογγῖνος 22. 3· τὰ ἠνωμένα, ὀνόματα ἢ προτάσεις καθ' ἑνικὸν ἀριθμόν, ὁ αὐτ. 24, 1· (ἀόρ. **ἠνώθην** οὐχὶ **ἠνωσάμην**, ὅρα Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 442, καὶ Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 71—78, ἔνθα μακρὸς γίνεται λόγος περὶ τοῦ ἠνόω).

ἐνραθυμέω, ῥαθυμέω ἔν τινι, Φώτ. κατὰ Μανιχ. 1 σ. 42 (;) ἐν Οὐολφ. Ἀνεκδ.

ἐνραίνω, ῥαίνω ἐπάνω εἴς τι, ἐνέρραινε τοῦ αἵματος τοῖς βωμοῖς κατὰ διόρθωσιν τοῦ Δοβρ. ἀντὶ **ἔρραινε**.

ἐνράπτω: μέλλ. **-ψω**, ῥάπτω τι ἐντός τινος, τι εἴς τι Πλουτ. Ἄρατ. 25· οὕτως, ἐν τῷ μέσ., Διόνυσον .. ἐς τὸν μηρὸν ἐνερράψατο Ζεύς, εἰς τὸν ἑαυτοῦ μηρόν, Ἡρόδ. 2. 146, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 6126, 6129, 6280. 28. — Παθ., ῥάπτομαι ἐντός, ἐνερράφη Διὸς μηρῷ Εὐρ. Βάκχ. 286.

ἐνράσσω, ὁρμητικῶς ἐφορμῶ, μετὰ δοτ., Σαμψὼν δὲ .. ἀναστὰς ἐνράσσει ταῖς πύλαις, αὐταῖς τε φλιαῖς καὶ μοχλοῖς Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 8, 10, πρβλ. Σουίδ. ἐν λέξει.

ἐνρέω, ῥέω ἔν τινι, οἷς ἐνρυῇ τῆς φιλοχρηματίας ἡ νόσος Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 412B.

ἐνρήγνυμι: μέλλ. **ἐνρήξω**, ἐν παθ. φωνῇ, βίᾳ εἰσπίπτω, εἰσορμῶ, ἦν ἐς ἕντερον ἐνραγῇ (τὸ πῦον) Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Νούσ. 1. 10·— ῥήγνυμαι κατά τινος, Ἰω. Χρυσ. τ. 6. 536.

ἐνρητορεύω, ῥητορεύω ἔν τινι, πατρῴοις λόγοις ἐνρητορεύων Ἡρακλείδου Ἀλληγορ. Ὁμηρ. σ. 448.

ἐνριγισκάνειν, «ἐνριγοῦν» Ἡσύχ.

ἐνρῑγόω, = **ῥιγόω ἐν**, ἀλλ' ἐνερρίγωσα (ἐν τῷ τριβωνίῳ), ἐπάγωσα, «ἔκοψα καρδιά», Ἀριστοφ. Ιλ. 846.

ἔνριζος, ον, ἔχων ῥίζαν, Γεωπ. 3. 4, 6.

ἐνριζόω: μέλλ. **-ώσω**, ριζόω ἔν τινι, ἐνερρίζωκε πολλὰ φλεβία μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππ.

ἐνρίπτω: μέλλ. **-ψω**, ῥίπτω τι εἴς τι, ἐνρίπτει ἑαυτὸν .. ἐς τὴν πόλιν Ἀρρ. Ἀν. 6. 10, 4· ἔν τινι, τῷ πρώτῳ .. λίθον ἐνέρριψεν Δίων Κ. 74. 14.

ἐνρυθμικός, ή, όν, ἐσφ. γρ. παρὰ τῷ Λατίνῳ Συγγρ. Μαρτιανῷ Καπέλλ. 9, § 972 ἀντὶ τοῦ ἑπομένου.

ἔνρυθμος, ον, ὁ ἐν ῥυθμῷ, ὁ ἔχων χρονικὸν ῥυθμόν, Πλάτ. Νόμ. 654A· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς ἐκφωνήσεως τῶν λέξεων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **εὔρυθμος**, Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 11, περὶ τὸ τέλ.· ἀλλαχοῦ **ἔρρυθμος** —Ἐπίρρ. **-μως**, Ἀθήν. 179F, 631B

ἔνρυσσος, ον, = ῥυσσός, Διοσκ. 3. 109 (119).

ἐνρώννυμι, ἐπιρρώννυμι, δυναμώνω, ἀνακαινίζω, Κωνσταντ. Βασιλ. Μακ. 54, σ. 142.

ἐνσαββατίζω, σαββατίζω ἔν τινι, ἠρεμῶ, ἡσυχίαν ἄγω, ἡσυχάζω ἔν τινι, τῇ ἀπραξίᾳ τοῦ θανάτου ἐνσαββατίσας Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 867D.

ἐνσακκεύω, βάλλω ἐντὸς σάκκου, ὃν ἐνσακκεύσας καὶ τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης παραπέμψας Νικήτ. Χρον. σ. 635, ἐκδ. Βονν.

ἐνσαλεύω, σαλεύω ἐν τινι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ 912D.

ἐνσαλπίζω, σαλπίζω ἔν τινι, ἐνσαλπίσαντες αὐτοῖς (τοῖς ὠσί) Γαλην. τ. 13, σ. 408C.

ἔνσαρκος, ον, ὁ ἐν σαρκὶ ὤν, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ 4 5, Συλλ. Ἐπιγρ 8759. **II.** ἐκ σαρκός, σάρκινος, τῆς ἀσάρκου καταγνοὺς τροφῆς ἐπὶ τὴν ἔνσαρκον ἀναδεδράμηκας Πορφύρ π. Ἀποχ. Ἐμψυχ. 1. 1·— **ἐνσάρκωσις, εως**, ἡ, ἡ θεία ἐνσάρκωσις τοῦ Σωτῆρος, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 446B.

ἐνσαρόομαι, παθ., σαρώνομαι ἔν τινι, μεταφ., κλυδωνίζομαι, πόντου .. ἐνσαρούμενος μυχοῖς Λυκόφρ. 753.

ἐνσάττω: μέλλ. **-ξω**, πληρῶ, γεμίζω, παραγεμίζω, ὁ μὲν ἄλλαντα ἐνέσαττεν Ἀλκίφρ. Ἐπιστ. 3. 7.

ἐνσατυρίζω, ἀσελγαίνω ἔν τινι, ἐνσατυρίζων τοῖς ῥήμασιν Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. 340A.

ἐνσβέννυμι, σβέννυμί τι ἔν τινι, ἐν τῷ Παθ., σίδηρος πεπυρωμένος ἐνσβεσθεὶς ὕδατι ἢ οἴνῳ Διοσκ. 5. 93.

ἐνσείω, σείω ἐντὸς ἢ πρός τι, σείω τι μεθ' ὁρμῆς πρὶν ῥίψω αὐτό, μετ' αἰτ. πράγμ., ἐνσεισον βέλος, ὦναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος .. κεραυνοῦ Σοφ. Τρ. 1087· ὀξὺν δ' ὤτων κέλαδον ἐνσείσας .. πώλοις, ἐκπέμψας φωνὴν ὀξέως ἐνηχοῦσαν εἰς τὰ ὦτα τῶν πώλων, ὁ αὐτ. Ἡλ. 737· ἐνέσεισε μεσὴν ἴσον ἴσῳ μεταιτρίδα, ἔσεισεν ὑψώσας (ὡς ὅταν πίνωμεν εἰς ὑγείαν τινός) κύλικα μεσὴν οἴνου μεμιγμένου μετ' ἴσης ποσότητος ὕδατος, Φιλέταιρος ἐν «Ἀσκληπιῷ» 1. **2)** μετ' αἰτ. προσ., ἐξωθῶ, ἐμβάλλω, θεὸς τότ' ἄρα .. μ'.. ἔπαισεν, ἐν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς, μὲ ἐξώθησεν εἰς ἀγρίους τρόπους, εἰς σκληρὰς πράξεις, ὁ αὐτ. Ἀντιγ. 1274· ὡς παριὼν ἐκὼν ἑαυτὸν ἐνσείσαιμι τῇ ἑστίᾳ Λουκ. Ὄν. 31· οἱ κακῶν σαυτὴν ἐνέσεισας Ἀλκίφρ. 1. 27· εἰς βάραθρον ἐνσ. τινά Λουκ. π. τῶν Μισθ. Συνόντ. 30· ἐνσ. τὴν πόλιν εἰς πόλεμον Πλουτ. Φωκ. 23· τὴν χιόνα δ' εἰς τὸν ἄκρατον ἐνσεῖσαι λάθρα Μάχων παρ' Ἀθην. 579F. **3)** παθ., παρεμβάλλομαι, «ἐνσέσεισται οὖν ἐκ τῆς Ὀδυσσείας ὁ στίχος» Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 104. **4)** σείομαι ἐντός, ὡς μὴ ἐνσείηται Ἱππ. περὶ Ἰητρείων 749. **5)** μεταφ., ἐκτινάσσω τι, Λατ. excutere:—Μέσ., ἐξετάζω ἐμαυτόν, ἐνσείσθητι, ἵνα γνῷς τίς εἶ Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 14, 3. **II.** ἀμετάβ., ἐφορμῶ, προσβάλλω, μετὰ δοτ., πλαγίαις ἐνέσειον Διόδ. 13. 10· μετὰ πρόθ., εἰς τὰς τῶν πολεμίων ναῦς ἐνέσειον ὁ αὐτ. 14. 60· κατὰ τὸ δεξιὸν κέρας Διον. Ἀλ. 9. 16, πρβλ. Πλουτ. Ἀλέξ. 60.

ἐνσεμνύνομαι, σεμνύνομαι, ὑπερηφανεύομαι ἐπί τινι, τοῖς προγόνοις Ὀνήσανδρ. 1. 21.

ἐνσήθω, κοσκινίζω τι ἐντός τινος, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 1.

ἐνσηκάζω, (σηκὸς) σηκάζω ἔν τινι, ἐγκλείω ἐν σηκῷ, ἄρνας Βυζ. **II.** ἐγκλείω εἰς μοναστήριον, Ἐκκλ.

ἐνσημαίνω: μέλλ. **-ᾶνῶ**, ἔχω ἐν ἐμαυτῷ τὴν σημασίαν, ἐμφαίνω, σημαίνω, ὅτι ἀγαστὸς .. οὗτος ὁ ἀνήρ, ἐνσημαίνει τὸ ὄνομα ὁ Ἀγαμέμνων Πλάτ. Κρατ. 359A, πρβλ. Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 11, 5. **II.** Μέσ., ποιῶ τι φανερόν τινι, ἐνσημανεῖσθε Λοχίτῃ τὴν ὀργὴν Ἰσοκρ. 399A· καὶ μηδὲν ἧθος ἐνσημαινόμενος, «μηδεμίαν διάθεσιν τῆς ψυχῆς ἐνδεικνύμενος καὶ φανερὰν καθιστὰς τοῖς ἀκούουσι» (Σημ. Κοραῆ), ὁ αὐτ. πρὸς Φίλιππ. 87·— ἑπομένου τοῦ **ὅτι**, ἐνσημαινόμενοι τοῦτο ὅτι οὐκ ἂν λανθάνοιεν χαρίζεσθαι βουλόμενοι Ξεν. Κύρ. 8. 2, 3. **2)** ἐνσημαινόμεναι, ποιοῦσαι πρὸς ἀλλήλας σημεῖα, ὁ αὐτ. Κυνηγ. 6, 22. **3)** ἐντυπώνω τι ἔν τινι, ἀποτυποῦσθαι, ὥσπερ δακτυλίων σημεῖα ἐνσημαινομένους Πλάτ. Θεαιτ. 191D, πρβλ. 209C· τύπον ἐνσ. ἑκάστῳ ὁ αὐτ. Πολ. 377B.— Παθ., ἐντυποῦμαι εἴς τι, ἐνσημαινόμενα εἰς τοῦτο Θεαίτ. 194C· ἐνσ. ἡ ἀναίδεια ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς Λογγῖνος 4. 4.

ἐνσήπομαι, παθ., σήπομαι ἔν τινι, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. Πολ. 3. 61.

ἔνσιμος, ον, ὁ ὀπωσοῦν σιμός, Ἱππ. 262. 19.

ἐνσῑνής, ές, (σίνος) βεβλαμμένος, Μανέθων 445.

ἐνσῑτέομαι, μέσ., σιτοῦμαι, τρέφομαι ἔν τινι, Ἑβδ. (Ἰὼβ Μ', 25).

ἔνσῑτος, ον, κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ σύσσιτος, ὁ λαμβάνων δημοσίαν σίτησιν, τιμητικὴ ἐπωνυμία ἐν Σπάρτῃ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1240 ἐν τέλει, 1249 κ. ἀλλ.

ἐνσκαίρω, = **σκαίρω ἐν,** σκιρτῶ ἔν τινι τόπῳ, ἐνορχοῦμαι, Καισάρ. σ. 938, 981, 1052, ἔκδ. Μί.

ἐνσκεδάζω ἢ **ἐνσκεδάννυμι,** σκεδάζω, σκορπίζω ἔν τινι, ἐνσκεδασθεὶς τῷ ἀέρι Γρηγ. Νύσσ. τ.1. σ. 26Β.

ἐνσ ἔλλω, καὶ ποιητ. **ἐνσκέλλω,** ξηραίνω, περὶ τοῦ ἡλίου, μή τι ἐνισκείλῃ νεαρὸν σκίναρ Νικ. Θηρ. 694.— Παθ μετὰ ἐνεργ πρκμ. **ἐνέσκληκα,** ξηραίνομαι, ὅσον ἐν αὐτῷ ἔνι φλέγματος, τοῦτο ὑπὸ τῆς θερμασίης ἐνέσκληκέ τε καὶ ὀδύνην παρέχει Ἱππ. 459. 45, Ἀπόλλ. Ῥόδ. Γ.1251· ἐνεσκληκὼς γὰρ ἀνίαις Ἀνθ. Π.12.166.

ἐνσκευάζω: μέλλ. **-άσω,** ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, δεῖπνόν τις ἐνσκευαζέτω Ἀριστοφ Ἀχ 1096. **2)** ἐνδύω ἢ στολίζω τινά, ἱματίῳ δ' ἀνδρείῳ καὶ ὑποδήμασιν ἐνσκευάζει Πλουτ. Λυκ. 15· ἐμὲ δὲ τούτοισι φέρων ἐνεσκεύασε τῷ πίλῳ, τῇ λεοντῇ καὶ τῇ λύρᾳ Λουκ. Νεκυομαντ. 8 ὁτιή σε παίζων Ἡρακλέα 'νεσκεύασα (οὕτως ὁ Elmsl. ἀντὶ τοῦ Ἡρ. γ' ἐσκεύασα). σὲ ἐνέδυτα ὡς Ἡρακλέα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 524.— Μέσ., ἐνδύω ἐμαυτόν, φορῶ, νῦν οὖν με πρῶτον πρὶν λέγειν ἐάσατε ἐνσκευάσθαι μ' οἷον ἀθλιώτατον ὁ αὐτ. Ἀχ. 384, 436, Πλάτ. Κρίτων 53D· ὁπλίζομαι, Ξεν. Κύρ. 8. 5,11· ἀλλὰ τὸ μέσ. ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνεργ. ἐν Λουκ Ὄν. 37.— Παθ., ἐνεσκεύαστο γὰρ οὕτω, διότι ἦτο ὡπλισμένος ἢ «στολισμένος» οὕτως, Ἡρόδ. 9. 22· Γαλατικῶς ἀναζυρῖσι καὶ χειρῖσιν ἐνεσκευασμένος, ἐνδεδυμένος, «φορεμένος», Πλουτ. Ὄθων 6.

ἔνσκευος, ον, ὁ φέρων θεατρικὸν προσωπεῖον ἢ θεατρικὴν στολήν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἔκσκευος,** ἔνσκευα πρόσωπα Πολυδ. Δ', 141, κατὰ τὰς ἀρχ. ἐκδ. Ὁ Βεκκῆρος ἐξέδωκεν: **ἔκσκευα.**

ἐνσκηνοβατέομαι, ἀναβιβάζομαι εἰς τὴν σκηνήν, Ἀλκίφρων 2. 4, 6.

ἐνσκηνόω, σκηνόω ἔν τινι τόπῳ, Ἑβδ. (Γεν. ΙΓ', 12) ὡς δι.γρ.

ἐνσκήπτω, Ἐπικ. **ἐνισκήπτω,** ῥίπτω, ἐξακοντίζω τι κατά τινος, ἐς ταύτην ὁ θεὸς ἐνέσκηψε τὸ βέλος, ἔρριψε τὸν κεραυνόν, Ἡρόδ. 4.79· τούτων ἐκγόνοισι ἐνέσκηψε ἡ θεὸς .. νοῦσον, ἔπεμψε νόσον, incutiit illis morbum, ὁ αὐτ. 1. 105· ἔνισκ. ἰὸν Νικ. Θηρ. 140. **II.** ἀμεταβ., πίπτω ἐπάνω εἴς τι ἢ ἐντός τινος, ἐμπίπτω, ἐνέσκηψαν οἱ λίθοι εἰς τὸ τέμενος Ἡρόδ. 8. 39· ἐν δ' ὁ .. θεὸς σκήψας (τιμῆσις) Σοφ. Ο. Τ. 27· κεραυνὸς ἐνσκήψας εἰς τὸν βωμὸν Πλουτ. Αἰμίλ. 24·— ὡσάυτως, ἐνσκ. τινί, ἰδίως ἐπὶ νόσων, Νικ. Θηρ. 336, Αἰλ. π. Ζ.14. 27· ἐπὶ ἔρωτος, εἴς τινα Ἀλκίφρων 1.13· πρβλ. **ἐνσκίμπτω.**

ἐνσκιᾱτροφέομαι, παθ. (σκιά, τρέφω) ζῶ ἐν τῇ σκιᾷ (πρβλ. Λατ. vita umbratilis), ὥσπερ ἐνσκιατροφούμενον πολλαῖς ἐλπίσιν ὑπεικούσαις ἀεί, ὥσπερ σκιατροφουμένου ἐν πολλαῖς ἐλπίσι ματαίαις, Πλουτ. 2. 476Ε.

ἐνσκίμπτω, καὶ ποιητ. **ἐνισκίμπτω,** Ἐπικ. καὶ λυρ. τύπος τοῦ **ἐνσκήπτω,** χαμηλώνω, οὔδει ἐνισκίμψαντε κορήατα «ἐμπελάσαντες» (Σχόλ.), ἐπὶ ἵππων κλινόντων θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοῦ ἡνιόχου, Ἰλ. Ρ. 437· ἐμβάλλω, εἴ κεν ἐνισκίμψῃς κούρῃ βέλος Αἰήταο, «ἐνεργήσῃς, ἐπιβάλῃς» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ.153, πρβλ. Δ.113.— Παθ., ἐμπήγομαι, δόρυ οὔδει ἐνεσκίμφθη Ἰλ. Π. 612, Ρ. 527. **II.** ἐξακοντίζω ἐναντίον τινός, κεραυνὸς ἐνέσκιμψε μίρον Πίνδ. Π. 3.105 (διάφ. γραφ. ἐνέσκηψε)· ὁππότ' ἀνίας .. πραπίδεσσιν ἐνισκίμψωσιν ἔρωτες Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 765.

ἐνσκιρρόω, σκληρύνω ἐντός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 925.— Παθ., σκληρύνομαι, ἐπὶ νοσημάτων, γίνομαι χρόνιος, ὅταν ἐνσκιρρωθῇ τὰ νοσήματα Ξεν. Ἱπ. 4, 2.

ἐνσκιρτάω, σκιρτάω ἔν τινι, Βασίλ. ΙΙΙ. 484Α, κλ.

ἐνσκολιεύομαι, ἀποθ., συλλαμβάνω ἐν παγίδι (;), ἐνσκολιευόμενος τρήσει ῥῖνα Ἑβδ. (Ἰωβ. Μ', 19)· ἐν τῇ νέᾳ ἐκ τοῦ Ἑβρ. μεταφρ. ἔχει τὸ χωρίον ὡς ἑξῆς: «ἢ διὰ παγίδων νὰ τρυπήσῃ τὴν ῥῖνα αὐτοῦ;».

ἐνσκοπέομαι, ἀποθ., σκέπτομαι περί τινος πράγματος, Ἡλιόδ. 8.10, ἴσως ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **ἐπισκοπέομαι.**

ἐνσκυθεῖν, «σπαράττειν» Ἡσύχ.

ἐνσοβέω, σοβέω ἔν τινι, περιπατῶ ὑπερηφάνως ἔν τινι, γέγραπται καὶ τούτῳ (τῷ πεδίλῳ) ἐνσοβοῦσα Φιλόστρ. 240.

ἐνσοριάζω, ἐνταφιάζω, Μάξιμ. Πλαν. σ. 395, ἔκδ. Ἐρμάν., κλ.

ἐνσόριον, τό, (σορὸς) σαρκοφάγος, Συλλ. Ἐπιγρ. 3264, 3268, κ. ἀλλ.

ἐνσοριασμός, ὁ, ἐνταφιασμός, Βυζ., ἴδε Δουκάγγ.

ἐνσοφιστεύω, σοφιστεύω ἐν .., Φίλων 1. 315.

ἔνσοφος, ον, σοφὸς ἔν τινι πράγματι, Ἀνθ. Π. (Παράρτ.) 164, Μανέθων 4. 549.

ἐνσπαθάω, σκαθάω ἐν .., Φίλων 2. 372.

ἐνσπαθίζω, = **σπαθίζω ἐν,** Ὀρειβ. (ἐκλογ.) ἔκδ. Dar. τ. IV. σ. 630.

ἐνσπαργᾰνόω, σπαργανόω ἔν τινι, μεταφ., Λογγῖνος 44. 3.

ἐνσπᾰτᾰλάω, σπαταλῶ ἔν τινι, Κύριλλ. Ἀλ. Ι. 156Β, κτλ.

ἐνσπειράομαι, σπειράομαι ἔν τινι, «κολλουριάζομαι» εἰς μέρος τι, ἐπὶ ὄφεως, πολλῶν ἐνεσπειραμένων τῷ αὐτῷ φωλεῷ δρακόντων Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ.7. 410.

ἐνσπείρω, σπείρω ἔν τινι τόπῳ, ὀδόντας πεδίῳ ἐνσπεῖραι Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ.1185.— Παθ., μεταφ. διαδίδομαι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ φημῶν, διάφ. γραφ. ἐν Ξεν. Κύρ. 5. 2. 30.

ἐνσπερμαίνω, ἐγχέω σπέρμα, παθ., ἐπὶ γυναικὸς δεχομένης σπορὰν ἀνδρός, ἐκεῖναι γὰρ ἐνσπερμα(ν)θεῖσαι γεγόνασι μητέρες Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 25C.

ἐνσπέρματος, ον, = τῷ ἑπομ., Φανίας παρ' Ἀθην. 406C.

ἔνσπερμος, ον, ἔχων ἐν ἑαυτῷ σπέρμα, Διοσκ. 3. 28.

ἐνσπιλέω, προστάπτω κηλῖδα, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 668C.

ἐνσποδιάζομαι, γίνομαι σποδὸς ἔν τινι, εἰ δὲ καὶ ταῖς χερσὶν ἐκείνων οἱ σπινθῆρες ἐνεσποδιάζοντο Γεωργ. Παχυμ. σ.100Β.

ἔνσποδος, ον, ἔχων χρῶμα σποδοῦ, στάκτης, ὅταν δὲ τῇ χρόᾳ ἔνσποδον γένηται, ὅταν λάθῃ σταχτὶ χρῶμα, Διοσκ. 5.103.

ἐνσπονδος, ον, (σπονδὴ) περιλαμβανόμενος ἐν ταῖς σπονδαῖς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἔκσπονδος.** ἔνσπ. ποιεῖσθαι Θουκ. 3. 10· ἔνσπ. τινι, σύμμαχός τινι, Εὐρ. Βάκχ. 9.4, Θουκ.1. 40., 3. 65, κ. ἀλλ.· καὶ ὡς οὐσιαστ., σύμμαχος, οὐδενὸς Ἑλλήνων ἔνσπ. Θουκ.1. 31· οἱ ἔνσπ., οἱ σύμμαχοι, ὁ αὐτ.1. 35. **2)** ἐπὶ ζώων, καλὴν δεικνύων διάθεσιν, πρός τινα Αἰλ. π. Ζ. 1. 3· ἔστι δὲ αὐτοῖς πρὸς τοὺς καλουμένους Ψύλλους ἔνσπονδα αὐτόθι 1. 57. **II.** ὑπόσπονδος, ἔχων ἀσφάλειαν ζωῆς, Εὐρ. Φοίν.171.

ἐνσπουδάζω, σπουδάζω ἐν, ἐνσπουδάζων δὲ τῇ Σμύρνῃ τάδε αὐτὴν ὤνησε Φιλόστρ. 531.

ἐνστάζω: μέλλ. **-ξω,** στάζω ἐντὸς ἢ ἐπί τινος, καὶ τοῦτ' ἐρίῳ σοι ἐνστάζουσιν ὥσπερ ἔλαιον Ἀριστοφ. Σφ. 702, πρβλ. Πινδ. Π. 9.110, καὶ ἴδε ἐν λ. **ἐντίκτω,** 2:—Παθ., εἰδή τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἠΰ, ἂν εἶναι ἐνσταλαγμένον εἰς σέ, «ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὑγρῶν» (Εὐστ.), Ὀδ Β. 271· δεινός τις [οἱ] ἐνέστακτο ἵμερος Ἡρόδ. 9. 3, πρβλ. Πλουτ. Ἀγησ.11, Παυσ. 4. 32, 4.

ἐνστᾰλάζω = **ἐνστάζω** τι εἴς τι, σταλαγμὸν εἰρήνης ἕνα εἰς τὸν καλαμίσκον ἐνστάλαξον Ἀριστοφ. Ἀχ.1034· ἀφ' οὗ γὰρ ... ἐνσταλάξωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα Λουκ. Τόξ. 37.

ἐνστᾰλόω, Δωρ. ἀντὶ **ἐνστηλόω,** Συλλ. Ἐπιγρ. 4923.

ἐνστασία, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἱππ.1289.10.

ἔνστασις, εως, ἡ, (ἐνίσταμαι) ἀρχή, σχέδιον, διεξαγωγή, τοῦ ἀγῶνος Αἰσχίν. 18. 35., 30. 36· τοῦ πολέμιου Πολύβ. 4. 62, 3· ἔνστ. βίου, τρόπος τοῦ βίου, Διογ. Λ. 6.103, κτλ.

II. παρ' ἰατρ., στάσις ἔν τινι, στάσιμον, λίθων Ἀρετ. Χρον Νούσ. Θεραπευτ. 2. 3 (δίς). **III.** ἐν τῇ λογικῇ, ἀντίρρησις ὡς ἐπιχείρημα, Λατ. instantia, Ἀριστ. Ἀν. Πρ. 2. 26, Ρητ. 2. 25. **2)** καθόλου, ἐναντίωσις, ἀντίπραξις, ἀντίστασις, Πολύβ 6.17, 8.

ἐνστατέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐνστῇ, ἐναντιωθῇ, διὰ λόγων Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ.75.

ἐνστάτης [ᾰ], **ου,** ὁ, ἀντίπαλος, ἐχθρός, Σοφ. Αἴ. 104, Αἰλ. παρὰ Σουΐδᾳ.

ἐνστᾰτικός, ή, όν, Λατ. qui instat, ὁ ἐνιστάμενος, θυμώδης, ἄγριος, ἐπὶ ζώων, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **πρᾶος,** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ.1. 1, 32. **II.** ἐναντιούμενος, ἐμποδίζων, Πλούτ. 2. 975Α· ἔνστ. τῆς ὁδοῦ Μ. Ἀντων. 5. 20. **III.** ἱκανὸς εἰς τὸ εὑρίσκειν ἐνστάσεις, Ἀριστ. Τοπ. 8.14, 9, π. Σοφ. 2.13, 15· **οἱ ἐνστατικοί,** οἱ γραμματικοί, οἱ ἐγείροντες ἐνστάσεις ἢ ἀντιλογίας κατὰ τοῦ Ὁμήρου· οἱ δὲ ἀνασκευάζοντες αὐτὰς ἐκαλοῦντο **λυτικοὶ** ἢ **ἐπιλυτικοί,** ἴδε Wolf. Proleg. σ. CXCV, Lehrs Ἀρίσταρχος 205. — Ἐπίρρ. **-κῶς,** «ἀνυπερθέτως» Ζωναρᾶς.

ἐνστείνω, συσσωρεύω, συνωθῶ, «στρυμώνω», Κόϊντ. Σμ. 9.179.

ἐνστέλλω, ἐνδύω:—Παθ., ἱππάδα στολὴν ἐνεσταλμένος ἐνδεδυμένος στολὴν ἱππέως, Ἡρόδ.1. 80.

ἐνστενάζω, στενάζω ἐπί τινι, Νικήτ. **Εὐγεν.1. 56.**

ἐνστερνίζω = **ἐνστηθίζω,** Κλήμ. Ἀλ.123, ἐν τῷ Μέσ.—Καθ' Ἡσύχ.: «ἐνστερνισάμενος· περιπτυξάμενος».

ἐνστερνομάντιες· «ἐγγαστρίμυθοι. Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτισιν» Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 52).

ἐνστηθίζω, ἀποταμιεύω, ἀποθέτω εἰς τὸ στῆθός μου, φυλάττω ἐν τῇ μνήμῃ μου, Ἀθαν. ΙV. 533Δ.

ἐνστηλόω, τίθημι ἐπὶ στήλης, πρβλ. **ἐνστᾰλόω.**

ἔνστημα, τό, = **ἔνστασις** ΙΙ. 2, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1056D, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μαθ. 7. 253.

ἐνστηρίζω: μέλλ. **-ξω,** στηρίζω ἔν τινι, πρίονα Ἱππ. περὶ Τομ. 912:—Παθ., ἡ δ' [ἐξυπ. ἐγχείη] ὑπὲρ αὐτοῦ γαίῃ ἐνεστήρικτο, «τῇ γῇ προσερήρειστο» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Φ. 168· τὸ μέσ. ἐν Ἀπολλ. Ῥοδ. Δ. 1518.

ἐνστίζω, κεντῶ, ἐν τῷ παθ., ἐν μέσῳ αὐτῶν (τῶν παραπετασμάτων) ἅρμα ἐλαύνων ὁ Νέρων ἐνέστικτο Δίων Κ. 63. 6.

ἐνστιλβω, στίλβω ἐν, χρυσὸν τοῖς τοιούτοις ἔργοις ἐνστίλβοντα Γρηγ. Νύσσ. τ.1. σ. 400.

ἐνστοιβάζω, στοιβάζω ἔν τινι, Γλωσσ.

ἐνστόμιος, ον, (στόμα) ἐν τῷ στόματι ὤν, τοῖς ἐνστομίοις ἕλκεσι διαμάσημα Διοσκ.1.125.

ἐνστόμισμα, τό, χαλινός, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ.18. 9, 3.

ἐνστρατεύομαι = στρατεύομαι, Ἀγαθ. Ἱστ. 310, 9, ἔκδ. Βόνν.

ἐνστρατοπεδεύομαι, ἀποθ., στρατοπεδεύομαι ἔν τινι τόπῳ, χῶρος ἐπιτηδειότερος ἐνστρατοπεδεύεσθαι Ἡρόδ. 9. 2, 85· —οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., Θουκ. 2. 20, Πλουτ. Θησ. 27.

ἐνστρέφω, στρέφω ἐντός τινος: — Μέσ., ὁ γὰρ νοσέων ἐνστρέφεσθαι καὶ κινέειν τὰ ἄρθρα οὐ δύναται Ἱππ. π. Κρισίμ. 58. 5.—Παθ., στρέφομαι ἢ κινοῦμαι ἐντός τινος, ἔνθα τε μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται Ἰλ. Ε. 306. **2)** ἀμεταβ. μετ' αἰτ. τόπου, σηκοὺς δ' ἐνστρέφει Τροφωνίου, περιέρχεται, περιεργάζεται, Εὐρ. Ἴων 300.

ἐνστρηνές· αἰσχρόν· ἢ σαφές» Ἡσύχ.

ἐνστροβιλίζω, συστρέφω, Σουίδ., Ἡσύχ,

ἐνστρογγύλόω = στρογγυλόω, τό τε πρόσωπον ἐνεστρογγύλωται μᾶλλον Φιλοστόργου Ἐκκλ. Ἱστ. 3.11. σ. 493. 46.

ἔνστροφαί, ἴδε ἐν λ. **ἐπιστροφὴ** Η. 4.

ἔνστροφον, τό, εἶδος ἐνωτίου, Πολυδ. Ε', 97.

ἐνστρωφάομαι, θαμιστ. τοῦ **ἐνστρέφομαι**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 824, Κόντ. Σμ.1. 308,

ἐνστύφω· μέλλ. **-ύψω**, ἀποστύφω, στυφίζω, Νικ. Ἀλεξιφ. 298, 321, 375.

ἐνσυγκαταζέω, συγκαταζέω τι ἔν τινι, Μνησιθ. παρ' Ὀρειβ. Ι. 279, 9.

ἐνσύζυγος, ον, «δύναται δὲ καὶ ἐνσύζυγον εἶναι τὸ λεγόμενον», νὰ συνίσταται ἐκ συζυγιῶν, ἐν τῇ στιχοποιΐᾳ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 357.

ἐνσύνθηκος, ον, ἔνσπονδος, φιλίαν ἐνσύνθηκον ἔτι οὖσαν αἰδούμενοι Ἀππ. Μιθρ. 14.

ἐνσφαδάζω = σφαδάζω ἐν, τοῖς ἀρεϊκοῖς ἁμίφοις Μ. Φιλᾶς τ. Β', σ. 183, ἔκδ. Μί.

ἐνσφαιρόω, ἐκτείνω ὁλόγυρα σφαιροειδῶς, Νόνν. Δ. 32. 77.

ἐνσφηκόω = ἐνσφηνόω, Παῦλ. Σιλεντ. Ἀμβων 264.

ἐνσφηνόω, σφηνόω ἔν τινι, σφηνώνω εἴς τι.— Παθ., σφηνοῦμαι ἔν τινι, Διοσκ. 5. 29, Πρόκλ. Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 425.

ἐνσφίγγω, σφίγγω ἔν τινι, προσδένω σφιγκτὰ εἴς τι, ἔπειτα περόναις καὶ κατακλείσεσιν αὐτοὺς ἐσφιγγον τῇ τραπέζῃ Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ ‖12. 2, 8.

ἐνσφραγίζω, καὶ Ἰων. **ἐνσφρηγίζω**, σφραγίζω ἔν τινι, ἐντυπώνω τι ὡς διὰ σφραγῖδος εἴς τι, τὴν πρὶν ἐνεσφρήγισεν Ἔρως θρασὺς εἰκόνα μορφῆς ἠμετέρης θεριῶ βένθεῖ σῆς κραδίης Παῦλ. Σιλεντ. Ἀνθ. Π. 5. 274.— Παθ., ἐντυποῦμαι ἔν τινι, καί μοι τὰ τῶν λόγων ἴχνη ταῖς ἀκοαῖς ἐνεσφράγισται Λουκ. Ἔρωτες 5 καὶ 14.

ἐνσφράγισις, ἡ, τὸ ἐσφραγίζειν, ἐντυποῦν, Πλωτῖνος Ι.729. 5.

ἐνσχερώ, ἐπίρρ., «ἐφεξῆς, κατὰ τάξιν» (Σχόλ.) Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 912· ἴδε ἐν λ. **σχερός**.

ἔνσχεσις, εως, ἡ, κώλυσις, ἐμπόδισμα, Εὐσταθ. Πονημάτ. σ. 116. 74.

ἐνσχίζω, σχίζω εἰς δύο. τοῖς ὄνυξι τὴν λεοντῆν ἐνσχίσας Τζέτζ. Ἱστ.7. 64.

ἐνσχισμός, ὁ, τὸ ἐνσχίζειν, Γλωσσ.

ἔνσχιστος, ον, ὁ ἐντὸς ἐσχισμένος, ἔσχιστός, Θεόφρ π. Φυτ. Αἰτ. 5.17, 2.

ἐνσχολάζω: μέλλ. **-άσω**, διέρχομαι τὸν χρόνον ἔν τινι τόπῳ, Ἀριστ. Πολιτ.7.12,7. **2)** δαπανῶ χρόνον εἴς τι πρᾶγμα, τινὶ Κικ. πρὸς Ἀττ.7.11, 2, πρβλ. Θεμίστ. 39Β.

ἐνσωμᾰτόω, = σωματόω, καθιστῶ τι ἐνσώματον, Κλήμ. Ἀλ. σ. 516.

ἐνσώμᾰτος, ον, ὁ, ὁ ἔχων σῶμα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀσώματος**, Φίλων 1. 43, 13. **II.** ὁ ἐν σώματι, ὁ ἐν σαρκί, ἐνσώματον παρουσίαν τοῦ σωτῆρος Ἀθαν. κατὰ Ἀρειαν. τ. 2, σ. 360.

ἐνσωμάτωσις, εως, ἡ, ἐνσάρκωσις, Ἀθαν. 1. σ. 40, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 129Β, κλ.· κόλασις γὰρ αὐταῖς (ταῖς ψυχαῖς) ἡ ἐνσωμάτωσις Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ.1. 910.

ἔνσωμος, ον, = ἐνσώματος. Εὐσέβ. ἐν Ἀποδείξει Εὐαγγ. 108D.

ἐνσωρεύω, σωρεύω ἔν τινι, Ψευδο-Ἐμπεδ. ἐν Φιλοσ. Ἕλλην. Βιβλ.1, σ. 822, Κύριλλ. Ἀλ. ΙΧ.1008Β.

ἔνταγμα, τό, = ἔνταλμα, Γερμαν. Κωνστ/πόλεως ἐν Lambec Bibl. Caes. 5, σ. 227C.

ἐνταλαιπωρέομαι, ταλαιπωροῦμαι ἔν τινι, Ἰω. Χρυσ. σ.7, σ. 79, 8, κλ.

ἔνταλμα, τό, = ἐντολή, ἐντάλματα ἀνθρώπων Ἐβδ. (Ἡσαΐας ΚΘ', 13), Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιε', 9, κλ.

ἐνταλματικῶς, ἐπίρρ., μετὰ διαταγῆς, Κ. Πορφ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν.184.10.

ἐντᾰμίευτος, ον, φυλαττόμενος ἢ παρεσκευασμένος πρός τινα σκοπόν, πρός τι Γαλην. τ.18 μέρος Α', σ. 224, 2.

ἐντᾰμιεύω, ἐνθησαυρίζω, «ἐνταμιευόμενον· ἐνθησαυριζόμενον» Ἡσύχ.

ἐντάμνω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐντέμνω**.

ἐντάνυσις, εως, ἡ, τὸ ἐντανύειν, χορδῶν ἐντανύσει Εὐστ. Ὀδ. 1913, 37, καὶ **ἐντανυσμός**, ὁ, Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ὀδ. Φ. 112.

ἐντᾰνύω, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐντείνω**, Ὅμ. (ὅστις ἐπίσης μεταχειρίζεται καὶ τὸ **ἐντείνω** ἐν Ἰλ.)· ἐντανύσας [ἔξυπ. τὸν θρόνον ἰμᾶσι], πλέξας τὸ μέρος τοῦ θρόνου ἔνθα κάθηται τις διὰ τεταμένων ἱμάντων, Ἡρόδ. 5. 25. **2)** ἐκτείνω, τανύω, τεντώνω τι ἰσχυρῶς, περὶ τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου, νευρὴν ἐντανύσαι Ὀδ. Τ. 587· ὡσαύτως ἐντείνω ἰσχυρῶς τόξον, συχνάκις ἐν τῇ Ὀδ.· τὰ τόξα ἐντανύουσι, ἐντείνουσιν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐκλύουσι, Ἡρόδ. 2.173· οὕτω Θεόκρ. 24.105.— Μέσ., δυνήσεται ἐντανύσασθαι, νὰ ἐντείνῃ τὸ τόξον, Ὀδ. Φ. 403. **3)** ἐντ. αὔλακας, Λατ. ducere sulcos, χαράττειν αὔλακας, Πίνδ. Π. 4. 405· ἐντανύειν εὐφροσύναν, ἐπιμηκύνειν (κατ' ἄλλους = ἐντύνειν, παρασκευάζειν) τὴν εὐωχίαν, αὐτόθι 230.

ἔνταξις, εως, ἡ, τὸ ἐντάσσειν, παρεντιθέναι, πρὸς τὴν τοπικὴν κατανόησίν τε καὶ ἔνταξιν Ἱπτολ. Γεωγρ. 2, πρόλογ.·— ἐπὶ στρατιωτικῆς παρατάξεως, «ἔνταξίς ἐστιν ἐπειδάν τις προαιρῆται τοὺς φιλους εἰς τὰ διαστήματα τῆς φάλαγγος ἐντάσσειν ἄνδρα παρ' ἄνδρα· ἔνιοι δὲ τοῦτο καὶ παρένταξιν ὀνομάζουσιν» Σουίδ. ἐν λέξει, πρβλ. Αἰλ. Τακτ. 31. 3.

ἐνταράσσω, καὶ Ἀττ. **-ττω**, συγκεκομμ. **ἐνθράσσω**, ταράσσω τι ἐντός, ἐνθράσσειν τὸν χρῶτα Ἱππ. π. Ἄρθρ. 812· ἀναταράσσω, ἀνακινῶ, τὴν στρωμνὴν ἐνετάραξε παντελῶς συγχέουσα τὸ ἔρεισμα τοῦ δευτέρου σώματος Ἀριστ. αἰν. 2. 22.— Παθ., ταράσσομαι ἐντός, διαταράσσομαι, ἐντεταραγμένους ἔχοντες τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 38, Φιλόστρ.111.

ἔντᾰσις, εως, ἡ, τέντωμα ἐντός τινος, περιορισμός, περὶ τῆς ἐντάσεως αὐτοῦ (τοῦ τριγώνου χωρίου) εἰς τὸν κύκλον Πλάτ. Μένων 87Α. **II.** τέντωμα, τοῦ ὑποχονδρίου Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1062· τοῦ σώματος ὁ αὐτὸς π. Ἀέρ. 282· τῶν ῥάβδων ὁ αὐτὸς π. Ἄγμ, 772. **2)** ἐπίτασις, αὔξησις, πυρετοῦ μὲν ἔντασις ἢ παρέμπτωσις Πλούτ. 2. 948Β. **3)** ἡ τοῦ προσώπου ἔντασις, σοβαρότης, Λουκ. Συμπ. 28.

ἐντάσσω καὶ Ἀττ. **-ττω**, τάσσω ἐν, ἐντίθημι, ἐγγράφω, ἐν τοῖς δημοσίοις γράμμασι Συλλ. Ἐπιγρ. 2737. α. 50· Ἡγήμων ὁ Θάσιος, ὃν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τινὲς ἐντάσσουσι, καταστάσσουσι, Ἀθήν. 5Β:—Παθ., τῷ σφενδονᾶν ἐντεταγμένῳ, κατ' ἄλλην γραφ. ἐν τῷ τεταγμένῳ, ἐν τῇ ὡρισμένῃ δι' αὐτὸν θέσει, Ξεν. Ἀν. 3. 3, 18. **II.** = **ἀντιτάσσω**, οὐκ ἔστ' ἐκείνῳ θοῦρον ἐντάξαι δόρυ Εὐρ. Ῥῆσ. 492.

ἐντᾰτικός, ή, όν, ἐρεθιστικός, διεγερτικός, ἀφροδισιακός, Matthaei Med. 10· στυτικός, τὸ πολύγονον βοτάνη ἐστὶν ἐν τῷ πίνεσθαι ἐντατικὴ Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 264. **II.** ὡς οὐσ., **ἐντατικόν**, τό, εἶδος φυτοῦ ἐρεθιστικοῦ πρὸς συνουσίαν, = **σατύριον τὸ ἐρυθρόνιον** Διοσκ. 3.134 (144).

ἐντᾰτός, ή, όν, (ἐντείνω) ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, ἔγχορδος, ἀντίθετον τῷ **ἐμπνευστός**, ἐντατοῖς ὀργάνοις Στράβων 316, Πολυδ. Δ', 58, Ἀθήν. 182Α.

ἐνταῦθα, Ἰων. **ἐνθαῦτα**, Δωρ. **ἐνταῦτα**, Ἐπιγρ. παρ. Ἐλέας ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ.11:— Ἐπίρρ., ἐσχηματισμένον ἐκ τοῦ **ἔνθα** (ὡς τὸ **τηνικαῦτα** ἐκ τοῦ **τηνίκα**), ἀλλὰ συνηθέστερον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ: **I.** ἐπὶ τόπου, ἐδῶ, Λατ. hic, illic. ἐνθαῦτα ἐστρατοπεδεύετο Ἡρόδ.1.76· ἐνταῦθά νυν ὕβριζε Αἰσχύλ. Πρ. 82, κτλ.· ἐνταῦθά που, ἐδῶ κάπου, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1184· προηγούμενον τοῦ **ἵνα, ὅπου**, κλ., ὡς ἐνταῦθ' ἐμὲν (= ἐσμὲν) ἵν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς Σοφ. Ἠλ. 21· ἐνταῦθ' ὅπου με μή τις ὄψεται βροτῶν ὁ αὐτ. Τρ. 800, κτλ.: — **ἐνταῦθα**, ἐν τῷ ὑλικῷ τούτῳ κόσμῳ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐκεῖ** (ἐν τῷ ἰδεώδει κόσμῳ), Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 9, 7 κ. ἀλλ. **2)** συχνάκις ὡς τὸ **ἐνταυθοῖ** μετ' ἐννοίας τινὸς κινήσεως πρός τι, Λατ. huc, illuc, μηδὲ σε δαίμων ἐνταῦθα τρέψειε Ἰλ. Ι. 601· παριέναι ἐνθαῦτα Ἡρόδ. 5. 72· οὕτω παρ' Ἀττικ. ἐνταῦθα πέμπειν Αἰσχύλ. Πέρσ. 450, Σοφ. Τρ.1193, κτλ.· ἐνταῦθα πέμψειν ἔνθα μήποθ' ἡλίου φέγγος προσόψει ὁ αὐτ. Ἠλ. 380· φέρε δεῦρο.. ἐνταῦθα Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 739: ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ μετὰ πρκμ., ἐνταῦθα προελήλυθας, κτλ., Πλάτ. Θεαίτ.187Β. **3)** συχνάκις μετὰ γεν. ὡς πάντα τὰ ἐπίρρ. τόπου, ἐνταῦθα γῆς, Λατ. hic terrarum· ἐνταῦθα τῆς ἠπείρου Θουκ.1. 46· ἐντ. ἀφικόμην κακοῦ Αἰσχύλ. Χο. 691· μέχρι ἐνταῦθα τοῦ λόγου Πλάτ. Κρατ. 412Ε· ἐνταῦθά που τοῦ λόγου ὁ αὐτ. Θεαίτ. 177C· ἐνταῦθ' ἦλθον ἡλικίας ὁ αὐτ. Πολ. 329Β· τῆς πολιτείας, εἰς τοῦτο τὸ μέρος .., Δημ. 245. 29. **II.** ἐπὶ χρόνου, κατ' ἐκεῖ-

νον ἀκριβῶς τὸν χρόνον, τότε, ἐνταῦθ' ἐγὼ τὰ λῷστα βουλεύων πιθεῖν Αἰσχύλ. Ἱκ. 204· ἐν ἀποδόσει μετὰ τὸ **ἡνίκα, ὅτε**, Σοφ. Τρ. 37, O. T. 802· μετὰ τὸ **ἐπειδή, ἐπεί**, Θουκ. 1. 11, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 9· ἐντ. δή, ἐντ. ἤδη ὁ αὐτ. Ἀν. 3. 4, 25, Πλάτ. Πολ. 328E. **2)** ὡσαύτως μετὰ γεν., ἐνταῦθ' ἡλικίας, Λατ. ad hoc ætatis, αὐτόθι 329B. **III.** ἐπὶ ἀκολουθίας, Λατ. deinde, ἐπὶ τούτῳ, τότε, ἐνθαῦτα ὁ Κροῖσος ἕκαστα ἀνεπτύσσων ἐπώρα τῶν συγγραμμάτων Ἡρόδ. 1. 48, 62· ἐνταῦθ' ἀπῆλθε Εὐρ. Ἰκ. 533, κτλ. **IV.** καθόλου, ἐν τούτῳ, ἐνταῦθα γὰρ δὴ καὶ κακὸς φαίνει φίλος, ἴσα ἴσα εἰς τοῦτο φαίνεσαι τῷ ὄντι καὶ κακὸς φίλος, Σοφ. O. T. 582, Πλάτ. Ἀπολ. 29B, κτλ. ἐν τῇ παρούσῃ καταστάσει τῶν πραγμάτων, Σοφ. Ἀποσπ. 98· ἐν ταύτῃ τῇ θέσει, ἔντ. ἔστηκε τὸ πρᾶγμα Δημ. 547. 24· τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖσι πᾶν ἐνταῦθ' ἐνί, διότι ἐν τῷ ἐκκλεῖν με ὑπάρχει αὐτοῖς πᾶσα ἡ ἐλπὶς τῆς ἐπιτυχίας, Σοφ. O. T. 598:— Ἐν τῇ Ἀττ. κωμῳδίᾳ καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ ὡσαύτως ἐπιτεταμένον **ἐνταυθοῖ** [ῖ] Ἀριστοφ. Ἀχ. 152, κτλ., Δημ. 830. 18, πρβλ. τὸ ἑπόμ.

ἐνταυθοῖ, Ἐπίρρ. (ἐν) ἐδῶ, ἐδωνά, ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο, ἐδῶ ὅπου σε ἔρριψα, Ἰλ. Φ. 122· ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο, κάθου τώρα ἐδῶ ὅπου σὲ ἔσυρα, Ὀδ. Σ. 105, Υ. 262: — ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. συγγραφ.· εὕρηται δὲ καὶ ἐν ἀντιγράφ. Ἀττ. κωμ. καὶ πεζογράφων, ὡς π. χ. ἐν Κρατίνου «Διονυσαλεξάνδρῳ» 2 (ἔνθα ὁ Meineke ἔχει **ἐνταυθοῖ**), Ἀριστοφ. Βατρ. 273, Λυσιστρ. 4, 568, 570, Πλούτ. 225, 608, Πλάτ. Ἀπολ. 18D, 33D κ. ἀλλ., ἀλλ' ὁ Δινδ. ἀκολουθῶν τῷ Elmsl. (Ἀχ. 152) ἀπανταχοῦ διορθώνει **ἐνταυθοῖ** καὶ οὕτως οἱ στίχοι ἐν Εὐρ. Ι. Τ. 1010, 1011, ἐσημειώθησαν ὡς νόθοι ὑπὸ τοῦ Δινδορφίου. Ἀλλὰ τὸ **ἐνταυθοῖ** διετηρήθη ὑπὸ τοῦ Βεκκήρου ἐν Ἀντιφῶντι 129. 30., 130. 24, καὶ ὑπὸ Ὀρελλίου καὶ Σταλδωμίου ἐν Πλατ. Ἀπολ. 18D, Πρωτ. 310A· ἴδε Shilleto ἐν Δημ. περὶ Παραπρ. 441. 3.

ἐνταφή, Δωρ. **ἐνταφά**, ἡ, ταφή, «θάψιμον», ἐπιτύμβιος ἐπιγραφή, Μυσ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3524. 11.

ἐντᾰφιάζω, θάπτω, ἢ κάλλιον ἑτοιμάζω πρὸς ταφήν, Ἑβδ. (Γεν. Ν', 2), Εὐαγγ. κ. Ματθ. κς', 12, Πλούτ. 2. 995C, Ἀνθ. Π. 11. 125:—**ἐνταφιασμός**, ὁ, ταφή, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1009, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιδ', 8, κτλ.· παρὰ Σουΐδ. προσέτι, **ἐνταφίασις**, ἡ·—**ἐνταφιαστής, οῦ**, ὁ, ὁ ἐνταφιάζων, ὁ ἔχων ἔργον νὰ ἐνταφιάζῃ, Ἑβδ. (Γεν. Ν', 2), ἴδε Franck. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3. σ. 306, ἐπὶ τῶν Βακτριανῶν κυνῶν, Στράβων 517, πρβλ. Ἀνθ. Π. 11. 125.

ἐνταφιαστεύω, ἐκτελῶ ἔργον ἐνταφιαστοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 4915.

ἐντᾰφιο-πώλης, ου, ὁ πωλῶν ἐντάφια, ἢ ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ταφὴν νεκρῶν, Λατ. libitinarius, Ἀρτεμ. 4. 56, πρβλ. Gale Opusc. Myth. σ. 706.

ἐνταφιος [ᾰ], **ον**, ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς ταφήν, Διον. Ἁλ. 2. 67. **II.** ὡς οὐσ. **1) ἐντάφιον**, τό, σάβανον, ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον οὔτ' εὐρὼς οὔτε .. ἀμαυρώσει χρόνος Σιμωνίδ. 5· καλὸν ἐντάφιον ἡ τυραννὶς Ἰσοκρ. 125Δ· ὁ πλοῦτος οὐκ ἐμὸν ἐντάφιον Ἀνθ. Π. 9. 294, πρβλ. Πολύβ. 15. 10, 3· μηδ' ἐντάφια καταλιπόντι, χρήματα πρὸς ταφήν, Πλουτ. Ἀριστείδ. 27. **2) ἐντάφια** (ἐνν. ἱερά), τά, προσφοραὶ εἰς τοὺς νεκρούς, κτερίσματα, Σοφ. Ἡλ. 362, Ἰσαῖος 77. 15, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 313. 13.

ἔντε, Λοκρ. ἀντὶ **ἔστε**, ἕως οὗ, Ἐπιγρ. παρὰ Hicks 87· ἔντε κα ζώωντι (= ἕς τ' ἂν ζῶσι) Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 42· ἔντε κα ζώῃ αὐτόθι 407.

ἔντεα, ων, τά, ὅπλα πολεμικά, πανοπλία, ἔντεα Ἀρήϊα Ἰλ. Κ. 407, Ὀδ. Ψ. 368· ἔντεα πατρὸς Τ. 17· ἰδίως θώραξ, ἀμφ' ὤμοισι τιθέμενον ἔντεα καλὰ Ἰλ. Κ. 34· ποικίλα ὅπλα, παρὰ δ' ἔντεα ποικίλα κεῖτο, ἀσπὶς καὶ δύο δοῦρε, φαεινή τε τρυφάλεια· πὰρ δὲ ζωστὴρ κεῖτο παναίολος αὐτόθι 75. **II.** ὡς ἡ λέξις **ὅπλα**, σκεύη, ἔντεα δαιτὸς Ὀδ. Η. 232· ἔντεα νηός, σκεύη ἢ ὁπλίσματα νεώς, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 489, Πινδ. Ν. 4. 115· ἔντεα ἵππεια, τὰ τῶν ἵππων σκεύη, αὐτόθι 9. 51, πρβλ. Π. 4. 417· ἔντη δίφρου Αἰσχύλ. Πέρσ. 194 (ἀλλὰ καὶ μόνον ἔντεα ἐπὶ ἁρμάτων, Πινδ. Ο. 4. 34)·—ἔντεα αὐλῶν, περιφρ. ἀντὶ αὐλοί, αὐτόθι 7. 22· ἀλλ' ὡσαύτως μόνον ἔντεα = μουσικὰ ὄργανα, ὁ αὐτ. Π. 12. 37· ἔντεα Φοίβου Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 19.— Λέξις Ἐπικ. καὶ Λυρ., ἅπαξ ἀπαντῶσα παρὰ Τραγ. ποιητῇ, ἴδε ἀνωτ.:—τὸ ἑνικὸν **ἔντος** ἅπαντᾷ μόνον παρ' Ἀρχιλ. 5. [ἐξ αὐτοῦ παράγονται τὸ **ἐντύω** καὶ **ἐντύνω**].

ἐντείνω: μέλλ. **ἐντενῶ**: πρκμ. **ἐντέτακα**, παθ. **ἐντέταμαι**. Τανύω τι ἔν τινι, τεντώνω αὐτὸ καλῶς, κυρίως ἐπὶ ἔργου γινομένου διὰ σχοινίων ἢ ἱμάντων: **1)** ἐνέτεινε τὸν θρόνον [ἱμᾶσι]. ἔπλεξε μὲ λωρία (τανύσας αὐτὰ) τὸ μέρος τοῦ θρόνου ἔνθα κάθηται τις, Ἡρόδ. 5. 25 (πρβλ. **ἐντανύω**)· δίφρος δὲ χρυσέοισι καὶ ἀργυρέοισιν ἱμᾶσιν ἐντέταται, εἶναι πεπλεγμένος διὰ χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν ἱμάντων, Ἰλ. Ε. 728· ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκε ῥινοῦ ποιητήν· πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἱμᾶσιν ἐντέτατο στερεῶς, «περικεφαλαίαν δὲ αὐτῷ περιέθηκε τῇ κεφαλῇ ἐκ δέρματος πεποιημένην, πολλοῖς δὲ ἔνδοθεν λώροις ἐνέσφιχτο ἰσχυρῶς» (Θ. Γαζῆς). Κ. 263· οὕτω, [τὰς γεφύρας] ἐδόκεον ἐντεταμένας εὑρήσειν, δηλ. οὐχὶ λελυμένας, διότι συνίσταντο ἐκ σχεδιῶν, αἵτινες συνεκρατοῦντο διὰ μακρῶν κάλων τεταμένων ἐκ τῆς μιᾶς ξηρᾶς εἰς τὴν ἄλλην, Ἡρόδ. 9. 106· νηυσὶ διέβησαν ἐς Ἄβυδον· τὰς γὰρ σχεδίας οὐκ εὗρον ἔτι ἐντεταμένας, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ χειμῶνος διαλελυμένας ὁ αὐτ. 8. 117· ἄνω τοῦ βόθρου κλίνην ἔθηκεν οὐκ ἐντεταμένην, ἀλλὰ στρώμασι ποικίλοις κεκοσμημένην, οὐχὶ τετανυσμένην διὰ σχοινίων ἢ ἱμάντων, ἀλλ' ἀνοικτὴν κάτωθεν, Πολύαιν. 7. 14· εἰ ἡ ἔντασις χρηστῶς ἐνταθείη Ἱππ. π. Ἀγμ. 772· ὥσπερ ἐντεταμένου τοῦ σώματος ἡμῶν, ἁρμοσμένου (χορδισμένου) ὡς ἡ λύρα, Πλάτ. Φαίδ. 86B, πρβλ. 92B. **2)** τανύω, τεντώνω τόξον ὅπως τοξεύσω (πρβλ. **ἐντανύω**), Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 78, πρβλ. Εὐρ. Ἰκ. 745, 886· ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ὄθι δὴ δίδυμ' Ἔρως ὁ χρυσοκόμας τόξ' ἐντείνεται χαρίτων Εὐρ. Ι. Α. 550, Ξεν. Κύρ. 4. 1, 3.— Παθ., τόξα ἐντεταμένα Ἡρόδ. 2. 173· ἐντεῦθεν κωμικῶς, κέντρον ἐντέτατσι Ἀριστοφ. Σφ. 407. **3)** ἐντείνειν ναῦν ποδί, ποιεῖν τὴν ναῦν τρέχειν ταχέως διὰ τῆς ἐντάσεως τῶν ἱστίων, καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ ἔδαψεν, καὶ πλοῖον βιασθὲν νὰ τρέχῃ ταχέως διὰ τῆς ἐντάσεως τοῦ σχοινίου τοῦ δεδεμένου εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ἱστίου βυθίζεται, Εὐρ. Ὀρ. 706. **4)** ἐπὶ ἵππου, ἔπειτα δὲ ἐντείνειν δεῖ (τὸν ἵππον) τῷ ἀγωγεῖ ὡς διάλληται, ἔπειτα δὲ δι' ἐντεταμένων ἡνιῶν πρέπει νὰ βιάσῃς αὐτὸν νὰ διαπηδήσῃ (τὴν τάφρον), Ξεν. π. Ἱππικ. 8. 3. **5)** δένω σφιγκτά, βοῦν .. ἐντ. βρόχοις Εὐρ. Ἀνδρ. 720. **II.** μεταφ., ὑποβάλλω τι εἰς ἰσχυρὰν ἐνέργειαν ἢ ἔντασιν, ἐντείνω τὰς ἀκοάς, προσηλώνω τὰ ὦτά μου, οἱ δὲ ἐντείναντες τὰς ἀκοὰς προσεῖχον Πολύαιν. 1. 21, 2· ἑαυτὸν Πλούτ. 2. 795E· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, φωνὴν ἐντεινάμενος Αἰσχίν. 49. 15· οὕτως, ἐντεινάμενος [τὴν φωνήν] εἶπεν Πλάτ. Πολ. 536C· ἐντεινάμενοι τὴν ἁρμονίαν, ὑψώσαντες τὸν τόνον τῆς ἁρμονίας, Ἀριστοφ. Νεφ. 968·— καὶ ἐν τῷ παθ., πρόθυμοι καὶ ἐντεταμένοι εἰς τὸ ἔργον, πρόθυμοι καὶ ἕτοιμοι εἰς τὸ ἔργον, Ξεν. Οἰκ. 21, 9· περί τι Πολύβ. 10. 3, 1· **ἐντεινόμενος**, πρόθυμος, ἀντίθετ. τῷ **ἀνιέμενος**, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 7, Κυν. 7, 8· πρόσωπον ἐντεταμένον, σοβαρόν, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 10· πρβλ. **ἐντεταμένως**. **2)** κάμνω ἔντονον, ἐπιδιώκω συντόνως, τὴν πολιορκίαν Πλουτ. Λούκουλλ. 14· διεγείρω, θυμὸν ἀνόητον Πλούτ. 2. 61E, πρβλ. 464B. **3)** οὕτω καὶ ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ἐπιμένω εἴς τι, εὐσίσκομαι ἐν ὀργῇ, εἰ δ' ἡσύχως τις αὐτὸν ἐντείνοντι (τῷ δήμῳ) μὲν χαλῶν, «εἰ δέ τις ἡσύχως καθ' αὐτὸν ἐνδιδοὺς ὑποτάσσοιτο τῷ δήμῳ θυμουμένῳ,—ἴσως ἂν καταπαύσειε τῆς ὀργῆς δηλονότι» (Σχόλ.), Εὐρ. Ὀρ. 698, Ἀποσπ. 341. **III.** πληγὰς ἐντείνειν, πληγὰς ἐμβάλλειν, Λατ. plagam intendere, πληγὰς ἐνέτεινον ἀλλήλοις, ἐξυλοκοποῦντο, «ταῖς ἕδινεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον», Ξεν. Ἀν. 2. 4, 11, Λυσ. Ἀποσπ. 45. 4 (118)· ὡσαύτως ἄνευ τῆς λέξεως πληγή, ἐπιτίθεμαι κατά τινος, προσβάλλω, ἐντείνοντες ἡμεῖς τὸν Μίνων τιμωρούμεθα Πλάτ. Μίνως 321Α. πὺξ αὐτῷ ἐνέτεινε Δίων Κ. 57. 22. **IV.** θέτω ἐντὸς ἀκριβῶς, ἐς κύκλον ἐντ. τρίγωνον, τιθέναι τρίγωνον ἐν κύκλῳ, Πλάτ. Μένων 87Α· ἰδίως, τὸν πεζὸν λόγον τρέπω εἰς ποίησιν, στιχουργῶ, Λατ. versu includere, astringere, ἐντείνειν τοὺς Αἰσώπου λόγους ὁ αὐτ. Φαίδων 60D· ταῦτα ἐντείνας εἰς ἐλεγεῖον ὁ αὐτ. Ἱππαρχ. 228D· τοὺς νόμους εἰς ἔπος Πλουτ. Σόλων 3· ὡσαύτως προσαρμόζω εἰς μουσικήν, ποιήματα εἰς τὰ κιθαρίσματα Πλάτ. Πρωτ. 326B· πρβλ. **ἔντονος**.— Κατὰ Σουΐδ. «ἐντείνας ἑαυτόν· Διόδωρος, 'ἐς τὸν στρατιωτικὸν καὶ εὐτελῆ βίον ἐντείνας' ἀντὶ ἐπιδούς».

ἐντείρω, = **τείρω ἐν**, παθ. **ἐντείρομαι**, καὶ ὁ Ἀχιλεὺς ἀλίαστον ἓᾧ ἐνετείρετο θυμῷ Κόϊντος Σμ. 1. 671.

ἐντειχίδιος, Λουκ. Παράσ. 42, κτλ.· πιθανῶς πλημμελ. γραφ. ἀντὶ **ἐντειχίου**.

ἐντειχίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῐῶ**, τειχίζω ἔν τινι τόπῳ, ἀκρόπολιν ἐν τῇ πόλει Ἰσοκρ. 68Ε· πρβλ. Ξεν. Ἑλλην. 4. 8, 1· φρούρια ὁ αὐτ. Κύρ. 3. 1, 27· πόλιν ἐν τῷ ἀγκῶνι Διον. Ἁλ. 3. 44· φρουρὰς τοῖς χωρίοις Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 9. 10, 3.— Πλθ., τὰ τείχη ἃ ἐνετετείχιστο Ξεν. Ἀγησ. 2, 19. **II.** ἐν τῷ Μέσῳ, περιτειχίζω, πολιορκῶ, τῶν πόλεων τὰς μὲν βίᾳ λαβόντες, τὰς δὲ ἐντειχισάμενοι Θουκ. 6. 90· ἀλλ' ὡσαύτως ὀχυρώνω, Πλουτ. Πομπ. 28.

ἐντείχιος, ον, ὁ ἐντὸς τείχους ἢ τετειχισμένος, αἱ ἐντείχιοι καὶ στεγαναὶ οἰκήσεις Διον. Ἁλ. 1. 26.

ἐντείχισις, ἡ, τὸ ἐντειχίζειν, ἡ οἰκοδόμησις τείχους ἐντός τινος τόπου, Θησ. Στερ.

ἐντεκμαίρομαι, Ἀποθ., τεκμαίρομαι, εἰκάζω, τοῖς ἄλλοις σημείοις Ἱππ. 261. 41.

ἐντεκνόομαι, ἀποθ., τεκνόομαι ἐν, τεκνοποιῶ ἐν, ὅπως εὐγενῆ χώραν ἐντεκνώσασθαι παράσχῃ Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 25.

ἔντεκνος, ον, ὁ ἔχων τέκνα, ἀντίθ. τῷ **ἄτεκνος**, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 6. 3.

ἐντεκταίνομαι, ἀποθ., ἐμπήγνυμι, ἐμπήγω ἢ προσαρμόζω, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 813

ἐντελέθω, = **τελέθω ἐν**, Νικ. Θηρ. 660.

ἐντέλεια, ἡ, (ἐντελής) ὡς καὶ νῦν, τὸ ἐντελές, Ἀπολλ. π. Συντάξ.187.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐντέλειαι· τάξις ἀρχοντική».

ἐντελειόω, τελειόω, τελειοποιῶ, Παλλαδ. Λαυσ. 1210D.

ἐντελετέω, καθ' Ἡσύχ. «κορυβαντιᾷ· ἐντελετεῖ».

ἐντελευτάω, τελευτῶ, ἀποθνήσκω ἔν τινι τόπῳ, Θουκ. 2. 44, Λιβάν.1, σ. 532.

ἐντελέχεια, ἡ, ἡ πραγματικὴ ὕπαρξις, ἡ πραγματικότης, ἡ ἀπόλυτος ὕπαρξις πράγματός τινος, τὸ ἐν ἐνεργείᾳ ὑπάρχον, ἡ ἐνέργεια, Λατ. actus, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **δύναμις**, Λατ. potentia, φιλοσοφικὴ λέξις σχηματισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅστις καλεῖ τὴν ψυχὴν **ἐντελέχειαν** τοῦ σώματος, διὸ ψυχή ἐστιν ἐντελέχεια ἡ πρώτη σώματος φυσικοῦ δυνάμει ζωὴν ἔχοντος π. Ψυχῆς 2.1, πρβλ. ὡσαύτως Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 3, 9., 8. 8, 11, καὶ ἴδε τὴν λέξιν **ἐνέργεια** II:—οὕτω παρὰ μεταγεν. **κατ' ἐντελέχειαν** πράγματι, ἐνεργείᾳ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **δυνάμει**, Σέξτ.Ἐμπ. π. Μ.10. 340 (πρβλ. τὴν λέξιν **δύναμις** IV). Περὶ τῆς πρὸς ἀλλήλας ἀναφορᾶς τῶν λέξεων **ἐντελέχεια** καὶ **δύναμις** ἴδε Trentelenb. ἐν Ἀριστ. π. Ψυχ. σ. 295 κέξ.— Εἶναι δὲ τελέως διάφορος τῆς λέξεως **ἐνδελέχεια**, διάρκεια (ἴδε τὴν λέξιν), ἂν καὶ αἱ δύο αὗται λέξεις συνεχέοντο καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ἀρχαίοις, Κικ. Tusc.1.10, Λουκ. Δίκ. Φων. 10, Γρηγόρ. Κορίνθου ἐν λ., πρβλ. Trendelenb. σ. 319. ('Ἐκ τοῦ ἐν τέλει ἔχειν εἶναι ἐντελῆ ἢ ἀπόλυτον. κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **νουνέχεια** ἐκ τοῦ **νουνεχὴς** = **νοῦν ἔχειν**: ἀλλ' ἐπίθ. **ἐντελεχὴς** οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ. διότι τὰ ἐν Πλάτ. Νόμ. 905E,Ἀριστ. π. Γεν. κ. Φθορ. 2.10, 1 καὶ 11, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 11, 11., 5. 1, 10 **ἐντελεχὴς, -χῶς** εἶναι πλημμ. γραφ. ἀντὶ **ἐνδελεχής, -χῶς**.

ἐντελεχισμός, ὁ, = **ἐντελέχεια**,Ἀντιοχ. Πανδέκτη σ.1052B.

ἐντελής, ές, (τέλος) ὡς καὶ νῦν, πλήρης, τέλειος, τὸν μισθὸν ἀποδώσω ὑντελῆ Ἀριστοφ.Ἱππ. 1367, πρβλ. Θουκ. 8. 45· δοῦναι ἐντ. τὴν ὀραχμὴν αὐτόθι 29· τροφὴν ἐντ. δοῦναι αὐτόθι 78· ἐντελές, ἐντέλεια, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 2, 5. **2)** ἐπὶ θυμάτων, ἄρτιος, τέλειος, ἄμεμπτος, ἀκήρατος, δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων βοῦς (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁμήρου τεληέσσας ἑκατόμβας) Σοφ. Τρ. 760, πρβλ. Λουκ. π. Θυσ.12. **3)** ἐπὶ πολεμικῆς παρασκευῆς, τά τε ἐν τῇ πόλει ὅπλων ἐξετάσει καὶ ἵππων ἐσκόπουν εἰ ἐντελῆ ἐστι, ἐν καλῇ καταστάσει, Θουκ. 6. 45· τριήρεις Αἰσχίν. 51. 32. **4)** ἐπὶ ἀνθρώπων, οὐ γὰρ ἐντελὴς.. προσφέρειν, μὴ ἔχων πλήρη ἡλικίαν ὥστε νὰ .., Αἰσχύλ. Χο. 250· ἐντ. τὴν ἡλικίαν Αἰλ. π. Ζ. 3. 40. **5)** Ἐπίρρ. **ἐντελῶς**, ὡς καὶ νῦν, Ἀριστ. Ρητ. π.Ἀλέξ. 29, 2, Πολύβ. 10. 30, 3, κτλ. **II.** πλήρη, τελείαν ἔχων δύναμιν, πανίσχυρος, ἐντ. θεαί,Ἀνάγκη καὶ Βία Συλλ.Ἐπιγρ. 4379[9]:—**οἱ ἐντελεῖς** = **οἱ ἐν τέλει**, ἄρχοντες, ἄνθρωποι ἐπίσημοι, Διοδ.Ἀποσπ. 599. 17, Ἀρτεμ. 2. 35· ἐν Αἰσχύλου Ἀγ.105 ἀντὶ τοῦ **ἐκτελέων** ὁ Aurat. γράφει **ἐντελέων**.

ἐντελικός, ή, όν, = **ἐντελής**,Ἀπολλ. π. Συντάξ.113.1.

ἐντέλλω, προστάττω, διατάττω, παραγγέλλω, τὸ ἐνεργ. μόνον παρὰ Πινδ. Ο. 7. 73, Σοφ.Ἀποσπ. 252:—τὸ πλεῖστον κατὰ μέσον τύπον, τινί τι Ἡρόδ. 1. 47, κτλ.· μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., ὁ αὐτὸς 1. 53, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 393E, κτλ.· ἐντέλλεσθαι ἀπὸ γλώσσης, διὰ τοῦ στόματος, Ἡρόδ.1.123:—Παθ., τὰ ἐντεταλμένα, τὰ διαταχθέντα, ὁ αὐτ. 1. 60., 5. 73, Σοφ.Ἀποσπ. 411, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 3· τὸ δὲ ἐντεταλμένοι εἶησαν ἀπαντᾷ μετὰ ἐνεργ. σημασ. παρὰ Πολυβ.17. 2, 1, καὶ Ἡρωδιαν.

ἐντελογραφία, ἡ, τὸ γράφειν λέξιν τινὰ ἐντελῶς δι' ὅλων τῶν γραμμάτων καὶ οὐχὶ συγκεκομμένως, ἐντελής, πλήρης γραφὴ λέξεως, «ὁ ὑπογραφικὸς ὁρισμὸς οὔτε σκιαγραφίᾳ ἔοικεν οὔτ' αὖ ἐντελογραφίᾳ, ἀλλὰ μεσότητί τινι» Νικηφ. Βλεμ. σ.700, ἔκδ. Μί.

ἐντελό-μισθος, ον, ὁ ἐντελῆ μισθὸν λαμβάνων, Δημ.1212.12.

ἐντελόμορφος, ον, ὁ, ὁ ἔχων ἐντελῆ μορφήν, Γερμαν. Κωνσταντ/πόλεως σ. 242.

ἐντεμενίζω, θέτω ἐντὸς τοῦ τεμένους, Πολυδ. Α', 11:—Μέσ., εἰσέρχομαι εἰς ναόν, Θεοφύλ., ἅπαντας συνέβαινε πρὸς τοὺς ἱεροὺς σηκοὺς ἐντεμενίζεσθαι Σιμοκ. Ἰστ. 25Α.

ἐντεμένιος, ον, ἔχων ἀγάλματα ἐν τεμένει, τοῖς **ἐντεμενίοις** θεοῖς Συλλ.Ἐπιγρ. 2906.

ἐντέμνω, Ἰων. **-τάμνω**, ἐγκολάπτω, ἐγχαράττω, ἐντάμινον ἐν τοῖσι λίθοισι γράμματα Ἡρόδ. 8. 22· ἐπὶ γεωγραφικοῦ πίνακος, χάλκεον πίνακα, ἐν τῷ γῆς .. περίοδος ἐνετέτμητο ὁ αὐτ. 5. 49· ἐγκόπτω, βαθύνω δι' ἐργαλείου, ἐπὶ ξύλου, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 834. **II.** τέμνω, κόπτω, **1)** τέμνω, σφάζω, τὸ θῦμα, θυσιάζω, ἥρωι Θουκ. 5.11· ἐντ. σφάγιά τινι Ἰλουτ. Σόλων 2: καὶ ἐν τῷ Μέσ., εἰ .. Ἵππον τόμιον ἐντεμοίμεθα Ἀριστοφ. Λυσ.192, πρβλ. **ἔντομος, τόμος**. **2)** ὕπνου τόδ' ἀντίμολον ἐντέμνων ἄκος, ἀπὸ τῶν ῥιζοτομούντων, ὀλ., μεταχειριζόμενοι τοῦτο τὸ ἀντίμολπον ὡς ἀντιφάρμακον κατὰ τοῦ ὕπνου, Αἰσχύλ.Ἀγ.16, πρβλ. **ἀντιτέμνω, τέμνω**, II. 3. **3)** κόπτω, ἐπειδὰν τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ καὶ τὸ λίνον ἐντμηθῇ Λουκ. Τίμων 22.

ἐντενής, ές, ἐντεταμένος, ἔντονος, οὐδ. **ἐντενές**, ὡς ἐπίρρ. συντόνως, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 933.

ἐντεομήστωρ· «ὅπλων ἔμπειρος» Ἡσύχ., πρβλ. **ἐντεσιμήστωρ**.

ἐντερ-επιπλο-κήλη, ἡ, (**ἔντερον, ἐπίπλοον, κήλη**) οἴδημα πλησίον τοῦ ὀσχέου, Γαλην. II. 275F, ἔκδ. Παρισ.1679.

ἐντερεύω, ἐκβάλλω τὰ ἔντερα, «ξεκοιλιάζω» ἰχθῦς, λάβρακας ἐντερεύων Ἀρχιππος ἐν «Ἰχθύσιν» 1.

ἐντερίδια, τά, ὑποκορ. τοῦ **ἔντερα**, «ἀντεράκια», κρεάδι', ἐντερίδι' Ἄλεξις ἐν «Ἐρετρικῷ» 1.

ἐντερικός, ή, όν, ὁ τῶν ἐντέρων, εἰς τὰ ἔντερα ἀνήκων, **ἀποφυάδες ἐντερικαί** Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 4.

ἐντέριος, η, ον, ἐξ ἐντέρων, ὅτι τὸ παλαιὸν [αἱ χορδαὶ] ἐντέριναι ἦσαν Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 231.

ἐντέριον, τό, κατ' εὐφημισμ. = **πόσθη**, ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν συνουσίαν, ἐντερίου παράτριψις καὶ μετά τινος σπασμοῦ μυξαρίου ἔκκρισις Μάρκ.Ἀντ. 6.13.

ἐντεριονίδα, πλημμελὴς γραφ. παρὰ Πολυδ. Β', 212, ἀντὶ **ἐντερόνειαν**.

ἐντεριώνη, ἡ, τὸ ἐσώτατον μέρος, ἡ καρδία τῶν φυτῶν, Ἱππ. 624, 24,Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 8, 4· μήτρα δὲ τὸ μεταξὺ τοῦ ξύλου, τρίτον ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ, οἷον ἐν τοῖς ὀστοῖς μυελός. καλοῦσι δέ τινες τοῦτο καρδίαν, οἱ δ' ἐντεριώνην· ἔνιοι δὲ τὸ ἐντὸς τῆς μήτρας αὐτῆς καρδίαν, οἱ δὲ μυελὸν Θεοφρ. π. Φυτ.1. 2, 6, πρβλ. 3.17, 5, κτλ.—Καθ' Ἡσύχ.: «ἐντεριώνη· τὸ ἐντὸς τοῦ ἀγρίου σικυοῦ, ἢ τὰ ἔνδον», πρβλ. **ἐντερόνεια**.

ἐντερο-ειδής, ές, ὅμοιος ἐντέρῳ,Ἀριστ. π. τὰ Ζ.Ἱστ. 2. 17, 35, Κραμήρου Ἀν.Ὀξ. τ. 3. σ. 85,14.

ἐντερο-κήλη, ἡ, «ὀλίσθημα ἐντέρου εἰς τὸ ὄσχεον εἰς ὄγκον αἰρόμενον» Πολυδ. Δ', 203, κοινῶς «κατέβασμα», «σπάσιμον», Διοσκ.1.102, Γαλην. II. 275D, 396G, ἔκδ. Παρισ.

ἐντεροκηλίτης, ὁ, = τῷ ἑπομ.

ἐντεροκηλητικός, ή, όν, ὁ πάσχων ἐξ ἐντεροκήλης, Γαλην. Εἰσαγ. 2. σ. 369E, Διοσκ.1.152.

ἐντερόμαντις, ὁ, ὁ ἐγγαστρίμυθος, Φωτ.Ἀμφιλ. 83.

ἐντερόμφαλον, τό, (ἔντερον, ὀμφαλός) = ὑποδρομὴ ἐντέρου κατὰ τὸν ὀμφαλόν, οἴδημα τῶν ἐντέρων πλησίον τοῦ ὀμφαλοῦ, Γαλην. II. 395F, 274A, ἔκδ. Παρισ.

ἔντερον, τό, (ἐντὸς) ὡς καὶ νῦν, ἔντερον, χυδ. «ἄντερο», χορδὴ τόξου ἐξ ἐντέρου, εὐστρεφὲς ἔντερον οἷος Ὀδ. Φ. 408· ἀλλαχοῦ ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται ἀείποτε μόνον τὸν πληθ., τὰ ἔντερα, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἧφυσ' Ἰλ. Ν. 507, κ. ἀλλ.· οὕτως, Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 1221, Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 1184, ἐν Βατρ. 476, Πλάτ. ἐν Τιμ.73Α· ψύχειν τὴν κεφαλήν, μάλιστα μὲν ὑράντα ἢ εἰς κύστιν ἢ εἰς ἔντερα ἐγχέαντα τῶν ψυκτικῶν τι Ἱππ. π. Νούσ. τὸ Γ', 488, 6· — καθ' ἑνικ., τοὔντερον τῆς ἐμπίδος Ἀριστοφ. Νεφ.160· συχν. παρ' Ἀριστ.· ἡ μήτρα, ἡ κοιλία, Ἀρχίλ. 131 (116) πρβλ. Λουκ. Λεξιφ. 6· ἐπὶ μετρίῳ ἐντέρῳ, ἐν ὀλιγοφαγίᾳ, ὕπνος ὑγιείας ἐπὶ μετρίῳ ἐντέρῳ Ἑβδ. (Σειράχ. ΛΔ', 20)·— μεταφ., τὸ ἐσωτερικὸν τῶν καρπῶν,Ἀνθ. Π.14. 57. **II.** ἔντερα γῆς, σκώληκες τῆς γῆς, Θεοτρ. Ἀποσπ. 6. 3, 5, Ἄρατ. 959, πρβλ. Νικ. Θηρ. 388. (ἐσχηματίσθη ὡς συγκρ. ἐκ τοῦ **ἐντός**, πρβλ. **ὑπέρτερον**).

ἐντερόνεια (οὐχὶ **-εία**, Δινδ. ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 1185), ἡ, = ἐντεριώνη,Ἡσύχ., ἐπίτηδες αὖτ' ἔπεμψέ σοι εἰς τὰς τριήρεις ἐντερόνειαν ἡ θεός, ξυλικὴν διὰ τὰς πλευρὰς τοῦ πλοίου, «τὰ ἐγκοίλια, τὰ ἀπὸ τῆς τρόπιδος ἀνερχόμενα ξύλα» (Σουΐδ., Σχόλ.). Ἀριστοφ.Ἱππ.1185 (μετὰ λογοπαιγνίου ἀναφερομένου εἰς τὰ ἔντερα τὰ κομισθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀλλαντοπώλου εἰς τὸν Δῆμον), Πολυδ. Β', 212.

ἐντεροπονέω, ἔχω πάθος ἢ πόνον εἰς τὰ ἔντερα, Ἱππ. σ. 613, ἔκδ. Lind.

ἐντερο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ἔντερα ἢ ἐν γένει ἐντόσθια, ἐν τοῖς Α. Β. 379, 10, τὸ **ἀλλαντοπώλης** ἑρμηνεύεται **ἐντεροπώλης**· ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας **ἐντεροπράτης** [ᾰ], ου, ὁ, «ἀλλᾶς εἶδος ἐντέρου κατεσκευασμένου, καὶ ἀλλαντοπώλης ὁ ἐντεροπράτης» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ.Ἱππ.155.

ἐντεσι-εργός, όν, ἐπὶ ἡμιόνων, ὑποζύγιος, ἕλκων ἅμαξαν καὶ μὴ ἁπλῶς νωτοφόρος, ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσιεργοὺς Ἰλ. Ω. 277.

ἐντεσι-μήστωρ, ὁ, «ἔμπειρος ὅπλων», Ἡσύχ., ἔνθα τὰ ἀντίγραφα ἔχουσιν **ἐντεομήστωρ**, ὃ ἴδε

ἐντέταμαι, ἐντεταμένος, παθ. πρκμ. τοῦ **ἐντείνω**: ἐντεῦθεν, **ἐντεταμένως**, ἐπίρρ., μετ' ἐνάσεως, ἐντόνως, ἰσχυρῶς, παραδεξάμενος .. παρὰ τοῦ πατρὸς τὸν πόλεμον προσεῖχε ἐντεταμένως Ἡρόδ.1.18., 4.14, κ. ἀλλ.

ἔντευγμα, τό, = **ἔντευξις**, Διοδ.Ἀποσπ. 616. 15.

ἐντεῦθεν,Ἰων. **ἐνθεῦτεν**,Ἐπίρρ. (σχηματισθὲν ἐκ τοῦ **ἔνθεν**, ὡς τὸ **ἐνταῦθα** ἐκ τοῦ **ἔνθα**): **I.** ἐπὶ τόπου, ἀπ' ἐδῶ ἢ ἀπ' ἐκεῖ, Λατ. hinc ἢ illinc, οὐκ ἐντεῦθεν ὀΐομαι αἰνὸν ὄνειρον ἐλθέμεν Ὀδ. Τ. 568,Ἡρόδ.1. 2, 9 κ. ἀλλ.καὶ παρ' Ἀττ.. ὡς παρ' Αἰσχύλ. ἐν Ἱκ. 836, Πέρσ. 488· ἐντεῦθέν ποθέν εἰσιν ἐκ Χίου

Πλάτ. Εὐθύδ. 271C· τἀντεῦθεν, τὰ «παραχεῖθε», Σοφ.Ἡλ.1339· ἐντεῦθεν κἀκεῖθεν, «ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπεκεῖ», Α. Β. 766, 27.

II. ἐπὶ χρόνου, κἀντεῦθεν ἄλλος ἄλλον.. ἔθραυε κἀνέπιπτε Σοφ. Ἡλ. 728· πῶς δέ μοι τἀντεῦθεν φροντίδος Φιλ. 834, ἔνθα ὁ Jebb διορθοῖ: τἀνθένδε βάσει φροντίδος. Ἴδε ἐκτενῆ σημ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ.—ὡσαύτως, τὸ ἐνθεῦτεν Ἡρόδ.1. 9, 27 κ. ἀλλ.· Ἀττ. τοὐντεῦθεν Εὐρ. Μήδ. 792 κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, τἀ ἐντεῦθεν ἢ τἀντεῦθεν Αἰσχύλ. Εὐμ. 60, κτλ.· ἐντεῦθεν ἤδη Πλάτ. Θεαίτ.198B· τὸ ἐντ. ἐπὶ τούτοις Αἰλ. π. Ζ. 8.17.

III. τὸ ἔκ τινος, τὸν βίον ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο Θουκ. 1. 5· ἐντεῦθεν αἱ μάχαι Ἀριστ.Ἠθ. Ν. 5. 3, 6· ἐντεῦθέν ποθεν ὁ αὐτ. Πολιτικ. 3.15, 12: — ἐκ τούτου, τούτου ἕνεκα, κἀντεῦθεν δόμοι νοσοῦσιν ἀνδρῶν Εὐρ.Ἀνδρ. 949, Πλάτ. Κρατ. 399C.— Ἀττικ. ἐπιτεταμένον, **ἐντευθενί** [ῑ] Ἀριστοφ.Ὄρν.10, Λυσ. 92, κτλ., πρβλ. **ἐνμεντενθενί**.

ἐντευκτέον, ρημ.ἐπίθ., δεῖ ἐντυγχάνειν, Κλήμ.Ἀλ.733.

ἐντευκτικός, ή, όν, ὁ ἐπιστάμενος χρῆσθαι τοῖς ἐντυγχάνουσιν οἰκείως, εὐπρόσιτος, εὐπροσήγορος, Πλουτ. Ἄλκ. 13, Ἠθικ. 2. 9F.

II. ἱκετευτικός, ἱκετήριος, Παλλαδ. Βίος Ἰω. Χρυσ. 4E, 25A.

ἐντευξίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἔπομ., μικρά τις ἔντευξις, Ἀρρ. Ἐπίκ.1.10, 10.

ἔντευξις, εως, ἡ, τὸ ἐντυγχάνειν, ἡ συντυχία, συνάντησις, μετὰ δοτ., καὶ πρὸς τὰς τοῖς λησταῖς ἐντεύξεις Πλάτ. Πολιτικ. 298C. **2)** συνέντευξις μετά τινος, περὶ τῆς ἐντεύξεως τῆς Φιλίππου Αἰσχίν. 34. 19, Ἀριστ. Τοπ. 1. 2, 1· πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 5, 3· πρός τινα ὁ αὐτ. Ρητ.1.1,12· ἔντευξιν ποιεῖσθαί τινι, ἐντυγχάνειν αὐτῷ, λαμβάνειν μετ' αὐτοῦ συνέντευξιν, τὰς ἐντεύξεις μὴ πυκνὰς ποιοῦ, μηδὲ μακρὰς περὶ τῶν αὐτῶν Ἰσοκρ. 6B· ὡσαύτως ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, συνουσία, ἂν.. διὰ χρόνου ποιῆται τὴν ἔντευξιν Πλούτ. 2. 655B, κτλ. **3)** ἐντεύξεις ὀχλικαί, ὁμιλίαι πρὸς τὸν ὄχλον, Διον.Ἀλ. π. Θουκ. 50. **4)** αἴτησις, Συλλ.Ἐπιγρ. 2829.11, Πλουτ.Τιβ. Γράκχ. 11: τὸ μεσιτεύειν ὑπέρ τινος, Διόδ. 16, 55, Καιν. Διαθ. **5)** ἀνάγνωσις, μελέτη, Πολύβ.1.1, 4., 9.1,13, Κλήμ. Ἀλ. Ι. 469B, κλ. **6)** μορφή, ἐξωτερικὴ ὄψις, ποίας ἐντεύξεώς ἐστιν; τί μορφὴν ἔχει; τί λογῆς ἄνθρωπος εἶναι; Θεοφάν. 441, 13.

ἐντευτενεῖ ἀντὶ **ἐντευθενεί**, βαρβαρισμ. ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ.1212.

ἐντευτλανόομαι, μαγειρεύομαι μετὰ τεύτλων (τεῦτλα δὲ τὰ κοινῶς λεγόμενα σεῦτλα ἢ σέσκουλα), ἐπὶ ἐγχέλεων, μηδὲ γὰρ θανών ποτε σοῦ χωρὶς εἴην ἐντετευτλανωμένης, «μετὰ τεύτλων ἐψηθείσης» (Σχόλ.), Ἀριστοφ.Ἀχ. 894, πρβλ.Ἀθήν. 300B.

ἐντεύχω, παράγω ἐντός τινος, προξενῶ, ἐρυθήματα ἐντεῦξον Ἀρετ.Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ.1. 2.

ἔντευε· «παρεσκεύαζεν» Ἡσύχ., ἀντὶ τοῦ **ἔντυε**, ἴδε **ἐντύνω**.

ἔντεφρος, ον, (τέφρα) ἔχων χρῶμα τέφρας, τεφρόχρους, Διοσκ. 5. 84, Ἀθήν. 395C.

ἐντεχνάζω, δεικνύω τέχνην ἢ δεξιότητα ἔν τινι, Λιβάν. 4.1041.

ἐντεχνής, ές, = **ἔντεχνος**, Κύριλλ., Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 8. 24. — Ἐπίρρ. **ἐντεχνέως**, μετὰ τέχνης, Χρησμ. Σιβυλλ. σ. 56.

ἐντεχνία, ἡ, τέχνη ἢ δεξιότης εἴς τι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 260C.

ἐντεχνιτεύω, = **τεχνιτεύω**, Γενέσ.112,18.

ἔντεχνος, ον, ὁ ἐντὸς τοῦ κύκλου ἢ τῶν ὁρίων τῆς τέχνης, Ἀριστ. Ρητ.1.1, 3. **2)** ἡ ἔντεχνος σοφία, ἡ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ τὴν τέχνην, ἢ ἐν τῇ τέχνῃ σοφία, κλέπτει (ὁ Προμηθεὺς) Ἡφαίστου καὶ Ἀθηνᾶς τὴν ἔντεχνον σοφίαν σὺν πυρὶ Πλάτ. Πρωτ. 321D, κ. ἀλλ.· ὁ διὰ τέχνης καὶ μεθόδου κατασκευασθείς, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἄτεχνος**, Ἀριστ. Ρητ. 1, 2, 2, κτλ., ἡ ἔντεχνος μέθοδος αὐτόθι 1.1,11:—Ἐπίρρ. **ἐντέχνως**, ὁ αὐτ. Σοφ. Ἔλεγχ. 11. 12, πρβλ. Φρύν. 344. **II.** ἐπὶ προσώπων, πεπειραμένος, ἔμπειρος, δεξιός, ἔντεχνος δημιουργός, δεξιός, ἐπιδέξιος τεχνίτης, Πλάτ. Νόμ. 903C, πρβλ. Πολιτικ. 300E.

ἐντήκω, ἐγχέω τι τετηκός, τὰς τούτων ἁρμονίας ἐπλήρου μόλιβδον ἐντήκουσα Διόδ. 2. 8· ἑξελὼν τὸν ἐγκέφαλον ἐνέτηξε μόλιβδον (τῇ κεφαλῇ) Πλουτ. Γ. Γράκχος 17. **II.** παθ. μετὰ ἐνεργ. πρκμ. **ἐντέτηκα**, **1)** ἐπὶ αἰσθημάτων, εἰσδύω βαθέως εἴς τι, μῖσος ἐντέτηκέ μοι Σοφ. Ἡλ. 1311, πρβλ. Πλάτ. Μενέξ. 245D· τὸ δέος ἐντετηκὸς ταῖς ψυχαῖς Διον.Ἀλ. 6.72· ἐν ταῖς ψυχαῖς ἐντέτηκεν ἡ δεισιδαιμονία Διόδ.1.83·— ἐν τῷ ἐν τοῖς Σοφ.Ἀποσπ. (678) χωρίῳ ἐντήκεται γὰρ πλευμόνων (ἑξυπ Κύπρις) ὁ Meineke προτείνει ἀντὶ τοῦ ἐντέτηκται τὸ ἀνθάπτεται. **2)** ἐπὶ προσώπων, οὐδ' ἂν εἰ κάρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν, καὶ ἂν ἔτι ἤθελεν ἐντακῆ, «λυώσῃ» ἐξ ἔρωτος, Σοφ. Τρ. 463· θρήνοισιν ἐντακεῖσα Λυκόφρ. 498.

ἐντί, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **εἰσί**, γ' πληθ. τοῦ **εἰμί** (sum), Πίνδ. κλ.: ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ **ἐστί**, ἐντί γε πικρὸς Θεόκρ.1.17., 3. 39., 5. 21, κτλ.

ἐντίθημι. μέλλ. **ἐνθήσω**: ποιητ. ἀόρ. α' ἀπαρεμφ **ἐνθέμεν**, Θέογν. 430:— τίθημι ἔν τινι (ἰδίως ἐν πλοίῳ), οἶνον ἐρυθρὸν ἐνθήσω Ὀδ. Ε. 156· καὶ ἐν τῷ μέσ., κτήματα δ' ἐντιθέμεσθα Γ', 154, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 4, 7· ἐν δ' ἰστὸν τιθέμεσθα.. νηῒ Ὀδ. Α. 3· οὕτω καὶ βραδύτερον, ἐντιθέναι τινά ἢ τι εἰς τὸ πλοῖον Ἀντιφῶν 134. 91, Ξεν. Οἰκ. 20, 28, Δημ., κλ.: — ἀκολούθως ἐν γένει, βάλλω εἰς, ἐνέθηκε δὲ χειρὶ ἅρπην Ἡσ. Θ. 174· οὐδέ σε μήτηρ ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται Ν. Φ.123· ὡσαύτως συχν. παρ' Ἀττ. Ποιητ. καὶ ἄλλοις συγγραφεῦσι, ἐντιθέναι αὐχένα ζυγῷ Εὐρ.Ἐκ. 376, πρβλ.1045, Ἡρακλ.727· ὡσαύτως εἴς τι Ἡρόδ. 2.73, Ἀριστοφ.Ἀχ. 920· ἐς τὼ κοθόρνω τὼ πόδ' ἐνθεὶς ὁ αὐτ.Ἐκκλ. 346, πρβλ. Σφ.1161. **2)** μεταφ., ἐντ. φρένας ἐσθλὰς Θέογν. 430· νῦν δ' ἄρτι μοι τὸ γῆρας ἐντίθησι νοῦν Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 7· ἐντ. ἀθυμίαν Πλάτ. Νόμοι 800C, ἰσχὺν Δημ. 37. 26· ἐντιθέναι φόβον, ἐμβάλλειν φόβον, Ξεν.Ἀν.7. 4,1, κτλ.:—οὕτω: ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Δαιμόνι', οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ, «ὦ κακόδαιμον, οὐ καλῶς δὴ ταύτην τὴν ὀργὴν ἔθου ἐν τῇ ψυχῇ» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ζ. 326· κότον ἔνθετο θυμῷ Ὀδ. Λ. 102, ἀντίθ. τῷ ἴλαον ἔνθεο θυμόν, «ἵλεων ἀπέργασαι τὴν σὴν ψυχήν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ζ. 639· μῦθον πεπνύμενον ἔνθετο θυμῷ, ἔβαλεν εἰς τὴν καρδίαν της, Ὀδ. Φ. 355· μή μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ, «μή μοι τοὺς πατέρας ποτὲ τίθεσο ἐν ὁμοίᾳ τιμῇ» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Δ. 410. **3)** τίθημι ἐν τῷ στόματι τροφήν, ὥσπερ αἱ τιτθαί γε σιτίζεις κακῶς· μασώμενος γὰρ τῷ μὲν ὀλίγον ἐντίθης Ἀριστοφ. Ἱππ.717· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἔνθου, βάλε μέσα, δηλ. φάγε, αὐτόθι 51· πρβλ. **ἔνθεσις** II. **4)** θέτω μεταξύ, παρεμβάλλω γράμμα, δέλτα δ' ἐνθεὶς ἀντὶ τοῦ νῦ κέρδος ἐφθέγξατο Πλάτ. Κρατ. 417B. **5)** ἐγκεντρίζω, ἐπὶ δένδρου, Κλήμ.Ἀλ.800.

ἐντίκτω: μέλλ. **-τέξομαι**, τίκτω ἐν, τίκτω ἐντός τινος, κἀγὼ δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν' ἐντίκτω κόρον Εὐρ. Ἀνδρ. 24· καὶ ἐμπροθέτως, ᾠὰ ἐντ. ἐς τὴν ἰλὺν Ἡρόδ. 2. 93· ἀπολ., τίκτω ἔν τινι τόπῳ, μήτε ἐναποθνήσκειν ἐν τῇ νήσῳ μήτε ἐντίκτειν Θουκ. 3.104· ἐντίκτουσιν ἐνταῦθα Ἀριστ. π. τὰ Ζ.Ἱστ. 5. 20, 2· ἐν τῇ τῶν ἐλαττόνων ὀρνίθων νεοττιᾷ ἐντ., περὶ τοῦ κόκκυγος αὐτόθι 6.7, 4. **2)** γεννῶ ἔν τινι, ἐμβάλλω, προξενῶ, τὸ γὰρ κακοῦργον μᾶλλον ἐντίκτει Κύπρις ἐν ταῖς σοφαῖσιν (ἐξυπ. γυναιξίν) Εὐρ. Ἱππ. 642· ἐντ. ἔρωτας, φθόνον, ἀνελευθερίαν, εὐχέρειαν, σωφροσύνην Πλάτ. Νόμ. 870A, κ. ἀλλ.·— ἀντὶ τοῦ ἐντέξῃ ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 553 ὁ Hirschig διορθοῖ ἐνστάξῃ (ἴδε **ἐνστάζω**). **II.** μετοχ. πρκμ. **ἐντετοκώς**, ἀμεταβ., ἐντὸς γεννηθείς, νόσον.. ἐν τῇ πόλει ἐντετοκυῖαν Ἀριστοφ. Σφ. 651.

ἐντῑλάω, Λατ. incacare, «τσιλίζω» ἐπί τινος, μαρίλης μοι συχνὴν ὁ λάρκος ἐνετίλησεν ὥσπερ σηπία, ἐτσίλισεν ἐπάνω μου, Ἀριστοφ.Ἀχ. 351.

ἔντιλτος πλακοῦς, ὁ, πιθαν. πλακοῦς ἀρτυθεὶς διὰ τιλτοῦ (ταρίχους), Κλέαρχος παρ' Ἀθην. 649A. Ἴδε τὴν λέξιν **τιλτόν**.

ἐντῑμάω, συνυπολογίζω, πῶς οὖν οὐδὲν ἔλαττον ἔχει... εἰ τούτῳ μὲν ἐν ταῖς τετταράκοντα μναῖς ἐνετιμᾶτο τὰ χρυσία καὶ τὰ ἱμάτια τῶν χιλίων Δημ. 1036. 12· **ἐντετιμημένος**, λίαν τετιμημένος, πολύτιμος, Σώφρων παρ' Ἀθην. 48C. —Μέσ. μετὰ παθ. πρκμ., λαμβάνω δι' ἐκτιμήσεως, ὅσα γυναῖκες εἰς τὰς προῖκας ἐντετίμηνται Δίων Κ. 48. 8, πρβλ. Πολυδ. Η', 142.

ἐντῑμόομαι, παθ., εἰμὶ ἐν τιμῇ, τιμῶμαι, ἐντιμωθήτω ἡ ψυχή μου.. ἐν ὀφθαλμοῖς σου Ἐβδ. (Δ', Βασιλ. Α', 13).

ἔντῑμος, ον, (τιμή): **1)** ὁ τιμώμενος, ἐπαινούμενος ἐπί τινι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἔκτιμος**, μήτ' εἶην ἔντιμος τούτοις Σοφ.Ἡλ. 239· ὁ ἐν τιμῇ ὤν, Ἀντ. 25, κτλ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἄτιμος**, πότερον δὲ ἔντιμος ἢ ἄτιμος Πλάτ. Εὐθύδ. 281C· παρά τινι ὁ αὐτ. Πολ. 554B· ἔντ. ποιεῖν τι Ἀριστ. Πολιτικ. 3.15,12: — μετὰ δοτ. πράγμ., τιμώμενος ἔν τινι, σπουδαῖς ἔντιμος ἀεὶ Εὐρ.Ὀρ. 1688: — οἱ ἔντιμοι, οἱ ἐν τιμῇ ὄντες, οἱ ἔχοντες ἀξίωμα, Λατ. honorati, Πλάτ. Πολ. 564D· ἰδίως ἐπὶ ἀνδρῶν ὑψηλὴν κατεχόντων θέσιν ἐν Περσίᾳ, Ξεν. Κύρ. 3.1, 8, κτλ.· ὡσαύτως, οἱ ἐπίτιμοι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ ἄτιμοι ἢ ἄδοξοι, Δημ. 36. 21, πρβλ.1380. 25. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, τῶν θεῶν ἔντιμα, τὰ ἔντιμα παρὰ τοῖς θεοῖς, οἱ τῶν θεῶν νόμοι οἱ παρ' αὐτοῖς τε καὶ τοῖς ἀνθρώποις ἔντιμοι, Σοφ.Ἀντιγ.77· ἔντιμον αὐτοῦ (τοῦ Ὁμήρου) ποιῆσαι τὴν τέχνην, ἔχειν αὐτὴν ἐν τιμῇ, θεωρεῖν αὐτὴν ἔντιμον, Ἰσοκρ.74A. **3)** Ἐπίρρ. **ἐντίμως**, ἄγειν τινὰ Πλάτ. Πολ. 528C· οὕτως, ἔντ. ἔχειν τι αὐτόθι 528B· ἀλλ' ὡσαύτως, ἔντ. ἔχειν, εἶναι ἐν τιμῇ, Ξεν.Ἀν. 2.1,7. **II.** ἐνδεικτικὸς τιμῆς, ἐπαινετικός, λόγος ἔντιμος λεγόμενος Πλάτ. Νόμ. 855A. **III.** ἔχων ἀξίαν, νόμισμα αὐτόθι 742A.

ἐντῑμότης, ητος, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **ἔντιμος**, ἡ δ' εὐγένεια ἐντιμιότης τις προγόνων ἐστὶν Ἀριστ. Ρητ. 2. 15, 2.

ἐντίναγμός, ὁ, τίναγμα, Ἐβδ. (Σειράχ. ΚΒ', 13· μετὰ διαφ. γραφ. **ἐντίναγμα**).

ἐντινάσσω, ῥίπτω τι ἐπάνω εἴς τινα, πρὸς τὸν ἐντινάξαντα αὐτῷ τὴν δοκὸν Διογ. Λ. 6. 41· τινί τι Ἐβδ. (Α' Μακκ. Β', 36, πρβλ. Β' Δ', 41).— Παθ., ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ, Εὐστ. Πονημάτ.155. 47.

ἐντιτός, ὑπεύθυνος, ὑπόλογος, αἱ δὲ μ(ή), αὐτῷ ἐντιτὸν

ἔστω ἐπὶ τᾷ δόσει Cret. Mus. It. III.731.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐντιτόν· ἔνδικον».

ἐντμήγω· μέλλ. **-ξω**, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **ἐντέμνω**, κολοκάσιον ἐντμήξας Νικ. παρ' Ἀθην. 72B.

ἔντμημα, τό, ἐντομή, Ξεν. Κυν. 2.7.

ἔντμησις, εως, ἡ, χάραξις, Ἀπολλωνίου Λεξ. Ὁμηρ. ἐν λέξει **ἁρματροχίη**.

ἔντσο, γ' πληθ. τοῦ μέσου ἀορ. 6' τοῦ **ἵημι**, Ὅμ.

ἔντοθεν, = **ἔντοσθεν**, ἔσωθεν, Α. Β. 945. 27· ἴδε **ἔκτοθεν** ἐν τέλει.

ἐντοίχιος, ον, ὁ, ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐντοίχ. γραφαί Διον. Ἁλ. 16. 6.

ἔντοκος, ον, ἐπὶ γυναικός, ἡ ἐν τόκῳ, ἡ τεκοῦσα, Λυκόφρ. 185.

2) ὡς καὶ νῦν, σὺν τόκῳ, ἔντοκον δάνειον, ἔντοκον χρυσίον Γρηγ. Νύσσ. τ. 3, σ. 226C, πρβλ. αὐτόθι 231B, κτλ.

ἐντολεύς, ὁ, (ἐντέλλομαι) ὁ διδοὺς ἐντολὴν καὶ μετωνυμικῶς, = **ἐντολή**, τὸν ἐντολέα τοῦ νόμου κυρίου Διαθ. τῶν 12 Πατρ. σ. 690, ἔκδ. Φαβρ. **2)** ἐπίτροπος, προκουράτωρ, Ἰουστινιαν. Κῶδ. 3. 2, 4 § α'. 10, 11, 8, § η'.

ἐντολή, ἡ, ὡς καὶ νῦν, παραγγελία, διαταγή, συχν. ἐν τῷ πληθ. μετὰ σημασίας ἑνικοῦ, Χείρωνος ἐντολὰς Πινδ. Ἀποσπ. 167, Ἡρόδ. 1. 22., 3.147, Αἰσχύλ. Πρ. 12, κτλ.· ἐντολὰς δοῦναι, ψήφισμα παρὰ Δημ. 250. 14· ἐντολὴν ἐπιτελέειν Ἡρόδ. 1. 157· ἀπ' ἐντολῆς, κατ' ἐντολήν, Λουκ. Εἰκ. 16.

ἐντολικόν, τό, ἔνταλμα, ἐπίταγμα, Κανὼν τῆς ἐν Καρθ. Συνόδ. 92, Συλλ. Ἐπιγρ. 2712. 8·— **ἐντολικάριος**, ὁ, = ὁ ἐντεταλμένος, Κανὼν τῆς ἐν Ἐφέσῳ Συνόδου 1313D, Θεοφάν. 432, 13., 441, 11.

ἐντολμάομαι, ἀποθ., = τολμῶ ἐν .., Αἰλ. Ἀποσπ. 163, Σουίδ. ἐν λ. **ἐντετολμήσατο** καὶ ἐν λ. **παλαμναῖος**.

ἔντολμος, ον, = τολμηρός, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 490D.

ἐντομή, ἡ, ἐγχάραξις, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 799· βαθὺ χάραγμα τῶν ἐντόμων, ἔνθα φαίνονται ὡς ἐντετμημένα, ἔντομια ὅσα ἔχει κατὰ τὸ σῶμα ἐντομὰς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 16., 4. 1, 5 (πρβλ. **ἔντομος** II)· ἐντομαὶ κτενὸς Λουκ. Ἔρωτ. 44. **2)** στενὴ δίοδος, χαράδρα, περὶ τῶν καταρρακτῶν τοῦ Νείλου, τόπος γάρ ἐστι .. συγκλειόμενος εἰς στενὴν ἐντομὴν Διόδ. 1. 32.

II. θυσία (ἴδε **ἔντομος** I), ἀμφ. παρὰ Πλουτ. 2. 857B.

ἐντομίας, ου, ὁ, «εὐνοῦχος», Ἡσύχ.· εὐειδεῖς ἐντομίαι Κωνσταντ. Βασιλ. Μακ. 53. σ. 134, Θεοφάν. Κοντιν. 318.

ἐντομίς, ίδος, ἡ, «ἡ ἐγχάραξις» (Σουίδ.), Ἑβδ. (Λευιτικ. Ιϑ', 28, ΚΑ', 5.)

ἔντομος, ον, τετμημένος εἰς τεμάχια, ἰδίως ἐν τῷ πληθ., **ἔντομα**, τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγιζόμενα σφάγια, τὰ δὲ τοῖς θεοῖς προσφερόμενα ἐκαλοῦντο **ἱερεῖα** (Εὐστ. Ἰλ. 1671. 61, πρβλ. **ἐναγίζω**)· ἀλλὰ κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμολόγον (345. 26), «ἢ ἔντομα τὰ εὐνουχισθέντα τῶν προβάτων, τοιαῦτα δὲ ἔθυον τοῖς νεκροῖς, ἄγονα, διὰ τὸ αὐτοὺς εἶναι ἀγόνους»·— **ἔντομα ποιῶ**, = θυσιάζω, λαβών δύο παιδία ἀνδρῶν ἐπιχωρίων ἔντομα σφέα ἐποίησε Ἡρόδ. 2. 119., 7.191, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 587 καὶ ἴδε τὴν λ. **τόμιος**. **II.** **ἔντομα** (ἐξυπ. ζῷα), τά, Λατ. insecta, τὰ ἔντομα, ἅπερ φαίνονται ὡς ἐντετμημένα εἰς δύο, ὡς π. χ. ἡ μέλισσα, συχν. παρ' Ἀριστ., καλῶ δὲ ἔντομα ὅσα ἔχει κατὰ τὸ σῶμα ἐντομὰς π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 16, πρβλ. 4. 1, 5.

ἐντονία, ἡ, **ἔντασις**, «τέντωμα», τῇ ὑπερβαλλούσῃ ἐντονίᾳ (τοῦ αἰδοίου) τιτρώσκει τὴν θήλειαν Ὡραπόλλ. Ἱερογλυφ. 1. 46· εἰμὴ ἀναγνωστέον **εὐτ-**.

ἐντόνιον, τό, μηχανή τις πρὸς ἔντασιν καταπελτῶν, Φίλων Βελοπ. 57.

ἔντονος, ον, (ἐντείνω) ἐπὶ ἀνθρώπων, ῥωμαλέος, ἰσχυρός, Ἱππ. π. Ἀέρ. 282. 12, κ. ἀλλ.· ἐπὶ πολεμικῶν μηχανῶν, ἐντονώτεροι (διάφ. γραφ. εὐτονώτεροι) λιθοβόλοι Πολύβ. 8. 7, 2. **2)** μεταφ., ἐπίμονος, ἄκαμπτος, ἰσχυρός, τὰς γνώμας .. ἐντόνους Ἡρόδ. 4. 11· χρὴ δὲ συγγνώμην ἔχειν εἴ τίς σ' ὑφ' ἥβης σπλάγχνον ἔντονον φέρων μάταια βάζει, ἔνθα τὸ σπλάγχνον ἔντονον, ἑρμηνευτέον «ἐξημμένα αἰσθήματα», Εὐρ. Ἱππ. 118· Μοῦσα .. ἐντ. Ἀχαρνικὴ Ἀριστοφ. Ἀχ. 666· ἔντονοι καὶ ὁριμεῖς Πλάτ. Θεαίτ. 173A· ἐντονώτατος πρός τι Σοφ. Ἀποσπ. 722· πρβλ. **σύντονος**.—Ἐπίρρ. **ἐντόνως**, ἰσχυρῶς, ὁρμητικῶς, ἐντόνως καὶ ὀργῇ χωροῦντες Θουκ. 5.70· ἐπιμόνως, Σεύθης δὲ ἤχθετο αὐτῷ, ὅτι ἐντόνως .. ἀπήτει τὸν μισθὸν Ξεν. Ἀν. 7. 5, 7· ζητεῖν Πλάτ. Πολ. 528C. **II.** **ἔντονος**, ὁ, ὡς οὐσιαστ. ἀμφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **τόνος**, Πλάτ. Νόμ. 945C.—Συχνάκις συγχέεται πρὸς τὸ **εὔτονος**.

ἐντόπιος, ον, ὡς καὶ νῦν, θεοὶ ἐντόπιοι = ἐγχώριοι, Πλάτ. Φαῖδρ. 262D· πόλεμοι ἐντόπιοι, ἐμφύλιοι, Διον. Ἁλ. 8. 83· ἡ ἐντόπιος ἱστορία Διογ. Λ. 7. 35.

ἔντοπος, ον, ὁ ἔν τινι τόπῳ, ὡς οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ, διότι ὁ ἀνὴρ δὲν εἶναι μακράν, ἀλλ' ἐδῶ πλησίον, Σοφ. Φιλ. 212· λῶστε τῶν πρὶν ἐντόπων, συμπαθέστατε τῶν πρότερον ἐπισκεψαμένων τὸν τόπον, αὐτόθι 1171· εἴ τις ἔντοπος, ἐὰν εἶναι κανεὶς ἐδῶ κοντά, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1457· ἐντόπιος, ἐγχώριος, εἴτε τινὲς ἔντοποι Μαγνήτων εἴτ' ἄλλων Πλάτ. Νόμ. 848D.

ἐντορεύω, ἐγγλύφω, σκαλίζω διὰ γλυφάνου ζῷα ἢ ἄνθη ἐπὶ ξύλου ἢ μετάλλου, Πλουτ. Κικ. 1· — Παθ. παρὰ Πλουτ. 2. 164A, 399E (ἔνθα πρότερον κακῶς **ἐντορνεύω**), Λουκ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 8.

ἐντορνεύω, κατασκευάζω διὰ τοῦ τόρνου, Ἥρων Αὐτομ. 259. 19· ἴδε τὸ προηγ.

ἔντορνος, ον, κατασκευασθεὶς διὰ τοῦ τόρνου, τετορνευμένος, Πλάτ. Νόμ. 898Δ· κατ' ἀκρίβειαν ἔντορνος, ἐντελῶς στρογγύλος, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 4, 13.

ἔντος, τό, ἴδε **ἔντεα**, τά.

ἐντός, Ἐπίρρ. (ἐν), ὡς καὶ νῦν, μέσα, Λατ. intus, ἀντίθ τῷ **ἐκτός**: **1)** ὡς πρόθ. μετὰ γεν., κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπιτασσομένης, ἀλλὰ δύναται καὶ νὰ προταχθῇ, ὡς, τείχεος ἐντὸς Ἰλ. Μ. 380 κ. ἀλλ.· ἐντὸς Ὀλύμπου Ἡσ. Θ. 37· καὶ συχν. παρ' Ἀττ.: στέρνων ἐντὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 74· σ' ἔθρεψεν ἐντὸς .. ζώνης ὁ αὐτ. Εὐμ. 607:—οὐδ' ἐντὸς ἐμεωυτοῦ (εἰμί), οὐδ' εἶμαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, τὰ ἔχω χαμένα, Ἡρόδ. 7. 47· οὔτε ἐξεπλάγη ἐντός τε ἑωυτοῦ γίνεται ὁ αὐτ. 1. 119· οὕτως ἀπολ., ἐντὸς ὢν Δημ. 13, 18· οὐκ ἔφη σωφρονεῖν αὐτὸν οὐδ' ἐντὸς εἶναι τῶν λογισμῶν, ὅτι δὲν ἔχει σώας τὰς φρένας καὶ δὲν εἶναι αὐτὰ λογικά του, Πλουτ. Ἀλέξ. 32· πρβλ. **ἐκτός**, **ἔνδον**:—**ἐντὸς τοξεύματος**, ἔνθα ἐξικνεῖται τόξευμα, ἐντὸς γενόμενον ἤδη τοξεύματος Ξεν. Κύρ. 1. 4, 23· ὡς ἐντὸς ἔστη παῖς λυγροῦ τοξεύματος Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 991· οὐδ' ἐντὸς πολλοῦ πλησιάζειν, οὐδ' ἐντὸς μεγάλης ἀποστάσεως, Πλάτ. Συμπ. 195B, πρβλ. Θουκ. 2. 77· ἐντὸς ποιεῖν ἢ ποιεῖσθαι, τιθέναι ἢ φυλάττειν ἐντός, τῶν τειχῶν ὁ αὐτ. 7. 5· τῶν ἐπιτάκτων ὁ αὐτ. 6. 67· τὰ ἀνδράποδα ἐντὸς πλαισίου ποιησάμενοι Ξεν. Ἀν. 7. 8, 16:— ὡσαύτως μετὰ ῥημάτων κινήσεως, τείχεος ἐντὸς ἰόντες Ἰλ. Μ. 374· πύργων ἔπεμψεν ἐντὸς Εὐρ. Τρῳ. 12. **2)** ἐντός, δηλ. ἐπὶ ἄδε, Λατ. citra, τῶν ἐντὸς Ἅλυος ποταμοῦ Ἡρόδ. 1. 6, πρβλ. 8. 47, Θουκ. 1. 16· ἐντὸς τοῦ Πόντου Ἡρόδ. 4. 46· ἐντὸς ὄρων Ἡρακλείων Πλάτ. Τίμ. 25C· φήναντος γὰρ Λυσάνδρου τὸ Ἐπικράτους μέταλλον ... ἐντὸς τῶν μέτρων τετιμημένον, κτλ., ἐπὶ παραβιάσεως τῶν ὁρίων τῆς παρακειμένης ἰδιοκτησίας, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 44, πρβλ. Δημ. 977. 8, Ἡρόδ. 3. 116· ὡσαύτως, ἐντὸς τῶν πρῳρέων .. καὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, μεταξύ .., ὁ αὐτ. 7. 100. **3)** ἐπὶ χρόνου, ἐντὸς οὐ πολλοῦ χρόνου Ἀντιφῶν 137. 27· ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν Θουκ. 4. 39, κτλ· ἐντὸς ἑξήκοντ' ἐτῶν Ἄμφις ἐν «Ἰαλέμῳ» 1· ἐντὸς ἑσπέρας, περὶ τὴν ἑσπέραν, Ξεν. Κυν. 4. 11· ἐντὸς ἡλικίας, πλησίον, ὀλίγον πρὸ τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας, Λυσ. 195. 23· τῆς πρεπούσης ἐντὸς ἡλικίας Πλάτ. Τίμ. 18D. **4)** μετ' ἀριθμητικῶν, ἐντὸς εἴκοσιν [ἐτῶν], δηλ. κάτω τῶν εἴκοσι, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 984· ἐντὸς δραχμῶν πεντήκοντα, μέχρι, Πλάτ. Νόμ. 953B. **5)** ἐπὶ βαθμῶν συγγενείας, ἐντὸς ἀνεψιότητος, μέχρι τοῦ συγγενικοῦ βαθμοῦ τῆς ἀνεψιότητος, ὡς εἰ ἐλέγομεν 'ἐξαδελφότητος', Πλάτ. Νόμ. 871B, πρβλ. νόμον παρὰ Δημ. 1068 περὶ τὸ τέλος. **II.** ἀπολ., ἐντός, μέσα, ἐντὸς ἔέργειν Ἰλ. Β. 845, Ὀδ. Η. 88· ἐντὸς ἔχειν τινὰς Θουκ. 7. 78· ποιεῖσθαί τι ὁ αὐτ. 5. 2., 6. 75· ἡ ἐντὸς θάλασσα (ἴδε τὴν λέξιν **θάλασσα**): — συχν. μετὰ τοῦ ἄρθρ. ἐκ τοῦ ἐντὸς = **ἔντοσθεν**, ὁ αὐτ. 2. 7, 6· τὰ ἐντός, τὰ ἐσωτερικὰ μέρη τοῦ σώματος = **ἐντόσθια**, ὁ αὐτ. 2. 49, Πλάτ. Πρωτ. 334C, κτλ.

ἔντοσθε, καὶ πρὸ φωνήεντος (ἢ ὅπως ἡ τελευταία συλλαβὴ καταστῇ μακρά, ὡς ἐν Ὀδ. Χ. 172) **ἔντοσθεν**, Ἐπίρρ. = **ἐντός**, ἀπολύτως, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσι Ἰλ. Χ. 237· ἢ μετὰ γεν. ἔντοσθε χαράδρης Ἰλ. Δ. 454· ἔντοσθε μεσόδμης Ὀδ. Β. 424· ὡσαύτως μετὰ τὴν συντακτικὴν πτῶσιν: δόμων ἔντοσθεν ὅλοισθε Ὀδ. Α. 380, Β. 145· **οὐδαμοῦ** παρ' Ἀττ., ἐκτὸς ἂν γένηται δεκτὸν ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 992 (χάριν τοῦ μέτρου) ἀντὶ τοῦ **ἔνδοθεν**, βοᾷ βοᾷ [μοι] μελέων ἔντοσθεν ἠτορ·— ἀλλ' ἐνίοτε παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, ὡς παρὰ Διοδ. 1. 35, καὶ Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 24. Ὁ τύπος **ἔντοθεν**, μνημονευόμενος ἐν Α. Β. 945. 27 καὶ ἐν Κραμήρου Ἀν. Ὀξ. 1. 178 εὑρηται ἐνίοτε ἐν ἀντιγράφ., ὡς π. χ. ἐν Λουκ. Βίων Πρ. 26, κλ.

ἐντοφήια, ἐπιτάφιοι τελεταί, ἐντοφηίων Ἐπιγρ. Δελφ. BCH. 1895, 1ff., C. 20. Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ Ὁμώλλ: «ἐντοθηκῶν» δὲν θεωρεῖται ἐπιτυχής. Πρβλ. Bechtel, B B. 22, 280, περὶ δὲ τοῦ τόφος ἀντὶ τάφος, ἴδε Meyer σ. 71.

ἔντοσθῖ, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **ἔντοσθε** ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 518, Κόϊντ. Σμ. 1. 468.

ἐντόσθια, ων, τά, ὡς καὶ νῦν, Λατ. intestina, ὡς τὸ **ἔγκατα**, **ἔνδινα**, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 9, 7, Τίμ. Λοκρ. 100B, Λουκ. Ἰλιοῦν ἢ Εὐχ. 27, κτλ.·—ὡσαύτως ἁπανταχοῦ ὁ τύπος **ἐνδόσθια** παρὰ τοῖς Ἑβδ. (ἐν Ἐξόδ. ΚΘ', 17 κ. ἀλλ.), καὶ παρ' Ἡσυχ.: «ἐνδόσθια· ἔγκατα», καὶ ἐν Ε. Μ. (345. 21)· καὶ **ἐντοσθίδια** παρὰ τῷ Ἱππ. 682. 41, καὶ τῷ Ἀριστ. ἐν τῷ π. Ζ. Μορ. 4, 9, 6.

ἐντράγειν, ἀπαρ. τοῦ ἀορ. 6' τοῦ **ἐντρώγω**.

ἐντραγῳδέω, βρενθύομαι, γαυριῶ τινι, ἐντραγῳδοῦσιν ἡμῖν Λουκ. Ἐπιστολ. Κρονικ. 19.

ἐντρᾰνής, ές, ἀτενής, ἐν τῷ συγκρ. ἐντρανέστερον, ἀτενέστερον, Νικήτ. Εὐγεν. 4. 10.

ἐντρᾰνίζω, βλέπω ὀξέως πρός τινα, ἐνατενίζω, ταυρηδὸν ἐμβλέπειν τὸ θυμικῶς ἐντρανίζειν Εὐστ. 259. 8.

ἔντρᾰνος, ον, (τρανής), = **ἐντρανής,** ἀτενής, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3. 712E.

ἐντρᾰνόω = ἐντρανίζω, Τιμαρίων ἐν Notit. Mss. τ. 9. σ. 182, 192, 203.

ἐντρᾰπεζίτης, ου, ὁ, θηλ. **-ῖτις, -ιδος,** παράσιτος, «ἐντραπεζίτιδος, παρασίτου» Σουΐδ., Ζωναρ. σ. 770.

ἐντραπεζόομαι, κάθημαι εἰς τὴν τράπεζαν, Γενέσ. 94, 13.

ἐντραπή, ἡ, πλημμ. γρ. ἀντὶ **ἐντροπή,** Θεόδ. Πρόδρ. 2, σ. 53.

ἐντρᾰχύνω, καθιστῶ τι τραχύ, μεταγεν.

ἔντρᾰχυς, υ, τραχύς πως, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 50, Διοσκ. 5. 180.

ἐντρεπτικός, ή, όν, ἐπιτιμητικός, ἐπιπληκτικός, Αἰλ. π. Ζ. 3.1· τὸ ἔντρ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 5, 3 καὶ 9.—Ἐπίρρ. **ἐντρεπτικῶς,** «ἐλεγκτικῶς» (Ἡσύχ.), Ὠριγέν. III, 545C, Ἰω. Χρυσ. I. 713E, X. 15A.

ἐντρέπω: μέλλ. **-τρέψω,** στρέφω, τὰ νῶτα Ἡρόδ. 7. 211: μεταφ., κινῶ τινα εἰς σέβας, ἐνέτρεψαν τὴν σύγκλητον, «εἰς αἰδῶ καὶ σέβας ἐκίνησαν» (Σημ. Κοραῆ), Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 17, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3.135, Διογ. Λ. 2. 29:—καθόλου, ἀλλοιῶ, τροποποιῶ, μεταβάλλω, εἰ ὀλίγον τι ἐντρέψας τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 15. **II.** Μέσ. ἢ παθ., στρέφομαι τῇδε κἀκεῖσε, διστάζω, στείχωμεν ἤδη, μηδ' ἔτ' ἐντρεπώμεθα, ὀκνῶμεν, μέλλωμεν (ὁ Σχολ. ἐσφαλμένως ἑρμηνεύει τὸ ἐντρεπώμεθα διὰ τοῦ ἐπιστρεφώμεθα νὰ κυττάξωμεν ὀπίσω μας, παραβάλλων τὸ Ὅμηρ. ἐντροπαλιζόμενοι), Σοφ. Ο. Κ. 1541, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb· ἐνετρέποντο .. ἐν ἑαυτοῖς Πολύβ. 31.12, 6. **2)** μετὰ γεν. προσ., στρέφομαι πρός τινα, δίδω προσοχήν, ἀπονέμω σεβασμὸν πρός τινα, οὐδὲ νύ σοί περ ἐντρέπεται φίλον ἦτορ ἀνεψιοῦ κταμένοιο; δὲν συγκινεῖται, δὲν ἐνδιαφέρεται; Ἰλ. Ο. 554, πρβλ. Ὀδ. Α. 60· συχν. παρὰ Τραγ., ὡς παρὰ Σοφ. ἐν Αἴ. 90, 724, Ο. Τ. 1226, πρβλ. Πλάτ. Κρίτωνα 52C, κτλ. **3)** μετ' ἀπαρ., φροντίζω, φεύγειν τ' ὀλεσήνορας ὅρκους ἐντρέπευ Θέογν. 400, ἔκδ. Bergk. **4)** μεταγ. μετ' αἰτ., αἰδοῦμαι, σέβομαι, ἀκόλαστός ἐστι, τὴν δὲ πολιὰν οὐκ ἐντρέπεται Ἄλεξις ἐν «Ἑλένης ἁρπαγῇ» 1· πρβλ. Πολύβ. 2. 49,7, κλ. **5)** ἀπολ. = **αἰσχύνομαι,** ὡς καὶ νῦν, Ἐπιστ. Β' πρὸς Θεσσ. γ', 14, πρὸς Τίτ. β', 8.

ἐντρέφω: μέλλ. **ἐνθρέψω,** = τρέφω ἐν .., ἀνατρέφω, δώρῃσι' Ἀθάνας, ἣ τέκν' ἐντρέφειν λέγει; Εὐρ. Ἴων 1428· ἐνιθρέψασ' ὀροδάμνοις βότρυας Ἀνθ. Π. 9. 231·— ὡσαύτως ἐν μέσῳ τύπῳ, φυτὰ ἐνθρέψασθαι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 779, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀέρ. 288, Πλούτ. 2. 38B.— Παθ., ἀνατρέφομαι ἔν τινι, γυμνάσια οἷσιν ἐνετράφην Εὐρ. Φοίν. 368· νόμοις Πλάτ. Νόμ. 798A· μουσικῇ, ὅπλοις, κτλ., Πλούτ., ἴδε Wytt. 2. 32E·— ὡσαύτως ἐπὶ ἕξεων, συνηθειῶν, κτλ., εἰ μέλλουσι τοιαῦται διάνοιαι ἐντραφήσεσθαι (διάφ. γραφ. ἐγγενήσεσθαι καὶ ἐγγραφήσεσθαι) ἀνθρώποις, νὰ καταστῶσι φυσικαὶ εἰς αὐτούς, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 52· ἐν Ἰλ. Τ. 326 ὁ Wolf. ἀναγινώσκει διῃρημένως, ἕνι τρέφεται, καὶ ἡ γραφὴ αὕτη ἐπικρατεῖ νῦν ἐν ταῖς ἀρίσταις ἐκδόσεσι.

ἐντρέχεια, ἡ, δεξιότης, ἀγχίνοια, ἐπιμέλεια, Λατ. solertia, Στράβ. 800, Μ. Ἀντων. 1. 8.

ἐντρεχής, ές, δεξιός, γοργός, ὀξύς, ἕτοιμος, ἐν πόνοις καὶ μαθήμασι καὶ φόβοις ἐντρεχέστατος Πλάτ. Πολ. 537A· ἀπολ. Μ. Ἀντων. 6. 14, Λογγῖνος 44.—Ἐπίρρ. **ἐντρεχῶς,** συγκριτ. **-έστερον,** Μ. Ἀντων. 7. 66.

ἐντρέχω, τρέχω ἐντός, ἐντεῦθεν, κινοῦμαι ἐλευθέρως ἐντός τινος, ἅπαξ παρ' Ὁμ., εἴ οἱ ἐφαρμόσσειε καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα, ἂν τὰ μέλη του ἐλευθέρως ἐκινοῦντο [ἐντὸς τοῦ ὁπλισμοῦ], Ἰλ. Τ. 385. **2)** ἐπὶ φήμης, διατρέχω, λόγος γε μὲν ἐντρέχει ἄλλοις ἀνθρώποις Ἄρατ. 100. **II.** τρέχω ἐντός, εἰσέρχομαι, Λουκ. Ἔρωτ. 24, Ἀνθ. Π. 9. 370. **III.** παρεμπίπτω, πλὴν εἴ ποὺ τις ἐντρέχει νῆσος Στράβ. 789.

ἐντρῐβής, ές, μεταφ. ἐκ τῆς λυδίας λίθου, ἐν ᾗ ἐντριβόμενος δοκιμάζεται ὁ χρυσός. δεδοκιμασμένος ἔν τινι, πρὶν ἂν ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ Σοφ. Ἀντιγ. 177· ἐντριβής, ἔμπειρος, ἐπεὶ ἐντριβής γε οὐδαμῶς γέγονα τῇ τοιαύτῃ τέχνῃ Πλάτ. Νόμοι 789B· ἐντριβεῖς γενέσθαι .. περὶ τὴν χρείαν καὶ τὴν ἐμπειρίαν αὐτῶν Ἰσοκρ. περὶ Ἀντιδ. § 187· τινὸς Σχόλ. εἰς Ἰλ. Λ. 559· πρβλ. **παρατρίβω.**

ἐντρῐβῶ [ῐ]: μέλλ. **-ψω,** τρίβω ἔν τινι ἢ ἐπί τινος, ἰδίως ἐπὶ κοσμηματικῶν ἀλοιφῶν, ψιμύθιον τῷ προσώπῳ Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 8· σὺν δὲ καὶ ὀστρίτην οἶνῳ λίθον ἐντρίψαντας ἀκρήτῳ, τρίψαντας ἐντὸς ἀκράτου οἴνου ὀστρίτην λίθον, Ὀρφ. Λιθ. 339. **2)** μεταφ., ἐντρίβω κόνδυλόν τινι, «δίδω γροθιὰν» εἴς τινα, Πλούτ. Ἀλκ. 8, Λουκ. Προμ. 10· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐντρίβομαί τινι πληγάς, βάλλω καὶ ξυλίζουν τινά, καὶ τοῖς ὑπηρέταις τοῖς ἡμετέροις .. πληγὰς ἐντρίβεται Διον. Ἁλ. 7. 45· μηδὲ κακὸν ἐντρίψητε τῷ νεανίσκῳ, μηδὲ νὰ κάμετε κανὲν κακὸν εἰς τὸν νεανίσκον, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 2. **II.** μετ' αἰτ. προσ., τρίβω τινὰ διὰ κοσμητικοῦ ἐλαίου, τοὺς κοσμητάς, οἳ ὑποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτούς (δηλ. τοὺς συνάστας), Ξεν. Κύρ. 8. 8, 20.—Μέσ., ἐντρ. τὰ πρόσωπα Ἀθήν. 523A.— Παθ., εἰ γάρ καθήμεθ' ἔνδον ἐντετριμμέναι, ἐψιμυθιωμέναι, Ἀριστοφ. Λυσ. 149· ὅπως ἂν ἐντετριμμένη κανηφορῇς, «πασπαλισμένη», Ἐκκλ. 732· καὶ ἐντρίβεσθαι ὡς εὐχροώτεροι ὀρῷντο ἢ πεφύκασιν, καὶ νὰ ψιμυθιῶνται διὰ νὰ φαίνωνται κτλ., Ξεν. Κύρ. 8. 1, 41· ἐντετριμμένη ψιμυθίῳ ὁ αὐτὸς Οἰκ. 10, 2· ἀλλ' ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., ἐντετρ. χρῶμα Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 10· μεταφ., παιδέρωτ' ἐντρ. Ἄλεξις ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1. 18. **III.** κατατρίβω, διὰ τῆς τριβῆς φθείρω, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1070.

ἔντριμμα, τό, πᾶν κοσμητικὸν τριβόμενον εἰς τὸ πρόσωπον, ψιμύθιον, ἐσκευασμένος ἐντρίμμασι προσώπου Πλουτ. Κράσσ. 24.

ἐντριπτέον, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ ἐντρίβειν, Κλήμ. Ἀλ. 291.

ἔντρῑτος, ον, ἐκ τριῶν τόνων ἢ λίνων, ἐπὶ σχοινίου, τριπλοῦν, σπαρτίον ἔντριτον Ἑβδ. (Ἐκκλ. Δ', 12).

ἐντρῑτωνίζω, κωμικὴ λέξις ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 1189, ἀναμιγνύω τρία μέρη ὕδατος μετὰ δύο μερῶν οἴνου,— μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ ὀνόματος **ἡ Τριτογενής.**

ἔντρῐχος, ον, πλήρης τριχῶν, «μαλλιάρος», Ἀνθ. Π. 14. 62· μετὰ τῶν τριχῶν, δέρμα Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 634. **II. τὸ ἔντριχον,** προκόμιον προσθετόν, φενάκη, «περοῦκα», Πολυδ. Β', 30.

ἐντρίχωμα [ῐ], τό, αἱ τρίχες τῶν βλεφάρων, βλεφαρίδες, Πολυδ. Β', 69. **II.** κόσκινον ἐκ τριχῶν, καλούμενον προσέτι **ἠθμός,** Πλούτ. 2. 913D.

ἔντριψις, εως, ἡ, τὸ ἐντρίβειν ψιμύθιον ἢ ἄλλο τι εἰς τὸ πρόσωπον, κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμιῶν ὑπογραφὴ καὶ χρώματος ἐντρίψει Ξεν. Κύρ. 1. 3, 2. **II.** ψιμύθιον, ἐντρίψεσι καὶ φαρμάκοις Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12.

ἐντρομή, ἡ, τρόμος, «τρομάρα», Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 679D.

ἔντρομος, ον, ὡς καὶ νῦν, τρομαγμένος, Πλουτ. Φάβ. 3, Ἀνθ. Π. 5. 204, Καιν. Διαθ.

ἐντρόμως, ἐπίρρ., μετὰ τρόμου, Ἀμφιλ. 47, Μεθόδ. 440, κλ.

ἐντροπᾰλίζομαι, θαμιστ. τοῦ **ἐντρέπω,** ἐνεργήσει μόνον κατὰ μετοχ. ἐνεστ., συχνάκις στρέφομαι καὶ βλέπω πρὸς τὰ ὀπίσω, ἄλοχος δὲ φίλη οἰκόνδε βεβήκει ἐντροπαλιζομένη Ἰλ. Ζ. 496· ἰδίως ἐπὶ μαχητοῦ ὑποχωροῦντος καὶ μεταστρεφομένου συνεχῶς πρὸς τὸν ἐχθρόν, θηρὶ ἐοικώς, ἐντροπαλιζόμενος Ἰλ. Λ. 547, πρβλ. Ρ. 109, Φ. 492.

ἐντροπαλισμός, τὸ ἐντροπαλίζεσθαι, «τὸ ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖν» Σχόλ. εἰς Ἀριστείδ. ἔκδ. Δινδορφ. τόμ. ΙΙΙ. σ. 213.

ἐντροπή, ἡ, τὸ στρέφεσθαι πρός τινα, ἐντροπὴν τινος ἔχειν, σέβας, σεβασμὸν πρός τινα, Σοφ. Ο. Κ. 299, πρβλ. Πολύβ. 4. 52, 2·— ἀπολ., τὸ ἐντρέπεσθαι, ὡς καὶ νῦν, Ἱππ. 23. 34, Κ. Διαθ.· ἐντρ. καὶ αἰδὼς Ἰαμβλ. Βί. Πυθ. 2 (10).

ἐντροπία, ἡ, = τῷ προηγ., Ἱππ. 22. 34. **II.** ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 245, δόλιοι ἐντροπίαι, εἶνε δόλια «στρηφογυρίσματα», ῥᾳδιουργίαι, τεχνάσματα.

ἐντροπίας οἶνος, ὁ, = **τροπίας,** ξινός, «ἐντροπίας οἶνος, ὁ ὀξίνης» Σουΐδ., πρβλ. **ἐκτροπίας.**

ἐντροπικός, ή, όν, αἰδήμων, Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. σ. 28.—Ἐπίρρ. **ἐντροπικῶς** Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 839C.

ἐντροπίς, ίδος, ἡ, ὑπόδημα, «ἐντροπίδες· ὑποδήματα» Ἡσύχ., ἀλλ' ἴσως διορθωτ. **ἐνδρομίδες.**

ἔντροπον, τό, γυναικεῖον κόσμημα, Πολυδ. Ε', 96.

ἐντροπόω, ἐνδέω τὴν κώπην εἰς τὸν σκαλμὸν διὰ τοῦ τροπωτῆρος, Ἡσύχ.—Μέσ., ἐντροπωσάμενοι Ἀγαθ. σ. 326. 19· πρβλ. **τροπωτήρ.**

ἔντροφος, ον, (ἐντρέφω) ὁ τρεφόμενος, ζῶν ἔν τινι, σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκας ἔντροφον, σὺ μὲ ἔκαμες νὰ ζῶ ἐν ταύτῃ τῇ ἀθλιότητι, Σοφ. Ο. Κ. 1362· παλαιᾷ μὲν ἔντροφος ἀμέρᾳ, λευκῷ δὲ γήρᾳ ὁ αὐτ. Αἴ. 622 (ἔνθα νῦν ἐν ταῖς ἀρίσταις ἐκδόσεσι τὸ τῶν ἀντιγραφέων **ἔντροφος** διορθώθη **σύντροφος, σύμφυτος**)· στιβαρὸν στύπος ἀμπέλου ἔντροφον ὕλῃ, τεθραμμένον ἐν τῇ ὕλῃ, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1117. **2)** ὡς οὐσιαστ., θρέμμα, Αἴας ὁ Σαλαμῖνος ἔντροφος Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 289, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 625, Ἀνθ. Π. 9. 242.—Λέξις ποιητ.

ἐντροχᾰζῶ, τρέχω ἐν κύκλῳ, ἐπὶ ἵππων, περιπατείτω καὶ ἐντροχαζέτω Ἱππιατρ. 111. 6.

ἐντρῠγάω, τρυγῶ ἐντός τινος, «ἄρριχος, κόφινος πυκνός, εἰς ὃν ἐνετρύγων» Μοῖρις σ. 55.

ἐντρυγηφάνιον· «ὁ δεύτερος οἶνος» Ἡσύχ.· πρβλ. **δευτερίας.**

ἔντρῠγος, ον, τρύγινος, περιέχων τρυγίαν, ἐν ἐλαίῳ ἐντρύγῳ Ἱππιατρ. σ. 190. 24.

ἐντρυλλίζω ἢ **ἐντρῡλίζω,** ψιθυρίζω εἰς τὸ οὖς τινος, ἢ δούλη τινὸς προαγωγὸς οὖσ' ἐνετρύλισεν τῷ δεσπότῃ Ἀριστοφ. Θεσμοφ. 341.

ἐντρῠφάω, τρυφῶ ἔν τινι, γαμηλίῳ λέχει Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 6. 8· ἡδοναῖς Διόδ. 19. 71· πρβλ. Λουκιανοῦ Δὶα Τραγῳδ. 21·

ἐν τινι Δίων Κ. 65. 20· κόμαι .. ἀνέμοις ἐνετρύφων, ἔπαιζον, ἐκυμαίνοντο, Χαιρήμων παρ' Ἀθην. 608Ε· ἀπολ., εἰμαι ἢ φαίνομαι τρυφηλός, ἠσχύνθη ἐντρυφῆσαι (ὁ Φαρνάβαζος) ὁρῶν τοῦ Ἀγησιλάου τὴν φαυλότητα Ξεν. Ἑλλην. 4.1, 30. **II.** ἐμπαίζω, περιπαίζω, μέμφει τὸν ἐραστὴν κάντρυφᾷς πεπωκότι; Εὐρ. Κύκλ. 588· καὶ ἐν τῷ Παθ., ἐμπαίζομαι, περιπαίζομαι, Πλουτ. Λύσ. 6, Καῖσ. 64.

ἐντρύφημα, τό, πᾶν ὅ,τι παρέχει τρυφήν, ἀπόλαυσις, ἐντρύφημα υἱῶν ἀνθρώπων Ἑβδ. (Ἐκκλ. Β', 8), Φίλων 690. 38.

ἐντρῠφής, ές, τρυφηλός, ἁβροδίαιτος, Μανέθων 4. 85.

ἐντρύφησις, ἡ, τὸ ἐντρυφᾶν, τρυφή, Θεόδ. Ἡράδρ. 217.

ἐντρύχομαι, Παθ. ἦ Μέσ., τρύχομαι. ὑποφέρω, βασανίζομαι, ὑφίσταμαι κακουχίας, μηδὲ μάτην ἐνταῦθα ἐντρύχεσθε (τρύχεσθε Δινδ.) Δίων Κ. 38. 46.

ἐντρώγω· μέλλ. **-ξομαι**· ἀόρ. **ἐνέτρᾰγον**, τρώγω λαιμάργως, καταβιβρώσκω, μάλιστα τραγήματα (ἴδε τὴν λέξιν), ἔντραγε τουτί Ἀριστοφ. Σφ. 612, πρβλ. Ἵππ. 51: Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδηλ. 7, κτλ.: μετὰ γεν., τρώγω λαιμάργως ἔκ τινος, ὅτι ἔστι σοι τῶν ἰσχάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 24· μήλου Πλούτ. 2. 279F· πρβλ. **ἐμφαγεῖν, ἐμπίνω**.

ἐντυγχάνω· μέλλ. **-τεύξομαι**· ἀόρ. 6' **ἐνέτῠχον**· πρκμ. **ἐντετύχηκα**· ἀόρ. παθ. μετοχ. **ἐντευχθείς** μετ' ἐνεργ. σημασίας, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 9. Ἀπαντῶ, συναντῶ, μετὰ δοτ. προσ., ἐντυγχάνοντες δ' ἀλλήλοισι ἐν τῇσι ὁδοῖσι Ἡρόδ. 1. 134 κ. ἀλλ., Ἀριστοφ. Νεφ. 689, κτλ.· ὀλίγοι τινὲς ὧν ἐντετύχηκα (ὅ ἐστι τούτων οἷς ..) Πλάτ. Πολ. 531Ε· κατ' ὄψιν ἐντ. τινὶ Πλουτ. Λυκ. 1. **2)** μετὰ δοτ. πράγμ., κακοῖς τοιούτοις ἐντυγχάνω = τυγχάνω ὢν ἐν τοιούτοις κακοῖς, Σοφ. Αἴ. 433· οὐντυγχάνων (ἐνν. τοῖς πράγμασιν) Εὐρ. Ἀποσπ. 289· ἐντ. τῷ νώτῳ, ἐπὶ τοῦ κροκοδείλου, Ἡρόδ. 2. 70· ὁ ἐντυγχάνων τοῖς τε λίθοις καὶ τοξεύμασι διεφθείρετο, ὅν τινα ἐπετύγχανον οἱ λίθοι ἢ τὰ βέλη ἐφονεύετο, Θουκ. 4. 40· βιβλίῳ σοφοῦ ἀνδρὸς Πλάτ. Συμπ. 177Β· πρβλ. Λύσιν 214Α· οὕτως ἐπὶ κωλυμάτων. ἁπαντῶ καθ' ὁδόν, καὶ ἐνετύγχανον τάφροις καὶ αὐλῶσιν ὕδατος πλήρεσι Ξεν. Ἀν. 2. 3, 10· λόφῳ αὐτόθι 4. 2, 10. **3)** ἀπολ., μηδ' ἐντυχὼν δύναιτ' ἂν ὧν ἐρᾷ τυχεῖν Σοφ. Ἀποσπ. 109, Εὐρ. Ἄλκ. 1032, Ἀριστοφ. Ἀχ. 848· ὁ ἐντυχών, ὁ τυχαίως καταστὰς εἴς τι, ὁ τυχών, καὶ μὴ τοῖς ἐντυχοῦσιν ἐπιτρέπειν Θουκ. 4. 132· τὴν ὠμότητα ἣ καθ' ἁπάντων χρῆται τῶν ἐντυγχανόντων, τῶν συναντώντων, Δημ. 543. 1, πρβλ. 573. 25. **4)** ἐπὶ κεραυνοῦ, οἷς ἂν ἐντύχῃ πάντων κρατεῖ, εἰς πᾶν ὅ,τι τύχῃ νὰ ἐνσκήψῃ τὸ καταστρέφει, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 14· οὕτως ἐπὶ δυστυχημάτων, ἀνθρώπεια δ' ἂν τοι πήματ' ἐντύχοι βροτοῖς Αἰσχύλ. Πέρσ. 706· καὶ παῦλαν ἴσθι τῆσδε μήποτ' ἐντυχεῖν (ἐνν. σοι) νόσου βαρείας Σοφ. Φ. 1329 (ὁ Πόρσων διώρθωσεν **ἂν τυχεῖν**, καὶ τὴν γραφὴν ταύτην παρεδέξατο ὁ Jebb καὶ ἄλλοι, διότι τὸ **ἂν** εἶναι ἀναγκαῖον, καὶ τὸ **ἐντυχὼν** κεῖται κατωτέρω ἐπὶ διαφόρου σημασίας). **5)** σπανιώτατα ὡς τὸ **τυγχάνω**, μετὰ γεν., λελυμένης τῆς γεφύρης ἐντυχόντες, εὑρόντες τὴν γέφυραν διαλελυμένην, Ἡρόδ. 4. 140· τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν .. Ἀσκληπιαδῶν, ἐλθὼν εἰς συνάντησιν, (ἔνθα ὁ Erf. προτείνει: τοῖν .. Ἀσκληπίδαιν) Σοφ. Φιλ. 1333. **II.** ἔρχομαι εἰς συνέντευξιν, συναναστρέφομαι, συνομιλῶ μετά τινος, ὁπότε ἐντύχοιμι Παλαμήδει καὶ Αἴαντι Πλάτ. Ἀπολ. 41Β, Φαίδων 61C, κτλ.: ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, συγγίγνομαί τινι, τρὶς ἑκάστου μηνὸς ἐντυγχάνειν πάντως τῇ ἐπικλήρῳ τὸν λαβόντα Πλουτ. Σόλ. 20. **2)** προσέρχομαι ἱκετευτικῶς, ἐνέτυχον τῷ βασιλεῖ .. αἰτούμενοι Ἑβδ. (Γ' Μακκ. ς', 37)· ἐνέτυχόν μοι .. ἐπιβοῶντες Ἱράξ. Ἀποστ. κε', 24· τινὶ περί τινος Πολύβ. 4. 76, 9· ὑπέρ τινος, ὑπὲρ δὲ τῶν ἐξ Ἀχαΐας φυγάδων ἐντευχθείς, «παρακληθείς» (Κοραῆς), Πλουτ. Κάτων Πρεσβ. 9:—μετ' ἄπαρ., ἱκετεύω, παρακαλῶ τινα νὰ κάμῃ τι, ὁ αὐτ. Πομπ. 55· ἐντ. ὅπως .. ὁ αὐτ. Ἀγησ. 2, 5. **III.** ἐπὶ βιβλίων, ἀπαντῶ, ἀλλ' ἔγωγε ἤδη τινὶ ἐνέτυχον βιβλίῳ, ἔτυχε νὰ ἴδω, περιῆλθεν εἰς χεῖράς μου, Πλάτ. Συμπ. ἔνθ' ἀνωτ., Λύσ. 214Β· ἐντεῦθεν ἀναγινώσκω, Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 27, Πλούτ., κλ.· οἱ ἐντυγχάνοντες, οἱ ἀναγινώσκοντες, οἱ ἀναγνῶσται, Πολύβ. 1. 3, 10: πρβλ. **ἐντευκτέον**.

ἐντῠλίσσω· μέλλ. **-ξω**, τυλίσσω ἔν τινι, περιτυλίσσω, κατέκειτο δ' (ἡ γραῦς) αὐτὴν ἐντυλίξασ' ἡσυχῇ Ἀριστοφ. Πλ. 692· ἐν ἱματίοις ἐντετυλίχθαι Νεφ. 983, Διοκλῆς ἐν «Μελίτταις» 8.

ἐντῠλόομαι, καθίσταμαι τυλώδης, σκληρύνομαι, ἐπὶ τυλώδους οἰδήματος, Διοσκ. 2. 45.

ἐντυμβευσις, ἡ, ταφή, ἐνταφιασμός, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 141Β.

ἐντυμβεύω, ἐνθάπτω, Φίλων Ι. 65, 7., ΙΙ. 356, 20.

ἔντυμβος ἢ **ἐντύμβιος, ον**, ἐντὸς τύμβου, Συλλ. Ἐπιγρ. 1655.

ἐντύνω [ῡ], παρατ. **ἔντῡνον** Ὁμηρ.: μέλλ. **ἐντῡνῶ** Λυκόφρ. 734: ἀόρ. **ἔντῡνα** Ἰλ. Ξ. 162, Εὐρ. Ἱππ. 1183: ὡσαύτως **ἐντύω** [ῠ] Θέογν. 196· προστ. **ἔντυε** Ἀνθ. Π. 10. 118· παρατ. **ἔντυον** Ὅμ.:—Μέσ.: ἀόρ. **ἐντυνάμην** Ὅμ.: — Παθ., Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 235. (**ἔντεα**). Παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, εὐτρεπίζω, ὡς τὸ **ὁπλίζω**, ἔντυεν ἵππους Ἰλ. Ε. 720· ἔντυον εὐνήν Ὀδ. Ψ. 289· δεῖπας δ' ἔντυνον (προστακτ. ἀορ. α') ἑκάστῳ, «ποτήριον δ' εὐτρέπισον ἑκάστῳ (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ι. 203· λιγυρὴν δ' ἔντυνον ἀοιδήν, ἤρχισαν νὰ ᾄδωσι μετὰ λιγυρᾶς φωνῆς, Ὀδ. Μ. 183· ἐλθεῖν εἰς Ἴδην εὖ ἐντύνασαν ἓ αὐτήν, καλῶς εὐτρεπίσασαν ἑαυτήν, Ἰλ. Ξ. 162· ἐντύνουσα ὑποσχεσιν, ἐκπληροῦσα, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 737:—Μέσ., ὄφρα τάχιστα ἐντύνεαι (πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ ὡς τρισύλλαβον), «κοσμήσειας, πλύνειας, εὐτρεπίσειας» (Σχόλ.), Ὀδ. Ζ. 33· ἠλθ' ἐντυναμένη, «παρασκευασαμένη», Μ. 18:—ἀλλ' ὁ Ὅμ. συχνότερον ἔχει τὸ μέσ. μετ' αἰτ., ἑτοιμάζω δι' ἐμαυτόν, ἀλλὰ μόνον ἐν ταῖς φράσεσιν ἐντύνεσθαι ἄριστον, δαῖτα, δεῖπνον, Ἰλ. Ω. 124, Ὀδ. Γ. 33, Ο. 500· νῆα θοὴν ἄλαδ' ἑλκέμεν, ἐν δέ τε φόρτον ἄρμενον ἐντύνασθαι, καὶ νὰ βάλῃς εἰς αὐτὴν φορτίον ὅσον πρέπει, οὐχὶ δηλ. περισσότερον τοῦ δέοντος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 630· ὑποσχεσίην πεφυλαγμένος ἐντύναιο, «φυλάττων τὴν ὑπόσχεσιν παρασκευάζου» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 510· ἀγλαΐην, οἵην τε νεόζυγες ἐντύνονται ὁ αὐτ. Δ. 1191· ἐν τῷ παθ., εὐτρεπίζομαι, ὅσσα περ ἐντύνονται ἐπαρτέες ἔνδοθι νῆες ὁ αὐτ. Α. 235. **II.** παραινῶ, ἀναγκάζω, ἐπεὶ κρατερὴ μιν ἀνάγκη ἐντύνει Θέογν. 196, Πινδ. Ο. 3. 51· ὡσαύτως μετ' ἄπαρ., ὡς ἄρ' εἰπὼν (ὁ Χείρων) ἔντυεν (Ἀπόλλωνα) τερπνὰ γάμου κραίνειν τελευτάν Πινδ. Π. 9. 117, Ν. 9. 86.—Λέξις Ἐπικ. καὶ Αυρ. ἐν χρήσει καὶ παρ' Εὐρ. ἐν Ἱππ. 1183 ἐν ἐξαποδίᾳ, ἐντύναθ' ἵππους ἅρμασι.

ἔντυος· «κόσμος» Ἡσύχ.

ἐντῠπάς, Ἐπίρρ. μόνον ἐν Ἰλ. Ω. 163· ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος (περὶ τοῦ Πριάμου ἐν τῇ θλίψει αὐτοῦ), «ἐντυπωδῶς, ἐντετυπωμένως τῷ ἱματίῳ, ὥστε δι' αὐτοῦ σώματος μόνον τύπον φαίνεσθαι, καὶ διὰ τοῦ σκέποντος ὁρᾶσθαι τὸν τοῦ σκεπομένου τύπον» (Εὐστ.), «οὕτως φησὶν αὐτὸν κεκαλύφθαι τῇ χλανίδι ἐν τετυπωμένοις ἱματίοις ὅλον τὸ σῶμα, ὥστε μόνον τῶν μελῶν τύπον φαίνεσθαι» (Σχόλ.)· τὴν φράσιν τοῦ Ὁμήρου ἐμιμήθη ὁ Ἀπολλ. Ρόδ. (Α. 264) ἐντυπὰς ἐν λεχέεσσι καλυψάμενος γοάασκεν, πρβλ. καὶ Β. 861, καὶ Κόϊντ. Σμ. 5. 530. Ἴδε Ἡσύχ. καὶ Σουΐδ. ἐν λέξει.

ἔντῠπος, ον, τετυπωμένος, «ἀργύριον ἔντυπον, κεκομμένον εἰς νόμισμα» Πολυδ. Γ', 86· ἔντυπον ἀρχήν, σταθερὰν, ὡρισμένην, Χρησμ. Σιβυλλ. 12. 148.

ἐντῠπόω, τυπόω ἐν, ἐγχαράττω, τῷ νομίσματι ἐνετύπωσεν ἀπήνην Ἀριστ. Ἀποσπ. 527· καὶ ἐς τὰ νομίσματα .. ξιφίδια δύο ἐνετύπου Δίων Κ. 47. 25· ὡσαύτως ἐπὶ ζωγράφων, ἔγραψαν ἡμᾶς .. ἐντυποῦντες σχήματα Ἀνθ. Πλαν. 282:—Μέσ., Φειδίαν ἐντυπώσασθαι τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 29:—μεταφ. ἐν τῷ Παθ., ἐντετύπωται ταῖς τῶν δυναστῶν θύραις Φιλόστρ. 345. **II.** ἐγγλύφω, ἀντίθετον τῷ **ἐκτυπόω** (ὅτε ἡ παράστασις ἐξέχει τοῦ ἐπιπέδου), αὐτοῦ τινα μορφὴν ἐνετύπωσε (ὁ Φειδίας) Πλουτ. Περικλ. 31:—μεταφ., τὸ ἰδίωμα τῇ λέξει Λογγῖνος 10. 6.

ἐντύπωμα, τό, σκάλισμα, ἐγχάραγμα, τῶν ἐν ταῖς σφραγῖσιν ἐντυπωμάτων Κλήμ. Ἀλ. 33, πρβλ. **ἐκτ-**. **II.** σχῆμα καμπύλον ἢ κοῖλον, ἐπὶ κυματοθραύστου (μόλου), οὗ χηλῆς ἐντύπωμα Ἀγαθαρχ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλιοθ. 457. 30.

ἐντύπωσις, εως, ἡ, τὸ ἐντυποῦν, Θεόφρ. π. Αἰσθ. 51. **II.** ἡ κοτύλη, ἤτοι κοιλότης τῆς ὠμοπλάτης, ἐν ᾗ ἐνερείδεται ἡ κεφαλὴ τοῦ ὀστοῦ τοῦ βραχίονος, ὠμοκοτύλη, Πολυδ. Β', 137.

ἐντῠραννέομαι, παθ., ζῶ ὑπὸ τύραννον, Κικ. π. Ἀττ. 2. 14, 1.

ἐντυρεύω, = **τυρεύω**, πήζω τυρί, Γενέσ. 32, 2.

ἔντῡφος, ον, πλήρης τύφου, ὑπεροπτικός, Τατιαν. πρὸς Ἕλλην. σ. 144Α.

ἐντύφω [ῡ]: μέλλ. **-θύψω**, καπνίζω τι ὡς καπνίζουσι τοὺς σφῆκας, πνίγω διὰ τοῦ καπνοῦ, καὶ σὺ προσθεὶς Αἰσχίνην ἔντυφε τὸν Σελλαρτίου Ἀριστοφ. Σφ. 459.—Παθ., ὑποκαίομαι καπνίζων ἄνευ φλογός, κρυφοκαίω, σπινθὴρ καὶ ὁ βραχύτατος ἐντυφόμενος, ὅταν καταπνευσθείς, ζωπυρηθῇ, μεγάλην ἐξάπτει πυρὰν Φίλων 1. 455.

ἐντῠχία, ἡ, = **ἔντευξις**, συνέντευξις, ὁμιλία, διάλεξις, Πλούτ. 2. 67C, 582Ε:—ἐν βίῳ Φωκίωνος 5, ὁ Κοραῆς ἀναγινώσκει ἐντυχήμασι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας (ἴδε Πλουτ. Παραλλ. τ. 5. σ. 313, ἔκδ. Κοραῆ). **II.** τὸ μεσιτεύειν ὑπέρ τινος, μεσολάβησις, ὑπερέντευξις, Ἑβδ. (Γ' Μακκ. ς', 404). **III.** ἀντιδικία ἢ κατηγορία, Σερῆνος παρὰ Στοβ. 13. 28, Ἰωάν. Λυδ. περὶ Ἀρχ. Πολ. 3. 8, κλ.

ἐντύω, ἴδε **ἐντύνω**.

Ἐνῠάλιος [ᾰ], ὁ, πολεμικός, φονικός, παρ' Ὅμ. ἅπαξ ὡς ἐπώνυμον τοῦ Ἄρεως, Ἄρης δεινὸς Ἐνυάλιος Ἰλ. Ρ. 210, ἀλλαχοῦ ὡς οὐσιαστ. τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ θεοῦ, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ (ἔνθα τὸ -υα- ἀναγινώσκεται κατὰ συνίζησιν) Β. 651, Η. 166, Υ. 69, κτλ., οὕτω καὶ παρὰ Σοφ. ἐν Αἴ. 179 καὶ Εὐρ. ἐν Ἀνδρ. 1016· ξυνὸς Ἐν., ἴδε ἐν λ. **ξυνός**· ἀλλ' ἀκολούθως, διάφορος τοῦ Ἄρεως, Ἀριστοφ. Εἰρ. 456, πρβλ. Ἀλκμᾶνα παρὰ τῷ Σχολιαστῇ αὐτόθι, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴαντα ἔνθ' ἀνωτ.— Ἔναρξις

μάχης ἐγίνετο δι' ἀλαλαγμοῦ πρὸς τὸν Ἐνυάλιον, Ἐνυαλίῳ ἐλελίζειν, ἀλαλάζειν, Ξεν. Ἀν. 1. 8, 18., 5. 2, 14:— ἐντεῦθεν τὸ **ἐνυάλιος** κεῖται παρ' Εὐρ. ἐν Φοιν. 1572 ἀντὶ τῆς λέξεως **μάχη**, κοινὸν Ἐνυάλιον .. μαρναμένους·—ὁ Ἐνυάλιος, πολεμικὴ κραυγή, Ἰλιόδ. 4. 27. Πρβλ. **Ἐνυώ**. **2)** παρὰ Ῥωμαίοις = Quirinus, Κυρῖνος, Πολύϐ. 3. 25, 6, Διον. Ἀλ. 2. 48: — ἐντεῦθεν τὸ ὁ Ἐν. λόφος = Collis Quirinalis, Κυρίνιος, Διον. Ἀλ. 9. 60.

II. μεθ' Ὅμηρον καθόλου (ἐν Ὀππ. Κυν. 2. 58, **-ίη, ον**), πολεμικός, μανιώδης, Ἰωχμὸς Θεόκρ. 25. 279· αὐτὰ Ὀπ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐπιθ. τοῦ Βάκχου, Ποιητὴς παρὰ Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 17.

ἐνυβρίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῶ**, φέρομαι ὑβριστικῶς, κακολογῶ, ἐμπαίζω, ἀνιῶ τινα ἔν τινι, τὸ σὸν φράσον .. ὅτῳ σ' ἐνύβρισαν Σοφ. Φιλ. 342· τινὰ ἐν κακοῖς Εὐρ. Ἰλ. 68· μή μου ἐνυβρίσοις ἀγνὸν τάφον, ὦ παροδῖται Ἀνθ. Ἁλ. (παράρτ.) 235.

2) μετὰ δοτ. προσ., προσβάλλω ὑβριστικῶς, ταῖς δὲ μὴ προχείρως συνυπακουούσαις ἐνύβριζε Πολύϐ. 10. 26, 3· πράττω ὑβριστικὴν πρᾶξιν εἴς τινα, εἰς δὲ τὰς γυναῖκας οὐδ' ἔστιν εἰπεῖν ὅσα ἐνύβριζόν τε καὶ ἐνησέλγαινον Διοδ. Ἀποσπ. 527. 57. **3)** ἀπολ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 719.

ἐνυβρισίαλος, ὁ, ὑβριστής, Ψευδο-Καλλισθένης (ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ. ἄνευ παραπομπῆς).

ἐνύβρισμα, τό, τὸ ὑβριζόμενον, ἀντικείμενον ὕβρεως, δι' ἧς ἐκώλυσε τοὺς τῶν συμμάχων υἱοὺς ἐνύβρισμά τε καὶ παροίνημα γενέσθαι Μακεδόνων Πλούτ. 2. 350C.

ἐνυγραίνω, = **ὑγραίνω**, Ἰω. Χρυσ. τ. 5, σ. 827, 14, Ἀλέξ. Τραλλ. 7. σ. 332, κλ.

ἐνυγρό-βιος, ον, = **ἐνυδρόβιος**, Ε. Μ. 232. 46.

ἐνυγρο-θηρευτής, οῦ, ὁ τὰ ἔνυγρα θηρεύων, ὁηλ. τὰ ἐν τοῖς ὑγροῖς διαιτώμενα, ἁλιεύς, Πλάτ. Νόμοι 824C.

ἐνυγρο-θηρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ἁλιείαν, Πλάτ. Σοφ. 220A, 221B.

ἔνυγρος, ον, ὁ ζῶν ἢ τρεφόμενος ἐντὸς τοῦ ὕδατος, ἔνυδρος, ἐπὶ ἰχθύων ἢ φυτῶν, τοῖς δὲ δὴ ἐνύγροις τίς ἡ τροφὴ καὶ αὔξησις τοῦ συμφύτου; Ἀριστ. περὶ Πνεύμ. 2, 12· κόριον ἔνυγρον = ἀδίαντον, Διοσκ. 4. 134 (136). **II.** ὑγρός, πλήρης ὑγρασίας, τόποι Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 1· ἔτος ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 15, 8.

III. πλήρης ὕδατος, «νερουλός», καρποὶ .. ἔνυγροι παντελῶς Διόδ. 12. 58.

ἐνυδρέω, καθυγραίνω, «ἐνυδρέοντα, καθυγραίνοντα» Ἐρωτ. σ. 142, μετὰ διαφ. γρ. «ἐνυδραίονται, καθυγραίνονται».

ἐνυδρίας ἄνεμος, ὁ ἀπὸ ποταμῶν πνέων, Καλλ. Ἀποσπ. 35.

ἐνύδριος, ον, = **ἔνυδρος**, Χρησμ. παρ' Ἰω. Λυδ. π. Μην. 3. 5, σ. 88.—Ἐπίρρ. **-ίως**, Ἰαμϐλ. π. Μυστ. 1. 9, σ. 18.

ἔνυδρις, ἡ, γεν. **-ιος**, Ἡρόδ. 4. 109· **ἐνυδρίς, ίδος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 5, 7 κέξ.:— «ζῷον ποτάμιον ἀμφίϐιον ὅμοιον κάστορι» (Ἡσύχ.), κοινῶς «ϐύδρα», Lutra vulgaris, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ. καὶ 2. 72, Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** ὕδρος, «νεροφίδα», Λατ. enhydris, Πλίν. Η. Ν. 32. 7.

ἐνυδρό-βιος, ον, ὁ ζῶν ἐν τοῖς ὕδασι, πολιὸν χηνῶν ζεῦγος ἐνυδροβίων Ἀνθ. Π. 6. 231, 4.

ἔνυδρος, ον, (ὕδωρ) ἔχων ὕδωρ, περιέχων ὕδωρ, ἔνυδρον τεῖχος, λουτήρ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1128· ἐπὶ χωρῶν, ἀντίθετ. τῷ **ἄνυδρος, ἄϋδρος**, Ἄργος ἔνυδρον, καλῶς ποτιζόμενον, Ἡσ. Ἀποσπ. 72, Gottl.· Αἴγυπτος ἐοῦσα .. ὑπτίη τε καὶ ἔνυδρος Ἡρόδ. 2. 7 (κατὰ Schw. ἀντὶ ἄγυδρος)· ἔν. τόποι, χωρία Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 26, κ. ἀλλ.· μέρος ἢ χωρίον ἔχον ὕδωρ, καταμαθὼν ἔνθα αἱ σκοπιαὶ ἦσαν τῶν Χαλδαίων ἐρυμνόν τε ὂν καὶ ἔνυδρον Ξεν. Κύρ. 3. 2, 11· τὸ ἔνυδρον, ἀφθονία ὕδατος, Ἱππρ. 6. 6.

2) ἐξ ὕδατος, ὑδάτινος, λίμνης .. ἐνύδρου Τριτωνιάδος Εὐρ. Ἴων 872· νάματ' ἔνυδρα ὁ αὐτ. Φοίν. 659. **3)** ζῶν ἐν τοῖς ὕδασιν ἢ περὶ τὰ ὕδατα, νύμφαι ἔνυδροι λειμωνιάδες, αἱ συχνάζουσαι εἰς τοὺς δροσεροὺς πλήρεις ὑδάτων λειμῶνας, Σοφ. Φ. 1454· ἐπὶ φυτῶν, ὁ φυόμενος ἢ τρεφόμενος ἐν τῷ ὕδατι ἢ παρὰ τὸ ὕδωρ, δόναξ Ἀριστοφ. Βάτρ. 234, πρβλ. Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 14, 3, κτλ.· ἐπὶ ἐμψύχων, ζῶν ἐν τῷ ὕδατι, τοῦ δὲ ἐνύδρου (γένους ἢ θήρα) σχεδὸν τὸ σύνολον (λέγεται) ἁλιευτικὴ Πλάτ. Σοφ. 220B, Πολιτικ. 264D, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1, 13, κ. ἀλλ.· τὰ ἔνυδρα Τίμ. Λοκρ. 104E.

ἐνυδρόομαι, γίνομαι ὑδρωπικός, «ἐνυδρώθη· ὑδρωπικὸς ἐγένετο» Ἡσύχ.

ἐνύει· «ἔνδον. Λάκωνες» Ἡσύχ.

ἐνυέϊον, τό, ὁ ναὸς τῆς Ἐνυοῦς (Bellona) ἐν Ῥώμῃ, Δίων Κ. 42. 26, 2., 50. 4, 5.

ἐνυλίζω, καθαίρω, καθαρίζω, «ἐνυλισμένον· κεκαθαρμένον» Ἡσύχ.

ἔνυλος, ον, (ὕλη) = **ὑλικός**, Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 1, 15.—Ἐπίρρ. **ἐνύλως**, ἀντίθ. τῷ **ἀύλως**, Ἰουστ. Μάρτυς σ. 145A.

ἐν-ὑμενό-σπερμος, ον, ἐπὶ φυτῶν, τὸ ἔχον τὸ σπέρμα ἐγκεκλεισμένον ἐντὸς ὑμένος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 8. 3, 4.

ἐνυός, ἴδε ἐν λ. **νυός**.

ἐνύπαρκτος, ον, ὁ ὑπάρχων ἔν τινι, ὁ μὴ καθ' ἑαυτὸν ἔχων ὑπόστασιν, Φωτ. Κῶδ. 162, σ. 106, 2, Διον. Ἁρεοπ. παραφρ. σ. 77A.

ἐνύπαρξις, εως, ἡ, τὸ ἐνυπάρχειν, τὸ ὑπάρχειν ἔν τινι, Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 3. 4, σ. 527.

ἐνῦπάρχω, ὑπάρχω ἢ εἶμαι ἔν τινι, τὸ ἔμβρυον τὸ ἐνυπάρχον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 22, 18· τὸ πρῶτον ἐνυπάρχον = ὕλη, στοιχεῖον, ὁ αὐτ. Φυσ. 2. 1, 5, πρβλ. 2. 3. 2· ἐν ἅπαντι χρόνῳ τὸ νῦν ἐνυπάρχει αὐτόθι 6. 3, 1· ἐξ ὧν [στοιχείων] ἔστι τὰ ὄντα ἐνυπαρχόντων, ἐξ ὧν ἐνυπαρχόντων ἔστι τὰ ὄντα, Ἐμπεδ. παρ' Ἀριστ. (Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 3, 2, πρβλ. 4. 3, 1., 10. 1, 9). **2)** ἐν τῇ λογικῇ, ὑπάρχω ἔν τινι, περιέχομαι, ἐνυπάρχειν τοῖς κατηγορουμένοις ἢ ἐνυπάρχεσθαι Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 4, 5, ἔνθα ἴδε Waitz· ἐν. ἐν τῷ λόγῳ αὐτόθι 1. 22, 13, πρβλ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 5, 16, π. Ἑρμην. 11. 8 κέξ., Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 18, 3 κ. ἀλλ.

ἐνῦπάτεύω, πλημμελ. γραφ. ἐν Πλουτ. 2. 797D· ἔνθα ἀντὶ τοῦ ὀρθῶς ἐνυπατεύων, διωρθώθη, ὠρθωσεν ὑπατεύων.

ἐνυπνιάζω, ὀνειρεύομαι, τοῦ αἰσθητικοῦ .. ἐστι τὸ ἐνυπνιάζειν Ἀριστ. περὶ Ἐνυπν. 1, 9· συμϐαίνει .. τοῖς καθεύδουσιν ἐνυπνιάζειν περὶ Ὕπνου 1, 1· ἔτι δ' ἐνυπνιάζειν φαίνονται οὐ μόνον ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ ἵπποι καὶ κύνες, κτλ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 10, 2 κ. ἀλλ.: — ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ἐνυπνιάζεσθαι θορυϐώδεα Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρικ. 12, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 7. 10, 9, κτλ.: παθ. μέλλ. **-ασθήσομαι** Ἐϐδ. (Ἰωὴλ Β', 28): ἀόρ. **-ασάμην** καὶ **-άσθην** (Γεν. ΑΖ', 5. 6, 8).

2) = ὀνειρώττω, ἀκολουθία εἰς ἱερέα ἐνυπνιασθέντα Εὐχολόγ. σ. 892, κτλ.

ἐνυπνίᾶσις, εως, ἡ, τὸ ἐνυπνιάζεσθαι, ἐνυπνιασμός, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 96B.

ἐνυπνιασμός, ὁ, = **ὀνειρωγμός**, Κύριλλ. Ἱεροσ. 82, Νείλ. Ἐπιστ. σ. 231, ἔκδ. Ἀλλατ., κλ.

ἐνυπνιαστής, οῦ, ὁ βλέπων ὄνειρα, ἰδοὺ ὁ ἐνυπνιαστὴς ἐκεῖνος ἔρχεται Ἐϐδ. (Γέν. ΑΖ', 19), Φίλων τ. 2. σ. 43, 27·— θηλ. **ἐνυπνιάστρια**, ἡ, Ἐπιγρ. Πειραιῶς, Ἀθηναίου τ. Α', σ. 5.

ἐνυπνιοκρίτης, ου, ὁ, = **ὀνειροκρίτης**, ἐξηγητὴς ὀνείρων, Ἡάπυρ. Αἰγυπτ. ἔκδ. Leem. σ. 117.

ἐνυπνιόμαντις, ὁ, ὁ διὰ τῶν ἐνυπνίων μαντευόμενος, Ἡσύχ. ἐν λέξει **βριζόμαντις**.

ἐνυπνίδιος, ον = **ἐνύπνιος**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μαθ. 9. 43.

ἐνύπνιος, ον, (ὕπνος), ὁ ἐν ὕπνῳ συμϐαίνων· ἐντεῦθεν τὸ οὐδέτ. ὡς ἐπίρρ. **ἐνύπνιον**, καθ' ὕπνους, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος ἀμϐροσίην διὰ νύκτα Ἰλ. Β. 56, Ὀδ. Ξ. 495· ἐνύπνιον .. ὀκτωκαιδεκέτους παιδὸς .. ἦγαγ' ἔρως ὑπὸ χλαῖναν Ἀνθ. Π. 12. 125· πρὸς θεῶν ἐνύπνιον ἐστιώμεθα; πρὸς θεῶν μήπως ἑστιώμεθα καθ' ὕπνους; μήπως φιλευώμεθα εἰς τὸν ὕπνον μας; Ἀριστοφ. Σφ. 1218· μεταγν., κατ' ἐνύπνιον Ἀνθ. Π. 11. 150. **2)** μεθ' Ὅμηρον ἁπλῶς ὡς τὸ **ὄνειρος**, κοινῶς, ὄνειρον, ὄψις ἐνυπνίου, τὸ ὅ,τι βλέπει τις εἰς τὸ ὄνειρόν του, Ἡρόδ. 8. 54· ὄψις ἐμφανὴς ἐνυπνίων Αἰσχύλ. Πέρσ. 518, πρβλ. 226, Πλάτ. Πολ. 572B· ἐνυπνίῳ πιθέσθαι Πινδ. Ο. 13. 113· ἐν. ἰδεῖν Ἀριστοφ. Σφ. 25, Πλάτ. Πολιτικ. 290B· τὸ ἐν. ἀποτετελέσθαι ὁ αὐτ. Πολ. 443B· ἐνύπνια κρίνειν Θεόκρ. 21. 29· περὶ τῆς λέξεως ταύτης ἴδε Ἀριστ. περὶ Ἐνυπνίων, καὶ περὶ Μαντικ. ἐν Ὕπνοις·— ὁ φαινόμενος καθ' ὕπνον, ἐνυπνίων φαντασμάτων ὄψεις Αἰσχύλ. Ἠθ. 710· καὶ ἀρσ., καθ' ὕπνους, ἐνύπνιος ἦλθε Ἀνθ. Π. 12. 124:—ὁ Ἀρτεμίδωρος (1. 1) ποιεῖται λόγον περὶ διαφορᾶς **ἐνυπνίου** καὶ **ὀνείρου**, «ταύτῃ γὰρ ὄνειρον ἐνυπνίου διαφέρει, ᾗ συμϐέϐηκε τῷ μὲν εἶναι σημαντικὸν τῶν μελλόντων, τῷ δὲ τῶν ὄντων», ἀλλ' ἡ δόκιμος χρῆσις τῆς λέξεως δὲν δικαιολογεῖ τὴν τοιαύτην διάκρισιν.

ἐνυπνιώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἐνυπνίῳ, Στράϐων 713, Πλούτ. 2. 1024B.

ἔνυπνος, ον, = **ἐνύπνιος**, Τραγ. παρὰ Πλουτ. 2. 166A· ἴδε Ἡρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 401, καὶ Ἔρμανν. εἰς Ἐκάϐ. 704.

ἐνυπνόω, ὑπνόω ἔν τινι τόπῳ, ἀντλῳ ἐνυπνώων (Ἐπικ. τύπος) Νικ. Θ. 546.

ἐνυπόγρᾰφος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὑπογεγραμμένος, Θεοφάν. 598, 744, κλ.

ἐνυποδύομαι, ἀποθ., = ὑποδύομαι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 49.

ἐνυπόθηκος, ον, ὁ μετὰ ὑποθήκης, τῶν δὲ δανείων .. τὰ μὲν .. ἐνυπόθηκα, τὰ δὲ ἄνευ ὑποθήκης Μιχ. Ψελλ. Σύνοψ. Νόμ. στ. 899.

ἐνυπόκειμαι, ὑπόκειμαι ἔν τινι, Ἀριστόμϐρ. παρὰ Στοϐ. ἐν τῷ παραρτ. τοῦ τετάρτου τόμου σ. 25 ἔκδ. Gaisf., Ἱεροκλ. σ. 82, Κλήμ. Ἀλ. Στρωμ. 6. 16. σ. 807.

ἐνυπόκρῐτος ὑποστιγμή, κόμμα τιθέμενον μετὰ τὴν πρότασιν, ὅταν εὐθὺς ἐπιφέρηται ἡ ἀνταπόδοσις, ὡς π. χ.: ὡς δ' ὅτε τίς τε ϐράκοντα ἰδὼν .. ὠχρός τέ μιν εἶλε παρειάς, ὡς αὖτις καθ' ὅμιλον κτλ. (Ἰλ. Γ. 35). Ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ τὸ κόμμα τὸ τεθὲν μετὰ τὴν λέξιν παρειάς ὠνομάζετο ἐνυπόκριτος ὑποστιγμή, ἐνῷ τὸ κόμμα τὸ τιθέμενον ὅπως χωρίσῃ παρεντιθεμένην περίοδον μεταξὺ

προτάσεως καὶ ἀποδόσεως ὠνομάζετο **ἀνυπόκριτος** ὑποστιγμή. Ἴδε Α. Β.758,16 καὶ 765, 9.

ἐνυπόσαπρος, ὁ ἐν μέρει σαπρός, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 189 (ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Littré, 5. 683, ἣν ὑπόσαπρον).

ἐνυπόστασις, εως, ἡ, ἡ ἔν τινι ὑπόστασις, ἐν Ἀπη. ε΄ τ. XIII, σ. (236), 240.

ἐνυποστατικός, ἡ, όν, = τῷ ἑπομ., Ἐπιφάν. Ι. 325Δ.

ἐνυπόστᾰτος, ον, πράγματι ὑφιστάμενος, ὑπάρχων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀνυπόστατος**, Δαμασκ. Ὀρθ. Πιστ. 1. 6, σ. 17.—Ἐπίρρ. **ἐνυποστάτως**, Δθαν. Π. 1128Β, Διδ. Ἀλ. 452Α.

ἐνυπτιάζω = **ὑπτιάζω**, ἑαυτὸν τῇ γῇ Φιλόστρ. 834.

ἐνυρήσεις, «θρηνήσεις» Ἡσύχ.

ἐνυστερέω, ὑστερῶ ἔν τινι, Φωτ. Ἀμφιλόχ. σ. 154, ἔκδ. Σ. Κ. Οἰκ.

ἔνυστρον, τό, παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Δευτ. ΙΗ΄, 3) ἀντὶ **ἧνυστρον**.

ἐνῦφαίνω: μέλλ. **-ᾰνῶ**, ὑφαίνω ἢ κεντῶ ἔν τινι ἄνθη, ζῷα, κ.τ.τ., Ἀθήν. 535F· τὴν πορφύραν Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 33:—Παθ., ἐνυφαίνομαι, ζῷα ἐνυφασμένα θώρηκι Ἡρόδ. 3. 41· πρβλ. 1. 203· γράμματα Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 11.

ἐνῦφαντός, όν, ὑφαντός, «κεντημένος» ἔν τινι, Θεόκρ. 15. 83.

ἐνύφασμα, τό, ἐνυφασμένον ποίκιλμα, Διόδ. 17. 70.

ἐνῦφίζω ἢ **ἐνυφιζάνω**, κατακαθίζω ἔν τινι, τὸ ἐνυφιζῆσαν ὑγρὸν Γεωπ. 6. 5, 6.

ἐνυφίσταμαι, παθ. μετ' ἀορ. 6' πρκμ. καὶ ὑπερσ. ἐνεργ., ὑφίσταμαι, **ὑπάρχω** ἔν τινι, Μ. Ἀντων. 4. 14. **II.** ὑφίσταμαι, ὑπομένω, ἐνυφίσταται δὲ κατὰ κορυφὴν ἐπιρρέοντα τὸν πόλεμον Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 4. 1, 5.

Ἐνῦώ, όος, συνχρ. **-οῦς**, ἡ, ἡ πολεμικὴ θεά, ταυτιζομένη τῇ τῶν Ρωμαίων Bellona, Ἰλ. Ε. 333· σύντροφος τοῦ Ἄρεως, αὐτόθι 592, Αἰσχύλ. Θήβ. 45, κτλ.—Καθ' Ἡσ. ἐν Θεογ. 270-3 μία ἐκ τῶν Γραιῶν, Φόρκυϊ δ' αὖ Κητὼ Γραίας τέκε.. Πεφρηδώ τ' εὔπεπλον Ἐνυώ τε κροκόπεπλον. Πρβλ. **Ἐνυάλιος**.

ἐνχρύσιος, ον = **ἔγχρυσος**, ἐκ χρυσοῦ, Ἐπιγρ. παρὰ Hicks 87.

ἐνῷδιον, τό, = **ἐνώτιον**, Συλλ. Ἐπιγρ. 150 (Α. 16, Β. 9), 153. 10., 2663.

ἔνῳδος, ον ἢ **ἐνῳδός, όν**, ὁ ἐνέχων ᾠδήν, μουτικός, Νικομ. Ἀρμ. 5 κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ. **ἐνῴδως** ἢ **-δῶς**, αὐ-όθι.

ἐνώδυνος, ὁ ἔχων ἐν ἑαυτῷ ὀδύνην, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 282, Ἰω. Καντακουζ. 1. 7, σ. 23C, κλ.

ἐνωθέω: ἀόρ. **ἐνέωσα**, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1243· ὠθῶ ἐντὸς ἢ ἐπί τινος, ἔνθ' ἄρα τούς γε πλημμυρὶς .. μυχάτῃ ἐνέωσε τάχιστα ἠιόνι, «ὤθησε» (Σχόλ.), Ἀπολλ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐνέωσαν ἑαυτούς τε καὶ τοὺς ἵππους εἰς τὰ τῶν πεζῶν ὅπλα Πλουτ. Λούκ. 28.

ἔνωμος, ον, κἄπως ὠμός, κρέας Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 399Ε ἐν τῷ συγκρ.· ἐπὶ ἄρτου, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15· ἐπὶ καρποῦ, ἄωρος, οὐχὶ ἐντελῶς ὥριμος, Διοσκ. 1. 159· ἐπὶ οἰδημάτων, ὁπωσοῦν σκληρός, ἀντίθ. τῷ **χαῦνος**, Ἱππ. Ἀφ. 1256.

ἐνωμοτ-άρχης, ου, ὁ ἀρχηγὸς ἐνωμοτίας (ἴδε τὴν λέξιν), Θουκ. 5. 66, Ξεν. Λακ. 11, 4· ὡσαύτως **ἐνωμόταρχος**, ὁ αὐτ. Ἀν. 3. 4, 21 (μετὰ δι. γραφ.).

ἐνωμοτία, ἡ, (ἐνώμοτος) κυρίως ὁμὰς στρατιωτῶν ὡρκισμένων, ἀλλ' ἐν τῇ χρήσει, στρατιωτική τις ὑποδιαίρεσις ἐν Σπάρτῃ τὸ πρῶτον παρ' Ἡροδ. 1. 65, ἀλλ' ἄνευ ἐξηγήσεώς τινος:—ὁ Θουκ. (5. 68, πρβλ. 66) μνημονεύει αὐτὴν ὡς ὑποδιαίρεσιν τοῦ λόχου, ἐν δὲ ἑκάστῳ λόχῳ πεντηκοστύες ἦσαν τέσσαρες, καὶ ἐν τῇ πεντηκοστύϊ ἐνωμοτίαι τέσσαρες, ὁ δὲ Ξεν. (Ἑλλην. 6. 4, 12) ἀναβιβάζει τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν ἑκάστης ἐνωμοτίας εἰς 36, ἀλλ' ἐν Λακεδ. Πολ. 11. 4 ὑπολογίζει δύο ἐνωμοτίας ἐν τῇ πεντηκοστύϊ, δύο πεντηκοστῦς ἐν τῷ λόχῳ καὶ τέσσαρας λόχους ἐν τῇ μόρᾳ. Ἴδε ἐν λ. **μόρα**.

ἐνώμοτος, ον, (ὄμνυμι) δεδεμένος δι' ὅρκου, ὡρκισμένος, ὅρκων οἵσιν ἦν ἐνώμοτος (ἴδε **ἐπώμοτος**) Σοφ. Αἴ. 1113.—Ἐπίρρ. **-τως** = **ἐνόρκως**, Πλουτ. Καῖσ. 47. **II.** συνωμότης, ὁ αὐτ. ἐν Σερτωρίῳ 26.

ἐνωνὰ ἢ **ἐνώνα**, ἡ, (ἐκ τῆς **ἐν** καὶ **ὠνή**), Βοιωτ. ἀντὶ **ἔμπασις** (**ἔππασις** ἐν τῇ Ἐπιγρ.) = **ἔγκτησις**, Ἐπιγρ. Χαιρωνείας παρὰ Larfeld 53Α, Ἀθήν. ἐν τόμ. Θ΄, σ. 361.

ἐνωπᾰδίως, ἐπίρρ. (ἐνωπή) κατὰ πρόσωπον, κατ' ὄψιν, φανερῶς, Λατ. coram, ἐνωπαδίως ἐσίδεσκεν Ὀδ. Ψ. 94, ἔνθα ἄλλως **ἐνωπιδίως**:—εὑρίσκομεν ὡσαύτως **ἐνωπᾰδίς** ἐν Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1415 καὶ **ἐνωπᾰδόν** ἐν Κοίντῳ Σμ. 2. 84.

ἐνωπή, ἡ, (ὤψ) πρόσωπον, μορφή, Ὅμ.· μόνον κατὰ δοτ. **ἐνωπῇ**, ὡς ἐπίρρ., «ἐν ὄψει, φανερῶς» (Σχόλ.), Λατ. palam, Ἰλ. Ε. 374, Φ. 510: ἀλλ' ἐνωπῆς γλήνεα Νικ. Θηρ. 227.

ἐνώπια, τά, ὁ ἐσωτερικὸς τοῖχος ὁ κείμενος ἀπέναντι τῶν εἰσερχομένων εἴς τι οἰκοδόμημα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **προνώπια**, τὰ βλέποντα εἰς τὴν ὁδόν, Ὅμ. (ἂν καὶ ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὰ **ἐνώπια** ὡς σημαίνοντα τοὺς ἑκατέρωθεν τῆς εἰσόδου τοίχους, ἴδε Εὐστ. 722. 3)· πρὸς τὸν τοῖχον τοῦτον ἔκλινον τὰ ἄρματα, ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα, «πρὸς τοὺς ἐξ ἐναντίας τῶν εἰσόδων τοίχους» (Σχόλ.), Ἰλ. Θ. 435, Ὀδ. Δ. 42· ὡσαύτως ἐναπέθετον καὶ τὰ ἐκ τῶν πολεμίων σκυλευθέντα ὅπλα, Ἰλ. Ν. 261, πρβλ. Ὀδ. Χ. 121· παρ' Ὅμ. ἀείποτε παμφανόωντα, διότι ἦσαν λεῖα καὶ τὰ φῶς ἀνανεκλᾶτο ἐπ' αὐτῶν:—ἐν Αἰσχύλ. Ἱκ. 145, **ἐνώπια** φαίνεται ὅτι εἶναι οἱ τοῖχοι τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος.

ἐνώπιος, ον, (ὤψ) κατὰ πρόσωπον, Θεόκρ. 22. 152. **II.** οὐδ., **ἐνώπιον**, ὡς πρόθ. μετὰ γεν., ὡς τὸ Λατ. coram, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιθ΄, 17, π. Γαλ. α΄, 20.

ἐνωραΐζομαι, ἀποθ., θέλω νὰ φαίνωμαι εὔμορφος εἴς τινα, κομψεύομαι, τοῖς γυναίοις ἐνωραϊζόμενον Λουκ. Ἔρωτες 9:—ὑπερηφανεύομαι, «καμαρώνω», τῷ ἰδίῳ κάλλει ἐνωραΐζεται Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. 890Α.

ἐνωράϊσμα, τό, ἐγκαλλώπισμα, Πορφύρ. ἐν Ἀλλατίου Exc. Rhett. 301.

ἔνωρος, ον, (ὥρα) ὁ ἐν ὥρᾳ, ἀντίθ. τῷ **ἄωρος** καὶ **ἔξωρος**: συγκρ. **ἐνωρότερον**, «ἐὰν θέλῃς οὖν (κοινῇ δειπνῆσαι), ἐνωρότερον μετὰ τῶν ἀδελφῶν σου λελουμένη ἔρχου» Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. τ. 12, σ. 543. Ὁ Ἡσύχ. γράφει: «καιρότερον· ἐνωρότερον»·—ἀνώμαλ. συγκρ. **ἐνωρίστερον**, ἐνωρίτερα, Πλούταρχος παρ' Ἀθην. 4. 142C. Ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν Πλουτ. Παραλλ. Βίοις τ. 3. σ. 356.

ἐνῶρσε, ἐνῶρτο, ἴδε **ἐνόρνυμι**.

ἐνῶσα, Ἰων. συνχρ. ἀντὶ **ἐνόησα**.

ἔνωσις, εως, ἡ, (ἑνόω) ἕνωσις, συγχώνευσις, Ἀρχύτας παρὰ Στοβ. ἐν Ἐκλογ. 1. 714, Ἀριστ. Φυσ. 4. 13, 2, περὶ Γεν. κ. Φθορ. 1. 10, ἐν τέλει. **2)** γάμος, Ἰγνάτ. 704Δ, κλ.—Καθ' Ἡσύχ. «ἕνωσις· μῖξις, σύζευξις».

ἐνωτίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἐνώτιον**, Ἐπιγρ. Δήλου, Bull. d. cor. hell. VI. σ. 125, σημ. 5΄—προσέτι **ἐνωτάριον**, τό, μικρὸν ἐνώτιον, Ἡσύχ. ἐν λέξει **βοτρύδια**.

ἐνωτίζομαι, ἀποθ. (οὖς) ἐν τοῖς ὠσὶ δέχομαι, ἀκούω μετὰ προσοχῆς, προσέχω, Ἑβδ. (Ἱερ. ΚΓ΄, 18 κ. ἀλλ.), ἐνωτίσασθε τὰ ῥήματά μου Πράξ. Ἀποστ. 6΄, 14, Ὠριγ. Ι. 509C, κλ.

ἐνωτικός, ή, όν, (ἑνόω), ὁ συντελῶν πρὸς ἕνωσιν, Πλούτ. 2. 428Δ, 878Α.—Ἐπίρρ. **ἐνωτικῶς** Ἐτυμ. Μ. σ. 54, 9.

ἐνώτιον, τό, (οὖς), «σκουλαρίκι», Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 101, Ἡδύλος παρ' Ἀθην. 345Β, Πλάτ. παρὰ Διογ. Λ. 3. 42· πρβλ. **ἐνῴδιον**.

ἐνωτο-κοῖται, ῶν, οἱ, μυθώδης φυλὴ ἀνθρώπων περὶ ὧν ἐλέγετο ὅτι εἶχε τοσοῦτον μεγάλα ὦτα, ὥστε νὰ κοιμῶνται ἐν αὐτοῖς, Στράβ. 70, 711.—Πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α΄, σ. 26, 307, 309.

ἔνωχρος, ον, ὁ κἄπως ὠχρός, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 12, 5.

ἐξ, Λατ. ex, ὁ πλήρης τύπος τῆς προθ. **ἐκ**, διαμείνας πρὸ φωνήεντος εἴτε ἐν συντάξει εἴτε ἐν συνθέσει, ὡσαύτως καὶ πρό τινων συμφώνων· οἷον. ἐξ σέθεν Συλλ. Ἐπιγρ. 2292· ἐξ Σμύρνης 3137. 11, 81· ἐξ Ρηνείας 158. 26· ὡσαύτως ἐν τέλει στίχου μετὰ τὴν ἰδίαν πτῶσιν, κακῶν ἐξ Ἰλ. Ξ. 472, πρβλ. Θεόκρ. 22. 30.

ἑξ, οἱ, αἱ, τά, ἄκλιτ., Ὅμ., κλ., δοτ. πληθ ἑξάσιν Ἐπιγραφ. Αἰγυπτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5128. 28· ἐκ ποδῶν, ἀντὶ ἓξ ποδῶν, 160. 67· **Ἑξ**. Ἡρακλεωτ. Πίναξ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5775. 34, 40, 85, 91 κ. ἀλλ.· οὕτω **Ἑξήκοντα** αὐτόθι 59, 76 κ. ἀλλ.· **Ἑξακάτιοι** (ἀντὶ **ἑξακόσιοι**) αὐτόθι 57, 62· ἀλλὰ καὶ **ἓξ**, αὐτόθι 5774. 20, 42.—Ἐν συνθέσει πρὸ τῶν γραμμάτων **δ**, **κ**, **π**, γίνεται **ἑκ**, ὡς **Ἑκδραχμος**, **ἑκκαίδεκα**, **ἑκπλεθρος**· ἀλλὰ συνηθέστερον ἐν τῇ συνθέσει παρεμβάλλεται **α**, οἷον **ἑξάκλινος**, **ἑξάπλεθρος**, οὕτω δὲ καὶ πρὸ ἄλλων γραμμάτων, ὡς **ἑξάβολος**, **ἑξάμετρος**, ἴδε Λοβεκκ. Φρύν. 412 (πρὸς τὰ **ἓξ**, **ἕκτος**, πρβλ. τὰ Σανσκρ. shash, shahthas, Λατ. sex, sextus, Γοτθ. saihs, saihtan· πρβλ. ὡσαύτως τὸ Ἑβραϊκὸν shesh).

ἑξά-βιβλος, ον, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἓξ βιβλίων, **ἑξαβίβλου** πραγματείας Ἐρωτιαν. Λέξ. Συναγωγ. σ. 8.—**Ἑξάβιβλος** Ἀρμενοπούλου, πρόχειρον νόμων, κλ.

ἑξάβρᾰχυς, εος, ὁ, ὁ περιέχων ἓξ βραχείας συλλαβάς, ποδὸς ἑξαδράχεος Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 738, κτλ.

ἐξαγανακτέω, ἀγανακτῶ σφόδρα, ἐξηγανάκτουν καὶ πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τὸν ἡγεμόνα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 2, 1.

ἐξαγγελεύς, έως, ὁ, = **ἐξάγγελος**, Κύριλλ. Ἀλ. σ. 776.

ἐξαγγελία, ἡ, τὸ ἐξαγγέλλειν, ἐπὶ κατασκόπων ἐν καιρῷ πολέμου, τοὺς μὲν ἂν συλλαμβάνοντες αὐτῶν κωλύοιεν τὰς ἐξαγγελιῶν Ξεν. Κύρ. 2. 4. 23. **II.** = **ἀπαγγελία**, ἐπὶ ὕφους, Λογγῖνος ἐν Ἀποσπ. 8. **III.** ἐπὶ ἐξομολογήσεως = **ἐξαγόρευσις**, Σωφρόνιος 3365Δ, Στουδ. 1712Β.

ἐξαγγέλλω: μέλλ. **-ελῶ**, ἀγγέλλω, διακηρύττω, ποιῶ γνωστόν, συχνάκις μετὰ τῆς παραλλήλου σημασίας τοῦ προδίδω μυστικόν, εἰ μὴ μητρυιή.. Ἑρμέᾳ ἐξήγγειλεν Ἰλ. Ε. 390· εἰσὶ γάρ, εἰσὶν οἱ πάντα ἐξαγγέλλοντες ἐκείνῳ Δημ. 45. 4, πρβλ. Λυσ. 158. 36, Ξεν. Ἀν. 1. 6, 5· ἐξαγγ. τινὶ ὅτι .. Ἡρόδ. 5. 33, 6. 26· ἐξ. προσιὸν τὸ στράτευμα Ξεν. Ἑλλην. 7. 5, 10· τινὶ οὕνεκα .. Σοφ. Ο. Κ. 1393· τινὶ περί τινος Πλάτ. Πολ. 601D· τὰ περί τι αὐτόθι 359Ε· ἐξ. κατά τινος Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11. 11· οὕτω καὶ ἐπὶ προδοτῶν καὶ λιποτακτούντων, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 42, κτλ., πρβλ. τὸ ἑπόμ.—Μέσ., ἐξαγγελλόμενος τὸ ἑαυτοῦ πάθος, διηγούμενος, Ἡρόδ. 5. 95., 6. 10· ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται, ὑπισχνεῖται,

Σοφ. Ο. Τ. 148· μετ' ἀπαρ., διακηρύττω, δίδω τὸν λόγον μου, ὑπισχνοῦμαι, κἀξαγγέλλομαι θνήσκειν ἀδελφῶν τῶνδε κάμαυτῆς ὕπερ Εὐρ. Ἡρακλ. 531.— Παθ., ἐξαγγέλλεταί κως τοῖσι Βακχιάδησι, γνωστοποιεῖται κάπως εἰς τοὺς Βακχιάδας, Ἡρόδ. 5. 92, 2· ἐξηγγέλθη βασιλεὺς ἀθροίζων, ἦλθεν ἀγγελία περὶ τοῦ βασιλέως ὅτι συνήθροιζε, Ξεν. Ἀγησ. 1, 6· ἀπροσώπως, ἐξαγγέλλεται, ἀναγγέλλεται, καί μοι τοῦτο ἐξαγγέλλεται σαφηνέως Ἡρόδ. 3. 122· μετ' ἀπαρ., Ξεν. Ἑλλην 3. 2, 18· πολιορκεῖσθαι τοὺς στρατιώτας ἐξηγγέλλετο Δημ. 567. 2. **II.** ὀνομάζω, ἢ πῶς σὺ αὐτὸ ἐξαγγέλλεις Πλάτ. Πολ. 328Ε, Τίμ. Λοκρ. 102.— Παθ., ἐκφέρομαι, λέγομαι, ταῦτα δ' ἐξαγγέλλεται λέξει ἢ καὶ γλώτταις καὶ μεταφοραῖς Ἀριστ. Ποιητ. 25, 3.

III. δηγοῦμαι, Θεμίστ. 148Β. **2)** = ἐξαγορεύω εἰς πνευματικόν, ἐξομολογοῦμαι, Δαμασκ. Π. 296Α, Στουδ. 1736C.

ἐξάγγελμα, τό, = **ἐξάγγελσις,** Σωφρόν. 3329D.

ἐξάγγελος, ὁ, ἡ, ὁ ἐξαγγέλλων, ὁ γνωστοποιῶν μυστικόν, μηνυτής, ἐξάγγελος γίγνεται ὡς οἱ πολέμιοι μέλλουσιν .. ἐπιθήσεσθαι Θουκ. 8. 51· ἐξ. γίγνεσθαι περί τινος Πλάτ. Νόμοι 964Ε, κτλ. **II.** ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς οἱ μὲν ἄγγελοι ἐκόμιζον ἀγγελίας μακρόθεν, οἱ δὲ ἐξάγγελοι ἐξήγγελλον τὰ συμβαίνοντα ὄπισθεν τῆς σκηνῆς, ὡς ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1223, Ἀντ. 1278. Λέγεται δὲ ὅτι πρῶτος ὁ Αἰσχύλος μετεχειρίσθη ἐξάγγελον, Valck. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 776.

ἐξάγγελσις, εως, ἡ, τὸ ἐξαγγέλλειν, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 5. 1· ἐκφαντορίαν λέγει τὴν ἐξάγγελσιν Μάξιμος ἐν Σχολ. εἰς Διον. Ἀρεοπ. π. Οὐρ. Ἱερ. σ. 5.

ἐξαγγελτικός, ή, όν, φέρων ἀγγελίαν, ὁ ἐξαγγέλλων, Ἀριστ. Προβλ. 11. 33, 4. **2)** ὁ ἀγαπῶν, ὁ θέλων νὰ ἐξαγγέλλῃ, ὁ αὐτ. Ρητ. 2. 6, 20.

ἐξάγγελτος, ον, ἔκδηλος, τοῦ μὴ ἐξάγγελτοι γενέσθαι Θουκ. 8. 14.

ἐξαγεύμενος (= **ἐξηγούμενος**), μετχ. Ἀνώνυμ. ἐν Fragm. philos. gr. ed. Mullach. σ. 545.

ἐξαγγίζω, (ἄγγος) ἐκκενόω, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18. 13.

ἐξᾰγίζω, ἀποδιώκω τινὰ ὡς κατηραμένον, ἐξαγισθέντας δόμων .. διπλῇ μάστιγι Αἰσχύλ. Ἀγ. 624.

ἐξᾰγῑνέω, Ἰων. ἀντὶ **ἐξάγω,** καὶ ἐς γυμνάσια ἐξαγινέων Ἡρόδ. 6. 128.

ἐξάγιον, τό, βάρος ἐν χρήσει ἐν μεταγεν. χρόνοις = 1 ½ δραχ., κοινῶς «ἑξάγι», ἐνίοτε γραφόμενον πλημμελῶς στάγιον ἀντὶ ς' ἄγιον, Γεωπ. 2. 32.— Ρῆμα **ἐξαγιάζω,** αὐτόθι.

ἐξάγιστος, ον, (ἐξαγίζω) ἐπάρατος, ἀκάθαρτος, πονηρός, Δημ. 798. 6, Αἰσχίν. 69, 29, Διον. Ἀλ. 6. 89, κτλ. **II.** ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1526, ἃ δ' ἐξάγιστα μηδὲ κινεῖται λόγῳ, ὅσα εἶναι θρησκευτικὰ πράγματα καὶ δὲν δύναταί τις νὰ τὰ ἀναφέρῃ χωρὶς νὰ ἀσεβήσῃ.

ἐξαγκῡλόω, δένω δι' ἀγκύλης, Πολυδ. Ε', 56:—Μέσ., κρατῶ ἐκ τῆς ἀγκύλης, Νικ. Θηρ. 170.

ἐξαγκῡρόω = ἐκστροφόω, «ἐξαγκυρῶσαι· θύραν ἐκστροφῶσαι» Ἡσύχ.

ἐξάγκωνα, Ἐπίρρ., μὲ τὰς χεῖρας (δεδεμένας) ὀπίσω, ὀπισθάγκωνα, Θεοφάν. 579. 2 (ἔκδ. Βόνν.)· πρβλ. **ὀπισθάγκωνα.**

ἐξαγκωνίζω: μέλλ. Ἀττ. **-τῶ,** ὠθῶ, «σπρώχνω» διὰ τοῦ ἀγκῶνος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 259· πρβλ. **προεξαγκωνίζω.** **II.** δένω τὰς χεῖράς τινος ὀπισθάγκωνα, Διοδ. Ἀποσπ. 527. 65· ἐξηγκωνισμένος ὁ αὐτ. 13. 27· μεταφ., ἐξηγκ. τὸν λογισμὸν Φίλων 2. 128.

ἐξάγνῡμι: μέλλ. **-ᾱξω,** κατασυντρίβω, ὡς δὲ λέων .. ἐξ αὐχένα ἄξῃ πόρτιος Ἰλ. Ε. 161· ἐξ αὐχέν' ἔαξε Ρ. 63: μετοχ. παθ. ἀορ. 6' **ἐξεαγεῖσα** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1686, ἔνθα ἀναγινώσκεται ἐξαγεῖσα ὑπὸ τοῦ Merkel. ἔκ τινος ἀντιγράφου. Πρβλ. **ἄγνυμι.**

ἐξάγοδι (= **ἐξάγοντι,** ἐξάγωσι) ὑποτακτ., Ἐπίγρ. Σιλλυέων Παφυλίας, Berl. Monatsb. 1874, σ. 726 CIG. 4342 c).—Πρβλ. καὶ Journ. of Hell. Stud. τ. Ι. σ. 242 - 259.

ἐξαγοράζω, ἀγοράζω τι παρά τινος, ἐξηγόρασε παρ' αὐτῶν τὰ .. πλοῖα Πολύβ. 3. 42, 2· ἀγοράζω καθ' ὁλοκληρίαν, Πλουτ. Κράσσος 2:— ἀπολυτρώνω, Διόδ. 36. 1· ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου Ἐπιστ. π. Γαλ. γ', 13· τροπικῶς ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τὸν καιρὸν ἐξαγοραζόμενοι, ποιούμενοι φρόνιμον καὶ συνετὴν χρῆσιν τοῦ καιροῦ, ἀποβλέποντες εἰς τὸ ἀγαθόν, Ἐπιστ. **ᾳ.** Κολ. δ', 5· ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν ὅτι αἱ ἡμέραι πονηροί εἰσιν Ἐπιστ. π. Ἐφεσ. ε', 16· τὴν αἰώνιον κόλασιν ἐξαγοραζόμενοι, λυτρούμενοι ἑαυτοὺς τῆς αἰωνίου κολάσεως, Μαρτύρ. Πολυκ. 1032Α.

ἐξαγορασία, ἡ, = τῷ ἑπομ.

ἐξαγόρασις, ἡ, ἀπολύτρωσις, Κοσμ. Ἰνδικοπλ. 476Β.

ἐξαγορεία, ἡ, = **ἐξαγόρευσις** ΙΙ, Γεωργ. Παχυμ. Ἀνδρ. Παλ. 2. 10, σ. 89C.

ἐξᾰγόρευσις, εως, ἡ, τὸ ἐξαγορεύειν, ἐκλαλεῖν λόγον ἀπόρρητον, ἐκλάλησις, Διον. Ἀλ. Ρητ. 8. 14. **II.** παρὰ τοῖς Ἐκκλ. = **ἐξομολόγησις,** Βασίλ. ΙΙΙ. 1016Α, 1236Δ, Γρηγ. Νύσσ. ΙΙ. 229Δ, Ἰω. Χρυσ. XII. 766Β, κλ.

ἐξαγορευτικός, ή, όν, κατάλληλος ὅπως ἐκφράσῃ ἢ ἐξηγήσηταί τι, μετὰ γεν., τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ Λουκ. π. Ὀρχ. 36.

ἐξαγορεύω, (ὡς ἀόρ. ἔχει τὸ **ἐξεῖπον,** ὡς μέλλ. δὲ καὶ πρκμ. (ἐξαιρουμένων τῶν μεταγεν. συγγραφ.) τοὺς τύπους **ἐξερῶ, ἐξείρηκα**), σαφῶς ἀγορεύω, φανερῶς λέγω, ἑκάστη δὲ γόνον ἐξαγόρευεν Ὀδ. Λ. 234· φανερώνω, προδίδω μυστικόν, Ἡρόδ. 2. 170· τι πρός τινα ὁ αὐτ. 1. 89· ἐξαγορεύειν ἀπόρρητα Λουκ. Ἀλ. 33:—παρ' Ἐκκλ., ἐξομολογοῦμαι τὰς ἁμαρτίας, Ἐβδ. (Λευῖτ. Ε', 5), πρβλ. Πλούτ. 2. 168D· ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐξαγγέλλω.**

ἐξαγορία, ἡ, = **ἐξαγόρευσις** Ι, Πτολ. Τετράβ. 170.

ἐξαγράμματος, ον, ἀποτελούμενος ἐξ ἓξ γραμμάτων, τὸ ἐξαγράμματον ὄνομα (δηλ. Ἰησοῦς) Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 243Β, Εἰρην. σ. 86.

ἐξάγραμμος, ον, ὁ ἔχων ἓξ γραμμάρια (ἴδε **γράμμα** ΙΙ. 6), Χρον. Πασχάλ. 706. 9.

ἐξαγρέω, «ἐξαγρεῖν· ἐξάγειν, ἐξαιρεῖν» Ἡσύχ.

ἐξαγριαίνω, καθιστῶ ἄγριον, Πλάτ. Λύσ. 206Β· τινά πρός τινα Πλουτ. Δίων 7· τινὰ ἐπί τινι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 6, 5:— Παθ., γίνομαι ἄγριος, Πλάτ. Πολ. 336D, κτλ. **II.** ἀμεταβ. ἐν τῷ Ἐνεργ. = τῷ Παθ., Ἀππ. Ἰλλυρ. 23.

ἐξαγριόω, καθιστῶ τι ἄγριον, ἐπὶ χώρας, ἐμποδίζω τὴν καλλιέργειαν αὐτῆς καὶ οὕτω καθίσταται ἀγρία, χέρσος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἡμερόω,** καλλιεργῶ, ἣν διὰ τὸν πόλεμον ἐξηγρίωσαν χώραν ἠνάγκαζον τοῖς ἰδίοις πόνοις πάλιν ἐξημεροῦν Διόδ. 20. 69:—Παθ., **ἐξαγριοῦμαι,** γίνομαι ἄγριος, ἐξηγριωμένον, ἐν ἀγρίᾳ καταστάσει, Ἰσοκρ. 202C· τόπον μὲν πολὺν, δεινῶς δὲ ἐξηγριωμένον ὑπὸ τούτου Αἰσχίν. 14. 11. **2)** ἐξαγριαίνω, ἐξοργίζω, ἐρεθίζω, Ἡρόδ. 6. 123, Εὐρ. Φοίν. 876.— Παθ., ἐξαγριαίνομαι, ψυχῆς ἐξηγριωμένης ὑπὸ πόθων Πλάτ. Νόμ. 870Α.

ἐξαγρίωσις, ἡ, τὸ ἐξαγριαίνεσθαι, τὸ ἐξοργίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ = τῷ **ἀπαγρίωσις,** Θησ. Στεφ.

ἐξαγροικίζω, καθιστῶ τι ἄγροικον, ἄξεστον, βάρβαρον, ἐκβαρβαρόω, ἐξαγροικισθέντων, ἐκβαρβαρωθέντων, Εὐστ. εἰς Διον. Περιηγ. 875.

ἐξάγω: μέλλ. **-ξω,** ἄγω ἔξω: **I.** ἐπὶ προσώπων, τὸ πλεῖστον μετὰ γεν. τόπου, πόλης, μεγάροιο, ὁμίλου, μάχης, κτλ., Ὅμ., ἰδίως ἐν Ἰλ.· ἢ μετὰ τῆς προθ. **ἐκ** .., ὡς ἐν Ὀδ. Θ. 106, Υ. 21· οὕτως, ἐξάξειν ἐκ χώρης Ἡρόδ. 4. 148 κ. ἀλλ.· Ἄργεος ἐξαγαγόντες, ἀγαγόντες ἐκ τοῦ Ἄργους, Ἰλ. Ν. 379· φέρω εἰς τὸν κόσμον, τόν γε μογοστόκος Εἰλείθυια ἐξάγαγε πρὸ φόωσδε Ἰλ. Π. 188· ἐξ. Λυδοὺς ἐς μάχην Ἡρόδ. 1. 79, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 6. 6, 36, κτλ.· ἄγω τινὰ ἔξω ἐπὶ θανάτῳ, ἐξαγαγόντες (τὸν Κώην) κατέλευσαν Ἡρόδ. 5. 38· εἶτα δὲ ἐξῆγον αὐτὸν οἷς προσετάχθη Ξεν. Ἀν. 1. 6, 10, κτλ.· ἐπὶ θήραν ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 4, 14· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., τήνδε τὴν ὁδὸν .. ἐξήγαγέ [με] Σοφ. Ο. Κ. 96. **6)** κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., ἐξάγουσι (ἐξυπ. τὸν στρατὸν) Ξεν. Ἑλλ. 4. 5. 14., 5. 4, 38, κτλ., πρβλ. **ἐξακτέον·** καθόλου, ἐξέρχομαι, καὶ οὕτως ἐξάγει ὡς ἐπὶ θήραν παρεσκευασμένος ὁ αὐτ. Κύρ. 2. 4, 18· ἐξῆγεν ἀεὶ εἰς προνομὰς αὐτόθι 6. 1, 24· οὕτως ἅπαξ καὶ παρ' Ὅμ., τύμβον .. ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες ἄκριτον ἐκ πεδίου, «τάφον δὲ .. ἕνα διὰ χώματος ποιήσωμεν ἐκπορευθέντες ἔξω τῆς πεδιάδος, ἄκριτον, ἤτοι μὴ καθέκαστον τῶν τεθνηκότων διακρινόμενον, χωριζόμενον» (Θ. Γαζῆ:), Ἰλ. Η. 336· «ἐξαγαγόντες ἀντὶ τοῦ ἐξελθόντες, ἐκπορευθέντες» Εὐστ. 684, 12 (ὁ Heyne καὶ ἄλλοι συνδέουσι τὸ ἐξαγαγόντες μετὰ τῶν ἑπομένων λέξεων ἄκριτον ἐκ πεδίου καὶ ἑρμηνεύουσιν: ἐγείραμεν τύμβον συσσωρεύσαντες χῶμα ἐκ τῆς πεδιάδος, ἀλλ' ὁ Ὅμ. οὐδέποτε μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ πραγμάτων, ἴδε Spitzn. ἐν τόπῳ). **2)** ἐξάγω, ἀπαλλάσσω ἔκ τινος, ἄλλον ἀλλοίων ἀχέων ἔξαγον Πίνδ. Π. 3. 91· ἐξάγειν τινὰ ἐκ τοῦ ζῆν, δηλαδὴ φονεύειν, Πολύβ. 24. 12, 13· οἱ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ ζῆν παραλόγως αὐτοὺς ἐξῆγον, ἐφόνευον ἑαυτούς, ὁ αὐτ. 40. 3, 5· τοῦ ζῆν Πλούτ. 2. 1076Β· τοῦ βίου αὐτόθι 837Ε· τοῦ σώματος ὁ αὐτός Δημ. καὶ Ἀντ. Σύγκρ. 6· ἀμεταβ., παρέρχομαι, οἱ μεγάλοι πόνοι συντόμως ἐξάγουσι Πλούτ. 2. 36Β. **3)** ἐκβάλλω τινὰ ἐκ κτήματος ἔχοντα ἀξιώσεις ἐπ' αὐτοῦ (πρβλ. **ἐξαγωγὴ** ΙΙ), Δημ. 533 ἐν τέλ. κτλ. **II.** ἐπὶ ἐμπορευμάτων, κλ., ἐξάγω, κάμνω ἐξαγωγήν, ναυδάτην φορτηγόν, ὅστις ῥῶπον ἐξάγει χθονὸς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 256, Ἀριστοφ. Ἱπ. 378, 282, κτλ.· εἴ τις ἐξαγαγὼν παῖδα ληφθείη, ἐξαγαγὼν αὐτὸν ὡς δοῦλον, Λυσ. 117. 2· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀνδοκ. 21. 14.— Παθ., τὰ ἐξαγόμενα, δηλαδὴ ἐμπορεύματα, κτλ., Ξεν. Πόροι 3. 2, κλ.· οὔτε γὰρ ἐξήγετο οὐδέν .., οὐδ' εἰσήγετο Δημ. 276. 5.

2) ἐπὶ ὑπὲρ τὸ ὄρυγα γῆς, ἐξάγω, ἀφαιρῶ ἐξ αὐτῆς (τὸ περιττὸν ὕδωρ), ὡς τὸ ὕδωρ ἐξάγεται τάφροις, διὰ τάφρων, Ξεν. Οἰκ. 20. 12, Δημ. 1276, 7· οὕτως ἐπὶ καθαρτικῶν φαρμάκων, ἐκβάλλω, πλείονα ποιοῦσι περίττωσιν ἢ ἐξάγουσι Πλούτ. 2. 134C, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 5. **3)** ἐπὶ οἰκοδομῆς, ἐξάγω ἔξω, ἐπεκτείνω, ἐξαγαγὼν ἔξω τὴν αἰμασιάν, ἵνα τὰ δένδρα τῆς ὁδοῦ ποιήσειεν εἴσω Δημ. 1278. 3· οὕτω, μείζων γάρ ὁ

περίβολος πανταχῇ ἐξήχθη τῆς πόλεως, «καθότι ἡ περιοχὴ τοῦ τείχους ἔγινε πλέον ἐκτεταμένη τῆς παλαιᾶς πανταχόθεν» (Δούκας), Θουκ. 1. 93. **4)** ἐπὶ ὄπανῶν, ἐξέρχομαι τοῦ μετρίου, καὶ τὰ ἀναλώματα τῶν τε ἐχόντων ἐπὶ πλεῖστον ὑπ' ἀσωτίας ἐξημμένα, ἠυξημένα, Δίων Κ. 43. 25. **III.** παράγω, οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι Σοφ. Ἀποσπ. 717· προκαλῶ, διεγείρω, δάκρυ τινὶ Εὐρ. Ἰκ. 770· οὕτω καὶ ἐπὶ ἱδρῶτος, Ἱππ. π. Ἀέρ. 285.— Μέσ., γέλωτα ἐξάγεσθαι Ξεν. Κύρ. 2. 2, 15· μακρὰ ἄθλα πολλοὺς πόνους ἐξάγεται, συνεπάγεται, ὁ αὐτὸς Ἱέρων 9. 11. **IV.** ἄγω, παρατύρω, ἔγνωκα καὐτός, ἀλλ' ἔρως τις ἐξάγει Εὐρ. Ἄλκ. 1080, Ἰκ. 79· κινῶ τινα εἴς τι, καὶ μή γ' ἐπ' οἰκτόν μ' ἔξαγ' οὗ Ἀελήσιμεθα ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 361, πρβλ. Ἡρ. Μαιν. 1211· ὠθῶ, ἐς κινδύνους Θουκ. 3. 45· καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, παρακινῶ, φέρω εἰς πειρασμόν, ὥστε εἰπεῖν Θέογν. 414· ἐξάγειν ἐπὶ τὰ πονηρότερα τὸν ὄχλον Θουκ. 6. 89·— οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 775, Ἰλούτ. 922F.— Παθ., παρακινοῦμαι νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ., ἐξήχθην ὁλοφύρασθαι Λυσ. 196. 15· ταῦτα .. ἐξήχθημεν εἰπεῖν Πλάτ. Πολ. 572B, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 8, 21· ἃ μὲν ἄν τις ἐξαχθῇ πρᾶξαι Δημ. 527. 16, πρβλ. 538. 22· ἀπολ., παραφέρομαι ὑπὸ πάθους, Δείναρχ. 92. 3· ὑπὸ τοῦ θυμοῦ Παυσ. 5. 17, 4, κτλ. **2)** ἐκτοπίζω, παρεκτρέπω τὸν λόγον, οἱ εἰς ἄλλας ὑποθέσεις ἐξάγοντες Ἰλούτ. 2. 42F· βάλλω εἰς πρᾶξιν, ἐκτελῶ, εἰς ἔργον ἐξαγαγεῖν τὸ πρόβλημα ὁ αὐτ. Μάρκελ. 14· πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν διάλεκτον ἐξάγειν τοὔνομα, ἐξακριβοῦν, Λατ. exigere ad .., ὁ αὐτ. Νουμ. 13· ἐμαυτὸν οὕτως ἐξάγω, ἐκφράζω τὰς ἐπιθυμίας μου, Διογ. Λ. 5. 72. **V.** ἐξασκῶ, ἀρχὴν Διον. Ἀλ. 2. 56.

ἐξᾰγωγεύς, έως, ὁ, ὁ ἐξάγων, ὁδηγῶν ἔξω φρουρᾶς, Διόδ. 15. 38· ἐπὶ τῆς βασιλίσσης τῶν μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 25.

ἐξᾰγωγή, ἡ, τὸ ἐξάγειν στρατιώτας, Ξεν. Ἱππαρχ. 4, 9, Πολύβ. 5. 24, 4. **2)** τὸ ἐξάγειν τι ἔκ τινος μέρους, περὶ τῆς Ἀργοῦς ἧτις ἐκάθισεν εἰς τὰ βράχεα, δηλ. τὰ τενάγη τῆς Τριτωνίδος λίμνης, καὶ οἱ (τῷ Ἰάσονι) ἀπορέοντι τὴν ἐξαγωγὴν λόγος ἐστὶ φανῆναι Τρίτωνα, κτλ., Ἡρόδ. 4. 179. **3)** ἡ εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἐξαγωγὴ ἐμπορευμάτων, πωλεῖν ἐπ' ἐξαγωγῇ Ἡρόδ. 5. 6, πρβλ. 7. 156· ἐξαγωγὴν δοῦναι, παρέχεσθαι, παρέχειν τὸ δικαίωμα ἐξαγωγῆς, Ἰσοκρ. 370B, Πλάτ. Νόμοι 705B· ἐξαγ. λαβεῖν, λαβεῖν δικαίωμα ἐξαγωγῆς, Δημ. 917. 28· ἐπ' ἐξαγωγῇ, ὅπως ἐξαγάγῃ τις ἔξω τῆς χώρας, ἀδελφὴν ἐπ' ἐξαγωγῇ πέπρακε ὁ αὐτ. 763. 13, πρβλ. 787. 8· ἐξαγ. σίτου ἢ σιτικὴ Πολύβ. 28. 2, 2., 14. 8. **4)** ἐκκένωσις, Ἀριστ. Προβλ. 2. 32, 2· αἱ κατὰ φύσιν ἐξαγωγαὶ Ἰλούτ. 2. 134C. **5)** τὸ ἐξέρχεσθαι, ἔξοδος, καὶ ἀκολούθως ὡς τὸ Λατ. exitus, τὸ τέλος πράγματός τινος, Πολύβ. 2. 39, 4, κτλ., τὸ τέλος τῆς ζωῆς, Ἰλούτ. 2. 1042D· ἡ ἔξοδος τῶν Ἑβραίων ἐκ τῆς Αἰγύπτου, Κλήμ. Ἀλ. 414. **II.** ἔξωσις, ὡς νομικὸς ὅρος, πρὸς ἐκδίκασιν τῶν δικαιωμάτων ἰδιοκτησίας, Ἰσαῖος 40. 12, Δημ. 1090. 23.

ἐξᾰγωγικός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, τέλη ἐξαγωγικά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **εἰσαγωγικά**, Στράβων 798.

ἐξαγώγῐμος, ον, ὁ ἐξαγόμενος, ὃν δύναταί τις νὰ ἐξαγάγῃ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, ἐξαγώγιμον ποιεῖν τι Λυκοῦργ. 151. 18· τὰ ἐξαγώγιμα, τὰ ἐξαγόμενα, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 1, 3. **2)** ἀνήσυχος, ἄστατος, ἐπὶ λαοῦ, διάφ. γραφ. ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 362. 10. **II.** ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐξαγωγὴν πράγματός τινος, αἱ ἐξαγώγιμοι τῶν ὑδάτων τάφροι Διον. Ἀλ. 4. 44.

ἐξᾰγώγιον, τό, φόρος ἐπὶ τῆς ἐξαγωγῆς, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 10, 6.

ἐξᾰγωγίς, ίδος, ἡ, ὀχετὸς πρὸς ἐξαγωγὴν ὑδάτων, Ἀρχ. Μαθημ. σ. 100.

ἐξαγωγός, οῦ, ὁ, ἐπὶ βαλανείων, ἡ ὀπὴ δι' ἧς διοχετεύονται ἔξω τὰ ἀκάθαρτα ὕδατα τὰ ἐκ τῶν λουομένων, Τίμαρχος παρ' Ἀθην. 501E.

ἐξαγωνιᾶτον, τό, τὸ ἔχον ἓξ γωνίας, ἐξάγωνον, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 1082B.

ἐξᾰγωνίζομαι: μέλλ. Ἀττ. **-ιοῦμαι**: Ἀποθ.: διαγωνίζομαι, τοῖσδ' ἐξαγωνίζεσθε; ταῦτα εἶναι τὰ κατορθώματα ἐφ' ὧν στηρίζετε τὸν ἀγῶνα ὑμῶν; Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 155· περί τινος, περὶ τοῦ τροπαίου ἐξαγωνίσασθαι Διόδ. 13. 73.

ἐξᾰγωνίζω (ἐξάγωνος), σχηματίζω, ἀποτελῶ ἐξάγωνον, Πρόκλου Παράφρ. Πτολ. 49, κτλ.

ἐξαγωνικός, ή, όν, = **ἐξάγωνος**, Παύλου Ἀλ. Ἀποτελ. σ. 134, 2.—Ἐπίρρ. **ἐξαγωνικῶς**, Κραμήρου Ἀνέκδ. τ. 3. σ. 187. 10.

ἐξᾰγώνιος, ον, ἔξω τοῦ ἀγῶνος, ἔξω τοῦ προκειμένου, «Αἰσχίνης δὲ κέχρηται τῇ λέξει ἐπὶ τῶν ἔξω τοῦ ἀγῶνος λεγομένων λόγων καὶ οὐ προσηκόντων εἰρῆσθαι» Α. Β. 260. 11· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξαγώνια καὶ πόρρω τοῦ πράγματος Λουκ. Ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 18, Ἀνάχαρσ. ἢ περὶ Γυμν. 19, πρβλ. τὴν λέξιν ἀγὼν I. 2. **II.** ἀποκεκλεισμένος τοῦ ἀγῶνος, Φίλων 2. 60.

ἐξάγωνος, ον, ὁ ἔχων ἓξ γωνίας, Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 8, 1, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 23, 2.

ἐξᾰδακτύλαῖος, α, ον, ἔχων μῆκος ἓξ δακτύλων, Κωνστ. Πορφ. Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. σ. 380C: — **ὡσαύτως -δακτυλιαῖος**, Ἡλιόδ. παρ' Ὀρειβασ. 115 Mai.

ἑξα-δάκτῠλος, ον, ἔχων μῆκος ἓξ δακτύλων, Ἱππ. 574. 1., 587. 44, κτλ., Διογ. Λ. 4. 34. **II.** ἔχων ἓξ δακτύλους, Τζέτζ. Ἰστ. 7. 902.

ἑξάδ-αρχος, ον, ἀρχηγὸς ὁμάδος ἐξ ἀνδρῶν ἓξ, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 11.

ἑξάδελφος, ὁ, πρῶτος ἐξάδελφος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4266B.—**ἐξαδέλφη**, ἡ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3891, ἴδε Φρύνιχ. 306 καὶ σημ. Λοβεκίου ἐν τόπῳ, πρβλ. **ἐξανεψιοί**. **2)** = **ἀδελφιδοῦς** Ἑβδ. (Τωβίτ, Α', 22, ΙΑ', 17), Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 20. 10, σ. 979·— **ἐξαδέλφη** = **ἀδελφιδῆ**, Ἰουστ. Μάρτ. Διάλ. π. Τρυφ. σ. 237, ἔκδ. S. Thirlb. Londini 1722.

ἐξαδελφότης, ητος, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **ἐξάδελφος**, Εὐστ. Πονημάτ. 338. 41.

ἐξ-ᾰδιάφορέω, εἶμαι ὅλως ἀδιάφορος, ἀδιαφορῶ, Φίλων I. 214. 39, II. 279. 24.

ἐξαδιαφόρησις, εως, ἡ, παντελὴς ἀδιαφορία, Φίλων I. 509. 37.

ἐξαδικός, όν, (ἑξάς), συνιστάμενος ἐξ ἓξ ἢ ἐξ ἑξάδων, Θεολ. Ἀριθμ. 34. 41.

ἑξά-δραχμον, τό, ποσὸν ἓξ δραχμῶν, πωλεῖν ἑξαδράχμου (μέδιμνον ἀλφίτων), ἓξ δραχμὰς τὸν μέδιμνον, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 8 καὶ 37.

ἐξαδρόω = **ἐξαδρύνω**, ἐν τῷ Παθ., ἐξαδροῦται γὰρ μεταφυτευόμενον Γεωπ. 4. 8, 5.

ἐξαδρύνω, καθιστῶ τι ἁδρόν, ἐν τῷ Παθ., καθίσταμαι ἁδρός, φθάνω εἰς ἀκμήν, ὡριμάζω, πρόσθεν ἢ τελείως ἐξαδρυνθῆναι τὸν καρπὸν Ἱππ. π. Ἐπταμήνου 255. 15.

ἐξᾰδῠνᾰτέω, ἀδυνατῶ, δὲν δύναμαι, μετ' ἀπαρ., Ἀριστ. Πολ. 3. 11, 19, Τοπ. 1. 18, 3· πρός τι ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 5. 5, 1· ἀπολ., ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 21, 2 κ. ἀλλ.

ἐξᾴδω: μέλλ. **-ᾴσομαι**: ᾄδω τὸ τελευταῖόν μου ᾆσμα, ἐπὶ τοῦ κύκνου, θρηνοῦντας (τοὺς κύκνους) τὸν θάνατον ὑπὸ λύπης ἐξᾴδειν Πλάτ. Φαίδων 85A, Ἰλούτ. 2. 161C· ἐξάσας τὸ κύκνειον Πολύβ. 31. 20, 1. **II.** μεταβ., διὰ μαγικῶν ᾀσμάτων ἀπαλλάσσω τινὰ τοῦ κατέχοντος αὐτὸν δαιμονίου ἢ πάθους, «ξεμαγεύω», Λατ. decantare, Λουκ. Φιλοψ. 16, Τραγωδόπ. 172. **2)** διηγοῦμαι ἐν ᾠδῇ, πρῶτον μὲν οὖν τάγάθ' ἐξᾷσαι φίλον Εὐρ. Τρῳάδ. 472.

ἑξά-εδρος, ον, ἔχων ἓξ ἕδρας, ἐπὶ στερεῶν σωμάτων, Θεολογ. Ἀριθμ. 25.

ἐξᾰείρω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐξαίρω**, Ὅμ. καὶ Ἡρόδ.

ἐξᾰερόω, μεταβάλλω εἰς ἀέρα, ἡ δὲ βαλλομένη τέφρα εἰς τὸ ὕδωρ θερμὴ οὖσα τέμνει αὐτὸ καὶ ἐξαεροῖ Ἀριστ. Προβλ. 25. 8, 5, Λουκ. Περεγρ. 30.—Παθ., ἐξατμίζομαι, μεταβάλλομαι εἰς ἀέρα, ἐξαεροῦται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου Ἱππ. 244. 47· ἐξαερουμένου δὲ τοῦ ὕδατος Ἀριστ. Προβλ. 23. 16.

ἐξᾰέρωσις, εως, Ἰων. **ἐξηέρωσις**, ἡ, ἐξάτμισις, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 2.

ἑξα-έτηρος, ον = **ἑξαετής**, Νόν. Δ. 38. 14.

ἑξᾰ-ετής, ές, ἢ **-έτης**, ες, (ἔτος), ἔχων ἡλικίαν ἓξ ἐτῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1003: θηλ. **ἑξαέτις**, ῐδος, Θεόκρ. 14. 33. **II.** ἀποτελούμενος ἐξ ἐτῶν ἓξ, Πλουτ. Πύρρ. 26:—Ἐπίρρ. **ἑξαέτες**, ἐπὶ ἓξ ἔτη, ἐπὶ ἑξαετίαν, ἑξάετες παραμίμνων Ὀδ. Γ. 115. Πρβλ. **ἑξέτης**.

ἑξαετία, ἡ, χρονικὸν διάστημα ἓξ ἐτῶν, Φίλων 2. 371, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 1, 1.

ἑξαέτιος, α, ον = **ἑξαετής**, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 459. 15.

ἑξᾰ-ήμερος, ον, συνιστάμενος ἐξ ἡμερῶν ἓξ, Φίλων I. 69, 9, ἐνν. **περίοδος**, περὶ τῶν ἓξ ἡμερῶν τῆς δημιουργίας, Θεόφιλ. Ἀντιοχ. 2. 12, Μεθόδ. 132A· ἡ ἑξαήμερος τῆς διακαινησίμου, αἱ ἓξ ἡμέραι μετὰ τὸ Πάσχα, ἡ ἑβδομὰς τοῦ Πάσχα, Κωνστ. Πορφ. Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. 241. 18. Γράφεται καὶ **ἑξήμερος**, ἡ, Σύγκελλ. σ. 12. 9. **2)** ὡς οὐσιαστ. **ἡ Ἑξαήμερος**, ὄνομα συγγράμματος τοῦ Μ. Βασιλείου περὶ τοῦ ἑξαημέρου τῆς δημιουργίας, Γρηγ. Ναζ. II. 585A.

ἐξᾰθέλγω, ἴδε **ἀθέλγω**.

ἐξᾰθλος, ον, ὁ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ἀθλῇ, ὑπὸ γήρως ἐξαθλος ὤν (περὶ Δαμασίου τοῦ ἀθλητοῦ) Λουκ. Λεξιφ. 11, Κλήμ. Ἀλ. 957.

ἐξαθροΐζομαι, μέσ., τοὺς φεύγοντας ἐκ τῆς μάχης συναθροίζω πάλιν εἰς σῶμα, τοὺς «ξαναμαζεύω», ἀλλά νιν πάλιν, κυναγὸς ὡσεί, παῖς σὸς ἐξαθροΐζεται, πύργοις δ' ἐπέστης; αὖθις Εὐρ. Φοίν. 1169.

ἐξαθυμέω = **ἀθυμέω**, μετ' ἐπιτάσεως, Πολύβ. 11. 17, 6, Πλούτ. Κικ. 6.

ἐξαιάζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **αἰάζω**, Εὐρ. Τρῳ. 198.

ἐξαιγειρόομαι, παθ., ἐπὶ τῆς λεύκης, μεταβάλλομαι εἰς αἴγειρον, καθάπερ τὴν λεύκην ἐξαιγειροῦσθαί φασι καὶ φύλλοις καὶ τῇ ὅλῃ προσόψει Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 16, 2.

ἐξαιθερόω, μεταβάλλω εἰς αἰθέρα, ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἐξαιθερωθείς Πλούτ. 2. 922Β.

ἐξαιθραπεύω, σατραπεύω, Μαυσώλου ἐξαιθραπεύοντος 'Επιγρ.'Ιων. Μυλάσων Bechtel 248$_2$, ἴδε **σατράπης**.

ἐξαιθριάζω, ἐκθέτω εἰς τὸν καθαρὸν καὶ ψυχρὸν ἀέρα τῆς νυκτὸς ἢ ἁπλῶς ἀφίνω ἐν ὑπαίθρῳ, 'Ιπ. 551. 44, Διοσκ. 5. 24· ἐπὶ ὕδατος ὅπως καταστῇ ψυχρόν, ἐξαιθριάζουσιν ἐν ὑδρίαις κεραμέαις ἐπὶ τῶν μετεωροτάτων μερῶν τῆς οἰκήσεως 'Αθήν. 124Ε· τὸ ὕδωρ οὐδὲν ἀποδεῖ χιόνος ἐξαιθριασθὲν 'Ιωσήπου 'Ιουδ. Πόλ. 3. 10,7.

ἐξαιμάσσω,'Αττ. **-ττω**: μέλλ. **-ξω**. κάμνω νὰ 'ματώσῃ, αἱματώνω, τὸν ἵππον τῷ κέντρῳ Ξεν. Κύρ.7.1, 29· τῇ μάστιγι Φιλοστρ. Εἰκόνες 11·— μεταφ., ἐξαιμάσσειν τὰς λύπας Διον. 'Αλ. 6. 81.

ἐξαιματίζω, ἀφαιμάσσω, φλεβοτομῶ,'Ιπποκρ. σ.112,1.

ἐξαιματόω, τρέπω, μεταβάλλω εἰς αἷμα, ἐν τῷ παθ. **ἐξαιματοῦμαι**, τρέπομαι εἰς αἷμα, ἐκεῖ δὲ (ἐν ταῖς φλεψί) μεταβάλλουσα ἐξαιματοῦμαι 'Αριστ. π."Υπνου 3. 3.

ἐξαιμάτωσις, εως, ἡ, ἡ εἰς αἷμα μεταβολὴ τῆς τροφῆς, διὰ τὰς ἐξαιματώσεις Μ.'Αντων. 4. 21, Γαλην.19. 373,'Αλέξ.'Αφρ. Προβλ.72, 34, κλ.

ἐξαιματωτικός, ή, όν, ὁ μεταβάλλων εἰς αἷμα ἢ ὁ παράγων αἷμα, ἐξαιματωτικὴ δύναμις 'Αλέξ.'Αφρ. Προβλ. 2. 63.

ἔξαιμος, ον, (αἷμα) «ὁ λίφαιμος, ὁ πλεῖστον αἷμα κενώσας» Σουίδ.· φλεβοτομούμενος δὲ .. ἕως ἔξαιμος ἐγένετο 'Ιπποκρ. 'Επιδημ. τὸ Ε', 1143, 9, π. τῶν ἐν Κεφαλ. Τρωμ. 909, Διόδ. 3. 35, κτλ.· οὕτως, **ἐξαίμων, ονος**, ὁ, ἡ, Πολυδ. Δ', 186, Η', 79.

ἐξαίνυμαι,'Επικ.'Αποθ., λαμβάνω τι ἀπό τινος μέρους καὶ τοποθετῶ αὐτὸ εἰς ἄλλο, νηῒ δ' ἔνι πρύμνῃ ἐξαίνυτο κάλλιπε δῶρα, δηλ. ἐλάμβανε τὰ δῶρα ἐκ τοῦ ἅρματος καὶ ἔθετεν αὐτὰ ἐπὶ τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου,'Οδ. Ο. 206· ἐν 'Ιλ. ἀείποτε ἐξαίνυτο θυμόν, ἀφῄρει τὴν ζωήν, ἐφόνευε, animam erpuit, 'Ιλ. Ε. 155, κ. ἀλλ.· νάρθηκος .. ἐξαίνυσο νηδὺν Νικ.'Αλεξιφ. 272, πρβλ. **ἐξαιρέω**.

ἐξαιονέω, ἐξαντλῶ, «ἐξηονήθην, ἀντὶ τοῦ ἐξηντλήθην» (διάφ. γραφ. **κατηντλήθην**) 'Ετυμ. Μ. 347, 24.

ἐξά-ἵππος, ον, ἐπὶ ἁρμάτων, τὰ συρόμενα ὑπὸ ἓξ ἵππων, «τέθριππα καὶ ἐξάϊππα» Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 47.

ἐξαιρέσιμος, ον, (ἐξαιρέω) ὁ ἐξαιρούμενος, ἐξαιρέσιμοι ἡμέραι, αἱ ἀφαιρούμεναι ἀπὸ τοῦ ἡμερολογίου (ὡς ἐποίει ὁ Μέτων ἀφαιρῶν ἀνὰ μίαν ἡμέραν ἐκ τῶν ἓξ μηνῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ ὅπως ἐπενέγκῃ συμφωνίαν μεταξὺ τοῦ ἡλιακοῦ καὶ τοῦ σεληνιακοῦ ἔτους), 'Αριστ. Οἰκ. 2. 30, 3· ἴδε Cic. Verr. 2. 2, 52, Clinton F. H. 2. σ. 339, κέξ. "Ιδε **ἐμβόλιμος**.

ἐξαίρεσις, εως, ἡ, τὸ ἐξαιρεῖν, ἐκβάλλειν, ἡ ἐξαγωγὴ τῶν ἐντοσθίων τῶν θυμάτων, 'Ηρόδ. 2. 40· κατὰ πληθ., αὐτὰ τὰ ἐντόσθια, ἐξαιρέσεις καὶ τἄλλα τἀκόλουθ' Διονύσ. ἐν «'Ομωνύμοις» 1. 12· ἡ ἐξαγωγή, ἐκρίζωσις ὀδόντων, 'Αριστ. Μηχαν. 21, 2. **2)** ὁ τρόπος πρὸς ἀφαίρεσιν ἢ ἐξαγωγὴν πράγματός τινος, σαφέως δὲ αὐτοῖσι πάντα ἐξηγησάμενον τὰ περὶ τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ λίθου 'Ηρόδ. 2.121,1. **3)** παρὰ τοῖς ῥήτορσι, τὸ ἀποτελοῦν ἐξαίρεσιν, Οὐλπ. ἐν Δημοσθ. π. Λεπτ. 501, 'Ερνέστ. Λεξ. Ρητορ. **II.** μέρος ἔνθα γίνεται ἐκφόρτωσις πλοίων, «ἐξαίρεσις ὅπου τὰ φορτία ἐξαιρεῖται» 'Υπερείδης παρὰ Πολυδ. Θ', 34. **III.** ὡς ὅρος δικανικός, **ἐξαιρέσεως δίκη**, δίκη ὑπὲρ ἀνακτήσεως τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας τινός, «ἐξαιρέσεως δίκη: ὁπότε τις ἄγοι τινὰ ὡς δοῦλον, ἔπειτά τις αὐτὸν ὡς ἐλεύθερον ἐξαιροῖτο, ἐξῆν τῷ ἀντιποιουμένῳ τοῦ ἀνθρώπου ὡς δούλου λαγχάνειν ἐξαιρέσεως δίκην τῷ εἰς τὴν ἐλευθερίαν αὐτὸν ἐξαιρουμένῳ· 'Ισαῖος ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐμάθους εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρέσει» 'Αρποκρ. **IV.** = **αἵρεσις**, ἐκλογή, 'Ερμ. Τρισμ. Ποιμ. 37.16.

ἐξαιρετέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐξαιρέω**, ὃν δεῖ ἐξαιρεῖν, ἐκ τῆς στρατιᾶς Ξεν. Κύρ. 2. 2, 23. **2)** «ἐξαιρετέα· ἀξία τοῦ καταστραφῆναι (Δίων Κ. ἐν 'Αποσπ. 58), ἡ Καρχηδὼν πολλοῖς Ρωμαίων ἐξαιρετέα ἐδόκει εἶναι» Σουίδ. ἐν λέξει. **II. ἐξαιρετέον**, ἀφαιρετέον, ἀποβλητέον, τὴν δ' ἀναρχίαν ἐξαιρετέον ἐκ παντὸς τοῦ βίου πάντων τῶν ἀνθρώπων Πλάτ. Νόμοι 942C, Θεαίτ.157Β. **2)** πρέπει τις νὰ χωρίσῃ, νὰ «βγάλῃ μερίδιον», γυναῖκας ἐξαιρετέον ἂν εἴη Ξεν. Κύρ. 4, 5, 52.

ἐξαιρετός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ ἐκβάλῃ ἐκ τῆς θέσεώς του, τῶν λίθων παρασκευασάμενον ἕνα ἐξαιρετὸν εἶναι ἐκ τοῦ τοίχου 'Ηρόδ. 2. 121, 1· ἐπὶ τοῦ τονισμοῦ, ἴδε Λοβεκκ. Παραλ. 478, Σουίδ. ἐν λέξει, καὶ Ζωναρ.764.

ἐξαίρετος, ον, ὃν ἐκλέγων χωρίζει τις ἐξ ἄλλων, καὶ ἑπομένως, **1)** ἐπίλεκτος, «διαλεκτός», ἐκλεκτός, Λατ. eximius, 'Ιθάκης ἐξαίρετοι [κοῦροι], ἦ ἑοὶ αὐτοῦ θῆτές τε δμῶές τε; 'Οδ. Δ. 643· γυναῖκες .. ἐξαίρετοι 'Ιλ. Β. 227· ἕνα ἐξ. ἀποκρίνειν 'Ηρόδ. 6.130·—ἰδίως ἐπὶ λείας καὶ πραγμάτων διδομένων ὡς τεκμήριον ἰδιαζούσης τιμῆς, μὴ ἀπονεμόμενος διὰ κλήρου, πολλῶν χρημάτων ἐξαίρετον ἄνθος Αἰσχύλ.'Αγ. 954· δώρημα ὁ αὐτ. Εὐμ. 402, κτλ.· οὕτως, ἐξ. τι διδόναι (ἴδε **ἐξαιρέω** II), 'Ηρόδ. 2. 98., 3. 84· ἐξ. τι ἐκτῆσθαι ὁ αὐτ. 8. 140, 2· λαμβάνειν Ξεν. Κύρ. 4, 29, κτλ. **2)** ἐξηρημένος, ἐξαίρετον τιθέναι τινά, ἐξαιρεῖν αὐτόν, Σοφ.'Αποσπ. 822· ποιεῖσθαι Θουκ. 3. 68· δοῦναι Εὐρ. Ι. Τ. 755· οὐδ' ἐστὶν ἐξ. ὥρα τις ἣν διαλείπει Δημ. 124. 4, πρβλ. Διον. 'Αλ. 6. 50· τριήρεις ἑκατὸν ἐξαιρέτους ἐψηφισάμεθα εἶναι, νὰ εἶναι κεχωρισμέναι πρὸς ἰδιαιτέραν χρῆσιν, 'Ανδοκ. 24. 21, πρβλ. Θουκ. 2. 24. **3)** ἐξαιρετικός, οὐχὶ ὁ τυχών, οὐχὶ συνήθης, τάχα δὲ παθὼν ἑοικότ' ἀνὴρ ἐξαίρετον ἔλε μόχθον, ἀλλὰ ταχέως ἔπαθεν ὁ ἀνὴρ ὅ,τι τῷ ἔπρεπε, κολασθεὶς δι' ἐξαιρετικῆς τιμωρίας, περὶ τοῦ 'Ιξίονος, ὅστις προσελέθη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐπὶ ἀειδινήτου τροχοῦ, Πίνδ. Π. 2, 54· οὐδὲν ἐξ. οὐδὲ ἴδιον πεποίημαι Δημ. 319. 21· ἐξ. τῷ δήμῳ 'Ανδοκ. 24. 19· ἐξ. αὐτῷ τυραννίδα περιποιεῖσθαι Αἰσχίν. 66. 23, πρβλ. 'Ισοκρ. 120Α· στρατηγία ἐξ., ἔκτακτος στρατ., Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 39· τοῦτῳ μόνῳ ἐξαίρετόν ἐστι ποιεῖν ὅ τι ἂν βούληται, οὗτος μόνος ἔχει τὸ ἐξαιρετικὸν προνόμιον νὰ πράττῃ ὅ τι ἂν θέλῃ, Λυσ. 116. 26, πρβλ. Δημ. 631.7.—'Επίρρ. **ἐξαιρέτως**, ἐξαιρετικῶς, ἰδίως, πρὸ πάντων, Πλούτ. 2. 667F, κτλ., πρβλ. **ἐξαιρέω** II.

ἐξαιρέω: μέλλ. **-ήσω** (μεταγεν. **ἐξελῶ** Διον.'Αλ.7. 56)· ἀόρ. **ἐξεῖλον** καὶ 'Επικ. **ἔξελον**, ἀπαρ. **ἐξελεῖν**.— Μέσ., μέλλ. **ἐξαιρήσομαι** Αἰσχύλ.'Ικ. 924, μεταγεν. **ἐξελοῦμαι** 'Αλκίφρων 1. 9· ἀόρ. **ἐξειλόμην** καὶ σπανίως **ἐξηρησάμην** 'Αριστοφ. Θεσμ. 761 (ἔνθα ὁ Meineke ἀντὶ τοῦ σούξηρήσατο προτείνει σου διεχρήσατο).— Παθ., πρκμ. **-ῄρημαι**, καὶ 'Ιων. **-αίρημαι**, 'Ηρόδ. Λαμβάνω τι ἔκ τινος, ἁρπάζω τι ἔκ τινος, τί τινος Ὅμ. κλ., οὐκ ἂν φθάνοιτε τὴν ταχίστην ὀπίσω ἀπαλλασσόμενοι καὶ ἀγγέλλοντες τῇ 'Ελλάδι ὅτι ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸ ἔαρ αὐτῇ ἐξαίρηται 'Ηρόδ. 7. 162, κτλ.· ἁπλῶς, ἐξάγω, ἐκβάλλω, τὴν κοιλίην, τὴν νηδὺν ὁ αὐτ. 2. 40, 87· τῶν δὲ ἀργυρευόντων τινὲς .. ἐν τρισὶν ἡμέραις Εὐβοϊκὸν ἐξαιροῦσι (διάφ. γρ. ἐξαίρουσι) τάλαντον Διόδ. 5. 36. **2)** Μέσ., ἐξάγω τι πρὸς ἐμὴν χρῆσιν, ὁ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν ὀϊστόν, ἐξήγαγεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ φαρέτρας, 'Ιλ. Θ. 323· ἐξελομένοις τὰ μεγάλα ἱστία, ἀφοῦ ἐξαγάγωσι τὰ ἑαυτῶν μεγάλα ἱστ., Ξεν.'Ελλ. 1.1,13· ἐς τοὺς ἐπεάν ἀπίκωνται καὶ ἐξέλωνται τὰ φορτία, ὅταν φθάσωσιν εἰς αὐτοὺς καὶ ἐκβάλωσι τὰ ἑαυτῶν φορτία, 'Ηρόδ. 4. 196· τὰ ἀγώγιμα Ξεν.'Αν. 5. 1, 16· τὸν σῖτον ἐς τὴν στοὰν ἐξαιρεῖσθαι Θουκ. 8. 90· ἀπολ., Ψήφισμα παρὰ Δημ. 927. 4, κλ. — Παθ., ἐξάγομαι, ἐπὶ φορτίου,'Ηρόδ. 3. 6, Δημ. 909.17. **II.** ἐκλέγω, διαλέγω, Λατ. exsortem facere, sorti excipere, κούρην ἦν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες 'Αχαιῶν 'Ιλ. Ι. 56· 'Αλκινόῳ δ' αὐτὴν γέρας ἔξελον 'Οδ. Η. 10, πρβλ.'Ιλ. Α. 627· οὕτως, ἐξαιρεῖν τέμενος βασιλέϊ 'Ηρόδ. 6.161· Νίσῳ ἐξ. χθόνα Σοφ. 'Αποσπ.19, πρβλ.187· θεοῖσιν ἀκροθίνια Εὐρ. Ρῆσ. 470· κλήρους τοῖς θεοῖς Θουκ. 3. 50· σπανίως μετὰ διπλῆς αἰτιατ., ὡς τὸ **ἀφαιρέομαι**, ἴδε ἐν λ. **πᾶρ.**— Μέσ., ἐκλέγω δι' ἐμαυτόν, ἀποφέρω ὡς λείαν, τὴν ἐκ Λυρνησσοῦ ἐξείλετο 'Ιλ. Β. 690, πρβλ. Ι. 129, 133· ἐκλέγω, τῶν ἐξαιρεύμην μενοεικέα 'Οδ. Ξ. 232· μίαν ἕκαστος σιτοποιὸν ἐξαιρέετο, ἐξέλεγε δι' ἑαυτόν, 'Ηρόδ. 3.150, πρβλ. Ξεν.'Αν. 2. 5, 20· ταύτας ἐξείλεθ' αὐτῷ κτῆμα Σοφ. Τρ. 245· δῶρον .. πόλεος ἐξελέσθαι, δέξασθαι ὡς ἐξαίρετον δῶρον παρὰ τῆς πόλεως, ὁ αὐτὸς Ο. Κ. 541.— Παθ., δίδομαι ὡς ἰδιαιτέρα τιμή, ἐπὶ ληφύρων, Δημοσθένει ἐξηρέθησαν Θουκ. 3. 114· ἐπὶ ἱεροῦ χώρου, ἐξαιρημένος ὑπὸ 'Ιώνων Ποσειδέωνι, ἀφιερωμένος τῷ Ποσειδῶνι,'Ηρόδ. 1.148· γέρεα .. σφι ἦν τάδε ἐξαιρημένα ὁ αὐτ. 2. 167· ἐξηρημένος ἱπποδρομος ἦν αὐτοῖς, ἀποκεχωρισμένος δι' αὐτούς, Πλάτ. Κριτί.117C· πρβλ. **ἐξαίρετος**. **2)** κάμνω ἐξαίρεσιν, ἐξαιρῶ, τὰς μητέρας ἐξελόντες 'Ηρόδ. 3. 150· Σιμίαν ἐξαιρῶ λόγου Πλάτ. Φαῖδρ. 242Β, πρβλ. Ξεν.'Απομν.1. 4,15. **III.** ἀποδιώκω τινὰ ἀπὸ τῆς θέσεώς του, ἐκβάλλω, ὡς τὸ **ἐξιστάναι**, ἐξαίρεε τοὺς στρουθοὺς κτλ.,'Ηρόδ.1.159., 2. 30, Θουκ. 5. 43, κτλ. **2)** ἐξάγω, μετακινῶ, τὸν λίθον 'Ηρόδ. 2.125· ἐξελὼν ἐκ τοῦ λυχνούχου τὸν λύχνον "Αλεξ. ἐν «Κηρυττομένῳ» 1· πατρὸς φόβον Εὐρ. Φοίν. 991, τοὺς πολλοὺς φόβους ἐξαίρει τῶν πολιτῶν, ἀφαίρει ἐκ τῶν πολιτῶν,'Ισοκρ.19C· ὅπως, εἰ δυναίμεθα, ἐξέλοιμεν ἀλλήλων τὴν ἀπιστίαν Ξεν.'Αν. 2. 5, 4· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη Εὐρ. Μήδ. 904· καὶ ἐπιχειρητέον ὑμῶν ἐξελέσθαι τὴν διαβολήν .. ταύτην, νὰ ἐκβάλλω τὴν διαβολὴν ταύτην ἐκ τῆς ἡμετέρας διανοίας, Πλάτ. 'Απολ.18Ε, πρβλ. 24Α. **3)** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀποστερῶ, ἁρπάζω, ψυχήν, θυμόν, φρένας ἐξελέσθαι, μετ' αἰτ. προσ., εἰ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμὸν 'Ιλ. Ο. 460, πρβλ. Ρ. 678 (ὅπερ εἶναι καὶ 'Αττικόν, Εὐριπ. "Αλκ. 69, Ι. Α. 972)· ἢ μετὰ γεν. προσ., καί μευ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς 'Ιλ. Τ. 137, πρβλ. Ω. 754· οὐ γάρ μου τέρψιν ἐξείλου βίου, δηλ. θανοῦσα ἀφεῖλες τὴν ἐν τοῖς τοιούτοις τέρψιν τοῦ βίου, Εὐρ."Αλκ. 347, κτλ. ἢ σπανίως, μετὰ δοτ. προσ., Γλαύκῳ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς 'Ιλ. Ζ. 234, πρβλ.'Οδ. Π. 218· οὕτως ἐν τιμήσει, ἐκ θυμὸν ἐλέσθαι, ἐκ δέος εἵλετο γυίων 'Ιλ. Λ. 381, 'Οδ. Ζ. 140· ἐκ θυμὸν ἕλοιο Υ. 62:—Μέσ.. ἀναιρῶ τί ἀπό τινος ὅπερ θεωρεῖ πολύτιμον,

μὴ 'ξέλῃ τὰ φίλτατα Σοφ. Ἰλ. 1208.—Παθ., ἐξαιρεθέντες τὸν Δημοκήδεα (οἱ Πέρσαι) ἔπλεον ὀπίσω ἐς τὴν Ἀσίην, ἀφοῦ ὁ Δ. ἀφῃρέθη ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῶν, ἀπέπλευσαν ὀπίσω εἰς τὴν Ἀσίαν, Ἡρόδ. 3. 137· τὸ ἐπιθυμιοῦν τοῦ πλοῦ οὐκ ἐξηρέθησαν, δὲν ἀφῃρέθη ἐξ αὐτῶν ἡ ἐπιθυμία τοῦ πλοῦ, Θουκ. 6. 24, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 519D, κτλ. **IV.** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, καθίστημι ἐλεύθερον, σῴζω, ἐλευθερῶ, ἄγοιμ' ἄν, εἴ τις τάσδε μὴ 'ξαιρήσεται Αἰσχύλ. Ἱκ. 924, Ἀριστοφ. Εἰρ. 316· ἐξείλετο ἀμὲ ἐκ τῶν μεγάλων κινδύνων, ψήφισμα Βυζαντίων παρὰ Δημ. 256. 2· ἐξαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, Λατ. vindicare in libertatem, ἀντιποιεῖσθαί τινος ὡς ἐλευθέρου, Λυσ. 107. 20, Δημ. 135. 9, κτλ., πρβλ. **ἐξαίρεσις** III. **V.** ἀφανίζω, καταστρέφω, ὡς ἂν μιν ἐξέλωμεν ἐκ τῆς χώρης, ὅπως ἀπαλλάξωμεν τὴν χώραν ἐξ αὐτοῦ, Ἡρόδ. 1. 36, Εὐρ. Ἱππ. 18, Ἡρ. Μαιν. 39, 154, Ξεν. Ἑλλην. 2. 2, 19, κτλ.· Λαΐου θέσφατ' ἐξαιροῦσιν, καταστρέφουσιν, ἐξαφανίζουσι, Σοφ. Ο. Τ. 908, πρβλ. Δημ. 631. 24. **2)** ἐξ. πόλιν, ἐντελῶς καταστρέφειν, κατασκάπτειν, Ἡρόδ. 1. 103, πρβλ. Θουκ. 3. 113., 4. 69, Δημ. 235. 27. **3)** φέρω εἰς πέρας, ἐκτελῶ, πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος, ὃ καὶ οἰδηρος πολεμίων ὁράσειεν ἂν Εὐρ. Φοίν. 516.—Τὸ ῥῆμα τοῦτο συχνάκις συγχέεται πρὸς τὸ **ἐξαίρω**.

ἐξαίρημα, τό, = **ἐξαίρετον**, ἐξαιρεῖσθαι [δὲ] ἀ[ρ]γύριον... καὶ τὰ ἐξαιρήματα ὁ[ιελεῖν] κατὰ μέρη Ἐπιγρ. Κῶ ΡΗ. 36c$_6$.

ἐξαιρόομαι, μεταβάλλομαι εἰς αἶραν, εἰς ἄλλο ὅλως ἐξίσταται γένος τὰ μάλιστα τῶν σπερμάτων ... καθάπερ ὁ πυρὸς καὶ ἡ κριθή· μόνα γὰρ ἐξαιροῦνται, εἰς αἶραν ἐξίστανται, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 16, 2.

ἐξαίρω, συνῃρ. ἐκ τοῦ Ἰων. **ἐξαείρω** ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ. καὶ Ὁμ.: ἐν τοῖς σῳζομένοις ἀντιγράφοις τοῦ Ἡροδότου ἀμφότεροι οἱ τύποι εὑρίσκονται, ἴδε κατωτέρω καὶ πρβλ. τοὺς ἁπλοῦς τύπους **ἀείρω** καὶ **αἴρω**. Σηκώνω ἐπάνω, σηκώνω ἐκ τῆς γῆς, ἐκ μὲν ἄλιαξαν ἄειραν Ἰλ. Ω. 266· ἐκ δὲ κτήματ' ἄειραν Ὀδ. Ν. 120 (ἀλλαχοῦ ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸ μέσ., ἴδε κατωτέρω)· ἐξάρας [αὐτὸν] παίει ἐς τὴν γῆν Ἡρόδ. 9. 107· κοῦφον ἐξάρας πόδα Σοφ. Ἀντ. 224· βάθρων ἐκ τῶνδέ μ' ἐξάραντες, διατάξαντές με νὰ ἐγερθῶ ἐκ τούτων τῶν βάθρων, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 264, πρβλ. Τρ. 1193· τίς σ' ἐξῆρεν οἰκοθεν στόλος; τίς σε ἔκαμε νὰ σηκωθῇς καὶ νὰ ἔλθῃς ἐκ τῆς οἰκίας; ὁ αὐτ. Ο. Κ. 358. ἐξαίρει βίον, αὐξάνει, μεγαλώνει, ὁ αὐτ. Τρ. 147· ἐξ. θώρακα, ἐξάγειν (ἐκ τῆς θήκης αὐτοῦ), Ἀριστοφ. Ἀγ. 1033. 6) κατὰ τὸ φαινόμενον. ἀμετάβ., ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ἑδάφους, ἐπὶ πτηνοῦ, Διόδ. 2. 50· ἐξάραντες παντὶ τῷ στρατεύματι, κινήσαντες, Πολύβ. 2. 23, 4· πρβλ. **αἴρω**. **2)** ἀνυψῶ, Κλεισθένης [τὴν οἰκίην] ἐξήειρε Ἡρόδ. 6. 126· ἐξάρας με ὑψοῦ ὁ αὐτ. 9. 79· ἄνω τὸ πρᾶγμα ἐξ., μεγαλοποιεῖν, Αἰσχίν. 29. 24· ἐπὶ μεῖζον ἐξ. τὰ λεγόμενα Διον. Ἁλ. 8. 4· ὑψηλὸν ἐξ. ἑαυτὸν ἐπί τινι Πλάτ. Πολ. 494D. **3)** διεγείρω, ἐξεγείρω, θυμὸν ἐς ἀμπλακίην Θέογν. 630· μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος Σοφ. Αἴ. 1066· τί γὰρ τὸ δεινὸν τοῦθ' ὅ σ' ἐξαίρει θανεῖν; ὅπερ διεγείρει ἐν σοὶ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ θανάτου; Εὐρ. Ἱππ. 322, πρβλ. Ἄλκ. 346· ἐξ. χάριν χορείας Ἀριστοφ. Θεσμ. 981. **4)** ἐν τῷ παθ., ἐπὶ οἰδημάτων, πρήσκομαι, τὰ δὲ οἰδήματα κατ' ἰγνύην ἢ κατὰ πόδα .. ἐξαειρεύμενα ὑπὸ τῆς πιέξιος Ἱππ. π. Ἄγμ. 765, 33.

II. Μέσ. (ὅπερ ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μόνον ἐν τῷ γ' ἐν. τοῦ ἀορ. **ἐξήρατο**), ἀποφέρομαι, κερδαίνω, ἔνθα κ' ἄϋπνος ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθούς, «ἀπηνέγκατο» (Σχόλ.), Ὀδ. Κ. 84· ὅσ' ἂν οὐδέποτε ἐκ Τροίης ἐξήρατο Ὀδυσσεὺς Ε. 39· ἐξάρατο κάλλιστον ἔδνον Ἱπποδαμείας, ἐκτήσατο, ἐκέρδησεν, Πινδ. Ο. 9. 15. **2)** κοῦτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαρούμεθα, δὲν θὰ ἐπαυξήσω αὐθαιρέτως τὰ ὑπάρχοντα δεινά μου, Σοφ. Τρ. 491. **3)** ἐκβάλλω τινὰ διὰ τῆς βίας ἐκ τινος τόπου, ἕως ἂν .. αὐτὸν ἐξαίρωνται (οἱ τοξόται) κελευόντων τῶν πρυτάνεων Πλάτ. Πρωταγ. 319C. **III.** Παθ., ὑψοῦμαι, [τὸ τεῖχος] ἐξήρετο διπλήσιον τοῦ ἀρχαίου Ἡρόδ. 6. 133· ἐγείρομαι, ὑψοῦμαι, ἐξαιρόμενον νέφος οἰμωγῆς Εὐρ. Μήδ. 106· φλὸξ Πολύβ. 14. 5, 1, κτλ. **2)** ἐξογκοῦμαι, πρήσκομαι, Ἱππ. π. τῶν ἐν Κεφαλ. Τρωμ. 909, 14. **3)** ἐπαίρομαι, «παίρνει ὁ νοῦς μου ἀέρα», εἴ τις αὐτῶν ἐλπίσιν κεναῖς πάρος ἐξήρετ' Σοφ. Ἰλ. 1461· ἐξαρθεὶς ὑπὸ μεγαλαυχίας, ἐπαρθείς, «φουσκώσας», Πλάτ. Νόμοι 716A· μετὰ μετοχ., ἐξήρθης κλύων Εὐρ. Ῥῆσ. 109: ἐπὶ ὕφους, εἶμαι πομπώδης, Δημήτρ. Φαλ. 234· ἐπὶ μουσικῆς, Ἀθήν. 624D.

ἐξαίσιος, ον, ὡσαύτως **α, ον**, Ξεν. Ἑλλην. 4. 3, 8· ὁ ἔξω τοῦ αἰσίου, ὡς τὸ **ἔκδικον**, τὸ ἔξω τοῦ δικαίου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐναίσιος**: ἐντεῦθεν, **1)** ὁ ἐκτὸς τοῦ δικαίου καὶ τοῦ πρέποντος, ὁ ἔξω τοῦ καθήκοντος, ἄδικος, παράνομος, οὔτε τινὰ ῥέζας ἐξαίσιον, οὔτε πράξας παράνομόν τινα πρᾶξιν κατά τινος, Ὀδ. Δ. 690· ἢ τινά που δείσας ἐξαίσιον, φοβηθεὶς ἄνομόν τινα ἄνδρα, «ἢ ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ ἔξω τοῦ δέοντος» (Εὐστ.), Ρ. 577· Θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀρὴν πᾶσαν ἐπικρήνειε, «τῆς δὲ Θέτιδος τὴν παράνομον εὐχὴν πᾶσαν ἐκτελέσειε» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ο. 598. **2)** ἐπὶ οἰωνῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐναίσιος**, ὁ μὴ ἐναίσιμος, ὁ μὴ προοιωνιστικός, Δίων Κ. 38. 13. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, ὑπέρμετρος, μέγας, ἰσχυρός, ἐξαίσιον τὸ θερμὸν Ἱππ. 1234 ἐν τέλει· σφοδρός, ὁρμητικός, ἐπὶ ἀνέμου, Ἡρόδ. 3. 26, Ξεν. Ἑλλην. 5. 4, 17· χειμών, σεισμὸς Ἰλάτ. Τίμ. 22E, 25C· ὄμβρος Ξεν. Οἰκ. 5, 18· οὕτως, ἐξ. δεῖμα Αἰσχύλ. Ἱκ. 514· γέλωτες καὶ ὄκρυα Πλάτ. Νόμοι 732C· ἐξ. φυγὴ Ξεν. Ἑλλην. 4, 3, 8· χελῶναι ἐξ. τοῖς μεγέθεσιν, τερατίαι, Διόδ. 3, 21· ἐξ. τὸ μέγεθος καὶ τὸ ὕψος ὁ αὐτ. 13. 82.—Ἐπίρρ. **ἐξαισίως** Θεμίστ. σ. 312D.

ἐξαΐσσω, Ἀττ. **-άσσω** ἢ **-άττω**: μέλλ. **-ξω**, ἐξορμῶ, ἐν τμήσει, ἐκ δὲ τὼ αἴξαντε πυλάων Ἰλ. Μ. 145· ἐξηΐξατην οὖν δύο ὀράκοντ' ἐκ τοῦ νεὼ Ἀριστοφ. Πλ. 733· ὁ δ' ὤχετ' ἐξάξας γε ὁ αὐτ. Βάτρ. 567· τὸ ἐξᾶττον, τὸ βίαιον, Πλούτ. 2. 83F:—οὕτως ἐν τῷ παθ., ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠΐχθη παλάμηφιν, «ἐξέδραμεν ἐκ τῆς χειρὸς» (Σχόλ.), Ἰλ. Γ. 368.

ἐξαϊστόω, καταστρέφω, ἐξαφανίζω, Αἰσχύλ. Πέρσ. 668, Τζέτζ. Ἱστ. 4. 8.

ἐξαισχύνομαι (εἰμὴ σφάλμα τυπογρ. ἀντὶ **ἐπαισχύνομαι**) Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 648, ἔκδ. Stallb.

ἐξαιτέω: μέλλ. **-ήσω**, αἰτῶ παρά τινος, μετὰ διπλῆς αἰτ., τήνδε μ' ἐξαιτεῖ χάριν Σοφ. Ο. Κ. 586, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 1656, Ἰκ. 120· μετ' αἰτ. καὶ γεν., ὅς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξήτει πατρός, μ' ἐζήτει ἐκ τοῦ πατρός μου, δηλ. εἰς γάμον, Σοφ. Τρ. 10· ἐξ. τινα, ἀπαιτεῖν τὴν παράδοσίν τινος, ἰδίως κακούργου, Ἡρόδ. 1. 74, πρβλ. Δημ. 239 ἐν τέλει· ἐπὶ δούλου πρὸς βασανισμόν, Ἀντιφῶν 144. 28, Λυσ. 111. 24· τὸν ἐλεύθερον ἐξ. Δημ. 848. 24· (ὡσαύτως, ἐξ. τὴν βάσανον αὐτόθι 21)· ἐξ. τινα βασανίζειν ὁ αὐτ. 981. 17· σμικρὸν ἐξαιτοῦντα, αἰτοῦντα μικρόν τι, Σοφ. Ο. Κ. 5· ἐξ. τινα ποιεῖν τι ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1255, Εὐρ. Ῥῆσ. 175. **II.** Μέσ., ἐξαιτοῦμαι, αἰτῶ δι' ἐμαυτόν, παραπλήσιον τῷ ἐνεργ., Ἡρόδ. 1. 159., 9. 87, Σοφ. Ἰλ. 656, κτλ.· χάριν παρά τινος Λυσ. 160. 40.

2) ἐν τῷ μέσῳ ὡσαύτως = **παραιτοῦμαι**, σῴζω διὰ παρακλήσεων, ἀπαλλάσσω τινά τινος, Λατ. exorare, ἤτοι τις ἐξέκλεψεν ἢ 'ξητήσατο Αἰσχύλ. Ἀγ. 662 (ἔνθα ὁ Schütz 'ξηγήσατο, ὁ δὲ Ἑρμαννος 'ξηρήσατο)· ἡ δὲ μήτηρ ἐξαιτησαμένη αὐτὸν ἀποπέμπει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν Ξεν. Ἀν. 1. 1, 3, Λυσ. 159. 11, κτλ.· αὐτὸν ἐξαιτήσεται Δημ. 546. 21· ὡσαύτως, ἐξ. ὑπέρ τινος, μεσιτεύειν ὑπέρ τινος, Εὐρ. Βάκχ. 360· μετ' ἀπαρ., τοὺς κάτω σθένοντας ἐξητησάμην τύμβου κυρῆσαι, «τοὺς γὰρ ἐν τῷ ᾅδῃ δυναμένους, Πλουτῶνα καὶ Περσεφόνην, ἱκέτευσα ἐπιτυχεῖν ἐνταφιασμοῦ» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. Ἑκ. 49, πρβλ. Μήδ. 971: μετ' αἰτ. πράγμ., παραιτοῦμαι συγγνώμην ἔχειν, Λατ. deprecari, τὰ πρόσθεν σφάλματα ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 54· ἀποτρέπω τι διὰ παρακλήσεων, τὰς γραφὰς παρανόμων Αἰσχίν. 82. 8.—Πρβλ. **ἐκλιπαρέω**.

ἐξαίτημα, τό, = αἴτημα, Λέων Αὐτ. Πανηγ. εἰς Χρυσ. σ. 278.

ἐξαίτης, ὁ, ἀφαιρέτης, Σουΐδ.

ἐξαίτησις, εως, ἡ, τὸ ἀπαιτεῖν τινα πρὸς τιμωρίαν ἢ βάσανον, Δημ. 1200. 27. **II.** = **παραίτησις**, παράκλησις, μεσιτεία, ὁ αὐτὸς 1385. 9.

ἐξαιτητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐξαιτεῖσθαι, πολὺ πρότερον ὑπὲρ αὐτῶν αὐτοῖς ἐστιν ἀπολογητέον ἢ τοῦτον παρ' ὑμῶν ἐξαιτητέον, παρὰ νὰ ἀπαιτῶσι παρ' ὑμῶν τὴν σωτηρίαν τούτου διὰ παρακλήσεων, Λυκοῦργ. 167. 12.

ἐξαίτητος, ον, εὐπόριστος, ῥάδιος λαβεῖν, ἢ ἐπιτευκτικός, Γλωσσ.

ἐξαιτιολογέω, = αἰτιολογῶ, Διογ. Λ. 10. 82.

ἔξαιτος, ον, (αἰτέω) περιζήτητος, ἐκλεκτός, ἐπίλεκτος, οἶνόν τ' ἔξαιτον μελιηδέα Ἰλ. Μ. 320· νῆα καὶ ἔξαίτους ἑρέτας Ὀδ. Β. 307· ἔξαίτους ἑκατόμβας Ε. 102· μεταγεν. ποιηταὶ μετεχειρίζοντο τὴν λέξιν ἀκριβῶς ὡς τὸ **ἐξαίρετος**, Ἀνθ. Π. 6. 332, Μανέθων 2. 226., 3. 354.

ἐξαίφνης, (ἄφνω) Ἐπίρρ., αἰφνιδίως, Ἰλ. Ρ. 738, Φ. 14, Πινδ. Ο. 9. 78. Αἰσχύλ. Πρ. 1077, Σοφ. Ο. Κ. 1610, κλ.· μετὰ μετοχ., ψυχὴν θεωρεῖν ἐξ. ἀποθανόντος ἑκάστου, ὡς τὸ Λατ. statim ut, εὐθὺς ὅταν ἀποθάνῃ, Πλάτ. Γοργ. 523E· ἀκούσαντι ἐξ., εὐθὺς ὡς ἤκουσε, ὁ αὐτ. Κρατ. 396B· ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄρθρου, τό γ' ἐξ. Δημ. 278. 10·— ἀλλά, τὸ ἐξαίφνης, στιγμὴ μεταξὺ δύο χρονικῶν σημείων, διακοπὴ τῆς χρονικῆς συνεχείας, Πλάτ. Παρμ. 156D, πρβλ. Ἀριστ. Φυσ. 4. 13, 7. Πρβλ. **ἐξαπίνης**.

ἐξαιφνίδιος, ον, ὡσαύτως **α, ον**, Πλάτ. Κρατ. 414A:— αἰφνίδιος, ἀπροσδόκητος, αὔξη Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐπιδρομαὶ Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 479. 27.

ἐξαιχμαλωτεύω, = **αἰχμαλωτεύω**, Κύριλλ. Ἱερ. 505A.

ἐξαιχμᾰλωτίζω, = **αἰχμαλωτίζω**, Ἰω. Χρυσ. Ι. 698D, Νικήτ. Χρον. 51C.

ἐξαιωρέομαι, παθ., ἐξαιωροῦμαι, κρέμαμαι ἔκ τινος πράγματος, Ἱππ. Ἀρ. 833.

ἐξᾰκανθίζω, ἐξάγω τὰς ἀκάνθας, μεταφ. ἐν Κικ. π. Ἀττ. 6. 6, 1.

ἐξᾰκανθόομαι, καθίσταμαι ἀκανθώδης, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 2.

ἑξακάτιοι, οἱ, ἴδε ἐν λ. **ἑξ**.

ἐξᾰκέομαι: μέλλ. **-ήσομαι**, Ἀποθ., θεραπεύω γενομένην βλάβην, αἱ δ' (αἱ Λιταὶ δηλ.) ἐξακέονται ὀπίσω, «ἰῶνται, ἀποθεραπεύουσι» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 503, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 885D. **II.** μετ' αἰτ., κατευνάζω, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο, «ἰάσαιο», Ἰλ. Δ. 36, πρβλ. Ὀδ. Γ.145, θεραπεύω, τὰς ἐνδείας φίλων Ξεν. Κύρ. 8. 2, 22. **2)** ἐπὶ κοινῶν πραγμάτων, διορθώνω, «μπαλώνω» ἐνδύματα, οἱ τὰ ἱμάτια ἐξακούμενοι Πλάτ. Μένων 91D, Μένανδ. ἐν Ἀδηλ. 242· — ὁ ἐνεργ. ἀόρ. **ἐξακέσας** ἁπαντᾷ ἐν τοῖς Πυθαγ. Χρυσ. Ἔπεσι 66.

ἐξᾰκεσις [ᾰ], **εως**, ἡ, ἐντελὴς ἴασις, ἐξακέσεις νόσων Ἀριστοφ. Βάτρ.1033.

ἐξᾰκεστήριος, ον, ὁ ἰώμενος, ὁ θεραπεύων, ἔθυσαν .. θεοῖς ἐξακεστηρίοις τε καὶ ἀποτροπαίοις Διον. Ἁλ. 10. 2· ἐξιλαστήριος, ἐξακεστηρίσις θυσίαις ὁ αὐτ. 5. 54.

ἐξᾰκῐ̆ς [ᾰ], Ἐπίρρ., (ἓξ) ἓξ φοράς, Λατ. sexies, Πίνδ. Ο. 7. 157, Πλάτ. Πολ. 337B, κτλ.· ὡσαύτως **ἑξάκι**, Καλλ. Ἀποσπ. 120, Ἀνθ. Π.14. 129,141, Συλλ. Ἐπιγρ. 2834. 4.

ἑξᾰκισ-μύριοι, ἓξ μυριάδες, δηλ. ἑξήκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 4. 86, Ξεν. Κύρ. 2.1, 6.

ἑξᾰκισ-χίλιοι [ῐ], **αι, α**, ἓξ χιλιάδες, Ἡρόδ.1.192, κ. ἀλλ., Θουκ. 2.13, κτλ.· — **ἑξακισχιλιοστός, ή, όν**, Μεθόδ. 344B.

ἑξά-κλῖνος, ον, ἔχων ἓξ κλίνας, ὡσαύτως **ἑξκλινος**, Ἐτυμ. Μ. 346.14· — ὡς οὐσιαστ. **ἑξάκλινον**, τό, ἀνάκλιντρον, ἔχον ἓξ θέσεις, Martial. 9. 60.

ἐξακμάζω: μέλλ. **-σω**, παρακμάζω, παρέρχομαι, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 594.

ἔξακμος, ὁ, = βούπαις, δηλ. μέγας παῖς, οὔπω τέλειος ἀνήρ, «βούπαις, Ἀττικῶς, ἔξακμος Ἑλληνικῶς» Μοῖρις σ. 97, ἔνθα ἴδε μακρὰν σημ. Piers.

ἑξά-κνημος, ον, ἐπὶ τροχοῦ, ἔχων ἓξ κνήμας, Σχόλ. εἰς Πίνδ. Π. 2.73.

ἐξᾰκολουθέω, παρακολουθῶ, γιγνώσκων αὐτὸν .. ῥᾳδίως ἑξακολουθήσοντα τοῖς ἐκεῖ φίλοις, ἐφ' ὁπότερα ἂν ἄγωσιν αὐτὸν Πολύβ.17.10,7. **2)** ἐπακολουθῶ ὡς ἀποτέλεσμα, ἐπὶ πᾶσι τούτοις συνίστανε τὴν ἑξακολουθήσουσαν εὔνοιαν σφίσι παρὰ τοῦ τῶν Αἰτωλῶν πλήθους ὁ αὐτ. 4. 5, 6· τὴν ἑξακολουθοῦσαν αὐτῷ φήμην ὁ αὐτ. 5. 78. 4.

ἐξακολούθησις, εως, ἡ, τὸ ἑξακολουθεῖν, Κλήμ. Ἀλ. 465.

ἐξᾰκονάω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἀκονάω**, Ἐβδ. (Ἰεζεκιὴλ ΚΒ', 11).

ἐξᾰκοντίζω: μέλλ. Ἀττ. **-τῶ**, ῥίπτω μεθ' ὁρμῆς, ἐξακοντίζειν τὰ δόρατα Ξεν. Ἑλλην. 5. 4, 40· — ἐμπήγνυμί τι μεθ' ὁρμῆς, φάσγανον πρὸς ἦπαρ ἐξακοντίσας Εὐρ. Ἡρ. Μαιν.1149· ὡσαύτως μετὰ δοτ. ὀργ., ἐξ. τοῖς δόρασι, τοῖς παλτοῖς Ξεν. Ἑλλην. 4. 6,11, Ἀν. 5. 4, 25· ἀπολ., ὁ καρκίνος .. ὅταν φοβηθῇ, φεύγει ἀνάπαλιν καὶ μακρὰν ἐξακοντίζει (δηλ. ἑαυτὸν) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 21· ταῦτ' εἰπὼν (ὁ Ἀρταγέρσης) ἐξηκόντισεν ἐπ' αὐτὸν (τὸν Κῦρον) Πλουτ. Ἀρτοξ. 9· κατά τινος Διοδ. Ἀποσπ. 553. **2)** μεταφ., συχν. παρ' Εὐρ., βάκχας .. αἳ τῆσδε γῆς οἴστροισι λευκὸν κῶλον ἐξηκόντισαν, ἐξ οἴστρου παρορμώμεναι ἐξηκόντισαν τοὺς λευκοὺς αὐτῶν πόδας μακρὰν ταύτης τῆς γῆς, δηλ. ἀπῆλθον δρομαίως ἐντεῦθεν εἰς τὰ ὄρη, ὁ αὐτ. Βάκχ. 665· κακῶν γὰρ τῶν τότ' οὐκ ἀμνημονῶ, ὅσας γενείου χεῖρας ἐξηκόντισα, ποσάκις ἐξέτεινα σπασμωδικῶς πρὸς τὸ γένειον (τοῦ τεκόντος μου) τὰς χεῖράς μου, ἱκετεύων αὐτόν, ὁ αὐτ. Ι. Τ. 362· ἀλλά τί τοὺς Ὀδυσσέως ἑξακοντίζω πόνους, διακρύττω μεγαλοφώνως, διαλαλῶ, ὁ αὐτ. Τρῳ. 444· ταῦτα πρὸς τάδε Ἱκέτ. 456· οὕτω, γλώσσῃ ματαίους ἑξ. λόγους Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 87· τοσαύτην ἑξακοντίζει πνοὴν Ἀντιφάν. ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1.7.

ἐξακόντισις, εως, ἡ, οὐσ. τοῦ **ἐξακοντίζω**, τὸ μεθ' ὁρμῆς ἐξακοντίζειν τι, τῇ τοῦ σπέρματος ἑξακοντίσει Γαλην. τ. 5. σ. 377.

ἐξακόντισμα, τό, τὸ ἐξακοντιζόμενον, «ἑξακόντισμα αἵματος» Σχόλ. εἰς Ὀδ. Χ.19, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **αὐλός**.

ἐξᾰκοντισμός, ὁ, = **ἐξακόντισις**, Γαλην. τ. 4, σ. 627. 6· ἐπὶ μετεώρων, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 23.

ἑξακοσί-αρχος, ὁ, ἀρχηγὸς 600 ἀνδρῶν, Πολύαιν. ἐν τῷ προοιμ.

ἑξακόσιοι, αι, α, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ.1. 51, κλ., πρβλ. **ἑξ**.

ἑξᾰκοσιοστός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, Ἐβδ. (Γέν. Ζ', 11).

ἑξᾰ-κοτυλιαῖος, α, ον, χωρῶν ἓξ κοτύλας, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 95.

ἐξακοτύλος, ον, ὁ, = τῷ προηγ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 23, Πολυδ. Δ.168.

ἐξακουστέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ ἐξακούειν, ὑπονοεῖν, τοὺς Ἕλληνας ἐξακουστέον Κλήμ. Ἀλ.733· παρὰ Γραμμ., δεῖ ἐξυπακούειν, «ἔξωθεν ἐξακουστέαν τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα», Σχόλ. εἰς Πίνδ. Ὀλ.1.157· δεῖ προσέχειν, μετὰ γεν., οὐ γὰρ μύθων παιδικῶν ἐξακουστέον Κλήμ. Ἀλ. σ. 356.

ἐξάκουστος, ον, ἐπὶ λόγου ἐκφωνουμένου, ὁ καλῶς καὶ εὐκρινῶς ἀκουόμενος, οὐδενὸς ἐξάκουστος ἦν ὁ λόγος ὑπὸ τοῦ θορύβου Διον. Ἁλ. 10. 41, σ. 2098. 15· ἦχος Ἀθήν. 361E· ἐπὶ προσώπων. ἐπὶ βήματος ὑψηλοῦ ἐφ' οὗ γένοιτο ἐξάκουστος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 8, 12. — **Ἐπίρρ. -τως**, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἀλεκτρ. 8. **2)** περιβόητος, περίφημος, «ἐξακουστὸς» ἢ «ἐξακουσμένος», Εὐστ. Πονημάτ. 251. 56, Ἡσύχ.

ἐξακούω: μέλλ. **-ακούσομαι**, ἀκούω, ἀντιλαμβάνομαι ἤχου, ἰδίως ἐξ ἀποστάσεως, προσέχω εἴς τι, μετ' αἰτ. πράγμ., κληδόνος βοὴν Αἰσχύλ. Εὐμ. 397· σοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὕπο Σοφ. Ἡλ. 553· μετὰ μετοχ., οἵοις [κακοῖς] .. ἐξήκουσας ἐνναίοντά μιν Σοφ. Φιλ. 472· ἀπολ., λόγῳ μὲν ἐξήκουσ', ὅπωπα δ' οὐ μάλα αὐτόθι 676· — ὡσαύτως μετὰ γεν. προσ., τῶν ῥητόρων ἵν' ἐξακούω Ἀριστοφ. Θεσμ. 293, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 4. 3· μετὰ γεν. πράγμ., Πλουτ. Φάβ. 6. — Παθ., ἀκούομαι, Ἀριστ. Προβλ.11.19, Διογ. Λ. 8. 82.

ἐξακριβάζω, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐξακριβόω**, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 7, 4. — Μέσ., καὶ πᾶν πέρας αὐτὸς ἐξακριβάζεται Ἐβδ. (Ἰὼβ ΚΗ', 3).

ἐξακριβασμός, οῦ, ὁ, ἐξακρίβωσις, Νικηφ. Βλεμμ. σ. 1326, ἔκδ. Μί.

ἐξακρῐβολογέω, μελετῶ τι μετ' ἀκριβείας, Α. Β. 651. 1.

ἐξακρῐβόω, λέγω τι ἀκριβῶς, ἀποδεικνύω τι μετ' ἀκριβείας, ταὐτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται δόκησιν εἰπεῖν κἀξακριβῶσαι λόγον Σοφ. Τρ. 426· ἐξετάζω τι κατὰ βάθος, ποιῶ ἀκριβῆ μελέτην πράγματός τινος, τὸ γὰρ ἐπὶ πλεῖον ἐξακριβοῦν ἐργωδέστερον ἴσως ἐστὶ τῶν προκειμένων Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 13, 8, πρβλ. 12, 7· ἕκαστα .. ἐξακριβοῦσιν οἱ μεθ' ἡδονῆς ἐνεργοῦντες, μετ' ἀκριβείας καὶ τελειότητος ποιοῦσιν, αὐτόθι 10. 5, 2. — Μέσ., περιγράφω λεπτομερῶς, σὺ δ', ὡς ἔοικεν, οὐκ ἀρκεσθήσῃ τούτῳ, εἰ μή σοι καὶ τὰ τῆς ἐσθῆτος ἐξακριβώσομαι τῷ λόγῳ Φιλόστρ. Νεώτ. 880. — Παθ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν.10. 9,15, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9.16, 6. **II.** ἀμεταβ., ὁμιλῶ μετ' ἀκριβείας, περί τινος, ἐξακριβοῦν γὰρ ὑπὲρ αὐτῶν ἄλλης ἂν εἴη φιλοσοφίας οἰκειότερον Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 6, 13· περὶ τινος Πολύβ. 2. 26, 4· συμβαίνω ἀκριβῶς καθ' ὡρισμένα χρονικὰ διαστήματα, οὐ μὴν ἐξακριβοῦσί γε (αἱ καθάρσεις) πάσαις ὁμοίως Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 3, 4.

ἐξακρῐβωσις, εως, ἡ, αὐστηρά, ἀκριβὴς τήρησις, τοῦ νόμου Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 2, 4.

ἐξακρίζω, ἀνέρχομαι εἰς τὰ ἀνώτατα στρώματα τοῦ ἀέρος, τί δῆτα μέλλετ'; ἐξακρίζετ' αἰθέρα πτεροῖς Εὐρ. Ὀρ. 275.

ἐξακτέον, ῥηματ. ἐπίθ. (**ἐξάγω** Ι. 2) πρέπει τις νὰ ἐξαγάγῃ τινὰ ἐκ τοῦ μέσου, νὰ φονεύσῃ αὐτόν, Μάρκ. Ἀντ. 3.1. **2)** (**ἐξάγω** Ι.1. 6) πρέπει τις νὰ ἐξέλθῃ, ἔγνω ἐξακτέον εἶναι τὴν ταχίστην ἐκ τοῦ κόλπου Ξεν. Ἑλλην. 6. 5,18.

ἑξά-κυκλος, ον, ἔχων ἓξ κύκλους, ἤτοι τροχούς, ἅμισχαι ἑξάκυκλοι Ἱππ. π. Ἀέρ. 291, 29.

ἑξά-κωλος, ον, ἔχων ἓξ κῶλα, μέλη, ἤτοι στίχους, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 836.

ἐξᾰλαόω, = ἐκτυφλόω, υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας Ὀδ. Α. 103, Ν. 343· ὡσαύτως, ὀφθαλμὸν .., τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσεν, ἐξέβαλεν ἐντελῶς, Ὀδ. Ι. 453, 504· καθιστῶ τυφλὸν καὶ ἄχρηστον, ὅλον δέμας Ὀππ. Κ. 3. 228.

ἐξᾰλαπάζω: μέλλ. **-ξω**, ἐκπορθέω, κυριεύω, πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι Ἰλ. Α.129, κτλ.· — ὡσαύτως, κενῶ πόλιν τινὰ τῶν ἑαυτῆς κατοίκων, μεθίστημι τοὺς ἐνοικοῦντας εἰς ἕτερον τόπον ἵνα τοποθετήσω ἐν αὐτῇ νέους κατοίκους, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας Ὀδ. Δ.176· καθόλου, καταστρέφω ἐξ ὁλοκλήρου, νῆας Ἰλ. Ν. 813, τεῖχος Υ. 30· μεταφ., ἀλλά με νόσος ἐξαλάπαξε Θεόκρ. 2. 85. Ἐπικ. λέξ. ἀπαντῶσα καὶ παρὰ Ξεν. ἐν Ἀν. 7.1,29.

ἐξαλδαίνει, «ἐκθλαστάνει» Ἡσύχ.

ἐξᾰλεείνω, = **ἐξαλέομαι**, Ὀππ. Ἁλ. 5. 398. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐξαλέεινεν· ἐξέκλινεν».

ἐξαλειπτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐξαλείψῃ, τοὺς νόμους Λυσ.104. 4.

ἐξαλειπτήριος, ον, ὁ, ὁ ἐξαλείφων, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ ἐξαλείψῃ, Ψευδο-Χρυσ. τ.7, σ. 282, 22.

ἐξαλειπτης, ου, ὁ, «κονιάτης, χρίστης», Λεξ. Γαλην. σ. 466.

ἐξαλειπτικός, ή, όν, ἱκανὸς νὰ ἐξαλείψῃ, τινὸς Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ.7. 373.

ἐξάλειπτρον, τό, λήκυθος, ἀλάβαστρον ἐξ οὗ ἠλείφοντο οἱ δειπνοῦντες, Ἀριστοφ. Ἀχ.1063, Ἀντιφάν. ἐν «Τραυματίᾳ» 2.

ἐξαλείπτωρ, ορος, ὁ, ἐξαλείφων, ἐξαλ. πτισμάτων Θ. Στουδ. σ. 1796, ἔκδ. Μί.

ἐξαλείφω: μέλλ. **-ψω**: παθ. πρκμ. **ἐξήλειμμαι**, καὶ Ἀττ. ἐξαλήλιμμαι, ὑποστακτ. ἀορ. β' παθ. **ἐξαλῖφῆ**, Πλάτ. Φαῖδρ. 258B (Βεκκῆρος ἐξ ἀρίστων ἀντιγράφων). Ἐπιχρίω, [τὸ σῶμα] ἐξηλείφοντο γύψῳ Ἡρόδ.7. 69· ἢ ἔτυχε .. οὐκ ἐξαληλιμμένον τὸ τεῖχος, ὅπου δὲν ἠτο ἠλειμμένον διὰ τιτάνου καὶ διεκρίνοντο αἱ πλίνθοι, Θουκ. 3. 20. **II.** ἐξαλείφω, ἀπαλείφω, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «σβύνω», ἐξαλειφθεῖσ' ὡς ἄγαλμα, ἐξαλειφθεῖσα ὡς ζωγράφημα, Εὐρ. Ἑλ. 262· πάντα τὰ πρόσθεν ἐξαλείψας, ὡς ἐξαλείφει παῖς ἐκ τοῦ πίνακος πρᾶξιν ἀριθμητικὴν ἐσφαλμένην, Πλάτ. Θεαίτ.187B· καταργῶ, ἐξαλ. ψηφίσματα Ἀνδοκ.10.30· νόμους

Λυσ. 96.10· ἐξαλειφόντων (ἐνν. τὸ ὀφείλημα) Συλλ.'Επιγρ. 76. 10· ἰδίως ἐν 'Αθήναις, ἐξαλείφειν τινά ἐκ τοῦ καταλόγου, διαγράφειν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τοῦ καταλ., Ξεν.'Ελλην. 2. 3, 51· οὕτω, ἐξ. τινά 'Αριστοφ.'Ιππ. 877, Δημ.1006.21· ἀντίθ. τῷ **ἐγγράφω**, 'Αριστοφ. Εἰρ.1181, Λυσίας 183.15, κλ., ἀντίθ. τῷ **ἀναγράφω**, Θουκ. 3. 57. **2)** μεταφ. ὡς τὸ Λατ. delere, ἐξαλείφω, ἐξαφανίζω, ἐντελῶς καταστρέφω, μὴ 'ξαλείψῃς σπέρμα Πελοπιδῶν Αἰσχύλ. Χο. 503, πρβλ. Εὐρ.'Ιππ.1241· ὑμᾶς δὲ καὶ ἐκ παντὸς τοῦ 'Ελληνικοῦ πανοικησίᾳ διὰ Θηβαίους ἐξαλεῖψαι, «σεῖς δὲ ἐξ ἐναντίας νὰ τὴν ἐξαλείψητε (τὴν πολιν) ἀπὸ πάσης τῆς Ἑλλάδος ὁλόκληρον, χαριζόμενοι τῆς Θηβαίοις» (Δούκας), Θουκ. 3. 57·— ἐπὶ πραγμάτων, ἐξαλείφω ἐκ τοῦ νοῦ μου, τὸ γιγνώσκειν Δημ. 976. 23· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐξαλείψασθαι πάθος φρενὸς Εὐρ.'Εκ. 590· ἀλλ' ἐξαλείψασθαι τὰς ἀπογραφάς, ἀπαλείφειν αὐτάς, ὁ δὲ ἀπιὼν ἐξαλειψάμενος ἴτω τὰς ἀπογραφάς, αἵτινες ἂν αὐτῷ παρά τοῖς ἄρχουσι γεγραμμέναι πρότερον ὦσιν, περὶ μετοίκων καταλειπόντων τὴν πόλιν, Πλάτ. Νόμ. 850C. —Παθ., ἡ Σπάρτης εὐδαιμονία οὐκ ἐξηλείφετο 'Ηρόδ.7. 220· τιμιάς μὴ 'ξαλειφθῆναι Αἰσχύλ. Θήβ.15.

ἐξάλειψις, εως, ἡ, ἐξαφάνισις, καταστροφή, ἐξάλειψίς σου ἡ ἡμέρα ἐκείνη 'Εβδ. (Μιχ. Ζ', 11)· ἀποκτείνατε εἰς ἐξάλειψιν 'Ιεζεκ. Θ', 6.

ἐξᾱλέομαι, φυλάττομαι ἀπό τινος, ἐκκλίνω, ἔκ τ' ἀλέοντο, «καὶ ἐξέκλινον» (Θ. Γαζῆς), 'Ιλ. Σ. 586· τὸ πλεῖστον ἐν 'Επικῷ ἀπαρ., ἀόρ. α', Διὸς νόον ἐξαλέασθαι 'Ησ. Ἔργ. κ.'Ημ. 105, 756, 800, 'Αριστοφ.'Ιππ. 1080· ὡσαύτως μετὰ γεν., 'Απολλ. Ῥόδ. Β. 319· ἐνεστ. **ἐξαλέονται** Κόϊντ. Σμ. 2. 385. — 'Επικ. λέξις, πρβλ. τὸ ἑπόμ.

ἐξᾱλεύομαι, = τῷ προηγ., ὡς ἄν .. μῆνιν .. ἐξαλεύσωμαι θεᾶς (ὑποτακτ. ἀόρ.) Σοφ. Αἴ. 656· καθ' 'Ησύχ. «ἐξαλύξωμαι· φυλάξωμαι. Σοφοκλῆς Αἴαντι Μαστιγοφόρῳ». Τὴν γραφὴν τοῦ 'Ησυχ. παρεδέξατο ὁ Brunck καὶ ἄλλοι ἐκδόται, ἐν οἷς καὶ ὁ Jebb.—Πρβλ. **ἐξαλύσκω.**

ἐξᾱλίνδω, τοῦ ῥήματος τούτου εὑρίσκομεν μόνον μετοχ. ἀορ. **ἐξαλίσας** [ῑ] καὶ πρκμ. **ἐξήλῑκα,** ποιῶ τι ἐκκυλισθῆναι, ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε, πήγαινε τὸν ἵππον εἰς τὴν οἰκίαν, ἀφοῦ πρῶτον τὸν βάλῃς νὰ κυλισθῇ ἐπὶ τῆς ἀλινδήθρας, 'Αριστοφ. Νεφ. 32, (πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 11, 18)· πρὸς ὃ ὁ Στρεψιάδης ἀπαντᾷ: ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν, μὲ ἐκύλισας ἔξω τῆς περιουσίας μου, 'Αριστοφ. Νεφ. 33.— Περὶ τοῦ τύπου ἴδε ἐν λ. **ἀλίνδω.**

ἐξᾱλίπτης, πλημμελὴς γραφὴ ἀντὶ **ἐξαλείπτης,** ἴδε τὴν λέξιν.

ἐξᾱλίστρα, ἡ, = **ἀλινδήθρα,** Πολυδ. Α', 183.

ἐξαλλᾰγή, ἡ, ἐντελὴς ἀλλαγή, μεταβολή, ἀλλοίωσις, τῶν εἰωθότων νομίμων Πλάτ. Φαῖδρ. 265Α· ἐξαλλαγὴ εἰς ἕτερον γένος, μετάπτωσις, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 4, 5· τῶν κρεῶν ἐξαλλαγή, ποικιλία, 'Αθήν. 25Ε. **2)** ἐξαλλαγαὶ τῶν ὀνομάτων, ποικιλίαι ἐν τῇ χρήσει τῶν ὀνομάτων, 'Αριστ. Ποιητ. 22, 8· διαφορά, τινὸς πρός τινα Διό.'Αλ. 549Α· πρβλ. **ἐξαλλάσσω** Ι. 2.

ἐξάλλαγμα, τό, τέρψις, διασκέδασις, 'Αναξανδρίδης ἐν «Θησεῖ» 2 (Α. Β. 96)· πρβλ. **ἐξαλλάσσω** 4.

ἐξαλλακτέον, ρημ. ἐπίθ., δεῖ ἐξαλλάσσειν, Σωρ. 'Εφ. ἔκδ. Erm. σ. 263.

ἐξάλλαξις, εως, ἡ, = **ἐξαλλαγή,** Στράβων 96.

ἐξαλλάσσω, 'Αττ. **-ττω**· μέλλ. **-ξω.** 'Αλλάσσω τι ἐντελῶς ἢ ἐξ ὁλοκλήρου, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **ἀλλάσσω,** κοινῶς «ἀλλάζω», ἐσθῆτα Εὐρ.'Ελ. 1297· αἰὼν δὲ κυλινδομέναις ἡμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξάλλαξεν, «ὁ γὰρ βίος ἐν ταῖς ἡμέραις εἱλούμενος, ἀλλοίας καὶ ἀλλοίας ἀπογεννᾷ περιστάσεις» (Σχόλ.), Πινδ. Ι. 3,30· γένος ὅλον ἐξαλλάττειν εἰς ἕτερον, μεταπίπτειν, Θεόφρ. π. Φυτ.'Ιστ. 8. 8, 3· πλεῖστον ἐξηλλαγμένα πρὸς τὰ ἄλλα, διαφέροντα, αὐτόθι 4. 4, 14:—Μέσ., κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται, ὅστις δὲν βλέπει μεταβολήν τινα γινομένην ἐν ταῖς δυστυχίαις αὐτοῦ, Σοφ. Αἴ. 474· ἐξ. τι τινος, ἀνταλλάσσειν τι πρὸς ἕτερον, Διοδ. 'Αποσπ. 558. **2)** ἐν τῇ Ρητορ. καὶ παρὰ ποιηταῖς, ἐπὶ ὕφους, γίνομαι διάφορον τοῦ συνήθους, ἐξαλλάττει γὰρ τὸ εἰωθὸς 'Αριστ. Ρητ.3.3, 3, πρβλ. 3. 2, 2· σεμνὴ δὲ καὶ ἐξαλλάττουσα τὸ ἰδιωτικὸν (ἡ λέξις), σεμνὴ δὲ καὶ ἀπέχουσα τοῦ κοινοῦ ἰδιώματος, ὁ αὐτ. Ποιητ. 22, 3· ἐξηλλαγμένον (ὄνομα) δ' ἐστίν, ὅταν τοῦ ὀνομαζομένου τὸ μὲν καταλείπῃ, τὸ δὲ ποιῇ, οἷον τὸ «δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν» ἀντὶ τοῦ δεξιὸν αὐτόθι 21. 20· πρβλ. **ἐξαλλαγή.** **3)** μετ' αἰτ. τόπου, καταλείπω τόπον τινὰ καὶ ἀπέρχομαι εἰς ἄλλον, ἐξαλλάξας' Εὐρώπαν (Εὐρώταν Barnes) Εὐρ. Ι. Τ. 135. **II.** ἐξαλλάσσειν τι τινός, ἀπομακρύνειν τι ἀπό τινος, προθυμούμενος ἐξαλλάσσειν ἀεὶ τῶν ἐναντίων τὴν ἑαυτοῦ γύμνωσιν Θουκ. 5. 71· καὶ ἐν τῷ παθ., ἐξηλλαγμένος τινός, διάφορος, 'Ισοκρ.172Α. **2)** ἀμετάβ., ὑφίσταμαι μεταβολήν, ἐπὶ εὐνούχων, οἳ ἐνὸς μορίου πηρωθέντος τοσοῦτον ἐξαλλάττουσι τῆς ἀρχαίας μορφῆς, ἀλλάσσουσι τόσον ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν μορφήν των, 'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 4.1, 36· ἡ τραγῳδία πειρᾶται ὑπὸ μίαν περίοδον ἡλίου εἶναι ἢ ὑπὲρ κρὸν ἐξαλλάσσειν, ἢ ὀλίγον ἀπομακρύνεσθαι (τῆς περιόδου ταύτης), ὁ αὐτ. Ποιητ. 5, 8· ἦκω, ἐξαλλάττω θεῦρο ἀπὸ τῆς νεώς Φιλόστρ. 666· μεταβαίνω, ἐπεὶ δὲ ἐς ἄνδρας ἐξαλλάττειε ἤδη, μεταβαίνεις πλέον εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἡλικίαν, ὁ αὐτ.118·—ἀπολ., ἐξαλλάσσουσα χάρις, διαφέρουσα, ἀσυνήθης, σπανία, Εὐρ. Ι. Α. 565. **3)** οὐκ 'Ιδαίοις ἰστοῖς κερκίδα δινεύουσ' ἐξαλλάξω, δὲν θὰ κινῶ πλέον ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω τὴν κερκίδα (κοιν. «σαΐτα») πέμπουσα αὐτὴν ἐκ τῆς μιᾶς χειρὸς εἰς τὴν ἄλλην, ὅ ἐστι δὲν θὰ ὑφαίνω πλέον, Εὐρ. Τρῳ. 200· ἐξ. δρόμον, ἀλλάσσω δρόμον, Ξεν. Κυν.10, 7· ποίαν, ταύταν ἢ τάνδ', ἐξαλλάξω .. ; ποίαν ὁδὸν νὰ τραπῶ, ταύτην ἢ ἐκείνην ; Εὐρ.'Εκ.1061· πρβλ. **ἐξαμείβω.** **4)** = **τέρπω,** Μένανδρ. ἐν 'Αδηλ. 205 (Ζωναρᾶς σ. 767), πρβλ. **ἐξάλλαγμα,** καὶ ἴδε Sturz Μακεδ. Διάλεκτ. σ. 39.

ἐξαλλοιόομαι, μεταβάλλομαι ἐντελῶς, πρὸς τὸ χεῖρον Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2.15, 2.

ἐξάλλομαι: μέλλ. **-ᾰλοῦμαι,** 'Αποθ.:—πηδῶ ἔξω ἀπό τινος τόπου, ἐξάλεται αὐλῆς, ἐπὶ λέοντος, 'Ιλ. Ε. 142· ἀλλαχοῦ ἐν χρήσει παρ' 'Ομ. μόνον κατὰ μετοχ.· ἀόρ. **ἐξάλμενος,** ἀπολ., ἐκπηδῶ, εἴ τινά που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοισθα Ο. 571· μετὰ γεν., προμάχων ἐξάλμενος, τῶν ἄλλων ἐξ., πηδήσας ἐκ μέσου τῶν ... , Ρ. 342, Ψ. 299 (οὐχὶ ἐν τῇ 'Οδ.)· ἐξάλατο ναὸς (Δωρ. ἀντὶ ἐξήλατο νηὸς) Θεόκρ. 17. 100· ἐξ. κατὰ τοῦ τείχους, ἐπήδησε κάτω ἐκ τοῦ τείχους, Ξεν.'Ελλην.7. 2, 6:—ἀπολ., ἐκπηδῶ, εἶτ' ἐξήλετο 'Αριστοφ. Σφ.130· ὦ δαῖμον, ἵν' ἐξήλου, ποῦ ἐξεπήδησας, ποῦ ἔχεις φθάσῃ ! Σοφ. Ο. Τ. 1311· ἐπὶ ἰχθύος, πηδῶ ἔξω τοῦ ὕδατος, 'Αριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ. 8. 19, 11, 4· πρβλ. 4. 8. **2)** τινάσσομαι ἔξω ἐκ τῆς θέσεώς μου, ἐξαρθροῦμαι, ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος, ἐξ. ἐξαλσιν 'Ιππ. π.'Αρθρ. 811· ὡσαύτως ἐπὶ τεθραυσμένου ὀστοῦ, Πλούτ. 2. 341Β· ἐπὶ τροχῶν, τινάσσομαι ἔξω τοῦ ἄξονος, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 32. **II.** ἀναπηδῶ, ὁ αὐτ. 'Αν. 7. 3, 33· ἐπὶ ἵππων, ἱσταμαι ὀρθὸς ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν καὶ ὀπισθοδρομῶ, ὁ αὐτ. Κύρ.7.1, 27:—τὸ ἐν τῷ "Υμνῳ τοῦ Καλλιμ. εἰς Δήμ. 88 χωρίον ἐξάλλετο γαστὴρ φαίνεται ἐφθαρμένον, ἴδε Blomf. **2)** μεταφ., ἐξ. πρός τι, προστρέχειν εἴς τι, καταφεύγειν, Πλούτ. 2. 382D.

ἐξάλλος, ον, ὅλως διάφορος, ἐξάλλους μὲν ἐσθῆτας ὑπέλαβον δεῖν ἔχειν τοὺς ἡγουμένους τῶν ὑποταττομένων Πολύβ. 6. 7, 7· τὰ ἔξαλλα, τὰ ἀσυνήθη καὶ παράξενα, Πλούτ. 2. 329F. **2)** λαμπρός, ἔξοχος, 'Εβδ. (Β', Βασιλ. ς', 14).— 'Επίρρ. **-ως,** Πολύβ. 32. 25, 7.

ἐξαλλοτριόω, ἐπιτρέπω τι νὰ ἀχθῇ εἰς ξένον τόπον, πωλῶ εἰς ξένους, Στράβων 215. **II.** ἀποξενώνω, διαβολαῖς (τοὺς πολλοὺς ὁ δημαγωγὸς) ἐξαλλοτριοῖ πρὸς τοὺς ἀρίστους Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 2. 41.

ἔξαλμα, τό, (ἐξάλλομαι), πήδημα ἔκ τινος μέρους εἰς ἄλλο, 'Απολλών. π.'Επιρρ. 624.7, Σχόλ. εἰς Διον. Π. 325, 35· ἀπόστασις, Ψευδο-'Αθαν. IV. 1604C.—Τροπικῶς, ἀγαλλίασις, ὑπερβάλλουσα χαρμονή, Γρηγ. Ναζ. Π. 516C.

ἐξαλμίζω, καθιστῶ τι λίαν ἁλμυρόν, Ψευδο-Χρυσ. τ.7. σ. 547.

ἐξαλμός, ὁ, = **ἔξαλσις,** 'Αντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. 121, Matth.

ἔξᾱλος, ον, (ἅλς), ἔξω τῆς θαλάσσης, ἀντίθετον τῷ **ὕφαλος,** οἱ μὲν οὖν ἐρέται τὸ σκάφος ἔξαλον εἰς γῆν ἀνασπάσαντες Λουκ."Ερωτ. 8· ἔξαλοι αἴσσουσι 'Οππ.'Αλ. 2. 593· ἔξαλον ἔλαβε τὴν πληγήν, ἔλαβε τὸ κτύπημα εἰς τὸ ἔξω τοῦ ὕδατος μέρος τοῦ πλοίου, Πολύβ.16. 3, 8· τὰ ἔξαλα τῆς νεὼς Λουκ. ἐν Διὶ Τραγῳδ. 49. **2)** ὁ μακρὰν τῆς θαλάσσης κείμενος, ἐπὶ τόπων, ἐποχετεύεται δὲ τοῖς κοχλίαις τὰ λίαν ἔξαλα Στράβων 819.

ἔξαλσις, εως, ἡ, τὸ ἐξάλλεσθαι, πηδᾶν πρὸς τὰ ἄνω χάριν ἀσκήσεως, 'Αρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ.1. 2. **II.** ἔξωσις, μετατόπισις, ἐπὶ τῶν σπονδύλων τῆς ῥάχεως, 'Ιππ. π. "Αρθρ. 811· πρβλ. **ἐξάλλομαι.**

ἐξαλυσκάζω, = **ἐξαλύσκω,** Μ.'Ακομ. τ. Α', σ. 301, ἔκδ. Λ.

ἐξᾱλύσκω: μέλλ. **-ύξω:** ἀόρ. **ἐξήλυξα:**—ὡς τὸ **ἐξαλέομαι,** φεύγω ἀπό τινος, Εὐρ. 'Ηλ. 219, 'Ιππ. 673· ἀπολ., διαφεύγω, Αἰσχύλ. Εὐμ.111, Εὐρ.'Εκ. 1194:—μετὰ γεν.,'Οππ.'Αλ. 3. 104. Καθ' 'Ησύχ.: «ἐξαλύξωμαι· φυλάξωμαι· Σοφοκλῆς Αἴαντι Μαστιγοφόρῳ».—Πρβλ. **ἐξαλεύομαι.**

ἐξᾱλύω = **ἐξαλέομαι,** κακὸν μόρον ἐξαλύοντες "Υμν. 'Ομηρ. 7. 51.

ἐξάλφω· εὑρίσκω, «ἐξάλφεις· εὑρίσκεις» καὶ «ἐξαλφήσεις· ἐκτιμηθείσῃ μεγάλως. ἀπὸ τοῦ ἀλφαίνειν. καὶ γὰρ ἀλφηστὴς ὁ ἔντιμος· τινὲς δὲ ἐκλάμψεις» 'Ησύχ.

ἐξαμαρτάδες, αἱ, ἁμαρτήματα, Κ. Μανασ. Χρον. 9. 52.

ἐξαμαρτάνω: μέλλ. **-ήσομαι (-ήσω** 'Ιππ. 398). 'Αποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, ἀποτυγχάνω, μετὰ μετοχ., μή τι παίοντες ἐξαμάρτωμεν Ξεν. Κύρ. 2. 1, 16· ἀπολ., βούλομαι δ', ἄναξ, καλῶς ὁρῶν ἐξαμαρτεῖν μᾶλλον ἢ νικᾶν κακῶς Σοφ. Φιλ. 95, ἀντίθετον τῷ **κατορθοῦν,** 'Ισοκρ. 154C. **2)** πλανῶμαι, σφάλλομαι. ἁμαρτάνω, σοφῷ γὰρ αἰσχρὸν ἐξαμαρτάνειν Αἰσχύλ. Ηρ. 1039, Σοφ., κτλ.· ἀντίθετον τῷ **εὖ ποιεῖν,** Λυσ.

172. 36· ἐς τινα Ἡρόδ. 1. 108, Αἰσχύλ. Πρ. 945, Πλάτ., κλ.· περί τινα Ἰσοκρ. 63Ε, 193D· ἐν τινι Πλάτ. Πολ. 336Ε· περί τι Ξεν. Ἀν. 5. 7, 33· μετὰ μετοχ., ἐξ. διατρίβων Ξεν. Κύρ. 3. 3, 56· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐξ. τι, κάμνω λάθος, σφάλμα, οἷς τ' αὐτὸς ἐξήμαρτεν οἷς τ' ἐγὼ ἔπαθον Σοφ. Φιλ. 1012, κτλ.

3) κάμνω τινὰ ν' ἁμαρτήσῃ, νὰ ὑποπέσῃ εἰς ἁμαρτίαν, καὶ ἐξήμαρτες τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραὴλ Ἐσδ. (Γ. Βασιλ. ις', 2, Ἐκκλ. ε', 5). **II.** ἐν τῷ παθ., ἐκτελοῦμαι ἡμαρτημένως, ἡ ἐξαμαρτανομένη πρᾶξις Πλάτ. Πρωτ. 357D· θεραπεύομαι ἡμαρτημένως, ἐπειδὰν ἐνσκιρρωθῇ τε καὶ ἐξαμαρτηθῇ τὰ νοσήματα Ξεν. Ἱππ. 4, 2· ὁ οὐκ ἔχων καλῶς, ὁ μὴ ὀρθός, ἡμεῖς δ' ὅλως ταύτας (τὰς πολιτείας) ἐξημαρτημένας εἶναι φαμὲν Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 2, 3.

ἐξαμαρτία, ἡ, ἁμάρτημα, παράβασις, Σοφ. Ἀντ. 558, Θεμίστ. 362C.

ἐξαμαυρόω, καθιστῶ τι ἐντελῶς ἀμαυρόν, ὅλως ἐπισκοτίζω, Ἱππ. 380. 52· γᾶς ὑπὸ κεῦθος ἄφαντον ἐξαμαυρωθῶ Εὐρ. Ἀποσπ. ἐν «Φαέθοντι» 2. 64 (δ').

ἐξαμαύρωσις, **εως**, ἔκλειψις, ἐντελὴς ἐξαφάνισις πράγματός τινος, καὶ μετάλλων ἴσμεν ἐξαμαυρώσεις γεγονέναι καινὰς Πλούτ. 434B.

ἐξαμάω, θερίζω, ἐκθερίζω, ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης, ὅθεν ἐγκλαυστὸν ἐξαμᾷ θέρος Αἰσχύλ. Πέρσ. 822, πρβλ. Ἀγ. 1655, Εὐρ. Βάκχ. 1316· γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν σπείρων μόνον προσεῖδε κἀξαμῶν ἄπαξ Σοφ. Τρ. 33· μεταφ., τοὺς πλεύμονας καὶ τἄντερ' ἐξαμήσω, κατασπαράξω, Ἀριστοφ. Λυσ. 367· καὶ ἐν τῷ μέσῳ, τὰ σπλάγχ' ἑφασκον ἐξαμήσεσθαι βίᾳ Εὐρ. Κύκλ. 236.— Παθ., γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος (μετοχ. πρκμ.), μεθ' ἅπαντος τοῦ γένους αὐτοῦ τεθερισμένου μέχρι ῥίζης, ἐξηφανισμένου ἄρδην, Σοφ. Αἴ. 1178. Μόνον ποιητ. [Περὶ τῆς ποσότητος, ἴδε **ἀμάω**].

ἐξαμβλέω, ἐπὶ γυναικὸς ἐν γαστρὶ ἐχούσης, ἀποβάλλω, κάμνω ἀποβολήν·—ἐν τῷ παθ., ἐπὶ ἐμβρύου, ἐξαμβλίσκομαι, ἐκτιτρώσκομαι, Ἱππ. Γυναικ. τὸ Α', 600. 36.

ἐξαμβλίσκω, = τῷ ἑπομ., Αἰλ. παρὰ Σουΐδ., Ἡσύχ.

ἐξαμβλόω, κάμνω νὰ πάθῃ ἔκτρωσιν, εἰ σὴν παῖδα φαρμακεύομεν καὶ νηδὺν ἐξαμβλοῦμεν Εὐρ. Ἀνδρ. 356· ἐν τῷ παθ., οὐκ ἐξήμβλωτό οἱ ἡ ἐλπίς, οὐκ ἀτελὴς ἐγένετο, Αἰλ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξει **ἐξήμβλωκας**. **2)** μεταφ., φροντίδ' ἐξήμβλωκας «ἀτελῆ ἐποίησας» (Σουΐδ. ἐν λέξει), Ἀριστοφ. Νεφ. 137· πρὸς ὃ ὁ Στρεψιάδης ἀπαντᾷ, εἰπέ μοι τὸ πρᾶγμα τοὐξημβλωμένον, «τὸ παραπολωλὸς καὶ διεφθαρμένον» (Σουΐδ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 139, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 150Ε· οὕτω περὶ σίτου, ὃ δὲ πυρὸς εἰς τίφην οὐ μεταβάλλει καὶ ζειὰν ἐξαμβλούμενος Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 5, 3· ἰσχὺς ἐξαμβλοῦται Πλούτ. 2. 2F. **II.** ἀμεταθ., καθίσταμαι ἀνωφελής, μάταιος, ματαιοῦμαι, Αἰλ. π. Ζ. 2. 25· ἀπροσ., ἐξαμβλοῖ, ἀκολουθεῖ ἀποβολή, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 23, 5.

ἐξαμβλύνω, = **ἀμβλύνω**, καθιστῶ τι ἀμβλύ, Διοσκ. 1. 88, Πλουτ. Φάδ. 23.

ἐξάμβλωμα, τό, τὸ προώρως γεννηθέν, ἔκτρωμα, Ἀρτεμίδ. 1. 51, ἔνθα δύναται νὰ ληφθῇ καὶ ὡς = τῷ ἑπομ. Ἴδε Θησ. Στεφ. ἐν λέξει.

ἐξαμβλωσις, **εως**, ἡ, ἀποβολή, πρόωρος γέννησις, Ἱππ. 33.17.

ἐξαμβλώσκω, = **ἐξαμβλόω**, Διοσκ. 2. 196· **ἐξαμβλώττω**, αὐτόθι 194.

ἐξαμβρῦσαι, ἴδε **ἐξαναβρύω**.

ἐξαμείβω· μέλλ. **-ψω**, ἀλλάσσω, μεταβάλλω, σαρκὸς ἐξαμείψασαι τρόμον, ἀποβαλοῦσαι τὸν τρόμον τῆς σαρκός, Εὐρ. Βάκχ. 607· ἐξαμειβούσης ἄλλην ἄλλοτε χρόαν Πλούτ. 2. 590C.— Μέσ., ἔργου δ' ἔργον ἐξημείβετο, ἓν ἔργον παρηκολουθεῖτο ὑπὸ ἄλλου, ὅηλ. ἄλλοι κατεγίνοντο εἰς τοῦτο, ἄλλοι εἰς ἐκεῖνο, καὶ ἄλλοι εἰς ἄλλο ἔργον, Εὐρ. Ἑλ. 1533· οὕτως ἀμεταθ. ἐν τῷ ἐνεργ., φόνῳ φόνος ἐξαμείβων, «φόνος φόνον διαδεχόμενος» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 816. **II.** ἐπὶ τόπου, ἀλλάσσω τόπον, διαβαίνω, διέρχομαι, μετ' αἰτ., τὸν ἀμφίζευκτον ἐξαμείψας.. ἅλιον πρῶνα, ὅηλ. τὸν Ἑλλήσποντον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 130, Εὐρ. Φοίν. 131· διέρχομαι διά τινος χώρας εἰς ἑτέραν, ἐξαμείψας Μακεδονίαν εἰς Θετταλίαν ἀφίκετο Ξεν. Ἀγησ. 2, 2· ἀποπλ., ἀποσύρομαι, ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, Εὐρ. Ὀρ. 272· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, διέρχομαι, διά τινος ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 781. 41, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 4. 255.

III. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀνταμείβω, ποιναῖς ταῖσδέ μ' ἐξημείψατο μόνον παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Πρ. 223, ἔνθα τὸ ἀντημείψατο εἶναι διάφ. γραφ. ἣν παρεδέξατο ὁ Blomf.— Πρβλ. **ἀμείβω**.

ἐξάμειψις, **εως**, ἡ, ἀλλαγή, μεταβολή, ταῖς κατ' οὐρανὸν ἐξαμείψεσι Πλούτ. 2. 426D·

ἐξᾰμέλγω· μέλλ. **-ξω**, ἐπὶ βρέφους, θηλάζω, βυζάνω, ἕλκω γάλα ἐκ τοῦ μαστοῦ, τόνδε δ' αἴδεσαι, τέκνον, μαστόν, πρὸς ᾧ σὺ .. ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα Αἰσχύλ. Χο. 898. **II.** ἀμέλγω, «ἁρμέγω» ὅσον χρειάζεται πρός τινα ἀνάγκην γάλα, πλήρωμα τυρῶν ἐστιν ἐξημελγμένον; Εὐρ. Κύκλ. 209.

ἐξᾰμελέω, παραμελῶ ἐντελῶς, τῶν ἑαυτοῦ ἐξημεληκότα Ἡρόδ. 1. 97· ἀποπλ., δεικνύω ἀμέλειαν, ἀδιαφορίαν, ἐπὶ δὲ τῶν γυναικῶν ἐξημέλησεν (ὁ νομοθέτης) Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 6.— Παθ., ἀπροσωπ., ἐν δὲ ταῖς πλείσταις τῶν πόλεων ἐξημέληται περὶ τῶν τοιούτων, παρημελήθησαν τὰ τοιαῦτα, ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 10. 9, 13· ὡσαύτως ἐπὶ προσώπ., ἐξαμελουμένων [τῶν παίδων], παραμελουμένων, αὐτόθι 14, πρβλ. Πλουτ. Κάμιλλ. 18.

ἐξᾰμέρεια, ἡ, διαίρεσις εἰς ἓξ μέρη, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 46.

ἐξᾰμερής, **ές**, ὁ, ἐκ μερῶν ἓξ ἀποτελούμενος, ἐπὶ τοῦ ἑξαμέτρου, Ὀρρ. παρὰ Λογγίνῳ ἐν Ἀποσπ. 3. 7.

ἑξᾰ-μετρος [ᾰ], **ον**, ἐν τῇ στιχουργίᾳ ἑξάμετρον εἶναι στίχος συγκροτούμενος ἐκ ποδῶν ἓξ, κυρίως μὲν δακτυλικῶν, ἀλλὰ πολλάκις καὶ σπονδειακῶν (ἴδε Ἑλλην. Μετρικ. Σεμιτέλου σ. 329), ἡ Πυθὴ ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ λέγει τάδε Ἡρόδ. 1. 47· ἐν ἔπεσι ἑξαμέτροις ὁ αὐτ. 7. 220· ποιηταὶ ἐπῶν ἑξαμέτρων Πλάτ. Νόμ. 810D· ἑξάμετρα (ἐξυπακ. ἔπη) Ἀριστ. Ρητ. 3. 1, 9, κ. ἀλλ.

ἐξᾰμεύω, ἀποκινῶ, «ἐξήμευσαι· ἀποκεκίνησαι» Ἡσύχ.

ἐξᾰμηναῖος, **αία**, **ον**, = τῷ ἑπομ., Βίος Ἐπιφαν. 36D.

ἐξᾰ-μηνιαῖος, **α**, **ον**, ἓξ μηνῶν, ἑξαμηνιαῖον βρέφος Ἀπολλόδ. 3. 4, 3, Γεμίνου Εἰσαγ. εἰς τὰ Φαιν. 24B.

ἐξᾰμηνία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἓξ μηνῶν χρονικὸν διάστημα, Γ. Τορν, ἐπιστολ. ἐν Μιχ. Ἀκομν. τ. Β', σ. 423. 27, ἔκδ. Λ.

ἐξᾰ-μηνος [ᾰ], **ον**, διαρκῶν ἓξ μῆνας, ἀρχαὶ Ἀριστ. Πολιτικ. 4.15,1., 5. 8· ἀνοχαὶ Πολύβ. 21. 3, 11:—ὡς οὐσ. **ἐξάμηνος** (ἐνν. χρόνος), ὁ, χρονικὸν διάστημα ἓξ μηνῶν, κοιν. «ἑξάμηνον», Ξεν. Ἑλλην. 2. 3, 9· ἑξαμήνου σῖτος, σῖτος δι' ἓν ἑξάμηνον, αὐτόθι 3. 4, 3· ἑξάμηνον, ἐπὶ ἓξ μῆνας, καταμήνια διαλείποντα .. ἑξάμηνον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6.18, 22· ὡσαύτως, ἡ ἑξάμηνος (ἐνν. ὥρη) Ἡρόδ. 4. 25. **2)** ἓξ μηνῶν ἡλικίας, ὗες ἑξάμηνοι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5.14, 12.

ἐξᾰμηχᾰνέω, εὑρίσκω τρόπον ἀπαλλαγῆς ἔκ τινος ἀμηχανίας, εἰ μή τι τούτων ἐξαμηχανήσομεν Εὐρ. Ἡρακλ. 495.

ἐξαμιθρῆσαι (δ. γρ. **ἐξαμίθρησαι**) = **ἐξαριθμῆσαι**, Ἡρώνδ. Μιμίαμβ. 6. 98.

ἐξᾰμιλλάομαι· μέλλ. **-ήσομαι**· μετοχ. ἀόρ. **ἐξαμιλλησάμενος** καὶ **-ηθείς** Εὐρ. Ἑλ. 1471, 387: ὅ ἑνικ. τοῦ πρκμ. **ἐξάμιλλησαι** ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 764: Ἀποθ. Ἀγωνίζομαι σφοδρῶς, ἀγωνίζομαι ἕως οὗ νικήσω τὸν ἀντίπαλόν μου, μετὰ συστοίχ. αἰτ., ὧ τὰς τεθρίππους Οἰνομάῳ .. ἁμίλλας ἐξαμιλληθείς, ὁ νικήσας τὸν Οἰνόμαον ἐν τῇ ἁμίλλῃ τῶν τεθρίππων ἁρμάτων, Εὐρ. Ἑλ. 387. **II.** ἀποδιώκω, ἐξαμιλλῶνται σε γῆς Εὐρ. Ὀρ. 4. 31· κάμνω τινὰ νὰ φεύγῃ ἔντρομος ὡς παράφρων, Εὐμενίδας, αἳ τόνδ' (τὸν Ὀρέστην) ἐξαμιλλῶνται φόβῳ αὐτόθι 38. **III.** ἀόρ. α' μετὰ σημασ. παθητικῆς, καταστρέφομαι ἐντελῶς, περὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ Κύκλωπος, σιγᾶτε πρὸς θεῶν, θῆρες .. ἐς τ' ἂν ὄμματος ὄψις Κύκλωπος ἐξαμιλληθῇ πυρί Εὐρ. Κύκλ. 628· ἀλλ' ὁ Κόδητος (Var. Lect. σ. 600) διατείνεται ὅτι τὸ σύνθετον δὲν ἔχει τὸν τόπον του ἐνταῦθα καὶ προτείνει ἀντ' αὐτοῦ τὸ **ἐξαμαλδυνθῇ**, ὅηλ. ἀφανισθῇ.

ἑξάμιτον, τό, (ἓξ, μίτος), ὕφασμα ὑφασμένον δι' ἓξ μίτων, τῶν ἑξαμίτων καὶ χρυσοπάστων στολῶν Νικήτ. Μαν. 2. 8, Βλασαμ., κλ., πρβλ. **δίμιτον**.

ἔξαμμα, τό, (ἐξάπτω) λαβή, Λατ. ansa, Θεμίστ. 166A.

II. πυρὸς ἔξαμμα, ἄναμμα ἐκ πυρός, Πλούτ. 2. 958E· τὸ ἀνάπτειν φλόγα, Εὐστ. Πονημάτ. 118.71.

ἐξαμμᾰτίζω, ἐπαλλάσσω, «ἐπαλλάξαντες· ἐξαμματίσαντες» Ἀπολλωνίου Λεξικ.·—καθ' Ἡσύχ. δέ: «ἐπαλλάξαντες· ἐφαμματίσαντες· ἐπιπλέξαντες· ἐναλλάξαντες· ἐξ ἀντεμβολῆς ἐπεκτείναντες».

ἑξα-μναῖος, **α**, **ον**, καὶ **ἑξά-μνους**, **ουν**, ἔχων ἀξίαν ἢ βάρος ἓξ μνῶν, Εὐστ. 1878. 57.

ἐξαμοιβή, ἡ, = ἐξάμειψις, Θεόδ. Πρόδρ.

ἑξά-μορος [ᾰ], **ον**, ἀντὶ **ἑξάμοιρος**, τὸ ἓν ἕκτον, ἑξάμορον κοτύλης Νικ. Θηρ. 549.

ἐξαμπρεύω, ἐξέλκω, ἐξαμπρεύσομεν τοῦτ' ἄνευ κανθηλίου Ἀριστοφ. Λυσ. 289.

ἐξᾰμυγδᾰλίζω, καὶ **ἐξαμυγδαλόω**, ἐγκολάπτω ἐπί τινος ἢ ἐγχαράττω σχήματα ἀμυγδάλων, τρεῖς κρατῆρες ἐξημυγδαλισμένοι Ἀκύλας ἐν Ἐξόδῳ ΚΕ', 33, ἄλλη γραφὴ ἐξημυγδαλωμένοι.

ἐξᾰμύνομαι [ῡ]· Μέσ., ἀπομακρύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ, κράσεις ἡπίων ἀκεσμάτων, αἷς τὰς ἁπάσας ἐξαμύνονται νόσους Αἰσχύλ. Πρ. 483· αἴθον (αἴθορον Nauck) ἐξαμύνασθαι θεοῦ Εὐρ. Ἰκ. 208· ἀποκρούω, δὸς τόξα μοι .. οἷς μ' εἶπ' Ἀπόλλων ἐξαμύνασθαι θεὰς ὁ αὐτ. Ὀρ. 269.—Ἐνεργ. παρὰ Θεμιστ. 284B.

ἐξᾰμυστίζω, ἐκπίνω τι ἀμυστί, ἀπνευστί, μονορρούφι, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 9.

ἐξαμφοτερίζω· μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, καθιστῶ τι ἀμφίβολον, ὁ ἀδελφός σου ἐξημιφοτέρικε τὸν λόγον, κατέστησε τὸν λόγον διφορούμενον, Πλάτ. Εὐθύδ. 300D, ἴδε Ruhnk. Τίμ. Κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμ. (347. 7) «ἐξαμφοτερίσαι, τὸ τὰ σαφέστερα εἰς ἀμφίβολον περιστῆσαι».

ἐξαμφοτέρως, ἐπίρρ., ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν, τοῦ ζυγοῦ Ἀνών. Ἀποσπάσμ. ἐν Hultsch script. metrol. gr. I, σ. 305.

ἐξᾶν, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἐξῆς**, Ἐπιγρ. Ρόδου, Συλλ. Ἐπιγρ. 2565 6, Κῶ, Bull. d. cor. hell. VI. σ. 256.

ἐξαναβαίνω· μέλλ. **-βήσομαι**, ἀναβαίνω ἔκ τινος τόπου, ἐάν τις ἐξαναβῇ ὁδὸν καὶ ἐπὶ πέρας ἀφῖχθαι νομίσῃ Ἀρτεμίδ. 2. 28· ἁτραπὸν ἐξανάβα Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 782.

ἐξαναβαπτίζω = **ἀναβαπτίζω**, «Ἐξαναβαπτίζω», Λεόντιος Κύπρου 1685Β.

ἐξαναβρύω, κάμνω νὰ ἀναβρύσῃ τι ἔκ τινος, ἆτ' ἐγὼ κατεύχομαι .. ἐπισσύτους βίου τύχας ὀνησίμους γαίας ἐξαμιδρῦσαι φαιδρὸν ἁλίου σέλας, διὸ ἐγὼ κατεύχομαι τὸ φαιδρὸν σέλας τοῦ ἡλίου νὰ κάμῃ τὴν γῆν ν' ἀναβρύσῃ ἐν ἀφθονίᾳ ἀγαθὰ χρήσιμα εἰς τὸν βίον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 925· τὰ ἀντίγραφα ἔχουσιν : ἐξαμβρόσαι, ὅπερ οὐδὲν δηλοῖ. Ὁ Scholefield εἰκάζει ἐξαμίδρασαι, ὁ Δινδόρφιος προτείνει ἐξαμδρόξαι (ἴδε * **βρόχω**).

ἐξαναγεννάομαι, ὡς νῦν, «Ἐξαναγεννῶμαι», Ἰουλ. Ἐπιστ. 42.

ἐξαναγιγνώσκω, ἀναγιγνώσκω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, Πλουτ. Κάτων Νεωτ. 68, Κικ. 27, κτλ.

ἐξαναγκάζω· μέλλ. **-άσω**, ὡς καὶ νῦν, τὰ σὰ ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βίᾳ Σοφ. Ἠλ. 620, Εὐρ., κλ.· παραλειπομένου τοῦ ἀπαρεμφ., Σοφ. Ο. Κ. 603, Ἀριστοφ. Ὄρν. 377· καὶ ἐν τῷ παθ., ὑπὸ τοῦ λόγου ἐξαναγκαζόμενος ἐπιμνησθῆσομαι Ἡρόδ. 2. 3. **II.** ἀποδιώκω, τὴν ἀργίαν πληγαῖς Ξεν. Ἀπομν. 2.1, 16.

ἐξανάγω· μέλλ. **-άξω**, ἐξάγω ἢ ἀναβιβάζω ἔκ τινος τόπου, Ἅδου τ' ἐρεμνῶν ἐξανήγαγεν μυχῶν πατέρα σὸν Εὐρ. Ἡρακλ. 218.—Παθ., ἐκπλέω, ἐπὶ προσώπων, ἐντεῦθεν ἐξαναχθέντα Ἡρόδ. 6. 98, κ. ἀλλ., Σοφ. Φιλ. 571, Θουκ. 2. 25, κτλ.· ἐπὶ πλοίων, Ἡρόδ. 7.194.

ἐξαναδείκνυμι, ἀναδεικνύω, διακηρύττω, φανερώνω, ἀρετὴν κρήνης .. ἐξανέδειξεν Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 1070

ἐξαναδίδωμι, ἐν τῷ παθ., αὐτίκα δὲ ἐξανεδόθη λόχμης ἠχός τις θαυμαστός, ἀνεδόθη ἐκ λόχμης, ἐγένετο, ἠκούσθη, Πλανοὺδ. Μετάφρ. Ὀβιδ. 14. 406.

ἐξανάδοσις, ἡ, ἐξάνθημα ἐπὶ τοῦ δέρματος, Ἀκύλας ἐν Λευΐτ. ΙΓ', 6, 18.

ἐξαναδύομαι, Ἀποθ., μετ' ἀορ. 6' ἐνεργ. **ἐξανέδυν** = **ἀναδύομαι**, ἀναβαίνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἔκ τινος, ὡς ὁ δύτης ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης, μετὰ γεν., πολιῆς ἁλὸς ἐξαναδῦσαι Ὀδ. Δ. 405, Ε. 438· ἀφ' ὕδατος Βατραχομ. 133· γενέσεως ἐξαναδύντι, ἀνυψωθέντι ἐκ τοῦ βυθοῦ τῶν μεταβολῶν, Πλάτ. Πολ. 525Β. **2)** διαφεύγω, ἐκφεύγω ἔκ τινος, μετὰ γεν., πέπονθά τοι οἷά τ' Ὀδυσσεύς, ὅστ' Ἀΐδεω μέγα δῶμ' ἦλυθεν ἐξαναδὺς Θέογν. 1124· ἐξαναδύεσθαι μάχης Πλουτ. Σερτ. 12· ὡσαύτως μετ' αἰτ., κρυπτὸν λόχον ἐξαναδύντων Χρησμ. παρὰ Παυσ. 4 12, 4.

ἐξαναζάω, Ἐξαναζῶ, ὡς καὶ νῦν, Καλλιμ. κ. Χρυσορ. στ. 2556, ἔκδ. Λ.

ἐξαναζέω, κάμνω τι νὰ βράσῃ καὶ νὰ φουσκώσῃ, τοιόνδε Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον, «ἀναδώσει μανίαν, ὀργήν» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Ἱκ. 370.

ἐξαναιρέω, ἐξάγω ἔκ τινος, ἐξανελοῦσα πυρὸς (παῖδα) Ὀμ. Ὕμν. εἰς Δήμητρα 255, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 867.— Μέσ., ἦ καί σφ' Ἀθάνα γῆθεν ἐξανείλετο ; Εὐρ. Ἴων 269.

ἐξαναισθητέω, ἀναισθητῶ ἐντελῶς, Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 1. 39.

ἐξανακαλύπτω, «ξεσκεπάζω», Μέσ. «ξεσκεπάζομαι»· «συγκεκαλυμμένος γὰρ καὶ καθεύδων (ὁ Στρεψιάδης) ὑποτίθεται ἐξανακαλυψάμενος καὶ ἔξω τὴν κεφαλὴν ποιήσας τοῦ περιβλήματος» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 3.

ἐξανακολυμβάω, περὶ τῶν κεφάλων, ἀνέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ἐξαναδύομαι, διά τε τὸ ἐν ἰλύϊ διατρίβειν (οἱ κέφαλοι) ἐξανακολυμβῶσι πολλάκις Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2. 26.

ἐξανακρούομαι, μέσ., ὑποχωρῶ, ἀναχωρῶ, τῇσι δὲ λοιπῇσι (νηυσὶ) οἱ βάρβαροι ἐξανακρουσάμενοι .. περιέπλωον κτλ. Ἡρόδ. 6. 115· πρβλ. **ἀνακρούω**.

ἐξανακτίζω, κτίζω ἐκ νέου, «Ἐξανακτίζω», τὴν Σαμιαρέων πόλιν ἐξανακτίσας Τζέτζ. Ἱστ. 13.7.

ἐξανακύπτω, ἀνακύπτω ἔκ τινος μέρους, παρουσιάζομαι, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 26, 29.

ἐξαναλαμβάνω, «ἐξαναλάβω· Θουκυδίδης πρώτῳ» (ἐν τῷ νῦν κειμένῳ δὲν ὑπάρχει) Α. Β. 93. 9.

ἐξαναλάμπω, ἐκπέμπω ὡς λάμψιν, πύρινα ἐκ τοῦ πυρώδους, ὅπερ ὁ ἀὴρ ἐν ἑαυτῷ περιέχων ἐξανέλαιψε, ἤτοι ἐξανέθλιψε Ἐμπεδ. ἐν Στοβ. Φυσ. Ἐκλογ. 1. 25, σ. 506, ἔκδ. Heeren.

ἐξᾰνᾰλίσκω· μέλλ. **-λώσω**· παθ. πρκμ. **ἐξανήλωμαι**. Καταδαπανῶ, «κατεξοδεύω», ἐπὶ χρημάτων, Ποιμήνιος δέ, τὰ πλεῖστα τῶν ἰδίων ἐξανηλωκὼς Πλουτ. Πομπ. 20.— Παθ., τὰ ἀλλότρι' .. ἐξανήλωται ταχὺ Πλάτ. Κωμικ. ἐν «Φάωνι» **3**· τὰ παρ' ἐμοῦ ἐξανηλωμένα Δημ. 1211. 6. **2)** ἐξαντλῶ, ἐξανήλωσεν ὁ ἥλιος [τὸ ὑγρὸν] Θεόφρ. π. Ἀνέμων 15, κτλ.· ἐξ. δύναμιν ἔν τινι Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 20.— **Παθ.**, ἐξαναλίσκομαι, ἐξαντλοῦμαι, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 1, 17· πόνος ἐξανηλώθη Βαβρ. 95. 44. **3)** καταστρέφω, ἐξαφανίζω ὁλοσχερῶς, ἐξαναλῶσαι γένος Αἰσχύλ. Ἀγ. 678.—Παθ., ὡσαύτως, ἐξανήλωνται δὲ οἵ τε ἴδιοι πάντες οἶκοι καὶ τὰ κοινὰ Δημ. 174.13, Αἰσχίν. 68.19· πρβλ. **δαπανάω**.

ἐξαναλύω· μέλλ. **-ύσω**, ἐλευθερῶ, ἀπαλλάσσω, ἄνδρα θνητὸν ἐόντα .. ἄψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι Ἰλ. Π. 442, Χ. 180· Μοιρᾶν μίτον ἐξ. Συλλ. Ἐπιγρ. 6206.— Παθ., διαλύομαι ἐντελῶς, φθείρομαι, Φίλων 2. 620, 11.

ἐξανάλωσις, **εως**, ἡ, ἐντελὴς ἀνάλωσις, τῆς δυνάμεως ἐξανάλωσιν Πλουτ. Μάρκελλ. 24.

ἐξανανεόομαι, μέσ., ἀνανεώνω, συγγένειαν αὐτῶν ἐξανανεοῦνται τοῖς Ὀπουντίοις ὑπάρχουσαν Στράβων 425.

ἐξανανήφω, ἀνανήφω, Θησ. Στεφ.

ἐξαναξηραίνεται, διάφ. γρ. ἀντὶ **ἀναξηραίνεται** ἐν Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 16.

ἐξαναπείθω, καταπείθω τινά, κτῶμαι τὴν εὔνοιαν αὐτοῦ, ἀνταίους δ' ἐξανέπεισε θεοὺς (ὁ Ὀρφεὺς καθαρίζων) Ἑρμησιάνακ παρ' Ἀθην. 597C· ἀλλ' ἴδε Ἐρμάννου Opusc. 4. 241.

ἐξαναπληρόω, ἀναπληρῶ ἐντελῶς, συμπληρῶ, πῶς εἰσὶ δίκαιοι ταῦτα μὲν ὕστερον ἀναπληροῦν κτλ. Δημ. 1229 ἐν τέλ. —Παθ., φύομαι ἢ πληροῦμαι ἐκ νέου, κοινῶς «γεμίζω», ἐπὶ φλοιοῦ, περιαιροῦσι δὲ τὸν φλοιὸν .. ἐξαναπληροῦται δὲ πάλιν σχεδὸν ἐν τρισὶν ἔτεσιν Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3.17,1.

ἐξαναπνέω, ἀνακτῶμαι τὴν ἀναπνοήν, ἰδίως μετά τι πάθημα, μόγις ἐξαναπνεύσας ἑλοιδόρησεν ὀργῇ Πλάτ. Φαῖδρ. 254C, Σοφ. 231C.

ἐξαναπτύσσω, ἀναπτύσσω, ἑρμηνεύω, Τζέτζ. Ἱστ. 6. 41.

ἐξαναπτύω, ἐκπτύω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναπέμπω, Ἅδης ὁ πικρὸς ἐκ φάρυγγος .. ὄλους Σατυρίωνας ἐξαναπτύει Θεόδ. Πρόδρ. 4. 161.

ἐξανάπτω· μέλλ. **-ψω**, ἐξαρτῶ. κοεμῶ τι ἔκ τινος, οἱ δ' ἐπωτίδων ἄγκυραν ἐξανῆπτον, ἀντὶ ἀνῆπτον ἄγκυραν ἐξ ἐπωτίδων, Εὐρ. Ι. Τ. 1351, πρβλ. 1408:—Μέσ., προσάπτω εἰς ἐμαυτόν, δύσκλειαν ὁ αὐτ. Ὀρ. 829. **II.** ἐκ νέου ἀνάπτω, πυρσὸν λόγοις Ἀνθ. Π. 5.1, πρβλ. Πλούτ. 2. 752Α.

ἐξαναρίζω = **ἐξεναρίζω**, παῖδ' ἄλκιμον ἐξαναρίζων Βακχυλίδ. V.146 (ἐξεναρίζων Blass).

ἐξαναρπάζω, ἀναρπάζω ἔκ τινος μέρους, οἱ δ' ἐξανήρπασαν ταῦρον Εὐρ. Ἠλ. 1565, Ι. Α. 75.

ἐξανασκάπτω, ἀνασκάπτω καὶ ἐξάγω τι, ἰδίως ἀνασκάπτω τάφους, ἐκθάπτω ὀστᾶ, κτλ., Μαν. Κομν. 1. 2, σ. 72, 16.

ἐξαναспάω· μέλλ. **-άσω**, ἐξάγω τι βιαίως ἐκ τῆς ἑαυτοῦ θέσεως, τὰ ἀγάλματα .. ἐπειρῶντο ἐκ τῶν βάθρων ἐξανασπᾶν Ἡρόδ. 5. 85· μοχλοῖσιν ἐξανασπάσας βάθρων Εὐρ. Φοίν. 1132· ἀποσπῶ ἔκ τινος, ἐκριζόω, «ξερριζώνω», αἱ δὲ (μαινάδες) μυρίαν χέρα προσέθεσαν ἐλάτῃ κἀνέσπασαν χθονὸς ὁ αὐτ. Βάκχ. 1110.

ἐξανάστᾶσις, **εως**, ἡ, τὸ ποιεῖν τινα ἀνάστατον, ἔξωσις, ἐκδίωξις, ὑπὲρ ὁλοσχεροῦς ἐξαναστάσεως αὐτῶν καὶ καταφθορᾶς Πολύβ. 2. 21, 9, κτλ.: ἀμεταβ., μετοικεσία, μετανάστασις, Στράβ. 102. **II.** ἀμεταβ., ὡσαύτως, ἡ ἐκ τῆς κλίνης ἔγερσις πρὸς κένωσιν, κοπιᾷ γὰρ ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ τῆς συνεχέος ἐξαναστάσιος Ἱππ. Προγν. 40. 3. **2)** = **ἀνάστασις**, τὴν ἐξανάστασιν τὴν ἐκ τῶν νεκρῶν Ἐπιστολ. π. Φιλίππ. γ', 11.

ἐξαναστατόω, ἀναστατώνω, Γ. Παχυμ. τ. Α', σ. 426, 1, ἔκδ. Β.

ἐξαναστέφω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **ἀναστέφω**, Εὐρ. Βάκχ. 1055.

ἐξανάστημα, τό, «διὰ τὰ ἔνθεν καὶ ἐκεῖθεν οἰκοδομήματα ἢ ἄλλως ἐξαναστήματα» Εὐστ. εἰς Ὀμ. Ὀδ. σ. 1719. 39.

ἐξαναστράπτω, ἀναστράπτω ἔκ τινος, Ἐμπεδοκλ. π. Σφαιρ. 86, ἐν Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλιοθ. τ. 2. σ. 482.

ἐξαναστρέφω, μετὰ γεν. τόπου, ἀνατρέπω τι ἔκ τινος, καταρρίπτω, δαιμόνων ἱδρύματα πρόρριζα φύρδην ἐξανέστραπται βάθρων Αἰσχύλ. Πέρσ. 812, Σοφ. Ἀποσπ. 767.

ἐξανάστροφα, ἐπίρρ. «Ἐξανάστροφα», ἀνάποδα, «ἐκάθισαν αὐτὸν ἐπὶ ὄνου σαγματωμένου ἐξανάστροφα, κρατοῦντα τὴν οὐρὰν αὐτοῦ» Θεοφάν. 682.12, πρβλ. καὶ 628.11.

ἐξανατείνω, προσηλώνω, νοῦν πρὸς αὐτὴν ἐξανατείνων ὅλον Νικήτ. Εὐγεν. 8.130.

ἐξανατέλλω, κάμνω νὰ βλαστήσῃ ἔκ τινος, καὶ δὴ χθονὸς ἐξανέτειλαν ποίην πάμπρωτον Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1423· μεταφ., ἐκπέμπω, διεγείρω, περὶ τοῦ Περικλέους, ἐκ κεφαλῆς .. θόρυβον πολὺν ἐξανατέλλειν Τηλεκλείδης παρὰ Πλουτ. ἐν βίῳ Περικλ. 3. **2)** ἀμεταβ., ἐξέρχομαι, ἀναφαίνομαι, τοῖο δὲ φοινήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν ὄρνις Μόσχ. 2. 58·— «ἐξανέτειλε γὰρ ἡ λέπρα ἐν τῷ μετώπῳ αὐτοῦ» Σουίδ. ἐν λέξει **Ὀζίας** Β.

ἐξανάτριχα, ἐπίρρ., ὡς καὶ νῦν, «τὰ βεβαπτισμένα αὐτῶν νήπια ἀποσπογγίζουσιν (οἱ Βογόμυλοι) ἐξανάτριχα μετὰ μεμιασμένου ὕδατος καὶ οὔρων» Εὐθ. Ζυγαδ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μί. τ.131, σ.56.

ἐξαναφαίνω, καθιστῶ τι ἐμφανές, ἐπιδεικνύω, Ὀρφ. Ἀργ.1354, ἀποδείκνυμι, περιίστημι, Μανεθ. 153.

ἐξαναφανδόν, ἐπίρρ. = ἀναφανδόν, «ὁλοφάνερα», ἐρέω δέ τοι ἐξαναφανδὸν Ὀδ. Υ. 48.

ἐξαναφέρω: μέλλ. **-ανοίσω**, ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῆς θαλάσσης, ἀναδιδάζω πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν ἐκ τῶν κάτω, ἢ καὶ μᾶλλον ἡ θάλαττα τοὺς .. νηχομένους ἐξαναφέρει .. , τοῦ γλυκέος ἐνδιδόντος διὰ κουφότητα Ἀριστ. Ἀποσπ. 209, πρβλ. Πλουτ. Πύρρ. 15, κτλ. καὶ (ἐξυπακ. τοῦ ἑαυτὸν) ἀνέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, ὁ αὐτ. 2. 147C: — ἔξαν. λόγχης τύπον, ἐπιδεικνύειν τύπον λόγχης, αὐτόθι 563A. **II.** ἀμεταβ., ἀναλαμβάνω ἐκ νόσου, ἀπαλλάσσομαι αὐτῆς, μεταφ., ἔοικεν ὡς ἐν νοσήματι πατρῴῳ τῇ τυραννίδι κατειλημμένος, οὐ φαύλως ἐξαναφέρειν χρώμενος ὁμιλίαις ὑγιεινα῀ις, κτλ., ὁ αὐτ. 2. 147C· ἀντέχω, καρτερῶ, δοκεῖ δὲ μηδ' αὐτὸς Ὄθων ἐξαναφέρειν ἔτι πρὸς τὴν ἀδηλότητα ὁ αὐτ. ἐν βίῳ Ὄθωνος 9.

ἐξαναφύομαι, παθ. μετ' ἀορ. 6' ἐνεργ. **ἐξανέφυν**, ἀναφύομαι ἔκ τινος, γαίης Ὀρφ. π. σεισμῶν 36.

ἐξαναχωρέω, ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, ἐπί τι πρὸς τόπον Ἡρόδ. 1. 207., 5.101· ἀπὸ .. ὁ αὐτ. 4.196. **II.** μετ' αἰτ., ἐξανεχώρει τὰ εἰρημένα, ἐπεζήτει νὰ ἀποσύρῃ τὰ λεχθέντα, Θουκ. 4. 28.

ἐξανδραποδίζω, Ἡρόδ. 6. 94, Ξεν. Ἑλλην. 2. 1, 15, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ **ἐξανδραποδίζομαι**, Ἡρόδ., κλ. Ἀνδραποδίζω ἐντελῶς, ὑποδουλώνω, Ἀθήναιος Ἡρόδ. 6. 94· τοὺς Τεγεήτας ὁ αὐτ. 1. 66, κτλ.· οὕτω καὶ ἐν Ἀνδοκ. 32. 6, Ξεν. κλ.· τῶν τεθνεώτων ἐξανδ. τοὺς βίους, δημεύειν τὰς περιουσίας τῶν ἀποθανόντων, Πολύδ. 32. 21, 11: — πρβλ. **ἀνδραποδίζω**. Ὁ Ἀττ. μέλλ. **ἐξανδραποδιοῦμαι**, Ἰων. **-ιεῦμαι**, ὅστις κατὰ τὸ πλεῖστον εἶναι μεταβατ. (ὡς ἐν Ἡρόδ. 1. 66) λαμβάνει παθ. σημ. ἐν 6. 9: οὕτως ἀόρ. α' **ἐξηνδραποδίσθην** αὐτόθι 108, Δημ. 1207. 18· μετοχ. πρκμ. **ἐξηνδραποδισμένος** Λουκ. π. Διαβολ. 19.

ἐξανδρᾰπόδισις, **εως**, ἡ, τὸ ἀνδραποδίζειν τινά, καθιστᾶν αὐτὸν δοῦλον ἢ πωλεῖν αὐτὸν ὡς δοῦλον, Ἡρόδ. 3.140.

ἐξανδραποδισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Πολύδ. 6. 49, 1.

ἐξανδρόομαι, φθάνω εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, γίνομαι ἀνήρ, ἐξηνδρωμένος Ἡρόδ. 2. 64· ἐξανδρούμενος Εὐρ. Φοίν. 32, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1241. **II.** λόχος δ' ὀδόντων ὄφεος ἐξηνδρωμένος, ὁ λόχος (τὸ στῖφος) ὁ ἐξανδρωθεὶς ἐκ τῶν ὀδόντων τοῦ ὄφεως, Εὐρ. Ἰκ. 703.

ἐξανεγείρω, ἀντὶ **ἐξεγείρω**, ἐν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1069, ἔνθα ὁ Ἕρμαννος τὸ ἐξεγειρόμενος τῶν ἀντιγράφων μετέτρεψεν εἰς ἐξανεγειρόμενος, ὅπως καταστήσῃ τὸν στίχον σύμφωνον τῇ ἑαυτοῦ θεωρίᾳ περὶ ἀντιστροφῆς, ἀλλ' ὁ Ναύκιος καὶ ἄλλοι ἐμμένουσιν εἰς τὸ ἐξεγειρόμενος.

ἐξάνειμι, μεταβαίνω ἔκ τινος μέρους εἰς ἄλλο, στόλον ἀνδρῶν Ἑλλάδος ἐξανιόντα μετὰ πτόλιν Αἰήταο Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 459· ἠελίου .. αἴγλη ὕδατος ἐξανιοῦσα, ἀνανακλωμένη ἐκ τοῦ ὕδατος, ὁ αὐτ. Γ. 757· οὐρανοῦ ἐξανιόντα (οὐρανὸν εἰσανιόντα Meineke), ἀναβαίνοντα εἰς τὸν οὐρανόν, ἐπὶ ἀστέρων, Θεόκρ. 22. 8. **II.** ἐπανέρχομαι ἔκ τινος, ἄγρης ἐπανιὼν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Πᾶνα 15.

ἐξανεμίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἀνεμίζω**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Υ. 440.

ἐξᾰνεμόω, πληρῶ τι ἀνέμου, φουσκώνω, παθ., φυσῶμαι, πληροῦμαι ἀέρος, ἣν τεκούσης ὑστέρη ἐξανεμιωθῇ Ἱππ. Γυναικείων τὸ Α', 603. 11· ἐπὶ θηλειῶν ἵππων μὴ δυναμένων νὰ συλλάβωσιν, λέγονται δὲ καὶ ἐξανεμοῦσθαι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6.18, 1· πρβλ. 10. 3, 14, Αἰλ. π. Ζ. 4. 6, Οὐεργ. Γεωργ. 3. 273 κἑξ.· ἐν Εὐρ. Ἑλένῃ 32, Ἥρα δὲ .. ἐξηνέμωσε τἀμ' Ἀλεξάνδρῳ λέχη, σημαίνει μετέβαλεν εἰς ἄνεμον, ἐματαίωσεν: — μεταφ., μωρίᾳ ἐξηνεμήθην, ἐπήρθην ἀνοήτως, «ἐπῆρ' ὁ νοῦς μ' ἀέρα», ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 938. **II.** ἐν τῷ παθ., ἐπὶ σπαρτῶν, καταξηραίνομαι ὑπὸ σφοδροῦ ἢ διαρκοῦς ἀνέμου, ὃ καλοῦσί τινες ἐξανεμοῦσθαι Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 10, 3· σείομαι, κυματίζομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, αὐχμηραὶ ἐκ κεφαλῆς καὶ γενείων τρίχες ἐξηνεμοῦντο Ἀπολλόδ. 1. 6, 3. **III.** μεταφ., κάμνω τινὰ νὰ πράξῃ τι, καὶ εἰς δρόμον ἐξηνέμωσεν ἕτερον, τὸν ἔκαμε ν' ἀρχίσῃ νὰ τρέχῃ ἐκ νέου (ἡ ἀλώπηξ τὸν λαγών), Αἰλ. π. Ζ. 13, 11: — Παθ., τὴν διάνοιαν ἐξηνεμώθη, ἐπήρθη, περὶ τῆς βασιλίδος τῶν Πυγμαίων Γεράνης, αὐτόθι 15. 29.

ἐξανέργαστος, πλημμελὴς γραφὴ παρ' Ἀρετ. (σ. 47), ἀντὶ **ἀνεξέργαστος**.

ἐξανερευνάω, ἐρευνῶ μετὰ προσοχῆς, Τζέτζ. Ἱστ. 5. 83.

ἐξανέρχομαι, ἀνέρχομαι ἔκ τινος, γῆς ἐξανελθὼν Εὐρ. Τρῳ. 748.

ἐξανερωτάω, διαπυνθάνομαι, Τζέτζ. Ἱστ. 6. 597.

ἐξανευρίσκω, ἐφευρίσκω, ἐπινοῶ, ὧ μῖσος, οἷα κἀξανευρίσκεις λέγειν Σοφ. Φιλ. 991.

ἐξανέχω: μέλλ. **-ξω**, κρατῶ ὑψηλὰ ἀπό τινος, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἀμεταβ., ἐξέχω ἀπό τινος, κεῖθεν δὲ προτέρωσε μέγας καὶ ὑπείροχος ἀγκὼν ἐξανέχει γαίης, «ἔκκειται εἰς τὴν θάλασσαν» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 370· στάλαν .. ἐξανέχουσαν τύμβου, ἀνυψουμένην ἐκ τοῦ τύμβου, Θεόκρ. 22.207. **II.** Μέσ. (παρατ. καὶ ἀόρ. μετὰ διπλῆς αὐξήσ. **ἐξηνειχόμην**, **ἐξηνεσχόμην**, πρβλ. **ἀνέχω**), ὑπομένω, ἀνέχομαι, μετὰ μετοχ., οὐ λόγων ἐγὼ ἄλγιστ' ἂν ἀνδρῶν ἐξανασχοίμην κλύων = ἄλγιον ἢ παντὸς ἄλλου ἀνδρὸς (λόγων), Σοφ. Ο. Κ. 1174, πρβλ. Φιλ. 1355, Εὐρ. Ἄλκ. 952· οὐ γὰρ ἐξηνέσχετο ἰδὼν Ἀριστοφ. Εἰρ. 702· οὐ .. ταῦτα παῖδας ἐξανέξεται πάσχοντας Εὐρ. Μήδ. 74, πρβλ. Ἀνδρ. 201· καὶ ταῦτα δόξανθ' Ὕλλος ἐξηνέσχετο; ὁ αὐτὸς Ἡρακλ. 967.

ἐξανέψιοι, οἱ, οἱ τῶν ἀνεψιῶν, δηλ. ἐξαδέλφων παῖδες, δεύτεροι ἐξάδελφοι, Πολύδ. παρ' Ἀθην. 410F, θηλ. **ἐξανέψιαι** Μένανδρ. ἐν Ἀδήλοις 406. — Πρβλ. **ἐξάδελφος**, καὶ περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀμμώνιον ἐν σ. 54, ἔκδ. Valcken.

ἐξανθέω, ἔχω ἄνθη, γῆ ἐξανθοῦσα Ξεν. Κυν. 5, 5· ἀνθῶ, ἐπὶ ἀνθέων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 7, 2· ἐπὶ τῆς αὐξήσεως τῶν τριχῶν, ἐξ. ἡ τῆς ἥβης τρίχωσις Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1.20, 14: — μετὰ συστοίχ. αἰτ., οἵ τοιαῦτα ἐξηνθήκατε ποικίλα καὶ πολυειδῆ τὰς βαφὰς Λουκ. Ἀλ. 6· ἀναδίδω, παράγω, ἐξήνθησε φλόγα Πλουτ. Ἀλέξ. 35. σφῆκας ἵπποι κατασπέντες ἐξανθοῦσι ὁ αὐτ. ἐν Κλεομένει 39. **2)** μεταφ., ἀναφαίνομαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὡς ἐξάνθησις, ὥσθ' αἱματηρὸν πέλαγος (πέλανον Ἄλδ.) ἐξανθεῖν ἁλὸς Εὐρ. Ι.Τ. 300· ὕδρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης ἀναδιδοῦσα ἄνθος Αἰσχύλ. Πέρσ. 821· ἐκ ταύτης τῆς ὑπολήψεως ἐξήνθησεν ἡ δόξα Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 5, 18· αὖθις ἐξήνθησαν αἱ κακίαι, ἀνεφάνησαν, Πλουτ. Θησ. 6. **3)** ἐπὶ νοσημάτων, ἀναφαίνομαι, τὰ μὲν γὰρ πρὸς τὰ ἐντὸς τεταμμένα ἐν δυσόπτῳ, τὰ δ' ἐξανθοῦντα ἐς τὴν χροιὴν ἢ οἰδαίνοντα ἐν εὐδήλῳ Ἱππ. π. Τέχν. 6. 4· κἂν κατά μέρος τι τοῦ σώματος ἐξανθήσῃ λεύκη Ἀριστ. π. Χρωμάτ. 6.3· φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσιν ἐξηνθηκὸς (τὸ σῶμα) Θουκ. 2. 49, πρβλ. Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 20. 4· πέφυκεν ἡ ἀνδρεία τελευτῶσα ἐξανθεῖν μανίαις Πλάτ. Πολιτικ. 310D· τὸ ἔδαφος σκόλοψιν ἐξηνθήκει Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2.30. **II.** παρακμάζω, ἀποβάλλω τὴν ἀνθηρότητά μου, Πλάτ. Πολιτ. 272D· ἐπὶ χρωμάτων, «ξεθωριάζω», ταχὺ γὰρ ἐξανθεῖ τὸ μίλτινον Πλούτ. 2. 287D· ἐπὶ οἴνου, «ξεθυμαίνω», ἐξανθεῖ γὰρ καὶ ἀποπνεῖ αὐτόθι 692C.

ἐξάνθημα, τό, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Ἱππ. Ἀφορ. 1256, Ἐπιδημ. τὸ Α', 946, κτλ. (οὐχὶ **ἐξάνθισμα** ὡς ἡμαρτημένως πολλάκις τυποῦται).

ἐξάνθησις, **εως**, ἡ, = **ἐξάνθημα**, ἐξανθήσεις ἑλκώδεις Ἱππ. Ἀφορ. 1248· ἡ ἔκφυσις, «φύτρωμα», ἴουλος, ἡ πρώτη ἐξάνθησις τῶν ἐν τῷ γενείῳ τριχῶν Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 972, κτλ. **II.** παρὰ Θεοφρ. (π. Φυτ. Αἰτ. 6. 15, 2) ἡ τῶν ἀντιγράφων γραφὴ **ἐξάνθησις**, διωρθώθη **ἐξάτμισις**, ἴδε ἔκδ. Wimmer.

ἐξανθίζω, κοσμῶ, στολίζω, ὡς δι' ἀνθέων, χρωματίζω διὰ ποικίλων χρωμάτων, περικοσμῶ, γυναῖκες .. , αἳ καθήμεθ' ἐξηνθισμέναι Ἀριστοφ. Λυσ. 43, (ἔνθα κατά τινας τό: ἐξανθισμέναι, ἐκ τοῦ **ξανθίζεσθαι**, «κοσμεῖσθαι τὰς τρίχας, ἢ βάπτεσθαι αὐτάς», ὡς ἑρμηνεύει ὁ Ἡσύχ., εἶναι ὀρθοτέρα γραφὴ τοῦ ἐξηνθισμέναι ἐκ τοῦ **ἐξανθίζειν**)· ἐπὶ ἰχθύος, οἷον παρατέθεικ', οὐ πεφαρμακευμένον τυροῖσιν, οὐδ' ἀνωθεν ἐξηνθισμένον, κεκοσμημένον, Φιλήμων ἐν «Στρατιώτῃ» 1. 6· παντοίᾳ κομμωτικῇ .. ἐξηνθισμένη Ἡλιόδ. 7.19. **II.** Μεσ., συλλέγω ἄνθη, ἐπὶ πλεῖστον ἐξανθίζεται τοῦ λειμῶνος Πλούτ. 2. 661F.

ἐξάνθισμα, **-ισμός**, πλημμελεῖς γραφαὶ ἀντὶ **ἐξάνθημα**, **-ησις**.

ἐξανθιστέον, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ ἐξανθίζειν, περικοσμεῖν διὰ ζωηρῶν χρωμάτων, ἡδεῖαν τὴν ἐσθῆτα .. ἐξυφαντέον, οὐχὶ δὲ καθάπερ τὰς γραφὰς πρὸς τὸ τερπνὸν τῆς ὄψεως ἐξανθιστέον Κλήμ. Ἀλ. 237.

ἐξανθρᾰκόω: μέλλ. **-ώσω**, καίω τι ἕως οὗ μεταβληθῇ εἰς ἄνθρακα, Ἐτυμ. Μ. 392. 11.

ἐξανθρωπίζω, καταβιβάζω μέχρι τῶν ἀνθρώπων, καθιστῶ, ἀνθρώπινον, θαυμάζοντα Σωκράτους ἀνδρὸς ἀτυφίᾳ καὶ ἀφελείᾳ μάλιστα δὴ φιλοσοφίαν ἐξανθρωπίσαντος Πλούτ. 2. 582B· ἐξανθρωπίζοντι τὰ θεῖα ὁ αὐτ. 360A· μή τις υἱὸν ἀκούσας ἐξανθρωπίσῃ τὸ θεῖον Γρηγ. Νύσσ. τ. 2.534: — Παθ., δεδιέναι μὴ ἐξανθρωπισθείητε, μήπως φανῆτε ὡς κοινοὶ ἄνθρωποι, περὶ τῶν αὐτοκρατόρων, Συνέσ. 14D. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ἐν τῷ Παθ., σιτία ἐξηνθρωπισμένα, κατάλληλα πρὸς χρῆσιν τῶν ἀνθρώπων, Ἱππ. 259.16.

ἐξάνθρωπος, **ον**, ἔξω τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἀπάνθρωπος, Εὐστ. Πονημάτ. 63. 44. **II.** ἐνεργ., ποιῶν τινα ἔξω ἑαυτοῦ, ἐπιφέρων μανίαν, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 6.

ἐξανίημι: Ἰων. παρατατ. **ἐξανίεσκον**, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 622: μέλλ. **ἐξανήσω**, ὡσαύτως **-ήσομαι** Εὐρ. Ἀνδρ. 718. Ἐκπέμπω, ἐξάγω, φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων, παντοίην εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι Ἰλ. Σ. 471· καὶ τῇδε

κρήνην ἐξανῆκ' οἴνου θεὸς Εὐρ. Βάκχ. 707· ἐπισχέτω ξίφος ὄέρη πρὸς ἀνδρὸς αἷμά τ' ἐξανιέτω, καὶ ἂς κάμῃ νὰ ἐκρεύσῃ αἷμα, ὁ αὐτὸς Ι. Τ. 1460· τοιασδ' ἀρὰς σφῶν .. ἐξανῆκ' ἐγώ, ἐξέπεμψα ἐναντίον ὑμῶν τῶν δύο, Σοφ. Ο. Κ. 1375. **6)** μετὰ γεν., ἐκπέμπω ἔκ τινος, τίς σε πολιᾶς ἐξανῆκεν γαστρός; Πίνδ. Π. 4.176, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 670· ἐξακοντίζω, θύρσους ἐξανιεῖσαι χερῶν ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 762· νάματ' ὅσσων μηκέτ' ἐξανίετε ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 625. **2)** ἀφίνω τινὰ νὰ πράττῃ ὅ τι ἂν θέλῃ, τοὺς οὐδένας καταγελῶντας ἐξανήσει Εὐρ. Ι. Α. 372· παραχωρῶ, τῶν ἐνδόξων καὶ μεγάλων τὰ τῆς ἀρετῆς πρωτεῖα μὴ ἐξανιέντων (μεθιέντων Κοραῆς) τοῖς ἀσημοτέροις Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 11.—Παθ., ἀπαλλάσσομαι, ἐξανεθέντας τῶν πόνων Ἱππ. π. Φύσ. Ἀνθρ. 230.14. **3)** ὑφίημι, χαλαρώνω, λύω, πλεκτὰς ἱμάντων στροφίδας ἐξανήσομαι Εὐρ. Ἀνδρ. 718, Παθ., Πλούτ. 2. 788Β. **II.** ἀμεταβ., χαλαροῦμαι, χάνω τὴν δύναμίν μου, Λατ. remittere, τά τε γὰρ ψύχεα ἐξανίει Ἱππ. π. Φύσ. Ἀνθρ. 227. 21· ἐνδίδω, μετριάζομαι, κοπάζω, ἀνίκ' ἐξανείη δακέθυμος ἄτα (οὕτως ὁ Ἔρμαννος ἀντὶ τοῦ ἐξανίησι τῶν ἀντιγράφων) Σοφ. Φιλ. 705· μετὰ γεν., ὀργῆς ἐξανεὶς κακῆς Εὐρ. Ἱππ. 980. **2)** ἐπὶ ποταμοῦ, ἀναπιδύω, ἀναβλύζω, ἐκρέω, ὑμετέρης γαίης Ἀχελώιος ἐξανίησιν Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 293· ἐμφανίζομαι, αὐξάνεται καὶ ἐξανίησι Ἀριστ. π. Θαυμ. 43.

ἐξανεμάω, ἀνεμάω, ἀντλῶ ἔκ τινος, ἀφ' ἧς τὸ φίλον ἐξανεμᾶται πόμα Εὐγέν. παρὰ Bandin. Catal. Bibl. Medic. τ. 1. σ. 24, XX.

ἐξανίστημι, **I.** Μεταβατ. ἐν τῷ ἐνεστ., παρατ., μέλλ. καὶ ἀορ. α': **1)** ἀνεγείρω, ἢ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ; Σοφ. Ἠλ. 940· κάμνω τινὰ νὰ ἐγερθῇ ἐκ τῆς θέσεώς του, Πλάτ. Πρωτ. 310Α· ἀλλ' ἐγώ σ' ἔδρας ἐκ τῆσδ' ἐκοῦσαν ἐξαναστήσω τάχα Εὐρ. Ἀνδρ. 263, πρβλ. 268· ἐν τούτῳ ὁ Ἰφικράτης ἐξανίστησι τὴν ἐνέδραν, κελεύει τοὺς ἐνεδρεύοντας νὰ ἐγερθῶσι, Ξεν. Ἑλλην. 4.8,37. **2)** κάμνω τινὰ νὰ καταλίπῃ τὸν τόπον του καὶ ν' ἀπέλθῃ, ἐκδιώκω, ἀποβάλλω, τοὺς Κᾶρας .. Δωριέες τε καὶ Ἴωνες ἐξανέστησαν ἐκ τῶν νήσων Ἡρόδ. 1. 171· ἐξαναστῆσαι ἐξ ἡθέων Παίονας ὁ αὐτ. 5.14, κτλ.· ἄνδρας δόμων Σοφ. Ἀντ. 297· ἀλλ' οὐδ' ἐμοί τοι τοὐξανιστάναι πόλεως δίχ' ἐστὶ θάρσος ὁ αὐτ. Ο. Κ. 47· ὡσαύτως ἁπλῶς, ἔξαν. τινὰς Ἡρόδ. 6. 127, Θουκ. 4. 48, κτλ., ἴδε κατωτ. II. 2. **3)** ποιῶ ἀνάστατον, ἐρημώνω, μηδὲ πόλιν ἀρχαίην ἐξαναστήσῃς ἀναμάρτητον ἐοῦσαν Ἡρόδ. 1. 155 κ. ἀλλ., Θουκ. 7.77 κ. ἀλλ.· Ἰλίου ποτ' ἐξαναστήσας βάθρα Εὐρ. Ἰκ. 1198· Ἑλλάδα ὁ αὐτ. Τρῳ. 926. **4)** ἐπὶ θήρας, κάμνω τὸ θηρίον νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ φωλεοῦ αὐτοῦ, ὡς ἐπιόντες τὰ θηρία ἐξανισταῖεν Ξεν. Κύρ. 2. 4, 20. **II.** ἀμεταβ. ἐν τῷ παθ. μετ' ἐνεργ. ἀορ. β', πρκμ. καὶ ὑπερσ. **1)** ἐξανίσταμαι. ἐγείρομαι ἐκ τῆς ἕδρας ἐν ᾗ κάθημαι, σηκώνομαι, τῶν δέ τις ἐξαναστὰς εἶπε Ἡρόδ. 3. 142., 5. 72, Σοφ. Ἀποσπ. 278, κτλ.· ἰδίως πρὸς ἔνδειξιν σεβασμοῦ πρός τινα, ὑπανίσταμαι, «προσηκώνομαι», ὡς τὸ Λατ. assurgere, ἐξανίστασθαί τινι θάκων Ξεν. Ἱέρων 7, 7· ὀδῶν ὁ αὐτ. Συμπ. 4, 31· ἐγείρομαι ὅπως ὁμιλήσω, Σοφ. Φιλ. 367· ἐγείρομαι ἐξ ἐνέδρας, λόχου Εὐρ. Ἠλ. 217· καὶ ἄνευ τῆς λέξεως λόχος, Θουκ. 3.107· ἐγείρομαι μετὰ τὸ φαγητόν, Πλάτ. Πολ. 328Α, κτλ.· ἐκ τῆς κλίνης, λέχους Εὐρ. Ἠλ. 786· ἐξ εὐνῆς Ξεν. Οἰκ. 10, 8· ἐξαναστῶμεν εἰς τὴν αὐλήν, ἂς σηκωθῶμεν νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν αὐλήν, Πλάτ. Πρωτ. 311Α· εἰς περίπατον Ξεν. Συμπ. 9,1. **2)** μετὰ γεν., ἐγείρομαι καὶ ἀπέρχομαι ἔκ τινος τόπου, μεταναστεύω, Λακεδαίμονος Πινδ. Π. 4. 86, πρβλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 380· ἐκ τῆς γῆς τῆσδε Ἡρόδ. 4.115:— ἁπλ. σηκώνομαι, ἀπέρχομαι, Θουκ. 7. 49, κλ. **3)** ἀποδιώκομαι ἐκ τῆς πατρίδος μου, ἀναγκάζομαι νὰ μεταναστεύσω, Κιμμέριοι ἐξ ἡθέων ὑπὸ Σκυθέων .. ἐξαναστάντες Ἡρόδ. 1. 15, 56, κ. ἀλλ.· ἐκπίπτω, ἢ πρὸς δάμαρτος ἐξανίσταται θρόνων, ἐκπίπτει τῆς ἀρχῆς, Αἰσχύλ. Πρ. 767. **4)** ἐπὶ χωρῶν, ἐρημοῦμαι, ἐξαναστάσης πάσης Πελοποννήσου ὑπὸ Δωριέων Ἡρόδ. 2.171· Τροίης ἐξανεστάθη βάθρα Εὐρ. Ἠλ. 1652, πρβλ. Δημ. 208.12. **5)** σηκώνομαι νὰ ὑπάγω πρὸς ἀνάγκην μου, ἴδε τὴν λ. **ἐξανάστασις** II. **6)** ὑψοῦμαι, ἐγείρομαι, ἔστι γὰρ ὄρος περίτομον, ἐξανεστηκὸς ἐκ τῆς περικειμένης χώρας εἰς ὕψος ἱκανὸν 1. 56, 4:— οὕτως ἐπὶ ἑλκῶν, ἄλλα γὰρ ἐπ' ἄλλοισι ἐξανίσταται Ἀρετ. Χρον. Παθ. Σημειωτ. 2.13, σ.70 ἔκδ. L. B.—Ἴδε Κόντου Φιλολογ. Σύμμ. ἐν Ἀθηνᾶς, τ. Δ', σ. 189.

ἐξανίσχω = **ἐξανέχω**, ἀνατέλλω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Εὐστ. 419.17.

ἐξανοίγω, ἀνοίγω ἐντελῶς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 391. Διόδ. 1. 33.

ἐξανοιδέω, ἀνοιδέω ἔκ τινος, πρήσκομαι, φουσκώνω, ἐξανῴδει τι τῆς γῆς Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8,15.

ἐξανοικτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐξανοίγω**, δεῖ ἐξανοίγειν, Ἀνων. στίχοι ἐν Band. Catal. Flor. τ.1, σ. 434.

ἔξάνοιξις, **εως**, τὸ ἀνοίγειν τι ὅπερ ἐκλείσθη, τῇ ἐξανοίξει τῶν στομάτων (τῶν διωρύχων) Στράβ. 740.

ἐξανορθόω, ἀνορθῶ τὸ πεσόν, σὺ γὰρ τἄμ' ἐξανώρθωσας μόνος Εὐρ. Ἄλκ. 1138, οὕτως ὁ Pflugk καὶ Bothe κατὰ τὴν ἔκδ. τοῦ Ἄλδ., ἀλλὰ πολὺ βελτίων εἶναι ἡ ἔκδ. τοῦ Λασκάρεως (1496) ὡς συμφωνοῦσα τοῖς ἀντιγράφοις ἐν οἷς ἡ γραφὴ εἶναι: σὺ γὰρ δὴ τἄμ' ἀνώρθωσας μόνος. Οὕτως ἐξέδωκε καὶ ὁ Ναύκιος.

ἐξάντης, **ες** (πρβλ. **κατάντης**, **προσάντης**), «ὁ τῆς νόσου ἔξω ὤν» (Ἡσύχ.), ὑγιής, Ἱππ. 488. 39· ἐξάντη ἐποίησε τὸν ἑαυτῆς ἔχοντα Πλάτ. Φαῖδρ. 244Ε. **2)** μετὰ γεν., ἐξάντης γίνεται τοῦ κακοῦ, ἀπαλλάσσεται, Αἰλ. π. Ζ. 3. 5· νόσου Κωμικ. Ἀνώνυμ. 72.

ἐξαντλέω, ἀντλῶ ἔκ τινος, ἀντλῶ καὶ χύνω ἔξω, τὰ μὲν ἐξαντλοῦντας τὰ δὲ ἀποχετεύοντας Πλάτ. Νόμοι 736Β:—Παθ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 16, 2: ἴδε ἐν λ. **ἐπαντλέω**. **2)** μεταφ., ὑφίσταμαι, ὑπομένω μέχρι τέλους, Λατ. exantlare, exhaurire, καὶ νῦν ἐκείνων μείζον' ἐξαντλῶ πόνον Εὐρ. Κύκλ. 10· παπαῖ· τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξαντλεῖς ἐμοί, ὑποφέρεις τὰ αὐτὰ βάσανα οἷα καὶ ἐγώ, αὐτόθι 110· τὸν αὐτὸν ἐξ. βίον ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 456· διάγω, βίον οἰκτρὸν ἐξαντλοῦσιν οἱ τὰ φρούρια τηροῦντες Μένανδρ. ἐν «Ἀσπίδι» 5· περὶ τοῦ ἐν Εὐρ. Ἰκ. (838) χωρίου: μέλλων σ' ἐρωτᾶν, ἡνίκ' ἐξήντλεις στρατῷ γόους, κτλ., ἴδε Δινδόρφ. ἐν τόπῳ, πρὸς δὲ καὶ σημ. Paley ἐν τῇ ἐκδόσει αὐτοῦ. **3)** ἐκκενῶ, Ἡλιόδ. 1. 3· ἐχέω, κατὰ σπουδὴν ἐξαντλῶν Λουκ. Τίμ. 18· σπαταλῶ, μετὰ τῶν ἑταιρῶν ἐξαντλοῦντα ἢ τὸ πᾶν ἢ τὸ πολὺ τῆς οὐσίας Ἀλκίφρ. 1. 21: ἐν τῷ παθ., πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος .. καὶ ἐξαντλούμενος (ἐγὼ ὁ Πλοῦτος) Λουκ. Τίμ. 17.

ἐξάντλησις, ἡ, ἐκκένωσις, ἐξάντλησις βορβόρου Εὐστ. Πονημάτ. 71.79.

ἐξάντλημα, τό, θερμὸν λουτρὸν ἢ χλίασμα, Ἀρετ. Χρον. Παθ. Θεραπευτ. 2.12, σ.133, ἔκδ. L. B.

ἐξαντλητέον, δεῖ ἐξαντλεῖν, Ἀντυλ. παρ' Ὀρειβασ. Ι. 414.11.

ἐξάνῦσις, **εως**, ἐπιτέλεσις, συμπλήρωσις, Εὐστ. Πονημ. 278. 9.

ἐξανιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐξανύω**, δεῖ ἐξανύειν, Κανν. τῆς ἐν Καρθαγ. Συν. ἐν Συντ. κανν. τ. 3, σ. 457.

ἐξᾰνύω, Ἀττ. **-ανύτω**: μέλλ. **-ύσω** [ῡ], ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, Λατ. conficere, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλάς, «ἐτέλεσεν, ἐπλήρωσε» (Σχόλ.), Ἰλ. Θ. 370· θεῶν θέσμι' ἐξήνυσε Σοφ. Αἴ. 712· ἐμελλες ἐξανύσειν κακὰν μοῖραν αὐτόθι 926· τί μοι ἐξανύσεις χρέος ὁ αὐτ. Ο. Τ. 156· πάθεα Εὐρ. Ἴων 1066:—Μέσ., ἐπιτελῶ τι, τί δ' ἐγὼ κακῶν μῆχος ἐξανύσωμαι; ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 536· τέκνοις τάφον ὁ αὐτ. Ἰκ. 285. **2)** τελειώνω, ἀποτελειώνω, δηλ. φονεύω, Λατ. conficere, ἢ θήν σ' ἐξανύω γε. καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας, «ὄντως δή σε καὶ μετὰ ταῦτα ἀπαντήσας κατεργάσομαι» (Σχολ.), Ἰλ. Λ. 365, Υ. 452· πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1273. **3)** ἐπὶ χρόνου καὶ ἀποστάσεως. φέρω εἰς πέρας, τελειώνω, ἀμέραν τάνδε ἐξανύσασα Εὐρ. Μήδ. 649· δρόμον, ἴχνος, πόρον ἐξ. ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 164, Τρῳ. 232, Ι. Τ. 897:—ἀπολ. (ὡς τὸ **ἀνύω** Ι. 3), τελειώνω τὴν ὁδὸν μου πρὸς τινα τόπον, φθάνω εἰς αὐτόν, ἐς ἢ ἐπὶ τόπον Ἡρόδ. 6. 139., 7. 183· ὡσαύτως μετ' αἰτ. τόπου, ἐξανύσαι τάν .. νεκρῶν πλάκα (οὕτως ὁ Vauvill ἀντὶ ἐκτανύσαι) Σοφ. Ο. Κ. 1562· πόλον ἐξανύσας Εὐρ. Ὀρ. 1685· καθιστῶ, λαθίπονον δ' ὀδυνᾶν οὔτ' ἔνδοθεν οὔτε θύραθεν ἔστι μοι ἐξανύσαι Σοφ. Τραχ. 1023. **4)** μετ' ἀπαρ., κατορθώνω νὰ κάμω τι, Λατ. efficere ut .., ἐπειδὴ τοῖσιν οὐκ ἐξήνυτον Κύπριν κρατῆσαι, κατθανεῖν ἔδοξέ μοι κράτιστον Εὐρ. Ἱππ. 400. **5)** Μέσ., λαμβάνω τι παρά τινος, παρά .. ματέρος ἐξανύσαντο θεᾶς ὁ αὐτ. Βάκχ. 131, πρβλ. **ἀνύω** Ι. 7.

ἐξαπάγω = **ἀπάγω**, Γελάσ. 1256Β.

ἐξαπαείρω, σηκώνω καὶ ἀποκομίζω, Φιλόξ. παρ' Ἀθην. 147Ε.

ἐξαπαιολεῖσθαι· «παραλογίζεσθαι» Ἡσύχ.

ἐξαπαιτέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἀπαιτέω**, Ἰουλιαν. 349Β.

ἐξᾰ-πάλαιστος, **ον**, ἔχων μῆκος ἓξ παλαιστῶν, παλαμῶν, ἡμιπλίνθια .. ἐξαπάλαιστα Ἡρόδ. 1. 50., 2. 149.

ἐξαπαλλάσσω, Ἀττ. **-ττω**, ἀπαλλάσσω ἔκ τινος, ὑμᾶς ἐξαπαλλάξαι κακῶν Εὐρ. Ι. Α. 1004· ταλαίνης ἐξαπαλλάξει ζόης ὁ αὐτ. ἐν Ἑκάβῃ 1108, ἔνθα ἐξυπακουστέον: ἑαυτόν:—Παθ., ἀπαλλάσσομαι ἔκ τινος, κακῶν ἐξαπαλλαχθεὶς Ἡρόδ. 5. 4· τίς .. ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται; Σοφ. Ἠλ. 1002 (ἔνθα τὸ **ἄτης** ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ **ἄλυπος**)· οὐκ ἔχων ὅπως τῶν εἰρημένων ἐξαπαλλαγῇ, ὑφίσταται τὸν πλοῦν, μὴ δυνάμενος πλέον ν' ἀπαλλαγῇ τῆς ὑποσχέσεως, ἐδέχθη τὸν πλοῦν, Θουκ. 4. 28· Κλέωνος ἀπαλλαγήσεσθαι αὐτόθι περὶ τὸ τέλος.

ἐξαπαλείφω, ἀπαλείφω τι ἐντελῶς ἔκ τινος, Μ. Ἀκομ. **τ. Δ'**, σ.17, 24, ἔκδ. Λ.

ἐξαπαντάω, ἐξαπαντᾶν, διάφ. γραφ. παρὰ Ξεν. ἐν Κύρ. 3. 3, 24, ἀντὶ τοῦ ἀπαντᾶν.

ἐξαπαρτάομαι, παθ., κρέμαμαι, ἀλλ' ἄνω μετέωρον ἐξαπηρτημένην (τὴν ναῦν) ἄνεμος ἐμπεσὼν τοῖς ἱστίοις ἔφερε Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. Α. 9.

ἐξᾰπατάω, Ἰων. παρατ. **ἐξαπάτασκον**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1070 (ἐν ἐξαμέτρῳ):— Παθ., μέλλ. **-απατηθήσομαι** Πλάτ. Γοργ. 499 C· ἀλλὰ καὶ **-απατήσομαι**, ἐπὶ παθ. σημασ., οὔτε ἐξαπατήσεσθαί ἔτι ὑμᾶς, ἀλλὰ μισθὸν λήψεσθαι Ξεν. Ἀν. 7. 3, 3·—

ἐξαπατῶ, δελεάζω, φενακίζω, ὡς καὶ νῦν, εἴ τινά που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἐξαπατήσειν Ἰλ. Ι. 371, πρβλ. Ὀδ. Ι. 414, Πίνδ. Ο. 1. 45, Ἡρόδ. 1. 153, κτλ.· ἐξ. τινα φρένας Ἀριστοφ. Εἰρ. 1099· ἐξ. καὶ φενακίζειν Δημ. 580. 5· ἐξαπατῶ γυναῖκα, Ἡρόδ. 2. 114· ὡσαύτως, ἐξ. τινά τι, ἔν τινι πράγματι, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 19· ἐξ. ἐπί τινι Ἰσοκρ. 209C· ἐφ' οἷς ἐξαπατᾷς, διὰ τὰς ἀπάτας τὰς ὁποίας κάμνεις, Δημ. 577. 25· ἔστιν οὖν ὅστις τοῦτο ἂν δύναιτο ὑμᾶς ἐξαπατῆσαι, ὡς ὁ ἥλιος, κτλ., ὅστις θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξαπατήσῃ ὑμᾶς εἰς τοῦτο, ὅτι κλ., Ξεν. Ἀν. 5. 7, 6, πρβλ. Πλάτ. Κρατ. 413D· ἐξαπατῶσι τὴν νόσον, καταπραΰνουσι τὸ πάθημα, Λουκ. Νιγρ. 7.— Παθ., ὡς ἐξαπατηθεὶς Ἡρόδ. 9. 94· ἐνόμιζον ἐξηπατῆσθαι Θουκ. 5. 42· ἠδέως ἐξαπατωμένη Ἀντιφῶν 113. 28· τὸ δεῖπνον ἐξαπατώμενος Ἀριστοφ. Σφ. 60·— τὸ μέσ. ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνεργ., Πλάτ. Κρατ. 439C, Stallb.

ἐξαπάτερθεν, «ἐκ τοῦ ἑτέρου» Ἡσύχ.

ἐξαπάτη, ἡ, τὸ ἐξαπατᾶν, ἐξαπάτησις, Ἡσ. Θ. 205, Θέογν. 390, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 25.

ἐξαπάτημα, τό, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἀπάτημα**, Ἐτυμ. Μ. 791. 32.

ἐξαπάτης, ου, ὁ, ὁ ἐξαπατῶν, ἀπατεών, Ἱππ. 347. 9.

ἐξαπάτησις, εως, ἡ, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἀπάτησις**, Ἀθήν. 387E.

ἐξαπατητέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐξαπατάω**, δεῖ ἐξαπατᾶν, Πλάτ. Κρίτων 49E.

ἐξαπάτητήρ, ῆρος, ὁ, ἐξαπατητής, ὁ ἐξαπατῶν, ψεύστας.. ἐξαπατητῆρας Ὁμήρου Κέρκωπες, Μοσχόπ. π. Σχεδ. 38. Πρβλ. Σουίδ. ἐν λ. **Κέρκωπες** καὶ Ἁρποκρ. ἐν λ. **Κέρκωψ**.

ἐξαπατητής, ὁ, ὁ ἐξαπατῶν, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. 3.18, σ. 221, κτλ.

ἐξαπατητικός, ή, όν, ὁ ἐξαπατῶν, ὁ δυνάμενος νὰ ἐξαπατήσῃ, τοῦτο ἐξαπατητικὸν τῶν πολεμίων Ξεν. Ἱππαρχ. 4.12, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 93.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πολυδ. Δ', 24.

ἐξαπάτύλλω, Κωμ. ὑποκορ. τοῦ **ἐξαπατάω**, ἀπατῶ τρόπον τινά, Ἀριστοφ. Ἀχ. 657, Ἱππ. 1144.

ἐξαπᾰφίσκω, Ἐπ. τύπος τοῦ **ἐξαπατάω**, Ἡσ. Θ. 537· ἀόρ. 6' **ἐξήπᾰφον** Ὀδ. Ξ. 379· ὑποτακτ. **ἐξαπάφω** Ὀδ. Ψ. 97· μετοχ. ἀορ. **ἐξαπαφών, οῦσα**, Ὕμν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 379, εἰς Ἀφρόδ. 38, Εὐρ. Ἴων. 704· ὁ Ὅμ. ὡσαύτως ἔχει γ' ἐνικ. εὐκτικῆς μέσου ἀορ. ἐξαπάφοιτο μετ' ἐνεργ. σημασίας, Ἰλ. Ι. 376, Ξ. 160· ἀόρ. α' **ἐξαπάφησε**, Ὕμν. Ὀμ. εἰς Ἀπόλλ. 376, Κόϊντ. Σμ. 1. 137, Ὀππ. Ἁλ. 3. 94.

ἐξά-πεδος, ον, ἔχων μῆκος ἓξ ποδῶν, Ἡρόδ. 2. 149, Συλλ. Ἐπιγρ. 5594.1. 62, πρβλ. **ἑξάπους** ΙΙ.

ἐξά-πεζος, ον, ἔχων ἓξ πόδας, Λυκόφρ. 176, πρβλ. **ἑξάπους** Ι.

ἐξαπεῖδον, ἀπαρέμφ. **ἐξαπιδεῖν**, ἀόρ. ἄνευ ἰδίου ἐνεστ.—Ἐν χρήσει εἶναι τὸ **ἐξαφοράω**, παρατηρῶ μακρόθεν, Σοφ. Ο. Κ. 1648· —ἐκ τῶν ἅπαξ λεγ.

ἐξαπελαύνω, ἀποδιώκω ἔκ τινος τόπου, δόμων μ'.. ἐξ. Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 270.

ἐξά-πέλεκυς, εως, ὁ, ἡ, ἔχων ἓξ πελέκεις, ἐξ. **ἀρχή**, τὸ ἀξίωμα τοῦ Ρωμαίου Πραίτωρος, Πολύβ. 3. 40, 9· ἐξ. ἡγεμὼν ἢ στρατηγὸς ἢ ἁπλῶς ἐξαπέλεκυς = **πραίτωρ**, ὁ αὐτ. 2. 24, 6., 3. 40, 11, κτλ.

ἐξαπεύχομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἀπεύχομαι**, Τζέτζ. Ἱστορ. 13. 607.

ἐξά-πηχυς, υ, ἔχων μῆκος ἓξ πήχεων, Ἡρόδ. 2.138, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 834, Ξεν. Ἀν. 5. 4,12· πρβλ. Λοβεκκ. Φρύν. 412.

ἐξάπινα, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐξαπίνης**, Ἑβδ. (Ἀριθμ. Δ', 20), Εὐαγγ. κ. Μάρκ. 6', 8.

ἐξαπίναιος ἢ **ἐξᾰπῐνᾱῖος, α, ον, ᾱ ος, ον**, = **ἐξαιφνίδιος**, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 388, Ξεν. Ἱέρων 10, 6, Πολύβ. 26. 6,1, Καλλ. εἰς Δία 50.—Ἐπίρρ. **-ως**, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808, Θουκ. 3. 3, κ. ἀλλ.

ἐξᾰπίνης [ῑ], Ἐπίρρ., ἡπιώτερος τύπος τοῦ **ἐξαίφνης**, Ἰλ. Ο. 325, Ἀλκαῖος 27, Πινδ. Π. 4. 487, Ἡρόδ. 1.74, 87, Ἱππ. Ἀφ. 1246· οὐδέποτε παρὰ Τραγ., καὶ σπανίως παρ' Ἀττ., ὡς ἐν Ἀριστοφ. Πλ. 336, 339, 815, Θουκ. 1. 50, Νικόλαος ἐν Ἀδῆλ. 1. 6·— ἐν συνδυασμῷ μετ' οὐσιαστ., οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας, αἰφνίδιον ἔαρ, Θεόκρ. 9. 34, εἰ ἡ γραφὴ ὀρθή. Ὁ Valcken. διώρθωσεν: οὔτ' ἐδαρ ἐργατίναις καὶ τὴν διόρθωσιν αὐτοῦ παρεδέξατο ὁ Meineke.

ἐξᾰπῖνον, ἀμφίθ. γραφ. ἐν Ἱππ. 517.19, ἀντὶ **ἐξαπίνης**.

ἐξᾰπλᾰσιάζω, πολλαπλασιάζω ἐπὶ ἕξ, Ἐτυμ. Μ. 595. 15· ἐν τῷ παθ.

ἐξά-πλάσιος, α, ον, Ἰων. **-πλήσιος, η, ον**, ἑξάκις τόσος, ἐξαπλήσιος τοῦ κρητῆρος Ἡρόδ. 4.81· ἀπολ., Πλούτ. 2.1020Δ, 1028E·— ὡσαύτως, **ἐξαπλασίων, ονος**, ὁ, ἡ, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 18.

ἐξά-πλεθρος, ον, ἓξ πλέθρων, ἔχων μῆκος ἓξ πλέθρων, Ἡρόδ. 2.149.

ἐξά-πλευρος, ον, ἔχων ἓξ πλευράς, Ἱλωτῖν. 6. 3,14.

ἐξαπλῇ, ἐπίρρ., ἐξαπλῶς, Διον. Ἀρεοπ.

ἐξᾰπλήσιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ **ἐξαπλάσιος**, Ἡρόδ.

ἐξᾰ-πλόος, όη, όον, συνηρ. **-πλοῦς, ῆ, οῦν**, ὡς καὶ νῦν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 65· **τὰ ἐξάπλᾰ**, ἡ ἔκδοσις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὑπὸ τοῦ Ὠριγένους, ἐν ᾗ ἡ πρώτη στήλη περιέχει τὸ Ἑβρ. κείμενον, ἡ δευτέρα τὸ αὐτὸ δι' Ἑλληνικῶν γραμμάτων, ἡ τρίτη τὴν μετάφρασιν τοῦ Ἀκύλα, ἡ τετάρτη τὴν τῶν ἑβδομήκοντα, ἡ πέμπτη τὴν τοῦ Συμμάχου, ἡ δὲ ἕκτη τὴν τοῦ Θεοδοτίωνος, Εὐσέβ. Ιι. 557 Α, Ἐπιφάν. Ι.1076Α, κλ.

ἐξαπλόω, = **ἐξαπλασιάζω**, Μάξιμος ἐν Petav. Uranol.338Α.

ἐξαπλόω, ἐκτυλίσσω, ἁπλώνω, οὐρανὸν ὥσπερ δέρριν ἐξαπλῶσαι Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 17· ἐξ. τὴν χεῖρα Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ.— Παθ., ἐκτυλίσσομαι, ἐξαπλώνομαι, εἰς τὴν γῆν Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 6, 9· ὕπτιος ἐξήπλωτο, ἐπὶ νεκροῦ, Βατραχομυομ. 106. **2)** ἀναπτύσσω, διασαφηνίζω, ἑρμηνεύω, Λατ. explicare, Σέξτ. Ἐμπ. Π.1. 217, κλ.

ἐξάπλωσις, εως, ἡ, ἄπλωμα, ἐπέκτασις, αἱ τῶν ὑμένων ἐς πλάτος ἐξαπλώσιες Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ.1. 8· ἀντίθετον τῷ **πίλησις**, Φίλων 1. 385, 33. **ΙΙ.** ἀνάπτυξις, ἐξήγησις, ἑρμηνεία, διὰ δὲ τῆς ἐξαπλώσεως ἐμφανίσομεν πόσα σημαίνουσιν (αἱ λέξεις) Ἐρωτιαν. ἐν τῷ προοιμ. σ.18.

ἐξάπλωσις, ἡ, πολλαπλασιασμὸς διὰ τοῦ ἕξ, Μαξ. Ὁμολ.1228Β.

ἐξαποβαίνω, ἀποβαίνω ἔκ τινος, ἐξέρχομαι, ἐξαπέδησαν ἑταῖροι νηὸς Ὀδ. Μ. 306, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ.199, κλ.

ἐξαποδία, ἡ, ἑξάμετρον, ὅσα περ ἔνδον πέφυκεν ἁπλῆς ἐξαποδίας Τζέτζ. π. Μέτρων, Ἀνέκδ. Κραμήρου τ. 3. σ. 322, 9.

ἐξαποδιδράσκω, ἀποδιδράσκω ἔκ τινος, Τζέτζ. ἐν Ἀνεκδ. Κραμήρου τ. 3. σ. 332, 30.

ἐξαποδίομαι, Ἀποθ., ἀποδιώκω ἔκ τινος τόπου, αἴ κεν Ἄρηα λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξαποδίωμαι; Ἰλ. Ε. 763· ἀλλὰ γράφεται καὶ διῃρημένως ἐξ ἀποδίωμαι.

ἐξαποδύνω, ἀπεκδύομαι, εἵματα δ' ἐξαπέδυνε Ὀδ. Ε. 372.

ἐξαποθλίβω, ἀποθλίβω ἔκ τινος, ἐν τῷ παθ., τῶν βοτρύων νέκταρ θεῖον ἐξαποθλίβετο Θεοδ. Ὑρτακ. Ἀνέκδ. Boiss. τ.1. σ. 271.

ἐξαποκλύζω, ἀποπλύνω, καθαίρω, ἐξαποκλύσειας (κατὰ διόρθωσιν Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 327) Μιχ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 245, 26-7, ἀντὶ τοῦ **ἐξαποβλύσειας**.

ἐξαποκρούω, = ἀποκρούω, Μεταγεν.

Ἑξά-πολις, εως, ἡ, ὁμοσπονδία ἓξ πόλεων τῶν ἐν Ἀσίᾳ Δωριέων, Ἡρόδ. 1.144, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 385.

ἐξαπόλλῡμι: μέλλ. **-ολέσω** καὶ Ἀττ. **-ολῶ**, καταστρέφω παντελῶς, Αἰσχύλ. Χο. 837, Σοφ. Ἠλ. 588, Εὐρ. Ἡρακλ. 950, κτλ. **ΙΙ.** παθ. μετὰ πρκμ. 6' **ἐξαπόλωλα**, καὶ ἀόρ. 6' **ἐξαπωλόμην**:—καταστρέφομαι ἐντελῶς, χάνομαι ἔκ τινος τόπου, μετὰ γεν., ἀλλ' ἅμα πάντες Ἰλίου ἐξαπολοίατ', «ἀλλ' ὁμοῦ πάντες ἐκ τῆς Ἰλίου ἀπόλοιντο» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ζ. 60· ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια Σ. 290· ἠέλιος δὲ οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε Ὀδ. Υ. 327· σπέρμα πάσης ἐξαπόλλυται χθονὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 528:—ἀπολ., χάνομαι ἐξ ὁλοκλήρου, οὗτοι (οἱ Ψύλλοι) ἐξαπολώλασι τρόπῳ τοιῷδε Ἡρόδ. 4.173, Σοφ. Ἀποσπ. 226.

ἐξαπολογία, ἡ, ἐπιγραφὴ τριῶν λόγων τοῦ Ἀντιφῶντος, δευτέρα ἀπολογία, ἀνταπάντησις· ἀλλ' ὁ Βεκκῆρος γράφει διῃρημένως **ἐξ ἀπολογίας** (τὴν γραφὴν ταύτην παρεδέξατο καὶ ὁ Blass). Πρβλ. **ἐκκατηγορία**.

ἐξαπονέομαι, παθ., ἐπανέρχομαι ἔκ τινος, σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξαπονέεσθαι, σῶον δὲ ἐκ τῆς μάχης ὑποστρέψαι οὐ συνεχώρησεν, Ἰλ. Π. 252, Υ. 212· ἀλλὰ γράφεται καὶ διῃρημένως, μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.

ἐξαπονίζω: μέλλ. **-νίψω**, πλύνω καλῶς, ἀπονίπτω, τοῦ (τοῦ Ὀδυσσέως) πόδας ἐξαπένιζεν Ὀδ. Τ. 387.

ἐξαποξύνω, ἐπὶ ξύλου, κάμνω τὴν ἄκραν αὐτοῦ ὀξεῖαν, «μυτερήν», ἀκρεμὼν ἐλαίας ἔστιν ἐν δόμοισί τις, ὃν φασγάνῳ τῷδ' ἐξαποξύνας ἄκρον, ἐς πῦρ καθήσω Εὐρ. Κύκλ. 456.

ἐξαποπᾰτέω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **ἀποπατέω**, Ἱππ. 504. 7.

ἐξαποπέμπω, ἀποπέμπω ὅλως δι' ὅλου, Τζέτζ. Ἰστ. 3. 56.

ἐξαποπνέω, ἀποπνέω ἐντελῶς, ἐκπνέω, τὸν βίον ἐξαπέπνευσε Τζέτζ. Ἰστ. 3.164.

ἐξαποπέτομαι, ἀποπέτομαι ἔκ τινος, Κ. Μανασσ. Χρον. 15D, Θεόδ. Πρόδρ. Γ'λεωμ. 324.

ἐξαποπτύω, ἀποπτύω, ἐκπέμπω, ἐξαποπτύον βόρβορον Τζέτζ. Ἰστ. 6. 7.

ἐξαπορέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **ἀπορέω**, εὑρίσκομαι ἐν μεγάλῃ ἀπορίᾳ, Πολύβ. 4. 34, 1:—οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, πρὸς Κορινθ. Β' Ἐπιστ. δ', 8· καὶ ἐν παθ. ἀορ. 6', Διοδ. Ἀποσπ. 507. 89, Πλουτ. Ἀλκ. 5· ἐξαπορηθῆναι ἀργυρίου, εὑρεθῆναι ἐν μεγάλῃ χρηματικῇ ἀνάγκῃ, Διον. Ἁλ. 7.18· παθ. πρκμ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2058Α. 11.

ἐξαπορρέω, παθ. ἀόρ. **-απερρύην**, ἀπορρέω, ἐξαφανίζομαι, τὸ τοῦ προσώπου κάλλος ἐξαπερρύη Εὐσταθ. τὸ Καθ' Ὑμ. 9. σ. 349.

ἐξαποσπάω, ἀποσπῶ, ἀπομακρύνω, Νικήτ. Εὐγεν. 2. 222.

ἐξαποστάζω, ἀποστάζω ἔκ τινος, χύνω, τὸ προσῆκον ἐξαποστάξαι δάκρυ Θεόδ. Πρόδρ. 8. σ. 377.

ἐξαποσταλτέος, α, ον, ὃν δεῖ ἐξαποστέλλειν ἢ ἐξαποστεῖλαι, Γλωσσ.

ἐξαποστειλάριον, τό, τροπάριον λεγόμενον ἢ ἀδόμενον εὐθὺς πρὸ τῶν **αἴνων**, Στουδ. 1708Α, Λέων 300. [Τὸ τροπάριον λεγόμενον ἢ ἀδόμενον πρὸ τῶν **αἴνων** κατὰ τὴν Μεγ. Τεσσαρακοστὴν ὀνομάζεται **φωταγωγικόν**· καὶ ἐπειδὴ ἡ προστακτικὴ **ἐξαπόστειλον** ἐπαναλαμβάνεται σχεδὸν ἐν ἅπασι τοῖς **φωταγωγικοῖς**, εἶναι πολὺ φυσικὸν νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι τὸ ὄνομα **ἐξαποστειλάριον** ἀρχικῶς ἐδίδετο εἰς τὰ ὕστερον ὀνομασθέντα **φωταγωγικά**].

ἐξαποστέλλω, ἀποστέλλω μακράν, Πολύδ. 3.11, 1, Διόδ. 19. 102· ἐκπέμπω, ἐκδιώκω, ἐκ τοῦ παραδείσου Ἑβδ. (Γέν. Γ', 23 κ. ἀλλ.):—Παθ., ἐξαποστέλλομαι, Φίλιππ. παρὰ Δημ. 251, 5.

II. ἀπολύω αἰχμάλωτον καὶ ἀποστέλλω αὐτὸν πρός τινα σκοπόν, ὁ δὲ Φίλιππος πεισθεὶς ἐξαπέστειλε τὸν Ἀμφίδαμον χωρὶς λύτρων Πολύδ. 4. 84, 3· ἀπολύω, ἀποπέμπω, χωρίζω τὴν γυναῖκά μου, Ἑβδ. (Δευτ. ΚΔ', 4).

ἐξαποστρέφομαι, ἀποστρέφομαι ἔκ τινος, Ἰωάνν. Γεωμέτρης παρὰ Bandin. Catal. Bibl. Medic. τ. 1. σ. 67.

ἐξαποστολή, ἡ, τὸ ἐξαποστέλλειν, Πολύδ. 1. 66, 2, κτλ., ἐν τῷ πληθ. 9. 5, 5.

ἐξαποτίνω, ἱκανοποιῶ ἐντελῶς, καταπραΰνω, οὕτω κεν τῆς μητρὸς Ἐρινύας ἐξαποτίνοις Ἰλ. Φ. 412.

ἐξά-πους, ὁ, ἡ, **-πουν**, τό, ἓξ πόδας ἔχων, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 6,16. **II.** = **ἑξάπεδος**, Λουκ. Κρον.17, Πλουτ. Λούκουλ. 37. **2)** ἐν τῇ στιχουργίᾳ, στίχος ἔχων ἓξ πόδας, τοῦτο τὸ μέτρον ἡρωϊκόν ἐστιν, ἑξάπουν, τέλειον, κατὰ πόδα δάκτυλον βαινόμενον Διον. Ἁλ. π. Συνθέσ. Ὀνομ. τ. 5. σ. 21, 7, ἔκδ. Reiske., πρβλ. **ἕξπους**.

ἐξαποφαίνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἀποφαίνω**, Λουκ. Ἡσίοδος 6.

ἐξαποφθείρω, καταστρέφω ἐντελῶς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 464, Σοφ. Τρ.713.

ἐξαποχέω, ἀποχέω ἔκ τινος, κρήνης δὲ δίκην ὀφθαλμῶν ἐξαπεχεῖτο δάκρυ Τζέτζ. Ἰστ. 3. 327.

ἐξά-πρυμνος, ον, ὁ, ἐκ τοῦ μέρους τὸ ὅλον, ἔχων ἓξ πλοῖα, μετὰ ἓξ πλοίων, τὸν ἑξάπρυμνον, δηλ. τὸν Ἡρακλέα, «ὅτι ἓξ ναῦς ἔχων, εἰς τὴν Τροίαν ἦλθεν» (Σχόλ.), Λυκόφρ.1347, πρβλ. Ἰλ. Ε. 638.

ἐξα-πτέρῠγος, ον, ἔχων ἓξ πτέρυγας, τὰ χρυσᾶ ἐκεῖνα ἀγάλματα, ἑξαπτέρυγον ἑκάτερον αὐτῶν Κλήμ. Ἀλ. 667, Γρηγ. Ναζ. Ι. 52Δ, ἐπὶ τῶν **Σεραφίμ**.

ἐξαπτικός, ή, όν, ἁρμόδιος πρὸς ἅψιν, ἑξαπτικὴ παθῶν ὕλη Ἰω. Δαμασκ. σ. 756, ἔκδ. Μί.

ἐξά-πτῡχος, ον, ἔχων ἓξ πτυχάς, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Μ. 295, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἑξήλατον** (ἔνθα ἐν τῇ δευτέρᾳ σημασίᾳ γραπτ. **ἐξήλατον** μετὰ δασείας).

ἐξάπτω: μέλλ. **-ψω**, δένω ἔκ τινος ἢ εἴς τι, πεῖσμα νεὸς .. κίονος ἑξάψας μεγάλης Ὀδ. Χ. 466. πρβλ. Ἰλ. Ω. 51· Φρύγια πέπλων ἀγάλματα ἑξάπτω χροὸς Εὐρ. Τρῳ.1220· τὴν πόλιν ἐξῆψε τοῦ Πειραιῶς καὶ τὴν γῆν τῆς θαλάσσης Πλουτ. Θεμιστ.19· οὕτως, ἐξάπτειν τι ἔκ τινος Ἡρόδ. 1. 26· ἀπό τινος Ξεν. Κυν.10,7· ὡσαύτως, ἐκ τοῦ νηοῦ ἐξάπτειν σχοινίον ἐς τὸ τεῖχος Ἡρόδ.1. 26· ἑξάψας διὰ τῆς θυρίδος τὸ καλώδιον Ἀριστοφ. Σφ. 379.— Παθ., περὶ τὴν κεφαλὴν ἐξήμμεθα πηνίκην τινά, ἔχομεν προσηρμοσμένην περὶ τὴν κεφαλὴν φενάκην τινά, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. ἐν τοῖς Ἀδήλ. 3, Meineke. **2)** μεταφ., τῶν σῶν δὲ γονάτων πρωτόλεια θιγγάνω ἱκέτης, ἀφύλλους στόματος ἐξάπτων λιτάς, προσαρμόζων (οὕτως εἰπεῖν εἰς τὰ γόνατά σου) τὰς ἱκεσίας στόματος ἄνευ ἱκετηρίας, δηλ. ἄνευ ἱκετηρίων κλάδων, Εὐρ.Ὀρ. 383· τῆς τύχης ἐξάπτειν τὰ πραττόμενα, ἐξαρτᾶν ἐκ τῆς τύχης, Πλουτ. Σύλλ. 6· συνδέω ἓν πρᾶγμα πρὸς ἄλλο, ἐξακολουθῶ διηγήσει, ἔπειθ' οὕτως ἐξάψομεν τὴν διαδοχὴν τῶν ἀξίων λόγου Διογ. Λ. 8. 50· ἐξαμμένος ἐκ σώματος, προερχόμενος ἐκ τοῦ σώματος, Τίμ. Λοκρ. 102Ε. **3)** ἐξ. τινί τι, τιθέναι τι ἐπί τινος, ἱκετηρίαν γόνασιν Εὐρ. Ι. Α. 1216· κόσμον νεκρῷ ὁ αὐτ. Τρῳ.1208· ἐξ. βρόχον ἀμφὶ δειρὴν ὁ αὐτὸς Ἴων 1065. **II.** Μέσ., κρατῶ τι διὰ τῶν χειρῶν καὶ κρεμῶμαι ἐξ αὐτοῦ προσπαθῶν νὰ σύρω αὐτὸ κάτω, σειρὴν χρυσείην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες πάντες ἐξάπτεσθε θεοί, πᾶσαί τε θέαιναι Ἰλ. Θ. 20 ἐξάπτεσθαι τῆς οὐραγίας, παρακολουθεῖν κατὰ πόδας, Πολύδ. 4. 11, 6· ἐπιλαμβάνομαί τινος, τῶν Ἑλληνικῶν ἐξάπτεσθαι κελεύοντος βασιλέως, ἐπιλαμβάνεσθαι τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων, Πλουτ. Θεμ. 31. **2)** κρεμῶ τι ἐπάνω μου, φέρω τι κρεμάμενον περὶ τὸ σῶμά μου, φορῶ τι, τί πέπλους μελανας ἐξῆψω χροὸς λευκῶν ἀμείψας'..; Εὐρ. Ἑλ. 1186· ἐπὶ πλοίου, δένω διὰ κάλου καὶ σύρω αὐτό, ῥυμουλκῶ, τὰς δ' ἀκεραίους (ναῦς) ἑξαπτόμενοι κατῆγον εἰς τὴν πόλιν **Διόδ. 14. 74**· ἐξάπτομαί τινα, κάμνω τινὰ νὰ ἐξαρτᾶται ἐξ ἐμοῦ, ξανθὰ καὶ διεκτενισμένα μείρακια, τοὺς ἐραστὰς ἑξαψάμενα καὶ τὰς ἑταίρας Φιλόστρ. 335· πρβλ. **ἐνάπτω**.

B. ἐν τῷ ἐνεργ. προσέτι, βάλλω πῦρ, ἀνάπτω, τὰν ὕλαν Τίμ. Λοκρ. 97Ε. **II.** μεταφ., ἀνάπτω, διεγείρω, ἠνίκα ὁ Πέρσης τὸν μέγα πόλεμον ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐξῆψε Αἰλ. π. Ζ.12. 35. — Παθ., πῦρ ἐξ. ἐκ λίθων Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 9,10· ἐξημμένος ὑπὸ φιλοσοφίας ὥσπερ πυρὸς Ἰλάτ. Ἐπιστ. 340Β, πρβλ. Πολ. 498Β· ἐξάπτομαι ὡς καὶ νῦν, ὑπ' ὀργῆς καὶ φιλονεικίας ἐξαφθέντες Διον. Ἁλ. 5. 38.

ἐξάπτωτος, ον, (πτῶσις) ἔχων ἓξ πτώσεις, Πρισκιαν. 5.14, 77.

ἐξαπωθέω: μέλλ. **-ώσω** καὶ **-ωθήσω**, ἀπωθῶ μακράν, Εὐρ. Ῥῆσος 811.

ἐξαπώλεια, ἡ, ἐντελὴς ἀπώλεια, Γ. Παχυμ. τ. Β', σ. 232. 2., 402. 9, ἔκδ. Β.

ἐξά-πωλος, ον, ἐπὶ ἅρματος, τὸ συρόμενον ὑπὸ ἓξ πώλων ἢ ἵππων, τὸ δὲ ἅρμα ἦγεν ἑξάπωλον, ἵππων λευκῶν, μεγίστων τε καὶ ἀσπίλων Ἡρῳδιαν. 5. 6, 16.

ἐξάραγμα, τό, «σύντριμμα» Γαληνοῦ τῶν Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. σ. 466.

ἐξάραιόω, -αίωσις, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **ἀραιόω, -αίωσις**, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 6, π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 2.

ἐξαραιρημένος, ἐξαραίρηται, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐξαιρέω**.

ἐξαράομαι, ἀποθ., καταρῶμαι, μετὰ συστ. αἰτ., ἐκ δ' ἀρὰς κακὰς ἠρᾶτο τοῖσι τοὔργον ἐξειργασμένοις Σοφ. Ἀντ. 427.

II. τελῶ εὐχάς, ἐπὶ ἱδρύσεως ναοῦ, ὅτι χρυσᾶς ἀσπίδας ἀνέθηκεν (ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων) πρὸς τὸν καινὸν νεὼν πρὶν ἐξαράσασθαι, «ἐξαράσασθαι δέ ἐστι τὸ ἐκτελέσαι τὰς ἀράς, τουτέστι τὰς εὐχάς, ἃς ἐπὶ ταῖς ἱδρύσεσι τῶν ναῶν εἰώθασι ποιεῖσθαι» (Ἀρποκρ.), Αἰσχίν. Κατὰ Κτησιφ. 32. 3. Διάφορ. γραφ. πρὶν ἐξειργάσθαι.

ἐξαράσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-ξω**: ἐξάγνυμι, ἐκρήγνυμι, συντρίβω, ἐκ δὲ οἱ ἰστὸν ἄραξε ποτὶ τρόπιν (Ἀρίσταρχος καὶ ἄλλοι ἄραξε, Ζηνόδοτος δὲ ἔαξεν) Ὀδ. Μ. 422· οὐδ' εἰ χολωθεὶς ἐξοράξειεν λίθῳ ὀδόντας Σιμωνίδ. Ἀμοργ. 7 [8]. 17· κατασυντρίβω, τὴν ῥῖνα Ἱππ. 57· τὴν κιγκλίδ' ἐξήραξα Ἀριστοφ. Ἱππ. 641· πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 15. 16: μεταφ., οἷον ὑμῖν ἐξαράξω τὴν ἄγαν αὐθαδίαν Ἀριστοφ. Θεσμ. 704. **II.** μετ' αἰτ. προσ., πλήττω, προσβάλλω διὰ λοιδοριῶν, ὑβρίζω, κακολογῶ, λοιδορῶ, κἀγὼ οὐκέτ' ἐξηνεσχόμην, ἀλλ' εὐθὺς ἐξαράττω πολλοῖς κακοῖς καίσχροῖσι ὁ αὐτ. ἐν Νεφ.1373.

ἐξαργέω, διατελῶ ἐν πλήρει ἀργίᾳ ἢ ἀδρανείᾳ, οἷον τῷ καθεύδοντι ἢ καὶ ἄλλως πως ἐξηργηκότι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 8, 9· διὰ τὸ τὴν μὲν δύναμιν ἐξηργηκέναι αὐτὸν δὲ τρυφᾶν ὁ αὐτ. Πολιτικ. 5.10, 24. **II.** Παθ., ἀμελοῦμαι, παραμελοῦμαι ἐντελῶς, ἔργα δρώμεν' οὐκέτ' ἐξαργούμενα Σοφ. Φιλ. 556· ὅσῳ τῇ φύσει βελτίων ἐστὶ (γῆ), τοσούτῳ μᾶλλον ἐξαργηθεῖσα δι' ἀμέλειαν ἐξαπόλλυται Πλούτ. 2. 2E.

ἐξάργματα, τά, (ἐξάρχομαι), ἀκρωτηριάσματα, ἥρως δ' Αἰσονίδης ἐξάργματα τάμνε θανόντος Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 477, ἔνθα ὁ Σχολιαστὴς σημειοῦται: «οἱ δολοφονοῦντες ἀρχαίως ἀκρωτηριάσματά τινα ἐποίουν τοῦ ἀναιρουμένου· καὶ ταῦτα λαβόντες ἐξήρτων τοῦ τραχήλου αὐτῶν», κτλ.—Πρβλ. **μασχαλίσματα**, καὶ ἴδε σημ. Jebb ἐν Σοφ. Ἰλ. 445, ἴδε καὶ Σουΐδ. ἐν λέξει: **μασχαλισθῆναι** καὶ Ἐτυμ. Μ. ἐν σ.118. 32.

ἐξαργῡρίζω, ἰσοδύναμος τύπος τοῦ **ἐξαργυρόω**, εἰς ἀργύριον, εἰς χρήματα μεταβάλλω, πωλῶ, οὐδ' ἦν δέῃ τελευτῶντα τὴν ἑαυτοῦ στρωμνὴν ἐξαργυρίσαι (διάφ. γρ. ἐξαργυρῶσαι), δηλ. ἀργυρίου πωλῆσαι, Θουκ. 8. 81· ἐξαργυρίσας [τὴν οὐσίαν] Δημ. 59. 5· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐξαργυρισάμενος τὴν οὐσίαν Πλούτ. 2. 850D· **ἐξαργυρίζομαί τι**, ἀποσυλῶ, διαρπάζω, καὶ ἐξαργυρισάμενος (τὸν οἶκον) πενίαν ὀδύρει, καὶ ἀφοῦ ἐξεγύμνωσας τὸν οἶκον παραπονεῖσαι ὅτι εἶσαι πένης, Ἡσαΐας π. Δικαιοσ. Κλήρου 56, 43. **II.** λαμβάνω διὰ τῆς βίας ἀργύριον παρά τινος, ἐπειδὴ δὲ πάντας ἐξηργυρίσατο κατὰ τὸ δυνατόν, εἰσῆγεν εἰς τὸν δῆμον, κτλ., Πολύβ. 32. 22, 1.

ἐξαργυρισμός, ὁ, = τὸ **ἐξαργυρίζειν**, Ἰουστινιαν. Κῶδ. 12. 38. 19.

ἐξαργῡρολογέω, ἀργυρολογῶ, ὡς καὶ νῦν, Γ. Παχυχ. τ. Β', σ. 480.16, ἔκδ. Β.

ἐξαργῡρόω, μετατρέπω εἰς ἀργύριον, δηλ. εἰς χρήματα, τὰ ἡμίσεα πάσης τῆς οὐσίης Ἡρόδ. 6. 86, 1· πρβλ. **ἐξαργυρίζω**.

ἐξαρέσκεύομαι, Μέσ., ἀρέσκομαι, ἥδομαι ἔν τινι, Κλήμ. Ἀλ. 250.

ἐξαρέσκομαι: μέλλ. **-έσομαι**: Ἀποθ., ποιῶ ἐμαυτὸν ἀρεστόν τινι, ἀξιοῦμαι τῆς εὐνοίας αὐτοῦ, ὥστε ἔχειν καὶ θεοῖς ἐξαρέσκεσθαι θύοντος Ξεν. Οἰκ. 5, 3 καὶ 19. **2)** μετ' αἰτ. προσ., ἐξαρέσασθαί τινα δώροις, ἐξαγοράσαι αὐτὸν διὰ δώρων, Δημ.1396. 26, πρβλ.1397. 3.

ἐξαρθρέω, ἐξαρθρόω, «στραγγουλίζω» μέλος τοῦ σώματος, ἢ ἐμόν, Ἱππ. π. Ἄρθρ 784.19, κτλ., ἢ ἄλλου τινός, μυθολογοῦσι δέ τινες ὅτι αἱ Ἀμαζόνες τὸ ἄρσεν γένος τὸ ἐωυτῶν νήπιον

ἐὸν ἐξαρθρέουσι, αἱ μὲν κατὰ τὰ γούνατα, αἱ δὲ κατὰ τὰ ἰσχία αὐτόθι 820. 20.— Παθ., ἐξαρθρέεται τὰ τοιαῦτα αὐτόθι 825. **II.** ἀμεταβ., ἐξαρθροῦμαι, ἐξαρθρήσαντα ὀστέα αὐτόθι 796.

ἐξάρθρημα, τό, ἐκτοπισμὸς ὀστοῦ, «στραγγούλισμα»,'Ιππ. π. Ἄρθρ.789, προσέτι **ἐξάρθρησις, εως,** ἡ, αὐτόθι 821.

ἔξαρθρος, ον, (ἄρθρον) ἐξηρθρωμένος, τοῦ δεξιοῦ σκέλους ἔξαρθρον γενέσθαι, παθεῖν ἐξάρθρωσιν κατὰ τὸ δεξιὸν σκέλος, 'Ιωσήπ.'Ιουδ.'Αρχ. 3.11, 6. **II.** ὁ ἔχων τὰς ἀρθρώσεις προεχούσας καὶ κακῶς ἐσχηματισμένας, ἄλλοι γὰρ ἄλλων μᾶλλον ἔξαρθροι πεφύκασι 'Ιππ. π. Ἄρθρ. 787. 6· πρβλ. **ἐξόφθαλμος.** — Κατὰ Σουΐδ. «ἔξαρθρος· ἐκμελής, ἐξωστεϊσμένος».

ἐξαρθρόω, ἐκβάλλω ἀπὸ τὴν κλείδωσιν, «στραγγουλίζω»,'Ιωσήπ. Μακκ. 10. **II. ἐξηρθρωμένος,** = τῷ προηγ. II,'Αριστ. Φυσιογν. 6,14.

ἐξάρθρωμα, τό, **-θρωσις,** ἡ, = **ἐξάρθρημα, -θρησις,** 'Ιππ. παρὰ Γαληνῷ.

ἐξαριθμέω, ἀριθμῶ ἀκριβῶς, ἀριθμῶ ὅλον τὸ ποσὸν μετ' ἀκριβείας, Λατ. enumerare, τὸν στρατὸν Ἡρόδ.7. 59, 60, κ ἀλλ., Πλάτ. Πολ. 522D,'Ισοκρ. 319C.— Παθ., τούτων μυριάδες ἐξηριθμήθησαν .. ἑβδομήκοντα σὺν Ἱππεῦσι, κτλ.,'Ηρόδ. 4. 87. **II.** ἐπὶ χρημάτων, καταβάλλω, πληρώνω τοῖς μετρητοῖς, Λατ. numeratim solvere, Θεογένης γὰρ ὁ Προβαλίσιος .. ἐν τῇ ἀγορᾷ ταῦτα τὰ χρήματ' ἐξηρίθμησε Δημ. 832. 4. **III.** ἀπαριθμῶ, τὸ μὲν ἐξαριθμεῖσθαι κατὰ μέρος ὑπὲρ τῶν προειρημένων πράξεων, οὐδὲν ἀναγκαῖον Πολύϐ. 1. 13, 6· μετὰ μέσ. σημ., τὰς ἰδίας ἀρετὰς ἐξαριθμούμενοι Διον.'Αλ. 5.72· μετὰ πρκμ. παθ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Πολύϐ. 9. 2,1.— Παθ., αἱ δὲ ἀρχαὶ τῶν περιόδων .. ἐξηριθμηνται 'Αριστ. Ρητ. 3. 9. 9.

ἐξαρίθμησις, εως, ἡ, ἀρίθμησις, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 82, Δίων Κ. 43. 46. **II.** ἀπαρίθμησις, ἐξαρίθμησις τῶν πεπραγμένων αὐτῷ πρὸς Φίλιππον Πολύϐ. 16. 26, 5.

ἐξαρκέω: μέλλ. **-έσω:** **I.** ἐπὶ πραγμάτων, ὡς καὶ νῦν, τοῦ σμικροῦ δ' ἔτι μεῖον φέροντα, καὶ τόδ' ἐξαρκοῦν ἐμοί Σοφ. Ο. Κ. 6, πρβλ.1116· ἀλλ' ἡ πετραία Σκῦρος ἐξαρκοῦσά μοι ἔσται τὸ λοιπὸν ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 459, κτλ.· ἔμοιγε ἐξ. ὃς ἂν μὴ κακὸς ᾖ Σιμωνίδ.12. 9· ὁ βίος τῷ μήκει τοῦ λόγου οὐκ ἐξαρκεῖ Πλάτ. Φαίδων 108D· ἐξ. εἷς τι ὁ αὐτ. Λύσ. 185E· πρός τι ὁ αὐτ. Πολ. 526D, Ξεν.'Απομν. 4.1, 5· μετ' ἀπαρ., μία μεσότης ἂν ἐξήρκει .. ξυνδεῖν Πλάτ. Τίμ. 32A· ἀπολ., εἰμαι ἀρκετός, μέτρια δ' ἐξαρκεῖν ἔφη Εὐρ. Ἰκ. 866, πρβλ. 'Ανδοκ. 31.1· βραχὺς .. ἐξήρκει λόγος Δημ. 293, 25. **2)** ἀπροσώπ., **ἐξαρκεῖ,** εἶναι ἀρκετόν, ἀρκεῖ, «φθάνει», μετὰ δοτ. προσ., Πλάτ. Πρωτ. 330C κ. ἀλλ.· τῇ προσθήκῃ ἀπαρ., ἐξ. ἡμῖν ἡσυχίην ἄγειν.'Ηρόδ. 7. 161· ἐξ. σώματι εἶναι σώματι ἢ προσδεῖταί τινος Πλάτ. Πολ. 341E· ἀλλ' ὡσαύτως, ἐξαρκέσει σοι τύραννον γενέσθαι ὁ αὐτ.'Αλκ. Δεύτερος 141A· ἐξαρκέσει εἰπεῖν Δημ. 817.11· οὐκ ἐξαρκεῖ μόνον τινί, δὲν εἶναι ἀρκετὸν δι' αὐτὸν ἁπλῶς νὰ .. , Λυσ. 98. 29,'Ισοκρ. 394A· μετὰ δοτ. προσ. καὶ μετοχ., ταῦτα ἔχουσιν οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτοῖς Δημ.1155. 7:— ἀπολ., οὐκ ἂν ἐξαρκέσειεν ὁ αὐτ. 557. 11· ἐξαρκεῖ, ἀρκεῖ, «φθάνει», Πλάτ. Γοργ. 503A,'Ιππ. Μείζ. 302B. **II.** ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου, ἐξαρκοῦμαι, ἐξαρκέων κτεάτεσσι, «ἀντὶ ἐξαρκούμενος· καὶ ἔστιν ἀλλοίωσις κατὰ διάθεσιν» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 5. 55· ἐπὶ νοσοῦντος, εἶμαι ἀρκούντως ἰσχυρός, ἀντέχω, συντεκμαίρεσθαι δὲ χρὴ καὶ τὸν νοσέοντα εἰ ἐξαρκέσει τῇ διαίτῃ πρὸς τὴν ἀκμὴν τῆς νόσου 'Ιππ.'Αφορ.1243. 28· ἢ πᾶσιν οὖν σ' ἔφυσεν ἐξαρκεῖν πατήρ; σὲ ἔκαμε λοιπὸν ὁ πατὴρ σου τοιοῦτον ὥστε νὰ εἶμπορῇς νὰ τὰ βάλλῃς μὲ ὅλους; Εὐρ.'Ικ. 574· ἀπολ., ἐξαρκέσας ἦν Ζεὺς ὁ τιμωρούμενος αὐτόθι 511:—μετὰ μετοχ., τὸν νοῦν διδάσκαλον ἔχουσα ἐξήρκουν ἐμοί, ἠρκούμην, ἤμην εὐχαριστημένος, ὁ αὐτ. Τρῳ. 648, πρβλ.'Αριστοφ.'Ιππ. 524· πῶς ἂν .. ἐξαρκέσειε .. ἐκτίνων; πῶς ἠδύνατο νὰ ἐπαρκέσῃ .. πληρώνων, Ξεν. Ἱέρ. 7, 12· μετοχὴ δὲ ἐξυπακούεται μετὰ τὸ **ἐξαρκῶ** ἐν Ξεν.'Απομν. 2. 4, 7, πολλάκις δὲ ἃ πρὸ αὐτοῦ τις οὐκ ἐξεργάσατο ἢ οὐκ εἶδεν ἢ οὐκ ἤκουσεν ἢ οὐ διήνυσε, ταῦτα ὁ φίλος πρὸς τοὺς φίλους ἐξήρκεσεν (ἐξυπ. ἐξεργασάμενος, ἰδών, κτλ.). **III.** ἐπικουρῶ, βοηθῶ, φίλοις Πινδ. Ν. 1. 47.

ἐξαρκής, ές, ἀρκετός, ἱκανός, πλοῦτος ἐξ. δόμους Αἰσχύλ. Πέρσ. 237· ὡς ... τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ, ὅπως βάλω εἰς τάξιν τὰ ἔνδον, Σοφ. Τρ. 334.

ἐξαρκούντως,'Επίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ **ἐξαρκέω,** ἐπαρκῶς, ἱκανῶς, 'Αριστοφ. Βάτρ. 376, Πλάτ. Γοργ. 493C,'Ισοκρ. 234C.

ἔξαρμα, τό, (ἐξαίρω), οἴδημα, πρήξιμον, ἢ μάλιστα τὸ ἔξαρμα ἦν 'Ιππ.'Επιδημ. τὸ Δ', 1133F. **II.** ἡ ἄρσις ἢ ὕψωσις τῶν οὐρανίων σωμάτων, τὸ ἔξαρμα τοῦ ἡλίου τὸ κατὰ τὰς μεσουρανήσεις ἐν ταῖς χειμεριναῖς τροπαῖς Στράϐων 75· τοῦ πόλου Ἵππαρχος παρὰ Πτολ. 1. 4· μέγα λαμϐάνων ὁ πόλος ἔξαρμα Πλουτ. Μάριος 11, 'Ηθικ. 410E. **III.** μεταφ., ἐπὶ ἐμμελοῦς λόγου, ὕψος, ὄγκος, μέγεθος, «ἀείδειν δέ ἐστι τὸ ἐμμελῶς λέγειν, καὶ ᾠδὴ ὁ μεμελισμένος λόγος, ὃς καὶ ἔξαρμα ἔχει» Εὐστ. εἰς 'Ιλιάδ. I. 5· ἐπὶ προσώπου, ἔξοχον πλεονέκτημα, «οὐδὲν ἔχων ἔξαρμα φύσεως (ὁ Διομήδης)» Σουΐδ. ἐν λέξει **Εὐπείθιος.**

ἐξαρμόζω, ἐν τῷ Παθ., ὑφίσταμαι διάλυσιν τῶν ἁρμῶν, τροχοὶ δ' ἅρματος ὁ μὲν ἐξήρμοσται τὰς κνήμας Φιλόστρ. 815. **II.** τὰ πλευρὰ .. ἔχοντες ἐξηρμοσμένα, καλῶς ἡρμοσμένα, 'Ιωσήπ.'Ιουδ.'Αρχ. 8. 3, 6.

ἐξαρμόνιος, ον, ἐξω τῆς ἁρμονίας, παράχορδος, ἐξαρμονίους καμπὰς ποιῶν ἐν ταῖς στροφαῖς Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 1, 9.

ἔξαρμος, ον, ἔχων τὰ μέλη ἐξηρθρωμένα,'Ιωάνν. Λυδ. 251. 3.

ἐξαρνέομαι: ἀόρ. **ἐξηρνησάμην** 'Ηρόδ. 3.74· ἀλλὰ παρὰ τοῖς 'Αττ. ἀείποτε **ἐξηρνήθην** Πλάτ. Συμπ.192E, Νόμοι 949A.'Αποθ. 'Αρνοῦμαι ὅλως διόλου, τὸν φόνον 'Ηρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.· οὐ τοῦτό γ' ἐξαρνήσομαι Εὐρ.'Ελ. 579, κτλ.· ἦν τις ὀφείλων ἐξαρνῆται 'Αριστοφ.'Εκκλ. 660· μὴ λαϐεῖν ἐξαρνούμενος Δημ. 818. 24· οὐκ ἐξ. πράττειν Αἰσχίν. 89. 24.

ἐξάρνησις, εως, ἡ, τὸ ἐξαρνεῖσθαι, ἄρνησις, Πλάτ. Πολ. 531B. 'Εν τῇ 'Εκκλ. γλώσσῃ, ἀπάρνησις, ἀποκήρυξις, τοῦ ϐαπτίσματος Εἰρήν. 659B, κλ.

ἐξαρνητικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα νὰ ἐξαρνῆται, νῦν μέν γ' ἰδεῖν εἶ πρῶτον ἐξαρνητικὸς κἀντιλογικὸς 'Αριστοφ. Νεφ. 1172.

ἔξαρνος, ον, (ἀρνέομαι) ὁ ἐξαρνούμενος, ἔξαρνός εἰμι ἢ γίγνομαι = **ἐξαρνέομαι,** ἀπολ., νῦν δὲ διὰ τοῦτ' ἔξαρνος εἶναι διανοεῖ; 'Αριστοφ. Νεφ. 1230, 'Αντιφῶν 135. 25, 'Ανδοκ. 2. 38, κτλ.· οὐ γὰρ πώποτε ἔξαρνος ἐγενόμην μαθών τι Πλάτ.'Ιππ. 'Ελάττων 372C· ἐξ. εἶναι περί τινος Δημ. 679. 20· ὑπέρ τινος Διον.'Αλ.7. 34· ὡσαύτως, ἐξ. εἶναί τι Λυσ 98. 41, πρβλ. Πλάτ. Χαρμ. 158C· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐπομένου **μὴ** μετ' ἀπαρ., ἐξ. ἦν μή .. ἀποκτεῖναι Σμέρδιν 'Ηρόδ. 3. 66, πρβλ.'Αριστοφ. Πλ. 241· ἐξ. γεγονέναι τὸ παράπαν μηδ' εἶναι ψεῦδος Πλάτ. Σοφ.260D· ἐπομένου **μὴ οὐ** .., Λουκ. Νεκρ. Διάλ.14.1· ἐπομένου ἀπαρεμφ., πῶς γὰρ ἂν τολμῶμεν ἔξαρνοι εἶναι τὸ καλὸν μὴ οὐ καλὸν εἶναι; Πλάτ.'Ιππ. Μείζ. 288C· ὡσαύτως, ἐξ. ἐγένετο ὡς οὐ .., Δημ. 921. 26· πρβλ. **ἄπαρνος.**

ἐξαρπάζω: μέλλ. **-ξω** καὶ **-σω** (ἴδε **ἁρπάζω**), ὡσαύτως **-άσομαι** 'Αριστοφ.'Ιππ.708· ἀόρ. **ἐξήρπαξα** Ὅμ., **ἐξήρπασα** 'Ηρόδ. καὶ 'Αττ. 'Αρπάζω ἔκ τινος, φῶτ' ἐξαρπάξασα νεὸς Ὀδ. Μ. 100· ἐξ. τι παρά τινος 'Ηρόδ. 8.135· τι ἐκ χερῶν τινος Εὐρ. Ι. Α. 315·— ἁρπάζω τινὰ ἐκ τῶν χειρῶν τινος καὶ σώζω αὐτόν, τόν δ' (τὸν 'Αλέξανδρον) ἐξήρπαξ' 'Αφροδίτη ῥεῖα μάλ'.. ἑκάλυψε δ' ἀρ' ἠέρι πολλῇ 'Ιλ. Γ. 380, πρβλ. Υ. 443, Χ. 597· ὡς ἐξαρπασόμενος τῆς πολιορκίας τὸν Μάριον Πλουτ. Σύλλ. 29.— Παθ., ἁρπάζομαι ἔκ τινος, τὸ νοτερὸν πᾶν ἐξαρπασθὲν Πλάτ. Τίμ. 60C.— Παθ. πρκμ. μετὰ μέσης σημ., οἱ μὲν ἐξηρπασμένοι σπεύδουσιν, οἱ ἁρπάσαντες τὴν 'Αντιγόνην καὶ 'Ισμήνην θεράποντες τοῦ Κρέοντος ἐπισπεύδουσιν αὐτάς, Σοφ. Ο. Κ.1016· ἀλλ' ὑπάρχει καὶ γραφὴ ἐξηρπασμένην. Κατὰ τὸν F. W. Schmid διορθωτέον ἐξειργασμένοι ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐν τῷ ἑπομένῳ στίχῳ οἱ παθόντες, ἴδε μακρὰν σημ. Jebb, ὅστις ἐξέδωκεν ἐξειργασμένοι. **II.** ἀποσπῶ, ἐξαρπάσομαί σου τοῖς ὄνυξι τἀντερα 'Αριστοφ.'Ιππ.708.

ἔξαρσις, εως, ἡ, (ἐξαίρω) ὕψωσις, Κλεομήδ.1.1, 2. **II.** καταστροφή,'Εϐδ. ('Ιερεμ. ΙΒ', 17), Κλήμ. 'Αλ. 816. **III.** (ἐκ τοῦ παθ.), ἔγερσις,'Εϐδ. ('Αριθμ. Γ', 6).

ἐξαρτάω, κρεμῶ τι ἔκ τινος, τοὺς θυρεοὺς ἐκ τῶν ὤμων ἐξηρτηκότες Πολύϐ.18.1, 4· ἀπὸ ταύτης (τῆς κεραίας) ἐξήρτησαν ἐν λέβησιν ὅσα κτλ.'Αρρ.'Αν.'Αλ. 2.19, 2· ἄτοπος δὲ ὁ 'Ανακρέων ὁ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ποίησιν ἐξαρτήσας μέθης, ἐκ τῆς μέθης,'Αθήν. 429[illegible], Λόγγ.1. 32· μεταφ., κάμνω τι νὰ ἐξαρτᾶται ἔκ τινος, ἐπαίνων ἐξ. τὴν δόξαν Πλουτ.Ἄρατος 1, πρβλ. Φάϐιον 22· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ (ἴδε ἐν λ. **παιδεία**), Εὐρ. Τρῳ. 129· πρβλ. **ἐξάπτω. 2)** ἐκτείνω τι, ὃ δὲ (τὸ μυθολογούμενον 'Ινδικὸν θηρίον μαρτιχόρας) ἀποστάδην αὐτὴν (τὴν οὐρὰν) ἐξαρτᾷ Αἰλ. π. Ζ. 4. 21. **II.** Παθ., τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πρκμ. **ἐξηρτῆσθαι,** μέσ. μέλλ. **ἐξαρτήσομαι** Ξεν. Κύρ. 5. 4, 20·—τί δρᾷς; βιάζει χειρὸς ἐξαρτωμένην; ἐξαρτῶσα σεαυτὴν ἐκ τῆς χειρός μου. Εὐρ.'Ιππ. 325· περὶ τὸ γένειον ὁ αὐτ. Ι. Α. 1226, πρβλ.'Αριστοφ. Εἰρ. 470· ἔκ τινος 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ.1.16,16, κ. ἀλλ.· περὶ τῆς καρδίας, κατὰ μὲν τὴν μεγίστην κοιλίαν ἐξήρτηται τῇ μεγίστῃ φλεϐὶ αὐτόθι 17, 5. **2)** ἐξαρτῶμαι ἔκ τινος, σοῦ γὰρ ἐξηρτήμεθα Εὐρ. Ἰκ. 735, κτλ., πρβλ. Ξεν. Κύρ. 5. 4, 20· ἔκ τινος Πλάτ. Ἴων 536A, Νόμοι 732 E, κτλ. **3)** ἐπὶ χωρῶν, συνορεύω, γειτνιάζω, τίνος Πλουτ. 'Αντών. 46. **4)** ἐπὶ λύχνου, κρέμαμαι ἔκ τινος μέρους ὅπως φέγγω, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 2· ὑπέρκειμαι, ἐξήρτηται τὸ χωρίον Θουκ. 6. 96· ἐξήρτηται ἡ χώρα πρὸς Νότον (Casaub. ἐξῆρται) Στράϐ. 290. **5)** κρεμῶ ἐπάνω μου, πήραν ἐξαρτήσασθαι Λουκ. Δραπέτ.14·— ἰδίως ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ. μετ' αἰτ. πράγμ., ἔχων τι κρεμάμενον ἔκ τινος, ἐπιστολὰς ἃς ἐξηρ-

τημένος ἐκ τῶν δακτύλων περιήεις (πρβλ. τὸ τοῦ 'Ορατίου suspensi loculos), Αἰσχίν. 77. 11· παιδίον ἐξηρτημένον τοῦ τραχήλου Πλουτ. Βροῦτος 31· ἐντεῦθεν (ὡς τὸ **ἐξηρτυμένος** μ. δοτ. πράγμ.), ἔχων ἢ ἐφωδιασμένος μέ τι, πώγωνας ἐξηρτημένας 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 494· ἐξηρτῆσθαι στρατόπεδον Δημ. 123. 28: — περὶ τῶν ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 711 καὶ Θουκ. 6. 17 χωρίων ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐξαρτύω**.

ἐξαρτηδόν, 'Επίρρ. «κρεμαστά». Καθ' 'Ησύχ., «μετὰ τοῦ ἐκκρεμάσθαι».

ἐξάρτημα, τό, τὸ ἐξαρτώμενον, κρεμάμενον ἔκ τινος, ὁ **δελφὶς** π. χ., ὄργανον ναυτικόν, ὅπερ μετεχειρίζοντο ἐν ταῖς ναυμαχίαις πρὸς καταπόντισιν ἐχθρικοῦ πλοίου, ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ Σχολ. ἐν 'Αριστοφ. 'Ιππ. 759, ἐξάρτημα νεῶν· ἦτο δὲ ὁ δελφὶς «σιδηροῦν κατασκεύασμα ἢ μολύβδινον εἰς δελφῖνα ἐσχηματισμένον» Σχόλ. ἔνθ' ἀνωτ.· — βάρος τι, 'Ιάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 117· — προσέτι = περίαμμα, Τατιαν. σ. 65.

ἐξάρτησις, εως, ἡ, ἡ συνοχὴ τῶν μερῶν τοῦ σώματος πρὸς ἄλληλα, νεύρων 'Ιππ. π. 'Αγμ. 776· ἡ τῶν ἐμβρύων ἐξ. 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 3. 1, 31· τὴν ἐξ. ἔχειν ἔκ τινος αὐτόθι 3. 14· τινι αὐτόθι 1. 17, 17.

ἐξάρτια, τά, τὰ «'ξάρτια», τὰ ἄρμενα τοῦ πλοίου, ἴδε Δουκάγγ. ἐν λέξει.

ἐξαρτίζω: μέλλ. 'Αττ. **-τῶ**: — συμπληρῶ, τελειώνω, ὅτε δὲ ἐγένετο ἡμᾶς ἐξαρτῆσαι τὰς ἡμέρας Πράξεις 'Αποστ. κα', 5. **II**. τελειώνω οἰκοδόμημα, Συλλ. 'Επιγρ. 2208· ἐξ. πλοῖα, παρασκευάζειν προσηκόντως, ἐφοπλίζειν, 'Αρρ. Περίπλους 'Ερυθρ. Θαλάσσ. σ. 11. — Παθ., εἶμαι ἐντελῶς παρασκευασμένος, ἕτοιμος, σῖτος αὐτόθι σ. 8· πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος πρὸς Τιμόθ. Β', 'Επιστ. γ', 17: — Μέσ., προμηθεύομαί τι, ἐφοδιάζομαι μέ τι, καὶ τὰ ἄλλα ἐξήρτιστο Λουκ. π. 'Αληθ. 'Ιστ. Α, 33.

ἐξαρτισμός, ὁ, τὸ ἐξαρτίζειν, ἐξοπλίζειν πλοῖον, Βασιλικ. 15. 1, 3, 'Αρριαν. Τακτ. (;), οὕτω καὶ **ἐξάρτῐσις**, ἡ, Εὐστ. 56, 21 (;).

ἐξάρτυσις, εως, ἡ, παρασκευή, ἑτοιμασία, τέλειος ἐφοδιασμός, Φίλων Βελοπ. σ. 67· ἰδίως ἐπὶ μουσικῆς προετοιμασίας, Καλλικράτ. παρὰ Στοβ. 485. 13, Εὐρύφαμ. αὐτ. 556. 34.

ἐξαρτύω [ῡ], παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, τἀνδον ἐξάρτυε Εὐρ. 'Ηλ. 422: παρασκευάζω ἐντελῶς, ἐξοπλίζω, καὶ τῇ Πελοποννήσῳ ἑκατὸν νεῶν ἐπίπλουν ἐξαρτύοντες Θουκ. 2. 17· συχνότερον ἐν τῷ μέσ., ναυτικά τε ἐξηρτύετο ἡ 'Ελλὰς καὶ τῆς θαλάσσης μᾶλλον ἀντείχοντο Θουκ. 1. 13, 25., 2. 13· τὰ ἡμέτερα ὁ αὐτ. 1. 82· ἐγὼ φόνον γε μητρὸς ἐξαρτύσομαι, ἐγὼ θὰ παρασκευάσω τὰ πάντα διὰ τὸν φόνον τῆς μητρός, Εὐρ. 'Ηλ. 647· μετ' ἀπαρ., οἷον ἐξαρτύεται γάμιον γαμεῖν Αἰσχύλ. Πέρσ. 908: — Παθ., εἶμαι ἕτοιμος, πάντα σφι ἐξήρτυτο ἐς τὴν κάτοδον 'Ηρόδ. 1. 61· πόλεμος ἐξαρτύεται, παρασκευάζεται, Εὐρ. 'Ηρακλ. 419: — ἰδίως κατὰ μετοχ. παθ. πρκμ., ἕτοιμος, σεσαγμένος, ἐζευγμένος, ἐπὶ ἵππων, ἐξηρτυμένας πώλους παρ' αὐτὸν δεσπότην ἐστήσαμεν ὁ αὐτ. ἐν 'Ιππ. 1186· ὡσαύτως μετὰ δοτ. πράγμ. (ὡς τὸ **ἐξηρτημένος** μετ' αἰτ. πράγμ.), παρεσκευασμένος ἢ ἐφωδιασμένος μέ τι, ἐξηρτυμένος νεηνίσι καὶ κυσὶ 'Ηρόδ. 1. 43· ὕδασι καὶ σιτίοισι εὖ ἐξ. 2. 32· τόξοισιν ἐξηρτυμένοι (διάφ. γραφ. ἐξηρτημένοι) Αἰσχύλ. Πρ. 711· πλοίοις μακροῖς ἐξ. Θουκ. 1. 14· τοῖς ἅπασιν ἄριστα ἐξ. αὐτόθι 80· καὶ ναυσὶ καὶ πεζῷ ἅμα ἐξαρτυθεὶς ὁ αὐτ. 6. 31· ἐν 6. 17 ὑπάρχει διάφ. γραφ. **ἐξήρτηται**. **II**. ἐν τῷ μέσ., ὡσαύτως, ἐξασκῶ, καθάπερ ὄργανον ἐξαρτυομένου τὴν φωνὴν καὶ παρασκευάζοντος Πλούτ. 2. 973D: πρβλ. **ἐξάρτυσις**.

ἐξάρῡσις, εως, ἡ, ἀπάντλησις, Γαλην. ἐν 'Ιπποκρ. Γλωσσ. 468.

ἐξαρύω, ἐκθλίβω, ἐκπιέζω, 'Ιππ. π. 'Αγμ. 779 ('Ερωτιαν. 152), ἐξαντλῶ, Πλάτ. 2. 637F. **II**. ἐξαντλῶ ἐντελῶς, ἀποξηραίνω τι, γαῖαν πλούτοιο Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 640.

ἐξαρχῆς, 'Επίρρ., ὀρθότερον διῃρημένως, **ἐξ ἀρχῆς**, ἴδε ἐν λ. **ἀρχή**.

ἔξαρχος, ὁ, ἡ, (ἄρχω) ὁ ἐξάρχων, ὁ ἀρχίζων τι, Λατ. auctor, μετὰ γεν., ἀοιδούς, θρήνων ἔξαρχος 'Ιλ. Ω. 721. **2)** ὁ ἀρχηγὸς ἢ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ, Λατ. coryphaeus (πρβλ. τὸ ἑπόμ.)· ἔξαρχος καὶ προηγεμὼν καὶ κιστοφόρος .. καὶ τὰ τοιαῦτα ὑπὸ τῶν γραϊδίων προσαγορευόμενος Δημ. 313. 27, ἴδε Spanh. ἐν Καλλ. Ὕμν. εἰς Δῆλον 18, Elmsl. ἐν Εὐρ. Βάκχ. 141· καθόλου, ἡγεμών, ἀρχηγός, τῶν ἱερέων Πλουτ. Νουμ. 10· τῆς στάσεως Πολύαιν. 2. 1, 14, κτλ.: — Παρὰ τοῖς μεταγεν. καὶ τοῖς 'Εκκλησ. **1)** ἔπαρχος, Ἔκτη Οἰκ. Σύνοδ. 660D. **2)** ἀρχιεπίσκοπος ὁλοκλήρου ἐπαρχίας, Σύνοδ. Σάρδ. Καν. 6, Καρθ. Καν. 39. **3)** ἐπιθεωρητὴς μοναστηρίων, = **ἀρχιμανδρίτης**, Θεοδώρ. IV. 1317C, 'Ιουστινιαν. Νεαρ. 133. 4. **4)** ὁ φυλάττων τὴν τάξιν, ὁ εὐταξίας ἐν ταῖς συνεδρίαις συνόδου, Θεοδώρ. III. 1409, Εὐαγρ. 2455B.

ἐξάρχω: μέλλ. **-ξω**, ἀρχίζω τι, κάμνω ἔναρξίν τινος, Λατ. auctor esse, μετὰ γεν., Θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο 'Ιλ. Σ. 51· μολπῆς ἐξάρχοντος (ἐνν. τοῦ ἀοιδοῦ) 'Οδ. Δ. 19· ἐξῆρχον ἀοιδῆς 'Ησ. 'Ασπ. 'Ηρ. 205· ἐξάρχετε φωνῇ (ἐνν. τῆς μολπῆς) Πινδ. Ν. 2, ἐν τέλει· ἐξ. πετροβολίας Ξεν. 'Αν. 6. 6, 15· παιᾶνος Πλουτ. Λυκ. 22· δόγματος Πλουτ. Γάλβ. 8, κτλ.: — οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, κακῶς ἐξήρχετο βουλῆς 'Οδ. Μ. 339. **2)** μετ' αἰτ., βουλὰς ἐξάρχων ἀγαθὰς 'Ιλ. Β. 273· ἐξ. παιήονα 'Αρχίλ. 71· ᾠδὰν Θεόκρ. 8. 62· τὸν διθύραμβον 'Αριστ. Ποιητ. 4, 14· ἐξ. ὅρκον ὑπαγορεύειν .. Εὐρ. Ι. Τ. 743· καὶ ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ἐξάρχου κανὰ ὁ αὐτ. Ι. Α. 435· ἐξῆρχεν αὖ ὁ Κῦρος παιᾶνα τὸν νομιζόμενον Ξεν. Κύρ. 3. 3, 58· ἀποτείνω, σπονδὰς τοῖς θεοῖς ποιεῖσθε καὶ παιᾶνα ἐξάρχεσθαι, αὐτόθι 4. 1, 6· ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ διπλ. αἰτιατ., εἰ δέ μ' ὧδ' ἀεὶ λόγους (διάφ. γραφ. λόγοις) ἐξῆρχες, οὐκ ἂν ἤσθα λυπηρὰ κλύειν Σοφ. 'Ηλ. 557· μολπάν .. ἐξῆρχον θεοὺς Εὐρ. Τρῳ. 152. **3)** εἰσηγοῦμαι, οἱ λόγων ἀπτόμενοι ἀσεβῶν ἄλλοις τε ἐξάρχοντες Πλάτ. Νόμοι 891D. **4)** μετὰ μετοχ., ἐξάρχεσθαι ἀεθλεύων 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 362.

ἑξᾶς, ἅντος, ὁ, νόμισμά τι, τὸ Λατ. sextans, δεκάτον γενόμενον παρὰ τοῖς ἐν Σικελίᾳ Ἕλλησι, 'Επίχαρμ. 6 Ahr. · — «ἐν δὲ 'Ιμεραίων πολιτείᾳ φησὶν (ὁ 'Αριστοτέλης) ὡς οἱ Σικελιῶται τοὺς μὲν δύο χαλκοῦς ἑξάντα καλοῦσι, τὸν δὲ ἕνα οὐγκίαν» Πολυδ. Δ', 174 ('Αριστ. 'Αποσπ. 467), ἴδε τὴν λέξιν **λίτρα**. Ἴδε Κόντου Φιλολογ. Ποικ. ἐν 'Αθηνᾶς τ. Α', σ. 46.

ἑξάς, ἑξάδος, ἡ, (ἕξ), τὸ οὐσιαστ. τοῦ ἀριθμοῦ ἕξ, Λουκ. Κρον. 4, Πλουτ. Λυκ. 5, κλ.

ἐξασελλάνωμεν, «ἀναπληρώσωμεν» 'Ησύχ.

ἑξά-σημος, ον, ὁ ἔχων ἓξ χρόνους ἢ ἓξ βραχείας συλλαβάς, ὃ (τὸ 'Αλκαϊκὸν ἑνδεκασύλλαβον) τὴν μὲν πρώτην συζυγίαν ἔχει ἰαμβικήν, ἤτοι ἐξάσημον ἢ ἑπτάσημον 'Ηφαιστ. 14. 3· πρβλ. Δράκοντα σ. 125. 12, ἔκδ. Ἐρμάννου (1812).

ἐξασθενέω, χάνω τὰς δυνάμεις μου, καθίσταμαι ἀδύνατος, 'Ιππ. 504. 9, 'Αριστ. 'Ηθ. Μεγ. 2. 6, 45, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 11· τοῖς λογισμοῖς Διόδ. 20. 78. — Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 79-86.

ἐξασθένησις, ἡ, κατάπτωσις τῶν δυνάμεων, Γεωργ. Παχυμ. 'Ανδρ. Παλ. 5. 18, σ. 282B.

ἐξασθενίζω = **ἀσθενόω**, μεταγ.

ἐξάσιν, δοτ. πληθ. τοῦ **ἕξ**, παρασχόμενοι τοῖς ἑξάσιν βασιλείσκοις βόας με' 'Επιγρ. Αἰθιοπίας τοῦ δ' μ. Χ. αἰῶνος, Συλλ. 'Επιγρ. 5128.

ἑξασκελής, ές, ἐπὶ ἐπιδέσμου, σχιστὸς εἰς ἓξ σκέλη ἢ λωρίδας, Παῦλ. Αἰγ. 6. 60.

ἐξασκέω, περιποιοῦμαι, κοσμῶ, ἐνδύω, ἐσθῆτί τινα Σοφ. Οἰδ. Κ. 1603· ἀλλὰ μετὰ διπλῆς αἰτιατ., ἀγὼ νυν ἐξήσκησα Εὐρ. 'Ελ. 1383· πλόκαμον ἐξήσκεις κόμης, διηυθέτεις, ὁ αὐτ. ἐν 'Ηλ. 1071: — Παθ., ἐφοδιάζομαι μέ τι, περὶ τῶν Μουσῶν, ὀργάνοισιν ἐξησκημένα ἢ αὐτὸς ἐν Ρήσῳ 922· φυτοῖσιν ἐξησκημένον, κεκοσμημένον. Λυκόφρων 858· ὁ μὲν γὰρ 'Αθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο, ἦτο εὐφωδιασμένος μὲ εὔμορφα παιδία, Λουκ. Ἔρωτ. 10· ἀπολ., πώλους.. Κύπριδος ἐξησκημένας, ἠυτρεπισμένας, ἑτοίμους, Εὔβουλος ἐν «Πανννυχίδι» 1· μνῆμα εἰς κάλλος ἐξησκημένον, κομψῶς κατειργασμένον, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 24. 1.

II. ἐξασκῶ, γυμνάζω, ἐκδιδάσκω, τινα Πλάτ. Κλειτοφ. 407B· τὸ ναυτικὸν Δίων Κ. 48. 49· οὕτως, ἐξασκητέον σωφροσύνην Νικόστρ. παρὰ Στοβ. 447. 29: — Παθ., ἐξασκοῦμαι ἢ γυμνάζομαι εἴς τι, τι Ξεν. 'Ιππαρχ. 2. 1· περί τι Πλουτ. Νικ. 5. **2)** κτῶμαι δι' ἀσκήσεως, ἐξασκήσαντος ἕξιν ὁ αὐτὸς ἐν βίῳ Περικλ. 4· ἐξασκεῖν τέχνην Θεμίστ. 217C.

ἑξα-στάδιος, ον, ἀποτελούμενος ἐκ σταδίων ἕξ, Στράβων 234.

ἑξάστερον, τό, ὁ ἀστερισμὸς τῶν ἓξ ἀστέρων, δηλ. αἱ Πλειάδες, κοινῶς «Πούλια», «Πλειάδες αἱ ἕξ, αἵτινες λέγονται καὶ κοινῶς ἑξάστερον» Σχόλ. εἰς 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 383, Εὐστ. 'Ιλ. 870. 26.

ἕξαστις, ιος, ἡ, τὸ «ἑξάφτημα» σχισθέντος ὑφάσματος, ἐπὶ ἐπιδέσμων, παρασκευάζειν δὲ ὀθόνια κοῦφα, λεπτά, μαλθακά .. μὴ ἔχοντα συρραφὰς μηδ' ἑξαστίας (γρ. ἑξάστιας) 'Ιππ. π. 'Ηγρ. 744· — «ἑξαστίας· ἕνιοι μὲν τὰ ἐπανιστάμενα ἐξ ἄκρων τῶν σχισθέντων ὀθονίων λίνα, καὶ ἀπὸ τῶν ῥακῶν τὰς κρόκας· ἐμοὶ δὲ καὶ τὰ πρὶν σχισθῆναι προὔχοντα τὸν αὐτὸν τρόπον ὀνομάζειν δοκεῖ» Γαληνοῦ τῶν 'Ιππ. γλωσσ. ἐξήγ. 468, πρβλ. 'Ερωτιαν. 154, ἔνθα ἡ ὀνομ. γράφεται **ἑξάστις** παροξυτόνως· πρβλ. **δίασμα**. **II**. κροσσός, θύσανος, 'Επιγρ. παρὰ Hicks 90 ἐν τέλει.

ἑξά-στῐχος, ον, συνιστάμενος ἐκ στίχων ἕξ, περὶ τοῦ σχήματος τοῦ καλουμένου **σπυριδόν**, «τὸ σπυριδὸν σχῆμα ἑξάστιχόν ἐστι» Δ. Β. 786. 20.

ἑξά-στοιχος, ἐπὶ κριθῆς, ἡ ἔχουσα ἓξ σειρὰς κόκκων ἐν τῷ στάχυϊ, τῶν κριθῶν αἱ μὲν εἰσι δίστοιχοι .. πλεῖστον δ' ἑξάστοιχοι Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 8. 4, 2· **ἑξάστῐχος** ἐν Columell.

ἐξαστοχέω, κατ' ἐπίτασιν ἀντὶ τοῦ **ἀστοχέω**, Ρωμαῖοι μεγάλης νίκης καὶ αὐχήματος ἐξηστόχησαν Μ. 'Ατταλ. σ. 114. 16, ἔκδ. Β.

ἐξαστράπτω, ἐκλάμπω, Τρυφιόδ. 103· πῦρ ἐξαστράπτον 'Εβδ. ('Ιεζεκιὴλ Δ, 4), Εὐαγγ. κ. Λουκ. θ', 29, κλ.

ἐξά-στῡλος, ον, ἔχων ἓξ στύλους κατὰ μέτωπον, ἐπὶ ναῶν, Βιτρούβ. 3. 1.

ἐξᾰ-σύλλᾰβος, ον, ὁ ἔχων ἓξ συλλαβάς, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴαντα 174, εἰς Ἀντ. 1256, 1302, εἰς Εὐρ. Ὀρέστ. 316, εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 737, κτλ.

ἐξασφαλίζω, καθιστῶ τι ἀσφαλές, τοῦτο δὴ περισκεψάμενος τὰ λοιπὰ ἐξασφαλίσαι Κικ. πρὸς Ἀττ. 6. 4, 3· οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, πλείοσι παρασκευαῖς ἐξασφαλισάμενος τὸν τόπον Στράβων 821, Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Ν. 358.

ἐξᾰτῑμάζω, καταφρονῶ, καὶ μὴ ἐξατιμάζητον, εἰ τυφλοῦ πατρὸς τοιῶδ' ἔφυτον (ἐφύτην Elms.) Σοφ. Ο. Κ. 1378.

ἐξατῑμόομαι, παθ., ἐντελῶς ἀτιμάζομαι, Ἐβδ. (Ἰεζεκ. ΙϚ', 61).—Τὸ ἐνεργ. παρὰ Γεωργ. Παχυμ. ἐν Ἀνδρ. Παλ. 5. 24, σ. 299C: τὸν γραμματέα ἐξατιμοῖ κουρᾷ τριχῶν καὶ γενείου.

ἐξατμιάω, = τῷ ἑπομ., Ἱππ. 507. 37 κἑξ.: οὕτω καὶ **ἐξατμιδόω.** Ὀλυμπιόδ. ἐν Α. Β. 1371.

ἐξατμίζω, μεταβάλλω εἰς ἀτμόν, κάμνω τι νὰ ἐξατμισθῇ, τοῦ πυρὸς ἐξατμίσαντος ἐκ τῆς γῆς τὸ ὑγρὸν Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 11, 3· πρβλ. 2. 2, 10:—Παθ., ἐξατμίζομαι, ὡς καὶ νῦν, αὐτόθι 4. 10, 5 κ. ἀλλ. **II.** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ. = τῷ Παθ., αὐτόθι 4. 6, 5 κ. ἀλλ., π. Ζ. Γεν. 5. 3, 8.

ἐξάτμισις, ἡ, Οἰκουμ. Ἐξήγ. εἰς Ἐπιστ. Πατρ. 214, 18.

ἐξάτμισμα, τό, ὡς καὶ νῦν, E. Mil. ἐν Journ. d. Sav. Mai 1868 σ. 315 (ἄνευ μαρτυρίας).

ἕξατον, τό, (ἕξ, ἔξω) = **ἐξώστης** ΙΙΙ, Γλωσσ.

ἐξατονέω, χάνω τὰς δυνάμεις μου, χαυνοῦμαι, ἀπαυδῶ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 45. 6.

ἐξάτονος, ον, ἔχων ἓξ μουσικοὺς τόνους, ὥσπερ τινὰ συμφωνίαν, ἐν ἑξατόνῳ διὰ πασῶν ἀποδίδωσι Πλούτ. 2. 1208F, Ἀριστείδ. Κοϊντιλιαν. σ. 21 Meib.

ἐξατράπης, ὁ, ἴδε **σατράπης**

ἐξάτροχος, ον, ἔχων ἓξ τροχούς, Ἥρων ἐν Wesch. Poliorc. d. Gr. σ. 239.

ἐξαττάομαι, παθ., κοσκινίζομαι, σεμίδαλις, ἐκ πολλῆς σφόδρ' ἐξηττημένη Ἀντιφάν. ἐν «Ἀντείᾳ» 1· πρβλ. **διαττάω.**

ἐξαττικίζω, ἐκφέρω τι ἀττικῶς, μιμοῦμαι τοὺς ἀττικούς, «ἀττικίζειν καὶ ἐξαττικίζειν· τὰ τῶν Ἀττικῶν φρονεῖν, ὥσπερ τὸ λακωνίζειν τὰ τῶν Λακώνων .. σημαίνει μέντοι καὶ τὸ ἀττικῶς λέγειν» Α. Β. 12. 26· ἐξηττικισμέναι λέξεις Φωτ. Βιβλ. σ. 86.

ἐξάττω, Ἀττ. συνῳρ. ἀντὶ **ἐξαΐττω, ἐξαΐσσω.**

ἐξατωρία, ἡ, (exautoro) ἀπαλλαγὴ ἐκ στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας, Λέων ἐν Τακτ. 20.71. Ὁ Σουΐδ. γράφει: **ἐξατωρεία** καὶ ἑρμηνεύει: «ἐλευθερία ἀπὸ στρατείας».

ἐξαυάζω = **ἐξαυαίνω,** Θεοφρ. Ἀποσπ. 13. 2.

ἐξαυαίνω, ἐντελῶς ἀποξηραίνω, ὁ νότος .. τὰ ἕλυτρα τῶν ὑδάτων ἐξηύηνε (ἀόρ. α') Ἡρόδ. 4.173:—Παθ., τὰ δένδρεα ἐξαυάνθη αὐτόθι 151, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 514.

ἐξαυγάζομαι = αὐγάζω, Φιλόστοργ. 589B.

ἐξαύγεια, ἡ, ἀπαυγή, ἀπαυγασμός, λάμψις, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 175C, κλ.

ἐξαυγὴς ές, (αὐγὴ) λάμπων ἐκ λευκότητος, κατάλευκος, πώλων .. χιόνος ἐξαυγεστέρων Εὐρ. Ρῆσ. 304.

ἐξαυδάω: μέλλ. **-ήσω,** λέγω φανερῶς, καθαρά, ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ Ἰλ. Α. 363, Π. 19· Ζεὺς ὃ' ἀντίος ἤλυθέ οἱ καὶ τόδ' ἐξαύδ' ἔπος Πινδ. Ν. 10. 150· οὐδὲν ἐξαυδᾷς σοφὸν Σοφ. Φ. 1244: οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, Αἰσχύλ. Χο. 150, 272.

ἐξαυθᾰδίζομαι, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **αὐθαδίζομαι,** Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 15.10. 4.

ἐξαῦθις, Ἐπίρρ., ἰδὲ ἐν λ. **ἐξαῦτις.**

ἐξαυλακία, ἡ, ἐκροή, ἔκρυσις, μετὰ δὲ τὴν ἐξα(υ)λακίαν τῶν εἴκοσι ἡμερῶν Ἐπιγρ. Σάρδεων L. et W. 628.

ἐξαυλᾰκίζω, «ἐξαυλακίζω», Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχ. τῆς Ρωμ. Πολ. 2. 8., 3. 65.

ἐξαυλέω, ἐκ τῆς πολλῆς αὐξήσεως καθιστῶ τι ἄχρηστον, φθείρω, περὶ τῆς γλωττίδος τοῦ αὐλοῦ, «ἐξηυλημέναι γλῶτται, αἱ παλαιαί» Πολυδ. Δ', 73, πρβλ. καὶ 67, ἴδε Ἀριστοφ. Ἀχ. 681· ὡσαύτως, ἐξηυλημένος τὰ ὦτα, κατηυλημένος, Συνέσ. 62B. Ἴδε Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἐξηυλημένον.**

ἐξαυλίζομαι, ἀποθ., ἐξέρχομαι τῆς αὐλῆς ἐν ᾗ διέμενον, ἐπὶ στρατοῦ, ἐξαυλισάμενοι ἀνεμένομεν Λουκ. π. Ἀληθ. Ἰστ. Α. 37 (διαφ. γρ. ἐξοπλισάμενοι)· ὁ δὲ Ἀσιδάτης .. ἐξαυλίζεται εἰς κώμας ὑπὸ τὸ Παρθένιον πόλισμα ἐχούσας, κατέλιπε τὴν θέσιν του καὶ ὑπῆγε καὶ ηὐλίσθη, κατέλυσεν εἰς κώμας, κτλ., Ξεν. Ἀν. 7.8, 21.

ἔξαυλος, ον, ἐπὶ αὐλοῦ, ἄχρηστος ἐκ τῆς πολλῆς χρήσεως, Πολυδ. Δ', 73.

ἐξαύω: μέλλ. **-αυξήσω:** αὐξάνω τι ὑπὲρ τὸ δέον, ἡ γὰρ θερμότης ἐξαύειν φαίνεται καὶ διαρθροῦν τὰ μέλη καὶ σκληρύνειν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 22.1·—ἐντῷ Παθ., παρὰ πολὺ ταχέως αὐξάνομαι, ὁ αὐτὸς π. Φυτ. Ἰστ. 6. 6, 6.

ἐξαυστήρ, ῆρος, ὁ, «κρεάγρα», Πολυδ. Ϛ', 88, Ἡσύχ. ἐν λέξει, Ἐτυμ. Μ. 346. 56, ἐπανορθωθὲν ὑπὸ Böckh. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 161·— πρβλ. **ἐξαύω.**

ἐξαυτῆς, ἐπίρρ., ἀντὶ **ἐξ αὐτῆς [τῆς ὥρας],** ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, πάραυτα, Θέογν. 231, Ἄρατ. 641, Πολύβ. 2.7, 7, κτλ.

ἐξαῦτις, ἀντὶ **ἐξαῦθις** (ὅπερ ὀὲν ἀπαντᾷ), Ἐπικ. Ἐπίρρ., ἐκ νέου, αὖθις, πάλιν, Πηλείδης ὃ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν Ἀτρεΐδην προσέειπε Ἰλ. Α. 223, κτλ., Ἀρχίλοχ. 5.

II. ἐπὶ τόπου, ὀπίσω, πρὸς τὰ ὀπίσω, ὄφρ' ἧΰς θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος ἐξαῦτις Τρῶας .. ὠσαιτο προτὶ ἄστυ Ἰλ. Π. 654· ἐμπὶς ὃ' ἐξαῦτις μετελεύσομαι ἀντιόλησιν Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 482.—Πρβλ. Lehrs. Ἀρίσταρχ. 161. Ἀλλὰ τὰ μνημονευθέντα χωρία δύνανται κάλλιστα καὶ χρονικῶς νὰ ἑρμηνευθῶσιν.

ἐξαυτομολέω, αὐτομολῶ ἔκ τινος τόπου, ἐξαυτομολῶ πρὸς ὑμᾶς Ἀριστοφ. Νεφ. 1104. **II.** Παθ., προδίδομαι ὑπ' αὐτομολησάντων, οὕτω γὰρ ἂν ἥκιστα .. ἐξαυτομολοῖτο τὸ σύνθημα Αἰτ. Τακτ. 24.

ἐξαυτοσχεδιάζω, πράττω τι ἐκ τοῦ προχείρου, Γεωρ. Ἀκροπ. Ἰστ. σ. 40Δ.

ἐξαυχενισμός, ὁ, ἐκτραχηλισμός, αὐθάδεια, ἐξαυχενι(α)σμοῦ πλήρης ἀδικίας Ἀκύλ. ἐν Ναούμ., Γ', 1.

ἐξαυχέω: ἀορ. **-ηύχησα,** καυχῶμαι, μεγαλαυχῶ, λέγω καυχώμενος, μετὰ μετοχ., ἐξηύχει λαῶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 872· μετ' ἀπαρ., Σοφ. Ἀντ. 390, Εὐρ. Ἰκ. 504· μετ' αἰτ. πράγμ., τοῦτ' ἂν ἐξηύχησ' ἐγὼ Σοφ. Φιλ. 869.

ἐξαυχμόω, πάσχω ἐκ ξηρασίας, ὅταν ἐξαυχμῶσι δι' ἀνυδρίαν Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 8. **II.** ἐν τῷ Παθ., καταξηραίνομαι, ἐξαυχμοῦται γάρ, κτλ., Διογ. Λ. 7.141.

ἐξαύω, κατὰ τὸν Εὐστάθ. (Ὀδ. 1547. 58) = **ὀπτάω,** «καὶ τὸ ὀπτῆσαι ἐξαῦσαι, 'ὁ δὲ τὸν ἐγκέφαλόν τις ἐξαύσας καταπίνει'» (Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἑορταῖς 9)», κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ. «ἐξαῦσαι· ἐξελεῖν», δηλ. κρέας ἐκ τῆς χύτρας διὰ τοῦ ἐξαυστῆρος. **II.** = **ὑφαύω,** μέσον ὃ' ἐξαύσατο βαυνὸν Ἐρατοσθ. ἐν τοῖς Α. Β. 6553.

ἐξαύω, φωνάζω δυνατά, «ξεφωνίζω», ἐκ ὃ' ἧΰσ' ἐγὼ [ῡ] Σοφ. Τρ. 356 ἴδε ἐν λ. **αὔω.**

ἐξαφάζων· «ἐξ ἑαυτοῦ γινόμενος, καὶ περιβλέπων» Ἡσύχ.

ἐξαφαιρέω, ἀφαιρῶ τι ἔκ τινος, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, εἰς ὅ κε πασέων ψυχὰς ἐξαφέλησθε Ὀδ. Χ. 444, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1157· ἐξ. φρενῶν τὸν νοῦν τὸν ἐσθλόν Ποιητὴς παρὰ Λυκούργ. 159. 24:—περὶ τοῦ ἐν Δημ. 100. 8 χωρίου ἴδε ἐν λ. **ἀφαιρέω.**

ἐξᾰφᾰνίζω, ἀφανίζω, ἐντελῶς, καταστρέφω, ὅλως δι' ὅλου, παίδων ἄγονον γόνον ἐξαφανίζων Εὔβουλος ἐν «Σφιγγοκαρίωνι» 1.11:—Παθ., γίνομαι ἐντελῶς ἄφαντος, Πλάτ. Πολιτικ. 270 Ε, Χρησμ. Σιβυλλ. 8.103.

ἐξαφάνισις, ἀφάνισις, Νεκτ. Ὁμ. σ. 8, καὶ **ἐξαφανισμός,** ὁ, Νείλου Ἐπιστ. 99.

ἐξαφαρπάζω, ἁφαρπάζω ἔκ τινος, Τζέτζ. ἐν Ἀνεκδ. Κραμήρου τ. 3. σ. 331, 17.

ἐξαφιδρόω, ἐξιδρῶ τι, νοστίμου αἵματος ἐξαφιδρουμένου Στοβ. Ἐκλογ. 1.754 ἐκ διορθώσεως Schneid. ἀντὶ **ἐξαφεδρουμένου.**

ἐξαφίημι, ἐξακοντίζω, παλτὸν Ξεν. Ἱππ. 12, 12· ἐξαποστέλλω, πέμπω, τοὺς δὲ γροσφομάχους καὶ τῶν πεζῶν τοὺς ἐπιλέκτους ἐξαφιεῖς, ἐκέλευσε προσβάλλειν Πολύβ. 10. 39, 1:—Παθ. ἀόρ., ἐξαφέθητι, ἀντὶ -ήτω (;) Συλλ. Ἐπιγρ. 5858 b.

II. ἀπαλλάττω, ἐλευθερώνω ἔκ τινος, ἀλλ' ἐξαφεῖται τοῦδέ γ', ὡς ἐγὼ κλύω Σοφ. Τρ. 72.

ἐξαφίσταμαι, παθ. μετ' ἀορ. β', πρκμ. καὶ ὑπερσ. ἐνεργ., ἀπομακρύνομαι ἔκ τινος, δεινὴν γάρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις λέξας ὁποίας ἐξαφισταίμην ἐγὼ Σοφ. Ο. Κ. 561, Εὐρ. Ι. Α. 479.

ἐξάφορον, τό, ἐν Ῥώμῃ, φορεῖον φερόμενον ὑπὸ ἓξ ἀνδρῶν, Martial. 2. 81, 1: — **ἐξάφοροι,** οἱ φέροντες τὸ τοιοῦτον φορεῖον, Βιτρούβ. 10. 8.

ἐξαφρίζω, βράζω τι ἕως οὗ ἀφρίσῃ καὶ ἀφαιρῶ τὸν ἀφρὸν αὐτοῦ, «ἐξαφρίζων», ἔστι μέντοι τὸ ὠμὸν (μέλι) φυσοῦσες .. ὅθεν ἐξηφρισμένῳ δεῖ χρῆσθαι Διοσκ. 2.101: μεταφ., πρὶν αἱματηρὸν ἐξαφρίζεσθαι μένος, πρὶν ἐκβάλῃ τὸν ἀφρὸν τοῦ αἱματηροῦ μένους, ἐκ μεταφορᾶς τῶν δαμαζομένων πώλων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1067· μεταβάλλω εἰς ἀφρόν, ὑετόν .. τῇ σφοδροτέρᾳ τῶν ἀνέμων προσβολῇ ἐξαφρίζων εἰς νιφετὸν μεταπήγνυσι Θεοδώρητ. τ. 4, σ. 334· ἀφρίζω, ἡ κακοποιία .. τὰ κύματα θραύουσα οὐκ ἐξαφρίζει εἰς θυμὸν ἀκρατῆ Εὐστ. Πονημάτ. 100. 91.

ἐξᾰφρισμός, ὁ, ἡ εἰς ἀφρὸν μεταβολή, Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 1. σ. 122.

ἐξᾰφρόομαι. μεταβάλλομαι εἰς ἀφρόν, ὃ δὴ (τὸ αἷμα) .. ἐξαφροῦται Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 1. σ. 126.

ἐξαφύω, ἀπαντλῶ, οἶνον .. ἐξαφύοντες Ὀδ. Ξ. 95·—ποιητ. ἀόρ., Ἰόν .. ὃν πάρος ἦκε καὶ ἐξήφυσεν ὀδόντων Ὀππ. Ἀλ. 1. 573· ἴδε **ἀφύσσω.**

ἔξαχα, ἴδε **ἐξαχῇ.**

ἐξά-χειρ, ειρος, ὁ, ἡ, ἓξ χεῖρας ἔχων, Λουκ. Ἑρμ.74, Τόξαρ. 62.

ἐξᾰχῇ, ἐπίρρ., κατὰ ἓξ τρόπους ἢ εἰς ἓξ μέρη, τὴν δ' ἐντὸς σχίσας ἐξαχῇ Πλάτ. Τίμ. 36D· **ἐξαχα** Ἰωάνν. Ἀλ. Τονικὰ παραγγ. 33.

ἐξᾰχοίνῐκος, ον, περιλαμβάνων ἓξ χοίνικας, κοινῶς «σοινίκια», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. Ἀδηλ. 93, Meineke.

ἐξάχορδος, ον, ὁ ἔχων ἓξ χορδάς, ἐν ἐξαχόρδῳ κιθάρᾳ Ἀνώνυμ. π. τοῦ Ἁγ. Θεοδ.19. σ.18.

ἐξά-χοος, οον, συνηρ. **-χους, ουν,** χωρῶν, ἓξ χόας, ἐξάχουν ὑδρίαν Πλουτ. Σόλων 23.

ἐξα-χρειόω, καθιστῶ ἀχρεῖον ἢ ἄχρηστον, Ἀρέθας σ. 966 Mai.

ἐξά-χρονος, ον, ὁ συνιστάμενος ἐξ ἓξ χρόνων (βραχέων), ὡς π. χ. ὁ μολοσσός, Ἡφαιστ. 3. 2.

ἐξᾰχῠρόω, ἀφαιρῶ τὰ λέπυρα, «φλούδια» ἔκ τινος, Ἡσύχ. ἐν λ. **λεπυριῶσαι.**

ἐξᾰχῶς, ἐπίρρ. = **ἐξαχῇ,** Ἀριστ. Τοπ. 2.7,1, Δίων Κ. 75. 4.

ἐξάψαλμος, ον, συνιστάμενος ἐκ ψαλμῶν ἓξ. Ἐν ταῖς ἱεροτελεστίαις, ἐξάψαλμος εἶναι οἱ ἑξῆς ἓξ ψαλμοί, ὁ γ', ὁ λζ', ὁ ξδ', ὁ πζ', ὁ ρβ' καὶ ὁ ρμϐ', ἀναγινωσκόμενοι κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ὄρθρου, Στουδ.1705B, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 265B, Ὡρολόγ., Σύνοψις, κτλ.

ἔξαψις, εως, ἡ, πρόσδεσις, ἐπίδεσις, Ἰάμβλιχ. ἐν Νικομ. 151D.

II. Τὸ ἐξάπτειν, καῦσις. καυσώδης αἴσθησις, ἔξαψιν ποιεῖν Ἱππ. 404. 27, πρβλ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 23· τὸ ἐξάπτεσθαι ὡς καὶ νῦν, ὀξυχολία, ἔξαψις καρδίας, κτλ., Ζωναρ.1456· — ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀνατολή, Γαληνόν. **2)** τὸ ἀνάπτειν φῶτα, φωτοχυσία, Ἰω. Μαλαλ. 206.13.

ἐξαωρία, ἡ, ἡ ἕκτη ὥρα τῆς ἡμέρας (ἡ μεσημβρία), Παλλαδ. Λαυσ. 1211D.

ἐξά-ωρος, ον, ὁ διαρκῶν ἓξ ὥρας, ἐξάωρος ἡ νύξ (ἐν Βρεταννίᾳ) Μιχ. Γλυκᾶς Ἐπιστ.13. σ. 30.

ἐξεαγείς, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐξάγνυμι.**

ἐξεγγυάω: μέλλ. **-ήσω,** παραδίδω ὑπὸ ἐγγύησιν δοῦλον ὅπως ἐξετασθῇ, ὃν ἐχρῆν δεδεμένον αὐτοὺς φυλάσσειν, ἢ τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς ἐξεγγυῆσαι Ἀντιφῶν 5. 47· ἐλευθερῶ τινα παρέχων δι' αὐτὸν ἐγγύησιν, μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεγγυᾶν μηδένα Δημ.724, 6: — Παθ., ἀπολύομαι ὑπὸ ἐγγύησιν, ἱκετεύοντες μὴ στρεβλωθῆναι, ἀλλ' ἐξεγγυηθέντες κριθῆναι Ἀνδοκ. 1. 44, πρβλ. Δημ. 394 καὶ Λυσ. 22,10.

ἐξεγγύη ἡ = **ἐγγύη,** Ἰσαῖος 50. 24.

ἐξεγγύησις εως, ἡ, ἐγγύησις ὑπέρ τινος, κυρίως ὅπως ἀπολυθῇ ἐκ τῆς εἱρκτῆς, «τὸ ἐξελέσθαι τινὰ δι' ἐγγυητῶν καταστάσεως· Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους (725.10)» Ἁρποκρ.

ἐξεγείρω: μέλλ., **-ερῶ,** ἐξεγείρω τινὰ τοῦ ὕπνου, ἀφυπνίζω, ὥστ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε Σοφ. Ο. Τ. 65, Τρ. 478: — Παθ., ἀφυπνίζομαι, ὑπαὶ κώνωπος Αἰσχύλ. Ἀγ. 892: ἐξυπνῶ, Ἡρόδ. 1.34, Εὐρ. Ὀρ. 1530· οὕτω καὶ ἐν τῷ συγκεκομμένῳ ἀορ., **ἐξηγρόμην** Ἀριστ. Βάτρ. 51· Ἐπικ. γ' πληθ. **ἐξέγροντο** Θεόκρ. 24. 21· ἀπαρ. **ἐξεγρέσθαι** (κοινῶς **-έγρεσθαι**) Πλάτ. Συμπ. 223C· **ἐξεγρόμενος** αὐτόθι· οὕτω καὶ πρκμ. **ἐξεγρήγορα** Ἀριστοφ. Ὄρν.1413. **2)** ἐξεγείρομαι, ἐξοργίζομαι, ἀρ' ἐξεγείρει τοῖσδ' ὀνείδεσιν, πάτερ; Αἰσχύλ. Χο. 495.

3) μεταφορ., διεγείρω ζήτημα περὶ παρελθόντος συμβεβηκότος καὶ λησμονηθέντος, Λατ. excitare, εὖδοντ' ἂν ἐξήγειρε τὸν Ἀγαμέμνονος φόνον Εὐρ. Ἠλ. 41· σκαίζω τὸ πῦρ, κάμνω ν' ἀνάψῃ, τὸν ἄνθρακ ἐξεγείρειν Ἀριστοφ. Λυσ. 315· ἐπὶ ἵππου, διεγείρω αὐτόν, Ξεν. Ἱππ.11. 12· πόλεμον Διόδ. 14. 44.

ἐξέγερσις, εως, ἡ, ἐπὶ στρατοῦ, τὸ ἐξεγείρειν αὐτὸν ἐκ τοῦ ὕπνου ἢ ἐκ τοῦ στρατοπέδου, Πολύϐ. 9. 15, 4. **2)** τὸ ἐγείρεσθαι ἐκ τοῦ ὕπνου, μετὰ τὴν ἔξέγερσιν οὐχ εὑρίσκων τινάς Διον. Ἀλ. 3.70, Πλούτ. 2. 909C.

ἐξεγκατίζω, ἐξεντερίζω, «ξεκοιλιάζω», Γλωσσ.

ἐξεγκεφαλίζω καὶ **ἐξεγκεφαλόω,** κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὸν ἐγκέφαλόν του, τὰ «μυαλά του», Γλωσσ.

ἐξεδᾰφίζω, ἐπιτεταμ., ἀντὶ τοῦ **ἐδαφίζω,** ἐξεδαφισθήσῃ καὶ πῦρ σε ὅλην δαπανήσει Χρησμ. Σιβυλλ. 8. 39, Ὠριγέν. VII, 241D.

ἐξέδρα, ἡ, οἰκημάτιον παρὰ τὴν κυρίως οἰκίαν, ἔκλησε δ' ἄλλον ἄλλοσ' ἐν στέγαισι, τοὺς μὲν ἐν σταθμοῖς ἱππικοῖς, τοὺς δ' ἐν ἐξέδραισι Εὐρ. Ὀρ. 1449, ἔνθα ὁ Σχολιαστὴς ἑρμηνεύει: «ἄλλον δ' ἄλλοσε ἀγαγὼν ἔκλεισε, τοὺς μὲν ἐν τῷ (κοινῶς) σταύλῳ, τοὺς δὲ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἀποπάτου» — ὡς μέρος τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μουσείου, στοὰ ἡ αἴθουσα μετὰ καθισμάτων ἔνθα συνήρχοντο οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ ῥήτορες καὶ ὁμιληταὶ αὐτῶν, Στράϐων 793, Κικ. Fin. 2. 4, Βιτρούϐ. 5. 11: — συχνάκις ἐν ἐπιγραφαῖς, ἔνθα ἀναγράφεται ὅτι τις ἀνήγειρε πρὸς χρῆσιν τοῦ δημοσίου ἐξέδραν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2088, 2430 κ. ἀλλ.· πρβλ. **ἐξέδριον:** — ἴδε Βεκκήρου Χαρικλέα 303. **II.** ἐν Ῥώμῃ, αἴθουσα, Κικ. de Or. 3. 5, Ν. Δ. 1. 6, πρβλ. Βιτρούϐ. 5.11· — ἰδίως ἡ ἐν τῇ στοᾷ τῇ περὶ τὸ θέατρον τοῦ Πομπηίου αἴθουσα ἐν Ῥώμῃ, ἔνθα ἡ Σύγκλητος συνήρχετο, Πλουτ. Βρουτ.14,17.

ἐξέδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἐξέδρα** Ἐπιγρ Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554.124, Κικ. Fam.7. 23.

ἐξεδρο-ποιός, ον, ὁ ποιῶν τινα ἔξεδρον, ἐκβάλλων αὐτὸν ἐκ τοῦ τόπου ἐν ᾧ μένει, «ἔξεδροι δὲ λόγοι οἱ ἐξεδροποιοὶ τῶν φρενῶν μου» Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 934.

ἔξεδρος, ον, (ἕδρα) ἔξω τοῦ μέρους ἔνθα διαμένει τις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἔντοπος,** ὡς οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ἀνήρ Σοφ. Φιλ. 212· μεταφ. = παράδοξος, ἀλλόκοτος, Ἀριστ. Ῥητ. 3. 3, 3. **2)** μετὰ γεν., ἐκτός, μακρὰν ἀπό .., χθονὸς Εὐρ.Ι. Τ. 80· μεταφ., ἔξεδροι φρενῶν λόγοι, μωροί, ἀνόητοι λόγοι, ὁ αὐτὸς Ἱππ. 935. **II.** ἐπὶ οἰωνῶν, ἔξεδρον χώραν ἔχων, οὐχὶ εὐοίωνον, «ἐκ τῆς Σοφοκλέους δευτέρας Τυροῦς...» (Σχόλ.) Ἀριστοφ. Ὄρν. 275· ἔξεδροί τινες ὄρνιθες ἐπέπταντο Δίων Κ. 37. 25. Καθ' Ἡσύχ. «ἔξεδρον· τὸν οὐκ αἴσιον οἰωνόν, οὐκ εὔθετον ὄρνιν, οὐκ ἐν δέοντι τὴν ἕδραν ἔχοντα».

ἐξεθίζω = **ἐθίζω,** Φίλων Ι. 361.16., 391. 21.

ἔξει, ἀντὶ **ἔξιθι,** προστ. τοῦ **ἔξειμι.**

ἐξεῖ· «ἔξω. Λάκωνες» Ἡσύχ.

ἐξεῖα· «τὰ ἑξῆς» Ἡσύχ.

ἐξείδιον· «σημαίνει τὴν ἕξιν· καὶ εἰ μὲν ἀπὸ τῆς **ἕξεως** γενικῆς ἐστι, γράφεται διφθόγγου· εἰ δὲ ἀπὸ τῆς **ἕξιος, ἐξίδιον** διὰ τοῦ ι» Ἐτυμ. Μ. 347. 54, πρβλ. καὶ 147. 22.—Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 379.

ἐξεῖδον, ἀπαρ. **ἐξιδεῖν,** ὁ ἐν χρήσει ἀόρ. τοῦ **ἐξοράω,** ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν, «μεγάλως κατεῖδε τοῖς ὀφθαλμοῖς» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Υ. 342· ὡσαύτως προστ. μέσ. ἀόρ., **ἐξιδοῦ,** κύτταξε καλά, κύτταξε μὲ ὅλην σου τὴν προσοχήν, Σοφ. Φιλ. 851.

ἐξείη· «κέρδος» Ἡσύχ.

ἐξείης, Ἐπίρρ., ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἑξῆς** Ὅμ.

ἐξεικάδιοι· «οἱ ἐκτὸς (τῆς) αὐτῆς εἰκάδος, καὶ τάγματος τοῦ αὐτοῦ» Ἡσύχ.

ἐξεικάζω: μελλ. **-άσω,** ἀφομοιῶ, συμμορφώνω, ἐξεικάζουσιν αὐτοὺς ταῖς τῶν φιλούντων ὑπουργίαις Ξεν. Ἱέρων 1. 38.— Παθ., καὶ τὸ κεκινημένον χωρίον ἐξείκαστο τῷ ἀκινήτῳ, διηυθετεῖτο οὕτως ὥστε νὰ φαίνηται ὅμοιον τῷ ἀκινήτῳ, ὁ αὐτὸς Κύρ. 1. 6, 39· τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ. πρκμ., οὐδὲν ἐξηκασμένα, δηλ. πραγματικὰ καὶ οὐχὶ κατὰ τὸ φαινόμενον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1244· κεραυνὸν οὐδὲν ἐξηκασμένον .. θάλπεσι τοῖς ἡλίου ὁ αὐτὸς Θήϐ. 445· ὁρῶ δῆτ' οὐ σαφῶς, ὁρῶ δὲ πως μορφῆς τύπωμα στέρνα τ' ἐξηκασμένα, ὡς ἐν εἰκόνι, Εὐρ. Φοίν. 162· οὐ γὰρ ἐστιν ἐξηκασμένος, «πεπλασμένος πρὸς ὁμοιότητα» (Σχόλ.), δηλ. δὲν ἐφώρει προσωπεῖον παριστῶν τὴν μορφὴν τοῦ Κλέωνος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 230.

ἐξείκασμα, τό, ὁμοίωμα, στέρνων τι ἐξείκασμα Ἰουλιαν. 247D· ἀλλ' ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Hertlein γράφεται στέρνα τε ἐξεικασμένα.

ἐξεικονίζω, παριστῶ δι' ἐπεικονίσεως ἢ παρομοιώσεως, ἀπεικονίζω, Πλούτ. 2. 445C. **II.** Παθ., λαμβάνω σχῆμα καὶ μορφήν... ἐὰν πατάξωσι γυναῖκα ἐν γαστρὶ ἔχουσαν, καὶ ἐξέλθῃ τὸ παιδίον αὐτῆς μὴ ἐξεικονισμένον, μὴ λαβὸν ἔτι μορφὴν καὶ σχῆμα, Ἐδδ. (Ἔξοδ. ΚΑ', 22 κἑξ.). **2)** εἶμαι ἐντελῶς ὅμοιος, τινι Ἀριστ. 1. 19.

ἐξεικόνισμα, τό, ἀπεικόνισις, Ἰω. Χρυσ. τ. 1, σ. 1037· καὶ **ἐξεικονισμός,** ὁ, μεταγεν.

ἐξείκοντα = **ἑξήκοντα,** Ἐπιγρ. Φαρσαλίων, Henz et Daum Expéd. 200, Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bull. d. cor. hell. IV. σ. 90.

ἐξειλέω = **ἐξείλλω,** ἐκτυλίσσω, ἀνοίγω, ἕκαστον γοῦν αὐτῶν ἦν ἐξειλήσῃς, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὑρήσεις Λουκ. π. τῶν Μισθ. Συνόντ. 41.

ἐξείλησις, εως, ἡ, τὸ ἐκφεύγειν, ἀπαλλάσσεσθαι, τὰ δὲ ἀπ' ὀρθῆς πάλης, ἀπ' αὐχένων καὶ χειρῶν καὶ πλευρῶν ἐξειλήσεως Πλάτ. Νόμ. 796A.

ἐξείλλω καὶ **ἐξειλέω,** ἐκτυλίσσω, ἀνακαλύπτω τὰ ἴχνη, ἐπὶ θηρευτικῶν κυνῶν, Ξεν. Κυν. 6, 15. **2)** εἴργω, κωλύω τινὰ ἔκ τινος, ἐάν τις ἐξείλῃ τινὰ τῆς ἐργασίας Δημ. 976 ἐν τέλει, πρβλ. **ἐξούλης δίκη. 3)** ἐκβάλλω λίθον ἐκ τῆς οὐρήθρας, Γαλην. **4)** ἐκφεύγω, ἐκεῖθεν ἐξειλήσας ἦλθον εἰς τὴν .. Χάρυϐδιν Ἰωάνν. Μαλαλ. σ. 121.13·—**ἐξίλλω** εἶναι διάγραφ., ἴδε ἐν λ. **εἴλω.**

ἐξειλύω, ἐκτυλίσσω, τὸ παθ., **ἐξειλύομαι,** ἐπὶ ὄφεως, «ξεκουλουριάζομαι», τὸ δ' ἐξειλισθέντε(ς) ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἅμφω αἱμοδόρως ἑκύλιον Θεόκρ. 24.17.

ἔξειμι, (εἶμι) Ἐπικ. 6' ἐνικ., **ἐξεισθα,** ἴδε κατωτ.: Ἀττ. προστ. **ἔξει,** ἀντὶ **ἔξιθι,** Ἀριστοφ. Νεφ. 633: ἀπαρ. **ἐξιέναι,** καὶ παρὰ Μάχωνι ἐν Ἀθην. 580C **ἐξίναι:** κεῖται ὡς Ἀττ. μέλλ. τοῦ ἐξέρχομαι, ἀλλὰ μετὰ παρατ. **ἐξῄειν,** Ἰων. **ἐξῄϊα** Ἡρόδ. 2.139. Ἐξέρχομαι κυρίως ἐκ τῆς οἰκίας, Ὅμ. τὸ πλεῖστον ἐν τῇ Ὀδ., ἀτὰρ οὐκ ἔξεισθα θύραζε; Υ. 179· μετὰ γεν. τόπου, ἐξίέναι μεγάρων Α. 374· τῆς χώρας Σοφ. Ο. Κ 909· οὕτως, ἐκ τῆς χώρης Ἡρόδ. 1. 94· ἀλλ'. ἔξ. ἐκ τῶν ἱππέων, ἐξέρχεσθαι ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἱππέων, οἱ δὲ ἀγαθοεργοὶ εἰσι τῶν ἀστῶν, ἐξιόντες

ἐκ τῶν ἱππέων αἰεὶ οἱ πρεσβύτατοι αὐτόθι 67· ἐξ ἀρχῆς ἐξ. Δίων. Κ. 60. 10. **2)** νῦν δ' εἰς ἔλεγχον ἐξιών, ὑποβάλλων εἰς ἔλεγχον (τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων ἐν τῷ βίῳ), Σοφ. Φιλ. 98, Ἀποσπ. 92· λόγων . εἰς ἄμιλλαν ἐξιών Εὐρ. Ἀποσπ. 347. **3)** ἀπολ., ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών Ἀριστοφ. Νεφ. 633· ἰδίως ἐξέρχομαι μετὰ στρατοῦ, Θουκ. 5. 13, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 20, κτλ. οἱ ἐξιόντες Θουκ. 1. 95: — οὕτω μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐκδήμους στρατείας οὐκ ἐξήεσαν αὐτόθι 15· πολλοὺς ἀγῶνας ἐξ. Σοφ. Τρ. 159· ἐξόδους ἐξ., ἐξέρχεσθαι μετὰ πομπῆς, Δημ. 1182. 27· ἐξ. ὑστάτην ὁδὸν Εὐρ. Ἄλκ. 610· ἐξ. τὴν ἀμφίαλον (ἐνν. ὁδὸν) Ξεν. Ἑλλην. 4, 2, 13· τὰς πύλας Ἀθήν. 351D. **4)** ἐξέρχομαι, παρουσιάζομαι εἰς τὴν σκηνήν, ἀλλ' οὐκ ἰών πρώτιστα μέν μοι τὸ γένος εἶπ' ἂν εὐθὺς τοῦ δράματος Ἀριστοφ. Βάτρ. 946. **II.** ἐπὶ χρόνου, συμβεβηκότος ἢ πάθους, παρέρχομαι, λήγω, ὡς ὧν ὁ χρόνος οὗτος ἐξῄῖε Ἡρόδ. 2.139· λαμβάνει γὰρ οὖν ὕπνος μ' ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξίῃ τόδε, ὅταν παρέρχηται, Σοφ. Φιλ. 767· τῆς ἀρχῆς ἐξιούσης Λυσ. 114. 41· ὅποι ἔξεισι τὰ ἴχνη, λήγουσι, Ξεν. Κυν. 8, 3.

ἔξειμι, (εἰμί), ἐν χρήσει μόνον ἐν ἀπροσώποις τύποις, ἴδε **ἔξεστι**.

ἐξεῖπον, ἀπαρ., **ἐξειπεῖν**, κεῖται ὡς ἀόρ. β' τοῦ ῥήμ. **ἐξαγορεύω**· τὸ δὲ **ἐξερέω** (ὃ ἴδε) εἶναι ὁ μέλλ.: ὡσαύτως ἀόρ. α' **ἐξεῖπας** Σοφ. Ἠλ. 521. Λέγω τι καθαρά. ἀλλ' ἀγ' ἐγών, ὃς σεῖο γεραίτερος εὔχομαι εἶναι, ἐξείπω καὶ πάντα διίξομαι, «λαλήσω καὶ πάντα διεξέλθω» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ι. 61· ἐξαγγέλλω, τῶν εἴ τίς σε ἴδοιτο .. αὐτῶν, ἂν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι Ω. 654, πρβλ. Ὀδ. Ο. 443· ἐξ. ὅτι μοι παρορᾷς Ἀριστοφ. Ὄρν. 454· ἀκριβείᾳ ἐξ. Θουκ. 7. 87. **2)** μετὰ διπλῆς αἰτ., λέγω, ἐκστομίζω, ὁμιλῶ κατά τινος, καὶ τὴν μητέρα καὶ ἐμέ .. ῥητὰ καὶ ἄρρητα κακὰ ἐξεῖπον Δημ. 540· 10· διηγοῦμαι, τίν' ἀρχὴν πρῶτά σ' ἐξείπω κακῶν; Εὐρ. Ἡλ. 907· κατηγορῶ, καὶ τοι πολλὰ πρὸς πολλοὺς με δὴ ἐξεῖπας ὡς .. Σοφ. Ἠλ. 521, πρβλ. 984.

ἐξειργασμένως, ἐπίρρ. μετοχῆς παθ. πρκμ. τοῦ **ἐξεργάζομαι**, μετ' ἐπεξεργασίας, λεπτομερῶς, ἐν ἐκτάσει, Πλουτ. Ἀλέξ. 1.

ἐξείργω, Ἀττ., ἀντὶ τοῦ **ἐξέργω**, ὃ ἴδε.

ἐξείρομαι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐξέρομαι**.

ἐξειρύω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐξερύω**.

ἐξείρω, κυρίως = **λύω**: — ἐντεῦθεν, **I.** ἐκτείνω πρὸς τὰ ἔξω, Λατ. exsero, τὴν χεῖρα Ἡρόδ. 3. 87· τὴν γλῶσσαν Ἱππ. 535. 16· κἀξείρας τὸ κέντρον εἶτ' ἐπ' αὐτὸν ἴεσο Ἀριστοφ. Σφῆκ. 423. **II.** ἐξέλκω, τὴν γλῶσσαν ἐξείραντες αὐτοῦ Ἀριστοφ. Ἱππ. 378.

ἐξειρωνεύομαι, ἀποθ. = **εἰρωνεύομαι**, ἐμπαίζω, περιγελῶ, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 3, 6. **II.** ὑποκρίνομαι, αὐτόθι 16. 7, 4.

ἔξεισθα, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἔξειμι (εἶμι)**.

ἐξεκκλησιάζω: μέλλ. **-άσω**, = **ἐκκλησιάζω**, Ἀριστ. Οἰκ. 2, 14, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 6. 3.— Τὰ ἀντίγραφ. συχνάκις ἔχουσι τὸν πλημμελῆ ἀόρ. **ἐξεκκλησίασα** ἀντὶ **ἐξεκλησίασα** (ἐκ τοῦ **ἐκκλησιάζω**), ὡς ἐν Θουκ. 8. 19, Λυσ. 136. 33., 137. 5· ἐντεῦθεν μεταγεν. συγγραφεῖς ἐσχημάτισαν ἡμαρτημένως τὸ ἀδόκιμον καὶ περιττὸν **ἐξεκκλησιάζω**.

ἐξελάαν, Ἐπικ. ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ **ἐξελαύνω**: **ἐξελᾶν** ἀπαρέμ. τοῦ Ἀττ. μέλλ.

ἐξελαιόω, καθίστημί τι ἐλαιῶδες, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6, 8, 1. Παθ., γίνομαι ἐλαιώδης, αὐτόθι 6. 7, 4.

ἐξελᾰ́σια, ἡ, τὸ ἐξάγειν εἰς βοσκήν, ἐπὶ κτηνῶν, Πολύβ. 12.4, 10. **II.** ἀμεταβ., ἐκστρατεία, Ψευδο-Πλουτ. βίος Ὁμ. 9.

ἐξέλᾰσις, εως, ἡ, ἔξωσις, ἐκδίωξις, ἐξορία, τῶν Πεισιστρατιδέων Ἡρόδ. 5. 76, πρβλ. 6. 88. **II.** ἀμετάβ., ὡς τὸ **ἐξελασία**, ἐκστρατεία, ὁ αὐτ. 7.183, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 1, κτλ.· ἔφοδος ἱππικοῦ, Πλουτ. Ἄρτοξ. 16· πρβλ. **ἔλασις**.

ἐξελαστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐξελαύνω**, δεῖ ἐξελαύνειν, Κλήμ. Ἀλ. 195.

ἐξελᾰτέος, α, ον, = τῷ προηγ., ἐξελατέα τοίνυν ἐστὶν ἡμῖν πάντα τὰ ἐπαχθῆ σκώμματα Ἰουλιαν. 300C.

ἐξελαύνω: μέλλ. **ἐξελάσω** καὶ συνηρ. **-ελῶ** Ἡρόδ. 4. 148., 5. 63, Ἀριστοφ. Ἱππ. 365: πρκμ. **-ελήλακα**: ἡ μετοχ. Ἐπικοῦ τινος ἐνεστ., **ἐξελάων** ἀπαντᾷ ἐν Ὀδ. Κ. 83· ἀπαρ. **ἐξελάαν** Ἰλ. Θ. 527, Ὀδ. Λ. 292. Ἡσ. Θ. 491. Ἐλαύνω ἔξω, ἐξάγω ἔκ τινος μέρους, ἄντρου ἐξήλασε μῆλα Ὀδ. Ι. 312, πρβλ. 227, Λ. 292· ἀπολ., ἐξάγω εἰς βοσκήν, ἐπὶ ποιμένος, Κ. 38: — ἰδίως, ἐκδιώκω ἔκ τινος τόπου, μήτι .. ἡμέας ἐξελάσσουσι γαίης ἠμετέρης Π. 381. ἐξ. τινὰ δωμάτων Αἰσχύλ. Ἱκ. 670· πάτρας, χθονός, γῆς Σοφ. Ο. Κ. 376, 823, κτλ.· γῆς ἐκ πατρῴας αὐτόθι 1292· ἐκ τῆς πατρίδος Ἡρόδ. 5. 91· ἐκ τῆς οἰκίας Ἀριστοφ. Νεφ. 123· ἐκ τῆς πόλεως Πλάτ. Γοργ. 468D· Τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ Ἡσ. Θ. 820· — ἐξ. τινά, ἐξορίζειν, Ἡρόδ. 1. 60, Ἀριστοφ. Ἀχ. 717, Πλάτ. Ἀπολ. 30D· οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, Θουκ. 7. 5, πρβλ. 4. 35. **2)** ἐκδιώκω ἔκ τινος μέρους εἰς ἄλλο, ἐπὶ ἵππων, Αἰνείαο δ' ἐπαίξας καλλίτριχας ἵππους ἐξέλασε Τρώων μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς Ἰλ. Ε. 324, πρβλ. Κ. 499· οἱ δ' αὖ παρ' ἡμῖν .. ἐξήλαυνον ἁρμάτων ὄχους Εὐρ. Φοίν. 1190· καὶ ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ἐξάγω τοὺς ἵππους μου, Θεόκρ. 24.117· οὕτως, ἐξελαύνειν στρατόν, στρατιήν, ἐξάγειν στρατόν, Ἡρόδ. 1.76., 7. 38· ἐξ. νῆα λιμένος Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 987· ἐξάγω ἐν πομπῇ, ὅταν ἐξελαύνωσι τὸν Ἴακχον Πλουτ. Ἄλκ. 34 (ἴδε Ἡσύχ. ἐν λ. **Ἴακχος**), Μάρκελλ. 22: — ἐντεῦθεν, **6)** συχνὰ ἄνευ τῆς αἰτ., ὡς εἰ ἦν ἀμετάβ., ἐς δίφρον ὀρούσας ἐξέλασ' ἐς πληθύν, «ἀναπηδήσας εἰς τὸ ὄχημα ὀπίσω ἀνέδραμεν εἰς τὸ πλῆθος» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Λ. 360, κτλ.· ἐξέρχομαι ἔφιππος, Θουκ. 7. 27, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 3, κτλ.· ἐξ. ἐκ τῶν ἄλλων ἱππέων Λυσ. 160. 30: — πορεύομαι, ὡς δὲ μετὰ ταῦτα ἐξήλαυνε ὁ Σκύλης ἐς ἥθεα τὰ ἑωυτοῦ Ἡρόδ. 4. 80., 8.13, καὶ Ἀττ: — ἐξέρχομαι ἐν πομπῇ, νῦν δὲ ἧβη διηγησόμεθα ὡς τὸ πρῶτον ἐξήλασε Κῦρος ἐκ τῶν βασιλείων Ξεν. Κύρ. 8. 3. 1. **3)** ἐπιδιώκω, ἐκβάλλω, ἀπαλλάττομαί τινος, τῶν ὁμιλημάτων τὸ αἰδούμενον Πλούτ. 2. 654D· διὰ πλύσεως, πρὶν κόνιν ἱππείαν ἐξελάσαι λαγόνων Καλλ. Λουτρὰ Παλλ. 6. **II.** διὰ κτυπήματος ἐκβάλλω, ἐκκρούω, χαμαὶ δέ κε πάντας ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι Ὀδ. Σ. 29. **III.** σφυρηλατῶ, ἐξ. ἡμιπλίνθια ἐκ χρυσοῦ Ἡρόδ. 1. 50· ἐθηεῖτο σίδηρον ἐξελαυνόμενον αὐτόθι 68, πρβλ. 7. 84· κέντρον ἐπὶ λεπτὸν ἐξελ. Πολύβ. 6. 22, 4.—Περὶ τοῦ παθ. ἀορ. ὅτι ὁ δόκιμος τύπος αὐτοῦ εἶναι **ἐξηλάθην** καὶ οὐχὶ **ἐξηλάσθην** καὶ τοῦ παθ. πρκμ. **ἐξελήλαμαι** καὶ οὐχὶ **ἐξελήλασμαι**, ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', 340.

ἐξελεγκτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐξελέγχω**, ὃν δεῖ ἐξελέγχειν. Πλάτ. Γοργ. 508A.

ἐξελέγχω, ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **ἐλέγχω**, ἀποδεικνύω ἔνοχον, ἐξελέγχω, ἀναιρῶ, Σιμωνίδ. 75, Σοφ. Ο. Τ. 297· ἐξετάζω, ὁ αὐτ. Ἀντ. 399· ἀνασκευάζω, Ἀριστοφ. Νεφ. 1062· τοῖς ἔργοις τοὺς λόγους ἐξ. Ἀντιφῶν 147. 6· ἐν τῷ δήμῳ ἐξελ. τινὰ Δημ. 519 21: —Παθ., ἐπ' αἰτίᾳ τινὶ ἐξελέγχεσθαι Λυσ. 107. 8· ὑπ' εἰκότων Ἀντιφῶν 116. 7· ἔκ τινος Ἀριστοφ. Βάτρ. 960· ἀποδεικνύομαι, ἐξελεγχόμενος περὶ τοῦ καλοῦ, ὅτι οὐδ' αὐτὸ τοῦτο ὅ τί ποτ' ἐστὶν οἶδα Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 304D· ὑπ' ἐμοῦ ἐξελεγχθήσονται ἔργῳ, ἀναιρεθήσονται ὑπ' ἐμοῦ διὰ τῶν πραγμάτων, ὁ αὐτὸς Ἀπολ. 17B. **2)** μετὰ διπλῆς αἰτ. προσώπου ἢ πράγμ., ἀποδεικνύω τινὰ ὅτι δὲν γινώσκει τι, ταῦτα αὐτὸν εἶναι σοφόν, ἃ ἂν ἄλλον ἐξελέγξω αὐτόθι 23A. Λυσ. 222D: — Παθ., τοσοῦτον .. ἡλίκον οὗτος νῦν ἐξελήλεγκται, ἀπεδείχθη νῦν ὅτι εἶναι ἔνοχος, Δημ. 562. 8· οὐ τοῦτό γ' ἐξελέγχομαι, εἰς τοῦτο βεβαίως ἐγὼ δὲν πταίω, Εὐρ. Ἡλ. 36. **3)** μετὰ κατηγορουμένου κατὰ μετοχ., εἰ μὲν οὖν ἐμέ τις ἐξελέγχοι ταύτην τὴν βοήθειαν ἀδύνατον ὄντα ἐμαυτῷ καὶ ἄλλῳ βοηθεῖν Πλάτ. Γοργ. 522D· οὕτως, ἐξελέγχειν τινὰ ὡς .. αὐτόθι 482B:—Παθ., κἀξελέγχεται .. κάκιστος ὢν Εὐρ. Ἱππ. 944· ἐξελέγχεται συμβεβουλευκὼς Δημ. 242. 26. **II.** φέρω εἰς τὸ φανερόν, ὅ τ' ἐξελέγχων μόνος ἀλάθειαν ἐτήτυμον χρόνος, «καὶ ὁ χρόνος ὁ μόνος τὴν ἀλήθειαν ἀποδεικνὺων φανερῶς» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 11 (10). 65· ἐν δικαστηρίῳ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 433· πειρῶμαι, δοκιμάζω, μήτε τὴν τύχην λίαν ἐξελέγχειν Πολύβ. 21.11,4, κτλ.· ἐξ. τοὺς Θηβαίους εἰ διαμαχοῦνται Πλουτ. Ἀγησ. 19: —Παθ., πάντες ἦσαν ἐξελεγμένοι, πάντων αἱ διαθέσεις ἦσαν καλῶς ἐγνωσμέναι, Δημ. 233. 3· ἃ δ' ἡ φύσις ἀεὶ ἐβούλετο ἐξελέγχθη ἐς τὸ ἀληθές, ὅσα δὲ ἡ ἔμφυτος ἡμῶν διάθεσις διαρκῶς ἐπεθύμει ἐφανερώθησαν κατὰ τὴν ἀληθῆ αὐτῶν ὄψιν, Θουκ. 3. 64· δοκιμάζομαι, χρυσὸς μὲν οἶδεν ἐξελέγχεσθαι πυρὶ Μέναιδρ. ἐν Ἀδήλ. 143. **III.** ἀπαριθμῶ, ἀλλὰ χαλκὸν μυρίον (τὰ χαλκᾶ σκεύη) οὐ δυνατὸν ἐξελέγχειν Πινδ. Ν. 10. 5.

ἐξελευθερικός, ὁ, ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἀπελευθέρων ἢ τὸ τέκνον ἀπελευθέρου, Λατ. libertinus, Διον. Ἀλ. 4. 22, Πλουτ. Ἀντ. 58, ἴδε **ἀπελευθερικός**. **II.** ὡς ἐπίθ., νόμοι ἐξελ., νόμοι ἀποβλέποντες εἰς τοὺς ἀπελευθέρους, Δημ. παρὰ Πολυδ. Γ', 83· καθάρμασιν ἐξελευθερικοῖς, εἰς πρόστυχα ἀνθρωπάρια ἐκ τῶν ἀπελευθέρων, Πλουτ. Σύλλ. 33.

ἐξελευθέριος, ον, διάφορ. γρ. ἀντὶ **ἐλευθέριος** παρὰ Πορφυρίῳ ἐν βίῳ Πυθαγ. 21.

ἐξελεύθερος, ὁ, ἡ, ὁ ἐκ δούλου ἐλεύθερος γενόμενος, ἀπελεύθερος, Λατ. libertus, libertinus, Κικ. πρὸς Ἀττ. 6. 5, 1, Συλλ. Ἐπιγρ. 5903. Κατὰ τὸν Ἀμμώνιον, «ἀπελεύθερος καὶ ἐξελεύθερος διαφέρουσιν· ἀπελεύθερος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐκ δούλου ἠλευθερωμένος, ἐξελεύθερος δὲ ὁ γενόμενος διὰ χρέα προσήλυτος, ἢ κατ' ἄλλην τινὰ αἰτίαν δουλεύσας, εἶτα ἐλευθερωθείς, ἤδη μέντοι καὶ ἀδιαφόρως χρῶνται τοῖς νοήμασιν», πρβλ. Εὐστ. 1751. 2· ἡ χρῆσις ἐν τούτοις δὲν ἐπιβεβαιοῖ τὴν διάκρισιν ταύτην. Καθ' Ἡσύχ. «ἐξελεύθεραι· οἱ τῶν ἐλευθερουμένων υἱοί».

ἐξελευθεροστομέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐλευθεροστομέω**, θαρσῶν ὑβρίζειν κἀξελευθεροστομεῖς Σοφ. Αἴ. 1258.

ἐξελευθερόω, ἀπελευθερῶ, Δίων Κ. 36. 25. Καθ' Ἡσύχ. «ἐξηλευθέρωται ὁ δοῦλος, ὁ δὲ πράγματος ἀπολυθεὶς ἠλευθέρωται».

ἐξέλευσις, εως, ἡ μεταγεν. λέξις ἀντὶ **ἔξοδος,** Ἑβδ. (Β', Βασιλ. ΙΕ', 20), Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 111, 19, κλ.

ἐξελεύσομαι, ἐξελθεῖν, μέλλ. καὶ ἀπαρέμφ. ἀορ. 6' τοῦ **ἐξέρχομαι.**

ἐξελιγμός, ὁ, ἐξέλιξις στρατεύματος, πρὸς ἀντιπαράταξιν, ἐναντίον ἄλλου, Ἀρρ. Τακτ. 27, Θεμίστ. 2Β. Καθ' Ἡσύχ. «ἐξελιγμός· κίνησίς τις παρὰ τοῖς τακτικοῖς ἡ ἐνόπλιος». **1)** ἑλικοειδὴς κίνησις, ἐπὶ λαγοῦ διωκομένου ὑπὸ κυνῶν, ἐν τοῖς ἐξελιγμοῖς Ἀρρ. Κυν. 16. 3. **III.** κίνησις, περιστροφή, ἄστρων Θεολ. Ἀρ. σ. 74.

ἐξελίκτρα, ἡ, τροχαλία, «μακαρᾶς», Ἀρχ. Μαθημ. σ. 220. 67, καὶ **ἐξέλικτρον,** τό.

ἐξέλιξις, εως, ἡ ἐξελιγμός, ἀνάπτυξις, λόγων Πλωτῖνος 5. 7, 3· ἐπὶ στρατιωτικῶν κινήσεων, Ἀριστείδ. Κοϊντ. 2. σ. 71.

ἐξελίσσω, Ἀττ. **-ττω:** μέλλ. **-ξω,** ἐκτυλίσσω, ἀνοίγω, φέρ', ἐξελίξας περιβολὰς σφραγισμάτων ἴδω τί λέξαι δέλτος ἥδε μοι θέλει Εὐρ. Ἱππ. 864· μεταφ., ἀνάπτυσσω, ἑρμηνεύω, Λατ. explicare, σὺ δ' ἐξελίσσεις πῶς θεοῦ θεσπίσματα; ὁ αὐτ. Ἰκ. 141· διηγοῦμαι, ἐν Ἴωνι 397:—Παθ., ὁ .. κύκλος .. ἴσην ἐξελίττεται γραμμήν, ἐκτυλίσσεται οὕτως ὥστε νὰ σχηματίσῃ ἴσην γραμμήν, Ἀριστ. Μηχαν. 24. 1, πρβλ. Προβλ. 16. 6, 2. **2)** ἐπὶ πάσης ταχείας κινήσεως, ἔνθα Νηρηΐδων χοροὶ κάλλιστον ἴχνος ἐξελίσσουσι ποδὸς Εὐρ. Τρῳ. 3· ἐξελίσσειν τινὰ κύκλῳ, διώκειν τινὰ περὶ τινὸς πράγματος, ὁ δ' ἐξελίσσων παῖδα κίονος κύκλῳ ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 977· οἱ δὲ περὶ τὸν νομέα κύκλους ἀγερώχους ἐξελίττοντες, κάμνοντες γύρους, Ἡλιόδ. 5. 14, πρβλ. Πλούτ. 2. 368Α· ἐπὶ τοῦ λαγωοῦ, τρέχων κάμνω ἑλιγμούς, αἰφνιδίως ἀλλάσσω δρόμον, ὁ μὲν ἐξελίσσει τὸν δρόμον ... ἴεται τοῦ πρόσω Ἀρρ. Κυν. 17, 3· οὕτω καὶ ἐν τῷ Παθ., αὐτόθι 16, 3· ἡ ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ἐξελίττει τῇ καὶ τῇ Αἰλ. π. Ζ. 13. 14· καί, ἑξ. ἑαυτόν, διαφεύγειν, αὐτόθι 16: — ἀκολούθως, συχνάκις ἀμεταβ., περιστρέφομαι, ἐπὶ δεξιὰ ἐξελίττειν Ἰλουτ. Κάμιλλ. 5· καὶ μετ' αἰτ. τόπου, τοὺς κόλπους ἐξελίσσων, ἀκολουθῶν τὰς καμπὰς τῶν κόλπων, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 84· ἑξ. τὴν τάφρον, στραφεὶς περὶ τὴν τάφρον, Πλουτ. Πύρρ. 28.

II. ὡς στρατιωτικὸς ὅρος = **ἀναπτύσσειν,** Λατ. explicare, ἐκτείνω τὸ μέτωπον τῆς φάλαγγος δι' ἐλαττώσεως τοῦ βάθους ἢ μεταβάλλω οἱανδήποτε πλευρὰν τῆς φάλαγγος εἰς μέτωπον, ἢ ἐκ δεξιᾶς ἢ ἀριστερᾶς ἢ ὄπισθεν ἐπιφανέντων πολεμίων ὀρθῶς ἐξελίξαι Ξεν. Κύρ. 8. 5, 15, Ἑλλ. 4. 3, 18, πρβλ. Λίθ. 44. 37· ἐξελίττεται ὁ στίχος Ξεν. Λακεδ. Πολ. 11. 8. **2)** ἐν τῷ παθ., ἀποσύρομαι, Πλουτ. Αἰμίλ. 17· καὶ ἐν τῷ ἐνεργ. ἀμεταβάτως, ἀναγκαζομένους ἐξελίττειν συνεχῶς ὁ αὐτὸς ἐν βίῳ Τιμολ. 27· καὶ ἐπὶ πλοίων, Πολύβ. 1. 51, 11.

ἐξελκόω, καθιστῶ τι ἑλκῶδες, Λατ. exulcerare, ἐξελκοῖ (τὴν σάρκα) διὰ πικρότητα τοῦ χυμοῦ Ἀριστ. Προβλ. 5. 27· τὸ πρόσωπον ἐξήλκωσε Διόδ. 14. 88· παθ., καθίσταμαι ἑλκώδης, ἐξελκοῦται τὸ χωρίον Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 15· ἐξελκοῦσθαι τὸ σῶμα Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 14, 4.

ἐξελκτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐξέλκω,** δεῖ ἐξέλκειν, γόνυ πρός τι Εὐρ. Ἡλ. 491.

ἐξελκυσμός, ὁ, μεταγωγὴ ὀστοῦ ἢ ὀστῶν ἐκ τῆς ἐπιφανείας εἰς βάθος, Συγγρ. Ἰατρ. Ὁρισμ.

ἐξέλκω: ἀόρ. α' **-είλκυσα,** ἀπαρ. **-ελκύσαι** Ἀριστοφ. Εἰρ. 315, 506.— Παθ. **-ελκυσθῆ** Ἡρόδ. 2. 70 (ἴδε τὸ ῥῆμα **ἕλκω**). Ἕλκω ἕξω, Ἰλ. Ψ. 762 (ἴδε τὴν λ. **πηνίον**)· μετὰ γεν. τόπου, Ὀδ. Ε. 432 (ἴδε τὴν λ. **θαλάμη**)· φάσγανον .. ἑξ. κολεοῦ Εὐρ. Ἐκ. 544· δουλείας ἑξ., σώζειν ἀπὸ τῆς δουλείας, Λατ. eripere, Πινδ. Π. 1. 146· δύστηνον ἑξέλκων πόδα, περὶ τοῦ Φιλοκτήτου, ὅστις εἶχε δεινὸν ἕλκος εἰς τὸν πόδα, Σοφ. Φιλ. 291· καὶ ἀπολ., ἑξέλκει δὲ (κατὰ τοὺς μὲν ἑξυπακ. πόδα, κατ' ἄλλους δὲ ἑαυτόν, καὶ κατὰ τὸν Heath φάσγανον) Εὐρ. Ἀνδρ. 1121· ἑξέλξω σε τῆς πυγῆς θύρσζε Ἀριστοφ. Ἱππ. 365 (κατὰ Πόρσ. ἀντὶ τοῦ ἑξελῶ)· ἐξελκύσαι τὴν πᾶσιν Εἰρήνην φίλην, ἑλκύσαι αὐτὴν ἔξω τοῦ ἄντρου, Ἀριστοφ. Εἰρ. 294, πρβλ. 307, 315, 506, 511·— σπανίως παρὰ πεζογράφοις, ὡς παρὰ Πλάτ. ἐν Πολ. 515Ε· ἐξελκυσθεὶς Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 19.

ἐξέλκωσις, εως, ἡ, τὸ ἐξελκοῦν ἢ ἐξελκοῦσθαι, τῶν χειρῶν Διόδ. 3. 28 (;)

ἐξελληνίζω, μεταβάλλω εἰς Ἑλληνικόν· ἐξελληνίζω ὄνομα, δίδω εἰς αὐτὸ Ἑλληνικὴν παραγωγήν, Πλουτ. Νουμ. 13· δίδω εἰς λέξιν τινὰ Ἑλληνικὸν τύπον, Κίτιος ὑπὸ τῶν ἐξελληνισάντων αὐτήν καλεῖται Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 6, 1.

ἐξέμεν, Ἐπικ. ἀπαρ. ἀορ. 6' τοῦ **ἐξίημι,** Ἰλ. Λ. 141.

ἐξέμεν, Ἐπικ. ἀπαρ. τοῦ μέλλ. τοῦ **ἔχω.** Ἰλ. Ε. 473.

ἐξέμεσις, ἡ, τὸ ἐξεμεῖν, Ἐπιφάν. Η. 517D.

ἐξεμετικός, ἡ, **όν,** ὁ προξενῶν ἔμετον, Νικηφ. Χοῦμν. ἐν Ἀνεκδ. Boiss τ. 3. σ. 371.

ἐξεμέω: μέλλ. **-έσω,** ἐξεμῶ, «ἑρνῶ», ἐπὶ τῆς Χαρύβδεως, ἥ τοι ὅτ' ἐξεμέσειε Ὀδ. Μ. 237· ὄφρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω αὐτόθι 437· πρβλ. Ἡσ. Θ. 497 (ἔνθα ὁ παράδοξος ἀόρ. **ἐξήμησε** ἴσως ἔπρεπε νὰ διορθωθῇ **ἐξήμεσσε**)· ἐξεμέσαι τὸ νόσημα Πλάτ. Πολ. 406D· μεταφ., τοῖς πέντε ταλάντοις οἷς Κλέων ἐξέμεσεν Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 6· ἅττ' ἂν κεκλόφωσί μου ὁ αὐτ. Ἱππ. 1148.

2) ἀπολ., ἐμῶ, «ἑρνῶ», ὁ αὐτ. Ἀχ. 586, Βάτρ. 11.

ἐξέμμορε, ἴδε ἐν λ. **μείρομαι** II.

ἐξέμπαλιν, «ἐπαριστέρως» Ἡσύχ.

ἐξεμπεδόω, φυλάττω πιστῶς, τηρῶ, τὰς συνθήκας Ξεν. Κύρ. 3. 1. 21. Καθ' Ἡσύχ. «ἐξημπέδου· ἔλυε τὰ ἔμπεδα».

ἐξεμπλάριον, τό, = Λατ. exemplar, Ἰγνατ. Τραλλ. 3, Μεθόδ. 388Α.

ἐξεμπολάω, Ἰων. **-έω,** ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἐμπολάω,** οὐδ' ὅποι πλέων ἐξεμπολήσει κέρδος, νὰ κάμῃ ἐπικερδῆ πώλησιν, Σοφ. Φιλ. 303·— ἐξημπόλημαι, ἐπωλήθην ὡς ἐμπόρευμα, ὁ αὐτ. Ἀντ. 1036. **II.** πωλῶ ἐντελῶς, «ξεπουλῶ», ἐξεμπολήσας δὲ τὸν φόρτον ἐν ταῖς τῶν Τυρρηνῶν πόλεσιν Διον. Ἀλ. 3. 46. —Παθ., ἐξημπολημένων σφι .. Ἡρόδ. 1. 1.

ἐξεναίρω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἐναίρω,** ἀπαρέμφ. τοῦ ἀορ. **ἐξεναρεῖν,** Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 329.

ἐξέναντι, ἐπίρρ., ἀκριβῶς ἀπέναντι, τοῦ μνημείου Συλλ. Ἐπιγρ. 2664.

ἐξεναντίας, Ἐπίρρ. = ἐξ ἐναντίας (ἴδε **ἐναντίος** II. 2), ἀπέναντι, Ἑβδ. (Α' Μακκ. Δ', 12)· μετὰ γεν., κατέναντι, ἐνώπιον, αὐτόθι (Α. Δ', 17, κ. ἀλλ.).

ἐξενάριζω: μέλλ. **-ίξω,** ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἐναρίζω,** σκυλεύω, «ξεγυμνώνω» ἐχθρὸν φονευθέντα ἐν τῇ μάχῃ, ἀφαιρῶ τὰ ὅπλα αὐτοῦ, τεύχεα δ' ἐξενάριξε Ἰλ. Η. 146, Ν. 619. **2)** ἀποκτείνω, φονεύω, τοῖον ἄρ' Ἀνθεμίδην Σιμοείσιον ἐξενάριξεν Αἴας διογενὴς Ἰλ. Δ. 488, Ε. 151· ὃν πατέρα ἐξεναρίξας Ὀδ. Λ. 273· ἐξενάριξεν ἔγχεϊ χαλκείῳ Ἰλ. Ζ. 30, πρβλ. Ἡσ. Θ. 289.— Παρ' Ὁμ. συνηθέστερον τοῦ ἁπλοῦ ῥήματος.

ἐξενεῖκαι, -νεικθῆναι, Ἰων. ἀπαρ. ἀορ. α' ἐνεργ. καὶ μέσ. τοῦ **ἐκφέρω.**

ἐξενέπω, διακηρύττω, τὰ μακρὰ ἐξενέπειν ἐρύκει με τεθμός, «μακρῶς διελθεῖν κωλύομαι ... ὁ νόμος οὖν τοῦ ἐγκωμίου κωλύει με μακραῖς παρεκβάσεσι χρῆσθαι» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 4. 53· ἐξένεπε .. Αἴγιναν πάτραν, ἀνεκήρυξεν ὅτι ἡ Αἴγινα ἦτο ἡ πατρὶς αὐτοῦ, ὁ αὐτὸς Ο. 8. 26. **2)** ἀπολ., ὁμιλῶ, λέγω, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 764.

ἐξενεχῠριάζω, ἐπιτετ. ἀντὶ τοῦ **ἐνεχυριάζω,** Διογ. Λ. 6. 99.

ἐξενιαυτίζω, διέρχομαι ὁλόκληρον ἐνιαυτὸν ἐν ἐξορίᾳ, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1645.

ἐξεντερίζω, ἐκβάλλω τὰ ἔντερα, ἐν τῷ Παθ., ἐξεντερισθεῖσα (ἡ σαλαμάνδρα) Διοσκ. 2. 67· ἐπὶ φυτῶν, ἀφαιρῶ τὴν ἐντεριώνην, περὶ ἑλλεβόρου, ὁ αὐτὸς 4. 151 ἐν τῷ παθ.

ἐξεπᾴδω: μέλλ. **-άσομαι,** καταπραΰνω δι' ἐπῳδῶν, Πλάτ. Φαίδων 77Ε, Πλούτ. 2. 384Α:—Παθ., ἀλλὰ νουθετούμενοι φίλων ἐπῳδαῖς ἐξεπάδονται φύσιν, καταπραΰνεται διὰ φιλικῶν νουθεσιῶν ἐν εἴδει ἐπῳδῆς γινομένων ἡ ἐν ὀργῇ διατελοῦσα ψυχικὴ αὐτῶν διάθεσις, Σοφ. Ο. Κ. 1194.

ἐξεπαίρω, διεγείρω, παρορμῶ τινα νὰ πράξῃ τι, μετ' ἀπαρ., δέδοικα μὴ τῶν Λακώνων τινὲς .. τὰς .. γυναῖκας ἐξεπαίρωσιν δόλῳ καταλαβεῖν τὰ χρήματ' ἡμῖν Ἀριστοφ. Λυσ. 622· μηδ' εὐτύχημα μηδὲν ὧδ' ἔστω μέγα, ὅ σ' ἐξεπαίρῃ μεῖζον ἢ χρεὼν φρονεῖν Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 102F.

ἐξεπερείδω, πλημμ. γρ. ἀντὶ τοῦ **ἐξερείδω,** Πολύβ. 16. 11, 5.

ἐξεπεύχομαι, Ἀποθ., καυχῶμαι ὅτι, μετ' ἀπαρ., κἀξαπεύξασθαι ... τῶνδ' ἐπισταῦσαι μόνον Σοφ. Φιλ. 668.

ἐξεπίγονος, ον, = **ἐπίγονος,** Ἰωάν. Χρυσ. τ. ς', σ. 934.

ἐξεπικαιδέκατος, η, ον, = **ἑκκαιδέκατος,** Ἀνθ. Π. 12. 4, 5.

ἐξεπιπολῆς, ἴδε ἐν λ. **ἐπιπολή.**

ἐξεπίσταμαι, γινώσκω καλῶς, τι Ἡρόδ. 2. 43., 5. 93, καὶ Ἀττ.:—μετὰ μετοχ., γινώσκω καλῶς ὅτι .., ἑξ. τὸν Κῦρον οὐκ ἀτρεμίζοντα ὁ αὐτὸς 1. 190, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1584· τὸν θεὸν τοιοῦτον (ἐνν. ὄντα) ἑξ. ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 707, πρβλ. Ἀντ. 293· ἀλλὰ μετ' ἀπαρ., γινώσκω καλῶς πῶς νὰ πράξω τι, ὁ αὐτ. Ἀντ. 480, πρβλ. **ἐπίσταμαι·** συχνάκις μετὰ τοῦ εὖ ἢ **καλῶς,** Ἡρόδ. 3. 146 κ. ἀλλ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 838, Σοφ. Ο. Κ. 417, κτλ. **II.** γινώσκω ἀπὸ στήθους, τὸν λόγον Πλάτ. Φαῖδρ. 228C.

ἐπισφᾱγίζομαι, παθ., ἐντυποῦμαι βαθέως εἴς τι, Χαιρήμων παρ' Ἀθην. 608C.

ἐξεπίτηδες, Ἐπίρρ. = **ἐπίτηδες,** Ἱππ. π. Ἄρθρ. 813, Ἀριστοφ. Πλ. 916, Πλάτ. Γοργ. 461C, κ. ἀλλ. **2)** ἐξεπίτηδες, μὲ προμεμελετημένον κακὸν σκοπόν, Δημ. 532. 25., 575. 10.

ἐξεπομβρέω, ῥίπτω (ἐκ τοῦ οὐρανοῦ) βροχήν, οὔτ' (ὁ Ζεὺς) ἐξεπομβρῶν Σοφ. Ἀποσπ. 470.

ἐξέπτη, γ' ἐν. ὁριστ. ἀορ. 6' ἐνεργ. τοῦ **ἐκπέτομαι,** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 98.

ἐξέρᾱμα, τό, «ἔξέρασμα», Ἐπιστ. Β' Πέτρ. 6', 22 (ἔνθα διάφ. γρ. ἐξέρασμα), Εὐστ. Πονημάτ. 248. 91.

ἐξέρᾱσις, εως, ἡ, ἔμετος, Εὐστ 1856. 5·— **ἐξεραστής, οῦ,** ὁ, ὁ ἐξεμῶν, ὁ αὐτ. ἐν Πονηματ. 248. 89.

ἐξερασμός, οῦ, ὁ, «ξέρασμα», Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 204. 350, Β', 108, ἔκδ. Mill.

ἐξεράω: ἀόρ. **ἐξέρᾱσα** (ἴδε κατωτ.).—Παθ.: ἀόρ. **ἐξερᾱθεὶς** Ἱππ. 2.782. Ἐκκενῶ, ἐκβάλλω, ἐμῶ, καὶ τὴν κεφαλὴν βαρέεται καὶ ἐξερᾷ, καὶ ἔρνᾳ, ὁ αὐτὸς 507. 29· ἐξάγω δι' ἐντομῆς ὕδωρ ἐκ τοῦ σώματος πάσχοντος, ὁ αὐτ. 483. 27. **II.** ἐπὶ φαγητοῦ, κενώνω, τὴν χύτραν χρὴν ἐξερᾶν τὰ τεῦτλα Κράτης ἐν «Θηρίοις» 1· μαλάχας ἐξερῶν = ἐρυγγάνων, ἐξερευγόμενος, Φερεκράτ. ἐν «Πέρσαις» 2. **2)** μεταφ., ἐκχέω, ἐκρίπτω, τοὺς λίθους .. χαιρᾶζε πρῶτον ἐξεράσατε Ἀριστοφ. Ἀχ. 341· φέρ' ἐξεράσω τὰς ψήφους, στάσου νὰ χύσω τὰς ψήφους ἐκ τῆς κάλπης (ὅπως ἀριθμήσω αὐτάς), ὁ αὐτὸς Σφ. 993· ἐξέρα τὸ ὕδωρ, ἔχεε αὐτό, Δημ. 963.10· ἐξ. τὸν ἀέρα, ἐκβάλλειν τὸν ἀέρα ἐκ τῶν πνευμόνων, Ἀριστ. Προβλ. 32. 5, Πλούτ. 2. 904Β. — Πρβλ. **συνεράω**: τὸ ἁπλοῦν **ἐράω**, δὲν εὑρίσκεται.

ἐξεργάζομαι: μέλλ. **-άσομαι**: ἀόρ. **-ειργασάμην**, γραφόμενον **ἐξηργάξατο**, ἐν τοῖς Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 762: πρκμ. **-είργασμαι**, Ἰων. **-έργασμαι**, ἀμφότερά εἰσιν ἐνεργ. καὶ παθ. σημασ., ἴδε κατωτ.: ἀόρ. **-ειργάσθην**, ἀείποτε παθ., Ἰσοκρ. 84Α· κτλ.· οὕτω μέλλ. **-εργασθήσομαι**, Ἰσοκρ. 419Δ: — Ἀποθ., ἐργάζομαί τι ἐντελῶς, τελειώνω, φέρω εἰς πέρας, εἰς ἐντέλειαν, Ἡρόδ. 1. 93., 4.179, καὶ Ἀττ., τίς βλέποντα σῶμαθ' ἐξεργάζεται; Εὐρ. Ἠλ. 583· οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς μελετῶντες αὐτὸ (δηλ. τὸ θαλάσσης ἐπιστήμονας γενέσθαι) ἐξείργασθέ πω Θουκ. 1. 142· ἠπείγοντο φθῆναι τοὺς Λακεδαιμονίους τὰ ἐπιχώματα ἐξεργασάμενοι, πρὶν ἐπιβοηθῆσαι, παντὶ τρόπῳ ἐπέσπευδον τὸ ἔργον ὅπως προλάβωσι νὰ τελειώσωσι τὰ ὀχυρώματα πρὶν προφθάσωσι νὰ ἔλθωσι κατ' αὐτῶν οἱ Λακεδαιμόνιοι, ὁ αὐτὸς 4. 4, πρβλ. 5. 75., 6. 101· τέχνην ἐξ. Ξεν. Συμπ. 4, 61, πρβλ. Κύρ. 8. 2. 5· τοιούτους ἐξ. τινας, ποιεῖν αὐτοὺς ἀκριβῶς τοιούτους, ὁ αὐτὸς Συμπ. 4. 60. **2)** πράττω, ἐκτελῶ, κατορθώνω τι, ἦδ' ἔστ' ἔργον ἠξειργασμένη Σοφ. Ἀντιγ. 384, πρβλ. 262, 428· ἐξ. τάραχον, προξενεῖν ἐντελῆ σύγχυσιν, Ξεν. Ἱππ. 9. 4· πήματα Εὐρ. Ἡρακλ. 960· συντελῶ ὅπως γένηταί τι, τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ τὴν Θηβαίων συμμαχίαν ἐξειργάζετο Αἰσχίν. κατὰ Κτησ. 67· ὡσαύτως μετὰ διπλῆς αἰτ., κακὸν ἐξ. τινα, προξενεῖν κακὸν εἰς τινα, Ἡρόδ. 6. 3, Πλάτ. Ἐπιστ. 352D, κτλ: — ὡς Παθ., σφιν ἔργον ἐστὶν ἐξειργασμένον Αἰσχύλ. Πέρσ. 759, πρβλ. Ἡρόδ. 9.75· ἐπ' ἐξεργασμένοισι, ἀφοῦ ἡ πρᾶξις ἐπράχθη, συνήθως ἐπὶ κακουργημάτων ἢ βιαίων πράξεων, ὁ αὐτὸς 4.164., 8. 94.πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1379, Σοφ. Αἴ. 377, Εὐρ. Βάκχ. 1039· τοὐξειργασμένον Σοφ. Αἴ. 315· μισθὸς ἡμῖν ἐξείργασται τῇ στρατιᾷ, εἶναι ἐξησφαλισμένος, Ξεν. Ἑλλην. 3.1, 28. **3)** κατορθώνω ὥστε νά .., Λατ. efficere ut .., ἐξειργάσατο βασιλεὺς προσαγορευθῆναι Πολύβ. 32. 4, 3, πρβλ. Λουκ. Τόξ. 32, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 3. **4)** ἐν τῷ Παθ. ἐπὶ ἀγρῶν ἢ γῆς ἐν γένει, καλλιεργοῦμαι, ἀγροὶ εὖ ἐξεργασμένοι Ἡρόδ. 5. 59, πρβλ. 6. 137· [ἡ γῆ] ἐξείργασται Θουκ. 1. 82· ἐπὶ φυτῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐξειργασμένων καὶ ἡμερωμένων Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 3, 5. **5)** ἐπὶ νόμων, ἐπεξεργάζομαι αὐτούς, μὴ γὰρ ἐξεργασαμένου καὶ γράψαντος .. τοὺς νόμους Πολύβ. 40.10, 5, κτλ.· ἐπὶ συγγράμματος, περὶ ὧν ἡμεῖς ἐν τῇ παρασκευῇ τῆς ἰδίας πραγματείας μνησθέντες, εἰς τοῦτον ὑπερεθέμεθα τὸν καιρόν, κατὰ μέρος ὑπὲρ αὐτῶν ἐξεργάσασθαι ὁ αὐτὸς 3. 26, 5. **II.** βλάπτω, φέρω καταστροφήν, καταστρέφω, Λατ. conficere, ἰδίως ἐπὶ ἀνθρώπων, ἢ καί τι Ἴωσι δόξει τὸ ἡμέας οἷόν τε ἔσται ἐξεργάσασθαι Ἡρόδ. 4.134· ἵνα μὴ ἐξεργάσῃ ἡμέας, ἵνα μὴ ἐπενέγκῃς καταστροφὴν εἰς ἡμᾶς, ὁ αὐτὸς 5.19, ἔνθα ἴδε Wessel. Εὐρ. Ἑλ. 1098, κτλ.· προτέτει, ἐξ. αἷμα, φόνον Εὐρ. Ὀρ. 1624, κτλ: — Παθ. **ἐξειργάσμεθα**, εἴμεθα τελειωμένοι, κατεστραμμένοι, Λατ. actum est, ὁ αὐτὸς Ἱππ. 565, πρβλ. **ἐξαρπάζω**.

ἐξεργασία, ἡ, ἐπεξεργασία, συμπλήρωσις, τυχὼν δὲ τῆς ἐξεργασίας δι' ἡμῶν Πολύβ. 10. 45, 6. **II.** τὸ ἐξεργάζεσθαί τι, καλλιεργία, μισθὸν ἅμα τῆς πεπονημένης ἐξεργασίας αὐτάρκη φερομένους Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 11· ἀπολ., ἀκριβὴς καὶ πολλὴ ἐξ. Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 1, 6: — ἐπὶ ἐπεξεργασίας λόγου, τάξις δὲ καὶ μερισμοὶ τῶν πραγμάτων καὶ ἡ κατ' ἐπιχείρημα ἐξεργασία .. ἀγαθὰ Διον. Ἁλ. περὶ Ἰσοκρ. 4, κτλ.· ἡ καθ' ἕκαστον ἐξ. Πλούτ. 2.1004Ε.

ἐξεργαστικός, ή, όν, ἱκανὸς ὅπως κατορθώσῃ τι, τινος Ξεν. Ἀπομν. 4. 1, 4 (ἐν τῷ ὑπερθ.), Πολύβ.15. 37, 1.—Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ συγκριτ., **ἐξεργαστικωτέρως**, μετὰ μείζονος ἐπεξεργασίας, Κορνοῦτος περὶ Θεῶν Φύσ. 32, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐπιτετραμμένως**.

ἐξέργω, Ἀττ. **ἐξείργω**, ἀποκλείω τινὰ ἔκ τινος, ἐξέργειν κελεύοντος Ἡρόδ. 3. 31, κτλ.· ἐξείργειν τινὰ χθονός, γῆς Εὐρ. Ἡρακλ. 20, 25· τῆς ἀγορᾶς Ἰλιάτ. Νόμοι 936C· τοῦ βήματος Αἰσχίν. 5. 15· ἐκ τῶν ἱερῶν Λυσίας, 104. 37· ἐκ τοῦ θεάτρου Δημ. 572. 12· ἐξ. θύραζε, ἀποδιώκειν τινὰ καὶ κλείειν αὐτὸν ἔξω τῆς θύρας, Ἀριστοφ. Ἀχ. 825: — Παθ., ἐξείργεσθαι πάντων Θουκ. 2. 13· ἐξειργμένοι δίκης Πλουτ. Ρωμ. 23. **2)** κωλύω, χρόνου γὰρ ἂν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος Σοφ. Ἠλ. 1292· τῶν δ' οὐδὲν ἐξέργει νόμος Εὐρ. Ἀνδρ. 176· ἐξ. δέει τὸ δίκην λαμβάνειν Δημ. 555.15· ἀπολ., Ξεν. Οἰκ. 4, 13: — Παθ., πολέμοις ἐξείργεσθαι Θουκ. 1. 118· ἐὰν μὴ χρόνῳ ἐξείργηται Ἀριστ. Κατηγ. 10, 29· μετ' ἀπαρ., ἐμποδίζομαι ἀπὸ τοῦ νὰ πράξω τι, Διον. Ἁλ. περὶ Θουκ. 14. 6. **3)** βιάζω, ἀναγκάζω, τινα Ἰλιάτ. Νόμοι 935C. Παθ., τῶν ἐγώ, οὐ γὰρ ἀναγκαίη ἐξέργομαι ἐς ἱστορίης λόγον, οὐ παραμέμνημαι, τούτων τὰ ὀνόματα δὲν μνημονεύω, διότι δὲν εἶμαι ἐξ ἀνάγκης ὑπόχρεως νὰ πράξω τοῦτο χάριν τῆς ἱστορίας μου, Ἡρόδ. 7. 96· μετὰ ἀπαρ., ἐνταῦθα ἀναγκαίη ἐξέργομαι γνώμην ἀποδέξασθαι, ἐνταῦθα κωλύομαι ἐξ ἀνάγκης, κτλ., αὐτόθι 139· ὑπὸ τοῦ νόμου ἐξεργόμενος, ὁ αὐτὸς 9.111· νόμῳ Θουκ. 3. 70.

ἐξερεείνω, Ἐπικ. ῥῆμα: **1)** μετ' αἰτ. πράγ., ἐρωτῶ ἀκριβῶς, ἐρωτῶ καὶ λαμβάνω πληροφορίας, ἐξερέεινεν ἕκαστα Ὀδ. Κ.14. **2)** μετ' αἰτ. προσ., ἐξετάζω, ἐρωτῶ νὰ μάθω περί τινος, ἦ .. φίλον πόσιν ἐξερεείνει, «ἀνακρίνειτῷ λόγῳ» (Σχόλ.), Ψ. 86· ἐρωτῶ. ἄλλος δ' αὖτ' ἄλλον τετιημένος ἐξερέεινεν Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1250· ἀπολ., ἐξερωτῶ, πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων Ἰλ. Ι. 672, κτλ.· οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ἐξερεείνετο μύθῳ Κ. 81. **II.** ἐξερευνῶ, ἀναζητῶ, πόρους ἀλὸς ἐξερεείνων Ὀδ. Μ. 259· ἐξερέεινε μυχοὺς μεγάλοιο δόμοιο Ὀμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 252· μεταφ., ἐπὶ κιθάρας, ψαύω τὰς χορδάς, ἐκτείνω, χορδίζω αὐτήν, αὐτόθι 483: πρβλ. **ἐξερέω, ἐξέρομαι**.

ἐξερεθίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἐρεθίζω**, Πινδ. Π. 8. 16, καὶ πολλάκις παρὰ Πλουτάρχῳ.

ἐξερέθω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἐρέθω**, Ἀνθ. Π. 5. 244.

ἐξερείδω, στερεῶς ὑποστηρίζω, ταῖς ἀντηρίσιν Πολύβ.8. 6, 6· ἐν τῷ Παθ., ὁ αὐτὸς 16. 11, 5· παρέχω στήριγμα, ὦ τρίτου ποδὸς μοῖραν λελογχὸς βάκτραν, ἐξέρειδέ μου βάσιν τρέμουσαν Λουκ. Τραγῳδοποδ. 55.

ἐξερείπω, περικόπτω, ὡς γάρ τις ὄζους ὀξυτόμῳ πελέκει ἐξερείψαι κεν μεγάλας ὄρυος Πινδ. Π. 4, 469. **II.** συχνότερον ἀμεταβάτως κατ' ἀόρ. 6' **ἐξήρῠπον**, ἀπαρ. **ἐξερῠπεῖν**: πίπτω εἰς τὴν γῆν, ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ ῥιπῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπῃ ὄρυς, «ἐκπέσῃ» (Σχόλ.), Ἰλ. Ξ. 414· χαίτῃ ζεύγλης ἐξεριποῦσα, ἐκπεσοῦσα τῆς ζεύγλης, περὶ τῶν ἵππων τοῦ Πατρόκλου, Ρ. 440· κάπροι αὐχένος ἐξεριπόντες, ἔχοντες ἐρριμμένους αὐτοὺς εἰς τὴν γῆν, Ἡσ. Ἀσπ. Ἠρ. 174: πίπτω κάτω, καταπίπτω, τῆς μὲν ἐρειπομένης, τοῦ δὲ ὑψόθεν ἐξεριπόντος. «τῆς μὲν (γῆς) ἐρριμμένης κάτω, τοῦ δὲ (οὐρανοῦ) ἐπικειμένου» (Σχόλ.), Ησ. Θεογ. 704·— κατὰ τὸ πλεῖστον Ἐπ.· ἀλλ' ὡσαύτως παρ' Ἱππ. περὶ Ἰητρ.745 (ἐξ εἰκασίας Foës.), ἢ ἐξήριπε τὸ κάτηγμα, ἔνθα τὸ κάταγμα πράγματι ἐγένετο.

ἐξέρεισις, εως, ἡ, στήριξις, ἀκκούμβημα, τὰς πρὸς τὴν γῆν ἐξερείσεις Πολύβ. 6. 23, 4.

ἐξέρεισμα, τό, στήριγμα, ὑποστήριγμα, Λογγῖν. 40. 4.

ἐξερέομαι, Μέσ., ἴδε **ἐξερέω**.

ἐξερεύγω, ἐξεμῶ, ἐξάγω, ἐξερεῖξαι τὸ ὕδωρ, διάφ. γραφ., παρὰ Διον. Ἁλ. 2. 69:—Μέσ., Ἱππ. 82Ε, 278, 30. **II.** ἐν τῷ Μέσ. ἡ Παθ., ἐπὶ ποταμῶν, ἐκβάλλω, κενοῦμαι, Ἡρόδ.1. 202, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 20, 6· ἐπὶ τοῦ σώματος, κενοῦμαι, αὐτόθι 10.1,15.

ἐξερευνάω, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, Σοφ. Ο.Τ. 258, Ἠλ.1100, Πολύβ. κλ.· ἦν πως ἐξερευνήσας λάθω Εὐρ. Ἑλ. 429: — Μέσ., Δίων Κ. 52. 6.

ἐξερεύνησις, εως, ἡ, ἔρευνα, ἐξέτασις, Σύμμ. ἐν Ψαλμ. ΕΓ', 6.

ἐξερευνητικός, ή, όν, ἐπιτήδειος ἢ ἱκανὸς πρὸς ἐξερεύνησιν ὡς κατάσκοπος ἢ πρόσκοπος, Στράβων 154.

ἐξέρευξις, εως, ἡ, (**ἐξερεύγω**), ἐρυγή, ἔρευγμα, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 22.

ἐξερέω, (Δ), Ἀττ. συνχρ. **ἐξερῶ**, μέλλ. τοῦ **ἐξεῖπον** (ὃ ἴδε), θὰ εἴπω καθαρῶς, παρ' Ὀμ. ἀείποτε ἀπολ. καθ' ἑνικ., σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερέω ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται Ἰλ. Θ. 286., Λ. 215, Ὀδ. Ι. 365, κτλ.· καὶ ἐν τμήσει, ἓκ τοι ἐρέω Ἰλ. Δ. 204, 233, κτλ.· ὡσαύτως παρ' Ἀττ., τἀληθὲς ἐξερῶ Σοφ. Ο. Τ. 800, πρβλ. 219, κτλ.· μετὰ διπλῆς αἰτιατ., τοιαῦτά τοι νὼ πᾶς τις ἐξ. ὁ αὐτὸς Ἠλ. 984· ἐξ. ὅτι .., ὁ αὐτὸς Ἀντιγ. 325: — μεθ' Ὅμ. ὡσαύτως ἐνεργ. πρκμ. **ἐξείρηκα**, Σοφ. Τρ. 350, 374· γ' ἑνικ. παθ. ὑπερσ., **ἐξείρητο**, ὁ αὐτὸς Ο. Τ. 984: παθ. μέλλ. **ἐξειρήσεται**, ὁ αὐτὸς Τρ. 1186.— Δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸ ἑπόμ.

ἐξερέω, (Β), Ἐπικ. ἐνεστ. = **ἐξέρομαι** (ἐξ οὗ ὁ Ἐπικ. τύπος) καὶ **ἐξερεείνω**: **I.** μετ' αἰτ. πράγμ., ἐξερωτῶ, ἐρωτῶ νὰ μάθω, Ὀδ. Γ. 116, Ξ. 375· οὕτως ἐν τῷ Μέσ., πάντα .. ἐξερέεσθαι Ν. 411, πρβλ. Δ. 119. **2)** μετ' αἰτ. προσ., ἐρωτῶ περί τινος προσώπου, ζητῶ πληροφορίας, Κ. 249, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ Γ. 24., Τ. 99, Σοφ. Αἴ. 103. **II.** ἐξερευνῶ, κνημιοὺς ἐξερέῃσι Ὀδ. Δ. 337, Ρ. 128. **2)** ζητῶ νὰ εὕρω τι, ὕδωρ ἐξερέων Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1443.—Δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸ προηγούμενον.

ἐξερημόω, καθιστῶ ἐντελῶς ἔρημον, πῶς ἂν οὖν μᾶλλον ἐξερημώσαιεν ἄνθρωποι οἶκον Δημ. 1076. 24· ἐξαφανίζω, ἐξερη-

μῶσαν γένος Σοφ. Ἠλ. 1010· (ἀλλ' ἐξ. δόμους, ἐγκαταλείπειν αὐτούς, Εὐρ. Ἀνδρ. 597, 991)· ὡσαύτως, ἐξ. πόλεις, Πλάτ. Ἐπιστ. 332Ε· ἐξερημοῦντας τὰ ἑαυτῶν, καταλείποντας ἔρημα (στρατιωτικῆς δυνάμεως) τὰ ἑαυτῶν, ἐπὶ στρατευμάτων, Ξεν. Πόροι 4, 47· δράκοντος ἐξερημώσας γένυν, γυμνώσας αὐτὴν τῶν ὀδόντων, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 253: — Παθ., Ἑλλὰς ἐξερημωθεῖσα Ἀριστοφ. Εἰρ. 647· εἰς τὸν ἐξηρημωμένον .. οἶκον Πλάτ. Νόμοι 925C.

ἐξερήμωσις, εως, ἡ, παντελὴς ἐρήμωσις, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 238. 23, ἔκδ. Λ.

ἐξερίζω, διαφιλονικῶ, ἐπιμένω, Πλουτ. Πομπ. 56, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 151.

ἐξερῑθεύομαι, ἴδε **ἐριθεύομαι.**

ἐξερῑνάζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἐρινάζω**· μεταφ., ἔρινος ὢν ἐς βρῶσιν ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ, ὁ ἐ. φαῦλος ὢν ἄλλους ἐκφαυλίζεις, Σοφ. Ἀποσπ. 190, πρβλ. Κόθητον ἐν V. LL. σ. 289.

ἐξεριστής, οῦ, ὁ, ἰσχυρογνώμων συζητητής, τῶν λόγων Εὐρ. Ἰκ. 894.

ἐξερεστικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐρίζῃ, φίλερις, Διογ. Λ. 10. 143 Cobet.

ἐξερμηνεύω, μεθερμηνεύω, μεταφράζω, εἰς τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν Διον. Ἁλ. 1. 67: — Παθ., Πολύβ. 2, 15, 7, Διον. Ἁλ. 4. 67, κτλ. **II.** περιγράφω ἀκριβῶς, Λουκ. πῶς δεῖ, Ἱστ. Συγγρ. 19.

ἐξέρομαι, Ἰων. **-εἴρομαι:** μέλλ. **-ερήσομαι:** ἀόρ. β' **-ηρόμην:** ἀπαρ. **-ερέσθαι:** Ἀποθ.: **1)** μετ' αἰτ., πράγματος, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν, ἐζήτησε τὴν συμβουλὴν τοῦ Διός, Ὀδ. Ν. 127· οὕτω καί, ἀναξίου μὲν φωτὸς ἐξερήσομαι .. τί νῦν κυρεῖ, περὶ ἀνθρώπου οὐχὶ λόγου ἀξίου θὰ σὲ ἐρωτήσω τί κάμνει τώρα, Σοφ. Φιλ. 439. **2)** μετ' αἰτ. προσ., ἐρωτῶ τινα, Ζῆν' ὕπατον .. ἐξείρετο καὶ προσέειπε Ἰλ. Ε. 756· ἐξήρου μ' ὅπου (ἐνν. ἐστὶν ἐκεῖνος) Σοφ. Αἴ. 103: — ἀπολ., Ἰλ. Ω. 361. — Ἰων. ἐνεστ. **ἐξείρομαι,** Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 19: παρ' Ὁμ. συνηθέστερα τὰ ῥήματα, **ἐξερέω, ἐξερεείνω, ἐξερέομαι.** — Συγγενὲς τῷ **ἐξερεείνω.**

ἐξερπύζω, = τῷ ἑπομ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 14, πρβλ. Σουϊδ. καὶ Ἡσύχ.

ἐξέρπω: ἀόρ. **ἐξεἵρπῡσα** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 14, 2: — ἕρπω ἔξω ἔκ τινος, Ἀριστοφ. Νεφ. 710. **2)** ἀπολ., ἕρπω ἔξω, ἐπὶ χωλοῦ ἀνθρώπου, Σοφ. Φιλ. 294· εἴ τις ἐξέρποι θύραζε Ἀριστοφ. Ἱππ. 607· ἐπὶ ἐντόμων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 18, 3., 8. 14, 2· ἐπὶ στρατεύματος, οὐ ταχὺ ἐξέρπει Ξεν. Ἀν. 7. 1, 8· φεύγω κρυφίως εἰς ἄλλον τόπον, ὡς αὐτὸς καὶ ἐξέρποις Χείλων παρὰ Διογ. Λ. 1.73. **II.** μεταφ., κάμνω νὰ ἑρπύσῃ τι ἔξω, ἐξάγω, ἐξῆρψεν ἡ γῆ αὐτῶν βατράχους Ἐβδ. (Ψαλμ. ΡΔ', 30), ἀντὶ ἐξεῖρψεν (μεταγεν. ἀόρ. ἀντὶ τοῦ δοκίμου **ἐξέρπυσεν**).

ἐξέρρω, μόνον κατὰ προστ., ἔξερρε γαίας τῆσδε, φεῦγε μακρὰν τούτου τοῦ τόπου, Εὐρ. Ἱππ. 973, ἔνθα ἴδε Valck.

ἐξερυγγάνω, ἐκπέμπω, στεναγμοὺς ἐκ βαθέων ἐξερυγγάνουσα Θεόδ. Ὑρτακ. ἐν Ἀνεκδ. Boiss τ. 3. σ. 69.

ἐξερυθριάω, τὰ κοῖλα τοῦ προσώπου ἐξερυθριᾷ, ἔχει τὰ κοῖλα τοῦ προσώπου σφόδρα ἐρυθρά, Ἱππ. 566. 12.

ἐξέρυθρος, ον, λίαν ἐρυθρός, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 143, Ἀριστ. πρβλ. 2. 27., 11. 32, 2, κ. ἀλλ.

ἐξερύκω [ῡ], ἀποκρούω, ἀπωθῶ, τά γε κείνων κάκ' ἐξήρυκε Σοφ. Φιλ. 423.

ἐξερύω, Ἰων. ἐξειρύω: ἀόρ. **ἐξεἵρῡσα,** Ἐπικ. **ἐξέρῡσα** καὶ **ἐξείρυσσα:** — ἐξέλκω, ἐκβάλλω, βέλος .. ἐξέρυσ' ὠμοῦ Ἰλ. Ε. 112, παρθ. Π. 505, κτλ.· ἰχθῦας οὓς θ' ἁλιῆες .. πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης δικτύῳ ἐξέρυσαν Ὀδ. Χ. 386. πρβλ. Ἡρόδ. 1. 141· τοῖο δ' ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμήν Ἰλ. Π. 505: — ὡσαύτως ἁρπάζω τι ἔκ τινος, ἐξείρυσε χειρὸς τόξον Ψ. 870: — ἀλλὰ λαβὼν ποδὸς ἐξερύσασκε, «λαβὼν ἀπὸ τοῦ ποδὸς ἐξεῖλκε» (Θ. Γαζῆς), Κ. 490· ἀπολ., σύρω ἔξω, ἐξέλκω, ... ὃς δ' ἐξείρυσαν Ἀχαιοὶ Ν. 194· μηδέα τ' ἐξερύσας, «ἐξελκύσας» (Σχόλ.), Ὀδ. Σ. 87· τὴν γλῶσσαν ἐξερύσας Ἡρόδ. 2. 38.

ἐξέρχομαι: μέλλ. **-ελεύσομαι** (παρὰ δὲ τοῖς Ἀττ. ὡς μέλλ. παραλαμβάνεται τὸ **ἔξειμι,** καθὼς καὶ ὡς παρατατ., τὸ **ἐξήειν**): ἀόρ. **ἐξῆλθον,** ὁ μόνος ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. χρόνος: Ἀποθ. Ἐκβαίνω ἔκ τινος τόπου, ἐξέρχομαι, μετὰ γεν. τόπου, δόμων, πόληος, πυλάων, τείχεος Ὅμ.· ἐκ δ' ἦλθε κλισίης Ἰλ. Κ. 140· ἐξέρχεσθαι δωμάτων, χθονός, κτλ.· Αἰσχύλ. Χο. 663, κτλ.· ἐξ. ἐκ .. Ἡρόδ. 8. 75, 9. 12, Σοφ. Ο. Τ. 37, κτλ., ἐξ. .. Εὐρ. Φοίν. 476· ἐπὶ ὑποκριτοῦ, παρουσιάζομαι ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 240, Ὄρν. 512. **6)** σπανίως μετ' αἰτ., ὡς τὸ Λατ. egredi, ἐξῆλθον τὴν Περσίδα χώραν Ἡρόδ. 7. 29· ἐξ. τὸ ἄστυ ὁ αὐτὸς 5. 104, πρβλ. Ἀρισ. Πολιτ. 3. 14, 3. γ) ἀπολ., ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, Ἰλ. Ι. 576, Θουκ. 2. 21, κτλ.· ὡσαύτως = ἐξέρχομαι κατά τινος, ἐπ' αὐτὸν ἐξελθόντες Ἡρόδ. 1. 36· ἀλλ' ἐπὶ ἀνθρώπου πράξαντος ἀκούσιον φόνον, μεθίσταμαι, ἀπέρχομαι ἐκ τῆς χώρας ὅπως ἀποφύγω τὴν δίκην, Λατ. exulare, οὕτω δὲ ἀντιτίθεται τῷ φεύγω, τῷ ἐξεληλυθότων εἰπεῖν, ἀλλὰ μὴ πεφευγότων Δημ. 634. 21 **δ)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐξέρχομαι εἰς ἐκστρατείαν, κτλ.· ἐξ. ἔξοδον Ξεν. Ἑλλην. 1. 2, 17· στρατείαν Αἰσχίν. 50. 34· οὕτω, παγκόνιτά τε ἐξῆλθον ἄεθλ' ἀγώνων, διεξῆλθον, Σοφ. Τρ. 505. νίκης ἔχων ἐξῆλθε .. γέρας, ὁ αὐτὸς Ἠλ. 687· νόστον ἐξ. (ἴδε **νόστος**) ὁ αὐτὸς Φιλ. 43. **ε)** μετὰ προθ., ἐξ. ἐπὶ θήραν, ἐπὶ θεωρίαν, κτλ., Ξεν. Κύρ. 1. 2, 11, κτλ.· κρατοῦντες τὸν ἐχθρὸν ἐπὶ πλεῖστον ἐξέρχονται, ἐπεκτείνουσι τὰς ἐκ τῆς νίκης ὠφελείας ἐπὶ πλεῖστον, Θουκ. 1. 70· σοῦ γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον στόμα. ἀφοῦ παρεξετράπης τόσον ὥστε νὰ ἐκβάλῃς τοῦ στόματός σου τόσον ἀνοσίους λόγους, Σοφ. Ο. Κ. 981· ὡσαύτως, ἐξέρχεσθαι εἴς τινας, ἐξέρχεσθαι ἔκ τινος τάξεως καὶ μεταβαίνειν εἰς ἄλλην, ὡς ἐξέρχονται εἰς τοὺς τελείους [ἐκ τῆς τάξεως τῶν ἐφήβων ὅηλ.] Ξεν. Κύρ. 1. 2, 12. **2)** ἐδείξας εἰς ἔλεγχον ἐξελθὼν ὃς εἶ, παρουσιασθεὶς εἰς ἔλεγχον, δοκιμασθεὶς ἐδείξας τίς εἶσαι, Εὐρ. Ἄλκ. 640· μήτ' ἐς χερῶν ἄμιλλαν ἐξέλθῃς ἐμοί, μήτε νὰ τολμήσῃς νὰ ἔλθῃς εἰς ἄμιλλαν χειρῶν ἐναντίον μου, Εὐρ. Ἑκ. 226: — γίνομαι, ἀποδείκνυμαι, τοιόσδε δ' ἐκφὺς οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι ποτ' ἄλλος Σοφ. Ο. Τ. 1084· πάομαι, ἀντίθετον τῷ **καθίσταμαι,** ἃ ἔχοντες ἐς τὸν .. πόλεμον καθίσταντο .. ταῦτα ἔχοντας καὶ ἐξελθεῖν Θουκ. 5. 31. **3)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἐπιτελῶ, καὶ ἃ μὲν ἐπινοήσαντες μὴ ἐξέλθωσιν, οἰκεῖα στέρεσθαι ἡγοῦνται Θουκ. 1. 70· τὸ πολὺ τοῦ ἔργου ἐξῆλθον ὁ αὐτὸς 3. 108· πρβλ., **ἐπεξέρχομαι** II. 2. **4)** ἀπολ., ἐξέρχομαι τῆς εὐθείας ὁδοῦ, «παρασπρατῶ», Πλάτ. Νόμοι 644Β· οὕτω καί, τὰ τῆς Σπάρτης ἐξελθὼν νόμιμα, παραβάς, Νύμφις παρ' Ἀθην. 536Α. **5)** μετ' αἰτ. τοῦ ὀργάνου τῆς κινήσεως, ἐξελθεῖν πόδα Δείναρχ. 100. 35· πρβλ. **βαίνω** II.

II. ἐπὶ χρόνου, παρέρχομαι, λήγω, ἀλλὰ γάρ οἱ ἐξελήλυθέναι τὸν χρόνον ὁκόσον κεχρῆσθαι ἄρξαντα Αἰγύπτου ἐκχωρήσειν Ἡρόδ. 2. 139· χρόνος οὐξελήλυθὼς Σοφ. Ο. Τ. 735· τοῦ ἐξελθόντος μηνὸς Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξεν. 44· ἐπειδὰν .. ὁ ἐνιαυτὸς ἐξέλθῃ Πλάτ. Πολιτικ. 298Ε· ἐλέγοντο δὲ καὶ αἱ σπονδαὶ ἐξεληλυθέναι Ξεν. Ἑλλην. 5. 2, 2· ἐπὶ νόσου, Ἱππ. 465. 49. **2)** ἐπὶ πολιτικῶν ἀρχῶν ὧν ἡ περίοδος ἔληξεν, ἡ ἐξελθοῦσα βουλή, ψήφισμα παρ' Ἀνδοκ. 10· 37, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 11, 7. **III.** ἐπὶ προφητειῶν, ἐνυπνίων, συμβεβηκότων, κτλ., ἀληθεύω, ἐκπληροῦμαι, Λατ. exire, evenire, ἐς τέλος ἐξελθοῦσα, «πληρωθεῖσα καιρῷ τινι» (Τζέτζ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 216· ἀπολ., τὴν ὄψιν συνεβάλετο ἐξελήλυθέναι Ἡρόδ. 6. 107, πρβλ. 82· οὐδ' ἐπαύσατο (ἡ μῆνις αὐτοῦ) πρὶν ἢ ἐξῆλθε, ἐκανοποιήθη, ὁ αὐτὸς 7. 137· οὕτως, ἰσόψηφος δίκη ἐξῆλθ', ἐγένετο, Αἰσχύλ. Εὐμ. 795· εἰ τύχοι κατ' ὀρθὸν ἐξελθόντα, νὰ τελειώσωσι καλῶς, Σοφ. Ο. Τ. 88· ἀριθμὸς μὲν γάρ, ἔφη, καὶ ἄλλοθεν οὐκ ἂν ἐλάττων ἐξέλθοι, δυνατὸν νὰ στρατολογηθῇ καὶ ἄλλοθεν οὐχὶ μικρότερος ἀριθμὸς στρατιωτῶν, Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 5· ἐντεῦθεν ἐπὶ προσώπων, ταρβῶν γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής, φοβούμενος μήπως ὁ Φοῖβος φανῇ δι' ἐμὲ ἀληθὴς προφήτης, Σοφ. Ο. Τ. 1011· ἐξέρχομαι εἰς φῶς, γεννῶμαι, τὰ μὲν τετελειωμένα, τὰ δὲ ἀτελῆ ἐξέρχεται Ἀριστ. Πρβλ. 10. 46. **2)** ἐπὶ λόγων, οὐδεὶς τῶν λόγων ἐξέρχεται παρ' ἐμοῦ, ἀλλ' ἀεὶ παρὰ τοῦ ἐμοὶ προσδιαλεγομένου Πλάτ. Θεαίτ. 161Β· ἐπὶ χρημάτων, ἐξέρχεται δὲ οὐδαμόσε (τὸ χρυσίον καὶ ἀργύριον ἐκ Λακεδαίμονος) ὁ αὐτὸς Ἀλκ. 1. 122Ε.

ἐξερῶ, ἴδε **ἐξερέω Α.**

ἐξερωέω, ὁρμῶ ἔξω τοῦ δρόμου, ἀφηνιάζω, ἐπὶ πτοηθέντος ἵππου, αἱ δ' ἐξηρώησαν Ἰλ. Ψ. 468· ἐξηρώησε κελεύθου Θεόκρ. 25. 189.

ἐξερωτάω: μέλλ. **-ήσω,** ζητῶ πληροφορίας, ἐρωτῶ νὰ μάθω, κούρας δ', ὁπόθεν, γενεὰν ἐξερωτᾷς, ὦ ἄνα; Πινδ. Π. 9. 79. **2)** μετ' αἰτ. προσ., ἐρωτῶ, πάλαι δή σ' ἐξερωτῆσαι θέλων Εὐρ. Ἀποσπ. 583.

ἐξεσθίω: μέλλ. **ἐξέδομαι:** πρκμ. **ἐξεδήδοκα:** ἀόρ. **ἐξέφαγον:** — τρώγω, κατατρώγω, τρώγω ἐντελῶς, ἐξέδεταί σου τοὔψον Ἀριστοφ. Ἱππ. 1032· ἐκ τῶν πόλεων τὸ σκῖρον ἐξεδήδοκεν Σοφ. 925· εἰ μή σ' ἐκφάγω ἐκ τῆσδε τῆς γῆς Ἱππ. 698· ἐξεσθίουσι [τὰ πτερά] αἱ μέλιτται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 22, 13.

ἐξέσθω, = τῷ προηγ., Αἰσχύλ. Χο. 275.

ἐξεσία, ἡ, (ἐξίημι), ἔκπεμψις, ἀποστολή, πρεσβεία, παρ' Ὁμήρῳ μόνον ἐν τῇ φράσει, ἐξεσίην ἐλθεῖν, Λατ. legationem obire (πρβλ. **ἀγγελίην ἐλθεῖν**), «καὶ δηλοῖ τὴν δημοσίαν πρεσβείαν παρ' Ὁμήρῳ» (Εὐστ.), Ἰλ. Ω. 235, ἔνθα ἴδε Spitzn., Ὀδ. Φ. 20.

ἐξεσις, εως, ἡ, ἀπόπεμψις γυναικός, ἤτοι διαζύγιον, Ἡρόδ. 5. 40.

ἐξέσσῡτο, ἴδε ἐν λ. **ἐκσεύω:**

ἔξεστι, προστ. **ἐξέστω,** ὑποτακτ. **ἐξῇ,** εὐκτ. **ἐξείη,** ἀπαρ. **ἐξεῖναι,** μετοχ. **ἐξόν:** παρατ. **ἐξῆν:** μέλλ. **ἐξέσται,** εὐκτ. **ἐξέσοιτο,** Ζεν. Ἀγησ. 1. 23: ἄπροσ. (οἱ μόνοι ἐν χρήσει τύποι τοῦ **ἔξειμι**). Ἐπιτρέπεται, εἶναι δυνατόν, μετ' ἀπαρ., Ἡρόδ. 1. 183. κτλ.: μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., ὁ αὐτὸς 1. 138, κτλ., Τραγ.

κτλ., ὡς Αἰσχύλ. ἐν Εὐμ. 899· νῦν σοι ἔξεστι, ὦ Ξενοφῶν, ἀνδρὶ γενέσθαι, ἰδοὺ περίστασις νὰ φανῇς ἀνήρ, Ξεν.'Αν. 7. 1, 21· ἐξ. εὐδαίμονι γενέσθαι, licet esse beatis, Δημ. 35. 2· ἀλλ' ἡ δευτέρα δοτ. ἐνίοτε μετατρέπεται εἰς αἰτ., ἐξ. ὑμῖν φίλους γενέσθαι Θουκ. 4. 20: —μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ.,'Αριστοφ.'Αχ.1079, Πλάτ. Πολιτικ. 290D:—μετοχ. οὐδ. ἀπολ., τί φεύγεις αἰεὶ ἐξόν τοι τῶνδε τἄτερα ποιέειν; ἐνῷ δύνασαι νά.., 'Ηρόδ. 4.126· ἐξόν σοι γάμου τυχεῖν Αἰσχύλ. Ηρ. 649· ἐξὸν κεκλῆσθαι Σοφ. Ἠλ. 365· ὡς οὐκ ἐξεσόμενον τῇ πόλει ὄκνην παρὰ τῶν ἀδικούντων.. λαμβάνειν Ανσ. 14. 10 (140. 24).

ἔξεστις, ιος, ἡ, ἴδε **ἕξαστις.**

ἐξετάζω· μέλλ. **ἐξετάσω**, σπανίως **ἐξετῶ**,'Ισοκρ.195C· πρβλ. Α. Β. 251. 32· ἀόρ. **ἐξήτασα** Σοφ., κλ.. Δωρ. **ἐξήταξα** Θεόκρ. 14. 28· πρκμ. **ἐξήτακα** Πλάτ., κλ.:—Παθ.: μέλλ. **-ετασθήσομαι** Δημ. 24.1: ἀόρ. **-ητάσθην,** ἴδε κατωτ.: πρκμ. **-ήτασμαι,** ἴδε ἐν τέλει:—(τὸ ἁπλοῦν **ἑτάζω** δὲν εἶναι σύνηθες). 'Εξετάζω, ἐρευνῶ, ἐρωτῶ καὶ λαμβάνω πληροφορίας περί τινος, δοκιμάζω, ἐξ. φίλους, ὄντιν' ἔχουσι νόον Θέογν.1010, πρβλ.'Αριστοφ. Θεσμ. 438, κτλ.· τὴν ὑπάρχουσαν ξυμμαχίαν ἐξ. Θουκ. 2. 7· βίον αὐτοῦ πάντα ἐξετάσω Δημ. 521. 24· ἐκ τοῦ εἰκότος ἐξετασθῆναι δεῖ τὸ πρᾶγμα 'Αντιφῶν 133. 38· ἐξ. λόγον, ἀντίθετον τῷ **ὑπέχειν**,'Αριστ. Ρητ.1.1,1: — ἀπολ., ἐξετάζω, σκοποῦντας καὶ ἐξετάζοντας περὶ νόμων Πλάτ. Νόμοι 685A· δι' ἀκριβείας ἐξ. ὁ αὐτὸς Θεαίτ.184C:—ἐξετάζω καὶ λαμβάνω πληροφορίας παρά τινος περί τινος, ἐξητάκει τὰ κατὰ **μέρος** ὑπὲρ αὐτῆς (τῆς Κερχηδόνος).. τῶν εἰδότων Πολύβ.10. 8, 1:—ἐπομένης ἀναφορ. ἀντων., ἐξ. ὅστις ἐστὶ Δημ. 1126. 13· ἐξ τί καὶ πῶς λέγουσι Πλάτ. Φαῖδρ. 261A· ἐξ. τινά, τίνος ἐστὶ γένους 'Επικρ. ἐν 'Αδήλ.1.17. **2)** ἐπὶ στρατευμάτων, ἐπιθεωρῶ, Θουκ. 2. 7., 7. 33, 35, κτλ.:—Παθ., στρατὸς δὲ θάσσει κἀξετάζεται Εὐρ. Ἰκ. 391, πρβλ. Θουκ. 6. 97: — καθόλου, ἐπιθεωρῶ, ἀπαριθμῶ, ἁμαρτήματα ἀκριβῶς ἐξ. 'Ισοκρ. 152D, πρβλ. Δημ. 472. 18., 474. 21. **II.** ὑποβάλλω εἰς αὐστηρὰν ἐξέτασιν, ἀνακρίνω, 'Ηρόδ. 3. 62 (πρβλ. **ἑτάζω**), Σοφ. Αἴ. 586, Ο. Τ. 210· τινὰ περί τινος Πλάτ. Φαῖδρ. 258D· τινά τι ὁ αὐτὸς Γοργ. 515B, Ξεν. Κύρ.6. 2, 35· δικαίως αὐτὸν ἐξετάσω Δημ. 564.17, πρβλ. 232. 3., 1124. 20 κἑξ.· ἐξετάζειν τινὰ ὅστις ἦν ὁ αὐτ.1126. 23. **III.** ὑπολογίζω, ὁ αὐτὸς 67.16· ἐξετάζω τινὰ σχετικῶς πρὸς ἄλλον, παραβάλλω αὐτὸν πρὸς ἐκεῖνον, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ζῶντας, ὧ χρηστέ, .. τὸν ζῶντα ἐξέταζε ὁ αὐτὸς 330. 29· ἰσοστάσιος ἦν ἡ πορφύρα πρὸς ἄργυρον ἐξεταζομένη Ἀθήν. 526C· οὕτως, ἐξ. τι παρά τι Δημ. 315. 3, πρβλ.'Ισοκρ. 160E: ἐντεῦθεν, συγκρίνω, παραβάλλω, πρὸς 'Αριστογείτονα ἐμαυτὸν ἐξετάζειν Δημ.1485.17. **IV.** διὰ δοκιμασίας ἐξετάζω, δοκιμάζω, ἐπὶ χρυσοῦ, ἐν λιθίναις ἀκόναις ὁ χρυσὸς ἐξετάζεται Χίλων ἐν Bgk. Λυρ. σ. 568· ἐξ. τοὺς κακοὺς Ξεν. Οἰκ. 20, 14· τοὺς χρησίμους Δημ. 918.18:—συχν. ἐν τῷ Παθ. μετὰ μετοχ., ἐὰν μὴ παρὼν ἐξετάζηται, ἐὰν ἀποδειχθῇ ὅτι δὲν ἦτο ἐκεῖ, Πλάτ. Νόμοι 764A· καὶ λέγων καὶ γράφων ἐξηταζόμην τὰ δέοντα Δημ. 286. 4· ἐξήτασαι πεποιηκὼς ὁ αὐτὸς 294. 10· ἐξετάζεσθαι φίλος (ἐνν. ὤν) Εὐρ."Αλκ.1011· ἐχθρὸς ἐξεταζόμενος Δημ. 525. 25· κατήγορος ὁ αὐτὸς 613 ἐν τέλει· οὕτως, ὧν εἷς ἐγὼ βουληθεὶς ἐξετάζεσθαι 'Ανδοκ. 29. 8. **2)** μετὰ γεν.. τῶν ἐχθρῶν ἐξετάζεσθαι, συγκαταλέγεσθαι (πρβλ. **συνεξετάζω**), Λατ. versari, censeri, numerari inter .., Δημ. 434. 23· μετὰ τῶν ἄλλων ἐξητάζετο ὁ αὐτὸς 300. 27· ἐν τισι Διον.'Αλ. 6. 59· ἐν τοῖς ἱππικοῖς, μεταξὺ τῶν παρὰ Ρωμαίοις Equites, Πλουτ. Πομπ.14. **3)** ἀπολ., ἀνήκω εἴς τινα μερίδα, Διον.'Αλ. 6. 33, πρβλ. Πλούτ. 2. 74B· ἐξητάσθησαν αἱ πᾶσαι πεντεκαίδεκα [μυριάδες] (ἐν τῇ ἀπογραφῇ τῆς Ρώμης) ὁ αὐτὸς ἐν Καίσαρι 55. **4)** παρουσιάζομαι, ἐμφανίζομαι, Δημ. 566. 27· πρὸς τὸν ἄρχοντα .. οὐδέπω .. ἐξήτασται ὁ αὐτὸς 980. 5· πρβλ. 318. 15.

ἐξέτασις, εως, ἡ, τὸ ἐξετάζειν τι ἐπισταμένως, ἔρευνα, ἐξέτασις, Πλάτ.'Απολ. 22E, Θεαίτ. 210C· ἐξ. ποιεῖσθαι περί τινος Λυκοῦργ.151· μέσ., ἐξ. λαμβάνειν, ἀναλαμβάνειν ἔρευναν, Δημ. 308. 25· οὕτως, ἐξ. τινος ἔχειν Θουκ. 6. 41· ἐξ. γίγνεται πρός τι, σύγκρισις γίνεται πρός τι .., Λουκ. Προμ. ἢ Καύκ.12·— ἐξ. βίων, ἡ παρὰ Ρωμαίοις census, τιμητεία,Πλουτ. Αἰμίλ. 38. **2)** στρατιωτικὴ ἐπιθεώρησις, ἐξ. ὅπλων, ἵππων ποιεῖσθαι, ποιεῖν ἐπιθεώρησιν, Θουκ. 4.74., 6. 45, 96· ποιεῖν Ξεν.'Αν.1. 2, 14· ἐξ. γίγνεται αὐτόθι 5. 3, 3.

ἐξεταστμός, ὁ, = **ἐξέτασις,** Δημ. 230.14, Πλούτ. 2. 1060B.

ἐξεταστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐξετάζω,** δεῖ ἐξετάζειν, Πλάτ. Πολ. 599A.

ἐξεταστήριον, τό, δοκιμή,'Ωριγέν. I. 572A.

ἐξεταστής, οῦ, ὁ ἐξετάζων, ὁ σταθμίζων, ὁ ἀνακρίνων, ὧν ἐξετασταί τε καὶ κολασταὶ κατὰ νόμον εἰσὶν οἱ ἱεροφάνται Διον.'Αλ. 2. 67, Πλούτ.'Αγησ.11. **2)** ἔν τισι πολιτείαις = ἐλεγκτὴς δημοσίων λογαριασμῶν, λογιστής,'Αριστ. Πολιτικ. 6. 8,16. **3)** ἐν 'Αθήναις, ἄρχων οὗ ἔργον ἦν τὸ ἐξελέγχειν τὸν ἀριθμὸν τῶν μισθοφόρων (ξένων) ὅπως μὴ συμβαίνῃ κατάχρησις ἐν τῇ πληρωμῇ τοῦ μισθοῦ αὐτῶν, Αἰσχίν. 16.7, Συλλ.'Επιγρ. 106 (ἔνθα ἴδε Böckh). Ἴδε καὶ Λ. Β. 252. 6.

ἐξεταστικός, ἡ, όν, ὁ ἐπιτήδειος ἢ ἁρμόδιος νὰ ἐξετάζῃ, μετὰ γεν.. τῶν ἔργων ἐξεταστικὸς Ξεν.'Απομν.1.1,7· ἐξ. καὶ κριτικὸς Λουκ.'Ερμότ. 64·— ἀπολ., ἐρευνητικός, περὶ τῆς διαλεκτικῆς,'Αριστ. Τοπ.1. 2, 2· ἐν τῇ Ποιητ.17, 5, ἐκστατικοὶ φαίνεται νὰ εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή.—'Επίρρ. **-κῶς,** Δημ. 215. 9. **II. ἐξεταστικόν** (ἐνν. ἀργύριον), τό, ὁ μισθὸς ἐξεταστοῦ, Δημ. 167. 17.

ἐξέτερος, αι, α, μεταγεν. τύπος τοῦ **μετεξέτερος,** Νικ. Θηρ. 412. 741.

ἐξ-έτης, ες, ἓξ ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων, ἵππον .., **ἐξέτε'** ἀδμήτην 'Ιλ. Ψ. 266, πρβλ. 655, Ησιόδ. Ν. 3. 85, 'Αριστοφ. Νεφ. 862·— ὡσαύτως θηλ. **ἐξέτις, ιδος,** μετὰ τὸν ἐξέτη καὶ τὴν ἐξέτιν Πλάτ. Νόμοι 791C. **II.** διαρκῶν ἓξ ἔτη, ἀρχὴ Αυσ.183.15.

ἐξέτει (ἐν ταῖς νεωτέραις καὶ ἀρίστοις ἐκδ. ὅταν σημαίνῃ ἐξ ὅτου, γράφεται διχρημένως **ἐξ ἔτει**), πρόθ. μετὰ γεν., ἐξ ἔτι τοῦ, ὅτε .., ἔτι καὶ ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, ὅτε .., 'Ιλ. Ι. 106· ἐξέτι πατρῶν, «ὅ ἐστιν, ἐκ προγόνων, ἀνέκαθεν» (Εὐστ.), 'Οδ. Θ. 245· ἐξέτι νηπυτίης 'Απολλ. Ρόδ. Δ.791· ἐξέτι κεῖθεν Καλλ. εἰς'Αρτ.103· ὡσαύτως παρὰ μεταγ. πεζοῖς, ἐξέτι νέου, νεαροῦ 'Αππ.'Εμφυλ. 2. 86, Αἰλ. π. Ζ. 5. 39· ἐξέτι παίδων 'Ελλ.'Επιγράμμ. 580. 9.

ἐξευδιάζω, ποιῶ εὐδίαν, καταπαύω, καταπραΰνω, τοὺς χειμῶνας τῶν πραγμάτων Φίλων 2. 345, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐξευδίασεν.**

ἐξευθύνω, ἐξετάζω, τοὺς ἄρχοντας Πλάτ. Νόμοι 945D.

ἐξευκρινέω, μετὰ προσοχῆς, ἀκριβῶς ἐξετάζω, 'Ιππ. π. 'Αγμ. 763· ἐξ. τὰς διαφοράς, συστηματικῶς ἐξετάζω αὐτάς, Πολύβ. 35. 2, 6.

ἐξευλαβέομαι, προφυλάττομαι μετὰ προσοχῆς, ἔκ τινος, μετ' αἰτ., ἐξευλαβεῖσθαί τε τὰ δεινὰ καὶ τὰ μὴ Πλάτ. Λάχ.199D, κ. ἀλλ.: ἐξευλ. τοῦτο μή .. Εὐρ.'Ανδρ. 645· ἐξ. μή ... Αἰσχίν. 'Αποσπ.195.

ἐξευμαρίζω, καθιστῶ τι εὐμαρές, ἐλαφρόν, κουφίζω, συμφοράς δὲ τὰς ἐμὰς ἐξευμαρίζων Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 18, πρβλ. Βακχ. 46. **II.** Μέσ., παρασκευάζω, Λατ. expedire, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 81.

ἐξευμενίζω, καθιστῶ εὐμενῆ, εὐμενίζω, Εὐστ. Πονημάτ. 135. 61: —Μέσ. Πλουτ.Φάβ.4,κτλ: —Παθ.: ἀόρ. **-ισθείς** Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 9.7. **II.** ἀμεταβ., εἶμαι εὐμενής, θεὸς ἐξ. Συλλ. Ἐπιγρ. 8627.

ἐξευμενισμός, ὁ, τὸ ἐξευμενίζειν, 'Ωριγέν. I. 1613B.

ἐξευμενιστέον, ῥημ. ἐπιθ. τοῦ **ἐξευμενίζω,** δεῖ ἐξευμενίζειν, 'Ωριγέν. I. 1612C.— **ἐξευμενιστέος,** ὅστις πρέπει νὰ ἐξευμενισθῇ, Εὐστ. εἰς 'Ιλ. Η. 199.

ἐξευνουχίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ **εὐνουχίζω,** Πλούτ. 2.692C.

ἐξευπορέω, ἀφθόνως παρέχω, ἐπικουρίαν ταῖς χρείαις Πλάτ. Νόμοι 918C. **II.** ἀπολ., εὐπόρως ἔχω, εἶμαι καλῶς παρεσκευασμένος, περί τι αὐτόθι 861B. — 'Ο τύπος **ἐξευπορίζω,** ἐν Ξεν. 'Αν. 5. 6, 19, εἶναι προφανὲς σφάλμα ἀντὶ τοῦ **ἐκπορίζω,** διὸ καὶ διωρθώθη ἤδη ἐν ταῖς νέαις ἐκδ.

ἐξεύρεμα, τὸ = **ἐξεύρημα,** ἴδε Λοβέκκ. ἐν Φρυν. 445.

ἐξεύρεσις, εως, ἡ ἀναζήτησις, ἔρευνα, ἀπεῖχον τῆς ἐξευρέσιος 'Ηρόδ. 1.67. **2)** ἐφεύρεσις, ὁ αὐτὸς 1. 94. **3)** τὸ ἀναζητεῖν καὶ ἐξευρίσκειν τι, ὁ νόμος ἄρα βούλεται τοῦ ὄντος εἶναι ἐξεύρεσις Πλάτ. Μίνως 315A.

ἐξευρετέος, α, ον, ῥημ. ἐπιθ.,ὃν πρέπει νὰ ἐξεύρῃ τις, ἐξευρετέος γὰρ νοῦς ἀποστερητικὸς 'Αριστοφ. Νεφ. 728. **II. ἐξευρετέον,** δεῖ ἐξευρίσκειν, Πλάτ. Πολ. 380A.

ἐξευρετικός, ή, όν, ἐφευρετικός, ἀγχίνους, Μ.'Αντων.1. 9.

ἐξεύρημα, τό, ἐφεύρεσις, ἐωυτῶν ἐξεύρημα γενέσθαι 'Ηρόδ. 1. 94· καὶ σφι τριξὰ ἐξευρήματα ἐγένετο, τοῖσι οἱ Ἕλληνες ἐχρήσαντο αὐτόθι 171, Αἰσχύλ. Θήβ. 649· ἐξ σοφὸν 'Αριστοφ.'Εκκλ. 578· Παλαμηδικὸν .. τοὐξεύρημα Εὔπολ. ἐν 'Αδήλ. 2· στρατηγίας πλήθει τε κἀξευρήμασιν Φρύν. Κωμ. ἐν «Μονοτρόπῳ» 4.

ἐξευρίσκω· μέλλ. **-ευρήσω**· ἀόρ. **ἐξεῦρον** καὶ **ἐξηῦ-**:—ἀνευρίσκω τι ὅπερ ἀπώλεσα, εἴ ποθεν ἐξεύροι (σκύμνους) 'Ιλ. Σ. 322· ἀνακαλύπτω τὴν ἀληθῆ κατάστασιν πράγματός τινος, καὶ ἐξευρεῖν αὐτὸ (τὸ ξυνεστηκὸς) ἀδύνατοι ὄντες διὰ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως Θουκ. 8. 66· ἐπινοῶ, Πλάτ. Πολ. 566B, κτλ.· ἐξ. ὀπόθεν, ἀνευρίσκειν ἐκ ποίας πηγῆς ..'Αριστοφ.'Ιππ. 800· ἐφευρίσκω,'Ηρόδ. 1, 8, 94., 4. 61, κτλ.· ἀριθμόν, ἔξοχον σοφισμάτων ἐξ. Αἰσχύλ. Ηρ. 460, πρβλ. 469· ἐξ. ἐπ' ἐμοὶ δεσμὸν αὐτόθι 97: — ἁπλῶς εὑρίσκω, ἧς (τῆς πόλεως) σε προστάτην σωτῆρά τ', ὦναξ, μοῦνον ἐξευρίσκομεν (ἐξυπ. ὄντα) Σοφ. Ο. Τ. 304· αὐτὸν ἐξ. ἔχθιω Φρυγῶν, ὁ αὐτὸς ἐν Αἴ. 1045· ποῦ τὸν ἄνδρα .. ἐξευρήσομεν 'Αριστοφ. 'Ιππ. 145· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ἄλλο τι ἐξευρήκασι .. γενέσθαι 'Ηρόδ. 1.196· ἐν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν, εἰς πολλὰ δύναται νὰ ὁδηγήσῃ τινὰ νὰ μάθῃ,

Σοφ. Ο. Τ. 120· ὦ θυμέ, νυνὶ βωμολόχον ἐξευρέ τι Ἀριστοφ. Ἱππ. 1194: — Παθ. Ἡρόδ. 1. 8, 90, κ. ἀλλ.· ἀπροσ., ὧδέ σφι ἐς τὴν ἔψησιν τῶν κρεῶν ἐξεύρηται, ἐφευρέθη, ὁ αὐτὸς 4. 61. **2)** ζητῶ καὶ εὑρίσκω τι, κτήνεα σιτεύεσκον ἐξευρίσκοντες τιμῆς τὰ κάλλιστα Ἡρόδ. 7. 119., 5. 33. **3)** κτῶμαι, ὅτι κράτος ἐξεῦρε Πινδ. Ι. 8 (7). 8· ἐπιφέρω, προξενῶ, μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι Σοφ. Τρ. 25· πορίζω, γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα τόξον τόδ' ἐξηύρισκε ὁ αὐτὸς Φιλ. 288· νόμους σεαυτῷ Ἀντιφῶν 130. 38· ἐπὶ εὐχῆς πρὸς κόρην, γένοιτο πάντ' ἄμεμπτος ἡ κούρη κἀφνειὸν ἄνδρα κὠνομαστὸν ἐξεύροι, ν' ἀξιωθῇ νὰ εὕρῃ, Φοίνιξ παρ' Ἀθην. 359F: — ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ἐξευρέσθαι παλαίσματα Θεόκρ. 24. 112. **II.** ἀνερευνῶ, γαίας τε πάσας καὶ βαθυκρήμνου πολιᾶς ἀλὸς ἐξευρὼν θέναρ Πινδ. Ι. 4. 97 (3. 74).

ἐξευτελίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **εὐτελίζω**, Πλουτ. Ἀλέξ. 28, Ἀθήν. 494C.

ἐξευτελισμός, ὁ, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **εὐτελισμός**, Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 3.

ἐξευτελιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐξευτελίζων, ὡς καὶ νῦν, Φιλόδ. π. κακ. XXIV. 6, ἔκδ. Sauppe.

ἐξευτονέω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **εὐτονέω**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 147.

ἐξευτρεπίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **εὐτρεπίζω**, Εὐρ. Ἡλ. 75.

ἐξευφραίνομαι, = **εὐφραίνομαι**, Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΚΓ', 41 ὡς διάφ. γραφ.), Ἑρμ. Τρισμ. 17. 9.

ἐξεύχομαι, διηγοῦμαι καυχώμενος, τοῖσι μὲν ἐξεύχετ'.. σφετέρου πατρὸς ἀρχὰν Πίνδ. Ο. 13. 85· λέγω καυχώμενος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 533· Ἀργεῖαι γένος ἐξευχόμεθα, καυχώμεθα ὅτι εἴμεθα Ἀργεῖαι κατὰ τὸ γένος, ὁ αὐτ. Ἱκ. 275· ὡσαύτως, ἐξ. γένος, καυχῶμαι διὰ τὸ γένος, τὴν καταγωγήν, αὐτόθι 272. **II.** εὔχομαι, παρακαλῶ θερμῶς νὰ γείνῃ τι, εἰς ὄψιν ἥκεις ὧνπερ ἐξηύχου πάλαι, ὧνπερ εἰς ὄψιν ἐλθεῖν ἐξηύχου, ὁ αὐτ. Χο. 215· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Εὐρ. Μήδ. 930.

ἐξέφανεν, ποιητ. ἀντὶ **ἐξεφάνησαν**, Πίνδ. Ο. 13. 25.

ἐξέφηβος, ὁ, ὑπερβὰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, Κηνσωρῖνος (Censorinus) de Die Natali 5.

ἐξεφίημι, = **ἐφίημι**: — Μέσ., **ἐξεφίεμαι**, ἐντέλλομαι, μετ' ἀπαρ., ἐκεῖνον εἶργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται Σοφ. Αἴ. 795, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 1468.

ἐξεχέ-βρογχος, ον, ὁ ἔχων ἐξέχοντα τὸν βρόγχον (τὸ καρύδι τοῦ λαιμοῦ), Ἱππ. π. Ἄρθρ. 807, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 8.

ἐξεχέ-γλουτος, ον, ὁ ἔχων τοὺς γλουτοὺς ἐξέχοντας, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 823.

ἐξεχής, ές, (**ἐξέχω** ΙΙ) ἐξέχων, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 8.

ἐξέχω, ὡς καὶ νῦν, μετὰ γεν., ὄζος μὲν οὖν τῆς ᾳδοὺς οὗτος ἐξέχει Ἀριστοφ. Σφ. 1377. **2)** ἀπολ., προβάλλω πρὸς τὰ ἔξω, ἐξέχω, ἡ δὲ προβολὴ ἐστι τὸ τοῦ ὀστέου ἐξέχον στρογγύλον παρὰ τὸ ἄλλο Ἱππ. π. τ. ἐν Κεφ. Τρωμ. 895· **ἐξέχοντα** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **κοῖλα**, Πλάτ. Πολ. 602C· πρβλ. **εἰσέχω** ΙΙ. **6)** ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἐκλάμπω, φαίνομαι, ἦν ἐξέχῃ εἶλη κατ' ὄρθρον Ἀριστοφ. Σφ. 771· ἔξεχ', ὦ φίλ' ἥλιε, ἐμφανίσθητι, ὦ ἀγαπητὲ ἥλιε, ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 346· πρὶν ἥλιον ἐξέχειν, πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, νόμος παρὰ Δημ. 1071. 3· — οὕτω μεταγεν. ἐν τῷ παθ., Ἑβδ. (Γ', Βασιλ. Ζ', 29), **II.** Μέσ., ἔχομαί τινος, προσκολλῶμαι εἴς τι, ἐξεχομένους τῶν υἱέων Διον. Ἁλ. 1. 79, Κλήμ. Ἀλ. 165.

ἐξέψω: μέλλ. **ἐξεψήσω**, βράζω ἢ μαγειρεύω τι ἐντελῶς, Ἡρόδ. 4. 61. — Παθ., ἐντελῶς βράζομαι, Ἀριστ. Μετεωρολ. 4. 7, 4.

ἔξηβος, ον, (ἥβη) «ἔξω τῆς ἥβης· τριάκοντα πέντε ἐτῶν» Ἡσύχ.· καὶ τὸν ἐλλείποντ' ἔτι ἥβης ἀκμαίας, καὶ τὸν ἔξηβον χρόνῳ Αἰσχύλ. Θήβ. 11.

ἐξηγέομαι: μέλλ. **-ήσομαι**, Ἀποθ., εἶμαι ἀρχηγός, μετὰ γεν. προσ., τῶν δ' ἐξηγείσθω, «τούτων ἡγεμὼν ἔστω» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Β. 806· ἐν Ἀνδοκ. 1. 116 ὁ Reiske διώρθωσε Κηρύκων ὤν, ὥστε τὸ **ἐξηγῇ** καὶ **ἐξηγεῖσθαι** κεῖνται κατὰ τὴν σημασ. ΙΙΙ. 3. **2)** ἐξυπακουομένης γενικῆς, ἔχω τὴν ἡγεμονίαν τινός, ὑμεῖς γοῦν, ὦ Λακεδαιμόνιοι, τὰς ἐν τῇ Πελοποννήσῳ πόλεις ἐπὶ τὸ ὑμῖν ὠφέλιμον καταστησάμενοι ἐξηγεῖσθε (ἐξυπ. αὐτῶν) Θουκ. 1. 76· ἀπολύτ. 1. 95· χαλεπῶς ἐξ. 3. 93· ἴδε κατωτ. ΙΙ. 2.

II. προηγοῦμαι, προπορεύομαι, ἀπολ., Ὁμ. Ὕμν. εἰς Διόνυσ. 10· ἔπεσθαι τῇ ἂν οὗτοι ἐξηγέωνται Ἡρόδ. 1. 151, πρβλ. 9. 11· ἐὰν αὐτὸ ἁμῇ γέ πῃ ἱκανῶς ἐξηγησώμεθα Πλάτ. Πολ. 474C· πρβλ. **ἐξαιτέω** ΙΙ. 2. **2)** μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ., δείκνυμι εἴς τινα τὴν ὁδόν, Ἡρόδ. 6. 135· ἐντέλλομαι, ἃ δ' ἐξηγεῖσθε τοῖς ξυμμάχοις Θουκ. 3. 55· μετὰ δοτ. προσ. μόνον, προηγοῦμαι, ὁδηγῶ, ἡμῖν Σοφ. Ο. Κ. 1589, κτλ.· ἢ μετ' αἰτ. τόπου μόνον, δεικνύω τὸν δρόμον εἴς τι μέρος, χῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι αὐτόθι 1520. **3)** μετὰ γεν. πράγμ., ἐξ. τῆς πράξεως Ξεν. Κύρ. 2. 1, 29. **4)** ὁδηγῶ ὡς ἀρχηγὸς στράτευμα εἴς τι μέρος, καὶ ἦν οἱ θεοὶ παραδιδῶσιν, ἐξηγήσομαι εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἂν οἱ θεοὶ τὸ ἐπιτρέψωσι, θὰ σᾶς ὁδηγήσω εἰς τὴν Ἑλλάδα, Ξεν. Ἀν. 6. 6, 34. **III.** ὡς τὸ Λατ. praeire verbis, ὑπαγορεύω εἴς τινα ὡρισμένον τινὰ τύπον λέξεων, αὐτὸς γὰρ ἐξηγεῖτο τὸν νόμον τοῦτον τῷ κήρυκι Δημ. 363. 18· ἐξηγοῦ θεούς, ὑπαγόρευσόν μοι τὰ ὀνόματα τῶν θεῶν εἰς οὓς θέλεις νὰ ὁρκισθῶ, Εὐρ. Μήδ. 745. **2)** καθόλου, παραγγέλλω, κελεύω, ποιήσουσι .. τὸ ἂν κεῖνος ἐξηγέηται Ἡρόδ. 5. 23· ἢ ὁ νόμος ἐξηγεῖται Πλάτ. Πολ. 604A: ἐπὶ μάντεως, μετ' αἰτ., παραγγέλλω τινὰ νὰ κάμῃ τι, διατάττω, Αἰσχύλ. Εὐμ. 595· τἄλλα δ' ἐξηγοῦ φίλοις ὁ αὐτὸς Χο. 552· οἷς τῶν ἄλλων θεῶν οἱ Μάγοι ἐξηγοῦντο = τοῖς ἄλλοις θεοῖς οὓς .. Ξεν. Κύρ. 8. 3, 11, πρβλ. 4. 5, 51., 7. 3, 1. **3)** ὁδηγῶ τινα τί νὰ πράξῃ ἢ τί νὰ εἴπῃ, τί φῶ; δίδασκ' ἄπειρον ἐξηγουμένη Αἰσχύλ. Χο. 118· παραινῶ, νουθετῶ, Σοφ. Ο. Κ. 1284, κτλ.· κελεύω, ἢ ὁ νόμος ἐξηγεῖται Πλάτ. Πολ. 604B· οὗτος γὰρ δήπου ὁ θεὸς περὶ τὰ τοιαῦτα πᾶσιν ἀνθρώποις .. ἐξηγεῖται αὐτόθι 427C, πρβλ. 469A· ποιήσουσι τοῦτο τὸ ἂν κεῖνος ἐξηγέηται Ἡρόδ. 5. 23· ὅ τι χρὴ ποιέειν, ἐξηγέεο σὺ ὁ αὐτὸς 4. 9· πρβλ. 7. 234· ὁ ἐξηγησάμενος τοῦ Διονύσου τό τε οὔνομα καὶ τὴν θυσίην, ὁ ἑρμηνεύσας, ὁ αὐτὸς 2. 49· τὸν ποιητὴν Πλάτ. Κρατ. 407A· ἃ Ὅμηρος λέγει ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 531A· ὁ τὸν Ἡράκλειτον πᾶσιν ἐξηγούμενος Ἀντιφάνης ἐν «Καρσὶ» 1· τὰ νόμιμα Δημ. 1160. 10· ἀπολ., ἄγραφοι νόμοι καθ' οὓς Εὐμολπίδαι ἐξηγοῦνται, καθ' οὓς οἱ Εὐμολ. ἑρμηνεύουσι τὰ πράγματα, Λυσ. 104. 9, πρβλ. Ἀνδοκ. 15. 25: πρβλ. **ἐξηγητής** ΙΙ. **IV.** διηγοῦμαι λεπτομερῶς, Ἡρόδ. 2. 3, Αἰσχύλ. Πρ. 214, 702, Θουκ. 5. 26· ἐκτίθημι, περιγράφω, τὴν ἔλασιν Ἡρόδ. 3. 4., 7. 6, πρβλ. 6. 135, Θουκ. 1. 138· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., διδάσκω, «ἐξηγῶ», ὅτι .. Σοφ. Αἴ. 320· ἑπομένης ἀναφορ. ἀντωνυμ., ἐξ. ὅτῳ τρόπῳ .. Ἡρόδ. 3. 72, κτλ.· ἐξ. περί τινος Πλάτ. Ἴων 531A, Ξεν. Λακ. 2, 1. **2)** ἑρμηνεύω, μεταφράζω, Ἰουστίνου Μάρτ. Διάλ. πρὸς Τρύφ. 68.

ἐξήγησις, εως, ἡ, διήγησις, Θουκ. 1. 73· ὑπέρ τινος Πολύβ. 6. 3, 1. **II.** ἐξήγησις, ἑρμηνεία, περὶ τοὺς νόμους Πλάτ. Νόμοι 631D· ἐνυπνίων Διόδ. 2. 29. **2)** παρὰ τοῖς Γραμμ., σχόλια, ἑρμηνεία. **3)** μετάφρασις, Ἰουστίνου Μάρτ. Διάλ. πρὸς Τρύφ. 124.

ἐξηγητής, οῦ, ὁ, ὁ εἰσηγούμενός τι, ὁ συμβουλεύων, Λατ. auctor, πραγμάτων ἀγαθῶν Ἡρόδ. 5. 31· οὗτοσὶ δὲ .. ἁπάντων ἦν τούτων ἐξηγ. Δημ. 928. 20. **II.** ὁ ἑρμηνεύων τι, ἑρμηνευτής, Λατ. enarrator, ἰδίως χρησμῶν, ἐνυπνίων, οἰωνῶν καὶ τῶν τοιούτων, Ἡρόδ. 1. 78· ἢ ὡς ἐν Ἀθήναις, ἑρμηνευτὴς ἱερῶν τελετῶν ἢ συνηθειῶν, τρόπων ταφῆς, ἐξιλασμῶν καὶ τῶν τοιούτων, Λατ. inter pres religionum, εἶδος θρησκευτικοῦ ὁδηγοῦ, Πλάτ. Εὐθύφρων 4D, 9A, Νόμοι 759C, E, 775A, κτλ., Ἡσαΐας 73. 24· πρβλ. **ἐξηγέομαι** ΙΙΙ. 3, Ruhnk. ἐν Τιμ. σ. 109, Μυλλέρον ἐν Αἰσχύλου Εὐμ. § 74 κέξ.· — ἐν Πλάτ. Πολ. 427C. ὁ Ἀπόλλων λέγεται ὁ πάτριος ἐξ. τῆς θρησκείας· πρβλ. **προφήτης**. **2)** ὁ ὁδηγῶν εἰς ναούς, κτλ. (πρβλ. **περιηγητής**) Παυσ.

ἐξηγηματικός, ή, όν, = **ἐξηγητικός**, Μένανδρ. ἐν Ῥήτορσι, τ. 9. σ. 142. 5 (Walz).

ἐξηγητικός, ή, όν, ὁ περὶ τὴν ἐξήγησιν, ἑρμηνευτικός, περὶ τῶν μερῶν τῆς γραμματικῆς, Α. Β. 659, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 847. **II.** **ἐξηγητικὰ** (ἐνν. **βιβλία**), τά, βιβλία περὶ ἑρμηνείας οἰωνῶν, Πλουτ. Νικ. 23: — Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἑρμηνευτικῶς, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 28.

ἐξηγορία, ἡ, ἐκφώνησις, Ἑβδ. (Ἰὼβ ΛΓ', 26). **2)** ὁμολογία, ἐξομολόγησις, αὐτόθι ΚΒ', 22.

ἐξήϊα· «θυμιάματα» [κήϊα;] Ἡσύχ.

ἐξηθέω, διηθῶ, διυλίζω, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 13, 1: — Παθ., Ἀριστ. Προβλ. 38. 5.

ἐξήκεστος, ὁ, «ἡταιρικώς· ὅθεν καὶ τοὺς πρωκτοὺς ὁμωνύμως ἐξηκέστους ἔλεγον» Ἡσύχ.

ἐξηκονθ-ήμερος, ον, ὁ κατὰ τὴν ἐξηκοστὴν ἡμέραν γινόμενος, τὸ ἐξηκονθήμερον ἀπόφθαρμα Ἱππ. 1013E.

ἑξήκοντα, οἱ, αἱ, τά, «ἑξῆντα», Ἄκλ., Ὁμ., κλ.· ἴδε ἐν λ. **ἑξ**.

ἑξηκοντά-βιβλος, ον, συνιστάμενος ἐξ ἑξήκοντα βιβλίων, Σουίδ. ἐν λέξει Ἱπποκράτης, ἐν τέλει.

ἑξήκοντα-ἐτης, ες, ἔχων ἡλικίαν ἑξήκοντα ἐτῶν, Μίμν. 6, Ἱππ. 1149D, κτλ.

ἑξηκοντα-ετία, ἡ, περίοδος ἑξήκοντα ἐτῶν, Πλούτ. Κικ. 25.

ἑξηκοντάκις [ᾰ], καὶ ποιητ. **-άκι**, Ἐπίρρ., ἑξήκοντα φοράς, Πίνδ. Ο. 13. 141.

ἑξηκοντά-κλῖνος, ον, ἔχων ἑξήκοντα κλίνας ἢ ἀνάκλιντρα, οἶκος Διόδ. 16. 83.

ἑξηκοντά-λῐθος, ον, ὁ ἔχων ἑξήκοντα λίθους, Πλίν. Ν. Η. 37. 10, 60.

ἑξηκοντά-μοιρος, ον, ἀποτελούμενος ἐξ ἑξήκοντα μοιρῶν, μνημονεύεται ἐκ τῶν Σχολ. εἰς Ἄρατ.

ἑξηκοντα-πέντε, -ἑξ, -επτά, -οκτώ, -εννέα, σύνθετα παρὰ τοῖς Ἑβδ.

ἑξηκοντά-πηχυς, υ, ἔχων μῆκος ἑξήκοντα πήχ., Ἀθήν. 201E.

ἑξηκοντά-πους, ὁ, ἡ, -πουν, τό, ἑξήκοντα ποδῶν, τὸ περιεχόμενον χωρίον.., ἑξηκοντάπουν γίγνεσθαι Γαλην. 10. 33 Kühn.

ἑξηκοντάς, άδος, ἡ, ἀριθμ. οὐσ. τοῦ 60, Νικήτ. Εὐγεν. 6. 483. **II.** τὸ ἓν ἑξηκοστὸν μέρος, Στράβων 113.

ἑξηκοντα-στάδιος, ον, ἀποτελούμενος ἐκ σταδίων ἑξήκοντα, Στράβ. 268.

ἑξηκοντα-τᾰλαντία, ἡ, τάξις πολιτῶν συνεισφερόντων ὁμοῦ τὸ ποσὸν ἑξήκοντα ταλάντων ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῆς πόλεως, Δημ. 183. 8,11.

ἑξηκοντούτης, ες, = **ἑξηκονταέτης,** Πλάτ. Νόμοι 755Α, 812Β.

ἑξηκοσταῖος, α, ον, κατὰ τὴν ἑξηκοστὴν ἡμέραν, Ἱπ. π. Ἀρθρ. 832.

ἑξηκοστός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ. 6.126, κτλ.

ἑξηκοστο-τέταρτος, ον, Θεολ.Ἀρ.77.

ἑξήκω: μέλλ. **-ξω,** φθάνω, ἐξήκεις δ' ἵνα φανεῖς ὁποῖος ὢν ἀνὴρ ἐμὸς καλεῖ, ἦλθες εἰς ὥραν καθ' ἣν πρέπει νὰ δείξῃς ὁποῖος ὢν καλεῖσαι υἱός μου, Σοφ.Τρ.1157· ἄλις ἵν' ἐξήκεις δακρύων, φθάνουν πλέον τὰ δάκρυα, ἀρκετὰ δάκρυα ἔχυσες, ὁ αὐτ. Ο. Τ.1515· ἀτελές τι καὶ οὐκ ἐξῆκον ἐκεῖσε.. οἳ πάντα δεῖ ἀφῆκειν Πλάτ. Πολ. 530Ε· δεῦρο ἑξ. ὁ αὐτὸς ἐν Ἐπιν. 987Δ· εἰς τι Πλούτ. 2. 833F, κτλ.· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἑξ. ὁδὸν Σοφ.Ἠλ.1318. **II.** ἐπὶ χρόνου, ἔχω λήξει, ἔχω τελειώσει, ὡς ἐξήκει τέ οἱ ὁ χρόνος τῆς ζημίης, καὶ ὅτε ἐξῆκεν ὁ χρόνος τῆς τιμωρίας του, Ἡρόδ. 2. 111, Σοφ. Φιλ. 199, Λυσ. 109. 14, Ξεν.Ἀν. 6. 3, 36· πρίν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου Σοφ.Ἀντ. 896· ἐξήκει ἡ ἀρχή, ἡ προθεσμία Πλάτ. Νόμοι 766C, Νόμος παρὰ Δημ.1055. 4. **2)** ἐπὶ προφητειῶν, ἐνυπνίων κλ., ἐκπληροῦμαι, βασιλέος ὀνομασθέντος τοῦ παιδός, ἐξήκειν τε τὸν ὄνειρον Ἡρόδ. 1.120., 6. 80· τὰ πάντα ἂν ἐξήκοι σαφῆ Σοφ. Ο. Τ.1182· πρβλ. **ἐξέρχομαι** III.

ἐξήλᾰσα, Ἐπικ. **ἐξήλασσα,** ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐξελαύνω.**

ἐξήλᾰτος, ον, σφυρηλατηθείς, ἐπὶ μετάλλων, ἀσπίδα ἐξήλατον (ὅπερ ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ ἀκολουθοῦντος· ἦν ἄρα χαλκεὺς ἤλασεν) Ἰλ. Μ. 295.

ἐξῆλθον, ἴδε **ἐξέρχομαι.**

ἐξηλῐ́ζω, κρεμῶ τινα εἰς τὸν ἥλιον ἕως οὗ ἀποθάνῃ, καὶ ἐξηλιάσωμεν αὐτοὺς τῷ κυρίῳ Ἐσδ. (Β', Βασιλ. ΚΔ', 6, 13), πρβλ. Ἡρόδ. 3.124 κέξ.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐξηλιασμένον· κεκαυμένον ὑπὸ τοῦ ἡλίου».

ἐξηλιόομαι, παθ., πληροῦμαι ἡλίου, ὁ ἀὴρ.. ὅλος ἐξηλιοῦτο καὶ καταλάμπεται ταῖς αὐγαῖς Πλούτ. 2. 929D.

ἐξηλλαγμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἐξαλλάσσω,** παραδόξως, ἀσυνήθως, Διόδ. 2. 42, Πλούτ. 2. 245F. **2)** ἀλλοίως, Ἰω. Χρυσ. τ. 3, σ. 409.

ἐξηλόω, ἐξηλώνω. Achmet.147, Βίος Νείλου τοῦ Νεωτ. 49Α.

ἐξήλῡσις, εως, ἡ, ἔξοδος, τοῦ πυρὸς οὐκ ἔχοντος ἐξήλυσιν ἐκ τοῦ ἄστεος Ἡρόδ. 5.101· ἐπὶ ποταμοῦ, ἔχοντος οὐδαμῆ ἐξ 3.117· ἐξ. ἐς θάλασσαν κατήκουσα 7.130.

ἐξ-ήμαρ, Ἐπίρρ., ἐπὶ ἓξ ἡμέρας, ἐν διαρκείᾳ ἓξ ἡμερῶν, Ὀδ. Κ. 80, Ξ. 249.

ἐξημαρτημένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ. τοῦ **ἐξαμαρτάνω,** ἐσφαλμένως, ἀδίκως, ἀνωφελῶς, Πλάτ. Νόμοι 891D.

ἐξημερόω, μεταβάλλω τι ἐξ ἀγρίας καταστάσεως εἰς ἥμερον, καθαρίζω, ἢν χῶρός τις ἀκανθώδης.. τοῦτόν σφι.. προεῖπε ἐξημεροῦν ἐν ἡμέρῃ Ἡρόδ.1.126· ἐξημερῶσαι γαῖαν, ἀπαλλάξαι αὐτὴν ἐκ τῶν ἀγρίων θηρίων, Εὐρ.Ἡρ. Μαιν. 20, 852· ἐπὶ ἀγρίων φυτῶν, κάμνω αὐτὰ ἥμερα, οὐ δύναται πᾶν ἐξημερῶσαι δένδρον ὁ γεωργὸς Πλούτ. 2. 86F· ἥπερ οἱ γεωργοῦντες ἐρινεοῖς καὶ ἀχράσι καὶ κοτίνοις προσφέρονται, τὰ μὲν εἰς ἐλαίας, τὰ δ' εἰς ἀπίους, τὰ δ' εἰς συκᾶς ἐξημεροῦντες καὶ τιθασεύοντες Πλουτ. Φάβ. 20· μεταφ., ἁπαξαπλῶς τὸ ἄγριον ἔκ τινος, καθιστῶ αὐτὸ ἥμερον, τὸ τῆς ψυχῆς ἀτέραμνον ἐξημεροῦν καὶ πραΰνειν Πολύβ. 4. 21, 4· αὐτὸν ἐξημέρωσε διὰ παιδείας Πλουτ. Νουμ. 3· τὴν νῆσον ἐξηγριωμένην ὑπὸ κακῶν.. ἐξημέρωσε ὁ αὐτὸς Τιμολ. 35.

ἐξημέρωσις, εως, ἡ, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **ἡμέρωσις,** Πλουτ. Νουμ. 14, κτλ.

ἐξήμεσε, ἴδε **ἐξεμέω.**

ἐξημεῦσαι· «ἀποκινῆσαι» Ἡσύχ.

ἐξημμένως, μετ' ἐξάψεως ἢ ὀργῆς, Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Ι. 512.

ἐξημοιβός, όν, (ἐξαμείβω) χρησιμεύων πρὸς ἀλλαγήν (πρβλ. **ἐπημοιβός**), εἵματα δ' ἐξοιμηδά, «ἀλλασσόμενα, ἐξ ἀμοιβῆς φορούμενα» (Σχόλ.), Ὀδ. Θ. 249· τεύχεα Κόϊντ. Σμ.7. 437.

ἐξήνεγκα καὶ **ἐξήνεγκον:** ἀόρ. α' καὶ β' τοῦ ἐκφέρω.

ἐξήνιος, ον, (ἡνία) ἀχαλίνωτος, ἀνυπότακτος, Πλούτ. 2. 510E, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει.

ἐξηπᾶφον, ἴδε ἐν λ. **ἐξαπαφίσκω.**

ἐξηπειρόω, μεταβάλλω εἰς ξηράν, ἐπὶ τῶν ποταμῶν οἵτινες καταβιβάζουσιν ἰλὺν περὶ τὰ στόματα αὐτῶν καὶ καθιστῶσι τὸ μέρος ἐκεῖνο ἤπειρον, ἅπαντες γὰρ (οἱ ποταμοὶ) μιμοῦνται τὸν Νεῖλον ἐξηπειροῦντες τὸν πρὸ αὐτῶν πόρον Στράβ. 52 καὶ 458.

ἐξηπεροπεύω, ἐξαπατῶ, Ἀριστοφ. Λυσ. 840.

ἐξηπιάλόομαι, μεταβάλλομαι εἰς ἠπίαλον, Ἱπ. περὶ Κρίσεων 53. 17.

ἐξήρᾰτο, γ' ἐν. μέσου ἀορ. τοῦ **ἐξαίρω.**

ἐξηπλωμένως, ἐκτεταμένως, Σχόλ. εἰς Ὀππ.Ἁλ. 2.113.

ἐξήρετμος, ον, ἔχων ἓξ ἐρετμά, ἦμην στόλαρχος Ποντικῶν νεῶν ἐγὼ ἐξηρέτμοις πτέρυξιν ἠγλαϊσμένοις, δηλ. ἓξ ἐρετμῶν πτέρυξι κεκοσμημένοις, Ἀνθ. Π. παράρτ. 204.

ἐξηρημένως, Ἐπίρρ., κατ' ἐξοχήν, ἰδίως, Ἑλλάδιος παρὰ Φωτίῳ ἐν Βιβλιοθήκῃ σ. 534. 27.

ἐξ-ήρης, ες, ἐπὶ νεώς, ἡ ἔχουσα ἓξ σειρὰς κωπῶν, ναῦς Πλουτ. Κάτ. Νεώτ. 39· ἡ **ἐξήρης** (ἄνευ τοῦ ναῦς), ἡ, Πολύβ.1. 26,11, κτλ.· οὕτως, **ἐξηρικὸν** πλοῖον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 35.

ἐξηρώησα, ἀόρ. α' τοῦ **ἐξερωέω,** Ἡ. Ψ. 468.

ἑξῆς, Ἐπικ. **ἐξείης,** Ἐπίρρ., Δωρ. **ἑξᾶν,** Συλλ.Ἐπιγρ. 2555δ. 108 (**ἕξω,** μέλλ. τοῦ **ἔχω**)· ὁ εἷς παρὰ τὸν ἄλλον, κατὰ τάξιν, κατὰ σειράν, ἑξῆς εὐνάζοντο Ὀδ. Δ. 449· ἑξῆς δ' ἐζόμενοι πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς αὐτόθι 580, Ι. 104· ἀλλαχοῦ ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸν τύπον **ἐξείης,** θεοῖς εὔχεσθαι ἀνώγει πάσας ἐξείης Ἰλ. Ζ. 241· εὐνάσω ἐξείης Ὀδ. Δ. 408 (ἴδε τὸ ῥῆμα **εὐνάζω**)· — ὡσαύτως παρ' Ἀττ., ἑξῆς ἑξέσται διέρχεσθαι, λέγειν κατὰ σειράν, κατὰ τάξιν, Πλάτ. Πολιτικ. 257Β, 286C· ἑξ. τὸν λόγον ὁ αὐτὸς Γοργ. 454C· ὁ ἑξῆς λόγος, τὸ ἑπόμενον ἐπιχείρημα, ὁ αὐτ. Τίμ. 20Β· τὰ ἑξῆς Ἀριστ. π. Οὐρ. 4. 3, 5· ἐν ἅπασιν ἑξῆς Λογγῖνος 9. 14, πρβλ. 4. 4·— παρὰ τοῖς Γραμμ. **τὸ ἑξῆς,** τὸ ἑξῆς τοῦ λόγου, ἡ σειρά, ἡ ἀλληλουχία τοῦ λόγου, καὶ τὰ ἑξῆς, καὶ τὰ λοιπά, Λατ. et cetera. **2)** μεθ' Ὁμηρ., προσέτι ἐπὶ χρόνου, μετὰ ταῦτα, κατόπιν, ἑξῆς δ' ἑπαδεῖ ὀδύμιον Αἰσχύλ.Ἀποσπ. 284 (477), Ἀριστοφ.Ἐκκλ. 638· τὸν ἑξῆς χρόνον Πλάτ. Πολιτικ. 271Α· ἡ ἑξ. ἡμέρα Εὐαγγ. κ. Λουκ. θ', 37· ἐν τῇ ἑξῆς, ἐν τῇ ἑπομένῃ ἡμέρᾳ, αὐτόθι ζ', 11. **II.** μετὰ γεν., πλησίον τινός, θρόνου τε τοῦ Πλάτωνος ἑξῆς Ἀριστοφ. Βάτρ.765· καὶ τὰ τούτων ἑξῆς, καὶ τὰ κατόπιν τούτων, Πλάτ. Πολ. 390Α, πρβλ. Φίλησ. 42C· τούτων ἑξῆς, τὰ ἀμέσως μετὰ ταῦτα, Δημ. 260. 4· καὶ μετὰ δοτ., Λάχητί τ' οἰκήσαιμι τήν ἑξῆς θύραν Ἄφιπος ἐν «Ὁμοίοις» 2· τούτοις ἑξῆς, κατόπιν τούτων, Πλάτ. Κρατ. 399D κ. ἀλλ.· τὸ ἑξῆς τῇ γεωμετρίᾳ, τὸ ἀμέσως μετὰ τὴν γεωμετρίαν ἐρχόμενον, ὁ αὐτὸς Πολ. 528Α· τὸ ἑξῆς ἔργον τοῖς Μαραθῶνι, τὸ ἀμέσως μετὰ.., ὁ αὐτὸς Μενέξ. 241Α· ἑξῆς Ἀριστογείτονι, κατάλληλος, ἁρμόζων διὰ τὸν.., Ἀριστοφ. Λυσ. 633.

ἐξησκημένως, Ἐπίρρ. μετ' ἐντελοῦς ἐργασίας, τελείως Κύριλλ. Α. Ι. 304Β.

ἐξητασμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., μετ' ἀκριβείας, Μ. Ἀντων. 1. 16.

ἐξητριάζω, διηθέω, στραγγίζω, Παθ. πρκμ. **ἐξητρίασμαι,** «ἐξητριασμένον, τὸ διὰ ἠτρίου ἠθημένον, λεπτὸν δέ τι ὑφασμα τὸ ἤτριον» Γαληνοῦ Ἱπποκρ. Γλωσσ.Ἐξήγ. σ. 468.

ἐξητάομαι, ἐπιτεταμένον ἀντὶ **ἠττάομαι,** Πλουτ. Ἁλ. 14, Ἀρρ. Ἀν. 7. 12, 9.

ἐξηχέω, ἠχῶ, ἤχοι ἐξήχησαν ἐν τῇ κοιλάδι τῆς Σίκης Ἐσδ. (Ἰωήλ Γ', 14)· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., τὸ κύκνειον ἐξηχεῖν, ᾄδειν τὸ κύκνειον ᾆσμα, δηλ. ἐπιθανατίους ἐκπέμπειν προσευχάς, Πολύβ. 30. 4, 7:—Παθ., ἀφ' ὑμῶν γὰρ ἐξήχηται ὁ λόγος τοῦ Κυρίου οὐ μόνον ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, κτλ. («ἐξήχηται· ἐξῆλθεν, ἐκηρύχθη» Ἡσύχ.), Ἐπιστολ. Α', πρὸς Θεσσ. α', 8, κτλ. **II.** ἐκπέμπω, ἐκφωνῶ ἀσήμους ἤχους, ἐπὶ μωρῶν Πολέμων, Φυσιογν. 1. 22.

ἐξήχησις, ἡ, κακοφωνία, Εὐστ. Ἰλ. σ. 813.45.

ἐξηχία, ἡ, παραφροσύνη, Μαλαλ. 134. 22, κλ.

ἔξηχος, ον, παράχορδος καὶ ἐντεῦθεν παράφρων, Κλίμ. 721C, Λεόντ. Κύπρ. 1712Β, κλ.

ἐξηχόω, κάμνω τινὰ νὰ παραφρονήσῃ, Λεόντ. Κύπρ. 1729Β.

ἐξιάλλω, ἐκβάλλω, Σουΐδ., πρβλ. **ἐξείλλω.**

ἐξιάομαι: μελλ. **-άσομαι,** Ἰων. **-ήσομαι:** Ἀποθ.:—ἰῶμαι, θεραπεύω τινὰ ἐντελῶς, ἐξιησάμενος Δαρεῖον Ἡρόδ. 3. 132, 134· φόβους Πλάτ. Νόμοι 933C· πείνην ἢ δίψαν ὁ αὐτὸς Φίλησ. 54Ε· ἐντελῶς ἱκανοποιῶ, παρέχω πλήρη ἀποζημίωσιν διά τι, αὐτὸς τὴν βλάβην ἐξιάσθω ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 879 Α, πρβλ. Εὐρ.Ἠλ.1024.

ἐξίασις, εως, ἡ, ἐντελὴς ἴασις, Θ. Στουδ. σ.1449, ἔκδ. Μί.

ἐξιατρεύω, = ἐξιῶμαι, Ἰσίδ. Πηλουσ. Ἐπιστ. 1. 437.

ἐξῐδῐάζομαι, Μέσ., ἰδιοποιοῦμαι, οἰκειοποιοῦμαι, νοσφίζομαι, Δίφιλος ἐν «Ἐπιτροπεῖ», 1, Διόδ. 23, κτλ., ἴδε Φρύν. 199 καὶ σημ. Λοβεκκίου ἐν τόπῳ.

ἐξῐδῐάζόντως, Ἐπίρρ., ἰδίως, κυρίως, κατ' ἐξοχήν, Γ. Κωδῖν. π. Τάξ. κ. Ὀφφικ. 2. 5.

ἐξῐδῐασμός, ὁ, ἀντιποίησις, οἰκειοποίησις, Στράβων 794.

ἐξῐδῐ́ομαι = **ἐξιδιάζομαι**, Ἰσοκρ. 241D, Ξεν. Ἑλλην. 2. 4, 8, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 467.

ἐξῐδιοποιέομαι = **ἐξιδιάζομαι**, Διόδ. 5. 57, Ἀθήν. 50F, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 467.

ἐξῐ́δῐω: μέλλ. **-ίσω** [ῐ̄], ἰδρώνω: ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 791· κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ **τιλάω**.

ἐξιδρόω, προξενῶ, ἐπιφέρω ἱδρῶτα, τὸ γὰρ νόσημα οὐ φιλεῖ ἐξιδροῦν Ἱππ. π. Κρίσ. 52. 52, Διόδ. 4. 78:—μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., ὕδωρ ἐξίδροῖ Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 119.

ἐξιδρύω: μέλλ. **-ύσω** [ῡ], βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ, στῆσόν με κἀξίδρυσον, σταμάτησέ με καὶ βάλε με νὰ καθίσω, Σοφ. Ο. Κ. 11.—Μέσ., τηλοῦ γὰρ οἴκων βίοτον ἐξιδρυσάμην, ἀποκατέστην, Εὐρ. Ἀποσπ. 877.

ἐξίδρωσις, εως, ἡ, ἵδρωμα, Πλούτ. 2. 949E.

ἐξίημι (ἴδε **ἵημι**), ἐξαποστέλλω ἢ ἐπιτρέπω εἴς τινα νὰ ἐξέλθῃ, ὁ δέ με μάλα πολλ' ἱκέτευεν ὀπόθεν ἐξίμεναι, «ἐκπέμψαι» (Σχόλ.), (Ἐπικ. ἀόρ. 6' ἀντὶ τοῦ **ἐξεῖναι**), Ὀδ. Λ. 531· μηδ' ἐξέμεν ἄψ ἐς Ἀχαιούς Ἰλ. Λ. 141· ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἴην, ἀφοῦ ἐκπληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ θρήνου, Ω. 227· [τοὺς ἐπικούρους] ἐξῆκε ἐπὶ τοὺς Πέρσας Ἡρόδ. 3.146· ἐξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ ἱστίον ἀνεμόεν, «ὥσπερ δὲ κυβερνήτης ἄριστος ἔα πρὸς πνεῦμα τὸ ἱστίον» (Σχόλ.), Πινδ Π. 1.177· πάντα κάλων .. ἐξιέναι, «παροιμία, πάντα δὴ κάλων κινεῖν .. ὁμοία τῇ πάντα λίθον κίνει» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 756 (ἴδε τὴν λέξιν **κάλως**)· ἐξ. ἄφρὸν Εὐρ. Βάκχ. 1122· ἐξ. ἐκ τῆς κοιλίης τὴν κεδρίην, ἐκβάλλειν, Ἡρόδ. 2. 87:— ἐξ. τι ἐς τι, ἐκκενοῦν, Πλάτ. Τίμ. 82E. **2)** ἀμεταβ., ἐπὶ ποταμῶν ἐκβάλλω, χύνομαι, ἐς θάλασσαν Ἡρόδ. 1. 6 (ἐν τῷ γ' ἑνικῷ προσ., ἐξίει, ἴδε Schweigh. ἐν 1,180), κ. ἀλλ., Θουκ. 4.103: πρβλ. **ἐκδίδωμι** II, **ἐκβάλλω** IX. 2. **II.** Μέσ., ἀποβάλλω ἀπ' ἐμαυτοῦ, συχν. παρ' Ὅμ. ἐν τῇ φράσει, ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο, «ἐπεὶ δὲ τὴν ἐπιθυμίαν ἐπλήρωσαν τῆς τε πόσεως καὶ τῆς τροφῆς» (Θ. Γαζῆς) (τὸ τοῦ Οὐεργιλ. postquam exemta fames et amor compressus edendi), Ἰλ. Α. 469· ἐξ ἔρον ἱέμενος Θέογν. 1064. **2)** ἀποπέμπω, ἀπολύω, χωρίζω, γυναῖκα Ἡρόδ. 5. 93.

ἐξῐθύνω, ποιῶ τι ἴσον, στάθμῃ ὄρυ νῆϊον ἐξιθύνει Ἰλ. Ο. 410· εἰ ἱκανῶς ἐξίθυνται Ἱππ. π. Ἀγμ. 752, πρβλ. π. Ἄρθρ. 808. **2)** διευθύνω, τεχνηέντως πηδάλι' ἀμφιέπεσκ', ὄφρ' ἔμπεδον ἐξιθύνοι Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 562.

ἐξῐκάνω, ἐξικνοῦμαι, φθάνω εἴς τι μέρος, Φλίας δ' ἐξίκανε περικλυτὸς Ὀρφ. Ἀργ. 195· πρβλ. **ἐξίκω**.

ἐξῐκετεύω, ἱκετεύω θερμῶς, Σοφ. Ο. Τ. 760.

ἐξικμάζω: μέλλ. **-άσω**, πέμπω ἔξω τὴν ἰκμάδα, προξενῶ ἐξίδρωσιν, ἡ θερμότης ἐξ. τὸ ὑγρὸν ἐκ τοῦ γεώδους Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 8, 5, πρβλ. 1. 19, 20, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 2, 10 κ. ἀλλ.:— Παθ., ἐξέρχομαι ὡς ἱδρὼς ἢ ὑγρασία, ἐξατμίζομαι, ὁ αὐτὸς Μετεωρ. 4. 9, 1, π. Αἰσθ. 4, 4. **2)** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ. = τῷ Παθ., ὁ αὐτὸς Μετεωρ. 4. 7, 14, Προβλ. 22. 9. **II.** ἀφαιρῶ τὴν ὑγρασίαν, Λατ. exsugere, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 4, 2· ἐξ. τὴν ὑγρότητα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 8, 4 (Κῶδ. Urb.): — Παθ., ἐξικμασμένη τροφή, πεπεμμένη, χωνευμένη, Πλάτ. Τίμ. 33C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 5, 6· τὰ παλαιὰ σπέρματα ἐξίκμιασται τὴν δύναμιν ὁ αὐτὸς Προβλ. 20. 17. **III.** ἐν Εὐρ. Ἀνδρ. 398, τὸ **ἐξικμάζω** φαίνεται ὅτι εἶναι ἐφθαρμένον, προετάθησαν δὲ ὑπὸ τῶν κριτικῶν παντοῖαι διορθώσεις, ὡς π. χ. **ἐξιχνεύω**, **ἐξετάζω**. **ἀκμάζω**, **ἐξιθμάζω**, κλ., ἀλλ' οὐδεμία ἐγένετο ὁριστικῶς δεκτή.

ἐξικμᾰ́σις, εως, ἡ, (ἐξικμάζω) ἀποξήρανσις, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 97, 12.

ἐξικμαστέος, α, ον, ὃν δεῖ ἐξικμάζειν, Φιλόστρ. ἐν Γυμναστ. § 51.

ἐξικνέομαι: μέλλ. **ἐξίξομαι**: ἀόρ. **ἐξικόμην**: Ἀποθ. Ἔρχομαι, φθάνω εἴς τι μέρος, παρ' Ὁμήρῳ ἀείποτε κατ' ἀόρ. καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' αἰτ. τόπου, ἄλλων ἐξίκετο δῆμον Ἰλ. Ω. 481, κτλ.· Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα .. ἐς Πηλῆα ἄνακτα Ι. 475· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ., ὡς Αἰσχύλ. ἐν Πρ. 810, Εὐμ. 1025· ὡσαύτως μετὰ προθέσ., ἐξικέσθαι ἐς βυσσὸν Ἡρόδ. 2. 28· ἐς ἦθην Σοφ. Ἀποσπ. 517. 6· ἐπ' ὄρος Αἰσχύλ. Ἀγ. 303· πρὸς πεδία ὁ αὐτὸς Πρ. 793· πρὸς τὸν προκείμενον ἄεθλον Ἡρόδ. 4. 10. **II.** μετ' αἰτ. **1)** προσώπου, ἔρχομαι εἴς τινα ὡς ἱκέτης, Ὀδ. Ν. 206, Υ. 223, Πινδ. **2)** πράγματος, φθάνω εἴς τι, σοφίας ἄωτον ἄκρον Πινδ. Ι. 7 (6). 26· ἔργῳ οὐδὲ τἀναγκαῖα ἐξικέσθαι, διαπράξασθαι, ἐπιτελέσαι (πρβλ. **ἐξέρχομαι** Ι. 3), Θουκ. 1. 70, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 311D· τοῖς τεθνηκόσι γὰρ ἔλεγεν .. οἷς οὐδὲ τρὶς λέγοντες ἐξικνούμεθα (καθ' ἕλξιν ἀντὶ οὓς) Ἀριστοφ. Βάτρ. 1176, πρβλ. Πλούτ. 2. 347D: — μετὰ γεν., Εὐρ. Ἰλ. 612· ἀλλήλων Ξεν. Ἑλλην. 7. 5, 17· ὡσαύτως, πρός τι Πολύβ. 1. 3, 10, κτλ. **3)** ἀπολ., φθάνω εἴς τινα ἀπόστασιν, ἐπὶ βέλους, ὅσον τόξευμα ἐξικνέεται Ἡρόδ. 4.139· ἐπὶ τῆς ὁράσεως, ἐπὶ πολλὰ στάδια ἐξ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 17, πρβλ. 2. 3, 19, Εὐρ. Βάκχ. 1060: — ἐπὶ διανοητικῶν ἐνεργειῶν, ὅσον δυνατός εἰμι μακρότατον ἐξικέσθαι ἀκοῇ, ἐφ' ὅσον μακρότατον χρονικὸν διάστημα δύναμαι νὰ φθάσω ἐρευνῶν τὰ ἀκουόμενα, Ἡρόδ. 1.171· ἐπ' ὅσον μακρότατον ἱστορεῦντα ἦν ἐξικέσθαι ἀκοῇ ὁ αὐτὸς 2. 34, πρβλ. 4.16, 192 ἐξ. ἐπ' ἀμφότερα φρονήσει Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 281D· περαιτέρω ἐξ. τῇ θεωρίᾳ Πλουτ. Σόλ. 3. **6)** ἐπὶ πραγμάτων, ἐξαρκῶ, «φθάνω», ἂν .. ἐξικνῆται τὰ ἡμέτερα χρήματα Πλάτ. Πρωτ. 311D.

ἐξίκω, = **ἐξικάνω**, Ὀρφ. Ἀργον. 394· — ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1182, πλημμελ. γραφ. ἀντὶ **ἔξῆκω**.

ἐξιλαρόω, καθιστῶ τινα ἱλαρόν, φαιδρόν, ἐξιλάρου τοὺς παρόντας Ἀθήν. 420E.

ἐξῐλᾰ́σις, εως, ἡ, (ἐξιλάσκομαι) ἐξιλασμός, ἐξιλέωσις, Διογ. Λ. 1.110, Ἐβδ. (Ἀριθμ. ΚΘ', 11), Ἰάμβλ. 43. 8.

ἐξῐλᾰ́σκομαι: μέλλ. **-άσομαι** [ᾰ], Ἐπικ. **-άσσομαι**, Ἀποθ., ἐξιλεῶ, οὐ δύναται Παλλὰς Δί' Ὀλύμπιον ἐξιλάσασθαι Χρησμὸς παρ' Ἡροδ. 7. 141· Ἀπόλλωνα Ξεν. Κύρ. 7. 2, 19· τὴν θεὸν ἐξιλάσαντο Μένανδρ. ἐν «Δεισιδαίμονι» 4· τὴν ὀργὴν τινος Πολύβ. 1. 68, 4· τὸ μήνιμα Πλούτ. 2. 149D. — Παθ., τὸ ἀποίνοις ἐξιλασθέν, τὸ ἐξιλεωθὲν δι' ἀποίνων, Πλάτ. Νόμ. 862C.

2) ἀπολύτως, ποιῶ ἐξιλασμούς, περί τινος Ἐβδ. (Ἐξ. Α', 15, κ. ἀλλ.). [ἐν τῷ ἄνωτ. μνημονευθέντι χρησμῷ παρ' Ἡροδ. τὸ ι βραχύ].

ἐξίλασμα, τό, ἐξιλαστήριος προσφορά, Ἐβδ. (Α' Βασιλ. ΙΒ', 3, Ψαλμ. ΜΗ', 8).

ἐξιλασμός, ὁ, τὸ ἐξιλάσκεσθαι, Ἐβδ. (Λευϊτ. ΚΓ', 27, κ. ἀλλ.).

ἐξιλαστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐξιλάσκομαι**, δεῖ ἐξιλάσκεσθαι, Συνεσίου Ἐπιστ. 44, σ. 184.

ἐξιλαστήριος, ον, ἱλαστήριος, ἐξιλεωτικός, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β' 486· καὶ **ἐξιλαστικός, ή, όν**, Κορνοῦτ. π. Θ. Φύσ. 32 ἐν τέλ., Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 268.

ἐξῐλέω, = **ἐξιλάσκομαι**, ἐξιλεώνω, καταπραΰνω, Ἐβδ. (Β' Βασιλ. ΚΑ', 9, διάφ. γραφ.).— Μέσ. ἐν Στράβωνι 198.

ἐξιλέωμα, τό, ἐξίλασμα, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀποτροπίασμα**.

ἐξιλέωσις, ἡ, = **ἐξιλασμός**, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 288.

ἐξιλεωτικός, ή, όν, = **ἐξιλαστικός**, Τρίκλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 1164.

ἐξίλλω, ἴδε **ἐξείλλω**.

ἐξίμεναι, ποιητ. ἀπαρ. τοῦ **ἔξειμι**, ὃ ἴδε.

ἐξῐνιάζω (ἶνες) ἐξάγω, ἀφαιρῶ τὰς ἶνας, Ἀθήν. 406A, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλ. 178, ἔκδ. Blanc.

ἐξῐνύζω, = τῷ προηγ., Ὀρειβάσ. 276, ἔκδ. Darenb.

ἐξῐνόω, ἀφαιρῶ τὰς ἶνας, καταστρέφω, Λυκόφρ. 841· ἀλλ' **ἐξινώμενος** (ἐξ ἐνεστ. **ἐξινάω**) = **κεκαθαρμένος** ἐν Κωμικ. Ἀνών. 318. Πρβλ. **ὑπέρινος**. Καθ' Ἡσύχ.: «ἐξινώμενον· ἐκκενούμενον, ἐκστραγγιζόμενον· λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν χολὴν καθαιρομένων».

ἐξῐονθίζω (ἴονθος), φύω, «ἐξιονθίζω τρίχα, ἐκδίδωμι· ἔστι γὰρ ἴονθος ῥίζα τριχῶν ἢ τὸ ὑπερέχον» Ἡσύχ. Ὁ Ἀπολλ. ἐν Λεξικῷ Ὁμηρ. λέγει: «τὰς γὰρ τῶν τριχῶν ῥίζας ἰόνθους λέγει Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ, ἐγὼ μέλαιναν ἐξιονθίζω τρίχα» (Σοφ. Ἀποσπ. 653).

ἐξῐ́όω, καθαρίζω, ἀφαιρῶ τὸν ἰόν, «ξεσκωρ.άζω», ὁ χαλκεὺς ἐξιώσει τὸ σιδήριον Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4.11,13.

ἐξῐπόω, ἐκβλίβω διὰ τῆς πιέσεως, ἐκπιέζω, ἐκβάλλω, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 817· ξηραίνω ἐντελῶς, Ἀριστείδ. 2. 349 ἐν τέλει. **II.** πιέζω ἰσχυρῶς, Ἀριστοφ. Λυσ. 291.

ἐξιππάζομαι: μέλλ. **-άσομαι**, Ἀποθ., ἐξέρχομαι ἢ ἀπέρχομαι ἐφ' ἵππος, ἐξιππεύω, ἐξιππάσατο διὰ τῶν πυλῶν Πλουτ. Καῖσ. 27.

ἐξιππεύω, = τῷ προηγ., ἐξίππευσεν ἐπὶ τὴν θάλασσαν Πλουτ. Ἄρατ. 42· ἐς τινας Ἀππ. Ἀννιβ. 35, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 32.

ἐξ-ιππον, τό, ἅρμα ἔχον ἓξ ἵππους, Κωμικ. Ἀνών. 98, Πολύβ. 31. 3, 11.

ἐξίπταμαι, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐκπέτομαι**, Ἀριστ. Ἀποσπ. 270, κτλ.

ἐξιπωτικός, ή, όν, δυνάμενος ἐξιποῦν, καθαίρειν, καθαρτικός, ἐξιπωτικὰ φάρμακα, ἐλαφρὰ καθαρτικὰ φάρμακα, οὐχὶ ἰσχυρῶς· καὶ ἀθρόως ἐνεργοῦντα, Γαληνὸς XIII, 686A, καὶ ἀλλαχοῦ, ἔκδ. Charter. Lutetiae 1697.

ἕξις, εως, ἡ, (**ἔχω**. μέλλ. τοῦ **ἔχω**). **I.** (**ἔχω** μεταβ.) τὸ ἔχειν ἢ κατέχειν τι, ἐπιστήμης ἕξις, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **κτῆσις**, Πλάτ. Θεαίτ. 197B· νοῦ ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 414B· ἡ τῶν ὅπλων ὁ αὐτ. ἐν Νόμοις 625C· πρβλ. Πολ. 433E, Σοφιστ. 247A, κ. ἀλλ., Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 20, 1. **II.** (**ἔχω** ἀμεταβ.) τὸ εὐρίσκεσθαι ἔν τινι καταστάσει, διαρκὴς κατάστασις προκύπτουσα ἕνεκα συνηθείας ἢ ἀσκήσεως (πράξεως) διαφέρουσα τῆς σχέσεως (ἥτις μεταβάλλεται). **1)** κατάστασις ἢ διάθεσις τοῦ σώματος, Ἱππ. Ἀφ. 1245· ἔτι καὶ ἰδιαιτέρου μέρους τοῦ σώματος, ἕξις λεπτὴ κατὰ τοῦτο τὸ μέρος ὁ αὐτὸς π. Ἄρθρ. 789· ἕξις, συνήθεια, ὡς καὶ νῦν, ταύτην γὰρ τὴν ἕξιν ὑγιεινὴν .. ἱκανῶς εἶναι .. ἔφη Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 4, Πλάτ. **2)** κατάστασις ἢ συνήθεια τῆς ψυχῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν **δύναμιν** (φυσικὸν προσόν), Πλάτ. Νόμοι 650

Β, κτλ.· ἡ ἐν τῇ ψυχῇ ἕξις, ἡ ἐν τῇ ψυχῇ ἐνυπάρχουσα κατάστασις, ὁ αὐτὸς ἐν Θεαιτ.153Β πονηρᾷ ψυχῆς ἕξει αὐτόθι 167Α· ἕξιν τινὰ λαμβάνειν ὁ αὐτὸς Πολ. 591Β·— ἰδίως πρόσκτητος συνήθεια, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἐνέργεια**, ἐν ἕξει ἢ ἐνεργείᾳ Ἀριστ. Ἠθ. Ν.1. 8, 9., 2,1,7., 3.7. 6, κ. ἀλλ.· ἀλλ' ἐνίοτε περιλαμβάνει τὴν ἐνέργειαν, ὁ αὐτὸς Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 20. **3)** ἐπιτηδειότης, ἱκανότης, ὡς ἀποτέλεσμα ἀσκήσεως ἢ πείρας, Πλάτ. Φαῖδρ. 268Ε, Ἀριστ. Προβλ. 30. 2, κτλ.·— πρβλ. **ἕκτικός**.

ἐξῐσάζω, κάμνω τι ἴσον, ἰσάζω, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν.745.— Μέσ., κάμνω ἑμαυτὸν ἴσον, ἐν μέσῳ μεγιστάνων μὴ ἐξισάζου Ἐθδ. (Σειρ. ΛΕ' (ΛΒ') 9): — Παθ., εἶμαι ἴσος, τινί Στράβ. 84.

ἐξισασμός, ὁ, τὸ ἐξισάζειν, Σιμπλίκ. εἰς Ἐπίκτ. 1. σ. 29.

ἔξισης, Ἐπίρρ. ἀντὶ ἐξ ἴσης (ἐξυπ. **μοίρας**) καὶ **ἐξίσου** ἀντὶ ἐξ ἴσου (ἐξυπ. **μέτρου**). Ἀμφότερα γραπτέα διῃρημένως.

ἐξισόω, καθιστῶ ἢ ἀποδεικνύω τινὰ ἢ τι ἴσον πρός τι, Λατ. exaequare, ἃ σ' ἐξισώσει .. τοῖς σοῖς τέκνοις Σοφ. Ο. Τ. 425· μηδ' ἐξισώσῃς τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς, αὐτόθι 1507· ἐξ. τοῖς ἐγκλήμασι τὸ πρᾶγμα Ἀντιφ̃ν 126. 3, Θουκ. 5. 71· κἀξισώσαντε ζυγὰ (αἱ πῶλοι) ἠλαυνέτην Σοφ.Ἰλ. 738· Μέσ., προσπαθῶ νὰ καταστήσω ἑμαυτὸν ἴσον τινὶ κατά τι, ὁράκοντι μήκος ἐξισουμένην σαύραν Βαβρ. 41. 2: — Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι ἴσος, τινι Ἡρόδ. 2. 34., 6. 111, Πλάτ. κλ.· γίνομαι ἴσος, καταντῶ εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν εἰς ἣν εὑρίσκεται καὶ ἄλλο τι, ὅκως ἂν ἐξισωθείη τῷ Ἑλληνικῷ τὸ Περσικὸν Ἡρόδ. 8. 13· εἶμαι ἰσόπαλος, ἀντίπαλος, ἀνταγωνιστὴς πρός τινα, ταύτῃ δὲ ἀδύνατα ἐξισοῦσθαι Θουκ. 2. 97· πρός τινα Πλουτ. Ἀγησ. 7.

2) καθιστῶ πάντας ἴσους, ἐξισῶσαι τοὺς πολίτας Ἀριστοφ. Βάτρ. 688, πρβλ. Ἰσοκρ. 59Β. **II.** ἀμεταβ., εἶμαι ἴσος ἢ ὅμοιος, μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ, οὐδόλως φέρεται ἢ πράττει ὡς μήτηρ, Σοφ. Ἠλ. 1194· ἐξ. τοῖς ἄλλοις Θουκ. 6. 87 (πρβλ. **δηλόω** II): οὕτως ἐν τῷ παθ., Σοφ. Ἰλ. 1073.

ἐξιστάνω, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐξίστημι**, Ἐθδ. (Γ' Μακκ. Α', 25), Πράξ. Ἀποστ. η', 9, Διοσκ. 4. 74.

ἐξίστημι. Α. Μεταβατικὸν ἐν τῷ ἐνεστ., παρατ., μέλλ. καὶ ἀόρ. α' :— ἐξάγω τῆς οἰκείας θέσεως, μεταβάλλω ἢ ἀλλοιῶ ὁλοκλήρως, τὴν φύσιν Τίμ. Λοκρ. 100C, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 12, 2, Ρητ. 3. 2, 3, κ. ἀλλ.· τὴν πολιτείαν Πλουτ. Κικ.10· ἐξ. τῆς ποιότητος τὸν οἶνον ὁ αὐτὸς 2. 702Α. **2)** μεταφ., ἐξιστάναι τινὰ φρενῶν, κάμνω τινὰ νὰ παραφρονήσῃ, Εὐρ. Βάκχ.850· τοῦ φρονεῖν Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 12· ταῦτα κινεῖ, ταῦτ' ἐξίστησιν ἀνθρώπους αὐτῶν Δημ.537, ἐν τέλει· ἀπολ., ἐξίστημί τινα, κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὰ λογικά του, ἐκπλήττω, ἐκθαμβῶ, Ἱππ. 188D· οἶνος ἐξέστησέ με Εὐρ.Ἀποσπ. 267· ἐξίστησι, περισπᾷ τὴν προσοχήν, Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 1· οὕτω, τὸν λογισμόν, τὴν διάνοιαν Πλουτ. Σόλ. 21, Κράσσ. 23.—ὡσαύτως, ἐξ. τινὰ τῶν λογισμῶν ὁ αὐτὸς ἐν βίῳ Φαβ. 5· εἰς ἀπάθειαν ἐξ. τὴν ψυχὴν ὁ αὐτὸς ἐν βίῳ Ποπλ. 6.

Β. ἀμετάβ. ἐν τῷ Παθ. καὶ Μέσ. μετ' ἀορ. 6', πρκμ. καὶ ὑπερσ. ἐνεργ. **1)** ἐπὶ τόπου, ἀποσύρομαι ἔκ τινος μέρους, ἐκστάντες τῆς ὁδοῦ Ἡρόδ. 3.76· ἐκ τοῦ μέσου Ξεν.Ἀν. 1. 5, 14· ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκστ. τινι, ἀποσύρεσθαι ἐκ τῆς ὁδοῦ χάριν τινός, ὁ αὐτὸς Συμπ. 4, 31· οὕτως, ἐκστῆναί τινι Σοφ. Φιλ. 1053, Αἴ. 672, Ἀριστοφ. Βάτρ. 354, κτλ.· ἀπολ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Εὐρ. Ι. Τ. 1229, Ἀριστοφ.Ἀχ. 617, κτλ.·— μεταφ., ἀλλ' ἐξ ἔδρας σοι πλάκαμος ἐξέστηχ' ὅδε, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς θέσεώς του, Εὐρ. Βάκχ. 928· οὐδὲ μένει νοῦς .., ἀλλ' ἐξίσταται Σοφ.Ἀντιγ. 564.

2) μετ' αἰτ., φυλάττομαι, ἀποφεύγω τινά, φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ ὁ αὐτὸς ἐν Αἴ. 82· οὐδένα ἐξίσταμαι Δημ. 331. 8, ἔνθα ἴδε Δινδ.· οὐδένα πώποτε κίνδυνον ἐξέστησαν ὁ αὐτὸς 460. 2. **3)** ἐξέρχομαι τοῦ ἁρμοῦ, ἐξίσταται τὸ ἰσχίον καὶ πάλιν ἐμπίπτει Ἱππ.Ἀφορ. 1258, πρβλ. π. Ἄγμ.761. **II.** μετὰ γεν. πράγμ., ἀπομακρύνομαι, ἀποσύρομαι ἀπό τινος, παραιτοῦμαι ἀπὸ τῆς κατοχῆς τινος, τῆς ἀρχῆς Θουκ. 2. 63., 4. 28· ἐκστῆναι τῆς οὐσίας ἢ τῶν ὄντων, Λατ. cedere bonis, πτωχεύω, κάμνω πτώχευσιν, Ἀντιφ̃ν 117.7, Δημ. 959. 28.

2) παύομαι ἀπό τινος, ἐγκαταλείπω τι, ἐκστ. τῆς φιλίας, τῶν μαθητῶν Λυσ. 114. 2, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 54· τῶν σπουδασμάτων Πλάτ. Φαῖδρ. 249D, κτλ.· τῶν πολιτικῶν Ἰσοκρ.76D· τῆς ὑποθέσεως Δημ. 143. 13· τῶν πεπραγμένων, δηλ. ἐξαρνεῖσθαι αὐτά, ὁ αὐτὸς 363. 28· τῶν λογισμῶν Πολύβ. 32. 25, 8· ἐκστ. τινος εἰς τι Πλάτ. Νόμοι 907D· ὡσαύτως, τοῦ μέντοι ἆθλου ἐκστῆναι τῷ μετ' αὐτὸν κριθέντι, ὅτι ὅμως παρεχώρησε τὸ ἆθλον εἰς τὸν μετ' αὐτὸν κριθέντα νικητήν, Ἀθήν. 415Ε. **3)** ἐκστῆναι πατρός, καταλιπεῖν αὐτὸν παντελῶς, ἀπαρνηθῆναι αὐτόν, Ἀριστοφ. Σφ.477· καρδίας ἐξίσταμαι, καταλείπω τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας μου, Σοφ. Ἀντιγόν. 1105· ἰδίως, ἐξέστην φρενῶν, ἔχασα τὸν νοῦν μου, Εὐρ. Ὀρ. 1021, κτλ.· μὴ διὰ γῆρας ἐξεστηκὼς ὦ τοῦ φρονεῖν, μήπως ἕνεκα τοῦ γήρατος ἔχασα τὸν νοῦν μου, Ἰσοκρ. 85Ε· ἐξέστην ἐμαυτοῦ Αἰσχίν. π. Παραπρ. 2. 2, 3, κτλ.· — ἀκολούθως ἀπολ., γίνομαι ἔξω ἐμαυτοῦ, ἔξω φρενῶν, παραφρονῶ, Ἱππ. Προρρ. 68· ἐξέστην ἰδὼν Φιλιππίδ. ἐν Ἀδήλ. 5· ἐξ. ὑπὸ γήρως Κωμ.Ἀνών. 3116· ἐξίστασθαι καὶ μαίνεσθαι πρός τι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 22, ἐν τέλει·— ἐκπλήττομαι, θαυμάζω, Εὐαγγ. κ. Ματθ, ιϐ , 23, κ. Μάρκ. 6', 12, κτλ., πρβλ. **ἔκστασις**. **4)** ἐκστῆναι τῆς αὐτοῦ ἰδέας, ἀπομακρύνεσθαι, ἐκπίπτειν τῆς ἰδίας φύσεως, Πλάτ. Πολ. 380D· ἐκ τῆς ἑαυτοῦ φύσεως Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1.1, 32· δημοκρατία ἐξεστηκυῖα τῆς βελτίστης τάξεως ὁ αὐτὸς ἐν Πολιτικ. 5. 9, 8· αἱ δημοκρατίαι ἐξίστανται εἰς τὰς ἐναντίας πολιτείας, μεταπίπτουσιν εἰς τὰς .., αὐτόθι 5. 6, 18, πρβλ. Ρητ. 2.15, 3: — ἀπολ., τὸ δὲ σισύμβριον .. καὶ ἐξίσταται μὴ μεταφυτευόμενον Θεόφρ. π. Φυτ.Ἱστ. 6,7. 6· χυμὸς ἐξιστάμενος, μεταβάλλων τὰς φυσικὰς αὐτοῦ ἰδιότητας, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18· οἶνος ἐξεστηκώς, ὅστις ἐχάλασεν, ἔγευνε ξινός, Δημ. 933. 25· ἐκ πολλῶν δὲ ὑσθμίων καὶ ἐξεστηκότων προσώπων, περοβημένων, «τρομαγμένων», Ξεν. Κύρ. 5. 2, 34. **5)** μεταβάλλω τὴν γνώμην μου, ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι καὶ οὐκ ἐξίσταμαι Θουκ. 2. 61· ἀντίθετον τῷ ἐμμένειν τῇ δόξῃ, Ἀριστ.Ἠθ. Ν.7. 9, 2· ἐπὶ γλώσσης, ἀπέχω τῆς κοινῆς χρήσεως, διαφέρω, ὑπερέχω, πλέον γάρ ἐξέστηκε ὁ αὐτὸς Ρητ. 3. 2, 3. **III.** ἐξέχω, προέχω, **ἐξεστηκός**, κυρτόν, κατ' ἀντιθ. πρὸς τὸ **κοῖλον**, ὁ αὐτὸς π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1.14,1.

ἐξιστορέω, ἐξερευνῶ, μανθάνω, βεβαιοῦμαι, θέλων ἐξιστορῆσαι μοῖραν Αἰσχύλ. Θήβ. 506, Χο. 678, Εὐρ.Ἑκ.744. **2)** ἀνακρίνω τινὰ καὶ μανθάνω περί τινος, τούτους οἱ Ἕλληνες ἐξιστορήσαντες τὰ ἐβούλοντο πυθέσθαι .. ἀποπέμπουσι Ἡρόδ. 7.195. Εὐρ.Ἑκ. 236· ἐξ. τινα εἰ .. ὁ αὐτὸς ἐν Ὀρ. 289: ῥηματ. ἐπίθ. **ἐξιστορητέον**, δεῖ ἐξιστορεῖν, Κλήμ.Ἀλ. 564.

ἐξιστουργέω = **ἐστουργέω**, Ἰσίδ. Θεσσαλ. σ.109, ἔκδ. Μί.

ἐξίσχιος, ον, ἔχων τὰ ἰσχία ἐξέχοντα, Ἱππ. π. Ἀρθρ. 824· πρβλ. **ἐξόφθαλμος**.

ἐξισχναίνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἰσχναίνω**, Θεμίστ.10Β.

ἐξισχνόομαι, καθίσταμαι ἐντελῶς ἰσχνός, οἱ μαζοὶ ἐξισχνοῦνται Ἱππ. 601. 27.

ἐξίσχνωσις, εως, ἡ, ἐντελὴς ἴσχνανσις, Στέφ. π. Χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II. σ. 204.

ἐξισχύω [ῡ]: μέλλ. **-ύσω**, ἔχω ἱκανὴν ἰσχύν, ἔχω τὴν δύναμιν νά, ὥστε ποιεῖν Στράβων 788· μετ' ἀπαρ. μόνον, Ἐπιστ. π.Ἐφεσ. γ', 18. **II.** κατὰ σπανίαν χρῆσιν, ἢ παρὰ χρῆμα ἐκτρίβον (τὸ δαιμόνιον) τοὺς τυράννους .. ἢ παῖδων ἐξισχύον Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 6.13· «ὁ μὲν νοῦς πρόδηλος, ἡ παραυτίκα τοὺς τυράννους ἐξολοθρεῦον πρὶν ἢ πατέρας γενέσθαι ἢ γενομένων τοὺς παῖδας ἀπολλύον», κτλ., Κοραῆς· πρβλ. Πλούτ. 2. 801Ε.

ἐξίσχω = **ἐξέχω**, ἅπαξ παρ' Ὁμ., ἔζω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου, προσβάλλει, ἐξάγει .. , Ὀδ. Μ. 94. **II.** ἀμεταβ., ἐξέχω, Παυσ. 5.12,1· ἐξίσχοντες ὀφθαλμοί, προέχοντες, Ἱππ. Προγν. 37.

ἐξίσωσις, εως, ἡ, τὸ καθιστᾶν τι ἴσον πρὸς ἄλλο, Συλλ.Ἐπιγρ. 3546. 18, Πλουτ. Σόλων 18, κλ. **2)** ὁ κατ' ἀναλογίαν προσδιορισμός, ἐκτίμησις, Βασίλ. IV. 324Δ, Ἰουστινι. Κῶδ.1. 4, 26, § α'.

ἐξῑστεόν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐξισόω**, δεῖ ἐξισοῦν, εἰ καὶ τυραννεῖς, ἐξισωτέον τὸ γοῦν ἴσ' ἀντιλέξαι Σοφ. Ο. Τ. 408.

ἐξῑστής, οῦ, ἄρχων τις (ἐπὶ τῶν αὐτοκρατορικῶν χρόνων), ὅστις ὥριζε κατ' ἀναλογίαν τοὺς φόρους οὓς ὤφειλον νὰ καταβάλλωσιν οἱ φορολογούμενοι, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ.19, καὶ παρ' ἄλλοις μεταγ. συγγραφ., μνημονευομένοις ὑπὸ τοῦ Δουκαγγίου.

ἐξιτηλία, ἡ, «μωρία» Ἡσύχ.

ἐξίτηλος [ῐ], **ον**, (ἐξιέναι) ὁ ἀποβαλὼν τὸ χρῶμά του, «ἐξεθωριασμένος», πορφυρίδας ἐξιτήλους Ξεν. Οἰκ.10. 3· ἐπὶ ζωγραφημάτων, γραφαὶ δὲ ἐπὶ τῶν τοίχων ἐξίτηλοι .. ἦσαν ὑπὸ τοῦ χρόνου Παυσ.10. 38, 9, πρβλ. Πολυδ. Α', 44· γράμματα Πολυδ. Ε', 150. **2)** μεταφ., ἐξ. τροφή, τροφὴ ἀπολέσασα τὴν θρεπτικὴν αὐτῆς δύναμιν, Ἱππ.380. 46· οὕτω καὶ ἐπὶ σπέρματος σπαρέντος εἰς ἀλλοτρίαν γῆν, Πλάτ. Πολ.497Β· ἐπὶ οἴνου ἀπολέσαντος τὴν δύναμιν αὐτοῦ, «ξεθυμασμένος», Διοσκ.5.13· ἐξ. γενέσθαι, ἐπὶ οἰκογενείας, μὴ ὑπάρχειν πλέον, ἐκλιπεῖν, Ἡρόδ. 5. 39· κοὔπω σφιν ἐξίτηλον αἶμα δαιμόνων, οὔπω ἐξέλιπεν, Αἰσχύλ.Ἀποσπ. 155, πρβλ. Πλάτ. Κριτί. 121Α· ἐξ. εἶναι, ἐπὶ προσώπου, ἐκπίπτειν, Ἱππ. 28. 5· ἐπὶ πράξεων, «λησμονημένος», τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα Ἡρόδ.1.1, πρβλ.Ἰσοκρ. 94Β· ἐξ. ποιεῖν, ἐξαλείφειν, καταστρέφειν, Διοσκ. 2. 94. Καθ' Ἡσύχ. «ἐξίτηλον· ἐξῶλες, ἀμαυρόν. ἢ τὸ ἀπολλύμενον· παρὰ τὸ ἐξιέναι, ὃ ἐστιν ἐξελθεῖν. ἢ ἀνόητον. ἐξίτηλος· ὁ ὑπερήφανος. βλάξ. διεφθαρμένος».

ἐξιτήριος, ον, ἐξιτήριος λόγος, ἀποχαιρετιστικός, Γρηγ. Ναζ. Ι. 529Α, 600C, Στουδ. 892C. **2)** ὡς οὐσ., τὸ **ἐξιτήριον**, τὸ ἀποχαιρετιστήριον προσφώνημα, Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ.1024Δ. **3)** **ἐξιτήρια**, τά, «ἡμέρα, ἐν ᾗ τὰς ἀρχὰς ἀπεστίθεντο Ἀθήνησιν» Ἡσύχ.

ἔξῑτης [ῐ], **ου**, ὁ, (ἔξ) ὁ βόλος (ῥίψιμον) κύβου καθ' ὃν τυγχάνει ὁ ἀριθ. ἕξ, ὡσαύτως **κῶος**, Ἑλλην.Ἐπιγράμμ. 1038. 2, κτλ. (ἔνθα γράφεται **ἐξεῖτε**, δηλ. **ἐξῖται**), Πολυδ. Θ', 100.

ἐξῑτητέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ ἐξιέναι, Ξεν.Ἀπομν.1.1,14.

ἐξιτητήρια, τά, = **ἐξιτήρια**, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA. II. 481.

ἐξῑτητός, όν, = **ἐξιτός**. Ἀλκίφρ. 3. 30.

ἐξῑτός, ή, όν, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ἔξειμι** (εἶμι) ὁ δυνάμενος νὰ ἐξέλθῃ, τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι, οἷς οὐκ ἔστιν ἔξοδος, οὐκ ἔστι δυνατὸν ἐξελθεῖν, Ἱσ. Θ. 732.

ἐξιχνέομαι, = **ἐξιχνεύω**, Φίλων I. 256. 40.

ἐξίχνευσις, εως, ἡ, τὸ ἐξιχνεύειν, ἀνίχνευσις, Γεωπ. 2. 6, 22.

ἐξιχνευτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐξιχνεύω**, δεῖ ἐξιχνεύειν, Λουκ. Δραπέτ. 26.

ἐξιχνευτής, οῦ, ὁ, ὁ ἐξιχνεύων, Γλωσσ.

ἐξιχνεύω, ἀνιχνεύω, εὑρίσκω, πάρεστι τοῦτό γ' ἐξιχνεῦσαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 368· ἐξιχνεύσατε τὸν .. ξένον Εὐρ. Βάκχ. 352, 817.

ἐξιχνιάζω, = **ἐξιχνεύω**, Ἑβδ. (Ἰὼδ Ε', 27., Γ', 6, κ. ἀλλ.).

ἐξιχνιασμός, ὁ, (Ἰουδὶθ Ε', 16, διάφ. γραφ.)

ἐξιχνοσκοπέω, ἀναζητῶ ἀκολουθῶν τὰ ἴχνη τινός, ἵππους νομάδας ἐξιχνοσκοπῶν Σοφ. Τρ. 271· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τὸν σὸν ὡς ἐπησθόμην μόρον διήκων κἀξιχνοσκοπούμενος, «κατ' ἴχνος ἀκολουθῶν» (Σχόλ.), ὁ αὐτὸς ἐν Αἴ. 977.

ἐξῑχωρίζω, (ἰχὼρ) «ἐξιχωρίζεσθαι, ἐκπιέζεσθαι, τὸν ἰχῶρα ἐκβάλλειν· καὶ οἷον εἰς γάρον ἐξιχωριζέσθαι» Σουΐδ.· πρβλ. **ταριχεύειν** παρὰ τῷ αὐτῷ.

ἑξκαίδεκα, **ἑξκαιδέκατος**, = **ἑκκαίδεκα**, **ἑκκαιδέκατος**, ἴδε Λοβ. ἐν Φρυν. 413.

ἑξκαιδεκάεδρον, τό, ἔχον ἑξκαίδεκα ἕδρας, Πτολ. καρπ. σ. 58, ἔκδ. Νορεμβέργης τοῦ 1535.

ἑξκαιδεκαετηρίς, ίδος, ἡ, περίοδος 16 ἐτῶν, Γεμῖνος 809Β.

ἑξκαιδεκαπρόφητον, τό, οἱ ἑξκαίδεκα προφῆται, ἤτοι τὸ σύνολον τῶν βιβλίων αὐτῶν, Εὐθ. Ζυγαβ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μί. τ. 130, σ. 1292.

ἑξ-και-πεντηκοντα-πλάσιος, ον, πεντήκοντα ἓξ φορὰς μεγαλείτερος, Πλούτ. 2. 925C.

ἑξ-κλῖνος, ον, = **ἑξάκλινος**, Ἐτυμ. Μ. 346. 14.

ἐξμάρτυρος συγγραφή, Πάπυρ. Αἰγυπτ. ἐν Λουγδούνῳ CIG. III. σ. 294.

ἑξ-μέδιμνος, ον, χωρῶν ἓξ μεδίμνους, Ἀριστοφ. Εἰρ. 631.

ἕξμετρα, «ἑξάμετρα» Ἡσύχ.

ἐξογκέω, (ὄγκος) σχηματίζω ὄγκον, ἐξογκοῦμαι, ἡ ἡ κεφαλή τοῦ βραχίονος ἐξογκέει Ἱππ. π. Ἄρθρ. 787.

ἐξογκόω, κάμνω τι ὀγκῶδες, φουσκώνω, ὑψώνω, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 791· μεταφ., ἐν ᾗ (ἡμέρᾳ) τάλαιναν μητέρ' ἐξώγκουν τάφῳ, «ἔθαπτον» (Ἡσύχ.), Εὐρ. Ὀρ. 402, πρβλ. τὴν ἑπομ. λέξιν.—Παθ., γίνομαι ὀγκώδης, ἐξογκοῦμαι, πάντα ἐξώγκωτο, περὶ τοῦ Ἀλκμέωνος, ὅστις ὠφελούμενος ἐκ τῆς δωρεᾶς τοῦ Κροίσου ἔλαβεν ἐκ τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ ὅσον χρυσὸν ἠδυνήθη νὰ σηκώσῃ ἐπάνω του, πληρώσας ἐξ αὐτοῦ τοὺς κόλπους τῶν ἱματίων του καὶ τοὺς μεγάλους κοθόρνους οὓς ἐπίτηδες ἐφόρεσεν, Ἡρόδ. 6. 125· τραπέζαις ἐξογκοῦσθαι, ὑπερπληροῦσθαι, ἐσθίειν ὑπὲρ τὸ δέον, Εὐρ. Ἰκ. 864· μεταφ., «φουσκώνω», ὑπερηφανεύομαι, πάτρῃ ἐξωγκωμένοι Ἡρόδ. 6. 126· σὺ σός τ' ἀδελφὸς ἐξωγκωμένος Εὐρ. Ἀνδρ. 703· μετρίως τε χαίρειν τοῖσιν ἐξωγκωμένοις, ἐν ταῖς μεγάλαις εὐτυχίαις, ὁ αὐτ. Ι. Α. 921· οὕτω καὶ κατὰ μέσ. μέλλ., ὁ αὐτὸς ἐν Ἱππ. 938, πρβλ. Ἀθήν. 920Α.

ἐξογκῡλόω, μεγαλύνω, ἐξαίρω, οἱ φιλόσοφον τέχνην ἐξογκυλοῦντες Τζέτζ. Ἰστ. 11. 711.

ἐξόγκωμα, τό, πᾶν ὑψούμενον ἢ ἐξογκούμενον πρᾶγμα, λαΐνοισί τ' ἐξογκώμασι, λιθίνοις οἰκοδομήμασι, δηλ. βωμοῖς, ναοῖς, κλ., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1332.

ἐξόγκωσις, εως, ἡ, ὕψωμα, «τὸ δὲ ὄρογκος .. δηλοῖ τὴν τοῦ ὄρους ἐξόγκωσιν καὶ ἀνάτασιν» Εὐστ. εἰς Διον. Περιηγ. 285.

ἐξοδάω, πωλῶ, μὴ τά σ' ἐξοδᾶν ἐγὼ ξένοισι χρήματ' Εὐρ. Κύκλ. 267· πρβλ. **ἔξοδος** IV. Καθ' Ἡσύχ. «ἐξοδῆσαι· ἐξοδεῦσαι».

ἐξοδεία, ἡ, = **ἐξοδία**, Στράβ. 249. **II.** ἐξοδεία τῶν νεῶν, πομπὴ ἐκ τῶν ναῶν, Ἐπιγρ. Μαρμάρου Ροζέτης ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 42.

ἐξοδεύω. ὁδεύω ἔξω, ἐξέρχομαι καὶ μεταβαίνω που, Πολύβ. 5. 94, 7, Διόδ. 19. 63, κτλ. **II.** ἐξέρχομαι ἐν πομπῇ, Ἐπιγρ. Μαρμάρου Ροζέτης ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4697. 43. **III.** ἀπέρχομαι ἐκ τοῦ βίου, ἀποθνήσκω, Ἑβδ. (Ἰουδὶθ Ε', 27), ἐν τῷ Παθ.

ἐξοδία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἔξοδος, ἐξόρμησις, ἐκστρατεία, Ἡρόδ. 6. 56, Πολύβ. 4. 54, 3.

ἐξοδιάζω, διασκορπίζω, Νικολ. Δαμ. παρὰ Στοβ. 614. 22. **2)** ἀποτίνω, πληρώνω, τὰ ἀναλώματα τῶν τέκνων ἐξοδιασάντων Ἐπιγρ. Λακων. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1391· ἀπολ., Ἐπιγρ. Θηρ. αὐτόθι 2448. 26· πρβλ. Ahrens π. Δωρ. σ. 65· πρβλ. **ἔξοδος** IV. **3)** ἀναλίσκω, δαπανῶ, ἐξοδιάζω ὡς καὶ νῦν λέγομεν, ἐν τῷ Παθ., εἰς πάντα ὅσα ἐξωδιάσθη ἐπὶ τὸν οἶκον Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. ΙΒ', 12).

ἐξοδιασμός, ὁ, = **ἐξοδία**, Πολύβ. 23. 6, 1. **II.** δαπάνη, ἔξοδον, Ἀρτεμίδ. 1. 59·—ὡσαύτως **ἐξοδίασις**, Θεοδώρ. 2. 13, σ. 609.

ἐξοδιακός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν ταφήν, **ἐξοδιακὸς κράβατος**, φέρετρον, Ἕκτη Οἰκ. Σύνοδ. 1032D.

ἐξοδιαστικόν, τό, νεκρώσιμος ἀκολουθία, Εὐχολόγ. σ. 419 καὶ 420.

ἐξοδικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν ἔξοδον, **τὰ ἐξοδικὰ** = **ἐξόδια**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 270. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, διεξοδικῶς, Διογ. Λ. 9. 64.

ἐξόδιος, ον, (ἔξοδος) ἀνήκων εἰς ἔξοδον, ἐξ. νόμοι, «αὐλήματα δι' ὧν ἐξῄεσαν οἱ χοροὶ καὶ οἱ αὐληταί» Σουΐδ.· τοὺς ἐξοδίους ὑμῖν ἵν' αὐλῶ τοὺς νόμους Κρατῖνος ἐν Ἀρχ. 17, ἔνθα ἴδε τὸν Meineke: ἐντεῦθεν, **II.** ὡς οὐσιαστ., **ἐξόδιον** (ἔξοπ. μέλος), «καὶ μέλος δέ τι ἐξόδιον, ὃ ἐξιόντες ᾖδον» Πολυδ. Δ' 108· τέλος τοῦ δράματος, τῆς τυραννίδος ἐξόδιον θεατρικὸν γενομένην (τὴν Διονυσίου ταφὴν) Φίλιστος παρὰ Πλουτ. ἐν βίῳ Πελοπ. 34, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν βίῳ Ἀλεξ. 75, ἴδε δὲ καὶ σημ. Κοραῆ ἐν Ἰλιοδ. Αἰθ. τ. Β. σ. 367 ἐν τέλει· μεταφ. τέλος,, καταστροφὴ τραγικοῦ δράματος, τραγικὸν τέλος, Πλουτ. Κράσσ. 33. **2)** ἐν Ρώμῃ **ἐξόδια** (exodia) ἦσαν κωμικαὶ παραστάσεις κυρίως μετὰ τὸ δρᾶμα, μετὰ παρῳδιῶν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ δράματος, Λίβ. 7. 2, 11, Ἰουβενάλ. 3. 175. **3)** παρ' Ἰουδαίοις, ἑορτὴ εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐξόδου, Ἑβδ. (Λευ. ΚΓ', 36, κ. ἀλλ.) **4)** θάνατος, Γρηγόρ. Ναζ. II. 373Β. **5)** ἐκφορὰ νεκροῦ, Κλήμ. 1065D, Ἀναστ. Σιν. 504Β, κλ.

ἐξοδοιπορέω, ἐξέρχομαι, ἐκβαίνω, ἐξοδοιπορεῖν στέγης Σοφ. Ἠλ. 20.

ἔξοδος, ἡ, τὸ ἐξέρχεσθαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **εἴσοδος**, Σοφ. Αἴ. 798, 806, κτλ.· ἐκ τῆς χώρης Ἡρόδ. 1. 94· ἔστι .. λήθη μνήμης ἔξ. Πλάτ. Φίλ. 33Ε· ἐπιστήμης ἔξ. ὁ αὐτ. Συμπ. 208Ε. **2)** στρατιωτικὴ ἔξοδος ἢ ἐκστρατεία, ἔξ. ποιεῖσθαι Ἡρόδ. 9. 19, 26, Θουκ. 3. 5, κτλ., πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 579· τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἔξ. ποιεῖσθαι, ἐπὶ τοῦ Λεωνίδου, Ἡρόδ. 7. 223· ἔξ. ἐξελθεῖν Ξεν. Ἑλλην. 1. 2, 17· ἐξόδους ἕρπειν κενὰς Σοφ. Αἴ. 287· τὴν ἐπ' Ὠρεὸν ἔξοδον Δημ. 252. 4· ἔξοδοι πεζαὶ ὁ αὐτὸς 259. 20· ὡσαύτως, ἐπίθεσις ἐκ μέρους πολιορκουμένων, ἔξοδος, Θουκ. 5. 10. **3)** μετὰ πομπῆς ἔξοδος, Ἡρόδ. 3. 14· ἰδίως γυναικῶν ὑψηλῆς τάξεως μετὰ τῆς ἀκολουθίας αὐτῶν, Πλάτ. Νόμοι 784D, Θεοφράστ. Χαρακ. 22· ἐξόδους λαμπρὰς ἐξιοῦσαν Δημ. 1182. 27· ἐτέθη δὲ καὶ νόμος ὑπὸ τοῦ Σόλωνος πρὸς διακανόνισιν τῶν τοιούτων ἐξόδων, Πλουτ. Σόλ. 21· πρβλ. **ἐξοδεύω**. **II.** μέρος δι' οὗ ἐξέρχεταί τις, ἔξοδος, Λατ. exitus, Ἡρόδ. 2. 148· πυλῶν ἐπ' ἐξόδους Αἰσχύλ. Θήβ. 33, πρβλ. 58, 284· πρὸς θυρῶνος ἐξόδοις Σοφ. Ἠλ. 328· ἐπὶ ποταμοῦ, ἔξοδος εἰς θάλασσαν Ἡρόδ. 7. 130· ἡ Ἀρκαδία οὐκ ἔχει ἐξόδους τοῖς ὕδασιν Ἀριστ. Προβλ. 26. 58. **2)** τρόπος ὅπως διέλθῃ τις ἔκ τινος δυσκολίας, διέξοδος, φέρε δή, ἣν δ' ἐγώ, ἐάν πῃ εὕρωμεν τὴν ἔξοδον Πλάτ. Πολ. 453Ε· ἀλλ' ἡ ἔξ. τῶν λόγων, τὸ ἀποτέλεσμα, ἡ ἔκβασις ἐρεύνης, ὁ αὐτὸς Πρωτ. 361Α. **3)** τὰ μέρη δι' ὧν ἐξέρχονται ἐκ τοῦ σώματος τὰ περιττώματα εἴτε ξηρὰ εἴτε ὑγρά, ὁ πρωκτὸς καὶ τὰ γεννητικὰ μόρια, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 20., 4. 12, 16· τῆς τροφῆς ὁ αὐτὸς π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2, 17, 7· καὶ ἀπολ., αὐτόθι 4. 7, 11, κ. ἀλλ.· οὕτως ἐπὶ ἄλλων ἐξόδων ἐν τῷ σώματι, αὐτόθι 7. 8, 3. κ. ἀλλ. **III.** ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. exitus, πέρας, τέλος, ἐπ' ἐξόδῳ εἶναι Θουκ. 5. 14· ἐπ' ἐξόδῳ τῆς ἀρχῆς Ξεν. Ἑλλην. 5. 4, 4· ἐπ' ἐξόδῳ (κοινῶς -ου) τοῦ ζῆν Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 8, 2· ἀπολ., ἔξοδος ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, θάνατος, Εὐαγγ. κ. Λουκ. Θ'. 31, Ἐπιστ. Β', Πέτρ, α', 15·—ἐκφορὰ νεκροῦ, = **ἐξόδιον**, Ἀποστ. Διαταγ. 5. 30. **2)** τὸ τέλος ἢ τὸ συμπέρασμα συλλογισμοῦ τινος ἢ ἐπιχειρήματος, Πλάτ. Πρωτ. 316Α. **3)** ἔξοδος δὲ μέρος ὅλον τραγῳδίας μεθ' ὃ οὐκ ἔστι χοροῦ μέλος Ἀριστ. Ποιητ. 12, πρβλ. **πάροδος**· ἔξοδον αὐλεῖν, προπέμπειν μετὰ τοῦ αὐλοῦ, «ἔθος δὲ ἦν ταῖς ἐξόδοις τῶν τῆς τραγῳδίας χορικῶν προσώπων προηγεῖσθαι αὐλητήν, ὥστε αὐλοῦντα προπέμπειν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 582 (580). **IV.** δαπάνη, ἔξοδον, Πολύβ. 6. 13, 2· πρβλ. **ἐξοδάω**, **ἐξοδιάζω**. **V.** **Ἔξοδος**, τὸ 6' βιβλίον τῆς Πεντατεύχου, ὡς περιέχον τὴν ἔξοδον τῶν Ἑβραίων ἐξ Αἰγύπτου.

ἐξοδῡνάω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ὀδυνάω**, Εὐρ. Κύκλ. 661, ἐν τῷ Παθ.

ἐξόζω, ἀμεταβ., ὄζω, ἐκπέμπω ὀσμήν τινα, κακὸν ἐξόσδεις, (Δωρ.), βρώμᾳς, Θεόκρ. 20. 10. **II.** μετὰ γεν., ἔχω τὴν ὀσμήν τινος, πυρούμενον δὲ ἐξόζει σησάμιου Θεόφρ. π. Ὀσμ. 20.

ἐξόθεν, Ἐπίρρ. ἀντὶ ἐξ οὗ (ἐξοπ. χρόνου), ἀφ' ὅτου, Νίκ. Θηρ. 318. **II.** **ἐξοθεν**, = ἔξωθεν πρβλ. (**ἔνδοθεν**), Στησίχ. ἐν Α. Β. 945 (79 Bgk).

ἔξοι (οὐχὶ **ἐξοῖ**), Δωρ. ἀντὶ ἔξω, πρβλ. **ἔνδοι**, ὃ καθ' Ἡρωδιαν. γραπτέον **ἔνδοι**, Εὐστ. Ἰλ. 140. 15.

ἐξοίγνυμι καὶ **ἐξοίγω**, ἀνοίγω, χαράττω, τὰ οἰδέοντα καὶ ὕδατος ἐμπλεα ἐξοίγειν μαχαιρίῳ Ἱππ. 417. 35, πρβλ. Ἑρμιππ. ἐν «Θεοῖς» 3.

ἔξοιδα, **-οισθα**, πρκμ. μετὰ σημ. ἐνέστ.· ὑπερσ. **ἐξήδη** ὡς παρατ. Σοφ. Ἀντ. 460, 6' ἔνικ. **-ήδησθα** ὁ αὐτὸς Τρ. 898 (Cobet):

(ἴδε *εἴδω): — οἶδα, γινώσκω καλῶς, ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐκ θέσφατα ᾔδη Ἰλ. Ε. 64, οὕτω καὶ Σοφ., Εὐρ. καὶ μεταγεν. πεζογράφοι· μετὰ μετοχ. συμφωνούσης πρὸς τὸ ὑποκ., ἐξοιδ' ἐχουσα Σοφ. Τρ. 5· ἐξ. ἀνὴρ ὢν ὁ αὐτὸς Ο. Κ. 567· πρὸς τὸ ἀντικείμενον, ἐξ. σε οὐ ψιλὸν ἥκοντα αὐτόθι 1028, πρβλ. Φιλοκ. 79,407· ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδώς, οὐδὲν μαθών, ὁ αὐτὸς Οἰδ. Τ. 37· μετὰ γεν., ὧν γ' ἂν ἐξειδὼς κυρῶ, ὡς εἰ ἦν ἐπίθ., ὁ αὐτὸς Τρ. 299· ἀπολ., ὁ αὐτὸς ἐν Ἡλ. 222, κλ.

ἐξοιδαίνω = τῷ ἑπομ., Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1.1.

ἐξοιδέω, πρήσκομαι, φυσκώνω, πληγαῖς πρόσωπον .. ἐξῳδηκότα Εὐρ. Κύκλ. 227· νεκρὸς ἐξῳδηκὼς Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 14. 5: — μεταφ., ἐξογκοῦμαι πλέον τοῦ προσήκοντος, ὑψηλοφρονῶ, Πολύβ. 6.18, 7.

ἐξοίδησις, ἡ, πρήξιμον, Ἀστέριος 233C.

ἐξοιδίσκομαι, παθ. = ἐξοιδέω. Ἱππ. 482.5.

ἐξοικειόω, καθιστῶ τι οἰκεῖον, μένε οὖν, μέχρι ἐξοικειώσῃς σαυτῷ καὶ ταῦτα Μ. Ἀντ. 10, 31: οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, Στράβων 184, 250. **II.** Μέσ., ἐξοικειοῦμαι, καθιστῶ ἐμαυτὸν οἰκεῖον πρὸς τὰ ἤθη καὶ ἔθιμά τινος, συμμορφοῦμαί τινι, Ἀλέξανδρον ἐξοικειούμενον ἐκείνοις τοῖς ἔθνεσι Πλούτ. 2. 649E· γίνομαι φίλος, Στράβ. 250· οἰκειοποιοῦμαι, ὁ αὐτ. 184.

ἐξοικέω, μετοικῶ, μεταναστεύω, εἰς ὑπερορίαν Λυσ. 187.29· Μεγαράδε Δημ. 845.19. **II** Παθ., κατοικοῦμαι ἐντελῶς, τὸ Πελασγικὸν .. ὑπὸ τῆς παραχρῆμα ἀνάγκης ἐξῳκήθη Θουκ. 2.17.— Πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 511-2.

ἐξοικήσιμος, ον, κατοικήσιμος, Σοφ. Ο. Κ. 27.

ἐξοίκησις, εως, ἡ, μετοίκησις, μεταναστευσις, Πλάτ. Νόμοι 704C, 850B.

ἐξοικίᾱ, ἡ, = τῷ προηγ., ἀμφίδ. γραφ. παρὰ Πολυαίνῳ 4. 2,11· ἵνα τὰς τῶν Ἀλευαδῶν ἐξοικίας καθέλῃ, ἔνθα ὁ Κοραῆς διορθοῖ: ἵνα τοὺς ἐκ τῆς τῶν Ἀλευαδῶν οἰκίας καθέλῃ.

ἐξοικίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῶ**, ἐκβάλλω τινὰ ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ οἰκίας, ἐκδιώκω, ἐξορίζω, Ἑστιαίας δὲ ἐξοικίσαντες, αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον Θουν. 1. 114., 7. 76· ἐξῴκησεν [με] γάμος οἴκων Εὐρ. Ἐκ. 949· εἰς ἄλλην χώραν Πλάτ. Νόμοι 928E, πρβλ. Πλουτ. Ρωμ. 24· ἐξ. χρυσὸν τῆς Σπάρτης Πλουτ. Ἀριστείδ. καὶ Κάτ. Σύγκρ. 3.— Παθ. καὶ Μέσ., ἀπέρχομαι τῆς πατρίδος μου, μετοικῶ, μεταναστεύω, φροῦδοι .. εἰσὶν ἐξῳκισμένοι Ἀριστοφ. Εἰρ. 197· ἐξῳκίσαντο αὐτόθι 203· καταλείπω οἰκίαν ἢ ἐργαστήριον, ἀντίθετον τῷ **εἰσοικίζομαι**, ἐάν ὁ μὲν ἐξοικίσηται, εἰς δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο ἐργαστήριον χαλκεὺς εἰσοικίσηται Αἰσχίν. κ. Τιμάρχ. 1. 38, 5· ἐξ. ἐκ τόπου Πλουτ. Ἀγησ. 15. **II.** ἐκνεύω τόπον τινὰ ἐκ τῶν κατοίκων αὐτοῦ, Δῆμνον ἀρσένων ἐξῴκισαν Εὐρ. Ἐκ. 887· ἐξερημόω, πόλεις Διον. Ἁλ. 5.77· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Πλουτ. Ἀγησ. καὶ Πομπ. Σύγκρ 3.

ἐξοίκισις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., πλημμ. γρ. ἀντὶ τοῦ **ἐξοίκησις** ἐν Πλάτ. Νόμ. 704C.

ἐξοικισμός, ὁ, ἔξωσις, ἐκδίωξις τῶν κατοίκων, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φίλωνος (κατὰ τὸν Θησ. Στεφ. τ. 2. σ. 223).

ἐξοικιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐξοικίζω**, δεῖ ἐξοικίζειν, ἐκδιώκειν, ἀποβάλλειν, εἰ τοὺς γελωτοποιοὺς ἐξοικιστέον τῆς ἡμεδαπῆς πολιτείας Κλήμ. Ἀλεξ. 195.

ἐξοικιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐξοικίζων, ἐκδιώκων, παρὰ δαιμόνων ἐξοικιστῶν καὶ ἐχθροποιῶν Χαιρώδ. παρὰ Στοβ. 291. 30.

ἐξοίκιστος, ον, ὁ, ὁ ἐξοικισθείς, ἐξοίκιστοι Μῆδοι Ψευδοκαλλισθ. Β', 21, ἔκδ. Müll. σ. 79, ἐν σημ.

ἐξοικοδομέω, οἰκοδομῶ ἐντελῶς, τὸ ἐν Μέμφι ἱρὸν Ἄμασίς ἐστι ὁ ἐξοικοδομήσας Ἡρόδ. 2.176., 5. 62, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1124, κλ.· μεταφ., τέχνην μεγάλην ἐξοικοδομήσας Φερεκρ. ἐν «Κραπατάλλοις» 8· ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Πολύβ. 1. 48, 11.

2) ἐξοικοδομεῖν τὸν κρημνόν, οἰκοδομεῖν ὁδὸν παρὰ τὸν κρημνόν, ὁ αὐτὸς 3. 35, 6. **II.** κρημνίζω μέρος ᾠκοδομημένον, ἐκφράσω, ἀνοίγω, ταύτας (τὰς πύλας) ἐξῳκοδόμησεν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀνοικοδομῶ**. Διόδ. 11. 21, πρβλ. Πλουτ. Δίωνα 50.

ἐξοικοδόμησις, εως, ἡ, = οἰκοδόμησις, παύσασθαι τῆς τῶν τειχῶν ἐξοικοδομήσεως Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 19.7, 2.

ἐξοικονομέω, ὡς καὶ νῦν, Ὀρειβάσ. ἐν Maj. Auct. cl. τ. 4, σ. 67.

ἐξοικος, ον, ὁ, μακρὰν τοῦ οἴκου, ἄοικος, ἀνέστιος, Ἑβδ. (Ἰὼβ ς', 18).

ἐξοιμώζω, οἰμώζω, θρηνῶ μεγαλοφώνως, «ξεφωνίζω», εὐθὺς ἐξώμοιζεν οἰμωγὰς λυγρὰς Σοφ. Αἴ. 317· γόοισιν Ἀντ 427.

ἐξοινέω, (οἶνος) εἶμαι ἔξοινος, οἰνοβαρῶ, ὡς ἐξοινῶν καὶ μεθύων Ἡγήσανδρ. παρ' Ἀθην. 477E, Πολυδ. Ϛ', 21. **II.** ἀνανήφω, «ξεμεθῶ», κοιμωμένους ἐπὶ πλεῖστον χρόνον, ὡς ἂν ἐξοινήσωσιν Παῦλ. Αἰγιν. 33.

ἐξοινία, ἡ, μέθη, Ἀθήν. 547F.

ἐξοινόομαι, παθ., μεθύσκομαι, ἐξῳνωμένος (οὕτως ὁ Elmsl ἀντὶ **ἐξοιν-**), ἐμπεπωκὼς πολὺν οἶνον, οἰνοβαρῶν, Εὐρ. Βάκχ. 814. Ἀθήν. 38E.

ἐξοινος, ον, οἰνοβαρῶν, οἰνόφλυξ, μέθυσος, Ἄλεξις ἐν «Εἰσοικιζομένῳ» 3, Μάχων παρ' Ἀθην. 349A, κτλ.

ἐξοισις, εως, ἡ, τὸ ἐκφέρειν, διαθρύλησις, διάδοσις, ἐξοίσεις.. λόγων Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17, 4, 1.

ἐξοιστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐξοίσω** (μέλλ. τοῦ **ἐκφέρω**) πρέπει νὰ κομισθῇ ἔξω, ψιλὸς ἐστ' ἐξοιστέα Ἀριστοφ. Λυσ. 921. **II. ἐξοιστέον**, δεῖ ἐκφέρειν, ἐξοιστέον τἄρ' ὅπλα Καδμείων πόλει Εὐρ. Φοίν. 712, Πλάτ. Παρμ. 128E.

ἐξοιστός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., δν δύναταί τις νὰ ἐκφέρῃ ἢ προφέρῃ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7 122.

ἐξοιστράω ἢ **-έω**, καθιστῶ τινα μανιώδη, κάμνω αὐτὸν νὰ μαίνηται, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 10. 2, Αἰλ. π. Ζ. 15. 19. **II.** ἀμεταβ., γίνομαι μανιώδης, μαίνομαι, Παλαίφ. ἐν Ἀθήλ. 43.1. Κατὰ Σουΐδ. «ἐξοιστρηθείς, μανείς, παρορμηθείς, ἐρεθισθείς».

ἐξοιστρηλατέομαι, Παθ., ἄγομαι εἰς μανίαν, Ψευδο-Πλούτ. 1158F.

ἐξοίσω, μέλλ. τοῦ **ἐκφέρω**.

ἐξοιχνέω, ἐξέρχομαι, διηκόσιοι δ'.. ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι (Ἰων.) Ἰλ. Ι. 384.

ἐξοίχομαι, ἔχω ἀπέλθει, ἔχω μεταβῆ, ἢ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται.., «ἢ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐπορεύθη..» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ζ. 379,384, Σοφ. Ο Κ. 867· ἐξ. θύραζε Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λάκωσιν» 1.11· μεταφ., ἐκ τῆς γνώμης ἐξ. Ἀντιφῶν παρὰ Στοβ. 422. 31.

ἐξοιωνίζομαι, Ἀποθ., ἀποφεύγω ὡς κακὸν οἰωνόν, Λατ. abominari, Πλούτ. ἐν βίῳ Δημοσθ. 21. 2· μετ' ἀπαρ., ἀποφεύγω νὰ πράξω τι, ὁ αὐτὸς ἐν Ἠθ. 289B.

ἐξοκέλλω, ἀμεταβ., ἐπὶ πλοίου, πίπτω ἔξω εἰς τὴν ξηράν, ἐς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πηνειοῦ Ἡρόδ. 7.182· μήτ' ἐξοκεῖλαι πρὸς κραταιλέων χθόνα Αἰσχύλ. Ἀγ. 666· οὕτω καὶ περὶ ἰχθύων, δελφῖνες ἐξοκέλλουσιν εἰς τὴν γῆν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 48, 6. **2)** μεταφ., ἐξ. ἐς τραχύτερα πράγματα Ἰσοκρ. 143C· εἰς λόγου μῆκος ὁ αὐτὸς 409C· εἰς ὕβριν Φύλαρχος 45· εἰς ἀσέλγειαν Πολύβ. 18. 38, 7· ἐς ἐπιθυμίας ἀνοήτους Παυσ. 8. 24, 9· ἐς τρυφὴν Ἀθήν. 523C· ἀπολ., καταστρέφομαι, Πολύβ. 4. 48, 11. **II.** μεταβ., ῥίπτω τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, μεταφ., ῥίπτω, ὠθῶ τινα εἴς τι, ἐμὲ τε τὰν μελέαν Ἐκάβαν εἰς τάνδ' ἐξώκειλ' ἄταν Εὐρ. Τρῳ. 137· ὁ πλοῦτος ἐξώκειλε τὸν κεκτημένον εἰς ἕτερον ἦθος Μένανδρ. ἐν Ἀσήλ. 60: — Παθ., μεταφ., δεῦρο δ' ἐξοκέλλεται, οὕτως ἀποβαίνουσι τὰ πράγματα, Αἰσχύλ. Ἰκ. 438· οἱ δὲ εἰς κύβους καὶ κώμους ἐξοκέλλουσι, δίδονται, Πλούτ. 5B.

ἐξολέκω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὀλέκω**, Χρησμ. Σιβυλλ. 4. 136.

ἐξολισθάνω (οὐδέποτε ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττ. λόγῳ **-αίνω**, ἴδε **ὀλισθάνω**): μέλλ. **-ολισθήσω**: ἀόρ. β' **-ώλισθον**, πίπτω ἐκ τῆς θέσεως ἐν ᾗ εὑρίσκομαι, ἐκ δὲ οἱ ἦπαρ ὀλισθεν, «ἐξέπεσε δὲ τὸ ἦπαρ αὐτοῦ» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Υ. 470· γλισχρῷ, ξεγλιστρῷ, ἐπὶ αἰχμῆς δόρατος ὅταν κτυπήσῃ ἐπὶ στερεοῦ σώματος, ἀλλ' ὑφίζανον κύκλοις ὅπως σίδηρος ἐξολισθάνοι μάτην Εὐρ. Φοίν. 1383· τινός, ἔκ τινος πράγματος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 18· — διαφεύγω, ἐκφεύγω, Ἱππῶναξ παρ' Ἀθην. 270B, Ἀριστοφ. Εἰρ. 141· ἐπὶ πραγμάτων, φεύγω ἐκ τῆς μνήμης, ὁ αὐτὸς ἐν Ἐκκλ. 286· περιπίπτω λεληθότως, ῥᾷστα γάρ αἱ τῶν νέων ψυχαὶ εἰς ἡδονὰς ἐξολισθαίνουσι Ἱρωδιαν. 1. 3, 4· — μετ' αἰτ., ἐκφεύγω ἐκ τινος, Λατ. eludere, διαδόλας Ἀριστοφ. Ἱππ. 491. **II.** διαπίπτω, διαρρέω, τὰς ἀτόμους ἐξολισθεῖν καὶ διαλυθῆναι Πλούτ. 2. 398A.

ἐξολίσθησις, εως, ἡ, ὀλίσθημα, σφάλμα, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστορ. 10. 7.

ἐξόλλυμι καὶ -ύω: μέλλ. **-ολέσω** καὶ Ἀττ. **-ολῶ**: ἀόρ. α' **ἐξώλεσα**: πρκμ. **ἐξολώλεκα**. Καταστρέφω ἐντελῶς, ἐξολοθρεύω, τοὺς Διὸς ἐξολέσειε Ὀδ. Ρ. 597, πρβλ. Σιμωνίδ. 159, Εὐρ. Ἱππ. 725, κτλ. **II.** Μέσ., μετὰ β' πρκμ. **ἐξόλωλα**, καταστρέφομαι ἐντελῶς, χάνομαι, Ἐμπεδ. 103· σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος Σοφ. Τρ. 84, Ἀριστοφ. Εἰρ. 366, Πλάτ. Εὐθύδ. 285A, κτλ.· ὑπὸ τοῦ γε λιμοῦ .. ἐξολωλότες Ἀριστοφ. Εἰρ. 483· τῆς εὐκτικῆς γίνεται χρῆσις ἐπὶ ἀρῶν, ἐξολοίμην ὁ αὐτ. ἐν «Γεωργοῖς» 12 (Meineke)· ἐξόλοιο Ἄλεξ. ἐν «Κυπρίῳ» 1.

ἐξολόθρευμα, τό, τὸ ἐξολοθρεύειν, καταστρέφειν ἐντελῶς, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. ΙΕ', 21)· οὕτω καὶ **ἐξολόθρευσις, εως**, ἡ, Μακκ. Ζ', 7, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 6, 6· — ὡσαύτως **ἐξολοθρευτής**, οῦ, ὁ, καταστροφεύς, Ἀθανάσ. τ. 1. σ. 1142E, καὶ **ἐξολοθρευτικός, ή, όν**, καταστρεπτικός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ 443. Τὸ ῥῆμα εἶναι **ἐξολοθρεύω**, καταστρέφω ἐντελῶς, Πράξ. Ἀποστ. 3. 23, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8.11.1, συχν. παρὰ τοῖς Ἑβδ.

ἐξολολύζω, ὀλολύζω μεγαλοφώνως, Λατ. exululo, δεινὸν δ' ἐξολόλυξε Βατραχομ. 101.

ἐξόλου, Ἐπίρρ. = ὅλως, Θεόφιλος Ἀντιοχ. 1129C.

ἐξομαλίζω, καθιστῶ τι ἐντελῶς ὁμαλόν, λεῖον, Ἱππ. 28. 21, Βαθρ. 60, ἐν τέλει· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Στράβ. 709. **II.** σχηματίζω κατὰ τὸν κανόνα, Ἀπολλών. π. Συντάξ. σ. 310.

ἐξομαλόω, = **ἐξομαλίζω**, Ἡλιοδ.

ἐξομβρέω, ἀνομβρέω, χύνω ὡς βροχήν, Ἑβδ. (ἔνθα τὸ **ἐξομ-**

ὁρίσειν καὶ -ίσαι φαίνεται ὅτι εἶναι σφάλματα ἀντὶ τοῦ **-ήσειν** καὶ **-ῆσαι**), Σειράχ. Α', 19, Γ', 13, Ψευδο-Χρυσόστ. IX. 852C.

ἐξομήρευσις, ἡ, τὸ πέμπειν ὁμήρους, διαφυγεῖν ἅμα τὸν πόλεμον καὶ τὴν ἐξομήρευσιν Πλουτ. Ρωμ. 29, Κάμιλλ. 22.

ἐξομηρεύω, δεῖ δὲ καὶ ἐξομηρεύειν (τοὺς δούλους) ταῖς τεκνοποιίαις, πρέπει δὲ καὶ νὰ συνδέῃ τις τοὺς δούλους πρὸς ἑαυτὸν διὰ τῆς τεκνοποιίας, διότι οὕτω θὰ ἔχῃ ὡς ὁμήρους τρόπον τινὰ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα αὐτῶν, Ἀριστ. Οἰκ. 1. 5, ἐν τέλει.—Μέσ.: λαμβάνω ὡς ὁμήρους, παῖδας Πλουτ. Σερτ. 14· ποριζομαί τι διὰ παροχῆς ὁμήρων, ἐξομηρευσάμενος τὴν φιλίαν Στράβ. 288· ὑποχρεῶ ἐμαυτόν, Διοδ. Ἀποσπ. 571. 29.

ἐξομῑλέω, συνομιλῶ, συναναστρέφομαι, ᾤσκει δὲ ἐξομιλεῖν μὲν παντοδαποῖς, χρῆσθαι δὲ τοῖς ἀγαθοῖς Ξεν. Ἀγησ. 11. 4· μεταφ., ἔρχομαι εἰς συνάφειαν, στεφάνων δ' οὐ μία χροιὰ περὶ σὸν κρᾶτα τάχ' ἐξομιλήσει Εὐρ. Κύκλ. 518. **II.** μετ' αἰτ., διὰ τῆς συναναστροφῆς ἑλκύω τινὰ πρὸς ἐμαυτόν, Πολύβ. 7. 4, 6, Πλούτ. 2. 824D, κλπ. **III.** Μέσ., περιστρέφομαί που μακρὰν τοῦ ὁμίλου τῶν φίλων μου, οὐ καλὸν ἐν ὄχλῳ σ' ἐξομιλεῖσθαι στρατοῦ Εὐρ. Ι. Α. 735.

ἐξόμῑλος, ον, ὁ ἔξω ὁμίλου τινός, ἀλλότριος, ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἦδε τις βάσις Σοφ. Τρ. 964.

ἐξομμᾰ́τος, ον, = **ἐξόφθαλμος**, Πολυδ. Ε', 69. **II.** τετυφλωμένος, Νικήτ.

ἐξομμᾰ́τόω, ἀνοίγω τοὺς ὀφθαλμούς τινος, κάμνω αὐτὸν νὰ βλέπῃ, Παθ., ἀνακτῶμαι τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, ἀναβλέπω, ἀντὶ γὰρ τυφλοῦ ἐξομμιάτωται Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 635, («ἐκ Φινέως Σοφοκλέους ὁ στίχος» Σχόλ.), πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 17. 20. **2)** μεταφ., καθιστῶ τι σαφὲς ἢ φανερόν, φλογωπὰ σήματα ἐξωμμιάτωσα Αἰσχύλ. Προμ. 499. **II.** ἐξορύττω τοὺς ὀφθαλμούς, ἐκτυφλῶ, τυφλώνω, Λατ. exoculare, Εὐρ. Ἀποσπ. 545·— **ἐξομματῐ́ζω**, μεταγεν. τύπος, «ἡ δὲ συνήθεια τὸ ἐξομματίζω (χυδ. «ἐξεμματίζω») ἐπὶ τοῦ καθαίρειν τοὺς κυάμους, τὴν προεστηκυῖαν μέλαιναν οὐλήν, οἷον ὀφθαλμὸν ἐκκόπτοντας, καταχρηστικῶς τέταχεν· ὅθεν καὶ ἐξωμματισμένα κοκκία τοὺς οὕτω καθαρθέντας κυάμους λέγομεν» Κοραῆ σημ. εἰς Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. (5. 11) σ. 310.

ἐξομμᾰ́τωσις, εως, ἡ, νίψις τοῦ ῥύπου τῶν ὀμμάτων, Πολυδ. Β', 48.

ἐξόμνυμι καὶ **-ύω**: μέλλ. **ἐξομοῦμαι**: ἀόρ. **ἐξώμοσα**. Ὁρκίζομαι πρὸς ἐπιβεβαίωσιν πράγματός τινος, ἐξώμοσεν τοῦτον ἄρρωστεῖν Δημ. 379, 17. **II.** κατὰ τὸ πλεῖστον, ὁρκίζομαι ἀρνούμενός τι, φήσεις μετασχεῖν ἢ ἔσεσθαι τὸ μὴ εἰδέναι; Σοφ. Ἀντιγ. 535· μαρτυρεῖν ἢ ἐξομνύειν Δημ. 850. 10:—ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ: ἀόρ. **ἐξωμοσάμην**, ἀρνοῦμαι ἢ ἀποκρούω τι μεθ' ὅρκου, ταύτας τὰς διαβολὰς ἐξομνυμένους Δημ. 1310. 2· ἢ ἀπολ., Πλάτ. Νόμοι 949Α, Ἰσαῖος 76. 30, κλ.· μετ' ἀρνητ. μορίων, ἐξομ. μὴ οὐκ εἰδέναι Δημ. 1317. 8:—ἀρνοῦμαι μεθ' ὅρκου, δὲν ἀναγωρίζω, συγγένειαν ἐξόμνυσθαι Ἰωσήπου Μακκ. 10. **2)** ἀρνοῦμαι νὰ ἀναδεχθῶ ἀρχήν τινα ὁρκιζόμενος ὅτι δὲν ἔχω τὰ μέσα ἢ τὴν ἀπαιτουμένην ὑγείαν ὅπως ἐκτελέσω τὰ ἐπιβαλλόμενά μοι καθήκοντα προσηκόντως, Λατ. ejurare magistratum ἢ imperium, ἐξόμοσασθαι τὴν πρεσβείαν Αἰσχίν. 40. 30, πρβλ. Δημ. 378. 18· τὴν ἀρχὴν Ἀριστ. Πολιτ. 4. 13, 2, Πλουτ. Μάρκελλ. 6. 12. Ὁ ὅρκος οὗτος ἐκαλεῖτο **ἐξωμοσία** ἢ **ἀπωμοσία**, ἴδε λεξικὸν τῆς Ἀρχαιολογίας.

ἐξομοιάζω, = τῷ ἑπομ., Καλλικρατίδ. παρὰ Στοβ. 426. 22.

ἐξομοιόω, καθιστῶ τι ὅμοιον, ἐξομοιεῦντες τὸ εἶδος ἐς τὸ δυνατὸν Ἡρόδ. 3. 24· αὐτὸν τῇ πολιτείᾳ Πλάτ. Γοργ. 512Ε· πάντα δοκεῖ τοὺς καρποὺς ἐξομοιοῦν, παράγειν ὁμοίους καρπούς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 2, 4:—Παθ., γίνομαι ἢ εἶμαι ὅμοιός τινι, ἄνδρας γυναιξὶν ἐξομοιοῦσθαι φύσιν Εὐρ. Ἀνδρ. 354, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 7, 32· σχῆμα ἐξ. πρός τινα Πλουτ. Φλαμινῖν. 3:—ἐν Σοφ. Αἴαντι 549 δεῖ πωλοδαμνεῖν (αὐτὸν) κἀξομοιοῦσθαι φύσιν, τὸ ἐξομοιοῦσθαι εἶναι παθ. ἔχον ὡς ὑποκείμενον τὸ αὐτόν, τὸ δὲ φύσιν εἶναι αἰτ. ἐκφράζουσα τὸ κατά τι, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

ἐξομοίωμα, τό, ὁμοίωμα, ὁμοιότης, Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 52.

ἐξομοίωσις, εως, ἡ, ἀφομοίωσις, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 3, 1. **II.** τὸ νὰ γείνῃ τις ὅμοιος, Πλουτ. Περικλ. 2, κτλ.

ἐξομοιωτικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς ἀφομοίωσιν, δύναμιν ἐξομοιωτικὴν τῷ θεῷ Κλήμ. Ἀλ. 347

ἐξομολογέομαι, Ἀποθ., ὁμολογῶ τι φανερῶς χωρὶς νὰ τὸ κρύψω, τηλικούτους αὐτοὺς ὄντας ἐξομολογήσασθαι Λουκ. Ἑρμότ. 75, Πλουτ. Εὐμ. 17. α) ἐξομολογοῦμαι τὰ ἁμαρτήματά μου, Εὐαγγ. κ. Ματθ. γ', 6, κ. Μάρκ. α', 5, Πράξ. ιθ', 18, Ἐπιστ. Ἰακώβ. ε', 16, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 5 10, 5. β) εἶμαι ἐν καταστάσει μετανοίας, εἶμαι ὑπὸ κανόνα Βασίλ. IV. 800B. **2)** αἰνῶ, πέμπω εὐχαριστίας (ἑβραϊσμός), Ἐβδ. (Γέν. ΚΘ', 35, Β' Βασιλ. ΚΒ', 50, Ψαλμ. ϛ', 6 κτλ.), Εὐαγγ. κ. Ματθ. ια', 25, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιδ', 11, Ὠριγέν. Ι. 464C, Βασίλ. Ι 313Α. **II.** ἐν τῷ ἐνεργ. τύπῳ, συμφωνῶ, δίδω ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ πράξω τι, καὶ συνέθεντο αὐτῷ ἀργύριον δοῦναι· καὶ ἐξωμολόγησε, «συνεφώνησε ... τελείας ὁμολογίας καὶ συνθήκας ἐποιήσατο» (Θεοφύλ. σ. 510C), Εὐαγγ. κ. Λουκ. κδ', 6.

ἐξομολόγησις, εως, πλήρης ὁμολογία, Πλούτ. 2. 987D. **2)** ἐξομολόγησις ἁμαρτιῶν, Ἐβδ. (Ἰησ. Ζ', 19), Κλήμ. Ἀλ. II. 280Α, Ἱππόλυτ. 621Β. C, Τερτυλλ. Ι. 1162Α, κτλ., Ὠριγ. Ι. 560 Α, κτλ., Κυπριαν. Ἐπιστ. 10. 2, 11. 2, Εὐσέβ. VI. 536Α· τὸν τῆς ἐξομολογήσεως ψαλμόν, ὁ Ν' (ΝΑ') Βασίλ. IV. 764Β, Ἰω. Χρυσ. Ι. 611D, κτλ. **3)** = **μετάνοια**, Βασίλ. IV. 672Α, 804Α. **4)** = **αἴνεσις, εὐχαριστία**, Ἐβδ. (Ἰουδὶθ ΙΕ', 14), Βασίλ. 313Α.

ἐξομολογητικός, ή, όν, ὁ χάριν εἰδώς, ὁ χάριν ὁμολογῶν, ὁ εὐχαριστῶν, Φίλων 1. 60.

ἐξομολογουμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ., = ὁμολογουμένως, Κλήμ. Ἀλ. 763.

ἐξομόργνῡμι: μέλλ. **ἐξομόρξω**:—σπογγίζω ἀπό τινος, ἐκ τ' ὀμορξὸν στόματος .. πέλανον Εὐρ. Ὀρ. 219.—Μέσ., ἀποπλύνω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀποβάλλω μίασμα, νασμοῖσι, δι' ὕδατος, Εὐρ. Ἱππ. 653· ἀλλ' αἷμα μὴ σοῖς ἐξομόρξομαι πέπλοις, ἀλλὰ μήπως σπογγίσω τὸ αἷμα μὲ τὰ ἐνδύματά σου, δηλ. μήπως μολύνω αὐτὰ διὰ τοῦ αἵματος, ὁ αὐτὸς Ἡρ. Μαιν. 1399, πρβλ. Ἡλ. 502. **II.** μεταφ., μηδ' ἐξομόρξει μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί, μηδὲ σπογγίζων τὴν μωρίαν σου ἐπάνω μου μὲ πασαλείψῃς μὲ αὐτήν, ὁ αὐτ. Βάκχ. 344, παρῳδεῖται ὑπὸ Ἀριστοφ. ἐν Ἀχαρν. 843, οὐδ' ἐξομόρξεται Πρέπις τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι. , **2)** = **ἀπομάττομαι**, ἀποτυπῶ τι εἴς τι, ἃ ἑκάστῳ ἡ πρᾶξις αὐτοῦ ἐξωμόρξατο εἰς τὴν ψυχὴν Πλάτ. Γοργ. 525Α, πρβλ. Νόμους 775D, καὶ ἴδε Ruhnk. ἐν Τιμαίῳ.

ἐξόμορξις, εως, ἡ, ἀποσπόγγισις·— μεταφ., ἀποτύπωσις, Πλάτ. Τίμ. 80Ε.

ἐξόμφᾰλος, ον, ἔχων ἐξέχοντα τὸν ὀμφαλόν, Π. 274Α. **II.** ὡς οὐσιαστ. **ἐξόμφαλος**, ὁ, ἐξέχων, προέχων ὀμφαλός, Διοσκ. 4. 74.

ἐξονειδῐ́ζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**:—ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ὀνειδίζω: **1)** μετ' αἰτ. πράγμ., ὀνειδίζω τινὰ πικρῶς, αὕτη γάρ .. τοιάδ' ἐξονειδίζει κακὰ Σοφ. Ἡλ. 288· καλόν γέ μοι τοὐνειδος ἐξωνείδισας Εὐρ. Ι. Α. 305· ἐξονειδισθεὶς κακὰ Σοφ. Φιλ. 382·— ἁπλῶς λέγω, ἐκστομίζω τι, Λατ. objicere, εἶδες τὸ τόλμημα οἷον ἐξωνείδισεν; Εὐρ. Φοίν. 1676. **2)** μετ' αἰτ., ἁπλῶς, ὀνειδίζω, ἐπιτιμῶ, ἀπολ., φόνους πατρῴους ἐξονειδίζων πικρῶς Σοφ. Ο. Κ. 990· τινα Διόδ. 5. 29· κόλακα ἐξ. τινά, ὀνειδίζειν τινὰ ὡς ὄντα κόλακα, Ἀλκίφρων 3. 63.

ἐξονειδισμός, ὁ, τὸ ἐξονειδίζειν, ὀνειδισμός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰωσήπου.

ἐξονειδιστικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν νὰ ὀνειδίζῃ, Μ. Ἀντων. 1. 16.

ἐξονειρόω = **ἐξονειρώττω**, εἰ ἡ γραφὴ ἔχει ὀρθῶς, Ἱππ. 664. 33.

ἐξονειρισμός, ὁ, = **ἐξονειρωγμὸς** Διοκλ. παρ' Ὀρειβασ. III. 117, 10.

ἐξονειρωγμός, ὁ, = **ὀνειρωγμός**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 6, 5, Προβλ. 4. 5.

ἐξονειρωκτικός, ή, όν, ὁ πάσχων ἐξ ὀνειρωγμῶν, Ἀριστ. Προβλ. 5. 31.

ἐξονειρώττω = **ὀνειρώττω**, Ἱππ. 232, 10, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 4, 22, κ. ἀλλ.

ἐξονομάζω: μέλλ. **-σω**, ἀναφέρω, ὀνομάζω μεγαλοφώνως, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 59· καὶ συχνάκις παρ' Ὁμ. ἐν τῇ φράσει, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν, «τόν τε λόγον εἶπε καὶ τὰ μέρη αὐτοῦ διεξῆλθε» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 361, κτλ., πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 1066 (ἔνθα ὁ Δινδόρφ. ἔγραψεν, ἐξονόμηνεν). **II.** καλῶ ἐξ' ὀνόματος, Πλουτ. Κικ. 40.

ἐξονομαίνω, λέγω τὸ ὄνομά τινος, ὣς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα .. ἐξονομήνῃς, «ἐξ ὀνόματος εἴπῃς» (Σχόλ.), Ἰλ. Γ. 166· αἴδετο γὰρ γάμιον ἐξονομῆναι, ν' ἀναφέρῃ περὶ τοῦ γάμου, νὰ εἴπῃ περὶ αὐτοῦ ὀνομαστί, Ὀδ. Ζ. 66, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 252.

ἐξ-ονομακλήδην, Ἐπίρρ. (καλέω), «τὸ ἐκ κυρίων ὀνομάτων καλεῖν, οἷον, σχέσθε ὦ Ἀντῆνορ», κτλ. (Εὐστ.), ὀνομαστί, ἐξ ὀνόματος ὀνομάζειν, ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον Ἰλ. Χ. 415, πρβλ. Ὀδ. Δ. 278· ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες ἐξονομακλήδην αὐτόθι Μ. 250 καὶ προκαλεῖσθαι ἐξονομακλήδην ᾧ προπιεῖν ἐθέλει Κριτίας παρ' Ἀθην. 432Ε: πρβλ. **ὀνομακλήδην**.

ἐξονῠχίζω, ἐξετάζω, δοκιμάζω τι μετὰ προσοχῆς διὰ τοῦ ὄνυχος, ἐντεῦθεν, ἐξετάζω τι μετ' ἀκριβείας, ἀκριβολογοῦμαι, ἐξονυχίζεις τε πάντα τὰ προσπίπτοντα τοῖς συνδιαλεγομένοις Ἀθήν. 97D· ἀκριβοῦν καὶ ἐξονυχίζειν Ἀρτεμίδ. 1. 16 ἐν τέλει. **II.** ἀφαιρῶ τοὺς ὄνυχας, ἤτοι τοὺς λοβοὺς τοῦ ῥόδου (ἴδε ὄνυξ III. 1)· ἐξωνυχισμένα ῥόδα Γαλην. καὶ Παῦλ. Αἰγιν. Περὶ τοῦ ῥήματος τούτου καθόλου, ἴδε Φρύνιχον 289 καὶ σημ. Λοβεκκίου ἐν τόπῳ, Θωμ. Μαγ. 651, Ἡλιόδ. Β', 146, κλ., πρβλ. **ὀνυχίζω**.—Παρὰ Πλουτ. 2. 692C πλημμ. γραφὴ **ἐξονυχίζουσι** ἀντὶ **ἐξευνουχίζουσι**.

ἐξοξύνομαι, ζινίζω, ἐπὶ οἴνου, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 7, 7.

ἐξοπάζω, ἐκπέμπω, «ἐξώπαζεν· ἐξέπεμπεν» Ἡσύχ.

ἐξοπίζω, ἐκπιέζω, ἐκθλίβω, ὁπὸς εἰς ἔριον ἐξοπισθεὶς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 20, 15.

ἐξόπῐσθεν καὶ **-θε**, Ἐπίρρ. Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **ἐξόπισθεν**, πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στῆσεν Ἰλ. Δ. 298 κ. ἀλλ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 130. **2)** ὡς πρόθ. μετὰ γεν., ἐξόπιθεν κεράων Ἰλ. Ρ. 521.

ἐξόπιν, Ἐπ. = τῷ προηγ. I, Αἰσχύλ. Ἀγ. 115: πρβλ. **κατόπιν**.

ἐξόπισθεν, καὶ ποιητ. **-θε**, Ἐπίρρ. Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **ἐξόπιθεν**, Ἀριστορ. Ἱππ. 22, Πλάτ. Νόμοι 947D, κλ.· εἰς τὸ ἐξ., πρὸς τὰ ὀπίσω, ὁ αὐτὸς ἐν Τιμ. 84E, κτλ.· τὸ ἐξ. τῆς κεφαλῆς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 3, 1. **2)** ὡς πρόθ. μετὰ γεν., Ἀριστορ. Ἀχ. 568. **II.** ἐπὶ χρόνου, **τὰ ἐξόπισθεν** = **ἐξοπίσω** II, Σοφ. Ἀποσπ. 527.

ἐξόπιστο, βαρβαρισμὸς ἀντὶ τοῦ προηγ., Ἀριστορ. Θεσμ. 1124.

ἐξοπίσω, Ἐπίρρ. **I.** τόπου (ὡς ἀείποτε ἐν τῇ Ἰλ.) πρὸς τὰ ὀπίσω, ὀπίσω πάλιν, Ἰλ. Λ. 461, Ν. 436, Σοφ. Ἀποσπ. 479· ἐξ. ἀποπέμπειν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 88. **2)** ὡς πρόθ. μετὰ γεν., ὀπίσω, ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι Ἰλ. Ρ. 357. **II.** χρόνου (ὡς ἀείποτε ἐν τῇ Ὀδ.), τοῦ λοιποῦ, Δ. 35 κ. ἀλλ.: οὕτω καὶ παρὰ Τυρτ. 9. 30, Πινδ. Ο. 7. 124.

ἐξοπλασία, ἡ, = **ἐξοπλισία**, ἐξέτασις ἐν ὅπλοις, Ἐπιγρ. Κέω, Rang. Ant. hel. 821 (CIG. 2360), Ἐρυθρῶν, Μουσ. κ. βιβλ. Εὐαγ. σχ. Σμύρνης 1880, σ. 123.

ἐξοπλίζω, ἐντελῶς ὁπλίζω, Ἡρόδ. 7. 100, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 22 κ. ἀλλ.· ποιητ., ἐξ. Ἄρη Αἰσχύλ. Ἰκ. 682, 702, πρβλ. 97:— Μέσ. καὶ Παθ., ὁπλίζω ἐμαυτόν, κάρα λέοντος, ὑπερ .. ἐξωπλίζετο, ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 466· κἀν τῷδε πᾶς τις ... ἐξωπλίζετο, ὥπλιζεν ἑαυτόν, ὁ αὐτὸς Ι. Τ. 302· παρατάσσομαι· ἐξωπλισμένος ἔν τινι τόπῳ, ὄπισθεν τῶν ἁρμαμαξῶν ἐξοπλίσθητε Ξεν. Κύρ. 6. 3, 32· ἐξωπλισμένος, ἐντελῶς ὡπλισμένος, Ἀριστορ. Λυσ. 454, Πλάτ. Πολ. 555D, κτλ.· ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐξαυλίζομαι**. **2)** καθόλου, ἐξωπλισμένος, ἐντελῶς παρεσκευασμένος, ἑτοιμος, Ἀριστορ. Εἰρ. 566· μᾶζα .. πρὸς ἐντέλειαν ἐξωπλισμένην Ἀντιφάν. ἐν Ἀδηλ. 1, πρβλ. τὸν αὐτὸν ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 19. **II.** ἀφοπλίζω, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 28.

ἐξοπλῐσία, ἡ, ἐξοπλισμός, ἐν τῇ ἐξοπλισίᾳ, ἐν ᾧ χρόνῳ ὁ στρατὸς εὑρίσκετο ἐν ὅπλοις, ἐν τῇ ἐξετάσει, ἐν τῇ ἐπιθεωρήσει, Λατ. in procinctu, Ξεν. Ἀν. 1. 7, 10, Συλλ. Ἐπιγρ. 2360. 39· ἐν ταῖς ἐξοπλισίαις, ἐν ταῖς στρατιωτικαῖς ἐπιθεωρήσεσι, Διόδ. 19. 3.

ἐξόπλισις, εως, ἡ, τὸ ἐξοπλίζεσθαι, ἐξοπλισμός, πολλοῦ χρόνου δέονται εἰς ἐξόπλισιν Ξεν. Κύρ. 8. 5, 9, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 19. 48.

ἐξοπλισμός, ὁ, ὁ ἐξοπλισμὸς τοῦ ἀγροῦ καὶ οἴκου, τὰ ἔπιπλα, τὰ σκεύη, Βασιλικ. Βιβλ. 20, τιτ. 1. κ. 3.

ἔξοπλος, ον, (ὅπλον) ἄοπλος, Πολύβ. 3. 81, 2.

ἐξοπτάω· μέλλ. **-ήσω**, ὀπτῶ, «ψήνω» καλῶς, ἐν τῇ καμίνῳ Ἡρόδ. 4. 164· σάρκας πυρὶ Εὐρ. Κύκλ. 403, πρβλ. Ἀριστορ. Ἀχ. 1005:—Παθ., τεμάχη ἐξοπτημένα Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσι» 1. 10, πρβλ. Εὔβουλ. ἐν «Αὐγῇ» 1. 8· ἐξ. τὴν κάμινον, ὑπερθερμαίνω, Ἡρόδ. 4. 163. **II.** μεταφ., ἐπὶ ἔρωτος, Λατ. exurere, ἐκκαίω, κατακαίω, ἐξοπτᾷ δ' ἐμὲ Σοφ. Ἀποσπ. 421.

ἔξοπτος, ον, καλῶς ὠπτημένος, καλὰ ψημένος, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 13.

ἐξοράω, βλέπω μακράν· Παθ., φαίνομαι μακρόθεν, ὥστ' ἐξορᾶσθαι τὸν στρατηγὸν ἐμφανῶς Εὐρ. Ἡρακλ. 675, Ἰλ. 1269· πρβλ. **ἐξεῖδον**. **II.** βλέπω μὲ ἐξέχοντας, «γουρλωμένους» ὀφθαλμούς, ἐξορᾷ ὡς ἀγχόμενος Ἱππ. 485. 18· πρβλ. **ἐξόμματος, ἐξόφθαλμος**.

ἐξοργανόω, ἐπιτεταμ. τοῦ **ὀργανόω**, διοργανώνω, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 190, ἔκδ. Mil.

ἐξοργάω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ὀργάω**, Πλούτ. 2. 652D.

ἐξοργιάζω, διὰ μυστικῶν τελετῶν ἐξαγνίζω, χρῆσθαι τοῖς ἐξοργιάζουσι τὴν ψυχὴν μέλεσι Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7 4.

ἐξοργίζω· μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, κινῶ εἰς ὀργήν, παροργίζω, οὕτω καὶ ἵππον θυμοειδὴ ὁ μὴ ἀνιῶν ἥκιστ' ἂν ἐξοργίζοι Ξεν. Ἱππ. 9, 2, Αἰσχίν. 27. 19· τινὰ πρός τινα Ξεν. Ἀπομν. 3. 3. 7:— Παθ., ἐξοργίζομαι, ὡς καὶ νῦν, τούτου χάριν ἐξώργισμαι, εἶμαι πλήρης ὀργῆς, Βατραχομυομ. 186, Ἀριστοφ. 2. 20.

ἐξορθιάζω, βοῶ μεγαλοφώνως, κἀξορθιάζων, «ἀνατεταμένα βοῶν» (Σχόλ.), Αἰσχ. Χο. 271. **II.** μεταφ., ἔχω τι ὄρθιον, ἐξορθιάζων τῷ αἰδοίῳ, μὲ ὄρθιον αἰδοῖον, περὶ τοῦ ἀγάλματος τοῦ Ὀσίριδος, Πλουτ. 2. 371F.

ἔξορθος, ον, ὄρθιος, Ἀθήν. 496D· **ἐξόρθιος, ον**, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 161: πρβλ. **ἔξορρος**.

ἐξορθόω, ἀνορθώνω, τὸ ποσὸν Πλάτ. Νόμοι 862C. **2)** μεταφ., φυλάττω τι ὀρθόν, δὲν ἀφίνω νὰ πέσῃ ἢ νὰ κινδυνεύσῃ, ἐξασφαλίζω, μή μου προτάρβει· τὸν σὸν ἐξόρθου πότμον Σοφ. Ἀντ. 83· διορθῶ, Πλάτ. Τίμ. 90D· ἤν τι μὴ καλῶς ἔχῃ, γνώμαισιν ὑστέραισιν ἐξορθούμεθα Εὐρ. Ἰκ. 1083, πρβλ. 1087.

ἐξορία, ἡ, ἴδε ἐν λ. **ἐξόριος**.

ἐξορίζω· μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, ἀποπέμπω, ἐξάγω, ἔξω τῶν ὁρίων, ἐξορίζω, Λατ. exterminate, Εὐρ. Ἡρακ. 257, Πλάτ., κτλ.· γᾶθέν τινα Εὐρ. Τρῳ. 1106· τὸ σῶμά τινος ἐξ. (πρβλ. **ἐξόριστος**), Πλουτ. Φωκ. 37. οὕτω καὶ Παθ., ἐξορισθῆναι καὶ ἀποθανόντα, μηδὲ ἐν τῇ πατρίδι ταφῆναι Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 16. **2)** ἐκθέτω βρέφος, Εὐρ. Ἴων. 504. **3)** ἐκδιώκω, ἀπομακρύνω, πραότητα μὲν πορίζων, ἀγριότητα δὲ ἐξορίζων Πλάτ. Συμπ. 197D· τὴν αἰσχρολογίαν Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 17, 8· τοὺς δ' ἀνιάτους ὅλως ἐξορίζειν, ὁ αὐτὸς ἐν Ἠθ. Ν. 10, 9, 10. **II.** μετ' αἰτ. τόπου μόνον, φεύγομεν δ' ἀλώμενοι ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν, καθιστῶντες μίαν πόλιν μετὰ τὴν ἄλλην τὸ ὅριον τῆς φυγῆς ἡμῶν, δηλ. μεταβαίνοντες ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν, Εὐρ. Ἡρακλ. 16· πρβλ. **ὁρίζω** I. 4. **II.** ἐν τῷ Παθ., παλαιῶν προγεννητόρων ἐξορίζεται κακόν, «ἀπὸ τοῦ ὅρου ἐκείνων εἰς ἐμὲ ἔρχεται τὸ τῶν προγόνων μύσος (Σχόλ.). ὁ αὐτὸς ἐν Ἱππ. 1381. Ἐν Ἐπιγρ. Ἰδαλίου Κύπρου (60, 45-46) ἀπαντᾷ **ἐξορύζω** διὰ τοῦ υ. Ἴδε Hoffman Griech. Dialekte I. σ. 72.

ἐξορίνω [ῐ], παροξύνω, ἐξοργίζω, σὺ δ' ἐξορίνας νηπίοις ὑλάγμασιν ἄξει Αἰσχύλ. Ἀγ. 1631.

ἐξόριος, α, ον, (ὅρος) ὁ ἔξω τῶν ὁρίων χώρας τινός, Πολυδ. Ϛ', 198· ἐντεῦθεν **ἐξορία** (ἐξυπ. ζωή), ἡ, δηλ. ζωὴ ἔξω τῶν ὁρίων τῆς πατρίδος τινός, ἐξορία, Μαρκελλῖνος ἐν Βίῳ Θουκ. XV, ἔκδ. Βεκκ., Εὐστ. 1161. 35.

ἐξόρισις, ἡ, = **ἐξορισμός**, Ἀθαν. II. 820C.

ἐξορισμαῖος, ον, ἐξόριστος, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ὑπορτᾶτος** (Λατ. deportatus).

ἐξορισμός, ὁ, τὸ ἔξω τῶν ὁρίων ἐκβάλλειν, Διον. Ἀλ 5. 12, Πλούτ. 2. 549A.

ἐξοριστέος, α, ον, ὃν πρέπει τις νὰ ἐξορίσῃ ἢ νὰ ἐκδιώξῃ, Κλήμ. Ἀλ. 189. **II. ἐξοριστέον**, δεῖ ἐξορίζειν, ἐκδιώκειν Θεμίστ. 300A.

ἐξοριστία, ἡ, ἐξόρισις, ἐξορία, Ἀθαν. I. 253A. D.

ἐξοριστικός, ή, όν, ὁ ἐξορίζων, Διογ. Λ. 10. 143· ἀλλ' ἴδε **ἐξεριστικός**.

ἐξόριστος, ον, ἐξωρισμένος, ὡς καὶ νῦν, ἐξόριστος ἀνηρῆσθαι, νὰ καταστραφῇ ἐν τῇ ἐξορίᾳ, Δημ. 548. 27· τῆς Ἰταλίας .. ἐξορίστους καταστῆσαι Πολύβ. 2. 7, 10. **2)** ὁ ἔξω τῶν ὁρίων, ἐπὶ πτώματος κακούργου, τὸν .. ἀλιτήριον ἀποκτείναντες ἐξόριστον ἐκ τῆς πόλεως ποιῆσαι Δείναρχ. 100. 11.

ἐξορκίζω· μέλλ. Ἀττ. **-ῶ**, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐξορκόω**, Δημ. 1265. 6, Ἐπιγραφ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 32, 36, κ. ἀλλ.· καὶ ἐξορκιῶ σε κύριον τὸν θεὸν ἵνα μὴ λάβῃς Ἐβδ. (Γέν. ΚΔ', 3)· ἐξορκίζω σε κατὰ τοῦ θεοῦ τοῦ ζῶντος ἵνα ἡμῖν εἴπῃς Εὐαγγ. κ. Ματθ. κϛ', 63. **II.** ἐξορκίζω πνεῦμα πονηρόν, Ἰουστῖν. ἐν Διαλόγῳ πρὸς Τρύφ. 76. 85, 30, κλ.

ἐξορκισμός, ὁ, τὸ νὰ βάλῃ τίς τινα νὰ ὁρκισθῇ, Πολύβ. 6. 21, 6. **II.** ἐξορκισμὸς ὡς καὶ νῦν, Εἰρην. 672C, Τερτυλλ. I. 657B, II. 56B, 748B.

ἐξορκιστής, οῦ, ὁ δι' ἐξορκισμῶν ἐκβάλλων τὰ πονηρὰ πνεύματα ἐκ τῶν κατεχομένων ὑπ' αὐτῶν, ἐπεχείρησαν δέ τινες ἀπὸ τῶν περιερχομένων Ἰουδαίων ἐξορκιστῶν ὀνομάζειν Πράξ. Ἀποστ. ιθ', 13, Πτολ. Τετρ. 182, Εὐσέβ. Π. 621A, Ἀνθ. Π. 11, 427.

ἔξορκος, ον, ὁ μεθ' ὅρκου, ἔξορκος ἐπέσσεται .. βοὰ κήρυκος ἐσθλοῦ Πίνδ. Ο. 13. 140.

ἐξορκόω, ἀρχαιότερος τύπος τοῦ **ἐξορκίζω** (ἴδε Λοβέκ. ἐν Φρυν. 360 κἑξ.): — βάλλω τινὰ νὰ ὁρκισθῇ μετ' αἰτ. προσ. ἢ ἀπολ., ἐξορκούντων οἱ πρυτάνεις Συνθήκη παρὰ Θουκ. 5. 47, πρβλ. Δημ. 535. 24, Ἐπιγρ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 88· συχνάκις ἐπομένου ἢ μὴν (Ἰων. ἦ μέν), μετ' ἀπαρ. μέλλ., ὡς ἐν Ἡρόδ. 3. 133., 4. 154· μετ' αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., κάμνω τινὰ νὰ ὁρκισθῇ εἴς τι, ἐξ. τινὰ τὸ Στυγὸς ὕδωρ ὁ αὐτὸς 6. 74.

ἐξόρκωσις, εως, ἡ, δι' ὅρκου ὑποχρέωσις, ἀποσειόμενος τὴν ἐξόρκωσιν τοῦ Ἐτεάρχου, ἀπολύων ἑαυτὸν (ὁ Θεμίσων) τῆς ὑποχρεώσεως τοῦ ὅρκου ὃν ἐπέβαλεν αὐτῷ ὁ Ἐτέαρχος, Ἡρόδ. 4. 154. Ἴδε **ἀφοσιόω** II. 2.

ἐξορμάω, ἀποστέλλω, ἐκπέμπω εἰς πόλεμον, τοὺς .. ἐπόχους πολλοῖς ἅρμασιν ἐξορμῶσιν Αἰσχύλ. Πέρσ. 46, Εὐρ. Ι. Τ. 1437· πάλιν ἐξόρμα, κάμε αὐτοὺς νὰ στραφῶσιν ὀπίσω, ὁ αὐτός, Ι. Α. 151· οἱ ἐξορμῶντες .. ναῦν, οἱ ἐξάγοντες αὐτὴν εἰς τὸ πέλαγος, Θουκ. 7. 14· κινῶ πρὸς τὰ ἔξω, εἶα δὴ πρώτιστα χρὴ κοῦφον ἐξορμᾶν πόδα Ἀριστορ. Θεσμ. 659:— Παθ., κινοῦμαι ἐκ τινος μέρους ὅπως μεταβῶ εἰς ἄλλο, «ξεκινῶ», ὡς ἂν μὴ ἰδοίατο οἱ Πέρσαι ἐξορμωμένους Ἡρόδ. 9. 51, κλ.· πρὸς ἔργον Εὐρ. Ὀρ. 1240, κτλ.· ἐπὶ βελῶν, ὁρμᾶ ἔξω, οὐχ ὁρᾶθ' ἑκηβόλων τόξων πτερωτὰς γλυφίδας ἐξορμωμένας; αὐτόθι 273, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 182· τρέχω μεθ' ὁρμῆς ἐκ τινος τόπου, Σοφ. Ο. Κ. 30, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb· τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἐξ. ὁ αὐτὸς Τρ. 929. **2)** παρορμῶ, ἔννυχος γὰρ ἐξόρμα φόβος Εὐρ. Ῥῆσ. 788, Θουκ. 6. 6, 88· ἐξ. τινα ἐπὶ τὴν ἀρετήν Ξεν. Ἀν. 3. 1, 22. **II.** ἀμεταβ., ὡς τὸ Παθ., ἐπὶ πλοίου, μή σε λάθησιν (ἡ ναῦς) κεῖσ' ἐξορμήσασα, μήπως, χωρὶς νὰ τὸ στοχασθῇς, ἐκτραπῇ τῆς ὁδοῦ αὐτῆς ἡ ναῦς καὶ ὁρμήσῃ πρὸς τὰ ἐκεῖσε, δηλ. πρὸς τὸν σκόπελον,

Ὀδ. Μ. 221· κινῶ νὰ ὑπάγω εἰς μέρος τι, ταῦτα δ' ἦν ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἢ ἡμεῖς δεῦρ' ἐξωρμῶμεν πεζῇ Ξεν. Ἀν. 5. 7, 17· μετὰ γεν., ἀπέρχομαι ἔκ τινος τόπου, ἠνίκ' ἐξώρμα χθονὸς Εὐρ. Τρῳ. 1131, κτλ.: — μεταφ., ἀναφαίνομαι αἰφνιδίως, ἐξήνθηκεν, ἐξώρμηκεν (ἡ νόσος) Σοφ. Τρ. 1089.

ἐξορμενίζω [ὄρμενος], ἐπὶ λαχανηρῶν φυτῶν, ὁρμῶ εἰς αὔξην, ἐκκαυλοῦμαι, κἀξορμενίζει κοὐκ ἐπισχολάζεται βλάστη (Σοφ. Ἀποσπ. 296), «τουτέστιν οὐ σχολὴν ἡ βλάστη ἔχει, ἀλλὰ δηλονότι ὁρμᾷ εἰς αὔξην κατὰ τὰ ἐξορμενίζοντα φυτά» Εὐστ. 899.17: μεταφ., ῥήτορες ἐξωρμενικότες, κτλ., Νικόστρ. ἐν Ἀδήλ. 8, (Φωτίου Λεξ. ἐν λέξει **ὄρμενα**).

ἐξορμέω, ἐπὶ νεώς, εἶμαι ἢ προεκπλέω ἔξω τοῦ ὅρμου, τῆς νεὼς ἤδη περὶ τὴν ἀκτὴν ἐξορμούσης Λυκοῦργ. 17. πρβλ. Ἀνδοκ. 1.11, Ἰσαῖον, 59. 7· μεταφ., οὐκ οἰκεῖς, ὡς δοκεῖς, ἐν Πειραιεῖ, ἀλλ' ἐξορμεῖς ἐκ τῆς πόλεως Αἰσχίν. κατὰ Κτησ. 59, 8· Κλεομένης δὲ ἐξώρμει τὰ πολλὰ ἐκ τοῦ νοῦ, ἐγίνετο ἔξω φρενῶν, Παυσ. 3. 4,1· πρβλ. **ἐκπλέω**.

ἐξορμή, ἡ ἔξοδος, τῇ ἐπὶ στρατείᾳ ἐξορμῇ Πλάτ. Θεαγ. 129D.

ἐξόρμησις, εως, ἡ παρόρμησις, παρότρυνσις, Ἀρρ. Ἀν. 3. 9. 12. **II.** ἡ πρὸς τὰ ἔξω ὁρμή, κύματος ἐξόρμησίς τις ἐπὶ τὴν γῆν Σχόλ. εἰς Θουκ. 3. 89· ὁρμητικὴ ἐπίθεσις, Δίων Κ.75.6· τὸ ἐξορμᾶν, ἐξέρχεσθαι εἰς ἐκστρατείαν, ἀπὸ τῆς οἰκοθεν ἐξορμήσεως Ἀρρ. Ἀν. 1.11.5.

ἐξορμητικός, ή, όν, παρορμητικός, ὀτρυντικός, Σχόλ. εἰς Πλάτ. Πολ. 3, σ. 401 Bεκκ.

ἐξορμίζω: μέλλ. Ἀττ. -τῶ, ἐπὶ νεώς, ἐξάγω αὐτὴν ἔξω τοῦ ὅρμου, τὴν ναῦν ἐξορμίσαι ἐκ τοῦ λιμένος Δημ. 895. 8.— Παθ., μεταφ., φέρομαι ἔξω τοῦ ὅρμου, ἀνάγομαι, ἐνθάδε ὢν κήγὼ παρ' ὑμε τοὺς ὁμότριχας ἐξορμίζοιμι πλόον δοκάζων Σώφρων παρὰ Δημητρ. Φαληρεῖ 151. **2)** καταβιβάζω, ἐς πόντον ὅσα χρὴ νέκυσιν ἐξορμίζοιεν Εὐρ. Ἑλ.1247: Παθ. πρκμ. μετὰ μέσ. σημασ., θάρσει· πέλας γάρ, Τειρεσία, φίλοισι σοῖς ἐξόρμισαι σὸν πόδα, ἔχε θάρρος, Τειρεσία, πλησίον φίλων ἔχεις προσορμίσῃ τὸν πόδα σου, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 846.

ἐξορμιστός, ὁ, ἰχθύς, ὁ ἄλλως **μύρος** ἢ **μύραινα** καλούμενος, Κασσιόδ.12, Ἐπιστ. 4. Schneid. Dorvill Sic. σ.11.

ἔξορμος, ον, «ὁ ἔξω τοῦ ὅρμου ἐν τῷ ἀναπλεῦσαι γεγονὼς» (Εὐστ. Ἰλ.130.16)· μετὰ γεν. Κρῆτας ἔξορμος ἀνήρ Εὐρ. Ἱππ. 156, πρβλ. Ι. Δ.149. **2)** μεταφ., τεταραγμένος, ἔξορμον καὶ γεῶδες Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4.12. 23, (ἔνθα Schneid. ἀναγινώσκει **ἔξορρος**).

ἐξορνεόομαι, εἰς ὄρνεον μεταμορφοῦμαι, Πανδίονος δὲ θυγάτηρ παιδοκτόνος ἐξωρνεώθη Νικήτ. Εὐγεν. 2. 328.

ἐξόρνυμι: — **ἐξῶρτο**, ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Α. 306· πλημμ. γραφὴ ἀντὶ **ἐξ ὦρτο**, δόμων ἐξ ὠρτο.

ἐξοροθύνω, διεγείρω, παρορμῶ, Κόϊντ. Σμ. 2. 431, Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 334D.

ἔξορος, ον, = **ἐξόριος**, Πολυδ. Ϛ', 198.

ἐξορούω, ἐκπηδῶ, Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν, «τοῦ δὲ Πάριδος ἡ ψῆφος ὀξέως ἀπεπήδησε» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Γ. 325, πρβλ. Ὀδ. Κ. 47, Διονδρρ. Ἀριστοφ. Ἀποστ. 442.

ἐξορρίζω, ἐκπιέζω τὸν ὄρρον ἐκ τοῦ ἀρτίως πεπηγμένου τυροῦ, Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ. 349. 29.

ἐξορρόομαι, Παθ., μεταβάλλομαι εἰς ὀρρόν, Κλήμ. Ἀλ.128.

ἔξορρος, ον, ὁ μὴ ἔχων ὀρρόν, ξηρός, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ.1.11.3 (κατὰ Schneid. ἀντὶ **ἔξορθος**): πρβλ. **ἔξορμος**.

ἐξορύζω, ἴδε **ἐξορίζω**, ἐν τέλει.

ἐξορυγμός, ὁ, = τῷ ἑπομ., Γελάσ.1245C.

ἐξόρυξις, εως, ἡ τὸ ἐξορύσσειν, ἐκσκάπτειν, **ἐκβάλλειν**, Εὐσ. Π. 1353D, Ἀθαν. Π. 1304D.

ἐξορύσσω, Ἀττ. -ττω: μέλλ. **-ξω**, σκάπτω καὶ **ἐκβάλλω**, τὸν ἀεὶ ἐξορυσσόμενον χοῦν Ἡρόδ. 7. 23, πρβλ. 2. 150· ἐν τοῖς ἐξορυσσομένοις τόποις, τοῖς ἀνασκαπτομένοις, Ἀριστ. π. Θαυμασ. Ἀκουσμ. 44: — Μέσ., καὶ χάρακας ἐξωρύξαντο, ἔσκαψαν ἢ κατεσκεύασαν δι' ἑαυτοὺς χαρακώματα, Διον. Ἀλ. 9. 55. **II.** ἐκσκάπτω, ἐκθάπτω, τοὺς νεκροὺς Ἡρόδ.1. 64· ἐκβάλλω ἐκ τῆς γῆς, τὼς ἀρωσῶτοι μύες, πάσσακι τὰς ἀγλίθας ἐξορύσσετε, «ὥσπερ ἀρουραῖοι μύες ἐξορύσσετε τῷ πασσάλῳ τὰς ἄγλιθας (τὰς κεφαλὰς τῶν σκορόδων)» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 763· ἐλαίας Λυσ. 110. 33, Ξεν. Οἰκ. 19, 4· μεταφ., ἐξώρυξε αὐτῶν ὁ πατὴρ τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἡρόδ. 8.116.

ἐξορφανίζω, καθιστῶ τινα ἐντελῶς ὀρφανόν, Στέφ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 215, 241.

ἐξορχέομαι: μέλλ. **-ήσομαι**: Ἀποθ., ἀπέρχομαι ἔκ τινος μέρους ὀρχούμενος, αὐτόθεν αὐταῖς πέδαις ἐξορχησάμενος Δημ. 614. 22. **II.** μετὰ συστοίχ. αἰτ., ὁ δὲ Πὰν ἐξορχεῖται μὲν ῥυθμόν τινα, ὀρχεῖται εἶδος ὀρχήσεώς τινος, Φιλόστρ. 829· πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου saltare Cyclopa Sat. 1. 5. 63, ἔνθα ἴδε Heind· τὸν πόλεμον ἐξωρχήσαντο, ἀπώλεσαν αὐτὸν διὰ τῆς ὀρχήσεως (τῶν ἵππων), Αἰλ. π. Ζ.16. 23. **III.** μετ' αἰτ. πράγμ., ὀρχούμενος ἄγω τι ἔξω, ἀποκαλύπτω, φανερώνω (κωμικῶς ἀντὶ **ἐξαγορεύω**), ἐξορχ. τὰ ἀπόρρητα, πιθανῶς ἐπὶ εἴδους τινὸς χοροῦ ἀπομιμουμένου ἐμπαικτικῶς τὰς τελετὰς ἐκείνας, Λουκ. π. Ὀρχ. 15· οὕτω καί, ἐξ. τὰ μυστήρια ὁ αὐτὸς Ἀλ. 33, πρβλ. Ἡρῳδιαν. 5. 5, 4, Ἰακωβίου Ἀχιλλ. Τατ.710. **2)** μεταφ., χαίρειν ἐῶ, ἐξορχησάμενος ἐν Πέρσαις τὸν Λεωνίδαν καὶ τὸν Καλλικρατίδαν, «χαίρειν ἐάσας .. τουτέστι καταφρονήσας τῆς διανοίας τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων καὶ ἀποβαλὼν τὰ φρονήματα» (Κοραῆς), Πλουτ. Ἀρτοξ. 22 (ἀνθ' οὗ ὁ Ἀπποπ. ἔχει, ἐξ. τινί = Λατ. insultare), χλευάζω, ἐξορχούμενος πολιτείαν Πλούτ. 2. 1127B· ἐξ. τὴν ἀλήθειαν αὐτόθι 867B: πρβλ. **ἀπορχέομαι, συνεξορχέομαι**.

ἐξόσδω, Δωρ. ἀντὶ **ἐξόζω** (ὃ ἴδε), Θεόκρ.

ἐξοσιόω, ὡς τὸ **ἀφοσιόω**, ἁγιερώνω, Πλουτ. Κάμιλλ. 20:— οὕτως ἐν τῷ Μέσ., ὁ αὐτὸς ἐν βίῳ Ἀράτου 53. **II.** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ὡσαύτως, ἀποτρέπω ἀπ' ἐμαυτοῦ δι' ἁγνισμοῦ, Λατ. procurare, Διόδ.15. 9, Πλούτ. 2. 586F.

ἐξοσίωσις, ἡ, ἁγνισμός, ὁσίωσις, Γεωργ. Παχυμ. Ἀνδρ Παλ. 7. 23, σ. 428A.

ἐξοστεΐζω, ἀραιρῶ τὰ ὀστᾶ, Λατ. exossare, Σουΐδ. ἐν λέξει **ἔξαρθρος**, ἣν ἑρμηνεύει: «ἐκμελής, ἐξωστεϊσμένος»:—μεταφ., ἐπὶ τῶν πυρήνων τῶν καρπῶν, μῆλα, κυδώνια κατατετμημένα καὶ ἐξωστεϊσμένα Διοσκ. 5. 86. Τὸ ἐν Ὡραπόλλωνι (2. 38) ἐκστοΐζοντα διορθωτέον **ἐξοστεΐζοντα** καὶ ἴσως ἑρμηνευτέον, καταβιβρώσκοντα: πρβλ. τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «ξεκοκκαλιάζω».

ἐξοστρᾰκίζω, ἐξορίζω δι' ὀστρακισμοῦ, Ἡρόδ. 8. 79, Ἀνδοκ. 33. 24, Λυσ.143. 27, Πλάτ. Γοργ. 516D· κἀξοστρακισθεὶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Λουκ. π. Θυσιῶν 4· οὕτω δὲ (καὶ μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τεθραυσμένων ἀγγείων, ὀστράκων), ἀμφορεὺς ἐξοστρακισθεὶς Ἀριστοφ. ἐν Ἀδήλ. 57, Meineke.

ἐξοστρακισμός, ὁ, ἐξορία δι' ὀστρακισμοῦ, Διόδ. 11. 87· ἐξ. ποιεῖσθαι κατά τινος Πλουτ. Θεμ. 22.

ἐξοστρακιστέος, α, ον, ὃν δεῖ ἐξοστρακίζειν ἢ ἐξοστρακίσαι, ἐξοστρακιστέα γὰρ αὖτη Εὐστ. Πονημάτ. 315.10.

ἐξοστρακιστός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ ἐξοστρακίσῃ, Ἰω. Δαμασκ. Ἐπιστ. εἰς Θεοφ. σ.118.

ἐξόστωσις, εως, ἡ, (ὀστέον) νοσώδης ἀπόρυσις τῶν ὀστῶν, ἐξόγκωσις αὐτῶν, ἐξοστώσεις εἶναι ἰδίως αἱ κατὰ τοὺς κροτάφους ὀστώδεις ἐξοχαί, Γαλην., πρβλ. Foës. Oecon. Hipp.

ἐξότε, Ἐπίρρ. (ἐξ ὅτε) ἐξ οὗ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 334, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 48, Ἀνθ. Π. 11. 383, Συλλ. Ἐπιγρ. 511.19· ἴδε Λοβέκκ. ἐν Φρυν. 47.

ἐξότου, Ἐπίρρ., βέλτιον διῃρημένως **ἐξ ὅτου**, ἴδε **ὅστις**.

ἐξοτρύνω, παροτρύνω, παρορμῶ, παρακινῶ, τινα ποιεῖν τι Αἰσχύλ. Θήβ. 692, Εὐρ. Ἰκ. 24· τινὰ ἐπί τι Θουκ.1.184, κτλ.

ἐξουδενέω = **ἐξουδενόω**, Ἑβδ. (Ἰεζεκ. κα', 10), Εὐαγγ. κ. Μάρκ. θ', 12 (ὡς διάφ. γρ.), Ἀκύλ. ἐν Παροιμ. ια', 12, κλ.

ἐξουδενίζω: μέλλ. **-ίσω** = **ἐξουδενόω**, Πλούτ. 2. 308E, 310C. Ἴδε Φιλολογ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 61.

ἐξουδενισμός, ὁ, καταφρόνησις, χλευασμός, Ἀκύλας ἐν Ψαλμ. ΡΚΒ', 4.

ἐξουδενόω, ἐξευτελίζω, ἐκμηδενίζω, Ἑβδ. (Ἰουδὶθ Θ', 38, Α' Βασιλ. ΙΕ', 23, 26, Ψαλμ. ΙΔ', 4, Ἐκκλ. Θ', 16, κλ.), ἴδε Λοβέκκ. ἐν Φρυν. 182.

ἐξουδένωμα, τό, καταφρόνησις, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΠΘ', 5), «προπηλακισμός, ἐξουδένωμα» Ἡσύχ.

ἐξουδένωσις, εως, ἡ, καταφρόνησις, Ἑβδ. (Ψαλμ. Λ', 19 κ. ἀλλ.).

ἐξουδενωτής, οῦ, ὁ ἐξουδενῶν, ὁ ἐξευτελίζων, Φιλόδημ. π. κακ. XXIV, 2, ἔκδ. Sauppe.

ἐξουθενέω = **ἐξουδενόω**, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κγ', Α' Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιδ', 10, κτλ. Ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 61.

ἐξουθένημα, τό, ἀντικείμενον περιφρονήσεως, ἐγὼ δὲ .. ἐξουθένημα λαοῦ Ἑβδ. (Ψαλμ. ΚΑ', 7).

ἐξουθένησις, εως, ἡ, περιφρόνησις, μνημονεύεται ἐκ τῶν εἰς Ἀριστοφ. Εἰρήν. Σχολ.· — ὡσαύτως **ἐξουθένωσις**, Λεόντ. Κύπρ. 1692C.

ἐξουθενητικός, ή, όν, ἔχων τάσιν ἢ ἀγαπῶν νὰ ἐξουθενῇ, τοῦ θείου Διογ. Λ.7.119.

ἐξουθενίζω, = **ἐξουθενόω**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 443.

ἐξούλης δίκη, ἡ, (ἐξείλλω) ὡς παρὰ Ρωμ. τὸ actio unde vi, δίκη ἐξώσεως, Φρυν. Κωμ. ἐν «Προαστρίαις» 4.— Κατὰ τὸν Ἁρποκρ. «ἐξούλης: ὄνομα δίκης ἣν ἐπάγουσιν οἱ ἐξοικοντες ἐξειργεσθαι τῶν ἰδίων κατὰ τῶν ἐξειργόντων· εἴρηται μὲν οὖν τοὔνομα ἀπὸ τοῦ ἐξέλλειν, ὅ ἐστιν ἐξωθεῖν καὶ ἐκβάλλειν, δικάζονται δὲ ἐξούλης κἀπὶ τοῖς ἐπιτιμίοις οἱ μὴ ἀπολαμβάνοντες ἐν τῇ προσηκούσῃ προθεσμίᾳ ὑπερημέρων γενομένων τῶν καταδικασθέντων· οἱ δὲ ἀλόντες ἐξούλης καὶ τῷ ἑλόντι ἐδίδοσαν ἃ ἀφῃροῦντο αὐτόν, καὶ τῷ δημοσίῳ κατετίθεσαν τὰ τιμηθέντα· ἐδικάζετο δὲ ἐξούλης καὶ ὁ χρήστης κατέχειν ἐπιχειρῶν κτῆμα τοῦ χρεωστοῦντος καὶ κωλυόμενος ὑπό τινος· καὶ ἐπεργασίας δέ τις εἰ εἴργοιτο, δίδωσιν ὁ νόμος δικάζεσθαι πρὸς τὸν εἴργοντα

ἐξούλης· καὶ περὶ ἀνδραπόδου δὲ παντὸς οὐ φησι τις αὐτῷ μετεῖναι· ταῦτα δὲ σαφῶς Ἰσαῖος διδάσκει καὶ Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Στρατοκλέους ἐξούλης. Δείναρχος μέντοι ἐν τῇ Κροκωνιδῶν διαδικασίᾳ ἰδίως κέχρηται τῷ τῆς ἐξούλης ὀνόματι ἐπὶ τῆς ἱερείας, τῆς μὴ βουλομένης τὰ ἴδια δρᾶν· ὅτι δὲ ἐπὶ παντὸς τοῦ ἐκ τῶν ἰδίων ἐκβαλλομένου τάττεται τοὔνομα καὶ οὐχ ὡς οἴεται Κατείλιος μόνων τῶν ἐκ καταδίκης ὀφειλόντων καὶ Φρύνιχος ἐν Ποαστρίαις ὄῆλον ποιεῖ», πρβλ. καὶ Σουίδ. ἐν λέξει. **II.** παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ἡ ἐξούλης δίκη εἶναι ὡς τὸ Λατ. actio rei judicatae, ἤτοι καταγγελία ἐξώσεως γινομένη ὑπό τινος ἀπαιτοῦντος τὴν κατοχὴν κτήματος ἐπιδικασθέντος εἰς αὐτὸν δυνάμει δικαστικῆς ἀποφάσεως, καὶ κωλυομένου ὑπὸ τοῦ πρώην ἐναγομένου ἢ τοῦ ἐπιτρόπου αὐτοῦ (τοιαύτη ἦτο ἡ κατὰ Ὀνήτορος δίκη, Δημ. 864.1—16, πρβλ. 528.12), καταγγελία ἐναντίον τινὸς αὐθαιρέτως καταλαβόντος ἢ ἀρνουμένου νὰ παραδώσῃ κτῆμα, ὁ αὐτὸς 540. 24., 541.7., 543. 27· πρβλ. Att. Process σελ. 485, 749, κἑξ., Λεξ.Ἀρχαιολογικ. ἐν λ. **ἐμβατεία**, Βουτμ. Δημ. κατὰ Μηδ. ἐν τῷ Πίνακι. Ἡ μόνη ἐν χρήσει πτῶσις εἶναι ἡ γεν. πλὴν Ἀνδοκ. 10. 15, ἔνθα ὑπάρχει αἰτ. πληθ. ἐξούλας καὶ γραφὰς ὤφλον.

ἐξουρέω, ἐξάγω μετὰ τῶν οὔρων, ἐξουρεῖ δὲ (ἡ ὄνος), ὅταν ἐχευθῇ, τὴν γονήν, ἐὰν μὴ κωλύηται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 23. 2. **II.** ἀπολ., οὐρῶ, κατουρῶ, Αἰλ. π. Ζ.11.18.

ἐξουριάζω, πλέω ὠθούμενος ὑπὸ οὐρίου ἀνέμου ἐκ τῆς ξηρᾶς, Γεωργ. Παχυμ. Μιχ. Παλ. 5. 21, σ. 269C.

ἐξούρισις, ἡ, τὸ ἐξουρεῖν, οὔρησις, Φωτ. Κῶδ. 221, σ.179.1.

ἐξουρισμός, ὁ, ἐξέλκυσις τῶν οὔρων, Διοσκ. π. Εὐπορίστ.2.109.

ἔξουρος, ον, (οὐρὰ) ὁ λήγων εἰς σχῆμα οὐρᾶς, εἶδος δέ, ἔξουρα, δηλ. εἰς στενὸν συνηγμένα, Ἱππ. 619. 44, πρβλ. **μύουρος**.

ἐξουσία, ἡ, (ἔξεστι) ὡς καὶ νῦν, τὸ ἔχειν τὴν δύναμιν ἢ τὸ δικαίωμα τοῦ πράττειν τι, μετ' ἀπαρ., χαίρειν καὶ νοσεῖν ἐξ. πάρεστι Σοφ.Ἀποσπ.109· ἐξ. ἐστί μοι Ἀντιφῶν 112.13, Θουκ.7.12· ἐξουσίαν ὁ νόμος δέδωκε τῷ ἐραστῇ.. ἐπαινεῖσθαι Πλάτ. Συμπ.182Ε· ἐξουσίαν πεποιηκέναι Ἀθηναίων τῷ βουλομένῳ Κρίτων 51Δ, κτλ., ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐξ.ἔχειν, ἐξ. λαμβάνειν, κτλ., Ἀνδοκ. 23. 14, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 24, κτλ.· τῇ τῆς εἰρήνης ἐξουσίᾳ, μετὰ τῆς ἐλευθερίας ἣν ἐπιτρέπει ἡ εἰρήνη, Δημ. 240. 23· ἐξ. ἔχειν θανάτου Ἀριστ.Ἀποσπ. 374· ἀλλὰ μετὰ γεν. ἀντικ., πλείστη ἐξουσία τοῦ λέγειν, πλείστη ἐλευθερία, Πλάτ. Γοργ. 461Ε· ἐν μεγάλῃ ἐξ. τοῦ ἀδικεῖν αὐτόθι 526Α, πρβλ. Πολ.554C· περί τινος, ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 936Δ· κατὰ τὴν οὐκ ἐξουσίαν τῆς ἀγωνίσεως, δι' ἔλλειψιν προσόντων ἢ διότι δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα, Θουκ. 5. 50. **2)** ἔπαρσις, ἀλαζονεία, Δημ. 559. 24, πρβλ. 403. 26· ἡ ἄγαν ἐξ., ὁ αὐτὸς 428. 22. **II.** ἀπολ., δύναμις, ἐξουσία, ἰσχύς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ὅ,τι εἶναι δίκαιον ἢ ὀρθόν, Εὐρ. Ἀποσπ. 778, Θουκ.1.38, πρβλ. 3.45. **2)** ἀξίωμα, ἀρχή, Λατ. potestas, Πλάτ.Ἀλκ.1.135Β· οἱ ἐν ταῖς ἐξουσίαις Ἀριστ. Ἠθ. Ν.1. 5. 3· οἱ ἐν ἐξουσίᾳ ὄντες ὁ αὐτὸς ἐν Ρητ. 2. 6, 9· οἱ ἐπ' ἐξουσιῶν Ἐθδ. (Δαν. Γ', 2)· ἡ ὑπατικὴ ἐξ., τὸ ἀξίωμα τοῦ ὑπάτου, Διόδ. 14. 113, κτλ.· ἡ ταμιευτικὴ ἐξ. Διον.Ἁλ. 8.77· ἡ τοῦ θαλάμου ἐξ., κατὰ τοὺς Ρωμ. αὐτοκράτορ. χρόνους ἄρχων τοῦ θαλάμου, κοιτῶνος, ἀρχιθαλαμηπόλος, Ἡρωδιαν. 1.12. **3)** ὡς ἀφηρημ. οὐσ. αστ., τὸ σύνολον τῶν ἀρχόντων, ἡ ἀρχή, Λατ. potestas, οἱ ραδιουργοῦντες κελευσθέντες ὑπὸ τῆς ἐξουσίας Διον.Ἁλ. 11. 32· αἱ ἐξουσίαι, αἱ ἀρχαὶ (ὡς λέγομεν νῦν), Πλουτ. Φιλοποίμ. καὶ συχνὸν ἐν τῇ Καιν. Διαθ.: πρβλ. τὴν λέξιν **τέλος**. **II.** ὡς τὸ **περιουσία**, ἀφθονία ὑπαρχόντων ἢ μέσων, ἐξουσίας ἐπίδειξις Θουκ. 6. 31, πρβλ. 1.123· ἐνδεέστερος ἢ πρὸς τὴν ἐξ., ὁ αὐτ. 4, 39· τῶν ἀναγκαίων ἐξ. Πλάτ. Νόμ.828D. **IV.** πομπή, ἄνηρ καὶ δίχα τοσαύτης ἐξουσίας ἀξιοθέατος Πλουτ. Αἰμίλ.34, πρβλ. τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ «παρουσία».

ἐξουσιάζω, ἔχω ἢ ἐξασκῶ ἐξουσίαν, ἐν πλείοσι τῶν τοιούτων ἐξουσιάζει πολλῶν μοναρχιῶν Ἀριστ.Ἠθ. Εὐδ. 2. 5, 5, Διον.Ἁλ. 9. 44, Ἐθδ. **2)** ἔχω ἐξουσίαν ἐπί τινος, τοῦ μνήματος Συλλ.Ἐπιγρ. 4584· οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτοῦ εὐεργέται καλοῦνται Εὐαγγ. κ. Λουκ. κδ', 25· εἶμαι κύριός τινος, ἡ γυνὴ τοῦ ἰδίου σώματος οὐκ ἐξουσιάζει Ἐπιστ. Α' πρὸς Κορινθ. ζ', 4· παθ., κυριεύομαι ὑπό τινος, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος, αὐτόθι ς', 12. Παρ' Ἡσυχ. «αὐθεντεῖν· ἐξουσιάζειν».

ἐξουσιάρχης, ἐξουσιαστής, Ἀνδρ. Κρήτ. 905Α, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. 679.4, Κεδρ. Ι. 498,11.

ἐξουσιαρχία, ἡ ἐξουσία, ἀρχή, Διον.Ἀρεοπαγ. 240Β.

ἐξουσίαρχος, = ἐξουσιάρχης, Achmet. 258, σ. 239.

ἐξουσιαστής, οῦ, ὁ ἔχων πᾶσαν ἐξουσίαν, θεὸς ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἄρχων εἰρήνης Ἐθδ. (Ἡσαΐας Θ', 6), Σύμμ. ἐν Ἱερ. ΝΔ', 46, κλ.

ἐξουσιαστικός, ή, όν, ὁ ἔχων ἐξουσίαν, ἐξ. λόγος Σύμμ. ἐν Ἐκκλ. Η', 4, κλ. — Ἐπίρρ. **-κῶς** Ἰαμβλ. Βίος Πυθ. 217· ἐν τῷ συγκρ. **-ώτερον** Πολύβ. 5. 26, 3.—Ἐν τῇ γραμματικῇ τὰ ῥήματα τὰ σημαίνοντα ἐξουσίαν, ὡς π. χ. ἄρχω, κυριεύω, βασιλεύω, λέγονται **ἐξουσιαστικά**.

ἐξούσιος, ον, (οὐσία), ὁ ἐστερημένος τῆς οὐσίας (δηλ. τῆς περιουσίας αὐτοῦ), Φίλων 2. 523.Ἔτυμ. Μ. 323.45.

ἐξοφέλω, αὐξάνω τι μεγάλως, ἐξώφελλεν ἔεδνα, «ἐξόχως ηὔξησε τὰ διδόμενα ταῖς νύμφαις δῶρα» (Σχόλ.), Ὀδ. Ο. 18.

ἐξόφθαλμος, ον, ὁ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξέχοντας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κοιλόφθαλμος**, Ξεν.Ἱππ.1,1, 9, Πλάτ. Θεαίτ. 209C. **II.** φανερός, κατάδηλος, Πολύβ.1.10. 3.

ἐξοφρυόομαι, τὰς ὀφρῦς ἀνατείνω, Κύριλλ.Ἀλ. Ι. 672C·—«ἐξωφρυωμένοι· ἐπηρμένοι, ὑπερήφανοι» Ἡσύχ., Σουίδ.

ἔξοφρυς, ὁ, ὁ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνων, ὑπερήφανος, Γλωσσ.

ἔξοχα, Ἐπίρρ., ἴδε ἐν λ. **ἔξοχος**.

ἐξοχάδες, ων, αἱ, ἐξωτερικαὶ αἱμορροΐδες (αἱ ἐσωσερικαὶ καλοῦνται **ἐσοχάδες**, κοινῶς «ζοχάδες»), πρὸς ἐξοχάδας δακτυλίου Παῦλ. Αἰγ. 3. 59.

ἐξοχετεία, ἡ (ἐξοχετεύω), τὸ ἐξοχετεύειν, ἀπαγωγὴ ὕδατος δι' ὀχετοῦ, ἔκχυσις, Στράβων 205.

ἐξοχετεύσις, ἡ, = τῷ προηγ., Παῦλ. Αἰγιν. 6.79.

ἐξοχετεύω, ἐξάγω ὡς δι' ὀχετοῦ, ποταμοὶ γάρ εἰσι μεγάλοι οἱ ἐξοχετεύουσι τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν πεδίων Ἱππ. π. Ἀέρ. 291. 25.—Παθ., λόγος ὑπὸ καρδίας διὰ στόματος ἐξοχετεύεται Ἀθαν. τ. Ι. σ. 259Β. Καθ' Ἡσύχ.: «ἐξοχετευόμενα· ἐκρέοντα, ἢ ἐκτὸς ἔχοντα τοὺς ὑδρηγούς».

ἐξοχή, ἡ, (ἐξέχω) πρᾶγμα προεξέχον ἢ λῆγον εἰς αἰχμήν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **εἰσοχή**· ἡ τῶν κεράτων ἐξοχή Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 2, 5, Σέξτ.Ἐμπειρ. Π.1.120· μέρος ἐξέχων, πρὸς δὲ μυρμηκίας καὶ ἀκροχορδόνας, ἔνιοι ἑκάστης ἐξοχῆς ἐρεβίνθῳ ψαύοντες, κτλ., Διοσκ. 2.126. **II.** μεταφ., ὑπεροχή, ἐκπρέπεια, Κικ. πρὸς Ἀττ. 4.15,7· κατ' ἐξοχήν, ἐξόχως, Στράβων 21, Γραμμ.· οἱ κατ' ἐξοχήν, οἱ ἐξέχοντες, οἱ ἐπισημότατοι ἄνδρες, Πρᾶξ.Ἀποστ. κε', 23.

ἔξοχος, ον, (ἐξέχω), ἐξέχων, προέχων, πρῶνες Πινδ. Ν. 4. 85· ἀφὰν Σχόλ. Εὐρ.Ἱππ. 530· μετὰ γεν., ἔξοχος Ἀργείων κεφαλήν, κτλ., ὑπερέχων, προέχων τῶν Ἀργείων κατά τε, κτλ., Ἰλ. Γ. 227·— ἀλλά, **II.** κατὰ τὸ πλεῖστον μεταφ., ἐξέχων, ἐπίσημος, ἔξοχον ἄνδρα Ἰλ. Β.188· ἐπὶ πραγμάτων, ἐξαίρετος, λαμπρός, ἔξοχος, ὡς καὶ νῦν, ἐξ. τέμενος Ζ. 194., Υ. 184· μέγ' ἔξοχα δώματα Ὀδ. Ο. 227· αἴσα Πινδ. Ν. 6. 80. **6)** μετὰ γεν., ὑπερέχων τῶν ἄλλων, **ὑπέρτερος**, πολλάκις μετὰ σημασ. ὑπερθετ., ἔξοχον ἡρώων Ἰλ. Σ. 56· ἔξοχον ἄλλων Ζ. 194, κτλ.· βοῦς ἀγέλῃφι μεγ' ἔξοχος ἕπλετο πάντων Β. 480· οὗτος, ἀριθμὸν ἐξ. σοφισμάτων Αἰσχύλ. Πρ.459· ὡς συγκριτικ., οὐδεὶς ἔξοχος ἄλλος ἔδλαστεν ἄλλου Σοφ. Ἀποσπ. 518· (τὸ πραγματικὸν ὑπερθ. **ἐξοχώτατος** ἔχομεν ἐν Πινδ. Ν. 2. 27, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1622, Εὐρ. Ἰκ. 889· καὶ ἐν Πινδ. Ν. 3. 124, τὸ συγκρ.): — ἡ δοτ. κεῖται ἀντὶ γεν., αἴγας .. αἳ πᾶσι μέγ' ἔξοχοι αἰπολίοισιν Ὀδ. Φ. 266, πρβλ. Ο. 227· ὡσαύτως, ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν Ἰλ. Β. 483:— ὡσαύτως ἐπιτεταμένον, μέγ' ἔξοχος, ἴδε ἀνωτ. **2)** ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται ὡσαύτως συχνάκις τὸ οὐδ. πληθ. **ἔξοχα**, ὡς Ἐπίρρ., ὅς κ' ἔξοχα μὲν φιλέῃσιν, ἔξοχα δ' ἐχθαίρῃσιν Ὀδ. Ο.70, πρβλ.Ἰλ. Ε. 61· ἡ δ' ἔξοχα λυγρὰ ἰδυῖα Ὀδ. Λ. 432· ἀρνειὸν δ' ἔμοι σῖφ ἐϋκνήμιδες ἑταῖροι .. δόσαν ἔξοχα, εἰς ἔ,δειξιν ἐξόχου τιμῆς, Ὀδ. Ι. 551· μετὰ ὑπερθ., ἔξοχ' ἄριστοι, οἱ ἀσυγκρίτως ἄριστοι, Ἰλ. Ι. 638, Ὀδ. Δ. 629, κτλ.· **6)** μετὰ γεν., ἔξοχα πάντων = Λατ. prae ceteris, Ἰλ. Ξ. 257· κτλ.· οὕτως ἔξοχ' ἑταίρων Πινδ. Π. 5. 34· ἔξοχα πλούτου, ὑπεράνω παντὸς πλούτου, ὁ αὐτὸς Ο. Α. 4.—Τὸ κανονικὸν Ἐπίρρ. **ἐξόχως**, ἀπαντᾷ αὐτόθι 9. 104, Εὐρ. Βάκχ. 1235· ὑπερθ. **-ώτατα**, ἐν Πινδ. Ν. 4. 150.— Ποιητ. λέξ. ἐν χρήσει παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, ὡς ἐν Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 33, ἐν Πλουτ. ἐν βίῳ Μαρκέλλ.7, Ἡρωδιαν. 2.12, 10.

ἐξοχότης, ἡ, οὐσ. τοῦ **ἔξοχος** ὡς καὶ νῦν, Γλωσσ.

ἐξοχύρωμα, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ὀχυρόω**, Πλουτ. Κάμιλλ.10.

ἐξπεδῖτοι, οἱ, τὸ Λατ. expediti = εὔζωνοι, γυμνεί, ἕτοιμοι πρὸς μάχην, Ἰωαν. Αυδ.158. 29.

ἐξπέδιτον, ου, τό, τὸ Λατ. expeditus, στρατός, Ἰουστινιαν. Νεαρ. 117. 11, Χρον. Πασχ. 618, 12, Μαλαλ. 98. 22, 309. 336, Λέοντ. Νεαρ. 120·—«ἐξπέδιτα, τὰ στρατιωτικὰ πλήθη» Σουίδ. **2)** = τῷ Λατ. expeditio, ἐκστρατεία, Θεόφιλ.Ἀντικήνσωρ 2.13. 6, Χρον. Πασχ. 584. **3)** συνάθροισις ἢ ἐπιθεώρησις στρατοῦ, Λέοντος Τακτ. 4.1,11.6

ἐξπελλευτής, ὁ, Λατ. compulsor, εἰσπράκτωρ χρεῶν, Ἰουστιν. Κῶδ.10.11. 9, Νεαρ.128, 6, Κυριλλ. Σκυθοπόλ. ἐν βίῳ Σάβ. 327Β, 344Β, ἔνθα γράφεται **ἐκπηλλευτής**.

ἐξ-πηχυς, = **ἑκπηχυς**, Λοβέκκ. ἐν Φρυν. σ. 412.

ἐξπηχυστί, Ἐπίρρ. κατὰ ἓξ πήχεις, Σοφ.Ἀποσπ. 876, Φιλήμονος Λεξ. Τεχνολ. β 76.

ἐξποδιαῖος, ον, ἔχων ὕψος ἢ πλάτος ἓξ ποδῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2860.1. 9.

ἐξπιλάτωρ, -ωρος, ὁ, τὸ Λατ. expilator, συλητής, λῃστής, Νικηφ. Φωκ. Νεαρ.188.11.

ἐξπιλεύω, Λατ. expilo, λεηλατῶ, κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. 417.15, Νικηφ. Φωκ. Νεαρ. 215.

ἔξπλικτος, ον. τὸ Λατ. explicatus, ἐγρηγορώς, ἄγρυπνος,

φυλακτικός, Μαυρ Νεαρ. 1. 12,—9. 3,—11. 5, Λέοντ. Τακτ. 17. 23, καὶ ἀλλαχοῦ.

ἐξπλωράτωρ, -ωρος, ὁ, Λατ. explorator = κατάσκοπος, Ψευδ-Ἀντών. παρὰ Ἰουστ. Ἀπολ. 1. 71, σ. 437Α, κ. ἄλλοι.

ἐξ πους, ὁ, ἡ, = **ἑξάπους**, Ηδάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 35.

ἐξτίλλιος, τὸ Λατ. sextilis, ὁ ἕκτος (ἀπὸ Μαρτίου) μήν, ὁ ὕστερον Αὔγουστος κληθείς, Μαλαλ. 184. 21.

ἐξτράνεος, τὸ Λατ. extraneus = **ἐξωτικός**, Θεόφιλ. Ἀντικήνσωρ 2. 19, 3.

ἐξτραορδινάριος, α, ον, τὸ Λατ. extraordinarius = **ἐπίλεκτος**, Βασιλικ. 60. 30, 2, Πολύβ. 6. 26, 6, ἔνθα γράφεται **ἐκτραορδινάριος**.

ἐξυβρίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, θρασύνομαι, γίνομαι θρασύς, αὐθάδης, αὐθαδιάζω, χρόνου δὲ οὐ πολλοῦ διεξελθόντος, αὐτίκα οἱ Μινύαι ἐξύβρισαν Ἡρόδ. 4. 146., 7. 5· εὐπραγίαις Θουκ. 1. 84· ὑπὸ πλούτου Ξεν. Κύρ. 8. 6, 1· ἐξ. ἐς τόδε, ἐξικνεῖσθαι εἰς τοιοῦτον βαθμὸν αὐθαδείας, Θουκ. 3. 39· μετ' οὐδ' ἐπιθ., παντοῖα ἐξυβρίζειν, ἐκτρέπεσθαι εἰς παντοίας βιαιοπραγίας, Ἡρόδ. 3. 126· τάδ' ἐξ. Σοφ. Ἠλ. 293· ἐξ. πλείω περὶ τοὺς θεοὺς Λυσ. 191. 19· μηδὲν ἐς ἡμᾶς ἄλλο ἐξύβριζον Λουκ. Δραπέτ. 18. **2)** μετ' αἰτ. προσ., μεταχειρίζομαί τινα ὑβριστικῶς καὶ τυραννικῶς, Ἀντών. Λιβεράλ. 12, Κόνων 24· ἐντεῦθεν ἐν τῷ Παθ., τὰ ἐξυβρισμένα, καταπεφρονημένα πράγματα, Λογγῖνος 43. **II.** ἐπὶ τοῦ σώματος ἐκ τῆς πολλῆς τροφῆς, «ξεσπᾶν», ἐξυβρίζοντα τὰ μὲν εἰς νόσους θεῖ, τὰ δὲ εἰς ἔκγονον ὕβρεως ἀδικίαν Πλάτ. Νόμοι 691C· ἐπὶ φυτῶν, σφριγῶ, εἶμαι πλήρης ὀργανισμοῦ, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 58, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 16, 8.

ἐξυγιάζω, ἰῶμαί τινα ἐντελῶς, τοὺς τραυματίας ἐξυγίασε Πολύβ. 3. 88, 2.—Παθ., Ἱππ. 5. 19.

ἐξῠγᾰίνω, καθίσταμαι ὑγιής, ἰατρεύομαι, Ἱππ. 758· ὡσαύτως ἐν τῷ Παθ., ὁ αὐτὸς 3. 35.

ἐξυγραίνω, καθιστῶ τι ὑγρόν, διὰ τὸ ψῦχος, εἴσω συρρυὲν τὸ ὑγρὸν ἐξυγραίνει τὴν γλῶτταν Ἀριστ. Προβλ. 8. 14. κ. ἀλλ.: —Παθ., καθίσταμαι κάθυγρος, γίνομαι ἐντελῶς ὑγρός, Ἱππ. Προγν. 37, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 19, 8, κ. ἀλλ. **2)** καθιστῶ τι μαλθακόν, μάλιστα ταῖς ἡδοναῖς ἐξυγραίνειν καὶ ἀνατήκειν τὸ σῶμα παραδιδόντες Πλούτ. 2. 136B· — ἐν τῷ Παθ., τὴν ἀσχημάτιστον .. καὶ ἀχρώματον οὐσίαν καὶ ὕλην .. νῦν μὲν φλέγεσθαι, νῦν δὲ ἐξυγραίνεσθαι, καθίστασθαι ὑγράν, αὐτόθι 2. 97B· ἐπὶ καρπῶν, καθίσταμαι ἔγχυλος, ἐρυθραινόμενον δὲ (τὸ συκάμινον) ἐξυγραίνεται Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 6, 4. **II.** ἐν τῷ Παθ., προσέτι, στερεῦμαι πάσης ὑγρασίας, οἵτινες ἐξυγρασμένοι τυγχάνουσιν ὁ αὐτὸς π. Λίθ. 10.

ἔξυγρος, ον, ὑδαρής, τά τε ὑποχωρήματα ἔξυγρα καὶ ὠχρὰ γίνεται Ἱππ. 396. 14.

ἐξῠδᾰρόω, καθιστῶ τι ὑδαρές, Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 354, Schweigh.: —Παθ., γίνομαι ὕδωρ, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 81.

ἐξῠδατίζω, = τῷ ἑπομ., «ἐξυδατισθέν· ὡς ὕδωρ» Ἡσύχ.

ἐξῠδᾰτόω, μεταβάλλω τι εἰς ὕδωρ, Θεόφρ. π. Ὀσμῶν 66, παθ., Ἱππ. 1138B.

ἐξυδάτωσις, εως, ἡ εἰς ὕδωρ μεταβολή, Ὠριγέν. Ι. 696Δ. **2) κατακλυσμός**, Καισάρ. 1077.

ἐξυδρίας ἄνεμος, ὁ μετὰ ῥαγδαίας βροχῆς πνέων, οἱ μεθ' ὕδατος ἀθρόως ῥαγέντες ἐξυδρίαι (ἄνεμοι) λέγονται Ἀριστ. περὶ Κόσμου 4. 11.

ἐξυδρωπιάω, γίνομαι ὑδρωπικός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 20, 5.

ἐξυλακτέω, μεταφ., ἐπὶ ἀνθρώπου, ὑλακτῶ, γαυγίζω κατά τινος, καὶ πολλάκις ἐξυλακτήσας λέγοντος αὐτοῦ Πλουτ. Ἄρατ. 50· πρός τινα ὁ αὐτὸς 2. 39B: — μετὰ συστ. αἰτ., τὸν μυθοπλάστην ἐξυλακτήσει γόνον, «τὴν μυθικὴν αὐτοῦ συμφορὰν φλυαρήσει πρὸς τὸν Ἀλκίνοον» (Σχόλ. Τζέτζ), Λυκόφρ. 764.

ἐξῡλίζω: μέλλ. **-ίσω**, διυλίζω, τὸ ἄθρόως δὲ ἄπεπτον ἀπενεχθὲν (σιτίον) ἀφῡῶς ἐξυλίζεται Γαλην. τ. 10. π. 537Α.

ἐξῡλόω, ὑλοκοπῶ, ψιλοῦν λέγουσι (Κύπριοι) τὸν ἀγρὸν καὶ ἐξυλοῦν Παχώμιος ἐν Mingarelli Catal. Codd. Nan. σ. 270.

ἐξῡμενίζω, (ὑμήν), ἀφαιρῶ τὸν ὑμένα, περὶ στέατος, ἐξυμένισον καὶ τρῖβε ταῖς χερσὶν ἐπιμελῶς Διοσκ. 2. 87, πρβλ. καὶ 86.

ἐξυμενιστέον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐξυμενίζω**, δεῖ ἐξυμενίζειν, Διοσκ. 2. 89

ἐξυμενιστήρ, ῆρος, μαχαίριον χρησιμεῦον πρὸς ἀφαίρεσιν ὑμένος, Παῦλ. Αἰγιν. 6. 5.

ἐξυμνέω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ **ὑμνέω**, Πολύβ. 6. 47, 7, Διοδ. Ἀποσπ. (Ἐκλογ. Βατικαν.) σ. 23.

ἐξυνῆκα, ἐσυνῆκα, ἀντὶ **ξυνῆκα**, παθ. ἀόρ. α', μετὰ διπλῆς· αὐξήσ. τοῦ **συνίημι**, Ἀνακρ. 143, Αἰκαῖος 126.

ἐξυπάγω, ἐπαλείφω διὰ τοῦ ὑπαγωγέως (τρουλλίου), κονιάω, Ἀττ. Ἐπιγρ. παρὰ Μυλλέρῳ Gott. 1836, σ. 34, 42.

ἐξυπάλυξις, εως, ἡ, ἐκφυγή, Ὀρφ. Ἀργον. 682.

ἐξυπᾰλύξαω: μέλλ. **-ξω**, ἐκφεύγω, ἐμὸν σθένος ἐξυπαλύξας Κόϊντ. Σμ. 1. 327, πρβλ. 502.

ἐξυπανίστημι, μόνον ἐν τῷ ἀμεταβ. ἀορ., σιωδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη, «οἴδημα δὲ ὕφαιμον ἔνδοθεν τοῦ μεταφρένου αὐτοῦ ἐξωγκώθη» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Β. 267.

ἐξυπαρχῆς, νῦν γράφεται διηρημένως, καὶ δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα Λουκ. π. Πένθ. 17.

ἐξυπείπεῖν = **ὑπείπεῖν**, κελεῦσαι, τί μοι τόνδ' ἐξυπεῖπας εἰσορᾶν; Εὐρ. Βάκχ. 1265.

ἐξυπερζέω: μέλλ. **-ζέσω** βράζω ἰσχυρῶς, «ξεχειλίζω», μεταφ., ἐξυπερζέσας τῷ θυμῷ Τζέτζ. Ἰστ. 3. 267.

ἐξύπερθε [ῠ], ἐπίρρ. = ὕπερθε, ἄνω ὑψηλά, τόδ' ἐξύπερθε (ἄντρον), Σοφ. Φιλ. 29.

ἐξυπεροπτάω, ὀπτῶ ὑπὲρ τὸ δέον, «παραψήνω», Γαλην. 10. 528B.

ἐξυπηρετέω, ὑπηρετῶ, βοηθῶ, ἐκτελῶ τι μετὰ προθυμίας, εἴ τι .. χρὴ πράσσειν κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν Σοφ. Τρ. 1156· τῇ ἑαυτοῦ παρανομίᾳ Λυσ. 122. 16· πρβλ. **συνηρετέω**.

ἐξυπηρέτησις, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Θ. Στουδ. σ. 1373, ἔκδ. Μί.

ἐξύπιστα, Αἰολ. ἀντὶ **ἐξόπισθεν**, ποιητὴς παρ' Ἀπολλ. ἐν Δ. Β. 263. 26, 604, 29.

ἐξυπνιάζω = **ἐξυπνίζω**, Ἀκύλας ἐν Παροιμ. ΚΓ', 35.

ἐξυπνιαστικός, ή, όν, χρησιμεύων πρὸς ἐξυπνισμόν, σφυρίον Παλλάδιος 1210C.

ἐξυπνέω, ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου, ἐξυπνῶ, ὡς καὶ νῦν, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 219.

ἐξυπνίζω, (**ὕπνος**), ἐγείρω ἐκ τοῦ ὕπνου, πορεύσομαι ἵνα ἐξυπνίσω αὐτὸν Εὐαγγ. κ. Ἰωαν. ια', 11, καὶ παρὰ τοῖς Ἑβδ.: —Παθ., ἀφυπνίζομαι, ἐξυπνῶ, ὥσπερ ἐξυπνισθεὶς Πλουτ. Ἀντών. 30, Μαρκ. Ἀντωνῖν. 9. 31.

ἐξυπνισμός, ὁ, τὸ ἐξύπνισμα, Ἱππόλ. π. Αἱρ. 184, 81, Βασίλ. ΙΙΙ. 932B.

ἐξυπνιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐξυπνίζων τινά, Τυπικὸν Σάβα 5. 7.

ἔξυπνος, ον, ἐκ τοῦ ὕπνου ἐξεγηγερμένος, ἔξυπνος, «ξυπνητός», ὡς καὶ νῦν, ἐξ. γενέσθαι Πράξ. Ἀποστ. ις', 27· παρὰ Μ. Ἀντων. 10. 13, ἐξ ὕπνου γενέσθαι.

ἐξυπνόω = **ἐξυπνίζομαι**, Ψευδο-Ἰωσήπου Μακκ. 5, Σύμμ. ἐν Ψαλμ. ΡΛΗ^{ις} 18.

ἐξυπολύω, λύω, ὑπολύω τὸν πόδα, ἐκβάλλω τὸ ὑπόδημα ἐκ τοῦ ποδός μου, Μεταγεν., πρβλ. τὸ τῆς συνηθείας **ἐξυπόλυτος** = **ἀσάνδαλος**.

ἐξυποσμύχω, ὑποκαίω, Εὐστ. Πονημάτια σ. 327. 9.

ἐξυποστρέφω, ἀμεταβ. = ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, Σωκράτ. Ἐκκλ. Ἰστ. 3. 17, 6 κ. ἀλλ.

ἐξυπτιάζω, κλίνω τι πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ ἀνυψῶ, Λατ. resupinare, ἐς πατρὸς μόρον ἐξυπτιάζων ὄμμα, ἀνυψῶν τὸ ἑαυτοῦ βλέμμα διὰ τὴν τύχην τοῦ πατρὸς αὐτοῦ (τοῦ Οἰδίποδος), Αἰσχύλ. Θήβ. 577 (οὕτως ὁ Schütz ἀντὶ **ὄνομα**, ὅπερ προφανῶς ὁ ἀντιγραφεύς ἔγραψεν ἀπατηθεὶς ἐκ τῆς λέξεως τοῦ **τοῦνομ'** ἐν τῷ ἀκολούθῳ στίχῳ)· σεμνῶς προβαίνων καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ κλίνων τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ὀπίσω ὑπερηφάνως, Λουκ. Κατάπλ. 16· καὶ ἀπολ. (παραλειπομένου τοῦ ἑαυτόν), ἐξήλαυνον ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, ἐξυπτιάζων, περιβλεπτος ἅπασι τοῖς ὁρῶσι ὁ αὐτ. ἐν Ὀνείρῳ ἢ Ἀλεκτρ. 12· πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλεῖ 3· προῄεις ἐξυπτιάζων ὁ αὐτ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 21, Κλήμ. Ἀλ. 296: —Οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ, ἐξυπτιάζεσθαι τὴν κεφαλήν, κλίνειν αὐτὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, Ἀριστ. Ἀποσπ. 101. **II.** ἀμεταβ., κάμπτομαι ἢ κλίνω πρὸς τὰ ὀπίσω, περὶ τῶν κεράτων τῶν ἱππελάφων, τὰ δὲ κέρατα ἐξυπτιάζοντα ἔχουσι μᾶλλον ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 1, 22.

ἐξυπτιόομαι, τρυφῶ, Ἡσύχ. ἐν λ. **πεδαχνοῦται**.

ἐξυφαίνω, ὑφαίνω καὶ τελειώνω τι, φᾶρος δὲ αὐτημερὸν ἐξυφήναντες οἱ ἱρέες Ἡρόδ. 2. 122., 9. 109· πέπλον μου κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφανα καμοῦσα Βατραχομυομ. 182· ἐπὶ τῶν μελισσῶν, τοῖς ἔνδον ἐξυφαινομένοις κυρίοις Ξεν. Οἰκ. 7, 34: —Μέσ., ὁ δ' ἐξυφαίνεθ' Ἱστὸν Νικοφῶν ἐν «Πανδώρᾳ» 1. **II.** μεταφ., ἐξύφαινε, γλυκεῖα, καὶ τόδ' αὐτίκα, φόρμιγξ, Λυδίᾳ σὺν ἁρμονίᾳ μέλος πεφιλημένον, «ἐργάζου δὴ οὖν καὶ πλῆρου τοῦτο τὸ πεφιλημένον μέλος, ὦ γλυκυτάτη φόρμιγξ, σὺν τῇ Λυδίων ἁρμονίᾳ» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 4. 71· τὶν δὲ τούτων ἐξυφαίνονται χάριτες, «σοὶ δὲ τούτων αἱ χάριτες καταπράττονται» (Σχόλ.), ὁ αὐτὸς ἐν Π. 4. 490· ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. pertexere, ἐπὶ λόγου ἢ γραφῆς, Πολύβ. 3. 32, 2, κτλ.· τὸ συνεχὲς τῆς ἐπιβολῆς ἐξ. ὁ αὐτ. 17. 10, 3· πρβλ. **ὑφαίνω, ῥάπτω**. **2)** λύω, διαλύω τὸ ὑφαινόμενον, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. 119. 20.

ἐξυφαιρέω = **ὑφαιρέω**, Τίτ. Β. 1213Α.

ἐξυφαντέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐξυφαίνω**, δεῖ ἐξυφαίνειν, Κλήμ. Ἀλ. 267.

ἐξυφαπλόω, ὑφαπλόω, ἁπλώνω κάτωθέν τινος, τὸ λεπτοϋφὲς ἐξυφάπλου μοι φᾶρος Νικήτ. Εὐγεν. 2. 270.

ἐξυφάπτω, ὑφάπτω, ἀνάπτω, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἰστ. 10. 4.

ἐξύφασμα [ῠ], τό, ὕφασμα, κερκίδος σῆς ἐξ. Εὐρ. Ἠλ. 539.

ἐξυφηγέομαι = **ὑφηγέομαι**, Σοφ. Ο. Κ. 1025.

ἐξυψόομαι, μέσ., ὑψόω ἐμαυτόν, μὴ ἐξύψου σεαυτὸν ἵνα μὴ πέσῃς Ἑβδ. (Σειρὰχ Α', 30).

ἔξω, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς προθ. **ἐξ**, ὡς τὸ **εἴσω** ἐκ τῆς **εἰς**, **I.** ἐπὶ τόπου, **1)** μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ἔξω ὡς καὶ νῦν, Λατ. foras, ἔξω ἰὼν Ὀδ. Ξ. 526· χωρεῖν ἔξω, Ἡρόδ. 1. 10· πορεύεσθαι Πλάτ. Φαῖδρ. 247B· βλέπειν Δημ. 332. 15· ἔξω τοὺς χριστιανοὺς (ὑπον. φέρε) Λουκ. Ἀλέξ. 38, κτλ. **6)** ὡς πρόθ. μετὰ γεν., ἔξω χροὸς ἔλκειν Ἰλ. Λ. 457, πρβλ. Ὀδ. Χ. 378· ἔξω ἢ ἔξω γῆς βαλεῖν Αἰσχύλ. Θήβ. 1014, Σοφ. Ο. Τ. 622, κτλ.· πλεοναστικῶς μετὰ τῆς **ἐκ**, κραδίη δέ μοι ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει Ἰλ. Κ. 94· ἐκ τῆς ταφῆς .. ἐκφέρειν ἔξω Ἡρόδ. 3 16, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 650·— παρ' Ἡροδ. μετ' αἰτιατ., ἔξω τὸν Ἑλλήσποντον ἐκπλεῖν, ἔξω τοῦ Ἑλλησπ., 5. 103· ἔνθα ἡ αἰτ. δυνατὸν ν' ἀνήκῃ καὶ εἰς τὸ ῥῆμα (ὡς ἐν τῷ **ἐξέρχομαι** I. 1. 6)· ἀλλ' ἐν 7. 58 ὑπάρχει, ἔξω τὸν Ἑλλ. πλέων, ὅπερ δεικνύει ὅτι ἡ αἰτ. ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἔξω· πρβλ. **ἐκπλέω** II. 1. **2)** ἄνευ ἐννοίας τινὸς κινήσεως, ὡς τὸ **ἐκτός**, Λατ. foris, αὐτὰρ ἐγὼν οἷος σχέθον ἔξω νῆα μέλαιναν Ὀδ. Κ. 95· τὸ ἔξω, τὸ ἔξω μέρος, Θουκ. 7. 69· τὸ ἔξω τῶν ὁμιλάτων, τὸ ἐξέχον, Πλάτ. Θεαίτ. 143E· τὰ ἔξω, τὰ ἐκτὸς τῶν τειχῶν ἢ τῆς οἰκίας πράγματα, Θουκ. 2. 5, Ξεν. Οἰκ. 7, 30· ἐξωτερικὰ πράγματα, Πλάτ. Θεαίτ. 198C (παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως, ἐξωτερικὴ γνῶσις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἔσω)· τὰ ἔξω πράγματα, ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων ἐν ταῖς ἄλλαις πολιτείαις, ἀμαθίᾳ δὲ πλέονι πρὸς τὰ ἔξω πράγματα χρῆσθε Θουκ. 1. 68·— οἱ ἔξω, οἱ ἐκτὸς ὄντες, ὁ αὐτὸς 5. 14· ἐπὶ φυγάδων, οἱ δὲ φίλοι τῶν ἔξω 4. 66 (ἀλλ' ἐν τῇ Κ. Δ. οἱ ἐθνικοί, Ἐπιστ. Α', πρὸς Κορινθ. ε', 12)·— ἡ ἔξω θάλασσα (παρ' Ἡροδ. 1. 202, ἡ ἔξω στηλέων θάλασσα ἡ Ἀτλαντὶς καλεομένη), ὁ Ἀτλαντικὸς Ὠκεανός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἡ ἐντὸς (ἡ Μεσόγειος θάλασσα), πρβλ. Πλάτ. Κριτί. 108E, Πλούτ. 2. 920F· ἔξω τὴν χεῖρα ἔχειν, δηλ. ἔξω τοῦ ἱματίου, Αἰσχίν. 1. 25. **6)** ὡς πρόθ. μετὰ γεν., οἱ ἔξω γένους, οἱ μὴ συγγενεῖς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἐγγενῆ, εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ φύσει ἄκοσμα θρέψω, κάρτα τοὺς ἔξω γένους Σοφ. Ἀντ. 660· ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν, μακρὰν τῶν κακῶν, Σοφ. Ο. Τ. 1390· ἔξω τοξεύματος, ἔνθα οὐκ ἐξικνεῖται τόξευμα (πρβλ. **ἐντός**), ὁρμισάντων ἔξω τοξεύματος τὰ πλοῖα Θουκ. 7. 30· ἔξω βελῶν Ξεν. Κύρ. 3. 3, 69· ἔξω τῶν βελῶν ὁ αὐτὸς Ἀν. 5. 2, 26· καὶ ἄλλα ἔξω τοῦ πολέμου, μὴ ἔχοντα σχέσιν μὲ τὸν πόλεμον, Θουκ. 2. 65. ἀπαλλάσσομαί τινος, τοῦ πάσχειν αὐτοὶ κακῶς ἔξω γενήσεσθε Δημ. 49. 26, κλπ.· τῶν ἔξω τοῦ πράγματος ὄντων, τῶν μὴ ἐνδιαφερομένων εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ὁ αὐτὸς 528. 22· ἔξω τῆς ὑποθέσεως, τοῦ πράγματος λέγειν Ἰσοκρ. 247E, πρβλ. Δημ. 519. 21· τὰ ἔξω τοῦ πράγματος = τὰ ἀπροσδιόνυσα, Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 9· ἔξω τούτων, πλὴν τούτων, Θουκ. 5. 26, Ξεν., κλπ.·— ἔξω φρενῶν Πινδ. Ο. 7. 85· ἔξω ἐλαύνειν τοῦ φρονεῖν Εὐρ. Βάκχ. 853· ἔξω σαυτοῦ Πλάτ. Ἴων 535B· ἔξω γνώμης Εὐρ. Ἴων 926· ἀλλ' οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σύ γε ὄρᾷς, ἀλλὰ σὺ τοὐλάχιστον ἓν πράττεις τι ἀσύμφωνον πρὸς τὰς πράξεις τοῦ πατρός σου, Σοφ. Φ. 904· ἔξω τῆς ἀνθρωπείας .. ἐς τὸ θεῖον νομίσεως, παρὰ τὰ νομιζόμενα παρὰ τοῖς ἀνθρώποις περὶ τοῦ θείου, Θουκ. 5. 105·— παροιμ., αἴρειν πόδα ἔξω πηλοῦ, «ἐπὶ τῶν βουλομένων μὴ ἐν πράγμασιν εἶναι. Λέγεται δὲ καὶ 'αἴρειν ἔξω πόδα αἰτίας'» Σουΐδ. ἐν λ. **αἴρειν**: οὕτως, ἔξω τοῦ πηλοῦ πόδα ἔχειν Αἰσχύλ. Χο. 697· πημάτων ἔξω πόδα ἔχειν ὁ αὐτ. Ἱκ. 263· ἔξω πραγμάτων ἔχειν πόδα Εὐρ. Ἡρακλ. 109· πρβλ. **ἐκτός** I. **II.** ἐπὶ χρόνου, ἔξω μέσου ἡμέρας, μετὰ μεσημβρίαν, Ξεν. Κύρ. 4. 4, 1· ἔξω τῆς ἡλικίας, δηλ. τῆς στρατευσίμου, ὑπὲρ τὰ 45, Δημ. 38. 10· ἔξω πέντ' ἐτῶν, μετὰ παρέλευσιν πέντε ἐτῶν, ὁ αὐτὸς 989. 27. **III.** ἐκτός, πλήν, ἐξαιρέσει, μετὰ γεν., ἔξω σευ Ἡρόδ. 7. 29· ἔξω ἤ .., Λατ. praeterquam, αὐτόθι 228· ἔξω τοῦ πλεόνων ἄρξαι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι, Θουκ. 5. 97· ἔξω τοῦ ἐφθακέναι ἀδικοῦντες, πλὴν ὅτι θᾶ ἦτε πρῶτοι ἐν τῷ ἀδικεῖν, Δημ. 239. 10.—Περὶ τοῦ συγκρ. **ἐξωτέρω** καὶ τοῦ ὑπερθ. **ἐξωτάτω**, ἴδε τὰς λέξ.

ἔξω, μέλλ. τοῦ **ἔχω**.

ἐξωβάδια, «ἐνώτια. Λάκωνες» Ἡσύχ.

ἐξώβλητος, ὁ, ἐκβεβλημένος ἔξω, «ἐξώβλητον (κατὰ διόρθ. Σαλμασ. ἀντὶ **ἐξόβλητον**), ἐξόριστον, ἀπόβλητον» Ἡσύχ.

ἔξωθεν, Ἐπίρρ. (ἔξω) ὡς καὶ νῦν, ἔξωθεν εἴσω Αἰσχύλ. Θήβ. 560· συχνὸν παρὰ τοῖς Τραγ., Πλάτ. κλ.·— μετὰ γεν., ἔξωθεν δόμων Εὐρ. Μήδ. 1312. **II.** πολλάκις = τῷ **ἔξω**, Ἡρόδ. 1. 70., Πλάτ. κλ.· οἱ ἔξωθεν, οἱ ξένοι, Ἡρόδ. 9. 5, καὶ Ἀττ.· τὰ ἔξωθεν, ἐκτὸς τῆς οἰκίας συμβαίνοντα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἔνδον**, Αἰσχύλ. Θήβ. 201, Εὐρ. Ἡλ. 74, κλ.· οἵκοι τε πρὸς ἅπαντας οὕτως ὁμιλοῦντες, καὶ πρὸς τὰς ἔξωθεν πόλεις ὡσαύτως, κτλ., Πλάτ. Πολιτ. 307E· οἱ ἔξ. λόγοι, ξένοι ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, Δημ. 228. 11·— μετὰ γεν., ἔξ. ὅπλων καθήμενοι Ξεν. Ἀν. 5. 7, 24· ξένος ἢ μετέχων τινός, ξυμφορᾶς γὰρ ἂν ἔξωθεν εἴην Σοφ. Ἠλ. 1449· δειμάτων Εὐρ. Ἱκ. Μαιν. 723. **III.** παρὰ τοῖς Γραμμ., ἔξωθεν λαμβάνειν, ὑπονοεῖν, ἐξυπακούειν λέξιν τινά ἔξωθεν, Λατ. subaudire.

ἐξωθέω: μέλλ. **-ωθήσω** καὶ **-ώσω**: ἀόρ. **ἐξέωσα**. Ὡῶ ἔξω, ἐκβάλλω, ἐκ δ' ὦσε γλήνην Ἰλ. Ξ. 494, πρβλ. Ρ. 618· ἐξέωκω, ἐκ δ' ἄρα οἱ μηροῦ ὀδὸν μείλινον ὦσε θύραζε Ε. 694· ὠθῶ πρὸς τὰ ἔξω, οὔτε γὰρ ἐς τὸ ἔξω ἐξωσθῆναι ῥητίδιόν ἐστιν Ἱππ. π. Ἀρθρ. 811· ἐκδιώκω, ἐξορίζω, γῆς ἐξέωσεν Σοφ. Ο. Κ. 1296· πάτρας αὐτόθι 1330· ἀπωθῶ· εἰ τοὺς δίκῃ νικῶντας ἐξωθήσωμεν καὶ τοὺς ὄπισθεν εἰς τὸ πρόσθεν ἄξομεν Σοφ. Αἴ. 1248· ἔτρεψαν καὶ ἐξέωσαν (τοὺς Λακεδαιμονίους) ἐς τὰς ἁμάξας, τοὺς «ἐστρύμωξαν» εἰς τὰς ἁμάξας, Θουκ. 5. 72· διέβαλε τὸν Ἀλκιβιάδην (ὁ Νικίας) .. τὴν πόλιν εἰς χαλεπὸν ἐξωθεῖν καὶ διαπόντιον κίνδυνον Πλουτ. Νικ. 12· ἐκδιώκω, ἠγωνίζοντο, οἱ μὲν ἐξῶσαι εἰς ἅπαν ἀπὸ τῆς ὀχθης .. τοὺς Πέρσας Ἀρρ. Ἀν. 1. 15, 4· κατὰ βίαν καὶ δυναστείαν ἐπιχειρήσαντες ἐξῶσαι τὸν νόμον οἱ πλούσιοι Πλουτ. Ἄγιδος καὶ Κλεομ. καὶ Γράκχων Σύγκρισις 5.— Παθ., ἐξωθέεσθαι ἐκ τῆς χώρης Ἡρόδ. 4. 13, πρβλ. 5. 124., 6. 83· πατρίδος ἐξωθούμενος Σοφ. Ο. Κ. 428· ἐξωσθήσομαι εἰπεῖν, κωλυθήσομαι, Δημ. 720. 4. **2)** μὴ φθονερὰν ἐξῶσαι γλώσσας ὀδύναν, νὰ μὴ κεντήσῃ διὰ φθονερῶν καὶ πικρῶν λόγων, Σοφ. Φιλ. 1142. **II.** ἐπὶ ναυμαχίας, ἐξωθῶ, ἐκδιώκω πρός τι μέρος, τὰς ἄλλας [ναῦς] ἐξέωσαν πρὸς τὴν γῆν Θουκ. 2. 90, πρβλ. 8. 104· ἐς τὴν γῆν ὁ αὐτὸς 7. 52.— Παθ., πνεύμασιν ἐξωσθέντες Εὐρ. Κύκλ. 279 (πρβλ. **ἐξώστης**)·— μεταφ., ἐξωσθῆναι ἂν τῇ ὥρᾳ ἐς χειμῶνα, θὰ καταληφθῶσιν (οἱ Ἀθηναῖοι) ἕνεκα τῆς ὥρας τοῦ ἔτους ὑπὸ τοῦ χειμῶνος, Θουκ. 6. 34, ἔνθα ἴδε σημ. Blomfield καὶ Arnold. Ἴδε Γλωσσ. Παρατηρ. Κόντου σ. 532.

ἐξώθησις, εως, ἡ, τὸ ἔξω ὠθεῖν, διεγείρον (τὸ νίτρον) τὰ ἔντερα καὶ τοὺς μῦς πρὸς ἐξώθησιν, πρὸς ἔκκρισιν τῶν περιττωμάτων, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 90.

ἐξώκαρπος, ον, ὁ ἔξω τοῦ καρποῦ τῆς χειρός, «ἡ παρὰ τοῖς ἰδιώταις ἐξώκαρπος πάλη» Εὐστ. Ὀδ. σ. 1572, 39. (Τί δὲ ἦτο ἡ πάλη αὕτη δὲν λέγει ἡμῖν ὁ Εὐστάθιος).

ἐξωκεάνιζω: μέλλ. **-ίσω**, τοποθετῶ τι ἔξω ἐν τῷ ὠκεανῷ, περὶ τῆς περὶ τὴν Σικελίαν καθ' Ὅμηρον πλάνης τοῦ Ὀδυσσέως, τὸν δὲ ποιητὴν ἐξωκεανίσαι μυθολογίας χάριν Στράβων 299.

ἐξωκεανισμός, ὁ, τὸ τοποθετεῖν τι ἔξω ἐν τῷ ὠκεανῷ, Στράβ. 44, 46.

ἐξωκέλης, ητος, ὁ, «τὸ λῃστρικὸν πλοῖον ἢ ἄστρωτος ἵππος» Σουΐδ.

ἐξώ-κοιτος, «ὁ ἔξω κοιταζόμενος» Ἡσύχ.·— ὡς οὐσιαστ. **ἐξώκοιτος**, ὁ, εἶδος ἰχθύος, περὶ οὗ λέγεται ὅτι ἐξέρχεται καὶ ἀναπαύεται εἰς τὴν ξηράν, θαυμαστότατον δέ, εἴπερ ἀληθές, τὸ τοῦ ἐξωκοίτου καλουμένου· τοῦτον γάρ φασιν ὀσημέραι ποιεῖσθαι τὴν κοίτην ἐν τῇ γῇ Θεόφρ. π. Ἰχθύων (Ἀποσπ. 171. 1.), Αἰλ. π. Ζ. 9. 36, Ὀππ. Ἁλ. 1. 158. Ὁ ἰχθὺς οὗτος ὀνομάζεται καὶ **ἄδωνις**.—Ἴδε γραμματικὰ Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 309.

ἐξώλεια, ἡ, ἐντελὴς καταστροφή, πανώλεια, πανωλεθρία, κατ' ἐξωλείας ὀμόσαι, ὀμόσαι μετὰ κατάρας παντελοῦς ὀλέθρου, Δημ. 553. 17· ἐπαρᾶσθαι ἐξώλειαν αὐτῷ Ἀντιφῶν 130. 34· ὅρκος Ἡλιαστῶν παρὰ Δημ. 747. 14· ὕποχον ἐξωλείᾳ αὐτὸν ποιεῖν ὁ αὐτὸς 1315. 11· ἐξωλείας ἐπιορκεῖν, παραβαίνειν τοιοῦτον ὅρκον, ὁ αὐτὸς 1305. 13. Πρβλ. τὸ ἑπόμ.

ἐξώλης, ες, (ἐξόλλυμι) ὁ ἐντελῶς καταστραφείς, ὁ ὑποστὰς παντελῆ ὄλεθρον, ἐξώλεες γάρ δὴ γίνονται, παντελῶς καταστρέφονται, Ἡρόδ. 7. 9, 2· ἐξώλεις καὶ προώλεις ποιεῖν τινας ἐν γῇ καὶ ἐν θαλάσσῃ Δημ. 332. 22· συχν. ἐπὶ καταρῶν, ἐξ. ἀπόλοιο Ἀριστοφ. Εἰρ. 1072· ἐξώλη αὐτὸν εἶναι καὶ γένος Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 22, πρβλ. 63. 1· ἐξώλη γενέσθαι καὶ αὐτὸν καὶ τοὺς ἐκείνου πάντας Συλλ. Ἐπιγρ. 2691d. 14· ἐξώλης ἀπολοίμην καὶ προώλης Δημ. 395. 7, πρβλ. 363. 23· ἴδε τὴν λέξιν **ἐξώλεια**. **II.** μεταφ., ἐπὶ προσ., ὀλέθριος, βδελυρός, Λατ. perditus, ἐξῶλές ἐστι μάργον Αἰγύπτου γένος Αἰσχύλ. Ἰκ. 741· ἆρα σφόδρ' ἐνεούρησεν ἐξώλης γέρων Εὔπολις ἐν «Αὐτολύκῳ» 12· ἧς (τῆς πενίας) οὐδαμοῦ οὐδὲν πέφυκε ζῷον ἐξωλέστερον Ἀριστοφ. Πλ. 443, πρβλ. Ἐκκλ. 1053, 1070, Δημ. 1342. 7, Ἀντιφάνης ἐν «Μισοπονήρῳ» 1. 12, κλ.

ἐξωλος ἀντὶ **ἐξώλης**, πλημμ. γρ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. ἐν Παιδ. 2. 10, σ. 87, 16.

ἐξώμαλλος, ον, μαλλωτὸν ἔξωθεν, ἐξώμαλλον ἱμάτιον (ἴσως ὅμοιον τῇ σημερινῇ «φλοκάτᾳ» ἐν Ἀγράφοις καὶ ἀλλαχοῦ) Σχόλ. Δίωνος Χρυσοστ. λόγ. ΟΒ', σ. 789, ἔκδ. Emperius.

ἐξωμίας, ου, ὁ ἔχων τοὺς βραχίονας γυμνοὺς μέχρι τῶν ὤμων, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 7.

ἐξωμιδο-ποιΐα, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἐξωμίδας, Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 6, Πολυδ. Ζ', 34.

ἐξωμιδο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων ἐξωμίδας, Πολυδ. Ζ', 159.

ἐξωμίζω, γυμνώνω τὸν βραχίονα μέχρι τοῦ ὤμου, χαλεπὸν τὸ πρᾶγμα, ὅπως δὲ χειροτονητέον, ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 267.

ἐξωμίς, ίδος, ἡ, (ὦμος) ἀνδρικὸν ἔνδυμα ἄνευ χειρίδων, ὥστε ὁ φορῶν αὐτὸ εἶχεν ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας γυμνοὺς μέχρι τῶν

ὤμων (A. Gell. 7.12), ἢ κατὰ τὸν Σχολ. (εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 444) «ἱμάτια δουλικὰ καὶ ἑτερομάσχαλα», ἔχοντα δηλ. τὴν μίαν μασχάλην ἀνοικτήν· διφθερῶν κἀξωμίδων Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Ξενοφ. Ἀπομν. 2.7, 5, κτλ.· τὸ σύνηθες ἔνδυμα τῶν πτωχοτέρων τάξεων καὶ τῶν δούλων, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Λυσ. 662,1021· περιτυχὼν Λακεδαιμονίοις (ὁ Διογένης) ἐν ἑξωμίσι φαύλαις καὶ ῥυπώσαις 'ἄλλος' εἶπεν 'οὗτος τῦφος' Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 34· ἔνδυμα τῶν κυνικῶν, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1.153· κατὰ Σουΐδαν: «ἑξωμίς, Ἀττικὸν λεξείδιον· σημαίνει δὲ χιτῶνα ἐλευθέριον, οὐκ ἐπισκεπάζοντα τοὺς βραχίονας»· ἐφόρουν προσέτι αὐτὴν καὶ γυναῖκες, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 114.— Κατὰ τὸν Ἡσύχ. «ἑξωμίς· χιτὼν ὁμοῦ καὶ ἱμάτιον· τὴν γὰρ ἑκατέρου χρείαν παρεῖχεν· καὶ χιτῶνος μὲν διὰ τὸ ζώννυσθαι ἱματίου δὲ ὅτι τὸ ἕτερον μέρος ἀνεβάλλετο, παρ' ὃ καὶ κωμικοὶ ὁτὲ μὲν 'ἔνδυθι', ὁτὲ δὲ 'περιβαλοῦ'».— Κατὰ δὲ Πολυδ. (Δ', 118) «κωμικὴ δὲ ἐσθὴς ἑξωμίς· ἔστι δὲ χιτὼν λευκὸς ἄσημος, κατὰ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν ῥαφὴν οὐκ ἔχων, ἄγναπτος».— Κατὰ δὲ τὸ Λεξικὸν Φωτίου ἐν λ. **ἑτερομάσχαλος**: «χιτὼν δουλικός, ἣν ἑξωμίδα λέγουσιν».—Ἴδε τὰς λέξ. **ἐπωμίς, χειριδωτός**.

ἑξωμος· «χιτὼν δουλικός», Ἡσύχ.

ἑξωμοσία, ἡ, ἔνορκος διαβεβαίωσις ὅτι δὲν γινώσκει τίς τι, «ἄρνησις μεθ' ὅρκου» (Ἡσύχ.), Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1026, Δημ. 1119. 26. **II.** τὸ μὴ δέχεσθαι δημοσίαν τινὰ ὑπηρεσίαν ἕνεκα ἀρρωστίας ἢ ἄλλης αἰτίας, Δημ. 381.1. Κατὰ τὰ Α. Β. 409. 15, «ἑξωμοσία δὲ ἄρνησις σὺν ὅρκῳ ὡς ἀδυνατοῦντος ἢ παρὰ καιρὸν ὄντος λειτουργεῖν».—Καθ' Ἁρποκρ. «τὸ μεθ' ὅρκου πρᾶξίν τινα ἀπαρνήσασθαι διὰ νόσον ἢ τινα ἑτέραν πρόφασιν, ὡς ὄῆλον ποιεῖ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς πρεσβείας». **2)** «ἑξωμοσία· ὅταν τις φάσκῃ ἢ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ ὑπὲρ ἑτέρου ἐγκαλούμενος μὴ δεῖν εἰσάγεσθαι δίκην, εἶτα καὶ τὴν αἰτίαν δι' ἣν οὐκ εἰσαγώγιμος ἡ δίκη, εἰ δοκεῖ κατὰ λόγον ἀξιοῦν, ἐδίδοτο αὐτῷ ἑξωμοσία χρῆσθαι καὶ οὕτω διεγράφετο ἡ δίκη» Σουΐδ. καὶ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1026.

ἑξωνέομαι, Ἀποθ., ἐξαγοράζω, ἀπολυτρώνω, μετὰ γεν. ἢ δοτ. τοῦ διδομένου πρὸς ἀπολύτρωσιν, χρημάτων ἐξεωνοῦντο τοὺς συνειλημμένους Ἀριστ. Οἰκ. 2, 33· οἱ μὲν γὰρ πλούσιοι τοῖς χρήμασιν ἐξωνοῦνται τοὺς κινδύνους Λυσ. 24. 17· τὰς δοκούσας ἀτιμίας ἐξωνεῖσθαι μείζοσι τιμαῖς Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 29· εἶτα μειρακιόν τι διαφθείρας .. τρισχιλίων ἐξωνήσατο παρὰ τῶν γονέων τοῦ παιδὸς .. μὴ ἐπὶ τὸν ἀρμοστὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας Λουκ. περὶ Περεγρ. Τελευτ. 9. **2)** καθόλου, ἀγοράζω, Ἡρόδ. 1. 196· ὁ ἐξωνούμενος, ὁ ἀγοραστής, Αἰσχίν. 63. 7·— διαφθείρω διὰ χρημάτων, «ἀγοράζω», ὡς λέγομεν νῦν, ὠφροδοκῶ, Παυσ. 4.17.— Πρβλ. **ἐκπρίασθαι**.

ἐξώνησις, εως, ἡ, = ὤνησις, Ἰωάνν. Ἱερασ. 468Α, Σύγκελλ. 518. 8, κλ.

ἐξώνυχον, τό, ὃ καὶ **αἰγώνυχον** λέγεται, ἴδε **λιθόσπερμον**, Διοσκ. Γ', 148 (158).

ἐξωπίαστος, ον, ὁ, ὁ συλληφθεὶς ἔξω τῆς πόλεως ἐν τοῖς ὄρεσι ἢ ταῖς κοιλάσι, περὶ ἱεράκων, τὰ φαλκώνια ἐξωπίαστα κρείττονα παρ' ὃ τὰ πωλότροφα Ὀρνεοσόφ. 244.

ἐξώπιος, ον, ὁ ἔξω ὄψεως, μακρὰν τῶν ὀφθαλμῶν, προσφιλὴς τῷ Εὐριπίδῃ λέξις, δόμων ἐξώπιος βέβηκε Ἱκέτ. 1038· δωμάτων Μήδ. 624, Ἄλκ. 546. Ὁ Ἀριστοφ. ἐν Θεσμοφ. 881 σκώπτει τὴν λέξιν.

ἐξωπράτης, ὁ, ἐπαρχιακὸς ἔμπορος πωλῶν ἐμπορεύματα εἰς τοὺς ἐν τῇ πόλει ἐμπόρους, Γρηγέντ. 616Α.

ἐξώπροικα, τά, τὰ ἐκτὸς τῆς προικὸς δῶρα, Ἐτυμ. Μ. ἐν λ. **ἔδνα**, Ἀρμενόπ. Ι. 13, 24, IV. 12, 1.

ἐξώ-πυλος, ον, ἔξω τῶν πυλῶν, «τὰ ἐξώπυλα μέρη» Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1174. **2)** ὁ ἔξω τοῦ φρουρίου κύκλος, Ἄννα 6, σ. 180.

ἐξωραΐζω, κοσμῶ, καλλωπίζω, τὸν καλὸν ἐκεῖνον νόμον ἐξωράϊσεν εἰς κάλλος ἀνεκλάλητον Εὐστ. Πονημάτ. 18. 49, Κωνστ. Βασίλ. Μακ. σ. 144, Ἀνδρ. Κρήτ. 202, κλ., Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐξωραϊσμένον**.

ἐξωριάζω, (ὥρα) ἀνηκουστῶ, παρακούω, ὀλιγωρῶ, ἐξωριάζειν γὰρ πατρὸς λόγους βαρύ, «ἔξω ὥρας καὶ φροντίδος ποιεῖσθαι» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Πρ. 17· ἴδε **εὐωριάζω**.

ἔξωρος, ον, (ὥρα) ἔξω τοῦ καιροῦ, ἀνάρμοστος, ἀπρεπής, μανθάνω δ' ὀθούνεκα ἔξωρα πράσσω κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα Σοφ. Ἡλ. 618· ὁ ἔξω τῆς ὥρας τῆς νεότητος, μὴ πλέον νεαρός, οὗτοσὶ δὲ ἔξωρος ἐγίνετο Αἰσχίν. 1. 95· οὗ, καίπερ ἐξώρου γενομένου, διετέλει .. ἐρᾶν Πλουτ. Σύλλ. 36· μετὰ γεν., ὁ μὴ δυνάμενος ἕνεκα τῆς προκεχωρηκυίας ἡλικίας αὐτοῦ ν' ἀπολαύσῃ τινός, γέρων ἤδη καὶ παντὸς ἡδέος ἔξωρος Λουκ. Ἑρμότ. 78. —Ἐπίρρ. ἐξώρως ἔχειν τινὸς Φιλόστρ. 521.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐξώροις· γραίαις, ἢ γέρουσιν» καὶ «ἔξωρον· τὸν παρηκμακότα, ἄκαιρον, ἢ παλαιόν».

ἐξώροφος, ον, (ὄροφος) ὁ ἔχων ἐξ ὀροφάς, προσήγαγε καὶ τοὺς ὑποτρόχους πύργους τοῖς τείχεσιν ἐξωρόφους ὄντας Διόδ. 14. 51.

ἐξῶρτο, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐξόρνυμι**.

ἔξωσις, εως, ἡ, ὥσις πρὸς τὰ ἔξω, ἐκτοπισμός, ἐξάρθρωσις, ἐξωσις .. ἀπορραγεῖσα ἀπὸ τῆς συμφύσιος ἢ ἑνὸς σπονδύλου ἢ καὶ πλειόνων Ἱππ. π. Ἄρθρ. 811, 2.

ἔξωσμα, τό, ἐκδίωξις, ἐξορία, Ἑβδ. (Θρῆνοι Β', 14), Ὠριγέν. III. 677C.

ἐξωστάριον, τό, μικρὸς ἐξώστης, «μπαλκονάκι», Λέοντ. Νεαρ. 220.

ἐξωστατέω, ἵσταμαι ἔξω, Θ. Στουδ. σ. 777, ἔκδ. Μί.

ἐξώστης, ου, ὁ, ἐπὶ ἀνέμων, σφοδρός, ὁρμητικός, ὁ ἐξωθῶν τοῦ εὐθέος δρόμου ἐν θαλάσσῃ καὶ παραφέρων τοὺς πλέοντας, ὡς ἐγένοντο ἐν τῷ Αἰγαίῳ ἔξῶσται ἄνεμοι ἐκβάλλουσι ἐς τὸ Αἰγύπτιον πέλαγος Ἡρόδ. 2.113, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 11· ζάλη δὲ καὶ ἄνεμος ἐξώστης ἐμπεσὼν ἐπήνεγκεν ἡμῖας ὑπὲρ Κρήτην Αἰσχίν. Ἐπιστ. 659 ἐν τέλει. **2)** μεταφ., ὁ ἐκδιώκων, ὁ καταστρέφων, ἡνίκ' ἐξώστης Ἄρης ἔθραυε λαίφη τῆσδε γῆς μέγας πνέων Εὐρ. Ῥῆσ. 322. **3)** ἐξώστης, «μπαλκόνι», ὡς καὶ νῦν, Ἀρμενόπ. 2. 32, ἐλέγετο καὶ **ἡλιακός**, αὐτόθι 52.

ἐξώστρα, ἡ, μηχανὴ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου ὁμοία κατά τι πρὸς τὸ ἐκκύκλημα (ὃ ἴδε), Πολυδ. Δ', 127, 129· μεταφ. ἐν Πολυδ. 11. 6, 8. **II.** γέφυρα κρεμαστὴ ἐξωθουμένη ἐκ τοῦ πύργου τῶν πολιορκητῶν κατὰ τοῦ τείχους τῶν πολιορκουμένων, Λατ. exostra, Vegetius Renatus de Re Militari 4. 21. **2)** = ἐξώστης, «μπαλκόνι», Σύμμαχ. Δ', Βασιλ. Δ', 2.

ἐξώστων, τό, τὸ ἔξω τῆς στοᾶς, ἡ ἐξωτερικὴ στοά, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. σ. 267 ἐν λ. **στοά**.

ἐξώτατος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ **ἔξω**, τοῦ ἐξωτάτου Ἑβδ. (Γ', Βασιλ. ς', 29, καὶ διαφ. γρ. ἐν Νεεμ. ΙΑ', 16).

ἐξωτάτω, Ἐπίρρ. ὑπερθ. τοῦ ἔξω, τὸ ἐξωτάτω ῥέον Πλάτ. Φαῖδ. 112Ε, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4.

ἐξωτερικός, ή, όν, (ἔξω) ἀντίθ. τῷ **ἐσωτερικός**, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ ἔξω, ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν μελῶν τοῦ σώματος, τὴν γλῶτταν δεῖ ὑπολαβεῖν ὥσπερ ἓν μόριον τῶν ἐξωτερικῶν εἶναι .. οἷον χεῖρα ἢ πόδα Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 5. 6, 9· ἔξωτ. ἀρχή, ἀρχὴ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ὁ αὐτὸς Πολιτικ. 2.10, 16, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **οἰκεῖος**, οἷς οὐκ εἰσὶν ἐξωτερικαὶ πράξεις παρὰ τὰς οἰκείας αὐτῶν αὐτόθι 7. 3, 8· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξωτερικώτερας ἐστὶ σκέψεως, ἰδιαιτέρας πραγματείας, αὐτόθι 1. 5, 4· μακάριος δι' οὐθὲν τῶν ἐξωτερικῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ δι' αὐτὸν αὐτὸς αὐτόθι 7.1, 10. **II.** οἱ **ἐξωτερικοὶ λόγοι** τοῦ Ἀριστ. κατὰ τὸν Γέλλιον (Gellius 20. 5) ἦσαν δημώδεις πραγματεῖαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς **ἀκροατικούς, ἀκροαματικούς** ἢ **ἐσωτερικούς**, οἵτινες περιελάμβανον τὴν ὑψηλοτέραν αὐτοῦ φιλοσοφίαν, πρβλ. Πλούτ. 2.1115 (ἔνθα οἱ ἐξωτερικοὶ διάλογοι ἀντιτίθενται πρὸς τὰ **ἠθικὰ ὑπομνήματα** καὶ τὰ **φυσικά**), Κλήμ. Ἀλ. 68· ἀλλ' ὁ Κικέρων Fin. 5. 5, φαίνεται ὅτι ἐθεώρει τὴν διαφορὰν ὡς πρὸς τὸ ὕφος (unum populariter scriptum, alterum limatius). Παρ' αὐτῷ τῷ Ἀριστ. ὅμως οὐδαμοῦ ἀναφέρονται **λόγοι ἀκροατικοὶ** ἢ **ἐσωτερικοί**, καὶ πανταχοῦ ὅπου ἀναφέρονται οἱ ἐξωτερικοὶ λόγοι φαίνονται ὅτι σημαίνουσι δημώδη ἐπιχειρήματα ἢ συλλογισμοὺς συνήθεις παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, οἵους καὶ αὐτὸς μεταχειρίζεται ἔν τισι τῶν δημωδεστέρων αὐτοῦ ἔργων, Μετὰ τὰ Φυσ. 12.1, 4, Φυσ. 4. 10, 1, Ἠθ. Ν. 1.13, 6, Πολ. 3. 6, 5, 7. 1, 2· οὕτως ἀκριβῶς καὶ τὸ **λόγοι ἐγκύκλιοι** (ἴδε **ἐγκύκλιοι**)· ἐν Ἠθ. Εὐδ. 1. 8, 4, ῥητῶς ἀντιτίθεται πρὸς τὸ **κατὰ φιλοσοφίαν**, ἴδε Bonitz, Πίνακ. Ἀριστ. (Index Aristotelicus) σ. 104. 44 κέξ.· πρβλ. **ἐσωτερικός**·—οἱ **ἐξωτερικοί**, οἱ ἀρχαῖοι μαθηταὶ τοῦ Πυθαγόρου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς **ἀκροαματικούς**, Κικ. πρὸς Ἀττ. 4. 16, Fin. 5. 12, Γέλλ. 20. 5, Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 448.

ἐξωτέρω, Ἐπίρρ. συγκρ. τοῦ **ἔξω**, πλέον ἔξω, ἡνιοστρόφου δρόμου ἐξωτέρω Αἰσχύλ. Χο. 1023· ὡσαύτως ἐν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 4, 5:—Ἐντεῦθεν ἐπίθ. **ἐξώτερος, α, ον**, ὁ πλέον ἔξω ὤν, τῆς αὐλαίας τῆς ἐξωτέρας Ἑβδ. (Ἔξοδ. κς', 4)· σκότος τὸ ἐξώτερον, τὸ σκότος τὸ ἔξω τῶν ὁρίων τῶν καταλαμπομένων ὑπὸ τοῦ θείου φωτὸς βασιλείων τοῦ Χριστοῦ, Εὐαγγ. κ. Ματθ. η', 12, κβ', 3, κδ', 307· «σκότος δὲ τὸ ἐξώτερον, τόπος ἐστὶ κολάσεως χαλεπωτάτης» Εὐθ. Ζυγαβηνοῦ Ἑρμην., κτλ., τ. 1. σ. 153, ἔκδ. Φαρμακίδου.—Ἐπίρρ. **ἐξωτέρως**, ἐξωτερικῶς, Μακάριος 484Β.

ἐξωτικός, ή, όν, (ἔξω), ξένος, μὴ συγγενής, τούτου δὲ ἕτερος οὐδεὶς μεθέξει οὔτε συγγενής μου οὔτε ἐξωτικός τις Συλλ. Ἐπιγρ. 2686, 4247 κ. ἀλλ. **2)** ἐξωτερικός, Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 33. 6 (ὡς διάφ. γραφή), Πορφ. π. Ἀποχ. Ἐμψύχ. 311· παρὰ τοῖς Ἐκκλ., κοσμικός, λαϊκός, Βασίλ. III. 944Α· ἐξωτικαὶ πόλεις ἐν σχέσει πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν, Μαλαλ. 449.11.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Στοβ. παράρτ. σ. 39.

ἐξωφανής, ές, ὁ ἔξωθεν φαινόμενος, Κύριλλ. Ἀλ. 141Β.

ἐξώ-φορος, ον, ὁ ἔξω ἐνεχθείς, ὁ δημοσιευθείς, Ἰαμβλ. βίος Πυθαγ. 247, Στοβ. Ἐκλογ. 1. 214.

ἐξωχείριος, ὁ ἔξω χειρῶν, ἐλεύθερος, Γλωσσ.·— **ἐξωχειριωτής**, ὁ ἐκβάλλων τινὰ ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, ὁ ἀφίνων αὐτὸν ἐλεύθερον, Γλωσσ.

ἐξωχειροτόνητος, ὁ ἔξω, δηλ. ἐν ἄλλῳ τόπῳ χειροτονηθείς, ἐξωχειροτόνητος ἱερεύς, κληρικὸς Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 150. 343-4.

ἔξωχρος, ον, πάνυ ὠχρός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 50, 2.

ἐξώχωρον προάστειον, τὸ ἔξω τῆς χώρας, δηλ. τῆς πόλεως, Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 565.

ἑο, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **οὗ,** Λατ. sui· — **ἑοῖ,** Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **οἱ,** Λατ. sibi.

ἑογμός, «καθ' ἃ συνδέεται ὁ τράηχλος, ἀπὸ τοῦ ἔχω ἐχμός, καὶ ἑογμός», Λεξικὸν Βαρίνου, πρβλ. τὴν λ. **συνεοχμός.**

ἕοι, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **εἴη,** γ' ἑνικ. τῆς εὐκτ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ **εἰμί.**

ἔοικα ας, ε, κτλ., πρκμ. μετὰ σημασ. ἐνεστ., εἶμαι ὅμοιος, ὁμοιάζω. Τοῦ ῥήματος τούτου ὁ Ὅμηρος ἔχει τὸ γ' ἑνικ. τοῦ παρατατικοῦ **εἶκε,** ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι, ἔνθα ἐφάνη αὐτοῖς ἁρμόδιον τὸ μέρος νὰ ἐνεδρεύσωσι» Ἰλ. Σ. 520· μέλλων τις **εἴξω,** θὰ γείνω ὅμοιος, ἀπαντᾷ ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 1001, καὶ ἀόρ. α' **εἶξα** ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 8. σελ. 208· ἀλλαχοῦ μόνον κατὰ πρκμ.:—Ἐκτὸς τῶν κοινῶν τύπων **ἔοικα, ας, ε,** κτλ., ἔχομεν παρ' Ἐπικ. γ. δυϊκ. **ἔἴκτον** ἀντὶ **ἐοίκατον,** Ὀδ. Δ. 27, μετοχ. **εἰοικυῖαι** Ἰλ. Σ.418· α' πληθ. **ἔοιγμεν** Σοφ. Αἴ. 1239, Εὐρ. Κύκλ. 99· γ' πληθ. **εἴξασι,** ὁ αὐτὸς Ἑλ. 497, Ἀριστοφ. Ὄρν. 96, Πλάτ. Πολιτικ. 291Δ, Σοφιστ. 230Α, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἑλλάδι» 1, ἐν «Συμμαχίᾳ» 2, Εὔδουλ. ἐν «Στεφανοπώλισιν» 1. 8· ἀπαρ. **εἰκέναι** Εὐρ. Ἀποσπ. 167, Ἀριστοφ. Νεφ. 185 (πρβλ. **προσέοικα**), μετοχ. **εἰκώς,** ῆτις εἶνε ἐν χρήσει καὶ ἐν Ἰλ. Φ. 254, ἀλλ' ὑπὸ τὸν τύπον **ἐἰκώς,** τῷ ἐἰκὼς ἧϊξεν, ἴδε ἐν λ. **εἰκός:** — Ἰων. ἀλλ' οὐχὶ Ἐπικ. **οἶκα, ας, ε,** Ἡρόδ. 4. 82., 5. 20, 106, μετοχ. **οἰκὼς** ὁ αὐτ.: — Ὑπερσ. **ἐᾠκειν, εις, ει,** Ὅμ., κλ., γ'. πληθ. **ἐᾠκεσαν,** Θουκ. 7. 75, κλ., Ἐπικ. **ἐοίκεσαν** Ἰλ. Ν. 102· Ἐπικ, γ'. δυϊκ. **ἐἴκτην** ἀντὶ **ἐᾠκείτην** Δ. 104, Ὀδ. Δ. 662· Ἀττ. τις τύπος **ᾔκειν** ἀπαντᾷ ὡσαύτως ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1298 (ὡς διωρθώθη ἐκ τοῦ Σχολιαστοῦ): — ἀπαντῶσιν ὡσαύτως παθητ. τύποι μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας, γ' ἑν. πρκμ. **ἧἴκται,** Νικ. Θηρ. 658 (πρβλ. **προσέοικα**)· Ὑπερσ. **ἧἴκτο,** τετράκις ἐν τῇ Ὀδ. καὶ ἄνευ αὐξήσ. **ἴκτο** Ἰλ. Ψ. 107. (Τὰ Ὁμηρικὰ παραδείγματα δεικνύουσιν ὅτι ἡ ῥίζα πρέπει νὰ εἶχεν ὡς γράμμα σύμφωνον, καὶ ἐπειδὴ οὐδεὶς τύπος ἐν ταῖς συγγενέσι γλώσσαις δεικνύει ἴχνος τι τοῦ δίγαμμα, ὁ Κούρτιος συμπεραίνει ὅτι ἡ ῥίζα δὲν ἦτο FΙΚ, ἀλλὰ πιθανῶς ΔΙΚ ἢ ΔΥΙΚ, δηλαδὴ ἡ ῥίζα τοῦ **δείκνυμι**· καὶ ὅτι ἡ Ὁμηρ. λέξις ἦτο γέγοικα).

I. εἶμαι ὅμοιος, φαίνομαι ὅμοιος, τινι Ὅμ., κτλ.· Μαχάονι πάντα ἔοικε Ἰλ. Α. 612· κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἐοικας κείνῳ Ὀδ. Α. 208· οὕτως εἰδὸς τε μέγεθός τε, δέμας, πάντα, κτλ., Ὅμ.: γίνεται ἐμφαντικώτερον διὰ τῶν φράσεων, εἰς ὦπα ἔοικεν, ἄντα ἐῴκει, ἄγχιστα ἐῴκει Ἰλ. Γ. 158, Ω. 630, κ. ἀλλ.· μελαίνῃ Κηρὶ ἔοικεν, ὁμοιάζει μὲ τὸν μαῦρον θάνατον, Ὀδ. Ρ. 500: — ὡσαύτως μετὰ μετοχ., αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισι ἔἴκτην, «ἀεὶ γὰρ ἐοίκεσαν ἐπιβησομένοις τοῦ ὀχήματος» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 379· ἔοικε σημαίνοντι ὅτι, φαίνεται ὡς σημαῖνον ὅτι, Πλάτ. Κρατ. 437Α· ἔοικε σπεύδοντι, φαίνεται ὡς σπεύδων, Πρωτ. 361Β, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 10., 4. 3, 8· καὶ ἄνευ μετοχ., ἔοικε τοῦτ' ἀτόπῳ· τοῦτο φαίνεται ὡς ἄτοπον, Πλατ. Φαῖδρ. 62D· ἡ σημασία τοῦ φαίνομαι ὁμοιός τινι ἀπαντᾷ καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν τῇ μετοχ. **ἐοικώς,** σφετέρᾳ δ' εἰκότα γέννᾳ Ἀγ. 760· ξένῳ γάρ εἰκὼς Χο. 560. **II. ἔοικα** μετ' ἀπαρ. ὡς τὸ Λατ. videre, ἐν φράσεσιν ἃς ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς ἐκφέρομεν ἀπροσώπως, ἔοικα δέ τοι παραείδειν, ὥστε θεῷ, μοὶ φαίνεται ὅτι ἆδω εἰς σὲ ὡς εἰς θεόν, Ὀδ. Χ. 348· χλιδᾶν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασι Αἰσχύλ. Πρ. 971, πρβλ. 984· ἔοικα θρηνεῖν μάτην ὁ αὐτὸς Χο. 925, πρβλ. 730· ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἁρὰς δεινὰς προβάλλων ἀρτίως οὐκ εἰδέναι Σοφ. Ο. Τ. 744· ἔοικα .. ἐποικτείρειν σε ὁ αὐτὸς ἐν Φιλ. 317· μετ' ἀπαρ. μέλλ., θέλειν μ' ἔοικας Αἰσχύλ. Εὐμ. 900· ἔοικα θεσπιῳδήσειν, ὁ αὐτὸς Ἀγ. 1161· κτενεῖν ἔοικας, ὁ αὐτὸς ἐν Χο. 922· τὸν ἄνδρα ἔοικεν ὕπνος ἕξειν Σοφ. Φιλ. 821. πρβλ. 911, Εὐρ. Ἑκ. 813, πρβλ. Κύκλ. 99· μετ' ἀπαρ. ἀορ., πικροὺς ἔοιγμεν .. ἀγῶνας κηρῦξαι, φαίνεται ὅτι ἐκηρύξαμεν πικροὺς ἀγῶνας, Σοφ. Αἴ. 1239· — σπαν. μετὰ μετοχ., ἔοικε κεκλημένῃ Πλάτ. Κρατ. 419C· ἔοικατε ἡδόμενοι Ξεν. Ἑλλην. 6. 3, 8· ἀλλ' ὁ Heind καὶ ὁ Cobet προτιμῶσι κεκλημένῃ, ἡδομένοις, ὡς ἀνωτ. I. **2)** ἀπροσώπ., ἔοικε, φαίνεται· ὡς ἔοικε, ὡς φαίνεται, δεδογμέν', ὡς ἔοικε, τήνδε κατθανεῖν Σοφ. Ἀντ. 576· δδ', ὡς ἔοικε, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖ αὐτόθι 740, Ἡλ. 772, 1341, Εὐρ., Θουκ., κλ.· — ἐν Εὐρ. Ἀνδρ. 551, τὸ **μοι** ἀνήκει εἰς τὸ **τόδ' ἔργον,** ἴδε Δινδόρφ. ἐν τόπῳ· τὸ ὡς ἔοικε, μεταχειρίζεται πολλάκις ὁ Πλάτων ὅπως κολάσῃ τὸ λίαν ὁριστικὸν φράσεώς τινος, ἅπειμι δέ, ὡς ἔοικε, τήμερον Φαίδων 61Β· ἡνίξατο ἄρα, .. ὡς ἔοικεν, ὁ Σιμωνίδης ποιητικῶς τὸ δίκαιον δ' εἴη, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 332Β, κτλ. ἐν ἀποκρίσεσι τὸ **ἔοικεν** = οὕτω φαίνεται, Πολ. 334Α, 346C, κ. ἀλλ. **3)** ὡσαύτως προσωπικ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ὡς ἔοικας Σοφ. Ἡλ. 516, Τρ. 1241, ὡς εἴξασι Εὐρ. Ἡλ. 497. **III.** σχεδὸν ἀεὶ ἀπροσώπως, προσήκει, πρέπει, τὸ πλεῖστον μετ' ἀρνητ. ἀκολουθοῦντος ἀπαρεμφ., οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι Ἰλ. Ξ. 212, Ὀδ. Θ. 358· οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνέμεν Ἰλ. Δ. 286· συχν. μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ὅμ.· ἐν δὲ τῷ ἐν Ὀδ. Χ. 196 χωρίῳ, Μελάνθιε, νύκτα φυλάξεις, εὐνῇ ἔνι μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς σε ἔοικεν, πρέπει νὰ ὑποτεθῇ τὸ ἀπαρέμφ., καταλέξασθαι· οὕτω, καὶ ἐν τῇ φράσει, ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε, ἐξυπακουστέον τὸ εἶναι, Ἰλ. Α. 119· ἡ χρῆσις αὕτη εἶνε σπανία παρ' Ἀττ. ὡς ἐν Πλάτ. Νόμοις 879C. **IV.** μετοχ. **ἐοικώς, εἰκώς,** καὶ Ἰων. **οἰκώς, υῖα, ός, 1)** φαινόμενος; ὅμοιος, ὁμοιάζων, συχν. παρ' Ὅμ.: ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας οἱ Ἀττ. μεταχειρίζονται τὸν μακρότερον τύπον οἷον, φόβος οὐδενὶ ἐοικὼς Θουκ. 7. 71· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ **εἰκὼς** Αἰσχύλ. Ἀγ. 760, Χο. 560, Εὐρ. Κύκλ. 376, Ἀριστοφ. Σφ. 1321. **2)** ἁρμόδιος, ἁρμόζων, κατάλληλος, μῦθοί γε ἐοικότες .. ὧδε ἐοικότα μυθήσασθαι Ὀδ. Γ. 124, 125· ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ Ὀδ. Α. 46· εἰκυῖα ἄκοιτις, κατάλληλος σύζυγος, Ἰλ. Ι. 399, πρβλ. Ὀδ. Δ. 239: —οὕτω παρ' Ἀττ., ἔλλογος, εὔλογος, λογικός, οἱ εἰκότες λόγοι, μῦθοι Πλάτ. Τίμ. 48D, 59C, κτλ. **3)** πιθανόν. **εἰκός ἐστι** ἀντὶ τοῦ **ἔοικε,** Σοφ. Ἡλ. 659, 1488, κτλ.: μάλιστα, ὡς εἰκός, Ἰων. **ὡς οἰκός,** ἀντὶ τοῦ ὡς ἔοικε, Ἡρόδ. 1. 45, Σοφ. Φιλ. 498, κτλ.· οἷον εἰκὸς Πλάτ. Πολ. 406D· καθάπερ εἰκὸς ὁ αὐτός, Τίμ. 24D· ὡσαύτως, ὡς τὸ εἰκός, ὁ αὐτὸς ἐν Φαίδωνι 67Α, Πολ. 407D, κτλ. **4)** καὶ τὰ ἐοικότα, καὶ τὰ ὅμοια, αἶγες, αἰλουροι, καὶ τὰ ἐοικότα Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1 47., 3. 180. **5)** περὶ τοῦ οὐδ. **εἰκός,** ὅπερ κατέστη οὐσιαστ. ἴδε τὴν λέξιν.

ἐοικότως, Ἀττ. **εἰκότως,** Ἰων. **οἰκότως,** Ἐπίρρ. τῆς μετοχ. **ἐοικώς,** ὁμοίως, ἀναλόγως, ἀπουσίᾳ μὲν εἶπας εἰκότως ἐμῇ, ὡμίλησας κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὴν ἀπουσίαν μου, δηλ. ἐν ἐκτάσει, Αἰσχύλ. Ἀγ. 915. **2)** εἰκότως, δικαίως, ὀρθῶς, φυσικῶς, πρεπόντως, Ἡρόδ. 2. 25, Αἰσχύλ. Ἱκ. 403· οὐκ εἰκότως Θουκ. 1. 37· συχν. τίθεται μετ' ἐμφάσεως ἐν τέλει προτάσεως, ὁ αὐτὸς 1. 77., 2. 93, Ἰσοκρ. 12D, κλ.

ἑοῖο, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **ἑοῦ,** γεν. τοῦ **ἑός,** πατρὸς ἑοῖο Ἰλ. Β. 662· υἱος ἑοῖο Ν. 522, κ. ἀλλ.

ἕοις, Ἐπ. ἀντὶ **εἴης,** 6' ἑν. εὐκτ. τοῦ **εἰμί,** Ἰλ. Ι. 284, **ἑοῦσα,** Δωρ. ἀντὶ **ἑοῦσα, οὖσα,** μετοχ. θηλ. τοῦ **εἰμί.**

ἑόλει, ἐτάραττε, πῦρ δὲ οὐκ ἑόλει (γ' ἑνικ. παρατ.), κατὰ Bökh. ἀντὶ **αἰόλλει** ἐν Πινδ. Π. 4. 414 (233).—Παθ. **ἑόλητο** (γ' ἑνικ. ὑπερσ.), ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἑόλητο νόον μελεδήμασι, «ἐτετάρακτο καὶ ἐν ἀγωνίᾳ ἦν» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 471· ἑόλητο θυμὸν .. ὑποδμηθεὶς βελέεσσιν Κύπριδος Μόσχ. 2. 74. —Καθ' Ἡσύχ. «ἑόληται· τεταράκται, ἐπτόηται· ὠδύνηται». (Πιθαν. ἐκ τῆς ῥίζης **εἵλω·** πρβλ. Βουττμ. Κατάλ. Ἀνωμ. Ρημ. ἐν λ. **εἵλω,** καὶ Λεξίλογ. ἐν λ. **αἰόλος** 7).

ἕολον· «πρόσφορον. χρηματιστόν» Ἡσύχ.

ἔολπα, ας, ε, ποιητ. 6' πρκμ. τοῦ **ἔλπω** μετὰ σημ. ἐνεστ., ἐλπίζω, μόνον ἐν τῷ ἐν. ἀριθμ. τῆς ὁριστ., νῦν δὴ νῶϊ γ' ἔολπα .. οἴσεσθαι μέγας κῦδος Ἀχαιοῖσι Ἰλ. Χ. 216, Ὀδ. Ε. 379, κτλ.

ἔον, μόνον ἐν Ἰλ. Ψ. 643, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **ἦν,** α' ἑνικ. τοῦ παρατ. τοῦ **εἰμί:** ἀλλὰ **ἐόν,** Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ὄν** μετοχ. οὐδ. τοῦ **εἰμί.**

ἔοργα, ας, ε, ποιητ. πρκμ. τοῦ **ἔρδω,** Ἰλ. Ι. 320, Ὀδ. Χ. 318· γ' πληθ. **ἔοργαν** ἀντὶ **ἐόργασιν,** Βατραχομυομ. 178· μετοχ. **ἐοργώς** Ὅμ.: Ἰων. γ' ἑνικ. τοῦ ὑπερσυντελ. **ἐόργεε** Ἡρόδ. 1. 127.

ἐοεργέτης, ὁ, καὶ **ἐόνοια,** ἡ, Αἰολ. ἀντὶ **εὐεργέτης** καὶ **εὔνοια,** Ἐπιγρ. παρὰ Hicks 102, 135.

ἐόργη, ἡ = **τορύνη** (ἥτις ὠνομάζετο καὶ **εὐέργη**), Πολυδ. Ϛ', 88· καὶ ῥῆμα ἐοργῆσαι = τορυνῆσαι αὐτόθι.

ἑορτάζω, ἐν τῷ Ἰωνικ. πεζῷ λόγῳ **ὁρτάζω:** παρατ. **ἑώρταζον** (μετ' ἀνωμάλ. αὐξήσ. ἐν τῇ 6' συλλαβῇ) Ἰσοκρ. 392C, Παυσ. 4. 19, 4: μέλλ. **-άσω,** Λουκ., κλ.: ἀόρ. **ἑώρτασα** (μετ' ἀνωμάλου αὐξήσ.) Δίων Κ. 48. 34, κλ.· ἀπαρ. **ἑορτάσαι** Ἀριστοφ. Ἀχ. 1079, Πλάτ.: πρβλ. **διεορτάζω** (**ἑορτή**). Ἑορτάζω, πανηγυρίζω, ὁρτάζουσι μεγάλας ἀνάγοντες θυσίας Ἡρόδ. 2. 60, 122, Εὐρ., κλ.: ἑορτὰς ἑορτ., πανηγυρίζειν ἑορτάς, Ξεν. Ἀθην. Πολ. 3, 2· ἡμέρας τέσσαρας Ἰλουτ. Κάμιλλ. 42· ἑορ. τῷ θεῷ Λουκ. Ἀνάχ. 23. **II.** τιμῶ μέγα τι γεγονὸς δι' ἑορτῶν καὶ πανηγύρεων, πανηγυρίζω, ταῦτα ἡ πόλις ἑορτάζει καὶ ὑπὲρ τούτων θύει τοῖς θεοῖς Πλούτ. 2. 349F· πολυτελῶς ἑορτάζοντες ὁ αὐτ. ἐν βίῳ Ἀντων. 56.

ἑορτα(ι)· «ἔδοξε. κρεμνᾶται» Ἡσύχ.

ἑορταῖος, α, ον, = **ἑόρτιος,** ἑορτάσιμος, Διον. Ἁλ. 4. 74.

ἑορτάσιμος, ον, ὡς καὶ νῦν, ἑορτάσιμος ἡμέρα Πλούτ. 2. 270Δ· ἐμαυτῷ δὲ οὐ πάνυ ἑορτάσιμα ὄντα Λουκ. Κρονοσόλων 11 (394).

ἑορτάσιος, ὁ, ἑόρτιος, ἑορτάσιον ἦχον Γρηγ. Ναζ. ᾠδ. 4, 26, σ. 68C.

ἑόρτασις, εως, ἡ, τὸ ἑορτάζειν, Πλάτ. Νόμοι 657D.

ἑόρτασμα, τό, ἑορτή, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. Ιθ', 15).

ἑορτασμός, ὁ, ἑόρτασις, Πλούτ. 2. 1101Ε.

ἑορταστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἑορτάζω,** δεῖ ἑορτάζειν, Γρηγ. Ναζ. Ι. 429Β.

ἑορταστής, οῦ, ὁ ἑορτάζων, ὁ πανηγυρίζων, Μάξ. Τύρ. 6. 8, Πολυδ. Α', 34.

ἑορταστικός, ή, όν, ὁ εἰς ἑορτὴν ἀνήκων, μάχαι τινὲς ἑορταστικαὶ Πλάτ. Νόμοι 829Β· ἡμέρα Λουκ. Ἔρωτ. 1, Ἀλκίφρων 3. 57· ἐπιστολὴ ἑορταστική, πεμπομένη πρὸς χαιρετισμὸν κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα ὑπὸ ἐπισκόπου εἰς ἐπίσκοπον, ἢ ὑπὸ ἐπισκόπου εἰς πρόσωπον κατέχον δημόσιον ἀξίωμα, Ἀθαν. II.1176Β, Θεόφιλ. Ἀλεξ. 53Α, κλ.·—ὁμοίως, ἑορταστικὰ γράμματα Θεοδώρητ. IV.1180 (Σωζομ.1540C).

ἑορτή, ἐν δὲ τῇ Ἰων. πεζογραφίᾳ **ὁρτὴ** (οὕτω καὶ ἐν Τραγ. στίχῳ Ἰωνος τοῦ τραγῳδιοποιοῦ παρ' Ἀθην. 258F), ἡ:—ἑορτή, πανήγυρις, ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτὴ Ὀδ. Υ.156· νῦν μὲν γάρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο Φ. 258· ἑορτῆς στέργηθρ' ἔχειν Αἰσχύλ. Εὐμ. 191· ἑούσης ὁρτῆς τῇ Ἥρῃ τοῖσι Ἀργείοισι Ἡρόδ. 1.31· ὁρτὴν ἄγειν, ἑορτάζειν, ὁ αὐτ. 147,150, Θουκ. 4. 5, κλ.· ὁρτὴν ἀνάγειν Ἡρόδ. 2. 40,48, κ.ἀλλ.· ἑορτὴν ἑορτάζειν Ξεν. Ἀθην. Πολ. 3. 2· ἑορτὴν τῷ θεῷ ποιεῖν Θουκ. 2.15. **2)** καθόλου, τέρψις, «διασκέδασις», παιδιᾶς καὶ ἑορτῆς χάριν Πλάτ. Φαῖδρ. 276Β,κλπ., οὕτω καί, ἑορτὴν ἡγεῖσθαί τι Θουκ.1.70. **3)** παροιμ., κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν, «ἐπὶ τῶν ἀπὸ καλοῦ πράγματος ἀπολειπομένων» (Διογενιαν. 5. 73), Πλάτ. Γοργ. 447Α· ἀέργοις αἰὲν ἑορτά, ἑκάστη ἡμέρα εἶνε ἑορτὴ εἰς τοὺς ἀέργους, Θεόκρ. 15. 26, πρβλ. **ἐροτή.** **II.** ἐν τῇ Παλ. καὶ τῇ Καινῇ Διαθ. ἡ μεγάλη τῶν Ἑβραίων ἑορτή, ὁτὲ μὲν μετὰ τῆς λέξεως πάσχα, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΛΔ', 25), Εὐαγγ. κατὰ Λουκ. 6', 41, κατὰ Ἰωάν. ιγ', 1, ὁτὲ δὲ ἄνευ αὐτῆς, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΙΒ', 14), Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. κϛ', 5, κ. ἀλλ. — ἡ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων = ἡ ἑορτὴ τοῦ πάσχα Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΙ", 15, ΛΑ', 17, Δευτερ. ΙϚ', 16)· ἤγγιζε δὲ ἡ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων, ἡ λεγομένη πάσχα Εὐαγγ. κατὰ Λουκ. κϐ', 1· ἡ ἑορτὴ τῆς σκηνοπηγίας Ἑβδ. (Δευτ. ις', 16, κτλ.). **2)** ἐκκλησιαστικὴ ἑορτή, μάλιστα τὸ χριστιανικὸν πάσχα, ἡ μεγίστη πασῶν τῶν ἑορτῶν, Διον.Ἀλεξ.1336Α (Εἰρην. 1228C), Εὐσέϐ. Π. 181Β,Ἀθαν. 232C, Γρηγ. Ναζ. Π. 624Β, κλ.—δεσποτικὴ ἑορτή, πρὸς ἀνάμνησιν σπουδαίου τινὸς συμϐεϐηκότος τοῦ βίου τοῦ Χριστοῦ· δεσποτικὴ λοιπὸν ἑορτὴ εἶναι τὸ **Πάσχα,** τὰ **Χριστούγεννα,** τὰ **Φῶτα,** ἡ **Πεντηκοστή,** ἡ **Ἀνάληψις,** ἡ **Περιτομὴ** καὶ ἡ **Μεταμόρφωσις,** Κύριλλ. Ἀλ. Χ. 1041Α, Γρηγέντ. 597Δ, κ. ἄλλοι. — θεομητορικαὶ ἑορταί, αἱ τῆς μητρὸς τοῦ Σωτῆρος, τοιαῦται δὲ εἶναι ἡ **Γέννησις τῆς Θεοτόκου,** τὰ **Εἰσόδια,** ὁ **Εὐαγγελισμὸς** καὶ ἡ **Κοίμησις.** Ἴδε Ὡρολόγ. τὸ Μέγα, κλ.

ἑόρτιος, ον, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἑορτήν, σεμνοπρεπής, Γρηγόρ. Ναζ. II, 625Δ, III.1023Δ, Δαμασκ. III. 645Β, κλ.

ἑορτις, ιος, ἡ, = **ἑορτή,** Σχολ. Βενετ. εἰς Ἰλ. Ε. 299· πρβλ. **ἕροτις** ἐν λ. **ἐροτή.**

ἑορτο-λόγιον, τό, ἡμερολόγιον τῶν ἑορτῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ, Σουΐδ. ἐν λέξει.

ἑορτώδης, ες, (εἶδος) = **ἑόρτιος,** Ἰωσήπου Ἰουδ.Ἀρχ. 16. 2, 1, Σχολ. εἰς Θουκ. 5. 54.

Ἑορτών, ῶνος, ὁ, «μὴν Ἀττικός» Εὐστ. Ὀδ.1698. 35.

ἑός, ἑή, ἑόν, Ἐπικ. ἀντὶ **ὅς, ἥ, ὅν:** (**ἕ, ἕο, οὗ**): — κτητικὴ ἀντων. τοῦ γ' ἑνικ. προσ. αὐτοῦ, αὐτῆς, αὐτοῦ, Λατ. suus, Ὅμ., ὡσαύτως παρὰ Πινδ., καὶ Δωρ.· οὐδέποτε ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ καὶ μόνον δὶς ἢ τρὶς παρὰ τοῖς Τραγ., δηλαδὴ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 281 (Ἰαμϐ.), Εὐρ. Ἡλ. 1206 (λυρ.), Σοφ. Ἡλ. 1075 (ἂν παραδεχθῶμεν τὴν τοῦ Δινδορφίου διόρθωσιν, τὸν ἐὸν πότμον .. στενάχουσα, ἀντὶ τὸν ἀεὶ πατρὸς .. στενάχουσα, δηλ. τὸν ἀεὶ χρόνον στενάζουσα διὰ τὸν ἑαυτῆς πατέρα, ἴδε σημ. Jebb)· τὸν ἑὸν τε Πόδαργον Ἰλ. Ψ. 295· ἐπιτεταμένον, ἑῷ αὐτοῦ θυμῷ, Λατ. suo ipsius animo, Κ. 204· ἑοὶ αὐτοῦ θῆτες Ὀδ. Δ. 643: — (ἐνταῦθα τὰ μεθ' Ὁμηρ. **ἑαυτοῦ, αὐτοῦ**).— Δὲν εἶναι δὲ ἁπλῶς ἀνανακλωμένη, ἀλλ' ἀντιστοιχεῖ πρός τε τὸ ejus τῆς Λατ. καὶ τὸ suus. **II.** μεθ' Ὁμηρ. εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ ἄλλων προσώπων, **1)** ὡς ἀντων. κτητ. τοῦ γ' πληθ. προσ. ἀντὶ **σφέτερον,** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 58, Πινδ. Π. 2. 169, καὶ συχνὰ παρὰ μεταγν. Ἐπικ. ὡς ἐν Βατραχομυομ. καὶ Ἀπολλ. Ροδ., ἴδε Ruhnk Ep. Cr.178. **2)** παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς πρσέτι = **ἐμός,** Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 226. **3)** ὡσαύτως = **σός,** ὁ αὐτὸς Β. 634., Γ. 140, Θεόκρ.17. 50. **4)** = **ἡμέτερος,** Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 203. **5)** = **ὑμέτερος,** ὁ αὐτὸς Β. 332., Γ.267. — παρομοία σύγχυσις προσώπων παρατηρεῖται καὶ ἐν τῷ **ὅς, ἥ, ὅν,** καὶ **σφεῖς,** ἔτι καὶ παρ' Ὁμήρῳ, καὶ ἐν τῷ **σφέτερος,** παρ' Ἡσ., καὶ παρ' Ἀττ. ἐν τῷ **ἑαυτοῦ·** πρβλ. Wolf Proleg. σ. ccxlvii, κἑξ. — Περὶ τοῦ **ἑάων, ἴδε ἐν λ. ἐύς.**

ἑοῦς, Βοιωτικὸν ἀντὶ τῆς **ἑο, οὗ,** γεν. τῆς τριτοπροσώπου ἀντων., Κόρινν. 2.

ἑοσσητήρ, ῆρος, ὁ, «ἐπίκουρος, τιμωρός, ἀντὶ τοῦ ἀοσσητήρ» Ἡσύχ.

ἑοῦσα, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **οὖσα** μετοχ. θηλ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ **εἰμί,** ἐν Ἄργει ἑοῦσα Ἰλ. Ζ. 456· ἀμφὶς ἑοῦσα Η. 342· πινυτὴ περ ἑοῦσα Ὀδ. Υ. 131 κ. ἀλλ.

ἐπ-αϐελτερόω, καθιστῶ τινα μᾶλλον ἀϐέλτερον, ἀσύνετον, ἀνόητον, ἐπαϐελτερώσας τόν ποτ' ὄντα ἀϐέλτερον Μένανδρ. ἐν «Περινθίᾳ» **1.**

ἐπάγαθος, ον, = **χρηστός,** λέξις συνήθης ἐν ἐπιτυμϐίοις, Συλλ. Ἐπιγρ. 4991, 5020.

ἐπ-άγαίομαι, Παθ., χαίρω, γαυριῶ ἐπί τινι, τοῖος ἄρ' Αἰσονίδης ἐπαγαίετο κάρτεϊ γυίων Ἀπολλ. Ρόδ. Γ.1262· ἐπιχαιρεκακῶ, οὕνεκεν οὔ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτῃ, «ὅτι οὐκ ἐπιχαίρω ἐγὼ κακοῖς» (Σχόλ.), αὐτόθι 470: Ἐπικ. ἀόρ. **ἐπαγάσσατο,** ποιητὴς παρὰ Παρθεν. 21.18. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπαγασσαμένη· ἐκπλαγεῖσα».

ἐπ-αγάλλομαι, ἀγάλλομαι, χαίρω ἢ γαυριῶ ἐπί τινι, μετὰ δοτ., ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι Ἰλ. Π. 9. 1, πρβλ. Κόϊντ. Σμ.7.327, Τρυφ. 671· ἐπί τινι Ξεν. Οἰκ. 4.17.

ἐπ-αγάνακτέω, ἀγανακτῶ κατά τινος ἢ διά τι, Πλουτ.Ἀλκ. 14, Ἀγησ.19, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 2.13, 3, κλ.

ἐπαγαλλιάζων· «ἐπιχαίρων» Ἡσύχ.· ἐν τῷ Κώδικι φέρεται: **ἐπαγγαλλιάζων.**

ἐπαγγελία, ἡ (ἐπαγγέλλω) διαταγή, παραγγελία, διότι παρὰ Λακεδαιμονίοις ἔχει τὰ κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν Πολύϐ. 9. 38, 2, **2)** ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, κυρίως, ἐπαγγελία δοκιμασίας, δημοσία καταγγελία καὶ κλῆσις ὅπως προσέλθῃ τις εἰς δοκιμασίαν τῶν ῥητόρων (ἴδε τὴν λ. **δοκιμασία** 4) γενομένην κατά τινος ὅστις, ἐνῷ ἐνείχετο εἰς ἀτιμίαν, ἐτόλμα νὰ δημηγορῇ δημοσίᾳ (ἴδε **ἐπαγγέλλω**) 3)· ἐπαγγελίαν τινί .. ἀπειλεῖν Αἰσχίν. 9. 35· πρὸς τοὺς θεσμοθέτας ἔσθ' ἡμῖν ἐπαγγελία Δημ.602.11.—Καθ' Ἁρποκρ.: «ἐπαγγελία, σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα, ἰδίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἐγκαλούντων τινὶ δημηγορεῖν καὶ πολιτεύεσθαι οὐκ ἐξόν»· πρβλ. Σουΐδ. ἐν λέξει.—Κατὰ δὲ τὰ Α.Β. σ.256, 5, «ἐπαγγεῖλαι καὶ ἐπαγγελία, σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα, ἰδίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν πεπορνευμένων καὶ δημηγορούντων οὐκ ἐξόν»· πρβλ. Ἐτυμ. Μ. 353. 43. **3)** προσφορά, ὑπόσχεσις, ἀπεδέξασθε τήν τ' ἐπαγγελίαν τὴν ἐμήν, κτλ., Δημ. 519. 8, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9.1, 6· ἐπαγγελίας ποιεῖσθαί τινι Πολύϐ.1.72,6· ἐν ἐπαγγελίᾳ καταλιπών, καταλιπὼν ὡς ὑπόσχεσιν, ὁ αὐτὸς 18.11.1· τὴν ἐπαγγελίαν ἐπὶ τέλος ἀγαγεῖν αὐτόθι: μεταφ., ἔρρωται καὶ ὠμῶν ἐπαγγελία καὶ οὐκ ἀτρέπτῳ τένοντι Φιλόστρ.768. **4)** ἀγγελία, Ἑβδ. (Α' Μακκ. Κ' 15), Ἐπιστ. Α' Ἰωάνν. α', 5.

ἐπαγγέλλω, (ἴδε **ἀγγέλλω**):—λέγω, ἀναγγέλλω, μή πού τις ἐπαγγείλῃσι καὶ εἴσω Ὀδ. Δ.775· τινὶ ὡς .. Ἡρόδ. 3.36, κτλ.· ἰδίως κηρύττω ἐπισήμως, ἐπ. τὰς σπονδὰς Θουκ. 5. 49· ἐπ. πόλεμον Πλάτ. Νόμοι 702D: — Παθ., διακηρύττομαι, ἐπηγγέλθησαν αἱ σπονδαὶ Θουκ. 8.10:—Μέσ., ἀγγέλλω, ποιῶ γνωστὸν διὰ κήρυκος, Ἡρόδ. 2. 121, 6. **2)** δίδω διαταγάς, διατάσσω, παραγγέλλω, ἀπολ. Ἡρόδ.1. 70, Θουκ. 5. 47· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., δίδω διαταγὰς νὰ .., ἐπαγγείλας τοὺς Λακεδαιμονίους παρεῖναι Ἡρόδ.1.77, πρβλ. Θουκ. 6. 56· μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., διατάσσω τινὰ νὰ κάμῃ τι, Δημ. 1041, 5, κτλ.· ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., στρατιάν τε ἐπαγγέλλων ἐς τοὺς ξυμμάχους, ὡς τὸ Λατ. milites sociis imperare, «ἀγγέλους πέμψας εἰς τοὺς συμμάχους ἑτοιμάζειν ἐκέλευε στρατιάν» (Δούκας), Θουκ.7.17· κατὰ πόλεις, ἐπήγγελλον τεσσαράκοντα νεῶν πλῆθος, κατὰ πόλεις ἐπέτασσον, ὁ αὐτ. 3. 16: — ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσ., ἐπαγγέλλεσθαί τινι ἑτοιμάζειν στρατιήν Ἡρόδ.7.1, πρβλ. 4. 200· ἐπ. τινὶ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν.1185· ἐπ. τισί, ὅπως ἂν ἀπέλθοιεν Ἡρόδ. 5. 98· ὅτι .. Πλάτ. Νόμοι 915Α:—Παθ., τὸ ἐπαγγελλόμενον Ἡρόδ. 2. 55. **3)** ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, κυρίως, δοκιμασίαν ἐπ., καταγγέλλειν, καὶ καλεῖν τινα εἰς δοκιμασίαν τῶν ῥητόρων, ὅστις, ἐνῷ ἐνέχεται εἰς ἀτιμίαν, λαμϐάνει μέρος εἰς τὰ πολιτικὰ (ἴδε **ἐπαγγελία** 2)· ἐπήγγειλα αὐτῷ τὴν δοκιμασίαν ταύτην Αἰσχίν. κατὰ Τιμάρχ.1.4, πρβλ.19. 5· ἐπ. τινὰ τῇ βουλῇ Ἀνδοκ. 3. 11· τινὰ πρὸς τοὺς θεσμοθέτας Δημ. 600. 22: — Παθ., ἐπηγγέλθη αὐτοῖς ὅτι ἐπεξίοιμι Ἀντιφῶν 112. 36. **4)** ὑπισχνοῦμαι, ξείνοις δεῖπνα Πινδ. Π. 4. 55· θεοῖς εὐχὰς Αἰσχύλ. Χο. 213· ἀλλ' ἡ ἔννοια αὕτη (τοῦ ὑπισχνεῖσθαι) εἶναι κοινοτέρα ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ἐπ. τί τινι ἐς δωρεὴν Ἡρόδ. 3.135· ἐπ. ξείνιά τινι ὁ αὐτός 6. 35· παίδων .. ἐπ. γονὰς Εὐρ. Μήδ.721· ἀπηγγελλόμην, ἃ ὑπισχνούμην, Σοφ. Ἠλ.1018· ἐπ. τάδε, ὡς .., Ἡρόδ. 6. 9· μετ' ἀπαρ., ὑπισχνοῦμαι ὅτι θά, Θουκ. 6. 88, Ἰσαῖος 77.19, κτλ.· ὑπισχνοῦμαι εἴς τινα νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ., ἐπαγγέλλεται τῇ βουλῇ .. μηνύσειν περὶ .. Ἀνδ. 1. 15, Λυσ. 179. 37· τινὶ ὥστε ποιεῖν Θουκ. 8. 68: — ἀπολ., προτείνω, προσφέρω, Ἡρόδ. 2.121, ἐν τέλ. **5)** καθιστῶ γνωστόν, λέγω, ἀλλ' ἐπαγγελλέτω πᾶς ἀνὴρ καὶ γυνή, «λεγέτω» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Λυσ. 1049: συνηθέστερον ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ὡς τὸ Λατ. profiteri, ἔχω ὡς ἐπάγγελμα, ἐπαγγέλλομαί τι, ἐθαύμαζε δ' εἴ τις ἀρετὴν ἐπαγγελλόμενος ἀργύριον πράττοιτο Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 7· ἰδίως ἐπὶ τῶν σοφιστῶν, ὡς ἐν Πλάτ. Εὐθυδ. 273, Γοργ. 447C· τοῦτό ἐστι τὸ ἐπάγγελμα ὃ ἐπαγγέλλομαι ὁ αὐτὸς ἐν Πρωτ. 319Α· ἐπαγγελλόμενος πάντα .. οὐθὲν ἐπιτελεῖ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 1.2· μετ' ἀπαρ., ἐπ. ἀποκρίνεσθαι ὅ,τι ἂν τίς σε ἐρωτᾷ Πλάτ. Γοργ. 447D· ἐπ. οἷός τε εἶναι ποιῆσαί τι ὁ αὐτὸς ἐν Λάχ. 186C, Θεάγ.127Ε· ἐπαγγέλλεται δεινὸς εἶναι Δημ. 938. 8· οἱ σοφισταὶ ἐπ. διδάσκειν Ἀριστ. Ἠθ. Ν.10. 9,18· καὶ ἀπολ.,

ἔχω ὡς ἐπάγγελμα τὸ ἐκπαιδεύειν, διδάσκειν, τὴν παιδείαν οὐχ οἵαν τινὲς ἐπαγγελλόμενοί φασιν εἶναι τοιαύτην Πλάτ. Πολ. 518B, Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 11,11. **6)** ἀπαιτῶ, Συνθήκη παρὰ Θουκ. 5, 47, Διον. Ἁλ. 5. 65· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Δημ. 401.17. **7)** ἐπιδιώκω ἀξίωμα ἐν τῇ πολιτείᾳ, ἐπ. ἄρχειν Πλούτ. 2. 276C. ἐπ. ὑπατείαν, Λατ. petere Consulatum, Ἄππ.

ἐπάγγελμα, τό, ἀγγελία, ἄγγελμα, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 33. **2)** τὸ ὑπισχνεῖσθαι ἄνευ σκοποῦ ἐκτελέσεως, ταῖς ὑποσχέσεσι καὶ τοῖς ἐπαγγέλμασι τοῖς τούτου προκαταληφθέντας τότε Δημ. 397· 3· τὸ Πρωταγόρου ἐπάγγελμα ψεῦδος γάρ ἐστι καὶ οὐκ ἀληθές, ἀλλά φαινόμενον εἰκὸς Ἀριστ. Ρητ. 2. 24, 11. **3)** ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Πλάτ. Εὐθύδ. 274A, Πρωτ. 319A: πρβλ. **ἐπαγγέλλω** 5. **4)** ἐν τῷ πληθ. = τῷ Λατ. comitia, ἐκκλησία, συνέλευσις Ρωμαίων πολιτῶν, Πλούτ. 2. 276C, ἔνθα διάφ. γρ. **ἐπαγγελία**. **5)** διαταγή, προσταγή, Λεόντ. Μοναχ. 693A.

ἐπαγγελτής, οῦ, ὁ, ὁ ἐπαγγελλόμενος, ὑπισχνούμενος, Γλωσσ.

ἐπαγγελτικός, ἡ, όν, ἔχων συνήθειαν νὰ ἐπαγγέλληται, νὰ ὑπισχνῆται, ἐπεκλήθη δὲ (ὁ Ἀντίγονος) Δώσων, ὡς ἐπαγγελτικὸς μέν, οὐ τελεσιουργὸς δὲ τῶν ὑποσχέσεων Πλουτ. Αἰμίλ. Παῦλ. 8· ἐπαγγελτικώτερόν τι εἰπόντα, μετὰ ὑπερτόλμων διαβεβαιώσεων, Ἀριστ. Ρητ. 2. 23,11·—**ἐπαγγελτικῶς**, ὑποσχετικῶς, Γραμματ.

ἐπαγείρω, συναθροίζω ἐπὶ τὸ αὐτό, συλλέγω, ἐπὶ πραγμάτων, λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν, «οὐ προσῆκόν ἐστιν εἰς τὸ αὐτὸ πάλιν συναγαγεῖν τοὺς Ἕλληνας τὰ ἅπαξ φθάσαντα αὐτοῖς διαμερισθῆναι χρήματα» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 126.—Παθ., ἐπὶ ἀνθρώπων, συναθροίζομαι, πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἐγείρετο Ὀδ. Λ. 631· πρβλ. Πίνδ. Π. 9. 93.

ἐπαγερμός, ὁ, τὸ ἐπαγείρειν, συναθροίζειν, σύναξις, Κλήμ. Ἁλ. 213.

ἐπάγερσις, εως, ἡ, συνάθροισις στρατευμάτων ἐναντίον ἐχθροῦ, Ξέρξης τοῦ στρατοῦ ἐπ. ποιέεται Ἡρόδ. 7. 19.

ἐπάγην [ᾰ], ἴδε **πήγνυμι**.

ἐπᾰγῑνέω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐπάγω**, ἐπαγινέειν σφίσι [σφι] αἶγας Ἡρόδ. 2. 2, Κόϊντ. Σμ. 6. 235.

ἐπαγκομίζεσθαι, «ἐπανάγεσθαι» Ἡσύχ.

ἐπαγκυλέω, κάμπτω, «ἐπηγκυλημένα ξύλα, τὰ κεκαμμένα εἰς θοειδῆ (ἴσως σιγμοειδῆ) σχήματα, εἰς χρῆσιν ὅπλων» Σουΐδ.·— ἀπαντᾷ καὶ τύπος **ἐπαγκυλίζω** ἐν τῷ παθ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Εὐρ. Ὀρέστην 1476: «ἀγκύλας, τὰ ἀκόντια ἀπὸ τοῦ ἐπηγκυλίσθαι· ἢ διότι ἀπὸ τῆς μετὰ μέσου ἀγκύλης λαμβανόμενοι ῥίπτουσιν», καὶ παρ' Ἰω. Γενεσ. σ. 127. 24, ἔκδ. Βόννης.

ἐπαγκωνισμός, ὁ, εἶδος ὀρχήσεως, Ἀθήν. 630A.

ἐπαγλαΐζω· μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, ἀγλαΐζω, λαμπρύνω ἔτι μᾶλλον, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 575, Ἀποσπ. 548, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 102. 4., 492. **II.** Παθ., ἐγκαλλωπίζομαι, γαυριῶ ἐπί τινι πράγματι, οὐδὲ ἔφημι δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι (ἀπαρ. μέλλ.) Ἰλ. Σ. 133. **2)** ἐπηγλαϊσμέναι .. τράπεζαι, παρεσκευασμέναι, Κρατῖνος παρ' Ἀθην. 49A.

ἐπάγνυμι, ἐπικλῶ, οὗ τ' ἐπὶ νῶτα ἔᾱγε (ἀμεταθ. πρκμ.), «ἦγον ἐπικέκλασται» (Μοσχόπ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 532.

ἐπαγοράζω, = **ἀγοράζω**, ἦν (ἱερητείαν) ἐπηγοράκει (ὁ δεῖνα) Ἐπιγρ. Ἐρυθρῶν, Μουσ. κ. βιβλ. Εὐαγγ. Σχολ. Σμύρνης 1875, σ. 105.

ἐπαγορασμός, οῦ, ὁ, ἀγορασία, ἐπαγορασμοὶ ἀλόγων βοσκημάτων καὶ καρπῶν Γ. Κεδρην. τ. Β', σ. 39. 9, ἔκδ. Β.

ἐπαγόρευσις, ἡ, ἀγόρευσις ἐπὶ νεκροῦ, ἐπιτάφιος λόγος, Θεμίστ. σ. 76 ἔκδ. Mai, 285 Dind.

ἐπᾰγορεύω, = ὑπαγορεύω, Ἰωάνν. Μοναχ. 303C. **2) ἐπᾰγορεύω** = ἀναγορεύω, τοὺς στεφάνους ἐπαγορεῦσαι Ἐπιγρ. Μεγάρων L. et F. 35.

ἐπαγριόω, = **ἀγριόω**, Σύμμ. Ψαλμ. ΛΔ', 19.

ἔπαγρος, ον, (ἄγρα) ἱκανὸς εἰς τὸ ἀγρεύειν, ἀγρευτικός, τῶν δ' ἐρωδιῶν ὁ μὲν πέλλος .. εὐμήχανος δὲ καὶ δειπνοφόρος καὶ ἔπαγρος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 18, 1.—Καθ' Ἡσύχ. «ἔπαγρον· ἀγρευτικόν, ἄγριον, ἐν τῷ ἀγρεύειν εὐτυχῆ».

ἐπαγροσύνη, ἡ, ἐπιτυχία ἐν τῷ ἀγρεύειν ἐν θαλάσσῃ, δηλ. ἐν τῷ ἁλιεύειν, καὶ τις ἀνὴρ αἰτεῖται ἐπαγροσύνην τε καὶ ὄλβον, ἐξ ἁλὸς ᾧ ζωὴ Θεόκρ. παρ' Ἀθην. 284A.

ἐπαγρυπνέω, ἀγρυπνῶ ἐπί τινι, Λατ. invigilare, τὸν κακοδαίμονα καὶ ἀνέραστον δεσπότην .! ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις Λουκ. Τίμ. 14· ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα αὐτὸν ἐπὶ φροντίσιν ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεκτρ. 31, πρβλ. Πλουτ. Βρουτ. 37· μεταφορ., παραφυλάττω, παραμονεύω τι μετὰ πολλῆς προσοχῆς, διὰ παντὸς ἐπηγρυπνηκὼς τῇ τούτων ἀπωλείᾳ Διόδ. 14. 68· ἀπολ., Ἀριστ. 1. 27.

ἐπαγρύπνησις, εως, ἡ, τὸ ἐπαγρυπνεῖν, Ἀριστ. 1. 27· ὡσαύτως **ἐπαγρυπνία**, Ἰαμβλ. Βίος Πυθαγ. 3 (13).

ἐπάγρυπνος, ον, ὁ μὴ δυνάμενος ν' ἀποκοιμηθῇ, ἄϋπνος, Ἀριστ. 1. 27.—Ἐπίρρ. **-νως**, Εὐσέβ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 4. 29, 66.

ἐπαγχάσασθε, «ἐπαναχωρήσατε» Ἡσύχ.· ποιητ. συγκεκομ. ἀντὶ **ἐπαναχάσασθε** ἐξ ἐνεστ. **ἐπαναχάζομαι**.

ἐπάγω· μέλλ. **-ξω**· ἀόρ. **ἐπήγαγον**. Ἐπιφέρω, Λατιν. adducere, οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγησι πατὴρ Ὀδ. Σ. 137· ἐπ. πῆμά τινι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 240, πρβλ. Θ. 176· τό τ' ἐλεύθερον Ἑλλάδος ἦμαρ εὐρύοπα Κρονίδης ἐπάγει καὶ πότνια νίκη Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 8. 77· ἀτὴν ἐπ' ἀτῇ Αἰσχύλ. Χο. 404, πρβλ. Σοφ. ἐν Αἴ. 1189· κίνδυνον, πόλεμόν τινι Ἰσαῖος 69. 2, Αἰσχίν. 73. 28· νόσους γῆράς τε ἐπάγειν Πλάτ. Τίμ. 33A· ἐπ. δίκην τινὶ ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 881E κ. ἀλλ. **2)** ἄγω τι ἐναντίον τινός, ὡς ὁ κυνηγὸς ἄγει τοὺς κύνας ἐναντίον θηρίου, ὡς ἐπάγοντες (τοὺς κύνας δηλ.) ἐπῆσαν Ὀδ. Τ. 445, πρβλ. Ξεν. Κυνηγ. 10. 19. **6)** ἄγω στράτευμα ἐναντίον πολεμίων, ἐπάγει δουρικλύτοις ἀνδράσι τοξέδαμνον Ἄρη Αἰσχύλ. Πέρσ. 85· τὴν στρατιὴν Ἡρόδ. 1 63, πρβλ. 7. 165· τὸ δεξιὸν κέρας Ἀριστοφ. Ὄρν. 353· στρατόπεδον Θουκ. 6. 69· τινὰ ἐπί τινα, ὁ αὐτὸς 8. 46: — κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταθ., βαίνω, πορεύομαι ἐναντίον τινός, ἐπέρχομαι, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 21· μεταφ., Δίφιλ. ἐν «Ζωγράφῳ» 1. **3)** ἐπάγομαι, ἐφέλκω εἰς ἐμαυτόν, Λατ. inducere, οἷόν σ' οὐδ' ὁμόσας περ ἐπήγαγον, «οὐδὲ ὁμόσας ἐφειλκυσάμην σε εἰς πειθώ» (Σχόλ.), Ὀδ. Ξ. 392, Θουκ. 1. 107, Εὐρ. Ἐκ. 1032· μετ' ἀπαρ., πείθω τινὰ νὰ πράξῃ τι, αὐτόθι 260· ἐπ. τινὰ ἐπί τι Πλάτ. Πολιτικ. 278A:—Παθ., οἷς ἐπαχθέντες ὑμεῖς Δημ. 59. 19. **4)** παρορμῶ, παρακινῶ τινα εἴς τι, ἐπῆγον τὸν Πέρσην Ἡρόδ. 9. 1, πρβλ. 8. 112, Δημ. 160. 15· Μήδους ἐπάγουσι Ἀριστοφ. Θεσμ. 365· ἴδε κατωτ. II. 2. **5)** ἄγω τινὰ ἐνώπιόν τινος, ἐπάγειν ἐκέλευε τὸν Ἅπιν τοὺς Ἱρέας Ἡρόδ. 3. 28· συμπέμπω, ὁδηγῶ, ὥσπερ οὐπάγων διώμνυτο ; Σοφ. Τρ. 378, Εὐρ. Φοίν. 905· κομίζω που, ἅμαξαι .. τοὺς λίθους ἐπῆγον Θουκ. 1. 93· — Παθ., τροφὰ ..τῷ σώματι ἐπάγεται Τίμ. Λοκρ. 192A. **6)** κομίζω τι εἴς τινα, ἀπεῖπον μὴ ἐπάγειν (ἐπιτήδεια) Θουκ. 7. 60· διοχετεύω, τὰ ἐκ τῶν διωρύχων ἐπάγοντες νάματα Πλατ. Κριτί. 118E· λίμνην δ' ἐπάγειν ὕδατος μεστὴν εἰς τὴν ἅλμην Ἐφιππος ἐν «Γηρυόνῃ» 1. 12. **7)** βάλλω τι εἰς ἐνέργειαν ἐπάνω εἴς τινα, Λατ. impingere, incutere, ἐπ. κέντρον ἵπποις, ἐπὶ ἡνιόχου ἢ ἁρματηλάτου, Εὐρ. Ἱππ. 1194· πληγὴν γὰρ ἐπάγω ἐπὶ σὲ Ἐδδ. (Ἡσαΐ. I, 24)· ἐπ. ζημίαν, ἀντὶ τοῦ ἐπιτιθέναι, Λουκ. Ἀνάχ. 11· ἀλλ' ἔπαγε τὴν γνάθον, ἐξυπ. τοῖς δικτύοις, δηλ. «τοῖς δικτύοις ἔπαγε τὴν γνάθον καὶ διάκοψον αὐτὰ» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 370· ἐπ. τὴν διάνοιάν τινι Πλουτ. Περικλ. 1. **8)** ψῆφον ἐπήγαγον τοῖς ξυμμάχοις, «τοὺς ἔβαλαν» νὰ ψηφοφορήσωσι, Θουκ. 1. 125, πρβλ. 87· καὶ (ἐν τῷ Παθ.), ψῆφος ἐπῆκτό τινι, ἐναντίον τινός, Ξεν. Ἀν. 7. 7, 57, πρβλ. Δημ. 1147. 22., 47. 33· οὕτως, ἐπ. ὅρκον τινί, ἐπιβάλλειν, Παυσ. 4. 14, 4: — ὡσαύτως, ἐπ. δίκην, γραφήν τινι, κινεῖν, ἐγείρειν, Λατ. intendere litem alicui, Πλάτ. Νόμοι 881E, Δημ. 277. 12., 310. 5, κτλ.· αἰτίαν ἐπάγω ψευδῆ, ἐπιρρίπτω ψευδῆ κατηγορίαν, ὁ αὐτὸς 275, 4· αἰτίαν ἐπήγαγέ μοι φόνου ψευδῆ ὁ αὐτὸς 550, 22, πρβλ. 552. 1. **9)** φέρω ἐπὶ πλέον, προστίθημι, ἐπιφέρω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1446· κἄπειτ' ἐπάγει παπαπαππᾶ Ἀριστοφ. Νεφ. 390· τινί τι Πλουτ. Λυκ. 8, κτλ.· κελεύσας τὴν αὐλητρίδα θάττονα ῥυθμὸν ἐπάγειν, νὰ αὐλῇ γοργότερα, Ξεν. Συμπ. 2, 22· προσθέτω ἡμέρας εἰς τὸ ἔτος ὡς τὸ **ἐπεμβάλλω**, Ἡρόδ. 2. 4· ἐπαγόμεναι ἡμέραι, ἐμβόλιμοι, Διόδ. 1. 50· τὸ ἐπαγόμενον, τὸ ἐπακολουθοῦν, Γραμμ.· ὁ ἐπ. ἀγών, ἔκτακτος, Συλλ. Ἐπιγρ. 3491. **10)** ἐν τῇ λογικῇ, ἐξάγω συμπέρασμα, συμπεραίνω δι' ἐπαγωγῆς (πρβλ. **ἐπαγωγὴ** 4), ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστα ἐπὶ τὸ καθόλου Ἀριστ. Τοπ. 8, 1, 13· ἀπολ., συλλογιζόμενον ἢ ἐπάγοντα, διὰ συλλογισμοῦ ἢ δι' ἐπαγωγῆς, ὁ αὐτὸς ἐν Ρητ. 1. 2, 8· ὁ **ἐπάγων**, ἀντίθετον τῷ **ἀποδεικνύς**, ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Ὕστερ. 2. 5, 3· ἴδε κατωτ. II. 7, **ἐπαγωγὴ** 4. **11)** κοιλίαν ἐπάγει, κινεῖ, Διοσκ. 4. 157 (160). **II.** Μέσ. κομίζω εἰς ἐμαυτόν, προμηθεύομαι, ἐκ θαλάσσης ὧν δέονται ἐπάξονται Θουκ. 1. 81, πρβλ. 6. 99: — μεταφ., Ἅιδα μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται, μόνον δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ εὕρῃ τρόπον ν' ἀποφύγῃ τὸν θάνατον, Σοφ. Ἀντ. 362· τὴν μὲν τοῦ Μήδου ἔχθραν ἀνιέντας, τὴν δὲ τῶν ξυμμάχων δούλωσιν ἐπαγομένους, ἐπάγοντας πρὸς ἰδίαν ὠφέλειαν (κατὰ Βεκκῆρον διορθωτέον **ἐπειγομένους**), Θουκ. 3. 10· γέροντα δυστυχοῦντα τῶν καθ' αὐτοῦ κακῶν ἐπαγόμενον λήθην, προσπαθοῦντα νὰ λησμονήσῃ, Μένανδρ. ἐν «Ὑδρίᾳ» 2. **2)** ἐπὶ προσώπ., ἄγω μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν ἐμαυτοῦ χώραν, τῷ μὲν ἐμίλῳ τὸν ἐπηγάγετο Ἡρόδ. 2. 108, Θουκ. 1. 3., 2. 68., 4. 64, κ. ἀλλ.· οἰκιστὴν ἐπ. Ἡρόδ. 6. 34, πρβλ. 5. 67· πρβλ. **ἐπακτός**. **3)** μάρτυρας ποιητὰς ἐπάγειν, ἐπικαλεῖσθαι, Πλάτ. Πολ. 364C, πρβλ. Νόμους 823A· ἐπαγόμενοί τε αὐτοὺς (τοὺς ποιητὰς) .. ἐν τοῖς λόγοις, εἰσάγοντες αὐτούς, τουτέστι, μνημονεύοντες χωρία ἐξ αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 347E· τὸν Ἡσίοδον μάρτυρα ὁ αὐτὸς ἐν Λύσ. 215C· ἐπ. μαρτύρια, προσάγειν μαρτυρίας, Ξεν. Συμπ. 8, 34· εἰκόνας ἐπάγεσθαι ὁ αὐτὸς Οἰκι. 17. 15. **4)** ἐπιφέρω, προξενῶ εἰς ἐμαυτόν, μὴ τοίνυν ἐξ ἐναντίας εἰς ἥλιον ἀποβλέποντες. νύκτα

ἐν μεσημβρίᾳ ἐπαγόμενοι Πλάτ. Νόμοι 897D· φθόνον Ξεν. Ἀπολ. 32· συμφορὰν ἑμαυτῷ Λυσ. 102. 26· αὐτοῖς δουλείαν Δημ. 424·10 πράγματα ὁ αὐτὸς 1256. 11· δεσπότην ἐπ. τὸν νόμον Πλάτ. Γοργ. 492B. **5)** ἄγω μετ' ἑμαυτοῦ, κύνας Ξεν. Κυν. 6, 25· φέρω μετ' ἑμαυτοῦ, προῖκα Νικόστρ. παρὰ Στοβ. 427. 46. **6)** ἄγω εἰς ἑμαυτόν, ἑλκύω, κτῶμαι τὴν εὔνοιάν τινος, τὸ πλῆθος Θουκ. 5. 45, πρβλ. 41· τινὰ εἰς εὔνοιαν Ἰσοκ. 7.14, 4· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., οἱ Ἀργεῖοι πρέσβεις τάδε ὅμως ἐπηγάγοντο τοὺς Λακεδαιμονίους ξυγχωρῆσαι, «ἀλλ' οὖν οἱ πρέσβεις τῶν Ἀργείων ἔπεισαν αὐτοὺς τελευτῶντες ταῦτα γοῦν δέξασθαι» (Δούκας), Θουκ. 5. 41. **7)** ἐν τῇ λογικῇ, κάμνω ἐπαγωγὴν (ἴδε ἀνωτ. 10), Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὑστ. 1.1, 4, κ.ἀλλ.: ὁ αὐτὸς μεταχειρίζεται ὡσαύτως τὸν Παθ. ἀφ. **ἐπαχθῆναι** ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, αὐτόθι 5, καὶ 1.18.1.

ἐπαγωγεύς, έως, ὁ, Πληθ. «ἐπαγωγεῖς, οἳ τὰς ἐμμήνους δίκας ἐπάγοντες· ἦσαν δὲ προικός, ἐρανικοί, ἐμπορικοί» Πολυδ. Ι', 101 (ἀλλ' ὁ Βεκκῆρος ἐξέδωκεν «εἰσαγωγεῖς, οἳ τὰς ἐμμήνους δίκας εἰσάγοντες», κτλ.), ὡς ἀπαντᾷ παρ' Ἀριστ. ἐν Ἀθην. Πολιτ. (σ.74,10, ἔκδ. Blass), κληροῦσι δὲ καὶ εἰσαγωγέας ε' ἄνδρας, οἳ τὰς ἐμμήνους εἰσάγουσι δίκας.

ἐπαγωγή, ἡ, τὸ ἐπάγειν, εἰσάγειν, εἰσαγωγή, ἐπαγωγὴ τῶν ἐπιτηδείων Θουκ. 5. 82., 7. 24. **2)** πέμψαι στρατιὰν ἐπὶ Ναύπακτον διὰ τὴν τῶν Ἀθηναίων ἐπαγωγήν,» ἐφ' οἷς οἱ Ναυπάκτιοι ἐπηγάγοντο Ἀθηναίους εἰς συμμαχίαν κατὰ τῶν Αἰτωλῶν πρότερον» (Δούκας), ὁ αὐτὸς 3.100· εἰσαγωγὴ τροφῆς διὰ τοῦ φάρυγγος, Ἀριστ. π. Πνεύμ. 4. 7. **3)** ἐπίθεσις, ἔφοδος, κατὰ τὴν ἐπαγωγὴν Πολύβ. 11.15,7. **4)** τὸ ἐπάγεσθαι τὴν βοήθειαν ἢ τὴν συμμαχίαν τινός, ῥᾳδίως αἱ ἐπαγωγαί .. ἐπορίζοντο Θουκ. 3, 82, πρβλ. **πορίζω**:—ἐπίκλησις εἰς τοὺς ὑποχθονίους θεούς, ἐπαγωγαῖς τισι .. τοὺς θεοὺς .. πείθοντές σφισιν ὑπηρετεῖν Πλάτ. Πολ. 364C, Νόμ. 933D, πρβλ. Ruhnk. Τίμ., Λοβέκκ. Ἀγλαόφ. 221 κ. ἑξ. **5)** ἐν τῇ λογικῇ, τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι, καθ' ὃν φέρει τις πολλὰ κατὰ μέρος παραδείγματα, ὅπως δι' αὐτῶν καταλήξῃ εἰς καθολικὸν συμπέρασμα, ἐπαγ. ἡ ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστα ἐπὶ τὰ καθόλου ἔφοδος Ἀριστ. Τοπ. 1. 12, πρβλ. Ἀναλυτ. Πρ. 2. 23, 2, Ἀναλυτ. Ὑστ. 1.18· καλεῖται δὲ ἡ μέθοδος αὕτη τοῦ συμπεραίνειν inductio ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Τοπ. 1. 10· πρβλ. **ἐπάγω** I. 10, **συλλογισμὸς** II. **6)** ἐν τῇ τακτικῇ, τὸ ἄγειν ἓν στρατιωτικὸν σῶμα ὄπισθεν ἑτέρου, Ἀρρ. Τακτ. 6. 65, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **παραγωγὴ** I. 2. **7)** ἀπαγωγὴ εἰς αἰχμαλωσίαν, αἰχμαλωσία, Ἐδδ. (Δευτ. ΛΒ', 36): καθόλου, θλῖψις, συμφορά, αὐτόθι (Σειράχ. ΚΓ', 11), πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει.

ἐπαγωγικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς ἐπαγωγήν, τρόπος Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2.196.—**Ἐπίρρ. -κῶς** ὁ αὐτὸς 2.195. **II.** (ἐκ τοῦ Μέσ. τύπου) προσέλκων, ἑλκυστικός, Διον. Ἁλ. π. Δημοσθ.18 (σ. 1006), πρβλ. **ὑπαγωγικός**. — **Ἐπίρρ. ἐπαγωγικῶς,** δι' ἐπαγωγῆς, Σέξτ. Ἐμπ.102.11.

ἐπαγώγιμος, ον, ἕξωθεν εἰσαγόμενος, ὥσπερ κῆρας ἐπαγωγίμους Πλουτ. Λύσανδρ. 27, πρβλ. Συλλ. Ἐπίγρ. 5641—42.

ἐπαγώγιον, τό, ἀκροποσθία, ἀκροβυστία, Διοσκ. 4.157.

ἐπαγωγός, όν, ὁ ἐπιφέρων, μανίας Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 55· ὕπνου Πλάτ. Τίμ. 45D. **II.** ὡς τὸ ἑρολκός, ἑλκυστικός, θελκτικός, καταθέλγων, ἐξαπατῶν, τὰ ἐπαγωγότατα λέγειν Ἡρόδ. 3. 53. πρβλ. Θουκ. 4. 88· ἀκούσαντες .. ἐπαγωγὰ καὶ οὐκ ἀληθῆ Θουκ. 6. 8, πρβλ. 5. 85· τὸ αἰσχρὸν καλούμενον ὀνόματος ἐπαγωγοῦ δυνάμει ἐπεσπάσαντο αὐτόθι 111· ἐπ. πρός τι Ξεν. Οἰκ. 13, 9· — οὕτως, ἐπὶ ὀρεκτικῶν φαγητῶν, ὄψον .. , ἐπ. πάνυ Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 28: — μετὰ γεν., ἐπ. τινὸς Διον. Ἁλ. π. Ἰσοκρ. 2· τοῦ δήμου Πλουτ. Ποπλ. 2:— ἐπαγωγόν ἐστι, μετ' ἀπαρ., πρόσφορον, συμφέρον, Ξεν. Ἀπομν. 2. 5. 5· τὸ ἐπ., τὸ ἀπατηλόν, Πλάτ. Φίλ. 44C· ὡς Ἐπίρρ. **ἐπαγωγόν,** θελκτικῶς, μειδιᾷ πάνυ ἐπαγωγὸν Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 1, 2., 6. 3, καὶ **ἐπαγωγῶς** Πολυδ. Δ', 24.

ἐπαγωνίζομαι, Ἀποθ., ἀμιλλῶμαι πρός τινα, ἐπαγωνιζόμενος τῷ Ἀννίβᾳ Πλουτ. Φάβ. 23, Φιλόστρ. 538. **2)** μετὰ δοτ. πράγμ., ἀγωνίζομαι ὑπέρ τινος πράγματος, Συλλ. Ἐπίγρ. 2335.19, Ἐπιστολ. Ἰούδα, 3· ἀπολ., Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 3. 93: — ἑτέροις ἔξωθεν .. τεκμηρίοις, δυνάμει ἑτέρων ἔξωθεν τεκμηρίων, Πλουτ. Νουμ. 8.

ἐπᾰγώνιος, ον, (ἀγὼν) βοηθῶν εἰς τὸν ἀγῶνα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 512·— ἂν ἐν τῷ κἀπαγώνιος ὑπάρχῃ ἡ λέξις αὕτη: ὁ Σχολ. λαμβάνει τὴν λ. ὡς **ἀπαγώνιος,** ἐλευθερῶν, ἀπαλλάττων ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος· ἀλλ' ἐν ἀντίγραφ. ἔχει **καιπαγώνιος,** ὁπόθεν ὁ Dobree διώρθωσε **καὶ παιώνιος.**

ἐπαείδω, συνηρ. Ἀττικ. **ἐπᾴδω**: μέλλ. **-ᾄσομαι** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1153· παρ' Ἀχιλλ. Τατ. 2. 7, **-ᾴσω.** Ἄδω ἐπί τινι ἢ πρός τι, μάγος ἀνὴρ .. παρεστεὼς ἐπαείδει θεογονίην Ἡρόδ. 1. 132· ᾠδὴν χορῷ Εὐρ. Ἡλ. 864. **2)** ᾄδω ὡς ἐπῳδήν, ἃ αἱ Σειρῆνες ἐπῇδον τῷ Ὀδυσσεῖ Ξεν. Ἀπομν. 2 6, 11· χρὴ τὰ τοιαῦτα ὥσπερ ἐπᾴδειν αὐτῷ Πλάτ. Φαίδων 114D, πρβλ. 77E· ἐπ. ἡμῖν αὐτοῖς τοῦτον τὸν λόγον ὁ αὐτὸς ἐν Πολ 608A· ὠργισμένους ἐπᾴδων κηλεῖν, ἄδειν πρὸς αὐτοὺς οὕτως ὥστε καταπραΰνειν αὐτούς, ὁ αὐτὸς ἐν Φαίδρῳ 267D· ἵνα .. ἐπᾴδῃ ταῖς τῶν νέων ψυχαῖς ὁ αὐτ. ἐν Νόμοις 812C, κ. ἀλλ.·— ἀπολ., μεταχειρίζομαι ἐπῳδάς, αἱ μαῖαι ἐπᾴδουσαι δύνανται ἐγείρειν τε τὰς ὠδῖνας καὶ μαλθακωτέρας .. ποιεῖν ὁ αὐτὸς ἐν Θεαιτ. 149C, 157C· ἐπαείδων, δι' ἐπῳδῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1201, πρβλ. Πλάτ. Νόμους 773D, ἴδε καὶ τὴν λ. **ἐπῳδή.**

ἐπαείρω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐπαίρω,** ὃ ἴδε.

ἐπαέξω, κάμνω τι νὰ αὐξηθῇ, νὰ εὐτυχήσῃ, ἐν τιμήσει, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξῃ Ὀδ. Ξ. 65.— Παθ., αὐξάνομαι, μεγαλώνω, Ψευδο-Σιμωνίδ. 85, Νικ. Θηρ. 449· πρβλ. **ἀπαέξω.**

ἐπαθλο-κομέω, γυμνάζω τινὰ πρὸς ἀγῶνα, φῶτας Ἕλλην. Ἐπιγράμμ. 492. 6.

ἔπαθλον, τό, ἆθλον, βραβεῖον ἀγῶνος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῷ πληθ., καὶ σκῆπτρ' ἔπαθλα τῆσδε λαμβάνει χθονὸς Εὐρ. Φοίν. 52, κτλ.· τὰ ἔπ. τοῦ πολέμου Πλουτ. Φλαμ. 15· ἀμοιβαί, Ἡρωδιαν. 1. 17, Συλλ. Ἐπιγρ. 2737b. 3, κ. ἀλλ.—Κατὰ Πολυδ. (Γ', 143) «καὶ τὰ μὲν ὀνομαζόμενα ὑπὸ τῶν πολλῶν ἔπαθλα ἆθλα καλοῖτ' ἄν».

ἔπᾰθον, ὁριστ. ἀορ. 6' τοῦ **πάσχω.**

ἐπαθρέω, = **εἰσαθρέω,** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 497, Κόντ. Σμ. 1.111.

ἐπαθροίζομαι, συναθροίζομαι ἐκεῖ ὅπου ἦσαν ἤδη καὶ ἄλλοι συνηθροισμένοι, τῶν δὲ ὄχλων ἐπαθροιζομένων ἤρξατο λέγειν Εὐαγγ. κ. Λουκ. ια', 29· ἅμα δὲ ἡμέρᾳ πολλοὶ πλείονες ἐπηθροίζοντο Πλουτ. Ἀντών. 44.

ἐπαθύρω, παίζω ἢ ἐντρυφῶ ἔν τινι, ἐπαθύρει μὲν Ἔρως ὁ παῖς καὶ δέχομαι τὴν παιδιὰν ὁ πατὴρ Νικηφ. Προγυμν. 478.2.

ἐπαιάζω: μέλλ. **-ξω,** κράζω αἰαῖ, αἰάζω, θρηνολογῶ ἐπί τινι, ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ Λουκ. Θεῶν Διάλ. 14. 2· μετ' αἰτ., θρηνῶ, ἡ δὲ μόρον πολύπυστον ἐπαιάζουσα κατ' ἄγκη Νικ. Ἀλεξιφ. 303. **II.** συμμετέχω θρήνου, θρηνολογῶ καὶ ἐγὼ παρακολουθῶν τὸν θρῆνον ἄλλου, αἰάζω τὸν Ἄδωνιν, ἐπαιάζουσιν ἐρῶτες Βίων 1, 2, κτλ.· ὁποῖ' ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες Λουκ. περὶ Πένθους 20.

ἐπαΐγδην, ἐπίρρ., μεθ' ὁρμῆς, ὁρμητικῶς, οἱ μὲν γὰρ ἐπαΐγδην γενύεσσι σάρκας ἀφαρπάζουσι Ὀππ. Ἁλ. 2. 616.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπαΐγδην· ὅσον ἐπιψαῦσαι».

ἐπαιγιαλῖτις, ιδος, ἡ, ἡ ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, τῆς παραλίας, ἐπαιγιαλῖτιδα χηλὴν Ἀνθ. Π. 10. 8, ἀλλὰ γράφεται καὶ διῃρημ. ἐπ' αἰγιαλῖτιδα.

ἐπαιγίζω, (αἰγὶς) ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, δὶς παρ' Ὁμήρῳ, ἐπὶ θυελλώδους ἀνέμου, ζέφυρος .. λάβρος ἐπαιγίζων Ἰλ. Β. 148· οὖρον .. λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος Ὀδ. Ο. 293· οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ ἔρωτος, λάβρον ἐπαιγίζων Ἀνθ. Π. 5. 286·— ἐπὶ ποταμοῦ πλημμυρήσαντος καὶ καταβαίνοντος μετὰ μεγάλης ὁρμῆς, αὐτὸς δ' ἐν μεσάτοισιν ἐπαίγιζεν πεδίοισιν αἰὲν ἀεξόμενος Ὀππ. Κυνηγ. 2. 125· μετ' αἰτ., πόντον ἐπαιγίζει, ἐπὶ τοῦ δελφῖνος, ὁ αὐτὸς ἐν Ἁλ. 2. 583.— Πρβλ. **καταιγίζω.**— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπαιγίζοντα· σφοδρότερον πνέοντα· καταιγίδες γὰρ αἱ τῶν ἀνέμων ἐμβολαί», καὶ «ἐπαιγίζων· ἐπικαταιγίζων», τουτέστι ἐπιπίπτων».

ἐπαιδέομαι: μέλλ. **-αιδεσθήσομαι,** Εὐρ. Ι. Α. 900: ἀόρ. **-ηδέσθην** Πλάτ. Νόμοι 921A.—Ἀποθ., ἐπαισχύνομαι, ἐντρέπομαι, μετ' ἀπαρ., Εὐρ. Ἕνθ' ἀνωτ.· σὺ δ' οὐκ ἐπαιδεῖ τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς; Σοφ. Ἀντιγ. 510. **II.** μετ' αἰτ., αἰδοῦμαι τινά, μηδὲν τὸν βιοδότην θεὸν ἐπαιδεσθεὶς Πλάτ. Ἕνθ' ἀνωτ.

ἐπαιθύσσω: μέλλ. **-ξω,** τινάσσω, κοιν. «τινάζω», ῥίπτω ἐπάνω εἴς τινα, μετὰ δοτ., σπινθῆρας ἐπαιθύσσοντες Ὀλύμπῳ Νόνν. Διον. 2. 322· φύλλα κορυθέων οἷα σέθεν κνώσσοντος ἐπαιθύσσουσι προσώπῳ αὐτόθι 12. 281.—Παθ., αὐτόθι 11. 247.

2) ἀμεταβ., ἐφορμῶ, ἐπαιθύσσων κεραΐζει Ὀππ. Κ. 4. 176.

ἐπαίθω, καίω, σάρκες .. ἐπαιθόμεναι Ἀνθ. Παλ. 7. 48.

ἔπαικλον, τό, Ἀθην. 664E· καὶ ἐν τῷ πληθ. **ἐπαικλα,** τά, αὐτόθι 140E·— ὡσαύτως **ἐπαίκλεια, τά,** αὐτόθι 642E: — πρόσθετα ἐδέσματα διδόμενα ἐν τοῖς φειδιτίοις μετὰ τὸ σύνηθες δεῖπνον (**αἴκλον**), Δωρ. ἀντὶ ἐπιδειπνία, ἐπιδόρπια, πρβλ. **αἴκλον.**

ἐπαίμονες, «συγγενεῖς» Ἡσύχ.

ἐπαίνεσις, εως, ἡ, ἔπαινος, Εὐρ. Τρῳ. 418, ἐν τῷ πληθ.

ἐπαινετέον, ρημ. ἐπίθ., δεῖ ἐπαινεῖν, Πλάτ. Πολ. 390E.

ἐπαινέτης, ου, ὁ, ὁ ἐπαινῶν τινα ἢ τι, Λατ. laudator, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξέων 384, Θουκ. 2. 41, Πλάτ. Πολ. 366D· Ὁμήρου δεινὸς εἶ ἐπαινέτης Πλάτ. Ἴων 536D· θηλ. **ἐπαινέτις, ιδος,** Θεμίστ. σ. 219D.

ἐπαινετικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν συνήθειαν νὰ ἐπαινῇ, οὐδ' **αὖ** ἐπαινετικός ἐστιν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 8, 31· ἔχων ἔπαινον, ἐγκωμιαστικός, τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων Λουκ. Ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 19.—Ἐπίρρ. **ἐπαινετικῶς** Εὐστ. 102. 37.

ἐπαινετός, ή, όν, ἄξιος ἐπαίνου, ἀξιέπαινος, Πλάτ. Κρατ. 416C, Νόμοι 660A, κτλ.· τὸ ἐπαινετόν, τὸ ἄξιον ἐπαίνου, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1.12, 2 κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ. **ἐπαινετῶς** Βασίλ. τ. 1, σ. 120C, Εὐστ. Ἀποσπ. 205. 30, Σχόλ. εἰς Θουκ. 249.

ἐπαινέω: παρατ. **ἐπῄνεον** Ὅμ.· Αἰολ. μετ. πληθ. **ἐπαίνεντες** Ἄλκ. 37: — μέλλ. **-έσω** Σιμωνίδ. 7. 29, Σοφ. Ἠλ. 1057, Εὐρ.

Ἀνδρ. 464, Ἡρακλ. 300, Πλάτ. Συμπ. 214E, Ξεν. Ἀν. 1. 4, 16., 5. 5, 8· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. συχνότερον **-έσομαι**, Εὐρ. Βακχ. 1195, Πλάτ. Συμπ. 199A. Πολ. 379E, 383Δ, Ξεν. Ἑλλην. 3. 2, 6, Δημ. 27. 12, κτλ.· ποιητ. **-ήσω** Θέογν. 93, Πινδ. Π. 10. 107: — ἀόρ. α' **ἐπῄνεσα** Σοφ., Θουκ., κλ. (ἴδε κατωτ.), ποιητ. (ἀλλ' οὐχὶ Ἀττ.) **ἐπῄνησα** Ἰλ. Β. 335., Σ. 312, Θέογν. 876, Πινδ.: πρκμ. **ἐπῄνεκα** Ἰσοκρ. 276B. 287D, Πλάτ.: — Μέσ. ἀόρ. **ἐπῃνησάμην** ἢ **-εσάμην** Θεμίστ. 200C, Φαλάρ. Ἐπιστ. 13: — Παθ., μέλλ. **ἐπαινεθήσομαι** Ἀνδοκ. 21. 23, Πλάτ. Πολ. 474D: ἀόρ. **ἐπῃνέθην** Θουκ. 2. 25, Ἰσοκρ., κλ.: πρκμ. **ἐπῄνημαι** Ἱππ. 2. σ. 334, Littré, Ἰσοκρ. 281C. Ὁ τύπος οὗτος εἶναι κοινῶς ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **αἰνέω**, ἐπιδοκιμάζω, ἐγκρίνω, ἐπαινῶ, Λατ. laudare, παρ' Ὁμ. τὸ πλεῖστον ἀπολ., ἐπὶ δ' ἥνεον ἄλλοι Ἀχαιοί Ἰλ. Γ. 461, κτλ.· ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος Β. 335· μετὰ δοτ. πρσ., παραδέχομαι, συμμερίζομαι τὴν γνώμην τινός, Ἕκτορι γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι, «τῷ Ἕκτορι μὲν γὰρ συνήνεσαν κακὰ βουλευομένῳ (συμβουλεύοντι)» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Σ. 312: — ἀπολ., συναινῶ, συμφωνῶ, Ἀριστ. Ὄρν. 1616· ἐπαινεσάντων δ' αὐτῶν, ἐγκρινάντων δὲ δὲ αὐτῶν, Θουκ. 4. 65. **2)** ἐπαινῶ, τινά ἢ τι Ἀλκαῖος 37, Ἡρόδ. 3. 34., 6. 130, καὶ οὕτω κατὰ τὸ πλεῖστον παρ' Ἀττ. ἐπ. τινά τι, ἀλλὰ τότε τὸ πρᾶγμα ἀεὶ ἐκφέρεται δι' οὗδ. ἐπιθ. (ἢ ἐπιθετικῆς ἀντων.), τὰ μέν σ' ἐπαινῶ κούδαμῇ λήξω ποτὲ Αἰσχύλ. Πρ. 342, πρβλ. Θήβ. 1041, κτλ.· πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι Σοφ. Αἴ. 1381, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 222A· ὡσαύτως μετὰ δοτ. πράγμ. Δείναρχ. 111. 9· ἐπί τινι Ξεν. Ἀπομν. 3. 1. 31· εἴς τι Πλάτ. Ἀλκ. 1. 111A· κατά τι Διόδ. 1. 37· πρός τι Πλάτ. Θεαίτ. 145A· ὡσαύτως, ἐπ. τινά τινος Πλούτ. 2. 1D, Λουκ. Ἑρμότ. 42: — μετὰ μετοχ., ἐπαινέσεσθαί τινα ἀνασχόμενον Δημ. 538. 14· ἐπ. τινα ὅτι .. Πλάτ. Γοργ. 471D· ἐπ. τινα πρός τινα ὁ αὐτὸς Πολ. 501C· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἔπαινον ἐπαινεῖν ὁ αὐτὸς ἐν Λάχ. 181B, κ. ἀλλ. **3)** ἐπαινῶ τινα δημοσίᾳ ἐπί τινι κατορθώματι, Θουκ. 2. 25, Ἰσοκρ. 257B, κτλ. **4)** βούλομαι, ἐπιθυμῶ, ἀλλ' ἀνηβητηρίαν ῥώμην μ' ἐπαινῶ λαιβάνειν Εὐρ. Ἀνδρ. 553. **5)** ὁ ἀόρ. **ἐπῄνεσα** εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. μετὰ σημ. ἐνεστ. ἐπῄνεσ' ἔργον, ἐπαινῶ, ἐπιδοκιμάζω αὐτό, Σοφ. Αἴ. 536: καὶ ἀπολ., πολὺ καλά, λαμπρά, εὖγε!, ἐπῄνεσ'· ἴσθι δ'.. ἐκ κάρτα βαιῶν κτλ. ὁ αὐτὸς ἐν Ἀποσπ. 255, Ἀριστοφ. Ἀχ. 485· πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 1095, Μήδ. 707. **II.** = **παραινέω**, συμβουλεύω, τοιοῦσδ' ἐπαινεῖς ὄῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους; Σοφ. Αἴ. 1360, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 596, Ἱκ. 966· μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., ὑμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὔφημον φέρειν ὁ αὐτός ἐν Χο. 580· πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1322, Ο. Κ. 664. **III.** ὡς εὐγενὴς τρόπος μὴ ἀποδοχῆς προσκλήσεως, εὐχαριστῶ, Λατ. gratia est, benigne, κάλλιστ', ἐπαινῶ, «οὐ βούλομαι εἰσελθεῖν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Βάτρ. 508· οὕτως, ἐπαινοῦντες τὴν κλῆσιν οὐχ ὑπισχνοῦντο συνδειπνήσειν, ἐκφράζοντες εὐχαριστίας διὰ τὴν πρόσκλησιν .., Ξεν. Συμπ. 1, 7, πρβλ. Ἀν. 7. 7, 52. **IV.** ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω τινὰ μετὰ ζήλου, ὡς ἐγὼ κατεχόμενος καὶ μαινόμενος Ὅμηρον ἐπαινῶ, ἐπὶ ῥαψῳδοῦ, Πλάτ. Ἴων 536D, 541D.

ἐπαινή, ἡ, ἴδε **ἐπαινός**.

ἐπαίνημι, Αἰολ. ἀντὶ **ἐπαινέω**, Σιμωνίδ. 12. 19.

ἐπαινιττομαι, διαφ. γρ. ἐν Ἡρακλείδου Ἀλληγ. Ὁμηρ. 53, ἀντὶ τοῦ **ὑπαινίττομαι**.

ἐπαινίω, (οὐχὶ **-ιῶ**) Λακων. ἀντὶ **ἐπαινέω**, Ἀριστοφ. Λυσ. 198.

ἔπαινος, ὁ, ἐπιδοκιμασία, ἔπαινος, Σιμωνίδ. 5, Πινδ. Ἀποσπ. 174· ἔπαινον εἶχεν οὐκ ὀλίγον πρὸς τῶν πολιτῶν, ἐπῃνεῖτο μεγάλως ὑπὸ τῶν πολιτῶν, Ἡρόδ. 1. 96· πολλῷ ἐχρᾶτο τῷ ἐπαίνῳ ὑπερθωυμάζουσα, ὑπερεπῄνει θαυμάζουσα μεγάλως, ὁ αὐτὸς 3. 3· συχνὸν παρ' Ἀττ., ἐπαίνου τυχεῖν Σοφ. Ἀντ. 665, κλ.· κλεινή καὶ ἔπαινον ἔχουσα αὐτόθι 817· ἔπαινον ἐπαινεῖν Πλάτ. Λάχ. 181B: — ὡσαύτως κατὰ πληθ., Σοφ. Ο. Κ. 720, Ἠλ. 976, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 33, Πλάτ., κλ. **2)** δημόσιος ἔπαινος, διαφέρει δὲ ὁ ἔπαινος τοῦ ἐγκωμίου, ὡς τὸ γενικὸν ἀπὸ τοῦ μερικοῦ, ὁ μὲν γὰρ ἔπαινος, τῆς ἀρετῆς .. τὰ δ' ἐγκώμια τῶν ἔργων ὁμοίως καὶ τῶν σωματικῶν καὶ τῶν ψυχικῶν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 12, 6, Ρητ. 1. 9, 33· ἐπ. ποιεῖσθαι κατὰ ἢ περί τινος Πλάτ. Φαῖδρ. 260C· δοκεῖ γάρ μοι χρῆναι ἕκαστον ἡμῶν λόγον εἰπεῖν ἔπαινον Ἔρωτος ὁ αὐτὸς ἐν Συμπ. 117D· συντιθεὶς ἐπ. κατά τινος ὁ αὐτὸς ἐν Φαίδρῳ 260B· εἴς τινα οἷον ὕμνον πεποιημένον ἔπαινον εἰς τοὺς ἱερέας ὁ αὐτ. ἐν Νόμοις 947B. **II.** παρακίνεσις, συμβουλή, Σοφ. Ἀποσπ. 253.

ἐπαινός, ἡ, όν, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἐν Ἰλ. Ι. 457, 569, ἐν Ὀδ. Κ. 491, 534., Λ 47, καὶ παρ' Ἡσ. ἐν Θεογ. 768, ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ θηλ. (ἐπαινὴ Περσεφόνεια) ὡς ἐπίθετον τῆς θεᾶς ὅταν ἀναφέρηται μετὰ τοῦ Ἄϊδος οὕτω καὶ παρὰ τῷ Λουκ. ἐν Νεκ. 9 μετὰ τῆς Ἑκάτης (διότι ἄλλως καλεῖται **ἀγαυή**, κτλ.). Κοινῶς ἐκλαμβάνεται ὅτι εἶναι ἐπίτασις τοῦ ἁπλοῦ **αἰνή**, καθ' ὑπερβολὴν δεινή, φοβερά, ἀλλὰ τοῦτο ὁ Βουττμ. (Λεξίλογ. ἐν λ. **αἶνος** 3) ἀπορρίπτει ὡς ἀντίθετον τῇ ἀναλογίᾳ, καὶ ἀναγινώσκει διῃρημένως, ἐπ' αἰνῇ Περσεφόνεια, προσέτι ἡ φοβερὰ Περσ. Ἄλλοι πάλιν θεωροῦσι τὸ **ἐπαινὴ** ὡς ἐπιτομὴν τοῦ **ἐπαινετή**, κατ' εὐφημισμόν, ὡς τὸ **ἀμύμων**, κτλ. — Ἀρσενικὸν ἢ οὐδέτ. τῆς λέξεως δὲν ἀπαντᾷ.

ἐπαινουμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. ἐνεστ., ἀξιεπαίνως, Διόδ. 16. 88.

ἐπαιονάω, λούω (μεταθ.), τῷ θερμῷ (ἐξυπ. ὕδατι) ἐπαιονᾷ Ἀθήν. 411B. — Μέσ., λούομαι (ἀμεταθ.), Νικ. Ἀλεξιφ. 463.

ἐπαίρω, Ἰων. καὶ ποιητ. **ἐπαείρω** Ἡρόδ. 1. 204, καὶ ἀείποτε παρ' Ὁμ.: μέλλ. **ἐπᾰρῶ**: — ἀόρ. **ἐπῆρα** Ἡρόδ. 1. 87, Ἀττ.: — Παθ.: ἀόρ. **ἐπήρθην**, μετοχ. **ἐπαρθείς**. Σημ. τὸ καὶ τοποθετῶ αὐτὸ ἐπάνω εἴς τι, ἀμαξάων ἐπάειραν, «ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ἄραντες ἐπέθηκαν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Η. 426· ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσε κρατευτάων ἐπαείρας, ἄρας καὶ ἐπιθεὶς ἐπὶ τῶν «βάσεων, ὅ ἐστι τῶν λίθων ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι τίθενται ὀπτωμένων τῶν κρεῶν» (Σχόλ.), Ι. 214. **2)** ἐγείρω, ὑψώνω, κεφαλὴν ἐπαείρας Κ. 80· καί μ' ἔπαιρε Σοφ. Φιλ. 889· ἐπαίρων βλέφαρα ὁ αὐτὸς Ο. Τ. 1276· ἐπάειρε δέρην (λυρ.), Εὐρ. Τρῳ. 100· ἔπαιρε σαυτὸν Ἀριστοφ. Σφ. 996· ὥσπερ κοχλίας σεμνῶς ἐπηρκὼς τὰς ὀρρῦς Ἄμφις ἐν «Δεξιδημίδι» 1· ἐπάρας τὴν φωνὴν Δημ. 323. 1· ἐπ. ἱστία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὑφίεσθαι, Πλουτ. Λούκ. 3: — Μέσ., Ἴσον ἐπεὶ κείνοις με τεῷ ἐπαείραο μαζῷ, μὲ ἐσήκωσες καὶ μὲ ἔβαλες εἰς τὸν μαστόν σου, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 734· λόγχην, ὅπλα ἐπαίρεσθαι Εὐρ. Ι. Τ. 1484, Βακχ. 789· ἱστοὺς Πολύβ. 1. 61, 7· μεταφ., τί .. στάσιν γλώσσης ἐπήρασθε; Σοφ. Ο. Τ. 635· πολλοὺς καὶ θρασεῖς τῇ πόλει ἐπαιρόμενος λόγους Δημ. 302. 13. **3)** ἐξυψῶ, μεγαλύνω, ἐπαείρειν τινὰ Πινδ. Ο. 9. 31· ἐπαίρειν τὸν πατρῷον οἶκον Ξεν. Ἀπομν. 3. 6, 2. **4)** ἀμεταθ., ἐγείρω ἐμαυτὸν ἢ τὸ σκέλος, ἐπάρας ἀπεματάϊσε Ἡρόδ. 2. 162· οὕτως ἐν τῷ παθ., Ἀριστοφ. Λυσ. 937. **II.** διεγείρω, παρακινῶ, πολλά τέ μιν καὶ μεγάλα τὰ ἐπαείροντα καὶ ἐποτρύνοντα ἦν Ἡρόδ. 1. 204· τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων; Σοφ. Ο. Τ. 1328· πέρα τοῦ καιροῦ τοὺς ἑτέρους ἐπ. Δημ. 208. 6· ἐπ. θυμόν τινι Εὐρ. Ι. Α. 125· εἴ τι τοῦτό σε ψυχὴν ἐπαίρει ὁ αὐτὸς ἐν Ἡρακλ. 172· διεγείρω ἢ ἐξάπτω δι' ἐλπίδων τὴν διάνοιάν τινος ὅπως πράξῃ τι, μετ' ἀπαρ., εἰρωτᾶν εἰ οὔτι αἰσχύνεται ἐπάρας Κροῖσον στρατεύεσθαι Ἡρόδ. 1. 90· ἦτις με γῆμ' ἐπῆρε, «ἀνέπεισε, παρεκίνησε» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 42, πρβλ. Βατρ. 1041· ἐπ. τινὰ ὥστε .. Εὐρ. Ἰκ. 581· ὅστις μ' ἐπάρας ἔργον (ἐξυπακ. πρᾶξαι) ὁ αὐτὸς ἐν Ὀρ. 286: — Παθ., ἐπαρθεὶς τῷ μαντηίῳ Ἡρόδ. 1. 90, πρβλ. 5. 91· τοῖς δωρήμασι 7. 38· πλούτῳ, τιμῇ Πλάτ. Πολ. 434A, 608B· ὑπὸ λόγων Ἀριστοφ. Ὄρν. 1448· τοῖς λόγοις Θουκ. 4. 121· δεινότητι καὶ ξυνέσεως ἀγῶνι ὁ αὐτὸς 2. 37· ὑπὸ μισθοῦ ὁ αὐτὸς 7. 13· ἐπ. ἐς τὸ νεωτερίζειν ὁ αὐτὸς 4. 108· καὶ ἀπαρ., ἐπήρθην γράψαι Ἰσοκρ. 84C, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 232A. **2)** ἐν τῷ Παθ. ὡσαύτως, ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι ἐπί τινι, εὐδαιμονίῃ μεγάλῃ Ἡρόδ. 5. 81· ψυχρῇ νίκῃ 9. 49, πρβλ. 1. 212., 4. 130· ἐν τινι Θουκ. 4. 18· ἐπί τινι Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 25· πρός τι Θουκ. 6. 11., 8. 2· ἔκ τινος Πολύβ. 1. 29, 4· ὡσαύτως, Ἑλλὰς τῇ ὁρμῇ ἐπῄρται, «τῇ ἡμετέρᾳ ὁρμῇ μετεώρος ἐστι» (Σχόλ.), ἢ κατὰ τὸν Δούκαν «ἀποβλέπει σύμπασα ἡ Ἑλλὰς εἰς τὴν ἡμετέραν ταύτην ἐκστρατείαν», ἀναμένει ἀνήσυχος τὸ ἀποτέλεσμα, Θουκ. 2. 11· ἀπολ., ἐπαίρομαι, ἀλαζονεύομαι, ὡς καὶ νῦν, ἀνδρὸς .. φανερῶς ἐπηρμένου Ἀριστοφ. Νεφ. 810· παραφέρομαι, Πλουτ. Κικ. 25, κτλ.

ἐπαισθάνομαι: μέλλ. **-αισθήσομαι**: Ἀποθ.: — λαμβάνω αἴσθησίν τινος, αἰσθάνομαί τι, ἀκούω, μετὰ γεν. ἀντικειμένου, τέκνον, τίνος φώνημα; μῶν Ὀδυσσέως ἐπῃσθόμην; Σοφ. Φιλ. 1296· οὔ τἂν ποτ' ὀμῇς τῆς ἐμῆς ἐπήσθετο ὁ αὐτὸς ἐν Ο. Κ. 1351, πρβλ. Ἀντ. 1183. **2)** αἰσθάνομαι, ὡς καὶ νῦν, μετ' αἰτ., τί δ' ἐπαισθομένη ..; Αἰσχύλ. Ἀγ. 85· καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω, ἐθούνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν Σοφ. Αἴ. 553, Δημ. 24. 4, κτλ.· τὸν σὸν ὡς ἐπῃσθόμην μόρον, ὅτε ἔμαθον τὸν σὸν μόρον, Σοφ. Αἴ. 996· μετὰ μετοχ., ὁ δ' ὡς ἐπήσθετ' ἐκ θεοῦ καλούμενος, ὅτε ἠσθάνθη ὅτι ἐκαλεῖτο ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ὁ αὐτὸς ἐν Ο. Κ. 1629· ἠσθέντα δ' αὐτὸν ὡς ἐπῃσθόμην ἐγώ, ὅτε δὲ κατενόησα ὅτι ἠὐχαριστήθη, Εὐρ. Κύκλ. 420. **3)** ἐπανέρχομαι εἰς ἐμαυτόν, ἀνακτῶμαι, ἀ κλαμβάνω τὰς αἰσθήσεις μου, Ἱππ. 490.

ἐπαίσθημα, τό, τὸ ἐνέργημα τῆς αἰσθήσεως, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 32.

ἐπαίσθησις, εως, ἡ, τὸ ἐπαισθάνεσθαι, κατανοεῖν, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 52.

ἐπαΐσσω: μέλλ. **-ξω**: συνηρ. Ἀττ. **ἐπᾱσσω, -ττω**: μέλλ. **-άξω**: [**ἄϊσσω** Ἐπ., **ἄϊσσω** Ἀττ.]. Ἐφορμῶ κατά τινος ἢ ἐπί τι, μετὰ γεν., Αἰνείαο δ' ἐπαΐξαι μεμνημένος ἵπποιν, ἐφορμῆσαι κατ' αὐτῶν, Ἰλ. Ε. 263· σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον, «σπουδῇ ἐφορμῶντα κατὰ τῶν νεῶν ἐκώλυον» (Θ. Γαζῆς), Ν. 687· (οὐδέποτε οὕτως ἐν τῇ Ὀδ.). **2)** μετὰ δοτ. προσ., Κίρκη ἐπαΐξαι, ἐφορμῆσαι κατ' αὐτῆς, Ὀδ. Κ. 295, 322: ἐν Ἰλ. μόνον μετὰ δοτ. ὀργανικῆς, ξίφει, δουρὶ ἐπ.' Ἰλ. Ε. 584, κτλ.· οὕτως, ἡ μέν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσον μελίῃσιν Ὀδ. Ξ. 281. **3)** μετ'

αἴτ., ὁρμῶ, ἐπιτίθεμαι κατά τινος, διώκω, "Ἕκτορ' ἐπαΐσσων, «τὸν Ἕκτορα διώκων» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 64· τεῖχος ἐπαΐξαι «ἐπὶ τὸ τεῖχος ὁρμῆσαι» (Θ. Γαζῆς), Μ. 308· (οὐδέποτε οὕτως ἐν τῇ Ὀδ.): — Μέσ., ἐπαΐξασθαι ἄεθλον, «ἐπὶ τὸ ἔπαθλον ὁρμήσειν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ.773. **4)** ἀλλὰ παρ' Ὅμ. τὸ πλεῖστον ἀπολύτως, ἐπὶ ἱέρακος, ταρφέ' ἐπαΐσσει, συνεχῶς ἐφορμᾷ, Ἰλ. Χ. 142· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, ἐπαΐξας .. ἐκ νεφελάων Β.146, κτλ.: οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., Ἀρστοφ. Ἀχ.1171· ἐπάξας ἐς δόμους Σοφ. Αἴ. 305· σπανίως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ὡς ἐν Πλάτ. Θεαιτ. 190Α, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 44, 5. **II.** μετ' αἰτ., κινῶ τι μεθ' ὁρμῆς, πᾷ πόδ' ἐπάξας ..; πρὸς ποῖον μέρος κινήσας τὸν πόδα ..; Εὐρ. Ἑκ.1071, πρβλ. **βαίνω** ἐν τέλει· γυμνὸν ἐπαΐσσων παλάμῃ ξίφος Ἀπολλ. Ρόδ. Α 1254: ἐν τῷ Παθ., οὐδέ τι χεῖρες ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἑλαφραί, «οὐδὲ αἱ χεῖρες ἑκατέρωθεν ἐκ τῶν ὤμων κινοῦνται ἐλαφρῶς» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 628.

ἐπάϊστος, ον, (ἐπαΐω), φανερός, μετὰ μετοχ., ὡς ἐπάϊστος ἐγένετο ἐργασμένος Ἡρόδ. 2. 119· ἐπάϊστος ἐγένετο ὁ Τιμόξεινος προδιδοὺς τὴν Ποτίδαιαν ὁ αὐτ. 8.128, πρβλ. 6. 74· οὕτως ἐν 3. 15., 7. 146 πρέπει ἐκ τῶν συμφραζομένων νὰ ἐξυπακουσθῇ μετοχή.

ἐπαισχής, ές, (αἶσχος), ἐπονείδιστος, προξενῶν αἰσχύνην, Δίων Κ. 56.13· —«ἐπαισχές, αἰσχύνης παραίτιον» Σουΐδ. ἐν λέξει.

ἐπαισχύνομαι: μέλλ. **-αισχυνθήσομαι:** Ἀποθ.: — Αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι ἐπί τινι, ἐπαισχύνεσθαι τῷ οὐνόματι Ἡρόδ. 1.143. μετ' αἰτ., ἐντρέπομαί τινα, ἐπῃσχύνθησαν αὐτὸν καὶ ἐσιώπησαν Ξεν. Ἑλλην. 4. 1, 34· αἰσχύνονται τὸ τολμᾶν .. Πλάτ. Σοφιστ.247C· μετ' ἀπαρ., ἐντρέπομαι, τἀναντί' εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι Αἰσχύλ. Ἀγ.1373· μετὰ μετοχ., ἐντρέπομαι ὅτι ἔπραξά τι, εἰρωτᾶν εἰ οὔ τι ἐπαισχύνεται .. ἐπάρας Κροῖσον στρατεύεσθαι ἐπὶ Πέρσας Ἡρόδ.1. 90 οὐδ' ἐπαισχύνει λέγων; Σοφ. Αἴ.1307, Φιλ. 929, κτλ., ἀπολ., αἰσθάνομαι αἰσχύνην, δεικνύω συναίσθησιν αἰσχύνης, Πλάτ. Πολ. 573Β, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 80.

ἐπαιτέω, ἀπαιτῶ καὶ ἄλλο τι πρὸς τῷ δοθέντι μοι, εἰ καί νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο μεῖζον ἐπαιτήσειας Ἰλ. Ψ. 593· ὧν δ' ἐπαιτεῖς Σοφ. Ο. Τ.1416· ἀπολ., ἀπαιτῶ, θέλω περισσότερον, ἄσσα φαγὼν ἔτ' ἐπήτεον Ποσείδιππ. παρ' Ἀθην. 412Ε. — οὕτως ἐν τῷ Μέσ., Σοφ. Ἠλ.1124. **2)** ζητῶ ὡς ἐπαίτης, «διακονεύω», ἄλλους ἐπαιτῶ τὸν καθ' ἡμέραν βίον ὁ αὐτὸς ἐν Ο. Κ.1364· βίον δ' ἐπαιτῶν εἶρπ' ἀγύρτης τις λάτρις Εὐρ. Ῥῆσ. 715.

ἐπαίτης ου, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ζήτουλας», «διακονιάρης», Ἀθήν.192F, Δίων Κ. 66. 8.

ἐπαίτησις, εως, ἡ, τὸ ἐπαιτεῖν, τέκνον ζωὴν ἐπαιτήσεως μὴ βιώσης Ἑβδ. (Σειράχ. Μ', 28, 30), Ὠριγέν. ΙΙΙ.1413C. Παρὰ Δίωνι. Ἀλ. ἐν Τέχνῃ Ρητ.13, σ. 362· 9 ἡ σημασία τῆς λέξ.ως φαίνεται ἀσαφής· ἴσως νὰ σημαίνῃ αἴτησιν, ἀλλὰ πιθανὸν νὰ εἶναι τὸ χωρίον ἐρθαρμένον.

ἐπαιτία, ἡ, γράφεται καὶ **ἐπαιτεία,** τὸ ἐπαιτεῖν, «διακόνευμα», Γλωσσ. (ἀδόκιμον). Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 133.

ἐπαιτιάομαι: μέλλ. **-άσομαι** [ᾰ], Ἰων. **-ήσομαι:** Ἀποθ.: — αἰτιῶμαί τινι ἐπί τινι, οὐκ ἔχειν δὲ ὅν τινα ἐπαιτιᾶται Ἡρόδ. 2. 121, 2, καὶ Ἀττ.· θεὸν ἐπ. Ἱππ. π. Ἀέρ. 293· ἐπ. τινά τινος Θουκ. 6. 28, Δημ. 552. 1· κἀμὲ γάρ τι ξυμφορᾶς (διάφ. γρ. συμφορᾶς) ἐπαιτιᾷ; μήπως αἰτιᾶσαι καὶ ἐμὲ ἐν μέρει, διὰ τὰς συμφορὰς σου; Αἰσχύλ. Πρ. 974· ὡσαύτως, κείνην ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου Σοφ. Ἀντ. 490: — μετ' ἀπαρ., ὧν ἐπαιτιᾷ με ὁρᾶν ὁ αὐτὸς ἐν Ο.Τ. 645· ὃν .. με .. τρέφειν μιάστορα ἐπητιάσω ὁ αὐτὸς ἐν Ἰλ. 604· Αἴσωπον .. ἐπητιῶντο κλέψαι, κατηγόρουν ὅτι ἔκλεψεν, Ἀριστοφ. Σφ.1447, κτλ.· οὕτω, ἐπαιτ. τινά ὅτι .. Ἡρόδ. 6. 30, Θουκ. 2.7., 5.16: — μετ' αἰτ. πράγμ., τήν τε ἰδίαν ξυμφορὰν τῆς φυγῆς ἐπητιάσατο καὶ ἀνωλοφύρατο, «προσεκλαύθη διὰ τὴν ἐξορίαν του παραπονούμενος» (Δούκας), ὁ αὐτὸς 8. 81· τὸ μῆκος τῆς πορείας Πλάτ. Ἐπιστ. 329Α· ἀλλὰ μετὰ συστοίχ. αἰτ., μείζονα ἐπαιτιώμενος, φέρων βαρυτέρας κατηγορίας, Ἡρόδ.1. 26· αἰτίας ἐπ. Πλάτ. Φαίδων 98Β· τοῦτο ἐπαιτιῶμαι, μετ' ἀπαρ., παραπονοῦμαι διὰ τοῦτο ὅτι δηλ. .., ὁ αὐτὸς ἐν Πολ. 497Β: — ὡσαύτως μετὰ διπλ. αἰτιατ., ἃ ἐπαιτῶμαι ταύτην, δι' ἃ κατηγορῶ αὐτήν, Ἀντιφῶν 112.29.

ἐπαίτιος, ον, (αἰτία), ὃν πρέπει νὰ αἰτιᾶται τις, ἀξιοκατάκριτος. **1)** ἐπὶ προσώπων, οὔτ' μοι ὕμμες ἐπαίτιοι Ἰλ. Α. 335· μετὰ γεν., καὶ τῶνδε κοινῇ Λοξίας ἐπαίτιος Αἰσχύλ. Εὐμ. 465, Εὐρ.Ἱππ.1382· κατηγορούμενος περί τινος, ὧν ἐπαίτιος ἦν Θουκ. 6. 61: — ἐπ. πρός τινι Πλουτ. Δίωνος καὶ Βρούτου Σύγκρ. 2. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἐπαίτιου ἀναχωρήσεως, δι' ἣν δηλ. ἐν μεγάλῃ αἰτίᾳ εἶχον τὸν Ἄγιν, Θουκ. 5. 65· ἐπαιτιώτατοι τῶν κινδύνων Λυσ.111. 38.

ἐπαίτια, τά, = **προστιμήματα,** πρόσθετος ποινὴ ἐπιβαλλομένη ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου, Σόλων παρὰ Πολυδ. Ι', 22, Δημ.735.5· πρβλ. **προστιμάω.**

ἐπαιτικός, ή, όν, ὁ τοῦ ἐπαίτου, Ἀποφθέγμ. Πλατέρων 288Β.

ἐπαιτοσύνη, ἡ, = **ἐπαίτησις,** Χαρίσιος 554. 18.

ἐπαιχμάζω, ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, ταῦροι πυρόεντες ἐπαιχμάζουσι σύεσσι Ὀππ. Κυν.1.389, ὡς Brunk. ἀντὶ **ἐποχμάζουσι.**

ἐπαΐω, συνηρ. **ἐπῶ,** Εὐρ Ἡρ.Μαιν.772 (ἴδε **ἀΐω**)· εἶδω ἀκράσιν, ὑπακούω, θεῶν οὐδὲν ἐπαΐοντες Αἰσχ.Ἱκ.759, πρβλ. Εὐρ. Ἕνθ' ἀνωτ., ἐπακούω, ἀκούω, τῆς φωνῆς Πλουτ. Βρ.ῦτ.16. **2)** αἰσθάνομαι, ὁπότ' .. ἐπαΐσσιν ἔαρ φυτὰ νεκτάρια Πινδ. Ἀποσπ. 45.14· θεοὶ ἔναιμοί τε καὶ σαρκώδεις καὶ ἐπαΐοντες σιδηρίων Ἡρόδ. 3. 29· δηγμάτων Αἰλ. π. Ζ. 1. 5· μετὰ μετοχ., οὐκ ἐπαΐεις καταγελώμενος Ἀριστοφ. Σφ. 516· ἀπολ., ὡς ἐπῄϊσε, ὅτε ᾐσθάνθη, Ἡρόδ. 9. 93. **3)** κατανοῶ, καταλαμβάνω, μετ' αἰτ., τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω Σοφ. Αἴ.1263· ἰδίως ἐπὶ διδασκομένων, ἐπαΐσνθ' ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν κατ' ἐνόπλιον, χὠποῖος αὖ κατὰ δάκτυλον Ἀριστοφ. Νεφ. 650· ἐπ. τό τε καλὸν καὶ μὴ Πλάτ. Νόμοι 701Α· ἐπ. τίς πολιτεία συμφέρει Ἀριστ. Ρητ.1. 4,13· εἴ τι κἀγὼ τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαΐω Λουκ. ὑπὲρ τοῦ ἐν Προσαγ. Ἰταϊσμ. 13, κτλ.· εἶμαι γνώστης, ἐπίσταμαι, παρά τε τούτου καὶ παρ' ἄλλων οὓς ἂν οἴωμαί τι τούτων ἐπαΐειν Πλάτ. Θεαίτ. 145D· οἱ αὐλήσεως ἐπαΐοντες ὁ αὐτὸς ἐν Πρωτ. 327C· ὁ ἐπαΐων περὶ τῶν δικαίων καὶ ἀδίκων ὁ αὐτὸς ἐν Κρίτωνι 48Α· ἐπαΐεις οὐδὲν περὶ γυμναστικῆς ὁ αὐτὸς ἐν Γοργ. 518, πρβλ. Ἀπολ. 19C, Πολ. 598C, Ἱππ. Μείζ. 289Ε, κτλ.· ἀπολ., ὁ ἐπαΐων ὁ αὐτὸς ἐν Πρωτ. 314Α, Φαῖδρ. 275Ε· μετὰ τοῦ εἰδέναι, τό γε εἰδέναι καὶ ἐπαΐειν τῇ τέχνῃ τῆς ἐμπειρίας ὑπάρχειν οἰόμεθα μᾶλλον Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1.1,10.

ἐπαιωρέω, σηκῶνω τι ὑψηλὰ καὶ ἐπιθέτω αὐτὸ ἐπάνω εἴς τι, ἢ κρατῶ τι μετέωρον ἐπί τινος, στέφανον κομόωντα Ἁρμονίης Ἥφαιστος ἐπηώρησε καρήνῳ Νόνν. Δ. 5.132· ἐπηώρησε καρήνων αὐτόθι 4, 456· ἔχω τι μετέωρον, ἐπ. πτερὸν ἠέρι πολλῷ Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 312, 5· μεταφ., ἐπ. εὐτυχίαις βίον Ἀνθ. Π.7. 645. **II.** Παθ., αἰωροῦμαι ἄνωθεν ἢ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐπιπλέω, τὸ δὲ βαφικὸν ἐστιν ἐπανθισμὸς πορφυροῦς ἐπαιωρούμενος τοῖς χαλκείοις, περὶ τοῦ ἰνδικοῦ, Διοσκ. 5. 107· ἐλπίσιν ἐπαιωρούμενοι, κρατούμενοι μετέωροι, Λουκ. Ἀλέξ. 16· ἐπαιωρεῖσθαι πολέμῳ, διεξάγειν αὐτὸν ἀμελῶς, οὐχὶ δραστηρίως, Πλουτ. Πελοπ. 29· ἐν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 336, ῥίπτω ὅλον τὸ βάρος τοῦ σώματός μου ἐπί τινος διαρκούσης χειρουργικῆς ἐργασίας πρὸς τοποθέτησιν ἐξηρθρωμένου μέλους τοῦ σώματος. **2)** ὡς τὸ Λατ. imminere, ἐπικρέμαμαι, ἀπειλῶ, τινι Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 639, Πλουτ. Πομπ.17· ξίφος .. τοῖς αὐχέσιν ἐπαιωρούμενον Ἡρῳδιαν. 5, 2, 3.

ἐπακανθίζω, ἐπὶ φυτοῦ, εἶμαι ἀκανθώδης τὴν ἐπιφάνειαν, ἰσχυρὰ γὰρ ἡ ῥίζα καὶ οὐ πόρρω τῆς τῶν καλάμων πλήν ἐπακανθίζουσα Θεόφρ. περὶ Φυτ. Ἰστ. 3.10,1· ἴδε **παρακανθίζω.**

ἐπᾰκέομαι, Μέσ., διορθώνω, ἐπισκευάζω, τὸν δρόμιον, τὰς γεφύρας Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ.1688.37,41 (ἔνθα εἶναι γεγραμμένον **ἐφακ-**).

ἐπακκουμβίζω, = ἀκκουμβίζω, ἐπί τι Μοσχίων 51. Τὸ δὲ **ἀκκουμβίζω** (Λατ. accumbo) = **κατακλίνομαι,** κυρίως παρὰ τὴν τράπεζαν ὅπως δειπνήσω, ὅτε ἀκκουμβίσωσιν οἱ δεσπόται ἐπὶ τῆς τραπέζης Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. 47, Νικήτ. Βυζάντ. 768Β. **2)** = ἀπερείδομαι, «ἀπερείδομαι τὸν πόκον, ἀντὶ τοῦ ἀποτίθημαι, ἀκκουμβίζω» Σουΐδ. — (Σημ. — Ἐτέθη ἐνταῦθα τὸ ῥῆμα τοῦτο ὡς παραλειφθὲν ἐν τῷ **ἄλφα**).

ἐπακμάζω: μέλλ. **-άσω,** ἔρχομαι εἰς ἀκμήν, ἢ εἶμαι ἐν ἀκμῇ, Ἀριστοφ. 2.1, Ἡλιόδ.7. 8· μεταφ., ἐπακμιάσαντος τοῦ πάθους, φήσαντος εἰς ὕψιστον βαθμὸν ἐξάψεως, Λουκ. Ἀποκηρυττ.17, Ἀθήν. 18Ε· οὐδ' ὅτε ἐπήκμασαν οἱ ἐτησίαι, ὅτε ἦσαν ἐν τῇ ἑαυτῶν ἀκμῇ, Στράβων 692. **II.** ἀκμάζω ἢ ζῶ μετά τινα, τρεῖς δὲ ἐκ τῶν ἐπακμιασάντων τούτοις, ἐκ τῶν ἀκμασάντων μετὰ τούτους, Διον. Ἀλ. περὶ Ἀρχ. Ρητ. 4, σ. 451, 8, πρὸς Γν. Ὁμπ. Ἐπιστ. 4. σ.771,10.

ἐπακμαστικός, ή, όν, προβαίνων εἰς τὴν ἀκμὴν αὐτοῦ, εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον, ἐπὶ πυρετοῦ, Θεοφ. Νόνν. τ.1. σ. 430, κλ.

ἔπακμος, ον, (ἀκμή) ὁ ἐν ἀκμῇ, ἐπάκμιους κόρας = ἐπιγάμους, ὡραίας γάμου, Διον. Ἀλ. 4. 28. **II.** ἔχων ἀκμήν, δηλ. αἰχμήν, λήγων εἰς ὀξύ, «μυτερός», ἄκανθα, Διοσκ.1.119· ὀδοὺς Ἡλούτ. 2. 966C.

ἐπακοή, ῆς, ἡ, = τὸ **ἐπακούειν,** Καισάρ.1072.

ἐπακολουθέω, ἀκολουθῶ ἀμέσως ἢ ἐκ τοῦ πλησίον τινά, διώκω, τινι Ἀριστοφ. Σφ. 1328, Πλάτ. Ἀπολ. 23C, κ. ἀλλ.· — ἀπολ. Ἱππ. π. Ἀγμ. 763, Θουκ. 5. 65, κτλ.· καὶ ἅμα ἐδεξιοῦτο αὐτὸν καὶ ἡ χεὶρ τοῦ νεκροῦ ἐπηκολούθησεν (ἔξυπ. τῇ τοῦ Κύρου δεξιᾷ)· ἀπεκέκοπτο γὰρ κοπίδι ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων Ξεν. Κύρ.7. 3, 8. **2)** καταδιώκω ἐχθρόν, Θουκ. 4.128, Ξεν. Ἀν. 4.1,1, κτλ. **3)** παρακολουθῶ διὰ τοῦ νοῦ, νοῶ, καταλαμβάνω, καθ' ὅσον δυνατὸν μάλιστ' ἀνθρώπῳ ἐπακολουθῆσαι Πλάτ. Φαίδων 107Β· τοῖς λεγομένοις ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 861C· τοῖς λέγουσι ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 243Α· κάλλιστ' ἐπακο-

λουθεῖς ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 936Α, κτλ, **4)** ἕπομαι, ἤτοι ὑπακούω, συμμορφοῦμαί τινι, τοῖς πάθεσι Δημ. 805. 24· αὐτῶν τῇ προαιρέσει Φίλιππος παρὰ Δημ. 284. 6· ταῖς τῶν ποιητῶν βλασφημίαις ἐπ. Ἰσοκρ. 228D. **5)** παρακολουθῶ τι ἢ ἀφοσιοῦμαι εἴς τι, ἀλλ' ἀνάγκη τὸν πράττοντα τῷ πραττομένῳ ἐπακολουθεῖν μὴ ἐν παρέργου μέρει Πλάτ. Πολ. 370Β· ἐν τέλει.

ἐπᾰκολούθημα, τό, τὸ ἐπακολουθοῦν τι, ἀποτέλεσμα, εὐσεβείας ἐπακολούθημα τὴν τοιαύτην χάριν καὶ δημιαγωγίαν γενέσθαι Πλουτ. Νικ. 4., Κλήμ. Ἀλ. 331, Σέξτ. Ἐμπ.177.15.

ἐπᾰκολούθησις, εως, ἡ, ἐπακολουθία, Μ. Ἀντων. 6. 44· οὔτι τῶν κατ' ἐπακολούθησιν, τῶν κατ' ἀκολουθίαν, Πλούτ. 2.117D.

ἐπακολουθητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπακολουθῶ**, δεῖ ἐπακολουθεῖν, οὐκ ἐπακολουθητέον τῇ τούτων ἀπονοίᾳ Δημ.1402.14.

ἐπακολουθία, ἡ, πᾶν ὅ,τι ἐπακολουθεῖ, ὡς τὸ **ἐπακολούθησις**, Φιλόδημ. περὶ ὀργῆς 1. σ. 18.

ἐπᾰκόλουθος, ον, ἀκολουθῶν ἔκ τινος, ἐπαγγειλάμενος γὰρ οὐκ εἶπε τὸ ἐπακόλουθον τῆς ἐπαγγελίας Ἀριστείδ. 2. 498. Ἐπίρρ. **-θως**, συμφώνως πρός, ἑαυτῶν τρόπῳ Ἀντίπατρ. παρὰ Στοβ. 428. 9.

ἐπακονάω, ἀκονῶ, ἀκονίζω, ἐπηκονημένη ξοῖς Ἐπιγρ. Λεβαδείας, Ἀθην. τ. Δ', σ. 372, στ.104, κ. ἀλλ., λειστρίον ἐπηκονημένον αὐτόθι σ. 374, στ.168.

ἐπᾰκοντίζω: μέλλ. **-ίσω**, ἀκοντίζω κατά τινος, Ἐπιστ. Σωκράτ. σ. 66. 29.

ἐπακοντισμός, ὄνομα βόλου, δηλ. βολῆς κύβου, «ἐπακοντισμός· βόλου ὄνομα» Ἡσύχ.· — κατὰ δὲ Πολυδ. (Ζ', 204) λέγεται καὶ **ἐπακοντιστὴς** (ἐξυπ. **βόλος**).

ἐπᾰκοος, Δωρ. ἀντὶ **ἐπήκοος**, ἐπάκοος γένευ Πινδ. Ο. 14. 21.

ἐπᾰκουός, όν, (ἐπακούω), ἀκροατής, ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα, ἀκροατὴν τῶν διαδικασιῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ ἔνθα ἐγίνοντο αἱ δίκαι, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 29, πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 236· ἀλλαχοῦ **ἐπήκοος**.

ἐπακουσμός, ὁ, = τὸ ἐπακούειν, Ὠριγ. ΙΙΙ. 361Β.

ἐπᾰκούω: μέλλ. **-ακούσομαι**, δίδω ἀκρόασιν, ἀκούω μετὰ προσοχῆς ἢ ἁπλῶς ἀκούω, μετ' αἰτ. πράγμ., ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἰλ. Γ. 277, Ὀδ. Λ.108· παροιμ., ὁποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις, ὁποῖον λόγον εἴπες, τοιοῦτον καὶ θὰ ἀκούσῃς, Ἰλ. Υ. 250· εὖτ' ἂν γεράνου φωνὴν ἐπακούσῃς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 448· ἀλλ' ἔτι τόνδ' ἐπάκουσον (δηλ. τὸν χρησμὸν) Ἀριστοφ. Ἱππ. 1080· προστιθεμένης μετοχῆς, ἀκούω νὰ λέγηται, νὰ φημίζηται, ἔστιν δ' οἷον ἐγὼ γᾶς ἐπ' Ἀσίας οὐκ ἐπακούω .. βλαστὸν φύτευμα Σοφ. Ο. Κ. 694· ἀκούω τινά, μή ποτέ τις αὐτὸν ἴδῃ τῶν νέων ἢ καὶ ἐπακούσῃ ὀρῶντα ἢ λέγοντά τι τῶν αἰσχρῶν Πλάτ. Νόμοι 729Β·—ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγμ., τῆς φωνῆς Ἡρόδ. 2. 70· ἀκούω περί .., ἀκούω νὰ γίνηται λόγος περί, μόχθων ἐπ. Εὐρ. Τρῳ.166:—μετ' αἰτ. πράγμ., ὄφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος ἠδ' ἐπακούσῃ ὃ ξεῖνος ἐμέθεν Ὀδ. Τ. 98· μετὰ γεν., ὅσοι ὑμέων τυγχάνουσιν ἐπακούοντες (ἐξυπ. ἐμοῦ), ὅσοι ἐξ ὑμῶν μὲ ἀκούετε, ὅσοι ἐξ ὑμῶν συμβαίνει νά με ἀκούητε, Ἡρόδ. 9. 98· ἀκούω, ἐμοῦ **ἐπάκουσον** Σοφοκλ. Οἰδίπ. Τυράνν. 708, Πλάτων Γοργίας 487C· — σπανίως μετὰ δοτικ. προσώπ., ἐπ. μοι ὁ αὐτὸς ἐν Σοφιστ. 227C· μετὰ δοτ. πράγμ., ταῖς εὐχαῖς Διον. Ἀλ. 13.7. **2)** ἀπολ., δίδω προσοχὴν εἰς τὰς ἱκεσίας τινός, ἀκούω αὐτὰς εὐμενῶς, νῦν ἐπάκουσον, νῦν ἐπάρηξον Αἰσχύλ. Χο. 725· ἐπακούσατε (ὑπακούσατε Δινδ.) σεξάμεναι θυσίαν Ἀριστοφ. Νεφ. 274· μή τις τῶν ἀμυήτων ἐπακούσῃ, μήπως «κρυφακούσῃ» τις ἐκ τῶν μὴ μεμυημένων, Πλάτ. Θεαίτ.155Ε, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 628· ἢ ἁπλῶς ἀκούω, Θουκ.1. 53, κτλ. **3)** μεταγν., ὡς τὸ **ἐπαΐω**, κατανοῶ, καταλαμβάνω, τινὸς Λουκ. περὶ Ὀρχ. 64, Πλουτ. Φλαμ.10. **ΙΙ.** μετὰ γεν. πράγμ., ἀκούω τι ἰδιαιτέρως λεγόμενον, ἔχω γνῶσιν αὐτοῦ, μετέχω αὐτοῦ, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν, ὅσοι δὲν εἶχον γνῶσιν τοῦ προβουλεύματος τῶν ἡγεμόνων, Ἰλ. Β.143· δίκης ἐπάκουε, «τοῦ δικαίου ἄκουε, ἤγουν αἴσθησιν ἔχε» (Μοσχόπ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 273· δίδω προσοχήν, ἀκούω μετὰ προσοχῆς, σὺ δ' ἐμῶν μύθων ἐπάκουσον Σοφ. Φιλ.1417· οὕτω μετὰ δοτ., ἐπ. τῷ κελεύσματι Ἡρόδ. 4.141.

ἐπακρῐβόω, πραγματεύομαι μετὰ προσοχῆς καὶ ἀκριβείας, ἐξακριβόω, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ.10.75, οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Διοδ. Ἀποσπ. 611.75.

ἐπακρῐ́ζω, φθάνω εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον πράγματός τινος, πολλῶν αἱμάτων ἐπήκρισε τλήμιον Ὀρέστης («ἐπ' ἄκρον ἦλθε» Σχολ.), ἔφθασεν εἰς ὕψιστον σημεῖον αἱματηρῶν ἔργων, Αἰσχύλ. Χο. 932. Κατὰ τὸν Εὐστ. (Ὀδ.1636, 49) «ἐπήκρισε ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἄκρον ἦγαγε καὶ τέλος ἐπέθηκεν», πρβλ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπήκρισεν**.

ἐπᾰ́κριος, α, ον, (ἄκρα) ὁ ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων, ἐπίθ. τοῦ Διός, Ἱερεὺς .. Ἐπακρίου Διὸς Πολύζ. ἐν «Μουσῶν γοναῖς» 1, (Ἐτυμ. Μ. 352, 50)·—«Ἐπάκριος· Ζεύς· ὁ ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ὀρῶν ἱδρυμένος. ἐπὶ γὰρ τῶν ὀρῶν τοὺς βωμοὺς αὐτῷ ἵδρυον ὡς ἐπὶ πολύ» Ἡσύχ., πρβλ. Εὐστ. Ὀδ.1747. 59. **ΙΙ.** ἡ **Ἐπακρία** (ἐξυπ. χώρα), τὸ ὄνομα μιᾶς ἐκ τῶν δώδεκα πόλεων εἰς ἃς συνῴκισε τοὺς κατοίκους τῆς Ἀττικῆς ὁ Κέκροψ, Στράβων 397.

ἐπακροάομαι, Ἀποθ., ἀκούω μετὰ προσοχῆς, ἀκροῶμαι, ἃ ἄ, γελῶν ἐπηκροασάμην πάλαι Ἰλάτ. Κωμικ. ἐν «Γρυφῖνι» 2 (Α. Β. 360. 6, ἔνθα γράφεται: αἳ αἵ, γελῶν δ' ἐπηκροώμην .. πάλαι).

ἐπακροάμων, ονος, ὁ, ὁ ἐπακροώμενος, ἐπακροατής, μ. γεν., ἐπακροάμων φωνῆς Θ. Στουδ. σ.757, ἔκδ. Μί.

ἐπακρόασις, εως, ἡ, τὸ ἐπακροᾶσθαι, ἀκροᾶσθαι μετὰ προσοχῆς, Ἐθδ. (Α' Βασιλ. ΙΕ', 22), Ἀθανάσ. Ι. 9D.

ἐπακροατής, ὁ, ὁ ἐπακροώμενος, Γλωσσ.

ἔπακρος, ον, (ἄκρα) ὀξὺς κατὰ τὸ ἄκρον, παχὺν καὶ ἔπακρον ποιήσασθαι τὸν μοτὸν Ἱππ. 483. 24· «ἔπακρα, τὰ εἰς στενὸν συνηγμένα, ἅπερ καὶ ἔξουρα» Γαληνοῦ τῶν Ἱππ. Γλωσσ. Ἐξήγ. σ. 470· ἀνώτατον, εἰς τὸ ἔπακρον ὕψος Γρηγέντ. Ἀρχιεπ. Τεφρ. Νομοθεσ. Lambec. Bibl. Caes. 5. σ. 278Α.

ἐπακταῖος, α, ον, = **ἐπάκτιος**, Ὀππ. Ἀλ. 2.127· ἄλλ. διῃρημένως **ἐπ' ἀκτ-**. Καθ' Ἡσύχ. «Ἐπακταῖος· Ποσειδῶν ἐν Σάμῳ».

ἐπακτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπάγω**, δεῖ ἐπάγειν, πόλεμον τῇ χώρᾳ Κικ. π. Ἀττ. 9. 4, 2. **2)** πρέπει τις νὰ ἐφαρμόσῃ, μέτρον τινὶ Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 9.

ἐπακτήρ, ῆρος, ὁ, (ἐπάγω) Ἐπικ. λέξ. = ὁ κύνας ἐπάγων, κυνηγός, οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἴκανον ἐπακτῆρες Ὀδ. Τ. 435, πρβλ. 445· ἄνδρες ἐπακτῆρες Ἰλ. Ρ. 135:—ὡσαύτως, ἁλιεύς, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 625.

ἐπακτικός, ή, όν, ὁ ἐπάγων: **1)** ἐν τῇ λογικῇ ἐπαγωγικός, ἀντίθ. τῷ **συλλογιστικός** (ἴδε **ἐπαγωγή**), Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ.1.12, Τοπ. 1. 18, 5:—Ἐπίρρ. ἐπακτικῶς σκοπεῖν ὁ αὐτὸς ἐν Φυσικ. 4. 3, 15. **2)** ἑλκυστικός, θελκτικός, Ἡλιόδ. 4. 3· πρός τι Ἀθήν. 52D.

ἔπακτιος, ον, Εὐρ. ἐν «Σθενεβοίᾳ» παρ' Ἀθην. 422Α, καὶ **-ία, ιον**, Σοφ.Τρ.1151, Ἀποσπ. 493, Εὐρ. Ἀνδρ. 853· (ἀκτή):—ὁ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ὁ παρὰ τὴν ἀκτήν, ἔνθ' ἀνωτ., πρόσετι Σοφ. ἐν Αἴ. 413.—**Ἔπακτιος**· «ὁ Ἑρμῆς ἐν Σικυῶνι» Ἡσύχ.

ἐπακτός, (ἡ), **όν**, (ἐπάγω) ὁ κομιζόμενος ἔκ τινος μέρους, ὕδασιν ἐπακτοῖσιν χρέονται Ἱππ. π. Ἀέρ. 286· ἰδίως ὁ κομιζόμενος ἢ ἐπαγόμενος ἐκ ξένης χώρας, Λατ. adscititius, ἐπ. σῖτος Θουκ. 6. 20· πάντων ἐπακτῶν δεῖσθαι ὁ αὐτ. 7. 28· τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲν .. σύντροφός ἐστι, ἀρετὴ δὲ ἐπ. Ἡρόδ. 7.102· ἐπὶ ὕδατος, τὸ ἔξωθεν προερχόμενον, ὕδωρ εἴτ' ἐπακτὸν εἴτε συμφυές, λέγω δὲ ἐπακτὸν μὲν οἷον ἐν ἐρίῳ, σύμφυτον δὲ οἷον ἐν γάλακτι Ἀριστ. Μετεωρολογ. 4. 5, 5, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 3. 1, 12, Πλάτ. Πολ. 573Β· ἐπ. πῆμα Εὐρ. Ἱππ. 318· κακὸν Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 8. 5· ἐπ. παρ' ἄλλων δίκαιον Πλάτ. Πολ. 405Β· «ἐπακτὸς ὅρκος, ὃν αὐτός τις ἐκὼν αὐτῷ ἐπάγεται, τουτέστιν αἱρεῖται· ἄλλοι δὲ τοὐναντίον ὁ ἀλλαχόθεν ἐπιφερόμενος, ἀλλ' οὐκ αὐθαίρετος. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Χαιρέστρατον καὶ Ἰσοκράτης Ἀπολλωνιάτης ἐν ταῖς πρὸς Δημόνικον παραινέσεσιν, κτλ.» Ἀρποκρ., Σουίδ., Ἡσύχ.· ὅρκον ἐπακτὸν προσδέχου Ἰσοκρ. 6Ε. **2)** ἐπὶ προσ., ποιμένα ἐπακτὸν ἀλλότριον, ποιμένα, δηλ. δεσπότην, κληρονόμον ἐξωθεν ἐπαγθέντα, Πινδ. Ο.10 (11).107· οὐκ ἀστὸς ἀλλ' ἐπακτὸς ἐξ ἄλλης χθονὸς Εὐρ. Ἴων 290, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 327· οὔτω πιθαν., ἐπακτοὶ δικασταὶ Συλλ. Ἐπιγρ. 2265. 18·—ἰδίως ἐπὶ ξένων συμμάχων ἢ μισθοφόρων, ἐπ. στράτευμα, στρατὸς Αἰσχύλ. Θήβ. 583, Σοφ. Τρ. 259· δόρυ ὁ αὐτὸς ἐν Ο. Κ. 1525· ἐπακτῷ (ἐπεισάκτῳ, ἔκδ. Κοραῆ) δυνάμει, διὰ ξένης ἐκ μισθοφόρων στρατιωτικῆς δυνάμεως, Ἰσοκρ. 215C· ὡσαύτως, αὐτὸς δὲ μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης, ἐφ' ᾗ λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρα, ἐφ' ᾗ συλλαβὼν ξένον ἄνδρα, δηλ. μοιχόν, Σοφ Αἴ.1296· ἐπ. πατήρ, ψευδὴς πατήρ, Εὐρ. Ἴων 592. **3)** ὄμβρος ἐπακτὸς ἐλθών, ἐπελθὼν μακρόθεν πως, Πινδ. Π. 6.10. **ΙΙ.** ὡς τὸ **αὐθαίρετος**, ὃν αὐτὸς ἑαυτῷ ἐπάγεται, κοὔτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαρούμεθα Σοφ. Τρ. 491· γάμων ἐπακτὸν ἅταν Εὐρ. Φοίν. 343. **ΙΙΙ. ἐπακταί** (ἐνν. ἡμέραι), αἱ ἐμβόλιμοι, Ζωναρ. ἐν λ.· ἐντεῦθεν, **2) ἐπακτή**, ἡ διαφορὰ τοῦ πολιτικοῦ ἡλιακοῦ ἐνιαυτοῦ πρὸς τὸν τροπικόν, ἐν δὲ τῷ Ἐκκλησ. ἡμερολογίῳ ἡ διαφορὰ τοῦ ἡλιακοῦ πρὸς τὸν σεληνιακὸν ἐνιαυτόν, κτλ., Ἐκκλ.

ἐπακτρεύς, έως, ὁ, = **ἐπακτήρ**, κυνηγός, προσέτι ἁλιεύς, Ἡσύχ., Εὐστ.1539. 25.

ἐπακτρίς, ίδος, ἡ, (ἐπάγω) ἐλαφρὸν πλοιάριον, λέμβος, Ξεν. Ἑλλην. 1. 1, 11, πρβλ. Aul. Gell.10. 25: — προσέτι **ἐπακτροκέλης**, ὁ, ἐλαφρὸν λῃστρικὸν πλοιάριον, Αἰσχίν. 27. 9, Ἀριστ. π. Ἑρμην. 2, 2.

ἔπακτρον, τό, = **ἐπακτρίς**, Νικ. Θηρ. 824.

ἐπᾰλαζονεύομαι, Ἀποθ., ἀλαζονεύομαι ἐπί τινι, μεγαλαυχῶ, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 2. 18, 4. Καθ' Ἡσύχ., «ἐπαλαζονευόμενον· καταθρασυνόμενον».

ἐπᾰλᾰλάζω: μέλλ. -ξω, ποιῶ, ἐγείρω πολεμικὸν ἀλαλαγμόν, αὐτὸς δ' ἐπηλάλαξεν Αἰσχύλ. Θήβ. 497, πρβλ 954· μετά δὲ τοῦτο τῷ Ἐνυαλίῳ .. ἅμα ἐπηλάλαξαν Ξεν. Κύρ.7.1, 26.

ἐπᾰλαλκέμεν, ἴδε ἐν λ. **ἐπαλέξω**.

ἐπᾰλάομαι, ἀποθ. μετ' ἀορ. παθ., περιπλανῶμαι, πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἐπαληθεὶς Ὀδ. Δ. 81, 83· ὑποτακτ. ἀορ. **ἐπαληθῇ** Ε. 401.

ἐπᾰλαστέω, ἀγανακτῶ, τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη «ἐπὶ τοῖς λεχθεῖσιν, ὡς ἀλάστοις καὶ δεινοῖς οὖσι, δεινοπαθήσασα» (Σχόλ.),'Οδ. Α. 252, πρβλ.'Απολλ. Ρόδ. Γ. 369, 557. Καθ' Ἡσύχ. «ἐπαλαστήσασα· σχετλιάσασα, δεινοπαθήσασα, ἐπιχαλεπήνασα».

ἐπαλγέω, ἀλγῶ, λυποῦμαι διά τινα, τῶν φθιμένων Εὐρ.'Ικ.58.

ἐπαλγής, ές, ἀλγεινός, Στράβων 523, 'Οππ. 'Αλ. 4. 508.

ἐπαλγύνω, προξενῶ ἄλγος, ὀριμὺν πόνον, Νικ. 'Αλεξιφ. 335· οὕνεκ' ἄρ' αὐτὸν πληγὴ ἐπαλγύνεσκε θοοῦ ποδὸς Κόϊντ. Σμ. 4. 416.—Μέσ., αἰσθάνομαι ἄλγος, ὥσπερ ἐπαλγυνόμενοι ταῖς συμφοραῖς Τζέτζ.'Ιστ. 4. 398, 710.

ἐπάλειμμα, τό, ἀλοιφή, ἐκζεμάτων ἐπάλειμα Δισκ. 1. 53, ἐν τέλει, 'Επιγρ. Σηστοῦ, Μουσ. καὶ Βιβλ. Σμυρν.1878, σ. 20,22.

ἐπαλειπτέον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπαλείφω**, δεῖ ἐπαλείφειν, 'Ορειβ. ἔκδ. Dar. τ. 5, σ. 265.

ἐπᾰλείφω: μέλλ. -ψω, ἐπιχρίω, ἐπὶ δ' οὗατ' ἀλεῖψαι ἑταίρων 'Οδ. Μ. 47· ἐξείης δ' ἑτάροισιν ἐπ' οὔατα πᾶσιν ἄλειψα αὐτόθι 177· κηρόν .., ὃν σφιν ἐπ' ὠσὶν ἄλειψ' αὐτόθι 200· ὁπόταν .. λειαίνῃ ἐπαλείφουσα τὰ τραχυνθέντα, ἐπιχρίουσα, Πλάτ. Τίμ. 66C· ἐπ. χρόαν ἑτέραν ἐφ' ἑτέραν 'Αριστ. π. Δίσθ. 3,13· ἐπ. τοὺς τοίχους, ἐπιχρίειν, Παυσ. 6. 3,15. — Παθ., τὸ ἐπαλειφθὲν Πλάτ. Λύσ. 217C· ἐπαλίλειπται ὁ κύτταρος 'Αριστ. π. τὰ Ζ 'Ιστ. 5. 23, 3. **2**) μεταφ., ἐκ τῆς συνηθείας τῶν ἀθλητῶν νὰ ἀλείφωνται, παρασκευάζω πρὸς μάχην, διεγείρω, Πολύβ. 2. 51, 2, πρβλ. 'Ιππ.1147E· ἐπ. τινάς τινι, διεγείρειν αὐτοὺς ἐναντίον τινός, Διογ. Λ. 2. 38.

ἐπάλειψις, εως, ἡ, τὸ ἐπαλείφειν, ἐπιχρίειν, Ε. Μ. 69. 41.

ἐπᾰλέξω: μέλλ. -**αλεξήσω**, 'Επικ. ῥῆμα, βοηθῶ, τῷ ἐπαλεξήσουσαν,«ἐπικουρήσουσαν, βοηθήσουσαν» (Σχόλ.), 'Ιλ. Θ. 365., Λ.428· ἀλλ' ἐπαλαλκέμεν ἄτῃ ('Επ. ἀορ. δ' ἀπαρ.), παρασκεῖν βοήθειαν ἐναντίον τῆς δυστυχίας, Νικ. Θηρ. 352. **II**. ἀποκρούω, ἀπομακρύνω, μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν ἀκακὸν ἦμαρ (ἀντὶ ἐπαλεξήσειν Τρώεσσιν),«μηδέποτε τοῖς Τρωσὶν ἀποσοβήσειν τὴν κακὴν ἡμέραν βοηθοῦσαι αὐτοῖς» (Θ. Γαζῆς), 'Ιλ. Υ. 315.

ἐπαλετρεύω, ἀλήθω, κοιν.«ἀλέθω», μετὰ γεν. μύλης .. ἐπαλετρεύουσι, ἀλέθουσιν εἰς τὸν μύλον, 'Απολλ. Ρόδ. Α.1077.

ἐπᾰληθείς, ἴδε ἐν λ. **ἐπαλάομαι**.

ἐπᾰληθεύω, ἀποδεικνύω τι ἀληθές, βεβαιῶ, κυρῶ, τὴν αἰτίαν, τὸν λόγον Θουκ. 4. 85., 8. 52: Παθ., Διον.'Αλ.1. 58.

ἐπαληθίζω, = τῷ προηγ., Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἐπηλήθισεν**, Εὐστ. Πονημάτ. 95. 42.

ἐπᾰλής, ές, (πρβλ. **ἀλέα**) ἀλεεινός, πάρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπαλέα λέσχην, θερμὴν ἐκ τοῦ ἡλίου ἢ τοῦ πυρός, 'Ησ. Ἔργ. κ. 'Ημ. 491, ἔνθα ἴδε Σχολιαστάς. Ἄλλοι ἐτυμολογοῦσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **ἁλίζω** = **ἀθροίζω** καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ **ἀλέα** ἡ; τὸ α εἶναι βραχύ, καὶ ἑρμηνεύουσι τὸ **ἐπαλῆς** διὰ τοῦ πλήρης, ἔμπλεως·—τὰ ἄριστα τῶν ἀντιγράφων ἔχουσι τὴν λέξιν διῃρημένως **ἐπ' ἀλέᾳ**, τρία ἄλλα ἔχουσιν ἐπαλέα.

ἐπαλθέω, εὕρηται μόνον ἐν τῷ μέλλ. **ἐπαλθήσουσιν**, ἀόρ. **ἐπαλθήσειε**: — θεραπεύω, ἰῶμαί τι, Νικ. 'Αλεξιφ. 395, 627· ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ὁ αὐτὸς Θηρ. 654.

ἐπαλθής, ές, ἰαματικός, Νικ. Θηρ. 500. **II**. ἰάσιμος, ὁ αὐτὸς ἐν 'Αλεξιφ.156.

ἐπᾰλινδέομαι, ἐπικαλύπτομαι, ἴχνια γὰρ νυχίοισιν ἐπηλίνδητ' ἀνέμοισιν κινυμένης ἀμάθου 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1463· οὕτω καὶ **ἐπᾰλίνδομαι** ἐπικυλίομαι, Νικ. Θηρ. 266.

ἐπαλκής, ές, ἰσχυρός, ῥωμαλέος, «ἰσχυροποιὸς» (Σχόλ.), ἀλλὰ νῦν γράφεται διῃρημένως **ἐπ' ἀλκῆς** Αἰσχύλ. Χο. 415· — τὸ χωρίον φαίνεται ἐφθαρμένον.

ἐπαλλαγή, ἡ = **ἐπάλλαξις**, γάμων ἐπαλλαγὴν ποιεῖν'Ηρόδ. 1.74 (ὅμοιον τῷ ἐπιγαμίας ποιεῖσθαι ἐν 2.147· πρβλ. Διον. 'Αλ. 10. 60)· ἐφαρμογή, συναρμογὴ πράγματός τινος πρὸς ἕτερον, τὰς ἐπαλλαγὰς .. τῶν σωμάτων 'Αριστ. 'Αποσπ. 202.

ἐπαλλάξ, Ἐπίρρ. = **ἐναλλάξ**, Ξεν. 'Ιππ.1,7, Διόδ.19. 30.

ἐπάλλαξις, εως, ἡ ἀνταλλαγή, συναλλαγή, ὅμοιον τῷ **ἐπαλλαγή**, «ἐπαλλάξεις: ἀντὶ τοῦ συναλλαγὰς ἢ μίξεις, 'Αντιφῶν 'Αληθείας α'» 'Αρποκρ., 'Αριστ. Μετεωρ. 4, 9, 23· ἐπὶ τῶν δακτύλων, ὡς ὅταν παίζῃ τις αὐλόν,ἡ ταχεῖα κίνησις αὐτῶν, τὸ ταχὺ «ἀναιδοκαταίβασμα αὐτῶν», ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ.3,6,7, π.'Ενυπν. 2.18, Προβλ. 31.11. **2**) συμπλοκή, διὰ τῆς ἐπαλλάξεως ταύτης Πλάτ. Σοφιστ. 240C· τὰς ἐπαλλάξεις τοῦ τοιούτου χάρακος Πολύβ. 18.1,11, **3**) διαφορά, συμβαίνει δὲ πολλὴ ἐπάλλαξις τοῖς γένεσιν 'Αριστ. π. Γ. Γεν. 2.1,10.

ἐπαλλάσσω, 'Αττ. -**ττω**: μέλλ. -**άξω**: ἐναλλάσσω, μεταβάλλω: ὁ Ὅμ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον ἐν 'Ιλ. Ν. 359· τοὶ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν, δηλ. τανύοντες ἐναλλὰξ τὸ σχοινίον τοῦ πολέμου ὁτὲ μὲν ὑπὲρ τούτων ὁτὲ δὲ ὑπὲρ ἐκείνων· ἄλλοι ὄχως ἑρμηνεύουσι, συνάψαντες, συνδήσαντες τοὺς πολεμίους οὕτως ὥστε νὰ διαρκέσῃ ὁ πόλεμος ἐπὶ πολύ, ἴδε Εὐστ., 'Ιλ. 937,25, κλ., πρβλ. Μ. 436, 'Ιλ. Υ. 101, καὶ Ο. 413· ἐπαλλάττοντες ἅλματα, πηδῶντες εἰς τὰ ἴχνη ἀλλήλων, Ξεν. Κυν. 5. 20· ἐπὶ σαρκοφάγων ζώων (τῶν καρχαροδόντων),καρχαρόδοντά .. ἐστιν ὅσα ἐπαλλάττει τοὺς ὀδόντας τοὺς ὀξεῖς, δηλ. ὅσα ἔχουσιν αὐτοὺς ἐπαλλάττοντας, ἐναλλὰξ ἐμπίπτοντας εἰς τὰ διαστήματα ἀλλήλων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 'Ισ. 2.1, 51· ἐν τῷ π. Ζ. Μορ. 3.1, 5, ὁμιλῶν περὶ τῶν ὀδόντων τῶν καρχαροδόντων ζώων, λέγει : ἐναλλὰξ ἐμπίπτουσιν .. ὅπως μὴ ἀμβλύνωνται τριβόμενοι πρὸς ἀλλήλους ἴδε κατωτ. Η.1: Παθ., διασταυροῦμαι πρὸς ἕτερον, δόρατα .. ὡς ἥκιστα ἂν ἀλλήλοις ἐπαλλάττοιτο Ξεν.'Ιππαρ. 3, 3· περιεστῶτας (τοὺς τέσσαρας αἰχμαλώτους βασιλεῖς) ἐπηλλαγμέναις δι' ἀλλήλων ταῖς χερσί, κρατοῦντες ἀλλήλων τὰς χεῖρας ἐν σχήματι χιαστῷ, Πλουτ. Λούκουλλ. 21, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ· πούς ἐπαλλαχθείς ποδί, Λατ. consertus, προταθεὶς πέραν τοῦ ποδὸς τοῦ ἀντιπάλου, ὡς συμβαίνει ἐν ταῖς συστάδην μάχαις, Εὐρ.'Ηρακλ. 836· μή πη ὁ λόγος ἐπαλλαχθῇ,«ἑτέρως ἑρμηνευθῇ» (Κοραῆς), Ξεν.'Απομν. 3. 8. 1. **II**. ὀδόντες ἐπαλλάσσοντες, ἐναλλὰξ ἐμπίπτοντες ἀλλήλοις (ἴδε ἀνωτ.), 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 3.1, 5, π. Ζ. Γεν. 2.1, 22· πρβλ. Θεόφρ. π. Φυτ.'Ιστ. 4. 6, 10. **2**) μεταβαίνω ἐκ τοῦ ἑνὸς εἰς ἕτερον, ἔχω στενὴν συγγένειαν, ἐπὶ δύο γενῶν ζώων, κτλ. (πρβλ. **ἐπαμφοτερίζω** II), 'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 1· τοῦτο μόνον ἐπ., ἔχει τὰς ἰδιότητας ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, αὐτόθι 4. 6, 3· ἡ φώκη ἐπ. τῷ γένει τῶν ἰχθύων ὁ αὐτὸς π. τὰ Ζ.'Ισ. 2.1, 52· ἐπὶ τυραννίδος, τυραννίδος δ' εἴδη δύο μὲν διείλομεν .. διὰ τὸ τὴν δύναμιν ἐπαλλάττειν πῶς αὐτῶν καὶ πρὸς τὴν βασιλείαν ὁ αὐτὸς ἐν Πολιτικ. 4.10, 2, πρβλ. 6.1, 3· ὃ ποιεῖ τοὺς λόγους ἐπ., ἀμφιβόλους, ἀσαφεῖς, αὐτόθι 1. 6, 3, πρβλ. 9.15.

ἐπαλληλία, ἡ, ἡ τοποθέτησις δύο ἢ πολλῶν ὁμοίων πραγμάτων ἐπαλλήλως, δηλ. τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο, κυρίως ἐπὶ γραμμάτων, τῶν φωνηέντων ἐπαλληλίαι καὶ συμπτώσεις Εὐσ.11. 32,'Ετυμ. Μ. 576. 3, Δράκων 43, 23· ἐπὶ πυκνῆς χρήσεως φαρμάκων, ἡ δὲ τῶν .. φαρμάκων κατάχρησις καὶ ἐπαλληλία Γαλην.19. 679.

ἐπάλληλος, ον, ὡσαύτως **η, ον**, Δίων Κ. 74. 10: (ἀλλήλων), ὁ εἷς ἀμέσως μετὰ τὸν ἄλλον, ἐν συνεχεῖ τάξει, φάλαγξ, τάξεις Πολύβ. 2. 69, 9., 11. 11, 7· συνεχής, βοὴ Ἡρῳδιαν. 2. 7, 6· δαπάναι Συλλ.'Επιγρ.1625. 35· ἐπ. πληγαί, καταφερόμεναι ἐν ταχείᾳ διαδοχῇ,'Αλκίφρων 3. 6. **II**. ἐπαλλήλοιν χεροῖν, διὰ χειρῶν ἀλλήλων (κατὰ τὸν "Ερμαννον ἀντὶ ἐπ' ἀλλ-), Σοφ. 'Αντιγ. 57· πρβλ. ἐπάλληλοι φθοραὶ ἐν Φίλωνι 2.175, καὶ ἴδε τὴν λέξιν **ἀλληλοφόνοι**. **III**. 'Επίρρ. **ἐπαλλήλως**, ἐπανειλημμένως, ἀδιακόπως, φυτὸν .. καρποφοροῦν δι' ὅλου τοῦ ἔτους ἐπαλλήλως Διοσκ. 1. 166· ἐπαλλήλως ἔχοντα, τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἢ κατὰ πρόσωπον, 'Αθήν. 456D.

ἐπαλληλότης, ητος, ἡ, = **ἐπαλληλία**, 'Απολλ. ἐν Α. Β. 425. 14.

ἐπαλλό-καυλος, ον, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ καυλοῦ ἑτέρου φυτοῦ, ὡς τὰ ἀναρριχώμενα φυτά, Θεόφρ. π. Φυτ.'Ισ. 3. 18, 9 καὶ 11, ἔνθα προετάθη ἡ γραφὴ **ἐπαλλόκαρπος, ον**, φέρων καρπὸν ἐπὶ ἑτέρου δένδρου.

ἐπάλλῠδις,'Επίρρ. = **ἄλλυδις**, Χρησμ. Σιβυλλ.10. 97.

ἐπάλμενος, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐφάλλομαι**.

ἐπάλξῐον, τό, ὑποκ. τοῦ **ἔπαλξις**, 'Επιγρ.'Αττ. παρὰ Müller Goott. ἐν ἔτει 1836, σ. 34, 54.

ἔπαλξις, εως, ἡ, (ἐπαλέξω) μέσον ἀμύνης : τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ἐπάλξεις, ὡς καὶ νῦν,'Ιλ. Μ. 263,'Ηρόδ. 9.7, Αἰσχύλ. Θήβ. 30, 158, Εὐρ. Φοίν.1158, κτλ.· καὶ τὰς ἐπάλξεις ἀπώσαντες, διὰ τοῦ μεταπυργίου ὑπερέβαινον Θουκ. 3. 23· αἱ οἰκίαι .. ἐπάλξεις λαμβάνουσαι ὁ αὐτὸς 4. 69· ἀπ' οἰκιῶν ἐπάλξεις ἐχουσῶν αὐτόθι 115, καὶ ἴδε **κρόσσαι**: ἐν τῷ ἑνικῷ, ὃ ῥα τείχεος ἐντὸς κεῖτο μέγας παρ' ἔπαλξιν 'Ιλ. Μ. 381, κτλ. (οὐδαμοῦ ἐν 'Οδ.)· οἱ παρ' ἔπαλξιν, οἱ ὑπερασπιστὰι τοῦ τείχους, Θουκ. 2.13, πρβλ.7. 28,'Αριστοφ.'Αχ. 72. **2**) μεταφ., προστασία, ὑπεράσπισις, ἀντίληψις, Αἰσχύλ. 'Αγ. 381· τήνδ' ὑμῖν ἔχω σωτηρίας ἔπαλξιν Εὐρ.'Ορ. 1203, κτλ. Κατὰ Α. Β. 243. 15, «ἐπάλξεις, ἐξοχαὶ τειχῶν, προμαχῶνες, ἀφίς. ἔστι δὲ καὶ δικαστήριον τῶν φονικῶν, ᾠκοδόμηται δὲ πρὸς τῷ πρυτανείῳ».

ἐπαλξίτης [ῑ] λίθος, «ὁ ἐπάνω τῆς ἐπάλξεως» 'Ετυμ. Μ. 353. 28, Χοιροβ., κλ.

ἔπαλπνος, ον, (ἴδε **ἄλπνιστος**), ἡδύς, προσηνής, τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς ἔπαλπνος ἐν Πυθιάδι κρίθη, «οἵστισι (τοῖς ἡττηθεῖσιν) ἐκ τῆς Πυθίας ἡ ἀνακομιδὴ οὔτε ἡδεῖα οὔτε προσηνὴς ἐγένετο» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 8.120.

ἐπᾶλτο (κατὰ Βεκκῆρον **ἔπαλτο**), ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐφάλλομαι**, καὶ πρβλ. **ἀναπάλλομαι**.

ἐπᾰλώστης, ου, ἡ (κατὰ Λοβέκκ. ἐν Φρυν. 254) **-ωστής, οῦ,** ὁ, (ἀλοάω)· ὁ ἁλωνίζων δι' ὑποζυγίων, ἁλωνιστής, Ξεν. Οἰκ. 18. 5.

ἐπαμαξεύω, Ἰων. ἀντὶ **ἐφαμ-**, διέρχομαι δι' ἁμάξης, γῇ .. οὐδ' ἐπημαξευμένη τροχοῖσι, οὐδ' ἔχουσα ἴχνη τροχῶν ἁμάξης, δι' ἧς δὴν διῆλθεν ἅμαξα, Σοφ. Ἀντιγ. 251.

ἐπᾰμάομαι· μέλλ. **-ήσομαι,** Μέσ., ἐπισωρεύω τι δι' ἐμαυτὸν συνάγων αὐτὸ ἐκ τοῦ ἐδάφους, εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσίν, ἐπεσώρευσε διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἐσχημάτισε στρῶμα (ἐκ φύλλων), Ὀδ. Ε. 482· πρβλ. **ἀφύσσω** ΙΙ· γῆν ἐποιμησάμενος, ἐπισωρεύσας χῶμα, Ἡρόδ. 8. 24· οὕτως, ἐπ. κόνιν Ἡρόδ. 2. 1, 13· ἐπ. τινί τι Ἡρόδ. 2. 98 2Β.—Παρὰ μεταγεν. ἀπαντᾷ τὸ ἐνεργ. κόνιν ἐπαμῆσαι Διογ. Λ. 6. 79, πρβλ. Ἰαμβλ. Βίον Πυθ. 192· ὁ τύπος **ἐφαμᾶν** ἐν Ἰλιοδ. 2. 20 δὲν εἶναι βεβαίως ὀρθός· ἀλλ' ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν Β' τόμ. σ. 80 τῶν Ἡλ. Αἰθιοπ.

ἐπαμβαίνω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐπαναβαίνω**, Ὀππ. Ἀλ. 3. 638.

ἐπαμβᾰτήρ, ῆρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ἐπαναβάτης**, ὁ ἀναβαίνων ἐπί τινος, ὁ προσβάλλων τι, νόσοι σαρκῶν ἐπαιβατῆρες, ἐπὶ λεπρωδῶν ἐξανθημάτων, Αἰσχύλ. Χο 280 (**ἐπεμβατῆρες** Auratus).

ἐπαμβλήδην, ἐπαμβληδόν, Ἐπίρρ. ποιητ. ἀντὶ **ἐπαναβ-**.

ἐπαμβλύνω, πλημμελ. γραφ. ἀντὶ **ἀπαμβλύνω**, ἐν Ἀρτεμιδ. 3. 38.

ἐπᾰμείβω· μέλλ. **-ψω**, ἀνταλλάσσω, τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν Ἰλ. Ζ. 230· φύσεις ἐπ. Ὀρφ. Ἀργ. 420.— Μέσ., νίκη δ' ἐπαμείδεται ἀνδρας, «ἡ νίκη δὲ ἐξ ἀμοιβῆς παραγίνεται, ἐναλλὰξ πρὸς ἄλλον καὶ ἄλλον χωροῦσα» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ζ. 339· ἑξαῦτις δ' ἑτέρους ἐπαμείψεται (ἐξυπ. κήδεα) Ἀρχίλ. 8. 9.

ἐπαμεριμνέω· ἐπαναπαύομαι, στέργω, μένω εὐχαριστημένος, βουλόμενος ἡμᾶς μὴ ἐπαμεριμνεῖν τοῖς προδεδιωμένοις, ἀλλ' ὁσημέραι εἰς τὸ πρόσω προκόπτειν Βασίλ. τ. 3, σ. 124D.

ἐπᾱμερος [ᾱ], **ον,** Αἰολ. ἀντὶ **ἐφήμερος**, Πινδ. Π. 8. 135.

ἐπαμμένος, Ἰων. ἀντὶ **ἐφημμένος**, μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἐφάπτω**.

ἐπαμμένω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐπαναμένω**. Αἰσχύλ. Πρ. 605.

ἐπᾰμοιβαδίς, Ἐπίρρ. (ἐπαμείβω), ἀμοιβαίως, ὡς ἄρα ποικνοὶ ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδίς, ἐπερύκεσαν ἐπιπεπλεγμένοι ἀμοιβαίως ἀλλήλοις, Ὀδ. Ε. 481· ἐναλλάξ, ἐπαμοιβαδὶς ἄνδρα ἕκαστον Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1030.— Παρ' Ἡσυχ. **ἐπαμοιβαδόν**, «ἐπαμοιβαδόν· ἐναλλάξ».

ἐπαμοιβᾶτος, = τῷ ἑπομ., Βοήθ. ἐν μεταφρ. Ἑλλ. ὑπὸ Πλανούδ. σ. 50.

ἐπᾰμοίβιος, ον, = τῷ ἑπομ., ἐπαμοίβια ἔργα, συναλλακτικά, ἐμπορικὰ ἔργα, Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 516 (τὸ ἐν Μόσχῳ ἀντίγραφ. ἔχει ἐπ' ἀμοίβηια, ὅθεν ὁ Volf. **ἐπαμοίβημα**).

ἐπᾰμοιβός, όν, (ἀμείβω) ἀμοιβαίως κείμενος, ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἐπὶ κεράμων τῆς στέγης, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1076· παρ' Ὅμ. **ἐπημοιβός**, ὁ, ἴδε τὴν λέξιν.

ἐπαμπέχω· μέλλ. **ἐπαμφέξω**· ἀόρ. 6' **ἐπήμπισχον**, ἀπαρ. **ἐπαμπισχεῖν**· — ἐπικαλύπτω, ἐπ. γῆν τινι Εὐρ. Τρῳ. 1148· ὕδρει καὶ κόμπῳ ἐπαμπέχειν τι Πλουτ. Θεμ. 5, πρβλ. Σερτώρ. 10.—Μέσ., καλύπτω ἐμαυτόν, καλύπτομαι, Ἡλούτ. 2. 1102C.

ἐπαμπήγνῡμι, ποιητ. ἀντὶ **ἐπαναπ-**, Ὀρφ. Ἀργον. 317.

ἐπαμπίσχομαι, Μέσ. = **ἐπαμπέχομαι**, Φίλων 1. 562.

ἐπᾰμύντωρ, ορος, ὁ, ὑπερασπιστής, βοηθός, Ὀδ. Π. 263· ὡς θηλ., ἐν Ὀρφ. Λιθ. 581.

ἐπᾰμύνω, σπεύδω εἰς βοήθειάν τινος, μετὰ δοτ., ὄφρ' ἐπαμύνω Τρώεσσ' Ἰλ. Ζ. 361., Σ. 99 κ. ἀλλ., Θουκ. 3. 14 κ. ἀλλ., Λυσ. 139. 30, κλ. **2)** ἀπολ., ἐν Ἰλ. Π. 540 κ. ἀλλ. (ἀλλ' οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.), οὕτως ἐν Ἡροδ. 9. 61, Θουκ. 1. 25, 101, Λυσ. 97. 42, κλ.· τῶν ἐπαμυνόντων λόγων, ὡς εἰσὶ θεοὶ Πλάτ. Νόμοι 891B.

ἐπαμφέρω, ἀντὶ **ἐπαναφέρω**, Σόλ. Ἀποσπ. 19. 2.

ἐπαμφιέννῡμι, ἐπενδύω, ἐπικαλύπτω, σκεπάζω, ἐπαμφιέσαι, [τὴν ἀτυχίαν] χρήμασιν Μένανδρ. ἐν «Πλοκίῳ», 4. 5. Κατὰ Meineke, ἐπαμφιάσαι, ὡς εἰ ἐκ ῥημ. **ἐπαμφιάζω**, πρβλ. Ἀριστείδ. 1. 72.—Παθ., ἐπημφιεσμένος πτίλον Σοφ. Ἀποσπ. 708.

ἐπαμφίσκω = ἐπαμφιέννυμι, «ἐπαμφίσκοντες· ἐνδύνοντες» Ἡσύχ.

ἐπαμφοτερής, πλημμελ. γραφὴ ἐν Φίλωνι τ. 6, σ. 224 ἀντὶ τοῦ **ἐπαμφοτεριστής**, «τὸ ἐπαμφοτερής, ἀνελλήνιστον ὄν, τρεπτέον εἰς τὸ ἐπαμφοτεριστής» Κόντος ἐν Ἀθηνᾶς τόμῳ 1. σ. 306. Ἴδε **ἐπαμφοτεριστής**.

ἐπαμφοτεριζόντως, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον διφορούμενον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 854.

ἐπαμφοτερίζω· μέλλ. Ἀττ. **-τῶ**, εἶμαι καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο, **1)** ἐπὶ λέξεων ἢ φράσεων ἐπιδέχομαι διπλῆν ἑρμηνείαν, ἐκλαμβάνομαι διττῶς, εἶμαι ἀμφίβολος, Πλάτ. Πολ. 479B, C. **2)** ἐπὶ προσώπων, δὲν δετικνύω καθαρῶς πρὸς ποῖον ἐκ τῶν δύο μερῶν κλίνω, ἢ διαμένω οὐδέτερος, Φερεκρ. ἐν «Αὐτομόλοις» 3, Θουκ. 8. 85· ἀμφιταλαντεύομαι, ἀμφιρρέπω, μεταξὺ δύο φρονημάτων, Πλάτ. Φαῖδρ. 257B, πρβλ. Ἰσοκρ. 283A· ἐπ. τὴν γ ὡίμην Φίλων 2. 170· τοῖς λογισμοῖς Πλουτ. Μάρ. 40· λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα .. ἀποκρινόμενος Λουκ. Θ. Διάλ. 16. 1. **3)** ἐπὶ φωνηέντων, δύναμαι νὰ ληφθῶ καὶ ὡς βραχύ, καὶ ὡς μακρόν, Ἀριστείδ. Κοϊντιλιαν. 44. **ΙΙ.** ὁμοιάζω πρὸς ἀμφότερα, εἶμαι ἢ κεῖμαι μεταξὺ ὁμοτέρων, ἐπὶ ζώων τινῶν μετεχόντων τῆς φύσεως δύο ἄλλων ζώων ἀνηκόντων ἑκάτερον εἰς ἄλλο γένος (πρβλ. **ἐπαλλάσσω** ΙΙ. 2), ἐπὶ φωκῶν καὶ νυκτερίδων, αἱ φῶκαι δὲ καὶ αἱ νυκτερίδες διὰ τὸ ἐπαμφοτερίζειν αἱ μὲν τοῖς ἐνύδροις καὶ πεζοῖς αἱ δὲ τοῖς πτηνοῖς καὶ πεζοῖς, διὰ τοῦτο ἀμφοτέρων τε μετέχουσι καὶ οὐδετέρων Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 13, 28, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 2· ἐπὶ πιθήκων, ἔνια .. τῶν ζώων ἐπαμφοτερίζει τὴν φύσιν τῷ τ' ἀνθρώπῳ καὶ τοῖς τετράποσιν, οἷον πίθηκοι, κτλ., αὐτόθι 2. 8, 1, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 58· ὁ ἄνθρωπος ἐπαμφ. πᾶσι τοῖς γένεσι ὁ αὐτός π. Ζ. Γεν. 4, 4, 36, κ. ἀλλ. **ΙΙΙ.** ἀπολ., ἐπαρκῶ ἀμφοτέροις, αὐτόθι 4. 8, 16.

ἐπαμφοτεριστής, ὁ, τὸ ἐπαμφοτερίζειν, τὸ ταλαντεύεσθαι ὁτὲ μὲν πρὸς τὸ ἓν ὁτὲ δὲ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, Ἀρριαν. Ἐπίκτ. 4, 2, 5· ἐνδοιασμός, ἀβεβαιότης, Φίλων 2. 202.

ἐπαμφοτεριστής, ὁ, ὁ ἐπαμφοτερίζων, Φίλων 1. 176, 20· πρβλ. **ἐπαμφοτερής**.

ἐπαμφότερος, ον, = **ἀμφότερος**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 2, 9.

ΙΙ. ἐπαμφοτερίζων, Φιλόστρ. 543.— Ἐπίρρ. **-ρως**, ἐπαμφοτέρως εἰπεῖν Φιλόστρ. 519.

ἐπάμων, ονος, ὁ (**ἕπομαι**) = **ὀπάων**, ἀκόλουθος, θεράπων, ὑπηρέτης, ἐπανορθωθὲν (ἐκ τοῦ Ἡσυχ.) ἐν Κλειτάρχῳ παρ' Ἀθην. 267C.

ἐπάν, σύνδεσμ., μεταγν. τύπος τοῦ **ἐπήν**· ἴδε **ἐπεὶ Α. ΙΙ.**

ἐπαναβαθμός, ἢ **ἐπαναβασμός,** ὁ, βαθμὶς κλίμακος, Πλάτ. Συμπ. 211C.

ἐπαναβαίνω· μέλλ. **-βήσομαι,** ἀναβαίνω ἐπί τινος, ἀναβαίνω, ἐπί τι Ἀριστοφ. Νεφ. 1487, πρβλ. Ἱππ. 169· ἐπαναβεβηκότων (δηλ. ἐπὶ τῶν ἵππων) Ἡρόδ. 3. 85· ἐπὶ ἀστέρος, ὑψοῦμαι, ἀναφαίνομαι ὑπεράνω τοῦ ὁρίζοντος, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 2. **2)** ἐπὶ ζώων, ὀχεύω, βατεύω, ὁ αὐτὸς περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 2, 9 κ. ἀλλ. **3)** ἐπέρχομαι, τὸ γῆρας ἐπαναβὰν Κωμ. Ἀνώνυμ. 58. **ΙΙ.** βαίνω, πηγαίνω εἰς τὰ μεσόγαια, Θουκ. 7. 29. **ΙΙΙ.** ἀνέρχομαι, ἀναβαίνω, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 23· ἐπὶ αἰτιῶν, ἐπὶ τὰ ἀνωτέρω Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 8, 19, πρβλ. Φυσ. 8. 5, 14· τὸ ἐπαναβεβηκὸς Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 174.

ἐπαναβάλλω· μελλ. **-βᾰλῶ**, ἐπιρρίπτω, Μέσ. **ἐπαναβάλλομαι,** ῥίπτω ἐπάνω μου, φορῶ, καὶ θαίμάτια τἀνδρεῖά γ' ἅπερ ἐκλέψατε ἐπαναβάλεσθε (πρβλ. **ἐπαναβληδόν**), Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 276, «περιστολίσασθε» Σχόλ., πρβλ. Σουΐδ. **ΙΙ.** ἐγείρω, ἀνυψῶ, τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν Κλήμ. Ἀλ. 294, πρβλ. Ἀθήν. 529A. **ΙΙΙ.** ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ἀναβάλλω τι, τρία ἔτεα ἐπανεβάλετο τὴν Σαρδίων ἅλωσιν Ἡρόδ. 1. 91.

ἐπαναβασις, εως, ἡ = **ἀνάβασις**, Συνεσ. Ἐπιστ. 11 ἐν τέλει. **2)** **ἀναγωγή**, Ὠριγέν. IV. 145A.

ἐπαναβασμός = **ἐπαναβαθμός**, μεταγεν.—Κατὰ Κόντον (Ἀθηνᾶ, τ. Α', 336) «ἐπαναβασμοῖς, πλημμελὴς ἀντιγραφὴ (Ψελλ. Μεσαιων. Βιβλ. Σάθα, τόμ. Δ', σ. 203) ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ ἐπαναβιβασμοῖς»· — εὑρηται ὅμως καὶ ἐν Πρόκλῳ (σ. 21, 9) **ἐπαναβασμός**, διορίουμενον εἰς **ἐπαναβιβασμὸς** ἐν τοῖς σχολίοις.

ἐπαναβεβηκότως. Ἐπίρρ., ἐν ὑψηλοτέρᾳ ἐννοίᾳ, πνευματικῶς, οὐχὶ κατὰ λέξιν, Ὠριγέν. III. 868D, Βασίλ. Ι. 288C.

ἐπαναβιβάζω, μεταβατικὸν τοῦ **ἐπαναβαίνω**, **ἀναβιβάζω** ἐπάνω εἴς τι, ἐπαναβιβάσαντες ἄνδρας (ἐξυπ. τοῖς πύργοις) πλείους Θουκ. 3. 23, πρβλ. Δίωνα Κ. 50. 23. **2)** αὐξάνω τι, κοινῶς «ἀναιβάζω», ἐνοίκιον ἐπαναβιβάσας Γρηγέντ. 612C, Ἀνέκδ. Boiss. τ. 5. σ. 108.

ἐπαναβιόω· μέλλ. **-βιώσομαι,** ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ζωήν, Εὐμάθ. 10. 15.

ἐπαναβληδόν, Ἐπίρρ., κοινῶς «ῥιχτά», ἐρριμμένα ἐπάνω, ἐπὶ [τοῖς κιθῶσι] εἱρίνεα εἵματα .. ἐπαναβληδὸν φορέουσι Ἡρόδ. 2. 81, πρβλ. **ἐπαναβάλλω Ι. ΙΙ.** ποιητ. **ἐπαμβληδόν** καὶ **-βλήδην**· «ἀναβαλλόμενος, ἀνακρουόμενος» Ἡσύχ.

ἐπαναβλαστάνω, βλαστάνω **ἐπάνω** εἴς τι, μετὰ δοτ., πέτραις καὶ λίθοις ἐπαναβλαστάνειν Χοιροβ. ἐν Ἀνεκδ. Κραμήρου τ. 2. σ. 198. 39.

ἐπαναβοάω· μέλλ. **ἐπαναβοήσομαι,** ἀνακράζω, θαμὶν' ἐπαναβοῶντες Ἀριστοφ. Πλ. 292.

ἐπαναγιγνώσκω, ἀναγινώσκω ἐκ νέου ἢ μεγαλοφώνως, Λυσ. 117 40, Πολύβ. 31. 21, 10· ἐπ. τινί, ἐπὶ διδασκάλου, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 19.

ἐπᾰναγκάζω· μέλλ. **-άσω,** ἀναγκάζω, μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ., ἀλλ' ἐπηνάγκαζέ νιν Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε Αἰσχύλ. Πρ. 671, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1083, Πλ. 799· οὕτως ἐν τῷ Παθ., ἀροῦν ἐπαναγκασθεὶς αὐτόθι 525· — τὸ ἀπαρ. συχνάκις παραλείπεται, οὐδ' ἐπηνάγκαζε οὐδεὶς (ἐξυπ. αὐτοὺς προϊέναι) Ἡρόδ. 8. 130, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 533, Θουκ. 5. 31.

ἐπάνάγκασμα, τό, τὸ ἐπαναγκάζον, Νεμέσ. π. Φύσ.'Ανθρώπου σ. 53.

ἐπαναγκαστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐπαναγκάζων εἴς τι, εἰσπράκτωρ φόρων, φορολόγος, Σύμμ. ἐν 'Ιὼβ Γ. 18.

ἐπάνάγκης (ἀνάγκη) ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ οὐδετέρῳ: **1)** **ἐπάναγκες** [ἐστί], εἶναι ἐπάναγκες, ἀναγκαῖον, ἀνάγκη, μετ' ἀπαρ.,'Ανδοκ. 25.7, Πλάτ., κλ.· ἐπ. μηδὲν ἔστω, ἂς μὴ ὑπάρχῃ καταναγκασμός τις, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ.765Β, πρβλ. Συμπ.176Ε. **2)** ὡς 'Επίρρ., κατ' ἀνάγκην, ἀναγκαστικῶς, ἐπάναγκες κομῶντες, ἔχοντες μακρὰν κόμην κατ' ἐπικράτησαν ἔθιμον, 'Ηρόδ. 1. 82· ἐπ. λέγειν Αἰσχίν. 4.18, πρβλ. Δημ. 909. 8· ἐπ. λαβεῖν Μένανδρ. ἐν 'Αδήλ. 50· ἐπ. βουλὴν ἀθροιζέτω Συλλ.'Επιγρ. 355. 51· τύπος τις ἐπάναγκον ἁπαντᾷ αὐτόθι 3652. 19.—'Ίδε Κόντον ἐν 'Αθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 52, 53.

ἐπανᾰγορεύω, ἀναγορεύω, διακηρύττω δημοσίᾳ·—ἀπρόσωπ. ἐν τῷ Παθ. **ἐπαναγορεύεται**, γίνεται προκήρυξις, 'Αριστοφ. Ὄρν. 1072.

ἐπαναγράφω, ἀναγράφω, καθὼς ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ ἐπαναγράφονται Χειρογρ. ἐν Bandin. Catal. Bibl. Med. τ.1, σ.11Α.

ἐπανάγω· μέλλ. **-άξω**· ἄγω ἐπάνω, ἑπομένως, **1)** ἀνακινῶ, διεγείρω, ἐξεγείρω (πρβλ. τὸ Γερμ. auforingen), τὸν θυμὸν 'Ηρόδ.7.160. **2)** ἀνυψῶ, εἰς ἡρωικὴν τάξιν Δημ. 1391. 22. **II.** ἄγω ἐπάνω, ἄγω εἰς, οἷον πρὸς τὸ φῶς ἐπανάγειν Πλάτ. Νόμοι 724Α. **2)** ἀποσύρω, ἐπανῆγε τὸ στρατόπεδον εἰς τὴν εὐρυχωρίαν μᾶλλον Θουκ. 7. 3· σύρω ὀπίσω, προβαλλόμενος μὲν τὰ ἀριστερά, ἐπανάγων δὲ τὰ δεξιὰ Ξεν.'Ιππ.12.13· ἄγω ὀπίσω, ἐπαναφέρω, ἐπανήγαγεν ὡς ὑμᾶς Δημ. 271. 17· λαβὼν ἐπανάξω, οὐαγρον εἰς τὴν οἰκίαν.. καὶ λέοντα καὶ λύκον 'Αντιφ.'Αρπ.1. **3)** ἐπαναφέρω τινὰ εἴς τι, τοὺς ἄρχοντας πάλιν ἐπανάγειν (αὐτὸν) εἰς τὸν περὶ τοῦ πράγματος ἀεὶ λόγον Πλάτ. Νόμοι 949Β· τὸν λόγον ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν Ξεν.'Απομν. 4. 6, 13· ἐξυσχέρανά τε καὶ ἐμαυτὸν ἐπανήγαγον ἀπὸ τῶν τότε κακῶν, ἀπεμάκρυνα, Πλάτ. 'Επιστ. 325Δ· εἰς ἐλευθερίαν τὰ πράγματα Δημ.196, 7· τὰ ἀδικήματα εἰς τὰ κοινὰ δικαστήρια ἐπ. Πλάτ. Νόμοι 846Β, πρβλ. Διογ. Λ. 10. 128.—Παθ., ἐπαγάγεσθω πάλιν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας 'Αριστ. Πολιτικ. 4. 14, 16. **III.** ἀμεταβ., ἀποσύρομαι, ὑποχωρῶ, Ξεν. Κύρ. 4. 1, 3· ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, ἐπί τι Πολύβ. 3. 5, 9, κτλ. **IV.** ἐξάγω εἰς τὸ πέλαγος, ἐπανήγαγεν ἂν τὸ κέρας ἀπὸ τῆς γῆς κατὰ ταῦτα τὰ χωρία Ξεν.'Ελλην. 6. 2, 28· ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαναγαγεῖν ὀλίγον (ἐξυπ. τὸ πλοῖον) Εὐαγγ. κ. Λουκ. ε', 3:—Παθ., ἐξέρχομαι εἰς τὸ πέλαγος ἐναντίον τινός, τινι 'Ηρόδ. 9. 98· ἐπανάγεσθαι ταῖς ναυσὶ Θουκ. 8. 42· καὶ ἀπολ.,'Ηρόδ.7.194, Ξεν.'Ελλην. 2.1, 24· ἐπὶ τὴν Χίον αὐτόθι 1. 6, 38. **V.** ἐν τῷ Παθ. ὡσαύτως, ἐπὶ πλεόντων, φέρομαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων εἴς τι μέρος, εἴς τινα τόπον, τοὺς ἂν λάβωσι 'Ελλήνων ἐπαναχθέντας 'Ηρόδ. 4. 103, ἔνθα ὁ Schweigh. προτείνει: ἐπενειχθέντας.

ἐπανᾰγωγή, ἡ, τὸ ἐπανάγειν ἐναντίον τινός, ἐπίθεσις διὰ πολεμικῶν πλοίων, Θουκ. 7. 34. **II.** ἐπάνοδος εἴς τι σημεῖον, Πλάτ. Πολ. 532C· ἐπανόρθωσις, ἀποκατάστασις (τοῦ ἀνθρώπου), 'Ιουστ. Μάρτ.

ἐπανᾰγωγός, όν, ὁ ἐπανάγων, ἀνακαλῶν, ἀνακλητικός, ἐπίθ. τῆς Τύχης, Δίων Κ. 54.10, ἔνθα γράφεται ἐπαναγώγῳ παροξυτόνως, ἐξ ὀνομαστικῆς **ἐπανάγωγος**· οὕτω καὶ ὁ Θησ. Στεφ.

ἐπαναδίρω = **ἀναδέρω**,'Ιππ. 689. 23.

ἐπαναδίδωμι, ἀμετάβ., αὐξάνομαι ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον,'Ιππ. 'Επιδημ. τὸ Α', 963.

ἐπαναδιπλάζω, καὶ ποιητ. **ἐπανδ-**, ἐρωτῶ πάλιν, «ξαναρωτῶ», ἐπανδίπλαζε καὶ σαφῶς ἐκμάνθανε Αἰσχύλ. Πρ. 817.

ἐπαναδιπλασιασμός, ὁ, διπλασιασμός,'Ετυμ. Μ. 605.16.

ἐπαναδιπλόω, πάλιν ἐκ νέου ἐπαναλαμβάνω,'Αριστ. Προβλ.15. 3:—Παθ., ἐπαναλαμβάνομαι, ἐπαναλέγομαι, ὁ αὐτὸς ἐν 'Αναλυτ. Προτ.1. 38, 1, Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 2, 7.

ἐπαναδίπλωμα, τό, τὸ ἀναδιπλούμενον, δίπλωμα, πτυχή,'Αριστ. περὶ τὰ Ζ.'Ιστ. 2.15,14.

ἐπαναδίπλωσις, **εως**, ἡ, δίπλωσις, τῶν ἐντέρων 'Αριστ. περὶ τὰ Ζ.'Ιστ. 2.17, 14, πρβλ. π. Ζ. Γεν.1. 4, 5., 1. 6, 8. **II.** ἐπανάληψις, ὁ αὐτὸς ἐν 'Αναλ. Πρ. 1. 38, 2· ἐπάνοδος, ἐπὶ πυρετοῦ, Γαλην.

ἐπ-ανάδοσις, ἡ, ἡ βαθμηδὸν ἀνάδοσις, ἐπίδοσις. **2)** ἐπιστροφὴ τοῦ δοθέντος, Βυζ.

ἐπαναδρομή, ἡ, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ἀναδρομή, Βυζ.

ἐπαναζεύγνῡμι, καὶ **-ύω**, ἐπανέρχομαι, ἐς Βυζάντιον ἐπανέζευξε Κίνναμ. σ. 3Δ, Χρον. Πασχάλ.708.7, κλ.

ἐπανάζευξις, ἡ, = **ἀνάζευξις**, Μεθόδ. 368Α· ἐπάνοδος, Θεοφύλ. Σιμοκ.'Ιστ. 6. 3.

ἐπαναζώννῡμαι, Μέσ., ζώννυμαι, φορῶ, χιτῶνας ἐκλεύκους ἐπαναζωσάμενοι Φίλων τ. 2. 479.11.

ἐπαναζώω, ἀναβιῶ, ἀναζῶ,"Ερμιππ. ἐν Διαλ. π.'Αστρολ. σ.42.

ἐπαναθαρρέω = **ἀναθαρρέω**, ἐπί τινι 'Ονήσανδρ.18.

ἐπαναθεάομαι, 'Αποθ., θεῶμαι ἐκ νέου, σὲ ἐπαναθεασόμενος ἦλθε Ξεν. Κύρ. 5. 4.11. Κατὰ Πολυδ. Ϛ',140, «ἐπαναθεασάμενος, διακριβώσας».

ἐπαναθεματίζω, ἀναθεματίζω προσέτι, Πέτρ. Σικ.'Ιστ. Μανιχ. σ. 6. 20.

ἐπαναθερμαίνομαι, παθ., θερμαίνομαι πάλιν, 'Ιππ. 'Επιδημ. τὸ Α', 966.

ἐπαναθέω, ἐπανατρέχω, τρέχω πάλιν πρὸς τὰ ἄνω,'Ονήσανδρ.18.

ἐπανάθημα, τό, τὸ ἐπανατιθέμενον, ἐποικοδομούμενον ἐπὶ θεμελίου τινός, ὑλικὸν οἰκοδομῆς, Κλήμ. 'Αλ. 660, πρβλ. 'Επιστ. Α' πρὸς Κορινθ. γ', 12.

ἐπαναίρεσις, **εως**, ἡ, φόνος, ὄλεθρος, καταστροφή, Πολύβ. 5. 55, 4 , 2. 37, 8.

ἐπαναιρετέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπαναιρέω**, δεῖ ἐπαναιρεῖν, Κλήμ. 'Αλ. 288.

ἐπαναιρέω, ἐκποδὼν ποιοῦμαι, φονεύω, ἐπανεῖλε τὸν ἄνδρα Διόδ. 19. 51. συχν. παρ' 'Αππ.: — οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Πολύβ. 2. 19, 9, κτλ.· 'Αρατον.. ἐπανείλετο φαρμάκῳ ὁ αὐτ. 8.14, 2. κυριεύω, τὰς Συρακούσας ἐπανελέσθαι ὁ αὐτ.1.10, 8. **II.** ἐν τῷ Μέσ., ὡσαύτως (μετὰ παθ. πρκμ., Πλουτ.'Αλκιβ. καὶ Κοριολ. Σύγκρ. **2)** ἀναλαμβάνω, ἔρχομαι εἴς τι, Λατ. suscipere, ἕνεκα δὲ τῆς ὑγιείας τὴν φιλίαν ἡ ἰατρικὴ ἐπανήρηται, ἦλθεν εἰς φιλικὰς σχέσεις, Πλάτ. Λύσ. 219Δ· οὕτως ἀγεννῆ λατρείαν ἐπανηρημένου Λουκ.'Απολογ. 4· πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος ὁ αὐτ. ἐν Δὶς Κατηγ.1· ἐπιχειρῶ, ἐπανείλετο τὸν πρὸς ὑμᾶς πόλεμον Πολύβ. 9. 29, 8, πρβλ. **ἐπαναίρω**. **2)** ἀνακαλῶ, τὸν μὲν φιλάνθρωπον ἐπανείλετο νόμον Πλουτ. Τιβ. Γράκχος 10.

ἐπαναίρω, ἀνυψῶ, ἐπαναίρουσαι τὰς κεφαλὰς Ξεν. Κυν. 6, 23: — Μέσ. κἀπαναίρονται δόρυ (οὕτως ὁ "Ερμανν. ἀντὶ κἀπαναιροῦνται), ἐγείρουσι τὰ δόρατα ὁ εἷς κατὰ τοῦ ἄλλου, Σοφ. Ο. Κ. 424· ἀλλ', ἐπανήρατο τὴν βακτηρίαν, «ἐπανετείνατο πλῆξων» (Σχόλ.), Θουκ. 8. 84: — Παθ., ἀνεγείρομαι, ἀλλ' ἐπαναίρου, κᾶτα καθίζου μαλακῶς 'Αριστοφ. 'Ιππ. 784.

ἐπαναισχυντέω, ἀναισχυντῶ πρὸς τοῖς ἄλλοις, **ἐπαναισχυντῆσαι** ὡς διορθοῖ ὁ Κόβητος ἐν Πλάτ. 'Απολογ. 31C, ἀντὶ τοῦ **ἀπαναισχυντῆσαι**.

ἐπανακαινίζω, ἀνακαινίζω, ἀνανεόω, 'Εβδ. ('Ιὼβ. Γ', 17).

ἐπανακαλέω, κατὰ Δινδόρριον ἀντὶ **δὴ καλέω**, ἐν Αἰσχύλ.'Αγ. 145. **II.** ἀνακαλῶ, π. Αἰτ. Χρον. Νούσ. 2.13 ἐν τέλει ἐν τῷ Παθ.: — Μέσ., 'Αρριαν. 'Αν. 4. 27,1.

ἐπανακάμπτω, ἀμεταβ., ἐπανέρχομαι, ὑποστρέφω, ἐπὶ τὴν ἀρχὴν 'Αριστ. Προβλ 17· 3· ἀπολ., ὁ αὐτὸς π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 3. 1, 15., 3. 3, 21.

ἐπανάκειμαι, ἐπίκειμαι, εἶμαι ἐπιτεθειμένος ἐπί τινος, τοῖς δὲ κακοῖς ταπεινός τε καὶ ἀλγεινὸς καὶ ἀβίωτος ὁ αἰὼν ἐπανακείσεται; Ξεν. Κύρ. 3. 3, 52.

ἐπανακεφᾰλαιόομαι, 'Αποθ. = **ἀνακεφαλαιόω**, 'Ερμογέν Ρητ. 26. 5.

ἐπανακίρναμαι, Παθ., πάλιν συγκιρνῶμαι, συνενοῦμαι, Γρηγ. Ναζ. τ. 1. σ.118C.

ἐπανακλαγγάνω, ὑλακτῶ, «γαυγύζω» πάλιν καὶ πάλιν, ἐπανειλημμένως, Ξεν. Κυν. 4. 5.

ἐπανακλάω, ἀνανακλάω, Γρηγόρ. Νύσσ. τ. 3. σ. 34Α.

ἐπανάκλησις, **εως**, ἡ, τὸ προκαλεῖν τι, ψυχροῦ πολλοῦ κατάχυσις ἐπανάκλησιν θέρμης ποιέεται Ἱππ.'Αφορ.1253.

ἐπανακλίνω, κατακλίνω τινὰ ἐπάνω εἴς τι, περιτείνων σινδόνιον ἐπανάκλινε αὐτὸν 'Ιππ. 403.13.

ἐπανακοινόω, ἀνακοινῶ, τινί τι Πλάτ. Νόμοι 918Δ.

ἐπανακομίζω, κομίζω ὀπίσω:—Παθ., ἐπανέρχομαι, Δίων Κάσ. 40. 44, 1.

ἐπανακράζω, ἀνακράζω συνεχῶς πρός τινα, ἐπὶ κυνηγοῦ παρορμῶντος τοὺς κύνας, «ἐγκελευέτω, ἐπανακραγέτω» Πολυδ. Ε', 85.

ἐπανακρεμάνυμαι, παθ., ἐξαρτῶμαι, κρέμαμαι ἔκ τινος, 'Αριστ. Πολιτικ. 6. 4, 7.

ἐπανακρίνω = **ἀνακρίνω**, Κλημέντια 338Δ.

ἐπανάκρουσις, **εως**, ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω ὦθησις, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Ὄρν. 648.

ἐπανακρούω, ὠθῶ πλοῖόν τι πρὸς τὰ ὀπίσω (ἀνακρούω), «ἐπανακροῦσαι· εἰς τοὐπίσω χωρῆσαι. ἐπὶ τῶν κωπηλατούντων, ὅταν στρέψαντες τὴν πρύμναν ἐπανακρούωνται, ἵνα εἰς τοὐπίσω χωρήσῃ τὸ πλοῖον» 'Ησύχ.: — Μέσ., ἐπανάκρουσαι πάλιν, «ὑπόστρεψον ἐπὶ τοὐπίσω» (Σχόλ.),'Αριστοφ. Ὄρν. 648.

ἐπανακτάομαι,'Αποθ., ἀνακτῶμαι πάλιν, διορθῶ, σώζω, τοὺς ἐν πελάγει.. χειμαζομένους.. ἀνακτώμενος Βίος Χρυσ. τ. 8. σ. 316. 41.

ἐπανακτέον, ρημ. ἐπίθετον τοῦ **ἐπανάγω**, δεῖ ἐπανάγειν, Συνέσ. 193C.

ἐπανακυκλέω ἢ **-όω**, ἀνακυκλῶ, περιστρέφω πάλιν, ἐπαναλαμβάνω, Διονύσ.'Αρεοπ., κλ. **II.** Παθ., περιστρέφομαι πρὸς τὰ ὀπίσω (πρβλ. **ἐπανακάμπτω**), Πλάτ. Πολ. 617Β.

ἐπανακύκλησις ἡ ἐπανακύκλωσις, εως, ἡ, περιστροφή, Πλάτ. Τίμ. 40C.

ἐπανακύπτω: μέλλ. **-ψω,** τείνω πρὸς τὰ ἄνω, ἦν γάρ... μικρὸν ἐπανακύπτουσαν τὴν λόγχην ἀφῇ Ξεν. Ἱππ. 12. 13. **II.** ἐγείρομαι ἐναντίον τινός, τινὶ Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 1. 31, 1. **2)** ἐπανέκυψε λόγος, νέον ἐπιχείρημα παρουσιάσθη, Πλούτ. 2. 725B.

ἐπαναλαμβάνω: μέλλ. **-λήψομαι:** — ἐπαναλαμβάνω ὡς καὶ νῦν, ἐξ ἀρχῆς δέ μοι ἐπανάλαβε, πῶς φῂς τὸ δίκαιον ἔχειν, κτλ., Πλάτ. Γοργ. 488B, Θεαίτ.169E, Ξεν. Λακ.13, 2· εἶπωμεν ἐπαναλαβόντες Ἀριστ. Πολιτικ. 6.10, 11: — ἡ μετοχὴ κάλλιστα ἑρμηνεύεται δι' ἐπιρρήματος, πολλάκις ἐπαναλαμβάνων ἐκέλευέν οἱ λέγειν, ἐπανειλημμένως ἐκέλευεν, Πλάτ. Φαῖδρ. 228A. **II.** ἀναθεωρῶ τι, ἐπαναλαβεῖν καὶ ἐπανορθώσασθαι ὁ αὐτ. ἐν Νόμοις 781B· διορθώνω, θεραπεύω, ὅπως ἐπαναλάβωσι τῇ τροφῇ τὴν κακοπάθειαν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 8. **III.** ἀναλαμβάνω, ἐπαναλαμβάνει αὐτὴ μὲν τὸ τῆς Αὐγούστης, ὁ δὲ Οὐαλεντινιανὸς τὸ τοῦ νωθελισσίμου ἀξίωμα Ὀλυμπιόδ. παρὰ Φωτίῳ ἐν Βιβλιοθ. σ. 63.13, ἔκδ. Βεκκήρου.

ἐπαναλέγω, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ξαναλέγω», ἔστι δ' ὅτε ἐπαναλέγεται μὲν τὰ ὀνόματα, οὐκ εὐθὺς δέ, ἀλλὰ μέσα τινὰ παρεμβάλλεται Ἀλεξάνδρου π. Σχημ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 8. σ. 445.

ἐπαναλείφω, ἐπαλείφω, ἐπιχρίω, Γαλην. 6, σ. 342, πλημμελ. γραφ. **ἐπαλ-.**

ἐπαναληπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπαναλαμβάνω,** δεῖ ἐπαναλαμβάνειν ἢ ἐπαναλαβεῖν, Κ. Μανασσ. Χρον. σ.11, Γρηγ. Νύσσ. τ. Ι. σ. 84D.

ἐπαναληπτικός, ή, όν, ὁ ἐκφράζων τι ἐπαναλαμβανόμενον, Ἐπίρρ. **ἐπαναληπτικῶς,** κατ' ἐπανάληψιν, Εὐστ.Ἰλ.624.46, κλ.

ἐπανάληψις, εως, ἡ, ἀνάληψις, ἀνάκτησις, Γρηγόρ. Νύσσ. 1. 519C, κλ. **II.** τὸ ἐπαναλαμβάνειν, ὡς καὶ νῦν, Ἑρμογ. Ρητ. 412, Φίλων Ἰουδ. Ι. 484. 29.

ἐπᾰνᾰλίσκω, καταναλίσκω ἐπὶ πλέον, τοῦ χρόνου οὗ ἐπανήλωσεν ὑπὲρ αὐτῶν Δημ.1219. 25.,1223.13.

ἐπαναλύω, ἐπαναστρέφω, ἐπανέρχομαι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 118B, κλ.

ἐπαναλωτής, ὁ, ὁ ἐπαναλίσκων, Γλωσσ.

ἐπαναμένω, ποιητ. **ἐπαμμένω,** περιμένω ἐπὶ πλέον, Ἡρόδ. 8.141, Ἀριστοφ. Ἐκκλ.790. **II.** περιμένω τινά, ἀλλ' ἐπανάμεινόν μ' ὀλίγον ὁ αὐτὸς Νεφ. 804· ἐπαν. τινὰ ἐλθεῖν ὁ αὐτὸς ἐν Λυσ. 74· — ἀπροσ., τί μ' ἐπαμιμένει παθεῖν, τί με περιμένει νὰ πάθω, Αἰσχύλ. Πρ. 605· οὔ σφιν κακῶν ὕψιστ' ἐπαμμένει παθεῖν ὁ αὐτὸς ἐν Πέρσ. 807· τίς ἄρα με πότμος .. ἐπαμμένει; (οὕτως ὁ Ἑρμαννος ἀντὶ ἐπιμένει) Σοφ. Ο. Κ.1715.

ἐπαναμιμνήσκω: μέλλ. **-μνήσω,** ἀναμιμνήσκω, ὑπενθυμίζω πάλιν, φέρω τι εἰς τὸν νοῦν τινος πάλιν, αὐτός τε ἐμνήσθην καὶ ὑμᾶς ἐπαναμιμνήσκω Πλάτ. Νόμοι 688Δ, Δημ. 74. 9· ἀπολ., Ἀριστ. π. Μνήμ.1,19.

ἐπανάμνησις, εως, ἡ, ἡ ἐκ νέου ὑπόμνησις, Διον.Ἀλ. π. Τέχνης Ρητ.10. 18.

ἐπανανέομαι, μέσ., ἀνανεώνω, **ἐπαναλαμβάνω,** τὸν λόγον Πλάτ. Πολ. 358B.

ἐπανανέωσις, εως, ἡ, ἀνανέωσις, ἀναθεώρησις, τὸ τῆς ἀνανεώσεως (τῶν παλαιῶν νόμων ἔργον) Ἰουστ. προοίμ. Διγεστ. ἐν ἀρχῇ.

ἐπαναπαύω, ἐπερείδω, ἐπακκουμβῶ, Αἰλ. π. Ζ. 5. 56.—Μέσ., ἀναπαύομαι, ἀκκουμβῶ ἐπάνω εἴς τι, κατεχούσαις ταῖς χερσὶ δοράτια ἐπανεπαύοντο Ἡρῳδιαν. 2.1, 3· μεταφ., στηρίζομαι εἴς τι, ἴδε σὺ Ἰουδαῖος ἐπονομάζῃ καὶ ἐπαναπαύῃ τῷ νόμῳ Ἐπιστ. π. Ρωμ. 6', 17, Ἀρτεμίδ. 4. 65· ἐπί τινα, ἐπαναπαύσεται ἐπ' αὐτὸν ἡ εἰρήνη ὑμῶν, μεταθήσεται ἐπ' αὐτόν, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ι', 6.

ἐπαναντλέω, = **ἐπαντλέω,** Εὐσέβ. 6. 537Δ.

ἐπαναπαλαίω, = **ἀναπαλαίω,** Σύνοδ.Ἀγκ. Καν.1.

ἐπαναπέμπω, ἀναπέμπω πάλιν, ἐπαναπέμπειν τὰ ἐπιμήνια εἰς τοὺς μαζοὺς Ἱππ. 648.7.

ἐπαναπήγνῡμι, καὶ ποιητ. **ἐπαμπήγνυμι:** μέλλ. **-πήξω,** ἐμπήγω τι εἴς τι, Μέσ., δούρατ' ἐπαμπήξασθαι βύρσῃ τε σπλάγχνοισί τε, νὰ ἐμπήξωσι τὰ δόρατα εἰς τε τὸ δέρμα καὶ τὰ σπλάγχνα (τοῦ ταύρου ὃν ἔθυσαν), Ὀρφ.Ἀργον. 317.

ἐπαναπηδάω: μέλλ. **-ήσομαι,** ἀναπηδῶ κατά τινος, Ἀριστοφ. Νεφ.1375.

ἐπαναπίπτω, πλαγιάζω ἐπί τινος, φύλλοις ῥόδων γοῦν ἐπαναπεσὼν καὶ κοιμηθεὶς Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 24.

ἐπαναπλάσσω, Ἀττ. **-ττω,** = **ἀναπλάσσω,** ἰχθὺν ἐπαναπλάττων Ἀξιόνικος ἐν «Χαλκιδικῷ» 2.

ἐπαναπλέω, Ἰων. **-πλώω:** μέλλ. **-πλεύσομαι,** ἀναπλέω κατά τινος, ἐπαναπλώων ἐπὶ τοὺς βαρβάρους Ἡρόδ. 8. 9, πρβλ.16· ἐπί τι, πρός τινα σκοπόν, ἐπ' ἀργυρολογίαν ἐπαναπεπλευκέναι Ξεν. Ἑλλην. 4. 8, 35. **2)** πλέω πάλιν ὀπίσω, αὐτόθι 4. 8, 24· δεῦρ' ἐπαναπλεῖν Δημ.1292. 2. **II.** ὑψοῦμαι, ἀναβαίνω εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, μεταφ., ὥστε κατιόντος τοῦ οἴνου ἐς τὸ σῶμα ἐπαναπλώειν ὑμῖν ἔπεα κακά, νὰ ἀναπλέωσιν εἰς τὴν ψυχὴν ὑμῶν λόγοι κακοί, Ἡρόδ.1. 212· πρβλ. **δακρυπλώω.**

ἐπαναπληρόω, ἀναπληρῶ, γεμίζω, ἐπαναπληροῦσθαι γὰρ καὶ τούτοις τὰ ἐνδεῆ Θεόφρ. π. Αἰσθ. 8.

ἐπαναπνέω: μέλλ. **-πνεύσομαι,** ἀνακτῶμαι τὴν ἀναπνοήν μου, ᾤετο ἐκ τοῦ ἐμέτου ἐπαναπνεῖν, καὶ ἐπανέπνει Ἱππ.1234D.

ἐπαναποδίζω, ἀναποδίζω, ἀνακαλῶ τι καὶ ἐξετάζω αὐτὸ ἐκ νέου· ἐντεῦθεν τὸ ῥηματ. ἐπίθετ. **ἐπαναποδιστέον,** δεῖ ἐπαναποδίζειν, Ἀριστ. π. Γεν. κ. Φθορ. 1. 3, 5.— Τὸ Μέσον **ἐπαναποδίζομαι** σημαίνει, ἐπανέρχομαι εἰς τὰ ἴχνη μου, Μεθόδ.149B.

ἐπαναποδισμός, οῦ, ὁ, τὸ ἐπανέρχεσθαι εἰς τὰ ἴχνη, εἰς τὸν «τορὸν» κοινῶς, Ὠριγ. φιλοσοφούμ. ἔκδ. Μί. 3227.

ἐπαναπολέω, ἀναπολῶ ἐκ νέου, ἐξετάζω πάλιν, Πλάτ. Φίληβ. 60Δ, Νόμοι 723E.

ἐπαναπόλησις, εως, ἡ, τὸ ἐπαναπολεῖν, ἐξετάζειν καὶ μελετᾶν ἐκ νέου, Φίλων 1. 254.

ἐπαναπριάμενος, πριάμενος, ἀγοράσας ἐκ νέου, Ἐπιγρ. Λεβαδείας, Ἀθηναίου τ. Δ', σ. 370.

ἐπαναπτερόω = ἀναπτερόω, ἐκ νέου, Μ. Ἀκομ. τόμ. Β', σ. 347. 5, ἔκδ. Λ.

ἐπαναπτήσιμος, ὁ, «ἐπαναπτήσιμον· ἐπαναπτῆναι θέλοντα καὶ πορευθῆναι» Ἡσύχ.

ἐπαναρρήγνῡμι: μέλλ. **-ρήξω,** ἐκ νέου ἀναρρήγνυμι, σχίζω καὶ ἀνοίγω, Λατ. refricare, ταῖς χερσὶ δὲ τὰ ἔντερα σπαράξας καὶ τὸ τραῦμα ἐπαναρρήξας ἀπέθανεν Πλουτ. Κάτων Νεώτ.70.— Παθ., ἐκ νέου ἀναρρήγνυμαι, σπάνω, ἀνοίγω, τὰ ἕλκεα κινεύμενα ἐπαναρρήγνυνται Ἱππ. 415. 5.

ἐπαναρρῑπίζω, = **ἀναρριπίζω,** Ἰωσήπου Ἰουδ.Ἀρχ.19. 2, 2.

ἐπαναρρίπτω ἢ **-έω,** ἀναρρίπτω εἰς τὸν ἀέρα, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάβ. (ἐξυπακουομ. τοῦ ἐμαυτόν), πηδῶ, τινάσσομαι ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα, περὶ λαγῶν, χαίροντες γὰρ τῷ φέγγει ἐπαναρριπτοῦντες μακρὰ διαιροῦσιν ἀντιπαίζοντες Ξενοφ. Κυν. 5, 4.

ἐπανάρρυμα, = **ἐπίθυμα,** θυσία γινομένη ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ, Α. Β. 417. 4.

ἐπαναρτάω, ἀναρτῶ, ἐξαρτῶ, Γερμαν. Κωνστ/πόλεως σ. 250.

ἐπανάσεισις, εως, ἡ, τὸ ἀνασείειν τι ἐπανειλημμένως εἰς τὸν ἀέρα, ἢ τε διὰ κενῆς ἐπανάσεισις τῶν ὅπλων Θουκ. 4. 126.

ἐπανασείω, σηκώνω τι πρὸς τὰ ἄνω καὶ κινῶ αὐτό, Ἱππ. 915B, ἐν τῷ Παθ.: μεταφ., ἐπισείω, τὴν δημαρχικὴν ἐπανασείοντες δύναμιν, ἐπαπειλοῦντες δι' αὐτῆς, Διον. Ἀλ. 11. 6: — Μέσ., ἀπειλῶ, τινὶ Ἰωσήπου Ἰουδ.Ἀρχ.19.1,16.

ἐπανασκοπέω: μέλλ. **-σκέψομαι,** ἀνασκοπῶ, ἐξετάζω ἐκ νέου, Πλάτ. Κρατ. 428D, Ἱππ.Ἐλάττ. 369D· πάλιν ἀνασκεψόμεθα ὁ αὐτὸς ἐν Θεαιτ. 154E.

ἐπαναστείρω, ἐπιβάλλω καὶ ἕτερον σπόρον ἐπὶ τοῦ ἄρτι σπαρέντος, δηλ. σπείρω ἀνωμάλως καὶ οὐχὶ συμμέτρως ἐπιρρίπτων σπόρους ἐπὶ σπόρους· καὶ **ἐπανασπορά,** τὸ ἐπανασπείρειν, Τζέτζ. Σχόλ. εἰς Ἡσ.Ἔργ. κ.Ἡμ. 444.

ἐπανάστασις, εως, ἡ, ἐξανάστασις, τὸ ἐξανίστασθαι πρὸς κένωσιν, αἱ πυκναὶ καὶ κατὰ μικρὰ ἐπαναστάσιες Ἱππ. Προρρ. 80. 11· ἡ ἐκ νέου ἔγερσις, Διόδ. 18. 31. **2)** ἐπανάστασις, ἐξέγερσις, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ. 3. 44, 118, Θουκ. 2. 27, κτλ.· ἐγένετο ἐπ. ὑπὸ τοῦ δήμου τοῖς δυνατοῖς ὁ αὐτὸς 8. 21· ἐπ. μέρους τινὸς τῷ ὅλῳ τῆς ψυχῆς Πλάτ. Πολ. 444B· (**ἐπανάστασις** καὶ **ἀπόστασις** διαφέρει· «ἀπόστασίς ἐστιν, ὅταν τινὲς κακῶς πάσχοντες ἀποστῶσιν· ἐπανάστασις δὲ ὅταν τινὲς τιμώμενοι καὶ μηδὲν ἀδικούμενοι στασιάσωσι καὶ ἐχθρεύσωσι τοῖς μηδὲν ἀδικήσασιν» Σχόλ. Θουκ. 3. 39, πρβλ. καὶ Βεκκήρου Ἀνέκδ. 435. 26.)'— ἐν Σοφ. Ἀντιγ. 533, τὸ ἀφῃρημένον **ἐπανάστασις** κεῖται ἀντὶ τοῦ **ἐπαναστάτης,** οὐδ' ἐμάνθανον τρέφων δύ' ἄτα κἀπαναστάσεις θρόνων. **II.** οἴδημα, πρήξιμον, Ἱππ.154D· ὀφεις ἔχοντες ἐπανάστασιν, ἐξεσιηκός τι, ἐξέχον τι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, περὶ τῶν περὶ τὰς Θήβας τῆς Αἰγύπτου ὄφεων, περὶ ὧν ἐλέγετο ὅτι εἶχόν τι ἐξέχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐν εἴδει κέρατος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2.1, 36. **III.** μεταφ., ἐπ. λόγου, ὕψος, Λατ. oratio assurgens, Δημήτρ. Φαληρ. 278.

ἐπαναστάτης, θηλ. **ἐπαναστάτις, ἐπαναστατῶ,** μεταγεν. Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 27-31.

ἐπαναστέλλω, σύρω ὀπίσω, ὀλίγον ἐπαναστείλας τοῦ καταπετάσματος, ὡς δείξων τὸν θεὸν Κλήμ.Ἀλ. 253. **II.** αἱ γενέσεις ἐπαναστέλλουσι τὰς φθοράς, χρησιμεύουσιν ὡς ἀντιστάθμισμα εἰς τὰς φθορὰς, Ἀριστ. π. Κόσμου 5. 13.

ἐπανάστημα, τό, ἔξαρμα τῆς ἐπιδερμίδος, φλύκταινα γινομένη εἰς τὰς χεῖρας ἐκ τῆς κωπηλασίας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 233. **II.** τὸ ἔκ τινος ἀνυψούμενον, «λόφος .. γῆς ἐπανάστημα» Ἡσύχ.· «τὸ ἐπανάστημα τῆς περικεφαλαίας» ὁ αὐτὸς ἐν λ. **χαλκόλοφον** (κατὰ τὸν Κώδικα **χαλκός· λόφον**), πρβλ. καὶ Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν.132.

ἐπαναστρέφω, ἀμετάβ., στρέφομαι ἐναντίον τινός, Ἀριστοφ.

Βάτρ. 1102· ἐπανέρχομαι, ἐπαναστρέψας Θουκ. 4.130· οὕτως ἐν τῷ παθ., στρέφομαι ὅπως τεθῶ κατά τινος, ἀλλ' ἀμύνου κάπαναστρέφου πάλιν Ἀριστοφ. Ἱππ. 244· ἐπαναστρεφομένοις τοῖς πολεμίοις ἐμπίπτειν Ξεν. Ἱππαρχ. 8, 25. **II.** Παθητ., προσέτι, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, Ἀριστ. Ἀποσπ. 316.

ἐπαναστροφή, ἡ, = **ἀναστροφή**, ἐπιστροφή, Εὐστ. Πουημάτ. 253.78: — σχῆμα ῥητορικόν, ὅταν τὸ τέλος κώλου τινὸς ἑτέρου κώλου ἀρχὴ γένηται, ὡς π. χ. «οὐ γὰρ δήπου Κτησιφῶντα μὲν δύναιτο διώκειν δι' ἐμέ, ἐμὲ δέ, κτλ.» (Δημοσθ.) Ἑρμογέν. Ῥητορ. 286.1.

ἐπανασφάλλω, ὑποτροπιάζω, Νικήτ. Βυζ. 737C.

ἐπανασώζω = **ἀνασώζω**, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 115E, Νικηφ. Γρηγορ. Ἱστ. 9.1, σ. 240C, κλ.

ἐπανασωστικός, ή, όν, ὁ ἐπανασώζων, Ἰωάνν. Λυδ. π. Μηνῶν 3. 47 ἐξ ἐπιγραφῆς ἀγάλματος τῆς Τύχης ἐν Βυζαντίῳ: τῇ Τύχῃ τῇ ἐπανασωστικῇ.

ἐπανάτᾰσις, εως, ἡ, τὸ ἐπανατείνειν, ὁ δ' ὅρκος ἦν αὐτοῖς τοῦ σκήπτρου ἐπανάτασις Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 14, 12· ἴδε τὴν λ. **σκῆπτρον**. **II.** μεταφ., ἀπειλή, Φίλων 1. 282.

ἐπανατείνω, ἀνατείνω τι πρός τινα, ἀνατείνας τὸν τράχηλον· παῖε, ἔφη, εἰ κελεύει ὁ παῖς καὶ μέλλει χάριν εἰδέναι Ξεν. Ἀν. 7. 4, 9· τὰς χεῖρας ἐπανατείνοντες καὶ τοὺς θεοὺς ἐπιβοώμενοι Διοδ. Ἀποσπ. 628. 70, μεταφορ., παρέχω, ἐπ. ἐλπίδας τινί Ξεν. Κύρ. 2.1, 23. **II.** Μέσ., σηκώνω τι ἐναντίον τινός, τολμήσει γὰρ Κυνίσκος ἐπανατείνασθαί μοι τὸ βάκτρον; θὰ τολμήσῃ ὁ Κυνίσκος νὰ σηκώσῃ ῥαβδὶ ἐπάνω μου; Λουκ. Κατάπλ. 13· ὡς τὸ **ἐπισείω**, ἐπανατεινόμενος φόβους καὶ κινδύνους Πολύβ. 2. 44, 3· ἀπειλὰς πρβλ. Διον. Ἁλ. 7. 53· μετ' ἀπαρ., ἐπανετείνετο πράξειν, ἠπείλει ὅτι θὰ ἔπραττε, Πολύβ. 15. 29, 14. **III.** μεταφ., ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ἐκτείνω τὸν λόγον, μακρὰ προοιμιασάμενος καὶ ἐπανατεινάμενος Διον. Ἁλ. Τέχνη Ῥητορ. 8.14.

ἐπανατέλλω καὶ ποιητ. **ἐπαντέλλω**: — ὡς τὸ **ἀνατέλλω**, ὑψόνω, ποδὸς ἴχνος Εὐρ. Φοίν. 104· ἔκ τε μέσον κέρας αἰνὸν ἐπανατέλλουσι μετώπου Ὀππ. Κυν. 2. 97. **I.** ἀμεταβ., ἀνατέλλω, ἡλίου ἐπανατέλλοντος ὁ αὐτὸς 3. 84· ὡς ἐπανέτελλε ὁ ἥλιος ὁ αὐτὸς 7. 54· οἷος ἐπανατέλλων ἀστράσιν ἠέλιος Ἀν. Π. 12. 178· εὐνῆς ἐπαντείλασαν, ἐγερθεῖσαν τῆς κλίνης, Αἰσχύλ. Ἀγ. 27· ἐκ τοῦ χάρακος Πλουτ. Αἰμίλ. 18· ἀναφαίνομαι, Αἰσχύλ. Χο. 282, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1053· ἐπαντέλλων χρόνος, ὁ ἐπερχόμενος χρόνος, τὸ μέλλον, Πινδ. Ο. 8. 37.

ἐπανατέμνω, ἀνατέμνω, ἀνοίγω, Ἱππ. π. τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. 905, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4.

ἐπανατίθημι: μέλλ. **-θήσω**, ἐπιθέτω, ἐπαναθῶ σοι καὶ ξύλον Ἀριστοφ. Σφ. 148: — Παθ., μείζων δύναμις ἐπ. τινι, ἀνατίθεται εἴς τινα, Πλάτ. Νόμοι 926D.

ἐπανατρέπω, ἀνατρέπω, ἀναποδογυρίζω, Ἡρωδιαν. 3. 8. **II.** ἀμετάβ., ἐπανέρχομαι, ἐπανατρέψας βούλομαι εἰς τὸν λόγον Κρατῖν. ἐν «Πυτίνῃ» 1.

ἐπανατρέφω: μέλλ. **-θρέψω**, τρέφω, κάμνω νὰ τραφῇ πάλιν σῶμα λεπτυνθέν, Ἱππ. Ἀφ. 1244.

ἐπανατρέχω = **ἀνατρέχω**, τρέχω καὶ ἐπανέρχομαι ὀπίσω, ἐστ' ἂν .. ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν Λουκ. π. τ. ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 36.

ἐπανατρῠγάω, συλλέγω τὰς μετὰ τὸν τρυγητὸν ἀπομεινάσας σταφυλάς, ἐὰν τρυγήσῃς τὸν ἀμπελῶνά σου, οὐκ ἐπανατρυγήσεις τὰ ὀπίσω σου Ἐβδ. (Δευτ. ΚΔ', 2).

ἐπαναφέρω, ποιητ. **ἐπαμφέρω** = **ἀναφέρω**, ἀναφέρω, ἀποδίδω τι εἴς τινα, μή τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμφέρετε Σόλων 10. 2· τι εἴς τινα ἢ εἴς τι Ἀριστοφ. Νεφ. 1080, Πλάτ. Πολ. 434E, Δημ. 59. 25· ἐπί τι Πλάτ. Νόμοι 680D, Ἀριστ. Φυσ. 2. 4, 3 κ. ἀλλ.· πρός τι Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 8· ἐπί τινα, ἐπὶ ἀναλόγου περιστάσεως, αὐτόθι 11· ἀπολ., Ἀνδοκ. 27. 37· ἐπ. τινὶ ὑπέρ τινος, Λατ. referre alicui de re, Πολύβ. 21. 2, 14. **2)** ὑπολογίζω, Λατ. referre in .., Δημ. 829. 5., 1034. 8. **3)** κομίζω ὀπίσω ἀγγελίαν ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ἐπανέφερον ταῦτα εἰς Ἀθήνας (ὁ Θηραμένης καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πρέσβεις) Ξεν. Ἑλλην. 2. 2, 21· ὣς τινα Πλουτ. Ἀρτοξ. 29. **II.** ἀμεταβ., ἐπανέρχομαι εἰς ἑμαυτόν, Ἱππ. 118A· καθόλου, ἔρχομαι ὀπίσω, ἐπανέρχομαι, ὑποστρέφω, ἐπί τι Πλάτ. Λύσ. 219C· οὕτως ἐν τῷ Παθ., Τίμ. Λοκρ. 96D. **III.** ἐν τῷ Παθ. ὡσαύτως, φέρομαι πρὸς τὰ ἄνω ἐκ τοῦ ἐδάφους ὡς ἀναθυμίασις, ἐπὶ τῆς ὁμῆς τῶν ἰχνῶν ζώου, τότε δὲ καὶ οἱ κύνες ὀσφραίνονται καὶ αὐτὰ (τὰ ἴχνη) ἐπαναφερόμενα ὄζει Ξεν. Κυν. 5. 2· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἀνυψοῦμαι, ἡλίου δὲ ἐπαναφερομένου Πλούτ. 2. 19E.

ἐπαναφορά, ἡ, τὸ ἀναφέρειν τι ἐπί τι, γίνεται ἡ ἐπαναφορὰ ἐπί τινα μοχθηρίαν ἀεί, οἷον εἰ ἐμοίχευσεν ἐπ' ἀκολασίαν, κτλ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5, 2, 5· πρός τι Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 2, 4. **2)** τὸ ἀναφέρειν ζήτημά τι εἰς ἀνώτερον δικαστήριον, τὴν ἀσφάλειαν ἡμῶν τῆς ἐπαναφορᾶς Ἀνδοκ. 27. 37. Κατὰ τὸν Ἁρποκρ. «ἐπαναφορά: τὸ ἀναφέρειν καὶ ἀνακοινοῦσθαι τῷ πλήθει». **II** ἐν τῇ Ῥητορικῇ, ἡ ἐπανάληψις τοῦ αὐτοῦ μορίου ἐν ἀρχῇ πολλῶν κώλων, Λογγῖνος 20. 2, Πλουτ. Βίος Ὁμήρου § 32. **III.** ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ, τὸ σημεῖον τὸ παρακολουθοῦν τῷ κέντρῳ, Πτολεμ. Τετραβ. 112, 113, Σέξτ. Ἐμπ. 731. 3, Βασίλ. Ι. 12B.

ἐπαναφορικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς ἐπαναφοράν, ἐν τῇ ῥητ., σχῆμα ἐπαναφορικόν, ὡς τὸ τοῦ Ὁμήρου, ἓς δ' ἐρέτας ἓς δ' ἑκατόμβην Εὐστ. 67. 35, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλούτ. 545.

ἐπαναφῦσάω, ἐπαυλῶ, σὺ δὲ ὦ Τερηδὼν ἐπαναφύσα Περσικὸν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1175.

ἐπαναφύω, ἀναφύω ἐκ νέου, Αἰλ. π. Ζ. 10.13.

ἐπαναφωνέω, ἀναφωνῶ κατόπιν, ἀντίθ. τῷ **προαναφωνέω**, ἐν τῷ Παθ., ἢ ἐν τῷ προαναφωνουμένῳ φθόγγῳ ἢ ἐν τῷ ἐπαναφωνουμένῳ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 130.

ἐπαναχέω, ἐπιχέω πάλιν, ἐν τῷ Παθ., «ὁ Νεῖλος ... ἐπαναχεῖται καθ' ἕκαστον ἔτος (δηλ. εἰς τὰς ἀρούρας)» Ἐτυμ. Μέγ. 329.16, Κλημέντ. 6. 44, Θεοφύλ. Βουλγ. τ. 3, σ. 696.

ἐπαναχρεμπτήριος, ον, ὁ, ὁ προξενῶν ἐπαναχρέμψεις, ἢ ὁ συντελῶν πρὸς ἐπανάχρεμψιν φλεγμάτων, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱπποκράτους.

ἐπαναχρέμπτομαι, Μέσ., ἀποχρέμπτομαι, Ἱππ. 415.3., 31, 49.

ἐπανάχρεμψις, εως, ἡ, ἀπόχρεμψις, ἡ δι' ἀποχρέμψεως ἐξαγωγὴ φλεγμάτων, Ἱππ. 415. 50., 416. 5.

ἐπαναχύνω = **ἐπαναχέω**, Ἱππόλ. π. Αἵρ. 298. 68. — **Παθ.**, μετοχ. **ἐπαναχυνόμενον** = **ἐπαναχεόμενον**, Ὠριγ. Φιλοσοφουμ. ἔκδ. Μέ. σ. 3259.

ἐπαναχωρέω = **ἀναχωρέω**, ἀποσύρομαι, ἐπανέρχομαι, Χάρων ἐν Ἀποσπ. 2, Ἡρόδ. 13, Ἀριστοφ. Αυσ. 416, Θουκ. 1. 131 (ἴδε ἐν λ. **ἐφορμάω** III)· ἐς τὸ τεῖχος Θουκ. 1. 63, πρβλ. 3. 96· πρὸς τὰ μετέωρα 4. 44· ἐπί τι Πλάτ. Νόμοι 781E· εἰς θεοὺς ἐπαναχωρεῖ τῆς τῶν πράξεων ἀρχῆς, ἐπανέρχεται εἰς τοὺς θεούς ἐκ τῆς .., κτλ., Πλούτ. 2. 580A.

ἐπαναχώρησις, εως, ἡ, κύματος ἐπαναχώρησις, ἐπιστροφὴ ἐκ τῆς θαλάσσης κατὰ τῆς ξηρᾶς, ἐπίκλυσις, Θουκ. 3. 89· ὑποχώρησις, Διοδ. Ἀποσπ. 510. 31.

ἐπανδιπλάζω, ποιητ. ἀντὶ **ἐπαναδιπλάζω**.

ἐπανδιπλοΐζω, ποιητ. ἀντὶ **ἐπαναδιπλοΐζω**.

ἐπάνδρος, ον, (ἀνήρ) ἀνδρικός, Διόδ. 4. 50, Συλλ. Ἐπιγρ. 5879.7· τὸ ἔπανδρον, τὸ ἀνδρικόν, Κορνοῦτ. π. Θεῶν Φύσ. 20. — Ἐπίρρ. **ἐπάνδρως**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 107, Συλλ. Ἐπιγρ. 4239.

ἐπανεγείρω = **ἀνεγείρω**, Ἱππ. 85E, Πλούτ. 2. 101A.

ἐπάνειμι, (εἶμι), ἐν χρήσει ὡς μέλλ. τοῦ **ἐπανέρχομαι**, αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν ἀχῶν κἀναχάν .. ἐπάνεισιν, θὰ ἐπανέλθῃ, θὰ ἀκουσθῇ ἐκ νέου, ἐπὶ τῆς αὐλήσεως κατὰ τὰς ἐνιαυσίας τῶν Ἀμφικτυόνων συνελεύσεις, Σοφ. Τρ. 642· ἐν τῷ λέγειν ἢ γράφειν, ἐπανέρχομαι εἰς τὸ σημεῖον ἐξ οὗ ἀπεμακρύνθην· ἐπὶ τὸν πρότερον λόγον Ἡρόδ. 7. 138· ἐγὼ δ' ἔνθεν ἐξέβην ἐπάνειμι Ξεν. Ἑλλην. 7. 4, 1· μικρὸν ἐπάνειμι ὁ αὐτὸς ἐν Κύρου Παιδ. 1. 2, 15· ἐπάνειμι δὴ πάλιν εἰς τὰς ἀποδείξεις Δημ. 240, 3, πρβλ. 578. 1, Πλάτ. Συμπ. 211B· ἐπ. περί τινος ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 857D. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἐπανιόντες τοὺς λόγους, συγκεφαλαιοῦντες, αὐτόθι 693C· τὰ ὕστερα ὑποτεθέντα ὁ αὐτὸς ἐν Τιμ. 61D. **II.** ἀναβαίνω, ἀνέρχομαι, κάτωθεν ἐπὶ τὰς ἀρούρας αὐτόθι 22E· Ὀλυμπίαζε ὁ αὐτὸς Ἱππ. Ἐλάττ. 363C· ἐξέρχομαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, οὕτω δ' ἂν τάχιστα ... καὶ τὰ ὀστέα ἐπανίοι Ἱππ. περὶ τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. 910, 19.

ἐπανειπεῖν, ἐπικηρύττειν, ὑπισχνεῖσθαι, ἐπανεῖπεν ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι, «ὑπέσχοντο ἀργύριον δώσειν ῥητὸν τῷ δυναμένῳ ἀποκτεῖναι τῶν διαπεφευγότων τινά» (Δούκας), Θουκ. 6. 60.

ἐπανείρομαι, ἦ -**ερομαι** (Ἱππ. Προγν. 37) Μέσ.: — ἐπανειλημμένος ἐρωτῶ, Ἡρόδ. 1. 91., 3. 32: — παρ' Ἀττ. ἔχομεν μόνον τὸν ἀόρ. **ἐπανηρόμην**, τάδε σ' ἐπανέρομαι (ἐπανερόμαν Wellauer, Hermann, Meineke) Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 973· μὴδ' αὖτις ἐπανέρῃ με Ἀριστοφ. Βάτρ. 435· τὸν θεὸν ἐπανήροντο εἰ .. Θουκ. 1. 25. **2)** ἐρωτῶ πάλιν, εἰ ἐπανέροιτό τινά τι Πλάτ. Πρωτ. 329A, πρβλ. Γοργ. 451B, 454A. — Ἴδε τὸ ῥῆμα **ἔρομαι**.

ἐπανέλευσις, εως, ἡ, (ἐπανέρχομαι) ἐπάνοδος, Εὐστ. 1393. 8.

ἐπανελίσσω καὶ **ἐπανελίττω**, τυλίσσω πάλιν, ὀπίσω, ἐπανελίσσοντες (τὸν μίτον) ἐξελθεῖν (τοῦ λαβυρίνθου) Εὐστ. Ὀδ. 1688. 40.

ἐπανέλκω, ὑπεξάγω τι, ἕλκω ἔξω, τὴν ναῦν Ἀρρ. Ἀν. 2. 19, 3.

ἐπανεμέω, ἐμῶ ἐπανειλημμένως ἢ μετὰ ταῦτα, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 948.

ἐπάνεμος, ον, ἀνεμώδης, Ἱππ. 1200D.

ἐπανερεύγομαι = **ἀνερεύγομαι**, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395.

ἐπανέρεσθαι, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀνείρομαι**.

ἐπανέρχομαι: μέλλ. **-ελεύσομαι** (ἀλλ' ἴδε **ἐπάνειμι**): Ἀποθ. μετ' ἀόρ. καὶ πρκμ. ἐνεργ. Ἐπανέρχομαι, ὑποστρέφω, ὡς καὶ νῦν, ἐκ ποταμοῦ Ἀνακρ. 20· ἐκ Πειραιέως Ἀνδοκ. 11. 14, πρβλ. Θουκ. 4. 16, 74, κτλ., ἐν τῷ γραπτῷ ἢ προφορικῷ λόγῳ, ἐπανέρχομαι εἰς τι σημεῖον τοῦ λόγου ἢ ἐκεῖ ὁπόθεν ἐξέβην τοῦ λόγου, ἐκεῖσε δὴ πάνελθε, ποῦ νιν εἴλετε Εὐρ. Ι. Τ. 256· ἐπί τι

Ξεν.Ἑλλην.1. 7, 31· ἐπανελθεῖν ὀπόθεν .. ἐξέῃν βούλομαι Δημ. 298. 12· ἀλλ' ἐκεῖσε ἐπανέρχομαι ὁ αὐτὸς 246. 27· εἰς τὰ γράμματα ταῦτα ἐπανελθεῖν ὁ αὐτὸς 837. 14, **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἐπανέρχομαι εἴς τι, συγκεφαλαιῶ, Πλάτ. Τίμ. 17B, Ξεν. Οἰκ. 6, 2, Ἀγησ.11.1. **II.** ἀνέρχομαι, ἀναβαίνω, εἰς ὄρη ὁ αὐτὸς ἐν τοῖς Ἑλλην. 4. 8, 35· δοκέει .. ἐνθεῦτεν γεωμετρίη .. ἐς τὴν Ἑλλάδα ἐπανελθεῖν, ἀνελθεῖν, μεταβῆναι, Ἡρόδ. 2. 109.

ἐπανερωτάω, ἐπὶ προσώπων, ἐκ νέου ἐρωτῶ, «ξαναρωτῶ», Ἱππ. Προγν. 38· τινά Πλάτ. Κρατ. 413Δ, Ξεν.Ἀπομν. 3.1, 11: —Παθ., Πλάτ. Κλειτοφ. 409D. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἐρωτῶ πάλιν περί τινος, ἢ οὐ δοκεῖ σοι δίκαιον εἶναι ἐπανερέσθαι; ὁ αὐτὸς ἐν Γοργ. 454B· πρὸς τί σκοπούμενος αὐτὸ ἐπανερωτᾷς; ἐρωτᾷς περὶ αὐτοῦ, ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 645D πρβλ. **ἐπανείρομαι.**

ἐπάνεσις, εως, ἡ, (ἐπάνειμι) χαλάρωσις, ὕφεσις, τοῦ πυρετοῦ Ἀρετ.Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ 1.1.

ἐπανέχω: μέλλ. **-ἕξω,** ἀναχαιτίζω τι, κρατῶ αὐτὸ ὀπίσω χάριν ἄλλου, τὰ οἰκεῖα πάθη τοῖς δημοσίοις ἐπανέχων Πλουτ. Δημ. 22, πρβλ. **ἀνέχω Α. ΙΙ:**—Μέσ., ἀναλαμβάνω, **ἐτὸν .. πόλεμον .. ἐπανέσχετο»** Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξει **ἐπανέσχετο. 2)** κατέχω, ὑπεράνω δὲ τούτων τὴν δευτέραν ἐπανεῖχον χώραν ὀᾷδες πεντεκαιδεκαπήχεις Διόδ. 17. 115. **II.** κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ. (ἐξυπ. τοῦ ἑαυτόν), ἐπὶ ταῖς παρ' ὑμῶν ἐπανέχοντες ἐλπίσιν, ἐπιστηρίζοντες ἑαυτούς, δηλ. θαρροῦντες, ἐπαναπαυόμενοι, στέργοντες, Δημ. 357. 10· τοῖς παρ' ἡμῶν γλίσχρως αὐτῇ πεμπομένοις ἐπανέχουσα, στέργουσα, μένουσα ἠχαριστημένη, Ἀλκίφρων 1. 38. **2)** (ἐξυπ. τὴν φρένα), προσηλώνω τὸν νοῦν μου, συγκεντρώνω τὰς σκέψεις μου εἴς τι, στηρίζομαι εἰς αὐτό, μὴ μόνον τοῖς βιβλίοις ἐπανέχειν Ἀρτεμίδ.1.12.

ἐπανήκειν, ἐπανελθεῖν, χαίρων δ' ἐπάνηκε, ἐπάνελθε, Εὐρ. Ι. Α. 1628· καὶ μὴν ὄμοσόν μοι μὴ τεθνάναι·— τὸ σῶμά γε, ψυχὴ δ' ἐπανῆκεν, ὥσπερ Αἰσώπου ποτὲ (Cobetus Obs. σ. 95), ἀλλὰ κατὰ τὸν Meineke: τὸ σῶμ' ἐγώ, ψυχὴν δ' ἀνήκειν, κτλ., Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λάκωσιν» 3 (Σουίδ. ἐν λ. **ἀναβιῶναι**)· ὡς τινα Δημ.1156. 3· πρός τινα Πολύβ. 6. 58, 3· πρὸς εὐδαιμονίαν Παυσ. 3. 9, 2.

ἐπανηλογέω, τύπος ἀμφίβολος ἐν Ἡροδ.1. 90, ἐπανηλόγησε πᾶσαν τὴν ἑωυτοῦ διάνοιαν, ἔνθα (εἰ γνήσιον) πρέπει νὰ σημαίνῃ ἀφηγοῦμαι πάλιν: ὁ Valck. ὅμως καὶ ἄλλοι διορθοῦσιν **ἐπαλελλόγησεν** ἐκ τοῦ Ἡλουδεύκους Β'. 120, πρβλ. Ἡρόδ.1.118. —Ὁ τύπος **κατηλογέω** δὲν δύναται νὰ μνημονευθῇ ὡς ἀποτελῶν ἀναλογίαν, διότι ἰσοδυναμεῖ τῷ **κατ-αλογέω** (τὸ δὲ **ἀλογέω** ἐσχηματίσθη κανονικῶς ἐκ τοῦ **ἄλογος**), ἐνῷ τὸ **ἐπανηλογέω** πρέπει νὰ ἰσοδυναμῇ τῷ **ἐπ-ανα-λογέω.**

ἐπάνθεμα, τό, ἀνάθημα ἢ προσφορά, Ἐπιγρ. Ἄργ. ΔΙΑ 1894, 357, κτλ.

ἐπανθέω, ἀνθῶ, πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥέδα κίσθος ἐπανθεῖ Θεόκρ. 5.131. **II.** μεταφ., ἐπὶ παντὸς ὅ,τι σχηματίζεται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὡς χνοῦς, ἐπιχλοάω, ὡς τὸ Λατ. efflorescere, ἰδὼν τοῖς οὔρεσι ἄλμην ἐπανθοῦσαν Ἡρόδ. 2.12· χνοῦς μήλοισιν ἐπήνθει Ἀριστοφ. Νεφ. 978· τὸ τρυφερὸν .. ἐπὶ τοῖς μήλοις ἐπανθεῖ ὁ αὐτὸς ἐν Ἐκκλ. 903· τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα αὐτόθι 13· προσέτι, κύκνου .. πολιώτεραι δὴ αἵδ' ἐπανθοῦσιν τρίχες ὁ αὐτὸς ἐν Σφ.1065, πρβλ. Ξεν. Κυν. 4, 8. **2)** καθόλου, εἶμαι ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, τρηχύτης ἐπήνθει Ἱππ. 1221G. (πρβλ. **ἐπάνθισμα**)· ἐμοὶ .. ἐπάνθεεν ἀδύ τι κάλλος Θεόκρ. 20.21:— ἀπολ., φαίνομαι εὐκρινῶς, τοὐπιχώριον ἐπανθεῖ Ἀριστοφ. Νεφ. 1174· ὅπερ .. παισὶ καὶ θηρίοις .. ξύμφυτον ἐπανθεῖ Πλάτ. Νόμοι 710Δ· πᾶσιν ἐπανθεῖ .. ἡ χάρις Λουκ. Εἰκ. 9, πρβλ. πῶς δεῖ, Ἰστ. Συγγρ. 55· πρβλ. **ἐπενήνοθε. III.** λαμπρύνομαι, νεοσσῶν ... σὺπω πτερίσκοις πορφυροῖς ἐπανθούντων Βάβρ.118. 5.

ἐπάνθημα, τό, = **ἐπάνθισμα,** τὸ ἐξαίρετον μέρος πράγματός τινος, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ.Ἀρ. 53G.

ἐπάνθησις, εως, ἡ, ἄνθησις, Πλωτῖν. 4. 3, 13.

ἐπανθιάω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐπανθέω,** Ἐπικ. μετοχ. **ἐπανθιόωντες,** Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 519.

ἐπανθίζω: μέλλ. **-ίσω,** κοσμῶ ὡς δι' ἀνθέων, δίδω εἴς τι ἀνθηρὸν χρῶμα, ἣν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ἐπανθίσῃ Λουκ. πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 13· τὸν ἐλέφαντα .. ἐπήνθιζον τῷ χρυσῷ, ἐκόσμουν, αὐτόθι 51.—Παθ., χρώμασιν ἐπηνθισμένος Διόδ. 1. 49· (οὕτω διηνθισμένος ἐν Παυσ. 7. 26, 4)· ἐπηνθισμένη ὀνόμασι ποιητικοῖς Φίλοστρ. 500. **2)** μεταφ., κοσμῶ ὡς δι' ἀνθέων, ποικίλω, κωκυτοῖς ἐπηνθίζειν παιᾶνα Αἰσχύλ. Χο.150· περιβάλλω, πολλοῖς ἐπανθίζειν πόνοισι γενεάν ὁ αὐτὸς Θήβ. 951. Ὁ Μέσ. ἀόρ. **ἐπηνθίσω** ἀπαντᾷ ἔν τινι ἠκρωτηριασμένῳ χωρίῳ, ὁ αὐτὸς ἐν Ἀγ.1159.

ἐπάνθισμα, τό, τὸ ὡς ἄνθος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπιπολάζον, ἐπὶ τοῖσι χολώδεσι .. διαχωρήμασι τὸ ἀφρῶδες ἐπάνθισμα κακὸν Ἱππ. Προρρ. 69.

ἐπανθισμός, ὁ, = τῷ προηγ., ἐπανθισμὸν πορφυροῦν ἐπαιωρούμενον τοῖς χαλκείοις Διοσκ. 5.107, ἴδε Bechm. H. of. Inv. 2. σ. 261 κέξ.

ἐπανθοπλοκέω, πλέκω δι' ἀνθέων, παῖδα ἐπανθοπλοκοῦντα κόρυμβον Ἀ.Θ. Ι. 12. 8.

ἐπανθρακίδες, ων, αἱ, (ἀνθρακὶς) «τὰ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενα ἰχθύδια» (Ἡούχ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 670, Σφ. 1127, πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 55.

ἐπανθρακίζω, ὀπτῶ ἐπ' ἀνθρακιᾶς, «ψήνω ἐπάνω εἰς τὰ κόρδουνα», φρύξας ἐψήσας κἀπανθρακίσας ὀπτήσας Κρατῖνος παρ' Ἀθηναίῳ 385C, ἔκδ. Meineke, ἀλλ' ὁ αὐτὸς ἐκδότης ἐν Ἀποσπ.Ἑλλ. Κωμ. ἐξέδωκε: κἀπ' ἀνθρακιᾶς ὀπτήσας Κρατῖνος ἐν «Ὀδυσσεῦσιν» 5.

ἐπανθρακόομαι, Παθ., ὀπτῶμαι ἐπὶ τῶν ἀνθράκων, «ἐπηνθρακωμένα ἰχθύδια» Πολυδ. Ϛ', 55.

ἐπανθρωπόομαι, = **ἐνανθρωπέω,** γίνομαι ἄνθρωπος, Ἀθαν. περὶ τῆς Ἐνσαρκ. 54.

ἐπᾄνιάομαι, ἀνιῶμαι ἐπί τινι, Ξενοφ. Ἐφ. 1. 15, Πολυδ. Ε', 129.

ἐπανίημι, ἐπαφίημι, ἐπιπέμπω, ἀπολύω τινὰ ἐναντίον τινός, σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκεν Ἰλ. Ε. 405. **II.** ἀφίνω κατὰ μέρος, μετ' αἰτ., δεῖ δὴ ταῦτα ἐπανέντας Δημ. 26. 27· μετριάζω, πρῶτον μὲν οὖν τὸν παρόντα ἐπανεῖναι φόβον ὁ αὐτὸς 287. 7· χαλαρώνω κἄπως, τότε δὲ καὶ τοῖς νέοις τὰ σκληρότατα τῆς ἀγωγῆς ἐπανιέντες κτλ. Πλουτ. Λυκ. 22· ἀπαλλάσσω, ἐπανιέντα τῶν πόνων (τὰς κύνας) Ξεν. Κυν.7,1. **2)** ἀμεταβ., παύομαι, τέμνων οὐκ ἐπανῆκε πρὶν .. Πλάτ. Φαῖδρ. 266A· ἀπολ., ἐπὶ σπασμῶν, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1096· διωκέτωσαν δὲ ἐρρωμένως καὶ μὴ ἐπανιεῖσαι, μὴ ἐλαττοῦσαι τὸν δρόμον, Ξεν. Κυν. 4. 5, πρβλ.7.11., 10, 11· ἐπανῆκεν ὁ σῖτος, Λατ. annona laxavit, ἐχαλαρώθη, ἔπεσεν ἡ τιμὴ τοῦ σίτου, Δημ. 889. 9· τῶν ὄψων τὰ μὲν θερμὰ παραθεῖναι, τὰ δὲ ἐπανέντα, χλιαρά, Σωσίπατρος ἐν «Καταψευδομένῳ» 1. 53 (Ἀθήν.378F).

ἐπανίπταμαι, Ἀποθ., = **ἐπαναπέτομαι,** Μανέθων 5. 220.

ἐπανισόω, ἀνισόω, ἐξισώνω, ἐβούλετο (ὁ Τισσαφέρνης) ἐπανισοῦν τοὺς Ἕλληνας πρὸς ἀλλήλους, ἐβούλετο ἔχειν τοὺς Ἕλληνας ἴσους πρὸς ἀλλήλους κατὰ τὴν δύναμιν, Θουκ. 8. 57· ἐπὶ τὰ μέτρα Συλλ.Ἐπιγρ.123.15· ἀπολ., καθιστῶ τι ἴσον πρὸς ἄλλο διά τινος τρόπου, καὶ τἆλλα οὕτως ἐπανισῶν ἕνεμε Πλάτ. Πρωτ. 321Α.— Παθ., γίνομαι ἴσος, τινι ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 745D.

ἐπανίστημι: μέλλ. **-στήσω,** ἀνεγείρω ἐκ νέου, τὰ τείχη .. μὴ ἐπανιστάναι Πλάτ. Νόμοι 778D. **2)** ἐγείρω τινὰ ἐξ ἑνέδρας ἐναντίον τινός, προλοχίσας τὴν ὁδὸν .. τρισχιλίους ἄνδρας ἐκ τινος χαράδρας ἐπανίστησι (τῷ Ἀκυλίνῳ) Πλουτ. Σερτώρ. 13· κινῶ εἰς ἐπανάστασιν ἐναντίον τινός, Ἰδήρταν Ρωμαίοις Ἀππ.Ἰδηρ.101. **II.** Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. (Ἡρόδ. 3. 62) καὶ ἀορ. β' καὶ πρκμ. ἐνεργ., ἐγείρομαι μετά τινα ἢ τῇ κελεύσει αὐτοῦ, οἱ δὲ ἐπανέστησαν Ἰλ. Β. 85 (οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ.)· ἐγείρομαι ἐκ τῆς κλίνης, ἐγείρομαι, Ἀριστοφ. Ἱλ. 539· ὁ δὲ Ἀντισθένης ἐπαναστάς, ἐγερθείς, Ξεν. Συμπ. 4, 2· ἐγείρομαι ὅπως ὁμιλήσω, Δημ. 355. 23· ἐπὶ οἰκοδομῶν, κατὰ πρκμ., ἀνεγείρομαι, κτίζομαι, κἄπειτ' ἦν τοῦτ' ἐπανεστῴκη Ἀριστοφ. Ὄρν. 554· μετὰ γεν., ἐγείρομαι ὑπεράνω, ὑψοῦμαι ὑπερά.ω, ἔνια τῶν ὀρνέων λόφον ἔχουσι, τὰ μὲν αὐτῶν τῶν πτερῶν ἐπανεστηκότα, κτλ.Ἀριστ. π. τὰ Ζ.Ἰστ. 2.12, 11, πρβλ. Διον.Ἁλ. 2. 50. **2)** ἐπανίσταμαι κατά τινος, τοῦτον προσδέκεσθαί τοι ἐπαναστησόμενον Ἡρόδ.1. 89· ἐπαναστάντες τοῖσι Μήδοισι αὐτόθι 130, Θουκ. 1. 115, κτλ.· τοῖς πράγμασι Δείναρχ. 92. 31· ἀπολ., ἐγείρομαι εἰς ἐπανάστασιν, ἐπαναστατῶ, ἐπανέστησαν μᾶλλον ἢ ἀπέστησαν Θουκ. 3. 39, κ. ἀλλ.· οἱ ἐπανεστεῶτες, οἱ ἐπαναστάται, Ἡρόδ. 3. 63· μετ' ἀπαρ., ἐάν τις τυραννεῖν ἐπαναστῇ, ἐάν τις ἐγερθῇ ὅπως καταστῇ τύραννος, Νόμ. Σόλωνος παρ' Ἀνδοκ. 13. 13· ἐντεῦθεν, μηχανῶμαι, ἐνεδρεύω, παγιδεύω, καὶ γάρ τοι κἀκεῖνος ἐρωτικὸς εὖ μάλα καὶ οἷος ἐπανίστασθαι παρθένοις Αἰλιαν.Ἀγροικ.Ἐπιστ.15. **3)** Ἰατρ., πρήσκομαι, ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ σώματος, Ἱππ. Προρρ. 82· ὥτα ἐπανεστηκότα, προέχοντα, ἐξέχοντα, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 11, 6, πρβλ. 3.14, 9, π. τὰ Ζ.Ἰστ. 2.12, 11.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 27, 29.

ἐπανίσωσις, εως, ἡ, ἐξίσωσις, τὸ νὰ καταστήσῃ τίς τι πανταχόθεν ἴσον, εἰς ἐπανίσωσιν Φίλων 2. 479.

ἐπανιστάω, ἐπανέρχομαι, ὑποστρέφω, ἐπανιτακὼρ ἐν τὰν ἰδίαν Ἐπιγρ.Ἑλλ.1172$_8$ = Ὀλ. 39$_8$.

ἐπανιτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπάνειμι,** δεῖ ἐπανιέναι, πολλάκις ἐπανιτέον Πλάτ. Πολ. 532D· πρέπει τις νὰ κάμῃ ἀνακεφαλαίωσιν, πάλιν περὶ τῶν λοιπῶν τῶν ἐκτὸς ἐπανιτέον Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 61. — Καθ' Ἡούχ. «ἐπανιτέον· ἐπανοδευτέον».

ἐπανοδευτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ ἀχρήστου ῥήματος **ἐπανοδεύω,** Ἡούχ. ἐν λ. ἐπανιτέον καὶ **ἐπιστατέον.**

ἐπανοδεύω, ἴδε **ἐπανοδευτέον**.

ἐπάνοδος, ἡ, πορεία πρὸς τὰ ἄνω, ἄνοδος, ἐκ τοῦ καταγείου εἰς τὸν ἥλιον Πλάτ. Πολ. 532B, πρβλ. 521C. **II.** ἐπιστροφὴ οἷον τῆς πνοῆς, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 386B· ἐπιστροφὴ εἰς τὴν πατρίδα, Ἐπιστ. Εὐρ. 2.12, Ἡρῳδιαν. 8.7. **2)** ἐν τῷ λόγῳ, ἀνακεφαλαίωσις, Πλάτ. Φαῖδρ. 267D, Ἀριστ. Ρητ. 3. 13, 3· πρβλ. Ἀλέξ. π. Σχημάτ. ἐν Ρήτ. (Walz) τ. 8, σ. 465. ζ', Φοιβάμ. αὐτόθι 499, 10, Τιβέρ. αὐτόθι 572, με', κλ.

ἐπανοίγνῦμαι: ἀόρ. **ἐπανοιξάμην**, Μέσ., κάμνω ὥστε νὰ ἀνοιχθῇ τι, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 340.

ἐπανοίγω, ἀνοίγω, τὸ ἠρῷον Συλλ. Ἐπιγρ. 1259.

ἐπανοιδέω, πρήσκομαι, φουσκώνω, ἡ γαστὴρ ἐπανοιδέοι Ἱππ. 563 38, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 6, 6.— Παθ., **ἐπανοιδέσκομαι**, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Ἱππ. π. τῶν ἐν Κεφ. Τρωμ. 904.

ἐπανοίκτης, ου, ὁ, = **ἐπανοίκτωρ**, Ὑπόθ. τῶν Μανέθ. ἀποτελεσμ. ἔκδ. Ludw. σ.102.

ἐπανοίκτωρ, ὁ, ὁ ἀναρρηγνύων, ἀνοίγων διὰ τῆς βίας θύραν ἐπὶ κλοπῇ, θυρέτρων ἐπανοίκτορας ὀθνειάων Μανέθ. 1. 310.

ἐπανοιστέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐπαναφέρειν, Πολύθ. 1. 37, 3.

ἐπανορθόω: παρατ. μετὰ διπλῆς αὐξήσεως **ἐπηνώρθουν**, Ἰσοκρ. 274E: ἀόρ. **ἐπηνώρθωσα**, Λυσ. 197.14.— Μέσ., μέλλ. **ἐπανορθώσομαι** Πλάτ. Λάχ. 200B, Δημ. 200. 23 (ἀλλ' ἐπὶ παθ. σημασίας, Δίων Κ. 73, 1): παρατ. **ἐπηνωρθούμην** Πλάτ. Θεαίτ. 143A: ἀόρ. **ἐπηνωρθωσάμην** Ἰσοκρ. 75C, Δημ. 81. 2. — Παθ., μέλλ. **ἐπανορθωθήσομαι** Αἰσχίν. 79. 12: ἀόρ. **ἐπηνωρθώθην** Δημ. 130. 17: πρκμ. **ἐπηνώρθωμαι** ὁ αὐτὸς 39. 2. Στήνω τι ὀρθόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1341. **2)** ἐπαναφέρω τι εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ κατάστασιν, ἐπανορθῶ, τὴν μεγάλην δύναμιν τῆς πόλεως, καί περ πεπτωκυῖαν, ἐπανορθώσοντες Θουκ. 7.77· τὰ δυστυχηθέντα Λυσ. ἔνθ' ἀνωτ.· τὴν πολιτείαν Ἰσοκρ. 142D τὸ ἱππικὸν Δείναρχ. 102. 24, κτλ. **3)** διορθώ.ω, ἀναθεωρῶ, τὸν νόμον Πλάτ. Νόμοι 769E· τὰς συνθήκας Ἰσαῖος 37. 8· τὸ ἁμάρτημα Πλάτ. Πρωταγ. 340D διορθώνω τινά, ἢν οὖν ἡμῶν .. ἐθελήσητ' ἀντακροᾶσθαι ... ἐπανορθώσαιμεν ἂν ὑμᾶς Ἀριστοφ. Λυσ. 528· ἐγὼ δὲ τοὺς φιλοσοφοῦντας ἐπανορθῶ Ἰσοκρ. 1C:— συχν. ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Πλάτ. Πολ. 361A, Εὐθύφρ. 9D, Θεαίτ. 143A, Ἰσοκρ. 75B, Δημ. 11.19, κτλ. Κατὰ Θωμᾶν Μάγιστρ. σ. 333, «ἐπανορθοῦμαι κάλλιον ἢ ἐπανορθῶ· Πλάτων ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Πολιτειῶν, 'καὶ δεῦρο ἰὼν ἐπηνωρθούμην'».

ἐπανόρθωμα, τό, διόρθωσις, τὸ ἐπανόρθωμά σοι ... μεῖζον ἁμάρτημα ἔχει ἢ ὃ ἐπανορθοῖς Πλάτ. Πρωτ. 340D, D, Θεαίτ. 183A, Δημ. 771. 20, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 5.7, 7., 10. 3, 6.

ἐπανόρθωσις, εως, ἡ, διόρθωσις, τᾶς ψυχᾶς Τίμ. Λοκρ. 104A· ἀναθεώρησις, νόμων Δημ. 707. 7· ἐπανόρθωσιν ἔχων, ὃν δύναταί τις νὰ ἐπανορθώσῃ, ἐπιδεκτικὸς διορθώσεως, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἀνίατος ὤν**, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ διορθώσῃ, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 9. 3, 3· κέρδος, ὠφέλεια, περὶ τῶν δώρων ἅπερ ἐδίδοντο τοῖς στρατιώταις εἰς περιστάσεις τινάς, Πολύθ. 1. 66, 12.

ἐπανορθωτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει τις νὰ ἐπανορθώσῃ, Πλάτ. Νόμοι 809A. **II. ἐπανορθωτέον**, δεῖ ἐπανορθοῦν, Πλούτ. 2. 24A.

ἐπανορθωτής, οῦ, ὁ, βοηθός, ἔφεδρος, ἕτοιμος νὰ ἐπανορθώσῃ ἀπώλειαν ἢ βλάβην γενομένην εἰς μέρος τι τοῦ στρατοῦ ὑπὸ τῶν πολεμίων ἐν ὥρᾳ μάχης, ἐπανορθωτὰς τοῦ κάμνοντος, δηλ. τοῦ πάσχοντος μέρους τοῦ στρατοῦ ὑπὸ τῶν πολεμίων καὶ ἔχοντος χρείαν βοηθείας καὶ ἐπανορθώσεως, Διον. Ἀλ. 8. 67· ἐπανορθωτὴς τῶν τρόπων .. αἱρεθείς, ἀξίωμα παρὰ Ρωμαίοις, Δίων Κ. 54. 30· ἐπανορθωτὴν Ἀχαιίας Συλλ. Ἐπιγρ. 1624.— Ἐπ'ρρ. **ἐπανορθωτικῶς** Σχόλ. Βαυκρ. εἰς Δημ. σ. 37. 22.

ἐπανορθωτικός, ή, όν, ὁ συντελῶν πρὸς ἐπανόρθωσιν, ὁ δυνάμενος νὰ ἐπανορθώσῃ, τῶν ἠθῶν Στράβων 16· τὸ ἐπανορθωτικὸν δίκαιον Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 5. 4, 6.

ἐπανότης, ἡ, τὸ ἐπάνω μέρος, Ἐπιφάν. Π. 104B.

ἐπαντέλλω, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐπανατέλλω**.

ἐπάντης, ες, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ **ἀνάντης**, ἀνηφορικός, «ὑψηλός» (Σουΐδ.), Θουκ. 7.79.

ἐπαντιάζω: μέλλ. **-άσω**, συναντῶ, Ὀρ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 152.

ἐπαντιβουλέω, διάφ. γραφ. παρὰ Πολυδ Α', 26, ἀντὶ **καταντιβολέω**

ἐπάντλειος ἢ **ἐπαντλαῖος**, = **ἰμαῖος**, «τὸ ἆσμα ὃ ἄδουσιν οἱ ἀντληταί Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1332, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἰμαῖος**.

ἐπαντλέω, ἀντλῶ καὶ χύνω ἐπάνω εἴς τινα ἢ τι, ὥσπερ οἱ ἐπαντλοῦντες Πλάτ. Φαίδων 112C· (αὐτόθι ἐν D τὸ ἐπηντλεῖτο ἴσως γραπτέον κατὰ τὸν Heindl **ἐξηντλεῖτο**)· τι ἐπί τι ὁ αὐτὸς ἐν Φαίδρῳ 253A· λόγους τινὶ ἐπαντλῶ, κατακλύζω τινὰ διὰ λόγων, Εὐρ. παρὰ Πλουτ. 2. 502C, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 6. 51· καὶ ἀπολ., Λουκ. Περεγρ. 5· ὥσπερ κυαθίζουσ' ἑνίοθ' ἡμῖν ἡ τύχη ἓν ἀγαθὸν ἐπιχέασα τρί' ἐπαντλεῖ κακά, «κενώνει, ἀδειάζει ἐπάνω μας», Δίφιλος ἐν «Ἀδήλοις» 25:— Παθ, πληροῦμαι, Πλάτ. Φαίδων 112D· ὑπερπληροῦμαι, κατακλύζομαι, Διόδ. 1. 33· φροντίσιν ἐπηντλημένος Πλούτ. 2. 107A.

ἐπάντλημα, τό, τὸ ἐπαντλεῖν, ἐπιχεῖν, ἐπίχυμα, Διοσκ. 2. 99, 132.

ἐπάντλησις, εως, ἡ, ἐπίχυσις, ὡς ὅταν ἐπιχέῃ τις ὕδωρ ἐπὶ λουομένου, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξέων 395, Διόδ. 2.10 (διάφ. γρ. **ὑπ-**).

ἐπἄνύω: μέλλ. **-ύσω** [ῠ], φέρω εἰς τέλος, τελειώνω, οὐδὲ ποτὲ σφιν νίκη ἐπηνύσθη Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 311 (ἑρμηνευόμενον ὑπὸ τῶν συμφραζομένων, ἀλλ' ἄκριτον εἶχον ἆεθλον).— Μέσ., παρέχω, οἷαν .. ἐπί μοι μελέῳ χάριν ἠνύσω (ἀντὶ **ἐπηνύσω** μοι) Σοφ. Τρ. 996.

ἐπάνχιστος, ον, (ἀντὶ **ἐπάγχιστος**), ἀγχιστεύς, ἄγχιστα προσήκων, στενὸς συγγενής, Ἐπιγρ. παρὰ Hicks 63Γ.

ἐπάνω [ᾰ], Ἐπίρρ. (ἄνω) ἐπάνω, ὡς καὶ νῦν, ἐπάνω κατακεισόμεθ' ἡμεῖς; Ἀριστοφ. Λυσ. 773· ἐπάνω ἰδὸν Πλάτ. Πολ. 514B, κτλ.: μετ' ἄρθρου, ὁ ἐπάνω πύργος, ὁ ἀνώτερος πύργος, Ἡρόδ. 3. 54, κτλ. **2)** μετὰ γεν., ὁ αὐτὸς 1.179· (διηρημένος ἐπὶ τοῦ σήματος ἄνω αὐτόθι 93), Πλάτ. Φαίδων 109D· τῆς κακίας ἐπάνω γεγονότες, ὑπεράνω τῆς κακίας .., Πλούτ. 2. 1063C· χρημάτων ἐπάνω εἶναι, μὴ κυριεύεσθαι ὑπὸ φιλοχρηματίας, Διογ. Λ. 6. 28. **II.** ἐπὶ συγγράμματος, ἀνωτέρω, Λατ. supra, ἐν τοῖς ἐπάνω εἴρηται Ξεν. Ἀν. 6. 3. 1, πρβλ. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 8, 3 κ. ἀλλ.· τὰ ἐπ. λεχθέντα Στράβων 115· καθὼς ἐπ. γέγραπται Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 131, 3059. 4. **III.** ἐπὶ χρόνου, ἐν τοῖς ἐπ. χρόνοις, ἐν προγενεστέροις χρόνοις, Διόδ. 16. 42., 18. 49. **IV.** ἐπὶ συγγενείας, πατέρες καὶ τούτων ἐπ. Δημ. 1390. 26. **V.** ἐν τῇ λογικῇ, τὸ ἐπ. γένος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τὰ ὑποκάτω, Ἀριστ. Τοπ. 4. 2, 4., 6. 4, 16 κ. ἀλλ. **VI.** ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἀπ' εἰκοσαετοῦς καὶ ἐπάνω Ἐβδ. (Ἔξοδ. Α', 14 κ ἀλλ.)· ἐπάνω τριακοσίων δηναρίων, πλειότερον τῶν ..., Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιδ', 5· ἔπειτα ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς, μετὰ ταῦτα ἐφάνη εἰς πεντακοσίους καὶ ἐπέκεινα ἀδελφούς, Ἐπιστ. Α' π. Κορινθ. ιε', 6. **VII.** = **κατά**, ἐναντίον, Ἀποφθ. Θεοδώρ. Φ. 29. **2)** μεταξύ, ἐν μέσῳ, εὑρέθη ἐπάνω κολλυγίου ληστῶν Παφνούτ. 2. **VIII.** = **ἐπὶ** ἐν τῇ φράσει, ὁ ἐπάνω τῶν χειροτονιῶν, δηλ. ὁ ἐπὶ τῶν χ., Χρον. Πασχάλ. 697.14· τοῦ ἀρμαμέντου Θεοφάνης 158.19.

ἐπανωγραφή, ἡ, = ἐπιγραφή, Δουκάγγ. ἄνευ μαρτυρ.

ἐπανωένδυμα, τό, = **ἐπενδύτης**, Κωδινὸς π. Ὀφφικ. 6.18, ἴδε καὶ Δουκάγγ.

ἐπάνωθεν, Ἐπίρρ., ἐν τοῖς ἄνω μέρεσιν, ἐν τῇ ὀρεινῇ, καὶ ἄλλα ἔθνη ἐπάνωθεν, «τῆς ἄνω Μακεδονίας» (Δούκας), Θουκ. 2. 99· μετὰ γεν., ἐπάνωθεν ἡμῶν, εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος ἡμῶν, Πλάτ. Τίμ. 45A. **2)** ἐπὶ χρόνου, οἱ ἐπάνωθεν, οἱ ἐν προτέροις χρόνοις, οἱ προγενέστεροι, Θεόκρ. 7. 5.— Ὁ τύπος **ἐπάνωθε** ἀπαντᾷ ἐν Εὐρ. Ἄλκ. 463, κούφα σοι χθὼν ἐπάνωθε πέσοι, ἐλαφρὸν νὰ πέσῃ τὸ χῶμα ἐπάνω σου.

ἐπάνωθι ἐν Ἀνθ. Π. 11. 404, τῆς κήλης δ' ἐπάνωθι τὰ φορτία [πάντα] τεθεικώς, ἐπάνω εἰς τὴν κήλην.

ἐπανώ-κλειστος, ον, ὁ ἐπάνωθεν κλειστός, ἐπὶ τοῦ στέμματος τῶν αὐτοκρατόρων, τῆς «κορώνας» Salmas. Ep. de caesarie et coma σ. 462, 13.

ἐπανω-κλίβανον, τό, τὸ ἐξωτερικὸν **κλίβανον**, ἐπιθωρακίδιον, Νικήτ. Μαν. Κομν. σ. 246, 23, ἔκδ. Βόννης.

ἐπανωφόριον, τό, ὡς καὶ νῦν. Ἐν τοῖς Σχολ. εἰς τὰς Τζέτζου Χιλ. (IV. 883) φέρεται «ἐπενδύτην, νῦν τὸ ἐπανωφόριον· ὃν δὲ ὁ Πέτρος ἐπενδύτην διεζώσατο τὸ ὑπο[ἢ ἐπι]κάμισόν ἐστι» Κραμήρου Ἀνέκδ. τ. 3. σ. 359, 13.

ἐπαξι-έραστος, ον, = **ἀξιέραστος**, Φίλων 2.166.

ἐπάξιος, α, ον, ἄξιος, ἀνάξιος, τινος Πινδ. Ν. 7. 131· τῆς δίκης ἐπάξια Αἰσχύλ. Εὐμ. 272, πρόλ. Χο. 95· θαυμάτων ἐπάξια Εὐρ. Βάκχ. 716· σπουδῆς οὐ .. πολλῆς τινος ἐπ. Πλάτ. Σοφ. 218E·— μετ' ἀπαρεμφ.. ἐπ. [εἶ] κατοικτίσαι Σοφ. Ο. Κ. 461, πρβλ. Πλάτ ἐν Νόμ 961B. **2)** ἀπολ., ὃν ἐπαξίως τις λαμβάνει, στέφανος Πινδ. Ι. 4.76 (3. 62)· ἁρμόζων, ἄλγος Αἰσχύλ. Θήβ. 865· γάμος Σοφ. Ἠλ. 971, κτλ.· κυρεῖν τῶν ἐπαξίων Αἰσχύλ. Ἱκ. 70· οὕτως **-ίως**, Σοφ. Ο. Τ. 133. **3)** ἄξιος μνείας, Ἡρόδ. 2.79., 7. 96· ἄξιος τοῦ κόπου, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 834.

ἐπαξιόω, νομίζω ὀρθόν, θεωρῶ ἄξιον, πρέπον, Λατ. dignor, μετ' ἀπαρ., τοῦτ' ἐπηξίωσα ὁρᾶν Σοφ. Φιλ. 803, πρβλ. Ἠλ. 1274. **2)** θεωρῶ τι ὡς ἄξιόν τινος, πιστεύω, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ, τὰ δ' ἄλλα πάντα .. ἐπαξιῶ σε δαίμονʼ ὄντα ἐξ .. εἰδέναι αὐτόθι 653· ἀλλ', ὁ γὰρ ξένος σε .. ἐπαξιοῖ δικαίαν χάριν παρασχεῖν, θεωρεῖ σε ἄξιον ὅπως σοι παράσχῃ δικαίαν ἀμοιβήν, ὁ αὐτὸς ἐν Ο. Κ. 1496.

ἐπαξίωσις, εως, ἡ, ἐκτίμησις, Διον. Ἀλ. Ἐκλογ. 2352, ἔκδ. Reisk.

ἐπαξονέω, (ἄξων III), ἐγγράφω ἢ καταγράφω ἐπὶ τοῦ ἄξονος, καὶ πᾶσαν τὴν συναγωγὴν συνήγαγον .. καὶ ἐπηξονοῦσαν κατὰ γενέσεις αὐτῶν Ἐβδ. (Ἀριθμ. Α', 18). Τὸ **ἐπηξονοῦσαν** εἶναι Ἀλεξανδρ. τύπος ἀντὶ **ἐπηξόνουν**, ὡς τὸ **ἐποιοῦσαν** ἀντὶ **ἐποίουν** (Ἰωὴλ Α', 4) καὶ τὸ **παρετηροῦσαν** ἀντὶ **παρετήρουν** (Σουσάνν. 1Β'), κτλ.

ἐπαξόνιος, ον, (ἄξων) ὁ στηριζόμενος ἐπὶ ἄξονος, ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ Θεόκρ. 25. 249· διάφ. γραφ. **ἐναξ-**. (Ἐν' ἀξόνι' ἢ κύκλα δίφρῳ Ahrens).

ἐπάξω, Δωρ. ἀντὶ **ἐπήξω,** 6' ἐνικ. πρόσωπ. τοῦ Μέσ. ἀορ. α' τοῦ **πήγνυμι,** Θεόκρ. 4. 28, ἔνθα νῦν αἱ ἄρισται ἐκδόσεις ἔχουσιν **ἐπάξα** κατὰ τὸν Σχολ. λέγοντα: «τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ α' μέσου ἀορίστου οἱ Συρακόσιοι διὰ τοῦ α προφέρονται».

ἐπαοιδή, ἡ, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐπῳδή.**

ἐπαοιδία, ἡ, μεταγ. τύπος τοῦ προηγ., Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 9. Καθ' Ἡσύχ. «ἐπαοιδία· φαρμακεία, γοητεία».

ἐπαοιδός, ὁ, = **ἐπῳδός,** Ἐβδ. (Ἔξοδ. Ζ', 11, 22), Φίλων Ι. 449, 11, κλ. Καθ' Ἡσύχ. «ἐπαοιδοί· φαρμακοί, γόητες».

ἐπαπειλέω, ἐπισείω τι ὡς ἀπειλὴν πρός τινα, τινί τι: — οὐδ' Ἀγαμέμνων λῆγ' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλῆϊ Ἰλ. Α. 319, πρβλ. Ὀδ. Ν.127· οὕτως Ἡρόδ. 6. 32 καὶ Σοφ. ἐν Αἴ. 312, κλ. **2)** μετὰ δοτ. μόνον, ἀπειλῶ, «φοβερίζω», ἐπαπειλήσας Ἑλένῳ Ἰλ. Ν. 582. **3)** μετ' ἀπαρ., ἀπειλῶ ὅτι θὰ κάμω τι, Ἡρόδ.1.189, Σοφ.Ἰλ. 779, Ἀριστοφ Ὄρν. 629· ἀλλὰ τὸ ἀπαρ. συχνάκις παραλείπεται, ὡς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων Ἰλ. Ξ. 45, πρβλ. Σοφ.Ἀντ.752. **4)** καὶ ἐπαπειλεῖν, εἰ μὴ ποιήσαιεν ταῦτα, ὅτι προσέτι καὶ ἠπείλει, Ξεν. Ἀν. 5. 10, 7. **5)** Παθ., πρὸς σοῦ τὰ δείν' ἐκεῖν' ἐπηπειλημένοι Σοφ.Ἀντιγ. 408.

ἐπαπείλησις, εως, ἡ, ἀπειλή, Σουΐδ. ἐν λ. **ἀνατάσεις.**

ἐπαπειλητικός, ή, όν, ὁ, ἀπειλητικός, Δούκ. Ἱστ. Βυζ. σ. 133Β.

ἐπάπειρα, «ὀυσνόητα, πολλά» Ἡσύχ.

ἐπαπερείδομαι, στηρίζομαι ἐπί τινος, ἀκκουμβῶ ἐπάνω εἴς τινα, ἐν πολλῇ δὲ τρυφῇ ζῶν, οὐδὲ πατεῖν οἷός τ' ἦν, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαπερειδόμενος ἐπορεύετο Ποσειδώνιος παρ' Ἀθηναίῳ 550Β.

ἐπαπέρχομαι, Ἀποθ., ἀπέρχομαι κατόπιν τινός, ἐπαπελθοῦσα τοῖς προαπελθοῦσι Γρηγ. Μακκ.Ἔγκ.

ἐπαπηχεῖαι, «ἀπηχῆσαι καὶ ἐπὶ πολὺ ἐξικέσθαι· ἔνιοι δὲ καὶ ἐπὶ ἀπεχθείᾳ καὶ ἔχθρᾳ ἀπέδοσαν» Α. Β. 253. 6.

ἐπαποδύρομαι, ἀποδύρομαι ἐπί τινι, ἐπαποδυρόμενοι τῇ ἀπωλείᾳ ἡμῶν Νείλ.Ἐπιστ. 310. 22.

ἐπαποδυτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐπαποδύεσθαι, τῷ πόνῳ Κλήμ. Ἀλ. 888.

ἐπαποδύω, ἀποδύω τινὰ κατά τινος, παρουσιάζω αὐτὸν ὡς ἀντίπαλον, τινὰ τινι Πλούτ. 2.788D. — Μέσ., ἀποδύομαι, ἐπιχειρῶ, «σκουμπώνομαι», ἀλλ' ἐπαποδυώμεθ', ἄνδρες, τουτῳὶ τῷ πράγματι Ἀριστοφ. Λυσ. 615 ἀποδύομαι κατά τινος, ἔρχομαι εἰς ἀγῶνα κατ' αὐτοῦ, τοῖς νενικηκόσιν ἐπαποδύεσθαι Πλουτ. Μάρκελλ. 3.

ἐπαποθνήσκω, ἀποθνήσκω μετά τινα, τινὶ Πλάτ. Συμπ. 208 D, πρβλ. 180Α· ἐπαποθνήσκει τοῖς λόγοις, ἀποθνήσκει ἐνῷ ἔτι ὠμίλει, Ἰωσήπου Ἰουδ.Ἀρχ.13. 11, 3· ἀπολ., Πλουτ. Αἰμίλ. 35.

ἐπαποικίζω, ἀποικίζω ἐκ νέου, Καρχηδόνα ἐπαπῴκισεν Δίων Κ. 52. 43.

ἐπαποκρίνομαι, = **ἀποκρίνομαι,** Φωτ. Βιβλ. σ. 228. 28, Μεθόδ. 284Β.

ἐπαποκτείνω, ἀποκτείνω, φονεύω τινὰ μετ' ἄλλον, καὶ αὐτὸν ἐκεῖνον δυσανασχετοῦντα ἐπὶ τούτῳ ἐπαπέκτεινε Δίων Κ. 49 23.

ἐπαπολαύω, = **ἐναπολαύω,** ἀπολαύω, ἡδοναῖς πάντα τὸν τοῦ ζῆν χρόνον ἐπαπολαύων Διοδ.Ἀποσπ. 609. 89.

ἐπαπόλλῡμι ἢ **-ύω,** ἀπολύω, καταστρέφω μετ' ἄλλον. ἐκεῖνον μὲν διέφθειραν ἑαυτοὺς δὲ ἐπαπώλεσαν διδόντες δίκην Αἰλ. π. Ζ. 10. 48, 14, Λουκ. π. τῶν Μισθ. Συν. 42 ἐν τέλει. — Μέσ., μετὰ πρκμ. **-απόλωλα,** ἀποθνήσκω μετά τινος, ἐπαπώλετο καὶ αὐτὸς τῷ Κλαυδίῳ Δίων Κ. 60. 34.

ἐπαπολογέομαι, = **ἀπολογέομαι,** διάφ. γραφ. ἐν Πλουτ. Μαρκέλλῳ 27.

ἐπαπόνασθαι, = **ἀπόνασθαι,** ἐκ τοῦ **ἀπονίναμαι,** Φίλων Ι. 327.

ἐπαποπνίγω [ῐ], ἀποπνίγω ἐπί τινι. — Παθ. ἀορ. 6', ἐσθίων ἐπαποπνίγεις, εἶθε ν' ἀποπνιγῇς ἐν τῷ ἐσθίειν, ἐνῷ τρώγεις, Ἀριστοφ.Ἱππ. 940 (κατὰ διόρθ. Elmsl. ἀντὶ **ἀποπνι-**).

ἐπαπορέω, προβάλλω ἀπορίαν, δύσκολον ἐρώτημα, ἐπαπορῆσαι πρός τινα πότερον κτλ. Πολύβ. 6. 3, 6. — Παθ., ὃ καὶ ἐπαπορεῖται διὰ τί, κτλ., περὶ οὗ ἐγείρεται ἡ ἀπορία διὰ τί κτλ., Θεόφρ. π.Ἰλίγγων 9· τῶν νῦν ἐπαπορηθέντων, περὶ ὧν νῦν ἠγέρθη ἀπορία, Πολύβ. 6. 5, 3.

ἐπαπόρημα, τό, εἰς ἀπορίαν ἐμβάλλον ζήτημα, ἐν τοῖς ἐπαπορήμασι περὶ τῆς τῶν ἀρχαίων πολυγαμίας Βασίλ. τ. 2. σ. 219Α.Ὠριγέν. τ. 1. σ. 23F.

ἐπαπόρησις, εως, ἡ, (ἐπαπορέω) = **ἐπαπόρημα,** Κύριλλ.Ἀλ. 1. 221Α.

ἐπαπορηματικός, ή, όν, διάφ. γρ. ἀντὶ **ἐπαπορητικός.**

ἐπαπορητικός, ή, όν, ἔχων ἐν ἑαυτῷ ἀπορίαν, ἀπορητικὸν τι πρᾶγμα Διογ. Λ. 7. 68, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 534Α. — Ἐπίρρ. **-κῶς,** εἰπὼν γάρ ἐπαπορητικῶς τί σφωϊ δόμεν Πηλῆϊ ..; (Ἰλ. Ρ. 443) Εὐστ. 1114. 30.

ἐπαπορία, = **ἐπαπόρησις,** Σουΐδ.

ἐπαποστέλλω, ἀποστέλλω κατόπιν, ἐπ. γράμματά τινι Πολύβ. 31.12,14· ἐπαποστεῖλαι στρατηγὸν ἕτερον, ἐπιπέμψαι ἕτερον στρατηγὸν (ὅπως ἀντικαταστήσῃ ἄλλον), ὁ αὐτὸς 6.15 6.

II. στέλλω ἐναντίον τινός, ὁ αὐτ. 32. 21, 11.

ἐπάπτω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐφάπτω·** — **ἐπαπύω,** Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἐπηπύω.**

ἐπαρά, Ἰων. **ἐπαρή,** ἡ, κατάρα κατά τινος, θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαρὰς Ἰλ. Ι. 456. πρβλ. ποιητὴν τῆς Θηβαΐδος παρ' Ἀθην. 466 Α· ἐπαρὰς ποιεῖσθαι Συλλ. Ἐπιγρ. 2691c, 11. [Τὸ **α** τῆς παραλγ. παρ' Ὁμ. μακρόν].

ἐπαράομαι: μέλλ. **-άσομαι,** Ἰων. **-ήσομαι:** πρκμ. **ἐπήραμαι,** ἴδε κατωτ., Ἀποθ.: — ἐπικαλοῦμαι τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν κατά τινος, ἐκφέρω κατάρας ἐναντίον τινός, Πέρσῃσι πολλὰ ἐπαρησάμενος Ἡρόδ. 3.75· ἐπ. ἐξώλειάν τινι Ἀντιφῶν 130. 34, Λυσ. 121. 4· τῶν ἱερῶν, ἐν ὀνόματι τῶν ναῶν, Ἰσοκρ. 73Β. **2)** μετὰ δοτ. μόνον, καταρῶμαι, τῷ ἑαυτοῦ ἐπαράσασθαι παισὶ Πλάτ. Νόμ. 931Β, κτλ. **3)** μετ' αἰτ. πράγμ. μόνον, τίνα .. τόνδ' ἐπαράσω λόγον; τί ἆρα εἶναι αὖτη ἡ ἐξελθοῦσα ἐκ τοῦ στόματός σου; Σοφ.Ἠλ. 388· τί ταῦτα ἐπήραμαι; Δημ. 275.7.

4) μετ' ἀπαρ., ἐπ. τάδ'.., τούτῳ ξυναμυνεῖν Εὐρ. Ι. Α. 60, πρβλ. Ἰλιουτ. Σύλλ. 10.

ἐπαραρίσκω: μέλλ. **ἐπάρσω:** ἀόρ. 6' **-ήραρον,** ἀόρ. α' **ἐπῆρσα.** Προσαρμόζω εἴς τι ἢ ἐπί τινος, θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν. «τοῖς παραστάσιν ἐφήρμοσεν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ξ. 167· ἐπὶ δὲ ζυγὸν ἤραρεν ἀμφοῖν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 50. **II.** ἀμεταβ. ἐν τῷ Ἰων. πρκμ. **ἐπάρηρα,** ὑπερσ. **ἐπαρήρειν,** προσαρμόζομαι καλῶς ἢ ἀκριβῶς, μία δὲ κληὶς ἐπάρῃρει, «ἐφηρμόζετο, ἐπέκειτο», Ἰλ. Μ. 456· μετοχ. **ἐπαρηρώς, -υῖα, -ός,** καλῶς ἡρμοσμένος, ἐστηριγμένος, ποσοῖν ἐπαρηρὼς Ἄρατ. 83· ὡσαύτως **ἐπάρμενος, η, ον,** Ἐπικ. συγκεκομ. μετοχ. παθ. ἀορ., καλῶς προσηρμοσμένος, καλῶς παρεσκευασμένος, ἕτοιμος, Ἡσ.Ἔργ. κ. Ἡμ. 599, 625.

ἐπαράσιμος [ρᾰ], **ον,** ἐπικατάρατος, Ψευδο-Φωκυλ.16.

ἐπαράσσω, Ἀττ. **-άττω,** κτυπῶ, κρούω, τὴν θύραν Πλάτ. Πρωτ. 314D. **II.** ἀμεταβ., ἐπιπίπτω μεθ' ὁρμῆς, ἕως ἄνεμος ἐπαράσσει πολὺς Συνέσ.163Β.

ἐπάρατος, ον, (ἐπαράομαι) κατάρατος, ἐπικατάρατος, ἀρᾶ ἐνεχόμενος, ἐπ. τινα ποιεῖσθαι Θουκ. 8. 97· ὃ ἐπάρατον ἦν μὴ οἰκεῖν, περὶ τοῦ Πελασγικοῦ, περὶ οὗ ὑπῆρχε κατάρα νὰ μὴ τὸ κατοικήσῃ τις, ὁ αὐτὸς 2. 17· τῷ δὲ ἐπάρατον τύχην [γενέσθαι] Πλάτ. Νόμ. 877Α· ἐπὶ καταρῶν κατὰ τῶν τυμβωρύχων, Συλλ.Ἐπιγρ. 2824, 2826, κέξ.

ἐπάργεμος, ον, ὁ ἔχων λεύκωμα, ἤτοι λευκὴν κηλῖδα, εἰς τὸν ὀφθαλμόν, ἢ ὁ τετυφλωμένος ὑπὸ λευκωμάτων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ.Ἱστ. 9.1, 22., 9. 34, 5, Πολυδ. Β', 65, Ἡσύχ. **II.** μεταφ., σκοτεινός, ἀσαφής, σήματα, θέσφατα, λόγοι Αἰσχύλ. Ἱκ. 499, Ἀγ. 1113, Χο. 665.

ἐπάργματα, τά, = **ἀπάργματα,** Ἐπιγρ. Θήρας, Ἐφ.Ἀρχ. 436 = Rang. Ant. hell. 893.

ἐπαργῡρόομαι, παθ., ἐπικαλύπτομαι δι' ἀργύρου, Συλλ.Ἐπιγρ. 159.14· μεταφ., ἐπὶ πολυτελῶν δείπνων, μὴ πόλλ' ἄγαν .., μηδ' ἐπηργυρωμένα Μνησίμαχος ἐν «Δυσκόλῳ» 1.

ἐπάργῡρος, ον, ἐπηργυρωμένος, Ἡρόδ. 1. 50., 9. 80.

ἐπάρδευσις, εως, ἡ, τὸ ἐπαρδεύειν, πότισμα, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 89.

ἐπαρδεύω, = τῷ ἑπομένῳ, Νόνν. Δ. 11. 166, Χρησμ. Σιβύλ. 5. 58.

ἐπάρδω, ἀρδεύω, ποτίζω, Ἀρρ.Ἀν. 4. 6, 11· μεταφ., ἐπάρδειν ἀρεταῖς τὴν ψυχὴν Λουκ. Ἀνάχ. 26· ἐν τῷ Παθ., Τίμ. Λοκρ. 102Β.

ἐπαρέομαι, = **ἐπαράομαι,** Ἐπιγρ. Νομοθ. Γόρτυν. Κρήτ. II$_{16}$.

ἐπαρήγω: μέλλ. **-ξω,** ἐπιβοηθῶ, Ὀδυσῆϊ παρίσταται, ἠδ' ἐπαρήγει Ἰλ. Ψ.783· ὅτε μοι πρόφρασσ' ἐπαρήγοις Ὀδ. Ν. 391, Εὐρ.Ἰλ.1350, Ἀριστοφ. Σφ. 402· ἀπολ., νῦν ἐπάκουσον, νῦν ἐπάρηξον Αἰσχύλ. Χο.725· οὐπαρήξων, ὁ ἐπαρήξων, ὁ ἐπιβοηθήσων, Σοφ.Ἰλ.1197· ὡσαύτως παρὰ Ξεν. Κύρ. 6. 4, 18.

ἐπαρηγών, όνος, ὁ, ἡ, βοηθός, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1039, Ὀρφ. Ἀργον. 89.

ἐπάρηξις. εως, ἡ, βοήθεια, ἐπικουρία, Εὐστ. 52. 38.

ἐπάρην [ᾰ], ἴδε τὸ ῥῆμα **πείρω.**

ἐπαρήρει, ἐπαρηρός, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐπαραρίσκω.**

ἐπαριθμέω, ἀριθμῶ πρὸς τούτοις, ἐπαριθμοῦσα δὲ καὶ ἄλλους Παυσ.10. 5, 8· ἐπ. ταῖς ἡμέραις τὰς πόλεις, ἀριθμῶ τὰς πόλεις διὰ τῶν ἡμερῶν, δηλαδὴ μίαν πόλιν ἑκάστην ἡμέραν, Ἀριστείδ. ἐν Ῥώμης Ἐγκωμ. τόμ.1, σ. 369, ἔκδ. Γ. Δινδ.

ἐπαριστάω, ἀριστῶ δευτέραν φοράν, Ἀνώνυμ. Ἰατρ. 255, ἐν Anecd. Medica Graeca, Emerin.

ἐπάριστερος, ον, πρὸς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, πρὸς τὰ ἀριστερά,

τὰ ἐπαρίστερα Ἡρόδ. 2. 93., 4.191· ἀλλ', ἐπὶ τὰ ἀριστερά ὁ αὐτὸς 2. 36. **II.** μεταφ., ἀδέξιος, ἀνεπιτήδειος, ἀνάποδος, ἐπαρίστερ' ἐν τῷ στόματι τὴν γλῶτταν φορεῖς Ἔφιππ. ἐν «Φιλύρᾳ» 3· ἐπαρίστερ' ἔμαθες, ὦ πόνηρε, γράμματα Θεόγνητος ἐν «Φάσμασι» 1. 7· βουλεύματα Διοδ. Ἀποσπ. (Ἔκλογ. Βατ.) σ. 5· ἐπαρίστεροι Κάτωνες, ἀδέξιοι μιμηταὶ τοῦ Κάτωνος, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 19. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπαρίστερα· κακά. ἀηδῆ».—Ἐπίρρ. λαμβάνειν τι ἐπαριστέρως Μένανδρ. ἐν «Μισογύνῃ» 1 (ἔνθα ὁ Meineke ἔχει **ἐπαριστερῶς**)· πρβλ. Πλούτ. 2. 467C.—Πρβλ. Λοβ. Φρύν. 259.

ἐπαριστερότης, ητος, ἡ, ἔλλειψις δεξιότητος, ἀνεπιτηδειότης, Ἀριστ. π. Ἀρετ. 6.1.

ἐπαρίται ἢ **ἐπάριτοι** [ῐ], οἱ, τάγμα στρατιωτῶν τῆς Ἀρκαδικῆς Ὁμοσπονδίας (371 π. Χρ.), Ξεν. Ἑλλην. 7. 4. 33-36, Ἔφορ. 139. Ἀνδροτ. 54. Ὁ Διόδ. (ἐν 15. 62) φαίνεται ὡς ἑρμηνεύων τὴν λέξιν διὰ τοῦ **ἐπίλεκτοι**. Ὁ Ἡσύχ. γράφει τὴν λέξιν **ἐπαρώτοι** καὶ ἑρμηνεύει: «τάγμα Ἀρκαδικὸν μαχιμώτατον. καὶ οἱ παρὰ Ἀρκάσι δημόσιοι φύλακες».

ἐπάρκεια, ἡ, τὸ ἐπαρκεῖν εἰς τροφὰς ἢ χρήματα, πορισμὸς ἐπιτηδείων ἢ χρημάτων, Πολύβ. 5. 51, 10· καὶ ἐν τῷ πληθ., ζωοτροφίαι, ὁ αὐτός 6. 49, 7· πρβλ. **ἐπαρκέω**.

ἐπάρκεσις, εως, ἡ, βοήθεια, ἐπικουρία, Σοφ. Ο. Κ. 447, Εὐρ. Ἑκ. 758.

ἐπαρκέω: μέλλ. **-έσω**, Ἐπικ. ἀόρ. ἀπαρ. **ἐπαρσέσσαι** Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 473. 8: — εἶμαι ἀρκούντως ἰσχυρὸς πρός τι, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐν περιπτώσει κινδύνου ἢ βλάβης: **1)** μετ' αἰτιατ. πράγμ. καὶ δοτ. προσ., ἀποκρούω τι ἀπό τινος, οὐδέ τέ οἱ ... ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον, «οὐδ' ἀπεσόβησεν αὐτῷ τὴν χαλεπὴν φθοράν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Β. 873· οὔτε τι Τηλέμαχος τό γ' ἐπήρκεσεν, ἤμυνεν, ἀπέκρουσεν, ἀπώθησεν, Ὀδ. Ρ. 568. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ. μόνον, οὐδὲν γάρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ πεσεῖν, οὐδόλως θὰ ἐπαρκέσωσιν αὐτῷ ταῦτα (αἱ βρονταὶ δηλ. καὶ αἱ ἀστραπαὶ) εἰς τὸ νὰ μὴ πέσῃ, κατ' οὐδὲν θὰ συντελέσωσι ταῦτα ὥπως ἐμποδισθῇ ἡ πτῶσις αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Πρ. 918· ἐπαρκέσαι κακότητα, ἀποκροῦσαι, ἀπῶσαι, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1161· ἐν Σοφ. Αἴαντι 360 (σέ τοι μόνον δέδορκα ποιμένων ἐπαρκέσοντ') τὸ ποιμένων ὁ Reiske μετέτρεψεν εἰς τὸ πημονάν. Τὴν διόρθωσιν ταύτην ἐγκρίνει καὶ ὁ Jebb καὶ εἰσήγαγεν αὐτὴν εἰς τὸ κείμενον, **3)** μετὰ δοτ. προσώπου μόνον, βοηθῶ, ἔρχομαι εἰς ἐπικουρίαν, Θέογν. 871, Ἡρόδ. 1. 91, Λυσ. 138. 43, Ἀριστοφ. Πλ. 830, κτλ.· πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. **χραισμεῖν** 4: — σπανίως μετ' αἰτ. προσώπου, ὡς τὸ **ὠφελεῖν**, Εὐρ. Ὀρ. 803:—ἀπολ., τίς ἄρ' ἐπαρκέσει; τίς βοηθήσει; Αἰσχύλ. Θήβ. 92· πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 777. **II.** χορηγῶ, παρέχω, μεταδίδωμι, ἄκος δ' οὐδὲν ἐπήρκεσεν, τὸ μὴ πόλιν .. παθεῖν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1170· ἐπ. τινί τι Πλάτ. Πρωτ. 321A, κτλ.· ὡσαύτως, ἐπ. τινί τινος πᾶσιν ἀφθόνως ἐπήρκει τῶν ἑαυτοῦ, παρεῖχε, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 60· μετὰ δοτ. πράγμ., ἐφοδιάζω τινὰ μέ τι, πέπλοις ἐπαρκέσαι Εὐρ. Κύκλ. 301. **2)** ἀναλαμβάνω τὴν δαπάνην περί τινος, γίνομαι χορηγός, Ἀλκιμίδα τό γ' ἐπάρκεσεν κλειτᾷ γενεᾷ Πινδ. Ν. 6. 103. **III.** ἀπολ., ἐπαρκῶ, ὡς καὶ νῦν, ὅσον ἐπαρκεῖ Σόλων 4. 1· (πρβλ. **ἀπαρκέω**)· ἐπαρκέσει νόμος ὅδ', οὗτος ὁ νόμος θὰ ἐπικρατήσῃ, Σοφ. Ἀντιγ. 612.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπαρκεῖ· ὑπουργεῖ, χορηγεῖ. βοηθεῖ».

ἐπαρκής, ές, ὅσος ἐπαρκεῖ, ὅσος χρειάζεται, ἀρκετός, ἐν δὲ ἐπαρκὲς θάλπε βαλών χύτρῳ σκαμμώνιον Νικ. Ἀλεξιφ. 577· ἐπαρκῶν, οὐσία ταῖς δαπάναις ἐπαρκὴς Πλουτ. Κικ. 7· πρβλ. Διονύσ. Π. 1601· «ἐπαρκές· αὔταρκες» Ἡσύχ.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἑδδ. (Α', Μακκ. ΙΑ', 35), Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 471.

ἐπάρκιος, ον, ἐπαρκῶν, ἐπαρκής, Ὀππ. Ἁλ. 4. 377, Ἀνθ. Π. 10. 76.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπάρκιοι· ἔμπειροι. βοηθοί».

ἐπαρκούντως, ἐπίρρ. μετοχ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ **ἐπαρκέω**, ἐπαρκῶς, Σοφ. Ἡλ. 354.

ἔπαρμα, τό, (ἐπαίρομαι) οἴδημα, πρήξιμον, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 938. **II.** μεταφ., ἀνύψωμα, ἂν χρυσοφορῇς, τοῦτο τύχης ἐστὶν ἔπαρμα Σωτάδης παρὰ Στοβ. 189. 44.

ἐπάρμενος, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐπαραρίσκω**.

ἔπαρμον· «σῶμα κάθυγρον» Ἡσύχ.

ἔπαρξις, ἡ, ἀμφίβολ. γραφ. ἐν Ἐμπεδ. (94) παρ' Ἀριστ. π. Ξενοφάν. 2. 8· ἀντὶ τοῦ ἔπαρξις ἔτο ὁ Mullach. ἀναγινώσκει ἐπαυξήσειε τό.

ἐπάρουρος, ον, (ἄρουρα) «ὁ γῆν ἐργαζόμενος εἴτε καὶ ἁπλῶς ἐπίγειος» (Εὐστ.)· βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ Ὀδ. Λ. 489.

ἔπαρσις, εως, ἡ, (ἐπαίρω) οἴδημα, πρήξιμον, φούσκωμα, κοιλίης Ἱππ. Κωακ. Προγν. 129· τῶν μαστῶν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 1, 6, πρβλ. 6. 18, 13, κ. ἀλλ., ἴδε ἐν λ. **ἔονθος**. **II.** ἐξέγερσις, ἀνύψωσις, Στωϊκὴ λέξις, ἡδονὴ δέ ἐστιν ἄλογος ἔπαρσις Διογ. Λ. 7. 114· συστολῆς ἀλόγου ἢ ἐπάρσεως Στοβ. Ἔκλογ. 2. 170, πρβλ. Ἀμμών ἐν λ. **χαρά**. **2)** τὸ γαῦρον τοῦ ἤθους, ὑπερηφανία, Γρηγόρ. Νύσσ. τ. 1. 94A, καὶ καθ' Ἡσύχ.: «ἔπαρσις· ὑπερηφανία». **3)** ἐπὶ λόγου, ἀνύψωσις, καλλωπισμός, Θωμ. Μάγιστρ. σ. 427.

ἐπαρτάω, ἀρτῶ τι ἐπί τινος ἢ ὑπεράνω αὐτοῦ ὡς φόβητρον, ἐπικρεμάννυμι, φόβους ἐπήρτησα τοῖς ἀκροωμένοις Αἰσχίν. 25. 5· «μὴ ὑποδέξασθαι τὰς ψυχὰς αὐτῶν σὺν εὐμενείᾳ, ἀλλ' ἐπαρτῆσαι τὰς δι' αἰῶνος τιμωρίας αὐτοῖς» Αἰλιανὸς παρὰ Σουΐδᾳ ἐν λ. **ἐπαρτήσας**:—Μέσ. κατὰ λέξιν, κρεμῶ τι ἐπί τινος, αὐτὰρ ἐπὶ δορατεσσιν ἐπαρτήσαντο βοείας Ὀρφ. Ἀργ. 1345.—Παθ., ἐπικρέμαμαι, ἐπίκειμαι, Λατ. imminere, τοσοῦτος ἐπήρτηται φόβος Δημ. 666. 14· ἀπαλλαγὴν ἐπηρτημένων φόβων 332 ἐν τέλει· πρβλ. Φύλαρχ. 23, Συλλ. Ἐπιγρ. 3692. **II.** τὸ ἐπηρτημένον [τοῦ ζυγοῦ], τὸ προσηρτημένον ἢ κρεμάμενον μέρος, Ἀριστ. Μηχαν. 2, 4.

ἐπαρτηΐαν, «παρασκευὴν (ἀπαρτίαν)» Ἡσύχ.

ἐπαρτής, ές, (ἀρτέομαι) ἕτοιμος, παρεσκευασμένος, ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι, «ἕτοιμοι, ἐπηρτισμένοι» (Σχόλ.), Ὀδ. Θ. 151, πρβλ. Ξ. 332, Τ. 289· νῆες, ἑδωδὴ Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 234, Γ. 299.

ἐπαρτίζω, ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, πάντα .. ἐπαρτίσσειεν ἰόντι Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1210.— Μέσ. μετ' ἀπαρ., ἐπαρτίζοντο νέεσθαι, παρεσκευάζοντο νὰ .., αὐτόθι 877.

ἐπαρτικός, ή, όν, (ἐπαίρω) ὁ προξενῶν ἔπαρσιν, φούσκωμα, «πρήξιμον», σίσαρον φυσῶδες μὲν καὶ στομάχου ἐπαρτικὸν Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2.

ἐπαρτύω [ῠ], καὶ **-ύνω** [ῦν], συναρμόττω, αὐτίκ' ἐπήρτυε πῶμα Ὀδ. Θ. 447. **II.** παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἤρτυε πῆμα κακοῖο Ὀδ. Γ. 152· ὄλεθρόν τινι Ὀπ. Κυν. 2 443.—Μέσ., δεῖπνον ἐπηρτύνοντο, παρεσκεύαζον, ἡτοίμαζον, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 128.

ἐπάρυστήρ, ῆρος, ὁ, (ἀρύω) ἀγγεῖον πρὸς ἔγχυσιν ἐλαίου εἰς λυχνίαν, καὶ τὸν ἐπάρυστῆρα αὐτῆς (δηλ. τῆς λυχνίας) ἐκ χρυσίου καθαροῦ ποιήσεις Ἑδδ. (Ἔξοδ. ΚΕ', 38).

ἐπαρυστρίς, ίδος, ἡ, = τῷ προηγ., τὰς ἐπαρυστρίδας αὐτῶν χρυσᾶς Ἑδδ. (Ἔξοδ. ΑΙΙ', 17, Ἀριθμ. Δ', 9, Βασιλ. Γ' Ζ', 35, Ζαχ. Δ', 2). — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπαρυστρίδες· ἐλαιοχύται. ἢ ἀντληταῖρες».

ἐπαρύτω: μέλλ. **-ύσω**, ἐπιχέω, ἐπήρυσεν ὥσπερ ἐκ πηγῆς ὕδατος ἐπιβλύσαντος Δίων Χρυσ. 1. 411.— Μέσ., ἐπιχέω καὶ ἀναμιγνύω, ἐκ τῶν ἀγαθῶν τοῖς κακοῖς ἐπαρυτόμενοι Πλούτ. 2. 600C.

ἐπαρχεῖον, τό, = **ἐπαρχία**, Συλλ. Ἐπιγρ. 6627.

ἐπαρχέω, εἶμαι ἔπαρχος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2047.

ἐπαρχή, ἡ, συνεισφορά, ἐπαρχὴν ἐπάρχονται οἱ δημόται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἕκαστος ἧς ἂν λάχῃ C. I. A. 2. 588, ἴδε Koehl. ἐν τόπῳ.

ἐπαρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα, ἡ ἀρχὴ ἐπάρχου, Διοδ. Ἔκλογ. 498, 77, Ἐπικτ. Διατρ. 4. 1, 55., 4.7, 21, Πλούτ., κλ. **2)** ἐπὶ τόπου, διαμέρισμα χώρας διοικούμενον ὑπὸ ἐπάρχου ἢ ἐπισκόπου, Ἑδδ. (Ἰουδὶθ Γ', 6 ὡς διάφ. γρ.), Πολύβ. 1. 15, 10.; 1. 17, 5 κ. ἀλλαχοῦ, Στράβ. 3. 4, 20., 10. 4, 22., 12. 1, 4., 17. 3, 24, κτλ., Πράξ. Ἀπ. κγ', 34, κε', 1, Συλλ. Ἐπιγρ. 2597· ἐπιβαίνει ἀλλοτρίαις ἐπαρχίαις καὶ χειροτονεῖ ἐπισκόπους Φωτίου Βιβλιοθ. σ. 19. 16, ἔκδ. Bekkeri: — ἐνιαχοῦ δὲν εἶναι φανερὸν ἂν ἀναφέρηται εἰς τὸ διαμέρισμα, ὃ διοικεῖ ὁ ἔπαρχος ἢ εἰς τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ.

ἐπαρχιακός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς ἐπαρχίαν, ἐπαρχιακός, ὡς καὶ νῦν, Modestino Lex. Gr. Lat. παρὰ P. Baldvin. 1611.

ἐπαρχικός, ή, όν, ὁ, ἀνήκων εἰς ἔπαρχον, ὁ τοῦ ἐπάρχου, ἐπ. ἐξουσία, τὸ ἀξίωμα τοῦ Praefectus Urbis, Δίων Κάσ. 75. 14. **II.** ἀνήκων εἰς ἐπαρχίαν, ἐπαρχιακός, Πλουτ. Κικ. 36, Συλλ. Ἐπιγρ. 356.

ἐπάρχιος, ου, ἡ, = **ἐπαρχία**, Εὐσέβ. Π. 212A, 1488A.

ἐπάρχισσα, ἡ, ἡ γυνὴ τοῦ ἐπάρχου, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 67. 17.

ἐπαρχιώτης, ου, ὁ, ὁ κάτοικος ἐπαρχίας, Εὐσέβ. Π. 325C, 825A, 833A, Ἰουλιαν. Αὐτοκρ. 384D·—θηλ. **ἐπαρχιῶτις, ιδος,** Βυζ. **2)** μέλος ἐπαρχίας, Σύνοδ. Ἀντιοχ. 20, Κωνστ. Ι. 6, Ἐφέσου 2, περὶ ἐπαρχιακῶν Ἐπισκόπων.

ἔπαρχος, ον, (ἀρχὴ) ἡγεμών, ἀρχηγός, Κιλίκων ἔπαρχος Αἰσχύλ. Πέρσ. 327· νεῶν ὁ αὐτὸς Ἀγ. 1227· (οὕτως ὁ Cauter ἀντὶ **ἄπαρχος**) κυβερνήτης, διοικητὴς χώρας, Πολύβ. 5. 46, 7. **2)** ἐν χρήσει εἰς μετάφρασιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ praefectus ἐν πάσαις αὐτοῦ ταῖς σημασίαις, Πολύβ. 11. 27, 2, κτλ.· ἴδε Πίνακας Συλλ. Ἐπιγρ. σ. 35· ἔπαρχος τῆς αὐλῆς, praefectus praetorio, Πλουτ. Γάλβ. 2· πρβλ. αὐτόθι 8, 13· ἔπαρχος Ἐφας, διοικητὴς τῆς Ἀνατολῆς, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 919. 4· ἀπὸ ἐπάρχων, ex-praefectus, Συλλ. Ἐπιγρ. 2593 κέξ. **II.** ὡς ἐπίθ., ἀρχὴν ἔπαρχον στόλου, ἀξίωμα τοῦ ναυάρχου, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 838.

ἐπαρχότης, ητος, = **ἐπαρχία**, Φωτίου Βιβλ. 57. 9· τὸ ἀξίωμα ἐπάρχου, Ἰωάν. Χρυσ. τ. 4, σ. 98. **2)** μετωνυμικῶς, ὁ ἔπαρχος. Ἰωάννης Αὐδ. 173. 10, 174. 9, Τιβέρ. 23.

ἐπάρχω: μέλλ. **-ξω**, εἶμαι ἄρχων, διοικητὴς τινος, τῆς χώρας Ξεν. Κύρ. 4. 6, 2· τῶν ὁμόρων Ἰσοκρ. 69E. πρβλ. Πλάτ. Κριτί.

116E· ὡσαύτως κατὰ δοτ., Ἐπίγρ. παρὰ Παυσ. 6.19, 6: — ἀπολ., ὁ **ἐπάρχων** = **ἔπαρχος**, Ἡρῳδιαν. 4. 12· ἐπὶ τοῦ ὑπατικοῦ ἀξιώματος, Πλουτ. Σύλλ. 8. **2)** ἄρχω, ὑποτάσσω προσέτι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ἄλλου μὲν οὐδενὸς δύναιτ' ἂν ἔθνους ἐπάρξαι Ξεν. Κύρ. 1.1, 4. **II.** τὸ Μέσ. εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἐν τῇ φράσει ἐπάρξασθαι δεπάεσσιν· αὕτη ἡ φράσις, ὡς τὸ **ἀπάρχομαι, κατάρχομαι**, εἶχε θρησκευτικὴν ἢ ἱεροτελεστικὴν σημασίαν, συσχετιζομένη πρὸς τὰς εἰς τοὺς θεοὺς προσφερομένας σπονδάς· τοῦτο φαίνεται σαφέστατα ἐκ τῆς Ὀδ. Σ. 417, οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν, ὄφρα σπείσαντες κατακείομεν, ἂς ἀρχίσῃ νὰ χύνῃ οἶνον εἰς τὰ ποτήρια, πρβλ. Φ. 263: — ἐν συνόλῳ ἡ πρᾶξις αὕτη εἶχεν ὡς ἑξῆς: οἱ ὑπηρέται ἀνεμίγνυον τὸν οἶνον ἐντὸς μεγάλων κρατήρων, ἀκολούθως ἐλάμβανον διὰ κυάθου, ἤτοι οἰνοχόης, ἐκ τῶν κρατήρων κεκραμένον οἶνον καὶ ἔχυνον ὀλίγον εἰς ἕκαστον ποτήριον χάριν σπονδῆς, καὶ μετὰ τοῦτο ἔδιδον εἰς τοὺς παρόντας νὰ πίωσιν: Ποντόνοος .. οἶνον ἐκίρνα, νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενος δεπάεσσιν (ἀφοῦ κατὰ πρῶτον ἔχυσεν ὀλίγον εἰς τὰ ποτήρια)· αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσάν τ' ἐπιόν θ', ὅσον ἤθελε θυμός, κτλ., Ὀδ. Π. 182· πρβλ. τοὺς συχνάκις ἐπαναλαμβανομένους στίχους: κοῦροι .. κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν Ἰλ. Α. 471, Ὀδ. Γ. 340, Φ. 272: — ἡ ἐπὶ σημαίνει ἐνταῦθα τὸ αὐτὸ τῷ ἐπισταδόν, κατὰ σειράν: — ἴδε Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ., Nitzsch Ὀδ. Γ. 340, Η. 182. **2)** καθόλου, προσφέρω, νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην χερσὶν ἐπήρξατο Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 125· οὕτως ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2144, ἐπάρχεσθαι δὲ τοὺς χοροὺς χορείας τῷ Διονύσῳ.

ἐπᾰρωγή, ἡ, (ἐπαρήγω) ἀρωγή, ἐπικουρία, βοήθεια, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 302. **II.** ἐπαρωγή τινος, βοήθεια κατά τινος πράγματος, νούσοιο λυγρῆς ἐπαρωγὴν Λουκ. Ἀλέξ. 28· ἐντεῦθεν, ἐναντίωσις, ἀντίστασις, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 618. 5.

ἐπᾰρωγής, ές, = τῷ ἑπομ., Νικ. Ἀλεξιφ. 110.

ἐπᾰρωγός, ὁ, βοηθός, ἐπίκουρος, Ὀδ. Δ. 498, Εὐρ. Ἐκ. 165, κτλ.: ὡσαύτως θηλ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 196: οὐδ., τὸ ζωᾶς ἐπαρωγὸν Ἀνθ. Π. 6. 219, 21.

ἐπασθμαίνω = **ἀσθμαίνω**, ἐπασθμαίνων σφοδρῶς Ἐβδ. (Δ΄ Μακκ. ς΄, 11).

ἔπᾱσις, εως, ἡ, ἴδε ἔμπασις.

ἐπασκέω· μέλλ. **-ήσω**, κατασκευάζω τι μετ' ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς, ἐπήσκηται δὲ οἱ αὐλὴ τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, «μετ' ἐπιμελείας διακεκόσμηται» (Σχόλ.), Ὀδ. Ρ. 266, πρβλ. Ἀνθ. Π. Παράρτ. 328. **II.** περικοσμῶ, μεγαλύνω, τινα τιμαῖς Πινδ. Ν. 23, πρβλ. Ἀποσπ. 206. 4. **III.** ἐξασκῶ τι, καταγίνομαι εἴς τι, Λατ. exercere, τέχνην, τὰ ἐς πόλεμον Ἡρόδ. 2.166· πένταθλον ἐπασκήσας ... μουνομαχίην ἐπασκέων ὁ αὐτ. 6. 92· τὰ ἄλλα κατὰ ταὐτὰ ἐπ. 4.17· ἀρετὴν 3. 82· σοφίαν Ἀριστοφ. Νεφ. 517· παγκράτιον Αἰσχίν. 79. 24· μνήμην ἐπ., ἐξασκεῖν αὐτήν, Ἡρόδ. 2.77· δύναμίν τινος ἐπ., ἐπαυξάνειν, Αἰσχίν. 46. 10: — ἀπολ., καταγίνομαι εἰς ἀθλητικὰς ἀσκήσεις, ἀσκοῦμαι, πόλλ' ἐσθίουσιν, ὡς ἐπασκούντων τρόπος Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 418Α: — Παθ., ταῦτα Ρωμαίοις ἐκ παλαιοῦ ἐπήσκηται Ἀρρ. Ἀν. 5. 8, 1. **2)** γυμνάζω ἢ ἐξεγείρω τινὰ ἐναντίον ἑτέρου, τινά τινι Δίων Κ. 46. 40· πρβλ. **ἐπαλείφω**. **3)** γυμνάζω διὰ τὸν ἀγῶνα, ἀέθλοισιν .. ἐφήβους Ἕλλην. Ἐπιγράμμ. 967. 3. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπασκεῖν· σιέδεσθαι. ἀγευέιν».

ἐπάσκησις, ἡ, ἐξάσκησις εἴς τι, μελέτη, τῆς μαγείας Κλημέντια 2. 24.

ἐπασκητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπασκέω**, δεῖ ἐπασκεῖν, Ἀρρ. Ταχτ. 2.

ἐπασκητής, ὁ, ἀθλητής, Ἡσύχ.

ἐπάσκιον, τό, «ἡ χώνη· Σικελοί» Ἡσύχ.

ἔπασμα, τό, (ἐπάδω) ἐπῳδή· «ἐπάσματα τὰ ὑπὸ τῶν γραιῶν τοῖς νηπίοις ἐπᾀδόμενα, αἵτινες καὶ τὰ μέτωπα τῶν παίδων ἀποπτύουσι καὶ ἀναλείχουσι, καὶ πρὸς ἀστέρας καὶ σελήνην βλέπουσι» Ζωναρ.

ἐπασμενίζω, ἀσμενίζω ἐπί τινι, τοῖς προτεθεῖσιν Φωτ. Ἐπιστ. Combef. σ. 528C.

ἐπᾰσμός = **ἔπασμα**, ἐπῳδή, Βασίλ. τ. 2, σ. 237C.

ἐπασπάζομαι, κατασπάζομαι, καταφιλῶ, Ἐπιστ. Ἀγάθ. ἐν Actt. Concil τ. 3, σ. 1124, 49.

ἐπασπαίρω, ἀσπαίρω ἑνεκά τινος, μόχθῳ πυκνὸν ἐπασπαίρουσα Ὀππ. Ἁλ. 5. 407. Κατὰ Σουίδ. «ἐπήσπαιρεν, ἐφυχορράγει».

ἐπασπῐδόομαι, λαμβάνω ὡς ἀσπίδα, εὐλάδειαν ἐπασπιδώσεται Φίλων 2. 669.

ἐπασσύτερος [ῠ], **α, ον**, (ἄσσον, ἀσσύτερος) ὁ εἷς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ὡς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες Ἰλ. Δ. 427· πάντας ἐπασσυτέρους πέλασσε χθονὶ Θ. 277· σκοποὶ ἷζον αἰὲν ἐπασσύτεροι, κατάσκοποι ἐκάθηντο ἀείποτε πυκνοί, δηλ. κατὰ μικρὰ διαστήματα, Ὀδ. Π. 366· πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν πέμπον ἐπασσυτέρας Ἡσ. Θ. 716· καὶ ἐν τῷ ἑνικῷ, κῦμα .. ὄρνυτ' ἐπασσύτερον, τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, «συνεχές, πυκνὸν» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 423. **II.** ἐπὶ ἀνέμου, ὁ ἀπαύστως πνέων, τὴν δ' αἰὲν ἐπασσύτερος φέρεν οὖρος Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 579· ἐπὶ ἐνδείας, διηνεκής, ἐπασσυτέρῃ βιότοιο χρησμοσύνῃ, «ἀπορία, πενία, ἔνδεια» (Σχόλ.), ὁ αὐτὸς 2. 472· πρβλ. Νικ. Θηρ. 246. Ἡ λέξις μόνον κατὰ τύπον φαίνεται ὡς συγκριτική.

ἐπασσῠτερο-τριβής, ές, ὀρέγματα χερὸς ἐπασσυτεροτριβῆ, ἐπάλληλα κτυπήματα χειρὸς ἐκτεινομένης, «ἀλλεπάλληλον κτύπον ποιοῦντα» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Χο. 426.

ἐπαστέον, ῥηματ. ἐπίθετον τοῦ **ἐπάδω**, δεῖ ἐπᾴδειν, Πλάτ. Χαρμ. 158C.

ἐπαστής, ὁ, = **ἐπῳδός**, ἐπαστῶν καὶ φαρμακευτῶν Ἰουστῖν. Μάρτ. ἐν Ἀπολογ. 2. 6, σ. 93Α. — Κατὰ Κόντον (Γλωσσ. Παρατ. σ. 435) «ἐπάστης κάλλιον ἢ ἐπαστής».

ἐπαστράπτω = **ἀστράπτω**, ἐπί τινι ἢ ἁπλῶς ἀστράπτω, τινὶ Πλούτ. 2. 594D· ἀπολ., Ἀνθ. Π. 7. 49: — μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐπαστράπτει φόνιον πῦρ Ἀνθ. Πλαν. 4. 141, 4· σπινθῆρας ἐπαστράπτουσα Νόνν. Δ. 18.74.

ἐπασφαλίζομαι, ἀσφαλίζω, ἐξασφαλίζω, καλῶς ἡμῖν ἡ θεία γραφὴ ἐπασφαλίζεται Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 412B.

ἐπασχάλλω, ἀσχάλλω, ἀγανακτῶ **ἐπί** τινι, ἐπασχάλλουσιν ἐφ' ὕδρει Μανέθ. 3. 86.

ἐπασχολοῦμαι, ἀσχολοῦμαι εἴς τι, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 8. 16, σ. 402, 16, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. 403C.

ἐπάσχολος, ον, ἐπησχολημένος, Ζαχαρ. Πάπα Διάλ. Γρηγ. σ. 351E.

ἐπᾰτενίζω· μέλλ. **-ίσω**, ἀτενῶς προσβλέπω, εἴς τι Θεόφρ. π. Ἰλίγγων 9.

ἐπάτερθεν, «ἐπέκεινα» Ἡσύχ. ἀντὶ **ἀπάτερθεν**.

ἐπατρεμέω, ἀτρεμῶ, μένω ἥσυχος μετά τι, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 800.

ἐπᾴττω, Ἀττ. ἀντὶ **ἐπαΐσσω**.

ἐπαυγάζω· μέλλ. **-άσω**, = **αὐγάζω**, λάμπω, φωτίζω, Μάξιμος περὶ Καταρχῶν 26· πρβλ. **ἐπηλυγάζω**. **2)** Μέσ., προσβλέπω, Ἀνθ. Π. 9. 58., 12. 91. **II.** ἀμεταβ., **ἐπαυγάζει**, ἀρχίζει νὰ φέγγῃ, Πολυαίνου Στρατηγ. 1. 39, 1, ἔνθα ὁ Κοραῆς διορθοῖ **ὑπαυγάζει**, ἴδε ἐκδ. Κοραῆ σ. 27 καὶ 310.

ἐπαυδάω, ἐπιφωνῶ, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἐπηύδων**, «ἐπαυδῆσαι, ἐπειπεῖν» Σουίδ. — Μέσ., ἐπικαλοῦμαι, σὲ κάκεῖ, μᾶτερ πότνι', ἐπηυδώμιαν Σοφ. Φιλ. 395.

ἐπαυθᾰδιάζομαι ἢ **-ίζομαι**, Ἀποθ. = αὐθαδίζομαι, φέρομαι αὐθαδῶς, ἐπιμένω μετ' ἰσχυρογνωμοσύνης, Ἀρρ. Ἀν. 4. 9, 6, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 3.7,11, — μετὰ διαφ. γραφ. **ἀπαυθ-**. — Ὁ ἐνεργ. τύπος παρ' Ἀριστήνῳ ἐν Συντάγματι Κανόν. Ῥάλλ. κ. Ποτλ. τ. 2. σ. 234 «εἰ ἐπὶ στρατείαν ἢ ἀξίαν ἐπαυθαδιάσοι, ἐπάρατος».

ἐπαύκλια, τά, καὶ ἔπαικλα, τά, τραγήματα, Ζωναρ., Δουκάγγ.

ἐπαυλᾶς, ἄδος, ἡ, ἔπαυλις, μεταγεν.

ἐπαύλειος, ον, ὁ τῆς αὐλῆς, Σουίδ., ἀλλ' ἐν Ὁμήρῳ (Ὀδ. Δ. 104) γράφεται διηρημένως, οὐδοῦ ἔπ' αὐλείου.

ἐπαυλέω, αὐλῶ ἐπί τινι, τῇ θυσίᾳ ἐπαυλοῦν, περὶ τοῦ μυκηθμοῦ τῶν θυομένων ζώων, Λουκ. περὶ Θυσ. 42· ἀπολύτ., αὐλητής .. ἐπαυλῶν καὶ κτυπῶν τῷ ποδὶ ὁ αὐτ. π. Ὀρχ. 10. **2)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., αὐλῶ εἴς τινα, τὴν Ἀθηνᾶν δέ φησιν Ἐπίχαρμος ἐπαυλῆσαι τοῖς Διοσκόροις τὸ ἐνόπλιον Ἀθήν. 184F. — Παθ., μέλος ἐπαυλεῖται Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 895. **3)** ἀντηχῶ πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἱ σκοπιαὶ ἐπαυλοῦσαι Λουκ. π. Οἴκου 3.

ἐπαύλημα, τό, τὸ αὐλούμενον ἐπί τινι, Ἐτυμ. Μ. σ. 757, 32.

ἐπαύλησις, ἡ, τὸ ἐπαυλεῖν, Ἐτυμ. Μ. 772 (;)

ἐπαυλητικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐπαυλεῖν, Γλωσσ.

ἐπαυλίζομαι, Ἀποθ. μετὰ μέσ. ἀορ., στρατοπεδεύω ἐν τοῖς ἀγροῖς, Θουκ. 3. 5., 4.134· πρβλ. **αὐλίζομαι**. **2)** στρατοπεδεύω πλησίον, τῇ πόλει Πλουτ. Σύλλ. 29· καταλύω παρά τινι, διέρχομαι μετ' αὐτοῦ τὴν νύκτα, «ἀπὸ τοῦ ἐπαυλίζεσθαι τὴν νύμφην» Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπαύλια**.

ἐπαύλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Καλλ. Ἀποσπ. 131. 4 (Σουίδ. ἐν λ.), Πολύδ. 4. 4, 1, κτλ. **II.** τὰ **ἐπαύλια** ἢ **ἡ ἐπαυλία** (ἐνν. **ἡμέρα**), ἡ μετὰ τὸν γάμον ἡμέρα, Λατ. nepotia, Ἀλκίφρων 3. 4, Πολυδ. Γ΄, 39· «ἐπαύλια (-ία)· ἡ δευτέρα τῶν γάμων ἡμέρα οὕτως καλεῖται, ἐν ᾗ κομίζουσι δῶρα οἱ οἰκεῖοι τῷ γεγαμηκότι καὶ τῇ νύμφῃ» Ἡσύχ. **2)** τὰ ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ τοῖς νεονύμφοις προσφερόμενα δῶρα, L. Deubner Arch. Fahrbuch XVI (1900) σ. 144 — 154· ἴδε Βεκκήρου Χαρικλ. 489, καὶ πρβλ. **ἀπαύλια, προαύλια**.

ἔπαυλις, εως, ἡ, ἀγροτικὴ κατοικία βουκόλου, μάνδρα, Ἡρόδ. 1. 111· οὐκ ἀσφαλὲς λέοντι καὶ προβάτοις ὁμοῦ ποιεῖσθαι τὴν ἔπαυλιν, αὐλίζεσθαι ἐν τῇ αὐτῇ μάνδρᾳ, Πολύδ. 5. 35, 13, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 6125. 11. **2)** ὑποστατικόν, τὸ Τουρκιστὶ λεγόμενον «τσιφλίκι», οἰκία ἀγροτική, Διόδ. 12. 43, Πλουτ. Πομπ. 34, κλ. **3)** ἐν στρατιωτικῇ γλώσσῃ, κατάλυμα, ἐπ. ποιεῖ-

σθαι, καταλύειν, στρατοπεδεύειν, Πλάτ.'Αλκ. 2.149C· ἐπὶ τόπῳ Πολύβ.16.15, 5.

ἐπαύλισμα, τό, = τῷ ἑπομ., Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 870.

ἐπαυλισμός, ὁ, τὸ ἐπαυλίζεσθαι, διανυκτέρευσις ἔν τινι τόπῳ, Σχόλ. εἰς Σοφ.'Αντ. 363.

ἔπαυλος, ὁ, (αὐλὴ) τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. **ἔπαυλοι**,'Οδ. Ψ. 358,'Απολλ. Ρόδ. Α. 1. 800· **ἔπαυλα**, τά, Σοφ. Ο. Τ. 1138, Ο. Κ. 669·— μάνδρα, ἔπαυλις, ποιμνιοστάσιον, «ἐπαύλους ἤτοι σταθμούς, αὐλάς, ἐπαύλεις» (Εὐστ.), 'Οδ. ἔνθ' ἀνωτ., Σοφ. Ο. Τ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** καθόλου, κατοικία, οἶκος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 870, Σοφ. Ο. Κ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἐπαυξάνω ἢ **-αύξω** (Ξεν. Οἰκ. 7, 43): μέλλ. **-αυξήσω**: — ἐνεργ., κάμνω τι ν' αὐξηθῇ, αὐξάνω, μεγαλώνω,'Εμπεδ. 94 (πρβλ. **ἔπαρξις**)· τὴν πατρίδα νικήσαντας ἐπαυξῆσαι Θουκ. 7. 70· πρβλ. 2. 36, Δημ. 38, 1, κτλ.— Παθ., αὐξάνομαι, τὰ γὰρ καλά τε κάγαθὰ .. ἐπαύξεται Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ., Πλάτ. Τίμ.19Α, κτλ. — Τὸ ἐνεργ. = **ἐπαύξομαι** παρ' Ἱπποκρ. π. Αἰρ. 440. 34.

ἐπαύξη, ἡ, = **ἐπαύξησις**, Πλάτ. Νόμοι 815Ε.

ἐπαύξημα, τό, τὸ ἐκ τῆς ἐπαυξήσεως προερχόμενον, Θεοφυλ. Ἱστ. σ.17Α.

ἐπαυξής, ές, ὁ, αὐξανόμενος, ἐπιτεινόμενος, νόσοι, Ἱπποκρ. 1185D· πάθεα 'Αρετ. π. Αἰτ.'Οξ. Παθ. 2.7.

ἐπαύξησις, εως, ἡ, αὔξησις τῶν δικαίων, Πλάτ. Νόμοι 957D· τῶν μέτρων Πλουτ. Σόλων 15· εἰς τὴν ἐπ. τῶν πολιτικῶν, εἰς ὠφέλειαν αὐτῶν, Πολύβ. 5. 88, 6.

ἐπαυξητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπαυξάνω**, δεῖ ἐπαυξάνειν, Εὐστ. Ποννημάτ. 242. 37.

ἐπαύξω, ἴδε **ἐπαυξάνω**.

ἐπαυράω, ἴδε **ἐπαυρέω**.

ἐπαύρεσις, εως, ἡ, ἀπόλαυσις τοῦ καρποῦ πράγματός τινος, τὸ καρποῦσθαι, κάρπωσις, μεγάλαι .. ἐπαυρέσιες ('Ιων. ἀντὶ **-έσεις**) 'Ηρόδ.7.158· ταχείας τὰς ἐπ. ποιεῖσθαι Θουκ. 2. 53.

ἐπαυρέω καὶ **ἐπαυρίσκω**, ἐπαυρεῖ 'Ησ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 417· ἐπαυρίσκουσι Θέογν.111: ἀόρ. **ἐπαῦρον** Πινδ. Π. 3. 65· ὑποτ. **ἐπαύρω**, **ῃς**, **ῃ**, ἴδε κατωτ., ἀπαρ. **ἐπαυρεῖν**, **-έμεν**,'Ομ.:— Μέσ. **ἐπαυρίσκομαι** 'Ιλ.,'Ιππ. 236.13., 502.14: μέλλ. **ἐπαυρήσομαι** 'Ιλ.: ἀόρ. α' **ἐπηυράμην** 'Αριστ.'Ηθ. Ν. 8.13(15), 11, β' ἔνικ. **ἐπηύρω** (ἔνθα ὁ 'Ελμσλ. προτείνει **ἐπηύρου**) Αἰσχύλ. Πρ. 28· ἀπαρ. **ἐπαύρασθαι** Ἱππ.'Ορκ. ἐν τέλει: ἀόρ. β' **ἐπηυρόμην** Εὐρ.'Ελ. 469, ποιητ. δ' ἔνικ. **ἐπαύρεο** Πινδ. Ν. 5. 49· 'Επικ. ὑποτ. δ' ἔνικ. **ἐπαύρηαι** 'Ιλ., γ' πληθ. **-ωνται**, εὐκτ. **-οιτο** (ἴδε κατωτ.)· ἀπαρ. **ἐπαυρέσθαι** Εὐρ., 'Ανδοκ. 20. 3· (σχεδὸν οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ ἐν τῇ 'Αττικῇ πεζολογίᾳ), ἴδε κατωτ. Ἡ· ὁ 'Ομ. ἔχει δ' ἔνικ. ὑποτ. **ἐπαύρηαι**, **ῃ**, γ' πληθ. **-ωνται**, ὡς ἐσημειώθη ἄνωτ. ('Υποτιθεμένη ῥίζα **αὔρω**, ἴδε **ἀπαύρω**).

I. ἐνεργ., μετέχω, ἀπολαύω τινός, μετὰ γεν. πράγμ., τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν ἢπερ 'Αχαιούς, «βέλτιόν ἐστί τινα τούτων ἀπολαύειν αὐτῶν ἢ τοὺς 'Αχαιούς» (Θ. Γαζῆς), 'Ιλ. Σ. 302· αὐτὸν .. σε βούλομ' ἐπαυρέμεν (παραλειπομένης τῆς πτώσεως), «ἐπεντρυφῆσαι» (Σχόλ.), «ἀπόνασθαι» (Εὐστ.),'Οδ. Ρ. 81· πλεῖον νυκτὸς ἐπαυρεῖ, ἀπολαύει πλειοτέρου μέρους τῆς νυκτός, ἐπὶ τοῦ Σειρίου,'Ησ.Ἔργ. κ.'Ημ. 417· (αὐτόθι 238 τὰ ἄρ.στα ἀντίγραφα ἔχουσιν **ἀπηύρα**)· καὶ γειτόνων πολλοὶ ἐπαῦρον· «καὶ τῶν γειτόνων, φησί, πολλοὶ ἀπέλαυσαν τοῦ κακοῦ τοῦ περὶ τὴν Κορωνίδα» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 3. 65· τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι, ἐπεντρυφῶσιν, ἀπολαύουσιν, Θέογν.111· εἴ κ' ἐσθλοῖο κυβερνητῆρος ἐπαύρῃ, «εἰ ἀγαθοῦ κυβερνήτου τύχοι» (Σχόλ.), 'Απολλ. Ρόδ. Β. 174. **2)** ἐγγίζω, ἐπιψαύω, μετ' αἰτ., πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν (δηλ. τὰ ἔγχεα), «πρὸ τοῦ ἅψασθαι τοῦ λευκοῦ σώματος» (Θ. Γαζῆς),'Ιλ. Λ. 573, Ο. 316· μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ Ν. 649· μετὰ γεν., λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν, «τῷ λίθῳ δὲ προσεγγίσαι φυλάττου» (Θ. Γαζῆς), 'Ιλ. Ψ. 340:— ἀπολ., καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ, καὶ ἂν ἀκόμη ὀλίγον μόνον ἐπιψαύσῃ (ἴδε **ἐπιψαύω** **II.**), Λ. 391. **II.** Μέσ., καρποῦμαί τι, ἀπολαύω τῶν ἀποτελεσμάτων πράγματός τινος εἴτε καλοῦ εἴτε κακοῦ, ὡς τὸ ῥῆμα **ἀπολαύω**: **1)** μετὰ γεν., ἐπὶ καλῆς σημασίας, τοῦ πολλοὶ ἐπαυρίσκονται, «τούτου δὲ πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπολαύουσι» (Θ. Γαζῆς),'Ιλ. Ν. 733· μόχθων ἀμοιβὰν ἐπαύρεο Πινδ. Ν. 5. 89· τοῦδ' ἐπαυρέσθαι θέλω Εὐρ. Ι. Τ. 529· βιότου ζῶντ' ἐπαυρέσθαι χρεών, ἀνώνυμ. ποιητ. παρ' 'Αθην. 336B, πρβλ.'Απολλ. Ρόδ. Α. 677, Δ. 964· οὐδὲ φάους .. πολλὸν ἐπαυράμενον 'Ελλην. 'Επιγράμμ. 274, πρβλ. 839:— σπάνιον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, εἰ .. χρὴ ἀγαθὸν ἐμοῦ ἐπαυρέσθαι 'Ανδοκ. 20. 2· ἀποδοτέον .. ὅσον ἐπηύρατο 'Αριστ.'Ηθ Ν. 8. 13, 11. **6)** συχνότερον ἐπὶ κακῆς σημασίας, μετὰ πικρᾶς εἰρωνείας, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, «ἵν' ἀπολαύσωσι πάντες τῆς ἀβουλίας τοῦ βασιλέως, τουτέστιν ἵνα ἀπόλωνται δι' αὐτὸν» (Σχόλ.),'Ιλ. Α. 410· οὐ μάν οἵδ', εἰ αὖτε κακορραφίης .. ἐπαύρηαι Ο. 17· ἄνευ εἰρωνείας, περί τινος σφαγιασθέντος ὑπὸ τῶν Περσῶν οὗ τὸ ὄνομα ἦν Λέων, τάχα δ' ἄν τι καὶ τοῦ οὐνόματος ἐπαύροιτο, ἴσως ὠφεληθῇ πως καὶ ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ἤγουν ἴσως ἡ μνήμη τοῦ παθήματος αὐτοῦ διαμείνῃ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἕνεκα τοῦ ὀνόματος,'Ηρόδ. 7.180· τίν' αἰτίαν σχὼν ἧς ἐπηυρόμην ἐγώ; Εὐρ.'Ελ. 469· ὡσαύτως· μετ' αἰτ. καὶ γεν., τοιαῦτ' ἐπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου, τοιαῦτα ἐκέρδησας ἐκ .., Αἰσχύλ. Πρ. 28· καὶ ἀπολ., τῷ καί μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω, «δι' ὃ καὶ παραπολαύσειν αὐτὸν τῆς μωρίας ὑπολαμβάνω» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ζ. 353. **2)** λαμβάνω τροφὴν ἀπό τινος, τρέφομαι, ἐπαυρίσκεται .. τὸ σῶμα ἀπὸ τῆς κοιλίης 'Ιππ. 502.13, πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λέξει **ἀπαυρᾶν** 3. **3)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἐπιφέρω κατ' ἐμαυτοῦ, μή πού τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃ 'Οδ. Σ. 107 (ὁ Βουττμ. **ἐπαύρῃς**)· ἀλλ' ἴσως κάλλιον νὰ θεωρηθῇ ὡς γ' ἐνικ. ἀορ. ἐνεργ., μήπως μεγαλείτερον κακὸν σὲ εὕρῃ: —Τὰ παραδείγματα δεικνύουσι ὅτι τὸ ῥῆμα εἶναι κυρίως ποιητ. καὶ 'Ιων.: — πρβλ. **ἀπαυράω**.

ἐπαύρησις, ἡ, πλημμ. γραφὴ ἀντὶ **ἐπαύρεσις**, Δημόκρ. παρὰ Στοβ.76.17.

ἐπαυρίζω, (αὖρα) πνέω ἢ φυσῶ ἐλαρρῶς ὡς αὖρα, 'Ιωσήπου 'Ιουδ. Πόλ.1. 21, 5.

ἐπαύριον, 'Επίρρ. = **ἐπ' αὔριον**, ἐν τῇ ἐπαύριον (ἐξυπ. ἡμέρᾳ) 'Εβδ. (Γέν. Ιθ', 34, 'Αριθμ. ΙΔ', 32, 'Ιουδὶθ Ζ', 1), Πολύβ. 8.15, 6.

ἔπαυρος, ὁ, χείμαρρος, «ἐπαύρους· τοὺς χειμάρρους ποταμούς» Ἡσύχ.

ἐπαῦσας, **ἐπάϋσον** [ῡ], ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐπαύω**.

ἐπαϋτέω [ῡ], κάμνω προσέτι θόρυβον, τρίζω, ἐπὶ δὲ πλήμναι μέγ' ἀΰτευν 'Ησ. 'Ασπ. 'Ηρ. 309. **II.** = **ἐπευφημέω**, ἐπηΰτησε δὲ λαὸς Καλλ. εἰς 'Απόλλ. 102, Κόϊντ. Σμ. 4. 262· Βέβρυκες δ' ἐπαΰτεον Θεόκρ. 22. 91· ἐπὶ ἵπποιν, θοοὶ δ' ἐπαΰτεον ἵπποι φορβῇ ἐπιχρεμέθοντες ἄδην Κόϊντ. Σμ.11. 327· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., ἐπ. βοὴν Καλλ. εἰς 'Αρτ. 58. — Πρβλ. **ἐπαύω**.

ἐπαυτίκα,'Επίρρ., πάραυτα, εὐθὺς μετὰ ταῦτα,'Ορφ. Λιθ. 329.

ἐπαυτοματίζω = **αὐτοματίζω**, Διόδ. 'Εκλογ. Βατικ. σ. 105 Mai, κλ.

ἐπαυτομολέω, αὐτομολῶ, μεταβαίνω πρός τι, ἐπαυτομολῆσαι δὲ πρὸς τὸ ἥμερον (ἀπαυτομ- Herch.) Αἰλ. π. Ζ. 2.11, 38.

ἐπαυτόφωρος, **ον**, = **αὐτόφωρος**, φανερός, κατάδηλος, Σχόλ. 'Ενετ.'Ιλ. Ω. 556.

ἐπαυχενίζω, ἐπικρέμαμαι ἢ ἐπίκειμαι **ἐπὶ** τοῦ αὐχένος τινός, ἐπαυχενίζων τοῦ βασιλέως Γενέσ. 98. 22.

ἐπαυχένιος, **ον**, (αὐχὴν) ὁ ἐπὶ τοῦ αὐχένος ἢ περὶ τὸν αὐχένα, ἐπαυχένιος ζυγὸς Πινδ. Π. 2. 172· ἐπαυχένιον κυνάγχαν 'Ανθ. Π. 6. 34.

ἐπαυχέω· ἀόρ. **-ηύχησα** 'Αριστοφ. Ὄρν. 628· μεγαλαυχῶ ἐπί τινι, μετὰ δοτ. πράγμ., τούτοις ἐπαυχεῖν καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν Σοφ. 'Αντ. 483, 'Αριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** μετ' ἀπαρ., βεβαίως οἶδα, πέποιθα ὅτι, ὡς κἀμὶ' ἐπαυχῶ τῆσδε τῆς φήμης ἄπο, κτλ., Σοφ.'Ηλ. 65.—Καθ' 'Ησύχ. «ἐπαυχεῖ· ἐπεύχεται».

ἐπαυχμέω, πέμπω ἢ προξενῶ αὐχμόν, ξηρασίαν, Ζεὺς οὔτ' ἐξεπομβρῶν οὔτ' ἐπαυχμήσας Σοφ.'Αποσπ. 470

ἐπαύω, ἐπιβοῶ, ἐπιφωνῶ, ἐπαῦσας πατρὸς ἔργῳ Αἰσχύλ. Χο. 828· παρὰ Θεοκρ. 23. 44, τρὶς ἐπάϋσον, ὦ φίλε, κεῖσαι, μετὰ βραχέος υ ἐναντίον πάσης χρήσεως· ὅθεν ὁ Briggs προύτεινεν ἐπάϋσον, φίλε, κ., ἢ ἐπάπυσον, ὦ φίλε, κ. (ἴδε **ἐπηπύω**) (ἐπαίασον Ahrens).

ἐπαφαίρεσις, εως, ἡ, νέα ἀφαίρεσις, νέα ἀφαίμαξις,'Αρετ.'Οξ. Νούσ. Θεραπευτ.1.1.

ἐπᾰφᾰνίζω, κάμνω προσέτι τι ν' ἀφανισθῇ, Λύσ. παρ' 'Ιαμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ.77.

ἐπαφαυαίνομαι, ξηραίνομαι, ὥστ' ἐπαφαυάνθην Πανθηναίοισι γελῶν, «σκοτώθηκα ἀπὸ τὰ γέλοια»,'Αριστοφ. Βάτρ.1089.

ἐπᾰφάω (ἴδε **ἀφάω**), ἐπιψαύω, 'Εκαταῖος 360, Αἰσχύλ. Πρ. 849, Ποιητ. παρὰ τῷ Σχολ. Σοφ. Ο. Κ.1375, Πλάτ. Κρατ. 404D· — ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσῳ, ἀπολ., 'Ιππ. 661. 25· μετὰ γεν., χειρὶ ἐπ. τινὸς Μόσχ. 2. 50· κιθάρης 'Ανθ. Π. 5. 222· μουσικῆς 'Αλκίφρ. 3.12· μετ' αἰτ., παλάμῃ κρᾶτ' ἐπαφησάμενος 'Ελλην. 'Επιγράμμ. 562. 8.

ἐπάφεσις, ἡ, τὸ ἐπαφιέναι τι, Εὐστ. Ποννημάτ. σ.179, 91.

ἐπαφετέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπαφίημι**, δεῖ ἐπαφιέναι, τὸν ἵππον ταῖς θηλείαις Γεωπον.18. 3,1.

ἐπᾰφή, ἡ, (ἐπαφάω) ἀφή, τὸ ἐφάπτεσθαι, Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 18, Πλάτ. Τίμ. 46B, κ. ἀλλ.· ἐπαφὰ δὲ μουσικὰ [τῆς λύρας] Εὐρύφαμ. Πυθαγόρειος παρὰ Στοβ. 556. 39. **2)** αὐστηρὰ μεταχείρισις, τιμωρία, Πλουτ. 2. 461D, ἔνθα ἴδε Wyttenb. **3)** ἀφή, προσέγγισις, Συλλ.'Επιγρ. 3546.11. **II.** ἡ αἴσθησις τῆς ἁφῆς, Πλάτ. Θεαίτ.186B.

ἐπάφημα, τό, ἐπαφή, φιλήματα καὶ ἐπαφήματα Διογεν. 'Επιστ.10.

ἐπάφησις, εως, ἡ, = **ἐπαφή**, Κλήμ.'Αλ. 241.

ἐπαφίημι: μέλλ. **-αφήσω**, ῥίπτω ἐναντίον τινός, τὰ παλτὰ ἐπαφεῖναι Ξεν. Κύρ. 4. 1, 3· κεραμίδα τινὶ Πλούτ. 2. 241B·

ἀπολύω ἐναντίον τινός, τοὺς Ἱππεῖς καὶ τοὺς εὐζώνους ἐπαφιέναι τοῖς Ἱππεῦσι τῶν ὑπεναντίων Πολύβ. 11. 22, 8· τοὺς εὐζώνους 10. 39, 3· ἐλέφαντας, κύνας ἐπ. τινί Παυσ. 1. 12, 3, κτλ.· ἐπαφῆκεν ἑαυτὸν τῷ πλακοῦντι Ἀλκίφρων 1. 22.

2) ἀφίνω τι νὰ τρέξῃ εἴς τι, ὕδωρ τῷ σίτῳ Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 5, 5. **3)** ἐκβάλλω, ἐπ. ὑγρότητα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5.18, 5· ἐπ. φωνήν, ἐκπέμπειν, ὁ αὐτ. π. Θαυμ.175.

ἐπαφίπταμαι, ἀφίπταμαι μετ' ἄλλου, σὺ ἐνθένδε ἀποπτὰς καὶ τοῖς ἄλλοις τοῦ ἐπαποπτῆναι γεγονὼς παράδειγμα Μ.Ἀκομ. τ. Β', σ. 271.18, ἔκδ. Λ.

Ἔπαφος, ὁ, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἰοῦς, Αἰσχύλ. Πρ. 850· ἴδε ἐν λ. **ἀφή**· ὁ δὲ Ἆπις κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσάν ἐστι Ἔπαφος Ἡρόδ. 2.153., 3. 27, 28.

ἐπαφριάω, =τῷ ἐπομ., ἐν τῇ Ἐπικ. μετοχ. **-όωσα** Νόνν. Δ. 43. 318.

ἐπαφρίζω, παράγω ἀφρὸν ἐπάνω ἢ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Μόσχ. 5. 5, Νικ.Ἀλεξιφ. 32.

ἐπαφροδῑσία, ἡ, τὸ ἐπαφρόδιτον, ἐρασμιότης, κομψότης, Ἀθήν. 242C, Δίων Χρ. 2. 118.

ἐπαφρόδῑτος, ον, (Ἀφροδίτη) θελκτικός, ἐπίχαρις, κομψός, Λατ. venustus, ἐπὶ προσ., Ἡρόδ. 2. 135, Αἰσχίν. 33. 35· ἐπὶ πραγμ., Ξεν. Συμπ. 8, 15, Ἰσοκρ. 219A· ὑπερθ. **-ότατος** ὁ αὐτὸς ἐν Ἱέρωνι 1. 35:—Ἐπίρρ. **ἐπαφροδίτως**, γράφειν ἡδέως καὶ κεχαρισμένως καὶ ἐπαφροδίτως Διον. Ἁλ. π. Λυσίου 11, σ. 477. 8. **II.** ἐν χρήσει πρὸς μετάφρασιν τοῦ ἐπιθέτου τοῦ Σύλλα Felix, εὐνοούμενος ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, ὅ ἐ. ὁ εὐνοούμενος τῆς τύχης (μεταφ. ἐκ τοῦ παιγνιδίου τῶν κύβων), Πλουτ. Σύλλ. 34, πρβλ.Ἀππ.Ἐμφυλ.1. 97. **III.** ὡς κύριον ὄνομα ἐνίοτε συναιρεῖται εἰς τὸ **Ἐπαφρᾶς, ᾶ**, ἴδε Βεντλέϋον ἐν Ἐπιστολῇ πρὸς Mill. σ. 82 (347).

ἔπαφρος, ον, ὑπ' ἀφροῦ κεκαλυμμένος, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 969, «ἔπαφρα· τὰ διάλευκα καὶ οἷον ἀφρώδη» Ἐρωτιαν. σ.140· «τὰ τὸν ἀφρὸν ἄνωθεν ἐποχούμενον ἔχοντα» Γαλην.

ἐπαφύσσω: μέλλ. **-ύσω** [ῠ], ἐπαντλῶ, ἐπιχέω, ἔπειτα δὲ θερμὸν (δηλ. ὕδωρ) ἐπήφυσεν Ὀδ. Τ. 388.

ἐπάχθεια, (ἐπαχθής), ἐνόχλησις, ἄχθος, Χρυσόστ. ΙΙΙ. 597E.

ἐπαχθέω, φορτώνω, χρυσὸν καὶ ἄργυρον, οἷσι βαθείας νῆας ἐπαχθήσαντες Τρυφιόδ. 690.

ἐπαχθής, ές, (ἄχθος) ὁ προξενῶν βάρος, βαρύς, ῥήματα Ἀριστοφ. Βάτρ. 940. **II.** μεταφ., φορτικός, δυσάρεστος, ὀχληρός, ἅπαντ' ἐπαχθῆ (οὕτως ὁ Stanl. ἀντὶ **ἐπράχθη**) Αἰσχύλ. Πρ. 49· εἰ μὴ ἐπαχθὲς ἐστιν εἰπεῖν Πλάτ. Φαίδων 87A· ἐπαινεῖν ἐπαχθέστερόν [ἐστι] ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 688D· ἵνα μηδὲν ἐπαχθὲς λέγω, ἵνα μὴ εἴπω τι δυσάρεστον, Δημ. 228. 21:—**τὸ ἐπαχθές**, τὸ δυσάρεστον, Πλάτ. Εὐθύδ. E· τὸ ἐπ. αὐτοῦ ὁ αὐτὸς ἐν Πρωταγ. 316D.—Ἐπίρρ. ἐπαχθῶς φέρειν, Λατ. aegre ferre, Διον.Ἁλ. περὶ Θουκ. 41. Συγκρ. **-έστερον**, Πλάτ. Ἐπιστ. 327B.

2) ἐπὶ προσ., ἐπαχθὴς ἦν ἐς τοὺς πολλοὺς Θουκ. 6. 54, πρβλ. Πλάτ. Μένων 90D· κινδυνεύει τὸ λίαν εὐτυχεῖν .. ἐπαχθῶς ποιεῖν Δημ. 580.13, πρβλ.17.

ἐπαχθίζομαι, παθ., φέρω βάρος, φορτώνομαι, ὑποζυγίων τρόπον ἐπηχθισμένους Φίλων 2. 450 κ. ἀλλ.·— «ἐπεχθισμένου (ἀντὶ ἐπηχθ-) βάρος βαστάζοντος» Ἡσύχ.

ἐπάχθομαι, ἄχθομαι ἐπί τινι, οὔθ' ἥδομαι τοῖσδ' οὔτ' ἐπάχθομαι Εὐρ.Ἱππ.1260.

ἐπαχλύω: μέλλ. **-ύσω**, εἶμαι ἀμυδρὸς ἢ ἀσαφής, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1480· καλύπτομαι ὑπὸ ἀχλύος, Κόϊντ. Σμ. 14. 462. **II.** μεταδ., ἐπισκοτίζω, Θεμίστ. 144C. [ῡ ἔτι καὶ ἐν τῷ ἐνεστ., Ἀπολλ. Ῥόδ. ἔνθ' ἀνωτ.: ἐν Ἀράτ. 906 ὁ Schneider. διορθοῖ **ἐπαχλύων** ἀντὶ **-υόων**].

ἐπαχνίδιος, α, ον, (ἄχνη) ἐπικαθήμενος ὡς ἄχνη, ἐπαχνιδίαν ὡς ἀπέλουσε κόνιν Ἀνθ. Π. 9. 556.

ἐπάχνωσεν· «ἐλύπησεν, ἠνίασεν» Ἡσύχ., καὶ «ἐπαχνώθη· ἠνιάθη, ἐλυπήθη» ὁ αὐτ.·—ἴδε τὸ ῥῆμα **παχνόω**.

ἐπάχνῡμαι, ἄχνυμαι, λυποῦμαι ἐπί τινι, ἡμετέρῃσιν ἐπαχνυμένη θαλίῃσιν Τρυφιόδ. 424.

ἐπεάν, ἤτοι **ἐπεὶ ἄν**, Ἰων. ἀντὶ **ἐπήν**, ἴδε **ἐπεὶ Α. ΙΙ.**

ἐπέβδομος, ον, =**ἐφέβδομος**, Συγγρ. Μουσ.

ἐπέβραχε, ἴδε **ἐπιβραχεῖν**.

ἐπεγγελάω: μέλλ. **-άσομαι**, γελῶ ἐπί τινι, περιγελῶ, ἐπισκώπτω. Λατ. irridere, φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν Σοφ. Αἴ. 989, Ξεν.Ἀν. 2. 4, 27· τί δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῴεν ἄν κάτα; Σοφ. Αἴ. 969 (ἔνθα ὁ Ἑλμσλ. τοῦδ' ἂν ἐγγελῴεν ἂν κάτα, ἴδε σημ. Jebb καὶ πρβλ. **ἐγγελάω**)· ἀπολ., αὐτόθι 454, Αἰσχίν. 52. 28.

ἐπέγγονος, ὁ, ὁ μετὰ τὸν ἔγγονον, δισέγγονος, Διατ.Ἰουστινιαν.

ἐπέγγραφος, ον, προστεθεὶς εἰς τὸν κατάλογον· οἱ ἐπέγγραφοι ἐν Ἀττ.Ἐπιγρ. (Συλλ.Ἐπιγρ. 272B, 275-8, 281, 284-6) φαίνεται ὅτι εἶναι οἱ δεκτοὶ γινόμενοι εἰς τοὺς ἀγῶνας ἂν καὶ ἐὰν ὑπῆρχον ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν πολιτῶν· οἱ πολῖται ἦσαν **πρωτέγγραφοι**, ἴδε Böckh.1. σ. 379.

ἐπεγγῡάω = **ἐγγυάω**, ἐπεγγυᾶν δ' ἐπιορκήσαντα τὸν Ἀπόλλω Νόμ. παρὰ Δυσ.117. 35.

ἐπέγγυος, διάφ. γρ. ἐν Πολυδ. Γ', 34, ἀντὶ **ὑπέγγυος**.

ἐπεγείρω, ἐξεγείρω, ἐξυπνίζω, μήπω τήνδ' ἐπέγειρε Ὀδ. Χ. 431, Ἡρόδ.7.139, Ἀριστοφ.Ὄρν. 83· μήθ' εὕδοντ' ἐπέγειρε Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 3. 9:—Παθ., ἐξεγείρομαι, ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου, ἀφυπνίζομαι, Ὅμ. μόνον ἐν τοῖς τύποις **ἐπέγρετο, ἐπεγρόμενος** (οἵτινες πιθαν. ἐγένοντο ἐκ συντετμημένου ἀορ. **ἐπηγρόμην**, πρβλ. **ἔγρομαι**), Ἰλ. Κ.124, Ξ. 256, Ὀδ. Υ. 57· φεύγετε .. ἀνδρ' ἐπεγειρόμενον Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1084· δόξαι, αἳ ἐρωτήσει ἐπεγερθεῖσαι ἐπιστῆμαι γίγνονται Πλάτ. Μένων 86A· μετοχ. ἐνεργ. πρκμ. **ἐπεγρηγορώς**· ἐπὶ παθητ. σημασίας, ἐξυπνισ, ἄγρυπνος, Πλουτ. Βρούτ. 36, ἔνθα ἴδε Schäf. **II.** μεταφ., διεγείρω, ἐξεγείρω, στάσιν Σόλων 3.19· τὸ πάλαι κείμενον κακὸν .. ἐπεγείρειν Σοφ. Ο. Κ. 510· ἐν τιμήσει, ἀλλ' ἀποπαύετε μηδ' ἐπὶ πλείω θρῆνον ἐγείρετε αὐτόθι 1778· ὅσον ἐσιὸν λόγων ἐπεγείρετε Πλάτ. Πολ. 450B:—Παθ., **ἐπηγέρθη** [ἡ Ταλλυδίου μῆνις] Ἡρόδ.7.137· ἐπηγείροντο ταῖς ψυχαῖς Διόδ.14. 52.

ἐπεγερμός, ὁ, ἐξέγερσις, Κλήμ.Ἀλ. Ι. 481B.

ἐπέγερσις, εως, ἡ, ἐξέγερσις ἐκ τοῦ ὕπνου, ἀφύπνισις, αἱ ταραχώδεις ἐπεγέρσιες Ἱππ.76. 22.

ἐπεγερτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπεγείρομαι**, δεῖ ἐπεγείρεσθαι, Κλήμ.Ἀλ. 219.

ἐπεγερτικός, ή, όν, ὁ ἐξεγείρων ἐκ τοῦ ὕπνου, Ἀριστ. Προβλ. 6. 5· διεγερτικός, μέλος τι τοῖς Ἵπποις ὁρμῆς ἐπεγερτικὸν Πλούτ. 2. 138B.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, δι' ἐξεγέρσεως, ἐπεγερτικῶς ἀπονυστακτέον Κλήμ.Ἀλ. Ι. 492C.

ἐπεγκάθημαι, ἐγκάθημαι ἐπί τινι, Εὐστ. Πονημάτ. 317. 24.

ἐπεγκᾰλέω: μέλλ. **-έσω**, φέρω κατηγορίαν κατά τινος, **τινι**, πάρεισι μὲν γὰρ οἷς ἐπεγκαλῶ Λυσ.112.17· καὶ μετὰ δοτ. καὶ αἰτ., τυραννίδα οἱ ἐπεγκαλέσας Ἱροκοπ.Ἰστ.18· οὐδεὶς ἡμῖν ἀδολεσχίαν ἐπεγκαλέσει Γρηγ. Νύσσ. τ.1. σ. 334.

ἐπεγκᾰνάσσω, ἐπιχέω, «ἐπεγκενάξαι [—καν—]· ἐπεμπιεῖν. ἢ ἐπιχέαι» Ἡσύχ.

ἐπεγκάπτω, χάπτω, καταπίνω, ἐπέγκαψον λαβὼν ταδὶ Ἀριστοφ.Ἱππ. 493.

ἐπεγκᾰχάζω, καγχάζω, γελῶ μεγαλοφώνως ἐπί τινι, ἐπεγκαχάζων τοῦ δεξουπότος μόρῳ Λυκόφρ. 285.

ἐπέγκειμαι, ἔγκειμαι ἐπί τινος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ω. 657.

ἐπεγκέλευμα, τό, τὸ ἐπεγκελεύειν, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπίσειγμα**.

ἐπεγκελεύω, παρορμῶ, παρακινῶ, ἐπιθαρρύνω τινὰ εἴς τι ἔργον, ἀλλ' οὖν ἐπεγκέλευέ γ'.. ὡς εὐψυχίαν κτησώμεθα Εὐρ. Κύκλ. 652.

ἐπεγκεράννῡμαι, μέσ., ἐγκαταμιγνύω, τινί τι Πλάτ. Πολιτικ. 273D· ἐγκαταμιγνύω προσέτι, Πλούτ. 2.1025B, Νικ.Ἀλεξιφ.166, κ.τ.λ.

ἐπεγκλάω, στρέφω πρός τινα, τά τε βλέφαρα πρὸς τὸν Καίσαρα ἐπενέκλα καὶ ἐμιμελῶς ἀνωλοφύρετο Δίων Κ. 51. 12· τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπεγκλάσας, προσβλέψας ἐρωτικῶς, ὁ αὐτ. 79. 16.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπεγκλάσας· τοῖς ὄμμασί πως διανεύσας».

ἐπέγκλημα, τό, κατηγορία, Σώπατρ. ἐν τοῖς Ῥήτορσι (Walz) τ. 5. σ. 209,16.

ἐπεγκλίνω, ἐγκλίνω ἐπί τι, Γαλην. τ. 4. σ. 38. 15.

ἐπεγκολάπτω, ἐγχαράττω ἐπί τινος, Λυκόφρ.782.

ἐπεγκοτέω, ὀργίζομαι, χολοῦμαί τινι, Νικήτ. Εὐγεν. 5. 219.

ἐπέγκρᾱνες, ιδος, ἡ, ὁ μικρὸς ἐγκέφαλος, ἡ παρεγκεφαλίς, Ἐρασίστρατ. παρὰ Γαληνῷ 5. 603.

ἐπεγκρεμάννῡμαι, Μέσ., κρεμῶ τι ἐπάνω εἴς τι, ἠέρι ξήρανον (τὰς σικύας), ἐπεγκρεμάσαιο δὲ καπνῷ Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 372E.

ἐπεγκυκλέω, παρενείρω, παρεντίθημι, καὶ ὁ λόγος ἐκ τῶν ἐπεγκυκλουμένων ἀσφαλῆς φαίνεται Ἀριστείδ. 2. 514.

ἐπεγκῡλίομαι [ῑ] = **ἐγκυλίομαι**, κυλίομαι ἔν τινι, συστελλόμενος δὲ ἐφ' οἷς ἐπεγκυλίεται τῇ τοῦ βίου ἀνάγκῃ Κλήμ. Ἀλ. 877.

ἐπεγκύπτω = **ἐγκύπτω**, ἐπεγκύπτειν τοῖς .. βιβλίοις **Θ.** Μετοχ. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθα τ. Α', σ. πδ'.

ἐπεγρόμην, μετοχ. **ἐπεγρόμενος**, Ἐπικ. ἀόρ. παθ. τοῦ **ἐπεγείρω**.

ἐπεγκύρω, ἐμπίπτω, ἐντυγχάνω, λέων μεγάλῳ ἐπεγκύρσας θηράματι, ὡς τὸ Ὁμηρικὸν ἐπικύρσας, Νικήτ.Ἀλεξ. σ.166A.

ἐπεγκαίνω, περιγελῶ, καταγελῶ τινα διὰ μορφασμῶν, Δίλ. παρὰ Σουίδ., Φρύν. παρὰ Φωτίῳ § 158.

ἐπεγχαλάω: μέλλ. **-άσω** [ᾰ], χαλαρώνω, Νικ.Ἀλεξιφ. 439.

ἐπεγχειρέω καὶ **ἐπεγχείρησις, εως**, ἡ, = **ἐγχ-**.

ἐπεγχέω: μέλλ. **-χεῶ**. ποιητ. **-χεύω**, Νίκ. παρ' Ἀθην. 372F· — ἐγχέω ἐπὶ ἢ προσέτι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1137, Ἱππ. 532, 23, κτλ.· ἐπεγχέων ἄλλην ἐπ' ἄλλῃ [κύλικα] Εὐρ. Κύκλ. 423.

ἐπεγ-χρίμπτω ἢ **ἐπεγχρίπτω**, ἐφορμῶ, Νικήτ. Ἁλ. Πόλ. 395D.

ἐπέγχυμα, τό, = **ἔγχυμα**, Μεταγεν.

ἐπεγχυματίζω: μέλλ. **-ίσω**, = **ἐγχυματίζω**, χύνω ἐντός, Ἱπποκρ. 74. 19· προσέτι ἐγχυματίζω, δεῖ δὲ ἐπεγχυματίζειν γάλακτι Διοσκ. 5. 23.

ἐπεγχύνω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **ἐπεγχέω**, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθημ. σ. 116.

ἐπεγχύτης [ῠ], **ου**, ὁ οἰνοχόος, οὕτω καλούμενος παρὰ τοῖς Ἑλληνοποντίοις, Δημήτριος ὁ Σκήψιος παρ' Ἀθην. 425C.

ἐπέδρᾰμον, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐπιτρέχω**.

ἐπέδρη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ ἐφέδρα.

ἐπεζάρηκεν· «ἐχόρευεν: ἐθαύμαζεν ὡς θεὸν (ἐπεθείαζεν)» Ἡσύχ.— **ἐπεζάρει** (Εὐρ. Ῥῆσ. 441, Φοίν. 45)· ἐπεβάρει. ἐπέκειτο. ἐπεκράτει».

ἐπέην, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐπῆν**, γ' ἑν. τοῦ παρατ. τοῦ **ἔπειμι** (**εἰμί**), Ἰλ. Υ. 276.

ἐπεθίαζεν· «ἐχόρευεν: ἐθαύμαζεν ὡς θεὸν (ἐπεθείαζεν)» Ἡσύχ.

ἐπεθίζομαι, συνηθίζω εἴς τι, Ἀριστόξ. σ. 33 Meib.

ἐπεὶ (κατὰ τὸν Κούρτιον ἀριθμ. 335, ἐπιρρημ. χρῆσις τῆς **ἐπί**).

[Ἡ πρώτη συλλαβὴ ἐνίοτε ἐκτείνεται ἐν ἀρχῇ στίχου παρ' Ὁμ., Ἰλ. Χ. 379, Ὀδ. Δ. 13, Θ. 452, Φ. 25:— τὸ **ἐπεὶ** ἐνίοτε ἐν τῇ ποιήσει συνιζάνεται, δηλ. συνεκφωνεῖται μετὰ τῶν **οὐ**, **οὐδέ**, **οὐδέν**, **οὔτε**, Σοφ. Φιλ. 446, 948, 1037, Ἀντ. 538, Ἀριστοφ. Λυσ. 573]. Σύνδεσμος χρονικὸς τε καὶ αἰτιολογικὸς (πρβλ. Λατ. quum): —τὸ **ἐπειδὴ** καὶ παρ' Ἡροδ. τὸ **ἐπείτε** (ἢ **ἐπεί τε**) εἶναι ἐν χρήσει ὡς τὸ **ἐπεί**.

Α. ΧΡΟΝΙΚΟΣ, μετὰ ταῦτα, κατόπιν (postaquam), ἀφοῦ, ὅτε (quum, cum), ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ ἑξῆς: **Ι.** μεθ' ὁριστ. **1)** ἐπὶ ὡρισμένου γεγονότος ἐν τῷ παρελθόντι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' ἀορ., ἐπεὶ ῥ' εὔξαιτο καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο, ἀφοῦ προσηυχήθησαν, κτλ., Ἰλ. Α. 458· ἐπειδὴ δὲ ἐτελεύτησε Δαρεῖος καὶ κατέστη εἰς τὴν βασιλείαν Ἀρταξέρξης, ἀφοῦ δὲ ἀπέθανεν ὁ Δαρεῖος καὶ κατέστη εἰς τὴν βασιλείαν ὁ Ἀρταξέρξης, Ξεν. Ἀν. 1. 1, 3· σπανίως μετὰ παρατ., ἐπεὶ εἰσεβάλλομεν Εὐρ. Ι. Τ. 260· μεθ' ὑπερσ., ἐπειδὴ ἐξηπάτησθε Δημ. 242. 6· ἀλλ' ἐν γένει εὕρηται ἀόριστος ἐκεῖ ὅπου ἠδύνατο νὰ τεθῇ ὑπερσυντέλ. πρὸς μείζονα ἔμφασιν (ἴδε ἀνωτ.), ὡς ἐν τῇ Λατ. τὸ postaquam venit εἶναι συνηθέστερον τοῦ postaquam venerat (πρβλ. ΙΙ. κατωτ.)· μετὰ παρατ., ὅπως ἐκφράσῃ πρᾶξιν μήπω συντελεσθεῖσαν, ἐπεὶ ὑπηντίαζεν ἡ φάλαγξ καὶ ἡ σάλπιγξ ἐφθέγξατο, ἀφοῦ ἡ φάλαγξ ἤρχισε νὰ προχωρῇ καὶ ἡ σάλπιγξ ἐσάλπισε, Ξεν. Ἀν. 6. 5, 27. **2)** μεθ' ὑπονοουμένης ἀναφορᾶς πρὸς μεταγενέστερον χρόνον τὸ **ἐπεὶ** ἢ **ἐπειδὴ** = **ἐξ οὗ**, δηλαδὴ ἀφ' ὅτου, τίθεται κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἀορ., ἐπείτε παρέλαβον τὸν θρόνον, τοῦτο ἐφρόντιζον, ἀφ' ὅτου παρέλαβον τὸν θρόνον, τοῦτο ἐφρόντιζον, Ἡρόδ. 7. 8· δέκατον μὲν ἔτος τόδ' ἐπεὶ .. ἦραν Αἰσχύλ. Ἀγ. 40· ἐνίοτε μετ' ἐνεστ. (λαμβάνοντος σημασ. πρκμ.) καὶ πρκμ., ἐπεὶ δὲ φροῦδός ἐστι στρατός, ἀφοῦ ὁ στρατὸς ἔχει ἀπέλθει, Σοφ. Ἀντ. 15· ἐπεί τε ὑπὸ τῷ Πέρσῃ εἰσί, πεπόνθασι τοιόνδε, ἀφ' ὅτου εἶνε ὑπὸ .., τώρα ὅτε διατελοῦσιν ὑπὸ .., Ἡρόδ. 3. 117. **ΙΙ.** μεθ' ὑποτακτ., προστιθεμένου ἀείποτε ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ τοῦ **ἄν**, ἐν δὲ τῇ ποιήσει ἐν γένει τοῦ **ἄν** ἢ (Ἐπικ.) τοῦ **κε**: τὸ δὲ **ἐπεὶ** μετὰ τοῦ **ἄν** γίνεται **ἐπάν**, **ἐπήν** (Ἡρόδ. **ἐπεάν**), καὶ τὸ **ἐπειδὴ** μετὰ τοῦ **ἄν**, **ἐπειδάν**· ὁ Ὅμ. ἔχει **ἐπεί κε**, **ἐπὴν** (ἅπαξ **ἐπεὶ ἄν**)· οἱ ποιηταὶ ἐνίοτε παραλείπουσι τὸ **ἄν** ἢ τὸ **κε** (πρβλ. **ἄν** Α. Ι. 2):— μετὰ ὑποθετικῆς δυνάμεως (πρβλ. **εἰ** Α. 11): **1)** ἐν σχέσει πρὸς τὸ μέλλον (ὡς τὸ **ἐάν** μεθ' ὑποτ.) μετ' ἀποδόσεως κατὰ μέλλοντα, τέκνα ἄξομεν .., ἐπὴν πτολίεθρον ἕλωμεν, ἀφοῦ κυριεύσωμεν τὴν πόλιν, Ἰλ. Δ. 238· ἦ τέ μιν οἴω πολλὰ μετακλαύσεσθαι ἐπεί κ' ἀπὸ λαὸς ὄληται Λ. 764, πρβλ. Ὀδ. Ρ. 23· ταῦτα, ἐπειδὰν περὶ τοῦ γένους εἴπω, ἐρῶ Δημ. 1303. 25, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 2. 3, 29· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη ἔσται θαλπωρή, ἐπεὶ ἂν σύ γε πότμον ἐπίσπῃς Ἰλ. Ζ. 412. **2)** ἐν σχέσει ἐν γένει πρὸς μίαν τινὰ ἐκ πολλῶν περιπτώσεων, μετ' ἀποδόσεως ἐνεστῶτος χρόνου, ἀλλὰ τὰ μέν τε πυρὸς .. μένος δαμνᾷ, ἐπεί κε λίπῃ λεὺκ' ὀστέα θυμὸς Ὀδ. Α. 221, πρβλ. Ἰλ. Ι. 409· ἐπειδὰν ἡ ἐκφορὰ ᾖ, .. ἄγουσι Θουκ. 2. 34· ἐπειδὰν κρύψωσι γῇ, .. λέγει αὐτόθι: (ἄνευ τοῦ **ἄν** ἢ τοῦ **κε** παρὰ ποιηταῖς, ἐπεὶ ἀμφικαλύψῃ Ὀδ. Υ. 86, Ἰλ. Λ. 478, Σοφ. Ο. Κ. 1226, Ἀντ. 1025)· ἀορ. ὑποτακτ. μετὰ τοῦ **ἐπὴν** κτλ. ἀναφέρεται ἕνεκα τῆς ἐννοίας τοῦ μορίου (ἐν γένει μετὰ τοῦτο) ὡς σημεῖον χρόνου προγενέστερον τοῦ ἐκφραζομένου διὰ τοῦ κυρίου ῥήματος, ἴδε τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα καὶ τὸ ἑξῆς τοῦ Δημ. (525. 11). χρὴ δέ, ὅταν μὲν τιθῆσθε τοὺς νόμους, .. σκοπεῖν, ἐπειδὰν δὲ θῆσθε, φυλάττειν. **ΙΙΙ.** μετ' εὐκτ. (ἄνευ τοῦ **ἄν**), **1)** ἀναφερόμενον εἰς μέλλοντα χρόνον (ὡς τὸ **εἰ** μετ' εὐκτ.), ἐπειδὴ πρὸς τὸ φῶς ἔλθοι, ὁρᾶν οὐδ' ἂν ἓν δύνασθαι (ἐξυπ. οὐκ οἶει), ἀφοῦ ἔλθῃ εἰς τὸ φῶς .., Πλάτ. Πολ. 516A· ὁ Ὅμ. ἐνίοτε μεταχειρίζεται τὸ **ἐπὴν** μετ' εὐκτικῆς ταυτοσήμως τῷ **ἐπεί**, Ἰλ. Τ. 208, Ω. 226, Ὀδ. Δ. 222 (ὅρα **ἄν** Α. ΙΙ). **2)** συχνότερον ἀναφέρεται καθόλου εἰς μίαν τινὰ ἐκ πολλῶν ἐν τῷ παρελθόντι περιστάσεων (ὡς τὸ **εἰ** μετ' εὐκτ. ἐν γεν. ὑποθέσει), μετὰ παρατ. ἐν τῇ ἀποδόσει, ἐπεὶ ζεύξειεν .., δησάσκετο Ἰλ. Ω. 14· ἐπειδὴ δέ τι ἐμφάγοιεν, ἀνίσταντο Ξεν. Ἀν. 4. 5, 8· ἐπεὶ πύθοιτο, ἐπῆνει ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 5. 3, 55, πρβλ. Θουκ. 8. 38, Πλάτ. Φαίδωνα 59D, Πρωτ. 315B. **3)** ἐν πλαγίῳ λόγῳ παρῳχημένου χρόνου ἡγουμένου, ὅτε ἀντιστοιχεῖ πρὸς ὑποτακτικὴν ἐν εὐθεῖ λόγῳ, αὐτὸς δὲ ἐπεὶ διαβαίης, ἀπίεναι ἔφησθα (ὁ εὐθὺς λόγος εἶναι ἐπὴν διαβῶ) Ξεν. Ἀν. 7. 2, 27, πρβλ. 3. 5, 18, Κύρ. 1. 4, 21· ἐξαρτώμενον ἐξ εὐκτικῆς ἐν τελικῇ προτάσει, ἐπορεύοντο, ὅπως, ἐπειδὴ γένοιντο ἐπὶ τῷ ποταμῷ .. ἴοιεν Θουκ. 7. 80. **ΙV.** μετ' ἀπαρ. μόνον κατ' ἀρομοίωσιν ἐν πλαγίῳ λόγῳ, ἐπειδὴ δὲ κατὰ σχολὴν σκέψασθαι, κόπτεσθαι (ἐξυπ. ἔφη) Πλάτ. Πολ. 619C, πρβλ. Συμπ. 174D, Ἡρόδ. 4. 10., 7. 150 (πρβλ. **εἰ** Α. IV). **V.** μετ' ἄλλων λέξεων, **1)** ἐπεὶ τάχιστα, εὐθὺς ὡς, Λατ. quum primum, μετὰ τὸ πλεῖστον χωριζόμενον διὰ ἄλλης λέξεως, ἐπεὶ ἦλθε τάχιστα, .. ἀπέδοτο Ξεν. Ἀν. 7. 2, 6, πρβλ. Κύρ. 3. 3, 22· οὕτως, ἐπεὶ θᾶττον Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 19· ἐπεὶ εὐθέως Ξεν. Ἑλλην. 3. 2, 4· ἐπεὶ αὐτίκα Πίνδ. Ν. 1. 53· ἐπειδὴ τάχιστα Πλάτ. Πρωτ. 310D, Δημ. 818. 21· ἐπειδὰν τάχιστα Ἡρόδ. 8. 144, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 9· σπανίως ἐπειδὴ θᾶττον Δημ. 978. 19· ἐπειδὰν θᾶττον Πλάτ. Πρωτ. 325C. **2)** μετὰ ποικίλων ἐμπρακτικῶν μορίων, ἐπεὶ ἄρα, ἀφοῦ λοιπόν, Ἰλ. Ζ. 426· ἐπεὶ οὖν, ἀφοῦ λοιπόν, ἐπὶ συνεχίσεως διηγήσεως, Α. 57, Γ. 4· ἐπεὶ ὧν Ἡρόδ. 3. 9· ἐπεὶ γὰρ δὴ ὁ αὐτὸς 9. 90, κτλ.—Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 168 κέξ.

Β. ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΟΣ, ἀφοῦ, ἐπειδή, συχν. ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἑξῆς: **1)** μεθ' ὁριστ. (ἡγουμένου εἴτε ἐνεστῶτος εἴτε παρῳχημένου χρόνου), ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε Ἰλ. Α. 119, πρβλ. 153, 278, Αἰσχύλ. Ἀγ. 827, Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 4, Θουκ. 8. 68, 80· ἐνίοτε μετ' εὐκτικῆς, παρῳχημένου χρόνου ἡγουμένου, ὡς ἐπὶ πλαγίων λόγων, ἐπείπερ ἡγήσαιντο, ἀφοῦ (ὡς ἔλεγον) ἐνόμιζον .., Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 19. **2)** ὡσαύτως κατὰ τὰς συνήθεις συντάξεις τῶν ἀνεξαρτήτων προτάσεων, οἷον ὁριστ. ἢ εὐκτ. μετὰ τοῦ **ἄν** ἐν ἀποδ., ἐπεὶ οὔποτ' ἂν στόλον ἐπλεύσατ' ἂν Σοφ. Φιλ. 1037· ἐπεὶ οὔ κεν ἀνιδρωτί γ' ἐτελέσθη Ἰλ. Ο. 228, πρβλ. Δημ. 242. 10· ἐπεὶ ἂν μάλα ἔλθοι Ἰλ. Ι. 304, Σοφ. Αἴ. 916· μετὰ προστ., ἐπεὶ δίδαξον, διότι εἰπέ μοι, Σοφ. Ἠλ. 352, πρβλ. Ο. Τ. 390, Ο. Κ. 969, Ἀριστοφ. Σφ. 73, Πλάτ. Γοργ. 573E·— μετ' ἐρωτηματ. προτάσεως, ἐπεὶ πῶς ἂν καλέσειας; διότι πῶς ἤθελες καλέσει αὐτόν, Ἀριστοφ. Νεφ. 688, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 214, Σοφ. Τρ. 139. **3)** μετ' ἀπαρ., ἐν πλαγίῳ λόγῳ, ἐπεὶ γιγνώσκειν γε αὐτὰ Πλάτ. Πρωτ. 353A, πρβλ. Ἡρόδ. 5. 84. **4)** ἐν ποικίλαις ἐλλειπτικαῖς φράσεσιν, ὡς ἀδύνατός [εἰμι], ἐπεὶ ἐβουλόμην ἂν οἷός τ' εἶναι, εἶμαι ἀνίκανος (καὶ ὅμως λυποῦμαι), διότι ἐπεθύμουν νὰ εἶχον τὴν ἱκανότητα, Πλάτ. Πρωτ. 335C· οὕτως, εἶμι· ἐπεὶ καὶ ταῦτ' ἂν ἴσως οὐκ ἀηδῶς σου ἤκουον αὐτόθι· ἐνταῦθα καθόλου δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ διὰ τοῦ **καί περ**, **καί τοι**, πρβλ. Πρωτ. 333C, 353A, Ἀπολογ. 19E, Συμπ. 187A, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 1, 30·— ἐνίοτε μετὰ κλητ. πτῶσιν δύναται νὰ ὑπονοηθῇ ὡς ἀπόδοσις τοῦ **ἐπεὶ** τὸ **ἄκουσον** ἢ τὸ **λέξω σοι** ἢ τοιοῦτόν τι, Ἕκτορ, ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν Ἰλ. Γ. 59, πρβλ. Ν. 68, Ὀδ. Γ. 103, 291, κτλ. **5)** ἐνίοτε ἐπεξηγηματικῶς, κατὰ τὴν ἔναρξιν διηγήσεως (πρβλ. **γάρ** ΙΙ), ἐπεὶ ὅ γε ἀποθανὼν πελάτης τις ἦν ἐμός, λοιπὸν ὁ φονευθεὶς ἦτο .., Πλάτ. Εὐθύφρων 4C. **6)** μετ' ἄλλων μορίων, ἐπεὶ ἄρα, ἐπεὶ ἄρ δή, ἀφοῦ λοιπόν, Ὀδ. Ρ. 185· ἐπεί γε, ἐμφαντικώτερον τοῦ **ἐπεί** (πρβλ. τὸ Λατ. quandoquidem καὶ quando, ἀφοῦ τῷ ὄντι, καὶ ἐπειδή γε Εὐρ. Ἱππ. 946, 955, Κύκλ. 181· ἐνίοτε παρεμβάλλεται λέξις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ μορίου, ἐπεί οἵ γε πολλοὶ Πλάτ. Πρωτ. 317A, πρβλ. Ἰλ. Α. 352, Ἡσ. Θ. 171· ἐπεί γε δὴ Ἡρόδ. 3. 9, Σοφ. Ἀντ. 923· ἐπειδή γε καὶ Θουκ. 6. 18· ἐπεὶ ἤ, ἐπειδὴ τῷ ὄντι, ἐπεὶ ἦ μάλα πολλὰ μεταξύ, οὔρεά τε σκιόεντα θάλασσά τε ἠχήεσσα Ἰλ. Α. 156· ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτεροί εἰμεν Ὀδ. Ι. 276· **ἐπείπερ** ἢ **ἐπειδήπερ** (ἐμφαντικῶς) Αἰσχύλ. Ἀγ. 822, Σοφ. Ο. Κ. 75, Ἀριστοφ. Ἀχ. 437, 494, Νεφ. 1412, Θουκ. 6. 18, Πλάτ. Πολ. 350E· παρ' Ὅμ. κεχωρισμένον, ἐπεὶ σύ περ εὔχεαι οὕτω Ἰλ. Ν. 447· ἐπεὶ σύ περ οὐ κατὰ κόσμον Ὀδ. Υ. 181· ἐπεί τοι, ἀφοῦ τῇ ἀληθείᾳ, Σοφ. Ο. Κ. 433· ἐπεὶ νύ τοι Ἰλ. Α. 416· ἐπεί τοι καὶ Εὐρ. Μηδ. 677 (ἔνθα ἴδε Πόρσ. 675), Πλάτ. Πολ. 566E.

ἐπειγμένως, ἀντὶ **ἠπειγμένως**, ἐν σπουδῇ, Σουΐδ. ἐν λέξει **ἐπιτροχάδην**.

ἐπείγω, Ὅμ., κλ., Αἰολ. **ἐποίγω**, «οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὴν **ει** δίφθογγον εἰς **οι** τρέπουσι», Ἀνέκδ. Κραμήρου τόμ. 1, σ. 29, 1: παρατ. **ἤπειγον** Πινδ. Ο. 8. 62, Σοφ., Ἐπικ. **ἔπειγον** Ὅμ.: ἀόρ. **ἤπειξα** Ἱππ. Ἐπιστ. 1276. 27, Ἰλούτ., κλ.: —Μέσ. καὶ Παθ., Ὅμ., κλ. (ἴδε κατωτ.): μέσ. μέλλ. **ἐπείξομαι** Αἰσχύλ. Ἱκ. 52: ἀόρ. **ἠπείχθην** Θουκ. 1. 80, Πλάτ. Νόμοι 887· πρκμ. **ἤπειγμαι** Ἀριστείδ. 404, Γαλην.—Τὸ σύνθ. **κατεπείγω** εἶναι συχνότερον ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ. Πιέζω διὰ τοῦ βάρους μου, βαρῶ, ὀλίγον τέ μιν ἄχθος ἐπείγει Ἰλ. Μ 452 Παθ., κατατρύχομαι, ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν Ἰλ. Ε. 622· οἱ δέ τε θά-

μνοι πρόρριζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ» «καὶ οἱ θάμνοι σὺν αὐταῖς ῥίζαις καταπίπτουσι, βιαζόμενοι τῇ τοῦ πυρὸς ὁρμῇ» (Θ. Γαζῆς), Λ. 157, πρβλ. Φ. 362. **2)** πιέζω, στενοχωρῶ, ἐπείγω (διώκων), ἐπισπεύδω, Λατ. instare, urgere, ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει Ἰλ. Ζ. 85, Ὀδ. Τ. 73· καὶ μετ' αἰτ., δύω κύνε .. κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον Ἰλ. Κ. 361· οὐδείς ἡμᾶς ἐπείγων διώκει Πλάτ. Νόμοι 887B. **II.** ἐπισπεύδω τι, κάμνω αὐτὸ νὰ προχωρῇ, ἔσχετο δ' αὐτοῦ νηῦς, ἐπεὶ οὐκέτ' ἐρετμά .. χερσὶν ἐπειγον Ὀδ. Μ. 205· συχνάκις ἐπὶ οὐρίου ἀνέμου, ἔπειγε γάρ οὖρος ἀπήμιων Μ. 167· ὁππότ' ἐπείγῃ ἴς ἀνέμου Ἰλ. Ο. 382· καιρὸς καὶ πλοῦς ἔδ' ἐπείγει κατὰ πρύμναν Σοφ. Φιλ. 1451. **III.** καθόλου, ἐπιταχύνω, ἐπισπεύδω τι, Λατ. properare, ἐπείγετε δ' ὦνον ἐδαίων, «ἐπισπεύδετε δὲ τὴν τῶν ἐφοδίων ἐξώνησιν» (Σχόλ.), Ὀδ. Ο. 445· τὸν οἶκαδ' ἤπειγον στόλον, ἐπέσπευδον τὴν εἰς τὴν πατρίδα ἐπάνοδον, Σοφ. Φιλ. 499· ἐπείγει γάρ με τοὐκ θεοῦ παρὸν ὁ κύτ. ἐν Ο. Κ. 1540 — Παθ., ἐπὶ πλοίου, τοῖον γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἐρετάων Ὀδ. Ν. 115· ἐπειγομένη Διὸς οὖρῳ Ο. 297, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 1393, Θουκ. 3. 49. **2)** Μέσ., ἐπισπεύδω τι δι' ἐμαυτόν, μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, περιμένετε καίπερ ἐπειγόμενοι, κτλ., Ὀδ. Β. 97, Τ. 142· οὕτω, τὴν παρασκευήν, τὸν πλοῦν ἐπείγεσθαι Θουκ. 3. 2., 4. 5 κ. ἀλλ.· καὶ ἀπολ., ἐπειγομένων ἀνέμων, «ἀντὶ τοῦ ἐπειγόντων, καὶ συνεχῶς καὶ μετὰ βίας πνεόντων» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 501· ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν, ὡς δ' ὅτε ὁ ὀπὸς τῆς συκῆς διὰ τῆς δυνάμεώς του ἔκαμε τὸ γάλα νὰ πήξῃ, αὐτόθι 902. **3)** ἐπείγομαι, σπουδάζω, σπεύδω, μή τις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόν δε νέεσθαι, πρὶν τινα, κτλ., Ἰλ. Β. 354, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 21, Ἡρόδ. 8. 68, Θουκ. 8. 46, κτλ.:— ἀπολύτως, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτὸς Ἰλ. Ζ. 363· ὥραι ἐπειγόμεναι Πινδ. Ν. 4. 55· καὶ συχν. παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ., παθ. ἐπειχθῆναι Ἡρόδ. 7. 10· μέσ., ὁρμὴν ἐπειγομένους ὁ αὐτὸς 6. 112· νυκτὸς ἄρμ' ἐπάγεται Αἰσχύλ. Χο. 660· δεῦρ' ἐπείγονται Εὐρ. Ἴων 1258· ὥσπερ τὸ δεινὸν ἀγγελεῖν ἐπ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1070· οὐ τῶν ἐπειγομένων, ἀλλὰ τῶν εὖ βουλευσμένων Ἀντιφῶν 141. 36, πρβλ. Θουκ. 8. 82· ἐπείγεσθαι ἐπὶ .. Ἡρόδ. 4. 135· εἰς ἢ πρὸς .. Εὐρ. Φοίν. 1171, Θουκ. 6. 101· ἠπείγετο οἴκαδε Πλάτ. Θεαίτ. 142C, κτλ :— παρ' Ὁμ. τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ. καὶ ὡς Ἐπίρρ. μετὰ ῥημάτων, ἡ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει, σπεύδουσα ἀφικνεῖται πρὸς τὸ τεῖχος, Ἰλ. Ζ. 388· ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν ἔσυτ' ἐπειγομένη, «ἡ ψυχὴ δὲ κατὰ τὴν ἐκ τῆς τρώσεως πληγὴν ὥρμησε σπεύδουσα» (Θ. Γαζῆς). Ξ. 519· δρῦς .. τέμνον ἐπειγόμενοι Ψ. 119, κτλ.· οὕτω παρ' Ἀττ., ἦει ἐπειγόμενος Πλάτ. Πρωτ. 310B. **6)** ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ, μετ' ἀπαρ., πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε .. δῦναι ἐπειγόμενος, ἐπιθυμῶν ἀνυπομόνως τὴν δύσιν αὐτοῦ, Ὀδ. Ν. 30, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 52· ὡσαύτως μετὰ γεν., ἐπειγόμενός περ ὀδοῖο Ὀδ. Α. 309, κτλ.· Ἄρηος ἐπειγόμενος, ἀνυπομόνως ἐπιθυμῶν, περιμένων τὴν μάχην, Ἰλ. Τ. 142· ἐπειγόμενος περὶ νίκης Χ. 437, 496. **IV.** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ. τύπῳ, ἤπειγεν, «τουτέστιν ἔσπευδεν» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 8. 62· ἦ νοεῖς ἐπειγέ νυν Σοφ. Ἰλ. 1435, Εὐρ., Ἀριστοφ., κλ.· τῆς ὥρας ἐπειγούσης Πλούτ. 2. 108F, κτλ. **2)** ἀπροσ., οὐδὲν ἐπείγει, δὲν ὑπάρχει βία, Λογγῖνος (Troup.) 43. 6. **3)** τὰ ἐπείγοντα, τὰ κατεπείγοντα πράγματα, Πλουτ. Σερτώρ. 3.

ἐπειγωλή, ἡ, «ἡ σπουδή, ἀπὸ τοῦ ἐπείγεσθαι» Ἐτυμ. Μ. 356. 34. Καθ' Ἡσύχ. «ἐπειγωλὴ καὶ ἔπειξις· ἡ σπουδή».

ἐπειδάν, ὅ ἐ. **ἐπειδὴ ἄν** (ἴδε **ἐπεὶ Α. ΙΙ.**, **ἄν Α. Ι. 2**), μεθ' ὑποτακτ. καὶ ἑπομένως μόνον ἐπὶ χρόνου. **2)** αἱ μετ' εὐκτ. χρήσεις ἐν τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσι δωρθώθησαν ἤδη ἐξ ἀντιγράφων, ἴδε Ξεν. Κύρ. 1. 3, 11, Δημ. 865. 23· ἀλλὰ παρὰ τοῖς μεταγ. εὑρηται ὅπου παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ. θὰ ὑπῆρχεν **ἐπειδὴ** ἢ **ἐπειδὰν** μεθ' ὑποτακτ., ὡς παρ' Ἀγαθίᾳ, κλ.

ἐπειδεί (= **ἐπειδή**) Ἐπιγρ. Κρανναωνίων Θεσσαλ. Cau. 100. 101.

ἐπειδὴ ἢ ἐπεὶ δή (ὡς γράφεται νῦν παρ' Ὁμ.) ἐντονώτερος τύπος τοῦ **ἐπεί**, ἴδε ἐν λ. **ἐπεί**.

ἐπεῖδον, ἀπαρ. **ἐπιδεῖν**, ἀόρ. 6' ἄνευ εὐχρήστου ἐνεστ., ἀνθ' οὗ εἶναι ἐν χρήσει τὸ **ἐφοράω**, θεῶμαι, βλέπω, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντ' Ἰλ. Χ. 61· ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ἐπιδόμενοι Αἰσχύλ. Ἱκ. 648· ἐπιδέσθαι Εὐρ. Μήδ. 1414· ἐπιδώμεθα Ἀριστοφ. Νεφ. 289. **2)** ἰδίως ἐπὶ τῶν θεῶν, ἐπιβλέπω τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, Ζεὺς ἐπίδοι προφρόνως στόλον Αἰσχύλ. Ἱκ. 1, πρβλ. 115, 1031· τὼς νιν Ζεὺς νεμέτωρ ἐπίδοι κοτλαίνων ὁ αὐτὸς ἐν Ἑπτ. ἐπὶ Θήβ. 485, πρβλ. **ἐφοράω**. **3)** ζῶ ἕως οὗ ἴδω τι, ἐπιδόντα δὲ τὸν Ἀριστόδημον τὰ τέκνα, νοῦσῳ τελευτᾶν Ἡρόδ. 6. 52· πῶς οὐκ ἄξιον .. τούτοις ἐγχειρεῖν, ἵνα ἔτι ἐφ' ἡμῶν ἐπίδωμεν τὴν πόλιν μετ' ἀσφαλείας εὐδαιμονοῦσαν; Ξεν. Πόροι 6. 1, Tacit. Agric. ἐν τέλει: ἔχω τὴν κακὴν τύχην νὰ ἴδω, νὰ ὑποστῶ, πάντα τὰ χαλεπώτατα ἐπιδόντες .. ὑοριζομένους ἀποθανεῖν Ξεν. Ἀν. 3. 1, 13· εὔχομαι, πρὶν ταῦτα ἐπιδεῖν ὑφ' ὑμῶν γενόμενα, μυρίας ἐμὲ γε κατὰ γῆς ὀρμιὰς γενέσθαι αὐτόθι 7. 1, 30· προστιθεμένης μετοχῆς, μηδ' ἐπίδοιμι τάνδ' ἀστυδρομουμένην πόλιν, μηδὲ νὰ ζήσω νὰ ἴδω τὴν πόλιν ταύτην περιτρεχομένην ὑπὸ τῶν προσπαθούντων νὰ σωθῶσι πολιτῶν, Αἰσχύλ. Θήβ. 220, πρβλ. Ἀγ. 1539· ἐπιδεῖν ἐρήμην τὴν πόλιν γενομένην Ἰσοκρ. 60D· τὴν πατρίδα ἐπιδεῖν βουλεύσουσαν Δημ. 296. 20· αὐτὸς λωβηθείς καὶ τοὺς παῖδας ἐπιδών [λωβηθέντας] Πλάτ. Γοργ. 473C.

ἐπεὶ ἤ (ἄλλοτε ἐγράφετο **ἐπειή**, ἀλλ' ἴδε Spitzn. ἐν Ἰλ. Α. 156), ἐπειδὴ τῷ ὄντι, ἐπειδὴ ἀληθῶς, Ἰλ. Α. 156, 169, Δ. 56, κτλ.· ἀείποτε ἐν τῇ ἀποδόσει καὶ σχεδὸν πάντοτε ἐν ταῖς φράσεσιν ἐπεὶ ἢ πολὺ φέρτερός ἐστι ἢ ἐσσί, ἐπεὶ ἢ πολὺ φέρτεροί εἰσιν, κτλ. [ἐπεῖη παρ' Ὁμ.]

ἐπεικάδες, ων, αἱ, (εἰκάς) αἱ ἡμέραι αἱ μεταξὺ τῆς 20 καὶ τοῦ τέλους τοῦ μηνός, «ἀποφράδας .. τὰς ἀπηγορευμένας ἡμέρας .. ἃς δὴ καὶ ἐπεικάδας καλοῦσι φθίνοντος τοῦ μηνός» κτλ., Ἐτυμ. Μ. 131. 15· πρβλ. **εἰκάς**.

ἐπεικάζω, εἰκάζω, ὑπολαμβάνω, ἢ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ κείνου; ἆρα ὀρθῶς εἰκάζω ὅτι αὕτη εἶναι ἡ σύζυγος ἐκείνου; Σοφ. Ἰλ. 663· ὡς ἐπεικάσαι πάθη πάρεστι, ὡς δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ συγκρίνων τὰ παθήματα αὐτῶν, Αἰσχύλ. Χο. 976. **II.** καθόλου, εἰκάζω, συμπεραίνω, ἢ πατρὶ τῷ ἰμῷ τάσδ' ἐπεικάσας τύχω χοὰς φερούσας; αὐτόθι 14, πρβλ. 567· ὡς ἐπεικάσαι, ὅσον δύναταί τις νὰ εἰκάσῃ, Ἡρόδ. 9. 32· μακραίων γ', ὅσ' ἐπεικάσαι (οὕτως ὁ Both. ἀντὶ ὡς) Σοφ. Ο. Κ. 150· ὥς γ' ἐπεικάζειν ἐμὲ ὁ αὐτὸς ἐν Τρ. 1220. Ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀπεικάζω** ΙΙ.

ἐπεικασμός, ὁ, τὸ ἐπεικάζειν, Γαλην. τ. 14, σ. 339, 11.

ἐπείκελος, = **ἐποίκελος**, Ἐπιτύμβ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3398. 4· παρὰ τῷ Ὄππ. ἐν Κυνηγ. 2. 167, ἴσως γναμπτοῖς ἐπιείκελοι εἶναι ἡ διάφ. γραφή.

ἐπείκεν, ἐπείκε, ἦ κάλλιον **ἐπεί κεν, ἐπεί κε**, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐπεάν, ἐπάν**.

ἐπείκοστος, ον, = $1+{}^{1}/_{19}$ (ἴδε **ἐπίτριτος**), Μουσ. Συγγρ.

ἐπεικτὰς (-ύς)· «ὑπόσχεσις. σπουδή» Ἡσύχ.

ἐπεικτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπείγω**, ὃν δεῖ ἐπείγειν, Πλάτ. Νόμοι 687E.

ἐπείκτης, ου, ὁ, (ἐπείγω) = **ἐργοδιώκτης**, ἐπιστάτης ἔργου τινός, Θεοφάν. 562, 589, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 459. 6. Κατὰ Σουΐδ.: «ἐπείκτης, ὁ κατεπείγων», προσέτι «ἐπείκτης λέγεται καὶ ὁ τὴν κογχύλην ἁπαιτῶν».

ἐπεικτικός, ή, όν, σπευστικός.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, σπευστικῶς, σφοδρῶς, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Λ. 165.

ἐπεικώς, Ἀττ. μετοχ. τοῦ **ἐπέοικα**, ὃ ἴδε.

ἐπειλάρχης, ἐπειλαρχία, ἴδε **ἐπιλ-**.

ἐπειλέω, ἐπιτυλίσσω·— **ἐπείλησις**, ἡ, ἐπιτύλιξις, Ἥρων Βελοπ. 138.

ἔπειμι (**εἰμί, ὑπάρχω**), ἀπαρ. **ἐπεῖναι**· μέλλ. **ἐπέσομαι**. Εἶμαι ἐπί, μετὰ δοτ. τόπου, κάρη ὤμοισιν ἐπείη Ἰλ. Β. 259· οὕτω παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλῳ Αἰσχύλ. Θήβ. 591, πρβλ. Ἀγ. 547, κτλ.· ἀλλ' ἐν τῇ πεζολογίᾳ τὸ πλεῖστον μετὰ προθ., ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐπεόντων συχνῶν Περσέων Ἡρόδ. 8. 118· ἐπὶ τῷ ποταμῷ πύλαι ἔπεισι ὁ αὐτ. 5. 52, πρβλ. 7. 176· ἐπὶ ταῖς οἰκίαις τύρσεις ἐπῆσαν Ξεν. Ἀν. 4. 4, 2· ἀπολ., κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν [δηλ. τῇ κληῖδι] Ὀδ. Φ. 7, πρβλ. Β. 344, Ἰλ. Ε. 127, κτλ. **2)** εἶμαι ἢ ὑπάρχω ἐπάνω εἴς τι, ἐπὶ ὀνομάτων, οὐκ ἐπῆν ἐπωνυμίη Ἡρόδ. 6. 53· οὕτω, ψεύδεος σεμνὸν ἔπεστι Πινδ. Ν. 7. 31· ὡς ἡδύ σου τοῖσι λόγοις σῶφρον ἔπεστιν ἄνθος Ἀριστοφ. Νεφ. 1025·— ἐπὶ ἀμοιβῶν καὶ ποινῶν, ποινά, κέρδος ἔπεσται Αἰσχύλ. Εὐμ. 541, Ἀριστοφ. Ὄρν. 597· ἔπεστι νέμεσις Σοφ. Ἰλ. 1467· ἔσχαται τιμωρίαι ἐπὶ ταῖς ἐπαγγελίαις ἔπεισι Ἰσαῖος 42. 34, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 943D·— ἀπολ. ὡς τὸ **πάρεστι**, τέρψις ἔπεστι Σοφ. ἐν Αἴ. 1216· αἰσχύνη Ξεν. Κύρ. 6. 2, 33· πιεῖν δὲ θάνατος οἶνον, ἦν ὕδωρ ἐπῇ Κρατῖν. ἐν Ἀθήλ. 16. **3)** ἐνυπάρχω, ἀνέρας, οἷσιν ἔπεστι μέγα κράτος ἐνθάδε τιμῆς Ὀμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 150. **4)** Ταραντίνων οὐκ ἐπῆν ἀριθμός, τῶν δὲ (φονευθέντων) Ταραντίνων ἀδύνατος ἦν ἡ ἀρίθμησις (ἕνεκα τοῦ πλήθους), Ἡρόδ. 7. 170· οὕτως ἐν τῷ ἔπι ἀντὶ τοῦ **ἔπεστι**, ἴδε ἐπὶ Ε. ΙΙ. **II.** ἐπὶ χρόνου, ἀλλ' ἔτι πού τις ἐπέσσεται, «ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα ἔσται, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐπιγενήσεται, ὕθεν καὶ ἐπίγονος ὁ γένους διάδοχος» (Εὐστ.), Ὀδ. Δ. 756· οὐδέ τι δειλὸν γῆρας ἔπῆν, ὑπῆρχεν αὐτοῖς, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 114· ἐπεσόμενοι ἄνθρωποι, οἱ ἐν τῷ μέλλοντι ἐσόμενοι, ὥς ποτέ τις ἐρέει καὶ ἐπεσσομένων ἀνθρώπων Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 6. 77· μᾶλλόν τις τάδ' ἰδὼν καὶ ἐπεσσομένων ἐθελήσει .. μόχθον ἔχειν Ἐπίγραμμ. παρ' Αἰσχίνῃ 80. 16. **III.** εἶμαι ἐπὶ κεφαλῆς, προΐσταμαι, Λατ. praesse, τούτοισι πᾶσι .. ἐπῆσαν .. ἡγεμόνες Ἡρόδ. 7. 96· καὶ σφι ἐπῆν στρατηγὸς Κλεόμβροτος ὁ αὐτ. 8. 71· ἔπεστί σφι δεσπότης ὁ νόμος ὁ αὐτός 7. 104· τίς δὲ ποιμάνωρ ἔπεστι κἀπιδεσπόζει στρατῷ; Αἰσχύλ. Πέρσ. 241, πρβλ. 555. **IV.** ἐπὶ προσθήκης καὶ ἑτέρου ἀριθμοῦ τῷ

ἤδη ὑπάρχοντι, χιλιάδες τε ἔπεισι ἐπὶ ταύτῃσι (δηλ. ταῖς πεντήκοντα μυριάσι) ἑπτά Ἡρόδ. 7. 184, πρβλ. 185. **V.** ἐπιβεβαιῶ, ὑποστηρίζω, τινι Πίνδ. Ο. 13. 141.

ἔπειμι (**εἶμι**, πορεύομαι), ἀπαρ. **ἐπιέναι**, χρησιμεύον παρ' Ἀττ. ὡς μέλλ. τοῦ **ἐπέρχομαι**:—Ὁ Ὅμ. ἔχει τοὺς Ἐπικ. τύπους: γ' ἑνικ. προσ. παρατ. **ἐπῄειν** Ἰλ. Ρ. 741· γ' πληθ. **ἐπῄεσαν** καὶ **ἐπῆσαν** Ὀδ. Λ. 233, κτλ.· Ἀττ. **ἐπήειν**, γ' πληθ. **ἐπήεσαν**: μέλλ. **ἐπιείσομαι** Ἰλ., μετοχ. μέσ. ἀορ. θηλ. **ἐπιεισαμένη** Ἰλ. Φ. 424: **I.** ἐπέρχομαι (μετὰ σημασίας μέλλ., ἂν καὶ τοῦτο δὲν εἶναι τόσον βέβαιον παρ' Ὅμ. ὅσον παρ' Ἀττ.): **1)** ἐπὶ προσ., ἐπέρχομαι, ἔρχομαι πλησίον, πλησιάζω, ἔβρης ἐπιόντι Ὀδ. Π. 42, κτλ. **β)** τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ἐπέρχομαι ἐναντίον τινός, ἐπιτίθεμαι, ἐνίοτε μετ' αἰτ., νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι Ἰλ. Λ. 367, Υ. 454, κτλ.· ἐνίοτε μετὰ δοτ., Αἰνείαν .. ὃς μοι ἔπεισιν Ἰλ. Ν. 482, Ἡρόδ. 7. 145, κτλ.· τῷ ἀδελφῷ ἐπ. Θουκ. 4. 129· ἐν τῇ πεζογραφίᾳ ὡσαύτως μετὰ προθέσεων, ἐπ. ἐπί τινα Ἡρόδ. 7. 157, Θουκ. 1. 86, κτλ.· πρός τινα, πρὸς τὸ τεῖχος ὁ αὐτὸς 1. 86., 7. 4· ἀπολ., Αἰνείαν ἐπιόντα Ἰλ. Ν. 477, πρβλ. Ε. 238, Ὀδ. Τ. 445· οἱ ἐπιόντες, οἱ ἐπερχόμενοι, οἱ εἰσβάλλοντες, Ἡρόδ. 4. 11, κτλ.· ὡς ἐπιών, δι' εἰσβολῆς ἢ ἐπιθέσεως, Δημ. 15. 12:—ἀλλ' ὁ ἐπιὼν παρ' Ἀττ. ποιηταῖς = ὁ τυχών, καίτοι τό γ' αἰνιγμ' οὐχὶ τοὐπιόντος ἦν ἀνδρὸς διειπεῖν Σοφ. Ο. Τ. 393· ἀλλὰ τοὐπιόντος ἁρπάσαι ὁ αὐτὸς ἐν Ο. Κ. 752. **γ)** ἀναβαίνω ἐπὶ τὸ βῆμα ἵνα ὁμιλήσω, οἱ δὲ (οἱ Λακεδαιμόνιοι) ἐκέλευόν τε ἐπιέναι, καὶ παρελθόντες οἱ Ἀθηναῖοι ἔλεγον τοιάδε Θουκ. 1. 72· παρουσιάζομαι, ἔρχομαι εἰς συμπόσιον μετά τι, ἐπὶ τούτῳ ἐπιόντες οἱ Μαντινεῖς .. ἦσάν τε ἐν ῥυθμῷ .. καὶ ὠρχήσαντο Ξεν. Ἀν. 6. 1, 11. **δ)** = **μέτειμι**, τόν τε δὴ τρόπον τοῦτον ἐπιοῦσιν ἀδύνατον φαίνεται τὰ ὄντα ἓν εἶναι Ἀριστ. Φυσ. Ἀκρ. 1. 3, 1. **2)** ἐπέρχομαι εἴς τινα, καταλαμβάνω αὐτόν, μετ' αἰτ., τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, πρὶν καταλάβῃ αὐτὴν τὸ γῆρας, Ἰλ. Α. 29 (παρὰ Πινδ. 1. 7 (6). 58· ἔπειμι ἐς γῆρας)· οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία ἔπεισ' ἄφυκτος, θά σοι ἐπέλθῃ ἀφεύκτως, Αἰσχύλ. Πρ. 1015· μετὰ δοτ., πλησιάζω, προσεγγίζω, ὁρμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισι Ἰλ. Ρ. 741· δεινῶν ἐπιόντων τοῖς Ἕλλησιν, ἐπαπειλούντων, Ἡρόδ. 7. 145:—ἀπολ., ὡς τὸ Λατ. ingruere, χειμὼν ἐπιών Ἰσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 673· νὺξ ἐπῄει Αἰσχύλ. Πέρσ. 278· πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 14, Ἀν. 5. 7, 12. **δ)** μετὰ δοτ. προσ., ἐπέρχεταί μοι, «μοὔρχεται», εἰ καὶ ἐπίοι αὐτῷ τοιοῦτον ἢ λέγειν ἢ ποιεῖν Πλάτ. Ἱππ. 388D, πρβλ. 557Ε· ὅ τι ἂν ἀπὸ ταὐτομάτου ἐπίῃ μοι Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 4· ἂν τοίνυν ὑμῖν ἐπίῃ σκοπεῖν Δημ. 574. 20, κτλ.:—ἀπολ., τοὐπιόν, τὸ ἐπερχόμενον εἰς τὸν νοῦν τινος, Πλάτ. Φαῖδρ. 238D, 264B· πρβλ. **ἐπέρχομαι** I. 2. 6, **εἰσέρχομαι** V, **ὑπέρχομαι** II. **II.** ἐπὶ χρόνου, τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ. **ἐπιών, οὖσα, όν**, ἡ ἐπιοῦσα ἡμέρα, ἡ ἐρχομένη ἡμέρα, Ἡρόδ. 3. 85, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 105, πρβλ. Πόρσ. ἐν Εὐρ. Φων. 1651· τῆς ἐπιούσης ἡμέρας Πλάτ. Κρίτων 44Α· τῆς ἐπ. νυκτὸς αὐτόθι 46Α· ὁ ἐπιὼν βίοτος Εὐρ. Ὀρ. 1659· τοῦ ἐπιόντος χρόνου Πλάτ. Νόμοι 769C· ἐν τῷ ἐπιόντι χρόνῳ Ξεν. Κύρ. 2. 1, 23· ἡ ἐπιοῦσα ὥρα τοῦ ἔτους Δημ. 94. 8· εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἐκκλησίαν ὁ αὐτὸς 566· 5· εἰς τὴν ἐπ. Πυλαίαν ὁ αὐτὸς 277. 26· τοὐπιόν, τὸ μέλλον, Εὐρ. Ἀποσπ. 1058· τῆς ἐπ. ἐλπίδος Ἀριστοφ. Θεσμ. 870· περὶ τῶν ἐπιόντων Δημ. 1487. 5· τῶν ἐπιόντων ἕνεκα, τῶν ἐπακολουθημάτων ἕνεκα, ὁ αὐτὸς 423. 27. **2)** καθόλου, ἔρχομαι κατόπιν ἄλλου, ἀκολουθῶ, κύματα .. βάντ' ἐπιόντα τε Σοφ. Τρ. 115, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb· ὁ ἐπιών, ὁ διαδεχόμενός τινα, ὁ διάδοχος, ὁ δ' ἀεὶ τὠπιόντι δεικνύτω ὁ αὐτὸς Ο. Κ. 1532· ἀλλ' ἴδε ἀνωτ. 1. 1. 6. **III.** εἶμι ἐπί τινι, μεταβαίνω εἴς τι μέρος, Λατ. obire, μετ' αἰτ., ἀγρὸν ἔπειμι ὀψόμενος πατέρ' ἐσθλόν, θὰ μεταβῶ εἰς τὸν ἀγρὸν ὅπως ἴδω τὸν καλόν μου πατέρα, Ὀδ. Ψ. 359· διατρέχω, ἐπιόντες χώρους τῆς Ἀττικῆς Ἡρόδ. 5. 74· ἐπεὶ δὲ τάδ' εἰσεῖδεν εὐτυχεῖς πύλας, ἄλλας ἐπῄει, μετέβη εἰς ἄλλας, Εὐρ. Φοίν. 1164· ὁ Νικίας, τοιάδε παρακελευόμενος, ἅμα ἐπῄει τὸ στράτευμα, διήρχετο δι' αὐτοῦ καὶ τὸ ἐπεθεώρει, Θουκ. 7. 78, κτλ.· φώκας μέν τοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἔπεισιν, θὰ τὰς ἀριθμήσῃ καὶ θὰ τὰς ἐπιθεωρήσῃ, περὶ τοῦ Πρωτέως, Ὀδ. Δ. 411 (πρβλ. **ἐποίχομαι** II)· ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα, διερχόμενος, ἀναθεωρῶν διὰ τῆς μνήμης ἕκαστα, Λουκ. Ἑρμότ. 1.

ἐπεινυσθαι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐφέννυσθαι**, ἐνδύεσθαι, Ἡρόδ. 4. 64.

ἔπειξις, εως, ἡ, τὸ ἐπείγεσθαι, σπουδή, διὰ τὴν ἔπειξιν ἀλλήλους .. ἀνακαλοῦντες πολλάκις Πλούτ. Ρωμ. 29· γράμματα οὐ πάνυ σαφῆ .. δηλοῦντα ἔπειξιν τοῦ γεγραφότος Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 10. 3.

ἐπείπερ ἢ **ἐπεί περ**, σύνδ. ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **ἐπεί**, μεθ' ὁριστ., ἐπείπερ καὶ πάγας .. ἐφραξόμεσθα Αἰσχύλ. Ἀγ. 822, 854, Σοφ. Ο. Τ. 1003, Ο. Κ. 75, Πλάτ. κλ.· παρ' Ὅμ. ἀείποτε μετὰ παρεντεθειμένης ἄλλης τινὸς λέξεως, ἐπεὶ σύ περ Ἰλ. Ν. 447, Ὀδ. Υ. 181.

ἐπεῖπον, ἀπαρ. **ἐπειπεῖν**, ἀόρ. β' ἄνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει, διδόντα τὸν λαγὸν Κύρῳ ἐπειπεῖν, ἐνῷ ἔδιδε τὸν λαγόν, ἐπάνω εἰς αὐτὸ νὰ εἴπῃ, Ἡρόδ. 1. 123· ἐπεῖπον τοιάδε, μετὰ τοὺς προλαλήσαντας εἶπον τοιάδε (οἱ Κορίνθιοι), Θουκ. 1. 67, Αἰσχίν. 49. 15, κτλ. **2)** ἐπειπεῖν ψόγον ἀλλοθρόοις, ψέξαι, Αἰσχύλ. Ἱκ. 972, πρβλ. Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 26.—Καθ' Ἡσύχ. μέσ. ἀόρ. «ἐπείπασθαι· ἐξειπεῖν» καὶ μετοχ. ἐνεργ. ἀορ. β', «ἐπειπών· ἐπιβοήσας».

ἐπείρομαι, ἀπαρ. **-είρεσθαι** Ἡρόδ. 1. 19, 86 κ. ἀλλ.: παρατ. **-είρετο** 3. 22, κ. ἀλλ.: μέλλ. **-ειρήσομαι** 1. 67, κ. ἀλλ.·—ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. μόνον ἐν τῷ μέλλ. **ἐπερήσομαι** Ἀριστοφ. Λυσ. 98, Ἰλ. 32, καὶ ἀορ. **-ηρόμην**, ἀπαρ. **-ερέσθαι** Σοφ. Ο. Κ. 557, Θουκ., κλ.·—ἐρωτῶ προσέτι, τοῦτο δὲ ἐπήρετο τῶν παρόντων ἕνεκα Ξεν. Κύρ. 6. 3, 10. **II.** μετ' αἰτ., ἐρωτῶ ἐκ νέου περί τινος πράγματος, ἐπειρησομένους τὸν χῶρον Ἡρόδ. 1. 67., 7. 101, Ἀριστοφ. Λυσ. 98· περί τινος Ἡρόδ. 1. 158· μετ' ἐξηρτημένης προτάσεως, ἐπ. ὅ τι σιτέεται ὁ βασιλεὺς ὁ αὐτὸς 3. 22· ἐπ. εἰ .., πότερα .., Θουκ. 1. 25, κτλ.· ἀπολ., Ἡρόδ. 4. 161. **2)** ἐρωτῶ, ἰδίως τὸν θεόν, ἔδοξε .. τὸν θεὸν ἐπείρεσθαι περὶ τῆς νούσου ὁ αὐτὸς 1. 19, Ἀριστοφ. Ἰλ. 32, Θουκ. 1. 25, κτλ.· ἐρωτῶ τινα ὅπως μοι εἴπῃ τι, θέλω ἐπερέσθαι .. τίνα, κτλ., Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ. **3)** ἐρωτῶ ἢ ζητῶ τὴν γνώμην τοῦ δήμου, Πλάτ. Ἀξίοχ. 368D, πρβλ. Δημ. 594. 26.—Πρβλ. **ἐπανείρομαι**.

ἐπειρύω, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐπερύω**.

ἐπειρωνεύομαι, ἀποθ., ὁμιλῶ εἰρωνικῶς, περιγελῶ, χλευάζω, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 70, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 5, 13, 1.

ἐπειρωτάω ἢ **-έω**, **ἐπειρώτημα**, **-τησις**, Ἰων. ἀντὶ **ἐπερ-**.

ἐπεισάγω, εἰσάγω προσέτι, ἰδίως ἐπὶ τοῦ λαμβάνειν δευτέραν γυναῖκα, ὁ παισὶν αὐτοῦ μητρυιὰν ἐπεισάγων Κωμ. Ἀνώνυμ. 50. 3· ἐπεισαγαγὼν [Κλεοπάτραν] τῇ Ὀλυμπιάδι, περὶ τοῦ βασιλέως τῆς Μακεδ. Φιλίππου, Ἀθήν. 557D· ἐπεισάγων εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν (ἐν ᾗ δηλ. ἦν ἡ νόμιμος γυνὴ αὐτοῦ) ἑταίρας, ὥστ' ἠνάγκασε τὴν γυναῖκα σωφρονεστάτην οὖσαν ἀπολιπεῖν, περὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου, Ἀνδοκ. 4. 14· τινὰς εἰς τὸ δικαστήριον Συλλ. Ἐπιγρ. 5187α. 25.—Παθ., οἱ ἐπεισαχθέντες, οἱ νεωστὶ γενόμενοι πολῖται, Διον. Ἀλ. 2. 56, πρβλ. Λουκ. Ἡλοῖον ἢ Εὐχαὶ 33.—Μέσ., λαμβάνω μετ' ἐμαυτοῦ πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐπεισαγόμενος νέους ἑταίρους Πλάτ. Ἱππ. 575D· εἰσάγω καὶ ἄλλους πρὸς τοὺς ἤδη ὄντας, ἢ τινας ἐπεισαγόμενοί ποθεν ἄλλους ἐξωθεν πολίτας ὁ αὐτ. Πολιτ. 293D. **2)** εἰσάγω τι νέον ἀσχετον πρὸς τὰ παρόντα, Αἰσχίν. 1. 52, 1, κτλ.· εἰσάγω τι νέον, ἄλλην ἐπεισῆγε μηχανήν, ἐφεῦρε νέαν ἄλλην πανουργίαν, Πολύβ. 32. 21, 11. **3)** εἰσάγω, κομίζω ἐντὸς πρὸς τοῖς ἄλλοις, χορείαν ἢ τράπεζαν δευτέραν Ἀντιφάνης ἐν «Ὁμοίοις» 1· εἰσάγω εἰς τὴν σκηνὴν δρᾶμα μετά τι, τῶν τραγικῶν ποιητῶν τῶν μετὰ ταῦτα ἐπεισαγόντων, τῶν εἰσαγόντων δρᾶμα εἰς τὸ θέατρον μετὰ τὰς ἀναρρήσεις τῶν στεφάνων, Αἰσχίν. 86. 38, Πολύβ. 24. 8, 12.

ἐπεισαγωγή, ἡ, ἡ πρὸς τοῖς ἄλλοις εἰσαγωγή, ἑτέρων ἱητρῶν ἐπεισαγωγὴν Ἱππ. 27. 20· ἰδίως ἐπὶ δευτέρας γυναικός, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 6, 2· προσώπων ἐπ., εἰσαγωγὴ νέων προσώπων ἢ χαρακτήρων εἰς τὴν σκηνήν, Εὐριπίδου δὲ καὶ Σοφοκλέους ποικιλώτερος ταῖς τῶν προσώπων ἐπεισαγωγαῖς, περὶ τοῦ Αἰσχύλου, Διον. Ἀλ. τῶν Ἀρχ. Κρίσις 2. 10 (τόμ. 5. σ. 422, ἔκδ. Reisk.), πρβλ. 3. 3. **2)** μέσον πρὸς εἰσαγωγήν, ἐπεισαγωγὰς τῶν πολεμίων Θουκ. 8. 92.

ἐπεισαγώγιμος, ον, ἐπὶ προϊόντων ἔξωθεν εἰσαγομένων εἴς τινα χώραν, ἀλλὰ μήν, ἦν δ' ἐγώ, κατοικίσαι γε αὐτὴν τὴν πόλιν εἰς τοιοῦτον τόπον, οὗ ἐπεισαγωγίμων μὴ δεήσεται, σχεδόν τι ἀδύνατον Πλάτ. Πολ. 370Ε.

ἐπείσακτος, ον, ὡς τὸ **ἐπακτός**, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **οἰκεῖος**, ἔρως δέ, ὅτι ἐσρεῖ ἔξωθεν καὶ οὐκ οἰκεία ἐστὶν ἡ ῥοὴ αὕτη τῷ ἔχοντι, ἀλλ' ἐπείσακτος διὰ τῶν ὀμμάτων Πλάτ. Κρατ. 420Β. **II.** ὁ ἔξωθεν, ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσαγόμενος, ἀλλότριος, ξένος, ἀντίθετον τῷ **αὐτόχθων**, εἶναί φασι τὰς αὐτόχθονας Ἀθήνας οὐκ ἐπείσακτον γένος Εὐρ. Ἴων 590· σῖτος Δημ. 254. 10., 466. 21· ἡδονὴ Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 9. 9, 4· κακὸν Κωμ. Ἀνώνυμ. 50. 5· θύραθεν ἐπ., ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ φύσει ὑπάρχον, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 16, 11·—θηλ. **ἐπείσακτη** εἶναι πιθανὴ γραφὴ ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3777. 9.—Ἐν Ἰουστινιαν. Νεαραῖς 123, 29, τὸ **ἐπείσακτος, ον**, = **συνείσακτος, ον**.—Ἐπίρρ. **ἐπεισάκτως**, αὐτὸς μὲν φύσει τοῦτο ἔχει, ἡμεῖς δ' ἐπείσακτως Ἰω. Χρυσ. τ. 4. σ. 265. 32.

ἐπεισβαίνω: μέλλ. **-βήσομαι**, εἰσορμῶ, ἐπεισβαίνων τῷ ἵππῳ εἰς τὴν θάλατταν .. ἐμάχετο Ξεν. Ἑλλην. 1. 1, 6· ἐπεισβαίνοντες ξὺν τοῖς ὅπλοις εἰς τὴν θάλασσαν Θουκ. 2. 9., 4. 14.

ἐπεισβάλλω: μέλλ. **-βάλῶ**, βάλλω ἢ χύνω ἐντὸς ἄλλου, προσθέτω, ἀλλ' ἐπεισβαλεῖν ἠδύ σκύφον τοῦδ' ἀσθενεστέρῳ ποτῷ, ἀλλ' εἶναι εὐχάριστον νὰ προσθέσῃ τις ποτήριον ἐκ τούτου

(δηλ. τοῦ ἑκλεκ οὗ ποτοῦ) εἰς ἀσθενέστερον ποτόν, Εὐρ.'Ιλ. 498. **II.** ἀμεταβ., εἰσβάλλω ἐκ νέου, Θουκ. 3.13.

ἐπεισβάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, (ἐπεισβαίνω) πρόσθετος, ὑπεράριθμος ἐπιβάτης πλοίου, τῶν ἐπεισβατῶν ὡς πλῆθος εἴη Εὐρ.'Ελ.1550.

ἐπεισβιάζομαι, ἀποθ., ἐκβιάζω τὴν εἴσοδον, εἰσβάλλω εἰς μέρος ἔνθα ὑπάρχει ἄλλος, ὃς δ' ἂν ἕτερος ἐπεισοιάσηται 'Επιγρ. ἐπιτυμβ. ἐν Συλλ.'Επιγρ. 3996, 4007, πρβλ. 4190, 4366ιι.

ἐπεισδείκνυται, διάφ. γραφ. παρ' 'Ιλιοδ.1.15 ἀντὶ **ἐπιδείκνυται**, ἴδε ἔκδ. Κοραῆ τ. 2. σ. 30, 3.

ἐπεισδέχομαι,'Αποθ., εἰσδέχομαι ἐπὶ πλέον, μηκέτι τοῦ θώρακος οἷου ὄντος .. ἐπεισδέχεσθαι Ιλούτ. 2. 903Ε.

ἐπεισδύνω, μεταγεν. **ἐπεισδύω**, ἐπεισέρχομαι, λανθάνει γὰρ ἐπεισδύουσα ἡ παράβασις 'Αριστ. Πολιτικ. 5. 8, 2.

ἐπείσειμι (εἰμι, ibo) ἐπεισέρχομαι, 'Αριστ. Φυσ. 4. 6, 9· θύραθεν ὁ αὐτὸς ἐν τῷ π. Ζ. Γεν. 2. 3,10· ἐπὶ μάχης, Ἡρόδ.7.210· ἐπὶ δραμάτων, εἰσέρχομαι, εἰσάγομαι εἰς τὴν σκηνὴν μετά τι, πλείω δάκρυα ἀφήσειν ἐπὶ ταῖς τραγωδίαις καὶ τοῖς ἡρωικοῖς πάθεσι τοῖς μετὰ ταῦτα ἐπεισιοῦσιν Αἰσχίν. 3. 41, 5· — εἰσορμῶ εἴς τι, Ξεν. Κυν.10, 9. **2)** εἰσέρχομαι κατόπιν ἄλλου, Ἱππ. Προρρ. 83. 5· ἔξωθεν Πλάτ. Τίμ. 41D. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, ἐπέρχομαι, συμβαίνω εἴς τινα, τινι αὐτόθι 50Ε.

ἐπεισέλευσις, ἐμβολή, ἐπιφορὰ εἰς τὰ ἐντός, Εὐστρ. εἰς 'Αριστ. 'Ηθ. Ν 1. 5, 6.

ἐπεισεγκτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπεισφέρω**, δεῖ ἐπεισφέρειν ἢ ἐπεισενεγκεῖν, Στοβ.'Εκλογ. τ. 2. σ. 46.

ἐπεισέρρω, «ἐπεισήρρησεν, εἰσεφύρη» Σουΐδ., Πολυδ. Θ', 158. — Ὁ Herwerden ἐν Αἰσχύλ.'Αγαμέμν. 864 ἀντὶ τοῦ **ἐπεσφέρειν** ἔχει **ἐπεισέρρειν**.

ἐπεισέρχομαι,'Αποθ. μετ' ἀορ. καὶ πρκμ. ἐνεργ., καταρθώνω καὶ εἰσέρχομαι, καὶ τῶν ἐπεισελθόντων τῶν .. ἐκ τῶν νεῶν διαφυγόντων Θουκ. 8. 35· ἰδίως, εἰσέρχομαι εἰς οἰκογένειαν ὡς μητρυιά,'Ηρόδ. 4.154. **2)** εἰσέρχομαι μετά τινα, ὁ αὐτὸς 1. 37· κατόπιν τινὸς Πλάτ. Πρωτ. 316Α· καὶ συχν. παρ' 'Αττ.· τινι Διον.'Αλ. π. Δημ. 8. **3)** προσέτι, εἰσέρχομαι, μετ' αἰτ., ὅστις σε γήμας ξένος ἐπεισελθὼν πόλιν Εὐρ.Ἴων 813· μετὰ δοτ., δόμοις αὐτόθι 851· ἐπεισελθόντες εἰς τὸ χωρίον Δημ. 1155. 8· ἐπὶ πραγμάτων, εἰσάγομαι ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς, ἐπ. ἐκ πάσης γῆς τὰ πάντα Θουκ. 2. 38. **II.** μεταφ., **1)** ἐπὶ ἐθίμων, εἰσάγομαι βραδύτερον, Πλούτ. 2. 675F, κτλ. **2)** ἔρχομαι εἰς τὴν μνήμην τινός, Λουκ. π. 'Αληθ. 'Ιστ. Β', 42, Πλούτ. 2. 585Ε.

ἐπεισηγέομαι, 'Αποθ., προσέτι εἰσηγοῦμαι, διδάσκω τι εἴς τινα, Διόδ. 5. 7.

ἐπείσθεσις, **εως**, ἡ, εἴσθεσις, **εἰσαγωγή**, ἀντίθ. τῷ **ἐπέκθεσις**, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ.'Ιππ. 381. **II.** παρεμβολή, παρενθήκη, λόγων ἐπεισθέσεως οὐδόλου δεόμενον 'Ανωνύμου Προγυμν. ἐν Ρήτορσι (Walz) τ.1. σ. 605 ἐν τέλει.

ἐπείσιον, τό, = **ἐπίσειον**, Λυκόφρ.1385.

ἐπεισκληθῆναι, ἐξ ἐνεστ. **ἐπεισκαλέω**, διάφ. γρ. ἐν Λουκ. Φιλοψευδ. 29, ἀντὶ **ἐπεισκυκληθῆναι** ἐκ τοῦ **ἐπεισκυκλέω**, ὃ ἴδε.

ἐπεισκομίζω, εἰσκομίζω προσέτι, ἕτερον σῶμα ἐπ. Συλλ. 'Επιγρ. (Προσθῆκαι) 3882 i: μέσ., Κωμ.'Ανώνυμ. 349.

ἐπεισκρίνομαι [ῐ], Παθ., ἀποχωρίζομαι καὶ εἰσέρχομαι,'Ιππ. 380. 49, Σέξτ.'Εμπ. Π. 3. 82.—Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπεισκρινόμενον· ἐπεισερχόμενον».

ἐπεισκυκλέω, ἐπικυλίω ἐντός, ἐπεισάγω, τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπεισκυκλοῦσιν Λουκ. πῶς δεῖ 'Ιστ. Συγγρ. 13· ἄλλ' ἐπ' ἄλλοις Λογγῖν. 22. 4:— Παθ., εἰσκομίζομαι, εἰσάγομαι, Λουκ. Θεῶν 'Εκκλ. 9, Φιλοψευδ. 29, ἴδε **ἐπεισκληθῆναι**.

ἐπεισκύπτω = **εἰσκύπτω**, ξανθὴ δ' ἀφροδισία λάταξ παισὶν ἐπεισκύπτει δόμοις Σοφ.'Αποσπ. 257, παρ' 'Αθην. 668Β ὁ Meineke ἔχει: πᾶσιν ἐπεκτύπει δόμοις.

ἐπεισκωμάζω, εἰσορμῶ που ὡς οἱ κωμάζοντες, Πλάτ. Πολ. 500Β· μεταφ., ἐπὶ ἐπιχειρημάτων λογικῶν, ὁ αὐτὸς ἐν Θεαιτήτῳ 184, πρβλ. Λουκ. Ψευδολογιστ.11.

ἐπεισκώμασις, ἡ, εἰσκώμασις κατά τινος, ἔφοδος, Νικήτ.'Αλεξ. σ.166D.

ἐπεισοδιάζω, ἐπεισάγω, παρεμβάλλω, ὡς ἐπεισόδιον, Εὐστ.'Ιλ. 409. 21· εἰσκομίζω, Φίλων 1.134, 5.—Παθ., τῶν ἔξωθεν ἐπεισοδιαζομένων αὐτόθι 592, 14.

ἐπεισόδιος, **ον**, (εἴσοδος), ὁ ἔξωθεν προερχόμενος καὶ προστιθέμενος εἴς τι, σύμφυτον ἔχει τὴν τοῦ πάθους ἀρχὴν οὐκ ἐπεισόδιον Πλούτ. 2. 451Β, πρβλ. 581Ε· ἀκροάσεσιν ἐπεισοδίοις Πλουτ. Λούκουλλ. 40, πρβλ. Κάτ. Πρεσ.18,'Ανθ. Π. 5.19. **II.** ὡς οὐσιαστ. **ἐπεισόδιον**, τό, τὸ γινόμενον χάριν ἡδονῆς, οὐχὶ δὲ χρείας ἕνεκα, **τὰ δ' ἐπεισόδια γέγονεν ἡδονῆς ἕνεκεν, χρείας μὴ συναγομένης, ὥσπερ ἀκροάματα καὶ θεάματα**, κτλ., Πλούτ. 2. 629C, 710D· γέλγιθες, κόγχαι, ῥοιαί, σταφυλαί, ξαψιλοῦς οἰνοπόται γαστρὸς ἐπεισόδια 'Ανθ. Π. 6. 232. **2)** ἐν τῇ ποιήσει παρενθετική τις προσθήκη, ἐπεισόδιον. **α)** ἐν τοῖς 'Επικοῖς ποιήμασιν, οἷον ὁ κατάλογος ἐν 'Ιλιάδι, 'Αριστ. Ποιητ. 23, 5. **β)** ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τραγῳδίᾳ τὰ διαλογικὰ μέρη, τὰ μεταξὺ δύο χορικῶν ᾀσμάτων, ἅτινα κατ' ἀρχὰς ἦσαν ἁπλῶς παρενθῆκαι, αὐτόθι 12, 5:—ἀκολούθως, ἐπὶ πάσης δευτερευούσης πλοκῆς ἢ παρεντεθειμένης διηγήσεως ἐν ποιήσει, ἥτις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἠδύνατο ν' ἀποτελέσῃ πλῆρές τι σύολον, αὐτόθι: ὡσαύτως ἐπὶ παντὸς εἴδους συνθέσεως, Διον.'Αλ. π. Συνθ.'Ονομ.19. **γ)** ἐν τῇ Κωμῳδίᾳ, παρερριζωμένον κωμικὸν μέλος, intermezzo, κατ' ἐπεισόδιον μεταβάλλω τὸν λόγον Μεταγένης ἐν «Φιλοβύστῃ» 1, ἔνθα ἴδε Meineke· πρβλ. Κρατῖνον ἐν «Πυτίνῃ» 13. **3)** μεταφ., ἐπεισόδια τύχης Πολύβ. 2. 35, 5.— Κατὰ Σουΐδ. «ἐπεισόδιον, τὸ εἰς τὰ δράματα εἰσαγόμενον, κατὰ προσθήκην τινὰ καὶ αὔξησιν τοῦ δράματος», καὶ «ἐπεισόδιον, τὸ εἰσφερόμενον τῷ δράματι γέλωτος χάριν ἔξω τῆς ὑποθέσεως ὄν, καταχρηστικῶς δὲ τὸ ἐξαγώνιον ἅπαν πρᾶγμα». Πρβλ. Πολυδ. Δ', 108, Α. Β. 253, 19, κτλ.

ἐπεισοδιόω, καθιστῶ τὸν λόγον ποικίλον εἰσάγων εἰς αὐτὸν ἐπεισόδια, ἐπεισοδιοῦν ἀνομοίοις ἐπεισοδίοις 'Αριστ. Ποιητ. 24, 7· πρβλ.17. 5· ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιοῦν ἐπαίνοις ὁ αὐτὸς ἐν Ρητορ. 3.17, 11, πρβλ. **ἐπεισοδιάζω**.

ἐπεισοδιώδης, **ες**, (εἶδος) ἀσυνάρτητος, ἀσύνδετος, ἀσύναπτος, 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ.13. 3, 9. **II.** πλήρης ἐπεισοδίων, λέγω δὲ ἐπεισοδιώδη μῦθον ἐν ᾧ τὰ ἐπεισόδια μετάλληλα οὔτ' εἰκὸς οὔτ' ἀνάγκη εἶναι ὁ αὐτὸς ἐν τῇ Ποιητ. 9.11.

ἐπείσοδος, ἡ, ἐπέλευσις, ἔλευσις, Σοφ. Ο. Κ. 730, 'Αποσπ. 259, Πλούτ. 2. 903D.

ἐπεισπαίω, εἰσορμῶ αἰφνιδίως, εἰσπηδῶ, εἰσέρχομαι, ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισπέπαικεν οὐδὲν ἠδικηκόσι 'Αριστοφ.Πλ.805· Μυκονίων δίκην ἐπεισπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια Κωμικ.'Ανώνυμ.366:— ἀπολ., Λουκ.'Εταιρ. Διάλ.15.1.

ἐπεισπέμπω, εἰσπέμπω μετ' ἄλλου, Μάξιμον ἐξελεύθερον ἐπεσέπεμψε μετὰ τὸν Στέφανον Δίων Κ. 67.17.

ἐπεισπηδάω καὶ **ἐπεσπ-**: μέλλ. **-ήσομαι**, ἐπιπηδῶ ἐντός, τοὺς δ' εἰς τὰς τάφρους ἐμπίπτοντας ἐπεισπηδῶντες ἐφόνευον Ξεν. Κύρ. 3. 3, 64· μετὰ δοτ., ἐπεσπηδήσαντες τῷ ἄρχειν ξυνέσχον τὰ κοινὰ Φιλόστρ. σ. 73, 1, ἔκδ. Kayser, 'Αριστοφ.'Ιππ. 363, Δημ.1156. 8, Δίων Κ. 67, 17.

ἐπεισπίπτω καὶ **ἐπεσπ-**: μέλλ. **-πεσοῦμαι**, **εἰσπίπτω**, εἰσορμῶ αἰφνιδίως κατά τινος, ναυστάθμοις ἐπεσπεσεῖν Εὐρ. Ρῆσ. 448· ἐπεισπίπτουσιν αὐτοῖς πίνουσι Ξεν. Κύρ.7. 5, 27· ὡσαύτως μετ' αἰτ., ἐπ. πόλιν Εὐρ.'Ηρ. Μαιν. 34: — ἀπολ., εἰσορμῶ, εἰσβάλλω, ὧδ' ἐπεισπεσών Σοφ. Ο. Κ. 915, Εὐρ.'Εκ.1042. **2)** πίπτω ἐπάνω τινός, βρονταί τινι ἐπεσπίπτουσι 'Ηρόδ.7. 42.

ἐπεισπλέω καὶ **ἐπεσπλ-**: μέλλ. **-πλεύσομαι** καὶ **-πλευσοῦμαι**, εἰσπλέω μετ' ἄλλους εἴς τινα τόπον, Θουκ. 6. 2· 'Αλκιβιάδης ἐπεισπλεῖ Ξεν.'Ελλην. 1. 1, 5· μεταφ., μετὰ ταῦτα θύννων .. ἐπεισέπλει ὑπογάστρι' ὀπτῶν Εὔβουλ. ἐν «Ἴωνι» 2. **II.** εἰσπλέω που ἐναντίον τινὸς ὅπως ἐπιτεθῶ κατ' αὐτοῦ, ὡς αὐτοὶ ἐπεσπλευσούμενοι Θουκ. 4.13.

ἐπεισπνέω: μέλλ. **-πνεύσομαι**, εἰσπνέω πάλιν εὐθὺς μετ' ἄλλην εἰσπνοήν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἐπεκπνέω**, Γαλην. τ.10. σ. 235(;)

ἐπεισπράττω, εἰσπράττω προσέτι ἢ ἐπὶ πλεον, τετραπλάσια ἐπεσέπραξε Δίων Κ. 74. 8.

ἐπεισρέω: μέλλ. **-ρεύσομαι**, εἰσρέω ὑπεράνωθέν τινος, ὡς ὅταν ἡ θάλασσα ὁρμᾷ κατὰ τῶν πλευρῶν πλοίου καὶ εἰσρέῃ εἰς αὐτὸ ὑπεράνωθεν αὐτῶν, καὶ τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπεισρέει Ποιητ. παρ' 'Αρρ. ἐν Περίπλ. Εὐξ. Πόντ. 3, ἐν τέλει· οἷον ἐκ πηγῆς τῆς Νουμᾶ σοφίας τῶν καλῶν καὶ δικαίων ἐπεισρεόντων εἰς ἅπαντας Πλουτ. Νουμ. 20, Λουκ.'Αλέξ.49,'Αθήν.156Ε.

ἐπειστρέχω: ἀόρ. **-έδραμον**, ἐπεισέρχομαι τρέχων, τρίτος ἐπεισέδραμεν αὐτοῖς Τιβέριος 'Ιουλιαν. 309C.

ἐπεισφέρω: μέλλ. **-οίσω**, εἰσφέρω μετά τι, ἔπειτ' ἐπέσφερε τοὺς ἀμιλλους, δηλ. ἀφοῦ πρῶτον καθαρίσῃς τὰς τραπέζας,'Αριστοφ. Εἰρήν. 1195· ἐπεισενεχθῆναι 'Ιππ. περὶ Ἄρθρων 782· καὶ τὸν μὲν ἤκειν, τὸν δ' ἐπεσφέρειν κακοῦ κάκιον ἄλλο πῆμα Αἰσχύλ. 'Αγ. 864 (πρβλ. **ἐπεισέρρω**)· τέκνον δ' ἐπεισφέρει δόμοισιν ὁ αὐτὸς ἐν Χο. 649· ἐπ. λόγον, εἰσάγειν νέον ἐπιχείρημα, 'Αριστοφ. Θεσμ.1164· ἐν ἐπιγραφαῖς ἐπιτυμβίοις, εἰσάγω (εἰς τὸν τάφον) καὶ ἕτερον νεκρόν, Συλλ.'Επιγρ. 3384, 3863 κ. ἀλλ.— Μέσ., εἰσφέρω, εἰσάγω ὑπὲρ ἐμοῦ, ἐπεισενεγκάμενοι μαρτύρια, εἰσενεγκάμενοι μαρτύρια πρὸς τοῦτο, Θουκ. 3. 53.— Παθ., τὸ ἐπεσφερόμενον πρᾶγμα, τὸ ἐπερχόμενον εἰς ἡμᾶς, τὸ συμβαῖνον, 'Ηρόδ.7. 5,1· ὁ ἐπεισφερόμενος νόμος, ὁ νεωστὶ εἰσφερόμενος, 'Αριστ. Τοπ. 6.14, 5.

ἐπεισφθείρομαι, ἐνολισθάνω, ἐμπίπτω ἐν κακῇ ὥρᾳ, ἐπὶ κακῷ. Βασίλ. Σελευκ. 489Β.

ἐπεισφοιτάω, εἰσέρχομαι εἴς τι, ὑπὸ τῶν ἐπεισφοιτώντων νοημάτων ἔξωθεν Φίλων 1. 615.

ἐπεισφορά, ἡ, καταδίκη, Σουΐδ., καθ' Ἡσύχ. δὲ (σ. 1392) «ἐπεισφοραί· δῶρα, ξένια, καταδίκαι».

ἐπεισφορέω, = **ἐπεισφρέω**, Φίλων I. 468, 34.

ἐπεισφρέω (ἴδε **εἰσφρέω**), ἐπεισάγω, καὶ πῶς ἐπεισφρῶ τήνδε τῷ κείνης λέχει; Εὐρ.Ἄλκ.1056· λέκτροις τ' ἐπεισέφρησε ὁ αὐτὸς ἐν Ἡλ. 1033· ὄφεις ἐπεισέφρησε σπαργάνοις ὁ αὐτὸς ἐν Ἡρ. Μαιν.1267·— μετοχή τις ἀορ. **ἐπεισφρεὶς** (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **ἐπεισπίφρημι**) ἀπαντᾷ παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Ἀποσπ. 781. 46. **II.** ἀμετάβ., ἐπεισέρχομαι, Σουίδ., Εὐστ. Πονημάτ.104. 11, κλπ.

ἐπείσφρησις, ἡ, ἔνεσις, εἰσαγωγή, γέγονε τὰ στοιχεῖα τῇ ἐπεισφρήσει τῶν ποιοτήτων Ἰωάνν. Διακ. Ἀλλην. εἰς Ἡσ. Θεογ. σ. 437 Gaisf.

ἐπεισφρητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπεισφρέω**, δεῖ ἐπεισφρεῖν, Ζαχαρ. Μυτιλ. 89. 4.

ἐπεισχέω: μέλλ. **-χεῶ**, = **εἰσχέω**, ἀθρόον εἰς τὸν νοῦν ἐπεισέχεε Φίλων I. 150. 25.— Παθ., ἐπὶ πλήθους, εἰσρέω, εἰσορμῶ, τοὺς ἐπεισχεομένους πάντας ἀπ' εὐνοίας ἴγκειν συμμάχους Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 4. 3, 3.— Κατὰ Σουίδ. «ἐπεισχέω, ἐπεισβάλλω».

ἔπειτα, Ἰων. **ἔπειτεν**, ὃ ἴδε, Ἐπίρρ. (ἐπί, εἶτα)· δηλοῖ τὴν ἀκολουθίαν μιᾶς πράξεως ἢ καταστάσεως μετ' ἄλλην, καὶ κυρίως προσδιορίζεται ὑπὸ τοῦ **ἐπεί**, ὡς τὸ **εἶτα** ὑπὸ τοῦ **εἰ**. **1)** ἐπὶ ἁπλῆς ἀκολουθίας ἄνευ αἰτιολογικῆς τινος ἐννοίας, ἀκολούθως, μετὰ ταῦτα, ἔπειτα, ὡς καὶ νῦν, Λατ. deinde, συχν. ἀπὸ τοῦ Ὅμ. καὶ ἑφεξῆς, ὡς ἐν Ἰλ. Α. 48, Β. 169, κτλ.·— ὁπόταν εὑρίσκηται ἐν ἰσχυρᾷ ἀντιθέσει πρὸς προτέραν πρᾶξιν ἢ κατάστασιν μετὰ παρῳχημένων χρόνων, = μετὰ ταῦτα, κατόπιν· μετὰ μέλλ. = εἰς τὸ ἑξῆς, τοῦ λοιποῦ, ἢ πέφατ' ἢ καὶ ἔπειτα πεφήσεται Ἰλ. Ο. 140. πρβλ. Π. 498· ἀντιτίθεται τῷ **αὐτίκα** καὶ **νῦν**, Ἰλ. Ψ. 551· ὃς δ' ἔπειτ' ἔφυ, ἀντιτίθεται τῷ ὅστις πάροιθεν ἦν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 171·— ὁ Ὅμ. συχνάκις συνάπτει αὐτὸ μετ' ἄλλων ἐπιρρημάτων, αὐτίκ' ἔπειτα, αἶψα ἢ ὦκα ἔπειτα, ἔτι δὲ καὶ ἔνθα ἔπειτα·— σπανίως ἄνευ ἀναφορᾶς τινος πρὸς προγενεστέραν πρᾶξιν, τότε ἀκριβῶς, κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον, εὖρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας, οἱ μὲν ἔπειτα πεσσοῖσι .. θυμὸν ἔτερπον Ὀδ. Α.106·— συχνάκις ἐν διηγήσει, πρῶτον μὲν .. , ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ ἔπειτα δὲ .., Λατ. primum .. , deinde .. , Θουκ. 2. 55, Πλάτ. Ἀπολ. 18Α, κτλ.· ὑπὸ τοῦ ἔπειτα μόνου, πρῶτον μὲν .. ἔπειτα, περὶ τῶν μεγίστων κτλ. Θουκ. 1. 33, Ξεν., κλ.· ἔπειτα δὲ ἐπαναλαμβανόμενον πολλάκις, Ξεν. Κύρ.1. 3,14· ὡσαύτως ἄνευ τοῦ πρῶτον, αὐτόθι 8. 3, 24, κ. ἀλλ.· οὕτω καὶ πρὶν μὲν .. , ἔπειτα δὲ .. Σοφ.Ἡλ. 724· ἔπειτά γε Ἀριστοφ. Θεσμ. 556, Πλάτ. κλ.· κἄπειτα, συχνὰ παρ' Ἀττ., ὡς ἐν Σοφ. Αἴ. 61, 305. **2)** μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸ ἔπειτα, τὸ ἑπόμενον, τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον καὶ τὸ πρὶν Σοφ.Ἀντιγ. 611· τά τε πρῶτα, τά τ' ἔπειθ' ὅσα τ' ἐμελλε τυχεῖν Εὐρ. Ι. Τ. 1263· οἱ ἔπειτα, οἱ μεταγενέστεροι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 672· ὁ ἔπ. βίος Πλάτ. Φαίδων 116Α· εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ὁ αὐτὸς ἐν Φιλ. 39Ε· ἡ εἰς τὸ ἔπειτα δόξα Θουκ. 2. 64· ἐν τῷ ἔπειτα Πλάτ. Φαίδων 67C· ἐκ τοῦ ποτὲ εἰς τὸ ἔπειτα ὁ αὐτὸς ἐν Παρμ. 152Β· ὁ ἔπειτα χρόνος Ξεν. Κύρ. 1. 5, 9. **3)** ὡς τὸ **εἶτα** μετὰ παρεμφατικοῦ ῥήματος προηγουμένης μετοχῆς, μειδήσασα δ' ἔπειτα ἓᾧ ἐγκάθετο κόλπῳ, ἐμειδίασε καὶ ἔπειτα ἔθηκεν αὐτὸν (δηλ. τὸν κεστὸν ἱμάντα) εἰς τὸν ἑαυτῆς κόλπον, Ἰλ. Ξ. 223, πρβλ. Λ. 730, κτλ.· συχν. παρ' Ἀττ., Αἰσχύλ. Θήβ. 267, Εὐμ. 29, Πλάτ. Φαίδων 82C·— ἡ σύνταξις αὕτη εἶναι συχνάκις ἐν χρήσει πρὸς δήλωσιν ἀντιθέσεως μεταξὺ τῆς μετοχῆς καὶ τοῦ ῥήματος ἐμφαινομένου θαυμασμοῦ τινος ἢ ἐκπλήξεως ἢ τοιούτου τινός, καὶ τότε ἡ μὲν μετοχὴ δύναται νὰ ἐξενεχθῇ ἐν παρεμφατικῇ ἐγκλίσει, τὸ δὲ **ἔπειτα** νὰ ἑρμηνευθῇ διὰ τοῦ, μετὰ τοῦτο, τὸ μήτρὸς αἷμ'.. ἐκχέας πέδοι, ἔπειτ' ἐν Ἄργει δώματ' οἰκήσει πατρός; Αἰσχύλ. Εὐμ. 654, πρβλ. 438, Θήβ. 267· χὥταν ἐν κακοῖσί τις ἁλοὺς ἔπ. τοῦτο καλλύνειν θέλῃ Σοφ.Ἀντ. 496· ὅστις ἀνθρώπου φύσιν βλαστὼν ἔπ. μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονῇ ὁ αὐτὸς ἐν Αἴ.761· εἰ πτωχὸς ὢν ἔπειτ' ἐν Ἀθηναίοις λέγειν μέλλω Ἀριστοφ.Ἀχ. 498, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 519Ε, Πρωτ. 319D, Φαίδωνα 70Ε· ἐνίοτε ἡ αὐτὴ χρῆσις εὕρηται ἐν προτάσει ἧς προηγεῖται οὐχὶ μετοχὴ ἀλλὰ ῥῆμα παρεμφατικῆς ἐγκλίσεως, οἷον, πολλάκις μὲν ὥρμα .. , ἔπειτα .. διεκωλύετο Πλάτ. Πολ. 336Β, πρβλ. Πρωτ. 310C, Ἀριστοφ. Ὄρν. 29, κτλ.: — οὕτω καὶ τὸ **κἄπειτα** προηγουμένης μετοχῆς, Ἀριστοφ. Νεφ. 624, Ὄρν. 536· προηγουμένου ῥήματος, Ἀχ. 126· πρβλ. Heind. Πλάτ. Κρατ. 411Β, Φαίδωνα 90Β: — ἴδε **εἶτα** I. 2. **4)** ἐν τῇ ἀποδόσει, εἰ καὶ οὐδέποτε ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως, παρ' Ὅμ. συχνάκις ἐπιτεταμένον: **δὴ ἔπειτα**, **δὴ τοι ἔπειτα**, **τότ' ἔπειτα**. **5)** μετὰ χρονικόν τινα σύνδεσμον, ἐπειδὴ σφαῖρη πειρήσαιτο, ὠρχείσθην δὴ ἔπειτα, ἀφοῦ ἐτελείωσαν τὸ παιγνίδιον τῆς σφαίρας, ἀκολούθως ἐχόρευσαν, Ὀδ. Θ. 378· οὕτω μετὰ τὸ **ἐπεὶ** Ἰλ. Π. 247· μετὰ τὸ ἐπὴν Ὀδ. Α.121· μετὰ τὸ **ὁπότε** Ἰλ. Σ. 545· μετὰ τὸ ὅτε Γ. 223· μετὰ τὸ **ὡς** Κ. 552· μετὰ τὸ **ἦμος** Δ. 478. **6)** προηγουμένου ὑποθ. συνδέσμου, εἰ δ' ἐτεὸν δὴ .. ἀγορεύεις, ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν, ἂν ὑμεῖς τὴν ἀλήθειαν, τότε βεβαίως οἱ θεοὶ ὤλεσαν τὰς φρένας σου, Ἰλ. Η. 360, Μ. 234, πρβλ. Κ. 453, Ὀδ. Α. 290, κτλ.· οὕτω, μετὰ τὸ **ἦν**, Ἰλ. Ι. 394: οὕτω καὶ ὅταν ἡ ἀπόδοσις λαμβάνῃ σχῆμα ἐρωτήσεως, εἰ μὲν δὴ ἕταρόν γε κελεύετέ μ' αὐτὸν ἑλέσθαι, πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος λαθοίμην; πῶς ἐγὼ δύναμαι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ .. , κτλ.,Ἰλ. Κ. 243· οὕτως ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τοῦτο, καὶ ὅταν τὸ εἰ ὑπονοῆται ἐνυπάρχον ἐν τῇ ἀναφορικῇ ἀντωνυμίᾳ, ὡς, ὅν (= εἴ τινα) μέν κ' ἐπιεικὲς ἀκούσωμεν, οὔ τις ἔπειτα ...τόνγ' εἰσεται Ἰλ.Α.547· μάλιστα μετὰ μετοχ., ὅν (= εἴ τινα) δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω μιμνάζειν ... , οὔ οἱ ἔπ. ἄρκιον ἔσσεῖται Ἰλ. Β. 392. **II.** ἐπὶ λογικῆς ἀκολουθίας κατὰ διάνοιαν, ἤτοι ἐπὶ ἐξαγωγῆς συμπεράσματος, ἐεῖν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ἔπειτα πόλιν δ' ἶέναι μενεαίνεις Ὀδ. Ρ. 185, πρβλ.Ἰλ. Ο. 49, Σ. 357· οὐ σύγ' ἔπειτα .. Τυδέος ἔκγονός ἐσσι Ἰλ. Ε. 812· σπανίως ἐν ἀρχῇ, ἔπειθ' ἑλοῦ γε θάτερα Σοφ.Ἡλ. 345. **2)** πρὸς ἔναρξιν διηγήσεως, νῆσος ἔπειτά τις ἔστι, πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ, ὑπάρχει λοιπὸν νῆσος, κτλ., Ὀδ. Δ. 354. **3)** παρ' Ἀττ. συχνάκις πρὸς εἰσαγωγὴν ἐμφαντικῶν ἐρωτήσεων, καὶ λοιπόν .. , ἔπειτα τοῦ δέει; Ἀριστοφ. Πλ. 827, πρβλ. Θεσμ.188, Νεφ. 226· κατὰ τὸ πλεῖστον πρὸς δήλωσιν ἐκπλήξεως ἢ περιφρονήσεως πρὸς τὸ ἐπιχείρημά τινος, ἔπειτ' οὐκ οἴει φροντίζειν [τοὺς θεοὺς τῶν ἀνθρώπων]; Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 11· οὕτω, κἄπειτα Ἀριστοφ.Ἀχ.126, Ὄρν. 963· συχνάκις μετὰ τοῦ **δῆτα**, ἔπειτα δῆτα δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις; αὐτόθι 911, πρβλ.1217, ὁ αὐτὸς Λυσ. 985, Εὐρ.Ἄλκ. 822.

ἐπείτε ἢ **ἐπεί τε**, ὅτε, ἀφοῦ, Ἡρόδ.1.14, 48, κτλ.

ἔπειτεν, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἔπειτα. Ἡρόδ.1.146., 2. 52 κ. ἀλλ., ἴδε Δινδ. de Dial. Hdt. σ. XXXVI: — ὡσαύτως Δωρ., Πινδ. Π. 4. 376, Ν. 3. 94 κ. ἀλλ., Ἀριστοφ.Ἀχ.745· πρβλ. **εἶτεν**.

ἐπεκβαίνω, ἐκβαίνω εἴς τι, ἐς τὴν γῆν ἐπεξέβησαν Θουκ. 8.105· ἀπολ., ὁ αὐτὸς 1. 49: — μετ' αἰτιατ., χέρσον, ἐπεκβαίνειν, ἐπὶ κυμάτων, Ἀνθ. Παλ. 9. 276.

ἐπεκβοάω, ἐκβοῶ ἐναντίον τινός, ἐν τῷ Παθ., Δίων Κ. 43. 24.

ἐπεκβοηθέω, ἐξέρχομαι τρέχων εἰς βοήθειαν, ἐπεκβοηθησάντων τῶν Ἀθηναίων, «ἐκδραμόντων εἰς βοήθειαν» (Σχόλ.), Θουκ. 7. 53., 8. 55.

ἐπεκδιδάσκω, ἐπεξηγοῦμαι, σαφηνίζω, Πλάτ. Πρωτ. 328Ε, Εὐθύφρων 7Α, Πλουτ. Σόλ. 25.

ἐπεκδιδαχή, ἡ, ἐπεξήγησις, σαφήνισις, Γ. Χοιροβ. ἐν Speng. rhet. gr. τ. 3, σ. 254. 8.

ἐπεκδίδωμι, ἐκ νέου δημοσιεύω, ἐκδίδω κατόπιν, «ὁ Ἀμμώνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἐπεκδοθείσης διορθώσεως» Σχόλ. εἰς Ἰλ. Τ. 365.

ἐπεκδιηγέομαι, ἀποθ., κατόπιν ἐξηγοῦμαι, ᾠμην φράσειν αὐτὸν πότερον ἡ γῆ πλατεῖά ἐστιν ἢ στρογγύλη· ἐπειδὴ δὲ φράσειεν ἐπεκδιηγήσασθαι τὴν αἰτίαν καὶ τὴν ἀνάγκην Πλάτ. Φαίδων 97D, κέξ.

ἐπεκδιήγησις, **εως**, ἡ, ἐπανάληψις τῆς αὐτῆς διηγήσεως, Βασίλ. Ι. 89Α.

ἐπεκδικέω = **ἐκδικέω**, Δωρόθ. ἐν Patrologia Graeca IX. 1633D.

ἐπεκδίκησις, ἡ, ἐκδίκησις ἐπί τινι πράξει, Γρηγ. Ἀλεξ. Βίος Χρυσ. τ. 8. σ. 250. 6.

ἐπεκδικία, ἡ, ὑπεράσπισις, Γρηγ. Ἀλεξ. Βίος Χρυσ. τόμ. 8. σ. 203. 14.

ἐπεκδρομή, ἡ, ὁρμητικὴ ἔξοδος ἐκ φρουρίου κατὰ πολεμίων, Θουκ. 4. 25, Δίων Κ. 46. 38.

ἐπέκεινα, Ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ **ἐπ' ἐκεῖνα**, ἀντίθ. τῷ **ἐπὶ τάδε** (Πλάτ. Φαίδων 112Β), πέραν, Λατ. ultra, μετὰ γεν., Ἑκαταῖος 203· τοῦ Ἡρακλείου ἐπέκεινα ὡς ἐκκαίδεκα σταδίους Ξεν. Ἑλλην. 5.1,10· οἱ ἐπέκεινα Τίγριδος καὶ Εὐφράτου Ἡρωδιαν. 2. 8· ἐπέκεινα ἐλθεῖν Διονύσου, πορρωτέρω .. , Ἀρρ. Ἀν. 5. 2, 1· μεταφ., ἐπέκεινα τῆς οὐσίας ὑπερέχειν Πλάτ. Πολ. 509Β. **2)** μετ' ἄρθρου, **τὸ ἐπέκεινα**, Ἀττ. **τοὐπ.**, ἢ **τὰ ἐπ.**, Ἀττ. **τἀπ.**, τὰ ἐπέκεινα τῆς Εὐρώπης Ἡρόδ. 3.115, πρβλ. Θουκ. 6. 63, κτλ.· τοὐπέκεινα τῆσδε γῆς Εὐρ.Ἱππ.1199· Πίνδου τε τἀπέκεινα Αἰσχύλ.Ἰκ. 257, πρβλ. Ξεν.Ἑλλην. 5.1, 10· ἀπολ., οἱ ἐκ τοῦ ἐπ. Ξεν.Ἀν. 5. 4, 3· ἐν τῷ ἐπ. Θουκ. 7. 58· εἰς τὸ ἐπ. ὑπερβῆναι Πλάτ. Πολ. 587Β. **II.** ἐπὶ χρόνου, ἐν γὰρ τοῖς ἐπέκεινα χρόνοις, τοῖς ἀρχαιοτέροις, Ἰσοκρ. 124Β, τοὺς μὲν περὶ τὰ Τρωϊκὰ καὶ τοὺς ἐπέκεινα γενομένους, καὶ τοὺς πρὸ αὐτῶν, ὁ αὐτ.190Α, κτλ.

ἐπεκέκλετο, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐπικέλομαι**.

ἐπέκθεσις, ἡ, = ἔκθεσις, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 456, 476.

ἐπεκθέω = **ἐπεκτρέχω**, Θουκ. 4. 34., 5. 9, Ξεν.Ἑλλην. 5. 3, 6.

ἐπεκθύομαι, (θύω) θύω ἐπί τινι σκοπῷ, ἐπὶ τῶν θυόντων ὅπως μάθωσι τὸ μέλλον, Ἀρρ.Ἐπίκτ. 2. 7, 9, πρβλ. **ἐπεξοιωνίζομαι**.

ἐπεκκουφίζω = **ἐκκουφίζω**, ἐλαφρύνω, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 1. 21, 12.

ἐπεκλύω, διάφ. γρ. ἐν Πλουτ. Νικ.14, ἀντὶ **ὑπεκλύω**.

ἐπεκπίνω: μέλλ. **-πίομαι**, πίνω μετά τι, ἐπεκπιὼν γάλακτος ἀμφορέα Εὐρ. Κύκλ. 327.

ἐπίκπλοος, συνηρ. **-πλους**, ὁ, (ἐκπλέω) ἔκπλους κατά τινος, ἐπίθεσις κατὰ θάλασσαν, ἐπεκδρομή, ἐπέκπλ. ποιεῖσθαι Θουκ. 8. 20.

ἐπεκπνέω, ἐκπνέω εὐθὺς μετ' ἄλλην ἐκπνοήν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐπεισπνέω**, Γαλην τ.10. σ. 235 (;).

ἐπέκρηξις, εως, ἡ, = **ἔκρηξις**, εἴτ' ἐπέκρηξιν τῶν περιεχόντων Διογ. Λ.10.115.

ἐπεκροφέω, πλημμελ. γραφ. ἐν 'Αριστοφ. 'Ιππ. 701· ἴδε **ἐκροφέω**.

ἐπέκρῡσις, εως, ἡ, (ἐκρέω) ἔξωθεν εἰσροή, Λεύκιπ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 32, εἰ μὴ ἀναγνωστέον **ἐπείσρυσις**.

ἐπέκτασις, εως, ἡ, ἔκτασις, 'Αριστ. Οὐρ. 3. 7, 4· ἔχειν ἐπέκτασιν, ἐπιδέχεσθαι ἔκτασιν, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ περὶ 'Ατόμ. Γραμμῶν 42. **II**. τὸ ἐπεκτείνειν λέξιν τινά, (ὡς π. χ. **ἐκεινοσί, τημοῦτος, τηλικοῦτος, δῶσι, πυλάων** κτλ.) 'Αριστ. Ποιητ. 22, 8, Τρύφων 14, 'Απολλών. Σοφ. 2. 1, Δράκων 37,10.,156, 23, 'Απολλών. Δ. περὶ 'Αντωνυμ. 265C, 296B, 'Αρκάδ.196,1.—'Ιδίως ἡ ἐπέκτασις βραχέος φωνήεντος = **ἔκτασις**, 'Απολλών. Δ. π.'Επιρρ. 553, 3, 588,1.

ἐπεκτᾰτικός, ή, όν, χρησιμεύων πρὸς ἐπέκτασιν, Εὐστ.1393. 14.—'Επίρρ. **-κῶς**, Γραμμ.

ἐπεκτείνω, ἐκτείνω περαιτέρω, ἐπεκτείνοντι γάρ ἐπὶ τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς ἀπογόνους καὶ τῶν φίλων τοὺς φίλους ἐπ' ἄπειρον πρόεισιν 'Αριστ.'Ηθ. Ν.1.7,7, κ. ἀλλ.— Παθ., ἐκτείνομαι, ὁ αὐτὸς ἐν Φυσ.'Ακρ. 4. 9, 8, κ. ἀλλ. **2**) ἀμεταβ. = **ἐπεκτείνομαι**, τῶν δὴ ὑπερχόντων .. ἔνια ἐκτείνει ἐπὶ πλέον ὁ αὐτὸς ἐν 'Αναλυτ.'Υστ. 2.13, 2· ἐπὶ λαοῦ ἡ χώρας, Στράβων 342. **3**) Παθ., ἐκτείνομαι πέραν τινός. ἐπεκτείνεται τῆς οἰκείας ὥρας Θεοφρ. περὶ Φυτ.'Ιστ. 6. 8, 4· ἐκτείνω ἐμαυτὸν πρός τι, μετὰ δοτ., τὰ μὲν ἔπισω ἐπιλανθανόμενος τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος, «τὸ ἐπεκτεινόμενος τὸν σύντονον δηλοῖ δρόμον, .. ἐκεῖνος γὰρ ἐπεκτείνεται, ὅστις, καὶ τῶν ποδῶν τρεχόντων, τὸ λοιπὸν ἐπινένευκε σῶμα πρὸς τὸν Σκοπὸν» (Οἰκουμενίου ἐξήγησις) Ἐπιστολ. πρὸς Φιλιππησ. γ', 14. **II**. ἐκτείνω, τεντώνω, ἐπιμηκύνω, λόγους Πλούτ. 2.1147. **2**) ἐκτείνω φωνῆεν, προφέρω αὐτὸ μακρῶς, οἷον εἴ τις ἐπεκτείνας λέγοι τὸ υ 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 4,1.— Παθ., **τὸ ἐπεκτεταμένον**, λέξις καταστᾶσα μακροτέρα διὰ παρεμβολῆς φωνήεντος ἢ ἄλλως πως, οἷον, **μοῦνος** ἀντὶ **μόνος**, **ἠέλιος** ἀντὶ **ἥλιος**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀφῃρημένον**, ὁ αὐτὸς ἐν Ποιητ. 21, 23. **III**. ἐπαυξάνω, τὰς προσόδους ἐπεκτείνειν βουλομένων Στράβων 800.

ἐπεκτετᾰμένως, 'Επίρρ. παθ. μετοχ., ἰσχυρῶς, ἐντόνως, σφοδρῶς, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 1050.

ἐπεκτικός, ή, όν, ὁ, ἐμποδίζων, περιορίζων, κωλυτικός, «πᾶσαι πρὸς ἐπανόρθωσιν τιμωροὶ μηχαναὶ ἐπεκτικαὶ τοῦ ἀδικεῖν καὶ ἁμαρτάνειν τοῖς κολαζομένοις γίνονται» 'Επιφάν. τ.1. σ. 569D.

ἐπεκτρέχω: ἀόρ. **-ἐξέδραμον**: ἐπεκθέω, τρέχω ἐναντίον τινὸς ἔκ τινος μέρους, ἐπεκδραμόντες πελτασταῖς ἐκ τοῦ ἐπὶ Λέχαιον τείνοντος τείχους Ξεν.'Ελλην. 4. 4,17· ἀπολ., αὐτόθι 6. 2,17· ὡσαύτως μετ' αἰτ., Παυσ.1. 20.

ἐπεκτρῑβω, ἐπιτρίβω, φθείρω, λυμαίνομαι, 'Αθαν. τ. 2. σ.387A, Εὐσέβ.'Εκκλ.'Ιστ.1. σ.1.13.

ἐπεκφέρω: μέλλ. **-οἰσω**, ἐκφέρω μακράν, Πλουτ.'Αλέξ. 26.

ἐπεκχέω: μέλλ. **-χεῶ**, ἐκχύνω ἐπάνω εἴς τι, ἐπιχέω, Σουΐδ. ἐν λέξει **θραυλοτέρας**: — Μέσ., χύνομαι κατεπάνω τινός, ἐφορμῶ κατ' αὐτοῦ, ἵνα πάντες ἐπεκχυθῶσι τοῖς πολεμίοις 'Εβδ. ('Ιουδὶθ ΙΕ', 4), ἐκτείνομαι, ἐξαπλώνομαι ἐπάνω εἴς τι, Εὐάδνην.., ἐπεκχυμένην μελέεσσιν ἀμφὶ πόσιν Κόϊντ. Σμ.10. 481.

ἐπεκχωρέω, χωρῶ, βαίνω κατόπιν ἄλλου, μόνον ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 401, τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὐτάκτως κέρας ἠγεῖτο κόσμῳ, δεύτερον δ' ὁ πᾶς στόλος ἐπεξεχώρει.

ἐπέλᾰσις, εως, ἡ, ἔφοδος ἱππικοῦ, Πλουτ. Τιμολ. 27· ἐλεφάντων, Λουκ. πῶς δεῖ 'Ιστ. Συγγρ. 31: — **ὡσαύτως ἐπελᾰσία**, ἡ, Διοδ.'Αποσπ. 533. 46.

ἐπελαύνω: μέλλ. **-ελάσω** [ᾰ],'Αττ. **-ελῶ**: — σύρω ἐπί τινος, τὰς ἁμάξας ἐπελαύνουσι, δηλ. ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου, ἤτοι τοῦ πάγου,'Ηρόδ. 4. 28. **2**) παρ' Ὅμ., ἐπιθέτω ἐπί τινος ἐπιφανείας μέταλλον ἐσφυρηλατημένον εἰς πλάκας (πρβλ. **ἐλαύνω** III.1)· ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν, περὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Αἴαντος, ἣν κατεσκεύασεν ὁ Τυχίος,'Ιλ. Η. 223· πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός, ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἕκτορος,'Ιλ. Ν. 804, πρβλ. Ρ. 493. **3**) μεταφ., ὅρκον ἐπελαύνειν τινί, ἐπιβάλλειν διὰ τῆς βίας ὅρκον εἴς τινα,'Ηρόδ.1.146, πρβλ. 6. 62· ἀναγκάζω. ἐπελασάσθων δὲ οἱ ἁλιασταὶ 'Επιγρ.'Αρκαδ.1222$_{13}$. **II**. ἐλαύνω κατά τινος, ὀρθῶς δὲ ἔχει καὶ τῷ ἑλκομένῳ ἐπελαύνειν τὸν ἵππον Ξεν. 'Ιππ. 8. 11· ἐλαύνω, ὁδηγῶ ἐναντίον τινός ὡς ἐπέλασε τὴν στρατιὴν 'Ηρόδ.1.164: ὠθῶ βιαίως ἐναντίον τινός. στέρνα θ' ὁμοῦ καὶ χεῖρας ἐπήλασαν 'Απολλ. Ρόδ. Α. 381. **2**) ἀμεταβ., ἐλαύνω, πορεύομαι, στρατεύω, ἐναντίον τινός, 'Ηρόδ. 1. 17., 3.151 κ. ἀλλ.· τινὶ Ξεν.'Ελλην. 7. 1, 21· ἐπὶ Βαβυλῶνα 'Ηρόδ. 3.151, πρβλ.7. 9· ἐπήλασαν οἱ ἱππόται, ἐπετέθησαν, ἐφώρμησαν, 9. 49, πρβλ.18· τρεῖς [νῆες] ἐπήλασαν περὶ τὸ ἕρμα, ἐξώκειλαν περὶ τὴν ὕφαλον πέτραν, 7.183· μετ' αἰτ. τόπου, διέρχομαι, εἶτα ἐρήμην πολλὴν ἐπελάσαντες .. ἀφικέσθαι εἰς Αἴγυπτον Λουκ. Ρητόρ. Διδάσκ. 5. **III**. Παθ., Ξεν. 'Ιππαρχ. 2, 3.

ἐπελαφρίζομαι, Παθ., γίνομαι ἐλαφρός, ἐπὶ γεώδους οὐσίας, Φίλων 621· μεταφ., ἐπὶ προσώπων, καθιστῶ τι ἐλαφρὸν δι' ἐμέ, τὰς εἰς τὸν πορισμὸν κακοπαθείας ἐπελαφριζόμενοι τῷ εὐσεβεῖν αὐτόθι 200·—τὸ ἐνεργ. παρ' Εὐσεβ. Μαρτ. Παλ. 2. σ. 230.

ἐπελαφρύνω = **ἐλαφρύνω**, τοῖς πεδήταις ἐπελαφρύνει τὸν δεσμὸν ὁ ὕπνος Πλούτ. 2.165F· ἐπελαφρύνοιεν τὸν πόνον 'Ιωσήπου 'Ιουδ.'Αρχ.18.1,1.

ἐπελάω = **ἐπελαύνω**: — Παθ., ἐπελάσθω τὰ ἐπιζάμια, ἃς ἐπιβληθῶσι τὰ πρόστιμα, Πίνακ. 'Ηρακλεωτ. ἐν Συλλ. 'Επιγρ. 5774. 127.

ἐπέλδομαι, ἴδε **ἐπιέλδομαι**.

ἐπελέγχω = **ἐλέγχω**, Διογ. Λ. 6. 97.

ἐπελεέω = **ἐλεέω**,'Ιω. Χρυσ. τ. 5. σ. 548.

ἐπελευθεριάζω, ἐλευθεριάζω, ἐνεργῶ ἐλευθέρως, ὀφθαλμιοῖ καὶ ἃ μὴ βουλόμεθα πολλάκις ὁρᾶν ἐπελευθεριάζοντες ὑποδιάζονται Φίλων 2. 238.

ἐπέλευσις, εως, ἡ, (ἐπέρχομαι) τὸ ἔρχεσθαι εἴς τι, ἔλευσις, «ἐρχομός», ἐπέλευσιν .. ἀπροόρατον Εὐστ. 1574. 59· ἐπιθεώρησις, Διονυσίῳ μὲν γὰρ ἐμέλησεν ὁλικῆς τινος περιηγήσεως γῆς καὶ ἐθνῶν ἐπελεύσεως ὁ αὐτὸς ἐν τῷ Προοιμ.'Υπομνημάτ. εἰς Διονύσ. Περιηγ. σ.71.18, ἔκδ. Bernh. **2**) συμβεβηκός, γεγονὸς τυχαῖον, ταῖς πλαττομέναις καὶ λεγομέναις ἐπελεύσεσιν Χρύσιππος παρὰ Πλουτ. 2.1045D.

ἐπελευστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπέρχομαι**, δεῖ ἐπέρχεσθαι, μνημονεύεται ἐκ τῶν τοῦ Εὐσταθ. Πονημάτιων. ('Η παραπομπὴ (164. 47) ἐν τῷ Θησ. Στεφ. εἶναι ἐσφαλμένη).

ἐπελευστικός, ή, όν, (ἐπέλευσις) ὁ διερχόμενός τι ταχέως, διὰ τὸ τοῦ Διονυσίου πάνυ ἐπελευστικόν, τὸ σύντομον, τὸ ἄνευ λεπτομερειῶν, Εὐσταθ. Προοίμ.'Υπομνημάτ. εἰς Διονύσ. Περιηγ. 69. 19, ἔκδ. Bernh. **2**) τυχαῖος, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1045B.

ἐπελήλᾰτο, γ' ἑνικ. ὑπερσ. τοῦ **ἐπελαύνω**.

ἐπέλησε, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐπιλήθω**.

ἐπελθίοντεν (= ἐπελθόντες) 'Επιγρ.Κρητῶν ἐν Τέῳ L. et W.63.

ἐπελίσσω = **ἐπέλκω**,'Ιων. ἀντὶ **ἐφελ-**.

ἐπέλλᾰβε, ποιητ. ἀντὶ **ἐπέλαβε**, γ' ἑνικ. ἀορ. 6' τοῦ **ἐπιλαμβάνω**.

ἐπελπίζω, διαβουκολῶ τινα διὰ ψευδῶν ἐλπίδων, κάμνω αὐτὸν νὰ πιστεύσῃ ὅτι, καὶ ὁπόσοι τι τότε αὐτοὺς θειάσαντες ἐπήλπισαν, ὡς λήψονται Σικελίαν Θουκ. 8.1· αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι Σουΐδ. ἐν λ. **Πυθαγόρας 'Εφέσιος**, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 5. 2. **II**. ἀμεταβ., ἐλπίζειν ἐπί τινι, στηρίζειν ἐπί τινι τὰς ἐλπίδας, εἰ καὶ μάλιστα ἰσχύν τέ τινα εἶχε καὶ ἐπ' αὐτῇ ἐπήλπιζε Δίων Κ. 41. 11, 'Ιλιόδ. 7. 26· ἀπολ., Λουκ.Τίμων 21: ἀλλ' ὡσαύτως, **2**) ἁπλῶς = **ἐλπίζω**, Εὐρ.'Ιππ.1011, Θουκ. 8. 54 (διάφ. γραφ. **ἐλπίζων**).

ἐπέλπομαι, καὶ 'Επικ. **ἐπείλπομαι** (ἔλπω): — ποιητ. ῥῆμα, ἔχω ἐλπίδας, ἐλπίζω ὅτι, μετ' ἄπαρ. μέλλ., μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους εἰδήσειν 'Ιλ. Α. 545· ἐπιελπόμενος τό γε θυμῷ, νευρὴν ἐντανύσειν 'Οδ. Φ.126· οὐδὲν ἐπελπομένα .. ἐκτολυπεύσειν Αἰσχύλ.'Αγ.1031: καθόλου, ἐλπίζω, Τελέστ. 1. 1.

ἐπεμασάμην, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐπιμαίομαι**.

ἐπεμβᾰδόν, ἀναβάδην,'Ανθ. Π. 9. 688.

ἐπεμβαίνω: μέλλ. **-βήσομαι**, βαίνω ἢ πατῶ ἐπί τινος, καὶ ἐν τῷ πρκμ. ἐπιβέβηκα, ἵσταμαι ἐπί τινος, μετὰ γεν., οὐδοῦ **ἐπεμβεβαώς**, «ἐπιβεβηκώς» (Σχόλ.), 'Ιλ. Ι. 582· σῆς ἐπεμβαίνων χθονὸς Σοφ. Ο. Κ. 924· δίφρου ἐπεμβεβαώς, ἐπιβεβηκώς,'Ησ. 'Ασπ. 324· ἁπολ., ἐπεμβεβαὼς Πινδ. Ν. 4. 47· **ὡσαύτως** μετὰ δοτ., πύργοις ἐπεμβάς Αἰσχύλ. Θήβ. 634, καὶ συχν. μετὰ ταῦτα: μετ' αἰτ., ἐπ. ὄχθον, ῥάχιν Εὐρ. Βάκχ. 1061, Ρῆσ. 783· μετ' ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ, εἰς πάτραν ὅτι πόδ' ἐπεμβάσει (οὕτως ὁ Ἔρμανν. ἀντὶ ποτ', ἴδε τὸ ῥῆμα **βαίνω** Α. ΙΙ. 4) Εὐρ. Ι. Τ. 649. **2**) ἐμβαίνω εἰς πλοῖον ὡς ναύτης μετὰ τὴν ἀπέλευσιν ἄλλου, καὶ τοῖς ὕστερον ἐπεμβᾶσιν ἀντὶ τῶν ἀπολιπόντων Δημ. 1214. 26, κλπ. **II**. μετὰ δοτικ. προσώπου, καταπατῶ τι, Λατιν. insultare, ἐχθροῖσιν .. ἐπεμβῆναι ποδὶ Σοφ.'Ηλ. 456: μεταφ., ταῖσδ' ἐπεμβαίνειν Εὐρ.'Ιππ. 668· κατ' ἐμοῦ .. μᾶλλον ἐπεμβάσει Σοφ.'Ηλ. 836 (λυρ.)· ἀτυχήμασί τινος Πλούτ. 2. 59D. **2**) προσβάλλω τινὰ ἔν τινι τόπῳ, οἵ τε οἱ .. ἄντρῳ ἐπεμβαίνωσιν Κόϊντ. Σμ.7. 467. **3**) τῷ καιρῷ ἐπεμβαίνων, ἐπωφελούμενος ἐκ τῆς περιστάσεως, Δημ. 579. 22.

ἐπεμβάλλω: μέλλ. **-βᾰλῶ**, ἐπιβάλλω, ἐπιτίθημι, πῶμα πίθοιο 'Ησ.'Εργ. κ.'Ημ. 98· στόμι' ἐπ. ἐμοὶ Εὐρ. Ι. Τ. 935· γιγνώσκοντι ἐπ., ἐπισωρεύων λέξεις εἰς ἄνθρωπον ἤδη γινώσκοντα, 'Αριστ. Ρητ. 3. 3, 9. **2**) καταρρίπτω, ἐπιρρίπτω,

δόμους ἐπεμβαλῶ, θὰ καταρρίψω αὐτούς [ἐπάνω εἰς τοὺς ἐνοικοῦντας], Εὐρ.Ἡρ.Μαιν. 846· μετ' αἰτ., πτεροῖς ἐρέσσει, μητέρ' ἀγκάλαις ἐμὴν ἔχουσα, πέτρινον ὄχθον, ὡς ἐπεμβάλῃ, ὅπως καταρρίψῃ (αὐτὴν) δηλ. τὴν μητέρα μου κατ' ἐμοῦ, ὁ αὐτὸς ἐν Ι. Τ. 290. **3)** ἐπιπροστίθημι, διὰ τρίτου ἔτεος ἐμβόλιμον ἐπεμβάλλουσι τῶν ὡρέων εἶνεκεν Ἡρόδ. 2. 4, Πλάτ. Κρατ. 399Α· ἐπί τι αὐτόθι 414D:—μεταφ., γῆς σωτῆρα σαυτὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ, μετὰ τοῦτον τὸν λόγον παρουσιάζεις σεαυτὸν ὡς σωτῆρα τῆς χώρας, Σοφ. Ο. Κ. 463· ἐν ἐπιτυμβίοις ἐπιγραφαῖς, ἐντίθημι καὶ ἕτερον νεκρόν, Συλλ.Ἐπιγρ. 3510, 3515 κ. ἀλλ.:—Μέσ., κάμνω νέας προσθήκας, Πλάτ. Πολιτικ. 277Α:—Παθ., ἐπὶ καρπίμων δένδρων, ἐμβολιάζομαι, ἐγκεντρίζομαι, Ἀθήν. 653D: πρβλ. **ἐπεμβολάς.** **4)** ἐπωθῶ, Ξεν. Κυν. 10, 11. **II.** ἐπὶ ποταμῶν, χύνομαι ἐντὸς ἄλλου ποταμοῦ, ἐπεμβάλλοντες ἕτεροι ποταμοὶ ἰσχυρότερον αὐτῶν τὸ ῥεῦμα ποιοῦσι Ξεν.Ἑλλην. 4. 2, 11.

ἐπέμβαμμα, τό, = **ἔμβαμμα,** Νικήτ.Ἀλ. Πόλ. σ. 382D.

ἐπεμβάς, άδος, ἡ, ὕψος, ὕψωμα, ὀρέων Παύλ. Σιλεντιαρ. Ἔκφρ.Ἁγίας Σοφ.175 (308). **II.** αὔξησις, ζωοφόρου Λυκαβαντος ἐπεμβάδα αὐτόθι 518 (935).

ἐπεμβάπτω, ἐμβάπτω μετά τι, Ἡσύχ. ἐν λ. **κἀπεμβαφίζων.**

ἐπέμβασις, εως, ἡ, ἐπίθεσις, ἔφοδος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὑπαναχώρησις,** Διον.Ἀλ. 3.19.

ἐπεμβάτηρ, ὁ, = **ἐπεμβάτης·** ἴδε **ἐπαμβατήρ.**

ἐπεμβάτης [ᾰ], **ου,** ὁ ἀναβάτης, ἵππων ἐπεμβάται Εὐρ. Βάκχ.782· καὶ ἀπολ., Ἱππεὺς Ἀνακρ.75:—ὡσαύτως, ἁρμάτων ἐπεμβάτης Εὐρ. Ἰκ. 585· καὶ ἀπολ., αὐτόθι 685. **II.** ἐπεμβάται ἴχνεσι κούφοις, οἱ βαίνοντες κούφοις βήμασι, Ὀρφ. Ὕμν. 31. 3.

ἐπεμβλητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπεμβάλλω,** δεῖ ἐπεμβάλλειν, Πλάτ. Τίμ. 51D.

ἐπεμβοάω: μέλλ. **-ήσομαι,** βοῶ, ἐπιβοῶ, μακρὸν ἐπεμβοᾷ γλώσσης θρόον Νικ.Ἀλεξιφ. 219.

ἐπεμβόημα, τό, = **ἐπεμβόησις,** Ν. Χων. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθα τ. Α', σ. 98.

ἐπεμβόησις, ἡ, ἐπιβόησις, Εὐστ. Πονημάτ. 356. 30.

ἐπεμβολάς, ἡ, ἐπὶ καρπίμων δένδρων, ἐγκεκεντρισμένος, ἐπεμβολάδας ἀπίους Ἀριστ.Ἀποσπ. 251· πρβλ. **ἐπεμβάλλω** Ι. 3.

ἐπεμβολή, ἡ, (ἐπεμβάλλω), παρενθήκη, δηλ. ὅταν μεταξὺ τῆς ἀκολουθίας τοῦ λόγου ἐπεμβάλῃ τις ἐξωθέν τι, μεταξυλογία, Ἑρμογ. 2. 280, Εὐστ. 48. 46, κτλ. **2)** ἐγκέντρισμα δένδρου, Εὐστ. Πονημάτ.136.17.

ἐπέμβολος, ον, = **ἐμβόλιμος,** Συλλ. Ἐπιγρ. 2722. 3:—ὡσαύτως **ἐπεμβόλιμος,** Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχῶν Πολιτ. 2. 3.

ἐπεμβρῑμάομαι, Ἀποθ., ἐπιπλήττω, ἐπιτιμῶ, ἐπεμβριμήσομαι, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἐπιθωῦξω,** Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ.73.

ἐπεμβύω, ἐμβύω, ἐνστοιβάζω τι, Νικήτ. Ἰσ. Ἄγγελ. σ. 257Β.

ἐπεμέω, ἐμῶ ἐπάνω εἴς τι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. 560Α.

ἐπέμμηνος, ον, ἔμμηνος, ἐπιμήνιος, Ἰωσήπ.Ἰουδ. Πόλ. 6, 9, 3.

ἐπεμπάσσω: μέλλ. **-άσω,** ἐπιπάσσω ἕν τινι, Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 421, 501.

ἐπεμπηδάω: μέλλ. **-ήσομαι,** ἐπιπηδῶ κατά τινος, ἐπὶ τῶν λαῖ ἐναλλομένων, οὐκ ἐτόλμησ' αὖθις ἐπεμπηδῆσ' αὐτῷ κειμένῳ Ἀριστοφ. Νεφ. 550.

ἐπεμπίνω, πίνω μετά τι, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπεγκανάξαι.**

ἐπεμπίπτω: μέλλ. **-πεσοῦμαι,** ἐπιπίπτω κατά τινος, προσβάλλω αὐτὸν μανιωδῶς, ἐπεμπίπτει τοῖς ἐχθροῖς Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ.12. 8, 4· τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; τότε λοιπὸν διὰ τί ἔκαμε ταύτην τὴν ἐπίθεσιν κατὰ τῶν ποιμνίων; Σοφ. Αἴ. 42. **2)** συντόνως πράττω τι, μετὰ σπουδῆς καταγίνομαι εἰς αὐτό, Λατ. incumbere, οὔκουν ἔλκω κἀξαρτῶμαι κἀπεμπίπτω καὶ σπουδάζω; Ἀριστοφ. Εἰρ. 471.

ἐπεμφανίζομαι = **ἐμφανίζομαι,** Γενέσ. 62.15.

ἐπεμφέρω: μέλλ. **-ενοίσω,** ἐπιφέρω, ἀνάγκην τινὶ Ἱππόδ. παρὰ Στοβ. 554. 55:—Παθ., Νικ.Ἀλεξιφ. 28.

ἐπεμφύρω [ῡ], ἐμφύρω, ἐμβάπτω εἴς τι, τὰς χεῖρας τοῖς ἡδύσμασι Κλήμ.Ἀλ.171.

ἐπενάριζω: μέλλ. **-ξω,** φονεύω τινὰ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ ἄλλου, ἢ προσέτι, ἄγε μ', καὶ τότ' ἐπενάριξον Σοφ. Ο. Κ. 1733, ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἐλμσλ. ἀντὶ **ἐνάριξον.**

ἐπένᾰτος, ὁ, λόγος ἢ σχέσις τοῦ ἀριθμοῦ 9:10, δηλ. ὅτι ὁ μείζων ἀριθμὸς περιλαμβάνει τὸν ἐλάττω μετὰ τοῦ ἑνάτου αὐτοῦ μέρους· οὕτω καὶ **ἐπίτριτος, ἐπίπεμπτος, ἑφέβδομος,** Ἰαμβλ. Νικομ.Ἀριθμ.118D.

ἐπενδημέω = **ἐνδημέω,** Μεθόδ.141Α.

ἐπενδῐδύσκομαι, ἐπενδύομαι, ἐπενδιδυσκόμενον τὴν ἐπωμίδα Ἀθαν. τ.1. μέρος 1. σ. 475C.

ἐπενδίδωμι: μέλλ. **-δώσω,** δίδω ἐπὶ πλέον, πεπτωκότι τρίτην ἐπενδίδωμι (πληγήν), ἐπιπροστίθημι καὶ τρίτον κτύπημα, Αἰσχύλ.Ἀγ.1386.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπενδόμενοι· ἐπεισιόντες».

ἐπενδίδεσαν· «ἐπῆρεσαν» Ἡσύχ.

ἐπένδῡμα, τό, ἐπανωφόριον, Πλουτ.Ἀλέξ. 32.

ἐπενδύνω [ῡ], φορῶ ἐπάνω εἰς ἄλλο ἔνδυμα, καὶ ἐπὶ τοῦτον ἄλλον εἰρίνεον κιθῶνα ἐπενδύνει Ἡρόδ.1.195.—Παθ. **ἐπενδύομαι,** ἐνδύομαι ἐπί τινι, ἐσθῆτας γυναικείας ἐπενδεδυμένοι τοῖς θώραξι, δηλ. ἐνδεδυμένοι ἐπὶ τοῖς θώραξι, Πλουτ. Πελοπίδ. 11· πρβλ.Ἰωσήπου Ἰουδ.Ἀρχ. 5.1,12·—τὸ δὲ **ἐπενδύω,** μεταθ., ἐνδύω τινὰ δι' ἐπενδύτου, «ἐπαμφιάζοντες· ἐπενδύοντες» Ἡσύχ.

ἐπένδυσις, ἡ, = **ἐπένδυμα,** Εὐστ. Πονημάτ.127. 55.

ἐπενδύτης [ῡ], **ου,** ὁ, χιτὼν φορούμενος ἄνωθεν ἑτέρου χιτῶνος, Σουΐδ. ἐν λ. **ὑποδύτης,** «ὑποδύτην τὸ ἐσωτερικὸν ἱμάτιον, ἐπενδύτην δὲ τὸ ἐπάνω», πρβλ. Ψευδο-Θέσπιν παρὰ Πολυδ. Ζ', 45, Σοφ.Ἀποσπ. 391· φέρε νῦν ταχέως χιτῶνα τόνδ' ἐπενδύτην Νικοχάρης ἐν «Ἡρακλεῖ χορηγῷ» 1.

ἐπενδυτο-πάλλῐον, τό, = τῷ προηγ., Συλλ. Ἐπιγρ. 2663 (ἐκ τοῦ Λατ. pallium).

ἐπενδύω, ἴδε **ἐπενδύνω,** ἐν τέλει.

ἐπενεκτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιφέρω,** δεῖ ἐπιφέρειν ἢ ἐπενεγκεῖν, Ἐπιφάν. τ.1. 88C.

ἐπένεξις, εως, ἡ, (ἐπιφέρω, ἐπενεγκεῖν) προσθήκη εἴς τι, Ἰω. ὁ τῆς Κλίμακ.Ἐπιστ. σ. 467· ἕτερος τύπος οὐχὶ δόκιμος: **ἐπένεγξις** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Μ.Ἐτυμ.

ἐπενεῖκαι, Ἰων. ἀντὶ **ἐπενέγκαι,** ἀπαρ. ἀορ. α' τοῦ **ἐπιφέρω,** Ἰλ. Τ. 261.

ἐπενήνεον, παρατ. τοῦ **ἐπιννηνέω,** Ἰλ. Η. 428, 431.

ἐπενήνοθε, ἴδε **ἐνήνοθε.**

ἐπένθεσις, ἡ, (ἐπεντίθημι), παρενθήκη, οἷον γράμματος, «τὸν ἀργὸν κατ' ἐπένθεσιν ἀεργὸν λέγουσι» Γρηγ. Κορίνθου σ. 323, κλ.

ἐπενθετικός, ἡ, όν, ὁ ἐπεντιθέμενος, Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ν.137.

ἐπενθλίβομαι, διέρχομαι μετὰ δυσκολίας στενὴν δίοδον συνθλιβόμενος, Ν. Χων. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθα τ. Α', σ.121.

ἐπενθουσιάω, ἐνθουσιῶ ἐπί τινι, Ἰω. Χρυσ. τ. 4. σ.727. 29.

ἐπενθήκη, ἡ, προσθήκη, Σιμοκατ. 246. 3.

ἐπενθρώσκω: ἀόρ. β' **-έθορον,** ἀπαρ. **-θορεῖν:** ἐπιπηδῶ, τινάσσομαι ἐπάνω εἴς τινα ἢ εἴς τι, σέλμασι ναῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 359· ἐπενθροῦσ' ἄνω (ἐξυπ. τῇ εὐνῇ) Σοφ. Τρ. 917· ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει ὁ αὐτὸς ἐν Ο. Τ. 469.

ἐπενθῡμέομαι, Ἀποθ., σκέπτομαι, διανοοῦμαι μετά τι, Εὐστ. Πονημάτ.1. 47.

ἐπενθύμημα, τό, τὸ ἐπιφερόμενον τῷ ἐνθυμήματι, Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 31, 1, Ἑρμογέν. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 3.126. 4.

ἐπενθύμησις, εως, προσθήκη ἐνθυμήματος, Βασίλ. Ι. 524Β.

ἐπενίημι, ἐπεμβάλλω, ἐπενίεται μελικράτου Matthaei Med. σ. 298. 21, Γαλην. τ. 8. σ.142.

ἐπεννεακαιδέκατος, ον, κατὰ λόγον 19 πρὸς 20, δηλ. μείζων κατὰ ἓν ἐννεακαιδέκατον, οὕτω 20:19 = 1 1/19 Ἀριστείδ. Κοϊντιλ. σ. 115.

ἐπενοχλέω, ἐνοχλῶ προσέτι, Βίος Νείλ. Νεωτ. σ. 34. 8.

ἐπενπάω, ἐκπληρῶ, ἐπιτελῶ, Ἐπιγρ. Ἄνθ. 1152 = Ὀλ. 2, = Roberts 292. — **ἐπένπω** (= ἐφέπω;) Ἐπιγρ. ἀρχ. Ὀλυμπίας, Rhein. Mus. N. F. 35, Heft 4, σ. 585.

ἐπενσαλεύω, ἀμεταβ., ἐνσαλεύω ἐπί, οἱ δὲ τοῖς ὦμοις ἐπενσαλεύοντες ἐγκεκυφότες μεγαλόφρονες· ἀναφέρεται ἐπὶ τοὺς λέοντας Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 46· πρβλ. **ἐπισαλεύω.**

ἐπενσείω, ἐνσείω ἄνωθεν, Γαλην. τ.18· μέρ.1, σ. 556. 2.

ἐπεντᾰνύω: μέλλ. **-ύσω** [ῡ], Ἐπικ. **-ύσσω** = **ἐπεντείνω,** πεῖσμα νεὸς .. ὑψόσ' ἐπεντανύσας Ὀδ. Χ. 467.

ἐπέντᾰσις, ἡ, ἔντασις εἴς τι, Φίλων Βελοπ. σ. 67. 24.

ἐπεντείνω, ἐπενταθεὶς ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος, τεντωθείς, Σοφ.Ἀντ. 1235. **II.** μὴ νῦν ἀνῶμεν, ἀλλ' ἐπεντείνωμεν ἀνδρικώτερον, ἃς βάλωμεν τὰ δυνατά μας, ἃς ἐντείνωμεν τὰς δυνάμεις μας, Ἀριστοφ. Εἰρ. 515· ἰσχυροποιοῦμαι, αὐξάνομαι, διαδίδομαι μεγάλως, ἐπὶ φήμης, φήσει τὸ πρᾶγμα βοᾶσθαι .. ἐν τῇ πόλει καὶ τὸν λόγον ἐπεντείνειν Θεοφρ. Χαρακ. 9. 2.

ἐπεντέλλω, προσέτι παραγγέλλω, διατάττω, τί δῆτ' ἂν ἄλλο τοῦτ' ἐπεντέλλεις ἔτι; Σοφ.Ἀντ. 218.

ἐπεντερώματα, τά, τὰ εἰς τὰ ἔντερα καταβαίνοντα, ἴδε **ἐπεντρώματα** ἐν τέλει.

ἐπέντευκτος, ον, ὁ εὐκόλως λαμβανόμενος, Παχυμ. Προοίμ. εἰς Διον.Ἀρεοπ. XXIV, C, ἔκδ. Βεν.

ἐπεντίθημι: μέλλ. **-θήσω,** παρεντίθημι, Ἀπολλ. π. Συντ. 94· πρβλ. **ἐπένθεσις.**—Παθ., προσέτι, ἐμβάλλομαι (πρβλ. **ἐπεμβάλλω**), Συλλ. Ἐπιγρ. 4429.

ἐπεντρανίζω, προσηλώνω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπί τι, ἐπατενίζω, Εὐστ. Πονημάτ. 201. 65.

ἐπεντράνισις, ἡ, βλέμμα ἀτενές, Γερμαν. Κ)πόλεως 241D.

ἐπεντριβή, ἡ, = **τριβή,** Ἐπιφάν. Η.1049D.

ἐπεντρίβω, ἐντρίβω ἐπί τινος, ἐπιχρίω, Πολυδ. Ε', 102·—καταφέρω, πληγὴν ἐπεντρίψαντα τῷ Θερσίτῃ Εὐστ. 219. 18.

II. κακοποιῶ, ἐπιφέρω καταστροφήν, Εὐσεβ.Ἐκκλ.Ἱστορ.1.1.

ἐπεντρῠ̈φάω, ἐντρυφῶ ἐπί τινι, Σιμοκατ. 164. 13. — Κατὰ Σουΐδ. «ἐπεντρυφήσαντος, καταπολαύσαντος».

ἐπεντρώγω: μέλλ. **-τρώξομαι**, ἀπαρέμ. ἀορ. 6' **-τρᾰγεῖν**: — τρώγω τι μετὰ τὴν κυρίαν τροφὴν ὡς ἐπιτράγημα, κατοψοφαγοῦσιν οὕτως ὡς καὶ τῶν ὀστέων ἐπεντραγεῖν Φίλων τ. 2. 479. 38.

ἐπεντρώματα, τά, Ἐπίκουρ. παρ' Ἀθην. 546E, καὶ **ἐπεντρώσεις**, αἱ, Φίλων 1.115: — ἐντρυφήματα, ἡδύσματα, «ἐπέντρωμα συνθέτως ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου, ὃ δοκεῖ ἐρεθισμόν τινα δηλοῦν τρυφητικὸν» κτλ., Εὐστ. Ὀδ. 1910. 40. (Πιθαν. ἀντὶ **ἐπεντερώματα** ἐκ τοῦ **ἔντερα**, ἴδε Ἐρν. ἐν Καλλ. Ὕμνῳ εἰς Ἄρτ. 133).

ἐπεντύω καὶ **-ύνω** [ῦν], παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, σὺ μὲν νῶϊν ἐπέντυε μώνυχας Ἵππους Ἰλ. Θ. 374· ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμὴν ἔσφηλεν (ἡ θεὰ) Σοφ. Αἴ. 451. — Μέσ., παρασκευάζομαι ἢ ἀσκοῦμαι πρός τι, ἐπεντύνονται ἄεθλα, «εὐτρεπίζονται πρὸς τὰ ἆθλα» (Σχόλ.), Ὀδ. Ω. 89· παρ' Ἀπολλ. Ροδ. (Α. 720) μετ' ἀπαρ., ἐπεντύνοντο νέεσθαι.

ἐπεξάγω [ᾰ], ἐξάγω στράτευμα ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, Θουκ. 2. 21. **II.** ἐκτείνω, ἐπιμηκύνω, τὴν διήγησιν ἐπεξάγων Πλούτ. 2. 855C· ἰδίως, ἐξετάζω τι ἐν ἐκτάσει, ταῦτα μὲν παραλείψω, τὰ δὲ λοιπὰ ἐπεξάξω Δίων Κ. 46. 8· περί τινος αὐτόθι 55. 28. **2)** κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ. (ἐξυπ. τάξιν), ἐπ. ἀπὸ σφῶν, ἐκτείνειν τὴν γραμμὴν τῆς μάχης (πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ ἀριστερά), Θουκ. 5. 71· οὕτω καὶ ἐπὶ πλοίων, ἐπεξ. τῷ πλῷ πρὸς τὴν γῆν, ἐπεκτείνειν τὴν γραμμὴν πρὸς τὴν ξηράν, ὁ αὐτὸς 7. 52· πρβλ. **ἐπεξαγωγή**.

ἐπεξαγωγή, ἡ, τὸ ἐπεκτείνειν τὴν γραμμὴν τῆς μάχης, ἐπέκτασις, τοῦ κέρως Θουκ. 8.105· ἴδε τὸ προηγ. II. 2.

ἐπεξαιτέω, αἰτῶ τι παρά τινος, ἐξαιτῶ, Ἰωάνν. Χρυσ. εἰς Ματθ. τ. 1, σ. 160E, κλ.

ἐπεξᾰμαρτάνω: μέλλ. **-ήσομαι**, ἁμαρτάνω ἐκ νέου, Διον. Ἀλ. 2. 35· εἴς τινα, κατά τινος, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 16, 4· — **ἐπεξᾰμαρτητέον**, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπεξαμαρτάνω**, δεῖ ἐπεξαμαρτάνειν ἢ ἐπεξαμαρτεῖν, Δημ. 595. 10.

ἐπεξανίσταμαι, Παθ. μετ' ἀορ. 6' ἐνεργ. **-ανέστην**, ἐξανίσταμαι, Φίλων 2. 582.

ἐπεξᾰπᾰτάω, ἐξαπατῶ ἔτι μᾶλλον, Μνησίμ. ἐν «Δυσκόλῳ» 1, 4.

ἐπέξειμι (εἶμι, ibo), χρησιμεῦον ὡς Ἀττ. μέλλ. τοῦ **ἐπεξέρχομαι**, εἰς ὃ ὡσαύτως παρέχει τὸν παρατ. **-ήειν**, Ἰων. γ' πληθ. **-ήϊσαν**, Ἡρόδ. 7. 223· ἐξέρχομαι ἐναντίον ἐχθροῦ, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Θουκ. 2. 13, 20, κλπ.· τινί ὁ αὐτὸς 6. 97· πρός τινα Ξεν. Ἱππαρχ. 7. 3· ἐπ. τινὶ ἐς μάχην Θουκ. 2. 23, κτλ.· — ἁπλῶς, ἐξέρχομαι, διαφεύγω, Ἀριστ. Προβλ. 24. 13. **II.** προβαίνω ἐναντίον τινός, ἐκδικοῦμαι τινά, Ἡρόδ. 8. 143· ἰδίως ἐπὶ δικανικῆς ἐννοίας, καταδιώκω δικαστικῶς, τινὶ Δημ. 583. 23· ἐπ. τινι φόνου, διὰ φόνον, Πλάτ. Νόμοι 866B· ἐπ. τινὶ ὑπὲρ φόνου ὁ αὐτὸς ἐν Εὐθύφρ. 4B, πρβλ. E· — ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., Εὐρ. Ἀνδρ. 735· ἐπεξῆμεν τοῦ φόνου τὸν Ἀρίσταρχον Μάρτυρες παρὰ Δημ. 549. 25, πρβλ. Ἀντιφῶντα 112. 35, κλπ. · — μετὰ δοτ. πράγματος, τιμωρῶ, ἐκδικοῦμαι, τῷ παθήματι Πλάτ. Νόμοι 886B (καὶ μετ' αἰτ., θάνατον Διόδ. 4. 66)· ὡσαύτως μετὰ δοτ. τρόπου, ἐπ. δίκῃ, προσβάλλειν τινὰ δικαστικῶς, διὰ καταγγελίας, αὐτόθι 754E· ἀλλὰ παρ' Αἰσχίνῃ (40. 27), ἐπ. γραφῇ, ἀκολουθεῖν τὴν καταγγελίαν, πρβλ. Πλάτ. Λύσ. 215E. **III.** μετ' αἰτ., διέρχομαι, ἐξετάζω ἐν λεπτομερείᾳ, σμικρὰ καὶ μεγάλα Ἡρόδ. 1. 5· πάντα Ἀριστοφ. Βάτρ. 1118· πάσας τὰς ἀμφισβητήσεις Πλάτ. Πολ. 437A· καὶ ἀπολ., ὁ αὐτὸς ἐν Λύσ. 215E. **2)** ἐκτελῶ, βάλλω εἰς πρᾶξιν, παρασκευάς λόγῳ καλῶς μεμῃχόμενοι ἀνομοίως ἔργῳ ἐπεξιέναι Θουκ. 1. 84· ἐπ. τὰς τιμωρίας ἔτι μείζους ὁ αὐτὸς 3. 82.

ἐπεξειργασμένως, διάφ. γρ. ἐν Πλουτ. Ἀλεξ. 1, ἀντὶ **ἐξειργ-**.

ἐπεξέλᾰσις, εως, ἡ, τὸ ἐξέρχεσθαι κατά τινος, ἐπεκδρομή, Εὐστ. Πονημάτ. 356. 30.

ἐπεξελαύνω, ἀποστέλλω κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἐπεξάγω, ἐν τούτῳ δὴ οἱ Ὀλύνθιοι ἐπεξελαύνουσι μὲν τοὺς Ἱππεῖς Ξεν. Ἑλλην. 5. 3, 6.

ἐπεξέλεγχος, ὁ, πρόσθετος ἔλεγχος, ἔλεγχος ἐπὶ ἐλέγχῳ, Πλάτ. Φαῖδρ. 266E (διάφ. γραφ. **ἐπέλεγχος**), Ἀριστ. Ρητ. 3. 13, 5.

ἐπεξέλευσις, εως, ἡ, τιμωρία, Φίλων 2. 569, 37, Σιμοκ. 174, 11· ἐκδίκησις, Εὐστ. 120. 38, Ἡσύχ.

ἐπεξελευστικός, ἡ, **όν**, ἐκδικητικός, Εὐστ. Πονημάτ. 171. 11.

ἐπεξέλκω, προσέτι ἐξέλκω, σύρω ἔξω, ἐπεξέλκειν τὸ λειπόμενον Ἱππ. 822H.

ἐπεξεργάζομαι: μέλλ. **-άσομαι**, Ἀποθ., πρὸς τούτοις ἐξεργάζομαι ἢ ἐκτελῶ τι, ἓν δ' ἐπεξειργάσατο .. τοιοῦτον, ὃ πᾶσι τοῖς προτέροις ἐπέθηκε τέλος Δημ. 274. 18· ἐκτελῶ, συμπληρῶ, τελειοποιῶ, βουλὴ μὲν ἄρχει, χεὶρ δ' ἐπεξεργάζεται Ἰων παρὰ Σέξτῳ Ἐμπ. π. Μ. 2. 24. **2)** ἐκ νέου φονεύω, αἰαῖ, ὀλωλότ' ἀνδρ' ἐπεξειργάσω Σοφ. Ἀντ. 1288, πρβλ. **ἐπικτείνω**. **3)** ἀνιχνεύω, ἐξετάζω, ἐρευνῶ, Ἀπολλ. περὶ Συντ. 132, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. 4. 7. **4)** ἐργάζομαι, μετὰ παθ. σημασ., «καὶ πρώην μοι ἐπεξείργασται μικρὸν συγγραμμάτιον» Τζέτζ. Προοίμ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. σ. 11, ἔκδ. Gaisf.

ἐπεξεργασία, ἡ, τὸ ἐπεξεργάζεσθαι, τελειοποιεῖν τι, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 11. 226.

ἐπεξεργαστής, οῦ, ὁ, ἐκτελεστής, «ἐγχώριος ἔξαρχος», Βαλσαμ.

ἐπεξεργαστικός, ἡ, **όν**, ἐπιτήδειος ἢ ἐπιδεκτικὸς πρὸς ἐπεξεργασίαν, Γενέσ. 11, 13. — Συγκρ. ὡς ἐπίρρ. **ἐπεξεργαστικώτερον**, λεπτομερέστερον, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 18, 7. — Κανονικ. ἐπίρρ. **ἐπεξεργαστικῶς**, δι' ἐπεξεργασίας, Σέξτ. Ἐμπ. 422. 23.

ἐπεξέρπω, ἐξέρπω ἐπί τι, μετ' αἰτ., ἡ ψυχή .. ἐπεξέρπουσα τὰ μέρη τοῦ σώματος διοικεῖ τὸν ἑαυτῆς οἶκον Ἱππ. 378. 48.

ἐπεξέρχομαι, (ἴδε **ἐπέξειμι**), ἐξέρχομαι ἐναντίον τινός, κάμνω ἔξοδον, Ἡρόδ. 3. 54., 6. 101, Θουκ. 3. 26, κλ.· ἐπ. τινι εἰς μάχην ὁ αὐτ. 5. 9· ἐπὶ ἀγγελίας, ἐξικνοῦμαι, φθάνω ἔκ τινος μέρους εἴς τινα μετά τι, ἡ δὲ δευτέρη σφι ἀγγελίη ἐπεξελθοῦσα συνέχεε οὕτω, κτλ., Ἡρόδ. 8. 99. **2)** ὡς δικαν. λέξις, καταδιώκω τινὰ δικαστικῶς, κατηγορῶ, καταγγέλλω, τινι Ἀντιφῶν 111. 36, Θουκ. 3. 38, κλ.· ἐπ. τινι φόνου, καταδιώκειν τινὰ (δικαστικῶς) διὰ φόνον, Πλάτ. Εὐθύφρων 4D· ὡσαύτως, ἐπ. δίκην ἢ γραφὴν παρακολουθεῖν, διεξέρχομαι, ὁ αὐτὸς ἐν Νόμοις 866B, Νόμος παρὰ Δημ. 529. 25· ἐπ. φόνον Ἀντιφῶν 115. 9· ἀπολ., ἀλλ' ἐπεξέρχει λίαν, κολάζεις, τιμωρεῖς αὐστηρῶς, Εὐρ. Βάκχ. 1346· μετ' αἰτ. προσώπου, Πλουτ. Καῖσ. 69· τὴν πόλιν Εὐρ. Ἀνδρ. 735, ἔνθα ἴδε Δινδ. **3)** προβαίνω μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νά, ἢ κἀπαπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχει θρασύς; φθάνεις λοιπὸν μέχρι τοῦ σημείου ὥστε καὶ νὰ ἐπαπειλῇς θρασέως; Σοφ. Ἀντιγ. 752· ἐπ. πρὸς τέλος Πλάτ. Νόμοι 632C. **4)** παρακολουθῶ, τῇ παρούσῃ τύχῃ Θουκ. 4. 14· τῷ λόγῳ Πλάτ. Πολ. 349A, 361E. **II.** μετ' αἰτ., διέρχομαι διὰ μέσου ἢ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, χώρην Ἡρόδ. 4. 9· τὸ πᾶν γὰρ ἐπεξελθεῖν διζήμενον ὁ αὐτὸς 7. 166. **2)** φέρω εἰς πέρας, ἐκτελῶ, ἔργῳ τι Θουκ. 1. 120· πᾶν ἐπεξέρχομαι, δοκιμάζω πᾶν μέσον, 5. 100 (καὶ οὕτως ἀναγνωστέον ἐν 1. 70 ἀντὶ ἐξέλθωσι)· τὴν νίκην Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 91· ἐπ. τι εἰς τέλος Λουκ. Ζεὺς Τραγῳδ. 17. **3)** συζητῶ, διηγοῦμαι ἢ ἐξετάζω μετ' ἀκριβείας ἢ ἐντελῶς, Λατ. orationе persequi, οὐδ' εἰ πάντ' ἐπεξέλθοις σκοπῶν Σοφ. Ἀποσπ. 659, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 870, Θουκ. 3. 67, Πλάτ. Νόμ. 672A· ἀκριβείᾳ περὶ ἑκάστου ἐπ. Θουκ. 1. 22· δι' ὀλίγων Πλάτ. Νόμοι 778C.

ἐπεξέτασις, εως, ἡ, νέα ἐξέτασις ἢ ἐπιθεώρησις, ἐπεξέτασιν τοῦ στρατεύματος ἐποιήσαντο Θουκ. 6. 42.

ἐπεξευρίσκω, προσέτι ἐφευρίσκω, Ἡρόδ. 2. 160. **II.** προσέτι, ἀνακαλύπτω, πολεμικὰς χρείας, τάς τε ἄλλας καὶ τὰς νῦν ἐπεξευρημένας Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 11, 11.

ἐπεξηγέομαι, Ἀποθ., διηγοῦμαί τι μετ' ἄλλον ἢ ἀναπτύσσω αὐτὸ ἔτι πλέον, Πλουτ. Ἀρτοξ. 8, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 714· ἴδε **ἐπεξηγητέον**. **2)** ἑρμηνεύω, «ἐπεξηγεῖται δὲ τὸ μετοκλάζει διὰ τοῦ: ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἴζει» Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 281, Τζέτζ. Προοίμ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. σ. 12, ἔκδ. Gaisf.

ἐπεξηγηματικός, ἡ, **όν**, κατάλληλος ἢ χρήσιμος πρὸς ἐπεξήγησιν, Σχόλ. εἰς Πλάτ.

ἐπεξήγησις, εως, ἡ, «ἐπεξήγησίς ἐστιν ἀσαφοῦς λόγου ἢ λέξεως σαφηνισμός» Γεωργ. Χοιροβοσκ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 8. σ. 819. **2)** νέα ἢ λεπτομερὴς ἐξήγησις, Ἀριστόβ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. I. 893A, B, Κορνοῦτ. π. Θ. Φύσ. 9.

ἐπεξηγητέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπεξηγοῦμαι**, δεῖ ἐπεξηγεῖσθαι, Κλήμ. Ἀλ. I. 292A.

ἐπεξῆς, Ἰων. ἀντὶ **ἐφεξῆς**.

ἐπεξιακχάζω, ἀλαλάζω ἐπί τινι, ἀλώσιμον παιᾶν' ἐπεξιακχάσας, «ἐπαλαλάξας ... παιᾶνα ἐπινίκιον, τουτέστι τὸν ἐν τῇ ἁλώσει τῶν Θηβῶν. Ἴακχος δὲ ἔστιν ὕμνος» κτλ. (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Θήβ. 635.

ἐπεξόδιος, ον, ὁ ἐπ' ἐξόδῳ στρατοῦ ἢ ἐκστρατείᾳ γινόμενος: **ἐπεξόδια** (ἐξυπ. ἱερά), τά, θυσίαι τελούμεναι πρὸ τῆς πορείας στρατεύματος, διάφ. γραφ. ἐν Ξεν. Ἀν. 6. 5, 2· ἐθύετο ἐπεξόδια ἀντὶ ἐπ' ἐξόδῳ.

ἐπέξοδος, ἡ, ἔξοδος ἢ πορεία ἐναντίον ἐχθροῦ, πρός τινα Θουκ. 5. 8. **II.** ἐκδίκησις, τιμωρία, Φίλων 2. 314.

ἐπεξοτωνίζομαι, οἰωνίζομαι, οἰωνοσκοπῶ ἐκ νέου, Γαλην. 8. 471.

ἐπεξορύσσω, ἐξορύσσω, Ἐπιγρ. Τροιζῆνος, L. et F. 157a.

ἐπεξουσιάζειν, ἔχειν ἐξουσίαν ἐπί τινος, Ἐπιγρ. Σπάρτης τοῦ 1027 μ. Χ. CIG. 8704.

ἐπέοικε, ἁρμόζει, «ταιριάζει», μετὰ δοτ. προσώπου, ὅστις οἵ τ' ἐπέοικε, «ὅστις ἄξιος αὐτοῦ ἐστι» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. I. 392: — ἀλλαχοῦ ἀπροσώπως, μετὰ δοτ. προσωπ. καὶ ἀπαρ., σφῶϊν μέν τ' ἐπέοικε .. ἐστάμεν, πρέπει, ἁρμόζει, Ἰλ. Δ. 341· νέῳ δέ τε πάντ' ἐπέοικε ἀρηϊκταμένῳ ... κεῖσθαι, «τῷ δέ γε νέῳ πάντα καθήκει πολέμῳ ἀναιρεθέντι» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Χ. 71, πρβλ. Πινδ. Ν. 7. 140: — μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε .. ταῦτ' ἐπαείρειν Ἰλ. Α. 126· ὄντ' ἐπέοικε βουλὰς βου-

λεύειν Κ.146: — μετ' ἀπαρ. μόνον, ἀποδώσομαι ὅσσ' ἐπέοικε [ἀποδόσθαι] Ἰλ. Ω. 595· οὔτ' οὖν ἐσθῆτος δευήσεαι οὔτε τευ ἄλλου, ὧν ἐπέοιχ' ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα [μὴ δεηθῆναι], (ἐκτὸς ἂν ἀντὶ τοῦ ἀντιάσαντα ἀναγνώσωμεν ἀντιάσασθαι, πρβλ.Ἰλ. Ω. 62),Ὀδ. Ζ. 193:—μετοχ. πληθ. **ἐπεικότα**, κατάλληλα, ἁρμόζοντα, τινι Αἰσχύλ. Χο. 669. (Ἀπανταχοῦ τῆς Ἰλιάδος πρὸ τοῦ **ἐπέοικε** ὑπάρχει ἔκθλιψις, πλὴν ἐν Α. 126· καὶ ἐπειδὴ τὸ τελευταῖον φωνῆεν τῆς προθ. **ἐπὶ** δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ πάθῃ ἔκθλιψιν πρὸ τοῦ **ἔοικε**, ὅπερ κατ' ἀρχὰς εἶχεν ὡς πρῶτον γράμμα σύμφωνον (ἴδε τὴν λέξιν), ὁ Ahrens (ἐν Zeitsch. f. Alt. 1836, σ. 818) προτείνει νὰ ἀπαλειφθῇ ὅλως δι' ὅλου ὁ τύπος οὗτος ἐκ τοῦ Ὁμήρου καὶ νὰ ἀναγνώσωμεν, **οἵ τε ἔοικε, μέν τε ἔοικε, πάντα ἔοικε, οὐχὶ ἔοικε**, κτλ.).

ἐπέπιθμεν, Ἐπικ. συγκεκομμένον ἀντὶ τοῦ **ἐπεποίθαμεν**, **ἐπεποίθει**, ἴδε **πείθω**.

ἐπέπλως, ἴδε **ἐπιπλέω**.

ἐπεπόνθει, ἴδε **πάσχω**.

ἐπέπτᾰρε, ἴδε **ἐπιπταίρω**.

ἐπέπτᾰτο, ἴδε **ἐπιπέτομαι**.

ἐπέπω, Ἰων. ἀντὶ **ἐφέπω**.

ἐπέραστος, ον, (ἐράω) ἀξιέραστος, Λουκ. Τίμ.17, Εἰκόνες 10. **II.** λίαν ἀγαπητὸς ἢ ἀγαπώμενος, Ἰω. Χρυσ.: πρβλ. **ἐπήρατος**.—Κατὰ Συνίδ. «ἐπέραστος, ἐράσμιος».

ἐπεργάζομαι, ἐργάζομαι, καλλιεργῶ παρανόμως γῆν μὴ ἀνήκουσαν εἰς ἐμέ, ὃς δ' ἂν ἐπεργάζηται τὰ τοῦ γείτονος ὑπερβαίνων τοὺς ὅρους, κτλ., Πλάτ. Νόμοι 843C. **2)** ἰδίως ἐπὶ ἱεροῦ ἐδάφους, οἷον τὸ Κρισαῖον, Αἰσχίν. 69. 28, πρβλ. Λυσ. 110. 25· ἀποτινέτω δὲ ὅτις κα ληφθῇ ἐπιεργαζόμενος.. στατῆρας Ἐπιγραφ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ.Ἐπιγρ. 1688. 16, ἴδε τὴν λέξιν **ἐπεργασία**. **3)** καθόλου, γεωργῶ, καλλιεργῶ, διάφ. γρ. ἐν Λουκ. Τίμ. (37) ἀντὶ **ἐργάζομαι**. **II.** πρκμ. ἐπὶ παθ. σημασ., ἐπείργασται δὲ τῷ χαλκῷ πολλὰ .. τῶν ἄθλων Ἡρακλέους, εἶναι ἐγκεκολαμμένα ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ, κτλ., Παυσ. 3.17, 3, πρβλ. 8. 31, 1.

ἐπεργᾰσία, ἡ, καλλιέργεια ξένων ἀγρῶν, κατάληψις ἱεροῦ ἐδάφους (πρβλ. **ἐπεργάζομαι**), τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς Θουκ. 1. 139, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 843C. **II.** τὸ δικαίωμα τοῦ ἀμοιβαίως καλλιεργεῖν καὶ καρποῦσθαι τοὺς ἀγροὺς ἀλλήλων, Ξεν. Κύρ. 3. 2, 23· πρβλ. **ἐπιγαμία**.

ἐπεργαστικός, ή, όν, συντελεστικός, ἐπεργαστικὸν εἰς ἔρωτα Ἀνθ. Π. 5.178 ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

ἐπέργιον, τό, =τὸ **πάρεργον**, Ἀποστολ. Διαταγ. 2. 61.

ἔπεργος, ον, (ἔργον) δραστήριος, ἀσχολούμενος εἴς τι, εἴς τι Συλλ.Ἐπιγρ. 2930.13.

ἐπερεθίζω, διεγείρω, παρορμῶ, παρακινῶ, Πλουτ. Εὐμέν. 11· τὴν πηκτίδα μουσοπόλοις χερσὶν ἐπηρέθισα, ἐπέψαυσα, τὴν ἔκαμα νὰ παίζῃ, Ἀνθ. Π. 9. 270.

ἐπερεθισμός, ὁ, ἐρεθισμός, διέγερσις, Πλούτ. 2. 908E.

ἐπερείδω: μέλλ. **-ερείσω**, ὤθω, ἐλαύνω τι εἴς τι, ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη [ἔγχος].. νείατον ἐς κενεῶνα Ἰλ. Ε. 856, πρβλ. Ρ. 48· δεύτερος αὖτ' Αἴας πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας ἦκ' ἐπιδινήσας, ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον, ἔβαλε δὲ μεγάλην δύναμιν, Η. 269,Ὀδ. Ι. 538·— κλείω καλῶς (θύραν), ἐπίστατο .. ἣ μὲν ἀνωΐξαι κείνου (τοῦ δουρείου ἵππου) πτύχας, ἠδ' ἐπερεῖσαι Κόϊντ. Σμ. 12. 331· στηρίζω ἐπάνω εἴς τι, ἐπακκουμβῶ, νέουσι δὲ (αἱ ἔλαφοι) κατὰ στοῖχον, καὶ ἀλλήλων ἔχονται, τὰ γένεια αἱ ἐπόμεναι τῶν προηγουμένων τῇ ὀσφύϊ ἐπερείδουσαι Αἰλ. π. Ζ. 5. 56·— μεταφ., ἐπ. τὴν διάνοιάν τινι, προσέχειν εἴς τι, Πλούτ. 2. 392A· ἐπ. τῷ φιλεῖν ἑμαυτόν, παραδίδομαι εἰς .., αὐτόθι 463C· ἐπ. τὴν φάλαγγά τινι, ἐπιφέρειν ἅπασαν τὴν ὁρμὴν τῆς φάλαγγος κατά τινος, ὁ αὐτ. ἐν βίῳ Φλαμιν. 8, πρβλ. τοῦ αὐτοῦ βίον Πύρρ. 21.— Μέσ., λαίφη προτόνοις ἐπερειδομένας, «ἐπερειδούσας τὰ ἄρμενα ἐν σχοινίοις» (Σχόλ.), Εὐρ. Ἐκ. 114.— Παθ., στηρίζομαι, ἀκκουμβῶ ἐπάνω εἴς τι, κἄτα ταῖς βακτηρίαις ἐπερειδόμεναι βαδίζετ' Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 277, πρβλ. Πλάτ. Νόμ.789E· μεταφ., στηρίζομαι, πέποιθα εἴς τι, ἔχω τὰς ἐλπίδας μου εἰς αὐτό, ἡμετέρῃ δ' ἐπερείδεται Ἑλλὰς ἐφορμῇ Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 204· ἀπολ., ἀνθίστασθαι μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεώς μου,Ἀριστοφ. Βάτρ.1102. **II.** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ἐπερείδειν τῇ χειρί, πιέζειν ἰσχυρῶς, Ἱππ. περὶ Ἄρθρ.788.

ἐπέρεισις, εως, ἡ, ἔρεισις, στήριξις ἐπί τινος, ὅταν ἓν πρᾶγμα κ νούμενον ἐρείδηται ἐπὶ ἄλλου, ταῖς τῶν ὀδόντων ἐπερείσεσι Διοσκ. 5. 88, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 51, Κλήμ. Ἀλ. 821· — οὕτως, **ἐπερεισμός**, ὁ, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 50·— **ἐπέρεισμα**, τό, μέρος εἰς ὃ νὰ ἐπερεισθῇ τι, ἐπακκούμβημα, καταφύγιον, οἷον ἐνδιαιτήματα τῶν μητροπολιτῶν καὶ ἐπισκόπων ἐπερείσματα Ἰωάνν. Πατρ. Κων)πόλεως παρὰ Bandin. Catal. Bibl. Med. τ.1. σ.76B.

ἐπερέομαι, Ἰων. ἀντὶ **ἐπείρομαι**, Λουκ. π. Συρ. Θεοῦ 36.

ἐπερεύγομαι, Παθ., ἐρεύγομαι ἐπί τι, ἐπὶ ποταμῶν, ἐκβάλλω, χύνομαι, ἐπερεύγεται ἀκτὰς Ὠκεανοῦ Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 631, πρβλ. Διον. Π. 95.

ἐπερέφω: μέλλ. **-ψω**, στεγάζω, σκεπάζω, ἐπιθέτω ὀροφὴν ἢ κοσμῶ, εἴποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα, «ὠρόφωσα, ἐστεφάνωσα» (Σχόλ.),Ἰλ. Α. 39· πρβλ. **ἐρέφω**.

ἐπέρομαι, ἴδε **ἐπείρομαι**.

ἔπερος, ὁ, κριός, ἔπεροι καὶ ὀρνίθαδες ἐρίων ἀτέλεες Ἐπιγρ. Αἰολ. (Αἰγ.) Et. Gr. IV. σ. 268 = Hoffmann, GD. II. 155a.

ἐπερρώσαντο, ἴδε **ἐπιρρώομαι**.

ἐπερυθριάω: μέλλ. **-άσω** [ᾰ], ἐρυθριῶ ἐπί τινι, τοῖς ἰδίοις παίσμασιν ἐπερυθριᾶν Κύριλλ.Ἀλεξ. εἰς Μιχ. 2, σ. 309, κλ.

ἐπερύω, Ἰων. **-ερύω**: μέλλ. **-ύσω** [ῠ], ἕλκω, σύρω πρὸς ἑαυτόν, θύργη δ' ἐπέρυσσε κορώνη, «ἐφειλκύσατο, ἐπεσπάσατο» (Σχόλ.), Ὀδ. Α. 441· ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες, ἀναβιβάσαντες, «στήσαντες» (Σχόλ.), δηλ. ἐπὶ τοῦ τύμβου, Μ.14· ἐπειρύσσασα παρειὰς κύσσε ποτισχομένη, «περιλαβοῦσα καὶ ἅπτομένη» (Σχόλ.),Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 149.— Μέσ., σύρω τι ἐπάνω μου καὶ σκεπάζομαι, ἐπειρυσάμενον δὲ τὴν λεοντῆν κατυπνῶσαι, περὶ τοῦ Ἡρακλέους,Ἡρόδ. 4. 8.

ἐπέρχομαι: παρατατ. **ἐπηρχόμην** Θουκ. 4. 120 (ἴδε **ἔρχομαι**), ἀλλ' ὁ Ἀττικὸς παρατατ. εἶναι **ἐπήειν** καὶ ὁ μέλλων **ἔπειμι** (εἰμί): Ἀποθ. μετ' ἐνεργ. ἀορ. **ἐπῆλθον**, καὶ Ἐπικ. **-ήλυθον**, πρκμ. **-ελήλυθα**: **I.** ἔρχομαι ἐπί τι: **1)** ἐπὶ προσώπων ἢ ζώων, ἔρχομαι πλησίον, πλησιάζω, μετὰ δοτ., ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε Ἰλ. Μ. 200, κτλ.· ἰδίως, ἔρχομαι αἴφνης πρός τινα, εἶλον ἐπελθόντες Ὀδ. Τ. 155,Ἡρόδ. 6. 95: — μετ' αἰτ., ἐπ. πόλιν Εὐρ.Ἡρ. Μαιν. 593: — ἔρχομαι πρός τινα ὅπως λάθω συμβουλὴν παρ' αὐτοῦ, Λατ. adire aliquem, μάντεις δ' ἐπῆλθες ἐμπύρων τ' εἴδες φλόγα; Εὐρ.Ἱκέτ.155· τίνα μοῦσαν ἐπέλθω; Ἑλ. 165, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 772D· μετὰ προθ., ἔρχομαι, φθάνω εἰς μέρος τι, ἕως ἐπῆλθεν ἐς ποταμὸν Ὀδ. Π. 280, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 437· μεταφ., ἐπ. ἐς λόγου στάσιν ὁ αὐτ. ἐν Τρ.1180· ἐπ. ἐς πόλεμον, Λατ. inire bellum, Θουκ. 3. 47· ἐπ. ἐνθάδε καὶ ὁπόσε Ἰλ. Ω. 651,Ὀδ. Ξ.139. **6)** συχνάκις ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ὑπάγω ἢ ἔρχομαι ἐναντίον τινός, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, παρ' Ὅμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπολ.· μετὰ δοτ., Ἰλ. Υ. 91, Εὐρ. Βάκχ. 736, Θουκ. 6. 34· σπανίως μετ' αἰτιατ., τιμήδην αὐχέν' ἐπῆλθε, ὅσον ἐπιτεμεῖν καὶ οὐκ εἰς βάθος τρῶσαι ἦλθεν ἐπὶ τὸν αὐχένα τὸ ἔγχος, Ἰλ. Η. 262· τήν τε τῶν πέλας αὐτοὶ ἐπελθόντες, ὅταν εἰσβάλωμεν εἰς τὴν γῆν τῶν γειτόνων μας, Θουκ. 2. 39: — ἐντεῦθεν, ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω διά τι, ταῦτα μέν σε πρῶτ' ἐπῆλθεν Εὐρ. Ι. Α. 349, πρβλ.Ἀνδρ. 688 (ἀλλ' ἐν Ἀνδρ. 735, **ἐπεξελθεῖν**). **γ)** προβαίνω, παρουσιάζομαι ὅπως ὁμιλήσω, σὰς δ' ἐπῆλθε σύγγονος, ἔλεξε δ' ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 391, Θουκ.1. 91, 119, Πλάτ. Νόμ. 850C· ὡσαύτως, ἐπ. ἐπὶ τὸν δῆμον, ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους Ἡρόδ. 5. 97., 9. 7· ἐπὶ τὸ κοινὸν Θουκ. 1. 90. **2)** ἐπὶ γεγονότων, κλπ., ἔρχομαι ἐπί τινα, καταλαμβάνω τινά, ἰδίως, ἔρχομαι αἰφνιδίως, μετ' αἰτ., τόσσα μιν ὀρμαίνουσαν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος Ὀδ. Δ. 793, κτλ., πρβλ.Ἡρόδ. 2.141· ἔρως γάρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται Σοφ.Ἀποσπ. 607· μετὰ δοτ., τοῖσιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος Ὀδ. Μ. 311, πρβλ. Ε. 472· οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν Λ. 200· βροτοῖσιν .. ὅταν κλύδων κακῶν ἐπέλθῃ Αἰσχύλ. Πέρσ. 600, πρβλ. Ἀγ. 1256· ἐπῆλθέ μοι πάθος Πλάτ. Νόμ. 811C, κτλ. **6)** μετὰ δοτ. προσώπου, ὡς τὸ νῦν 'μοῦ ἔρχεται', ἐπέρχεταί μοι, ἤτοι μετ' ὀνομ., ἵμερος ἐπῆλθέ μοι ἐπείρεσθαι Ἡρόδ.1. 30· ὅ τι ἂν ἐπέλθῃ, Λατ. quicquid in buccam venerit, Ἰσοκρ. 238A, ἢ ἀπροσώπως μετ' ἀπαρ., καὶ οἱ ἐπῆλθε πταρεῖν Ἡρόδ. 6. 107, πρβλ. Σοφ. Τρ. 135, Πλάτ. Γοργ. 485E, κτλ.· ὡσαύτως, τοιοῦτόν τι λέγειν πρὸς ἑαυτὸν ἐπέρχεται ὁ αὐτ. ἐν Φαίδ. 88C· πρβλ. **ἔπειμι** I. 2. 6, **εἰσέρχομαι** V. 2. **II.** ἐπὶ χρόνου, ἔρχομαι, ἐπανέρχομαι, ἐπήλυθον ὥραι Ὀδ. Β. 107, κτλ.·— ὡσαύτως, ἔρχομαι, πλησιάζω, νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε Ξ. 457, πρβλ. Θέογν. 528, 728, Πινδ. Ο, 10 (11). 9· τὸ πάρος τότ' ἐπερχόμενον, καὶ τὸ ἐρχόμενον, δηλ. τὸ μέλλον, Αἰσχύλ. Πρ. 98. **2)** ἐπὶ δευτέρας γυναικός, ἔρχομαι μετὰ τὴν πρώτην, ἡ ἐσύστερον ἐπελθοῦσα γυνὴ τίκτει, κτλ.,Ἡρόδ. 5. 41. **III.** διέρχομαι ἐκτασίν τινα, ἐπισκέπτομαι τόπον τινά, Λατ. obire, μετ' αἰτιατ., πολλὴν γαῖαν Ὀδ. Δ. 268· οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐπέρχεται Η. 27· πολλὰ δὲτ' ἄγκε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν Ἰλ. Σ. 321, πρβλ.Ὀδ. Ξ.139,Ἡρόδ. 1. 30: — ἐπὶ ποταμοῦ, ὁ Νεῖλος ἐπέρχεται τὸ Δέλτα, κατακλύζει αὐτό, Ἡρόδ. 2. 19, πρβλ. Αἰσχύλ.Ἱκέτ. 560, Θουκ. 3. 89: — οὕτω παρ' Ἀττ., εἰσέρχομαι, προχωρῶ ἐντός, ἐπισκέπτομαι, ἐπελθόντοιν δόμοις Σοφ. Ἠλ. 1297· ναοὺς χοροῖς .. ἐπέλθωμεν Ἀντ. 153· ἐπισκέπτομαι μέρος τι πρὸς ἀναζήτησίν τινος, πύλας φύλακάς τ' ἐπῆλθον σὸν δέμας θηρώμενος Εὐρ. Φοίν. 699· οὕτω, τὰς ξυνωμοσίας ἐπελθών, ἐπισκεψάμενος τὰς ἑταιρείας τῶν πολιτῶν, Θουκ. 8. 54·— ὡσαύτως, περιπατῶ ἐπάνω εἴς τι, κρύσταλλός τε γὰρ ἐπεπήγει

οὐ βέβαιος ἐν αὐτῇ (δηλ. τῇ τάφρῳ) ὥστ' ἐπελθεῖν ὁ αὐτ. 3. 23. **2)** πραγματεύομαι, ἐξετάζω τι μετ' ἀκριβείας, συζητῶ, διηγοῦμαι, ὡς τὸ **διέρχομαι**, μετ' αἰτ., Ἡσ.Ἀποσπ. 14. 4, Εὐρ. Ἀνδρ. 688, Ἀριστοφ. Ἱππ. 618· ὡσαύτως, ἐπ. περί τινος Ἀριστ. Φυσ.1.7,1 κ. ἀλλ.· πειρατέον ἐπελθεῖν τίνες φθοραὶ καὶ τίνες σωτηρίαι τῶν πολιτῶν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 4. 2, 6· πῶς δεῖ .. **ἐπέλθωμεν** συντόμως αὐτόθι 6.1, 6. **3)** διαπράττομαι, κατορθώνω, τοσάδε ἐπῆλθον πολέμῳ, «διεπράξαντο» (Δούκας), Θουκ.1. 97. **IV.** ἀκολουθῶ τοῖς βήμασί τινος, μιμοῦμαι αὐτόν, πάτρῳ τε ἐπερχόμενος ἀγλαΐαν ἔδειε Πινδ. Π. 6.46.

ἐπερωτάω, Ἰων. **ἐπειρ-**: — συμβουλεύομαι, ἐρωτῶ, μετ' αἰτ. προσ., τὸ χρηστήριον, τὸν θεὸν Ἡρόδ.1. 53, Θουκ.1.118, κλ.· τινα περί τινος Ἡρόδ.1. 32, πρβλ. Δημ.1072.12:— Παθ., ἐρωτῶμαι, Θουκ. 5. 45, Πλάτ. Σοφ. 250Δ. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἐρωτῶ τι, ταῦτα ἐπειρώτα Ἡρόδ. 1. 30, 55 κ. ἀλλ., Ἀντιφῶν 112. 30, Πλάτ. Πρωτ. 329Δ, κτλ.·— ἀλλ' ὡσαύτως, ἐρωτῶ περί τινος, Ἡρόδ.7.100· ἐπ. ὅ τι χρὴ ποιεῖν Ξεν. Οἰκ. 5.19:— Παθ., τὸ ἐπερωτηθέν, ἡ γενομένη ἐρώτησις, ἢ τὸ περὶ οὗ ἐγένετο ἐρώτησις, τὸ δ' ἐπερωτηθέν, ὦ Θεαίτητε, οὐ τοῦτο ἦν Πλάτ. Θεαίτ.146Ε. **3)** μετ' αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., ἐπ. τοὺς προφήτας τὸ αἴτιον Ἡρόδ. 9. 33, πρβλ. Αἰσχίν. 11. 33. **4)** ἀπολ., θέτω, προβάλλω ἐρώτησιν, Δημ. 596.7.

ἐπερώτημα, Ἰων. **ἐπειρ-**, τό, ἐρώτημα, Ἡρόδ. 6. 67, Θουκ. 3. 53, 68. **2)** συμβόλαιον, συμφωνητικόν, ἐκ τῶν συμφώνων, ἤτοι ἐπερωτημάτων Ἰουστινιαν. Κῶδ. 8.10, 12, § γ'.

ἐπερωτηματικῶς, Ἐπίρρ., μετ' ἐρωτηματικοῦ, Κυρίλλ. Κατήχ. σ. 301. 23.

ἐπερώτησις, Ἰων. **ἐπειρ-, εως**, ἡ, ἐρώτησις, Ἡρόδ. 6. 67· μετὰ τὴν ἐπειρώτησιν τῶν χρησμῶν Ἡρόδ. 9. 44· ἐν τῷ πληθ., Θουκ. 4. 38. **2)** ἡ δι' ἐπερωτήσεως ἀποτεινομένης εἰς τοὺς συμβαλλομένους γινομένη ὁμολογία, ἤτοι συμβόλαιον, συμφωνία, Λατινισμός, ὡς τὸ Λατ. stipulatio. Ἰουστινιαν. Κῶδ. 1. 17, 3, §§ ε', γ', 8. 10, 12, § α' Νεαραί, 97.1, Ψελλ. 927Α.

ἐπερωτητής, ὁ, ὁ ἐπερωτῶν, Γλωσσ.

ἔπεσα, σπάνιος ἀόρ. α' τοῦ **πίπτω**, ὃ ἴδε.

ἔπεσαν, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐπῆσαν**, γ' πληθ. τοῦ παρατ. τοῦ **ἔπειμι**.

ἐπεσβαίνω, = **ἐπεισβαίνω**.

ἐπεσβολέω, βάλλω ἔπεσι, προσβάλλω διὰ λόγων, λοιδορῶ, κακολογῶ, ὑβρίζω, ἐπεσβολήσας λυγρὰ Λυκόφρ. 130, Μάξιμ. π. Καταρχ. 101.

ἐπεσβολία, ἡ, τὸ ἔπεσι βάλλειν, λοιδορία, βλασφημία, ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν, «τὰς περὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ (τοῦ Τηλεμάχου δηλ.) φλυαρίας καὶ λοιδορίας διεξιέναι» (Σχόλ.), Ὀδ. Δ.159· ἐπὶ τῶν ἰάμβων τοῦ Ἀρχιλόχου (πρβλ. τὸ ἑπόμ.), Ἀνθ. Π. 9.185, πρβλ.7.70.

ἐπεσ-βόλος, ον, (ἔπος, βάλλω), ὁ ἔπεσιν, ὡς βέλεσι, βάλλων, φλύαρος, αὐθάδης, λοίδορος, λωβητῆρα ἐπεσβόλον, περὶ τοῦ Θερσίτου, Ἰλ. Β. 275· κερτομίη καὶ νεῖκος ἐπεσβόλον Ἀπολλ.Ρόδ. Δ.1727· ἐπὶ χλευαστικῶν ποιημάτων ἢ σίλλων, Ἀνθ. Π. 4. 3, περὶ τὸ τέλος.

ἐπεσθίω: μέλλ. **ἐπέδομαι**: ἀορ. ἀπαρ. **ἐπιφαγεῖν**:— ἐσθίω, τρώγω τι μετά τι ἢ σὺν αὐτῷ (πρβλ. **ἐπὶ** Β. I. 1. ὃ, καὶ ἴδε ἐπιπίνω, κρέασι βοείοις χλωρὰ σὺκ' ἐπήσθιεν Εὐρ.Ἀποσπ. 899, πρβλ. Ξεν.Ἀπομν. 3. 14. 3. **2)** ἐσθίω τι μετὰ τὴν βρῶσιν ἄλλου ὡς ἀντίδοτον, ἡ δὲ χελώνη ὅταν ἔχεως φάγῃ ἐπεσθίει τὴν ὁρίγανον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 6, πρβλ. Τρόχιλον παρὰ Στοβ. 541, ἐν τέλει. **II.** κατατρώγω, ἅπαντ' ἐπήσθιεν Ἀριστοφ. Πλ. 1005, πρβλ. Εὔπολ. καὶ Τηλεκλείδ. παρ' Ἀθην. 170D· πρβλ. **ἐπιφαγεῖν**.

ἐπέσθω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐπεσθίω**, Ἐπίχ. 23 Ahr., Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 6, Καλλ.Ἐπιγρ. 50.

ἐπεσκεμμένως, Ἐπίρρ., μετὰ περισκέψεως, συνετῶς, Βασίλ. Μέγ. τ. 2, σ. 552Ε.

ἐπεσκιασμένως, Ἐπίρρ., σκοτεινῶς, ἀμαυρῶς, ἀσαφῶς, Ἰω. Χρυσ. τ. 4. σ. 163. 12, κλ.

ἐπέσπον, ἀόρ. τοῦ **ἐφέπω**.

ἐπέσσεται, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **ἐπέσεται**, γ' ἑν. μέλλ. τοῦ **ἔπειμι εἰμί**, ὑπάρχω).

ἐπέσσευεν, ἐπεσσεύοντο, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐπισεύω**.

ἐπεσσῠμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., μεθ' ὁρμῆς, ὁρμητικῶς, Κόϊντ. Σμ. 3. 443.

ἐπέσσῠται, ἐπέσσῠτο, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐπισεύω**.

ἐπεστεώς, Ἰων. μετοχ. πρκμ. τοῦ **ἐφίστημι**.

ἐπεσφέρω, = **ἐπεισφέρω**.

ἐπεσχάριος, ον, (**ἐσχάρα**) ὁ ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, Ἀνθ. Π.7. 648.

ἐπέσχον, -εσχόμην, ἀόρ. β' ἐνεργ. καὶ μέσ. τοῦ **ἐπέχω**.

ἐπετειό-καρπος, ον, ὁ κατ' ἔτος φέρων καρπόν, ὅσα ὀλ ἐπετειόκαρπα καὶ ὅσα διετίζει Θεόφρ. περὶ Φυτ.Ἱστ.1. 2, 2.

ἐπετειό-καυλος, ον, ὁ κατ' ἔτος ἀλλάσσων καυλόν, Θεόφρ. π. Φυτ.Ἱστ. 6. 2, 8.

ἐπέτειος, Δωρ. γεν. πληθ. **ἐπετειᾶν** Αἰσχύλ.Ἀγ.1016, Ἰων. ὁστ. **ἐπετείησι** Ἡρόδ. 6. 105 (διάφ. γραφ. **-είοισι**), ἀλλὰ ἐπέτειος ὡς θηλ. παρὰ τῷ αὐτῷ 2. 92., 3. 89, Πλάτ. Νόμ. 955D, Ἀριστ., κλπ., καὶ ἐν τῷ τύπῳ **ἐπέτεος**, Ἡρόδ. 3. 89: — κατ' ἔτος γινόμενος, θυσίαι ὁ αὐτ. 6.105· ὁ ἐπ. καρπὸς ὁ αὐτ. 8.108· ὁ ἐπ. φόρος, τὸ κατ' ἔτος ἐκ τῶν φόρων εἰσόδημα, ὁ αὐτ. 5. 49, πρβλ. 3. 89· ὡσαύτως **ἐπέτεια**, τά, Ἐπιγραφ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 138 - 154: — ἐπέτειοι νόσοι, κατ' ἔτος ἐπανερχόμεναι, Πλάτ. Νόμ. 405C:—μεταφ., ἐπέτειοι τὴν φύσιν, εὐμετάβολοι ὡς αἱ ὧραι τοῦ ἔτους ἢ κατ' ἄλλους ὡς τὰ διαβατικὰ πτηνά, Ἀριστοφ. Ἱππ. 518. **2)** ἐπὶ ἓν ἔτος διαρκῶν, ἐτήσιος, βύβλον τὴν ἐπ. γενομένην Ἡρόδ. 2. 92· τὸ ὕδωρ τὸ ἐπ., ὁ ὁ ἥλιος καθ' ἕκαστον ἔτος ἀπορροφεῖ, ὁ αὐτ. 2. 25· ἐπέτεια γὰρ τὰ πολλὰ τῶν ἐντόμων Ἀριστ. περὶ Μακροβιότ. 4.1· φυτὰ ἐπ. αὐτόθι· αἱ ἐπ. μέλιτται ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 42· ἐπ. ψηφίσματα Δημ. 651.16· τὰ κατὰ τὰς ἀρχὰς Πολύβ. 6. 46, 4.

ἐπετειοφορέω, φέρω καρπὸν καθ' ἕκαστον ἔτος, Θεόφρ. π.Φυτ. Αἰτ.1. 20, 3.

ἐπετειο-φόρος, ον, ὁ φέρων καρπὸν καθ' ἕκαστον ἔτος, αὐτόθι.

ἐπετειό-φυλλος, ον, ὁ κατ' ἔτος ἀποβάλλων τὰ φύλλα αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν τῷ π.Φυτ.Ἱστ.7.11, 3.

ἐπέτεος, Ἰων. ἀντὶ **ἐπέτειος**.

ἐπετηδευμένως (οὕτως ἀντὶ **ἐπιτετηδευμένως**), Ἐπίρρ. μετ' ἐπιτηδεύσεως, Σχόλ. εἰς Κλίμ. σ. 249. 18.

ἐπέτης, Δωρ. **-ας**, ὁ, (ἔπομαι) ἀκόλουθος, ὑπηρέτης, θεράπων, Πινδ. Π. 5 ἐν ἀρχῇ: — θηλ. **ἐπέτις, ιδος**, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 666.

ἐπετήσιος, ον, ὁ καθ' ὅλον τὸ ἔτος διαρκῶν, διηνεκής, καρπὸς Ὀδ. Η.118· τελεσφορίην ἐπετήσιον Καλλ.Ἀπόλλ.77· ἐγχρονίσας ἐπετήσιον, ἐπὶ ἓν ἔτος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2569. 8.—Πρβλ. Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. 336.

ἐπετίνη, ἡ, εἶδος φυτοῦ ἐκ τῶν ποιωδῶν, Θεοφρ. π.Φυτ.Ἱ.7. 8,1.

ἔπετον, Αἰολ. ἀόρ. τοῦ **πίπτω**, Ἀλκαῖος ἐν Ἀνεκδ. Κραμήρου τ.1.144, 6.

ἐπέτοσσε, Δωρ. ἀόρ. ἄνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει = **ἐπέτυχε**, Πινδ. Π. 4. 43: ὡσαύτως ἐν τῇ μετοχ., ἑκατόμβας ἐπιτόσσαις θεῷ ῥέζοντας, «καταλαβὼν αὐτοὺς θυσίας τῷ θεῷ τελοῦντας» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. Π.10. 52.—Πρβλ. **τόσσας**.

ἔπευ, Ἰων. παρατ. τοῦ **ἕπομαι**, ἀλλ' ἔπευ Ὁμ.Ἰλ. Κ.146, κ. ἀλλ.

ἐπεύᾰδε, Ἐπικ. ἀόρ. β' τοῦ **ἐφανδάνω**, Μουσαῖος 180.

ἐπευάζω, προσφωνῶ, ἐπευάζουσα ἄνακτα Ὀρφ. Ὕμν. 79. 9· ἐπιχαίρω, ἐπευάζουσαι ἀνάγκαις, περὶ τῶν Εὐμενίδων, αὐτόθι 69. 6.

ἐπευδοκέω, συγκατανεύω, παραδέχομαι, ἐγκρίνω, ἐπευδοκεῖ τῇ ἐπανελεύσει Νικήτ.Ἀλέξ. σ.157D, κλ.

ἐπευθῡμέω, εὐθυμῶ ἐπί τινι, ἵνα .. οἷς ἐπίστευσαν ὅρκοις ἐπευθυμήσωσι Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. ΙΗ', 6).

ἐπευθύνω, ὁδηγῶ εἴς τι σημεῖον, Ξεν. Κυν. 5. 32· διέπω, διοικῶ, ἠδὲ νομίσματα πύργινα πάντ' ἐπεύθυνον (ἠδὲ πολίσματα πύργινα πάντ' ἐπέρθομεν, Keiper, Pallis) Αἰσχύλ. Πέρσ. 860· ἐπευθύνειν τὰ κοινά, διάφ. γραφ. ἐν Αἰσχίν.76.13, ἀντὶ ἀπευθύνειν, ἴδε **ἀπευθύνω** I. 2.

ἐπευθύς, Ἐπίρρ. = **εὐθέως**, Ἰωσήπου Ἰουδ.Ἀρχ.15. 8, 5, διάφ. γρ. **ὡς εὐθύς**.

ἐπευκλείζω, δοξάζω, καθιστῶ ἔνδοξον, πατρίδ' ἐπευκλείσας Σιμωνίδ.154· πολλά σ' ἔπαινος ἐπ.Ἑλλην.Ἐπιγράμμ.209 κ.ἀλλ.

ἐπευκτέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπεύχομαι**, ὃν δεῖ ἐπεύχεσθαι, Κλήμ.Ἀλ. 556.

ἐπευκτός, ή, όν, ἐπιθυμητός, εὐχῆς ἄξιος, μὴ ἔστω ἐπευκτὴ Ἑβδ. (Ἱερ. Κ', 14), πρβλ. Σουίδ. ἐν λέξει.

ἐπευλᾰβέομαι, Ἀποθ., εὐλαβοῦμαι, φοβοῦμαι, Ἑβδ. (Β' Μακκ. ΙΔ', 18).

ἐπευλογέω = **εὐλογῶ**, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 199. 8, Τζέτζ.Ἱστ. 9. 207, κλ.

ἐπεύνακτοι, ων, οἱ, (εὐνάζω) ὄνομα τῶν Εἱλώτων ὅσοι κατετάχθησαν εἰς τὰς τάξεις τῶν ἀποθανόντων Λακεδαιμονίων ἐν τῷ πρὸς Μεσσηνίους πολέμῳ, «οὓς καὶ πολίτας ὕστερον ποιήσαντες προσηγόρευσαν ἐπευνάκτους» Θεόπομπος παρ' Ἀθην. 271C·— ὁ Διόδ., ἐν Ἐκλογ. Βατικ. σ. 10, γράφει ἐπευνακταί, καὶ φαίνεται ὅτι ταυτίζει αὐτοὺς τοῖς Παρθενίαις (ἴδε **Παρθενίας**). Καθ' Ἡσύχ. «ἐπευνα(κ)ταί· οἱ συγκοιμηταί», καὶ «ἐνεύνακτοι· οἱ παρθενίαι».

ἐπευρίσκω, Ἰων. ἀντὶ **ἐφευρίσκω**.

ἐπευτυχέω, εὐμοιρῶ, ἔχω τὴν καλὴν τύχην νὰ ἔχω τι, ἡ Δρόσιλλα .. ἐπευτύχησε καλλονῆς χάριν Νικήτ. Εὐγεν.1.158.

ἐπευφημέω, ἐπιβοῶ μετ' εὐφημίας, μετ' ἀπαρ., πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα κτλ., Ἰλ. Α. 22· πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 295· ἀπολ., Πλουτ. Γάλβ. 14· πρβλ. **ἐπαῦτέω, ἐπηπύω, ἐπιάχω**. **II.** μετ' αἰτ. προσώπ., οὐ ζυγίην Ἥρην τις ἐπευφήμησεν ἀείδων, ὑμνησεν ἄδων, Μουσαῖος 275. 275. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἄδω ἐπί τινι ἢ πρὸς ἐπιτυχίαν τινὸς πράγματος, ἀλλ', ὦ φίλοι, χοαῖσι ταῖσδε νερτέρων ὕπνους ἐπευφημεῖτε Αἰσχύλ. Πέρσ. 620· ἐπευφήμησαν εὐχαῖσιν .., παιᾶνα Εὐρ. Ι. Τ.1403. **3)** μετὰ διπλῆς αἰτ., ἐμὰς

τύχας παιᾶν' ἐπευφήμησεν, ἧσεν παιᾶνα ἐπὶ ταῖς ἐμαῖς τύχαις, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 281. 3· ἐπευφημήσατ', ὦ νεάνιδες, παιᾶνα τήμῃ συμφορᾷ, Διὸς κόρην Ἄρτεμιν Εὐρ. Ι. Α. 1468, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 281. 3.

ἐπευφημίζομαι, Ἀποθ., μεταχειρίζομαι εὐφημισμὸν ἐν τῇ ὁμιλίᾳ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1421, Ἡσύχ. ἐν λέξει **καταίσια,** πρβλ. Λοβ. Φρύν. 596 κἑξ., 599.

ἐπευφραίνομαι, = **εὐφραίνομαι,** Θεόδοτ. Ἡρακλ. 1333C, Βασίλ. IV. 280Α.

ἐπευφρᾰτίδιος, ον, ὁ, κάτοικος πόλεως ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ, πατρὶς δέ ;—Σύρος, ὦ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων Λουκ. Ἁλ.19.

ἐπευχαριστέω, ἐπιτεταμένον τοῦ **εὐχαριστῶ,** Κλημέντια 276Α, Βίος Νείλου τοῦ Νεωτ.117Α.

ἐπευχή, εὐχή, προσευχή, «τάξιμον», Πλάτ. Νόμ. 871C, ἐν τῷ πληθ.

ἐπεύχιον, τό, κυρίως, τάπης ἢ τεμάχιον χονδροῦ ὑφάσματος, ἐφ' οὗ τις προσεύχεται· ἐντεῦθεν ἁπλῶς, μικρὸς τάπης, Εὐστ.1056. 64, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 528.

ἐπεύχομαι, Ἀποθ., εὔχομαι, προσεύχομαι, παρακαλῶ, δέομαι, ἱκετεύω, μετὰ δοτ., θεοῖς, Διΐ Ὅμ., Ἡρόδ., κλπ.· ἀλλ' ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1024, ἐπεύχεσθαι θεοῖς, προσφέρειν αὐτοῖς εὐχαριστίας·— μετ' ἀπαρ., ἱκετεύω τινὰ ἵνα .., ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσι νοστῆσαι Ὀδυσῆα Ὀδ. Ξ. 423, Υ. 238, πρβλ. Σοφ. Φιλ. ἐν τέλει, Ἀριστοφ. Εἰρ.1230, κτλ.· κατθανεῖν ἐπηυχόμην Σοφ. Τρ. 16· ἐπ. εὐορκοῦντι εἶναι ἀγαθὰ Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 22, πρβλ. Αἰσχίν. 69.15·— μετ' αἰτ. πράγμ., εὔχομαι ὅπως μοι ἐπέλθῃ τι, μηδὲν θανάτου μοῖραν ἐπεύχου τοῖσδε βορυνθεὶς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1462· ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐπ. λιτὰς Σοφ. Ο. Κ. 484· τοιαῦτα θεοῖς Αἰσχύλ. Θήβ. 279·— βραδύτερον μετ' αἰτ. προσώπου, ἐπ. θεοὺς Ξεν. Ἐφ. 1. 12, Ἀριστείν. 2. 2. **II.** ποιοῦμαι εὐχήν, «τάζω», «κάμνω τάμμα», μετ' ἀπαρ. μέλλ., ἐπεύχομαι θήσειν τροπαῖα Αἰσχύλ. Θήβ. 276. **III.** κατεύχομαι, καταρῶμαι, μόρον .. Πελοπίδαις ἐπεύχεται ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1600, πρβλ. 501, Χο.112· ἀρὰς τοῖς ἀπειθοῦσιν Πλάτ. Κριτίας 119Ε· μετ' ἀπαρ., ἐπεύχομαι [αὐτῷ] παθεῖν Σοφ. Ο. Τ. 249· ἀπολ., ἐπαρὰς ποιοῦμαι, καταρῶμαι, μὴ 'πεύξῃ πέρα ὁ αὐτ. ἐν Φιλ.1286, πρβλ. Τρ. 809·— σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἐπ. εὐτυχίαν τινὶ Πλουτ. Γάλβ.18, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 481. **IV.** καυχῶμαι ἐπί τινι, σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξεαι Ἱππασίδῃσι τοιῶδ' ἄνδρε κατακτείνας .. , ἤ κεν κτλ , «σήμερον ἢ δυσὶν υἱοῖς τοῦ Ἱππάσου ἐπικαυχήσῃ ἄνδρας τοιούτους ἀνελών .. , ἢ» κτλ. (Θ. Γαζῆς) Ἰλ. Λ. 431· ἀπολ., Ε. 119. **2)** μετ' ἀπαρ., καυχῶμαι ὅτι .. , Ὕμν. Ὅμ. εἰς Ἀφρ. 287, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1262, Εὐμ. 58, κτλ.· Ἄργος πατρίδ' ἐμὴν ἐπ. [ἐξυπ. εἶναι] Εὐρ. Ι. Τ. 508· μετὰ μετοχ., μήποτε ἐκφυγὼν ἐπεύξηται. καυχηθῇ ὅτι .. , Πλάτ. Σοφ. 235C. **3)** μετ' αἰτ., τίς ὃς μέγα θράσος ἐπεύξεται χεῖρα φυγὼν ἐμὰν ; τίς εἶναι ἐκεῖνος ὅστις θὰ καυχηθῇ ἐπὶ τῇ μεγάλῃ τόλμῃ αὐτοῦ ὅτι διέφυγε τὴν χεῖρά μου ; Εὐρ. Ρῆσ. 693.

ἐπευωνίζω, καθιστῶ τι εὔωνον, καταβιβάζω τὴν τιμὴν αὐτοῦ, πωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες Δημ. 687. 24· ὧν οὐδὲν ἐποιήσατο κέρδος, ἀλλ' ὅσον ἐπευωνίσαι τὴν ἀγορὰν Πλουτ. Κικ. 8· τῶν δὲ νόμων, οὓς εἰσέφερε .. ὁ μὲν ἦν .. ὁ δὲ σιτικός, ἐπευωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν ὁ αὐτ. ἐν Γ. Γράκχῳ 5, πρβλ. Hemst. Λουκ. Νιγρ. 23·— «ἐπευωνισμένων τῶν πυρῶν, τῆς τιμῆς τοῦ σίτου καταβεβηκυίας ἢ κατεληλυθυίας» Πολυδ. Α', 51.

ἐπευωχέομαι, μέσ., εὐωχοῦμαι, συμποσιάζω, ἐπὶ στρωμάτων ἁπαλῶν ἐπευωχεῖσθαι Δίων Κ. 62.15.

ἐπέφαντο, γ' ἐνικ. παθ. ὑπερσ. τοῦ ῥήμ. **φαίνω,** Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ.166.

ἐπέφνον, Ἐπικ. μετ' ἀναδιπλ. ἀόρ. 6' ἐκ τῆς ῥίζης *φένω, Ὅμ.

ἐπεφόρβει, ὑπερσ. τοῦ **φέρβω.**

ἐπέφρᾰδον, ες, ε, Ἐπ. μετ' ἀναδιπλ. ἀόρ. 6' τοῦ **φράζω,** Ὅμ.

ἐπέφῡκον, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐπεφύκεσαν,** γ' πληθ. ὑπερσ. τοῦ **φύω,** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ.148, Θ.152, 673, Ἀσπ. Ἡρ. 76· ὡς εἰ παρατ. τοῦ **πεφύκω,** ὅπερ δὲν ἀπαντᾷ.

ἐπεχής, ές, προσεχής, ἑνιαυτὸς Ἐπιγρ. Δελφῶν, Bull. d. cor. hell. V. σ.164.

ἐπέχυντο, γ' πληθ. Ἐπικ. ἀορ. 6' παθ. τοῦ **ἐπιχέω,** Ὅμ.

ἐπέχω: μέλλ. **ἐφέξω:** ἀόρ. **ἔπεσχον,** προστ. **ἐπίσχες,** ἀπαρ. **ἐπισχεῖν·** ποιητ. **ἐπέσχεθον** Αἰσχύλ. Θήβ. 453, Ἀπολλ. Ρόδ. Ἐπιτίθημι, ἀκουμβῶ τι ἐπάνω εἴς τι, ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἧσει, τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων Ἰλ. Ξ. 241, πρβλ Ὀδ. Ρ. 410· ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ .. κρωσσὸν βάψαι ἐπειγόμενος, «ὁ μὲν δὴ νέος (Ὕλας) ἐπὶ τῷ ὕδατι τὸν κρωσσὸν, ἤγουν τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον εἶχεν ἐπειγόμενος πληρῶσαι αὐτὸ ὕδατος» (Σχόλ.), Θεόκρ.13. 46. **2)** κρατῶ τι ὑπεράνω τινός, ὁ δὲ πολύπους ὁ θῆλυς ὁτὲ μὲν ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς ὁτὲ δὲ ἐπὶ τῷ στόματι προκάθηται τῆς θαλάμης τὴν πλεκτάνην ἐπέχων Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἰστ. 5.18, 9. **II.** ὡς τὸ **παρέχω,** δίδω, προσφέρω, οἶνον ἐπισχὼν Ἰλ. Ι. 489 (485)· ἐπέσχε τε οἶνον ἐρυθρόν, «ἐπέδωκεν» (Σχόλ.), «ἐπισχεῖν οἶνον, τὸ ἐγχεῖν σοι, οὐ ἐναντίον τὸ ἀποσχεῖν» (Εὐστ.), Ὀδ. Η. 444· κοτύλην τις .. ἐπέσχεν, «τῷ στόματι προσήνεγκε» (Σχόλ.), Ἰλ. Χ. 424· εἴ ποτέ τοι .. μαζὸν ἐπέσχον αὐτόθι 83, πρβλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 225· ὡσαύτως, οὐκ ἐπέσχον .. μαστῷ τροφεῖα μητρός, δέν σοι προσήνεγκα τὴν μητρικὴν τροφὴν διὰ τοῦ ἰδίου μου μαστοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1492· μετ' ἀπαρ., πιεῖν ἐπέσχον Ἀριστοφ. Νεφ. 1382· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 1165:—Μέσ., ἐπισχόμενος (ἐξυπ. τὴν κύλικα) ἐπέπιεν, πλησιάσας αὐτὴν εἰς τὰ χείλη του, Πλάτ.Φαίδ. 117C, πρβλ.Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 472· ἐπὶ χείλεσι .. μαστὸν ἐπισχομένη Εὐφορίων παρὰ Στοβ. πἰτ. 78. 5. **III.** κρατῶ ἢ διευθύνω τι πρός τι, τόξον σκοπῷ ἐπέχειν Πινδ. Ο. 2. 160· ἄλλῳ ἐπέσχε τόξα Εὐρ.Ἡρ. Μαιν. 984.—Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸ μέσ. ἀπολ., ἐπισχόμενος βάλεν ἰῷ, σκοπεύσας ἐκύπησεν αὐτόν, Ὀδ. Χ. 15 **6)** ἀμεταβ., σκοπεύω κατά τινος, προσβάλλω, ἐπίκειμαι, ἐπιτίθεμαι, τί μοι ὧδ' ἐπέχεις ; τί ἔχεις οὕτω κατ' ἐμοῦ ; διατί οὕτω μὲ προσβάλλεις ; Ὀδ. Τ. 71· καὶ ἐν τιμήσει, ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν, «ἐπίωμεν» (Σχόλ.), Χ. 75· ἀλλήλοις ἐπ. Ἡσ. Θ.771· οὕτως, ἐπέχειν ἐπί τινα Ἡρόδ. 9. 59· κατά τινα ὁ αὐτ. 9. 31· ἐπί τινι Θουκ. 8.105· πρός τι Πλουτ.Ἀντών. 66· ὡσαύτως μετὰ δοτ., χοὶ ταῖς ἀρχαῖς ἐπέχοντες, ἀποβλέποντες εἰς ἀξιώματα, Ἀρστοφ. Λυσ. 490· ἀκτῇσιν ἐπέσχεθον, διηυθύνθησαν κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὴν ἀκτήν, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ.1766· ἀπολ., Εὐρ. Βάκχ. 1131. **2)** ἐπέχειν τὴν διάνοιαν ἐπί τινι, ἔχειν τὸν νοῦν πρός τι πρᾶγμα, ἐπὶ μείζοσι γάμοις τὴν διάνοιαν ἐπέχων Πλάτ. Νόμ. 926Β, πρβλ. Πλουτ. Αἰμίλ. 8, κτλ. **6)** ἀπολ., ἐπέχω (ἐξυπ. τὸν νοῦν), ἔχω κατὰ νοῦν, διανοοῦμαι, ἐλπίζω, προσδοκῶ νά, μετ' ἀπαρ., τῷ (τῷ ἱππικῷ) ἐπεῖχε ἐλλάμψεσθαι, ἤλπιζε νὰ λάμψῃ, νὰ λαμπρυνθῇ, νὰ δοξασθῇ, Ἡρόδ. 1. 80, πρβλ. 1. 153., 6. 96· μετὰ δοτ. πράγμ., ἔχω τὸν νοῦν μου προσηλωμένον εἴς τι, Λατ. animum advertere, ὁ δὲ Ἀννίβας ἑτοίμους ἔχων τοὺς στρατιώτας, ἐπεῖχε τῇ διαβάσει Πολύβ. 3. 43, 2, κτλ.· πρβλ. **ἐπιβάλλω** II. 3. **3)** ἐν παρατάξει μάχης, τίθεμαι, τοποθετοῦμαι, ἵσταμαι κατέναντι ἢ ἐναντίον τινός, οὗτοι [οἱ Μῆδοι] ἐπέσχον Κορινθίους, κτλ., Ἡρόδ. 9. 31. **IV.** κρατῶ ὀπίσω, διακωλύω, ἐμποδίζω, Λατ. inhibere (πρβλ. **ἐπίσχω**), ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα Ἰλ. Φ. 244· καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου ; Σοφ. Αἴ. 50, πρβλ. Λυκόφρ. 1171· σύρω ὀπίσω, ἐπισχὼν ἡνίαν Σοφ. Αἴ. 847· ὁρμώμεθ' ἐς ναῦν μηδ' ἐπισχώμεν τὸ πλεῖν, μηδὲ νὰ βραδύνωμεν τὸν ἀπόπλουν, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 881· κρατῶ, ἐπίσχες ὀργάς, αἴσιν οὐκ ὀρθῶς φέρει Εὐρ.Ἑλ. 1642· οὐκ ἐφέξετε στόμα ; ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ.1283· χρησμοὺς ἐπέσχον, ἀπεσιώπησα αὐτούς, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 866· παῖ' αὐτὸν ἐπέχων τῷ ξύλῳ, ἀναγκάζων αὐτὸν διὰ τοῦ ξύλου νὰ ἡσυχάσῃ, Ἀριστοφ. Εἰρ.1121· περιλαμβάνω, σκεπάζω, ὡς ἡ γῆ τὸ νεκρὸν σῶμα, Ἀνθ. Π. 7. 461· ὁ δὲ Θέρμιος, ἀπὸ στόματος τοῦ Μετέλλου τὸν νόμον .. λέγοντος, ἐπέσχε τῇ χειρὶ τὸ στόμα καὶ τὴν φωνὴν ἀπέκλεισε Πλουτ. Κάτ. Νεώτ. 28· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐπισχόμενος τὰ ὦτα Πλάτ. Συμπ. 216Α. **6)** σταματῶ ἢ διακόπτω διαπραγματεύσεις, ἐπισχόντας τὰ πρὸς Ἀργείους Θουκ. 5. 46· τὴν μὲν ζημίαν .. ἐπέσχον, ἀπέσυραν, δὲν τὴν ἐπέβαλον, αὐτόθι 63· ἐπισχεῖν ἐδεῖτό μου τὴν δίαιταν, ν' ἀποσύρω αὐτήν, Δημ. 541. 25. **γ)** ἐπέχειν τινά τινος, τὸν σταματῶ, τὸν ἐμποδίζω ἀπό τινος, ὧν ἐπισχήσω σ' ἐγὼ Εὐρ.Ἀνδρ.160, Ἀριστοφ. Λυσ 742· οὕτω μετ' ἀπαρ., καί σε μήτε νὺξ μήθ' ἡμέρα ἐπισχέτω, ὥστε ἀνεῖναι πράσσειν τι ὧν ἐμοὶ ὑπισχνῇ, καὶ μήτε νὺξ μήτε ἡμέρα νὰ σὲ ἐμποδίζῃ ὥστε νὰ παραμελῇς νὰ πράττῃς τι ἐξ ὅσων μοι ὑπισχνεῖσαι, Θουκ.1 129· ἐπ. τινὰ μὴ πράσσειν τι Σοφ.Ἠλ. 517, Φιλ. 349. **2)** ἀπολ., μένω ἀργός, δὲν ἐπιχειρῶ τι, Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπέσχε, «ἔστι νῦν ἐπέχειν τὸ ἐν τῷ τέως ἀργεῖν καὶ μὴ ἐγχειρεῖν ἔργῳ» (Εὐστ.), Ὀδ. Φ. 186, πρβλ. Ἡρόδ.1. 32, Σοφ.Ἠλ 1369, κτλ.· ἑπομένου συνδέσμου, ἰδίως κατὰ προστ., ἐπίσχες ἦν .. , περίμενε καὶ ἴδε ἂν .. , Εὐρ.Ἱκέτ. 397· ἐπίσχες ἔστ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθῃς Αἰσχύλ. Ηρ. 697· ἐπ. ἕως .. Δημ. 40. 2· μέχρι τοσούτου ἕως .. Θουκ.1. 90· ἢ μόνον, ἐπίσχες, ἀπολ., στάσου ! Αἰσχύλ. Χο. 896, Σοφ. Ο. Κ. 856, κτλ.· ἐπίσχετον, μάθωμεν ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 539, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 567· κατὰ μετοχ., ἐπισχὼν ὀλίγον χρόνον Ἡρόδ. 1. 132 κ. ἀλλ.· ἐπισχών, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ παραχρῆμα, Ἀντιφῶν 135. 8· οὐ πολὺν δ' οὖν χρόνον ἐπισχὼν ἦκε Πλάτ. Φαίδ. 59Ε·—ἐν Θουκ. 2. 81, οὐκ ἐπέσχον τὸ στρατόπεδον καταλαβεῖν, δὲν ἐστάθησαν νὰ στρατοπεδεύσωσιν (ἔνθα τὸ ἄρθρον φαίνεται περιττόν). **6)** μετὰ γεν. πράγμ., παύομαί τινος, ἐπίσχες τοῦ ὁρμου Ἀριστοφ. Ὄρν. 1200· τῆς πορείας Ξεν. Κύρ. 4. 2, 12· τούτου Θουκ. 8. 31· ὡσαύτως, ἐπ. περί τινος περὶ μὲν τῶν Ἀργείων ξυμμαχίας ἐπισχεῖν αὐτοὺς ἐκέλευον ὁ αὐτ. 5. 32, πρβλ. 8. 5· —οὕτω μετ' ἀπαρ., παραλείπω τι ἢ ἀφίνω αὐτὸ δι' ἄλλην περίστασιν, περὶ πολέμου συμβουλεύειν τήν γε πρώτην ἐπισχήσωμεν Ξεν Ἀπομν. 3. 6, 10· καὶ μετὰ μετοχ., παύομαι ποιῶν τι,

ἀναλῶν οὐκ ἐφέξεις Ἀριστοφ. Ὄρν. 915· πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 419: — οὕτω καὶ ἐν τῷ **Μέσῳ** τύπῳ, Θουκ. 7. 33. γ) ὡς τεχνικὸς ὅρος τῶν σκεπτικῶν, ἀναβάλλω τὴν κρίσιν μου, ἀμφιβάλλω, ἐπ. ἐν τοῖς ἀδήλοις Πλούτ. 2. 955C· ἐπέχω περὶ τούτου Λουκ. Βίων Πρᾶσις 27· ἴδε **ἐποχή, ἐφεκτικός.** **V.** καλύπτω, ἐπὶ χώρου, τῷ βάλε θοῦρον Ἄρηα .., λῦσε δὲ γυῖα· ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, «πεσὼν δὲ περιεκάλυψεν ἑπτὰ πλέθρα» (Θ. Γαΐτης), Ἰλ. Φ. 407· ὁπόσσον ἐπέσχε πῦρ, ὅσον μέρος κατέλαβε τὸ πῦρ, Ἰλ. Ψ. 238, Ω. 792, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 19, Ἱππ. π. Ἀέρ. 282, Θουκ. 2. 77· — οὕτω κατὰ μέσον ἀόρ., ἐπέσχετο, ἐπετάθη, Ἡσ. Θ. 177· ἐπέσχετο κόσμον, ὑπερίσχυσε .., Ἕλλην. Ἐπιγράμμ. 793. 5. **VI.** καταλαμβάνω, κυριεύω, οἱ Σκύθαι τὴν Ἀσίην πᾶσαν ἐπέσχον Ἡρόδ. 1. 104., πρβλ. 108., 8. 32, Θουκ. 2. 101, κτλ. · — ἐπὶ πραγμάτων, ἡ ὀπώρη ἐπ' ὀκτὼ μῆνας Κυρηναίους ἐπέχει, ἐπασχολεῖ αὐτούς, Ἡρόδ. 4. 199· τὴν πόλιν ἐπεῖχε κλαυθμός, κατεῖχε, Πλουτ. Ὄθ. 17· οὕτω, τὸ φῶς ἐπ. τι, ἐκτείνεται, ἐξαπλοῦται ἐπί τινος, Πλάτ. Πολ. 508C. **2)** ἀπολ., ἐπικρατῶ, ἢν μὴ λαμπρὸς ἄνεμος ἐπέχῃ Ἡρόδ. 2. 96· σεισμοὶ ἐπέσχον ἐπὶ πλεῖστον μέρος τῆς γῆς Θουκ. 1. 23· [τῶν νεῶν] ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάσσης ἐπεχουσῶν, διεσπαρμένων .., αὐτόθι 50· τὴν [τύχην] .., ἣ νῦν ἐπέχει Δημ. 311. 22· ἐτησίων ἐπεχόντων Πολύβ. 5. 5, 6. **6)** ἐπὶ χρόνου, ἐξακολουθῶ, κρούων ἐπεῖχε Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 327· ἐπέχων καὶ οὐκ ἀνιείς, ἐπιμένων, Πλάτ. Θεαίτ. 165E· ἐπὶ πλείους ἡμέρας ὁ σεισμὸς ἐπεῖχεν Δίων Κ. 68. 25· σκότος, νὺξ ἐπέσχε, ἐπῆλθε, Πλουτ. Μάρ. 19, Κράσσ. 30, κτλ.

ἐπεψαφίττατο (= ἐπεψηφίσατο) Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bull. d. cor. hell. IV. σ. 1.

ἐπηβάω, Ἰων. ἀντὶ **ἐφηβάω**, Ἡρόδ. 6. 83.

ἐπήβολος, ον, ὁ, κάτοχος, κύριος, μετὰ γεν., οὐ .. νηὸς ἐπήβολος οὐδ' ἑρετάων γίγνομαι Ὀδ. Β. 319· τουτέων ἐπήβολος γενόμενος Ἡρόδ. 5. 94· τούτων τῶν θεῶν ἐπηβόλους ἐόντας ὁ αὐτ. 8. 111· τερπνῆς .. τῆσδ' ἐπ. νόσου Αἰσχύλ. Ἀγ. 542· ἐπ. φρενῶν, Λατ. compos mentis, ὁ αὐτ. Ἱκ. 444, Σοφ. Ἀντ. 492· ἐπιστήμης, παιδείας ἐπ. Πλάτ. Εὐθύδ. 289B, Νόμ. 724B· οὐκ ἐπήβολοι γεγόνατε τῆς καλλίστης ᾠδῆς αὐτόθι 666D· μετ' ἀπαρ., ἐπιδέξιος, κλέψαι ἐπηβολώτατος Πλουτ. Ἄρατ. 10. **2)** ἁρμόζων, πρέπων, γυναιξὶν πόνος .. ἐπήβολος Θεόκρ. 28. 2· ἦέ τι καὶ κλήροισιν ἐπήβολα, «ἤγουν μέτοχα τοῖς ἡμετέροις χωρίοις ... οἱονεὶ τὰ ἡμέτερα» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξιφ. 232. **II.** ὃν δύναταί τις νὰ φθάσῃ ἢ κερδήσῃ, ἐπήβολος ἅρματι νύσσα Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1272. (Ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθ.) 4303a. 20, φέρεται **ἐφήβολος**: — ἴδε Ruhnk. Tim., Blomf. Αἰσχύλ. Πρ. 453, Λοβ. Φρύν. 699). — Περὶ τῆς λέξεως ταύτης καὶ τῶν μετ' αὐτῆς συνθέτων ἴδε Γλωσσ. Παρατηρήσεις Κόντου **ἐν σ.** 190 § 72.

ἐπηγκενίδες [ῐ], αἱ, ἐν Ὀδ. Ε. 253, αἱ μακραὶ σανίδες αἱ προσηρμοσμέναι ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ πλοίου· «ἐπηγκενίδες, σανίδες ἐκ πρώρας εἰς πρύμναν τεταμέναι ... ἔστι δὲ ἐπηγκενὶς ἢ καθ' ἣν οἱ σκαλμοὶ πήγνυνται, ἢ ὅπερ κοινῶς περίτονον λέγεται παρὰ τὸ διόλου τείνεσθαι» κτλ. (Εὐστ.), πρβλ. Ἡσύχ. καὶ ἴδε τὰς λέξ. **σταμὶν** καὶ **ἔκριον.** (Πιθ. ἐκ τοῦ **ἐνεγκεῖν, ἠνεκής**).

ἐπηγορεύω, κατηγορῶ, μέμφομαι, τινί τι Ἡρόδ. 1. 90· — ὁ Ἡσύχ. φαίνεται ἀνέγνω **ἐπηγορέων**, ὅπερ ἑρμηνεύει **κατηγορῶν.**

ἐπηγορία, ἡ, μομφή, ὡς τὸ **κατηγορία**, Δίων Κ. 55. 18. Ὁ Δωρικ. τύπος **ἐπαγορία** ἀπαντᾷ παρ' Ἡσυχ. «ἐπαγορίαν ἔχει· ἐπίμωμός ἐστιν». **II.** = **προσηγορία**, Εὐσέβ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 1. 31., 2. 19, κ. ἀλλ.

ἐπήειν, παρατ. τοῦ **ἔπειμι** (εἶμι, πορεύομαι).

ἐπῆεν, Ἐπικ. γ' ἑνικ. τοῦ παρατ. τοῦ **ἔπειμι** (εἰμί, ὑπάρχω).

ἐπηετάνός, όν, ὡσαύτως ἡ, όν, ἴδε κατωτ. · — ἄφθονος, ἐπαρκής, Ὅμ. μόνον ἐν τῇ Ὀδ. · παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι Δ. 89· πρασιαὶ .. ἐπηετανὸν γανόωσαι, (ὡς ἐπίρρ.) διαρκῶς θάλλουσαι, Η. 128· ἔνθα κ' ἐγὼ σῖτον .. ἐπ. παρέχοιμι, ἄρθονον, Σ. 360· πλυνοὶ ἐπηετανοί, «πολλοί, συνεχεῖς, ὁλοχρόνιοι», (Σχόλ.) Ζ. 86, πρβλ. Ν. 247· ἐπεὶ οὐ κομιδῇ κατὰ νῆα ἦεν ἐπηετανός, «δαψιλής, αὐτάρκης» (Σχόλ.), Θ. 233, πρβλ. Κ. 427, κτλ. · ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον, διότι εἶχον τὰ πάντα ἐν ἀφθονίᾳ διαρκῶς, Η. 99· πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1176· — ὡσαύτως, ἐπηεταναὶ τρίχες, «αἱ δασεῖαι καὶ οὐ διαλείπουσαι» (Μοσχόπ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 515· πλατάνιστοι ἐπηεταναὶ Θεόκρ. 25. 20. (Ἡ ἐτυμολογία ἐκ τοῦ **ἔτος**, ὡς εἰ ἡ πρώτη ἔννοια ἦ ο: ἀρκετὸς δι' ὅλον τὸ ἔτος, δὲν ἁρμόζει εἰς ὅλα τὰ μνημονευθέντα χωρία, οὔτε ἀναγκαίως ἀπαιτεῖται ἐν τινι αὐτῶν. Ὁ Κούρτ. φρονεῖ ὅτι ἡ ῥίζα ὑπάρχει ἐν τοῖς **αἰϝές, αἰϝών**, aev-um, οἷς προσετέθη ἡ κατάληξις **-τανος**, ὡς ἐν τῷ diu-tinus, κτλ.). [Ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 113 καὶ ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 605, τετρασύλλαβον ὡς εἰ ἦν **ἐπητ-**].

ἐπήϊεν, ἐπήϊσαν, Ἐπικ. γ' ἑνικ. καὶ πληθ. τοῦ **ἔπειμι** (εἶμι, πορεύομαι).

ἐπῆκαν, Ἰων. ἀντὶ **ἐφῆκαν**, ἴδε **ἐφίημι.**

ἐπήκοος, Δωρ. **ἐπάκοος, ον**, (ἐπακούω): — ὁ ἐπακούων, δίδων προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους τινός, μετὰ γεν., ἐμῶν ἔργων Αἰσχύλ. Ἀγ. 1420· κακῶν, δίκης ὁ αὐτ. Χο. 980, Εὐμ. 732· λόγων Πλάτ. Πολ. 499A· ἧττον συχνῶς μετὰ δοτ., εὐχαῖς ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβῳ 25B· γονεῦσι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 931B· γυναιξὶν Ἀνθ. Π. 9. 303· — ἀπολ., ἐπὶ τῶν θεῶν, ἐπακούων, δίδων προσοχὴν εἰς τὰς προσευχάς, Πινδ. Ο. 14. 21, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1157. **II.** ἐπεὶ δὲ ἔστησαν εἰς ἐπήκοον, ὅτε δὲ ἐστάθησαν εἰς ἀπόστασιν τοιαύτην ὥστε ν' ἀκούηται ἡ ὁμιλία, Ξεν. Ἀν. 2. 5, 38., 3. 3, 1· ὡσαύτως, ἐξ ἐπηκόου Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκοπ. 20· ἐς τὸ ἐπηκοώτατον τοῦ οὐρανοῦ ὁ αὐτ. ἐν Ἰκαρομ. 23· ἀναγνῶναι ἐπ. ἅπασι ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. ἢ Λαπίθ. 21. **III.** Παθ., ὁ ἀκουόμενος, ἀκουστός, ἃ πᾶς ὑμνεῖ ἐπήκοα γενέσθαι παρὰ τῶν θεῶν Πλάτ. Νόμ. 931B· ἐπ. αἱ τοῦ θεσφιλοῦς εὐχαὶ Φίλων 1. 296. **IV.** μάρτυς, Ἐπιγρ. Λακ. Μ. 29, καὶ καθ' Ἡσύχ. «ἐπάκοοι· οἱ μάρτυρες. καὶ οἱ ἐπισκοποῦντες τὰς δικαστικὰς ψήφους». — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 276.

ἔπηλις (οὐχὶ **ἐπηλίς**, Ἀρκάδ. 31. 12), **ιδος**, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **ἔφηλις**, κάλυμμα, σκέπασμα, πῶμα, «τὸ πῶμα τῆς λάρνακος ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ κατὰ τὸν Σοφοκλῆν· ἡ δ' αὐτὴ καὶ ἔφηλις κοινῶς ὡς ἀπὸ τοῦ ἥλου» (Εὐστ. Ὀδ. 1562. 39), Σοφ. Ἀποσπ. 877, Ποσείδιππ. ἐν Ἀθήλ. 12. **II.** «ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελανία» Εὐστ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἐπηλλαγμένως, Ἐπίρρ., μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἐπαλλάσσω**, μεταβλητῶς, ἀβεβαίως, Ἱεροκλ. περὶ Προνοίας σ. 26 Casaub.

ἐπηλῠ́γάζω ἢ **-ίζω**, ἐπισκιάζω, ἀφρὸν καλύπτοντά τε αὐτοὺς καὶ ἐπηλυγάζοντα Αἰλ. π. Ζ. 1. 41: — Μέσ., ὅπως τῷ κοινῷ φόβῳ τὸν σφέτερον ἐπηλυγάζωνται, «ἐπικρύπτωνται» (Σχόλ.), δηλ. ὅπως διὰ τοῦ κοινοῦ φόβου ἐπισκιάζωσι, κρύπτωσι τὴν ἑαυτῶν δειλίαν, Θουκ. 6. 36· ἐπ. τὴν χεῖρα, κρατεῖν τὴν χεῖρα ὑπεράνω τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς ἐπισκίασιν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 35· καὶ (ἄνευ τοῦ χεῖρα), ἐπ. πρὸ τῶν ὀμμάτων αὐτόθι 5. 2, 7· ἐπειδὴ πλείους ἐώρα ἐφισταμιένους, τούτους ἐπηλυγασάμενος προσέστη, «ἐπίπροσθεν ποιησάμενος» (Ἡσύχ.), Πλάτ. Λύσ. 207B· οὕτως, ἐπὶ περδίκων καὶ ὀρτύγων, τίκτουσιν .. ἐν τῇ γῇ ἐπηλυγαζόμενα ὕλην, κρυπτόμενα ὑπὸ ὕλην, Ἀριστ. Ι. Ζ. 6. 1, 5., 9. 8, 1, πρβλ. 9. 39, 6. — Παθ., εἶμαι κεκρυμμένος ἢ περιωρισμένος, Ἱππ. 658. 58, κτλ. — Παρ' Ἱππ., Πλάτ. καὶ Ἀριστ. τὰ χειρόγρ. ποικίλλουσι μεταξὺ **-άζω** καὶ **-ίζω.**

ἐπηλύγαιος, ον, (ἠλύγη) ἀμαυρός, σκοτεινός, Α. Β. 343, 10· — «ἐπηλύγαιον· ἐπινεφές, σκοτεινόν» Ἡσύχ.

ἐπηλυγίζονται, «ἐπισκιάζονται, ἐπικρύπτονται» Ἡσύχ.

ἐπηλυγισμός, «ἐπισκιασμός, σκότος», Ἡσύχ. ἐν λ. **ἠλύγη.**

ἐπῆλυξ, ῠγος, ὁ, ἡ, σκέπη, προκάλυμμα, οὗτοι σιωπῇ τὴν πέτραν ἐπήλυγα λαβόντες ἑστήκασι Εὐρ. Κύκλ. 680· πρβλ. **ἐπηλυγάζω.**

ἔπηλῠς, ῠδος, ὁ, ἡ, **ἔπηλυ**, τό, (ἐπήλυθον) ἐπανερχόμενος, ἕλθετ' ἐπήλυδες αὖθις, στράφητε καὶ ἔλθετε πάλιν (ἐπειδὴ ἀνεχώρουν), Σοφ. Φιλ. 1190. **II.** ξένος, νεωστὶ ἐλθών, ἄλλοθεν ἐλθών, Λατ. advena, ἀντίθ. τῷ **αὐτόχων**, Ἡρόδ. 1. 78., 4. 197, καὶ Ἀττ., ἄνδρας πολεμίους ἐπ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 243, πρβλ. Θήβ. 34, Ἱκέτ. 195· — ὡσαύτως κατ' οὐδέτ. πληθ., ἐπήλυδα ἔθνεα Ἡρόδ. 8. 73· οὐδέτ. ἑνικ., ἐπήλυδος γένους Διον. Ἁλ. 1. 60· ὕδωρ ἔπηλυ Παυσ. 2. 5, 3, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπήλυδας.** **2)** = **προσήλυτος**, Φίλων Ι. 392. 21, Κλήμ. Ἀλ. Ι. 1028B.

ἐπηλῠ́σίη, ἡ, τὸ ἔρχεσθαι ἐπί τινα, ἐπίθεσις, ἰδίως διὰ μαγγανείας, μαγεία, γοητεία, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 228, εἰς Ἑρμῆν 37. — Ἐπικ. λέξις. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπῳδὴ φαρμάκων. ἢ ἔφοδός τινος».

ἐπῆλῠσις, εως, ἡ, (ἔπηλυς) ἐφόρμησις, ἔφοδος, Ὀππ. Ἁλ. 4. 228, Ἀνθ. Π. 5. 268, καὶ καθ' Ἡσύχ., «ἐπήλυσις· ἔφοδος. ἐπαγωγή».

ἐπηλύτης [ῠ], **ου**, ὁ, = **ἔπηλυς**, Θουκ. 1. 9, Ξεν. Οἰκ. 11, 4. **2) προσήλυτος**, Φίλων Ι. 392, 37., 406. 21· — ὡσαύτως, **ἐπήλυτος, ον**, Διον. Ἁλ. 3. 72. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπήλυτος· ἐποικος. προσήλυτος».

ἐπημάτιος, η, ον, (ἦμαρ) καθημερινός, ἐπημάτιαι ἀγέρονται Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 895.

ἐπημοιβηδόν, διάφ. γρ. ἐν Ὁμ. Ἰλ. Μ. 456 ἀντὶ **ἐπημοιβοί.**

ἐπημοιβός, όν, μεταγεν. **ή, όν**, ὡς ἐν Ὀππ. Ἁλ. 5. 135 (ἀμείβω): — ἐπάλληλος, Λατ. alternus, δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες εἶχον ἐπημοιβοί, «ἀλλήλοις ἐπικείμενοι, εἰς ἑφ' ἕνα» (Σχόλ.) (ἴδε ἐν λ. **κλεὶς** Ι), Ἰλ. Μ. 456· τελαμῶνες ἐπ., σταυροειδῶς συναντώμενοι, Ὀππ. Κυν. 1. 98. **2)** ἐπὶ χιτῶνος, ὁ περιττεύων, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀλλαγήν, οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι, ἐπημοιβοί τε χιτῶνες ἐνθάδε ἔννυσθαι Ὀδ. Ξ. 513, πρβλ. Ἄρατ. 190, Νικ. Θ. 365.

ἐπημύω, κλίνω πρὸς τὰ κάτω, κάμπτομαι, «γέρνω», ἐπὶ δ' ἡμύει ἀσταχύεσσιν (ἐξυπ. τὸ λήϊον) Ἰλ. Β. 148, πρβλ. Νικ. Θ. 870, κλ. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε **ἡμύω**].

ἐπήν, ἐκ τοῦ **ἐπεὶ** καὶ **ἄν**, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις μέχρι Ξεν., ὅτε κατὰ πρῶτον

ἀναφαίνεται τὸ **ἐπάν**, ἐνῷ ἐν τῇ Ἰάδι τοῦ Ἡροδ. καὶ Ἱππ. ὁ ἐπικρατῶν τύπος εἶναι τὸ **ἐπεάν**:— Σύνδεσμος χρονικός, ὁπόταν, ὅταν: **1**) μεθ' ὑποτακτ., α) πρὸς δήλωσιν ὑποτιθεμένης περιστάσεως, ἐπὴν πτολίεθρον ἕλωμεν Ἰλ. Δ. 239, κτλ. β) πρὸς δήλωσιν πράξεως ἐπαναλαμβανομένης ἐν τῷ μέλλοντι, ἄμητος δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα Ζεὺς Ἰλ. Τ. 223, Ὀδ. Λ.192, Ἡρόδ. κλ. **2**) μετ' εὐκτ., α) πρὸς δήλωσιν πράξεως ἐπαναληφθείσης ἐν τῷ παρελθόντι, ἐπεὶ δαῖδας παραθεῖτο Ὀδ. Β. 105, Δ. 222, κτλ. β) ὅπως ἐκφέρῃ λέξεις ἢ σκέψεις ἑτέρας, Ἰλ. Τ. 208, Ω. 227. **3**) μεθ' ὁριστ. μόνον παρὰ μεταγεν,, ὡς ἐν Σχολ. εἰς Λουκ. Περεγρ. 9.

ἐπηνέμιος, ον, (ἄνεμος) ἀνεμώδης, μεταφ. μάταιος, Σουίδ.

ἐπήνεον, ἐπήνησα, ἴδε **ἐπαινέω.**

ἔπηξα, ἴδε **πήγνυμι.**

ἐπηόνιος, ον, (ἠών) παράλιος, ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν διαιτώμενος, κύκνος ἐπηόνιος Ἀνθ. Π. 5.125.

ἐπήορος, ον, (ἀείρω) μετέωρος, ἐπηρμένος, νεύοντάς τε λόφους καὶ ἐπήορα δούραθ' ὕπερθεν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1066· ἄνθος... καυλοῖσιν διδύμοισιν ἐπήορον ὁ αὐτ. Γ. 856· καὶ καθ' Ἡσύχ. «ἐπήορα· κρεμάμενα· μετέωρα».

ἐπηπύω, ἐπιβοῶ, ἐπευφημῶ, ἐπιδοκιμάζω, λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον Ἰλ. Σ. 502· πρβλ. **ἐπευφημέω.**

ἐπήρατος, ον, (ἐράω), ἐπὶ ἀψύχων, εὐχάριστος, εὐφρόσυνος, χαρίεις, δαιτὸς ἐπηράτου, «ἐπεράστου, καλῆς, ἡδείας» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 228· εἵματα ἔσσαν ἐπ. Ὀδ. Θ. 366· καὶ συχνάκις ἐπὶ τόπων, ὡς ἡ Ἰθάκη περὶ ἧς λέγει ὁ Τηλέμαχος ὅτι ἦ-ο αὐτῷ, μᾶλλον ἐπήρατος Ἱπποβότοιο, μᾶλλον ἐπέραστος ἐμὴ ἱπποβότου χώρας, Δ. 606. Ὁ Ὅμ. οὐδέποτε μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ προσώπων, ὁ δὲ Ἡσ. μόνον ἐπὶ τῆς μορφῆς ἢ τῆς φωνῆς (τῶν θεαινῶν), καλὸν εἶδος, ἐπήρατον Ἔργ. κ. Ἡμ. 63· ἐπήρατον ὄσσαν ἰεῖσαι Θ. 67· ἀλλ', ἐπ. νεάνιδες Αἰσχύλ. Εὐμ. 959· παρθενικὴ Ἀπολλ. Ρόδ. Γ.1099. Ιρβλ. **ἐπιήρανος.**

ἐπηρεάζω: παρατατ. **ἐπηρέαζον**: ἀόρ. **ἐπηρέασα,** ἀπειλῶ, τάδε σφι λέγετε ἐπηρεάζοντες Ἡρόδ. 6. 9. **II.** φέρομαι ὑβριστικῶς πρός τινα, ἐνεργῶ ὑβριστικῶς κατ' αὐτοῦ (πρβλ. **ἐπηρεασμός**), μετὰ δοτ. προσ., Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 31· παρενοχλῶ, ἐπ. μοι συνεχῶς καὶ μικρὰ καὶ μείζω Δημ. 519. 14, κτλ.· οὕτω, ἐπηρεάσαι τοῖς ψηφίσμασι, ἐναντιωθῆναι εἰς αὐτὰ μετὰ θρασύτητος, ὁ αὐτ. 331.14·— ὡσαύτως, ἐπ. εἴς τινα Ἀντιφῶν 131. 23· ἐπ. τινος Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 27· τινά Ἀριστ. Πολιτικ. 5.10, 15: — ἀπολ., προπηλακίζω, ὑβρίζω, Ἀντιφῶν 142.16· παρεμβάλλω ἐμπόδιον, Ξεν. Συμπ. 5, 6.— Παθ., προσβάλλομαι, ὑβρίζομαι, Λυσ.182.10, Δημ. 519. 20· πρβλ. **ὑβρίζω.**—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπηρεάζει· βιάζει».

ἐπηρεασμός, ὁ, ἡ μετὰ κακίας μεταχείρισις, τρία δ' ἐστὶν εἴδη ὀλιγωρίας, καταφρόνησίς τε καὶ ἐπηρεασμὸς καὶ ὕβρις ...καὶ ὁ ἐπηρεάζων φαίνεται καταφρονεῖν· ἔστι γὰρ ὁ ἐπηρεασμὸς ἐμποδισμὸς ταῖς βουλήσεσιν, οὐχ ἵνα τι αὐτῷ, ἀλλ' ἵνα μὴ ἐκείνῳ Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 3 κέξ.

ἐπηρεαστής, οῦ, ὁ, καταφρονητής, ὑβριστής, Achmes Ὀνειρ. 104, Γρηγορ. Νύσσ. τ. 2. σ. 689D, κλ.

ἐπηρεαστικός, ή, όν, ὑβριστικός, Κωμ. Ἀνών. 357.— Ἐπίρρ. **-κῶς,** Γαλην.1. 353, Βασίλ. ΙΙΙ. 616B.

ἐπηρέαστος, ον, ὁ, ὁ ὑποκείμενος εἰς βλάβην, εὔβλαπτος, Κοσμᾶς ἐν Τοπογρ. Χριστ. σ. 281A.

ἐπήρεια, ἡ, τρόπος καταφρονητικός, περιφρόνησις, ὕβρις, προπηλακισμός, Λατ. contumelia (πρβλ. **ἐπηρεασμός**), Δημ. 229. 9, κτλ.· περί τι 222 ἐν τέλ., κτλ.· κελεύειν κατ' ἐπήρειαν, κελεύειν ὑπερηφάνως ἢ διὰ τρόπου ὑβριστικοῦ. Θουκ.1. 26· τουτὶ τὸ κακὸν κατ' ἐπήρειαν γεγένηται, πρὸς ὕβριν, ὅπως προσβάλῃ τινά, Ἀμειψίας ἐν «Κόννῳ»1. 3· ἐν ἐπηρείας τάξει Δημ. 229.14· πρὸς ἐπήρειαν, ἀντίθ. τῷ πρὸς χάριν, Ἀριστ. Πολιτικ. 3.16, 7· ἐπήρεια δαίμονός τινος, βλαβερὰ ἐνέργεια αὐτοῦ, Λουκ. Ὑπὲρ Προσαγ. Πταίσμ.1, Φιλόστρ.· χωρὶς ἐπ. Συλλ. Ἐπιγρ. 4474. 59. Ιρβλ. τὴν Ὁμηρ. λέξιν **ἀρειά.**

ἐπηρεμέω, ἠρεμῶ, ἡσυχάζω μετά τι, τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμῶν Λουκ. Ἔρωτ. 45.

ἐπηρέμησις, εως, ἡ, τὸ ἐπηρεμεῖν, ἡσυχάζειν μετά τι, Βασίλ. τ. 3. σ. 29A, κλ.

ἐπηρέσιον· «τὸ προσκεφάλαιον» Ἡσύχ. (ὁ Reisk. διορθοῖ **ὑπηρ-**).

ἐπήρετμος, ον, ὁ, ὁ καθήμενος παρὰ τὴν κώπην καὶ ἕτοιμος νὰ κωπηλατήσῃ, ἑταῖροι εἶατ' ἐπήρετμοι Ὀδ. Β. 403: (οὕτως, οἱ ἐπ' ἐρετμὰ ἑζόμενοι Μ. 171)· ἐπ. πόνοι Ὀππ. Ἁλ. 4. 76.

2) ὁ ἔχων κώπας, οὐ γὰρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι Ὀδ. Ε.16, Ξ. 224, κτλ.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπήρετμοι· ἐπίκωποι».

ἐπηρεφής, ές, (ἐρέφω) ἐπικρεμάμενος, ὑπερκείμενος, ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφέας φύγε πέτρας νηῦς ἐμή, «ἐπηρεφέας, ἤτοι ἄνωθεν ἐπηρεφεῖς ἢ ἐπικεκλιμένας πέτρας» (Σχόλ.), Ὀδ. Κ. 131, πρβλ. Μ. 59· κρημνοὶ ἐπ. Ἰλ. Μ. 54· κότινος Θεόκρ. 25, 208· πρβλ. **κατηρεφής.** **II.** Παθ., ἑστεγασμένος, οἱ δ' (οἱ κηφῆνες δηλ.) ἔντοσθε μένοντες ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους, κτλ., Ἡσ. Θ. 598· ἵνα τε σπέος ἔστ' Ἀΐδαο ὕλῃ καὶ πέτρῃσιν ἐπηρεφὲς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 736· κεκαλυμμένος, ἐσκεπασμένος, ἀζαλίῃσιν ἐπηρεφέας φολίδεσσιν, περὶ τοῦ σώματος δράκοντος, πρβλ. Δ.144.

ἐπήρης, ες, ἐφωδιασμένος, οὐδ' εἴ σοι πτερύγεσσιν ἐπήρεα νῶτα γένοιτο Μάξιμ. π. Καταρχ. 415· κελήτιον ἐπῆρες, ἀκάτιον κωπῆρες, Ἀρρ. Ἀν. 5. 7, 3.—Κατὰ Σουίδ. «ἐπῆρες, παρεσκευασμένον, ἕτοιμον, 'τὸ δὲ πλοῖον ἐπῆρες ἦν, εἰς ὃ τὴν ἄνθρωπον ἐμβάλλουσι καὶ ἀποπλεῖ'», πρβλ. τὴν κοινὴν ναυτικὴν φράσιν, «'ς τὸ κουπὶ» ἢ «'ς τὰ κουπιά».

ἐπήριστος ἢ **-ῖτος, ον,** (ἐρίζω), περιμάχητος, Εὐστ.725.16., 1962. 7.

ἐπῆρσε, Ἐπικ. γ' ἑνικ. τοῦ ἀορ. α' τοῦ **ἐπαραρίσκω.**

ἐπῆσαν, Ἐπ. γ' πληθ. τοῦ παρατ. τοῦ **ἔπειμι (εἶμι, πορεύομαι).**

ἐπησθεῖεν, Ἰων. γ' πληθ. εὐκτ. ἀορ. α' τοῦ **ἐφήδομαι.**

ἐπητᾰνός, πλημμελὴς γραφὴ ἀντὶ τοῦ **ἐπηετανός.**

ἐπήτεια, ἡ, = **ἐπητύς,** Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1007, ἐν τῷ πληθ.

ἐπητής, οῦ, ὁ, (ἔπος): — «σώφρων, λόγιος. ἀληθής. δίκαιος. φρόνιμος. παρὰ τὰ ἔπη. πρᾶος. χρηστός» Ἡσύχ.·—οὕνεκ' ἐπητής ἐσσι καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων Ὀδ. Ν. 332· ἐπητῇ ἀνδρὶ ἔοικας Σ.128:—ὁ Ἀπολλ. Ρόδ. ἔχει πληθ. **ἐπητέες** ὡς θηλ., Β. 987.—Πρβλ. **ἐπητύς.**

ἐπητικός, ή, όν, ἀκολουθητικός, φανερὸν ὅτι καὶ τῶν ἀρετῶν ταὶ μὲν ἐντὶ ἀγεμονικαί, ταὶ δὲ ἐπητικαὶ Μέτωπος Πυθαγόρειος παρὰ Στοβ.1. 64.

ἐπήτριμος, ον, (ἤτριον) κυρίως μὲν παρυφασμένος, πυκνῶς συνυφασμένος, καθόλου δὲ πυκνός, ἐπάλληλος· πυρσοί τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι Ἰλ. Σ. 211· δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτρια πίπτον ἔραζε, ἔπιπτον ἀλλεπάλληλα ἐπὶ τῆς γῆς, αὐτόθι 552· λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι .. πίπτουσι Τ. 226.

ἐπητὺς [ῦ], **ύος,** ἡ, (ἐπητής) εὐμένεια, φιλοφροσύνη, οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ Ὀδ. Φ. 306.

ἐπηῦρον, -όμην, ἴδε **ἐπαυρίσκομαι.**

ἐπηχέω, ἀντηχῶ, Εὐρ. Κύκλ. 426, Πλάτ. Πολ. 492C· μετ' αἰτ. συστοίχου, ἐπ. κύμβαλον, κροτῶ, κάμνω νὰ ἠχῇ τὸ κύμβαλον, Κλήμ. Ἀλ. 20. **II.** ἐπιβοῶ, βοᾷ δ' ἱερεύς, ἅπας δ' ἐπήχησε στρατὸς Εὐρ. Ι. Α.1584.

ἐπήχησις, τὸ ἐπηχεῖν, Στέφ. Βυζάντ. ἐν λ. **Δωδώνη.**

ἔπηχος, ὁ, ἦχος, Σύμμαχ. ἐν Ἰεζεκ. Η.17.

ἐπηῶος, ον, (ἠώς) = **ὑπηῶος.**

ἐπί, Σανσκρ. api καὶ Ζενδ. aipi, ἴσως Λατ. ob: — Πρόθ. συντασσομένη μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ., καὶ δηλοῦσα τὸ εἶναι ἐπάνω, ἢ ἐπιστηρίζεσθαι ἐπάνω εἴς τινα ἐπιφάνειαν ἢ ἐπὶ σημείου τινός.

Α. ΜΕΤΑ ΓΕΝ.: **I.** ἐπὶ τόπου, **1**) μετὰ ῥημάτων στάσεως, ὡς, καθέζετ' ἐπὶ θρόνου Ἰλ. Α. 536· ἦστο .. ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Ν. 12· ἐπὶ πύργου ἕστη Π. 700· κεῖται ἐπὶ χθονὸς Υ. 345·— καὶ ἄνευ ῥητῶς ἐκπεφρασμένου ῥήματος, ἑκλαγξαν δ' ἄρ' ὅτοι ἐπ' ὤμων (ἐξυπ. ὄντες ἢ κείμενοι) Α. 46: — ὡσαύτως μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ὅπου τὸ ὑποκείμενον ἵσταται ἐπί τινος, οἷον ἐπὶ ἅρματος ἢ ἁμάξης, ἐπὶ ἵππου, ἐπὶ πλοίου, φεύγωμιεν ἐφ' ἵππων Ω. 356· οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων .. ἵκεσθον Θ. 455· ἄγαγε .. δῶρ' ἐπ' ἀπήνης Ω. 447· ἐπὶ τῆς ἁμάξης .. ὀχέετο Ἡρόδ.1. 31· ἐφ' ἵππου, συχνὸν παρ' Ἀττ.· οὐκ κῆρες φορέουσιν .. ἐπὶ νηῶν Ἰλ. Θ. 528· πέμπειν τινά ἐπὶ τριήρους Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 56, κτλ.· οὕτω, ἐπ' ὤμου .. φέρειν Ὀδ. Κ. 170· βαδιοῦνται ἐπὶ δυοῖν σκελοῖν, ἐφ' ἑνὸς πορεύεσθαι σκέλους Πλάτ. Συμπ. 190D· ἐπ' ἄκρων ὀδοιπορεῖν, περιπατεῖν ἐπὶ ἄκρων δακτύλων, «'ς τὰ νύχια», Σοφ. Αἴ. 1230: — ἐπὶ πραγματικοῦ τόπου ἡ πρόθ. **ἐπὶ** δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ διὰ τοῦ «ἐπάνω εἰς ...», ἂν ὁ τόπος εἶναι πράγματι ὑποστήριγμα, ὡς, ἐπὶ γῆς, ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὑπὸ γῆς, Σοφ. Ο. Τ. 416· ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου, εἰς τὰ ἀριστερά, ἐπὶ τῶν πλευρῶν, εἰς τὰ πλευρά, Ξεν. Ἀν.1. 8, 9., 3. 2, 36: — ἀλλὰ καθόλου πρέπει νὰ ἑρμηνεύεται διὰ τῆς ἐν μετὰ δοτ., σπανίως παρ' Ὁμ., ἐπ' ἀγροῦ, ἐν τῷ ἀγρῷ, Ὀδ. Α.190· γῆς ἐπὶ ξείνης Σοφ. Ο. Κ.1706· ἐπὶ νήσου ὁ αὐτ. Φιλ. 613· ἐπ' ἀλλοτρίας πόλεως Εὐρ. Ἀνδρ.137· οἱ ἐπὶ Θρᾴκης Θουκ. 5. 35· ἐπὶ τῆς Ἀσίας κατοικεῖν Ἰσοκρ. 254B· οὕτως, ἐπ' οἰκήματος καθῆσθαι, ἐν χαμαιτυπείῳ, Πλάτ. Χαρμ. 163B· ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων καθίζειν Ἰσοκρ. 142E· μένειν ἐπὶ τῆς αὐτῶν [ἐξυπ. χώρας], διαμένειν ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει, Θουκ. 4. 118· ἐνίοτε ὡσαύτως, παρὰ ἢ πλησίον, ἐπ' αὐτάων (ἐξυπ. τῶν πηγῶν) Ἰλ. Χ. 153· κόλπος ὁ ἐπὶ Ποσειδηίου Ἡρόδ. 7. 115· αἱ ἐπὶ Λήμνου ἐπικείμεναι νῆσοι, ἔξωθεν τῆς Λήμνου καὶ πλησίον αὐτῆς, αὐτόθι 6· τὰ ἐπὶ Θρᾴκης, τὰ γειτνιάζοντα πρὸς τὴν Θρ., Θουκ.1. 59, κτλ.· ἐπὶ ποταμοῦ, ἐπάνω, δηλ. πλησίον, Ξεν. Ἀν. 2. 5, 18· ἐπὶ τῶν τραπεζῶν Πλάτ. Ἀπολ. 17C·— ἐν τῇ Γεωμετρίᾳ, αἱ ἐφ' ὧν ΑΑ ΒΒ [γραμμαί], αἱ γραμμαὶ ΑΑ ΒΒ, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 4,11, κτλ.—Ἀκολούθως ἐπὶ διαφόρων σχέσεων οὐχὶ ἀκριβῶς τοπικῶν: **6**) μένειν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς, μένειν εἰς

τὸ ἀξίωμα, Ξεν. Ἀγησ. 1, 37· μένω ἐπί τινος, ἀρκοῦμαι εἴς τι, καὶ οὐχ οἷός τέ ἐστιν, ἔχων ἃ κατέστραπται, μένειν ἐπὶ τούτων, ἀλλ' ἀεί τι, κτλ. Δημ. 42 ἐν τέλει· τῆς πόλεως οὔσης ἐπὶ τῶν πραγμάτων, οὔσης ἀπησχολημένης, ὁ αὐτ.193.15· ἐπὶ τοῦ πολεμεῖν ὄντες, ὅτε ἤσθε ἠσχολημένοι εἰς πόλεμον, 1419. 4· ὅτι ἐγὼ μὲν ἦν ἐπὶ τοῦ ὀνόματος τούτου πάντα τὸν χρόνον κτλ., ὅτι ἐγὼ μὲν πάντοτε εἶχον τοῦτο τὸ ὄνομα, κτλ. ὁ αὐτ.1000. 21· καὶ νῦν, ὡς βιαίας ἔχεται πάνδαμος πόλις ἐπὶ νόσου, καὶ νῦν ὅτε ὁλόκληρος ἡ πόλις κατέχεται ὑπὸ βιαίας νόσου κτλ., Σοφ. Ἀντ.1141. γ) ἐπὶ πλοίων, ὁρμῶ ἐπ' ἀγκύρας, εἶμαι ἠγκυροβολημένος, Ἡρόδ. 7. 188· οὕτως, κάπι προσπόλου μιᾶς χωροῦντα, ἔχοντα στήριγμα ἐν τῇ πορείᾳ μίαν πρόσπολον, Σοφ. Ο. Κ. 746. δ) μετὰ τῆς προσωπ. ἡ τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντωνυμίας, ἅπαξ παρ' Ὅμ., εὔχεσθε Διΐ.. σιγῇ ἐφ' ὑμιέων, ἐφ' ὑμῶν αὐτῶν, «μέσα σας», Ἰλ. Π. 195· βραδύτερον κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ γ' προσώπου, ἐπ' ἐωυτῶν κέεσθαι, καθ' ἑαυτούς, Ἡρόδ. 2. 2, πρβλ. 8. 32· οἰκέειν 5. 98· ἵζεσθαι 9. 17· ἐφ' ἑαυτῶν πλεῖν Θουκ. 8. 8. πρβλ. 2. 63· ἐπ' ὑμέων αὐτῶν βάλλεσθαι, νὰ σκεφθῆτε τὸ πρᾶγμα καθ' ἑαυτούς, Ἡρόδ. 3. 71, κτλ.· ἐφ' αὐτοῦ σκοπεῖν Θουκ. 6. 40· ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν.. τὸν ἐξετασμὸν ποιεῖσθαι Δημ. 230. 14· ἐπ' ἐωυτῶν διαλέγονται, ὁμιλοῦσιν ἰδίαν διάλεκτον, Ἡρόδ. 1. 142· ὡσαύτως, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ χωρεῖν Ξεν. Ἀν. 2. 4, 10· πράττειν Πλάτ. Πρωτ. 326D, πρβλ. Σοφ. 217C· τὸ ἐφ' ἑαυτῶν, μόνον τὸ ἑαυτῶν συμφέρον, Θουκ. 1. 17· τάπ' ἐμοῦ Ἀριστοφ. Πλ. 100. ε) μετ' ἀριθμητικῶν πρὸς δήλωσιν τοῦ βάθους τῆς φάλαγγος ἐν παρατάξει στρατοῦ, ἐπὶ τεττάρων ταχθῆναι, εἰς βάθος τεσσάρων ἀνδρῶν, Ξεν.Ἀν.1. 2,15, κτλ.· ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων συνεστραμμένοι, περὶ τῶν Θηβαίων ἐν Λεύκτροις, ὁ αὐτ.Ἑλλ. 6. 4, 12· ἐπ' ὀλίγων τεταγμένοι, δηλ. παρατεταγμένοι εἰς μακρὰν καὶ λεπτὴν γραμμήν, ὁ αὐτ.Ἀν. 4. 8,11, πρβλ. Θουκ.7.79· ἐφ' ἑνὸς ἄγειν, εἰς μίαν γραμμήν, ἄνευ βάθους, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 2, πρβλ. Ἀν. 5. 2, 6· σπανίως ἐπὶ τοῦ μήκους τῆς γραμμῆς, ἐπὶ τεσσάρων τάσσειν (ἐπὶ πλοίων) Θουκ. 2. 90· παρὰ Ξεν., ἐγένοντο τὸ μέτωπον ἐπὶ τριακοσίων, .. τὸ δὲ βάθος ἐφ' ἑκατὸν Κύρ. 2. 4, 2: — περὶ τοῦ πλεῖν ἐπὶ κέρως ἢ ἐπὶ κέρας, ἴδε κατωτ. C. 1. 3: — ἐπὶ φάλαγγος γίγνεται τὸ στράτευμα, σχηματίζεται εἰς φάλαγγα, Ξεν.Ἀν. 4. 6, 6, κτλ.: — ἐν Εὐρ. Φοιν.1466, τὸ ἀσπίδων ἐπὶ σημαίνει ἁπλῶς «ἐν ὅπλοις»: — σπανίως ἐπὶ μὴ στρατιωτικῶν πραγμάτων, ἐπὶ ὀκτὼ πλίνθων τὸ εὖρος Ξεν.Ἀν. 7. 8, 14.

ζ) μετὰ γεν. πρωτ., ἐνώπιον, ἐπὶ παρουσίᾳ τινός, Λατ. coram, ἐπὶ μαρτύρων .. πράσσεταί τι Ἀντιφῶν 119.1· ἐξελέγχεσθαι ἐπὶ πάντων Δημ. 781. 4· γράψοιμαί σε ἐπὶ Ραδαμάνθυος Λουκ. Κατάπλ.18· πίστεις δοῦναι ἐπὶ θεῶν Διον.Ἁλ. 5. 29· — σπανίως, ἐπὶ δικασταῖς Δημ. 416. 28. η) μετὰ ῥημάτων σημαινόντων τὸ **παρατηρεῖν, αἰσθάνεσθαι, σκοπεῖν, κρίνειν**, κτλ. ἔν τινι, ὁρᾶν τι ἐπί τινος Ξεν.Ἀπομν.3.9,3· αἰσθάνεσθαι, νοῆσαί τι ἐπί τινος Πλάτ. Πολ. 406C, κτλ.· σκοπεῖν, κρίνειν τι ἐπί τινος Δημ. 298.3., 305.6, πρβλ.770.12· ἀγνοεῖν τι ἐπί τινος Ξεν.Ἀπομν. 2. 3, 2: — ὡσαύτως μετὰ ῥημάτων λεκτικῶν, περί τινος, λέγειν ἐπί τινος Πλάτ. Χαρμ. 155D, Πολ. 524E, κτλ.· ἐπιδεικνύναι τι ἐπί τινος Ἰσοκρ.181, μέσ. 2) ἐννοουμένης κινήσεως, α) ὅπου ἡ ἔννοια τῆς κινήσεως ἀπορροφεῖται ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῆς ἐπιστηρίξεως, ὀρθωθεὶς .. ἐπ' ἀγκῶνος, ὀρθώσας ἑαυτὸν ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνός του, Ἰλ. Κ. 80· ἐπὶ μελίης .. ἐρεισθείς Χ. 225· τὴν μὲν .. καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου Σ. 389.

β) ὅπου ἡ κίνησις εἶναι φανερωτέρα καὶ ἡ ἔννοια εἶναι περιεκτικὴ (ὡς ἐν τῇ προθ. **εἰς** 1. 2, **ἐν** 1. 8)· ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν, ἔσυραν τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἐπ' αὐτῆς τὸ ἀρῆκαν, Α. 485· ἠπείληισε .. περάαν νήσων ἔπι τηλεδαπάων, ἄξειν ἐπὶ νήσους πόρρω τῆς Τροίας οὔσας καὶ ἐκεῖ καταλιπεῖν, Φ. 454, πρβλ. Χ. 45· οὕτως, ἐπὶ τῆς γῆς καταπίπτειν Ξεν. Κύρ. 4. 5, 54· ἀναβῆναι ἐπὶ τῶν πύργων αὐτόθι 7. 1, 39. γ) ἐπὶ κινήσεως πρός τι, προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν, «ἐπὶ τὰς ναῦς» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 700· τρέσσε .. ἐφ' ὁμίλου Λ. 546· (ἀλλά, νήσου ἐπὶ Ψυρίης νέεσθαι Ὀδ. Γ. 171, σημαίνει νὰ ὑπάγῃ πλησίον τῆς νήσου Ψυρ.)· ἐπ' οἶκου ἀνακομίζεσθαι, ἀναχωρεῖν, ἀπελαύνειν, ἀπελθεῖν, κτλ., πρὸς τὴν πατρίδα, Ἡρόδ. 2.121, 4, Θουκ. 1. 30., 55., 87. κτλ.· ὡσαύτως μετ' ὀνομάτων τόπων, ἰέναι ἐπὶ Κυζίκου Ἡρόδ. 4.14· πλεῖν ἐπὶ Χίου ὁ αὐτ.1.164· ἀποπλεῖν ἐπ' Αἰγύπτου ὁ αὐτ.1.1, πρβλ.168· ἀπαλλάσεσθαι ἐπὶ Θεσσαλίης ὁ αὐτ. 5. 64· ὁ κόλπος ὁ ἐπὶ Παγασέων φέρων, ὁ κόλπος ὁ φέρων εἰς Παγ., ὁ αὐτ.7.193· ἡ ἐπὶ Βαβυλῶνος ὁδός, ἡ εἰς Βαβυλῶνα ἄγουσα, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 45, πρβλ.Ἀν. 6. 2, 24: — ἐν τοῖς τοιούτοις ὁ τόπος εἶναι τὸ ἀντικείμενον πρὸς ὃ ἀποβλέπει ὁ πορευόμενος. δ) μεταφ., ἐπὶ γνώμης τινὸς γίγνομαι, καταντῶ εἰς γνώμην τινά, Δημ. 42. 1· ἐπ' ἐλπίδος γίγνεσθαι Πλουτ. Σόλ.14· ὡς ἐπὶ κινδύνου, ὡς διὰ νὰ ἀπαντήσῃ τις κίνδυνον, Θουκ. 6. 34· ἐπὶ τοῦ ἁλύπως ζῆν, μὲ σκοπὸν νὰ .., Πλάτ. Πρωτ. 358B, πρβλ. κατωτ. B. III. 2. **II.** ἐπὶ χρόνου, κατὰ τοὺς χρόνους τινός, ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων Ἰλ. Ε. 637, Ψ. 332· ἐπὶ Κρόνου Ἡσ. Ἔργ.κ.Ἡμ.108· ἐπὶ Κέκροπος, ἐπὶ Κύρου, ἐπὶ Καμβύσεω, κτλ., Ἡρόδ. 8. 44, κτλ.· ἐπὶ τῶν τριήκοντα Ἀυσ.130. 3· ἐπὶ τούτου τυραννεύοντος, ἐπὶ Λέοντος βασιλεύοντος, ἐπὶ Μήδων ἀρχόντων, κτλ., Ἡρόδ. 1. 15., 65, 134, κτλ.· ἐπὶ τῆς ἐμῆς βασιλείας Ἰσοκρ.33C· ἐπ' ἐμοῦ, εἰς τὸν καιρόν μου, ἐφ' ἡμῶν, εἰς τὰς ἡμέρας μας, κτλ., Ἡρόδ.1. 5., 2. 46, κτλ.· ἐπ' εἰρήνης, ἐν καιρῷ εἰρήνης, Ἰλ. Β. 797, Ι. 403, κτλ.· ἐπ' ἐμῆς νεότητος, εἰς τὴν νεότητά μου, Ἀριστοφ.Ἀχ. 211· ἐπὶ τοῦ προτέρου πολέμου Θουκ. 6. 6· — ἐπ' ἡμέρης ἑκάστης Ἡρόδ. 5. 117. β) μεταγεν., ἐπὶ δείπνου, κατὰ τὸ δεῖπνον, Λουκ. Λούκ. ἢ Ὄνος 3· ἐπὶ τῆς τραπέζης Πλουτ.Ἀλέξ. 23· ἐπὶ τῆς κύλικος, ἐπὶ τοῦ ποτηρίου Λουκ.Ἀλ. 34, Πλουτ.Ἀλέξ. 53. **III.** ἐν ποικίλαις ἄλλαις ἐννοίαις: **1)** ἐπί, ὑπεράνω, ἐπὶ τῶν ἐχόντων ἐξουσίαν, ἐπ' οὗ ἐτάχθημεν Ἡρόδ. 5.109· ὁ ἐπὶ τῶν ὅπλων, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ πεζικοῦ, Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 238. 13., 265. 8· ὁ ἐπὶ τῶν ὁπλιτῶν, ὁ ἐπὶ τῶν Ἱππέων αὐτόθι 17 καὶ 20· ὁ ἐπὶ τῆς διοικήσεως, ὁ ταμίας ὁ πληρώνων τοὺς στρατιώτας, αὐτόθι 238.14· οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων, οἱ ἐν τοῖς πράγμασι, Δημ. 309. 9· ὁ ἐπὶ τοῦ οἴνου Πλουτ. Ρώμ. 5· ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Ὄθωνος, ὁ γραμματεὺς αὐτοῦ, Λατ. ab epistolis, ὁ αὐτ. ἐν Ὄθ. 9· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 474 καὶ ἴδε κατωτ. B. III. 6. **2)** ἡ .. Λιβύη ἐπὶ Λιβύης λέγεται .. ἔχειν τὸ οὔνομα γυναικὸς αὐτόχθονος, λέγεται ὅτι ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τῆς Λιβύης, κτλ., Ἡρόδ. 4. 45· ἐπί τινος μετονομασθῆναι ὁ αὐτ. 1. 94· ἐπί τινος τὴν ἐπωνυμίαν ποιεῖσθαι ἢ ἔχειν ὁ αὐτ. 4.107· ἐπί τινος ἐπώνυμος γίγνεσθαι αὐτόθι 184· ἡ ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνη καλουμένη Ξεν.Ἑλλην.5.1, 36· ὡσαύτως, ἡ εἰρήνη ἡ ἐπὶ Ἀνταλκίδου Δημ. 473. 8, ἔνθα ἴδε Markl καὶ Wolf., ἴδε κατωτ. B. III. 5. **3)** ἐπὶ περιστάσεων, ἢ ἀφορμῶν καὶ τῶν τοιούτων, ἐπὶ πάντων, κατὰ πᾶσαν περίστασιν, Δημ. 526. 22., 574. 3· ἐφ' ἑκάστων Πλάτ. Φίλ. 25E· ἐφ' ἑκατέρου ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ.159C· ἐφ' ἑκάστης μαντείας Δημ. 532. 3· ἐπ' ἐξουσίας καὶ πλούτου, ἐν .., ὁ αὐτ. 559. 24· ἐπὶ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ πράγματος ὁ αὐτ. 538. 4, πρβλ. 230.19· ἡ ἐπὶ τῆς πομπῆς καὶ τοῦ μεθύειν πρόφασις ὁ αὐτ. 573. 1· ἐπ' ἀδείας Πλουτ. Σόλ. 22· καὶ οὕτως ἐπὶ πολλῶν φράσεων, αἵτινες κατήντησαν ἐπιρρηματικαί, ὡς, ἐπ' ἴσης (ἐξυπ. μοίρας), ἐξ ἴσου Σοφ.Ἠλ. 1061· ἐπὶ καιροῦ Δημ. 484. 20. **4)** ἐν σχέσει πρός, ἐπὶ τῶν πραγμάτων Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 3, πρβλ.Ἠθ. N. 5. 3, 6.

B. ΜΕΤΑ ΔΟΤ.: I. ἐπὶ τόπου, ἐπάνω εἰς .., ἀκριβῶς ὅπως καὶ μετὰ γεν., ὥστε οἱ ποιηταὶ μεταχειρίζονται ἑκατέρας τὰς πτώσεις κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, ἐνῷ παρὰ τοῖς πεζογράφοις ἡ δοτ. εἶναι συνηθεστέρα: **1)** μετὰ ῥημάτων στάσεως, ἕζετο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ Ἰλ. Ζ. 354· ἦντ' ἐπὶ πύργῳ Γ. 153· στῆ δ' ἐπὶ .. νηῒ Θ. 222· κεῖσθαι ἐπί τινι Ξεν.Ἀν.1. 8, 27· καίειν ἐπὶ βωμῷ Ἰλ. Θ. 240· χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι Δ. 420· ἐπὶ χθονὶ δέρκεσθαι Α. 88, κτλ.: ὡσαύτως μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ὅπου τὸ ὑποκείμενον στηρίζεται ἢ στηρίζει τι ἐπί τινος, νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔδαινον Β.351· ἐπ' ὤμοις φέρειν Εὐρ.Φοίν.1131· (ἀλλ', ἐφ' ἵππῳ, ἐφ' ἵπποις καὶ τὰ ὅμοια οὐδέποτε τίθενται ἀντὶ τῶν ἐφ' ἵππου, κτλ.): — ἐπὶ τόπων συχνάκις ἑρμηνευτέον διὰ τῆς προθ. **ἐν**, ἐπὶ τῇ χώρᾳ Ἡρόδ.5.77· τάπὶ Τροίᾳ Πέργαμα Σοφ. Φιλ. 353· ἐπ' ἐσχάτοις τόποις ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ.1100· ἐπὶ τῇ ψυχῇ δάκνομαι ὁ αὐτ.Ἀντ. 317· ὡσαύτως, ἐπάνω ἢ πλησίον, ἐπὶ κρήνῃ Ὀδ. N. 408· ἐπὶ θύρῃσι Ἰλ. Β. 788, κτλ.· καὶ συχν., ἐπὶ ποταμῷ Η.133, Ἡρόδ., κλπ.· ἐπ' ἐσχάρῃ Ὀδ. Η. 160· ἐπὶ νηυσὶ Ἰλ. Α. 558, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, οὐ τάπὶ Λυδοῖς οὐδ' ἐπ' (ὑπ' Jebb) Ὀμφάλῃ λατρεύματα, οὐ τὰ ἐν Λυδοῖς οὐδὲ ἡ ὑπ' Ὀμφάλῃ δουλεία, Σοφ. Τρ. 356. Ἴδε ἐκτενῆ σημ. Jebb.

β) ἐπάνω, ἐπ' Ἰφιδάμαντι, ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ Ἰφ., Ἰλ. Λ. 261, πρβλ. Δ. 470· τοιόνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον Αἰσχύλ.Ἀγ. 1400: — ὡσαύτως, ὑπέρ τινος, πρὸς τιμήν τινος, οἷ' ἐπὶ σοὶ κατέθηκε θεὰ περικαλλὲ' ἄεθλα Ὀδ. Ω. 91· [βοῦς] οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς Ἰλ. Ψ. 776· κείρεσθαι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι Βίων 1. 81· πρβλ. Λυσ. 198. 12. γ) ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, ἐναντίον, μαθὼν δὲ ὁ Πεισίστρατος τὰ ποιεύμενα ἐπ' ἐωυτῷ Ἡρόδ.1. 61., 6. 74, 88, Σοφ. Φ. 1138, κτλ.: — ἀλλ' ὡσαύτως, ἐν, ἐν σχέσει πρός, αἰθ'οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει' Ἀγαμέμνων, «εἰθε οὕτως ἐν ἅπασι τὴν ὀργὴν πληρώσειεν Ἀγαμέμνων» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Δ. 178· δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ ἔσσεαι Τ. 181, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 88, Τρ 995, κτλ.: καὶ οὕτως ἐνίοτε ἁπλῶς ἀντὶ ἐπιθέτου, τὸ ἐπὶ τῷ σώματι κάλλος = τὸ σωματικὸν ἢ τὸ τοῦ σώματος Πλάτ. Συμπ. 210B, πρβλ. Πολ. 376E· τάπὶ σοὶ κακὰ = τὰ σά Σοφ. Φιλ. 806: — παρ' Ἀττ. ὡσαύτως, νόμον τιθέναι ἢ τίθεσθαι ἐπί τινι, ποιεῖν νόμον διά τινα, εἴτε ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε κατ' αὐτοῦ, οἳ δὴ (οἱ πολλοὶ δηλ.) καὶ τοὺς νόμους τίθενται ἐπὶ τῷ ἐνὶ Πλάτ. Γοργ. 488D, Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 12. 1, Δημ. κλ.· νόμους ἀναγράψαι ἐπί τινι ὁ αὐτ.701.14· νόμος κεῖται ἐπί τινι ὁ αὐτ.723 4, πρβλ.739. 6., 744. 27· τί θεσμοποιεῖς ἐπὶ ταλαι-

πώρῳ νεκρῷ ; Εὐρ. Φοίν. 1645. **δ)** ἐπὶ συσσωρεύσεως, ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ, ἄπιον ἐπὶ ἀπίου, ἢ τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο, Ὀδ. Η. 120· ἐπὶ κέρδεϊ κέρδος Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 642· ἄτη ἐτέρα ἐπ' ἄτῃ Αἰσχύλ. Χο. 404· πήματα ἐπὶ πήμασι, ἐπὶ νόσῳ νόσος Σοφ. Ἀντ. 595, Ο. Κ. 544· πρβλ. **ἐπασσύτερος, ἐπάλληλος, ἐπήτριμος.** **ε)** σύν τινι, οὐκ ἄρα σοίγ' ἐπὶ εἶδεϊ καὶ φρένες ἦσαν Ὀδ. Ρ. 454, πρβλ. 308· ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῇσι παρέσχομεν Ἰλ. Ι. 639, πρβλ. Ὀδ. Χ. 264· ἐπὶ τοῖσι, πρὸς τούτοις, Ω. 277· ἐπὶ τούτοις, συχν. παρ' Ἀττ.· γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν .. ἔχεις Εὐρ. Μήδ. 694: — παρ' Ἀττ. μετὰ ῥημάτων σημαινόντων τὸ **ἐσθίειν καὶ πίνειν,** ὁμοῦ μὲ .., ἐπὶ τῷ σίτῳ πίνειν ὕδωρ Ξεν. Κύρ. 6. 2, 27· νέκταρ ποτίζειν ἐπ' ἀμβροσίᾳ Πλάτ. Φαίδρ. 247Ε· ἰδίως ἐπὶ προσφαγίου, κάρδαμον ἐπὶ τῷ σίτῳ ἔχειν Ξεν. Κύρ. 1. 2, 11· παίειν ἐφ' ἁλί τὰν μᾶδδαν, «ἐσθίειν μετὰ τῶν ἁλῶν τὸν ἄρτον» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 835· μεταφ., ἐπὶ τῷ φάγοις ἥδιστ' ἄν ; ἐπὶ βαλλαντίῳ ; «ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐπὶ ἐχθύσι φάγοις ἄν ;» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 707· πρβλ. **ἐπεσθίω:** — οὕτως ἐπὶ ἀριθμῶν, τρισχιλίους ἐπὶ μυρίοις = μυρίους καὶ τρισχιλίους = 13000, Πλουτ. Ποπλ. 20. **ζ)** ἐπὶ θέσεως, κατόπιν, ὀπίσω, ὄπισθεν, ἐπὶ στρατιωτῶν, ἐπὶ δὲ τούτοις δισχίλιοι ξυστοφόροι· ἐπὶ δὲ τούτοις ἱππεῖς κτλ., Ξεν. Κύρ. 8. 3, 16—18. **η)** τὸ εἶναί τι ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τινός, Λατ. penes, τάδ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται Ἡσίνδ. Π. 8. 107· ἐπί τινί ἐστι, εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν του νὰ πράξῃ τι, μετ' ἀπαρ., Ἡρόδ. 8. 29, Θουκ., κτλ.· γίγνεσθαι ἐπί τινι ὁ αὐτ. 6. 22, Ξεν., κτλ.· ἐπὶ τῷ πλήθει, εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ πλήθους, Σοφ. Ο. Κ. 66, πρβλ. Θουκ. 2. 84· τὸ ἐπ' ἐμοί, τὸ ἐπὶ σοὶ κτλ., ὅσον ἐξαρτᾶται ἐξ ἐμοῦ, ὅσον ἐγὼ δύναμαι, κτλ., Ξεν. Κύρ. 5. 4, 11, Ἰσοκρ. 70Β. **θ)** συμφώνως πρός, ἐπὶ τοῖς νόμοις Νόμος παρὰ Δημ. 718. 8· ἐπὶ πᾶσι δικαίοις ὁ αὐτ. 483. 26, πρβλ. Σοφ. Τρ. 662. **ι)** ἐπὶ περιστάσεων ἢ καταστάσεων ἐν αἷς εὑρίσκεταί τις, ἐπὶ ἔργῳ Ἰλ. Δ. 175, κτλ.· ταύταις ἐπὶ συντυχίαις Πινδ. Π. 1. 70· ἐπ' εὐπραξίᾳ Σοφ. Ο. Κ. 1554· ἐπὶ τῷ παρόντι Θουκ. 2. 36· ἐπὶ τούτοις μένειν Δημ. 43 ἐν τέλ.· ἐπ' αὐτοφώρῳ λαβεῖν, ἴδε ἐν λ. **αὐτόφωρος:** — ὡσαύτως, ἐπὶ τῷ δείπνῳ, κατὰ τὸ δεῖπνον, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 12· ἐπὶ τῇ κύλικι Πλάτ. Συμπ. 214Α, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 192. **2)** μετὰ ῥημάτων κινήσεως: **α)** ὅπου ἡ ἔννοια τῆς κινήσεως συνδυάζεται μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ μέρους ἐφ' οὗ ἢ εἰς ὃ γίνεται ἡ κίνησις, ἐπὶ χθονὶ βαίνει Ἰλ. Δ. 443· θεῖναι ἐπὶ γούνασιν Ζ. 92· καταθέσθαι ἐπὶ γαίῃ Γ. 114· ἱστὸν ἔστησεν ἐπὶ ψαμάθοις Ψ, 853· ἐπὶ φρεσὶ θῆκε Α. 55· δυσφόρους γνώμας ἐπὶ ὄμμασι βαλεῖν Σοφ. Αἴ. 51, κτλ. **β)** ἐν περιεκτικῇ συντάξει, πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν, πέτονται ἐπάνω εἰς τὰ ἄνθη, ἐφ' ὧν καὶ μένουσι χρόνον τινά, Ἰλ. Β. 89· ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης Ὀδ. Ο. 499· καθεῖσεν ἐπὶ Σκαμάνδρῳ Ἰλ. Ε. 36· ἐλθεῖν ἐπὶ Κρήτεσσι Δ 251, πρβλ. 273· νῆες εἰρύαται .. ἐπὶ θινὶ θαλάσσης Δ. 248. **γ)** σπανίως ἀντὶ τῆς **εἰς** μετ' αἰτ., νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν Ε. 327, Λ. 274.

δ) ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, κατά τινος, ἐναντίον τινός, ἐπί τινι ἔχειν ἢ ἰθύνειν ἵππους Ε. 240, Θ. 110· ἐπί τινι ἰέναι βέλος, ἰθύνεσθαι ὀϊστὸν Α. 382, Ὀδ. Χ. 8· ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἐτοιμάζετο .. τόξα Ἰλ. Ε. 97· ἐφ' Ἕκτορι .. ἀκοντίσαι Η. 358· κύνας .. σεύῃ ἐπ' ἀγροτέρῳ συΐ Λ. 293· ὠρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσι Ὀδ. Κ. 214· συχνὸν καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς: — ὡσαύτως, ἐπί τινι τετάχθαι Θουκ. 2. 70., 3. 13. **II.** ἐπὶ χρόνου, σπανίως, καὶ οὐδέποτε ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττ. λόγῳ, εἰ μὴ ἐπὶ τῇ ἐννοίᾳ διαδοχῆς (κατωτ. 2), ἐπὶ νυκτί, ἐν καιρῷ νυκτός, Ἰλ. Θ. 529· ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 102· ἐπ' ἦματι τῷδε, κατ' αὐτὴν ταύτην τὴν ἡμέραν, Ἰλ. Ν. 234· ἐπ' ἦματι, διὰ σήμερον, Ι. 229· αἰεὶ ἐπ' ἦματι, καθ' ἑκάστην, Ὀδ. Ξ. 105, πρβλ. Β. 284· ἐπ' ἡμέρῃ ἑκάστῃ Ἡρόδ. 4. 112., 5 53, πρβλ Διοδ. Ἀποσπ. 525 73. **2)** ἐπὶ διαδοχῆς χρονικῆς, μετά, κατόπιν, ἕκτῃ ἐπὶ δεκάτῃ ἢ τῇ ἕκτῃ ἐπὶ δέκα, κατὰ τὴν 16ην τοῦ μηνός, Δημ. 279. 18., 288. 29· ἐπ' ἐξεργασμένοις, Λατ. re peracta, Ἡρόδ. 4. 164, κτλ.· ἐπί τινι ἀγορεύειν, ἀνίστασθαι, λέγειν Εὐρ. Ὀρ. 898, 902, Ξεν. κτλ.· ἐπὶ διεφθαρμένοισι Ἴωσι Ἡρόδ. 1. 170· τὰ ἐπὶ τούτοις, Λατ. quod superest, ὁ αὐτ. 9. 78, Θουκ. κλ.· τοὐπὶ τῷδε Εὐρ. Ἱππ 855, Πλάτ., κτλ. **III.** κατὰ ποικίλας αἰτιολογικὰς ἐννοίας: **1)** ἐπὶ ἀφορμῆς ἢ αἰτίας, τετεύξεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ, αὐτῆς ἕνεκα, Ἰλ. Φ. 585· ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον, ἐξ αἰτίας σοῦ, Ι. 492· συχνότατα ἐπὶ ῥημάτων δηλούντων ψυχικήν τινα πάθησιν μέγα φρονεῖν ἐπί τινι, ὑψηλοφρονεῖν, ὑπερηφανεύεσθαι διά τι, Πλάτ. Πρωτ. 342D, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 11, κτλ.· χλιδᾶν ἐπί τινι Σοφ. Ἰλ. 360· ἀγάλλεσθαι, ἀγανακτεῖν ἐπί τινι Ξεν. Ἀν. 2. 6, 26, κτλ.· οὕτω καὶ μετὰ τοῦ γεγηθέναι, χαίρειν, ἀλγεῖν, θαυμάζειν, κτλ.: — ὡσαύτως, φεύγω ἐφ' αἵματι, εἶμαι ἐξόριστος ἕνεκα φόνου, Δημ. 548, ἐν τέλ.· πληγὰς λαμβάνειν ἐπί τινι Ξεν. Κύρ. 1. 3, 16· ζημιοῦσθαι ἐπί τινι Δημ. 738. 25, κτλ.: — ἐν ἐπιρρηματικαῖς φράσεσιν, ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσασθε μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ, «μηδ' ἑτέρῳ ἡμῶν βοηθεῖτε» (Σχόλ.) Ἰλ. Ψ. 574· δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ Ἡσ. Θ. 540· ἐπ' αἰτίᾳ, κατηγορίας ἕνεκα, Ἡρόδ. 1. 137, κτλ.· ἐπὶ κακουργίᾳ καὶ οὐκ ἀρετῇ, κακουργίας ἕνεκα, Θουκ. 1. 37· ἐπ' εὐνοίᾳ, ἐπ' ἐχθρᾳ Δημ. 317. 8., 532. 14· ἐπ' ἀγαθῇ ἐλπίδι, μέ .., Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 18· ἐφ' ἑκατέροις, ἐν ἑκατέρᾳ περιπτώσει, Πλάτ. Θεαίτ. 158D. **2)** ἐπὶ τέλους ἢ σκοποῦ, καί μ' ἐφίλησ', ὡς εἴ τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ μοῦνον τηλύγετον πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν, κληρονόμον πολλῶν κτημάτων, Ἰλ. Ι. 482, πρβλ. Ε. 154· ἐπὶ δόρπῳ Ὀδ. Σ. 44· ἐπὶ κακῷ Ἡρόδ 1. 68· ἐπὶ διαφθορῇ ὁ αὐτ. 4. 164· ἐπὶ σῷ καιρῷ Σοφ. Φιλ. 151· ἐπὶ τῷ κέρδει Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 56· δῆσαι ἐπὶ θανάτῳ ἢ τὴν ἐπὶ θανάτῳ Ἡρόδ. 9. 37., 3. 119, πρβλ. 1. 109, Ξεν. Ἀν. 1. 6, 10· ἐπ' ἐξαγωγῇ, δι' ἐξαγωγήν, ὡς ἐμπόρευμα, πωλεῖσι τὰ τέκνα ἐπ' ἐξαγωγῇ (οἱ Θρᾷκες) Ἡρόδ. 5. 6· ἐχρηστηριάζοντο (οἱ Σπαρτιᾶται) ἐν Δελφοῖσι ἐπὶ πάσῃ τῇ Ἀρκάδων χώρῃ, πῶς νὰ περιέλθῃ ἅπασα ἡ χώρα τῶν Ἀρκάδων εἰς τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν, ὁ αὐτ. 1. 66· ἐπὶ τῷ ὑορίζεσθαι Θουκ. 1. 38, πρβλ. 34. 70, 71, κτλ. **3)** πρὸς δήλωσιν τῶν ὅρων ἐφ' οἷς γίνεταί τι, ἐπὶ τούτοις, ὑπὸ τούτους τοὺς ὅρους, Ἡρόδ. 1. 60, κλ.· ἐπὶ τοῖσδε, ὥστε .. , Θουκ. 3. 114· ἐφ' ᾧ ἢ ἐφ' ὥτε, ἐπὶ τῷ ὅρῳ νὰ .. , Ἡρόδ. 3. 83., 7. 158· ἐν πλαγίῳ λόγῳ ἑπομένου ἀπαρ., ἐπ' ᾧ τε ξείνους ἀλλήλοισι εἶναι καὶ ξυμμάχους ὁ αὐτ. 1. 22, 3., 7. 154, Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 20· ἐπ' οὐδενί, ἐπ' οὐδενὶ ὅρῳ, Ἡρόδ. 3. 38, Δημ. 558. 9· ἐπ' ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, ἐπὶ ἴσοις ὅροις, Ἡρόδ. 9. 7, Θουκ. 1. 27· ἐπὶ ῥητοῖς, ἴδε ἐν λ. **ῥητός:** — ὡσαύτως ἐπὶ τῆς προικὸς γυναικός, τὴν μητέρα ἐγγυᾶν ἐπὶ ῥ' μναῖς Δημ. 840. 18· περιελαυνόμενος δὲ τῇ στάσι ὁ Μεγακλέης ἐπεκηρυκεύετο Πεισιστράτῳ, εἰ βούλοιτό οἱ τὴν θυγατέρα ἔχειν γυναῖκα ἐπὶ τῇ τυραννίδι, ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει νὰ καταστήσῃ αὐτὸν (τὸν Πεισίστρατον) τύραννον, Ἡρόδ. 1. 60. **4)** χάριν τινὸς ἢ διά τι, ἔργον .. τελέσειε δῶρ ἐπὶ μεγάλῳ ; Ἰλ. Κ. 304, πρβλ. Φ. 445· ἐπὶ κόσῳ χρήματι ; Ἡρόδ. 3. 38· ἐπὶ πόσῳ ; Πλάτ. Ἀπολ. 41Α· ἐπὶ ταλάντῳ χρυσίου Ἀριστοφ. Ὄρν. 154· ἐπ' ἀργυρίῳ πράττειν, λέγειν Δημ. 398. 18., 762. 20· ἐπὶ χρήμασι 447. 23· ἐπὶ πολλῷ 13. 22: — οὕτω καὶ ἐπὶ τοῦ τόκου τῶν δανείων, δανείζεσθαι ἐπὶ τοῖς μεγάλοις τόκοις, μετὰ μεγάλων τόκων, 13. 20· ἐπὶ δραχμῇ δανείζειν, δανείζειν πρὸς 12 %, 816. 12· ἐπ' ὀκτὼ ὀβολοῖς δανείζειν τοῦ μηνὸς τὴν μνᾶν, δηλ. πρὸς 16 %, 1250. 20· ἐπὶ διακοσίαις εἴκοσι πέντε τὰς χιλίας, δηλ. πρὸς 22. 5 τοῖς ἑκατόν, ὁ αὐτ. 926. 4· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ἐνεχύρου ἢ τῆς ὑποθήκης, ἐφ' ὧν γίνεται τὸ δάνειον, δανείζειν ἐπὶ ἀνδραπόδοις 822. 8· ἐπ' οἴνου κεραμίοις 928. 25· ἐπὶ νηῒ 1283. 18. **5)** ὀμόζομαι ἔκ τινος, ἐπὶ μὲν οὖν τῇ τοῦ οἰκείου ἐχθρᾷ στάσις κέκληται, ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ ἀλλοτρίου πόλεμος Πλάτ. Πολ. 470Β, ἔνθα ἴδε Stallb.· οὗτος, ὄνομα κεῖται ἐπί τινι Ξεν. Κύρ. 2. 2, 12· ὄνομα καλεῖν ἐπί τινι Πλάτ. Σοφ. 218C, 224Β· πότερον ταῦτα, πέντε ὀνόματα ὄντα, ἐπὶ ἑνὶ ὀνόματί ἐστι ὁ αὐτ. Πρωτ. 349Β· ἴδε κατωτ. Α. III. 2. **6)** ἐπὶ ἐπιστασίας, ὃς μ' ἐπὶ βουσὶν εἷσεν, ὅστις μὲ κατέστησεν ἐπιστάτην τῶν βοῶν, Ὀδ. Υ. 209, πρβλ. 221· ποιμαίνων δ' ἐπ' ὄεσσι Ἰλ. Ζ. 25· κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν Ὀδ. Ο. 89· σημαίνειν ἐπὶ δημωφελέσιν Χ. 427· πέμπειν ἐπὶ τοσούτῳ στρατεύματι Θουκ. 6. 29· ἐπὶ ταῖς ναυσὶν Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 11· οἱ ἐπὶ ταῖς μηχαναῖς ὁ αὐτ. Κύρ. 6. 3, 28· οἱ ἐπὶ ταῖς καμήλοις αὐτόθι 33· οἱ ἐπὶ τοῖς πράγμασιν Δημ. 110. 22· ἐπὶ θυγατρὶ .. γαμεῖν ἄλλην γυναῖκα ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς μήτηρ εἰς τὴν θυγατέρα, Ἡρόδ. 4. 154, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 305. **7)** ἔχων τι, ζῆν ἐπὶ παιδίοις, τελευτᾶν ἐπὶ παισί, ἔχων τέκνα, Ἀλκίφρων 1. 3, Ἡρωδιαν. 4. 2· ἀποθανεῖν ἐπὶ κληρονόμοις ταῖς θυγατράσι Ἀρτεμ. 1. 81.

Γ. ΜΕΤ' ΑΙΤ.: I. ἐπὶ τόπου, ἐπάνω εἰς, ἐπὶ πύργον ἔβη Ἰλ. Ζ. 386, πρβλ. Μ. 275· ἀναβαίνειν ἐπὶ τὰ ὑψηλότατα Ἡρόδ. 1. 131· προελθεῖν ἐπὶ τὸ βῆμα Θουκ. 2. 34· ἀναβιβάζειν τινὰ ἢ ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον Πλάτ. Πολ. 467Ε, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 35: — ὡσαύτως, ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα Ἰλ. Γ. 265· ἐξεκυλίσθη πρηνὴς ἐπὶ στόμα, «πρόμυτα», Ζ. 43· ἐπὶ θρόνου .. ἕζετο Θ 442· τὼ δέ οἱ ὦμω κυρτώ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε, «οἱ δὲ ὦμοι αὐτοῦ κυρτοὶ συμπεπτωκότες εἰς τὸ στῆθος, Β. 218 Ὀδυσσῆ' εἶσαν ἐπὶ σκέπας, εἰς μέρος ὑπήνεμον, Ὀδ. Ζ. 212· θέσθαι ἐπὶ τὰ γόνατα Ξεν. Ἀν. 7. 3, 23· — ἀκριβῶς ὡς ἡ **ἐπὶ** μετὰ γεν. ἢ δοτ., αἵτινες (πτώσεις) ἐν τοιαύταις χρήσεσιν εἶναι συνηθέστεραι. **2)** εἰς, ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἰλ. Α. 12, κτλ.· ἐπὶ βωμὸν ἄγειν αὐτόθι 440· ἔθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος Μ. 443 ἐπὶ τέρμ' ἀφίκετο Σοφ. Αἴ. 48 ἡ ὁδὸς ἐπὶ Σοῦσα φέρει Ξεν. Ἀν. 3. 5, 15· ἡ ὁδὸς ἡ ἀπὸ τῶν Πυλῶν ἐπὶ τὸ Ποσειδώνιον Θουκ. 4. 118 ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφερον ὁ αὐτ. 1. 79. — ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσώπ., βῆ δ' ἀρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην Ἰλ. Β. 18, πρβλ. Κ 18, 85, 150, κτλ.. — ἐνίοτε ἐν περιληπτικῇ συντάξει μετὰ ῥημάτω. στάσεως, ἐπιστῆναι ἐπὶ τὰς θύρας, δηλ. ἐλθεῖν καὶ ἐπιστῆναι, Πλάτ. Συμπ. 212D· παρεῖναι ἐπὶ τὸν τάφον Θουκ. 3. 24, πρβλ. Ξεν Κύρ. 3. 3, 12.

β) μεταφ., ἐπὶ ἔργα τρέπεσθαι, ἰέναι Ἰλ. Γ. 422, Ὀδ. Β.

127· ἰέναι ἐπὶ τὸν ἔπαινον Θουκ. 2. 36· ἐπὶ συμφορὴν ἐμπίπτειν Ἡρόδ.7. 88, κτλ: — μεταφ. ὠσαύτως, ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἀποδιδόναι, ὀφείλειν, ἀποτίνειν, ὀφείλειν εἰς τὴν τράπ., Δημ. 896. 7, Μίσθωσις τραπέζης παρὰ Δημ. 1111. 12· ἡ ἐγγύη ἡ ἐπὶ τὴν τράπεζαν 895.15, πρβλ. 900.14· ὠσαύτως, ἐγραφῆναι ἐπὶ τὸ ὀνομά τινος, ὑπὸ τὸ ὄνομά τινος, 1091. 26. γ) μέχρι, ἕως (= **μέχρι ἐπὶ** Ξεν.Ἀν. 5.1, 11)· παρατείνειν ἐπὶ Ἡρακλήϊας στήλας Ἡρόδ. 4.181· ἐπὶ θάλασσαν καθήκειν Θουκ. 2. 97:—μεταφ., ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων ἥλθομεν Ὀδ. Ψ. 248· ἐπὶ δισχιλίους ἀποδιδόναι, ἀποδίδει, παράγει διακοσιαπλάσιον, περὶ τῆς Βαβυλωνίας χώρας περὶ ἧς λέγει ὁ Ἡρόδ. ὅτι εἶναι λίαν εὔφορος, τὸν δὲ τῆς Δήμητρος καρπὸν ὧδε ἀγαθὴ ἐκφέρειν ἐστί, ὥστε ἐπὶ διηκόσια μὲν τὸ παράπαν ἀποδιδοῖ, ἐπειδὰν δὲ ἄριστα αὐτὴ ἑωυτῆς ἐνείκῃ, ἐπὶ τριήκοντα ἐκφέρει Ἡρόδ 1. 193: — ἐπὶ ἀποστάσεως ἢ μέτρου, πλέον ἢ ἐπὶ δύο στάδια Ξεν. Κύρ.7. 5, 8, πρβλ.Ἀν. 6. 2, 2· ὅσον ἐπὶ εἴκοσι σταδίους αὐτόθι 6.4, 5, πρβλ.1.7,15:—λίαν συχνὸν μετ' οὐδ. ἐπιθ., τόσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν Ἰλ. Γ. 12· ὅσσον ἀφ' Ὑρμίνη, «ἐφ' ὅσον» (Σχόλ.), Β. 616, πρβλ. Ο. 358· ἐπὶ τοσοῦτό γε φρονέω, μέχρι τοσούτου ἐννοῶ, Ἡρόδ. 6. 97· ἐπὶ ὅσον δεῖ Θουκ. 7. 66· ἐπὶ πάντ' ἀφικέσθαι Σοφ. Ο. Τ. 265· ἐπὶ πᾶν ἐλθεῖν Ξεν.Ἀν. 3. 1, 18· ἐπὶ τὸ ἔσχατον ἐλθεῖν Θουκ. 4. 92· ἐπὶ μεῖζον αὐτόθι 117, Σοφ. Φ. 259· ἐπὶ μακρότερον, ἐπὶ μακρότατον Θουκ. 4. 41., 1.1· ἐπὶ σμικρόν, ἐπὶ βραχύ, ὀλίγον, ὀλίγον τι, Σοφ.Ἠλ. 414, Θουκ.1.118· ἐπ' ἐλαττον, ἐπ' ἐλάχιστον Πλάτ. Φαίδ. 93Β, Θουκ.1.70· ἐπ' ὀλίγον, ἐπὶ πολλὰ Πλάτ. Σοφ. 254Β· ἐπὶ πλέον, ἔτι μᾶλλον, Ἡρόδ. 1. 171, Θουκ. 2.51· σπανίως μετ' ἐπιρρ., ἐπὶ μᾶλλον Ἡρόδ.1. 94., 4. 181. δ) ἐνώπιον, Λατ. coram, συχνότερον μετὰ γεν., (ἀνωτ. Α. Ι. 1. ζ)· ἦγον αὐτὸν ἐπὶ τὰ κοινὰ Ἡρόδ. 3. 156· ἀλλά, στὰς ἐπὶ τὸ συνέδριον (ὁ αὐτ. 8. 79) σημαίνει, σταθεὶς εἰς τὴν θύραν τοῦ συνεδρίου. ε) ἐν στρατιωτικαῖς φράσεσιν (ὡς Α. Ι.1. ε), ἐπ' ἀσπίδας πέντε καὶ εἴκοσιν ἐτάξαντο, ὅ ἐ. 25 τὸ βάθος, Θουκ. 4. 93· ἐπὶ πολλοὺς τεταγμένοι, πολλοὶ τὸ βάθος, Ξεν.Ἀν. 4. 8, 11· ἐπ' ὀλίγον ἢ ἐπὶ διπλάσιον τὸ βάθος γίγνεσθαι ὁ αὐτ. Κύρ.7. 5, 2· περὶ τοῦ **ἐπὶ κέρας**, ἴδε κατωτέρω 3. **3)** πρός, κατά, ἐπὶ δεξιά, ἐπ' ἀριστερά Ἰλ. Η. 238, Μ. 240, Ὀδ. Γ.171, Ἡρόδ., κλπ.· ἐπὶ τὰ ἕτερα ἢ ἐπὶ θάτερα ὁ αὐτ. 5. 74, Θουκ.1. 87, κλπ.· ἡμιπλίνθια ἐξ αὐτοῦ (τοῦ χρυσοῦ δηλ.) ἐξήλαυνε, ἐπὶ μὲν τὰ μακρότερα ποιέων ἑξαπάλαιστα, ἐπὶ δὲ τὰ βραχύτερα τριπάλαιστα, κατὰ μὲν τὸ μακρότερον μέρος, δηλ. τὸ μῆκος ἑξαπάλαιστα (δηλ. ἓξ παλαμῶν), κατὰ δὲ τὸ βραχύτερον (δηλ. τὸ πλάτος) τριπάλαιστα, Ἡρόδ. 1. 50· ἐπ' ἀμφότερα νοέων, ἔχων ὑπ' ὄψει ἀμφότερα, ὁ αὐτ. 8. 22, Πίνδ., κλπ.· ἐπὶ τάδε, πρὸς τοῦτο τὸ μέρος, Ἰσοκρ. 156D· ἐπὶ ἐκεῖνα, ἴδε ἐν λ. **ἐπέκεινα**: — ὠσαύτως ἐν στρατιωτικαῖς φράσεσιν, ὡς, ἐπὶ δόρυ ἀναστρέψαι, ἐπὶ ἀσπίδα μεταβαλέσθαι, πρὸς τὸ μέρος τοῦ δόρατος ἢ τῆς ἀσπίδος, δηλ. πρὸς τὰ δεξιά, πρὸς τὰ ἀριστερά, Ξεν. Ἀν. 4. 3, 29, Κύρ.7. 5, 6· καὶ αὐτοὶ ἐπὶ πόδα ἀνεχώρουν, ὑπεχώρουν ὀπισθοβατικῶς χωρὶς νὰ στρέψωσι πρὸς τοὺς πολεμίους τὰ νῶτα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 5. 2, 32· οὕτως, ἐπὶ κέρας ἢ ἐπὶ κέρως πλεῖν ἢ ἄγειν (τὰς ναῦς ἢ τὸν στρατὸν) ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἐπὶ φάλαγγος, ὅταν αἱ νῆες ἢ οἱ στρατιῶται χωρῶσι κατὰ τῶν πολεμίων οὐχὶ μὲ εὐρὺ μέτωπον, ἀλλὰ στενὸν ὡς στήλη, ἴδε ἐν λ. **κέρας** VII:—μεταφ., ἐπὶ τὸ μεῖζον κοσμεῖν, δεινοῦν, κτλ., ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον, Θουκ.1.10., 8.74· οὕτως, ἐπὶ τὸ πλεῖον 6. 34· ἐπὶ τὸ φοβερώτερον 6. 83· ἐπὶ τὰ γελοιότερα Πλάτ. Συμπ. 214Ε· ἐπὶ τὰ καλλίω, ἐπὶ τὰ αἰσχίονα ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 293Ε· ἐπὶ τὸ βέλτιον, ἐπὶ τὸ χεῖρον ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 381Β· ἐπὶ τὸ ἀμεινον, μαντεία παρὰ Δημ. 1072.15. **4)** ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ἐναντίον, κατά, ἰέναι ἐπὶ νέας Ἰλ. Ν.101· ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς Ε. 590· στρατεύειν ἢ -εσθαι ἐπί τινα Ἡρόδ.1.71, 77, Θουκ., κλπ.· ἐπὶ τὰν ἐπίδαμον φάτιν εἶμ' Οἰδιπόδα Σοφ. Ο. Τ. 495· πλεῖν ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους Θουκ. 2. 90· πέμπειν στρατηγὸν ἐπί τινα Ἡρόδ. 1.153· θύομαι ἐπί τινα, προσφέρω θυσίαν ἂν πρέπῃ νὰ πορευθῶ ἐναντίον τινός, Ξεν. Ἀν. 7. 8. 21· ὅτι ταῦτ' ἐφ' ὑμᾶς ἐστιν, πρὸς ὑμετέραν βλάβην, Δημ.73. 26· καὶ ταῦτ' ἐφ' ὑμᾶς ἁρπάζων ὁ αὐτ.146. 20. **5)** ἐπὶ ἐκτάσεως, πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν ἦλυθον ἐς Τροίην, «διὰ πολλῆς θαλάσσης ἀφικόμην εἰς τὴν Τροίαν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Κ. 27· φεύξονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης Β. 159· βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ' Ν 27· ἐπὶ οἴνοπα πόντον πλέων, ὀρόων, λεύσσων Η. 88, Α. 350, Ε. 771· ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην Ὀδ. Ξ.120· ὡσαύτως μετὰ ῥημάτων στάσεως, ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα, ἦτο ἐξηπλωμένος εἰς ἔκτασιν ἐννέα πλέθρων, Λ. 577· τόσσον ἐπ' εὐρεῖαν σχεδὴν ποιήσατ' Ὀδυσσεύς, τοσοῦτον εὖρος ἔχουσαν, Ε. 251, πρβλ. Ν. 114· ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάσσης, εἰς μεγάλην ἔκτασιν τῆς θαλάσσης, Θουκ.1. 50· διώκοντες ἐπὶ πολύ, εἰς πολὺ διάστημα, αὐτόθι 62, κτλ.· ἐπὶ πλεῖστον αὐτόθι 4· ὅπως ἀκούσητε ὡς ἐπὶ πλεῖστον τοῦ ὁμίλου αὐτόθι 2. 34. κτλ. **6)** ἡ σύνταξις αὕτη εἶναι συχνὴ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἔνθα ἡμεῖς λέγομεν **κατὰ** ἢ **εἰς**, δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός, «πυρρὸς κατὰ τὰ νῶτα» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 308· ἵππους.. ἐπὶ νῶτον ἕσασα αὐτόθι 765· ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει Ρ. 447, κτλ.· ὠσαύτως ὡς τὸ **ἐν** ἢ **μεταξύ**, κλέος εἴη πάντας ἐπ' ἀνθρώπους Κ. 213, πρβλ. Ω. 202, 535, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 11, Θ. 95· δασσάμενοι [κτήματ'] ἐφ' ἡμέας Ὀδ. Π. 385, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 322D. **II.** ἐπὶ χρόνου, μεῖναι' ἐπὶ χρόνον, «ὑπομείνατε χρόνον ὀλίγον δή τινα» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 299· ἐπὶ χρόνον, ἐπὶ μακρὸν χρόνον, Ὀδ. Ξ.193· πολλὸν ἐπὶ χρόνον Μ. 407· παυρίδιον.. ἐπὶ χρόνον Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ.132· ἐπὶ δηρὸν Ἰλ. Ι. 415· ἐπὶ πολὺν χρόνον Πλάτ. Φαίδων 84C, κτλ.· ἐπ' ὀλίγον χρόνον Λυκοῦργ.148. 33· ἐπὶ χρόνον τινὰ ἢ ἐπί τινα χρόνον Πλάτ. Πρωτ. 344Β, Γοργ. 524D· ἐπὶ δέκα ἔτη Θουκ. 3. 68· ἐπὶ δίετες Δημ.1135. 4· ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας Ξεν. Ἀν. 6. 6, 36· ἐφ' ἡμέραν ἀρκέσον, τὸ ἐπὶ μίαν ἡμέραν ἀρκέσον, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6. 2, 34, Δημ.1214. 6, πρβλ. Ἡρόδ.1. 32· ἐπὶ πολύ, διὰ πολὺν καιρόν, Θουκ. 1. 6, κτλ. **2)** μέχρι τινὸς χρόνου, μέχρι, εὖδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἠῶ καὶ μέσον ἦμαρ Ὀδ. Η. 288· ἐπὶ γῆρας Θ. 226. **III.** ἐπὶ διαφόρων αἰτιολογικῶν ἐννοιῶν: **1)** ἐπὶ τοῦ σκοποῦ δι' ὃν τις πέμπεται ἢ πορεύεταί που, ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῆ στεῖλαν, ἔστειλαν τὸν Τυδέα ἐπὶ ἀγγελίαν, δηλ. ὅπως κομίσῃ ἀγγελίαν, Ἰλ. Δ. 384· ὁ μὲν πεδίονδε ἐπὶ βοῦν ἴτω, ἂς ὑπάγῃ εἰς τὴν πεδιάδα διὰ βοῦν, Ὀδ. Γ.421· ἐπὶ τεύχεα δ' ἐσσεύοντο, «ἐπὶ τὰ ὅπλα ὥρμων» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 808· ἐγὼ κατῆλθον ἐπὶ ποιητὴν Ἀριστοφ. Βάτρ.1418· ἐλθεῖν πρός τινα ἐπ' ἀργύριον, διὰ χρήματα, Ξεν. Κύρ.1. 6, 12· πέμπων ἐπὶ στράτευμα εἰς Πέρσας, διὰ στράτευμα, αὐτόθι 4. 5, 31· ἥκειν ἐπὶ τοὺς τόκους, διὰ τοὺς τόκους, Δημ.1225. 14· σπανιώτερον μετ' αἰτ. προσ., ἐπ' Ὀδυσσῆα ἦϊε Ὀδ. Ε.149, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 555: — μετ' αἰτ. ὀνόματος ἐνεργείας ἢ πράξεως, ἐξίεναι ἐπὶ θήραν, ἐξέρχεσθαι εἰς κυνηγεσίαν, Ξεν. Κύρ.1, 2, 9· ἔπλεον οὐχ ὡς ἐπὶ ναυμαχίαν Θουκ. 2. 83· ἐπὶ μάχην ἰέναι Ξεν.Ἀν.1. 4, 12· ἔρχεσθαι ἢ ἰέναι ἐπὶ δεῖπνον Ἰλ. Β. 381, κτλ.· ἐπὶ δόρπον Ὀδ. Μ. 439· καλεῖν ἐπὶ δεῖπνον Πλάτ. Συμπ. 174Ε, κτλ., πρβλ. Ἡρόδ. 2.107., 5. 18: — συχνάκις μετὰ οὐδ. ἀντων., ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν, πρὸς τοῦτον τὸν σκοπόν, Ξεν. Ἀν. 2. 5, 22, πρβλ. Θουκ. 5. 87· ἐπὶ αὐτὸ τοῦτο Πλάτ. Γοργ. 447Β, κτλ.· ἐπὶ τί; πρὸς τίνα σκοπόν; Λατ. quorsum? Ἀριστοφ. Νεφ. 256· οὕτως, ἐφ' ὅ τι ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 22, 482· ἐφ' ἃ Θουκ. 7.15, κτλ.· ἀναπνέομεν δ' οὐχ ἅπαντες ἐπὶ ἴσα, «ζῶμεν δ' οὐχ ὁμοίως πάντες» (Σχόλ.), Πινδ. Ν.7.7· (ἀλλ', ἐπὶ ἴσα μάχη τέτατο, «ἰσόρροπος ἦν ἡ μάχη αὐτοῖς» (Σχόλ.), Ἰλ. Μ. 436)· ἐπὶ τὸ βέλτιον, πρὸς τὸ καλλίτερον, Ξεν.Ἀν.7. 8, 4:—δανείζεσθαι ἐπὶ τόκον, ἐπὶ τόκῳ, μὲ τόκον, Δημ.1212.1:—ὡσαύτως μετὰ τὸ ὄνομα, οὕνεκ' ἄριστοι πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν ἔστε, διότι εἶσθε ἄριστοι ἐν πάσῃ ὁρμῇ, Ἰλ. Ζ. 79, πρβλ.Ὀδ. Δ. 434· ἄπορος ἐπὶ φρόνιμα Σοφ. Ο. Τ. 691· χρήσιμος ἐπὶ .. οὐδὲν Δημ.779.14· ὁδὸς ἐπί τι Ξεν. Κύρ.1. 6, 21· ὄργανον ἐπί τι Ἰλ. Ζ. 2, 34. **2)** ὡς πρός, ὅσον διά .., τοὔπι τήνδε τὴν κόρην Σοφ. Ἀντ. 889· τοὔπ' ἐμὲ Εὐρ.Ὀρ. 1345· τοὔπι σ' ὁ αὐτ. ἐν Ἐκ. 514· τὸ ἐπὶ σὲ Ξεν. Κύρ. 1. 4, 12· τὸ ἐπὶ σφᾶς εἶναι Θουκ. 4. 38· ἐπὶ τὸ πολύ, κατὰ τὸ πλεῖστον, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, Ἀριστ. Τοπ.1.1, 3.

3) ἐπὶ προσώπων τεταγμένων εἰς ἐποπτείαν ἄλλων, ἐπὶ τοὺς πεζοὺς καθιστάναι ἄρχοντα Ξεν. Κύρ. 4. 5, 58, πρβλ.Ἑλλ. 3. 4, 20· συνηθέστερον μετὰ γεν. ἢ δοτ. **4)** συμφώνως πρός .., ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν (τὰ δοῦρα), κατέστησεν αὐτὰ ἴσα συμφώνως τῇ γραμμῇ τῆς στάθμης, κοινῶς «στάφνης», δηλ. τοῦ μεμελτωμένου σχοινίου τῶν τεκτόνων, Ὀδ. Ε. 245, Φ. 44, κτλ.

Δ. ΘΕΣΙΣ: — ἡ **ἐπὶ** δύναται νὰ τεθῇ μετὰ τὴν συνταχτικὴν αὐτῆς πτῶσιν καὶ τότε πάσχει ἀναστροφήν, ὡς ἐν Ὀδ. Υ. 221· οὕτω καὶ ὅταν διὰ τμήσεως χωρίζηται ἀπὸ τοῦ ῥήματος, ἦλυθ' ἐπὶ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ω. 20. **II.** παρὰ ποιηταῖς ἐνίοτε τίθεται μετὰ τοῦ δευτέρου ἐκ δύο πτωτικῶν, ἂν καὶ κατ' ἔννοιαν ἀνήκει ἐπίσης καὶ εἰς τὸ πρῶτον, ἢ ἄλλος ἢ ἐπὶ γῆς Ὀδ. Μ. 27, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 761, Ἀντ. 367.

Ε. ΑΠΟΛ., ἐπὶ ἄνευ ἀναστροφῆς, ἰδίως ἐπὶ δὲ .., καὶ προσέτι .., Ἡρόδ.7. 65,75, κτλ.· πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες Σοφ. Ο. Τ.181· πρβλ. **ἐν** Β. **II. ἔπι** ἀντὶ **ἔπεστι** (ὡς **ἐνι** ἀντὶ **ἔνεστι**), ἐπεὶ οὔ τοι ἔπι δέος, «ἐπειδὴ οὐκ ἔπεστί σοι φόβος» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Α. 515, Γ. 45, Ὀδ. Π. 315· οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ὅ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐνταῦθα ἀνὴρ οἷος ἦν ὁ Ὀδυσσεύς, Β. 58· σοὶ δ' ἔπι μὲν μορφὴ ἐπέων, ἐνὶ δὲ φρένες ἐσθλαί, σοὶ δὲ ἔπεστι μὲν εὐπρέπεια ἐπῶν, κτλ., Λ. 367 ἔπι δέ μοι γέρας Αἰσχύλ. Εὐμ. 393.

Ζ. ΠΡΟΣΩΔΙΑ: ἔν τισι λέξεσι τὸ ι δὲν ἐκθλίβεται πρὸ φωνήεντος, ὡς ἐν τοῖς **ἐπιάλμενος, ἐπισίκελος, ἐπιστικής**, κλ.

Η. ΕΝ ΣΥΝΘΕΣΕΙ: I. ἐπὶ τόπου σημαίνει: **1)** τὸ εἶναι ἢ κεῖσθαι ἐπί τι, ὡς ἐν ταῖς λέξεσιν **ἔπειμι, ἐπίκειμαι,**— **ἐπαυχένιος, ἐπιθώμιος. 2)** κίνησιν: **α)** ἐπάνω ἢ ὑπεράνω, ὡς ἐν τοῖς **ἐπιβαίνω, ἐπιτρέχω. β)** πρός τι ἢ εἴς τι, ὡς ἐν τοῖς **ἐπέρχομαι, ἐπιστέλλω, ἐπαρίστερος,**

ἐπιδέξιος. γ) ἐναντίον, ὡς ἐν τοῖς **ἐπαΐσσω, ἐπιπλέω, ἐπιστρατεύω, ἐπιβουλεύω.** δ) μέχρι τινός, ὡς ἐν τῷ **ἐπιτελέω.** ε) ἄνωθεν τόπου τινός, ὡς ἐν τοῖς **ἐπαιωρέομαι, ἐπαρτάω:** — ὡσαύτως, πέραν τῶν ὁρίων, ὡς ἐν τοῖς **ἐπινέμομαι,** — **ἐπιγαμία, ἐπεργασία.** 3) τὸ ἐφαπλοῦν τι ἐπί τινος ἐπιφανείας ἢ τὸ κινεῖσθαι ἐπί τι, ὡς ἐν τοῖς **ἐπαλείφω, ἐπανθίζω, ἐπιπέτομαι, ἐπιπλέω,** — οὕτω καὶ **ἐπάργυρος, ἐπίχρυσος.** 4) προσθήκην, ἐπισώρευσιν, ὡς ἐν τοῖς **ἐπαγείρω, ἐπιμανθάνω, ἐπαυξάνω, ἐπιβάλλω,** — **ἐπίκτητος.** 5) τὸ συνοδεύειν ἢ ποιεῖν τι μετά τι ἢ ἐπί τινι, ὡς ἐν τοῖς **ἐπᾴδω, ἐπαυλέω, ἐπαγρυπνέω:** — ἐντεῦθεν ἐπὶ τόκου, **ἐπίτριτος,** εἷς καὶ $^1/_3$, δηλ. $1+^1/_3$, Λατ. sesquitertius· οὕτως, **ἐπιτέταρτος, ἐπίπεμπτος, ἐπόγδοος,** κλπ. **II.** ἐπὶ χρόνου καὶ ἀκολουθίας, τὸ κατόπιν, ὡς ἐν τοῖς **ἐπιβιόω, ἐπιβλαστάνω, ἐπιγίγνομαι,** — **ἐπακόλουθος, ἐπίγονος, ἐπιστάτης.** **III.** ἐπὶ αἰτιολογικῶν ἐννοιῶν: 1) τὸ αἰσθάνεσθαί τι ἐπί τινι, **ἐπιχαίρω, ἐπαισχύνομαι.** 2) ὑπεροχήν, ἐξουσίαν, **ἐπικρατέω,** — **ἔπαρχος, ἐπιβούκουλος, ἐπιποίμην.** 3) τάσιν πρός τι, τὸ πρόξενον, τὸ ἐγγύς, **ἐπιθυμέω,** — **ἐπιζήμιος, ἐπιθάνατος.** 4) πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας τοῦ ῥήματος, ὡς ἐν τοῖς **ἐπαινέω, ἐπιμέμφομαι, ἐπικείρω, ἐπικλάω.**

ἐπι-άλλομαι, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **ἐφάλλομαι,** οὗ ὁ Ὅμηρος ἔχει μετοχ. ἀορ. β' συγκεκομμένην **ἐπιάλμενος,** ἀντὶ **ἐφαλόμενος,** Ἵππων ἐπιάλμενον ὠκειάων Ἰλ. Η. 15, Ὀδ. Ω. 320, Ἡσύχ.

ἐπ-ῐάλλω: μέλλ. **ἐπιᾰλῶ:** ἀόρ. **ἐπίηλα** [μετὰ τ]. Πέμπω εἴς τινα ἢ κατά τινος, Λατ. immittere, ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὖρον ἴαλλεν Ὀδ. Ο. 475: πειρήσω ὥς κ' ὔμμι κακὰς ἐπὶ κῆρας ἰήλω Β. 316· ἀλλ' ὄγ' ἀναΐξας ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλεν, ἐπέᾱλεν, Ι. 288· οὐτος γὰρ ἐπίηλεν τάδε ἔργα, «ἐπεισέπεμψεν» (Ἀρίσταρχ. ἐν Ἀπολλων. Λεξικ.) Χ. 49: — ὡσαύτως παρ' Ἀττ. κωμικοῖς, ἐπιαλῶ (ἐξυπ. τὸ κέντρον), ἐπαρῶ σοι τὸ κέντρον, θὰ βάλω αὐτὸ εἰς ἐνέργειαν ἐναντίον σου, Ἀριστοφ. Νεφ. 1299, πρβλ. Ἀποσπ. 461, καὶ ἴδε **φιάλλω.**

ἐπιάλτης, ου, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ **ἐφιάλτης.** — Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπιάλης· ὁ ἐφιάλτης· ὃν Αἰολεῖς ἐφέλην, ἄλλοι ἐπιάλην, καὶ ἐπωφέλην καλοῦσιν».

ἐπι-ανδάνω, ποιητ. ἀντὶ **ἐφανδάνω,** ὃ ἴδε.

ἐπιανέω· «ἐπιτρέπω» Ἡσύχ.

ἐπῐᾰρον, τό, Αἰολ. ἀντὶ **ἐφίερον,** ἱερὸν ἐπιτίμιον, πρόστιμον, Ἐπιγραφ. Ἀρχ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 11. 9.

Ἐπίασσα, «Δήμητρος ἐπώνυμον» Ἡσύχ.

ἐπιβάδαι, «αἱ μετὰ τὰς ἑορτὰς ἡμέραι, ἐν αἷς τοῖς ὑπολειφθεῖσι σιτίοις καὶ ποτοῖς χρῶνται Ἀθηναῖοι» Τιμαίου Σοφιστοῦ ἐκ τῶν τοῦ Πλάτωνος λέξεων.

ἐπ-ῐαύω, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ἐνιαύω,** Ὀδ. Ο. 557. 2) ἰαύω, κοιμῶμαι ἐπί, οὐδ' ἐπισαύει ἠϊόσιν Ἀνθ. Π. 6. 192.

ἐπ-ιάχω, ἐπιβοῶ, ἐπευφημῶ, κατόπιν ἀγορεύσεώς τινος, ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον Ἰλ. Η. 403, Ι. 50. 2) βοῶ, κραυγάζω, ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον Ἰλ. Ε. 860, Ξ. 148, πρβλ. **ἐπευφημέω.** [ῐ ἐν τῷ παρατ. ἕνεκα τῆς αὐξήσ.].

ἐπιβάθρᾱ, ἡ, μεγάλη κλῖμαξ, ἣν κατὰ ἐφόδους πρὸς ἅλωσιν πόλεως προσῆγον εἰς τὰ τείχη καὶ δι' αὐτῆς ἀνέβαινον ἐπ' αὐτῶν, ἐπιβατήριος μηχανή, γέφυρα πολιορκητική, ἄλλη ἐπιβάθρα αὐτῷ προσήγετο πρὸς τὸ τεῖχος Ἀρρ. Ἀν. 4. 27, 1· κλῖμαξ πλοίου, Διόδ. 12. 62, πρβλ. Spanh. Καλλ. εἰς Δῆλ. 22. 2) μέρος ἢ μέσον πρὸς ἐπίβασιν, Πολύβ. 3. 24, 14., 16. 29, 2· ἐδόκει πλεῖν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας ... ἐπιβάθραν τῆς Ἑλλάδος οὖσαν Πλουτ. Δημήτρ. 8, Κλήμ. Ἀλ. 157· μεταφ., πρόφασις, ἐπιβάθραν τοῖς παρανομεῖν βουλησομένοις Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 8, 2.

ἐπιβαθραίνω, ἀναβαίνω δι' ἐπιβάθρας, ἀμφίβ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 296.

ἐπίβαθρον, τό, τὸ ναῦλον ἐπιβάτου, ναῦλον, Λατ. naulum, καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίβαθρον .. δοίην Ὀδ. Ο. 449· καθόλου, ἐνοίκιον, μισθός, πληρωμὴ διά τι, γῆς Πλούτ. 2. 727F, πρβλ. Spanh. Καλλ. εἰς Δῆλ. 22· πρβλ. Εὐστ. Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ο. 448 καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει. **II.** τὰ ἐπίβαθρα (ἐξυπ. ἱερά), ἐπιβατήρια ἱερά, θυσίαι κατὰ τὴν ἐπιβίβασιν εἰς πλοῖον, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 421.

III. ἐπίβαθρον ὀρνίθων, μέρος ἕνθα ἀναβαίνουσι καὶ κοιμῶνται ἢ «κουρνιάζουν» τὰ πτηνά, τοῦτο δὲ συνήθως εἶναι κλάδος δένδρου, Ἀνθ. Π. 9. 661.

ἐπιβαίνω: μέλλ. **-βήσομαι:** πρκμ. **-βέβηκα:** ἀόρ. ἐπέβην: προστ. **ἐπίβᾱθι** (ἀντὶ **-βηθι**) Θέογν. 847: Μέσ. ἀόρ. **ἐπεβησάμην** (οὗ ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται ἀείποτε τὸν Ἰων. τύπον **ἐπεβήσετο,** προστ. **ἐπιβήσεο**). **Α.** ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις ἀμετάβ., ἀνέρχομαι, ἀναβαίνω: 1) μετὰ γεν., βάλλω τὸν πόδα μου ἐπάνω, πατῶ, περιπατῶ ἐπάνω εἴς τι, γαίης, ἠπείρου Ὀδ. Ι. 83, κτλ.· πόληος, πατρίδος, Τροίης Ἰλ. Η. 396, Ὀδ. Δ. 521, Ξ. 229· ἀδύτων ἐπιβὰς Εὐρ. Ἀνδρ. 1035· καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, μὴ ἐπιβαίνειν τῶν σφετέρων οὔρων, νὰ μὴ πατήσωσιν εἰς τὰ σύνορα αὐτῶν, Ἡρόδ. 4. 125, πρβλ. Θουκ. 1. 103, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 6, Πλάτ. Νόμ. 778Ε· πυρῆς ἐπιβάντα, «ἐπιβιβασθέντα, ἐπιτεθέντα» (Σχόλ.), ἐπὶ πτώματος, Ἰλ. Δ. 99: — ὡσαύτως, **ἐπιβαίνω ἐπί** τινος Ἡρόδ. 2. 107. 2) ἀναβαίνω ἐπάνω εἴς τι, πύργων, νεῶν, Ἵππων, δίφρου, εὐνῆς Ὅμ.· μάλιστα κατὰ μέσον ἀόρ., π. χ. ἐπεβήσετ' ἀπήνης Ὀδ. Ζ. 78· ἐπ. τοῦ τείχεος Ἡρόδ. 9. 70· λέκτρων .. ἐπιβῆναι Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 40: — ὡσαύτως, ἐπ, ἐπὶ νηὸς Ἡρόδ. 8. 118. 3) ἐπὶ χρόνου, φθάνω εἰς .. , τετταράκοντα δὲ ἐπιβαίνοντα ἐτῶν Πλάτ. Νόμ. 666Β· εἴη δ' ἐναέτης ἢ καὶ δεκάτῳ (Δωρικ. γεν.) ἐπιβαίνοι (δεκάτῳ Meineke) Θεόκρ. 26. 29· τῆς μειρακίων ἡλικίας Ἱρῳδιαν. 1. 3. 4) ὡσαύτως ἐν ποικίλαις μεταφ. ἐννοίαις, πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέβησαν, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀναιδείας ἦλθον, κατέστησαν ἀναιδέσταται, Ὀδ. Χ. 424· ἀλλ' ἔπευ, ὄφρα σφῶϊ εὐφροσύνης ἐπιβῆτον, «ἵνα ἄμφω κατὰ τὸ ἦτορ ὑμῶν εὐφροσύνης ἐπιβαίνητε, ὃ περιφραστικῶς δηλοῖ τὸ ἵνα χαρείητε» (Σχόλ.), Ψ. 52· τέχνης ἡμετέρης ἐπιβήμεναι οὔτι μεγαίρω Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμῆν 465· εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες, «εὐσεβῶς πατοῦντες» (Σχόλ.), Σοφ. Ο. Κ. 189· δόξης οὔποτε τῆσδ' ἐπιβάντες, οὔποτε διανοηθέντες τοιοῦτόν τι, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1463· [ἔτους] δωδεκάτου ἐπιβάς, εἰσελθὼν εἰς τὸ .. , Ἕλλην. Ἐπιγράμμ. 689. 3· καὶ παρὰ τοῖς πεζογράφοις, ἐπ. σοφίας, ἐπιλαμβάνεσθαι, Πλάτ. Ἐπιν. 981Α, ἴδε Ruhnk. ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 311· ἐπ. τῆς ἀφορμῆς, τῆς προφάσεως, δράττεσθαι, Ἀππ. Συρ. 2, Σαμνιτ. 1, κτλ., πρβλ. κατωτ. Β. 2. **II.** μετὰ δοτ., ἀναβαίνω ἐπάνω, ἔρχομαι ἐπάνω, ναυσὶ Θουκ. 7. 70· πρβλ. Ἰλ. Β. 351· ἐπ. τῇ Σικελίᾳ Διόδ. 16. 66· Ἵππῳ Λουκ. Ὄν. 27· μεταφ., ἐπ. ἀνορέαις Πινδ. Ν. 3. 34: — ὡσαύτως, ἐπ. ἐπὶ πύργῳ Ἡρόδ. 1. 181. 2) μετὰ δοτ. προσώπ., προσβάλλω τινά, ἐπιτίθεμαι κατά τινος, ἐπιβῆναι μεθ' ἡμῶν τῷ Ἀσσυρίῳ Ξεν. Κύρ. 5. 2, 26, κτλ.· ὡσαύτως ἁπλῶς, πλησιάζω, Πινδ. Ἀποσπ. 58. 8. **III.** μετ' αἰτ. τόπου, κατέρχομαι εἴς τι μέρος, παρ' Ὁμ. δὶς ἐπὶ θεῶν κατερχομένων εἴς τι μέρος ἐκ τοῦ Ὀλύμπου, Πιερίην ἐπιβάς, ἐπιβᾶσα Ἰλ. Ξ. 226, Ὀδ. Ε. 50· οὕτως, ἐπ. καιρόν, «τοῦ καιροῦ τῇ ἀληθείᾳ τυχὼν» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 1. 27: — ἀκολούθως ἁπλῶς, προχωρῶ εἴς τι μέρος, εἰσέρχομαι, Ἡρόδ. 7. 50, Σοφ. Αἴ. 144: — οὕτως, ἐπιβ. ἐπὶ χώραν Δημ. 278. 21· εἰς .. , Διόδ. 14. 84. 2) μετ' αἰτ. προσ. σπανίως, προσβάλλω, ὡς τὸ **ἐπέρχομαι,** καὶ μόνον ποιητ., Σοφ. Αἴ. 137, Ἠλ. 492, πρβλ. Φιλ. 194, Ἰλ. Π. 69. 3) ἀναβαίνω, νῶϊ Ἵππων ἐπιβάντες Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 286· ἐπὶ ἵππον Ἡρόδ. 4. 22· ἐπὶ νῆα ὁ αὐτ. 8. 120: — ἐπὶ ὀχείας τῶν ζώων, ποιοῦνται τὸν συνδυασμὸν τὰ πλεῖστα τῶν τετραπόδων ἐπιβαίνοντος ἐπὶ τὸ θῆλυ τοῦ ἄρρενος Ἀριστ. Ι. Ζ. 5. 2, 3. 4) μετ' αἰτ. τοῦ ὀργάνου τῆς κινήσεως (πρβλ. **βαίνω** Ι. 4), ἐπιβῆναι τὸν πόδα τινὶ Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 4. 5· ἐπιβὰς τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα ὑπισχνεῖται ὁ αὐτ. ἐν Τοξ. 48.

IV. ἀπολ., πατῶ κάπου, οὐδὲ πῃ εἶχον οὔτε στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, οὔτ' ἐπιβῆναι Ὀδ. Μ. 434. 2) βαίνω ἐμπρός, προχωρῶ, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 677, πρβλ. Πινδ. Ν. 10. 81· ἐπίβαινε πόρσω Σοφ. Ο. Κ. 179: — προχωρῶ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις μου, Ἡρόδ. 1. 68, 8. 3) ἀναβαίνω ἐπὶ ἅρματος ἢ ἵππου, εἶμαι ἐπὶ ἁμάξης ἢ ἐφιππος, Ἰλ. Ε. 666, Ἡρόδ. 3. 84· ἀναβαίνω εἰς πλοῖον, ἢ εἶμαι ἐπιβάτης πλοίου, Ἰλ. Ο. 387, Σοφ. Αἴ. 357, Ἡρόδ. 8. 90, Θουκ. 1. 90, κτλ.

Β. Μεταβατικὸν ἐνεργείας ἐν τῷ ἐνεργ. ἀορ. α' (τὸ **ἐπιβιβάζω** καὶ **ἐπιβάσκω** χρησιμεύουσιν ὡς ἐνεστῶτες), κάμνω τινὰ νὰ ἐπιβῇ, ἀναβιβάζω, ὅς ῥα τόθ' Ἵππων .. ἐπέβησε Ἰλ. Θ. 129· πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς Ι. 546 (542)· ὥς κ' ἐμὲ .. ἐμῆς ἐπιβήσετε (Ἐπικ. ἀντὶ -ητε) πάτρης Ὀδ. Η. 223· τινὰς ἐπὶ τὰς ναῦς Ἀππ. Ἐμφύλ. 2. 59· ἐπιτίθημι, νευρὰν ἐπέβασε λιγυκλαγγῆ κορώνας Βακχυλ. 5. 73 (ἔκδ. Blass)· — οὕτω καὶ κατὰ Μέσ. ἀόρ. α', πολλάκις ἀ δαίμων μιν ἐῷ ἐπεβήσατο δίφρῳ Καλλ. εἰς Λουτρ. Παλλάδ. 65. 2) μεταφ. (ὡς ἐν Ι. 4), εὐκλεΐης ἐπίβησον, «δόξης ἐπιβῆναι ποίησον» (Σχόλ.), Ἰλ. Θ. 285· σαοφροσύνης ἐπέβησαν (γνωμ. ἀόρ.), φέρουσιν εἰς τὰς φρένας του, Ὀδ. Ψ. 13· ἔνθα με τὸ πρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησεν ἀοιδῆς, κατέστησάν με μέτοχον αὐτῆς, δηλ. μὲ ἐδίδαξαν νὰ ᾄδω, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 657, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 166· εἴ σε τύχῃ .. ἡλικίας ἐπέβησεν, ἂν σε εἶχε φέρῃ ἡ τύχη εἰς πλήρη ἡλικίαν, Ἕλλην. Ἐπιγράμμ. 39. 3) ἡ ὡς πολλοὺς ἐπέβησε (γνωμικ. ἀόρ.) κελεύθου, ἡ αὐγὴ πολλοὺς ἐγείρει καὶ κινεῖ εἰς τὸν δρόμον των, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 582.

ἐπιβακχεύω, ἑφορμῶ ὡς βακχεύων, μεταφ., **Βυζάντιόν** τε τέμαχος ἐπιβακχευσάτω Νικόστρ. ἐν «Ἀντύλλῳ» 1 (Ἀθήν. ΙΙΙ. 118Ε).

ἐπιβάλλον, τό, ὄνομα ζῴου περὶ οὗ λέγεται ὅτι γεννᾶται καὶ ἀποθνήσκει τὴν αὐτὴν ἡμέραν, δηλ. ζῇ μίαν μόνην ἡμέραν, Σχόλ. Ἀνωνύμου ἐν Περίπλῳ Εὐξ. Πόντου, Bast. Ep. Cr. σ. 25.

ἐπιβάλλω: μέλλ. **-βᾰλῶ:** ἀόρ. **ἐπέβᾰλον:** 1) μεταβατ., ῥίπτω ἢ βάλλω τι ἐπάνω εἴς τι, Λατ. injicere, θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυσαν, ἃς ἐπέβαλλον κειρόμενοι, ταῖς θριξὶ δὲ πάντα τὸν νεκρὸν κατεκάλυψαν ἃς ἐπέρριπτον ἐπ' αὐτῷ κείροντες ἑαυτούς, Ἰλ. Ψ. 135· ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ, ἔβαλεν ἐπ'

αὐτοῦ,'Οδ. Ξ. 520· βάλεν δὲ ἐπὶ δέρμα ἑκάστῳ Δ. 440· ἑωυτὸν ἐς τὸ πῦρ 'Ηρόδ.7.107· ἐγὼ μὲν ἐπιβαλὼν φάρη κόραισ ἐμιαῖσι, ἐπικαλύψας τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν μου δι' ὑφασμάτων, Εὐρ.'Ηλ. 1221· φορμηδὸν ἐπὶ ἁμάξας ἐπιβαλόντες, ἐπιρρίψαντες αὐτοὺς σωρηδὸν εἰς ἁμάξας, Θουκ. 4. 48, πρβλ. 'Ηρόδ. 4. 75., 5.112· ἐπιβάλλοντας (ἐξυπ. χοῦν), ἐπιρρίπτοντας, ἐπισωρεύοντας, Θουκ. 2. 76. **2)** ἐπιτίθημι, Λατ. applicare, νόμ δ' ἐπέβαλλεν [τοῖς ἵπποις] ἱμάσθλην, μετεχειρίζετο δὲ τὴν ράστιγα μετὰ περισκέψεως, «τεχνικῶς ἤλαυνεν» (Σχόλ.), 'Οδ. Ζ. 320· ἐπιβ. πληγάς τινι Ξεν. Πολ. Λακ. 2, 8· Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι Αἰσχύλ. Χο. 395, πρβλ.'Αριστοφ. Νεφ. 933· ἐπ. χεῖράς τινι 'Αριστοφ. Λυσ. 440:— παρὰ πεζολόγοις, ἐπιβάλλω ὡς φόρον, τινί τι 'Ηρόδ. 1. 106., 2.180· ὡς πρόστιμον ἢ ποινήν, ζημίην, φυγὴν ἐπ. τινί ὁ αὐτ. 6. 92., 7. 3· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., ἐπιβολὴν ἐπιβάλλειν 'Αριστ. 'Αθην. Πολ. σ. 83. 8 καὶ 90. 2, ἔκδ. Blass· ἀργύριον Λυσ.114. 39, πρβλ. **ἐπιβολή** II. 2:— οὕτω παρὰ Τραγ., θνητοῖς ἐπ. κακά, λύπην, κτλ., Σοφ. Τρ. 128, Εὐρ. Μήδ.1115, πρβλ. Θουκ. 8.108. **3)** ἐπιβ. σφραγῖδα, ἐπιτιθέναι, 'Ηρόδ. 3. 128, πρβλ. 2. 38· ἐπί τι 'Αριστοφ. Ὄρν. 559· τινί αὐτόθι 1215. **4)** προστίθημι, τι Πίνδ. Π. 11. 22, 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. Α. 1, 1· καὶ ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, τινί τι Θεόκρ. 23. 27· ἐπιβ. γάλα ἐπὶ τὸ ὕδωρ Θεόφρ. περὶ Πυρὸς 49:—μεταφ., ῥίπτω εἰς τὸ μέσον, ἀναφέρω, ὑπομιμνήσκω, Λατ. mentionem injicere rei, ἀνέφελον ἐπέβαλες.. ἀμέτερον οἷον ἔφυ κακὸν Σοφ.'Ηλ.1246, ἔνθα ὁ Jebb διορθοῖ κατὰ τὸν Σχολιαστὴν ἐνέβαλες· —ἀποκ., προσφέρω μείζονα τιμὴν ἐν δημοπρασίᾳ, ὀλίγου μισθωσάμενον ἄτ' οὐθενὸς ἐπιβάλλοντος 'Αριστ. Πολιτικ. 1. 11, 9. **5)** προστίθημι, νέον ἀεὶ ἐπιβάλλει Πλάτ. Κρατ. 409Β. **6)** τοποθετῶ ἀμέσως πλησίον. ταύταις δὲ κατόπιν ἐπέβαλον τὸν τέταρτον στόλον Πολύβ. 1. 26, 15. **7)** ἀφίνω νὰ αὐξηθῇ τι, κλήματα ἐπιβάλλειν Θεόφρ. Ι. Φ. 4. 13, 5. **II.** ἀποκ., εὐστόχως καὶ ἐπιτυχῶς πορεύομαι ἢ πλέω κατ' εὐθεῖαν πρός τι μέρος, μετ' αἰτ., ἡ δὲ (ναῦς) Φεὰς ἐπέβαλλεν ἐπειγομένη Διὸς οὖρῳ 'Οδ. Ο. 297· μεταγεν. μετὰ δοτ. τόπου, ἐπέβαλε τοῖς καταντικρὺ τῆς πόλεως λόφοις Πολύβ. 5.18, 3, κτλ.· εἰς ἣ ἐπὶ τόπον ὁ αὐτ. 2. 24,17., 3. 6, 6· πρβλ. **ἐπέχω** III. 1. **2)** πίπτω ἐπάνω τινός, πατοῦσαι ἀλλήλας καὶ ἐπιβάλλουσαι (αἱ ψυχαὶ) Πλάτ. Φαῖδρ. 248Δ· ὅπου γὰρ ἂν ὁ ἥλιος ἐπιβάλλῃ πλείω φύεται 'Αριστ. περὶ τὰ Ζ.'Ιστ. 8.13,1·— ἰδίως ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, ἐφορμῶ, ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, Λατ. irruere, ἐπιβάλλον περὶ τὸ στόμα αὐτόθι 9. 39,7, Διόδ.17. 64:— ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας,'Αριστοφ.Ὄρν. 1216. **3)** (ἐξυπ. τὸν νοῦν) δίδω ἐμαυτὸν εἴς τι, ἀφιεροῦμαι εἴς τι, μετὰ δοτ., τοῖς κοινοῖς πράγμασιν ἐπ., Λατ. capessere rempublicam, Πλουτ. Κικέρ. 4· (πλῆρες, τὴν διάνοιαν ἐπ. πρός τι Διόδ. 20. 43): — καθόλου, δίδω προσοχὴν εἴς τι, σκέπτομαι περί τινος, Λατ. animum advertere, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιδ', 72, πρβλ. **ἐπέχω** III. 2. **4)** παρεμπίπτω, Λατ. incidere, ὅταν ἐπιβάλλῃ περὶ τοιαύτης πολιτείας ἡ σκέψις 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 6, 22· κατὰ τὸν ἐπιβάλλοντα λόγον ὁ αὐτ. ἐν τῷ π. Ζ. Γεν. 1. 2, 1· ζῶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον μετά τινος, τινὶ Κλήμ.'Αλ. 327. **5)** ἐπακολουθῶ, ἔρχομαι ἀμέσως μετά τινα, ἀεὶ τῶν ἐξῆς ἐπιβαλλόντων Πολύβ. 11. 23, 2, Πλουτ. Αἰμίλ. 33· ἐπί τινι Διόδ. 18. 33:— ἀποκ., ἐπιβαλὼν ἔφη, ἐπὶ τούτοις εἶπε, Πολύβ.1. 80,1. **6)** ἀνήκω εἴς τινα, πίπτω εἰς τὸ μερίδιόν τινος, μόριον ὅσον αὐτοῖσι ἐπέβαλλε 'Ηρόδ. 7. 23, πρβλ. Δίφιλ. ἐν «Ζωγράφῳ» 2.16· εἰ μὴ τὸ ὅλον, μέρος γε, ἐπιβάλλει ἅπασι Δημ. 317.1· ὅσον ἐπιβάλλει αὐτοῖς 'Αριστ. Πολιτικ. 1. 13, 8, πρβλ. 2. 3, 4., 3. 6, 3, κτλ.: — ἐνίοτε καὶ ἀπρόσ. μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., τοὺς Δελφοὺς δὲ ἐπέβαλλε τεταρτημόριον τοῦ μισθώματος παρασχεῖν, ἔπιπτεν εἰς τὸ μεριδίον των νὰ παράσχωσι .., 'Ηρόδ. 2. 180· ἢ μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., ἐπιβάλλει τινὶ ποιεῖν Πολύβ. 18. 34, 1: — τὸ ἐπιβάλλον (ἐξυπ. μέρος), τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἀνήκει («πίπτει») εἴς τινα,'Ηρόδ. 4.115, πρβλ. Ἑβδ. (Τωβ. Γ', 17., Ϛ', 11)· οὕτω, τὸ ἐπ. ἐφ' ἡμᾶς μέρος Δημ. 312. 2· τὸ ἐπ. μέρος τῆς οὐσίας Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιε , 12. **7)** ἐπικλείω,'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 3,11. **III.** Μέσ., τὸ πλεῖστον ὡς τὸ ἐνεργ. ἐν τῇ ἀμεταδ. χρήσει, ἀλλ' ὡσαύτως, **1)** μετὰ γεν., τρέπομαι εἴς τι, ἔχω τὸν νοῦν μου εἰς, ἐφίεμαί τινος, μή τις νῦν ἑνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθε μιμνέτω 'Ιλ. Ζ. 68· παρθενίας ἐπιβαλλόμαι Σαπφὼ 103· τοῦ εὖ ζῆν ἐπιβάλλονται 'Αριστ. Πολιτικ.1. 9,16. **2)** μετ' αἰτ., βάλλω ἐπάνω μου, ἐπιβαλλομέναν .. πλόκον ἀνθέων Εὐρ. Μήδ. 840· καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο, ἔβαλον, ἔρριψαν κλήρους,'Οδ. Ξ. 209· αὐθαίρετον δουλείαν ἐπιβαλεῖται (ἡ πόλις), θὰ ἐπιβάλῃ εἰς ἑαυτήν, Θουκ. 6. 40. **3)** μετ' αἰτ. ὡσαύτως, ἐπιχειρῶ, ἀναλαμβάνω, Πλάτ. Σοφ. 264Β, Τίμ. 48C, 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 1, 1: — καὶ μετ' ἀπαρ., ἔχω κατὰ νοῦν, προτίθεμαι νὰ πράξω τι, Ψήφισμα παρὰ Δημ. 282.14 καὶ 27. **4)** μετὰ δοτ., ἐπιχειρῶ τι, φεῦγε θαλάσσια ἔργα, βοῶν δ' ἐπιβάλλευ ἐχέτλῃ 'Ανθ. Π. 7. 650:— μεταφ., ἀφιερώνω ἐμαυτὸν εἴς τι, Πολύβ. 5. 81,1, Διον. 'Αλ. κλπ.: — ἀλλ' ὡσαύτως, φθάνω εἴς τι, πολίεσσι Καλλ. εἰς Δῆλ. 68. **IV.** ἐν τῷ Παθ., ἐπιβεβλημένους τοὺς τοξότας, δηλ. ἔχοντας τὰ βέλη τεθειμένα ἐπὶ τῆς νευρᾶς καὶ ἑτοίμους ὄντας νὰ τοξεύσωσιν, Ξεν.'Αν. 4. 3, 28, πρβλ. 5. 2,12· λάσιον ἐπιβεβλημένος, ἔχων ἐπάνω του ἢ φορῶν δασὺ λινοῦν ὀθόνιον, Θεόπομπ. ἐν «'Οδυσσεῖ» 4 ('Ερωτιαν. σ. 241).

ἐπίβαλος, ὁ, ἡ πτέρνα,'Ησύχ.

ἐπίβαμα, τό, «ὑποπόδιον» 'Ησύχ. (ὁ κῶδ. ἔχει **ἐπίβαλμα**).

ἐπιβαπτίζω, ἐκ νέου ἢ προσέτι βαπτίζω, βυθίζω εἰς τὸ ὕδωρ, 'Ιωσήπου 'Ιουδ.'Αρχ.1. 27,1.

ἐπίβαπτος, ον, ἐμβεβαπτισμένος εἴς τι, «βουτημένος», ἐπίβαπτον χυλῷ μελιτηρῷ Θεόφρ. Ι. Φ. 3.7, 4.

ἐπιβάπτω, βάπτω, «βουτῶ» εἴς τι, ἐς τὴν ἐρετρίδα γῆν ... ἐπιβάψας ὀθόνιον λεπτὸν 'Ιππ. 496. 19. **II.** «βάφω» 'Αριστ. Προβλ.10. 66.

ἐπιβἄρέω, (ἐπίβαρυς) ἐπιβαρύνω, καταβαρύνω, ἐν τῷ Παθ., εἰσφορᾶς, ὃι' ἃς οἱ πένητες ἐπιβαροῦνται τε καὶ ἀναγκάζονται δανείσματα ποιεῖν Διον.'Αλ. 4. 9· μετὰ δοτ., βαρέως πιέζω τινά, τοῖς ἠτυχηκόσι 'Αππ.'Εμφυλ. 4. 31, πρβλ.15 καὶ 5. 107:—Μέσ., μέλλ. **ἐπιβαρήσομαι,** μετὰ παθ. ονημασ., θὰ ἐπιβαρυνθῶ, ἔτι μᾶλλον ἐν τῷ πορίζειν τὸ ἀργύριον ἐπιβαρηθησομένων Διον.'Αλ. 8.73· ἀόρ. Παθ., ὑπὸ τῶν δανείων ἐπιβαρηθῆναι Συλλ.'Επιγρ. 2335. 9, πρβλ. 52. Ὅρα τὸν διαλεκτικὸν τύπον **ἐπιζαρέω.**

ἐπιβαρής, ές, βαρύς, Ἥρων ἐν Βελοπ. σ. 137. 5. **2)** φορτικός, Βίος Σιλβ. σ. 332.10.—'Επίρρ. **ἐπιβαρῶς** Μ.'Ακομ. τ. Α', σ. 308.1, ἔκδ. Λ.

ἐπιβάρησις, εως, ἡ, καταπίεσις, Συλλ.'Επιγρ. 2335. 32.

ἐπιβἄρύνω, ἐπίκειμαι βαρύς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ,'Αππ. Μιθρ. 25: — οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ, Βασίλ. τ. 2, σ. 487Α.

ἐπιβἄρυς, εια, υ, βαρύς, ἐπὶ ὁσμῆς, εὐωδίαν δὲ ἔχει λειριώδη ἐπιβαρεῖαν (γρ. ἐπιβάρειαν) Θεοφρ. π. Φυτ.'Ιστ. 3.13,6.

ἐπιβᾶσία, ἡ, = τῷ ἑπομ., Δίων Κ. 68.13. **2)** εἰσέλευσις, καὶ «εἰς ἀλλότριον οἶκον ἄναρχος εἰσέλευσις» Πολυδ. Β', 200.

ἐπίβᾶσις, εως, ἡ, (ἐπιβαίνω) τὸ πατεῖν ἐπί τινος, πάτημα, τῆς δὲ χιόνος ἄβηλον ποιούσης ἑκάστοις τὴν ἐπίβασιν Πολύβ. 3. 54, 5· κατὰ τὰς ἐπιβάσεις τῆς θαλάσσης, τὰς πλημμυρίδας .. , ὁ αὐτ. 34. 9, 6. **2)** μεταφ., μέσον προσεγγίσεως, Πλάτ. Πολ. 511Β· ἔχειν ἐπ. Συλλ.'Επιγρ.1098b. **3)** μέσον, λαβὴ ἢ βάσις ἐπιβουλῆς, κοινῶς «πάτημα», διὰ πρᾶγμα τοιόνδε ἐπίβασιν ἐς αὐτὸν ποιεύμενος 'Ηρόδ. 6. 61· ἐπ. τίθεσθαι εἴς τι 'Αππ.'Εμφυλ.1.37· προσβολή, ἐφόρμησις, Λουκ.'Ιστ. Συγγρ. 49· πρβλ. **ἐπιβάθρα, ἐπιβατεύω.** **4)** τὸ ἐγείρεσθαι εἰς τοὺς πόδας πάλιν, ἀνάρρωσις ἐκ κατάγματος τοῦ ποδός,'Ιππ. π.'Αγμ. 764· τῇ ἐπ. χρῶμαι, περιπατῶ στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ποδός, ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 824. **5)** ἡ ἐπιστήριξις πράγματός τινος ἐπὶ ἕτερον, π. χ. ἐπὶ ὁστοῦ, αὐτόθι 816. **6)** ἐν τῇ Ρητορικῇ, κατ' ἐπίβασιν, κατὰ βαθμούς, βαθμηδόν, Λογγῖν.11.1. **II.** ἐπὶ τοῦ ἄρρενος, ὀχεύειν, βατεύειν, Λατ. coïtus, Πλούτ. 2. 754Α.

ἐπιβασκω, μεταβατικὸν ἐνεργείας τοῦ **ἐπιβαίνω** II, μετὰ γεν., οὐ μὲν ἔοικεν ἀρχὸν ἐόντα κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας 'Αχαιῶν, «οὐ μὴν πρέπει ἀρχηγὸν ὄντα τῶν 'Ελλήνων ἐπὶ κακῶν ἐπιβιβάζειν αὐτούς» (Θ. Γαζῆς), δηλ. νὰ ὁδηγῇς αὐτοὺς εἰς δυστυχίας, Ἰλ. Β. 234.

ἐπιβασκαίνω, φθονῶ, εἴπερ ἦν ἐν τῇ τούτων (τῶν ἀγγέλων) φύσει τὸ ἐπιβασκαίνειν Φωτίου Βιβλιοθ. σ. 200, 8.—'Ο 'Ησύχ. ἔχει: «ἐπιβασκέμεν· φθονεῖν».

ἐπιβαστάζω, σηκώνω τι εἰς τὴν χεῖρά μου καὶ δοκιμάζω τί βάρος ἔχει, δισσούς γ' ἀθρήσας κἀπιβαστάσας χεροῖν Εὐρ. Κύκλ. 379.

ἐπιβᾰτεύω, θέτω τὸν πόδα μου ἐπάνω εἴς τι, εἰσβάλλω, καταλαμβάνω μέρος τι, μετὰ γεν., Συρίας ἐπιβατεύειν ἐμελλον Πλούτ.'Αντ. 28, πρβλ. Λουκ. Χάρων ἢ 'Επισκοπ. 2.—Κατὰ Σουΐδ. «ἐπιβατεῦσαι, ἐπιβῆναι, κατασχεῖν»: —μεταφ., τοῦ Σμέρδιος οὐνόματος ἐπιβατεύων, σφετεριζόμενος,'Ηρόδ. 3. 63, 67, πρβλ. 9. 95· τούτου ἐπ. τοῦ ῥήματος, στηριζόμενος ἐπὶ τούτου τοῦ ῥ., 6. 65. **II.** εἶμαι ἐπιβάτης, δηλ. ταξειδιώτης ἢ στρατιώτης ἐπὶ πλοίου, ἐπ. ἐπὶ νεὼς 'Ηρόδ. 6.15., 7. 96, 184, Λουκ. Παράσ. 46, πρβλ. Πλάτ. Λάχ.183D:—μετὰ δοτ.,'Αριστοφ. Βάτρ. 48 μετ' αἰσχροῦ τινος ὑπαινιγμοῦ, πρβλ, **ἐπιβαίνω** III. 3. **2)** ἀναβαίνω, τοῦ θρόνου Φιλόστρ. 580.

ἐπιβᾰτηγός, ἡ, ναῦς ἄγουσα ἐπιβάτας, Οὐλπιαν. δίγεστ.14.1,12.

ἐπιβατήριος, ον, κατάλληλος ἢ χρήσιμος πρὸς ἀνάβασιν, μηχανὴ 'Ιωσήπου 'Ιουδ.'Αρχ. 3. 7, 23:—«ἐπιβατήρια, τὰ ἐπὶ τῶν τειχῶν μηχανήματα» Σουΐδ.·—ἐπιβατήριος λόγος, ὁ δι' οὗ προσφωνεῖ τις «ἢ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα ἐξ ἀποδημίας ἥκων ἢ πόλιν ἑτέραν εἰς ἣν ἀφίκηται ἢ καὶ ἄρχοντα ἐπιστάντα πόλει» Μένανδρ. ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 9. 231, 256, 3. **2)** ἐπίθετον τοῦ 'Απόλλωνος, Παυσ. 2. 32, 2. **II. ἐπιβατήριον,** τό, ἑορτὴ εἰς ἀνάμνησιν τῆς παρουσίας ἢ τῶν ἐπιφανίων θεοῦ τινος, Συλλ. 'Επιγρ. 4352 - 55. **2)** **ἐπιβατήρια** (ἐξυπ. ἱερά), τά, θυσίαι

κατὰ τὴν εἴσοδον ἢ ἐπιβίβασιν, Λιβάν.· πρβλ. **διαβατήρια.** **3)** παρὰ Χριστιαν. συγγραφεῦσι, τελεταὶ καθιερώσεως = **ἐγκαίνια,** Σωκρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1. 28.

ἐπιβάτης [ᾰ], **ου,** ὁ, ὁ ἐπιβαίνων ἢ ἐπιβιβαζόμενος: **1)** **ἐπιβάται,** οἱ, οἱ ἐπὶ τοῦ πλοίου ὁπλῖται ἢ ἐν γένει πολεμισταὶ στρατιῶται, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἐρέτας καὶ λοιποὺς ναύτας, Λατ. classiarii milites, Ἡρόδ. 6. 12., 7. 100 κ. ἀλλ.· πρβλ. Ἀρνόλδ. Θουκ. 3. 95. β) ἔμπορος ἐπὶ πλοίου, ἐπιστάτης τοῦ φορτίου, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ **ναύκληρος,** Δημ. 922.14., 1286. 6 κ. ἀλλ. **2)** ὁ ἐπὶ τοῦ ἅρματος μαχητής, Πλάτ. Κριτί. 119Β· ὁ ἐπὶ ἐλέφαντος, ἔς τε τοὺς ἐπιβάτας αὐτῶν (τῶν ἐλεφάντων) ἀκοντίζοντες Ἀρρ. Ἀν. 5.17, 3. **3)** ὁ ἀναβάτης ἵππου, ἱππεύς, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 6, 2. **4)** ἐπὶ ζώων, τὸ ἄρρεν τὸ ἐπιβαῖνον τῶν θηλειῶν, Γεωπ. 16. 21, 9. **5)** ἡ πτέρνα τοῦ ποδός, Ἡσύχ.

ἐπιβᾰτικός, ή, όν, ὁ ἁρμόζων εἰς τὸν ἐπιβάτην, δηλ. τὸν μαχόμενον ἐκ τοῦ πλοίου στρατιώτην, καὶ λαβὼν ἐκ τοῦ στρατεύματος τοὺς ἐπιτηδειοτάτους ἄνδρας πρὸς τὴν ἐπιβατικὴν χρείαν, ὅπως χρησιμεύσωσιν ὡς μαχηταὶ ἐπιβάται, Πολύβ. 3, 95, 5:—τὸ ἐπιβατικόν, οἱ θαλασσινοί, οἱ ναῦται, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 6, 8, Πολύβ. 1. 47, 9.

ἐπιβατικῶς, Ἐπίρρ., βίᾳ, διὰ τῆς βίας, Ἀρμενόπ. 6.7, 5.

ἐπιβᾰτός, ή, όν, (Δίων Κ. 42. 44), ὃν δύναταί τις νὰ ἀναβῇ, εὐπρόσιτος, Ἡρόδ. 4. 62· ἐξ ἧς ἐπιβατὸν .. τοῖς τότε ἐγίγνετο πορευομένοις, ὑπῆρχε δίοδος δι' αὐτούς, Πλάτ. Τίμ. 24Ε:—μεταφ., χρυσίῳ ἐπ., ὃν δύναταί τις νὰ πείσῃ διὰ δώρων, Πλουτ. Δημοσθ. 14.—Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπιβατόν· ὁδευομένην» καὶ «ἐπιβατός· λεῖος, ὁμαλός».

ἐπιβάω, καταπατῶ παρανόμως μέρος μὴ ἀνῆκον εἰς ἐμέ, ἰδίως ἱερὰν γῆν, Πίνακ. Ἡρακλ. I_{428}.

ἐπίβδᾱ, ἡ, ἡ μετὰ τὴν ἑορτὴν ἡμέρα, τὰ μεθεόρτια, Λατ. repotia, «ἐπίβδαι κυρίως καλοῦνται αἱ ἐχόμεναι τῶν ἑορτῶν ἡμέραι, αἱ μεθέορτοι» κτλ., Σχόλ. εἰς Πίνδ. Π. 4. 249, Ἐτυμ. Μ. 357. 52, πρβλ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει· ἰδίως ἡ τετάρτη ἡμέρα τῶν ἀπατουρίων, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἀπατούρια:** — παροιμ., ἕρπειν πρὸς τραχεῖαν ἐπίβδαν, «ἐπὶ τοῦ ἔχοντος τραχεῖαν τὴν ἐπίβδην, τουτέστι τὴν μετὰ ταῦτα ἀπόλαυσιν οὐ τερπνὴν ἔχοντος» (Σχόλ. εἰς Πίνδ. ἔνθ' ἀνωτ.)· χαῖρε .. ταῖς ἐπίβδαις Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 51, ἔνθα ἴδε Meineke: ἴδε ἐπὶ πᾶσι Ruhnk. Τίμ. ἐν λ. **ἐπιβάδαι.** **2)** ἡ πρώτη τοῦ ἔτους, Ἀριστείδ. 1, σ. 352. ('Ο Κούρτ. ὑποθέτει ὅτι ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος ἦτο **ἐπι-διFα,** ἡ ἑπομένη ἡμέρα, καθ' ὅσον **διFα** = dies).

ἐπιβδάλλω, ἀμέλγω ἐκ νέου, βδάλλοντες γὰρ οἱ ποιμένες ἅπαξ αὖθις ἐπιβδάλλουσι Σχόλ. εἰς Πίνδ. Π. 4. 249.

ἐπιβεβαιόω, ὡς καὶ νῦν, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5.14, 4· ἐπικυρῶ, νόμον Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 32:—Παθ., ὡς καὶ νῦν, ἔτι μᾶλλον βεβαιοῦμαι, ἐπικυροῦμαι, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ. 1. 32, 2.

ἐπιβεβαίωσις, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, περαιτέρω βεβαίωσις, Ἀριστ. Ῥητ. π. Ἀλ. 33, 1.

ἐπιβελτίωσις, ἡ περαιτέρω βελτίωσις, Γλωσσ.

ἐπιβείομεν, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **-βῶμεν,** καὶ **ἐπιβήμεναι** ἀντὶ τοῦ **-βῆναι,** ἴδε **ἐπιβαίνω.**

ἐπίβημα, τό, «ἐπιβήματα· εἴδη χορικῆς ὀρχήσεως» Ἡσύχ. **II.** **ἐπιβήματα,** τά, συμβάματα ἐκ τύχης, Καλλίμ. καὶ Χρυσορ. σ. 247, ἔκδ. Λ.

ἐπιβήσσω, βήχω μετὰ ταῦτα ἢ προσέτι, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 979, μετὰ διαφ. γραφ. **ὑποβ-.**

ἐπιβήτωρ, ορος, ὁ, ὁ ἐπιβαίνων ἢ ἀναβαίνων, **ἐπιβήτωρ ἵππων,** ἔφιππος, ἱππεύς, Ὀδ. Σ. 263· νεὼς ἐπιβήτορα λαὸν = ἐπιβάτας, Ἀνθ. Π. 7. 498· ἐπ. **κύκλων,** περὶ τοῦ δουρείου ἵππου, Τρῳ. 307. **2)** ἐπὶ ἀρρένων ζώων, οἷον τοῦ κάπρου, συῶν ἐπιβήτωρ Ὀδ. Λ. 131· τοῦ ταύρου, Θεόκρ. 25.128. **II.** ὡς ἐπίθ., ἀνατινασσόμενος, ἀναπηδῶν, Νόνν. Δ. 20. 113:— μεταφ., κάποχος, κύριός τινος, καλῶς γινώσκων τι, θηροδιδασκαλίης Μανέθ. 4. 245.

ἐπιβιάζομαι, ἀποθ., προσέτι ἐξαναγκάζω, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 4325 k.

ἐπιβῐβάζω, μεταβατ. ἐνεργείας τοῦ **ἐπιβαίνω,** τοὺς ὁπλίτας ἐπὶ τὰς ναῦς Θουκ. 4. 31:— Παθ., Ἀπολλόδ. 3.1, 1.

ἐπιβιβάσκω, = τῷ προηγ., ἀναβιβάζω τὸν ἅρρενα ἐπὶ τῆς θηλείας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ 6.18, 26.

ἐπιβιβρώσκω, τρώγω τι μετ' ἄλλο, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρωσε (ἀόρ. β') Καλλ. εἰς Δία 49:— μετοχ. παθ. πραμ. **ἐπιβεβρωμένος,** τῆς πόας ἐπιβεβρωμένης .. ὑπὸ τῶν καμήλων Γαλην. τ. 14. σ. 74, 10.

ἐπίβιος, ον, ἐπιζῶν, παιδίον Ἰσαῖος παρὰ Πλουτ. Γ', 108.

ἐπιβιόω: μέλλ. **-βιώσομαι:** ἀόρ. **-εβίων:** — ἐπιζῶ, ζῶ μετὰ ταῦτα, κατόπιν, ἐπεβίω δύο ἔτη Θουκ. 2. 65· ἐπεβίων διὰ παντὸς [τοῦ πολέμου] 5. 26· ἐπιβιοῦντος .. πένθ' ἡμέρας Δημ. 1053. 15· αἷς ἂν .. ἐπιβιῶ Πλάτ. Ἐπιστ. 361D.

ἐπιβλᾰβής, ές, (βλάβη) ὡς καὶ νῦν, ὁ προξενῶν βλάβην, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2.—Ἐπίρρ. **-βῶς,** Πολυδ. Ε', 135.

ἐπιβλαστάνω: μέλλ. **-βλαστήσω,** βλαστάνω ἐπάνω εἴς τι, Πλούτ. 2. 723F. **II.** βλαστάνω πάλιν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 10, 6.

ἐπιβλάστησις, εως, ἡ, ἡ μετὰ ταῦτα βλάστησις, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1.10, 6.

ἐπιβλαστικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος νὰ βλαστήσῃ πάλιν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1.13, 8.

ἐπιβλασφημέω, καταβλασφημῶ, ἐπιβλασφημούμενον ὑπὸ τῶν ἰδίων Ἀπ. Ἐμφυλ. 1.115, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 20. 5, 4.

ἐπιβλεπτέον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιβλέπω,** δεῖ ἐπιβλέπειν, Ἀριστ. Ἀναλ. Πρ. 1. 29, 7.

ἐπιβλέπω: μέλλ. **-ψομαι** καὶ μεταγεν. **-ψω** (ὡς παρὰ τοῖς Ἑβδ.): — στρέφω ἢ ῥίπτω τὸ βλέμμα πρός τινα, καὶ ἐπιβλέψας εἰς ἡμᾶς (ὁ Σωκράτης) ἀεί τοι, ἔφη, κτλ., Πλάτ. Φαῖδ. 63Α· ἐπί τι Δείναρχ. 99. 22, κτλ.· τινί Λουκ. Ἀστρολογ. 20. **2)** μετ' αἰτ., βλέπω, παρατηρῶ τι μετ' ἀκριβείας, Πλάτ. Νόμ. 811D, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 3, 9, Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 9, 8. **II.** βλέπω φθονερῶς, Λατ. invidere, τύχαις Σοφ. Ο. Τ. 1526· πρβλ. **ἐποφθαλμιάω.**

ἐπιβλεφᾰρίδιος, ον, ὁ ἐπὶ τῶν βλεφάρων, ἐπιβλεφαριδίων.. τριχῶν Συνέσ. 70D.

ἐπιβλεφᾰρίς, ίδος, ἡ, ἡ ἐπὶ τῶν βλεφάρων θρίξ, Εὐμάθ. σ. 82.

ἐπιβλέψις, εως, ἡ, τὸ προσβλέπειν, τὸ θεᾶσθαι, παρατηρεῖν, Πλουτ. Φιλοπ. 11, Νικ. 25 κ. ἀλλ. **2)** ἐπὶ τοῦ νοῦ, Ἀριστ. Ἀναλ. Πρ. 1. 29, 1 κ. ἀλλ.

ἐπιβλή, ἡ, περόνη, Ἡσύχ., παρὰ τὸ ἐπιβάλλεσθαι τοῖς ἱματίοις.

ἐπιβλῆδην, Ἐπίρρ. (ἐπιβάλλω) ἐπιβλητικῶς, ὡς ὅτι νῆτα δοῦρα .. ἀνέρες ὑληουργοὶ ἐπιβλήδην ἐλάοντες, συναρμόζοντες τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 80.

ἐπίβλημα, τό, ὅ, τι βάλλεται ἐπάνω εἴς τι, κάλυμμα, Νικόστρ. ἐν «Κλίνῃ» 1.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίβλημα· πῶμα». **2)** ὕφασμα πρὸς διακόσμησιν, παραπέτασμα, ἐπίβλημα τῶν ποικίλων Βαβυλώνιον Πλουτ. Κάτων Πρεσβ. 4, Ἀρρ. Ἀν. 6. 29, 8. **II.** ἐπενδύτης, ἐπανωφόριον, ἐπ. ποικίλον καινὸν Συλλ. Ἐπίγρ. 155. 35. **2)** ἐπίρραμμα, «ἐμβάλωμα», Εὐαγγ. κ. Ματθ. θ', 16, κτλ.

ἐπιβλής, ῆτος, ὁ, (ἐπιβάλλω) «ὁ τῇ θύρᾳ ἐπιβαλλόμενος μοχλός» (Σχόλ.), θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλῆς εἰλάτινος Ἰλ. Ω. 453.—Καθ' Ἁρποκρ. «ἐπιβλῆς ἐστιν, ὡς μὲν Τιμαχίδας φησί, δοκός, ὡς δὲ φησι Κλείταρχος ὁ γλωσσογράφος ποιά τις δοκός», πρβλ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λ.·— ἐπὶ αἰσχρᾶς ἐννοίας, ἄκρον ἐπιβλῆτος μεσσόθι πηξάμενος Ἀνθ. Π. 5. 242, 6. **II.** ὡς ἐπίθ. = **ἐπίβλητος,** Ἀνθ. Π. 7. 479.

ἐπίβλησις, ἡ, = **ἐπιβολή,** Achmet 225, σ. 198.

ἐπιβλήσκομαι, ἐμβάλλομαι μετά τι, ῥίπτομαι ἐντὸς ἔπειτα, μεταγεν.

ἐπιβλητέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιβάλλω,** δεῖ ἐπιβάλλειν, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 10· πρέπει τις νὰ ἐπιχειρήσῃ, τινί Ἀρτεμίδ. 1.11.

ἐπιβλητικός, ή, όν, ὁ μετ' ἐπιβολῆς ἐγγίζων τι.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** τινὶ Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 50. **II.** προσεκτικός, Ἰαμβλ. Προτρ. 4, σ. 44.

ἐπίβλητος, ον, ὁ ἐπιβληθείς, πρόσθετος, Γλωσσ.

ἐπιβλυγμός, ὁ, πηγὴ ὕδατος, πῖδαξ, Ἀκύλ. Γέν. Β', 5· προσέτι **ἐπιβλυσμός,** ὁ αὐτ. ἐν Παροιμ. Α', 26, Ἰώβ Λ', 12.

ἐπιβλύζω, ἀναβλύζω, ἐξορμῶ, ἐπὶ ὕδατος, Ἀνθ. Π. 9. 349.

ἐπιβλύῃ, Ἐπίρρ., ἀφθόνως, δαψιλῶς, Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 1. 4.

ἐπιβλύω = **ἐπιβλύζω,** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1238.

ἐπιβοάω: μέλλ. **-βοήσομαι,** Ἰων. καὶ Ἐπικ. **-βώσομαι** (ἴδε κατωτ.), μεταγεν. **-ήσω** (ὡς παρ' Ἰουστίν. Μ.). Κράζω, φωνάζω μεγαλοφώνως πρός τινα, ἔπειτα, τῶν πρεσβυτέρων τις Ἀγιδι ἐπεβόησεν .. ὅτι διανοεῖται, κτλ., Θουκ. 5. 65· μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., τοῖς μὲν Ἀθηναίοις βιάζεσθαί τε τὸν ἔκπλουν ἐπιβοῶντες ὁ αὐτ. 7. 70: — ἐπὶ κυνηγετικῶν κυνῶν, ὑλακτῶ, Ξεν. Κυν. 6.19. **2)** βοῶ ἐπί τινι, ἐπᾴδω, μέλος χέρνιβι ἐπιβοᾶν Ἀριστοφ. Ὄρν. 898: — κραυγάζω, θρηνῶ, προσέτι, στέρν' ἄρασσε κἀπιβῶ τὸ Μύσιον Αἰσχύλ. Πέρσ. 1054 (κατὰ Διωδ., χάριν τοῦ μέτρου, ἀντὶ κἀπιβόα, πρβλ. **ἔβωσα** ἀντὶ **ἐβόησα**· ἀλλ' ὁ Ἔρμαννος (κατ' Εὐστ. εἰς Διονύσ. Περιηγ. 791) διώρθωσε καὶ βόα τὸ Μύσιον)· ἔγχει, κἀπιβόα τρίτον παιῶν' ὡς νόμος ἐστὶν Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 2. **3)** Μέσ., φωνάζω ἐναντίον τινός, ἐπιπλήττω, ἐπιβοωμένης τῆς μητρός, ἐνῷ ἡ μήτηρ μου μὲ ἐπέπληττε, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 12. 1: — Παθ.. τὰ ἴδια ἐπιβοώμενος, δυσφημούμενος κατὰ τὰ ἰδιωτικά μου πράγματα, Θουκ. 6.16. **4)** ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀνακράζω, οὕτω Νικοπολίται ἐπιβοᾶν εἰώθασι, 'νὴ τὴν Καίσαρος τύχην ἐλεύθεροι ἐσμέν' Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4.1,14, πρβλ. **ἐπιβόητος.** **II.** ἐπικαλοῦμαι, θεοὺς ἐπιβώσομαι Ὀδ. Α. 378, Β. 143· σὲ γὰρ πρώτην .. ἐπιβωσόμεθ' (πρβλ. **ἐπιδίδωμι** II.), Ἰλ. Κ. 103 οὕτως ἐπὶ χρόνων οἱ τινες θεωρητέοι ὡς μέσοι, τὸν Ἀπόλ-

λωνα ἐπιβώσασθαι Ἡρόδ.1. 87· ἐπιβοᾶται Θέμιν Εὐρ. Μήδ. 168· θεοὺς .. ἐπιβοώμενοι, πατέρων τάφους ἐπ. Θουκ. 3. 59, 67:— προσκαλῶ εἰς βοήθειαν, τὴν ἄλλην στρατιὴν ἐπεβώσαντο Ἡρόδ. 9. 53, πρβλ. 5.1:—μετ' ἀπαρ., ἐπιβ. [τινα] μὴ ποιεῖν Θουκ. 8. 92. **2)** ἐν Μέσῳ τύπῳ, ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγματος, κράζω μεγαλοφώνως, ὁ αὐτ.7. 69.

ἐπιβοή, ἡ, = **ἐπιβόησις**, Διογ. Λ. 5. 90.

ἐπιβοήθεια, ἡ, τὸ ἐπιβοηθεῖν, ἐπικουρία, Θουκ. 3. 51, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 47.

ἐπιβοηθέω, Ἰων. **-βωθέω**, ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, βοηθῶ, τινί Ἡρόδ. 3. 146., 7. 207, Θουκ. 3. 69., 4. 29, κ. ἀλλ. **II.** πέμπω βοήθειαν ἐναντίον τινός, ὅπως οἱ Ἀθηναῖοι, ἀμφοτέρωθεν θορυβούμενοι, ἧσσον ταῖς ναυσὶν ἐς τὴν Μυτιλήνην καταπλεούσαις ἐπιβοηθήσουσιν ὁ αὐτ. 3. 26· ἐπί τινα Ξεν. Ἑλλην.7. 5, 24· ἀπολ., Θουκ. 3. 96 κ. ἀλλ.

ἐπιβοήθησις, ἡ, τὸ ἐπιβοηθεῖν, Νικήτ.7. 2, σ.117D.

ἐπιβόημα, τό, (ἐπιβοάω) βοὴ ἢ κραυγὴ πρός τινα, Θουκ. 5. 65.

ἐπιβόησις, **εως**, ἡ, ἐπφώνησις, Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. κ. 7. 3· δεχόμενος αὐτῶν τοὺς κρότους καὶ ἐπιβοήσεις Πλουτ. Ἄρατ. 23.

ἐπιβόητος, Ἰων. **-βωτος**, **ον**, «ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην» (Ἀμμώνιος), περὶ οὗ γίνεται κατακραυγή, ὧν γὰρ πέρι ἐπιβήτός εἰμι Θουκ. 6. 16· ἐγὼ Φιλαινὶς ἡ πίβωτος ἀνθρώποις ἐνταῦθα γήρᾳ τῷ μακρῷ κεκοίμημαι Αἰσχρίων παρ' Ἀθην. 335C, πρβλ. Ἀνακρ. 60.— Πρβλ. **ἐπιβοάω** I. 3.—Ἐπίρρ. **ἐπιβοήτως** Πολυδ. Ε', 16.

ἐπιβόθριος, **ον**, (βόθρος) ὁ ἐπὶ βόθρου, Ἀριστείδ.1. 296.

ἐπίβοιον, τό, τὸ ἐπὶ βοὶ θῦμα, θυσία προβάτου εἰς τὴν Πάνδροσον, μετὰ προηγηθεῖσαν θυσίαν βοὸς εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, Φιλοχ. 32.— «ἐπίβοιον: Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ ἱερείας. Φιλόχορος δ' ἐν 6' φησὶν οὕτως· 'ἐὰν δέ τις τῇ Ἀθηνᾷ θύῃ βοῦν, ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ τῇ Πανδρόσῳ θύειν ὅτι καὶ ἐκαλεῖτο τὸ θῦμα ἐπίβοιον» Ἁρποκρ.

ἐπιβολαδοποιός, ὁ, ὁ ποιῶν ἐπιβόλαια, ἐπανωφόρια, ἅπερ πιθανῶς ἐλέγοντο καὶ ἐπιβολάδες, Ἐπιγρ. Ἀττικῆς ἀνέκδοτος ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς ἀρχαιολογ. Ἑταιρείας Ἀθηνῶν.

ἐπιβόλαιον, τό, ἐπίβλημα, ἐπικάλυμμα, ποιούσαις ἐπιβόλαια ἐπὶ πᾶσαν κεφαλὴν Ἐζ. (Ἰεζεκ. Η', 18 καὶ 21).

ἐπιβολή, ἡ, (ἐπιβάλλω) τὸ ἐπιβάλλειν, ἐπιτιθέναι, ἐπιρρίπτειν τι ἐπάνω εἴς τινα ἢ εἴς τι, ὥστε μήτε τῶν πάνυ λεπτῶν ἱματίων καὶ σινδόνων τὰς ἐπιβολὰς .. ἀνέχεσθαι Θουκ. 2. 49· χειρῶν σιδηρῶν ἐπιβολαί, περὶ τῶν σιδηρῶν χειρῶν ἃς ἐν ταῖς ναυμαχίαις ἔρριπτον κατὰ τῶν ἐχθρικῶν πλοίων, ὁ αὐτ.7. 62· ἐπὶ ἐπιθέσεως χρωμάτων εἰς εἰκόνα, κεράσασθαι τὰ χρώματα καὶ εὔκαιρον ποιεῖσθαι τὴν ἐπιβολὴν αὐτῶν Λουκ. Εἰκόνες 7· ἐρεθισμοί τινες ἐγίνοντο καὶ χειρῶν ἐπιβολαί, συμπλοκαί, Διον.Ἀλ. 10. 33. **2)** μεταφ., ἐπ. τῆς διανοίας, προσήλωσις, Διογ. Λ. 10. 45, Κλήμ. Ἀλ. 690·— ἀπολ., κατανόησις, τῆς ἀληθείας αὐτόθι 644, κτλ. **3)** τὸ νὰ δοθῇ τις εἰς τὴν ἐκτέλεσιν πράγματός τινος, σκοπός, σχέδιον, ἐπιχείρησις, Θουκ. 3. 45· μετὰ γεν., ἡ ἐπ. τῆς ἱστορίας, ἡ ἀπόφασις νὰ γράψῃ τις ἱστορίαν, Πολύβ.1. 4, 2· πρὸς τὴν τῶν ὅλων ἐπιβολήν, ὅπως ἐπιχειρήσωσι νὰ κυριεύσωσιν ὅλην τὴν οἰκουμένην, ὁ αὐτ. 1. 3, 6, πρβλ. 5. 95, 1· ἐξ ἐπιβολῆς, Λατ. ex consulto, μεμελετημένως, ἐκ προμελέτης, μετὰ σχεδίου, Λυσ. 105. 14, Διόδ. 13. 27. **4)** ἐχθρικὴ ἀπόπειρα, προσβολή, ἐπίθεσις, Πολύβ. 6. 25, 7, διάφ. γραφ. Θουκ.1. 93· αἱ ἐπιβολαὶ τῆς θαλάσσης Πλουτ. Πύρρ.15.

II. τὸ ἐπιβαλλόμενον, ἐπιτιθέμενον, ἐπιβολαὶ πλίνθων, σειραὶ ἢ στρώσεις, στρώματα ἐκ .. , Θουκ. 3. 20· σημείων ἐπιβολαί, ἐπιθέσεις σφραγίδων, Λουκ. Τίμ.13. **2)** τιμωρία, ποινή, πρόστιμον, Ἀριστοφ. Σφῆκ.769· ἐπιβολὴν ἐπιβάλλειν Λυσ. 159. 12, Ξεν.Ἑλλ. 1. 7, 2, Ἀρισ.: Ἀθην. Πολ. 61. 2 (σελ. 90 ἐκδ. Blass)· ἐπιβολὰς ὀφλεῖν Ἀνδοκ. 10. 16· ἡ ἐπ. τῆς βουλῆς, ἡ ὑπὸ τῆς βουλῆς ἐπιβληθεῖσα ποινή, Αἰσχίν. 40. 27· πρβλ. **ἐπιβάλλω** I. 2. **3)** ἀπαίτησις, ἀριθμὸς ἀνθρώπων ἀπαιτούμενος, Πολύβ. 3.106, 3· τὸ ἐπιβαλλόμενον δημόσιον βάρος, Πλουτ. Κάτων Πρεσβ.18.

III. σκέπη, ἐπιβολὴν ἔχοντες καὶ βρεχόμενοι .. εὐτραφεῖς γίνονται καὶ ἀπαλοί, περὶ σικύων, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3.16, 4.

IV. προσθήκη, συσσώρευσις ὁμοίων λέξεων, Ρήτορες.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιβολή· ὁρμή. ἐγγραφή. ζημία».—Ἴδε Κόντου Φιλολογ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 530.

ἐπίβολος, **ον**, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **ἐπήβολος**, ὃ ἴδε.

ἐπιβομβέω, κάμνω βόμβον κατόπιν ἄλλου ποιοῦντός τι, ὁ δὲ αὐλεῖ τῷ κέρατι, ὁ δὲ ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ Λουκ. π. Θεῶν 12. 1.

ἐπιβόσκησις, **εως**, ἡ, βόσκησις ἐπί τινος, χαλεπαὶ δὲ καὶ αἱ ἐπιβοσκήσεις ὅτι κτλ., Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5.17, 6.

ἐπιβοσκίς, ἡ, ἐπὶ ἐντόμων, = **προβοσκίς**, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 6.

ἐπιβόσκομαι, Μέσ., τρέφομαι μέ τι, οὐ τρώγω ῥαφάνους, οὐ κράμβας, οὐ κολοκύντας, οὐ σεύτλοις χλωροῖς ἐπιβόσκομαι οὐδὲ σελίνοις Βατραχομ. 54.—Παθ., κἂν κολοβωθῇ τὰ φύλλα καθάπερ ἐν τοῖς ἐπιβοσκομένοις, δηλ. ἀγροῖς, Θεόφρ. π. Φυτ.Ἱστ. 3. 6, 3. **2)** τρέφομαι ἔκ τινος, ἀντλῶ τὴν τροφήν μου ἔκ τινος, αἶαν Νικ. Θ. 68 — μεταφ., κατατρώγω, διαβιβρώσκω, ἐπὶ δηλητηρίου, αὐτόθι 430· ἐπὶ πυρός, κατακαίω, καταστρέφω, πάντα ἐπιὸν τὸ πῦρ ἐπεβόσκετο Ἡρωδιαν. 1.14, 9. **II.** βόσκομαι, τρέφομαι μεταξύ, ποίμνης ἐπιβόσκεται Μόσχ. 2. 82.

ἐπιβουκόλος, ὁ, = **βουκόλος**, Ὀδ. Γ. 422, κτλ., ἀείποτε ἐν τῇ πλεοναστικῇ φράσει: βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ· ἀλλὰ τὸ ἀνὴρ παραλείπεται ἐν Χ. 292.

ἐπιβούλευμα, τό, ἐπιβουλή, Θουκ. 3. 45 κ. ἀλλ.

ἐπιβούλευσις, **εως**, ἡ, ἐπιβουλή, Πλάτ. Νόμ. 872D.

ἐπιβουλευτήριον, τό, τόπος ἐπιβουλῆς, Θεοφ. Κεραμ. σ. 305, ἔκδ. Μί.

ἐπιβουλευτής, **οῦ**, ὁ, ὁ ἐπιβουλεύων, ἐπίβουλος, τὸν τοῦ μανέντος κάπιβουλευτοῦ στρατοῦ ξύναιμον ἀποκαλοῦντες Σοφ. Αἴ. 726.

ἐπιβουλευτικός, **ή**, **όν**, ἐπίβουλος, Πτολ. Τετράβ. 66.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐσεβ. Εὐαγγ.Ἀπόδ. 472D.

ἐπιβουλεύω, σχεδιάζω, μηχανῶμαι ἐναντίον τινός, μηχανῶμαι προδοτικῶς ἢ κρυφίως κατά τινος, μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ., ἐπιβ. κακὸν πόλει Τυρταῖος 2.10· ἐπανάστασίν τινι Ἡρόδ. 3.119· θάνατόν τινι ὁ αὐτ. 3. 112, Ἀνδοκ. 31. 2, κτλ.· κατάλυσιν τῇ τυραννίδι Θουκ.6.54· ὡσαύτως, τι εἴς τινα Wyttenb. εἰς Ἰουλ. σ.185. **β)** μετὰ δοτ. προσ. μόνον, σχεδιάζω, παρασκευάζω ἐπιβουλὴν κατά τινος, κἀπιβουλεύειν πόλει Αἰσχύλ Θλῆ. 29· τῷ πλήθει Ἀριστοφ. Πλ. 570, Θουκ. 6. 60· θεοῖς Πλάτ. Πολ. 378B· τῇ πολιτείᾳ Δημ. 99. 27:—ἀπολ., οὐπιβουλεύων, ὁ συνωμότης, Σοφ. Ο. Τ. 618, πρβλ.Ἀριστ.Ἠθ. Ν. 5. 8, 10. **γ)** μετ' αἰτ. πράγμ. μόνον, κρυφίως σχεδιάζω, μηχανῶμαι, τὸν ἔκπλουν Θουκ.7. 51, πρβλ. 8. 60, κτλ. **2)** μετὰ δοτ. πράγμ., κάμνω σχέδια διά τι, θέτω τι ὡς σκοπόν μου, πρήγμασι μεγάλοισι Ἡρόδ. 3. 122, πρβλ. 1. 183· τυραννίδι Πλάτ. Γοργ. 473C, κτλ.· ἔργοις τοιούτοις Λυσ.180.12:—ἀπολ., τὸν ἐπιβουλεύοντα, τὸν παρασκευάζοντα ἐπιβουλὴν πρός τινα, Πλάτ. Νόμ. 856C. **3)** μετ' ἀπαρ., διανοοῦμαι νὰ πράξω τι, τοὺς δὲ (Κορινθίους) ἐν τῷ πελάγει ἐπιβουλεύειν τὸν Ἀρίονα ἐκβαλόντας ἔχειν τὰ χρήματα Ἡρόδ.1. 24· ἐπιχειρήσειν ὁ αὐτ. 6.137· ποιεῖν Ἀριστοφ. Πλ.1111· ἐξελθεῖν Θουκ. 3. 20, πρβλ. Λυσ.130, 38, κτλ.· ὡσαύτως, ἐπ. ὅπως .. Ξεν. Κύρ.1. 4, 13:— ἀπολ., Θουκ.1. 82., 3. 82· οὕτως ἐν τῷ μέσ. ἀορ.,Ἀρρ. Ἐπικτ. 4. 1, 160. **II.** Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. **-εύσομαι** (ἐπὶ παθ. ἐννοίας), Ξεν. Κύρ. 5. 4, 34:—μέλλ. παθ. **-ευθήσομαι** Δίων Κ. 52. 33· ἀόρ. **-εβουλεύθην** Μένανδ. ἐν «Ὑποβολιμαίῳ» 2.15, κτλ. (ἀλλ' ἴδε ἀνωτ. 1.1. 6):—Εἶμαι ἀντικείμενον ἐπιβουλῆς ἢ σχεδίων κακῶν,Ἀντιφῶν 114. 28., 126. 22, Θουκ. 4. 60, 64. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, σχεδιάζομαι ἐναντίον τινός, πρᾶγμα .. , ὃ τοῖς θεοῖς ... ἐπιβουλεύεται Ἀριστοφ. Εἰρ. 404· ἀπολ., Ἀντιφῶν 115.1, Θουκ. 3. 96· τὰ ἐπιβουλευόμενα, ἐπιβουλαί, σχέδια, Ξεν.Ἱππαρχ. 9, 8.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 14 κέξ., καὶ παρατηρήσεις τοῦ αὐτοῦ εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμῳ Γ', σ. 370.

ἐπιβουλή, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ.1.12, Θουκ. 4. 76, 86· πρός τινα, κατά τινος, Ξεν.Ἀν.1.1, 8· ἐξ ἐπιβουλῆς, δι' ἐπιβουλῆς, ἐξ ἐπιβ. θανών, ἐξ ἐπιβ. φονεὺς Ἀντιφῶν 115. 20., 111. 43· πρβλ. Θουκ. 8. 92, κτλ.· οὕτω καί, μετὰ ἐπιβουλῆς Πλάτ. Νόμ. 867A κ. ἀλλ.

ἐπιβουλία, ἡ, δόλος, προδοσία, ἐπιβουλή, Πινδ. Ν. 40. 60, Διοδ.Ἀποσπ. 569. 2.

ἐπίβουλος, **ον**, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἐναντίον τινὸς μηχανώμενος ἢ σχεδιάζων κακόν τι, τινι Πλάτ. Συμπ. 203E· δόλιος, προδοτικός, Αἰσχύλ.Ἱκέτ. 587, Ξεν. Κύρ.1. 6, 27, Πλάτ. Νόμ. 808D· δεινὸς καὶ ἐπ., ἄνθρωπος βαθύς, πλήρης σχεδίων, Λυσ.Ἀποσπ. 45. 2· πίθηκον, ἐπ. κακὸν Εὔβουλ. ἐν «Χάρισιν» 1· ζῶα ἐπ.Ἀρ.στ. Ἰ. Ζ. 1. 1, 32· τὰ ἐπίβουλα, δολιότητες, Πλούτ. 2.727F:—Συγκρ. **-ότερος**, Πλάτ. Θεαίτ.174D.—Ἐπίρρ. **ἐπιβούλως**, ἐπιβούλως γίγνεσθαι Διον.Ἀλ.11. 49.

ἐπιβραβεύω, παρέχω, ἀπονέμω, Συλλ.Ἐπιγρ. 8735. 3,Ἐκκλ. **ἐπιβραβύνω**, βραδύνω, ἀργοπορῶ μετά τι, καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς Λουκ. Τίμ. 46.

ἐπιβρᾰχεῖν, ἀπαρ. ἀορ. β' ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει, ἠχεῖν, ἀντηχεῖν, ἐπέβραχε Κόντ. Σμ. 5. 498., 8. 408· ἐν τμήσει, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 642.

ἐπιβρᾰχύω,Ἐπίρρ. ἀντὶ **ἐπὶ βραχύ**, ἴδε **ἐπὶ** Γ. Ι.1. c.

ἐπίβρεγμα, τό, ὑγρὸν ἐπίθεμα, πλύσις,Ἀθήν. 692A.

ἐπιβρέμω, ποιῶ τι βρέμειν, ἠχεῖν, παταγεῖν, τὸ δ' (δηλ. τὸ πῦρ) ἐπιβρέμει ἲς ἀνέμοιο Ἰλ. Ρ.739.—Μέσ., χείλεσιν ἀμφιλάλοις δεινὸν ἐπιβρέμεται Θρηκία χελιδών, ἐκπέμπει ἀγρίας φωνάς,Ἀριστοφ. Βάτρ. 680, πρβλ.Ὀππ. Κ. 4.171. **II.** ἐπιβοῶ μετὰ χωνῆς βροντώδους, ἅμα δ' ἐπ' εὐάσμασιν ἐπιβρέμει τοιάδ' Εὐρ. Βάκχ.151:—ἀπολ., ἐξ ἄλσος ἠνεμόφωνος ἐπιβρέ-

μει οὔασιν ἠχὼ Μουσαῖος 193· οἷον ὅτε στεροπῇσιν ἐπιβρέμει ἄσπετος αἰθὴρ Κόϊντ. Σμ. 14. 458.

ἐπιβρενθύομαι, βρενθύομαι, ὑπερηφανεύομαι ἐπί τινι, Κ. Ἀκρυπ. Ὁμιλ. εἰς Ἰω. Δαμασκ. Acts. SS. Mai. τ. 2. σ. 750. 22.

ἐπιβρέχω· μέλλ. **-ξω**, ἐπιχέω ὕδωρ ἐπάνω εἴς τι, ἐπιβρέχω, καὶ γὰρ ἐπιβρέχουσιν (ὑποβρέχουσιν Wimmer) εἰς τὴν τρύπησιν Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 3, 3· ἐφύω, πέμπω ὡς βροχήν, ἐπιβρέξει ἐπὶ ἁμαρτωλοὺς παγίδας, πῦρ καὶ θεῖον Ἑβδ. (Ψαλ. Ι', 6)· λούω, ἐπιβρέχειν τὸν στόμαχον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἐπιβρῑθής, **ές**, ἔχων βαρύτητα εἴς τι, παντὶ χρόνῳ δ' ἐπιβριθεῖς ἐνδίκοις ὁμιλίαις, περὶ τῶν Μοιρῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 695.

ἐπιβρίθω [ῐ]· μέλλ. **-ίσω**, ἐπιπίπτω βαρύς, ἐπέρχομαι σφοδρός, ἐπὶ βροχῆς, ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος Ἰλ. Ε. 91, Μ. 286· ἐπὶ καλῆς σημασίας, ὁππότε δὴ Διὸς ὧραι ἐπιβρίσειαν ὑπερθεν, «ἐπιβαρήσειαν τοὺς καρποὺς ὡς ἤδη πεπληρωμένους καὶ οὕτω βάρος ἔχοντας» (Εὐστ.), Ὀδ. Ω. 344· οὕτως ἐπὶ ἀνέμων, ἦ γὰρ ἂν ἐπιβρίσῃ ταύτῃ κατέρρηξεν ἀληθῶς ἀθρόον Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 34· λάβρον ἐπιβρίσαντες ἐπ' ἄλσεα ὑλήεντα Κόϊντ. Σμ. 3. 326: — μεταφ., Λατ. incumbere, urgere, μήποτ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος. «ἐπιβρίσῃ, ἐπιβαρήσῃ» (Σχόλ.), Ἰλ. Η. 343· ἐπὶ προσώπων, ἐπέβρισαν .. ἀμφὶ ἄνακτα, συνήχθησαν περὶ αὐτόν, Μ. 414, πρβλ. Θεόκρ. 22. 93, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 25· ὡσαύτως ἐπὶ πλούτου, ὄλβος οὐκ ἐς μακρὸν ἀνδρῶν ἔρχεται ἅπλετος εὖτ' ἂν ἐπιβρίσας ἔπηται, «ἡ δὲ τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονία οὐκ ἐς μακρὸν παραγίνεται, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐπὶ πολὺ παραμένει· ἐπειδὰν μάλιστα ἐπακολουθήσας (ὁ ὄλβος) πολὺς ἐπιβαρήσῃ καὶ παραγένηται» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 3. 190· ἐπὶ ἔρωτος, Ὀππ. Κ. 1. 392· ἐπὶ οἴνου, αὐτόθι 4. 349· ἐπὶ ὕπνου, Ἀνθ. Π. 9. 481. **II.** μεταθ., ἐπωθῶ μετὰ δυνάμεως, κείνου κρυόεσσαν ἐπιβρίσαντος ἀκωκὴν Ὀππ. Ἁλ. 2. 467.

ἐπιβρῑμάομαι, Παθ., ὀργίζομαι ἐναντίον τινός, Γλωσσ.· πρβλ. **ἐπιβρωμάομαι**.

ἐπιβρομέω, ἐπηχῶ, βοῦζω ἐπάνω εἴς τι, περὶ τῆς θαλάσσης, ὡς ὅτε πόντος ἴαχεν ὀξείῃσιν ἐπιβρομέων σπιλάδεσσι Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1371· ἐπὶ λεόντων, βρυχῶμαι, Ὀππ. Κ. 3. 36· ἐπὶ θαλασσίων πτηνῶν, κλαγγάζω ὑπεράνω τινός, ἀλλ' οἰωνῶν .. ἄσπετον ἔθνος ἐπιβρομέειν πελάγεσσιν Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 240· — ἐπιβρ. ἀκουαί, ἠχοῦσι τὰ ὦτα, Σαπφὼ 2. 11 Bgk. (ἀλλ. **ἐπιρρομβέω**)· οὕτω καὶ ἐν τῷ Παθ., ὄφρ'.. ἐπιβρομέοιντο ἀκουαὶ Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 908.

ἐπιβροντάω, βροντῶ μετά τι, ἐπιβροντήσαντος δὲ τοῦ θεοῦ Πλουτ. Μάρκελλ. 12.

ἐπιβρόντητος, **ον**, = **ἐμβρόντητος**, ὁ ἐκτραπεὶς τῶν φρενῶν ὑπὸ ἧχου βροντῆς, καθόλου, παραπεπληγμένος τὴν διάνοιαν, μαινόμενος, Σοφ. Αἴ. 1386.

ἐπιβροχέω, ἐμβροχίζω, δένω ὡς διὰ βρόχου, τὸ περιτόναιον ἐπισπασάμενοι καὶ ἐπιβροχήσαντες περιαιροῦμιεν Γαλην. τ. 14, σ. 789. 13.

ἐπιβροχή, ἡ, (ἐπιβρέχω) τὸ ἐπιβρέχειν τι, Γαλην. τ. 7. σελ. 455, κτλ.

ἐπιβρύκω [ῡ], μέλλ. **-ξω**, δαγκάνω τινά, ἐπιτίθεμαι κατά τινος διὰ τῶν ὀδόντων, «τὸν ἁρπάζω μὲ τὰ 'δόντια», Ἄρχιππος ἐν «Πλούτῳ» 2. **II.** ἐπ. ὀδόντας, πρίειν, τρίζειν τοὺς ὀδόντας, Ἀνθ. Π. 7. 433.

ἐπιβρῡχάομαι, ἀποθ., βρυχῶμαι πρός τινα, Νόνν. Δ. 2, 245, Ἀριστείδ. 2. 394.

ἐπιβρύχω, βρυχῶμαι ὡς λέων ἐναντίον τινός, κἠγὼ ἐπιβρύχουσα ἠμέρην τε καὶ νύκτα Ἡρώνδ. 6. 13. Ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Rutherford. (London 1891) φέρεται ἐπιβρύκουσ', ὀηλ. πρίουσα τοὺς ὀδόντας.

ἐπιβρύω· μέλλ. **-ύσω** [ῠ], ἐπὶ ἀνθέων, βρύω, ἀνθῶ, ἄνθεα .. δσσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἀν λειμῶνας Θεόκρ. 22. 43· κάμηλον μυδῶσαν ἤδη καὶ σκώληξιν ἐπιβρύουσαν, πλήρη σκωλήκων, Ἀλκίφρων 1. 17.

ἐπιβρωμάομαι, ἀποθ., κυρίως ὀγκῶμαι ὡς ὁ ὄνος πρός τινα, μεταφ., ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι κατά τινος, ἡ μὲν (ἡ Ἥρα ὀηλ.) ἀπάσαις δεινὸν ἐπεβρωμᾶτο λεχωΐσιν, αἳ Διῒ παῖδας ἐξέφερον Καλλ. εἰς Δῆλ. 56· ἄλλως **ἐπεβριμᾶτο**· γυναιξὶν ὀνηδὸν ἐπιβρωμῶμαι, ἐπιχρεμετίζω, Νικήτ. Χρον. 20. 3.

ἐπιβύθίζω, κατακλύζω, ἐπὶ ποταμοῦ, ἐπεβύθισε τὰ νεογνὰ τῶν ἀμπέλων Θεοφυλ. Σιμ. Ἐπιστ. 32.

ἐπιβύθιος, ὁ, ὁ βεβυθισμένος ἐντὸς τοῦ ὕδατος, Θεοφυλ. Ἱστ. σ. 140.

ἐπιβύστρα, ἡ, ἡ ἐπιβύουσα, ἀποφράττουσα, ἀπέστω δὲ (ἐκ τῶν ὠτων) ἡ ἐπιβύστρα ἡ κυψελὶς Λουκ. Λεξιφ. 1.

ἐπιβύω· μέλλ. **-ύσω** [ῡ], ἀποφράττω, εἰ μὴ .. ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα Κρατῖνος ἐν «Πυτίνῃ» 7· τὸ στόμ' ἐπιβύσας .. τῶν ῥητόρων Ἀριστοφ. Πλ. 379. — Μέσ., ἐπιβύσασθαι τά ὦτα Λουκ. Τίμ. 9, Ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 29.

ἐπιβωθέω, Ἰων. ἀντὶ **ἐπιβοηθέω**, Ἡσύχ.

ἐπιβωμίζοντι, «θύοντι» Ἡσύχ.

ἐπιβώμιος, **ον**, (βωμὸς) ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἢ παρὰ τὸν βωμόν, κἀπιβωμίῳ ψέλῳ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 22a· οὐδ' ἔτι πῦρ ἐπιβώμιον ἐν Τροίᾳ θεοῖσιν λέλαμπεν Εὐρ. Ἀνδρ. 1024· βοῦς Ἀνθ. Π. 9. 453· ἐπιβώμια μῆλ' ἐρύειν, ἕλκειν αὐτὰ ἐπὶ τὸν βωμόν, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1129· ἐπιβώμια ῥέζειν Θεόκρ. 16. 26· ἐπὶ ἱκέτου, Συλλ. Ἐπιγρ. 6038.

ἐπιβωμιοστᾰτέω, (ὡς εἰ ἐξ ὀνόματος **ἐπιβωμιοστάτης**) ἵσταμαι ἱκέτης παρὰ τὸν βωμόν, Εὐρ. Ἡρακλ. 44.

ἐπιβωμῖτης [ῑ], **ου**, ὁ, ὁ ἐπιμελούμενος τοῦ βωμοῦ, ἱερεύς, θύτης, Λυσίμ. παρ' Ἰωσήπῳ κατὰ Ἀπίωνος 1. 33.

ἐπιβώσομαι, Ἰων. ἀντὶ **ἐπιβοήσομαι**, μέλλ. τοῦ **ἐπιβοάω**, Ὁμ. Ὀδ. Λ. 378 κ. ἀλλ.

ἐπιβωστρέω, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἐπιβοάω**, ἢ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστρεῖ Θεόκρ. 12. 35· ὁ Ahr. ἀναγινώσκει ἐπιβῶται = ἐπιβοᾶται.

ἐπιβωτος, **ον**, Ἰων. ἀντὶ **ἐπιβόητος**.

ἐπιβώτωρ, **ορος**, ὁ, = **βώτωρ**, **βώτης**, ποιμήν, ἐπιβώτορι μήλων Ὀδ. Ν. 222, ἴδε Ἡσύχ. ἐν λέξει, πρβλ. δὲ καὶ τὴν λέξιν **ἐπιβουκόλος**.

ἐπίγαιος, **ον**, (γῆ, γαῖα) ὁ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ἐπίγαια, τὰ πρὸς τὴν γῆν, πρὸς τὸ ἔδαφος, τελευταῖα δὲ αὐτῆς τὰ ἐπίγαια καὶ τὰ κατωτάτω ἐξεποίησαν Ἡρόδ. 2. 125· πρβλ. **ἐπίγειος**.

ἐπιγαμβρεία, ἡ, ἡ διὰ γάμου συγγένεια, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 152, κλ.: — **ἐπιγάμβρευσις**, **εως**, Ἀνέκδ. Βατ. ἐν τῷ Φιλ. Μουσ. 2. 114.

ἐπιγαμβρεύω, γίνομαι γαμβρός τινι, καὶ σὺ ἐπιγάμβρευσον τῷ βασιλεῖ, γενοῦ γαμβρὸς τοῦ βασιλέως, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. ΙΗ', 22), πρβλ. Ἰω. Λυδ. π. Μην. 1. 13. **II.** ἐπ. γυναῖκα, λαμβάνω γυναῖκά τινα ὡς σύζυγον, καθ' ὃ ὁ πλησιέστατος τῶν συγγενῶν τοῦ πρώτου αὐτῆς ἀνδρός, εἰσελθε πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ ἐπιγάμβρευσαι (Μέσ.) αὐτὴν Ἑβδ. (Γεν. ΛΗ', 8)· ἐάν τις ἀποθάνῃ μὴ ἔχων τέκνα, ἐπιγαμβρεύσει ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, κτλ., Εὐαγγ. κ. Ματθ. κδ', 24.

ἐπιγᾰμέω· μέλλ. Ἀττ. ὡς ὁ ἐνεστ. **-γᾰμῶ**, μεταγ. **-γαμήσω**· — δεύτερον γάμον ποιοῦμαι, ἔρχομαι εἰς δεύτερον γάμον, οὐ γὰρ ἐπεγάμει πόσει πόσιν Εὐρ. Ὀρ. 589· ἐπ. τὴν μητέρα τῇ θυγατρί, νυμφεύομαι τὴν μητέρα μετὰ τὴν θυγατέρα, Ἀνδοκ. 16. 46· ἐπ. τέκνοις μητρυιάν, νυμφεύομαι καὶ εἰσάγω μητρυιὰν εἰς τὰ τέκνα μου, Εὐρ. Ἄλκ. 305, πρβλ. Πλουτ. Κάτωνα Πρεσβύτ. 24· ἡ ἐπιγαμηθεῖσα, ἡ δευτέρα σύζυγος, Διόδ. 16. 93, Πλουτ. Θεμ. 32.

ἐπιγᾰμήλιος, **ον**, ὁ ἐπὶ τῷ γάμῳ γινόμενος, οὐκ ἐπιγαμηλίοις, ἀλλ' ἐπιτυμβίοις σπένδομαί σοι χοαῖς Εὐμάθ. 6. σ. 213.

ἐπιγᾰμία, ἡ, τὸ λαμβάνειν καὶ δευτέραν γυναῖκα ζώσης τῆς πρώτης, διὰ τὴν Ἰόλης ἐπιγαμίαν Ἀθήν. 560C. **II.** ὡς τὸ Λατ. connubium = jus connubii, δικαίωμα ἀπορρέον ἐκ συνθήκης δύο πολιτειῶν καθ' ἣν ἐπιτρέπεται νὰ λαμβάνωσιν οἱ πολῖται ἑκατέρων ἀμοιβαίως γυναῖκας ἀπ' ἀλλήλων, ἐπιγαμίας .. καὶ ἐπεργασίας καὶ ἐπινομίας Ξεν. Κύρ. 3. 2, 23· Ἀθηναίοις δόμεν ἐπιγαμίαν Ψήφισμα παρὰ Δημ. 256. 6, Ἐπιγραφ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 66, 2556. 13: — καθόλου, τὸ ἀμοιβαίως λαμβάνειν καὶ διδόναι γυναῖκας, ἐπιγαμίας ποιεῖσθαι Ἡρόδ. 2. 147, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 3, πρβλ. Ψήφισμα παρὰ Δημ. 291. 4· τινι Λύσ. 920. 1· παρ' ἀλλήλοις Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 19· πρὸς ἀλλήλους Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 10, Στράβ. 231· ἐπιγαμίαις χρῆσθαι Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 13. — Πρβλ. **ἐπεργασία**. — Καθ' Ἡσύχ.: «συγγένεια. ἢ τὸ παρ' ἀλλήλων ἄγεσθαι».

ἐπιγάμιος, **ον**, ὁ ἐπὶ τῷ γάμῳ γινόμενος, γαμήλιος, εὐχαὶ Φίλων 2. 301.

ἐπίγᾰμος, **ον**, ὁ ἔχων ἡλικίαν γάμου, Ἡρόδ. 1. 196, Δημ. 1009, 14, κτλ.

ἐπιγᾰνόω, ἐπαλείφω, στιλβώνω, Ἄλεξις ἐν «Πονήρᾳ» 1.

ἐπιγάνυμαι [ᾰ], συχν. μετὰ δύο **ν**, **ἐπιγάννυμαι**, Παθ., αἰσθάνομαι ἀγαλλίασιν ἐπί τινι, ἐν εὐφροσύνῃ ἑκάστῳ τῶν παρόντων ἐπιγαννύμενος Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 782D. — Κατὰ Σουΐδ. «ἐπιγάννυται, ἐπιχαίρει», κατὰ δὲ Ἡσύχ.: «ἐπιγάν[ν]υσθαι· χαίρειν».

ἐπιγάστριος, **ον**, (γαστὴρ) ὁ ἐπὶ τῆς γαστρός, τῆς κοιλίας· τὸ **ἐπιγάστριον**, τὸ ἀπὸ τοῦ στήθους μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ μέρος τῆς κοιλίας, τὸ δὲ κάτωθεν τούτου λέγεται **ὑπογάστριον**, Πλούτ. 2. 559F, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 10. **II.** μεταφ., ἀφωσιωμένος εἰς τὴν κοιλίαν, Λατ. ventri deditus, βίος Κλήμ. Ἀλ. 173.

ἐπιγαυριάω, γαυριῶ, ἀγάλλομαι ἐπί τινι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 759D.

ἐπίγαυρον· «ἰσχυρὸν» Ἡσύχ.

ἐπιγαυρόω, καθιστῶ τινα γαῦρον, ὑπερήφανον, Πλούτ. 2. 78C, κτλ. — Παθ., ἐπιγαυρωθεὶς τῇ ἐντολῇ Ξεν. Κύρ. 2. 4, 30· μετ' ἀπαρ., Πλουτ. Ὀθ. 17. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιγαυρωθείς· ἐπαρθείς», καὶ κατὰ Σουΐδ. «ἐπιγαυρωθείς, ἀνδρωθείς (ἀδρ-;), θρασυνθείς».

ἐπιγδουπέω, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **ἐπιδουπέω**, ἐπικροτῶ, ἐπιδοκιμάζω (πρβλ. **ἐπευφημέω**), ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε

καὶ Ἥρη Ἰλ. Α. 45· ἀποδ., ἠχῶ μεγάλως, κροτῶ, Ἀνθ. Π. 9. 662· μετὰ συστοίχου αἰτ., καναχὴν ἐπ. Νόνν. Δ.1. 243.

ἐπιγείζω, εἶμαι ἐπὶ τῆς γῆς, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1074 περὶ τὸ τέλος.

ἐπιγείνομαι, = **ἐπιγίγνομαι**, Πινδ. Π. 4. 83, διάφ. γραφ. ἐν Ἰλ. Κ. 71.

ἐπιγειό-καυλος, **ον**, οὗ ὁ καυλὸς κατακλίνεται ἐπὶ τῆς γῆς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 5.

ἐπίγειος, **ον**, (γέα, γῆ) ὡς καὶ νῦν, ὁ ἐπὶ τῆς γῆς, γήϊνος, ζῷα Πλάτ. Πολ. 546Α, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 9. 49Β,10, π. Ζ. Μορ. 2. 13, 9, κ. ἀλλ., Ἀνθ. Π. παράρτ. 369· πρβλ. **ἐπίγαιος**. **2)** ὡς οὐσιαστ., **ἐπίγειον**, τό, καλῴδιον ἐκ τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου δεδεμένον εἰς τὴν γῆν (πρβλ. **πρυμνήσιος**), ὡς ἐξοίσων ἐπ. Ἀριστοφ. Ἀπισπ. 51, πρβλ. 371. Γράφεται **ἐπίγυιον** παρ' Ἁρποκρ., **ἐπίγυον** δὲ παρὰ Πολυδ. 3. 46, 3, Σουίδ. καὶ Ἡσυχίῳ, καὶ οἱ τύποι οὗτοι ἀπαντῶσιν ὡσαύτως καὶ ἐν Ἐπιγραφ., ἴδε Böckh Urkunden u. d. Att. Seewesen σ.162· πρβλ. **ἀπόγαιος**. **II.** ἔρπων, ἐπὶ φυτῶν, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3.18, 6.

ἐπιγειόφρων, ὁ, ὁ τὰ τῆς γῆς φρονῶν, Ἰω. Δαμασκ. ἐπιστ. πρὸς Θεοφ. π. Εἰκ. σ.138.

ἐπιγειό-φυλλος, **ον**, ἔχων τὸ φύλλα του ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐκβλαστάνων φύλλα ἀμέσως ἐκ τῆς ῥίζης, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 7. 8, 3., 9.10,1.

ἐπιγελάω: μέλλ. **-άσομαι** [ᾰ], γελῶ ἐπιδοκιμάζων, ὡς τὸ **προσγελάω**. Λατ. arrideo, ἀντίθετον τῷ **ἐπεγγελάω** (irrideo), γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ Ἰλ. Ψ. 840, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 62Α, Ξεν. Ἀπολογ. 28, κτλ.· ἐπ. τινί, γελῶ ἐπί τινι, Ἀριστοφ. Θεσμ. 979· τινι σκώψαντι Θεοφρ. Χαρ. 2. 3· ἀποδ., κῦμα ἐπιγελᾷ, ῥήγνυται μετὰ ἦχου φλοισβώδους, Ἀριστ. Προβλ. 23. 24· οὕτω, στόματα ἐπιγελῶντα, ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν ποταμῶν, Στράβ. 501· λόγοι ἐπιγελῶντες, εὐχάριστοι, Πλούτ. 2. 27Γ. **II.** = **ἐπεγγελάω**, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 5.

ἐπιγεμίζω, ἐπιθέτω ὡς φορτίον, φορτώνω, ἐπιγεμίζοντας ἐπὶ τοὺς ὄνους καὶ οἶνον καὶ σταφυλὴν καὶ σῦκα καὶ πᾶν βάσταγμα Ἑβδ. (Νεεμ. Ι᾽, 15), πρβλ. Α. Β. 94. 23.

ἐπιγενεσιουργός, **όν**, = **γενεσιουργός**, Κλήμ. Ἀλ. 668.

ἐπιγενής, **ές**, (ἐπιγίγνομαι) γινόμενος ἢ αὐξανόμενος μετά τι, Πολυδ. Δ', 194.

ἐπιγένειος, ὁ, ὁ μέχρι τοῦ γενείου φθάνων, οὐ δίψη κολαζόμενος ἐν λίμναις ἐπιγενείοις, ὡς ὁ Τάνταλος, Γρηγ. Ναζ 2 εἰς Ἰουλ.

ἐπιγεννάομαι, Παθ., γεννῶμαι κατόπιν, Ἀθήν. 635D.

ἐπιγέννημα, Δωρ. **-ᾶμα**, τό, τὸ αὐξανόμενον ἢ γινόμενον ἐπί τινος, Ἱππ.156Α. **II.** τὸ ὕστερον γεννώμενον, παραγόμενον, Πλούτ. 2. 637Ε: — ἀποτέλεσμα, ἐπακολούθημα, Πολυδ. Ἀποσπ. Γραμμ. 55· ὡς φιλοσοφ. ὅρος τῶν Στωϊκῶν, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. 15. 1, Διογ. Λ.7. 86, Λογγῖν. 6. **2)** παρ' Ἰατρ., κατόπιν παρουσιαζόμενον σύμπτωμα, Πλούτ. 2. 910Ε, Γαλην.

ἐπιγεννηματικός, **ή**, **όν**, ὁ ὡς ἐπιγέννημα ἔκ τινος προγεννηθέντος ἀναφυείς, Κικ. Fin. 3. 9.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Χρύσιππ. παρὰ Γαλην. Δογμ. 3.

ἐπιγέννησις, ἡ, παράφυσις, Γλωσσ.

ἐπιγενητός, **ή**, **όν**, ὁ γινόμενος μετά τι, Παῦλ. Αἰγ. 262.

ἐπιγεραίρω, γεραίρω, τιμῶ τινα ἐπί τινι, τὸν καλόν τι ποιοῦντα .. ἐπιγεραίρειν Ξεν. Κύρ. 8. 6,11.

ἐπιγεύομαι, Μέσ., γεύομαι, τινος Πλούτ. 2. 991Α, Αἰλ. π. Ζ. 4.15.

ἐπιγεωμόροι, οἱ, οἱ μετὰ τὴν τάξιν τῶν γεωμόρων ἐρχόμενοι, δηλ. οἱ χειρώνακτες, οἱ τεχνῖται, Α. Β. 257.

ἐπιγηθέω, γηθέω, χαίρω ἐπί τινι, ἐπιχαίρω, ὡς μήτε θεὸς μήτε τις ἄλλος τοῖσδ' ἐπεγήθει Αἰσχύλ. Πρ.157 (ἔνθα ὁ Elmsl. διωρθωσεν ἐγεγήθει, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τὸ **γέγηθα** ἔχει ἀείποτε σημασίαν ἐνεστ. παρ' Ἀττ.): — γαυριῶ, χαίρω διά τι, εὐφραίνομαι, γάμῳ ἐπιγηθήσαντες Ὀππ. Ἀλ.1.170.

ἐπιγηράσκω: μέλλ. **-άσομαι** [ᾰ], γηράσκω κατόπιν τινός, ἐπὶ καρποῦ, ὡριμάζω κατόπιν ἄλλου ὡριμάσαντος πρὸ ἐμοῦ, ὥστε φησὶ καὶ Ὅμηρος ἐν Ἀλκινόου κήπῳ τοὺς καρποὺς ἀλλήλοις ἐπιγηράσκειν Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24 (392Β), πρβλ. Ὀδ. Η. 120.

ἐπιγίγνομαι, Ἰων. καὶ μεταγ. **-γίνομαι** [ῐ]: μέλλ. **ἐπιγενήσομαι**: ἀόρ. **ἐπεγενόμην**: πρκμ. **ἐπιγέγονα**: **I.** ἐπὶ χρόνου, γίνομαι κατόπιν, ἔρχομαι μετὰ ταῦτα, ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη, ἔρχεται κατόπιν τὸ ἔαρ, Ἰλ. Ζ. 148 (κοινῶς, ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη, ἐνν. τὰ φύλλα, (δηλ. ἐπιγίγνεται δὲ αὐτὰ (τὰ φύλλα) ἐν ὥρῃ ἔαρος)· ἐπὶ προσ., Ἡρόδ.7. 2· οἱ ἐπιγιγνόμενοι ἄνθρωποι, οἱ μεταγενέστεροι, ὁ αὐτ. 9. 85· οἱ ἐπιγενόμενοι τούτῳ σοφισταί, οἱ μετ' αὐτὸν ἐλθόντες, ὁ αὐτ. 2. 49· ἀντὶ τῶν ἀποθανόντων ἕτεροι .. ἐπιγενήσονται Ξεν. Κύρ. 6. 1, 12, πρβλ. Θουκ. 6. 26· τῇ ἐπιγενομένῃ ἡμέρᾳ, τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, τῇ ἐπαύριον, ὁ αὐτ. 3. 75· τοῦ ἐπιγιγνομένου θέρους ὁ αὐτ. 4. 52· χρόνου ἐπιγιγνομένου, ἐνῷ ὁ χρόνος παρήρχετο, Ἡρόδ.1. 28, Θουκ. 1. 126· χρόνος .. παρὰ λόγον ἐπιγιγνόμενος ὁ αὐτ. 4. 26· τὰ ἐπὶ τούτῳ ἐπιγενόμενα, τὰ μετὰ τοῦτο γενόμενα .. Ἡρόδ. 8. 37. **2)** ἔρχομαι πολὺ ἀργά, Θουκ. 3. 77. **II.** ἐπὶ προσώπων, πραγμάτων, κλ., ἐπέρχομαι, ἐπιπίπτω, ἐπισυμβαίνω, Λατ. supervenire, μετὰ δοτ., βουλαῖς οὐκ ἐπέγεντο τέλος (συγκεκομμ.) Θέογν. 640· τὸ τέλος ἐπ. τινι Ἡρόδ. 3. 65, πρβλ. 7. 157: — ἰδίως ἐπὶ αἰφνιδίων ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν, κ.τ.τ., καί σφι .. ἅμα τῇ βροντῇ σεισμὸν ἐπιγενέσθαι ὁ αὐτ. 5. 85· πλώουσι αὐτοῖς χειμὼν .. ἐπεγένετο ὁ αὐτ. 8.13, πρβλ. Θουκ. 4. 3· νὺξ ἐπ. Ἡρόδ. 8. 70· νὺξ ἐπ. τῷ ἔργῳ Θουκ. 4. 25· ἄνεμος ἐπεγένετο τῇ φλογί, ἐπηκολούθησεν, ἐπεδοήθησε τὴν φλόγα, ὁ αὐτ. 3. 74: — ἀποδ., τοσαύτη ἡ συμφορὰ ἐπεγεγένητο ὁ αὐτ. 8. 96, πρβλ.1.16· τὰ ἐπιγιγνόμενα, τὰ κατὰ διαδοχὴν γινόμενα, ὁ αὐτ.1.71· αἱ ἡδοναὶ ἐπιγιγνόμεναι, αἱ ἡδοναὶ ἐπερχόμεναι, Πλάτ. Πολιτ. 574Α, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 3,1. **2)** ἐπέρχομαι κατόπιν, παρουσιάζομαι μετὰ ταῦτα, ἐπὶ τῇ ναυμαχίῃ ἐπ. Ἰστιαῖος Ἡρόδ. 6. 27, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ.136: — ἐπέρχομαι, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, τινί Θουκ. 3. 30., 4. 93· ἀφυλάκτοις ἐπ. ὁ αὐτ.7. 32, πρβλ. 3.108· ἐπὶ νόσῳ, συχν. παρ' Ἱππ., πρβλ. Θουκ. 2. 64, Δημ. 946. 14, κτλ. **3)** συμβαίνω, γίγνομαι, Θουκ. 5. 20. **4)** ὀφείλομαι, Δημ. 497. 7· τὰ ἐπιγιγνόμενα, ὁ προκύπτων τόκος, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 5. **5)** γίνομαι εἴς τι, δόξῃ ἐπ. ψεῦδός τε καὶ ἀληθὲς Πλάτ. Φιλ. 37Β. **6)** προστίθεμαι, πρός τι Ἀριστ. π. Οὐρ. 2.14, 13, κτλ.

ἐπιγιγνώσκω, Ἰων. καὶ μεταγεν. **-γῑνώσκω**: μέλλ **ἐπιγνώσομαι**: ἀόρ. **ἐπέγνων**: πρκμ. **ἐπέγνωκα**. Θεῶμαι, γίνομαι αὐτόπτης μάρτυς πράγματός τινος, βλέπω, διακρίνω, ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι καὶ οἵδε μαρναμένους Ὀδ. Σ. 30· ἐπέγνως δ' ἂν ἐκεῖ οὐδένα οὔτε ὀργιζόμενον κραυγῇ οὔτε χαίροντα ὑβριστικῶς γέλωτι Ξεν. Κύρ 8.1, 33, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 18· σπανίως μετὰ γεν., Πινδ. Π. 4. 497· ἴδε ἐν λ. **γιγνώσκω**. **II.** ἀναγνωρίζω, γνωρίζω πάλιν, αἴ κέ μ' ἐπιγνοίη Ὀδ. Ω. 217· ὅπως σε μήτηρ μὴ 'πιγνώσεται φαιδρῷ προσώπῳ, κύτταξε νὰ μὴ καταλάβῃ ἡ μήτηρ τὸ μυστικὸν ἐκ τοῦ φαιδροῦ προσώπου σου, Σοφ. Ἠλ. 1297, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 192Ε. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἀνευρίσκω, ἀνακαλύπτω, διακρίνω, ἔργον Αἰσχύλ. Ἀγ.1598, πρβλ. Θουκ.1.132· ἐπιγνοίης ἂν αὐτὴν [τὴν σοφίαν] .. οἰκείαν γενομένην; ἤθελες διακρίνῃ αὐτὴν ἐὰν ἐγίνετο οἰκεία εἰς σέ; Πλάτ. Εὐθύδ. 301Ε· τοὐμὸν ἐπιγνοὺς οὔνομ' Ἕλλην. Ἐπιγράμμ. 506· — περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ἀντ. 960 χωρίου, κεῖνος ἔπεγνω μανίαις ψαύων τὸν θεόν, ἴδε τὴν λεξιν **ψαύω**. **III.** κρίνω, ἀποφασίζω, ἐπινῶ, ἀνδρῶν ἀγαθῶν πέρι .. ἀπρεπές τι ἐπιγνῶναι Θουκ. 3. 57· τὰ πρόσφορα τοῖς οἰχομένοις ὁ αὐτ. 2. 65· ὑμεῖς δὲ τὰ ὑπάρχοντά τε σῴζειν καὶ ἐπιγνῶναι μηδέν, ὑμεῖς δὲ (ἐξυπ. οἷοί τ' ἐστέ) τὰ ὑπάρχοντα σῴζειν καὶ ἐπινοῆσαι μηδέν, ὁ αὐτ.1.70· κτῆσιν, ἣν αὐτοὶ μεθ' ὅρκου δικάσαντες ἑτέροις ἐπέγνωσαν εἶναι, ἐξέδωκαν ἀπόφασιν ὅτι ἀνῆκεν εἰς ἑτέρους, Διον. Ἀλ.11. 52. **IV.** ἐπιδοκιμάζω, ἐκτιμῶ, ἔχω ἐν τιμῇ, ἐπιγινώσκετε οὖν τοὺς τοιούτους Ἐπιστ. Α' πρὸς Κορινθ. ιϛ', 18· πρβλ. **ἐπίγνωσις** II.

ἐπιγλαυκίζω, ἀντὶ **ὑπογλαυκίζω**, ἐπιγλαυκίζοντες μικρὸν ὀφθαλμοὶ Γ. Κεδρ. τ. Α', σ. 541. 4, ἔκδ. Βόννης.

ἐπιγλισχραίνω, καθιστῶ ἔτι μᾶλλον γλίσχρον, δηλ. γλαιώδες, κολλῶδες, τὸ πνεῦμα πυκνὸν ἐὸν ἐπιγλισχραίνει τὸ πτύελον Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 386, 29.

ἐπιγλίχομαι, Παθ., γλίχομαι, ἐπιθυμῶ ἐπὶ πλέον, Κλήμ. Ἀλ. 201.

ἐπιγλῠκαίνω, καθιστῶ τι ὀπωσοῦν γλυκύ, ἵνα ἐπιγλυκάνω καὶ κατακεράσω τὴν χολὴν Γαλην. τ.14, σ. 277, 12. **II.** ἀμεταβ., ὀσμὴν οἷον ἐπιγλυκαίνουσαν, ἔχουσαν γλυκύτητά τινα, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6.15, 4.

ἐπιγλῠκύς, **εια**, **υ**, ὀπωσοῦν γλυκύς, [καρπὸς] ὁ μὲν γὰρ ἐπιγλυκύς ἐστιν, ὁ δὲ σφόδρα πικρὸς Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3.18, 10.

ἐπιγλῠφω [ῠ], ἐπιχαράττω, πλοῖα ἐπιγεγλυμμένα Ἑβδ. (Α' Μακκ. Ι᾽, 29), Ἰαμβλ. Προτρεπτ. 107. 25., 120. 3, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπέγραψεν**.

ἐπιγλωσσάομαι, Ἀττ. **-ττάομαι**, Ἀποθ. (γλῶσσα): — λοιδορῶ, φλυαρῶ, βλασφημῶ, μηδ' ἐπιζευχθῆς στόμα φήμῃ πονηρᾷ μηδ' ἐπιγλωσσᾶσθ κακὰ Αἰσχύλ. Χο.1045· περὶ τῶν Ἀθηνῶν οὐκ ἐπιγλωττήσομαι τοιοῦτον οὐδὲν Ἀριστοφ. Λυσ. 37. **II.** μετὰ γεν., ἐκφέρω ὀνειδισμοὺς ἐναντίον τινός, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾷ Διός; Αἰσχύλ. Πρ. 929.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιγλωσσῶ· ἐποιωνίζω διὰ γλώσσης, Αἰσχύλος Ἡρακλείδαις» (Ἀποσπ. Αἰσχύλ. 72).

ἐπιγλωσσίς, Ἀττ. **-ττίς**, **ίδος**, ἡ, σαρκίον χονδρῶδες καὶ μυῶδες προσπεφυκὸς εἰς τὴν βάσιν τῆς γλώσσης, χρησιμεῦον δὲ νὰ ἐπιπωματίζῃ τὸ στόμιον τῆς τραχείας ἀρτηρίας ὅταν μασηθεῖσα ἡ τροφὴ παραπέμπηται εἰς τὸν οἰσοφάγον ὅπως μὴ πίπτῃ τι εἰς αὐτὴν τῶν βρωμάτων ἢ τῶν ποτῶν, πῶμα γὰρ ἄτρεκὲς ἡ ἐπιγλωσσὶς Ἱππ. 268. 30· τοῖς μὲν οὖν τετράποσι καὶ ἐναίμοις ἔχει

ἡ ἀρτηρία οἷον πῶμα τὴν ἐπιγλωττίδα Ἀριστ. π. Ἀναπν. 11, π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1.11,12.

ἐπιγναμπτός, ή, όν, κεκαμμένος, συνεστραμμένος, εἶχε δὲ ἐπιγναμπτὰς ἕλικας Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφροδ. 87.

ἐπιγνάμπτω: μέλλ. **-ψω**, κάμπτω, λυγίζω, ἤθελε .. ἄξαι ἐπιγνάμψας δόρυ Ἰλ. Φ. 178· ἐπεγνάμπτοντο δὲ κῶπαι Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 591. **II.** μεταφ., κάμπτω, μαλάσσω, καταπραΰνω, ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας Ἥρη λισσομένη Ἰλ. Β. 14· ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ Α. 569· ἐπεγνάμπτει νόον ἐσθλῶν Ι. 514 (510).—Καθ' Ἡσύχιον «ἐπιγνά(μ)ψω· ἐπικλάσω» καὶ «ἐπιγνά(μ)ψασα· ἐπικατακλάσασα. συμπείσασα. στυγνάσασα».— Μέσ., Νικ. Ἀλεξιφ. 363.

ἐπιγνάπτω, ἐπισκευάζω, ἀπεργάζομαι, καθιστῶ, ἀλλὰ νῦν φιλοσόφῳ ἔοικεν ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας Λουκ. Δραπέτ. 28.

ἐπίγνᾰφος, ον, ἐπεσκευασμένος, Σουίδ. ἐν λέξει **παλιναίρετα**, Πολυδ. Ζ', 77· πρβλ. **δευτερουργός**.

ἐπιγνοφόω, ἐπισκοτίζω, Γεώργ. Πισίδ. Ἀκρ. 2. 291, σ. 12.

ἐπιγνώμη, ἡ, «συγγνώμη· διάγνωσις» Ἡσύχ.

ἐπιγνωμονεύω, εἶμαι ἐπιγνώμων, διαιτητής, Ἐπιγρ. Μαντιν. παρὰ Ροσσ. 1. 4, 9.

ἐπιγνωμονικός, ή, όν, δοκιμαστικός, Ἡσύχ. Πρεσβ. Ὁμιλ. σ. 986C.

ἐπιγνωμοσύνη, ἡ, φρόνησις, Ἑβδ. (Παροιμ. ΙϚ', 23), Ἐκκλ.

ἐπι-γνώμων, ονος, ὁ, ἡ, διαιτητής, κριτής, μετὰ γεν. πράγμ., Πλάτ. Νόμ. 828Β, πρβλ. 847C, 867Ε, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκ.) 3641b, Πλουτ. Κάμιλλ. 18· τὸν βασανιστὴν Μνησικλέα ἐπιγνώμονα τῆς τιμῆς εἶναι τοῦ παιδός, ἐκτιμητὴν τῆς ἀξίας τοῦ δούλου, Δημ. 978.11. **II.** = **συγγνώμων**, τινί Μόσχ. 4. 70. **III.** = **γνώμων**, «ἐπιγνώμονας ἀντὶ τοῦ ἐπισκόπους, Λυσίας ἐν τῷ περὶ τοῦ Σηκοῦ (7. 25)» Ἁρποκρ., ἴδε τὴν λέξιν **γνώμων** Ι, καὶ πρβλ. Α. Β. σ. 228. 23.

ἐπιγνωρίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῶ**, καθιστῶ τι γνωστὸν διὰ σημείων, ἐπιγνωρίζουσαι (αἱ κύνες) ἀληθῆ εἶναι ταῦτα Ξεν. Κυν. 6.23.

ἐπιγνωρισμός, ὁ, ἀναγνωρισμός, Ψευδο-Ἀθανάσ. IV. 612Α, Ἀναστ. Σιν. 720Β.

ἐπιγνωσία, ἡ, = **ἐπίγνωσις**, Ἰωσὴφ Θεσσαλον. ἐν Gretseri Opp. τ. 2, σ. 88.

ἐπίγνωσις, εως, ἡ, ἐξέτασις, ἔρευνα, Πολύβ. 3.7, 6., 31, 4.

2) γνῶσις πράγματός τινος, μουσικῆς Πλούτ. 5. 1145Α· διάγνωσις, τῶν σφραγίδων ἐπίγνωσιν Ἡρῳδιαν. 7. 6, 7:— ἐντελής, πλήρης γνῶσις, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ι', 2, κτλ.· ἔχειν ἐν ἐπιγνώσει αὐτόθι α', 28, κτλ. **II.** ἀναγνώρισις, μετὰ τὴν ἐπίγνωσιν Διόδ. 17.114.

ἐπιγνωστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιγινώσκω**, δεῖ ἐπιγινώσκειν, Νικομ. Ἀριθμ. 2. 6, 2.

ἐπιγνωστικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἱκανότητα τοῦ ἐπιγινώσκειν, μετὰ γεν., Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 3, 4, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 265. 40.

ἐπίγνωστος, ον, γνωστός, οὐκ ἔσται ἐπίγνωστος ἐν λαῷ αὐτοῦ Ἑβδ. (Ἰὼβ ΙΗ', 19).

ἐπιγνῶωσι, Ἐπ. γ' πληθ. ὑποτ. ἀορ. β' τοῦ **ἐπιγινώσκω**.

ἐπιγογγύζω, γογγύζω διά τι, Κλήμ. Ἀποστ. Διαταγ. 3. 19, Γενέσ. 71, 7, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπιτρύζουσιν**.

ἐπιγομφόω = **γομφόω**, συναρμόζω, συνδέω διὰ γόμφων, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA. I. 282.

ἐπιγόμφωσις, εως, ἡ, συναρμογή, σύνδεσις διὰ γόμφων, Φωτ. Ἀμφιλοχ. σ. 155, ἔκδ. Σ. Οἰκ.

ἐπιγονάτιον, τό, τετράγωνον χρυσοκέντητον ὕφασμα ὅπερ κρεμῶσιν ἐκ τῆς ζώνης ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ γόνατος οἱ ἀρχιερεῖς ὅταν λειτουργῶσιν· ἐπ' αὐτοῦ συνήθως εἶναι ἀπεικονισμένη ἡ βάπτισις ἢ ἡ ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος ἢ ἄλλο τι. Ἐπιγονάτιον δύνανται νὰ φέρωσι λειτουργοῦντες οὐ μόνον ἀρχιερεῖς, ἀλλὰ καὶ ἀρχιμανδρῖται, οἰκονόμοι καὶ πρωθιερεῖς. Ἴδε Λειτουργικὴν ἐν τόπῳ.

ἐπιγονᾶτις, ίδος, ἡ, (γόνυ) τὸ ἐπὶ τοῦ ἄρμοῦ τοῦ γόνατος ὀστοῦν, τὸ ἄλλως **μύλη** λεγόμενον, Γαλην. τ. 14. σ. 796. 17, τ. 19. σ. 99. 13, Μελέτ. ἐν Ἀνεκδ. Κραμήρου τ. 3. σ. 128, 26. **II.** ἔνδυμά τι μέχρι γόνατος διῆκον, Παυσ. παρ' Εὐστ. Ἰλ. 976. 14.

ἐπιγόνειον, τό, μουσικὸν ὄργανον ἔχον 40 χορδὰς τεθειμένας κατὰ ζεύγη ὡς ἐν τῷ ὀργάνῳ τῷ καλουμένῳ **μάγαδις**, «ἐπιγόνειον δὲ **κέκληται** μὲν ἀπὸ τοῦ εὑρόντος, ὁ δ' Ἐπίγονος ἦν γένει μὲν Ἀμβρακιώτης, τιμᾷ δὲ Σικυώνιος, πρῶτος ἐπικρούσας ἄνευ πλήκτρου· τὸ δὲ ἐπιγόνειον ἔχει χορδὰς τετταράκοντα» Πολυδ. Δ', 59·—«μνημονεύει δὲ Ἴβδας καὶ τοῦ .. ἐπιγονείου, ὃ νῦν εἰς ψαλτήριον ὄρθιον μετασχηματισθὲν διασῴζει τὴν τοῦ χρησαμένου προσηγορίαν» Ἀθήν. Δ' 183C.

ἐπιγονή, ἡ, αὔξησις, ἀνάπτυξις, ἐπ. λαμβάνω, γίνομαι μεγαλείτερος, αὐξάνομαι, **ἐπιγονὴν λαμβάνει καὶ πολλαπλασιασμὸν** Πλούτ. 2. 506F· **εἰς ἐπιγονὴν κακίας** μείζονος, εἰς ἀναγέννησιν μεγαλειτέρας **κακίας**, Λουκ. Τίμ. 3·— ἐνιαυτοῦ ἐπ., ἡ τοῦ ἔτους παραγωγή, Πλουτ. **Φάβ. 4.** **2)** γόνος, γένος (τῶν ἵππων τοῦ Διομήδους), ὧν **τὴν ἐπιγονὴν συνέβη** διαμεῖναι μέχρι τῆς Ἀλεξάνδρου βασιλείας Διόδ. 4.15· ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἑβδ. (Β' Παραλ. ΑΑ', 16).

ἐπίγονος, ὁ, ὁ ἐπιγενόμενος, ὁ μετά τινα λαβὼν ὕπαρξιν, ἐπὶ διδύμων ἐμβρύων, τὸ μετὰ τὸ πρῶτον συλληφθὲν ἐν τῇ μήτρᾳ, ἐπίγονα δὲ τῷδε τῷ τρόπῳ γίνεται Ἱππ. π. Διαίτ. τὸ Α', 349. 11. **II.** ὡς οὐσιαστ., **ἐπίγονοι**, οἱ, ἀπόγονοι, μεταγενέστεροι, Αἰσχύλ. Θήβ. 903· ἐπὶ μελισσῶν, Ξεν. Οἰκ. 7, 34. **2)** **οἱ Ἐπίγονοι**, οἱ υἱοὶ τῶν ἑπτὰ ἀρχηγῶν οἵτινες ἔπεσον κατὰ τὸν πρῶτον πόλεμον ἐναντίον τῶν Θηβῶν, Πινδ. Π. 8. 60, ἴδε Ἡρόδ. 4. 32, Βεντλεΰου Ἐπιστ. πρὸς Mill σ. 62 κέξ. **β)** οἱ Ἡρακλεῖδαι, Ἑκαταῖος 253. **γ)** οἱ διάδοχοι τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, Διόδ. 1. 3, καὶ αὐτόθι Wess.· τῷ Ἐπιγόνου κούρῳ Ἕλλην. Ἐπιγράμμ. 781. 8. **3)** ὁ μετὰ τὸν νόμιμον κληρονόμον γεννηθείς, Πλάτ. Νόμ. 740C, 929C· πρβλ. **παράζυξ**.

ἐπιγουνᾶτις, ίδος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **ἐπιγονατίς**, Ἱππ. 279. 30.

ἐπιγουνίδιος, ον, (γόνυ) ὁ ἐπὶ τοῦ γόνατος, ταί δ' (αἱ Ὧραι καὶ ἡ Γῆ) ἐπιγουνίδιον κατθηκάμεναι βρέφος αὐτοῖς, νέκταρ ἐν χείλεσι καὶ ἀμβροσίαν στάξεσι, «αἱ δὲ Ὧραι καὶ ἡ Γῆ ἐπὶ τοῖς ἑαυτῶν γόνασι θεῖσαι τὸν Ἀρισταῖον καὶ θαυμάσασαι τὸ βρέφος ἐνστάξουσι τοῖς χείλεσι νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 9.107.

ἐπιγουνίς, ίδος, ἡ, (γόνυ) τὸ ὑπεράνω τοῦ γόνατος μέρος, ὁ μέγας μῦς τοῦ μηροῦ, θεωρούμενος ὡς σημεῖον ἰσχύος καὶ ἀκμῆς, καί κεν ὀρὸν πίνων μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο, ἤθελε κάμψ στιβαροὺς μηρούς, Ὀδ. Ρ. 225· οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει Σ. 74, πρβλ. 67, Θεόκρ. 26. 34, Λουκ. Ἡρακλ. 8. Ἀλκίφρων 3. 19. **II.** = **ἐπιγονατίς**, τὸ ἐπὶ τοῦ ἄρμοῦ τοῦ γόνατος ὀστοῦν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 832· = **τὸ γόνυ**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 875.

ἐπιγράβδην, Ἐπίρρ., (ἐπιγράφω) πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρός, «ἄχρι τοῦ ἐπιξέσαι μόνον τὸ δέρμα» (Θ. Γαζ.), Ἰλ. Φ. 166· πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει· ἐν εἴδει γραμμῶν, Ὀρφ. Λιθ. 359.

ἐπίγραμμα, τό, (ἐπιγράφω) ἐπιγραφή, Εὐρ. Τρῳ. 1191· ἰδίως ἐπὶ ἔργου τέχνης ἢ ἀφιερώματος ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ ὀνόματος τοῦ ποιήσαντος ἢ ἀφιερώσαντος, Ἡρόδ. 5. 59., 7. 228, Θουκ. 6. 54, 59:— ἀκολούθως, ἐπειδὴ τὰ ἐπιγράμματα ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἦσαν ἔμμετρα (πρβλ. Ἡρόδ. καὶ Θουκ. ἔνθ' ἀνωτ.), ἡ λέξις ἔλαβε τὴν σημερινὴν αὐτῆς σημασίαν δηλοῦσα βραχύ ποίημα συνήθως ἐν μέτρῳ ἐλεγειακῷ, δι' οὗ ἐκτίθεται περιληπτικῶς καὶ γλαφυρῶς εὐφυές τι διανόημα ἢ γεγονός τι ἄξιον μνήμης· συχνάκις ἐπιγράμματα καλοῦνται καὶ αἱ ἔμμετροι ἐπιτύμβιοι ἐπιγραφαί, Ἕλλην. Ἐπιγράμμ. 646.1 κ. ἀλλ.— Ἡ Ἑλληνικὴ Ἀνθολογία περιέχει περίπου 4500 πεποιημένα ὑπὸ 300 περίπου ἐπιγραμματοποιῶν. **2)** ἐπιγραφή τις πρὸς διαμνημόνευσιν συμβάντος τινὸς κτλ., Δημ. 491. 4: ἐντεῦθεν = **ἐπιγραφή** Ι. 2, Ἀπτ. Καρχηδ. 94. **3)** ὄνομα ἢ ἐπιγραφὴ βιβλίου, Ἀλεξ. ἐν «Λίνῳ» 1. 4 καὶ 10, Διον. Ἁλ. Τέχνη Ῥητ. 8. 8, κτλ.· εἰκόνος, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9.11. **4)** ἔγγραφος ἐκτίμησις ἢ ἀπαίτησις ἀποζημιώσεως, Δημ. 985.11, Ἀριστ. Ῥήτ. 1.13, 9.

ἐπιγραμματίζω, κάμνω εἴς τινα ἐπίγραμμα, τινά, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διογ. Λ.

ἐπιγραμμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἐπίγραμμα**, Πλουτ. Κάτων Πρεσβ. 1.

ἐπιγραμματιστής, οῦ, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ἀπολλινάρ. Σιδώνιος ἐν ἐπιστ. 4. 1.

ἐπιγραμματο-γράφος, ον, ὁ γράφων ἐπιγράμματα, Ἀνθ. Π. 7. 715 (ἐν τῇ ἐπιγραφῇ).

ἐπιγραμματο-ποιός, ὁ, ὁ ποιῶν ἢ γράφων ἐπιγράμματα, Διογ. Λ. 6. 14.

ἐπιγραπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιγράφω**, δεῖ ἐπιγράφειν, Θ. Στουδ. Βιβλ. Πατέρων, ἔκδ. Mai. τ. VI. σ. 372.

ἐπιγρᾰφεύς, έως, ὁ, ὁ ἐπιγράφων· ἐν Ἀθήναις, ὁ γραμματεὺς ὁ καταγράφων τὰς περιουσίας, τοὺς φόρους κτλ. τῶν πολιτῶν, «ἐπιγραφεῖς· οὗτοι τὰ ὀφειλόμενα ἑφ' ἑκάστου ἑκάστῳ ἔγραφον, καὶ τοὺς οὐκ εἰσφέροντας εἰσῆγον εἰς τὸ δικαστήριον, ἐπέγραφον δὲ καὶ τὰ τιμήματα ἑκάστοις κατὰ τὴν ἀξίαν. καὶ ἐν ταῖς σιτοδοσίαις ἐγίνον ο σίτου ἐπιγραφεῖς ὡς Ἀντιφῶν» Πολυδ. Η', 103, Α. Β. 254:— ὡσαύτως, ὁ καταγράφων τοὺς φόρους τῶν ὑποτελῶν πόλεων, Ἁρποκρ. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιγραφεύς· ζωγράφος».

ἐπιγρᾰφή, ἡ, ὡς καὶ νῦν, στηλῶν Θουκ. 2. 43:— ἐπιγραφὴ βιβλίου, Πολυβ. 3. 9, 3, κτλ. **2)** ἡ τιμὴ ἢ δόξα πράξεώς τινος, μὴ συμβῆ τὸν .. στρατηγὸν ἐκ τῆς Ῥώμης φθάσαντα τὴν ἐπιγραφὴν τῶν πραγμάτων λαβεῖν Πολυβ. 1. 31, 4, κτλ., πρβλ. Wessel. Διόδ. 16. 50. **II.** ἐν Ἀθήναις, καταγραφὴ τῶν ὀνομάτων καὶ τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν, Ἰσαῖος 46. 31· ὁ φόρος ὁ ἐπιβαλλόμενος διὰ τῆς τοιαύτης καταγραφῆς, Ἰσοκρ. 367Α.

ἐπιγράφω [ᾰ]: μέλλ. **-ψω**, ἐπιξέω, **ἀκρότατον δ' ἄρ' ὀϊστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτὸς** Ἰλ. Δ. 139· **οὐταζον σάκος εὐρὺ .. οὐδ' ἐδύναντο εἴσω ἐπιγράψαι τέρενα χρόα νηλεῖ χαλκῷ** Ν. 553· **νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς εὖχεαι αὕτως** Λ. 388, πρβλ. Ὀδ. Χ. 280. **2)** χαράττω σημεῖόν τι ἐπάνω εἴς τι, ὅς μιν (τὸν κλῆρον) **ἐπιγράψας κυνέῃ βάλε**, «γραμμαῖς

τισι σημειωσάμενος» (Σχόλ.), Ἰλ. Η.187· ἄκροις δακτύλοις ἐπιγράφουσαι τῶν παρακειμένων (ὀηλ. σιτίων), διὰ τῶν ἄκρων τῶν δακτύλων ἐπιψαύουσαι, Λουκ. Ἔρωτ. 42.—Παρ' Ὅμ. ἡ λέξις δὲν ἔχει τὴν σημασίαν τῆς γραφῆς· ἴδε ἐν λ. **γράφω**. **II.** ἐπιγράφω, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ. 1. 51, 5· ἐπ. γράμματα 3. 88· τάδε 4. 88· ἐπ. τὰς πόλεις ἐπὶ τρίποδα Θουκ. 1. 132· εἰς τὸν τρίποδα Δημ. 1378. 1· ἐπίγραμμα ὃ .. προείλετο ἡ πόλις αὐτοῖς ἐπιγράψαι ὁ αὐτ. 322. 5· ἀπολ., γράφω ἐπιτύμβιον ἐπίγραμμα ἐπὶ τάφου, Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 679. 3, πρβλ. 502. 19 κ. ἀλλ.:—Παθ., ἐπὶ ἐπιγραφῆς, ἐπιγέγραπται οἱ τάδε Ἡρόδ. 5. 77, πρβλ. 7. 288· τῶν τῷ χρυσέῳ ἐπιγέγραπται Λακεδαιμονίων' ὁ αὐτ. 1. 51, 4· ἐπίγραμμα ὃ Μίδᾳ φασὶν ἐπιγεγράφθαι, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Μίδα, Πλάτ. Φαῖδρ. 264C· οἱ ἐπιγεγραμμένοι, ἐκεῖνοι ὧν τὰ ὀνόματα εἶναι ἐπιγεγραμμένα, Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 21· ἐπὶ ἐπιστολῆς, ὅταν ἐκεῖ παραγένησθε, τὴν ἐπιστολὴν ἀπόδοτε τὴν ἐπιγεγραμμένην Πολυδ. 16, 36, 4.—Παθ., ὡσαύτως (ὡς τὸ τοῦ Οὐεργιλίου flores inscripti nomina regum), ἐπεγράφου τὴν Γοργόνα, εἶχες τὴν Γοργόνα ἐζωγραφημένην ἐπὶ τῆς ἀσπίδος σου (μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς σημασίας II. 5), Ἀριστοφ. Ἀχ. 1095· ἐπεγράφοντο δὲ καὶ οἱ τῶν Ἀρκάδων ὁπλῖται ὡς Θηβαῖοι ὄντες, π.ὀ., ἐζωγράφουν ῥόπαλα ἐπὶ τῶν ἀσπίδων αὐτῶν, Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 20· οὕτως, ἀσπὶς ἐπιγεγραμμένη τὰς ὁμολογίας, ἔχουσα τὰ ἄρθρα τῆς συμφωνίας ἐπιγεγραμμένα, Διον. Ἀλ. 4. 58. **2)** ἐπιγράφω, τὸ δὲ δρᾶμα τοῦτο Καλλίμαχος ἐπιγράφει Εὐνοῦχον Ἀθήν. 496F. **II.** συχν. ἐν Ἀττ. δικανικαῖς φράσεσιν: **1)** προσδιορίζω τὴν ποινήν, τὸ πρόστιμον ἢ τὴν ἀποζημίωσιν ἐν τῇ καταγγελίᾳ (πρβλ. **ἐπίγραμμα** 4), τί ὄῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ; Ἀριστοφ. Ἱλ. 480· μέχρι ν' ὀραχμῶν καθ' ἕκαστον ἀδίκημα ἐπιγρ Νόμ. παρ' Αἰσχίν. 5. 37· τὰ ἐπιγεγραμμένα, αἱ ἀπαιτούμεναι ἀποζημιώσεις, Δημ. 847. 7, πρβλ. Ἰσοκρ. 356D:— οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ, Αἰσχίν. 3. 15. **β)** ἐπὶ νομοθέτου, ὁρίζω τιμωρίαν, τὰ μέγιστα ἐπιτίμια Αἰσχίν. 3. 9, πρβλ. Δείναρχ. 106. 28· τὸ ἐπιγραφὲν βλάβος Πλάτ. Νόμ. 915A. **2)** καταγράφω τὰ ὀνόματα καὶ τὰς περιουσίας τῶν πολιτῶν χάριν τῶν φόρων, ἐπιβάλλω εἴς τινα δημόσιόν τι βάρος (πρβλ. **ἐπιγραφὴ** II), ἐμαυτῷ .. τὴν μεγίστην εἰσφορὰν Ἰσοκρ. 367A, πρβλ. Ἀριστ. Οἰκ. 2, 30, Ἰλουτ. Κράσσ. 17·— ἀλλά, ἐπ. τινὰ προστίμοις, τιμωρεῖν τινα προστίμοις, Διόδ. 12. 12. **3)** καθόλου, καταγράφω εἰς δημόσιον κατάλογον, ἐπιγράφει σᾶς αὐτοὺς ἐπιτρόπους Ἰσαῖος 59. 42· ἐπ. τινὰ εἰς τοὺς πράκτορας, καταγράφειν τὸ ὄνομά τινος μεταξὺ τῶν πρακτ., Ἀνδοκ. 10. 36· καὶ ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ἐπεγράψαντο πολίτας, ἐνέγραψαν αὐτοὺς ὡς πολίτας, Θουκ. 5. 4, πρβλ. Δημ. 1314. 26, Ἰσαῖ. 46. 41. **4)** Μέσ., ὡσαύτως, ἐπιγράφομαι μάρτυρας, εἶδον κατάλογον τῶν μαρτύρων μου, Δημ. 1266. 17· κλητῆρα οὐδ' ὀντινοῦν ἐπιγραψάμενος ὁ αὐτ. 542. 20:— ἀλλά, ἐπιγράφομαι τίμημα τῷ κλήρῳ, καταγράφω τὴν ἐκτίμησιν τῆς περιουσίας, Ἰσαῖος 38. 9. **5)** προστάτην ἐπιγράψασθαι, ἐκλέγω προστάτην καὶ ἐγγράφω τὸ ὄνομά μου αὐτοῦ εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ δημόσιον κατάλογον, ὡς ἅπαντες οἱ μέτοικοι ἐν Ἀθήναις ὤφειλον νὰ πράττωσι, Ἀριστοφ. Εἰρ. 684, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 411· καὶ οὕτω πιθ. διορθωτέον ἐπεγράφοντο (ἀντὶ -φον) ἐν Λουκ. Περεγρ. 11:— οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ἐπιγράψασθαί τινα κύριον Δημ. 1054. 18· καὶ ἐν τῷ Παθ., κύριος ἐπιγεγράφθαι αὐτόθι 20. **6)** μεταφ., Ὅμηρον ἐπιγράφεσθαι, φέρειν τὸν Ὅμηρον εἰς μαρτυρίαν, Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 2· οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι, ὀηλ. οἱ Πλατωνικοί, ὁ αὐτ. ἐν Ἑρμοτ. 14. **IV.** ἐπιγράφω ἐμαυτὸν ἐπί τι, βάλλω τὸ ὄνομά μου εἴς τι, Αἰσχίν. 3. 50, 9· ἀντιποιοῦμαι, τοῖς ἀλλοτρίοις ἑαυτὸν πόνοις οὐκ ἐπιγράφων Αἰλ. π. Ζ. 8. 2:— οὕτως ἐν τῷ Παθ. καὶ Μέσ., τοιούτων ῥητόρων ἐπὶ τὰς γνώμας ἐπιγραφομένων, γραφόντων τὰ ὀνόματα αὐτῶν εἰς .. , Αἰσχίν. 26. 38· ἐπιγράφεσθαι ἀλλοτρίαις γνώμαις Δημ. 1359. 18· τὸν ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασι ἐπιγεγραμμένον Δείναρχ. 94. 1· οἱ ἐπιγεγραμμένοι ἢ οἱ φυλάττοντες, οἱ ὑπογράψαντες τὰς συνθήκας ὡς ἐγγυηταί, Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 21· οἱ ἐπιγραφόμενοι τοῖς δόγμασιν Διον. Ἀλ. 6. 84· ἡμεῖς δ' ἐσμὲν ἐπιγεγραμμένοι, εἴμεθα ἁπλῶς οἱ ἀποδεχόμενοι τὸ πρᾶγμα, Μένανδ. ἐν «Ὑποβολιμαίῳ» 3. 8. **V.** ἀποδίδω εἴς τινα, τοῖς θεοῖς τὸ ἔργον Ἡλιόδ. 8. 9.—Μέσ., ἀναλαμβάνω, προσωνυμίαν Ἰλουτ. Δημήτρ. 42· ἐπεγράψατο τὴν ἑαυτοῦ προσηγορίαν ὁ αὐτ. Τιμολ. 32.

ἐπίγρῡπος, ον, ὀλίγον γρυπός, κυρτός, περὶ τοῦ ῥάμφους τῆς ἰδιόος, Ἡρόδ. 2. 76· περὶ τοῦ ἀγρίου βοός, ἐπίγρυποι (οἱ ἄγριοι βόες) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 22· ἐπὶ ἀνθρώπων, οὐ πάνυ εὐγένειον ἐπίγρυπον δὲ Πλάτ. Εὐθύφρ. 2B, Φαῖδρ. 253D.

ἐπιγύᾱλος, ον, κοῖλος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἀμφίθ. γραφ. ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1491. 'O Jebb ἐξέδωκε: περὶ γύαλ', ἴδε σημ. αὐτοῦ καὶ παράρτημα.

ἐπίγυιον ἢ **ἐπίγυον,** ἴδε ἐν λ. **ἐπίγειος.**

ἐπιγυμνάζομαι, Παθ., γυμνάζομαι ἔν τινι, τοῖσι γυμνασίοισι ἐπιγυμνάζεσθαι συμμέτροισι Ἱππ. 376. 33.

ἐπιγύων· «τῶν πρυμνησίων κάλων, ἃ τινες πείσματα καλοῦσιν» Ἡσύχ., ἴδε **ἐπίγειος** 2.

ἐπιγώνιος, α, ον, ὁ τῆς γωνίας ἢ ὁ ἐπὶ τῆς γωνίας, Νικομ. π. Ἀριθμ. 1. 19, 7.

ἐπιδαίομαι, ἀποθ., (**δάω** B) διανέμω, **ἐπιδαίομαι ὅρκον,** μετ' ἀδήλου σημασίας, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 383.—Παθ., ἐπὶ μοῖρα δέδασται Ἡσ. Θ. 789.

ἐπιδαίσιος, ον, (**δαίω** B) «ὁ ἐπίκοινος καὶ οὐ μεριστός, ὁ ἐξ ἴσου καταληφθεὶς δύο τισίν» (Σουίδ.)· **οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον** Καλλ. εἰς Δία 59.

ἐπιδαιτέομαι, εὐωχοῦμαι, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπιδαιτήσομαι.**

ἐπίδαιτρον, τό, «πλακουντῶδες μαζίον ἐπὶ τῷ δείπνῳ **ἐσθιόμενον,** ὡς φησι Φιλήμων ἐν τῷ περὶ Ἀττικῶν **ὀνομάτων**» Ἀθήν. 646C.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίδαιτρον· ὄψον».

ἐπιδάκνω: μέλλ. **-δήξομαι,** προξενῶ πόνον τοιοῦτον οἷον προξενεῖ τὸ δάκνειν, **ἐπιδάκνεται ἄκρον νειαίρης,** «ὀδυνᾶται» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλ. 19· **ἐπιδάκνεται ἄλγεσι νηδὺς 121· ἐπὶ καπνοῦ,** ὁ καπνὸς ἐπιδάκνων τὰς ὄψεις Ἀριστ. **Ἀποσπ. 96·** ἐπὶ σφοδρᾶς πείνης, τὸν στόμαχον ἐπιδάκνεσθαι **ὑπὸ λιμοῦ** Ἀπολλόδ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξει **καρδιώττειν,** πρβλ. **βουλιμιῶ.**

ἐπιδακνώδης, ες, (εἶδος) ὁ ἐπιδάκνων, Ὀρειβάσ. σ. 65 Matthaei.

ἐπίδακρυς, υ, δακρύων, Σουίδ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λ. **μυδαλέον.**

ἐπιδακρυτέος, α, ον, ὁ ἐφ' οὗ πρέπει νὰ δακρύῃ τις, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1268.

ἐπιδακρύω: μέλλ. **-ύσω** [ῡ], δακρύω ἐπί τινι, **ἐπεδάκρυσε τῇ μνήμῃ** τοῦ Λύσιδος Πλούτ. 2. 583C· ἀπολ., Ἀριστοφ. **Σφ. 882,** Αἰσχίν. 39. 22, πρβλ. καὶ Ἡσύχ.

ἐπίδαλον· «λοιμικόν» Ἡσύχ.

ἐπιδάμναμαι, Μέσ., καταδαμάζω, ὑποτάσσω, **ἠϊθέους** Ἀνθ. Π. 12. 96, 5.

ἐπίδᾱμος, ἐπιδάμιος, Δωρ. ἀντὶ **ἐπίδημος, ἐπιδήμιος.**

ἐπιδᾰνείζω, δανείζω χρήματα ἐπὶ κτήματι ἐνυποθήκῳ, Δημ. 930. 18· ἐπιδ. ἐπὶ κτήμασι Ἀριστ. Οἰκ. 2. 4, 4.— Μέσ., δανείζομαι ἐπὶ ἐνυποθήκῳ κτήματι, Δημ. 908. 26., 914. 2, πρβλ. 926. 10· μεταφ., **ἐπιδανείζεσθαι χρόνον** Πλουτ. Βροῦτ. 33.

ἐπιδαπανάω, δαπανῶ προσέτι, Παλλάδ. Ἰατρ. 117. 27.

ἐπιδαπανητής, ὁ, ὁ ἐπιδαπανῶν, Γλωσσ.

ἐπίδασυς, εια, υ, ὀλίγον δασύς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 5.

ἐπιδαψῐλεύω, ἀμεταβ., εἶμαι δαψιλής, ἄφθονος, εὑρίσκομαι ἐν ἀφθονίᾳ, ἡ Πελοπόννησος Ἀπίᾳ ἐκλήθη διὰ τὸ ἐπιδαψιλεύειν ἐν αὐτῇ τὸ φυτὸν Ἴστρος παρ' Ἀθην. 650C· ἀλλὰ κοινότερον: **II. ἐπιδαψιλεύομαι,** ἀποθ., δαψιλῶς **παρέχω** εἴς τινα, χορηγῶ ἀφθόνως, τινί τι Ἡρόδ. 5. 20· ἐπιδ. τινί τινος Ξεν. Κύρ. 2. 2, 15:—μεταφ., φανερὸν ποιῶ, σαφηνίζω τι, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 30. **2)** ἀμεταβ., εἶμαι δαψιλὴς ἔν τινι, Λατ. luxuriari, **κἂν ἐπιδαψιλεύσαιτό τις ἐν τούτοις** Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 6. 2, Λουκ. π. Εἰκόνων 14.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπιδαψιλευόμενος· μεγαλοψυχούμενος», πρβλ. καὶ Σουίδ. ἐν λέξει.

ἐπιδέδρομα, ποιητ. πρκμ. τοῦ **ἐπιτρέχω.**

ἐπιδεής, ές, (ἐπιδέομαι) ἐλλιπής, στερούμενος τινός, **τινὸς** Πλάτ. Τίμ. 33C, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 12, κτλ.—Συγκρ., **ἐπιδεέστερος** ἐκείνων, κατώτερος .. , Πλάτ. Πολιτ. 311B· **ὑπερθ. -έσταος** ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 579E.—Ἐπίρρ. **-εῶς,** ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 899D. —Πρβλ. τὸν Ἐπικ. τύπον **ἐπιδευής.**

ἐπιδεῖ (= **ἐπειδή**) Ἐπιγρ. Θηβῶν, Ἀθηναίου τ. Γ', σ. 483·— **ἐπιδὴ** (= **ἐπειδή**) Ἐπιγρ. Δίγοσθενιτῶν, L. et F. 1.

ἐπιδεῖ, ἴδε ἐν λ. **ἐπιδέω** B.

ἐπίδειγμα, τό, (ἐπιδείκνυμι) δεῖγμα, ὑπόδειγμα, Ξεν. Συμπ. 6, 6, Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττ. 368C· ἐπ. ἐπιδεικνύναι **Ξεν. Κύρ.** 8. 2, 15.

ἐπιδείελος, ον, οὐδ. πληθ. **ἐπιδείελα,** ὡς ἐπίρρ. (ἄλλως **ἐπὶ δείελα,** πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. **δείλη** 6) κατὰ τὸ δειλινόν, «μετὰ τὴν μεσημβρίαν» (Μοσχόπ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 808, 819.

ἐπιδείκνῡμι καὶ **-ύω:** μέλλ. **-δείξω:** ἀόρ. **ἐπέδειξα,** Ἰων. **ἐπέδεξα.** Δεικνύω, παρουσιάζω ὡς δεῖγμα, ὑπόδειγμα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 765· ἀκολούθως, καθόλου: ἐπιδεικνύω, ὡς καὶ νῦν, **βίαν** Πινδ. Ν. 11. 19, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 53, Πλάτ. **Λάχ.** 179E, Ξεν. Συμπ. 3, 3· ἑαυτόν τινι Ἡρόδ. 2. 42· **πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα** τινὶ ὁ αὐτ. 3. 135, πρβλ. 6. 61· καὶ λέγεται δεηθῆναι ἡ Κίλισσα Κύρου ἐπιδεῖξαι τὸ στράτευμα αὐτῇ, νὰ δείξῃ εἰς αὐτὴν τὸ στράτευμα ἐν παρατάξει, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 14, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 346B· ἐπιδεικνύω τὴν τέχνην μου εἴς τι, διαγωνίζομαι εἴς τι, **εἰκός που τὸν μέν τινα ἐπιδεικνύναι .. ραψῳδίαν, ἄλλον δὲ κιθαρῳδίαν, τὸν δέ τινα τραγῳδίαν,** κτλ., Πλάτ. Νόμ. 658B· **σοφίαν** ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 274A, Ξεν. Συμπ. 3, 3. **2)** συχνότερον ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ἐπιδεικνύω δι' ἐμαυτόν, ἢ **πρᾶγμα** ἰδικόν μου, μουσικὴν ὀρθὴν ἐπ., παρέχω δεῖγμα τῆς μουσικῆς μου τέχνης, Πινδ. Ἀποσπ. 8· ἐμὲ ἐπεδέξατο γυμνήν, μὲ ἔδειξε γυμνήν, Ἡρόδ. 1. 11· **ἐπιδείκνυσθαι πάντα τε τὸν πεζὸν στρατὸν καὶ τὸν**

ἵππον, νὰ δείξωσιν εἰς αὐτοὺς πάντα τὸν πεζὸν στρατὸν καὶ τὸ ἱππικόν, ὁ αὐτ. 7. 146· ἰδίως ἐπὶ τῶν προσωπικῶν προσόντων τινὸς ἢ τῆς ἱκανότητος αὐτοῦ εἴς τι, ἐπιδείκνυσθαι δύναμιν Ἀνδοκ. 30. 45· σοφίαν, ἀρετήν, πονηρίαν, κτλ., Πλάτ. Φαῖδρ. 258Α, κ. ἀλλ., πρβλ. Ἰσοκρ. 396Β, Ξεν. Ἀν. 1 9,16. **6)** ἐπιδείκνυμαι λόγον, ἐπιδεικνύω τὴν εὐγλωττίαν μου ἐν ῥητορικῷ λόγῳ, Πλάτ. Λάχ. 179Ε· ἐπίδειξαι .. ἅττ' ἐδίδασκες, δὸς δεῖγμα ἐκείνων ἃ ἐδίδασκες, Ἀριστοφ. Νεφ. 935: — ἀπολ., κάμνω ἐπίδειξιν, ἐπιδεικνύω τὰς δυνάμεις μου, ἐπεδείκνυτο τοῖς λωποδύταις Ἀριστοφ. Βάτρ. 771· ἐπὶ ῥητορικοῦ διδασκάλου ἀγορεύοντος ἢ διδάσκοντος, Πλάτ. Φαίδων 235Β, πρβλ. Εὐθύδ. 274D, Γοργ. 447· ἐπὶ ἐπιδεικτικῶν ῥητόρων, Ἀριστ. Ρητ. 2. 18, 2· ἐπὶ μουσικοῦ, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 36· πρβλ. **ἐπιδεικτικός, ἐπίδειξις** I. **II.** δεικνύω, δηλῶ, τινὶ τὴν αἰτίαν Πλάτ. Φαῖδ. 100Β· ἐπ. αὐτήν, ἥτις ἐστὶν Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 1. 5· ἐπ. ὡς .. , δεικνύω, ἀποδεικνύω ὅτι .. ,Ἀριστοφ. Ὄρν. 483, Λυσίας 92. 9· ὅτι .. Πλάτ. Πολ. 391Ε, κτλ.· — μετὰ μετοχ., ἐπ. πάντα ἐόντα μεγάλα Ἡρόδ. 1. 30· ἐπιδ. τινὰ φονέα ὄντα, δεικνύω, ἀποδεικνύω ὅτι εἶναί τις φονεύς, Ἀντιφῶν 111. 43, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1453, Ἡρόδ. 1. 30, Θουκ. 3. 64· ἐπιδείκνυμί τινα ὠωροδοκήσαντα, ὅτι ἔλαβέ τις δῶρα, ὅτι ἐδωροδοκήθη, Ἀριστοφ. Ἱππ. 832· ἐπιδείξω σε ταῦτα συνομολογοῦντα Πλάτ. Εὐθύδ. 295Α· ψυχὴν ἐπ. πρεσβυτέραν οὖσαν τοῦ σώματος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 892C· ἐπ. αὐτὸν φοβερὸν (ἐξυπ. ὄντα) Ἀνδοκ. 30. 24. — Παθ., ἐπιδείκνυται αὐθέντης (ἐξυπ. ὤν) Ἀντιφῶν 125. 3· ἐπεδείχθησαν βελτίους ὄντες Ἰσοκρ. 70Ε, πρβλ. 381Ε: — ἐν Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 17, κινδυνεύσεις ἐπιδεῖξαι χρηστὸς εἶναι, τὸ ἀπαρ. φαίνεται ὑποβολιμαῖον, ἴδε Cobet Nov. LL. σ. 634. **2)** ἀπολ., ἐπιδεικνύς, παρέχων πληροφορίας, ὑποδεικνύων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 349. **3)** Μέσ., ἔργῳ ἐπεδείκνυτο, ὅτι .. , Ξεν. Ἀν. 1. 9, 10· μετὰ μετοχ., ἐπ. ὑπερθέων Πλάτ. Νόμ. 648D.

ἐπιδεικτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιδείκνυμι,** δεῖ ἐπιδεικνύναι, Ξεν. Κυν. 10. 21, κτλ.

ἐπιδεικτιάω, ἐφετ., ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιδείξω ἐμαυτόν, νὰ ἐπιδειχθῶ, Ὠριγέν. Ι. 1036Β, C, Ἀλέξ. Ἀλ. 569C, Κύριλλ. Ἱερ. 564Α, Ἡσύχ.

ἐπιδεικτικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς ἐπίδειξιν, ἦθος καὶ πάθος Λουκ. π Ὀρχ. 35· ἡ ἐπιδεικτική, ἐπίδειξις, Λατ. ostentatio, Πλάτ. Σοφ. 224Β. **2)** ἐπιδ. λόγοι, λόγοι πρὸς ἐπίδειξιν, δηλ. ἔντεχνα ἐγκώμια, πανηγυρικοί, λόγοι δικανικοί, κ.τ.τ., ὧν ἐγίνετο χρῆσις μεταξὺ τῶν Ἀθηναίων διδασκάλων ῥητορικῆς, καὶ ὧν ὁ Ἰσοκράτης παρέχει τὰ ἄριστα παραδείγματα, Δημ. 1401 ἐν τέλ., κτλ., πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 3, 3 κέξ.· ὁ ἐπιδεικτικός, ῥήτωρ ἀγορεύων πρὸς ἐπίδειξιν, αὐτόθι 1. 3, 4. — Ἐπίρρ. **-κῶς,** Πλουτ. Λούκουλλ. 11· ἐπ. ἔχειν Ἰσοκρ. 43Β.

ἐπῐδεῖν, ἴδε **ἐπεῖδον.**

ἐπίδειξις, Ἰων. **ἐπίδεξις, εως,** ἡ, τὸ ἐπιδεικνύναι, γνωστὸν ποιεῖσθαι. τοῦτο ἐς ἐπ. ἀνθρώπων ἀπίκετο, ἐγένετο περιβόητον, Ἡρόδ. 2. 46. **2)** τὸ παρέχειν τι ὁρᾶν πρὸς ἐπίδειξιν, ἐπίδειξις, καὶ εἰς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας ἐπίδειξιν μᾶλλον εἰκασθῆναι τῆς δυνάμεως .. ἢ ἐπὶ πολεμίους παρασκευήν Θουκ. 6. 31· ἐπ. ποιεῖσθαι, ἐπὶ στρατιωτικῆς ἐννοίας, ὁ αὐτ. 3. 16· ἐλθεῖν εἰς ἐπίδειξίν τινι Ἀριστοφ. Νεφ. 269, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 2· ἐπ. ποιεῖσθαι τῆς σοφίας Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 11, 10. **3)** ἰδίως, λόγων ἐπ. ποιεῖσθαι Δημ. 319. 9· καὶ ἀπολ., ἀγόρευσις πρὸς ἐπίδειξιν, ἀπαγγελία, Θουκ. 3. 42, Πλάτ. Γοργ. 447C· ἐπ. ποιεῖσθαι Ἰσοκρ. 44Α, 85D, Πλάτ. Φαῖδρ. 99D, κλ. **II.** παράδειγμα, Λατ. specimen, ἐπίδειξις Ἑλλάδι, παράδειγμα εἰς τὴν Ἑλλάδα, Εὐρ. Φοίν. 871· ἐπίδειξιν ποιεῖσθαί τινι ὡς .. , παρέχει σημεῖον ἢ ἀπόδειξιν ὡς .. , Αἰσχίν. 7. 23.

ἐπιδειπνέω, μετὰ ἓν γεῦμα λαμβάνω καὶ ἄλλο γεῦμα, ἦν δὲ ἐπιδειπνήσωσι Ἱππ. περὶ Ἀρχ. Ἰητρ. 12, π. Διαίτ. Ὀξ. 388. **II.** ἐσθίω τι ὡς δεύτερον ἔδεσμα, τούτων ὃς ἂν ἢ παχὺς θύσας ἐπιδειπνεῖς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1140, Ἐκκλ. 1178· λαμβάνω ἐπιδόρπιον, ἐπιδορπίσασθαι δ' ἔλεγον τὸ ἐντραγεῖν καὶ ἐπιδειπνῆσαι Ἀθήν. 640F.

ἐπιδείπνιος, ον, μετὰ τὸ δεῖπνον, καὶ διὰ τοῦτο ὑμῖν ἐπιδείπνιος ἀφῖγμαι Λουκ. Λεξιφ. 9.

ἐπιδειπνίς, ίδος, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἀθήν. 658Ε, 664Ε, F, πρβλ. Μαρτιάλ. 11. 32, Sturz. Μακ. Διάλ. σ. 39 κέξ.

ἐπίδειπνον, τό, τὸ περὶ τὸ τέλος τοῦ δείπνου διδόμενον ἔδεσμα, «καὶ εὐθέως περιεφέρετο περδίκεια ὀλίγα καὶ χήνεια ὀπτὰ καὶ τρύφη πλακούντων· τὸ δὲ τοιοῦτον δεῖπνον οἱ μὲν Ἀττικοὶ προσηγόρευον ἐπιδόρπισμα, οἱ δὲ Δωριεῖς ἐπάικλον, τῶν δὲ ἄλλων Ἑλλήνων οἱ πλεῖστοι ἐπίδειπνα (διάφ. γρ. ἐπιδειπνίδα)» Ἀθήν. 664Ε, κτλ.

ἐπιδεκατεύω, λαμβάνω τὸ δέκατον, Γλωσσ.

ἐπιδέκᾰτος, η, ον, περιέχων ἕνα ἀκέραιον (1. 1), ἀριθμὸν καὶ ἓν δέκατον (1. 1.), Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. σ. 76. **II.** εἷς ἐκ τῶν δέκα· τὸ ἐπιδέκατον, τὸ ἓν δέκατον, παρ' Ἀνδοκ. 17. 7, Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 10, Δημ., κλπ.· ἐπ. τόκοι, τόκοι τοῦ $^1/_{10}$ = 10 τοῖς ἑκατόν, Ἀριστ. Ρητ. 3. 10, 7, Οἰκ. 2. 4, 4: — πρβλ. **ἐπίτριτος.**

ἐπιδεκτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐπιδέχεσθαι, Πολύβ. 36. 3, 4.

ἐπιδεκτικός, ή, όν, ἁρμόδιος, κατάλληλος νὰ ἔχῃ, Στράβ. 163. **2)** ἐπιδεκτικός, ὡς νῦν, Λατ. capax rei, πᾶν τὸ ἐπιδεκτικὸν τοῦ γενέσθαι Πλούτ. 2. 1055C: — Ἐπίρρ. **-κῶς,** αὐτόθι 28Ε.

ἐπιδέκτωρ, ορος, ὁ, ἐπίθ., ὁ δυνάμενος νὰ ἐπιδεχθῇ, ἐπιδεκτικός, Ἰσάρας ἢ Ἀρέσας Πυθαγορ. παρὰ Στοβ. ἐν Ἐκλογ. 1. 850.

ἐπιδελεάζομαι, Παθ., τίθεμαι ἐπί τι ὡς δέλεαρ, Διόδ. 1. 35.

ἐπίδεμα, τό, = **ἐπίδεσμα,** τό, ἐπίδεσμος, Ἐπιφάν. 1. 512Β.

ἐπιδέμνιος, ον, (δέμνιον) ἐπὶ τῆς κλίνης ἢ ἐπὶ τῶν σκεπασμάτων τῆς κλίνης, ἐπιδέμνιος ὡς πέσοιμι' ἐς εὐνάν Εὐρ. Ἑκ. 927.

ἐπιδέμω, κτίζω τι ἐπί τινος· οὕτως ἐν τῷ Μέσ., τινί τι Ὀππ. Κ. 4. 121.

ἐπιδένδριος, ον, (δένδρον) ὁ ἐπὶ τοῦ δένδρου ὤν, ἐπὶ σύκου μὴ κυπέντος εἰσέτι ἐκ τοῦ δένδρου, Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 24 (393).

ἐπιδένω, καὶ **ἐπιδέννω = ἐπιδέω,** Σύμμαχ. ἐν Ἡσ. Α', 6, Ἀποστ. Διατ. 2. 20, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 328, 21.

ἐπίδεξ, ὁ, ποτήριον ἀμυστὶ κενούμενον· «ἐπίδεχα» (τὰ χειρόγρ. -διχα)· σκύφον τὸν μὴ κενόν» Ἡσύχ.· ὁ Ἔρμανν. θέλει ἐπίδεχ' ἀθλίῳ (ἀντὶ τοῦ ἐπὶ δὲκ' ἀθλίῳ τῶν ἀντιγράφων) ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1573 (1605 Δινδ.), ἔνθα ὁ Schömann διορθοῖ: ἐπὶ δυσαθλίῳ, ὁ δὲ Wecklein αὐτὸν ὄντα μ' ἀθλίῳ.

ἐπιδεξιόομαι, Μέσ., μετὰ δεξιώσεως δέχομαι, εὐρίσκω ἀπόλαυσιν ἐν τινι, Ἀναξιμένης παρὰ Διογ. Λ. 2. 4.

ἐπιδέξιος, ον, πρὸς τὰ δεξιά, δηλ. ἐξ ἀριστερῶν πρὸς δεξιά: **I.** ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. μόνον κατ' οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., ὄρνυσθ' ἐξείης ἐπιδέξια .. ἀρξάμενοι τοῦ χώρου ὅθεν τέ περ οἰνοχοεύει, ἀνίστασθε κατὰ σειράν, ἀρξάμενοι ἐξ ἀριστερῶν, ἐκ τοῦ μέρους ὅθεν ὁ οἰνοχόος οἰνοχοεῖ, Ὀδ. Φ. 141, Πλάτ. Συμπ. 214Β· πίνειν τὴν ἐπιδέξια (ἐξυπ. κύλικα) Εὔπολ. ἐν Ἀδηλ. 33, πρβλ. Ἀναξανδρ. ἐν «Ἀγροίκοις» 1. 3, Ἀθήν. 463F κέξ.: — ἐντεῦθεν, εὐοίωνος, αἴσιος, ἀστράπτων ἐπιδέξια (ἑρμηνευόμενον ὑπὸ τῶν ἀκολούθων λέξεων: ἐναίσιμα σήματα φαίνων) Ἰλ. Β. 353· ἐπιδέξια χειρὸς Πινδ. Π. 6. 19, Θεόκρ. 25. 18: — ἐν ἰσχυρᾷ ἀντιθέσει ἐγράφετο διηρημένως, ἐπὶ δεξιά, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐπ' ἀριστερά, Ἰλ. Η. 238, Πλάτ. Θεαίτ. 175Ε· ἀλλ' ἡ φράσις, τὰ ἐπιδέξια ἀντιτίθεται τῇ τὰ ἐπαρίστερα, Ἡρόδ. 2. 93, πρβλ. 4. 191., 6. 33. **2)** μεθ' Ὅμηρον ἡ ἔννοια τῆς κινήσεως πρὸς .. ἐξέλιπε (πρβλ. ὅμως Ἀριστοφ. Εἰρ. 957), καὶ ἡ λέξις κατήντησε νὰ σημαίνῃ **δεξιός,** κατὰ τὴν δεξιὰν χεῖρα, ἐπιδέξια εἰς τὸν Πόντον εἰσπλέοντι (ἔνθα νῦν γράφεται διηρημένως ἐπὶ δεξιά), Ξεν. Ἀν. 6. 4. 1, κτλ.· τἀπιδέξια, τὰ δεξιὰ μέρη, ἡ δεξιὰ πλευρά, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1493. **II.** ὡς ἐπίθ. ἐπὶ προσ., ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος, ἱκανός, εὐφυής, Αἰσχίν. 25. 21, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 8, 5· μετ' ἀπαρ., ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ κάμῃ τι, 2. 4. 13· ἐπ. πρός τι Πολύβ. 5. 39, 6· περί τι Πλουτ. Αἰμίλ. 37. — Ἐπίρρ. **ἐπιδέξια,** μετὰ δεξιότητος, εὐστόχως, ἐπιτηδείως, εὐφυῶς, Ἀναξανδρ. ἐν Ἀδηλ. 2, Νικόμ. ἐν «Εἱλειθυίᾳ» 1. 27, Πλάτ. Πολ. 420Ε· καὶ **ἐπιδεξίως,** Πολύβ. 3. 19, 13., 4. 35, 7, κτλ. **2)** τυχηρός, εὐτυχής, τύχη Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 5. — Ἰρβλ. **ἐνδέξιος.**

ἐπιδεξιότης, ητος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, δεξιότης, ἐπιτηδειότης, εὐφυΐα, Αἰσχίν. 34. 20, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 8, 5, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., Πλούτ. 2. 441Β.

ἐπίδεξις, ιος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **ἐπιδειξις,** Ἡρόδ. 2. 46.

ἐπίδερις, ἐπίδερρις, ἐπιδορίς, ἐν Πολυδ. Β', 174, πλημμ. γραφ. ἀντὶ **ὑποδορίς.**

ἐπιδέρκομαι, ἀποθ., βλέπω, παρατηρῶ προσέτι, καί νυ τάδ', αἴ κ' ἐθέλῃσ', ἐπιδέρκεται, οὐδέ ἑ λήθει Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 266, Θ. 760, κτλ.· παρ' Ὅμ. μόνον ὡς διάφ. γραφ. ἐν Ὀδ. Λ. 16.

ἐπίδερκτος, ον, ὁρατός, τινί Ἐμπεδ. 42.

ἐπιδερμᾰτίς, ίδος, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἐρωτιαν. σ. 242 ἐν λέξει **λέμμα: πόσθη,** Θεοφ. Πρωτοσπαθ. σ. 902.

ἐπιδερμίς, ίδος, ἡ, (δέρμα) ὡς καὶ νῦν, τὸ ἐπὶ τοῦ κυρίου δέρματος λεπτὸν δέρμα, ἐπιδερμίς, Ἱππ. 240. 33, κτλ. **II.** ὁ ὑμὴν ὁ συνδέων τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν τῶν ἐνύδρων πτηνῶν, Ἀριστ. παρὰ τῷ Σχολιαστῇ τῆς Ἰλ. Β. 460.

ἐπίδεσις, εως, ἡ, (δέω) ἐπίδεσις, ὡς καὶ νῦν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 791 κέξ., Κεφ. Τρωμ. 904.

ἐπίδεσμα, τό, = **ἐπίδεσμος,** Ἱππ. περὶ Ἀγμ. 765, περὶ Ἄρθρ. 791, κτλ.

ἐπιδεσμεύω, ἐπιδένω, Ἀνθ. Π. 11. 125.

ἐπιδεσμέω, = τῷ προηγ., Γαλην. τ. 14. 339. 15 κ. ἀλλ.

ἐπιδέσμιον, τό, μικρὸς ἐπίδεσμος, Γλωσσ.

ἐπιδεσμίς, ίδος, ἡ, = **ἐπίδεσμος,** Κάσσιος (Ἰατροσοφιστὴς) 161. 6.

ἐπίδεσμος, ὁ, ἐξωτερικὸς ἐπίδεσμος, Ἱππ. περὶ Ἰητρ. 743 κ. ἀλλ., Ἀριστοφ. Σφ. 1440· ἑτερόκλ. πληθ. **ἐπίδεσμα,** τά, Αἰλ. π. Ζ. 8. 9: — ὡσαύτως, **ἐπίδεσμον,** τό, Γαλην.· **ἐπίδεσμα,** τό, Ἱππ. (ἴδε ἐν λ.), ὅρα Λοβ. Φρύν. 292, καὶ σημείωσιν εἰς Θωμ. Μάγ. σ. 502.

ἐπιδεσμο-χᾰρής, ές, ἀγαπῶν τὸν ἐπίδεσμον, ἐπίθετον τῆς ποδάγρας, Λουκ. Τραγωδοποδ. 198.

ἐπιδεσπόζω, εἶμαι δεσπότης, ἄρχων τινός, στρατοῦ (Κῶδ. Μ. στρατῷ) Αἰσχύλ. Πέρσ. 241.

ἐπιδευής, ές, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐπιδεής,** ἐνδεής, ἔχων χρείαν ἢ ἔλλειψίν τινος, μετὰ γεν., δαιτὸς ἐΐσης, κρειῶν, γάλακτος κτλ., Ἰλ. Ι. 225, Ὀδ. Δ. 87, κτλ.· βιότου Ἡσ. Θ. 303· λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς, μὴ στερούμενοι ὕβρεως καὶ αἴσχους, Ἰλ. Ν. 662· τῶν πάντων ἐπιδευέες Ἡρόδ. 4. 130· ἀπολ., τά τ' ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδευής, «ὧν ἐπιθυμεῖ ὅς ἐστιν ἐνδεής» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ε. 481. **II.** ἐλλιπής, ἵνα μήτι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃσθα, «ὅπως μηδὲν τῶν δικαίων ἐνδεὲς καὶ ἐλλιπὲς ἔχῃς» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Τ. 180· μετὰ γεν., βίης ἐπιδευέες, «δυνάμεως ἐνδεεῖς» (Σχόλ.) Ὀδ. Φ. 185· καὶ ὡς συγκριτ., βίης ἐπιδευέες εἰμὲν ἀντιθέου Ὀδυσῆος, ὑποδεέστεροι τοῦ Ὀδυσσέως κατὰ τὴν δύναμιν, Φ. 253, πρβλ. Ὁμήρου Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 338· καὶ ἀπολ., πολλὸν δ' ἐπιδευέες ἦμεν, «ἤγουν ὕστεροι» (Σχόλ.) Ὀδ. Ω. 171.

ἐπιδεύομαι: μέλλ. **-δευήσομαι,** Ἐπικ. ἀντὶ **ἐπιδέομαι** (ἴδε **ἐπιδέω** Β), στεροῦμαι, ἔχω ἐλλειψιν, μετὰ γεν. πράγμ., χρυσοῦ ἐπιδεύεαι Ἰλ. Β. 229, πρβλ. Ὀδ. Ο. 371, Ἡρόδ. 1. 32· ἔχω χρείαν τῆς βοηθείας τινός, μετὰ γεν. προσ., σεῦ ἐπιδευόμενος Ἰλ. Σ. 77. **II.** ἔχω ἔλλειψιν ἔν τινι, ὑπολείπομαι ἔν τινι, μετὰ γεν. πράγμ., ἦ οὐχ ἅλις ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι; «ἢ οὐχ ἱκανῶς ἔχει ὅτι ἐν ταῖς μάχαις ἥττων εἰμί;» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 670, πρβλ. Ρ. 142· ὡσαύτως μετὰ γεν. προσ., πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν, ὑστερεῖς πολὺ ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν, εἶσαι πολὺ ὑποδεέστερος ἐκείνων, Ε. 636· ἢ καὶ πράγμ. καὶ προσ., οὔ τι μάχης ἐπιδεύετ' Ἀχαιῶν Ω. 385· μεταγεν. μετ' αἰτ. πράγμ., οὔτε γὰρ ὧδ' ἀλκὴν ἐπιδευόμιεθ', ὥστε κτλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1220.— Τὸ ἐνεργ. ἀπαντᾷ ἐν τῷ Αἰολ. ἀπαρ. τοῦ μέλλ. **ἐπιδεύσην,** Σαπφὼ 2. 15, ἔνθα ὁ Ἔρμανν. γράφει **ἐπιδεῦς**

ἐπιδεύτερον, ἀλλὰ νῦν γράφεται ἔπι δεύτερον Ὀδ. Γ. 61.

ἐπιδεύτερος, α, ον, ἐκ τῶν δευτερευόντων ὡς ποιητής, Εὐδοκ. Μακρεμ. 68, Σουΐδ. ἐν λέξει **Ἀριστομένης.**

ἐπιδευτερόω, δευτερόω, ἐπαναλαμβάνω, Ἐπιφάν. 2. 249C.

ἐπιδευτέρωσις, ἡ, δευτέρωσις, ἐπανάληψις, Σύμμ. ἐν Ψαλμ. ΟΣ', 11, ἔνθα οἱ Ἑβδ. ἔχουσιν **ἀλλοίωσις.**

ἐπιδεύω, ὑραίνω, βρέχω, Ἀνθ. Η. 7. 208. **II.** πληρῶ τι ὑγροῦ τινος, βροτέῳ δ' ἐπιδεύεται αἵματι κρητὴρ Ὀρφ. Ἀργ. 1074.

ἐπιδέχομαι, Ἰων. **-δέκομαι:** μέλλ. **-δέξομαι:** Ἀποθ. Παραδέχομαι πρὸς τούτοις ἢ προσέτι, Ἡρόδ. 8. 75, πρβλ. Πολύβ. 22. 1, 3. **2)** δέχομαι, λαμβάνω προσέτι, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 57. **II.** ἀναδέχομαι, ἐπάγομαι εἰς ἐμαυτόν, Λατ. admittere, πόλεμιον Πολύβ. 4. 31, 1. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἐπιτρέπω τι, παραδέχομαί τι, Λατ. recipere, κατηγορίαν Δημ. 139. 1· πρόφασιν Ἀριστ. Κατηγ. 5, 28· βαρεῖαν ἐπιδεγμένοι (ἀντὶ ἐπιδεδεγμένοι) ἀνάγκαν Βακχυλ. XVII. 96, ἔκδ. Kenyon (16. 96, ἔκδ. Blass)· τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἧττον ἀτόθι 6, 24· ἐναντιότητα αὐτόθι 9, 1· τὴν μεσότητα Ἠθ. Ν. 2. 6, 18· τἀκριβὲς αὐτόθι 1. 1, 4, κτλ.: — μετ' ἀπαρ., οὐκ ἐπιδέχεται ὁ χρόνος μακρολογεῖν Δείναρχ. 94. 13.

ἐπιδέω (Α): μέλλ. **-δήσω:** — δένω ἐπάνω, προσδένω, τὸν λόφον Ἀριστοφ. Βάτρ. 1038· καὶ ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ἐπὶ τὰ κράνεα λόφους ἐπιδέεσθαι Ἡρόδ. 1. 171, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1037: — περὶ τοῦ ἐν Ὀδ. Φ. 391 ἐπέδησε θύρας, ἴδε τὸ ῥῆμα **πεδάω.** **II.** ἐπιδένω, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 904: — Παθ., ἐπιδεδεμένος τὰ τραύματα, ἔχων τὰ τραύματα αὐτοῦ ἐπιδεδεμένα, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 32 κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, ἐπιδεδεμένοι τὸ ἐπικνημίδιον, τὴν χεῖρα αὐτόθι 2. 3, 19.

ἐπιδέω (Β): μέλλ. **-δεήσω:** — εἶμαι ἐλλιπής, «χρειάζομαι», ἐπὶ ἀριθμοῦ, ἑπτακοσίας μυριάδας .., ἐπιδεούσας ἑπτὰ χιλιάδων Ἡρόδ. 7. 28: — ἀπροσ., ἐπιδεῖ, ὑπάρχει· προσέτι ἀνάγκη, τῆς τέχνης ἂν .. ἐπιδέοι Πλάτ. Νόμ. 709D, πρβλ. Διον. Ἀλ. 6. 63. **II.** Μέσ., ὡς τὸ Ἐπικ. **ἐπιδεύομαι,** στεροῦμαι, ἔχω ἔλλειψίν τινος, ἔχω χρείαν αὐτοῦ, ἄλλο μὲν ἔχει ἑτέρου δὲ ἐπιδέεται Ἡρόδ. 1. 32, Πλάτ. Συμπ. 204Α, Ξεν. Συμπ. 8, 16, κτλ.· τριάκοντα ἐπιδεομένην ἡμερῶν Πλάτ. Νόμ. 766C.

ἐπιδηκτικός, ή, όν, (δάκνω) δηκτικός, δάκνων, «δαγκανιάρης» μνημονεύεται ἐκ τοῦ Κλήμ. Ἀλ.

ἐπίδηλος, ον, σαφῶς ὁρώμενος, φανερός, κατάδηλος, Θέογν. 442· ἐπ. εἶναί τινι Ἡρόδ. 2. 159., 8. 97· ἐπ. ποιεῖν τι Ἀριστοφ. Ἱππ 38· μετὰ μετοχ., ἐπ. ἐστι κλέπτων ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 661: — παρ' Ἱππ., δηλῶν, φανερώνων ἐπερχομένην κρίσιν, ἴδε ἐν Ἀφ. 1245. **2)** ἐπίδηλον, ἄξιον προσοχῆς, ἀσύνηθες, εἰ μηδὲν ἐπίδηλον ποιήσουσιν οἱ ἐργάται Ξεν. Οἰκ. 21, 10. **3)** ὅμοιος, ὁμοιάζων, τινι Ἀριστοφ. Πλ. 368. **II.** Ἐπίρρ. **-λως,** Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 391, Ἀριστ., κλπ.· συγκρ. **-ότερον,** ὁ αὐτ. ἐν τῷ π. Ζ. Γεν. 3. 1, 15, **-οτέρως** ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 21, 6· ὑπερθ. **-ότατα** αὐτόθι 3. 1, 11 κ. ἀλλ., **-οτάτως,** π. Ζ. Γεν. 1. 19, 15.

ἐπιδηλόω, δηλῶ, ἐπιδεικνύω, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 3, 10· νεύματί τι Φιλόστρ. 216.

ἐπιδημέω, διατρίβω ἐν τῇ πόλει, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἐν τοῖς ἀγροῖς βίον, Ὀδ. Π. 28.

ἐπιδημέω, εἶμαι ἐπίδημος, δηλ. εἶμαι ἐν τῇ πατρίδι μου, ζῶ ἐν τῇ πατρίδι μου, ἀντίθετον τῷ **ἀποδημέω,** Θουκ. 1. 136, Πλάτ. Θεαίτ. 173E, Ξεν., κλπ.· παρόντες καὶ ἐπιδημιοῦντες Ἀντιφῶν 146. 40· ἐπ. τρία ἔτη Ἀνδοκ. 17. 17· ἐπ' Ἀθήνησι, μένειν οἴκοι ἐν Ἀθήναις, Δημ. 928. 10· οὕτως, ἐν αὐτῇ (ἐξυπ. τῇ πόλει) ἐπ. Πλάτ. Κρίτων 52B· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **στρατεύομαι,** Ἰσαῖος 74, ἐν τέλ. **2)** ἐπὶ νόσων, τὰς φορὰς τῶν νουσημάτων ἀεὶ ἐπιδημιεύντων, αἵτινες εἶναι ἐπιδημικαί, Ἱππ. Προγν. 46. **II.** ἔρχομαι εἰς τὴν πατρίδα μου, ἐκ τῆς ἀποδημίας .. νῦν ἐπιδημήσας Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 1, πρβλ. Πλάτ. Παρμ. 126B· οὐκ οἶσθ' ὅτι πολλῶν ἐτῶν Ἀγάθων ἐνθάδε οὐκ ἐπιδεδήμηκεν; ὅτι δὲν ἦλθεν ἐνταῦθα; ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 172C· ἐπ. εἰς πόλιν Αἰσχίν. 84. 42. **III.** ἐπὶ ξένων, ἔρχομαι εἰς πόλιν τινά, μένω ἔν τινι τόπῳ, ἐν τόπῳ Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 61· ἐπ. εἰς Μέγαρα, ἔρχεσθαι εἰς Μέγαρα καὶ μένειν ἐκεῖ, Δημ. 1357. 17· ἐπ. τοῖς μυστηρίοις, παρεῖναι, ὁ αὐτ. 571. 22· τοὺς ἐπιδημήσαντας ἅπαντας τῶν Ἑλλήνων, τοὺς παρευρεθέντας [κατὰ τὴν ἑορτήν], ὁ αὐτ. 584. 6. **2)** ἀπολ., μένω ἔν τινι τόπῳ, εἶμαι ἐν τῇ πόλει, ὅσοι ξένων ἐπιδημιοῦσιν Λυσ. 123. 22, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 40· Πρωταγόρας ἐπιδεδήμηκεν Πλάτ. Πρωτ. 309D, πρβλ. 310E, 315C, 342C κ. ἀλλ.

ἐπιδημηγορέω, δημηγορῶ ἐπί τινος, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 96.

ἐπιδήμησις, εως, ἡ, = **ἐπιδημία** 2, τῆς εἰς Σικελίαν ἐμῆς ἐπιδημήσεως Πλάτ. Ἐπιστ. 330B.

ἐπιδημητικός, ή, όν, ὁ οἴκοι διαμένων, ζῶα, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ ἐκτοπιστικά, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 26.

ἐπιδημία, ἡ, ἡ οἴκοι διαμονή, τὸ διαμένειν ἢ διατρίβειν ἔν τινι τόπῳ, Πλάτ. Παρμ. 127A· διὰ τὰς ἐπιδημίας τὰς τῶν συμμάχων Ξεν. Ἀθην. Πολ. 1. 18. **2)** ἐπ. εἰς .., ἄφιξις εἰς .., Ἡρωδιαν. 3. 14, Συλλ. Ἐπιγρ. 281 1· ἔλευσις, παρουσία, Χριστοῦ ἐπιδημία Βασίλ. τ. 3. σ. 41B, Γρηγορ. κλ.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιδημία· παρουσία». **3)** ἐπικράτησις νόσου τινὸς ἔν τινι τόπῳ, νουσήματος Ἱππ. 228. 54· ἐπὶ βροχῆς, Αἰλ. π. Ζ. 5. 13.

ἐπιδήμιος, ον, (δῆμος) μεταξὺ τοῦ λαοῦ, ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες, «τὰ πολιτῶν ἁρπάζοντες καὶ οὐ τὰ τῶν πολεμίων» (Σχόλ.) Ἰλ. Ω. 262· πόλεμος ἐπιδήμιος, ἐμφύλιος πόλ., ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου, «τοῦ ἐμφυλίου, τοῦ μὴ πρὸς πολεμίους, ἀλλὰ πρὸς οἰκείους γινομένου» (Σχόλ.), Ι. 64· ἔφαντ' ἐπ. εἶναι σὸν πατέρ', ὅτι ἦτο ἐν τῇ πατρίδι του, Ὀδ. Α. 194· ἐπ. ἔμποροι, διαμένοντές που μόνιμοι, Ἡρόδ. 2. 39, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1024: — καθόλου, κοινός, συνήθης, Πλούτ. 2. 735A. **2)** διατρίβω μεταξύ, ψυχή .. ἐπ. ἄστροις Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 324· ἐκεῖ κατοικῶν, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 827. **3)** ἐπὶ νόσων, ἐπικρατοῦσα, ἐπιδημικὴ νόσος, ἐπιδημία, Ἱππ., ἴδε Foës Οἰκ.

ἐπιδημιουργέω, τελειώνω ἐντελῶς, Ἱππ. 1285. 55.

ἐπιδημιουργοί, οἱ, ἄρχοντες κατ' ἔτος ἀποστελλόμενοι ὑπὸ τῶν Δωρικῶν πολιτειῶν εἰς τὰς ἀποικίας αὐτῶν, τούς τε ἐπιδημιουργοὺς ἐκπέμπειν, «ἄρχοντας πεμπομένους, φυλάρχων τάξιν ἔχοντας» (Σχόλ.), Θουκ. 1. 56. **II. δημιουργοί,** Προκόπ. Ἀνεκδ. σ. 73A.

ἐπίδημος, ον, = **ἐπιδήμιος,** «ἐπιδήμιος ἀντὶ τοῦ ἔνδημος. Ἀντιφάνης Ἀγροίκῳ» Α. Β. 93. 27· οὐ τυγχάνει ἐπίδημος ὤν, δὲν εἶναι ἐν τῇ πατρίδι του, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 348· ἐπίδαιμος φάτις Οἰδιπόδα, δημώδης, κοινὴ φήμη περὶ τοῦ Οἰδίποδος, Σοφ. Ο. Τ. 495. **2)** διατρίβων ἔν τινι τόπῳ, Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 226· οἱ ἐπίδαμοι, οἱ οἴκοι διαμένοντες, Ἐπιγραφ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2556. 33. **2)** ἐπὶ νόσων, ἐπικρατοῦσα, ἐπιδημικὴ νόσος, ἐπιδημία, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 950.

ἐπιδήν, ἐπιδηρόν, οὐχὶ ὀρθῶς ἀντὶ **ἐπὶ δήν, ἐπὶ δηρόν.**

ἐπιδιαβαίνω: μέλλ. **-βήσομαι,** διαβαίνω κατόπιν τινός, Ἡρόδ. 4. 122., 6. 70· ἐπ. τάφρον Θουκ. 6 101· ποταμὸν Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 4, κτλ.· ἐπιδιαβαίνω ἐπί τινα ἢ τινί, διαβαίνω ποταμὸν ὅπως προσβάλω τὸν ἐχθρόν, ἐκδιάζω τὴν διάβασιν, Πολύβ. 3. 14, 8, Στράβων 116.

ἐπιδιαγιγνώσκω, Ἰων. **ἐπιδιαγινώσκω,** ἐκ νέου σκέπτομαι, κρίνω, Ἡρόδ. 1. 133.

ἐπιδιαθήκη, ἡ, πρόσθετος διαθήκη, κωδίκελλος, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 9, 4. **II.** ἀσφάλεια, ἐγγύησις, Λυσ. παρ' Ἁρποκρ. ἐν λ. **ἐπιδιατίθεσθαι,** ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐπιδιατίθημι.**

ἐπιδιαιρετέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐπιδιαιρεῖν (χειρουργικῶς), Ὀρειβάσ. 2. σ. 50.

ἐπιδιαιρέω, ἐκ νέου διαιρῶ, διανέμω, Πολύβ. 1. 73, 3· τοὺς πολίτας ταῖς φράτραις Διον. Ἀλ. 2. 55· τοὺς στρατιώτας εἰς τὴν σατραπείαν Διόδ. 19. 44· αὐτοῖς .. τοὺς ἱππέας ἐπιδιήρει, διήρει καὶ ἔπεμπεν ἐναντίον αὐτῶν, Ἀππ. Ἰδηρ. 25: — ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ ἐπὶ πλειόνων, διανέμειν ἀλλήλοις, Ἡρόδ. 1. 150., 5. 116.

ἐπιδιαίτησις, εως, ἡ, κατόπιν διαίτης, ἡ μετὰ ταύτην δίαιτα, Διοσκ. 4. 148 (150).

ἐπιδιάκειμαι, Παθ., κεῖμαι ἐπί τινι, εἶμαι τεθειμένος πρός τινα

σκοπόν, «ἔποιζον τὴν πλειστοβολίνδα καλουμένην παιδιάν· ὁ δ' ὑπερβαλλόμενος τῷ πλήθει τῶν μονάδων ἔμελλεν ἀναιρήσεσθαι τὸ ἐπιδιακείμενον ἀργύριον» Ηολυδ. Θ', 96. Πρβλ. **ἐπιδιατίθημι**.

ἐπιδιακινδῡνεύω, πρὸς τούτοις διακινδυνεύω, 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. 'Αρχ.14.14, 3.

ἐπιδιακρίνω, ἀποφασίζω ὡς κριτὴς ἢ διαιτητὴς ἢ ἀγωνοδίκης, Πλάτ. Γοργ. 524Α, διάφ. γραφ. ἐν Λάχ.184C.

ἐπιδιαλάμπω, λάμπω διὰ μέσου, γῆν ἐπιβαλόντες κατακρύπτουσιν ὅπως μηδαμῶς διαλάμψῃ τὸ πῦρ, ὅπως μηδαμῶς ἐξέλθῃ φλὸξ διὰ τῆς ἐπιβληθείσης γῆς, Θεόφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 9. 3, 2· ἀλλὰ τὸ ἄριστον χειρόγρ. ἔχει **διαλ-**.

ἐπιδιαλείπω, ἀφίνω προσέτι διάλειμμα, 'Αλέξ. Τραλλ.1.σ.105.

ἐπιδιαλλάσσω, φέρω εἰς διαλλαγήν, συνδιαλλάσσω, 'Ιωσήπου 'Ιουδ. 'Αρχ.16. 6, 8.

ἐπιδιαλύω, διαλύω, καταλύω, 'Ορειβάσ. σ. 92 Matthaei.

ἐπιδιαμένω, διαμένω κατόπιν, Διογ. Λ. ἐν τῷ Προοιμ. 11.

ἐπιδιαμονή, ἡ, συνέχεια, Μ. 'Αντων. 4. 21, Κλήμ. 'Αλ.712.

ἐπιδιανέμω, διανέμω προσέτι, Φίλων 2. 651· τινί τι 'Ιωσήπου 'Ιουδ. Πόλ. 2. 6, 3.

ἐπιδιανοέομαι, 'Αποθ., σκέπτομαί τι, μηχανῶμαι, ἐπινοῶ προσέτι, 'Ιππ. 28. 44.

ἐπιδιαπέμπω: μέλλ. **-ψω**, διαπέμπω προσέτι, Δίων Κ. 60. 20.

ἐπιδιαπλέω, διαπλέω προσέτι, Δίων Κ. 47. 47.

ἐπιδιορθόω, συναρμόζω προσέτι, Πρόκλ. Θεολ. 177.

ἐπιδιαρρέω, διαρρέω ἢ διαλύομαι προσέτι, 'Ερωτιαν. σ.146.

ἐπιδιαρρήγνῡμαι: ἀόρ. **-διερράγην** [ᾰ], Παθ., διαρρήγνυμαι ἐπί τινι, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 701.

ἐπιδιασᾰφέω, (σαφὴς) προσέτι διασαφῶ, 'Ηρωδιαν. π. Σχημ. 54. 30:—Παθ., γίνομαι καταφανής, σαφής, εὐνόητος, Πολύβ. 32. 26, 5.

ἐπιδιασκέπτομαι, 'Απιθ., διασκέπτομαι ἐκ νέου ἢ ἐπὶ πλέον, Νεμέσ. 529Α.

ἐπιδιασκευάζω, ἐκ νέου διασκευάζω, παρασκευάζω νέαν ἔκδοσιν ἔργου τινός, 'Ιππ. π. Διαίτ.'Οξ. 383, πρβλ. Wolf. Προλεγ. εἰς Ὅμ. σ. clii.

ἐπιδιασύρω, διασύρω ἐκ νέου, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Εἰρ. 201.

ἐπιδιασχίζω, διασχίζω προσέτι, Ρήτορες (Walz) τ.7. σ.214.23.

ἐπιδιατάσσομαι, Μέσ., προστίθημι ἄλλας διατάξεις εἴς τι, ἀνθρώπου κεκυρωμένην διαθήκην οὐδεὶς ἀθετεῖ ἢ ἐπιδιατάσσεται 'Επιστ. πρὸς Γαλάτ. γ', 15.

ἐπιδιατείνω, ἐκτείνω περαιτέρω, Γαλην. **2)** ἀμεταβ., ἐκτείνομαι μακράν, Πολύβ. 32. 9, 3.

ἐπιδιατίθημι: μέλλ. **-θήσω**, προσέτι τακτοποιῶ, Δίων Κ. 62. 15.—Μέσ., καταθέτω παρακαταθήκην ὡς ἐγγύησιν ἢ ἀσφάλειαν ὅτι θέλω πράξῃ τι, Λυσίας παρ' 'Αρποκρ.· ἀργύριον ἐπιδιατίθεσθαι Δημ. 896. 22 (ἴδε **ἐπιδιαθήκη**)· ὡσαύτως ἐν τῇ κυβείᾳ, διαθέτω, καταθέτω ποσόν τι ἐφ' ᾧ παίζω, Πολυδ. Θ', 96·—ὡς Παθ. τοῦ ῥήματος τούτου εἶναι τὸ **ἐπιδιάκειμαι**, αὐτόθι.

ἐπιδιατρῑβω [τ]: μέλλ. **-ψω**, μένω ἔν τινι, καὶ οὐδένα τῇ γεύσει χρόνον ἐπιδιατρίβων Θεόφρ. π.'Οσμ.11, πρβλ.'Ηρωδιαν. 2.11· περὶ κεραυνοῦ, φθάνει διεξιὼν πρὶν ἐκπυρῶσαι καὶ ἐπιδιατρίψας μελᾶναι, διαμείνας χρόνον τινὰ μετὰ τοῦτο, 'Αριστ. Μετεωρ. 3.1, 10.

ἐπιδιατριπτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐπιδιατρίβειν, 'Ωριγ. IV.137B.

ἐπιδιαφέρομαι, Παθ., ἐπὶ πλοίων μετακομιζομένων ἀπὸ μιᾶς θαλάσσης εἰς ἄλλην ὑπεράνω ἰσθμοῦ, διαφέρειν δὲ τὸν ἰσθμὸν τὰς ἡμισείας τῶν νεῶν πρῶτον καὶ εὐθὺς ταύτας ἀποπλεῖν, ὅπως μὴ οἱ 'Αθηναῖοι πρὸς τὰς ἀφορισμένας μᾶλλον τὸν νοῦν ἔχωσιν ἢ τὰς ὕστερον ἐπιδιαφερομένας, «προσετέτακτο ὑπερενεγκεῖν ὑπὲρ τὸν ἰσθμὸν τὰς ἡμισείας τῶν νεῶν, καὶ ταύτας εὐθὺς ἐκπλεῖν, ἵνα οἱ 'Αθηναῖοι μὴ διώξωσι κατὰ κράτος ἐκείνας, προσχόντες ἐξ ἡμισείας καὶ ταῖς ὕστερον ὑπερφερομέναις διὰ τοῦ ἰσθμοῦ, τοῦτ' ἔστιν, ἵνα μεριζόμενοι πρὸς τὰ ἔργα θορυβῶνται, μηδὲν ἄξιον λόγου ποιοῦντες» (Δούκας) Θουκ. 8. 8 Bekk.

ἐπιδιαφθείρω, καταστρέφω, ἐξολοθρεύω προσέτι, ἀμφίβ. παρ' 'Ιωσήπ. ἐν 'Ιουδ. Πολ. 6. 3, 2.

ἐπιδιάφραγμα, τό, διάφραγμα ἐπὶ ἄλλου διαφράγματος, Ἥρων π. Πνευμ. σ.178. 4.

ἐπιδιαχέομαι, διαχέομαι ἐπί τι, Κ. 'Ακροπ. 'Ομιλ. εἰς 'Ιω. Δαμασκ. Actt. SS. Maii τ. 2. σ.751. 6.

ἐπιδῐδάσκω: μέλλ. **-ξω**, διδάσκω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ προσέτι, Ξεν. Κύρ.1. 3, 17, Οἰκ.10, 10.

ἐπιδῐδῡμίς, ίδος, ἡ, (**δίδυμος** II) ἐν τῇ ἀνατομικῇ, κιρσώδης τις ὄγκος ἐπικείμενος κατὰ τὴν κορυφὴν τῷ διδύμῳ, δηλ. κείμενος πρὸς τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄρχεως, Γαλην. τ. 4. σ. 208. 9 καὶ 17. σ. 209. 6, τ.19. σ. 123. 3, σ. 128. 1· ἴδε Greenhill Θεόφρ. σ. 263.18.

ἐπιδῐδύσκω, ἐνδύω, διερρωγός τι ῥάκος ἐπιδιδύσκουσι Εὐμάθ. ἢ Εὐστάθ.11. 428.

ἐπιδίδωμι: μέλλ. **-δώσω**: — δίδω προσέτι, εἰ μὲν δή με κελεύεις οἴκοθεν ἄλλο Εὐμήλῳ ἐπιδοῦναι κτλ. 'Ιλ. Ψ. 559, 'Ηρόδ. 2. 121, 4, κ. ἀλλ., καὶ παρ' 'Αττ.· ἀπολ., 'Ησ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 394, κτλ. **2)** δίδω εἰς προῖκα, ὅσσ' οὔπω τις ἐῇ ἐπέδωκε θυγατρὶ 'Ιλ. Ι.148, 290, πρβλ. Αυσ.146. 29, Πλάτ. Νόμ. 944Α, Ξεν. Κύρ. 8. 5,19. **3)** δωροῦμαι, χαρίζω, ἀντὶ μεγάλων εὐεργεσιῶν τὰς ναῦς τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ παρόντι ἐπιδοῦναι, δηλ. νὰ τὰς θυσιάσωσιν ὑπὲρ τῶν Λακεδαιμονίων εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν εἰς ἀνταμοιβὴν τῶν μεγάλων εὐεργεσιῶν ἃς ἔλαβον παρ' αὐτῶν, Θουκ. 4.11, 'Αριστοφ. Εἰρ. 333· ἐπ. τοῦ ἑαυτοῦ μέρους Ξεν. Κύρ.1.5,1: — ἰδίως, προθύμως καὶ δαψιλῶς συνεισφέρω εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς πόλεως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **εἰσφέρειν** (ὅπερ ἦν ἀναγκαστικόν), Ξεν. 'Αθην. Πολ. 3, 3, 'Ισαῖος 54. 38· ἐκ τῶν ἰδίων ἐπ. Δείναρχ.100. 28· τριήρη ἐπέδωκεν Δημ. 566.11· ἐπέδωκα τὰ χρήματα ὁ αὐτ. 264.11, πρβλ. **ἐπίδοσις** καὶ ἴδε Wolf. εἰς Λεπτ. σ. 265. **4)** ἐπιδιδόναι ἑαυτόν, τὸ νὰ ἐπιδοθῇ τις εἴς τι, ν' ἀφιερώσῃ ἑαυτὸν εἴς τι, τινι 'Αριστοφ. Θεσμ. 213· εἴς τι Συλλ. 'Επιγρ. 2058Β. 28· καὶ (ἐξυπ. ἑαυτὸν) ἐπιδιδόναι εἰς τρυφήν, Λατ. effundi in delicias, 'Αθήν. 525Ε, πρβλ. 536Α. **5)** δίδω εἰς τὰς χεῖράς τινος, ἐγχειρίζω, ἐπιστολήν τινι Διόδ. 14. 47, κτλ.· ἐπιδ. ψῆφον τοῖς πολίταις, παρέχειν εἰς αὐτοὺς τὸ δικαίωμα ἢ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ψηφοφορεῖν, Πλουτ. Νουμ.7. **II.** Μέσ., λαμβάνω ὡς μάρτυρά μου, θεοὺς ἐπιδώμεθα (ἐξυπ. μάρτυρας) 'Ιλ. Χ. 254, ὅπερ ἕτεροι ἀναφέρουσιν εἰς τὸ **ἐπ-ιδέσθαι**: — ἐν 'Ιλ. Κ. 463, ὁ 'Αρίσταρχος ἀνεγίνωσκε σὲ γάρ πρώτην .. ἐπιδωσόμεθ', ἴσως ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἂν καὶ ὁ 'Απολλώνιος καὶ οἱ Σχολ. ἑρμηνεύουσιν αὐτὸ διὰ τοῦ δώροις τιμήσομεν· πρβλ. **περιδίδωμι**. **III.** παρὰ πεζολόγοις συχνάκις, αὐξάνομαι, προχωρῶ, προβαίνω, προάγομαι, ἐς ὕψος (ἴδε **ἀποδίδωμι** II)· ἐς τὸ ἀγριώτερον Θουκ. 6. 60· ἐς τὸ μισεῖσθαι ὁ αὐτ. 8. 83· ἐπὶ τὸ μεῖζον αὐτόθι 24· ἐπὶ τὸ βέλτιον 'Ιππ. 'Αφ.1242, Πλάτ. Πρωτ. 318Α· βελτίων ἔσται καὶ ἐπ. αὐτόθι C, πρβλ. Κρατ. 410Ε· πρὸς ἀρετὴν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 913Β· πρὸς εὐδαιμονίαν 'Ισοκρ. 33Β· καὶ ἀπολ., αὐξάνομαι, ἐνισχύομαι, «μεγαλώνω», προοδεύω, βελτιοῦμαι, Θουκ. 6.72., 7. 8, Πλάτ. Εὐθύδ. 271Β, Θεαίτ. 146Β, 150D· ἐπ. πάμπολυ [ἡ μάχη], αὐξάνεται, ἐπεκτείνεται, γίνεται μεγάλη, αὐτόθι 179D· πρβλ. **ἐπίδοσις**. **2)** = **ἐνδίδωμι** V, ὑποχωρῶ, ἐπ. ἐπιδοσίν τινι ἕλκοντι 'Ιππ. π."Αρθρ. 834.

ἐπιδιέξειμι, διεξέρχομαί τι λεπτομερῶς, ἐξετάζω ἀκριβῶς, Πλούτ. 2. 854F.

ἐπιδιεξέρχομαι, 'Αποθ., = τῷ προηγ., Γαλην.

ἐπιδιέρχομαι, 'Αποθ., προσέτι διέρχομαι, Πολυδ. Α', 163.

ἐπιδιετής, ές, ἴδε ἐν λ. **διετής**.

ἐπιδῐζήμαι, 'Αποθ., ἐρευνῶ, ἐξετάζω προσέτι, ἐξακολουθῶ νὰ ἐξετάζω, 'Ηρόδ.1. 95. **2)** ζητῶ, ἀπαιτῶ προσέτι, ὁ αὐτ. 5. 106· οὕτω καὶ **ἐπιδίζομαι**, Μόσχ. 2. 28.

ἐπιδιηγέομαι, 'Αποθ., διηγοῦμαι ἐκ νέου, ἐπαναλαμβάνω, 'Αριστείδ.1. 298.

ἐπιδιήγησις, εως, ἡ, ἡ ἐπακολουθοῦσα ἢ ἡ μετὰ προδιήγησιν γινομένη διήγησις, 'Αριστ. Ρητ. 3. 13, 5· repetita narratio ἐν Quinct. Instt. 4. 2, 128.

ἐπιδῐκάζω: μέλλ. **-άσω**, δι' ἀποφάσεως ἀποδίδω εἴς τινα περιουσίαν ὑπὸ δίκην διατελοῦσαν, ἐπὶ τοῦ δικαστοῦ, ἐπ. κλῆρόν τινι 'Ισαῖος 86. 29, Δημ. 1174. 17.— Παθ., ἐπιδεδικασμένου καὶ ἔχοντος τὸν κλῆρον, λαβόντος τὴν δικαστικὴν ἀπόφασιν καὶ κατέχοντος τὴν περιουσίαν, ὁ αὐτ.1052.14· ἀπολ., Νόμ. παρὰ τῷ αὐτῷ 1054, ἐν τέλ. **II.** Μέσ., ἐπὶ τοῦ ἐνάγοντος, καταφεύγω εἰς τὸ δικαστήριον ὅπως τύχω τῶν δικαίων μου, Πλάτ. Νόμ. 874Α· ἔχω .. τὸν κλῆρον ἐπιδικασάμενος, ἔχω λάβει αὐτὸν δικαστικῶς, 'Ισαῖος 85. 34. **2)** μετὰ γεν., κινῶ ἀγωγὴν διά τι, ἀπαιτῶ δικαστικῶς, ἐπιδικάζεσθαι τοῦ κλήρου Λυσ.'Αποσπ. 16.'Ισαῖος 42. 7, Δημ. 1051. 6· ἐπιδικάζομαι τῆς ἐπικλήρου, ἀξιῶ νὰ συζευχθῶ (γυναῖκα) κληρονόμον, ὁ αὐτ. 1068. 16, πρβλ.'Ανδοκ.16. 1,'Ισαῖον 80. 6· μεταφ., ἐπ. τῆς μέσης χώρας 'Αριστ.'Ηθ. Ν. 2.7, 8.— Παθ., ἡ ἐπιδικασθεῖσα, κληρονόμος ἣν ἀπαιτεῖ τις δικαστικῶς εἰς γάμον, Διόδ 12.18 (πρβλ. **ἐπίδικος**).

ἐπιδῐκᾰσία, ἡ, διαδικασία πρὸς κτῆσιν ἢ κατοχὴν κληρονομίας, 'Ισαῖος 42. 8., 44. 12, Νόμ. παρὰ Δημ. 1055. 1· τῆς θυγατρὸς 'Ισαῖος 45. 16· ἐπιδικασίαι κλήρων καὶ ἐπικλήρων 'Αριστ. 'Αθην. Πολιτ. σ. 83. 4, ἔκδ. Blass.

ἐπιδῐκάσιμος [ᾰ], **ον**, ὃν ἀπαιτεῖ τις ὡς ἀνήκοντα αὐτῷ, 'Ιωσήπ.'Ιουδ.'Αρχ. 4. 2, 4· περιζήτητος, Λουκ.'Ενύπν. 9.

ἐπιδῐκατοι (;), συγγενεῖς δι' ἐπιδικασίας κληρονομοῦντες (;)· ἢ **ἐπιδικατὸν** (ἐπιδικα(σ)τόν;) ἐπίθ. οὐδ. γένους, 'Επιγρ. Τεγέας 'Εφ.'Αρχ. περίοδ. 2, σ. 410, Συναγ. Λέξ. 'Αθησ. Κουμανούδη.

ἐπῐδῐκος, ον, (δίκη) ἀμφισβητούμενος ἐνώπιον τοῦ νόμου, δυνάμενος νὰ εἶναι ὡς ὑπόθεσις δίκης (πρβλ. **ἀνεπίδικος**), ἐπ. ἐστὶ ὁ κλῆρος 'Ισαῖος 38. 12. πρβλ. 42. 17., 84. 24: — **ἐπίδικος**, ἡ, κληρονόμος, ἣν οἱ πλησιέστατοι τῶν συγγενῶν ἀπαιτοῦσιν εἰς γάμον, ὁ αὐτ. 44. 25 κἑξ.· ἐπ. ἐπὶ ἅπαντι τῷ κλήρῳ ὁ αὐτ. 45. 23· πρβλ. **ἐπίκληρος**. **2)** καθόλου, ὑποκείμενος εἰς δικαστικὴν ἀπόφασιν, δίδωμι ἐμαυτὸν τοῖς δημόταις, παραδίδω ἐμαυτὸν εἰς τὴν ἀπόφασιν τοῦ λαοῦ, Διον.'Αλ. 7. 58· διαφιλονι-

κούμενος, πρός τινα Πλουτ. Κλεομέν. 4· ἐπ. νίκη, ἀμφισβητουμένη νίκη, ὁ αὐτ. ἐν Φαβ. 3.

ἐπιδίμοιρος, ον, περιλαμβάνων 1+$^2/_3$, Κλήμ.'Αλ.783· οὕτως, **ἐπιδιμερής, ές,** Νικομ.'Αριθμ. 99.

ἐπιδῑνεύω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ἑπομ.,'Οππ.'Αλ. 4. 218, Ἡλιόδ. 3. 3.

ἐπιδῑνέω, περιστρέφω τι ὅπως ῥίψω αὐτό, περιστρέφω τι πρὶν τὸ ῥίψω, τὴν μὲν ἔπειθ'.. ῥῖψ' ἐπιδινήσας 'Ιλ. Γ. 378· πολὺ μείζονα λᾶαν ἀείρας ἦκ' ἐπιδινήσας 'Οδ. Ι. 538, κτλ. — Μέσ., περιστρέφω ἐν τῇ διανοίᾳ μου, σκέπτομαι, Λατ. volvere animo, ἐμοὶ τόδε θυμὸς πόλλ' ἐπιδινεῖται Υ. 218.—Παθ., περιστρέφομαι ταχέως, ἐπὶ πτηνῶν ἐν τῷ ἀέρι, ἔνθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην (τὼ αἰετὼ) πτερὰ πυκνὰ Β. 151· ἐπὶ κηφήνων, προσφέρονται ῥύβδην ἄνω πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐπιδινοῦντες αὐτοὺς καὶ ὥσπερ ἀπογυμνάζοντες 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 40, 12.

ἐπιδιόγκωσις, εως, ἡ, πρήξιμον, μαστῶν Σωρ. 'Εφ. ἔκδ. Erm. σ. 69,79, 246.

ἐπιδίομαι, = **δίω** καὶ **δίομαι,** 'Επιγρ. Γόρτ. Κρήτ. Comp. 152 I$_7$, II$_3$, II$_8$, II$_{44}$,VII$_2$, IV$_2$, IV$_{6\cdot 44}$, ἴδε **δίω** καὶ πρβλ.'Ησύχ. ἐν λ. **δίεσθει.**

ἐπιδιορθόω, διορθώνω μετὰ ταῦτα, Συλλ. 'Επιγρ. 2555. 9.— Μέσ., τούτου χάριν κατέλιπόν σε ἐν Κρήτῃ ἵνα τὰ λείποντα ἐπιδιορθώσῃς καὶ καταστήσῃς κατὰ τὴν πόλιν πρεσβυτέρους 'Επιστ. πρὸς Τίτ. α', 5.

ἐπιδιόρθωσις, εως, ἡ, διόρθωσις προηγηθείσης ἐκφράσεως, σχῆμα ῥητορ., 'Ηρωδιαν. π. Σχημάτ. σ. 53, 22., 55, 9, Ρήτορες (Walz) τ. 3. 711, τ. 8. 596, 434, 506, 535, 595, 650, 774, 688.

ἐπιδιορθωτικός, ή, όν, χρησιμεύων πρὸς ἐπιδιόρθωσιν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ 'Ερμογέν.—'Επίρρ. **-κῶς,** Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Πλ. 493.

ἐπιδιορίζω, ὁρίζω ἢ διορίζω περαιτέρω,'Αριστ. π. Οὐρ. 3. 4,7: — ῥημ. ἐπίθ. **ἐπιδιοριστέον,** ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 6.12,1.

ἐπιδιουρέω, ἐξάγω μετὰ τοῦ οὔρου ἢ οὐρῶ ὁμοῦ, πῦον ἐπιδιουρήσειν 'Ιππ. 88Β.

ἐπιδιπλᾰσιάζω: μέλλ. **-άσω,** = **διπλασιάζω,** 'Ηρωδιαν. 6. 8, 17.

ἐπιδιπλοΐζω, ἐπαναλαμβάνω, χαίρετε, χαίρετε δ' αὖθις, ἐπιδιπλοΐζω, οὕτως ἔχουσι τὰ χειρόγρ. παρ'Αἰσχύλ. ἐν Εὐμ.1014· ὁ Διονδ. χάριν τοῦ μέτρου προτείνει **ἔπη διπλοΐζω,** ὁ δὲ 'Ερμανν. **ἐπανδιπλοΐζω·** ἀλλ' ἴσως διορθωτέον **ἐπανδιπλάζω** κατὰ τὸ ἐν Προμηθεῖ (817) **ἐπανδίπλαζε.**

ἐπιδιπλόω, κάμνω τι διπλοῦν, καὶ ἐπιδιπλώσας τὴν δέρριν τὴν ἕκτην κατὰ πρόσωπον τῆς σκηνῆς Ἑβδ. ('Εξοδ. ΚΣ', 9)· διπλώνω εἰς δύο, ἐπ. τὰ φύλλα 'Αρρ. Περίπλ. 'Ερυθρ. Θαλάσσης 66.

ἐπιδιπλωσις, εως, ἡ, = **δίπλωσις,** Φίλων 2. 479.

ἐπιδιστάζω: μέλλ. **-άσω,** διστάζω περί τινος πράγματος, Θεόφρ. π. 'Οσμ. 45.

ἐπιδίστασις, εως, ἡ, δισταγμὸς ἐπί τινος ζητήματος, Γαλην. τ. 6, σ. 83 F.

ἐπιδίτριτος, ον, περιλαμβάνων 1+$^2/_3$, Νικομ. 'Αριθμ. σ. 101. 1.

ἐπιδιφριάς, άδος, ἡ, ὁ γῦρος τοῦ δίφρου, = **ἄντυξ** Ι. 2, ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἰμᾶσι δέδεντο Ἰλ. Κ. 475.

ἐπιδίφριος, ον, (δίφρος) ἐπὶ τοῦ δίφρου, εἰς ὅκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θῆῃ 'Οδ. Ο. 51,75. **II.** ὁ εἰς τὸ ἔργον του καθήμενος τεχνίτης, ἐργάτης, Διον.'Αλ. π. Θουκ. 50. 3· ἐπ. τεχνίτης 'Ιάμβλ. Βίῳ Πυθ. 245· τέχνη ἐπ., ἑδραῖον, καθιστικὸν ἐπάγγελμα, Λατ. ars sellularia, Διον. 'Αλ. π. Θουκ. 2. 28.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 342. **2)** ἀμαξηλάτης, κοινός, πρόστυχος ἄνθρωπος,'Ιουστινιαν. Νεαραὶ 91. 1.

ἐπιδιψάω, διψῶ προσέτι ἢ κατόπιν,'Ιππ.'Επιδημ. τὸ Γ', 1072.

ἐπιδίψιος, ον, = **δίψιος,** Νικ. Θ. 436.

ἐπιδιωγμός, ὁ, συνεχής, ἐπίμονος δίωξις, τὸν ἐπιδιωγμὸν τῶν ἐναντίων Πολύβ. 11.18,7.

ἐπιδιώκω: μέλλ. **-ξω,** τρέχω κατόπιν, διώκω, τινά 'Ηρόδ. 4. 1,160, Ανσ. 99. 24, κτλ. **II.** ἐκ νέου καταδιώκω δικαστικῶς, «καὶ 'Ισαῖος ἐπιδιώκειν ἔφη τὸ πάλιν δικάζεσθαι» Πολυδ. Η', 67.

ἐπιδίωξις, εως, ἡ, = **ἐπιδιωγμός,** Στράβ. 483, Εὐστ. Ποννημάτ. 287. 41.

ἐπίδῐμων, ονος, ὁ, ἐμπείρως ἔχων, ἔμπειρος, Τζέτζ. Μεθ' 'Ομ. 89.

ἐπιδοιάζω, κάμνω τι διπλοῦν· μεταφ., πολλαχῶς ἐξετάζω τι, πολέας δ'ἐπεδοίασα βουλὰς 'Απολλ.Ρόδ.Γ.21· πρβλ. **δοιάζω.**

ἐπιδοκέω, πλημμελ. γραφ. ἐν 'Ανδοκ. 32. 43· Reisk. **ἐπιδείξαιτο,** Emper. **ἐπιδείξειε.**

ἐπιδοκίδες, «προσδοκίαι» 'Ησύχ.

ἐπίδομα, τό, ἐπίμετρον, συνεισφορά, δεῖπνα ... ἐξ ἐπιδομάτων 'Αθήν. 364F.

ἐπιδομέω, ἐπαικοδομῶ, Φίλων Βυζάντ. περὶ τῶν ζ Θαυμάτ. 2. 4, 5· ὁ Schneid **ἐπιδεδώμηται,** κτλ.

ἐπιδονέω, τρίζω, ἑῳθὸς τυρὸς ἐπεδόνει πολὺς 'Αντιφάν. ἐν «Παρασίτῳ» 2.

ἐπιδοξάζω, σχηματίζω ἰδέαν ἢ γνώμην περί τινος πράγματος, τὸ ἐπιδοξαζόμενον, δοξασία ἢ γνώμη περί τινος πράγματος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ.1. 5, 5.

ἐπίδοξος, ον, (δόξα) ἐπὶ προσώπων, ὧν προσδοκᾷ τις νὰ πράξῃ τι, ἢ ὁ πιθανῶς μέλλων νὰ εἶναι τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος, μετ' ἀπαρ., 'Ιππ.'Αγμ. 766· ἐπ. γενέσθαι ἐπιεικεῖς, οἵτινες εἶναι πιθανὸν ὅτι θὰ ἀποδειχθῶσι καλοὶ ἄνθρωποι, Πλάτ. Θεαίτ.143D· πολλοὶ ἐπίδοξοι τωὐτὸ τοῦτο πείσεσθαι, πιθανὸν πολλοὶ νὰ πάθωσι τὸ αὐτὸ τοῦτο πρᾶγμα,'Ηρόδ. 6.12· ἐπ. ὧν πάσχειν, προσδόκιμος, 'Αντιφῶν 115. 22, πρβλ.120.13· αὐτὸς δ' ἐπίδοξος ὢν τυχεῖν τῆς τιμῆς ταύτης, ἐγὼ προσδοκῶν νὰ τύχω τῆς τιμῆς ταύτης, 'Ισοκρ. 117Ε· ἐπ. γενήσεσθαι πονηρὸς 'Ισοκρ. 397D· ἐπιδοξότερου ὄντος (ἐξυπ. αἱρεθῆναι) 'Απ.'Εμφυλ. 1. 32· ἐνίοτε μετὰ μετοχ. μέλλ., ἐπ. ἦσαν ἐμβαλοῦντες Πλουτ.'Αγις 13. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, πιθανόν, μετ' ἀπαρ., ἐπ. γενέσθαι 'Ηρόδ. 1. 89· πρὸς οὓς ἐπ. [ἐστι] πολεμεῖν 'Αριστ. Ρητ. 1. 4, 9:— ἀπολ., ὅσα .. κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνει, προσδόκιμα, ἃ ἠδύνατο νὰ περιμένῃ τις,'Ηρόδ.4.11.—Καθ' 'Ησύχ. «ἐπίδοξα· προσδοκώμενα»· «ἐπίδοξος· προσδόκιμος». **II.** ἐπὶ φήμης, ἐπίσημος, ἔνδοξος, Πίνδ. Ν. 9.110, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, ὡς π. χ. Διοδ.13. 83, Πλούτ. 2. 239D, κτλ.· πρβλ. Δοβ. Φρύν.132 κέξ.:— οὕτως ἐπίρρ. **-ως,**'Εβδ. (Α' Ἔσδρ. Θ', 45).

ἐπιδοξότης, ἡ, ἐνδοξότης, δόξα, Ἀκύλας ἐν Ψαλμ.103.1.

ἐπιδορᾰτίς, ίδος, ἡ, (δόρυ), τὸ προέχον τοῦ δόρατος, ἡ αἰχμή, Πολύβ. 6. 25, 5, Πλούτ. 2. 217Ε.—Καθ' 'Ησύχ.: «ἐπιδορατίς· ὁ σίδηρος τοῦ ἀκοντίου, τὸ ἄνω ...» **II.** = **σαυρωτήρ** (ὃ ἴδε), **στυράκιον** Α. Β. 303, 7.

ἐπιδορπίδιος, ον, = **ἐπιδόρπιος,**'Ανθ. Π. 6. 299.

ἐπιδορπίζομαι, ἀποθ., ἐσθίω ὡς ἐπιδόρπιον, ταῦθ' ἥδιστά γ' ἐπιδορπίζομαι Δίφιλ. ἐν «Τελεσίᾳ» 1, Σώφιλος ἐν «Παρακαταθήκῃ» 1. 5 ('Αθήν. 640D).—'Εν Πολυδ. Ϛ', 102, **ἐπιδορπήσασθαι,** διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἐπιδορπίσασθαι,** πρβλ. Η', 79· προσέτι αὐτόθι ἔχομεν **ἐπιδορπήματα** ἀντὶ **-ίσματα** (ὡς ἐν § 79).

ἐπιδόρπιος, ον, (δόρπον) πρὸς χρῆσιν μετὰ τὸ δεῖπνον, ὕδωρ (πρβλ. **προσδόρπιος**) Θεόκρ.13. 36· πρὸς ἐπίθεσιν τραγημάτων, τράπεζαι 'Αθήν.130C, πρβλ. Νικ.'Αλεξιφ. 21.

ἐπιδορπίς, ίδος, παλαιὸν ὄνομα ἀντὶ τοῦ **δεῖπνον,** τὸ δὲ δεῖπνον ἐπιδορπίδα [ἔλεγον οἱ παλαιοὶ] 'Αθήν. 11D.

ἐπιδόρπισμα, τό, τὸ μετὰ τὴν κυρίαν τροφὴν παρουσιαζόμενον ἔδεσμα ἢ τραγήλιον, Φιλιππίδ. ἐν «Φιλαργύρῳ» 1, 'Αθήν. 644Ε, Πολυδ. Ϛ', 79· «ἐπιδορπίσματα· τραγήματα· ἐπίδειπνα» 'Ησύχ.— Πρβλ. **ἐπιδορπίζομαι.**

ἐπιδορπισμός, ὁ, ὡς τὸ προηγ.,'Αριστ.'Αποσπ.100.

ἐπίδορπον, ου, τό, = **ἐπιδόρπισμα,** ταπίδορπα δέξασθε 'Ηρώνδου Μιμίαμβ. 4.13.

ἐπιδόσιμος, ον, ὁ ἐπὶ πλέον διδόμενος, ἐπ. παρὰ τἄλλα τοῦτ' ἔσται Ἄλεξ. «Εἰς τὸ φρέαρ» 1· ἐπ. δεῖπνα, εἰς ἃ ἀπροσδόκητος χλιδὴ προσετέθη, Κρώβυλ. ἐν «Ψευδυποβολιμαίῳ» 1, 'Αθήν. 364F.

ἐπίδοσις, εως, ἡ, τὸ χορηγεῖν ἢ παρέχειν περιπλέον, προσφορὰ αὐτοπροαίρετος εἰς τὴν πόλιν, οἱ τὰς μεγάλας ἐπιδόσεις ἐπιδόντες Δημ. 285.19· ἐγένοντο εἰς Εὔβοιαν ἐπιδόσεις παρ' ὑμῖν πρῶται, κτλ., ὁ αὐτ. 566. 22· ἴδε **ἐπιδίδωμι** Ι. 3:—ἐπίδομα, φιλοδώρημα εἰς τοὺς στρατιώτας, Λατ. donativum,'Ηρωδιαν. 1. 5, κτλ. **II.** (**ἐπιδίδωμι,** ἀμεταβ.) αὔξησις, πρόοδος, ἐπ. ἐς πλῆθος τοῦ ῥοφήματος 'Ιππ. π. Διαίτ.'Οξ. 385· ἐπ. ἔχω, εἶμαι ἐπιδεκτικὸς προόδου ἢ βελτιώσεως, Πλάτ. Θεαίτ.146Β, Συμπ.175Ε κ. ἀλλ.· ἐπ. λαμβάνειν πρός τι 'Ισοκρ. π.'Αντιδ. § 267, πρβλ.'Αριστ. Κατηγ. 8, 32· ποιεῖσθαι Πολύβ.1. 36, 2· ἡ ἐπίδοσις .. γίγνεται 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 2. 8, 8 κ ἀλλ.· ἐπ. τῶν τεχνῶν αὐτόθι 1.7,17· ἡ τρίτη ἐπ. τῆς ὀλιγαρχίας ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 4. 6, 10. **β)** ἀφοσίωσις, τινός, εἰς τι πρᾶγμα, Διον. 'Αλ. π. Συνθέσ. 4. **2)** χαλάρωσις, κατάπτωσις, ἐπὶ τῶν νεύρων τοῦ σώματος,'Ιππ. π.'Αρθρ.784· ἐπ. ἐπιδοῦναι αὐτόθι 834. —Καθ' 'Ησύχ. «ἐπίδοσις· ἡ προῖξ· καὶ αὔξησις».

ἐπιδοτικός, ή, όν, πρόθυμος νὰ δώσῃ εἰς τοὺς χρῄζοντας, διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ **μεταδοτικὸς** ὑπὸ 'Αμμων. σ. 57, «ἐπιδοτικὸς μέν ἐστιν, ὁ δεομένοις ἐπιδιδοὺς· μεταδοτικὸς δὲ ὁ φίλοις». **II.** ἕτοιμος νὰ ἐνδώσῃ ἢ ὑποχωρήσῃ,'Ιππ. Μοχλ. 866.

ἐπιδουλεύω, εἶμαι ἔτι δοῦλος,'Ιουλιαν. 409Α.

ἐπιδουπέω, παράγω δοῦπον ἢ θόρυβον κτυπῶν διά τινος, τάς τε ἀσπίδας ἀνείλοντο [καὶ] ταῖς σαρίσσαις ἐπιδουπήσαντες [ἠλάλαξαν] Πλουτ. Εὐμέν.14, Κράσσ. 23· ἴδε **ἐπιγδουπέω**

ἐπιδοχή, ἡ, τὸ παραδέχεσθαι νέον τι μετὰ τὴν κατάλυσιν ἄλλου, ὄχλοις τε γὰρ ξυμμίκτοις πολυανδροῦσιν αἱ πόλεις καὶ ῥᾳδίας ἔχουσι τῶν πολιτειῶν τὰς μεταβολὰς καὶ ἐπιδοχάς, καὶ παραδοχὰς νέων πολιτευμάτων, Θουκ. 6.17.

ἐπιδράγματα, τά, πρόσθετα δράγματα, Ἐπιγρ. ἔμμετρος Τράλλεων, Μουσ. κ. βιβλ. Σμύρν. 1880, σ. 181.

ἐπιδρᾰμεῖν, ἐπιδρᾰμέτην, ἴδε **ἐπιτρέχω**.

ἐπιδραμητέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιτρέχω**, δεῖ ἐπιτρέχειν ἢ ἐπιδραμεῖν, Κλήμ. Ἀλ. 429.

ἐπιδράσσομαι, Ἀττ. **-ττομαι**: Ἀποθ., δράττομαι, πιάνω τι διὰ τῶν χειρῶν, «ἁδράχνω», πολλάκις ἐπιδραττομένῳ τοῦ λιβανωτοῦ Πλουτ. Ἀλέξ. 25, κτλ.· τι Ἀλκίφρ. 3. 60: — μεταφ., ἐπιλαμβάνομαι, παντὸς ἐπιδραττόμενοι πολιτεύματος Πλουτ. 2. 793C, Ὄθων 2.

ἐπιδράω, δρῶ, ἐκτελῶ τι ἐπί τινος, ἀφικομένῳ δὲ ἐπιδράσας ὅσα Ἐμπεδοκλῆς τε καὶ Πυθαγόρας ὑπὲρ καθαρσίων νομίζουσιν ἐκέλευσεν ἐς ἤθη στείχειν Φιλόστρ. 234.

ἐπιδρέπομαι, Μέσ., μεταφ., δρέπομαι, ἀπολαύω, δαίμονας ἐπιχωρίους τιμὴν ἐπιδρεπομένους Κλήμ. Ἀλ. 35.

ἐπιδρομάδην, Ἐπίρρ. = **ἐπιτροχάδην**, Ὀρφ. Ἀργ. 559, Νικ. Θηρ. 481.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιδρομάδην· παρέργως. κατὰ σπουδήν».

ἐπιδρομεύς, ὁ, ὁ ποιῶν ἐπιδρομήν, Νεῖλ. 516D.

ἐπιδρομή, ἡ, (ἐπιδραμεῖν) εἰσβολή, εἰσόρμησις, κυμάτων Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 33· κίνησις πρὸς τὰ ἔμπρός, Συλλ. Ἐπιγρ. 3546. 35: — μεταφ., ἐν τῇ ἐπιδρομῇ τῶν φιλοσόφων, ἐν τῇ τροχάδην ἐξετάσει τῶν φιλοσόφων, Διογ. Λ. 7. 48. **II.** αἰφνίδιος εἰσβολή, προσβολή, ἔφοδος ἢ ἐξόρμησις, ἔξοδος, Θουκ. 4. 23, 34, 56· ἐξ ἐπιδρομῆς ἁρπαγὴ Ἡρόδ. 1. 6· ἐντεῦθεν, ἐξ ἐπιδρομῆς, αἰφνιδίως, «εἰς τὴν στιγμήν», προχείρως, ἀμέσως, ἐξ ἐπ. αἱρέσεις ποιεῖσθαι Πλάτ. Νόμ. 619D· μηδὲν ἐξ ἐπ. παθεῖν Δημ. 559. 26. **III.** τόπος ἔνθα τὰ πλοῖα εἰσέρχονται, τόπος πρὸς ἐπίβασιν, ὅρμος, Λιβύης .., ἐρήμιους ἀξένους τ' ἐπιδρομὰς Εὐρ. Ἑλ. 404, πρβλ. Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 1597. **IV.** ῥεῦσις, οἷον αἵματος, Ἵππ. περὶ Ἰητρεῖον 748.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιδρομή· ἔφοδος. ἁρπαγή. ἐπίβασις».

ἐπιδρομία, ἡ, = τῷ προηγ., εἰσβολή, προσβολή, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 593, πρβλ. Λοβ. Φρύν. 527.

ἐπιδρομικός, ή, όν, ὁ ἐπιδρομάδην γινόμενος, ἐσπευσμένος, ἔσται δὲ ἐπιδρομικώτερον καὶ ὀλοσχερέστερον τὸ τῆς ὑφηγήσεως Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 3.

ἐπιδρομίς, ίδος, ἡ, τροχιλία, κοιν. «καρούλι», Γλωσσ.

ἐπίδρομος, ον, ἐπὶ τείχους, τὸ ἐπιδρομὴν παρέχον, εὐάλωτον, ἔνθα μάλιστα ἀμβατός ἐστι πόλις καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος Ἰλ. Ζ. 434 (ἀλλ' ἐπίδρομον ἅρμασι τεῖχος, ἐφ' οὗ δύνανται νὰ τρέχωσιν ἅρματα, Ἀνθ. Π. 9. 58)· ἐπίδρομον Ζεφύροισι, διαπνεόμενον ὑπὸ δυτικῶν ἀνέμων, Ἀνθ. Π. 10. 13, πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 3. 635· ἐκ τῶν ἐπιδρόμων καὶ πεδινῶν πρὸς τὴν ἐγγὺς ὑπώρειαν ἄφιππον οὖσαν Πλουτ. Εὐμέν. 9. **II.** ἐνεργ., ἐπιτρέχων, ἐπεκτεινόμενος, ἐξαπλούμενος, ἐπὶ ἑλκῶν, Νικ. Θ. 242. **2)** μεταφ., ὑπὲρ τὸ δέον ἐσπευσμένος, ὁρμητικός, ἀπερίσκεπτος, ὅρκος, γνώμη Παυσ. 9. 21, 6., 33. 3. **3)** ἐπικείμενος, ἐπαπειλῶν, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 124. **III. ἐπίδρομος**, ὁ, σχοινίον ὅπερ ἐκτείνεται κατὰ τὸ ἄνω ἄκρον τοῦ θηρευτικοῦ δικτύου, Ξεν. Κυν. 6, 9, Πολυδ. Ε', 29, πρβλ. Πλίν. 19. 1· οὕτω, δι' ὀργάνων ἐπιδρόμων (παθ.), δι' ἐκτεινομένων σχοινίων, Πλουτ. Σερτ. 22· πρβλ. **περίδρομος**, ὁ. **2)** «τὸ ἱστίον τὸ ἐν τῇ πρύμνῃ κρεμάμενον, ὃ καλοῦσι φάρον (ἴσως διορθ. φᾶρος) καὶ ἔλασσον» Ἡσύχ., ἢ κατὰ Πολυδ. (Α', 91) ὁ δεύτερος ἱστὸς πλοίου, ἴδε Ἰσιδ. Ἐτυμ. 19. 3.

ἐπιδροσίζω, δροσίζω, καθιστῶ εὐάρεστον, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 562C.

ἐπιδῠναστεύω, δυναστεύω, βασιλεύω ἀμέσως μετά τινα, τινί, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Συνεσ.

ἐπίδυσις, ἡ, = τὸ ἐπιδῦναι, Ἀμφίβολ. παρὰ Φίλωνι Ι. 115, 32.

ἐπιδυσμενέομαι, εἶμαι ἢ καθίσταμαι δυσμενής τινι, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπικηραίνειν**.

ἐπιδυσφημέω, δίδω κακὸν ὄνομα εἴς τινα, καὶ τοὺς διὰ κακίαν δὲ τῶν ἀνθρώπων οὕτως ἐπιδυσφημοῦσιν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 1, 3.

ἐπιδυσωχέω, ἐπισκώπτω, χλευάζω, «ἐπιδυσ(ω)χεῖν· ἐπιτωθάζειν» Ἡσύχ., πρβλ. **ἐπιτωθάζω**.

ἐπιδύω ἢ **ἐπιδύνω**, ἀόρ. **ἐπέδυν**, ἐπὶ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, Ζεῦ κύδιστε .. αἴθέρι ναίων, μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν, πρὶν μι κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον, ἃς μὴ δύσῃ ὁ ἥλιος καὶ ἃς μὴ ἐπέλθῃ σκότος πρὶν καταχρημνίσω τὸ μέγαρον τοῦ Πριάμου, Ἰλ. Β. 413· ὁ ἥλιος μὴ ἐπιδυέτω ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν, ὁ ἥλιος ἃς μὴ δύῃ πρὶν παρέλθῃ ἡ ὀργὴ ὑμῶν, Ἐπιστ. πρὸς Ἐφεσ. δ', 26, πρβλ. Ἐβδ. (Δευτ. ΚΔ', 15) καὶ Φίλωνα 2. 324.

ἐπιδωμάτιος, ὁ, ὁ ἐπὶ τοῦ δώματος, ὁ ἐπιδωμιάτιος χόρτος Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 352C.

ἐπιδωμάω, ἴδε **ἐπιδομέω**.

ἐπιδώμεθα, ἴδε **ἐπιδίδωμι** ΙΙ.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιδώμεθα· ἐπιδῶμεν θεούς, ἴδωμεν».

ἐπιδωρέομαι, Ἀποθ., δωροῦμαι πρόσθετα, Γαλην. τ. 14. σ. 305, 11.

ἐπιδώτης, ου, ὁ, (ἐπιδίδωμι) ὁ ἀφθόνως παρέχων, ἐπίθετον τῶν θεῶν, ἰδίως τοῦ Διὸς ἐν Παυσ. 8. 9, 2, Πλούτ. 2. 1102F.

ἐπιείκεια, ἡ, (ἐπιεικὴς) τὸ λογικόν, τὸ εὔλογον, λόγος ἔχει ἐπιείκειάν τινα Ἵππ. π. Ἀγμ 772. **2)** δικαία τις συγκατάβασις, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ αὐστηρὸν δίκαιον, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 10, 8, κτλ.· κατ' ἐπιείκειαν, ἐν ἀντίθ. πρὸς τὸ κατὰ τοὺς ὅρκους, Ἰσοκρ. 377D, πρβλ. **ἐπιεικὴς** ΙΙ. 2. **3)** τὸ ἐπιεικές, δικαιοσύνη, μετριότης, Θουκ. 3. 40, 48., 5. 86, Πλάτ., Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 160, κτλ.· ὡσαύτως, καλωσύνη, ἀγαθότης, Δημ. 581. 12, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 5, 6 κ. ἀλλ.: — ἐν τῷ πληθ., ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ χάριτες, Ἰσοκρ. 53C. **II.** κατὰ προσωποποίησιν, καὶ τό γε τῆς Ἐπιεικείας ἱερὸν οὐκ ἀπὸ τρόπου δοκοῦσι χαριστήριον ἐπὶ τῇ πραότητι ψηφίσασθαι Πλουτ. Καῖσ. 57.

ἐπιείκελος, ον, = εἴκελος, ὅμοιος, τινι, τὸ ἀρσ. συχν. παρ' Ὁμ. (ἰδίως ἐν Ἰλ.), ἀλλὰ μόνον ἐν ταῖς φράσεσιν: ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν, θεοῖς ἐπιείκελος Ἰλ. Α. 265, κτλ.· οὕτω, θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα Ἡσ. Θ. 968· πρβλ. **ἐπείκελος**.

ἐπιεικεύομαι, Ἀποθ., εἶμαι ἢ γίνομαι εἷς τινα ἐπιεικής, νῦν ἐπιεικεύσατο ἡμῖν ὁ θεὸς ἡμῶν Ἔσδ. (Β' Ἔσδρ. 1, 8).

ἐπιεικής, ές, (εἰκὼς) ἁρμόδιος, σύμμετρος, κατάλληλος, πρέπων, τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν .., ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον Ἰλ. Ψ. 246· εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν, εἰ δέ μοι οὐκ ἀποδώσουσι τὴν προσήκουσαν ἀποζημίωσιν, Ὀδ. Μ. 382.— Ἀλλαχοῦ ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ οὐδέτ. **ἐπιεικές**, ἢ παρενθετ., **ὡς ἐπιεικές**, ὡς εἶναι πρέπον, Ἰλ. Τ. 147, Ψ. 537, Ὀδ. Θ. 839· ἢ μετ' ἀπαρ., ἀλλ' ὃν μέν (μῦθον) κ' ἐπιεικὲς ἀκουέμεν, «ἀλλ' ὃν μὲν λόγον πρέπον ἐστὶν ἀκούειν τινά» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Α. 547· οἳ' ἐπιεικὲς ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, «ὁποῖα εἰκὸς ἔργα θεοῦ εἶναι, τοιαῦτα ἐστὶν οἷα ἔπρεπε θεὸς παρέχειν» (Σχόλ.), Τ. 21, πρβλ. Ψ. 50, Ὀδ. Β. 207. **II.** μεθ' Ὅμ., **1)** ἐπὶ πραγμάτων: **α)** λογικός, ἡ δὲ τρίτη [τῶν ὁδῶν] .., πολλὸν ἐπιεικεστάτη ἐοῦσα, μάλιστα ἥψευσται, ἡ δὲ τρίτη τῶν γνωμῶν πολὺ λογικωτέρα οὖσα, κτλ., Ἡρόδ. 2. 22· ἐπ. πρόφασις Θουκ. 3. 9· ἐπ. ὁδός, ἀρκούντως καλὴ ὁδός, Πλουτ. Κράσσ. 22. **β)** κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κατὰ τὸν γραπτὸν νόμον δίκαιον, τί μὲν οὖν ἐστὶ τὸ ἐπιεικὲς καὶ ὅτι δίκαιον, κτλ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 8· ἔστι δὲ ἐπιεικὲς τὸ παρὰ τὸν γεγραμμένον νόμον δίκαιον ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 1. 13, 13· τῶν δικαίων τὰ ἐπιεικέστερα προτιθέασι Ἡρόδ. 3. 53· συγχωρεῖν τἀπιεικῆ τινι Ἀριστοφ. Νεφ. 1438· ἐπιεικέστερον ἢ δικαιότερον Ἀντιφῶν 117. 40· ἐπ. ὁμολογία Θουκ. 3. 4· γνώμη Ἀριστοφ. Σφ. 1027· τὸ ἐπ. καὶ σύγγνωμον Πλάτ. Νόμ. 757D· πρὸς τὸ ἐπ. = **ἐπιεικῶς** 3, Θουκ. 4. 19:— καθόλου = **μέτριος**, Δημ. 915, ἐν τέλ.: — πρβλ. **ἐπιείκεια** ΙΙ. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἄρτιος, τέλειος, ἄνευ ἐλαττώματος, παῖς τὰ μὲν ἄλλα ἐπιεικής, ἄφωνος δὲ Ἡρόδ. 1. 85· ἱκανός, οἱ ἐπιεικέστατοι τῶν τριηράρχων Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 30· τίνες .. τῶν νέων ἐπίδοξοι γενέσθαι ἐπιεικεῖς, τίνες τῶν νέων ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ εὐδοκιμήσωσι, Πλάτ. Θεαίτ. 143D, πρβλ. Πολ. 398B, Νόμ. 957A. **β)** ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, λογικός, δίκαιος, ἀγαθός, πρᾶος, ἐπ. τὴν ψυχήν, τῇ φύσει, τοῖς ἤθεσιν ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 210B, κτλ.· ἀπολ., Θουκ. 8. 93, Ἰσοκρ. 12D· ἐπ. ἄνδρες, ἀντίθετον τῷ μοχθηροί, Ἀριστ. Ποιητ. 13, 2· τοὐπιεικές, τὸ πρέπον, τὸ δίκαιον, Σοφ. Ο. Κ. 1127· οὔτε τοὐπ., οὔτε τὴν χάριν οἶδεν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 709.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιεικέα· τὸν ἀστεῖον. ἢ τὸν ἀψευδῆ. ἄλλοι τὸν ἐγχωροῦντα καὶ πρέποντα» καὶ «ἐπιεικές· καθῆκον, πρέπον, προσῆκον, ἱκανόν. ἐπεοικός. προσηνές, εὔγνωμον, μέτριον. εὐφυές, σπουδαῖον. πρᾶον. ἀγαθόν». **III.** Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἰων. **-κέως**, πρεπόντως, ἐπαρκῶς, ἀρκούντως, «ἀρκετά», Λατ. satis, ἡ ῥίζα τοῦ λωτοῦ ἐγγλύσσει ἐπιεικέως, εἶναι ἀρκετὰ γλυκεῖα, Ἡρόδ. 2. 92· ἐπ. ἔχω, εἶμαι ἀρκετὰ καλά, Ἵππ. Κωακ. Προγν. 176· ἐπ. ἐξεπίστασθαι Ἀριστοφ. Σφ. 1249· ἐπ. ἀναίσθητον Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 4, 3· ἐπ. πλατὺ ὁ αὐτ. ἐν τῷ π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 16, 17, πρβλ. 17, 18· οἱ πυρετοὶ ἐς τεταρταῖον ἐπ. μεθίστανται Ἵππ. 139Δ, πρβλ. Ἀλεξ. ἐν Ἀδηλ. 37· ἐπ. τὸ τρίτον μέρος, σχεδόν, περίπου, Πολύβ. 6. 26, 8· καὶ ἡμῶν οἱ πολλοὶ τέως μὲν ἐπιεικῶς οἷοί τε ἦσαν κατέχειν τὸ μὴ δακρύειν, μόλις ἠδύναντο νὰ κρατήσωσι τὰ δάκρυά των, Πλάτ. Φαίδων 117C· ἐπ. μὲν .., ἴσως, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 493C. **2)** πιθανῶς, λογικῶς, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 431E, κτλ. **3)** μετ' ἐπιεικείας, πράως, εὐμενῶς, Πλουτ. Πύρρ. 23· ἐπ. ἔχειν πρός τινα Ἰσοκρ. 310D.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιεικῶς· πάνυ, λιαν, πράως».

ἐπιεικοσθέβδομος, εἰκοστὸς καὶ ἕβδομος, λόγος Πτολ. Ἀρμ. Ι. 13, σ. 62-3, ἔκδ. Wal.

ἐπιεικτός, ή, όν, (εἴκω) ὑποχωρῶν, ὑποχωρητικός, λέξ. Ἐπ., παρ' Ὁμ. ἀείποτε μετ' ἀρνήσεως, σθένος οὐκ ἐπιεικτὸν Ἰλ. Θ. 32, Ὀδ. Τ. 493· μένος .. ἀάσχετον, οὐκ ἐπ., «οὐκ εὐκατάπληκτον, οὐχ ὑποχωρητικόν, οὐκ εὐένδοτον» (Σχόλ.) Ἰλ. Ε. 892· πένθος ἄσχετον, οὐκ ἐπ., ἀκατάπαυστον, «οὐ μέτριον, οὐ φορητόν»

(Σχόλ.), Π. 549· ἀλλά, ἔργα γελαστὰ καὶ οὐκ ἐπιεικτά, «οἷς οὐκ ἄν τις εἴξειεν ἐπιεικῶς διατεθείς, .. καὶ ἄλλως εἰπεῖν, γελαστὰ μὲν τοῖς ἄλλοις, ἐμοὶ δὲ οὐκ ἐπιεικτὰ» (Εὐστ.) Ὀδ. Θ. 307, ἔνθα ἴδε Nitzsch.

ἐπιειμένος, ἴδε **ἐπιέννυμι**.

ἐπιείσομαι, ἐπιεισάμενος, ἴδε **ἔπειμι** (εἶμι).

ἐπίεκτος, ον, = ἔφεκτος, Μουσ. Συγγρ.

ἐπιέλδομαι, ποιητ. ἀντὶ **ἐπέλδομαι**, ἐπιθυμῶ, μετ' ἀπαρ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 783.

ἐπι-ελίκτωρ, ορος, ὁ, ὁ ἐφελίσσων, λέξις σχηματισθεῖσα πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ Ὁμηρικοῦ **ἠλέκτωρ**, Σχόλ. Ἰλ. Τ. 398.

ἐπιέλπομαι, Ἐπ. ἀντὶ **ἐπέλπομαι**, ὁ ἴδε.

ἐπίελπτος, ον, ὃν δύναταί τις νὰ ἐλπίζῃ ἢ νὰ περιμένῃ, **ἐλπιστός**, Ἀρχίλ. 69, Ὀππ. Ἀλ. 4. 311.

ἐπιέννῡμι, ἐπιθέτω, ῥίπτω ἐπάνω εἴς τινα, χλαῖναν δ' ἐπιέσσαμεν, ἐρρίψαμεν ἐπ' αὐτὸν χλαῖναν, Ὀδ. Υ. 143· ἀλλαχοῦ ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὴν μετοχ. παθ. πρκμ. **ἐπιειμένος**, περιβεβλημένος, ἐπὶ μεταφορικῆς ἐννοίας μετ' αἰτ., ἀναιδείην ἐπιειμένε, ἠμφιεσμένε, περιβεβλημένε μὲ ἀναίδειαν, ἀναίσχυντε, Ἰλ. Α. 149· θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν Θ. 262, κτλ.· ἐπ. ἀχλὺν Ἀνθ. Π. 7. 283· λευκοῖσι δ' ἑκάτερθε κόμας ἐπιειμένη ὤμοις, ἔχουσα τοὺς λευκοὺς ὤμους ἑκατέρωθεν κεκαλυμμένους διὰ τῆς κόμης, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 45· χαλκὸν ἐπίεσται, καλύπτεται ὑπὸ χαλκοῦ ἄνωθεν, Χρησμὸς παρ' Ἡροδ. 1. 47, ἴδε Κριτικ. καὶ Γραμματικ. Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τόμῳ Β', σ. 286.— Μέσ., ἐνδύομαι προσέτι, βάλλω ἐπάνω μου ὡς ἐπανωφόριον, χλαίνας ἐπείνυσθαι Ἡρόδ. 4. 64· μεταφ., ἐπὶ δὲ νεφέλην ἔσσαντο Ἰλ. Ξ. 350· θνατά μεμνάσθω περιστέλλων μέλη, καὶ τελευτὰν ἁπάντων γᾶν ἐπισσόμενος (ποιητ. μέλλ.), ἂς ἐνθυμηθῇ ὅτι τὰ μέλη ἅπερ ἐνδύει εἶναι θνητὰ καὶ ὅτι εἰς τὸ τέλος θὰ καλυφθῇ ὅλος ὑπὸ τῆς γῆς, Πινδ. Ν. 11. 21· οὕτω, γῆν ἐπιέσασθαι Ξεν. Κύρ. 6. 4, 6· γῆν ἐπιεννύμεθα Ἀνθ. Π. 7. 480, πρβλ. Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 8. 4· ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ δοτ. πράγμ., ἐπιεσάμενοι νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις, σκεπάσαντες τὴν ῥάχιν των διὰ μαλακῶν χλανίδων, Πινδ. Ν. 10. 82.— Ἀρχαῖον Ἐπ. ῥῆμα ἀπαντῶν παρὰ τοῖς μεταγεν. ἐν τῷ τύπῳ ἐφέννυμι ἕνεκα τοῦ δίγαμμα, ἴδε **ἔννυμι, καταέννυμι**· τὸ **ἐπιέσασθαι** διατηρεῖται ἔτι παρὰ Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ., ἀλλὰ τὸ **ἐφέσσεσθαι, ἐφέσσατο, ἐφεσσάμενος** ἀπαντᾷ ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Α. 691, 1326, Θεοκρ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀνθ. Π. 7. 299, 446.

ἐπιέπομαι, ἴδε **ἐφέπομαι**.

ἐπιέπω, ἐπιτελῶ, «ἐπιέψω· ἐπιτελέσω» Ἡσύχ.

ἐπιεργάζομαι, ἐπιεργαζόμενον Ἐπιγρ. Ἀμφικτυόνων ἐν Ἀθήναις CIA. II. 545, ἴδε **ἐπεργάζομαι, 2**.

ἐπιέσπερος, ἴδε **ἐφέσπερος**.

ἐπιέσπομαι, ἴδε **ἐφέπομαι**.

ἐπιετὴς ἢ **ἐπετής, ές**, (ἔτος) τούτου τοῦ ἔτους, ἐφετεινός, ἄρτι τῆς ἐπιετοῦς (χιόνος) πεπτωκυίας Πολύβ. 3. 55, 1.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 337.

ἐπίϜοικος (= **ἔποικος**) Ἐποικ. Λοκρ. γράμ., ἔκδ. Ἰω. Οἰκ.

ἔπιζα, «ὄρνεα. Κύπριοι» Ἡσύχ.

ἐπιζάνω, Ἰων. ἀντὶ **ἐφιζάνω**.

ἐπιζάξ, «ἐπὶ τὰ ἀριστερά. καὶ ἐπ' εὐθείας. καὶ ἐπὶ τὴν σύντομον. καὶ ἐπίτηδες. ἐκ πλαγίου. ἢ συντόμως.' Ἀθηναῖοι» Ἡσύχ., ἴδε **ἐπιτάξ**.

ἐπιζᾰρέω, = ἐπιβαρέω, Εὐρ. Ῥῆσ. 441, Φοίν. 45 (ἔνθα ἴδε Valck. καὶ Pors.)· πρβλ. **ζέρεθρον** καὶ ἴδε **ἐν Ζ ζ**.

ἐπιζάφελος [ᾰ], **ον**, ὁρμητικός, σφοδρός, χόλος Ἰλ. Ι. 525.—Ἐπίρρ. **ἐπιζαφελῶς** (ὡς εἰ ἐξ ὀνομαστ. **ἐπιζαφελής**, ἥτις παρ' οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ἀπαντᾷ· τὸ οὐδέτ. ὅμως **ἐπιζαφελὲς** εὕρηται παρ' Ἡσυχ., ὅστις ἑρμηνεύει αὐτό: «θυμῶδες. ὀργίλον. χαλεπόν. ἰσχυρόν. ἐπίκοτον», ἴδε Εὐστ. 769. 22), ὁρμητικῶς, ἐξημμένως, μανιωδῶς, ἐπ. χαλεπαίνειν, μενεαίνειν Ἰλ. Ι. 516, Ὀδ. Ζ. 330· ἐρεείνων Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 487· ὡσαύτως, ἐπιζάφελον κοτέουσα Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1672.— Μόνον Ἐπικ. (Τὸ ἁπλοῦν **ζάφελος** οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ· φανερῶς ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ ἐπιτατικὸν πρόθεμα τικὸ **ζα-**.)

ἐπιζάω, Ἰων. **-ζώω**, ζῶ μετά τινα ἢ μετά τι, ἐπιζῶ, εἰ ἐπέζωσε Ἡρόδ. 1. 120· ἄν .. ἐπιζῇ (κοινῶς ἐπιζώῃ) Πλάτ. Νόμοι 661C· μεταφ. ἐπὶ φθόνου, παραμένω κατόπιν, τοῦ φθόνου πολὺν χρόνον οὐκ ἐπιζῶντος Πλουτ. Νουμ. 22.— Συντάσσεται μετὰ δοτ., πρβλ. **ἐπιβιόω** καὶ ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 313.

ἐπιζείω, ποιητ. ἀντὶ **ἐπιζέω**, Ὀρφ. Ἀργ. 457.

ἐπίζεμα, τό, (ἐπιζέω) βράζον ἢ βραστὸν ὑγρόν, Σύμμαχ. ἐν Ὡσηὲ Γ', 7.

ἐπιζευγνῡμι καὶ **-ύω**· μέλλ. **-ζεύξω**. Ζευγνύω ἄνωθεν, ἐνθαῦτα αὖθις ἐπεζεύγνυον Ἡρόδ. 7. 36· τοὺς κίονας τοῖς ἐπιστυλίοις ἐπέζευξεν Πλουτ. Περικλ. 13· δένω σφιγκτά, χεῖρας ἱμᾶσι Θεόκρ. 22. 3. **2)** ζευγνύω, δένω τι εἴς τι, συνάπτω, Λατ. adjungere, πώλοις .. τόνδ' ἐπιζεύξας' ὄχον Αἰσχύλ. Εὐμ. 405· μεταφ., καὶ ἑνίοις (τῶν ἐντόμων) συγγενικοῖς οὖσιν οὐκ ἐπέζευκται κοινὸν ὄνομα οὐδὲν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 7, 1, πρβλ. Ρητ. 3. 5, 7: — μεταφ. ἐν τῷ Παθ., μηδ' ἐπιζευχθῆς στόμα φήμῃ πονηρᾷ, μηδὲ νὰ κοινωνήσῃ τὸ στόμα σου μὲ λόγον πονηρόν, Αἰσχύλ. Χο. 1044· μαθημ., ἐπεζεύχθω, κτλ., ἂς ἐπιζευχθῇ, ἑνωθῇ τὸ σημεῖον Α μετὰ τοῦ σημείου Β, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 5, 7, π. ἀλλ. **II.** περικλείω, ἐγκλείω, Πολύβ. 1. 75, 4., 3. 49, 7.

ἐπιζευκτήρ, ῆρος, ὁ, «σπεῖρα καὶ σειρὰ» Ἡσύχ.

ἐπιζευκτικός, ή, όν, ὁ ἐπιζευγνύς, ἐπὶ συνδέσμου, «τίθεται δὲ κατὰ τὸν ἐπιόντα χρόνον (τὸ ὁπότε) συνεκφερομένου αὐτῷ τοῦ ἐπιζευκτικοῦ συνδέσμου τοῦ ἄν· ὁππότ' ἂν ἠδήσῃ τε (Ὀδ. Α. 41)· ἔδει οὖν ἐπιζευκτικῷ αὐτὸν χρήσασθαι τῷ **εἰ** [Ὁμηρικῶς]· εἰ μή μοι τλαίης γε, θεά (Ὀδ. Ε. 178)» Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1349.

ἐπίζευξις, εως, ἐπίδεσις, ἐν τῇ ἐπιζεύξει τῶν ἐπιτιθεμένων (φοινίκων) Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 6, 1. **II.** παρὰ Γραμμ., ἡ ἐπανάληψις λέξεως, «ἐπίζευξις δὲ ὅταν τὰ προκείμενα ὀνόματα διαλαμβάνοντες τὴν ἐπιφορὰν ἐμφαντικωτέραν ποιησώμεθα, οἷον 'Θῆβαι δέ, Θῆβαι, πόλις ἀστυγείτων, μεθ' ἡμέραν ἐκ μέσης τῆς Ἑλλάδος ἀνηρπάσθη' (Αἰσχίν. 72. 30)» Ἡρωδιαν. περὶ Σχημάτ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 8. σ. 603. 13.

ἐπιζεφῦρος, ον, πρὸς δυσμάς, δυσμικός, δυτικός, «ἥτις ἔχει κλητῆδα ἐπιζεφύριο Δυμαίης» Εὐφορίων παρὰ Στεφάνῳ Βυζαντ. ἐν λ. **Δύμη**:— οἱ ἐν Ἰταλίᾳ Λοκροὶ ἐλέγοντο **Ἐπιζεφύριοι**, Πινδ. Ο. 10. 18, Ἡρόδ. 6. 23, κτλ.

ἐπιζέω· μέλλ. **-ζέσω**, ἐπὶ ὕδατος, ἀνακαχλάζω ἐκ τῆς θέρμης τοῦ πυρός, ἐκ βυθοῦ νῆσον ἀναδῦναι μετὰ πυρὸς πολλοῦ καὶ κλύδωνος ἐπιζέσαντος Πλούτ. 2. 399D· πομφόλυγες αἱ ἐπὶ τῶν ἀφρῶν οἷα δὴ ἐπιζέουσαι Ἀρριανὸς ἐν Στοβ. παραρτ. 2. 5 (σ. 9, ἔκδ. Gaisf.):— μεταφ., ἀκούσαντί μοι ἡ νεότης ἐπέζεσε, ἡ νεανικὴ ψυχή μου ἀνεκάχλασεν ὅτε ἤκουσα τοῦτο, Ἡρόδ. 7. 13· ἡ χολὴ ἐπιζεῖ Ἀριστοφ. Θεσμ. 468· θυμιάλωψ ἐπέζεσεν (ὡς εἰ ἔλεγε θυμὸς) ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 321· κέντρ' ἐπιζέσαντα, ἐπὶ τοῦ δηλητηρίου ἐνεργοῦντος ἐκτὸς τοῦ δέρματος, Σοφ. Τρ. 840· μετὰ δοτ., δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε Εὐρ. Ἐκ. 583. **II.** ἐνεργ., κάμνω τι νὰ βράσῃ, θερμαίνω, μετ' αἰτ., ἐπιζεῖν λέβητα Εὐρ. Κύκλ. 392, πρβλ. Musgr. (παρὰ Δινδ.) ἐν τόπῳ· οὕτως ἴσως ἐν Ι. Τ. 987, ἐκτὸς ἂν μετὰ τοῦ Δινδ. ἀναγνώσωμεν: δεινή τις ὀργὴ ἐπέζεσε, ἄγει τε τὸ σπέρμα, κτλ.

ἐπίζηλος, ον, ἀξιοζήλευτος, ὄλβιος ᾧ τινι θεὸς μοῖράν τε καλῶν ἔπορεν σύν τ' ἐπιζήλῳ τύχᾳ ἀφενὸν βιοτὰν διάγειν Βακχυλ. V. 52 (ἔκδ. Kenyon), Αἰσχύλ. Ἀγ. 939.

ἐπιζηλοτυπέω, διάφ. γρ. ἐν Λουκ. Θεῶν Διαλ. 18. 2, ἀντὶ τοῦ ἔτι ζηλοτυπεῖν.

ἐπιζηλόω. ποθῶ τι, ἐπιζηλοῦν ἐκεῖνα πείθει (ἐπὶ τὸ ζηλοῦν ἐκεῖνα πειθοῖ VM) Ἰουλιαν. 103C.

ἐπίζημιος, Δωρ. -ζάμιος, ον, (ζημία), ὡς καὶ νῦν, ὁ προξενῶν ζημίαν, βλαβερός, ἐπιβλαβής, Χάρων. Ἀποσπ. 12, Θουκ. 1. 32· τινί Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 9. **2)** ἐπὶ ποινῆς, τοῖς δὲ εὐπόροις ἐπιζήμιον μὴ κεκτημένοις (ὅπλα), δηλ. ἐπίκειται ζημία, πρόστιμον, τιμωρία ἐὰν δὲν ἔχωσιν ὅπλα, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 13, 4:— **ἐπιζήμια**, τά, = **ζημίαι**, τιμωρίαι, ποιναί, Πλάτ. Νόμ. 784E, 788B· χρησόμεθα ἐπιζημίοις = ἐπιζημιώσομεν Δημ. 280. 15· ἴδε **ἐπελάω**. **II.** ὑποκείμενος εἰς ζημίαν, ποινήν, Πλάτ. Νόμ. 765A, Αἰσχίν. 7. 13.

ἐπιζημιόω, ἐπιβάλλω ζημίαν, ποινήν, στατῆρι κατὰ τὸν ἄνδρα Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 22.

ἐπιζημίωμα, τό, ποινή, πρόστιμον, Ἡρακλεωτ. Πίνακες ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 155, Πολυδ. Η', 149.

ἐπιζητέω, ἐπιζητῶ, ἐπιθυμῶ, ποθῶ, Λατ. desiderare, τινα Ἡρόδ. 3. 36., 5. 21, πρβλ. Πλουτ. Σύλλ. 19· ἐπ. τὸν ἄνθρωπον, ἐπὶ πλέον ἀναζητεῖν, Δημ. 271. 16· τῆς αἰτίας αἰτίαν ἐπ., Πολύβ. 1. 5, 3:— ἀπολ., οἱ ἐπιζητοῦντες, οἱ ἀνιχνεύοντες καὶ διώκοντες τὰ θηρία πρὸς τὰ θηρευτικὰ δίκτυα, νόμιζε δὲ ὥσπερ ἐν θήρᾳ ἡμᾶς μὲν τοὺς ἐπιζητοῦντας ἔσεσθαι, σὲ τὸν ἐπὶ ταῖς ἄρκυσι Ξεν. Κύρ. 2. 4, 25:— Παθ., τὰ ἐπιζητούμενα περί τι, τὰ ἀπαιτούμενα πράγματα, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 8, 5. **2)** ζητῶ προσέτι, Ἀριστ. Τοπ. 1. 2, 2· μηδ' ἕτερ' ἐπιζήτει καλά Ἀντιφάν. ἐν «Ἄρχοντι» 1. 5.—Παθ., ἐπιζητεῖται, εἶναι ζήτημα, συζητεῖται, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 2, 4· ἐπιζητεῖται πότερον .. αὐτόθ. 9. 9, 2, κτλ.

ἐπιζήτημα, τό, ζήτημα, Κλήμ. Ἀλ. 528.

ἐπιζητήσιμος, ον, ὃν δύναταί τις νὰ ἐπιζητήσῃ, ὁ ἐπιζητούμενος, Μεταγεν.

ἐπιζήτησις, εως, ἡ, τὸ ἐπιζητεῖν, ἀναζήτησις, τινος Γαλην. τ. 19. σ. 372, 3· ζήτησις, ἔρευνα, Ἰώσηπος κατὰ Ἀπίωνος 1. 22.

ἐπιζητητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιζητῶ**, δεῖ ἐπιζητεῖν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 3, 1.

ἐπιζητητικός, ή, όν, ὁ, «ἐμῶν ἆρα. σημαίνει σύνδεσμον ἐπιζητητικόν· τὸ γὰρ μῶσθαι ζητεῖν» Σουΐδ.

ἐπιζοφόω, ἐπισκοτίζω, τὴν τοῦ μέλλοντος γνωστικὴν ἐπι-

ζοφώσαντες δύναμιν τῆς ψυχῆς Γρηγορ. Ναζ. III. 1170A, Ὀλυμπιόδ. Ἀλ. 53A.

ἐπιζυγέω, ἐν Νικ. παρ' Ἀθην. 683C, ἐπὶ παθ. σημασίας, συνενοῦμαι.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιζυγῶν· ἀπολαμβάνων. συνέχων».

ἐπιζύγιον, τό, = **ὑποζύγιον**, τοῖ δὲ ξένοι καταγομένοι ἐξῆναι ἀμέραν καὶ νύκτα νέμεν ἐπιζύγιον, τῷ δὲ ξένῳ καταγαμένῳ, κτλ., Ἐπιγρ. Ἀρκαδ. Hoffman G. D. I. σ. 23, Ἀριθμ. 29. —Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιζύγιον· μέρος τῆς νεώς». Ἴδε Danielsson Ἐπιγρ., σ. 49.

ἐπιζυγίς, ίδος, ἡ, σιδηρᾶ καρφὶς δι' ἧς ἑστερεοῦτο ἡ νευρὰ τοῦ πετροβόλου, Φίλων Βελοπ. 53.

«**ἐπιζυγκλεῖν**· ἐπισκαραμύττειν. ἐπιστένειν. ἐπικατακλᾶν» Ἡσύχ.· «ἐπιζυγκλοῦσα· ἐπικλείουσα. μύουσα» ὁ αὐτ.

ἐπιζύγόω, κλείω διὰ ζυγοῦ, δηλ. μοχλοῦ, εἰς δωμάτιον εἰσοδραμόντα ἐπιζυγῶσαι τὰς θύρας Ἀρτεμίδ. 1. 4, Πολυδ. Γ', 26.—Μέσ., **ἐπιζυγοῦμαι**, ἀσχολοῦμαι, Νικηφ. Κωνστ. 173B.

ἐπιζύγωμα, τό, δεσμός, ἱμάς, Μεταγεν.

ἐπιζώννῡμι: μέλλ. **-ζώσω**, ἐπιζωννύω, ζώννυω ἐπάνω, Παθ., τύπτονται ἐπεζωσμέναι καὶ φαίνουσαι τοὺς μαζούς, ἔχουσαι τὰ ἐνδύματά των οὕτως ἐζωσμένα, ὥστε νὰ ἀφίνωσι τὸ στῆθος γυμνόν, Ἡρόδ. 2. 85· ἐπεζωσμένος ἐγχειρίδιον, ἐζωσμένος μὲ .., Πλουτ. Γ. Γράκχ. 15· ταινίαις τὸν χιτῶνα ἐπιζωσθεὶς Παυσ. 9. 39, 8.

ἐπιζώστρα, ἡ, = **ζωστήρ**, ζώνη, ζώστρα, Σοφ. Ἀποσπ. 216.

ἐπιζώω, Ἰων. ἀντὶ **ἐπιζάω**, Ἡρόδ. 1. 120.

ἐπίηλε [ῐ], ἴδε **ἐπιάλλω**.

ἐπιήνδανε, ἴδε **ἐφανδάνω**.

ἐπίηρα φέρειν = **ἦρα φέρειν** ἢ **ἦρα ἐπιφέρειν**, φέρω εἴς τινα ἀρεστά, εὐπρόσδεκτα δῶρα· πράττω τι χαριζόμενός τινι, χαρίζεσθαι ἐπίηρα φέροντα Σοφ. Ο. Τ. 1095, πρβλ. Ριαν. παρὰ Στοβ. τίτλ. 4. 34· ἐπίηρα φέρεσθαι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 375· δέχθαι Ἀνθ. Π. 13. 22: — **ἐπίηρα** ὡς ἐπίρρ., χάριν, πρὸς χάριν, τινὸς Νόνν. μεταφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. η', στ. 46. **II.** ἐνικὸν **ἐπίηρος**, εὐχαρίστος, εὔχαρις ἁπαντᾷ παρὰ τῷ Ἐμπεδ. 211· τὸ οὐδέτ. ἐν τῇ Μικρᾷ Ἰλιάδι Λέσχεω Μυτιληναίου (Ἀποσπ. Ὁμ. 56)· ἐπίηρον ἀμειβόμενοι γέρας ἀνδρί· — συγκρ. **ἐπιηρέστερος** ἐν Ἐπιχ. παρ' Εὐστ. 1441, 15.—Πρβλ. **ἦρα**, **ἐπιήρανος**. (Ὁ Βουττμ. ἐν Λεξιλόγῳ ἐν λ. **ἦρα** 8, ἀπορρίπτει τὴν λέξιν παρ' Ὁμ., ἀναγινώσκων ἐπὶ ἦρα φέρειν, ὅ ἐ. ἦρα ἐπιφέρειν, ἴδε ἐν λέξει **ἦρα**· ἀλλὰ τὸ **ἐπίηρα** (πρβλ. τὸ συνθετον **ἐπιήρανος**) πρέπει πιθανῶς νὰ τηρηθῇ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις).

ἐπιήρᾰνος, ον, εὐχάριστος, εὐάρεστος, εὐπρόσδεκτος, οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ γίγνεται Ὀδ. Τ. 343: — μεθ' Ὅμηρον ἡ ἔννοια μεταβαίνει εἰς τὴν τοῦ ἐπικουρεῖν, βοηθεῖν, ὡς τὸ **ἀμυντικός**, Μινύαις ἐπιήρανος Ὀρφ. Ἀργ. 97· προσέτι εἰς τὴν τοῦ κυβερνᾶν, διοικεῖν, Ἀθηναίων ἐπιήρανε Ἀνθ. Π. παράρτ. 50. 1, πρβλ. Νόνν. Δ. 2. 10· οὕτω, καλῶν ἐπ. ἔργων Ἐμπεδ. 429· ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Ἴων παρ' Ἀθην. 417F:— ἀκολούθως λαμβάνει τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀπωθεῖν, ἀποκρούειν, ἐπιήρανος ἀσπὶς ἀκόντων Ἀνθ. Π. 9. 41. **II.** ἐνεργ., νεύρων ἐπιήρανος, ἐνισχύων, ἐπιτείνων, παρέχων ἔντασιν, τρίγλη δ' οὐκ ἐθέλει νεύρων ἐπιήρανος εἶναι Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 1. 20.—Πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. **ἦρα** 12.

ἐπίηρος, ον, ἴδε ἐν λ. **ἐπίηρα**.

ἐπιθαλαμιο-γράφος, ὁ, ὁ γράφων ἢ ποιῶν ἐπιθαλαμίους ᾠδὰς ἢ ὕμνους, ἐπιθαλαμιογράφοι δὲ ποιηταὶ ὅσοι πρὸς τοὺς νυμφίους ἐν γάμοις ἐγκώμια ἔγραφον Τζέτζ. ἐν «Προλεγομένοις» εἰς Λυκόφρ. περὶ τὸ τέλος.

ἐπιθᾰλάμιος, ον, (θάλαμος) γαμήλιος, Λουκ. π. Ὀρχ. 44· ἐπ. ᾠδαὶ Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 4. 1· ὡς οὐσιαστ. **ἐπιθαλάμιος**, ὁ, ἡ ἡ, (ἐξυπ. ὕμνος ἢ ᾠδή), ᾠδή, ἣτις ᾄδετο ἐν χορῷ πρὸ τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου, ἴδε Θεόκρ. 18, Λουκ. Συμπ. 40, Ἰμέρ. Λογ. 1.

ἐπιθᾰλᾰμίτης, ου, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ἐν Εὐβοίᾳ, Ἡσύχ.

ἐπιθᾰλασσίδιος, Ἀττ. **-ττίδιος, ον**, = τῷ ἑπομ., Θουκ. 4. 76, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 28, κτλ.· **ἐπιθαλαττιαῖος**, διετηρήθη ὑπὸ τοῦ Κραμήρου ἐν Στράβ. 73, 167.

ἐπιθᾰλάσσιος, Ἀττ. **-ττιος, α, ον**, ὡσαύτως **ος, ον**, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 16: (θάλασσα): — κείμενος ἢ κατοικῶν παρὰ θάλασσαν, Λατ. maritimus, Ἡρόδ. 1. 154· τὰ ἐπιθαλάσσια ὁ αὐτ. 5. 30· ἐπ. τῆς Πελοποννήσου Θουκ. 2. 56· παραθαλάσσιος, θαλασσινός, Ἐπίχ. 68 Ahr.—Ἐν Ἀπ. Ἰδηρ. 12 **ἐπιθάλασσος** εἶναι πλημμελὴς γραφή.

ἐπιθαλπής, ές, θερμός, «ἐπιθαλπές· τερπνόν» Ἡσύχ.

ἐπιθάλπω, θερμαίνω ἄνωθεν, ἰδίως τὴν ἐπιφάνειαν, **ἐπιθάλπων** γαῖαν Ξενοφάν. παρ' Ἡρακλείδῃ σ. 470· πρβλ. Πλούτ. 2. 780E· ἐὰν μὴ πάλιν ἡ τεκοῦσα (πέρδιξ) ἐπιθάλψῃ αὐτὰ (τὰ ᾠά) Αἰλ. π. Ζ. 10. 35.

ἐπιθαλύνωντι (Δωρ.)· «ἐπιφλεγμαίνωσιν» Ἡσύχ.

ἐπιθαμβέω, παρατηρῶ ἔκθαμβος, θαυμάζω, καί μιν Ἰουδαίων ἐπεθάμβεεν ἐσιὸς Νόνν. Μεταφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. 7. στ. 15.

ἐπιθᾰνάτιος, ον, (θάνατος) καταδεδικασμένος εἰς θάνατον, κατάδικος, Διον. Ἀλ. 7. 35:—Ἐπίρρ., **ἐπιθανατίως ἔχειν** = **ἐπιθανάτως ἔχειν** Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 13. 26. **II.** αἱ **ἐπιθ. δᾷδες**, αἱ ἐπικήδειοι, Λιβάν. 4. 588.

ἐπιθᾰνᾰτος, ον, ἐπὶ ἀσθενοῦς ἐγγὺς τοῦ θανάτου, ἡ μέν γε μήτηρ ἔκαμνε καὶ ἐπιθάνατος ἦν ἐμοῦ ἀποδημοῦντος Δημ. 1225. 1.—Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπιθάνατος· προσδοκώμενος ἀποθανεῖν»:— Ἐπίρρ., ἐπιθανάτως ἔχω, ἀσθενῶ ἐπικινδύνως περιμένων κατὰ πᾶσαν στιγμὴν τὸν θάνατον, Πολυδ. Γ', 106. **II.** θανατηφόρος, ὕβωσις Ἱππ. Μοχλ. 861· ἐπὶ δηλητηρίου, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 4, 5.

ἐπιθᾰνής, ές, (θανεῖν) = **ἐπιθάνατος**, Ἀνών. παρὰ τῷ Σουΐδ.

ἐπιθάπτω, θάπτω ἐκ νέου, «ξαναθάπτω», ἐπιθάπτειν τὸν νεκρὸν Φιλόστρ. 670. **II.** θάπτω καὶ ἕτερον ἐν τῷ αὐτῷ τάφῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 4341b, 4366k, κέξ.

ἐπιθαρσέω, Ἀττ. **-ρρέω**, θαρρῶ ἐπί τινι, ἔχω πεποίθησιν εἴς τινα ἢ εἴς τι, μὴ μόνον ὅπλοις καὶ ἵπποις καὶ ναυσὶ τοσαύταις, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἀρωγαῖς ἐπεθαρροῦμεν Πλουτ. Βρουτ. 37. **II.** λαμβάνω θάρρος, ἀνθίσταμαι, τοῖς ἐχθροῖς Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 10, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 4. 34., 9. 1· ἐπ. τῷ πελάγει, ἀποστολῷ, ἐμπιστεύομαι .., αὐτόθι 5. 56.

ἐπιθαρσύνω, Ἀττ. **-ρρύνω**, παραθαρρύνω, δίδω θάρρος, παρακινῶ, τινά Ἰλ. Δ. 183, Διον. Ἀλ. 10. 41, Πλουτ. Μάρ. 36.

ἐπιθαυμάζω, δεικνύω τινὶ τὸν πρὸς αὐτὸν θαυμασμόν μου προσφέρων αὐτῷ δῶρον, χρὴ γὰρ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδάσκαλον, «δῶροις τιμᾶν» Σουΐδ., «εὐφήμως ἐρρέθη ἀντὶ τοῦ μισθὸν διδόναι» (Εὐστάθ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 1147· ἐπιθαυμάσας τὸ παράλογον τῆς τελευτῆς, θαυμάσας διὰ τὸ .., Πλουτ. Μάρκελλ. 30, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 26. 12.

ἐπιθεάζω, ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεοὺς ἐναντίον τινός, τινὶ Φερεκρ. ἐν «Μυρμηκανθρώποις» 10· ἀποπ., ἀγανακτῶν καὶ ἐπιθεάζων καὶ καταρώμενος Πλάτ. Φαῖδρ. 211B. **2)** = **ἐπιθειάζω** I, ἴδε ἐν λ. **ἐπιθοάζω**.

ἐπιθεάομαι, θεῶμαι ἄνωθεν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ.· ἐπιθεῶμαί τι κατὰ διάνοιαν, ἀναλογίζομαι, Πολυδ. Ϛ', 115.

ἐπιθεατρίζω, θεατρίζω ἐπί τι, Θεοδ. Προδρ. Ἐπιστ. ἐν Lazerii Misc. 1. 28.

ἐπιθειάζω, ἐπικαλοῦμαι θεοὺς καὶ ἥρωας ὡς μάρτυρας, Λατ. obtestari per deos, τοσαῦτα ἐπιθειάσας καθίστη ἐς πόλεμον τὸν στρατὸν Θουκ. 2. 75· ἐπιθειαζόντων μὴ κατάγειν, «θεᾶτά τινα ἐπιβωμένων» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. 8. 53· πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. **θαάσσειν** 6 καὶ ἴδε **ἐπιθεάζω**. **II.** παρέχω ἔμπνευσιν, τῷ λόγῳ Πλουτ. Θεμ. 28· ἐμπνέω, τινὶ ὁ αὐτ. 2. 580D, 589D.

6) ἀποπ., εἶμαι ἐμπεπνευσμένος, προφητεύω, Διον. Ἀλ. 1. 31. **2)** θεοποιῶ, ἀποδίδω τι εἰς θείαν ἐνέργειαν, πᾶς πρᾶξεις Πλούτ. 2. 579F.

ἐπιθειᾶσις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Πλούτ. 2. 1117A.

ἐπιθειασμός, ὁ, θείων ἐπίκλησις, ἱκεσία πρὸς τοὺς θεούς, οὐκ ἄνευ ὀλίγων ἐπιθειασμῶν καὶ οἰμωγῆς ἀπολειπόμενοι Θουκ. 7. 75, ἐν τῷ πληθ. **2)** ἔμπνευσις, Πολυδ. Α', 16, Φίλων 2. 299.

ἐπιθεῖτε, Ἐπικ. 6ʹ πληθ. εὐκτ. τοῦ ἀορ. 6ʹ τοῦ **ἐπιτίθημι**, Ἰλ. Ω. 264, Ὀδ. Χ. 62.

ἐπιθέλγω: μέλλ. **-ξω**, καταπραΰνω, τὴν ὀργὴν Πλούτ. 2. 456B.

ἐπίθεμα, τό, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐπίθημα** (ὅπερ πρέπει νὰ ἀποκατασταθῇ ἐν Ἱππ. 469. 47), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 24 (διάφ. γραφ. **-ὄημα**), Διόδ. 3. 14, Παυσ. 1. 2, 3· ἴδε Λοδ. Φρύνιχ. 249. **1)** κάλυμμα, σκέπασμα, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 5, Συλλ. Ἐπιγρ. 989b, 991b. **2)** κιονόκρανον, Ἐβδ. (Γ' Βασιλ. Ζ', 16 κέξ.). **3)** ἔμπλαστρον, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 2, εἰ ἡ γραφὴ ὀρθή.

ἐπίθεος· «σημεῖον ἐν θυτικῇ» Ἡσύχ.

ἐπιθεραπεύω, εἶμαι ἐπιμελὴς περί τι, ἐργάζομαι ἐνθέρμως ὑπέρ τινος, τὴν κάθοδον Θουκ. 8. 47· ὑπηρετῶ ἐπιμελῶς, περιποιοῦμαι, αὐτόθι 84.— Παθ., πρός τινος Δίων Κ. Ἀποσπ. Ursin. 161.

II. ἐφαρμόζω προσθέτους θεραπείας, Ἱππ. Μοχλ. 866, πρβλ. Γεωπ. 17. 23, 2.

ἐπιθερμαίνομαι, Παθ., πάσχω ἐκ θέρμης, πυρετοῦ, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Αʹ, 938, πρβλ. Γʹ, 1112.

ἐπιθεσία, ἡ, = τῷ ἑπομ. **II. 4**, Ἀκύλ. ἐν Ψαλμ. ΛΔ', 20, ἔνθα παρὰ τοῖς Ἑβδ. ὑπάρχει ἡ λ. **δόλος**.

ἐπίθεσις, εως, ἡ, (ἐπιτίθημι) ἡ ἐπὶ τῆς βάσεως τοποθέτησις, τοῦ ἀνδριάντος Συλλ. Ἐπιγρ. 3124: — τὸ ἐπιτιθέναι, κυρίως ἐπὶ τῶν χειρῶν, ἰδὼν δὲ ὁ Σίμων ὅτι διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων δίδοται τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον Πράξ. Ἀποστ. η', 18, κτλ.· διὰ τῆς τῶν ἔξωθεν ἐπιχρίστων (περιχρίστων ἐν ἐκδ. Βερναρδάκη) ἐπιθέσεως Πλούτ. 2. 102A.

2) προσθήκη, πρόσθεσις, ἀντίθετον τῷ **ἀφαίρεσις**, Ἀριστ. π. Νεωτ. κτλ. 5, 11. **3)** ἐπίθεσις ἐπιθέτων, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 14. **II.** (ἐκ τοῦ Μέσ. **ἐπιτίθεμαι**) ἐπίθεσις κατά τινος, ὡς καὶ νῦν, προσβολή, ἐφόρμησις, Ἀντιφῶν 117. 41· ἐπ. γίγνεταί τινι Ξεν. Ἀν. 4. 4, 22· ἡ Περσῶν ἐπ. τοῖς Ἕλλησι Πλάτ.

Νόμ. 698B· τῶν ἐπιθέσεων αἱ μὲν ἐπὶ τὸ σῶμα γίγνονται τῶν ἀρχόντων 'Αριστ. Πολιτικ. 5. 10, 14· ἐπ. συστῆσαι ἐπί τινι αὐτόθι 5. 7, 3· ποιεῖσθαι αὐτόθι 5.10, 25· κατά τινος Διον. 'Αλ. 5.7· τοῖς ἔργοις Πολύδ.1. 45, 2. **2)** μετὰ γεν., ἀπόπειρα πρὸς κτῆσιν πράγματός τινος, τῆς τυραννίδος Διόδ.13. 92, κτλ. **3)** = **ἐπίθεμα**, κάλυμμα, σκέπασμα, Συλλ. 'Επιγρ. 3516. **4)** ἐξαπάτησις, ἀπάτη, δόλος, 'Ακύλ. ἐν Ψαλμ. ΜΒ', 1, ΝΔ'. 12, Παροιμ. ΙΔ', 1, ΙΔ', 8· πρβλ. **ἐπιθέτης**.— Καθ' 'Ησύχ. «ἐπίθεσις· ὁ τῶν δύο ἀριθμὸς παρὰ τοῖς Πυθαγορικοῖς».

ἐπιθεσπίζω, προφητεύω καθήμενος ἐπὶ τρίποδος ἢ ἐκ τρίποδος, ἐπιθεσπίσαντά τε τῷ τρίποδι, περὶ τοῦ Τρίτωνος τοῦ λαβόντος παρὰ τοῦ 'Ιάσονος τὸν εἰς Δελφοὺς παρ' αὐτοῦ κομιζόμενον τρίποδα, 'Ηρόδ. 4.179. **II.** ἐπὶ χρησμῶν καὶ οἰωνῶν, ἐπιθεβαιῶ, ἐπικυρῶ, ἐγκρίνω, συνευδοκῶ, μήτε βασιλείας μήτε ἀρχὰς λαμβάνειν, ἐὰν μὴ καὶ τὸ δαιμόνιον αὐτοῖς ἐπιθεσπίσῃ Διον.'Αλ. 2. 6· τοὺς θεοὺς ἔδει τὴν βασιλείαν αὐτῷ δι'οἰωνῶν αἰσίων ἐπιθεσπίσαι ὁ αὐτ. 3. 35.

ἐπιθεσπισμός, ὁ, χρησμός, διαταγὴ θεοῦ ἐκ τοῦ μαντείου, ταῦτα (τὰς θυσίας) κατ' ἐπιθεσπισμὸν θύει τοῦ "Αμμωνος 'Αρρ. 'Α 6.19, 9.

ἐπιθετέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιτίθημι**, δεῖ ἐπιτιθέναι ἢ ἐπιθεῖναι, εἶκην Πλάτ. Γοργ. 507D. **II.** πρέπει τις νὰ βάλῃ τὴν χεῖρά του εἴς τι, νὰ ἐπιδοθῇ εἰς ἐργασίαν τινά, τινὶ Πλάτ. Σοφ. 231C, Συμπ. 217C.

ἐπιθέτης, **ου**, ὁ, ἀπατεών, κακὰ μηχανώμενος, Λουκ. Τραγῳδοποδ.172. **II.** = λειτουργὸς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τῶν 'Εθνικῶν λατρείᾳ, 'Επιγρ. Πειραιῶς ἐν 'Αθηναίῳ τόμ. Ε', σ. 428 (= CIA. III. 1280α).

ἐπιθετικός, **ή**, **όν**, (ἐπιτίθεμαι) ἕτοιμος πρὸς ἐπίθεσιν, θηρίοις Ξεν.'Απομν. 4.1, 3· ἐπιχειρηματικός, τολμηρός, στρατηγὸς αὐτόθι 3.1, 6· ἐπιθετικώτατος περὶ πάσας τὰς πράξεις 'Αριστ. Πολιτικ. 5.11, 27. **II.** (ἐπιτίθημι) Γραμμ., ἐπίθετον τόπον ἔχων, 'Απολλών. περὶ 'Αντωνυμ. 292A, π. Συντάξ.19, 27, Τρύφ. Τροπ. 280, κλ.: οὕτω καὶ 'Επίρρ. **-κῶς**, Κορνοῦτ. π. Θ. Φύσ. 35, Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Ν. 29.

ἐπίθετος, **ον**, (ἐπιτίθημι) πρόσθετος, ὁ προσαρτηθείς, φυλαί Δον.'Αλ. 3,71· ἐπίθετος ἐξουσία, οἰκειοποιηθεῖσα, ἐξουσίᾳ δ' ἐπιθέτῳ τὴν πάτριον καταλύοντας ἀρχὴν Πλουτ. Κλεομέν. 10. **2)** ἐπίθετοι ἑορταί, αἱ μὴ πάτριοι, οὐδὲ τὰς μὲν ἐπιθέτους ἑορτὰς .. μεγαλοπρεπῶς ἦγον κτλ.'Ισοκρ.145C, πρβλ. 'Αρποκρ. ἐν λέξει· ἐπίθετοι ἐπιθυμίαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κοιναί**, τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν κοιναὶ δοκοῦσιν εἶναι, αἱ δὲ ἴδιοι καὶ ἐπίθετοι, ἰδιαίτεραι καὶ ἐπίκτητοι, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 3. 11, 1· ἐπ. τῇ φύσει κακὰ Μένανδ. ἐν 'Αδήλ. 5· πλαστός, ἐπίπλαστος, ψευδής, Θεοφρ. π. Φυτ.'Ιστ. 9. 8, 8· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀληθινός, Διον. 'Αλ. 4. 70, πρβλ. 68: — πρβλ. **ἐπακτός**, **ἐπίκτητος**. **II.** ὡς οὐσιαστ., **ἐπίθετον**, τό, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, 'Αριστ. Ρητ. 3. 3, 3, κτλ. **2)** ἀρσ., ὄνομα βόλου, δηλ. «ρίψίματος» τοῦ κύβου, Εὔβουλ. **ἐν** «Κυβευταῖς» 2. **III.** 'Επίρρ., ἐπιθέτως λέγων, περιγράφων ἢ δεικνύων, ὁρίζων ἐπιθετικῶς, δι' ἐπιθέτων, Στράβων 36.

ἐπιθέω· μέλλ. **-θεύσομαι**, τρέχω **ἐπί** τι, πρός τι ἢ κατόπιν τινός, 'Ηρόδ. 9. 107, Ξεν. Κυν. 6, 10· τινὰ 'Αππ. 'Ιβηρ. 27· ἐπ. πρὸς τὴν μάχην 'Ηρῳδιαν. 6.7. **II.** τρέχω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ἐκ δὲ τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς πλατέων ζωοδαρίων τῶν ἐπιθεόντων οἱ οἴστροι 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5.19,13.

ἐπιθεωρέω, ἐκ νέου ἐξετάζω, παρατηρῶ ἐπιμελῶς καὶ μετ' ἀκριβείας, τι Ἱππ. π. Διαίτ.'Οξ. 397, 22, Φιλήμ. ἐν 'Αδήλ. 49, Διον. 'Αλ. Τεχν. Ρητ. 3. 2, Πλουτ. Δημήτ.1.

ἐπιθεώρησις, **εως**, ἡ, = **θεώρησις**, Μ.'Αντων. 8. 26, Πτολεμ. Τετράβ.193. Κλήμ.'Αλ. I. 453B.

ἐπιθήγω, ἀκονῶ ἔτι μᾶλλον, καθιστῶ μᾶλλον βλαβερὸν ἢ φαρμακερόν, τῇ βαφῇ τὰ κέντρα ἐπιθήγουσιν (ὑποθήγουσι Herch.) Αἰλ. π. Ζ. 5.16· μεταφ., διεγείρω ἔτι μᾶλλον, τὰς ἐπιθυμίας Πλάτ.786A.

ἐπιθήκη, ἡ, (ἐπιτίθημι) προσθήκη, αὔξησις, μείζων δ' ἐπιθήκη, «μείζων δὲ ἡ ἐπίδοσις» (Πρόκλ.), 'Ησ. "Εργ. κ. Ἡμ. 378· κἀπιθήκην τέτταρας, καὶ 4 δραχμὰς ἐπὶ πλέον, 'Αριστοφ. Σφ. 1391.— Καθ' 'Ησύχ. «ἐπιθήκη· φερνή».

ἐπίθημα, τό, πᾶν ὅ τι ἐπιτίθεται (πρβλ. **ἐπίθεμα**), ἴδε Συλλ. 'Επιγρ. 2663· ἐντεῦθεν, **1)** ἐπικάλυμμα, σκέπασμα, Τουρκ. «καπάκι», φωριαμῶν ἐπιθήματα, «κιβωτίων πώματα» (Σχόλ.), 'Ιλ. Ω. 228, πρβλ.'Ιππών. 47 (41),'Ηρόδ.1. 48· ἀσπίδα ἐπ. τῷ φρέατι παράθες 'Αριστοφ.'Αποσπ. (ἴδε Δινδ. 2, σ. 505)· τοὔπ. τῆς χύτρας ἀφελὼν 'Ηγήσιππ. ἐν «'Αδελφοῖς» 1. 13· τὸ ἐπίπεδον τῆς τραπέζης, ἡ ἐπιφάνεια αὐτῆς, τράπεζαι ἐλεφαντόποδες τῶν ἐπιθημάτων ἐκ τῆς καλουμένης σφενδάμνου πεποιημένων 'Αθήν. 49A. **2)** τὸ ἐπὶ τοῦ τάφου τιθέμενον μνημεῖον ἢ ἄγαλμα, ἢ ἁπλῶς κάλυμμα, ἔθαψα .. καὶ ἐπίθημα καλὸν ἐπέθηκα 'Ισαῖος 2. 36, Πλουτ. Νουμᾶς 22, Παυσ. 1. 2, 3., 43. 8., 2. 7, 2, κτλ. **3)** ἡ αἰχμὴ δόρατος, ἐπιδορατίς, Διόδ. 5. 30. **4)** ἐπίσημον, διακριτικὸν σημεῖον, ὅτου δὲ ὁ ἀλεκτρυὼν ἐστιν ἐπίθημα τῇ ἀσπίδι, κτλ., Παυσ. 5. 25, 9.—Πρβλ. σημ. Λοβεκκ. ἐν Φρυν. σ. 249.

ἐπιθηματικός, **ή**, **όν**, ἐπιθηματικὴ (ἐξυπ. τέχνη), ἡ πρὸς κατασκευὴν ἐπιθημάτων, Πολυδ. Ζ', 208 (ἐν τῇ ἐκδ. Βεκκήρου ἡ λέξις παρελείφθη).

ἐπιθηματουργία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἐπιθήματα, Πλάτ. Πολιτ. 280D, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 208.

ἐπιθηματόω, ἐπιθέτω κάλυμμα, σκέπασμα, τι 'Αντικλείδης παρ' 'Αθην. 473C.

ἐπιθηραρχία, ἡ, ἡ ἀρχηγία ἐλεφάντων, Αἰλ. Τακτ. 23:— **ἐπιθήραρχος**, ὁ, ὁ διοικῶν αὐτοὺς ἀξιωματικός, αὐτόθι.

ἐπιθηριόομαι, = **θηριόομαι**, 'Ωριγ. ΙΙΙ. 365D.

ἐπιθησαυρίζω, θησαυρίζω· ρημ. ἐπίθ. **ἐπιθησαυριστέον**, δεῖ ἐπιθησαυρίζειν, Κλήμ.'Αλ. 336.

ἐπιθιγγάνω· ἀόρ. **ἐπέθιγον**· — ἐγγίζω τὴν ἐπιφάνειαν, ἐγγίζω ἐλαφρῶς, «ἐφάπτομαι» (Σουίδ.), Θεόφρ. π. 'Οσμ.11· τῆς κεφαλῆς Πλουτ. Γ. Γράκχ.19: — φθάνω μέχρι .. , ὄψις ἐπ. τῆς θαλάσσης ὁ αὐτ. 2. 921D.

ἐπιθλάσις, **εως**, ἡ, θλάσις ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, 'Ορειβάσ. 86. 1, ἔκδ. Cocch.

ἐπιθλάσας, «συντόμως εἰπὼν» 'Ησύχ.

ἐπιθλίβω [ῐ]: μέλλ. **-ψω**, = **θλίβω**. Διόδ. 3.14· μεταφ., ἀνιῶ, ἐνοχλῶ, Πλούτ. 2.782D.

ἐπίθλιψις, **εως**, ἡ, θλῖψις, πίεσις ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, 'Αρετ. 'Οξ. Νούσ. Θεραπευτ.1. 9.

ἐπιθνήσκω, ἀποθνήσκω μετὰ ταῦτα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διον. 'Αλ.'— πλημμελὴς γραφὴ παρὰ Ψευδ-'Ιγνατ. 892A ἀντὶ **ἀποθνήσκω**.

ἐπιθοάζω, ἐν Αἰσχύλ. Χο. 856 (τὰ δ' ἐπευχομένη κἀπιθοάζουσ') καὶ ἐν Εὐρ. Μηδ. 1409 (τάδε καὶ θρηνῶ κἀπιθοάζω) κοινῶς ἑρμηνεύεται: κάθημαι παρὰ τὸν βωμὸν ὡς ἱκέτης, αἰτοῦμαι παρὰ τῶν θεῶν βοήθειαν, πρβλ. **θοάζω** ΙΙ· ἀλλ' ἐν τῷ Μεδ. ἀντιγράφῳ τοῦ Αἰσχύλ. τὸ **ο** εἶναι ἀμφίβολον καὶ ὁ Schütz (ᾧ ἠκολούθησαν οἱ πλεῖστοι ἐκδόται) ἀνέγνω: ἐπιθεάζουσ', ἐπικαλουμένη τοὺς θεούς· εἰ ἔχει οὕτω, τότε τὸ **κἀπιθεάζω** πρέπει ὡσαύτως ν' ἀποκατασταθῇ παρ' Εὐρ. (Τὴν γραφὴν ταύτην παρεδέξατο ἤδη ὁ Ναύκιος ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Εὐριπίδου).

ἐπίθολος, **ον**, θολερός, ἢ ὅταν ἐπίθολον ὕδωρ αἱ φρεατίαι ἀναβλύζωσι 'Ιω. Λυδ. π. Διοσημ. 283.1.

ἐπιθολόω, καθιστῶ θολερόν, Λουκ. Λεξιφ. 4.— Παθ., γίνομαι θολερός, Πλούτ. 2. 894E.—Καθ' 'Ησύχ. «ἐπιθολοῦσιν· ἐπισκοτοῦσιν. ταράττουσιν».

ἐπιθόλωσις, ἡ, = τὸ ἐπιθολοῦν, Κύριλλ.'Αλ. I. 192B.

ἐπιθόρνυμαι, σπερμαίνω, ὀχεύω, ἐπὶ ἀρρένων ζῴων, ταῦρος .. βουσὶν ἐπιθόρνυται Λουκ.'Ερωτ. 22, κτλ.· ἐπ. ταῖς γεγαμημέναις Φιλόστρ. 212, πρβλ. 813· πρβλ. **ὑποθόρνυμαι**.— Καθ' 'Ησύχ. «ἐπιθορνύμεναι· σπερμαίνουσαι καὶ ζωογονοῦσαι. θορὸς γὰρ τὸ σπέρμα».

ἐπιθορύω, (θορὸς) σπερμαίνω, Κλήμ.'Αλ. 222.

ἐπιθορῦδέω, θορυδῶ ἐπί τινι, ἐπιδοῶ. Λατ. acclamare: **1)** εἰς σημεῖον ἐπιδοκιμασίας, καὶ ἡ βουλὴ [δῆλη] ἐγένετο εὐμενῶς ἐπιθορυβήσασα Ξενοφ.'Ελλ. 2. 3, 50, κτλ. **2)** πρὸς δήλωσιν δυσαρεσκείας, ὁ αὐτ. ἐν 'Ελλ.1. 7, 13.

ἐπιθράντον· «μέρος τι τῆς νεὼς» 'Ησύχ.

ἐπιθράσσω, 'Αττ. **-ττω**, συνηρ. ἀντὶ **ἐπισταράσσω**, «ἐπιθρᾶξαι· ἐπιθρύξαι. ἐπινύξαι» 'Ησύχ., ἴδε Πολυδ. Α , 246 ἐν τέλει.

ἐπιθραύω, θραύω ἐπάνω εἴς τι ἢ προσέτι, καὶ τρύφος ἄρτου, αὖον ἐπιθραύσας 'Ανθ. Π. 6.105.

ἐπιθρέξας, ἴδε **ἐπιτρέχω**.

ἐπίθρεπτος, **ον**, (τρέφω) καλῶς τεθραμμένος, εὐτραφής, Ἱππ. 106D.

ἐπιθρηνέω, θρηνῶ διά τι, μετ' αἰτ., Βαβρ.118. 8, Πλούτ. 2. 123C· μετὰ δοτ., θρηνῶ ἐπάνω εἴς τι, ἢ τοὺς Νειλῴους κροκοδείλους μιμῇ, οὓς φασι ταῖς κεφαλαῖς ἐπιθρηνεῖν τῶν ἀνθρώπων ὧν ἔφαγον Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 258A.

ἐπιθρήνησις, **εως**, ἡ, τὸ θρηνεῖν ἐπί τινι, τὰς ἐπιθρηνήσεις τῶν εἰσιόντων Πλούτ. 2. 611A.

ἐπιθρήνητος = **ἀξιοθρήνητος**, 'Ησύχ. ἐν λ. **περίσφατα**.

ἐπιθριάμβος, ὁ ἀκολουθῶν θριάμβος, ὁ μετέπειτα, Σουίδ. ἐν λ. **θρίαμβος**.

ἐπιθρισάκια, τά, «ἑορτὴ 'Απόλλωνος» 'Ησύχ.

ἐπιθρομβόομαι, παθ., πήγνυμαι, «πήζω», μεταβάλλομαι εἰς θρόμβους, ἐπὶ τοῦ γάλακτος, Νικ.'Αλεξιφ. 364.

ἐπιθρύλέω, = **θρυλέω**. Γρηγ. Νύσσ.1. 421C.

ἐπιθρύπτω, παραλύω, ἐκλύω, ἀμβλύνω, ἐκνευρίζω, Φιλόστρ. 46.—Παθ., κάμνω τσακίσματα. Τουρκ. «νάζια». 'Αριστεαίν.1. 28· ἐπιτεθρυμμένος, ἐκτεθηλυμμένος, Πλουτ. Δίων 17. **2)** θραύω, διὰ τῆς δικέλλης ἐπιθρύπτει (ὁ γεωργὸς) τὴν βῶλον Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 367A.

ἐπιθρώσκω: μέλλ. **-θοροῦμαι**: ἀόρ. **-έθορον**: — ἐφάλλομαι,

ἐπιπηδῶ, ἐπιβαίνω, μετὰ γεν., νηὸς ἐπιθρώσκων Ἰλ. Θ. 515, πρβλ. Εὐρ. Ῥῆσ.100· ὡσαύτως μετὰ δοτ., πηδῶ (ὑβριστικῶς) ἐπί τι, ὡς τὸ Λατ. insultare. τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου Ἰλ. Δ.177. **II.** πηδῶ ὑπεράνω ἐκτάσεώς τινος, ἐπὶ ἵππων, τόσσον ἐπιθρώσκουσι τόσον μακρὰν τινάσσονται μὲ ἓν πήδημα, Ἰλ. Ε. 772· μακρὰ ἐπιθρ. Ἡσ.Ἀσπ.Ἡρ. 438: — ἐξέχω, ἐκτείνομαι εἰς, ἐπὶ τείχους ἢ πέτρας, Ὀρφ.Ἀργ. 897, 1264. **III.** ἐγείρομαι, ὡς εἶδε κυανόπεπλον ἐπιθρώσκουσαν ὁμίχλην Μουσαῖος 113.

ἐπιθυλλίς, ίδος, ἡ, = **γήθυον,** Ἀθήν. 371Ε, διάφ. γρ. ἀντὶ **γηθυλλίς.**

ἐπίθυμα, τό, ἱερεῖον, σφάγιον, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἱεράθετα.**

ἐπιθῡμέω, (θυμός), ὡς καὶ νῦν, ἐπιθυμῶ, μετὰ γεν. πράγμ., Ἡρόδ. 2. 66, Αἰσχύλ.Ἀγ. 216, κτλ.: ὡσαύτως μετὰ γεν. προσ., Λυσ.96. 40, Ξεν.Ἀν. 4.1,14C· ἔτι καὶ μετ' αἰτ. προσ., Μένανδ. παρὰ Κλήμ.Ἀλ. 605D· ἐπὶ πολιτικῶν σχέσεων, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **μισεῖν,** εἶτ' ἐκ τῶν τοιούτων ἀναγκαῖον τὰς πόλεις τῶν ἡμετέρων πολεμίων ἐπιθυμεῖν ἡμᾶς δὲ μισεῖν Ἀνδοκ. κατὰ Ἀλκιβ 10. 4, Λυσ.158. 12: — μετ' ἀπαρ., ἐπιθυμῶ νὰ πράξω τι, πλῶσαι Ἡρόδ.1. 24· ἀπικνέεσθαι αὐτόθι 116· περισσὰ ὁρᾶν Σοφ. Τρ. 617, κτλ.: — ἀπολ., ἐπιθυμῶ, ποθῶ, Θουκ. 6. 92, Πλάτ. Πρωτ. 313D, κτλ.: — τὸ ἐπιθυμοῦν τοῦ πλοῦ = ἡ ἐπιθυμία, ἡ προθυμία διὰ τὸν πλοῦν, Θουκ. 6. 24.—Παθ., ἐπιθυμοῦμαι, τὰ ἐπιθυμούμενα Πλάτ. Φίληβ. 35D.

ἐπιθύμημα [ῡ], τό, τὸ ἐπιθυμούμενον πρᾶγμα, Ξεν.Ἱέρ. 4. 7.

II. ἐπιθυμία, πόθος, Ἱππ. 2. 44, 50, Πλάτ. Νόμ. 687C, κτλ.

ἐπιθύμησις [ῡ], **εως,** ἡ, ἐγκάρδιος ἐπιθυμία, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰσαίου.

ἐπιθῡμήτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ ἑπομ., Καλλ. εἰς Ἄρτ. 237.

ἐπιθῡμητής, οῦ, ὁ, ὁ ἐπιθυμῶν τινος, νεωτέρων ἔργων Ἡρόδ.7. 6, Ἀνδοκ. 29. 32· τιμῆς, σοφίας Πλάτ. Πολ. 475B, κτλ.· φύσει πολέμου ἐπ. Ἀριστ. Πολ.1. 2,10. **2)** ἀπολ., ὁμιλητής, ὀπαδός, ἐκεῖνος γὰρ πολλοὺς ἐπιθυμητὰς καὶ ἀστοὺς καὶ ξένους λαβὼν Ξεν.Ἀπομν.1. 2, 60.

ἐπιθῡμητικός, ή, όν, εἰς τὸ ἐπιθυμεῖν ἐπιρρεπής, τινος Πλάτ. Νόμ. 475 κ. ἀλλ.· τὸ ἐπιθυμητικόν, τὸ μέρος τῆς ψυχῆς ὅπερ εἶναι ἕδρα τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ παθήσεων ἢ αἰσθημάτων, Πλάτ. Πολ. 439D, E, Ἀριστ.Ἠθ. Ν.1.13, 2 κ. ἀλλ.—Ἐπίρ., ἐπιθυμητικῶς ἔχειν τινός = ἐπιθυμεῖν Πλάτ. Φαίδων 108Δ.

ἐπιθυμητός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, ὃν ἐπιθυμεῖ τις, ποθητός, τὰ ἐπιθυμητὰ Ἀριστ.Ἠθ. Ν. 3.10, 6.

ἐπιθυμία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, (ἐπιθυμέω) ὡς καὶ νῦν, ἐπιθυμία, πόθος θερμός, ἐπ. ἐκτελέσαι Ἡρόδ.1. 32· ἐπιθυμίᾳ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **προνοίᾳ,** Θουκ. 6.13· οὕτω, Πλάτ., κλ.: — ἰδίως, σαρκική. Πλάτ., κλ.· αἱ περὶ τὸ σῶμα ἐπ. Πλάτ. Φαίδων 82C· ἐπ. πρός τινα Ξεν. Λακ. 2, 14. **2)** μετὰ γεν., ἐπιθυμία πράγματός τινος, ὕδατος, οἴτου Θουκ. 2. 52., 7. 84, κτλ.· τῆς τιμωρίας Ἀντιφῶν 115. 29· τῆς μεθ' ὑμῶν πολιτείας Ἀνδοκ. 21. 7· τῆς παρθενίας Πλάτ. Κρατ. 406B· εἰς ἐπ. τινὸς ἐλθεῖν ὁ αὐτ. Κριτί.113D· ἐν ἐπ. τινὸς εἶναι ἢ γίγνεσθαι ὁ αὐτ. Πρωτ. 318Α, Θεαίτ. 143E, Νόμοι 841C· εἰς ἐπ. τινὸς ἀφικέσθαι ὁ αὐτ. ἐν Τιμ.19B· ἐπ. τινὸς ἐμβάλλειν τινὶ Ξεν. Κύρ. 1. 1, 5· ἐπ. ἐμποιεῖν τινι εἴς τινα Θουκ. 4. 81. **II.** = **ἐπιθύμημα,** ἐπιθυμίσας τυχεῖν Πιττακ. παρὰ Στοβ. 46. 6, πρβλ.Ἀθήν. 295Α.

ἐπιθῡμίαμα. τό, προσφορὰ θυμιάματος, τάδ' ἐν χεροῖν στέφη λαοῦσῃ κἀπιθυμιάματα Σοφ. Ο. Τ. 913.

ἐπιθῡμίᾱσις, εως, ἡ, θυμιάματος προσφορά, Συλλ. Ἐπιγρ. 3068Α. 24.

ἐπιθῡμιατρός, ὁ, ὁ καίων θυμίαμα, ὁ θυμιῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2983.

ἐπιθῡμιάω: μέλλ. **-άσω,** = **θυμιάω,** κοινῶς «θυμιάζω» καὶ «θυμιατίζω», Πλουτ. Ἀλέξ. 25, Συλλ. Ἐπιγρ. 2715. 6· μετ' αἰτ., τῷ Βορέᾳ λιβανίδιον (κρεάδιον Meineke) Μένανδ. ἐν «Καρχηδονίῳ» 1, πρβλ. Πλούτ. 2. 372C.

ἐπιθύμιος [ῡ], **ον,** = **ἐπιθυμητικός,** Μανέθων 4. 565.

ἐπιθῡμίς, ίδος, ἡ, «ἐπιθυμίδες· τὰ παντοδαπὰ στεφανώματα» (Ἡσύχ.), Ἀθήν. 678C· πρβλ. **ὑποθυμίς.** **II.** **ἐπιθύμις, ίδος,** ἡ, = **θύμος,** Διοσκ. 3. 38 (44).

ἐπιθῡμό-δειπνος, ον, πρόθυμος εἰς δεῖπνον, Πλούτ. 2.726Δ, πρβλ. **τρεχέδειπνος.**

ἐπίθῡμον, τό, παρασιτικόν τι φυτὸν φυόμενον καὶ αὐξανόμενον ἐπὶ τοῦ θύμου, Cuscuta Epithymis, Διοσκ. 4. 176 (179). Κατὰ τὸν Sibthorp κοινῶς καλεῖται «τῆς ἀλεποῦς τὸ μετάξι».

ἐπ-ῑθύνω, = **ἐπευθύνω,** Σοφ. Φ.1059, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ.1325.

ἐπιθῡσιάω, ἐπιθύω, φέρε τὸ θαύμακτρον κἀπιθυσιῶμες Σώφρων ἐν τῷ Μ. Ἐτυμ. 443. 53, ἀλλὰ τὸ κἀπιθυσιῶμες εἶναι ἐφαρμένον· ὁ Ahr. (Διάλ. Δωρικ. σ. 469) ἀναγινώσκει: κάπ' ἰθὺς ἴωμες, ἤτοι κἀπίωμεν ἰθύς.

ἐπιθυσιάζω, = **ἐπιθύω,** ἐπιθυσιάζουσα διάφ. γρ. ἐν Διον. Ἁλ. (1. 31) ἀντὶ ἐπιθειάζουσα.

ἐπίθῡσις, εως, ἡ, θυσία κατόπιν γινομένη, Ἐπιγραφ. Κνίδ. παρὰ τῷ Newton, Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 34Β.

ἐπιθύτης [ῠ], **ου,** ὁ, ὁ ἐπιστατῶν ἐν ταῖς θυσίαις, Συλλ.Ἐπιγρ. 3663Α. 15.

ἐπῐθύω (θύω Α): μέλλ. **-ύσω** [ῡ]: θύω, σφάζω κατόπιν προγεγενημένης θυσίας, τέλεον νεαροῖς ἐπιθύσας Αἰσχύλ. Ἀγ. 1504· ἐπὶ δ' ἔθυσα μητέρα, κατόπιν κατέκτεινα τὴν μητέρα μου, δηλ. μετὰ τὸν Αἴγισθον, Εὐρ.Ὀρ. 562: — οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, πότερον οὖν Νέρωνι Γάλβαν ἐπιθυσώμεθα ..; νὰ θυσιάσωμεν λοιπὸν τὸν Γάλβαν μετὰ τὸν Νέρωνα ..; Πλουτ. Γάλβ. 14, πρβλ. Μάρκελλ. 29. **II.** προσφέρω θυσίαν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, Wess. Διόδ. 12. 11· προσφέρω ἐπί τινος, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τὰς δεκάτας Διον.Ἁλ.1. 40· καθόλου, προσφέρω, λιβανωτὸν τοῖς θεοῖς Ἀριστοφ. Ἱλ.116.

ἐπιθύω (θύω Β): — τρέχω μεθ' ὁρμῆς πρός τι, ὡς ἂν ἐπιθύσαντες ἑλοίμεθα Ὀδ. Π. 297. **2)** μετ' ἀπαρ., προσπαθῶ ἰσχυρῶς νὰ πράξω τι, ἐρύσσασθαι .. Τρῶες ἐπιθύουσι, «ἐλκύσαι .. ἐπ' εὐθείας ὁρμῶσι» (Σχόλ.), Ἰλ. Σ. 175· θυμὸς ἐπιθύει κιθαρίζειν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμῆν 475· οὕτω καὶ παρ' Ἀπολλ. Ροδ. Β. 1154, Γ. 354· ἐπιθύουσα Α. 1238. [Ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ ἀείποτε **ἐπῑθῡ́ω.** Ἐπειδὴ δὲ τὸ ι εἶναι μακρόν, ἐνομίσθη ὅτι τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα δὲν εἶναι **θύω,** ἀλλ' **ἰθύω·** ἀλλὰ τὸ **ἰθύω** ἔχει ἀείποτε υ βραχύ, ὥστε ὁ τύπος ἔπρεπε νὰ εἶναι **ἐπιθύνω.** Τὸ ῐ̔ τῆς ἐπι- ἐκτείνεται ἐν ἄρσει, ἴδε Spitzn. Vers. Her. 85, 86].

ἐπιθωρᾱκίδιον, τό, χιτών, ὃν ἐφόρουν ἐπὶ τοῦ θώρακος, Πλουτ. Ἄρτοξ.11.

ἐπιθωρᾱκίζομαι, Μέσ., ὁπλίζομαι, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 27.

ἐπιθωρήσσομαι, Παθ., ἑτοιμάζομαι πρὸς μάχην, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 42.

ἐπίθωσεν αὐτὰν ἁ πόλις (= ἔπεισεν; ὡς ἔκ τινος **πιθόω** = **πείθω**;) Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ., Bull. d. cor. hell. IV. σ. 13 κ. ἀλλ. Κουμαν. Συναγωγ. Λεξ.Ἀθησ.

ἐπιθώϋξις, εως, ἡ, κραυγή, ἐπιβόησις, Ν. Χων. ἐν Annu. des Etudes Gr VI. σ. 48, ἐν τῇ (1) σημειώσει.

ἐπιθωΰσσω, κραυγάζω ἢ ἐπιβοῶ, δίδω μεγαλοφώνως διαταγάς, Αἰσχύλ. Ἱκ.73· οὐκ ἀκούσαις ἐπεθώϋξας τοῦτο, ἐπεβόησας τοῦτο οὐχὶ εἰς ἀπρόθυμα ὦτα, αὐτόθι 277· συρίζων δ' ὁ κηροδέτας κάλαμος οὐρείου Πανὸς κώπαις ἐπιθωΰξει Εὐρ. Ι. Τ. 1127. **II.** παροτρύνω, παραθαρρύνω, σκύλακας ἐπιθωΰσσων Συνέσ. 320C.—Ἐν τοῖς Χρον. Νικήτ. (σ. 336Α) ἁπανταχοῦ καὶ τύπος **ἐπιθωΐζω,** «εἶχεν ὄρνιθα, καὶ ἐξιοῦσα πρὸς θήραν ἐπέκλωζέ τε καὶ ἐπεθώϊζε»· πρβλ. Κ. Παντεχνῆ Ἔκφρ. Κυνηγ. περδ. ἐν Annu. des Etudes Gr.VI. σ. 48, 2.

ἐπῐΐδμων, ον, γεν. **-ονος,** = **ἐπῐΐστωρ,** τινός Ἀνθ. Π. 6.175.

ἐπῐΐερεύς, έως, ὁ, ἱερεὺς προϊστάμενος ἢ κατ' ἄλλους πρόσθετος ἱερεύς, Συλλ.Ἐπιγρ. 381.

ἐπῐΐζομαι, Ἰων. ἀντὶ **ἐφίζομαι,** Ἀνθ. Π.11. 403.

ἐπῐΐμερος, ον, (= **ἐφίμερος**), Δ. Μοσχ. στ. 343.

ἐπῐΐστωρ, ορις, ὁ, ἡ, ἐπιστάμενος, γινώσκων, μετὰ γεν., Ἡρακλῆα μεγάλων ἐπῐΐστορα ἔργων, κατὰ τὸν Σχολιαστ., «μεγαλουργόν, ἐπὶ μεγάλοις ἔργοις ἱστορούμενον, ἐπιστήμονα» Ὀδ. Φ. 26, πρβλ. Lehrs.Ἀρίσταρχ. σ.116· οὕτω, τεῶν μύθων ἐπῐΐστορας, «μάρτυρας» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 89, πρβλ.16.

2) εἰδήμων, ἔμπειρός τινος, Λατ. sciens, δίσκων, γεωμετρίης Ἀνθ. Π.11. 371, παράρτ. 26. 7.

ἐπί κα (= **ἐπεί κα,** ἐπειδάν) Ἐπιγρ. Αἰγοσθενιτῶν, L. et F.1.

ἐπικαγχάζω, καγχάζω ἐπί τινι, Γρηγόρ. Νύσσ. ΙΙΙ. 940D.—Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπικαγχάζων· ἐπιγελῶν».—Πρβλ. **καχάζω.**

ἐπικαγχαλάω, καὶ Ἐπικ. **ἐπικαγχαλόω,** γαυριῶ ἐπί τινι, τῷ ἐπικαγχαλόωσα Κόϊντ. Σμ.1.161 κ. ἀλλ.

ἐπικαθαιρέω, καταρρίπτω, καταστρέφω μετὰ τοὺς ἄλλους, καὶ ἐπικαθελὼν τὸ ἐν Τέῳ τεῖχος, εἴ τι ὑπελείφθη. ἀνεχώρησε Θουκ. 8. 20.

ἐπικαθαίρω, καθαρίζω κατόπιν, Ρουῦφος ἐν Matth. 286.

ἐπικαθαρίζω, = τῷ προηγ., ἐπικαθαρίσατε τὴν ἐκκλησίαν, τοὺς ἀναξίους αὐτῆς ἀπελάσαντες Βασίλ. ἐν Ἐπιστ.45, τ. 3, σ. 149Α.

ἐπικάθαρσις, εως, ἡ, πρόσθετος κάθαρσις, Κλήμ.Ἀλ. 128· κάθαρσις, Ἐπιγρ.Ἐπιδ. 3325[169] = Κ. 241, πρβλ. **ἐκκάθαρσις.**

ἐπικαθέζομαι, Παθ., ἐπικάθημαι, ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπικαθίζηται μόνον Ἀριστοφ. Πλ.185· μετοχ. ἀορ. α' **ἐπικαθεσθείς,** ἀετὸς ἐπικαθεσθεὶς τῇ κεφαλῇ Ἀρτεμίδ. 2. 20.

ἐπικαθεύδω: μέλλ. **-καθευδήσω,** κοιμῶμαι ἐπάνω εἴς τι, τινὶ Λουκ. πρὸς Ἀπαΐδ. 4· ἐπῳάζω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 5. 9, 1.

ἐπικαθηλόω, καρφώνω στερεῶς εἴς τι, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. 17.

ἐπικάθημαι, Ἰων. **-κάτημαι,** Παθ. Κάθημαι ἐπάνω εἴς τι, ἐπ' αὐτοφώρῳ δὲ ἁλοὺς .. ἐπικατήμενος χειρῖδι πλέῃ ἀργυρίου Ἡρόδ. 6. 72, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1098· κάθημαι βαρὺς ἐπάνω εἴς τινα, ἀλλ' ἐπί τοι σοὶ καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ Ἐπικαθῆτο Ἀριστοφ. Βάτρ. 1046· ὡσαύτως μετ' αἰτ., ἐπ. καμή-

λους Ἀπ. Συρ. 32· πόλις .. λόφον ἐπικαθημένη Διον. Ἁλ. 1.14:—ἀπολ., κάθημαι ἐπὶ τῶν ὠῶν, ἐπωάζω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 35, 5., 9. 33· ἐπὶ μελισσῶν, ἐπ. ἐπὶ τοῖς κηρίοις αὐτόθι 9. 40, 23. **2)** ἐπικάθημαι ἐπὶ τῆς τραπέζης, κάθημαι παρὰ τὴν τράπεζαν, περὶ γραμματέως τραπεζίτου ἢ ἀργυραμοιβοῦ, Δημ. 1189. 20· καὶ ἀπολ., ὁ ἐπικαθήμενος ὁ αὐτ. 946.14., 1193, ἐν τέλ. **3)** ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῆς βροχῆς, διαμένω ἐπάνω εἴς τι, ὡς π. χ. ἐπὶ τῶν ἀνθέων, ὅπως μὴ ἐπικαθήμενον τὸ ὕδωρ ἐπιλαβὼν ὁ ἥλιος ἐρυσιβώσῃ σῆψιν ποιήσας Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 24, 4. **II.** κάθημαι ἐναντίον θέσεώς τινος, πολιορκῶ αὐτήν, ἀπολ., Θουκ. 7. 27· μετὰ δοτ., Ἀπ. Μιθρ. 78.

ἐπικαθιζάνω, ἐπικάθημαι, οἷαί τ' ἦσαν (αἱ περιστεραί) ἐπικαθιζάνειν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν Ἀντιφάν. ἐν «Στρατιώτῃ» 2. 12.

ἐπικαθίζω, βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ ἐπάνω εἴς τι, καθίζω τινὰ ἐπί τι, κλίμακα χρὴ κατορύξαντα ἐπικαθίσαι (ἐπικαθῆσαι Kühn) τὸν ἄνθρωπον Ἱπ. 838C.—Μέσ., φυλακὴν ἐπεκαθίσαντο Θουκ. 4. 130 (ἔνθα χειρόγραφά τινα ἐπεκαθίσταντο, ἐξ οὗ ὁ Poppo ἐπικαθίσταντο) **II.** ἀμεταβ., ἐπικάθημαι, πειθὼ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσι Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 6. 5· γλαῦκα δ' ὀφθῆναι διαπετομένην ἐπὶ τὰ δεξιὰ τῶν νεῶν καὶ τοῖς καρχησίοις ἐπικαθίζουσαν Πλουτ. Θεμ. 12. **2)** κάθημαι ἀπέναντι, πολιορκῶ, πόλει Πολύβ. 4. 61, 6.

ἐπικαθίημι, ἐπιρρίπτω, τί τινι Ἔφιππ. ἐν «Ναυαγῷ» 1. **2)** ὀφίνω τι νὰ πέσῃ κάτω, τὰς μὲν πύλας ἐκ μηχανήματος ἀνέσπασαν .. ἐσδεξάμενοι δὲ ὅσων εὐμαρῶς κρατήσειν ἔμελλον, αὖθις ἐκ τοῦ μηχανήματος αὐτὰς ἐπικαθῆκαν, ἐπὶ καταπακτῆς ἤτοι καταρρακτῆς θύρας, Ἀπ. Ἀννιβαϊκ. 51.

ἐπικαθίστημι: μέλλ. **-καταστήσω**: — καθιστῶ ἐπί τινος, πύργους τε ἐπὶ τῶν μετεώρων καὶ φύλακας ἐπικαθίστη Δίων Κ. 41. 50· πρβλ. **ἐπικαθίζω** I. **2)** καθιστῶ, διορίζω τινὰ ἐπί τι, ἐπικαθιστάναι τὸ τῶν προφητῶν γένος ἐπὶ ταῖς ἐνθέοις μαντείαις κριτὰς Πλάτ. Τίμ. 72B. **3)** καθορίζω πρὸς τούτοις, καθιδρύω, τὴν τῶν Ἐφόρων ἀρχὴν ἐπικαταστήσαντος Ἀριστ. Πολιτικ. 5.11, 2· διορίζω τινὰ ὡς διάδοχον ἐν τῇ στρατηγίᾳ, Λευκίου τοῦ στρατηγοῦ τελευτήσαντος Μάνιον ἐπικατέστησαν Πολύβ. 2. 19, 8· καὶ ἐν τῷ Παθ., ἐπικατασταθεὶς στρατηγὸς αὐτόθι 2, 11.

ἐπικαινίζω. ἀνακαινίζω, ἀνανεόω, Ἑβδ. (Α' Μακκ. Ι', 44), ἐν τῷ παθ. ἀορ.

ἐπικαινοτομέω, = τῷ ἐπομ., Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 7. 3.

ἐπικαινουργέω, ἐπινοῶ νέα πράγματα, καινοτομῶ, ἀεὶ ἐπικαινουργεῖν Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 4. 39.

ἐπικαινόω νόμους, εἰσάγω καινοτομίας εἰς τοὺς νόμους, μὴ 'πικαινούντων νόμους Αἰσχύλ. Εὐμ. 693 (ὡς ὁ Στέφ. ἀντὶ μὴ 'πικαινόντων)· ὁ Wakef μὴ 'πιχραινόντων, παραβαινόντων.

ἐπικαίνυμαι, Ἀποθ., ὑπερβαίνω, ὑπερτερῶ [ἴδε **καίνυμαι**], πάντας ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο ὄλβῳ τε πλούτῳ τε Ἰλ. Ω. 535: — κοσμοῦμαι, ἐπὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκασται, κεκόσμηται, Υ. 35· οἷς ἐπικαίνυται Ἵππος (κοινῶς ἐπικίνυται) Κόϊντ. Σμ. 12. 145.

ἐπικαιρία, ἡ, ἀρμόδιος καιρός, τὸ ἐπίκαιρον, εὐκαιρία, Ἱππ. 271. 10, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἀκαιρία**, Δημόκρ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 48.

ἐπικαίριος, ον, = **ἐπίκαιρος**, Ξεν. Οἰκ. 5, 4.—Ἐπίρρ., ἐπικαιρίως ἵδρυται πρὸς τὰς ἐκ τῆς Θετταλίας εἰσβολάς, ἐν ἐπικαίρῳ θέσει, Στράβων 424. **2)** σπουδαῖος, τὰ ἐπικαιριώτατα τῆς τέχνης Ξεν. Οἰκ. 15, 11· καὶ ἐπὶ προσ., οἱ ἐπ., τὰ σπουδαιότατα πρόσωπα ἐν τῷ στρατεύματι, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 3. 3, 12, πρβλ. Ἑλλ. 3. 3, 11· μετ' ἀπαρ., οἱ θεραπεύεσθαι ἐπικαίριοι, ἐκεῖνοι ὧν ἡ θεραπεία εἶναι σπουδαιοτάτη, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 2, 25. **3)** ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος, καίριος, τόποι ἐπ. Τίμ. Λοκρ. 102D.

ἐπίκαιρος, ον, ἐν καταλλήλῳ καιρῷ ἢ τόπῳ, ἔγκαιρος, κατάλληλος, χρήσιμος, ὠφέλιμος, Σοφ. Ο. Τ. 875, Θουκ. 6. 34· νίκη ὁ αὐτ. 8. 106· ἐπὶ τόπων ἢ θέσεων, ἐπικαιρότατον χωρίον πρὸς τὰ ἐπὶ Θρᾴκης ἀποχρῆσθαι ὁ αὐτ. 1. 68· τὰ ἐπ., θέσεις σπουδαῖαι καὶ χρήσιμοι, Ξεν. Ἱέρ. 19, 5· τοὺς ἐπικαίρους τῶν τόπων Δημ. 234.14, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 7.12, 1· νῆσος ἐν ἐπικαιροτάτῳ κειμένη Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 115· τὰ ἐπικαιρότατα Ἀριστ. Ρητ. 2. 22, 10· τοῦ πάθους τὸ ἐπ. Λογγῖν. 18. 2: — ὡσαύτως μετὰ γεν., τρίποδα .. λουτρῶν ἐπίκαιρον = καιρὸν ἔχοντα λουτρῶν, κατάλληλον διά .., Σοφ. Αἴ. 1406: — ἐπὶ προσώπων, βοηθῶν ἐν καιρῷ ἀνάγκης, Πινδ. Π. 4. 488. **2)** σπουδαῖος, ἔχων μεγάλην σημασίαν, ἐπ. σημεῖα, σπουδαῖα συμπτώματα, Ἱππ. 964Δ, πρβλ. 383. 36, κτλ.· ἐπ. τρῶμα ὁ αὐτ. 759G. **3)** ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος, σπουδαῖος, καίριος, Ξεν. Ἱππ. 12, 7, πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 1, 35· ἐπ. τοῦ ζῆν, ἀναγκαῖος πρὸς ζωήν, αὐτόθι 1. 11, 5: — ἐπὶ τραυμάτων ἢ ἑλκῶν, ἐπικίνδυνος (πρβλ. **καίριος**), ἐπ. ἕλκος Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 391.— Ἐπίρρ., ἐπικαίρως τετρῶσθαι Παυσ. 4. 8. 4. **II.** πρόσκαιρος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀΐδιος**, Ἐπίκτ. παρὰ Στοβ. 74.16, Κλημ. Ἀλ. 220.

ἐπικαίω, Ἀττ. **-κάω**: μέλλ. **-καύσω**: — ἀνάπτω ἐπί τινος τόπου ἢ θέσεως, πῦρ Γνμ. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 491· καίω ἐπὶ βωμοῦ, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηεν Ἰλ. Χ. 170, πρβλ. Ὀδ. Γ. 9, Ρ. 241. **II.** καίω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, καίω, Ἱππ. π. Ἀέρ. 291· οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι Πλάτ. Ἐπιστ. 340D· ἐπὶ κεραυνοῦ, Ἀριστ. Μετεωρ. 3.1, 10· ἐπὶ πεπυρακτωμένου σιδήρου, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 50, 2· ἐπὶ τοῦ ψύχους, Ἱππ. 292. 46, Θεόφρ.

ἐπικαλάμαομαι, σταχυολογῶ μετὰ τὸν θερισμόν·— μεταφ., λαμβάνω ὅ,τι εὕρω ἐκ τῶν ἐπιλειμμάτων, καὶ οἱ κόλακες συνέθεον ἐπικαλαμησόμενοι Λουκ. Τοξ. 16.

ἐπικαλέω: μέλλ. **-έσω**, ἐπικαλοῦμαί τινα, ἐπικαλέσαντες τὸν θεὸν Ἡρόδ. 2. 39· τοῦτο δὲ ποιέων ἐπικαλέει τόν τε Διόνυσον καὶ τὴν Οὐρανίην ὁ αὐτ. 3. 8, κ. ἀλλ.· ἐπικαλέω τοι τὴν θεὸν Μύλιττα, ἐπικαλοῦμαι διὰ σὲ τὴν εὐμένειαν τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, Ἡρόδ. 1. 199· καὶ δὴ ὑμῖν τάδε ἐπισκήπτω θεοὺς τοὺς βασιληΐους ἐπικαλέων, καὶ πᾶσιν ὑμῖν καὶ μάλιστα, κτλ., ἐξορκίζων ὑμᾶς εἰς τοὺς βασιλ. θεοὺς ἡ ἐπικαλούμενος τοὺς βασιλ. θεοὺς ὅπως ἐπιτηρῶσιν ὑμᾶς, ὁ αὐτ. 3. 65: — οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, σύνεσιν καὶ παιδείαν ἐπικαλούμενον ἢ τὰ καλὰ καὶ τὰ αἰσχρὰ διαγιγνώσκεται Δημ. 269. 24· (οὕτω καὶ πρὸς μετάφρασιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ appello, Πλουτ. Μάρκελλ. 2), Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 55, κ. ἀλλ. **2)** προσκαλῶ; γέροντας ἐπὶ πλέονας καλέσαντες Ὀδ. Η. 189· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Ἡρόδ. 1. 187 κ. ἀλλ. **3)** αἰτῶ, ζητῶ, ἐπικαλοῦμαι, ἐπεκαλέοντο ἐκ Θεσσαλίης ἐπικουρίην Ἡρόδ. 5. 63· ἔδοξε δέ σφι εὔξασθαι τοῖσι θεοῖσι καὶ ἐπικαλέσασθαι τοὺς Αἰακίδας συμμάχους ὁ αὐτ. 8. 64, πρβλ. Θουκ. 1.101., 3, 59, 2. **4)** προσκαλῶ εἰς μαρτυρίαν, μάρτυρα ἐπ. τινὰ Ἀντιφῶν 114. 34, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 664C· μετ' ἀπαρ., ἐπ. θεοὺς .. καθορᾶν τὰ γιγνόμενα Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 55· μετ' οὐδ. δεικτ. ἀντωνυμ., ταῦτα ἐπ. Ἡρόδ. 9. 62. **5)** Μέσ., προσκαλῶ ἐνώπιόν μου, καλῶ, ἐπὶ τῶν ἐφόρων, ὁ αὐτ. 5. 39. **6)** Μέσ., προκαλῶ εἰς μάχην, καὶ ἦν μὲν .. ἐπικαλέσωνταί σφισι ὁ αὐτ. 5.1. **II.** Παθ., λαμβάνω νέαν ἐπωνυμίαν, μετονομάζομαι, Ἀθηναῖοι δὲ ἐπὶ μὲν Πελασγῶν .. ἦσαν Πελασγοὶ οὐνομαζόμενοι Κραναοί· ἐπὶ δὲ Κέκροπος .. ἐπεκλήθησαν Κεκροπίδαι Ἡρόδ. 8. 44· προσονομάζομαι σκωπτικῶς ἢ ὑποκοριστικῶς, Ἀριστόδημον τὸν μικρὸν ἐπικαλούμενον Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 2, πρβλ. Ἑλλ. 2. 3, 30. **III.** ὡς τὸ **ἐγκαλέω**, φέρω κατηγορίαν κατά τινος, ἐπικαλοῦντες ἐπεργασίαν Μεγαρεῦσι Θουκ. 1. 139, πρβλ. 4. 133· ἐπ. τινι, μετ' ἀπαρ., κατηγορῶ τινα ὡς πράξαντά τι, Ἀντιφῶν 121.1, Θουκ. 2. 27· ἐπ. τὴν ἀπόστασιν ὅτι .. ἐποιήσαντο ὁ αὐτ. 3. 36· ἐπ. τινι πάντα ὅσα ἠδίκητο Δίων Κ. 37. 6· ταῦτ' ἐπικαλεῖς; αὕτη εἶναι ἡ κατηγορία σου; Ἀριστοφ. Εἰρ. 663· ἐπ. ἀρχαιότητα, φέροντος ὡς λόγον δικαιολογητικὸν τὴν ἀρχαιότητα, Πλάτ. Νόμ. 657B: — ἀπολ., ἐπικαλεῖτω, ἂς φέρῃ τὴν καταγγελίαν του, Ἐπιγραφ. Ἀλικαρν. παρὰ Newton:—Παθ., τὰ ἐπικαλεύμενα χρήματα, τὰ εἰς αὐτὸν ἀποδιδόμενα χρήματα, ὅ ἐ. ἐκεῖνα δι' ἃ κατηγορεῖτο ὡς ἔχων αὐτά, Ἡρόδ. 2.118, πρβλ. Ἰσοκρ. 234C. **2)** μετὰ δοτ. προσ. μόνον, ἐπικαλεῖν τινι, ἐρίζειν, φιλονικεῖν πρός τινα, Πλάτ. Νόμ. 766E. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 467, 468, 470.

ἐπικαλλύνω, καλλύνω ἐπὶ πλέον, Θεμίστ. 359B.

ἐπικάλυμμα, τό, κάλυμμα, σκέπασμα, πλοῦτος δὲ πολλῶν ἐπικάλυμμ' ἐστὶν κακῶν Μένανδ. ἐν «Βοιωτίᾳ» 3. **II.** τὸ ἐπικαλύπτον τι, αὐτῶν δὲ τῶν ἐχόντων βράγχια (ἰχθύων) τὰ μὲν ἔχει ἐπικαλύμματα τοῖς βραγχίοις, κτλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2.13, 5, π. Ζ. Μορ. 4.13, 15· περὶ τῆς οὐρᾶς τῶν καράβων καὶ ἄλλων μαλακοστράκων, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 3, 8., 5.7, 3· πρβλ. **ἐπίπτυγμα**· ἐπὶ τῶν ὡς πῶμα χρησιμευόντων καλυμμάτων κογχυλίων τινῶν, αὐτόθι 4. 4. 34, κ. ἀλλ.

ἐπικαλυμματίς, ίδος, ἡ, τὸ ἐπὶ τῆς ἱερᾶς τραπέζης ἐφαπλούμενον κάλυμμα, Στουδ. 1661B.

ἐπικαλυπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπικαλύπτω**, δεῖ ἐπικαλύπτειν, Κλήμ. Ἀλ. 1. 637C.

ἐπικαλυπτήριον, τό, κάλυμμα, περὶ τῶν ὀνύχων, τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ζῷα ἔχει καὶ πρὸς χρῆσιν αὐτοὺς (δηλ. τοὺς ὄνυχας), τοῖς δὲ ἀνθρώποις ἐπικαλυπτήρια· σκέπασμα γὰρ τῶν ἀκρωτηρίων εἰσὶν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4.10, 28.

ἐπικαλύπτω, καλύπτω ἄνωθεν, πίπτω βαρὺς ἐπί τι, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει (χαλέπτει Σίτλ.) Ἡσ. Θ. 798· ἐπὶ συνεχοῦς νιφετοῦ ἐπικαλύπτοντος τὰ ἴχνη τῶν ζῴων, ὅταν ἐπινίφῃ συνεχῶς, οὐδὲν δεῖ (ἰχνεύεσθαι τοὺς λαγώς)· ἐπικαλύπτει γὰρ (τὰ ἴχνη ἡ πίπτουσα χιών), Ξεν. Κυν. 8, 1· ἐπ. τὴν ἀπορίαν Πλάτ. Χαρμ. 169D.— Παθ., ἐπισκεπάζομαι, καλύπτομαι, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 395B· ἐπικαλύπτεσθαι τὸν νοῦν πάθει, ἐπισκοτίζεσθαι, Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 3, 21. **II.** ἐπιθέτως ὡς ἐπικάλυμμα, βλεφάρων φάρος Εὐρ. Ἱκ. Μαιν. 642.— Παθ., τῶν βλεφάρων ἐπικεκαλυμμένων, κεκλεισμένων, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 2, 2.

ἐπικάλυψις, εως, ἡ, τὸ ἐπικαλύπτειν, κρύπτειν τι, κάλυψις, «κούφισμον», Πλουτ. 2. 966D, Ὠριγ. IV. 205B.

ἐπικάμισον, τό, ἀντὶ **ὑποκάμισον**, χιτών, Τζέτζ. Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 534, ἀντὶ τοῦ **ἐπενδύτης**, Σχόλ. εἰς τὰς Χιλιάδ. Τζέτζ. ἐν Κραμήρου Ἀνεκδ. τ. 3. σ. 359, 13, ἔνθα γράφεται *ἐπι-*
ύποκάμισον.

ἐπικαμμύω, = **καμμύω**, Παλλαδ. Λαυσ.1067Β.

ἐπικάμνω, κάμνω, ὑποφέρω, στενοχωροῦμαι, λυποῦμαι ἐπί τινι μήτε τοῖς παρελθοῦσιν ἐπικάμνειν μήτε τῶν ἐπιόντων προκάμνειν Αἰλ. Ποικ. Ἱστ.14. 6.

ἐπικαμπή, ἡ, ἐπὶ τείχους, τὸ μέρος τὸ καμπτόμενον ἔκ τινος σημείου καὶ ἐκτεινόμενον πρὸς τὰ ἐντός, Ἡρόδ.1.180· ἐπ. ποιοῦμαι, παρατάττω τὸν στρατὸν γωνιωδῶς, δηλ. μὲ τὰ κέρατα προεκτεινόμενα ἑκατέρωθεν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν καὶ σχηματίζοντα γωνίας μετὰ τοῦ μέσου τῆς φάλαγγος οὕτως ὥστε νὰ προσβάλλω τὸν ἐχθρὸν ἐκ τῶν δύο πλευρῶν, ἐννοεῖς, ἔφη, ὦ Χρυσάντα, ἔνθα τὴν ἐπικαμπὴν ποιοῦνται; τὸ μέρος ἔνθα κάμπτουσι τὸ κέρας τῆς φάλαγγος; Ξεν. Κύρ. 7. 1, 6· οὕτως, ἐς ἐπ. τάττειν Ἀρρ.Ἀν. 2. 9, 2., 3.12, 2· πρβλ. **ἐπικάμπιος, ἐπικάμπτω.**

ἐπικαμπής, ές, κεκαμμένος, καμπύλος, ἑλικοειδής, τὸ οὐραῖον πτερὸν .. ὃ δι' ἀπαλότητα ἐπικαμπὲς ἐστι Λουκ. Ἀλεκτρ. 28· ξύλον Πλουτ. Κάμιλλ. 32.—Ἐπίρρ. **-πῶς**, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 369.

ἐπικάμπιος, ον, = **ἐπικαμπής**, κεκαμμένη, γωνιώδης, ἐπ. τάξις, παράταξις καθ' ἣν τὸ ἓν κέρας τῆς φάλαγγος ἢ ἀμφότερα σχηματίζουσι κατὰ τὰ πέρατα τοῦ μέσου γωνίαν, ὥστε τὰ κέρατα οὕτω χρησιμεύουσιν ἢ πρὸς ἐπίθεσιν κατὰ τῶν πλευρῶν τῆς φάλαγγος τῶν πολεμίων ἢ πρὸς ἀπόκρουσιν προσβολῆς τῶν ἐχθρῶν ἐκ τῶν πλαγίων (πρβλ. **ἐπικαμπή**), Διόδ.17. 57: — **ἐπικάμπιον**, τό, = **ἐπικαμπή**, Ἀρρ. Τακτ. 31· εἰς τὸ ἐπικάμπιον τῆς στοᾶς, τὸ ἐπικαμπές, Πλούτ. 2. 594Β· ἐν ἐπικαμπίῳ, γωνιωδῶς, ἐγγωνίως, Πολύβ.1. 27, 4., 5. 82, 9.

ἐπικάμπτω, κάμπτω οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῇ γωνία, τὸν δάκτυλον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 30, 8: — Παθ., ἐπικαμπτομένη ἐς τὰ ἀριστερὰ Ἱππ. 276. 35· ὀφρὺς ἐπικεκαμμένη Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 9, 8· ἐπὶ στρατευμάτων, κινῶ τὰ κέρατα τῆς φάλαγγος πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ὥστε νὰ σχηματίσω γωνίας μετὰ τοῦ μέσου καὶ νὰ προσβάλω τὸν ἐχθρὸν ἐκ τοῦ πλαγίου, στήσαντες τὴν αὐτῶν φάλαγγα. ἐπέκαμπτον εἰς κύκλωσιν ὥσπερ γάμμα ἑκατέρωθεν τὴν ἑαυτῶν τάξιν ποιήσαντες Ξεν. Κύρ. 7.1, 5, πρβλ. Ἑλλ. 4.2, 20, Ἀν.7.1, 5· πρβλ. **ἐπικαμπή, -κάμπιος.** **II.** ἀμεταβ., (τὸ ἕτερον) ἐπικάμψαν ἄνω φέρεται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 18.

ἐπικαμπύλος [ῠ], **ον**, καμπύλος, κεκαμμένος, κυρτός, ὤμους, κατὰ τοὺς ὤμους, Ὕμν. Ὁμήρ εἰς Ἑρμῆν 90, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 425.

ἐπικαμψις, εως, ἡ, = **ἐπικαμπή**, Δίων Κ. 50. 31.

ἐπικανθίς, ίδος, ἡ, = **ἐγκανθίς**, Ἱππιατρ. σ. 119, Πολυδ. Β', 71.

ἐπικάπις, ίδος, ἡ, ἐπικάπιος, Ἐπιγρ. Τροιζ. 3362$_{19}$.

ἐπίκαρ, Ἐπίρρ., ἐπὶ κεφαλήν, εἰς τὸ κάταντες, ἀλλὰ κάλλιον διῃρημένως, **ἐπὶ κάρ.** ἴδε **κάρ** II, Ἡσύχ.

ἐπικαρδιάω, = **καρδιάω**, Νικ.Ἀλεξιφ. 19.

ἐπικαρπία, τὸ ἐπικαρποῦσθαι κτῆμά τι, τὸ ἐξ αὐτοῦ κέρδος, κάρπωσις, εἰσόδημα, ἡ ἐπέτειος ἐπ. Πλάτ. Νόμοι 955D, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ.1.11, 3· αἱ ἐπ., τὰ κέρδη, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κεφάλαιον (τὰ **ἀρχαῖα**), Δημ. 829. 7· **ἐπικαρπίας** λαμβάνειν Ἰσοκρ.184C, πρβλ.Ἀνδοκ.12. 28· ἐπ. ἐκ τῆς ὠνῆς ὁ αὐτ. 1. 92· αἱ ἐκ τῆς γῆς ἐπ. Διον.Ἁλ. 3. 58· διὰ τὴν ἐπ. τῶν ἀδρῶν **Ἀντιφάνης** ἐν «Ἀκεστρίᾳ» 1· πρίασθαι τὴν ἐπ. Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 108. **2)** ἡ δεκατεία ἣν πληρώνει τις πρὸς βοσκὴν κτηνῶν, Ἀριστ. Οἰκ. 2, 1. **3)** μεταφ., τῶν τῆς ἀκράτου παρρησίας ἐπικαρπιῶν πεπειραμένος Δίων Κ. 39.10.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπικαρπία· καρποφορά».

ἐπικαρπίδιος, ον, (καρπὸς) ὁ, ὁ ἐπὶ τῶν καρπῶν γινόμενος, μάλων χνοῦν ἐπικαρπίδιον, δηλ. τὸν ἐπικαρπίδιον χνοῦν τῶν μήλων, Ἀνθ. Π. 9. 226.

ἐπικαρπίζομαι, Ἀποθ., ἀφαιρῶ τὴν παραγωγικὴν δύναμιν τῆς γῆς, ἐξαντλῶ αὐτήν, ἐπικαρπίζεται δὲ σφόδρα καὶ ὁ αἰγίλωψ τὴν γῆν καὶ ἔστι πολύρριζον καὶ πολυκάλαμον Θεοφρ. π. Φυτ.Ἱστ. 8. 9, 3.

ἐπικάρπιος, ον, (καρπὸς) ὁ προάγων ἢ προστατεύων τοὺς καρπούς, ἐπίθ. τοῦ Διός, κτλ., Ἀριστ. π. Κόσμ.7, 3, Πλούτ. 2. 1048C. Καθ' Ἡσύχ. «Ἐπικάρπιος· Ζεὺς ἐν Εὐβοίᾳ»· καρποφόρος, ἐπικάρπιοι ὧραι, «διὰ τὸ μητέρας εἶναι τῶν καρπῶν» (Σχόλ.), Ἄρατ. 552. **2) τὸ ἐπικάρπιον**, ὁ μίσχος τοῦ καρποῦ, φέρει δὲ τὸν καρπὸν τοῦτον ἡ αἰγυπτία συκάμινος ἀπὸ τοῦ ξύλου καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν ἐπικαρπίων Ἀθήν. 51C. Παρὰ Θεοφρ. (π. Φυτ. Αἰτ. 1. 16, 1) γράφεται νῦν **περικάρπιον**· ἴσως οὕτω διορθωτέον καὶ παρ' Ἀθην. 68D. **II.** ὁ ἐπὶ τοῦ καρποῦ ἢ διὰ τὸν καρπὸν (τῆς χειρός), οἱ ἐπικάρπιοι ὄφεις, ψέλλια ἐν σχήματι ὄφεων, Φιλοστρ.Ἐπιστ. 40 (22).

ἐπικαρπολογέομαι, Ἀποθ., σταχυολογῶ, ἐπικαρπολογούμενος τοὺς ἀμητοὺς Ἰωσήπ. Μακκ. 2. 9.

ἐπικάρσιος, α, ον, καὶ μεταγεν. **ος, ον**, Πολύβ. 6. 29, 1., 30. 6, Ὀππ. Κ. 2.169, = **ἐγκάρσιος**, ἀντίθ. τῷ **ὄρθιος**, πλάγιος, σχηματίζων γωνίαν, ἰδίως δὲ ὀρθὴν γωνίαν, ὡς ἐπὶ τῶν ὁδῶν τῆς Βαβυλῶνος, Ἡρόδ.1 180· οὕτως, οἱονεὶ ῥύμης τινὸς ἐπικαρσίου πρὸς τὴν ἄρτι ῥηθεῖσαν εὐθεῖαν Πολύβ. ἔνθ' ἀνωτ.· τῆς Σκυθικῆς τὰ ἐπικάρσια, τὰ πλάγια, τὰ κατὰ τὴν παραλίαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ὄρθια, τὰ πρὸς τὰ ἐντός, δηλ. τὰ κατ' ὀρθὰς γωνίας πρὸς τὴν παραλίαν, Ἡρόδ. 4.101: — μετὰ γεν., τριήρεας τοῦ μὲν Πόντου ἐπικαρσίας, τοῦ δὲ Ἑλλησπόντου κατὰ ῥόον, σχηματιζούσας γωνίαν πρὸς τὸ ῥεῦμα τοῦ Πόντου, ἀλλὰ .., ὁ αὐτ.7. 36· κλῖμαξ ἐπικαρσίαις σανίσι καθηλωμένη Πολύβ.1. 22, 5· ἐπικάρσια δὴ προπεσοῦμαι (Ἐπίρρ.), πλαγίως, λοξῶς, Κωμ. Ἀνών.129. **II.** ἐν Ὀδ. Ι. 70, αἱ μὲν [νῆες] ἔπειτ' ἔφέροντ' ἐπικάρσιαι, ἡ λέξις κατὰ μὲν τὸν Εὐστάθιον ἑρμηνεύεται «οὐ πλάγιαι νῦν ὁμοίως τῷ ἐγκάρσιοι, ἀλλ' ἐπὶ κεφαλήν, διὰ τὴν ἐκ τοῦ σφοδροῦ πνεύματος τῶν ἱστίων πολλὴν ἔντασιν, καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ ἐπὶ κάρ. ὡς τὸ 'ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ'», κατὰ δὲ τοὺς σχολιαστ. «πλάγιαι». (Πόθεν δὲ πηγάζει τὸ **-κάρσιος** ἐν τοῖς συνθέτοις **ἐπικάρσιος, ἐγκάρσιος** μένει ἀδέβαιον).—Ἐπίρρ. **ἐπικαρσίως**, πλαγίως, Ἄντυλλος παρ' Ὀρειβασ. σ.1, ἔκδ. Mai.

ἐπικαρτερέω, ἐπιμένω, Μεταγεν.

ἐπικαρῦκεύομαι, ἀρτύω, Ἡσύχ.

ἐπικαταβαίνω: μέλλ. **-βήσομαι**, καταβαίνω εἴς τι μέρος, ἐς Πλαταιὰς Ἡρόδ. 9. 25· πρὸς τὴν πόλιν Θουκ. 6. 97· πρὸς τὴν θάλασσαν ὁ αὐτ. 7. 23, 36· ἐκτείνομαι πρὸς τὰ κάτω, ὀδύναι ἐς τὰς χεῖρας ἐπικ. Ἱππ. Προρρ.112. **2)** κατέρχομαι ἐναντίον ἐχθροῦ, μαθόντες δὲ οἱ Δελφοὶ φεύγοντάς σφεας, ἐπικαταβάντες ἀπέκτειναν πλῆθός τι αὐτῶν Ἡρόδ. 8. 38, πρβλ. Θουκ. 4.11., 7. 84: — περὶ τοῦ ἐν τοῖς Ἡρακλ. Πίναξι ἐπικαταβάνοντι ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐπικαταβάλλω** 3.

ἐπικαταβάλλω: ποιητ. ἀόρ. 6' **ἐπικάββαλον** Ἀπολλ. Ρόδ. Δ.188, Κόϊντ. Σμ. 14. 583.—Καταρρίπτω ἐπί τινος, ἐκσεισθεὶς αὐτοῖς (ὁ Σαμψὼν) ἐπικαταβάλλει τὸν οἶκον Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 8, 12· ῥίπτω κατά τινος ἐξ ὑψηλοῦ μέρους, πέτρους τε καὶ ἄλλους τινὰς ὄγκους ... ἐπικατέβαλλον Δίων Κ. 50. 33. **2)** ἀφίνω τι νὰ πέσῃ πρὸς τὰ κάτω, ἐπὶ τῶν ὤτων τῶν κυνῶν, ἐπικαταβάλλουσαι δὲ τὰ ὦτα Ξεν. Κυν. 4. 3. **3)** ἐπιβάλλω πρόστιμον, ἐπικαταβαλιόντι Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν τῇ Συλλ.Ἐπιγρ. 5774.134, κατὰ διόρθωσιν τοῦ Ahrens ἀντὶ ἐπικαταβάνοντι, ἴδε Franck. σ. 709.

ἐπικατάγνυμι, ἄγνυμι ἐπί τι, σπάνω τι ἐπάνω εἴς τι, διὰ τί τοὺς μώλωπας κωλύει τὰ νεόδαρτα δέρματα προστιθέμενα .. καὶ ὠὰ ἐπικαταγνύμενα; Ἀριστ. Προβλ. 9.1.

ἐπικατάγομαι, Παθ., ἐπὶ πλοίων ἢ ἀνθρώπων πλεόντων, ἔρχομαι εἰς τὴν ξηρὰν ὁμοῦ μετά τινος ἢ μετὰ ταῦτα, Θουκ. 3. 49., 8. 28, Δίων Κ. 42.7, κλπ.

ἐπικαταδαρθάνω: ἀόρ. 6' **-έδαρθον**, ἀποκοιμῶμαι μετὰ ταῦτα, Θουκ. 4. 133, Πλάτ. Πολ. 534D.

ἐπικαταδεσμεῖν, δένειν εἴς τι, ὁμαλαῖς σανίσι τὰ βρέφη Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 128.

ἐπικαταδέω, δένω ἐπί τινος ἢ πρός τι, Ἱππ. 1155D, Λουκ. Ὄνος 16, 34.

ἐπικαταδύομαι, Μέσ., «βουτῶ» μετὰ ταῦτα, κατόπιν, Πολυδ. Α', 108 (ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Βεκκήρου παρελείφθη ἡ λέξις): — περὶ τῆς δύσεως τῶν ἀστέρων, ἐπικαταδυομένων (τῶν Πλειάδων) Σχόλ. Βατ. εἰς Εὐρ. Ῥῆσ. 528.

ἐπικαταθέω, τρέχω πρὸς τὰ κάτω ἐναντίον τινός, Δίων Κ.40. 36.

ἐπικαταθλάω, κατασυντρίβω, Σχόλ. Βενετ. εἰς Ἰλ. Τ. 93.

ἐπικαταθύω, καταθύω, κατασφάζω ἐπὶ πλέον.

ἐπικαταιγίζω, ἐπὶ ἀνέμου, ἐπιπνέω, Σχόλ. Βενετ. εἰς Ἰλ. Β. 148 πρὸς ἐξήγησιν τοῦ **ἐπαιγίζω**.

ἐπικαταίρω, ἐφορμῶ ἄνωθεν ἐπί τι, ὡς τὰ σαρκοβόρα ὄρνεα, εἰθισμένον ἀλλοτρίοις νεκροῖς, ὥσπερ ὄρνιν ἀργόν, ἐπικαταίρειν, καὶ λείψανα πολέμων σπαράσσειν Πλουτ. Πομπ. 31.

ἐπικατακαίω: μέλλ. **-καύσω**, κατακαίω ἐπί τινι ἢ προτέτι, Λιβάν. 4. 371.

ἐπικατακλάω, Ἀπολλωνίου Λεξικ.Ὁμηρ. πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἐπιγνάμπτω.**

ἐπικατακλείω, διάφ. γραφ. ἐν Ξεν. Κύρ. 4.1, 18, ἀντὶ τοῦ **κατακλείω**

ἐπικατακλίνω, κάμνω τι νὰ κλίνῃ ἐπάνω εἴς τι, τί τινι Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπημύει**, Ἐτυμ. Μέγ. 430, 56 ἐν λ. **ἠμύω.**

ἐπικατακλύζω, κατακλύζω προσέτι, ἐπικατακλύσαι δὲ καὶ τὴν Ἀσίην πᾶσαν Ἡρόδ.1.107.

ἐπικατακλώθω = **ἐπικλώθω**, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπεκλώσαντο**, ἣν ἑρμηνεύει **ἐπικατεκλώσαντο** (ἐπικατέκλυσεν Κῶδιξ).

ἐπικατακοιμάομαι, Ἰων. **-μέομαι**, Ἀποθ., κοιμῶμαι ἐπί τινος, ἐπὶ τῶν προγόνων φοιτέοντες τὰ σήματα .. ἐπικατακοιμέονται Ἡρόδ. 4.172.

ἐπικατακοιμίζομαι = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Πλάτ. Πολ. 534D.
ἐπικατακολουθέω, ἀκολουθῶ, κατακολουθῶ, τινί Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 6.108.
ἐπικαταλαμβάνω: μέλλ. **-λήψομαι**, καταλαμβάνω, προφθάνω, τὰς δὲ ἄλλας (ναῦς) ἐπικαταλαβόντες ἐξέσωσαν .. πρὸς τὴν γῆν Θουκ. 2. 90· τινὰ ὁ αὐτ. 3.111, Πολύβ 1. 66, 3, κτλ.· ἐπειδὰν σελήνη ἥλιον ἐπικαταλάβῃ Πλάτ. Τίμ. 39C· τῆς νυκτὸς ἐπικαταλαβούσης Διόδ. 18. 71:—Παθ., ὅταν δὲ ἐπικαταλαμβάνωνται (αἱ ἄρκτοι), ἐπὶ τὰ δένδρα ἀναπηδῶσιν Ἀριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ. 9. 6, 1.
ἐπικαταλλαγή, ἡ, νομισματικὴ διαφορά, ὡς π. χ. ἡ μεταξὺ χαλκῶν καὶ ἀργυρῶν νομισμάτων, ἔκπτωσις, καὶ παρὰ παιδὸς κομιζόμενος ἀποφορὰν τοῦ χαλκοῦ τὴν ἐπικαταλλαγὴν προσαπαιτεῖν Θεοφρ. Χαρ. 30.
ἐπικαταλλάσσομαι, Παθ., συνδιαλλάσσομαι, τινι Κλήμ. Ρώμ. 48.
ἐπικαταμένω, μένω ἐπὶ πλέον, περί τι Ξεν. Κύρ. 1. 2, 11, Ἑλλ. 7. 4, 36.
ἐπικαταμωκάομαι, Ἀποθ. = **καταμωκάομαι**, Πολυδ. Π', 77.
ἐπικαταμωμέομαι, Ἀποθ. = **καταμωμέομαι**, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 791.
ἐπικατανεύω, κατανεύω, Θεόδ. Πρίδρ. Notitl. Mss. τ. 8, μέρ. 2. σ.129.
ἐπικαταξύω, καταξύω τὴν ἐπιφάνειάν τινος, Ἀπολλωνίου Ὁμ. Λεξ. ἐν λ. **ἐπιγράβδην**.
ἐπικαταπέτομαι, καταπέτομαι ἐπί τινα, Νικήτ. εἰς Ἰσ. Ἄγγ. 263.
ἐπικαταπηδάω, καταπηδῶ ἐπάνω εἴς τι, ἐπικαταπηδῶντες, εἰς τὰ σκάφη Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 3.10, 9.
ἐπικαταπίμπρημι, καταπίμπρημι ἐπί, καίω τι ἐπάνω εἴς τινα, οἳ καὶ τὸ βουλευτήριον ἐπικατέπρησαν Ἀππ.'Εμφ. 2. 22.
ἐπικαταπίπτω, καταπίπτω ἐπάνω εἴς τινα, εἶτ' ἐπικαταπεσών ἀνακύπτειν οὐκ ἐᾷ Λουκ.'Ανάχ.1.
ἐπικαταπλάσσω, ἐπιθέτω κατάπλασμα, ἔμπλαστρον, Ἱππ. π. Ἀγμ. 767.
ἐπικαταπλέω, καταπλέω κατόπιν, καταπλεύσαντος δὲ τοῦ στόλου .. εἰς Μεταπόντιον .. ἐπικατέπλευσε Καρχηδονία τριήρης ἔχουσα πρεσβευτάς, κτλ., Διόδ. 16. 66.
ἐπικαταράομαι, Ἀποθ. = **καταρῶμαι**. καὶ δεῦρο ἐπικατάρασαί μοι τὸν λαὸν τοῦτον Ἐδδ. (Ἀριθμ. ΚΒ', 17. κτλ.).
ἐπικατάρασσομαι. καταπίπτω μετὰ πατάγου, Διον.'Αλ. 11.26.
ἐπικατάρᾶτος, ον, κατηραμένος, Ἐπιστ. π. Γαλ. γ', 10 καὶ 13,·Συλλ.'Επιγρ. 2664. 6.
ἐπικαταρρέω: μέλλ. **-ρεύσομαι**, καταρρέω, ἐπὶ ὑγρῶν ἢ χυμῶν, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ σώματος, Ἱππ. π.'Αέρ. 281. **II.** καταπίπτω ἐπί τινος, τινι Πλουτ. Πελοπ. 4.
ἐπικαταρρηγνῦμαι, Παθ., ὁρμητικῶς καταπίπτω ἐπί τινος, ἐπικατερραγείς αὐτῷ πέτρος ὑπερμεγέθης Διον.'Αλ. 10.16· ἐπὶ βροχῆς, Πλουτ. Μάρ. 21.
ἐπικαταρριπτέω, καταρρίπτω κατόπιν, αἱ γυναῖκες ῥίπτουσαι τὰ παιδία εἶτα καὶ ἑαυτὰς ἐπικατερρίπτουν Ξεν. Ἀν. 4. 7, 13.
ἐπικατάρρῡτος, ον, περιρρεόμενος πάντοθεν ὑπὸ ὑδάτων, ὕδασι γῇ Φώτ. ἐν Ἱστορ. ἑλλ. ἀποσπάσμ. ἔκδ. Didot, τ.V. σ.164.
ἐπικατασείω, καταρρίπτω τι ἐπάνω εἴς τινα, ὑπὸ τὴν γαστέρα πλῆξας ἐπικατέσεισεν ἑαυτῷ τὸν ἐλέφαντα, ἔκαμεν αὐτὸν νὰ πέσῃ ἐπάνω του καὶ νὰ τὸν πλακώσῃ, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 1.1, 5· «ἐπικατέσεισεν, ἐπικατέβαλεν» Σουΐδ.
ἐπικατασκάπτω, κατεδαφίζω, καταχρημνίζω, ἐπάνω εἴς τινα, τῷ κλωπὶ τὸ σπήλαιον Διον.'Αλ. 1. 39.
ἐπικατασκευάζω, κατασκευάζω, κτίζω τι ἐπί τινος, τι ἐπί τι Δίων Κ. 50. 23.
ἐπικατασκήπτω, ἐπιπίπτω αἰφνιδίως, Εὐσ.'Εκκλ.'Ιστ. 7. 22, σ. 268.
ἐπικατασκοπέω, παρατηρῶ, ἐξετάζω τι, Προκ.'Ιστ. σ. 325.
ἐπικατασπάζομαι = **κατασπάζομαι**, Μακάρ. 228D.
ἐπικατασπάω, ἕλκω πρὸς τὰ κάτω κατόπιν,'Αριστ. Προβλ. 11. 18:—Παθ., καταλαμβάνομαι κατόπιν ὑπὸ σπασμῶν,'Ιππ. 369. 33.
ἐπικατασπένδω = **κατασπένδω**,'Ιωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 1. 3, 6.
ἐπικαταστρέφω, ἀναστρέφω τι καὶ θέτω αὐτὸ ἐπάνω εἴς τι, «ὑέλινον ποτήριον ἐπικαταστρέφουσι τοῖς σύκοις πράως», Γεωπ. 10. 56, 6, πρβλ. Διοσκ. 5. 91.
ἐπικατασφάζω, μεταγεν. **-σφάττω**: μέλλ. **-ξω**, κατασφάζω τινὰ ἐπί τινι, ἐπικατασφάξαι μὶν τῷ νεκρῷ Ἡρόδ. 1. 45· ἑωυτὸν ἐπικατασφάξει τῷ τύμβῳ αὐτοῦ· τῇ παρθένῳ Πλουτ. 2. 772C· ἄνευ δοτ., Διον.'Αλ. 3. 20, Πλουτ. Κλεομ. 37.
ἐπικατατέμνω, κατατέμνω, σκάπτω ἐν τῷ μεταλλείῳ πέραν τῶν ὁρίων, Δημ. 977.7.
ἐπικατατρέχω, ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω ἐναντίον τινός, ἐπικατατραμόντες ἐκ τῶν χωρίων Διον.'Αλ. 9. 21, Δίων Κ. 36. 32.
ἐπικατατρώγομαι, Παθ., πίπτω ἐπάνω τινός, ὁ δ' (ἐλέφας) ἐπικατενεχθεὶς τῷ 'Ελεαζάρῳ διαφθείρει τὸν ἄνδρα ὑπὸ τοῦ βάρους Ἰωσήπ.'Ιουδ.'Αρχ. 12. 9, 4. **II.** μεταφ., φέρομαι ἢ ἔρχομαι, καταντῶ εἴς τι πρᾶγμα, ἢ ἐνεργείας ἕνεκα, ἢ ὥστε ἦθος ἐν τῷ λόγῳ γενέσθαι **ἐπικατενεχθήσεται** (ἐν τῇ ἐκδ. Δινδορφ. ἐπεὶ κατενεχθήσεται) 'Αριστείδ. 2. 520.
ἐπικατάφορος, ἐπιρρεπής, ἐπί ἢ πρός τι Ἀθήν. 391E, 608D.
ἐπικαταχέω, καταχέω τι ἐπάνω εἴς τι, Γαλην. τ. 2. σ.107B.
ἐπικαταψάω, σκαλίζω ἐλαφρῶς, ἐξ ἐπιπολῆς, παλιούροις συνδεδεμένοις ἐπικαταψήσαντες τὴν χώραν .. ἀρκοῦνται Στράβων 831.
ἐπικαταψεύδομαι, Ἀποθ., καταψεύδομαι προσέτι, Ἡρόδ. 3. 63, Θουκ. 8. 74.
ἐπικαταψήχω, καταπραΰνω ἀκολούθως,'Αππ.'Εμφύλ. 2. 145.
ἐπικατεῖδον, ἀόρ. ἄνευ ἐνεστῶτος **ἐπικαθοράω** ἐν χρήσει, κατεῖδον προσέτι, Ἱππ. Προγν. 38.
ἐπικάτειμι, (εἶμι) καταβαίνω εἰς, ἐπικατιόντος τοῦ νοσήματος ἐς τὴν κοιλίαν Θουκ. 2. 49.
ἐπικατεράω, ἐπιχέω ὑγρὸν ἐπί τινος πράγματος, Γαλην. τ. 13. σ. 681.
ἐπικατέρχομαι,'Αποθ. = **ἐπικάτειμι**,'Ιππ. 246. 41.
ἐπικατέχω, κρατῶ, κωλύω, Διον.'Αλ. 9. 60, Λουκ.'Ερμότ. 23.
ἐπικατηγορέω, κατηγορῶ, λέγω τι περί τινος, ἀποδίδω τι εἴς τι ὡς κατηγορούμενον, τί τινος Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 334· τί τινι Πλούτ. 1113C· τὸ σχῆμα ἐπικατηγορούσῃ Διον.'Αλ. 1. 66 (κατὰ Λ. Διινδ. ἀντὶ ἐπικατηγορήσει). — Παθ., προστίθεμαι εἰς τὸ κατηγορούμενον,'Αριστ.'Αναλυτ. Πρότ. 2. 38, 2. **II.** Παθ., τὸ ἐπικατηγορούμενον ὄνομα τῆς φιλοσοφίας κοινὸν ἔχουσιν Ἰουστίνου Μάρτ.'Απολ. 1. 7.
ἐπικατηγόρημα, τό, = **κατηγόρημα**, Πλούτ. 2. 1127D.
ἐπικατηγόρησις, ἡ, = τῷ ἑπομ. (ἀμφίβολ.) Διον.'Αλ. 1. 66.
ἐπικατηγορία, ἡ, κατηγορούμενον, ὄνομα, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 10. 297.
ἐπικατοικέω, κατοικῶ, ἐνοικῶ, ὅπου οὐδεὶς ἐπικατοικεῖ Κέβης 15. Κατὰ Κοραῆν ἴσως ἔτι κατοικεῖ.
ἐπικατονομάζομαι, Παθ., ὀνομάζομαι κατὰ τὸ ὄνομά τινος, καθιεροῦμαι αὐτῷ, τῶν δαιμονίων διὰ τὴν βδελυρίαν, οἷς ἐπικατωνόμασται Κλήμ.'Αλ. 168.
ἐπικατορθόω, τοποθετῶ τι ἐκ νέου εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ἐπικατορθοῦν ἐφ' ἑκάστῃ ἐπιδέσει χρὴ τὰ ὀστέα Ἱππ. π. Ἀγμ. 763.
ἐπικατορύσσομαι, Παθ., θάπτομαι ἐπί τινι, ἐπὶ τῇ ἐμαυτοῦ ἀπαιδίᾳ ζῶν ἐπικατορυχθήσομαι 'Αντιφῶν 122. 17 (ἔνθα ὁ Reisk. διορθοῖ ἔτι κατορυχθήσομαι)· ἵνα καὶ αὐτὸς ζῶν ἐπικατορυγῇ Μιχ.'Ακομ. τ. Β', σ.182. 22, ἔκδ. Λ.—Ἴδε Κουμαν. Συναγ.'Αθηνᾶς. Λέξ.
ἐπικαττύω, ἐπισκευάζω παλαιὰ ὑποδήματα προσράπτων ἕτερα καττύματα καὶ πτέρνας, Πολυδ. Ζ', 82· μεταφ., μεταποιῶ παλαιὰ δράματα, Κωμικὴ φράσις παρὰ Φρυν. ἐν Α. Β. 39.
ἐπι-καυλόφυλλος, ον, ἐπὶ τῶν ποιωδῶν φυτῶν, τὸ ἔχον τὰ φύλλα ἐπὶ τοῦ καυλοῦ, ἐπικαυλόφυλλα δὲ κρηπίς, ἄνθεμιον τὸ φυλλῶδες, λωτός, λευκόϊον Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 7. 8, 3.
ἐπίκαυμα, τό, (ἐπικαίω) φλύκταινα προξενηθεῖσα ἐκ καύματος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 535: — κηλὶς ἐπὶ τοῦ κερατοειδοῦς τοῦ ὀφθαλμοῦ, Γαλην. κλπ.
ἐπίκαυσις, εως, ἡ, (ἐπικαίω) τὸ ἐπικαίειν τὴν ἐπιφάνειαν μέρους τινός, ἔστη δὲ ἡ ἐπιφάνεια τεφρώδης τῶν πεδίων, ἡ δὲ ὀρεινὴ καὶ πετρώδης μέλαινα ὡς ἐξ ἐπικαύσεως Στράβ. 628 καὶ 695 ἐν τέλει· προσέτι διάφ. γρ. ἐν Πλάτ. 'Αξιόχῳ 368C ἀντὶ **ἐπίκλυσις**. **II.** = **ἐπίκαυμα**, Διοσκ. 2.166.
ἐπίκαυτος, ον, κεκαυμένος κατὰ τὸ ἄκρον, σκληρυνθεὶς διὰ τοῦ πυρός, Λατ. praeustus, ἀκοντίοισι ἐπικαύτοισι Ἡρόδ. 7.71,74.
ἐπικαυχάομαι, Ἀποθ., καυχῶμαι, κομπάζω ἐπί τινι, τινί Achmes 'Ονειρ. 111, Γρηγορ. Νύσσ. Ι. 524D, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Υ. 388:— **ἐπικαύχησις, εως**, ἡ, τὸ ἐπικαυχᾶσθαι,'Ερμογ.
ἐπικαχλάζω, ἐπὶ τοῦ κύματος, ἀμφὶ δὲ κῦμα λάβρον ἀειρόμενον πέτραις ἐπικαχλάζεσκεν, ἐκάχλαζεν ἐπὶ τῶν πετρῶν, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 944.— Καὶ' Ησύχ. «ἐπικαχλάζεται· διακινεῖται».
ἐπικάω [ᾰ],'Αττ. ἀντὶ **ἐπικαίω**.
ἐπίκειμαι, ἀπαρ. **-κεῖσθαι**, Ἰων. **-κέεσθαι**, χρησιμεῦον ὡς Παθ. τοῦ **ἐπιτίθημι**. **1)** ἐπὶ θυρῶν, κλείομαι (πρβλ. **ἐπιτίθημι** II), θύραι δ' ἐπέκειντο φαειναί, ἦσαν ἐπιτεθειμέναι,'Οδ. Ζ. 19· μεταφ., πολλοῖς ἀνθρώπων γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται ἁρμόδιαι Θέογν. 421. **2)** καθόλου, εἶμαι τεθειμένος, κεῖμαι ἔν τινι ἢ ἐπί τινος, μετὰ δοτ., ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐνέκειτο μετώπῳ Ἡσ Θ. 143, πρβλ. Θεόκρ. 24.116:—ἐπὶ στρατευμάτων, καὶ πᾶν τὸ ἐκεῖσε στρατιωτικὸν ὃ ταῖς ὄχθαις Ἴστρου τε καὶ Ῥήνου ἐπικείμενον .. φρουρεῖ τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν Ἡρῳδιαν. 2. 9, ἐν τῇ ἀρχῇ. **3)** ἐπὶ νήσων, νῆσοι ἐπὶ Λήμνου ἐπικείμεναι, κείμεναι παρὰ τὴν Λ.,'Ηρόδ. 7. 6· οὕτως, ἐπ. τῇ Θρῃκῃ αὐτόθι 185· ἐπὶ τῇ Λακωνικῇ αὐτόθι 235· καὶ ἀπολ., ἐς τὰς νήσους τὰς ἐπικειμένας, τὰς πλησίον κειμένας, Θουκ.

2.14, πρβλ. 4. 44· πάσῃ γάρ ἐπίκειται τῇ θαλάσσῃ, περὶ τῆς Κρήτης, ἧς οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες κάτοικοι ἦσαν ἱδρυμένοι πάντες περὶ τὴν θάλασσαν, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 10, 13. **II.** τίθεμαι ἐπάνω, ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω τοῖσδ' ἔπεσιν Θέογν.19· ἐπίκειται .. σῇ κεφαλῇ στέφανος ὁ αὐτ.1259, πρβλ. Ξεν. Οἰκ.19, 13· μεταφ., κρατερὴ δ' ἐπίκειτ' ἀνάγκη Ἰλ. Ζ. 458.

2) ἐπιμένω εἴς τι, ἐπιμόνως προτρέπω τινὰ νὰ πράξῃ τι, πάγχυ ἐπικείμενος ἐνῆγε Ἡρόδ. 5. 104· στενοχωρῶ τινα ἐπιτιθέμενος κατ' αὐτοῦ, ἐπιμόνως ἐπιτίθεμαι κατά τινος, ἐπικειμένων γὰρ αὐτῶν (τῶν Ἀθηναίων) Βοιωτοῖσι αὐτόθι 81, πρβλ. 6. 49· καὶ ἀπολ., ἐπικείσομαι βαρὺς Εὐρ. Ῥῆσ. 101· κἀπικείμενος βόα Ἀριστοφ. Ἱππ. 252· Κλέων μ' ὑπετάραττεν ἐπικείμενος Σφ. 1285· ἐπ. λαμπρῶς Θουκ.7.71· πολὺς δ' ἐπέκειτο Θεόκρ. 22. 90. **3)** ἐπικρέμαμαι, ἐπαπειλῶ, Λατ. imminere, τοσούτων ἐπικειμένων τῷ μοιχεύοντι κακῶν Ξεν.Ἀπομν. 2.1, 5· ἐπὶ ποινῶν, θάνατος ἡ ζημία ἐπικέεται, ἡ ἐπιβαλλομένη τιμωρία εἶναι θάνατος, Ἡρόδ. 2. 38, πρβλ. 6. 58, Ἀντιφῶν 128.40· ζημία .. ἐπέκειτο στατὴρ Θουκ. 3. 70, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4.13, 3. **4)** ἐπὶ ὀνόματος, ἐπιτίθεμαι, δίδομαι, ὅτι παντάπασιν ὡς φερομένοις καὶ ῥέουσι καὶ γιγνομένοις τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα ἐπίκειται Πλάτ. Κρατ. 411C, Πρωτ. 349C. **5)** μεταφ., σκώμματα ἐπικείμενα, ἁρμόζοντα εἰς τὸν σκοπόν, προσήκοντα ἢ πρόχειρα, Λογγῖν. 34. 2. **III.** μετ' αἰτ. πράγμ., ἰδίως κατὰ μετοχ., κἀπικείμενον κάρα κυνέας θερίζων κάποκαυλίζων ξύλῳ, καὶ τὰς κεφαλὰς (τοῦ κἀπικείμενον κάρα λαμβανομένου πληθ.) τὰ; φερούσας περικεφαλαίαν θερίζων καὶ ἀποτέμνων ὡς καυλοὺς διὰ τοῦ ξύλου, δηλ. τῆς κορύνης, Εὐρ.Ἱκέτ.717, ἔνθα ἴδε Markl. (παρὰ Δινδ.)· στέφανον ἐπικείμενος, περιβεβλημένος στέφανον, Πλουτ. Μάρκελλ. 22· ἄπικας ἐπικείμενοι ταῖς κεφαλαῖς, φοροῦντες εἰς τὰς κεφαλὰς πίλους ὑψηλοὺς εἰς σχῆμα συναγομένους κωνοειδές, Διον.Ἁλ. 2.70· ἀγγέλου τινὸς ἢ θεράποντος ἐπικείμενον πρόσωπον, παριστῶντα (ἐν τῷ θεάτρῳ) πρόσωπον ἀγγέλου τινὸς ἢ θεράποντος, Πλουτ. Λυσ. 23 (κατὰ Κοραῆν διορθωτέον περικείμενον)· ἐπέκειτο ὠτειλάς, ἔφερεν ὠτειλάς, εἶχε σημεῖα τραυμάτων εἰς τὸ σῶμά του, Ἀππ. Μιθρ. 6· κιθάραν .. κόλλοπας ἐπικειμένην, ἔχουσαν κολλάδους, δηλ. «στρηρτάρια», Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ.10:—μεταφ., οἱ κίνδυνον ἐπικείμενοι, ἐκτεθειμένοι εἰς .. ,Ἀππ.Ἐμφύλ. 4.124.

ἐπικείρω, Ἐπικ. ἀόρ. **ἐπέκερσα**, ἀποτέμνω, ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας, ἄψ ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετὲς Ἰλ. Π. 394· ἐπὶ αἴτου, κουρεύω, ἀποκόπτω τὰς κορυφάς, «κορυφολογῶ», Λατ. attondere, Θεοφρ. π. Φυτ.Ἱστ. 8. 7, 4. **II.** μεταφ., παρεμβάλλω προσκόμματα, κωλύω, παρεμποδίζω, Λατ. praecidere, ὦ πόποι, ἦ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει δαίμων, «φεῦ φεῦ, ὄντως δὴ παντάπασι διακόπτει τὰ βουλεύματα τῆς μάχης τῆς ἡμετέρας ὁ θεὸς» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ο. 467, πρβλ. Π. 120 ἴδε **κείρω**.

ἐπικεκρυμμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἐπικρύπτω**, κρυφίως, Κλήμ.Ἀλ. 817.

ἐπικεκυφότως, Ἐπίρρ., «σκυφτά», Γερμ. K/πόλεως, σ. 437, ἔκδ. Μί.

ἐπικελᾰδέω, ἐπιβοῶ ἐπιδοκιμάζων τι, ὡς Ἕκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν, ἐπεθορύβησαν ἐπιδοκιμάζοντες, Ἰλ. Θ. 542, Σ. 310.

ἐπικέλευμα, τό, = τῷ ἑπομένῳ, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπιστίγματα**.

ἐπικέλευσις, εως, ἡ, προτροπή, ὑπόμνησιν μᾶλλον ἔχει ἢ ἐπικέλευσιν Θουκ. 4. 95.

ἐπικελευσμός, ὁ, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Λουκ. Κατάπλ 19.

ἐπικελευστικός, ή, όν, ὁ ἐπικελεύων, προπαραγγείλας τοῖς ἑαυτοῦ στρατιώταις πρὸς μὲν τὸ ἀνακλητικὸν ἐπιθέσθαι, πρὸς δὲ ἐπικελευστικὸν ἀναχωρῆσαι, ὅταν δοθῇ τὸ κελεῦον ἐπίθεσιν κέλευμα νὰ ὑποχωρήσωσι, Πολύαιν. 5.16, 4.

ἐπικελεύω, παρακινῶ, προτρέπω εἴς τι, μετὰ δοτ., ἐγὼ δέ γ' ἐπεκέλευσά σοι Εὐρ.Ἠλ.1224· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ.1088·—ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., ἐπ. τὸν μὴ διανοούμενον Θουκ. 3. 82· μετὰ συστοίχ. αἰτ. πράγμ., πρὸς τοῖς ἄλλοις κελεύσμασι τόδε ἐπικ. Ξεν. Κυν. 6, 20· ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ **παρακελεύομαι** (ὅπερ κυρίως σημαίνει: παραλλαρρύνω τινὰ εἰς πρᾶξιν ἧς δὲν ἐγένετο εἰσέτι ἀρχή, ἐνῷ τὸ **ἐπικ-** εἰς πρᾶξιν ἧς ἐγένετο ἀρχή), Πλάτ. Φαίδων 61A:— ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, Θουκ. 4. 28.

ἐπικέλλω: ἀόρ. **ἐπέκελσα**, προσπελάζω πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, νῆας ἐπικέλσαι, Λατ. appellere naves, Ὀδ. Ι.148· ἐπὶ ἰχθύων, ἄλλοτε δ' ἄλλῃ σαργὸν ἐπικέλσοντα Νουμήνιος παρ' Ἀθην. 321B. **2)** ἀπολ., ὡς εἰ ἦν ἀμετάβ., ἀποκέλλω, ἀλλ' ἐπικέλσαντες μεῖναι χρόνον, «ἀποκείλαντες τῇ γῇ, ἐπιψαύσαντες» (Σχόλ.), Ὀδ. Ι.138· χέρσῳ ἐπέκελσαν ἐρετμοῖς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 575· μετ' αἰτ., γῆν Μαριανδυνῶν ἐπικέλσετε νοστήσαντες, «εἰς τὴν Μαριανδυνῶν ἥξετε γῆν» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. Β. 352:—ὡσαύτως περὶ αὐτοῦ τοῦ πλοίου, ἡ μὲν ἔπειτα ἠπείρῳ ἐπέκελσεν, ἐπώκειλεν εἰς τὴν ξηράν, Ὀδ. Ν. 114· ἴδε ἐν λ. **κέλλω**.

ἐπικέλλομαι, Ἀποθ., ἐπικαλοῦμαι, στυγερὰς δ' ἐπεκέκλετ' Ἐρινῦς (συγκεκομ. ἀόρ. 6' μετ' Ἐπικ. ἀναδιπλ.) Ἰλ. Ι. 454· ἐπικυκλόμεναι Δῖον πόρτιν ὑπερπόντιον τιμάορ' Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 41· μετὰ δοτ., τεῷ ἐπικέκλεο παιδὶ Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 85.

ἐπικενῆς, Ἐπίρρ., ματαίως, ἀνωφελῶς, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 3, 8.

ἐπικεντρίζω, ἔπειτα κεντῶ διὰ τοῦ πτερνιστῆρος, δηλ. τὸν ἵππον, χαλινοὺς εἴ τις ἡνιοστρόφος ἐναρμόσῃ γένυσσι, κἀπικεντρίσῃ Ἀνθ. Π. Π. 9.777. **II.** ἐγκεντρίζω, ἐπὶ δένδρων, Γεωπ. 5. 17, 11.

ἐπίκεντρος, ον, ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ, ὁ ἐπί τινος κεντρικοῦ σημείου, ἐπίκεντροι δὲ λέγονται (ἀστέρες) οἱ ἐπί τινος τῶν κέντρων θεωρούμενοι κτλ. Σέξτ.Ἐμπ. π. Μ. 5. 40.

ἐπικεράννῡμι, καὶ ἕτερον (οἶνον) κεράννυμι, σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσον οἶνον ἐπικρῆσαι, «ἐπὶ τῷ προκερασθέντι καὶ ἕτερον κεράσαι» (Εὐστ.), Ὀδ. Η.164· πρβλ. **ἐπικίρνημι**.

ἐπίκερας ἢ **ἐπικέρας**, τό, φυτόν τι· ἀλλαχοῦ **τῆλις**·—ἐπικέρας· τῆλιν· ἔνιοι δὲ ἄλλην βοτάνην οὕτως ὀνομαζομένην Ἱππ. παρὰ Γαλην. τ.19. σ. 99, 4.

ἐπικεραστικός, ή, όν, συγκιρνῶν τοὺς χυμούς, μετριάζων, Γαλην. τ. 6. 343E.

ἐπικερδαίνω, κερδαίνω ἐπὶ πλέον, ἐνιαυτὸν ἐπικερδᾶναι τῇ ἀρχῇ Πλουτ. Φλαμιν. 3.

ἐπικέρδεια, ἡ, = **ἐπικέρδια**, τά, (ὃ ἴδε), Φιλόστρ.740.

ἐπικερδής, ές, (κέρδος) ἐπωφελὴς ὡς καὶ νῦν, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ.743.

ἐπικέρδια, τά, κέρδη ἐκ τοῦ ἐμπορίου ἢ ἐκ τῆς ἐργασίας, Ἡρόδ. 4.152, Φιλόστρ. 603· πρβλ. **ἐπικέρδεια**, ἡ.

ἐπικερτομέω, περιπαίζω, περιγελῶ, σκώπτω, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ μετοχήν, τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφης, «παροξύνων, χλευάζων» (Σχόλ.), Ἰλ. Η.744, Ὀδ. Χ.194· ἐπὶ ἡπιωτέρας ἐννοίας, γελῶν, Ἰλ. Ω. 649. **II.** μετ' αἰτ., βώσας τὸν Θεμιστοκλέα ἐπεκερτόμησε, ἐκακολόγησεν, ἐπέπληξεν αὐτόν, Ἡρόδ. 8. 92· μετ' αἰτ. καὶ γεν., «ὃ δὲ ἦκεν ἐπικερτομήσων αὐτοὺς τῆς ἀβουλίας καὶ ἀμελείας», διὰ τὴν ἀβουλίαν καὶ ἀμέλειαν αὐτῶν, Ἀγάθ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ.:— πειράζω, ἐνοχλῶ, Θεόκρ. 20. 2.

ἐπικερτόμημα, τό, σαρκασμός, σκῶμμα, Δημήτρ. Φαλ.111.

ἐπικερτόμησις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., Ἡρῳδιαν. π. Σχημάτ. 52. 4.

ἐπικέρτομος, ον, ἐμπαικτικός, ἀπατηλός, ἐπικέρτομα βάζων Κόϊντ. Σμ.1.136.

ἐπικεύθω: μέλλ. **-σω**, ἐπικρύπτω, παρ' Ὁμ. ἀείποτε μετ' ἀρνήσ., τῷ τοι προφρονέως ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω Ἰλ. Ε. 816· πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω Ὀδ. Ε.143· εἰπέ μοι .. νημερτέα, μηδ' ἐπικεύσῃς Ο. 263· μῦθον δέ τοι οὐκ ἐπικεύσω Δ. 744, πρβλ. Ρ. 141· καὶ ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 800, μετ' αἰτ. προσ., οὐ γάρ σ' ἐπικεύσω, δὲν θὰ τὸ κρύψω ἀπὸ σοῦ, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 332.

ἐπικεφᾰλα, Ἐπίρρ. = ἐπὶ κεφαλήν, κατακέφαλα, **ἐπικεφαλά** με ἐκρέμασαν Ἀπόκρυφ. Πράξεις Φιλίππου 26, Ἀέτ.1. σ.10, 39.

ἐπικεφᾰλαιόομαι, Μέσ., πραγματεύομαί τι κεφαλαιωδῶς, συντόμως, Πολύβ. 2. 40, 4. **II.** Παθ., συγκεφαλαιοῦμαι, Δίων Κ. 52. 28.

ἐπικεφάλαιος, α, ον, (κεφαλὴ) «τιάρα, κόσμος ἐπικεφάλαιος» (-λιος Φώτ.) Ἐτυμ. Μεγ.758. 4, Σουίδ. ἐν λ. **τιάρα**:— **ἐπικεφάλαιον**, τό, κεφαλικὸς φόρος, κοινῶς «κεφαλιάτικον», Ἀριστ. Οἰκ. 2. 15, 2· ἐν Κικ.Ἀττ. 5. 16, 2, ἀπαντᾷ ὁ πληθ. τύπος **ἐπικεφάλια**.

ἐπικέφαλον, τό, ἡ κεφαλὴ τοῦ πολιορκητικοῦ κριοῦ, Ἀθήναιος περὶ Μηχανημάτ. 6. 22. **II.** χρήματα διανεμόμενα τόσα κατ' ἄτομον ἢ κεφαλήν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2336. 31.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπικέφαλον· τὸ ἐπικεφάλιον».

ἐπικεχειρέω, = **ἐπιχειρέω**, Peyron Ἑλλ. Πάπυρ. Mus. Taur. μέρος 2. σ. 36.7.

ἐπικεχοδώς, ὁ, μετοχ. πρκμ. τοῦ **ἐπιχέζω**, «ἀποπατήσας, ἀποτιλήσας» Σουίδ., ἐν χρήσει ὡς σκωπτικὸν ὄνομα πτηνοῦ τινος, ὀδὶ δὲ δή τίς ἐστιν ὄρνις; οὐκ ἐρεῖς; ἐπικεχοδὼς ἔγωγε Φασιανικῶς Ἀριστοφ. Ὄρν. 68.

ἐπικήδειος, ον, (κῆδος) ὁ ἐν κηδείᾳ γινόμενος ἢ λεγόμενος, ᾠδὴ ἐπ. Εὐρ. Τρῳ. 513, Πλάτ. Νόμ. 800E· μοῦσα Αἰλ. π. Ζ. 5. 34· λόγοι Διον.Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 6.1·— **ἐπικήδειον**, τό, ἐλεγεία, θρῆνος, Πλουτ. Πελοπ. 1· πρβλ. Francke Καλλίν. 125.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπικήδειον· ἐπιθανάτιον», καὶ κατὰ Σουίδ. «ἐπικήδειον, ἐπιτάφιον, ἐπιθανάτιον. καὶ ἐπικήδειος θρῆνος ὁμοίως».

ἐπικηδεύω γάμους, συνάπτω κηδεστίαν διὰ γάμου, γάμους ἀλλήλοις ἐπικηδεύσουσι Προκόπ. ΙΙΙ. 251. 25.

ἐπικηκάζω, ὀνειδίζω, «ἐπεκήκατο· ἐπωνείδιστο» Ἡσύχ. ἀντὶ **ἐπεκήκαστο**, ἴδε **κηκάζω**.

ἐπικήπιος, ον, (κῆπος), εἰς κῆπον ἀνήκων, **ἐπικήπιος** αὖρη Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ.Ἰωάνν. κ.19. στ. 219.

ἐπικηραίνω, διάκειμαι ἐχθρικῶς πρός τινα, «ἐπικηραίνειν· ἐπιδυσμενεύεσθαι» Ἡσύχ.

ἐπικήραν· «ἐπιθανατίαν. σαθρὰν» Ἡσύχ.

ἐπικήριος, ον, = τῷ ἑπομ., Ἡράκλειτ. παρὰ Λουκ. ἐν Βίων Πράσει 14.

ἐπίκηρος, ον, (κήρ), ὑποκείμενος εἰς θάνατον, φθαρτός, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 13, π. Κόσμ. 2. 10· βίος Καλλ. Ἐπιγράμμ. 61· τὸ τῆς φύσεως ἐπίκηρον Πλάτ. Ἀξ. 367Β.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίκηρα· ἐπίνοσα, ἢ ἐπιθανάτια», πρβλ. Σουίδ. ἐν λέξει: —Ἐπίρρ., ἐπικήρως διακεῖσθαι Ἰσοκρ. 230Ε.—Ὑπερθ. «ἐπικηρότατοι· ἐπισαθρότατοι» Ἡσύχ.

ἐπικηρόω, ἐπαλείφω διὰ κηροῦ, τρίβω δι' αὐτοῦ, Πολύαιν. 2. 20.

ἐπικήρυγμα, τό, τὸ ἐπικηρύσσειν, Πράξεις Συνοδ. (Actt. Conc.) τ. 3. 229, 52, Ἐπιγρ. Κίου Βιθυνίας, L. et W. 1143.

ἐπικηρῦκεία, ἡ, ἀποστολὴ πρεσβείας ὅπως πραγματευθῇ περὶ εἰρήνης, τὸ ἔρχεσθαι εἰς διαπραγματεύσεις, διὰ τὴν πρὸς Λακεδαιμονίους ἡμῖν ἐπικηρυκείαν Δημ. 61, πρβλ. Πολύδ. 14. 2, 13, Θεοπόμπ. Ἱστ. 24:—«ἐπικηρυκεία: τὸ διὰ κήρυκος εἰς φιλίαν ἐλθεῖν πρότερον ἐχθροὺς ὄντας» Α. Β. 243. 27.—Πρβλ. Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 132.

ἐπικηρύκευμα, τό, ἀπαίτησις διὰ κήρυκος, Εὐρ. Μήδ. 738.

ἐπικηρῦκεύομαι: Ἀποθ., ἀγγέλλω διὰ κήρυκος, ταῦτα μὲν ἐπεκηρυκεύσατο τοῖσι Δηλίοισι Ἡρόδ. 6. 97· πρός τινα 9. 87· ὡς τινα Θουκ. 7. 48· περί ἢ ὑπέρ τινος Διόδ. 14. 75, Παυσ. 4. 8, 13:—μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., καὶ ἅμα καὶ τὸ Βυζάντιον ἐπεκηρυκεύετο αὐτοῖς ἀποστῆναι, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον καὶ οἱ Βυζάντιοι κήρυκας πέμποντες ἠξίουν αὐτοὺς ἐλθεῖν ὅπως ἀποστῶσιν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων, Θουκ. 8. 80, πρβλ. 7. 49· ἐπεκηρυκεύετο Πεισιστράτῳ, εἰ βούλοιτό οἱ τὴν θυγατέρα ἔχειν γυναῖκα, ἔπεμψε κήρυκα καὶ ἠρώτα, κτλ., Ἡρόδ. 1. 60· ἐπ. δι' ἀγγέλων ὁ αὐτ. 1. 69:— ἐν Θουκ. 8. 44 φαίνεται ὅτι εἶναι παθ., ἐπικηρυκευομένων, ἀγγελιῶν ἀποστελλομένων. **2)** ἀποστέλλω πρέσβεις ὅπως πραγματευθῶσι περὶ εἰρήνης, κάμνω προτάσεις περὶ συνθήκης εἰρήνης, τινι, εἴς τινα, Ἀριστοφ. Θεσμ. 336, Θουκ. 4. 27· ταῦτά τινι Ἡρόδ. 4. 80· δημοσίᾳ κηρύττω, ἀγγέλλω, ταῦτ' ἐπικηρυκεύομαι Ἀριστοφ. Θεσμ. 1163. **3)** ἐπὶ ἰδιωτικῶν ὑποθέσεων, διαπραγματεύομαι, τινί Δημ. 888. 28.

II. ὑπάγω ὡς κήρυξ ἢ πρεσβευτής, παρά τινος Πολύδ. 21. 13, 1.

ἐπικηρυκεύω, «δοτικῇ· Δίων τεσσαρακοστῷ ἑνάτῳ βιβλίῳ· 'ἐπεκηρύκευσαν τότε αὐτῷ, οὐδὲν ὅθι οὐκ ἐπαγγελλόμενοι'» Α. Β. 141. 18, 153. 10.

ἐπικήρυκτος, ον, ἐπικεκηρυγμένος, Ἀσβρούβαν ᾧ θάνατος ἐπικήρυκτος ἦν Ἀππ. Καρχ. 93.

ἐπικήρυξις, εως, ἡ, προκήρυξις ἀμοιβῆς, «ἐπικήρυξίς (ἐστιν) ὅταν πόλις ἐχθρὸν ἔχουσά τινα ἐπιβουλεύοντα αὐτῇ, καὶ βούλοιτο αὐτὸν ἀνελεῖν, χρήματα κηρύττει δοῦναι τῷ ἀνελόντι αὐτόν· πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ ἰδιωτῶν τοῦτο ἐγίνετο» Οὐλπιαν. εἰς Δημ. 347. 25. **2)** ἁπλῶς, ὑπόσχεσις ἀμοιβῆς διὰ κήρυκος, Φίλων Βελοπ. 97Α.

ἐπικηρύσσω, Ἀττ. **-ττω:** μέλλ. **-ξω:** —ἀναγγέλλω, καθιστῶ γνωστὸν διὰ προκηρύξεως, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 31, 2· ἐπικηρυχθεὶς χθονί, Λατ. rex renunciatus, Αἰσχύλ. Θήβ. 634·—ἐπ. τὸ λάφυρον (ἴδε ἐν λ. **λάφυρον**)· ἐπ. πόλεμόν τινι Δίων Κ. 78. 38. **2)** ἰδίως ἐπὶ ποινῶν, ἐπεκήρυξε θάνατον τὴν ζημίαν, ἐπεκήρυξε θάνατον ὡς τιμωρίαν, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 15· ἐπ. ἀργύριον ἐπί τινι, ὁρίζειν χρηματικὴν ἀμοιβὴν διὰ τὴν κεφαλὴν τινος, Ἡρόδ. 7. 214· χρήματά τινι ἐπικ. Δημ. 347. 25:—Παθ., καὶ οἱ φυγόντι .. ἀργύριον ἐπεκηρύχθη Ἡρόδ. 7. 213· τὰ ἐπικηρυχθέντα χρήματα, ἡ χρηματικὴ ἀμοιβὴ ἡ κηρυχθεῖσα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τινος, Ἀθήν. 266D, πρβλ. Πλουτ. Θεμ. 26· ἀλλ' ὡσαύτως, ὁ ἐπικηρυχθείς, ὁ προγραφείς, Δίων Κ. 37. 10· πρβλ. **ἐπικήρυκτος.** **3)** προσέρω ὡς ἀμοιβήν, χρημάτων πλῆθος τοῖς ἀνελοῦσι Διόδ. 14. 8, πρβλ. Πλουτ. Θεμ. 29, Δίων Κ. 56. 43· καὶ μετ' ἀπαρ., ἐπικηρύττοντες τάλαντον .. δώσειν τῷ ἀπάγοντι Λυσ. 104, ἐν τέλει. **II.** ἐκθέτω εἰς δημοπρασίαν, ὡς τὸ **ἀποκηρύσσω,** Πλουτ. Κάμιλλ. 8.

ἐπικίδνημι, ποιητ. ῥῆμα, ἐπιχέω, ἐπεκτείνω, κακοῖς ἐπικίδνατε θυμόν, ἐπεκτείνατε γενναιοψυχίαν ἐπάνω εἰς τὰ δυστυχήματά σας, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 140·— ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸ ῥῆμα τοῦτο ἀείποτε ἐν τῷ παθ. (μόνον ἐν τῇ Ἰλ.), ὕδωρ ἐπικίδναται αἴαν, ἐξαπλοῦται ἐπὶ τῆς γῆς, «ἐπικλύζει, ἐπιρρεῖ» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 850, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 978· ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς, ἐφ' ὅσον διάστημα τὸ φῶς τῆς αὐγῆς ἐκτείνεται, Ἰλ. Η. 451, 458.

ἐπικιθάρισμα, τό, τὸ ἐν τέλει δράματος κιθάρισμα, Tertul. adv. Valent. 33.

ἐπικῑναίδισμα, τό, αἰσχρὰ πρᾶξις ἢ λόγος, Κλήμ. Ἀλ. 270.

ἐπικινδῡνεύω, διακινδυνεύω:—Παθ., ἐπικινδυνεύεται τῷ δανείσαντι τὰ χρήματα, τὸν κίνδυνον διατρέχει ὁ δανειστής, Δημ. 915. 14.

ἐπικίνδῡνος, ον, ὁ ἐν κινδύνῳ εὑρισκόμενος, ἐπισφαλής, κινδυνεύων, Ἡρόδ. 6. 86· ἐπ. ἦν μὴ λαμφθείη ὁ αὐτ. 7. 239· πρόσοδοι Δημ. 948. 2· ἐν ἐπικινδύνῳ, ἀντίθετον τῷ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ, Θουκ. 1. 137:—συγκρ. **-ότερος,** Ξεν. Ἀν. 1. 3, 19. **2)** κίνδυνον ἔχων ἐν ἑαυτῷ, ὡς καὶ νῦν, στρατεία Πλάτ. Ηολ. 467D· δεινὴ καὶ ἐπ. ἔρις Πλάτ. Νόμοι 736C, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 6, 10· τινι, εἴς τινα, Ἱππ. Ἀφ. 1249, Θουκ. 3. 54·— ἐπικίνδυνόν [ἐστι], ὑπάρχει κίνδυνος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 12, 2. **3)** Ἐπίρρ. **-νως,** ὡς καὶ νῦν, Ἱππ. Ἀφ. 1255· ἐπ. κεῖσθαι Σοφ. Φ. 502· ἐπ. ἔχειν Εὐρ. Ἀποσπ. 683· οὐκ ἐπικ. ἡγεῖσθε ἐς ὑμᾶς Θουκ. 3. 37.

ἐπικινδῡνώδης, ες, (εἶδος) = τῷ **ἐπικίνδυνος,** Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἰλ. 222, Ψελλοῦ Σύνοψ. 548.

ἐπικῑνέομαι, κάμνω κινήματα ἢ χειρονομίας πρός τι πρᾶγμα, διάφ. γραφ., Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 33. 10· συγκινοῦμαι, πληροῦμαι ζήλου, ἐπί τινι Ἐβδ. (Γ' Ἔσδρ. Η', 74).

ἐπικίρνημι, = τῷ προηγ., Κόντ. Σμ. 12. 145.

ἐπικίρνημι, Ἰων. ἀντὶ **ἐπικεράννυμαι,** Ἡρακλείδ. Ἀλληγορ. Ὁμηρικ. 117:—Παθ., ἐπικίρναται [ὁ κρητήρ] ὑπὸ Δελφῶν Θεοφανίοισι Ἡρόδ. 1. 51, πρβλ. Πλούτ. 2. 270Α.

Ἐπικιχλίδες, αἱ, ποίημά τι ἀποδιδόμενον τῷ Ὁμήρῳ, «ὅτι τὸ εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενον ἐπύλλιον ἐπιγραφόμενον δὲ Ἐπικιχλίδες, ἔτυχε ταύτης τῆς προσηγορίας διὰ τὸ τὸν Ὅμηρον ᾄδοντα αὐτὸ τοῖς παισὶ κίχλας δῶρον λαμβάνειν, ἱστορεῖ Μένιχμος ἐν τῷ περὶ τεχνιτῶν» Ἀθήν. 65Α, 639Α, Bentl Ἐπιστ. πρὸς Mill. σ. 63.

Ἐπικιχράδας, «ὁ Ζεὺς ἐν Κῷ» Ἡσύχ.

ἐπικίχρημι: ἀόρ. **ἐπέχρησα,** δανείζω, τινί τι πρὸς τὸν πόλεμον Πλουτ. Ηομπ. 52· ἑαυτὸν εἰς ἀπαλλοτρίωσιν ἐπιχρήσας Συλ. Ἐπιγρ. 3281.

ἐπικλαγγάζω, κλαγγάζω ὡς ἡ γέρανος ἐπί τινι, Καισάρ. 856. 1072, Βασίλ. 557Β.

ἐπικλάζω: μέλλ. **-κλάγξω,** ἠχῶ πρός τι, θαλάσσῃ Ὀππ. Ἀλ. 5. 295· αἴσιον δ' ἐπί οἱ .. Ζεὺς .. ἔκλαγξε βροντάν, «αἴσιον δ' ἐπὶ τῇ δόσει βροντήσας ἐκτύπησεν ὁ Ζεύς» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 4. 41.

ἐπικλαίω, Ἀττ. **-κλάω:** μέλλ. **-κλαύσομαι:** — κλαίω εἰς ἀπάντησιν ἢ ἔτι μᾶλλον, σὲ μὲν τοσαῦτα χρὴ ποιεῖν, κλαίειν ἐλεεινῶς.—σὲ δὲ ἐπικλαίειν ὕστερον Ἀριστοφ. Θεσμ. 1063· κλαίω ἐπί τινι, Φαέθοντος ἐπικλαίοντας ὀλέθρῳ Νόνν. Δ. 30. 14.

ἐπίκλᾱρος, -κλᾱρόω, Δωρ. ἀντὶ **ἐπίκληρος, ἐπικληρόω.**

ἐπικλαύσιμος, ον, ἄξιος θρήνων, Θ. Στουδ. σ. 1317, ἔκδ. Μί.

ἐπίκλασις, ἡ, κλάσις ἐπί τι, Νεμεσ. π. Φυσ. Ἀνθρ. 154.

ἐπίκλασμα, θραῦσις ἐπί τινος, Γλωσσ.

ἐπίκλαυτος, ον, «γοερός, θρηνητικός» (Σουίδ.)· κελαδεῖ δ' ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον νόμιον Ἀριστοφ. Βάτρ. 684.

ἐπικλάω: μέλλ. **-άσω** [ᾰ], κάμπτω, λυγίζω πρός τι ἢ προσέτι:— Παθ., ἡ δεξιὰ περὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη Λουκ. Θεῶν Διάλ. 11. 2· ἐπικεκλ. τὸν αὐχένα ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. Διδασκ. 11· καί μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λαδὲ τὴν ἐπανάστασιν τῶν κυμάτων, τὸν ἦχον τοῦ ὕδατος ἐπικλωμένου, ἐπιρρηγνυμένου, ὁ αὐτ. ἐν Τοξ. 20. **II.** μεταφ., κάμπτω τι πρὸς τὰ κάτω, φέρω εἰς ἀθυμίαν, τινα Πλουτ. Περικλ. 37, Ὀθ. 15· ἐπ. τινα εἰς οἶκτον Αἰλ. π. Ζ. 10. 36:—Παθ., ἐπικλάομαι τῇ γνώμῃ, γίνομαι ἄθυμος, ἀποβάλλω τὸ θάρρος μου, Λατ. frangi animo, Θουκ. 4. 37· ἀλλ' ὡσαύτως, κάμπτομαι, κινοῦμαι εἰς οἶκτον, ὁ αὐτ. 3. 59· ἢ ἄνευ τοῦ τῇ γνώμῃ, ὁ αὐτ. 3. 67· τὸ ἐπικεκλασμένον τῶν μελῶν, μουσικὴ ἐκτεθηλυμμένη, οὐχὶ ἀνδρική, Λουκ. Δημώνακτ. Βίος 12.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπικλασθῆναι· συμπαθῆσαι, ἐλεῆσαι».

ἐπικλάω, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **-κλαίω.**

Ἐπικλείδια· «ἑορτὴ Δήμητρος Ἀθήνησι» Ἡσύχ.

ἐπικλείς, ές, (κλέος) πεφημισμένος, περίφημος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1472, Συλλ. Ἐπιγρ. 2613. **2)** ὀνομασθείς, κληθείς κατὰ τὸ ὄναμά τινος, τινι Ὀππ. Ἀλ. 2. 130, κατὰ συνεσταλμένην Ἐπικ. αἰτιατ. **ἐπικλέᾰ.**

ἐπικλείω: Ἐπικ. **-κληίω,** Ἀττ. **-κλῄω:** — κλείω τι μετά τι, τοὺς κοπρῶνας ἀνοικοδομεῖν καὶ τοὺς πρωκτοὺς ἐπικλείειν Ἀριστοφ. Εἰρ. 101· κλείω ἐπί τινι, θύραν ἐπεκλῄσε Τρυφ. 200:—Μέσ., Λουκ. Τοξ. 50:—Παθ., κλείομαι πρός τι, ἀντίθετον τῷ ἀναπτύσσομαι, Ξεν. Ἱππ. 12, 6.—Ἐν Α. Β. 111. 32, «προσθεῖναι τὰς θύρας, ἀντὶ τοῦ ἐπικλεῖσαι».

ἐπικλείω, ἐκτιμῶ, ἐπαινῶ, θαυμάζω, τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι, ἥ τις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται Ὀδ. Α. 351. **2)** διηγοῦμαι ὅτι .. , μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., νῆα μὲν οἱ πρόσθεν ἐπικλείουσιν (ἔτι κλείουσιν, Κώδικες) ἀοιδοὶ Ἄργον, κτλ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 18, Ὀππ. Κ. 3. 78. **3)** καλῶ, ὀνομάζω, τινά τι Ἄρατ. 92:—Παθ. ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ ἐπικλήζομαι, καλοῦμαι οὕτως ἢ ἄλλως, Ἀππ. Συρ. 17, Ποιητὴς παρὰ Διογ. Λ. 6. 100. **4)** ἐπικαλοῦμαι, Ἀπόλλωνα Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 700· μετ' ἀπαρ., Κυθέρειαν ἐπ. ἀμύνειν Γ. 553.

ἐπικλήδην, Ἐπίρρ. = **ἐπίκλην,** σχηματισθὲν ὡς τὸ **ὀνομακλήδην,** Ὀππ. Κ. 1. 471.

ἐπικληίω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἐπικλείω.**

ἐπίκλημα, τό, (ἐπικαλέω) κατηγορία, ὡς τὸ **ἔγκλημα,** Σοφ. Ο. Τ. 227, 529, Εὐρ. Ὀρ. 570, Ξεν. Οἰκ. 11, 4.

ἐπίκλην, Ἐπίρρ. (ἐπικαλέω) ἐξ ἐπικλήσεως, κατ' ἐπωνυμίαν, ἀπ' αὐτῆς τῆς πράξεως ἀφομοιωθὲν τοὔνομα, ἡ νῦν ἀσπαλιευτικὴ ζητηθεῖσα ἐπίκλην γέγονεν Πλάτ. Σοφιστ. 221C· ἀέρος, τὸ μὲν εὐαγέστατον ἐπίκλην αἰθὴρ καλούμενος ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 58D· ἕξεώς τινος ἐπίκλην λεγομένη ὁ αὐτ. ἐν «Φιλήβῳ» 48C· πρβλ. Λουκ. Συμπ. 6, καὶ Δίωνα Κ.75.16.

2) κατ' ὄνομα, ὀνόματι, Ἀπολλόδ. 3.13, 4.—Κυρίως αἰτ. ἀχρήστου ὀνομαστ. **ἐπίκλη** = **ἐπίκλησις** (ὃ ἴδε), καὶ **ἐπίκλην ἔχειν**, ὡς αἰτ. ἁπαντᾷ ἐν Πλάτ. Τιμ. 38C, Ἀνθ. Π. ἐν παραρτ. 239.—Καθ' Ἡσύχ. «**ἐπίκλη**· «ἡ ἐπίκλησις παρὰ Ἀττικοῖς» καὶ «ἐπίκλην· ἐπωνυμία».

ἐπικληρικός, ή, όν, περὶ **ἐπικλήρου**, Συνηγορία Ἡγελόχῳ ὑπὲρ ἐπικλήρου Διον. Ἁλ. Δείναρχος 12, σ. 662.

ἐπικληρῖτις, ιδος, ἡ, = **ἐπίκληρος**, ἡ, Ἰσαῖος παρ' Ἁρπ. ἐν λ. **ἐπίδικος** καὶ **ἐπίκληρος**.

ἐπίκληρος, Δωρ. **-κλᾶρος**, ἡ, κληρονόμος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1653, Σφ. 583, Ἀνδοκ.16.7 κ. ἀλλ., Λυσ.176. 22· ὥσπερ ἐπικλήρου ἀμφισβητήσων ἦκει Λυσ.169. 29.—Ἐν Ἀθήναις ὁ πλησιέστατος ἄρρην συγγενὴς εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ νυμφευθῇ κόρην κληρονόμον περιουσίας, ἢ, ἂν ἡ κληρονομία αὐτῆς ἦτο μικρά, ἦτο ὑπόχρεως διὰ νόμου ἢ νὰ νυμφευθῇ αὐτήν, ἢ νὰ τὴν προικίσῃ ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ περιουσίας·—διὰ νὰ νυμφευθῇ δὲ αὐτὴν ἐλάμβανε τὴν ἄδειαν νὰ χωρισθῇ τὴν ὑπάρχουσαν γυναῖκα αὐτοῦ· καὶ ἐν περιπτώσει καθ' ἣν πολλοὶ ἐφιλονίκουν ὅπως νυμφευθῶσιν αὐτήν, ἡ ὑπόθεσις ἐδικάζετο ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὁπότε ἡ κληρονόμος ὠνομάζετο **ἐπίδικος** (ἴδε τὴν λέξιν), Ἰσαῖος ἐν τῷ «περὶ Πύρρου κλήρου» καὶ ἐν τῷ «περὶ τοῦ Κίρωνος κλήρου», Ἁρποκρ., πρβλ. Λεξ. τῶν Ἀρχαιοτήτων ἐν λ.· ἐπικλήρου κακώσεως, αὗται δ' εἰσὶ κατὰ τῶν ἐπιτρόπων καὶ τῶν συνοικούντων Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 82.15 (ἔκδ. Blass), Ἀνδοκ.1.121.—Περὶ τοῦ Σπαρτιατικοῦ νόμου περὶ τῶν **ἐπικλήρων**, ἴδε Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 15, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. ΙΙΙ. 31. **2)** μετὰ δοτ., ἐπ. τῇ ἀρχῇ, κληρονόμος τῆς βασιλείας, Διον. Ἁλ. 1. 70· καὶ μετὰ γεν., ἐπ. οὐσίας μεγάλης Πλουτ. Κλεομ.1. **II.** ἐν Πλάτ. Νόμ. 630E, φαίνεται ὅτι σημαίνει προσδόκιμον κληρονομίαν.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίκληρος· ἐνούσιος, γυνὴ δέσποινα, εἰς ἣν κατήντησαν πολλοὶ κλῆροι».

ἐπικληρόω, Δωρ. **-κλᾱρόω**, ἀπονέμω τί τινι διὰ κλήρου, ἐπικληροῦν τοῖς χοροῖς τοὺς αὐλητάς Δημ. 519.1· ἐπ. ταῖς ἀρχαῖς τὰ δικαστήρια Ἀριστ. Ἀποσπ. 378· ἐπικληρωσάτωσαν οἱ ἐξετασταὶ εἰς τὰς φυλὰς τὰ ἀνενεχθέντα ὀνόματα Συλλ. Ἐπιγρ. 3137. 51· τινας ἐπὶ φυλάν τινα αὐτόθι 2671. 61· ἐπικληρῶ τινα, μετ' ἀπαρ., διορίζω τινὰ νὰ πράττῃ τι, ᾗσί με Μοῖραι .. ἐπεκλήρωσαν ἀρήγειν Καλλ. εἰς Ἄρτ. 23· ταῦτ' εἰπὼν ἐπεκλήρωσεν αὐτοὺς ἐπὶ θανάτῳ, κατεδίκασε διὰ κλήρου εἰς θάνατον ἕνα ἐξ ἑκάστης δεκάδος. Δίων Κ. 41. 35:— Παθ., ἀπονέμομαι διὰ κλήρου, τινι Πλάτ. Νόμοι 760B, Συλλ. Ἐπιγρ. 2905.7· τῶν δικαστηρίων ἐπικεκληρωμένων Δημ. 978. 8. **2)** ὁρίζομαι διὰ κλήρου, τὸ ἔθνος ὃ ἐπεκεκλήρωτο Δίων Κ. 37. 50.

ἐπικληρωτικός, ή, όν, ἐπικληρωτικοὶ νόμοι, οἱ περὶ τῶν ἐπικλήρων ἃ χρὴ διορίζοντες, Λέξεις μεθ' ἱστοριῶν ἐκ τῶν Δημοσθ. λόγων, ἐν Bull. de cor. hell. I. σ.153.

ἐπίκλησις, εως, ἡ, (ἐπικαλέω) ἐπώνυμον, πρόσθετον ὄνομα, ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ μόνον κατ' αἰτ. ἀπολ., ὡς τὸ **ἐπίκλην**, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ **καλέω**, ὡς, Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσι, ὡς ἐπονομάζουσιν αὐτὸν οἱ Τρῶες δι' ἐπωνύμου (ἐνῷ τὸ κύριον ὄνομα αὐτοῦ ἦτο Σκαμάνδριος), Ἰλ. Χ. 506· Ἄρκτος, ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν, «ἣν καὶ ἅμαξαν κατ' ἐπωνυμίαν καλοῦσιν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Σ. 487, Ὀδ. Ε. 273, πρβλ. Ἰλ. Η.138, Χ.9· Τιτῆνας ἐπίκλησιν καλέεσκεν ... τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι ἔργον, ἐπωνόμασεν αὐτοὺς Τιτᾶνας ὡς τείνοντας τὰς χεῖρας καὶ προσπαθοῦντας νὰ πράξωσι βίαιον ἔργον (ἕτεροι ὅμως ἄλλως ἑρμηνεύουσι τὸ χωρίον τοῦτο· ἀλλ' ἴδε Μ. Ἐτυμ. 760. 40). Ἡσ. Θ. 207· οὕτω παρ' Ἡροδ., ἐπίκλησιν δὲ ἡ κρήνη ἐπικαλέεται Ἡλίου 4. 181· Ἀθηναίης ἐπίκλησιν Ἀσσησίης 1. 19·— ἀλλ' ὡσαύτως σημαίνει, κατ' ὄνομα μόνον, ὀνόματι, Μενέσθιος .. ὃν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ καλὴ Πολυδώρη, Σπερχειῷ .. εὐνηθεῖσα, αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρῳ .. ὃς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, ὃν ἔτεκεν ἡ τοῦ Πηλέως θυγάτηρ ἡ εὐειδὴς Πολυδώρη τῷ Σπερχειῷ συμμιγεῖσα, κατ' ὄνομα δὲ τῷ Βώρῳ, ὃς φανερῶς αὐτὴν ἀνέδαινεν, Ἰλ. Π. 177· τὸν τοῦ βουκόλου ἐπίκλησιν υἱόν, κατ' ἐπίκλησιν, οὐχὶ δὲ πράγματι, Ἡρόδ. 1. 114· οὗτω, Καλλιόπης καὶ Οἰάγρου, κατ' ἐπίκλησιν δὲ Ἀπόλλωνος Λίνος Ἀπολλόδ.1. 3, 2. **2)** μεθ' Ὁμηρον κατ' ὀνομαστικήν, ἐπώνυμον, ὄνομα, ἀλλὰ τὰ μὲν πρὸ Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος καὶ πάνυ οὐδὲ εἶναι ἡ ἐπίκλησις αὕτη Θουκ.1. 3, κτλ. **3)** ἐπὶ δυσφημίας, κακὸν ἐπώνυμον ἢ ὄνομα, πόλει δὲ τῇ πάσῃ τὴν αἰσχίστην ἐπίκλησιν ὁ αὐτ.7. 68· ἐπίκλησιν ἔχει κακὸς εἶναι Ξεν. Λακ. 9, 4· πρβλ. **ἐπίκλημα**. **4)** ὄνομα, τίτλος, Δίων Κ. 37. 6, κτλ. **II.** τὸ ἐπικαλεῖσθαι, Ἀφροδίτης Λουκ. π. Ὀρχ. 11· δαιμόνων Δίων Κ.78. 4·— τὸ ἐπικαλεῖσθαι βοήθειαν, Διον. Ἁλ. 5. 21· τὸ Ρωμαϊκὸν appellatio, ἔφεσις εἰς τοὺς δημάρχους, Πλουτ. Μάρκελλ. 2, Κάτων Νεώτ. 33, 46. —Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίκλη· ἡ ἐπίκλησις παρ' Ἀττικοῖς», καὶ «ἐπίκλη· ἡ ἐπωνυμία».

ἐπίκλητος, ον, (ἐπικαλέω) βοηθὸς ἐν πολέμῳ, σύμμαχος, ἐπίκλητοί σφι ἐόντες Ἡρόδ. 5.75., 7. 203. Θουκ. 4. 61. **2)** ἰδιαιτέρως προσκληθεὶς ἢ συγκληθείς, σύλλογον ἐπίκλητον Περσέων τῶν ἀρίστων ἐποιέετο Ἡρόδ.7. 8· **ἐπίκλητοι**, οἱ, σύμβουλοι τοῦ βασιλέως παρὰ τοῖς Πέρσαις, ὁ αὐτ. 8. 101· σιγώντων δὲ τῶν ἐπικλήτων 9. 42:— προσκληθεὶς εἴς τι ἀξίωμα, Διον. Ἁλ. 2.76. **3)** ὁ καλούμενος ἐνώπιον δικαστηρίου, κατηγορούμενος, Δίων Κ.78. 21. **II.** ἐκ περισσοῦ προσκεκλημένος, ὑπεράριθμος, Λατ. umbra, Ἀριστοφ. Εἰρ.1266, πρβλ. Πλούτ. 2.707B.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίκλητος· ἐπίξενος. δαιτυμών. καὶ οἱ σύμμαχοι». **2)** ἀλλότριος, ξένος, Διον. Ἁλ. 6. 53· ἐπονείδιστος, ἐπ. λοιδορία Πολύβ. 8.13, 2.— Κατὰ Σουΐδ. «ἐπίκλητος, ἔξωθεν ἐρχόμενος». **3)** διακεκριμένος, ἐπίσημος, Ἐβδ. (Ἀριθμ. Α', 16). **4)** ἐπονομαζόμενος, Πηγὴ ἐπίκλητος Σιαγόνος = ἐπικληθεῖσα Πηγὴ Σιαγόνος, Ὡριγ. ΙΙΙ. 1432A.

ἐπικλῑβάνιος, ον, (κλίβανος) ὁ τοῦ κλιβάνου («φούρνου») προϊστάμενος, Καρνεάδ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 185.

ἐπικλῑνής, ές, (ἐπικλίνω) κεκλιμένος, κατωφερής, χωρίον Θουκ. 6. 96· λόφοι Πλουτ. Ἀντών. 45· ἐπ. τῷ στάχυϊ καὶ μὴ ὀρθὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 22, 1· ἐπικλινές ἐστι τάλαντον Καλλ. Ἀποσπ. 312:— ἐπικλῖνεῖς ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 575 εἶναι ἡμαρτημένον ἀντὶ τοῦ ἐπὶ κλίνης.—Ἐπίρρ. **-νῶς**, Φίλων 1. 561.

ἐπικλινίδιος, ὁ, ὁ ἐπὶ κλίνης βεβλημένος, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 543B.

ἐπικλίντης, ου, ὁ, κινούμενος πρὸς τὰ πλάγια, **σεισμοὶ ἐπικλίνται**, ἐπικλίνται σεισμοὶ καλοῦνται οἱ τὴν γῆν σείοντες κατ' ὀξείας γωνίας Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 30.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 434.

ἐπίκλιντρον, τό, ἀνάκλιντρον, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 907, Ἀποσπ. 145·—«τὸ δὲ καλούμενον ἀνάκλιντρον, ἐπίκλιντρον Ἀριστοφάνης ἔφη» Ἰλιὰδ. Σ', 9· κατὰ Φρύνιχ. (σ.130) «ἐπίκλιντρον ῥητέον, οὐκ ἀνάκλιντρον», ἴδε σημ. Λοβεκκίου αὐτόθι σ.132.

ἐπικλίνω, θέτω θύραν εἴς τι· ἐντεῦθεν, ἐν τῷ παθ., ἐπικεκλῖμέναι σανίδες, κεκλεισμέναι θύραι, Ἰλ. Μ. 121 (οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ.). **II.** κλίνω πρός τι, ἐπικλίνουσαι τὰ ὦτα, ὀρθάζουσαι αὐτὰ πρός τι, Ξεν. Κυν. 6, 15· ποιμὴν .. ἐπικλίνων αὐτὸν πρὸς τοῦ Ὀρφέως τὸν τάφον, ἀκκουμβῶν, Παυσ. 9. 30, 10· ἐπ. τὸ στόμα Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2.17, 9:—Παθ., κεραῖαι ἐπικεκλιμέναι Θουκ. 2.76. **2)** ἀμεταβ., στηρίζομαι ἐπί τινος, ἀκκουμβῶ, τοῖν χεροῖν ἐπικλίνοντε καὶ μάλ' ἐσπουδακότε Πλάτ. Ἀντεραστ. 132B: —στρέφομαι πρός τι, μηδενὸς δ' ἐμποδὼν ὄντος Φιλίππῳ .. πρὸς ταῦτα ἐπικλῖναι τὰ πράγματα Δημ. 30 ἐν τέλ.· κλίνω ἐπί τι, ἐπὶ τὴν ἑτέραν ἐπικλίναντες Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1045D. **III.** ἐν τῷ Παθ., κεῖμαι ἀπέναντι ἢ πλησίον, Σαλαμῖνος, τὰς ἐπικεκλιμένας ὄχθοις ἱεροῖς (ἐνν. τῆς Ἀττικῆς), Εὐρ. Τρῳ. 797, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 418. **IV.** ἐν τῷ Παθ. ὡσαύτως, κατακλίνω ἐμαυτόν, τύλῃ ἐπεκλίνθην Ἀνθ. Π.11.14.

ἐπίκλῐσις, εως, ἡ, κλίσις πρός τι, Ἀντίπ. παρὰ Στοβ. 418. 3, Πλούτ. 2.1045B κἑξ.

ἐπικλονέω, σφοδρῶς συνταράσσω, θρασέες γὰρ ἐπεκλονέεσκον ἔρωτες, «ἐθορύβουν» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 687· διεγείρω, λυγρὴ δ' ἐπετέρπετ' Ἐνυὼ ὄβριν ἐπικλονέουσα Κόϊντ. Σμ. 8. 426:—Παθ., ὁρμῶ πρός τι ἐν σπουδῇ, συνωθοῦμαι προσπαθῶν νὰ ἴδω τι, δημότεραι μὲν ὄπισθεν ἐπεκλονέοντο γυναῖκες, γηθόσυναι εἰνὼ Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 783· ἀλλ' ἐν Ἰλ. Σ. 7, ὁ Wolf. ἐπηνώρθωσε: νηυσὶν ἔπι κλονέονται.

Ἐπικλόπειος· «Ζεὺς οὗτος καλεῖται» Ἡσύχ.

ἐπικλοπίη, ἡ, δόλος, ἀπάτη, Νόνν. Δ. 8. 121.

ἐπίκλοπος, ον, (κλέπτω) κλεπτικός, πανοῦργος, κρυφίνους, ἀπατεών, δόλιος, ἠπεροπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον Ὀδ. Α. 364· κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπίκλ. Ν. 291· ἐπ. ἦθος, ἐπὶ γυναικῶν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 67, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ.149· ἐπικλοπώτερον .. τὸ θῆλυ Πλάτ. Νόμοι 781A. **2)** μετὰ γεν., ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων, πονηρός, πανοῦργος ἐν τοῖς λόγοις, Ἰλ. Χ. 281· ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων, ἐπιτήδειος, ἱκανὸς ἐν τῇ χρήσει τῶν τόξων, Ὀδ. Φ. 397.

ἐπικλύζω: μέλλ. **-ύσω**, ἐπιρρέω, βρέχω, Πηλείδης δ' ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης κεῖτο βαρὺ στενάχων .. ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον, «ὅπου ἐπικλύζουσα ἡ θάλασσα ἐποίει καθαρὸν τὸν αἰγιαλὸν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 61· κατακλύζω, πλημμυρίζω, ἐγένετο δὲ καὶ ἐν Πεπαρήθῳ κύματος ἐπαναχώρησίς τις, οὐ μέν τοι ἐπέκλυσέ γε Θουκ. 3. 89· ὡς οὗτος τῷ χρυσῷ ἐπικλύσει τὴν λεωφόρον Λουκ. Φιλόπατρ. 21, πρβλ. Τίμωνα 18.—Παθ., κατακλύζομαι, Ἀριστ. π. Κόσμ. 5. 11, κτλ. **2)** μεταφ., πληρῶ, καλύπτω, καταλαμβάνω, ἕνοσις ἅπασαν ἕνοσις ἐπικλύσει πόλιν Εὐρ. Τρῳ. 1328· ποταμὸς ὡς ἐπικλύζων Θεόκρ. 25. 201· τὴν δ' αἰνῶς ἄτλητος ἐπέ-

κλυσε θυμὸν ἀνίη δείματι Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 695· ἐπ. τινά κακοῖς Λουκ. Ψευδολ. 25. **3)** ἐπικαλύπτω, ὡς ὄφελεν καὶ Φρίξον, ὅτ' ὤλετο παρθένος Ἕλλη, κῦμα μέλαν κριῷ ἄμ' ἐπικλύσαι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 257· μεταφ., νῦν μέν τοι τὸ βασιλικὸν χρυσίον ἐπικέκλυκε τὴν δαπάνην αὐτοῦ, ἔχει καλύψει ἐντελῶς τὰ ἔξοδά του, Αἰσχίν. 78. 29. **II** ἀμετάβ. ὡς τὰ Λατ. affluere, redundare, εἶμαι πλήρης, εὐπορῶ, ἔχω ἀφθονίαν, καὶ τὰς ἐπεισάκτους ἀγορὰς πάσας ἐπικλύσαι μᾶλλον ἢ πρότερον Διον. Ἁλ. 6.17· τινί ὁ αὐτ. π. Ἰσοκρ. 14.

ἐπίκλυσις, εως, ἡ, πλήμμυρα, Θουκ. 3. 89, Θεοφρ. Ἀποσπ. 11. 12.

ἐπικλυσμός, ὁ, = τῷ προηγ., Πολυδ. Α', 114, 116, Ἠλιόδ. 9. 3.

ἐπίκλυστος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ ὕδατος ἐπικλυζόμενος, Διόδ. 1. 10, Στράβ. 32.

ἐπικλῦτός, όν, περίφημος, πεφημισμένος, ἐπικλυτὸς ἀνδράσι Φινεὺς ὄλβῳ μαντοσύνῃ τε, ἐπὶ ὄλβῳ καὶ μαντικῇ, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 236.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπικλυτόν· ἐπονείδιστον. ἐπίδοξον».

ἐπικλύω, = **ἐπακούω,** ἀκούω μετὰ προσοχῆς, ἀκούω, μετ' αἰτ., ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλείδαο Ἰλ. Ψ. 652, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 598· μετὰ γεν., ἐπειδὴ Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων Ὀδ. Ε. 150, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1240.

ἐπικλώζω, κλώζω ἐπί τινι, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νικήτ. Χων.

ἐπικλώθω: μέλλ. **-κλώσω,** Καλλίν. 1. 9:— κλώθω ἐπάνω τινός, ἀπονέμω, δίδω, ἀποφασίζω, κυρίως ἐπὶ τῶν Μοιρῶν, αἵτινες ἐπέκλωθον τοῖς ἀνθρώποις τὸ νῆμα τοῦ πεπρωμένου (ὅθεν ἐκαλοῦντο Κατακλῶθες)· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ τῶν θεῶν ἐν γένει καὶ ἐπὶ πάσης δυνάμεως ἐπιδρώσης ἐπὶ τῆς τύχης τῶν ἀνθρώπων, οὗ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον Ὀδ. Γ. 208, Δ. 208, κτλ.: — οὕτως ἐν τῷ Μέσ., ὁππότε καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσωνται ὀΐζύν (οἱ θεοί) Υ. 196, πρβλ. Θ. 579· ἑνίοτε μετ' ἀπαρ. ἀντὶ αἰτ., τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι Α. 17· ὡς γάρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι, ζώειν ἀχνυμένοις Ἰλ. Ω. 525 (τὸ μόνον ἐν Ἰλιάδι χωρίον ἔνθα ἀπαντᾷ)· οὕτως ὁ Αἰσχύλ. ἐν τῷ ἑνεργ., τοῦτο γὰρ λάχος .. Μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν Εὐμ. 335· ἐπεὶ τό γε (ἐξυπ. θανεῖν) Μοῖρ' ἐπ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3136, κ. ἀλλ.— Ποιητ. λέξις ἐν χρήσει παρὰ Πλάτ. ἐν Θεαιτ. 169C, τὴν .. εἱμαρμένην, ἣν ἂν σὺ ἐπικλώσῃς, πρβλ. Λουκ. Χάρ. 16, Νεκρ. Διαλ. 30. 2· καὶ ἐν τῷ Παθ., τὰ ἐπικλωσθέντα, ὅσα εἶναι πεπρωμένον νὰ γείνωσι, Πλάτ. Πολ. 620F, πρβλ. Νόμ. 957E, Πλούτ. 2. 22B, 114D.—Ἡ κατὰ λέξιν ἔννοια φαίνεται ἐν Ἑρμίππου «Μοίραις» 9, ῥάμμ' ἐπέκλωσας. Πρβλ. Nitzsch Ὀδ. Α. 17.

ἐπίκλωσις, εως, ἡ, τὸ ἐπικλώθειν, αἱ ἐπικλώσεις τῶν Μοιρῶν Ε. Μ. 495. 25.

ἐπικναίω, = **ἐπικνάω,** Σουΐδ.

ἐπικνάμπτω, Ἀττ. ἀντὶ **ἐπιγνάμπτω.**

ἐπικνάω, ἐπιξέω, ἐπιτρίβω, ξέω ἢ τρίβω τι ἐπάνω εἴς τι, ἐπιβάλλω, ἀλλ' ἐπικνῶσι τυρὸν Ἀριστοφ. Ὄρν. 533· ἀλλ' ἐπικνῶ τὸ σίλφιον αὐτόθι 1582· τί τινι, εἶτα δῆτα σίλφιον ἐπικνᾷς πρότερον αὐτοῖσιν; αὐτόθι 1586· Ἀττ. ἀπαρ. **ἐπικνῆν,** Κωμ. Ἀνών. 221· πρβλ. Ἰλ. Λ. 639, ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν κνήστι χαλκείῃ καὶ ἴδε **κνάω.**

ἐπικνέομαι, Ἰων. ἀντὶ **ἐφ-.**

ἐπικνήθω, = **ἐπικνάω,** Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 698.

Ἐπικνημίδιοι, οἱ, ὄνομα φυλῆς τινος τῶν Λοκρῶν, οἵτινες κατῴκουν ἐπὶ τῶν κλιτύων τοῦ ὄρους **Κνημῖδος,** οἱ δὲ Ἐπικνημίδιοι ἀπὸ ὄρους Κνημῖδος προσεχεῖς Οἰταίοις τε καὶ Μαλιεῦσιν Στράβ. 416, κτλ.

ἐπικνήμιον, τό, διάφ. γρ. ἀντὶ **ἀντικνήμιον** ἐν Ξεν. Κυρ. 2. 3, 19.

ἐπικνίζω, ἐξ ἐπιπολῆς ξύω, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 1· ἐπὶ τοῦ ἀρότρου, Ἀνθ. Π. 6. 238.

ἐπίκνισις, εως, ἡ, τὸ ἐξ ἐπιπολῆς ξύειν τι, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 2, 4.

ἐπικοιλαίνω, ποιῶ τι κοῖλον, κοιλαίνω, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἐπιστ. 8.

ἐπίκοιλος, ον, πορώδης, σπογγώδης, ὀστέον Ἱππ. Κερ. Τρωμ. 896.

ἐπικοιμάομαι, ἀποκοιμῶμαι μετά τι, Ἱππ. Ἀφ. 1254· ἢ ἐπάνω εἴς τι, Λατ. indormiscere, Πλάτ. Εὐθύδ. 300A· τοῖς βιβλίοις Λουκ. Ἁλέξ. 49. **II.** μεταφ., κατὰ μετοχ. παθ. πρκμ., ἀδιάφορος, «ἀποκοιμισμένος», εὑρόντες δὲ σφᾶς ἐπικεκοιμημένους ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις Πολύβ. 2. 13, 4.

ἐπικοίμησις, εως, ἡ, τὸ ἐπικοιμᾶσθαι, ἣν δὲ οὖς κατεαγῇ, ἐπιδέσιες πᾶσαι πολέμιαι .. χρὴ δὲ καὶ τὴν ἐπικοίμησιν φυλάττεσθαι, πρέπει δὲ νὰ προσέχῃ ὁ πάσχων νὰ μὴ κοιμᾶται ἐπάνω εἰς αὐτό, δηλ. τὸ ὠτίον του, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 805.

ἐπικοιμίζω, ἀποκοιμίζω, Νόνν. Δ. 4. 307.

Ἐπικοίνιος· «Ζεὺς ἐν Σαλαμῖνι» Ἡσύχ.

ἐπίκοινος, ον, κοινὸς μεταξὺ πολλῶν, ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν τὴν μῖξιν ποιεῖσθαι, ἔχειν τὰς γυναῖκας κοινάς (πρβλ. τὸ Λατ. nuptiae promiscuae). Ἡρόδ. 4. 104, πρβλ. 172, 180:— ἐξ ἴσου μετέχων τινός, λέκτρων Εὐρ. Ἀνδρ. 124· μετὰ δοτ., ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, ἀρχὴν ἐπ. αὐτῷ ἔχειν Δίων Κ. 42. 44· ἐπ. ἀμφοῖν, ἐξ ἴσου ἀνήκων εἰς ἀμφοτέρους, Πλούτ. 2. 368E, 1018E. —Ὁ Ἡρόδ. ἔχει τὸ οὐδ. **ἐπίκοινα** ὡς ἐπίρρ., ἀπὸ κοινοῦ, ἐπ. χρέωνται γυναιξὶν 1. 216· χρηστήριον, τὰ ἐπίκοινα ἔχρησε ἡ Πυθίη 6. 77· οὕτως, ἐχρήσθη ἐπίκοινον χρ. αὐτόθι 19· πρβλ. **ἐπίξυνος. II.** παρὰ τοῖς Γραμμ., ὄνομα ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ τῶν δύο γενῶν, ὡς π. χ. ὁ ἀετός, ὁ κόραξ, ἡ ἀηδών, ἡ ἀλώπηξ, Διον. Θρ. 634. 19, Γέλλ. 13. 7, Κλήμ. Ἀλ. Ι. 261A.— Ἐπίρρ. **ἐπικοίνως,** Κλήμ. Ἀλ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἐπικοινόω, ἀνακοινῶ, τινί τι ἢ περί τινος, Λατ. communicare cum aliquo rem ἢ de aliqua re, Δίων Κ. 66, 10, κτλ.— Μέσ., συμβουλεύομαί τινα, τινι περί τινος Πλάτ. Πρωτ. 313B· τινί τἆ Δίων Κ. 52. 21.—Παθ., περί τε γάμους ἀλλήλοις ἐπικοινουμένους (κοινῶς ἐπικοινωνουμένους), καὶ περὶ τοὺς γάμους δι' ὧν ἔρχονται εἰς συγκοινωνίαν πρὸς ἀλλήλους, Πλάτ. Νόμ. 631D.

ἐπικοινωνέω, κοινωνῶ, συμμετέχω, μεταλαμβάνω τινός, Ἱππ. Προγν. 39· ὡς ἀμικτα ὄντα καὶ ἀδύνατον μεταλαμβάνειν ἀλλήλων .., ἢ .. ὡς δυνατὰ ἐπικοινωνεῖν ἀλλήλοις; Πλάτ. Σοφ. 251D· ἐπ. ἀλλήλοις Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 11, 4· τινι περί τινος Δημ. 855. 6· ἔχω σχέσιν μετά τινος, ἐπενεργῶ εἴς τι, τινι Ἱππ. π. Ἀγμ. 772. **2)** μετέχω τινὸς μετά τινος ἄλλου, τινί τινος Πλάτ. Γοργ. 464C· καὶ Ἀρχέπολίς γε τῶν μὲν γραμμάτων τί ἐπικοινωνεῖ; τί γράμμα ἔχει ἀπὸ κοινοῦ μετὰ (τῶν λέξεων Ἀστυάναξ ἢ Ἕκτωρ); ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 394C· οὐδὲν ἐπικοινωνοῦντα τῷ νόμῳ, μηδὲν ἔχοντα κοινὸν μετὰ .., Αἰσχίν. 59. 37· πρβλ. **ἐπικοινόω.**

ἐπικοινωνία, ας, ἡ, κοινότης, κοινωνία, δύναμιν ἔχειν ἐπικοινωνίας (ἔνθα πρότερον, ἐπὶ κοινωνίας) Πλάτ. Σοφ. 252D.

ἐπικοινωνός, όν, = **κοινωνός,** Ἱππ. 23. 42.

ἐπικοίρᾰνος, ὁ, = **κοίρανος,** ὡς τὸ **ἐπιδουκόλος,** Ὀρφ. Ἀργ. 292.

ἐπικοιτάζομαι, Ἀποθ., διέρχομαι τὴν νύκτα, κοιμῶμαι, ἐπὶ ζῴων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 14, 2.

ἐπικοιτέω, ἀγρυπνῶ ἐπί τινος, ἐπαγρυπνῶ, ἐπιτιθέμενοι νύκτωρ τοῖς ἐπικοιτοῦσιν ἐπὶ τῶν ἔργων Πολύβ. 22. 10, 6.

ἐπικοίτιος, ον, (κοίτη), ἆσμα ἐπικοίτιον, ἆσμα ἀδόμενον καθ' ἣν ὥραν μεταβαίνει τις εἰς κοίτην, Ἱεροκλ. εἰς τὰ Πυθαγ. Ἔπη ὑπόμν. σ. 208.

ἐπικοιτωνίτης, ὁ, ἡ, ὁ τοῦ κοιτῶνος, ὁ ἐπικοιτωνίτης εὐνοῦχος, ὁ παρακοιμώμενος, κουβικουλάριος, κατὰ τὸ Λατ. cubicularius, Σωκρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5, σ. 302· (τὸ ι μακρόν).

ἐπικοκκάστρια, ἡ, ἡ ἐμπαίζουσα, ἠχὼ λόγων ἀντῳδὸς ἐπικοκκάστρια, «εἰωθυῖα γελᾶν, γελάστρια» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Θεσμ. 1059· —**ἐπικοκκύστρια,** ἡ τὸν κόκκυγα μιμουμένη, ἀλλ' Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς παρ' Εὐστ. 1761. 26 ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς ῥῆμα **ἐπικοκκάζω.**

ἐπικολάπτω, χαράττω ἐπί τινος, ὄρον ἐπὶ πέτρας ἐπεκολάψαμεν Ἐπιγρ. Ρόδου παρὰ Βοικχ. τ. 2, σ. 574, D, 5.

ἐπικολλαίνω, ἐπικολλῶ, προσκολλῶ, πηλὸν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 6.

ἐπικόλλημα, τό, τὸ ἐπικολλώμενον, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 3, 3.

ἐπικολπίδιος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Κ. Μανασσ. Χρον. 41A.

ἐπικόλπιος, ον, ὁ ἐν τῷ κόλπῳ ἢ ἐπὶ τοῦ κόλπου (στήθους), Αἰλ. π. Ζ. 2. 50, Νόνν. Δ. 8. 78.

ἐπικολπόω = **κολπόω.** Ἀγαθίας 188. 15.

ἐπικολυμβάω, κολυμβῶ ἐπί τι ἢ πρός τι, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἐπινήχομαι.**

ἐπικόλωνος, ον, ἐπὶ ὁδοῦ, ἡ ἐπὶ τοῦ κολωνοῦ, λόφου, ἡ ἐπικόλωνος ὁδὸς ὑπῆρχε καλὴ Διόδ. 19. 19.

ἐπικομάω, τρέφω κόμην, Πολυδ. Β', 25, Δ', 136.

ἐπικόμβια, τά, (κόμβος) νομίσματα χρυσᾶ, ἀργυρᾶ, καὶ χαλκᾶ ἐντὸς κόμβων, εἰς κομβοδέματα, ῥιπτόμενα εἰς τὸν λαὸν τῇ ἡμέρᾳ καθ' ἣν ὁ βασιλεὺς χρισθεὶς ἐξήρχετο ἐκ τοῦ ναοῦ, περὶ τῶν Βυζαντίνων αὐτοκρατόρων· ἐνίοτε δὲ γράφεται **ἐπικόμπια,** ἴδε Δουκάγγ.

ἐπικομίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῶ:**— ἐπιτροπεύω ἢ ἀνατρέφω, ἐπιμελείσθω δὲ Νικάνωρ καὶ Μύρμηκος τοῦ παιδίου, ὅπως ἂν ἀξίως ἡμῶν τοῖς ἰδίοις ἐπικομισθῇ Διαθήκη Ἀριστ. παρὰ Διογ. Λ. 5. 14, ἐν τῷ Παθ.—Μέσ., κομίζω τι μετ' ἐμοῦ, τὴν τροφὴν αὐτοὺς ἑαυτοῖς .. ἐπικομίσασθαι κελεύσας Δίων Κ. 50. 11.

ἐπικομμόω, κοσμῶ, καλλωπίζω, Θεμίστ. 167D.

ἐπίκομος, ον, (κόμη) ὁ ἐπικομῶν, ὁ ἔχων κόμην, Πολυδ. Δ', 137· ἀλλ' ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Βεκκήρου γράφεται **περίκομος.**

ἐπικομπάζω, κομπάζω ἐπί τινι, ὁμιλῶ κομπαστικῶς περί τινος πράγματος, ὃ δ' ἠλάλαξε κἀπικόμπασεν τάδε Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 981· ἀληθεῖ λόγῳ τὸ περὶ τῆς ἁλώσεως ἐπικομπάσας τοὺς Ὑπερβορέους Πλουτ. Κάμιλλ. 22. **2)** καυχῶμαι ἢ γαυριῶ ἐπί τινι, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 263· ἀλλ' ὁ Valck. ἀναγινώσκει: ὀλίγῳ ἐπ' ἐκόμπασε μισθῷ.

ἐπικομπέω, = τῷ προηγ. 1, Θουκ. 8. 81. **2)** καυχῶμαι διά τι, τι ὁ αὐτ. 4. 126.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπικομπῶν· ἐπικαυχώμενος».

ἐπικομψεύω, καθιστῶ τι κομψόν, γλαφυρότητι λέξεων τὸν λόγον ἐπικομψεύοντας Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 20.11, 2.

ἐπικόπᾶνον, τό, ξύλον ἐφ' οὗ οἱ μάγειροι κόπτουσι τὸ κρέας, κρεατοσάνιδον, «ἐπίξηνον, τράπεζα μαγειρική, ἣν οἱ νεώτεροι ἐπικόπανον· ἔστι δὲ τοὔνομα παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Μεσσηνίᾳ, 'ἠγεῖταί μ' ὅλως ἐπικόπανόν τι'» Πολυδ. Γ', 101.

ἐπικοπή, ἡ, ἐπικοπὴ εἶναι ὅταν τις κόψῃ τοὺς κλάδους δένδρου καὶ καταλίπῃ μόνον τὸ στέλεχος, «καλοῦσι δὲ ἐπικοπὴν ὅταν ἀφαιρεθείσης τῆς κόμης ἐπικόψῃ τις τὸ ἄκρον» Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5, 17, 3· μιᾶς ἐπικοπῆς, μὲ ἓν κτύπημα, Δίων Κ. 38. 50., 49. 29.

ἐπίκοπος, ον, κλαδευμένος, ἐπὶ δένδρων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5.1, 12. **2)** ἐπὶ νομισμάτων, ἐκ νέου κεκομμένος, κεχαραγμένος, «ἐπίκοποι, οἱ κακῶς πρῶτον πληγέντες χαρακτῆρες καὶ διὰ τοῦτο ἐπικοπτόμενοι» Ἐτυμ. Μ. 360. 41· «ἐπίκοπος· χάραγμα ἐκ νέου πληγέν» Ἡσύχ. **II. ἐπίκοπον**, τό, = **ἐπικόπανον**, ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 9.

ἐπικοπρίζω, = **κοπρίζω**, Γεωπ. 2. 23, 5.

ἐπικόπτης, ου, ὁ, ὁ ἐπικρίνων ἢ κατακρίνων, σκώπτης, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 9. 18 καὶ (μετὰ διαφ. γραφ. **ἐπισκώπτης**) 4. 33, πρβλ. 2.127, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 224.

ἐπικόπτω, κτυπῶ ἐπί τινος (δηλ. ἄνωθεν), κόπτω, σφάζω, βοῦν ἐπικόψων Ὀδ. Γ. 443. **2)** μεταγεν. ἐπὶ δένδρων, κόπτω τοὺς κλάδους, κλαδεύω, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5.17, 3· μεταφ., ταπεινῶ, Λατ. accidere, ὁ βασιλεὺς τοὺς πεφρονηματισμένους ἐπέκοπτε, ὡς λέγομεν νῦν «ἔκοπτε τὰ πτερά των» ἐταπείνου αὐτούς, Ἀριστ. Πολιτικ. 3.13, 19, πρβλ. Πλούτ. 2. 529Β· ἐμποδίζω, αὐτόθι 975Α· ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω, τινά ὁ αὐτ. ἐν Κικ. 24, Φιλόστρ. 843· πρβλ. **ἐπικόπτης, ἐπισκώπτω**. **3)** ἐπ. χαρακτῆρα, κόπτειν νόμισμα, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 21, 9. **4)** κόπτω, χαράσσω ἐκ νέου, τὸν ἀποτριβέντα μύλον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Στράβ. **5)** ἐν Μέσ. τύπῳ, τύπτω τὸ στῆθός μου, κόπτομαι. ὀδύρομαι ἐπάνω εἴς τινα, Λατ. plangi, εἰδὸν νιν αὐτή, κἀποβᾶσα τῶνδ' ὄχων ἔκρυψα πέπλοις κἀπεκοψάμην νεκρὸν Εὐρ. Τρῳ. 623.

ἐπικορίζομαι, Ἀποθ., μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **ὑποκορίζομαι** (Μοῖρ. 380), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 8, 8.

ἐπικόρμιον, τό, (κορμὸς) = **ἐπικόπανον, ἐπίκοπον**, Εὐστ. 1476. 34· προσέτι **ἐπίκορμον**, ἐπί τινος ἐπιξήνου, ὅ ἐστιν ἐπικόρμου ὁ αὐτ. 1692. 62, ἔνθα ἀναγνωστέον ἐπικορμίου.

ἐπίκορον· «ἐπίκοπον. Πάμφιοι» Ἡσύχ.

ἐπίκορρι· «ἐπὶ κονδυλίῳ» Ἡσύχ.

ἐπικορρίζω, (κόρρη) κτυπῶ εἰς τὴν κεφαλήν, Schneid. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 8, 8· κοινῶς **ἐπικορίζω** ἄνευ ἐννοίας.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 5.

ἐπικορριστός, ή, όν, ὁ τυχθεὶς ἐπὶ κόρρης, ἐπὶ κεφαλῆς ἢ γνάθου, «ἐπικορριστὸν (κῶδ. ἐπικόρριστον)· κατακονδυλιστὸν» Ἡσύχ.

ἐπικορύσσομαι, Μέσ., ὁπλίζομαι ἐναντίον τινός, καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμην αὐτῷ Λουκ Ἀλέξ. 57.

ἐπικορυφόομαι, ὑψοῦμαι, φθάνω εἰς τὴν κορυφήν τινος, ἐπικορυφοῦται τῇ ὑπερηφανείᾳ Γρηγ. Νύσσ. τ.1. σ. 413C.

ἐπικορύφωσις, εως, ἡ, ἡ κατά τινα ἀναλογίαν αὔξησις, πολλαπλασίασις ἢ συγκεφαλαίωσις. Νικομ. π. Ἀριθμ. 2. σ.110.

ἐπικός, ή, όν, (ἔπος) ἀνήκων εἰς τὸ ἔπος, ποίησις Διον. Ἁλ. π. Συνθέσ. 22· ἐπ. κύκλος, ἴδε **κύκλος**· οἱ ἐπικοί, οἱ ἐπ. ποιηταί.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σουίδ.

ἐπικοσμέω, προσθέτω κοσμήματα εἴς τι, κοσμῶ μετὰ ταῦτα ἢ προσέτι, τὰ ἱρὰ Ἡρόδ. 1. 184· ἐπ. τινὰς ἐπιγράμμασι, τιμᾶν τινας δι' ἐπιγραμμάτων, 7. 228· θεὰν ἐπ., τιμᾶν, πανηγυρίζειν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 383· ἐπὶ ἐπικηδείοις τιμῶν, Ξεν. Κύρ. 7. 3, 11.—Παθ., Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 5, 5.

ἐπικόσμημα, τό, κόσμημα, Τατιαν. 852C.

ἐπικόσμησις, ἡ, τὸ ἐπικοσμεῖν, Ἀποστ. Διατ. 1.8, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ.1011C, κτλ.

ἐπικοτέω = **κοτέω**, Νικ. Θηρ. 181, ἐν τμήσει.

ἐπίκοτος, ον, ὁ μετὰ κότου, ὀργῆς γινόμενος, ἐκδικητικός, στάσιν ἐπίκοτον Πινδ. Ἀποσπ. 228· Ἥρας ἐπικότοισι μήδεσι Αἰσχύλ. Ἱκ. 602· τέκνοις δ' ἀγρίας ἐφῆκεν ἐπικότους τροφᾶς, αἰαῖ, πικρογλώσσους ἀρᾶς ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 787, ἴδε Ἕρμαν. —Ἐπίρρ. **-τως**, ἐξωργισμένως, Αἰσχύλ. Ἱκ. 162. **II.** Παθ., ἐπίμομφος, «ἐπίκοτα· ἐπίμομφα· ἃ πᾶς ἄν τις μέμψαιτο. Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ κα-απλέοντι» Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 386), πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 628.

ἐπικοττάβίζω, ῥίπτω ἐπὶ τοῦ ἀπὸ τοῦ ὄρφου κρεμαμένου κοττάβειου τὸ ἀπολειπόμενον πόμα τοῦ ποτηρίου μου οὕτως ὥστε νὰ ποιήσῃ φόφον τινά, ὅστις ἐκαλεῖτο λάταξ, Πολυδ. ζ', 110· πιθ. ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **ἀποκοττάβίζω**.

Ἐπικούρειος, ον, ἀνήκων εἰς τὸν Ἐπίκουρον, ἢ τὴν φιλοσοφικὴν αἵρεσιν τοῦ Ἐπικούρου, ἄτομα Ἀνθ. Π. 11. 93· αἵρεσις Στοβ. παράρτ. σ. 24 οἱ Ἐπικούρειοι Λουκ. Ἑρμότ. 16.

ἐπικουρέω, ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, βοηθῶ, παρ' Ὁμήρ. μόνον ἅπαξ, ἀλλὰ ἐ Μοῖρα ἠγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πριάμιόν τε καὶ υἷας Ἰλ. Ε. 614, πρβλ. Ἡρόδ. 4.128, Θουκ. 7. 57· τινι Εὐρ. Ῥῆσ. 937, 956, Θουκ. 5. 23, κτλ. **2)** ὑπηρετῶ ὡς σύμμαχος ἢ μισθοφόρος εἰς τὸν πόλεμον, Ἰσοκρ. 76. 2· μισθοῦ ἐπ. Πλάτ. Πολ. 575Β. **II.** καθόλου, βοηθῶ ἐν ἀνάγκῃ, τινι Εὐρ. Ι. Α. 1453, Ἀριστοφ. Σφ. 1018· τῇ δικαιοσύνῃ Πλάτ. Πολ. 368C· ἀλλὰ μετὰ δοτ. πράγμ., ὡσαύτως, τῇ ἀναγκαίᾳ τροφῇ ἐπ., φροντίζειν περὶ αὐτῆς, Αἰσχίν. 4. 38· νόσοις ἐπικουρῆσαι, παρασχεῖν βοήθειαν καὶ ἀνακούφισιν τῷ πάσχοντι ἐναντίον τῆς νόσου, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4,13· οὕτως, ἐπ. τῷ λιμῷ, τῷ γήρᾳ, τῇ πενίᾳ ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 2. 6., 10. 2, κτλ.· ἔσθλε μέν τοι ... καὶ ὑγιαίνοντι καὶ κάμνοντι ἐπικουρεῖ, εἶναι χρήσιμος, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6. 2, 30. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., εἰ δέ τῳ ἢ χειμῶνα ἐπεκούρησα, ἐὰν δὲ εἴς τινα ἐξ ὑμῶν παρέσχον ἀνακούφισιν ἐν χειμῶνι, ἐν καιρῷ μεγάλου ψύχους, Ξεν. Ἀν. 5. 8, 25, πρβλ. τὸ Λατ. defendere καὶ τὰ ῥήματα ἀμύνειν, **ἀλέξειν**· ἀλλ' ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 302. 8, κάραβον γυναιξὶ .. ἐπεκουρήσατε, παρέσχετε.

ἐπικούρημα, τό, βοήθημα, ἢν δὲ τοῖς .. ὀφθαλμοῖς ἐπικούρημα τῆς χιόνος, εἴ τις μέλαν τι ἔχων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν πορεύοιτο, ἦτο δὲ τῶν .. ὀφθαλμῶν προφυλακτικὸν ἐναντίον τῆς χιόνος ἐὰν τις ἐπορεύετο ἔχων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μέλαν τι, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 13.

ἐπικούρησις, εως, ἡ, βοήθεια, προστασία, τῶν θεῶν Εὐρυφ. παρὰ Στοβ. 555, ἐν τέλει· κακῶν, βοήθειαι ἐναντίον κακῶν, Εὐρ. Ἀνδρ. 28· τῆς ἀπορίας Πλάτ. Νόμ. 919Β.

ἐπικουρητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπικουρῶ**, δεῖ ἐπικουρεῖν, Κλήμ. Ἀλ. Ι.1048Α.

ἐπικουρία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, βοήθεια, συνδρομή, Ἡρόδ. 6. 108, Αἰσχύλ. Πέρσ. 731, κτλ.· ἐπικουρίας δεῖσθαι Θουκ. 1. 32· ἐπικουρίαν ποιεῖσθαί τινι αὐτόθι 33· ἐπ. λαμβάνειν, ἔχειν Εὐρ. Ὀρ. 266, Πλάτ. Γοργ. 492C· ἠγοῦ σοι μεγάλην ἐπικουρίαν ἀπολογίας ἔσεσθαι, ἐνόμιζες ὅτι ἤθελεν εἶναι εἰς σὲ μεγάλη βοήθεια εἰς ἀπολογίαν, Δημ. 1199. 11. **II.** ἐπικουρικὴ δύναμις, βοηθητική, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 721: — μισθοφορικὸν στράτευμα, Ἡρόδ. 5. 63., 6.100· ἐν τῷ πληθ., Θουκ. 7. 59· πρβλ. **συμμαχία II. 2)** ἡ θέσις τῶν ἐπικούρων ἐν τῇ Πολιτείᾳ τοῦ Πλάτωνος, Πολ. 415C· πρβλ. **ἐπίκουρος I. 4.**

ἐπικουρίζω, πρεσβεύω τὰς ἀρχὰς τοῦ Ἐπικούρου, φρονῶ τὰ τοῦ Ἐπικούρου, Ὠριγέν. Ι. 1145Β.

ἐπικουρικός, ή, όν, χρησιμεύων εἰς ἐπικουρίαν, βοηθός, Πλάτ. Πολ. 434C, 441Α. **2)** τὸ πλεῖστον ἐπὶ στρατευμάτων, ἐπικουρικά, συμμαχικά, Θουκ. 7. 48, κτλ.· **τὸ ἐπ. = ἐπικουρία II**, ὁ αὐτ. 4. 52, Πλάτ., κλπ.

ἐπικούριος, ον, παρέχων βοήθειαν, βοηθητικός, ἐπίθ. θεοτήτων, Παυσ. 8. 41,7, Συλλ. Ἐπιγρ. 139.1, κ. ἀλλ.

ἐπίκουρος, ὁ, βοηθός, σύμμαχος, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Ἰλ., τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ἐπὶ τῶν βαρβάρων συμμάχων τῆς Τροίας, Τρῶες .. ἠδ' ἐπίκουροι Β. 815· Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι Γ. 456, κ. ἀλλ.· πρβλ. Ἡρόδ. 2. 152., 3. 91, κ. ἀλλ. **2)** παρ' Ἀττ. **ἐπίκουροι** ἦσαν οἱ μισθωτοὶ στρατιῶται, οἵτινες ἐκαλοῦντο καὶ ξένοι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἐγχωρίους στρατιώτας, τοὺς πολίτας, Θουκ. 6. 55· ἐπικούρους προσμισθοῦσθαι ὁ αὐτ. 2. 33, πρβλ. Λυσ. 129. 4, κτλ.· ἀπὸ Ἀρκαδίας ἐπικούρους Ἑρμιππ. ἐν «Φορμοφόροις» 1. 18: — ὄνομα ἥττον τιμητικὸν τοῦ **σύμμαχοι**, Ξεν. Ἑλλ. 7.1,12. **3)** = **δορυφόροι**, οἱ μισθωτοὶ σωματοφύλακες τῶν βασιλέων καὶ τυράννων, Ἡρόδ. 1. 64., 6. 39, πρβλ. Θουκ. 6. 58. **4)** οἱ ἐπίκουροι, οὕτως ὀνομάζεται ἡ τάξις τῶν μαχίμων ἢ στρατιωτῶν ἐν τῇ Πολιτείᾳ τοῦ Πλάτωνος, Πολ. 414Β, 415Α, 545D. **II.** ὡς ἐπίθ., βοηθός, βοηθῶν, μετὰ δοτ. προσ., Ἀφροδίτη .. Ἄρει ἐπίκουρος Ἰλ. Φ. 431· βῆναι ἐπ. τινι Πινδ. Ο. 137· ταῖς νήσοις ἐπ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1319· τοῖς ἀδικουμένοις ἐπ. Θουκ. 3. 67· ὡσαύτως μετὰ γεν. προσ., βροτῶν ἐπίκουρος Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἄρη 9, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 189D, κ. ἀλλ.· ἀπολ., προστάτης, οἱ εὐνοῦχοι .. δεσπότου ἐπικούρου προσδέονται Ξεν. Κύρ. 7. 5, 61. **2)** μετὰ γεν. πράγμ., βοηθῶν, προστατεύων ἐναντίον τινός, νόσου Εὐρ. Ὀρ. 211. ψύχους Ξεν. Ἀπομν. 4. 3,7· Λαβδακίδαις ἐπίκουρος θανάτων, προστατεύων αὐτοὺς ἐναντίον θανάτων, Σοφ. Ο. Τ. 496· πατρὶ αἱμάτων ἐπ. Εὐρ. Ἰλ. 138.

ἐπικουφίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῶ**:— ἐλαφρύνω, ἐπὶ πλοίου ἔχοντος πολὺ φορτίον ἐν καιρῷ τρικυμίας, τοὺς δὲ (Πέρσας) προσκυνέοντας (τὸν Ξέρξην) ἐκπηδέειν ἐς τὴν θάλασσαν· καὶ τὴν νῆα ἐπικουφισθεῖσαν, οὕτω δὴ ἀποσωθῆναι ἐς τὴν Ἀσίην Ἡρόδ. 8.118· μεταφ., ἐπ. τοὺς πόνους τῷ ἄρχοντι, ἀνακουφίζειν τοὺς κόπους αὐτοῦ, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 25· τὰς συμφορὰς Δημ. 643.11:— ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγμ., ἐλαφρύνω ἀπὸ βάρους, μόχθου Εὐρ. Ἰλ. 72· τοῦ δέους Δίων Κ. 43.18. **II.** ὑποβαστάζω, ὑποστηρίζω, σὺ δὲ πατρός γ'.. θιγὼν πλευρὰς σὺν ἐμοὶ τάσδ' ἐπικούφιζ' Σοφ. Αἴ. 1411· ἐπικουφίσαντες .. τὴν γῆν, καταστήσαντες αὐτὴν ἐλαφρὰν διὰ σκαλίσεως, ἐπισκάψαντες, Ξεν. Οἰκ. 17,13. **2)** μεταφ., προξενῶ ἀνακούφισιν, τῷ μὲν προσώπῳ παρα-

θαρρύνων, ταῖς δὲ ἐλπίσιν ἐπικουφίζων ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 7. 1, 18. **6)** καθιστῶ τι ἐλαφρόν, πληρῶ ἀέρος, ἤδη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρός, πολλῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην Θέογν. 629.

ἐπικουφισμός, ὁ, ἀνακούφισις, Κλήμ.'Αλ. 880, Συλλ.'Επιγρ. 3461. 9.

ἐπικραδαίνω, κραδαίνω ἐπί τι, σείω ἐπάνω εἴς τι, τῷ τὸ σῶμα πᾶν ἐπικραδαίνειν, περὶ κυνὸς θηρευτικοῦ ὅταν πλησιάζῃ νὰ εὕρῃ τὸ θήραμα, Πολυδ. Ε', 61, Γρηγ. Νύσσ. 2, σ.74.

ἐπικράδαω, = τῷ προηγ.,'Απολλ. Ρόδ. Γ. 552,'Οππ. Κ.1.91.

ἐπικράδιον· «ἐπικάρδιον» 'Ησύχ.

ἐπικράζω: μέλλ. **-κράξω** [ᾰ], κράζω πρός τινα, ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίουσι Λουκ.'Ανάχ. 16· ἀόρ. **ἐπέκραξα** Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ.1.

ἐπικραίνω, Ἐπικ. **-κραιαίνω**: μέλλ. **-κρᾰνῶ** (ἀλλὰ **ἐπικρᾰνεῖ** ἢ **ἀντεπικρᾰνεῖ** Αἰσχύλ.'Αγ. 1340, περὶ ὧν ἴδε ἐν λέξει **φαίνω**)· ἀόρ. α' **-ἔκρᾰνα**, Ἐπικ. **-ἐκρηνα**, **-ἐκρήναν**:— Μέσ., **ἐπεκρήναντο** Κόϊντ. Σμ. 14. 297. Ἐπιτελῶ, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ,'Ομ., μόνον ἐν τῇ 'Ιλ., κλπ.· ἀρὴν πᾶσαν ἐπικρήνειε, «ἐπιτελέσειε» (Σχόλ.),'Ιλ. Ο. 599· ὣς ἔφαν· οὐδ' ἄρα πώ σφιν ἐπεκραίαινε Κρονίων, «οὕτως εἶπον· οὔπω δ' ἄρα τὴν αἴτησιν αὐτοῖς ἐπετέλει ὁ τοῦ Κρόνου υἱός» (Θ. Γαζῆς), Γ. 302, πρβλ. Β. 419· ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ, «καὶ νῦν δή μοι ἐπιτέλεσον τὸ ἐπιθύμημα» (Σχόλ.) 'Ιλ. Α. 455, κτλ.· μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι, διὰ κατανεύσεως τῆς κεφαλῆς. Καλλ. εἰς Ἄρτ. 40· οὕτω, ἐπ. τέλος Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 624· ἀληθῆ ὁ αὐτ. ἐν 'Επτ. ἐπὶ Θήβ. 687· γάμου πικρὰς τελευτὰς ὁ αὐτ. ἐν 'Αγ. 745· ποινὰς θανάτων αὐτόθι 1340· χάριν ἀντ' ἔργων αὐτόθι 1546· πρβλ. Σοφ. Φιλ.1468.— Παθ., χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο, «ἦγον ἐπὶ χρυσῷ τὰ χείλη ἀπήρτιστο καὶ τετελείωτο» (Εὐστ.),'Οδ. Δ.132, πρβλ. 616, Ο.116· ἐπεκραίνετο μόρσιμος αἰὼν Αἰσχύλ.'Ικέτ. 46, πρβλ. Εὐμ. 969. **II.** διευθύνω, κυβερνῶ, θεοὺς Ὕμν. 'Ομ. εἰς 'Ερμ. 531, ἔνθα ὁ Ἕρμαννος ἀναγινώσκει οἴμους ἀντὶ θεούς.

ἐπικράνιος, ὁ, ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, Κύριλλ.'Αλ. Χ.1017Β.

ἐπικρᾰνίς, **ίδος**, ἡ, = **παρεγκεφαλίς**, Πολυδ. Β', 45, 'Ερασίστρατος (τὸ τῆς ψυχῆς ἡγεμονικὸν εἶναί φησι) περὶ τὴν μήνιγγα τοῦ ἐγκεφάλου, ἣν ἐπικρανίδα λέγει Πλούτ. 2. 899Δ, Γαλην. τ.1, σ. 128.12.

ἐπικρᾰνῖτις, **ιδος**, ἡ, ἡ κορυφὴ τοῦ τοίχου ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὰ κιονόκρανα τῶν κιόνων κατά τε τὸ ὕψος καὶ τὸν διάκοσμον, Συλλ. 'Επιγρ.160, ἴδε Böckh. σ. 274. Κατὰ τὸν Μύλλερον (περὶ 'Αθηνᾶς Πολιάδος σ. 48 καὶ 56) = **κιονόκρανον**, ἐξυπακ. τῆς λ. **πλίνθος**.

ἐπίκρᾰνον, τό, τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τιθέμενον, κάλυμμα κεφαλῆς, κεφαλόδεσμος, βαρύ μοι κεφαλᾶς ἐπίκρανον ἔχειν· ἄφελ', ἀμπέτασον βόστρυχον ὤμοις Εὐρ.'Ιππ. 201· πλημμελὴς γραφὴ ἀντὶ περίκρανα ἐν Στράβ. 504, ἔνθα ὁ Κοραῆς σημειοῦται: «γράφε περίκρανα καθὰ φέρουσι ταντίγραφα, καὶ οὐκ ἐπίκρανα, ὃ πλανηθεὶς ὁ Γερμανὸς ἐκδότης, ὡς ἐν ἀντιγράφοις φερόμενον ἀπεδέξατο». **II.** = **κιονόκρανον**, ἂν δ' ἐπικράνοις σχέθον πέτραν ἀδαμαντοπέδιλοι κίονες Πινδ. 'Αποσπ. 58. 7, Εὐρ. Ι. Τ. 51· ἐπίκρανον, ὅπερ ἐστὶ κεφαλὴ κίονος Εὐστ.'Ιλ.701, 1,'Ησύχ., Πολυδ. Β', 42· μεταφ. ἐπὶ τῶν προθέσεων, τάς γε μὴν προθέσεις ἔστιν ἐπικράνοις καὶ βάσεσι καὶ ὑποθέμασιν, ὡς οὐ λόγους, ἀλλὰ περὶ τοὺς λόγους μᾶλλον οὔσας, ὁμοιοῦν Πλούτ. 2.1011D.

ἐπίκρᾱσις, **εως**, ἡ, τὸ ἐπικεραννύναι, συγκερασμός, Δίφιλος παρ' 'Αθην. 91F· ἐπὶ χυμῶν, Διοσκ. 2. 53.

ἐπικρᾰταιόω, = **κρατταιόω**, ἐνισχύω,'Εβδ. ('Εκκλ. Δ', 12), ἐν τῷ Παθ.

ἐπικράτεια, ἡ, (ἐπικρᾰτὴς) κυριότης, κυριαρχία, κατοχή, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 28, Ηολυδ. 12. 25, 3, κτλ.· ὑπεροχή, νίκη, τῆς τῶν Καρχηδονίων ἐπικρατείας Πολύβ. 2.1, 3. **2)** ἐπικράτησις, Πλούτ. 2. 906C, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 80. **II.** ἐπὶ χώρας, ἡ οὖσα ὑπὸ τὸ κράτος, τὴν ἐξουσίαν τινός, ἄπιμεν .. ἐκ τῆς τούτων ἐπικρατείας Ξεν.'Αν. 7. 6, 42· κρήνη δὲ ἠδέος ὕδατος .. ἐπ' αὐτῇ τῇ θαλάττῃ ὑπὸ τῇ ἐπικρατείᾳ τοῦ χωρίου, ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ χωρίου, αὐτόθι 6. 4. 4· φθάνει .. εἰς τὴν Καρχηδονίαν ἐπικράτειαν ἐκφυγών Πλάτ. 'Επιστ. 349C. —'Επὶ γλώσσης, χρῆσις, 'Απολλ. Δ. Σύντ. 326. 14, 'Αριστείδ. Κυντ. 44.

ἐπικρᾰτέω, εἶμαι ἄρχων, κυβερνήτης, ἄρχω, μετὰ δοτ., ὅσσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι 'Ιλ. Κ.214· νήσοισιν Ὀδ. Α. 245, Η. 122· ἀπολ., ἔχω δύναμιν, ἐξουσίαν, εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσι ἄνακτες Ρ. 320, πρβλ. Ξ. 60,'Αρχίλ. 63. **II.** ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ ἐν τῇ μάχῃ, νικῶ, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, ἐπικρατέουσι περ ἔμπης, «ὅπως ἔτι μᾶλλον τοῖς μὲν Τρωσὶν εὐχῆς ἄξια γένωνται, καὶ περ νικῶσι καὶ περιγινομένοις» (Θ. Γαζῆς),'Ιλ. Ξ. 98, πρβλ.'Αριστοφ. Λυσ.767· ἀνώγει δὲ τωὐτὸ αἰεί, οὐκ ἐὼν φεύγειν οὐδὲν πλῆθος ἀνθρώπων ἐκ μάχης, ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ τάξι ἐπικρατεῖν ἢ ἀπόλλυσθαι 'Ηρόδ.7.104· ἐπικρατεῖν τῇ στάσει ὁ αὐτ.1.173. **2)** συχν. μετὰ γεν., ἐπικρατῶ ὡς καὶ νῦν, ἐπ. μάχῃ τῶν Γελῴων 'Ηρόδ.7.155· τῶν ἐχθρῶν ὁ αὐτ. 8. 94, Λυσ. 920. 6. ἐπ. αὐτοῦ παρὰ τῷ βασιλεῖ, ἐν δίκῃ, 'Ηρόδ. 4. 65· οὕτω καί, ἐπ. τοῦ πυρὸς ὁ αὐτ. 86· γήρως Πλάτ. Νόμ.752Α· κεκράξομαι γάρ κἂν μὲ δῇ δι' ἡμέρας, ἕως ἂν ὑμῶν ἐπικρατήσω τῷ κράζ' 'Αριστοφ. Βάτρ. 267. **3)** σπανίως μετ' αἰτ., κυριεύω, νικῶ, μόλις γάρ ἄν τις ἐκ ταύτης τῆς ἐπιμελείας τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας ἐπικρατήσειεν 'Ισοκρ.13C· δύο βασιλέας οὐκ ἀσθενεῖς ἐπικρατήσας Δίων Κ. 35.16· ἐπικρατήσας τὰ πλέω τοῦ πολέμου, ἐπικρατήσας ἐν ταῖς πλείσταις μάχαις, Θουκ. 4.19, πρβλ. 7. 63. **4)** μετὰ γεν. ὡσαύτως, γίνομαι κύριός τινος, Λατ. potiri, τῶν πραγμάτων 'Ηρόδ. 4.164· τῆς θαλάσσης ὁ αὐτ.1. 17 κ. ἀλλ.· τῶν 'Ελλήνων, τῶν Περσέων ὁ αὐτ. 2. 1, κτλ.· τῶν πολίων, τῶν νεῶν ὁ αὐτ. 6. 32, 115· τῆς ἀναγκαίου τροφῆς Θουκ.1. 2· τῶν ἐρώτων Πινδ. Π. 8. 9, κτλ. **5)** καθόλου, ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ, πλήθει 'Ηρόδ. 4. 187., 5. 2· τῷ ναυτικῷ Θουκ. 2. 93· τῷ πεζῷ ὁ αὐτ. 7, 63· κατὰ θάλασσαν Ξεν. 'Ελλ. 7. 1, 6· μετ' ἀπαρ., ἐπικρατούντων τῶν περὶ τὸν Ξενάρη τὸν 'Εφορον ταῦτα γίγνεσθαι, καθότι ἐπεκράτει ἡ γνώμη τοῦ Ξεν. καὶ τῶν ὁμοφρονούντων αὐτῷ εἰς τὸ νὰ γίνωνται ταῦτα τοιουτοτρόπως, Θουκ. 5. 46· ἐπεκράτουν μὴ δέχεσθαι τοὺς 'Αθηναίους ὁ αὐτ. 6.74. **6)** μεταφ., ὑπερισχύω, ἐπικρατεῖ τὸ ἀνθρώπινον ἦθος Πλάτ. Κριτί. 121Α· ἐν παντὶ δεῖ καιρῷ τὸ δίκαιον ἐπικρατεῖν ἀπανταχοῦ Μένανδ. ἐν «'Επιτρέπουσι» 1· τὸ ψῦχος, τὸ ὑγρὸν 'Αριστ. Μετεωρ. 1. 11, 3, κτλ.· τὸ ὄνομα Πολύβ. 2. 38, 1· ὁ λόγος Διόδ. 5. 62. **6)** μετὰ μετοχ., καὶ οὐκ ἐπεκράτουν διαιροῦντες 'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 49.

ἐπικρᾰτής, **ές**, ὁ ἐπικρατῶν εἴς τι, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ συγκρ., ἐπικρατέστερος τῇ μάχῃ, ὑπέρτερος ἐν .. , Θουκ. 6. 88· ἐπικρατέστερός τινος Δίων Κ. 55. 30, πρβλ. Μέμνονα 29· κατὰ τὸ ἐπικρατέστερον, μετ' ἐπιτυχίας, Διοδ. 'Εκλογ. σ. 539.—'Ο 'Ομ. ἔχει μόνον τὸ ἐπίρρ. **-τέως**, ἰσχυρῶς, νέφος ἀμφιβέβηκε νηυσὶν ἐπικρατέως 'Ιλ. Π. 67· ἔμπεσ' ἐπικρατέως, ἐπέπεσε μεθ' ὁρμῆς, ἰσχυρῶς, αὐτόθι 81· αὐτίκα δ' ἶδν ἦκεν ἐπικρατέως Ψ. 863 (οὐδαμοῦ ἐν 'Οδ.)· οὕτως 'Ησ. ἐν 'Ασπ. 'Ηρ. 321, 419, 461, 'Απολλ. Ρόδ. Α. 367, κλ.

ἐπικράτησις, **εως**, ἡ, τὸ ἐπικρατεῖν τινος, νικᾶν, καταβάλλειν, παρέσχεν ὑμῖν Αἰγινητῶν μὲν ἐπικράτησιν, Σαμίων δὲ κόλασιν Θουκ.1. 41, πρβλ. Πολυδ. Θ', 142. **II.** παντοδυναμία, κυριαρχία, κατὰ τὴν τοῦ Καίσαρος ἐν Ρώμῃ ἐπικράτησιν Δίων Κ. 47. 21. **III.** ἐπὶ πραγμάτων, ὑπερίσχυσις, κατὰ τὴν τῆς θηλείας ἐπικράτησιν Γαλην. τ. 4. σ. 629.15 καὶ τ.19. σ. 488. 4, κτλ.

ἐπικρᾰτητέον, ῥημ. ἐπίθετον τοῦ **ἐπικρατῶ**, δεῖ ἐπικρατεῖν, τινὸς Κλήμ.'Αλ. 224.

ἐπικρᾰτητικός, ἡ, όν, ὁ κρατῶν τι, στυπτικός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὑπακτικός**, ὅ γε μὴν τῶν ἀλεκτορίδων ἁπλοῦς ζωμὸς ἐπικρατητικῆς [ἐπικεραστικῆς ἔκδ. Kühn) ἐστὶ δυνάμεως, ὥσπερ ὁ τῶν παλαιῶν ἀλεκτρυόνων ὑπακτικῆς Γαλην. π. 'Απλ. Φαρμ. Κράσ. βιβλ. Α. τ.12. σ. 361, § λη', ἐκδ. Kühn.— Γραμματ. **ἐπικρατητικά**, ἐπὶ ῥημάτων σημαινόντων ἐπικράτησιν.

ἐπικρατήτωρ ἀστήρ, ὁ, ὁ κυριαρχῶν, ὁ δεσπόζων ἀστὴρ ἐν τῇ 'Αστρολογίᾳ, Πτολεμ. Τετράβ. 216, 217.

ἐπικρᾰτίδιον, τό, «στημονικὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς» 'Ησύχ.

ἐπικρᾰτικός, ἡ, όν, (ἐπικεράννυμι) = **ἐπικεραστικός**, Γαλην. Ὑγιειν. 4.

ἐπικρατής, **ίδος**, ἡ, (**κρᾰ́ς**, **κρατός**), εἶδος κεφαλοδέσμου (πρβλ. **ἐπίκρανον**) ἢ μάκτρου,'Ιππ. 28.7. **2)** = **ὑφικρατίς**, «ὑφικρατίδες, αἱ ἐπικρατίδες· ἔστι δὲ εἶδος ὑποδήματος» Φωτ. Λεξ.

ἐπικρατύνειν· «ἐπισχύειν, ὀχυροῦν» 'Ησύχ.

ἐπικραυγάζω = **ἐπικράζω**, 'Αρρ.'Επίκτ. 1. 21, 3., 4. 1, 19.

ἐπικρεμάννῡμι καὶ **-ύω**: μέλλ. **-κρεμάσω** [ᾰ],'Αττ.**-κρεμῶ**. 'Επικρεμῶ, ἄτην τινὶ Θέογν. 206· κίνδυνον Πολύβ. 2. 31, 7· φόβον Διόδ.16. 50. **II.** Παθ. **ἐπικρέμαμαι**, ἀόρ. **ἐπεκρεμάσθην**:— κρέμαμαι ἄνωθεν, περὶ κρημνώδους πέτρας, Ὕμν. 'Ομ. εἰς 'Απόλλωνα 2. 84· οἶκος ἐπικρεμάμενος τῇ ἀγορᾷ Πλουτ. Ποπλικ. 10:— μεταφ., ἐπίκειμαι, ἐπαπειλῶ, Λατ. immi nere, θάνατος Σιμων. 48· δόλιος αἰὼν Πινδ. Ι. 8. 28· τιμωρία Θουκ. 2. 53· ἐπικρεμάμενος κίνδυνος, ἐπικείμενος κίνδυνος, ὁ αὐτ.7. 75, πρβλ. 3. 40· μετὰ δοτ. προσ., 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 483· Ἐπικ. γ' πληθ. **ἐπικρεμόωνται** Νόνν. Δ. 20.173.

ἐπικρεμής, **ές**, ἐπικρεμάμενος, ἄνωθεν, Χριστοδ. Ἔκφρ. 183. μεταφ., ἐκκρεμής, ἀμφίβολος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 23.

ἐπικρέτει (= ἐπικρατεῖ), οὕτως ὁ Bergk ἐξέδωκεν ἐν 'Αλκαίου ἀποσπάσματι 81 (47) (ἐν Lyr. Gr.) ἀντὶ τοῦ ἀδιανοήτου **ἐπικρέκει**.

ἐπικρήδιος, ὁ, Κρητική τις ὄρχησις,'Αθήν. 629C.

ἐπικρήηνον, **-κρήνειε**, ἴδε ἐν λ. **ἐπικραίνω**.

ἐπίκρημνος, **ον**, κρημνώδης, ἀπόκρημνος, Φερεκύδ. παρὰ τῷ

Σχολ. ἐν Ὀδ. Φ. 22, Δικαίαρχ. 2. 6 (μετὰ διαφ. γραφ. **ἀπόκρ-**).

ἐπικρήναια· «ἑορτὴ Δήμητρος παρὰ Λάκωσιν» Ἡσύχ.

ἐπίκρηνον· «κεφαλόδεσμον» Ἡσύχ., πρβλ. **ἐπίκρανον**.

ἐπικρῆσαι, ἴδε ἐν λ. **ἐπικεράννυμι**.

ἐπικρῐδόν, Ἐπίρρ. (ἐπικρίνω) κατ' ἐκλογήν, ἐπικριδὸν ἱρεύσαντο μῆλα, «ἀντὶ τοῦ ἐπικρίναντες ἱερεῖα ἔθυσαν» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 302.

ἐπίκρῐμα, τό, τὸ δόξαν, ἀπόφασις, προσταγή, Συλλ. Ἐπιγρ. 2737 a. 23., 4957. 28.

ἐπικρίνω [ῐ]: μέλλ. **-κρῐνῶ**, ἀποφασίζω, ὁρίζω, τι Πλάτ. Πολ. 524Ε, Νόμοι 768Α, Διον. Ἁλ. 3. 29· τι περί τινος Ψήφισμα παρὰ Δημ. 238. 13, κτλ.· ἐπ. τί διαφέρει Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 7, 4· τὸ ἐπικρῖνον, ἡ κρίνουσα, ἡ ὁρίζουσα δύναμις, ὁ αὐτ. π. Ἐνυπν. 3, 8: — ἐπιβάλλω διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, θάνατον Ἑβδ. (Β' Μακκ. δ', 47). **II.** ἐκλέγω, Διόδ. 1. 75· καὶ γένος τὸ ἐξ ἑωυτέου ἀδελφοῖς ἴσον ἐπικρίνειν ἄρρεσι, ἴσον θεωρεῖν, τιμᾶν, Ἱππ. Ὅρκος.

ἐπ-ίκριον, τό, ἡ κεραία, ἤτοι «τὸ πλάγιον ξύλον τοῦ ἱστοῦ, ᾧ προσδέδεται τὰ ἄρμενα» (Σχόλ.), ἐν ὃ ἱστὸν ποίει καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ Ὀδ. Ε. 254, 318, Λατ. antenna navis.

ἐπίκρῐσις, εως, ἡ, κρίσις ἐπὶ οἱουδήποτε πράγματος, διορισμός, διάγνωσις, Στράβων 7, Πλούτ. 2. 43C, Διογ. Λ. 9. 92, Ἀπολλωνίου Ἀλ. περὶ Ἀντωνυμ. 351C, περὶ Ἐπιρρ. 551. 32.

ἐπικρῐτήριον, τό, = **ἐπίκριμα**, Ἐπιγρ. Κρήτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2556. 67· πρβλ. σημ. Coen ἐν Γρηγ. Κορίνθου, σ. 441.

ἐπικρῐτής, οῦ, ὁ, ἐλεγκτής, «δοκιμαστής» (Σουίδ.), χρώμενος ἐπικριτῆ τῶν λεγομένων καὶ συμβούλῳ τῷ Μασσανάσσῃ, διὰ τὴν τῶν τόπων ἐμπειρίαν Πολύβ. 14. 3, 7.

ἐπικριτικός, ή, όν, ἐπιβεβαιωτικός, Διογ. Λ. 9. 47.

ἐπίκρῐτος, ον, ἐπίλεκτος, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 3. 5, 5.

ἐπίκροκον, τό, ἔνδυμα γυναικεῖον, ἢ ἐκ τοῦ κροκοειδοῦς χρώμα οἱ αὐτοῦ (κρόκος) ἢ ἐκ τῆς κρόκης αὐτοῦ, Λατ. epicrocum.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίκροκον· ἐπανθιστόν».

ἐπικροταλίζω = **ἐπικροτέω**, Νόνν. Δ. 17. 29.

ἐπικροτάφιος, ον, ὁ ἐπὶ τῶν κροτάφων, Νικήτ. Χων. Ἄλωσ. Πολ. σ. 382D.

ἐπικροτέω, ποιῶ κρότον ἐπί τινος, τὰ δ' [ἄρματα] ἐπικροτέοντα πέτοντο, ἐτινάσσοντο ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους κροτοῦντα, Ἰσ. Ἀσπ. Ἡρ. 308: — μετ' αἰτ., κτυπῶ μετὰ κρότου, συγκρούω, τὰ κύμβαλα **Ἀλκίφρων** 1. 12· γένειον Ὀππ. Κ. 2. 244. **2)** κροτῶ τὰς χεῖρας, ἐπευφημῶ, ἐπιδοκιμάζω, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 304, Πλουτ. Ἀντών. 12, Λουκ. Χάρ. 8:—μεταγεν., ἡμῶν δὲ ἐξ ἀπειρίας τῷ χεῖρε ἐπικροτούντων Συνέσ. 166D. **3)** μετὰ δοτ. ὀργανικῆς, ἐπικροτῶν τοῖς ὀδοῦσι Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 21· ἐπ. τοῖς δακτύλοις (ὡς νῦν οἱ ὀρχούμενοι), Λατ. digitis crepare, Εὐστ. 1602. 10· ἀπολ., Ἀριστόδ. παρ' Ἀθην. 530Β.

ἐπικρότησις, ἡ, ἐπίπληξις, Γλωσσ.

ἐπίκροτος, ον, κτυπηθείς ἢ πατηθεὶς ἰσχυρῶς, κυρίως ἐπὶ ἐδάφους, ἐν τῷ ἐπικρότῳ ἱππεύειν Ξεν. Ἱππαρχ. 3, 14· τεκοῦσα δὲ ἡ χελώνη κατορύττει, καὶ τὸ ἄνω ποιεῖ ἐπίκροτον, κτλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 33, 2:—μεταφ., τὸ ἐπ. τοῦ λόγου, τὸ εὔηχον αὐτοῦ, Φιλόστρ. 539.

ἐπίκρουμα, τό, «ἐπίπλημμα, ἢ ἐπιχάραγμα· διὰ τὸ παρωνομάσθαι τῷ Ἄργῳ· ' ἐπίκρουμα χθονὸς Ἀργείας' Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ» Ἡσύχ. (Σοφ. Ἀποσπ. 270).

ἐπικρουνίζω, κρουνίζω ἐπί τινι, Θεοφύλ. Β. IV. 320C.

ἐπίκρουσις, εως, ἡ, κροῦσις ἐναντίον τινός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Γαληνοῦ.

ἐπικρούω, ἐπὶ ἥλου, κτυπῶ αὐτὸν νὰ εἰσέλθῃ, χάλασον τὸν ἥλον.— οἶμοι κακοδαίμων, μᾶλλον ἐπικρούεις σύ γε Ἀριστοφ. Θεσμ. 1004. **II.** χθόνα βάκτροις ἐπικρούσαντας, κρούσαντας τὴν γῆν διὰ τῶν βάκτρων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 202· ἐπικρούων τῇ χειρὶ τὸ ξίφος, κτυπῶν διὰ τῆς χειρὸς τὸ ξίφος, Πλουτ. Πομπ. 58· μεταφ., ἐμπαίζω, σκώπτω τινά, εἴς τινα Μάχων παρ' Ἀθην. 579Β. **III.** = **ἐπικροτέω**, Ἑβδ. (Ἱερ. ΜΙΓ', 26).

ἐπικρυπτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπικρύπτω**, δεῖ ἐπικρύπτειν, Κλήμ. Ἀλ. 348.

ἐπικρυπτικός, ή, όν, ὁ δηλῶν κρύψιν, ἐπικρυπτικὰ ἐπιρρήματα, ὡς π. χ. λάθρα, Γραμματ.

ἐπικρυπτομένως, Ἐπίρρ., κρυφίως, μυστηριωδῶς, Διδ. Ἀλ. 1. 753Α.

ἐπίκρυπτος, ον, κρυπτός, κεκρυμμένος, Τζέτζ., Σχόλ. εἰς τὰ μεθ' Ὅμ. 282.

ἐπικρύπτω: μέλλ. **-κρύψω**: ἀόρ. 6' **ἐπέκρῠφον**. Ἐπικαλύπτω, κρύπτω, ὅστις δ' ἁλιτών .. χεῖρας φονίας ἐπικρύπτει Αἰσχύλ. Εὐρ. 317· τὴν βούλησιν Πλάτ. Κρατ. 421Β (ἐν Εὐρ. Ἱκέτ. 296, ὁ Ἔρμανν. διορθοῖ: ἔπῃ κρύπτειν)· — συχνὸν παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, σκεπάζω τι, δὲν καθιστῶ αὐτὸ φανερὸν εἰς ἄλλους, πάρεστιν αὐτῷ κἀπικρύψασθαι κακὰ Σοφ. Ἀποσπ. 109, ἐν τέλει· τὰς αὐτοῦ τύχας .. τοὐπικρύπτεσθαι σοφὸν Εὐρ. Ἀποσπ. 557· ἐπ. τὴν αὐτοῦ ἀπορίαν Πλάτ. Λάχ. 196Β, πρβλ. Πρωτ. 346Β· ὅ τι οὐχ ὑγιαίνει ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 476Ε· τἀληθῆ Δημ. 216. 16· ἀπολ., ἐπικρυπτόμενος, μὴ φανερῶν ἑαυτόν, μετὰ μυστικότητος, Ξεν. Ἀν. 1. 1, 6· τὰ δὲ λοιπὰ τῷ μεγέθει τῶν ἄλλων ἔργων ἐπικρυψάμενον Δημ. 1415. 3· ὡσαύτως, τι εἴς τι Πλουτ. Περικλ. 4:—ἐπικρύπτεσθαί τινά τι, ἀποκρύπτειν τι ἀπό τινος, φυλάττειν αὐτὸ μυστικόν, Πολύβ. 3. 75, 1· ὡσαύτως, ἐπ. τινα ὡς .. Πλάτ. Θεαίτ. 180D:—ἀποκρύπτω τὸν σκοπόν μου, ἐπεκρύπτοντο γὰρ ὅμως ἔτι τῶν πεντακισχιλίων τῷ ὀνόματι, «ὅσοις ἦν βουλομένοις δημοκρατεῖσθαι τὴν πόλιν, οὗτοι δὴ μόνως προσηγόρευον τὴν κατάστασιν ἣν ἐβούλοντο γενέσθαι, φοβούμενοι τὸ ὄνομα, ἀλλ' ὑπαλλάττοντες πεντακισχιλίους ἐκάλουν» (Σχόλ.), Θουκ. 8. 92· μεταμφιάζω ἐμαυτόν, ἐσθῆτι θεράποντος **ἐπικρυψάμενος** Πλουτ. Καῖσ. 38· ἐπικρυπτομένων τοὺς πολλούς, παραπλανώντων, ἐξαπατώντων, Πλάτ. Θεαίτ. 180C. — Παθ., κρύπτομαι, Ἀριστ. Πολιτ. 3. 5, 9.

ἐπίκρῠφος, ον, κρυπτός, κρύφιος, ἄδοξος, ἐπίκρυφον οἶμον, «ἦγον ἐν σκότῳ πορείαν· ὁ γὰρ νικηθεὶς ἀτίμως πρὸς τὸν οἶκον χωρεῖ διὰ τὴν ἧτταν» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 8. 92, Πλουτ. Ἄρατ. 10.

ἐπίκρῠψις, εως, ἡ, τὸ ἐπικρύπτειν, Πλουτ. Νικ. 23, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 5.

ἐπικρώζω, κρώζω ὡς κορώνη ἐπί τινι, φθονεραὶ γὰρ ἐπικρώζουσι κορῶναι Ἀριστοφ. Ἱππ. 1051· τινὶ Θεμίστ. 61D.

ἐπικτάομαι, Ἀποθ., κτῶμαι πρόσθετα ἢ ἐπὶ πλέον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 901· ἄλλον οὐδένα [νόμον] ἐπικτέονται (Ἰων.) Ἡρόδ. 2. 79· ἐπικτῶμαι ἀρχήν, ἐκτείνω τὸ κράτος μου, Θουκ. 1. 144· ἐπ. τὰ μὴ προσήκοντα ὁ αὐτ. 4. 61· τριήρεις κέκτησθε πολλὰς καὶ πάτριον ἡμῖν ἐστιν ἐπικτᾶσθαι, νὰ προσθέτητε εἰς ὅσας ἔχετε καὶ ἑτέρας, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 3· τόνδ' ἐπ. σύμμαχον, ὡς σύμμαχον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 671· ξυμμάρτυρας ὑμᾶς ἐπ. Σοφ. Ἀντ. 846.

ἐπικτείνω, ἀποκτείνω πάλιν, τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτανεῖν, κτανεῖν ἐκ νέου, Σοφ. Ἀντ. 1030, πρβλ. Πλουτ. Κάσ. 46.

ἐπικτένιον, τό, (κτείς), «ἐπὶ μὲν τῶν γυναικῶν τὸ ἐπίσειον (τὸ μέρος τοῦ ὑπογαστρίου τὸ ἀμέσως ὑπεράνω τοῦ αἰδοίου), ἐπειδὴ ὑπὲρ τὸν κτένα ἐστὶν (ἴδε **κτεὶς** 6), ἐπὶ δὲ τοῦ στυπείου ἢ τοῦ λίνου τὸν τῷ κτενὶ (ἴδε **κτεὶς** 1) προσιζάνοντα χνοῦν ἐν τῇ ἐργασίᾳ» Γαληνοῦ Ἱππογλωσσ. ἐξήγ. σ. 475, Ἱππ. 411. 43., 631, 11, κτλ.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπικτένια τὰς ἡλακάτας. καὶ τοῦ ποδὸς τὸ πρὸς τοῖς δακτύλοις μέρος».

ἐπικτερεΐζω, ἐπὶ νεκροῦ, τελῶ ἐπικηδείους τελετὰς ἐπ' αὐτῶν, κηδεύω, θάπτω αὐτόν, νέκυν .. ἐπεκτερέϊξαν ὀδῖται Νόνν. Δ. 47. 241· τύμβον τεύξαντες ἐπικτεριοῦσι γυναῖκα Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 200.

ἐπίκτημα, τό, (ἐπικτάομαι), «κτήματα καὶ ἐπικτήματα διαφέρει· κτήματα μὲν γάρ ἐστι τὰ ἐν τῇ οἰκείᾳ, ἐπικτήματα δὲ τὰ ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ» Ἀμμώνιος σ. 84.

ἐπικτηνίτης, ὁ, ὁ ἐπὶ κτηνῶν, Γλωσσ.

ἐπίκτησις, εως, ἡ, τὸ πρόσθετον κέρδος, καλὴ γὰρ ἡ ἐπίκτησις Σοφ. Φ. 1344· χρημάτων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, 11, ἐν τῷ πληθ., Διον. Ἁλ. 9. 53.

ἐπίκτητέον, ρημ. ἐπίθετον τοῦ **ἐπικτάομαι**, δεῖ ἐπικτᾶσθαι, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 222. 63., 231. 26. ἔκδ. Taf.

ἐπίκτητος, ον, ὁ, πρόσκτητος, ἐπίκτητος γῆ, ἤτις δηλ. ἦτο πρότερον ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ὡς τὸ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου, Ἡρόδ. 2. 5, πρβλ. 10· ἡ γῆ προστεθεῖσα εἰς τὴν κληρονομίαν τινός, Πλάτ. Νόμ. 924Α, πρβλ. Λυκοῦργ. 154. 1· ἐπ. γυνή, ἐκ ξένης χώρας (ὡς τὸ ἐπακτός), ἢ νεωστὶ κτηθεῖσα, Ἡρόδ. 3. 3· ἐπίκτ. φίλοι, νεωστὶ γενόμενοι φίλοι, ἀντιθέτως πρὸς τὸ ἀρχαῖοι, Ξεν. Ἀγησ. 1, 36· ἐπίκτ. δόξα, ἀντίθετον τῷ ἔμφυτος ἐπιθυμία, Πλάτ. Φαῖδρ. 237D· τὰ ἐπ., ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ φύσει ὄντα, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 618D· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ σύμφυτα, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 17, 9· τὸ ἐπ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ αὐτοφυές, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 1. 7, 33, κτλ.· πρβλ. **ἐπακτός**, **ἐπίθετος**.

ἐπικτίζω, κτίζω ἐκ νέου, πόλις Ἰώλ ὄνομα, ἣν ἐπικτίσας Ἰούβας μετωνόμασε Καισάρειαν Στράβ. 831. **II.** ἰδρύω, κτίζω ἐν ᾗ μεταξύ, πόλεις Ἑλληνίδας ἐπικτίζοντες ἀγρίοις ἔθνεσι, Πλούτ. 2. 328.

ἐπικτῠπέω, ἀόρ. α' ἴδε κατωτ., ἀόρ. 6' **ἐπέκτῠπον**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1136: — κτυπῶ ἐπί τινος, τοῖν ποδοῖν ἐπικτυπῶν, κτυπῶν τὸ ἔδαφος διὰ τῶν ποδῶν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 483· σάκεα ἐιφέεσσιν ἐπέκτυπον Ἀπολλ. Ῥόδ. ἔνθ' ἀνωτ.· σακέεσσιν ἐπέκτυπον ὁ αὐτ. Β. 1081· ἀπολ., ἀντηχῶ, πᾶς δ' ἐπεκτύπησ' Ὄλυμπος Ἀριστοφ. Ὄρν. 780· ἐπὶ χοροῦ, Πολύβ. 30. 13, 9.

ἐπίκυδοι, οἱ, ἴδε ἐν λ. **κυδεπίκυδοι**.

ἐπικῡδαίνομαι, Παθ., γαυριῶ ἐπί τινι, Λούκιος τούτοις ἐπεκυδαίνετο Δίων Κ. 71. 2.

ἐπικῡδής, ές, (κῦδος) ἔνδοξος, ἐπιφανής, οἱ Λακεδαιμόνιοι πολὺ ἐπικυδέστεροι ἐγένοντο ἐκ τῆς ἐπ' Ἀνταλκίδου εἰρήνης καλουμένης Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 36· λαμπρός, ἐπιτυχής, ἐπικυδέστερα τὰ πράγματα ἐποίησεν Ἰσοκρ. 69C· ἐπικυδέστε-

ραι ἐλπίδες Πολύβ. 16. 4, 3· καὶ ἐπὶ προσώπων, ἐπικυδέστερος ταῖς ἐλπίσι, μᾶλλον εὐέλπις, ὁ αὐτ. 5. 69, 11.—Ἐπίρρ. μόνον ἐν τῷ συγκρ. -εστέρως ἀγωνίζεσθαι ὁ αὐτ. 5. 23, 2.

ἐπικυδιάω, = **ἐπικυδαίνομαι**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 383· ἀλλ. ἢ ἐπι κυδιάεις.

ἐπικυέω, = **ἐπικυΐσκομαι**, Ἱππ. 1144E, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 4, ἐν τέλει καὶ ἀλλ.

ἐπικύημα, τό, τὸ συλληφθὲν ὑπὸ ἧβη ἐγκύου γυναικὸς ἢ ζῴου, κύημα, ἔμβρυον, Ἱππ. 260. 10, Ἀριστ. π. Γεν. Ζ. 4. 5, 2.

ἐπικύησις, εως, ἡ, τὸ ἐπικυΐσκεσθαι, δευτέρα ἐγκυμοσύνη, ἐπιγραφὴ πραγματείας Ἱπποκράτους ΠΕΡΙ ΕΠΙΚΥΗΣΙΟΣ, Ἱππ. 260, Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. σ. 223· μεταφ. Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἱστ. 136. 5, ἔκδ. Βόννης.

ἐπικύθριον (Ἰων. ἀντὶ **ἐπιχύτριον**)· «τὸ πῶμα τῆς χύτρας» Ἡσύχ.

ἐπικυΐσκομαι, Ἡπ., κυΐσκομαι, συλλαμβάνω ἐν γαστρὶ ἐκ νέου, ἐπὶ ἧβῃ ἐγκυμονοῦντος ζῴου, Λατ. superfoetare, Ἱπρόδ. 3 108, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 5, 1, κ. ἀλλ.· ἐπὶ γυναικός, ὁκόταν ἐπικυΐσκηται ἡ γυνὴ Ἱππ. 260· πρβλ. **ἐπικυέω**.

ἐπικυκλέω, ἀμεταβ., ἔρχομαι κατὰ σειρὰν ἐπί τινος, ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσι κυκλοῦσι (ἐν τριήσει) Σοφ. Τρ. 130· οὕτως ἐν τῷ Παθ., Ἐπικυκλεῖσθαι Διον. Ἀλ. Τέχνη Ῥητ. 17, ἔνθα ὁ Sylburg. ἐπικαλεῖσθαι.

ἐπικύκλιος, ον, κυκλικός, ἐπ. (ἐξυπ. πλακοῦς), ὁ, στρογγύλος, Σικελικὸς πλακοῦς, Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 645E· περὶ τῆς διαφ. γρ. ἐπικυκλίους παρὰ Ἡλουσ. 2. 1146D, ἴδε ἐν λ. **ἐπικυλίκειος**.

ἐπίκυκλος, ὁ, κύκλος ἐπὶ ἑτέρου κύκλου (παρ' Ἀστρον.) Πλούτ. 2. 1028B.

ἐπικῦλίδες, ἰδων, αἱ, τὰ ἄνω βλέφαρα, «οἱ δὲ κύλον μὲν τὸ κάτωθεν βλέφαρον, τὸ δὲ ἄνωθεν ἐπικυλίδα ἢ κυλίδα» Πολυδ. Β', 66· ἴδε ἐν λ. **κύλα**.

ἐπικῦλίκειος, ον, ὁ λεγόμενος ἢ πραττόμενος ἐπὶ τῆς κύλικος, δηλ. τοῦ ποτηρίου, ἤτοι ἐνῷ τις πίνει, ἐν συμποσίῳ (inter pocula), ἀρ' οὖν ἐθελήσεις καὶ ἡμῖν τῶν καλῶν ἐπικυλικείων λόγων μεταδοῦναι; Ἀθήν. 2A, ἔνθα ἐν νεωτέραις ἐκδ. γράφεται ἐπικυλικίων· ἔχεις τοὺς ἐπικυλικείους περὶ μουσικῆς λόγους Πλούτ. 2. 1146D, ἔνθα ἀντίγραφά τινα ἔχουσιν ἐπικυκλίους (ἐπικυκλίους Wyttenb. καὶ ἄλλοι)· πρβλ. Διογ. Λ. 4. 42, καὶ ἴδε τὴν λ. **κύλιξ**.

ἐπικῦλινδέω, ἐπικῦλίνδω ἢ **-κυλίω** (Διόδ. 19. 19): μέλλ. **-κυλίσω** [ῑ]: — κυλίω τι ἐπί τινα, καὶ ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐπεκύλινδον πέτρους εἰς τὸ κάταντες Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 20· ἀόρ. α' **ἐπικυλῖσαι** Πολύβ. 3. 53, 4· ἐπικυλινδοῦντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, Λουκ. Χάρων 3.— Παθ., τόκων τόκοις ἐπικυλισθέντων, ἐπισωρευθέντων, Πλούτ. 2. 831E. **2)** ἀμεταβ., τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων, ἐπικυλιομένων, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 3.

ἐπικῦλινδρόομαι, Παθ., πατοῦμαι, ἰσοπεδοῦμαι διὰ κυλίνδρου, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 7.

ἐπικύλιον, τό, τὸ ἄνω βλέφαρον (πρβλ. **ἐπικυλίδες**), Εὐστ. 1951. 20.

ἐπικύλλωμα, τό, χωλότης, Εὐστ. 1599. 13.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπικτόλωμα (γρ. ἐπικύλλωμα)· ἐπικορύφωμα, κατὰ δὲ Σουίδ.: «ἐπικύλλωμα τὸ μετὰ τὴν τῶν ἄρτων διάρτισιν περισσευόμενον· κόλλιξ γὰρ ὁ ἄρτος· ὅθεν καὶ κολλούριον, ἀπὸ τοῦ κολοβοῦν».

ἐπικῦμαίνω: μέλλ. **-ανῶ**, χύνομαι ὡς κῦμα ἐπάνω εἴς τι, παρ' ὧν ἐκπίπτουσι ποτσμοὶ πυρὸς μεγάλοι τε καὶ τῇ θαλάττῃ ἐπικυμαίνοντες Φιλόστρ. 836· μεταφ., κινοῦμαι κυματωδῶς, κυρτοῦμαι, ἐπικυμαίνειν τὴν φάλαγγα Πλουτ. Ἀλέξ. 33. **II.** μεταβ., τὴν θάλασσαν.. ἐπικυμήνας, διεγείρας εἰς αὐτὴν κύματα, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 3, 2.

ἐπικῦμᾰτίζω, ἐπιπολάζω τῷ ὕδατι, ἐπιπλέω ἐπὶ τῶν κυμάτων, Φίλων 1. 445.

ἐπικῦμάτωσις, εως, ἡ, διακύμανσις, Μ. Ἀντών. 3. 28.

ἐπικύπτω: μέλλ. **-ψω**: κύπτω ἐπί τινος, ὑπέρ τι, κύπτω πρὸς τὰ κάτω, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 819, Ἀριστοφ. Θεσμ. 239· ὀρθὸς ἕστηκε, μικρὸν ἐπικύπτων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 21, 2· πρβλ. **ἀποκύπτω, ὑποκύπτω**· — ἐπικύπτω ἐπί τι, κύπτω νὰ λάβω τι, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 18· ἐπ. ἐς βιβλίον, ἐγκύπτω εἰς βιβλίον, Λουκ. Ἑρμότ. 2: — στηρίζομαι ἐπί τινος, ἀκκουμβῶ, τινί ὁ αὐτ. ἐν Νεκρ. Διαλ. 6. 2· ἀλλ', ἐπικύπτω τῷ συνεδρίῳ, κύπτω πρὸ αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Διὶ Τραγ. 11: — μετοχ. πρκμ. **ἐπικεκυφώς**, ὁ κατὰ συνήθειαν κύπτων, κυφός, οὐκ ἐπικεκυφὼς ὀρθός, ὦ βέλτιστ', ἔσει Ἀναξανδρίδ. ἐν «Πανδάρῳ» 1.

ἐπικῦρίσσω, σφοδρῶς ἐπιπίπτω, ἐπὶ καταιγίδος, διάφ. γραφ. ἐν Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 34.

ἐπικῦρόω, ἐπικυρῶ, ἐπιβεβαιῶ, ἐπιψηφίζω, τὴν γνώμην Θουκ. 3. 71, πρβλ, Σοφ. Ἠλ. 793, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 32, Ῥήτορ., κλπ.· μετ' ἀπαρ., τίνες.. λόγοι καθεῖλον ἡμᾶς κἀπεκύρωσαν θανεῖν Εὐρ. Ὀρ. 862.— Παθ., πρίν τι ἐπικυρωθῆναι Θουκ. 5. 45, πρβλ. **ἐπιψηφίζω, ἐπιχειροτονῶ**.

ἐπίκυρτος, ον, κεκυρτωμένος πρὸς τὰ ἐμπρός, ὀλίγον τι κυφός, Πλούτ. 2. 53C.

ἐπικυρτόω, κλίνω πρὸς τὰ ἐμπρός, κάρηνα Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 234.— Παθ., κυρτοῦμαι ῥέμα, Λουκ. Ἔρωτ. 14.

ἐπικύρω: παρατ. **ἐπέκῦρον** (Ἐπικ. **ἐπίκυρον**): ἀόρ. α' **ἐπέκυρσα** ἢ **ἐπεκύρησα** (ἴδε κατωτ.):—Συναντῶ, ὡς τὸ **ἐπιτυγχάνω**, Λατ. incidere, μετὰ δοτ., ὥστε λέων ἐγάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας Ἰλ. Γ. 23· ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 753· αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ, «ἀεὶ ἐπὶ τῷ αὐχένι ἐστοχάζετο τῇ αἰχμῇ τοῦ λαμπροῦ δόρατος» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 821 (ἀλλ' ἐν Κοίντ. Σμ. 13. 394, ἐπὶ ξίφος αὐχένι κύρσαι, κρατεῖν αὐτὸ ἄνωθεν τοῦ αὐχένος)· μὴ φθονεραῖς ἐκ θεῶν μετατροπίαις ἐπίκυρσαιεν Πινδ. Π. 10. 30: — ὡσαύτως μετὰ γεν., ἐπικύρσαις ἀφθόνων ἀστῶν, «ἐπιτυχὼν πολιτῶν οὐ φθονούντων» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. ἐν Ο. 6. 10· μεγάλοις ἀγαθᾶς τε .. βιοτᾶς ἐπεκύρσαμεν Αἰσχύλ. Πέρσ. 853, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 342.

ἐπικύρωσις, εως, ἡ, (ἐπικυρόω) ὡς καὶ νῦν, ἐπιβεβαίωσις, Ἰουστ. Μάρτ. Ἀπολ. 1. 45, Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 487D, κλ.

ἐπίκῦφος, ον, = **ἐπίκυρτος**, κεκυρτωμένος, κυφός, Ἐβδ. (Γ' Μακκ. Δ', 5), τὸ συγκρ. **ἐπικυφότερος** παρὰ Σουίδ.

ἐπικυφέλιος, ὁ, (κυφέλη) φύλαξ, προστάτης τῶν κυφελῶν τῶν μελισσῶν, Πὰν Ἀνθ. Π. 9. 226.

ἐπίκυψις, εως, ἡ, τὸ ἐπικύπτειν, ἐξαπίναιους ἐπικύψεις φυλάσσεσθαι Ῥοῦφ. σ. 83, ἔκδ. Matth., Ὀρειβάσ. σ. 2, ἔκδ. Mai.

ἐπικωθωνίζομαι, Ἀποθ., ἐξακολουθῶ πίνων, «ἐπικωθωνίζεσθαι δὲ τὸ περαιτέρω πίνειν Κριτίας λέγει» Πολυδ. Ϛ', 31.

ἐπικωκύω: μέλλ. **-ύσω** [ῠ], κωκύω, θρηνῶ ἐπί τινι, κἀπικωκύω πατρὸς τὴν δυστάλαιναν δαΐτ' Σοφ. Ἰλ. 283· ὃακρῦσαι κἀπικωκῦσαι τὸν υἱὸν αὐτόθι 805· ἀπολ., ἐπεκώκυσε Ἡλιόδ. 13· μετὰ δοτ., ἐπικωκύσας τῷ πάθει Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 111C.

ἐπίκωλος, ον = **ἐπίχωλος**, «ἐπίκωλος τὸν πόδα· σκάζων» Ἡσύχ.

ἐπικωλύω: μέλλ. **-ύσω** [ῠ], κωλύω, παρεμβάλλω ἐμπόδιον, Θουκ. 6. 17· ἀλλήλους Ξεν. Οἰκ. 8, 4· κωλύω εἴς τι, τίς ἔσται μ' οὐπικωλύσων τάδε; Σοφ. Φ. 1242.

ἐπικωμάζω, κωμάζω, συνευθυμῶ περιφερόμενος ἐν ταῖς ὁδοῖς μετ' ἄλλων εὐθυμούντων, «βγαίνω πατινάδα», Πολυδ. 26. 10, 5, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 41· καθόλου, ἀγρίως ἐπιτίθεμαι ἐναντίον τινός, ἐπί τινα Ἀριστοφ. Ἀχ. 982· τινὶ Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 234· εἰς τὰς πόλεις Πλάτ. Νόμοι 950A· εἰσορμῶ που μετὰ συνοδείας κωμαστῶν, ἐπεκώμασεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν Μελίσσου Πλούτ. 2. 772F: — Παθ., ὑβρίζομαι, προσβάλλομαι ἀγροίκως, τὸν δῆμον ἐλοιδόρουν, εἰ φέρει πράως ἐπικωμαζόμενος οὕτως ἀσελγῶς καὶ παροινούμενος ὁ αὐτ. ἐν Πύρρῳ 13.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπικωμάζω· χλευάζω, μυκτηρίζω».

ἐπικωμασία, ἡ, τὸ κωμάζειν, Γλωσσ.

ἐπικωμαστής, ὁ, ὁ ἐπικωμάζων, Γλωσσ.

ἐπικωμαστικός, όν, ὁ εἰς κῶμον ἀνήκων, ὑπόθ. εἰς Θεοκρ. εἰδύλλ. 3.

ἐπικωμιαστικῶς, Ἐπίρρ. = **ἐγκωμιαστικῶς** (ὃ ἴδε), Σχόλ. εἰς Πίνδ. Ν. 8. 1.

ἐπικώμιος, α, ον, ἐγκωμιαστικός, Ἱπποκλέα ἐθέλοντες ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν ἀνδρῶν κλυτὰν ὅπα, «θέλοντές με τὴν ἔνδοξον καὶ ἐγκωμιαστικὴν τῶν χορευτῶν ἐπ' αὐτὸν τὸν Ἱπποκλέα ἄγειν φωνὴν» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 10. 9· **ἐπικώμιος ὕμνος** Ν. 8. 85· **ἐπικώμια**, τά, = **ἐγκώμια**, αὐτόθι 6. 56:— ἴδε **κῶμος**.

ἐπίκωμος, ον, = τῷ προηγ., Ἀριστίας παρ' Ἀθην. 686Δ (κατὰ Λ. Διπδ. ἀντὶ **ἐπίκωπος**, Πλούτ. 2. 128D, Ἀλκίφρων 1. 37.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίκωμος· ὁ ἐπάδων τῇ φίλῃ. ἢ ἀπὸ οἴνου ᾄδων. ὑβριστής. συγχαίρων».

ἐπικωμῳδέω, διακωμῳδῶ, σκώπτω, χλευάζω, Πλάτ. Ἀπολ. 31D.

ἐπικωπητήρ· «τροπωτήρ» Ἡσύχ.

ἐπίκωπος, ον, (κώπη) ὁ ἐπὶ τῆς κώπης, κωπηλάτης, Μένανδρ. παρ' Ἰωσήπῳ ἐν Ἰουδ. Ἀρχ. 9. 14, 2. **2)** ὁ ἔχων κώπας, ἐφόλκια δ' ἦσαν αὐτῇ (τῇ νηΐ) τὸ μὲν πρῶτον κέρκουρος .. πᾶς δ' ἦν οὗτος ἐπίκωπος, μὲ κωπία, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 208F, Διον. Ἀλ. 3. 44 **ἐπίκωπος** (ἐξυπ. ναῦς), ἡ, ταχὺ πλοῖον, πλοῖον ταχυδρομικόν, Κικ. Ἀττ. 5. 11, πρβλ. Γέλλ. 10. 25. **3)** ἐπὶ ξίφους κυρίως, μέχρι τῆς κώπης, δηλ. μέχρι λαβῆς, ἀλλὰ καὶ περὶ ἄλλων αἰχμηρῶν πραγμάτων, πρὶν ἂν σχοῖνος αὐτοῖσιν ἀντεμπαγῶ ὀξύς, ὀδυνηρός, ἐπίκωπος Ἀριστοφ. Ἀχ. 231.— Πρβλ. **ἐπίκωμος**.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίκωπα· ἐπίμεμπτα».

ἐπιλαβή, ἡ, (ἐπιλαμβάνω) κράτησις, «πιάσιμον», πέπλων τ' ἐπιλαβὰς ἐμῶν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 432. **2)** λαβή, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 814.

ἐπιλαγχάνω: μέλλ. **-λήξομαι**, μοὶ πίπτει ὁ κλῆρος μετ' ἄλλον τινά, «λαχαίνω δεύτερος», οὔτε λαχὼν οὔτ' ἐπιλαχὼν Αἰσχίν. 62. 31· «ἔοικε τὸ γιγνόμενον τοιοῦτον εἶναι· ἐκληροῦντο οἱ βουλεύειν ἢ ἄρχειν ἐφιέμενοι, ἔπειτα ἑκάστῳ τῶν λαχόντων ἕτερος ἐπελάγχανεν, ἵν' ἐάν ὁ πρῶτος λαχὼν ἀποδοκιμασθῇ ἢ τελευτήσῃ ἀντ' ἐκείνου γένηται βουλευτὴς ὁ ἐπιλαχὼν αὐτῷ» (Ἁρποκρ.), Δημ.

1331. 5· ὅτι πονηρῷ καὶ ξένῳ ἐπέλαχες ἀνδρὶ Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ὑπερβόλῳ» 3. 4, πρβλ. καὶ Ἄρποκρ. **II.** πίπτω προσέτι εἰς τὸ μερίδιόν τινος, ἐπιλέλογχε πύματον .. γῆρας Σοφ. Ο. Κ 1235 (ἔ.θα ἕτεροι ἑρμηνεύουσιν· ἔχει· ὡς κλῆρον ἢ μερίδιον· ἀλλ' ἴδε **λαγχάνω** IV).

ἐπ-ῑλᾰδόν, Ἐπίρρ. = **ἰλαδόν**, καθ' ὁμάδας, κατὰ πλῆθη, Διον. Π. 763.

ἐπιλάζυμαι, Ἀποθ., κρατῶ, κλείω, ἰδοὺ σιωπῶ κἀπιλάζυμαι στόμα Εὐρ. Ἀνδρ. 250.— Μόνον ποιητ., πρβλ. ἐν λ. **λάζομαι**.

ἐπιλαιμαργέω, λαιμαργῶ ἐπί τινι, ἐπιλαιμιαργῶν τῷ ὄψῳ Κλήμ. Ἀλ. Παιδ. 2. σ.145D.

ἐπιλᾰῖς, ἴδος, ἡ, ἐξ εἰκασίας ἀντὶ τοῦ **ὑπολαῖς**, ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 5.

ἐπίλακκος, **ον**, σχηματίζων κοίλωμα, λάκκον, τὸ ἐπ. μέρος, ὅ ἐ. τὸ κατώτερον μέρος τοῦ λαιμοῦ, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 3. 54.

ἐπιλᾰλέω, ἀντιλέγω, λοιδορῶ, φλυκρῶ, ὁμιλῶ κατά τινος, Σύμμ. Ψαλμ. ΡΚΒ', 4. **2)** ὁμιλῶ περὶ πράγματός τινος, Εὐστ.773. 26, ἐν τῷ Παθ.

ἐπιλαμβάνω: μέλλ. **-λήψομαι**: ἀόρ. **-ἔλᾰβον**. Λαμβάνω, λαμβάνω ἐπί τινι, λαμβάνω κέρδος ἐπί τινι, ἐπὶ τοῖς πεντήκοντα ταλάντοις ἔλαβεν ἑκατόν, ἐλαβε κέρδος ἑκατόν, Ἀριστ. Πολ. 1. 11, 11: — μετὰ γεν. διαιρετ., ἀλλ' ἔτι καὶ ἐπιλαβεῖν τοῦ χρόνου, ἀλλ' ὅτι ἔλαβεν ἀκόμη καὶ μέρος τοῦ χρόνου, δηλ. παρεξέτεινεν αὐτόν, Μ. Ἀντων. 1.17· ὁ μὲν δὴ χρόνος βιοὺς τοῦντι Ἐπαμεινώνδᾳ διήνυστο, τεθνάναι δὲ ἐτέτακτο ἐπιλαβόντα ἄνδρα τῆς ἀρχῆς Παυσ. 9.14, 5. **II.** καταλαμβάνω, προσβάλλω, ἐπὶ νόσου, ἐπιλαβὼν δὲ λοιμός τε τὸν στρατὸν καὶ δυσεντερίη Ἡρόδ. 8.115, Ἱππ. Ἀφ.1258, Θουκ.2.51· ἐπὶ ἐχθροῦ, ἤδη γάρ που καὶ οἱ πολέμιοι ἐπιλαμβάνουσι Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχαί 36.— Παθ., ἐπείληπται νόσῳ Σοφ. Ἀντ.732· οὕτω δὲ καὶ ἀπολ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 3, ἐν τέλει· τὴν αἴσθησιν ἐπιληφθείς, παθὼν ἀποπληξίαν, Λατ. sensibus captus, Πλουτ. Φλαμ. 6· πρβλ. **ἐπίληπτος**, **-λῃψία**, **-λῃψις**. **6)** ἐπὶ γεγονότων, αἰφνιδίως καταλαμβάνω τινά, μή .. χειμὼν τὴν φυλακὴν ἐπιλάβοι Θουκ.4.27· νυκτὸς ἐπιλαβούσης τὸ ἔργον αὐτόθι 96· ταχὺ ἐπιλαβὸν γῆρας Ἱππ. Ἐπινομ. 974Α: — ἀπρόσ., ἐπιλαμβάνει, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., συμβαίνει ὥστε τις νὰ .., Πισαίους μὲν δὴ .. ἐπέλαβεν ἀναστάτους ὑπὸ Ἠλείων γενέσθαι Παυσ.6.22, 4., 7. 21,1. **2)** φθάνω, ἐκτείνομαι, ἔθαπτον πάντας (τοὺς νεκροὺς) ὁπόσους ἐπελάμβανε τὸ κέρας, εἰς ὅσους ἐξετείνετο τὸ κέρας, Ξεν' Αν. 6. 5, 6· ἔτη δὲ Χρυσὶς τοῦ πολέμου τοῦδε ἐπέλαβεν ὀκτὼ καὶ ἕνατον ἐκ μέσου, ὅτε ἐπεφεύγει, δηλ. ὀκτὼ καὶ ἥμισυ ἔτη παρῆλθον τούτου τοῦ πολέμου μέχρι τῆς εἰς Φλιοῦντα φυγῆς τῆς Χρυσίδος, Θουκ. 4.133· μετὰ γεν. διαιρετ., ἐπ. τετάρτου μηνός, φθάνω μέχρι τοῦ τετάρτου μηνός, οὐχὶ πέραν αὐτοῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ.7. 3, 9· ἔνιαι δὲ (γυναῖκες) ἐπιλαμβάνουσι καὶ τοῦ ἐνδεκάτου μηνός, φθάνουσι μέχρι τοῦ ἐνδεκάτου μηνός, δηλ. γεννῶσι τὸν ἐνδέκατον μῆνα, αὐτόθι 4.10· οὕτω, φυλλοβολεῖ δὲ πάντα τοῦ μετοπώρου καὶ μετὰ τὸ μετόπωρον, πλὴν τὸ μὲν θᾶττον τὸ δὲ βραδύτερον ὥστε καὶ τοῦ χειμῶνος ἐπιλαμβάνειν Θεοφρ. 1. Φ.1. 9, 6, πρβλ. Πλουτ. Μάρ. 46. **3)** πιάνω, κρατῶ, βουλλώνω, κάμνω τι νὰ σταματήσῃ, σταματῶ, ἰδίως διὰ τῆς πιέσεως, τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσα Ἀριστοφ. Ιλ. 703· ἐπιλαμβάνω τινὰ τῆς ὀπίσω ὁδοῦ, ἐμποδίζω αὐτὸν νὰ ἐπανέλθῃ, Ἡρόδ. 2. 87· καί μοι ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ, κάμε νὰ σταματήσῃ τὸ ὕδωρ τῆς κλεψύδρας (ὅπερ εἴρηται ὅτε ὁ ῥήτωρ διέκοπτε τὸν λόγον του ἵνα ἐξετασθῶσι μάρτυρες ἢ ν' ἀναγνωσθῶσιν ἔγγραφα, ἴδε ἐν λ. **κλεψύδρα**), Λυσ. 23.1, 5, Ἰσαῖος κλ., πρβλ. Att. Process. σελ. 713 κἑξ.· τοὺς πόρους τοῦ στόματος ἐπ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 3, 5, κτλ. **4)** καταλαμβάνω χῶρον, μηδὲν τῶν τῆς πόλεως .. οἰκοδομήμασιν ἐπ. Πλάτ. Νόμ. 799C· πλείω τόπον Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 7, 3:— μεταφ., πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον, «ἐπῆλθε δὲ πολύν τινα χῶρον» (Σχόλ.), Θεόκρ.13. 65, πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργιλ. corripere campum. **5)** μετὰ γεν., ἐπιχειρῶ, ἐξακολουθῶ, ἐπιλαμβάνω τῆς κινήσεως Ἀΐλ. π. Ζ. 5.18· τῆς ἐς τὸ ἄνω νήξεως ἐπιλαμβάνουσι αὐτόθι 13.19. **6)** μετὰ δοτ., βοηθῶ, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 96. **7)** ἀμεταβ., ἐπακολουθῶ, Ἀριστ. Προβλ. 1. 8, 3. **III.** Μέσ., μετὰ παθ. πρκμ., (Πλάτ. Κρατ. 396D) κρατοῦμαι ἔκ τινος, «πιάνομαι ἀπό τι», ἐπιλαμβάνομαί τινος, μετὰ γεν., τῶν νεῶν Ἡρόδ. 6.113, Θουκ. 4.14, κτλ.· τῶν ἀφλάστων νηὸς Ἡρόδ. 6.114· τῶν ἐπισπαστήρων αὐτόθι 91· ὅτου ἐπιλάβοιτο τὰ δρέπανα Ξεν. Κύρ. 7. 1, 31· καί μου ἀνισταμένου ἐπιλαμβάνεται ὁ Καλλίας τῆς χειρὸς τῇ δεξιᾷ Πλάτ. Πρωτ. 335C· ἐπιλαβόμενος [τινος] τῇ χειρὶ Δημ. 534.1· τινος τῶν τριχῶν Αἰσχίν.75. 3· μὴ 'πιλαμβάνου Εὐρ. Φοίν. 896.

2) προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, τινος Ξεν.Ἑλλ. 4. 2, 22, Ἀριστ. Πολ. 5. 6, 4· ἰδίως διὰ λόγων, Πλάτ. Φαῖδρ. 236Β· ἐπὶ νόσων, Λουκ. Νιγρ. 29. **3)** καταλαμβάνω, συλλαμβάνω, πιάνω, τῶν παίδων Δημ. 895. 10· καταλαμβάνω τὰ ὑπάρχοντά τινος ἀπέναντι ὀφειλῆς, ὁ αὐτ. 558.18· ἐγείρω ἀξιώσεις ἐπί τινος κτήματος, Πλάτ. Νόμοι 954C. **4)** πιάνω, λαμβάνω, προστάτευε ἐπιλαβόμενοι, κτησάμενοι ἡγεμόνα, Ἡρόδ.1. 127· ὁράομαι, προφάσιος 3. 36., 6. 49· δυνάμιος 9. 99· καιροῦ Ἀριστοφ. Λυσ. 696· ἐξουσίας, γαλήνης Πλάτ. Πολ. 360D, Πολιτ. 273Α· τῶν ἀμαξῶν Πλουτ. Ὀθ. 3· ἐπ. λογισμῷ, Λατ. ratione assequi, Πλάτ. Φαίδων 79Α. **5)** ἐπὶ τόπου, φθάνω, ἐὰν ὁ λέων ἐπιλάβηται δασέος φεύγει, ἐὰν κατορθώσῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς δάσος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 3· τῶν ὀρῶν Πλουτ. Ἀντών. 41· τὸ ἐν Λουκ. Χάρ. ἢ Ἐπισκ. μίαν ἑκάτερος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι ἐν τῷ δοκίμῳ λόγῳ θὰ ἦτο μιᾶς ἄκρας (διάφ. γραφ. ἀπολαβόμενος AC, καὶ ἀπολαβόμενοι L)· — ἐπὶ καταστάσεως, μετὰ μεταφ. ἐννοίας, ἐρημίας ἐπειλημμένοι Δημ. 36. 2. **6)** ἐπιχειρῶ, ἐπιλαμβάνομαι, πράξεων μεγάλων Πλουτ. Μάρ. 7. **7)** ἐγγίζω τι, Λατ. strictim attingere, τινος Πλάτ. Πολ. 449D. **8)** διακόπτω τινὰ ὁμιλοῦντα, λαμβάνω τὸν λόγον (πρβλ. **ὑπολαμβάνω**), ὁ αὐτ. Γοργ. 506Β, Συμπ. 814Ε· ἀντιλέγω, ἐναντιοῦμαι, τοῦ ψηφίσματος Ξεν. Ἑλλ. 2.1, 32· καὶ σοῦ ἐπιλαβομένου ὅτι .., Πλάτ. Πολ. 490C. **9)** σπαν. μετ' αἰτ., καταλαμβάνω, τὰς Ἀθήνας Λυκοῦργ. 158. 23.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 462, § 176.

ἐπίλαμπρος, **ον**, λαμπρός, ἔνδοξος, καὶ οἷς ἐστιν ὁ βίος ἐπίλαμπρος Ἀρτεμίδ. 3. 61.

ἐπιλαμπρύνω, κάμνω τι λαμπρόν, κοσμῶ, τὸν οἶκον Πλουτ. Λύσανδ. 30· γένος τιμαῖς Διον. Ἀλ. 6. 41:— ἐπὶ ἴχνους, καθιστῶ αὐτὸν εὐκρινῆ καὶ σαφῆ, οὐκ ἐπιλαμπρυνόντων τῶν χειλέων τὸν ἴχνον ὁ αὐτ. π. Συνθ. σ.77. 9· ἐπὶ φωνῆς, καθιστῶ αὐτὴν ὀξεῖαν, οἱ βάτραχοι, προσδοκῶντες ὄμβρον, ἐπιλαμπρύνουσι τὴν φωνὴν ὑπὸ χαρᾶς Πλούτ. 2. 912Ο.

ἐπίλαμπτος, **ον**, Ἰων. ἀντὶ **ἐπίληπτος**.

ἐπιλάμπω, λάμπω μετά τι, ἢ εὐθὺς ἔπειτα, ἡέλιος δ' ἐπέλαμψε Ἰλ. Ρ. 650· οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς σελήνης, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 141, Πλουτ. Λύσ.12, Φάβ. 6, Ἄρατος 21, Αἰμίλ. 17· ὡς σφι ἡμέρη ἐπέλαμψε Ἡρόδ. 8.14, πρβλ. 3.135· ἐπιλαμψάσης ἡμέρης, ὅτε ἔλαμψεν ἡ ἡμέρα, ὁ αὐτ.7.13· οὕτως, ἔαρος ἐπιλάμψαντος ὁ αὐτ. 8.130. **2)** λάμπω ἐπάνω εἴς τι μέρος, ἐπὶ τόπου, ἀπολύτ., ὁ γὰρ ἥλιος πρὶν ἄνω ἀρθῆναι οὐκ ἐπιλάμπει Ἱππ. π. Ἀέρ. 283· ἐὰν δὲ νότιόν τε ᾖ καὶ ἥλιος ἐπιλάμπῃ Ξεν. Κυν. 8, 1· μετὰ δοτ., λάμπω ἐπί τινι, αἱ φλόγες ἄκροις ἐπιλάμπουσαι τοῖς κέρασι Πλουτ. Φάβ. 6· ὁ ἥλιος αὐτοῖς ἐπέλαμψε τῷ ἔργῳ ὁ αὐτ. ἐν Ἀράτῳ 22:— μεταφ., οὔριος .. ἐπιλάμψον ἐμῷ ἔρωτι, Κύπρι Ἀνθ. Π. 5.17· τοῖς ἀπελπίζουσιν ἐπ. Συλλ. Ἐπιγρ. 4717. 20. **II.** μεταφ., οὐ Πηλέος ἀντιθέου μόχθοι νεότατ' ἐπέλαμψαν μυρίοις; (κατὰ Δινδ. μυρίοι) Πινδ. Ἀποσπ. 158:—Παθ., ἀμφὶ δὲ καλὴ τετράφαλος φοίνικι λόφῳ ἐπελάμπετο πήληξ Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 920. **2)** πληρῶ τι φωτός, φωτίζω, ἥμος ἠέλιος δροσερὰς ἐπέλαμψε κολώνας αὐτόθι 164.

ἐπίλαμψις, ἡ, τὸ ἐπιλάμπειν, ἐκλείψεις καὶ ἐπιλάμψεις Φίλων τ. 2. σ. 330. 45 κ. ἀλλ., Σχόλ. Βεν. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Θ. 557, κλ.

ἐπιλανθάνω, ἴδε **ἐπιλήθω**.

ἐπιλάρκισμα, τό, «λάρκου βύσμα. λάρκος δὲ ἀγγεῖον ἀνθράκων πλεκτόν» Ἐτυμ. Μ. 361. 22.

ἐπ-ῑλαρχία, ἡ, διπλῆ ἴλη, ὅ ἐ. δύο ἴλαι ἢ 128 ἱππεῖς, Ἀρρ. Τακτ.18. 2: — **ἐπ-ῑλάρχης**, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς, πιθ. γραφ. ἐν Ἀφρικαν. Κεστ. 72.

ἐπί-λᾶσις, Δωρ. ἀντὶ **ἐπίλησις**, Πίνδ.

ἐπιλεαίνω, καθιστῶ τι λεῖον, Πλούτ. 2.75Β· μεταφ., ἐπιλεήνας τὴν Ξέρξεω γνώμην, δηλ. καταστήσας αὐτὴν ἀποδεκτήν, παραδεκτήν, Ἡρόδ. 7. 9, 3, πρβλ. 8.142, καὶ **λεαίνω**.

ἐπὶ λέαν (Δωρ.), «ἐπὶ λησταίαν» Ἡσύχ.

ἐπιλέανσις, **εως**, ἡ, τὸ καθιστᾶν τι λεῖον, Φίλων 1. 254.

ἐπιλέγδην, Ἐπίρρ., κατ' ἐκλογήν, Εὐστ. 955. 8.

ἐπιλέγω, λέγω πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ μετά τι, Ἡρόδ. 2. 35, 64, κτλ.· ποιεῖν τι καὶ ἐπιλέγειν, ποιεῖν τι καὶ ἐπ' αὐτῷ ἢ μετ' αὐτὸ λέγειν, ὁ αὐτ. 4. 65· παίζουσιν ἐπιλέγοντες ὁ αὐτ. 5. 4· ἐπ. τὸν λόγον τόνδε, ὡς .. ὁ αὐτ. 2. 156., 8. 49· ἐξηπάτων .. ἐπιλέγων τοιαυτὶ Ἀριστοφ. Ἱππ. 418· ἐπιλέγοντες τεκμήρια τὴν ἄλλην αὐτοῦ .. παρανομίαν, ἀναφέροντες ὡς ἀποδειξιν, Θουκ. 6. 28· ἐπ. τινί τι Ξεν. Κύρ. 1. 3, 7:— οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ἐπαναλαμβάνω, Διον. Ἀλ. Τέχνη Ρητ.11. 5. **2)** καλῶ ἐξ ὀνόματος, Ἡρόδ. 5. 70, Πλάτ. Νόμ. 700Β· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 49. **3)** ἀποδίδω εἴς τινα, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 1, 7· ἐπ. τινί, ὡς .., λέγω περί τινος ὅτι .., ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 2. 6, 9. **4)** λέγω ἐναντίον τινός, Ἀππ. Ἐμφύλ. 3.18.

II. ἐκλέγω, διαλέγω, Ἡρόδ. 3. 44, 81· ἀλλὰ συνηθέστεραν ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, τῶν Βαβυλωνίων ἐπελέξατο, ἐξέλεξε δι' ἑαυτὸν τινὰς ἐκ τῶν .., ὁ αὐτ. 3. 157, πρβλ. 6. 73, Θουκ. 7. 19, Ἀριστ. Ἀποσπ. 146.—Παθ., ἐπιλελεγμένοι ἢ ἐπειλεγμένοι, ἐπίλεκτοι, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 41, πρβλ. Ἰσακρ.71Β Βεκκ. **III.** ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσ., σκέπτομαι περί τινος, ἀναλογίζομαι, ταῦτα Ἡρόδ. 1. 78., 2. 120 κ. ἀλλ.· οὐκ ἢ μὴ ἐπ., nihil curare, 7. 236 κ. ἀλλ.· οὐδαμὰ ἐπιλεξάμενος, μή κοτέ τίς μοι ἐπα-

ναστάσῃ, οὐδαμῶς φοβηθεὶς μὴ..., 3. 65., 7. 149· μετ' ἀπαρ., πᾶν ἐπιλεγόμενος πείσεσθαι, περιμένων, προσδοκῶν.., 7. 49, πρβλ. 52· σπαν. παρ' Ἀττ., μηδ' ἐπιλεχθῆς Ἀγαμεμνονίαν εἶναί μ' ἄλοχον, μηδὲ νά με θεωρήσῃς ὡς γυναῖκα τοῦ Ἀγαμέμνονος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1498 (ἀλλ' ὁ Ἔρμανν., μηκέτι λεχθῇ ὃ' Ἀγαμ. μ. εἶ. ἄλ., μηδὲ νὰ λεχθῇ πλέον ὅτι..). **2)** παρ' Ἡρόδ. ὡσαύτως, διέρχομαι, ἀναγινώσκω, τὸ βιβλίον, τὰ γράμματα 1.124, 125., 2.125 κ. ἀλλ.· οὕτως ἐν Παυσ.1.12, 3.

ἐπιλείβω, χύνω οἶνον ἐπί τινος, ἐπισπένδω, ἐπὶ δ' αἵθοπα οἶνον λείβε Ἰλ. Α. 463· ἀπολ., ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειβον Ὀδ. Γ. 341.

ἐπίλειμμα, τό, κατάλοιπον, Σχόλ. εἰς Ἄρατ.786.

ἐπιλειόω, ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, καθιστῶ τι λεῖον, ξυρίζω, ὁ μὲν καὶ ἔπειτα ἐπελειοῦτο τὸ γένειον Δίων Κ. 48. 34.

ἐπιλείπω, ἀφίνω, ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐλέλειπτο, ἐπελέλειπτο δὲ πλεῖον, «τὸ δὲ πλεῖον αὐτῷ λείπεται καθὰ καὶ ἔδει» (Εὐστ.),Ὀδ. Θ. 475, πρβλ. Ξεν.Ἀν.1. 8. 18.—Παθ. μετὰ γεν., ὑπολείπομαι, ἐπιλέλειπται παντὸς ἀριθμοῦ Πλάτ.Ἐπινομ. 978Α. **2)** ἀφίνω τι ἄθικτον, παραλείπω, ὡς οὔτ' ἂν τῶν ἐμῶν ἐπιλίποιμι οὐδὲν οὔτε τῶν φίλων Πλάτ. Πρωτ. 310Ε· μετὰ μετοχ., καὶ ἄλλα δὲ μυρία ἐπιλείπω λέγων ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβῳ 26Β, πρβλ. 52D. **II.** ἐπὶ πράγμ., ἐκλείπω, ἀπολείπω, ὡς τὸ Λατ. deficere, μετ' αἰτ. προσ., ἀλλ' ἤδην ἐρατὴν ὀλοφύρομαι, ἥ μ' ἐπιλείπει, ἥτις μ' ἀφίνει, Θέογν.1130· γλαῦκες ὑμᾶς οὔποτ' ἐπιλείψουσι Ἀριστοφ.Ὄρν.1102· ἐπειδὰν αὐτοὺς ἐπιλίπωσιν ἐλπίδες Θουκ. 5.103, πρβλ.Ἀντιφῶντα 131. 27· ἐπιλείπει με ὁ χρόνος, ὁ καιρὸς μοῦ λείπει, δὲν ἀρκεῖ, Λατ. dies me deficit,Ἰσοκρ. 4Δ, πρβλ. 345C· ἐπιλείψει με λέγοντα ἡ ἡμέρα Δημ. 324.18: —μεταγεν. μετὰ δοτ., Πλουτ. Κικ. 42, Αἰλ. π. Ζ. 8. 17. **2)** παρ' Ἡρόδ. συχνάκις ἐπὶ ποταμῶν, κοῖον δὲ πινόμενόν μιν ὕδωρ οὐκ ἐπέλιπε, πλὴν τῶν μεγάλων ποταμῶν; περὶ τῶν στρατευμάτων τοῦ Ξέρξου ἅπερ ὀπόθεν διήρχοντο ἔπινον ὅλον τὸ ὕδωρ τῶν ῥυάκων καὶ ποταμίων, Ἡρόδ. 7. 21, πρβλ. 2. 174· οὕτω, τῶν ὄμβρων ἐπιλιπόντων αὐτούς (δηλ. τοὺς ποταμούς) ὁ αὐτ. 2. 25· ἀπικομένου δὲ τοῦ στρατοῦ ἐπὶ τὸν Σκάμανδρον.. ἐπέλιπε τὸ ῥέεθρον, οὐδ' ἀπέρχρησε τῇ στρατιῇ τε καὶ τοῖσι κτήνεσι πινόμενος ὁ αὐτ. 7. 43, 58, κτλ.· οὕτω καὶ ἄνευ τῆς λέξεως ῥέεθρον, ξηραίνομαι, ὁ αὐτ. 7. 127· οὕτως, ἐπ. τὰ φρέατα Δημ.186. 16. **3)** ἀκολούθως καθόλου, ἐκλείπω, ἵνα μὴ ἐπιλίπῃ κατεσθιόμενα Ἡρόδ.3.108· σῖτος ἐπιλιπὼν Θουκ. 3. 20· τὰ ἐπιτήδεια ἐπ. Ξεν.Ἀν. 4. 7, 1· ὥστε τὸν λόγον μηδέποτε ἐπ. Πλάτ. Πρωτ. 334Ε· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ περιγίγνεσθαι,Ἀριστοφ. Πλ. 554.

ἐπιλείχω = **λείχω,** διάφ. γρ. ἐν Λύγγ.1. 24, ἀντὶ **ἐπιτρέχω.**

ἐπίλειψις, εως, ἡ, (ἐπιλείπω) ἔλλειψις, ὀρνίθων Θουκ. 2. 50· τῆς δυνάμεως Πλούτ. 2. 695D· τελῶν Συλλ.Ἐπιγρ.2695 b.

ἐπιλεκτ-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς ἐπιλέκτου σώματος, Πλουτ. Ἄρατ. 32.

ἐπιλεκτέον, ῥημ. ἐπίθετον τοῦ **ἐπιλέγω,** δεῖ ἐπιλέγειν, Εὐστ. Πονημάτ. σ.197. 37.

ἐπίλεκτος, ον, (ἐπιλέγω) ἐκλεκτός, «διαλεχτός», ξύλα πρὸς εὐωδίαν ἐπίλ. Αἰλ. Ποικ.Ἱστ. 5. 6: — ἰδίως ἐπὶ στρατιωτῶν, οἱ ἐπίλεκτοι Ξεν.Ἀν. 3. 4, 43, Ἑλλ. 5. 3, 23· οἱ Λατ. extraordinarii, Πολύβ. 6. 26, 6, κτλ.—Ἐπίρρ. **-τως,** λογάδην, Σχόλ. εἰς Θουκ. 4. 4.

ἐπιλελογισμένως, Ἐπίρρ., μετὰ λογισμοῦ, μετὰ σκέψεως, Κλήμ.Ἀλ.186.

ἐπίλεξις, εως, ἡ, (ἐπιλέγω) ἐκλογή, «διάλεγμα», Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 5.

ἐπιλεπτύνω, καθιστῶ τι λεπτόν, ὁμαλόν, λεῖον, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπέσσηθον,** Πολυδ. Ζ', 1, 24.

ἐπιλέπω: μέλλ. **-ψω,** ἀφαιρῶ τὸν φλοιόν, «ξελεπίζω», «ξεφλουδίζω», δάφνης ἁγλαὸν ὄζον ἐλὼν ἐπέλεψε σιδήρῳ Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ.109.

ἐπιλευκαίνω, εἶμαι λευκὸς ἐπὶ τῆς **ἐπιφανείας,** ἐπιλευκαίνει τὸ περίττωμα πᾶσι καὶ τούτοις Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4.1, 3, Θεοφρ. π. Φυτ.Ἱστ. 3.12, 9, κτλ.

ἐπιλευκία, ἡ, = **λεύκη,** εἶδος ἐλεφαντιάσεως, Πλούτ. 2. 670F.

ἐπίλευκος, ον, λευκὸς κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ἀσπρουδερός, Θεοφρ. π. Φυτ.Ἱστ. 3. 7, 5.

ἐπιλεύσσω, βλέπω πρὸς τὰ ἐμπρός, τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν, «τοσοῦτον δέ τις ὁρᾷ πάρρω ὁύναται ὅσον ἐπὶ λίθου βολήν» (Θ. Γαζῆς, Σχόλ.),Ἰλ. Γ.12, ἔνθα τινὲς γράφουσι τὴν λέξιν διῃρημένως ἐπὶ λεύσσει.

ἐπίληθος, ον, (ἐπιλανθάνω) λήθην προξενῶν, μετὰ γεν., φάρμακον.., νηπενθές τ' ἄχολόν τε κακῶν τ' ἐπίληθον ἁπάντων (ἐπίληθες παρὰ Ψευδο-Πλουτ. ἐν Βίῳ Ὁμ. σ. 255, Κλήμ. Ἀλ. 3), Ὀδ. Δ. 221· μετὰ θηλ., ἴυγγα δέους ἐπίληθον παντὸς Αἰλ. π. Ζ. 4. 41., 15.19.

ἐπιλήθω: μέλλ. **-σω,** προξενῶ λήθην, ὁ γάρ τ' [ὕπνος] ἐπέλησεν ἁπάντων, «λήθην ἐπήγαγεν» (Σχόλ.),Ὀδ. Υ. 85· ἡδονῇ σφέας ἐπιλήθουσα τῶν πάρος Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 12· ἐπιλήσει σε τῶν Ἀφροδισίων Φιλόστρ. (;):—Παθ., λησμονοῦμαι, ἐπιλασθὲν Πινδ.Ἀποσπ. 86· μετοχ. πρκμ. **ἐπιλελησμένος** Ἐβδ. (Ἡσαΐας ΚΙ', 16)· οὐκ ἔστιν ἐπιλελησμένον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιϐ', 6· πρβλ. **ἄλαστος.**

II. Μέσ. **ἐπιλανθάνομαι** ἢ κοινότερον **ἐπιλήθομαι:** μέλλ. **-λήσομαι:** ἀόρ. **-ελαθόμην** Πλάτ.Ἀπολ.17Α· ἐν Νόνν. Δ. 48. 968 **-ελήσατο:** μετὰ πρκμ. ἐνεργ. **-λελῃθα** Ἡρόδ. 3. 46, Πινδ. Ο.10 (11). 4· ἀλλὰ συνηθέστερον παθ. **-λέλησμαι** Εὐρ.Βάκχ.188, Ἀριστοφ. Νεφ. 631, Λυσ. 175. 8, Πλάτ. Φαίδων 75D, κ. ἀλλ.: ὑπερσ. **-ελελήσμην** Ἀριστοφ. Σφ. 605, Πλάτ. Φαίδων 73Ε, κ. ἀλλ.—Ἀφίνω τι νὰ διαφύγῃ τὴν μνήμην μου, λησμονῶ, μετὰ γεν., ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται (Ἐπικ. ἀντὶ **-ηται**) «ἐπιλάθηται, ἀμνημονήσῃ» (Σχόλ.),Ὀδ. Α. 57· οὐδ' ὁ γέρων ὅλης ἐπελήθετο τέχνης Δ. 455, πρβλ. Ἡσ. Θ. 560· οὐδ' ὡς σχεδίης ἐπελήθετο Ὀδ. Ε. 324· γονέων ἐπιλάθεται (Δωρ.) Σοφ.Ἠλ.146· οὕτω παρ' Ἡρόδ. 4. 4 καὶ Ἀττ.:— ὡσαύτως μετ' αἰτ., Ἡρόδ. 3. 46, Εὐρ.Ἑλ. 265,Ἀριστοφ. Νεφ. 631, κτλ.:— μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 853, Πλάτ. Πολ. 563Β· εἰπεῖν ἐπιλανθάνονται Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ.7· μετὰ μετοχ., ὀφείλων ἐπιλέλαθα, ἐλησμόνησα ὅτι ἐχρεώστουν, Πινδ. Ο. 10 (11). 4, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ 188· ὡσαύτως, ἐπ. περί τινος Ἀνδοκ. 19. 16, Πλάτ. Πρωτ. 334D, 336D· ὡσαύτως, παραμελῶ, πρόσταγμα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Κέβητος. **2)** σπανιώτερον, ἑκουσίως λησμονῶ, προσποιοῦμαι ὅτι δὲν ἐνθυμοῦμαί τι, δὲν λαμβάνω αὐτὸ ὑπ' ὄψει, τουτέων μὲν τῶν ἐντολέων μεμνημένος ἐπελανθάνετο Ἡρόδ. 3. 147· οὕτως, ἐκὼν ἐπιλήθομαι ὁ αὐτ. 4. 43, πρβλ. 3. 75, Αἰσχίν. 22. 39.—Ἴδε Κόντου Γ'λωσσ. Παρατ. σ. 450.

ἐπιληΐς, ΐδος, ἡ, (λεία) ἡ ληφθεῖσα ὡς λεία ἢ λάφυρον, κτηθεῖσα ἐν πολέμῳ, ἐπιληΐδας γὰρ ἔχοιεν τὰς πόλεις Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 23.

ἐπιληκέω, ἐπιϐοῶ ἐπιϐοημάζων, ὡς τὸ **ἐπιάχω,** ἢ κτυπῶ χρόνον διὰ τοῦ ποδὸς εἰς τοὺς χορεύοντας, κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι, «ἐπεκρότουν» (Εὐστ.),Ὀδ. Θ. 379.

ἐπιλήκητος, ὁ, «ὁ τετυφλωμένος (οὐπικήλητος)» Ἡσύχ.

ἐπιληκῳδιστρια (Δωρ. **ἐπιλακυθίστρια**), ἡ, κωμικὸν ὄνομα τῆς τραγικῆς μούσης, ἡ κομπώδης, Ἀνθ. Π. 13. 21, πρβλ. **λήκυθος** Ι. 2.

ἐπιλήνιος, ον, (ληνὸς) ἀνήκων εἰς ληνόν, «πατητῆρι» τῶν σταφυλῶν, μέλος Ἀθήν. 199Α· ὕμνος Ἀνακρεόντ. 60. 8· ἐπιλήνια χαίρειν Ὀππ. Κ. 1. 127: — ἐπώνυμόν τι τοῦ Βάκχου,Ὀρφ.Ὕμν. 49.1· ὡσαύτως **ἐπιληναιοι, ἐπιλήναιοι θεοί** Μάξ. Τύρ. 30. 4.

ἐπιληπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιλαμϐάνω,** δεῖ ἐπιλαμϐάνειν, Ἀριστ. π. Χρωμ. 2.12.

ἐπιληπτεύομαι, = τῷ ἑπομ.,Ἐβδ. (Α' Βασιλ. ΚΑ', 15).

ἐπιληπτίζω, (ἐπίληπτος) εἶμαι ἐπιληπτικός, Πλούτ. 2. 290D.

ἐπιληπτικός, ἡ, όν, ὁ εἰς ἐπιληψίαν ὑποκείμενος, Ἱππ. Ἀφ. 1246, κ. ἀλλ. **II.** νόσοι, νοσήματα ἐπ. Ἀριστ. Ἰθ. Ν. 7.5, 6, κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** Ἱππ.172F.

ἐπίληπτος, Ἰων. **ἐπίλαμπτος, ον,** (ἐπιλαμϐάνω) συλληφθείς ἐπ' αὐτοφώρῳ, Λατ. deprehensus, καὶ πῶς ὁρᾶται κἀπίληπτος ἡρέθη; Σοφ.Ἀντ. 406: μετὰ μετοχ., ἐπίλαμπτος ἁφᾶσσουσα ἔσται, συλληφθήσεται ψηλαφῶσα,Ἡρόδ. 3. 69. **2)** ἀξιοκατάκριτος, ἐπίμεμπτος, ἐπιλήψιμος, βίος Φίλων 2. 4· κάλλος Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθ.) 2347ο. **II.** πάσχων ἐξ ἐπιληψίας, ἐπιληπτικός, Ἱππ. Ἀφ. 1247, Ἀριστ. π. τὰ Ζ.Ἱστ. 9. 8, 3, κ. ἀλλ., Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 9. 12, 5, Ἀποσπάσμ. 175.—Ὁ Δημ., ἐν 794. 3, σχηματίζει λογοπαίγνιον ἐπὶ τῶν δύο σημασιῶν, τοὺς ἐπιλήπτους φησὶν ἴσασθαι, αὐτὸς ὢν ἐπίληπτος πάσῃ πονηρίᾳ· οὕτως, ἐπ. ὑπὸ πάθους Πλούτ. 2.798Ε.

ἐπιλήπτωρ, ορος, ὁ, ὁ ἐπιτιμῶν, ἐπιτιμητής, ψέκτης, Ζήνωνος πάντων ἐπιλήπτορος Τίμων παρὰ Πλουτ. ἐν Περικλ. 4.

ἐπίληψις, Δωρ. **-λᾶσις, εως,** ἡ, (ἐπιλήϐομαι) τὸ ἐπιλαθάνεσθαι, λησμονεῖν, λήθη, καμάτων Πινδ. Π.1. 46:— ὡσαύτως **ἐπιλησμονή,** ἡ, Ἄλεξις ἐν Ἀδήλ. 68 (ἴδε Meineke 5. 92), Ἐβδ., Καιν. Διαθ.— **ἐπιλησμοσύνη,** ἡ, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ.147. Δίων Κ. 56. 41· πρβλ. Λοϐ. Φρύν. 385.

ἐπιλήσμονέω, = ἐπιλήσμων εἰμί, λησμονῶ,Ἰσίδωρος Πηλ. 209C.

ἐπιλήσμων, ον, γεν. **ονος.** (ἐπιλήϐομαι) ὡς καὶ νῦν, συνηθίζων νὰ λησμονῇ, «ξεχασιάρης», Κρατῖνος ἐν «Πανόπταις» 3. Ἀριστοφ. Νεφ. 129, 485, 629, Λυσίας 128. 15, Πλάτ., κλπ.· μετὰ γεν. πράγμ., Ξεν. Ἀπολ. 6, ἐν τῷ συγκρ. **ἐπιλησμονέστερος,** ἐνῷ ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 790 ὑπάρχει **ἐπιλησμότατος** (ὡς εἰ ἐκ θετικοῦ **ἐπίλησμος**). **II.** ἐνεργ., προξενῶν ἐπιλησμοσύνην, ὥσπερ ἐπιλήσμονί τινι ἐπῳδῇ Χίων ἐν Ἐπιστ. 3.

ἐπιλήσομαι, ἴδε **ἐπιλανθάνω.**

ἐπιληστικός, ή, όν, λησμονῶν, Εὐστ. Πονημ.117.79.

ἐπιληψία, ἡ, = **ἐπίληψις,** σταμάτημα,Ἀριστ. Προϐλ. 2.1.

II. = **ἐπίληψις** II, σελήνης ἀμός, Ἱππ. Ἀφ. 1248, Ἀριστ. Ἀποσπ. 331, Θεοφρ.Ἀποσπάσμ. 88.—Κατ' εὐφημισμὸν καλεῖται ἱερὰ νόσος, ὁ δὲ Ἱπποκράτης ἔχει ἰδιαιτέραν πραγματείαν περὶ

τῆς νόσου ταύτης (Περὶ Ἱερῆς Νόσου 301, ἐν δὲ τῇ ἐκδ. τοῦ Littré τ. 6. σ. 350 - 398).

ἐπιλήψιμος, ον, ἀξιόμεμπτος, ἐπιλήψιμος ὡς καὶ νῦν, ἀντίθ. τῷ **ἀνεπίληπτος**, Λουκ. Ρητ, Διδάσκ. 22, κτλ.

ἐπίληψις, εως, ἡ, (ἐπιλαμβάνω) τὸ ἐπιλαμβάνεσθαι, ἐφάπτεσθαί τινος, «πιάσιμον», τὸ περιπλακῆναι ἡμῖν γονάτων ἐφαπτόμενον καὶ πάσης τῆς εἰθισμένης ἐπιλήψεως γίνεσθαι Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1117Β· τὸ λαμβάνειν προσέτι, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 77. **2)** ἐν νομικαῖς φράσεσιν, τὸ ἐγείρειν ἀξιώσεις ἐπὶ κτήματος διὰ κατοχῆς, Λατ. manus injectio, Πλάτ. Νόμ. 954Ε. **3)** ἐπίπληξις, μομφή, Ἰσοκρ.171C· οὐκ ἐλάττους ἔχει τούτων ἐπιλήψεις, ἐπιλήψιμα μέρη, Ἀθήν.187F. **II.** ὡς τὸ **ἐπιληψία** II, ὁ σεληνιασμός, ὅπερ ἔχει καὶ τὸ ὄνομα ἱερὰ νόσος, Λατ. morbus comitialis, Ἱππ. 216Ε, Ἀριστ. Προβλ. 31. 27, πρβλ. 30. 1, 2.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 463.

ἐπιλίγδην, Ἐπίρρ., ἐπιπολαίως, ὡς τὸ **ἐπιγράβδην**, βλῆτο γὰρ ὦμον δουρὶ .. ἄκρον ἐπιλίγδην, «οὐ κατὰ βάθος, ἀλλ' ὅσον ἐπιψαῦσαι ἐξ ἐπιπολαίου τὴν ἐπιφάνειαν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ρ. 599 (ἔνθα ἡ ὅ' συλλαβὴ εἶναι μακρὰ ἐν ἄρσει, ὡς εἰ ἦν **ἐπιλλίγδην**), Λουκ. Νιγρ. 36, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξει.

ἐπιλίζω, ἐπιψαύω ἐπιπολαίως τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος, Νίκανδρος ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. σ.712. 34, ἐν λ. **σίζω.**

ἐπιλιμνάζομαι, Παθ., κατακλύζομαι, πεδία ἐπιλελιμνασμένα χειμάρροις Πλουτ. Καῖσ. 25.

ἐπιλιμπάνω, = **ἐπιλείπω**, καὶ ἐν τοῖς εὐκτικοῖς οὐκ ἐπιλιμπάνει ὁ μέλλων τοῦ τίθημι Ἀνέκδ. Κραμ. τ. 4. σ. 393 ἐν τῇ ἀρχῇ.

ἐπιλῖνάω, «ἐπιλινᾶν· **ἐπιπορεύεσθαι τὰ ἑστῶτα λίνα καὶ ἐπιβλέπειν**» Ἡσύχ.

ἐπιλῖνευτής, οῦ, ὁ, ὁ ἐπιβλέπων τὰ θηρευτικὰ λίνα, δίκτυα, ἢ ὁ δ' αὐτῶν θηρεύων, Ἀνθ. Π. 6. 93 Ἰακώβ.

ἐπιλῖπαίνω, καθιστῶ τι λιπαρόν, Πλουτ. Ἀλέξ. 57.

ἐπιλῖπαρέω, = **λιπαρέω**, θερμῶς ἱκετεύω, ἐπί τινι Θεμίστ. 457 Δινδ.

ἐπιλῖπής, ές, = **ἐλλιπής**, Πλουτ. Σύλλ. 7 (ἢ, ὡς ἑρμηνεύει αὐτὸ ὁ Schäf., = **ἐπίλοιπος**), Ἡσύχ.

ἐπιλῖπής, ές, (λίπος) = **ὑπολιπής**, Ὀρειβάσ. ἐν Ἀρχ. Χειρουργ. σ.114.

ἐπιλιχμάσσω, = τῷ ἑπομ., Σχόλ. εἰς Γρηγ. Ναζ. παρὰ Bast. εἰς Γρηγ. σ. 874.

ἐπιλιχμάω, = **ἐπιλείχω**, Βαβρ. 48. 6: — Μέσ. παρὰ Φίλωνι 1. 305, 45 (ἔνθα ἡ ὀρθὴ ἀνάγνωσις εἶναι ἐπιλιχμήσηται), 527. 18, κτλ.

ἐπιλιχνεύω, = **ἐπιλείχω**, Φίλων 1. 137.

ἐπιλλείβω, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐπιλείβω**, Ἀπολλ. Ρόδ. Α.1133.

ἐπ-ιλλίζω, διανεύω, κάμνω νεύματα διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ, «κάμνω 'μάτι», οὐκ ἄϊεις, ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες, «τοῖς ὄμμασι διανεύουσι» (Σχόλ.), Ὀδ. Σ.11· διανεύω μετὰ πονηρίας, Ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 387· ἐπιλλίζουσιν ὀπίσσω κερτομίας, «καταμωκεύουσι. κυρίως δὲ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπικλίνειν καταμωκώμενον» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Γ.791. **2)** σκαρδαμύττω, ἐπιμύω, κλείω ἐν μέρει τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς νυστάζων, Νικ. Θηρ. 161. **3)** συστέλλω τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅπως ἴδω μετὰ προσοχῆς τι, Ἀριστοκλ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ.14, σ.762. Πρβλ. **ἰλλός, ἐπιλλώπτω**, κτλ.

ἔπ-ιλλος, ον, ὁ διάστροφος τοῖς ὄμμασιν, «ἀλλοίθωρος», Λατ. strabo, Εὐστ. 206. 29.— Καθ' Ἡσύχ. «ἔπιλλος· παράστραβος, ἡσυχῇ διάστροφος· παρὰ τοὺς ἰλλούς, οἵ εἰσιν οἱ **ὀφθαλμοί**».

ἐπ-ιλλόω, = τῷ ἑπομ., Εὐστ.206, 32.

ἐπ-ιλλώπτω, κυττάζω τινὰ σκωπτικῶς διὰ τῶν ἄκρων τῶν ὀφθαλμῶν, «στραβοκυττάζω», Πλούτ. 2. 51C, ἔνθα ἴδε Wyttenb.

ἐπιλοβίς, ίδος, ὁ, (λοβός), «μέρος τοῦ ἥπατος» Ἡσύχ.

ἐπιλογή, ἡ, (ἐπιλέγω) ἐκλογή, Λυσίμαχος παρ' Ἰωσήπῳ κατὰ Ἀπίωνος 1. 34.

ἐπιλογίζομαι: μέλλ. Ἀττ. **-λογῖοῦμαι**, Πλάτ. Ἀξ. 365Β. ἀόρ. **-ελογισάμην** Ξεν., Δημ., **-ελογίσθην** Ἡρόδ.: πρκμ. **-λελόγισμαι** Διον. Ἁλ. 3. 15· Ἀποθ. Ἀναλογίζομαι, συμπεραίνω, θεωρῶ, **ὅτι** .. Ἡρόδ. 7. 177, Δημ. 1090, ἐν τέλ.· οὐδὲν τοῦτο ἐπελογίσαντο, nullam hujus rei rationem habuerunt, Ξεν. Ἑλλ.7. 5, 16· πρβλ. **ἐπιλογιστέον.** **II.** ἀπαγγέλλω, λέγω τὸν ἐπίλογον, ὅτι ἔργον ῥήτορος, ὥς φησι Θεοδέκτης, προοιμιάσασθαι πρὸς εὔνοιαν, διηγήσασθαι πρὸς πιθανότητα .. ἐπιλογίσασθαι πρὸς ὀργὴν ἢ ἔλεον Ἀριστ. Ἀποσπ. 123.

ἐπιλογικός, ή, όν, (ἐπίλογος) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἐπίλογον, τοὺς ἐπιλογικοὺς οἴκτους Ἀθήν. 590Ε.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Γραμμ.

ἐπιλόγισις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1091Β.

ἐπιλογισμός, ὁ, «λογαριασμός», Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 21· σκέψις, στοχασμός, ἀναλογισμός, τῆς αἰτίας ἐπιλογισμὸν Πλούτ. 2, 435Β· τὸν ἐπιλογισμὸν ὅταν μέλλωμεν λαλεῖν ὁ αὐτ. 2. 514Ε, ἔνθα ἴδε Wyttenb., πρβλ. Foës. Οἰκον. Ἱππ.

ἐπιλογιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιλογίζομαι**, δεῖ ἐπιλογίζεσθαι, Πλούτ. 2. 40Β.

ἐπιλογιστικός, ή, όν, ἱκανὸς εἰς τὸ ἐπιλογίζεσθαι, τῶν ἐξῆς Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 10, 3· ἐπιλογιζόμενος, φρόνιμος, Κλήμ. Ἀλ. 254.

ἐπίλογος, ὁ, (ἐπιλέγω) συμπέρασμα, κάρτα τε ἠσθῆναι Κροῖσον τῷ ἐπιλόγῳ Ἡρόδ.1. 27· ἐπίλογον ποιεῖσθαι τῆς γνώμης Ἱππ. 224. 11 κἑξ. **II.** ὁ ἐπίλογος, τὸ τέλος λόγου, ὡς καὶ νῦν, Λατ. epilogus, peroratio, Ἀριστ. Ρητ. 3.13, 3., 19. 1. **2)** τὸ τέλος δράματος = **ἔξοδος**, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πρόλογος**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βάτρ.1548. **3)** ὡσαύτως, ἐπακολουθοῦσα ἐπεξηγηματικὴ πρότασις, Ἀριστ. Ρητ.2.21,6, πρβλ. 20, 9'—ἐν Εὐρ. Ἡλ. 719 τὸ ἐπίλογοι Θυέστου εἶναι ἐφθαρμένον. Ὁ W. Dindorf παραδέχεται τὴν διόρθωσιν τοῦ Seidler: ὡς ἐστὶ λόγος Θυέστου, ἀλλ' ἡ ἔννοια ἀπαιτεῖ μᾶλλον, ὡς ἐστὶ λάχος ἢ πάλος Θυέστου, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 779. Ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ.

ἐπίλοχος, ον, (λόγχη) ἐπὶ βέλους, τὸ ἔχον ἀκίδα, ἀκιδωτόν, ἐπίλογχον ἔχουσ' ἐν χειρὶ βέλος Εὐρ. Ἱππ. 221.

ἐπιλοιδή, ἡ, (ἐπιλείβω) σπονδή, Ὀρφ. Ἀργ. 601.

ἐπιλοίδιος, ον, χρησιμεύων πρὸς λοιδήν, σπονδήν, φιάλην ἐπιλοίδιον Χριστοδ. Ἔκφρ.157.

ἐπιλοιδορέω, λοιδορῶ ἐπί τινι, τῶν δ' ἀκουσάντων, οἱ μὲν ἐπελοιδόρουν αὐτόν, κτλ., Πολύβ.15. 33, 4, ἐκ διορθώσεως τοῦ Casaub. ἀντὶ **ἀπελοιδόρουν**.— Μέσ., Σουΐδ. ἐν λέξει **ἐπιτωθάζων.**

ἐπιλοίμια ἔπη, ἐπῳδαὶ πρὸς ἀπέλασιν λοιμοῦ, Πολυδ. Δ', 53.

ἐπίλοιπος, ον, ὁ ὑπολειφθείς, ὑπόλοιπος, μένων, μῆνας ἑπτὰ τοὺς ἐπιλοίπους Καμβύσῃ ἐς τὰ ὀκτὼ ἔτεα τῆς πληρώσιος Ἡρόδ. 3. 67· τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. μετὰ γεν., αἱ ἐπ. τῶν πολίων 6. 33· τὰ ἐπ. τοῦ λόγου 4.154· τἀπ. τῶν λόγων Σοφ. Φ. 24, κτλ.· τἀπίλοιπα Εὐρ.Τρῳ. 923· ἡ 'πίλοιπος ὁδὸς ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 842· τί οὖν ἐπίλοιπον; Ἀνδοκ. 12. 2. **2)** ἐπὶ χρόνου, τὸ μέλλον, χρόνος Ἡρόδ. 2.13, Πλάτ. Νόμοι 628Δ, κτλ.· ἡμέραι ἐπ. Πινδ. Ο. 1. 53· βίος Ἀντιφῶν παρ' Ἀθην. 525Β, Πλάτ. Νόμοι 929Ε.

ἐπιλοίσθιος, ον, = **λοίσθιος**, Παῦλ. Σιλεντ. Ἔκφρ. Ἀμβωνος 171.

ἐπίλουτρον, τό, τὸ ποσὸν ὅπερ πληρώνει τις δι' ἓν λουτρόν, δηλ. λούσιμον, Λουκ. Λεξιφ. 2.

ἐπιλῠγάζω, -λῠγαῖος, -λῠγίζω, πλημμελεῖς γραφαὶ τῶν ἀντιγραφέων ἀντὶ **ἐπηλ-**. Πλεῖστοι τοιαῦται ἡμαρτημέναι γραφαὶ διωρθώθησαν ἐκ καλλιτέρων ἀντιγράφων.

ἐπιλύγεον· «ἐπινέφελον, σκοτεινὸν [ἐπηλ-]» Ἡσύχ.

ἐπιλυγίζω, λυγίζω εἴς τι, τὴν ἀκαμπῆ τῶν Ἰουδαίων ἐπιλυγίσαι καρδίαν Ἀνδρ. Κρήτ.

ἐπιλύζω, λύζω συνεχῶς ἢ βήττω, «βήχω» ἀπαύστως, ξηρὰ δ' ἐπιλύζων ὅλοῃ χελλύσεται ἄτῃ, «βήσσων διὰ χέλυος, τουτέστι τοῦ στήθους, τὴν ἀναφορὰν τῶν ἐρυγμάτων ποιεῖται ἀπαυστόνως» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξιφ. 81.

ἐπιλύκειον, τό, «ὃ πρότερον μὲν ἐκαλεῖτο πολεμαρχεῖον, ἐπεὶ δὲ Ἐπίλυκος ἀνῳκοδόμησε καὶ κατεσκεύασεν αὐτὸ πολεμα[ρχή]σας Ἐπιλύκειον ἐκλήθη» Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. III. 5, ἔκδ. Blass σ. 4. 4 καὶ 6.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπὶ Λυκειον· ἀρχεῖον τοῦ πολεμάρχου Ἀθήνησιν».

ἐπιλυμαίνομαι, Ἀποθ., προξενῶ λύμην, βλάβην, καταστροφήν, Ἡρακλῆς πολλὰ τῶν ἐπιλυμαινομένων τὸν ἀνθρώπινον βίον καθάρας Πλούτ. 2. 881D.

ἐπιλῡπέω, προσέτι λυπῶ, θλίβω, ἄλλα γὰρ .. μᾶλλόν σφεας ἐπελύπεε Ἡρόδ. 9. 50.—Παθ., λυποῦμαι ἐπί τινι, ἐπιλυπεῖσθαι ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰαμβλ.· ὅτι .. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ.11.127.

ἐπιλῡπία, ἡ, λύπη, θλῖψις ἐπί τινι, Ζήνων ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 100.

ἐπιλῡπος, ον, (λύπη) σκυθρωπὸς ἐκ λύπης, ἡσυχῇ ἐπίλυποι, κατηφεῖς Ἀρετ. π. Δίτ. Ὀξ. Παθ. 2. 12· μελαγχολικός, ἄθυμος, Πλούτ. 2.13Α. **II.** λυπηρός, προξενῶν λύπην, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 2, 5 κ. ἀλλ.· τὸ ἐπίλυπον, τὸ προξενοῦν λύπην, αὐτόθι 3. 1, 13, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **καματηρόν.**

ἐπίλῡσις, εως, ἡ, (ἐπιλύω) ἀπαλλαγὴ ἔκ τινος, ἐπίλυσιν πόνων, ἐπίλυσιν δίδου Αἰσχύλ. Θήβ.134. **2)** λύσις, ἔλεγχος, σοφισμάτων Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 246· ἐξήγησις, ἑρμηνεία, τῶν ὀνειράτων Ἡλιόδ. 1. 18, πρβλ. 4. 9, Β' Ἐπιστ. Πέτρου α', 20· ἀνασκευή, Κλήμ. Ἀλ. Ι. 400Β. **3)** ἐπὶ νηστείας, = κατάλυσις, Εὐσεβ. Π. 492Α, Β.— Κατὰ Σουΐδ. «ἐπίλυσιν, ἔφοδον».

ἐπιλυσσάω, λυσσῶ, μαίνομαι, ὀργίζομαι ἐπί τινι, τοὺς τῇ ἀθέσμῳ μίξει τῶν ἀλλοφύλων ἐπιλυσσήσαντας Γρηγ. Νύσσ. τ.1. σ. 251C, κ. ἀλλ.

ἐπιλῡτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιλύω**, δεῖ ἐπιλύειν, Κλήμ. Ἀλ.736.

ἐπιλῡτικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς λύσιν δυσκολιῶν, «γραμματικὸς ἦν τῶν ἐπιλυτικῶν καλουμένων» Σουΐδ. ἐν λ. **Σωσίβιος.**

ἐπίλυτρος, ον, ὁ κρατούμενος χάριν λύτρων, ἃ (δηλ. ἀνδρά-

ποδα) ἂν λάβωσιν, **ἐπίλυτρα** ποιεῖσι (ποιοῦνται Κοραῆς), «ἐπίλυτρον ποιεῖσθαι, τὸν ἁλόντα πολέμῳ καὶ δεδεμένον οὕτω κατέχειν, ὥστ' ἐθέλειν ἐπὶ λύτροις αὖθις ἀπολύειν» σημ. Κοραῆ, Στράβ. 736.

ἐπιλύχνιος, ον, ὁ γινόμενος καθ' ἣν ὥραν ἀνάπτουσι τὰς λυχνίας, ἑσπερινός, **ἐπιλύχνιος εὐχαριστία**, εὐχαριστία διὰ τὴν ἑσπέραν, Βασίλ. IV. 205Α, Γρηγ. Νύσσ. III. 981C, 985Β.— **ἐπιλύχνιος ψαλμός**, ὁ ᾁδόμενος κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, Ἀποστ. Διαταγ. 8. 35. [Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Μεγάλου Βασιλείου ἡ ἐπιλύχνιος εὐχαριστία, δηλ. τὸ Φῶς ἱλαρὸν ἁγίας δόξης ἀπεδίδετο ὑπό τινων εἰς τὸν Ἀθηναγόραν τὸν μαρτυρήσαντα ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. Ἐν ταῖς ἀρχαίαις ὅμως ἐκδόσεσι τοῦ Ὡρολογίου ἔχει ἐπιγραφήν: «ποίημα Σωφρονίου πατριάρχου Ἱεροσολύμων», ἐξ οὗ δύναται νὰ εἰκάσῃ τις ὅτι ὁ Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος ἔδωκεν εἰς αὐτὸ τὴν σημερινὴν αὐτοῦ μορφὴν ὡς ἀναγινώσκεται ἐν τῷ Ἑσπερινῷ].

ἐπίλυχνος, ὁ, ἡ **-ον,** τό, ἔλαιον διὰ λύχνον, Ἀριστ. ἢ Θεόφρ. παρ' Ἀθην. 173F· ἀλλὰ κατὰ Schneid διορθωτέον **ἔτι λύχνον** (τὴν γραφὴν ταύτην παρεδέξατο ἐν τῇ ἐκδόσει αὐτοῦ ὁ Meineke).

ἐπιλύω, λύω, λύνω, τὰ δεσμὰ οἱ ἐπιλῦσαι Θεόκρ. 30. 42· λύω πρός τινα σκοπόν, ἐάν ὁμιόθεν .. πρὸς τὸν ὁρόμον ἐπιλύῃ (τὰς κύνας) Ξεν. Κυν. 7, 8· καθόλου, ἀπελευθερῶ, ἀπολύω ἐπί τινι, τοὺς ἐν τῇ εἱρκτῇ κακούργους ἐπιλῦσαι τῷ πολέμιῳ Λουκ. Παρασ. 50· καὶ ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ἀλλ' οὐδὲν αὐτοὺς ἐπιλύεται ἡ ἡλικία, ἐκ τοῦ μὴ οὐχὶ ἀγανακτεῖν, ἀλλ' οὐδαμῶς ἀπαλλάττει αὐτοὺς ἡ ἡλικία ἐκ τοῦ νὰ ἀγανακτῶσι, δηλ. δὲν ἀπαλλάσσει αὐτοὺς τῆς ἀγανακτήσεως, Πλάτ. Κρίτων 43C· ἐπιλύεσθαι ἐπιστολάς, ἀνοίγειν αὐτάς, Ἡρῳδιαν. 4. 12, 8. **2)** λύω, ἑρμηνεύω, Ἀριστ. Ἀποσπ. 164, Σέξτ. Ἐμπ. II. 246· οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, Ἀθήν. 450F, κ. ἀλλ. **3)** ἀναιρῶ κατηγορίαν, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 30. **II.** Μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. σημασ., χάνω τὴν δύναμίν μου, δὲν ἔχω πλέον ἰσχύν, τοὺς μὲν ἐπιλύσεσθαι, ἐκείνους δὲ μεῖζον δυνήσεσθαι Λυσ. 25. 33, ἔνθα ἐν τῇ ἔκδ. τοῦ Wertermann φέρεται **ὑποδύσεσθαι.**

ἐπιλωβάομαι, Παθ., παραμορφοῦμαι (ὑπὸ τῆς λέπρας), ἐάν τις ἴδῃ ὅτι ἔπεσον αἱ ὀφρύες αὐτοῦ ὡς ἐπιλελωβημένου, «λωβᾶσμένου», Achmes Ὀνειρ. 54.

ἐπιλωβεύω, ἐφυβρίζω, οἱ δ' ἐπελώβευον καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν Ὀδ. Β. 323.

ἐπιλωβής, ές, (λώβη) ἐπιβλαβής, βλαβερός, Νικ. Θ. 35, 771.

ἐπιλώβητος, ον, (ἐπιλωβάομαι) ὀλέθριος, τοὐπιλώβητον γένος Λυκόφρ. 1173.

ἐπιλωφάω, ἐλαφρύνω, Ἰγνάτ. ἐν Βίῳ Νικηφ. Act. SS. Mart. τ. 2. σ. 719C.

ἐπιμάζιος, ον, (μαζός) = **ἐπιμαστίδιος,** Ἀνθ. Π. 5. 276., 9. 548.

ἐπιμάθεια, ἡ, (ἐπιμανθάνω) τὸ κατόπιν μανθάνειν, Κορνοῦτ. π. Θ. Φ. 18.

ἐπιμαιμάω, ἐπιθυμῶ θερμῶς, ἐπιμαιμῶσαι μάχης Λυκόφρων 301.

ἐπιμαίνω, ἐμβάλλω τινὶ μανιώδη ἔρωτα, Σουΐδ. ἐν λ. **Ἀναγυράσιος.** **II.** Παθ., μετ' ἀορ. **ἐπεμάνην** [ᾰ], ἀλλ' ὡσαύτως καὶ μετὰ Μέσ. **ἐπεμηνάμην,** πρκμ. **-μέμηνα:** — μετὰ ταῦτα μαίνομαι, μετὰ δοτ., τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο, ἠγάπησεν αὐτὸν μανιωδῶς, Ἰλ. Ζ. 160· τὰ πράγματ', οἷς τότ' ἐπεμαίνετο Ἀριστοφ. Σφ. 744, πρβλ. 1469, Μοσχ. 6. 2, Λουκ. Ἔρωτ. 22: — ἀπολ., εἶμαι ἔξω φρενῶν, μαίνομαι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1427, Θήβ. 155. **2)** ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ μανιωδῶς, ἐπεμήνατο πύργοις, περὶ τοῦ Καπανέως, Ἀνθ. Πλαν. 106.

ἐπιμαίομαι: Ἐπικ. μέλλ. **-μάσσομαι:** ἀόρ. **-εμασσάμην:** Ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον παρ' Ἐπικ. **Ἀποβλέπω** εἴς τι, ἀγωνίζομαι νὰ φθάσω εἰς αὐτό, μετὰ γεν., σκοπὸν ἐπιμαίεο Ὀδ. Μ. 220· μεταφ., ἐπιμαίεο νόστου, ἀγωνίζου πρὸς ἐπάνοδον, Ὀδ. Ε. 344· ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός, ἐπεζήτει, ἐπεθύμει, Ἰλ. Κ. 401· λουτρῶν Θεόκρ. 23. 57· φυγῆς Τίμων παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 57:— οὕτω, μετὰ δοτ., ὁρμῶ πρός τι, ἔχω τι ὡς σκοπόν, Ὀρφ. Ἀργ. 930. **II.** μετ' αἰτ., ἁρπάζω τι, ἐπιλαμβάνομαι τινός, εἵρεος δ' ἐπεμαίετο κώπην, «ἐζήτει, ἐφήπτετο. καὶ ἔστι τὸ κώπην ἀντίπτωσις, ἐφήπτετο τῆς κώπης τοῦ εἵρους» (Σχόλ.), Ὀδ. Λ. 531· τῶν ὀπὸτ' ἰθύσει ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι, ὅτε ὦμα ὁ γέρων ἐφάψασθαι ταῖς χερσί, αὐτόθι 591· χεῖρ' (ὅ ἐστι χειρὶ) ἐπιμασσάμενος, ἁρπάσας τῇ χειρὶ ἐγκρατὴς τὸ ξίφος, Ι. 302 (ἔνθα ἴδε Nitzsch), πρβλ. Τ. 480· τὴν δ' Ἥρη ῥαδινῆς ἐπεμάσσατο χειρός, ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ τῆς τρυφερᾶς χειρὸς αὐτῆς, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 106. **2)** ἐπιψαύω, ψηλαφῶ, ὅθεν ἐπειαίετο νῶτα, «ἐζήτει, χερσὶ δηλαδὴ ψηλαφῶν» (Εὐστ.), Ὀδ. Ι. 441· τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος, «ἐψαύσας» (Σχόλ.), αὐτόθι 446· γνῶ ῥ' ἐπιμασσαμένη [αὐτὸν] Τ. 468, πρβλ. 480· ἐπὶ νῶτ' ἐπιμαίετο Ἡσ. παρ' Ἀθην. 498B· ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται ἠὲ ἐπιθήσει φάρμακα, «ψηλαφήσει, ἐξετάσει, Ἰλ. Δ. 190· ὡς ἄρα μιν φαμένη ῥάδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη Ὀδ. Ν. 429, πρβλ. Π. 172· Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους, ἐπέψαυε τῇ μάστιγι, Ἰλ. Ε. 748, κτλ.· μεταφ., ἐπεμαίετο τέχνην, Λατ. artem tractavit, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 108· **ἐπ. τι νόῳ** Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 816. **III.** μεταγεν. ἀπολ., ἐπὶ τῆς νυκτός, βραδέως ἐπέρχομαι, Ὀρφ. Ἀργ. 119.

ἐπίμακρος, ον, ἐπιμήκης, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 838, ἔνθα ἐπανορθωτέον **ὑπόμακρος,** ἴδε Littré τ. 4, σ. 316.

ἐπίμαλθα· «ἀγαθά. προσηνῆ. ἢ μαλακά. ἢ ἀσθενῆ ἰλίαν» Ἡσύχ.

ἐπιμανδᾰλωτόν, τό, (μανδαλωτός) φίλημα ἀκόλαστον, **ὡς τὸ καταγλώττισμα,** Ἀριστοφ. Ἀχ. 1201.

ἐπιμᾰνής, ές, ἐμμανὴς εἴς τι, εἰς τὰς **γυναῖκας** Παυσ. 1. 6, 8· οὕτω, πρός τινα Ἀχ. Τάτ. 8. 1.—Ἐπίρρ., **ἐπιμανῶς** ἔχειν πρός τι Ἀθήν. 276E. **2)** ἀπολ., μαινόμενος, παράφρων, Πολύδ. παρ' Ἀθην. 45C, Πλουτ. Δίων 47.

ἐπιμανθάνω: μέλλ. **-μᾰθήσομαι,** μανθάνω προσέτι ἢ μετὰ ταῦτα, ἀντίθετον τῷ **προμανθάνω,** Θουκ. 1. 138· **μετ' ἀπαρ.,** Ἡρόδ. 1. 131· **εἰ ..** ὁ αὐτ. 2. 160.

ἐπιμάνικα, τά, τὰ ἐπὶ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς ὑπὸ τῶν ἱερέων καὶ ἀρχιερέων φορούμενα πρόσθετα μανίκια, Πέτρ. Ἀντιοχ. 800C.

ἐπιμανίκια, = τῷ προηγ., Ψευδο-Χρυσ. Λειτουργ. τ. 6. σ. 983.

ἐπιμαντεύομαι, Ἀποθ., προσέτι μαντεύομαι, προφητεύω, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ἀππ. Ἐμφύλ. 4. 127· **τινί τι αὐτόθι** 138, Φιλόστρ. 202. 16.

ἐπιμαργαίνω, ἐπιμαίνομαι, μανιωδῶς ἐπιθυμῶ τι, σύες φορυτῷ ἐπιμαργαίνουσαι Ἄρατ. 1123.

ἐπίμαργος, ον, ἐμμανὴς διά τι, «μεμηνὼς» Σουΐδ.

ἐπιμαριμαίρω, λάμπω, Κ. Μανασσ. Χρον. 5C.

ἐπιμάρπτω, ἁρπάζω, δράττομαι, «ἐπέμαρψε· κατέλαβεν» Ἡσύχ.

ἐπιμαρτύρεω, φέρω μαρτυρίαν περί τινος πράγματος, ἐπιβεβαιῶ, εἰ ἡμῖν ἐπιμαρτυρήσει αὐτὰ τὰ ὀνόματα μὴ πάνυ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου κεῖσθαι Πλάτ. Κρατ. 397Α· ἐπ. τι πρός τινα Πλουτ. Λύσανδ. 22· τὰ χρήματα ἃ κα ἐπιμαρτυρήσωντι, ὧν ἂν ἐπιμαρτυρήσωσι τὴν κατοχήν, Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 156· **μετ' ἀπαρ.,** Πλουτ. Σερτώρ. 12· **ὅτι ..** Λουκ. Ἀλέξ. 42· ἀπολ., Πλουτ. Νικ. 6.—Παθ., ἐπιβεβαιοῦμαι διὰ μαρτυρίας, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 211. **II.** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, **ἐξορκίζω** τινὰ νὰ .., Λακεδαιμονίοισί τε ἐπεμαρτυρέοντο, μὴ ποιέειν μηδὲν νεώτερον περὶ πόλιν Ἑλλάδα Ἡρόδ. 5. 93· πρβλ. **ἐπιμαρτύρομαι.**

ἐπιμαρτύρησις, εως, ἡ, **ἐπιβεβαίωσις** μαρτυρίας, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 147, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 212, Πλούτ. 1121D.

ἐπιμαρτυρία, ἡ, τὸ ἐπιμαρτύρεσθαι, Θουκ. 2. 74.

ἐπιμαρτύρομαι [ῡ], Ἀποθ., ἐπικαλοῦμαί τινα νὰ εἶναι μάρτυς, ἐπὶ συνθήκης, τοὺς θεοὺς Ξεν. Κύρ. 8. 5, 25, Ἀν. 4. 8, 7, κτλ.· ἐπὶ ἀδικίας ἢ βλάβης, ὁ αὐτ. ἐν τοῖς Ἑλλ. 3. 4, 4· καὶ ἀπολ., Πολύβ. 25. 9, 8·— ὡσαύτως, καλῶ τινα ὅπως ἐμφανισθῇ ὡς μάρτυς μου, ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν τινός, Λατ. antestari, Ἀριστοφ. Νεφ. 495, πρβλ. Σφ. 1437. **2)** ἐπικαλοῦμαι ἐνθέρμως, ἐξορκίζω τινά, Λατ. obtestari, Ἡρόδ. 5. 92, ἐν τέλ.· **ἐπιμ. τινα μὴ ποιεῖν τι,** αὐτόθι 93. Θουκ. 6. 29. **3)** μετ' αἰτ. πράγμ. ἑπομένου τοῦ ὅτι .., βεβαιῶ ἢ διακηρύττω **ἐνώπιον μαρτύρων ὅτι ..,** Δημ. 915. 12, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 244B· μετ' αἰτ. πράγμ. **καὶ** ἀπαρ., Πλουτ. Λούκουλλ. 35.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 468.

ἐπιμάρτῡρος, ὁ, μάρτυς τῶν λόγων τινός, κτλ., Ζεὺς ὃ' ἄμμ' ἐπ. ἔστω Ἰλ. Π. 76· **θεοὶ δ' ἐπ. ἔστων** Ὀδ. Α. 273, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρακλ. 20.

ἐπιμάρτυς, ύρος, ὁ, = τῷ προηγ., Ἀριστοφ. Αυσ. 1287· αἰτ. **-μάρτυρα,** Μουσαῖος 1, Ἀνθ. Π. ἐν παραρτ. 179· **-μάρτυρας** Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 229:— ὡς θηλ., Χριστοδ. Ἔκφρ. 193.

ἐπιμᾰσάομαι, Ἀποθ., τρώγω ἢ «ξηρομασῶ» τι μετὰ τὴν βρῶσιν, Ἀλκίφρων 3. 51, Γεωπ. 12. 30, 9.

ἐπιμάσσω, κυρίως ζυμώνω ἐκ νέου, ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, κεφαλὰν ἐπιμάσσεται, ψηλαφᾷ, θωπεύει, Ἀνθ. Π. 7. 730.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιμάσσεται· ἐπαύξεται ἐπὶ πλέον ... Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτισιν» Ἡσύχ. (Σοφοκλ. Ἀποσπ. 50).—Ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἐπικ. ποιηταῖς τὸ **ἐπιμάσσομαι** καὶ **ἐπεμασσάμην** εἶναι μέλλ. καὶ ἀόρ. τοῦ **ἐπιμαίομαι.**

ἐπιμαστεύω, ζητῶ, ἐρευνῶ νὰ εὕρω, Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ὀδ. Υ. 377.

ἐπιμαστίδιος, ον, (μαστὸς) ὁ θηλάζων ἔτι, βλαχαὶ δ' αἰματόεσσαι τῶν ἐπιμαστιδίων .. βρέμονται Αἰσχύλ. Θήβ. 349· ἐπιμαστίδιον γόνον Σοφ. Ἀποσπ. 962· ἐπιμαστίδιον τότε βρέφος ἔτι, δηλ. ἔτι ἐν γάλακτι, Εὐρ. Ι. Τ. 231, κτλ.

ἐπιμάστιος, ον, (μαστὸς) = τῷ προηγ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1734, Πολυδ. Β', 8.

ἐπιμαστίω, μαστίζω, ταύρου αὐχένα .. ἐπεμάστιε κεστῷ, Νόνν. Δ. 1. 80.

ἐπίμαστος, ον, (ἐπιμαίομαι) ὁ ἐπιμαστεύων, ἐπιζητῶν τροφήν, ἐπίμαστον ἀλήτην, «ἐπίμαστος ὁ ἐπαίτης, ὡς τροφὴν μαστεύων, ὅ ἐστιν ἐπιζητῶν» (Εὐστ.), Ὀδ. Υ. 377, Ἡσύχ.

ἐπιμᾰχέω, ἔρχομαι εἰς συμφωνίαν μετά τινος νὰ συμβοηθῶμεν ἀλλήλοις ὅταν βλαπτώμεθα ὑπὸ πολεμίων, πρὸς Ἀργείους ἐυμ-

μαχίαν ποιεῖσθαι, ὥστε τῇ ἀλλήλων ἐπιμαχεῖν, δηλ. τῇ ἀλλήλων χώρᾳ βοηθεῖν, Θουκ. 5. 27.

ἐπιμᾰχία, ἡ, συνθήκη μεταξὺ δύο κρατῶν νὰ βοηθῶσιν ἀλλήλους ἐάν τις κηρύξῃ πόλεμον κατὰ τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου ἢ κατὰ τῶν συμμάχων αὐτῶν, τῇ δὲ ὑστεραίᾳ μετέγνωσαν Κερκυραίοις μὲν ξυμμαχίαν μὴ ποιήσασθαι, ὥστε τοὺς αὐτοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους νομίζειν .. ἐπιμαχίαν δὲ ἐποιήσαντο τῇ ἀλλήλων βοηθεῖν, ἐάν τις ἐπὶ Κέρκυραν ἴῃ ἢ Ἀθήνας, ἢ τοὺς τούτων ξυμμάχους Θουκ. 1. 44· —«τί δὲ διαφέρει συμμαχία ἐπιμαχίας αὐτὸς Θουκυδίδης διδάσκει· ἢ ἡ μὲν ξυμμαχία ἐστὶ τὸ τοὺς αὐτοὺς φίλους καὶ ἐχθρούς τῷ ξυμμαχομένῳ ἔχειν· ἐπιμαχία δὲ τῷ συμμάχῳ μόνῳ ἀδικουμένῳ συμπράττειν, ἀμύνοντα μόνον εἴ τις ἴοιτο ἐπ' αὐτὸν (ἢ ἐπὶ τοὺς συμμάχους αὐτοῦ)» (Δούκας)· —ἀρκεῖν ἔφασαν σφίσι τὴν πρώτην γενομένην ἐπιμαχίαν ἀλλήλοις βοηθεῖν, ξυνεπιστρατεύειν δὲ μηδενὶ ὁ αὐτ. 5. 48, Δημ. 160, 14, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 11, Ἡσύχ.

ἐπίμᾰχος, ον, (μάχομαι) ὃν δύναταί τις εὐκόλως νὰ προσβάλῃ, εὐπρόσβλητος, ἐπὶ ὠχυρωμένων θέσεων, ὡς τὸ ἐπίβατος καὶ ἐπίδρομος, ἀντίθετον τῷ ἄμαχος, Ἡρόδ. 1. 84· ἥκιστα ἐπίμαχον Θουκ. 4. 31, 35, κτλ. (ὁ Ἡσύχ. σφάλλεται λέγων: «ἐπίμαχον χωρίον· ὃ οὐ δύναταί τις προσιέναι μαχόμενος»· ἀλλὰ πιθαν. ἑρμηνεύων νὰ εἶχε κατὰ νοῦν τὸ τοῦ Θουκ. ἥκιστα ἐπίμαχον): — ἐπὶ χώρας ἐν γένει, εὐπρόσβλητος, ἢ τὸ ἐπιμαχώτατον ἦν τοῦ χωρίου Ἡρόδ. 9. 21, πρβλ. 6. 133, Θουκ. 4, 4, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 14· «ἐπίμαχον χωρίον, ἐφ' ᾧ δύναταί τις μάχην ἐπενεγκεῖν» Θωμ. Μ. 349.

II. παρεσκευασμένος εἰς μάχην, «ἐπίμαχον στράτευμα, τὸ ἐπιτήδειον μάχεσθαι» Θωμ. Μάγ. ἔνθ' ἀνωτ.. οὕτω δὲ καὶ Πλούτωνι ἐπιμάχῳ Ἐπιγρ. Κνιδ. Newton's Halic. **III.** = περιμάχητος, διαφιλονεικούμενος, καὶ τὴν πόλιν ἐπίμαχον τὰς Φίλας ἀεὶ τυγχάνουσαν Ἡλιόδ. 8, 1, ἔνθα ὁ Κοραῆς σημειοῦται (τ. 2. σ. 374) «Ἡλιόδωρος δὲ ἐπίμαχον λέγει τὴν πόλιν τὰς Φίλας, σχεδόν τι ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ περιμάχητος, τουτέστι περὶ ἧς μάχη καὶ ἀμφισβήτησις ἦν ἀεί».

ἐπιμειδάω, ἐπιμειδιῶ, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐν τῇ φράσει, τὸν ἢ τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη Ἰλ. Θ. 38, κτλ.· ἐπὶ σκωπτικοῦ μειδιάματος, τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεὺς Ἰλ. Κ. 400· ἀλλ', ἦκ' ἐπιμειδήσας, ἐλαφρῶς ἐπιμειδιάσας, Ἡσ. Θ. 547: — μετὰ δοτ., Ἀνθ. Π. 6. 345.

ἐπιμειδιᾱσις, εως, ἡ, τὸ μειδιᾶν ἐπί τινι, πολλάκις ἐπιμ. καὶ ἀποσιώπησις ἐμφαντικώτερον ποιεῖ τὸν λόγον Πλούτ. 1. 1009F, 1092E.

ἐπιμειδιάω: μέλλ. -άσω, μειδιῶ ἐπί τινι, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 16, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 129· ἐπιμειδιᾶσαι λέγεται τῷ λόγῳ Ἀρρ. Ἀν. 5. 2, 4.

ἐπιμείζων, ον, γεν. -ονος, ἐπιτεταμένον ἀντὶ ἔτι μείζων, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 66. 37.

ἐπιμείλια, ἴδε ἐν λ. μείλια.

ἐπιμελαίνομαι, Παθ., γίνομαι μέλας, «μαυρίζω», ὅπερ σύμπτωμα νεκρώσεως, Ἱππ. π. Ἀγμ. 775. **II.** ἐπὶ καρποῦ, ἀρχίζω νὰ μαυρίζω (ὡριμάζων), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 15, 6.

ἐπιμελᾱς, αινα, ἐπίμελαν, μέλας κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, «μαυρειδερός», Θεοφρ. Ἱστ. Φυτ. 3. 8, 7, κτλ.

ἐπιμέλεια, ἡ: Αἰολ. γεν. -ηΐας ἔν τινι Μυτιλην. Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2189· ὀνομ. ἐπιμελεία ἐν Σπαρτ. Ἐπιγραφ. αὐτόθι 2189 καὶ ἐν ἀντιγράφοις: (ἐπιμελής). — Φροντὶς ἀφιερωμένη εἴς τι πρᾶγμα, προσοχὴ εἰς αὐτό, ἐπιμέλεια, λέξις τοῦ πεζοῦ λόγου, ἅπαξ παρ' Ἡροδ. (ἴδε κατωτ.), ἀκολούθως δὲ συχνάκις παρὰ Θουκ., Ξεν., κλ.· διά γε ἐκείνας τὰς ἐπιμελείας, δηλ. τὰς περὶ τοὺς θεούς, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 4, κτλ.: — μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, ἐπ. τοῦ ναυτικοῦ, τῶν οἰκείων καὶ πολιτικῶν Θουκ. 2. 39, 40, πρβλ. 94· τῶν ἔργων ὁ αὐτ. 3. 46· τῶν πραγμάτων Ἀνδοκ. 21. 24· τῶν κοινῶν Ἰσοκρ. 144D· τῶν καμνόντων Πλάτ. Νόμ. 720C, κτλ.· ὡσαύτως, περί τινος Θουκ. 7. 56· περί τινα ἢ τι Λυκοῦργ. 162. 24, Πλάτ. Πολ. 451D· πρός τινα ἢ τι Δημ. 618. 8, Πλάτ. Νόμ. 754B· εἴς τι Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 263D· ἐπιμέλειάν τινος ποιεῖσθαι, ἔχειν Ἡρόδ. 6. 105, Θουκ. 6. 41, Δημ. 1414. 10· ἀντίθετον τῷ ἐπιμελείας τυγχάνειν, Ἰσοκρ. 113D, κτλ.· ἐπ. παρά τινος Ὑπερείδ. παρὰ Στοβ.· δι' ἐπιμελείας ἔχειν τινά Ἰσαῖος 64. 37· ὕδασιν ὑγιεινοῖς χρῆσθαι, καὶ τούτου τὴν ἐπιμέλειαν ἔχειν μὴ παρέργως, καὶ περὶ τούτου πρέπει νὰ φροντίζῃ τις οὐχὶ παρέργως, Ἀριστ. Πολ. 5. 11, 17· ἐπιμελείᾳ, κατ' ἐπιμέλειαν, μετ' ἐπιμελείας, ἐπιμελῶς, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 47, Ἑλλ. 4. 4, 8· ὑπὸ ἐπιμελείας θεοῦ γίγνεσθαι, ὑπὸ τὴν ἄγρυπνον αὐτοῦ φροντίδα, Ἀντιφῶν 123. 20. **2)** ἐπιστασία, Λατ. procuratio, ὡς ἄρα ὅσα τις αἱρετὸς ὢν πράττει κατὰ ψήφισμα, οὐκ ἔστι ταῦτα ἀρχή, ἀλλ' ἐπιμέλειά τις καὶ διακονία Αἰσχίν. 55. 35· εἰσὶ δὲ αἱ μὲν πολιτικαὶ τῶν ἐπιμελειῶν ἢ πάντων τῶν πολιτῶν πρός τινα πρᾶξιν κτλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 3· ἡ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπ. αὐτόθι 6. 8, 18· περὶ ἀγῶνας αὐτόθι 22· ἡ τῶν ἐφήβων ἐπιμέλεια, ἰδιαιτέρα τις ἐπιστασία ἐν Ἀθήναις, Δείναρχ. 110. 14· πρβλ. ἐπιμελητής. **3)** πᾶσα ἐν γένει ἐπιμέλεια, Λατ. studium, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 13, κτλ.· κατὰ πλῆθ., ἐπ. καὶ σπουδαί Πλάτ. Νόμοι 740D, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 1, 2 κ. ἀλλ. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιμέλεια· σπουδὴ» καὶ «ἐπιμελείας οἶκος· ἔνθα τὰ δημόσια ἔγγραφα ἔκειτο».

ἐπιμελέομαι καὶ ἐπιμέλομαι, — τὸ τελευταῖον ἀείποτε παρ' Ἡροδ. (1. 98., 2. 174, κτλ.), ὡσαύτως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττ. (Θουκ. 6. 54., 7. 39, Λυσ. 110. 28, Πλάτ. Γοργ. 516B, κτλ., διωρθώθη δὲ ἁπανταχοῦ ὑπὸ Λ. Δινδορφ. ἐν Ξεν., ἴδε ἐν Κύρ. 1. 2, 10, Ἀπομν. 1. 1, 19· ἀλλὰ τὸ ἐπιμελέομαι ἐπικρατεῖ ἐν τοῖς ἀντιγράφ. καὶ ἀπαιτεῖται ὑπὸ τοῦ μέτρου ἐν Εὐρ. Φοιν. 556: — μέλλ. ἐπιμελήσομαι Ἡρόδ. 5. 29, Θουκ., κλ. (ὁ τύπος ἐπιμεληθήσομαι εἶναι διάφ. γραφ. ἐν Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 8, Αἰσχίν. 57. 39): — ἀόρ. ἐπεμελήθην Ἡρόδ. 8. 109, Θουκ. 8. 68, Ἰσοκρ. 48B, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 11 (ἐπεμελησάμην μόνον παρὰ μεταγεν., Συλλ. Ἐπιγρ. 2802, Γαλην.· ἐν Διοδ. 2. 44 ὁ Βεκκ. ἔγραψεν ἐπιμελομένην): — πρκμ. ἐπιμεμέλημαι Θουκ. 6. 41: Ἀποθ. (μέλομαι).

Λαμβάνω φροντίδα τινός, φροντίζω περί τινος, ἐπιμελοῦμαι, ἐπιστατῶ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἀμελέω, σπάνιον παρὰ ποιηταῖς, ὡς ἐν Εὐρ. Φοιν. 556, συχνὸν παρὰ τοῖς πεζογράφοις· μετὰ γεν. ἀντικειμένου, Ἡρόδ. 1. 98., 5. 29, Ἀριστοφ. Σφ. 154, Πλ. 1117, Θουκ. 3. 25, κτλ.· περί τινος Ξεν. Ἀν. 5. 7, 10· ὑπέρ τινος ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 6, 12· περί τινα Πλάτ. Μενέξ. 248E· — μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., λαμβάνω φροντίδα, φροντίζω ὥστε .., πλὴν καθ' ὅσον ἀεί τινα ἐπεμέλοντο σφῶν αὐτῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς εἶναι Θουκ. 6. 54, Ξεν. Ἀπομν. 4. 5, 10· ἢ μετὰ γεν. καὶ ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν τῷ Οἰκ. 20, 9· ἑπομένου τοῦ ὅπως μεθ' ὁριστικῆς μέλλοντος ἢ ὑποτακτικῆς ἀορ., Θουκ. 4. 118, Ξεν. Ἀπομν. 2. 10, 2, κτλ. (παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Ἑλλην. 6. 5, 37 ἀντὶ ὁμόσαιμεν ἀναγίνωσκε ὁμόσωμεν μετὰ τὸ ὧν αὐτοὶ ἐπεμελήθητε ὅρκων ὅπως ...)· καὶ ἑπομένου τοῦ ὡς μετ' εὐκτικῆς (παρῳχημένου χρόνου ἠγουμένου), ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 1 1, 5, κτλ.· ὡσαύτως, ἐπ. τινὸς ὅπως ἔσται Πλάτ. Εὐθύφρων 2D: — ὡσαύτως μετ' οὐδ. ἐπιθ. καὶ αἰτ., προσέχω, λαμβάνω φροντίδα ἐν σχέσει πρός τι, Ἡρόδ. 2. 174, Θουκ. 6. 41, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 4, κτλ. (ἐν Εὐρ. Φοιν. 556 ἡ αἰτ. ἀναφέρεται εἰς τὸ ἔχοντες): — μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐπιμελεῖσθαι πᾶσαν ἐπιμέλειαν Πλάτ. Πρωτ. 325C: — ἀπολ., δίδω προσοχήν, προσέχω, Ἡρόδ. 2. 2.

2) ἐπὶ δημοσίων ὑπουργημάτων, ἔχω τὴν τήρησιν ἢ τὴν ἐπιστασίαν τινός, εἶμαι ἐπιμελητὴς τινος, οἷς ὑπὸ τῆς πόλεως .. προστέτακται τῶν μοριῶν ἐλαιῶν ἐπιμελεῖσθαι Λυσ. 7. 29· τῶν δεκάδων Ξεν. Κύρ. 8. 1, 14· τοῦ δρόμου ὁ αὐτ. Ἀν. 4. 8, 25· τῶν ἱερῶν Πλάτ. Πολ. 331D· τῶν ὁδῶν Συλλ. Ἐπιγρ. 4011· πρβλ. ἐπιμελητής. **3)** ἀσχολοῦμαι ἢ καταγίνομαι εἴς τι ἢ τέχνην τινά, κτλ., δυοῖν τέχναιν Δημ. 823. 10· τῆς μαντικῆς, τοῦ λέγειν δύνασθαι, κτλ., Ξεν. Κύρ. 7. 5, 71, κτλ.· περὶ τῆς μουσικῆς Πλάτ. Νόμοι 812E· ὑπὲρ τῆς στρατηγίας Ξεν. Κύρ. 1. 6, 12. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 435.

ἐπιμέλημα, τό, τὸ περὶ ὃ ἀσχολεῖταί τις, ἀσχόλημα, ἐν τοῖς καλλίστοις τε καὶ ἀναγκαιοτάτοις ἡγούμενον εἶναι ἐπιμελήμασι γεωργίαν Ξεν. Οἰκ. 4. 4· ἐπὶ τὰ ἔνδον ἔργα καὶ ἐπιμελήματα αὐτόθι 7. 22, 37.

ἐπιμελής, ές, (μέλομαι) ὁ ἐπιμελούμενος ἢ φροντίζων περί τινος, ἔχων τὴν φροντίδα τινός, ἐπιμελὴς ἀγαθῶν, ἀμελὴς κακῶν Πλάτ. Συμπ. 197D, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 35, κτλ.: — ἐπ. περί τι αὐτόθι Ἀπομν. 3. 4, 2. **2)** ἀπολ., ἐπιμελής, προσεκτικός, Σοφ. Ἀποσπ. 419, Ἀριστοφ. Νεφ. 501· οὕτως, ἐν τῷ συγκρ. καὶ ὑπερθ., Ξεν. Ἀν. 3. 2, 30, Ἰσοκρ. 70B· ὁ κράτιστος ἵππος ἐπιμελεστέραν ἔχει ἑτέρου θεραπείαν Μένανδ. ἐν «Θεοφορουμένῃ» 2. 9. — Ἐπίρρ. -λῶς, μετ' ἐπιμελείας, Πλάτ. Τίμ. 88C, κ. ἀλλ.· Ἰων. ἐπιμελέως, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 822· Συγκρ. -εστέρως, Ἀθήν. 629D· Ὑπερθ. -έστατα, Πλάτ. Ἀλκ. 2. 104D.

II. Παθ., περὶ οὗ φροντίζει τις, ἀλλ' οἱ τοῦτ' ἦν ἐπιμελές, ἀλλ' εἰς αὐτὸν τοῦτο ἦτο ἀντικείμενον φροντίδος, Ἡρόδ. 3. 40· οἷς ἀγνεία τούτων ἐπιμελὴς Πλάτ. Νόμ. 909D· τὸ ἐπιμελὲς τοῦ ὁρωμένου πολλοῖς προσήκει, «καὶ ἡ ἐπιμέλεια τοῦ ἔργου ἀνήκει τοιουτοτρόπως εἰς πολλούς» (Δούκας), Θουκ. 5. 66· — τὸ πλεῖστον κατ' οὐδ. ἐπιμελές, μετὰ δοτ. προσ., Κύρῳ δὲ ἐπιμελὲς ἐγένετο τὰ Κροῖσος εἶπε, οἱ λόγοι τοῦ Κροίσου ἔκαμαν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Κῦρον, εἴλκυσαν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ, Ἡρόδ. 1. 87, πρβλ. 5. 12., 7. 37· ἐπιμελὲς γάρ δή μοι ἦν, διότι τοῦτο διήγειρε τὴν περιεργίαν μου, δηλ. ὁρᾶν τὸν χοῦν ὁ αὐτ. 2. 150· μετ' ἀπαρ., οὐδενὶ γὰρ ἐπιμελὲς ἦν σκοπεῖν ταῦτα, διότι οὐδεὶς ἐφρόντιζε νὰ παρατηρῇ ταῦτα, Ἀντιφῶν Τετραλ. Α. 4. 7· οἷς ἐπ. ἦν εἰδέναι, ὅσοι εἶχον τὴν περιεργίαν ἢ ἤθελον νὰ μάθωσι, Θουκ. 1. 5, πρβλ. Δημ. 310. 4· οὕτως, ἐπ. ποιοῦμαι εἰδέναι Πλάτ. Συμπ. 172E· τοῖς ἄρχουσι δὲ ἐπιμελὲς ἔστω μή τις .., οἱ δὲ ἄρχοντες νὰ φροντίζωσι μήπως τις .. , Πλάτ. Νόμ. 932D· οἷς τούτων ἐπιμελὲς αὐτόθι 763E, πρβλ. 824B· δεῖ περὶ ἀρετῆς ἐπ. εἶναι τῇ πόλει Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 3. 8.

ἐπιμελητεῖαι καὶ ἐπιμελειτεῖαι, αἱ, Ἐπιγρ. Ἐλευσῖνος, CIA. II. 628, ὡς καὶ νῦν.

ἐπιμελητέον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ ἐπιμελοῦμαι, δεῖ ἐπιμελεῖ-

σθαι, ἐπ. ὅπως .. Πλάτ. Πολ. 618Β· τινὸς Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 28· περί τι Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 1.

ἐπιμελητεύω, εἶμαι ἐπιμελητής, Συλλ. Ἐπιγρ. 1713, 2047-8, 2371.

ἐπιμελητής, οῦ, ὁ, (ἐπιμελέομαι) ὁ ἔχων τὴν ἐπιμέλειαν, τὴν φροντίδα **πράγματός** τινος, ὁ διέπων τι, οἰκονόμος, φροντιστής, ἐπιστάτης, τῶν τῆς πόλεώς εἰμ' ἐπιμελητὴς πραγμάτων, **διέπω** τὰ τῆς **πόλεως πράγματα**, Ἀριστοφ. Πλ. 907· ἵππων καὶ ὄνων Πλάτ. Γοργ. 516Α· τῶν πρὸς δίαιταν ἐπιτηδείων Ξεν. Κύρ. 8. 1, 9· ὠσαύτως, ὁ περὶ τῆς παιδείας ἐπ. Πλάτ. Νόμ. 951Ε:— ἀπολ., φύλαξ καὶ ἐπ. Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 14· ἐπὶ ἐργοδότου ἢ ἐπιστάτου, ὦ 'πιμελητὰ φιλάργυρε Θεόκρ. 10. 54· ἐπὶ διοικητοῦ, κυβερνήτου, καταστήσας ἐν αὐτῷ Δράκοντα Πελληνέα ἐπιμελητὴν Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 11, πρβλ. Πολύβ. 4. 80, 15, Συλλ. Ἐπιγρ. 332, 335 κ. ἀλλ.· ἰδίως ἐπὶ τοῦ Ἀθηναίου ἐπιμελητοῦ τῆς Δήλου, αὐτόθι 2286-8, 2293 κ. ἀλλ. **II.** ἐπὶ ἐπιμελητῶν οἷς ἀνετέθη ὑπὸ τῆς πόλεως ἡ ἐπιστασία πράγματός τινος, **1)** ἐπὶ ἱερῶν κτημάτων ἢ πραγμάτων ἐν γένει, οὔτ' ἐπιμελητὴς ἠρημένος Λυσ. 7. 29, Συλλ. Ἐπιγρ. 108, 109· τῶν μυστηρίων Δημ. 570. 7· εἰς τὰ Διονύσια ὁ αὐτ. 519. 17. **2)** ἐπὶ τῶν ἔνδεκα, ἐπ. τῶν κακούργων Ἀντιφῶν 131. 26. **3)** ἐπὶ τῶν ἀρχηγῶν τῶν φυλῶν, Δημ. 512. 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 104, 213· οἱ ἐν ταῖς συμμορίαις ἐπ. Δημ. 1145. 15. **4)** τῶν νεωρίων ὁ αὐτ. 612. 21· ἐπ. τοῦ ἐμπορίου ὁ αὐτ. 1324. 28, Δείναρχ. 106. 20· ἐμπορίου δ' ἐπιμελητὰς δέκα κληροῦσι Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολ. σ. 73. 14 (ἔκδ. Blass)· τοῦ λιμένος, λιμενάρχης, Συλλ. Ἐπιγρ. 124. 19· ἐπιθεωρητὴς σταθμῶν καὶ μέτρων, αὐτόθι 123· ἐπιτηρητὴς τῶν γυμνασίων, 353. 12· ὁ τοῦ πρυτανείου 575· κρηνῶν Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 5, Ἀθην. Πολ. σ. 62. 3· πυλῶν τε καὶ τειχῶν φυλακῆς αὐτόθι 14· ὁδῶν Συλλ. Ἐπιγρ. 2638, κλ.

ἐπιμελητικός, ή, όν, ὁ ἐπιμελούμενος πράγματός τινος, ὁ ἱκανὸς νὰ ἐπιστατῇ, τὸν δὲ ἐπιμελητικοὺς βουλόμενον ποιήσασθαί τινας Ξεν. Οἰκ. 12, 19· **ἡ ἐπιμελητικὴ** (ἐνν. τέχνη) = **ἐπιμέλεια**, Πλάτ. Πολιτικ. 275Ε κέξ.

ἐπιμελήτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **ἐπιμελητής**, Ἡσύχ. ἐν λ. **κομίστρια.**

ἐπιμελίη, ἡ, Ἰων ἀντὶ **ἐπιμέλεια**, Ἡροδ. βίος Ὁμ. 5. 7.

ἐπιμέλλω, μέλλω, ὀκνῶ ἔτι περισσότερον, Μέμνων σ. 332 Orell.

ἐπιμέλομαι, ἴδε ἐν λ. **ἐπιμελέομαι.**

ἐπιμέλπω, ἐπάδω, Αἶδα τ' ἐχθρὸν παιᾶν' ἐπιμέλπειν Αἰσχύλ. Θήβ. 869.

ἐπιμελῳδέω, ἐπαναλαμβάνω τι μελῳδούμενον, «τραγουδῶ», ὅταν κατ' ἀγοράν, ὅταν ἐν ταῖς οἰκίαις γύναια, παιδάρια, πᾶς τις ἐφεξῆς τοιαῦτα ἐπιμελῳδῇ; Ἀριστείδ. 1. 511.

ἐπιμελῴδημα, τό, τὸ ἐπαδόμενον, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 1. 64.

ἐπιμέμβλεται, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐπιμεμέληται**, συγκεκομμ. παθ. πρκμ. (μετὰ ἐνεργ. σημασ.), Κόϊντ. Σμ. 3. 123· πρβλ. **μέμβλεται.**

ἐπιμεμιγμένως, Ἐπίρρ. = **ἐπιμίξ**, Ἀπολλωνίου Λεξ. Ὁμ. σ. 288 ἐν λ. **ἐπιμίξ.**

ἐπιμέμονα, ποιητ. 6' πρκμ. μετὰ σημασ. ἐνεστ., ἐφίεμαι, ἐπιθυμῶ, ποθῶ (ἐνν. πορεύεσθαι), Σοφ. Φ. 515.—Ἴδε **μέμονα.**

ἐπίμεμπτος, ον, ἄξιος μομφῆς, ἐπίμεμπτοι οὖν οἱ τὰς συντάξεις παρασυγχέοντες Ἀπολλών. Ἀλεξανδρεὺς ἐν Α. Β. 505. 16. **2)** ψέγων, μεμφόμενος, ψέκτης, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 446.—Ἐπίρρ. **-τως**, αἰσχρῶς καὶ ἐπιμέμπτως Ὑπόθ. εἰς τὸν Αἰσχίνου κατὰ Κτησ. λόγον περὶ τὸ τέλος.

ἐπιμεμφής, ές, ἐπίμεμπτος, ἄξιος μομφῆς, οὐδ' αὐτὴ Λευκοφρυν ἀγασσαμένη ἐπιμεμφὴς Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 683C· οὐκ ἐπιμεμφὲς δῶρον Ἀνθ. Π. 260.

ἐπιμέμφομαι: μέλλ. **-ψομαι**, Ἀποθ., **ἐπιρρίπτω** μομφὴν εἴς τινα, ἔχω παράπονον κατά τινος, μετὰ δοτ. προσ., ἤ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι Ὀδ. Π. 97, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 159, κτλ.·— μετὰ γεν. πράγμ., ἐπαιτιῶμαι, παραπονοῦμαι, εἶμαι ὠργισμένος ἐπί τινι, εἴ τ' ἄρ' ὅ γ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται εἴ θ' ἑκατόμβης, «εἴ τε δὴ οὗτος ἕνεκα εὐχῆς (μὴ τελεσθείσης) ἡμῖν ἐπιμέμφεται εἴτε ἕνεκα θυσίας» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Α. 65, πρβλ. Β. 225, καὶ ἴδε τὸ ῥῆμα **μέμφομαι** 4· ὠσαύτως, οὔτ' ἄρ' ὅ γ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται οὔθ' ἑκατόμβης, ἀλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος (μέμφεται), εἶναι ὠργισμένος, Α. 94· ἀκολούθως, **ἐπ. τινί τινος**, ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τόλμης, ἐμέμφετο ἑαυτὸν διὰ τὴν τόλμην, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 2· σπανίως, ἐπ. τινά τινος, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **αἰτιάομαι**, ὧν ἐπιμεμφομένα σε Σοφ. Τρ. 122:— μετ' αἰτ., μέμφομαι, ψέγω, νῆσον Καλλ. εἰς Δῆλ. 163, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 83:— ἀπολ., ἔχω παράπονον, Ἀρτέμβαρες. ἐγὼ ταῦτα ποιήσω ὥστε σὲ καὶ τὸν παῖδα τὸν σὸν μηδὲν ἐπιμέμφεσθαι Ἡρόδ. 1. 116, κτλ.· ἐπιμ. ὅτι .. Ἱππ. 293. 44. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., αἰτιῶμαί τινα ἐπί τινι, ὀργίζομαι κατ' αὐτοῦ διά τι, τά Κροῖσος ἐπιμεμφόμενος τῷ Κύρῳ Ἡρόδ. 1. 75, κτλ., πρβλ. 2. 161., 7. 169.

ἐπίμεμψις, εως, ἡ, = **ἐπιμομφή**, Διον. Ἁλ. 3. 11.

ἐπιμένω: ἀόρ. **ἐπέμεινα**:—ἀναμένω, περιμένω, Ὅμ. καὶ Ἀττ.· ἀπολ., εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον ἐπειγόμενός περ Ἄρηος Ἰλ. Τ. 142, Ὀδ. Ρ. 277· ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον Λ. 351· ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἀρήϊα τεύχεα δύω, ἀλλ' ἄγε νῦν ἀνάμεινον ἕως οὗ ἐνδυθῶ τὰ πολεμικὰ ὅπλα, Ἰλ. Ζ. 340· ὡσαύτως, ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν ὄφρα κεν κτλ. Ὀδ. Δ. 587· ἐπιμ. ἵνα .., Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 160· οὕτως, ἐπιμ. ἕς τε .. Ξεν. Ἀν. 5. 5, 2·—μεθ' Ὅμ., ἐπιμ. ἐν τῇ πόλει Ἀνδοκ. 10. 26· ἐπὶ τῇ στρατιᾷ Ξεν. Ἀν. 7. 2, 1. **2)** ἀπολ., ἐπὶ πράγματός τινος, μένω ἔνθα ἐτέθην, καὶ τὸν πηλόν, εἶπου δέοι χρῆσθαι, ἀγγείων ἀπορίᾳ, ἐπὶ τοῦ νώτου ἔφερον ἐγκεκυφότες τε, ὡς μάλιστα μέλλοι ἐπιμένειν Θουκ. 4. 4· ἐξακολουθῶ νὰ μένω, Πλάτ. Φαίδων 80C, Ξεν. Κυν. 6, 4·— διατρῶ τὴν θέσιν μου, ἐπὶ ἱππέως, ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 4, 8. **3)** ἐξακολουθῶ ἐπιδιώκων ἢ ἀναζητῶν τι, εἰ οὖν βούλει, καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τῇ ζητήσει ἐπιμείνωμέν τε καὶ καρτερήσωμεν Πλάτ. Λάχ. 194Α· ἐπιμεῖναι ἐπὶ λόγῳ καὶ ἐρωτήματι ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 179Ε· ἐπὶ τοῖς δοξαζομένοις ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 490Δ· ἐπὶ τοῦ κακουργήματος Δημ. 727. 27· ἐπὶ τῆς πολιορκίας Πολύβ. 1. 77, 1·— ὡσαύτως μετὰ μετοχ., ἐπ. ἐπὶ τῶν ἵππων ὀρθὸς ἑστηκὼς Πλάτ. Μένων 93D. **4)** μένω πιστός, ἐμμένω, ὅμως ἐπέμενε ταῖς σπονδαῖς Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 6, ἔνθα διωρθώθη ἐνέμενε. **II.** μετ' αἰτ., περιμένω, ἀναμένω, προσδοκῶ, Λατ. expectare, τινά Εὐρ. Ἱκέτ. 624, Φοίν. 231, Πλάτ. Πολ. 361D (πρβλ. **ἐπαναμένω**):— μετ' ἀπαρ., ἐπ. τι τελεσθῆναι Θουκ. 3. 2, πρβλ. 26· μὴ 'πιμεῖναι τούμὸν ὀξῦναι στόμα, νὰ μὴ περιμείνῃς ὥστε νὰ .., Σοφ. Τρ. 1176.— Πρβλ. **ἐπιμίμνω.**

ἐπιμερής, ές, «ἐπιμερὴς· ἀριθμὸς οὗτος λέγεται, ὅταν ὁ μείζων τοῦ ἐλάττονος ὑπερέχῃ μέρει τινί» Ἡσύχ., ἴδε **ἐπιμόριος.**

ἐπιμερίζω, διανέμω, διαμοιράζω, τινί τι, τετρακισχίλιοι, οὓς ταῖς φράτραις ἐπεμέρισαν Διον. Ἁλ. 2. 50· τὰ ἐπιμεριζόμενα, ἐπιμεριστικαὶ ἀντωνυμίαι, οἷον **ἕτερος, ἑκάτερος, ἕκαστος**, Διον. Θρᾷξ 636. 13· περὶ γενικῆς διαιρετ., «πᾶσα γενικὴ παντὸς ὀνόματος ἐπιμεριζομένη συνέχει τὸ ἄρθρον (τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν ... οἱ δὲ ..)» Ἀπολλ. Δ. π. Συντ. 92. 21., 36. 10., 35. 24, 1. **3)** μνημονεύω καθ' ἕν ἕκαστον, Στράβων 587.

ἐπιμερισμός, ὁ, ἐπινέμησις, Ἡσύχ. κλ.:— **ἐπιμερισμοὶ** εἶναι ἀρίθμησις συλλαβῶν ἐχουσῶν τὴν αὐτὴν προφοράν, ἀλλὰ γραφομένων διὰ διαφόρων φωνηέντων, Boissonade Προοίμ. εἰς Ἡρῳδιαν. IX. **2)** ἐπιμερισμοὶ Ὁμήρου, τεχνολογία Ὁμηρικῶν λέξεων, Γραμματικόν τι ἔργον, οὗ ἡ ἐπιγραφὴ «Ἀρχὴ σὺν θεῷ τῶν Ὁμήρου ἐπιμερισμῶν κατ' ἀλφάβητον» Ἀνέκδ. Κραμήρου τόμ. 1. σ. 1, πρβλ. **μερισμός.**

ἐπιμερότης, ἡ, τὸ νὰ εἶναί τις **ἐπιμερής**, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 98.

ἐπίμεσος, ον, μέσος, «μεσόκοπον· ἀρρενικῶς, τὸ ἐπιμέσου ἡλικίας, Κρατῖνος» Α. Β. 108. 24· ἐν τῇ γραμμ. **ἐπίμεσον ῥῆμα** τὸ μέσως ἢ παθητικῶς σχηματιζόμενον καὶ μηδέποτε ἐνεργητικῶς, καὶ σημαῖνον εἴτε ἐνέργειαν μόνον καὶ οὐχὶ πάθος, εἴτε πάθος μόνον καὶ οὐχὶ ἐνέργειαν, οἷον **χρῶμαι, τεκμαίρομαι, δέομαι, ἥττωμαι, ὀδύρομαι**, κ.τ.τ., πρβλ. **ἀποθετικὸς** II.

ἐπίμεστος, ον, ὑπερπλήρης, δώσει πάντ' ἐπίμεστα, ὑπέρπλεα, Καλλ. εἰς Δήμ. 134· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., Φερεκρ. παρ' Ἡσυχ. (ἐν Ἀδήλ. 34)· «ἐπίμεστα πλουτῶν· οἷον ὑπερβάλλοντι τῷ μέτρῳ, ἀντὶ τοῦ πάνυ πλουτῶν» Φρύν. ἐν Α. Β. 40. 4.

ἐπιμεταπέμπομαι, Μέσ., πάλιν ἢ μετέπειτα μεταπέμπομαι, ἢ ὕστερον ἐπιμεταπέμπεσθαι Θουκ. 6. 21., 7. 7.

ἐπιμετρέω, μετρῶ εἴς τινα, οὐκ ἐπιδώσω οὐδ' ἐπιμετρήσω (ἔνθα φαίνεται ὅτι κεῖται ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ δανείζειν), «προῖκα καὶ κατὰ χάριν παρέξω, οὐδ' ἐπιμετρήσω μέτρῳ τινὶ καὶ μεδίμνῳ» (Τζέτζ.), «ἀντὶ τοῦ οὐ χρήσω» (Πρόκλ.), «οὐδ' ἐφ' οἷς ἐμέτρησα μετρήσω. ὥσπερ ἐφερμηνευτικὸν δοκεῖ τὸ ἐπιμετρήσω τοῦ ἐπιδώσω, κτλ.» (Μοσχόπ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 395.— Παθ., χωρὶς τοῦ ἀργυρίου καὶ τοῦ ἐπιμετρουμένου σίτου, ἐκτὸς τοῦ ἀργυρίου καὶ τοῦ ἐπὶ πλέον διδομένου σίτου, Ἡρόδ. 3. 91. **II.** προσθέτω τι εἴς τι, δίδω πλειότερον, ἐπ. ὁδόλον τοῖς ναύταις Πλουτ. Λύσανδ. 4, πρβλ. Ἀλέξ. 42· ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα [ἔτη], προσθείς, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 5. 1· στρατηγίας χρόνον ἐπιμετρῆσαι, ἐπιμηκῦναι, Πλουτ. Ἀγησ. καὶ Πομπ. Σύγκρ. 3, κτλ.: προστίθημι, τι Πολύβ. 28. 15, 2, κτλ.· μετὰ γεν. διαιρετ., ἐπιμετρεῖς τῶν σκωμμάτων, προσθέτεις καὶ ἄλλα σκώμματα, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 19· ἐπ. τινι, προστιθέναι, αὐτόθι 18, πρβλ. Πολύβ. 3. 118, 6· ἀπολ., ἐξογκώνω, ὑπερβολικῶς παριστάνω, ὁ αὐτ. 5. 15, 8. **III.** ἐπ. τὸν οὐρανόν, καταμετρεῖν, Λουκ. Ἰκαρομ. 6. **IV.** ἀμεταβ., ἀποτελῶ προσθήκην, ἐπιμετρῶν λόγος Πολύβ. 15. 34, 1· καὶ οὕτως ἴσως τὸ ἐπιμετροῦν, ὁ αὐτ. 12. 15, 2.

ἐπίμετρον, τό, κἄτι τι προστιθέμενον ὅπως πληρώσῃ καλῶς τὸ μέτρον, ὑπερβολή, προσθήκη, ἦν γὰρ καί τι δάκης, τὸ μὲν ἀθλαδὲς εὐθὺς ἔθηκας, διπλάσιον δ' ὤνησας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆλθον Θεόκρ. 12. 26· δι' ὃ καὶ τὸ ἐπίμετρον ποιεῖ, αὔξεται, γίνεται περισσότερος, ἐπὶ σίτου, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 13, 7, Πλούτ. 2. 503D, 676B· ἐν ἐπιμέτρῳ, ἐπὶ πλέον, ὡς ἐκ περισσοῦ, Πολύβ. 6. 46, 6· ἐξ ἐπιμέτρου Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 47, κτλ.

ἐπιμήδιον, τό, Epimedium alpinum, «ἐπιμήδιον [οἱ δὲ ἐρινεός, οἱ δὲ θρυάς, οἱ δὲ πολύρριζον, Ῥωμαῖοι οὐϊνδίκτα] καυλός ἐστιν

οὐ μέγας, κισσῷ παραπλήσια ἔχων φύλλα ὅσον ι' ἢ ιβ', οὔτε δὲ καρπὸν οὔτε ἄνθος φέρει· ῥίζαι δὲ λεπταί, μέλαιναι, βαρύοσμοι, γευσαμένῳ μωραί» Διοσκ. 4. 19, κλ.

ἐπιμήδομαι, Ἀποθ., μηχανῶμαί τι κατά τινος, δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρὶ Ὀδ. Δ. 437, πρβλ. Κόϊντ. Σμ. 14. 479.

ἐπιμηθεύομαι, Ἀποθ., ἐπιφράζομαι, σκέπτομαι περί τινος κατόπιν, ὅταν πλέον εἶναι πολὺ ἀργά, Εὐστ. 61. 27· ὡσαύτως **ἐπιμηθέομαι,** Κορνοῦτ. σ. 18.

Ἐπιμηθεύς, έως, ὁ, (μῆδος) ὁ κατόπιν σκεπτόμενος, ἀπροβούλευτος, ἀδελφὸς τοῦ Προμηθέως, τοῦ προηγουμένως σκεπτομένου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 85· Ἐπιμηθεὺς ἀμαρτίνοος Ἡσ. Θ. 511· ὀψίνοος Πινδ. Π. 5. 35.—Τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν δύο ἀδελφῶν φέρονται ἐν ποικιλίαις παροιμίαις, τὸ μεταβουλεύεσθαι Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως Λουκ. Προμ. 7· Ἐπιμηθεῖ οὐκ ἔστι τὸ μέλειν, ἀλλὰ τὸ μεταμέλειν Συνέσ., ἴδε Πλάτ. Πρωτ. 320D κέξ., πρβλ. **πρόφασις** II.

ἐπιμηθής, ές, (μῆδος) ὁ μετὰ προνοίας καὶ σκέψεως γενόμενος, ὡς ἐπιμηθὲς Θεόκρ. 25. 79· ἄλλοι δ' ὅμως δίδουσιν ἄλλην σημασίαν εἰς τὴν λέξιν.

Ἐπιμηθιάς, άδος, θηλ. ἐπίθ. τοῦ ἄρσ. **Ἐπιμηθεύς.** ἑδάην ἄταν Ἐπιμηθειάδα (γρ. ἐπιμηθιάδα) Συνεσ. Ὕμν. 3. 682.

ἐπιμηθικῶς, Ἐπίρρ., ὡς ὁ Ἐπιμηθεύς, ἀφρονεῖν με καὶ ὑστέρῳ χρόνῳ ἐπιμηθικῶς αἰσθέσθαι Εὐστ. Πονημάτ. 270. 64.

ἐπιμήκης, ες, ὡς καὶ νῦν, «μακρουλὸς» Δημόκρ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 117, Πλούτ. 2. 902D, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 10. 1· ὑπερθ. **ἐπιμηκέστατος** Ἡρῳδιαν. 8. 1· ἀνώμαλ. **ἐπιμήκιστος** Φίλων 1. 291.

ἐπιμηκύνω, μηκύνω, μακρύνω, Παυσ. 4. 10, 4, Φιλόστρ. 714.

Ἐπιμηλίδες Νύμφαι, αἱ, (μῆλα, τὰ πρόβατα) αἱ προστάτιδες τῶν προβάτων ἢ ποιμνίων, Valck. εἰς Θεόκρ. 1. 22, Λόγγ. 2. 27, Α. Β. 17. 7· **Ἐπιμηλιάδες** ἐν Παυσ. 8. 4, 2.—Πρβλ. **Μηλίδες, Μηλιάδες.**

ἐπιμήλιος, ὁ, ὁ φύλαξ ἢ προστάτης τῶν ποιμνίων, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Μακρόβ. 1. 17· ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Παυσ. 9. 34, 3.

ἐπιμηλίς, ίδος, ἡ, (μῆλον) εἶδος μεσπίλου, «μεσπίλου δὲ καὶ ἕτερόν ἐστιν εἶδος ἐν Ἰταλίᾳ γεννώμενον, ὃ ἔνιοι ἐπιμηλίδα καλοῦσιν» Διοσκ. 1. 170· εἶδος ἀπιδίου, ἐπιμηλὶς δὲ καλεῖται, φησὶ Πάμφιλος, τῶν ἀπίων τι γένος Ἀθήν. 82D, Ἡσύχ.

ἐπιμηνιεύω, ἔχω τὸ ἀξίωμα ἢ ἐκτελῶ τὰ καθήκοντα τοῦ **ἐπιμηνίου,** Συλλ. Ἐπιγρ. 2058B, 83, 2448 IV. 16, 36, κτλ.: — **ἐπιμηνιεία,** ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ **ἐπιμηνίου,** αὐτόθι 31· — ἔκτακτος συνεδρία τῶν ἀμφικτυόνων, Ἐπιγρ. Δελφ. BCH. 1896, 198 ff., II$_{44}$, πρβλ. Bourguet ἐν BCH. 1896, 225.

ἐπιμήνιος, ον, (μὴν) μηνιαῖος, **ἐπιμήνιοι,** οἱ, μηνιαῖοι ἄρχοντες, οἷοι οἱ πρυτάνεις ἐν Ἀθήναις, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. II. 35, 3137. 30 (Προσθ.), 3641b. 5, πρβλ. Ἑρμάννου Πολ. Ἀρχ. 127. 54.

2) ἐπιμήνιοι, ἱερεῖς, ἱεροποιοί, οἱ τὰ ἐπιμήνια προσφέροντες, Ἡσύχ., Ἐπιγρ. Κῶ 36 b, 25 κέξ.· ἐν τῷ ἔνικ., ἐπιγρ. παρὰ Hicks 138 § 11, 24. **II. ἐπιμήνια,** τά, **1)** (ἐξυπ. ἱερά) μηνιαῖαι προσφοραὶ ἢ θυσίαι, ὡς τὰ ἔμμηνα, Ἡρόδ. 8. 41, παρ' Ἀθην. 234E.—Καθ' Ἡσύχ.: «ἐκαλεῖτο δὲ καὶ θυσία τις ἐπιμήνια, ἡ κατὰ μῆνα τῇ νουμηνίᾳ συντελουμένη». **2)** ἐπιτήδεια, ζωοτροφίαι δι' ἕνα μῆνα, Λατ. menstruum, Πολύδ. 31. 20, 13, κτλ., Ἰουβενάλ. 7. 120· ὡσαύτως, ὁ ἐπ. σῖτος Πλουτ. Φλαμιν. 5· ὁ λόγος ὁ ἐπ., ὁ κατὰ μῆνα λογαριασμός, Συλλ. Ἐπιγρ. 3059. 19. **3)** ἡ μηνιαία περίοδος τῶν γυναικῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱ. 10. 7, 11 κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, **ἐπιμήνιον** (ἐξυπ. αἷμα), τό, Διοσκ. 2. 97· ἡ ἐπιμηνίων κάθαρσις Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 9.

ἐπιμηνίω, εἶμαι ὠργισμένος ἐναντίον τινός, Πριάμῳ ἐπεμήνιε δίῳ Ἰλ. Ν. 460· τινί τι, πρός τινα ἕνεκά τινος, Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 55.

ἐπιμηνῡτής, οῦ, ὁ, = **μηνυτής,** ὡς ἀναγινώσκεται νῦν ἐν Ἀρρ. Ἀν. 3. 26, 3.

ἐπιμηνιτεύω, σκέπτομαι, διανοοῦμαι πῶς νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ., ἐπιμηνιτεύουσα κασιγνήτην ἀρέσασθαι Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 668.

ἐπιμηχᾰνάομαι, Ἀποθ., μηχανῶμαι, ἐπινοῶ σχέδια ἐναντίον τινός, λαμβάνω τὰς προφυλάξεις μου, Ἡρόδ. 1. 94., 6. 91· δεινόν τινι Λουκ. Θεῶν Διάλ. 3. 1, πρβλ. Κόϊντ. Σμ. 14. 427. **II.** μηχανῶμαι προσέτι, ἄλλα ἀεὶ καινὰ ἐπιμ. Ξεν. Κύρ. 8. 8, 16.

ἐπιμηχάνημα, τό, μέσον πρός τι πρᾶγμα, Ἱππόδαμ. παρὰ Στοβ. 249. 3.

ἐπιμηχάνησις, ἡ, ἐπίνοια, μηχάνημα, ἐξ ἐπιμηχανήσεως, ἐπίτηδες, τεχνητῶς, Χρύσιππ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 378.

ἐπιμηχανητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιμηχανῶμαι,** δεῖ ἐπιμηχανᾶσθαι, Γαλην. τ. 14. σ. 169. 9.

ἐπιμήχᾰνος, ον, (μηχανὴ) πανούργως μηχανώμενος, κακῶν ἐπιμήχανος ἔργων, μηχανώμενος κακὰ ἔργα, Ἡρόδ. 6. 19.

ἐπιμιαίνω, μιαίνω, Γ. Παχυμ. τ. Β', σ. 54. 16, ἔκδ. Β.

ἐπιμιγή [ῐ], ἡ, ἀνάμιξις, ἐγκατάμιξις, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 124.

ἐπιμίγνῡμι καὶ **-ύω:** μέλλ. **-μίξω.** Προσθέτω διὰ μίξεως, κόλακι .. ἐπέμιξεν ἡ φύσις ἡδονήν τινα, προσέθηκε μῖγμά τι (ἢ μέρος τι) ἡδονῆς, Πλάτ. Φαῖδρ. 240B· αἰτέω σε, ... Ζεῦ πάτερ, ἀγλαΐαισιν δ' ἀστυνόμοις ἐπιμῖξαι λαόν, νὰ καταστήσῃς δὲ τὸν λαὸν οἰκεῖον εἰς τιμὰς κερδαινομένας ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι, Πινδ. Ν. 9. 74· ἐμφύλιον αἷμα ἐπέμιξε θνητοῖς, ἐπήνεγκεν ἐμφυλίους φόνους μεταξὺ αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Π. 2. 59· ἐπ. τισὶ χεῖρας, μάχεσθαι αὐτοῖς, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 3. 107. **II.** ἀμεταβ., ἔρχομαι εἰς σχέσεις ἐμπορικὰς ἢ ἄλλας, συγκοινωνῶ, οὐδ' ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις Θουκ. 1. 2· πρός τινας Ξεν. Ἀν. 3. 5, 16· τισι Ἡλιόδ. 6. 13· χωρὶς ἐπ., ἔρχομαι πρὸς αὐτό, ὁ αὐτ. 5. 33. **III.** οὕτω καὶ ἐν τῷ Παθ., ἐπιμίγνυσθαι ἀλλήλοις Ξεν. Κύρ. 7. 4, 5· παρ' ἀλλήλοις Θουκ. 2. 1· ἀπολ., ὁ αὐτ. 1. 146· ὡσαύτως, ἐπ. τινί, συναντᾶν, Πλουτ. Αἰμίλ. 12· ταῖς πράξεσι ὁ αὐτ. ἐν Φλαμιν. 2: — ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, ἐπ. ἀνδρὶ Δημ. 1370. 21, πρβλ. Λουκ. Ἔρωτ. 22: — ποιητ. ὡσαύτως, ἐπιμίγνυσθαι τόπῳ, συχνάζειν εἰς τόπον τινά, Ruhnk. Ἐπιστ. Κριτ. σ. 99· ἐπ. δεῦρο Φιλόστρ. 206.—Ὁ ἀρχαιότερος τύπος ἦτο **ἐπιμίσγω,** ὃ ἴδε.

ἐπιμικτέα, ῥηματ. ἐπίθετον τοῦ **ἐπιμίγνυμι,** δεῖ ἐπιμιγνύναι, Θεοφ. Νόνν. τ. 2. σ. 89.

ἐπίμικτος, ον, κοινὸς εἴς τινα, ἔστι τὰ χωρία ταῦτα Λυδοῖς καὶ Καρσὶν ἐπίμικτα Στράβων 647. **2)** μεμιγμένος, ἀνάμικτος, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 9. 52, Νικ. Θηρ. 528· φασήλοις τριηρετικοῖς, ἐπιμίκτοις ἔκ τε φορτίδων νεῶν καὶ μακρῶν Ἀππ. Ἐμφύλ. 5. 95.—Ἐπίρρ. **ἐπιμίκτως** Ζωναρ. ἐν Συντάγματι Ἱερ. καν. τ. 2, σ. 226.

ἐπιμιμνήσκομαι (καὶ **-ῆ-**), Ἰων. ὡσαύτως **ἐπιμνάομαι, -μνῶμαι:** μέλλ. **-μνήσομαι, σπανίως -μνησθήσομαι** (Ἡρόδ. 2. 3, Δημ. 429. 28):— ἀόρ. **ἐπεμνήσθην,** ἀλλὰ καὶ **ἐπεμνησάμην** (ἴδε κατωτ.): πρκμ. **ἐπιμέμνημαι:** Παθ. **Ἀναμιμνήσκομαι,** σκέπτομαι περί τινος, ἐνθυμοῦμαί τι, φέρω εἰς τὸν νοῦν μου, μετὰ γεν., ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος παίδων ἠδ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἠδὲ τοκήων Ἰλ. Ο. 662· ἐπιμνησαίμεθα χάριτος, «μνησθείημεν τῆς μάχης» (Θ. Γαζῆς), Ρ. 103· τοῦ δ' ἐπιμνησθεὶς Ὀδ. Δ. 31, Δ. 189· (ταῦτα εἶναι τὰ μόνα μέρη τοῦ ῥήματος ἐν χρήσει παρ' Ὁμ.). **2)** ποιοῦμαι μνείαν τινός, ὅτ' ἐπιμνησαίμεθα σεῖο Ὀδ. Δ. 191, πρβλ. Ἡρόδ. 1. 5, 85, Αἰσχύλ. Χο. 623, Σοφ., κλ.· ὡσαύτως, ἐπ. περί τινος Ἡρόδ. 2. 101, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 12, κτλ.: — μετ' οὐδ. ἀντων. κατ' αἰτ., τοσοῦτον ἐπιμνησθέντες Ἡρόδ. 1. 14, πρβλ. 2. 3· ἀλλ' ἐν 6. 136, συντάσσει τὸ ῥῆμα μετὰ γενικῆς τε καὶ αἰτιατ., τῆς μάχης τε πολλὰ ἐπιμεμνημένοι καὶ τὴν Λήμνου αἵρεσιν: — ὡσαύτως, ἐπιμ. ὅτι .. Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 8· ἐπ. περὶ γυναικῶν, ὡς .. Πλάτ. Τίμ. 18G.

ἐπιμίμνω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐπιμένω,** ἐνδιατρίβω, ἐμμένω, ὡς καὶ ἐμοὶ τόδε ἔργον ἀέξεται, ᾧ ἐπιμίμνω Ὀδ. Ξ. 66, Ο. 372.

ἐπιμίξ, Ἐπικ. ἐπίρρ. (ἐπιμίγνυμι), ἀναμίξ, ἐπιμὶξ ἵπποι τε καὶ αὐτοί, «ἀναμεμιγμένοι» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 525, Φ. 16· ἐπιμὶξ δέ τε μαίνεται Ἄρης, ὁ Ἄρης μαίνεται ἄνευ διακρίσεως προσώπων, Ὀδ. Λ. 537· κτείνονται ἐπιμὶξ Ἰλ. Ξ. 60:—ὡσαύτως παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Σοφ. Σολομ. ΙΔ', 25).

ἐπιμιξία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, τὸ ἀναμιγνύεσθαι μετ' ἄλλων, συγκοινωνία, σχέσις ἐμπορικὴ ἢ ἄλλη, Λατ. commercium, ἐούσης ἐπιμιξίης πρὸς τοὺς Τεγεήτας Ἡρόδ. 1. 68· ἐπιμιξίᾳ χρῆσθαι πρὸς .. Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 1· ἐπιμιξίας οὔσης παρ' ἀλλήλους Θουκ. 5. 78· ἐπιμιξίαι ἦσαν τοῖς Ἀθηναίοις καὶ Πελοποννησίοις αὐτόθι 35· ἡ πόλεων ἐπ. πόλεσιν Πλάτ. Νόμ. 949E· κατ' ἐπιμιξίαν τοῖς ἄλλοις, ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἰδίᾳ, Διογ. Λ. 10. 2.

ἐπιμιξις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., Θέογν. 297, Βαβρ. 12. 22.

ἐπιμίσγω, παλαιότερος ποιητ. καὶ Ἰων. τύπος τοῦ **ἐπιμίγνυμι,** ἀμεταβ., ἔχω συγκοινωνίαν ἢ σχέσεις, παρ' ἀλλήλους Θουκ. 1. 13. **II.** τὸ πλεῖστον ἐν τῷ Παθ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας· ἐν τῇ Ἰλ. ἀείποτε ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, αἰεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμίσγομαι, ἀναγκάζομαι πάντοτε νὰ «ἔχω νὰ κάμω» μὲ τοὺς Τρῶας, πάντοτε συγκρούομαι πρὸς αὐτούς, «ἐν τῇ μάχῃ σύνειμι» (Σχόλ.), Ἰλ. Κ. 548, πρβλ. Ε. 505· ἐν Ὀδ. ἐπὶ εἰρηνικῶν σχέσεων, ἐμπορίου, κλπ., οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος Ὀδ. Ζ. 205, πρβλ. 241, καὶ ἴδε ἐν λ. **εἴρη·** ὡσαύτως ἐπὶ τόπου, οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται, οὐδ' ἐπὶ δαῖτα Ἡσ. Θ. 802· μεταγεν. μετ' αἰτ. τόπου, πλησιάζω πρός τινα τόπον, προσεγγίζω, Καλλ. εἰς Δία 13: — παρὰ τοῖς πεζογράφοις, ἀκριβῶς ὡς ἐν τῇ Ὀδ., ἔχω σχέσεις ἐμπορικάς, ἐπιμιξίαν μετά τινος, Αἰγύπτῳ, τῇ Ἑλλάδι Ἡρόδ. 2. 104, πρβλ. 151· ἀλλήλοις Ξεν. Ἀθην. Πολ. 2, 7· πρὸς ἀλλήλους Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 6, 5· ἐπ. ἐς τὴν ξυμμιαχίαν πρός τινας Θουκ. 4. 118· ἀπολ., ἔρχομαι εἰς κοινωνικὰς σχέσεις, Ἡρόδ. 1. 185, Θουκ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἐπιμίσθιος, ον, (μισθὸς) μισθωτός, ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενος, κτλ., παρὰ Σουΐδ., ἐν λ. **Σεβηριανός,** Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπάρουρος:** — ἀνώμαλ. θηλ. **ἐπιμισθίς, ίδος,** ἑταίρα, πόρνη, Ἀνθ. Π. 7. 403.

ἐπιμισθοφορά, ἡ, πρόσθετος, ἔκτακτος μισθός, Δίων Κ. 78. 36.

ἐπιμνημονεύω = **μνημονεύω,** διάφ. γραφ. ἐν **Ἀθην.** 386C· μνημονεύω προσέτι, ἐπεὶ οὖν τούτων ἐμνημονεύσαμεν, δέον ἐπιμνημονεῦσαι τά, κτλ., Χρον. Πασχ. σ. 44. 17.

ἐπίμνησις, ἡ, μνεία, Ἀριστέας Ἱστ. 70. σ. 107. 12

ἐπιμνηστέον, ρήματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ μνημονεύσῃ ἢ νὰ ἀναφέρῃ, Πλάτ. Τίμ. 90Ε.

ἐπιμοιραίνω, μοιραίνω, ὡς λέγομεν νῦν, αἱ Μοῖραι κατέκλωσαν καὶ ἐπεμοίραναν (κείμενον: ἐπεμοίρασαν) Σχόλ. Λυκόφρ. σ. 144, ἔκδ. Kink.

ἐπιμοιράομαι, λαμβάνω τὸ ἀνῆκον ἐμοὶ μέρος, μετ' αἰτ., κάκ τοῦδε τοὺς θανόντας ὥρισε νόμος τύμβοις καλύπτειν κἀπιμοιρᾶσθαι κόνιν Μοσχίων παρὰ Στοβ. 2. 244, 31, πρβλ. Ψευδο-Φωκυλ. 93:— μετὰ γεν., μετέχω τινός, μηδὲν μέρος ὑπολειπόμενοι τῶν σωμάτων ὃ ταφῆς ἐπιμοιρήσεται, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φίλωνος.

ἐπιμοίριος, **ον**, (μοῖρα) εἰς τὴν μοῖραν ἀνήκων, μοιραῖος, νήματα Ἀνθ. Π. 7. 504.

ἐπίμοιρος, **ον**, μετέχων τινός, μετὰ γεν., εὐδαιμοσύνας ἐπίμοιρος (βίος) Εὐρυφάν. παρὰ Στοβ. 555. 42, Βακχυλ. 1. 158, Πρόκλ. 6. 26., 7. 25.

ἐπιμοιχεύω, μοιχεύω τινὰ μετά τι, ἐξακολουθῶ νὰ μοιχεύω, ὃς τήν.. Τυρὼ πρώην διέφθειρε καὶ ἔτι ἐπιμοιχεύει Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 6.

ἐπιμολεῖν, ἀπαρ. ἀορ. τοῦ **ἐπιβλώσκω**, **ἐπέμολε πάθος**, ἐπῆλθε, Σοφ. Τρ. 855.

ἐπίμολος, ὁ, ὁ ἐπερχόμενος, ἐφορμῶν, εἰσβάλλων, γᾶς Αἰσχύλ. Θήβ. 629.

ἐπιμομφή, ἡ, (μέμφομαι) **ἐπίμεμψις**, **παράπονον**, Πινδ. Ο. 10 (11). 12.

ἐπίμομφος, **ον**, ὁ ἐπιμεμφόμενος, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐπιμέμφηταί τινα, νὰ ψέγῃ, Εὐρ. Ρῆσ. 327. **II.** ὡς τὸ **ἐπιμεμφής**, ἐπίμεμπτος, ἐπὶ οἰωνῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 553· ἐπίμομφον ἅταν ὁ αὐτ. ἐν Χο. 830.

ἐπιμονή, ἡ, (ἐπιμένω) τὸ μένειν ἔν τινι τόπῳ, χρονοτριβή, ἥ τε ἐν τῷ Ἰσθμῷ ἐπιμονὴ γενομένη καὶ κατὰ τὴν ἄλλην πορείαν ἡ σχολαιότης Θουκ. 2. 18. **2)** σταθερότης, Πλάτ. Κρατ. 395Α. **3)** ῥητορ., τὸ ἐμμένειν εἴς τι ζήτημα, τὸ πραγματεύεσθαι αὐτὸ φιλοπόνως, Λογγῖν. 12· «ἐπιμονὴ δέ ἐστιν,.. ἐπὶ πλεῖον ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ νοήματος ἐπιμονὴ μετὰ αὐξήσεως .. ὡς Δημοσθένης .. **Θηβαῖοι φίλον, εὐεργέτην, σωτῆρα τὸν Φίλιππον ἠγοῦντο**» κτλ. Ἀλεξ. π. Σχημάτ. Ρητ. (Walz) τ. 8. σ. 440, πρβλ. 501, 508, 560, 655. 675, 700, τ. 9. 114. **II.** ἐν ἐπιμονῇ τινος, ἐπὶ ὑπολοίπου ἢ περισσεύματος λογαριασμοῦ ἀφεθέντος εἰς χεῖρας τοῦ ταμίου, Συλλ. Ἐπιγρ. 5640. 6 κέξ.· πρβλ. **ἀνδοκεία**: — ἴσως ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἐν ἀνδοκείᾳ καὶ ἐν ἐπιμονῇ εἶναι ὅτι τὸ μὲν δεύτερον ἀναφέρεται εἰς τὸν ἀποδυόμενον τὸ ἀξίωμα ταμίαν, τὸ δὲ πρῶτον εἰς τὸν ἀναλαμβάνοντα αὐτό.

ἐπιμόνιμος, **ον**, = τῷ ἑπομ., Γεωπ. 2. 57.

ἐπίμονος, **ον**, διαμένων εἴς τι ἐπὶ πολύ, μόνιμος, Πολύβ. 6. 43, 2· ἐπίμονον ποιεῖν τὸν στρατηγόν, μόνιμον ἐν τῇ θέσει αὐτοῦ, αὐτόθι 15. 6· καὶ τοὺς ἑρανους ἐπιμόνους ποιεῖν, ἐπιβραδύνειν τὴν εἴσπραξιν αὐτῶν, ὁ αὐτ. 38. 3, 10· ὁ ὦνος ἐπ. ἔστω Συλλ. Ἐπιγρ. 2266. 17:— ἐπ. τινι ἢ ἔν τινι, ἐπιμένων εἰς αὐτό, Πλουτ. Φλαμινῖν. 1.— Ἐπίρρ. **-νως**, Πλάτ. Ἀξ. 372Α.

ἐπιμόριος, **ον**, (μόριον) περιέχων τὸ ὅλον καὶ κλάσμα ἔχον ὡς ἀριθμητὴν τὴν μονάδα, $1+\frac{1}{X}$: ἐπ. λόγος, ὁ λόγος καθ' ὃν ἀριθμός τις περιέχει ἕτερον καὶ κλάσμα τι αὐτοῦ, Ἀριστ. Προβλ. 19. 41· ὡσαύτως, **ἐπιμόριον**, τό, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 15, 3· πρβλ. **ἐπίτριτος**.— Ἐπίρρ. **-ίως**, Νικομ. Ἀριθμ. 2. 20·— περὶ ἰδιαιτέρων παραδειγμάτων ἴδε **ἐπίτριτος**, **ἐπιτέταρτος**.— Ἂν δὲ ὁ ἀριθμητὴς συμβῇ νὰ εἶναι μείζων τῆς μονάδος, οἷον $1+\frac{2}{X}$, $1+\frac{3}{X}$, κλ. ὁ λόγος καλεῖται ἐπιμερὴς λόγος, Νικόμ., Ἰάμβλ., Ἡσύχ.

ἐπιμοριότης, **ητος**, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ νὰ εἶναί τις ἐπιμόριος, Ἰάμβλ.

ἐπιμορμύρω [ῡ], μορμύρω, μορμυρίζω, καχλάζω, ἐπεμόρμυρε τῶν πειρασμῶν τὸ κῦμα Κωνστ. Μανασσ. Χρον. σ. 55C· καὶ ἐν τμήσει, τῇ δ' ἐπὶ Σαρδόνιος μορμύρεται ἔνδοθι πόντος Διον. Περ. 81.

ἐπίμορτος, «σπόριμος γῆ. [ῐ] ἐπιμεριστή. λέγεται οὕτω καὶ ὁ ἐπὶ μέρει ἐργαζόμενος. μορτὴ γὰρ τὸ μέρος ἐκαλεῖτο καὶ ἑκτήμοροι οἱ τὸ ἕκτον τελοῦντες».—Κατὰ δὲ Πολυδ. (Ζ', 151), «ἐπίμορτος δὲ γῆ παρὰ Σόλωνι ἡ ἐπὶ μέρει γεωργουμένη, καὶ μορτὴ τὸ μέρος τὸ ἀπὸ τῶν γεωργῶν» ἴδε ἐν λ. **μορτή**.

ἐπιμορφάζω, ὑποκρίνομαι, προσποιοῦμαι, Λατ. simulare, ἀλήθειαν, εὐσέβειαν Φίλων 1. 340, 387, 698, Κλήμ. Ἀλ. 41.— Μέσ. **-άζομαι** καὶ **-ίζομαι**, Εὐσέβ. Η. 781Α, IV. 804Β, κλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπιμορφάζονται· σχηματίζονται».

ἐπιμορφίζω, = τῷ προηγ., Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 827D, κλ.

ἐπιμορφόω: μέλλ. **-ώσω**, δίδω μορφὴν τοιαύτην ἢ τοιαύτην εἴς τι, σχηματίζω, Φίλων 2. 520· ἐν τῷ Παθ., λαμβάνω τὴν μορφήν τινος, **ἐπεμορφώθη ἔποψ** Κλημέντια 5. 13.

ἐπιμοτόω, ἐπιθέτω μοτόν, Ἡλιόδ. παρ' Ὀρειβασ. 277 ἔκδ. Mai.

ἐπιμοχθέω, = **ἐπιπονέω**, «ἐπιμοχθῆσαι· σὺν μόχθῳ ἐπιπονῆσαι» Ἡσύχ.

ἐπιμόχθητος, **ον**, ὁ ἀείποτε πλήρης μόχθων, βίος Συλλ. Ἐπιγρ. 3816.

ἐπίμοχθος, **ον**, πλήρης μόχθων, κοπιαστικός, ὡς τὸ **ἐπίπονος**, Μανέθων 4. 248, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 384.— Ἐπίρρ. **-ως**, μετὰ κόπου, Ἀππ. Καρχηδ. 72· οὕτως οὐδ., Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. ΙΕ', 7).

ἐπιμύζω, κάμνω διὰ τῶν μυκτήρων τὸν ἦχον **μῦ μῦ**, «μουρμουρίζω» εἰς τὸ τέλος ὁμιλίας τινός, ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη, «δυσανασχετοῦσαι ἐπεμυκτήρισαν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Δ. 20, Θ. 457.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπιμύζει· ἐπιστενάζει, ἐπιγογγύζει». — Μέσ. **ἐπεμύξατο**· «ἐπεστέναξεν, ἐπεγόγγυσεν» Ἡσύχ.

ἐπιμῡθέομαι, Ἀποθ., λέγω προσέτι, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἀπομ-**, Ἰλ. Ι. 109.

ἐπιμῡθεύομαι, Παθ., τὰ ἐπιμυθεύομενα, τὰ ψευδῶς λεγόμενα περί τινος, τὰ δ' ἐπιμυθεύομενα πέπλασται μᾶλλον ὑπὸ γυναικῶν καὶ τῶν περὶ τὰς ἐπῳδὰς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱ. 8. 24, 9.

ἐπιμύθιος, **ον**, ὁ μετὰ τὸν μῦθον ἐπακολουθῶν, τὸ ἐπιμύθιον, τὸ ἠθικὸν συμπέρασμα τοῦ μύθου, Λουκ. Διόνυσος 8.

ἐπιμυκτηρίζω, ἀνυψῶ τοὺς μυκτῆρας ἐναντίον τινός, ἢ ἐξάγω ἦχόν τινα ἐκ τῶν μυκτήρων πρὸς ἐμπαιγμόν τινος, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 37.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπέμυξαν· ἐπεμυκτήρισαν,...».

ἐπιμυκτηρισμός, τὸ ἐπιμυκτηρίζειν, μεταγεν.

ἐπίμυκτος, **ον**, (ἐπιμύζω) ὁ ἐπιμυκτηριζόμενος, Θέογν. 269 (διάφ. γραφ. **ἐπίμικτος**).

ἐπιμυλίδιος, **ον**, = τῷ ἑπομ., Ἡσύχ. ἐν λ. **διαλακός**.

ἐπιμύλιος [ῡ], **ον**, (μύλη) πλησίον ἢ ἐντὸς τοῦ μύλου, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 185. **II.** ὡς οὐσιαστ., **1)** τὸ **ἐπιμύλιον**, ὁ ἄνω λίθος τοῦ μύλου, ἡ ἐπάνω μυλόπετρα, Ἑβδ. (Δευτ. ΚΔ', 6). **2)** ἡ **ἐπιμύλιος** (ἐξυπ. ᾠδή), ᾆσμα ᾀδόμενον κατὰ τὸ ἅλεσμα παρὰ τὰς μυλοπέτρας, ἡ ἐπιμύλιος (ᾠδὴ) καλουμένη, ἣν παρὰ τοὺς ἀλέτους ἤδον Τρῶφων παρ' Ἀθην. 618D, πρβλ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 7. 4.

ἐπιμῡλίς, **ίδος**, ἡ, (μύλη) ἡ ἐπιγονατίς, Ἱππ. Μοχλ. 841, πρβλ. Greenhill. Θεόφρ. σ. 50. 11.

ἐπίμυξις, **εως**, ἡ, (ἐπιμύζω) τὸ ἐπιμύζειν, «στεναγμός» Ἡσύχ., πρβλ. **μυγμός**.

ἐπιμυρίζω, ἐπαλείφω, «διὸ καὶ οἱ μυροπῶλαι τοὺς ἐπιδιστάζοντας καὶ μὴ ὠνουμένους παρ' αὐτῶν ἐπιμυρίζουσιν αὐτῷ (τῷ ῥοδίνῳ μύρῳ)» Θεόφρ. π. Ὀσμ. 45.

ἐπιμύρομαι [ῡ], Παθ., ἐπικλύζομαι, καταβρέχομαι ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ὅσον τ' ἐπιμύρεται Ἰσθμὸς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 938, ἔνθα ἴδε σχολιαστὴν ὅστις ἑρμηνεύει κατὰ τρόπον ὅλως διάφορον.

ἐπιμῦσις, **εως**, ἡ, τὸ κλείσιμον τῶν ὀφθαλμῶν, Κλήμ. Ἀλ. 218, Ε. Μ. 490. 54, ἴδε **σκαρδαμύσσω**·— τῶν χειλέων Γρηγ. Νύσσ. 1. 63Ε.

ἐπιμύσσω, ἐπιμυκτηρίζω ἐν Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 6. 3, ὑπὸ Hemst.· τοὺς ὀδόντας ἐπιμυγέντες ἀντὶ ἀπομυγέντες, ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει «καταγελασθέντες»·— πρβλ. **ἀποσμύχομαι** ἐν ἐκδόσει Jacobitz ἀποσμυγέντες).

ἐπιμύω: μέλλ. **-ύσω** [ῡ]: — κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, Διόδ. 1. 48· **ὄμματ' ἐπιμύει** Ὀππ. Ἀλ. 2. 110· ἀπολ., κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, ἀποθνήσκω, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 41. 5· ἄνοια μετὰ κακίας τὸ δοκεῖν, ἐάν τις αὐτὸς ἐπιμύῃ, μηδὲ τοὺς πέλας ὁρᾶν Πολύβ. 4. 27, 7. **2)** συγκλείω τοὺς ὀφθαλμούς εἰς ἔνδειξιν συναινέσεως, Ἀριστοφ. Σφ. 934. **II.** ἀμεταβ., τὰ βλέφαρα μόγις τοῖσι ὀφθαλμοῖσι ἐπιμύει Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 6: — ἀπολ., κλείω, ἐπὶ ὠτειλῶν, Ὀππ. Κ. 2. 290.

ἐπιμωκάομαι, Ἀποθ., ἐμπαίζω, χλευάζω, μνημονεύεται ἐκ τῶν εἰς Ο. Τ. τοῦ Σοφοκλ. σχολ.·— **ἐπιμωκεύω**, διάφ. γραφ. ἐν Λουκ. Διὶ Τραγ. 16.

ἐπιμώκησις, ἡ, χλευασμός, Γεωρ. Παχυμ. Ἀνδρ. Παλ. σ. 218C.

ἐπιμωλέω, κάμνω ἀγωγὴν ἐναντίον τινός, ἐνάγω τινά, ἐπιμωλεῖν (ΕΠΙΜΟΛΕΝ) ἰῶ πρὸ τῶ ἐνιαυτῶ Νομοθ. Γόρτ. Κρήτης IX 28· ἴδε **μωλέω**.

ἐπιμωμάομαι, Ἀποθ., ὀνειδίζω, τινί Διον. Π. 896.

ἐπιμωμητός, **ή**, **όν**, ἀξιόμεμπτος, ἔρις Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 13· ἔργον Θεόκρ. 26. 38.

ἐπίμωμος, **ον**, ἀξιόμεμπτος, τὸν βίον Ἡλιόδ. 7. 2, πρβλ. Ἀρτεμ. 5. 67.

ἐπιμώομαι, Δωρ. ἀντὶ **ἐπιμαίομαι** Π. 2, Βίων 7. 2 (εἰ μὴ ἀναγναστέον **ἐπεμαίετο**, ὡς ἐν ἐκδόσει Ahrens).

ἐπίνακτον [**ἐπινάκτην**;]· «ἐξωναύτην» Ἡσύχ.

ἐπιναρκάω, ναρκώνομαι, τῶν ἐναντίον ἐπιναρκησάντων Μιχ. Ἀτταλ. σ. 106. 14, ἔκδ. Β.

ἐπινάσσω: μέλλ. **-ξω**, ἐπιπακτόω, κατακλείω, Ἡσύχ.

ἐπινάστιος, **ον**, (ναῖω), «μέτοικος, ξένος, φυγάς» (Σουίδ.)· Θρηϊκίης ἐπινάστιοι ἠπείροιο Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 795.

ἐπιναυμαχία, ἡ, ἡ ἐπὶ ναυσὶ μάχη, μάχη παρὰ τὰς ναῦς, Ψευδο-Πλουτ. Βίος Ὁμ. 387.

ἐπιναυπηγέω, ἐποικοδομῶ ἐπὶ τοῦ πλοίου, «ἐὰν δ' ἡ κατάφρακτον τὸ πλοῖον, ἐπιναυπηγοῦνται πυργοῦχοι, καὶ ἐπ' αὐτῶν πυργία δύο» κτλ. Πολυδ. Α', 92.

ἐπιναύσιος, ον, (ναυσία) παθὼν ναυτίαν, ἀναγοῦλαν, προσποιηθεὶς ὡς ἐπιναύσιος γεγονὼς Πολύβ. 31. 22, 1.

ἐπινάχομαι, Δωρ. ἀντὶ **ἐπινήχομαι**, Θεόκρ. 23. 61.

ἐπινάω, ἴδε **ἐπινέω** (Α).

ἐπινεάζω, φέρομαι ὡς νέος, ὡς ἔχων νεαρὰν ἡλικίαν, «ἀνδρειοτέρα κινήσει ἐπινεάζων» Πολυδ. Γ', 53.

ἐπινεᾱνιεύομαι, Ἀποθ., φέρομαι ὡς νεανίας, δεικνύω νεανικὴν ζωηρότητα, Πολυδ. Γ', 121· ἐπινεανιεύμενός φησι, μὲ νεανικὴν τόλμην, Πλούτ. 2. 1079D.

ἐπίνειον, τό, (ναῦς, νεὼς) ὁ λιμὴν ἔνθα διαμένει τὸ ναυτικὸν χώρας τινός, ὁ ναύσταθμος, Ἡρόδ. 6. 116, Θουκ. 1. 30., 2. 84· ἐπίνεια καὶ λιμένας Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 6, 5: — καθόλου, λιμήν, ὅρμος πρὸς ἐμπορίαν χρήσιμος, Διον. Ἁλ. 9. 56, κλ.—Κατὰ Σουΐδ. «ἐπίνειον, .. πόλισμα παραθαλάσσιον, ἔνθα τὰ νεώρια τῶν πόλεών εἰσιν, ὥσπερ Πειραιεὺς τῶν Ἀθηναίων καὶ Νίσαια τῆς Μεγαρίδος. δύνασαι δὲ ἐπὶ παντὸς ἐμπορίου καὶ παραθαλασσίου χρήσασθαι τῷ ὀνόματι τούτῳ, ὃ νῦν οἱ πολλοὶ κατάβολον καλοῦσι». καὶ «ἐπίνειον, παραθαλάσσιον χωρίον ἢ προσορμιστήριον, ὁ λεγόμενος κατάβολος». —Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίνειον· προσορμιστήριον, τόπος παραθαλάσσιος», καὶ «ἐπινήιον (Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.)· μικρὸς λιμὴν καὶ αἱ περὶ αὐτὸν στοαί».

ἐπινείσσομαι, ἴδε **νίσσομαι**.

ἐπινέμησις, εως, ἡ, διανομή, Ἱππ. 27. 32, Κλήμ. Ἁλ. 552. **II.** (ἐκ τοῦ Μέσ.) ἐπέκτασις, διάδοσις, πυρὸς Πλουτ. Λύσανδ. 12, Διογ. Λ. 10. 93.

ἐπινεμητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπινέμω**, δεῖ ἐπινέμειν, Πλάτ. Νόμ. 737C.

ἐπινέμω· μέλλ. **-νεμῶ** καὶ **-νεμήσω**· ἀόρ. **ἐπένειμα**. Ἐπιμερίζω, διαμοιράζω, σῖτον ἐλῶν ἐπένειμε τραπέζῃ, «ἐπεμέρισεν, ἐπέθηκε» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 216, Ω. 625· μετὰ δοτ. προσ., σῖτον δέ σφ' ἐπένειμε Ὀδ. Υ. 254· ἐφ' ἑκατέρῳ τὸ μέρος ἐπ. ἑκάτερον Πλάτ. Πολιτικ. 264D. **II.** ἐπὶ βοσκημάτων, βόσκω αὐτὰ ἐπὶ ξένων ἀγρῶν, ἐάν τις βοσκήματα ἐπινέμῃ ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 843D· καὶ Θεαγένης ἐν Μεγάροις τῶν εὐπόρων τὰ κτήνη ἀποσφάξας λαβὼν παρὰ τὸν ποταμὸν ἐπινέμοντας Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 5, 9, πρβλ. Δημ. 1274. 27, καὶ ἴδε τὴν λέξιν **ἐπινομία**. **β)** ὡς τὸ depascere, ἐν δὲ ταῖς ἀγαθαῖς χώραις πρὸς τὸ μὴ φυλλομανεῖν ἐπινέμουσι καὶ ἐπικείρουσι τὸν σῖτον, ἀφίνουσι τὰ βοσκήματα ἐπ' αὐτόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 7, 4. **2)** ἐν τῷ Μέσῳ, ἐπιβόσκομαι, βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἐπινεμομένων, ὑπὸ τῶν ἐπιβοσκομένων προβάτων, περὶ τοῦ φυτοῦ φυξιμήλου, ὅπερ συνήθως κατατρώγεται ὑπὸ τῶν μήλων, δηλ. τῶν προβάτων, πρὶν προλάβῃ νὰ ἀναδράμῃ εἰς μέγεθος, Πλούτ. 2. 293A· οὕτως ἐπὶ τοῦ πυρός, πῦρ ἐπ. τὸ ἄστυ, ἡ πυρκαϊὰ ἐκτείνεται, ἁπλώνει εἰς τὴν πόλιν, Ἡρόδ. 5. 101, πρβλ. Πολύβ. 14, 5, 7· ταύτην μὲν οὖν τὴν γραφὴν ἐς ταὐτὸ ταῖς ἄλλαις συνωσθεῖσαν ἐν Ρώμῃ τὸ πῦρ ἐπενείματο, τὴν κατέκαυσε, περὶ τῆς περιφήμου εἰκόνος ἣν ἐζωγράφησεν ὁ Καύνιος Πρωτογένης, Πλουτ. Δημήτρ. 22· ἀπολ., τὸ πῦρ ἐκώλυσαν .. ἐπινεμηθῆναι Διόδ. 17. 26: — οὕτως ἐπὶ μιασματικῆς νόσου, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1082· ἡ νόσος ἐπενείματο τὰς Ἀθήνας Θουκ. 2. 54, πρβλ. Πλούτ. 2. 776F· ἀπολ., Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Νούσ. 1. 6: — ἐπὶ πειρατικῆς συμμορίας, ἐπενείματο τὴν θάλασσαν Πλουτ. Ποπλ. 25· ἐπὶ στρατιᾶς, ἐπ. τὴν Γαλατίαν ὁ αὐτ. ἐν Καίσ. 19:—ἐπὶ ἔθίμου ἢ συνηθείας, διαδίδομαι, τινάς ὁ αὐτ. ἐν Δημητρ. 18: — καθόλου, πλησιάζω, προσεγγίζω, Μουσᾶν ἀπὸ τόξων Δία .. βέλεσι Πινδ. Ο. 9. 11. **γ)** ἔχω τι ὡς τροφήν, τρώγω, ὁ σάργος ἐπινέμεται τῇ τρίγλῃ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 31. **γ)** τρώγων καταναλίσκω, κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ, κατέστρεψεν αὐτὴν ἡ ἀλωπεκίασις, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 79· δαῖτα Νικ. Ἀλεξιφ. 510, πρβλ. Πλούτ. 2. 980D. **δ)** κατοικῶ, Λουκ. Διόνυσ. 6. **3)** μεταφ. ἐν τῷ Παθ., καταλαμβάνομαι (ἀδίκως) ὡς εἰ ὑπὸ κτηνῶν ὑπερβαινόντων τὰ ὅρια τῆς βοσκῆς των, θῆλυς ὄρος ἐπινέμεται Αἰσχύλ. Ἀγ. 485· ἴδε Δοναλσῶνος Νέον Κρατύλον Π. 3.

ἐπίνευσις, εως, ἡ, τὸ ἐπινεύειν, συγκατατίθεσθαι, τὰς συγκαταθέσεις βεβαιοῦμεν τῇ ταύτης (τῆς κεφαλῆς) ἐπινεύσει Ἀθήν. 66C· ἀπολ., συναίνεσις, καταστησάμενος τὴν ἀρχὴν ἐπινεύσει τῇ Καίσαρος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 9, 1. **II.** κλίσις πρός τι σημεῖον, οὐκ εὐθεῖαν τὴν ἐπίνευσιν, ἀλλὰ λοξὴν ἀτρέμα ἀπεργάζονται Γαλην. τ. 4. σ. 33. 15, καὶ 2. 461, 8.

ἐπινεύω· μέλλ. **-νεύσω** Λουκ. Κρόν. 1. 4· **-νεύσομαι** Ἀριστοφ. 2. 1. Νεύω, κατανεύω, κινῶ πρὸς τὰ κάτω τὴν κεφαλὴν πρὸς ἐπιβεβαίωσιν ὑποσχέσεως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀνανεύω**, ὃς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι Ἰλ. Ο. 75· ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων Α. 528, κτλ.· νεύω διὰ τῶν βλεφάρων ὡς σημεῖον συγκαταθέσεως, ὃς φάτο Κρονίδαις ἐννέποισα θεά· τοὶ δ' ἐπὶ γλεφάροις νεῦσαν Πινδ. Ι. 8 (7). 100· σὺ .. ἐπένευσας τάδε, ἐπεδοκίμασας, ἐπεκύρωσας τὰς πράξεις ταύτας, Εὐρ. Ὀρ. 284, πρβλ. Δημ. 332. 18· ἐπένευσεν ἀληθὲς εἶναι, ἔνευσεν εἰς σημεῖον ὅτι ἦτο ἀληθές, Αἰσχίν. 62. 11· σιγῇ δὲ τὰ ψευδῆ .. ἐπινεύουσι, δηλοῦσι δὲ τὰ ψευδῆ διὰ τῆς σιωπῆς (ὡς τὸ Λατ. innuere), Δημ. 560. 6· ἀπολ., Ἀντιφῶν 117. 11, κτλ.· Ἑλληνικόν γ' ἐπένευσαν ἄνδρες οὐτοιί, ἔκαμαν Ἑλληνικὸν νεῦμα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 115:— μετ' αἰτ., ὑπισχνοῦμαι, Πάριν, ᾧ μ' ἐπένευσαν, Εὐρ. Ἑλ. 681· τι Βάκχ. 1349· ἐπ. σιγῇ τι Δημ. 560. 7· ὑπέρ τινος Πολύβ. 21. 3, 3. **2)** κάμνω νεῦμα πρὸς ἕτερον διὰ νὰ πράξῃ τι, διατάττω τινὰ νὰ πράξῃ τι, μετ' ἀπαρ., ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ .., στορέσαι λέχος Ἰλ. Ι. 620 (616)· ἀπολ., Ὀδ. Η. 164, πρβλ. Ὑμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 169, 466, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 37. **3)** νεύω ἢ κλίνω πρὸς τὰ ἐμπρός, κόρυθι ἐπένευε φαεινῇ, «τῷ λαμπρῷ δὲ κράνει παρέκυπτε» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Χ. 314· λόφων ἐπένευον ἔθειραι Θεόκρ. 22. 186· πέτραι ἐπινενευκυῖαι, ἐπικρεμάμεναι, Λουκ. Προμ. 1:— οὕτως ἐν τῷ Παθ., ἀντίθετον τῷ **ἐξυπτιάζεσθαι**, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 120. **4)** κλίνω πρός .., ἐπένευσεν εἰς ἐκεῖνον ἡ βουλὴ πάλιν Ἀριστοφ. Ἱππ. 657.

ἐπινεφελίς, ίδος, ἡ, = **νεφέλιον**, μικρὸν νέφος, Ἀλέξ. Τραλλ. 2. σ. 49 = 150.

ἐπινέφελος, ον, (νεφέλη) κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφέλης, ἐπινεφής, οὔτ' ἐπινεφέλων ἐόντων, μὴ ὄντος τοῦ καιροῦ νεφελώδους, Ἡρόδ. 7. 37 (ἀλλὰ δύο ἀντίγραφα ἔχουσι: ἐπὶ νεφελῶν, καὶ ἄλλα τινά: ἐπὶ νεφέων), Ἀριστ. Προβλ. 25. 18 καὶ 21 (πρβλ. **πλώϊμος**)· ὅταν ἐπινέφελον ᾖ, ἀντίθετον τῷ αἰθρίας οὔσης, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 9, 11, πρβλ. 26. 8, 3· ἐπ. οὖρον, θολόν, τεθολωμένον, Ἱππ. Ἀφ. 1252. **II.** φέρων ἢ συνάγων νέφη, οἱ βορέαι ἐπινέφελοι Ἀριστ. Προβλ. 26. 62.

ἐπινεφέω, φέρω ἢ συνάγω νέφη εἰς τὸν οὐρανόν, κάμνω συννεφειάν, ἐπινεφοῦσι (οἱ νότιοι ἄνεμοι) Ἀριστ. Προβλ. 26. 38· ἐπινεφεῖ ὁ Ζεὺς Ἄλεξ. ἐν «Ἀτθίδι» 2· ἐπ. ἄνεμος Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 4· ἢ ἀπολ., ἐπινεφεῖ, εἶναι συννεφειά, ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 24, 4.

ἐπινεφής, ές, (νέφος) συννεφής, κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφῶν, σκοτεινός, ἀήρ Ἀριστ. Προβλ. 26. 8, 1, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 12, 2· ἐπινεφὴς, συννεφειά, ἐπινεφῆ καὶ αἰθρίαι ὁ αὐτ. π. Ἀνέμ. 51· **II.** φέρων νέφη, ἐπινεφὴς καὶ ὑέτιος (ἄνεμος) αὐτόθι 4.

ἐπινεφρίδιος, ον, (νεφρὸς) ὁ ἐπὶ τῶν νεφρῶν, ὀμῖον .. ἐπινεφρίδιον, «τὸ περὶ τοὺς νεφροὺς λίπος» (Σχόλ.), Ἰλ. Φ. 204.

ἐπίνεψις, εως, ἡ, συννεφειά, Ἀριστ. Προβλ. 26. 38.

ἐπινέω (Α)· μέλλ. **-νήσω**, ἐπινήθω, ἐπικλώθω, ἰδίως ἐπὶ τῶν Μοιρῶν, ἅσσα οἱ αἶσα γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, «ἅπερ αὐτῷ ἡ Μοῖρα τικτομένῳ ἐπέκλωσε τῷ λίνῳ» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Υ. 128, Ω. 210.—Παθ., ὁ ἐπινησθεὶς αὐταῖς μόχθος Αἰλ. π. Ζ. 7. 1· «ἐπινησθεῖσαν, ἀντὶ τοῦ ἐπικλωσθεῖσαν» Σουΐδ.· ἐπινενησμένα ἐς ἅπαντας Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 14.—Κατὰ Κόβητον (N. Lect. σ. 161 καὶ ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ Κόντου τ. 1. 488) τὸ νέω ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ νήθω παρὰ τοῖς Ἀττ. ἦν **νάω**, ἐξ οὗ καὶ **ἐπινάω** καὶ οὐχὶ **ἐπινέω**. Ἴδε Ζηκίδου Λεξικ. Ἀττ. Ῥημάτων ἐν λ. **νάω-ῶ** (νήθω) καὶ Veitch Greek Verbs ἐν λ. **νέω** (νήθω).

ἐπινέω (Β), ἐπισωρεύω· ἴδε ἐν λ. **ἐπινηνέω**. **II.** ἐπισωρεύω ἢ φορτώνω μέ τι, μετὰ γεν. πράγμ., ἁμάξας .. ἐπινέουσι φρυγάνων Ἡρόδ. 4. 62· μετοχ. παθ. πρκμ. **ἐπινενημένος**, ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενημέναι ἀγαθῶν ἁπάντων Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 838.

ἐπινέω (Γ)· μέλλ. **-νεύσομαι**, πλέω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐπιπολάζω, ἐπιπλέω, οὐκοῦν ἕκαστος ἐκλεγόμενος λαμβάνει τῶν ἐπινευουσῶν (ἀπίων) τὴν πεπαιτάτην ἀεί; Ἄλεξ. ἐν «Βρεττίᾳ» 1. 5, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 3, κτλ.· ἐπί τινος Ἀθήν. 667E.

ἐπινεωτερίζω, = νεωτερίζω ἐπί, καινότερα καινοῖς ἐπινεωτερίζοντες Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 342C.

ἐπινήθω = **ἐπικλώθω**, διάφ. γρ. ἐν Σχολ. εἰς Δυκόφρ. 585, ἀντὶ **κλώθω**.

ἐπινηΐος, ον, (ναῦς, νηῦς) ὁ ἐπὶ τοῦ πλοίου, Ἀνθ. Π. 9. 82.

ἐπινηνέω, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **ἐπινέω** Β, μόνον ἐν τῷ παρατ., ἐπισωρεύω, μετὰ γεν. τόπου, νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἐπεσώρευον ἐπὶ τῆς πυρᾶς, Ἰλ. Η. 428, 431· πρβλ. **νηνέω**.

ἐπινησίδιος, α, ον, ἐπὶ τῆς νήσου, φρούριον ἐπινησίδιον Γεωργ. Παχυμ. Μ. Παλ. σ. 283E.

ἐπινήσιος, παρακείμενος νήσῳ, Ἀνωνύμου Σταδιασμ. Gailii Geogr. Gr. τ. 2. σ. 470.

ἐπινηστεύω, νηστεύω μετά τινα, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7. σ. 472. 27.

ἐπίνητρον, τό, πιθ. ἡλακάτη, «ἐφ' οὗ δὲ νήθουσιν .. ἐπίνητρον καλεῖται» Πολυδ. Ζ', 32, Γ', 125, Ε. Μ. 362. 20.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίνητρον· ἐφ' ᾧ τὴν κρόκην τρίβουσιν».

ἐπινήφω· εἶμαι νηφάλιος πρός τι ἢ ἔν τινι, τῷ βίῳ Πλούτ. 2. 87E· τῇ πράξει Λουκ. Ἔρωτ. 45.

ἐπινήχομαι· μέλλ. **-ξομαι**, Ἀποθ., νήχομαι, κολυμβῶ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, μέσῳ δ' ἐπενήχετο πόντῳ Βατραχομ. 107· πλημμυρίζω, κατακλύζω, τοῖς πεδίοις Ἱρῳδιαν. 8. 4· παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνά, ὅ. ἐ. ἀνήρχοντο. ἐκ τοῦ κάτω κόσμου, Θεόκρ. 23. 61·

ἁπλῶς, ἐπιπολάζω, ἐπιπλέω, Φίλων 1.14. **2)** κολυμβῶ πρὸς ἢ εἰς, μετ' αἰτ., Σαρδὼ θ' ἱμερόεσσα, καὶ ἣν ἐπενήξατο Κύπρις Καλλ. εἰς Δῆλ. 21.

ἐπινήχῡτος, ον, = **νήχυτος**, ἄφθονος, δῶρα Ὀρφ. Ἀργ. 39. 310.

ἐπινίζω, ὑγραίνω τὴν ἐπιφάνειαν, ἐπιβρέχω, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 13, π. Φυτ. Ἱστ. 4.14, 6, ἐν τῷ παθ. ἀορ. **ἐπενίφθην.**

ἐπινῑκάω, νικῶ προσέτι, διάφ. γραφ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἔσδρ. Α. Γ', 9).

ἐπινίκειος, ον, = τῷ **ἐπομ.**, ἐκ διορθώσεως τοῦ Δινδ. ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1088, χάριν τοῦ μέτρου.

ἐπινίκιος [ῑ], **ον,** (νίκη) ἀνήκων εἰς νίκην, περὶ νίκης, ἀοιδή Πινδ. Ν. 4.127· ὕμνος Διόδ. 5. 29· ἀγῶνες ἐπ., ἐπὶ νίκῃ, πρὸς πανηγυρισμὸν νίκης, Πολύβ. 30. 13, 1. πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3503· οὕτως, ἐπινίκιος πομπή, ἑορτή, πανήγυρις Διον. Ἁλ. 3. 41, Πλουτ. Ρωμ. 29· ἐπ. τιμαί, αἱ θριαμβευτικαὶ τιμαί, ὁ αὐτ. ἐν Αἰμιλ. 31· ἡμέρα ὁ αὐτ. ἐν Κοριολ. 3. **II.** ὡς οὐσιαστ. **ἐπινίκιον** (ἐξυπ. ᾆσμα, μέλος), τό, ᾆσμα ἐπὶ νίκῃ, ᾠδὴ θριαμβική, οἷα τὰ ἐπινίκια τοῦ Πινδάρου, πρβλ. Ἀθήν. 3Ε· Ζῆνα .. ἐπινίκια κλάδων (πρβλ. ἐπευφημέω) Αἰσχύλ. Ἀγ.174. **2)** **ἐπινίκια** (ἐξυπ. ἱερά), τά, θυσία ἐπὶ νίκῃ ἢ ἑορτὴ πρὸς πανηγυρισμὸν αὐτῆς, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 379, Ἀνδοκ. 33.1, Πλάτ. Συμπ. 173Α, Δημ. 532.12· τὰ ἐπ. θύειν Πλάτ. Συμπ.173Δ, κτλ.· ἑστιᾶν Δημ.1356. 8. **6)** (ἐξυπ. ἆθλα), τούτων ἐνεγκὼν πάντα τἀπινίκια Σοφ. Ἠλ. 692, Διον. Ἁλ. 3. 27, Συλλ. Ἐπιγρ. 1583 κ. ἀλλ.

ἐπίνῑκος, ον, = τῷ προηγ., Πινδ. Ο. 8, 99, Στράττις ἐν «Πυτίσῃ» 1· ἐπίνικος (ἐξυπ. ὕμνος), ὁ, Ἀριστείδ. 2. σ. 373, πρβλ. Böckh Σχόλ. εἰς Πίνδ. σ. 460.

ἐπινιπτρὶς κύλιξ, ἡ εἰς τὸ τέλος τοῦ γεύματος μετὰ τὸ νίψιμον προσφερομένη κύλιξ οἴνου, καθ' ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἔνιπτον τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ μετὰ τὸ γεῦμα, ὡς πράττουσι καὶ νῦν ἔν τισιν ἐπαρχίαις, ὡς π. χ. ἐν Θρᾴκῃ καὶ ἄλλ., καὶ πότος μεταβόρπιος καὶ κύλιξ μετανιπτρὶς ἢ ἐπὶ πᾶσιν· εἴποις δ' ἂν τὴν αὐτὴν καὶ ἐπινιπτρίδα Πολυδ. Ϛ', 31.

ἐπινίσσομαι, Ἀποθ., ἐπέρχομαι, μετὰ γεν., πεδίων Σοφ. Ο. Κ. 689. **2)** μετ' αἰτ., ἐπέρχομαι, ἐπισκέπτομαι, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 817, Νικ. Θ. 470· ἀπολ., Θεόκρ. 8. 43, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 281.

ἐπινίφω [ῑ], νίφω, χιονίζω ἐπί, οἷς δ' ὁ θεὸς ἐπινίφει καὶ ἐπομβρεῖ Φίλων 1. 296. **2)** ἀπρόσ., ἐπινίφει, ἐκ νέου χιονίζει, ἐξακολουθεῖ νὰ πίπτῃ χιών, Ξεν. Κυν. 8,1. **II.** μεταφ., καλύπτω διὰ χιόνος, ἐν τῷ Παθ., ὅταν ἐπινιφθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν Θεοφρ. Ἱστ. Φυτ. 4.14, 6, Φίλων 1. 441.

ἐπινοέω, σκέπτομαι περί τινος, σοφίζομαι, μηχανῶμαί τι, ἐπινοῶ, εὑρίσκω τρόπον καὶ καταρθώνω τι, Λατ. excogito, τι Ἡρόδ. 1. 48, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808, 837, Ἀριστοφ. Ἱππ. 884, Πλάτ. κλ.:— μετ' ἀπαρ., εἶπ', ἀντιβολῶ, πῶς ἐπενόησας ἁρπάσαι; Ἀριστοφ. Ἱππ. 1202, πρβλ. Νεφ. 1039: — ἀπολ., κάμνω ἐπινοήσεις, σχέδια, σχεδιάζω τι, ἐπινοῶ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὁρᾶν,** Ἀντιφῶν 121. 44· πρὸς τὸ **ἐπιτελεῖν,** Θουκ. 1.70. **2)** ἔχω κατὰ νοῦν, ἔχω σκοπόν, διανοοῦμαι, προτίθεμαι, τι Θουκ. 2. 8, Ξεν. Ἀν. 2. 5, 4, κτλ.· μετ' ἀπαρ. ἐνεστ., Ἡρόδ. 1. 27, Ἀριστοφ. Θεσμ. 338, Ξεν. κλ.: μέλλ., Ἡρόδ. 3. 134: ἀόρ., ὁ αὐτ. 2. 152., 5. 24, 65, Εὐρ. Ῥῆσ.195 (οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ παρὰ Τραγ.) κτλ. **3)** καταν οῶ, αἰσθάνομαι, μετὰ μετοχ., οὐκ ἐπινοοῦσιν ἅμα τοῖς θείοις καὶ τὰ τεχνητὰ τῶν συμβόλων ἀθετοῦντες Πλουτ. Περικλ. 6. **II.** ἐπινοῶ, ὡς νῦν, Κλήμ. Ἀλ. 365 κ. ἀλλ.— Παθ., ὀνόματα ὑπὸ τῶν φιλοσόφων ἐπινοηθέντα Λουκ. Θεῶν Ἐκκλησία 13, πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8, 381, κτλ.:— ἀλλ' ὁ παθ. ἀόρ. **ἐπενοηθῆναι** κεῖται ἀκριβῶς ὡς ὁ ἐνεργ. ἐν Ἡροδ. 3. 122., 6. 115, Λουκ. Ἔρωτ. 31.

ἐπινόημα, τό, σκέψις, ἐπινόημα, ἐπίνοια, Ἀρχίλ. 52, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808, Ἀντιφῶν παρὰ Πολυδ Β'. 228.

ἐπινοημᾰτικός, ή, όν, ἱκανὸς εἰς τὸ **ἐπινοεῖν,** ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ. ἄνευ μαρτυρίας.— Ἐπίρρ. **ἐπινοημᾰτικῶς** Φωτ. λόγ. π. σώμ. χειρόγρ. μονῆς Ἰβήρων ἐξ ἀντιγράφου Π. Ν. Ρόκκου.

ἐπινοήμων, ὁ, ἡ, ὁ ἐπινοῶν, ἐφευρετικός, Ζωναρ. σ. 463.

ἐπινόησις, εως, ἡ, (ἐπινοέω) τὸ ἐπινοεῖν, ἐπινόημα, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 334C.

ἐπινοητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπινοῶ,** δεῖ ἐπινοεῖν, Νικομ. Ἁρμ. σ. 9.

ἐπινοητής, οῦ, ὁ, ὁ ἐπινοῶν, δίδων προσοχὴν εἴς τι, οὐ περὶ τὰς ἐδωδὰς ἐπινοητής Μ. Ἀντών. 1.16.

ἐπινοητικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν ἱκανότητα νὰ ἐπινοῇ, ἐπὶ ῥήτορος, Λογγῖν. 4· ἐπὶ ἰχθύων, λέγεται δὲ ὅτι καὶ συνέσει τῶν ἄλλων ἰχθύων διαφέρει (ὁ λάβραξ) ἐπινοητικὸς ὢν τοῦ διασώζειν ἑαυτὸν Ἀθήν. 310F.—Ἐπίρρ. **ἐπινοητικῶς,** Ὠριγέν. Π. 100D.

ἐπινοητός, ή, όν, ὑπάρχων ἐν τῷ νῷ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8.38.

ἐπινοήτρια, ή, ἐφευρετική, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7. σ. 440.

ἐπινοθεύω, νοθεύω ἐπὶ πλέον, Φώτ. ΙΙΙ. 1108C.

ἐπίνοια, ή, (νοῦς) τὸ σκέπτεσθαι περί τινος, σκέψις, διάνοια, ἰδέα, οὐδ' ἐς ἐπίνοιαν ἐλθεῖν τινος Θουκ. 3. 46· ὡς .. 4. 92· οὐδ' ἐπίνοιαν οὐδέποτε ποιησάμενοι τῆς θαλάσσης, οὐδὲ διανοηθέντες ποτὲ περὶ αὐτῆς, Πολύβ. 1. 20, 12· τὰς ἐπ. εἴς τι φέρειν Διον. Ἁλ. πρὸς Γν. Πομπ. Ἐπιστ. 1. 2· πάσαις ταῖς ἐπ. γίγνεσθαι περί τι Πολύβ. 5.110,10· κατ' ἐπίνοιαν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 348· πᾶσαν ἐπ. ἀτοπίας ὑπερβάλλειν Πλούτ. 2. 1065D. **2)** δύναμις τοῦ ἐπινοεῖν τι, ἐφευρετικότης, οἶνον σὺ τολμᾷς εἰς ἐπ. λοιδορεῖν; Ἀριστοφ. Ἱππ. 90, πρβλ. Θεόφρ. π. Ὀσμ. 7: — ὡσαύτως, ἐφεύρεσις, ἐπινόημα, ἐπ. ἀστειοτάτη Ἀριστοφ. Ἱππ. 539· καινὴν ἐπ. ζητεῖν ὁ αὐτ. Σφ. 346, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 3,19· θαυμαστὰς ἐξευρίσκων ἐπ. Ἀριστοφ. Ἱππ.1322, κτλ. **3)** σκοπός, σχέδιον, τίν' ἐπ. ἔσχεθες; Εὐρ. Φοίν. 408, πρβλ. Μήδ.760· τίς ἐπ.; Ἀριστοφ. Θεσμ.766, πρβλ. Ὀρν. 405· τίς .. ἡ πίνοια τῆς ἐγκεντρίδος; ὁ αὐτ.1073, πρβλ. Πλ. 45. **II.** ἡ μετὰ ταῦτα σκέψις, δευτέρα σκέψις, ψεύδει γάρ ἡ πίνοια τὴν γνώμην Σοφ. Ἀντ. 389, πρβλ. **Ἐπιμηθεύς:** — καθόλου, κατάληψις, κατανόησις, τὴν κοινὴν ἐπίνοιαν Πολύβ. 6. 5, 2, πρβλ. Λογγίνου Ἀποσπ. 7. 3.

ἐπινομή, ἡ, (ἐπινέμομαι) ἐπὶ τοῦ πυρός, διάδοσις, ἐξάπλωσις αὐτοῦ, Πλουτ. Ἀλέξ. 35· ἐπὶ δηλητηρίου, τὴν τοῦ ἰοῦ κατὰ τοῦ σώματος ἐπινομήν Αἰλ. π. Ζ. 12. 32. **II.** ἐπίθεσις ἐπιδέσμου, Γαλην. τ. 18, μέρος 1. σ. 791, 11, 792. 1, κτλ. **2)** διαταγή, παραγγελία, ἐπινομὴν ἐδώκασιν ὅπως, ἐὰν κοιμηθῶσιν, διαδέξωνται ἕτεροι δεδοκιμασμένοι ἄνδρες τὴν λειτουργίαν Κλήμ. Ρώμ. 1. 44.

ἐπινομία, ἡ, (ἐπινέμομαι) δικαίωμα διὰ συμβάσεως δύο ὁμόρων ἐπικρατειῶν νὰ βόσκωνται τὰ κτήνη αὐτῶν εἰς τὰς χώρας ἑκατέρων, ἐπιγαμίας δ' εἶναι καὶ ἐπεργασίας καὶ ἐπινομίας Ξεν. Κύρ. 3. 2, 23, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 184, Συλλ. Ἐπιγρ. 1335. 13., 1569. 37., 1724b, κ. ἀλλ.· ἴδε τὰς λέξεις **ἐπεργασία, ἐπιγαμία·** — οὕτως, **ἐπινόμιον,** τό, τὸ διὰ βοσκὴν καταβαλλόμενον ἀργύριον, αὐτόθι 1537· πρβλ. **ἐννόμιον.**

ἐπινομίς, ίδος, ἡ, (νόμος) προσθήκη εἰς τὸν νόμον, παράρτημα, ὄνομα πραγματείας ἀποδιδομένης εἰς τὸν Πλάτωνα· ὁ Φίλων (1.495) ἔχει τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ **Δευτερονομίου.** **II.** δῶρον τοῦ νέου ἔτους, Λατ. strena, Ἀθήν. 97D. **III.** μέρος τριήρους, αὐτόθι.

ἐπινομοθετέω, εἰσάγω προσθέτους νόμους, Πλάτ. Νόμοι 779D.

ἐπίνομος, ον, ὁ ἐν τῇ χώρᾳ οἰκῶν, ὡς τὸ **ἐπιχώριος,** Πινδ. Π. 11.13, ἔνθα ἴδε Dissen. (7). **II.** = **κληρονόμος,** Ἡσύχ., Συλλ. Ἐπιγρ. 1845.111. **III.** νόμιμος, κανονικός, ὡς τὸ **ἔννομος,** Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 94.

ἐπινοσέω, μετὰ νόσον τινὰ νοσῶ πάλιν, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ **Α'**, 953, πρβλ. Α. Β. 69. 20.

ἐπίνοσος, ον, ὑποκείμενος εἰς νόσον, οὐχὶ ὑγιής, φιλάσθενος, σῶμα Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 4, 4, Θεόφρ. π. Χρωμ. 48, Διόδ. 2. 48. — Ἐπίρρ. **-ως,** ὡς ἀσθενής, διάγειν ἐπ. Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ **Α'**, 942.

ἐπινοσοποιέομαι, Μέσ., ἐπὶ γυπῶν, κατασκευάζω τὴν φωλεάν μου ἐπάνω εἴς τι, γῦπες ὄρεσιν οὐκ ἐπινοσοποιήσονται Δημόκρ. ἐν τῇ Fabr. Βιβλ. τ. 4, σ. 338.

ἐπίνοστος, ὁ ἐπὶ νόστῳ, ᾠδὴ Ἡσύχ. ἐν λ. **ἰμαῖος.**

ἐπινοτίζω, βρέχω τὴν ἐπιφάνειαν, συνεχῶς ἐπινοτίζων αὐτὰ Διοσκ. 2.105.

ἐπινυκτερεύω, διέρχομαι τὴν νύκτα ἔν τινι, ταῖς ναυσὶ Πλούτ. 2. 690C, Ἡρακλείδ. Ἀλλην. Ὁμ. 9.

ἐπινύκτερος, ον, νυκτερινός, Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 135.

ἐπινυκτίδιος, ον, = τῷ ἐπομ., Προκόπ., ἴδε Λοβ. Φρύν. 556.

ἐπινύκτιος, ον, (νύξ) διὰ νυκτός, ἐπινύκτια μῆλα νομεύων Ἀνθ. Π. 6. 262.

ἐπινυκτίς, ίδος, ἡ, «φλύκταινα ὑποπέλιδνος ὕφυγρος ἔναιμος, περὶ τὰς κνήμας καὶ πόδας ἐν νυκτὶ γινομένη» (Πολυδ. Δ', 197), Ἱππ. π. Ἀέρ. 281, πρβλ. Κέλσ. 5. 8, 2. **2)** βιβλίον ἐν ᾧ γράφονται τὰ κατὰ τὴν νύκτα συμβαίνοντα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐφημερὶς** (βιβλίον τῆς ἡμέρας, ἡμερολόγιον), Συνέσ. 153Α, C.

ἐπινύμφειος, ον, = **ἐπινυμφίδιος.** ἐκ διορθώσεως τοῦ Δινδ. ἐν Σοφ. Ἀντ. 814.

ἐπινυμφεύω, νυμφεύω μέ τινα, Ἀπόλλων .. Ὑσμινίαν **ἐπινυμφεύει** σοι Εὐμάθ. 11. σ. 426.

ἐπινυμφίδιος, ον, ἀνήκων ἢ κατάλληλος διὰ νύμφην, νυμφικός, Ἀνθ. Π. 7.182.

ἐπινύσσω: μέλλ. **-ξω,** κεντῶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Λουκ. Λεξιφ. 11.

ἐπινυστάζω: μέλλ. **-σω** καὶ **-ξω,** νυστάζω ἐπί, ἀποκοιμῶμαι ἐπάνω εἴς τι, τινὶ Πλουτ. Βρουτ. 36· ἀπολ., Λουκ. Δὶς Κατηγ. 2.

ἐπινωμάω: μέλλ. **-ήσω,** κατευθύνω τὰ βήματά μου πρός τινα, πλησιάζω πρὸς αὐτόν, οὐδὲ τιν' αὐτῷ παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾶν Σοφ. Φ. 168· παρατηρῶ, προσβλέπω τι, σώματα .. ὀμμάτων αὐγαῖς ἐπενώμας Εὐρ. Φοίν. 1564. **II.** διανέμω, διαμοιράζω, λάχῃ τὰ κατ' ἀνθρώπους Αἰσχύλ. Εὐμ. 311· κλήρους ὁ αὐτ. Θήβ. 729, πρβλ. Ἀγ. 781, Σοφ. Ἀντ. 139.

ἐπινῶς, = **λίαν,** Σουίδ., ἀναγινωσκόμενον ὑπὸ τοῦ Σχολιαστοῦ ἀντὶ **ἐπιμανῶς,** ἐν Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 25· «δεῖ γράφειν ἐπι-

νῶς, ἀλλ' **οὐκ ἐπιμανῶς**. Σημειοῦ δὲ τὸ ἐπινῶς ἀντὶ τοῦ ἐφελκυστικῶς, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπινάζει τὸ ἐφέλκεται σημαίνει».

ἐπινωτιδεύς, έως, ὁ, εἶδος γαλεοῦ, 'Επαίνετος παρ' 'Αθην. 294D· τοῦτον ὁ 'Αριστ. καλεῖ **νωτιδανόν, αὐτόθι**. Ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν Ξενοκρ. π. 'Ενυδρ. Τροφ. σ. 70.

ἐπινωτίδιος, ον, (νῶτος) ὁ ἐπὶ τῶν νώτων, **'Ανθ. Π. 6. 21.**

ἐπινωτίζω, ῥίπτω ἐπάνω εἰς τὰ νῶτα, **πυρσῷ δ' ἀμφεκαλύφθη ξανθὸν κρᾶτ' ἐπινωτίσας δεινῷ χάσματι θηρός,** ἐκαλύφθη κρᾶτα πυρσῷ καὶ δεινῷ χάσματι θηρὸς **ἐπινωτίσας** αὐτό, Εὐρ. 'Ηρ. Μαιν. 362· ἐφορμῶ κατά τινος ὄπισθεν, «ἐπενώτισεν· **ἐφώρμησεν.** [**'Αρχιππος**] **'Αμφιτρύωνι δευτέρῳ» 'Ησύχ.**— Μέσ., λαμβάνω τινὰ ἐπὶ τῶν νώτων μου, **ἐπενωτίζετο τὸν ἀναιρούμενον** Παυσ. παρ' Εὐστ. 1282. 55.

ἐπινώτιος, ον, (νῶτον) **ἐπὶ τῶν νώτων, ἐπινώτιον ἦγεν ἐς οἶκον** Βατραχομ. 77· **ἐπινώτιοι κέχυνται** (**αἱ ἀπὸ τῶν βοστρύχων** τῆς κεφαλῆς ἕλικες) Λουκ. **Ἔρωτ. 26.**— Κατὰ Πολυδ. (Β', 133) «τὰς δ' ὠμοπλάτας εἰσὶν οἳ καὶ ἐπινώτια καὶ **πλάτας ἐκάλεσαν**».

ἐπιξαίνω, ξαίνω, «τζουγκρανίζω» τὴν ἐπιφάνειάν τινος, ἐρεθίζω τοιούτῳ τρόπῳ τραῦμα μὴ ἐπουλωθὲν ἔτι, Βασίλ. ΙΙΙ. 268Β.

ἐπιξανθίζω, κάμνω τι νὰ λάβῃ χρῶμα ξανθὸν δι' ὀπτήσεως, καὶ πλευρὰ δελφάκεια ἐπεξανθισμένα Φερεκρ. ἐν «Μεταλλ.» 1.16.

ἐπίξανθος, ον, κλίνων πρὸς τὸ ξανθόν, κιτρινωπός, ἐπὶ λαγωῶν, Ξεν. Κυν. 5. 22· ἐπὶ ἐλάφων, Πολυδ. Ε', 76· **ἐπὶ** φυτῶν τινων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 10, 4.

ἐπιξεινόομαι, Ἰων. ἀντὶ **ἐπιξενόομαι, 'Απολλ.** Ρόδ. Β. 764.

ἐπιξεναγία, ἡ, ἐν **'Αρρ. Τακτ. 14. 5,** = πρὸς τέσσαρας ξεναγίας, δηλ. 2048 ἄνδρας.

ἐπιξενίζομαι, ἔρχομαι πρός τινα ὡς ξένος, τοὺς ἐπιξενιζομένους πρὸς αὐτὸν δεινῶς κολάζων καὶ ἀναιρῶν Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 717.

ἐπιξενόομαι, Παθ., ξενιτεύομαι, καὶ τὸ μὴ πρέπειν ἐπιξενοῦσθαι τοῖς τηλικούτοις Ἰσοκρ. 418Α (ἴδε σημ. Κοραῆ τ. 2. σ. 311)· τό τε γὰρ ἐπιξενοῦσθαι τινὰς ἐν ἄλλοις τεθραμμένοις νόμοις ἀσύμφορον εἶναί φασι πρὸς τὴν εὐνομίαν 'Αριστ. Πολ. 7. 6, 1· φιλοξενοῦμαι, Λουκ. Ἔρωτ. 7· ἠδ' ὡς Λημνιάδεσσιν ἐπεξεινοῦντο γυναιξὶν 'Απολλ. Ρόδ. Β. 764, Πλούτ. 2. 250Ε, κτλ. **2)** ἔχω σχέσεις ξενίας μετά τινος, εἶμαι στενὸς φίλος τινός, **ἐπεξενῶσθαι πολλοῖς** Δημ. 1224. 2, πρβλ. Διόδ. 1. 23, Πλουτ. Νουμ. 4· **ἡ ἐπιξενωθεῖσα σώμασι μοῖρα,** τὸ μέρος τὸ παρεχόμενον εἰς τὰ σώματα, 'Ηράκλειτ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 130. **II.** ὡς Μέσ. ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1320, **ἐπιξενοῦμαι ταῦτα δ' ὡς θανουμένη,** ἐπικαλοῦμαι τὴν φιλόξενον ὑμῶν ἐπιμαρτυρίαν εἰς ταῦτα ὡς μέλλουσα ν' ἀποθάνω· ἴδε Ἔρμαννον ἐν τόπῳ.— Καθ' 'Ησύχ. «ἐπιξενοῦμαι· ξενοδοκοῦμαι. ἐπιμαρτύρομαι».

III. κατὰ τὸν **'Ησύχ.** ὡσαύτως = **πορεύεσθαι,** «Σοφοκλῆς **'Αχαιῶν** Συλλόγῳ καὶ Αἰσχύλος Κρήσ(σ)αις».

ἐπίξενος, ὁ ἐπὶ ξένης ὤν, ξένος, Κλήμ. **'Αλ. 450.**

ἐπιξένωμα, τό, ξενία, ἢ κατ' ἄλλους τόπος διαμονῆς τῶν ξένων, ξενών, φιλιοῦσθαι λαϊκοῖς εἰς ἐπιξένωμα Εὐστ. Πονημάτ. 245. 17.

ἐπιξένωσις, εως, ἡ, τὸ διατρίβειν ἐν τῇ ξένῃ καὶ συσχετίζεσθαι μετὰ τῶν ἐκεῖ οἰκούντων, Διοδ. **Ἔκλογ. 582.**

ἐπιξεστικῶς, 'Επίρρ. παρ' 'Ησυχ. δι' **οὗ** ἑρμηνεύει τὸ **ἐπιγράβδην,** ἴδε τὴν λέξιν.

ἐπιξέω, ξέω ἢ ξαίνω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 908, 'Αρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2.

ἐπίξηνον, τό, (ξηνός), «ὁ μαγειρικὸς κορμὸς **ἐφ' οὗ** τὰ κρέα **συγκόπτουσι»** Σουΐδ.· «ξύλον, ἐφ' οὗ τὰ κρέα τιθέντες ἔκοπτον, οἷον τὸ κρεωκόπον ξύλον (καὶ τὸ παρ' ἐνίοις ἐπικόπανον)» **'Ησύχ.**: τὸ ξύλον ἐφ' **οὗ** ὁ δήμιος κόπτει τὴν κεφαλὴν τοῦ καταδίκου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1277, πρβλ. 'Αριστοφ. **'Αχ. 318, 355, 359, 365,** Εὐστ. 1443. 16.

ἐπιξηραίνω, ξηραίνω κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, Ἱππ. π. **'Αγμ. 774.** Παθ., ξηραίνομαι κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ὁ αὐτ. 89D, κτλ.· ἔχω διάλειμμα ξηρασίας, ὁ αὐτ. περὶ Διαίτ. 'Οξ. 388. 36. **2)** βάλλω τι ἐπάνω εἴς τι νὰ ξηρανθῇ, «ξύλον εἰς ὃ οἱ ἀρτοκόποι τοὺς ἄρτους ἐπιξηραίνουσιν» Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Πλοῦτ. 1038.

ἐπιξηραντικός, ή, όν, ὁ ἐπιξηραίνων τι, δύναμιν ἔχουσα ἐπιξηραντικὴν Διοσκ. 4.138 (140).

ἐπιξηρᾶσία, ἡ, ἡ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ξηρασία, Ἱππ. 1169D.

ἐπίξηρος, ον, ξηρὸς κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, Ἱππ. 'Επιδημ. τὸ Α', 969 **ὁπωσοῦν** ξηρός, 'Αρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 15.

ἐπιξοά, ἡ, (**ἐπὶ** καὶ ξέω), ἐπιλέανσις, στίλβωσις, Κάλις εἴλετο **ἐπιξοὰν** [το]ῦ στρώματος τοῦ ἔνδοι καὶ τοῦ προδόμου 'Επιγρ. 'Επιδαύρου 3225Α$_{70}$ = 'Επίδ. Καββαδ. 241$_{70}$. κτλ.

ἐπίξομεν (Μεγαρ.) «ἐφίξομεν» 'Ησύχ.

ἐπίξυλον· «τὸ ἐπὶ παραστροφίδα τοῦ ὑφαινομένου ἱματίου» **'Ησύχ.**

ἐπίξυνος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἐπίκοινος,** ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρῃ, «κοινοὺς τοὺς ὅρους ἐχούσῃ» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Μ. 442· πρβλ. **ἐπινομία.**

ἐπιξῠνόω, ποιητ. ἀντὶ **ἐπικοινόω,** φωνὴν ... ἐπεξύνωσεν **ἑκάστῳ** Νόνν. Δ. 26. 290· οὕτως ἐν τῷ Μέσ., πορφύρουσα οἷον ἐξῆ κακὸν ἔργον ἐπεξυνώσατο βουλῇ 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 1162· ὅτε κηρύκεσσιν ἐπεξυνώσατο μύθους ὁ αὐτ. Δ. 435.

ἐπιξύω, ξύω, ξύνω ἐπάνω εἴς τι, **τυρὸν ἐπιξυσθέντα** Πλάτ. Πολ. 405Ε, πρβλ. 'Ιππ. Κεφ. Τρωμ. 907, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 11. **2)** ἐγγύθεν παρέρχομαι, παραμείδομαι, ἅπτομαι, ἐπιψαύω, ὁ δὲ ζώνῃ τότε Κηφεὺς γαῖαν ἐπιξύει **'Αρατ. 650.**— Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν 'Αριστοφ. ἐν Θεσμοφ. 389 «ἐπιχρίει, ἐπιξύει. σμῆξαι δέ ἐστι τὸ τὸν ῥύπον ἐπιξῦσαι».

ἐπι-όγδοος, ον, = **ἐπόγδοος, 'Αρχαῖοι** Μουσ.

ἐπιοικοδομά, ἡ, ἴδε **ἐποικοδομή.**

ἐπίοικος μένω, μένω κατ' οἶκον, μεταγεν.

ἐπιοίνιος, ον, (οἶνος) παρὰ τὸν οἶνον **ἢ ἐπ' αὐτῷ, Θέογν. 965.**

ἐπιοινοχοεύω, κιρνῶ οἶνον, θεοῖς **'Ομ. Ὕμν. εἰς 'Αφροδ. 205**

ἐπιόπτης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐπόπτης,** βροτῶν **'Ομήρου Ἐπιγράμμ. 11.**

ἐπίοπτος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἔποπτος, 'Οππ. 'Αλ. 1. 10, Ἄρατ. 25.**

ἐπιορκέω, ἐν Ἐπιγραφ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 204 **ἐφορκέω,** καὶ ἐν Δελφ. Ἐπιγραφῇ αὐτόθι 1688. 9 **ἐφιορκέω, ὡσαύτως** καὶ ἐν Αυδ. Ἐπιγρ. αὐτόθι 3137.78: μέλλ. **-ήσω 'Ιλ., 'Αριστοφ. Λυσ. 914,** κλπ., **-ήσομαι (κατ-)** Δημ. 1269. 24: ἀόρ. **ἐπιώρκησα** ὁ αὐτ. 1204. 20: ἀπαρ. **-ορκῆσαι** Ἡρόδ., κλπ.: πρκμ. **ἐπιώρκηκα** Πλάτ. Νόμ. 948Ε, Ξεν. **'Αν. 3. 1, 22,** ἐνίοτε γραφόμενον **ἐπιόρκηκα** ἐν Ἡροδ. 4. 68 (ἐπίορκος). 'Ορκίζομαι ψευδῶς, οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος **'Ιλ. Τ. 188**· ὡσαύτως μετ' αἰτ. τῶν πραγμάτων εἰς ἃ ὁρκίζεταί τις, τὰς βασιληΐας ἑστίας **ἐπιορκεῖν Ἡρόδ. 4. 68**· τοὺς θεοὺς 'Αριστοφ. **Ὄρν. 1609,** Ξεν. **'Αν. 2. 4, 7,** Δημ. 1204. 20, κτλ.· τὸ πλεῖστον ἀπολ., 'Αριστοφ. Ἱππ. 298, 428, Νεφ. 402, Πλάτ. κλ.· οὐδὲν ἐφρόντιζεν ἐπιορκῶν Δημ. 553. 19· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐπ. ὅρκους τινὶ ὁ αὐτ. 1203, ἐν τέλει, πρβλ. Αἰσχίν. 16. 20, κτλ.— **'Αντίθετον τῷ εὐορκέω,** Ψήφισμ. παρ' **'Ανδοκ. 13. 22,** Κλεάνθ. παρὰ Στοβ. 196. 56, Χρύσιππ. αὐτόθι 58, ὅστις κάμνει διάκρισιν μεταξὺ τοῦ εὐορκεῖν καὶ τοῦ ἀληθορκεῖν, καὶ μεταξὺ τοῦ ἐπιορκεῖν καὶ τοῦ ψευδορκεῖν:— ἴδε ἐν λ. **ἐξώλεια, ἐπόμνυμι. II.** ὡσαύτως ἁπλῶς = **ὄμνυμι,** ὁρκίζομαι, Σόλων παρὰ Αυσ. 117. 34, ὃ ἴδε.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 290.

ἐπιορκία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ψευδὴς ὅρκος, Λατ. perjuria, Ξεν. **'Αν. 3. 2, 4**· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Γοργ. 524Ε· πρὸς τοὺς θεοὺς Ξεν. **'Αν. 2. 5. 21**· ἐπ. προσφέρεσθαι Δημ. 409. 21.

ἐπίορκος, ον, ἐπὶ ὅρκου ὃν ὡρκίσθη τις ψευδῶς, **εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν 'Ιλ. Τ. 264**· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ὡς οὐσιαστ., ἐν τῇ φράσει **ἐπίορκον ὀμόσσαι, ὀμόσαι** ψευδῆ ὅρκον, **'Ιλ. Γ. 279, Τ. 260,** Ἡσ. **Ἔργ. κ. Ἡμ. 280,** Θέογν. 432· **ἐπίορκον ὅρκον ὤμοσε** Αριστοφ. Βάτρ. 150· καὶ οὕτως, ἐπ. ἐπομινύναι (ἴδε ἐν λ. **ἐπόμνυμι**)· ἀλλ' ἐν **'Ιλ. Κ. 332,** καί ῥ' **ἐπίορκον ἐπώμοσε,** ὤμοσεν ὅρκον ἀνωφελῆ, μάταιον, ὃν δηλ. αὐτὸς μὲν ἤθελε νὰ ἐκτελέσῃ, ἀλλ' οἱ θεοὶ ἄλλως ἠθέλησαν.

II. ἐπὶ προσώπων, ὁ ψευδῶς ὁρκισθείς, ἐπίορκος, Ἡσ. **Ἔργ. κ. Ἡμ. 802,** Εὐρ. Ἡλ. 1355, Αριστοφ. Νεφ. 399, κ. ἀλλ.· ὑπερθ. **ἐπιορκότατος, 'Αντιφῶν 147. 11.**— 'Επίρρ. **-κως,** 'Ηρῳδιαν. 6. 9.

ἐπιορκοσύνη, ἡ, = **ἐπιορκία, 'Ανθ. Π. 12. 250.**

ἐπιόσσομαι, 'Αποθ., ἔχω πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, **τῷ δ' ἐπιοσσομένῳ θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων,** «οὗτοι δὲ **ἐπιβλέποντες** τὸν θάνατον καὶ τὴν φυγὴν τῶν ἑταίρων» (Θ. Γαζῆς), **'Ιλ. Ρ. 381**· βλέπω τινὰ ἀτενῶς, ἐν τιμήσει, ἐπὶ δ' ὄσσεται .. ἄνδρα **'Απολλ.** Ρόδ. Β. 28· ἐννέα δ' αὐγὰς ἡλίοιο ἐπιόσσεται, μεταφ. ἐπιζῇ, Νικ. Θηρ. 510.

ἐπιουδίς, 'Επίρρ., ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, Α.Β. 1310, ἐν λ. **αἰφνηδίς.**

ἐπίουρα, ἴδε τὴν λ. **οὖρον.**

ἐπίουρος, ὁ, ἐν χρήσει κατὰ πολὺ ὡς τὸ **οὖρος** (ὡς τὸ **ἐπιβουκόλος** καὶ **ἐπιποιμήν,** ἀντὶ **βουκόλος, ποιμήν**), φύλαξ, ἐπιστάτης, ἐπιμελητής, μετὰ γεν., **ὑῶν ἐπίουρος,** χοιροβοσκός, 'Οδ. Ν. 405, Ο. 39· **βοῶν,** φυτῶν Θεόκρ. 8. 6., 25. 1· ἐν **'Απολλ.** Ροδίῳ Δ. 652 διάφ. γραφὴ ἀντὶ **ἐπίκουροι**· σπανιώτερον μετὰ δοτ., Κρήτῃ ἐπ., φύλαξ τῆς Κρήτης, ἐπὶ τοῦ Μίνωος, 'Ιλ. Ν. 450· κρήνῃ ἐπίουρον ἑδντα **'Απολλ.** Ρόδ. Γ. 1180. **II.** μέρος ξύλου λῆγον εἰς ὀξύ, ἧλος ἐκ ξύλου, **δαδὸς λιπαρᾶς ἐπίουρον** Γεωπον. 10. 61, πρβλ. Φιλόστρ. 544, **'Ησύχ.**

ἐπιούσιος, ον, (ἐπιοῦσα, ἴδε **ἔπειμι (εἶμι)** Π):— ἐπαρκὴς διὰ τὴν ἡμέραν, ἄρτος Εὐαγγ. κ. Ματθ. ς', 11, κ. Λουκ. ια', 3· πρβλ. **ἐπηετανός.**— Κατὰ Σουΐδ. «ἐπιούσιος ἄρτος, ὁ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ἡμῶν ἁρμόζων».— Κατ' Εὐθύμ. Ζυγαδην. (τ. Α', σ. 110): «ἐπιούσιον δὲ προσηγόρευσε, τὸν ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ καὶ ὑπάρξει καὶ συστάσει τοῦ σώματος ἐπιτήδειον· ἢ κατὰ Χρυσόστομον ἐπιούσιον εἶπε τὸν ἐφήμερον».— Κατὰ τὸν Ὠριγέν. περὶ Εὐχῆς 16: «πρῶτον δὲ τοῦτ' ἰστέον ὅτι ἡ λέξις ἡ ἐπιούσιος παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων οὔτε τῶν σοφῶν ὠνόμασται οὔτε ἐν τῇ τῶν ἰδιωτῶν συνηθείᾳ τέτριπται, ἀλλ' ἔοικε πεπλάσθαι ὑπὸ τῶν εὐαγγελιστῶν».— «πέπλασται δὲ κατὰ τὸ περιούσιος· ἀλλὰ καθὼς τοῦτο σημαίνει τὸ πολύ, τὸ πλῆθος, τὸ περισσόν, τὸ ἄφθονον, ἔπειτα δὲ καὶ τὸ ἐξαίρετον, οὕτω καὶ τὸ ἐπιούσιος, σημαίνει τὸ ἱκανός, τ. ε. ἐπαρκής, χρειώδης» σημ. Θ.

Φαρμακίδου ἐν Ζυγαθην. ἔνθ' ἀνωτ. Ἴδε Κόντου Φιλολ. Παρατ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. 6. σ. 331, κέξ.

ἐπιόψομαι, ποιητ. ἀντὶ **ἐπόψομαι**, Ὁμ. Ἰλ. 1. 167, Ὀδ. Β. 294.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιόψονται· προχειρίσονται. προΐδωσιν. ἐπιλέξονται».

ἐπιπᾶγος, ὁ, (ἐπιπήγνυμι) πεπηγυῖα ἢ πηκτὴ καὶ στερεὰ ὕλη σχηματιζομένη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας πολλῶν πραγμάτων, «τσίπα» ἢ «κροῦστα», Διοσκ. 1. 134, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 9· ἀλώδης Πλούτ. 2. 627F.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίπαγος· τὸ ἐπὶ τῶν ἑψομένων, ἡ γραῦς».

ἐπιπαγχῦ, Ἐπίρρ. ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **πάγχυ**, Θεόκρ. 17. 104.—Ἐν Ἰλ. Κ. 99, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 292, ἡ ἐπὶ δὲν ἀνήκει εἰς τὸ **πάγχυ**, ἀλλὰ χωρίζεται διὰ τμήσεως ἀπὸ τοῦ ῥήματος.

ἐπιπαιᾰνίζω, ᾰδω παιᾶνα ἐπί τινος, Διόδ. 5. 29, Πλουτ. Μάρκελλ. 22.

ἐπιπαιανισμός, οῦ, ὁ, ᾠδὴ ᾀδομένη ἐπὶ νίκῃ, Στράβων 421 (κατὰ Κραῆν ἀντὶ **-παιωνισμός**).

ἐπιπαίζω: μέλλ. **-παίξομαι**, περιπαίζω, τινί Ἡλιόδ. 10.13· ἀπολ., ἄνθρωπ' ἐπίπαιζε Ἄλεξις ἐν «Πανυχίδι» 1. 16, ἐν σχέσει πρὸς τὸν προηγούμενον στίχον, ἔνθα τὸ **ἐπιπαίζεται** σημαίνει: εἶναι δεύτερον παιγνίδιον ἐν ὑπαινιγμῷ πρὸς τὸ δεύτερον φαγητόν. **2)** παίζω **ἐπί**, διασκεδάζω, θαλάττῃ Φιλόστρ. 835, Ἡσύχ.

ἐπίπαιμα, τό, «ἐπίπαισμα, πρόσκομμα» Ἡσύχ.

ἐπιπαιστικός, ή, όν, (ἐπιπαίζω) ὁ πρὸς παιδιάν, πρόβλημα ἐπιπαιστικὸν Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 448C· (αἱ νεώτεραι ἐκδόσεις ἔχουσι: πρόβλημά ἐστι παιστικόν).

ἐπιπαιωνίζω = **ἐπιπαιανίζω**, «ἐπιπαιωνίζουσα· ἀλαλάζουσα» Ἡσύχ.

ἐπιπακτίς, **ίδος**, ἡ, «ἐπιπακτίς, οἱ δὲ ἐλλεβορίνην, οἱ δὲ βόριον· θαμνίσκος μικρός, ἐλάχιστα φυλλάρια ἔχων» Διοσκ. 4. 107 (109).

ἐπιπακτόω, κλείω καλῶς, τὰς θύρας, «τῷ δὲ κλεῖσαι ἴσον τὸ πακτοῦν καὶ τὸ ἐπιπακτοῦν τὰς θύρας ἐστίν, ὥσπερ τῷ ἀνοίγειν ταὐτὸν τὸ λύειν» κτλ. Πολυδ. Γ', 27 (Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 608).

ἐπιπᾰλᾰμάομαι = **ἐπιμηχανάομαι**, ἀμφιβ. ἐν Λουκ. Τοξ. 16.

ἐπιπαλλακεύομαι, πλὴν τῆς νομίμου γυναικός μου **ἔχω** καὶ παλλακήν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἀνδρομ. 215.

ἐπιπάλλω, πάλλω πρός τινα ἢ ἐναντίον τινός, **βέλη Αἰσχύλ.** Χο. 161.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπέπηλεν· ἐκλήρωσεν».

ἐπιπαμᾰτίς, **ίδος**, ἴδε **ἐπιπάμων**.

ἐπίπαμμα, ἴδε **ἐπίπασμα**.

ἐπιπαμφᾰλάω, μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐπιβλέπω, πόλλ' ἐπιπαμφαλόωντας, «πολλὰ ἐπιβλέποντες καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 127.

ἐπιπάμων, γεν. **-ονος**, (πέπᾶμαι), Δωρ. ἀντὶ **ἐπίκληρος**: ἀνώμαλ. θηλ. **ἐπιπᾰμᾰτίς**, **ίδος**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 281, Ἡσύχ., Σουΐδ· ἴδε Heinst. Πολυδ. Γ', 20.

ἐπίπαν ἢ **ἐπὶ πᾶν**, Ἐπίρρ., ἐν συνόλῳ, καθόλου, ἐν γένει, περίπου, συνήθως, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, κατὰ μέσον ὅρον, Ἡρόδ. 4. 86, Θουκ. 5. 68· ἔωθε γὰρ τοῦτο ὡς ἐπίπαν ποιέειν πρὸς τὸν ζέφυρον Ἡρόδ. 2. 68· τὸ ἐπ. 6. 46· ὡς τὸ ἐπ. 7. 50, 1· εἰς ἐπ. Ξενοφάν. 3. 4. **2)** ἐξ ὁλοκλήρου, ἀβροδιαίτων δ' ἔπεται Λυδῶν ὄχλος, οἵτ' ἐπίπαν ἠπειρογενὲς κατέχουσιν ἔθνος, «οἱ δι' ὅλου τὴν ἤπειρον οἰκοῦντες» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Πέρσ. 42, Ἱκέτ. 822. **3)** περίπου, τοὐλάχιστον, τετραδάκτυλον τὸ ἐπ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 783. **II.** ἐπίθ. **ἐπίπαντες**, πληθ., ἁπανταχῆ ἐν Ἐπιγρ. Κρήτης ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2555. [ᾰ Ἀττ., Αἰσχύλ. Πέρσ. ἔνθ' ἀνωτ., Meineke εἰς Μένανδ. σ. 51].

ἐπίπαππος, ὁ, ὁ τοῦ πάππου πάππος, Λατ. atavus, Πολυδ. Γ', 18· ἢ πρόπαππος, ὁ τοῦ **πάππου** πατήρ, Λατ. proavus, Ἡσύχ., Εὐστ. Ποονημ. 39. 58.

ἐπιπαραγίγνομαι, Ἀποθ., ἐπὶ στρατιωτῶν, ἔρχομαι ὅπως διαδεχθῶ τινα ἐν τῇ στρατιᾷ, Πολύβ. 1. 31, 4· ἐπὶ γεγονότων, ἐπισυμβαίνω, μυριάκις δὲ ἐκ τινος τύχης **ἐπιπαραγίγνεται** καὶ τοῖς νέοις Ἰσόγκος παρὰ Στοβ. 587. 41.

ἐπιπαράγω, φέρω ἐπάνω, τὴν χεῖρα **ἐπιπαράγειν** ἐπὶ τὸ στῆθος Ἱππ. Μοχλ. 848, ἔνθα ὅμως ὁ Διν. γράφει παράγειν.

ἐπιπαρανέω, ἔτι μᾶλλον ἐπισωρεύω, Θουκ. 2. 77.

ἐπιπαρασκευάζομαι, παρασκευάζω, προμηθεύω προσέτι δι' ἐμαυτόν, καὶ εἴ τίς τι ἐνδεόμενος γνοίη τοῦτο **ἐπιπαρασκευάσαιτο** Ξεν. Κύρ. 6. 3, 1.

ἐπιπάρειμι, (εἰμὶ) πάρειμι ὡσαύτως, ὡς ἤσθοντο καὶ τοὺς μετὰ Ἀριστέως **ἐπιπαρόντας** Θουκ. 1. 61· ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, παρουσιασθέντος ἐκεῖ, Λουκ. π. Μισθ. Συνόντ. 26· παρευρίσκομαί που, οὐκ ἄνευ θεοῦ τινος **ἐπιπαρὼν** ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 20.

ἐπιπάρειμι, (εἰμὶ) πορεύομαι ἐπὶ ὑψηλοῦ μέρους παραλλήλως πρός τινα πορευόμενον κάτωθεν, οὕτω τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας πορευόμενοι οἱ μὲν τῇ ὁδῷ κατὰ τοὺς γηλόφους, οἱ δὲ κατὰ τὸ ὄρος **ἐπιπαριόντες**, ἐπιπαραπορευόμενοι, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 30, κτλ.'— προσβάλλω τινὰ ἐκ τοῦ πλαγίου, μετὰ δοτ., ἐπιπαριὼν τῷ δεξιῷ Θουκ. 5. 10. **2)** ἔρχομαι εἰς **βοήθειάν τινος**, ὁ αὐτ. 4. 108, κτλ.· εἰ δέοι τι.., ἐπιπαρῆσαν (κοινῶς **-παρῆσαν**) οὗτοι Ξεν. Ἀν. 3. 4, 23. πρβλ. 30 (**ἐπιπαριόντας**). **3)** παρουσιάζομαι ἔμπροσθεν ἢ ἐνώπιον στρατεύματος ὅπως **ἀγορεύσω** (πρβλ. **πάρειμι** IV. 2), Θουκ. 4. 94, 6. 67., 7. 76· **ἄνευ** τοιούτου σκοποῦ, ἐπ. κατὰ πρόσωπον Πολύβ. 5. 83, 1. **4)** ἐπισκέπτομαι διερχόμενος, Φρυγίαν, Μυσίαν, κτλ., Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 7.

ἐπιπαρεμβάλλω, παρεμβάλλω προσέτι ἢ πλησίον, **ἐπιπ. φάλαγγα**, παρατάττω αὐτὴν ἐκ νέου, Πολύβ. 12. 19, 6. **II.** ἀμετάβ., ἔρχομαι εἰς γραμμὴν μετ' ἄλλων, ὁ αὐτ. 3. 115, 10., 11. 23, 4, κτλ.

ἐπιπαρέξειμι, (εἶμι), ἐξέρχομαι **ἐπί τι**, **ἐπιπαρεξιὼν** ὁ ἥλιος Ἀριστ. Προβλ. 15. 7.

ἐπιπαρέρχομαι, Ἀποθ., προχωρῶ **πορευόμενος παρά τι** μέρος, ἐπιπαρῆλθεν ἐπὶ πολὺ παρὰ τὴν ὀχθην Δίων Κ. 40. 35· κατὰ τὰ μετέωρα ὁ αὐτ. 47. 35.

ἐπιπάροδος, ἡ, ἐπὶ τοῦ χοροῦ θεάτρου, δευτέρα πάροδος, «καὶ ἡ μὲν εἴσοδος τοῦ χοροῦ πάροδος καλεῖται, ἡ δὲ κατὰ χρείαν ἔξοδος ὡς πάλιν εἰσιόντων μετάστασις, ἡ δὲ μετὰ ταύτην εἴσοδος ἐπιπάροδος» Πολυδ. Δ', 108.

ἐπιπαροίχομαι, παρέρχομαι μετά τι, τεσσάρων ἤδη χρόνων ἐπιπαρῳχηκότων τῷ διωγμῷ Πέτρ. Ἀλεξανδρ. ἐν Συντ. Ἱερ. Κανόν. τ. 4, σ. 394, ἔκδ. Πάλλη καὶ Ποτλῆ.

ἐπιπαροξύνω, ἔτι μᾶλλον παροξύνω, Δίων Κ. 44. 35, Ἀγ. Τάτ. 1. 8.— Παθ., ἐπὶ ἀνθρώπων πασχόντων ἐκ πυρετοῦ, ὑποφέρω ἐκ διαδοχικῶν παροξυσμῶν, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 940· ἐπὶ ἕλκους, ἔτι μᾶλλον φλεγμαίνομαι, κοινῶς «θυμώνω», ὁ αὐτ. 81 Η.

ἐπῐπαρορμάω, ἔτι μᾶλλον παρορμῶ, παροτρύνω, πρός τε τὸν πόλεμον ἐπιπαρορμιῶντα τοὺς Ἀθηναίους Πλούτ. 2. 118F.

ἐπίπασμα, τό, τὸ ἐπιπασσόμενον ἐπί τινος, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 2, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 15. 114 (κοινῶς **ἐπίπαμμα**).

ἐπιπάσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-πάσω** [ᾰ]. Πασπαλίζω τι ἐπάνω ἑτέρου τινός, ἐπ' ἄρ' ἧπια φάρμακα εἰδὼς πάσσε Ἰλ. Δ. 219, πρβλ. Ε. 401· τι ἐπί τι Ἡρόδ. 4. 172· τινί τι Ὀρφ. Λιθ. 449, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 15. 3· μετ' αἰτ. μόνον, τὰς εἰρωνείας ὁ αὐτ. ἐν Ἁλιεῖ 22· ἀπολ., Θεόκρ. 2. 18.— Παθ., ἅλφιτα ἐπιπασθέντα Πλάτ. Πολ. 405E.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 309.

ἐπιπαστέον, ῥημ. **ἐπίθ.** τοῦ **ἐπιπάσσω**, δεῖ ἐπιπάσσειν, Ἀντυλ. παρ' Ὀρειβ. Π. 70, 12.

ἐπίπαστος, ον, **ἐπιπεπασμένος**, «πασπαλισμένος», τευθὶς Φιλόξ. 2. 16. **II. ἐπίπαστον**, τό, εἶδος πλακοῦντος ἐπιπεπασμένου διὰ παντοίων καρυκευμάτων, **κυρίως** ἀλμυρῶν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 103, 1089· λιπαροῖς **ἐπιπάστοις** Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 1. 3· ἀλλὰ (ἐξυπ. τοῦ φάρμακον) ἔμπλαστρον, Ἱππ. 48. 26, Θεόκρ. 11. 2· πρβλ. Βλωμφ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 488.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίπαστα· τὰ ἐπιπασσόμενα τῷ ἔτνει ἅλφιτα· οὕτως γὰρ ἤσθιον αὐτά».

ἐπιπᾰτᾰγέω, κάμνω πάταγον ἢ θόρυβον πρός τι, ἐπιπαταγοῦντες κώδωνί τινι καὶ τυμπάνῳ **Μένανδρ. Προτίκτωρ** 127, ἔκδ. Hoesch.

ἐπιπατάσσω, πατάσσω τι **προσέτι**, **Μεταγεν.**

ἐπιπάττω, = **ἐπιπάσσω**.

ἐπιπάτωρ, **ορος**, ὁ, (πᾰτὴρ) μητρυιός, Πολυδ. Γ', 26.

ἐπιπαύω, = **παύω**, Διοσκ. 2. 24 (μετὰ διαφ. γραφῶν).

ἐπιπαφλάζω, παφλάζω ἐπί τινι, κύματα ἐπ. **αἰγιαλοῖσιν** Κόϊντ. Σμ. 11. 229, Νόνν. Δ. 1. 237.

ἐπιπᾰχύνω, κάμνω τι ἔτι παχύτερον, Ἀλέξ. Τραλλ. σ. 761.

ἐπίπεδος, ον, ἐπὶ τοῦ πέδου, τοῦ ἐδάφους, στοαὶ ἐπ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὑπερῷοι, Διον. Ἀλ. 3. 68.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίπεδον· ἐπὶ τὴν γῆν. χαμόγαιον. ἰσόπεδον». **II.** ἐπίπεδος, ὡς νῦν, Πλάτ. Κριτί. 112A· χωρίον Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 29, κτλ.· οὐκ ἐν ἐπιπέδῳ, ἀλλὰ πρὸς ὀρθίῳ αὐτόθι 6. 4, 14:— ἀνώμαλ. συγκρ. **-πεδέστερος**, αὐτόθι 7. 4, 13. **III.** ἐν τῇ γεωμετρίᾳ, ἐπίπεδος, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **στερεός**, Πλάτ. Φίληβ. 51C· εἰ μὲν οὖν ἐπίπεδον μέν, βάθος δὲ μηδὲν ἔχον ἓδει γίγνεσθαι τὸ τοῦ παντὸς σῶμα Τίμ. 32A· ἐπ. γωνία αὐτόθι 54E·— **ἐπίπεδον**, τό, ἐπίπεδος ἐπιφάνεια (τὸ γενικὸν ὄνομα εἶναι **ἐπιφάνεια**). ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 528D· **μήκους** καὶ ἐπ. καὶ βάθους ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 817E. **2)** ἐπὶ ἀριθμῶν, ὡς π. χ. οἱ ἀριθμοὶ δύο καὶ τρία ἑκαλοῦντο πρῶτοι ἐπίπεδοι, τὰ δὲ τέσσαρα καὶ ἐννέα πρῶτοι τετράγωνοι, Πλούτ. 2. 1017D· τὰ γὰρ πεντήκοντα καὶ τέσσαρα μεσούσης ὅρον ἀνθρωπίνης ζωῆς εἶναι συγκείμενον ἔκ τε τῆς μονάδος καὶ τῶν πρώτων δυοῖν ἐπιπέδων καὶ δυοῖν τετραγώνων καὶ δυοῖν κύβων (πρῶτοι δὲ κύβοι ἐλέγοντο οἱ ἀριθμοὶ 8 καὶ 21) ὁ αὐτ. 2. 415E· ὁ ἰσόπλευρος καὶ ἐπ. ἀριθμός, τετράγωνος ἀριθμός, Πλάτ. Θεαίτ. 148A.— Ἐπίρρ. **ἐπιπέδως**, ἐξ ἐπιπολῆς, Νικόμ. 101.

ἐπιπεδόω, καθιστῶ τι ἐπίπεδον, ἐπὶ ἀριθμοῦ. ἐπιπεδωθήσονται τετραγωνικῶς ἀναλυθέντες εἰς μονάδα Νικομ. Ἀριθμ. σ. 83 D.

ἐπιπέδωσις, ἡ, τὸ ἐπιπεδοῦν τι, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. Ἀριθ. σ. 83B.

ἐπιπειθείη ἢ **-ίη** [ῐ], ἡ, πεποίθησις, πίστις, ἐλπὶς δὲ πάν-

τας κἀπιπειθείη τρέφει Σιμωνίδης παρὰ Στοβ. τ. 3. σ. 284, ἔκδ. Gaisf

ἐπιπειθής, ές, ὑποκείμενος, τὸ μὲν ὡς ἐπιπειθὲς λόγῳ, τὸ δέ, κτλ.,'Αριστ.'Ηθ. Ν.1.7,13, Τίμων 1.

ἐπιπείθομαι, πείθομαι εἰς τοὺς λόγους τινός, εἴ τις ἐμοὶ ἐπιπείσεται ἀνδρῶν οἵκαδ' ἵμεν 'Ιλ. Ρ. 154· καταπείθομαι, συγκατανεύω, ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ 'Οδ. Β. 103. **2)** ἐμπιστεύομαι εἴς τι, ἔχω πεποίθησιν, μαρτυρίοισιν Αἰσχύλ.'Αγ. 1095, πρβλ.'Ανθ. Π. παράρτ. 50. 32· περὶ τοῦ **ἐπέπιθμεν,** ἴδε **πείθω.** **3)** συγκατατίθεμαι, ὑπακούω, τινί 'Ησ. 'Ασπ.'Ηρ. 369· εὖ παραινεῖς, κἀπιπείσομαι Σοφ.'Ηλ.1472.

ἐπιπείρω, μόνον παρ' 'Ησυχ. «ἐπιπείρει· μοιχεύεται ἢ μοιχεύει»,— ὡς εἶναι ἐν χρήσει τὸ **περαίνω** ΙΙ.

ἐπεπελάζω, πελάζω ἐπί, φέρω τι πλησίον τινός, πρὶν ἐπὶ ξίφος αἵματι σῷ πελάσαι Εὐρ. Ι. Τ. 881, ὡς ὁ Seidl. ἀντὶ παλαῖσαι (ἀντίγρ. Παλ.). Ὁ Nauck ἀναγινώσκει **πελάσσαι,** ὁ δὲ Paley νομίζει ὅτι ἡ **ἐπὶ** πλεονάζει.

ἐπιπέλομαι,'Αποθ. (πέλω), ἐπέρχομαι, τά τ' ἐπ'ἀνθρώποισι πέλονται 'Οδ. Ν. 60· ἐνσκήπτω, οὐδέ τις ἄλλη νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι Ο. 408:— ἀλλαχοῦ μόνον ἐν τῇ 'Επικ. συγκεκομμ. μετοχῇ ἀορ. **ἐπιπλόμενος,** ἐπερχόμενος, πλησιάζων, ἀλλ' ὅτε δὴ ὀγδοὸν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε 'Οδ. Η. 261, Ξ. 287· ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν 'Ησ.'Ασπ.'Ηρ. 87, πρβλ. Θ. 493 (ἴδε ἐν λ. **ἐνιαυτός**)· ἐπιπλ. νυκτί, ἐπιπλ. ἡοῦς 'Απολλ. Ρόδ. Β. 1231, κτλ.· ἐπὶ προσώπ., ὁ αὐτ. Γ. 25, 127· ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, προσβάλλων, ἐπιτιθέμενος, ἀκριβῶς ὡς τὸ **ἐπερχόμενος,** ὁ αὐτ. Α. 465, Γ.127· οὕτως ἐπὶ νέφους, ἰὼ σκότου νέφος.. ἐπιπλόμενον ἄφατον Σοφ. Ο. Τ. 1314.—Καθ' 'Ησύχ. «ἐπιπλομένων· κυκλουμένων, ἐπερχομένων».

ἐπιπεμπτέον, ῥημ. ἐπίθετον τοῦ **ἐπιπέμπω,** δεῖ ἐπιπέμπειν, 'Αλέξ. π. Σχημ. ἐν Speng. rhet. gr. τ. 3, σ. 93.

ἐπίπεμπτος, ον, = 1—$^1/_5$, ἐπὶ δανείων φερόντων τόκον τὸ $^1/_5$ τοῦ κεφαλαίου, ἤτοι 20 τοῖς ἑκατόν, ναυτικὸν ἐπ. Ξεν. Πόροι 3, 9, πρβλ. Βοικχίου Π. Οἰ. 1. 164-186, καὶ ἴδε τὴν λ. **ἐπίτριτος.**

ΙΙ. = **πέμπτος,** Εὔπολ. κ. ἀλλ., παρ' 'Αρπ.· τουπίπεμπτον, τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων ἐν δίκῃ, 'Αριστοφ.'Αποσπ. 17.

ἐπιπέμπω, στέλλω κατόπιν ἢ πάλιν, ἀγγελίας, ἀγγέλους ἐπ., μετ' ἀπαρ.,'Ηρόδ.1.160., 4. 83. **2)** ἐπὶ τῶν θεῶν, πέμπω εἴς τινα, ὄψιν ὁ αὐτ.7.15· χάριν Πινδ.'Αποσπ. 45· ἔρωτά τινι Πλάτ. Φαῖδρ. 245Β· ἀλλ' ἰδίως ὡς ποινήν, πέμπω κατ' ἐπάνω ἢ ἐναντίον τινός, Λατ. immittere, τὰν ὁ κατὰ χθονὸς Ἄιδας Καδμείοις ἐπιπέμπει Εὐρ. Φοίν. 811· κινδύνους τινὶ Λυσ.105. 9· δεσμοὺς καὶ θανάτους Πλάτ. Κρίτων 46C· ἀνάγκην τινά ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 62C· ἀποστέλλω ἐναντίον, τινί 'Αππ. Καρχηδ. 49. **ΙΙ.** στέλλω προσέτι, ἄλλην στρατιὰν Θουκ.7.15· πρὸς τὸ στράτευμα ἄλλην ὠφέλειαν ὁ αὐτ. 6.73. **2)** στέλλω χορηγὸν ἢ προμηθεύων.'Αριστοφ.'Εκκλ. 235, πρβλ. Πολύβ. 6.15,4.

ἐπίπεμψις, εως, ἡ ἡ εἴς τινα τόπον ἀποστολή, διὰ τὴν .. ἐπὶ πολλὰ ἡμῶν αὐτῶν ἐπ. Θουκ. 2. 39, πρβλ. Λουκ. Φαλ. Πρῶτ. 3, Διογ. Λ.10.100.

ἐπι-πέν-εκτος, ον, ἐπιπενταμερής, Νικομ. Εἰσαγωγ. 'Αριθμ.1. 21.

ἐπι-πενται-μερής, ές, = 1+$^5/_6$, ὁ αὐτ.· πρβλ. **ἐπιμόριος.**

ἐπι-πεντ-ένατος, ον, = 1+$^5/_6$, ὁ αὐτ.

ἐπιπεραίνω, = **ἐπιπείρω,** εἴ τις τὴν ἑαυτοῦ μητέρα ζῶσαν ἐπιπεραίνει 'Αρτεμιδ. 1. 79 (ζῶσαν ἔτι περαίνει Reisk καὶ Reiff).

ἐπίπερθεν, 'Επίρρ. = **ἐφύπερθεν,** διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἐπίπεδα.** Πλάτ. Θεαίτ.173Ε (Πινδ.'Αποσπ. 226).

ἐπιπεριελίσσω, περιτυλίσσω ἐκ δευτέρου, τι περί τι 'Ιππ. π. 'Αρθρ. 803.

ἐπιπεριτρέπω, περιτρέπω πρός τινα σκοπόν, Μ.'Αντων. 8. 35.

ἐπιπερκάζω, γίνομαι μέλας, ἀρχίζω νὰ μαυρίζω, ἐπὶ σταφυλῶν ὡριμαζουσῶν, ὡς ὅ' ἐπιπερκάζεις μιαρῇ τριχί, τώρα δὲ ὅτε αἱ μιαραὶ τρίχες ἐμαύρισαν τὸ πρόσωπόν σου,'Ανθ. Π.11. 36.

ἐπίπερκνος, ον, κάπως μέλας, ἐπὶ σταφυλῶν ὡριμαζουσῶν· ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦ χρώματος λαγωῶν τινων, Ξεν. Κυν. 5, 22 (ὑποδεέστερα ἀντίγραφα ἔχουσιν **ἐπίπερκος**), Πολυδ. Ε', 67.

ἐπιπετάννῡμι: μέλλ. **-πετάσω,** ἁπλώνω τι ἐπί τι, τὰ ὦτα ἐπιπετάσας ἐπὶ τὰς ὠμοπλάτας Ξεν. Κυν. 5, 10. — Παθ., τέφρη δ' ἐπιπέπτατο πολλὴ Κόντ. Σμ.14. 25.

ἐπιπέτομαι: μέλλ. **-πτήσομαι,**'Ηρόδ.7.15, Λουκ : ἀόρ. **ἐπεπτάμην** ἢ **-όμην** (ἴδε **πέτομαι**)· μεταγεν. ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνεργ. τύπῳ **ἐπέπτην,** μετοχ. **ἐπιπτάς,**'Ανθ. Π. 11. 407,'Αλκίφρων 3. 59: 'Αποθ. Πέτομαι ἐπὶ ἢ πρός τινα, ἄλτο δ' ὁϊστὸς ὀξυβελὴς καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων 'Ιλ. Δ.126· ὣς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις Ν. 821,'Οδ. Ο. 160, πρβλ. 'Ηρόδ.7.15,'Αριστοφ.'Ορν. 48, Ξεν. Κύρ. 2. 4,19. **2)** μετ' αἰτ., πέτομαι ὑπεράνω, ὃς ἄβροχα πεδία καρποφόρα τε γᾶς ἐπιπετόμενος ἱακχεῖ Εὐρ.'Ελ.1486· γῆν καὶ θάλασσαν 'Αριστοφ.'Ορν. 118, πρβλ. 1471 (ὡσαύτως, ἐπ. ἀρούραις Αἰλ. π. Ζ. 17.16)· μεταφ., καινὰ καὶ θαυμαστὰ ἐπιπ., πετῶ πρός τι, τρέχω μετὰ σπουδῆς κατόπιν τινός .., αὐτόθι 1471· ἐπὶ πάντα τὰ λεγόμενα ὥσπερ ἐπιπτόμενοι Πλάτ. Πολ. 365Α. **3)** μετὰ γεν., πέτομαι κατά τινος, διὰ τὸν ἄρρενα .. ἐπιπετόμενον συντρίβειν (τὰ ᾠά), περὶ τοῦ ταώ, 'Αριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ. 6. 9.— Πρβλ. **ἐφίπταμαι, ἐπιποτάομαι.**

ἐπί-πετρον, τό, φυτόν τι ἐπὶ πετρῶν ἢ πετρωδῶν τόπων φυόμενον, εἶδος ἀειζώου (sedum), 'Ιππ. 874G, 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 44, Θεοφρ. π. Φυτ.'Ιστ. 7. 7, 3· γραφόμενον **ἐπίπτερον** ἐν 'Αριστ. Φυτ. 2. 4, 2.—Ὁ 'Ησύχ. ἁπλῶς λέγει: «εἶδος βοτάνης παρὰ Θεοφράστῳ».

ἐπιπηγάζω, κάμνω νὰ ἀναβλύζῃ, νὰ ῥέῃ, τὸν λόγον Κλήμ. 'Αλ. 323.

ἐπίπηγμα, τό, τὸ ἐπί τινος προσπεπηγμένον, Φίλων Βελοπ. 54. 5.

ἐπιπήγνῡμι ἢ **-ύω,** στερεώνω, θεμελιώνω τι, ἀψίδων ἐπέπηξε βάσιν Παύλ. Σιλεντ. Ἔκφρ. Μεγάλ.'Εκκλ. 497. **ΙΙ.** κάμνω τι νὰ πήξῃ ἢ παγώσῃ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ὁ δὲ παγετὸς ἐπιπήξας Ξεν. Κυν. 5, 1.—Παθ., μετ' ἀμεταβ. πρκμ. **ἐπιπέπηγα,** ὅταν ἀνίῃ καὶ πάλιν ἐπιπηγνύηται, ἐπὶ πάγου, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 5. 13, 2.

ἐπιπηδάω: μέλλ. **-ήσομαι,** Πλάτ. Λύσ. 216Α:—Πηδῶ κατεπάνω τινός, ἐπιπίπτω, προσβάλλω. ἀγρίας ἐπ. τινι 'Αριστοφ. Σφ. 705, πρβλ. Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐπ. τῷ λόγῳ Πλούτ. 2. 512D· ἐπὶ ἀρρένων ζώων, ἐπιπηδῶν ὀχεύει 'Αριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ. 5. 2. 4, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 254Α.

ἐπιπήδησις, εως, ἡ, ἐφόρμησις, ἐπίθεσις, Πλούτ. 2. 76C, 916D, κτλ.· ἐπὶ τοῦ ἄρρενος ζώου, ὄχευσις, ὁ αὐτ. 2. 768Ε.

ἐπίπηξ, ὁ, = **ἐπίπηγμα,** 'Απολλοδ. Πολιορκ. 40· κλὼν πρὸς ἐγκεντρισμόν, ἔνθεμα, Γεωπ. 4.12, 8.

ἐπιπηξίς, εως, ἡ, σκλήρυνσις, νάρκωσις, τοῦ σώματος Matth. Med. σ. 291.

ἐπιπήσσω = **ἐπιπήγνυμι,** Γλωσσ.

ἐπίπηχυς, υ, «οὗ (τοῦ πήχεως) τὸ μὲν ἄνωθεν ἐπίπηχυ, τὸ δὲ κάτωθεν ἀγοστός» Πολυδ. Β', 140· «ἐπίπηχυ· τῶν πηχῶν τὸ ἄνω» 'Ησύχ.

ἐπιπιέζω, πιέζω ἐπάνω, ἀλλ' 'Οδυσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζεν, «τουτέστιν ὁ 'Οδυσσεὺς ταῖς χερσὶν αὐτοῦ ἐκώλυε τὸ στόμα τοῦ 'Αντίκλου μὴ λαλῆσαί τι» (Σχόλ.), 'Οδ. Δ. 287· εἵπετο δ' αὐτὸς λαιὸν ἐπὶ στιβαρῷ πιέσας ποδὶ 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 1335.

ἐπιπιεσμός, ὁ, τὸ ἐπιπιέζειν, Γαλην. τ. 8, σ.19D, 156F.

ἐπιπικραίνω, κάμνω τι ἔτι πικρότερον, ὀξύτερον, **ἄλλως** δὲ (τὸ ὕδωρ) οὔτε δίψαν παύει, ἀλλ' ἐπιπικραίνει 'Ιππ.'Οξ. 394.

ἐπίπικρος, ον, κάπως πικρός, 'Ιωσήπου κατὰ 'Απίωνος 2. 38 (διάφ. γραφ. ἐπὶ μικρόν).

ἐπιπικρόω: μέλλ. **-ώσω,** = **ἐπιπικραίνω,** Ἐμπεδ. παρὰ Διογ. Λ. 8. 76.

ἐπιπίλναμαι,'Αποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., 'Επικ., προσπελάζω, ἔρχομαι πλησίον, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται 'Οδ. Ζ. 44.

ἐπιπίμπλημι, πληρῶ ἐντελῶς, σπλάγχνων χεῖρ' ἐπιπλῆσαι 'Αριστοφ.'Ορν. 975.

ἐπιπίνω [ῑ]: μέλλ. **-πίομαι:** ἀόρ. **ἐπέπιον:** πρκμ. **-πέπωκα.** Πίνω μετὰ ταῦτα ἢ προσέτι,'Ιππ. Διαίτ. 'Οξ. 393,'Αριστοφ. Εἰρ. 712· ἐπ. τοῦ οἴνου, μέρος τοῦ οἴνου, Πλάτ. Πολ. 372Β· ἰδίως, πίνω μετὰ τὴν βρῶσιν, κρέ' ἔδων καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων 'Οδ. Ι. 297· θύννεια .. καταφαγών, κἀπ' ἐπιπίων ἄκρατον .. χόα 'Αριστοφ.'Ιππ. 354, πρβλ. Πλ.1133· ἐπ. μετὰ τὸν σῖτον οἶνον Ξεν. Κύρ. 6. 2, 28:—ἀπολ., τὸ πρὸ ἐπιπίνειν Εὔπολ. ἐν 'Αδήλ. 2. 3.—Πρβλ. **ἐπινιπτρίς.**

ἐπιπίπτω: μέλλ. **-πεσοῦμαι,** πίπτω ἐπάνω εἴς τινα ἢ εἴς τι, ἐπέπιπτον ἀλλήλοις Θουκ.7. 84· ἐπί τι Ξεν. Οἰκ.18, 7, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 5. 4, 5:—μεταφ. ὡς τὸ Λατ. incidere, ἐπί τι 'Ισοκρ. 100Α· λογισμὸς ἐπιπίπτει τινὶ Πλουτ. Ὄθων 9. **ΙΙ.** ἐπιπίπτω, ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, ἐφορμῶ, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, τινί 'Ηρόδ. 4.105, Θουκ. 3.112· ἀφυλάκτῳ αὐτῷ ἐπ. 'Ηρόδ. 9.116· ἀφράκτῳ τῷ στρατοπέδῳ Θουκ. 1. 117· ἀπαρασκεύοις τοῖς ἐναντίοις Ξεν.Κύρ.7.4,3· ὡσαύτως, ἐς τοὺς Ἕλληνας 'Ηρόδ.7. 10:— ἐπὶ θυέλλης, τοῖσι βαρβάροισι ὁ Βορέης ἐπέπεσε ὁ αὐτ. 7.189· χειμὼν ἐπιπεσὼν Πλάτ. Πρωτ. 344D· ἐπὶ ἐναντίων ἀνέμων, ἐπιπίπτουσι δὲ τοῖς ἄλλοις μάλιστα 'Αριστ. Μετεωρ. 2. 6, 17· ἐπὶ νόσων, 'Ιππ. π. 'Αέρ. 281· ἡ νόσος ἐπ. τοῖς 'Αθηναίοις Θουκ. 3. 87, πρβλ. 2. 48· οὕτως ἐπὶ λύπης, δυστυχημάτων, κτλ., οὐχὶ σοὶ μόνᾳ ἐπέπεσον λῦπαι Εὐρ.'Ανδρ. 1042, κτλ.· ἐπέπεσε πολλὰ καὶ χαλεπὰ ταῖς πόλεσι Θουκ. 3. 82, κτλ. **2)** ἐπακολουθῶ, ἐπ. ῥῖγος πυρετῷ 'Ιππ.'Αφ.1251.

ἐπιπίσσω· «ἐπιπίσσειν· ἐπιπάσσειν» 'Ησύχ.

ἐπιπιστεύω = **πιστεύω,**'Ιωσήπ.'Ιουδ.'Αρχ.17, 2, 4.

ἐπίπιστος, ον, διάφ. γραφ. ἐν Θεοκρ.11, 2 ἀντὶ **ἐπίπαστος.**

ἐπιπίστωσις, εως, ἡ, (πιστόω) ἐπιβεβαίωσις τῆς πιστώσεως, ἐν τῇ Ρητορ., πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 266Ε.

ἔπιπλα, τά, ἐργαλεῖα, σκεύη, «ἔπιπλα», κινητὴ περιουσία («τὰ ἐξ ἐπιπολῆς ὄντα τῶν κτημάτων» Πολυδ. Γ', 10· «ἱμάτια γυναικεῖα. ἢ χρήματα, ἢ σκεύη, τὰ μὴ ἔγγ(ε)ια. ἀλλ' ἐπιπόλαια» Ἡσύχ.), Λατ. supellex, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἀκίνητα, Ἡρόδ. 1. 150, 164., 7. 119, κ. ἀλλ., Σοφ. Ἀποσπ. 7, Θουκ. 3, 68, Ἰσαῖος 72. 41, πρβλ. ἰδίως Ξεν. Οἰκ. 9, 6, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 7, 21. (Ὁ τύπος **ἐπίπλοα** ἀπαντᾷ ἐν ἀντιγράφῳ τοῦ Ἡροδ. 1. 94, καὶ φαίνεται ὅτι εἶναι σφάλμα τοῦ ἀντιγραφέως, διότι ἀλλαχοῦ μεταχειρίζεται τὴν γραφὴν **ἔπιπλα**· φαίνεται τοὐλάχιστον ὅτι ἡ λέξις παράγεται ἐκ τῆς προθ. **ἐπὶ** (ὡς τὸ **διπλόα** ἐκ τοῦ **δίς**), οὐχὶ δὲ κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ **ἐπίπλοος**).

ἐπιπλαδάω, εἶμαι πλαδαρὸς κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, Φίλων 2. 418.

ἐπιπλάζομαι: μέλλ. **-πλάγξομαι**: ἀόρ. **ἐπεπλάγχθην**, Παθ.

Περιπλανῶμαι, περιφέρομαι ἐπί τινος, πόντον ἐπιπλαγχθείς Ὀδ. Θ. 14· πόντον ἐπιπλάγξασθαι Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1066.— Τὸ ἐνεργ. κεῖται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας παρὰ τῷ Νικ. ἐν Ἀλεξιφ. 127.

ἐπιπλᾰνάομαι, = **ἐπιπλάζομαι**, γῆν Δημόκριτ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 357· ἐπιπολάζω, δακρύων τοῖς ὄμμασιν ἐπιπλανωμένων Ἡλιόδ. 7. 17, πρβλ. 3. 5· ὑπόλ., κιττὸς ἐπιπλανώμενος, ἐφέρπων, Λόγγος Α. 2.

ἐπιπλᾰνήτης, ου, ὁ, περιπλανώμενος, Welck. Συλλ. Ἐπιγραμμ. 32. 11.

ἐπίπλαξις = **ἐπίπληξις**, ἐπιπλάξιες, ἐπιπλήξεις, Τίμ. Λοκρ. 103Ε.

ἐπίπλασις, ἡ, ἐπίθεσις ἐμπλάστρου, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 9.

ἐπίπλασμα, τό, ἔμπλαστρον, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 805.

ἐπιπλάσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-άσω** [ᾰ]: — ἐπιθέτω ἢ ἐπαλείφω τι ἐπάνω εἴς τι, γῆν σημαντρίδα ἐπιπλάσας ἐπιβάλλει τὸν δακτύλιον Ἡρόδ. 2. 38· τι ἐπί τι Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 13, 2· τί τινι Γαλην. **II**. «βουλλώνω», «στυπώνω», τὰ ὦτα Ἀριστ. Προβλ. 3. 27· τοὺς πόρους Θεοφρ. π. Αἰσθ. 8.

ἐπιπλαστέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιπλάσσω**, δεῖ ἐπιπλάσσειν, Γεωπ. 16. 18.

ἐπίπλαστος, ον, ὁ ἐπιπεπλασμένος, ἐπαληλιμμένος, ἐπὶ προσώπου ἐψιμυθιωμένου, Ἀλκίφρων 3. 11, Γαλην.:— μεταφ., πλαστός, ψευδής, Ἀλκίφρων 3. 11, Γαλην.:— μεταφ., πλαστός, ψευδής, δακρύων ἐπιπλάστων Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 27. 7, Ἔρωτ. 3.— Ἐπίρρ. **-τως**, Μ. Ἀντων. 2. 16.

ἐπιπλαστώδης, ες, ἐπιπλασματώδης, ὅμοιος ἐπιπλάσματι, Matth. Med. σ. 276.

ἐπιπλᾰτᾰγέω, ἐπικροτῶ, ἐπιδοκιμάζω κροτῶν τὰς χεῖρας, μετὰ δοτ., τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, «ἦγουν ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις τὰς χεῖρας συνεκρότησα» (Σχόλ.), Θεόκρ. 9. 22.

ἐπίπλατορ (Λακωνικ.)· «πλακοῦντος εἶδος» Ἡσύχ.

ἐτιπλᾰτύνω, ἔτι μᾶλλον πλατύνω, ἐπεκτείνω, Ἀριστ. π. Κόσμ. 3, 8, ἐν τῷ Παθ.

ἐπίπλᾰτυς, υ, πλατὺς τὸ ἄνω μέρος, ἐπίπεδος, Ἀρχιμήδ. περὶ Κωνοειδ. κ. Σφαιρ. ἐν τῷ προοιμ.· οὕτως **ἐπιπλατής, ές**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 5, 3· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 539.

ἐπίπλεκτος, ον, ἐπιπεπλεγμένος, πλεκτός, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, Rang. Ant. hel. 863.

ἐπιπλέκω, πλέκω ἐπί τινος, Ἀνθ. Π. 12. 256, Λουκ. Χάρων ἢ Ἐπισκ. 16. **II**. ἐν τῷ Παθ., ἐμπλέκομαι, συμπλέκομαι μετά τινος, τὰς ἐπιβολὰς τὰς Ἀννίδου ταῖς .. πράξεσιν ἐμπεπλέχθαι Πολύβ. 4. 28, 2, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλ. 31, 8, Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 8· ἐμπεπλέχθαι τινὶ Στράβ. 662· ὡσαύτως, ἔρχομαι εἰς σαρκικὴν μῖξιν μετά τινος, Διοδ. Ἐκλογ. 575. 51, Ἀθήν. 211Ε.

ἐπίπλεος, έα (Ἰων. **έη**), **εον**, ἐντελῶς πλήρης, κρεῶν, ἀγαθῶν πάντων Ἡρόδ. 1. 119., 3. 18., 6. 139:— Ἀττ. **ἐπίπλεως, ων**, Πλουτ. Ἀντών. 85.

ἐπίπλευρος, ον, «τὰ ἐπίπλευρα· τὰ παρὰ τοῖς μαστοῖς ὑπὸ τὰς μασχάλας» Ἡσύχ.· — πλάγιος, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 268.

ἐπίπλευσις, εως, ἡ, τὸ πλέειν ἐναντίον τινός, ἐπ. ἔχειν, τὸ νὰ δύναταί τις νὰ προσβάλῃ τινὰ κατὰ τὴν ναυμαχίαν ἐκ τοῦ μέρους ὅθεν πνέει ὁ ἄνεμος, σφῶν ἐχόντων τὴν ἐπίπλευσιν ἀπὸ τοῦ πελάγους Θουκ. 7. 36.

ἐπιπλέω, Ἰων. **-πλώω** (ἀμφότερα παρ' Ὁμ.): μέλλ. **-πλεύσομαι**: Ἐπικ. 6' ἐν. ἀορ. 6' **ἐπέπλως**: μετοχ. **ἐπιπλώς**, ἀλλὰ (Ὑ. Γ. 47) **ἐπιπλώσας**. Πλέω ἐπί τινος, ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα Ἰλ. Α. 312, Ὀδ. Δ. 842· πόντον ἐπιπλώων Ε. 284· πόντον ἐπέπλως Γ. 15· ἐπιπλὼς εὐρέα πόντον Ἰλ. Ζ. 291· ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ Ὀδ. Ι. 227, κτλ. **II**. πλέω ἐναντίον τινός, προσβάλλω διὰ θαλάσσης, νησίν ἐπ. τινὶ Ἡρόδ. 5. 86· τῇ Κερκύρᾳ Θουκ. 3. 76· ἐπί τινα Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 11, κτλ.: ἀπολ., Ἡρόδ. 1. 70., 6. 33· ὡσαύτως ἐπὶ πλοίων, Θουκ. 3. 80:— καθόλου, πλέω ἐμπρός, αἱ δὲ λοιπαὶ (νῆες) τῶν Ρωμαίων ἐπιπλέουσαι κατὰ βραχὺ συνηθροίζοντο Πολύβ. 1. 25, 4, κτλ. **III**. ἐπὶ ἀνθρώπων, εἶμαι ἐπιβάτης πλοίου, πλέω, ταξειδεύω, τῶν δὲ ἐπιπλεόντων μετά γε τοὺς στρατηγοὺς οἵ δε ἦσαν Ἡρόδ. 7. 98., 8. 67, Θουκ. 2. 66· ἐπὶ στρατηγῶν ἢ ναυάρχων καὶ ἄλλων ἀξιωματικῶν, τοὺς ἐπὶ τῶν νεῶν ἐπ. στρατηγοὺς Ἡρόδ. 5. 36· ναύαρχος Θουκ. 3. 16· σύμβουλος αὐτόθι 76· ταμίας Δημ. 1188. 20:— ὡσαύτως, οἱ δὲ ἐπέπλεον ταῖς ἐμπορίαις, ἐταξείδευον ὡς ἐπιμεληταὶ ἢ ἐπιστάται τῶν ἐμπορευμάτων, ὁ αὐτ. 1285. 9· καί, ὁ ἐπιπλέων, ὁ ἐπὶ τοῦ φορτίου, ὁ αὐτ. 885. 17. **IV**. παραπλέω, γῆν Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 143., 4. 36, πρβλ. Πλουτ. Λύσανδ. 11. **V**. πλέω κατόπιν, ἐπὶ παντὶ τῷ στόλῳ Πολύβ. 1. 50, 5. **VI**. πλέω ἐπί τινος, ἐπιπλέω, ἐπ' αὐτοῦ (ἐξυπ. τοῦ ὕδατος) Ἡρόδ. 3. 23· ἐπὶ τῆς θαλάσσης Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37 ἐν τέλ.· ἐπὶ τῷ ὕδατι ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 4. 7, 16· παγοδρομῶ, ἀλλ' ἐπέπλεον ὀλισθαίνοντες ἀμφοτέροις ἅμα τοῖς ποσὶ Πολύβ. 3. 55, 2 καὶ 4.

ἐπίπλεως, ων, Ἀττ. ἀντὶ **ἐπίπλεος**, ὃ ἴδε.

ἐπίπληγμα, τό, ἐπίπληξις, Ἐτυμ. Γουδ. 189. 25 (ἔνθα ἐτέθη πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λέξεως **ἔνιγμα**, ἥτις ὡς μὴ οὖσα καταχεχωρισμένη ἐν τοῖς λεξικοῖς διέφυγε καὶ ἡμᾶς καὶ δὲν κατεχωρίσαμεν αὐτὴν ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ).

ἐπιπληθύνω: πληθύνω, αὐξάνω, ἐν τῷ Παθ., καὶ ἐπεπληθύνθη τὸ ὕδωρ Ἐδδ. (Γεν. Ζ', 17), καὶ **ἐπιπληθύομαι**, Δημήτρ. Φαλ. 156· — ἐν τῷ ἐνεργ. τύπῳ: ἐπιπληθύνοντι τῷ καρπῷ Βίος Ἰω. Δαμ. τ. 1. σ. VIII. Β.

ἐπιπλήκτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **ἐπιπλήκτης**, Ἀνθ. Π. 6. 233.

ἐπιπληκτέος, α, ον, ὃν δεῖ ἐπιπλήττειν, Φίλων Ι. 242. 31.

ἐπιπλήκτης, ου, ὁ, (ἐπιπλήσσω) ὁ ἐπιπλήττων, Γλωσσ.

ἐπιπληκτικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν ἢ ὁ ἔχων τὴν συνήθειαν νὰ ἐπιπλήττῃ, δεινῶς τε ἦν ἐπιπληκτικὸς Διογ. Λ. 4. 63, Κλήμ. Ἀλ. 144.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, γράψαι πρὸς αὐτὴν ἐπιπληκτικῶς Διόδ. 17. 114.

ἐπίπληκτος, ον, ἐπιπληχθείς, Μοσχόπ. παρ' Ἀμμων. σ. 56.

ἐπιπλημμυρίζω, πλημμυρίζω, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3. σ. 622Β.

ἐπιπλημμύρω [ῠ]. πλημμυρῶ, τι Ὀππ. Ἀλ. 1. 465:— ὡσαύτως **ἐπιπλημμυρέω**, τῇ θαλάττῃ ἐπιπλημμυρεῖν Φιλόστρ. 2. 368, 29.

ἐπιπλημμυρίς, ἡ, = **ἐμπλημμυρίς**, Πολυδ. Ε', 121.

ἐπίπληξις καὶ Δωρ. **-πλαξις, εως**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ ἐπιπλήττειν, ἐπιτιμᾶν, διὰ κολασίων καὶ ἐπιπλαξίων Τίμ. Λοκρ. 103Ε, Ψευδο-Δημ. 1406. 26· ἐπίπληξιν ἔχειν, προκαλεῖν, ἐπιδέχεσθαι, Αἰσχίν. 25. 18· ἐπ. πρός τι ἢ τινα Ἱππ. 24. 46, Πλουτ. Σόλ. 3.

ἐπιπληρόω, ἐκ νέου πληρῶ, γεμίζω, κρατῆρα Ἐρατοσθ. παρ' Ἀθην. 482Β· καὶ συναγώγιμον συμπόσιον ἐπιπληροῦσιν (κατὰ διόρθ. Casaub. ἀντὶ ἐπικληροῦσιν) Ἔφιππ. ἐν «Γηρυόνῃ» 3· κακοῖς ἐπιπλ. κακὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 68.— Μέσ., οὐδ' ὀπόθεν ἐπιπληρωσόμεθα τὰς ναῦς Θουκ. 7. 14.

ἐπιπλήρωσις, εως, ἡ, ὑπερπλήρωσις, Ἐρασίστρατ. παρὰ Γαλην. τ. 4. σ. 471. 7.

ἐπιπλήσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-ξω**:— πλήττω, κτυπῶ, μαστίζω τι, τόξῳ ἐπιπλήσσων, ἐπεὶ οὐ μάστιγα .. νοήσατο χερσὶν ἐλέσθαι Ἰλ. Κ. 500. **II**. τιμωρῶ, κολάζω, μάλιστα διὰ λόγων, ἐπιπλήττω, ἐπιτιμῶ, «μαλλῶνω», ἐλέγχω, ψέγω, μετ' αἰτ. προσ., καί μ' οὔ τινά φημι ἄλλον ἐπιπλήξειν Ἰλ. Ψ. 580, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 327Α· συχνότερον μετὰ δοτ., Ἕκτορ, ἀεὶ μέν πώς μοι ἐπιπλήσσεις Ἰλ. Μ. 211, πρβλ. Ἰσοκρ. 8Ε, Πλάτ. Νόμ. 805Β, κ. ἀλλ.· ἐπί τινι ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικῷ 286Β.— Παθ., ἐλέγχομαι, ψέγομαι, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 478Ε. **2)** ἐπ. τινί τι, ὀνειδίζω τινὰ διά τι, Ἡρόδ. 3. 142· τὴν .. αὐθαδίαν .. ἣν ἐπίπλησσέ μοι Αἰσχύλ. Ηρ. 80· ἐπ. τινι τοῦτο, ὅτι .. Πλάτ. Πρωτ. 319D:— μετ' αἰτ. πράγμ. μόνον, τί τόδ' ἐπέπληξας; Σοφ. Ο. Κ. 1730:— ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Αἴαντι 288, Ξεν. Οἰκ. 13, 12, κτλ. **III**. ἀμεταβ., ἐπιπίπτω, ἀρούραις Ἄρατ. 1095.

ἐπίπλοα, ἴδε ἐν λ. **ἔπιπλα** ἐν τέλ.

ἐπιπλο-εντεροκήλη, ἡ, ἐπιπλοκήλη καὶ ἐντεροκήλη ὁμοῦ, Παῦλ. Αἰγιν. 278.

ἐπίπλοιον, τό, = τὸ **ἐπίπλοον**, ὃ ἴδε.

ἐπιπλοκή, ἡ, (ἐπιπλέκω) τὸ ἐπιπλέκεσθαι, ῥίζας ἔχει κατ' ἐπιπλοκήν, περιπεπλεγμένας, Διοσκ. 186 (189)· ἐντεῦθεν, τὸ ἔρχεσθαι εἰς σχέσεις πρός τινα, συγκοινωνεῖν, συγκοινωνία, σχέσεις, βραχεῖά τις ἦν τοῖς προειρημένοις ἐπιπλοκὴ πρὸς ἀλλήλους Πολύβ. 5. 37, 2· ἀνάμιξις, τῆς εἰς Πελοπόννησον ἐπιπλοκῆς ὁ αὐτ. 4. 3, 3:— μῖξις σαρκική, Διόδ. 4. 9, κτλ. **2)** τὸ ἐπιμικτον πράγματός τινος, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 37. **3)** τὸ ἐπιπλέκεσθαι ἢ συμπλέκεσθαι μετά τινος, ἐπὶ γραμμάτων. ὅσα δὲ ἐπιπλοκὴν ἔχει τοῦ γ εἰς **η** λήγει, **τρώγλη, αἴγλη, ζεύγλη**, Ἀθήν. 324C· μονῆρες ἄρα τὸ μίσγω κατ' ἐπιπλοκὴν ἔχον τὸ **σ**, Ἡρῳδιαν. π. Μον. Λέξ. σ. 22, 26.

ἐπιπλοκήλη, ἡ, (ἐπίπλοον, κήλη) «ἐπιπλοκήλη ἐστὶν ὀλίσθησις ἐπίπλου κατὰ τὸ μέρος τοῦ ὀσχέου», κοινῶς «σπάσιμον», Γαλην. 19. 448. 10· ἐντεῦθεν **ἐπιπλοκηλικός**, ὁ, ὁ ἔχων τοιοῦτον πάθημα, ὁ αὐτ. ἐν τ. 2. σ. 396Ε.

ἐπιπλόμενος, η, ον, Ἐπ. μετοχ. τοῦ ἀορ. τοῦ **ἐπιπέλομαι**.

ἔπιπλον, τό, ἴδε **ἔπιπλα**.

ἐπίπλοον, τό, = τῷ Ὁμηρικῷ **ὄερτρῳ**, ὁ ἐπικαλύπτων τὴν

κοιλίαν καὶ τὰ ἔντερα πιμελώδης ὑμήν, Λατ. omentum, Ἱππ. Ἀφ. 1254, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 16, 18., 3. 14, π. Ζ. Μορ. 4. 3, 1· ὡσαύτως, **ἐπίπλοος**, ὁ, Ἡρόδ. 2. 47· συνηρ. **ἐπίπλους**, Ἐπίχ. καὶ Ἴων παρ' Ἀθην. 107· ὡσαύτως καὶ **ἐπίπλοιον**, Φιλέταιρος ἐν «Τηρεῖ» παρ' Ἀθην. 106E, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἔπιπλον**· πρβλ. Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 3. σ. 299, 5. σ. 83.—(Κατὰ τὸν Κούρτ. ἐκ τοῦ **πέλλα** (Β)· ἀλλὰ μᾶλλον **ἐκ** τῆς προθ. **ἐπί**, ἡ ἐπάνω πτυχή, ὡς τὸ **ἁπλοῦς** ἐκ τοῦ **ἅμα**, **διπλοῦς** ἐκ τοῦ **δίς**, πρβλ. **ἔπιπλα**, τά).

ἐπίπλοος, ον, συνηρ. **ἐπίπλους, ουν** (ἐπιπλέω): — πλέων ἐναντίον, ὁρμῶν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ναῦς Πολύβ. 1. 27, 5., 50. 6.

2) πλέων κατόπιν τινός, ἀντίθετον τῷ **πρόπλοος**, ἀμφίβ. ἐν Διοδ. 20. 50. **3)** = **ἐπιβάτης**, «κυβερνήτας δὲ καὶ πρῳράτας μόνους ἐπίπλους εἶχον» Ἀρρ. παρὰ Σουΐδ. **4)** = **δίοπος**, Ἀρποκρ. ἐν λ. **διοπεύων**. **II.** περὶ τοῦ **ἐπίπλοα**, τά, ἴδε **ἔπιπλα** ἐν τέλει.

ἐπίπλοος, συνηρ. **-πλους**, ὁ, τὸ πλέειν ἐναντίον, ἐπιφέρεσθαι κατά τινος, ἡ προσβολὴ ἢ ἔφοδος πλοίου ἢ στόλου, Θουκ. 2. 90, Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 11· ἐπίπλουν αὐτοὶ ποιοῦνται τῇ Μιλήτῳ, ἐπιπλέουσι κατὰ τῆς Μιλήτου, Θουκ. 8. 79· καὶ ἐπίπλουν τῇ Μιλήτῳ ἐποιοῦντο αὐτόθι 30· ἐπὶ τὴν Σάμον αὐτόθι 63· τοῖς Ἀθηναίοις ὁ αὐτ. 3. 78· τῇ Πελοποννήσῳ ἑκατὸν νεῶν ἐπίπλουν ἐξαρτύειν, παρασκευάζειν 100 ναῦς πρὸς ἐπίθεσιν κατὰ τῆς .., ὁ αὐτ. 2. 17, πρβλ. 56: — σπανίως ἐπὶ φίλων, τῷ φιλίῳ ἐπίπλῳ ὁ αὐτ. 8. 102, ἔνθα ἴδε Δούκαν καὶ ἄλλους ἑρμηνευτάς, διότι τὸ χωρίον φαίνεται λίαν ἐφθαρμένον.

ἐπίπλους, συνηρ. **ἐπίπλους**, ὁ, ἴδε ἐν λ. **ἐπίπλοον**.

ἐπιπλώω, Ἴων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **ἐπιπλέω**.

ἐπίπνευσις, εως, ἡ, (ἐπιπνέω) ἐπίπνοια, ἔμπνευσις, Λατ. afflatus, ὅ τε ἐνθουσιασμὸς ἐπίπνευσίν τινα θείαν ἔχειν δοκεῖ Στράβων 467.

ἐπιπνευστικός, ή, όν, ἐμπνέων ἐνθουσιασμόν, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Ἱκ. 483.

ἐπιπνέω, Ἐπικ. **-πνείω** (ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμήρῳ): μέλλ. **-πνεύσομαι**. Πνέω ἐπί τινος, Λατ. afflare, ἐπὶ πνοῆς ἀνέμου, περὶ δὲ πνοιῆ Βορέαο ζώγρει ἐπιπνείουσα Ἰλ. Ε. 698· τινι, ἐπί τινος, Ἀριστοφ. Σφ. 265· ἐπὶ οὐρίου ἀνέμου ἐν θαλάσσῃ, ὅσον τε πανημερίη γλαφυρὴ νηῦς ἤνυσεν, ἢ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείῃσιν ὄπισθεν Ὀδ. Δ. 357· ἀποπλ., εἰσόκ' ἐπιπνεύσωσιν ἄῆται Ι. 139· ὅταν .. ἐπιπνεύσῃ ὁ βορέας Ἀριστ. Προβλ. 26. 46· ἄνεμος .. ἥδιστος ἐπέπνει Πλουτ. Σερτ. 17, κτλ.· ἐπὶ σφοδρᾶς πνοῆς ἀνέμου, αὐτοῖσι ἐπιπνεῦσαι νότον μέγαν τε καὶ ἐξαίσιον, φορέοντα δὲ θῖνας τῆς ψάμμου καταχῶσαί σφεας Ἡρόδ. 3. 26· μεταφ., μαινόμενος δ' ἐπιπνεῖ .. Ἄρης Αἰσχύλ. Θήβ. 343, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 136· (χωρία ὡς τὸ ἐν Ἰλ. Ρ. 447, ὅσσα τε γαῖαν πνείει τε καὶ ἕρπει, καὶ τὸ ἐν Ὀδ. Σ. 131, ἀνήκουσιν εἰς τὸ ῥῆμα **πνείω**, τὸ **πνέω**). **2)** μετ' αἰτ., πνέω ἐπί τι, αἱ δ' ἄλλαι μὰψ αὖραι **ἐπιπνείουσι** θάλασσαν, εἰκῇ πνέουσιν ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ἡσ. Θ. 872· ἀγρούς **Λουκ.** Χαρίδημ. 1.

3) μετὰ συστοίχ. αἰτ.. ἐκφυσῶ ἐκ τῶν μυκτήρων ἢ τοῦ στόματος, λάδρον ἐπιπνείοντε πυρὸς σέλας, περὶ τῶν πῦρ φυσώντων ταύρων τοῦ Αἰήτου, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1327. **II.** μεταφ., **1)** παρορμῶ, παροξύνω τινὰ ἐναντίον τινός, Ἀργείοις ἐπιπνεύσας σπαρτῶν γένναν Εὐρ. Φοίν. 794· στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας αἵματι, παρορμήσας εἰς σφαγάς, αὐτόθι 789. **2)** ἐμπνέω εἰς, δωροῦμαι, παρέχω, Μουσῶν προφῆται ἐπιπεπνευκότες ἡμῖν τὸ γέρας Πλάτ. Φαῖδρ. 262D· ἀρωγὴν Ἀνθ. Π. 1. 16· ὄλβον Ὀρφ. Ὕμν. 84. 8. **3)** ἐκ μεταφορᾶς εὐνοϊκοῦ ἀνέμου, εὐνοῶ, χαρίζομαι, βοηθῶ, τῆς τύχης ἐπιπνεούσης, Λατ. adspirante fortuna, βοηθῶ, Πολύβ. 11. 19, 5, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 937, Πλούτ. 2. 759F. **III.** πνέω κατόπιν, ἐπιπνεῖ βορέᾳ νότος Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 5. 53.

ἐπιπνίγω, πνίγω, στραγγαλίζω. ἐπιπνίγων χειρὶ τοὺς ἐπιόντας τῷ αὐτοῦ ποιμνίῳ Ἰώσηπος Ὑπομνηστικ. σ. 148· — ὡς διάφ. γρ. ἐν τῷ κ. Λουκ. Εὐαγγ. η', 7, ἀντὶ **ἀποπνίγω**.

ἐπίπνοια, ἡ, (ἐπιπνέω) ἐπίπνευσις, ἔμπνευσις, Λατ. afflatus, ἐπ. πραότητος Πλάτ. Τίμ. 71C· ἐξ ἐπιπνοίας Διός, Ζηνὸς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 18, 45· θείαις ἐπ. αὐτόθι 576· οὐκ ἄνευ τινὸς ἐπιπνοίας θεῶν Πλάτ. Νόμοι 811C, πρβλ. Κρατ. 399A· μαντικὴν .. ἐπίπνοιαν Ἀπόλλωνος θέντες, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν «Φαίδρῳ» 265B· ἐπιπνοίᾳ δαιμονίου ἐνθουσιάζειν Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 1. 1, 4· ἐπ. πρὸς τὸ καλὸν Πλουτ. Ἄγις 7· ἡ Σίβυλλα ὠμίλει ἔκ τινος δυνατῆς ἐπ. Ἰουστ. Μ. πρὸς Ἕλληνας 37.

II. πνοὴ δυνατή, ἰσχυρὸν φύσημα ἀέρος, ἐπίπνοιαι χειμεριναὶ Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 55.

ἐπίπνοος, ον, συνηρ. **-πνους, ουν** (ἐπιπνέω): — ἐπὶ χωρίου, **ἐπίπνοον**, ἐπιπνεόμενον, καταπνεόμενον ὑπὸ ἀνέμων, Πολυδ. Ε'. 110: — ἐμπεπνευσμένος, παρά τινος Πλάτ. Κρατ. 428C· ἐπ. καὶ κατεχόμενος ἐκ τοῦ θεοῦ ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 99D, πρβλ. Συμπ. 181C, κτλ.· ἐπ. καὶ φοιβόληπτος Πλουτ. Νομπ. 48.—Ἐπίρρ. **-πνως**, Πολυδ. Α'. 16.

ἐπιπόδιος, α, ον, (ποὺς) ὁ ἐπὶ τῶν ποδῶν· σχηματισθὲν ὡς τὸ **ἐμπόδιος, περιπόδιος**, ὁλοιῶ· ὅστις ἦν **ὃς ἀγρίας πέδας** .. ἐπιποδίας ἔλυσ' Σοφ. Ο. Τ. 1350.

ἐπιποθέω, ἐπιθυμῶ προσέτι ἢ ποθῶ τι σφοδρῶς, μετ' αἰτ., Ἡρόδ. 5. 93, Πλάτ. Πρωτ. 329D, Νόμ. 855E· ἐπεποθήσεν ἡ ψυχή μου τοῦ ἐπιθυμῆσαι Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΙΗ', 20)· ἐπὶ ἅρπαγμα μὴ ἐπιποθεῖτε (αὐτόθι ΞΑ', 11).

ἐπιπόθημα, τό, τὸ ὅ τι ποθεῖ τις, ἐπιθυμία, Ἀκύλας ἐν Ψαλμ. ΡΛΘ', 9.

ἐπιπόθησις, εως, ἡ, τὸ ἐπιποθεῖν τι, σφοδρὰ ἐπιθυμία, ἀναγγέλλων ἡμῖν τὴν ὑμῶν ἐπιπόθησιν Β' Ἐπιστ. π. Κορινθ. ζ', 7, Κλήμ. Ἀλ. 977.

ἐπιπόθητος, ον, ποθητός, ἐπιθυμητός, Ἀπ. Ἑβρ. 43, Ἐπιστ. π. Φιλιππησ. δ', 1.

ἐπιποθία, ἡ, = **ἐπιπόθησις**, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιε', 23.

ἐπιποιέω, ἐπιπροστίθημι, νεότητα τῷ εἴδει Φιλόστρ. 570, 32, Συνέσ. 60A, κλπ.

ἐπιποίησις, ἡ, προσθήκη, Εὐστ. Πονημάτ. 284, 81.

ἐπιποίητος, ον, πλαστός, ἐπίπλαστος, προσποιητός, ψευδής, Συνέσ. 17C, 85C.

ἐπιποιμήν, ένος, ὁ, ἡ, = **ποιμήν**, θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσὶν Ὀδ. Μ. 131· πρβλ. **ἐπιβουκόλος**.

ἐπίποκος, ον, μετὰ τοῦ πόκου, τοῦ μαλλοῦ, δηλ. ἀκούρευτος, ἐπὶ ἀρνῶν, διάφ. γραφ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. Γ', 4) ἀντὶ **ἐπὶ πόκων**, ἀλλ' ἡ λέξις εὑρηται καὶ ἐν Ἐπιγραφῇ τῆς Κῶ 3731_6 = PH 401 [Ἐκ]άται ἐμ πόλει [οἶν] ἐπίποκον τελέ[αν].—Πρβλ. Mitth. 16. 414, n. 1.—Κατὰ τὸν Paton καὶ Hicks οἱ ποιμένες τῆς Κῶ ἔτι καὶ νῦν λέγουσιν **ἔποκον** ἀντὶ **ἐπίποκον**.

Ἐπιπόλα· «οὕτως ἐν Λακεδαίμονι ἡ Δημήτηρ ἱδρυμένη τιμᾶται» Ἡσύχ.

ἐπιπολάζω: μέλ. **-σω**, (ἐπιπολῆ) μένω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, δὲν ῥιζώνω, οὐδαμῶς ἂν μᾶλλον ἡ .. ὕλῃ ἐπιπολάζοι Ξεν. Οἰκ. 16, 14· ἐπιπλέω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ἀποθανοῦσαι δὲ αἱ ἐγχέλεις οὐκ ἐπιπολάζουσιν οὐδὲ φέρονται ἄνω ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱ. 8. 2, 17, πρβλ. 5. 15, 16· ἡ ἀτμὶς ἐπ. ὁ αὐτ. Μετεωρ. 1. 4, 3· τὸ ἐπιπολάζον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὑφιστάμενον, ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 1. 3, 2 κ. ἀλλ.· μετὰ δοτ., ὕδατι ἐπ. αὐτόθι 4. 4, 2· τὸ ἔλαιον ἐν τῷ ὕδατι ἐπ. ὁ αὐτ. Μετεωρ. 4. 7, 2· ὧν τὸ μὲν ἀποδέον ἐπιπολάζει, τὸ δὲ πλῆρες καταφέρεται κάτω Γεωπον. 14. 7, 27: — ἐπὶ πτηνῶν, περιίπταμαι ἄνωθεν, Θεοπόμπ. Ἱστ. 79: — ἐπὶ τροφῆς, ὡς τὸ Λατ. innatare stomacho, διαμένω ἄπεπτος ἐν τῷ στομάχῳ, Ἱππ. 359. 25, Ἀριστ. Ἀν. Ὑστ. 2. 11, 5, Γαλην. **II.** μεταφ., εἶμαι ἐπὶ κορυφῆς, ἐπικρατῶ, Ἐπίχ. 133 Ahr.· Φίλιππος ἐπιπολάζει, ἐπικρατεῖ, Δημ. 117. 16, πρβλ. Ἰσοκρ. 95A, 181B· ἐπ. ἐν πᾶσι τοῖς πολιτεύμασιν Πολύβ. 30. 10, 2. **2)** ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ, εἶμαι συνήθης τοῖς τηλικούτοις .. ὕβρις ἐπ. Ξεν. Λακ. 3, 2· ἐκ τῆς ἐπιπολαζούσης τὰ νῦν λεσχηνείας Πλάτ. Ἀξ. 369D· αἱ μάλιστα ἐπιπολάζουσαι [δόξαι] Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 4, 4· ἐπιπολάζοντος τοῦ γελοίου αὐτόθι 4. 8, 4. **3)** εἶμαι ἄφθονος ὑπάρχω ἐν ἀφθονίᾳ, ὁ χυμὸς ἐπεπόλασεν Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α' 952· οἱ ἐπιπολάζοντες μύες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 37, 2 τὴν ἄνω ταύτην ἄνοιαν ἐπιπολάζουσαν Ἄλεξις ἐν «Δημητρίῳ» 6. 7· ἐπὶ ἕξεων, Πολύβ. 13. 3, 1, κτλ.· ἐπὶ ποιημάτων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 162. **4)** εἶμαι προπετής, αὐθάδης, ἀλαζών, Διον. Ἀλ. 11. 6, Ἀπ. Μιθρ. 75· ὑπεροψία ἐπ. ὁ αὐτ. ἐν Ἐμφυλ. 3. 76· μετὰ δοτ. προσ., φέρομαι αὐθαδῶς πρός τινα, Πλούτ. 2. 634C, πρβλ. Λουκ. Ἰκαρομ. 29. **III.** πλανῶμαι ἀνά τινα τόπον, τὴν Αἴγυπτον Ἡλιόδ. 2. 25, πρβλ. 8. 8· ἀποπλ., περιπλανῶμαι, περιφέρομαι, Ἀπ. Μιθρ. 75. **IV.** πλημμυρῶ, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Λουκ. Λούκ. ἢ Ὄνος 34. **2)** ἐπ. τῇ ῥητορικῇ, ἐνασχολεῖσθαι εἰς τὴν ῥητορικήν, ὁ αὐτ. Ῥητ. Διδάσκ. 26.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιπολάζει· ἐπιπλέει».

ἐπιπολαιόρριζος, ον, (ῥίζα) ἔχων ῥίζας **ἐπιπολαζούσας εἰς τὴν** ἐπιφάνειαν, οὐχὶ βαθείας, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 4., 2. 5, 1.

ἐπιπόλαιος, ον, καὶ θηλ. **ἐπιπολαία παρὰ μεταγεν.** ὡς παρὰ Στράβ., Γαλην., Διοσκ., κλ., ἴδε Γλωσσ. Παρατηρ. Κόντου σ. 152 καὶ 153· (ἐπιπολῆ) ἐπιπολάζων, ἐπιπόλαιος, **ἐπὶ** τῆς ἐπιφανείας, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 832. 16· ἡ μὲν οὐλὴ τὸ δέρμα λεπτὸν καὶ ἐπιπόλαιον ἴσχει Ἀριστ. Προβλ. 8. 5· τραῦμα Λουκ. Ἱλιοῦν ἢ Εὐχ. 37. **2)** προέχων, ἐξέχων, ὀστέον Ἱππ. 913D· ὀφθαλμοὶ Ξεν. Συμπ. 5. 5. **3)** κινητὴ περιουσία, ἐπιπολαίων (ΕΠΙΠΟΛΑΙΟΝ) χρημάτων Νομοθ. Γόρτ. Κρήτης V_{41}. **4)** μεταφ., ἐπιπόλαιος, συνήθης, κοινός, Λατ. quotidianus, παιδεία Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 203· ἐπ. ἡδοναὶ καὶ διατριβαὶ Δημ. 1418. 1· ἐπ. πιθανότης Διοσκ. Θηριακ. προοίμ.· ἐπ. ὕπνος, ἐλαφρὸς ὕπνος, Λουκ. Ἀλεκτρ. 25· ἔρως ὁ αὐτ. ἐν Ἑταιρ. Διαλ. 8. 2. **5)** ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, καταφανής, φανερός, ἐπ. λέγομεν τὰ παντὶ δῆλα Ἀριστ. Ῥητ. 3. 10, 4, πρβλ. 11, 10· ἐπιπολαιότερον τοῦ ζητουμένου ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 1. 5, 4· ἡ ἐπιπολαιοτάτη .. ζήτησις ὁ αὐτ. Πολιτικ. 3. 3, 3· ἐπιπόλαιον τὸ ψεῦδος αὐτόθι 3. 12, 4.

II. Ἐπίρρ. **-ως**, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, οὐχὶ εἰς βάθος, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 4, 8· τιτρώσκειν Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 3. 7, 22. **2)** ἐξ ἐπιπολῆς, ἐπιπολαίως, Ἱππ. Ἀφ. 1245, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 5, 16· συγκρ. **-οτέρως** αὐτόθι 1 (Α. Ἔλαττον) 1, 3.

ἐπιπόλᾶσις, εως, ἡ, τὸ ἐπιπολάζειν, Ἱππ. 47. 35, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 3, 21.

ἐπιπολασμός, ὁ, = τῷ προηγ., ἐπ. τῆς ζέσεως Ἀριστ. Προβλ. 22. 8. **2)** μεταφ., ἔπαρσις, ἀλαζονεία, αὐθάδεια, Διον. Ἀλ. 6. 65· πρβλ. **ἐπιπολάζω.**

ἐπιπολαστικός, ή, όν, ὁ ἐπιπολάζων, ὁ ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ **ἐπιπολάζῃ**, νὰ ἀναβαίνῃ ἐπάνω, κυρίως ἐπὶ ἀπέπτου ἐν τῷ στομάχῳ τροφῆς, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 394. 44, Ἀριστ. Προβλ. 3. 18, 1.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, περισσῶς, ἀφθόνως, ἐπιπολαστικῶς καὶ κατακόρως χρώμενοι τῇ κραυγῇ Πολύθ. 4. 12, 9.

ἐπιπολεμόομαι· «ἐπεπολέμωτο· πολεμίως διέκειτο» Ἡσύχ.

ἐπιπολεύω = ἐπιπολάζω, Αἰλ. π. Ζ. 9. 61.

ἐπιπολή, ἡ, (ἐπιπέλομαι) ἐπιφάνεια, Ἀριστ. π. Αἰτ. Χρον. Νούσ. 2. 7, Γαλην., κλ.· ἴδε Λοβ. Φρύν. 126 κέξ. **II.** δόκιμοι συγγραφεῖς μεταχειρίζονται τὴν λέξιν μόνον κατὰ γεν., **ἐπιπολῆς**, ὡς ἐπίρρ., ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, εἰς τὸ ἄνω μέρος, ἐπιπολῆς δὲ ἔπεστι αὐτὸ τὸ ἐλλύχνιον Ἡρόδ. 2. 62, Ξεν. Οἰκ. 19, 4· κάτω μὲν καὶ ἐπιπολῆς .., ἐν μέσῳ δὲ .., κάτω μὲν καὶ εἰς τὸ ἄνω μέρος .. ἐν τῷ μέσῳ δέ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 1, 7· λίαν ἐπ. πεφυτευμένα ὁ αὐτ. Οἰκ. 19, 4· ἐπιπολῆς τὸ σιαρὸν σκέλος ἔχοντα, ἔχοντα τὸ παθὸν βλάβην σκέλος ἀνώτατα, ὑψηλότατα, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 837· τὸ ἐπ., ἡ ἐπιφάνεια, τοῦ σώματος τὸ ἐπ. τε καὶ ἐντὸς Πλάτ. Φίληβ. 46D, πρβλ. 47C. **2)** ὡς πρόθ. μετὰ γεν., ἐπάνω, ὑπεράνω, ὑπέρ, τῶν πυλέων Ἡρόδ. 1. 187, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1108, Πλ. 1207, καὶ ἴδε κατω-. **IV.**— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιπολῆς· ἀνωτάτω. ἐπιπλέον». **3)** μετ' ἄλλων προθ., κατύπερθε ἐπιπολῆς τῶν ξύλων Ἡρόδ. 4. 201· ἐξ ἐπ. Διόδ. 5. 38, Λουκ. Νιγρ. 35, κλ. (ἐν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 17, ὁ Bekk. παραλείπει τὴν πρόθεσιν **ἐξ**, πρβλ. διάφ. γραφ. ἐν Προβλ. 1. 43)· δι' ἐπ. Σέλευκ. παρ' Ἀθην. 598A· οὕτως, ἐν ἐπιπολῆ = ἐπιπολῆς, Στράβων 570. **III.** σαφῶς, φανερῶς, πᾶσίν ἐστιν ἐπιπολῆς ἰδεῖν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 9. 38, 2.

IV. Ἐπιπολαί, χωρίον ὑπερκείμενον τῶν Συρακουσῶν, κατωφερὲς μὲν πρὸς τὴν θάλασσαν, ἀπόκρημνον δὲ ἑκατέρωθεν, καὶ ὠνόμασται ὑπὸ τῶν Συρακοσίων διὰ τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι Ἐπιπολαί Θουκ. 6. 96.

Ἐπιπολιαῖος· «Ἑρμῆς ἐν Ῥόδῳ, ὡς Γ' Ὀργων ἱστορεῖ» Ἡσύχ.

ἐπιπολίζω. ἐποικοδομῶ, «ἐπιπόλισον· ἐποικοδόμησον» Ἡσύχ.

ἐπιπολιόομαι, Παθ., ἀρχίζω νὰ γίνωμαι πολιός, ἐπιπολιοῦνται αἱ τρίχες αὗται Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 5, 3.

ἐπιπόλιος, ον, ὁ ἀρχίζων νὰ γίνηται πολιός, Δημ. 1267. 21.

ἐπίπολος, ον = πρόσπολος. σύντροφος, Σοφ. Ο. Τ. 1322.

ἐπιπολύ, Ἐπίρρ. ἀντὶ **ἐπὶ πολύ**, ἴδε ἐν λ. **πολὺς IV. 3.**

ἐπιπολυπραγμονέω. πολυπραγμονῶ ἐπί τινι, μεταγεν.

ἐπιπομπεύω, ἐμπομπεύω, πομπεύω ἐπί τινι, ταῖς πατρίδος ἐπιπομπεύειν συμφοραῖς οὐ καλῶς εἶχεν Πλουτ. Καῖσ. 56.

ἐπιπομπή, ἡ, τὸ ἐπιπεμπόμενόν τινι ἐξ ἀνωτέρας δυνάμεως, μαγγανεία, βασκανία, Ποιητ. Βοταν. ἐν Ἑλλ. Βιβλιοθ. Φαβρικ. τ. 3, μέρος 6 § 4, στ. 22, 165, 176.

ἐπιπονέω, κοπιάζω εἴς τι, ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οἱ ἀγαθοὶ ἐπιπονεῖν ἐθέλουσι Ξεν. Κύρ. 5. 4, 17, Λακ. 2, 5, Πλάτ. Νόμοι 789E.

ἐπιπονία, ἡ, τὸ **ἐπιπονεῖν, πονεῖν, κοπιάζειν** εἴς τι, Ἡσύχ. ἐν λ. **πονηρία.**

ἐπίπονος, ον, κοπιώδης, πλήρης ταλαιπωριῶν, λατρεία Σοφ. Τρ. 830· μόρος ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1561· ἀσχολία, ἄσκησις, φυλακὴ Θουκ. 1. 70., 2. 39· γῆρας Πλάτ. Πολ. 329D· βίος Ξεν. Κύρ. 2. 3, 11· μαθήσεις καὶ μελέται ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 12, 15· πλήρης πόνων καὶ θλίψεων, ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἀμέραν Σοφ. Τρ. 654· ἀνιαρός, ἐπιπονώτερον [ἔργον] μὰ τὸν Διόνυσον οὐκ εἴληφ' ἐγὼ Ἄλεξ. ἐν «Πρωτοχόρῳ» 1· οὐδὲν διαβολῆς ἐστιν ἐπ. Μένανδ. ἐν Ἀδηλ. 50, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 1. 3, 19:—σπανίως **ἐπὶ καλῆς** σημασίας, ἔργα καλὰ καὶ ἐπ. Πλάτ. Νόμοι 801E, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 1, 29:— **τὸ ἐπίπονον**, τὸ ἐνέχον πόνον, κόπον, ὁ αὐτ. ἐν Κυν. ἔνθ' ἀνωτ.· τὰ ἐπ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 7, 13, κ. ἀλλ.: — ἐπίπονόν [ἐστι] τὴν δύσκολιαν ἀφανίσαι, εἶναι δύσκολον ἔργον νὰ .., Θουκ. 3. 58. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἐπιμελής, ὑπομένων τὴν κόπωσιν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1370, Πλάτ. Φαῖδρ. 229D:— ὡσαύτως, ὁ μὴ ἀντέχων εἰς κόπωσιν, ταχέως ἐξαντλούμενος, Θεόφρ. π. Αἰσθ. 11. **3)** ἐπὶ οἰωνῶν, ὁ προσημαίνων παθήματα, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 23. **II.** Ἐπίρρ. **-νως**, Λατ. aegre, Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ Α', 939, Θουκ. 1. 22· ἐπιπόνως καὶ καλῶς Ἰσοκρ. 386D· βιώσεται Ξεν. Ἀπομν. 1. 7, 2, κτλ.—Συγκρ. **-ώτερον**, οὐδεὶς οἰδεν ἐπιπονώτερον Ἀρχέδικος ἐν «Θησαυρῷ» 2. 8.— Ὑπερθ. **-ώτατα** Ξεν. Κύρ. 7. 5, 67.

Ἐπιπονῖτις, ἡ, ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης, Ἡσύχ.

ἐπιπορεία, ἡ, προσέλευσις, προσέγγισις, ἀντίθετον τῷ **ἀποπορεία**, Ἥρων Αὐτομ. 261.

ἐπιπορεύομαι: μέλλ. **-εύσομαι**: ἀόρ. **ἐπεπορεύθην**: Ἀποθ. (**πορεύω**). Πορεύομαι, ὑπάγω ἐπί τι, ἐπιπορευθέντων ἐπὶ τὸ πλῆθος Πολύθ. 4. 9, 2· πορεύομαι ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, μετ' αἰτ., ἐπιπορευόμενος ἀδεῶς ἐπόρθει, κτλ., ὁ αὐτ. 1. 12. 4, κτλ.· μετὰ δοτ., Πλουτ. Λυκοῦργ. 28. **2)** μετ' αἰτ. ὡσαύτως, ἐπισκέπτομαι, Λατ. obire, ἐπὶ στρατηγοῦ, Πολύθ. 11. 12, 1., 15. 10, 1· μεταφ., διέρχομαι, διατρέχω, τῇ διανοίᾳ, τῇ ὄψει Πλούτ., ἴδε Wyttenb. ἐν 107E.

ἐπιπόρευσις, εως, ἡ, τὸ πορεύεσθαι πρός τι, Τζέτζ.· ἡ πορεία, ἡ τροχιὰ τῶν πλανητῶν, Πτολεμ. Τετράθ. σ. 93. 15, κτλ.

ἐπιπορπέομαι, πρκμ. **-πεπόρπημαι**· Ἀποθ.: — κομβώνω τι ἐπάνω μου διὰ πόρπης, πορφυρίδα ἐπιπεπορπημένος Πολύθ. 39. 1, 2· σάγους Διόδ. 5. 30.

ἐπιπόρπημα, Δωρ. **-ᾶμα**, τό, ὡς τὸ **ἐμπερόνημα**, πᾶν ἔνδυμα κομβωνόμενον ἐπὶ τῶν ὤμων, ἰδίως μανδύας, ἐνδυμασία κιθαρῳδοῦ, ὡς Πλάτων ὁ Κωμικ. ἐν «Ταῖς ἀφ' ἱερῶν» 2, Πλουτ. Ἀλέξ. 32· πρβλ. **περονατρίς.**

ἐπιπορπίς, ίδος, ἡ, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 32, κατά τινας = **ἐπιπόρπημα**, κατ' ἄλλους = **πόρπη**, πρβλ. Ἰακωβίου Ἀνθ. Π. σ. 192.

ἐπιπόρπωμα [-αμα ;]· «τὸ ἐπάνω τῆς πόρπης. καὶ τῶν ἱππέων ἡ τὰς χλαιδας συνέχουσα πόρπη» Ἡσύχ.

ἐπιπορσαίνω, χορηγῶ, παρέχω, Νικ. Ἀποσπ. 2. 54.

ἐπιπορσύνω, παρασκευάζω, Κόντ. Σμ. 7. 712.

ἐπιπορφῠρίζω, κλίνω εἰς τὸ πορφυροῦν χρῶμα, Ἀριστ. π. Χρωμ. 5, 26, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἴστ. 3. 18, 2.

ἐπιπόρφῠρος, ον, πορφυρίζων, κλίνων εἰς τὸ πορφυροῦν χρῶμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἴστ. 4. 6, 7.

ἐπιποτάμιος, α, ον, ὁ ἐπὶ τῷ ποταμῷ, πόλις Ἑλλάνικ. 150· ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ἐν ποταμῷ ἐργαζόμενος, ἐξησκημένος νὰ ἐργάζηται ἐν ποταμῷ, ὁ ἐπιποτάμιος ἠπειρωτικῶς λειτουργῶν ἐτάττετο Συνέσ. 111D:—θηλ. **ἐπιποταμίς, ίδος**, νύμφη, «νεράϊδα» Σχόλ. εἰς Ἰλ. Υ. 8.

ἐπιποτάομαι, πρκμ. **ἐπιπεπότημαι**: Ἀποθ.:—ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἐπιπέτομαι**, ἐφίπταμαι, ἵπταμαι ὑπεράνω τινός, τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ .. πεπότηται Αἰσχύλ. Εὐμ. 379· στυγία τις ἐπ' ἀχλὺς πεπότηται Πέρσ. 669· γῆν καὶ θάλασσαν ἐπιποτώμενοι Φίλων 2. 200. **II.** ἐπιπλέω, ἐπιπολάζω, ἔτι δὲ κουφοτάτη ὡς δύνασθαι ἐπιποτᾶσθαι τῷ ἀέρι Διοσκ. 5. 85· τῷ ὑγρῷ Πορφύρ. π. Νυμφῶν Ἄντρου 10.

ἐπιπότιος, ὁ ἐπὶ πότῳ, ὁ ἐν συμποσίῳ, ἐπιπότια ᾄσματα Σχόλ. εἰς Ἀριστείδ. τ. 2. σ. 137.

ἐπίπους, οδος, ποδιαῖος, ἔχων μῆκος ἑνὸς ποδός, Γεωργ. Παχυμ. Μιχ. Παλ. σ. 222C.

ἐπιπράττομαι, Μέσ., εἰσπράττω ἐπὶ πλέον παρά τινος, «ἐπιπραξάμενοι, ἐπὶ τοῖς προτέροις προσεπιθέντες, ἀπαιτήσαντες ' οἱ Ρωμαῖοι τοὺς Καρχηδονίους χρήματα ἐπιπραξάμενοι σπονδὰς ἀνενεώσαντο'» Σουΐδ.

ἐπιπραῦνω = πραῦνω, Διονύσ. Περ. 1052.

ἐπιπρείγιστος, ὁ μετὰ τὸν πρεσβύτατον, Νομοθεσία Γόρτυν. Κρήτης VII 20.

ἐπιπρέπεια, ἡ, εὐπρέπεια, εὐσχημοσύνη, χάρις, ἐμφάνεια, Ἀριστ. Φυσιογν. 4, 7, κ. ἀλλ., Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. τ. 1. 79· κατὰ πληθ., Πολύθ. 3. 78, 2.—Κατὰ Σουΐδ. «ἐπιπρεπείαις, στολαῖς εὐπρεπέσιν».

ἐπιπρεπής, ές, ἁρμόδιος, εὐπρεπής, Διωτογέν. Πυθαγόρ. παρὰ Στοβ. 331. 9:—**τὸ ἐπιπρεπές**, = τῷ προηγ., Λουκ. π. Εἰκόν. 7.

ἐπιπρέπω, ἐπιφαίνομαι, φαίνομαι ὑπάρχων ἔν τινι, οὐδέ τί τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι εἶδος καὶ μέγεθος Ὁδ. Ω. 252· φυᾷ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων παισὶν λῆμα (καθ' Ἑρμαννον: παῖ, σοὶ λῆμα) Πινδ. Π. 8. 63, πρβλ. Θεόκρ. 25. 40, Διον. Ἀλ. Δείναρχ. 7· ὅ τε ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ οὐδὲν ἐνδεέστερον ὁρᾶν Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 1. 1. **II.** ἁρμόζω, πρέπει, ἔπειτα τῇ εὐδαιμονίᾳ φήσει τις ἐπιπρέπειν ; Ξεν. Κύρ. 7. 5, 83, πρβλ. Πλούτ. 2. 794A.

ἐπιπρεσβεύομαι, ἀπέρχομαί που ὡς πρεσβευτής, ὡς τὸ **ἐπικηρυκεύομαι**, Διον. Ἀλ. 2. 47. **II.** ἀποστέλλω πρεσβείαν, πρός τινα ὁ αὐτ. 6. 56· τινι Πλουτ. Σερτώρ. 27, Ἀντών. 68. **2)** ἀποστέλλω καὶ ἄλλην πρεσβείαν, Ἀππ. Κελτ. 18.

ἐπιπρηνής, ές, ἐπικλινὴς εἴς τι, χέρσῳ ἐπιπρηνὴς «ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 939.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπιπρηνής· ἐπὶ στόμα. λοξός. ἐπικλινὴς ἐπ' ὄψιν» καὶ «ἐπιπρηνές· ἐπὶ κάτω κα(τε)στραμμένον».

ἐπιπρητήν, ῆνος, ὁ, ἡ, ἑνὸς ἔτους ἢ καὶ πλέον, «ἐπιπρητήν· αἰγὸς ἡλικία» Ἡσύχ., ἴδε **πρητήν.**

ἐπιπρηΰνω, Ἰων. ἀντὶ **ἐπιπραῦνω**, Διον. Περ. 1052.

ἐπιπρίω, καθ' Ἡσύχ. «ἐπιπρίων· τοὺς ὀδόντας πρίζων» — ἀφρίσεν κοναβηδὸν ἐπιπρίουσα γένειον Ἀνθ. Π. 7. 531.

ἐπιπρό, Ἐπίρρ., εἰς τὰ ἔμπροσθεν, πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, οὐ μὲν ἐπιπρὸ

«εἰς τοὔμπροσθεν .. ἢ διόλου» (Σχόλ.),'Απολλ. Ρόδ. Α. 982, Διον. Π. 276.

ἐπιπροβαίνω, ἐπεκτείνομαι, ὅσσον ἐπιπροβέβηκε Χελιδονίων μυχὰ νήσων Διον. Περ.128.

ἐπιπροβάλλω, ῥίπτω τι ἐπί τινος, ὅπλα δ' ἐπιπροβαλόντες ἀρειμανέων ἀπὸ χειρῶν κούρῃ ἐπὶ στυγερῇ, κόσμον ἔθεντο φόνον, περὶ τῆς Ταρπηίας, Σιμύλος ὁ ποιητὴς παρὰ Πλουτ. ἐν Ρωμύλῳ 17.

ἐπιπροείηκα, ἐπιπροέμεν, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐπιπροΐημι.**

ἐπιπροέχομαι, Παθ., ἵσταμαι ἢ ἐπεκτείνομαι ἐμπρός,'Απολλ. Ρόδ. Δ. 524.

ἐπιπροθέω, προτρέχω πρὸς τὰ ἐμπρός, 'Απολλ. Ρόδ. Α. 582, Νικ. Θ. 382.

ἐπιπροΐάλλω, ποιητ. ῥῆμα, θέτω ἢ ἐκτείνω τι ἐνώπιόν τινος, ἢ (ἡ 'Εκαμήδη) σφῶϊν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν καλήν, «πρῶτον μὲν αὐτοῖς ἐξέτεινεν ἔμπροσθεν τράπεζαν περικαλλῆ» (Θ. Γαζῆς),'Ιλ. Α. 628. **II.** ἐπιπέμπω, θεοὺς .. ἐπιπροΐαλλεν, ἐπέπεμπε τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον εἰς αὐτήν, δηλ. τὴν Δήμητρα, 'Ομ."Υμν. εἰς Δήμ. 327· ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ ἰὸν ἐπιπροΐαλλε Κόντ. Σμ. 6. 231.

ἐπιπροΐημι, ποιητ. ῥῆμα, ἐξαποστέλλω τινὰ εἴς τι μέρος, τὸν μὲν νηυσὶν ἐπιπροέηκα .. "Ιλιον εἴσω, διὰ πλοίων ἐξαπέστειλα κτλ.,'Ιλ. Σ. 58· ἀλλά, κεῖνον μὲν νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῇσιν, ἐλθεῖν εἰς 'Αχιλῆα, ἐκεῖνον μὲν ἔπεμψα εἰς τὰ πλοῖα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν 'Αχιλλέα, Ρ.708· ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους, ἀπέστειλεν αὐτοὺς ὅπως ἱκετεύσωσι, Ι. 520 (516)· τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰὸν ('Επικ. ἀπαρ. ἀορ. 6'), ὑπορείνειας ἂν ἐπιπέμψαι τῷ Μενελάῳ βέλος ταχύ; Δ. 94· ἐπεὶ νημερτέα βάξιν "Ηρη ἐπιπροέηκεν 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1185· πότμον Ποιητ. ἐν Λουκ. 'Αλεξ. 27· λιγὺν οὖρον 'Ορφ. 'Αργ. 359· τείως μιν ἐπιπροέηκε θαλάσσῃ 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1617, κτλ.· ῥέεθρον ἐπιπροΐησι θαλάσσῃ, ἐπὶ ποταμοῦ, Διον. Π. 49:— ἐντεῦθεν κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., νήσοισιν ἐπιπροέηκε (ἐξυπ. ναῦν),«ἐπαφῆκεν» (Σχόλ.),'Οδ. Ο. 299.

ἐπίπροικος, ἡ, (προῖξ) κόρη λαμβάνουσα μέρος μόνον τῆς πατρικῆς κληρονομίας ὡς προῖκα, «ἐπίπροικος δὲ ἡ ἐπὶ μέρει τινὶ τοῦ κλήρου, ὥστε μόνον προῖκα ἔχειν, ὀρφανὴ καταλελειμμένη, ἢ ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῶν ἀρρένων αὐτῇ ὄντων» Α. Β. 256. 10·—«ἐπίπροικος· ἐπὶ προικὶ ἐκδοθεῖσα» 'Ησύχ. καὶ «ἐπίπροικα· τὸ δεύτερον ἐπὶ προικὶ δῶρον» ὁ αὐτός· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἄπροικος,** Πολυδ. Γ', 35.

ἐπιπρομολεῖν, ἀπαρ. ἀορ. τοῦ ἀχρήστου ἐνεστ. **ἐπιπροβλώσκω,** ἐπιπορεύομαι, ἐπέρχομαι, ἐπιπρομολοῦσα 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 665, κατὰ τὸν Σχολιαστ. «περιττεύει ἡ ἐπὶ πρόθεσις».

ἐπιπρονοέομαι,'Αποθ., = τῷ προηγ.,'Απολλ. Ρόδ. Δ.1588.

ἐπιπρονεύω, νεύω, κλίνω πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὑπεράνω τινός, Νικ. Θ. 374,'Οππ. Κ. 1.122.

ἐπιπροπίπτω, πίπτω πρὸς τὰ ἐμπρός, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1449, Νικ.'Αλεξιφ. 496.

ἐπιπροσβάλλω, διευθύνω τὴν πορείαν μου πρός τι, Δαρδανίην δὲ λιπόντες ἐπιπροσέβαλον 'Αβύδῳ 'Απολλ. Ρόδ. Α. 931.

ἐπιπροσγίγνομαι, 'Αποθ., ἐπιπροστίθεμαι, 'Απολλών. π. Συντάξ. 258.

ἐπιπροσδέομαι: μέλλ. **-δεήσομαι,** 'Αποθ., ἔτι μᾶλλον δέομαι, Παρθέν.17.

ἐπίπροσθεν, ποιητ. (ἀλλὰ σπανίως) **-προσθε,** Εὐρ.'Ικέτ. 514, 'Αντιφάν. ἐν 'Αδήλ. 41.'Επίρρ. **I.** ἐπὶ τόπου, ἐνώπιον, ἔμπροσθεν, ἐμπρός, ἐπίπρ. τίθεσθαι, ποιεῖσθαί τι Εὐρ. 'Ορ. 468, Ξεν.Κύρ.1.4,24· ταῦτα δὴ αὐτοῖς πάντα ἐπίπροσθεν γίγνεται, ἐμποδὼν γίνονται, γίνονται ἐμπόδια, Πλάτ. Γοργ. 523D· οὔ ἂν τὸ μέσον ἀμφοῖν τοὶν ἐσχάτοιν ἐπίπροσθεν ἦ ὁ αὐτ. Παρμ. 137Ε· κώμας τε καὶ γηλόφους ἐπίπροσθεν ποιησάμενος, φροντίσας νὰ ἔχῃ ἐμπρός του κώμας καὶ γηλόφους, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 28 (πρβλ. **ἐπιπροσθέω**). **2)** μετὰ γεν., ἐπ. τῶν ὀφθαλμῶν ἔχειν Πλάτ. 213Α, πρβλ. Θεόφρ. π. 'Ανέμ. 30. **II.** ἐπὶ βαθμοῦ, θεῖναί τι ἐπ. τινός, προτιμᾶν τι ἑτέρου, Εὐρ. 'Ικέτ. 514· τὰ μακρὰ τῶν σμικρῶν λόγων ἐπίπροσθέν ἐστι, εἶναι προτιμότερα, ὁ αὐτ. ἐν 'Ορ. 641· ἐπ. ταἰσχρὰ .. τῶν καλῶν 'Αντιφάν. ἔνθ' ἀνωτ.

ἐπιπρόσθεσις, ἐπιπροσθέτησις, ἴδε **ἐπιπρόσθησις.**

ἐπιπροσθετέω, προσθέτω ἐπὶ πλέον, **Φιλόδημ.** ἔκδ. Gomperz. 'Εκ τούτου τοῦ ῥήματος ἐπιβεβαιοῦται μᾶλλον ἡ γραφὴ τῆς 'Επικουρείου λέξεως **ἐπιπροσθέτησις,** τῆς παρὰ Διογένει Λαερτίῳ, ἤτις ὅμως ἐγκριθεῖσα ὑπὸ τοῦ Schneider καὶ τοῦ Κοραῆ ἀπεδοκιμάσθη ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν τοῦ Θησ. Στεφάνου, Κουμαν. Συναγ. Λέξ.'Αθησ, — Πρβλ. **ἐπιπρόσθησις** ἐν τέλει.

ἐπιπροσθέω, (ἐπίπροσθεν) εἶμαι ἐμπρός, ἐμποδίζω, ἐπιπροσθοῦντος τοῦ Κιθαιρῶνος Θεόφρ. π. 'Ανέμ. 32· μετὰ δοτ., τὸ μέσον ἐπ. τοῖς πέρασι, ἵσταται ἔμπροσθεν, ἀποτελεῖ γραμμὴν μετὰ τῶν περάτων, 'Αριστ. Τοπ. 6. 11, 1· ὥστε τοῖς πρὸς τὴν Λιβύην τετραμμένοις πύργοις .. ἐπιπροσθεῖν ἅπασι, νὰ παρεμπίπτῃ πρὸ αὐτῶν ὅλων, νὰ εἶναι ἐμπρὸς αὐτῶν, Πολύβ.1. 47, 2.— Παθ., ἐπὶ τῆς λάμψεως τοῦ πυρός, καλύπτομαι ὑπὸ σκοτεινοῦ τινος πράγματος, τὸ πῦρ ἐπεσκοτεῖτο τῷ πλεονάζοντι τῆς ὕλης ἐπιπροσθούμενον Γρηγ. Νύσ. 1. 9Β [τὴν τραγῳδίαν] ὑπὸ τῶν ὀνομάτων ἐπιπροσθουμένην, ἐπισκοτιζομένην, Πλούτ. 2. 41C.

ἐπιπρόσθησις, εως, ἡ, τὸ ἵστασθαι ἔμπροσθέν τινος καὶ σκιάζειν, ἡ γὰρ σελήνη ἐκλιμπάνει διὰ τὴν ἐπιπρόσθησιν τῆς γῆς 'Αριστ. Μετεωρ.1. 5, 2, Θεοφρ. π.'Ανέμ. 30· ἰδίως ἐπὶ ἐκλείψεων, 'Αριστ. π. Οὐρ. 2. 13, 7., 2. 14, 7, Πλούτ. 2. 121Β· ἐπὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα χρησιμεύουσι πρὸς κάλυψιν, Πολύβ. 3.71, 3·— **ἐπιπρόσθεσις** ἁπαντᾷ πολλάκις ὡς διάφ. γραφ. παρ' 'Αριστοτέλει· — **ἐπιπροσθέτησις** δὲ ἁπαντᾷ ἐν 'Επικούρῳ παρὰ Διογ. Λ. 10. 92, 94, 96, πρβλ. Φιλόδημ. παρὰ Gomperz Herk. Stud.1. σ.13.

ἐπιπροσπλέω, προσπλέω πρός τι μέρος, μετὰ δοτ., ἐθάρρησαν πρῶτοι Ρόδιοι ἐπιπροσπλεῦσαι τῷ τόπῳ Στράβων 57.

ἐπιπροστίθημι, προσθέτω προσέτι, 'Ιππ. 380. 47, Διον.'Αλ. 6. 9, κλ.

ἐπιπρόσω, περαιτέρω,'Αρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2.12.

ἐπιπροσώπειος, ον, ἐπὶ τοῦ προσώπου, ἐπιπροσώπεια κεντήματα, κεντήματα ἃ ὑπέστησαν ὑπὲρ τῶν εἰκόνων οἱ περὶ τοὺς ὁμολογητὰς Θεοφάνην καὶ Θεόδωρον,'Ιω. Γενέσ. σ. 74.18, ἔκδ. Β., Κουμαν. Συναγ. Λέξ.'Αθησ.

ἐπιπροτέρωσε,'Επίρρ., προσωτέρω, πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐπιπροτέρωσε θέοντες 'Απολλ. Ρόδ. Β. 940.

ἐπιπροφαίνομαι, Παθ., φαίνομαί που, ἐσθλὸς μὲν ἐπιπροφανέντας ἐνισπεῖν οἰωνοὺς 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 917.

ἐπιπροφέρω, κινῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, ταρσὸν ποδὸς 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1519.

ἐπιπροχέω: μέλλ. **-χεῶ,** ἐκχύνω, χύνω, ἐκπέμπω, ὄρνις .. θρῆνον ἐπιπροχέουσα ἴει μελίγηρυν ἀοιδὴν 'Ομ."Υμν. 19. 18.—Παθ., χύνομαι ἐπάνω, ἐφορμῶ, Νόνν. Δ. 21. 69.

ἐπιπροωθέω, ὠθῶ ἔτι μᾶλλον πρὸς τὰ ἐμπρός, Λουκ. "Ον. 10.

ἐπιπρυτανεύω, ἐπικρατῶ, ἐπιπρυτανεύειν τάληθὲς ἐν τῷ κοινῷ 'Ασκληπ.'Επιστ. 28. 4.

ἐπιπρωϊαίτερον, ἐπιτεταμένον ἀντὶ **πρωϊαίτερον,** ἀμφ. γρ. ἐν 'Ιππ. 998C.

ἐπίπρωρος, ον, (πρῷρα) «ἐπιπρώρους· τὰς μὴ κατὰ πρύμναν προσεσχηκυίας» 'Ησύχ.

ἐπιπταίρω, πταρνίζομαι ἐπάνω εἴς τι, οὐχ ὁράᾳς ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσιν; δὲν βλέπεις, πῶς ἐπταρνίσθη ὁ υἱός μου ἐπάνω εἰς τοὺς λόγους μου; (ὅπερ ἐθεωρεῖτο καλὸς οἰωνός, πρβλ. Ξεν.'Αν. 3. 2, 9, 'Αθήν. 66C),'Οδ. Ρ. 545, πρβλ.'Ομ."Υμν. εἰς 'Ερμ. 297:— μεταφ., εἶμαι εὐμενής τινι, ἐπὶ ἐρώτων, Σμυρίδα μὲν ἔρωτες ἐπέπταρον Θεόκρ. 7. 96· ἐπὶ θεοῦ, θεός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι ἐς Σπάρταν ὁ αὐτ. 18.16.

ἐπίπταισμα, τό, ἐπίπαισμα, κροῦσμα τῶν δακτύλων,'Αριστοφ. 'Αποσπ. 609· πρβλ. **ἐπίπαισμα.**

ἐπιπτάρνυμαι, 'Αποθ. = **ἐπιπταίρω,** «ἐπιπτάρ(ν)υμαι· μεταλαμβάνω. κατέχω. ἐπισχετικὸν γὰρ ὁ πταρμὸς πολλάκις» 'Ησύχ.

ἐπιπταίω, ἀντὶ **ἐπιπαίω,** ὕποπτ. μεταγ.

ἐπίπτερον, τό, ἴδε **ἐπίπετρον.**

ἐπιπτέρυξις, ἡ, τὸ πτερύττεσθαι ἐπί τινος, Μιχ. Γλυκᾶς Χρον. σ. 45.

ἐπιπτήσσω, πτήσσω, «ζαρώνω» ἕνεκα φόβου, μὴ γὰρ δὴ ἐν τάχει ἐπιπτήξαιμεν ὀρτύγων ἐναψάμενοι φύσιν 'Αριστείδης παρὰ Φιλοστρ. 584.

ἐπιπτίσσω, τρίβω, ξεφλουδίζω, ἐξάγω διὰ τριβῆς τὸν φλοιόν, ἐν τῷ Παθ., ἐπὶ τῆς ζειᾶς, ἐπὰν δ' ἅπασα ἐπιπτισθῇ Γεωπ. 3 7,1.

ἐπίπτυγμα, τό, (ἐπιπτύσσω) πτυχὴ ἐπικαλύπτουσα ἄνοιγμά τι κυρίως τῶν ὀστρακοδέρμων, λέγεται καὶ **ἐπικάλυμμα,** ὃ ἴδε, Λατ. operculum,'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 21, π. Ζ.'Ιστ. 4. 2. 21., 4. 4, 10. **2)** ἐν τῷ πληθ., τὰ βράγχια (σπάραχνα) τῶν ἰχθύων, ὁ αὐτ. π.'Αναπν.12, 6.

ἐπίπτυξις, εως, ἡ, συστολή, ἡ τῶν βραγχίων διαστολὴ καὶ ἐπίπτυξις Βασίλ. Ι. 149Β, Γαλην. τ. 1. σ. 564.—Κατὰ τὸν Φρύν. ἐν Α. Β. 72. 20, «χολάδες .. αἱ τῆς γαστρὸς διὰ παχύτητα ἐπιπτύξεις».

ἐπιπτύσσομαι, πτύσσομαι, διπλώνομαι οὕτως ὥστε νὰ καλύπτω τι, τινὶ 'Ιππ. 1201Ε· ἐπὶ τῆς ἐπιγλωττίδος, ἐπιπτύσσεσθαι δυναμένην ἐπὶ τὸ τῆς ἀρτηρίας τρῆμα 'Αριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ. 1.16,10, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 3. 3, 11.— Καθ' 'Ησύχ.: «ἐπιπτύξαι· ἐπερεῖσαι».

ἐπιπτῦχή, ἡ, = **ἐπίπτυγμα,** ἐπικάλυμμα, Πλούτ. 2. 979D· τοῦ θώρακος ὁ αὐτ. Πομπ. 35· αἱ ἐπ. τῶν ῥακίων, ἐμβολώματα, Λουκ. Νεκρ. Διάλ.1. 2.

ἐπιπτύω, πτύω ἐπάνω εἴς τι, δαίμοσι τοὶ κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες Καλλιμ. 'Αποσπ. 235 ἐκ τοῦ Σχολιαστοῦ Θεοκρ. (6. 39) ὅστις ἑρμηνεύων τὸ χωρίον τοῦ Θεοκρ. ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον, ἐπιφέρει, «ποιοῦσι γὰρ καὶ μέχρι τοῦ νῦν μάλιστα τοῦτο αἱ γυναῖκες τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμεναι· Καλλίμαχος· Δαίμοσι, κτλ.», ἔνθα ὁ Bentley διορθοῖ:

Καλλίμαχος δ' Αἰτίων (δηλ. τετάρτῳ Αἰτίων) τρὶς κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες, σκορπίῳ τις ἐπιπτύσας Γαλην. 6. 754, 17.

ἐπίπτωσις, εως, ἡ, (ἐπιπίπτω) τὸ πίπτειν εἴς τινα, αἱ τῶν κλήρων .. ἐπιπτώσεις Πλούτ. 2.740D· τὸ κατὰ τύχην γινόμενον, σύμπτωσις, Θεαγ. παρὰ Στοβ. 9. 21· κατὰ ἐπίπτωσιν καὶ συντυχίαν Στράβ.102.

ἐπιπύησις, εως, ἡ, (πυέω) ἡ ἐκ νέου ἐμπύησις, Ἱππ. Προγν. 39, διάφ. γραφ. ἀντὶ **διαπύησις.**

ἐπιπυκνόομαι, Παθ., γίνομαι πυκνός, συμπυκνοῦμαι, ἐπιπυκνωθεὶς (ὁ ἀὴρ) καθάπερ καὶ τὸ ὕδωρ, πάντων λευκότατός ἐστιν Ἀριστ. π. Χρωμ. 3.17.

ἐπιπυνθάνομαι, Ἀποθ., μανθάνω, πληροφοροῦμαι κατόπιν, τὰ γεγενημένα Διων. Ἁλ. π. Θουκ. 29.

Ἐπιπυργίδια, ἡ, ἡ ἐπὶ τοῦ πύργου, ἐπίθ. τῆς Ἑκάτης ἐν Ἀθήναις, Παυσ. 2. 30, 2.

Ἐπιπυργῖτις· «ἡ Ἀθηνᾶ οὕτως ἐν Ἀβδήροις ἑκαλεῖτο» Ἡσύχ.

ἐπιπῦρέσσω, ἔχω πυρετὸν μετὰ ταῦτα, Ἱππ. Προρρ. 68, Γαλην. τ.19, σ. 423. 9, κ. ἀλλ.

ἐπιπῦρεταίνω, =τῷ προηγ., Ἱππ. 255. 37, κτλ.· ὡσαύτως **ἐπιπυριάω,** Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπιτυφῶσαι.**

ἐπίπῦρον, τό, (πῦρ) ἡ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἑστία ἢ θέσις διὰ τὸ πῦρ, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 211, Ἡσύχ. ἐν λ. **θυμέλη.**

ἐπιπυρόω, ἐπικαίω, Ἡσύχ. ἐν λέξει **ἐπιτυφῆ.**

ἐπίπυρρος, ον, πυρρὸς κατά τι, ἐπίπυρρος τὸ σῶμα Ἀριστ. Φυσιογν.13, 5, Θεοφρ. π. τὰ Φυτ.Ἱστ. 4.10, 4.

ἐπιπυρσεία, ἡ, ἐπανειλημμένον σημεῖον διὰ πυρσῶν, Πολύαιν. 6.19, 2.

ἐπιπωλέομαι, Ἀποθ., ἐπιπορεύομαι, πορεύομαι πλησίον καὶ παρατηρῶ, Λατ. obire, μετ' αἰτ., ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν, ἐπὶ στρατηγοῦ ἐπιθεωροῦντος τὸν στρατὸν αὐτοῦ, Ἰλ. Γ.196, κτλ.:— ἀλλ' ἐν Ἰλ. Λ. 264, 540, ἐπὶ κατοπτεύσεως τοῦ ἐχθροῦ, αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν, «ἐπήρχετο τὰς τάξεις» κτλ. (Θ. Γαζῆς). Ὁ Ὅμ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον ἐν ταύτῃ τῇ φράσει, καὶ οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.— Παρὰ Θεμιστ. εὑρίσκομεν τὸν τύπον **ἐπιπολοῦμαι,** ἐπισκέπτομαι, Βόσπορον 75C· μετὰ δοτ., Σύροις 152B, ἔνθα ὁ Λοβ. (Φρύν. 584) ἀναγινώσκει **ἐπιπωλ-.**

ἐπιπώλησις, εως, ἡ, τὸ περιέρχεσθαι, ἐπίσκεψις, ἐπιθεώρησις, ὄνομα διδόμενον ὑπὸ τῶν γραμματικῶν εἰς τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ Δ τῆς Ἰλ., Συλλ.Ἐπιγρ. 6129b. 59, πρβλ. Πλούτ. 2. 29A.

ἐπίπωμα, τό, σκέπασμα, τὸ ἐπίπωμα τὸ λεγόμενον ἐπίπηγμα Ὀρειβάσ. σ.125 ἔκδ. Mai, Γαλην. τ. 4. σ. 636. 1, τ. 18, μέρος 1, σ. 40. 6.

ἐπιπωμάζω, καλύπτω διὰ πώματος, ἢ ὡς διὰ πώμ., στουπώνω, Ἥρων Πνευμ. 150.— Παθ., καλύπτομαι διὰ πώματος, ἐπιπωματίζομαι, Ἱππ. 423. 30, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΞΗ', 16).— Οὕτως **ἐπιπωμάννυμι** Ἥρων Πνευμ.180.

ἐπιπωμασμός, οῦ, ὁ, τὸ καλύπτειν διὰ πώματος, Εὐστ. 1630. 63.

ἐπιπωματίζω, =**ἐπιπωμάζω,** Ἀριστ. π. Οὐραν. 2. 13, 16, Θεόφρ. π. Πυρὸς 49, 59.— Παθ., Ἀριστ.Ἀποσπ. 294.

ἐπιπωματικός, ἡ, όν, χρησιμεύων πρὸς ἐπιπωματισμόν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱλ. 616.

ἐπιπωρόομαι, Παθ., γίνομαι ἢ εἶμαι πεπωρωμένος, σκληρὸς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Ἱππ. π.Ἀγμ.796· ἢ, γίνομαι τοιοῦτος κατόπιν, αὐτόθι 776.

ἐπιπώρωμα, τό, τὸ σκληρὸν μέρος ὅπερ σχηματίζεται κατὰ τὴν θεραπείαν τεθραυσμένου ὀστοῦ, Ἱππ. π.Ἄρθρ. 802· καθόλου, τύλος, callum, ὁ αὐτ. 92C, D.

ἐπιπώρωσις, εως, ἡ, ὁ σχηματισμὸς τύλου, Ἱππ. π.Ἄρθρ.791: — τύλος, callus, Πλούτ. 2. 906F, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 3.

ἐπιπωτάομαι, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **ἐπιποτάομαι, Ἀνθ.** Π. 9. 88.

Ἐπιρνύτιος· «Ζεὺς ἐν Κρήτῃ» Ἡσύχ.

ἐπιρραβδίζω, ἐκ **νέου ῥαβδίζω,** πλήττω διὰ τῆς ῥάβδου **πάλιν,** Ἡσύχ. ἐν λ. **κραδίης νόμος.**

ἐπιρραβδοφορέω, λέξις τις παρὰ Ξεν. ἐν τῷ περὶ Ἱππ. 7, 11, ἀναφερομένη κατά τινας μὲν **εἰς** τὸν ἐφ' ἵππου ὀχούμενον, καὶ σημαίνουσα, κάμνω τὸν ἵππον νὰ τρέχῃ ἐπισείων ῥάβδον ἢ μάστιγα, κατ' ἄλλους δὲ εἰς αὐτὸν τὸν ἵππον, καὶ δηλοῖ, καλπάζω, ἴδε Δοναλσῶνος Νέον Κρατύλον σ. 224. Κατὰ τὸν Πολυδ. (Α', 220): «τὸ δὲ ἐπιρ(ρ)αβδοφορεῖν τὸν ἵππον, ὅπερ γίνεται εἴ τις εἰς δρόμον ἐξελαύνει, οὐ πάνυ ἐπαινοῦσιν οἱ ἱππικοί».

ἐπιρραγολογέω, ῥαγολογῶ, συνάζω ἐκ τῶν κλημάτων ὅσας σταφυλὰς εὕρω μετὰ τὸν **τρυγητόν,** Εὐάγρ. Σκιτ. 1252C, Ἰωάνν. Κλίμ. 848D.

ἐπιρραθῡμέω, δεικνύω ῥαθυμίαν εἴς τι, παραμελῶ, ἦν γάρ τι κἂν ὀλίγον ἐπιρραθυμήσας λάθῃ Λουκ. Δὶς Κατηγ.1.

ἐπιρραίνω, ῥαντίζω ἄνωθεν ἐπάνω εἴς τι, θαλλῷ ἐπιρραίνειν ὕδωρ Θεόκρ. 24. 96, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 8, 5· τι ἐπί τι ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ.Ἱστ. 6. 13, 5· μετ' αἰτ., ῥαντίζω τι, ἀλλ' ὅσα (ᾠά) ἂν ἐπιρράνῃ ὁ ἄρρην τῷ θορῷ αὐτόθι 6. 13, 6· καὶ μετὰ τῆς ἐπί, ὁ ἄρρην ἐπιρραίνει ἐπὶ τὰ ᾠὰ τὸν θορὸν αὐτόθι.—Παθ., ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 3. 5, 12.

ἐπιρρακτός, ἡ, όν, ὁ μεθ' ὁρμῆς πίπτων ἐπί τι, ὁ κλείων ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, θύρα ἐπιρρακτή, καταρρακτή, κοινῶς «κλαβανή», Ἀριστόδημος .. εἰς ὑπερῷον οἴκημα ἐνδυόμενος θύραν ἔχων ἐπιρρακτήν· ἧς ὑπεράνω τιθεὶς κλινίδιον, ἐκάθευδε μετὰ τῆς ἑταίρας Πλούτ. 2. 781D, πρβλ. 365C, ἔνθα ἴδε Wyttenb.: πρβλ. **καταρράκτης.**

ἐπίρραμμα, τό, τὸ ῥαπτόμενον ἐπί τινος, Γλωσσ.· ἐκ διορθώσεως τοῦ Kuhn ἐν Πολυδ. Δ', 119 ἀντὶ **ἐπίρρημα,** καὶ οὕτως ἴσως ἐν Ζ', 66.—Πρβλ. Meineke Κωμ.Ἀποσπ. 4. 683.

ἐπιρραντίζω =**ἐπιρραίνω,** Ἑβδ. (Λευ. Ϛ', 27).—Πρβλ. τὸ ἑπόμενον.

ἐπιρρᾰπίζω, ῥαπίζω, κτυπῶ, τινά κατὰ κόρρης Ἀριστοφ. 1. 4· ἐπ. τὸ πῦρ (ἴσως ἐπιρραντίζειν) Διον. Ἁλ.1. 59. **2)** μεταφ., ἐπιπλήττω, Ἀθήν.168F, 422C.

ἐπιρράπιξις, Ἰων. ἀντὶ **-ισις, εως,** ἡ, ἐπίπληξις, Ἴων παρ' Ἀθην. 604B.

ἐπιρραπισμός, ὁ, =**ἐπιρράπιξις,** Πολύβ. 2. 64, 4.

ἐπιρράπτω, ῥάπτω τι ἐπάνω εἴς τι, **τι ἐπί τινι,** οὐδεὶς ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπιρράπτει ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ Εὐκγγ. κ. Μάρκ. 6', 21: — ἀοριστός τις 6' ἐπέρραφεν ἐν Νόνν. Δ. 9. 3, εἶναι πιθ. ἐφθαρμένος.

ἐπιρράσσω: μέλλ. **-ξω,** ὡς τὸ Ἐπικ. **ἐπιρρήσσω,** ἐπιρρίπτω, συγκρούω μεθ' ὁρμῆς, κλείω τι μεθ' ὁρμῆς, πύλας ἐπιρράξας' ἔσω (οὕτως ὁ Dobree ἀντὶ τοῦ ἐπιρρήξας' τῶν ἀντιγράφ.) Σοφ. Ο. Τ. 1244· τὸ πῶμα Πλούτ. 2. 356C.—Παθ., ἐπὶ πυλῶν, πρὶν ἐπιρραχθῆναι τὰς πύλας Διον. Ἁλ. 8. 18· πρβλ. **ἐπιρρακτός, ἐπιρρήσσω. 2)** κάμνω τινὰ νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τινὸς μεθ' ὁρμῆς, ἐπιρράξας αὐτοῖς τὴν ἵππον, προσβαλὼν αὐτοὺς ὁρμητικῶς διὰ τοῦ ἱππικοῦ, αὐτόθι 3. 25· καὶ τὸν λίθον ἐπιρράξαντες, ἐπιρρίψαντες, ἐπιθέντες, Πλουτ. Φιλοπ.19. **II.** ἀμεταβ., ἐπιπίπτω μεθ' ὁρμῆς μεγάλης, ἐπὶ θυέλλης, μή τις Διὸς κεραυνὸς ἢ τις ὁμβρία χάλαζ' ἐπιρράξασα (ἐξυπ. ἐπέπληξεν ὑμᾶς) Σοφ. Ο. Κ.1503, πρβλ.Ἀππ.Ἐμφυλ. 2. 59· ἐπ. τινί, ἐπιτίθεμαι κατά τινος, προσβάλλω τινά, Διόδ.15. 84, κτλ.

ἐπιρραψῳδέω, ἐπάδω ἐν εἴδει ῥαψῳδίας, ἔπη Λουκ. Νεκ. 4· ἐπ. ἔπη τινί, ἐπάνω εἴς τινα, Φιλόστρ. 682.

ἐπιρρέζω, προσφέρω θυσίας ἐπάνω εἴς τι, βωμὸς δ' ἐφύπερθε τέτυκτο νυμφάων ὄθι πάντες ἐπιρρέζεσκον ὀδῖται (Ἴων. παρατ.) Ὀδ. Ρ. 211. **2)** θυσιάζω μετὰ ταῦτα ἢ προσέτι, Ζηνὶ δ' ἐπιρρέξαι .. ἄρσενα χοῖρον Θεόκρ. 24. 97, πρβλ.Ἀνθ. Π. 6. 157.

ἐπιρρεμβῶς, Ἐπίρρ., ἀμελῶς, ἀνειμένως, ἀφροντίστως, Ἑρμῆς παρὰ Στοβ. ἐν Ἐκλογ.1.1092.

ἐπιρρέπεια, ἡ, τὸ ἐπιρρέπειν, κλίνειν **πρός** τι, Ἰωάνν. Χρυσ. τ. 4. σ. 835. 25.

ἐπιρρεπής, ές, ἔχων ῥοπήν, κλίνων πρός τι, Λατ. proclivis, πρός τι Λουκ.Ἱστ. Συγγρ. 60, Ἀθήν. 576F· εἴς τι Ἡρῳδιαν. 6. 9· ἐπιρρεπεστέρας τὰς γνώμας πρός τινα ἔχειν ὁ αὐτ. 5. 8· ἀπολ., ἐλπὶς ἐπιρρεπεστέρα, εὐνοϊκή, Πολύβ.1. 55,1.—Ἐπίρρ., ἐπιρρεπῶς ἔχειν πρός τι Ἀρρ.Ἐπικτ. 3. 22,1, Σέξτ.Ἐμπ. Μ. 1. 380.

ἐπιρρέπω, ῥέπω, κλίνω πρός τι, ὄφρ'.. ἡμῖν δ' αἰπὺς ὀλεθρος ἐπιρρέπῃ, μεταφ. ἐκ τῆς πλάστιγγος, Ἰλ. Ξ. 99, πρβλ. Θ. 72· ἐντεῦθεν καθόλου, πίπτει εἰς τὸν κλῆρόν τινος νὰ πράξῃ τι, ὑμέναιον, ὃς τότ' ἐπέρρεπεν γαμβροῖσιν ἀείδειν Αἰσχύλ.Ἀγ. 707· ἀπολ., αὐτόθι 1042. **II.** μεταβ., κάμνω τι νὰ κλίνῃ, ἐπὶ τῆς πλάστιγγος, Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλως Θέογν.157. **2)** κάμνω τι νὰ ἐπέλθῃ κατά τινος, ἐπ. μῆνιν πόλει Αἰσχύλ. Εὐμ. 888· Δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσι μαθεῖν ἐπιρρέπει Ἀγ. 250· ἴδε **καταρρέπω.**

ἐπιρρέω: ἀόρ. **ἐπερρύην,** Παθ. (ἐπὶ ἐνεργ. σημασ.): (πρβλ. **ῥέω**). Ῥέω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, οὐδ' ὅ γε Πηνειῷ ἐπιμίσγεται .. ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει ἠύτ' ἔλαιον, περὶ τοῦ ποταμοῦ Τιταρησίου, Ἰλ. Β. 754. **2)** εἰσρέω, χύνομαι ἐντός τινος, ἐπιρρεόντων τῶν ποταμῶν, ἐνῷ εἰσρέουσιν εἰς αὐτὴν (δηλ. τὴν θάλασσαν) οἱ ποταμοί, Ἀριστοφ. Νεφ.1294· πλείω ἀεὶ ἐπιρρέοντα Πλάτ. Θεαίτ. 177C, πρβλ. Τίμ. 85E, κ. ἀλλ.· ἄνωθεν ἐπὶ τὰς ἀρούρας αὐτόθι 22E:— μεταφ., ἐπὶ μεγάλης πληθύος ἀνθρώπων, χύνομαι ὡς ῥεῦμα ἀτελεύτητον, ἐπέρχομαι, ἐπέρρεον ἔθνεα πεζῶν Ἰλ. Λ. 724· ἐπιρρεόντων τῶν Ἑλλήνων καὶ γινομένων πλεύνων Ἡρόδ. 9. 38· ἐπ. ὄχλος Γοργόνων Πλάτ. Φαῖδρ. 229D· ὅσος ὄχλος ἀμὶν ἐπιρρεῖ Θεόκρ. 15. 59· ἐπὶ τῶν ἀπορροιῶν τοῦ Δημοκρίτου, Πλούτ. 2.733E· μετ' ἀπαρ., τὸ πλῆθος τῶν εἰπεῖν ἐπιρρεόντων Ἰσοκρ. 252C:— μεταφ. ὡσαύτως, οὐπιρρέων χρόνος, ὁ πρὸς τὰ ἐμπρὸς χωρῶν χρόνος, δηλ. τὸ μέλλον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 853· ὄλβου δ' ἐπιρρυέντος, εἰσρεύσαντος δὲ πλούτου, Εὐρ. Μηδ.1229, πρβλ. Ξεν.Ἀπολ. 27, Πλάτ.

Νόμ.778D. **II.** ἐν τῷ Παθ., Ὁμόλην .. εὔγεων μάλιστα καὶ ὕδασιν ἐπιρρεομένην, ποτιζομένην, Παυσ. 9. 8, 6.

ἐπιρρήγνῡμι: μέλλ. **-ρήξω:** ἀόρ. **ἐπέρρηξα:** — ῥηγνύω, «ξεσχίζω», πέπλον δ' ἐπέρρηξ' ἐπὶ συμφορᾷ Αἰσχύλ. Πέρσ.1028. Πρβλ. **ἐπιρράσσω, ἐπιρρήσσω, ἐπίρρακτος.**

ἐπιρρήδην, Ἐπίρρ., (ἐρέω, ῥηθῆναι) ὀνομαστί, ὡς τὸ **ἐπίκλην** καὶ **ἐπίκλησιν,** μετὰ τοῦ **καλεῖσθαι,** Ἄρατ. 261. **II.** = **διαρρήδην,** ῥητῶς, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 640, 847· σαφῶς, Ἄρατ.191.

ἐπίρρημα, τό, τὸ μετὰ ταῦτα λεγόμενον: **I.** ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ, ποιημάτιον συνήθως ἐκ τροχαϊκῶν τετραμέτρων, ὃ ἀπήγγελλεν ὁ κορυφαῖος μετὰ τὴν παράβασιν, ὡς ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 575, Ἱππ. 565· ἴδε Ἡσύχ., Σουίδ. **II.** γραμμ. τὸ ἐπίρρημα, Διον. Ἀλ. π. Συνθέσ. 2, Ἀπολλ. Δύσκ. ἐν Α. Β. σελ. 529. 6, κέξ. **III.** σκωπτικὸν ἐπώνυμον, διὸ τῆς μανίας ἐπίρρημ' Μάχων παρ' Ἀθην. 578D (τὸ ῥῆμ' Meineke ἐν νεωτ. ἔκδ.).

ἐπιρρηματικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς ἐπίρρημα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 244, κτλ.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** Γραμμ.

ἐπίρρηξις, εως, ἡ, σχίσιμον, διάρρηξις, Γαλην. 14. σ. 424, 8.

ἐπίρρησις, εως, ἡ, ἔλεγχος, ὀνειδισμός, ψόγος, Ἀρχίλ. 7, Ἡλούτ. 2.19C, Ἡσύχ. **II.** ῥῆσις ἄνευ σημαίας τινὸς ἀπαγγελλομένη ἐν ταῖς μαγικαῖς ἐπῳδαῖς, ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν φρικωδεστάτην ἐπίρρησιν Λουκ. Φιλοψευδ. 31.

ἐπιρρήσσω, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ἐπιρράσσω,** σύρω, σπρώχνω τι ἐπί τινος μετὰ δυνάμεως, περὶ μοχλοῦ ἢ ὀχέως, «σύρτου», ὃν μετεχειρίζοντο ὅπως κλειδώσωσι θύραν, θύρην δ' ἔχε .. ἐπιβλής .., τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοί, τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον Ἰλ. Ω. 454, πρβλ. 456 καὶ ἴδε **ἐπιρράσσω.** **2)** παρασύρω βιαίως, μεθ' ὁρμῆς, ἐπὶ ἀνέμου, οἵ μιν ἐπιρρήσσουσιν Ὀππ. Ἀλ. 1. 634:— καὶ ἀμεταβ., ἐκρήγνυμαι, ἐπὶ ἀνέμου, Ἄρατ. 292.

ἐπιρρητέον, ρημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ εἴπῃ προσέτι, Πλούτ. 2. 36B.

ἐπιρρητορεύω, ῥητορεύω ἐπί τινος, ἐπάνω εἴς τινα, ὅς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερρητόρευσεν αὐτῷ Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 26· τι κατά τινος Ἀχ. Τάτ. 8. 8. **II.** εἰσάγω πρὸς τούτοις ὡς ῥητορικὸν ἐπίλογον, Ἀθήν. 590E.

ἐπίρρητος, ον, δυσφήμιστος, ὡς τὸ **ἐπιβόητος,** αἱ βαναυσικαὶ καλούμεναι (τέχναι) καὶ ἐπίρρητοί εἰσι, καὶ εἰκότως μέν τοι πάνυ ἀδοξοῦνται Ξεν. Οἰκ. 4, 2· πλοῦτος Φιλόστρ. 303.— Ἐπίρρ. **-τως,** Πολυδ. Γ', 139.

ἐπιρρῑγέω, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 951, ἔχω μετὰ ταῦτα ῥῖγος· — **ἐπιρριγόω,** ὁ αὐτ. 72A, 76A, 1194D.

ἐπιρρίζιον, τό, κλωνάριον τῆς ῥίζης, «κωλορρίζι», πλάγια ἐπιρρίζια Διοσκ.1.10.

ἐπίρρικνος, ον, ῥυτιδώδης, Ξεν. Κυν. 4, 1.

ἐπίρρινον, τό, δακτύλιον τῆς ῥινὸς χρησιμεῦον ὡς κόσμημα αὐτῆς, εἶδος «σκουλαρικίου» τῆς ῥινός, Σύμμαχ. ἐν Ἰὼβ ΜΒ', 11.

ἐπίρρῑνος, ον, (ῥὶς) ἔχων μακρὰν ῥῖνα, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ.12.

ἐπιρριπτάριον, τό, ἔνδυμα ῥιπτόμενον ἐπὶ τῶν ὤμων, ἔχον καὶ κουκοῦλαν διὰ τὴν κεφαλήν, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. σ. 391C.

ἐπιρριπτέω, = τῷ ἑπομ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., Ξεν. Ἀν. 5. 2, 23. **2)** ἀμεταβ., ῥίπτομαι ἐπὶ τὰ ἴχνη, ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Κυν. 6. 22.

ἐπιρρίπτω, ῥίπτω ἐναντίον τινός, ὅτε μοι χαλκήρεα δοῦρα Τρῶες ἐπέρριψαν Ὀδ. Ε. 310· ὁ λέων ἐπ. ἑαυτόν, ῥίπτει ἑαυτόν, ὁρμᾷ, ἐπὶ τῆς λείας του, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 4· ῥίπτω ἐπάνω εἴς τινα, ἐπ. στεφάνους Πολύβ.18. 29,12· Βρούτῳ τὴν φοινικίδα Πλουτ. Ἀντών. 22· χεῖρα δ' ἐπέρριψεν (ἐπὶ τοῦ κύτους), ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν χεῖρα, ἐπελάβετο αὐτοῦ, Ἀνθ. Π. 9. 84:— μεταφ., προξενῶ, τῇδε γάρ θνητῇ θεὸς .. τάσδ' ἐπέρριψε πλάνας Αἰσχύλ. Ἱκ. 738· ἐπιρρίπτω κατά τινος, ψευδεῖς αἰτίας ἐπιρρίπτων Διόδ.14.12. **II.** ἐκφέρω γνώμην, ἀδιορίστως ἐπ. περὶ τῶν λοιπῶν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 5, 8.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 309.

ἐπιρροή, ἡ, (ἐπιρρέω) ροή, ῥεῦσις, εἰσροή, κακαῖς ἐπ. ὕδωρ μιαίνων Αἰσχύλ. Εὐμ. 694· ἐπιρροαῖσιν αἱμάτων ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1510· δακρύων ἐπιρροαί Εὐρ. Ἀποσπ. 577· ἐπ. αἵματος Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 904· ἀντίθετον τῷ **ἀπορροή** (ἐκροή), Τίμ. Λοκρ. 102B· τῆς τροφῆς Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 4, 6· κατ' ἐπιρροήν Τίμ. Λοκρ.101C· αὔξην τε καὶ ἐπ. Πλάτ. Νόμ.783B:— μεταφ., ἐπ. κακῶν Εὐρ. Ἀνδρ. 349· ἀνάμνησίς ἐστιν ἐπ. φρονήσεως ἀπολιπούσης Πλάτ. Νόμ. 732B. **2)** τὸ ῥεῦμα ποταμοῦ, Αἰσχύλ. Ἀποσπ.141, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 623.

ἐπιρροθέω, ἐπιβοῶ ἀποκρινόμενος ἢ ἐπιδοκιμάζων (πρβλ. **ἐπευφημέω**), στάσις πάγκοινος ὧδ' ἐπιρροθεῖ Αἰσχύλ. Χο. 459· διὰ ῥόθου δεικνύω τὴν χαρὰν μου, τὴν ἔγκρισίν μου διά τι, χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερρόθει σαίνοντες οὐραῖσι τὴν κεκτημένην Σοφ. Ἀποσπ. 700, πρβλ. Εὐρ. Ἐκ. 553, Ὀρ. 901· ἐπ. κτύπῳ, ἀποκρίνομαι, ἀντηχῶ, Αἰσχύλ. Χο. 427. **2)** μετ' αἰτ., ξένον παλαιὸν ὄντα, πολλὰ μὲν λόγοις ἐπερρόθησε, πολλοὺς μὲν πικροὺς λόγους εἶπε κραυγάζων κατ' αὐτοῦ, Σοφ. Τρ. 264.

ἐπιρρόθητος, ον, ἐπίψογος, Ἡσύχ.

ἐπίρροθος, ον, ὁ σπεύδων εἰς βοήθειαν, βοηθός, τοίη οἱ ἐπίρροθος ἦεν Ἀθήνη Ἰλ. Δ. 390· θεά .., μοι ἐπίρροθος ἐλθὲ ποδοῖιν Ψ. 770· μακραὶ γὰρ ἐπίρροθοι εὐφρόναι εἰσί, «μακραὶ γὰρ οὖσαι αἱ νύκτες βοηθοῦσι τοῖς βουσί, ἐπειδὴ πολλὰ ἀναπαύονται καὶ ὀλίγα κάμνουσιν» (Πρόκλος), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 558· ἐπίρροθοι ἄμμι πέλεσθε Ἀπολλ. Ρόδ. Β.1193:— αὐστηρότερον ὡς ἐπίθ., πύργος, μῆτις ἐπίρροθος Ἀπολλ. Ρόδ. Δ.1045, κτλ.:— μετὰ γεν., παρέχων βοήθειαν ἐναντίον τινός, νύκτερον τέλος μολεῖν, παγκλαύτων ἀλγέων ἐπίρροθον Αἰσχύλ. Θήβ. 368:— κοινότερον ἐν τῇ ποιητικῇ ἐκτεταμένῃ μορφῇ **ἐπιτάρροθος** (ὃ ἴδε). **II.** ἐπ. κακά, ἀνείδη ἀλλεπάλληλα, συνεχὴς καὶ ἄπαυστος κακολογία, Σοφ. Ἀντ. 413, πρβλ. Valck. Ἱππ. 628:— ἐντεῦθεν, ἀξιόμεμπτος, ταπεινός, μηδαμινός, δώματα Σοφ. Ἀποσπ. 517.

ἐπίρροια, ἡ, = **ἐπιρροή,** Θεοφρ. Ἀποσπ. 9. 20, Αἰλ. π. Ζ. 10. 36, κτλ.· ἡ ἐπ. τῶν ἀγαθῶν Διοδ. Ἐκλογ. 597. 98.

ἐπιρροιβδέω, ἐκπέμπω ποιόν τινα κρωγμόν, ἐπὶ κοράκων, καὶ ἐὰν κόραξ εὐδίας μὴ τὴν εἰωθυῖαν φωνὴν ... ἐπιρροιβδῇ, ὕδωρ σημαίνει Θεοφρ. π. Σημ.1.16:— μετὰ συστοίχ. αἰτ., βαλὼν δ' ὄγε δεύτερον ἰὸν λαιμῷ ἐπερροίβδησε, κατηθύνεν αὐτὸν μετὰ ῥοίβδου εἰς τὸν λαιμόν, Κόϊντ. Σμ. 8. 322· πρβλ. **ἐπιρροιζέω.**

ἐπιρροιβδῶν, Ἐπίρρ. ὡς τὸ **ῥύδην,** μετὰ ἠχηρᾶς καὶ μανιώδους ὁρμῆς, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 860.

ἐπιρροιζέω = **ἐπιρροιβδέω.** Θεοφρ. π. Σημ.1.16, Ἄρατ. 969:— μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἢ καὶ τοιαύτας τῷδ' ἐπιρροιζεῖς φυγάς; τοιαύτας λοιπὸν φυγὰς τὸν φωνάζεις νὰ κάμῃ; Αἰσχύλ. Εὐμ. 424, πρβλ. Λυκόφρ. 585. **II.** φέρομαι μετὰ ῥοίβδου πρός τι, ἐπὶ βέλους, ἐπερροίζησαν ὁἱστοὶ Νόνν. Δ. 48. 940.

ἐπιρροίζειν· «ἐπιοίζειν. ἐπισεύειν. ἐπεγκελεύειν» Ἡσύχ.

ἐπιρρομβέω, ἐφορμῶ μετὰ ἴχνους προερχομένου ἐκ περιστροφικῆς κινήσεως, Σχόλ. εἰς Πίνδ. Ι. 4. 78 (3. 65).—Ἐν Σαπφοῖ 2.11 ὁ Bgk. ἀναγινώσκει **ἐπιβρομέω.**

ἐπίρροος, ὁ, συνῃρ. **-ους,** ἐπιρροή, πλήρωσις, πλεονασμός, ἐπίρρους αἵματος Ἱππ 881F.

ἐπιρροφάνω = **ἐπιρροφέω,** ἄκρητον οἶνον ἐπιρροφανέτω Ἱππ. 534. 51.

ἐπιρροφέω, ῥοφῶ προσέτι ἢ μετά τι, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387, Ἀριστ. Προβλ. 27. 3, 4· ἐπιρροφεῖν τοῦ ὕδατος Πλουτ. Φωκ. 9. **II.** ἐπιρροφῶ, ῥοφῶ ἀπλήστως, ἀντίθετον τῷ **πίνω,** Κλέαρχ. ἐν «Κιθαρῳδῷ» 1· ἀγαθοῦ δαίμονος ἐπιρροφεῖν Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδηλ. 20 (Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 525).

ἐπιρρόφημα, τό, τὸ ἐπιρροφούμενον, Ἀλέξ. Τραλλ.12. σ. 686.

ἐπιρρόχανον· «ἀπόμακτρον (ἴδε ῥόχανον)» Ἡσύχ.

ἐπιρρυγχίς, ίδος, ἡ, (ῥύγχος) τὸ γαμψὸν ἄκρον ἀγκιστροειδὲς μέρος τοῦ ῥύγχους πτηνοῦ, Σουίδ. ἐν λ. **γαμψώνυχος.**

ἐπιρρύζω, παρορμῶ, ἐναντίον τινός, ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν τινα ἐπιρρύζας Ἀριστοφ. Σφ. 705, κατὰ τὸν Σχολ. καὶ Ἡσύχ., ἀλλ' ὅμως πρβλ. **ῥύζω.**

ἐπιρρυθμίζω, φέρω εἰς ῥυθμόν, ποιήματα Πλάτ. Νόμ. 802B· ἐς τὸ ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερρύθμιζεν, ἐστόλιζεν, ἐνέδυε μετὰ ἁπλότητος, Λουκ. Ἀλιεὺς 12.

ἐπιρρύομαι, Ἀποθ., σῴζω, διαφυλάττω, Αἰσχύλ. Θήβ. 165.

ἐπιρρῠπαίνω, καθιστῶ τι ῥυπαρὸν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Πλούτ. 2. 828A.

ἐπίρρῠσις, εως, ἡ, = **ἐπιρροή,** Ἱππ. 416. 54, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 7, 14, π. Ζ. Γεν. 2. 6, 51.

ἐπιρρύσιμος, η, ον, (ῥυσμὸς) ὁ ἐπιρρέων, Ἡσύχ.· **ἐπιρρυσιμίη** ἑκάστοισιν ἡ δόξις, τυχαία, Δημόκριτ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. 7.137.

ἐπιρρῠτός, ον, (ἐπιρρέω) ῥέων ἐντὸς ἢ πρός, ὕδωρ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 8, 3· ἐπὶ τροφῆς, ἐγχεόμενος, ἐγχυματιζόμενος εἰς τὸ σῶμα, Πλάτ. Τίμ. 80D· ἐπὶ ὁράσεως, πηγάζων ἐκ τοῦ ἡλίου, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 508B, πρβλ. Τίμ. Λοκρ. 99D. **2)** μεταφ., ἐπιρρέων, ἄφθονος, καρπὸς Αἰσχύλ. Εὐμ. 907· πρβλ. **ἐπίσσυτος.** **II.** Παθ., ὁ ὑποκείμενος εἰς ἐπιρροήν, ἀντίθ. τῷ **ἀπόρρυτος,** Πλάτ. Τίμ. 43Δ. **2)** καταβρεχόμενος, ποτιζόμενος ὑπὸ ὑδάτων, πεδίον μέγα καὶ καλόν, ἐπίρρυτον, περὶ τοῦ πεδίου τῆς Κιλικίας τοῦ διαρρεομένου ὑπὸ τῶν ποταμῶν Πυράμου, Κύδνου καὶ Ψάρου, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 22.

ἐπιρρωγολογέομαι, Ἀποθ. (ῥώξ, ῥάξ) = **ἐπιρραγολογέω,** Ἰωσήπου Μακκ. 3· πρβλ. **ἐπικαρπολογέομαι.**—Τὸ ἐνεργ. παρ' Ἡσυχ. «ἐπιρρωγολογοῦσι· καλαμωμένοις τὸν ἀμπελῶνα».

ἐπιρρώννῡμι καὶ **-ύω:** ἀόρ. **ἐπέρρωσα:** — προσθέτω δύναμιν εἴς τι, ἐνισχύω, δίδω θάρρος, ἐπιθαρρύνω πρός τι, αὗται [αἱ νέες] .. σφέας ἐπέρρωσαν Ἡρόδ. 8.14· τοὺς μὲν ἐξέπληξεν, τοὺς δὲ πολλῷ μᾶλλον ἐπέρρωσεν Θουκ. 4. 36, πρβλ. 8. 89· εἰς τὸ ἐπιρρῶσαι αὐτοὺς Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 6· ἐπ. τινά πρός τι Πλουτ. Λύσανδ. 4· ἐπίρρωσον σαυτήν, λάβε θάρρος, Λουκ. Τίμ. 41· ἐπ. τὴν γνώμην, τὰ πάθη Πλούτ. 2. 62Δ, 681F. **II.** Παθ., ἐν ᾧ ὁ πρκμ. **ἐπέρρωμαι,** καὶ ὁ ὑπερσ. **ἐπερρώμην** χρησιμεύουσιν ὡς ἐνεστ. καὶ παρατ.: μέλλ. **ἐπιρρωσθήσομαι** Λουκ. Ἐνύπν.18: ἀόρ. **ἐπερρώσθην:** — ἀνακτῶμαι ἰσχύν, λαμβάνω θάρ-

ρος, Θουκ. 6. 93., 7. 2· οἱ Κορίνθιοι .. πολλῷ μᾶλλον ἐπέρρωντο ὁ αὐτ. 7.17· ἐς τἄλλα πολὺ ἐπέρρωντο αὐτόθι 7· ἐπερρώσθη .. ἰδὼν Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 18· ἐπερρῶσθαι πρός τι Πολύβ. 1. 24, 1· τὰς ψυχὰς Ἡρῳδιαν. 3. 3: — κείνοις ... ἐπερρώσθη λέγειν (ἀπρος.), ἔλαβον θάρρος νὰ λέγωσιν, Σοφ. Ο. Κ. 661.

ἐπιρρώομαι, παλαιὸς Ἐπικ. ἐνεστ.: Μέσ. ἀόρ. α' **ἐπερρώσαντο**: — χύνομαι ἐπάνωθεν, ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, αἱ δὲ θεῖαι τρίχες τῆς κόμης ἐχύθησαν κυματίζουσαι ἐκ τῆς ἀθανάτου κεφαλῆς τοῦ ἄνακτος, Ἰλ. Α. 529· πλοχμοὶ .. ἐπερρώοντο κιόντι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 677. **2)** κινοῦμαι ἐλαφρῶς, ποσσὶν ἐπερρώσαντο, κατὰ τὸν Σχολιαστ. «ἐπιτεταμένως καὶ ἐρρωμένως καὶ ἐντόνως ἐχόρευσαν» Ἡσ. Θ. 8, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 385· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐπίρρωσαι δὲ χορείην, κάμε τὸν χορὸν ζωηρότερον, γοργότερον, Ἀνθ. Π. 9. 403. **3)** ἀκολουθῶ ταχέως, ἐπερρώοντο τιθήνῃ Κολοῦθ. 100. **II.** καταβάλλω πᾶσαν τὴν δύναμίν μου εἴς τι, ἐργάζομαι μετὰ προθυμίας, μετὰ δοτ., ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν· τῇσιν δώδεκα πᾶσαι ἐπερρώοντο γυναῖκες, εἰργάζοντο πάσῃ δυνάμει, Ὀδ. Υ'. 107· ὁμῶς δ' ἐπὶ ἧματι νύκτα νήνεμον ἀκαμάτῃσιν ἐπερρώοντ' ἐλάτῃσιν, ὡς τὸ Λατ. incumbere remis, ἡμέραν καὶ νύκτα ὁμοίως ἐν νηνεμίᾳ ἐκωπηλάτουν ἐντόνως, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 661. Πρβλ. **ῥώομαι.**

ἐπίρρωσις, εως, ἡ, ἐνίσχυσις, Αἰλ. π. Ζ. 6.1, Λογγῖν. 11. 2. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 64.

ἐπιρυσμίζει· «διατυποῖ· ἐπανορθοῦται» Ἡσύχ.

ἐπίσαγμα, τό, (ἐπισάττω) σάγμα, σαγμάριον, κοινῶς «σαμμάρι» ζώου, Ἐβδ. (Λευ. ΙΕ', 9)· ἐπίσαγμα τῶν ὄνων Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 450: — μεταφ., δεινόν γε τοὐπίσαγμα τοῦ νοσήματος, τὸ φορτίον τῆς νόσου, Σοφ. Φ.755, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb.

ἐπίσαθρος, ον, = **ἐπίσαπρος,** Εἰρην. 1.13, 4, Γλωσσ. Ἐπιφαν. τ.1, σ. 235Β, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπικηρότατοι.**

ἐπισᾰλεύω, ἐπὶ πλοίου, εἶμαι ἀραγμένον που οὐχὶ ἐντὸς λιμένος, σαλεύω ἐπ' ἀγκύρας, ἐπισαλεύω τοῖς ἀκρωτηρίοις Φιλόστρ. 740: — μεταφ., σαλεύω, κινοῦμαι, ἐπ. τοῖς ὠσὶ (ἴδε **σαλεύω** II. 3), Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 45. **II.** κυματίζω ἐπάνω, ἡ κόμη ἐπισαλεύει τῷ μετώπῳ Φιλόστρ. 798· οὕτως ἐν τῷ Μέσ., Λουκ. Ἔρωτ. 40.

ἐπίσᾰλος, ον, σαλευόμενος ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἄστατος, ἀβέβαιος, εὐμετάπτωτος, Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἱστ. 6. 5, Σουΐδ., Ζωναρ. σ. 794, 804.

ἐπισαλπίζω, συνοδεύω διὰ σαλπίσματος, οἱ ἱερεῖς βυκάνας ἔχοντες ἐπεσάλπιζον τοῖς ὑμνῳδοῦσιν Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 9.13, 3.

ἐπίσαμον· «λευκὸν» Ἡσύχ.

ἐπίσαξις, εως, ἡ, ἐπισώρευσις, τῆς γῆς Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 3.

ἐπίσαπρος, ον, σαπρὸς εἰς τὴν ἐπισάνειαν, ἕδη σηπόμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3.7, 5.

ἐπισαρκάζω, σαρκάζω, μυκτηρίζω τινά, Φίλων 1. 587· τινὶ Σχόλ. εἰς Ἰλ. Λ.110.

ἐπίσαρκος, ον, κεκαλυμμένος ὑπὸ σαρκός, ὀστέον Ἱππ. π. Ἀγμ. 764.

ἐπισάττω, ἐπισωρεύω φορτίον ἐπάνω εἴς τινα, φορτώνω, τι ἐπὶ ὄνους, ἐπὶ καμήλους Ἡρόδ. 1. 194., 3. 9· ἵππον ἐπ., ἁπλῶς, ἐπιθέτω ἐπ' αὐτὸν τὸ ἐφίππιον, Ξεν. Κύρ. 3. 3. 27, Ἀν. 3. 4, 35· μετὰ διπλῆς αἰτ., φορτώνω τινὰ μέ τι, τὴν ὄνον σῦκα Ἀλκίφρων 3. 20. **2)** ἐπισωρεύω, συσσωρεύω, τὴν ἐπισεσαγμένην γῆν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 2, 5.

ἐπισαφέω. = τῷ ἑπομ., Ψελλ. **π.** Δαιμόν. σ. 3. ἔκδ. Gaulm.

ἐπισᾰφηνίζω. ἔτι μᾶλλον σαφηνίζω, κάμνω τι σαφέστερον, Κλήρ. Ἀλ. 545.

ἐπισαχθής (-εἰς ;)· «ὁ ὀφειλέτης» Ἡσύχ.

ἐπισβέννυμαι, Παθ., σβύνομαι ἐπάνω εἴς τι, καὶ λιβανωτοῦ κόνδρους τέτταρας εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, ὡς αὐτίκα ἐπισβεσθῆναι τῷ ἄνθρακι Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 15.

ἐπίσειον, τό, τὰ περὶ τὴν ἥβην μέρη, Ἱππ. 252. 34, κτλ.· γραφόμενον **ὡσαύτως ἐπείσιον,** Λυκόφρ. 1385· **ἐπίσιον,** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1.13,1. — Κατὰ Πολυδ. «αὐτὴ δὲ ἡ τρίχωσις (ἡ περὶ τὸ αἰδοῖον δηλ.) ἥβη τε καὶ ἐπίσιον», κατὰ δὲ Ἡσύχιον: «ἐπίσειον· τὸ αἰδοῖον ἀνδρὸς καὶ γυναικός».

ἐπίσειστος, ον, ὁ ἐπισειόμενος, κυματίζων, ἔχοντας .. ἐπίσειστον κόμην Λουκ. Ἀλεκτρ. 26. **2) ἐπίσειστος,** ὁ, κωμικὸν προσωπεῖον ἔχον κόμην κρεμαμένην ὑπὲρ τὸ μέτωπον, Πολυδ. Δ', 146 κἑξ., πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst. § 340. 4. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπίσειστος· εἶδος κουρᾶς».

ἐπισείω, Ἐπικ. **ἐπισσα-** (ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ.): — σείω πρός τι ἢ ἐναντίον τινός, τί τινι, ἰδίως πρὸς ἐκφόβησιν ἢ καταπτόησιν, Ζεὺς .. αὐτὸς ἐπισείησιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν Ἰλ. Δ.167, πρβλ. Ο. 230· ἐπισείουσα τὸν λόφον ἐκπλήττει με Λουκ. Θεῶν Διάλ. 19. 1, πρβλ. 2. 2, κλ.· ἐπ. πόλεμον, ἀνακινεῖν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2.17, 3· Πέρσας ἐπ., ἐπισείειν αὐτοὺς ὡς ἀπειλήν, Πλουτ. Θεμ. 4· ἀλλά, ἐπ. τὴν χεῖρα, εἰς ἔνδειξιν συναινέσεως ἢ ἐπιδοκιμασίας, Λουκ. Σκύθ. 11, Ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 4, Δὶς Κατηγ. 28: — ἀπολ., ἐπὶ δ' ἔσεισε κόμαν Εὐρ. Ι. Τ.1276· τόσσον ἐπισσείει, οὕτω φαίνεται ἐπαπειλοῦσα, ἐπὶ ἀγάλματος Σκύλλης, Ἀνθ. Π. 9.755. **2)** παροτρύνω, παρορμῶ, ἵππον Σοφ. Ἀποσπ.159· ἐπ. τινὶ τὰς δρακοντώδεις κόρας, παρορμῶν αὐτὰς ἐναντίον τινός, Εὐρ. Ὀρ. 255· ἐπ. πόλιν σοι αὐτόθι 613· ὦ μῆτερ, ἱκετεύω σε μὴ 'πίσειέ μοι τὸν Μισγόλαν Ἄλεξ. ἐν «Ἀγωνίδι ἢ Ἱππίσκῳ» 1. **3)** ἀμεταβ., ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, τινὶ Διόδ. 13. 94. **4)** σείω τι οὕτως ἐπί τινος ὥστε νὰ ἐγγίζῃ ἐπ' αὐτοῦ, ταῖς παρειαῖς ἐπέσειε τὸν βόστρυχον Καλλιστράτου Ἐκφράσεις 6, πρβλ. Πολυδ. Δ', 147.

ἐπισείων, οντος, ὁ, εἶδος σημαίας πλοίου, συγγενὲς τῷ **παράσειον,** Πολυδ. Α', 90. 91. **2)** = **πρεσβύτης μακροπώγων,** ἐπὶ κωμικῶν προσωπείων, ὁ αὐτ. Δ', 143.

ἐπισέληνος, ον, (σελήνη) ἔχων σχῆμα σελήνης· **ἐπισέληνα,** τά, πλακοῦντες τοιούτου σχήματος, λαγῶα δώδεκ' ἐπισέληνα Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 2. 10. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπισέληνα· πόπανα μηνοειδῆ».

ἐπισεμνολογέω, σεμνολογῶ ἐπί τινι, Ἀνώνυμ. ἐν Ρήτορσι (Walz) τ.1. σ. 599. 29.

ἐπισεμνύνομαι, Παθ., σεμνύνομαι, ὑπερηφανεύομαι ἐπί τινι, Φίλων 1. 599, Ἰώσηπ. κατὰ Ἀππίωνος 2. 3: — Τὸ ἐνεργ., ἐξυψῶ, μεγαλύνω, Βίος Ἰω. Δαμασκ. τ.1. σ. XXIID, Φωτ. Ἐπις. σ. 379. 26.

ἐπισεσυρμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἐπισύρω,** ὀκνηρῶς, νωχελῶς, ἀμελῶς, Ἐπίκτ. Ἐγχειρ. 31, Κλήμ. Ἀλ. 958.

ἐπισεύω, Ἐπικ. **ἐπισσα-** (ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ.). Πέμπω κατά τινος, παρορμῶ τι κατά τινος, δείδω .. μή .. μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων ἐξ ἁλὸς Ὀδ. Ε. 421· ὁμῶς ἐπισσεύας, κελεύσας, ἐφορμήσας, Ξ.399· μεταφ., τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων, «ἐπήγαγεν, ἐπέχευεν» (Σχόλ.), Σ. 256, Τ. 129· ὀνείρατ' ἐπέσσευεν, ἐπέπεμπεν, Υ. 87· κῆρας Ἀνθ. Π. 7. 439. **II.** τὸ πλεῖστον ἐν τῷ Παθ., σπεύδω, πορεύομαι ἐν σπουδῇ εἰς ἢ πρός, ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί, ἠκολούθουν ἐν σπουδῇ, Ἰλ. Β. 86· ἐς Πανθοίδην ... πάντες ἐπεσσεύοντ' Ν. 757· ἐπεσσεύοντο νομόνδε, εἰς βοσκήν, Σ. 575· νῆάδ' (οὕτως ὁ Ἀρίσταρχ.) ἐπεσσεύοντο Ὀδ. Ν. 19· ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, σπεύδω, ἐφορμῶ κατά τινος, νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι Ἰλ. Ο. 347. **2)** λίαν συχν. κατὰ μετοχ. παθητ. πρκμ. **ἐπεσσύμενος,** μετὰ γ' ἑνικ. ὑπερσ. **ἐπέσσῠτο** (ἐν χρήσει ἀντὶ ἀορ.), γ' πληθ. ἀορ. α' **ἐπέσσῠθεν** Ὁππ. Κ. 4. 136: — κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ἐφορμῶ, ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος Ἰλ. Ε. 438, Π. 705, κτλ.· ἰῷ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο, ἔτρωσεν αὐτὸν διὰ βέλους ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ τείχους καθ' ἣν ὥραν ἐφόρμα, Μ. 388· μετὰ δοτ., αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο Ε. 459, πρβλ. Φ. 227· μετ' αἰτ., τεῖχος ἐπεσσύμενοι Μ. 143, Ν. 395· μετὰ γεν., ἐπεσσύμενος πεδίοιο, ὁρμητικῶς φερόμενος ἐπὶ τῆς πεδιάδος, Ξ. 147, Χ. 26 (πρβλ. **διαπράσσω**)· **ὡσαύτως ἐπὶ πυρός,** κτλ., ἠΰτε πῦρ, τό τ' ἐπεσσύμενον .. φλεγέθει Ρ. 737· κῦμα δεινὸν ἐπεσσύμενον Ὀδ. Ε. 314, πρβλ. 431: — ὡσαύτως, ἄνευ ἐχθρικῆς τινος ἐννοίας, πρὸς δήλωσιν ταχείας κινήσεως, μετὰ δοτ., ὥς οἱ .. ὄνειρον ἐπέσσυτο Δ. 841· μετ' αἰτ., ὡς πνοιὴ ἐπέσσυτο δέμνια, ἔπνευεν ἄνωθεν αὐτῶν, Ζ. 20· μετ' ἀπαρ., ἐπέσσυτο διώκειν, ἔσπευδε διώκων, ἀκολουθῶν κατόπιν, Ἰλ. Φ. 601, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 758· ἀπολ., χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης Ὀδ. Ε. 428· ἐπεσσύμενος λάβε γούνων Χ. 310. **3)** μεταφ., διατελῶ ἐν συγκινήσει ἢ ἐξεγέρσει, εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται Ἰλ. Α. 173· θυμὸς ἐπ. ὄρῃ' ἐπαμύνω Ζ. 361· μετ' ἀπαρ., ἐπέσσυτο θυμὸς .. τέρπεσθαι Ι. 398. — Ἡ Ἐπικὴ αὕτη λέξις ἁπανταχοῦ σπανιώτατα παρὰ Τραγ., καὶ μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις, πέδον ἐπισσύμενος Αἰσχύλ. Εὐμ. 786· ἐπέσσυτο τάνδε γαῖαν .. ἅτα Εὐρ. Φοίν. 1065· τείχεα .. ἐπέσσυτο φλόξ ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1162· οὕτω, τίς .. ὄρεα τάδ' ἐπέσσυτο ; Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 757.

ἐπισήθω, ἐπιπάσσω, «πασπαλίζω», ψῆγμα χρυσίου ἐπέσηθον ταῖς κόμαις Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 7, 3.

ἐπίσημα, τό, σημεῖόν τι ἢ τύπος ἐπὶ νομίσματος, Σιμωνίδης παρὰ Διογ. Λ. 4. 45· ἐπὶ ἀσπίδος, τοὐπίσημ' Αἰσχύλ. Θήβ. 659· ἐπ. ἔχων .. ἐν μέσῳ σάκει Εὐρ. Φοίν. 1107, πρβλ. 1125, καὶ ἴδε **ἐπίσημον.**

ἐπισημαίνω, ἀφίνω σημεῖον, ἐπὶ νόσου, τῶν γε ἀκρωτηρίων ἀντίληψις αὐτοῦ ἐπεσήμαινεν, ἡ κατάληψις ὅμως τῶν ἄκρων ὑπὸ τῆς νόσου κατέλειπεν εἰς τὸν νοσήσαντα σημεῖόν τι ὅτι ὑπέστη ταύτην τὴν νόσον, Θουκ. 2. 49· οὕτως ἐν τῷ Παθ., ἦν ἅπαξ ἐπισημανθῇ, ἂν ἅπαξ λάβῃ τὸ σημεῖον τῆς νόσου, Ἱππ. 306.17· πρβλ. **ἐπίσημος**: — μετ' ἀπαρ., ὁ θεὸς ἐπεσήμαινεν αὐτῷ ὅσιον εἶναι, ἔδωκε χρησμὸν διὰ σημείων, Ξεν. Ἑλλ. 4. 7, 2: — Παθ., κἀπισημανθήσεται κείνου κεκλῆσθαι λαός, καὶ θὰ διακρίνηται (ὁ λαὸς τῆς Ἀχαΐας) ὡς φέρων τὸ ὄνομα αὐτοῦ (τοῦ Ἀχαιοῦ δηλ.), Εὐρ. Ἴων 1593. **II.** δεικνύω, δηλῶ, ἐπ. κακῷ τὴν παρανομίαν Πλουτ. Νουμ. 22. **III.** ἀμεταβ., δίδω σημεῖα, φαί-

νομαι ὡς σύμπτωμα ἔν τινι νόσῳ, τοῖσι μὲν οὖν καυσώδεσιν ἀρχομένοισιν ἐπεσήμηνεν Ἱπ.Ἐπιδημ. τὸ Α', 954· ἄρθρον ἐπ. συντεταμένον ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 797, πρβλ. Foës. Οἰκον.: — ἐπὶ τῆς ἥβης, τῆς ἡβικῆς ἡλικίας ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, ἀναφαίνομαι, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν.1.19, 11., 1. 20, 14: — ἐπὶ τοῦ καιροῦ, Θεόφρ. π. Σημ.1.10· ἐπὶ οἰωνῶν, τῷ Ῥώμῃ γῦπες ἐπ. ἐξ Διον.Ἁλ.1. 86, κτλ.· εἰς τὸ δημόσιον Παυσ. 3.12, 6· ἐπὶ τῶν θεῶν, δαιμόνιον αὐτοῖς ἐπ. Διόδ. 19. 103, πρβλ. 5. 3, Πλουτ. Σύλλ. 14:— ἄπρος., ἐπισημαίνει, συμπτώματα παρουσιάζονται, Ἀριστ. π. τὰ Ζ.Ἰστ. 5.14, 3., 6.18, 19, π. Ζ. Γεν.1. 20, 15 κ. ἀλλ. **IV.** Μέσ., διακρίνω, μίαν ἐπισημαίνεσθαί τινα φύσιν Πλάτ. Φίληβ. 25Α, πρβλ. Πολιτικ. 258C· ἐπισημηνάμενος ἐάν τε ἰάσιμος ἐάν τε ἀνίατος δοκῇ εἶναι ὁ αὐτ. Γοργ. 526Β. **2)** σημαίνω, δεικνύω, φανερώνω, τί βούλομαι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 744Α· ὃ .. καὶ Ὅμηρος ἐπεσημήνατο αὐτόθι 681Ε· ἐπ. ἐν τοῖς ὅρκοις ὅτι 'οὐκ ἀδικήσω' Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 9, 11· οὐδ' ὅσον ἄκρῳ τῷ μειδιάματι ἐπισημηνάμενος τῆς γλώσσης τὴν διαμαρτίαν Λουκ. ὑπὲρ τοῦ Πταίσμ. 1. **3)** βάλλω τὸ ὄνομά μου καὶ τὴν σφραγῖδά μου εἴς τι (ὡς σημεῖον ἐγκρίσεως), ἐπισημαίνεσθαι τὰς εὐθύνας Δημ. 310. 21· καθόλου, ἐπικροτῶ, δηλῶ ἐπιδοκιμασίαν, ἐπιδοκιμάζω, ἐγκρίνω, Ἰσοκρ. 233Β, Αἰσχίν. 34. 26, Μένανδ. ἐν «Φάσματι» 1, κτλ.: — σπανίως ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀποδοκιμάζω, Διόδ.13. 28,Ἀππ.Ἐμφυλ. 5, πρβλ. Πολύβ. 2. 61,1. **4)** διακρίνω δι' ἀμοιβῆς ἢ ποινῆς, ἐπισημαίνεσθαί τινα δώροις Πολύβ. 6. 39, 6· κολάσεσιν ὁ αὐτ. παρὰ Σουΐδ., ὅστις γράφει: «ἐπισημήνασθαι, βεβαιῶσαι. 'ἐπισημηναμένων δὲ τῶν ἐκ τῆς Ἑλλάδος πρεσβευτῶν' ἀντὶ τοῦ κυρωσάντων. καὶ Πολύβιος, 'τίς γὰρ οὐκ ἂν ἐπισημήναιτο', ἀντὶ τοῦ ἐκπλαγείη, θαυμάσειεν». καὶ αὖθις, 'τοὺς μὲν χάρισι τοὺς δὲ κολάσεσιν, ὡς καὶ τοῖς ἄλλοις παράδειγμα εἶεν ἐπισημαίνεσθαι'».

ἐπισήμανσις, εως, ἡ, σημεῖον γενόμενον ἔκ τινος συμβεβηκότος, ἀπὸ ἐπισημάνσεως κεραυνῶν, ὅπου κεραυνοὶ ἀφῆκαν σημεῖα,Ἀριστ. Προβλ. 24. 18. **II.** ἐν ἐπισημάνσει, ἐν περισκέψει, μετὰ προσοχῆς, Εὐστ. Πονημάτ. 260. 81.

ἐπισημαντέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπισημαίνω,** δεῖ ἐπισημαίνειν, Ἀριστ. Τοπ. 8. 6, 1.

ἐπισημᾰσία, ἡ, σημείωσις, ἔπαινος, ἄξιος ἐπισημασίας Πολύβ. 40. 6, 1· τυχεῖν ἐπισημασίας ὁ αὐτ. 30. 1, 2, Διόδ. 16. 83, κτλ.· ἐπ. εὐνοϊκὴ Πολύβ. 6. 6, 8· ἐν τῷ πληθ., ἐπευφημίαι, Κικ. π.Ἀττ.1.16, πρβλ.14. 3· ἐπὶ κακῆς σημασίας, Διόδ. 16. 83. **II.** σημεῖον, σύμπτωμα, προσβολὴ νόσου, παροξυσμός, Γαλην.: — ἐπὶ τῶν ἀστέρων ὡς σημείων τοῦ καιροῦ, Πολύβ.1. 37, 4, Διόδ. 1. 49, Πλούτ. 889Ε. **III.** ψῆφος τοῦ λαοῦ, ἐπισ. Κικ. π. Ἀττ.14. 3, 2.

ἐπισημειόομαι, Μέσ. = **ἐπισημαίνομαι,** διακρίνω, παρατηρῶ, τὸ ἀνίσχον ζῴδιον Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 68· ἐγκρίνω, ἐπαινῶ, ἐπιδοκιμάζω, ἐπισημειωσαμένων κρότῳ τὸ ἔθος, ἐπιδοκιμασάντων διὰ χειροκροτήσεως τὸ ἔθος, Πλούτ. 235C.

ἐπισημειώσις, εως, ἡ, σημείωσις ἢ σχόλιον, Διογ. Λ.7. 20.

ἐπίσημον, τό, πᾶν διακριτικὸν σημεῖον, οἷον τὸ οἰκόσημον, Ἡρόδ.1.195· σχέδιον ἢ σημεῖον ἐπὶ τῆς ἀσπίδος (πρβλ. **ἐπίσημα**), ὁ αὐτ. 9.74· ἡ σημαία ἢ τὰ σήματα τοῦ πλοίου, ὁ αὐτ. 8. 88· ἡ ἐπὶ νομίσματος παράστασις, Πλουτ. Θησ. 6.

ἐπίσημος, ον, (σῆμα) ἔχων σημεῖον, φέρων ἐπιγραφὴν ἢ σχέδιόν τι ἢ παράστασιν, ἰδίως ἐπὶ νομίσματος, κεκομμένος, κεχαραγμένος, χρυσὸς ἐπίσημος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἄσημος,** Ἡρόδ. 9. 41· ἀργύριον Θουκ. 2.13· χρυσίον Ξεν. Κύρ. 4. 5, 40, πρβλ. Συλλ.Ἐπιγρ.145. 56.,146.11· οὕτως, ἀναθήματα οὐκ ἐπ., ἀφιερώματα ἄνευ ἐπιγραφῆς τινος,Ἡρόδ.1. 51· ἀσπίδες ἐπ., ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **λεῖαι,** Συλλ. Ἐπιγρ. 139. 13 καὶ 28, πρβλ. Μένανδ. ἐν «Ψοφοδεεῖ» 1:—ἐπὶ ἐπιληπτικῶν, φέρων τὰ σημεῖα τῆς νόσου,Ἱπ. 306.12:— ἐπὶ προβάτων, τὸ φέρον σημεῖόν τι, ἐγένετο δὲ τὰ μὲν ἄσημα τοῦ Λάβαν, τὰ δὲ ἐπίσημα τοῦ Ἰακὼβ Ἑβδ. (Γεν. Λ', 42). **2)** ἀξιοσημείωτος, ἄξιος μνήμης, περιφανής, Λατ. insignis, μνῆμα ἐπίσημον, μνημεῖον μετὰ περιφανῶν τεκμηρίων, περὶ τοῦ αἱματοφύρτου πτώματος τοῦ Αἵμονος, ὅπερ ἔκειτο ὡς φανερὸν μνημεῖον τοῦ ἀνηκέστου σφάλματος τοῦ Κρέοντος, Σοφ. Ἀντ. 1258· ξυμφοραὶ Εὐρ.Ὀρ. 543· εὐνή, λέχος ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 68,Ὀρ. 21· τύχη ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 544· χαρακτὴρ ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 379· τάφος ἐπισημότατος Θουκ. 2. 43· τιμωρία Λυκοῦργ. 166. 10:— καὶ ἐπὶ προσ., ἐπ. σοφίην, ἐπιφανὴς ἐπὶ σοφίᾳ, Ἡρόδ. 2. 20· ἐπ. ἐν βροτοῖς Εὐρ.Ἱππ.103· ἐπ. ξένοι Ἀριστοφ.Ἀποσπ. 460· ἐπὶ κακῆς σημασίας, διαβόητος, γνωστός, ἐς τὸν ψόγον Εὐρ. Ὀρ. 249· διὰ δημοκοπίαν Πλουτ. Φάβ.14· τῇ μοχθηρίᾳ Λουκ. Ῥητόρων Διδάσκ. 25. **II.** Ἐπίρρ. **-μως,** Πολύβ. 6. 39, 9· συγκρ. **-οτέρως,** Ἀρτεμ. 2. 9.

ἐπίσης, ἀντὶ **ἐπ' ἴσης** (ἐξυπ. μοίρας), ἴδε ἐν λ. **ἴσος IV.** 2.

ἐπισθένω, ἔχω ἐπαρκῆ δύναμιν νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ., οὐδέ μιν... κάμψαι ἐπέσθενε χερσὶν Κόϊντ. Σμ. 4. 567., 14.177.

ἐπ-ίσθμιος, ον, ἐπὶ τοῦ αὐχένος·— **ἐπίσθμιον·** «σπάσμα περὶ τὸν τράχηλον» Ἡσύχ.

ἐπίσιγμα, τό, «ἐπεγκέλευ(σ)μα κυσὶν» Ἡσύχ.— Πιθανὴ γραφὴ παρὰ τῷ αὐτῷ ἀντὶ **ἐπιστίγματα** (Σοφ.Ἀποσπ. 8).

ἐπισιγάζω, σιγῶ, σιωπῶ, Τζέτζ.Ἐπιστ.1 μετὰ τὰς Χιλ.

ἐπισίζω, κάμνω κύνα νὰ ὁρμήσῃ, Ἀριστοφ. Σφ. 704· πρβλ. **ἐπίσιστον.**

ἐπίσῐμος, ον, ὁ ἔχων κάπως σιμὴν τὴν ῥῖνα, Ἐπιγραφ. ἐν Böckh. Erkl. e. Aegypt. Urkund. σ. 4.

ἐπισῑμόω, κάμπτω πρὸς τὰ ἔσω, τὴν προβοσκίδα Αἰλ. π. Ζ. 8.10:— κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., κάμπτω, ὁ δ' Ἀγησίλαος ἰδὼν ταῦτα πρὸς ἐκείνους μὲν οὐκ ἦγεν, ἐπισιμώσας δὲ πρὸς τὴν πόλιν ἦγεν Ξεν.Ἑλλ. 5. 4, 50· πρβλ. **ἀποσιμόω.**

ἐπισῑνής, ές, (σίνομαι) ὁ ὑποκείμενος εἰς βλάβην παρά τινος, ὄρνισι Θεοφρ. π. Φυτ.Ἱστ. 8. 6,1, πρβλ. π. Φυτ. Αἰτ. 4.10, 3.

II. ἐνεργ., ἐπιβλαβής, αὐτόθι 2. 3, 2.

ἐπισίνιος, ον, «ἐπίβουλος» Ἡσύχ.

ἐπισίνομαι [σῐ], Ἀποθ., βλάπτω, φυλλάδια τ' Ἰσχνὴν πηγάνου, ἣν τ' ὤκιστα βορῇ ἐπεσίνατο κάμπη Νικ.Ἀλεξιφ.413.

ἐπίσιον, τό, ἴδε **ἐπίσειον.**

ἐπίσιστον, τό, «τὸ συρίζοντας ἐποτρύνειν καὶ ἐπισπέρχειν τοὺς κύνας ἐπὶ τὰ ἔργα ἐν τοῖς κυνηγεσίοις ἐπίσιστον καλοῦσιν» Α. Β. 252. 23, Ε. Μ. 363. 54.

ἐπισῑτῐ́ζομαι: μέλλ.**Ἀττ. -ιοῦμαι,** Ἰων. **-ιεῦμαι,** Ἡρόδ. 9. 50· μεταγεν. **-ίσομαι,** Ἀρρ. Ἀν. 3. 30: Μέσ.: — ἐφοδιάζω ἐμαυτὸν μὲ τροφάς, λαμβάνω ἐφόδια, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Θουκ. 8. 101, πρβλ. Ξεν. Πόροι 4, 48· ἐπ. ἐκ τῆς κώμης Ἡρόδ. 7. 176· ἐπ. τῇ στρατιᾷ Θουκ. 6. 94· εἶχον οὐδὲν ὅπου ἂν ἐπισιτίσαιντο Δημ. 1223. 8· παρακαλῶν ποτε τοὺς Ἀθηναίους εἰς Εὔβοιαν ἐπισιτισαμένους Ἀριστ. Ῥητ. 3.10,7. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἄριστον ἐπισιτιζόμενοι, προμηθευόμενοι ἄριστον, Θουκ. 8. 95· οἱ στρατιῶται ἤχθοντο ὅτι οὐκ εἶχον ἀργύριον ἐπισιτίζεσθαι εἰς τὴν πορείαν, ν' ἀγοράσωσι τροφὰς διὰ τὴν πορείαν, Ξεν.Ἀν.7.1,7.. **3)** μεταφ., ἐπισιτίζονται πρὸς σοφιστείαν, λεμβάνουσι τὰ ἀπαιτούμενα ἐφόδια πρὸς σοφιστείαν, Πλούτ. 2.78F. **II.** = **παρασιτέω,** Φερεκρ. ἐν «Γραυσὶ» 1.

ἐπισῑτιος, ον, (σῖτος) ὁ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενος (δηλ. ἄνευ μισθοῦ), ἐπὶ δούλων, Πλάτ. Πολ. 420Α· ἐθέλει δ' ἄνευ μισθοῦ παρ' αὐτοῖς καταμένειν ἐπισίτιος Εὔβουλ. ἐν «Δαιδάλῳ» 1· ἐπὶ παρασίτων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 382, Τιμοκλῆς ἐν «Πύκτῃ» 1· πρβλ. **ἐπίσιτος. II. ἐπισίτια,** τά, «τὰ εἰς τροφὴν καὶ εἰς τὸ σιτεῖσθαι διδόμενα. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς. ταῦτα δὲ ἐνίοτε ἐκάλουν καὶ σιτίον» Ἁρποκρ.

ἐπισῑτῐ́σις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Διόδ. 20.73:— **ὡσαύτως, ἐπισίτισμα,** τό, Πολύαιν. 3.10,11.

ἐπισῑτισμός, ὁ, (ἐπισιτίζομαι) τὸ ἐπισιτίζεσθαι, λαμβάνειν ἐφόδια, Ξεν.Ἑλλ. 3. 2, 26,Ἀν.1. 5, 9. **2)** ἀποθήκη ἐφοδίων, αὐτόθι 7.1, 9· ἔχοντες ἐπισιτισμὸν ἡμερῶν μ' Φίλιππος παρὰ Δημ. 280.11· ἐπ. ἀννώνης Συλλ.Ἐπιγρ. 5128. 15· κατὰ πληθ., Ἡρῳδιαν. 6.7.

ἐπίσῐτος, ον, = **ἐπισίτιος, ἐπὶ παρασίτου,** Κράτης ἐν «Τόλμαις» 1.

ἐπισίττω, = **ἐπισίζω,** «ἐπισίττειν· κυνηγετικῶς παρορμᾶν» Ἡσύχ.

ἐπίσιφλον· «αἰσχρόν, μωμητόν» Ἡσύχ.

ἐπισιωπάω, σιωπῶ ἐπί, περὶ τὸν καιρὸν τῶν ῥημάτων, οἷς ἐπεσιώπησα, ἐφ' οἷς ἐσιώπησα, Φιλόστρ.171.

ἐπισκάζω,χωλαίνω, ῥικνοῖσιν ἐπισκάζουσα πόδεσσιν'Ἀπολλών. Ῥόδ. Α. 669· ἀπολ., Νικ. Θηρ. 294.

ἐπισκαίρω, σκιρτῶ πρός τι, ἐπὶ ἰχθύος, Αἰλ. π. Ζ.14. 8, Νόν. Δ. 48. 902.

ἐπισκαλίζω, σκαλίζω,Ἰουστ. Μάρτ.Ἐπιστ. σ. 32Α.

ἐπισκαλμίς, ίδος, ἡ, (σκαλμὸς) «τὸ ὑπὸ τῷ σκαλμῷ σανίδιον» Ἡσύχ., Πολυδ. Α', 87.

ἐπισκάπτω, σκάπτω ἐπιπολαίως τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐδάφους, Ἀνθ. Π. 9. 52. **II.** γυρίζω τὸ χῶμα πρὸς ἐπικάλυψιν τοῦ σπόρου, Λατ. inoccare, Γεωπ. 2. 24.

ἐπισκαρδᾰμύττω, σκαρδαμύττω ἐπί τι, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπιζυγκλεῖν.**

ἐπισκαρίζω, πάλλομαι, ἀσπαίρω, μεταγεν.

ἐπισκᾰφεύς, έως, ὁ, «ὁ μετὰ τὸν ἀροτῆρα ἐπισκάπτων»Ἡσύχ.

ἐπισκάφεια, τά, «ἑορτὴ παρὰ Ῥοδίοις» Ἡσύχ.

ἐπισκεδάννῡμι: μέλλ. **-σκεδάσω,** διασκορπίζω, ἐπιρραντίζω, τι ἐπί τι Πλάτ. Τίμ. 85Δ, πρβλ. Ἄλεξ. ἐν «Μονήρει» 1. 9.— Παθ., ἐπιρραντίζομαι, τινι Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 32.

ἐπισκελῐ́σις, εως, ἡ, (σκέλος) τὸ πρῶτον πήδημα τοῦ ἵππου κατὰ τὸ κάλπασμα, ἡ πρώτη «δρασκελιά», Ξεν.Ἱππ. 7, 12, πρβλ. Ἑρμάνν. Πονημάτ.1.73.

ἐπισκέλλω, ἀποξηραίνω· ἀμετάβ. πρκμ. **ἐπέσκληκα,** ἐπεσκληκότες (ἐξεσκληκότες Naekius) Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 60F· πρβλ. **ἀποσκλῆναι.**

ἐπισκεπάζω: μέλλ. **-άσω,** ἐπικαλύπτω, σκεπάζω, τινα Ἑβδ. (Θρῆνοι Γ', 43)· ἐπιτίθημι, τί τινι αὐτόθι.

ἐπισκεπής, ές, (σκέπη) παρέχων σκέπην, καθίζει δὲ θέρους ἐν προσηνέμῳ καὶ σκιᾷ, χειμῶνος ὀ' ἐν εὐηλίῳ καὶ ἐπισκεπεῖ 'Αριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ. 9.16, 1, Θεοφρ. π.'Ανέμ. 30.

ἐπισκεπτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., περὶ οὗ πρέπει νὰ σκεφθῇ ἢ ἐξετάσῃ τις, Θουκ. 6.18, Πλάτ. Φαίδων 107Β. **II.** οὐδ. **ἐπισκεπτέον,** δεῖ ἐπισκοπεῖν, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 598D.

ἐπισκέπτης, ου, ὁ, ὁ ἐπισκεπτόμενος, «ἐπισκέπται, ἄρχοντες ἐπισκεπτόμενοι τοὺς ὑπηκόους καὶ τὰ τούτων πράγματα» Δ. Β. 254.15: — κατάσκοπος,'Αππ.'Εμφυλ. 3. 25.

ἐπισκεπτικός, ἡ, όν, κατάλληλος πρὸς ἐξέτασιν, μέθοδος Σέξτ.'Εμπ. π. Μ. 5. 3.

ἐπισκέπτομαι, ἐνεστ. ἐν χρήσει μόνον παρὰ μεταγ. συγγραφεῦσιν (ὡς παρὰ Ψευδο-'Ιππ., Μενάνδρῳ ἐν 'Αδήλ. 162), ἐξ οὗ παραλαμβάνονται οἱ λοιποὶ χρόνοι τοῦ ῥήματος **ἐπισκοπέω**· ἴδε **σκέπτομαι.**

ἐπισκέπω = ἐπισκεπάζω,'Ανθ. Π. 6. 62,'Απολλόδ.1. 6, 2.

ἐπισκευάζω, παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, δεῖπνον 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 1147, ἐν τῷ Παθ.: — ἐπ. ναῦν, ἑτοιμάζειν, ἐξαρτύειν, Θουκ.1. 29, κτλ.· ἐπ. ἵππους, ἐπισάττειν, ἑτοιμάζειν, Ξεν.'Ελλ. 5. 3, 1:—Μέσ., ἐπισκευάζεσθαι ναῦν, παρασκευάζειν πρὸς ἀπόπλουν, Θουκ. 7. 36· ἀγοράσαντες δὲ καὶ ἐπισκευασάμενοι ὁπόσα ἐδύναντο ὑποζύγια νυκτὸς ἀπῆσαν, ἐφοδιάσαντες αὐτὰ μὲ τὰ ἀπαιτούμενα, Ξεν.'Ελλ.7. 2, 18· ἐπ. τὴν διαλεκτικὴν εἰς..'Αριστ. Ρητ.1. 4, 6. **2)** ὡσαύτως, τὰ χρήματα ἐφ' ἁμαξῶν ἐπισκευάσαι, νὰ τοποθετήσωσιν αὐτὰ ἐφ' ἁμαξῶν, Ξεν. Κύρ. 7. 3, 1. **II.** ἐπισκευάζω, ἀνακαινίζω, διορθώνω ὡς νῦν, Λατ. reficere, τὰ τείχη Θουκ. 7. 24· τὸν ναὸν Ξεν.'Αν. 5. 3, 13· τὰς τριήρεις 'Ανδοκ. 26. 18, πρβλ. Λυσ. 'Αποσπ. 18· τὰς ὁδοὺς Δημ. 36.17· καὶ ἐν τῷ Μέσ., πόλιν παλαιὰν ἐπ. Πλάτ. Νόμοι 738Β.

ἐπισκευασία, ἡ, ἐπισκευή, Γλωσσ.

ἐπισκευαστής, οῦ, ὁ, ὁ παρασκευάζων ἢ διορθώνων, τῶν πομπείων Δημ. 618.4, κτλ.· τῶν ἱερῶν Νόμ. παρ' 'Αθην. 235D.

ἐπισκευαστικῶς,'Επίρρ., παρακλητικῶς, Βασίλ. τ. 2. σ.164D.

ἐπισκευαστός, ή, όν, διορθωθείς, ἀνακαινισθείς, Πλάτ. Πολιτ. 270Α.

ἐπισκευή, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τῶν ἱρῶν 'Ηρόδ. 2.174, πρβλ.175· τῶν τειχῶν Δημ. 329. 5, κτλ.· τὰς ἐπ. καὶ κατασκευὰς τῶν δημοσίων Πολύβ. 6.17, 2. **II.** ὑλικὰ πρὸς ἐπισκευὴν ἢ παρασκευήν, τῶν νεῶν Θουκ. 1. 52· οὕτως ἐν τῷ πληθ., ἐλέφαντα καὶ μαχαιρῶν λαβὰς καὶ ἄλλας ἐπισκευὰς Δημ. 819. 25· χορηγίας καὶ ἐπ. Πολύβ.1. 72, 3, πρβλ.11. 9, 1.

ἐπισκευωρέω, σκευωρῶ, ἐν τῷ παθ., Εὐστ. Πονημάτ. σ. 34, 2.

ἐπίσκεψις, εως, ἡ, ἐπιθεώρησις, ἐξέτασις, ἐπίσκεψις, Ξεν. Οἰκ. 8, 15· τῶν ἱερῶν Πλάτ. Νόμοι 849Α· τῶν ἱππέων Πλουτ. Κράσσ. 13· ἐπίσκεψις τῶν ἀσθενῶν, Πολύβ. 5. 56, 8· πρβλ. **ἐπισκοπή. 2)** ἐξιχνίασις, ἔρευνα,'Ιππ. Προρρ. 85, Πλάτ. Πολιτ. 456C, κ. ἀλλ., Ξεν.'Απομν. 4. 6, 1.

ἐπισκήνιον, τό, (σκηνὴ) ἐν θεάτρῳ, θάλαμος ὑπεράνω τῆς σκηνῆς, Βιτρούβ.7. 5.—Καθ' 'Ησύχ. «τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς καταγώγιον».

ἐπίσκηνος, ον, (σκηνὴ) πρὸ τῆς σκηνῆς, ἐνώπιον τῆς σκηνῆς, δηλ. δημόσιος, γόοι Σοφ. Αἴ. 579. **2)** οἱ ἐπίσκηνοι, οἱ (ἐν ταῖς πόλεσιν) ἐπισταθμεύοντες στρατιῶται, Πλουτ. Σερτώρ. 24· ἴδε σημ. Κορανῆ ἐν τόπῳ (τ. 4. σ. 335 καὶ 330), καὶ πρβλ. τὸ ἑπόμ. **II.** ἐπὶ τῆς θεατρικῆς σκηνῆς, ἡ ἐπ. ὡς οὐσιαστ. = **ἐπισκήνιον,** Βιτρούβ. 57. **III.** ἐξωτερικός, τυχαῖος, ὁ ἐπίκλητος οὗτοσὶ καὶ ἐπίσκηνος ὄχλος Διον.'Αλ. 6. 53, πρβλ. 9. 53.

ἐπισκηνόω, καταλύω, ἐπισκηνώσαντες ἐπὶ ταῖς οἰκίαις Πολύβ. 4. 18, 8· ταῖς οἰκίαις ἐπισκηνώσαντες αὐτόθι 72. 1· μεταφ., ἵν' ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ, νὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ ἐν ἐμοί, Β' 'Επιστ. π. Κορινθ. ιβ', 9.

ἐπισκήπτω: μέλλ. **-ψω:** πρκμ. **ἐπέσκηφα,** Διογ. Λ. 1. 118: Κάμνω τι νὰ πέσῃ ἐπί τινος, ἐς δὲ παῖδ' ἐμὸν Ζεὺς ἐπέσκηψεν τελευτὴν θεσφάτων Αἰσχύλ. Πέρσ.740· ἀναθέτω, ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν Σοφ. Αἴ. 566. **2)** ἀμετάβ., ἐπιπίπτω ὡς κεραυνός, Λατ. ingruere, invadere, πρᾶγμα δεῦρ' ἐπέσκηψεν, κατήντησεν εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 482· νόσος ἐπέσκηψε πολλὴ Πλουτ. Θησ.15· ᾧ ἂν ἔρως ἐπισκήψῃ ὁ αὐτ. 2.767D, πρβλ.701Β. **II.** ἐπιβάλλω, μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., θεόθεν γὰρ κατὰ μοῖρ' ἐκράτησεν τὸ παλαιόν, ἐπέσκηψε δὲ Πέρσαις πολέμιους .. διέπειν Αἰσχύλ. Πέρσ.104· κελεύω, Σοφ. Ο. Τ. 252, 1416, 'Αντιφῶν 111. 36, Θουκ. 2. 73· σπανιώτερον μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., 'Ηρόδ. 4. 33, Εὐρ. 'Αλκ. 365· τὸ ἀπαρ. συχνάκις ἐξυπακούεται, τοσοῦτον δή σ' ἐπισκήπτω (ἐξυπ. ποιεῖν) Σοφ. Τρ.1223· οὕτω, πρὸς δεξιᾶς σε τῆσδ' ἐπισκήπτω τάδε Εὐρ. Ι. Τ. 701· τὸ πρόσωπον συχνάκις ὡσαύτως παραλείπεται, ἐπ. (ἐξυπακ. ὑμῖν) τὸν .. φόνον ἐκπρήξασθαι 'Ηρόδ.7.158· ἐπισκήπτουσα .. ἔξω δόμων .. ὠθεῖ / ἐμὲ Αἰσχύλ. Ηρ. 664· ἐπέσκηψε .. εἶρξαι Αἴαντα Σοφ. Αἴ.752· ὡσαύτως, ἐπ. περί τινος Εὐρ. Ι. Τ.1077. **2)** ἰδίως, ἐξορκίζω τινὰ νὰ κάμῃ τι, ὑμῖν τάδε ἐπισκήπτω .. μὴ περιΐδεῖν 'Ηρόδ. 3. 65· κλαίοντας, ἱκετεύοντας, ἐπισκήπτοντας μηδενὶ τρόπῳ τὸν ἁλιτήριον στεφανοῦν Αἰσχίν.76. 6, πρβλ. Θουκ. 2.73, κτλ.· ἐπὶ τῶν διαταγῶν ἢ παραγγελιῶν τῶν ἀποθνησκόντων, μέμνησθε τὰ ἐπέσκηψε Πέρσῃσι τελευτῶν τὸν βίον μὴ πειρεμένοισι 'Ηρόδ. 3.73, πρβλ. Λυσ.138. 40, Δημ. 840.15., 954.15. **III.** ὡς 'Αττ. δικανικὸς ὅρος, καθόλου ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, καταγγέλλω τινὰ καὶ κινῶ ἀγωγὴν κατ' αὐτοῦ ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ [ἴδε **ἐπίσκηψις** II], διεμαρτύρησεν οὗτοσὶ ... ἐπισκηψαμένων δ' ἡμῶν .. ἡ .. δίκη τῶν ψευδομαρτυριῶν εἰσήει, ὅ ἐ. ἐκίνησέ τις καθ' ἡμῶν διαμαρτυρίαν· ἡμεῖς δὲ ἀπηντήσαμεν δι' ἐπισκήψεως .. , καὶ ἐκινήσαμεν ἀγωγὴν ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ,'Ισαῖος 52. 19· πλῆρες, ἐπ. τινὶ ψευδομαρτυριῶν Δημ. 846. 29, πρβλ. 1139. 7, Αἰσχίν. 18. 27· ὡσαύτως ἁπλῶς, ἐπ. τινι 'Ισαῖος 39.13· καί, ἐπ. [τῇ μαρτυρίᾳ] ὡς ψευδεῖ οὔσῃ, ἀποκηρύττειν αὐτὴν ὡς **ψευδῆ,** Δείναρχ. 96. 42: — ὡσαύτως ἐπὶ ἑτέρων ἐγκλημάτων, οἷον φόνου, ἐπ. τινὶ φόνου Πλάτ. Εὐθύφρων 9Α, πρβλ. Νόμους 871Ε· ἐπ. εἰς ὑμᾶς, ποιεῖν καταγγελίαν, καταγγέλλειν ἐνώπιον ὑμῶν, Λυσ. 99. 38:— αὕτη ἡ ἔννοια ἁπαντᾷ ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνεργ., Πλάτ. Θεαίτ. 145C· ἐντεῦθεν τὸ Παθ., ἐὰν ἐπισκηφθῇ τὰ ψευδῆ μαρτυρῆσαι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 937C· καθόλου, πρὸς τῆς θανούσης .. ἐπεσκήπτου, κατηγγέλλου, κατηγορεῖσο, Σοφ.'Αντ. 1313· ἴδε Att. Process. σ. 385.— Καθ' 'Ησύχ.: «ἐπισκήπτει· σημειοῦται. μέμφεται. προνοεῖται. ἐντέλλεται. ἐπιτιμᾷ».

ἐπισκηρίπτω, = ἐπισκήπτω, 'Ησύχ. ἐν λ. **ἐπισκήπτω.**

ἐπίσκηψις, εως, ἡ, διαταγή, ἐντολή, παραγγελία, τὰς Εὐθυκράτους ἐπισκήψεις 'Ισαῖος 78. 34, πρβλ. Πλουτ. Δίωνα 11.

II. ὡς δικανικὸς ὅρος, καταγγελία ἥτις εἶναι τὸ πρῶτον βῆμα τῆς καταδιώξεως, ἰδίως ἐν δίκῃ ψευδομαρτυριῶν, γενομένη ἐναντίον τῶν μαρτύρων διαμαρτυρίας (ἴδε τὴν λέξιν), τῇ ἐπ. τῶν ψευδομαρτυριῶν Δημ.1154. 22· ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὁ 'Αριστ., ἐν Πολιτικ. 2. 12, 11, λέγει περὶ τοῦ Χαρώνδου ὅτι πρῶτος .. ἐποίησε τὴν ἐπίσκηψιν· ὡσαύτως ἦν ἐν χρήσει εἰς ὑποθέσεις φόνου, Δημ.1161.11· πρβλ. **ἐπισκήπτω** III.

ἐπισκιάζω: μέλλ. **-άσω,** ἐπιρρίπτω σκιὰν ἐπάνω εἴς τι, Λατ. obumbrare, τῇ πτέρυγι τὴν 'Ασίην 'Ηρόδ. 1. 209, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 18, 3, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιζ', 5· μετὰ δοτ., Θεοφρ. π. Αἰσθ.79, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. θ', 7. **II.** ἐπισκοτίζω, ἀμαυρῶ,'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 5.1, 30· ἀντίθετον τῷ **φωτίζειν,** Σέξτ. 'Εμπ. Π. 1. 141· μεταφ., ἐπικαλύπτω, τὰ δεινὰ ἑτέροις ὀνόμασιν ἐπ. 'Ιούγκον ἐκ τοῦ Περὶ Γήρως παρὰ Στοβ. 597 ἐν τέλει· οὐδ' ἐπισκιάζουσι τὴν θωπείαν Λουκ. πῶς δεῖ 'Ιστ. Συγγρ.11· τὸν ἑκάστου βίον ἐπισκιάζουσα (διάφ. γρ. ἐπηλυγάζουσα) ὁ αὐτ. π. Διαβολῆς 1· τῇ εὐγενείᾳ 'Ηρῳδιαν. 2.10:—Παθ., λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένη, βλέπουσα κρυφίως, Σοφ. Τρ. 914.

ἐπισκίασις, εως, ἡ, = **ἐπισκιασμός,** 'Αθαν. τ. 2, σ. 282, Γρηγ. Νύσσ. 'Αντιρρ. 27, σ. 189, Χρον. Πασχ. σ. 374. 7, Μεθόδ. σ. 405,'Ανδρ. Κρήτ. σ. 17.

ἐπισκίασμα, τό, ἡ πρᾶξις τοῦ ἐπισκιάζειν, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. σ.112.

ἐπισκιασμός, ὁ, «κάλυμμα» 'Ησύχ.

ἐπισκιάω = ἐπισκιάζω, Ἄρατ. 736, Κόϊντ. Σμ. 2. 479· ἐπὶ τῶν ταῶν, ἐὸν δέμας .. ἐπισκιάουσιν 'Οππ. Κ. 2. 590.

ἐπίσκιος, ον, (σκιὰ) ἐσκιασμένος, ἔχων σκιάν, σκιερός, τόπος Πλάτ. Πολ. 432C, 'Αριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ. 6.15, 6· οἴκημα Πλουτ. Μάρ. 39· μεταφ., βίος ἐπίσκιος, ὁ μακρὰν τῆς πολιτικῆς τύρβης, ἥσυχος, Λατ. vita umbratilis, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν δημόσιον βίον, ὁ αὐτ. 2. 135Β. **II.** ἐνεργ., ἐπισκιάζων, μετὰ γεν., ὀμμάτων ἐπίσκιον χεῖρ' ἀντέχοντα κρατός, ἔχοντα τὴν χεῖρα πρὸ τῆς κεφαλῆς πρὸς ἐπισκίασιν τῶν ὀμμάτων, Σοφ. Ο. Κ. 1650. —'Επίρρ. **-ίως,** ἐπιβούλως, ἐπισκίως, κρυψίνως, ὑπούλως Πολυβ. Δ', 51.

ἐπισκιώδης, ες, = ἐπίσκιος, Ψευδ-'Αθαν. 4. 576Β.

ἐπισκιρτάω, σκιρτῶ ἐπί, τινι Νόνν. Δ. 2. 29· μεταφ., ὡς τὸ Λατ. insultare, τῷ νεκρῷ Πλουτ. Δημοσθ. 22: — ἀπολ., ἐπισκιρτῶσιν ἐθειραι, ἴουλοι 'Ανθ. Π. 5.103.,12.10.

ἐπισκίρτημα, τό, σκίρτημα, πήδημα, Νόνν. Δ.19.152.

ἐπίσκληρος, ον, ὀπωσοῦν σκληρός, κοιλίη 'Ιππ.79D.

ἐπισκοπᾶτον, τό, Λατ. episcopatus, = **ἐπισκοπή,** Κηρουλάρ. 741Α.

ἐπισκοπεία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπισκόπου,'Επιφάν.1.735.

ἐπισκοπεῖον, τό, ἐπισκοπικὸς οἶκος, ἡ κατοικία τοῦ ἐπισκόπου, Παλλαδ. Λαυσ.1235Β, Βίος Χρυσ. 27Β, Σύνοδ. Κων/πόλεως κτλ.· τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπισκόπου, Κ. Πορφυρ. Νεαρ. Περὶ δυνατῶν κτλ.

ἐπισκοπεύω, = τῷ ἑπομ.,'Εβδ. (Μιχ. Ζ', 7). **2)** εἶμαι ἐπίσκοπος, Εὐσέβ. Π. 249Α, 256Β,VI.752Α,'Επιφάν. Π. 57D, κλπ.

ἐπισκοπέω: μέλλ. **-σκέψομαι,** μεταγεν. **-σκοπήσω,** Βαβρ. 103. 8: Μέσ. ἀόρ. **-εσκεψάμην,** μεταγεν. **-εσκόπησα,** Λουκ. 'Ερμότ. 44 καὶ 59: πρκμ. **ἐπέσκεμμαι,** 'Ιππ. π. 'Αρχ. 'Ιητρ. 13, Πλάτ.'Επινομ. 990Α· ὡσαύτως ἐν παθητ. σημασίᾳ,'Αριστ. π. Οὐρ. 3.1,10, π. Ζ. Μορ. 4.11, 21. Παρατηρῶ, ἐξετάζω τι, 'Ηρόδ. καὶ 'Αττ.: προσέχω εἴς τι, ῥίπτω ἓν **βλέμμα εἰς** αὐτό, βλέπω, ὡ

Ζεῦ, χρόνῳ μὲν τᾶμι' ἐπεσκέψω κακά Εὐρ. Ἡρακλ. 869· ἐπὶ πολιούχων θεῶν, Θηβαΐας ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς, ἐπὶ τοῦ Βάκχου, Σοφ. Ἀντ. 1136· Ἴλιον .. ἐπισκοπεῖ σεμνὸς Ποσειδῶν Εὐρ. Ι. Τ. 1414, πρβλ. Φοιν. 661· ὦ Δῆμι', ἐναργῶς ἡ θεὸς ἐπισκοπεῖ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1173, πρβλ. 1186· ὡσαύτως ἐπὶ κυβερνήτου πόλεως, οὐκοῦν ἡμῖν ἡ πολιτεία τελέως κεκοσμήσεται, ἐὰν ὁ τοιοῦτος αὐτὴν ἐπισκοπῇ φύλαξ, ὁ τούτων ἐπιστήμιων ; Πλάτ. Πολ. 506Β, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 4, 6· οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσῳ, Πλάτ. Λύσ. 207Α·— ἀκολουθουσῶν ἐξηρτημένων προτάσεων, ἐπ. ὅσῳ ἐλάσσων ὁ χῶρος γέγονε Ἡρόδ. 2. 109· ἐπ. πῶς ἔχει Πλάτ. Γοργ. 451C· τόδ' ἐπίσκεψαι εἴ τι λέγω ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 87Β, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 2.1, 22· πότερον .., ἢ .. Πλάτ. Πολ. 518Α· τίς εἴη .. Ξεν. Ἀπομν. 3. 2, 4, πρβλ. Συμπ. 1, 12· ἐπ. μὴ .., προσέχειν μήπως, Α' Ἐπιστ. Πέτρ. ε', 2. **2)** ἐπισκέπτομαι, ὦ θάνατε, νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολὼν Σοφ. Αἴ. 854· ἐπισκέπτομαί τινα ὡς φίλος ἢ ὡς ἰατρός, Δημ. 113. 25· ἐπ. τοὺς κάμνοντας Ξεν. Κύρ. 8. 2, 25, Ἀπομν. 3. 11, 10, Πλούτ., κλ.· καὶ οὕτως ἐν τῷ Μέσ., Δημ. 1364. 11.— Παθ., εὐνὴν ὀνείροις οὐκ ἐπισκοπουμένην, ἣν δὲν ἐπισκέπτονται ὄνειρα, δηλ. ἄϋπνον, Αἰσχύλ. Ἀγ.13. **3)** ἐπὶ στρατηγοῦ, ἐπιθεωρῶ, ἐπιβλέπω, τὰς τάξεις Ξεν. Ἀν. 2. 3, 2· τὰ ὅπλα ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6. 5, 21, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 296. **4)** ἐξετάζω τι καλῶς, ὅ,τι ἂν μέλλῃς ἐρεῖν, πρότερον ἐπισκόπει τῇ γνώμῃ Ἰσοκρ.11Α· ὡσαύτως, ἐπ. πρός τι Πλάτ. Νόμ.924· περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 348D, κ. ἀλλ., Ξεν.· ὑπέρ τινος Πολύβ. 3.15, 2· ἐπεχείρησας σαυτὸν ἐπισκοπεῖν ὅστις εἶης ; Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 24· ἐπ. τίς .., ποῖα τις .., κτλ., Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 1, 1· πότερον .. αὐτόθι 3. 4,1.— Μέσ., ἐξετάζω κατ' ἐμαυτόν, μελετῶ, σκέπτομαι, Πλάτ. Φαίδων 91D· εἰς τὸ ἀληθὲς ἐπ. τι ὁ αὐτ. Φίληβ. 61Ε, πρβλ. Ἄλεξ. ἐν «Ταραντίνοις» 3. 8, Φιλήμ. ἐν «Μύστιδι» 1. **5)** ἐπίσκοπός εἰμι, = **ἐπισκοπεύω**, Ἰγνάτ. 696Α, Κλημέντ.40Α, Εὐσέβ. Ἱ. 684, Ἀθανάσ. Ι. 348C, Γρηγ. Νύσσ. ΙΙΙ. 1076C, κλ.

ἐπισκοπή, ἡ, ἐπίσκεψις, ἐπὶ τοῦ θεοῦ, ἐπισκοπῇ ἐπισκέψεται ὁ θεὸς ὑμᾶς Ἑβδ. (Γεν. Ν', 24, 25, Ἔξοδ. Γ', 16, ΙΓ', 19, Λευϊτ. ΙΘ', 20)· τιμωρία, Ἀριθμ. ΙΣ', 29, Ἰωδ Ι', 12, Σοφ. Σολ. Β', 20, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιθ', 44· ἀπογραφή, ἀπαρίθμησις, Ἔξοδ. Λ', 12, Ἀριθμ. Ζ', 2. **II.** τὸ ὑπούργημα τοῦ ἐπισκόπου, Α' Ἐπιστ. πρὸς Τιμόθ. γ', 2, Κλήμης Ρώμης Ι. 44, σ. 296C, Εἰρην. 849Α, Ἱππόλυτ. Αἱρ. 450. 67, κλ.: — καθόλου, ὑπούργημα, ἄξίωμα, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΗ', 8), πρβλ. Πράξ. Ἀποστ. α', 20. **2)** ἡ τοῦ ἐπισκόπου κατοικία, Ἄννα Κομν. 14. 425. **3)** μετωνυμικ. τὸ σύνολον τῶν ἐπισκόπων, Ἀποστ. Διαταγ. 8.10, 13.

ἐπισκόπησις, εως, ἡ, ἐπιθεώρησις, ἐξέτασις, Αἰν. Τακτ. 10.

ἐπισκοπητέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπισκοπῶ**, δεῖ ἐπισκοπεῖν, Ὠριγέν. IV. 489Α, Ἀνώνυμ. ἐν Ἀνεκδ. Κραμήρου τ. 3. σ. 214. 30.

ἐπισκοπία, ἡ, = **εὐστοχία**, ἀλλ' ἀπορρίπτεται ὑπὸ τοῦ Πολυδ. (Ϛ', 205). **II.** πρόσβλεψις, παρατήρησις, ἡλίου Ἀνθ. Π. παράρτ. 315. **III.** = **ἐπισκοπή**, Εὐσέβ. Π. 1136Α, Ἐπιφάν. Π. 220Β.

ἐπισκοπικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς ἐπίσκοπον, Σωζομ. Ἐκκλ. Ἱ. 5.16, 8. 21, 22.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἀθανάσ. τ. 1. σ. 138, 573, κλ.

ἐπισκοπομάρτυρες, οἱ, ἐπίσκοποι μάρτυρες, Δίδ. Ἄλεξ. σ. 988, ἔκδ. Μί.

ἐπίσκοπος, ὁ, (**σκοπὸς** 1) ὁ ἀγρύπνως ἐπιτηρῶν καὶ φυλάττων τι, φύλαξ, ἦ γὰρ ὅλωλας ἐπίσκοπος, ὃς τέ μιν αὐτὴν ῥύσκευ (δηλ. τὴν πόλιν), περὶ τοῦ Ἕκτορος, Ἰλ. Ω. 729· ἐπίσκοπος .. ὀδαίων, «ὁ τῶν ἐφοδίων ταμίας» (Εὐστ.), Ὀδ. Θ.163· ἐπίσκοποι ἀρμονιάων, ἐπόπται, ἔφοροι τῶν συνθηκῶν, ἐπὶ τῶν θεῶν, Ἰλ. Χ. 255· νεκροῦ γ' ἐπίσκοποι, φύλακες, Σοφ. Ἀντ. 217· πορεύονται γὰρ οἵδε δή τινες χρόνῳ παλαιοί, σῆς ἕδρας ἐπίσκοποι, πρὸς ἐπίσκεψιν, ὅπως ἐπισκοπήσωσιν, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 112· ἐπ. οἰστῶν, ἐπὶ τοξότου (πρβλ. ἄναξ κώπης), Θεόκρ. 24.105· παιδαγωγός, Πλάτ. Νόμ.795D· ἐπόπτης, ἐπ. σωφροσύνης καὶ ὕβρεως αὐτόθι 849Α·— ἰδίως ἐπὶ πολιούχων ἢ προστατευτικῶν θεῶν (πρβλ. **ἐπισκοπέω**), Παλλὰς ἐπ. Σόλων 15. 3· δίκη Πλάτ. Νόμοι 872Ε· Κλειὼ ἐπ. χερνίβων Σιμωνίδ.74· Χάριτες Μινυᾶν ἐπ. Πινδ. Ο.14. 5· θεοὶ ἐπ. ἀγορᾶς Αἰσχύλ. Θήβ. 272· πατρώων δωμάτων ἐπ. ὁ αὐτ. Χο. 126· τὸ δεινὸν .. φρενῶν ἐπίσκοπον ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 518· νυχίων φθεγμάτων ἐπ., ἐπὶ τοῦ Βάκχου, Σοφ. Ἀντ.1148· σπανίως μετὰ δοτ., πᾶσι γὰρ ἐπ. ἑτάχθη .. Νέμεσις Πλάτ. Νόμοι 717D· Δίκη ἐπ. αὐτόθι 872Ε. **2)** κατάσκοπος, μετὰ δοτ., ἐπ. Τρώεσσιν ἐπίσκοπον Κ. 38· ἢ νήεσσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρησιν αὐτόθι 342. **3)** οἱ Ἀθηναῖοι συνείθιζον νὰ ἀποστέλλωσι δημοσίους λειτουργούς, οἵτινες ἐκαλοῦντο ἐπίσκοποι, ἵνα ἐπόπται, πρὸς διοίκησιν τῶν ὑποτελῶν πόλεων, ὡς οἱ τῶν Λακεδαιμονίων **ἁρμοσταί**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1023, Συλλ. Ἐπιγρ.73, 73 b (προσθῆκ.). **4)** ἐκκλησιαστικὸς ἐπόπτης κατὰ τοὺς ἀποστολικοὺς χρόνους = **πρεσβύτερος**, Πράξ. Ἀποστ. κ', 28, Ἐπ. Φιλ. α', 1, πρὸς Τιμόθ. Α', γ', 2, Τίτ.1.7· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Ἰγνατίου καὶ ἐφεξῆς **ἐπίσκοπος**, ἐν τῇ σημερινῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως.

ἐπίσκοπος, ον, (σκοπὸς ΙΙ), ὁ βάλλων τὸν σκοπόν, ἐπιτυχής, βάλλειν ἐπ. Θεμίστ. 143Α· τοξότης Ἰμέρ. Ἐκλ. 14. 4· βάλλοιμι δ' ἐπίσκοπον ἡχὴν Ὀππ. Κ.1. 42·— φθάνων, ἐγγίζων, νίκης μὴ κακῆς ἐπίσκοπα Αἰσχύλ. Εὐμ. 903 (ἴδε Δινδ. εἰς Ἀγ. 1378)· ἄτης τῆσδ' ἐπ. μέλος, ἀνάλογον ἢ ἁρμόδιον πρὸς τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς, Σοφ. Αἴ. 976, ἔνθα ἴδε Λοβ.: — οὐδ. πληθ. **ἐπίσκοπα**, ὡς ἐπίρρ., ἐπιτυχῶς, «τυγχάνοντα τοῦ σκοποῦ» (Ἡσύχ.), ἐπ. τοξεύειν Ἡρόδ. 3. 35· ὁμαλὸν Ἐπίρρ. **-πως**, Πολυδ. Ϛ', 205· συγκρ. **-ώτερα**, Θεμίστ. 116Β· ὑπερθ. **-ώτατα** Πολυδ. Α', 215.— Πρβλ. **εὔστοχος, εὐσκοπος**.

ἐπισκορπίζω, σκορπίζω ἐπί τι, Σουΐδ., διασκορπίζω, ἐπισκορπίζοντες τὸν πλοῦτον Ψευδο-Χρυσ. τ.7. σ. 426. 6.

ἐπισκοτάζω, = τῷ ἑπομ., Ἱππ. περὶ Ἰητρεῖον 740, Συλλ. Ἐπιγρ. 3915. 39.

ἐπισκοτέω, (σκότος) ἐπιρρίπτω σκιὰν ἐπί τινος, προξενῶ σκότος, οἰκίαν ᾠκοδόμησεν τοσαύτην ὥστε πᾶσιν ἐπισκοτεῖν τοῖς ἐν τόπῳ Δημ. 565. 25· ἐπεσκότει τῷ Κτησίππῳ τῆς θέας, ἐγίνετο εἰς αὐτὸν ἐμπόδιον νὰ βλέπῃ, Πλάτ. Εὐθύδημ. 274C, πρβλ. Πολύβ. 34.12, 2, Πλούτ. 2. 538Ε. **2)** μεταφ., ἐπιρρίπτω σκότος καὶ ἀμαυρότητα, τῇ κρίσει Ἱππ.1299. 4, Ἀριστ. Ρητ. 1.1, 7· ταῖς τῆς ψυχῆς ἐπιμελείαις Ἰσοκρ. 3C· τὸ πρὸς χάριν ῥηθὲν ἐπ. τῷ καθορᾶν ὁ αὐτ. 160D, πρβλ. Δημ. 23. 27· οἶνος τῷ φρονεῖν ἐπισκοτεῖ Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ.11· ἐπ. γὰρ τῷ φρονεῖν τὸ λαμβάνειν Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 41· τὸ δ' ἐρᾶν ἐπ. ἅπασιν, ὡς ἔοικεν Μένανδ. ἐν «Ἀνδρίᾳ» 1, κτλ.—Παθ., εὑρίσκομαι ἐν σκότει ἢ ἐν ἀβεβαιότητι, ἐπισκοτεόμενος τῇ ἀπειρίᾳ Ἱππ. 27. 37· ἐπισκοτεῖσθαι καὶ κωλύεσθαι Πολύβ. 2. 39, 12.

ἐπισκότησις, εως, ἡ, σκοτισμός, κοινῶς «σκοτείνιασμα» τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σελήνης ἐν ἐκλείψει, Πλουτ. Περικλ. 35, Νικ. 23, κτλ.

ἐπισκοτίζω = **ἐπισκοτέω**, Πολύβ.13. 5, 6, ἐν τῷ παθ.

ἐπισκότισις, εως, ἡ, καὶ **-ισμός, οῦ**, ὁ, = **ἐπισκότησις**, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. 2. 7, σ.112, 2. 8, σ.119.

ἐπίσκοτος, ον, ὁ ἐν τῷ σκότει ὤν, ἐσκοτισμένος, παρελθοῦσα [ἡ σελήνη] τὴν ἐπ. χώραν (ἐπὶ ἐκλείψεως) Πλουτ. Αἰμίλ. 17· ἐντεῦθεν ὁ Ἕρμανν. διώρθωσεν ἐπίσκοτον ἅτραπὸν ἐσσυμένα, ἐπὶ τῆς ἀκτῖνος τοῦ ἡλίου, ἐν Πινδ. Ἀποσπ. 74. 4, ἀντὶ τοῦ ἐφθαρμένου **ἐπισκόπτεν**.

ἐπισκύζομαι, Ἀποθ., ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι ἐπί τινι, ὅθρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοὶ Ἰλ. Θ. 370· μή πως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύσσαιτο ἰδόντι (Ἐπικ. ἀόρ.) Ὀδ. Η. 306:—Ἐνεργ. ἀόρ. ἀπαρ. **ἐπισκύσαι**, «ἐπισκύσαι, τὸ χαλεπῆναι» Ε. Μ. 364.13.

ἐπισκυθίζω: μέλλ. **-τῶ**, πίνω τὸν οἶνον κατὰ τὸν Σκυθικὸν τρόπον, δηλ. πίνω αὐτὸν ἄκρατον, ἀκρατοποτῶ, ζωρότερον πίνω, Ἡρόδ. 6. 84, πρβλ. Ἀθήν. 427Β κέξ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 45.

ἐπισκυθρωπάζω, γίνομαι, φαίνομαι σκυθρωπὸς ἢ βλοσυρός, ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Κυν. 3, 5· ἐπὶ προσώπων, Πλούτ. 2. 375Α, Πολυδ. Ϛ', 29.

ἐπισκύνιον [ῠ], τό, τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν μέρος, ἤτοι δέρμα, τὸ συνοφρύωμα τοῦ μετώπου (Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5.1, 36)· πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται ὅσσε καλύπτων, ἐπὶ λέοντος, Ἰλ. Ρ. 136· δεινὸν ἐπισκ. ξυνάγων, ἐπὶ τοῦ Αἰσχύλου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 823· τοῖον ἐπισκ. βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ Θεόκρ. 24.116, πρβλ. Ἀνθ. Ηλαν. 4.100· ῥυσὸν ἐπισκύνιον, πολιὸν ἐπ. Ἀνθ. Π. 6. 64., 7. 117· ἔτι δὲ καί, φαιδρὸν ἐπ., αὐτόθι 12. 159· ἐπιστρέψας γυρὸν ἐπισκύνιον, ἐπὶ σοβαρευομένου ἀνθρώπου, αὐτόθι 11. 376· ἐν τῷ πληθ. αὐτόθι ἐν τῷ Παραφτήματι 68: — ὡσαύτως ὡς τὸ **ὀφρύς**, Λατ. supercilium, ἐν χρήσει ἐπὶ ἀλαζονείας ἢ προσποιήσεως, αὐτόθι 7. 63, κτλ.· ἀλλ' ἐν Πολυβ. 26. 5, 6, ἁπλῶς, αὐστηρότης, σοβαρότης συμπεριφορᾶς, κατά τε τὴν ἐπίφασιν εἶχεν ἐπισκύνιον καὶ τάξιν οὐκ ἀνοίκειον τῆς ἡλικίας.

ἐπίσκυρος, ὁ, παιδιά τις διὰ σφαίρας, «ὁ μετὰ πολλῶν σφαιρισμός» Ἡσύχ., ἴδε Kuster ἐν λέξει. **II.** ἄρχων, ἐπόπτης, Καλλ. Ἀποσπ. 231.

ἐπισκωμμα, ἐμπαιγμός, Α. Β. 1186, = **σίλλος**, Ε. Μ.713.7.

ἐπισκωμματίζω, ἐπισκώπτω, Ἐπιφάν.1 ἐν τῇ ἀρχῇ.

ἐπισκωμματικῶς, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον σκωπτικόν, Ἐπιφάν. τ.1, σ. 990, 2.106.

ἐπισκώπτης, ου, ὁ, ὁ ἐπισκώπτων, ὁ ἐμπαίζων· ἴδε **ἐπικόπτης**.

ἐπισκώπτω, σκώπτω ἐπί τινι, ἐμπαίζω, περιπαίζω, περιγελῶ, τινά Πλάτ. Εὐθύφρων 11C, Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 6· τι αὐτόθι 3.11, 16, Συμπ. 1, 5, καὶ συχν. ὡς διάφ. γραφ. **ἐπικόπτω**· εἴς τι Πλουτ. Λυκόρρ. 30. **2)** ἀπολ., παιδιᾷ χρῶμαι, παίζω, ἀστείζομαι, Ἀριστοφ. Βάτρ. 375· ἔφη ἐπισκώπτων Ξεν. Ἀπομν.1. 3,7.

ἐπίσκωψις, εως, ἡ, τὸ ἐπισκώπτειν, ἐμπαιγμός, «περίπαιγμα» Πλουτ. Ἀντών. 24.

ἐπισμᾰρᾰγέω, ἐπιχῶ, ἐπεσμαράγησε δὲ ὄρυμὼν Ὀππ. Κ. 2.78, Κόντ. Σμ. 2. 546, κτλ.: — μετὰ συστοίχ. αἰτ., νέον ὕμνον ἐπεσμαράγησαν Ἰάκχῳ, ἠχηρῶς ἐφύμνησαν, Νόνν. Δ. 48. 965.

ἐπισμάω, ἐπιτρίβω ἢ ἐπαλείφω τι ἐπί τινος, μετ' αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., τί γὰρ οὗτος ἡμᾶς οὐκ ἐπισμῇ τῶν κακῶν; 'Αριστοφ. Θεσμ. 389, πρβλ. Κρατῖνον ἐν «Κλεοβουλίναις» 9: — **ἐπισμήχω** εἶναι τύπος ἧττον 'Αττ., 'Οππ. Κ.1. 501 (ὅτ. γρ. **ἐπισμύχω**).

ἐπισμῠγερός, ά, όν, οἰκτρός, ἐλεεινός, πάρ δ' 'Αχιλὺς εἰστήκει, ἐπισμυγερὴ καὶ αἰνὴ 'Ιπ.'Ασπ.'Ηρ. 264· αἴσα 'Απολλ. Ρόδ. Δ.1065.— Ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ ἐπίρρ., ἐπισμυγερῶς ἀπέτισεν, οἰκτρῶς, ὀδυνηρῶς ἐπλήρωσεν, 'Οδ. Γ. 195· ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεται, «ἐπὶ κακῷ τῷ ἑαυτοῦ, ἐπιπόνως» (Σχολιαστ.), «ἀθλίως, χαλεπῶς .. παρέλκει δὲ ἡ ἐπὶ» (ὁ αὐτ.), Δ. 672.

ἐπισοβέω, βιάζω, ἀναγκάζω νὰ προχωρήσῃ τις, μάστιξί τινα Θεμίστ. 50Β· ὡθῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, τι 'Ηλιόδ. 6. 11, πρβλ. 4. 5· εἶτα τετρακότυλον ἐπεσόβει κώθωνά μοι, ἐξεσφενδόνα ἐπ' ἐμέ, Ἄλεξις ἐν «Παννυχίδι» 5.

ἐπ-ίσ-ογκος, ον, τοῦ αὐτοῦ ὄγκου, ἐφθαρμένον παρὰ Στράβωνι 614· ὁ Κοραῆς ἀναγινώσκει **ἐπίσου ὄγκου** ἀντὶ **ἐπισύγκου**.

ἔπ-ισος, ον, = **ἴσος**, Πολύβ. 3.115,1, 'Εβδ. (Σειράχ. Θ', 12).

ἐπισοφίζομαι, σοφίζομαι, ἐπινοῶ, 'Ιαμβλ. Βίος Πυθ.184, 'Επιφάν. Η. 688D.

ἐπισόφισις, ἡ, ἐπινόησις, 'Ιουστῖν. Σικελ.'Επιστ. 32.13.

ἐπισόω, καθιστῶ τι ἴσον πρὸς ἄλλο, ξύλα δύο στρογγύλα μῆκος καὶ πάχος ἀκριβῶς ἐπισώσαντες (ἀπισώσαντες Reisk.) Πλουτ. Λύσανδρ. 19.

ἐπισπάδην [ᾰ], 'Επίρρ. (ἐπισπάω) ἀμυστί, «μονορροῦρι», πίνειν 'Ιππ. 546. 23.

ἐπισπαίρω, σπαίρω ἐπί τινι, συνταράσσομαι, ἐπί τινι Πλούτ. 2. 327Ε.

ἐπίσπᾰσις, εως, ἡ, ἐφέλκυσις, καὶ τὴν ἐπίσπασιν τῆς τροφῆς 'Αριστ. π. Πνεύμ. 2. 10, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 17, 6, κτλ.

ἐπισπασμός, ὁ, εἰσέλκυσις τῆς πνοῆς, εἰσπνοή, 'Ιππ.1185Ε.

ἐπισπαστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπισπάω**, δεῖ ἐπισπᾶν, Οἰκουμέν. ἐν 'Ελλ. Πατρ. Μί. τ.111, σ. 457.

ἐπισπαστήρ, ῆρος, ὁ, (ἐπισπάω) σιδήριον ἢ λαβὴ δι' ἧς ἡ θύρα ἕλκεται ὅταν θέλῃ νὰ κλείσῃ τις αὐτήν, εὑρὼν προσκειμένας τὰς θύρας καὶ λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπρὶξ εἶχετο κρατερῶς τε καὶ ἐγκρατῶς 'Ηρόδ. 6. 91· πρβλ. **ἐπισπάω** I. 2.— Κατὰ Σουΐδ. «ἐπισπαστῆρες, τῶν θυρῶν τὰ προσηλωμένα σιδήρια, δι' ὧν ἀνακλίνεται ἡ πύλη» καὶ «ἐπισπαστήρων, τῶν τῆς θύρας κρατημάτων», πρβλ. **ἐπίσπαστρον**. **II.** τρίκλωστον ἐπισπαστῆρα βόλοιο, ἐπὶ τῆς ὁρμιᾶς τοῦ ἁλιέως, 'Ανθ. Π. 6.109.

ἐπισπαστικός, ή, όν, ὁ πρὸς ἑαυτὸν ἕλκων, ῥοφητικός, τοῦ ὑγροῦ 'Αριστ. Προβλ. 37. 3, 2, Πολύβ. 4. 84, 6, κλ.· ἐπὶ φαρμάκων, φάρμακον ἔχον τὴν ἰδιότητα νὰ ἑλκύῃ ἔξω τοὺς χυμούς, Γαλην.—'Επίρρ., ἐπισπαστικῶς κινεῖν, Σέξτ. Ἐμπ. II. 3. 69.

ἐπίσπαστος (ἐπισπαστὸς Λοδ. Παραλ. 491), **ον**, ὅπερ ἐπισύρει τις καθ' ἑαυτοῦ, Ἶρος .. ἐπίσπαστον κακὸν ἕξει, «ἐπίσπαστον κακὸν τὸ αὐθαίρετον, καὶ ὅ τις καθ' ἑαυτοῦ ἐπισπᾶται» (Εὐστ.), 'Οδ. Σ.73, πρβλ. Ω. 462· ἐπίσπαστον λύπην ἐγέννησεν 'Ηλιόδ. 2. 6· δεσποτεία Δίων Κ. 62. 3.— Καθ' 'Ησύχ. «ἐπίσπαστον· αὐθαίρετον, ὅπερ ἑαυτῷ τις ἐπισπᾶται κακόν»:— **ἐπισπαστόν**, ἐπὶ τῶν μνηστήρων ἐν τῇ 'Οδ., Παυσ. 8. 12, 6. **II.** ἐπ. βρόχος, σφιγκτῶς ἐξειλυσμένος βρόχος, «θηλειά», Εὐρ. Ἱππ.783.

ἐπίσπαστρον, τό, σχοινίον δι' οὗ ἀνασύρει τίς τι ἢ ῥυμουλκεῖ, Διόδ.17. 90· ὡσαύτως, ὁ βρόχος τοῦ ὀρνιθοθήρα, Ὀππ.'Ιξευτ. 3.12, 'Ησύχ. **2)** = **ἐπισπαστήρ**, Πολυδ. Γ', 22, «ῥόπτρον ἐπίσπαστρον θύρας» Εὐστ. 'Οδ. 1429. 2. **II.** τὸ ἐπισυρόμενον, παραπέτασμα, 'Εβδ. ('Εξοδ. ΚΣ', 36).

ἐπισπάω· μέλλ. **-σπάσω** [ᾰ]: ἕλκω, σύρω κατόπιν μου, 'Ηρόδ. 2.121, 4· καὶ ἐν τῷ Μέσῳ, Ξεν.'Αν. 4.7,14· ἦγ' ἐπισπάσας κόμης, ἐκ τῆς κόμης, Εὐρ.'Ελ.116, πρβλ.Τρῳ. 882,'Ανδρ.711· ἐπισπασθῆναι τῇ χειρὶ Θουκ. 4. 130·— μεταφ., ἐπιφέρω, προξενῶ, τοσόνδε πλῆθος πημάτων Αἰσχύλ. Πέρσ. 477. **2)** ἕλκω πρὸς τὰ ἔξω, κλείω, ἐπισπάσασα τὴν θύραν εἶχετο τοῦ ῥόπτρου Ξεν 'Ελλ. 6. 4, 36, πρβλ. **ἐπισπαστήρ**· ἐπισπασθέντος τοῦ βρόχου, ἑλκυσθέντος, σφιγχθέντος, Δημ. 744. 9. **3)** ἐφελκύω πρὸς ἐμαυτόν, κερδαίνω, ἐγὼ δὲ καὶ δίχα κείνων πέποιθα ταῦτ' ἐπισπάσειν κλέος Σοφ. Αἴ. 769: — συχν. ἐν τῷ Μέσ., ἐπισπᾶσθαι κέρδος 'Ηρόδ. 3.72· εὔνοιαν Πολύβ. 3. 98, 9· ἔνθραν 'Ανθ. Π.11. 340· πώγωνα ἐπισπασάμενος, κτηνάμενος, Λουκ. Ζεὺς Τραγ.16. **4)** ἐφελκύω, θέλγω, καταπείθω, τὴν ψυχὴν Πλάτ. Κρατ. 420Α· οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ὁ λόγος .. ἂν ἐπισπάσαιτο Θουκ. 3. 44, πρβλ. 5. 111· ἐπισπᾶσθαί τινα εἰς ἑαυτοῦ βούλησιν Πλάτ. Νόμ. 863Ε· ἐπ. ὁ πέρδιξ τὸν θηρεύοντα 'Αριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ. 9. 8, 3: — μετ' ἄπαρ., παρακινῶ νὰ πράξῃ τίς τι, ἐπισπάσεσθαι αὐτοὺς ἡγεῖτο προθυμήσεσθαι, ἐνόμισεν ὅτι τοῦτο θὰ παρεκίνει, θὰ εἵλκυεν αὐτοὺς ὥστε νὰ ἀποτολμήσωσι, Θουκ. 4. 9· ἐπισπᾶσθαί τινα ἐμπλησθῆναι ἀκρύων τὰ ὄμματα Ξεν. Κύρ. 5. 5,10·— ἐπ. τοὺς πολεμίους ἐφ' ἑαυτὸν Πλουτ. Φιλοπ.18, πρβλ. Μάρ. 11. 21, 26, Πολύβ. 3. 110, 2, κτλ.— Παθ., φοβοῦμαι μὴ πάντες .. ἐπισπασθῶσιν .. πολεμῆσαι Δημ. 62. 5. **3)** Μέσ., ἀπορροφῶ τροφήν, ἐπὶ φυτῶν, 'Αριστ. Προβλ. 2. 25, κ. ἀλλ., Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9, 12, κ. ἀλλ.· καταρροφῶ, ἐπὶ τοῦ πίνοντός τι, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 5. 4. **6)** Μέσ. ὡσαύτως, προσκαλῶ, Πύρρον Πολύβ. 1. 6, 5· φυλακὴν καὶ βοήθειαν παρά τινος αὐτόθι 7. 6. **7)** ἐν τῷ Παθ., ἐπὶ τῆς θαλάσσης, καὶ ἐξαπίνης πάλιν ἐπισπωμένης βιαιότερον τὴν ἐπίκλυσιν ποιεῖν, ἐπανερχομένης, Θουκ. 3. 89. **II.** ἀνατρέπω, ἐντεῦθεν παροιμ., ἕλην τὴν ἄμαξαν ἐπισπάσω, Λατ. plaustrum percutisti, Λουκ. Ψευδολογιστ. 32. **III.** ἐν τῷ Μέσ., ἕλκω τὴν ἀκροβυστίαν πρὸς τὰ κάτω, προσπαθῶ νὰ γείνω ὡς ἀπερίτμητος, περιτετμημένος τις ἐκλήθη; μὴ ἐπισπάσθω Α' 'Επιστ. π. Κορινθ. ζ', 18, πρβλ. **Α' Μακκ. Α'**, 15, 'Ιωσήπου 'Ιουδ.'Αρχ.12. 5,1.

ἐπισπεῖν, ἐπισπών, ἴδε **ἐφέπω**.

ἐπισπείρω· μέλλ. **-σπερῶ**, σπείρω, τὴν δὲ ὁδὸν ταύτην, τῇ βασιλεὺς Ξέρξης τὸν στρατὸν ἤλασε, οὔτε συγχέουσι Θρῇικες οὔτ' ἐπισπείρουσι 'Ηρόδ. 7. 115· σπείρω ἐπί τινος, φυτοῖς δὲ οὗσι τοῖς τοιούτοις καὶ ἐπισπείρειν ἐπὶ τὰ ἄνδηρα δεῖ κριθὰς Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3.15, 1· τινί τι αὐτόθι 2. 17, 3: — μεταφ., ἐπ. μομφὰν ἀλιτροῖς Πινδ. Ν. 8. 67.

ἐπίσπεισις, εως, ἡ, τὸ ἐπισπένδειν, τὴν ἐπίσπεισιν τοῦ οἴνου 'Ηρόδ. 2. 39.

ἐπίσπεισμα, τό, τὸ ἐπιχεόμενον ὡς ἐσχάτη σπονδή· μεταφ., ἐπ. τῶν ἐκκεχυμένων βίων Πλουτ. 2. 349Β, ἐκ διορθώσ. τοῦ Reisk, ἀντὶ : ἐπὶ πεισμάτων ἐκκεχυμένον βίον.

ἐπισπένδω· μέλλ. **-σπείσω**, ἐπιχέω τι, κυρίως ὡς σπονδήν, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ οἶνον κατὰ τοῦ ἱρηΐου ἐπ.'Ηρόδ. 2. 39· ἐπεὰν οἶνον ἐπισπείσωσι κατὰ τῶν κεφαλέων ὁ αὐτ. 4. 62· τοῖσι ἱροῖσι ὁ αὐτ.7.167· νεκρῷ Αἰσχύλ.'Αγ.1395· τοιαῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς τάσδ' ἐπισπένδω χοάς, μετὰ τοιαύτας εὐχάς, ἐπιχέω ταύτας τὰς σπονδάς, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 149·— ἀπολ., κάμνω σπονδήν, 'Ηρόδ. 4. 60· οὔτ' ἂν τι θύων οὔτ' ἐπισπένδων ἄνοις Αἰσχύλ. 'Αποσπ.156:— ὡσαύτως, ἐπ. ὄακρυ Θεόκρ. 23. 38. **II.** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, συνομολογῶ νέαν συνθήκην, Θουκ. 5. 22.

ἐπισπερχής, ές, ὁρμητικός, σφοδρός, τῷ σχήματι καὶ τῷ ἦθει τῷ ἐπὶ τοῦ προσώπου μὴ ἐπισπερχὴς ἀλλ' ἀγαθὸς φαινέσθω 'Αριστ. Φυσιογν. 3, 2.—'Επίρρ. **-χῶς**, Ξεν. Κύρ. 4.1, 3.—Καθ' 'Ησύχ. «ἐπισπερχῶς· μετὰ σπουδῆς».

ἐπισπέρχω, ἐπισπεύδω, σήμαινε δ' 'Οδυσσεύς, αὐτὸς ἐπισπέρχων 'Οδ. Χ. 451· [ἵππους] κέντρῳ ἐπισπέρχων Ἰλ. Ψ. 430· ναῦν ἐρετμοῖς 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 346· τὸ πρᾶγμα κάρτ' ἐπισπέρχει θεὸς Αἰσχύλ. Θήβ. 689· τοὺς ἄλλους τοιαῦτ' ἐπέσπερχε Θουκ. 4. 12· μετ' ἄπαρ., ἐπισπεύδω, ἐπείγω, ἐπισπέρχουσα νέεσθαι 'Απολλ. Ρόδ. Α. 525, Πλουτ. 2. 347Α.—Καθ' 'Ησύχ. «ἐπισπέρχουσαι· ἐπισπεύδουσαι, ἐπειγόμεναι». **2)** ἐπ. ἴχνος, ἀκολουθεῖν ἐκ τοῦ πλησίον τὰ ἴχνη, 'Οππ. Κ. 4. 90, πρβλ. Νίκ. Θ. 144. **II.** ἐπισπέρχουσιν ἄελλαι, «ἐπισπεύδουσιν, ἐπείγονται» (Σχόλ.), 'Οδ. Ε. 304.

ἐπισπέσθαι, ἴδε **ἐφέπω** Β.

ἐπισπεύδω, παροτρύνω, προτρέπω πρός τι, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἀποσπεύδω**, καὶ 'Αρτάβανος, ὃς πρότερον ἀποσπεύδων μοῦνος ἐφαίνετο, τότε ἐπισπεύδων φανερὸς ἦν 'Ηρόδ.7.18· ἐπ. τὸ δρᾶν Σοφ.'Ηλ. 467· τὴν στρατείαν 'Ισοκρ. 69Α, κτλ.: ἐπὶ προσώπων, παροτρύνω, κάμνω τινὰ νὰ σπεύσῃ, Ξεν. 'Ελλ. 5.1, 33· ὀδίταν Θεόκρ. 16. 93.—Παθ., Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 10. **II.** ἀμεταβ., σπεύδω πρὸς τὰ ἐμπρός, Εὐρ. Τρῳ.1275· πρός τινα Ξεν. Πόροι 3. 4· ἐπισπεύδω εἴς τι, ἀποβλέπω μετὰ ζήλου εἴς τινα σκοπόν, Bornem. Ξεν. Συμπ. 7. 4· μετὰ δοτ., βοηθῶ, οἷς μὴ φύσις ἐπέσπευσεν, οὓς δὲν ἐβοήθησεν ἡ φύσις, Πλάτ. Νόμοι 810Β· μετοχ. **ἐπισπεύδων**, μετὰ σπουδῆς,'Απολλ. Ρόδ. Γ. 1389.

ἐπισπευστικός, ή, όν, ὀτρυντικός, Εὐστ. 831. 29.

ἐπισπιλάσαι, ἀπαρεμφ. **σπιλῶσαι**, κηλιδῶσαι, μολῦναι, μιᾶναι, Φώτιος ἐν Nauck. Lex.Vindob. σ. 216.

ἐπισπλαγχνίδιος, ἐπίθ., ἐπὶ τῶν σπλάγχνων, 'Επιγρ. Δήλου, Bull. d. cor. hell. VI. σ. 25.

ἐπισπλαγχνίζομαι, 'Αποθ. = **σπλαγχνίζομαι**, ὁ δὲ ἐπισπλαγχνιζόμενος ἐλεηθήσεται 'Εβδ. (Παροιμ. Σολ. ΙΖ', 5), Σύμμαχ. ἐν Δευτερονομ. Γ', 8.

ἐπίσπληνος, ον, ἔχων βεβλαμμένον τὸν σπλῆνα, ἔχων πάθησιν τοῦ σπληνός, σπληνικός,'Ιπ.1238Β.

ἐπισπόμενος, ἴδε **ἐφέπω**.

ἐπισπονδή, ἡ, ἀνανεωθεῖσα ἀνακωχή, ἣ ἦν δύνανταί τις νὰ ἀνανεώσῃ, Θουκ. 5. 32, ἐν τῷ πληθ.

ἐπισπορά, ἡ, (ἐπισπείρω) δευτέρα σπορά, σπορὰ ἐπὶ σπορᾶς, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2.17, 10,'Εκκλ.· πρβλ. **ἐπισπορία**.

ἐπισπορεύς, έως, ὁ, ὁ ἐπισπείρων, Βασιλ. ΙΙΙ. 637C, Σωκράτ. 520Α.

ἐπισπορία, ἡ, «ἐπισπορία ἐστὶν ὅταν τις εἰς τὸ αὐτὸ σπέρμα ἕτερον ἐπεμβάλῃ» (Πολυδ. Α', 223)· ἐπισπορίην ἀλέασθαι, «τὸ μὴ ἀνωμάλως βίπτειν, ἀλλὰ συμμέτρως τὰ σπέρματα, μὴ ἐπάλληλα

ταῦτα εἰς ἕνα τόπον· αὕτη γὰρ ἡ ἐπισπορία» (Πρόκλ.), Ἡσ. Ἔργ. κ.Ἡμ. 444.

ἐπισπόριον, τό, = ἐπισπορά, Γερμανὸς Κων/πόλεως 265C.

ἐπίσπορος, **ον**, ὁ κατόπιν σπαρείς, οἱ ἐπίσποροι, οἱ μετέπειτα, οἱ ἀπόγονοι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 673· τὰ ἐπ., λάχανα σπειρόμενα διὰ ὄψιμον συγκομιδήν, τὰ καλούμενα ἐπίσπορα· ταῦτα δ' ἐστὶ τεύτλιον, θριδακίνη, εὔζωμον, λάπαθον, κτλ., Θεοφρ. π. Φυτ.Ἱστ.7.1, 2.

ἐπισπουδάζω, ἐπισπεύδω, παροτρύνω τινα εἴς τι, Ἑβδ. (Γέν. ΙΘ', 15 ὡς διάφ. γραφ., Παροιμ. Π'', 11 ἐν τῷ Παθ.). **II.** ἀμεταβ., σπεύδω, ἐπισπούδασον ἔτι θᾶττον Λουκ.Ἀλ. 2. **III.** ἐπισπουδάζειν τῷ οἴνῳ, σπουδάζειν ἐπὶ τῷ οἴνῳ, σπουδαιολογεῖν ἐν πότῳ, Φιλόστρ. 585.

ἐπισπουδαστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐπισπεύδων τινὰ εἴς τι, ὁ ἐξαναγκάζων αὐτὸν νὰ πράξῃ τι, Ἑβδ. (Ἡσαΐας ΙΔ', 4).

ἐπίσπω, **-σποιμι**, **-σπών**, ἴδε τὸ ῥῆμα ἐφέπω.

ἔπισσαι, αἱ, = **ἐπιγιγνόμεναι**, Ἑκαταίου Ἀποσπ. 367.—Καθ' Ἡσύχ.«ἔπισσα· ὕστερον γενομένη. νεωτέρα».Ἴδε καὶ Ἀνέκδ. Κραμήρου τ.1. σ. 280. 27 ἐν λέξει **μέτασσα**.

ἐπισσείω, **ἐπισσεύω**, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐπισείω**, **ἐπισεύω**.

ἐπίσσοφος, ὁ, ἄρχων ἔν τισι Δωρ. πόλεσιν ἐκλεγόμενος ὡς πρόεδρος τῆς ἐκκλησίας, Συλλ.Ἐπιγρ. 2448 VIII. 16 κἑξ.—Ἴδε Lexicographical Study of Greek. Inscr. by H. M. Searles, ἐν λέξει.

ἐπίσσῡτος, **ον**, (ἐπισεύω, ἐπέσσυμαι) ὁ ἐξορμῶν, ὁ ἀναβλύζων μεθ' ὁρμῆς, ἐπὶ δακρύων, κλαυμάτων ἐπίσσυτοι πηγαὶ κατεσβήκασιν, οὐδ' ἕνι σταγὼν Αἰσχύλ.Ἀγ. 887· βίαιος, αἰφνίδιος, δύαι αὐτόθι 1150· βίου τύχαι ὁ αὐτ. Εὐμ. 924· μετ' αἰτ., ὁρμητικός, φρένας ἐπίσσυτος Εὐρ.Ἱππ. 574.

ἐπίσσωτρον, τό,Ἐπικ. ἀντὶ **ἐπίσωτρον**,Ἰλ. Ε. 725.

ἐπίστᾳ, ἀντὶ **ἐπίστασαι**, 6' ἐνικ. τοῦ **ἐπίσταμαι**, Πίνδ., Αἰσχύλ.

ἐπίσταγμα, τό, τὸ σταζόμενον ἐπί τινος ἢ εἴς τι, Γαλην. Λεξ.

ἐπισταγμός, ὁ, (ἐπιστάζω) αἱμορραγία τῆς ῥινός, Διοσκ. 3. 23.

ἐπιστᾰδόν,Ἐπίρρ. (ἐφίστημι, ἐπιστῆναι) ἱστάμενος ἐφ' ἕκαστον κατὰ σειρὰν (ἐφιστάμενος ἑκάστῳ Ε. Μ. 364. 33), ὅ ἐ. διαδοχικῶς τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον, νείκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπισταδόν, «ἑφεστῶτες» (Σχόλ.), Ὀδ. Μ. 392· νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδὸν Ν. 54, Σ. 425· πρβλ. **ἐπάρχομαι**, καὶ ἴδε Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 293, πρβλ. Δ. 1687.—Τὸ ἐν Ὀδ. Π. 453 χωρίον ὄρπον ἐπισταδὸν ὠπλίζοντο, φαίνεται ὅτι ἔδωκεν αἰτίαν εἰς τὴν ἄλλην ἑρμηνείαν τῶν Σχολιαστῶν, «ἐπισταμένως, ἐμπείρως» (ὡς εἰ ἐκ τοῦ ῥήμ. **ἐπίσταμαι**), ἀλλ' ἄνευ ἀνάγκης.

ἐπιστάζω, στάζω τι ἐπάνω εἴς τι, δηλ. ἀφίνω νὰ πέσῃ τι κατὰ σταγόνας ἐπί τινος ἢ εἴς τι, τινί τι Ἀριστ. Προβλ. 3. 5, 6,Ὀρειβάσ. Cocchi σ. 102· μεταφ., τερπνὰν ἐπιστάζων χάριν Πινδ. Ι. 4 (3) ἐν τέλει· βραχὺ τῆς πειθοῦς Λουκ.Ἐρωτ.19· πρβλ. **ἐνστάζω**.—Παθ., ἐπειδὰν ἐπισταγῇ ὄνυχι, περὶ γάλακτος, Διοσκ. 2. 75. **II.** ἀμεταβ., ἐκ νέου πάσχω αἱμορραγίαν τῆς ῥινός,Ἱππ. 80E (ἔνθα κακῶς ἐπίσταξις), 171E.

ἐπισταθμάομαι, Ἀποθ., καλῶς ζυγίζω, ἐξετάζω, πάντ' ἐπισταθμώμενος Αἰσχύλ.Ἀγ.164.

ἐπισταθμεία, ἡ, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἐπισταθμία**.

ἐπισταθμεύω, καταλύω ὡς στρατιώτης παρά τινι, Πλουτ. Σύλλ. 25· τινὶ ὁ αὐτ. Δημήτρ. 23, πρβλ. 2. 828F. **II.** Παθ., ἀναγκάζομαι ὑπό τινος νὰ παράσχω αὐτῷ κατάλυμα καὶ τροφήν, οἱ δὲ Φωκεῖς.. ὑπὸ τῶν ἀπολειφθέντων Ρωμαίων ἐν ταῖς ναυσὶν ἐπισταθμευόμενοι Πολύβ. 21. 4,1· ὁρίζομαι ὡς κατάλυμα, οἰκίαι χαμαιτύπαις καὶ σαμβυκιστρίαις ἐπισταθμευόμεναι Πλουτ. Ἀντών. 9. **III.** μεταφ., ἀπασχολῶ τι εἴς τι, οὐδ' ἐπισταθμεύων τὰ ὦτα διαλέξεσιν ἀκαίροις Πλούτ. 2. 778B.

ἐπισταθμία, ἡ, κατάλυμα, ἐπ. ποιεῖσθαι παρά τινι, καταλύειν παρά τινι, Διόδ. 17. 47 (διάφ. γραφ. -είαν), πρβλ. Ἐκλογ. 603. 92 καὶ 96. **II.** ὑποχρέωσις τοῦ παρέχειν κατάλυμα εἴς τινα, κυρίως εἰς στρατιώτην, μάλιστα δὲ τῶν ἐπισταθμιῶν ἀπαλλάξας ἠγαπήθη, «τῆς ἀνάγκης τοῦ οἴκησιν καὶ τροφὴν παρέχειν τοῖς στρατιώταις· τοῦτο γὰρ ἐσήμαινον αἱ ἐπισταθμίαι, ὃ παρὰ τοῖς Τούρκοις τὰ καλούμενα κονάκια» Κοραῆς (τ. 4. σ. 330), Πλουτ. Σερτώρ. 6, Κικ. Ἀττ.13. 52, 2.

ἐπιστάθμη, ἡ, στάθμη, Γρηγ. Νύσσ. τ.1. σ. 428D.

ἐπιστάθμησις, ἡ, στάθμησις, ζυγοστασία, Γλωσσ.

ἐπίσταθμος, **ον**, ὁ παρὰ τὸν σταθμὸν θύρας, Ἀνθ. Π. 9. 336. **2)** σταθμεύων, καταλύων παρά τινι, ἕκαστος τῶν σταθμούχων τὸν ἴδιον ἐπίσταθμον εὖ μάλα μεθύσας ἀπέκτεινε Πολύαιν. 7. 40, 1: — **ἐπίσταθμα**, τά, πρόσθετα σταθμά, «τὰ δὲ ὀνομαζόμενα σταθμία, σταθμά, ἐπίσταθμα καὶ στάσιμα ὠνόμασε Κηρισόδωρος» Πολυδ. Δ', 173. **II.** ὡς οὐσιαστ., **ἐπίσταθμος**, ὁ, διοικητής, σατράπης, καὶ μόνον οὐκ ἐπιστάθμους ἐν ταῖς πόλεσι καθιστὰς Ἰσοκρ. 65E· Ἑκατόμνως δ' ὁ Καρίας ἐπίσταθμος ὁ αὐτ.74D,— «ἐπίσταθμοι: οἱ ἄρχοντες καὶ σατράπαι οἱ κατέχοντες βασιλεῖ τὰς ὑπηκόους πόλεις· παρὰ τὸ ἐπὶ τοῖς σταθμοῖς εἶναι· σταθμοὶ δὲ αἱ καταγωγαί. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι τοὺς τοιούτους ἁρμοστὰς ἐκάλουν» Α. Β. 253. 22, πρβλ. Ἀρποκρ. ἐν λ. **2)** = **συμποσίαρχος**, Πλούτ. 2. 612C.

ἐπισταλάζω, = **ἐπιστάζω**, τί τινι Λουκ.Ἐπιστολ. Κρον. 31· ὡσαύτως **ἐπισταλάω**, στάζω ἐπάνω εἴς τι, ἱδρὼς .. στῆθος ἐπ. Ἀνθ. Π. 9. 322.

ἐπίσταλμα, τό, (ἐπιστέλλω) παραγγελία, καὶ ἀγοράζειν αὐτῷ μὲν μηδέν, ξένοις δὲ ἐπιστάλματα (ἀποστέλλειν, Foss) εἰς Βυζάντιον ἁλμάδας, κτλ., Θεόφρ. περὶ Μικροφιλοτ. (Χαρ. 7)· λέγεται ὅτι ἡ λέξις ἐπεχωρίαζεν Ἀλεξανδρεῦσιν, Sturz. Μακεδ. Διάλεκτ. σ. 72.

ἐπισταλτικός, **ή**, **όν**, (ἐπιστέλλω) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἐπιστέλλειν: **1)** ἐν τῇ γραμμ., **ἐπισταλτικὴ πτῶσις**, ἡ δοτική, Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 239, Α. Β. 636. 6. **2)** = **ἐπιστολικός**, Πρόκλ. παρὰ Φωτ.

ἐπίσταμαι, 6' πρόσ. **-ασαι**, Αἰσχύλ. Πρ. 374, 982, Σοφ.Ἠλ. 629, Πλάτ., ἀλλ' **ἐπίστᾳ** Πινδ. Π. 3. 142, Αἰσχύλ. Εὐμ. 86, 581, καὶ **ἐπίστῃ** Θέογν.1085,Ἴων. **ἐπίστεαι** (ἐν συνθέσ. **ἐξεπ-**) Ἡρόδ.7.135· προστακτ. **ἐπίστασο** ὁ αὐτ.7. 29, Αἰσχύλ. Πρ. 840, 967, κτλ.· ἀλλ' **ἐπίσταο** Ἡρόδ. 7. 209, συνηρ. **ἐπίστω** Σοφ. Ο. Τ. 658, κτλ.· ὑποτακτ.Ἰων. **ἐπιστέωμαι** Ἡρόδ. 3.134,Ἀττ. **ἐπίστωμαι** Πλάτ. Εὐθύδ. 296Α: — παρατ. **ἠπιστάμην**, **ασο**, **ατο**, Αἰσχύλ. κλ.· ἄνευ αὐξήσ. **ἐπίστατο** Ὅμ., καὶ παρ' Ἡροδ. πλεῖστοι ἐκδόται γράφουσιν αὐτὸ ἄνευ αὐξήσ.· Ἴων. γ' πληθ. **ἠπιστέατο** ἢ **ἐπιστέατο**: — μέλλ. **ἐπιστήσομαι** Ὅμ., Ἀττ.: — ἀόρ. **ἠπιστήθην** Ἡρόδ. 3.15, Πλάτ. Νόμ. 687Α:—Ἀποθ.: **I.** μετ' ἀπαρ., γνωρίζω πῶς νὰ πράξω τι, εἶμαι ἱκανὸς νὰ πράξω, οὐδὲ οἱ ὁστέ' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ ἀλλέξαι, «οὐδὲ τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ εἴσονται οἱ Ἕλληνες συλλέξαι» (Θ. Γαζῆς),Ἰλ. Φ. 320, πρβλ.Ὀδ. Ν. 207· ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπί τε διανοητικῆς ἱκανότητος, ὅστις ἐπίσταιτο ἦσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν Ἰλ. Ξ. 92, Ὀδ. Θ. 240· ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ Δ. 730, καὶ ἐπὶ τεχνικῆς δεξιότητος, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα πάντα τεύχειν Ἰλ. Ε. 60:— συχν. παρ' Ἀττ., οὔπω σωφρονεῖν ἐπίστασαι Αἰσχύλ. Πρ. 982, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 589· πένεσθαι δ' οὐκ ἐπ. δόμος Αἰσχύλ. Ἀγ. 962· ἐπ. .. θεοὺς σέβειν Εὐρ. Ἱππ. 996, πρβλ. Ἄλκ. 566· κιθαρίζειν οὐκ ἐπ. Ἀριστοφ. Σφ. 969, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 223D, Πολ. 420E, κ. ἀλλ.· τὸ ἀπαρ. συχνάκις παραλειπεται, σῷζ' ὅπως ἐπίστασαι Αἰσχύλ. Πρ. 374, πρβλ. Εὐμ. 581. **2)** παρ' Ἡροδ., εἶμαι βέβαιος, εἰξεύρω, πιστεύω ὅτι .., 3. 134, 140., 6. 139, κ. ἀλλ. **II.** μετ' αἰτ., ἐννοῶ ὑπόθεσίν τινα, γνωρίζω, εἶμαι πεπειραμένος ἔν τινι, γινώσκω καλῶς τι, πόλλ' ἠπίστατο ἔργα Ἰλ. Ψ. 705, πρβλ.Ὀδ. Β.117, Η.111· Μουσέων δῶρον Ἀρχίλ. 1· τὴν τέχνην Ἡρόδ. 3. 130· τὸ μέλλον Αἰσχύλ. Πέρσ. 373· ἐμπειρίᾳ ἐπ. τι Θουκ. 4. 10· πάσας τὰς δημιουργίας Πλάτ. Πολ. 598C· ἔγωγε γράμματ' οὐδ' ἐπ. Κρατῖνος ἐν «Νόμοις» 1· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. ὁμοῦ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 276· μετ' ἀπαρ. πρὸς ἐπεξήγησιν τῆς αἰτιατ., ἔργον δὲ μοῦνον ἐσθλειν ἐπ. Σιμων.Ἀμοργ. 24, πρβλ.Ἀρχίλ. 59: — οὓς προχείρους εἶχον καὶ ἠπιστάμην μύθους τοὺς Αἰσώπου, οὓς εἶχον προχείρους καὶ ἐγίνωσκον ἀπὸ στήθους, Πλάτ. Φαίδων 61B, πρβλ. Γοργ. 484B· ὡσαύτως μετ' ἐπιρρ., τοὺς Συριστὶ ἐπισταμένους, τοὺς γινώσκοντας νὰ διαλέγωνται Συριστί, Ξεν. Κύρ.7. 5, 31. **2)** μεθ' Ὁμηρ., γνωρίζω τι ὡς γεγονός, γνωρίζω μετὰ βεβαιότητος, γινώσκω καλῶς (ἐξ οὗ ἐπιστήμη), Ἡρόδ 7. 8, καὶ Ἀττ.· τὸ **ἐπίστασθαι** κεῖται ὡς ἰσοδύναμον τῷ **εἰδέναι**, Πλάτ. Θεαιτ. 163C,Ἀριστ.Ἀναλυτ. Πρ. 2. 21, 9 κἑξ., Φυσ.1.1,1· (ἀλλ' ἐνίοτε τὸ μὲν **εἰδέναι** εἶναι γενικὸς ὅρος, τὸ δὲ **ἐπίστασθαι** περιορίζεται εἰς τὴν αὐστηρῶς ἐπιστημονικὴν γνῶσιν (ἐπιστήμη), Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ.1. 2, 10): — συχνάκις ἐπιτείνεται δι' ἄλλων λέξεων, οἷον, εὖ ἐπ.Ἡρόδ. 5. 42· σαφῶς ἐπ. Αἰσχύλ. Πρ. 840, κτλ.· τὰ διαφέροντα ἐπ. Ἀνδοκ. 31. 34: — Συντάσσ., ἐπ. τι Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.· ἐπ. περί τινος Ἡρόδ. 2. 3, Θουκ. 6. 60· περὶ θεῶν Εὐρ.Ἀποσπ.793· ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, τί σφιν χρήσηται ἐπ. Θέογν. 770· ἐπ. ὅτι .. ἢ ἐπ. τοῦτο, ὅτι ..Ἡρόδ. 1. 3, 156, κ. ἀλλ., καὶ Ἀττ.· ὡς .. Ἡρόδ. 1. 122, Αἰσχύλ. Πέρσ. 599, Σοφ. Αἴ. 1370· ἐπ. αὐτὸν οἷς ψωμίζεται Ἀριστοφ. Ἱππ. 715, κτλ. **3)** σπανίως, γνωρίζω τινά, ὡς τὸ **γνῶναι**, ὁ παῖς τοὺς τεκόντας οὐκ ἐπ. Εὐρ.Ἴων 51, πρβλ.Ἀριστοφ.Ἱππ.1278, **III.** μετὰ μετοχ. παρὰ πεζογράφοις καὶ Ἀττ., γνωρίζω ὅτι τις εἶναι, ἔχει, κτλ., εὖ ἐπ. αὐτὸς σχήσων Ἡρόδ. 5. 42· ἐσθλὸς ὢν ἐπίστασο Σοφ. Αἴ.1399, πρβλ. Θουκ. 2. 44· ὡσαύτως, ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπ. σε χρὴ Σοφ. Αἴ. 281, πρβλ. Ο. Τ. 848: — μετὰ διπλῆς αἰτ., ἑαυτοὺς Φαυστύλου ἠπιστάμεθα παῖδας (ἐξυπ. ὄντας) Πλουτ. Ρωμ.7. **IV.** ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεστ. **ἐπιστάμενος**, **η**, **ον**, καίπερ ἐν πολλοῖς φυλάττουσα τὴν ῥηματικὴν αὐτῆς δύναμιν, πολλάκις ὅμως εἶναι ἐν χρήσει καὶ ὡς ἐπίθ., ὡς τὸ **ἐπιστήμων**, εἰδήμων, ἔμπειρος, νοήμων, ἀνδρὸς ἐπισταμένου, «ἐπιστάμενον ἄνδρα τὸν σπουδαῖον φησιν, ἤτοι ἀγαθόν. ἀφ' οὗ γέγονεν ἀφορμὴ τοῖς ὕστερον τοῦ λέγειν ἐπιστήμας τὰς ἀρετὰς» (Εὐστ.), Ὀδ. Ξ. 359· ἐπισταμένῳ περ ἐόντι, καίπερ ὄντι ἐμπείρῳ, Ἰλ. Τ. 80· καὶ μάλ' ἐπ. Ὀδ. Ν. 313· ἔτι καὶ ἐπὶ

τῶν ποδῶν χορευτοῦ, θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσι, ἐξησκημένοις, Ἰλ. Σ. 599:— ὡσαύτως μετὰ γεν., ἐπιστάμενος πολέμοιο, φόρμιγγος, ἀοιδῆς, ἔμπειρος, πεπειραμένος εἰς .. , Β. 611, Ὀδ. Φ. 406· καὶ μετὰ δοτ., ἄκοντι (ἔνθα ἴσως ἐξυπακουστ. βάλλειν) Ἰλ. Ο. 282:— ἐντεῦθεν, **2)** Ἐπίρρ. **ἐπιστᾰμένως**, δεξιῶς, ἐμπείρως, Ὅμ., Ἡσ. Θ. 87, κτλ.· εὖ καὶ ἐπισταμένως Ἰλ. Κ. 265, Ὀδ. Υ. 161, Ἡσ. Ἔργ. κ.Ἡμ. 107· ἐπιστ. πίνειν Θέογν. 212 Bgk.· ὡσαύτως παρὰ πεζογράφοις, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 3. (Ἐπειδὴ οἱ Ἀττ. μεταχειρίζονται τὴν φράσιν ἐφίστημι τὸν νοῦν κἄπως μετὰ τῆς σημασίας τοῦ **ἐπίσταμαι**, εἶναι πιθανὸν ὅτι τὸ **ἐπίσταμαι** εἶναι ἁπλῶς ἀρχαῖος μέσος τύπος τοῦ **ἐφίστημι**, πρβλ. Ἀριστ. Φυσ. 7. 3, 13, τῷ γὰρ ἠρεμῆσαι καὶ στῆναι τὴν διάνοιαν ἐπίστασθαι .. λέγομεν, καὶ ἴδε **ἐπίστασις** 2).—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 52.

ἐπίσταξις, εως, ἡ, αἱμορραγία ῥινὸς (ἡ λέξις φαίνεται ἐφθαρμένη), Ἱππ. 80.18· πρβλ. **ἐπιστάζω** ἐν τέλει.

ἐπιστᾰσία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, = **ἐπίστασις**, ὡς **ἐλασία** ἢ **ἔλασις**, (πρβλ. Λοβ.Φρύν. 528), προσοχή, ἐπιμέλεια, φροντίς, ἔχει δὲ ἐπιστασίαν, εἶναι ἀξία προσοχῆς, Ἀθήν. 66Β· ἐπ. τῆς νόσου Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 6. **II.** διοίκησις κυβέρνησις, πρὸς τὴν ἐπ. αὐτῶν Στράβ. 366, πρβλ. Διόδ. 20. 32· ἀπολ., Πλουτ. Λούκουλλ. 2, Νικ. 28, κτλ.—Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 51, 52 καὶ 510.

ἐπιστᾰσιάζω, στασιάζω ἐπί τινι, δὲν παραδέχομαί τι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 37, Θεοφύλ. Σιμοκ. 325. 11.

Ἐπιστάσιος Ζεύς, ὁ, ὁ παρὰ Ρωμαίοις Jupiter Stator, ὁ ποιῶν ἵστασθαι καὶ μὴ φεύγειν, τοῦ Διὸς τοῦ Στάτωρος, ὃν ἐπιστάσιον ἂν τις ἑρμηνεύσειεν Πλουτ. Ρωμ. 18. (Ἐκ τοῦ **ἐφίστημι**).

ἐπίστᾰσις, εως, ἡ, (ἐφίστημι) «σταμάτημα», ἔμφραξις, ἐπίσχεσις, τῆς κοιλίας, τοῦ οὔρου Ἱππ. 195Ε, 76Ε· ἐπ. αἵματος, «σταμάτημα» τοῦ αἵματος, ὁ αὐτ. 380. 15· πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 7, 1. **2)** βία, ὁρμή, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9, 1. **II.** (ἐφίσταμαι) «σταμάτημα», στάσιμον, τοῦ στρατεύματος Ξεν. Ἀν. 2. 4, 26· φροντίδων ἐπιστάσεις, στάσιμον διαλογισμῶν, ἀνήσυχοι διαλογισμοί, Σοφ. Ἀντ. 225· ἀντίθετον τῷ **κίνησις**, Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 3, 21, κ. ἀλλ. **2)** τὸ ἵστασθαι πρὸς ἐξέτασιν, παρατήρησις, προσοχή, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 2, 17· τοῦτ' ἄξιον ἐπιστάσεως ὁ αὐτ. Φυσ. 2. 4, 7· μετὰ ἐπ. ὁ αὐτ. περὶ Ἀτομ. Γραμμ. 18· ἐπ. γίγνεταί τινος Πολύβ. 8. 30, 13· ἄξιος ἐπιστάσεως ὁ αὐτ. 11. 2, 4· ἄγειν τινὰ εἰς ἐπ. ὁ αὐτ. 9. 22, 7· ἐξ ἐπ., προσεκτικῶς, μετὰ προσοχῆς, ὁ αὐτ. 3. 58, 3· ἄξιος ἐπ. ὁ αὐτ. 11. 2, 4. **3)** = **ἐπιστασία** II, Διόδ. 14. 82· ἐπ. ἔργων, ἐπίβλεψις, ἐποπτεία, ἐπιτήρησις, Ξεν. Ἀπομν. 1. 5, 2:— ἴσως ἔχει ταύτην τὴν ἔννοιαν ἐν τῇ πρὸς Κορινθ. Β' Ἐπιστ. ια', 28. **4)** ἀρχή, ἔναρξις, ἐπ. ποιεῖσθαι ἀπὸ .. , Πολύβ. 1. 12, 6· ἡ ἐπ. τῆς ἱστορίας ὁ αὐτ. 2. 71, 7· τῆς κακίας Ἑξδ. (Β' Μακκ. Ϛ', 3). **5)** ἀφρός, Ἱππ. Ἀφ. 1259. **6)** θέσις, τὴν ἐπ. ἐπ' ἀλλήλοις ἔχειν, ἐπὶ πλοίων, Πολύβ. 1. 26, 12. **III.** ἴδε **ἐπιαύστασις**.

ἐπιστᾰτεία, ἡ, (ἐπιστατεύω) ἀξίωμα, κυβέρνησις, διοίκησις, Ἰαμβλ. Βίος Πυθ. § 174.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 132.

ἐπιστᾰτέον, ἴδε **ἐπιστατητέον**.

ἐπιστατεύω, = τῷ ἑπομ., Εὐσέβ. παρὰ Στοβ. 308. 42, Συλλ. Ἐπιγρ. 5142·— ὁ τύπος οὗτος «σπανιώτατα μὲν ἀπαντᾷ, ἀνελλήνιστος δ' ὑπὸ τοῦ Κοβήτου νομίζεται» Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρατ. σ. 28.

ἐπιστᾰτέω, εἶμαι ἐπιστάτης, ἐπόπτης, ποιμνίοις Σοφ. Ο. Τ. 1028, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 188· ἡ ψυχὴ ἐπ. τῷ σώματι Πλάτ. Γοργ. 465C, 465D, πρβλ. Πολ. 443Ε· τῷ τοῦ νομοθέτου ἔργῳ ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 390C, πρβλ. 405D. **2)** μετὰ γεν., ἔχω τὴν ἐποπτείαν τινός, τὴν φροντίδα, τοῦ ἔργου Ἡρόδ. 7. 22· ἔργων Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 3· ζώων ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 1, 2· τοῦ οἴους δεῖ εἶναι αὐτόθι 8. 1, 16· τῆς παιδείας Πλάτ. Πολ. 600D· οὐκ ἂν ὀρθῶς ἔχοι τὸν χείρω τῶν βελτίονων ἐπιστατεῖν ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 338, πρβλ. Ἰσοκρ. 62C· ἐπ. τῶν νοσεόντων Ἱππ. 27. 7· καὶ ἀπολ., Πλάτ. Πολιτ. 293Β. **3)** ἵσταμαι πλησίον, παρίσταμαι, ὑποστηρίζω, βοηθῶ, οὐ ψευδὴς μάρτυς ἔργμασιν ἐπ. Πινδ. Ν. 7. 71· Παιὼν τῷδ' ἐπεστάτει λόγῳ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1248. **4)** σπανίως μετ' αἰτ., ἀκολουθῶ, τίς γάρ με μόχθος οὐκ ἐπεστάτει; Σοφ. Ἀποσπ. 163. **II.** ἐν Ἀθήναις, εἶμαι **Ἐπιστάτης**, ἤτοι πρόεδρος (ἐν τῇ βουλῇ καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ), συχν. ἁπαντᾷ ἐπὶ κεφαλῆς ψηφισμάτων, ἔδοξε τῷ δήμῳ .. Νικιάδης ἐπεστάτει Θουκ. 4. 118, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 373, Ἀνδοκ. 13. 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 73b. 1 (Προσθῆκ.), 74. 8., 76. 2, κτλ.· καὶ ἴδε **ἐπιστάτης, πρύτανις** II.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 28, ἔνθα καὶ παθ. **ἐπιστατοῦμαι** ὑπό τινος· ἴδε καὶ Παρατηρ. τοῦ αὐτοῦ ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 363 κἑξ.

ἐπιστάτη, ἡ, ἴδε **ἐπιστάτης** IV.

ἐπιστᾰτήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ἡσύχ., ὅστις καὶ ἑρμηνεύει αὐτὸ «τὸ στόμα τῆς νεώς», καὶ κατὰ πληθ., «ἀγορανόμοι. καὶ οἱ τῶν πλοίων νομεῖς».

Ἐπιστατήριος, «Ζεὺς ἐν Κρήτῃ» Ἡσύχ.

ἐπιστάτης, ου, ὁ, (ἐφίσταμαι) ὁ παρά τινι ἱστάμενος, ὅθεν, ὁ προσερχόμενος ὅπως ἐπαιτήσῃ ἢ ἱκετεύσῃ, ἐπαίτης, ἱκέτης, οὐ σύγ' ἂν .. σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἄλα δοίης Ὀδ. Ρ. 455. **2)** ἐν παρατάξει μάχης, ὁ ἱστάμενος πλησίον ἀνδρός τινος ὄπισθεν (ὡς ὁ **παραστάτης** ἦτο ὁ πλησίον ἐκ δεξιῶν ἢ ἀριστερῶν ἱστάμενος, ὁ δὲ **προστάτης** ὁ ἐν τῇ ἔμπροσθεν γραμμῇ), Ξεν. Κύρ. 3. 3, 59., 8. 1, 10, κ. ἀλλ. **II.** ὁ ἐπί τινος ἱστάμενος, ἀναβάτης, ἁρμάτων ἐπιστάται, ἐπὶ ἁρματηλάτου, Σοφ. Ἰλ. 702· ἐπὶ τοῦ μαχομένου ἐκ τοῦ ἅρματος, ὡς τὸ **παραβάτης**, γυμνῆτες, ἱππῆς, ἁρμάτων τ' ἐπιστάται Εὐρ. Φοίν. 1147· ἐλεφάντων ἐπ., ἐπὶ τοῦ ὁδηγοῦ, Πολύβ. 1. 40, 11. **2)** ὁ ὡρισμένος νὰ ἐπιστατῇ ἐπί τινος, νὰ εἶναι ἀρχηγός, οἱ δ' ἐπιστάται, διοσῶ στρατηγὼ Αἰσχύλ. Θήβ. 815· πᾶς θ' ὅπλων ἐπιστάτης, δηλ. ὁπλίτης, ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 379· ποιμνίων ἐπιστάταις Σοφ. Αἴ. 27· ἑρετμῶν ἐπ. (ὡς τὸ κώπης ἄναξ) Εὐρ. Ἑλ. 1267· θύματος ἐπ. ὁ αὐτ. Ἑκ. 223· ἀλλά, ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην ζεύγλαισι, δαμαστὴν ταύρων πυρπνόων διὰ τῶν ζευγλῶν, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 478· οἵους ἐνόπτρων καὶ μύρων ἐπιστάτας, δηλ. οὐχ ὅπλων, ἀλλὰ γυναικείας τρυφῆς ἐπιστάτας, «οἵους εἰκὸς εἶναι ἐπιτηδείους εἰς τὴν τῶν ἐνόπτρων καὶ μύρων ὑπηρεσίαν» (Σχόλ.), περὶ τῶν Φρυγῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1112· ἐπὶ προστάτου θεοῦ, ἑναλίῳ θεῷ τοῦδ' ἐπιστάτῃ Κολωνοῦ Σοφ. Ο. Κ. 889· καιρὸς γάρ, ὅσπερ ἀνδράσιν μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης, ὁ εἰπών, ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 76·— ὡσαύτως παρὰ πεζογράφοις, δέομαι δ' ὑμῶν τῶν λόγων ἴσους καὶ κοινοὺς ἡμῖν ἐπιστάτας γενέσθαι, κριτάς, Ἀνδοκ. 29. 34· ἐπιστήμων, ποίας ἐργασίας ἐπιστάτης; τί ἂν εἴποιμεν αὐτὸν εἶναι, ὦ Σώκρατες, ἢ ἐπιστάτην τοῦ ποιῆσαι δεινὸν λέγειν; Πλάτ. Πρωτ. 312D· ἐπ. ἄθλων, πρόεδρος, ἐπιμελητὴς τῶν ἀγώνων, ὁ αὐτ. ἐν Νόμοις 949Α, πρβλ. Ξεν. Λακ. 8, 4· ἐπὶ τῶν ἐπιστατούντων ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 5, 18· ἐπὶ κυβερνήτου πλοίου, ὁ αὐτ. Οἰκ. 21, 3, καὶ (μεταφ.) Πλάτ. Πολ. 412Α. **III.** ἐν Ἀθήναις ἰδίως, **1)** ἐν τοῖς ἀρχαιοτέροις χρόνοις, εἷς ἐκ τῶν πρυτάνεων, ἐκλεγόμενος ὑπ' αὐτῶν, ὅστις προήδρευεν ἐν τῇ βουλῇ ἢ τῇ ἐκκλησίᾳ (ἐὰν συνέβαινε νὰ συνεδριάζῃ αὐτη ἢ ἐκείνη) μέχρι τῶν ἀρχῶν τῆς δ' πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδος, ὅτε ὁ ἐπιστάτης διωρίσθη φύλαξ τῶν ἀρχείων καὶ τοῦ θησαυροφυλακίου, καὶ ἐκλήρου ἐννέα προέδρους ἐκ τῶν ἐννέα φυλῶν (ἐξαιρουμένης τῆς ἑαυτοῦ φυλῆς), οἵτινες προήδρευον ἓν τε τῇ βουλῇ καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ, ὡς ἔπραττεν αὐτὸς ἕως τότε, καὶ ὅστις ἐκαλεῖτο ἐπιστάτης τῶν προέδρων, Αἰσχίν. 59. 13, Δημ. 596. 4, Συλλ. Ἐπιγρ. 186, 189. 5.—Κατὰ τὸν Ἀριστοτ. ἐν τῇ Ἀθην. Πολ. XLIV (σ. 63. 20, ἔκδ. Blass), «ἔστι δὲ ἐπιστάτης τῶν πρυτάνεων εἷς ὁ λαχών· οὗτος δ' ἐπιστατεῖ νύκτα καὶ ἡμέραν, καὶ οὐκ ἔστιν οὔτε πλείω χρόνον οὔτε δὶς τὸν αὐτὸν γενέσθαι. τηρεῖ δ' οὗτος τάς τε κλεῖς τὰς τῶν ἱερῶν, ἐν οἷς τὰ χρήματ' ἐστὶν καὶ [τὰ] γράμματα τῇ πόλει, καὶ τὴν δημοσίαν σφραγῖδα, καὶ μένειν ἀναγκαῖον ἐν τῇ θόλῳ τοῦτόν ἐστιν, καὶ τριττὺν τῶν πρυτάνεων ἣν ἂν οὗτος κελεύῃ. καὶ ἐπειδὰν συναγάγωσιν οἱ πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἢ τὸν δῆμον, οὗτος κληροῖ προέδρους ἐννέα, ἕνα ἐκ τῆς φυλῆς ἑκάστης πλὴν τῆς πρυτανευούσης, καὶ πάλιν ἐκ τούτων ἐπιστάτην ἕνα, καὶ παραδίδωσι τὸ πρόγραμμα αὐτοῖς· οἱ δὲ παραλαβόντες τῆς τ' εὐκοσμίας ἐπιμελοῦνται, καὶ ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν προτιθέασιν, καὶ τὰς χειροτονίας κρίνουσιν, καὶ τὰ ἄλλα πάντα διοικοῦσιν, καὶ τοῦ [τ'] ἀφεῖναι κύριοί εἰσιν. καὶ ἐπιστατῆσαι μὲν οὐκ ἔξεστιν πλεῖον ἢ ἅπαξ ἐν τῷ ἐνιαυτῷ, προεδρεύειν δ' ἔξεστιν ἅπαξ ἐπὶ τῆς πρυτανείας ἑκάστης». **2)** ἐπόπτης, ἐπιτηρητὴς δημοσίων ἔργων, οἰκοδομῶν, κτλ., τοῦ νεὼ τοῦ ἐν πόλει, δηλ. τοῦ ναοῦ τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς, Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 1· ἐπ. τῶν ἔργων, Λατ. praefectus operum, Δημ. 264. 26, πρβλ. Αἰσχίν. 55. 41· τοῦ ναυτικοῦ ὁ αὐτ. 85. 29· τῶν κοπρώνων Δημ. 785. 13, κτλ. **IV.** κατὰ τὸν Σχολιαστ. τοῦ Ἀριστοφ. εἰς Ὄρν. 436, «**ἐπιστάτη** δὲ θηλυκῶς χαλκοῦς τρίπους χυτρόποδος ἑκτελῶν χρείαν. οἱ δὲ πήλινον Ἥφαιστον πρὸς τὰς ἑστίας ἱδρυμένον ὡς ἔφορον τοῦ πυρός». ἄλλως «**ὁ ἐπιστάτης** ξύλον ἐστὶ κόρακας ἔχον, ἐξ οὗ κρεμῶσι τὰ μαγειρικὰ ἐργαλεῖα. οἱ δὲ τρίποδα χαλκοῦν, ᾧ ἐπιτιθέασι λέβητα ὑποκαιόμενον». Ἴδε Casaub. Θεοφρ. Χαρ. 9, καὶ πρβλ. τὴν λέξιν **ἐπίστατον**.—Περὶ τοῦ **ἐπιστάτης** ἔχει πολλὰ ὁ Σουίδ. ἃ ἴδε. **V.** ἐκκλησιαστ. = **ἡγούμενος** μοναστηρίου, Δωρόθ. 1800Β.

ἐπιστατητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιστατέω**, δεῖ ἐπιστατεῖν, μετὰ δοτ., Πλάτ. Πολ. 377Β, 401Β· μετὰ γεν., Ξεν. Οἰκ. 7, 35· ἴδε Λοβ. Φρύν. 766.

ἐπιστᾰτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς τὸ ἐπιστατεῖν, ἡ **ἐπιστατική** (ἐξυπακ. ἐπιστήμη), Πλάτ. Πολιτικ. 292Β, 308Ε. **II.** ἑδραῖος, ἀμετακίνητος, Διογ. Λ. 7. 45.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἀμετακινήτως, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 84 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἐπισταδόν**· ἐπιμελῶς, μετὰ προσοχῆς, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 182.

ἐπιστάτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ **ἐπιστάτης**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 374, Σουίδ., Εὐδοκ. Μακρεμβ. 12 Villois. An. Gr.

ἐπιστᾰτον, τό, = **ὑποκρητηρίδιον**, **ἐν τῷ** Ἀττικῷ κειμένῳ τῆς Σιγειακῆς Ἐπιγραφῆς.

ἐπιστᾰχύω, (στάχυς) ἀναδίδω, **αὐξάνω**, **κυρίως ἐπὶ τῶν** σταχύων· μεταφ., ἐπὶ τῆς πρώτης ἐξανθήσεως τῶν **ἐν τῷ** γενείῳ τριχῶν, ἴσόν που κἀκείνῳ ἐπισταχύεσκον ἴουλοι, «ἠΰξανον, ἤνθουν» (Σχόλ.), περὶ τοῦ Κυζίκου καὶ τοῦ Ἰάσονος **ὄντων** τῆς αὐτῆς ἡλικίας, Ἀπολλ. Ρόδ. **Α**. 972.

ἐπιστέαται, Ἰων. ἀντὶ **ἐπίστανται**.

ἐπιστεγάζω, ἐπιθέτω στέγην, ἐπεστέγασε **τὸ οἴκημα** δοκοῖς παχείαις Κρητίας παρ' Ἀθην. 529C.—**Ἴδε** Ἡσύχ. **ἐν λ. ἐπέρεψα**.

ἐπιστείβω, πατῶ ἐπάνω, ἵσταμαι **ἐπάνω**, **ὃν δ' ἐπιστείβεις** τόπον, ὁ τόπος **δὲ ἐφ' οὗ** πατεῖς, Σοφ. Ο. Κ. 56· ἐπιλήθεται οὔνεκα γαῖαν ποσσὶν ἐπιστείβει Ριαν. παρὰ Στοβ. 54. 18· αἰγιαλόνδε Ὀρφ. **Αργ. 1118**· ἐπ. **ἔργον**, Λατ. opus aggredi, προχωρεῖν εἰς τὸ ἔργον, αὐτόθι 941.

ἐπιστεγνόω, γραπτέον **ἐπιστεγανόω**, «σκεπάζω, στουπώνω» Ἥρων Πνευμ. σ. 232D.

ἐπιστείριον, τό, τὸ **ἐπὶ τῆς** στείρας, «ἐπιστείριον τὸ τῆς νηὸς» Σουίδ.

ἐπιστείχω, πλησιάζω, νᾶσον Πινδ. **Ι**. 6. 5, 30· **ἄνθματα** .. ἐπ. χθόνα Αἰσχύλ. Εὐμ. 906· ἀπολ., **τὴν** ἐπιστείχουσαν ἡμέραν Εὐρ. **Ἀποσπ.** 813.7.

ἐπιστέλλω· μέλλ. **-στελῶ**, στέλλω πρός τινα, γράψας ἐς βιβλίον τάδε ἐπέστειλε ἐς Σάμον Ἡρόδ. 3. 40, πρβλ. 7. 239· γράφω, ἀγγέλλω **δι' ἐπιστολῆς**, ἠδίω .. ἂν εἶχον ὑμῖν .. ἐπιστέλλειν Θουκ. 7. 14· **ὁ δὲ** Κῦρος αὐτῷ ἐπέστελλε πρὸς μὲν **Πέρσας** λέγειν κτλ., Ξεν. **Κύρ. 4. 5, 26**· ἐπ. ἐπιστολάς τινι Δημ. 51. 2, Πλάτ. **Ἐπιστ. 363B**:— ἀπολ., στέλλω ἀγγελίαν, Εὐρ. **Ι. Τ. 770**· ἰδίως δι' ἐπιστολῆς, γράφω, παραγγέλλω, Λυσ. 160. 27· περί τινος ὡς ἀδικοῦντος Θουκ. 8. 38· ἐπ. ὅτι .. αὐτόθι 50, 99· τὰ ἐπισταλέντα ἐκ Σάμου, αἱ εἰδήσεις αἱ ἀποσταλεῖσαι ἐκ Σάμου, αὐτόθι 50· τὰ ἐπεσταλμένα, ἐπιστολαί, Πλουτ. **Ἀρτοξ**. 21, κλ.· πρβλ. **ἐπιστολή**. **2)** παραγγέλλω, διατάττω, τινί τι Θουκ. 5. 37· τινά τι Ξεν. **Κύρ. 2. 4, 32**· τινὶ περί τινος αὐτόθι 4. 5, 34, Πλάτ.· μετ' ἀπαρ., ἐπ. τινὶ ἀπίστασθαι Ἡρόδ. 6. 3· τινὶ ἐκμαθεῖν Εὐρ. Φοίν. 863· ὡσαύτως, ἐπ. τινὰ ποιεῖν τι Σοφ. Ο. Τ. 106, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 1· καὶ ἄνευ πτώσεως, δίδω διαταγὰς ὅπως πράξῃ τίς τι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 205, Θουκ. 8. 72, κλ.·— οὕτως, ἐν τῷ Παθ., ἐπέσταλτό οἱ .., μετ' ἀπαρ., διετάχθη νὰ .., Ἡρόδ. 4. 131· καί μοι ἐκ βασιλέως ὧδε ἐπέσταλται ὁ αὐτ. 6. 97· αἷς ἐπέσταλται τέλος, εἰς ἃς ἀνετέθη ἡ ἐπιμέλεια, Αἰσχύλ. **Ἀγ**. 908, πρβλ. Εὐμ. 743· τὰ **ἐπεσταλμένα**, αἱ δοθεῖσαι διαταγαί, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 779· κατὰ τὰ **ἐπ. ὑπὸ** Δημοσθένους Θουκ. 4. 8. **3)** διατάττω διὰ διαθήκης, Ξεν. Κύρ. 7. 3, 14, πρβλ. Valck. Εὐρ. Ἱππ. 858. **ΙΙ**. σύρω τι ὑπεράνω, φᾶρος ἐπιστείλασα κατωμιαδὸν Χριστοδ. Ἔκφρ. 140· πρβλ. **συστέλλω**.

ἐπιστεναγμός, ὁ, στεναγμὸς ἐπί τινι, Γλωσσ.

ἐπιστενάζω· μέλλ. **-ἀξω**, στενάζω ἐπάνω εἴς τινα, καὶ τί δή πράξασιν αὐτοῖς ὧδ' ἐπιστενάζετε; Αἰσχύλ. Πέρσ. 727, Πλουτ. Βρουτ. 51, κτλ.· ἀπολ., Εὐρ. **Ι. Τ. 283**.

ἐπιστέναχτος, **ον**, «τὴν ἐπιστέναχτον βοήν», τὴν μετὰ στεναγμῶν ἐπιβοωμένην ἐπί τινος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1301.

ἐπιστενᾰχίζω, = **ἐπιστένω**, Νόνν. Δ. 8. 204· πρβλ. **ἐπιστοναχίζω**.

ἐπιστενάχω, = **ἐπιστένω**, τινὶ Αἰσχύλ. **Ἀγ**. 790· ἀόρ. ἐπεστενάχησε θανόντι Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκ.) 2109g: — ἀπολ., Σοφ. Ο. Τ. 185: — Μέσ., ἐπεστενάχοντο **δ' ἑταῖροι** Ἰλ. Δ. 154, πρβλ. Τ. 301, Χ. 515.

ἐπίστενος, **ον**, συνεσταλμένος, **Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 4, 7, ἐν τῷ** συγκρ.

ἐπιστένω, στενάζω ἐπί τινι **ἤ** μετά τι, **ὡς ἔφατο κλαίουσ' ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος ἀπείρων** Ἰλ. **Ω**. 776, πρβλ. Ἡσ. Θ. 679· τί δή τάλαινα τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις; διὰ τί στενάζεις διὰ ταῦτα τὰ τέκνα; Εὐρ. Μήδ. 929, πρβλ. Πλουτ. Καίσ. 21, κλ.

2) μετ' αἰτ., θρηνῶ, Σοφ. Τρ. 947.

ἐπιστέρνιος, **ον**, ἐπιστήθιος, ἐπιστέρνιον ἀνάκλιμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ Ἰωάννης **Θ**. Στουδ. σ. 785, ἔκδ. Μί.

ἐπιστεφᾰνόω, κοσμῶ διὰ στεφάνου, βωμὸν Πινδ. Ο. 9, **ἐν τέλ.**· τινα Συλλ. Ἐπιγρ. 401.

ἐπιστεφής, **ές**, Ὅμ., μόνον ἐν τῇ φράσει κρητῆρας ἐπιστεφέας **οἴνοιο**, κρατῆρας πλήρεις οἴνου μέχρι στεφάνης, Ἰλ. Θ. 232, Ὀδ. Β. 431, πρβλ. **ἐπιστεφέως**: — κεκαλυμμένος ἔκ τινος πράγματος, **ἤδε δ' ὥστ'** ὄνου ῥάχις ἔστηκεν ὕλης ἀγρίης ἐπιστεφής, περὶ τῆς νήσου Θάσου, Ἀρχίλοχ. παρὰ Πλουτ. 2. 604C:— μεταφ., ὅσοις **ἐπιστεφὴς** φρονήσεως ἡ κεφαλή Εὐστ. Πονημ. σ. 319, 66.

ἐπιστέφω, κυρίως, περιβάλλω διὰ στεφάνου **ἤ** ὡς διὰ στεφ., ὁ Ὅμ. ἀείποτε ἐν τῷ **Μέσῳ**, κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, ἄχρι τῆς στεφάνης ἐπλήρωσαν ποτοῦ, Ἰλ. Α. 470, Ὀδ. Δ. 148, κτλ.· «ἐπιστέφονται δὲ ποτοῖο οἱ κρητῆρες, ἤτοι ὑπερχειλεῖς οἱ κρατῆρες ποιοῦνται» **Ἀθήν**. 13D, **Ἀριστ. παρ' Ἀθην**. 674F (διότι οὐδεμίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν μεταγενεστέραν συνήθειαν, **καθ' ἣν** τὸ ποτήριον ἐστέφετο δι' ἀνθέων, Λατ. vina coronare, ὡς ὁ Οὐεργίλιος ἐκλαμβάνει τὸ πρᾶγμα, Αἰν. 3, 525, πρβλ. **Ἀθήν. ἔνθ'** ἀνωτ. καὶ ἴδε ἐν λ. **ἐπιστεφής, ἀμφιστεφής**). **ΙΙ**. καλύπτομαι διά τινος, μέ τι, τράπεσαι μακωνίδων ἄρτων ἐπιστέφοισαι, κεκαλυμμέναι δι' ἄρτων, **Ἀλκμὰν 61**. **ΙΙΙ**. χοὰς ἐπιστέφω τινί, ἐπιχέω χοὰς ἐπὶ τοῦ τύμβου τινός, **εἰ μὴ** τλημονεστάτη γυνὴ πασῶν ἔβλαστε, τάσδε δυσμενεῖς χοὰς οὐκ ἂν ποθ' ὃν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέστεφε **Σοφ. Ἡλ. 441**.

ἐπιστέωνται, **ἐπίστη**, **ἴδε τὸ ῥῆμα ἐπίσταμαι**.

ἐπιστηθίζομαι, ἀκκουμβῶ, στηρίζω τὸ στῆθός μου **ἐπί** τινος, **Ἑβδ**. (Ἄσμ. Ἀσμ. Η', 5), διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἐπιστηρ-**.

ἐπιστήθιος, **ον**, (στῆθος) ἐπὶ **ἤ** παρὰ τὸ στῆθος, ἐπὶ φίλου, οἰκεῖος, προσφιλής, στενός, Δαμασκ. Ι. 1249C (πρβλ. Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. ιγ', 25), Θεοφάν.:— **ὡσαύτως ἐπιστηθίδιος**, Ε. Μ. 760. 48, 723., 9., 733, 19., 762, 15, κλ.

ἐπιστήκω, = **ἐφέστηκα**, Βίος Ἐπιφαν. 84D.

ἐπιστηλόομαι, Παθ., ἐπιτίθεμαι **ὡς** στήλη **ἐπί** τινος, θινὸς ἐπεστηλωμένον ἄχθος **Ἀνθ. Π. 7. 503**.

ἐπίστημα, τό, (ἐφίστημι) πᾶν τὸ ἐστημένον ἐπί τινος, ἐπιτάφιος στήλη, Πλάτ. Νόμοι 958E, Σουίδ.· προσέτι, κόσμημά τι πλοίου, **Διόδ. 13. 3**.

ἐπιστημάτιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ προηγ., Βίτων Πολεμ. **Ὀργ. σ. 106. 39**.

ἐπιστήμη, ἡ, (ἐπίσταμαι) τὸ ἐπίστασθαί τι καλῶς, ἔχειν ἀκριβῆ γνῶσιν αὐτοῦ, ἐμπειρία, δεξιότης, ὡς π. χ. τῆς τοξείας, Σοφ. Φ. 1057· ἐν τῷ πολέμῳ, Θουκ. 1. 121., 6. 72., 7. 62· ἐπ. πρὸς τὸν πόλεμον Λυσ. 914. 15· περί τι Πλάτ. Φίληβ. 55D· τοῦ νεῖν ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 311C. **ΙΙ**. καθόλου, γνῶσις, ἐπιστήμη σύ μου προύχοις ἂν Σοφ. Ο. Τ. 1115· πάντ' ἐπιστήμης πλέως, πάνσοφος ἐν πᾶσι, ὁ αὐτ. **Ἀντ. 721**, πρβλ. Τρ. 338. **2)** ἐπιστημονικὴ γνῶσις, ἴδε ἰδίως Πλάτ. Πολ. 477B κἑξ., Ἀριστ. **Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 33**, Ἠθ. Ν. 6. 3· ἐν ἀντιθ. πρὸς **τὴν τέχνην** καὶ **ἐμπειρίαν**, Πλάτ. Πολ. 422C, Ἴων 536C, πρβλ. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 4· πρὸς **τὴν δόξαν**, Ἱππ. Νόμος, Πλάτ. Πολιτ. 301B:— ἐν τῷ πλήθ., αἱ διάφοροι ἐπιστῆμαι, συχν. παρὰ Πλάτ., κλ. **3)** ἐκκλησιαστικὴ πειθαρχία, τάξις, Εὐσέβ. Π. 285C, 620A· ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐπιστήμη, πειθαρχία ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, Παχώμ. 949A· τῶν ἀδελφῶν (ὅηλ. μοναχῶν) Κυρίλλ. Ἱερ. Προκατ. 4.

ἐπιστημον-άρχης, **ου**, ὁ, ὁ ἐπὶ τῆς πειθαρχίας ἐν μοναστηρίῳ, εὐταξίας, Στουδ. 1781D, 1709D· ἐπιστήμων εἴς τι, Εὐστ. Πονημ. 21. 8: **-αρχικός**, **ἡ**, **όν**, κατάλληλος πρὸς τοιαύτην θέσιν, αὐτόθι 50. 20: **-αρχέω**, εἶμαι τοιοῦτος, αὐτόθι 66. 78.

ἐπιστημονίζω, ἐπιστήμονα ποιῶ τινα, Ἀκύλ. ἐν Ἡσαΐᾳ ΝΒ, 13.

ἐπιστημόω, = τῷ προηγ., Ἀκύλ. ἐν Ψαλμ. Β', 10, ΛΑ', 8.

ἐπιστημονικός, **ή**, **όν**, ἐπιδεκτικὸς ἐπιστήμης, γνώσεως, ἀντίθετον τῷ **λογιστικός**, τὸ ἐπ. [μέρος τῆς ψυχῆς] Ἀριστ. π. Ψυχ. 3. 8, 2, Ἠθ. Ν. 6. 1, 6· θεὸς .. πάντων ἐπιστημονικώτατον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 12. **ΙΙ**. ἀνήκων εἰς ἢ κατάλληλος διὰ τὴν ἐπιστήμην, ὡς καὶ νῦν, ἀρχαὶ ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 1. 1, 2· ὁρισμὸς ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 15, 3· ἀπόδειξις ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. Ὑστ. 1. 6, 11, κτλ.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 2. 9, 4.

ἐπίστημος, **ον**, = **ἐπιστήμων**, γινώσκων, μετὰ γεν. πράγμ., Ἱππ. 1200C.

ἐπιστημοσύνη, ἡ, = **ἐπιστήμη**, Ξενοκρ. παρὰ Διογ. Λ. 4. 13.

ἐπιστήμων, **ἐπιστῆμον**, γεν. **-ονος**, (ἐπίσταμαι) ἐπιστάμενος, γινώσκων, συνετός, ἐπ. βουλῇ τε νόῳ τε Ὀδ. Π. 374· ἄρχοντες Ξεν. Οἰκ. 21, 5· ἐπιστήμων γὰρ εἶ = ἐπίστασαι γὰρ Εὐρ. Ἰκ. 843. **2)** ἔχων γνῶσιν ἢ ἐμπειρίαν πράγματός τινος, ἔμπειρος, πεπειραμένος, μετὰ γεν., κακῶν Σοφ. **Ἀποσπ. 514**· τῆς θαλάσσης, τοῦ ναυτικοῦ Θουκ. 1. 142., 8. 45· τῆς τέχνης Πλάτ. Γοργ. 448B· ὡσαύτως, περί τινος ἢ τι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 599B, κτλ.· μετ' οὐδ. ἐπιθ. ἐν χρήσει ὡς ἐπιρρήματος, τὰ προσήκοντα ἐπιστήμων ξεν. **Κύρ. 3. 3, 9**, πρβλ. Οἰκ. 2, 16. **3)** μετ' ἀπαρ., γινώσκων **πῶς νὰ** .., λέγειν τε καὶ σιγᾶν Πλάτ. Φαίδων 276A, πρβλ. **Ξεν. Οἰκ. 19, 16**.— Συγκρ. **-ονέστερος**, Πλάτ. Χαρμ. 174A.—**Ἐπίρρ. ἐπιστημόνως**, μετὰ γνώσεως, ἐπιτηδείως, ἐμπείρως, λέγειν **ὁ αὐτ.** ἐν Θεαιτ. 207B· ἔχειν πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 233C· συγκρ. **-έστερον** Ξεν. Οἰκ. 3, 14· ὑπερθ. **-έστατα** Πλάτ. Πολ. 534D. **ΙΙ**. κάτοχος ἐντελοῦς γνώσεως, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 301B, κτλ.· ἀντίθετον τῷ **δοξαστής**, **ὁ** αὐτ. ἐν Θεαιτ. 208E· παρ' Ἀριστ., ὁ ἐπιστημονικῶς γινώσκων τι, **Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 6, 4**, Κατηγ. 8, 41.

ἐπιστήριγμα, τό, = **στήριγμα**, **Ἑβδ. (Β' Βασιλ. ΚΒ', 19)**.

ἐπιστηρίζω· μέλλ. **-ξω**, στηρίζω τι **ἐπί** τινος, χηλὴν .. νώτοισιν ἐπεστήριξαν ὄνοιο Ὀππ. Κ. 4. 256.— **Παθ.**, ἐπιστηριζόμενος ἐν τῷ ὕδατι **Ἀριστ. Προβλ. 23. 13**· ἐβάδιζεν ἐπιστηριζόμενος ἅμα τοῖς Ἱκέταις Λουκ. πρὸς **Ἀπαίδευτ. 6**· ἐπί τινα **Ἑβδ.** (Ἔξοδ. ΙΖ', 12).

ἐπιστήριξις, ἡ, στήριξις ἐπί τινος, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 707.

ἐπιστητέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπίσταμαι**, δεῖ ἐπίστασθαι, Ἀνέκδ. Κραμήρου τ. 3. σ. 207.14, **κτλ.**

ἐπιστητικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος ἐπίστασθαι, ἐπιστητική ἕξις Κλήμ. Ἀλ. 468.

ἐπιστητός, ή, όν, (**ἐπίσταμαι**) ἐπιστητόν, ὃ δύναται νὰ μάθῃ τις μετὰ λόγου, καὶ ὧν μὲν μή ἐστι λόγος, οὐκ ἐπιστητὰ εἶναι .. ἃ δ' ἔχει, ἐπιστητὰ Πλάτ. Θεαίτ. 201D, Ἀριστ., κλ.· τὸ ἐπιστητὸν μαθητὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 6. 3, 3, κ. ἀλλ.

ἐπιστίγματα· «ἐπικελεύσματα. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι (Ἀποσπ. 8). ἐπιστάλματα» Ἡσύχ.·— ἐὰν πρέπῃ νὰ πιστεύσωμεν τὸν Μοῖριν (σ. 157), δέον νὰ γράψωμεν **ἐπισίγματα**, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπίσιγμα**, ἴδε καὶ Ruhnk. παρὰ Valck. εἰς Θεόκρ. 6. 29.

ἐπιστιγμή, ἡ, τὸ **ἐπιστιζόμενον**, Δίν. Τακτ. 31.

ἐπιστίζω: μέλλ. **-ξω**, στίζω, κάμνω στίγματα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Νικ. Θ. 332.— Παθ., εἶμαι κατάστικτος, πλήρης στιγμάτων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3.7, 5· τῷ νώτῳ οἱ σημεῖα ἐπέστικται Ἀλ. π. Ζ. 11. 24· ἐπιστιζομένων γραμμάτων Δίν. Τακτ. 31. —Κατὰ Μοῖριν (σ.157) «ἐπισίξας,'Αττικῶς. ἐπιστίξας,'Ελληνικῶς». —Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιστίξαι· ἐφορμῆσαι» καὶ ἀλλαχοῦ «ἐπισίξαι· ἐφορμῆσαι» καὶ «ἐπισίξας· ἐπαφεὶς εἰς ὁρμήν». Ἴδε **ἐπισίζω**.

ἐπιστίλβω, στίλβω, ἐπιλάμπω, γυναικὶ δ' ἀεὶ πάσῃ ἡ τοῦ χρώματος ἐπιστίλβει χάρις Λουκ. Ἔρωτ. 26, Πλουτ. Λύσ. 28.

ἐπίστιον, τό, ἐν Ὀδ. Ζ. 265, νῆες .. εἰρύσσαται· πᾶσιν γὰρ ἐπιστιόν ἐστιν ἑκάστῳ, ἔνθα ἡ ἔννοια φαίνεται ὅτι εἶναι· ἕκαστος ἔχει ἴδιον ἐπιστέγασμα διὰ τὸ πλοῖόν του ὅτε εἴλκυεν αὐτὸ εἰς τὴν ξηράν. Οἱ ἀρχαῖοι εὑρίσκοντο ἐν ἀπορίᾳ περὶ τῆς λέξεως ταύτης: ὁ Ἀρίσταρχος ὑπελάμβανεν αὐτὴν ὡς Ἰωνικὸν τύπον ἀντὶ **ἐφέστιον** (ὅπερ ἐν τῇ νέᾳ Ἰάδι τοῦ Ἡροδότου βεβαίως εἶναι **ἐπίστιον**· ἴδε ἐν λέξει **ἐφέστιος**)· ἀλλ' ἀλλαχοῦ ὁ Ὅμηρος ἀείποτε μεταχειρίζεται τὸν τύπον **ἐφέστιος**·— μία ἐκ τῶν ἑρμηνειῶν τοῦ Σχολιαστοῦ εἶναι: «ἐπίστιον, ἐποίκιον, σκηνή, νεώριον .. παρὰ τὸ ἵστιον».

ἐπ-ίστιος, ον, Ἰων. ἀντὶ **ἐφέστιος**.

ἐπιστιχάομαι, Ἀποθ. = **ἐπιστείχω**, Νόνν. μετάφρ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ὃ', 206.

ἐπιστοβέω, χλευάζω, λοιδορῶ, μή μιν κερτομέουσαι ἐπιστοβέωσι γυναῖκες Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 663, Δ.1725.

ἐπιστοιβάζω, στοιβάζω, ἐπισωρεύω ἐπί τινος, καὶ ἐπιστοιβάσουσι ξύλα ἐπὶ τὸ πῦρ Ἑβδ. (Λευῖτ. Α', 7, Η', 12).

ἐπιστοίβασις, εως, ἡ, τὸ ἐπιστοιβάζειν, ἐπισώρευσις, Εὐστ. 744. 5.

ἐπιστολάδην [ᾰ], Ἐπίρρ. (**ἐπιστέλλω** ΙΙ), ἐζωσμένως, κομψῶς, ἐπὶ ἱματισμοῦ, κατὰ τὸν Σχολιαστ. «ἀντὶ τοῦ κοσμίως καὶ ἀνεσταλμένως»,'Ησ. Ἀσπ. Ἡρ. 287.

ἐπιστολάριοι, οἱ, Λατ. epistolares, οἱ γραμματεῖς τοῦ αὐτοκράτορος, Βασιλικ. 9,1,122 καὶ 127.

ἐπιστολεύς, έως, ἡ, (ἐπιστολή) γραμματεύς, τοῦ Αὐτοκράτορος Συλλ.'Επιγρ. 5900, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **ἐπιστέλλω**.

ΙΙ. παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις, ὑπουαύαρχος, Ξεν.'Ελλ. 2. 1, 7., 4. 8, 11, κτλ.· φαίνεται δὲ ὅτι οὗτος ἦτο καὶ κομιστὴς ἐπιστολῶν (ἐπιστολιαφόρος), αὐτόθι 6. 2, 25, πρβλ.1.1, 23.

ἐπιστολή, ἡ, (ἐπιστέλλω) πᾶν τὸ ἐπιστελλόμενον δι' ἀγγέλου, ἀγγελία, παραγγελία, διαταγή, εἴτε προφορικὴ εἴτε ἔγγραφος (πρβλ. Θουκ.7.11 πρὸς τὸ 8. 5),Ἡρόδ. 4. 10, καὶ 'Αττ.· ἐξ ἐπιστολῆς, κατὰ διαταγήν,Ἡρόδ. 6, 50· οἱ Τραχ. χρῶνται τῇ λέξει ἀεὶ ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύλ. Ἱκ. 3, Πέρσ.783,'Ικέτ.1012, Σοφ. Αἴ.781, Ο. Κ. 1601, κτλ.· Πενθέως ἐπιστολαῖς, κατὰ διαταγὴν τοῦ Πενθέως, Εὐρ. Βάκχ. 442· τέκνων ἐπιστολὰς ἔγραψε; παραγγελίας περὶ τῶν τέκνων της; ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 858·— ἰδίως ἡ παραγγελία ἀποθνήσκοντος, ἡ τελευταία αὐτοῦ θέλησις, ἴδε Valck. ἐν Εὐρ. Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** ἐπιστολή, γράμμα, Λατ. epistola, ἐπ. διαπέμπειν, ἀποδοῦναι Θουκ.1.129., 7. 10· λύειν ὁ αὐτ. 1. 132· ἐπ. ἔδωκεν ἀποδοῦναι Λυσ.160. 24· πέμπειν τινὶ Εὐρ. Ι. Τ. 589· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ μιᾶς ἐπιστολῆς, ὡς τὸ **γράμματα**, Λατ. literae, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 111. 314, Θουκ.1.132, κτλ.· ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν .. τοῦ Ὄθωνος, Λατ. ab epistolis Othoni, ὁ γραμματεὺς αὐτοῦ, Πλουτ. Ὄθ. 9, πρβλ. Olear. εἰς Φιλόστρ. 589.

ἐπιστολη-φόρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Εὐσ.'Εκκλ.'Ιστ.1. 3.

ἐπιστολιᾶ-φόρος, ον, ὁ φέρων, κομίζων ἐπιστολάς·— ἴδε ἐν λ. **ἐπιστολεύς**.

ἐπιστολίδιον, τό, **ἐπιστόλιον,** Βασίλ. Μ. τ. 3, σ. 293C, κλ.

ἐπιστολίζω = στολίζω, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 229.

ἐπιστολικός, ή, όν, κατάλληλος δι' ἐπιστολήν,'Αριστ.'Αποσπ. 620· ἔχων ὕφος ἐπιστολῆς, λόγοι Διον.'Αλ. π. Λυσ. 1. 3· βιβλία Διογ. Λ.10. 25· χαρακτὴρ Δημ. Φαληρ. 223.

ἐπιστολιμαῖος, ον, ὁ δι' ἐπιστολῶν, ὁ ἐν ἐπιστολαῖς, ὁ ἐν εἴδει ἐπιστολῆς, ἐπιστολικός, συνουσία Φιλόστρ. 187, πρβλ. 285· ἐπ. γράμματα Φίλων 2. 533, Εὐσ.: — δυνάμεις ἐπ., δυνάμεις ὑπεσχημέναι δι' ἐπιστολῶν καὶ ἐψηφισμέναι, ἀλλὰ μηδέποτε σταλεῖσαι, δυνάμεις **ἐπὶ** τοῦ χάρτου, Δημ. 45.12, πρβλ. 48.17.

ἐπιστόλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἐπιστολή**, Πλουτ.'Αγησ. 3, κλ.

ἐπιστολο-γράφικός, ή, όν, ἐν χρήσει ἐν τῇ ἐπιστολογραφίᾳ· Πορφ. Βίος Πυθαγ. § 12· μέθοδον .. τὴν ἐπιστολογραφικὴν καλουμένην Κλήμ. Ἀλ. 657· ἴδε **ἱερογλυφικός**.

ἐπιστολο-γράφος, ὁ, (γράφω) ὁ γράφων ἐπιστολάς, γραμματεύς, Πολύβ. (31. 3, 16) παρ' Ἀθην. 195B, Ἐπιγραφ. Αἴγ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5717. 24.

ἐπιστολοειδής, ές, ὁ ἐν εἴδει **ἐπιστολῆς**, Bud.

ἐπιστοματίζω = ἐπιστομίζω, Φίλων 1, 85, 28, **εἰ** μὴ ἀναγνωστέον **ἐπιστομίζω**.

ἐπιστομία, ἡ, κατὰ Ζηνόδοτον ἀντὶ **ἐπεσβολία**, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Δ. 159.

ἐπιστομίζω: μέλλ. 'Αττ. **-ῐῶ**, (στόμα) χαλινῶ, δαμάζω (ἵππον), Φιλόστρ. 841· μεταφ., ἀποστομίζω, κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, τοὺς ἐχθροὺς Ἀριστοφ.Ἱππ. 845, πρβλ. Δημ. 85. 5, Αἰσχίν. 42. 29· οἷον ἐπ. καὶ χαλινοῦντες τὸ φιλόφωνον Πλούτ. 2. 967B.—Παθ., ἐπεστομίσθη Πλάτ. Γοργ. 482E·—«ἐπιστομίσαι, τὸ ἐπισχεῖν λέγοντα» Πολυδ. Β', 102· «ἐπιστομίζων· φιμῶν, ἐλέγχων» Ἡσύχ., πρβλ. καὶ Σουΐδ. ἐν λ. **ΙΙ.** ἐπὶ αὐλητῶν, βάλλω ἐπὶ τοῦ στόματός μου τὸ ἐπιστόμιον (τὴν φορβειάν), φορβειᾷ .. ἐπιστομίσας ἑαυτόν, περὶ τοῦ Μαρσύου, Πλούτ. 2.713D·—ἀλλά, ὁ αὐλὸς ἐπ. τὴν φωνήν, ἐμποδίζει τὴν φωνήν, ὁ αὐτ. ἐν 'Αλκ. 2· οὐδενὸς ἐπιστομίζοντος Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 7. **ΙΙΙ.** κάμνω τινὰ νὰ πέσῃ κατὰ πρόσωπον, «ἐπίστομα», Λουκ. π. Εἰκόν. 10, π. Διαβολ.12.

ἐπιστόμιον, (στόμα) τὸ πῶμα ἢ στρόφιγξ ὑδραγωγικοῦ σωλῆνος, ὡσαύτως **ἐπιτόνιον**, Βάρρων De Re Rusticâ 3. 5, 16, Βιτρούβ.10.13.

ἐπιστομίς, ίδος, ἡ, = **φορβειά**, «διὰ τὴν φορβειάν, οἱονεὶ ἐπιστομίδα» Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπίχαλκον**.

ἐπιστόμισμα, τό, ἐπίστομιον, φίμωτρον, **μεταφ.**, ἐμπόδιον, κώλυμα,'Ιωσήπου Ἰουδ.'Αρχ.19. 3, 3.

ἐπιστομιστέον, ρημ. ἐπίθ., δεῖ ἐπιστομίζειν, Κλήμ.'Αλ.196.

ἐπιστομόω, ἐμφράττω, «στουπώνω»,"Ηρων π. Πνευμ. σ.186D.

ἐπιστονάχέω = ἐπιστένω, ἐπὶ τῶν κυμάτων, Ἰλ. Ω. 79· ἴδε Spitzn. Excurs. εἰς Ἰλ. Γ.— Ὡσαύτως **ἐπιστονάχίζω**, = τῷ προηγ. (μετὰ διαφ. γρ. **-στεναχίζω**), Ἡσ. Θ. 843, Βατραχομ.73.

ἐπιστορέννῡμι, ἢ (παρ' Ἡσυχ.) **-στόρνῡμι**: μέλλ. **-στρώσω**: ἀόρ. α' **-εστόρεσα** ἢ **-έστρωσα**: μέσ. ἀόρ. **-εστορέσαντο** Νόνν. 24. 334.—Στρώνω τι ἐπάνω εἴς τι, ἐπιστρώνω, ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα, ἐπὶ τῆς κλίνης, Ὀδ. Ξ. 50· χιτῶνας ἐπὶ τὸν στῦλον Ἱππ. π."Αρθρ. 836:— βάρβαρός τις μέλλ. ἐπιστρωννύσω τῇ γῇ νιφετόν, μόνον παρὰ τῷ **Ψευδο-Λουκ.** ἐν Φιλοπάτρ. 24.

2) ἐπισάττω, ἐπιστρῶσαι τὸν ὄνον Ἰωσήπου Ἰουδ.'Αρχ. 8. 9, 1· ἡ κάμηλος ἀλουργίδι ἐπέστρωτο Λουκ. Προμ. 4.

ἐπιστοχάζομαι = στοχάζομαι, Λεόντ. Βυζάντ. Ι. 1256D.

ἐπιστοχαστέον, ρηματ. ἐπίθ., δεῖ ἐπιστοχάζεσθαι, διάφ. γραφὴ ἐν Νικομ.'Αριθμ. 2. 28, 6, ἀντὶ **ἐπιτροχαστέον**.

ἐπιστρατάομαι, Ἀποθ. = **ἐπιστρατεύω, Νόνν. Δ. 1. 267.,** 48. 32, ἐν τῷ 'Επικ. γ' πληθ. παρατ. **ἐπεστρατόωντο**.—**Πρβλ στρατάω, στρατόω.**

ἐπιστρᾰτεία,Ἰων. **-ηῖη,** ἡ, **ἐπιστρατεία ἐναντίον τινός,'Ηρόδ.** 9. 3· τῶν Πλαταιῶν, κατὰ τῶν Πλ., Θουκ. 2. 79· **σὺν Κύρῳ** Ξεν.'Αν. 2. 4, 1.

ἐπιστράτευσις, εως, ἡ, = τῷ προηγ.,'Ηρόδ. 3. 4.

ἐπιστρᾰτεύω, ἐκστρατεύω κατά τινος, τινὶ Εὐρ. **Βάκχ. 784,** 'Αριστοφ."Ορν.1522, Θουκ. 3. 54, κτλ.· ἐπί τινα 'Αριστ. Οἰκ. 2, 30· **ἐπὶ** τὴν χώραν 'Ανδοκ. 14. 27, Πλάτ. Μενέξ. 239B· εἰς Θετταλίαν Αἰσχίν. 65. 32·— παρὰ ποιηταῖς μετ' αἰτ. τόπου, ἐπ. πατρίδα τὴν ταύτης Σοφ. Τρ. 362· Εὐβοΐδα χώραν αὐτόθι 74, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 22· οὕτως, ἐπ. τινα ὁ αὐτ. Ι. Α.1154, Θουκ. 4. 60, 92:—ἀπολ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 780. Σοφ. Αἴ. 1056· πεζῷ καὶ ναυσὶ Πλουτ. Νικ.7·— οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, μετὰ παθητ. πρκμ., ἐπιστρατεύεσθαι ἐπ' Αἴγυπτον 'Ηρόδ. 3.107, πρβλ. 6. 132· μετὰ δοτ., Εὐρ. Μήδ.1185,'Αριστοφ. Σφ.11, κτλ.· μετ' αἰτ. τόπου, Εὐρ. Φοίν. 605.

ἐπιστράτηγος, ὁ, ὑποστράτηγος. Ρωμαῖοι .. κατὰ τὴν χώραν (τὴν Αἴγυπτον δηλ.) ἐπιστρατήγους τινὰς καὶ νομάρχας καὶ ἐθνάρχας ... ἀποδείξαντες, πραγμάτων οὐ μεγάλων ἐπιστατεῖν ἠξιωμένους Στράβων 798, πρβλ. Συλλ.'Επιγρ. 2285, 4715, 4751 κ. ἀλλ.: — **ἐπιστρατηγέω**, ἔχω τοῦτο τὸ ἀξίωμα, αὐτόθι 4701,-04,-05.

ἐπιστρᾰτοπεδεία, ἡ, τὸ στρατοπεδεύειν ἀπέναντι, Πολύβ. 1. 77, 7· ἡ τῶν πολεμίων ἐπ., τὸ ὅτι οἱ ἐχθροὶ ἐστρατοπέδευσαν πλησίον, ὁ αὐτ. 5. 76, 9.

ἐπιστρᾰτοπεδεύω, στρατοπεδεύω ἀπέναντι, τοῖς Ρωμαίοις Πολύβ.1.19, 5· ἐπὶ τὸ ὄρος 5. 30, 4, κτλ.

ἐπίστρεμμα, τό, ἡ στροφὴ ἢ καμπὴ μεθορίου γραμμῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 5594. 28.

ἐπιστρεπτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιστρέφω,** δεῖ ἐπιστρέφειν, 'Αριστείδ.1. 99.

ἐπιστρεπτικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν **δύναμιν** νὰ κάμῃ τινὰ νὰ

συνέλθῃ, Εὐστ. Πονημ. 121. 79.—'Επίρρ. **-κῶς**, ἐπιστροφάδην, αὐτόθι 74. 4. **2)** ἐπ. πρὸς ἑαυτό, ἱκανὸν νὰ στρέψῃ πρὸς ἑαυτό, Πρόκλ. Στοιχείωσις Θεολ.15.

ἐπίστρεπτος, ον, (ἐπιστρέφω) ὁ πρὸς ὃν στρέφεταί τις, ὃν βλέπει καὶ θαυμάζει τις, αἰὼν Αἰσχύλ. Χο. 350· ὥραν .. ἐπ. βροτοῖς ὁ αὐτ. ἐν 'Ικέτ. 997. **II.** ὃν δύναταί τις νὰ περιστρέψῃ, εὔστροφος, "Ηρων π. Πνευμ.185.

ἐπιστρέφεια, ἡ, προσοχή, ἐπιμέλεια, φροντίς, Διον. 'Αλεξ. 1321C, Εὐσέβ. Π. 1141A, 801A.

ἐπιστρεφής, ές, ὁ στρέφων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ τὸν νοῦν αὐτοῦ εἴς τι, προσεκτικός, ἄγρυπνος, ῥήτωρ Ξεν. 'Ελλ. 6. 3, 7, πρβλ. Πλούτ. 2. 275F· πρβλ. **ἐπιστρέφω II.** 3. **2)** ἀκριβής, αὐστηρός, καταγραφαί Διον. 'Αλ.10. 33· ἀρχὴ 'Ηρῳδιαν.1. 8, κτλ.· — οὕτως, ἐπίρρ. **-φῶς**, 'Ιων. **-φέως**, μετὰ σπουδῆς, δραστηρίως, ἐνεργῶς, εἵρετο ἐπιστρ. 'Ηρόδ. 1. 30· ἐπιστρ. καὶ ῥητορικῶς φήσουσι Αἰσχίν.10. 30· ἐπ. πάνυ καὶ θρασέως Διον.'Αλ. 7. 34· πρβλ. **ἐπιστρέφω II.** 5.—Κατὰ Σουίδ. «ἐπιστρεφέως, ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς παρὰ 'Ηροδότῳ καὶ ἀπατητικῶς», πρβλ. καὶ Εὔβουλ. ἐν 'Αδήλ. 15a. **II.** εὔστροφος, Λατ. versatilis, ποικιλοτρόπως καμπτόμενος, ποικίλος, φωνὴ ἐπ., ἐπὶ τῆς ἀηδόνος,'Αριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ. 9. 49B, 3.

ἐπιστρέφω: μέλλ. **-ψω**, στρέφω, γυρίζω, ἀλλ' ὑποχωρεῖν νῶτον ἐπιστρέψας Χρησμ. παρ' 'Ηροδ. 7. 141· στρέφω πρός τι μέρος, δεῦρ' ἐπίστρεψον κάρα καὶ τλῆθι τοὺς σοὺς προσβλέπειν ἐναντίον ἐχθροὺς Εὐρ.'Ηρακλ. 942, πρβλ. Ξεν. Κυν. 10, 12· ἄφνω ἐπιστρέψαντες τὰς ναῦς, στρέψαντες αἰφνιδίως τὰς ναῦς (ἴδε **ἐπιστροφή**), Θουκ. 2. 90· ἀλλ' ὡσαύτως, τρέπω τὸν ἐχθρὸν εἰς φυγήν, Ξεν.'Ελλ. 6. 4, 9· στρέφω, ἐπιστρέψαντος δὲ ταχέως ἐκείνου τοὺς περὶ αὐτὸν Ἱππεῖς Πλουτ. Σύλλ.19. β) ἀμετάβ., στρέφομαι πρός, ἔλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' ἐϋκνήμιδας 'Αχαιοὺς 'Ιλ. Γ. 370,— οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρ' 'Ομ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, καὶ ἐνταῦθα δέ τινες ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ μεταβατ., περιστρέφω, ἀλλ' ἴδε 'Ηρόδ. 2.103, Σοφ. Τρ. 566, Θουκ.1. 61· ἀλλ' ἅπας ἐπίστρεφε δεῦρο 'Αριστοφ. Σφ. 422· ἐπὶ ναυτῶν, Πολύβ. 1. 47, 8., 50. 5· ἐπὶ ἀγρίου κάπρου, στρέφομαι καὶ ἐφορμῶ ἐναντίον τοῦ κυνηγοῦ, ἐπί τινα Ξεν. Κυν. 10, 15: — ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέψω εἰς τὸν οἶκόν μου Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιϐ', 44, κτλ.: ἐπὶ νόσου, ἐπανέρχομαι,'Ιππ.135E. **2)** στρέφω πρός, τὸ νόημα Θέογν.1083· ἦθος κατά τινα ὁ αὐτ.213· ἐπιστρέψας τὸν Δία, ἀναγκάσας τὸν Δία νὰ στραφῇ πρὸς αὐτόν, ἑλκύσας τὴν προσοχὴν αὐτοῦ, Λουκ. Τίμ. 11· πρός τι, εἰς τινα Πλούτ. 2. 21C, 69E: ἐπισκήπτω, ἐπάγω, ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις; Σοφ. Τρ.1182:— ἐπ. τὴν φάλαγγα, προσάγειν αὐτὴν εἰς μάχην, Πλουτ.'Αντών. 42:—ἐντεῦθεν, γ) ἀμετάβ., στρέφομαι πρός τινα, Ξεν.'Ιππ. 8. 12, κτλ.· ἐπ. πρὸς ἢ ἐφ' ἑαυτόν, ἐξετάζειν καθ' ἑαυτόν, σκέπτεσθαι, Πλωτῖν. 5. 3, 1, Πρόκλ. Στοιχείωσ.15. **3)** κάμνω τινὰ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, Λουκ. πῶς δεῖ 'Ιστ. Συγγρ. 5, πρβλ. Πλουτ. 'Αλκ. 16. **6)** ἀμετάβ., μετανοῶ, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 15, Λουκ. 22. 32, κτλ. **4)** συστρέφω, «στρήφω», Λατ. torquere, ὀδύνη σε πρὸς τὰ σπλάγχν' ἐπιστρέφειν δοκεῖ 'Αριστοφ. Πλ.1131· ἐπ. ἐπισκύνιον 'Ανθ. Π. 11. 376:— καὶ ἐν τῷ Παθ., διαστρέφομαι, τράχηλος ἐπιστρέφεται 'Ιππ. 'Αφ. 1250· ἐπὶ κόμης, οἷς ἐπέστραπται τὸ τρίχιον, ὧν αἱ τρίχες εἶναι ἐστραμμέναι,'Αριστ. Προβλ. 33.18. **II.** Μέσ. καὶ Παθ., ἰδίως κατ' ἀόρ. 6' παθ. **ἐπεστράφην** [ᾰ], ὡσαύτως **ἐπεστρέφθην**, 'Οππ. Κ. 4. 178: — στρέφομαι, γυρίζω ὀπίσω καὶ βλέπω, ἧΐε ἐπιστρεφόμενος, στρεφόμενος ὀπίσω καὶ βλέπων,'Ηρόδ. 3.156· οὕτως ἐπὶ λέοντος, βάδην ὑποχωρεῖ καὶ κατὰ σκέλος, κατὰ βραχὺ ἐπιστρεφόμενος 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 44, 3· καὶ μετ' αἰτ., πολλὰ θάλαμον ἐξίουσ' ἐπεστράφη κἄρριψεν αὐτὴν αὖθις ἐς κοίτην πάλιν, ἐξερχομένη τοῦ θαλάμου πολλάκις ἐστράφη ὀπίσω καὶ ἔρριψεν ἑαυτὴν πάλιν ἐπὶ τῆς κοίτης, Εὐρ.'Αλκ.187· δόξα τῇδ' ἐπεστράφη, οὕτω μετεστράφη, μετεβλήθη, Σοφ. 'Αντ. 1111. **2)** περιφέρομαι, "Υμν.'Ομ. 27.10· κατ' ἄλσος Αἰσχύλ.'Ικέτ. 508· καὶ μετ' αἰτ., γαῖαν ἐπιστρέφεται, πλανᾶται ἐπὶ τῆς γῆς, μετὰ τῆς συνυπαρχούσης ἐννοίας τοῦ παρατηρῶ, σπουδάζω τι, 'Ησ. Θ. 753, Θέογν. 648· οὕτως, ἐπ. ὀρέων κορυφὰς 'Ανακρ. 2: — ἀλλὰ μετ' αἰτ. τόπου, ἔρχομαι εἴς τινα τόπον, πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπεστράφης πέδον; Εὐρ.'Ελ. 83, πρβλ. 89,768,"Ιων 352· (ὡσαύτως, εἰς χώραν Ξεν. Οἰκ. 4,13):— μετὰ συστοίχ. αἰτ., διεξόδους ἐπιστρέφεσθαι, περιέρχεσθαι .. , Πλάτ. Φαῖδρ. 247Δ, πρβλ. Πολ. 616C: — ἐπὶ τοῦ ἡλίου, περιστρέφομαι, Διον. Περ. 584· πρβλ. **ἐπιστρωφάω.** **3)** στρέφω τὸν νοῦν πρός τι, προσέχω εἴς τι, ἐξετάζω, Λατ. observare (πρβλ. **ἐπιστροφὴ II.** 3), τινος 'Ανακρ. 97, Σοφ. Φ. 599,'Ανθ. Π. 5. 48:— ἀπολ., ἔρχομαι εἰς ἐμαυτόν, προσέχω, ἐπιστραφεὶς 'Ηρόδ.1. 88· οὐκ ἤλθες, .. οὐκ ἐπεστράφης Εὐρ. Ρῆσ. 400· οὐκ ἐπεστράφη = οὐκ ἐφρόντισε (ὀλίγον ἀνωτέρω) Δημ. 665. 5, πρβλ.133. 24,'Ανθ. Π. 11. 319. **4)** μετ' αἰτ., Θέογν. 440· θεοῦ νιν κέλευσμ' ἐπεστράφη, ἐπεσκέψατο αὐτήν, Εὐρ.'Ανδρ.1030. **5)** μεσοχ. παθ. πρκμ. **ἐπεστραμμένος,** = **ἐπιστρεφής,** ἔνθερμος, σφοδρός, λόγοι ἐπ. 'Ηρόδ. 7. 160, πρβλ. 8. 62: πρβλ. **ἐπιστρεφής.**

ἐπίστρεψις, εως, ἡ, σύστρεψις, συστροφή, τινος 'Ιππ. π. "Αρθρ. 794, κτλ.

ἐπιστρογγύλλομαι, στρογγυλεύομαι, Νικ. Θ. 514.

ἐπιστρόγγῡλος, ον, κλίνων εἰς τὸ στρογγύλον, ἔχων στρογγύλον πως σχῆμα,'Αριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ. 5. 27, 1.

ἐπιστροφάδην, κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην, «ἐνεργῶς, ἐντόνως. ἢ, ἄλλοτε εἰς ἄλλον ἐπιστρεφόμενος, σπουδαίως» (Σχόλ.), 'Ιλ. Κ. 483· τύπτε δ' ἐπιστροφάδην Φ. 20· τύπτον ἐπιστροφάδην, «τουτέστιν ἐπιστρεπτικῶς» (Εὐστ.), «μετ' ἐπιστροφῆς τοῦ σώματος» ('Απολλώνιος), 'Οδ. Χ. 308, κτλ. (ἢ, κατ' ἄλλους = **ἐπιστρεφῶς,** ζωηρῶς, σφοδρῶς)· ὡσαύτως, ἐπιστροφάδην δ' ἑδάδιζεν, τουτέστιν οὐχὶ κατ' εὐθεῖαν, ἀλλὰ τῇδε κἀκεῖσε ἀποκλίνων, 'Ομ. "Υμν. εἰς 'Ερμ. 210· ἀπανταχόθεν,'Οππ. Κ.1.79: — ποιητ. ἐπίρρ. ἀπάντων καὶ παρὰ Φίλωνι 2.177.—Καθ' 'Ησύχ. «ἐπιστροφάδην· ἐπιστρεφόμενος ἰσχυρῶς. ἢ μετὰ ἐπιστροφῆς τοῦ σώματος, οἷον ἐπεστραμμένως. καὶ ἐνεργῶς».

ἐπιστροφεύς, έως, ὁ, ὄνομα τοῦ πρώτου σπονδύλου τοῦ τραχήλου, «τῶν δὲ σφονδύλων ὁ μὲν πρῶτος, ὁ σὺν τῷ τραχήλῳ στρεφόμενος, ἐπιστροφεὺς ὀνομάζεται» Πολυδ. Β', 131.

ἐπιστροφή, ἡ, (ἐπιστρέφω) περιστροφή, ὑπὸ τὴν ἐκείνης χεῖρά τε καὶ ἐπιστροφὴν τῆς τοῦ ἀτράκτου δίνης Πλάτ. Πολ. 620E· συστροφή, «στρήψιμον», τῶν σχοινίων Πλουτ.'Αλέξ. 25. **II.** ἀμεταβ., δαΐων ἀνδρῶν ἐπιστροφαί, περὶ πολεμίων, στρεφομένων ὅπως ἀντιμετωπίσωσί τινα, Σοφ. Ο. Κ. 1045· μυρίων ἐπιστροφαὶ κακῶν, ἐπανειλημμέναι προσβολαὶ ἀναριθμήτων κακῶν, αὐτόθι 537, πρβλ. Διόδ.19. 83,'Αρρ.'Αν. 7. 17· ἰδίως ἐν στρατιωτικοῖς ἐλιγμοῖς, Πολύβ.10. 21, 3 (ἔνθα ἴδε Schweigh.), Πλουτ. Φιλοπ. 7· ἐπὶ πλοίων, ἀλλαγὴ τῆς διευθύνσεως, στροφή, ἡ ἐπ. ἐς τὴν εὐρυχωρίαν Θουκ. 2. 90, 11· ἐξ ἐπιστροφῆς, δι' αἰφνιδίας στροφῆς, Πολύβ. 1. 76, 5, Πλουτ. Τιμολ. 27· ἀλλά, ἐξ ἐπιστροφῆς παθεῖν, ἐξ ὑποτροπιάσεως,'Ιππ. Κωακ. Προγν. 159. **2)** ἐναντία φορὰ τῶν πραγμάτων, μετατροπὴ αὐτῶν, μή τις ἐπ. γένηται Θουκ. 3.71· ἀποτέλεσμα, τέλος, Πολύβ. 22. 15, 15. **3)** προσοχὴ εἴς τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, φροντὶς περὶ αὐτοῦ (πρβλ. **ἐπιστρέφω II.** 3), πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπ. Σοφ. Ο. Τ. 134· ὧν ἐπιστροφὴ τις ἦν, ὅσοι ἐπιμέλειάν τινα ποιοῦνται τῶν πραγμάτων, Εὐρ. Ι. Τ. 671· οὕτως, ἐπιστροφῆς ἄξιον Ξεν.'Ελλ. 5. 2, 9· ἐπ. ποιεῖσθαι Φίλιππ. παρὰ Δημ.158. 25, πρβλ. 439.15· ἐπ. ἔχειν τινὸς Μένανδρ. ἐν 'Αδήλ. 125· περί τινος Πλούτ. 2. 1045A, κτλ.· ἐπιστροφῆς τυγχάνειν Πολύβ. 4. 4, 4, κτλ. **4)** τὸ περιστρέφεσθαι ἓν τινι τόπῳ, ἐνδιατρίβειν, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., πατρῴων δωμάτων ἐπιστροφαὶ Αἰσχύλ. Θήβ. 648, ἔνθα ἴδε τὸν Blomf.· ξενοτίμους ἐπ. δωμάτων, ἐπὶ τῶν καθηκόντων τῆς ξενίας, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 548· οἵσιν οὐκ ἐπιστροφαί, οἵτινες ἐνταῦθα εἶναι ἀπαράδεκτοι, ὃν δύνανται νὰ μείνωσιν, Εὐρ.'Ελ. 440· Σπερχειὸς ποταμὲ βούνομοί τ' ἐπιστροφαί, νομαὶ ἔνθα συχνάζουσι βόες, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 243· οὕτω, Κίλιξ δὲ χώρα καὶ Σύρων ἐπιστροφαὶ (κατὰ Δινδ. ἀντὶ Σηρῶν ἐνστροφαί) αὐτόθι 264.—Καθ' 'Ησύχ. «ἐπιστροφαί· διατριβαί. δίαιται. Αἰσχύλος Φρυξίν»· πρβλ.'Αριστείδ. 1. σ. 239. **5)** ἔντασις, σφοδρότης ὕφους, λόγου, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἀβρότης,** Φιλόστρ. 519.

ἐπιστρόφησις, εως, ἡ, περιπέτεια, μεταβολή, καὶ ταῖ κατὰ τὸν σύμπαντα κόσμον ἐπιστροφάσιες 'Ονάτος παρὰ Στοβ. ἐν 'Εκλογ.1. 94.

'Επιστροφία, ἡ, ἐπίθ. τῆς 'Αφροδίτης,Verticordia, ἡ καρδιοστρόφος, Παυσ.1. 40, 5.

ἐπιστροφίς, ίδος, ἡ, «ὅταν ἡ ὁσφὺς ᾖ στρεβλή» 'Ησύχ.: — κατὰ πληθ., «τρίχες συνεστραμμέναι» 'Ησύχ.'—«οἱ δὲ παλαιοί, φασὶ καὶ ὅτι οὐ μόνον οὖλαι ἀλλὰ καὶ ἐπιστροφίδες, αἱ συνεστραμμέναι τρίχες» Εὐστ.1561. 38.

ἐπίστροφος, ον, (ἐπιστρέφω) ὁ ἀναστρεφόμενος, ἐρχόμενος εἰς συγκοινωνίαν μετ' ἄλλων (κατὰ τὰς περιπλανήσεις αὐτοῦ), φιλοξενούμενος ἐν ξέναις χώραις, ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων 'Οδ. Α. 177· (διάφ. γραφ. **ἐπίσκοπος**) Θ.163· ἐπ. τινος, ἐνδιαφερόμενος εἴς τι, ἔν τινι, Αἰσχύλ.'Αγ. 397. **2)** = **ἐπιστρεφής,**'Απολλ. Ρόδ. Β. 979, Διον. Π. 75. **3)** 'Επίρρ. **-φως,** ἐπιμελῶς, "Εφιππος ἐν «Γηρυόνῃ» 2. 10, Μέμνων ἐν Φωτ. Βιβλ. 225. 3: — ἀλλ' ἴσως διορθωτέον **ἐπιστρεφῶς.**

ἐπίστρωμα, τό, ἐν τῷ πληθ., ἐπίσαγμα, «σαγμάρι», δίχα ἐπιστρωμάτων, ἄνευ ἐφιππίου, περὶ ἵππου, Achmes Ὀνειρ. 152.

ἐπιστρώννυμι ἢ **-ύω,** ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐπιστορέννυμι.**

ἐπιστρωφάω, θαμιστ. τοῦ **ἐπιστρέφω,** ἀλλὰ μόνον ἐν ἀμεταβ. μετ' αἰτ., συχνάζω εἴς τινα τόπον, ἐπισκέπτομαι αὐτόν, θεοὶ .. ἐπιστρωφῶσι πόληας, «ἐπέρχονται» (Σχόλ.),'Οδ. Ρ. 486· ἀνέρος, ὄντε θαμειαὶ ἐπιστρωφῶσι μέριμναι, ἐπέρχονται αὐτῷ, ἐνοχλοῦσιν αὐτόν,'Ομ."Υμν. εἰς 'Ερμ. 44· γαῖαν 'Ορφ.'Αργ. 828· εἰς γῆν Φρύν. παρὰ Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 433:— οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ, εἰσέρχομαι καὶ ἐξέρχομαι, συχνάζω, κατέχω, δῶμ' ἐπιστρωφω-

μένου Αἰσχύλ. Ἀγ. 972· ὡσαύτως, ἔρχομαι εἰς .. , πόθεν γῆς τῆσδ' ἑπ. πέδον; Εὐρ. Μήδ. 666.

ἐπιστῡγής, ές, (στυγέω) ἀπεχθής, μισητός, Κλήμ.Ἀλ.79.

ἐπιστυγνάζω, = **στυγνάζω ἐπί τινι,** ἀνιῶμαι, θλίβομαι διά τι πρᾶγμα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐπαγάλλομαι,** ἐρήδομαι, Βασίλ. Ι. 485Β, ΙΙΙ. 225C, 257Β, Γρηγ. Ναζ. Ι. 941Β.

ἐπιστύλιον, τό, (στῦλος) ἐν τῇ ξυλοδομίᾳ εἶναι ἡ δοκὸς ἡ κειμένη ἐπὶ τῶν στύλων, ἐν δὲ τῇ λιθοδομίᾳ τὸ κατώτερον μέρος τοῦ θριγκοῦ τὸ ἐπὶ τῶν κιονοκράνων στηριζόμενον, Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 36, 2751-3, Πλουτ. Περικλ. 13· καθελὼν ἀπὸ τῶν ἐπιστηλίων Ἀριστ.Ἀθην. Πολιτ. σ. 68.12 (ἔκδ. Blass)· — «κίονες διεστάθησαν ξύλινοι .. ἐφ' ὧν ἐπιστύλιον καθηρμόσθη τετράγωνον ὑπερεῖδον τὴν σύμπασαν τοῦ συμποσίου στέγην» Ἀθήν. 196Β, 205Ε, Βιτρούβ.: — **ὡσαύτως, ἐπιστῡλίς, ίδος,** ἡ, Φίλων 1. 666· καὶ **ἐπιστῡλον,** τό, Γεωπ. 14. 6, 6.

ἐπιστύφω [ῠ]: μέλλ. **-ψω,** ἐνστύφω, στύφω, Νικ.Ἀλ.79. 277· τὰ ἐπιστύφοντα .. βρώματα Ἀθήν.120C· μεταφ. ἐνοχλῶ, τραχήτητας ἐν ταῖς συμπλοκαῖς τῶν ὀνομάτων, ἐπιστυφούσας τὴν ἀκοὴν Διον.Ἀλ. π. Δημ. 38· ἐλέγχω, μέμφομαι, ἐπιπλήττω, Ἀλκίφρ. 1. 3.

ἐπιστωμύλλομαι, Μέσ., ἀμιλλῶμαι νὰ φανῶ ὑπέρτερος ἐν τῷ κωμῳδεῖν, Συνέσ. 62C.

ἐπισυγγράφω, συγγράφω πρὸς τούτοις, προσέτι, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5.16.

ἐπισυγκάμπτω, = **συγκάμπτω,** Γαλην. εἰς Ἱππ. Ὑπομνήμ. Γ', τ. 18, μέρος 1. σ. 643. 9, κτλ.

ἐπισυγκεράννυμι, = **συγκεράννυμι,** Ἀθηναγόρ.Ἀπολογ.246.

ἐπισυγκλείω, συγκλείω τι ἐπί τινος, κλοιὸς χρυσοῦς περὶ τὸν αὐχένα .. διὰ χειρὸς βασιλέως ἐπισυγκλείεται Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 411Β, κτλ.

ἐπισυγκροτέω, περισυνάγω, συναθροίζω, κυρίως στρατιώτας, καὶ συγκροτῶ στρατιωτικὸν σῶμα, Ἰωσήπ.Ἰουδ. Ἱδλ. 1. 1, 6.

ἐπισυγκρούω, = **συγκρούω,** Δίων Κ' Ἐκλογ. Βατ. σ. 185.

ἐπισυγχέω, συγχέω προσέτι, τὰς περὶ θεοῦ δόξας Φίλων 1. 320.

ἐπισυζεύγνῡμι, ἐπισυνάπτω, Γαλην. τ. 12. σ. 456Δ. Σχόλ. Ἐνετ. εἰς Ἰλ. Β. 278.

ἐπισυζυγής, ές, ἡνωμένος μετά τινος, ἡ δυὰς ἐπισυζυγὴς οὖσα τῇ μονάδι Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 121.

ἐπισύζυγία, ἡ, παρ' Ἀσκληπιάδῃ ἐν Τακτ. 8, τάγμα ἐξ ὁκτὼ πολεμικῶν ἁρμάτων, «ζυγαρχία λέγεται τὰ δύο ἅρματα, συζυγία δύο ζυγαρχίαι, ἐπιζυγία δύο συζυγίαι».

ἐπισῡκοφαντέω, ἔτι μᾶλλον συκοφαντῶ, ἐνοχλῶ δι' ἀνοήτων κατηγοριῶν, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Π', 31, Πλουτ.Ἀντών. 21.

ἐπισυλλαμβάνω = **ἐπικυΐσκομαι,** ἐπισυλλαμβάνουσιν αἱ γυναῖκες Ὀρειβ. ἔκδ. Daremb. τ. 3, σ. 70· — **ἐπισύλληψις, εως,** ἡ, = **ἐπικύησις,** Ἀριστ.Ἀποσπ. 260.

ἐπισυλλέγω, συλλέγω ἐπί, Ἱππ. περὶ Ἰητρεῖον 744.

ἐπισύλληψις, εως, ἡ, δευτέρα σύλληψις, Λατ. superfoetatio, Πλούτ. 2. 906C, D.

ἐπισυμβαίνω, συμβαίνω πρὸς τοῖς ἄλλοις, Ἀριστ. Ρητ. π.Ἀλ. 4. 2, Ἀν. Πρ. 2.16, 1. **II.** ἐπιγίγνομαι, Σέξτ.Ἐμπ. π. Μ. 9. 371, πρβλ. 373.

ἐπισυμβάλλομαι, ἐν Φυλάρχ. παρ' Ἀθην. 593D, ἡμαρτημένη ἀνάγνωσις ἀντὶ ἐπὶ νοῦν βάλλομαι, οὐδὲν τῶν προγεγενημένων φιλανθρώπων ἐπὶ νοῦν βαλομένη.

ἐπισύμβαμα, ατος, τό, τὸ ἐπισυμβαῖνον, Ν. Χων. σ. 598. 8, ἔκδ. Β.

ἐπισυμμαχία, ἡ, συμμαχία ἐναντίον κοινοῦ ἐχθροῦ, Φίλιππ. παρὰ Δημ. 160. 13.

ἐπισυμμύω, συγκλείομαι ἐπάνω εἴς τι, οἷον ῥιζοῦται καὶ οἷον ἐπισυμμύει Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 3.

ἐπισυμπίπτω: μέλλ. **-πεσοῦμαι,** ἐπισυμπίπτει οὐ μέτριον εὐτύχημα τοῖς ἤδη γεγονόσιν, συμπίπτει ἐπὶ τοῖς ἤδη γεγονόσι, Ἰωσήπ.Ἰουδ.Ἀρχ. 15.10, 3· ἀποδ., Φίλων 2. 221.

ἐπισυμπλέκω = **συμπλέκω,** Ἀπολλώνιος Δ. π. Συντ. 124. 26, Ἱππόλ. π. Αἱρ. 336. 3, κλ.

ἐπισυμφέρω, φέρω τι σύναμα, μνημονεύεται ἐκ τῆς Νικομάχ. Θεολ.Ἀριθμ.

ἐπισυνάγω, συνάγω ἐπὶ τὸ αὐτό, Πολύβ. 1. 75, 2., 5. 97, 3· ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ', 37, κτλ. — Παθ., Πλούτ. 2. 894Δ ἐπισυστέλλω, «οἱ σῆκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἄγαν ἔχουσι» Ἡσύχ. ἐν λέξει **σφηκίσκος,** πρβλ. Σουΐδ. ἐν λέξει **σφηκώδεις.**

ἐπισυνάγωγή, ἡ, = **συναγωγή, σύναξις,** Ἐβδ. (Β' Μακκ. Β', 7), Β' Ἐπιστ. π. Θεσσ. 6', 1, κτλ. **2)** περιληπτικὴ θέα, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 67.

ἐπισυναθροίζω, συναθροίζω εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. 126 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἐπαγείρω** κλ.

ἐπισυναινέω, συναινῶ εἴς τι. τοῖς ὅρκοις ἐπισυναινέσαντος τοῦ πλήθους Ἰωσήπου Ἰουδ.Ἀρχ. 5.1, 16.

ἐπισυναίρω, συναίρω ἐπί, ἐπισυναίροντες τὰς αἰχμὰς τῶν ὅπλων Μ.Ἀτταλ. σ. 248. 8, ἔκδ. Β.

ἐπισυναλλάττω, συναλλάττω, συμφιλιώνω, Ἰωάνν. Καμενιάτ. Ἅλωσ. Θεσσ. 376D.

ἐπισυναλοιφή, ἡ, συναλοιφὴ ἐν τέλει στίχου, Σχόλ. εἰς Ἡφαιστ. 4. 7, σ. 29. — Οἱ Λατῖνοι γραμματικοὶ χρῶνται τῇ λέξει ἐπὶ τῆς συνιζήσεως, οὕτω τὸ Phaethon ἀναγινώσκεται ὡς δισύλλαβ., τὸ scio ὡς μονοσύλλαβ., Διομήδ. 442. 20, κλ.

ἐπισύναξις, ἡ, συναγωγή, ἐπιγραφὴ συγγράμματος Μιχ. Γλυκᾶ: Χρονικὴ Σύντομος Ἐπισύναξις, Κῶδ. Ἐνετ. παρὰ Morell. Bibl. Ms. σ. 266.

ἐπισυναπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπισυνάπτω,** δεῖ ἐπισυνάπτειν, Σέξτ.Ἐμπ. π. Μ. 10. 20.

ἐπισυνάπτω, ὡς καὶ νῦν, συνάπτω, προσαρτῶ τι εἴς τι, οἷς ἐπισυνάψομεν τὰς περὶ τὴν Αἴγυπτον ταραχὰς Πολύβ. 3. 2, 8· κάμνω τι νὰ ἐξαρτᾶται, τι ἀπό τινος Διον. Ἁλ. 1. 87· προσθέτω, τι περί τινος Σέξτ.Ἐμπ. π. Μ. 1. 120. **2)** = **συνάπτω,** ἐπισυνάπτειν μάχην τινὶ Διόδ. 14. 94, πρβλ. Πλουτ. Κάμιλλ. 18. **II.** συνορεύω, ἔρχομαι ἀμέσως κατόπιν, Φωτ. Βιβλ. 458. 30.

ἐπισυνάρχομαι, Ἀποθ., ἄρχομαι συγχρόνως, βοηθῶ, ἐπισυναρξαμένας αὐτῷ τὰς τύχας Ἱππόδαμ. παρὰ Στοβ. 554. 1.

ἐπισυναφή, ἡ, «ἐπισυναφὴ δέ ἐστιν ὅταν τρία τετράχορδα κατὰ συναφὴν ἑξῆς μελῳδηθῇ, οἷον ὑπάτων, μέσων, συνημμένων» Βακχεῖος Εἰσαγ. Τέχν. Μουσ. σ. 21.

ἐπισύνδεσις, εως, ἡ, ἕνωσις, σύνδεσις, Πλούτ. 2. 885Β· τῶν ἐν κόσμῳ Μ.Ἀντών. 6. 38.

ἐπισυνδέω: μέλλ. **-δήσω,** συνδέω σφιγκτότερα, ταῦτα μὲν οὖν οὐ λύει τὴν ἀπορίαν, ἀλλ' ἐπιξυνδεῖ μᾶλλον, καθιστᾷ αὐτὴν μᾶλλον δύσλυτον, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 17, 7. — Μέσ., ἐπισυνδέεσθαι τὰ τῆς κοινωνίας Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 490. 43.

ἐπισυνδιδῶμι, συνωθοῦμαι πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐπισυνδιδόντων ὁλκῇ καὶ φορᾷ τοῦ θλιβομένου πρὸς τὸ κενούμενον Πλουτ. Αἰμίλ. 14.

ἐπισυνδρομή, συνδρομή, συρροὴ ἐπὶ τὸ αὐτό, Νικήτ. Μανουὴλ Κομν. σ. 57D.

ἐπισύνειμι, (εἶμι) ἔρχομαι ὁμοῦ ἐπὶ τὸ αὐτό, δεχόμενοι τοὺς ἐπισυνιόντας Διον.Ἁλ. 1. 63 (διάφ. γρ. τοὺς ἔτι συνιόντας).

ἐπισυνείρω, ἐπισυνάπτω, Σέξτ.Ἐμπ. π. Μ. 1. 142.

ἐπισυνεισφέρομαι, συνεισφέρομαι προσέτι, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 292Β.

ἐπισυνεισφορά, ἡ, πρόσθετος συνεισφορά, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 966C.

ἐπισυνέμπτωσις, ἡ, «λέξεων ὁμοιοκαταληξία καὶ τῶν αὐτῶν συμπτώσεων ἐπαλληλία» Εὐστ.Ἰλ. 1291, 43.

ἐπισυνεργέω, συνεργῶ ἐπί τι, εὐφωνίαν .. ἐπισυνεργούντων Εὐρυφάμου περὶ βίου παρὰ Στοβ. 556. 30.

ἐπισυνέχω, κρατῶ, ἔχω, τοὺς ἄνδρας τοὺς ἐπισυνέχοντας γυναῖκας ἀλλογενεῖς Ἑβδ. (Α' Ἔσδρ. Θ', 17).

ἐπισυνηγορέω, = **συνηγορέω,** Ἰσίδ. Πηλουσ. 207Α.

ἐπισυνήθης. ες, = **συνήθης,** Σχόλ. Ἐνετ. εἰς Ἰλ. Α. 35.

ἐπισύνθεμα, το, ἐπισώρευμα, Νικήτ.Ἰω. Κομν. σ. 17D.

ἐπισύνθεσις, εως, ἡ, περαιτέρω σύνθεσις ἢ σύνδεσις, συναρμογή, Σέξτ.Ἐμπ. π. Μ. 1. 22· ἡ πρὸς ἄλληλα ἐπ. Λογγῖν. 40. 1

ἐπισυνθετικός, ἡ, όν, ὁ ἐπισωρεύων· **ἐπισυνθετική,** ἡ, = **ἐκλεκτική,** ὄνομα αἱρέσεως, Γαλην. τ. 11. σ. 684. 8. — Ἐπίρ **-κῶς,** = κατ' ἐπισύνθεσιν, Σέξτ.Ἐμπ. π. Μ. 3. 40.

ἐπισύνθετος, ον, = **σύνθετος,** Κλήμ.Ἀλ. 667· — **μέτρον ἐπισύνθετον,** = **διπενθημιμερές,** Ἡφαιστ. 15. 12, 27.

ἐπισυνθήκη, ἡ, πρόσθετον ἄρθρον ἐν συνθήκῃ, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. ὡς τὸ **ἐπισπονδαί,** Πολύβ. 3. 27, 7.

ἐπισύνθημα, τό, = **ἐπισύνθεμα,** Εὐστ. Πονηρίατ. 336, 49.

ἐπισυνιστάω, = τῷ ἑπομ., Ἰωσήπου Ἰουδ.Ἀρχ. 11. 1, 3.

ἐπισυνίστημι: μέλλ. **-συστήσω,** προσέτι συνιστῶ, καὶ ἐπισύστησον (σύστησον Herch.) τῷ ἀνδρὶ Δίλ. Ποικ. Ἱστ. 4. 9· διεγείρω ἐναντίον τινός, ὡς ἐπισυνιστάντας αὐτῷ (τῷ Ἡρώδῃ) τὸν δῆμον Φιλόστρ. 560. **II.** Παθ. μετ' ἀορ. β' καὶ πρκμ. ἐνεργ., συνάγομαι ἐπί τινος, ἐπισυνισταμένας (τὰς ἀκτῖνας) αὐτῷ (τῷ νέφει) Πλούτ. 2. 894Ε· ἀπόλ., εἶμαι ἡνωμένος, συναυξάνομαι, κορυφοῦμαι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 3. 85., 11. 119. **2)** ἀπὸ κοινοῦ ἀθίσταμαι κατά τινος, τινὶ Παρθέν. 35· ἀπόλ., Πλούτ. 2. 227Δ.

ἐπισυννέω, ἐπισωρεύω, ἕτερα ἐπ' αὐτοῖς στοιχηδὸν ἐπισυνέννησαν Δίων Κ. 40. 2.

ἐπισυνοικίζω, συνοικίζω νέους ἐποίκους, Στράβ. 213. — Παθ., ἐπὶ τόπου, ἐκ νέου συνοικίζομαι, Παυσ. 6. 22, 5.

ἐπισυντάσσω, συντάσσω, μηχανῶμαί τι ἐναντίον τινός, διαβολὰς τοῖς ἀδελφοῖς Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἱδλ. 1. 28, 1.

ἐπισυντείνομαι, Παθητ., καθ' ὑπερβολὴν ἐντείνομαι, Ἱππ. 404. 13.

ἐπισυντέμνω, καθιστῶ σύντομον, Σχόλ. Ἐνετ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Β. 156.

ἐπισυντήκω, συντήκω, λυώνω, Γ'αλην. τ. 12, σ. 107.—Παθ., κατατήκομαι, μαραίνομαι, ἐπιξυντακέντες ὥλοντο Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ.1.14.

ἐπισυντίθημι, προσθέτω προσέτι, Σέξτ.Ἐμπ. Π. 2. 207.

ἐπισυντρέχω, τρέχω ὁμοῦ πρός τινα τόπον, ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὁ ὄχλος Εὐαγγ. κ. Μάρκ. 6', 25.

ἐπισυνωθέω, = **συνωθέω**, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ.10.104.

ἐπισῠρίζω, =τῷ ἑπομ., Αἰλ. π. Ζ. 2.7, Νόνν. Δ. 1.71.

ἐπισῠρίσσω, Ἀττ. **-ττω**, συρίζω ὅπως σημάνω τι, διὰ συριγμοῦ δίδω σημεῖον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ.Ἴστ. 9.10,1.

ἐπίσυρμα, τό, πᾶν ὅ,τι σύρεται κατόπιν τινός, ἡ οὐρὰ ὄφεως, Ἱππ.Ἐπ. 1277· ἡ γραμμὴ ἢ τὸ ἴχνος ὅπερ γίνεται ὅταν τις σύρῃ τι κατὰ γῆς, Ξεν. Κυν. 9,18.

ἐπισυρμός, ὁ, (ἐπισύρω) ὀκνηρία, ἀμέλεια, εἰς ἐπ. καὶ λήθην ἄγειν Πολύϐ. 40. 2, 10. **II.** σαρκασμός, τὸ σαρκάζειν, ὅ ἐστιν εἰρωνεύεσθαι μετ' ἐπισυρμοῦ τινος Στοϐ.Ἐκλογ. 2.222.

ἐπισυρράπτω, συρράπτω ἐπί τινος ἢ προσέτι, Ἀθαν. τ.2, σ.547.

ἐπισυρρέω, συρρέω εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, ἐπὶ ὑδάτων, Στράϐ. 240, Διον. Ἁλ. 4. 55, Πλούτ. 2. 895B.

ἐπισύρροια, ἡ, συρροή, Αἰλ. π. Ζ. 12. 20.

ἐπισύρω [ῡ], σύρω νωχελῶς, διὰ τὸ πλατύπουν εἶναι καὶ ἐπισύρειν τὼ πόδε Διογ. Λ.1. 81· οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ, ποδῆρεις χιτῶνας ἐπισύρεσθαι Λουκ. π.Ἀληθ.Ἴστ. 2. 46· φελλοὺς αὐτόθι 45· οἰκέτας Βασίλ.— Παθ., σύρομαι κατὰ γῆς, ἕρπω, ἐπὶ τῆς γῆς Ξεν. Κυν. 5.13, πρϐλ. Αἰλ. π. Ζ. 2. 23. **II.** πράττω τι νωχελῶς, ἀμελῶ τινος ἐπίτηδες, ἀποφεύγω σκοπίμως, τὰ πράγματα Λυσ. 175. 18· καὶ ἀπολ., ἐπισύροντες ἐροῦσι, θὰ εἴπωσι συγκεχυμένως ὅπως μὴ ὦσι καταληπτοί, Δημ. Λεπτ.496.23, ἔνθα ἴδε Wolf.· μή τι ἐν ταῖς πράξεσιν ἐπισύρειν, εἶναι βραδύν, ἀμελῆ, Μ.Ἀντών. 8. 51:— ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας συχν. κατὰ μετοχ. παθ. πρκμ., παρημελημένος, Πολύϐ. 16. 20, 3· γράμματα ἐπισεσυρμένα, ἀμελῶς ἢ ἐσπευσμένως γεγραμμένα, τὰ γράμματα οὐ πάνυ σαφῆ, ἀλλὰ ἐπισεσυρμένα δηλοῦντα ἐπειδή τινα τοῦ γεγραφότος Λουκ.Ἑταιρ. Διάλ.10. 3· φθέγγεσθαι ἐπισεσ. τι καὶ συνεχὲς καὶ ἐπίτροχον ὁ αὐτ. ἐν Πλοίῳ ἢ Εὐχ. 2· χρεμπτεσθαι ἐπισεσ. ὁ αὐτ. ἐν Φιλοπάτρ. 20· ἐπισεσ. καὶ ῥυπαρός, ἠμελημένος καὶ ἀκάθαρτος, ἐπὶ ἀνθρώπου, Διογ. Λ.1. 81.—Ἐπίρρ. **ἐπισεσυρμένως**, νωχελῶς, ἀμελῶς, Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 38, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1545.

ἐπισύστᾰσις, εως, ἡ, θορυϐώδης συνάθροισις, τοῦ ὄχλου Πράξ. Ἀποστ. ΚΔ', 12 (τὰ ἄριστα χειρόγρ. ἔχουσιν **ἐπίστασις**)· φατρία, σῶμα στασιωτῶν, πρϐλ. Βηρωσσὸν παρ' Ἰωσήπῳ κατὰ Ἀππίωνος 1. 20, Ἑϐδ. (Ἀριθμ. ΙϚ', 40)· συνάθροισις, πλειόνων κακῶν ἐπισύστασιν Σέξτ.Ἐμπ. π. Μ.11.127.

ἐπισυστέλλομαι, Παθ., συνέλκομαι, συμμαζεύομαι, εἰς μικρότερον σχῆμα, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 3· «σῆκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνεσταλμένην ἔχουσι» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 301.

ἐπισυστρέφω, συνάγω ὑπὸ μίαν κατηγορίαν, συναθροίζω, Λογγῖν. 24· ἐν τῷ Παθ., καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐπισυστρέφεσθαι τὴν συναγωγὴν ἐπὶ Μωϋσῆν καὶ Ἀαρὼν Ἑϐδ. (Ἀριθμ. ΙϚ', 42).

ἐπισυσφίγγω, συσφίγγω προσέτι, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ.165. 8, ἔκδ. Λ.

ἐπίσυχνος, **ον**, ἀρκούντως συχνός, Ἱππ. Προρρ.79 (ἀλλ' ὁ Littré **ἐπὶ συχνὸν** ἐξ ἀντιγράφων, τ. 5. σ. 562).—Ἐπίρρ. **ἐπισύχνως**, παρὰ Σουίδ., ἐν λ., Λογγίνῳ (6)· ἀλλ' ἐν τῷ ἀρίστῳ Παρισινῷ ἀντιγράφῳ κεῖται : **ἐπὶ δείπνῳ**.

ἐπισφᾰγίς, **ίδος**, ἡ, (σφαγὴ) τὸ ἐπὶ τοῦ αὐχένος κοίλωμα, «ἡ δὲ ὄπισθεν κατὰ τὸν στροφέα σφόνδυλον κοιλότης ἐπισφαγὶς προσείρηται» Πολυδ. Β', 134, ἔνθα ἄλλοτε **ἐπισφαγεὺς** ἢ **ἐπισφαγιεύς**.

ἐπισφάζω, μεταγεν. **-σφάττω**, σφάζω ἐπί, σφάζω ἐπάνω εἴς τι, ἰδίως ἐπὶ ἐπιτυμϐίων θυσιῶν, κἄμ' ἐπισφάξαι τάφῳ Εὐρ. Ἐκ. 505· καὶ ἅμα πρόϐατα πολλὰ ἐλαύνειν ὡς ἐπισφαγείη τῷ Ἀδραδάτᾳ Ξεν. Κύρ. 7. 3, 7. **2)** ἐπιχέω, αἷμα μηλείου φόνου ἐπ. Εὐρ.Ἡλ. 92, πρϐλ. 281.—Παθ., αἷμα ἀρτίως ἐπεσφαγμένον Ἀριστ. π. Χρωμ. 5, 19. **II.** σφάζω ἐπί τινος ἢ προσέτι, τρίτον θῦμ' ὡς ἐπισφάζων δυοῖν Εὐρ.Ἡρ. Μαιν. 995, πρϐλ. Ξεν. Ἀν. 1. 8, 29 (ἔνθα καὶ τὸ Μέσ. ὡσαύτως ἀπαντᾷ)· Ἀντώνιον ἐπ. Καίσαρι Πλουτ. Βρουτ. 18: — ἐκ νέου φονεύω, νεκροὺς ἐπισφάττειν Διογ. Λ. 2. 135. **III.** φονεύω ἐντελῶς, «ἀποτελειῶνω», Λατ. conficere, Πλουτ.Ἀντών.76:—μεταφ., σκοτώνω, σὺ ἡμᾶς ἐπισφάττεις, ὦ Μῶμε, οὐκ ἐν καιρῷ ἐπιτιμῶν Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 43.

ἐπίσφαιρα, **ων**, τά, κατὰ Πλούταρχον εἶδος δερματίνων ἱμάντων δι' ὧν περιέδεον τὰς χεῖρας οἱ διαμαχόμενοι ἐν ταῖς παλαίστραις, «ὅπως εἰς ἀνήκεστον ἡ ἅμιλλα μηθὲν ἐκπίπτῃ μαλακὴν ἔχουσα τὴν πληγὴν καὶ ἄλυπον» Πλούτ. 2. 825C: — οὕτω, μάχαιραι μετ' ἐπισφαίρων, ξίφη φέροντα κομϐία ἐπὶ τῆς αἰχμῆς, ὡς νῦν τὰ τῶν ἐξασκουμένων εἰς τὴν ξισομαχίαν, Πολύϐ. 10. 20, 3·— ὑποκορ. **ἐπισφαίριον**, τό, ἐπισφαίριον ῥινὸς Γαλην. τ. 18, μέρος 1, 805, 10.

ἐπισφαίρωμα, τό, ἐπισφαίριον στέμματος, Ἄννα Κομν.78C.

ἐπισφᾰκελίζω, γίνομαι γαγγραινώδης, ἢν μὴ ἐπισφακελίσῃ Ἱππ. π.Ἄρθρ.790, κτλ.

ἐπισφᾰκέλῐσις, **εως**, ἡ, γάγγραινα, τερηδών, Ἱππ. π.Ἄρθρ.816.

ἐπισφάλεια, ἡ, τὸ **ἐπισφαλές**, ἡ, **ἀϐεϐαιότης**, Πολυϐ. Ἀποσπ. Βατικ. σ. 459.

ἐπισφᾰλής, **ές**, (σφάλλομαι) ὑποκείμενος εἰς πτῶσιν, ὁ μὴ ἀσφαλής, ἀσταθής, ἀϐέϐαιος, τὰ μεγάλα πάντα ἐπισφαλῆ Πλάτ. Πολ. 497D· ἐπισφαλεστέρα δύναμις Δημ. 22.14, πρϐλ.Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8.1,1· ἐπισφαλές [ἐστι] ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 2. 5, 25. **II.** (σφάλλω) ὡς ἀεὶ μὲν ἐπισφαλοῦς εἰς ϐλάϐην τοῦ πράγματος ὄντος, ὡς ἀεὶ μὲν ἐνέχοντος τοῦ πράγματος κίνδυνόν τινα ϐλάϐης, Πλούτ. 2. 653C, κτλ. **2)** ἐπικίνδυνος, νόσημα Ἱππ. π.Ἀρχ.Ἰητρ. 11· καιροί, χώρα Πολυϐ. 1. 66, 12.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπισφαλής· ϐλαϐερός. ἐπικίνδυνος».—Ἐπίρρ., ἐπισφαλῶς ἔχειν, διακεῖσθαι, εὑρίσκεσθαι ἐν κινδύνῳ, ὁ αὐτ. 6. 25, 4, Πλουτ. Σόλ.13· **ὑπερθ.**, **ἐπισφαλέστατα** περᾶσαι Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 15.

ἐπισφάλλω, καθιστῶ τι ἐπισφαλές, ἐπικίνδυνον, δόλῳ δευτέρῳ τὰς προσϐάσεις αὐτῶν ἐπισφάλλον Ἰωσήπ.Ἰουδ. Πόλ. 3. 7, 29:—Παθ., ὁδὸν ἧς ἐπεσφάλησαν, ἀπεπλανήθησαν, Γρηγ. Νύσσ. τ.1. σ. 280D.

ἐπίσφατον· «ἐπιμομητόν. ... ἢ ἐπὶ κακῷ ὠνομασμένον» Ἡσύχ.

ἐπισφάττω, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐπισφάζω**.

ἐπισφελίτης· «ὁ θρανίτης· σφέλας γὰρ τὸ ταπεινὸν διφρίον, τὸ ὑποπόδιον. τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ θρᾶνος, ἔχει δὲ τὴν ἄνω ἕδραν» Ἡσύχ.

ἐπισφηκόω = **ἐπισφηνόω**, σίδηρον ἐπεσφήκωσε κορύμϐῳ Νόνν. Δ. 9. 123.—Μέσ., αὐτόθι 2.111.

ἐπίσφηνον, τό, (σφήν), πρόσθετος σφήν, Κλήμ.Ἀλ. 800.

ἐπισφίγγω = **σφίγγω**, πέδιλα .. τοὺς πόδας ἐπισφίγγοντα Λουκ. Ἔρωτ. 41· κόρην .. εἶχον ἐπισφίγξας πήχεσιν ἡμετέροις, εἶχον τὴν κόρην σφιγκτὰ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, Ἀνθ. Π. 5. 243· χρυσοῖς τε ἀνασπαστοῖς ἐπέσφιγγε τῶν ϐλαυτῶν τοὺς ἀναγωγέας, τῶν σανδαλίων τοὺς ἱμάντας, Ἀθήν. 543F· ἐπ. τὴν ἀμφισϐήτησιν, περιπλέκειν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **λύειν**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 96· τὴν νήτην ἐπίσφιγξον, σφίγξον ἔτι μᾶλλον τὴν χορδήν, ἐπὶ μουσικοῦ ὀργάνου, Αἰλ. Ποικ.Ἴστ. 9. 36.

ἐπισφοδρύνω, σφοδρύνω ἔτι μᾶλλον, Πλουτ. Κλεομέν. 10, Φιλόδημ. 1. σ. 36.

ἐπισφρᾱγίζω [ῑ]: μέλλ.Ἀττ. **-ιῶ**, ἐνσφραγίζω, ἐπιϐάλλω, σφραγῖδα, ἐπιϐεϐαιῶ, ἐπικυρῶ, σοὶ κλέος ὁππότε δῆμος ἐπεσφρήγιζε θανόντι Ἀνθ. Πλαν. 366:—Μέσ., ϐουλόμενος ἐπισφραγίσασθαι διὰ τῆς συγκλήτου τὴν αὐτοῦ παρανομίαν, νὰ κατορθώσῃ διὰ τῆς συγκλήτου νὰ ἐπισφραγισθῇ ἡ παρανομία αὐτοῦ, Πολυϐ. 32. 22, 3. **II.** κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς Ἀποθ., **ἐπισφραγίζομαι** ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, Πλάτ. Νόμ. 855E, 957B· ἐπ. τινί τι, παρέχειν τι εἴς τινα ὡς ὅρκον, Ἐπιγρ. Δελφ. 40. **2)** ἐπιθέτω ὡς σφραγῖδα, ἐντυπώνω, τῇ πολιτικῇ μίαν ἰδέαν Πλάτ. Πολιτικ. 258C, πρϐλ. Φαίδ. 75D· σιγὴν χείλεσιν ἐπ. Νόνν. Δ. 48. 218 (ἀλλ' ἐν Ἡλιοδ. 6. 13, σιγῇ ἐπ. τι).—Παθ., ἀποτυποῦμαι ἐπί τινος, δηλοῦμαι διά τινος, Πλάτ. Φίλ‌ηϐ. 75D· σημειοῦμαι, τινι, διά τινος πράγματος, Ἀνθ. Π. 6. 90.

ἐπισφρᾱγισμός, ὁ, [ἐπιϐεϐαίωσις, μνημονεύεται ἐκ τῶν Ρητόρων (Walz): — οὕτως, **ἐπισφράγισις**, **εως**, ἡ, αὐτόθι 7. 1319· **ἐπισφράγισμα**, τό, Εὐσ.Ἐκκλ.Ἱστ.10.1, κτλ.

ἐπισφρᾱγιστής, οῦ, ὁ, ὁ σφραγίζων ἢ ὑπογράφων, Λουκ. Ἀλέξ. 23.

ἐπισφραγιστικός, ἡ, **όν**, ἐπισφραγίζων, ἁρμόδιος πρὸς ἐπισφράγισιν, Εὐστ. Θεσσαλ. ἔκδ. Μί. τ.136, σ. 661.

ἐπισφύζω, ἔτι μᾶλλον σφύζω, πάλλω, κτυπῶ, Γαλην. 4. 783.

ἐπισφύρια [ῠ], τά, αἱ πόρπαι δι' ὧν συνήπτοντο πρὸς ἄλληλα κατὰ τὰ σφυρὰ τὰ δύο μέρη τὰ ἀποτελοῦντα τὰς περικνημῖδας, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἀργυρᾶ ταῦτα, κνημῖδας .... ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας, «τοῖς τῶν σφυρῶν καλύμμασιν» (Σχόλ.), Ἰλ. Γ. 331, Λ.18, κτλ. **2)** τὸ ἄνω μέρος τῆς κατὰ τὰ σφυρὰ ἁρθρώσεως, τὰ σφυρά, Ἀνθ. Π. 6. 206, Ὀππ. Κ. 4. 434.— Πρϐλ. τὸ ἑπόμ.

ἐπισφύριος, **ον**, (σφυρὸν) ὁ ἐπὶ τῶν σφυρῶν, γέρας ἐπ., ὁ μηνίσκος (lunula) ὁ ἐπὶ τῶν πεδίλων τῶν γερουσιαστῶν ἐν Ρώμῃ, Ἀνθ. Π. παράρτ. 51. 31· τὸ ξύμϐολον τῆς εὐγενείας περιηρτημένος τῷ ὑποδήματι, τοῦτο δέ ἐστιν ἐπισφύριον ἐλεφάντινον μηνοειδὲς Φιλόστρ. 555.

ἐπίσφῡρος, **ον**, =τῷ προηγ., Ἀνθ. Π. 6.107.

ἐπισχεδιάζω, λέγω ἢ πράττω ἐκ τοῦ προχείρου, τῷ καιρῷ, ἐγκαίρως, Φιλόστρ. 485, πρϐλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1164, καὶ ἴδε **αὐτοσχεδιάζω**, **σχεδιάζω**.

ἐπισχεδόν, Ἐπίρρ., πλησίον, ἐπισχεδὸν ἐρχομένοιο Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 3· ὡς πρόθ. μετὰ γεν. ἢ δοτ., ἐπισχεδὸν ἀλλήλησιν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 604· ἐπισχεδὸν αἰγιαλοῖο ὁ αὐτ. Δ. 948.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπισχεδόν· σύνεγγυς, ἀγχοῦ».

ἐπισχεθεῖν, ποιητ. ἀόρ. τοῦ **ἐπέχω**, κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, Αἰσχύλ. Θήϐ. 453.—Παθ. ἀόρ. **ἐπισχεθῆναι** παρ' Ἀθην. 213D· —πρϐλ. Λεξ. Σοφ. τοῦ Ellendt, ἴδε **εἰκαθεῖν** καὶ **σχέθω**.

ἐπισχερώ, Ἐπικ. Ἐπίρρ. (σχερὸς) ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, ὡς τὸ **ἐφεξῆς**, ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερὼ Ἰλ. Σ. 68, πρβλ. Λ. 668, Ψ. 125· οἱ δ' ἀνὰ σέλματα βάντες ἐπισχερὼ ἀλλήλοισι Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 528:—μετὰ γεν., τὸ γάρ ἧμιν ἐπ. ἦεν ἀοιδῆς, τὸ ἀμέσως κατόπιν, ὁ αὐτ. Δ. 451. **II.** ἐπὶ χρόνου, τρὶς ἐπ., τρὶς κατὰ σειράν, διαδοχικῶς, Σιμωνίδ. 158· βαθμηδόν, ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει λευκαίνων ὁ χρόνος, «ἤτοι κατὰ τάξιν καὶ ἐφεξῆς εἰς γένυν ἕρπει λευκαίνων ὁ χρόνος» (Εὐστ. Ἰλ. 492, 41), Θεόκρ. 14. 69.

ἐπισχεσία, πρόφασις, οὐδέ τιν' ἄλλην μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε Ὀδ. Φ. 71.

ἐπίσχεσις, εως, ἡ, (ἐπέχω) σταμάτημα, κώλυσις, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 945, Πλάτ. Νόμ. 740D· πνεύματος Ἀριστ. Προβλ. 33. 5· τῆς φωνῆς Πλουτ. Δημήτρ. 38· πολέμου, κακῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκιβιάδ. 18, κτλ.· τῶν ἀδικούντων Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 20, 23. **2)** ἀπροθυμία, ἐπεὶ οὔ τις ἐπίσχεσις οὔδ' ἐλεητύς (κατὰ τὸν Σχολιαστ. ὅμως: «κώλυσις, πρόφασις») Ὀδ. Ρ. 451· ἡ ἐν τῇ Οἰνόῃ ἐπίσχεσις, χρονοτριβή, Θουκ. 2. 18.

ἐπισχετέον, ῥηματ. ἐπίθετον τοῦ **ἐπέχω**, δεῖ ἐπέχειν, Πλάτ. Φαῖδρ. 272Α.

ἐπισχετικός, ἡ, όν, ἐμποδίζων, κωλύων, ἐμφρακτικός, τῆς κοιλίας Ἀθήν. 666Α· γαστρὸς Γαλην. 6. 523, κτλ.

ἐπισχετλιάζω, σχετλιάζω ἐπί τινι, Σχόλ. Ἐνετ. εἰς Ὅμ. Ἰλ. Η. 686.

ἐπισχηματίζω, δίδω τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον σχῆμα εἴς τι, μεταχηματίζω αὐτό, ἐπισχηματίζων τὸ πρόσωπον εἰς λύπην Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 2. 2, 5.

ἐπισχίζω, σχίζω, αὐλακίζω τὴν ἐπιφάνειάν τινος, ἐπισχίζοντες ἄρουραν, ἐπὶ ἀροτριώντων βοῶν, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 662· τὸν φλοιὸν ἐπισχίσαντες Στράβ. 763.—Παθ., ἐπισχιζόμεναι, σχιζόμεναι εἰς μικροτέρας διακλαδώσεις, Μελέτ. ἐν Ἀν. Ὀξ. 3. 28, 23.

ἐπισχίς, ίδος, ἡ, σφήν, ἐπισχίδας (ἐπιζυγίδας Turnebus) Βιτρούβ. 10. 18 (12. 1 Schn.).

ἐπίσχισμα, τό, σχίσμα ἐπί τινος, Ἐτυμ. Μ. σ. 555, 38.

ἐπίσχιστος, ον, σχιστὸς εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, μεταγεν.

ἐπ-ισχναίνω, καθιστῶ τινα ἰσχνόν, εὑρηται ἐν ἀντιγράφοις ἀντὶ τῆς ὀρθῆς γραφῆς **ἀπισχναίνω**, ὡς ἐν Ἱππ. 490. 7, Πλούτ. 2. 624D.

ἐπισχολάζομαι, Μέσ., σχολὴν ἔχω, σχολάζω, Σοφ. Ἀποσπ. 296 (Εὐστ. Ἰλ. 899, 17).

ἐπισχολέομαι = **ἀπασχολέω** (ἀμφιθ. γραφ.) Εὐσεβ. Η. 789Α.

ἐπ-ισχῡρίζομαι, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ **ἀπισχ-**, Ἀρρ. Ἀν. 5. 25.

ἐπισχύρους (Κρητικ.)· «ἐπικούρους» Ἡσύχ.

ἐπ-ισχύω, καθιστῶ τι ἰσχυρόν, ἐνισχύω, τὴν πόλιν Ξεν. Οἰκ. 11, 13. **II.** ἀμεταθ., εἶμαι ἢ γίνομαι ἰσχυρός, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 1, 4· ὑπερισχύω, Διόδ. 5. 59· ἐπιμένω, οἱ δὲ ἐπίσχυον λέγοντες Εὐαγγ. κ. Λουκ. κγ', 5.

ἐπ-ίσχω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἐπέχω**, κρατῶ ἢ διευθύνω πρός, ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους, «ἐπέχειν, κωλύειν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ρ. 465· Κύκνε πέπον, τί νυ νῶϊν ἐπίσχετον ὠκέας ἵππους; «ὦ φίλε Κύκνε, διὰ τί καθ' ἡμᾶς ἐπιφέρετε τοὺς ταχεῖς ὑμῶν ἵππους; τὸ γὰρ ἐπίσχετε ἀντὶ τοῦ ἐπάγετε» (Σχόλ.), Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 350. **II.** ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω, σταματῶ, ἔπισχε μένος κρατερὸν (κατ' ἄλλους ἐπί-σχε προστ., ἀλλ' ἴδε Göttl.), «κώλυσον τὴν ἰσχυράν σου ὁρμήν» (Σχόλ.), αὐτόθι 446· οὐδέν μ' ἐπίσχει Εὐρ. Ι. Τ. 912· οὕτω παρὰ Θουκ. 3. 45, Πλάτ. Νόμ. 932Ε· τὸ ἐπίσχον, τὸ κωλῦον, κώλυμα, ἐμπόδιον, Ἀριστ. π. Οὐρ. 4. 3, 11:— μετὰ γεν., ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς Ὀδ. Υ. 266· οἶει, αὐτὸν τοῦ θράσους ἐπίσχοιμεν; Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 298Α: — οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ, ἐπισχόμεναι ἐανῶν πτύχας, ἐπιζωσάμεναι, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 176· ἐπίσχετ' ὀργῆ χεῖρας ἠρεθισμένας, ἐκώλυσεν, Εὔφρων ἐν «Μούσαις» 1. 3.—Παθ., ἐμποδίζομαι, οἷς δὲ πάλιν ἐπίσχεται τὸ τῆς κοιλίας κτλ. Θεόφρ. π. Ἱδρώτ. 20. **2)** ἀμεταθ., σταματῶ, περιμένω, ἔπισχε, στάσου, Εὐρ. Ἡλ. 758· ἐπισχεῖν μέχρι τοσούτου Θουκ. 1. 90, πρβλ. 5. 46., 7. 50. **3)** μετὰ γεν., παύομαι τοῦ ποιεῖν τι, τάχ' οὖν ἄν ὑπὸ φιλοτιμίας ἐπίσχοι ἡμῖν ἂν τοῦ γράφειν Πλάτ. Φαῖδρ. 257C, πρβλ. Παρμ. 152Β.

ἐπισωμᾰτόομαι, Παθ., σχηματίζομαι εἰς σῶμα στερεόν, ἅπερ δὴ μᾶλλον ἐφιζάνοντα ἐπισωματοῦνται Διοσκ. 5. 84.

ἐπίσωμος, ον, (σῶμα) σωματώδης, «γεμᾶτος», ἐν τῷ συγκρ., ἐπισωμότερον Διοσκ. 175 (176)

ἐπισωρεία, ἡ, ἐπισώρευσις, Νικομ. Ἀριθμ. σ. 127· οὕτω καὶ **ἐπισώρευσις**, εως, ἡ, Εὐστ. Πονημάτ. 192. 10.

ἐπισώρευμα, τό, ὡς καὶ νῦν, **Ἀνών.** ἐν Lat. gramm. ed. Keil IV. σ. 581.

ἐπισωρεύω, ὡς καὶ νῦν, σωρεύω ἐπί τινος, τινί τι Ἀθήν. 123Ε, Ἐπιστ. π. Τιμ. δ', 3: συσσωρεύω, Λατ. accumulare, Πλούτ. 2. 830Α.

ἐπίσωτρον, Ἐπ. **ἐπίσσωτρον** (ἀείποτε παρ' Ὁμ.), τό, ἡ μεταλλίνη στεφάνη τοῦ τροχοῦ ἡ περὶ τὸ σῶτρον, τοῦ μέν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι οὐραῖαι, «ἐπίσωτρα τὰ ἔξω τῶν τροχῶν σιδήρεα **κύκλα**» (Εὐστ.), Ἰλ. Ψ. 519· τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., Ε. 725, Λ. 537, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ.

ἔπιτα (= **ἔπειτα**), Ἐπιγρ. Λεβαδείας ἐν Bull. d. cor. hell. IV. σ. 97·— πρβλ. **ἐπιδεί**, καὶ Ἡσύχ. ἐν λ. ἔπιτα.

ἐπιτᾰγή, ἡ, (ἐπιτάσσω) = τῷ ἑπομ., Πολύβ. 13. 4, 3· νόμων ἐπιταγαί Διόδ. 1. 70. **2)** ἐπιβεβλημένος φόρος, Πολύβ. 21. 4, 1.

ἐπίταγμα, τό, (ἐπιτάσσω) πρόσταγμα, διαταγή, Πλάτ. Πολ. 359Α· ἐπ. ἐπιτάξαι Αἰσχίν. 1. 14· ἐξ ἐπιταγμάτων Ἀνδοκ. 24. 42· ἐξ ἐπιτάγματος Δημ. 399. 12· κατ' ἐπίταγμα Ross. Ἐπιγρ. 189:—κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ **πρόσταγμα** σημαίνει τυραννικὴν ἢ παράνομον ἀπαίτησιν, Πλάτ. Νόμ. 722Ε, Ὑπερείδ. κατὰ Δημ. 5. 2, πρβλ. Σχόλ. εἰς Δημ. σ. 717· ἐπιτάγματα τυράννων, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ψηφίσματα, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 28· ἀπαίτησις ἑταίρας, ἐπείπερ πολυτελὴς ἦν ἡ Νικαρέτη τοῖς ἐπιτάγμασι, ἐπειδὴ ἦτο πολυδάπανος εἰς τὰς ἀπαιτήσεις της, Δημ. 1354. 15. **2)** ὅρος συνθήκης, Πολύβ. 1. 31, 5. **II.** ἐπιβοηθητικὸν τάγμα στρατιωτῶν, τὰ δ' ἐπιτάγματα τῶν πεζῶν καὶ τῶν ἱππέων ἐπὶ τὰ κέρατα μερίσας κτλ. Πολύβ. 5. 53, 5, Πλουτ. Πομπ. 69.

ἐπιταγματικός, ἡ, όν, ὁ ἐπιτασσόμενος, περὶ τῆς ἀντωνυμίας αὐτὸς (ἐγὼ αὐτός) Ἀπολλών. περὶ Ἀντων. 306Α, 316C, 339Β, 407, Συντ. 62, 21, 194, 8. Ἀρκ. 144, 7.

ἐπιτάδε, ἐνίοτε ἐν τοῖς ἀντιγρ. ἀντὶ τοῦ **ἐπὶ τάδε**, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐπέκεινα.

ἐπῐτᾶδες, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἐπίτηδες**, Θεόκρ. 7. 42.

ἐπιτάδιος· «ὁ ἐραστής» Ἡσύχ.

ἐπιτάδουμα, τό, (= **ἐπιτήδευμα**), Ἐπιγρ. Κνωσίων ἐν Δήλῳ, Bull. d cor. hell. IV. σ. 354 (δὶς αὐτόθι οὕτω).

ἐπιταινίδια παντοδαπὰ (ὑπον. κοσμήματα) Ἐπιγρ. Δήλου, Bull. d. cor. hell. VI. σ. 49.

ἐπιτακτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιτάσσω**, δεῖ ἐπιτάσσειν, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 12, ἔκδ. Βασιλ.

ἐπιτακτήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ξεν. Κύρ. 2. 3, 4.

ἐπιτάκτης, ου, ὁ, ὁ ἐπιτάσσων, Γεωπ. 17. 2, 4· ἐν χρήσει πρὸς μετάφρασιν τοῦ Λατ. Imperiosus, ὅπερ ἦν ἐπώνυμον τοῦ Μανλίου ἢ Μαλλίου Τορκουάτου, Πλούτ. 2. 308Ε.

ἐπιτακτικός, ἡ, όν, ὁ ἐπιτάσσων, ὁ ἐξουσίαν ἀσκῶν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 10, 1· ἡ ἐπιτακτικὴ τέχνη, ἡ τέχνη τοῦ ἐπιτάσσειν, Πλάτ. Πολιτικ. 260C κἑξ.· οὕτω, τὸ -κόν αὐτόθι.—**Ἐπίρρ. -κῶς** Διοδ. Ἔκλογ. 619. 80.

ἐπίτακτος, ον, ἐπιβεβλημένος, προγεγραμμένος, ὡρισμένος, μέτρον Πινδ. Π. 4. 421, πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 120. **II.** παρατεταγμένος ὄπισθεν, οἱ ἐπίτακτοι, ἡ ἐφεδρεία στρατοῦ, Θουκ. 6. 67· ἐπ. σπεῖρα Πλουτ. Σύλλ. 17.

ἐπιτάκτωρ, ορος, ὁ, ὁ ἐπιτάσσων, **Ἡσύχ. ἐν λ. σημάντορες**, πρβλ. Σουΐδ. κ. Φώτ.

ἐπιτᾰλαιπωρέω, ἐπὶ πλέον ταλαιπωροῦμαι, κοπιάζω, Θουκ. 1. 123· πρός τινι, ἔν τινι πράγματι, Πλάτ. Πολ. 540Β.

ἐπιτᾰλάριος, ον, ἔχων κάνιστρον ἢ καλάθιον, ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης, παρὰ τὸν τῆς Ἀφροδίτης Ἐπιταλαρίου βωμὸν Πλούτ. 2. 323Α.

ἐπίταλον· «πολυχρόνιον» Ἡσύχ.

ἐπίτᾰμα, τό, (ἐπιτείνω) ἐπίτασις, «τέντωμα», Πλούτ. 2. 457Β.

ἐπιτᾰμνω, Ἰων. ἀντὶ **ἐπιτέμνω**.

ἐπιτᾰνύω, = **ἐπιτείνω**, τανύω, ἁπλώνω τι ἐπάνω εἴς τι, Ἱππ. παρὰ Γαλην. τ. 18, σ. 408· Ζεὺς ἐπὶ νύκτ' ὀλοὴν τάνυσε .. ὑσμίνῃ Ἰλ. Η. 567. **2)** τανύω ἰσχυρῶς, οὗ τοι πόλλ' ἐπὶ τόξα τανύσσεται (μέσ. μέλλ. ἐπὶ παθ. σημασ.) Ἀρχίλ. 3:— ὡθῶ ἰσχυρῶς, εἰσωθῶ ἀποτελεσματικῶς [τὸν σύρτην θύρας], Ὀδ. Α. 442· ἴδε **κλεὶς** Ι. 2.

ἐπιτάξ, Ἐπίρρ. (ἐπιτάσσω) κατὰ σειράν, ὡς τὸ **ἐφεξῆς**, Εὐρ. Ἀποσπ. 294, Ἄρατ. 380, πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 327. **II** = **συντόμως**, Κωμ. Ἀνών. 71.

ἐπίταξις, εως, ἡ, διάταξις, ἡ ἐπ. τοῦ φόρου, ἡ κατ' ἀναλογίαν ἐπιβολὴ φόρου, Ἡρόδ. 3. 89, πρβλ. 97:— διάταξις, τάξις, Πλάτ. Νόμ. 834D· κατὰ τὴν τῆς ψυχῆς ἐπίταξιν, Λατ. ex animi sententia, αὐτόθι 687C. **2)** τὸ ἐπιτάσσειν, ἄρχοντος ἔργον ἐπ. Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 4, 12· πρβλ. 7. 3, 2· κατ' **ἐπίταξιν**, ἐπιτακτικῶς, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 20, 11, πρβλ. 19, 9.

ἐπιτάράξις, εως, ἡ, διατάραξις, σύγχυσις, Πλάτ. Πολ. 518Α.

ἐπιτᾰράσσω, Ἀττ. **-ττω**, ταράττω ἔτι μᾶλλον, Ἡρόδ. 2. 139· ἡ κοιλία ἐπιταράσσεται Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ **Α'**, 951· πάθει τοὺς λογισμοὺς ἐπιταραττόμενος Πλούτ. 2. 788Ε· διαταράσσω, ᾄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 2. 1.

ἐπιτάρροθος, ὁ, Ἐπ. ἀντὶ **ἐπίρροθος**, ἐπαρωγός, βοηθός, ὑπερασπιστής, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ τῶν θεῶν τῶν βοηθούντων κατὰ τὴν μάχην, εἴ ποὺ τις καὶ ἐμοιγε θεῶν ἐπιτάρροθός ἐστι Ἰλ. Λ. 366, Υ. 453, Ὀδ. Ω. 182· Ζῆν' ὕπατον μήστωρα μάχης ἐπιτάρροθον εἶναι, βοηθὸν ἐν μάχῃ, Ἰλ. Ρ. 339· θεοί .. ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάρροθοι ἦσαν Μ. 180· **ὡς** θηλ., τοίη οἱ ἐγὼν **ἐπιτάρροθος** ἦα Ε. 808, πρβλ. 828. **2)** κύριος, κυ-

ρίαρχος, Τεγέης Χρησμ. παρ' Ἡρόδ.1. 67. (Ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ **ἐπίρροθος**, ὡς τὸ **ἀταρτηρός** ἐκ τοῦ **ἀτηρός**· ὁ Λυκόφρων ὅμως μεταχειρίζεται τὸ ἁπλοῦν τάρροθος, 360, 400, κτλ.), Ἡσύχ.

ἐπίταρχον· «ἐπιτάφιον» Ἡσύχ.

ἐπιτᾰ́σις, εως, ἡ, (ἐπιτείνω) «τέντωμα», νεύρων Ἱππ. π. Ἄρθρ. 784· ἐπὶ τῶν χορδῶν μουσικοῦ ὀργάνου, Πλάτ. Πολ. 349Ε, πρβλ. Πλούτ. 2. 99C· ἐπ. τῶν καταπελτῶν Ἀππ. Καρχηδ. 93.

2) ἔντασις ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἄνεσις** (χαλάρωσις), Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 6, 2 κ. ἀλλ.· ἐπὶ παροξυσμοῦ, τὰς ἐπιτάσιας τῶν πυρετῶν καὶ τὰς ἀνέσιας Ἱππ. 405. 44· χειμῶνος Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 3, 6· ὄμβρων Πολύδ. 4. 39, 9· πόνων Θεοφρ. Ἀποσπ. 9.11· πρβλ. Πλούτ. 2. 732C κέξ.: — ἐπὶ ὕρους, τὸ ἐξαλλαγὴν ἔχον ἐπὶ τὸ μεῖζον, ἐπιτάσει τε καὶ ἀνέσει Διον. Ἁλ. π. Ἰσοκρ.13, Λογγῖν. 38. **II.** τὸ μέρος τοῦ δράματος, ἐν ᾧ ἡ πλοκὴ γίνεται πυκνοτέρα, Γραμμ.

ἐπιτάσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-ξω**.—Ἐντέλλομαι, προστάττω, ἐτοῖμος μὲν ἐγώ εἰμι ποιέειν ... τὸ ἂν ἐπιτάσσῃς σύ Ἡρόδ. 5. 111· μὴ 'πίτασσ' ἃ μὴ κρατεῖς Σοφ. Ο. Κ. 839, κτλ.· τί τινι, ὡς, ἐπ. ἄεθλόν τινι Ἡρόδ. 4. 43, πρβλ.1.115· πάντεσσι θνατοῖσι δαίμων ἐπέταξε πόνους ἄλλοισιν ἄλλους Βακχυλ. Ἀποσπ. 50 [Β 21]: — μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., διατάττω τινὰ νὰ πράξῃ τι, ἐπ. τοῖσι μὲν πεζὸν στρατὸν .. παρέχειν Ἡρόδ. 4. 83, πρβλ. 3.159, Ἀριστοφ. Σφ. 69, Ἀνδοκ. 24. 44, κτλ.· σπανίως μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., διατάττω νὰ .. , Ξεν. Λακ. 5, 8· παραλειπομένου τοῦ πτωτικοῦ, ἐπ. ἀποφορὴν ἐπιτελέειν Ἡρόδ. 2. 109, πρβλ.137:—ἀπολ., ἐπιβάλλω διαταγάς, Θουκ.1.140, κ. ἀλλ.· τινὶ Σοφ. Ἀντ. 664.—Παθ., δέχομαι διαταγάς, ὑποτάσσομαι εἰς διαταγάς, εἰ 'πιταξόμεσθα δὴ Εὐρ. Ἱκέτ. 521· ἐπιτασσόμενος Ἀριστοφ. Σφ. 686· μετ' ἀπαρ., οἱ ἐπιτεταγμένοι γαμεῖν Πλάτ. Νόμοι 925Ε· μετ' αἰτ. πράγμ., ἄλλο τι ἐπιταχθήσεσθε Θουκ. 1. 140: — ἐπὶ πραγμάτων, διατάττομαι, Λατ. imperari, ὁ στρατὸς ὁ ἐπιταχθεὶς ἑκάστοισι Ἡρόδ. 6. 95· οὕτω, Λακεδαιμόνιοις .. ναῦς ἐπετάχθησαν ποιεῖσθαι Θουκ. 2. 7· τὰ ἐπιτασσόμενα, αἱ διδόμεναι διαταγαί, Ἡρόδ. 1. 115· τἀπιταχθέντα Πλάτ. Τίμ. 20Β κ. ἀλλ.· τὸν νόμον τὸν ἐπιταχθησόμενον ὁ αὐτ. ἐν Νόμοις 740C. **2)** μεταχειρίζομαι τὴν προστακτικὴν ἔγκλισιν, τί γάρ ἂν τις ὑπολάβοι ἡμαρτῆσθαι ἃ Πρωταγόρας ἐπιτιμᾷ, ὅτι εὔχεσθαι οἰόμενος ἐπιτάττει εἰπὼν «μῆνιν ἄειδε θεά;» Ἀριστ. Ποιητ.19, 8, (ἀλλὰ τοῦτο δύναται νὰ σημαίνῃ καὶ ἁπλῶς τὸ κελεύει ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εὔχεσθαι). **II.** τάσσω τι ἀμέσως μετ' ἄλλο ἢ παρ' ἄλλο τι, [Σαγάρτιοι] ἐπετετάχατο ἐς τοὺς Πέρσας Ἡρόδ. 7. 85· ἐπετέτακτο δὲ Ἀριστοκράτει μὲν Περικλῆς, Διομέδοντι δὲ Ἐρασινίδης Ξεν. Ἑλλ.1. 6, 29.—Μέσ., τοὺς ἱππέας ἐπετάξαντο ἐν τῷ δεξιῷ Θουκ. 6· 67· ὄπισθεν τοῦ πεζοῦ τὴν ἵππον Ἡρόδ.1. 80· ὄπισθεν ἐπιτεταγμένον Πλάτ. Πολ. 471D· διεβίβαζε τὸν στρατὸν ἐν δώδεκα σπείραις προτεταγμέναις, ταῖς δ' ἄλλαις ἐπιτεταγμέναις διὰ τὰς κυκλώσεις τῶν πολεμίων Πλουτ. Λούκουλλ. 31, κτλ.—Μέσ., Ξεν.'Αν. 6. 5, 9:—Παθ., τοῖσι μυρίοισι ἐπετέτακτο ἵππος Ἡρόδ. 7. 41. **3)** διορίζω τινὰ ὡς ἀρχηγόν τινος, ἐπιτάξας αὐτοῖς Πτολεμαῖον, κτλ.,'Αρρ.'Αν. 1. 24 κ. ἀλλ.—Παθ., οἱ ἐπιτεταγμένοι, οἱ διορισθέντες ὡς φρουροὶ τῶν ἀμαξῶν, Θουκ. 5. 72.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 311 - 313.

ἐπιτᾰτικός, ἡ, όν, (ἐπιτείνω) ὁ σημαίνων ἐπίτασιν, ἀντίθετον τῷ **ἀνεκτικός**, «ἢ τὸ **δα ἐπιτατικὸν**» (ἐν τῇ λ. **δασπλῆτι**) Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 2. 14, κτλ.—'Επίρρ. **-κῶς**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 632, κτλ.

ἐπιτάφιος [ᾰ], **ον,** (τάφος) ὁ ἐπὶ τοῦ τάφου ἢ παρὰ τὸν τάφον, ἀγὼν ἐπ., ὁ εἰς τιμὴν τοῦ ἀποθανόντος τελούμενος, Διόδ. 17. 117· ἐπιτάφιον (ἐξυπ. ἀγῶνα) ἀγωνίσασθαι Συλλ. Ἐπιγρ. 1417· ὁ δὲ πολέμαρχος ... διατίθησι δ' ἀγῶνα τὸν ἐπιτάφιον Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 86. 1 (ἔκδ. Blass), Πλουτ. Πύρρ. 31, Λουκ. Εὐν. 4: — ἐπ. λόγος ἢ ἁπλῶς ἐπιτάφιος, λόγος ἐκφωνούμενος ἐπὶ τοῦ τάφου, οἷος ὁ ἐν Ἀθήναις πρὸς τιμὴν τῶν ἐν τῇ μάχῃ πεσόντων πολιτῶν ἐκφωνηθείς. Ἔχομεν ἱκανὰ παραδείγματα ἐπιταφίων, ὡς παρὰ Θουκ. 2. 35 κέξ., παρὰ Πλάτ. ἐν Μενεξ., καὶ ἑτέρους ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Λυσίου καὶ Δημοσθ., πρβλ.'Αριστ. Ρητ.1. 7, 34, κτλ.·— οὕτως, ἐπ. Ἕπαινος Πλούτ. 2. 218Α· ἐπ. σοφιστής, ὁ ποιῶν τοιούτους λόγους,'Αχ. Τάτ. 3, 25. **II. ἐπιτάφια**, τά, κηδεία, Συλλ.'Επιγρ. 2336. 24.

ἐπιταφρόω, περικλείω διὰ τάφρου, Οἱ μ. Θεοφάν.1.13.

ἐπιτᾰχύνω, ἐπισπεύδω, τινὰ τῆς ὁδοῦ Θουκ. 4. 47· τὸν πόλεμον, τὴν πορείαν Πλουτ. Περικλ. 29, κτλ. τὴν φράσιν, καθιστῶ αὐτὴν ταχεῖαν, τρέχουσαν, ὁ αὐτ. 2. 1011Ε· τῇ 'Ελλάδι τὴν πεπρωμένην Παυσ. 8. 51, 4.— Παθ., ὑπὸ παστάων ἐπιταχυνομένους Πλουτ.'Αντών. 68.

ἐπιτάχυνσις, εως, ἡ, ἐπίσπευσις, Διωτογ. παρὰ Στοβ. 331.19.

ἐπιτέγγω, ἐπιχέω ὑγρόν, ὑγραίνω, βρέχω, τί τινι Ἱππ. π. 'Αγμ. 770· τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύοις Φιλόστρ. 574·—ὡσαύτως = **ἐπιστάζω**,'Ανακρεόντ. 57. 22.

Ἐπιτέγειος ἥρως (τέγος) Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA. III. 290, ἐπιστέγιος.

ἐπίτεγκτος, ον, βεβρεγμένος, ἐπὶ ἐπιδέσμων, ἐπιθεμάτων, κτλ., Ἱππ. π.'Αρθρ. 830·

ἐπίτεγξις, εως, ἡ, ἐπίβρεξις, Ἱππ. π.'Αγμ. 770.

ἐπιτεθειασμένος, Ἐπίρρ. παθ. πρκμ., ἐνθουσιωδῶς, μετ' ἐνθουσιασμοῦ, Πολυδ. Α', 16.

ἐπιτείνω: μέλλ. **-τενῶ**: Ἰων. παρατ. **ἐπιτείνεσκον** Ἡρόδ. 1.186. Ἐκτείνω ἐπί τινος, ἢ ὑπεράνω τινός, ξύλα ἐπὶ τὴν γέφυραν Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὑπὲρ τάφρου ὁ αὐτ. 4. 201·— ὁ Ὅμ. μόνον ἐν τῷ Παθ., ἐπὶ νὺξ ὁλοὴ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσι Ὀδ. Λ. 19· ἐπὶ πτόλεμος τέτατό σφιν Ἰλ. Ρ. 736. **2)** τείνω, τεντώνω, «χορδίζω», ἐπὶ τῶν χορδῶν μουσικοῦ ὀργάνου, ἐπ. τὰς χορδάς, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἀνίημι** ἢ **χαλάω**, χαλαρώνω, Πλάτ. Λύσ. 209Β· ὥσπερ λύραν ἐπ., ἕως ἂν ἁρμόσῃ Μάγων Ἐπιστ. 1. 9:— Παθ., χορδαὶ ἐπιτεινόμεναι ὀξύτερον φθέγγονται Ἀριστ. Προβλ.18.35,4, πρβλ.π.Ζ. Γεν.5.7,16. **β)** ἐπὶ ἤχου, καθιστῶ αὐτὸν ὀξύτερον, ἐπ. τὸν φθόγγον καὶ ὀξὺ φθέγγεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Φυσιογν. 2,14, πρβλ. 9. **γ)** μεταφ., ἐπαυξάνω τι, ἐπιτείνω αὐτό, ἆρα σφοδροτέρας τὰς ἡδονὰς καὶ λύπας καὶ θυμοὺς καὶ ἔρωτας ἢ τῶν οἴνων πόσις ἐπιτείνει; Πλάτ. Νόμοι 645D· τὰ τιμήματα ἐπ. ἢ ἀνιέναι Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8,10, πρβλ. Δημ.1290.17· τὰ τῆς ψυχῆς γυμνάσια Πλάτ. Πολ. 498Β· ἐπ. τὴν πολιτείαν, καθιστᾶν αὐτὴν αὐστηροτέραν,'Αριστ. Πολ. 5. 9, 8, πρβλ. 5.1, 9, Ρητ.1. 4,12· ἐπ. τὴν κρᾶσιν, καθιστᾶν αὐτὴν ἰσχυροτέραν, Ἰλούτ. 2. 677F· τὰ φωτεινὰ καὶ λαμπρὰ τοῖς σκιεροῖς καὶ σκοτεινοῖς ἐπ., ἐπὶ τοῦ χρωματισμοῦ εἰκόνος, αὐτόθι 57C· τῇ γλυκύτητι τοῦ νουθετοῦντος ἐπ. τὸ πικρὸν .. τῆς νουθεσίας αὐτόθι 67Β: — ἀπολ., ἐπιμένω εἴς τι, ἔτι μᾶλλον ἐπέτεινεν οὗτος Δημ. 1287. 3, 'Αριστ. Ἠθ. Ν. 6. 1, 1, Πολ. 4. 6, 10: — Παθ., ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἀνίεσθαι**, Πλάτ. Φαίδων 98C, κ. ἀλλ.· ἀπροσώπως, ἐπιτείνεται = ἐπίτασις γίνεται, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2.7,13. **δ)** ἀμεταβ., αὐξάνομαι, ἰσχυρότερος γίνομαι, ἐπὶ πυρετοῦ, Ἱππ. 1331Ι· ἐπὶ κινήσεως,'Αριστ. Φυσ. 6.7, 3, κ. ἀλλ.·—«ἐπιτεῖναι· μεγαλῦναι· μακρῦναι» Ἡσύχ. **3)** παροτρύνω, παρακινῶ, τινά ποιεῖν τι Ξεν. Ἱππαρχ. 1. 3· ἐπέτεινεν οὖν ἔτι μᾶλλον αὐτὸς ἑαυτὸν ἐν ταῖς στρατείαις καὶ ταῖς κυνηγεσίαις, ὑπέβαλλεν εἰς μεγαλειτέρας σωματικὰς σκληραγωγίας αὐτὸς ἑαυτόν, κτλ., Πλουτ. Ἀλέξ. 40.

II. Παθ., τανύομαι, ὡς ἐπὶ βασανιστηρίου ὀργάνου, τῷ πυρετῷ Ἱππ. 1154Η· ὑπὸ νόσων Πλάτ. Φαίδων 86C· ἀκολούθως καθόλου, βασανίζομαι, ζηλοτυπῶν Λουκ.'Εταιρ. Διάλ. 9. 4.

2) τεντώνομαι, ἐκτείνομαι, τὰ δὲ νεῦρα σὰ ἐπιτείνεσθαι καὶ ἀνίεσθαι Πλάτ. Φαίδων 98C· ἐπὶ τιμῶν ἢ ἀξιῶν, ὑφοῦμαι, ἀλλ' ἐκλεγόμενοι τίνων αἱ τιμαὶ ἐπετέταντο, ἦσαν ὑψωμέναι, Δημ. 1290. 17· ταῖς εὐνοίαις ἐπιτεθῆναι Πολύδ. 17. 16, 3· ἐπιτεταμένος ἐκείνοις (δηλ. τοῖς βιβλίοις), ἀφωσιωμένος, Λουκ. πρὸς 'Απαίδ. 27, πρβλ. Διόδ.1. 37. **3)** ὑπομένω, πλείω χρόνον ἐπιταθῆναι Ξεν. Λακ. 2, 5· διαρκῶ πλείονα χρόνον, Θεοφρ. π. Φυτ.'Ιστ.7.10, 3.

ἐπιτείρομαι, Παθ., ὑποφέρω, ταλαιπωροῦμαι, κέαρ δ' ἐπετείρετο λιμῷ Ὀρφ.'Αργ.1089 (Κῶδ. ἐτείρετο).

ἐπιτειχίζω, οἰκοδομῶ φρούριον ἢ ὀχύρωμα ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς πολεμίας χώρας ὅπως χρησιμεύῃ ὡς ἡ βάσις στρατιωτικῶν ἐνεργειῶν κατ' αὐτῆς, ἁπολ., Θουκ. 1. 142., 7. 47· ἐπ. [Δεκέλειαν] τῇ πατρίδι 'Ανδοκ. 13. 35, πρβλ. Πλουτ. 'Αλκιβ. 23· ἐπ. τῷ Φλιοῦντι τὸ .. Τρικάρανον Ξεν. Ἑλλ. 7. 2,1, πρβλ. 5. 1, 2· καὶ ἐν τῷ Παθ., Δεκελείας ἐπιτετειχισμένης Αἰσχίν. 38. 5: — μεταφ , ἐπ. τυράννους ἐν χώρᾳ, ἐγκαθιδρύειν τυράννους ἐν τῇ χώρᾳ, Δημ. 99. 2, πρβλ.133. 22· οὕτω, τῷ πλούτῳ τὴν ὑπεροψίαν ἐπ. Λουκ. Νιγρ. 23· ἐπ. [τινὰ] τῇ συνωμοσίᾳ .. πολέμιον Πλουτ. Βρουτ. 20.

ἐπιτειχῐ́σις, εως, ἡ, ἡ οἰκοδόμησις φρουρίου ἐπὶ τῶν ἐχθρικῶν συνόρων, ἡ κατοχὴ αὐτῶν, Θουκ.1.142· ἐπ. Δεκελείας ὁ αὐτ.6.93.

ἐπιτείχισμα, τό, φρούριον ἢ ὀχύρωμα οἰκοδομηθὲν ἐπὶ τῶν συνόρων τοῦ ἐχθροῦ, Θουκ. 8. 95, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 2· τινι ἢ ἐπί τινα, ἐναντίον τινός, κατασκευάζειν ὑμῖν ἐπ. τὴν Εὔβοιαν Δημ. 106 3· ἐπὶ τὴν 'Αττικὴν ὁ αὐτ. 248. 13· μετὰ γεν., ὡς χαλεπὸν πολεμεῖν ἐστιν 'Αθηναίοις ἔχουσι τοσαῦτα ἐπιτειχίσματα τῆς αὐτοῦ χώρας, οἵτινες ἔχουσι τοσαῦτα φρούρια ἐπαπειλοῦντα τὴν χώραν αὐτοῦ, Δημ. 41. 20 (ἂν καὶ ὁ Hemst. ἐν Λουκ. Νιγρ. 23, διεσχυρίζεται ὅτι ἡ τοιαύτη ἔννοια θὰ ἀπήτει τῇ χώρᾳ).

2) μεταφ., φραγμός, κώλυμα, ἐμπόδιον, ἐπ. πρὸς τὸ μηδ' ὁτιοῦν παρακινεῖν Δημ.193. 27· ὥσπερ ἐπ. τοῖς υἱοῖς κατάγει τὸν 'Αντίπατρον 'Ιωσήπου 'Ιουδ. Ἰδλ.1. 23, 1· τὴν φιλοσοφίαν ἐπ. τῶν νόμων, φραγμὸν ἐναντίον τῶν νόμων ἢ (κατὰ Hemst. ἔνθ' ἀνωτ.) ὀχύρωμα πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτῶν, 'Αλκιδάμας ἐν 'Αριστ. Ρητ. 3. 3, 4.

ἐπιτειχισμός, ὁ, = **ἐπιτείχισις**, Θουκ.7.18, Ξεν.Ἑλλ. 5.1, 2· τῇ χώρᾳ, κατ' αὐτῆς, Θουκ. 1. 122· μεταφ., ἕτερον κατὰ τῆς πόλεως ἐπιτ. ἐζήτει Δημ. 254. 20.

ἐπιτειχιστής, ὁ, ἐπισκευαστὴς τῶν τειχῶν, Νικήτ. Μαν. Κομν. σ. 89B.

ἐπίτειχος, τό, τεῖχος ἐπὶ τείχει πόλεως, Εὐστ.Ἰλ. 969. 5.

ἐπιτεκμαίρομαι, Ἀποθ., τεκμαίρομαι, εἰκάζω περί τινος, τινι Ἄρατ. 229· τινὸς ὁ αὐτ. 457, 1038· ἐπ. οἷος .. ὁ αὐτ. 142.

ἐπίτεκνος, ον, ἐπὶ γυναικός, ἡ δυναμένη νὰ τεκνοποιήσῃ, γόνιμος, Ἱππ.Ἀφ.1255.

ἐπιτεκνόω, γεννῶ μετὰ ταῦτα, Ἰωσήπου Ἰουδ.Ἀρχ. 6. 5, 6.

ἐπιτεκταίνομαι, Ἀποθ., μηχανῶμαι ἐναντίον τινός, δόλον Ὀππ. Κ. 3. 405.

ἐπιτεκταντήρ, ῆρος, ὁ, παρασκευαστής, Ἡσύχ.

ἐπιτέλεια, ἡ, ἐπίβλεψις, διοίκησις, Πολύαιν. 6. 9, 3 (ἔνθα ὁ Κοραῆς **ἐπιμέλεια**). **II.** τελειότης, ἐντέλεια, Ἀριστέας 3.

ἐπιτέλειος, α, ον, = **τέλειος**, ἐπιτελείαις εὐχαῖς (διωρθώθη ἐπὶ τελείαις εὐχ.) Ἰωσήπου Ἰουδ.Ἀρχ.16. 2, 4.

ἐπιτελειόω, τελειῶ, συμπληρώνω, τὴν θυσίαν Πλουτ. Μάρ. 22· πρβλ. **ἐπιτελέωμα**· — ἐπιτελειωθῆναι = θανεῖν, Ἰω. Κλίμαξ. 712C.

ἐπιτελείωσις, εως, ἡ, κατόπιν γινομένη προσφορά, ἰδίως εὐχαριστήριος ἐπὶ τῇ γεννήσει τέκνου, ἐπιτελείωσις παίδων Πλάτ. Νόμοι 784D. **II.** ἐκτέλεσις, συμπλήρωσις, τινος Πλουτ. Νουμ. 14. 2, 961C· ἐπ. τῆς πολιτείας, περὶ τῆς Τιμητείας ἐν Ῥώμῃ, ὁ αὐτ. Κάτων Πρεσβ.16, Φλαμιν.18.

ἐπιτέλεσις, εως, ἡ, συμπλήρωσις, Ἀριστ. Προβλ.10. 32.

ἐπιτέλεσμα, τό, τὸ ἐπιτελεσθέν, συμπληρωθέν, παρὰ Πολυδ. Ϛ', 181.

ἐπιτελεστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιτελῶ**, δεῖ ἐπιτελεῖν, Ἰσοκρ. 240B.

ἐπιτελεστής, οῦ, ὁ, ἐκτελεστής, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 305.

ἐπιτελεστικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς ἐπιτέλεσιν, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 56.

ἐπιτελέω· μέλλ. **-έσω**, ἐκτελῶ, ἐπιτ. τὰ ἐπιτασσόμενα Ἡρόδ.1.175, πρβλ. 51. 90· τὰς ἐντολὰς αὐτόθι 157· τὸν προκείμενον ἆθλον αὐτόθι 126· ἐπ. ἔργῳ ὃ ἂν γνῶσιν Θουκ. 1. 70· τοῖς ἔργοις ἐπ. Ἰσοκρ. 22C:— κυρίως ἐπὶ τῆς ἐκπληρώσεως χρησμῶν, ὀπτασιῶν, κτλ., ἐπ. φήμην, χρηστήριον, ὄψιν Ἡρόδ. 1.13, κ. ἀλλ.· ἐπὶ εὐχῶν ἢ ὑποσχέσεων, αὐτόθι 86., 2. 63, Θουκ. 1.138:— Μέσ., τὴν χρῆσιν ἐπιτελέσασθαι Πλάτ. Φίλ. 276C· ἐπὶ πολέμου καὶ εἰρήνης, ἐπ. πόλεμον Πολύβ. 1. 65, 2:— Παθ., ὅπως ἂν ἡ εἰρήνη ἐπιτελεσθῇ Ψήφισμα παρὰ Δημ. 235. 4.

2) φέρω εἰς τελειότητα, τὴν γένεσιν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 5, 8, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 1, 7: Παθ., ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 3. 9, 8, κ. ἀλλ.· ἐπὶ συλλογισμοῦ, γίνομαι τέλειος διὰ τῆς ἀναγωγῆς εἰς τὸ πρῶτον σχῆμα, ὁ αὐτ. Ἀναλυτ. Πρ.1. 5.16.,1. 23,11, κ. ἀλλ.

II. τελῶ θρησκευτικὸν καθῆκον, θυσίας Ἡρόδ. 2. 63· νηστείας καὶ ὀρτὰς ὁ αὐτ. 4.186, πρβλ. 1. 167., 2. 122: — ἀπολ., προσφέρω θυσίαν, τινι Αἰλ. Ποικ.Ἱστ.12. 61. **III.** ἀποτίνω, καταβάλλω, πληρώνω, ἀποφορὴν Ἡρόδ. 2.109· πεντήκοντα τάλαντα βασιλεῖ τὸν ἐπέτειον φόρον ὁ αὐτ. 5. 49, πρβλ. 5. 82, 84· ἐπιμήνια 8. 41· μεταφ. ἐν τῷ Μέσ., εἰ δὲ βιώσομαι πλείω χρόνον, ἴσως ἀναγκαῖον ἔσται τὰ τοῦ γήρως ἐπιτελεῖσθαι, νὰ πληρώνω τὰ χρέη (οὕτως εἰπεῖν) τοῦ γήρατος, νὰ ὑποστῶ τὰ βάρη αὐτοῦ, Ξεν.Ἀπομν. 4. 8, 8· οὐδὲ πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσατο, ἀλλ' ἱλαρῶς καὶ προσεδέχετο αὐτὸν καὶ ἐπετελέσατο, καὶ ἐπλήρωσε τὸ πρὸς αὐτὸν χρέος του, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολογ. 33: — Παθ., ἡ δίκη .. τοῦ φόνου .. ἐκ Μαρδονίου ἐπετελέετο, ἀπετίνετο ὑπὸ .., Ἡρόδ. 9. 64. **IV.** ἐπιβάλλω εἴς τινα, δίκας τινί, Λατ. poenas irrogare aliqui, Πλάτ. Νόμοι ἐν τέλει.

ἐπιτελέωμα, τό, «ἐπιτελοῦν καὶ ἐπιτελέωμα· ἀμφότερα πολλάκις ἐστὶ τὰ ὀνόματα ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας Λυκούργου, ἔοικε δὲ ἐπιτελέωμα λέγειν τὸ ἐπὶ πᾶσι θυόμενον ὑπὲρ τοῦ ἐπιτελεῖς γενέσθαι τὰς πρότερον θυσίας. αὐτὸς γοῦν ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ λόγῳ φησὶν "ἔτι τοίνυν ἔρη πάντων ὕστατα ταῦτα θύεσθαι καὶ ἐπιτελεώματα εἶναι τῶν ἄλλων θυμάτων"» Ἁρποκρ.—Κατὰ δὲ Ἡσύχ. «ἐπιτελέωμα· τὸ ἐπὶ θυσίᾳ τινόμενον».—Ἴδε **ἐπιτελειόω**, **ἐπιτελείωσις**.

ἐπιτελής, ές, (τέλος) τέλειος, **ποιεῖν τι ἐπιτελές**, = **ἐπιτελεῖν**, ἀπειλήσας παντοῖα τῶδε, ἣν μὴ τάδε ἐπιτελέα ποιήσῃ Ἡρόδ.1.117., 3.141, Ἱππ.Ὀρκ. κτλ.· ταῦτά τε δὴ ὧν ἐπιτελέα ἐγίνετο = ἐπετελοῦντο, Ἡρόδ.1.124,Θουκ.1.141· εὐχὴ ἐπ. Πλάτ. Νόμοι 931E· κρίσιν λαμβάνειν ἐπιτελῆ Διον. Ἁλ. 10. 46·— «ἐπιτελῆ, εἰς πέρας ἀγόμενα» Σουΐδ.:— ἐπὶ γυναικός, ἡ ἐν ὥρᾳ γάμου, «ἐπιτελής· ὡραία γαμεῖσθαι» Ἡσύχ.— Ἐπίρρ. **-έως**, ἐπὶ τέλους, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 8. **II.** ἐνεργ., ἀποτελεσματικός, Ἀντ. Λιθ. 19.

ἐπιτέλλω· ἀόρ. **ἐπέτειλα**: — Μέσ. ἀόρ. **ἐπετειλάμην**: — Παθ. πρκμ. **ἐπιτέταλμαι**. Ἐντέλλομαι, παραγγέλλω, διατάττω, κελεύω, λέγω, Ὅμ., κλ. — **Σύνταξις**: μετὰ δοτ. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ., ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἐτέλλεν Ὀδ. Ψ. 349· μετ' αἰτ. πράγμ. μόνον, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν Ἰλ. Α. 25, κτλ.· μῦθον .., ὃν Νέστωρ ἐπέτελλε Λ. 839· ἐλήθετο συνθεσιάων ἃς ἐπέτελλε .. Διομήδης Ε. 320· ἐφετμέων ἃς ἐπέτειλας αὐτόθι 818· οὕτω, θάνατον ἐπιτέλλειν Πινδ. Ν. 10. 145· ἐπ. τέρματα, ὁρίζειν, Αἰσχύλ. Πρ. 100· (ἔνθα ἕτεροι ἑρμηνεύουσιν αὐτὸ ἀμεταβ., ἀνατέλλειν, ἴδε Σουΐδ. ἐν λ. **ἐπιτείλας**)· μετὰ δοτ. προσ. μόνον, εἶδω διαταγὰς εἴς τινα, ἔπην εὖ τοῖς ἐπιτείλω Ἰλ. Κ. 63, Ν.753, κτλ.· οὕτω καὶ ἀπολ., ὃ δὲ σημαίνων ἐπέτελλε Ὀδ.Ψ. 349· μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., διατάττω τινὰ νὰ πράξῃ τι, Ἰλ. Μ. 84, Φ. 230, κτλ.· οὕτω, πέμπων μ' ὥδ' ἐπέτελλε (δηλ. ποιεῖν) Ω. 780, πρβλ. Α. 765, Ὀδ. Ρ. 9: — ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνεργ., ἄλλοις ταῦτ' ἐπιτέλλεο Ἰλ. Λ. 295, πρβλ.Ὀδ. Α. 622· Ἀχαιῶν νόστον.., ὃν ἐπετείλατο Παλλὰς Α. 327· ὁ δέ μοι χαλεποὺς ἐπετέλλετ' ἀέθλους Λ. 622· ἐπ. ἀνίας..κραδίῃ Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 264· μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ.,Ἰλ. Β. 802,Ὀδ.Φ. 240· ἀπολ., Ρ. 21: —ἐν τῷ Παθ., τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο, προσετέτακτο,Ἰλ. Β. 643,Ὀδ. Α. 524. **II.** Παθ., ἀνατέλλω, ἰδίως ἐπὶ τῶν ἀστερισμῶν ὅσοι ὁρίζουσι τὰς ὥρας τοῦ ἔτους (ἴδε Λοβ. Φρύν. 125), Πληϊάδων .. ἐπιτελλομενάων Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 381· Ἀρκτοῦρος .. ἐπιτέλλεται αὐτόθι 565, πρβλ. Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 371· οὕτως ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ.,Ἱππ. 553. 8,Ἀριστ. Μετεωρ. 1· 8, 10., 2. 5, 4. **2)** μεταφ. ἐπὶ ἔρωτος, ὡραῖος καὶ ἔρως ἐπιτέλλεται Θέογν. 1275· ἀγήτωρ υἱῷ ἐπιτελλόμενος Πινδ. Π.1.135.

ἐπιτέμνω, Ἰων. **-τάμνω**· μέλλ. **-τεμῶ**· ἀόρ. 6' **ἐπέτεμον** Ἀττ., **ἐπέτᾰμον** Ἰων.—Χαράττω τὴν ἐπιφάνειάν τινος δι' ὀξέος ὀργάνου, λίθῳ ὀξέϊ τὸ ἔσω τῶν χειρῶν παρὰ τοὺς δακτύλους τοὺς μεγάλους ἐπιτάμνει Ἡρόδ. 3. 8· ἐπιταμόντες μαχαίρῃ 4. 70· σχίζω, ἐπιτάμνων κατὰ μῆκος τὰς σάρκας ὁ αὐτ. 6.75· φλέβα Ἱππ. π.Ἀέρ. 293· τραυματίζω, ἐπ. τὴν σαυτοῦ κεφαλὴν Αἰσχίν. Περὶ Παραπρ. 33 ἐν τέλει.—Μέσ., ἐπεάν ἐπιτάμωνται τοὺς βραχίονας, ἐγχαράξωσιν, ὁ αὐτ.1.74· κατά τι, εἴς τι μέρος, Θεοφρ. π. Φυτ.Ἱστ.1. 8, 4. **II.** συντέμνω, τὰ ἐπιχειρήματα Ἀριστ. Σοφ. Ἔλεγχ. 15, 8· διακόπτω, ὁ δὲ βασιλεύς, ἔτι λέγοντα τὸν πρεσβευτὴν ἐπιτεμών, οὐκ ἔφη προσδεῖσθαι, κτλ., Πολύβ. 28.19, 3· ἀποσιωπῶ τι, τὰς προφάσεις ὁ αὐτ. 35. 4, 6, πρβλ. 5. 58, 3. **2)** συντομεύω, συντέμνω, διηγοῦμαί τι ἐν συνόψει, Πλουτ.Ἀρτοξ.11 (πρβλ. **ἐπιτομή**)· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Λουκ.Ὑπὲρ τῶν Εἰκόν.16. **3)** ἀποκόπτω τὴν θέαν, Μανέθων 2.115.—Παθ., ἀποτέμνομαι, ἀπόλλυμαι, Φίλων 2. 582.—Κατὰ Σουΐδ. «ἐπιτεμνόμενος, περικόψας».

ἐπίτεξ, εκος, ἡ, (τεκεῖν) ἡ μέλλουσα νὰ γεννήσῃ, τὴν θυγατέρα ἐπίτεκα ἐοῦσαν Ἡρόδ. 1. 108· ἡ γυνή, ἐπίτεξ ἐοῦσα αὐτόθι 111, πρβλ.Ἱππ. 603. 4· ἐπὶ ζώων, Λουκ. π. τ. ἐπὶ μισθ. Συνόντ. 34· [ὅτ]ε ἐπίτεξ Ἐπιγρ. Κρήτ. Comp. 10, 3· σῦν ἐπίτοκα (ἐξ ὀνομ. ἐπίτοξ) αὐτόθι 3, 4· λέξις Ἰων., Hemst. Θωμ. Μ. σ. 357, πρβλ. **ἐπίτοκος**.—Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ. 324.

ἐπιτερᾰτεύομαι, Ἀποθ., τερατολογῶ καὶ ἄλλα τερατολογήματα, Παυσ. 8. 2, 7.

Ἐπιτέρμιος, ον, (τέρμα) ὁ ἐπὶ τοῦ τέρματος, ἐπὶ τοῦ τέλους. «Ἐπιτέρμιος· Ἑρμῆς» Ἡσύχ.

ἐπιτερπής, ές, παρέχων τέρψιν, τερπνός, εὐχάριστος, χῶρος, Ὅμ.Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 413· ἃ καὶ λόγῳ .. ἀκούειν οὐκ ἐπιτερπὲς Πλάτ.Φαῖδρ. 240D· ἰδεῖν Πλουτ. Ρωμ.16· τῶν πεπραγμένων ἐπ. αἱ μνῆμαι Ἀριστ.Ἠθ. Ν. 9. 4, 5.— Ἐπίρρ. **-πῶς**, Πλουτ. Νουμ. 13. **II.** ὁ εἰς τέρψεις, ἡδονὰς ἀφωσιωμένος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 23.

ἐπιτέρπομαι, Παθ., Ἐπικ. ῥῆμα, τέρπομαι ἐπί τινι, ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις Ὀδ. Ξ. 228, πρβλ. Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 166, Ἡσ. Θεογ. 158, Πινδ. Ο. 5. 51, Θέογν. 1218· ἐπιτέρπεσθαι θυμὸν Ὅμ.Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 204· Δήλῳ ἐπ. ἦτορ αὐτόθι 146· μετ' ἀπαρ.,Ἀνθ. Π. 9. 766.

ἐπιτεταγμένως, Ἐπίρρ., ἐν προσηκούσῃ τάξει, Βασίλ. τόμ. 1, σ. 496, 3.

ἐπιτεταμένως, Ἐπίρρ., ἐν ἐπιτάσει, σφόδρα, λευκὴ ἐπιτεταμένως, λευκοτάτη, Διοσκ. 5.171· ὑπερμέτρως, τοῖς προπίνουσιν ἐπιτεταμένως οὐκ οἰκείως διατίθεται ὁ στόμαχος, ἀλλὰ μᾶλλον κακοῦται Ἀθήν. 45D· μετ' ἐπιτάσεως, ἐπιτεταμένως ὁρᾷ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 635.

ἐπιτεταραγμένως, Ἐπίρρ., ἐκ τῆς παθητ. μετοχ. τοῦ **ἐπιταράσσω**, ἐν σφοδρᾷ ταραχῇ, Γ. Παχυμ. τ. Α², σ. 526, 15, ἔκδ. Β.

ἐπιτέταρτος, ον, = 1 + 1/4 (πρβλ. **ἐπίτριτος**), Νικομ.Ἀριθμ. σ. 101.

ἐπιτετευγμένως, Ἐπίρρ.(ἐπιτυγχάνω), ἐπιτυχῶς, Διογ. Α. 2.42.

ἐπιτετηδευμένως, (ἐπιτηδεύω) ἐπιμελῶς, μετ' ἀκριβείας, οὐκ αὐτοσχεδίως, ἀλλ' ὡς οἷόν τε μάλιστα ἐπιτετηδευμένως Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 25· «ἐξεπίτηδες, ἐπιτετηδευμένως» Ἐτυμ. Γουδ. σ. 203, 35.

ἐπιτετηρημένως, Ἐπίρρ (ἐπιτηρέω), μετ' ἐπιτηρήσεως, μετὰ προσοχῆς, Βασίλ. τ. 2. σ. 480D, 542C, κτλ.

ἐπιτετμημένως, Ἐπίρρ. (ἐπιτέμνω), συντόμως, Στράβ. 202.

ἐπι-τετρα-έβδομος, ον, = 1 + 4/7 (πρβλ. **ἐπίτριτος**), Νικομ. Ἀριθμ. σ.108.

ἐπιτεταμερής, ές, = **ἐπιτέταρτος,** ὁ αὐτ. σ.106.

ἐπι-τετρά-πεμπτος, ον, = 1 + 4/5 (πρβλ. **ἐπίτριτος**), ὁ αὐτ. σ.107.

ἐπιτετράφαται, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐπιτρέπω I. 3 ἐν τέλει.**

ἐπίτευγμα, τό, (ἐπιτεύχω), ἐξεύρημα, τέχνασμα ἢ ἐπιτυχία, Διόδ.1. 27· τοῖς περὶ τὴν ποιητικὴν ἐπιτεύγμασι Διογ. Λ. 8. 57. **II.** ποιητῶν ἀγαθῶν ἐπιτεύγματα, προϊόντα, Διόδ. 15. 6· τὰ τῶν τόπων ἐπιτεύγματα ὁ αὐτ. ἐν Ἐκλογ. 630. 73.

ἐπιτευκτικός, ή, όν, (ἐπιτυγχάνω) ὁ δυνάμενος νὰ ἐπιτύχῃ, Ἀριστ. Μεγ.Ἠθ. 2. 3, 1, Διον.Ἁλ. π. Πομπ. 5. **2)** ἀπολ., ἐπιτυχής, ἀποτελεσματικός, φάρμακον Παῦλ. Αἰγ. 3. 78· ζῆλος Πολύβ. 10. 25, 7. **II.** ἀσφαλής, τὴν **ἐπιτευκτικωτάτην** (δηλ. χώραν) ὁ αὐτ. 2. 29, 3.

ἐπιτευξία, ἡ, = **ἐπίτευξις,** Τζέτζ.Ἀλληγ.Ὁμ.Ἰλ. Ω. 216.

ἐπίτευξις, εως, ἡ, (ἐπιτυγχάνω), τὸ ἐπιτυγχάνειν, εὐκαιρία χρόνου ἐπίτευξις ἐν ᾧ χρὴ παθεῖν τι ἢ ποιῆσαι Πλάτ. Ὅροι 413C, Ἀριστ. Μεγ.Ἠθ. 2. 8, 13, Ἰσοχρ.Ἐπιστ.10. **2)** ἐπιτυχία, Ἀπ. Καρχ.105. **II.** = **ἔντευξις,** συνέντευξις, ἀμφιθ. ἐν Θεοφρ. Χαρ.12.

ἐπιτευτάζω, ἐπασχολοῦμαι, ἐνδιατρίβω, καταγίνομαι εἴς τι, Πλάτων παρὰ Διδύμῳ τῷ Ἀλεξανδρεῖ ἐν Miller Mél. d. lit. gr. σ. 399.

ἐπιτεύχω, κατασκευάζω διά τι, Ἰλίῳ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον τεῦξαι Πινδ. Ο. 8. 42.

ἐπιτεχνάζομαι, = τῷ ἑπομ., Ὀππ.Ἁλ. 3.194.

ἐπιτεχνάομαι, Ἀποθ., μηχανῶμαι, ἐπινοῶ τι πρός τινα σκοπόν, βουλὴν σοφωτάτην .. ἐπιτεχνᾶται Ἡρόδ. 1. 63· ἐπιτεχνήσασθαι τοιόνδε 1. 123· ἐπιτεχνᾶται τοιόνδε 2. 2, πρβλ. 119.121, 4. **2)** μηχανῶμαι ἐναντίον τινός, ἐῶ λέγειν ὁπόσα ἐπὶ πείρᾳ τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῷ Λουκ. Δὶς Κατ.1.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 446.

ἐπιτέχνημα, τό, **ἐπινόημα,** Αἰλ. π. Ζ. 12. 16· **-ασμα** Φωτ. Ἐπιστ. 279, 35.

ἐπιτέχνησις, εως, ἡ, ἐπινόησις διά τινα σκοπόν, ἐξεύρεσις, Θουκ. 1. 71, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 14, Παυσ. 1. 66· ἐπεξεργασία τεχνική, περὶ ὕφους λόγου, Διον.Ἁλ. π.Ἰσαίου 3· τεχνικὴ παρασκευὴ ὑδάτων, Ἀθήν. 124E, πρβλ. 568A· νέα ἐπινόησις, Ἀθήν. 124E, κτλ.

ἐπιτεχνητός, όν, τεχνητῶς κατεσκευασμένος, τεχνητός, Λουκ. Προμ.18, περὶ Ὀρχ. 27.

ἐπιτεχνολογέω, προσθέτω εἰς τοὺς κανόνας τέχνης τινός, Ἀλέξ. Ἀφρ. παρ' Ἀριστ. ἐν Τοπ. 8.

ἐπιτηγᾰνίζω, τηγανίζω μετὰ ταῦτα, Διοσκ. περὶ Εὐπορ. 2. 49.

ἐπιτηδειόομαι, Παθ., γίνομαι ἐπιτήδειος, κατάλληλος ἢ ἱκανός, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 228.

ἐπιτήδειος, α, ον, Ἰων. **-εος, έη, εον,** ὁμαλ. συγκρ. καὶ ὑπερθ. **-ειότερος, -ειότατος,** Θουκ. 4. 54., 7. 86, κτλ.· ἀνώμαλ., **ἐπιτηδεέστερος, -έστατος,** Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ., Δημόκρ. παρ' Εὐστ. 1441. 16· Ἰων. **-εώτερος, -εώτατος,** Ἡρόδ. 9. 2.,1.110, κ. ἀλλ. (ἐπιτηδές): — ἁρμόδιος, κατάλληλος, πρόσφορος, γῆ, χώρα Ἡρόδ. κλ. — Σύνταξις: ἐπιτήδειος ἑς τι Ἡρόδ. 1. 115, κτλ.· πρός τι Πλάτ. Πολ. 390B· συχν. μετ' ἀπαρ., χωρίον ἐπ. ἐνιππεῦσαι, κατάλληλον πρὸς ἱππασίαν, Ἡρόδ. 6. 102, πρβλ. 9. 2, Θουκ. 1. 20, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1228, Εὐρ. Βάκχ. 508· ἄνδρα ἐπιτηδεώτατον .. δέξαι Ἡρόδ. 3. 134, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 82· οὕτως, ἐπ. τῷ σώματι κινδυνεύειν Ἀντιφῶν 136. 35· καὶ ἄνδρας δέ τινας ἀπέκτειναν .. οἳ ἐδόκουν ἐπιτήδειοι εἶναι ὑπεξαιρεθῆναι, οὓς ἐνόμισαν ὅτι ἦτο συμφέρον νὰ ἄρωσιν ἐκ τοῦ μέσου, Θουκ. 8. 70· ἐπ. τεθνάναι Ἀνδοκ. 32. 27, πρβλ. Λυσ. 185. 32· οὐκ ἐξ ἐμῶν σε φαρμάκων στυγεῖ πόσις, ἀλλ' εἰ ξυνεῖναι μὴ 'πιτηδεία κυρεῖς, .. , ἀλλὰ διότι δὲν εἶσαι εὐχάριστος σύντροφος νὰ ζῇ τις μετὰ σοῦ, Εὐρ. Ἀνδρ. 206· ὡσαύτως, ἐπ. ὀστρακισθῆναι, ἄξιος νὰ ὀστρακισθῇ, Ἀνδοκ. 34. 2· ἐπ. παθεῖν τι Δημ. 610. 20· τὸν ἐπ. ἔπαιεν, ἔτυπτεν ἐκεῖνον ὃν ἥρμοζε νὰ κτυπήσῃ, Ξεν.Ἀν. 2. 3, 11· ἀλλά, ἐπ. ἐς ὀλιγαρχίαν ἐλθεῖν, ὅστις εἶναι πιθανὸν νὰ ἔλθῃ, ἢ ὅστις ἔχει κλίσιν ἢ διάθεσιν νά .. , Θουκ. 8. 63· ἐπὶ καταλλήλου τοποθεσίας, ἄνδρες Ἕλληνες ἐνθαῦτα ὑμῖν ἐπιτήδεον οἰκέειν Ἡρόδ. 4. 158, κτλ. **II.** χρήσιμος, ὠφέλιμος, ἀναγκαῖος, **1)** ἐπὶ πραγμάτων, ὀλιγαρχία ἐπ. τοῖς Λακεδαιμονίοις, κατάλληλος, ἁρμόζουσα, Θουκ. 5. 81· ἐπ. τῷ δήμῳ Λυσ. 134. 23· καταστῆσαι ἐς τὸ ἐπ., πρὸς ὠφέλειαν αὐτῶν, Θουκ. 4. 76· οὐδὲν ἠῦρον ἐπ., οὐδεμίαν ὠφέλειαν, ὁ αὐτ. 1. 58· ἐπὶ συνθηκῶν, οἰωνῶν, οὐκ ἐπ., οὐχὶ εὐοίωνα, ἀντίθετον τῷ **καλά,** Ἡρόδ. 6. 97., 9. 37:— ἰδίως ὡς οὐσιαστ., **τὰ ἐπιτήδεια,** τὰ χρειώδη, τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, τὰ ἐφόδια, κυρίως ἐπὶ ζωοτροφιῶν, Λατ. commeatus, ὁ αὐτ. 2.174, Θουκ. κλ.· ὡσαύτως ἐν τῷ ἑνικῷ ἀριθμ., Ξεν. Ἱππ. 4, 38. **2)** ἐπὶ προσώπων, χρήσιμος, φιλικός, Ἡρόδ. 4. 72, Θουκ. 3. 40· τινι, εἴς τινα, Θουκ. 4. 78· ἐπ. ποιεῖν τινα Ἀνδοκ. 34. 25· ἑόντα τῷ πατρὶ ἐπιτήδειον, φερόμενον πρεπόντως τῷ πατρί, Ἡρόδ. 3. 52· ἐπ. τοῖς πρασσομένοις, εὐνοϊκῶς ἔχων πρός .. , Θουκ. 8. 54:— ὡσαύτως ὡς οὐσιαστ., μετὰ γεν., στενὸς φίλος, Λατ. necessarius, οἱ ἐπ., οἱ φίλοι, ὁ αὐτ. 5. 64· Ἀθηναίων ἐπ. ὁ αὐτ. 7. 73· ἡμέτερος ἐπ. Λυσ. 93. 41. **III.** Ἐπίρρ. **-είως,** καὶ Ἰων. **-έως,** προθύμως, χρὴ δὴ τό γε ἐμὸν ὑπηρετέεσθαι ἐπιτηδέως Ἡρόδ. 1.108., 4.139. **2)** πρεπόντως, προσηκόντως, οὐ γὰρ ἐποιήσατε ἐπιτηδέως ὁ αὐτ. 9. 7· σφίσιν αὐτοῖς ἐπιτηδείως, ὡς συνέφερεν αὐτοῖς, Θουκ. 1. 19, πρβλ. 5. 82.— Συγκρ. **-ειότερον,** ὁ αὐτ. 4. 54· **-ειοτέρως** Ἱππ. 602. 39. **3)** ἐπ. ἔχειν τινί, φιλικῶς ἔχειν, Παυσ. 3. 9, 3.

ἐπιτηδειότης, ητος, ἡ, ἁρμοδιότης, καταλληλότης, εὐκολία πρός τι, Ἱππ. π. Ἀγμ. 769· πρός τι, Πλάτ. Νόμ. 778A. **2)** ἐπ. πρὸς πόλεμον, προετοιμασία πάντων τῶν ἀπαιτουμένων πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ πολέμου, Πολύβ. 2. 23, 11. **II.** φιλικὴ διάθεσις, ἀγαθότης, καλωσύνη, πρὸς ἅπαντας Ἀριστείδ. 1. 112· ἀντίθετον τῷ **ἀπόστασις,** Διογ. Λ. 10. 46.

ἐπιτηδές, Ἐπίρρ., ἐπὶ σκοπῷ ὡρισμένῳ, ἐπὶ **τούτῳ,** ἐπίτηδες, ἐς δ' ἑρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν Ἰλ. Α.142· μνηστήρων σ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχόωσιν Ὀδ. Ο. 28. — Παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ. γράφεται προπαροξ. **ἐπίτηδες** (πρβλ. **ἀληθές, ἄληθες**). Ἡρόδ. 3.130., 7. 44, 168, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 902, Ἀριστοφ. Ἱππ. 893, 1135, 1184, Εἰρ. 142, κ. ἀλλ., Θουκ. 3.112, Πλάτ. κλ.: Δωρ. **ἐπίτᾰδες** Θεόκρ. 7. 42· ἐντεῦθεν, μετὰ πονηρίας, ἀπατηλῶς, Εὐρ. Ι. Α. 476:— ὥσπερ ἐπίτηδες, ἁρμοδίως, ὡς πρέπει, Πλούτ. 2. 577D: μεταγεν. ὡσαύτως **ἐξεπίτηδες.** Τύπος **ἐπιτηδῆς** δὲν ἀπαντᾷ ἐν χρήσει· μόνον ὁ Εὐστ. ἐν Ὀδ. Ο. 28 ἀναφέρει αὐτὸν ὡς ἀρσ. τοῦ **ἐπιτηδές.** (Ἡ ἐτυμολογία ἀβέβαιος· ὁ Κούρτ. ὑποβάλλει γνώμην ὅτι πιθανὸν νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν εἰς ἣν καὶ τὸ **τείνω,** Λατ. tendo· ἐντεῦθεν **τὰ ἐπιτηδεύω, ἐπιτήδειος**).

ἐπιτήδευμα, τό, τὸ εἰς ὅ τι ἀσχολεῖταί τις, ἐργασία, ἀσχολία, ἐπάγγελμα, ἐνέργεια, συνήθεια, ἀκριβῶς ὡς τὸ Λατ. studium, institutum, τὰ τῆς χώρας ἐπιτηδεύματα Θουκ. 1. 138, πρβλ. 6. 15· ἢ μάθημα ἢ ἐπ. Πλάτ. Λάχ. 180A· πρὸς τέχνην τινὰ ἢ ἄλλο ἐπ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 454D, πρβλ. Εὐθύδ. 275B· τὰ καθ' ἡμέραν ἐπ., καθημεριναὶ συνήθειαι, Θουκ. 2. 37, πρβλ.Ἀντιφ.122. 13· ἐπ. πρός τινα Θουκ. 1. 32· πρὸς ἀρετῆς ἐπιτηδεύματα Πλάτ. Νόμ.711B, 918A. **2)** δίαιτα, Foës. Οἰκ.Ἱππ.

ἐπιτήδευσις, εως, ἀφοσίωσις ἢ προσοχὴ εἴς τι ἔργον ἢ ἀσχολίαν, Θουκ. 2. 36, Πλάτ. κλ.· ἐξάσκησις ἕξεως ἢ χαρακτῆρος, εἰς ἀρετὴν Θουκ.7. 86· ἀρετῆς Πλάτ. Πολ. 853B· βιότου ἀτρεκεῖς ἐπιτηδεύσεις, ὑπερβολικαὶ ἀκριβολογίαι εἰς τοὺς τρόπους, Εὐρ.Ἱππ. 261· τὸ ἐξ ἐπιτηδεύσεως, τὸ ἐπιτετηδευμένον ὕφος, Διον. Ἁλ. π. Λυσ. 8.

ἐπιτηδευτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιτηδεύω,** δεῖ ἐπιτηδεύειν, Πλάτ. Νόμ. 858D.

ἐπιτηδευτός, ή, όν, ἐπιτετηδευμένος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φυσικός, Συνέσ. 63C.

ἐπιτηδεύω: παρατ. **ἐπετήδευον** Πλάτ. Φαίδ. 64A: ἀόρ. **ἐπετήδευσα** Θουκ. 1. 37: πρκμ. **ἐπιτετήδευκα, -μαι,** Λυσ. 135. 41, Πλάτ.Ἱππ. Μείζ., 304B, κτλ., ὡς εἰ ἦν σύνθετον ἐκ τῆς **ἐπὶ** καὶ **τηδεύω,** ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον ῥῆμα ὑπάρχει, καὶ τὸ **ἐπιτηδεύω** σχηματίζεται κατ' εὐθεῖαν ἐκ τοῦ **ἐπιτηδές.** Καταγίνομαι εἴς τι, ἀσκῶ, ἐπαγγέλλομαι, ἔχω ὡς ἔργον μου, ἐπιτηδεύομαι, Λατ. studere rei, μετ' αἰτ., Ἡρόδ.1.135, κτλ., ἐν τοι κακοῖς .. ἀνάγκη κἀπιτηδεύειν κακὰ Σοφ.Ἠλ. 309· ἀσκοῦμαι εἴς τι, ἐπ. λαλιάν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1069· εὐσέβειαν Ἀντιφ.119.11· τὸ δ' ἐπὶ κακουργίᾳ καὶ οὐκ ἀρετῇ ἐπετήδευσαν, τοῦτο δὲ ἐπὶ κακ. καὶ οὐκ ἐπ' ἀρ. σκοπίμως ἔπραξαν, Θουκ.1. 37· κακὰ καὶ αἰσχρὰ Λυσ.135. 40· ἐπαγγέλλομαι, ἐξασκῶ, ἐπιτηδεύω τὴν αὐτὴν τέχνην Πλάτ. Θεαίτ.149A, Ξεν.Ἀθην. Πολ.1, 13, κτλ.· ὡσαύτως, **ἐπ. τι πρός τι,** ἐπινοεῖν τι πρός τινα σκοπόν, τοιάδε ἐπιτηδεύσας Ἡρόδ. 6. 125:— Παθ., γίνομαι τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος διὰ κόπων καὶ ἀσκήσεως, διὰ τέχνης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ φύσει εἶμαι τοιοῦτος, Ἡρόδ. 1. 98, Λυσ. 135. 41· ἐπὶ κυνῶν, μετ' ἐπιμελείας ἀνατρέφομαι, Ξεν. Κύρ.1. 6, 40. **2)** μετ' ἀπαρ., ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω νὰ πράξω, συνηθίζω νὰ πράττω, Ἡρόδ. 3. 18., 4. 170, Πλάτ. κλ.· οὕτω καὶ ἐπ. ὅπως .. Ἡρόδ. 3.102. **3)** ἀπολ., κατὰ μετοχ. ἀορ. **ἐπιτηδεύσας,** ἐπίτηδες, Ἡλιόδ. 5. 31.

ἐπιτηδέως, Ἐπίρρ. τοῦ **ἐπιτήδειος,** Ἰων. ἀντὶ **ἐπιτηδείως,** ὃ ἴδε.

ἐπιτήθη, ἡ, ἡ μήτηρ τῆς μάμμης, Λατ. abavia, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Παμφίλῃ» 3, Πολυδ. Γ', 18· πρβλ. **ἐπίπαππος.**

ἐπίτηκτος, ον, ἐπίχρυσος, στέφανον κύκλῳ ἔχουσα χρυσοῦν· οὐ γὰρ ἐπίτηκτόν τινα Ἄλεξ. ἐν «Ἱππεῖ» 2. **2)** κεκαλυμμένος χρυσῷ ἢ ἐπιχρύσοις κοσμήμασι, «sigillis s. emblematis inductus», ὡς ἑρμηνεύει ὁ Böckh, κρατὴρ ὑπάργυρος ἐπ. Συλλ.Ἐπιγρ.150A. 43· κρατὴρ ἐπ., ἐπίχρυσος, αὐτόθι 151. 25., 159. 9. **II.** μεταφ., πλαστός, κίβδηλος, ἐπίτηκτα φιλεῖν Ἀνθ. Π. 5.187, πρβλ. Κικ. π.Ἀττ.7.1, 5.

ἐπιτήκω, ἐντήκω, τήκω, «λυώνω» τι καὶ ἐπιχέω αὐτὸ ἐπάνω εἴς τι, ἐπέτηξε τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα Ἡρόδ. 7. 239· κηρὸν ἐπιτήξαντες τῷ νεκρῷ Πλουτ.Ἀγησ. 40.

ἐπιτηλίς, ίδος, ἡ, ἔχουσα κεράτιον ὡς θήκην τῶν σπόρων της, ἐπιτηλὶς μήκων = μήκων κερατῖτις, «παπαροῦνα» φέρουσα τὸν σπόρον αὐτῆς ἐντὸς κεράτων, Νικ. Θ. 852.

ἐπιτηρέω, παραμονεύω, καιροφυλακῶ, νύκτ' ἐπιτηρήσασα θυώδεος ἐκ θαλάμοιο Ὀμ."Ὑμν. εἰς Δήμ. 245· βορέαν ἐπιτηρήσας μέγαν αὐτόθι 922· ἐπετήρουν ἀπιόντας αὐτοὺς Θουκ. 5. 37, πρβλ. 4. 42· ἐπιτηρῶν τὴν θεράπαιναν τὴν εἰς τὴν ἀγορὰν βαδίζουσαν Λυσ.1. 2, 4· σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάδος, σὺ δὲ κύτταξε ν' ἀνακαλύψῃς τὸ σφάλμα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1151· κἄτ' ἐπιτήρει, ὅταν ἤδη 'γὼ κτλ. ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 633· ὃς (ὁ κύων) κέρκῳ σαίνων σ', ὁπόταν δειπνῇς ἐπιτηρῶν, ἐξέδεταί σου τοὔψον Ἱππ. 1031· ὁπότε .. Ξενοφ. Ἑλλ. 2. 2, 16: Μέσ., Ἡλιόδ. 5. 20.

ἐπιτηρήσιμος, ον, ὃν πρέπει νὰ τηρήσῃ, νὰ φυλάξῃ, τοῦ κοινωνῆσαι ἡμέραι Κλημέντια 444B.

ἐπιτήρησις, εως, ἡ, τὸ ἐπιτηρεῖν, παραφυλάττειν, «παραμονεύειν», Φωτ.Ἐπιστ. 67,12. **2)** τήρησις, Εὐσ. Βίος Κωνστ. 3.18, κτλ. **3)** ἐπίβλεψις, Σχόλ. εἰς Σοφ.Ἀντ.1135.

ἐπιτηρητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιτηρῶ,** δεῖ ἐπιτηρεῖν, Φίλων Ι. 305.12, Εὐσέβ. IV. 972B.

ἐπιτηρητής, οῦ, ὁ, φύλαξ, φρουρός, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 36· ἐπ. Ἱερᾶς πύλης (ἐν Ἐλεφαντίνῃ τῆς Αἰγύπτου) Συλλ.Ἐπιγρ. 4869-78, 4941d (Προσθῆκαι).

ἐπιτηρητικός, ή, όν, ὁ ἐπιτηρῶν, καιροφυλακῶν εὐκαιρίαν, κυρίως ἵνα πράξῃ τι κακόν, Διογ. Λαέρτ.7.114· μετὰ γεν., Πλούτ. 2. 538D.

ἐπιτίθημι: μέλλ. **-θήσω:** πρκμ. **-τέθεικα,** Πλάτ. Εὐθύδ. 272B· τὸ παθητ. παραλαμβάνεται τὸ πλεῖστον ἐκ τοῦ **ἐπίκειμαι.** **Α.** ἐνεργ., θέτω, τοποθετῶ τι ἐπάνω εἴς τι, ἐπιθέτω, ἐπὶ θυμάτων ἢ ἄλλων προσφορῶν τιθεμένων ἐπὶ τῆς ἐσχάρας τοῦ βωμοῦ, ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπόλλωνι Ὀδ. Φ. 267, πρβλ. Γ. 179· ἐπὶ λιβανωτοῦ, Ἀριστοφ. Νεφ. 426, Σφ. 96· λιβανωτὸν ὑπὲρ αὐτῶν ἐπετίθεσαν (ἐξυπ. τῇ ἐσχάρᾳ) Ἀντιφῶν 113. 24· ἐπὶ ἐδεσμάτων τιθεμένων ἐπὶ τῆς τραπέζης, εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα Ὀδ. **Α.**140, πρβλ. Κ. 355· θέτω τι ἐπάνω εἴς τι, οὐκ ἂν δή μοι ἅμαξαν ἐφοπλίσαιτε τάχιστα, ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε ..; Ἰλ. Ω. 264· [νέκυας] ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες Ὀδ. Ω. 419· καὶ ἡ γενικὴ σύνταξις εἶναι: ἐπ. τινί τι, ὡς τὸ Λατ. imponere· ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ γεν., αὐτὸς τόν γ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν ἀείρας Ἰλ. Ω. 589, πρβλ.Ἡρόδ.7.183· ἐπ. τι ἐπί τινος ὁ αὐτ. 2. 121, 4· ἐπί τι Ξεν. Κύρ. 7. 3, 14:— μετ' αἰτ. μόνον, ἐπιθέτω, ἐπ. φάρμακα Ἰλ. Δ. 190· δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν Κ. 466· στήλην Ἡρόδ. 7. 183· φάκελον ξύλων Εὐρ. Κύκλ. 242· ἐπ. μνημεῖά τινι ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ.702. **2)** προσηλώνω ἢ στρέφω τι πρός τι, ἐπεὶ Διὸς ἑτράπετο φρὴν· Ἕκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆκ' ἱεροῖσιν, «ἐπειδὴ ἡ τοῦ Διὸς μετεβλήθη διάνοια· ἐπὶ ταῖς θυσίαις ἄρα τοῦ Ἕκτορος μᾶλλον ἔθηκε τὴν διάνοιαν» (**Θ.** Γαζῆς),Ἰλ. Κ. 46· ἀλλά, τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε, μετ' ἄπαρ., ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν αὐτῆς νὰ .., Ὀδ. Φ.1. **Β.** ἐπιθέτω πῶμα ἢ κάλυμμα, ὡς εἴ τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη Ὀδ. Ι. 311· κεφαλῇ ἐπέθηκε καλύπτρην Ε. 232· λίθον δ' ἐπέθηκε θύρησιν, δηλ. ἔθηκε λίθον ὡς θύραν ἢ πρὸ τοῦ στομίου τοῦ σπηλαίου, Ν. 370· ὡσαύτως, θέτω θύραν εἴς τι, κολλητὰς ἐπέθηκα θύρας (πρβλ. **ἐπιρρήσσω**) Ψ. 194· θύρας ἐπέθηκε φαεινὰς Φ. 45, πρβλ Ι. 240· ἴδε κατωτ. **Β.** ΙΙ, καὶ πρβλ. **ἀνακλίνω** ΙΙ. **ΙΙΙ.** προσθέτω, ὅσσα τε νῦν ὔμμ' ἔστι καὶ εἴ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε Ὀδ. Χ. 62, πρβλ. Ἰλ. Η. 364, κτλ.· κράτος, κῦδός τινι Ἰλ. Α. 509, Ψ. 400, 406· ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον χρυσοῦ ἐπιθήσω Ψ.796. **2)** ἐπὶ χρόνου, κἀμνω τι νὰ ἐλθῃ μετά τι, ἐπιφέρω, ἐπάγω, ἀλλ' ὅτε δὴ ἕβδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων Ὀδ. Μ. 399, Ο. 477· μάλα πολλὰ [ἔτεα] Ἡσ."Ἔργ. κ.Ἡμ. 694. **IV.** μύθῳ ἢ μύθοις τέλος ἐπιθεῖναι, θεῖναι πέρας αὐτοῖς, Λατ. finem imponere, Ἰλ. Τ. 207, Υ. 369, κτλ. **2)** ἐπιθέτω τι πρὸς συμπλήρωσιν ἐργασίας τινός, πᾶν δ' εὖ λείνας χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην Ἰλ. Δ.111· περόνην τ' ἐπέθηκα φαεινὴν Ὀδ. Τ. 256· οὕτω μεταγεν., δύο ταῦτα ὥσπερεὶ κεφάλαια ἐφ' ἅπασι τοῖς ἑαυτῷ νεανιευομένοις ἐπέθηκεν (ἴδε τὴν λ. **κεφάλαιον**) Δημ. 520, 27· κολοφῶνα ἐπ. τῇ σοφίᾳ (ἴδε τὴν λ. **κολοφών**) Πλάτ. Εὐθύδ. 301E, πρβλ. 272B· πίστιν ἐπ. Δημ. 165. 2, πρβλ.1196.17, 28. **V.** ἐπιβάλλω, ἐπὶ ποινῆς, σοὶ δέ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν Ὀδ. Β.192· δίκην, ζημίαν, ἀποινα ἐπ. τινί Ἡρόδ.1.120.144., 9.120, κτλ.· θάνατον αὐτοῖς ἐπιτιθέντες δίκην τῆς ἁμαρτίας ; Πλάτ. Νόμ. 838C· ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπ. ἀμοιβήν Ἡσ."Ἔργ. κ.Ἡμ. 332· τιμωρίαν ὑπέρ τινος Δημ.1392.10, πρβλ. κατωτ. **Β.** IV:—οὕτως ἐπὶ τιμωρίας ἐπιβαλλομένης ὑπὸ τοῦ θεοῦ, θήσειν γὰρ ἐμελλεν (ὁ Ζεύς) ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε Β. 39· οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον Ζ. 357· [ἄτην] οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε .. Ἐρινύς Ὀδ. Ο. 234· ἀνάγκην ἐπ., μετ' ἄπαρ., Ξεν. Λακ. 10, 7· ἐπιθεὶς δὲ καὶ εἴ τις ταῦτα φύγοι, μηδενὸς ἔτι τῶν καλῶν τυγχάνειν, ἐπιβαλὼν ὡς τιμωρίαν. αὐτόθι 3, 3· ἴδε κατωτ. **Β.** IV. **VI** ὡς τὸ **ἐπιστέλλω,** πέμπω, γράφει ἐς βιβλίον πάντα, .. γράψας δὲ ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε Ἡρόδ. 3. 42 ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλεϊ ποιήσας ἐπιτιθεῖ ἐς Μυτιλήνην ὁ αὐτ. 5. 95· ἐπ. ἐπιστολὴν Δημ. 915.17· ἴδε κατωτ. **Β.V,** καὶ πρβλ. **ἀντεπιτίθημι.** **VII.** ἐπὶ καταλήξεως ὀνόματος, ἐπὶ γὰρ ὑός τε καὶ ὄνου τὰς ἐπωνυμίας μετατιθείς, αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἐπέθηκε (ὡς π. χ. Ὑᾶται,Ὀνεᾶται) Ἡρόδ. 5. 68· δίδω, τὸ τοῦ ὅλου ἐπιτιθέντες ὄνομα Πλάτ. Συμπ. 205B, κτλ.· ἀλλὰ συχνότερον ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, μεταχειρίζομαι ὡς ἐπίθετον, Γραμμ.

Β. Μέσ. ἀπὸ τοῦ Πλουτ. καὶ ἐφεξῆς μετὰ παθ. ἀορ.: — βάλλω ἐπάνω μου, φορῶ, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνην κεφαλῆφιν .. θήκατο, ἔθηκε περικεφαλαίαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. Ἰλ. Κ. 30· κρατὶ δ' ἐπὶ .. κυνέην θέτο Ε. 743, Κ. 41, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 702, κτλ.· σῖτον ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τράπεζαν Ξεν. Κύρ. 8. 2, 3: — χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου, «θεὶς τὰς χεῖρας τὰς ἀνδροκτόνους ἐπὶ τοῖς στήθεσι τοῦ φίλου» (Θ. Γαζῆς),Ἰλ. Σ. 317· οὐκ ἐπιθήσομαι [δ' ἐμῷ] κάρᾳ κτύπημα χειρὸς ὁλοόν ; Εὐρ.Ἀνδρ.1210. **ΙΙ.** θέτω τι ἐπί τινος ἢ εἴς τι, πύλας τοῖς ὠσὶν ἐπίθεσθε Πλάτ. Συμπ. 218B· θύρας Ὀρφ. Ἀποσπ. 1. 2, κτλ., ἴδε ἀνωτ. **Α.** ΙΙ. **ΙΙΙ.** ἐπιδίδομαι, μετὰ δοτ., ναυτιλίῃσι μακρῇσι ἐπιθέσθαι Ἡρόδ.1.1· τῇ πείρᾳ, τῷ ἔργῳ Θουκ. 7. 42, Ξεν.Ἀπομν. 2. 8, 3, κτλ.· μετ' ἄπαρ , ἐπιχειρῶ, φιλοσοφεῖν ἐπέθετο Ἄλεξ. ἐν «Γαλατείᾳ» 1. 3· γράφειν Ἰσοκρ. 82A, πρβλ. Πλάτ. Σοφ. 242B. **2)** ἐπιχειρῶ ἐναντίον τινός, προσβάλλω τι, ἐπιτίθεμαι, τῇ Εὐβοίᾳ Ἡρόδ. 5. 31· Ἐφεσίοισι ὁ αὐτ. 1. 26, πρβλ.102., 8. 27· τῷ δήμῳ Θουκ. 6. 61· τῇ δημοκρατίᾳ Ξεν.Ἀθην. Πολ. 3. 12· οὐδεὶς πώποτε πρότερον ἐπέθετο τῇ τοῦ δήμου καταλύσει πρὶν .., ἐπεχείρησε τὴν κατάλυσιν τῆς δημοκρατίας πρὶν .., Αἰσχίν. κατὰ Κτησ. 65. 5· τῇ τυραννίδι Λυκοῦργ.165. 27· ὠφελοῦμαι ἐκ τῆς περιστάσεως νὰ ἐπιτεθῶ, ἐπιθέσθαι ταῖς ἀλλήλων ἁμαρτίαις Ἰσοκρ.15B· οὐκ ἐπέθεντο τοῖς ἀτυχήμασιν, ἀλλ' ἀνθρωπίνως ἐπεκούφισαν Δημ. 643. 10· ἀπολ., ἐπιτίθεμαι, κάμνω ἐπίθεσιν, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 3, 5. **3)** ἀπολ., δικαιοσύνην ἐπιθέμενος ἥσκεε, ἥσκει δικαιοσύνην μετ' ἐγκαρτερήσεως, ἐπιμονῆς.Ἡρόδ.1. 96, πρβλ. 6. 60. **IV.** ἐπιφέρω εἰς ἐμαυτόν, τόδ' ἐπέθου θύος, δημιοθρόους τ' ἀράς ; Αἰσχύλ.Ἀγ.1409· ἐπιβάλλω, θάνατον ζημίαν ἐπέθεντο Θουκ. 2. 24· καὶ φόβον ἐπιτίθεσθαι τῷ μὴ ποιοῦντι τὰ παραγγελλόμενα Ξεν. Κύρ. 4. 5, 41. **V.** διατάττω τινά, φὰς Ἀστυάγεα εἶναι τὸν ταῦτα ἐπιθέμενόν μοι Ἡρόδ. 1. 111· ὡσαύτως μετ' ἄπαρ., 3. 63. **VI.** δίδω ὄνομα, οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων .. ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεί κε τέκωσι, τοκῆες Ὀδ. Θ. 554.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 471, ἔνθα ἐπεθέμην, οὐχὶ ἐπετέθην, καὶ τὸν αὐτὸν ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ", σ. 370.

ἐπιτίθω, σφόδρα ἀδόκιμος σχηματισμὸς ἀντὶ τοῦ προηγ., Θεοφάν. 653. 3, 5.

ἐπιτίκτω: μέλλ. **-τέξομαι,** γεννῶ προσέτι ἢ μετ' ἄλλο, Ἱππ 260. 11, 18· τῷ πρώτῳ ἕτερον ἐπιτίκτουσιν Ἀριστ. Ἀποσπ 260, πρβλ. Πλουτ. Φιλοπ. 1.

ἐπιτῖμά, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **ἐπιτιμία** Ι, Ἐπιγραφ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ.Ἐπιγρ.1692.

ἐπιτίμαιος, ὁ, (**ἐπιτῖμάω** ΙΙ. 2), ὁ εὑρίσκων σφάλματα καὶ ἐπιτιμῶν τοὺς ἄλλους, κωμικὸν ἐπώνυμον τοῦ ἱστορικοῦ **Τιμαίου,** Ἴστρος ὁ Καλλιμάχειος παρ' Ἀθην. 272B, πρβλ. Διοδ. 5.1·

ἐπιτῖμάω, ἐκτιμῶ τι, ὁρίζω τὴν τιμήν τινος, Λατ. aestimare: ἐντεῦθεν, **1)** ἐν τιμῇ ἔχω, ἐκτιμῶ, Ἡρόδ. 6. 39. **2)** ἐπιτείνω, ὑψώνω τὴν τιμὴν τῶν ὠνίων, τὸν ξενικὸν οἶνον ἐπιτετῖμηκας πολὺ Δίφιλος ἐν «Ἐμπόρῳ» 1. 27· ἀπολ., Αἰλ. π. Ζ. 10. 50· ἐπιτιμῶσα δὲ τὴν ὑπὲρ τῆς ὁμιλίας αἴτησιν, αὐξάνουσα τὴν τιμήν, ἀπαιτοῦσα πλείονα, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **ἐπιτιμῶσα:**—Παθ., ὅτι δὲ ὁ σῖτος ἐπετιμήθη πρότερον καὶ ἐγένετο ἑκκαίδεκα δραχμῶν Δημ. 918. 20, 1208. 2. **ΙΙ.** ἐπὶ δικαστῶν, ἐπιβάλλω ποινὴν εἴς τινα, δίκην Ἡρόδ. 4. 43, διάφ. γραφ. ἐν Αἰσχίν.16.10· ἐπ. ἀργύριον Συλλ.Ἐπιγρ. 2266. 6:—πρβλ. **ἐπιτιμήτωρ, ἐπιτίμιον.** **2)** ψέγω, κατακρίνω, Λατ. objicere, exprobare alicui, μὴ πάθωμεν ὃ ἄλλοις ἐπιτιμῶμεν Πλάτ. Φαῖδρ. 237C, Ἰσοκρ. 5D, κτλ.—Παθ., Ἀριστ. Ποιητ. 17, 2. **3)** μετ' αἰτ. πράγμ. μόνον, μέμφομαι, ἐπιτιμῶ, ὡς καὶ νῦν, οὐ τοῦτ' ἐπιτιμῶ Δημ. 502. 12· ὅτι εἰμ' ἀλαζών, τοῦτ' ἐπιτιμᾷς ; Ἀναξανδρίδης ἐν «Φαρμακομάντει» 1:—Παθ., τὸ .. ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτιμώμενον Ξεν. Ἀπομν.1.2, 31· πρβλ.Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3.5, 16. **γ)** μετὰ δοτ. μόνον, ἀποδοκιμάζω, κατακρίνω, Λυσ. 169. 42, Ἰσοκρ. 170A, Δημ. 246. 9· τινὶ ἐπί τινι Πολύβ.7.11, 9· περί τι ὁ αὐτ. 8.11, 1· τινὶ ὅτι .., ὡς .. Πλάτ. Θεαίτ.169D, Δημ.160.15, κτλ. **δ)** ἀπολ., ἐπιπλήττω, λόγῳ καλῶς ἐπ. Θουκ. 3. 38, πρβλ. 4. 28· τὸν μὲν οὖν ἐπιτιμᾶν ἴσως φήσαι τις ἂν ῥᾴδιον Δημ.13. 27, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 3.13, 16 κ. ἀλλ.

ἐπιτίμημα, τό, τίμημα, ποινή, Συλλ.Ἐπιγρ. 2266.15.

2) ἐπιτίμησις, ἔλεγχος, ψόγος, 'Αριστ. Ποιητ. 25, 32, Πλούτ. 2. 1110E.

ἐπιτίμησις, εως, ἡ, ἐπίπληξις, Θουκ. 7. 48, 'Αντιφάν. ἐν 'Αδῆλ. 62, 'Αριστ. Ρητ. 1. 1, 12 κ. ἀλλ.· ἐπιτίμησιν ἐπιτιμᾶν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 8. 6, 5. **II.** ὕψωσις τῆς τιμῆς πράγματός τινος, σίτου 'Απ. 'Εμφυλ. 4. 117.

ἐπιτῑμητέον, ῥήματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιτιμῶ,** δεῖ ἐπιτιμᾶν, μετὰ δοτ., οἷς μὲν ἐπιτῑμητέον .. οἷς δὲ συγγνώμην δοτέον Πολύβ. 8. 1, 2, Φίλων 437, 3. **II. ἐπιτῑμητέος, α, ον,** ἄξιος ἐπιτιμήσεως, 'Αριστ. Μεγ. 'Ηθ. 2. 6, 32.

ἐπιτῑμητήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., 'Οππ. 'Αλ. 1. 682.

ἐπιτῑμητής, οῦ, ὁ, ὁ ἐπιτιμητής, ὁ ὁρίζων τὴν τιμήν, Λατ. taxator, 'Αντιφῶν 133. 18, Συλλ. 'Επιγρ. 102, 5 (ἴδε Böckh σ. 141). **II.** ὁ τιμωρῶν, τιμωρός, κολασταί κάπ. κακῶν Σοφ. 'Αποσπ. 478· ἐπ. ἔργων, ὁ κατακρίνων, ψέγων, ὡς οὐπιτιμητής γε τῶν ἔργων βαρὺς Αἰσχύλ. Πρ. 77· τούτων κολαστὴν κάπιτιμητὴν Εὐρ. Ἰκ. 255· ἐπ. τῆς .. ὁμιλίας Πλάτ. Φαῖδρ. 239E.

ἐπιτῑμητικός, ή, όν, ὁ ἐπιτιμῶν ἢ ἀγαπῶν νὰ ἐπιτιμᾷ, Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 23· λόγος ἐπ. Ὅροι Πλάτ. 416 ἐν τέλει.—'Επίρρ. **-κῶς,** Ἰω. Χρυσ. τ. 2. σ. 328, 26, κλ.

ἐπιτῑμήτωρ, ορος, ὁ, ἐν 'Οδ. Ι. 270, Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε, «τιμωρός, ἐκδικητής» (Εὐστ.), δηλ. Ζεὺς ξένιος. Τὸ ῥῆμα **ἐπιτιμάω** δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ὁμήρῳ.

ἐπιτῑμία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **ἐπίτιμος,** ἡ ἀπόλαυσις πάντων τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων καὶ προνομίων, ἐκλογικὸν δικαίωμα τοῦ πολίτου, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἀτιμία,** Αἰσχίν. 39. 42, Δημ. 549. 10· συνειλεγμένον εἰς τὴν ἐπιτ. ἀργύριον, χρήματα συναχθέντα πρὸς ἀνάκτησιν τοῦ δικαιώματος τοῦ εἶναι ἐπίτιμον πολίτην, τοῦ ἐκλέγειν, ὁ αὐτ. 329. 12. **II.** ποινή, τιμωρία, Συλλ. 'Επιγρ. 4957. 43, 'Εδδ. (Σοφ. Σολ. Γ', 10). **II.** = **αἰδοῖον,** 'Αρτεμιδ. 1. 45.

ἐπιτῑμιάζω, ἐπιβάλλω **ἐπίτιμιον,** Θ. Στουδ. σ. 1240, ἔκδ. Μί. —**ἐπιτιμιασθεὶς** αὐτόθι σ. 1581.

ἐπίτιμιον, τό, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. **ἐπιτίμια,** τά, ἡ ἀξία ἢ ἐκτίμησις πράγματός τινος, ὅ ἐ. **1)** αἱ πρὸς τινα γενόμεναι τιμαί, ἔστ' 'Ορέστου ταῦτα τάπ. Σοφ. Ἠλ. 915· (ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ σημασία αὕτη οὐδαμοῦ ἄλλοθι ἀπαντᾷ, ὁ Δινδόρφ. προτείνει **τάπιτύμβια**· τὴν γραφὴν ταύτην ἐνέκρινε καὶ παρεδέξατο ὁ Jebb). **2)** ποινή, τιμωρία, τοῖσι δὲ παρακτωμένοισι ξεινικοὺς νόμους τοιαῦτα ἐπιτίμια διδοῦσι 'Ηρόδ. 4. 80, πρβλ. Εὐρ. Ἐκ. 1086· τοιαῦθ' ὁρῶντες τῶνδε τἀπιτίμια Αἰσχύλ. Πέρσ. 823· τοῖς ἐπιτιμίοις ἔνοχοι τοῦ φόνου 'Αντιφῶν 125. 33· τὰ ἐκ τῶν νόμων ἐπιτ. Λυκοῦργ. 148. 17· καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τἀπιτίμια τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί, πῶς ἀνταμείβουσι, δηλ. πῶς τιμωροῦσιν οἱ θεοὶ τὴν ἀσέβειαν, Σοφ. Ἠλ. 1382, πρβλ. Ξεν. 'Απομν. 3. 12, 3· κρίσεις .. μεγάλα ἔχουσαι ἐπιτίμια Δημ. 229, τέλ.· ἐν τῷ ἑνικῷ, τόνδ' ὑπ' οἰωνῶν δοκεῖ ταφέντ' ἄτιμος τοὐπιτίμιον λαβεῖν, ὅτι θὰ λάβῃ τὴν τιμωρίαν, θὰ τιμωρηθῇ, Αἰσχύλ. Θήβ. 1021· θάνατον ἔταξε τὸ ἐπ. 'Αριστ. Οἰκ. 2. 21, 9· ἐπ. ὁρίζειν τινί Συλλ. 'Επιγρ. 354, κτλ. Ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. (Προσθήκαις) 2561b. 80, ἐπιτίμιοις ἀπαντᾷ, καὶ ἐπίτιμον αὐτόθι 4300ν.

ἐπίτῑμος, ον, ἐπὶ πολίτου, ὁ ἀπολαύων πάντων τῶν δικαιωμάτων ἐλευθέρου πολίτου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἄτιμος** (ὃ ἴδε), 'Αριστοφ. Βάτρ. 702, 'Ανδοκ. 10. 12, Θουκ. 5. 34, Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 11, κτλ.· χρήματα ἐπ., περιουσία μὴ δημευθεῖσα ἂν καὶ ὁ κύριος αὐτῆς διετέλει ἐν ἐξορίᾳ, Νόμος παρὰ Δημ. 634. 13. **2)** ἔχων ἰδίαν, πολύτιμος, 'Αγαθ. 31, 10.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίτιμον· πλοῦτον. τιμωρόν· τιμητόν». **II.** 'Επίρρ. **-μως,** ἐντίμως, Κλήμ. 'Αλ. 507.

ἐπιτινάσσω, ἐμβάλλω, ἐμποιῶ, Βασίλ. τ. 3. σ. 546B.

ἐπιτίτθιος, ον, ἐπιμάζιος, ἐπιμαστίδιος, «τὸ βυζί», Λατ. subrumus, παῖδα λιπὼν οἴκοις ἐπιτίτθιον 'Ανθ. Π. 11. 243· ἀπολ., γαλαθηνός, Θεόκρ. 24. 53.

ἐπιτιτράω, τρυπῶ ἄνωθεν, 'Ορειδ. σ. 98, ἐν τῷ ἀορ. **ἐπιτρῆσαι.**

ἐπιτιτρώσκω, = **τιτρώσκω,** Φίλων Ι. 576, 23.

***ἐπιτλάω,** ῥίζα ἀπαντῶσα μόνον ἐν τῷ ἀορ. 6' **ἐπέτλην·** φέρω μεθ' ὑπομονῆς, ὑπομένω, τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη, «δι' ὃ σοι ὑπομεινάτω ἡ καρδία» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 591· τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν, «δι' ὃ σοι ἡ καρδία ὑπομεινάτω καὶ πεισθήτω τοῖς ἐμοῖς λόγοις», Τ. 220· μυρί' ἐπιτλὰς Νικ. 'Αλεξιφ. 241.

ἐπιτμήγω: μέλλ. **-ξω,** 'Επικ. ἀντὶ **ἐπιτέμνω.** 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 407.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιτμήγειν· ἐπιτέμνεσθαι· σπεύδειν».

ἐπιτμητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιτέμνω,** δεῖ ἐπιτέμνειν, Νικομ. 'Αριθμ. σ. 150.

ἐπιτοκία, ἡ, τόκοι τόκων, Φίλων 2. 285, 12.

ἐπιτοκίδιος, ον, γενέθλιος, Ψελλ. περὶ τῶν ὀνομάτ. τῶν δικῶν σ. 108.

ἐπιτόκιον, τό, γενεθλιακὸν ποίημα, Εὐμάθ. 4. 6. **2)** τόκος, Αἴσ. 133.

ἐπίτοκος, ον, ἐπὶ γυναικός, ἡ ἐγγὺς τοῦ τεκεῖν, «ἐπίτοκος ἡ γυνὴ ἀδοκίμως εἶπεν 'Αντιφάνης ὁ κωμῳδός, δέον ἐπίτεξ εἰπεῖν» Φρύν. 333· ἀλλ' ἡ ἀποδοκιμαζομένη λέξις ἀπαντᾷ παρ' 'Ιπποκρ. καὶ 'Αριστ. **2)** γόνιμος, τίκτουσα, 'Ιππ. 1201H· ἐν γαστρὶ ἔχουσα, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 18, 573. a$_5$· καὶ οὕτω γιγνώσκουσιν ὅτι ἐπίτοκά εἰσιν οἱ ποιμένες, ἴδε **ἐπίτεξ.** **II.** (**τόκος** II) φέρων τόκον ἐπὶ τόκῳ, τόκοι ἐπίτοκοι, τόκοι ἐπιφέροντες τόκους, Λατ. vorsura, Πλάτ. Νόμ. 842D.

ἐπιτολή, ἡ, (**ἐπιτέλλω** II) ἡ πρὸς τὸν ὁρίζοντα ἐμφάνισις ἀστέρος, ἄστρων Εὐρ. Φοίν. 1116· ἰδίως ὅταν ἡ ὁρατός, δηλ. ὅταν συμβαίνῃ νὰ ὁρᾶται μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἐντεῦθεν· ἡ περίοδος τῆς ἐμφανίσεως ἀστέρος τινὸς ἐν τῷ οὐρανῷ, 'Ιππ. π. 'Αέρ. 281, Θεόφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 2. 19, 4, κτλ.· 'Αρκτούρου Θουκ. 1. 78· Κυνὸς 'Αριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 19, 11· τῆς Πλειάδος Πολύβ. 4. 37, 2· μεταγεν. ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, 'Απ. 'Εμφυλ. 5. 90, Πλούτ. 2. 889E, 'Αρτεμίδ. 1. 3· πρβλ. **ἀνατολή.** **2)** ἔγερσις ἀνέμου, Παλαίφ. 18. 2· ἡ ἀρχὴ ἢ πηγὴ ποταμοῦ, 'Επιγραφ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 2554. 109.

ἐπιτολμάω, ὑπομένω, σοὶ ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν, ὡς τὸ Λατ. sepere aude, 'Οδ. Α. 353· ἀλλ' ἐπιτολμᾶν χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν ἔχειν Θέογν. 445· ἀπολ., ἀλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔσχετο, καρτερικῶς ὑπέμεινε, «τοῦ ἐπετόλμησεν ἑρμηνεία, φρεσὶ δ' ἔσχετο, καὶ ἔστι ταὐτὸν τὸ ἔτλη καὶ ἔμεινεν» (Εὐστ.), 'Οδ. Ρ. 238· μεταγ. καὶ μετὰ δοτ., ἀποτολμῶ τι, τῇ διαβάσει, τῷ ἔργῳ Πλουτ. Φιλοπ. 10, 'Αντών. 69· τῷ δίῤῥῳ, τῷ ἀναβῆναι ἐπ' αὐτοῦ, Φιλόστρ. 780· ἐπ. τινι Αἰλ. π. Ζ. 7. 19, 'Ανώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

ἐπιτολμητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιτολμῶ,** δεῖ ἐπιτολμᾶν, μετ' ἀπαρ., Φίλων 1. 2· ἐπειδὴ καλεῖ καιρός, ἐπιτολμητέον αὐτῷ Γαλην. τ. 4. 158, 9.

ἐπιτομᾰτικός, ή, όν, ἐν εἴδει ἐπιτομῆς, **ἐπίτομος;** πρόχειρος, Γαλην. τ. 8. σ. 317.

ἐπιτομή, ἡ, (ἐπιτέμνω), τομὴ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ἐντομή, τῆς κεφαλῆς Αἰσχίν. 60. 43. **II.** ἐπιτομή, περιληπτικὴ ἔκθεσις, τῶν φυσικῶν 'Αριστ. Προβλ. 9, ἐν τῇ κεφαλίδι· περὶ τοῦ Λιβίου, Δίων Κ., κλ.· ἐν ἐπιτομῇ Κικ. πρὸς 'Αττ. 5. 20, 1· ἡ Ρώμη καλεῖται ἐπιτομὴ τῆς οἰκουμένης 'Αθήν. 20B.

ἐπίτομος, ον, (ἐπιτέμνω), τετμημένος εἰς τεμάχια, κομμάτια ξύλου, καλοῦσι δὲ οἱ τέκτονες ἐπίτομα ταῦτα διὰ τὸ πρὸς τὴν χρείαν οὕτω τέμνειν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5. 1, 12· ἐπιτομωτάτη ὁδός, συντομωτάτη, Συνεσ. Ἐπιστ. 35· τὰ ἐπ. τῆς χώρας Παυσ. 10. 31, 7· ἐπίτομον δείξας ἢ λεωφόρον Δίων Χρυσ. 1. 474. **2)** σύντομος, ἐπίτομον ἀναγραφὴν Σουΐδ. ἐν λ. **Διογενειανός.**—'Επίρρ. **-μως,** 'Απολλ. Δ. π. 'Αντωνυμ. 261B, Συντ. 215, 9; Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 487A.

ἐπιτόνιον, τό, (ἐπιτείνω), ἐργαλεῖον πρὸς ἐπίτασιν ἢ τέντωμα, κόλλαβος δι' οὗ αἱ χορδαὶ ἐντατοῦ ὀργάνου ἐντείνονται πρὸς ἀποτέλεσιν ἁρμονίας, Ἀθήν. 456D· μεταφ., ἡ συντροφία ὥσπερ ἐπ. ἐστὶ τῆς εὐνοίας Πλούτ. 2. 3D. **II.** μικρὸς αὐλὸς πρὸς τὸν τόνον τοῦ ὁποίου ἐντείνονται τὰ ὄργανα, 'Ετυμ. Γουδ. ἐν λέξει **ἀπότομον.**

ἐπίτονος, ον, (ἐπιτείνω), ἔντονος, Διοδώρ. 'Εκλογ. 557· ἐπήχου, Φιλόστρ. 537.—'Επίρρ. **-νως,** κατὰ διόρθωσιν Turneb. ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 385. **II. ἐπίτονος** (ἐξυπ. ἱμάς), ὁ, σχοινίον πλοίου, ἐκτεινόμενον ἐκ τοῦ πρὸς τὰ ὀπίσω ἱστοῦ, ἀντίθ. τῷ **πρότονος,** αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ [ἱστῷ] ἐπίτονος βέβλητο, βοὸς ῥινοῖο τετευχώς, ἔνθα τὸ **ἐπ.** εἶναι μακρὸν ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου, 'Οδ. Μ. 423.—Κατὰ Σουΐδ. «ἐπίτονος, ὁ δεσμεύων ἱμὰς πρὸς τὸν ἱστὸν τὸ κέρας». **2) ἐπίτονοι,** οἱ μεγάλοι μυῶνες τοῦ ὤμου καὶ βραχίονος, Πλάτ. Τίμ. 84E, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 5, 4· νεύρων ἐπίτονοι Πλάτ. Νόμοι 945C.

ἐπιτονόω. κατ' ἰατρικὴν σημασίαν, ἐνδυναμώνω, Σωρ. 'Εφ. ἔκδ. Erm. σ. 26.

ἐπιτοξάζομαι, 'Αποθ., τοξεύω ἐναντίον τινός, τῷ δ' ἐπετοξάζοντο .. 'Αχαιοί Ἰλ. Γ. 79, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, Λουκ. π. Διαβολ. 12, Δίωνι Κ. 74. 6.

ἐπιτοξεύω, = τῷ προηγ., τινι Δίων Κ. 68. 31· τινὰ 'Αριστ. 11.

ἐπιτοξίτις, ιδος, ἡ, ἐν σταυροειδεῖ τόξῳ ἡ αὖλαξ ἢ τὸ κοίλωμα ἔνθα τίθεται τὸ βέλος, «τὸ δεχόμενον τὸ βέλος κοίλασμα (ἐκάλουν) ἐπιτοξίτιδα» Ἥρων Βελοπ. 124A. Φίλων Βελοπ. σ. 75A· epitoxis ἐν Βιτρουβ. 10. 15.

ἐπιτοπίζω, (τόπος), «κατοικίζω» Σουΐδ., ἴδε **κατοικίζω.**

ἐπιτοπίως, 'Επίρρ. = ἐπὶ τῷ τόπῳ, Θεοφάν. 610, 13.

ἐπιτοπολύ, ἐπιτοπλέον, ἐπιτοπλεῖστον, ὡσαύτως **ἐπιτοπλῆθος,** ἀντὶ **ἐπὶ τὸ πολύ, πλέον, πλεῖστον, πλῆθος,** γενικῶς, καθόλου, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, κοινῶς, συνήθως· ἴδε ἐν λέξει **πολύς.**

ἐπιτόσσαις, Δωρ. μετοχ. τοῦ **ἐπέτοσσε**

ἐπιτράγημα, τό, δεύτερον ἔδεσμα, ἢ τὸ λαμβανόμενον μετὰ τὸ τράγημα, Νικήτ. 755, 14.

ἐπιτραγημᾰτίζω, προσφέρω ὡς τραγήματα, Ἰουλ. Ἐπιστ. κδ', 391, ἐν τῷ Παθητικῷ.

Ἐπιτρᾰγία, ἡ, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, ἔκ τινος αἰγὸς εἰς τράγον μεταμορφωθείσης ὑπ' αὐτῆς, λέγεται δὲ αὐτῷ (τῷ Θησεῖ) τὸν μὲν ἐν Δελφοῖς ἀνελεῖν θεὸν Ἀφροδίτην καθηγεμόνα ποιεῖσθαι.. θύοντι δὲ πρὸς θαλάσσῃ τὴν αἶγα θήλειαν οὖσαν, αὐτομάτως τράγον γενέσθαι· διὸ καὶ καλεῖσθαι τὴν θεὸν Ἐπιτραγίαν Πλουτ. Θησ. 18.

ἐπιτραγίας, ου, ὁ, εἶδος ἰχθύος παχέος μὲν ἀλλ' ἄνευ ὠῶν, καὶ ἑπομένως στείρου (πρβλ. τὸ ἑπόμ.), «εἰσὶ δέ τινες ἰχθύες οἳ καλοῦνται ἐπιτραγίαι, γίνονται δὲ τῶν ποταμίων τοιοῦτοι· κυπρῖνος καὶ βάλαγρος· οὐκ ἔχουσι δὲ οἱ τοιοῦτοι οὔτε ᾠὸν οὔτε θορὸν οὐδέποτε» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4.11.7.

ἐπιτρᾰγοι, οἱ, (ἴδε **τραγάω**) τὰ ἀκμαῖα καὶ ὀργῶντα κλήματα ἀμπέλου, Διον. Ἁλ. 17. 2.— Κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμ. (367,17) «ἐπιφυλλίδες, τὰ πρὸς βότρυας, οἱ καλούμενοι ἐπίτραγοι», κατὰ δὲ τὸν Πολυδ. (Ζ', 152) «οἱ δὲ καλούμενοι νῦν τῶν ἀμπέλων ἐπίτραγοι· θυμάλωπες ἐλέγοντο».

ἐπιτρᾰγῳδέω, διηγοῦμαί τι κατὰ τρόπον τραγικόν, ἐξογκώνω, ὅσα οἱ φαρμακοπῶλαι καὶ οἱ ῥιζοτόμοι.. ἐπιτραγῳδοῦντες λέγουσι Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 8, 5, Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 28, Λουκ. Τοξ. 12· ἐξογκώνω ἔτι μᾶλλον, τινί τι Πλουτ. Περικλ. 28· οὕτω καὶ ἐν τῷ **Παθ.**, ὁ αὐτ. ἐν Ἀρτοξ. 18· ἐπετραγῴδει τούτῳ τῷ δράματι καὶ ἕτερον πάθος ὁ δαίμων Ἡλιόδ. 2. 29.

ἐπιτράνωσις, ἡ, = **τράνωσις**, Ὡριγ. ΙΙΙ. 340Β.

ἐπιτραπεζίδιος, ον, «ὁ παράσιτος» Ἡσύχ.

ἐπιτραπέζιος, ον, (τράπεζα) ὁ ἐπὶ τῆς τραπέζης, μᾶλλον δὲ τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι ἐοικὼς ἔσῃ, ἐφ' ὅ τι ἂν μέρος ἐλκύσῃ σέ τις ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος, ἐπὶ ὕδατος κεχυμένου ἐπὶ τραπέζης, ὅπερ δύναταί τις διὰ τοῦ δακτύλου νὰ κάμῃ νὰ ῥυῇ πρὸς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος, Λουκ. Ἑρμ. 68· ἐπιτραπέζια διηγήματα Βασίλ. τ. 1. σ. 69D, λέξις Εὐστ. Ὀδ. 1561, 58. **ΙΙ.** = τῷ προηγ., Ἡσύχ. ἐν λ. **τραπεζῆες**.

ἐπιτράπεζος, ον, = τῷ προηγ., σκεύη Θεοφρ. περὶ Λίθων 42.

ἐπιτραπέζωμα, τό, ἐν τῷ πληθ. **ἐπιτραπεζώματα**, τὰ ἐπιτιθέμενα ταῖς τραπέζαις βρώματα, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Μενέλεῳ» 1, πρβλ. Ἀθήν. 170F, Ἡσύχ. ἐν λέξει.

ἐπιτρᾰπέουσι, Ἐπ. γ' πληθ. ἐνεστ. ἀντὶ **ἐπιτρέπουσι**, Ἰλ. Κ. 421.

ἐπιτραυματίζω, τραυματίζω πάλιν, τὸν τετρωμένον ἐπιτραυματίζειν Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 236C.

ἐπιτρᾰχήλιος, ον, (τράχηλος) ὁ ἐπὶ τοῦ τραχήλου, «ἐπιτραχήλιος κόσμος» Σουΐδ. **2) ἐπιτραχήλιον**, τό, μέρος ἱερατικῆς στολῆς, τὸ γνωστὸν ἐπιτραχήλιον, Ψευδο-Χρυσ. ΧΙΙ. 777Α, Πέτρ. Ἀντιοχ. 800C, κλ.

ἐπιτρεπτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιτρέπω**, δεῖ ἐπιτρέπειν, Ξεν. Ἱέρ. 8. 9, Πλάτ. Συμπ. 213Ε· οὕτως ἐν τῷ πληθ., ἐκείνοισι.. οὐκ ἐπιτρεπτέα ἐστὶ Ἡρόδ. 9. 58.

ἐπιτρεπτικός, ή, όν, προτρεπτικός, Ἀριστείδ. 2. σ. 310, Διονύσ. Ἀρεοπ. 132, Ὡριγ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 229Δ, κλ.

ἐπιτρέπω, Ἰων. **-τράπω**· μέλλ. **-τρέψω**· ἀόρ. α' **-έτρεψα** Ὅμ., Ἀττ., Ἰων. **-έτραψα** Ἡρόδ. 4. 202· ἀόρ. β' **-έτραπον** Ὅμ.· — Μέσ., Ἰων. μέλλ. **-τράψομαι** Ἡρόδ. 3. 155· ἀόρ. β' μέσ. **-ετράπόμην** Ὅμ. — Παθ., Ἰων. ἀόρ. α' **-ετράφθην**· μετοχ. **-τραφθεὶς** Ἡρόδ.· ἀόρ. β' παθ. **-ετράπην**. Κυρίως, τρέπω ἢ στρέφω πρός τι· ἀλλ' οὕτω μόνον ἐν τῷ μέσ. ἀορ. β', σοὶ δ' ἐμὰ κήδεα θυμὸς ἐπετράπετο.. εἴρεσθ', ἡ καρδία σου ἔκλινεν εἰς τὸ νὰ ἐρωτήσῃς περὶ τῶν βασάνων μου, Ὀδ. Ι. 12· ἀνατρέπω τι ἐπί τινος, ἐς κεφαλὴν ἠϊτῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἄνθρακας Λουκ. Λεξιφ. 8. **2)** τρέπω τι ἐπάνω εἴς τινα, μεταφέρω, κληροδοτῶ, τοῖσιν θεοὶ ὄλβια δοῖεν ζωέμεναι, καὶ παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος κτήματ' ἐνὶ μεγάροισι Ὀδ. Η. 149. **3)** ἐμπιστεύομαί τι εἴς τινα, καί οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπε οἶκον ἅπαντα, «ἐπίτροπον, οἰκονόμον εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἐποίησε» (Σχόλ.), Β. 226 (ἴδε **ἐπίτροπος**)· ἐπιτρέψειας ἕκαστα δμωάων [ἐκείνῃ], ἥτις .. ἀρίστη Ο. 24, πρβλ. Ἰλ. Ρ. 509· θεοῖσιν μῦθον ἐπιτρέψαι, «τουτέστιν, ἀνάθες» (Εὐστ.), Ὀδ. Χ. 287, πρβλ. Τ. 502· οὕτω, κακοῖσι θυμὸν ἐπιτρέπην (Δίολ. ἀπαρ.) Ἀλκαῖος 35· σμικραῖς.. ἑαυτοὺς ἐλπίσιν Εὐρ. Ἀποσπ. 913:— συχν. παρὰ πεζογράφοις, ἐπ. τινί τὰ πρήγματα Ἡρόδ. 6. 26· τὴν πόλιν ὁ αὐτ. 4. 202· Νάξον ὁ αὐτ. 1. 64· τὰ πάντα, πλεῖστα Θουκ. 2. 65., 5. 99· τὴν ἀρχὴν Ξεν. Ἀν. 5. 9, 31, κτλ.· τινὰ ἰατρῷ Ἀντιφῶν 127. 38, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 130· ὡσαύτως, παραδίδω υἱὸν πρὸς ἐκπαίδευσιν, Πλάτ. Λάχ. 200D, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1098· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., σοὶ δ' οἵῳ ἐπέτρεψεν πονέσθαι, σὲ δὲ μόνον ἀφῆκε νὰ κοπιάζῃς, Ἰλ. Κ. 116, πρβλ. 421, Ἡρόδ. 9. 10:— συχν. παρ' Ἀττ., παραχωρῶ τι εἴς τινα (πρβλ. **ἐπιτροπή**), ἐπεισαν δίαιταν ἐπιτρέψαι αὐτοῖς Δημ. 1360. 7, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 936Α· ὑμῖν ἐπιτρέπω κρῖναι Πλάτ. Ἀπολ. 35D, πρβλ. Ἀνδοκ. 1. 28. **4)** μετὰ δοτ. μόνου, ἀφίνω τὰ πάντα εἰς ἕτερον, ἐμπιστεύομαι ἐμαυτὸν εἴς τινα, ἔχω πεποίθησιν, τοῖσιν γὰρ ἐπετράπομέν γε μάλιστα, «ἐξουσίαν δεδώκαμεν» (Σχόλ.), Ἰλ. Κ. 99· ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν Ὀδ. Φ. 279· ἐπ. τῇ ὀλιγαρχίᾳ Ἡρόδ. 3. 81· καὶ συχν. παρ' Ἀττ. ὡς τὸ Λατ. referre ad.. , ἀφίνω ὑπόθεσίν τινα εἰς τὴν κρίσιν ἢ διαιτησίαν ἄλλου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1115, Σφ. 521, Βάτρ. 811, Θουκ. 1. 28· τινὶ δικαστῇ, εἴς τινα ὡς εἰς δικαστήν, ὁ αὐτ. 4. 83:— ὡσαύτως, ἐπ. τινὶ περί τινος Πλάτ. Γοργ. 512Ε, Ἀλκ. α', 117Ε· Ἀθηναίοις ἐπ. περὶ σφῶν αὐτῶν πλὴν θανάτου, νὰ παραδώσωσιν ἑαυτοὺς εἰς τὴν διάθεσιν τῶν Ἀθηναίων μόνον νὰ μὴ ἔχωσιν ἐξουσίαν θανάτου ἐπ' αὐτῶν, Θουκ. 4. 54· περὶ ὧν διαφερόμεθα τοῖς οἰκείοις ἐπιτρ. Δημ. 813. 2· οὕτως ἐν τῷ Μέσ., Θουκ. 5. 31. **5)** Μέσ., ἐμπιστεύομαι εἴς τινα, ἀφίνω τὴν ὑπόθεσίν μου εἰς αὐτόν, τινὶ Ἡρόδ. 1. 96., 5. 95, κτλ.: ὡσαύτως, ἐμπιστεύομαί τι ἀνῆκον εἰς ἐμὲ εἰς ἄλλον, ὁ αὐτ. 3. 155, 157, Ξεν., κλ. **6)** Παθ., ᾧ λαοί τ' ἐπιτετράφαται (γ' πληθ. πρκμ. ἀντὶ ἐπιτετραμμένοι εἰσί) Ἰλ. Β. 25· τῇς (ἐνν. ὥραις) ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανός, τοῦ οὐρανοῦ αἱ πύλαι εἶναι δεδομέναι εἰς αὐτάς (νὰ τὰς ἀνοίγωσι καὶ νὰ τὰς κλείωσι), Ἰλ. Ε. 750, Θ. 394, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 142, κτλ.· ὡσαύτως μετ' αἰτιατ. πράγμ., ἀρχὴν ἐπιτραφθέντες Ἡρόδ. 1. 7· ἐπιτετραμμένοι τὴν φυλακὴν Θουκ. 1. 126· πρβλ. **πιστεύω ΙΙ.** **ΙΙ.** παραχωρῶ, δίδω, Ποσειδάωνι δὲ νίκην πᾶσαν ἐπέτρεψας Ἰλ. Φ. 473· παρ' Ἀττ., ἐπ. τινί, μετ' ἀπαρ., παραχωρῶ, ἐπιτρέπω, Ἀριστοφ. Πλ. 1078, Πλάτ. κλ.· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Ξεν. Ἀν. 7. 7, 8, Πλάτ.· ὡσαύτως, Θηβαίοις ἐπ. αὐτονόμους (-οις;) εἶναι Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 9· οὐδενὶ ἐπ. κακῷ εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 3. 2, 31· μετὰ μετοχ., ἐπ. ἀδικέοντι τῷ ἀδελφεῷ Ἡρόδ. 2. 120· μὴ ἐπ. τινὶ ἀδικοῦντι Πλάτ. Εὐθύφρ. 5Ε· ὡσαύτως ἀπολ., ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, Πινδ. Ο. 6. 36, Ἀριστοφ. Νεφ. 799, Πλοῦτ. 915, Θουκ. 1. 71. **2)** ἀμεταδ. ὡς τὸ Λατ. concedere, οὐ μὲν ἐπέτρεπε γήραϊ λυγρῷ, «τουτέστιν οὐδὲ ὑπὸ γήρως ἐνικᾶτο» (Σχόλ.), Ἰλ. Κ. 79· ἡλικίῃ καὶ θυμῷ μὴ ἐπίτραπε, μὴ ὑποχώρει, μὴ κυριεύου ὑπ' αὐτῶν, Ἡρόδ. 3. 36· ταῖς ἐπιθυμίαις Πλάτ. Νόμ. 802Β· τῇ ὀργῇ Διον. Ἁλ. 7. 45. **ΙΙΙ.** κελεύω, ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἐπέτρεψεν ἐφέπεσθαι Ξεν. Ἀν. 6. 3, 11, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 784C.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 17, καὶ Ἀθηνᾶν τ. Γ', σ. 312 κέξ.

ἐπιτρέφω· μέλλ. **-θρέψω**, τρέφω ἐπί, ἐπιτέτροφε τύμβῳ βότρυν Ἀνθ. Π. 7. 536. **2)** καθόλου, τρέφω, διατηρῶ, γυναῖκας καὶ τὰ εἰς πόλεμον ἄχρηστα ἐπιθρέψειν Ἡρόδ. 8. 142, 144· κακὸν τῇ πόλει Διον. Ἁλ. 10. 6. **ΙΙ.** Παθ., γεννῶμαι κατόπιν, ἐπιγίγνομαι, ἀνατρέφομαι, ὡς οἱ ἀπόγονοι, Λατ. succrescere, ἐκ τούτων δὴ ὧν σφι τῶν δούλων καὶ τῶν γυναικῶν ἐπετράφη νεότης Ἡρόδ. 4. 3· οἱ ὕστερον ἐπιτραφέντες βασιλέες ὁ αὐτ. 2. 121, 1· καθόλου, Κῦρον ὀρέων ἐπιτρεφόμενον, τρεφόμενον ὡς διάδοχον, ὅτι ἐμεγάλωνε καὶ ἔμελλε μίαν ἡμέραν νά γείνῃ διάδοχος, ὁ αὐτ. 1. 123, Διον. Ἁλ. 7. 9.

ἐπιτρέχω· μέλλ. **-δρᾰμοῦμαι**· ἀόρ. β' **-έδρᾰμον** Ὅμ.· (σπανίως ἀόρ. α' **-έθρεξα**, Ἰλ. Ν. 409)· πρκμ. **-δεδράμηκα**, Ξεν. Οἰκ. 15. 4· ποιητ. **-δέδρομα** Ὀδ.· τρέχω, ὁρμῶ κατά τινος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅπως προσβάλω, ἐπιτεθῶ· ἀπολ., ὁ δ' ἐπέδραμεν Ἰλ. Δ. 524, πρβλ. Σ. 527· ἐπὶ κυνῶν, οἱ μὲν κεκληγῶτες ἐπέδραμον Ὀδ. Ξ. 30· οὕτω παρ' Ἀττ., ἐπιτίθεμαι ἐναντίον τινός, τινὶ Θουκ. 4. 32, Ξεν. Κυν. 9, 6· ἐπί τινα ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 5. 4, 51. **2)** τρέχω, ὁρμῶ ἐπάνω εἴς τι μετ' ἀπληστίας, οὔτι ἐπιδραμιὼν πάντα τὰ διδόμενα ἐδέκετο, δηλ. ἐδέχετο πάντα τὰ διδόμενα οὔ τι ἐπιδραμὼν αὐτοῖς, χωρὶς νὰ δείξῃ μεγάλην προθυμίαν, Ἡρόδ. 3. 135· οὐκ ἂν ποτέ που τὸ ἀπορηθὲν περὶ αὐτῶν συγχωρήσειεν ἐπιδραμιών, δὲν θὰ ἔσπευδέ ποτε βεβαίως νὰ παραδεχθῇ αὐτὸ ἀμέσως, Πλάτ. Νόμ. 799C· οὐκ ἂν ἡγεῖσθ' αὐτὸν κἂν ἐπιδραμεῖν Δημ. 831. 10· μετὰ δοτ., εἶμαι ἄπληστος διά τι, Ἀππ. Καρχηδ. 94. **ΙΙ.** τρέχω ἐπί τινος ἀποστάσεως, τόσσον ἐπεδραμέτην, ἐπὶ ἵππων, Ἰλ. Ψ. 433, πρβλ. 418, 447· τρέχω ἄνωθεν, ἐπιφαύω τὴν ἐπιφάνειαν, ἀσπὶς ἐπιθρῴξαντος ἄϋσεν ἔγχεος Ν. 409. **2)** ἐπεκτείνομαι, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη Ὀδ. Ζ. 45· κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλὺς Υ. 357:— μετὰ δοτ., τῷ δὲ μηλων ἐπιδέδρομεν ὀδμὴ Ἑρμιππος ἐν «Φορμοφόροις» 2· ἐπιδέδρομε νυκτὶ φέγγος Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 670· οἱ ἔρευθος ἐπιτρέχει Ἄρατ. 834, πρβλ. Ὀππ. Κυν. 3. 94· ἐξανθήματα ἐπ. τοῖς σώμασιν Πλούτ. 2. 671Α· ὄρεσι.. ἀφ' ἡλίου μορφαὶ ἐπ. αὐτόθι 934D· σημείων τῷ νεκρῷ μοχθηρῶν ἐπιδραμόντων, ἐπιφανέντων, ὁ αὐτ. ἐν Τ. Γράκχ. 13, κτλ.· μετ' αἰτ., οἶδμα ὅταν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ, ὅταν τὸ κῦμα ὁρμήσῃ ὑπεράνω τοῦ σκότους τῆς ἀβύσσου, Σοφ. Ἀντ. 588· τοῦ περὶ τὴν Αἴτνην ῥεύματος πολλάκις τὴν χώραν ἐπιδεδραμηκότος, περὶ τῆς λάβας, Ἀριστ. περὶ Θαυμ. Ἀκουσμ. 105, 5· ψυχὴν ἐπιδέδρομε λήθη Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 645· Ῥώμην ἐπέδραμε λόγος Πλουτ. Αἰμίλ. 25. **3)** **ἐπ. καλάμους χείλεσι**, Λατ. labro percurrere, ἁρπάζων τὴν σύριγγα τοῖς χείλεσιν αὐτὸς τοὺς καλάμους ἐπέτρεχε Λόγγος 1. 24· τὴν σύριγγα τῇ γλώσσῃ Ἀλκίφρ. 3. 12· τῷ πλήκτρῳ τὰς χορδάς

'Αθήν. 139E. **4)** διατρέχω χώραν τινά, ὡς στρατὸς πολεμίων, τοῦτο δὲ Μαιάνδρου πεδίον πᾶν ἐπέδραμε 'Ηρόδ. 1. 161· τὰς κώμας πάσας ὁ αὐτ. 8. 23· τὴν χώρην πᾶσαν αὐτόθι 32· ὡσαύτως, ἐπὶ τὰ ἔξω Θουκ. 4. 104. **5)** διέρχομαι, πραγματεύομαί τι ἐλαφρῶς, Λατ. oratione percurrere, Ξεν. Οἰκ. 15, 1· εὐπόρως ἐπ. περί τινος 'Ισοκρ. 'Επ. 9. 6· μικρὰ περὶ αὐτῶν Δημ. 217. 7· τὰς ἀπορίας ἐπ. 'Αριστ. Πολιτικ. 3. 15, 3· 'Ηροδότου .. ἡ λέξις .. ῥᾳδίως ἐπιτρέχουσα τοῖς πράγμασιν Πλούτ. 2. 854E· ἐπ. διὰ βραχυτάτων, διὰ τῶν ἀναγκαίων, κτλ., αὐτόθι 119E, κτλ. **6)** ἐπὶ χώρας, ἐκτείνομαι, ἐπὶ .. Διον. Περιηγ. 809, πρβλ. 1092. **III.** τρέχω ἁμέσως κατόπιν, ἅρματα .. ἵπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέδραμον 'Ιλ. Ψ. 504· ἐπ. τὰ ἴχνη, ἐπὶ κυνῶν κυνηγετικῶν, Ξεν. Κυν. 3, 6· ὡσαύτως μετὰ δοτ., ἀκολουθῶ, Ἄρατ. 316· ἐπ. τοῖς θήλεσιν, ἐπὶ τοῦ ἄρρενος, Πλούτ. 2. 965E.

ἐπίτρησις, εως, ἡ, ἡ πρὸς τὰ κάτω διάτρησις, 'Ορειβ. σ. 98. 12.

ἐπιτριακοστο-δεύτερος, -τρίτος, -τέταρτος, -πέμπτος λόγος, ὁ λόγος ὃν παριστάνουσι τὰ κλάσματα $^{33}/_{32}$, $^{33}/_{31}$, $^{34}/_{35}$, $^{35}/_{36}$, 'Αριστείδ. Κοϊντιλιαν. σ. 115· — οὕτω καὶ **ἐπιτριακοστὸς** λόγος Πτολ. ἁρμ. II. 14, σ. 168, ἔκδ. Wal.

ἐπιτρῐβή, ἡ, συντριβή, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 103· καταστροφή, βλάβη, Ὠριγ. I. 1140, III. 1173B, Εὐσέβ. III. 225C, 'Αθαν. I. 768D.

ἐπιτρίβω [τ̄]: μέλλ. **-ψω**: ἀόρ. 6' παθ. **ἐπετρίβην** [ῐ̄]: μέσ. μέλλ. μετὰ παθ. σημ. Λουκ. 'Ικαρομέν. 33 (ἔνθα ὁ Κύβητος διορθοῖ ἐπιτετρῖφονται, ὡς ἐν 'Αριστοφ. Εἰρ. 246). — Τρίβω ἰσχυρῶς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, καταθλίβω, κάπνιγε κάπέτριβεν ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1376, πρβλ. Βατρ. 571. — Παθ., **τυπτόμενον ἐπιτριβῆναι** αὐτόθι 1408· **ἐπιτριβόμενος τὸν ὦμον,** πιεζόμενος, θλιβόμενος ἐκ τοῦ βάρους, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 88. **2)** μεταφ., θλίβω, λυπῶ, βλάπτω, στενοχωρῶ, καταστρέφω, ἥλιος καίων ἐπιτρίβει τούς τε ἀνθρώπους καὶ τὴν χώρην 'Ηρόδ. 4. 184· γάμος μ' ἐπέτριψε 'Αριστοφ. Νεφ. 438, πρβλ. 243· ταῦτά με ἐπιτρίβει πόθῳ ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 888· ὀδύναις τινὰ ἐπιτρ. Ξεν. 'Απομν. 1. 3, 12· ἐπ. τοὺς ἀπόρους Δημ. 260, ἐν τέλ.: ἁπλῶς φονεύω, Λυσ. 135. 17· ἐπὶ ἠθοποιοῦ διαστρέφοντος δ ὑποκρίνεται πρόσωπον, ἢ ὃν ἐν Κολυττῷ ποτ' Οἰνόμαον κακῶς ἐπέτριψας; Δημ. 288. 20, Πλούτ. 2. 531B: — Παθ., ἐντελῶς καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι, ἀσκὸς ὕστερον δεδάρθαι κἀπιτετρῖφθαι γένος Σόλων 33. 7, 'Αριστοφ. 'Αχ. 1022, Εἰρ. 369· ἐπιτριβείης, ἀπολεσθείης, «νὰ χαθῇς!», Ὄρνιθ. 1530, Θεσμοφ. 557· ἐπιτριβείην εἴ τι ἐψευσάμην Λουκ. 'Εταιρ. Διάλ. 2. 3. **II.** Μέσ., «ἐπιτρίβεσθαι: ἐπὶ γυναικῶν λέγεται χρωμένων ψιμυθίῳ τῷ προσώπῳ ἢ φύκει» Α. Β. 40, 28, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Θεσμ. 389. **III.** διὰ τριβῆς φλογίζω, ἐπ. τὴν νόσον, ἐπιτείνειν αὐτήν, 'Αππ. 'Εμφυλ. 5. 59, 62· ἐρεθίζω τινὰ ἐναντίον τινός, ἐξοργίζω, **ἐπιτρῖψαι τὸν ἄνθρωπον** Ηολύβ. 4. 84, 8· παροτρύνω, τινὰ ἐς πόλεμον 'Αππ. Μακεδ. 4.

ἐπιτρίζω, τρίζω ἐπί τινι, τοὺς ὀδόντας Κύριλλ. 'Αλ. I. 272A, II. 345B.

ἐπιτριηραρχέω, τριηραρχῶ πέρα τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένου χρόνου, Δημ. 1214. 16., 1223. 13, κτλ.· ἐπ. τέτταρας μῆνας 1218. 13. — Παθ., ἐπιτετριηραρχημένων ἤδη μοι δυοῖν μηνοῖν καὶ διαδόχου οὐχ ἥκοντος ἐπὶ τὴν ναῦν, ἀφοῦ δύο ἤδη μῆνες εἶχον παρέλθει πέρα τοῦ διωρισμένου δι' ἐμὲ χρόνου τῆς τριηραρχίας καὶ διάδοχος δὲν ἤρχετο νὰ παραλάβῃ τὴν ὑπηρεσίαν, Δημ. 1212. 27· δίελθε ὅλον τὸν πρὸς Πολυκλέα «περὶ τοῦ 'Επιτριηραρχήματος» λόγον.

ἐπιτριηράρχημα, τό, ἡ πέρα τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένου χρόνου παρατεινομένη ὑπηρεσία τῆς τριηραρχίας, ἐπιτριηραρχήματος πέντε μηνῶν καὶ ἓξ ἡμερῶν ἀνηλωμένου Δημ. 1206. 11., 1219. 23, κτλ.· ἴδε τὸ προηγ. — Κατὰ τὸν 'Αρποκρ. ἐν λέξει **τριηράρχημα:** «ἐπιτριηράρχημα δὲ τὸ ἀναλισκόμενον μετὰ τὸν τῆς τριηραρχίας χρόνον», πρβλ. Σουίδ. ἐν λ. **τριηράρχημα.**

ἐπιτριηράρχοι, οἱ, οἱ πέρα τοῦ ὑπὸ τοῦ νόμου ὁριζομένου χρόνου τριηραρχοῦντες, 'Επιγρ. 'Αθηνῶν, Mitth. d. d. arch. inst. V. σ. 44 (Beilage. 1).

ἐπιτριμερής, ές, περιέχων $1\ ^3/_4$, Νικομ. 'Αρ. σ. 99· πρβλ. **ἐπίτριτος.**

ἐπίτριμμα, τό, (ἐπιτρίβω) τὸ ἐπιτριβόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου, ψιμύθιον, Νικήτ. Χρον. 37C, 'Ιω. Χρ. τ. 2. σ. 424A, κτλ. **2)** πρᾶγμα ἐφαρμιένον ἐκ τῆς τριβῆς· μεταφ., ἐπ. ἐρώτων, ἐπὶ πόρνης, Νικήτ. Χρον. 335D· πρβλ. **περίτριμμα.**

ἐπιτριμμός, οῦ, ὁ, = **ἐπίτριψις,** 'Ακύλας ἐν Δευτ. ΚΓ', 1.

ἐπιτρίπεμπτος, ον, (τρίς, πέμπτος) μείζων κατὰ $^3/_5$, δηλ. $1\ ^3/_5$, Νικομ. 'Αριθμ. 108, ἔκδ. Ast.

ἐπιτριπτέον, ῥηματ. ἐπίθετον τοῦ **ἐπιτρίβω,** δεῖ ἐπιτρίβειν, Κραμήρου 'Αν. τ. 3. 225, 10.

ἐπίτριπτος, ον. (ἐπιτρίβω), ὁ ἐπιτριβῆναι ἄξιος, πανοῦργος, δόλιος, τοὐπίτριπτον κίναδος, ἡ πανοῦργος ἀλώπηξ, Σοφ. Αἴ. 103, πρβλ. 'Ανέκδ. 13. 23· φθείρεσθ' ἐπίτριπτοι ψωμοκόλακες Σαννυρίων ἐν «'Ιοῖ» 1· **οὐπίτριπτος,** μαστιγίας, κάθαρμα, «λέρα» 'Αριστοφ. Πλ. 275, πρβλ. 619· ὠπίτριπτε ὁ αὐτ. ἐν 'Αχ. 557· ἡ νῦν ἐπ. .. μουσική, ἡ τετριμμένη, λίαν συνήθης, Σέξτ. 'Εμπ. π. Μ. 6. 14· πρβλ. **ἐπιτρίβω.**

ἐπιτρίς, 'Επίρρ., εἰς τρεῖς φοράς, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἐπι-τρι-τέταρτος, ον, περιέχων $1+^3/_4$, Νικομ. 'Αριθμ., σ. 101· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

ἐπίτριτος, ον, περιέχων ἕνα ἀκέραιον καὶ τὸ ἓν τρίτον ($1+^1/_3$), δηλ. ἔχων τὸν λόγον τοῦ 4 πρὸς 3, Λατ. sesquitertius, ἐπ. πυθμὴν Πλάτ. Πολ. 546C: οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν τακτικῶν ἀριθμῶν **ἐπιτέταρτος** ὡς 5 πρὸς 4· **ἐπίπεμπτος** ὡς 6 πρὸς 5· **ἔφεκτος** ὡς 7 πρὸς 6, κλπ.: πρβλ. **ἐπιμόριος, ὑπότριτος.**

2) ἐπὶ τῶν διαστημάτων τῶν μουσικῶν τόνων, Πλάτ. Τίμ. 36A, Πλούτ. 2. 1138, κἑξ. **3)** ποὺς ἐπίτριτος ἢ ἁπλῶς **ἐπίτριτος,** ὁ, ὄνομα μετρικοῦ ποδὸς ὅστις ἐκλήθη οὕτως ὡς συνιστάμενος ἐξ ἑνὸς σπονδείου (περιέχοντος τέσσαρα χρονικὰ σημεῖα) μετὰ ἰάμβου ἢ τροχαίου (οἵτινες περιέχουσι τρία)· κατὰ δὲ τὴν θέσιν τῆς βραχείας συλλαβῆς καλεῖται α'ος, β'ος, γ'ος ἢ δ'ος ἐπίτριτος, ∪ – – –, – ∪ – –, – – ∪ –, – – – ∪. Ἴδε 'Αριστείδ. Κοϊντιλ. ἐν τῇ ὑπὸ Gaisf. ἐκδ. τοῦ 'Ηφαιστ. σ. 192. **4)** ἐπὶ τόκου, **ἐπίτριτον** (ἐξυπ. δάνεισμα), τό, ἤτοι δάνειον, οὗ κατ' ἔτος ἐπληρώνετο τὸ $^1/_3$ ὡς τόκος, δηλ. πρὸς 33 $^1/_3$ τοῖς ἑκατόν, Ξεν. Πόροι 3. 9· οὕτω, τόκοι **ἐπίτριτοι** 'Αριστ. Ρητορ. 3. 10, 7· ἑξακόσιαι δραχμαὶ ἐπίτριτοι, 600 δραχμαὶ πρὸς 33 $^1/_3$ %. 'Ισαῖος παρ' 'Αρποκρ. ἐν λέξει, πρβλ. **ἐπίπεμπτος, ἐπόγδοος,** καὶ ἴδε ἐπὶ πᾶσι Böckh P. E. 1. 164-186. — 'Επίρρ. **ἐπιτρίτως,** «ὃ μεταξὺ τοῦ θ' καὶ ς' ἡμιολίως, τοῦτο μεταξὺ τοῦ 6' καὶ θ' ἐπιτρίτως» Νικομ. Εἰσαγ. σ. 136.

ἐπιτρῐτόω, ἐπαναλαμβάνω διὰ τρίτην φοράν, 'Αναξίλας ἐν «'Αγροίκῳ» 1 (Ἀν. Β. 93, 18).

ἐπίτριψις, εως, ἡ, ἡ ἐνέργεια τοῦ ἐπιτρίβειν, ἐπὶ ποταμῶν, ἡ τρίβος, ἡ πορεία αὐτῶν, **ἀροῦσιν οἱ ποταμοὶ ἐπιτρίψεις αὐτῶν,** διάφ. γραφ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (ἐν Ψαλμ. ϙϐ' 3) ἀντὶ **ἐπῆραν οἱ ποταμοὶ φωνὰς αὐτῶν.**

ἐπιτρομέω, φοβοῦμαί τι, τὸ τρομάζω, **οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπιτρομέουσι νομῆες χειμάρρους** Κόϊντ. Σμ. 2. 474, **εἰ μὴ ἀναγνωστέον ὑποτρ-.**

ἐπίτρομος, ον. (τρέμω) πεφοβημένος, ἔντρομος, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 78 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **φοβερά.**

ἐπιτροπάδην, «ἐπιθέτως. οὐκ ἐκ ψυχῆς» Ἡσύχ.· ἡ ἑρμηνεία δὲν εἶναι σαφής.

ἐπιτροπαῖος, α, ον, (ἐπιτροπὴ) ἐπιτραπείς, ὡς ἐπίτροπος, ἐπ. λαβεῖν τὴν ἀρχὴν 'Ηρόδ. 3. 142· ἐπ. ἔχειν τὴν βασιληΐην ὁ αὐτ. 4. 147.

ἐπιτροπεία, ἡ, (ἐπιτροπεύω) ὡς καὶ νῦν, ἐπιτρόπευσις, τινὸς Πλάτ. Φαῖδρ. 239E, 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 10, 1· ὡσαύτως **ἐπιτροπία,** ἡ, (ἐπίτροπος), Λυσ. παρὰ Διον. 'Αλ. π. 'Ισαίου 8, Πολύβ. 15. 31, 4· ἐπιτροπίας (= ἐπιτροπῆς) δίκη Πλάτ. Νόμ. 928C· ἐπ. διδόναι τινί Συλλ. 'Επιγρ. 3800. 11· «οὐ γὰρ οἷόν τε ἀνθρώπους ἄνευ νόμων καὶ δίκης ζῆν· ὅταν οὖν ταῦτα τὰ δύο ἐκ τοῦ πλήθους ἐκλίπῃ, ὅ τε νόμος καὶ ἡ δίκη, τότε ἤδη εἰς ἕνα ἀποχωρεῖν τὴν ἐπιτροπίαν τούτων καὶ φυλακὴν» 'Ιαμβλ. Προτρεπτ. σ. 104. 4.

ἐπιτρόπευσις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., Πλάτ. Πολ. 554C.

ἐπιτροπεύσιμος, ον, ὁ δυνάμενος νὰ ἐπιτροπευθῇ, Νομικὰ τεμάχια ἐν Bull. d. cor. hell. IV. σ. 453.

ἐπιτροπευτικός, ή, όν, κατάλληλος διὰ τὸ ὑπούργημα τοῦ ἐπιτρόπου, δηλ. ἐπιστάτου, Ξεν. Οἰκ. 12. 3.

ἐπιτροπεύω, εἶμαι ἐπίτροπος, ἐπιτροπεύω, διευθύνω, φυλάττω, ἐπιστατῶ, **1)** ἀπολ., Ἡρόδ. 1. 134, Ξεν. Οἰκ. 12, 8., 13, 1, Συλλ. 'Επιγρ. 519, κτλ.· τινὶ Πλάτ. Νόμ. 849B. **2)** μετὰ γεν., Λεωβώτεω 'Ηρόδ. 1. 65· ὡσαύτως ἐπὶ χώρας, Αἰγύπτου ἐπ. ὁ αὐτ. 3. 15· τοῦ πλήθεος αὐτόθι 82· Βαβυλῶνος ὁ αὐτ. 7. 62· οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσ., τῆς χώρας ἧς ἐπετροπεύοντο 'Ιωσήπου 'Ιουδ. 'Αρχ. 11. 4, 6. **3)** μετ' αἰτ., κυβερνῶ, διοικῶ, τὴν πατρίδα 'Ηρόδ. 3. 36· τὴν πόλιν ὁ αὐτ. 8. 127, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 519B· τὸν δῆμον οἷός τ' ἐπιτροπεύειν εἰμὶ ἐγὼ 'Αριστοφ. Ἱππ. 212. 426, 949· τὴν κτῆσιν Πλάτ. Νόμ. 877C· μετ' αἰτ. προσ., ἐπ. τινά, εἶμαι φύλαξ καὶ ἐπίτροπός τινος, Θουκ. 1. 132, Λυσ. 116. 31. — Παθ., διατελῶ ὑπὸ ἐπιτρόπους, ὁ αὐτ. 894. 3, 'Ισαῖος 36. 7, κλ.· κακῶς .. ἐπιτροπευθῆναι Πλάτ. Νόμ. 928C, πρβλ. Δημ. 814. 27· οὕτως ἐπιτροπευθεὶς ὁ αὐτ. 829. 9.

II. = **ἐπιτρέπω,** δίαιταν 'Ισ. 54. 6.

ἐπιτροπέω, = τῷ προηγ., ἐπιτροπῶ πολιτεύειν 'Επιστ. Πεισιστρ. παρὰ Διογ. Λ. 1. 53· «ἐπιτροπεῖν: ἀντὶ τοῦ ἐπιτροπεύειν. Πλάτων Φαίδρῳ» Α. Β. 93, 30, ἀλλ' ἐν Πλάτ. Φαίδρῳ (239E) δὲν ἀπαντᾶ τὸ ῥῆμα, ἀλλὰ μόνον τὸ οὐσιαστ. **ἐπιτροπεία.** Ἴδε Λοβ. Φρύν. 590.

ἐπιτροπή, ἡ, (ἐπιτρέπω) τὸ ἀναφέρεσθαι ἢ **ἐπιτρέπειν** εἰς διαιτητὴν τὴν ἀπόφασιν δίκης τινός, ἡξίουν δίκης **ἐπιτροπὴν** γενέσθαι ἢ εἰς πόλιν τινὰ ἢ εἰς ἰδιώτην Θουκ. 5. 41· ἡ ἐπ. τούτῳ πρὸς Παρμένοντα Δημ. 900. 1· εἰς ἐπ ἔρχεσθαι ὁ αὐτ. 897. 1· ἡ ἐπ. ἐγένετό μοι αὐτόθι 7· ἀνιέναι τὴν ἐπ., μὴ ἀποδέχεσθαι

αὐτήν, Θουκ. 5. 31. **2)** καθόλου, ἐξουσία τοῦ ἀποφασίζειν, τὸ δικαίωμα τῆς ἀποφάσεως, ἐπ. διδόναι τινὶ περί τινος Ἱππ. 25. 27· τῇ Συγκλήτῳ διδόναι τὴν ἐπ. Πολύϐ. 18. 22, 5· διδόναι ἑαυτοὺς εἰς ἐπ., ἢ τὴν ἐπ. διδόναι περὶ σφῶν αὐτῶν, Λατ. dedere se in fidem, τὸ νὰ παραδώσῃ τις ἑαυτόν τινι ἄνευ ὅρων, ὁ αὐτ. 2. 11, 8., 15. 8, 14, κτλ.· ἐπιτροπὴν λαμϐάνω, λαμϐάνω πᾶσαν ἐξουσίαν, Πολύϐ. 3. 15, 7, πρϐλ. Διον. Ἁλ. 2. 45, Διόδ. 17. 47. **II.** τὸ ὑπούργημα ἢ ἡ ἐξουσία ἐπιτρόπου, οἰκονόμου, ἐπιστάτου, διοικητοῦ, Λυσ. Ἀποσπ. 26, Πλάτ. Νόμ. 924Β, Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 83 (ἔκδ. Blass). **2)** ἀγωγὴ κατὰ ἐπιτρόπου εἰσαγομένη ὑπὸ τοῦ ἐπιτροπευθέντος πέντε ἔτη ἀπὸ τῆς ἐνηλικιώσεως αὐτοῦ, Λατ. tutelae judicium, ἐπιτροπῆς δικάζεσθαι Λυσ. Ἀποσπ. 15· καταγιγνώσκειν τὴν ἐπ. Δημ. 861 ἐν τέλ., πρϐλ. 900. 1· ἐπιτροπῆς κρίνειν τινὰ Πλούτ. 2. 844C· πρϐλ. Att. Process σ. 454.

ἐπιτροπία, ἴδε ἐν λ. **ἐπιτροπεία**.

ἐπιτροπικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς ἐπίτροπον, ἐπ. νόμοι, νόμοι περὶ ἐπιτροπείας, Πλάτ. Νόμ. 927Ε· ἐπ. λόγος Διον. Ἁλ. π. Λυσ. 20.

ἐπίτροπος, ον, (ἐπιτρέπω) ἄνθρωπος εἰς ὃν εἶναι ἐμπεπιστευμένη ἡ φροντὶς πράγματός τινος, οἰκονόμος, ἐπιστάτης, φροντιστής, κυϐερνήτης, κτλ.· μετὰ γεν. πράγμ., τῶν ἐωυτοῦ Ἡρόδ. 1. 108· τῶν οἰκίων 3. 63· τῶν πατρώων Δημ. 539. 23, πρϐλ. 565. 15: τοπάρχης, ἀντιϐασιλεύς, Μέμφιος, Μιλήτου Ἡρόδ. 3. 27., 5. 30, πρϐλ. 5. 106: ἐπιτετραμμένος, ὡς δ' ἐγὼ ἤκουσα Τίμνεω, τοῦ Ἀριαπείθεος ἐπιτρόπου ὁ αὐτ. 4. 76. **2)** μετὰ γεν. προσ., ἐπίτροπος, προστάτης, κηδεμών, ὅσοι δὲ παῖδας καταλελοίπασιν, ἡ τῆς πατρίδος εὔνοια ἐπίτροπος αὐτοῖς τῶν παίδων καταστήσεται Ὑπερείδου Ἐπιτάφ. 43. Ὁ Καλλίας καλεῖται ἐπίτροπος τοῦ Πρωταγόρου, πληρεξούσιος, συνήγορος, οὐ γάρ ἐγώ, ὦ Σώκρατες, ἀλλὰ μᾶλλον Καλλίας ὁ Ἱππονίκου τῶν ἐκείνου ἐπίτροπος Πλάτ. Θεαίτ. 165Α. πρϐλ. Δημ. 819. 18· ὁ Καίσαρος ἐπίτροπος ἢ ἐπ. Καίσαρος, Λατ. procurator Caesaris, διοικητὴς ἢ τοπάρχης ἀπεσταλμένος ὑπὸ τοῦ Καίσαρος, Πλούτ. 2. 813Ε, Συλλ. Ἐπιγρ. 1186 κτλ.· ἐπ. Σεϐαστοῦ ἢ -στῶν ὁ αὐτ. 1078, 1318, 1813b (Προσθῆκαι), 1352, κτλ. **3)** ἀπολ., ὁ ἐπιτροπεύων τινά, κηδεμών, ἀλλ' ὁ μὲν ἦν ἔτι παῖς, ὁ δὲ τούτου ἐπίτροπός τε καὶ ἀνεψιὸς Ἡρόδ. 9. 10, Θουκ. 2. 80, κτλ.· θεὸς ἐπ. ὢν Πινδ. Ο. 1. 171: φροντιστής, ἐπιμελητής, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 35.—Περὶ **ἐπιτρόπων** πρϐλ. Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 82 καὶ 83 (ἔκδ. Blass).

ἐπιτροφή, ἡ, (ἐπιτρέφω) διατροφή, συντήρησις, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 9, 1.

ἐπιτροχάδην [ᾰ], Ἐπίρρ., ἢ τοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε, συντόμως, «παρατρέχων τὰ πολλὰ καὶ τὰ καίρια μόνον λέγων» (Σχόλ.), Ἰλ. Γ. 213· ὦ πόποι, ὡς ὁ μολοϐρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει, «ἐσπευσμένως» (Σχόλ.), «κατ' ἐπιδρομήν» (Εὐστ.), Ὀδ. Σ. 26.

ἐπιτροχάζω, ἐπιτρέχω ἐλαφρῶς, Εὐστ. Πονημάτ. 341. 85· συντόμως πραγματεύομαι, ῥαθύμως ἐπιτετροχασμένα Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 16.

ἐπιτρόχᾰλος, ον, ἐπὶ ῥυθμῶν, γοργός, οὐκ ἐπιτροχάλους καὶ ταχεῖς .. ἀποδίδοσθαι τοὺς χρόνους Διον. Ἁλ. π. Συνθέσ. 18· μεταφ., ταχύς, ταχέως ῥέων, ὁ αὐτ. περὶ Δημ. 40.—**Καθ'** Ἡσύχ. «ἐπιτρόχαλον· πυκνῶς. καὶ ταχέως».

ἐπιτροχασμός, ὁ, «ἐπιτροχασμός ἐστιν ὀνομασία πραγμάτων κατὰ μόνην ἀπαρίθμησιν γινομένη, ἄνευ τῆς περὶ αὐτῆς διηγήσεως» Φοιϐάμμ. περὶ Σχημ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 8. σ. 505, Ἀλέξανδρ. π. Σχημ. αὐτόθι 450, ἴδε καὶ 656, 701.

ἐπιτροχαστέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ **ἐπιτροχάζειν**, Νικομ. Ἀρμ. σ. 7· πρϐλ. **ἐπιστοχαστέον**.

ἐπιτροχάω, = **ἐπιτροχάζω**, μετ' αἰτ., ὕδωρ Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1266, Διον. Περιηγ. 148· μετὰ γεν., κύματος Ἀνθ. Π. 9. 306· ἀπολ., Διον. Περιηγ. 148. **2)** ἐπιτρέχω πρός τι, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1606· πίπτω, Ἄρατ. 889.

ἐπίτροχος, ον, εὐκόλως τρέχων, εὐκόλως κλίνων, μετ' ἀπαρ., Ἱππ. 792Β, ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. **ἐπίφορος**· μεταφ., ταχύς, γοργός, μέλη, ῥυθμοὶ Ἡλιόδ. 4. 17· γοργῶς, ταχέως λαλῶν, λαλοῦντες ἧδη στωμύλα καὶ ἐπίτροχα Λουκ. Θεῶν Διάλ. 7. 3· ἐπίτροχόν τι καὶ ἀσαφὲς ἐφθέγγετο ὁ αὐτ. ἐν Νεκυομ. 7.—Ἐπίρρ. ἐπιτρόχως λαλεῖν Αἰλ. π. Ζ. 7. 7.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπίτροχον· ῥᾴδιον. ἕτοιμον. γοργόν».

ἐπιτρῡγάω, τρυγῶ τὰ καταλειφθέντα μετὰ τὸν τρυγητόν, Ὠριγέν. III. 632C.

ἐπιτρύζω, **ἐπιγογγύζω**, τῷ δ' ὁ μῦς ἐπιτρύξας Βαϐρ. 42. 8, Ἡσύχ.: ἀπολ., ἐκὶ τέττιγος, τερετίζω μετά τι, Ἀνθ. Π. 6. 54.

ἐπιτρύσσειν· «ἐπίμενον. Λάκωνες» Ἡσύχ.

ἐπιτρῡφάω, τρυφῶ, ἐντρυφῶ ἔν τινι, δόγμασιν Φίλων 2. 392.

ἐπιτρύχομαι [ῡ], Παθ., μεγάλως θλίϐομαι, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 2113e.

ἐπιτρώγω: μέλλ. **-τρώξομαι**: ἀόρ. **ἐπέτρᾰγον**: τρώγω τι ὡς ὄψον μετὰ τῆς κυρίας τροφῆς ἢ μετ' αὐτήν, κάρδαμον ἢ θύμον ἢ κρόμμυον ἐπιτρώγοντες Λουκ. Ἐπιστ. Κρον. 21, 28· μετὰ γεν. διαφορ., τρώγω ἔκ τινος, Αἰλ. π. Ζ. 3. 5.

ἐπιτρωπάω, ποιητ. ἀντὶ **ἐπιτρέπω**, τινί τι, ἢ μετ' ἀπαρ., Ὅπλ. Ἁλ. 2. 223., 5. 188. **2)** κελεύω, διατάσσω, τινὶ μετ' ἀπαρ., Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 351· ἀπολ., Χριστοδ. Ἔκφρ. 300.

ἐπιτυγχάνω: μέλλ. **-τεύξομαι**: ἀόρ. **ἐπέτῠχον**: — κυρίως, κτυπῶ, ϐαρῶ τὸ σημάδι, **ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ**, ῥᾴδιον μὲν τοῦ ἀποτυχεῖν τοῦ σκοποῦ, χαλεπὸν δὲ τὸ ἐπιτυχεῖν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 6, 14· οἱ πολλὰ ϐάλλοντες ἐπιτυγχάνουσι πολλάκις Πλούτ. 2. 438Α· ἐντεῦθεν, **II.** συναντῶ, ἀπαντῶ, εὑρίσκω κατὰ τύχην. **1)** μετὰ δοτ. προσ., ἀλλ' εἶσιθ', ἵνα μὴ 'κεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ Ἀριστοφ. Νεφ. 195· ζητοῦσ' ἦλθ', ἣν που 'πιτύχῃ θεαταῖς οὕτω σοφοῖς αὐτόθι 535, Θουκ. 3. 75., 8. 34· ἑτοίμως ἐπ. τινὶ Πλάτ. Νόμ. 738D· ἐπ. γυναικὶ ϐιαζομένῃ αὐτόθι 874C· ὡσαύτως μετὰ δοτ. πράγμ., ἐπ. σορῷ Ἡρόδ. 1. 68· ἐπ. ταῖς θύραις ἀνεῳγμέναις Πλάτ. Συμπ. 223Β.

2) μετὰ γεν. προσ., μετρίου ἀνδρὸς Ἀριστοφ. Πλ. 245, πρϐλ. Πλουτ. Ἀρτοξ. 12· μετὰ γεν. πράγμ., ἐπ. ὀλκάδος ἀναγομένης Θουκ. 3. 3· εὐώνων ἐπ. Ἀριστ. Οἰκ. 2. 33. **3)** ἀπολ., Ἀριστοφ. Βάτρ. 570, Θουκ. 6. 68· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον, ὁ ἐπιτυχών, ὡς τὸ ὁ τυχών, ὁ ἐπιών, ὁ πρῶτος ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἀπαντᾷ τις, ὁ τυχών, Ἡρόδ. 2. 2, Ἀντιφῶν 115. 1· μάλιστα μετ' ἀρνήσ., οὐ φαύλων οὐδὲ τῶν ἐπιτυχόντων Πλάτ. Κρατ. 390D· οὐ γάρ οἶμαι τοῦ ἐπιτυχόντος εἶναι .. ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρ. 4Α· οὐ περὶ τοῦ ἐπιτυχόντος, οὐχὶ ἐπὶ τοῦ τυχόντος πράγματος, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 352C· καὶ ἄνευ τοῦ ἄρθρου, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1248, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1375. **III.** κατορθώνω, ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ μου, μετὰ γεν. πράγμ., Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 28, Δημ. 1168. 1· τοῦ καλῶς μιγνύειν Πλάτ. Φίλ. 61D· ἐπιτυγχάνω τοῦ ἀγῶνος, κερδαίνω τὴν δίκην, Δημ. 1175. 16, πρϐλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 2. **2)** ἀπαντῶ, εὑρίσκω, Πλάτ. Πολ. 431C· ἅττ' ἂν ἐπιτύχῃς Εὐϐουλ. ἐν Ἀθήν. 14. **3)** μετὰ μετοχ., ἐπιτυγχάνω ἐν τῇ πράξει ἢ ἐκτελέσει τινός, Ἡρόδ. 8. 101, 103, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18· οὕτω καὶ μετ' ἀπαρ., Λουκ. Νεκυομ. 6.

4) μετὰ δοτ. τροπ., εἶμαι τυχηρός, ἐπιτυχὴς ἔν τινι πράγματι, μάχῃ Αἰσχίν. 77. 16· καὶ ἀπολ., εἶμαι ἐπιτυχής, ἐπιτυγχάνω, Πλάτ. Μένων 97C, Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 19. **5)** Παθ., ἔχω καλὴν ἔκϐασιν, αἱ ἐπιτετευγμέναι πράξεις, ἐπιτυχεῖς, Πολύϐ. 6. 53, 2, πρϐλ. Ἱππαρχ. παρὰ Στοϐ. 574. 21, Διόδ. 1. 1, Πλούτ. 2. 673Ε.

IV. μετὰ δοτ. προσ., συνομιλῶ μετά τινος, ὡς τὸ **ἐντυγχάνω**, Πλάτ. Νόμ. 758C· ὡσαύτως, ἐπιτυγχάνω ϐιϐλίῳ, λαμϐάνω καὶ ἀναγινώσκω αὐτό, Λουκ. Διάλ. Ἐγκώμ. 27.

ἐπιτῠλίττω, ἐξελίττω, ἀνελίττω, ἐπὶ ϐιϐλίου, Διογ. Λ. 9. 114.

ἐπιτυμϐίδιος, α, ον, (τύμϐος), ἐπιτάφιος, θρῆνοι Αἰσχύλ. Χο. 342· τὴν δ' ἐπ. τούτῳ θῆκεν χάριν Ἐπιτύμϐ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 6207. **II.** ἐπιτυμϐίδιοι ἐν Θεοκρ. 7. 23, ἐπώνυμον τῶν κορυδαλλῶν, ἢ διότι ἔχουσιν ὡσεὶ τύμϐον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λόφον, ἢ ὅτι τάφοις ὡς ἐπὶ πολὺ ἐνδιατρίϐουσιν, ὡς λέγει ὁ Βαϐρ. (72. 20), καὶ κορυδαλλὸς οὐν τάφοις παίζων: — περὶ τοῦ κορυδαλλοῦ ἢ **κορυδοῦ** ὁ Ἀριστοφ. (Ὄρν. 472) μυθολογεῖ παράδοξα: «οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας, ὃς ἔφασκε λέγων κορυδὸν πάντων πρώτην ὄρνιθα γενέσθαι, προτέραν τῆς γῆς, κἄπειτα νόσῳ τὸν πατέρ' αὐτῆς ἀποθνήσκειν· γῆν δ' οὐκ εἶναι, .. τὴν δ' ἀποροῦσαν ὑπ' ἀμηχανίας τὸν πατέρ' αὐτῆς ἐν τῇ κεφαλῇ κατορύξαι» πρϐλ. Αἰλ. π. Ζ. 16. 5, ἴδε καὶ Σχόλ. εἰς Θεοκρ. Εἰδύλλ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἐπιτύμϐιος, ον, = τῷ προηγ., αἶνος, θρῆνος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1547, Χο. 335· χοαὶ Σοφ. Ἀντ. 901· σῆμα Συλλ. Ἐπιγρ. 3685· πρϐλ. **ἐπιτίμιον**: — Ἀφροδίτη ἐπιτυμϐία, ἡ παρὰ Ρωμαίοις Venus Libitina, Πλούτ. 2. 269Β· οὕτως, θεοὶ ἐπ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1034.

ἐπιτυπόω, ἀποτυπῶ, διατυπῶ, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 20, 16.

ἐπίτυρον, τό, ἔδεσμα κατεσκευασμένον ἐξ ἐλαιῶν, Κάτων R. R. § 119, Πλαύτου Mil. Gl. 1. 1, 24, Ἡσύχ. (ἔνθα ἡ γραφὴ εἶναι ἐφθαρμένη) «ἐπίτερα· ἐκπιάσματα ἐλαιῶν».

ἐπιτυφλόω, κλείω τοὺς πόρους, Ἀριστ. Προϐ. 9. 13, Θεοφρ. Ἀποσπ. 1. 66· — τυφλώνω, «ἐπιτετυφλωμένον, πεπηρωμένον» Ἐτυμ. Μ. 365, 50.

ἐπιτύφομαι [ῡ]: Παθ., καταχαίομαι, Φιλόστρ. 516, 854· — μεταφ., καταφλέγομαι ὑπὸ ἔρωτος, ὅπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτυφῇ μάλιστά μου, δηλ. ἐπικαυθῇ ἐπ' ἐμοί, ἐπικαῇ, ἐκπυρωθῇ, Ἀριστοφ. Λυσ. 221· θηρίον .. Τυφῶνος .. μᾶλλον ἐπιτεθυμμένον, μαινόμενον, Πλάτ. Φαῖδρ. 230Α (ἄλλοτε ἐγράφετο **ἐπιτεθυμένον**)· τὸ ἐνεργ. παρ' Ἡσυχ. «ἐπιτύφω· ἐπαπολύω. Συρακούσιοι».

ἐπιτῡφόω = **τυφόω**, Ἡσύχ.—Κατὰ τὸν Μοῖριν: «ἐπιτεθυμμένον, Ἀττικῶς. ἐπιτετυφωμένον ἢ ἐπικεκαυμένον, Ἑλληνικῶς».

ἐπιτυχής, ές, (ἐπιτυγχάνω), ὁ ἐπιτυγχάνων τοῦ σκοποῦ, ἀποτελεσματικός, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἀποτυχής**, ἐν τῷ Συγκρ. (Πλάτ. Σίσυφ. 391D)· κότος Αἰσχύλ. Ἱκ. 744· **ἐν** τινι Ἀριστ. περὶ τῆς καθ' ὕπν. μαντικῆς 2, Διόδ. 4. 83· **κατά** τι Πολύϐ. 5. 102, 1· **μετὰ γεν.**, ἐπ. τῶν καιρῶν δόξα, ἥτις ἀείποτε ἐπιτυγχάνει,

'Ισοκρ. 239A.—'Επίρρ., ἐπιτυχῶς εἰπεῖν Πλάτ.Φίλ. 38D· διειλέχθαι 'Ισοκρ. 280D. **II.** Παθ., εὔκολος εἰς τὸ νὰ κτυπήσῃ τις αὐτόν, εὔβλητοι καὶ ἐπ.'Αππ. Συρ. 25.

ἐπιτῠχία, ἡ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, Πολύδ. 1. 6, 4, Διον. 'Αλ. 3. 70, κτλ.

ἐπιτωθάζω: μέλλ. **-άσω**, ἐπισκώπτω, ἀστειεύομαι, Πλάτ. 'Αξίοχ. 364C· ἐμπαίζω, περιγελῶ, τινά καὶ τινί 'Αππ.'Εμφυλ. 2. 67., 5.125· τὸ γεγονὸς 'Αθήν. 604E, 'Ησύχ.

ἐπιτωθασμός, ὁ, ἐμπαιγμός, περίγελως, Πολύδ. 3. 80, 4, 'Ηλιόδ.10. 25.

ἐπιφαγεῖν, ἀπαρ. ἀόρ. 6' τοῦ **ἐπεσθίω**.

ἐπιφαιδρύνω, κάμνω τι λαμπρὸν ἢ καθαρόν, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 663.—Παθ., 'Ηλιόδ. 8. 9.

ἐπιφαίνω: μέλλ. **-φᾶνῶ**, ὡς τὸ **ἐπιδείκνυμι**· ἀποδ., μηδὲ λίην ἐπίφαινε Θέογν. 359· ἐπ. τι, Λατ. prae se ferre, Πολύδ. 10.18, 8· μηδὲν τεχνικὸν Διον.'Αλ. πρὸς 'Αμμ.1.10· τὸ ἀγέρωχον, τὴν προαίρεσιν Πλούτ.· ἀνθρωπόμορφόν τι Λουκ. 'Αλέξ. 12:—Παθ., ἐπιφαίνομαι, αἴφνης φαίνομαι, ἡέλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη 'Ιλ. Ρ. 650· ἐπὶ ἐχθροῦ αἰφνιδίως ἐμφανιζομένου, 'Ηρόδ. 2.152., 4.122, Θουκ. 8. 42, κτλ.· διὰ τὸ ἐπιφανέντα με κωλῦσαι Μαρτυρία παρὰ Δημ. 522. 9· ἐπ. ἐς τὴν Νάξον 'Ηρόδ. 5. 30, πρβλ. Ξεν.'Αν. 3. 4, 13· ἐπιφανῆναι ἐπὶ τὸ ἔργον ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 21.10· ἐπὶ τὰ Δρέπανα Πολύδ. 1. 49, 7· ἐπιφαίνομαί τινι ἐς οἶκον, παρουσιάζομαι, ἐμφανίζομαι, 'Ηρόδ. 4. 97· ἐπιφαίνομαί τινι ὁ αὐτ. 1. 24, καὶ ἀλλ.: συχν. ἐπὶ ὀνείρων καὶ ὁράσεων, ὁ αὐτ. 2. 91., 3. 27· ἐν τῷ ὕπνῳ ὁ αὐτ.7. 16· ὡσαύτως, ἵνα σφι τιμωρίη .. ἐπιφανήσεται ὁ αὐτ. 8. 49· τὰ ἐπιφαινόμενα, συμπτώματα ἀκολουθοῦντα ἢ ἐπισυμβαίνοντα, 'Ιπ. 'Αφ. 1243. **2)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., κάμνω φανερὸν ὅτι .., Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ.1044D. **3)** Παθ., κατὰ λέξιν, φαίνομαι ἐπί τινος, Τίμ.Λοκρ.101D· ἐπιφαίνεται καὶ ταῖς εἰκόσι, φαίνεται, διακρίνεται καὶ ἐπὶ τῶν εἰκόνων, Πλουτ. 'Αρατ. 3 καὶ 48, Γάλβ. 23. **II.** κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ., ἐν τῷ ἐνεργ., δεικνύω φῶς, φέγγω, φωτίζω, ἡμέρας ἐπιφαινούσης Πολύδ. 5. 6, 6· (οὕτω καί, ἡμι. ἐπιφαινομένης ὁ αὐτ. 3. 113, 1)· ἐπιφᾶναι τοῖς ἐν σκότει καθημένοις Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 79.

ἐπίφαλλος, ὁ, ὀνομασία αὐλήσεως, ὁ ἐπίφαλλος ηὐλεῖτο μετ'ὀρχήσεως, Τρύφων παρ' 'Αθην. 618C.

ἐπιφάνεια [ᾰ], ἡ, ἐυφάνισις, π. χ. τῆς ἡμέρας, ἡ «χαραυγή», Πολύδ.3.94,3· ἰδίως ἡ ἀπροσδόκητος ἐμφάνισις ἐχθροῦ, ὁ αὐτ.1.54, 2· ἐπὶ θεοτήτων ἐμφανιζομένων εἰς τὸν λατρεύοντα, Διον.'Αλ. 2. 68, Πλουτ. Θεμ. 30· τὰς ὑπ' αὐτῆς (ἐνν.'Αρτέμιδος) γινομένας ἐναργεῖς ἐπ.'Επιγρ.'Εφ. ἐν τῇ Συλλ.'Επιγρ. 2954. 4· φανέρωσις τῆς Προνοίας, Διόδ. 1. 15, ἔνθα ἴδε Wessel.:—ὅρασις, ὅραμα, 'Ιουστ. Μ.'Απολ.1. 5 καὶ 14· ἡ ἐμφάνισις τοῦ Θεοῦ, τοῦ Χριστοῦ ἢ τῶν δαιμόνων, 'Εδδ. (Β' Βασιλ. Ζ', 23, Β'Μακκ. Γ', 24, κτλ.), 'Αριστέας 30, Παύλ.'Επιστ. π. Τίμ. Β', α', 10, Κλήμ. Ρ. 2.12, Κλήμ.'Αλ. Ι. 39Β. = τὰ **ἐπιφάνια**, Χρυσ. Ι. 369D, κλ. **II.** ἡ ὁρατὴ ἐπιφάνεια σώματός τινος, 'Αριστ. Κατηγ. 6, 1, Μεταφ. 2. 5, 3., 6. 2, 2, κ. ἀλλ.· ἐπιφάνεια δέ ἐστιν, ὃ μῆκος καὶ πλάτος μόνον ἔχει Εὐκλ. Στοιχεῖα Ι, Ε'· ἡ κατὰ πρόσωπον ἐπ., τὸ μέτωπον, Πολύδ. 1. 22, 10· κατὰ τὰς ἐπ. μάχεσθαι, ἐν τῷ μετώπῳ, ὁ αὐτ. 3. 116, 10· αἱ τρεῖς ἐπ. τῆς πόλεως, αἱ τρεῖς ὁραταὶ αὐτῆς πλευραί, ὁ αὐτ. 4. 70, 9· ἡ ἐπιφάνεια ἤτοι ἐπιδερμὶς τοῦ σώματος, 'Αριστ. π. Αἰσθ. 3. 5, Διόδ. 3. 29, ἔνθα ἴδε τὸν Wessel. **2)** τὸ κατ' ἐπιφάνειαν, τὸ ἐξωτερικόν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν οὐσίαν ἢ πραγματικότητα, κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ τῇ ἀληθείᾳ, παρὰ τῷ Σουΐδ. **3)** ἐξωτερικὴ ἐπίδειξις, φήμη, δόξα, ἰδίως προερχομένη ἔκ τινος ἀπροσδοκήτου, Πλάτ. 'Αλκ. 1. 124C, 'Ισαῖος 64. 34· ἐν τῷ πληθ., 'Ισοκρ. 137C, Διόδ.19.1.

ἐπιφανής, **ές**, ὁ εἰς φῶς ἐρχόμενος, αἴφνης παρουσιαζόμενος, ἐπὶ θεῶν, 'Ηρόδ. 3. 27, κτλ.· ἐντεῦθεν, παρὼν πρὸς βοήθειαν, Λατ. praesens, θεοὶ ἐπιφανέστατοι Διόδ.1.17, ἔνθα ἴδε Wessel. **2)** ἐπὶ τόπων καὶ πραγμάτων, καταφανής, περιφανής, πόλις ἐπ. ἔξωθεν Θουκ. 5.10, πρβλ. 6. 96.,7.19· τινὶ 7. 3· ἔχειν ἐπιφανεῖς θηλάς, ὁρατάς, 'Αριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ. 2.13, 3. **3)** ὅῆλος, κατάδηλος, ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων σημείων Θουκ. 1. 21· διὰ τὸ μὴ ἐπ. εἶναι 'Αριστ.'Ηθ. Ν. 4. 5,10. **II.** ἐπὶ ἀνθρώπων, ἔνδοξος, ἀξιοσημείωτος, ἔχων διακεκριμένην θέσιν, 'Ηρόδ. 2. 89 κ. ἀλλ.· οἰκίης οὐκ ἐπ. αὐτόθι 172· ὀνομαστὸς εἴτε ἐπὶ καλῷ εἴτε ἐπὶ κακῷ, Ξεν.'Απομν. 3.1,10, Λυσ.140. 36· ἀνδρείᾳ Θουκ. 6.72· πρὸς τὸν πόλεμον Πλάτ. Νόμ. 629E:— καθόλου, περιβόητος, εὐκλεής, Λατ. illustris, Πινδ. Π.7.7, κτλ.· ἀνδρῶν ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος Θουκ. 2. 43. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἄξιος προσοχῆς, σημειώσεως, οὗτοι σφέων οἱ ἐπιφανέστατοι νόμοι εἰσὶ 'Ηρόδ. 5. 6· ἐπιφανεστάτη χρεία Πολύδ.1.78,11. **3)** ὡς ἐπίθ. θεῶν, τῶν ἐπιφανεστάτων θεῶν, Διὸς κτλ., Συλλ. 'Επιγρ. 1392 κ. ἀλλ.· ὡσαύτως ἐπὶ βασιλέων ἐν τῇ 'Ανατολῇ, π. χ. ἐπὶ τοῦ 'Αντιόχου τῆς Συρίας, Πολύδ. 26.10,1, κτλ. **III** 'Επίρρ. **-νῶς**, Θουκ. 1. 91· συγκρ. **-έστερον**, Μένανδ. ἐν «Θεοφορουμένῃ» 2.19· ὑπερθ. **-έστατα**, Θουκ. 5.105.

ἐπιφάνια (ἑξυπ. ἱερά), τά: **1)** τὰ γενέθλια, ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ, 'Επιφ. Ι. (932B) 336C, II, 828B, Χρυσ. II. 458D, XI, 22B (ἴδε **Θεοφάνια**). **2)** = **θεοφάνια**, ἡ βάπτισις τοῦ Χριστοῦ, Γρηγ. Ναζ. II. 561C, Χρυσ. II. (355A) 459B, 'Αποστ. Διατ. 8, 33, κλ.· πρβλ. 'Αθήν. 542E· ἴδε **ἐπιφάνεια** I.

ἐπίφαντος, **ον**, (ἐπιφαίνομαι) ὁ ἐν φάει ὤν, ὁ ἐν τῷ φωτί, ὁ ζῶν, Σοφ.'Αντ. 841, πρβλ. Valck Εὐρ. Φοιν.1349.

ἐπιφαντικῶς, 'Επίρρ., ἐξ ἐπιθ. **ἐπιφαντικός**, σαφῶς; ἐναργῶς, καταφανῶς, Σχόλ. Βασιλικ. ἔκδ. Heimb. τ. 1, σ. 626· ἡ λατινικὴ μετάφρασις ἔχει dilucide.

ἐπιφαρμακεύω, μεταχειρίζομαι φάρμακον εἴς τι, ἀμφ. παρὰ τῷ Μενάνδ. ἐν «'Ηρωΐ» 4.—'Ο Meineke ἔχει: πεφαρμάκευσ' ὦ γλυκύτατ' ἀντὶ ἐπιφαρμάκευσον γλυκύτατ'.

ἐπιφαρμάττω, οὐκ ἀκίνδυνον ἐπιφαρμιάσειν τὰ σπλάγχνα ἤδη πεφαρμαγμένα, νὰ βάλῃ εἰς αὐτὰ καὶ ἄλλο φάρμακον, ἐνῷ εἶναι ἤδη πεποτισμένα ἐκ φαρμάκων, 'Αχιλλ. Τάτ. 4.16.

ἐπίφᾰσις, **εως**, ἡ, = **ἐπιφάνεια**, τὸ ἐπιφαίνεσθαι, Θεοφρ. π. Αἰσθ. 27· ἐξωτερικὴ ὄψις, ἐπ. βασιλικὴ Πολύδ. 4. 77, 3· κατὰ τὴν ἐπίφασιν, κατὰ τὸ φαινόμενον, Πολύδ.11.27, 8· ἀντίθετον τῷ κατ' ἀλήθειαν, ὁ αὐτ.14. 2, 9· ἀλλὰ διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ κατ' ἐπιφάνειαν, ὁ αὐτ. 26. 5, 6. **II.** ἔνδειξις, ἐπίδειξις, ἑτοιμότης ἀκριβείας κτλ. ὁ αὐτ. 4.11, 4.,12.11, 4, κτλ.

ἐπιφᾰσκω, διισχυρίζομαι, ἐπαγγέλλομαι, διαβεβαιῶ, μετ' ἀπαρ., Φίλων παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 388D· προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι, ἐπ. τὸν πλούσιον ὁ αὐτ. 2. 536.

ἐπιφαντίδιος, **ον**, (φάτνη) ὁ ἐπὶ τῆς φάτνης ἢ παρ' αὐτήν, φορβειὰ Ξεν.'Ιππ. 5,1.

ἐπιφάντιος, **ον**, = τῷ προηγ., Μανασσ.:— «ὁ ἑωσφόρος ἀστὴρ» 'Ησύχ.

ἐπιφαύσκω, = **ἐπιφώσκω**, ἐκλάμπω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου ἢ τῆς σελήνης, Ἐδδ. ('Ιὼβ ΚΕ', 5, ΛΑ', 26)· ὡσαύτως ἐν τῷ Παθ. τύπῳ, αὐτόθι ΜΑ', 9.

ἐπιφαύω, ἐπιλάμπω, τινὶ 'Επιστ. π. 'Εφεσ. ε', **14.**

ἐπιφέρνια, τά, προῖξ, Σχόλ. εἰς 'Ιλ. Ι. 147.

ἐπιφέρω: μέλλ. **ἐποίσω**: ἀόρ. α' **ἐπήνεγκα**· ἀόρ. 6' **ἐπήνεγκον**· ἐπιβάλλω, οὔτις ἐμοῦ ζῶντος .. σοὶ .. βαρείας χεῖρας ἐποίσει, «ἐπιβαλεῖ» (Σχόλ.), 'Ιλ. Α. 89· ἢ ἁπλῶς, χεῖρας ἐποίσει 'Οδ. Ι. 438· οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν "Αρηα 'Ιλ. Γ. 132, πρβλ. Θ. 516, Τ. 318, Ω. 82· οὕτως, ἐπ. δόρυ Αἰσχύλ. Εὐμ. 766· πρβλ. Εὐρ. Ἱκέτ. 1192, 'Αριστοφ. "Ορν. 344· καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἐπιφέρειν τινὶ πόλεμον, κινεῖν, Λατ. bellum inferre, πόλεμον ἀκήρυκτον 'Αθηναίοισι ἐπέφερον, διεξῆγον πόλεμον ἀκήρυκτον, 'Ηρόδ. 5. 81, πρβλ. Θουκ. 1. 141· ὅπλα ὁ αὐτ. 4.16., 7.18· ἐπιφέρω τὸ διάφορόν τισι, φέρω, προξενῶ, διαφωνίαν μεταξὺ αὐτῶν, ὁ αὐτ.7. 55· ἐπ. δίκην, τιμωρίαν τινὶ Πλάτ. Νόμ. 943D· ἀμοιβήν τινι Πολύδ.1. 84, 10:— ἀποδ., εἰ γὰρ ὧδ' ἐποίσεις, ἂν οὕτως ἐκτελέσῃς τὴν ἐπίθεσιν, 'Αριστοφ. 'Ιππ. 837. **2)** ἐπιθέτω, ἰδίως θέτω προσφορὰς ἐπὶ τάφου, ἐπ. ἀπορχὰς Θουκ. 3. 58, πρβλ. 2. 34· τῷ νεκρῷ στέφανον Πλουτ. Περικλ. 36· ταφὴν εἰς τινα 'Αππ.'Εμφυλ.1.73· τὰ ἐπιφερόμενα, αἱ προσφοραί, 'Ισοκρ.189A·— ὡσαύτως, ἐπιθέτω χρώματα, ἀλοιφάς, κτλ., Πλάτ. Σοφ. 251A, 'Επιστ. 354B· ὡσαύτως, ἐπ. τὰ στοιχεῖα ἐπὶ τὰ πράγματα, ὁηλ. ἐφαρμόζειν αὐτά, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 424E. **3)** φέρω ὡς κατηγορίαν ἐναντίον τινός, ἐπ. τινὶ αἰτίαν 'Ηρόδ.1. 26, 68 κ. ἀλλ.,'Αντιφῶν 134. 6, Πλάτ. Φαῖδρ. 98A· ἔγκλημα Εὐρ. 'Ορ. 766· μέμψιν 'Αριστοφ. Βάτρ.1253· ψόγον Θουκ. 1. 70· ὡσαύτως, ἐπ. μωρίην, μανίην τινί, ἀποδίδω μωρίαν, κτλ., εἰς τινα, κατηγορῶ τινα ἐπί .., Λατ. exprobare alicui, 'Ηρόδ.1.131., 6. 112· ἀδικίαν Θουκ. 3. 42· τῷ ἀνθρώπῳ .. κακίας καὶ ἀρετὰς Πλάτ. Σοφ. 251E· τὴν Κλεοπάτραν αὐτῷ, ὀνειδίζειν αὐτὸν διὰ τὴν Κλ., Δίων Κ. 50.1· τι ἐπί τινα 'Αριστ.'Ηθ. Ν. 6. 11, 2. **4)** ἐπιφέρω, φέρω, ἐπὶ καλῆς ἢ κακῆς σημασίας, ἐπ. τιμὰν θνατοῖς Πίνδ. Ο. 1. 50· ἐλευθερίαν Θουκ. 4. 85· δουλείαν, κτλ., ὁ αὐτ. 3. 56. **5)** προσθέτω, αὐξάνω, ἐπ. τὴν ὑπερβολὴν ὁ αὐτ. 3. 82· ὀργὰς ἐπιφέρω τινί, ὑπηρετῶ εἰς τὰ πάθη του, χαρίζομαι εἰς αὐτόν, Κρατῖν. ἐν «Χείρωσι» 12, Θουκ. 8. 83, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ. **6)** δίδω ὄνομα εἴς τινα, Λατ. imponere, Πλάτ. Πολιτικ. 307B, Πολ. 596A κ. ἀλλ., 'Αριστ. Ρητ. 3. 6, 7 κ. ἀλλ. **7)** ἐπιφέρω ψῆφον, δίδω ψῆφον, Διον. 'Αλ. 2.14. **II.** Μέσ., φέρω μετ' ἐμαυτοῦ, φέρω ὡς προῖκα, τι Λυσ.153.12, πρβλ. Δημ. 1011. 4, καὶ ἴδε **εἰσφέρω** II. 3· ἐπὶ στρατιωτῶν, σιτία Πλουτ. Σερτ. 13· ὕδωρ Στράβ. 138. **2)** μεταχειρίζομαί τι, τρώγω, 'Ιππ. 85A. **III.** Παθ., ὁρμῶ κατά τινος, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, ὅστις δὲ Τρώων κοίλης ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο 'Ιλ. Ο. 743, πρβλ. Θουκ. 3. 23, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 19, κτλ.· ἐπὶ πλοίου, φέρομαι, διευθύνομαι ἐναντίον ἑτέρου, 'Ηρόδ. 8. 90· θάλαττα μεγάλη ἐπιφέρεται, μεγάλη θάλασσα πλήττει τὸ πλοῖον, Ξεν.'Αν. 5. 8, 20:— λοιδορῶ, ὑβρίζω, 'Ηρόδ. 8. 61:—μετ' ἀπαρ., εἶμαι πρόθυμος νὰ

πράξω τι, Πολύδ. 29. 9, 5. **2)** ἀποδίδομαι εἴς τινα, ἀδικίας δ' ἐπιφερομένης Θουκ. 3. 42. **3)** φέρομαι πρὸς τὰ ἐμπρός, Ἡρόδ. 2. 96· ἐπ. ἐπί τι, ἄγομαι εἴς τινα γνώμην, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 5, 6. **4)** ἐπέρχομαι, ἐπίκειμαι, ἀπειλῶ, ἐπ. κίνδυνος Πολύδ. 2. 23, 7· κατὰ τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ., προδεικνύειν τὰ ἐπιφερόμενα, τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσιν, Ἡρόδ.1. 209, πρβλ. 3.16· ἐπ. κακά Ἀντιφῶν 115. 30: — ὡσαύτως, ἁπλῶς ἐπέρχομαι, ἀλλὰ γὰρ ὑπεκστῆναι τὸν λόγον ἐπιφερόμενον τοῦτον βούλομαι Πλάτ. Φίλ. 43Α· τὰ ἐπ., τὰ ἑπόμενα (ἐν προφορικῷ ἢ γραπτῷ λόγῳ), Πολύδ. 3. 6, 8. **5)** ἐπὶ φράσεων, ἐφαρμόζομαι, Πλούτ. 2. 41C.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιφερομένους· ὑρμηκότας», καὶ «ἐπιφέρει· προσήκει», καὶ «ἐπιφέρεται· ἀλαζονεύει».

ἐπιφημητήρ, ῆρος, ὁ ἐπευφημῶν, «ἐπιφημητῆρες· εὐφημοῦντες. ἢ ἐπιφωνοῦντες. ἢ συγκατατιθέμενοι» Ἡσύχ.

ἐπίφημι, συγκατατίθεμαι, συναινῶ, Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 820F, 1113Β· μετοχ. μέσ. ἀορ. **ἐπιφάμενος** παρ' Ἡσυχ. ἐν λ.

ἐπιφημίζω, προφέρω ἢ προλέγω δυσοιώνους λέξεις περὶ τοῦ μέλλοντος, ἰόντος αὐτοῦ ἐπὶ τὴν πεντηκόντερον ἐπεφημίζετο (Μέσ.) Ἡρόδ. 3.124, ἴδε Εὐστ. εἰς Ἰλ. 28, 27· ἐπ. τινί πολλὰ καὶ ἄτοπα Δίων Κ. 39. 39. **2)** ὑπισχνοῦμαι κατὰ μαντείαν τινά, κείνῳ παῖδ' ἐπεφήμισα .. ἐκδώσειν Εὐρ. Ι. Α.130· ἡ ἐκ παιδὸς ἐπιφημισθεῖσα τῷ ἀνδρὶ ἐδδόμη ὑπατεία (ἐπὶ τοῦ Μαρίου) Ἀππ. Ἐμφυλ.1. 61· πρβλ. **ἐπιφήμισμα, ἐπιφημισμός, φήμη.** **II.** ἀποδίδω τι εἴς τινα, ἑκάστῃ μοίρᾳ θεὸν Πλάτ. Νόμ.771D· [τούτοις] ὅσα τις πράττει τοὺς θεοὺς ἐπ. Δημ. 495.10 (ἔνθα ἴδε Wolf.)· συχν. παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, ἅπασι τοῖς μεγάλοις ἐπ. τὸ δαιμόνιον Πλουτ. Ποπλ. 23· ὀνομά τινι Δίων Κ. 54. 33, πρβλ. Ὀππ. Ἀλ. 187: — Παθ., θεοῖς .. παῖδες ἐπεφημίσθησαν Δίων Κ. 44. 37· ὅσα θεῖα Ἐλευσῖνι ἐπιφημίζεται Ἀριστείδ. **2)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., διατείνομαι ὅτι .., τὴν ἕξω φορὰν ἐπεφήμισεν εἶναι Πλάτ. Τίμ. 36C· αὐτὸν Ἀσκληπιοῦ θεράποντα εἶναι Αἰλ. π. Ζ. 8. 12· πολλὰ ἐπ. αὐτῷ ὄγλοῦν [τὴν ἔλαφον] Πλουτ. Σερτ. Π. **III.** καλῶ τι οὕτως ἢ δίδω εἰς αὐτὸ τοιοῦτον ὄνομα διὰ τὸν δεῖνα λόγον, τἀγαθὸν ἐπ. λυσιτελοῦν Πλάτ. Κρατ. 417C, πρβλ. Τίμ.73C.

IV. παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, ἀφιερώνω τι εἴς τινα θεόν, Λουκ. Θυσ.10· Ἄρεως παῖδας ἐπ. τινάς Στράβ. 250· καὶ ἐν τῷ Παθ., ὁ αὐτ. 275, Πλουτ. Κάμιλλ. 7, κτλ.—Ἡ λέξις συνηθέστατα εἶναι ἐν χρήσει ἐν σχέσει πρὸς θεότητα καὶ συχνάκις συγχέεται πρὸς τὸ **ἐπευφημέω** ἢ **-ίζω,** Λοβεκ. Φρύν. 596.

ἐπιφήμισμα, τό, οἰώνισμα· ἐπὶ κακοῦ οἰωνοῦ, Θουκ.7.75· ἐπὶ ἀγαθοῦ οἰωνίσματος, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ.7. 5, 2, κτλ.

ἐπιφημισμός, ὁ, τὸ ἐπιφημίζειν ἢ ἀφιεροῦν τι εἰς θεόν τινα δι' ἐπικλήσεως τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν ποταμῶν Εὐρώτα καὶ Ἀλφειοῦ, οὓς οἱ ἀρχαῖοι ὡς καὶ ἄλλους ποταμοὺς ἐθεοποίουν, Στράβ.275.

ἐπιφθάνω, φθάνω πρῶτος, προφθάνω, μετοχ. ἀορ. **ἐπιφθάς,** τρῶσεν ἐπιφθὰς Βατραχομ. 213. — Μέσ., **ἐπιφθασάμενος,** Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξει **αἴξ οὐρανία** ἐν τέλει.

ἐπιφθέγγομαι: μέλλ. **-γξομαι:** Ἀποθ., φθέγγομαι μετά τινα, Λατ. accinere, ἐγὼ δ' ἐπιφθέγγομαι κεκλαυμένα Αἰσχύλ. Χο. 457· λέγω μετὰ ταῦτα ἢ προσέτι, Πλάτ. Φίλ. 18D· ἐπιφθέγγομαί τι πᾶσι πράγμασι, ἐπαναλαμβάνω τι μετὰ ἕκαστον συμβάν, Πλούτ. 2. 436C, πρβλ.150D· τι ἐπί τινι ὁ αὐτ. ἐν Ποπλ. 14. **2)** ἁπλῶς, φθέγγομαι, προφέρω, Πλάτ. Κρατ. 383Α· καὶ ἐν τῷ Παθ., ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 257C. **II.** ἐπιλέγω, ἐπιδοῶ, καὶ ὁ μὲν ἠγεῖτο λέγων, ἕξω Χριστιανούς, τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν ἐπεφθέγγετο, ἕξω Ἐπικουρείους Λουκ. Ἀλέξ. 38.

ἐπίφθεγμα, τό, πᾶν ὅ,τι προφέρεται ἐναντίον τινός, ἐπιτίμησις, ἐπίπληξις, ἀπειλή, Ἰω. Χρυσ. τ. 5. σ.140, 23, Εὐσ. Ἀποσπασμάτ. σ. 142, 29, κλ. **II.** ἐπιφώνημα, ὡς τὸ ὦμοι ἐγὼ Ἀπολλ. Δ. περὶ Ἐπιρρ. 537,10· κλητικὸν ἐπίφθεγμα τὸ ὦ ὁ αὐτ. περὶ Συντ. 52, 26· παιωνικὸν ἐπίφθεγμα Ἀθήν. 696F. **III.** ἡ προσθήκη χορικῆς ᾠδῆς, ἥτις ὡσαύτως καλεῖται καὶ **ἐπιφθεγματικὸν** [σύστημα], «ἔστι δέ τινα καὶ τὰ καλούμενα ἐπιφθεγματικά, ἃ διαφέρει ταύτῃ τῶν ἐφυμνίων, ὅτι τὰ μὲν ἐφύμνια ὡς πρὸς τὸν νοῦν συντελεῖ, τὰ δὲ ἐπιφθεγματικὰ ἐκ περιττοῦ ὡς πρὸς τὸ λεγόμενον τῇ στροφῇ **πρόσκειται**» Ἡφαιστ. 130, «τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐπῳδὸς ... ἀλλὰ καλεῖται **σύστημα ἐπιφθεγματικόν**» Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 338.

ἐπιφθεγματικός, ἡ, όν, ἀνήκων εἰς τὸ ἐπίφθεγμα (ἴδε **ἐπίφθεγμα III**).

ἐπίφθεγξις, εως, ἡ, **ἐπιβόησις, ἐπιφώνησις,** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ.704.

ἐπιφθίνω, φθίνω, **φθείρομαι ἐπί** τινος, λείρια τε στήλῃσιν ἐπιφθίνοντα καμόντων, φθίνοντα ἐπὶ στήλαις τῶν θανόντων, Νίκανδρος παρ' Ἀθην. 684D.

ἐπιφθονέω, ἀποκρούω τινά, δὲν θέλω νὰ πράξῃ τι, ᾧ δέ κ' ἐπιφθονέοις (ἐνν. ἄσσον ἵμεν) Ὀδ. Λ. 149. **II.** τρέφω μῖσος ἐναντίον τινός, τινὶ Ἡρόδ. 9. 79.— Παθ., ζηλοφθονοῦμαι, Διον. Ἀλ. 9. 43.

ἐπίφθονος, ον, ὑποκείμενος εἰς φθόνον, μισητός, πρὸς θεῶν ἐπίφθονοι γίνονται, μισοῦνται ὑπὸ τῶν θεῶν, Ἡρόδ. 4. 205· ὁ διεγείρων τὸν φθόνον, μηδ' εἶμασι στρώσας' ἐπίφθονον πόρον τίθει, μηδὲ καθίστα τὴν διάβασίν μου ἐπίφθονον στρώσασα τὴν ὁδὸν διὰ πέπλων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 921· τινι Εὐρ. Μήδ. 304, Ἱκέτ. 893· εἴ τῳ θεῶν ἐπίφθονοι ἐστρατεύσαμεν Θουκ.7.77· πενία ἥκιστα ἐπ. Ξεν. Συμπ. 3, 9· ἐπιφθονώτεραι (ἐνν. αἱ ἐμαὶ διατριβαί) Πλάτ. Ἀπολ. 37D, πρβλ. Πολ. 502D· ἐπίφθονόν ἐστι, μετ' ἀπαρ., εἶναι ἄξιον φθόνου, ἀξιομίσητον, Ἡρόδ.7.139, Ἀριστοφ. Ἱππ.1274:—**τὸ ἐπίφθονον,** φθόνος, τὸ ἐπ. λοιβάνειν ἐπὶ μεγίστοις Θουκ.2.64. **2)** ἐνεργ., ὁ ἔχων μῖσος ἢ φθόνον ἐναντίον τινός, οἵκῳ γὰρ ἐπίφθονος Ἄρτεμις ἁγνὰ Αἰσχύλ. Ἀγ. 135· ἀπολ., ἐπιβλαβής, ὁ αὐτ. Εὐμ. 376· τὸ θεῖον .. ἐπίφθονον = φθονερόν (παρ' Ἡροδ.) Ἀππ. Ἐμφυλ. 8. 59. **II.** Ἐπίρρ., ἐπιφθόνως διακεῖσθαί τινι, φθονεῖσθαι ὑπό τινος, Θουκ. 1. 75· ἐπ. διαπράξασθαί τι, κατὰ τρόπον μισητόν, ἢ (ἐνεργ.) μὲ τρόπον ἱκανοποιοῦντα τὸν φθόνον του, ὁ αὐτ. 3. 82 ἐν τέλ.· ἥκιστα ἐπ., μετ' ἐλαχίστου φθόνου, Ξεν. Κύρ. 7. 5. 37. **2)** ἐπ. ἔχειν πρός τινα, διατελεῖν ἐν καταστάσει ἔχθρας πρός τινα, αὐτόθι 3. 3, 10., 8. 2, 28.

ἐπίφθορος, ον, (φθορά) φθοροποιός, φάρμακον Πολυδ. Ε', 132.

ἐπιφθύζω, Δωρ. **ἐπιφθύσδω,** = **ἐπιπτύω,** πτύω διὰ νὰ ἀποφύγω τὴν ἐπίδρασιν μαγείας ἢ γοητείας, ὡς ποιοῦσι καὶ νῦν αἱ γραῖαι, Λατ. despuere, Θεόκρ.7.127, πρβλ. Tibull.1. 2, 54· ἀλλὰ παρὰ Θεοκρ. 2. 62 ἡ ἔννοια φαίνεται κάπως διάφορος. Ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει: «ἐπιφθύσδοισα, ἐπιψιθυρίζουσα, ἡσύχως ἐπᾴδουσα. [ἀντὶ τοῦ μετὰ ψιθυρισμοῦ ἐπιπτύουσα]».

Ἐπιφί, ὄνομα Αἰγυπτ. μηνός, = **πάναιμος,** Ἐβδ. (Γ' Μακκ. ς', 38), Ἡλούτ. 2. 312Β, κλ.

ἐπιφιλονεικέω, φιλονεικῶ ἐναντίον τινός, ἢ προσέτι, Χρυσ. Π. 142Β.

ἐπιφιλοπονέομαι, Ἀποθ., καταγίνομαι φιλοπόνως εἴς τι, θήραις τε ἐπιφιλοπονεῖσθαι συνεπαίρει τι ἡ γῆ Ξεν. Οἰκ. 5, 5.

ἐπίφλεβος, ον, (φλὲψ) ἔχων τὰς φλέβας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἔχων αὐτὰς ἐξεχούσας ὑπεράνω τῆς ἐπιφ., Ἱππ. 1180G, Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ.1.11,12.

ἐπιφλεβοτομέω, φλεβοτομῶ προσέτι, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. Π. 41,7.

ἐπιφλεγής, ές, (φλέγω) φλογώδης, πυρώδης, χρῶμα Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 34.

ἐπίφλεγμα, τό, φλόγωσις ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 362.

ἐπιφλεγμαίνω, ὑποφέρω ἐκ μεσολαβούσης φλογώσεως, Ἱππ. π. Ἀγμ.776, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ.10.7, 6.

ἐπιφλεγμονέομαι, = **ἐπιφλεγμαίνω,** Ἀλεξ.Τραλλ.2. σ.125.

ἐπιφλέγω: μέλλ. **-ξω,** κατακαίω, πῦρ .. ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην Ἰλ. Β. 455· ὄφρ' ἤ τοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ [νεκρὸν] .. πῦρ Ψ. 52· ἐπὶ ἐχθροῦ, πάντα ἐπέφλεγον καὶ ἔκειρον Ἡρόδ. 8. 32· ἐπὶ τοῦ ἡλίου, ἐπ. ἀκτίνεσσιν Διον. Περιηγ. 1110 ἐπ. τὴν πόλιν, πυρπολεῖν αὐτήν, Θουκ. 2. 77.— Παθ., Νικ. Θ. 188. **2)** μεταφ., ἐξάπτω, παροτρύνω, προτρέπω, σάλπιγξ δ' αὐτῇ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν Αἰσχύλ. Πέρσ. 395 δι' ἔρωτος, Λαΐς ἐπ. τὴν Ἑλλάδα Πλούτ. 2.767F, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Κάτ. Πρεσβ. 1, Αἰλ. π. Ζ. 15. 9.— Παθ., Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 34. **3)** μεταφ. ὡσαύτως, **καθιστῶ** τινα ἔνδοξον, Λατ. illustrare, ἐπ. πόλιν ἀοιδαῖς Πινδ. Ο. 9. 34. **II.** ἐπὶ τοῦ ἡλίου, καίω ἰσχυρῶς, εἶμαι καυστικός, καὶ μάλιστα ἦν καὶ ὁ ἥλιος ὥσπερ νῦν τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγῃ Λουκ. Ἀνάχ. 25, Δίων Κ. 59. 7·— μεταφ., εἶμαι λαμπρός, Πίνδ. Π.11. 69.

ἐπιφλόγισμα, τό, (ὡς εἰ ἐκ τοῦ **ἐπιφλογίζω**), μέρος πεφλογισμένον, πεφλογισμένον ἐξάνθημα, Ἱππ. Ἀφ.1053. Ὁ Ἐρωτιαν. (σ. 388) ἑρμηνεύων τὴν λέξιν φῶδες λέγει: «καλοῦσι δὲ φῶδας τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς γινόμενα, μάλιστα δὲ ὅταν ἐκ ψύχους ἐν τῷ πυρὶ καθίσωσι στρογγύλα ἐπιφλογίσματα».

ἐπιφλογώδης, ες, ὁ ἔχων τὴν ὄψιν ὡσεὶ πεφλογισμένην, **ἐπιφλογώδεσιν** ἐξερύθροισι χρώμασι Ἱππ. 191Η, ἔνθα ἴσως γραπτέον ἐπὶ φλογώδεσι.

ἐπιφλυγμός, ὁ, ἀνάβλυσις ὕδατος, Ἀκύλ. Γέν. Β', 6, πρβλ. **ἐπιβλυγμός.**

ἐπιφλύζω, = **ἐπιφλέγω,** ἀμεταβάτως, Σωφρόνιος 3681C.

ἐπιφλυκταινόομαι, Παθ., ἔχω φλυκταίνας, ἐξανθήματα ἐπὶ τοῦ σώματός μου, Ἱππ. 1127Β.

ἐπιφλύω [ῠ], φλυαρῶ, λοιδορῶ, τινί Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 481.

ἐπίφοβος, ον, φοβερός, τρομερός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1152· φόβου πρόξενος, Πλουτ. Πύρρ.7. **II.** Παθ., ὁ ἠρέμα φοβούμενος, δειλός, Γαλην. τ.19. σ.707, 3:—Ἐπίρρ. **ἐπιφόβως** Ἀππ. Σύρ.19.

ἐπιφοινίζω, λαμβάνω χρῶμα φοινικοῦν, κοκκινίζω, Ἀριστ. π. Χρωμάτ. 5.17, Θεόφρ. π. Χρωμ. 32.

ἐπιφοινίσσω, καθιστῶ τι φοινικοῦν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, κοκκινίζω αὐτό, Λουκ. Ἔρωτες 41. **II.** ἀμεταβ., κλίνω πρὸς τὸ φοινικοῦν χρῶμα, εἶμαι ὑπέρυθρος, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 35, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6.1.10· ὅπως ἐν τῷ Παθ., Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 36.

ἐπιφοιτάω, Ἰων. **-έω**, μεταβαίνω που συχνά, συχνάζω, πλεῦνος δὲ ἀεὶ γινομένου τοῦ ἐπιφοιτέοντος, ἀντὶ πλεύνων δὲ ἀεὶ γινομένων τῶν ἐπιφοιτεόντων, τῶν προσερχομένων νὰ δικασθῶσιν, Ἡρόδ. 1. 97., 9. 28· ὁ ἐπιφοιτέων κέραμος, τὰ ἀεὶ εἰσαγόμενα ἀγγεῖα οἴνου, ὁ αὐτ. 3. 6· ἐπ. ἐς .. , περιέρχομαι εἰς διάφορα μέρη, Θουκ. 1. 135· ὥστε τὴν γῆν δηοῦν ἐπιφοιτῶντες, ὥστε εἰσβάλλοντες νὰ δηῶμεν τὴν γῆν, αὐτόθι 81. **2)** μετὰ δοτ. προσ., σπάνιος ἐπιφοιτᾷ σφι, σπανίως ἐπισκέπτεται αὐτούς, περὶ τοῦ ἱεροῦ πτηνοῦ τῶν Αἰγυπτίων φοίνικος, Ἡρόδ. 2. 73, πρβλ. Λουκ. Ἔρωτ. 9. **3)** μετ' αἰτ. προσ., ἐπὶ ὀνείρων, φῆς τοι .. ἐπιφοιτᾶν ὄνειρον θεοῦ τινος πομπῇ Ἡρόδ. 7. 16, πρβλ. 15. 16· ἐπὶ νόσου, ἐπανέρχομαι, Ἱππ. 169C, Ἀρετ. Χρον. Νοῦσ. Θεραπευτ. 1. 4· ἐπεφοίτα πανταχόσε, μετέβαινε παντοῦ, Πλουτ. Ἀντ. 65.

ἐπιφοίτησις, εως, ἡ, τὸ ἐπέρχεσθαι εἴς τινα· ἰδίως ἐπὶ θεοῦ, **ἔμπνευσις**, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 2, 4.

ἐπίφοιτος, ον, ὁ ἐπιφοιτῶν, ὁ ἐπερχόμενος, τινὶ Μανέθ. 4. 83.

ἐπιφορά, ἡ, (ἐπιφέρω) τὸ ἐπιφέρειν τι εἴς τι ἢ ἐπί τι, ἐντεῦθεν, **1)** προσθήκη τις γινομένη εἰς τὸν μισθόν τινος, Θουκ. 6. 31, Διόδ. 17. 94· προσθήκη συντελοῦσα εἴς τι, ἡ ἔξωθεν ἐπ. τῆς εὐδαιμονίας Πολύβ. 5. 90, 4. **2)** τὸ ἐπιφέρειν, ἐπιβάλλειν, ἐπιβολή, ὀνομάτων Πλάτ. Κρατ. 430D, Νόμ. 944B. **3)** προσθήκη, δευτέρα σειρὰ φαγητῶν [ἐπὶ δείπνου], Δαμόξ. ἐν «Συντρόφοις» 1. 58· πρβλ. **ἐπιφόρημα**. **II.** (ἐκ τοῦ Παθ.) προσφορὰ γινομένη ἐπὶ τοῦ τάφου, Πλουτ. Νουμ. 22. **2)** αἰφνίδιος προσβολή, ὁρμή, βία, Λατ. impetus, Πολύβ. 6. 55, 2, κτλ.· ἐπ. ὑμέρων, χειμῶνος, δακρύων, αἰφνίδιος βροχή, αἰφνίδια δάκρυα, ὁ αὐτ. 4. 41, 7, κτλ.· ἐπ. ἀνέμων Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 12, 11· ἡ ἐπίθεσις ῥήτορος, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἀπολογία**, Φιλόστρ. 542· ἡ τῆς αἰσθήσεως ἐπ., προσοχή, Πλούτ. 2. 1144b. **3)** ἐπ. ρευμάτων, ἐπιρροὴ ὑγρῶν, Λατ. epiphora, αὐτόθι 102A, Γαλην. τ. 13. σ. 439C. **III.** ἐν τῇ Ρητορικῇ, ἡ δευτέρα πρότασις ἓν τινι περιόδῳ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἀρχή**, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 20· ἐν τῇ λογικῇ, τὸ συμπέρασμα συλλογισμοῦ ἢ ὑποθέσεώς τινος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 301.

ἐπιφορβέω, (φέρβω) τρέφω· **ἀλλ'** ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 105, βοτάνης ἐπεφόρβει βοῦς, ὀρθότερον εἶναι νὰ ἐκληφθῇ ὡς ὑπερσ. τοῦ φέρβω.

ἐπιφορέω = **ἐπιφέρω**, ἐπισωρεύω, ἐπιπολῆς τῶν ξύλων χοῦν γῆς ἐπ. Ἡρόδ. 4. 201, πρβλ. 8. 28· ἐπὶ τὸν ἅλα γῆν ἐπιφορέοντες, οὕτω σπείρουσι ὁ αὐτ. 4. 183· ὕλην ἐπεφόρησαν 7. 36· γῆν Ἀριστοφ. Εἰρ. 167, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 3. 5, 10· λίθους ἀνωθεν Ἀριστ. Εἰρ. 224. **2)** συλλαμβάνω ἢ ἔχω ἐν γαστρί, Σύνοδ. Ἀγκύρ. 25.

ἐπιφόρημα, τό, ἐν τῷ πληθ., πρόσθετα ἐδέσματα, τραγήματα μετὰ τὸ δεῖπνον, Ἡρόδ. 1. 133, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 610, Ἀρχιππ. ἐν «Ἡρακλεῖ γαμοῦντι» 4 (παρ' Ἀθην. 640F)· ἐν τῷ ἑνικῷ, Λουκ. Λεξιφ. 8, ἴδε ἐν λ. **Ἄβυδος**. **2)** προσφορὰ ἐπὶ τοῦ τάφου, Ἰαμβλ. Βίος Πυθ. 122 (27).

ἐπιφόρησις, εως, ἡ, ἐπισώρευσις, κόνεως Εὐστ. Πονημάτ. 321. 33.

ἐπιφορικός, ή, όν, (ἐπιφορὰ) σφοδρός, δεινός, ἐπὶ ὕφους λόγου, Ρήτορες. **2)** ἐν τῇ γραμμ. = **συλλογιστικός**, περὶ τῶν συνδέσμ., **ἄρα, τοίνυν, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν**, κτλ., Ἀπολλ. Δ. π. Συνδ. 494, 13, 519, 20.

ἐπίφορος, ον, (ἐπιφέρω) φέρων πρός τι μέρος, εἰ ἄνεμος ἐπεγένετο τῇ φλογὶ ἐπίφορος ἐς [τὴν πόλιν] Θουκ. 3. 74, πρβλ. 2. 77· εὐνοϊκός, οὔριος, ἐπὶ ἀνέμων, Παυσ. 8. 28, 4· ἐπιφορώτατος, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Αἰσχύλ. Χο. 813. **II.** διατεθειμένος, ἔχων κλίσιν νά, ἐπίφορος ῥέπειν πρός τι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 792· ἁρμόδιος, κατάλληλος, εἴς τι Λογγῖν. 5. 1· ἀπολ., λάγνος, ἀκόλαστος, Ἱππ. 1280. 23.—Ἐπίρρ. **ἐπιφόρως** ἔχειν πρός τι Στράβ. 553. **2)** ἐπὶ ἐδάφους, κατωφερής, Λατ. acclivis, Πλουτ. Φλαμιν. 8. **III.** ἔγκυος, Ἱππ. Προρρ. 75· ἐπίτεξ, Ξεν. Κύρ. 7. 2· «ἐπίφορος· τοῦ τεκεῖν ἐγγὺς οὖσα» Ἡσύχ.: ἐπὶ φυτῶν, ἔτι τὸ μὲν μετοπωρινὸν ἔγκυμον εἶναι καὶ ἐπίφορον Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 2, 8.

ἐπιφορτίζω, φορτίζω, φορτώνω ἐπάνω εἴς τι, ἀσκοὺς ἐπιφορτίσαντες ὕδατος Ἰωσήπου κατὰ Ἀπ. 2. 8.—Μέσ., Ξεν. Ἱππ. 5, 2. **2)** μεταφ. ἐν τῷ **μέσῳ** τύπῳ, γίνομαι φορτικός, τινὶ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 379.

ἐπιφορτώματα, τά, δηλ. τὰ μείζονα τοῦ δέοντος, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 480, ἔκδ. Β.

ἐπίφραγμα, τό, (ἐπιφράσσω) κάλυμμα, σκέπασμα, Ἥρων Πνευμ. 157.

ἐπιφραδέως, (ἐπιφράζομαι), Ἐπίρρ., **ἐπιμελῶς**, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1134, Γ. 83: — συγκρ. **ἐπιφραδέστερον**, «ἐπιφραδέστερον· συντομώτερον, συνετώτερον» Ἡσύχ.

ἐπιφράδμων «ψευδολόγος» Ἡσύχ.

ἐπιφράζω, φράζω, λέγω προσέτι, Ἡρόδ. 1. 179, ἔνθα ὁ Βεκκ. ἔτι **φράσαι**· (περὶ τοῦ **ἐπέφραδε** ἴδε ἐν λ. **φράζω**). **II.** ἀλλαχοῦ μόνον ἐν τῷ **Μέσ.**, κατὰ τὸ πλεῖστον κατὰ μέσ. ἀόρ. καὶ (ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας) παθ. **ἐπεφράσθην**: **1)** μετ' ἀπαρ., σκέπτομαι νὰ κάμω, μοὶ ἐπέρχεται ἡ ἰδέα νὰ .. , οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι, «ἐπεφράσθης, ἐβουλεύσω, ἐπενόησας» (Σχόλ.), Ὀδ. Ε. 183· τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσατ' .. , ἐξελάσαι δόρυ, «ἐπεφράσατο, ἐνενόησεν, ἐνεθυμήθη» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 665. **2)** μετ' αἰτ., σκέπτομαι περί τινος, μηχανώμαι, ἐπινοῶ, ἐπιφράσσετ' ὄλεθρον Ὀδ. Ο. 444· κακὴν ἐπεφράσσατο τέχνην Ἡσ. Θ. 160· ἐπιφράζεται τοιάδε Ἡρόδ. 6. 61, πρβλ. 1. 48· γάμον Θεόκρ. 22. 166:—ἀπολ., ὧδε ἐπιφρασθείς, καταλήξας εἰς τοῦτο τὸ συμπέρασμα, Ἡρόδ. 4. 200· ἐπιφρασθεῖσα αὐτή, σκεφθεῖσα αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, δι' ἰδίας ἐπινοίας, ὁ αὐτ. 7. 239. **3)** παρατηρῶ, **Ἀλκίνοος** δέ μιν οἷος ἐπεφράσατ' ἦδ' ἐνόησεν, «τὸ ἐφράσατο καὶ τὸ ἐνόησεν ἐκ παραλλήλου τὸν αὐτὸν ἔχει νοῦν» (Εὐστ.), Ὀδ. Θ. 94, 533· ἑπομένου τοῦ **ὅσον** .. , Ἰλ. Φ. 410· ὅτι .. Ἀρρ., κτλ.· ἐπ. κατὰ θυμὸν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 402· ἀναγνωρίζω, ἵνα μή μιν ἐπιφρασσαίατ' Ἀχαιοὶ Ὀδ. Σ. 94· λαμβάνω γνῶσίν τινος, ὡς .. ἐπιφρασσαίατο βουλήν, «καὶ τὴν βουλὴν γνοῖεν» (Θ. Γαΐ̈ς), Ἰλ. Β. 282, πρβλ. Ν. 741· ὄκως δὲ οὗτος Μήδων ἄποικοι γεγόνασι ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω ἐπιφράσασθαι, δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐννοήσω, Ἡρόδ. 5. 9.

ἐπίφραξις, εως, ἡ, ἡ παρέμπτωσις τῆς γῆς ἐν ταῖς ἐκλείψεσι τῆς σελήνης, Πλούτ. 2. 891E.

ἐπιφράσσω, Ἀττ. **-ττω**· μέλλ. **-ξω**· φράττω, κλείω, ταύτην [τὴν ὁδὸν] ἐπιφράξαντες τῇ ὕλῃ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 3, 2· πόρους Νικ. Ἀλεξιφ. 285:—Μέσ., καὶ ἦν κηρῷ ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα, καὶ ἂν διὰ κηροῦ ἐπιφράξῃς τὰ ὠτά σου, Λουκ. Εἰκ. 14, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 150E.—Παθ., τοῦ στομίου τοῦ περὶ τὸν τροχὸν ἐπιφραττομένου Πλούτ. 2. 891E.

ἐπίφρενα· «ὑποχόνδρια» Ἡσύχ.

ἐπίφρικτος, η, ον, ἔχων τραχεῖαν καὶ ἀκανθωτὴν ἐπιφάνειαν, ἐπιφρίκτην φολίδεσσι, δηλ. ἐπιφρίσσουσαν, Νικ. Θ. 157.

ἐπιφρίσσω, Ἀττ. **-ττω**, ἔχω τραχεῖαν καὶ ἀκανθωτὴν ἐπιφάνειαν, ὡς τὸ Λατ. horrere, Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 98D, Διον. Περιηγ. 443· ἰδίως ἐπὶ ὕδατος, νέποδες .. ἐπιφρίσσουσι γαλήνῃ, ἐγείρουσιν ἠρέμα κυματίδια ἐπὶ τῆς γαληνίου θαλάσσης, Ὀππ. Κυν. 1. 384, πρβλ. Ὀρφ. Ἀργ. 1147, Πολυδ. Α', 106.

ἐπιφρονέω, εἶμαι εὐφυής, ἔξυπνος· μόνον κατὰ μετοχ. θηλ. ἐπιφρονέουσα = ἐπίφρων Ὀδ. Τ. 385, μόλον ὅτι ὁ Πλάτ. ἐν Πολ. 424B θέτει αὐτὸ ἀντὶ τοῦ Ὁμηρικοῦ **ἐπικλείουσι**, λέγων, ὡς τὴν ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπιφρονέουσιν ἄνθρωποι, κτλ.

ἐπιφροσύνη, ἡ, (ἐπίφρων) φρόνησις, σύνεσις, εἰ μὴ ἐπιφροσύνην ὦπκε γλαυκῶπις Ἀθήνη Ὀδ. Ε. 437· ἐπιφροσύνας ἀνελέσθαι Τ. 22· πρατήρησις, Ἄρατ. 762, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 659· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, Φίλωνι, Ἰωσήπῳ, κλ.

ἐπίφρουρος, ον, ὁ φρουρῶν ὑπεράνω τινός, μεταφ., ἐπικείμενος, ξίφος δ' ἐμῆς θυγατρὸς ἐπίφρουρον δέρῃ Εὐρ. Ὀρ. 1575.

ἐπίφρων, ον, (φρὴν) φρόνιμος, συνετός, οἵ τε (οἱ θεοὶ) δύνανται ἄφρονα ποιῆσαι καὶ ἐπίφρονά περ μάλ' ἐόντα Ὀδ. Ψ. 12· αἰχμητήν .. καὶ ἐπίφρονα βουλήν, συνετὸν ἐν βουλῇ, Π. 242· ὡσαύτως, βουλὴ μῆτις ἐπίφρων Γ. 128, Τ. 326, Ἡσ., (ἀλλ' οὐδαμοῦ ἐν Ἰλ.).—Λέξις Ἐπικὴ ἀπαντῶσα καὶ παρὰ Βακχυλ. 16. 25 (ἔκδ. Kenyon)· πρβλ. **εὔφρων**.

ἐπιφύλαξ, ἄκος, ὁ, = **φύλαξ**, Λόγγος 1. 21.

ἐπιφυλάσσω, Ἀττ. **-ττω**, φυλάττω, περιμένω, πλοῦν ἐπιφυλαττέτω, ἂς περιμένῃ διὰ πλοῖον ν' ἀποπλεύσῃ, Πλάτ. Νόμ. 866D.

ἐπιφύλιος, ον, (φυλὴ) διανενεμημένος εἰς τὰς φυλάς, χθὼν Εὐρ. Ἴων 1577.

ἐπιφυλλίζω, καρπολογῶ σταφυλὰς ἐν ἀμπέλῳ· μεταφ., ἀναζητῶ ἐπιμελῶς, Ἐβδ. (Θρῆνοι Α', 22, Β', 20), Νικήτ. Χρον. 121A.

ἐπιφυλλίς, ίδος, ἡ, (φύλλον)· **ἐπιφυλλίδες**, αἱ, τὰ μετὰ τὸν τρυγητὸν ἀπολειφθέντα ἐπὶ τῶν κλημάτων μικρὰ βοτρύδια, κοινῶς «ἐπανωστάφυλα», Ἀνθ. Π. 6. 191, Διοσκ. 4. 144, Ἐβδ. (Θρῆνοι Β', 20)· ἐντεῦθεν ὁ Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 92 καλεῖ τοὺς μηθαμινοὺς καὶ ἀναξίους ποιητὰς ἐπιφυλλίδας, ἴδε Σχολ. καὶ πρβλ. Διον. Ἁλ. ἐν Ρητορ. 10, 18.

ἐπι-φυλλό-καρπος, ον, ἔχων καρποὺς ἐπὶ τῶν φύλλων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 8.

ἐπίφῦσις, εως, ἡ, (ἐπιφύω) ἔκφυσις ἐπὶ τοῦ δέρματος ἢ ἄλλου μέρους τοῦ σώματος, σάρκωμα, ἐπ. βλεφάρων = **σῦκον** II, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1085· ἐπ. σαρκός, ἐπὶ σαρκὸς καλυπτούσης τὸ ὀστοῦν, ὁ αὐτ. π. Ἀγμ. 752· χονδρίου ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 810· ἡ ἐπ. τοῦ δέρματος, οἷαι αἱ τῶν ἰχθύων λεπίδες, Ἀθήν. 357C. **2)** ἐπίφυσις ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ ὀστοῦ χρησιμεύουσα πρὸς τὴν ἄρθρωσιν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 796· διακρινόμενον ἀπὸ τῆς λεγομένης ἀποφύσεως, καθ' ὅσον κατὰ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν εἶναι ἴδιον μικρὸν ὀστοῦν συνδεόμενον μετὰ τοῦ μεγάλου διὰ χόνδρου, ἐνῷ κατὰ τὴν ἀκμαίαν ἡλικίαν τὰ δύο συγχωνεύονται εἰς ἓν συνεχὲς ὀστοῦν.

ἐπιφῦτεύω, φυτεύω ἐπάνω ἢ ὑπεράνω τινός, μεταφ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 168.

ἐπιφύω· μέλλ. **-ύσω** [ῡ]· φύω ἐπί τι ἢ προσέτι, Θεοφρ. π. Φυτ.

Ἰστ.1. 9, 3. **II.** Παθ. μετ' ἀορ. 6' καὶ πρκμ. ἐνεργ. **ἐπέφῡν**, **ἐπιπέφῡκα**· [τῷ σήματι] ἐπιπέφυκε ἐλαίη, ἐφύτρωσεν ἐπὶ τοῦ σ., Ἡρόδ. 4. 34· ἰδίως ὡς ἔκφυσις, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 24, 9, κ. ἀλλ.· ταῖς ψυχαῖς ἐπ. μελανίαι Πολύϐ.1. 81, 7:—ἐντεῦθεν, ἐμμένω, εἶμαι στενῶς προσκεκολλημένος εἴς τι (πρβλ. **ἐμφύω**), ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν ὁ αὐτ.12.11, 6· ἰδίως ἐπὶ κυνῶν, ἐπ. τοῖς θηρίοις, ἐπιμένειν διώκειν, κατὰ πόδας, Πλουτ. Λούκουλλ. 1· μεταφ., προσκολλῶμαι, τοῖς πλείστοις .. οἷον κῆρες ἐπιπεφύκασιν Πλάτ. Νόμ. 937D· τοῖς ἀγαθοῖς Πλούτ. 2. 6C: προσϐάλλω, ἐπιτίθεμαι, τινι αὐτόθι 507C. **2)** γεννῶμαι κατόπιν, Πλουτ. Κλεομ.16.

ἐπιφωνέω, πλησιάζω εἴς τι μέρος φωνῶν, μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θνητῶν θήκην ἱερὰν Σοφ. Ο. Κ. 1762, πρβλ.Ἀριστοίν. 1.14: ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ,Ἀποσπ.Ὁμ. 42. **2)** ἐπιφωνῶ, λέγω τι περί τινος ἢ ἀναφερόμενος εἴς τι, ᾧ Ἡγησίας ὁ Μάγνης ἐπιπεφώνηκεν ἐπιφώνημα κατασϐέσαι τὴν πυρκαϊὰν ἐκείνην ὑπὸ ψυχρίας δυνάμενον Πλουτ. Ἀλέξ. 3· εἴς τι ὁ αὐτ. ἐν Λουκούλλῳ 39· ἐφαρμόζω εἴς τινα, τινί τι Ἀθήν.178E. **3)** προσφωνῶ, τινί τι Πλουτ. Ποσπ. 4. **4)** συναινῶ, Συλλ. Ἐπιγρ. 5853. 36.

ἐπιφώνημα, τό, ἀστεῖος λόγος, Πλουτ. Ἀλέξ. 3. **2)** ἐν τῇ Ρητορ., τελειωτικὴ πρότασις περιέχουσα τὸ συμπέρασμα ἢ τὴν ἠθικὴν ἐφαρμογήν, Διον. Ἀλ. Ρητορ. 10. 18, Δημήτρ. Φαλ. 106, 109, Κυντιλ. 8. 5, 11. **3)** παρὰ Γραμμ. ὡς παρ' ἡμῖν,Ἡσύχ. ἐν λέξει **κόγξ**.

ἐπιφωνηματικός, ή, όν, ἔχων φύσιν ἐπιφωνήματος (2), Εὐστ.1038. 38.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Δημήτρ. Φαλ.109.

ἐπιφωνημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἐπιφώνημα**, Ἀρρ.Ἐπίκτ. 3. 23, 31.

ἐπιφώνησις, εως, ἡ, τὸ ἐπιφωνεῖν, κραυγή, Πλουτ. Ποσπ. 4.

ἐπιφωνητής, ὁ, ὁ ἐπιφωνῶν,Ἡσύχ. ἐν λέξει λιγύς.

ἐπιφωράω: μέλλ. **-άσω**, ἀνακαλύπτω ἔν τινι πράγματι, διακρίνω, Συνέσ. 292B.

ἐπιφώσκω, ὡς τὸ **ἐπιφαύσκω**, προϐαίνω πρὸς τὸ λυκαυγές, καὶ σάϐϐατον ἐπέφωσκε, ἐξημέρωνε σάϐϐατον, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κγ', 54, κατὰ Ματθ. κη', 1· ἐπιφωσκούσης τῆς ὀγδόης Συλλ. Ἐπιγρ. 9119. **II.** μεταϐ., κάμνω τι νὰ **ἐκπέμπῃ** (φῶς), φέγγος Ποιητ. Βοταν. 25.

ἐπιφωτίζω, φωτίζω, **ἐπιπεφώτισταί** μου ὁ νοῦς Ἑρμ.Τρισμ.

ἐπιφωτισμός, ὁ, (φωτίζω) = **φωτισμός**, Πλούτ. 2. 936B.

ἐπιχαίνω, μεταγ. τύπος τοῦ **ἐπιχάσκω**, ἐπικεχηνότες τῷ χρυσίῳ Λουκ. Τίμ.18, περὶ Θυσ. 9 κ. ἀλλ. **II.** = **ἐγχαίνω**, ἐπεγγελῶ,Ἀνών. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **ἐπιχάνη**.

ἐπιχαιρ-άγᾰθος, ον, ὁ τοῖς ἀγαθοῖς ἐπιχαίρων, σχηματισθὲν ὡς ἀντίθετον τῷ **ἐπιχαιρέκακος**,Ἐρατοσθ. παρὰ Στράϐ. 61.

ἐπιχαιρεκᾰκέω, μετὰ χαιρεκακίας εὐφραίνομαι ἐπί τινι, τῷ πταίσματί τινος Φωτ.Ἐπ. 295. 30.

ἐπιχαιρεκᾰκία, ἡ, χαρὰ ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς,Ἀριστ.Ἠθ. Ν. 2. 6,18., 2.7,15.

ἐπιχαιρέ-κᾰκος, ον, ὁ χαίρων ἐπὶ τοῖς τῶν ἄλλων κακοῖς, Ἀναξανδρίδης ἐν Ἀδηλ. 8,Ἄλεξις ἐν «Διαπλεούσαις» 1,Ἀριστ.Ἠθ. Ν. 2. 7, 15, κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ. **ἐπιχαιρεκάκως** Νικ. Δαϐ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μί. τ. 38, σ. 813.

ἐπιχαιρεσί-κᾰκος, ον, = τῷ προηγ., Εὐσ.V. 93B, ἴδε Λοβεκκ. Φρύν.770.

ἐπιχαιρησίκακος, = τῷ προηγ.,Ὠριγέν. I. 420A. 508A.

ἐπιχαιρησικάκως, Ἐπίρρ. τοῦ προηγ., Δίδ.Ἀλ.1177D.

ἐπιχαίρω, χαίρω ἐπί τινι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ ἀλλοτρίοις κακοῖς, μετὰ δοτ. πράγμ., κακοῖς **τοῖς τοῦδε** Σοφ. Αἴ. 961· ἀτυχίαις τῶν πέλας Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ.127, πρβλ.Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 20· μετὰ δοτ. προσ., Δημ. 558 ἐν τέλει· τινὶ τεθνηκότι Πλουτ. Εὐμ. 2· ἀπολ.,Ἀριστοφ. Εἰρ. 1015, Δημ. 126. 19, καὶ μέσ. ἀόρ. **ἐπεχήρατο** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 55. **2)** σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἐπιχαρῆναι (ἀόρ. 6' παθ.) χαίρω ἐπὶ τῇ χαρᾷ ἑτέρου, Ἀριστοφ. Θεσμ. 314· μετ' αἰτ., σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω Σοφ. Αἴ. 136· πρβλ.. Valck. ἐν Εὐρ. Φοιν.1549.

ἐπιχᾰλάζάω, ῥίπτω χάλαζαν ἐπί τινος, μεταφ. πετροϐολῶ, ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθών, ... ὅτι πλείστους λίθους ξυμφορήσας **ἐπιχαλαζᾷ** πόρρωθεν αὐτούς; Λουκ. Τίμ. 58.

ἐπιχᾰλᾰρός, ά, όν, (ἐν τῷ Θ. Στ. **ἐπιχάλαρος**), κἄπως χαλαρός, (ἐπιδέσει) **ἐπιχαλαρωτέρη** Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 817.

ἐπιχᾰλάω: μέλλ. **-άσω** [ᾰ], χαλαρώνω, τὸ καλώδιον Πολύϐ. 34. 3, 5· δεσμὸν Λουκ.Ἑρμότ. 3. **II.** ἀμεταϐ., ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, **σὺ** μὲν θρασύς τε καὶ πικραῖς δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς Αἰσχύλ. Πρ.179.

ἐπιχαλεπαίνω. χαλεπαίνω ἐπί τινι, Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπαλαστήσασα**.

ἐπιχαλκεύω, χαλκεύω, κατασκευάζω τι σφυρηλατῶν ἐπὶ ἄκμονος, κἀπιχαλκεύει μύδρους Αἰσχύλ.Ἀποσπ. 297· μεταφ., μεταϐάλλω τινά, **ὡς** διὰ σφυρηλατήσεως, πρὸς τὸν σκοπὸν **μου**, τὸν πλάττω κατὰ τὴν θέλησίν μου, Ἀριστοφ. Νεφ. 422, Ἀριστ. Ρητ. 3. 19, 1.

II. Παθ., λεπίδες δ' αὐταῖς ἦσαν ἐπικεχαλκευμέναι πανταχόθεν χρυσαῖ Ἰωσήπ.Ἰουδ.Ἀρχ. 3. 6, 3.

ἐπιχαλκῖται· «ὁπλῖται» Ἡσύχ.

ἐπίχαλκος, ον, κεκαλυμμένος διὰ χαλκοῦ, χάλκινος, ἀσπὶς Ἡρόδ. 4. 200, Ἀριστοφ. Σφ. 18· **ἐπίχαλκος** (ἐξυπ. ἀσπίς), ἡ, τὸ μὲν ὄπισθεν μετὰ τῆς ἐπιχάλκου πρὸς Πλαταιαῖς ἀπέϐαλεν Ἀμειψίας ἐν «Σφενδόνῃ» 3. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπίχαλκος ἀσπὶς· ἔχει γὰρ χαλκῆν τὴν ἐπιϐολήν»· — **ἐπίχαλκον**, τό, καθ' Ἡσύχ.: «τὸ στόμα τῶν αὐλῶν, διὰ τὴν φορϐειάν, οἱονεὶ ἐπιστομίδα».

ἐπιχάραγμα, τό, τὸ ἐπιχαρασσόμενον ἐπὶ νομίσματος, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπίκρουμα** καὶ ἐν λ. **γλαῦξ**.

ἐπιχᾰράσσω,Ἀττ. **-ττω**, χαράσσω τὴν ἐπιφάνειάν τινος, φύλλον ἐπικεχαραγμένον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 2, 5. **II.** χαράττω τι ἐπί τινος, καὶ τῶν νομισμάτων τοῖς παλαιοτάτοις βοῦν ἐπεχάραττον ἢ πρόϐατον ἢ σῦν Πλουτ. Ποπλ.11.

ἐπιχᾰρής, ές, εὐχάριστος, χαροποιός, τίς ὧδε τλησικάρδιος θεῶν, ὅτῳ τάδ' ἐπιχαρῇ; Αἰσχύλ. Πρ.160. **II.** ἐπὶ προσώπου, ὁ χαίρων ἐπί τινι, εἰ δὲ καὶ ἐπιχαρὴς ἐγενόμην πτώμασι ἐχθρῶν μου Ἐϐδ. (Ἰὼϐ ΛΑ', 29).

ἐπιχᾰριεντίζομαι,Ἀποθ., ἐπιλέγω τι χαριεντιζόμενος, Λουκ. Συμπ. ἢ Λαπίθ.12.

ἐπιχᾰρίζομαι: μέλλ.Ἀττ. **-ῐοῦμαι**, Ἀποθ., παρέχω ὡς χάριν, τινά τι Ξεν. Ἱππ. 6. 12. **2)** ἀμεταϐ., **ἐπιχαρίττα** (ἢ ἐπιχάριτται, Βοιωτ. ἀντὶ ἐπιχάρισαι) τῷ ξένῳ, ἐσο εὐγενὴς πρὸς αὐτόν,Ἀριστοφ.Ἀχ. 884, πρβλ. Ahrens Αἰολ. Διάλ. σ.177, καὶ ἴδε τὴν λέξιν **ἐπίχαρις** ἐν τέλει.

ἐπιχᾰρις, ὁ, ἡ, οὐδ. **ἐπίχαρι**, εὐάρεστος, εὐχάριστος, θελκτικός, Αἰσχύλ. Θήϐ. 910 (ἔνθα ὅμως τὸ **μέτρον** ἀπαιτεῖ δάκτυλον, οἷον τὸ **εὔχαρις**), κτλ.· ἐπ. ἐν ταῖς συνουσίαις Ξεν. Κύρ. 1. 4, 4· χάρις οὐκ ἐπ. Πλάτ. Νόμ. 853D· σιμὸς ἐπ. κληθεὶς ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 474E· θηρίον ἐπ., ἐπὶ τοῦ λαγωοῦ, Ξεν. Κύρ. 5. 33· τὸ ἐπίχαρι, τρόπος εὐάρεστος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 2 6,12, Πλάτ. Πολ. 528D· τὸ συγκρ. καὶ ὑπερϐ. εἶναι **ἐπιχαριτώτερος, -τατος** (ἐκ θετικοῦ **ἐπιχάριτος**), συχν. παρὰ Ξεν., πρβλ. Bornem. ἐν Συμπ. 3. 9., 7, 5. Τὸ Ἐπίρρ. **ἐπιχαρίττως**, εἶναι ὡσαύτως **ἐπιχαρίτως**, Ξεν. Ἀπολ. 4,Ἰσοκρ. 311E· Βοιωτ. **ἐπιχαρίττως**,Ἀριστοφ.Ἀχ. 867, πρβλ. **ἐπιχαρίζομαι**.

ἐπιχάριτος, ον, ὁ, = **ἐπίχαρις**, Γρηγ. Νύσσ. τ.1. σ. 476,κλ.

ἐπιχαρίττα ἢ ἐπιχάριτται (κατὰ Bergk. **ἐπιχάριττε**), Βοιωτ. ἀντὶ **ἐπιχάρισαι**, ἴδε **ἐπιχαρίζομαι**.

ἐπιχαρίττως, ἴδε ἐν λ. **ἐπίχαρις**.

ἐπίχαρμα, τό, (ἐπιχαίρω) ᾧτινι **ἐπιχαίρει** τις ἐπιχαιρησικάκως, ἔτεκον μὲν ὑμᾶς, πολεμίοις δ' ἐθρεψάμην ὕϐρισμα κἀπίχαρμα καὶ διαφθορὰν Εὐρ.Ἡρ. Μαιν. 459, Θεόκρ. 2. 20.

II. χαιρεκακία, Εὐρ. Φοίν.1555.

ἐπίχαρτος, ον, (ἐπιχαίρω) **ἐφ' ᾧ** τις αἰσθάνεται χαράν, εὐφροσύνος, Σοφ. Τρ. 1262· γεραροῖς **ἐπίχαρτον** Αἰσχύλ. Ἀγ. 722· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον, **2)** ἐφ' ᾧ τις ἐπιχαίρει ἐπιχαιρησικάκως, ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα, παθήματα παρέχοντα ἀφορμὴν χαρᾶς εἰς τοὺς ἐχθρούς μου, Αἰσχύλ. Πρ. 158· οἱ δικαίως τι πάσχοντες ἐπίχαρτοι, δηλ. ἄξιοι ὅπως ἐπιχαίρῃ τις διὰ τὸ πάθημα αὐτῶν, Θουκ. 3. 67, Δημ.1127.11· βαρϐάροις ἐπίχαρτος γενόμενος, προξενήσας ἐπὶ τούτῳ χαρὰν τοῖς βαρϐάροις, Πλάτ. Ἐπιστ. 356B. **II.** μεταϐ. = **ἐπιχαίρων**, «Φιλωνίδης δὲ (ἐν Ἀδηλ. 7) τὸν ἐπιχαίροντα ἐπίχαρτον εἰρηκεν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο φαῦλον, ὥστε βέλτιον μὴ ὀνόμασι χρῆσθαι, ἀλλὰ μετοχαῖς» Πολυδ. Γ", 101.

ἐπιχάσκω,Ἀττ. τύπος τοῦ **ἐπιχαίνω**, χάσκω ἐπί τινι, Μανασσ. Χρον. 1. — Ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 12, 2, διορθωτέον **ὑποχάσκω**, ὅπερ ἐγένετο ἤδη ἐν τῇ ἐκδόσει Wimmer.

ἐπιχασμάομαι,Ἀποθ., χασμῶμαι ἐπί τινι,Ἡλιόδ. 4. 5.

ἐπιχατές· «ἐνδεές» Ἡσύχ.

ἐπιχαυνόομαι, Παθ., χαυνοῦμαι ἐπί τινι,Ἰαμϐλ. Προτρ. σ.362.

ἐπιχέζω: μέλλ. **-χεσοῦμαι**, χέζω ἐπί, Ἀριστοφ. Λυσ. 440, Ἐκκλ. 640· πρκμ. **ἐπικέχοδα**, ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 68.

ἐπιχειλής, ές, (χεῖλος) ὁ ἐπὶ τῶν χειλέων ἢ παρὰ τὰ χείλη, γλῶσα ἐπιχειλής, λάλος, Πολυδ. Ϛ', 120. **II.** πλήρης μέχρι χειλέων (πρβλ. **ὑπερχειλής**), περὶ τοῦ Θεμιστοκλέους, ἐποίησε τὴν πόλιν ἡμῶν μεστήν, εὐρὼν ἐπιχειλῆ Ἀριστοφ. Ἱππ. 814· πίθος ἐπ. τῶν ἀγαθῶν Θεμίστ. 174D, πρβλ. 115A. **III.** ἔχων τὰ χείλη πρὸς τὰ ἔσω ὡς οἱ γέροντες, Ἀλκίφρ. 3. 55.

ἐπιχειμάζω, διέρχομαι τὸν χειμῶνα ἔν τινι τόπῳ ἢ ἐν ἐπιχειρήσει τινί, Θουκ.1. 89. **2)** ἐνοχλῶ, λυπῶ, «ἐπιχειμάζεις σαυτόν, Μένανδρος εἴρηκεν ἐπὶ τοῦ λυπεῖν, καὶ Ἀλεξανδρεῖς ὁμοίως. πειστέον δὲ τοῖς δοκίμοις τοῖς μηδ' εἰδόσι τοὔνομα» Φρύν. 387, ἔκδ. Λοβεκκίου, πρβλ **Ἀμμώνιον (146)** ἐν λ. **χειμάζειν**, ἴδε καὶ Sturz Μακεδ. Διάλ. σ.72. **II.** ἄπροσ. **ἐπιχειμάζει**, ἐπιγίγνεται χειμών, Γεμῖνος ἐν Petav. Οὐρανολ. σ. 62, 68. 79.

ἐπιχείμᾰσις, εως, ἡ, = **μεπαχείμασις**, Πλίν. Η. Ν.18. 57.

ἐπιχειμέριος, α, ον, χειμερινός, Θεόφρ. π.Ἀνέμ.14.

ἐπίχειρ, ὁ, ἡ, πρόχειρος, παρὰ Πολυδ. Β', 148, **ἀλλ'** ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Βεκκήρου παρελείφθη ἡ λέξις.

ἐπίχειρα· «τὰ ὑπὲρ τὸν μισθὸν διδόμενα τοῖς χειροτέχναις» Ἡσύχ.

ἐπιχειρέω, (χείρ), θέτω τὴν χεῖρά μου εἴς τι, οἱ μὲν δείπνῳ ἐπεχείρεον, «καὶ ἔστιν ἐνταῦθα ἐπιχειρεῖν τὸ χεῖρας ἐπιβάλλειν, κατὰ τό: ἐπὶ χεῖρας ἴηλαν» (Εὐστ.), Ὀδ. Ω. 386, πρβλ. 395· πηδαλίοις Ἀριστοφ. Ἱππ. 542. **2)** θέτω τὴν χεῖρά μου εἴς τι ἔργον, ἀρχίζω νὰ ἐργάζωμαι, ἐπιχειρῶ, τῇ διώρυχι Ἡρόδ. 2. 158· δρησμῷ ἐπ., ἐπιχειρεῖν ἀπόδρασιν, 6. 70· τῇ ὁδῷ 7. 43, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 819· τοῖσι βασιληΐοισι Ἡρόδ. 3. 63· τυραννίδι 5. 46· ἔργῳ τοσούτῳ 9. 27· λόγοις, τέχνῃ Πλάτ. Φαῖδρ. 279Α, Γοργ. 521D, κτλ.· τοῖς ἀδυνάτοις Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 5, κτλ. **3)** σπανιώτερον μετ' αἰτ., μεγάλα ἔργα Θέογν. 75, πρβλ. Πλάτ. Κριτ. 45C, Φίλῃβ. 57Β.—Παθ., ἐπιχειροῦμαι, Θουκ. 4. 55., 6. 31, Ξεν., κλ.· τὸ ἐπιχειρούμενον, ὅπερ ἐπιχειρεῖ τις, Πλάτ. Νόμ.746Β. **4)** μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., ἐπιχειρῶ, προσπαθῶ, νὰ πράξω τι, Ἡρόδ. 3. 38, 65., 9. 42, Ἀριστοφ. Βάτρ. 81, Θουκ. 2. 40, Πλάτ., κλ.—Παθ., ὁ αὐτ. Τίμ. 53Α κ. ἀλλ. **II.** ἐπιχειρῶ ἐναντίον τινός, ἐφορμῶ, ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, τινι Ἡρόδ. 1.11,26, 190, Θουκ. 3. 94,'Αριστοφ. Σφ.1030, κτλ.· πρός τινα Θουκ.7. 51· ἐπί τινα Πλάτ. Μενέξ. 241D· εἰς τὰς σατραπείας Διόδ.14. 80:—ἀπολ.,Ἡρόδ. 5.72., 8.108, Θουκ., κτλ.· κτείνων ἢ ἐπιχειρῶν Νόμ. παρ' Ἀνδοκ.13.17.—Παθ., Θουκ. 2.11. **III.** προσπαθῶ, ἐπιχειρῶ ν' ἀποδείξω, συζητῶ διαλεκτικῶς, Πλάτ. Θεαίτ. 205Α· περί τινος Ἀριστ. Τοπ.1. 2, 1· ἔκ τινος, ἔκ τινος ζητήματος, αὐτόθι 2. 11, 1· πρός τι, πρός τι συμπέρασμα, αὐτόθι 3. 6, 13 κ. ἀλλ.· ἔς τι Διογ. Λ. 4. 28· ἐπ. ὅτι .. Ἀριστ. Τοπ. 5.1, 3· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Προτ. 2.19, 2· λογικώτερον ἔστιν ἐπιχειρεῖν ὧδε ὁ αὐτ. ἐν τῷ π. Οὐρ.1.7, 15.

ἐπιχείρημα, τό, ὡς καὶ νῦν, ἰδίως στρατιωτικόν, Θουκ. 7. 47, Ξεν.Ἑλλ.1. 2. 6, κτλ.· ἐπ. ἐπιχειρεῖν Πλάτ. Ἀλκ. α', 113C· πολλὴ μωρία καὶ τοῦ ἐπ. ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 317Β. **2)** τὸ σημεῖον τὸ χρησιμεῦον ὡς βάσις τῶν ἐνεργειῶν ἐναντίον ἐχθροῦ, Ἀππ. Συρ. 52· ἐν τῇ λογικῇ τοῦ Ἀριστ., ἐπιχειρουμένη ἀπόδειξις, οἵας γίνεται χρῆσις ἐν τῇ Διαλεκτικῇ καὶ ἥτις εἶναι σύντομός τις μετ' αἰτιολογίας ἀπόδειξις (φιλοσόφημα), Ἀριστ. Τοπ. 8. 11, 12 κ. ἀλλ., πρβλ. Trendelenb. Λογ.Ἀριστ. σ.100· οὕτως ἐν τῇ Ρητορικῇ, Διον.Ἁλ. πρὸς Ἀμμαῖον 1. 8.

ἐπιχειρηματικός, ἡ, όν, (ἐπιχείρημα II), περιέχων ἐπιχειρήματα, διαλεκτικός, λόγοι Ἀριστ. π. Μνήμ. 2, 1.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Ἀριστείδ. τ. 2. σ. 515, Εὐσ. Πονημάτ. σ. 203, 13.

ἐπιχείρησις, εως, ἡ, τὸ ἐπιχειρεῖν τι ἐναντίον τινός, ἐπίθεσις, Ἡρόδ.1.11, Θουκ. 2.11., 4.130· τὴν ἐπ. μὴ συντάχυνε Ἡρόδ. 3. 71· ἐκφέρειν τὴν ἐπ. ὁ αὐτ. 8. 132· ἐπ. ποιεῖσθαί τινος, ἐπιχειρεῖν τι, Θουκ.1.70· ὑμετέρα ἐπ., ἐπιχείρησις ἐναντίον ὑμῶν, αὐτόθι 33· ἡ ἐπ. τοῦ σῶσαι Πλάτ. Ἀλκ. 1. 115Β, πρβλ. Νόμ. 631Α. **II.** διαλεκτικὸς συλλογισμὸς (ἴδε **ἐπιχείρημα**), Ἀριστ. Τοπ. 2. 4, 6., 6.1, 3, πρβλ. Πολύβ.12. 8, 4, Διον.Ἁλ. πρὸς Ἀμμαῖον 1. 8.

ἐπιχειρητέον ἢ **-έα,** ρημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ προσβάλῃ, τινί Θουκ.1.118., 2. 3· πρέπει τις νὰ ἐπιχειρήσῃ, Πλάτ.Ἀπολ.18Ε.

II. ἐπιχειρητέος, α, ον, ὃν πρέπει νὰ ἐπιχειρήσῃ τις, ὅμως δὲ καὶ τοῦτο ἐπ. Ἀντιφῶν 116. 41.

ἐπιχειρητής, οῦ, ὁ, τολμηρὸς εἰς τὸ ἐπιχειρεῖν τι, ἀντίθετον τῷ **ἄτολμος,** Θουκ. 8. 96· ἐπ. τινος, ἕτοιμος νὰ ἐπιχειρήσῃ τι, Πλάτ. Τίμ. 69D.

ἐπιχειρητικός, ἡ, όν, ἕτοιμος νὰ ἐπιχειρήσῃ τι ἢ νὰ ἐπιτεθῇ, Πλούτ. 2. 978Β. **II.** ἡ **-κὴ** (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ δι' ἐπιχειρημάτων συλλογίζεσθαι,Ἀρρ. Ἐπίκτ.1. 8,7.

ἐπιχειρίζω, προσβάλλω, «ἀλλήλους ἐπιχειρίσαι» Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀλληλίζεσθαι. II. ἐπεχειρίσθη (-ήθη** εἶναι ἡ πιθανὴ γραφή), ἐγένετο δοκιμὴ θεραπείας, Ἱππ.1147Ε.

ἐπίχειρον, τό, (χείρ) μόνον κατὰ πληθ. **ἐπίχειρα,** τά, κυρίως μισθὸς τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν· ἐντεῦθεν, μισθός, πληρωμή, ἢ **1)** ἐπὶ ἀμοιβῆς, ἀνταμοιβῆς.Ἀριστοφ. Σφ. 586, Τραγ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 586C, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 17. 8· ἀρετῆς ἐπίχειρα Πλάτ. Πολ. 608C· εἰρωνικῶς ἐν Δημ. 1484. 4, Πολυβ. 8. 14, 5:— ἢ **2)** συχνότερον ἐπὶ ποινῆς, τοιαῦτα τῆς ὑψηγόρου γλώσσης .. τἀπίχειρα γίγνεται Αἰσχύλ. Πρ. 319, πρβλ.Ἀντιφῶντα 113. 33, κλ.· ζιφέων ἐπ. λαχοῦσα, τὸν μισθὸν τοῦ ξίφους, δηλ. τὸν δι' αὐτοῦ θάνατον, Σοφ. Ἀντ. 820. Ἐν ἀντιγράφοις ἐνίοτε κακῶς, ἐπίχειρα, ὡς παρ' Ἱππ. 26.13.

ἐπιχειρονομέω, κάμνω χειρονομίας, Φίλων 1. 298., 2. 485· μεταφ., ἁρπάζω τι, λαμβάνω μὲ τὴν χεῖρά μου, αὐτόθι 2. 371· παρ' Ἡσυχ. «οἱ ἐπιχειρονομοῦντες· οἱ ταῖς χερσὶν ὡς νόμοις χρώμενοι».

ἐπιχειροτονέω, ψηφίζω ὑπέρ τινος προτεινομένου ψηφίσματος, διὰ ψήφου ἐγκρίνω, ἐπικυρῶ, ἐπειδὰν ἐπιχειροτονῆτε τὰς γνώμας Δημ. 48.17· ἡ εἰρήνη ἡ ἐπιχειροτονηθεῖσα Ψήφισμα παρὰ Δημ. 235. 9· κυρίως ἐπὶ τοῦ λαοῦ, ἀλλ' ἐν 261. 17, ἐπεχειροτόνησεν ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος, πρβλ. Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 62. 20 (ἔκδ. Blass). **2)** ἐπὶ ἀρχόντων, παραδέχομαί τινα ἐκλεχθέντα εἴς τι ἀξίωμα, Νόμ. παρὰ Δημ. 612. 25, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 394, 396· ἐπὶ Ρωμαίου δημάρχου, ἐπεχειροτόνησε τῷ Μαρίῳ τὴν στρατηγίαν, κατώρθωσε (ὁ Σουλπίκιος) νὰ ἐκλεχθῇ ὁ Μ. στρατηγός, Πλουτ. Μάρ. 35. **II.** παρ' Ἐκκλ., χειροτονῶ προσέτι ἢ κατόπιν.

ἐπιχειροτονία, ἡ, ψηφοφορία δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν, Πλάτ. Νόμ.755Ε· νόμων ἐπιχειροτονίαν ποιεῖν Ψήφισμα παρὰ Δημ. 706. 7· ὡσαύτως, ἐπ. διδόναι αὐτόθι 716. 19· ἐπ. ἐστὶ ἢ γίγνεται αὐτόθι 706. 8 κἑξ., 1330.17· (οἱ πρυτανεύοντες) καὶ περὶ τῆς ὀστρακοφορίας ἐπιχειροτονίαν διδόασιν Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 63. 8 (ἔκδ. Blass)· οὕτω δίδωσιν ἐν μὲν τῇ βουλῇ τὴν ἐπιχειροτονίαν, ἐν δὲ τῷ δικαστηρίῳ τὴν ψῆφον αὐτόθι σ. 80. 8.

ἐπιχερρονησιάζω, ἔχω σχῆμα παραπλήσιον χερσονήσῳ, Στράβ. 277, ἔνθα ὁ Κοραῆς ἐστὶ δέ τι χερροννησιάζουσα.

ἐπιχέω· μέλλ. **-χεῶ** (ἴδε **χέω**), β' πρόσ. **ἐπιχεῖς** Ἀριστοφ. Εἰρ. 169· ἀόρ. α' **ἐπέχεα**: — Ἐπικ. ἐνεστ. **ἐπιχεύω**· ἀόρ. α' **ἐπέχευα**· ἀπαρ. **ἐπιχεῦαι** Ὅμ. Χύνω ἐπάνω εἴς τι, ἐπιχύνω, χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε .. νίψασθαι Ὀδ. Α.136, κτλ.· πλῆρες, χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι Ἰλ. Ω. 303· χερσὶ δ' ἔφ' ὕδωρ χευάντων Ὀδ. Δ. 213· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ. ὡσαύτως, οἶνῳ ἐπιχέειν ὕδωρ Ξεν. Οἰκ.17. 9. **2)** μεταφ., τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε Ἰλ. Ω. 445· Τρῶες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχευαν Ε. 618· ἀνέμων ἐπ' ἀϋτμένα χεῦεν Ὀδ. Γ. 289· θρῆνον ἐπ. Πινδ. Ι. 8 (7). 129· ὁδμὴν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 191· βλασφημιῶν ἐπ. (γεν. διαιρ.) Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 35. **3)** ἐπὶ στερεῶν, ὡς τὸ **χώννυμι,** θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν Ὀδ. Γ. 258, πρβλ. Ἰλ. Ψ. 256· ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν Ζ. 419· οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ,Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 205. **II.** ἐγχέω, ἐγχύνω, ἀπαντλοῦντα καὶ ἐπ. Πλάτ. Πολ. 407D· ἓν ἀγαθὸν ἐπιχέασα, τρί' ἀπαντλεῖ κακὰ Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 26· πληρῶ ποτήριον. Ναννοῦς καὶ Λύδης ἐπίχει δύο Ἀνθ. Π.12.168, πρβλ. Ὁρατ. Ὡδ. 3. 8,13., 19. 9, καὶ ἴδε κατωτ. Β. ΙΙ.

Β. Μέσ., ἐπιχύνω ἢ ῥίπτω ἐπάνω μου, χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων Ὀδ. Ε. 487· ἐπεχεύατο πήχεε παιδί, ἐξέτεινε τὰς χεῖράς της περὶ τὸν παῖδα, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 268· ἀλλά, πολλὴν ἐπεχεύατο ὕλην, δι' ἑαυτόν, Ὀδ. Ε. 257. **2)** ποντώθη δ' ἄρα γαῖα, βυθὸς δ' ἐπεχεύατο πάντῃ, ἡ δὲ θάλασσα ἐπέχεεν ἑαυτὴν πανταχοῦ, Κόϊντ. Σμ. 14. 604. **II.** ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον, ὥτινος ἤθελ' ἕκαστος, ἤτοι λαμβάνειν καὶ ἐπισπένδειν εἰς οὔτινος ὄνομα ἤθελεν ἕκαστος, ἐπὶ ἐρωτικῶν προπόσεων, Θεόκρ. 14. 18, πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν «Διδύμοις» 3· ὡσαύτως, ἔρωτος ἀκράτω (γεν. διαιρετ.) ἐπεχεῖτο Θεόκρ. 2. 152· καὶ ἁπλῶς, ἐπιχεῖσθαί τινος Φύλαρχ. ἐν Ἀποσπ. 29· ἴδε Welcker Θέογν. 315, καὶ πρβλ. τὴν λ. **ἐπίχυσις** II.

Γ. Παθ., ἐπιχέομαι, χύνομαι ἐπάνω, ἱλύος ἐπιχυθείσης Ξεν. Οἰκ.17, 12· μεταφ., τοῖς Ἑλληνικοῖς ὀνόμασι τῶν Ἰταλικῶν ἐπικεχυμένων Πλουτ. Ρωμ. 15. **2)** μεταφ., ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων συρρεόντων εἴς τινα τόπον, ἐπέχυντο ('Επικ. ἀόρ. β' παθ.), Ἰλ. Ο. 654· ἀνὰ νῆας Π. 295· οὕτως, ἐπέρχομαι ὡς χείμαρρος ἢ ῥεῦμα, τοῖς ἐναντίοισι ἐπιχυθέντας .. μῦς ἀρουραίους Ἡρόδ. 2.141· τοσούτων μοι πραγμάτων ἐπικεχυμένων Θεόπομπ. παρὰ Πολυβ. 8. 11, 13. **3)** μεταφ., ἐπὶ λόγου, ἐγχέομαι ὡς προσθήκη, Λατ. supervenio, τοῦ νῦν ἐπικεχυμένου λόγου, περὶ τῆς συζητήσεως ἧς τώρα ἐγένετο ἀρχή, Πλάτ. Πολιτικ. 302C· ὁ νῦν δὴ λόγος ἡμῖν ἐπιχυθεὶς ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 793Β. **II.** ἐπὶ ὀπτῶν ἰχθύων, .. ἰχθῦς, τοῦτο μὲν ἐν γάρῳ καὶ ἐλαίῳ κατακειμένους, τοῦτο δὲ νάπυϊ ἐπικεχυμένους Λουκ.Ὄνος 47.

ἐπιχηρεύω, διατελῶ χήρα, διαμένω ἐν χηρείᾳ μετά τι,Ἰωσήπου Ἰουδ.Ἀρχ. 20. 7, 3.

ἐπιχθόνιος, ον, καὶ βραδύτερον **α, ον** (χθών):—Ἐπικ. ἐπίθ., ἐπὶ τῆς γῆς, γήϊνος, συχν. παρ' Ὅμ., ὡς ἐπίθ. τῶν θνητῶν, ἄνθρωποι, ἄνδρες, βροτοί Ὀδ. Θ. 479, Ἰλ. Α. 266, 272· καὶ ἁπολ., ἐπιχθόνιοι, γήϊνοι, ἄνθρωποι ἐπίγειοι (πρβλ. **χαμαί**), ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἐπουράνιοι θεοί Ω. 220· οὕτως, ἐπ. γένος ἀνθρώπων Πινδ.Ἀποσπ. 232. 3:—ἐπ. δαίμονες, οἱ θαμίζοντες εἰς τὴν γῆν,Ἡσιόδ.Ἔργ. κ.Ἡμ.122, Βακχυλ. 4.15 κ. ἀλλ. **II.** ὁ ζῶν εἰς τὰ μεσόγαια μέρη, Διον. Περιηγ. 459, 1093.

ἐπιχιλιάδιον· «τὸ χιλιοστὸν» Ἡσύχ.

ἐπιχίλόω· πληρῶ, Ἡσύχ.

ἐπιχιονέω, χιονίζω ἐπάνω εἴς τι, τοῦ πάγους ἐπιχιονηθέντος Θεοφάν.670,6·—**ἐπιχιονίζομαι** Μιχ. Γλυκᾶς ἐν Χρον. 284Β.

ἐπιχλευάζω, ἐμπαίζω, περιπαίζω, τι Πλουτ. Νουμ. 22· τινά Ἀππ. Συρ. 53· περιγελῶ τινα, τινι ὅτι .. Πλούτ. 2. 93Β· λέγω περιφρονητικῶς, κερδῶ δ' ἐπεχλεύαζεν ὡς .. Βαβρ. 82. 4.

ἐπιχλιαίνω, θερμαίνω τὴν ἐπιφάνειάν τινος, ἐπιχλιάνας τὸν κηρὸν Λουκ.Ἀλέξ. 21.— Παθ., θερμαίνομαι, γίνομαι θερμός,Ἱππ. Κωακ. Προγν. 219.

ἐπίχλοος, ον, (χλόη) ἔχων χλοερὰν ἐπιφάνειαν, Ὁππ.Ἀλ.1.131.

ἐπιχνοάω, λευκῇσιν ἐπιχνοάουσῃ ἐθείραις, «ὡς χνοῦν ἔχουσαι τὰς λευκὰς φυομένας τρίχας» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 672 (κῶδ.: **ἐπιχνοάουσαι**, Passow: **ἐπιχνοαούσῃ**).

ἐπίχνοος, συνηρ. **-χνους**, ὁ, ὄμματα ἐπίχνουν ἔχοντα Ἱππ. Κωακ. Προγν. 208· «ἐπίχνουν, ἐπίπαγον χνοώδη» Γαληνοῦ Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξήγ. σ. 472.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπίχνουν· ἐπεσκοτισμένον».

ἐπιχοή, ἡ, = **ἐπίχωσις**, Στράβ. 691.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπιχόα· κατάχυσις».

ἐπίχολος, **ον**, (χολὴ) πλήρης χολῆς, χολώδης, πυρετοὶ Ἱππ. π. Ἀγμ. 775· μεταφ., ὀργίλος, εὐερέθιστος, Φιλόστρ. 580· ταῖς ὀργαῖς Ἰλούτ. 2.129C. **II.** ἐνεργ., γεννῶν, παράγων χολήν, ποίη ἐπιχολωτάτη Ἡρόδ. 4. 58, ὅπου προὐτάθη ἡ διόρθωσις ἐπιχυλοτάτη (ἐκ τοῦ **χυλός**), ἀλλ' ἴδε Αἰλ. π. Ζ. 16. 26.

ἐπιχορδίς, **ίδος**, ἡ, (χορδὴ) τὸ μεσεντέριον, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Νούσ. 2. 6.

ἐπιχόρευσις, τὸ χορεύειν κατόπιν, Θεόδ. Ὑρτακ. ἐν Ἀνεκδ. Boiss. τ. 3. σ. 54.

ἐπιχορεύω, χορεύω ἐπί τινι ἢ πρὸς τιμήν τινος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1317· ἔρχομαι χορεύων, Ξεν. Συμπ. 9, 4· κωμικῶς ἐπὶ φαγητῶν φερομένων εἰς τὴν τράπεζαν, ἄριστον ἐπεχόρευσεν Δίφιλ. ἐν «Ζωγράφῳ» 1· ἐπεχόρευσε σαπέρδης μέγας ὁ αὐτ. ἐν «Πελιάσι» 1. **II.** ἐπιλέγω χορικόν τι ᾆσμα, καὶ ὁ μὲν ποιητὴς εἰπών: 'πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων' ἢ τοιοῦτό τι ἐπιχορεύσας ἀπῆλθε Φιλόστρ. 199.

ἐπιχορηγέω, = **χορηγῶ**, παρέχω, ὁ δὲ ἐπιχορηγῶν σπέρμα τῷ σπείροντι καὶ ἄρτον εἰς βρῶσιν χορηγήσαι Β' Ἐπιστ. π. Κορινθ. θ', 10· ὁ .. ἐπιχορηγῶν ὑμῖν τὸ πνεῦμα πρὸς Γαλ. γ'. 5.— Παθ., ἀγῶνες λαμπραῖς ἐπιχορηγούμενοι δαπάναις Διον. Ἁλ. 10. 54· πᾶν τὸ σῶμα διὰ τῶν ἁφῶν .. ἐπιχορηγούμενον καὶ συμβιβαζόμενον, ὅλον τὸ σῶμα διὰ τῶν ἁρμῶν διατηρούμενον καὶ συνδεόμενον, Ἐπιστ. π. Κολ. δ', 19· πρβλ. **ἐπιχορηγία**.

ἐπιχορήγημα, τό, πρόσθετον χορήγημα, παροχή, Ἀθήν. 140C, ἐν τῷ πληθ.

ἐπιχορηγητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιχορηγῶ**, δεῖ ἐπιχορηγεῖν, Σωρ. Ἐφέσ. ἔκδ. Erm. σ. 131.

ἐπιχορηγία, ἡ, περαιτέρω χορήγησις, πρόσθετος βοήθεια, πᾶν τὸ σῶμα .. συμβιβαζόμενον διὰ πάσης ἁφῆς τῆς ἐπιχορηγίας, συνδεόμενον διὰ πάσης συναφείας τῶν συνεργούντων μελῶν (πρβλ. **ἐπιχορηγέω** ἐν τέλ.), Ἐπ. πρὸς Ἐφ. δ', 16· διὰ τῆς ἐπ. τοῦ πνεύματος, διὰ τῆς βοηθείας τοῦ πνεύματος, Ἐπιστ. π. Φιλιππησ. α', 19.

ἐπιχορηγός, ὁ, ὁ ἐπιχορηγῶν, Ἐπιφάν. Η. 569Δ.

ἐπιχοριαμβικός, **ή**, **όν**, ἐπιχοριαμβικὸν μέτρον, τὸ Σαπφικόν, Ἡφαιστ. 14. 2· χοριαμβικὸν μετρον, οὗ προηγεῖται τροχαϊκὴ διποδία, Ἀριστείδ. Κοϊντ. 5.

ἐπιχορτάζω, προσέτι τρέφω, Σωσίθ. ἐν Ἑρμάνν. Πονημ. 1. 55.

ἐπιχραίνω, χρωματίζω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον ἐς τὸ Αἰθιοπικὸν ἐπιχράναντες Λουκ. Δὶς Κατ. 6· ἐπικεχράνθαι (κοινῶς **-κεχρῶσθαι**) ὁ αὐτ. ἐν Διὶ Τραγ. 8· πρβλ. **ἐπικαινόω**.

ἐπιχράω, (**χράω Α**), ἐγγίζω τὴν ἐπιφάνειαν, ἐγγίζω ἐλαφρῶς, μετὰ γεν., τάων (δηλ. τῶν Ἁρπυιῶν) ἀκροτάτῃσιν ἐπέχραον ἠλιθα χερσίν, «πολλάκις .. ἐθελήσαντες αὐτὰς πλῆξαι, μάτην ἐπήγαγκαν τὰς χεῖρας» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 283· μετ' αἰτιατ., τυτθὸν ἐπέχρας δέρμα, ἐλαφρῶς ἐπέψαυσε, Κοϊντ. Σμ. 11. 480.

ἐπιχράω, (**χράω Β**), ποιητ. λέξις ἐν χρήσει μόνον κατὰ παρατ. ἢ ἀόρ. β' **ἐπέχραον**.—Προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, ἐφορμῶ, μετὰ δοτ., ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσιν ἐπέχραον .., ὡς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον Ἰλ. Π. 352, 356· μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον, «ἀντὶ τοῦ ἐν χρῷ ἐγένοντο, ἐπέπεσον, ἐθάρυναν» (Εὐστ.), Ὀδ. Β. 50· ἀλόχῳ .. ἐπέχραον ἀλλοτρίᾳ Πινδ. Ἀποσπ. 44. **2)** ἀπολ., εἶμαι ὁρμητικός, σφοδρός, ἐπὶ ἀνέμου, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 498. **3)** μετ' ἀπαρ., εἶμαι πρόθυμος ἢ σπεύδω νὰ πράξω τι, ὁ αὐτ. Δ. 508· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., .. ἀνάγκης, ἥ με καὶ ἐνθάδε νεῖσθαι ἐπέχραεν ἐκ βασιλῆος, μὲ ἠνάγκασε νὰ ἔλθω ἐνταῦθα ἐκ .., ὁ αὐτ. Γ. 431· πρβλ. **ζαχρηής**.

***ἐπιχράω**, (Γ), δανείζω προσέτι, πρβλ. **ἐπικίχρημι**. **II.** **ἐπιχράομαι**, Ἀποθ., μεταχειρίζομαί τι, ἔρχομαι εἰς συγκοινωνίαν μετ' αὐτοῦ, ἐπισκέπτομαι αὐτό, κἀπιχρώμενθα χθονὶ Εὐρ. Ῥῆσ. 942. **2)** μετὰ δοτ. προσ., Λατ. uti, ἔρχομαι εἰς στενὰς σχέσεις πρός τινα, οὐκ ἐχθροὶ ὄντες, ὥστε βλάπτειν οὐδ' αὖ φίλοι, ὥστ' ἐπιχρῆσθαι, ἐπειδὴ δὲν εἴμεθα ἐχθροί, ὥστε νὰ σᾶς βλάψωμεν, οὔτε πάλιν φίλοι ὥστε νὰ κάμνωμεν κατάχρησιν τῆς φιλίας, Θουκ. 1. 41· αἱ ἐπιχρεώμεναι [αὐτῇ] μάλιστα γυναῖκες, αἱ στενώτατα αὐτῆς φίλαι, Ἡρόδ. 3. 99, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 953Α.

ἐπίχρειος, ὁ, ἀναγκαῖος, Θεόδ. Μετοχ. π. Πολ. Κυρην. σ. 93, ἔκδ. Orell.

ἐπιχρεμέθω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1260, Κόϊντ. Σμ. 11. 328.

ἐπιχρεμετίζω, χρεμετίζω ἐπί τι, Νικήτ. Χρον. 19. 4.

ἐπιχρέμπτομαι, Ἀποθ., χρέμπτομαι (ξεροβήχω) ἐπί τινι, ἢ καθ' ὃν χρόνον λέγω τι, καὶ λαρύγγιζε καὶ ἐπιχρέμπτου τοῖς λεγομένοις Λουκ. Ρητόρ. Διδάσκ. 19.

ἐπιχρηματισμός, ὁ, τὸ χρηματίζεσθαι, ἀσχολεῖσθαι εἰς χρηματιστικὰς ἐργασίας, Συλλ. Ἐπιγρ. 3546. 1.

ἐπιχρησμῳδέω, χρησμῳδῶ ἐπί τινι, ὡς παράδοξα ἐπεχρησμῴδει τῷ ἑαυτοῦ βίῳ τρία ταῦτα, περὶ Φαβωρίνου τοῦ φιλοσόφου, Φιλόστρ. 489.

ἐπιχρίμπτω, ἐπιφέρω, ἐπιπέμπω, ἀλλ' ἐπιχρίμπτει νέφος ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν γαῖαν ἀ πάνδωρος αἶσα Βακχυλ. Ἀποσπ. 62 [Β. 36]· ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, Οππ. Κυν. 2. 171.—Παθ., ἐπικλίνομαι, «ἀκκουμβῶ», λέχρις ἐπιχριμφθείς, «πλαγίως πρὸς τὴν κρήνην ἐπικλιθείς» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1235.

ἐπίχρῑσις, **εως**, ἡ, (ἐπιχρίω), τὸ ἐπιχρίειν, ἐπαλείφειν τι, ἐπάλειψις, ὀπὸν θανάσιμον πρὸς τὰς ἐπιχρίσεις τῶν βελῶν Στράβ. 199, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 476.

ἐπίχρισμα, τό, τὸ ἐπιχριόμενον, ἀλοιφή, ἐπιχρίσμασι προσώπου στιλβοποιοῦσα Διοσκ. 1. 90.

ἐπιχριστέον, ῥηματικὸν ἐπίθετον τοῦ **ἐπιχρίω**, δεῖ ἐπιχρίειν, Γεωπ. 16. 18.

ἐπίχριστος, **ον**, ἐπικεχρισμένος, ἐπαλληλιμμένος, τὰς ἀναισχύντους παρειὰς ἐρυθραίνουσιν ἐπιχρίστοις φύκεσιν Λουκ. Ἔρωτ. 41· φάρμακα Στράβ. 513· τὰ ἐπ., ἀλοιφαί, Πλούτ. 2. 102Α: — μεταφ., ψευδής, οὐχὶ γνήσιος καὶ πραγματικός, Λατ. fucatus, οὐ γὰρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτούς, ὡς ἐπίχριστος ἡ εὐμορφία ἐτὶν Λουκ. Τίμ. 28.

ἐπιχρίω: μέλλ. **-ίσω** [ῑ], ἐπαλείφω, ἐπιχρίοντες ἀλοιφῇ (δηλ. τὸ τόξον) Ὀδ. Φ. 179· ἐπιχρίσασα παρειὰς Σ. 172.— Μέσ., ἀλείφω ἐμαυτόν, ἀλείφομαι, χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ Σ. 179. **2)** ἀλείφω ἐπάνω εἴς τι παχὺ ἐπίχρισμα, Τουρκ. «σουβαντίζω», ἐπιχρίσας δὲ τιτάνῳ καὶ ἐπικαλύψας, κτλ., Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 62. **3)** ἐπ. σφραγῖδα, σφραγίζειν, Εὐαγγ. Πετρ. 8. (ἐν Κανταβριγίᾳ 1892). **II.** ἐπιβάλλω, ἀλείφω ἀλοιφήν, τινί τι Διοσκ. 3. 25· ἐπιχρίω ὡς ἀλοιφήν, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ Εὐαγγ. κ. Ἰω. 9', 6.

ἐπιχροὰ καὶ **ἐπιχρόα**, ἡ, χροιά, Ἀθήν. 42Ε·— **ἐπίχροια**, Κλήμ. Ἀλ. 792.

ἐπιχρόϊσις, **εως**, ἡ, ἐπίχρωσις, καθάπερ ἐπὶ τῶν καθαιρόντων καὶ ἐξαγόντων τὰς ἐπιχροΐσεις Θεόφρ. π. Αἰτ. Φυτ. 2. 5, 4, διάφ. γρ. **ἐπίχρωσις**.

ἐπιχρονίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῐῶ**, διαρκῶ ἐπὶ πολύ, ὅταν (τὸ θερμὸν) ἐπιχρονίσῃ Ἀριστ. Προβλ. 24. 2· ἐπικεχρονικὸς οἶδημα, παλαιόν, ἐκ πολλοῦ χρόνου, χρόνιον, Γαλην.:— ὡσαύτως ἐν τῷ Παθ., ἐπιχρονιζόμενος δὲ (ὁ νότος) ψυχθεὶς συνίσταται μᾶλλον εἰς ὕδωρ Ἀριστ. Προβλ. 26. 19.

ἐπιχρόνιος, **ον**, διαρκῶν ἐπὶ χρόνον, μακρός, μακροχρόνιος, Ἡράκλειτ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 14 (ἔνθα ὁ κῶδ. **ἐπιχθόνιοι**):—θηλ. **ἐπιχρονία** Κικ. πρὸς Ἀττ. 6. 9, 3.

ἐπίχρῡσος, **ον**, ἐπικεκαλυμμένος διὰ χρυσοῦ (ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **κατάχρυσος** καὶ **περίχρυσος**, ἴδε τὰς λέξεις), Ἡρόδ. 1. 50., 2. 182., 9. 80, Συλλ. Ἐπιγρ. 139. 12, 16 καὶ ἀλλ., Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 14, κτλ.: πρβλ. **ἐπίτηκτος**. **II.** πλούσιος, Ἡλιόδ. 2. 8.

ἐπιχρῡσόω, μεταβάλλω εἰς χρυσόν, ἐν τῷ Παθ., καὶ γὰρ ἡ τροφὴ ἡ διδομένη αὐτῷ διὰ τοῦ στόματος ἐπεχρυσοῦτο, περὶ τοῦ Μίδου, Εὐδοκία ἐν Ἰωνιᾷ 290 περὶ τὸ τέλος.

ἐπιχρώζω, = **ἐπιχρώννυμι**, Ἀριστ. π. Χρωμάτ. 1, 2, Νικ. Ἀλεξιφ. 337, Διόδ. 2 52.

ἐπίχρωμα, τό, ἐπίχροια, Ἰαμβλ. Βίος Πυθαγ. σ. 203.

ἐπιχρωματίζω, ἐπιτίθημι χρῶμα, οὕτω δή, οἶμαι, καὶ τὸν ποιητικὸν φήσομεν χρώματ' ἄττα ἑκάστων τῶν τεχνῶν τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασιν ἐπιχρωματίζειν αὐτόν Πλάτ. Πολ. 601Α.

ἐπιχρωματικός, **ή**, **όν**, κατάλληλος πρὸς χρωμάτισιν, Ἱπτολ. ἁρμ. Π. 1, σ. 91-2, ἔκδ. Wal.

ἐπιχρωμάτωσις, **εως**, ἡ, **ἐπιχρωμάτισις**, Σωφρ. Ἱεροσ. ἐν Spicil. Rom. τ. Ιπ. σ. 667.

ἐπιχρώννῡμι καὶ **-ύω**: μέλλ. **-χρώσω**, τρίβω ἢ ἀλείφω ἐπί τινος, χρωματίζω τὴν ἐπιφάνειάν τινος, καὶ τὸν οἶκον ὅλον ἐπιχρώννυσι τῷ ἐρυθήματι, καὶ δῖδει εἰς ὅλον τὸν οἶκον χρωματισμόν τινα διὰ τοῦ ἐρυθήματος αὐτοῦ (ὁ χρυσός), Λουκ. περὶ Οἴκου 8· ἦν δ' ἔχων φύσιν ὁ ἀήρ .. κατὰ τὰς ἐπιψαύσεις ἐπικέχρωκε τὸν χαλκὸν Πλούτ. 2. 395Ε· ἢ εἰκὼν κεκοσμήσθω, οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπικεχρῶσθαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος .. φαρμάκοις .. καταδαφεῖσα Λουκ. Εἰκ. 16· μεταφ., ὀδαῖς ἐπικεχρωσμένοι, ἁπλῶς χρωματισμένοι μὲ δόξας, Πλάτ. Ἐπιστ. 340D.

ἐπίχρωσις, **εως**, ἡ, ὁ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας χρωματισμός, Πλούτ. 2. 382G· διάφ. γραφ. ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 5, 4.

ἐπίχῡμα, τό, (ἐπιχέω) ὑπόχυμα, ἀμαύρωσις τῶν ὀφθαλμῶν, Σχόλ. ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 499 πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λέξεως **ἐπάργεμα**.

ἐπιχύνω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **ἐπιχέω**, Ἑρμ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 2.1092.

ἐπίχῡσις, εως, ἡ, (ἐπιχέω) χύσις ἐπί τινος ἢ ἔν τινι, εἰσροή, Πλάτ. Τίμ.77D, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2, 20· ποταμῶν ἐπιχύσεις Ἀθήν. 331D· τῶν ὄμβρων Δίων Κ. 41. 45: — μεταφ., ἐπ. πολιτῶν Πλάτ. Νόμ.740E· τῆς τῶν ἡδονῶν ῥώμης αὐτόθι 841A.

2) = **ὑπόχυσις**, πάθος τῶν ὀφθαλμῶν, ὀφθαλμῶν ἐπιχύσεις τε καὶ λευκώματα Νικηφ. Κάλλιστος ἐν Lambec. Bibl. Caes. τ. 8, σ.123B. **3**) = **κονίασις**, Ἡσύχ. **II.** ἡ πλήρωσις τῶν ποτηρίων διὰ πρόποσιν, ὅπερ ἦν ἔργον τοῦ οἰνοχόου, Πολύβ.16. 21, 22· ἐπίχυσίν τινος λαμβάνειν, ποιεῖσθαι (πρβλ. **ἐπιχέω** II), Πλουτ. Δημήτρ. 25, Βρουτ. 24· ἐν ταῖς ἐπιχύσεσι = ἐν τοῖς συμποσίοις, Συλλ.Ἐπιγρ. 2525b. 121. **III.** ποτήριον, ἢ οἴνου λάγηνος, Μένανδ. ἐν «Φιλαδέλφοις» 1· ἐπ. χαλκίου Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 12· πρβλ. Φύλαρχον παρ' Ἀθην.142D.

ἐπιχυτάριον, τό, πρόχους, Κ. Πορφυρ.Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 468,5.

ἐπιχῡτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιχέω**, δεῖ ἐπιχεῖν, Διοσκ. 2. 89, κλ.

ἐπιχῡτήρ, ῆρος, ὁ, ἀγγεῖον δι' οὗ ἐπέχεον ὑγρόν τι, πρόχους, Σύμμ. ἐν Ζαχαρ. Δ', 2, πρβλ. **ἐπίχυσις** III.

ἐπίχῡτος, ον, (ἐπιχέω) ὁ ἐπιχεόμενος, ὡς οὐσιαστ. **ἐπίχυτος** (ἐξυπ. πλακοῦς), ὁ, εἶδος πέμματος, ὅπερ ἄλλως ἐλέγετο ἔγχυτος πλακοῦς, Νικοφῶν ἐν «Χειρογάστορσι» 2, Ἀθήν. 645C. **2**) **ἐπίχυτον**, τό, «εἶδος νομίσματος ἐξ ἀργύρου ἢ μολύβδου κεχυμένον» Ἡσύχ.

ἐπιχωλαίνω, χωλαίνω εἴς τι, Γεώργ. Παχυμ. Ἀνδρ. Παλ. σ. 111C.

ἐπίχωλος, ὁ, «ἐπίχωλος· τὸν πόδα σκάζων» Ἡσύχ. (ὁ κῶδ. ἔχει: **ἐπίκωλος**).

ἐπίχωμα, τό, ἐπισώρευσις χώματος, μεταγεν. **ἐπιχωματισμός**, ὁ, ὡς καὶ νῦν, καὶ ῥῆμα **ἐπιχωματίζω**, μεταγ.

ἐπιχώνια· «κάρυα» Ἡσύχ.

ἐπιχώννῡμι καὶ **-ύω**, ἐπισωρεύω τι εἰς ὕψος, νεκρῷ θῖνα γῆς Πλουτ.Ἀρτοξ. 18· τούτοις γῆν ἐπιχώσας Ἐπιτύμβ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 6298.— Παθ., ἐπ. τὸ ἔδαφος ἐπὶ τὴν λίμνην Ἀριστ. π. Θαυμ. 89· βωμὸς ἐπικεχωσμένος Ὑπόθεσις εἰς Σοφ. Φιλ.

II. πληρῶ, γεμίζω, τὴν δίοδον Θεοφρ. π. Φυτ.Ἱστ. 9. 3, 2· τοὺς λιμένας Διόδ.13.107.

ἐπιχώομαι, Ἀποθ., ὀργίζομαι ἐπί τινι, ἐπεχώσατο μύθοις Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 367·

ἐπιχωρέω, ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, τοῖς ἀπιστοῦσι Σοφ.Ἀντ. 219, πρβλ. Πολύβ. 4.17, 8· ὡσαύτως, συμφωνῶ τινι, τούτῳ τῷ ἐπιγράμματι ἐπεχώρησε καὶ ὁ τόπος ἐκεῖνος Ἔρυθος καλούμενος Ἀριστ. π. Θαυμ.133, 4. **2**) ἐπ. τινί τι, παραχωρεῖν τι εἴς τινα, Ἀρρ.Ἀν. 1. 27, 5, Πλούτ. 2. 422A· μετ' ἀπαρ., ἐπικεχώρηταί τινι ποιεῖν τι Συλλ.Ἐπιγρ.124. 24. **3**) συγχωρῶ, ἁμαρτήματα Πλουτ. Ἀλέξ. 45, πρβλ. 2. 482A· πρβλ. **συγχωρέω**. **II.** προσέρχομαι εἴς τινα, γίνομαι σύμμαχος, Λατ. accedere alicui, Θουκ. 4.107· πρός τινα Ξεν.Ἑλλ. 2. 4, 34. **2**) χωρῶ ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, ἐκέλευσε προβαλέσθαι τὰ ὅπλα καὶ ἐπιχωρῆσαι .. τὴν φάλαγγα ὁ αὐτ. ἐν Ἀν.1. 2, 17. **3**) ἀκολουθῶ, ὑπάγω κατόπιν, προεμιβάλλει τοὺς πόδας, καὶ αὐτὸς ἐπιχωρεῖ Παυσ. 9. 39, 11.

ἐπιχώρησις, εως, ἡ, παραχώρησις, ἄδεια, Ἀρρ. Ἀν. 6. 25, Ἐδδ. (Ἔσδρ. Γ', 7).

ἐπιχωριάζω, **1**) ἐπὶ προσώπων, συνηθίζω νὰ ἐπισκέπτωμαι, νὰ συχνάζω, Λατ. ventitare, ἐπ.Ἀθήναζε Heind. ἐν Πλάτ. Φαίδρῳ 57A· ἐπ. τινί, συνηθίζω νὰ συνδιατρίβω συχνὰ μετά τινος, Λουκ. Ψευδολ. 19 οὐ πάνυ εἰωθὼς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασι, μὴ συνηθίζων πολὺ νὰ φροντίζῃς διὰ τὰ ἄνω πράγματα, ὁ αὐτ. ἐν Χάρ. ἢ Ἐπισκοποῦντι 1. **2**) ἐπὶ πραγμάτων, εἶναί τι σύνηθες, ἐπικρατεῖ ἐν τόπῳ τινί, περὶ Ἀθήνας ἐπεχωρίασεν ἡ αὐληστική Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 6, 12· παρά τισι Πολύβ. 6. 46, 3· τῇ νήσῳ Στράβ. 487:—οὕτως ἐν τῷ Παθ., ἄπροσ., ἐπιχωριάζεται, εἶναι σύνηθες, ἐπικρατεῖ ὡς συνήθεια ἐν τῷ τόπῳ, συνηθίζεται, Ἀριστ. Πολιτικ.7. 16, 6, πρβλ.Ἀθήν. 619F. **3**) ἐπὶ φυτῶν καὶ λαχάνων, ἐγκλιματίζομαι, μεθ' ὃν χρόνον πάλιν ἐπιχωριάζει Ἀθήν. 369F. **4**) ὀνομάζω, καλῶ τι κατὰ τὴν τῆς χώρας συνήθειαν, Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. πολ. A, 30.

ἐπιχώριος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον**, Ἀριστοφ. Νεφ. 601, Πλάτ., κλ.: (χώρα): — ἐντὸς ἢ ἐκ τῆς χώρας, **1**) ἐπὶ προσώπων, οἱ ἐπ., οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου, ἐγχώριοι, Ἡρόδ.1. 78, 181 κ. ἀλλ.· οὐπιχώριοι χθονὸς Σοφ. Ο. Τ. 939, Εὐρ. Ἴων 1111· ἐπ. ἁμαρτήματα, τὰ κατὰ ἐγχωρίων, Πλάτ. Νόμ. 730A· οὕτω, ἐπ. ὄρνιθες Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 800, πρβλ. 661· οὐ .. ἐπ. ὁ γὺψ Ἀριστ. π. τὰ Ζ.Ἱστ. 9. 11, 4. **2**) ἐπὶ πραγμάτων, τῆς χώρας ἢ ἐν χρήσει ἐν τῇ χώρᾳ, ὑποδήματα Ἡρόδ. 1. 195· κράνεα ὁ αὐτ. 7. 91, πρβλ. Πινδ. Π. 4. 141· τὸν ἐπ. τρόπον Ἀριστοφ. Πλ. 47· συχνάκις, τὸ ἐπιχώριον, τοὐπιχώριον, ἡ συνήθεια τῆς χώρας, συνήθεια ἐπικρατοῦσα, ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1173, Θουκ. 6. 27, κτλ.· τὰ ἐν Πέρσαις ἐπ. Ξεν. Κύρ.1. 4, 25, πρβλ.Ἱππ. π.Ἀέρ. 280· ἐπιχώριον ὂν ἡμῖν, μετ' ἀπαρ., ὡς εἶναι ἡ συνήθεια τῆς χώρας ἡμῶν, Θουκ. 4. 17· ἐπιχωρίου ὄντος τοῖς Πέρσαις φιλεῖν Ξεν.Ἀγησ. 5, 4· οὐκ ἐπ. ὑμῖν τοῦτο, τοῦτο δὲν εἶναι ἡ συνήθεια τοῦ τόπου σας, Πλάτ. Νόμ. 730A· ἐπιχώρια, κοιναὶ πράγματα, Πινδ. Π. 3. 38, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 342· καλὰ ἐπ., τιμαὶ τῆς χώρας, Πινδ. Π.1.7 (6). 2· ὁλκὴ ἐπιχώριαι ἑβδομήκοντα (δηλ. δραχμαί) Συλλ.Ἐπιγρ. 2858· μετὰ γεν., τῆς ἡμετέρας μούσης ἐπιχώριον, ἰδιάζον, Πλάτ. Συμπ.189B.— Ἐπίρρ. **-ίως**, Ἀριστοφ. Σφ. 859.—Πρβλ. **ἐγχώριος**.

ἐπίχωσις, εως, ἡ, (ἐπιχώννυμι), ἐπισώρευσις, «παντὸς γένους, ὕλης καὶ γῆς καὶ λίθων» φερομένων ὑπὸ χειμάρρων, Πολύβ. 4. 41, 9· μεταφ., ἐξόγκωσις, Εὐστ. Πονημάτ.188. 21.

ἐπιχωστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιχώννυμι**, δεῖ ἐπιχώννυναι, Γεωπ. 5. 9, 7.

ἐπιψαίρω, ἐπιψαύω τὴν ἐπιφάνειάν τινος, Ὀππ.Ἁλ. 4. 512.

ἐπιψᾰκάζω, ἀρχ.Ἀττ. ἀντὶ **ἐπιψεκάζω**, ὃ ἴδε.

ἐπιψάλλω, κρούων ἔγχορδον ὄργανον ἢ ἐπᾴδων ἀποτελῶ συμφωνίαν, Σοφ. Ἀποσπ. 79· μέλεσι καὶ ῥυθμοῖς ἐπιψάλλοντες καὶ καταυλοῦντες Πλούτ. 2. 713B.—Κατὰ τὸν Πολυδ. (Δ', 58), «τὰ δὲ ὄργανα τὰ κρουόμενα εἴποις ἂν καὶ πληττόμενα καὶ ἐπιψαλλόμενα, ἔγχορδα, κτλ.».

ἐπιψαύσην, Ἐπίρρ., ἐπιγράδην, ἀκριβιγῶς, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ρ. 599 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἐπιλίγδην**.

ἐπίψαυσις, εως, ἡ, ἐλαφρὰ ψαῦσις, Πλούτ. 2. 395E, Αἰλ. π. Ζ. 8. 7.

ἐπιψαύω, ψαύω, ἐγγίζω ἐλαφρῶς, μετὰ γεν., Ἡσιοδ.Ἀσπ.Ἡρ. 217, Ἡρόδ. 3. 87, καὶ Ἀττ., φύλλα τι, Πινδ. Ι. 3 (4). 17· κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃσι, δηλ. ἐάν τις κοιμηθῇ ἔστω καὶ ὀλίγιστον, Θεόκρ. 21. 4· ὅρρα τις τᾶν ἐν δυνατῷ φιλοτάτων ἐπιψαύειν ἔραται, «ὅπως ἂν τις τῶν δυνατῶν ἐπιθυμιῶν ὀρέγηται» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 4. 164· τῶν δὲ Τερπάνδρου καὶ Φρύνιδος νόμιων οὐδὲ κατὰ μικρὸν ἠδύναντο ἐπιψαῦσαι Φανίας παρ' Ἀθην. 638C· γῆς ἐπ., ἐπὶ ναυαγῶν, Σοφ.Ἀποσπ. 563· καθόλου, ἐπιλαμβάνομαι, κώπης ὁ αὐτ. ἐν Φιλ.1255· ἐγγίζω τι, λαμβάνω μέρος εἴς τι, τάφου μὲν ὀκνῶ τοῦδ' ἐπιψαύειν ἐᾶν ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1394· μεταφ., ὡσαύτως, ἐλαφρῶς ἐγγίζω τι, Λατ. stricti attingere, Ἡρόδ. 2. 65. **2**) μετὰ δοτ., Κόϊντ. Σμ. 2. 456· πρβλ. **ψαύω**. **3**) μετ' αἰτ., ὁ αὐτ. 12. 551, Ὀρφ. Λιθ.126. **II.** ὁ Ὅμ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον ἅπαξ, καὶ τοῦτο μεταφ. ἐπὶ ἀμεταβ. ἐννοίας, ἀνέρι, ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεσσι, «τοῦτο ἀντιπτωτικῶς κεῖται, ἵνα λέγῃ ὅτι ἀνδρί, ὃς ὀλίγον τι ἐπιψαύει φρενῶν, ... ἔστι γὰρ ὅλος ὁ στίχος ἀντὶ τοῦ 'ἀνέρι φρονίμῳ'» Εὐστ., Ὀδ. Θ. 547· πρβλ. εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ Ἰλ. Λ. 391.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. 479.

ἐπιψᾰφίδδω, Βοιωτ. ἀντὶ **ἐπιψηφίζω**, Συλλ.Ἐπιγρ.1562.

ἐπιψάω, καταψάω, καταψήχω, κοινῶς «χαϊδεύω», ἐπιψήσας μου τῇ χειρὶ τὴν κόμην Κραμήρου Ἀνέκδ. τ. 3. σ. 206. 23.

ἐπιψεκάζω, ἀρχ.Ἀττ. **-ψακάζω**, ἐπιχέω κατὰ σταλαγμοὺς ἐν εἴδει ψεκάδων, ἐπιβρέχω, ἣν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιψακάζωσιν, ἐὰν δὲ οἱ ὑπηρέται μὲ μικρὰ ποτήρια συχνὰ μᾶς δροσίζωσι, Γοργ. παρὰ Ξεν. Συμπ. 2. 26, πρβλ. Θεοφρ. π. Λίθ.13· καὶ αἰτιᾷ τὴν τύχην οὐδὲ ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιψεκάσασαν Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 27· ἀπολ., ὁ θεὸς ἐπιψακάζει, βρέχει ἐλαφρῶς, ψηχαλίζει, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1141. **2**) ῥαντίζω, τὴν πυρκαϊὰν ἐπεψέκαζεν Ἡλιόδωρ. 6. 14.

ἐπίψεκτος, ἐπίμεμπτος, Ἡφαιστίων Θηβ.Ἀποτελ. σ.10, 19.

ἐπιψέλιον, τό, ὑποσιαγόνιος ἄλυσις τοῦ χαλινοῦ, Ἀνθ. Π. 6. 233.

ἐπιψεύδομαι, Ἀποθ., ψεύδομαι ἐπί τινι, Ξεν. Ἱέρων 2, 16, Λουκ. π. Εἰκ. 20. **II.** ἀποδίδω ψεῦδος εἴς τινα, τί τινι ὁ αὐτ. ἐν Τοξ. 42. **III.** παραμορφώνω, τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀποθανόντων ἐπιψευσάμενος Πλουτ. Φλαμιν. 9.

ἐπίψηγμα, τό, «ἅλὸς ἄχνη, ἐπίψηγμά ἐστιν ἁλός», ἀφρὸς τῆς θαλάσσης, Διοσκ. 5.119 (127).

ἐπιψηλᾰφάω, ψηλαφῶ τὴν ἐπιφάνειάν τινος, ἐπιψηλαφῶντα τὸν δακτύλιον Πλάτ. Πολ. 360A· ἐπιψηλαφήσας τοῦ σκίμποδος, ψηλαφήσας καὶ εὑρὼν τὸν σκίμποδα, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 310C.

ἐπιψηφίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῖῶ**, θέτω τι εἰς ψηφοφορίαν ὅπερ ἦτο ἔργον τοῦ προέδρου (ἐπιστάτου) τῆς ἐν Ἀθήναις Βουλῆς ἢ Ἐκκλησίας, ἐπ. τὰς γνώμιας Ἀντιφῶν 146. 39, Αἰσχίν. 71. 7· ταῦτα Δημ. 596. 4· μετ' ἀπαρ., ἣν δέ τις εἴπῃ ἢ ἐπιψηφίσῃ κινεῖν τὰ χρήματα ταῦτα εἰς ἄλλο τι, κτλ., Θουκ. 2. 24·— οὕτως ἐπὶ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἀμφικτυονικοῦ συνεδρίου, ἐπ. τὰς γνώμιας Αἰσχίν. 71. 41. **2**) ἀπολ., θέτω τὸ ζήτημα εἰς ψηφοφορίαν, Θουκ. 6.14, κτλ.· οὐκ ἠθέλησεν ἐπιψηφίσαι, ἐπὶ τοῦ Σωκράτους, Ξεν.Ἀπομν.1.1,18· συχνὸν ἐν τοῖς προοιμίοις τῶν ψηφισμάτων, τῶν προέδρων ἐπεψήφιζε Εὐάγγελος Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκ.) 85c, πρβλ. 90, 96, 105 κ. ἀλλ., **ψήφισμα** παρ' Ἀνδοκ.,

10. 34·— ἐπ. εἰς τὴν ἐκκλησίαν (ἐν Σπάρτῃ) Θουκ. 1. 87· ἐπ. τῇ ἐκκλησίᾳ Λουκ. Τίμ. 44. **3)** ἐπ. τινί, θέτω τὸ ζήτημα εἰς ψηφοφορίαν ἀντὶ ἑτέρου ἢ κατὰ παρακίνησιν ἄλλου, Ἡρόδ. 8. 61. **4)** ἐπ. τοὺς παρόντας, θέτω τὸ ζήτημα ἐνώπιον αὐτῶν, λαμβάνω τὰς ψήφους των, λαμβάνω τὴν γνώμην των περὶ αὐτοῦ, Πλάτ. Γοργ. 474Α:—πρβλ. **ἐπιψαφίδδω.** **II.** Παθ., τίθεμαι εἰς ψηφοφορίαν, Αἰσχίν. 36. 43., 71. 24, Συλλ. Ἐπιγρ. 2270. 40: —ἐπὶ ἀρχῆς, ὅταν ἐπιψηφίζηται ἀρχή τις Ἀριστ. Πολιτ. 5.1, 11. **III.** μεταγεν. ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας αὐτῆς ἢ καθόλου ἐπὶ τῶν ψηφοφορούντων, ψηφοφορῶ, Διόδ. 19. 61, Διον. Ἁλ. 6.71, 84· ἀλλ' ἐν τῷ ἐνεργ., ὁ αὐτ. 7. 38, Λουκ. Χαρίδημ. 12· ἐνῷ τὸ μέσ. εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἐνεργ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκ.) 2152 b. 5, 2264 κ. ἀλλ.

ἐπιψήφῐσις, εως, ἡ, τὸ ἐπιψηφίζειν τι, δι' ἐμῆς ἐπιψηφίσεως βασιλεύοντα Νικήτ. Ἰω. Κομν. σ. 30D·— **ἐπιψήφισμα,** τό, Λιβάνιος τ. 4, σ. 313, 7.

ἐπιψήχω, ἐπιτρίβω, βῶλον ἐπιψήχων πυροφόροις βοτάναις Ἐπιγρ. Σάρδεων ἔμμετρ. L. et W. 640.

ἐπιψίζω, ἐπιψωμίζω, «ἐπιψίσει· ἐπιψιεῖ, ἐπιψωμιεῖ» Ἡσύχ.

ἐπιψῐθῠρίζω, ψιθυρίζω εἴς τι, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 13. 108, Προκοπ. Ἀνεκδ. σ. 73C.—Παθ., τοιούτου τινὸς ἐπιψιθυριζομένου Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. 834B.

ἐπίψογος, ον, ἄξιος ψόγου, ἐπίμεμπτος, Ξεν. Λακ. 14. 7, Πλουτ. Σύγκρ. Κίμ. καὶ Λουκ. 1.—Ἐπίρρ. **-γως,** μετὰ ψόγου, ἐπιμέμπτως, λέγεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Συγκρ. Δημ. κ. Κικ. 3, Κλήμ. Ἁλ. 245. **II.** ἐνεργ., ἐπίψογον φάτιν, ψόγον φέρουσαν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 611.

ἐπιψοφέω, ψοφῶ, κάμνω κρότον μετά τι, αἱ δὲ πόδεσσιν οὖλα κατεκροτάλιζον, ἐπεψόφεον δὲ φαρέτραι Καλλ. εἰς Ἄρτ. 247· ἐπικροτῶ, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. 228E. **II.** κράζω μεγαλοφώνως, τι Κλήμ. Ἁλ. 270.

ἐπιψόφησις, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ **ἐπιψοφῶ,** Γλωσσ.

ἐπίψυξις, ἡ, ἀνάψυξις, «δρόσισμα», Φιλάγρ. ἐν Matth. Med. σ. 60. 4.

ἐπιψύχω, καθιστῶ τι ψυχρόν, «δροσερόν», γαῖαν ἐπιψύχουσιν ἐτήσιοι ἐκ Διὸς αὖραι Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 525, Πλουτ. Σερτ. 8.

ἐπιψωμίζω, ταγίζω ἐπὶ πλέον, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπιψίσει.**

ἐπ-ιωγαί, ῶν, αἱ, τόποι ἢ μέρη πρὸς ἀγκυροβόλησιν τῶν πλοίων καὶ προφύλαξιν αὐτῶν, οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί, «τόποι ἀνέμου σκέπην ἔχοντες, ἔνθα καὶ ἰωή, τουτέστι πνοὴ ἄγνυται» (Εὐστ.), Ὀδ. Ε. 404·— ἐν τῷ ἑνικῷ: κατερχομένους ἐπιωγήν (διάφ. γρ. ἐπ' ἰωγήν) «σκέπην, ὑφ' ἧς ὁ ἄνεμος ἄγνυται» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1640, Ἡσύχ.

ἐπ-ιωνικός, ή, όν, ἐν τῇ μετρικῇ, «ἐπιωνικὸν ἀπὸ μείζονος, τρίμετρον καταληκτικόν ἐστι, τὸ καλούμενον Ἀλκαϊκὸν ἐνδεκασύλλαβον, ... ἐπιωνικὸν δὲ ἀπ' ἐλάσσονος, τρίμετρον καταληκτικόν ἐστι παρ' Ἀλκμᾶνι, ὃ τὴν μὲν πρώτην ἔχει ἰαμβικὴν ἑξάσημον ἢ ἑπτάσημον, τὰς δὲ ἑξῆς δύο ἰωνικὰς ἑξασήμους καθαράς» Ἡφαιστίων Κεφ. ιδ', 3, κ. 6.

ἐπιώψατο, ποιητ. γ' ἑνικ. μέσ. ἀορ. α' τοῦ **ἐφοράω.**

ἔπλε, συγκεκομμένον ἀντὶ **ἔπελε,** ἀόρ. 6' ἐνεργ. τοῦ **πέλω: ἔπλεο, ἔπλευ, ἔπλετο,** συγκεκομμένα ἀντὶ τῶν **ἐπέλεο, ἐπέλου, ἐπέλετο,** παρατ. μέσ.

ἔπληντο, γ' πληθ. Ἐπικ. Παθ. ἀορ. τοῦ **πελάζω,** Ἰλ. Δ. 449, Θ. 63.

ἐπ-όγδοος, ον, Λατ. sesquioctavus, 1 + 1/8, Πλάτ. Τίμ. 36Δ, Β:— ἐπ. λόγος, ὁ λόγος τοῦ 9/8, Πλούτ. 2. 367F· ἐπ. τόκος, τόκος ἀναβαίνων εἰς τὸ 1/8 τοῦ κεφαλαίου, δηλ. 12 1/2 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, Δημ. 1212. 2.—Πρβλ. **ἐπίτριτος.**—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπόγδοον· τόνος μουσικός».

ἐπ-ογκόομαι, Παθ., ἐξογκοῦμαι, ὑψοῦμαι, Νικήτ. Χρον. 65D.

ἐπόγκιαι· «αἱ τοῦ πλοίου παραθῆκαι» Ἡσύχ.

ἔπ-ογκος, ον, = **ἔγκυος,** Ἰάμβλ. ἐν βίῳ Πυθ. 194.

ἐπογκόομαι, ἐξογκοῦμαι, Νικήτ. Μαν. Κομν. 2. 65D.

ἐπ-ογμεύω κύκλον, ἀνοίγω κυκλικὴν αὔλακα, σχηματίζω κύκλον, Τρυφιόδ. 354.

ἐπ-όγμιος, ον, ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, ἡ προστάτις τῶν ὄγμων τοῦ ἀγροῦ, ἡ ἔφορος τοῦ θέρους, ὦ Δάματερ ἐπόγμιε Ἀνθ. Π. 6. 258.

ἐπόδια, ἐποδιάζω, Ἰων. ἀντὶ **ἐφόδια, ἐφοδιάζω.**

ἐπογραφέω, γράφω ἔπη, Σχόλ. εἰς Γρηγ. ἐν Καταλ. Βοδλ. σ. 47.

ἐποδῠνάομαι, αἰσθάνομαι ὀδύνην ἐπί τινι, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 245Δ.

ἐπ-οδύρομαι, Ἀποθ., θρηνῶ ἐπί τινι, **ἐπωδύραντο** δὲ πέτραι Ἀνθ. Π. 7. 10.

ἐποδώκει, Αἰσχύλ. Πέρσ. 656 (ἔνθα νῦν γράφεται εὖ ποδούχει κατὰ τὸν Πολυδ. Δ', 98), ἴδε τὸ ῥῆμα **ποδοχέω.**

ἐποεἰσανθο (= **ἐποιήσαντο**), Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. ἐν Bull. d. cor. hell. IV. σ. 1.

ἐπ-όζω, ἀρχίζω νὰ ὄζω κακῶς, νὰ βρωμῶ, Ἐξοδ. Ζ', 18, **κατὰ χρόν.** μέλλ. **ἐποζέσει**) Γαλην. 19. 100.

ἐποίγνυμι ἢ **ἐποίγω,** ἴδε ἐν λ. **ἐπώχατο.**

ἐπ-οιδαίνω, πρήσκομαι, ῥινὸς ἄκρον ἐποιδαίνων, «καὶ τοῦ δέρματος κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν γίνεται ἔπαρμα» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξιφ. 477.

ἐπ-οιδᾱλέος, α, ον, ἐξογκωμένος, πρησμένος, Ἱππ. 544. 46.

ἐπ-οιδέω = ἀποιδαίνω, Ἱππ. 72F, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 2· ἐντεῦθεν, οὐσιαστ. **-ησις,** ἡ, αὐτόθι 3. 5, 5.

ἐπ-οιδίσκομαι, Παθ = **ἐποιδαίνω,** Ἱππ. 1148G.

ἐπ-οίζω, ἴδε **ἐπώζω.**

ἐποικειόομαι, εἶμαι οἰκεῖος, πρόσεισιν ὁ Δούκας τῷ βασιλεῖ, ἐπωκείωτο γάρ ὑπὲρ ἅπαντας, τιμηθεὶς Ν. Χων. σ. 745. 7, ἔκδ. Β.

ἐπ-οικέω, ὑπάγω ὡς ἔποικος εἴς τινα τόπον, μετ' αἰτ., Κυκλάδας ἐποικήσουσι νησαίας πόλεις Εὐρ. Ἴων 1583· Βοιωτίαν Στράβ. 410· ὡσαύτως, ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ξεν. Κύρ. 6. 2, 10· ἀποικ., Πλάτ. Νόμ. 752E. **II.** ἐγκαθίσταμαι πλησίον ἢ ἔχων ἐχθρικοὺς σκοποὺς ἐναντίον τινός, ὑμῖν Θουκ. 6. 86· καὶ ἐν τῷ Παθ., ἡ Δεκέλεια .. τῇ χώρᾳ ἐπῳκεῖτο, ἡ Δεκέλεια κατῳκεῖτο ὑπὸ τῶν πολεμίων ὡς ὁρμητήριον ἐπιδρομῶν κατὰ τῆς χώρας (δηλ. τῆς Ἀττικῆς), Θουκ. 7. 27.

ἐποικία, ἡ, πλημμελὴς γραφὴ ἀντὶ τοῦ **ἀποικία,** Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 135.

Ἐποικιδία· «Δημήτηρ ἐν Κορίνθῳ» Ἡσύχ.

ἐπ-οικίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῐῶ,** ἐγκαθιστῶ τινα ὡς ἔποικον ἔν τινι πόλει, ταῖς δὲ πλείοσι (πόλεσι) τοὺς ἑαυτῷ στρατευομένους ἐπῴκιζεν Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 96, κτλ., ἐν τῷ Παθ., καταφυγόντι εἰς Ἀνδήριον τεῖχος. ἐπ' αὐτῇ τῇ Σαλώνῃ ἐπῳκισμένον Δίων Κ. 56. 12. **II.** ἐπιτειχίζω, τινί Παυσ. 4. 26, 6., 28. 1. **III.** καλλιεργῶ, ἔδωκεν .. κῆπον ἐποικίσαι Συλλ. Ἐπιγρ. 3561.

ἐποίκιον, τό, (οἶκος) ἔπαυλις, ἀγροτικὴ οἰκία, ἀγροκήπιον, Συλλ. Ἐπιγρ. 1730, 5774. 146, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ζ. 265, Ἐξδ. (Λευϊτ. κε', 31). **II.** ἔπιπλα τῆς οἰκίας, Πανδέκτ.

ἐπ-οίκῐσις, εως, ἡ, τὸ ἐποικίζειν, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 137.

ἐπ-οικοδομέω, οἰκοδομῶ ἐπὶ προϋπαρχούσης οἰκοδομῆς, ἐποικοδομήσαντες δὲ αὐτὸ (δηλ. τὸ τεῖχος) οἱ Ἀθηναῖοι ὑψηλότερον, καταστήσαντες αὐτὸ ὑψηλότερον δι' ἐποικοδομήσεως, Θουκ. 7. 4· μεταφ., ἐπισωρεύω, σχηματίζω οὕτως εἰπεῖν κατακόρυφον σημεῖον, ἀνιοῦσαν ἔμφασιν, Ἀριστ. Ρητ. 1. 7, 31, Ρητ. π. Ἁλ. 4. 9· πρβλ. **ἐποικοδόμησις.** **2)** οἰκοδομῶ ἐπί τινος, ἐπὶ κρηπῖδι Ξεν. Ἀν. 3. 4, 11· ἐπὶ κρηπῖδος Πλάτ. Νόμ. 736E· μεταφ., τοῖς ἀληθέσιν ἐψευσμένα Παυσ. 8. 2, 6. **II.** οἰκοδομῶ πάλιν, ἀνοικοδομῶ, Πλάτ. Νόμ. 793C, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 12, Δημ. 1278. 27. **III.** **ἐπιτειχίζω,** Πολύδ. 2. 46, 5.

ἐπ-οικοδομή, ἡ, καὶ **ἐποικοδόμημα,** τό, ἐπί τινος οἰκοδομή, ὅ τε θεμέλιος ἢ τε ἐποικοδομὴ Κλήμ. Ἁλ. 864, 660· Σικελιωτ. Δωρ. **ἐποικοδομά,** ἡ, Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 150.

ἐπ-οικοδόμησις, εως, ἡ, τὸ ἐποικοδομεῖν: μεταφ., ἐπισώρευσις, ἀνιοῦσα ἔμφασις, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 34, Λογγῖν. 39· πρβλ. **ἐποικοδομέω** I.

ἐπ-οικονομέομαι, Παθ., οἰκονομοῦμαι, ὃ πάσαις ἐποικονομεῖται [ἐπικοινωνεῖται Schneid] ταῖς οἰκονομίαις Ἀριστ. Οἰκ. 2, 1.

ἐπ-οικονομία, ἡ, ἀνάλογος διανομή, **ἐποικονομίαν** ἔργων ἢ παθῶν Λογγῖν. 11, 6 (εἰ μὴ ἀναγνωστέον ἐποικοδομία).

ἔπ-οικος, ὁ, ὁ ἐγκατασταθεὶς μεταξὺ ξένων, Πινδ. Ο. 9. 105· ἐντεῦθεν, ξένος, ἀλλότριος, ὁ μηδὲν δικαίωμα πολιτικὸν κεκτημένος, παραπλήσιον τῷ **μέτοικος,** Σοφ. Ἠλ. 189 (ὡς θηλ.), πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 742Α, Συλλ. Ἐπιγρ. 2602. **2)** συνηθέστερον, ὁ ἀπερχόμενος ἢ πεμπόμενός που ὡς μετανάστης, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1307· ἐποίκους πέμπειν, ἀποστέλλειν Θουκ. 2. 27 (ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.), Ἰσοκρ. 83C· δέχεσθαι, ἐπάγεσθαι Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 3, 11 καὶ 13· πρβλ. **ἄποικος, σύνοικος.** **II.** γείτων, γειτονικός, ἐπ. Ἀσίας ἀγνᾶς ἔδος Αἰσχύλ. Πρ. 410· γειτνιάζων, Σοφ. Ο. Κ. 506.

ἐποικουρέω = ὑποικουρέω, Φίλων 2. 202, 12.

ἐπ-οικτείρω, (ἐξ ἐπιγραφ. ἀπὸ τοῦ 550 μέχρι τοῦ 350 π. Χ. ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ὀρθὴ γραφὴ τοῦ ῥήματος τούτου εἶναι **οἰκτίρω,** διὰ τοῦ ι, ἴδε Meisterhans Grammatik der Att. Ins. σ. 87), αἰσθάνομαι οἴκτου, ἔλεος, ἐπί τινι, καὶ ποτὲ μὲν στυφελιζομένου σκύλακος παριόντα φασὶν ἐποικτεῖραι, καὶ τόδε φάσθαι ἔπος Ξενοφάν. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 120, 2· οἰκτίρω τινὰ ἐπί τινι, ἐποικτίρω δέ νιν Σοφ. Αἴ. 121, Ο. Τ. 671, κτλ.· ἀπολ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1069.

ἐπ-οικτίζω, οἰκτίρω, μετ' αἰτιατ., θέαμα δ' εἰσόψει τάχα τοιοῦτον οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι Σοφ. Ο. Τ. 1296· «ἐποικτίσας· οἰκτείρας» Ἡσύχ.—Μέσ., θρηνῶ, ὀδύρομαι, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 1. 27, 3.

ἐποίκτιστος, ον, ἄξιος οἴκτου, ἄθλιος, οἰκτρός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1221.

ἔπ-οικτος, ον, ἀξιολύπητος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1614.

ἐπ-οιμώζω: **μέλλ. -οιμώξομαι**, οἰμώζω, θρηνῶ ἐπί τινι, τῷδ' ἐπῴμωξεν πάθει Αἰσχύλ. Χο. 547.

ἐποίνιος, ον, (οἶνος), βακχικός, Νόνν. Δ. 11. 301· σκόλιον ἐν συμποσίοις ᾀδόμενον, Κραμήρου Ἀνέκδ. τ. 4. σ. 314, 6.

ἐποιστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐπιφέρω**, δεῖ ἐπιφέρειν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πολυδ.

ἐποίσω, μέλλ. τοῦ **ἐπιφέρω**, Ἰλ. Α. 89, Ὀδ. Π. 438.

ἐπ-οιχνέω, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 12. 131.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐποιχνεῖ· ἐπιφοιτᾷ».

ἐπ-οίχομαι, οἴχομαι ἐπί, πορεύομαι πρός τινα, αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπῴχετο ἰσόθεος φώς Ὀδ. Α. 324· αὐτόν τε κέλευε αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιχόμενον μνηστῆρας P. 346, 351, πρβλ. Ζ. 382· ἐπ. δόμον ἄλλον Θέογν. 353· ὅτι πλείσταισι βροτῶν ξεινίαις αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις, ὅτι προσέρχονται εἰς τοὺς θεοὺς διὰ θυσιῶν καὶ πανηγύρεων τοσούτων ὡς οὐδεὶς ἄλλος ἐκ τῶν βροτῶν, Πινδ. Ο. 3. 72· μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Π. 2. 44. **2)** ἐπέρχομαι μετὰ ἐχθρικοῦ σκοποῦ, ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, μετ' αἰτ., Κύπριν ἐπῴχετο νηλεὲϊ χαλκῷ Ἰλ. Ε. 330, πρβλ. Κ. 487. **II.** ἀλλ' ὅ γε νηῶν ἴκρι' ἐπῴχετο μακρὰ βιβάσθων, «ἀλλ' οὗτός γε τὰ ἐξέχοντα ἄκρα τῶν νεῶν ἐπήρχετο μεγάλως προποδίζων» (Θ. Γαζῆς), Ο. 676.

2) περιέρχομαι, κάμνω τὸν γῦρον κατὰ σειρὰν (πρβλ. **ἔπειμι** III), ἐπὶ οἰνοχόου, θάμ' ἐπῴχετο οἰνοχοεύων Ὀδ. Α. 143· ἐπὶ στρατηγοῦ ἐπιθεωροῦντος τὸ ἑαυτοῦ στράτευμα, Λατ. obire, στίχας ἀνδρῶν πάντας ἐπῴχετο Ἰλ. Ο. 279, πρβλ. Π. 155, Ὀδ. Δ. 451· καὶ ἀπολ., περιέρχομαι, ἐπιθεωρῶ, Ἰλ. Κ. 171, Ρ. 215· πάντοτ' ἐποιχόμενος Ε. 508· πάντῃ ἐπ. Ζ. 81, Κ. 167, κτλ. **3)** ὡσαύτως ἐπὶ τῶν βελῶν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ἃ ἔφερον τοῖς θνητοῖς θάνατον, τὰ δ' ἐπῴχετο κῆλα θεοῖο πάντῃ ἀνὰ στρατὸν Α. 383, πρβλ. 50· ἐπ' αὐτῶν τῶν θεῶν, οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν Ω. 759, Ὀδ. Γ. 280· Ἄρτεμις ἀγνὴ οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν Ε. 123, κτλ. **4)** καταγίνομαι εἰς τὸ ἔργον μου, «κυνηγῶ τὴν δουλειά μου», Λατ. obire, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε ἔργον ἐποίχεσθαι Ἰλ. Ζ. 492, Ὀδ. Α. 358, Ρ. 227, κτλ.· δόρπον ἐποίχεσθαι, ἀπέρχεσθαι εἰς τὸ δεῖπνον, Ν. 34· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ γυναικῶν, ἱστὸν ἐποιχομένην, «ἱστουργοῦσαν, καὶ ὑφαίνουσαν» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 31, Ὀδ. Ε. 62, κτλ.· ἔργον φυλόπιδος ἐπ. Μίμνερμ. 13. 10· φύλοπιν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 200· [γύας καὶ ἀλωὰς] ἔργοισιν ἐπ., μετὰ κόπου, Θεόκρ. 25. 32· μετὰ δοτ., ἔργῳ ἐπ. Κόϊντ. Σμ. 12. 343: — ἀπολ., κατὰ μετοχ. μετ' ἄλλου ῥήματος, ἐπιμελῶς, πολυασχόλως, ἡ μὲν ἐποιχομένη .. ἔντυεν ἵππους Ἰλ. Ε. 720, πρβλ. **ποιπνύω**.

ἐπ-οιωνίζομαι, Ἀποθ., προμαντεύω, προμηνύω, «ἐποιωνιζόμενος αὐτῷ τὴν νίκην ταῦτα λέγει» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 447, πρβλ. Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Ἱκ. 927· πρβλ. **ἐπιφημίζω**.

ἐπ-οκέλλω, = **ἐπικέλλω**, φέρω εἰς τὴν ξηράν, ῥίπτω ἔξω, νέας ἐποκείλαντες Ἡρόδ. 6. 16., 7. 182· ἐπώκελλον γὰρ τὰ πλοῖα Θουκ. 4. 26. **2)** ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἐξοκέλλω, πίπτω εἰς τὴν ξηράν, «πίπτω ἔξω», συντρίβομαι, ὁ αὐτ. 8. 102· εἰσπλέω, Ἀρρ. Ἀν. 2. 23, 3· ἐπὶ ἰχθύος, Ἀριστ. π. Θαυμ. 136.

ἐπ-οκλάζω, ὀκλάζω, γονατίζω ἐπί τινος, τῇ γῇ συνεχὲς ἐποκλάζοντες, ἐπὶ ὀρχουμένων, Ἡλιόδ. 4. 17.

ἐπ-οκριάω, εἶμαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, Νικ. Θ. 790.

ἐπ-οκριόεις, εσσα, εν, προέχων, Ἀνθ. Π. 7. 401.

ἐπ-ολβίζω: μέλλ. **-ίσω**, καλῶ τινα εὐδαίμονα, μακαρίζω, τινά Νόνν. Δ. 46. 325.

ἐπολιός, ὁ, εἶδος ὀρνέου νυκτερινοῦ, ἴσως ὁ παρ' Ἀριστοτ. **αἰγωλιός**, Σουΐδ.

ἐπ-ολισθάνω: μέλλ. **-ολισθήσω**, ὀλισθαίνω, γλιστρῶ ἐπί τινος, ἐπὶ πλοίου καθελκυομένου εἰς τὴν θάλασσαν, ἄρτι δὲ δουρατέοισιν ἐπωλίσθησε κυλίνδροις ὀλκὰς ἀπ' ἠϊόνων ἐς βυθὸν ἑλκομένη Ἀνθ. Π. 10. 15· μεταφ., μήτ' ἐπολισθήσω μείζοσιν ἀμπλακίαις αὐτόθι 5. 278.

ἔπολμις· «εἶδος μάντεως» Ἡσύχ.

ἐπ-ολολύζω, κράζω ἐκ χαρᾶς, ἀλαλάζω, θριαμβεύω ἔν τινι, ἀπολ. (ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ), ὡς δ' ἐπωλολύξατο ἡ παντότολμος, ὥσπερ ἐν μάχης τροπῇ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1236· νῦν ἄρ' ἀξιόν γε πᾶσίν ἐστιν ἐπολολύξαι, «εὐφημῆσαι» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 616· τινὶ Αἰσχύλ. Θήβ. 825· ἐπολολύξατ', ὦ, δεσποσύνων δόμων ἀναφυγὰς κακῶν Χο. 942· πρβλ. **ἐπαλαλάζω, ὀλολύζω**.

ἐπ-ολοφύρομαι, Ἀποθ., ὀλοφύρομαι, θρηνῶ ἐπί τινι, ἐπολοφύρεσθαι ταῖς τῆς πατρίδος συμφοραῖς Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. ἐν τῷ Προοιμ. § 4.

ἔπομαι, ἀκολουθῶ, Ἀποθ., ἴδε **ἕπω**.

ἐπ-ομβρέω, = **ἐφύω**, ἐπιβρέχω, πρβλ. **ἐπινίφω**.—Παθ., εἴπερ ἐπομβρηθῇ τὸ ἀρούριον, ὅσσον ἀπόχρῃ Ἀνθ. Π. 11. 365. 7. **2)** χύνω ὡς βροχὴν ἐπί τινος, ἐὰν μὴ ἐπομβρήσῃ ταῖς αἰσθήσεσι τὰς ἀντιλήψεις .. ὁ θεὸς Φίλων 1. 48 καὶ 296. **II.** ἀμεταθ., ἀναβλύζω, Βασίλ., Θεοφύλ. Σιμοκ., Φώτ.

ἐπόμβρησις, εως, ἡ, διὰ βροχῆς ἄρδευσις, Σουΐδ.

ἐπομβρία, πολλὴ βροχή, ἀφθονία βροχῆς, Ἱππ. Ἀφ. 1247· καθόλου, πολλαὶ βροχαί, βροχερὸς καιρός, κατακλυσμὸς ὑδάτων, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 304· ἀντίθετον τῷ **αὐχμός**, Ἱππ. π. Ἀέρ. 294, Ἀριστοφ. Νεφ. 1120· Δευκαλίωνος ἐπ. Κλήμ. Ἀλ. 380· ἐν τῷ πληθ., Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 4, 9, κ. ἀλλ.: — μεταφ., χερμάδων ἐπομβρία Λυκόφρ. 333.

ἐπ-ομβρίζω: μέλλ. **-ίσω**, ἀρδεύω, Ἡλιόδ. 9. 9. **2)** ἐπιχέω ὡς βροχήν, Κλήμ. Ἀλ. 337.

ἐπ-όμβριος, ον, = τῷ ἑπομ., Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 3. 11, 5.

ἔπομβρος, ον, λίαν βροχερός, ἔαρ, ἔτος Ἱππ. Ἀφ. 1247, Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1081· θέρος, φθινόπωρον, χειμών Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 19, 4 κ. ἀλλ.· χώρα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 7, 6.

ἑπομένως, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ **ἕπομαι**, κατόπιν, μετὰ ταῦτα, ἀντιθ. πρὸς τὸ **πρώτως**, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 4, 13.

II. συμφώνως πρός τι, τινὶ Πλάτ. Νόμ. 844Ε, πρβλ. Ἀριστ. περὶ Ψυχ. 1. 2, 14.

ἐπ-όμνυμι καὶ **-ύω**: μέλλ. **ἐπομοῦμαι**: ἀόρ **ἐπώμοσα**. Ὀμνύω μετὰ ταῦτα, ὀμνύω συμφώνως πρὸς δοθεῖσαν παραγγελίαν ἢ διαταγήν, οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπώμνυον (δι. γραφ. ἀπ-), Ὀδ. Ο. 437, πρβλ. Θουκ. 2. 5 (ἐν Ἰλ. Α. 233, Ὀδ. Υ. 229, κτλ. καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι, κτλ., ἢ ἐπὶ κεῖται ἐπιρρηματικῶς, προσέτι). **2)** μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., ἐπίορκον ἐπώμοσεν (ἴδε ἐν λ. **ἐπίορκος**), Ἰλ. Κ. 332· ὅς κεν τὴν ἐπίορκον .. ἐπομόσσῃ, ὁστισδήποτε ὀμόσῃ ψευδῆ ὅρκον ἐν ὀμόσαι αὐτῆς [τῆς Στυγός], Ἡσ. Θ. 793. **3)** μετ' αἰτ. προσ., ἐπ. τὸν ἦλιον, ὁρκίζεσθαι εἰς τὸν .., Ἡρόδ. 1. 212· ἐπ. τινὰ θεῶν, Λατ. deos jurare, Εὐρ. Ι. Τ. 747, κτλ.· ἐπ. θεοὺς ὡς .., ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 433· οὕτως, ἐπομνύω σοι τὴν ἐμὴν καὶ σὴν φιλίαν Ξεν. Κύρ. 6. 4, 6· μετὰ διπλῆς αἰτιατ., μή τι θεοὺς ἐπίορκον ἐπόμνυθι Θέογν. 1195.—Μέσ., ἐπόμνυσθαι τοὺς θεοὺς παρὰ Δημ. 747. 12· ὡσαύτως, οἱ δὲ κατὰ κυνῶν καὶ χηνῶν καὶ πλατάνων ἐπώμνυντο Λουκ. Ἰκαρομέν. 9· ἐπομοσάμενος κατὰ πάντων θεῶν ὁ αὐτ. π. Διαβολ. 18. **4)** μετ' αἰτιατ. πράγμ. ὡσαύτως, ὁρκίζομαι εἴς τι πρᾶγμα, Ἀριστοφ. Λυσ. 211, Ξεν. Κύρ. 4. 1, 23. **5)** μετ' ἀπαρ., ὁρκίζομαι ὅτι, Ἡρόδ. 5. 106, Εὐρ. Ι. Τ. 794, Πλάτ. Κριτίας 120Α· οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ἐπωμόσατο .. εἰδέναι Αἰσχίνην Δημ. 273. 7· ὡσαύτως, ἐπομνύειν ἢ μὴν μετ' ἀπαρ., Ξεν. Συμπ. 9, 6, Πλουτ. Ἀλέξ. 47· Ἐπικ., ἐπ. ἢ μὲν .. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 715, κτλ.· ἐπ. ὅτι .. Πλουτ. Περικλ. 30. **6)** ἀπολ. κατὰ μετοχ. ἀορ. μετ' ἄλλου ῥήματος, ἐπομόσας εἶπε, εἶπε μεθ' ὅρκου, ἐνόρκως, Ἡρόδ. 8. 5, Ξεν. Ἀν. 7. 8, 2. **II.** ἐν τῷ Μέσ. = **ὑπόμνυσθαι** (ἂν μὴ ἀναγνωστέον αὐτὸ τοῦτο), Ἀριστοφ. Πλ. 725.

ἐπ-ομόργνῡμι, ἀφίνω τύπον ἐπί τινος, ἐντυπῶ, ἐνσφραγίζω, Γρηγ. Ναζ.

ἐπομφάλιος, α, ον, (ὀμφαλός), ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ ἢ τοῦ κεντρικοῦ σημείου τῆς ἀσπίδος, βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος .. μέσσον ἐπομφάλιον, ἐν τῷ μέσῳ, ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ τῆς ἀσπίδος (Λατ. umbo), Ἰλ. Η. 267· σῦκον ἐπομφ., σῦκον ἔχον μίσχον ὅμοιον ὀμφαλῷ, Ἀνθ. Π. 6. 22. **II** **τὸ ἐπομφάλιον**, ὁ ὑπὲρ τὸν ὀμφαλὸν τόπος, Παρθέν. 35, πρβλ. Πολυδ. Β, 169.

ἐπ-ονειδίζω, ὀνειδίζω, διασύρω, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 6, 2, Κλήμ. Ἀλ. Ι. 628Α.

ἐπονείδιστος, ον, ὡς καὶ νῦν, ἄξιος ὀνείδους, ἀξιοκατάκριτος, αἰσχρός, καταπεφρονημένος, Εὐρ. Ι. Τ. 689· ἐπ. εἰρήνη Ἰσοκρ. 254D, πρβλ. Δημ. 449. 9· ἀμαθία Πλάτ. Ἀπολ. 29Β, κτλ.· τινι Ξεν. Συμπ. 8. 34 ἐπονείδιστόν ἐστι παρά τισι Δημ. 806. 7· τοὔνομα τοὐπονείδιστον βροτοῖς, τὸ ἐπονείδιστον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, Εὐρ. Ἀποσπ. 475 b· ἐπονειδιστότερον Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 12, 2.—Ἐπίρρ. **-τως**, αἰσχρῶς, Πλάτ. Νόμ. 633Ε.

ἐπ-όνησις, εως, ἡ, ἀπόλαυσις, συμποσίας Ἀλκαῖος 46.

ἐπ-ονομάζω, εἴδω ἢ ὁρίζω ὄνομα εἴς τι, εἴδω νέον ὄνομα, ᾧ γένει κέραμον ἐπωνομάκαμεν Πλάτ. Τίμ. 60D· ᾧ τὸ «ἔστιν» ἐπονομάζεις ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 185C· πᾶσι ταὐτὸν ἐπ. ὄνομα ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 263C· ὡσαύτως μετὰ διπλῆς αἰτιατ., τὰς Μούσας .. τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπ. ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 406Α.—Παθ., τῇ ἀρχῇ ὕβρις ἐπονομάζεται, εἰς τὴν ἐξουσίαν δίδεται τὸ ὄνομα ὕβρις, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 238Α, πρβλ. Κρατ. 404Β. **2)** ἐπονομάζω τινὰ ἀπό τινος αἰτίας, ἀπὸ ταύτης τῆς φύσεως τῆς τοῦ θεῖν θεοὺς αὐτοὺς ἐπονομάσαι αὐτόθι 397C· ἐπ. αὐτὰ τῇ ἐκείνων ἐπωνυμίᾳ ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 103Β· ὡσαύτως, ἐνίοτε μετὰ τοῦ εἶναι πλεοναστ., ὁ αὐτ. Παρμεν. 133D· ἴδε **ὀνομάζω**.

3) καθόλου, ὀνομάζω, καλῶ οὕτως ἢ ἄλλως, ἀφνειὸν ἐπ. τὸ χωρίον Θουκ. 1. 13· σοφιστὴν ἐπονομάσας, δηλ. σεαυτόν, Πλάτ. Πρωτ. 349Α, πρβλ. Φαίδωνα 113Β κ. ἀλλ.· παρακαταθήκην ἐπ. Δημ. 840. 11:—Παθ., ὀνομάζομαι, καλοῦμαι, ἀπό τινος Θουκ. 6. 2, κτλ.· ὡσαύτως, τινὸς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1329, Πλάτ. Νόμ. 738Β· πατρόθεν ἐπον. ὁ αὐτ. ἐν Λύσ. 204Ε· πατρὸς .. δαΐτ' ἐπωνομασμένην, ὅ ἐ. κληθεῖσαν ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀγαμέμνονος (πρβλ. **ἐπώνυμος**), Σοφ. Ἡλ. 284:—ἰδίως, ἐπο-

νομάζομαι, ὡς καὶ νῦν, Θουκ. 2. 29· ὦ ξένε Ἀθηναῖε, .. δοκεῖς γάρ μοι τῆς θεοῦ ἐπωνυμίας ἄξιος εἶναι μᾶλλον ἐπονομάζεσθαι Πλάτ. Νόμ. 626D. **4)** προφέρω, λέγω, ἀναφέρω, ἐπονομαζούσας τὰ οὐνόματα ἐν τῷ ὕμνῳ Ἡρόδ. 4. 35, πρβλ.7.115· ἐπονομάζων τινά, καλῶν τὸ ὄνομά τινος κατὰ τὴν παιδιὰν τοῦ κοττάβου, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 16, πρβλ. Κλέαρχ. ἐν «Κιθαρῳδῷ» 1.

ἐπονομᾰσία, ἡ, τοὺς βαπτιζομένους ἐπὶ τρισμακαρίᾳ ἐπονομασίᾳ, ἐπικλήσει (δηλ. «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος»), Κλήμ. Ὁμ. 11, 26, τ. 1. σ. 705 (Κλημέντια 256B, 257C).

ἐπ-ονομαστέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ ἐπονομάζειν, ὅσους θεοὺς οὐρανίους ἐπ. Πλάτ. Νόμ. 828D.

ἐπ-οξίζω: μέλλ. **-ίσω**, ἐπὶ ἐρυγῇς, ἐποξίζουσαν ἐρυγήν, «ῥᾴψιμον μὲ ξινίλαν», Ἐρωτιαν. σ. 266 ἐν λ. ὀξυρεγμίη.

ἐπ-οξύνω [ῡ], ἐπιταχύνω, ἐπισπεύδω, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Θ', 7). — Παθ., φωνὴ τραχεῖα καὶ ἐποξυνομένη τοῖς ῥήμασι, καθισταμένη ὀξεῖα, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ.777D.

ἐπ-οξυς, υ, ἔχων γεῦσιν ὀπωσοῦν ὀξεῖαν, **ὡς** τὸ **ὀξύμελι**, Ἱππ. περὶ Διαίτ.Ὀξ. 394.

ἐπ-οπίζομαι, Ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., αἰδοῦμαι, φοβοῦμαι, Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν Ὀδ. Ε.146· θεῶν δ' ἐποπίζεο μῆνιν Ὁμ.Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 291, Θέογν. 1297·— τὸ ἐνεργ. ἐν Ὀρφ. Διθ. 67 Ἑρμ.

ἐπόπισθεν, Ἐπίρρ., ὄπισθεν, ἐρχόμενος ὄπισθεν, κατόπιν, ἀλλὰ κάλλιον διηρημένως, ἐπ' ὄπ., κατὰ Gaisf. καὶ ἄλλους ἐν Ἡσιόδ. Ἀποσπ. 42.

ἐποποῦ, κραυγὴ κατ' ἀπομίμησιν τῆς φωνῆς τοῦ **ἔποπος**, Ἀριστοφ.Ὄρν. 58.

ἐπο-ποιΐα, ἡ, ἐπικὴ ποίησις ἢ ἐπ. ποίημα, Ἡρόδ. 2.116, πρβλ. Ἀριστ. Ποιητ. 24 κἑξ.

ἐπο-ποιϊκός, **ή**, **όν**, ἀνήκων εἰς τὴν ἐπικ. ποίησιν, σύστημα Ἀριστ. Ποιητ.18.12.

ἐπο-ποιός, ὁ, ἐπικὸς ποιητής, Ἡρόδ. 2. 120, Ἀριστ. Ποιητ. 1. 10· καθόλου, στιχουργός, Λουκ. Ζεὺς Τραγ. 6.

ἐπ-οπτάω, ὀπτῶ, «ψήνω» προσέτι ἢ μετὰ ταῦτα, ἐπώπτων ἔγκατα πάντα Ὀδ. Μ. 363, Δίφυλ. Σίφν. παρ' Ἀθην.121C· ἐφθὸν ἐποπτᾶν οὗ φασι δεῖν Ἀθήν. 656B. **2)** ὡς λογοπαίγνιον = **ἐπωπάω**, ἐφορῶ, Κωμ. Ἀνώνυμ. 303.

ἐποπτεία, ἡ, ὁ τρίτος καὶ ἀνώτατος βαθμὸς μυήσεως ἐν τοῖς Ἐλευσινίοις μυστηρίοις, Πλουτ. Δημήτρ. 26· πρβλ. **ἐποπτεύω** II. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ.130.

ἐπόπτευσις, **εως**, ἡ, ἐξέτασις, νεκυομαντεῖαι μὲν γὰρ καὶ ἀδιαφθόρων παίδων ἐποπτεύσεις, περὶ τῆς ἐξετάσεως τῶν ἐντοσθίων ἀδιαφθόρων παίδων χάριν μαγικῶν σκοπῶν (πρβλ. Σωκρ. 3.13 λέγοντα: «παῖδας καταθύειν ἀφθόρους ἄρρενας καὶ θηλείας»), Ἰουστίνου Μάρτ.Ἀπολ.1.18.

ἐποπτεύω, (ἐπόπτης) ἐπιβλέπω, ἐπιτηρῶ, ἐπὶ ἐπιστάτου ἢ ἐπόπτου, ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε Ὀδ. Π.140, πρβλ.Ἡσ.Ἔργ. κ. Ἡμ.765· Ἑρμῆ .. πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη Αἰσχύλ. Χο. 1· ἐπ. μάχην αὐτόθι 489· ὁ πάντ' ἐπ. τάδε ἥλιος αὐτόθι 985· δίκας ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 224· ἄλλον ἐποπτεύει Χάρις φόρμιγγι Πινδ. Ο.7.19:— ὡσαύτως, μηδ' ἐποπτεύειν κότῳ, μηδ' ἐφορᾶν μετ' ὀργῆς, Αἰσχύλ. Εὐμ. 220. **2)** ἀπολ., ἐπαγρυπνῶ, φυλάττω, οἱ περὶ τοὺς νόμους ἐποπτεύοντες Πλάτ. Νόμ. 951D. **II.** γίνομαι ἐπόπτης, γίνομαι δεκτὸς εἰς τὸν τρίτον καὶ ἀνώτατον βαθμὸν τῆς μυήσεως ἐν τοῖς μυστηρίοις (ἀλλ' **ἴδε μύστης**), Πλάτ.Ἐπιστ. 333E, Πλουτ. Δημήτρ. 26· μετ' αἰτ., θεωρῶ ὡς **ἐπόπτης**, Πλάτ. Φαῖδρ. 250C· παροιμ. ἐπὶ ἐπιτυχίας τοῦ ἀνωτάτου βαθμοῦ κοσμικῆς εὐτυχίας, **ἐποπτεύειν δοκῶ** Ἀριστοφ. Βάτρ.745. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 20.

ἐποπτήρ, **ῆρος**, ὁ, = τῷ **ἐπομ.**, ἐπὶ προστατῶν θεῶν, λιτῶν Αἰσχύλ. Θήβ. 640:—ὡσαύτως, ἐπ. φρυκτωριῶν Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 11.

ἐπόπτης, **ου**, ὁ, (ἐπόψομαι, ἐφοράω) ὁ ἐπιβλέπων, φύλαξ, **ἰδίως** ἐπὶ θεοῦ, Πινδ. Ν. 9.12· **ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος**, Παυσ. 8. 30,1· ἐπὶ τοῦ Ἡλίου, Ἐπιγραφ. **Δίγ. ἐν τῇ Συλλ.**Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 4699· ἐπ. πόνων, θεατής, Αἰσχύλ. Πρ. 299· τῶν ἀνθρωπίνων Τίμ. Λοκρ.105A· ὥσπερ ἐπόπτας τῶν στρατηγουμένων Δημ. 47. 5. **II.** ὁ γενόμενος δεκτὸς εἰς τὸν τρίτον καὶ ἀνώτατον βαθμὸν τῆς μυήσεως ἐν τοῖς μυστηρίοις (ἀλλ' **ἴδε μύστης**), Συλλ. Ἐπιγρ. 71b.7, 2158, Πλουτ.Ἀλκ. 22· πρβλ. **ἐποπτεύω** II, **ἐποπτικός**. —Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 428.

ἐποπτικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος δι' ἐπόπτην, τὰ τέλεα καὶ ἐπ., τὰ ἀνώτατα μυστήρια, Πλάτ. Συμπ. 210A, πρβλ. Φιλόχ.14, Πλουτ. Δημήτρ. 26· καθόλου, μυστικός, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 7· οἱ ἐποπτικώτεροι, οἱ βαθύτερον μεμυημένοι, Ἡλιόδ. 9. 9· πρβλ. **ἐποπτεύω**.

ἐπόπτις, **ιδος**, ἡ, θηλ. τοῦ **ἐπόπτης**, Κορνοῦτ. π. Θ. Φύσ. 34· αἱ Ἐπόπτιδες, ὄνομα βιβλίου τινὸς ὑπὸ Σωρανοῦ, Πλίν. ἐν Προοιμ. περὶ τὸ τέλ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ.196.

ἐπ-οπτος, **ον**, ὁ ἐγγὺς εὑρισκόμενος καὶ ὁρατός, Στράβ. 239· πρβλ. **ἐπίοπτος**.

ἐπόπτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **ἐπόπτης**, Ἰω. Διάκ. Ἀλλην. σ. 459 Gaisf.—παράδοξον ἄρσεν. **ἐπόπτριος** ἀπαντᾷ παρὰ Θεοδ. Προδρ. σ. 66, 354.

ἔποπτρον, τό, «τὸ κοινῶς λεγόμενον φανάριον», Σχόλ. εἰς Φιλοστρ. Εἰκ.1, 6, σ.773.

ἐποράω, Ἰων. ἀντὶ **ἐφοράω**.

ἐπορβεῖται· «φθονεῖ» Ἡσύχ.

ἐποργάω, «ἐποργῶσαι, μηνιῶσαι» Σουίδ.

ἐπ-οργιάζω, τελῶ ὄργια ἔν τινι τόπῳ, ὅπου πόλεσσιν ἔρως ἐποργιάζει Ἀνακρεόντ. 14 (13).

ἐπ-οργίζομαι, Ἀποθ., ὀργίζομαι ἐναντίον τινός, Ἑβδ. (Β' Μακκ. Ζ', 3, Δανιὴλ ΙΑ', 40).

ἐπ-ορέγω: μέλλ. **-ξω**, προσφέρω εἴς τινα, δίδω προσέτι, εἴ περ ἂν αὖτε Ζεὺς ἐπὶ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ κῦδος ὀρέξῃ, «ἐὰν αὖθις ὁ Ζεὺς τῷ υἱῷ τοῦ Τυδέως τῷ Διομήδει δόξαν παράσχηται» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ε. 225· οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ., τιμῆς οὔτ' ἀφελὼν οὔτ' ἐπορεξάμενος Σόλων 4 (14). 2. **II.** Μέσ., ἐκτείνω ἐμαυτὸν πρὸς τὰ ἔμπρὸς ὅπως προσβάλω τινά, κατ' ἄλλους προτείνω, προσβάλλω τὸ ὄρυ ὅπως προσβάλω, παρ' Ὁμ. ἅπαξ, ἔνθ' ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδέος υἱὸς ἄκρην οὔτασε χεῖρα μετάλμενος ὀξέϊ δουρὶ Ἰλ. Ε. 335· ἐπορέγομαί τινος χειρί, ἁπλῶνω τὴν χεῖρά μου νὰ πιάσω τι, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1313, Μάτρων παρ' Ἀθην. 136B (ἐν τῷ παθ. ἀορ. ἐπωρέχθην)· ὡσαύτως, χεῖράς τινι ἐπ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1212· ἐπ. πρός τι Ἱππ. 1212F· ἀπολ., 1210C. **2)** μεταφ., ἐπιτείνω τὰς ἀπαιτήσεις μου, Ἡρόδ. 9. 34· ἐπ. τινός, ἐπιθυμῶ, σφοδρῶς, ποθῶ τι, Πλάτ. Πολιτικ. 437C, Θεαίτ. 186A.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐπορεξάμενος· ἐφορμήσας· ἐπελθών· ἐπιλαβόμενος».

ἐπορέω, Ἰων. ἀντὶ **ἐφοράω**, Ἡρόδ.1.124.

ἐπ-ορθιάζω, κάμνω τι νὰ σταθῇ ὄρθιον, ἐπορθ. τὰ ὦτα, ὀρθώνω, «τεντώνω ταύτιά», Φίλων 2. 4· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς φωνῆς, ὑψῶ τὴν φωνήν μου, ὁλολυγμὸν εὐφημοῦντα τῇδε λαμπάδι ἐπορθιάζειν Αἰσχύλ.Ἀγ. 29· ποίαν Ἐρινὺν τήνδε δώμασιν κέλει ἐπορθιάζειν αὐτόθι 1120· ἀπολ., ἐπορθιάζω γόοις, ἐγείρω τὴν φωνήν μου ἐν θρήνοις, ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 1050.

ἐπ-ορθρεύω, ἐγείρομαι ἐνωρίς, Ἐτυμ. Μ. 368.1.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐπορθρεῦσαι· ἐπαγρυπνῆσαι».—Μέσ., Δίων Χρ. 1. 372, Λουκ. Ἐνύπν.1, Πολυδ. Α', 71. **II.** ἵνα πατρὶ γόους νυχίους ἐπορθρεύσω, ἵνα εἴπω πρωὶ πρωὶ εἰς τὸν πατέρα μου τοὺς νυκτερινούς μου θρήνους, Εὐρ. Ἡλ. 142 (**ὡς** ὁ Δινδ. ἀντὶ ἐπορθοδόασω).

ἐπ-ορθρίζω, = τῷ προηγ., Γρηγ. Νύσσ. τ.1. σ.712D.

ἐπορθρισμός, ὁ, ἡ πρωινὴ κατὰ τὸν ὄρθρον ἔγερσις, τελωνικῶν ἐπορθρισμοὶ κεκραγμῶν, δηλ. κεκραγμοὶ τελωνῶν ἐπορθρισάντων, αἱ πρωιναὶ κραυγαὶ τῶν θορυβωδῶν εἰσπρακτόρων φόρων, Πλούτ. 2. 654F.

ἐπ-οριγνάομαι, = **ἐπορέγομαι**, Θεμίστ. 33A.

ἐπ-ορίνω, διεγείρω, δι. γρ. ἐν Νικ. Θ. 671, Μανέθων 6. 597.

ἐπορκίζω = **ἐφορκίζω**, ἐξορκίζω, Ἰουστίνου Μάρτ. Ἀπολογ. 2, 6 ἐν τέλ.

ἐπορκισμός, ὁ, Ἰων. ἀντὶ **ἐφορκισμός**, ἐξορκισμός, Κυρίλλου Ἱερ. Προοίμ. εἰς τὴν Κατήχ. 4, 5.

ἐπορκιστής, οῦ, ὁ, ἐξορκιστής, Ἰουστίνου Μάρ.Ἀπολογ. 2, 6, Εὐσέβ. Π. 621B, 756A. κλ.

ἐπορκιστός, **όν**, ἐξορκισθείς, Κύριλλ.Ἱερ. σ. 231.

ἐπορμάω, **ἐπορμέω**, Ἰων. ἀντὶ ἐφ-.

ἐπ-όρνῡμι καὶ **-ύω**: μέλλ. **-όρσω**· ἀόρ. **-ῶρσα**: — ποιητ. ῥῆμα, διεγείρω, ἐξεγείρω, ὅς μοι ἐπῶρσε μένος Ἰλ. Υ. 93. **2)** διεγείρω καὶ ἀποστέλλω ἐναντίον τινός, ἄγρει μάν οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην, «ἄγε μὴν παρόρμησον αὐτῷ τὴν Ἀθηνᾶν» (Θ. Γαζῆς), Ε. 765, πρβλ. Μ. 293, Ὀδ. Φ. 100· μετ' ἀπαρ., οἷον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἕκτορι Ἰλ. Η. 42:—ὡσαύτως, ἐπὶ πραγμάτων, τὴν [ἔριν] μοι ἐπῶρσε Ποσειδάων Ὀδ. Η. 271· οἱ ἐπῶρνυε μόρσιμον ἦμαρ Ἰλ. Ο. 613· ἥ σφιν ἐπῶρσ' ἄνεμον Ὀδ. Ε. 109, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 12· τῇ τις θεὸς ὕπνον ἐπῶρσε, ἔστειλεν ὕπνον εἰς αὐτήν, Ὀδ. Χ. 429, πρβλ. Ἰλ. Μ. 253. **II.** Παθ. **ἐπόρνῡμαι**, μετὰ πρκμ. **ἐπόρωρα**. γ' ἑνικ. Ἐπικ. ἀορ. 6' παθ. **ἐπῶρτο**: — ἐγείρομαι ἐναντίον τινός, ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, ἐπιπίπτω ἐναντίον τινός, μετὰ δοτ., ἢ καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλῆϊ Ἰλ. Φ. 324· ἀπολ., ἐπὶ δ' ὦρνυτο δῖος Ἐπειός Ψ. 689, πρβλ.759 (ἴδε **δρομαι**):—μετὰ συστοίχ. αἰτ., τὸν δ' ἐπόρνυται στόλον Αἰσχύλ.Ἱκ.187:— ἐπὶ πραγμά ων, μετ' ἀπαρ., ὦρτο δ' ἐπὶ .. οὖρος ἀήμεναι Ὀδ. Γ. 176· ἐπὶ δίψος ὄρωρεν Νικ. Θ. 774.

ἐπ-ορούω, Ἐπικ. ῥῆμα. ὁρμῶ βιαίως ἐναντίον τινὸς ἢ πρός τινα, τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσεν Ἰλ. Ο. 520· ἀπολ., ἐπόρουσε κύων ὡς αὐτόθι 579· ἅπαξ μετ' αἰτ., ἄρμ' ἐπορούσας Ρ. 487. ἐν τῇ Ἰλ. ἀείποτε ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας· πλὴν ἅπαξ, Τυδεΐδῃ δ' ἐπόρουσε θεά, ὥρμησεν ἵνα ζητήσῃ αὐτόν, Ε. 793· οὕτω καὶ

ἅπαξ ἐν τῇ Ὀδ. ἐπὶ ὕπνου, ἐπέρχομαι αἰφνιδίως, ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος λυσιμελὴς ἐπόρουσε Ψ. 343.

ἐπ-ορροφόω, ἐπιθέτω ὀροφήν, ἐπὶ ταύτῃ (δηλ. τῇ γῇ) καθάπερ τινὰ θείαν στέγην τὸν οὐρανὸν ἐπωρόφωσε Ἡρακλ. Ἄλλην. Ὁμηρ. 48, σ.160, ἔκδ. Sch.

ἔπορσον, ἴδε ἐπόρνυμι.

ἐπόρυξις, εως, ἡ, τὸ ἐπορύσσειν, ἐπισκάπτειν, Ἐπιγρ. Τροιζῆνος, L. et F. 157,a.

ἐπ-ορύττω, ὀρύττω εἰς βάθος, ἔοικεν ἐπορύττειν τὸ τραῦμα καὶ ζητεῖν τὸ ἦπαρ (περὶ τοῦ ἀετοῦ τοῦ τρώγοντος τὸ ἦπαρ τοῦ Προμηθέως) Ἀχιλλ. Τάτ. 3. 8.

ἐπ-ορχέομαι, Ἀποθ., ὀρχοῦμαι πρός τι, ἐπορχούμενος ὕης (ἢ ὕῆς) ἄττης, χορεύων πρὸς τὸν ἦχον ἢ τὸ μέλος .., Δημ.313,26, πρβλ. Πλούτ. 2. 336C:—μεταφ., ὀρχοῦμαι χλευαστικῶς πρός τινα, Λατ. insultare, ὡς ἐπορχούμενος τοῖς πολεμίοις Ἀππ. Καρχ. 66.

ἔπος, εος, τό, (ἐκ √ΓΕΠ, ἴδε ἔπω Δ). **I.** λέξις, παύρῳ ἔπει, δι' ὀλίγων λέξεων, Πινδ. Ο. 13.138· ἔπους σμικροῦ χάριν Σοφ. Ο. Κ. 443· λόγοι ἔπεσι κοσμηθέντες, λόγοι κοσμηθέντες διὰ κομψῶν λέξεων, Θουκ. 3. 67· καθόλου, τὸ διὰ λέξεων ἐκφερόμενον εἴτε πολλῶν εἴτε ὀλίγων, ὁμιλία, λόγος, λίαν συχνὸν παρ' Ὅμ. (ὅστις δὲν μεταχειρίζεται οὕτω τὸ μετὰ ταῦτα συνώνυμον **λόγος**)· ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ **μῦθος**, μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν ἀκούων Ὀδ. Δ. 597· ἴν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσῃς Λ. 561.—Ἐντεῦθεν, ὡσαύτως, ὅταν αἱ λέξεις τοῦ ᾄσματος εἶναι σπουδαιότεραι τῆς μελῳδίας αὐτοῦ, ᾄσμα μετὰ μουσικῆς, ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν Θ. 91· ἀοιδὸν .. ὅς τε θεῶν ἓξ ἀείδη δεδαὼς ἔπε' ἰμερόεντα βροτοῖσι Ρ. 519.—Αἱ ἑπόμεναι χρήσεις εἶναι αἱ μᾶλλον ἄξιαι σημειώσεως παρ' Ὅμ.: **1)** λόγος ἄξιος νὰ ἀκούσῃ τις αὐτόν, σπουδαῖος, στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἕκτωρ Ἰλ. Γ. 83. **2)** ὑπόσχεσις, Θ. 8. τελεῖν ἔπος, φυλάττειν, ἐκτελεῖν τὸν λόγον, Ξ. 44, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ.1033. **3)** λόγος ἐπίκαιρος, συμβουλή, γνώμη, Ἰλ. Δ.108, κτλ.· συχνὸν παρ' Ἀττ. **4)** ὁ λόγος, ἐκ θείας ἐμπνεύσεως, προφητεία, χρησμός, καί μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ μάντηος ἀλαοῦ, κτλ., Ὀδ. Μ. 266, Ἡρόδ.1.13, κλ., καὶ Τραγ.:— βραχύτερον ὡσαύτως, λόγιον, ῥητόν, παροιμία (ὡς τὸ **ἀπόφθεγμα**), τὸ παλαιὸν ἔπος Ἡρόδ.7. 51, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 507. **5)** λέξις κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἔργον, ἔπεα ἀκράαντα, λόγοι ἀνεκτέλεστοι, ἄνευ ἀποτελέσματος, ἀντίθετον τῷ **ἔτυμα**, Ὀδ. Τ. 595, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 111:— ἐντεῦθεν αἱ λέξεις **ἔπος** καὶ **ἔργον** συχνάκις παρατίθενται ἀλλήλαις, Ἰλ. Ο. 234, Ὀδ. Β. 272, κτλ.· οὕτω καί, ἢ ἔπει ἠὲ βίῃ Ἰλ. Ο. 106· προσέτι, ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν Δ. 77. **6)** ἐκεῖνο ὅπερ αἱ λέξεις ἐκφράζουσιν, ἡ ἔννοια, οὐσία, ὑπόθεσις λόγου, κτλ., σχεδὸν ὅμοιον τῇ λέξει **πρᾶγμα**, νῦν δὲ ἔπος ἐρέων πάλιν ἄγγελος εἶμι' Ἀχιλῆϊ Δ. 652, Ρ. 701, κτλ., πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1144, Ο. Κ. 443:— ὁ Ὅμ. συχν. ἔχει τὰς φράσ., ἔπος εἰπεῖν, ἐρεῖν, φάσθαι, αὐδᾶν, μυθεῖσθαι, φράζεσθαι, πιφαύσκειν. **II.** μεταγεν. χρήσεις, **1)** συχνάκις συνδυάζεται μετὰ τοῦ ἔργου ἢ πρᾶγμα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 174, Ἀριστοφ. Ἱππ. 39, κτλ· ἔργῳ τε καὶ ἔπει Πλάτ. Νόμ. 897C· ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίεε Ἡρόδ. 3. 135, πρβλ. 1. 90, Λοβέκκ. ἐν Σοφ. Αἴ. σ. 430. **2)** κατ' ἔπος, λέξιν πρὸς λέξιν, ἀκριβῶς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 802. **3)** πρὸς ἔπος, εἰς τὸν πρῶτον λόγον, ἅμα τῇ αἰτήσει, Λουκ. Ἐπιστ. Κρον. 37. **6)** πρὸς ἔπος ἀμειβομένου τοῦ θεοῦ, πρὸς πᾶσαν λέξιν ἀποκρινομένου τοῦ θεοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 19, Φιλοψ. 38:— ὡσαύτως, ἔπος δ' ἀμείβου πρὸς ἔπος Αἰσχύλ. Εὐμ. 586, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1375, Πλάτ. Σοφ. 217D. **γ)** οὐδὲν πρὸς ἔπος, πρὸς οὐδένα σκοπόν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ.751· ὡσαύτως, ἐξαρκεῖ σοι, ἐὰν μηδὲν πρὸς ἔπος ἀποκρίνωμαι Πλάτ. Εὐθύδ. 295C τί πρὸς ἔπος; ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ.18D, Λουκ., κλ.

4) ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ ὡς εἰπεῖν ἔπος, εἰπεῖν κατὰ τὸ λεγόμενον, οὕτως εἰπεῖν, Εὐρ. Ἡρακλ. 167, κτλ.· ἴδε ἐν λ. **ἔμβραχυ** καὶ ἐν λ. **ὡς** Β. ΙΙ. 3:— ἰδίως, ὁμιλῶ ἁπλῶς, γενικῶς, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ὄντως ἢ ἀκριβεῖ λόγῳ, Πλάτ. Νόμ. 656E, Πολ. 341B· ἀλλ' ὡσαύτως, ὁμιλῶ σαφῶς, ἁπλῶς, «μὲ ἕνα λόγον», Αἰσχύλ. Πέρσ. 714. **5)** ἑνὶ ἔπει, μὲ μίαν λέξιν, συντόμως, ἑνὶ ἔπει πάντα συλλαβόντα λέγειν Ἡρόδ. 3. 82. **III.** ἐν τῷ πληθ., ποίησις εἰς ἡρωϊκοὺς στίχους, ἐπικὴ ποίησις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ **μέλη** (τὴν λυρικὴν ποίησιν), **ἰαμβεῖα, διθυράμβους**, κτλ., πρῶτον παρὰ Πινδ. Ν. 2. 2, Ἡρόδ. 2.117, Θουκ.1. 3· νικᾶν ἔπος Συλλ. Ἐπιγρ. 200. 13· ποιητὴς ἐπῶν αὐτόθι 1584. 9, κ. ἀλλ., πρβλ. Ο. Μυλλέρου Ἱστ. τῆς Ἑλλ. Φιλολογίας 1 § 3· ἀκολούθως ἐφημόσθη εἰς τὴν ἐλεγειακὴν ποίησιν, ἔπειτα εἰς ἄλλα εἴδη, ἔτι δὲ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν λυρικὴν ποίησιν, Ἀλκμὰν 29, Πινδ. Ο. 3.14. **2)** ἐν τῷ ἐνικῷ, στίχος ποιήσεως, Ἡρόδ. 4. 29, Ἀριστοφ. Βάτρ. 862, 956, 1161· ἐντεῦθεν, περὶ μέτρων ἢ περὶ ἐπῶν ὁ αὐτ. Νεφ. 638· πρβλ. Francke εἰς Καλλῖν. σελ.77 κέξ· ἔτι δέ, τῷ δὲ πλήθει τῶν λεγομένων οὐκ ἐπιτιμησόντων οὐδ' ἦν μυρίων ἐπῶν ἢ τὸ μῆκος Ἰσοκρ. 261A, πρβλ. Schäf. εἰς Διον. π. Συνθ. σ. 30· καὶ παρὰ Λουκ. (πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 28), ἐπὶ ζωγράφου, οὐδ' ἐν ἑπτὰ ἔπεσι γράφει, οὐδ' ἐν ἑπτὰ γραμμαῖς.—Ἴδε καὶ Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ.137.

ἐπ-οστρᾰκίζω, ῥίπτω ὄστρακα ἢ πλατέα πετράδια μεθ' ὁρμῆς πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης οὕτως ὥστε νὰ πηδῶσιν ὑπὲρ αὐτὴν πολλάκις, κοινῶς παίζω «παξημαδάκια».—Κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμ. (368, 3), «ἐποστρακίζειν, παιδιά τις, ἣν παίζουσιν οἱ παῖδες ὄστρακα ἀφιέντες εἰς τὴν θάλασσαν», πρβλ. Ζωναρ. 853 καὶ Ἡσύχ. ἐν λ., πρβλ. προσέτι Minuc. Fel. 3. 6.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐποστρακίζειν· ὀστράκοις παίζειν».

ἐποστρακισμός, «εἶδος παιδιᾶς καθ' ἣν ὀστράκια πλατέα ἐκτετριμμένα ὑπὸ θαλάσσης προΐενται κατὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὑγροῦ· καὶ ἐπιτρέχοντα ἐνίοτε πολλάκις ἕως ἀτονήσαντα δυῶσι κατὰ θαλάσσης, ἡδίστην ποιοῦντα πρόσοψιν» Εὐστ. 1161, 34.

ἐποσφραίνομαι, ὀσφραίνομαι, τοῦ βρώμιου δὲ ἐποσφραινομένων Σχόλ. Ἰωάν. Κλίμ. σ. 356,14.

ἐπόσχιον, τό, «κλῆμα, ἐξ οὗ πέφυκέ τι, ὥσπερ καὶ τῆς σικυώνης» Γαλην. Γλωσσ. 472.

ἐπ-οτοτύζω, ἀναβοῶ, κραυγάζω θρηνωδῶς, ἴϊον μέλος .. ἐπωτότυζε Εὐρ. Φοίν.1038.

ἐπ-οτρύνω, διεγείρω, παρακινῶ, παρορμῶ, ἀπολ., συχν. παρ' Ὅμ., ὅστις πολλάκις συνάπτει αὐτῷ καὶ ἄλλο ταυτόσημον ῥῆμα, ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει Ἰλ. Ζ. 439, κ. ἀλλ.· μετ' αἰτ. προσ., Ἡρόδ.7.170, κ. ἀλλ.· εἰς τὸ πρόσω ἐπ αὐτόθι 223· ἐπὶ δεινά Θουκ.1. 84:— μετ' ἀπαρ., ἐπ. τινὰ μαχέσασθαι, χαλεπαίνειν, κτλ., Ἰλ. Υ. 171, κτλ., πρβλ. Ἱππ. π. Ἀγμ. 776· στείχειν Πινδ. Ν. 9. 47· μολεῖν Σοφ. Ἠλ. 1264· ἔρδειν ὅττι κε κεῖνος ἐποτρύνῃ [ἔρδειν] Ἰλ. Ο. 148· μετὰ δοτ. καὶ ἀπαρ., ἐτάροισιν ἐποτρῦναι καὶ ἀνῶξαι .. κατακῆαι, νὰ παροτρύνῃ καὶ διατάξῃ αὐτοὺς νὰ καύσωσι, Ὀδ. Κ. 531· Ἱππεῦσιν ἐπότρυνον .. ἐλαυνέμεν Ἰλ. Ο. 258, πρβλ. Π. 525·— ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν ὅπλων ἅπτεσθαι, ἔνθα ἡ δοτ. καὶ τὸ ἀπαρ. ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ ἐκέλευσεν, Ὀδ. Β. 422, Ι. 488, 561, κλ. **2)** μ. αἰτ. πράγμ., νῶϊν ἐποτρύνει πόλεμον, διεγείρει πόλεμον ἐναντίον ἡμῶν, Χ. 152· ὡσαύτως, πόλεμον .. ἐπ. γίγνεσθαι Θουκ. 7. 25· ἀγγελίας .. ἐπ. Κεφαλλήνων πολίεσσιν, πέμπειν ἀγγελίας κατεπειγούσας εἰς τὰς πόλεις τῆς Κ., Ὀδ. Ω. 355· σαλπιγκταὶ ξύνοδον ἐπώτρυνον τοῖς ὁπλίταις, ἔδιδον τὸ σημ. τῆς συμπλοκῆς εἰς τοὺς ὁπλίτας, Θουκ. 6. 69, πρβλ. Πλουτ. Αἰμίλ. 33, Κράσσ. 23.—Μέσ., ἐποτρυνώμεθα πομπήν, ἃς σπεύσωμεν νὰ πέμψωμεν αὐτὸν (τὸν Ὀδυσσέα) μετὰ συνοδείας, Ὀδ. Θ. 31.— Παθ., ἀλλὰ σὺ μὴ ποτρύνου Αἰσχύλ. Θήβ. 698.

ἐπουδαῖος, ον, (οὖδας) ἐπιχθόνιος, Ἡσύχ : ὁ τύπος ἐπούδειος εἶναι πλημμελὴς γραφὴ ἀντὶ ἐπ' οὔδεος. Ἀνθ. Π.7.198.

ἐπουλίς, ίδος, ἡ, (οὖλον) «ἐπουλίς ἐστιν ἀπὸ φλεγμονῆς ὑπερσάρκωμα κατὰ τὸν ἐσώτατον γομφίον» ἢ «ἐπουλίς ἐστι φλεγμονή τις κατὰ τὰ πλησίον τῶν γομφίων ὀδόντων οὖλα, ὑπερανεστηκυῖα ὡς ὑπερσάρκωμα» Παῦλος Αἰγιν. 3. 26, Ἀέτιος σ.155, Πολυδ. Δ', 199.

ἐπ-ουλόομαι, Παθ., ἐπὶ ἕλκους, κλείω, θεραπεύομαι, Ἱππ. π Ἄρθρ.789, Γαλην. 11. 440.

ἔπ-ουλος, ον, κἄπως οὖλος, σγουρός, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱσν. 3.10, 5.

ἐπούλωσις, εως, ἡ, ἐπὶ ἕλκους, «κλείσιμον», ἴασις, Γαλην. 18 μέρος 1,723.

ἐπουλωτικός, ή, όν, συντελεστικὸς πρὸς ἐπούλωσιν, Γαλην. τ.11.784.

ἐπουραίος, α, ον, (οὐρὰ) ὁ ἐπὶ τῆς οὐρᾶς, δῆγμα Ἀνθ. Π. 9. 252.

ἐπ-ουράνιος, ον, ὡσαύτως **η, ον**, Κόντ. Σμ. 2. 429· ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ, οὐράνιος, παρ' Ὅμ. μόνον ἐπὶ τῶν θεῶν, ἐπ. θεόϲ, θεοὶ Ὀδ. Ρ. 484, Ἰλ. Ζ 129, 131, 527· ἐπουράνιοι εὐσεβῶν ψυχαὶ Πινδ. Ἀποσπ. 97. 4· ἡ ἐπ. πορεία Πλάτ. Φαῖδρ. 256D.

2) ἐν τῷ πληθ. ὡς οὐσιαστ., οἱ ἐπουράνιοι = θεοί, Θεόκρ. 25. 5, Μόσχ. 2. 21· οὕτως, ᾗδη ἐπ. εἶ Λουκ. Θεῶν Διάλ. 4. 3· τὰ ἐπουράνια, τὰ οὐράνια φαινόμενα, Πλάτ. Ἀπολ.19B.

ἐπ-ουρέω, κατουρῶ ἐπί τινος, Πυθαγ. παρὰ Διογ. Λ. 8. 17, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5,16.

ἐπουριάζω, ἐπὶ οὐρίου ἀνέμου, κινῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, δεήσει γὰρ τότε ποιητικοῦ τινος ἀνέμου ἐπουριάσοντος τὰ ἀκάτια Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 45· κολπόω, φουσκώνω, τὴν ὀθόνην ὁ αὐτ. π. Οἴκ.12.

ἐπ-ουρίζω, ὠθῶ πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὡς οὔριος ἄνεμος, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἐπουρίζοντος δὲ τοῦ πελάγους καθάπερ τοῦ ποταμίου ῥεύματος διὰ τὴν πλημμυρίδα Στράβ.143· μεταφ., ἀλλ' οὔτι ταύτῃ σὸν φρόνημα ἐπούρισας, δὲν ἔστρεψας τὸν νοῦν σου ἐπιτυχῶς πρὸς τοῦτο, Εὐρ. Ἀνδρ. 610· μετὰ συστοίχ. αἰτ., πνεῦμα αἱματηρὸν ἐπουρίσασα, ἐπιπνεύσασα πνοὴν αἵματος (ἐπὶ τῶν Ἐρινύων) Αἰσχύλ. Εὐμ.137· πρβλ. **κατουρίζω**. **II.** ἀμεταβ., κινοῦμαι κατ' εὐθεῖαν πρός τι μέρος ὡς ὑπὸ οὐρίου ἀνέμου, τρέχε κατὰ τοὺς κόρακας ἐπουρίσας Ἀριστοφ. Θεσμ. 1226. πρβλ. Ἐπικρ. ἐν Ἀδηλ. 2. 3· μεταφ., βοηθῶ. ὅσῳπερ ἂν μὴ

ἐπουρίσῃ τὸ τῆς τύχης Πλάτ.'Αλκ. 2.147Α· πρβλ. **οὖρος**.

ἔπ-ουρος, ον, πνέων εὐνοϊκῶς, αὔρα Σοφ. Τρ 954. **II.** μεταφ., ὑποβοηθούμενος, ὠθούμενος, πνεύματι ἀληθείας Κλήμ. 'Αλ.130· πρβλ. **ἄπουρος**.— Καθ' Ἡσύχ. «ἔπουρος· εἶδος ἰχθύος».

ἐπ-ουρόω, ἔχω οὖριον ἄνεμον, Πολύβ. 2. 10, 6.

ἐπούρωσις, εως, ἡ ἀμφίβ. λέξις ἐν 'Αριστ. Ρητ. 3.13, 5, πιθ. τὸ σπεύδειν πρὸς τὰ ἐμπρός, ὡς εἰ διὰ βιαιοτάτου ἀνέμου, διάφ. γρ. ἐπόρουσις.

ἐπ-ουσία, ἡ, περίσσευμα, Πτολεμ. ἐν Φαβρικ.'Ελλ. Βιβλ.

ἐπουσιώδης, ες, (εἶδος) προστιθέμενος εἰς τὴν οὐσίαν, οὐχὶ οὐσιώδης, Πορφύρ. κλ.. ἴδε Bast. Γρηγ. σ. 340

ἐπ-οφείλω, ὀφείλω προσέτι ἢ ἀκόμη, τι Θουκ. 8. 5.— Παθ , **τόκος ἐποφειλόμενός τισι Δίων Κ. 42. 51.**

ἐπ-οφθαλμέω, = **ἐποφθαλμιάω,** παρὰ Πλουτ. ἐν Αἰμιλ. 30, ἀναγνωστέον κατὰ Κοραῆν ἐποφθαλμιάσαντες, ὡς ἁπανταχοῦ παρὰ Πλουτ. Παρὰ μεταγεν. τισὶ συγγραφ , οἷος ὁ Χαρίτων 1.7, 'Αθαν.1. σελ. 397, οἱ τύποι ἐποφθαλμῆσαι ἢ -ῆσαι ἴσως εἶναι γνήσιοι.

ἐποφθαλμία, ἡ, φθόνος, Ἄννα Κομν. σ. 32C.

ἐπ-οφθαλμιάω, ῥίπτω βλέμματα πλήρη ἐπιθυμίας εἴς τι, ἐπιθυμῶ τινος, τινι Αἰλ. π. Ζ. 3. 4· ἐπ. χρήμασι Πλουτ. Καῖσ. 2· πρὸς τὸν πλοῦτον ὁ αὐτ. ἐν βίῳ Δημοσθ. 25· πρβλ. Dorv. Χαρ. σ. 86, Schaif Λογγ. σ. 350· ἴδε **ἐποφθαλμέω**.

ἐποφθαλμίζω, ἴδε **ἐποφθαλμέω**.

ἐπ-οφθάλμιος, ον, ὁ ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ· τὰ ἐποφθάλμια, τὰ περὶ τὸν ὀφθαλμὸν μέρη, μνημονέυεται ἐκ τοῦ Γαληνοῦ.

ἐπ-οφλισκάνω, ὀφείλω ἔτι πλείονα, τί τινι Θεμίστ. 83Α.

ἐποφρύδιον, τό, «τὸ δέρμα τὸ ἐπάνω τῶν ὀφρύων», μέτωπον, Ἐτυμ. Χειρόγρ. (Γουδ. σ. 202, 36), ἐν λ. **ἐπισκύνιον.**

ἐπ-οχέομαι, Παθ., μετὰ μέλλ. (καὶ ἐν Νόνν. Δ. 45. 322, ἀόρ.) Μέσ.: — φέρομαι ἐπί τινος, ὀχοῦμαι, ἀκριβῶς ὡς τὸ Λατ. vehi, οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἅρμασι δαιδαλέοισιν Ἕκτωρ .. ἐποχήσεται, λέγει ὁ Ζεὺς εἰς τοὺς ἵππους τοῦ 'Αχιλλέως, Δ. Ρ. 449, πρβλ. Κ. 330· ἐφ' ἵππῳ Παυσ. 6. 20, 16· ἀποδ., κάμηλον ὥστε ἐποχεῖσθαι Ξεν. Κύρ. 7. 1, 49· ἐπὶ ἐξηρθρωμένου ὄστοῦ, στηρίζομαι ἐπὶ τοῦ πλησίον, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 792· κωμικῶς, ἐμβάταις ὑψηλοῖς, Λουκ. π. Ὀρχ. 27· ἡ κωμῳδία .. ἀναπαίστοις μέτροις ἐποχουμένη τὰ πολλὰ ἐπ.· ὁ αὐτ. ἐν Προμηθ. εἰ ἐν Λόγ. 6· ἡ γῆ τῷ ἀέρι Πλούτ. 2. 896D.

ἐποχετεία, ἡ, ἡ δι' ὀχετῶν ἄρδευσις, Στράβ.740, ἐν τῷ πληθ.

ἐπ-οχετεύω, φέρω ὑγρόν τι δι' ὀχετῶν, Λατ. derivare, Πλάτ. Γοργ. 493Ε· τὸ ἀπορρέον .. δι' ὀχετῶν ἐπ. ὁ αὐτ. ἐν Κριτίᾳ 117Β· πηγὴν ἄλλην εἰς τὸν ἀγωγὸν Συλλ.'Επιγρ. 4040.1. 20· ἐπ. ἄνθεσιν ὕδωρ Λογγ. 4. 4· μεταφ., λόγος οἶνῳ τὸ φιλάνθρωπον ἐπὶ τὴν ψυχήν .. ἐπ. Πλούτ. 2. 660Β:—Παθ., [αἷμα] ἐκ τῆς καρδίας ἐποχετεύεται καὶ εἰς τὰς φλέβας 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 4, 11· [αἱ φλέβες] ἐς ἀλλήλας ἐποχετεύονται, φέρουσιν ἡ μία εἰς τὴν ἄλλην τὸ αἷμα, Ἱππ. 278. 42· ὕδωρ τὸν Ἰούλιον .. εἰς τὴν πόλιν ἐπωχετεύθη Δίων Κ. 48. 32, πρβλ. 49. 42.—Μέσ., ἐποχετεύεται τοῖς κοχλίαις τὰ λίαν ἔξαλα Στράβ. 819· ἰδοῦσα δὲ (ἡ ψυχὴ) καὶ ἐποχετευσαμένη ἵμερον, εἰσαγαγοῦσα εἰς ἑαυτὴν ὡς δι' ὀχετοῦ ἵμερον, Πλάτ. Φαῖδρ. 251Ε.—[Ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρὰ ἐν Ἐμπεδ.190].

ἐποχεύς, έως, ὁ, (ἐπέχω), ὁ ἐμποδίζων· ἴδε ἐν λ. **ἐποχλεύς.**

ἐπ-οχεύω, ἐπὶ τοῦ ἄρρενος, ἐπιπηδῶ, ὀχεύω, βατεύω, 'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 5, 6.—Μέσ., συνδυάζομαι, ἑνοῦμαι, θερμὸν δ' ἐποχεύετο θερμῷ Ἐμπεδ. παρὰ Μακροβ.7. 5.

ἐποχή, ἡ, (ἐπέχω), ἐμπόδιον, διακοπή, ἡ κατὰ τὸν πόλεμον Πολύβ. 38. 3, 2· μετ' ἐποχῆς, μετ' ἐπισχέσεως, μὲ «σταμάτημα» (ἐν τῷ τρέχειν) ὁ αὐτ. 10. 21, 4· **ἐποχὰς ποιεῖν** .. τῆς προκοπῆς, διακόπτειν τὴν πρόοδον, Πλούτ. 2.76D **II.** τὸ ἐπέχειν περί τινος, μὴ ἐκφέρειν κρίσιν ἐκ τοῦ προχείρου περὶ αὐτοῦ, ὅρος τεχνικὸς σκεπτικῶν φιλοσόφων, Πλούτ. 2. 1122Α, κτλ.· τὸν ὅρον τοῦτον μετέφρασεν εἰς τὴν Λατινικὴν ὁ Κικέρων, ὁ αὐτ. ἐν Κικέρ. 40 (ἔνθα ὁ Κοραῆς σημειοῦται : ἔστι τοὐναντίον τῇ συγκαταθέσει ἡ διὰ δύο λέξεων assenssionis retentio ἑρμηνευθεῖσα τῷ Κικέρωνι ἐποχή ... ἔστι δὲ ἡ λέξις τῶν Ἀκαδημαϊκῶν μᾶλλον, καὶ τῶν Πυρρωνείων φιλοσόφων, περὶ ἧν καί. ἐφεκτικοί ἑκάτεροι ὠνομάσθησαν· «καὶ ἡ ἐποχὴ δὲ εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἐπέχεσθαι τὴν διάνοιαν, ὡς μήτε τιθέναι, μήτε ἀναιρεῖν, διὰ τὴν ἰσοσθένειαν τῶν ζητουμένων», φησὶν ὁ ἐμπειρικὸς **Σέξτος**» (Πυρρων ὑποτυπ. Α. 22, § 196), πρβλ. Κικ. Acad. Pr. 2.18· ἴδε **ἐπέχω IV. 2. c.** **III.** διακοπή, παῦσις τοῦ φωτὸς διαρκούσης ἐκλείψεως, Πλούτ. 2. 923Α. **2)** ἡ ἐποχὴ ἀστέρος, τὸ σημεῖον ἐν ᾧ ὁ ἀστὴρ φαίνεται ὅτι διακόπτει τὴν ῥύμην αὐτοῦ καὶ μένει ἀκίνητος, ἀφοῦ φθάσῃ τὸ ὕψιστον τῆς τροχιᾶς αὐτοῦ, Πτολεμ., Νικομ. 'Αρμ. 6, πρβλ. Ideler Χρον. 1. σ. 115· καθόλου, ἀστέρων ἐποχαί, αἱ θέσεις τῶν ἀστέρων, αἱ σύνοδοι αὐτῶν ἢ συζυγίαι, Πλουτ. Ρωμύλ. 12· ἐντεῦθεν, ἱστορικὴ ἐποχή, Νικομ.'Αρμ. σ. 6.

ἐπόχησις, ἡ, **τὸ ἐποχεῖσθαι,** Ἰαμβλ. Β. Πυθ. 65, σ.136.

ἐποχητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐποχέομαι,** δεῖ ἐποχεῖσθαι, Εὐστ. Θεσσαλ. Πονημ. σ. 220, 82, ἔκδ. Taf.

ἐποχθίδιος, α, ον, (ὄχθη), ἐπὶ τῶν ὄχθων τὰς διατριδὰς ποιούμενος, Νύμφαι ἐποχθίδιαι, Νηρηίδες, εἴδετε Δάφνιν χθιζὸν 'Ανθ. Π. 9. 556.

ἐπ-οχθίζω, στενάζω, «βογγῶ», ὀδύναις 'Οππ.'Αλ. 5.170.

ἐποχλεύς, έως, ὁ, = **τροχοπέδη,** δηλ. τὸ ὄργανον δι' οὗ κωλύουσι τὸν τροχὸν νὰ στρέφηται εἰς κατάντεις τόπους, Σιμάριστος παρ' 'Αθην. 99C, ἔνθα ὁ Casaub. διορθοῖ **ἐποχεύς,** καὶ τὴν διόρθωσιν ταύτην παρεδέξατο ὁ Meineke.

ἐποχλέω = **ἐνοχλῶ,** ἐποχλεῖ τὸν Καίσαρα Θεοφύλ. Σιμοκ. 'Ιστ. 13Β.

ἐποχλίζω, κλείω, **ἀσφαλίζω,** 'Απολλ. Λεξικ. 'Ομ. **ἐν λέξει ἐπώχατο.**

ἐπ-οχμάζω, κρατῶ ἰσχυρῶς,'Οππ. Κ.1. 389· ἀλλ' ἴδε **ἐπαιχμάζω.**

ἔπ-οχον, τό, τὸ κάλυμμα τοῦ ἐφιππίου ἢ κατ' ἄλλους, ἡ ζώνη ἡ συγκρατοῦσα τὸ ἐφίππιον ἐπὶ τῆς ῥάχεως τοῦ ἵππου, «ἴγλα», «γίγλα», Τουρκ. «κολάνι», Ξενοφ. Ἱππ. 12. 9.

ἔποχος, ον, (ἐπέχω), ὁ ἐποχούμενος, κυρίως ἐπὶ ἵππου, ἁμάξης ἢ πλοίου, μετὰ γεν. ἢ ὀστ., ναῶν ἔποχοι, ἅρμασιν ἔποχοι Αἰσχύλ. Πέρσ. 45. 54· μεταφ., λόγος μανίας ἔπ., λόγος ὀχούμενος ἐπὶ τῆς μανίας, ὀηλ. μανιώδης, «τρελλός», Εὐρ. Ἱππ. 214 (πρβλ. τὸ τοῦ 'Ομ. νηπιάας ὀχέειν). **2)** ἀποδ., καλῶς ἐπὶ τοῦ ἵππου καθήμενος, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 4 **ἐπόχους ἡ θήρα ἀποδεικνύει** αὐτόθι 8.1. 35· ἐπεὶ δὲ δεῖ ἐν παντοίοις τε χωρίοις τὸν ἵππον ἐλαύνοντα ἔποχον εἶναι, νὰ μένῃ τις καλῶς ἐπὶ τοῦ ἵππου, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 8, 10, πρβλ.'Αριστοφ. Λυσ. 677· ὡσαύτως, ἱππασίας ἔποχος, ἡσκημένος εἰς .. , Πλουτ. Μάρ. 34. —'Επίρρ., ἐπόχως καθίσαι, ἀσφαλῶς, Πολυδ. Α', 209. **II.** Παθ., ποταμὸς ναυσὶ ἔπ , πλωτός, Πλουτ. Μάρ.15.

ἐπ-οχύρόω, ἔτι μᾶλλον ὀχυρώνω. Διοδ.'Εκλογ. 532. 85.

ἔποψ, οπος, ὁ, «ποῦπος», «πουπούτης», «τσαλαπετεινός», Λατ. upupa, οὗτω κληθεὶς ἐκ τῆς φωνῆς αὐτοῦ. 'Επίχ. 116 Ahr., 'Αριστοφ. Ὄρν. 226 κ. ἀλλ.· ὅρα Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 305, ἔνθα ὑπάρχει φανταστική τις παραγωγή, ἔποψ ἐπόπτης τῶν αὐτοῦ κακῶν.— Καθ' Ἡσύχ. «ἔποψ· ἐπόπτης. δυνάστης. καὶ εἶδος ὀρνέου».

ἐπ-οψάομαι, (ὄψον),'Αποφ., τρώγω τι **ὡς ὄψον** μετὰ τοῦ **ἄρτου** μου, τοῦτον δεῖ τὸν ζωμιόν, γυμνασάμενον Λακωνικῶς .. ἐποψᾶσθαι Πλούτ. 2. 237Α. **2)** τρώγω τὸ φαγητόν μου ἐπάνω εἴς τι, τρυβλίῳ εὐτελεῖ Κλήμ.'Αλ.190.

ἐπόψημα, τό, τὸ μετὰ τοῦ ἄρτου ἐσθιόμενον, προσφάγιον, Συλλ 'Επιγρ.1625. 62· οὕτως **ἐπόψησις, εως,** ἡ, **'Αθήν.186D.**

ἐποψία, ἡ, = **ἔποψις,** Θεμίστ. 2D, Συνέσ., κλ.

ἐποψίδιος, ον, κατάλληλος ὅπως ἐσθίηται μετὰ τοῦ **ἄρτου,** 'Ανθ. Π. 7. 736.

ἐπόψιμος, ον, (ἐπόψομαι), ὃν δύναταί τις ἢ «βαστᾷ ἡ καρδιά του» νὰ ἴδῃ, δεινόν, οὐδ' ἀκουστόν, οὐδ' **ἐπόψιμον Σοφ.** Ο. Τ. 1312.

ἐπόψιος, ον, ὡσαύτως **α, ον,** Ἄρατ. 258· (ὄψις)· καταφανής, φαινόμενος καλῶς, ἔποπτος, ὁρατός, τόπος Σοφ.'Αντ.1110· πρβλ. **προσόψιος:** — μεταφ., ἐπιφανής, περιφανής, βωμὸς 'Ομ. Ὕμν. εἰς 'Απόλλ. 496:— ἐν Ἰλ. Γ. 42 διωρθώθη εἰς **ὑπόψιον. II.** ἐνεργ., ὁ ἐπιβλέπων τὰ πάντα, ἐπόπτης. ἐπίθ. τῶν θεῶν, Σοφ. Φ. 1040· μάλιστα τοῦ Διός, 'Απολλ. Ρόδ. Β. 1124, 1133, Καλλ. εἰς Δία 82, Ἡσύχ.

ἔπ-οψις, εως, ἡ, θέα ἔκ τινος τόπου, ἐπ' ὅσον ἔπ. τοῦ ἱροῦ εἶχε, ἐφ' ὅσον διάστημα ἐξετείνετο ἐκ τοῦ ναοῦ ἡ ὄψις, ὅσον μέρος ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τις ἐκεῖθεν, Ἡρόδ. 1. 64· ἐκτὸς τῆς ἡμετέρας ἔπ., πέραν τοῦ σημείου εἰς ὃ δύναται νὰ φθάσῃ ἡ ἡμετέρα ὅρασις, Πλάτ. Πολ. 499C· τὴν ἔποψιν τῆς ναυμαχίας ἐκ τῆς γῆς ἠναγκάζοντο ἔχειν, τὴν θέαν τῆς ναυμαχίας, Θουκ.7.71· ἔποψίν τινος παρέχειν Πλουτ. Αἰμίλ. 22· καταστῆναι εἰς ἔπ. τῶν πολεμίων ὁ αὐτ. ἐν Λουκούλ. 8· πεσόντας δ' ἀμφοτέρους ταχὺ μὴ ἐν ἐπόψει ἀλλήλοις, οὕτως ὥστε ἐκ τοῦ ἑνὸς τάφου ἃ μὴ φαίνηται ὁ ἄλλος, Στράβ 676. **II.** ἐπίβλεψις, ἐποπτεία, ἐπ θεία περὶ τοῦ κόσμου Ἱππόδαμ. παρὰ Στοβ. 555. 26.

ἐπόψομαι: μέλλ. τοῦ **ἐφοράω,** ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει.

ἔππασις, εως, ἡ, ἴδε **ἔμπασις.**

ἐπράθην [ᾰ , ἀόρ. α' παθ. τοῦ **πιπράσκω.**

ἔπρᾰθον, ἀόρ. β' τοῦ **πέρθω.**

ἔπρεσε.'Επικ. ἀντὶ **ἔπρησε,** ἀόρ. τοῦ **πρήθω,**'Ησ. Θ. 856.

ἐπρήθην.'Ιων. ἀόρ. α' παθ. τοῦ **πιπράσκω.**

ἔπρηξα. 'Ιων. ἀντὶ **ἔπραξα,** ἀόρ. α' τοῦ **πράσσω.**

ἔπρησα, ἀόρ. α' τοῦ **πρήθω.**

ἑπτά, οἱ, αἱ, τά, ἄκλ., ὡς καὶ νῦν,'Ομ., κτλ., περὶ τῆς ἐπικρατήσεως αὐτοῦ ὡς μυστικοῦ ἀριθμοῦ ἴδε 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 6, 5, κτλ. (**Πρὸς τὰ ἑπτ-ά, ἑβδ-ομος** (ἀντὶ **ἑπτ-ομος,** πρβλ. **ὀκτώ, ὀγδ-οος**) πρβλ. Σανσκρ. sapt-an, sapt-amas· Ζενδ. hapt-an, hapt-athas· Λατ. sept-em, sept-imus· Γοτθ.

καὶ Παλ-Ὑψ.-Γερμ. sib-un (sieben)· Παλαιο-Σκανδ. sjau, sjaundi (ἐκπεσόντος τοῦ χειλοφώνου)· Ἀγγλο-Σαξον. seof-on, κτλ.).— Περὶ τοῦ **Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας** ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 346 κέξ.

ἑπτα-βόειος, ον, κεκαλυμμένος δι' ἑπτὰ πτυχῶν βοείου δέρματος, φέρων σάκος .. χάλκεον, ἑπταβόειον Ἰλ. Η. 220· σάκος αἴολον, ἑπταβόειον ταύρων ζατρεφέων αὐτόθι 222, κτλ.· κωμικῶς, θυμοὶ ἑπτ. Ἀριστοφ. Βάτρ.1017, Ἡσύχ.

ἑπτά-βοιος, ον, = τῷ προηγ., ἑπτ. ἄρρηκτον σάκος Σοφ. Αἴ. 576.

ἑπτά-γλωσσος, ον, ἑπτάφθογγος, φόρμιγξ Πινδ. Ν. 5. 43.

ἑπτα-γράμματος, ον, ἐξ ἑπτὰ γραμμάτων ἀποτελούμενος, ἐπὶ λέξεων ἐξ ἑπτὰ γραμμάτων, ὡς π. χ. **ὀργέλος, σκληρός,** κτλ., Ἡσύχ., πρβλ. Ἀνθ. Π. παράρτ.176.

ἑπτα-γωνικός, ή, όν, = τῷ ἑπομ., Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 85C.

ἑπτά-γωνος, ον, ἔχων ἑπτὰ γωνίας· ἐπὶ ἀριθμῶν ὑψουμένων εἰς τὴν ἑβδόμην δύναμιν, Νικομ. Ἀριθμ.117. **II. ἑπτάγωνα,** τά, εἶδος μουσικῶν ὀργάνων, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 6, 13.

ἑπταδάκτυλος, ον, ἔχων ἑπτὰ δακτύλων πάχος, Ἀθήν. π. Μηχ. σ. 4.18.

ἑπταδεύσαντες, μτχ., ἄρξαντες τὴν τῶν ἑπτὰ ἐπὶ τοῦ θησαυροῦ ἀρχήν, Ἐπιγρ. Ὀλ6ίας ἐκδοθεῖσα ὑπὸ Struve ἐν Ὀδησσῷ 1866 σ. 3 (= Hermes, 1869, τ. Γ', σ. 441, ἀρ. IV).

ἑπτά-δουλος, ὁ, ἑπτάκις δοῦλος, ὁλωσδιόλου δοῦλος, Ἡρώνδ. Μιμίαμβ. 5.75, Ἱππῶναξ παρ' Εὐστ.725. 40, πρβλ. **τρίδουλος.**

ἑπτά-δραχμος, ον, ἑπτὰ δραχμῶν ἀξίας, Θεόκριτ.15.19.

ἑπτάδυμος, ον, γεννώμενος ὁμοῦ μεθ' ἑτέρων ἓξ, Ἀριστ. παρὰ Στράβ. 695, Ἀριστοτέλης δέ τινα καὶ ἑπτάδυμια ἱστορεῖ τετοκέναι· πρβλ. **δίδυμος.**

ἑπτάδωρος, ον, χάρις, ἡ τῶν ἑπτὰ χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Εὐχὴ εἰς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐν τῇ Συνόψει ἱερᾶς ἀκολουθίας τῆς Ἀνατολ. Ἐκκλησίας.

ἑπτά-ενος, ον, = **ἑπταετής,** Ἡσύχ., πρβλ. Κόντου ἐν Ἀθην. τ. Α', σ. 66.

ἑπταὲξ = ἑπτὰ ἢ ἓξ, Τζέτζ. Ἱστ.11, 342.

ἑπτα-ετήριος, α, ον, ἑπτὰ ἐτῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 8664.

ἑπταετηρίς, ίδος, ἡ, περίοδος ἑπτὰ ἐτῶν, Διονύσ. Ἀλεξ. 1333B.

ἑπτα-ετής, ές, = **ἑπτέτης,** ἑπτὰ ἐτῶν ἡλικίας, Ἱππ. Προγν. 43, Πλάτ. Γοργ. 471C: — **ἑτεῖς, ιδος,** Ἀνθ. Π. παράρτ.153. **II.** παροξ. **ἑπταέτης, ες,** ἑπτὰ ἐτῶν· οὐδ. **ἑπτάετες,** ὡς ἐπίρρ., ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη, Ὀδ. Γ. 305, Η. 259.

ἑπταετῆσαι, ἀπαρέμφ., γενέσθαι ἑπτὰ ἐτῶν, Θ. Στουδ. σ.1461, ἔκδ. Μί.

ἑπταετία, ἡ, περίοδος ἢ ἡλικία ἑπτὰ ἐτῶν, Πλάτ. Ἀξ. 366D, Πλουτ. Δημήτρ. 44.

ἑπτά-ζωνος, ον, ἔχων ἑπτὰ ζώνας, περὶ τοῦ πλανητικοῦ συστήματος, Νόνν. Δ.1. 241· ἴδε Ἰακωψίου Ἀνθ. Π. σ.13.

ἑπτα-ήμερος, ον, ἀποτελούμενος ἐξ ἑπτὰ ἡμερῶν ἢ διαρκῶν ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας, Δίων Κ.76.1· πρβλ. **ἑπτήμερος.**

ἑπτάθεος, ἔχων ἑπτὰ θεούς, «νῦν δὲ λέγεται ἡ Θεοδοσία τῇ Ἀλανικῇ ἤτοι τῇ Ταυρικῇ διαλέκτῳ Ἀρδαύσα, τουτέστιν ἑπτάθεος» Ἀνωνύμου Περίπλ. Εὐξ. σ. 5, ἔκδ. Hudson.

ἑπτάϊ = ἑπτάκις, Κεδρην. Ι. 305, 20.

ἑπτά-καί-δεκα, οἱ, αἱ, τά, ἄκλ., δεκαεπτά, Ἡρόδ. 1. 50 κ. ἀλλ.· παρ' Ὁμ., ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα Ὀδ. Ε. 278 κ. ἀλλ.

ἑπτακαιδέκα-έτης, ου, ὁ, = **ἑπτακαιδεκέτης,** Διόδ. 2. 2, Πολυδ. Α', 55.

ἑπτακαιδεκάκις, Ἐπίρρημ., δεκαεπτάκις, δεκαεπτὰ φοράς, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. σ. 196, Φωτίου Βιβλιοθ. σ. 104, 31, ἔκδ. Βεκκ.

ἑπτακαιδεκά-μετρος, ον, περιέχων 17 μέτρα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ Εἰρ.1333.

ἑπτακαιδεκαπλάσιος, ον, δεκαεπταπλάσιος, Νικηφ. Βλεμμ. σ. 1257, ἔκδ. Μί.

ἑπτακαιδεκά-πους, ὁ, ἡ, οὐδ. -πουν, 17 ποδῶν μῆκος ἔχων, Πλάτ. Θεαίτ.147D.

ἑπτακαιδεκαταῖος, α, ον, κατὰ τὴν δεκάτην ἑβδόμην ἡμέραν, Ἱππ. Ἀφ. 1250.

ἑπτακαιδέκατος, η, ον, δέκατος ἕβδομος, Ἱππ. Ἀφ. 1245, Θουκ.7. 28, κτλ.

ἑπτακαιδεκ-έτης, ες, 17 ἐτῶν ἡλικίας, Πολύβ. 4. 24, 1, Διογ. Λ. 5. 6.

ἑπτα-και-εικοσα-έτης, ες, 27 ἐτῶν ἡλικίας, Διον. Ἁλ. 4. 7, κτλ.

ἑπτακαιεικοσα-πλάσιος, ον, εἰκοσιεπτάκις μεγαλείτερος, Πλάτ. Τίμ. 35E· ὡσαύτως, **ἑπτακαιεικοσα-πλασίων, ονος, ὁ, ἡ,** Πλούτ. 2. 890C.

ἑπτακαιεικοσαπλοῦς, οῦν, ἑπτακαιεικοσαπλάσιος, Ἀνων. μουσ. πραγμ. ἀπόσπ. ἐν Χρον. κλ. XI. σ.161.

ἑπτακαιεικοσ-έτης, ες, 27 ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων, Ἀνθ. Π. παράρτ. 251.

ἑπτακαιεικοσι-μόριος, ον, περιέχων ἓν εἰκοστὸν ἕβδομον μέρος, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 4.

ἑπτακάτιοι, αι, α, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἑπτακόσιοι,** Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 47.

ἑπτά-καυλος, ον, ἔχων ἑπτὰ καυλοὺς ἢ στελέχη, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 48.

ἑπτα-κέφαλος, ον, ἔχων ἑπτὰ κεφαλάς, Δαμασκ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 340. 9.

ἑπτάκιν, ἑπτάκις, Ἐπιγρ. παναρχαία Σπάρτης, Mitth. d. d. arch. Inst. II. σ. 318 = IG. ant.79.

ἑπτάκις, Ἐπίρρ., ἑπτὰ φοράς, Λατ. septies, Πινδ. Ο.13. 56, Ἀριστοφ. Λυσ. 698, κτλ.· παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως **ἑπτάκι,** Σιμωνίδ.159, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 860.

ἑπτᾰκισ-μύριοι [ῡ], **αι, α,** ἑβδομήκοντα χιλιάδες, Ἡρόδ. 4. 86, κτλ.

ἑπτακισ-χίλιοι [χῑ], **αι, α,** ἑπτὰ χιλιάδες, Ἡρόδ. 2. 43, κλ.

ἑπτά-κλῑνος, ον, ἔχων ἑπτὰ ἀνάκλιντρα ἢ κλίνας, οἶκος Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 5, Ξεν. Συμπ. 2. 18· κοιτῶν Καλλίξενος παρ' Ἀθην. 205C· καὶ ἄνευ τοῦ **οἶκος** ἢ **κοιτών,** Τιμόθ. ἐν «Κυναρίῳ» 1· θὲς ἑπτάκλινον, βάλε ἑπτὰ ἀνάκλιντρα ἢ κλίνας, Εὔβουλ. ἐν Ἀδῆλ. 12· **ἑπτάκλινον,** τό, ὡς μέτρον χώρου, τὸ δέρμα κατέχει εἰς ἑπτ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 45,1.

ἑπτᾰκόσιοι, αι, α, ὡς καὶ νῦν, Ἡρόδ. 2.140, κλ.

ἑπτακοσιο-πλασιάκις, Ἐπίρρ., 700 φοράς, ἴδε **ἐννεακαιεικοσικαιεπτακοσιοπλασιάκις.**

ἑπτακοσιοστός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, Διογ. Λ.1. 24.

ἑπτα-κότῡλος, ον, χωρῶν ἑπτὰ κοτύλας, λήκυθος Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 399.

ἑπτ-άκτῖς, ῖνος, ὁ, ἡ, ἔχων ἑπτὰ ἀκτῖνας, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ.11E· ἴδε Hemst. Λουκ.1.165.

ἑπτά-κτῡπος, ον, ἑπτάτονος, φόρμιγξ Πινδ. Π. 2.129.

ἑπτά-κυκλος, ον, ἔχων ἑπτὰ κυκλους, Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 297 C, κλ.

ἑπτά-κωλος, ον, ἀποτελούμενος ἐξ ἑπτὰ κώλων, στίχων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 219.

ἑπτά-λογος, ἡ, σύγγραμμα ἐν ἑπτὰ λόγοις ἢ βιβλίοις, Ἀγάπ. παρὰ Φωτ. κατὰ Μανιχ.1. σ. 55 ἔκδ. Wolf.

ἑπτά-λογχος, ον, ἔχων ἑπτὰ λόγχας, δηλ. ἑπτὰ τάγματα λογχοφόρων, στόλος Σοφ. Ο. Κ.1305, πρβλ.1311.

ἑπτά-λοφος, ον, ὁ ἔχων ἑπτὰ λόφους, περὶ τῆς Ρώμης, Κικ. πρὸς Ἀττ. 6. 5, 2, Ἀνθ. Π.14.121. Πλούτ. 2. 280D.

ἑπτά-λυχνος, ον, ἔχων ἑπτὰ λύχνους, Ἐκκλ.

ἑπταμελής, ές, ὁ συγκείμενος ἐξ ἑπτὰ μελῶν, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 204, ἔκδ. Βασιλ.

ἑπταμερής, ές, ὁ συγκείμενος ἐξ ἑπτὰ μερῶν, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 204, ἔκδ. Βασιλ.

ἑπτα-μηνιαῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Κικ. πρὸς Ἀττ. 10. 18, 1, Πλούτ. 2. 908B.

ἑπτά-μηνος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ γεννηθεὶς τὸν ἕβδομον μῆνα μετὰ τὴν σύλληψιν αὐτοῦ, παιδίον, βρέφος, τέκνον ἑπτάμηνον, «ἑφταμηνίτικον», Ἱππ. 254. 24, κ. ἀλλ.· τίκτειν τινὰ ἑπτάμηνον, τίκτειν ἑπτάμηνα [τέκνα] Ἡρόδ 6. 69, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ.7. 4, 9. **II. ἑπτάμηνος,** ἡ, ἑπτὰ μηνῶν χρονικὸν διάστημα, Πλούτ. 2. 907F.

ἑπτα-μήτωρ, ορος, ἡ, μήτηρ ἑπτὰ τέκνων, Ἰωσήπ. Μακκ. 16.

ἑπτά-μῑτος, ον, ἑπτάχορδος, ἡ δὲ λύρη ἑπτάμιτος ἐοῦσα κτλ. Λουκ. περὶ τῆς Ἀστρολ.17, Ἀνθ. Π. 9. 250.

ἑπταμναῖος, α, ον, ἑπτὰ μνῶν βάρος ἔχων, Ἡσύχ. ἐν λ. **μολυβδίς.**

ἑπταμοιρέα, ἡ, τὸ ἕβδομον μέρος, Παύλ. Ἀλ. Ἀποτελέσμ. σ.29.

ἑπτα-μόριον ἢ **ἑπτα-όριον,** τό, τὰ ἑπτὰ διαμερίσματα, χώραν τε πολλὴν προέμενοι τῆς ἑαυτῶν, ἣν Σεπτεμπάγιον καλοῦσιν, ὅπερ ἐστὶν ἑπταμόριον Πλουτ. Ρωμ. 25, διάφ. γρ. **ἑπταχώριον.**

ἑπτάμορφος, ον, ὁ ἔχων ἑπτὰ μορφάς, Μεθόδ.73C.

ἑπτάμυξος, ον, ἐπὶ λυχνίας ἐχούσης ἑπτὰ μυκτῆρας ἢ θέσεις δι' ἐλλύχνια, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 909B.

ἑπτά-μῡχος, ον, ἔχων ἑπτὰ μυχούς, δηλ. πολλούς, ἑπτάμυχον σπέος, «πολύμυχον» (Σχόλ.), Καλλ. εἰς Δῆλ. 65.

ἑπτάνευρον, πολύνευρον, ἀρνόγλωσσον, Ἀππουλ. περὶ δυνάμ. βοταν.1, Παῦλ. Αἰγιν.7.17.

ἔπταξαν, Δωρ. ἀντὶ **ἔπτηξαν,** γ' πληθ. ἀορ. α' τοῦ **πτήσσω.**

ἑπταόριον, τό, ἑπταβοῦνι, Γλωσσ.

ἑπταούγκιον, τό, τὸ ἔχον ἑπτὰ οὐγκίας, Γλωσσ.

ἑπτα-πάλαιστος, ον, ἔχων μῆκος ἑπτὰ παλαιστῶν (παλαμῶν), Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 321.

ἑπτά-πεκτος, ον, (πέκω) ἐπὶ αἰγός, «ἡ βαθείας τρίχας ἔχουσα» Ἡσύχ.· «ἡ ἑπτάκις δυναμένη καρῆναι· παῖξαι γὰρ τὸ κεῖραι ἡ κτε-

νίσαι· Σουίδ.· ὄνομα κωμικοῦ τινος ἔργου ἐνίοτε ἀποδιδομένου εἰς τὸν Ὅμ.

ἑπτα-πέλεθρος, ον, ἔχων μέγεθος ἑπτὰ πλέθρων, Ἄρης ἑπταπέλεθρος Νόνν. Δ. 36.14.

ἑπτάπηγος, ον, ὁ ἔχων ἑπτὰ πηγάς, Κυρίλλου βίος Σάβα ἐν Cotel. Eccl. mon. τ. 3, σ. 252Α.

ἑπτά-πηχυς, υ, γεν. **εος,** ἔχων μῆκος ἑπτὰ πήχεων, Ἡρόδ. 1. 68, κτλ.

ἑπταπλᾶνής, ές, = ἑπτὰ πλανητῶν, Σεκούνδου Γνωμ. 635.

ἑπταπλασιάζω, ὡς καὶ νῦν, μεταγεν.

ἑπταπλασιασμός, ὁ, Ἥρων Νεώτ.121,19.

ἑπτα-πλάσιος, α, ον, ὡς καὶ νῦν, ἑπτάκις τόσος, Πλάτ. Ἐπιστ. 332Α.— Ἐπίρρ. **-ως,** Ἐβδ. (Παροιμ. Ϛ', 31).

ἑπτα-πλασίων, ον, γεν. **-ονος,** = τῷ προγ., Ἐβδ. (Β' Βασιλ. ΙΒ', 6).

ἑπτά-πλευρος, ον, ἔχων ἑπτὰ πλευράς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1 15,1: — **ἑπτάπλευρον,** τό, εἶδος βοτάνης, plantago, = **ἀρνόγλωσσον,** Διοσκ. 2.153.

ἑπτάπληγος, ου, ἡ, = **αἱ ἑπτὰ πληγαί,** Μαλαλ. 65, 6.

ἑπταπλόος, ον, συνηρ. **-πλοῦς, οῦν,** ὡς καὶ νῦν, Θεοδόσ. Μελιτ. παρὰ Hardt εἰς Πολυδ. σ. 53.

ἑπταπλόω, ἑπταπλασιάζω, Γερμαν. Κωνσταν)πόλεως ἐν Θεορ. Ἐκκλ. σ.149.

ἑπτα-πόδης, ου, ὁ, ἔχων μῆκος ἑπτὰ ποδῶν, θρῆνυς Ἰλ. Ο. 729· **ἄξων** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 422, Ἡσύχ.

ἑπτά-πολις, ὁ, ἡ, περιέχων ἑπτὰ πόλεις: **Ἑπτάπολις,** διαμέρισμά τι τῆς Αἰγύπτου, Διον. Π. 251· καλούμενον **Ἑπτανομὶς** ὑπὸ τοῦ Πτολ. 4. 5, **Ἑπτάνομος** ἡ **-ία,** ὑπὸ τοῦ Εὐστ. εἰς Διον. Π. ἔνθ' ἀνωτ.

ἑπτάπολος, ον, ἔχων **ἑπτὰ** πόλους, σφαῖρα Ἐπη Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. Καν. τ. 1, σ. 2. 4.

ἑπτά-πορος, ον, ἔχων ἑπτὰ πορείας, ἐπὶ τῶν πλανητῶν, Ὕμν. Ὁμ.7.7· ἐπὶ τῶν Πλειάδων, Εὐρ. Ι. Α. 7, Ρῆσ. 529, Ὀρ. 1005· Πληϊάς ἑπτ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2892· ἐπὶ τοῦ Νείλου, Μόσχ. 2. 51, Διον. Π. 264.

ἑπτά-πους, ποδος, ὁ, ἡ, ἔχων μῆκος ἑπτὰ ποδῶν, Ἀριστ. Ἀποσπ. 564, Συλλ. Ἐπιγρ.160.1,19, Ἡσύχ.

ἑπτά-πῦλος, ον, ἔχων ἑπτὰ πύλας· ἐπίθετον τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν, Ἰλ. Δ. 406, Ὀδ. Α. 263, Αἰσχύλ. Θήβ. 165, Erf. Σοφ. Ἀντ.101,119.—**Αἱ** ἐν Αἰγύπτῳ **Θῆβαι ἑκαλοῦντο ἑκατόμπυλοι.**

ἑπτά-πυργος, ον, ἔχων ἑπτὰ πύργους, ἐπίθ. τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν, Εὐρ. Φοίν. 245, κτλ.

ἑπτᾶρον, ἀόρ. 6' τοῦ **πταίρω,** Ὀδ. Ρ. 541.

ἑπτάρροος, ον, (ῥόος), ἔχων ἑπτὰ ῥεῖθρα ἢ κοίτας, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 304, ἔνθα (ἀντὶ ἔνθα Νεῖλος ἑπτάρους), ὁ Δινδόρφ. ἐξέδωκε: Νεῖλος ἔνθ' ἑπτάρροος).

ἑπτάς, άδος, ἡ, ὁ ἀριθμὸς ἑπτά, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 20, 3, κτλ.

ἑπτά-σημος, ον, ἀποτελούμενος ἐξ ἑπτὰ χρονικῶν σημείων, Ἡφαιστ.11. 9.

ἑπτα-στάδιος, ον, ἔχων μῆκος ἑπτὰ σταδίων, διῶρυξ Σκύμν. 648· τὸ ἑπτ., χῶρος ἑπτὰ σταδίων, Στράβ.122, 124.

ἑπτ-άστερος, ον, ἀποτελούμενος ἐξ ἑπτὰ ἀστέρων, Κλήμ. Ἀλ. 813.

ἑπτάστολος, ον, ἔχων ἑπτὰ στολάς, ἡ ἑπτάστολος φύσις, ἡ ἔχουσα ἑπτὰ στολὰς αἰθερίους (τοὺς πλανήτας), (Ὠριγ.) φιλοσοφ. ἔκδ. Μί. σ. 3134·— δι. γρ. ἐν Εὐρ. Ἰκ.1221 ἀντὶ **ἑπτάστομος.**

ἑπτά-στομος, ον, ἔχων ἑπτὰ στόματα, πύλαι ἑπτ., ἐπὶ τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν, Εὐρ. Ἰκ. 401· οὕτως, ἑπτ. πύργωμα αὐτόθι 1221, Φοίν. 287· πόλισμ' ἑπτάστομον Βάκχ. 919· Θήβας .. τὰς πύλας ἑπταστόμους Σοφ. Ἀποσπ.778· πρβλ. **ἑπτάπυλος.**

ἑπτά-στροφος, ον, = ἑπτὰ στροφῶν, συνιστάμενος ἐξ ἑπτὰ στροφῶν, Ἡφαιστ. σ. 134 Gaisf.

ἑπτά-στῦλος, ον, ἔχων ἑπτὰ στύλους, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 339, ἔκδ. Mil.

ἑπτασυλλαβία, ἡ, τὸ ἑπτασύλλαβον, Τζέτζ. ἐν Κραμ. Ἀνεκδ. τ. 3. σ. 328, 2.

ἑπτα-σύλλαβος, ὁ ἐξ ἑπτὰ συλλαβῶν, Ἐφραίμ. παρὰ Lambec. Bibl. Caes. τ. 8, σ. 731D.

ἑπτασυστρόβητος, ον, τὸ ἑπτασυστρόβητον ὄρχημα, τὸ ἑπτάκις συστραφέν, Τζέτζ. ἐν Κραμήρου Ἀνεκδ. τ. 3. σ. 341, 18.

ἑπτατάλαντος, ον, ἀξία ἑπτὰ ταλάντων, Θεμίστ. 284Β.

ἑπτα-τείχεις ἔξοδοι, αἱ ἑπτὰ ἔξοδοι (πύλαι) τοῦ τείχους τῶν Θηβῶν, Αἰσχύλ. Θήβ. 284.

ἑπτάτευχος, ὁ, τὰ πέντε βιβλία τοῦ Μωϋσέως μετὰ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ τοῦ τῶν Κριτῶν, Σιδώνιος ἐν Ἐπιστ. 5.15.

ἑπτᾶτο, γ' ἐν. ἀορ. 6' τοῦ **πέτομαι** ἢ **πέταμαι.**

ἑπτά-τομος, ον, ἐν ἑπτὰ τόμοις, Σωκρ. 841Α, Ψελλ. 927Α.

ἑπτά-τονος, ον, ἔχων ἑπτὰ τόνους, ἑπτάφωνος, Τέρπανδ. 1, Ἴων 3. 3, Εὐρ. Ἄλκ. 446.

ἑπτα-φαής, ές, ἑπταπλασίως λάμπων, Ὀρφ. Ὕμν. 6. 8

ἑπτα-φεγγής, ές, ἔχων ἑπτὰ φέγγη, Φίλων Ι. 504. 26, ἀναφέρεται ἡ λέξις εἰς τοὺς ἑπτὰ πλανήτας.

ἑπτά-φθογγος, ον, ἑπτάφωνος, κιθάρα Εὐρ. Ἴων 881.

ἑπτά-φυλλος, ον, ἔχων ἑπτὰ φύλλα, πολύφυλλος, κράμβη Ἱππῶναξ 28.

ἑπτά-φωνος, ον, ἔχων ἑπτὰ φωνάς, περὶ στοᾶς τινος ἐν Ὀλυμπίᾳ παρεχούσης ἑπταπλῆν ἠχώ, Πλούτ. 2. 502D, Λουκ. Περεγρ. 40, πρβλ. Πλίν. 36. 15.

ἑπτά-φωτος, ον, = **ἑπταφαής,** Ψευδο-Θεοφύλ. Β. IV.1229D.

ἑπτάχᾰ, Ἐπίρρ., εἰς ἑπτὰ μέρη, Ὀδ. Ξ. 434· οὕτως, **ἑπταχῇ** Δίων Κ. 55. 26, **ἑπταχῇ** Φίλων Ι. 28, 43, **ἑπταχῶς** Γαλην. 19. 280, 9.

ἑπτά-χορδος, ον, ἔχων ἑπτὰ χορδάς· ὡσαύτως = **ἑπτάτονος,** Ἀριστ. Προβλ. 19. 25, κ. ἀλλ., Νικομαχ. Ἀρμ.7.— Καθ' Ἡσύχ. «ἑπτάχορδα· παλαιὰ μέλη δι' ἑπταχόρδου ᾀδόμενα».

ἑπτάχρονος, ον, ἑπτὰ χρόνων (βραχέων) ἐν **τῇ** προσῳδίᾳ, Δράκων 13. 28, Ἡφαιστ. 3. 3.

ἑπτά-ωρος, ον, ἐξ ἑπτὰ ὡρῶν ἀποτελούμενος, Θεολ. Ἀριθμ.σ.45.

ἑπτετηρίς, ίδος, ἡ, ἑορτὴ ἀγομένη κατὰ ἑπτὰ ἔτη, ἔστι δὲ καὶ ἑπτετηρὶς ἐνταῦθα Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 78. 14, ἔκδ. Blass. — Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ.149.

ἑπτ-έτης, = **ἑπταετής,** ἑπτὰ ἐτῶν ἡλικίαν ἔχων, Χιωνίδης ἐν «Ἥρωσιν» 3, Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 418· ὀνομ. πληθ. **ἑπτέτεις** ἐν Πλάτ. Ἀλκ. 1. 121Ε· θηλ. **ἑπτέτις, ιδος,** ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 480, ἐν Λουκ. Τοξ. 61.

ἑπτήμαρος, ον, Ἰων. ἀντὶ **ἑπταήμερος, ον,** Ἱππ. 254. 18.

ἑπτ-ήρης, ες, ἔχων ἑπτὰ σειρὰς κωπῶν, Πολύβ.1. 23, 4, Ἀθήν. 203D.

ἑπτοημένως, μετὰ τάρβους, Πλανούδ. Ὀβιδ Μεταμορφ. 3. 244.

ἑπτορόγυιος, ον, (ὀργυιὰ) ἔχων μῆκος ἑπτὰ ὀργυιῶν, πόδες Σαπφὼ 99.

ἑπτός, ή, όν, ἀντὶ **ἐφθός, ή, όν,** Γλωσσ.

ἑπτ-υσκλος, ἡ, «ἡ δὲ ἑπτυσκλος (κῶδ. ἑπτυσχλος) εἰδός ἐστιν ὑποδήματος» Α. Β. 16, 14, ἀλλὰ μικρὸν ἀνωτέρω γράφεται **ἑπτυσχλοι:** «ὅθεν καὶ ἑπτυσχλοι ὤφειλε διὰ τοῦ φ καὶ θ, καὶ γὰρ τὸ ὕσχλος δασύνεται. ἔστι δὲ τῶν ὑποδημάτων, ὅθεν οἱ ἱμάντες ἐξάπτονται πρὸς τὸ συνέχειν τὸν πόδα». Ἐν Φωτίου Λεξ. φέρεται: «πτύσχλοι, ὑποδημάτιόν τι· κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ σ πτύχλοι».— Καθ' Ἡσύχ. «ἑπτυσκλυ (Βοιωτ.)· ἀνδρεῖον ὑπόδημα».

ἑπτώροφος, ον, ἔχων ἑπτὰ ὀροφάς, «πατώματα», Διόδ.14. 30· πρβλ. Λοδ. Φρύν.709.

ἔπυδρος, ον, Ἰων. ἀντὶ **ἔφυδρος,** Ἡρόδ. 4.198.

ἐπύλλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἔπος,** μικρὸν ἔπος, Ἀθήν. 65Α· ποιημάτιον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 398, Εἰρ. 532, Βάτρ. 942. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐπυλλίοις· στίχοις».

ἔπω, λέγω· ἴδε **εἶπον.** (Ἐκ √ΓΕΠ παράγονται ὡσαύτως τὸ **ἔπος** (γραφόμενον **Γεπος** ἐν παλαιᾷ τινι ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 11. 3), **ἐΓεῖπον, εἶπον, ἐν-έπω, ὄψ, ἀλλ'** οὐχὶ τὸ **ἔσπον, ἐνέπω, ἐνίσπον, ἴσκε·** πρβλ. Σανσκρ. vak, vivakmi (dico, voco), vâk (vox)· Λατ. voco, κτλ.· Παλαιο-Ὑψηλ.-Γερμ. wahan, gewahnian (νεώτ. Γερμ. erwähnen).

ἕπω, καταγίνομαι εἴς τι, παρατ. **εἷπον,** κτλ.: τὸ ἐνεργητ. σχεδὸν δὲν εἶναι ἐν χρήσει, εἰμὴ ἐν συνθέσει, ἴδε κατωτ. Α:— Μέσ. **ἕπομαι,** παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. **ἔσπομαι** (σχηματισθὲν ἐκ τοῦ ἀορ. 6'), Ὅμ. Ὕμν. 29. 12, κτλ.: — παρατ. **εἱπόμην,** Ἐπικ. **ἑπόμην** Ἰλ.:—μέλλ. **ἕψομαι:**—ἀόρ. 6' μετὰ διχάσεως **ἐσπόμην** Ὅμ.· **ἐσπέσθω** Ἰλ. Μ. 350· ὑποτακτ. **ἕσπωνται** Ὀδ. Μ. 349· εὐκτ. **ἑσποίμην** Τ. 579, Φ. 77· ἀπαρ. **ἑσπέσθαι** Ἰλ. Ε. 423, Ὀδ. Δ. 38· μετοχ. **ἑσπόμενος** Ἰλ. Κ. 246, Μ. 395, κτλ.· (ἐπειδὴ τὸ ἑ- εἶναι μέρος τῆς ῥίζης, ὁ Βεκκ. πιθανῶς σφάλλεται εἰσαγαγὼν τοὺς τύπους **σπέσθω, σπῶνται, σποίμην, σπέσθαι, σπόμενος·** ἂν καὶ Ἐπική τις προστακτ. **σπεῦο** ἀπαντᾷ ἐν Ἰλ. Κ. 285, καὶ τὸ ἑ- βεβαίως ἀποκόπτεται ἐν τοῖς συνθέτοις **συνεπίσπεσθε** Πλάτ. Κριτί. 107Β· **ἐπί-σπῃ** Σοφ. Ἠλ. 967, Πλάτ., **ἐπισπέσθαι** Πλάτ., **ἐπι-σπόμενος** Θουκ., κτλ., **μετα-σπόμενος** Ὅμ.—(Ἐκ τῆς √ΣΕΠ, ἀντὶ **ΣΕΠ,** παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **ὀπ-αδός, ὄπ-λον·** πρβλ. Σανσκρ. sak, si-sak-mi, καὶ sap, sapâmi (sequor), sakîs, sakîvas (socius)· Λατ. sequor, secundus, ad-secla, socius, secus· Λιθ. seku).

Α. ἐνεργ. **ἕπω,** ἀσχολοῦμαι, καταγίνομαι εἴς τι, ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. μόνον ἅπαξ ἁπλοῦν: **τὸν δ' εὗρ'** ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἑποντα, «τεῦτον δὲ εὗρεν ἐν τῷ δωματίῳ περιέποντα καὶ ἐπιμελούμενον τῶν περικαλλῶν αὐτοῦ ὅπλων» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ζ. 321: πανταχοῦ δ' ἀλλαχοῦ (ὡς, ἀμφ' Ὀδυσῆα ἕπον Ἰλ. Α. 483· ἀμφὶ βοὸς ἕπετον κρέα αὐτόθι 776, κτλ.· μετὰ Τυδέος υἱὸν ἕπουσα Κ. 516· περὶ τεύχε' ἕπουσιν Ο. 555), αἱ προθέσεις χωρίζονται διὰ τμήσεως ἀπὸ τοῦ ῥήματος, ἴδε ἐν λέξ. **ἀμφιέπω, διέπω, ἐφέπω, μεθέπω, περιέπω·** γ' πληθ. **ἕπουσι** ἁπαντᾷ ἐν Νικ. Ἀλεξιφ. 429, 490, Θηρ. 508, 738.

Β. Μέσ. **ἕπομαι,** ἔρχομαι κατόπιν, ἀκολουθῶ.

προσωπων, ἢ κατόπιν ἢ ἐν συνοδείᾳ τινός, ἀπολ., ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἄμ' ἕσπετο 'Il. Λ. 472· ἡγήσατο, τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο 'Od. B. 413· ἡγεῖθ', ἡ δ' ἕσπετο, κτλ.: — Σύνταξ.: μετὰ δοτ., "Ομ., κλ.· μετ' αἰτ. μόνον παρὰ Πινδ. N.10 69 καὶ μεταγ. ποιηταῖς, πιθαν. σφάλμα ἐν Λουκ. "Ον. 51:— ὡσαύτως συχν. ἑπομένης προθέσεως, ἔπεσθαι ἅμα τινί 'Il. B. 534, κτλ.· ἐνίοτε μετὰ τοῦ ἅμα ἐπαναλαμβανομένου, οἵ τοι ἅμ' αὐτῷ "Ιλιον εἰς ἅμ' ἕποντο 'Od. Λ. 372, πρβλ. O. 541· καὶ ἀπολ., ἅμ' ἕποντο "Ομ. (ἴδε ἄνωτ. Σοφ. 'Ηλ. 253, Αἴ. 814· σπανιώτερον, ἐπί τινος 'Od. Λ. 278, B. 197· ἐπί τινι Εὐρ. "Αλκ. 1032, Ξεν., κτλ.· μετά τινι 'Il. Σ. 234· μετά τινα N. 492· (καὶ παρ' 'Αττ., μετά τινος 'Αριστοφ. Πλ. 824)· σύν τινι 'Od. H. 304, κτλ.· ὄπισθεν 'Ηρόδ. 1. 45, κτλ.· ὡσαύτως, ἕπεσθαι βάδην Ξεν. 'Αν. 6. 5, 25· ἐπὶ βασιλέα, ἐναντίον τοῦ βασιλέως, αὐτόθι 1. 4, 14, κτλ. **2)** ἀκολουθῶ, ἐπὶ ἀμφιπόλων, οὐκ οἴῃ, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο 'Od. Δ. 331, πρβλ. 6. 84, κτλ.:— ὡσαύτως, συνοδεύω τινὰ ὡς τιμητικὴ συνοδεία, Λατ. prosequi, 'Il. Λ. 424· συνοδεύω τινὰ ὡς πομπὸς ἢ ὑπερασπιστής, 'Od. Γ. 376, 'Il. Σ. 383. **3)** ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, παρακολουθῶ, διώκω, ἀτὰρ κρείων 'Αγαμέμνων αἰὲν ἀποκτείνων ἕπετ' 'Αργείοισι κελεύων Λ. 154, 165, 754, P. 753, Φ. 256, κτλ.· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν ἕποντο Λ. 474· (οὐδαμοῦ ἐν τῇ 'Od.)· θηρίοις ἕπονται διώκοντες Ξεν. 'Αν. 5. 4, 24. **4)** συνακολουθῶ, ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν ἕπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισι 'Il. Π. 154, 'Od. Z. 319: — μεταφ., ἐπὶ τῶν μελῶν ἢ τῆς δυνάμεως τοῦ ἀνθρώπου, ὦ γέρον, εἴθ', ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν, ὥς τοι γούναθ' ἕποιτο, «εἴθε, ὥσπερ ἐν τῷ προσφιλεῖ στήθει ὑπάρχει σοι προθυμία, οὕτω σοι καὶ τὰ γόνατ' ἀκολουθοῖεν» (Θ. Γαζῆς), 'Il. Δ. 314· γνοίης χ' οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται 'Od. Υ. 237, πρβλ. 'Il. Θ. 140· ἕπεσθαι τοῖς καιροῖς Πλουτ. Πομπ. 17. **5)** ἐπὶ πληγέντος διὰ δόρατος ὃς ἐν τῇ ἐξελκύσει αὐτοῦ παρακολουθεῖ αὐτό, Θεστορίδην .. δουρὶ τυχήσας νύξ', ἐκ δ' ἕσπασεν ἔγχος· ὁ δ' ἐσπόμενος πέσε δουρὶ πρηνής, «αὐτὸς δὲ ἑπόμενος τῷ δόρατι κατέπεσεν ἐπὶ πρόσωπον» (Θ. Γαζῆς), 'Il. Μ. 395· κενὴ δὲ τρυφάλεια ἅμ' ἕσπετο χειρὶ παχείῃ, «κενὴ δὲ ἡ περικεφαλαία ἅμα τῇ παχείᾳ αὐτοῦ χειρὶ εἵπετο» (Θ. Γαζῆς), δηλ. ἀποσπασθεῖσα τῆς κεφαλῆς ἔμεινεν εἰς τὴν χεῖρά του, Γ. 376· Σαρπηδὼν δ' ἄρ' ἔπαλξιν ἑλὼν χερσὶ .. ἕλχ', ἡ δ' ἕσπετο πᾶσα, παρηκολούθησε, κατέπεσε, Μ. 398. **6)** ἀκολουθῶ ἐπὶ τὰ ἴχνη τινός, τῷ στίβῳ τῶν ἵππων Ξεν. 'Αν. 7. 3, 43· ἀπολ., ἕπεσθε, ὦ κύνες ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 6. 19. **7)** ἀκολουθῶ, ὑπακούω, ὑποτάσσομαι, νόμῳ 'Ηρόδ. 5. 18, Θουκ. 2. 35· ἕπου δὲ μηνυτῆρος ἀφθέγκτου φραδαῖς Αἰσχύλ. Εὐμ. 245· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν 'Αγ. 1053, 'Ηρόδ. 9. 16:— ἀποδέχομαι πρόσκλησιν, Ξεν. Συμπ. 1. 7:— ἐπ. κακοῖς, ὑποκύπτειν αὐτοῖς, Σοφ. Τρ. 1074. **8)** ἁπλῶς, ἔρχομαι πλησίον, προσεγγίζω, μόνον κατὰ προστ. ἕπεο προτέρω, ἐλθὲ πλησιέστερον, 'Od. E. 91, 'Il. Σ. 387. **9)** παρακολουθῶ, ἰδίως διανοητικῶς, ἐννοῶ, Λατ. mente assequi, συχνὸν παρὰ Πλάτ., ἆρ' ἕπομαί σου τῷ λόγῳ; Πρωτ. 319Α· οὐχ ἕσπου τοῖς λεχθεῖσιν Πολιτικ. 280Β· οὐχ ἕπομαι τοῖς λεγομένοις Εὐθύφρ. 12Α. **10)** ἐπὶ χρόνου, τοῖς ἑπομένοις, εἰς τὰς ἑπομένας γενεάς, Πλάτ. Φίλ. 17D. **11)** ἄπρος., ἕπεται διελθεῖν, εἶναι ἑπόμενον νά, 'Αριστ. Ἠθ. Ν. 3. 2, 1. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, οἷον ἐπὶ νυμφικῶν δώρων, ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι, ὅσα εἶναι πρέπον ν' ἀκολουθήσωσιν αὐτὴν ἐκ τῆς πατριᾶς οἰκίας, 'Od. Δ. 278, B. 197· ἴδε ἄνωτ. 4 καὶ 5. **2)** ἐπὶ τιμῆς, δόξης, κλ., τούτῳ .. κῦδος ἅμ' ἕψεται 'Il. Δ. 415· οὕτως, ἄτῃ, τιμὴ ἕπεταί τινι 1. 512. 514· ὄλβος, μῶμος, κτλ., συχνὸν παρὰ Πινδ.· πειθὼ δ' ἕποιτο καὶ τύχη Αἰσχύλ. Ἱκ. 523, κτλ.· ἦ οὐ γιγνώσκεις ὅ τοι ἐκ Διὸς οὐχ ἕπετ' ἀλκή; ὅτι οὐδεμίαν ὑπεράσπισιν σοὶ παρέχει ὁ Ζεύς; 'Il. Θ. 140, πρβλ. 'Od. Υ. 237, Πινδ. N. 11. 55, Αἰσχύλ. Ἀγ. 854. **3)** ἀκολουθῶ μετά τι, ἐπακολουθῶ, ἕπεσθαι δὲ δοκεῖ μάλιστα τῇ ἀχαριστίᾳ καὶ ἀναισχυντίᾳ Ξεν. Κύρ. 1. 2, 7, κτλ.· τὰ ἑπόμενά τινος, τὰ παρακολουθοῦντα, τὰ ἀποτελέσματα, Πλάτ. Πολιτ. 271Ε, πρβλ. Πολ. 394Ε· τὰ ἑπ. μεγέθη, τὰ προκύπτοντα μεγέθη ἔν τινι ἀναλογίᾳ, Ἐκκλ. **4)** ἀκολουθῶ, συμφωνῶ, Πινδ. O. 2. 39., 13. 66· ἑπόμενα σωφροσύνῃ, συνᾴδοντα πρὸς τὴν σωφρ., Πλάτ. Νόμ. 632C, 934C· τὰ τούτοις ἑπόμενα, τὰ ὅμοια τούτοις, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 406D· ἀναγκαῖα καὶ ἑπ. ἀλλήλοις, λογικῶς ἑπακολουθοῦντα, αὐτόθι 486Ε· οὕτω καὶ ἐπὶ Νυμφῶν, οὔτε θνητοῖς οὔτ' ἀθανάτοισιν ἕπονται, δὲν ὑπάγονται εἰς τὴν τάξιν οὔτε τῶν .. οὔτε .., 'Ομ. "Ὑμν. εἰς Ἀφρ. 260.

ἐπῳάδιος, ον, ὁ ἐπῳασθείς, ἐξελθὼν τοῦ ᾠοῦ, 'Οππ. 'Αλ. 1. 752. (Συνήθ. γραφ. **ὑπῳάδιος.**)

ἐπῳάζω: μέλλ. **-άσω** (ᾠόν), κάθημαι ἐπὶ τῶν ᾠῶν, «κλωσσῶ», τὸ πλεῖστον ἐπὶ πτηνῶν, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 8, κ. ἀλλ.· ἐπὶ ἄλλων ζώων, οἷον χελωνῶν, 5. 33, 3· ἐπὶ μελισσῶν, 5. 22, 10· ἐπὶ ἀραχνίων, κτλ., 5. 27, 3· ἐπὶ μαλακοστράκων, 5. 18, 9· πρβλ. **ἐπῴζω.**— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐπῳάζουσι· νεοττεύουσιν, ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς βοῶσιν».— Κατὰ Σουΐδ.: «ἐπῳάζουσιν· ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς ἅδουσι, βοῶσιν». **II.** μεταβ., ἐπῳάζω νεοσσούς, οὐ γὰρ ἐπῳάζουσι διὰ τῶν ὀρνίθων, ἀλλὰ διὰ τεχνητῆς θερμότητος, ὡς ἐν Αἰγύπτῳ, Διόδ. 1. 74.

ἐπῳασις, εως, ἡ, τὸ ἐπῳάζειν, «κλώσημα», 'Αριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 6, 3· ὡσαύτως, **ἐπῳασμός,** ὁ, αὐτόθι 6. 1, 2., 6. 9, 4.

ἐπῳαστικός, ή, όν, ἀγαπῶν ἢ συνηθίζων νὰ ἐπῳάζῃ, ἐπὶ πτηνῶν, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 12.

ἐπωβελία, ἡ, (ὀβελὸς) «ἐπιτίμιόν ἐστιν ἡ ἐπωβελία τὸ ἕκτον μέρος τοῦ τιμήματος, ὅπερ ἐδίδοσαν οἱ διώκοντες τοῖς φεύγουσιν, εἰ μὴ ἔλοιεν. ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως, ὅτι καθ' ἑκάστην δραχμὴν ὀβολὸς ἦν, ὅπερ ἕκτον ἐστίν, ἐν ἓξ ὀβολοῖς τῆς δραχμῆς λογιζομένης. ἐκ πολλῶν δέ ἐστι τοῦτο οὕτως ἔχον μαθεῖν» Ἁρποκρ.:— ἐδίδετο δὲ ἡ ἀποζημίωσις εἰς τὸν ἐναγόμενον ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος (κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν ἰδιωτικαῖς ὑποθέσεσιν, αἵτινες ἐκαλοῦντο δίκαι), ἐὰν οὗτος δὲν ἐπευξάνε νὰ λάβῃ τοὐλάχιστον τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων, τὴν ἐπωβ. ὀφλεῖν, τῆς ἐπωβ. κινδυνεύειν Δημ. 834. 25., 880. 10· πρβλ. Böckh P. E. 2. 87 κέξ., Att. Process σ. 641. 729, κέξ., Ἡσύχ. "Ὁ Πλάτ. ἐν Νόμ. 921D μεταχειρίζεται τὴν λέξιν πρὸς δήλωσιν τόκου, ἕνα ὀβολὸν κατὰ δραχμήν, ὡς ἦτο καὶ ὁ ἔφεκτος λεγόμενος τόκος (ἴδε ἐν λέξ. **ἔφεκτος**)· ἀλλ' ἐνταῦθα σημαίνει μᾶλλον ἀπαζημίωσιν ἐπιβαλλομένην εἰς τοὺς μὴ τηρήσαντας τὰ ὁμολογηθέντα.

ἐπ-ῳδή, Ἰων καὶ ποιητ. **ἐπαοιδή,** ἡ, ᾆσμα ἀδόμενον ἐπί τινος, μαγικὸν ᾆσμα, μαγικοὶ λόγοι, μαγγανεία, ἐν χρήσει πρὸ πάντων πρὸς θεραπείαν τραυμάτων, ἐπαοιδῇ δ' αἷμα .. ἔσχεθεν 'Od. Τ. 457, πρβλ. Πινδ. Π. 4. 384· οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι, δὲν εἶναι ἴδιον σοφοῦ ἰατροῦ νὰ θρηνολογῇ ἐπῳδὰς ἐπὶ ἕλκους ἀπαιτοῦντος ἐντομήν, Σοφ. Αἴ. 582· ἐπὶ τῶν Μάγων, 'Ηρόδ. 1. 132· καί μ' οὔτε μελιγλώσσοις πειθοῦς ἐπαοιδαῖσιν θέλξει Αἰσχύλ. Πρ. 174· φίλων ἐπῳδαῖς Σοφ. Ο. Κ. 1194, Ξεν. 'Απομν. 2. 6, 10 κέξ.· ποίαις ἐπῳδαῖς ἢ λόγοις ἀλίσκεσθαι 'Αναξανδρίδης ἐν «'Οδυσσεῖ» 1. 16· οὔτε φάρμακα .., οὐδ' αὖ ἐπῳδαί Πλάτ. Ηλ. 426Β· θυσίαι καὶ ἐπ. αὐτόθι 364Β· τὰς τελετὰς καὶ τὰς ἐπ. ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 202Ε, κτλ.: μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, μαγεία διά τι ἢ ἐναντίον τινός .., τούτων ἐπῳδὰς οὐκ ἐποίησε πατὴρ Αἰσχύλ. Εὐμ. 649.

ἐπῴδης, ες, (ἐπάω) ὁ κακῶς ᾄζων, ἐκπέμπων δυσωδίαν, ὡς τὸ δυσώδης, 'Ιππ. ἐν Γαλην. Λεξ.

ἐπῳδικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς **ἐπῳδόν** (II), 'Ηφαιστ. 3. 3.

ἐπῴδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἐπῳδός** (II), Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐπιρρήματα.**

ἐπῳδός, όν, (ἐπάδω) ὁ ᾄδων πρός τι ἢ ἐπί τινος, μεταχειριζόμενος λέξεις ἢ μαγικὰ μέσα πρὸς θεραπείαν τραυμάτων πρὸ πάντων, ἐπῳδοὶ μῦθοι Πλάτ. Νόμ. 903Β. **β)** ὡς οὐσιαστ., μάγος, ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ **γόης,** Εὐρ. Ἱππ. 1038, Βάκχ. 234· μετὰ γεν., ἐπῳδὸν Θρηϊκίων ἀημάτων, ἐπῳδὸν πρὸς παῖδιν τῶν Θρακίων ἀνέμων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1118· ἐπ. τῶν τοιούτων Πλάτ. Φαῖδ. 78Α: — μετὰ δοτ., συντελεστικός, ὠφέλιμος, ἐπ. γίγνεσθαι τοῖς νέοις πρὸς ἀρετὴν Πλάτ. Νόμ. 671Α· νοσῶν ἀνὴρ νοσοῦντι .. ἐπ. ἐστι, εἶναι παρηγορία, Ποιητ. παρὰ Πλουτ. 2. 51Ε. **2)** Παθ., πρὸς μουσικὴν ᾀδόμενος, φωναὶ Πλούτ. 2. 622D· κατάλληλος δι' ᾆσμα, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 16 **β)** ὁ ᾀδόμενος ἢ λεγόμενος συμφώνως πρός τι, μορφῆς ἐπῳδὸν (ἐπώνυμόν τι Ναύκιος) ἢ τί ..; Εὐρ. Ἑκ. 1272. **II.** ἐν τῇ μετρ. ὡς οὐσιαστ., **1)** ἐπῳδός, ἡ, (σπαν. ἀρσεν., Ἡφαιστ. σ. 129) ἡ μετὰ τὴν ᾠδήν, μέρος λυρικῆς ᾠδῆς ᾀδόμενον μετὰ τὴν στροφὴν καὶ ἀντιστροφήν, Διον. Ἁλ. π. Συν. 19. **2)** **ἐπῳδός,** ὁ, ὁ κατὰ πυκνὰ διαλείμματα ἐπαναλαμβανόμενος στίχος ἔν τισι ποιήμασιν ὡς ἐν Θεοκρ. 1. 64 κέξ. «ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς»: ἐν Βίωνι 1, «αἰάζω τὸν Ἄδωνιν· ἐπαιάζουσιν ἔρωτες»: ἐν Μόσχῳ 3, «ἄρχετε Σικελικαὶ τῶ πένθεος ἄρχετε μοῖσαι»: — μεταφ., ὁ κοινὸς ἁπάσης ἀδολεσχίας ἐπ., ὁ ἀεὶ ἐπαναλαμβανόμενος λόγος, Πλούτ. 2. 507Ε. **β)** δύο στίχοι ὁ βραχύτερος, Ἰαμβικὸς δίμετρος ἑπόμενος τριμέτρῳ, ἐπινοηθεὶς ὑπὸ Ἀρχιλόχου καὶ ἐν χρήσει παρ' Ὁρατίῳ· ἐντεῦθεν μικρὰ ποιήματα γεγραμμένα εἰς τοῦτο τὸ μέτρον ἢ εἰς παρόμοια μέτρα ἐκαλοῦντο **ἐπῳδοί** Ἡφαιστ. 12. 1, **ἐπῳδά** Πλούτ. 2. 1141Α.

ἐπωδῡνία, ἡ, πόνος, ὀδύνη, 'Αλέξ. Τραλλ. 8. 444.

ἐπώδῡνος, ον, (ὀδύνη) πλήρης ὀδύνης, 'Ιπποκ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 18, Προγν. 38· τραύματα 'Αριστοφ. 'Αχ. 1205· ᾄκρυα Πλούτ. 2. 114D· ἀνώμ. συγκρ. **-νέστερος** 'Ιππ. π. Ἄρθρ. 816.— Ἐπίρρ. **-νως,** ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδημ. τὸ Α, 975.

ἐπ-ῳδῶ, = **ἐπῳάζω,** Ἐπίχ. 96, Ἀλκ., Κρατῖν. ἐν «Νεμέσει» 2· κλώζω ἢ κακκαλίζω, ἐπὶ ὄρνιθος ἐπωαζούσης, 'Αριστοφ. "Ορν. 266· μεταφ. ἐπὶ τῆς Νιόβης, τέκνοις ἐπῷζε τοῖς θεθνηκόσι Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 158· ἀλλ' ὁ Nauck ἀναφέρει τὸ ἐπῷζε εἰς τὸ **ἐποίζω,** ἐθρήνει ἐπ' αὐτῶν.

ἐπ-ωθέω, ἐπωθῶ, σπρώχνω, 'Αριστ. Μετεωρ. 3. 1, 4, Προβλ. 16. 8, 7· οὐ τοῦ τὴν ὁρμὴν ἐπώσοντος δεῖται 'Αγαθαρχίδης ἐν Φωτ. Βιβλ. 445. 19. **2)** ἐμπήγω μὲ δύναμιν, ἐπωθοῦντων τῷ σιδήρῳ τὸν κοντὸν εἰς τοὺς ἱππεῖς Πλουτ. Κράσσ. 27·

ἐπ-ωθίζω, = τῷ προηγ., σπρώχνω πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐπωθίζοντος τοῖς κύμασι ζεφύρου Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 3.

ἐπ-ωκής, ές, κἄπως ὀξύς ἢ ξυνός, Ἱππ. 543. 49., 544. 17.

ἐπ-ωκύνω, καθιστῶ τι ὀξύτερον, ταχύνω, μὴ βλακεύων, ἀλλ' ἐπωκύνων τὴν ἐνέργειαν Γαλην. 6.100.

ἐπώλεθρος, ον, (ὄλεθρος) = ὀλέθριος, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 203.

ἐπ-ωλένιος, ον, ἐπὶ τῆς ὠλένης, τοῦ βραχίονος, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 433, 510, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 557.

ἐπωμάδιος, ον, (ὦμος) ὁ ἐπὶ τῶν ὤμων, πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδία(ι)ς φορεῖ (φόρει Ahrens) Θεόκρ. 29, 29, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 4.108.

ἐπωμαδόν, Ἠπειρ., ἐπὶ τῶν ὤμων, Ἀπολλ. Ρόδ. Α.738, Κόϊντ. Σμ. 13. 541, Ἀνθ. Πλαν. 4. 279, Σουΐδ.

ἐπ-ωμιδιος, α, ον, ὁ ἐπὶ τοῦ ὤμου, φλὲψ Ἱππ. 277. 36, 48: — **ἐπωμίδιον**, τό, μικρὰ ἐπωμίς, Ἀππ. Ι. 819. 91, ἔκδ. Schweighaeuser 1785.

ἐπ-ωμίζομαι, Μέσ., θέτω **ἐπὶ** τοῦ ὤμου μου, Ψευδο Λουκ. Φιλόπατρ. 4.

ἐπώμιος, ον, = **ἐπωμάδιος**, Λουκ. Ἔρωτ. 44, Ἀλκίφρων 1.1.

2) ὡς οὐσ. τὸ **ἐπώμιον**, = **ὠμοφόριον**, Ψευδο-Ἀθαν. IV. 264B, = **ἐπωμίδιον**, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 721, 23.

ἐπωμίς, ίδος, ἡ, (ὦμος) τὸ ὑπερέχον ἄκρον τοῦ βραχίονος ἔνθα συνδέεται μετὰ τοῦ ὀσ. τῆς κλειδός, «τὸ ὑπερέχον τοῦ βραχίονος ἄκρωμία καὶ ὤμου κεφαλὴ καὶ ἐπωμὶς καὶ ἀκρωκώλια» (Πολυδ. Β', 137), Ἱππ. π. Ἄρθρ. 780, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 13, πρβλ. Greenhill Θεώρ. 199. 9· κατὰ τὸν Ἀριστ. (π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 12, 1) τὸ ὀπίσθιον αὐχένος μόριον ἐπωμίς· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Φυσιογν. 6. 14. **2)** παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ὁ ὦμος, Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 414D, Καλλ. εἰς Δῆλ. 143, Ἀνθ. Π. 9. 588. **3)** τὸ μέτωπον ἢ τὸ ὑψηλότατον μέρος τοῦ πλοίου, Ἀνθ. Π. παράρτ. 15.

II. τὸ μέρος τοῦ γυναικείου χιτῶνος τὸ ὁποῖον ἐκαρφώνετο παρὰ τὸν ὦμον διὰ περονῶν, ἡ τοῦ ὤμου ταινία, Εὐρ. Ἐκ. 558, φαίνουσα μαστὸν λελυμένης ἐπωμίδος Χαιρήμων παρ' Ἀθην. 608B: — ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ χιτῶνος τοῦ ἐρέτου, Εὐρ. Ι. Τ. 1404· ἴδε Βεκκήρου Χαρικλ. 425.— Κατὰ Σουΐδ. «ἐπωμίς, εἶδος περιβολαίου», κατὰ δὲ Ἡσύχ. «ἐπωμίδα· ὡς λέντιον, ἱερατικὸν περιβόλαιον». **2)** = τῷ Ἑβρ. ἐφώδ, ὅπερ ἐφόρουν οἱ Ἰουδαῖοι ἱερεῖς, Ἐβδ. (Ἔξοδ. ΚΗ', 6, ΚΘ', 30). **3)** = **ὠμοφόριον**. Ἀποφθεγμ. Πατέρων 281A. **4)** = **παραστάς**, θύρα, Ἐβδ. (Ἰεζεκιὴλ ΜΑ', 2).

ἐπωμοσία, ἡ, (ἐπόμνυμι) = **ὑπωμοσία**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 725.

ἐπώμοσις, εως, ἡ, τὸ ὁρκίζεσθαι ἐπί τινι, Εὐστ. Ἰλ. 809, 32.

ἐπωμότης, ὁ, πρόσθετος ὁμότης, ἔνορκος δικαστής, Ἐπιγρ. Λοκρικὴ ἐκδ. Ἰω. Οἰκ., Hicks 31,10, πρβλ. **ὁρκωμότης**.

ἐπώμοτος, ον, (ἐπόμνυμι), ὡρισμένος, οὗνεχ' ὅρκων οἷσιν ἦν ἐπώμοτος (διάφ. γρ. ἐνώμοτος) Σοφ. Αἴ. 1113 οὐκ ἐπώμοτος λέγων ὄμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν; ὁ αὐτ. ἐν Τραχ. 427, πρβλ. **ἐνώμοτος**. **II.** Παθ., μάρτυς τῶν ὅρκων, ὡς τὸ **ὅρκιος**, Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον, «τουτέστι τοῦ ὅρκου ἐγγυητήν» (Σουΐδ.), Σοφ. Τραχ. 1188.

ἐπώνια, τά, (ὠνή), φόρος δι' ἐμπορεύματα ἀγοραζόμενα ἢ πωλούμενα, «τὰ δὲ καταβαλλόμενα ὑπὲρ τῶν πιπρασκομένων, τέλη ἐπώνια λέγουσιν» Πολυδ. Ζ', 15, πρβλ. Ἀρπ. ἐν λ., (ἀλλ' **ἐπωνία**, ἡ, ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 668. 30)· πρβλ. Böckh P. E. 2. 37· κατὰ τὰ Α. Β. (40.7) «ἐπώνια: τὰ ἐπὶ τοῖς ὠνίοις προσδιδόμενα ἕξωθεν χάριτος ἕνεκα».

ἐπωνυμέω, φέρω ἐπώνυμον, ἐπονομάζομαι, τὸν ἐκεῖθεν ἐπωνυμοῦντα Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 292, 23, ἔκδ. Λ.

ἐπωνυμία, Ἰων. -ίη, ἡ, (ἐπώνυμος), ἐπώνυμον, ὄνομα διδόμενον κατόπιν ὡς ἐπώνυμον, «παρανόμι», ἔκ τινος ἀφορμῆς, ἢ ἐκ τοῦ ὀνόματος προσώπου ἢ πράγματος, Λατ. cognomen, ὡς **Ἔπαφος**, Αἰσχύλ. Ἰκ. 46· **Πολυνείκης** ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 829· ἐπ. ποιεῖσθαι, **ἐπονομάζεσθαι**, Ἡρόδ. 2. 42· ὅθεν ἔθος τὰς ἐπωνυμίας ὁ αὐτ. 4. 45· ἐπί τινος, κατὰ τὸ ὄνομά τινος, 1. 49· οὕτως, ἔχειν ἐπ. ἐπί τινος 4. 45, 107· καλεῖσθαι ἐπωνυμίην ἐπί τινος 1. 14· κατὰ ἐπωνυμίην τινὸς κεκλῆσθαι 1. 173· ἔχειν ἐπ. ἀπό τινος 2. 42., 7. 121 κ. ἀλλ., πρβλ. Θουκ. 2. 102, Πλάτ. Φαῖδρ. 238C· τῆς Θεοῦ ἐπωνυμίας, ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς Θεοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 626D, πρβλ. Κριτ. 114A· ἐπ. ἀφ' ἑαυτῶν παρέχεσθαι Θουκ. 1. 3· ἀλλά, τὴν ἐπωνυμίαν τῆς χώρας.. σχεῖν, ὅτι ἔδωκε τὸ ἑαυτοῦ ὄνομα εἰς τὴν χώραν, αὐτόθι 9· ἐπ. τινὶ Μαργίτην τίθεσθαι, ἐπονομάζειν τινὰ Μ., Αἰσχίν. 76. 24· ἂν τὸ ὄνομα ἀνήκῃ εἰς τὸ ὑποκείμ., δύναται νὰ διαμείνῃ κατ' ὀνομασ., προσελήφθη τὴν ἐπωνυμίαν .. συκοφάντης· ὁ αὐτ. 41. 14· ἀλλά, ἔχουσα τὴν ἐπ. τὴν τοῦ ὃ ἔστιν Πλάτ. Φαῖδ. 92D· ὡσαύτως μετὰ προσθήκης ἀπαρεμφ., ἐπ. ἔχει εἶναί τι, ἔχει ὄνομα ὅτι εἶναί τι, δύναται νὰ εἴπῃ τις ὅτι εἶναι, αὐτόθι 102C· ἐπ. ἔχει τὸ .. καλὸς κἀγαθὸς κεκλῆσθαι Ξεν. Οἰκ. 12. 2· ἐπ. ἔχοντες Θασίου εἶναι Ἡρόδ. 2. 44· ὡς ἐπίρρ., Ὀλυμπίῳ ἐπωνυμίην, κατὰ τὸ ἐπώνυμον, αὐτόθι, πρβλ. 4.16., 5. 92. **2)** καθόλου, ὄνομα, ὁ αὐτ. 2. 4, κτλ.· πρβλ. **ἐπωνύμιον**.

ἐπωνύμιον, τό, = τῷ προηγ., Διον. Ἀλ. 5. 19, Πλουτ. Πύρρ. 1., 2. 560F.

ἐπωνύμιος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἐπωμ. (Ι. 3), κεκλημένος κατὰ τὸ ὅμά τινος, τινὸς Πινδ. Π. 1. 58, Ἡρόδ. 2.112· ἐπωνυμίαν χάριν νίκας Πινδ. Ο. 10 (11). 95 τὴν τῇδε ἐπωνυμίαν, τὸ ἐνταῦθα συνώνυμον, Πλάτ. Φαῖδρ. 250E.

ἐπώνυμος, ον, (ὄνυμα, Αἰολ. ἀντὶ ὄνομα), φερώνυμος, τῷ δ' Ὀδυσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον, φερώνυμον, Ὀδ. Τ. 409· Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτῆς μήτηρ ἀλκυόνος πολυπενθέος οἴτου ἔχουσα κλαῖε, «Ἀλκυόνην ὀνόμαζον φερωνύμως, διότι ἡ μήτηρ αὐτῆς θρῆνον ἔχουσα ἀλκυόνος τῆς πολλὰ πενθούσης ἔκλαιεν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ι. 562 (558), πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 373· Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμοι, οὕνεκα .. Ἡσιόδ. Θ. 144, πρβλ. 282: — ὅταν παραλείπηται ὁ λόγος, τὸ ὄνομα καθ' ἑαυτὸ εἶναι ἐκφραστικὸν τοῦ πράγματος, Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἐστὶν ἐπώνυμον, ὅηλ. ἡ εὐκτή, Ὀδ. Η. 54· κάρτα δ' ὤν ἐπ., πομπαῖος ἴσθι, ἐπὶ τοῦ πομπαίου Ἑρμοῦ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 90· Ζεὺς ἀλεξητήριος ἐπ. γένοιτο, εἴθε νὰ γείνῃ ἀλεξητήρ, ὑπερασπιστής, καθὰ σημαίνει καὶ τὸ ἐπώνυμον αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. 8, πρβλ. 405· ἐπωνύμῳ δὲ κάρτα, Πολυνείκη λέγω αὐτόθι 658· ὦ Πολύνεικες, ἔφυς ἄρ' ἐπώνυμος, ὀρθῶς ἐπωνομάσθης .., Εὐρ. Φοίν. 1495· πρβλ. **φερώνυμος**. **2)** ὠνομασμένος προσέτι, ἔχων ἐπώνυμον, Ἡρόδ. 5. 45· πολλῶν ὀνομάτων ἐπ., καλουμένη διὰ πολλῶν ἐπωνύμων, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, Σοφ. Ἀποσπ. 678. 2. **3)** παρὰ Τραγ. κατὰ τὸ πλεῖστον, ὀνομασθεὶς κατά τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, μετὰ γεν., ἐμοῦ δ'.. ἐπώνυμον γένος Πελασγῶν, λέγει ὁ βασιλεὺς παρ' Αἰσχύλ. Ἰκ. 252, πρβλ. Ηρ. 850, Σοφ. Ο. Κ. 65· ἐπ. ὄρνιχος Πινδ. Ι. 6. 78, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 11· ἔνθεν ἔστ' ἐπ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 689· ἐπ. δεῖπνα Θυέστου Εὐρ. Ὀρ. 999· ὡσαύτως, ἐπ. ἐπί τινος Ἡρόδ. 4.184· ἐκ τινος Διον. Η. 779· ἀπό τινος Σκύμν. 546: — ὡσαύτως μετὰ δοτ. (πρβλ. Ὀδυσσεύς), Σοφ. Ἀποσπ. 408· ποιεῖν ἐπώνυμόν τινι Πλάτ. Νόμ. 969A· ἐπ. ἑαυτῷ Διον. Ἀλ. 1. 71· τὸ ἐπ. = ἐπωνυμία Πολύδ. 5. 21, 7, κτλ., καὶ οὕτω, τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν, ὅτι .., εἰς τὸν μὲν τὸ ἐπώνυμον ἐδόθη, διότι .., Ἡσιόδ. Θ. 282. — Ἐπίρρ. **-μως**, ἐκ τινος Ἀθήν. 121A· πρβλ. τὸ προηγ. **II.** ἐνεργ., δίδων τὸ ὄνομά του εἴς τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, ἀλλ' αὐτό μοι σύ, παῖ, λαῶν ἐπώνυμον (ἐνν. τὸ σάκος), ὅπερ σοὶ δίδει τὸ ὄνομά σου (: **Εὐρυσάκης**), Σοφ. Αἴ. 574. **2)** ἐν Ἀθήναις, οἱ ἐπώνυμοι (ἐνν. ἥρωες), ἐξ ὧν αἱ φυλαὶ τῆς Ἀττικῆς ὠνομάσθησαν, ψήφισμα παρ' Ἀνδοκ. 11. 28, Ἰσοκρ. 382D, Δημ. 548. 3, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 31. 19 κ. ἀλλ. (ἔκδ. Blass), Παυσ. 1. 5, 2, κλ. **3)** ἄρχων ἐπώνυμος, ὁ πρῶτος τῶν ἐννέα ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ὁποίου ὠνομάζετο τὸ ἔτος, Παυσ. 3.11, 2, Πολυδ. Η', 85, 89, Συλλ. Ἐπιγρ. 186, 189, 190-6, 376 κ. ἀλλ., πρβλ. Θουκ. 2. 2: — οὕτως ἐπὶ τῶν ἐφόρων τῆς Σπάρτης, Παυσ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐπὶ τῶν Ρωμαίων ὑπάτων, Ἡρῳδιαν. 1.16, κτλ.

ἐπωπάω, (ὀπάομαι) = **ἐφοράω**, ἐποπτεύω, ἐπιτηρῶ, φυλάττω, Λατ. inspicere, πολλὰ Αἰσχύλ. Χο. 693· πάντα φρενὶ ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 275· ὁδηγῶ, διευθύνω, γλῶσσαν καὶ στόμ' ἐπωπᾷ [Πειθώ] αὐτόθι 971· — πρβλ. Ἡσύχ. ἔνθα καὶ ὁ τύπος **ἐπωπάζει** ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας.

Ἐπωπετής· «Ζεὺς παρὰ Ἀθηναίοις» Ἡσύχ.

ἐπωπεύς, έως, ὁ, ἐπιτηρητής, ὕποπτον παρ' Ἀγαθαρχίδ. σ. 24.

ἐπωπή, ἡ, τόπος ἐξ οὗ ἐπιβλέπει τις, σκοπιά, Αἰσχύλ. Ἰκ. 539.

ἐπωπίς, ίδος, ἡ, (ἔπομαι) σύντροφος, ἀκόλουθος. Λυκόφρ. 1176, ἔνθα ἴδε Τζέτζ. σ. 946 Müll. **II. ἐπωπίς**, ἡ ἐπιβλέπουσα, φυλάττουσα, «ἐπωπίδες· ἐπίσκοποι, ἀκόλουθοι· παρὰ Λακεδαιμονίοις» Ἡσύχ., ἔνθα ὁ Kuster **ἐπωπητῆ**. — «Ἐπωπίς· Δημήτηρ παρὰ Σικυωνίοις» Ἡσύχ.

ἐπωρεύει· «ὡράϊα συντελεῖ» Ἡσύχ.

ἐπωριάζω, (ὥρα) μεριμνῶ, Ἡσύχ.

ἐπ-ωροφία, ἡ, ἀνωτέρα στέγη, Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 1, 81.

ἐπῶρσε, ἀόρ. α' τοῦ **ἐπόρνυμι**· **ἐπῶρτο**, Ἐπ. ἀόρ. β' παθ.

ἐπ-ωρύω [ῡ], ὠρύομαι ἐναντίον τινός, Ἀνθ. Π. 9. 311· ἐν τῷ Μέσ., Ἐβδ. (Ζαχ. ΙΑ', 8).

ἔπωσις, εως, ἡ, σπρῶξιμον πρός τι, Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 3.

ἐπωστρίς, ίδος, ἡ, ἡ ὠθοῦσα ἑτέραν ὄπισθεν πρὸς τὸ ἄναντες. — Καὶ Ἡσύχ: «ἐπωστρίδες αἱ κατὰ Σάμον ταῖς γυναιξὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐπέχουσαι κατὰ τὴν ὀσφύν».

ἐπ-ωτειλούμαι, Παθ., ὠτειλοῦμαι κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Νοσ. Νούσ. 2. 4.

ἐπωτίδες, αἱ, (οὖς) δοκοὶ ἐξέχουσαι ὡς ὦτα ἑκατέρωθεν τοῦ προσθίου μέρους τοῦ πλοίου, ὁπόθεν ἐρρίπτοντο αἱ ἄγκυραι, Εὐρ. Ι. Τ. 1350· ἐνίοτε ἰσχυροποιούμεναι ὅπως ἀνθίστανται εἰς τὴν προσβολὴν ἐχθρικοῦ πλοίου, Θουκ. 7. 34, 36, ἔνθα ἴδε Arnold., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5.7, 3, Φιλόστρ. τ. 2, σ. 322,17 ἔκδ. Kayser, πρβλ. Στράβ. 138, Διόδ. 17.115: — κτκ. ἐν Ἀππ. Ἐμφυλ. 5.107. **2)** λαὸς ποτηρίου, Σχόλ. εἰς Κλήμ. 788C.

ἐπ-ωφέλεια, ἡ, ὠφέλεια, κέρδος, Δημόκρ. παρὰ Στράβ. 452.22.

ἐπ-ωφελέω, ὠφελῶ ἢ βοηθῶ τινα εἴς τι, τινά τι, τινὰ οὐδὲν Σοφ. Ἡλ. 1005, Εὐρ. Ὀρ. 955, Ἀριστοφ. Νεφ. 1442, Πλάτ., κτλ.: ἐπ. τινα, βοηθεῖν, ἐπικουρεῖν, Σοφ. Ἡλ. 578, Φιλ. 905, 1371· τινι ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 441, Εὐρ. Ἀνδρ. 677· ἀπολ., Πλάτ. Νόμ. 843C.—Παθ., λαμβάνω βοήθειαν, Φαλάρ. Ἐπιστ. 113: — ἐν Σοφ. Ο. Κ. 541, ἐδεξάμην δῶρον, ὃ μήποτ'.. ἐπωφέλησα πόλεος ἐξελέσθαι, ὁ Σχολ. ἐκλαμβάνει τὸ **ἐπωφέλησα** ὡς **ὤφελον**, εἴθε νὰ μὴ εἶχον δεχθῆ. Ὁ Ἕρμ. πειρᾶται νὰ διατηρήσῃ τὴν συνήθη σημασίαν διά τινος ἑρμηνείας λίαν βεβιασμένης, ἴδε τὴν σημείωσιν αὐτοῦ. Ὁ Jebb ἔχει **ἐπωφελήσας**, ἴδε σημ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ καὶ τὸ παράρτημα ἐν σ. 278.

ἐπωφέλημα, τό, βοήθημα, ταμίευμα, βορᾶς Σοφ. Φ. 275.

ἐπωφελής, ές, βοηθῶν, χρήσιμος, ὠφέλιμος, Πολυδ. Ε', 136, καὶ ἄλλοι Γραμματ.—Ἐπίρρ. **-λῶς**, Πολυδ. Ε', 135, Θεμίστ. 252A, 278C.—Παρ' Ἡσυχ. παροξυτόνως: «**ἐπωφέλης**· ὁ καλούμενος ἐφιάλτης».

ἐπωφελία, ἡ, = **ἐπωφέλεια**, Ἀνθ. Π. 6. 33.

ἐπ-ωφέλιμος, ον, = **ἐπωφελής**, Χρυσ. Ἔπη 6.

ἐπώχατο, παλαιὸν Ἐπικ. γ' πληθ. ὑπερσ. Παθ. ἐν Ἰλ. Μ. 340, πᾶσαι γὰρ [πύλαι] ἐπώχατο, πᾶσαι ἦσαν κεκλεισμέναι. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι αὕτη εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή, καὶ ὅτι ὁ τύπος ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα **ἐπέχω** (πρβλ. **ὀχεύς**). Ὁ Ἀρίσταρχ. πιθαν. ἔγραψεν **ἐπῴχατο** (ὡς εἰ ἐκ τοῦ **ἐποίγω**, ὅπερ ὅμως δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ σημαίνῃ τὸ κλείειν ἢ εἶναι κεκλεισμένον), Σχόλ. Ἐνετ. ἐν τόπῳ.—Ὁ Ζηνόδοτος προέτεινε πάσας γὰρ ἐπῴχετο, ὁ θόρυβος ἔφθασεν εἰς πάσας τὰς πύλας (ἐκ τοῦ **ἐποίχομαι**), Σχόλ. ἐν τόπῳ, Εὐστ. 909.13.

ἔπ-ωχρος, ον, ὀλίγον ὠχρός, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 911.

***ἔρα**, ἡ, τὸ Λατ. terra, γῆ, μόνον παρὰ Γραμμ.: ἐντεῦθεν Ἐπίρρ. **ἔραζε**, εἰς τὴν γῆν, ἐπὶ τῆς γῆς, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε Ὀδ. Ο. 527· ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔρ. Χ. 85, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 419. 471· οὕτω, νιφάδες δ' ὣς πῖπτον ἔρ. Ἰλ. Μ. 156· οὐμὸς δὲ πότμος .. κυρῶν ἄνω ἔρ. πίπτει Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 155· βραδύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε Θεόκρ. 7. 146· ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, θάλλειν Μόσχ. 2. 66.

ἔραδος· «παρὰ τὸ ἐρίζειν· νεῖκος. συνδρομή. λοιδορία. ἀνεξικακία» Ἡσύχ.

ἐραῖα, «ὁ κλάδος· σημαίνει δὲ καὶ τῆς ἐλαίας τὸ σκυβαλῶδες» Σουΐδ.

ἔρᾱμαι, 6' ἐνικ. **ἔρασαι** Εὐρ., Ἐπικ. **ἔρασσαι** Θεόκρ. 1. 78· 6' πληθ. **ἐράασθε** (ὡς τὸ **ἀγάασθε**), Ἰλ. Π. 208· γ' ἐνικ. ὑποτ. **ἔρηται**, Δωρ. **ἔρᾶται**, Πινδ. Π. 4. 164· εὐκτ. **ἐραίμην**, ὁ αὐτ. 11. 76· παρατ. **ἠράμην** [ᾰ], Σαπφ. 37, Θέογν. 1346, Πίνδ., Θεόκρ.: μέλλ. **ἐρασθήσομαι** Αἰσχύλ. Εὐμ. 852: ἀόρ. **ἠράσθην** Ἀλκμ. 17, μετοχ. **ἐρασθείς** Ἡρόδ. 1. 8, 96, Αἰσχύλ.· ἀλλὰ παρ' Ἐπικ. καὶ τῷ Πινδ. μέσ. ἀόρ. **ἠρᾰσάμην** (ὁπόθεν οἱ Ἐπικ. τύποι **ἠράσσατο** Ἰλ. Υ. 223, Αἰσχύλ. 26· καὶ **ἐράσσατο** Ἡσιόδ. Θ. 915, Πινδ. Π. 2. 50)· πρκμ. **ἤρασμαι** Παρθέν. 2. 3: — παρὰ πεζολόγοις ὁ ἐνεστὼς καὶ παρατ. λαμβάνονται ἐκ τοῦ **ἐράω**, πάντες δὲ οἱ ἄλλοι τύποι ἐκ τοῦ **ἔραμαι**. Ἐρῶ, εἶμαι «ἐρωτευμένος», ἀγαπῶ ἐμμανῶς, μετὰ γεν. προσ., κυρίως ἐπὶ τοῦ μεταξὺ τῶν δύο φύλων διεγειρομένου πάθους, ἔχω ἔρωτα πρός τινα (ἴδε **ἐράω**), ὡς ἀείποτε παρ' Ὅμ.· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, ὧς σεο νῦν ἔραμαι, «ἐρῶ, ἐπιθυμῶ» (Σχόλ.), Ἰλ. Γ. 446, Ξ. 328· τῆς .. ἠράσατ' Π. 182· τάων .. ἠράσσατο Υ. 223· λέχους Εὐρ. Μήδ. 491· ἐπὶ γυναικός, ἢ .. ἠράσσατ' Ἐνιπῆος Ὀδ. Λ. 238· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐρ. μέγαν γ' ἔρωτα Εὐρ. Μήδ. 697.—Παρὰ τῷ Ἀλκίφρ. 1. 18, ἀντὶ τῇ ὥρᾳ τῆς παιδίσκης ἠράσθης, ὁ Κόβητος προτείνει ἠρέθης. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ἀγαπῶ ὑπερμέτρως, σφόδρα ἐπιθυμῶ, ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου Ἰλ. Ι. 64· φυλόπιδος .. ἧς τὸ πρίν γ' ἐράασθε Π. 208· ἐρασθεὶς τυραννίδος Ἡρόδ. 1. 96· τῶν ἀπεόντων Πινδ. Π. 3. 35· καλῶν αὐτόθι 11. 76· γῆς τῆσδε Αἰσχύλ. Εὐμ. 852· κείνων ἔραμαι Ἀριστοφ. Σφ. 751 (λυρ.)· οὗτος. Πλάτ., κλ. **2)** μετ' ἀπαρ., σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, οὐκ ἔραμαι πλουτεῖν Θέογν. 1151· ἤρατο ἐπιψαύειν Πινδ. Π. 4. 164· ἔραμαι πυθέσθαι Σοφ. Ο. Κ. 511· λαβεῖν τι Εὐρ. Μήδ. 700· φαγεῖν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 146· οὕτω παρὰ Πλάτ., κλ.: — ἀπολ., οὐκ ἔραμαι, δὲν ἔχω τοιαύτην ἐπιθυμίαν, Πινδ. Ν. 1. 44.

ἐρανάριος, ὁ, ὁ ἐξ ἐράνων σιτιζόμενος, Σύνοδ. Χαλκηδ. 1065B.

ἐρᾶν-ἄρχης, ου, ὁ, ὁ πρόεδρος ἐράνου, ὁ συλλέγων τὰς συνεισφοράς, Διογ. Λαέρτ. 6. 63, Ἀρτεμίδ. 1. 17., 2. 36.—Καθ' Ἀρποκρ. ἐν λέξει **πληρωτής**: «πληρωτὴς ἐκάλουν τοὺς ἀποδιδόντας τὸν ἔρανον τοῖς ἤτοι ἀγοῦσιν ἢ ἐωνημένοις· εἶεν δ' ἂν οὗτοι οἱ παρ' ἡμῖν καλούμενοι ἐρανάρχαι».

ἐραν-έμπολος, ον, ὁ διατρεφόμενος διὰ συνεισφορῶν, «ἐρανέμποροι· οἱ ἐξ ἐράνων ἐμπολῶντες» Ἡσύχ.

ἐρᾰνίζω, ἔρανον αἰτῶ ἢ ὑποβάλλω εἰς ἔρανον, μετ' αἰτ. προσ., τά τε ὀφειλόμενα εἰσπράξας καὶ τοὺς φίλους ἐρανίσας Δημ. 1482. 2. **2)** συλλέγω διὰ συνεισφορᾶς, ἐπαιτῶ ἢ δανείζομαι, στεφάνους Αἰσχίν. 60. 4· **ἐρ. φίλον** παρὰ φίλοις Πλάτ. Νόμ. 915E· μεταφ., φέρω ἐπὶ τὸ αὐτό, συνδυάζω, εἰς ὅλον Ἀνθ. Π. 9. 13, πρβλ. 11, Αἴλ. Ποικ. Ἱστ. 1. 12· τὰ σώματα, ἐπισωρεύειν αὐτά, Δίων Κ. 43. 38· ἠράνισαι (6' ἐν. παθ. πρκμ.) νεφέλαις, εἶσαι ἐξωγκωμένος ἐκ .. , Ἀνθ. Π. 9. 277.—Μέσ., συλλέγω δι' ἐμαυτόν, δανείζομαι, τροφὴν παρ' ἑτέρων Πλούτ. 2. 1058C, πρβλ. Πολυδ. Δ', 43· πανταχόθεν ἡδονὴν ἐρανίζεσθαι Λουκ. Βίων Πρᾶσις 12, πρβλ. π. Ὀρχ. 49· ἀπολ., Διογ. Λ. 9. 50.

II. βοηθῶ διὰ συνεισφορᾶς, τινι Δημ. 999. 24· καὶ ἀναγνωστέον πολλοῖς ἀντὶ πολλοὺς ἐν Ἀντιφ. 117. 33.—Παθ., βοηθοῦμαι διὰ συνεισφορᾶς, ἐρανισθεὶς πρὸς τῶν φίλων Διογ. Λ. 8. 87.

ἐρᾰνικός, ή, όν, περὶ ἐράνου, ἢ ἀνήκων εἰς ἔρανον, **ἐρ. δίκη**, περὶ ἐράνου, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 74. 15 (ἔκδ. Blass), Πολυδ. Η', 37· **νόμος ἐρ.** αὐτόθι· **ἐρ. λόγος**, λόγος τις (τοῦ Δεινάρχου) περὶ ἐράνου, Διονυσίου Ἀλ. Δείναρχ. 12· **ἀκροάσεις ἐρανικαί**, ἀκροάσεις δι' ἔρανου, διδασκαλία ἐπὶ μισθῷ, Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 212C.

ἐράνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἔρανος**, «ἐράνιον· ἐκ συνεισφορᾶς δῶρον» Ἡσύχ.

ἐρᾰνῐσις, εως, ἡ, συλλογὴ συνεισφορῶν, συνεισφορά, Πλάτ. Νόμ. 915E· προσέτι, **ἐρανισμός**, ὁ, Διον. Ἀλ. 6. 96.

ἐρανιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐρανίζω**, δεῖ ἐρανίζειν, Κλήμ. Ἀλ. 785.

ἐρᾰνιστής, οῦ, ὁ, ὁ συνεισφέρων εἰς **ἔρανον** (σύλλογον ἐρανιστῶν), ἐστιᾶν ἐρανιστὰς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 356, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 2, 20., 8. 9, 5, Ἀθήν. 362E: πρβλ. **ἔρανος** II.—Καθ' Ἁρποκρ.: «ἐρανιστὴς μέντοι κυρίως ἐστὶν ὁ τοῦ ἐράνου μετέχων καὶ τὴν φορὰν ἣν ἑκάστου μηνὸς ἔδει καταβάλλειν εἰσφέρων. τὸ δὲ ὄνομα παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ πρὸς Ἀριστοκράτην περὶ ἐγγύης ἐράνου, εἰ γνήσιος».

ἐραννός, ή, όν, (ἐράω), ἐρατεινός, ἐπέραστος, τερπνός, παρ' Ὅμ. μόνον ἐπὶ πόλεων ἢ τόπων ἐν γένει, Καλυδῶνος ἐραννῆς Ἰλ. Ι. 531, 577· πόλιν ἐραννὴν Ὀδ. Η. 18· οὕτω περὶ τοῦ Ταϋγέτου, Ἀριστοφ. Λυσ. 1297 (λυρ.)· τῆς Μιλήτου, τῆς Λέσβου, Θεόκρ. 28. 21, Μόσχ. 3. 90· ὡσαύτως, ἐραννὸν ὕδωρ Σιμωνίδ. 55· ἐραννὸν Ἀοῦς ἰδεῖν φάος Βακχυλ. 16. 42 (ἔκδ. Blass), Ἡσύχ.· παρὰ μεταγ. καθόλου = **ἐρατός**, φιλότης Διον. Π. 777· φηγός, ἄλσος, κτλ., Ὀρφ.· σπαν. ἐπὶ προσώπ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀργ. 335.—Πρβλ. **ἐρατεινός, ἐρατός**.

ἔρᾰνος, ὁ, τὸ διὰ συνεισφορᾶς δεῖπνον, ὅπερ ἑκάλειτο καὶ **συμβολή**, Λατ. coena collaticia, φαίνεται δὲ ὅτι ἦτο λιτὸν δεῖπνον, διότι τίθεται ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **εἰλαπίνη**, ὅπερ ἐσήμαινε μεγάλην εὐωχίαν, εἰλαπίνη ἦε γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν (ἴδε **εἰλαπίνη**) Ὀδ. Α. 226 (ἔνθα ἴδε Nitzsch), πρβλ. Α. 414: παρὰ Πινδ., συμπόσιον, πανήγυρις, ἑορτή, Ο. 1. 59· πολύθυτος ἔρ. ὁ αὐτ. Π. 5. 103· ἔρανον εἰς θεοὺς .. ἑποίεις Εὐρ. Ἑλ. 388· ἔρανον σὺν ἐφήβοις ἐπενεγκεῖν Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 7. 1. **2)** πᾶσα συνεισφορά, Λατ. symbola, οἵας οἱ Ἀθηναῖοι ὤφειλον νὰ συνεισφέρωσι πρὸς συντήρησιν τῶν πτωχῶν ἢ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς πόλεως, Ἀριστοφ. Ἀχ. 615, ἔνθα ἴδε τὸν Σχόλ., ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 651-3· ἐξ οὗ ὁ Πίνδ. καλεῖ τὴν κεφαλὴν τῆς Μεδούσης, ἣν ὁ Περσεὺς ἔδωκεν εἰς τὸν Πολυδέκτην λυγρὸν ἔρανον, Π. 12. 25· ἐράνους λέλοιπε, δὲν κατέβαλε τὰς συνεισφοράς, Δημ. 821. 14, πρβλ. Ἰσαῖ. 88. 28· ἀκολούθως, καθόλου, συνεισφορὰ γινομένη ὑπὸ φίλων πρὸς ὑποστήριξιν ἢ βοήθειάν τινος ἐν δυσκολίαις εὑρισκομένου, φιλικὸν δάνειον, ἐρ. εἰσφέρειν τινὶ Πλάτ. Συμπ. 177C, Νόμ. 927C· συλλέγειν Ἀντιφ. 117. 19· αἰτεῖν Λουκ. Τίμ. 45· ἔρανον φέρειν ἁπλῶς, συνεισφέρειν ἐλευθέρως, Δημ. 142. 1., 547. 10· διτάλαντον εἶχες ἔρανον παρὰ τῶν ἡγεμόνων τῶν συμμοριῶν ὁ αὐτ. 329. 17· τοὺς ἐράνους διαφέρειν, ἀποτίνειν τὰς ὀφειλάς, Λυκοῦργ. 150. 8. **3)** εὐμένεια, χάρις, Ἰσοκρ. 212A· χάρις, ἣν μάλιστα ὁ εὐεργετηθεὶς μέλλει νὰ ἀνταποδώσῃ, κάλλιστον ἔρανον· δοὺς γὰρ ἀντιλάζυται Εὐρ. Ἱκέτ. 363, πρβλ. Θουκ. 2. 43, Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 47, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 12, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 14, 5· εἰρωνικῶς, τὸν αὐτὸν ἔρ. ἀποδοῦναι, ἀποδοῦναι τὰ ἴσα, Δημ. 1348. 3. **II.** ἑταιρεία ἀνθρώπων συνεισφερόντων εἰς κοινὸν ταμεῖον πρός τινα σκοπόν, «σύλλογος», πρβλ. Δημ. 329. 15· τὰ μέλη τοιούτου συλλόγου ἐκαλοῦντο **ἐρανισταί**, Συλλ. Ἐπιγρ. 126, κ. ἀλλ., καὶ ὁ πρόεδρος αὐτῶν ἐκαλεῖτο **ἀρχερανιστής**, αὐτόθι 2525b. Οἱ σύλλογοι οὗτοι συνήθως ἐλάμβανον πολιτικὸν χαρακτῆρα· ἐνίοτε ἀπετέλουν σωματεῖα κατέχοντα περιουσίαν καὶ ἐξήσκουν μεγάλην ἐπίδρασιν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς δημοκρατίας· περὶ τῶν διαφόρων **ἐράνων** ἴδε Casaub. Θεοφρ. Χαρακτ. 15, Böckh P. E. 1. 328, Att. Process σελ. 540 κέξ. (Πιθανῶς συγγενὴς τῷ **ἐράω**, **ἔραμαι**, ἴδε Ἀθήν. 362E).—Καθ' Ἡσύχ.: «ἔρανον· συνεισφορά. δῶρον. εὐωχία. ἢ ἀνὰ μέρος δεῖπνον. ἢ ἐκ συμβολῆς δεῖπνον».

ἔρασδε, Δωρ. ἀντὶ **ἔραζε**, ὃ ἴδε.

ἐρᾰσί-μολπος, ον, ὁ τερπόμενος εἰς τὰς μολπάς, τὰ ᾄσματα, περὶ τῆς Θαλείας, Πινδ. Ο. 14. 22.

ἐράσι-πλόκᾰμος, ον, ἔχων ἐπεράστους πλοκάμους, Ἴβυκ. 8. Πινδ. Π. 4. 242.

ἐρᾰσί-πτερος, ον, ἔχων ἐπέραστα πτερά, Νόνν. Δ. 10. 256.

ἔρασις, εως, ἡ, (ἔραμαι) ἐπιθυμία, μίξις, λέξις χαλκευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μεγ. Ἐτυμολόγου (437. 38) καὶ ἄλλων Γραμμ. πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἰδίας αὐτῶν ἐτυμολογίας τῆς λέξ. ἥρως.

ἐρασιχρηματία, ἡ, ὁ ἔρως τῶν χρημάτων, Ὀλυμπιόδ. Διάκονος εἰς Ἰὼδ 475.17.

ἐρασι-χρήματος, ον, ὁ ἀγαπῶν τὰ χρήματα, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 5, Φιλόστρ. 621.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 322.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐρασιχρημάτους· φιλαργύρους».

ἐράσμιος, ον, ὡσαύτως **α. ον,** Ἀνακρ. 18· ἐπέραστος, εὐάρεστος, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 52, Ξεν. Συμπ. 8. 36· ὑπερθετ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 10, 3: ἀγαπητός, ἐπιθυμητός, πόλει Αἰσχύλ. Ἀγ. 605· κεῖνος ὁ ταῖς ἀγέλαισιν ἐράσμιος Μόσχ. 3.19· οὐδ. ὡς ἐπίρρ., ἐράσμιον ἀνθήσασα Ἀνθ. Π. 7. 219, Ἡσύχ.

ἐραστεύω, = **ἐράω,** μόνον ἅπαξ ἁπάντων, ἐραστεῦσαι γάμων Αἰσχύλ. Ἱκ. 893.

ἐραστής, οῦ, ὁ, (ἔραμαι), ὡς καὶ νῦν, «ἀγαπητικός», κυρίως προσώπων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 732, κτλ. **2)** μεταφ., πραγμάτων, τυραννίδος Ἡρόδ. 3. 53· ἀλλ' οὔτ' ἐραστὴς τῇσδε τῆς γνώμης ἔφυν Σοφ. Ο. Τ. 601· πολέμων Εὐρ. Ἡρακλ. 377· παίδων ἐρ., ἐφιέμενος. ἐπιθυμῶν νὰ ἔχῃ τέκνα, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 1088, πρβλ. Ἴωνα 27 καὶ 1246· ἐρ. πραγμάτων = πολυπράγμων Ἀριστοφ. Εἰρ. 191, πρβλ. Νεφ. 1459· ἐρ. τοῦ πονεῖν, ἀγαπῶν τὴν ἐργασίαν, ὁ αὐτ. ἐν Ἱλ. 254· ἐρ. λόγων, νοῦ, ἐπιστήμης Πλάτ. Φαῖδρ. 228C, κλ.· ἐπαίνου Ξεν. Κύρ. 1. 5, 12:—ὡσαύτως, ἐρ. περὶ τὸ καλὸν Πλάτ. Συμπ. 203C· ἐρ. **ἐπὶ** σοφίᾳ ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 70B:—ἐν χρήσει ὡσαύτως ὡς θηλ. παρὰ Φιλοστράτ. 350, ἐρασταὶ αὐτοῦ πολλαὶ πόλεις· πρβλ. Ἰακωβίου Ἀνθ. Π. σ. 85.

ἐραστός, ἡ, όν, = **ἐρατός,** ἀγαπητός, ἐράσμιος· παρὰ πεζογράφοις ὁ συνήθης τύπος, ὡς παρὰ Πλάτ. ἐν Συμπ. 204C, ἐν Φαίδρῳ 250D· ὡσαύτως παρὰ Σιμωνίδῃ (;) ἐν Ἀνθ. Π. 5. 159· Συγκρ., πάντα γὰρ ἀκμάζοντ' ἐστὶν ἐραστότερα αὐτόθι 12.197.

ἐράστρια, ἡ, θηλ. τοῦ **ἐραστής, ἡ** ἐρῶσα, «καὶ γυναῖκας ἐραστρίας Εὔπολις εἴρηκεν» Πολυδ. Γ', 50· μετὰ γεν., ὀκόθεν γὰρ ἐράστριαι τελέθουσιν ἀλλοτρίων λεχέων κτλ. Περικτυόνη παρὰ Στοβ. ἐν Ἀνθολ. τ. 3 σελ 138 ἔκδ. Gaisf., Αἰλ. π. Ζ. 3. 40.

ἔρᾶται, γ' ἐνικ. ὑποτ. τοῦ **ἔραμαι**· ἀλλ', **ἐρᾶται,** παθ. ὁριστ. τοῦ **ἐράω.**

ἐρατεινεύειν· «στρατεύεσθαι. ἢ δυσφορεῖν» Ἡσύχ.

ἐρᾰτεινός, ἡ, όν, ἐράσμιος, παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τόπων· ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, **ἠνορέη, φιλότης, δαίς, ἀμβροσίη** Ἰλ. Ζ. 156, Ὀδ. Τ. 300, κτλ., καὶ συχνάκις παρὰ Πινδ· σπανίως ἐπὶ προσώπων καὶ τότε τὸ πλεῖστον ἐπὶ γυναικῶν, ἐγείνατο παῖδ' ἐρατεινήν Ὀδ. Δ. 13, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμητρ. 423, Ἡσ. Θ. 136, 909· παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὁμηλικίην ἐρατεινήν, θυγατέρα τρυφερὴν καὶ ἐρασμίας ὁμήλικας, Ἰλ. Γ. 175· ἐπὶ ἀνδρός, οὐδ' ἄρ' ἔμελλ' ἑτάροισι φανεὶς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι, ἀγαπητὸς καὶ ἐπέραστος· ἢ ἡδὺς καὶ προσηνής» (Σχόλ.) περὶ τοῦ Κύκλωπος Πολυφήμου, Ὀδ. Ι. 230.—Μόνον Ἐπ. καὶ Λυρ., ἂν καὶ ἁπαντᾷ **ὡς ἐπίθ.** τῶν ὑδάτων ἐν Ἱππ. π. Ἀέρ. 282. Πρβλ. **ἐραννός.**

ἐρᾰτίζω, Ἐπικ. τύπος τοῦ **ἐράω,** ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐν τῇ φράσει, κρειῶν ἐρατίζων, ἁπλήστως **ἐπιθυμῶν,** Ἰλ. Α. 551., Ρ. 660, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 64, 287.

Ἐρατινοί· «ἔθνος ὑπεράνω Ἀράβων» Ἡσύχ.

ἐρατινὸν (Βοιωτ.)· «ἐπέραστον. ἔνδοξον» Ἡσύχ.

ἐρᾰτο-πλόκᾰμος, ον, = **ἐρασιπλόκαμος,** Ὀρφ. Ὕμν. 43.2.

ἐρᾰτός, ἡ, όν, (ἐράω) ἐπέραστος, χαρίεις, ἐράσμιος, **ἐπαφρόδιτος, ἐπὶ** προσώπων καὶ πραγμάτων, ὦρ' ἐρατά .. χρυσέης Ἀφροδίτης Ἰλ. Γ. 64· ἔργ' ἀνθρώπων Ἡσ. Θ. 879· φιλότης αὐτόθι 970· χέλυς, φωνή, πόλις Ὁμ. Ὕμν.· χῶρος Ἀρχίλ. 18· αἰδώς, κῶμος Πινδ. Π. 9. 20, Ι. 2. 45· συχνάκις δὲ καὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. καὶ ἐν τῇ Ἀνθ.· ὡσαύτως ἐν λυρικοῖς χωρίοις τῶν Ἀττ. ποιητῶν, στήθεα Αἰσχύλ. Θήβ 864· λέχος Εὐρ. Ἡρακλ. 915· μολπή ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 718· ὕμνοι Ἀριστοφ. Θεσμ. 993:—ἐπὶ προσ., φυὴν ἐρατὴ Ἡσ. Θ. 259, 355· νέοι ἄνδρες ἐρατοὶ Θέογν. 242· παῖς Πινδ. Ο. 10 (11). 120, πρβλ. 6. 74:—οὐδ. ὡς ἐπίρρ., ἐρατὸν κιθαρίζειν, ἐρασμίως, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 423, 455. **3)** ἀγαπητός, ἀνδρὶ μὲν θνητὸς ἰδεῖν ἐρατὸς δὲ γυναικί Τυρταῖος 7. 29.—Πρβλ. **ἐραννός, ἐρατεινός·** οἱ τοῦ πεζοῦ λόγου τύποι εἶναι, **ἐραστός, ἐράσμιος.**

ἐρᾰτό-χροος, ον, ἔχων ἐράσμιον πρόσωπον, Ἀνθ. Π. 5.76.

ἐρᾰτύω, Δωρ. ἀντὶ **ἐρητύω,** Σοφ. Ο. Κ. 164, Βακχυλ. 16. 12 (ἔκδ. Blass).

Ἐρᾰτώ, οῦς, ἡ, ἡ ἐρασμία, ἡ ἀξιέραστος, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν, Ἡσ. Θ. 78. **2)** μία τῶν Ὠκεανίδων, αὐτόθι 247.

ἐρατώνυμος, ον, περὶ τῆς Εὐρώπης, ἡ ἐρατὸν ὄνομα ἔχουσα, ἐρατώνυμος κόρα Βακχυλ. XVII, 31, ἔκδ. Kenyon.

ἐρατ-ῶπις, ιδος, ἡ, ἡ ἐράσμιον ἔχουσα βλέμμα, Ἐπίγραμμα ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 6235, διάφ. γραφ. **ἐν** Ὁμ. Ἐπιγρ. 1. 2, ἀντὶ **ἐρῑῶπις.**

ἐραυνάω, Ἀλεξανδρ. τύπος τοῦ **ἐρευνάω,** συχν. παρὰ τοῖς Ἑβδ., ὡσαύτως ἐν Ἀποκαλ. Β', 23 (Lachm.)

ἔραχος «τὸ δράγμα. Βοιωτοί» Ἡσύχ.

ἐράω, ἐν τῷ ἐνεργ.. μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ παρατ. (ἃ παρὰ ποιηταῖς εἶναι ἔραμαι, ἠράμην), Ἰων. **ἐρέω,** Ἀρχίλ. 21: παρατ. **ἤρων,** Ἡρόδ. 9.108, Εὐρ. Ἀποσπ. 161, Ἀριστοφ. Ἀχ. 146.—Παθ., (ἐν συνθ.) ἀντ-εράται Ξεν. Συμπ. 8. 3· εὐκτ. **ἐρῷο** ὁ αὐτ. ἐν Ἱέρ. 11, 11, ἅπαρ. **ἐρᾶσθαι** Πλουτ. Βρουτ. 29, κτλ., μετοχ. **ἐρώμενος** (ἴδε κατωτ.):—ἀλλὰ τὸ **ἐράομαι** εἶναι ὡσαύτως ἐν χρήσει ὡς Ἀποθ. ὡς τὸ ἔραμαι, γ' ἐνικ. **ἐρᾶται** Σαπφὼ 16, Θεόκρ. 2. 149, (τὸ β' πληθ. **ἐράασθε** ἐκτείνεται Ἐπικῶς ἀντὶ **ἔρασθε**):—ἅπαντες οἱ λοιποὶ χρόνοι εὑρίσκονται ἐν τῷ ἄρθρῳ **ἔραμαι.** Ἐρῶ, ἔχω ἔρωτα, ἀγαπῶ μὲ ἔρωτα, μετὰ γεν. προσ., κυρίως ἐπὶ τοῦ σφοδροῦ μεταξὺ τῶν δύο γενῶν ἔρωτος, εἶμαι ἐρωτευμένος μέ τινα (ἐντεῦθεν παρὰ Ξεν., οὐκ ἐρᾷ ἀδελφὸς ἀδελφῆς .., οὐδὲ πατὴρ θυγατρὸς Κύρ. 5.1,10)· ἦρα τῆς.. γυναικὸς Ἡρόδ. 9.108, κτλ.· ἐρᾶν καὶ ἐπιθυμεῖν Πλάτ. Συμπ. 200A· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐρᾶν ἔρωτα Εὐρ. Ἱππ. 31, Πλάτ. Συμπ. 181B· ἀλλ' ἀσχέτως πρὸς τὸν μεταξὺ τῶν δύο γενῶν ἔρωτα, ἀγαπῶ θερμῶς, διαστελλόμενον τοῦ **φιλέω** ὡς τὸ Λατ. amo ἀπὸ τοῦ diligo (ἴδε **φιλέω** Ι. 3), οὐδ' ἦρα οὐδ' ἐφίλει Πλάτ. Λύσ. 222A· καὶ ἐν τῷ παθ., ὥστε οὐ μόνον φιλοῖο ἂν ἀλλὰ καὶ ἐρῷο Ξεν. Ἱέρ. 11, 11, πρβλ. Πλουτ. Βρουτ. 29:—ἀπολ.. ἐρῶν, ἐραστής, Πινδ. Ο. 1.128 (ὅστις ἀλλαχοῦ μεταχειρίζεται τὸ ἔραμαι). Σοφ. Ἀποσπ. 162· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐρωμένη** Ἡρόδ. 3. 36· ὁ ἐρώμενος Ξεν. Συμπ. 8. 36, Πλάτ. Φαῖδρ. 239A, κτλ., πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 737. τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ, delicias ejus, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 5, 2. **ΙΙ.** ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι εἰς ἔρωτα, ἐπιθυμῶ τι ἐμμανῶς, τυραννίδος Ἀισχύλ. 21· μάχης ἐρῶν Αἰσχύλ. Θήβ. 392· μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δῶρων ἐρᾷ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 156· ἀμηχάνων ἐρᾶς Σοφ. Ἀντ. 90· πατρίδος ἐρᾶν Εὐρ. ἐν Φοιν. 359· καὶ μετ' ἄπαρ., ἐπιθυμῶ νὰ πράξω τι, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 41· θανεῖν ἐρᾷ Σοφ. Ἀντ. 220, καὶ συχν. παρ' Εὐρ.

* **ἐράω,** ἐκχέω, τύπος εὑρισκόμενος μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις **ἀπ-, ἐξ-, κατ-, κατεξ-, μετ-, συν-ερέω,** ἐκτὸς ἂν διατηρηθῇ ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1599.

ἐργάδες, ἴδε ἐν λ. **Ἀργαδεῖς.**

ἐργάζομαι, Ὁμηρ., Ἀττικ.: μέλλ. **-άσομαι** Ἀττικ., Δωρ. **ἐργαξοῦμαι** Θεόκρ. 10. 23, **ἐργῶμαι** Ἑβδ., ὁ τύπος **ἐργᾶται** (= **ἐργάσεται**) εὑρηται ἐν Ἐπιγρ. Λεβαδείας («Ἀθηναίου τόμ. Δ', σ. 370-72): ἀόριστ. **εἰργασάμην** Ἡρόδοτ., Ἀττικ., γ' πληθυντ. **ἐργασαίατο** Ἀριστοφ. Ὄρν. 1147, Λυσ. 42: πρκμ. **εἴργασμαι,** Ἰων. **ἔργ-,** Ἡρόδ., Ἀττ.—Ἅπαντες οἱ χρόνοι οὗτοι εἶναι Ἀποθετ.· ἀλλά τινες ἐξ αὐτῶν λαμβάνουσι παθ. σημασ., ἴδε κατωτ. ΙΙΙ. Ἡ αὔξησις **εἰ** γράφεται διὰ τοῦ **ῃ** ἔν τισιν ἐπιγραφαῖς, ἠργάζετο Συλλ. Ἐπιγρ. 162.7· ἠργάσατο 4300h (Προσθ.), 4315b, πρβλ. 456· ἠργασμένος 3270. 19: (ἔργον). Ἐργάζομαι, κοπιάζω, κυρίως ἐπὶ γεωργίας (πρβλ. **ἔργον** 1. 2, **ἐργάτης, ἐργασία, ἐργάσιμος**), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 297, 307, Θουκ. 2.72, κτλ.· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ πάσης χειρωνακτικῆς ἐργασίας τῶν δούλων, τοὺς δ' ἀγαυὸν ζωοὺς, σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη Ὀδ. Ξ. 272· ἐπὶ τῶν ἐργαζομένων ἐν λατομίαις, Ἡρόδ. 2.124, κτλ.· ἐργαζόμενον, οὐ δικαζόμενον, κεκτῆσθαι τὴν οὐσίαν Ἀντιφῶν 117. 35· ἐργ. ἐν τοῖς ἔργοις, ἐν τοῖς μεταλλείοις, Δημ. 1048 ἐν τέλ.: μετὰ δοτ. ὀργάν., χαλκῷ, διὰ χαλκοῦ, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 150:—**ὡσαύτως ἐπὶ** ζώων, ὅμοια καὶ βοῦς ἐργάτης ἐργάζεται, Σοφ. Ἀποσπ. 149· ἐπὶ πτηνῶν ἐργαζομένων πρὸς κτῆσιν τροφῆς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 18, 1· **ἐπὶ** μελισσῶν, αὐτόθι 40, 33· ἐπὶ τῶν αὐτοκινήτων φυσῶν τοῦ Ἡφαίστου, τὰς δ' (τὰς φύσας ὁηλ.) ἐς πῦρ ἔτρεψε κέλευσέ τε **ἐργάζεσθαι** Ἰλ. Σ. 469· τὸ χρῆμ' ἐργάζεται, τὸ πρᾶγμα ἐργάζεται, δηλ. προχωρεῖ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 148· ὁ ἀὴρ ἐργάζεται, παράγει ἀποτελέσματα, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5.12,7. **ΙΙ.** μεταβατ. **ὡς τὸ ποιέω,** ἀπεργάζομαι, «κάμνω», κλυτὰ ἔργα, ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ὀδ. Υ. 72, πρβλ. Χ. 422· ἀγάλματα, ὕμνους Πινδ. Ν. 5. 2, Ι. 2. 66· ἀμαξίδας Ἀριστοφ. Νεφ. 880· οἰκοδόμημα Θουκ. 2.76· εἰκόνας, ἀνδριάντας, κτλ., Πλάτ. Κρατ. 431C, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 6, κτλ.· τὸν κηρόν, σχαδόνας, ἐπὶ μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 49, 51: καθιστῶ, μικροῦ δεῖν ὅλον ξηρὸν εἰργασται Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 11. 2· μέγαν Αἰλ. Π. Ἱστ. 3.1. **2)** ὡς τὸ **δράω,** πράττω, ἐκτελῶ, ἔργα ἀεικέα Ἰλ. Ω. 733· ἔργον ἐργ., ἐπὶ τῶν γεωργῶν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 380, πρβλ. 395· φίλα, ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι Ὀδ. Ρ. 321, Ω. 210· καλά, θαυμαστὰ Πλάτ., κλ.· περὶ θεοὺς ἀδικον Πλάτ. Γοργ. 522D· ἐργ. ἔργον, ἀντίθετον τῷ **βουλεύειν,** Σοφ. Ἀντ. 267, κτλ., Ο. Τ. 347:—μετὰ διπλῆς αἰτ., κάμνω τι εἰς ἄλλον, πολλοὶ πολλὰ .. ὑμᾶς εἰσιν εἰργασμένοι Ἡρόδ. 2. 26, κτλ.· ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, κάμνω κακόν τι εἴς τινα, κακὰ ἐργάζεσθαί τινα, ὡς τὸ κακὰ δρᾶν ἢ ποιεῖν τινα Σοφ. Φιλ. 786, Θουκ. 1.137, κτλ.· οὕτω, οἷά

μ' εἰρνάσω; τί μ' εἴργασαι; Σοφ. Φιλ. 928, 1171, κτλ.· μὴ ὄῆτα τοῦτό μ' ἐργάσῃ ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ.1206· αἴσχιστα ἐργ. τινα Ἀριστοφ. Σφ.787· σπανιώτερον, ἀγαθὰ ἐργ. τινα Ἡρόδ. 8. 79, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ.1373, Θουκ. 3. 52. Πλάτ. Κρίτων 53Α· πολλὰ καὶ καλὰ τὴν Ἑλλάδα Πλάτ. Φαῖδρ. 244Β· σπανίως, τινί τι Ἀριστοφ. Σφ.1350. **3**) κατεργάζομαί τι, ὅπλα .., οἵσίν τε χρυσὸν εἰργάζετο Ὀδ. Γ. 435 ἐργ. γῆν Ἡρόδ. 1. 17, κτλ.· ἐργ. [γῆν] ἐργάταις Ξεν. Κύρ.1. 6,11· γῆν καὶ ξύλα καὶ λίθους ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 3. 3,7 ἀργυρῖτιν, ἣν οἱ ἰμοὶ οἰκέται εἰργάσαντο Ἔγκλημα παρὰ Δημ. 974, ἐν τέλ.· ἐργ. θάλασσαν, ἐπὶ ἐμπόρων, Διον. Ἁλ. 3. 46· οὕτω, καὶ τοῖς οἳ γλαυκὴν ἐργάζονται, ἐπὶ ἁλιέων, Ἡσ. Θ. 440: — χωνεύω τροφήν, Λατ. subigere, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9.18,1, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 12,7., 6.18,11. **4**) κτῶμαί τι ἐργαζόμενος, ὡς νῦν τὸ «κάμνω», χρήματα Ἡρόδ. 1. 24, Ἀριστοφ. Ἱππ. 840, κτλ.· βίον ἐκ τοῦ δικαίου Ἀνδοκ.18. 42, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 43. 297· ἀργύριον ἀπὸ σοφίας Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 282D· μισθοῦ τὰ ἐπιτήδεια Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 2· ἐμπορεύομαι, ταῦτα γεωργεῖ, ταῦτα ἐργάζεται Δημ. 794. 22· ζημίαν ἐργ. (δηλ. ἑαυτῷ) Ἰσαῖ. 58. 19. **5**) ἐξασκῶ, Λατ. exercere, τέχνην, ἐργασίαν Πλάτ. Φαῖδρ. 60Ε, κτλ.· ἐπιστήμην Ξεν. Οἰκ. 1. 7. **6**) ἀπολ., ἐργάζομαι ἔργον τι ἢ ἀσχολοῦμαι εἰς ἐργασίαν τινά, ἐλθὼν ἐπὶ τὸ γναφεῖον, ἐν ᾧ εἰργάζετο Αυσ. 23, 2· ἐν ἐμπορίῳ Δημ. 957. 27· ἐν τῇ ἀγορᾷ 1308, 9· κατὰ θάλασσαν ἐργάζεσθαι 1297. 8· τούτοις πειρῶμαι ναυτικοῖς ἐργάζεσθαι. διὰ τούτων τῶν χρημάτων ἐργάζομαι εἰς ναυτικὰ δάνεια, 893. 24· δὶς ἢ τρὶς ἐργ. τῷ αὐτῷ ἀργυρίῳ 1292. 3· ταῦτα ἐργ., οὕτως ἐμπορεύεται, 794. 22· οἱ ἐργαζόμενοι, οἱ ἐμπορευόμενοι, 922.10:— ἰδίως ἐπὶ πορνῶν, σώματι ἐργ., Λατ. corporis facere, 1351. 21· ἐργ. ἀπὸ τοῦ σώματος Πολύβ.12.13, 2· ἐργασάμενα ἱκανῶς ἀπὸ τῆς ὥρας (αἱ ἑταῖραι) Ἄλεξις ὁ Σάμιος παρ' Ἀθην. 572F· πρβλ. ἐνεργάζομαι, **7**) προξενῶ, πημονὰς Σοφ. Ἀντ. 236· πάθος τινὶ Δημ.1404.18. **III**. ὁ παθ. πρκμ. **εἴργασμαι** εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας, ὡς π. χ. ἐν Ἡροδ. 3. 155, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 321, Ἀντιφ. 125. 36, καὶ οὕτως ἀείποτε παρὰ Σοφ., ἴδε Λοβέκκ. ἐν Σοφ. Αἴ. 21: ἀλλὰ συχνάκις ὡσαύτως ἀπαντᾷ ἐπὶ παθ. σημασίας, **1**) γίνομαι ἢ οἰκοδομοῦμαι, ἔργαστο τὸ τεῖχος Ἡρόδ.1.179· ἐκ πάτρας εἰργασμένος Αἰσχύλ. Πρ. 242· οἰκοδόμημα διὰ ταχέων εἰργ. Θουκ. 4. 8· λίθοι εἰργ., κατειργασμένοι, ὁ αὐτ.1. 93· γῇ εἰργ. Ξεν. Οἰκ. 19, 8· θώρακας εὖ εἰργ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 10, 9. **2**) ὡς παθ. ὡσαύτως ἐπὶ τῆς ἐννοίας, γίνομαι, πράττομαι, τελοῦμαι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 354, 1346, Εὐρ. Ἐκ.1085· τὰ εἰργασμένα, τὰ πεπραγμένα, Ἡρόδ.7. 53, Εὐρ. Ἴων 1281· ἔργ. ἐστι .. εἰργασμένα Σοφ. Ο. Τ. 1374, πρβλ. 1369. Ὁ ἐνεστ. ἐπὶ παθ. σημ. εἶναι σπάνιος, τὸ χρῆμ' ἐργάζεται Ἀριστοφ. Αυσ.148· σκεύη οἷς γῇ ἐργάζεται Διον. Ἁλ. 8. 87· παρατ. ἠργάζετο (εἰργάζετο Cobet κ. ἄλλ.) Ὑπερείδ. Ὑπὲρ Εὐξενίππ. 44· μέλλ. **ἐργασθήσομαι**, ἀείποτε ἐπὶ παθητ. σημασ., Σοφ. Τρ. 1218, Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 6· καὶ οὕτως ὁ ἀόρ. **εἰργάσθην** Πλάτ. Πολιτικ. 281Ε, Πολ. 353Α: πρβλ. **ἐπ-, δι-, ἐν-, ἐξ-εργάζομαι.**

ἐργᾰθεῖν, Ἐπ. ἐεργαθεῖν, Ἀττ. **εἰργαθεῖν**, ποιητ. ἀόρ. β' ἀπαρ. τοῦ ἔργω, χωρίζω, ἀποκόπτω, ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἔεργαθεν Ἰλ. Ε.147· ἀπὸ πλευρῶν χρόα ἔργαθεν Λ. 437.

II. ἀναχαιτίζω, Σοφ. Ἠλ.1271, Εὐρ. Φοίν.1175, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1171: πρβλ. **κατειργαθόμην**. Περὶ τοῦ τύπου, πρβλ. **ἀμυναθεῖν, διωκαθεῖν, εἰκαθεῖν.**

ἐργᾰλεῖον, Ἰων.-**ήιον**, τό, (ἔργον), ἐργαλεῖον, ὄργανον, Ἡρόδ. 3.131. Θουκ. 6. 44, Πλάτ. Πολιτικ. 281C, κλ.—Καθ' Ἡσύχ.: «ἐργαλεῖον· ἐργαστήριον παρὰ Ταραντίνοις».

ἐργαλοθήκη, ἡ, ἐργαλειοθήκη, Ἡσύχ. ἐν λ. **σουγλάριον.**

ἔργανα (Βοιωτ.)· «ἐργαλεῖα, σκεύη χειρῶν» Ἡσύχ.

ἐργάνη, [ᾰ], ἡ, ἐργάτις, ὡσαύτως **ὀργάνη**, ἐπίθ. τῆς **Ἀθηνᾶς**, Λατ. operosa Minerva, Σοφ.Ἀποσπ.727, Αἰλ. Ποικ.Ἱστορ.1, 2, Πλούτ. 2, 99Α, Παυσ.1. 24, 3· πρβλ. **ἐργάτις** II. **II**. = **ἐργασία**, Κλήμ. Ἀλ. 279, πρβλ. Ἡσύχ.

ἐργάομαι, = **ἐργάζομαι**, Ἐβδ. (Ἔξ. Κ', 9, κ. ἄλλ.).

ἐργᾰσεῖον, ἐφετικὸν τοῦ **ἐργάζομαι**, ἐπιθυμῶ νὰ ἐργασθῶ, μέλλω νά .., ὡς ἐργασείων οὐδὲν Σοφ. Τρ.1232· τί δ' ἐργασείεις; τί μέλλεις νὰ πράξῃς; ὁ αὐτ. ἐν Φιλ.1001.

ἐργᾰσία, Ἰων.-**ίη**, ἡ, (ἐργάζομαι), ὡς καὶ νῦν, «δουλειά», ἀσχολία, Λατ. labor, ἐργασίην φεύγειν Ὁμ.Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 486, καὶ Ἀττ.· ἀντίθετον τῷ ἀργία, Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 7· ἐργ. ἀγαθή, παραγωγικὴ ἐργ., ὁ αὐτ. ἐν Πόροις 4. 29· ἀνελεύθερος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4.1, 40· ἐργασίᾳ ἐγχειρεῖν, ἐπὶ μελισσῶν, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40 ἡ περὶ τὴν θάλασσαν ἐργ., ἐπὶ ναυτῶν, Πλάτ. Πολ. 371Β· μὴ γενομένης ἐργασίας, Δημ. 819. 28· δὸς ἐργασίαν, μετ' ἀπαρ., Λατ. da operam ut .., Εὐαγγ. κ. Λουκ. ΙΒ', 58· ἐν τῷ πληθ., τὰς ἐν ὑπαίθρῳ ἐργασίας ἐργάζεσθαι Ξεν. Οἰκ. 7. 20. **II**. κατασκευή, οἰκοδομή, τειχῶν Θουκ. 7. 6· ἱματίων, ὑποδημάτων, κτλ., Πλάτ. Γοργ. 449D, Θεαίτ.146D· τῆς ἐσθῆτος Ξεν. Οἰκ. 7. 21· πίττης Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 2. 6· μεταφ., Πέργαμος ἀμφὶ τεαῖς ἐργασίαις ἁλίσκεται, ἡ Τροία κυριεύεται (δηλ. εἶναι πεπρωμένον νὰ κυριευθῇ) κατὰ τὸ μέρος τὸ κτισθὲν διὰ τῶν χειρῶν σου, Πινδ. Ο. 8. 56· ἐργ. ἡδονῆς Πλάτ. Πρωτ. 353D. **2**) ἡ κατεργασία ὕλης τινός, ἡ ἐργ. τοῦ σιδήρου Ἡρόδ. 1.68· χαλκοῦ, ἐρίων, ξύλων Πλάτ. Χαρμ.173Ε· τῶν χρυσείων μετάλλων Θουκ. 4. 105, πρβλ. Ὑπερείδ. Ὑπὲρ Εὐξενίππ. 45: ἀλλὰ συνηθέστατα, ἡ καλλιέργεια τῆς γῆς, ἐργ. γῆς, χώρας Ἀριστοφ. Βάτρ. 1034, Ἰσοκρ. 145D, κτλ.· ἐργ. περὶ κήπων Πλάτ. Μίνως 316Ε· ὡσαύτως, πέψις, χώνευσις τροφῶν, Ἀριστ. περὶ Ἀναπν. 11.1, κτλ. **3**) καθόλου, ἐμπόριον, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 1, Δημ, 976. 28, κτλ.· ἐπὶ τῆς ἐργασίας ὧν τῆς κατὰ τὴν θάλασσαν, ἐνησχολημένος εἰς ἐμπόριον κατὰ θάλασσαν, Δημ. 893. 21· ἐργ. χρημάτων Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 9, 5·—ἐπάγγελμα. ἐργασία ἑταίρας, ἐπικομένη δὲ κατ' ἐργασίην Ἡρόδ. 2. 135, ἴδε Valck εἰς 1. 93, Δημ. 270.15. **4**) ἐξάσκησις, **τῶν** τεχνῶν Πλάτ. Γοργ. 450C· ἡ ἐργ. τῆς τραπέζης, τὸ ἔργον τοῦ τραπεζίτου, Δημ. 946. 3· Κύπριδος Ἀνθ. Π. 5. 219. **5**) ἔργον τέχνης, τετράγωνος ἐργ., ἐπὶ τῶν Ἑρμῶν, Θουκ. 6. 27, πρβλ. 7. 6. **III**. συντεχνία ἢ ἑταιρεία ἐργατῶν, ἡ ἐργ. τῶν βαφέων Συλλ.Ἐπιγρ. 3924, πρβλ. 3938, καὶ ἴδε τὴν λ. **ἔργον** V.

ἐργάσιμη, ἡ, εἶδος σμύρνης τῆς χειρίστης ποιότητος, ἡ δὲ χειρίστη ἐν ἁπάσαις ἐργασίμη καλεῖται Διοσκ. 1.77.

ἐργάσιμος, **ον**, καὶ **η**, **ον**, ὁ ἐπιδεκτικὸς ἐργασίας, ὁ χρησιμεύων πρὸς ἐργασίαν, λίθοι Πλούτ. 2. 701C· ξύλα Πολυδ. Η', 109· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ γῆς, ἐργ. χωρία, ἀρόσιμα, Πλάτ. Νόμ. 639Δ, 958D· οὕτω, τὰ ἐργ. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 16, κτλ.· τὰ τεμένη ὅσα .. θεμιτόν ἐστιν ἐργάσιμα ποιεῖν Συλλ.Ἐπιγρ. 103.17· ἡ ἐργ. (δηλ. γῆ) Θεοφρ. π. Φυτ.Ἱστ. 6. 3, 5. **2**) ἐργάσιμος ἡμέρα, ἡμέρα καθ' ἣν δύναταί τις ἢ ἐπιτρέπεται νὰ ἐργασθῇ, Ἐβδ. (Α', Βασιλ. Κ', 19). **II**. ἐνεργ., ὁ ἐργαζόμενος πρὸς πορισμόν, τὸ ἐργάσιμον, οἱ ἐργαζόμενοι, ἡ ἐργατικὴ τάξις, Ἀππ.Ἐμφυλ. 3.72· ἰδίως ἐπὶ ἑταιρῶν, Ἀρτεμίδ. 1. 80. **2**) δραστήριος, θρασύτης Ὀρφ.Ὕμν. 59.7.

ἔργασις, ἡ, = **ἐργασία**, ἐκτέλεσις, «τῇ ἐργάσει τοῦ φόνου» Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 853.

ἐργαστέον, ρημ. ἐπίθ., δεῖ ἐργάζεσθαι, Ξεν.Ἱππαρχ. 8. 8.

II. τοὔργον ἔστ' ἔργ., πρέπει νὰ γίνῃ ἢ πρέπει τις νὰ τὸ κάμῃ, Αἰσχύλ. Χο. 298, πρβλ. Εὐρ. Μήδ.791, Ξεν. Οἰκ.7. 35· τὰ ἔργα .. ὡς ἐστὶν ἐργαστέα αὐτόθι 13.3· ὅτ' ἦν ἔργ., ὅτε ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐνεργήσῃ τις, Σοφ. Τρ. 688.

Ἐργασίων, **ωνος**, ὄν. κύρ. παρ' Ἀριστοφ. (Σφ. 1201), ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει **γεωργός.**

ἐργαστήρ, **-ῆρος**, ἐργάτης, ἰδίως ἐν τῇ γεωργίᾳ, Ξεν. Οἰκ .5. 15· ἐπὶ σιδηρουργοῦ, Ὀρφ.Ὕμν. 65. 4:—κοινότερον **ἐργάτης.**

ἐργαστηριακοί, οἱ, ἄνθρωποι ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν αὐτῶν ἀποζῶντες, χειρώνακτες, Πολύβ. 38. 4, 5.

ἐργαστηρι-άρχης, **ου**, ὁ, ὁ πρῶτος ἐργαστηρίου τινός, Συλλ. Ἐπιγρ. 4968.

ἐργαστήριον, τό, τόπος ἐν ᾧ γίνεται ἐργασία, ἐργαστήριον ἢ ἐργοστάσιον ἔνθα τὴν ἐργασίαν ἐτέλουν δοῦλοι, Ἡρόδ. 4. 14, Αυσ. 120. 44, Ἰσαῖος 40.11 κέξ., Συλλ.Ἐπιγρ.123. 9, κ. ἄλλ.· μεταλλεῖον, λατομεῖον, αὐτόθι 162. 6, Δημ. 967. 17 κέξ.· κρεοπωλεῖον, Ἀριστοφ.Ἱππ.744· κουρεῖον, Ἰλούτ. 2. 973Β, πρβλ. Perizon. ἐν Αἰλ. Ποικ.Ἱστ. 6.12· κατ' εὐφημισμόν, χαμαιτυπεῖον, Δημ.1367. 26 (ἴδε **ἐργάζομαι** II. 6). **2**) μεταφ., τὴν πόλιν ὄντως εἶναι πολέμου ἐργ. Ξεν.Ἑλλ. 3. 4, 17· συκοφαντῶν ἐργ., ὁμὰς συκοφαντῶν, Δημ. 995. 8, πρβλ.1010. 25.

ἐργαστής, = **ἐργαστήρ**, Συλλ.Ἐπιγρ.3920, πρβλ.3480, Ἀπολλ. Δύσκ. ἐν Α. Β. 500· διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἐργάται** παρ' Ἰωσήπῳ ἐν Ἰουδ.Ἀρχ.18.1,1.

ἐργαστικός, ἡ, **όν**, ἱκανὸς πρὸς ἐργασίαν, ἐργατικός, ἐπιμελής, Ἱππ. 86Β, Πλάτ. Μένων 81D, Ξεν.Ἀπομν. 3.1, 6· οἱ ἐργ., οἱ ἐργατικοί, οἱ ἐργάται, Πολύβ.10.16,1, πρβλ. **ἐργατικός.**

2) **ἡ ἐργαστική** (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν τι, Πλάτ. Πολιτικ. 280Ε, 281Α· τὸ τῆς τροφῆς ἐργαστικόν, τὸ ὄργανον τὸ πρὸς πέψιν τῆς τροφῆς, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 8.

ἐργαστῖναι, αἱ, κόραι αἵτινες ὕφαινον τὸν πέπλον τῆς Ἀθηνᾶς, «ἐργαστῖναι· αἱ τὸν πέπλον ὑφαίνουσαι» Ἡσύχ.

ἔργαστρα, τά, μισθὸς ἐργασίας, «ἐργατικά», Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA. II. 403, A. Rang. Ant. hell. 857, στ. 16.

ἐργατεία, ἡ, ἐργασία, Ἐβδ. (Σοφ. Σολ.7.17).

ἐργατεύομαι, Ἀποθ., ἐργάζομαι πολύ, καπιάζω, Διόδ. 20. 92, Ἀθαν. τ.1, σ. 36Α, κλ.

ἐργάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, **ὡς** παρ' ἡμῖν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2266. 18, κτλ.: ἰδίως, ὁ ἐργαζόμενος τὴν γῆν, **γεωργὸς** (πρβλ. **ἔργον** I. 2, **ἐργάζομαι** I), γῆς ἐργ. Ἡρόδ. 4.109., 5. 6· οἱ ἐργ. οἱ περὶ γεωργίαν Δημ. 933, ἐν τέλ.: συχνάκις ὡσαύτως ἀπολ., ὡς τὸ **αὐτουργός**, Σοφ. Ο. Τ. 859, Εὐρ.Ἰλ. 75, Ἀριστοφ. Ἀχ. 611, κτλ.· ὡσαύτως μετ' οὐσιαστ., ἐργ. ἀνὴρ Θεόκρ.10. 9, Δημ.1362. 11· οὐργάτης λεώς, ὁ ἐργατικὸς λαός, Ἀριστόφ. Εἰρ. 632· ὡσαύ-

τως ἐπὶ ζῴων, βοῦς ἐργ., ἐργαζόμενος βοῦς, Ἀρχίλ. 36, Σοφ. Ἀποσπ.149· ἐργ. σφῆκες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 41, 2· ὡσαύτως, ἐργ. θαλάσσης, ἐπὶ ἁλιέως, Ἀλκίφρ.1.11· ἐργάτης λίθων, ὁ ἐργαζόμενος λίθους, λιθοξόος ἢ λιθογλύφος, Λουκ. Ἐνύπν. 2.

2) ὡς ἐπίθετ., ἐργατικός, δραστήριος, ἐπιμελής, ἐργ. στρατηγὸς Ξεν. Κύρ. 1. 6, 18· ἀντίθ. τῷ **ἀργός**, Πλάτ. Εὐθύδ. 281C, πρβλ. Πολ. 554A: πρβλ. **ἐργάτις**, **II.** ὁ ἐξασκῶν τέχνην τινά, τῶν πολεμικῶν Ξεν. Κύρ. 4. 1, 4· ἐργ. δίκης, ἐπὶ δικαστοῦ, Λυκόφρ. 128· ἀπολ., ὁ ἔμπειρος εἰς τὴν ἐξάσκησιν ἰδιαιτέρου τινὸς κλάδου χειρουργικῆς, π. χ. εἰς τὴν λιθοτομίαν, οὐ τεμέω δὲ οὐδὲ μὴν λιθιῶντας, ἐκχωρήσω δὲ ἐργάτῃσιν ἀνδράσι πρήξιος τῆσδε Ἱππ.Ὅρκος 1. **III.** ὁ πράττων τι, ἐργαζόμενος, Σοφ. Ἀντ. 252· τῶν καλῶν Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 27· τῆς ἀδικίας Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιγ', 27. **IV.** εἶδος μηχανήματος ναυτικοῦ κυρίως πρὸς ἀνέλκυσιν ἀγκυρῶν, κοινῶς «ἀργάτης» ἢ «μποζαργάτης», Βίτων ἐν Ἀρχ. Μαθ.110E· ergata παρὰ Βιτρουβ.10. 4.

ἐργᾰτήσιος, α, ον, παρέχων εἰσόδημα, χώρα Πλουτ. Κάτων Πρεσβ. 21.

ἐργᾰτικός, ή, όν, = **ἐργαστικός**, Πλάτ. Πολιτικ.259E· ὅμοιος ἐργάτῃ, γυνὴ ἐργ. Λουκ. Ἐνύπν. 6· ἀγαπῶν τὴν ἐργασίαν, ἐπιμελής, δραστήριος, Πλάτ. Μένων 81D· τὸ ἐργ. Ἱππ. π. Ἀέρ. 295: συγκ. **-ώτερος**, ὑπερθ. **-ώτατος**, ἐπὶ μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 38 καὶ 40.—Ὁ Ἡρόδ. (2.11) μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ Νείλου διὰ τὰς χώσεις τὰς προξενουμένας εἰς τὰ παράλια ἐκ τῆς ἰλύος ἣν καταβιβάζουσι τὰ ῥεύματα αὐτοῦ.—Ἐπίρρ., **ἐργατικῶς** πρός τι, ἐπωφελῶς διὰ .. , Πλουτ. Κάμιλλ.16.

ἐργᾰτῖνης [ῑ], **ου,** ὁ, = **ἐργάτης**, ἰδίως γεωργός, ἐργ. βουκαῖος, ἐργ. ἀνὴρ Θόκρ. 10. 1., 21. 3, Ἀνθ. Π. 11. 58· οὕτω, βοῦς ἐργ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 663, Ἀνθ. Π. 6. 228. **2)** ὡς ἐπίθ., ἐργατικός, δραστήριος, ἐνεργητικός, μετὰ θηλ. οὐσιαστ., **ἐργατίναις παλάμαισιν** Ἀνθ. Π. παράρτ. 323. **II.** μετὰ γεν., ἐργαζόμενός τι ἢ ἀσκῶν τέχνην τινά, Ἀνθ. Π. 5. 240, 275.

ἐργᾰτῐ́ς [ᾰ], **ῐδος, ἡ,** θηλ. τοῦ **ἐργάτης**, γυνὴ ἐργάτις· ἐπὶ τῶν ἐργαζομένων μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 50· ἐργ. βοῦς Ἀνθ. Π. 9. 741. **2)** ὡς πραγματικὸν ἐπίθ., ἐργατική, ἐπιμελής, δραστήριος, γυναῖκες οὕτω ἐργ. Ἡρόδ. 5.13· γλῶσσαν μὲν ἀργὸν χεῖρα δ' εἶχεν ἐργάτιν Σοφ. Φιλ. 97· βιοτὰ Ἀνθ. Πλαν.1.15. **3)** ἐπὶ μισθῷ ἐργαζομένη, Μοῖσα οὔπω ἐργάτις ἦν, ἡ Μοῦσα δὲν ἦτο εἰσέτι μισθωτή, Πινδ. Ι. 2. 10· γυνὴ ἐργ., ἐπὶ ἑταίρας (πρβλ. **ἐργάζομαι** II. 6), Ἀρχίλ.173.

II. μετὰ γεν., ἡ ποιοῦσα ἢ παράγουσά τι, μνήμην ἀπάντων .. ἐργάτιν Αἰσχύλ. Πρ. 461 (ἔνθα ὁ Ἕρμαν. ἐκ τοῦ Στοβ. ἐργάνην)· νέκταρος ἐργ., ἐπὶ τῶν μελισσῶν, Ἀνθ. Π. 9. 404· νήματος, ἐπὶ τῆς ἠλακάτης, 6. 174· σελίδων, ἐπὶ ποιητῶν, 9. 26· Κύπριδος, ἐπὶ ἑταιρῶν, 5. 245· σπάν. ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, πολιτεία ἐργ. τῶν ἀγαθῶν Διον. Ἀλ. 2.76.

ἐργατο-κυλίνδριος, ὁ, = **ἐργάτης** IV, «μποζαργάτης», Βίτων ἐν Ἀρχ. Μαθημ. σ.109.

ἐργατῶνες· «οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς τόποι, ἔνθα οἱ οἰκέται κοιμῶνται, οἱ παρὰ Ἀττικοῖς ἐργατῶνες· παρὰ Κρησὶν ἐργάτωνες (ἐργατῶναι;) οἱ ἐπὶ τῆς ταφῆς τῶν τεθνηκότων τεταγμένοι» Ἡσύχ.

ἐργεπείκτης, ου, ὁ, (ἐπείγω) ἐπιστάτης τῶν ἔργων, ἐργοδιώκτης, Εὐστ. 588.16.

ἐργ-επισταστία. ἡ, ἐπιστασία ἔργων, Συλλ. Ἐπιγρ. 2779, 3936, **ἐργ-επιστᾰτέω,** εἶμαι ἐπιστάτης ἔργων, αὐτόθι 2963c. 2965: 2966· καὶ **ἐργ-επιστάτης, ου,** ὁ, ἐπιστάτης ἔργων, Ἐπίχ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 183, Ἐπιγραφ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 337.

ἔργμα (παρὰ Πινδ. **ἔρμα**), τό, ποιητ. ἀντὶ **ἔργον**, ἀθανάτων βουλῇ τε καὶ ἔργμασιν ἔξοχ' ἀρίστους Ὁμ. Ὕμν. 27. 20., 32. 19, Θέογν. 29, Ἀρχίλ. 65, Σόλων 3. 12, Βακχυλ. 13.17 (ἔκδ. Blass), συχνάκις παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς, ὡς Αἰσχύλ. Θήβ. 556, Ἱκέτ. 500· **σπαν. παρὰ πεζογράφοις**, ὡς παρὰ τῇ Περικτ. ἐν Στοβ. 487. 24.

ἔργμα, τό, (εἴργω) φραγμός, **σκέπη,** Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 15, 1.—Καθ' Ἡσύχ.: «ἔρμασι· κωλύμασι. περιφράγμασιν».

ἐργμός, οῦ, ὁ, = **εἰργμός**, Ἰαμβλ. Προτρεπτ. σ. 68. 8 καὶ 12.

ἔργνῡμι, ποιητ. ἀντὶ **εἴργω**, πρβλ. **καθείργνυμι.**—Καθ' Ἡσύχ. «ἐργνύει· κρύπτει. κατακλείει».

ἐργοδιωκτέω, ἐπισπεύδω τὸ ἔργον, εἶμαι ἐργοδιώκτης, ἐργοδηγός, Ἑβδ. (Β. Παραλ. Η', 10).

ἐργοδιώκτης, ου, ὁ, (διώκω) ἐπιστάτης ἔργων, ἐργοδηγός, Ἑβδ. (Ἔξοδ. Γ', 7).

ἐργοδόσιον, τό, ἐργοστάσιον, Κωδιν. Παρεκβολ. 21.

ἐργο-δοτέω, δίδω ἐργασίαν κατ' ἀποκοπήν, ἀντίθετον τῷ **ἐργολαβέω**, Ἀπολλόδ. ἐν Ἀδήλ. 8, Συλλ. Ἐπιγρ. 2826. 5.

ἐργο-δότης, ου, ὁ, ὁ παρέχων ἐργασίαν, ἀντίθετον τῷ **ἐργολάβος**, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 5, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Νούσ.1. 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 3467. 24.

ἐργο-λᾰ́βεια [ᾰ], ἡ, = **ἐργολαβία**, Ἀλκίφρ.1. 34.

ἐργο-λᾰβέω, ἀναλαμβάνω τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου ἐπὶ ὡρισμένῳ χρηματιστικῷ **ποσῷ**, ἀντιθέτως πρὸς τὸ **ἐργοδοτέω**, Συλλ. Ἐπιγρ. 3467. 24· μετ' αἰτ., ἐργ. ἀνδριάντας, Λατ. statuas conducere faciendas, Ξεν. Ἀπομν.3.1,3, πρβλ. Φιλόχ.97· τὸ μακρὸν τεῖχος Πλουτ.Περ.13:—ἐπὶ τῶν σοφιστῶν, ἐργ. τὰ μειράκια, ἀναλαμβάνειν τὴν ἀνατροφὴν αὐτῶν ἐπὶ μισθῷ, Ἀλκίφρ. 3. 55· καὶ ἀπολ., ἐργάζομαι ἐπὶ μισθῷ, ἐπιδιώκω χρηματικὴν ὠφέλειαν, κερδοσκοπῶ, σοφιστὴς ἐργολαβῶν Αἰσχίν. 42. 41, πρβλ. Δημ. 608. 12· ἔν τινι, εἴς τι πρᾶγμα, Αἰσχίν. 58. 26· τινί, διά τινα, Δημ. 784. 25· ἐπί τινα ἢ μετά τινος, ἐναντίον τινός, Αἰσχίν. 24. 37, Δημ.1482. 26· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Πολύαιν. 6. 51.

ἐργο-λᾰ́βεια, ἡ, τὸ ἀναδέχεσθαι τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου ἐπὶ ὡρισμένῃ ἀμοιβῇ, παρὰ τοῖς ῥήτορσι, κερδοσκοπία, πρὸς ἐπίδειξιν καὶ πρὸς ἐργολαβίαν γεγράφθαι Ἰσοκρ. 87C, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ· ἐργολαβίας ἕνεκεν παραμένουσιν ἐν τῷ μαθήματι Διόδ. 2. 29.

ἐργολᾰ́βος, [ᾰ], ὁ, ὁ συμβαλλόμενος πρὸς ἐκτέλεσιν ἔργου τινός, ὁ ἀναλαμβάνων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου ἐπὶ ὡρισμένῳ χρηματικῷ ποσῷ, Λατ. conductor, redemptor, ἀντίθετον τῷ **ἐργοδότης**, Πλάτ. Πολ. 373C, Συλλ. Ἐπιγρ.1845. 32· τοῦ ἀγάλματος, πρὸς κατασκευὴν αὐτοῦ, Πλουτ. Περικλ 31· ἐργ. δίκης, συνήγορος, Θεμίστ. 260B, Πολυδ. Ζ',182. **II.** ἐργολάβους προσφέρουσι τὰς τοιαύτας χάριτας κέρδους ἢ χρηματισμοῦ ἕνεκα Πολυδ. Ἐκλογ.Βατ.410.—Κατὰ Σουΐδ.: «ἐργολάβος· οὐχ ὥσπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ δοκοῦμεν ἐργολάβον καλεῖν τὸν ὑπὲρ τινῶν ἔργων μισθὸν λαμβάνοντα καὶ ἔχοντα τοὺς συνεργαζομένους, οὕτω καὶ οἱ ῥήτορες ἐξεδέξαντο τὸν ἐργολάβον, ἀλλ' ἐπὶ φλαύρων πραγμάτων χρῶνται τῷ ὀνόματι».

ἐργο-λήπτης, ου, ὁ, = τῷ προηγ., «τοὺς δὲ ἐργολάβους καὶ ἐργολήπτας Τηλεκλείδης ὁ κωμικός» Πολυδ. Ζ', 182.

ἐργομίσης, ου, ὁ, ἀντὶ τοῦ **μίσεργος**, ὁ μισῶν τὴν ἐργασίαν, Χοιροβοσκ. τ.1, σ. 54,15, ἔκδ. Gaisf., ἴδε Κόντου Γλωσσ. Ἱπρατηρ. σ. 323.

ἐργομωκῶν· «ἐμπαίζων» Ἡσύχ.

ἔργον, τό, (περὶ τῆς ῥίζης ἴδε * **ἔργω**). Ἔργον, ἐργασία, ὡς καὶ νῦν, Ἰλ. Β. 436, κτλ.· ἀντίθ. τῷ **ἀεργίη**, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 313· πλεόνων δέ τοι ἔργον ἀμείνων Ἰλ. Μ. 412· ἔργον ἐποίχεσθαι Ζ. 492· νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν Μ. 271· ἰδίως κατὰ πληθ., ἄλλος ἄλλοισιν .. ἐπιτέρπεται ἔργοις Ὀδ. Ξ. 228· ἐπὶ ἔργα τραπέσθαι Ἰλ. Γ. 422· ἔργων παύσασθαι Ὀδ. Δ. 683· τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, «κύτταζε τὴν δουλειά σου», Ἰλ. Ζ 490, Ὀδ. Α. 356.—Ἰδίως κατὰ τὰς ἐξῆς σχέσεις, **1)** ἐν τῇ Ἰλ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἔργων ἢ πράξεων πολεμικῶν, πολεμήϊα ἔργα Ἰλ. Β. 338, κ. ἀλλ., Ὀδ. Μ. 116· ἔργον μάχης Ἰλ. Ζ. 522· καὶ μόνον, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ Δ.175, πρβλ. 539· οὕτω μετέπειτα, ἔργον .. Ἄρης κρινεῖ Αἰσχύλ. Θήβ.414· ἐν τῷ ἔργῳ, κατὰ τὴν συμπλοκήν, Θουκ. 2. 89, πρβλ. 7.71· ἔργου ἔχεσθαι, συνάπτειν μάχην, Πινδ. Π. 4. 414, πρβλ. Θουκ. 1. 49· κρατεῖν ἔργον, νικᾶν ἐν τῇ μάχῃ, Πινδ. Ο. 9.127· ἀλλὰ κατὰ πληθ. μετὰ τοῦ ἄρθρ., τῶν ἔργων ἔχεσθαι ἢ ἅπτεσθαι, ἐπὶ τὰ ἔργα τραπέσθαι ἢ ἰέναι Κόβητος V. LL. σ.41:—ὡσαύτως, ἔργα θῆκε κάλλιστ' ἀμφὶ κόμαις, ἔθηκε [τὴν ἀμοιβὴν] ἐνδόξων ἔργων περὶ τὴν κόμην αὐτοῦ, Πινδ. Ο.13. 54. **2)** ἐπὶ ἔργων φιλοπονίας, ὅθεν:

α) ἐπὶ ἀγρῶν κεκαλλιεργημένων, ἀνδρῶν πίονα ἔργα Ἰλ. Μ. 283, κτλ.· ἔργ' ἀνθρώπων Π. 392, Ὀδ. Ζ. 259· βροτῶν Κ.147. οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν .. ἔργα (πρβλ. τοῦ Οὐεργιλίου hominumque boumque labores), 10. 98· καὶ ἔργα μόνον, Ἰλ. Π. 392, Ὀδ. Π.140, κτλ.· Ἔργα καὶ ἡμέραι, δηλ. γεωργικὰ ἔργα καὶ αἱ κατάλληλοι ἡμέραι πρὸς ἐργασίαν, ὄνομα τοῦ γνωστοῦ ἔργου τοῦ Ἡσιόδου· δύο δ' αἰὲν εἶχον πατρώϊα ἔργα, εἰργάζοντο εἰς τὰ πατρικὰ κτήματα, Ὀδ. Β. 22· ἡμεῖς δ' οὔτ' ἔπι ἔργα .. ἴμεν, οὔτε εἰς τὰ κτήματά μας θὰ ὑπάγωμεν, Β.127, πρβλ. 252· ἐσπέριοι δ' Ἰθάκης .. ἔργ' ἀρίκοντο, τὴν ἑσπέραν ἔθασαν εἰς τοὺς ἀγροὺς τῆς Ἰθάκης, Ξεν. 344· ἀμφὶ .. Τιτορήσιον ἔργα νέμοντο, ἐκαρποῦντο τοὺς ἀγρούς, Ἰλ. Β.751, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 222· οὕτω, τὰ τῶν Μυσῶν ἔργα, τοὺς κεκαλλιεργημένους ἀγροὺς τῶν Μυσῶν, Ἡρόδ. 1. 36· καὶ παρ' Ἀττ., τὰ γεωργικὰ ἔργα, τὰ κατ' ἀγροὺς ἔργα, κτλ.:—ἀκολούθως, καθόλου, περιουσία, πλοῦτος, κτήματα, ἔργον ἀέξειν Ὀδ. Ξ. 65, Ο. 372· πρβλ. **ἐργάτης, αὐτουργός, γεωργός** καὶ **ἀεργός, ἀργός** (κυρίως, ὁ μὴ ἐργαζόμενος τὴν γῆν).

β) ἐπὶ γυναικείας ἐργασίας, τὸ ὑφαίνειν, ἔργα δ' Ἀθηναίη .. ἰσοφαρίζοι Ἰλ. Ι. 390, κτλ.· ἀμύμονα, ἁγλαά, περικαλλέα ἔργ' εἰδυῖα Ὁμ.· ἔργα ἐργάζεσθαι Ὀδ. Υ. 72., 22. 422: ἴδε κατωτ. ΙΙΙ. (Ἐντεῦθεν ἡ Ἀθηνᾶ, = ὡς προστάτις τοιούτων ἔργων καλεῖται **ἐργάνη, ἐργάτις**). **γ)** περὶ ἄλλων ἀσχολιῶν, παρ' Ὁμ., θαλάσσια ἔργα, ἁλιεία, ὡς πόρος ζωῆς, Ὀδ. Ε. 67· ὁ βίος τοῦ ναύτου, Ἰλ. Β. 614· καὶ ἀκολούθως περιφρ., ἔργα δαιτός, δηλ. ἀνήκοντα εἰς εὐωχίαν, Ι. 228· φιλοτήσια ἔργα, δηλ. ἐρωτικαὶ ὑποθέσεις, Ὀδ. Α. 246· ἔργα γάμοιο Ἰλ. Ε. 429· οὕτω παρὰ μεταγεν., ἔργα Κυπρογενοῦς Σόλων παρὰ Πλουτ. ἐν Σόλ. 31· Ἔρωτος Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ.1· Ἀφροδίτης, Κύπριδος, κτλ.· ὡσαύτως, τέκνων ἐς ἔργον Αἰσχύλ. Ἀγ. 1207· καὶ ἀπολ. ἔργον, ἴδε Ἰακωβίου Ἀνθ.1. 2. σ.194· οὕτω καί, ἔργα τάχους, θήρας, κτλ., Ξεν. Κύρ.1. 2.12, κτλ., παρὰ Θεοκρ. 22. 42, τὰ ἄνθη κα-

λοῦνται φίλα ἔργα μελίσσαις:—παρ' Ἀττ. ἐπὶ παντὸς εἴδους ἔργων, οἷον ἐπὶ μεταλλείων κ.τ.τ., ἐν τοῖς ἀργυρείοις ἔργοις, Ξεν. Πόρ. 4. 5, Δημ., κτλ. **3)** δύσκολον, βαρὺ ἔργον, ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον Ἰλ. Ν. 366· ἀλλ' ἐν τῇ Ὀδ., ἔργον τρομερόν, παράτολμον, Λατ. facinus, Δ. 663., Λ. 272· οὕτως, ἀργαλέον ἔργον, Ὁμ.: ὡσαύτως, χερμάδιον λάβε χειρὶ Τυδεΐδης, μέγα ἔργον, μέγαν ὄγκον, Ἰλ. Ε. 303. πρβλ. Υ. 286.

4) πρᾶξις, ἐνέργεια, ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ὀδ. Α. 388· Τρώων .. θέσκελα ἔργα Ἰλ. Γ.130· ἀήσυλα ἔργα Ε. 876· καρτερά, ἀεικέα ἔργα, κτλ.,Ὁμ.· παλίντιτα, ἄντιτα ἔργα ὁ αὐτ.· φραδέος νόου ἔργα τέτυκται, «συνετοῦ νοῦ καὶ ἀρίστα βουλεύεσθαι δυναμένου ὁ παρὼν καιρὸς δεῖται» (Σχόλ.),Ἰλ. Ω. 354· ἔργα ἀποδείκνυσθαι Ἡρόδ.1.16, κτλ.:—συχνὸν παρ' Ὁμ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἔπος, ἔργον, οὐχὶ λόγος μόνον, ἴδε τὴν λέξιν ἔπος Π. 1· οὕτως ἔργον καὶ μῦθος ἀντίκεινται,Ἰλ. Ι. 443., Τ. 242, Αἰσχύλ. Πρ. 1080, κτλ.· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἔργον καὶ λόγος, Σοφ.Ἠλ. 358, Εὐρ.Ἄλκ. 339· ἔργον καὶ ῥῆμα, Σοφ. Ο. Κ. 873· ἔργον καὶ ὄνομα, Εὐρ. Ι. Α.128, Θουκ. 8.78, 89· ὡσαύτως ἐν πλείσταις φράσεσι, πέπρακται τοὔργον Αἰσχύλ. Πρ.75, πρβλ.Ἀγ.1346· χωρεῖν πρὸς ἔργον Σοφ. Αἴ.116· τὸ μὲν ἐνθύμημα χαρίεν .. τὸ δὲ ἔργον ἀδύνατον, δηλ. ἡ ἐκτέλεσις αὐτοῦ, Ξεν.Ἀν. 3. 5,12· ἐν ἔργῳ, ἕτοιμος πρὸς ἐνέργειαν, Εὐρ. Ι. Τ.1190, κτλ. **II.** ὡς τὸ πρᾶγμα ἢ χρῆμα, ἔνθα δύναται νὰ τεθῇ τὸ τι· πᾶν ἔργον .. ὑπείξομαι, εἰς πᾶν πρᾶγμα, Ἰλ. Α. 294· μάλιστα ἐν φράσεσι: μηδέσθαι ἔργα Β. 38, κτλ.· πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι Ζ. 348, κτλ. ὅπως ἔσται τάδε ἔργα Β. 252,Ὀδ. Ρ. 78, κτλ.· μέμνημαι τόδε ἔργον Ἰλ. Ι. 527· ἄκουε τοὔργον Σοφ. Τρ.1157, πρβλ. Ο. Τ. 847, Αἴ. 466. **III.** Παθ., τὸ κατεργασθὲν ἢ ποιηθὲν ἔργον, οἵ' ἐπιεικὲς ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, ἐπὶ τῶν ὅπλων τοῦ Ἀχιλλέως,Ἰλ.Τ. 22·ἐπὶ ἀργυροῦ κρατῆρος, ἔργον Ἡφαίστοιο'Οδ.Δ. 617· πέπλοι .. ἔργα γυναικῶν Ἰλ. Ζ. 289,Ὀδ. Η. 97, πρβλ. Κ. 223· ὕφασμα, σῆς ἔργον χερὸς Αἰσχύλ. Χο. 831· λώτινον ἔργον, ἔργον πεποιημένον ἐκ λωτοῦ, Θεόκρ.24.45· ἐπὶ τείχους, κάλλιστον ἔργον καὶ μεγαλοπρεπέστατον Ἀριστοφ.Ὄρν.1125· ἐπὶ ἁγάλματος, Ξεν. Ἀπομν. 3.10.7· ἐπὶ πολιορκητικῶν ἐργασιῶν, αὐτὸς δὲ περιήει τὴν πόλιν ἐπισκοπῶν, πῶς δυνατὸν εἴη προσάγειν ἔργα τῷ τείχει καὶ μηχανὰς Πολύβ. 5. 3, 6· ἐπὶ συγγραμμάτων,Ἀνθ. Π. 11. 354, 8. **2)** τὸ ἀποτέλεσμα ἐργασίας, ἔργον χρημάτων, τόκος ἢ κέρδος ἐκ τῶν χρημάτων,Ἰσαῖ. 88. 24, Δημ. 816.16., 819. 2· πρβλ. **ἀργός, ἐνεργός.** **IV.** αἱ ἑπόμεναι ἰδιάζουσαι Ἀττ. φράσεις προέρχονται ἐκ τῆς σημασ. I: **1)** ἔργον ἐστί, **α)** μετὰ γεν. προσώπου, εἶναι ἔργον τινός, «ἡ βουλευτὰ τοῦ», ἡ κυρία αὐτοῦ ἐργασία, ἴδιον, χαρακτηριστικόν, ἀνδρῶν τόδ' ἐστὶν ἔργον Αἰσχύλ. Χο. 673· ὅπερ ἐστὶν ἔργον ἀγαθοῦ πολίτου Πλάτ. Γοργ. 517C· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἅπερ νεῶν ἄμεινον πλεουσῶν ἔργα ἐστὶν Θουκ. 2. 89· οὐ θερμότητος ἔργον ἐστὶ ψύχειν Πλάτ. Πολ. 335D· οὕτω μετὰ δοτ. προσ., οἷς τοῦτο ἔργον ἦν Ξεν. Κύρ. 4. 5, 36, πρβλ. 6. 3, 27· οὕτω καὶ μετὰ τῆς κτητ. ἀντων., σὸν ἔργον ἐστί, μετ' ἀπαρ., εἶναι ἰδικόν σου ἔργον, εἰς σὲ ἀνήκει νὰ .., Αἰσχύλ. Πρ. 635· ἐμὸν τόδ' ἔργον .. κρῖναι ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 734· οὕτω, σὸν ἔργον, θῦε θεοῖς Ἀριστοφ.Ὄρν. 862· ὑμέτερον ἐντεῦθεν ἔργον ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 426· καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου, ἡμέτερον τὸ ἔργον Ἡρόδ. 5.1. Ἐν τοιαύταις φράσεσιν ἡ λέξ. ἔργον συχνάκις παραλείπεται, ἴδε **εἰμὶ Γ. ΙΙ.ε.**

β) μετὰ γεν. πράγμ., ὑπάρχει χρεία, ἀνάγκη τινός, ὠφέλεια, τί δῆτα τόξων ἔργον; Εὐρ.Ἄλκ. 39· πολλῆς φυλακῆς ἔργον [ἐστί] Πλάτ. Πολ. 537D· συχνάκις μετ' ἀρν., οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι Σοφ. Αἴ. 852, πρβλ.12· οὐδὲν .. δδόντων ἔργον ἔστ' Ἀριστοφ. Εἰρ.1310· οὐ δόλου νῦν ἔργον ὁ αὐτ. ἐν Ἱλ.1158, πρβλ. Εὐρ.Ἱππ. 911· μετὰ δοτ. προσ., ἐπέρρης μὴ εἶναι ἔργον τῇ στρατιᾷ Ἡρόδ.1.17· μετὰ τοῦ ἄρθρ., οὐκ ἂν μακρῶν ἔθ' ἡμὶν οὐδὲν ἂν λόγων .. τόδ' εἴη τοὔργον, τὸ ἔργον ἡμῶν τοῦτο δὲν φαίνεται πλέον νὰ ἔχῃ χρείαν πολλῶν λόγων, Σοφ. Ἠλ.1373· προστεθειμένης μετοχῆς, οὐδὲν ἦν ἔργον αὐτοῦ κατατείναντος Πλουτ. Ποπλικ.13. **γ)** μετ' ἀπαρ., πολὺ ἔργον ἂν εἴη διεξελθεῖν [πάντα], οὐ ῥᾳτὸ πολὺ δύσκολον ἔργον νὰ τὰ διεξέλθῃ τις, Ξεν.Ἀπομν. 4. 6,1, πρβλ. Λυσ.11. 6. 41· ἔργον ἐστὶν εἰ ἐροῦμεν Δημ. 716. 22· ἔργον εὑρεῖν πρόφασιν Μένανδρ. ἐν «Ἀσπίδι» 3:— κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἀρν., οὐδὲν ἔργον ἐστάναι, εἶναι ἀνωφελὲς νὰ ἵστανταί τις ἄπρακτος,Ἀριστοφ. Λυσ. 424, πρβλ.Ὄρν.1308, Σοφ. Αἴ. 852, κτλ.:— ὡσαύτως μετὰ γεν., πλείονος ἔργου ἐστί .. μαθεῖν Πλάτ. Εὐθύφρ.14Α:— σπανίως μετὰ μετοχ., οὐδὲν ἔργον μαχομένῳ Φίλιππος (ἢ Φιλιππίδ.) ἐν «Ὀλυνθιακῷ» 1. 3· ἔργον [ἐστί], Λατ. opus est, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., πρέπει νὰ .. ,Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 15, 8. **2)** ἔργα παρέχειν τινί, παρέχειν πράγματα, ἐνοχλήσεις, Ἀριστοφ. Νεφ. 515, Πλάτ. Τίμ. 29D· ἔργον ἔχω, λαμβάνω τὸν κόπον, φροντίζω, μετὰ μετοχ., Ξεν. Κύρ. 8. 4, 6· μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2.10, 6. **3)** ἔργον γίγνεσθαι τῆς νόσου. γίνεσθαι θῦμα αὐτῆς, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. ἄτολμος· ἴδε Ἰακωβίου Ἀνθ. Π. σ. 277· κτεινόμενος ὑμέτερον ἔργον εἰμὶ Πλουτ. Εὐμέν. 17· τῆς ὑμετέρας γέγονεν ἔργον ὀλιγωρίας Λουκ. Δήμ.Ἐγκ. 29. **5)** ἔργον ποιοῦμαί τι, κάμνω τι ἔργον μου, ἐπιμελῶς ἐργάζομαι εἴς τι, Πλάτ. Φαῖδρ. 232Α, Ξεν.Ἱέρ. 9. 10· οὕτως, ἐν ἔργῳ τίθεσθαι Αἰλ. π. Ζ. 4.15. **V.** = **ἐργασία** ΙΙΙ, τὸ ἔργον βαφέων Συλλ.Ἐπιγρ. 3498.

ἐργοπαρέκτης, ου, ὁ, (παρέχω) ὁ παρέχων ἐργασίαν, Κλήμ. Ρώμ. ᾧ 34· πρβλ. **ἐργοδότης.**

ἐργοπονέομαι, Ἀποθ., ἐργάζομαι πολύ, κοπιάζω, μοχθῶ, ἐργοπονούμενοι οὐ διαλείπουσιν (οἱ μύρμηκες) Ἀρτεμίδ. 3. 6.— Τὸ ἐνεργ. παρὰ Κλήμεντι ἐν Ἀποστ. Διατ. σ. 34C· ἐργοπόνει, ἐνδελέχιζε, κοπία.

ἐργο-πόνος, ὁ, γεωργός, Ἀνθ. Π. 11. 9· κυνηγός,Ὀππ. Κυν. 1.148· ἁλιεύς, Νικ. Θ. 830· ἐργ. ἐλέφαντος, ὁ κατεργαζόμενος ἐλεφαντόδοντας, Μανέθ.· ὡς ἐπίθ., ἐργατικός, ἐπιμελής, Κόλουθ. 192, ἐν τῷ θηλ.

ἐργοσκόπος, ὁ σκοπῶν τὰ ἔργα τινός, Παλλάδ. Βίος Χρυσ. σ. 51.

ἐργοστάσιον, ἐργαστήριον, διάφ. γρ. παρὰ Κωδινῷ ἐν Παρεκβολ. 21, ἀντὶ **ἐργοδόσιον**

ἐργο-στόλος, ον, = **ἐργεπιστάτης,** Χαρίτων 4. 2., Συλλ. Ἐπιγρ. 3700.

ἐργο-τεχνίτης, ου, ὁ, τεχνίτης ἔργων, = τεχνίτης, Ἰάμβλ. π. Μυστ. σ. 165.

ἐργότρυς, ὁ, (ὀτρύνω) = **ἐργεπείκτης,** «κατάσκοπος ἔργων» Ἡσύχ.

ἐργο-φόρος, ον, ἐργαζόμενος, πολυάσχολος, ἐργατικός, ἐπὶ τῶν μελισσῶν, Αἰλ. π. Ζ. 5. 42.

ἐργό-χειρον, τό, ἔργον τῶν χειρῶν, κυρίως ἐπὶ τῶν ἐργοχείρων τῶν μοναχῶν ἐν ταῖς μοναῖς, Βασίλ ΙΙΙ. 633C, Ἀποφθ. Πατέρων 105C, κλ.

ἐργύλον· «στάτην. Ἴωνες» Ἡσύχ.

ἔργω, Ἰων., καὶ **ἐέργω** Ἐπικ., Ἀττικ. δὲ **εἴργω** (ἢ **εἶργω,** ἴδε κατωτ.)· ὁ Ὅμ. ἔχει **ἔργω** ἢ **ἐέργω,** κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ στίχου, ἀλλ' οὐδέποτε **εἴργω,** διότι ἐν Ἰλ. Ψ. 72 τῆλέ μ' ἐέργουσι εἶναι ἡ πιθ. γραφ. (ὁ Monro διετήρησε τὴν ἀρχαίαν γραφ. τῆλέ με εἴργουσι): παρατ. **εἶργον** (ἐξ-) Ἡρόδ. 5. 22:— μέλλ. **ἕρξω** (ξυν-) Σοφ. Αἴ. 393, **εἴρξω** ἢ **εἵρξω** ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1406, Εὐρ. Ἰλ. 1255, Θουκ., κτλ.: — ἀόρ. **ἔρξα** Ὀδ. Ξ. 411, Ἡρόδ.3.136· **εἶρξα** Εὐρ. Βάκχ.443: ἀόρ. β' **εἴργαθον** (ἴδε **ἐργαθεῖν**):— Μέσ. καὶ Παθ.: ἐνεστ., Ἰλ. Ρ. 571, Ἡρόδ., κλ.: μέλλ. **ἕρξομαι** Σοφ. Ο. Τ. 890· **εἴρξομαι** Ξεν.Ἀν. 6. 6, 16, Αἰσχίν. 71. 2: ἀόρ. **ἔρχθην** Ἰλ. Φ. 282,Ἱππ. 590. 52, 54· **εἴρχθην.**Δυκοῦργ.164. 4, Δημ.1367.10: πρκμ. **ἔργμαι** Ὁμ.Ὕμν. εἰς **Ἑρμ.** 123, Ἐπικ. γ' πληθ. **ἔρχαται** Ὀδ. Κ. 283· **εἴργμαι** Ἀριστοφ. Ὄρν.1085, Ξεν.Ἑλλ. 5. 2, 31: Ἐπικ. μετοχ. **ἐεργμένος** Ἰλ. Ε. 89: ὑπερσ.Ἐπικ. γ' πλ. **ἔρχατο** Ρ. 354, **ἐέρχατο** Ὀδ. Κ. 241. — Δυσκολία τις ὑπάρχει ἐν τῇ χρήσει τῆς δασείας. Ὁ Εὔστ. (1387. 3) λέγει ὅτι παρ' Ἀττ. τὸ **εἴργω** ἐσήμαινεν ἐγκλείω, τὸ δὲ **εἴργω** κωλύω· καὶ ἡ διάκρισις αὕτη μέχρι τινὸς ὑποστηρίζεται ὑπὸ τοῦ τύπου καὶ τῆς χρήσεως τῶν συνθέτων **ἀπείργω, καθείργω.** Ἀλλ' ἐν τοῖς ἀντιγράφοις οὐδεμία τοιαύτη διάκρισις τηρεῖται, καὶ ἀπαντᾷ ὁ τύπος **κατείργω** ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς ἀποδιορμένης εἰς τὸ **εἴργω.** Ὁ Βεκκῆρος ἐν Θουκ. ἀκολουθεῖ τὸν κανόνα τοῦ Τζέτζου ἐν Κραμήρου Ἀνεκδ. τ. 3. σ. 352, 30, «τὸ εἴργω καὶ ψιλοῦται καὶ δασύνεται, τῶν Ἀττικῶν μὲν αὐτὸ δασυνόντων, τῶν δ' ἄλλων πάντων ψιλούντων»· ἀλλὰ τοῦτο πάλιν δὲν δύναται νὰ συμβιβασθῇ πρὸς τὴν χρῆσιν τοῦ **κατείργω** παρ' Ἀττ. συγγραφ. ἀντὶ τοῦ **καθείργω.**

(Ἐκ τῆς √ΕΡΓ· παράγονται ὡσαύτως αἱ ἑξῆς λέξεις: **εἴργνυμι, εἰργμός, εἱρκτή. Λυκοῦργος**· πρβλ. Σανσκρ. urig, urinag-mi (arceo), Λατ. urg-eo, Γοτθ. vrik-a (διώκω), Ἀγγλο-Σαξον. wring-an (Ἀγγλ. to wring).) Κωλύω τινά, εἴτε ἐγκλείων αὐτὸν εἴτε ἀποκλείων, κλείω ἐντός, ἐγκλείω, συγκλείω, Λατ. includere, ἐργθέντ' ἐν ποταμῷ, «συσχεθέντα» (Θ. Γαζῆς), Π. Φ. 282· ἐνὶ Κίρκης (δώμασιν) ἔρχαται ὥς τε σύες, συγκέκλεινται ὥσπερ χοῖροι, Ὀδ. Κ. 283· μετ' ἀπαρ., τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν .. κοιμηθῆναι Ξ.411· Θρῄκας .. ὅσσους Ἑλλήσποντος .. ἐντὸς ἐέργει, περικλείει ἐντός, Ἰλ. Β. 845, κτλ. (οὕτως, ἔνδον εἶρξας Ἀριστοφ.Ἀχ.330)· ἆψ ἐπὶ νῆας ἔεργε [φάλαγγας], ὀπίσω ἐπὶ τὰς ναῦς συνήλαυνε καὶ ἔκλειεν αὐτὰς ἐκεῖ, Ὁ. Π. 395, πρβλ. Μ. 219, Θουκ.1.106· καθείργω, κλείω ἐντός, πύλας .. αἵτε θανόντων ψυχὰς εἴργουσιν καίπερ ἀναινομένας Θέογν. 710, Ἡρόδ. 3. 136, Δημ.159. 4, κτλ.: — ἐπὶ πραγμάτων, χρύσειαι δὲ θῦραι πυκινὸν δόμον ἔντὸς ἔεργον, «ἔνδον ἑαυτῶν περιέκλειον» (Σχόλ.), Ὀδ. Η. 88· σύμπαντα ἔρξας, ἐγκλείσας .. , Πλάτ. Πολιτικ. 285Β:— Παθ., σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη, «ἀσπίσι γὰρ πεφραγμένοι ἦσαν πανταχόθεν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ρ. 354· γέφυραι **ἐεργμέναι,** ὡς τὸ ἐζευγμέναι, ἠσφαλισμέναι, ἰσχυρῶς κατεσκευασμέναι, στερεαί (ἴδε **γέφυρα**), Ε. 89. **II.** ἀπείργω, κωλύω, ἀποκλείω, Λατ. excludere, τῆλέ με εἴργουσι ψυχαὶ εἴδωλα καμόντων Ψ.72· ἐέργουσι Ὀδ. Λ.503, Θουκ. 4. 9, κτλ.· ἀμφὶς

ἔέργειν Ἰλ. Ν.706 (ἴδε ἀμφὶς III)· οὕτως, ἐκτὸς ἔέργειν Ὀδ. Μ. 219· κλήθροις ἂν εἰργοίμεθα Εὐρ. Ἑλ. 288. **2)** μετὰ γεν., ἀποσοβῶ, ἀπομακρύνω, κωλύω, ὡς ὅτε μήτηρ παιδὸς ἔέργῃ μυΐαν Ἰλ. Δ. 131, πρβλ. Ρ. 571· ἀλλὰ σὺ τῶν μὲν πάμπαν ἔεργε θυμὸν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 333· ἔργειν τινά σιτίων Ἡρόδ. 3. 48· ἔργειν τινὰ ἱερῶν, νομίμων, ἀγορᾶς, κτλ., ὡς τὸ Λατ. interdicere igni κτλ., Ἰσοκρ. 731, Ἀντιφ. 145. 32, Λυσ. 105. 24· καὶ μετὰ προθ. ἔργ. βέλος ἀπὸ χροὸς Ἰλ. Δ. 130· τινὰ ἀπὸ τιμῆς Ὀδ. Λ. 503· ἀπὸ χώρας Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 63· ἐκ πόλεως Ξεν. Ἀν. 6. 6, 16, κτλ.· σπανίως ὡς τὸ **ἀμύνειν**, μετὰ δοτ. προσ., εἴργειν .. μητρὶ πολέμιον δόρυ, ἀποκρούειν ἀπ' αὐτῆς, Αἰσχύλ. Θήβ. 416.— Παθ., εἰργόμενον θανάτου καὶ τοῦ ἀνάπηρον ποιῆσαι, ἐκτὸς θανάτου καὶ ἀκρωτηριάσεως (ὡς τὸ πλὴν θανάτου), Αἰσχίν. 26. 16.— Μέσ., ἀπέχομαί τινος, μετὰ γεν., βοῶν Ἡρόδ. 4. 164· τῶν ἀσέπτων Σοφ. Ο. Τ. 890· γέλωτος Πλάτ. κλ.· ἔργετο τοῦ ἅλσους, ἐφείδετο αὐτοῦ, δὲν κατέστρεφεν αὐτό, Ἡρόδ. 7. 197, πρβλ. 4. 164. **3)** ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τι, ἀπολ., Θέογν. 686:— Παθ., οὐδὲν εἴργεται, τίποτε δὲν ἐμποδίζεται, δηλ. πάντα ἐπιτρέπονται, Σοφ. Τρ. 344· εἴργου, παῦσε, «στάσου», ὁ αὐτ. Ο. Κ. 836. **6)** μετ' ἀπαρ., ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ τοῦ **μή**, οὐ νὺξ ἔέργει μὴ οὐ κατανύσαι Ἡρόδ. 8. 98· εἴργει τόνδε μὴ θανεῖν νόμος Εὐρ. Ἡρακλ. 963, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1027· μόναν μετ' ἀπαρ., κακὸν δὲ ποῖον ... εἴργε τοῦτ' ἐξειδέναι Σοφ. Ο. Τ. 129· εἴρξω πελάζειν ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1408· οὐδὲν εἴργει .. τελειοῦσθαι τάδε ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1257· μετὰ τοῦ ἄρθρου, εἴργαθεῖν τὸ μὴ οὐχ ἑλεῖν Εὐρ. Φοίν. 1175· ὡσαύτως, εἴργεν ὥστε .. ἢ ὥστε μή .. , μετ' ἀπαρ., Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 13, Ἀν. 3. 3, 16.

* **ἔργω, ἄχρηστος ῥίζα, ἀνθ' ἧς ἔρδω, ῥέζω, ἐργάζομαι**, εἶναι ἐν χρήσει ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παραταϊ.: περὶ τοῦ μέλλ. ἔρξω, ἀορ. ἔρξα, πρκμ. **ἔοργα** καὶ ὑπερσ. **ἐώργειν** ἴδε τὸ ῥῆμα ἔρδω.

(Ἐκ τῆς √ΓΕΡΓ παράγονται ὡσαύτως **ἔργ-ον** (γραφόμενον **Fάργον** ἐν ἀρχαίᾳ τινὶ ἐπιγραφῇ ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. ΙΙ), **ἐργάζομαι, ὄργ-ανον** καὶ ἴσως **ὄργ-ια**· πρβλ. Σανσκριτ. vrag-âmi, Γοτθ. vaurk-jan (ἐργάζεσθαι), Παλαιο-Ὑψηλ.-Γερμ. werah (Γερμ. werk, Ἀγγλ. work):— τὸ **ἔργον** εὑρηται ἄνευ τοῦ δίγαμμα ἐν Ἰλ. Α. 395, Ὕμν. εἰς Δήμ. 140, 144).

ἐργώδης, ες, (εἶδος) ἐπίπονος, ὀχληρός. ἔργ. φαρμακεύεσθαι, δύσκολος πρὸς κάθαρσιν, Ἱππ. Ἀφ. 1245, πρβλ. 1249, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 9· θυγάτηρ κτῆμ' ἐστὶν ἐργῶδες πατρὶ Μένανδ. ἐν «Ἀνεψιοῖς» 2· πολέμιος Πλουτ. Μάρκελλ. 30· ἐργῶδές ἐστιν, μετ' ἀπαρ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 10, 5 κ. ἀλλ.· ἐργωδέστερον αὐτόθι 1. 13, 8, κ. ἀλλ.— Συγκριτ. καὶ ὑπερθ. **-έστερος, -έσταστος**, Λουκ. Ἀλκ. 4, Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 6.

ἐργ-ωνέω, ἀναλαμβάνω διὰ συμβολαίου τὴν ἐκτέλεσιν δημοσίων ἔργων, Ἐπιγρ. Ἀρκαδ. 1222$_{19}$, Συλλογ. Ἐπιγρ. 2266Α. 9.

ἐργώνης, ου, ὁ, (ὠνέομαι) = **ἐργολάβος**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1570α. 35, 2058Β. 39, 2266. 5 κἑξ.· καὶ **ἐργωνία**, ἡ, = **ἐργολαβία**, Πολύβ. 6. 17, 5.

ἐργωρία, ἡ, ἀνιαρότης, ὀχληρότης, Γρηγ. Νύσσ. 1. σ. 118.

ἔρδω: παρατ. **ἔρδον** Ἰλ. Λ. 707, Ἰων. **ἔρδεσκον** Ι. 540, Ἡρόδ. 7. 33· μέλλ. **ἔρξω** Ὀδ. Λ. 80, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 327, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1058, Σοφ. Φιλ. 1406· ἀόρ. **ἔρξα** Ὅμ., Ἡρόδ.· δὲν λαμβάνει δὲ αὔξησιν παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς (πιθ. πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ **ἦρξα**, ἀορίστου τοῦ **ἄρχω**), Αἰσχύλ. Θήβ. 924, πρβλ. Ἀγ. 1529 Δινδ.: πρκμ. **ἔοργα** Ὅμ., κλ.· γ' πληθ. **ἔοργαν** Βατραχομ. 179· ὑπερσ. **ἐώργειν**, γ' ἑν. **ἐώργει** Ὀδ. Δ. 693, Ξ. 289· **ἐόργεε** Ἡρόδ. 1. 127: — τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐλάμβανε τὴν δασεῖαν κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 329· καὶ συχνάκις οὕτω γράφεται ἐν τοῖς ἀντιγράφ., πρβλ. ποιητ. ἐν Πλάτ. Εὐθύφρ. 12Β (πρβλ. **ῥέζω**, ὅπερ εἶναι ἁπλῶς κατὰ μετάθεσιν ἐκ τοῦ **ἔρδω**, καὶ ἴδε Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. **κελαινὸς** 5· καὶ περὶ τῆς ῥίζης ἴδε * **ἔργω**). Ποιητ. καὶ Ἰων. **ῥῆμα πράττω, ὅσσ' ἔρξαν τ' ἔπαθόν τε** Ὀδ. Θ. 490· ἔρξον ὅπως ἐθέλεις Ἰλ. Δ. 37· ἔρξον, ὄπη .. νόος ἔπλετο Χ. 185, πρβλ. Πινδ. Ι. 8. 7, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1658, κτλ.· εἰ δέ κεν ὣς ἔρξῃς Ἰλ. Β. 364· εὖ ἔρξας Ε. 650· οὔτε εὖ ἔρδων οὔτε κακῶς Θέογν. 368:— συχνότερον μετ' αἰτ., ἔρδειν μέγα ἔργον, ἔργα βίαια Ὀδ. Β. 236, Τ. 92· ἔρδ. φίλα, ἐσθλά, πολλά, κτλ., Ὅμ.· ἐνίοτε μετὰ δοτ. προσ., ὃς δὴ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν ἐώργειν Ὀδ. Ξ. 289· μὴ νυκτὶ .. ἀποθύμια ἔρδοι Ἰλ. Ξ. 261, πρβλ. Μόσχ. 4. 93, Εὐρ. Μήδ. 1292· ἀλλ' ἔτι καὶ παρ' Ὅμ. συχνότερον μετὰ διπλῆς αἰτ., ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργε Ἰλ. Γ. 351, πρβλ. κακά πολλὰ ἔοργεν Τρῶας Ε. 175, πρβλ. Ι. 540 (536), Αἰσχύλ. Πέρσ. 236, κτλ.· ἀνήκεστον πάθος ἔρδ. τινά Ἡρόδ. 1. 137· ὡσαύτως, εὖ ἔρδειν τινά Θέογν. 105. 919, Σιμωνίδης π. γυναικ. 80, κτλ.· κακῶς Ἡρόδ. 6. 88, Εὐρ. Μήδ. 1302· ὡσαύτως ἀπολ., ἔρδ. τινά, κακοποιεῖν, βλάπτειν τινά, Σοφ. Φιλ. 684· σπανίως μετὰ μόνου οὐσιαστ. ὡς ἀντικειμ., ἔρδ. πήματα Αἰσχύλ. Πέρσ. 786· προσωφέλησιν Σοφ. Φιλ. 1406· φάρμακα ἔρδειν, ποιεῖν μαγείας, Θεόκρ. 2. 15· ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην, «ἕκαστος, φησίν, ἣν οἶδε τέχνην ἐργαζέσθω. καὶ ταῦτα δὲ ἐν ταῖς παροιμίαις φέρεται» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. **Σφ.** 1431: —Παθ. ἐρδόμενον μέρος, τὸ διδόμενον μερίδιον, Πινδ. Ο. 8. 104.

2) τελῶ ἢ προσφέρω θυσίαν (ἴδε **ῥέζω**), συχν. παρ' Ὅμ. (ἀλλ' οὐχὶ κατὰ πρκμ. καὶ ὑπερσ.)· ἔρδομεν ἀθανάτοισι τελήεσσας ἑκατόμβας Ἰλ. Β 306· ἔρδ. ἱερὰ καλὰ Ἡσιόδ. Θεογ. 417· Διὶ θυσίας Ἡρόδ. 1. 131· σφάγια καὶ χρηστήρια θεοῖσιν ἔρδειν Αἰσχύλ. Θήβ. 230· καὶ ἐν τῷ Παθ., θυσίη ἐρδομένη ὧδε 4. 60:— ὡσαύτως, ἀπολ., ὡς τὸ Λατ. facere operari, ἔρδειν .. ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 135.

ἐρέα, ἡ, = **ἔριον**, μαλλίον, Στράβ. 196, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 197Β.

ἐρεβεννός, ἡ, όν, (Ἔρεβος) Ἐπικ. ἐπίθ., ζοφερός, σκοτεινός, μαῦρος, νὺξ Ἰλ. Θ. 488, Ἡσιόδ., κτλ.· ἀήρ Ἰλ. Ε. 864· νέφεα Χ. 309 οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.— Ηρβλ. **ἐρεμνός**.

Ἐρέβεσφι, Ἐρέβευσφι, ἴδε ἐν λ. Ἔρεβος.

ἐρεβίνθειος, ον, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ **ἐρεβίνθου**, ἐρεβίνθειος Διόνυσος: «παροιμία ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων» Ζηνόδ. 3. 83, ἐν Παροιμιογρ. σ. 298 ἔκδ. Gaisf.

ἐρεβινθιαῖος, α, ον, ἐρεβινθιαῖον μέγεθος = μέγεθος ἐρεβίνθου, Διοσκ. 5. 154 (155).

ἐρεβίνθινος, η, ον, = **ἐρεβίνθειος**, Ἡσύχ. Σουΐδ.

ἐρέβινθος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ῥεβίθι», Λατ. cicer, Ἰλ. Ν. 589· οἱ ἐρέβινθοι ἐτρώγοντο ὠμοὶ (ὡς τὰ ἀμύγδαλα) ἢ ἡψημένοι (ὡς τὰ κάσταναι), μετὰ τὸ φαγητὸν ὡς τράγημα, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1136, κ. ἀλλ., Κρώβυλος κ. ἄλλοι παρ' Ἀθην. 54Ε· ἐρ. καὶ κύαμοι Πλάτ. Πολ. 372C: — τὸ φυτόν, ἡ «ῥεβιθιά», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 3, 2, κτλ. **II.** μεταφ. ἐπὶ τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 801, Βάτρ. 545, Ἡσύχ., πρβλ. **κριθή** IV. (Συγγενὲς τῷ **ὄροβ-ος**, Λατ. erv-um, Παλαιο-Γερμ. araw-eiz (Γερμ. erbse).)

ἐρεβινθώδης, ες, (εἶδος), ὅμοιος ἐρεβίνθῳ, φύλλον ἐρεβινθῶδες, δηλ. ὅμοιον μὲ τὸ τῆς «ῥεβιθιᾶς», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 5, 3.

ἐρεβο-δῖφάω, ψηλαφῶ, «πασπατεύω» ἐν τῷ σκότει, ὑπὸ τὸν Τάρταρον Ἀριστοφ. Νεφ. 192· ἀναζητῶ τι ψηλαφῶν, δᾷδας ἐρεβοδιφήσας, Εὐστ. Πονημάτ. 294. 79.

ἐρεβόθεν· ἐκ τοῦ ἐρέβους, ἐκ τοῦ ὑπὸ τὴν γῆν σκότους, Εὐρ. Ὀρ. 178.

Ἔρεβος, τό, Ἀττ. γεν. **Ἐρέβους** Ἀριστοφ. Ὄρν. 694, Ἰων. γεν. **Ἐρέβευς** Ἰλ. Θ. 368, Ὀδ. Λ. 37, καὶ **Ἐρέβευσφιν** (ἐξ Ἐρέβεσφιν Ἰλ. Ι. 572, πρβλ. Ἡσιόδ. Θ. 669, Ὅμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 350), ἀνθ' οὗ ὁ Buttm. προτιμᾷ **Ἐρέβεσφιν**, κατὰ τοὺς γραμμ. (καὶ ἡ γραφὴ αὕτη ἐγένετο δεκτὴ ἐν Ἰλ. καὶ ἐν Θεογ. Ἡσιόδ. ἔνθ' ἀνωτ.), δὲν ἀπαντᾷ δοτ. οὔτε πληθ. Τὸ **Ἔρεβος**, Λατ. Erebus, τόπος σκότους, μεταξὺ τῆς γῆς καὶ τοῦ Ἅδου (ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸ ἔρεβος διακρίνεται ἐν Ἰλ. Θ. 368), καὶ ἐπομένως οὐχὶ τόπος διαμονῆς τῶν νεκρῶν, ἀλλὰ διαβάσεως, διότι διὰ τοῦ ἐρέβους ἔπρεπε νὰ διέλθῃ τις εἴτε μεταβαίνων εἰς τὸν Ἅδην εἴτε ἐπανερχόμενος ἐξ αὐτοῦ, Ἰλ. Π. 327, Ὀδ. Κ. 528, Λ. 564, Μ. 81, κ. ἀλλ., καὶ παρ' ἄλλοις ποιηταῖς, ἀλλὰ σπαν. παρὰ τοῖς πεζογράφοις, Πλάτ. Ἀξ. 371Ε, Πλούτ. 2. 1130D:— μεταφ., ἔρεβος ὕφαλον, τὸ σκότος τῆς ἀβύσσου, τῆς θαλάσσης, Σοφ. Ἀντ. 589· ἐπὶ αἰνίγματος, ἀξυνέτοις ἔρεβος Ἀνθ. Π. 7. 429. **II.** κατὰ τὸν Ἡσίοδ. ἐν Θεογονίᾳ 125, τὸ Ἔρεβος ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Χάους, «ἐκ Χάεος δ' Ἔρεβός τε μέλαινά τε νὺξ ἐγένοντο· Νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο, οὓς τέκε κυσαμένη, Ἐρέβει φιλότητι μιγεῖσα». Ἐντεῦθεν **ἐρεβεννός, ἐρεμνός**· περὶ τῆς ῥίζης ἴδε τὴν λέξιν **ὄρφνη**).

Ἐρεβόσδε, Ἐπίρρ., εἰς τὸ Ἔρεβος, Ὀδ. Υ. 356.

Ἐρεβο-φοῖτις, ἡ, ἡ διὰ τοῦ σκότους φοιτῶσα, ἀόρατος, Σχόλ. Ἰλ. Τ. 87, πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λέξεως **ἠεροφοῖτις**, περὶ Ἐρινύος.

Ἐρεβοφυής, ές, ὡς τὸ Ἔρεβος, Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. 56. 3.

ἐρεβώδης, ες, σκοτεινὸς ὡς τὸ Ἔρεβος, Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 169C, 475F.

ἐρεβ-ώπις, ιδος, ἡ, ἔχουσα ἐρεβώδη ὄψιν, ἢ ἐρεβώδες βλέμμα, Ὀρφ. Λιθ. 538.

ἔρεγμα, τό, (ἐρείκω), = **ἔριγμα**, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 12. 12.

ἐρεγμῖνος, η, ον, κατεσκευασμένος ἐκ τετριμμένων ἢ «κοπανισμένων» κυάμων, ἄλευρον Διοσκ. 3. 94.

ἐρεγμός, ὁ, = **ἔρεγμα**, Ἐρωτιαν. σ. 378 ἐν λ. φακῶν ἐρέγματα. **II.** = **ἐρυγμός**, σημ. Piers. εἰς Μοῖραι 158.

ἐρεείνω, ὡς τὸ **ἔρομαι**, ἐρωτῶ περί τινος, ἢ ἐρωτῶ νὰ μάθω τι, συχνὸν παρ' Ὅμ.· μετ' αἰτ. προσ., μηδ' ἐρέεινε Ὀδ. Η. 31, κτλ.· ἢ μετ' αἰτ. πράγμ., τί ἢ γενεὴν ἐρεείνεις Ἰλ. Ζ. 145, κτλ.· ἢ μετὰ διπλ. αἰτιατ., ἐπεὶ οὔ με τοῦτ' ἐρεείνεις Ὀδ. Α. 220, Δ. 137· ὡς ἐρέεινον ἀμφὶ ξείνῳ ἐμῷ Ω. 262:— οὕτως ἐν τῷ Μέσ., ἄφαρ δ' ἐρεείνετο μύθῳ Γ'. 305· ἐρευνῶ πρὸς εὕρεσίν τινος, ἀναζητῶ, πλεῖστον δὴ γαλέην περιδείδια, ἤτις ἀρίστη, ἢ καὶ τρωγλοδύνοντα κατὰ τρώγλην ἐρεείνει Βατραχομ. 52.

2) πολυπραγμονῶ περί τινος, οὐδ' ἐρεείνω Καυκασίας κνημῖδας, ἐρωτῶ περί τινος πράγματος, μαντείην .. ἣν ἐρεείνεις Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 533. **4)** δοκιμάζω, ἐξετάζω, αὐτόθι 487. **II.** λέγω, ὁμιλῶ, αὐτόθι 313. Ἐπικὴ λέξ., ἐν χρήσει

ἔν τινι ἔξαμ. παρὰ Θεοπόμπῳ τῷ Κωμικῷ ἐν «Μήδῳ»,1, καὶ παρὰ Πλουτ. 2. 228E.

ἐρεθίζω, Δωρ. **-ίσδω** Θεόκρ.: Ἐπικ. ἀπαρ. **-ιζέμεν** Ἰλ. Δ. 5: παρατ. **ἠρέθιζον** Σοφ. Ἀντ. 965 (Αυρ.), Ἐπικ. **ἐρέθιζον** Ἰλ. Ε· 419:— μέλλ. **-ίσω** Γαλην., **-ιῶ** Ἱππ. 845F:— ἀόρ. **ἠρέθισα** Διον. Ἀλ. 3.72· ποιητ. **ἐρέθισε** (Turnebus: **ἠρέθισε** κῶδ.) Αἰσχύλ. Πρ.181 (χορ.), ἀπαρ. **ἐρεθίξαι** Ἀνθ. Π.12. 37:—πρκμ. **ἠρέθικα** Αἰσχίν. 33.11:— Παθ.. ἀόρ. **ἠρεθίσθην**, μετοχ. **ἐρεθισθείς** Ἡρόδ. 6, 40, Διον. Ἀλ.: πρκμ. **ἠρέθισμαι**, ἴδε κατωτ.: (ἐρέθω).

Διεγείρω, παροξύνω εἰς ὀργήν, εἰς πόλεμον, εἰς μάχην, ἐρεθίζω, Λατ. provocare, ὡς ἀείποτε ἐν Ἰλ. Α. 32, Ε. 419, κτλ.· ἐρ. κερτομίοις ἐπέεσσι Δ. 5· κύνας τ' ἄνδρας τε, ἐπὶ λέοντος, Ρ. 658· οὕτω καὶ ἐν Ὀδ. (πλὴν ἐν Τ. 45, ὄφρα κε .. μητέρα σὴν ἐρεθίζω, ἐρεθίζω τὴν περιέργειαν αὐτῆς)· ἐρ. τοὺς Πέρσας Ἡρόδ. 3.146· φιλαύλους τ' ἠρ. Μούσας Σοφ. Ἀντ. 965· ὥσπερ σφηκιὰν ἐρ. τινὰ Ἀριστοφ. Λυσ. 475· χεῖρον .. ἐρεθίσαι γραῦν ἢ κύνα Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 258:— μεταγεν., καθόλου, διεγείρω, ἐξάπτω, φόβος ἐρ. φρένας Αἰσχύλ. Πρ.181· μεταφ., ἐρ. χορούς Εὐρ. Βάκχ.148· ἐπὶ μουσικοῦ ὀργάνου, ἐρέθιζε μάγαδιν, ἔγγιζε, Τελέστης παρ' Ἀθην. 637A· τὸ φονικὸν καὶ θηριῶδες Πλούτ. 2. 822G· ἀλλ' ἐν Θεοκρ. 22. 2, πύξ ἐρ., φαίνεται ἀπὸ τοῦ = ἐρίζειν:— Παθ. ἐρεθίζομαι, διεγείρομαι· ὑπό τινος Ἡρόδ. 6. 40, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ.1104· ἐπὶ τοῦ πυρός, φέψαλος ἐρεθιζόμενος .. ῥιπίδι Ἀριστοφ. Ἀχ. 669· αἰθὴρ ἐρεθιζέσθω βροντῇ Αἰσχύλ. Πρ. 1045· πνεῦμα ἠρεθισμένον, ἐπί τινος τρέχοντος ἕως οὗ κοπῇ ἡ ἀναπνοὴ αὐτοῦ, Εὐρ. Μήδ.1119· ἐπὶ βηχός, Ἱππ. Ἀφ. 1251· ἕλκος ἠρεθισμένον, πεφλογισμένον, ὁ αὐτ. π. Ἀγμ.768, Πολύβ.1. 81, 6· ἐπὶ τὴν ὕδριν ἠρεθίσθαι Λουκ. Ἔρωτ. 22.

ἐρέθισμα, τό, τὸ ἐρεθίζειν, ἐρεθισμός, διέγερσις, Ἀπ. παρὰ Σουίδ.· χορῶν ἐρ. Ἀριστοφ. Νεφ. 312· συμποσίων ἐρ., λεγόμενον περὶ τοῦ Ἀνακρέοντος ὑπὸ τοῦ Κριτίου, Ἀθήν. 600D.

ἐρεθισμός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 391· τριβή, Θεοφρ. περὶ Ἰδρ.16· ἐνόχλησις, Διον. Ἀλ.10.33:—ἐν Ἱππ. Ἀφ.1244, ἐρεθισμοί εἶναι φάρμακα διεγερτικὰ τῶν διαφόρων λειτουργιῶν τοῦ σώματος.

ἐρεθιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐρεθίζω**, δεῖ ἐρεθίζειν, Πλάτ. Τίμ. 89B.

ἐρεθιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐρεθίζῃ τοὺς ἄλλους, φιλόνεικος ἄνθρωπος, Ἑβδ. (Δευτ. ΚΔ', 18), Ἡσύχ.

ἐρεθιστικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς ἐρεθισμόν, σημεῖον ἐρεθιστικὸν Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 392.15, ὡς καὶ νῦν, ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα νὰ ἐρεθίζῃ, διεγερτικός, μετὰ γεν., ἐρεθιστικὰ ὀρέξεως Διφ. Σιφν. παρ' Ἀθην.120E. Ἐπίρρ. **-κῶς**. Σχόλ. εἰς Ἰλ. Π. 36.

Ἐρεθύμιος· «ὁ Ἀπόλλων παρὰ Λυκίοις. καὶ ἑορτὴ Ἐρεθύμια» Ἡσύχ.

ἐρέθω : παρατ. **ἤρεθον** Μόσχ. 3. 85, Θεόκρ. 21. 21, Ἰων ἐρέθεσκον Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 618,1103:— παλαιὸς ποιητ. τύπος τοῦ **ἐρεθίζω**, ἐν τῇ Ἰλ. ἀείποτε, διεγείρω εἰς ὀργήν, ἐξοργίζω, μή μ' ἔρεθε σχετλίη Γ. 414· ὅτ' ἄν μ' ἐρέθῃσιν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν Α. 519 : ἀλλ' ἐν Ὀδ. ἐπὶ πάσης ἐνοχλήσεως, ὀδυνάων .. αἵ μ' ἐρέθουσι Δ. 813· μελεδῶναι Τ. 517· μετ' ἀπαρ., Ὁμ. Ὕμν. 7.14· μετ' αἰτ. πράγμ., ἤρεθον ᾠδάν, ἤγειρον ᾠδήν, ἄσμα, Θεόκρ. 11. 21· ἐρ. ἑρωμανίην, ἐπαυξάνειν, Ἀνθ. Π. 5. 256.

ἐρειγμός, ὁ, (ἐρείκω), = **ἔρεγμα**, Γαλην. 6, σ. 533, μετὰ διαφ. γραφ. **ἐριγμός**.

ἐρείδω: Ἐπ. παρατ. **ἔρειδον** Ἰλ. Ν.131: μέλλ. **ἐρείσω** Καλλ. εἰς Δῆλ. 234, Ἀνθ.: ἀόρ. **ἤρεισα** Σοφ. Ἀντ. 1236, Πλάτ. Φαῖδρ. 254E, Τίμ.91E· Ἐπικ. **ἔρεισα (ἐπ-)** Ἰλ.: πρκμ. **ἤρεικα (συν-)** Ἱππ. 305. 24, **(προσ-)** Πολύβ. 5. 60, 8· ἀλλ' **ἐρήρεικα (προσ-)** Πλουτ. Αἰμίλ.19.— Μέσ.: μέλλ. **ἐρείσομαι (ἐπ-)** Ἀριστ. Προβλ. 6. 3, Πολύβ.: ἀόρ. **ἠρεισάμην** Ἰσ. Ἀσπ. Ἡρ. 362, **(ἀπ-)** Πλάτ. Πολ. 508D· Ἐπικ. **ἐρείσατο** Ἰλ. Ε. 309.— Παθ., γ' ἐν. μέλλ. **ἐρηρείσεται** Ἱππ. 650. 32: Ἐπικ. ἀόρ. **ἐρείσθην** Ἰλ.: πρκμ. **ἐρήρεισμαι** Ἡρόδ. 4.152, Ἱππ. 837H, πρβλ. 838B, 6' ἐνικ. **ἠρήρεισθα** Ἀρχίλ.88· ὡσαύτως **ἤρεισμαι** Τίμ. Λοκρ. 98E, Διόδ.4.12, Παυσ. 6. 25, 5· Ἰων. γ' πληθ. πρκμ. **ἐρηρέδαται** Ἰλ. Ψ. 284, 329, **ἐρήρεινται** Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 320: ὑπερσ. **ἠρήρειστο** Ἰλ. Δ.136· γ' πληθ. **ἐρηρέδατο** Ὀδ. Η. 95:— ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὴν αὔξησιν μόνον ἐν τῷ **ἠρήρειστο**, ὁ δὲ Ἡσ. (Ἀσπ. Ἡρ.362), ἐν τῷ **ἠρείσατο**. Ποιητικ. ῥῆμα (ἐν χρήσει ὡσαύτως παρὰ Πλάτ. καὶ τοῖς μεταγεν. πεζογράφοις), στηρίζω τι ἐπὶ ἄλλου, ἐπακκουμβῶ, ὄρυ .. πρὸς τεῖχος ἐρείσας Ἰλ. Χ.112· θρόνον πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας Ὀδ. Θ. 66, 473· πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι .. ἀσπίδ' ἐρείσας Ἰλ. Χ. 97· οὕτω παρ' Ἀττ., ἐρείσατε .. πλευρὸν ἀμφιδέξιον Σοφ. Ο. Κ.1112· πρὸς στέρν' ἐρείσας (δηλ. τοὺς παῖδας) Εὐρ. Ἱππ. Μαιν.1362, πρβλ. Βάκχ. 684· τὰ ἰσχία πρὸς τὴν γῆν Πλάτ. Φαῖδρ. 254E· ἐρ τινὰ εἰς ἕδραν Εὐρ. Ἡρακλ. 603· εἰς γῆν Πλάτ. Τίμ. 91E· ἐς χεῖρας ἐρ. τι Θεόκρ. 7. 104· ἐρ. τὴν κεφαλὴν ἐπὶ γῆς Πλάτ. Τίμ. 43E· τὸ γόνυ κατὰ τοῦ ἰνίου Πλουτ. Φλαμιν. 20· ῥόῳ ἔνι κάλπιν ἐρεισεν Ἀπολλ. Ῥόδ. Α.1234:— μετέπειτα καθόλου, ἐμπήγω ἰσχυρῶς, ἐμβάλλω, ἄγκυραν χθονὶ Πινδ. Π.10.79· ἐρ. ὄμμα, Λατ. figere oculos, προσηλοῦν, εἴς τι Εὐρ. Ι. Α.1123· ἐπὶ χθονὸς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α.784· ἐρ. πόδας ἐς βένθος, Λατ. figere vestigia, στηρίζειν τὸν πόδα στερεῶς, αὐτόθι 1010. **2)** ὑποστηρίζω, ἀνέχω, Λατ. sustinere, ἀσπὶς ἄρ' ἀσπὶδ' ἐρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ, ἐπὶ πυκνῆς τάξεως ὁπλιτῶν, Ἰλ. Ν. 131, Π. 215· ἐπ' ἀσπίδος ἀσπὶδ' ἐρεισον Τυρταῖος 8. 31· πέλτην ἐρεισον Εὐρ. Ρῆσ. 487· κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς ὦμοιν ἐρείδων Αἰσχύλ. Πρ 350· μεταφ., ἐρ. τάν γνώμαν, ἐπιβεβαιοῦν τὴν γνώμην, Θεόκρ. 21. 61· ἴδε ἐν τέλει. **3)** πιέζω ἰσχυρῶς, ἐπιτίθεμαι, τόξῳ τινὰ Πινδ. Ο. 9. 48· ἴδε κατωτ. Π. 1: — ἐπὶ σημασίας αἰσχρᾶς, ἐρ. γυναῖκα Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 616, Ἀποσπ. 55,116.

4) ὠθῶ, ῥίπτω, ὅπῃ κέ τις .. ἐρείδῃ Ἐμπεδ. 104· ἔπῃ .. ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων, ἐξεσφενδόνα .., Ἀριστοφ. Ἱππ. 627, πρβλ. 628· ὁ χορὸς ἤρειδεν ὁρμαθοὺς τέσσαρας ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 914· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεσθ' ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1375. **5)** ἐμπήγω, πλευραῖς ἔγχος Σοφ. Ἀντ.1236· ἐρ. μάστιγα, ἐφαρμόζειν, τύπτειν διὰ τῆς μάστιγος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ.14· ἵν' ἀνταίαν ἐρείσω πλαγάν· Εὐρ. Ἀνδρ. 845. **6)** ἐπὶ στοιχημάτων, καταθέτω τι ἀπέναντι ἑτέρου, ἀλλ' ἄγε, καὶ τὸ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἐρειδε, «ἤγουν φέρων κατάθου» (Σχόλ.), Θεόκρ. 5. 24· Λατ. deponere, Οὐεργιλ. Ἐκλογ. 3. 31., 9. 62. **II.** ἀμετάδ., στηρίζομαι, ἀκκουμβῶ, ἀλλήλῃσιν ἐρείδουσαι, στηριζόμεναι ἡ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης, Ὀδ. Χ. 450 (ἔνθα ὅμως ἕτεροι ἀναγινώσκουσιν ἀλλήλοισιν, καὶ ὑπονοοῦσι νέκυας μετὰ τὸ ἐρείδουσαι, «ἵνα δηλοῖ στοιβὴν τῶν νεκρῶν ἡ λέξις» (Εὐστ.). **2)** ἐπιτίθεμαι, ἐπωθῶ, οὐδὲ δύναντο ἀμφ' αὐτῷ πελεμίξαι ἐρείδοντες βελέεσσιν, οὐδ' ἐδύναντο (οἱ Τρῶες) ἐρείδοντες (σὺν) βελέεσιν ἀμφ' αὐτῷ πελεμίξαι (αὐτόν), Ἰλ. Π.108· εἴς τινα Ἀριστοφ. Νεφ. 558· νέφος ἐρ. ἐπὶ γῆν Πλουτ. Νουμ. 2· πνεῦμα κατὰ τῆς σχεδίας ὁ αὐτ. ἐν Κράσσ. 19· ἐπὶ ἀσθενείας, καταλαμβάνω μέρος τι τοῦ σώματος, μένω, ἀκκουμβῶ ἐκεῖ, νόσος γὰρ ἀεὶ γείτων ὁμότοιχος ἐρείδει Αἰσχύλ. Ἀγ. 1004, πρβλ. Γαλην. κλ. **3)** καθόλου, δίδομαι εἴς τι μετὰ προθυμίας καὶ δραστηριότητος, «πέφτω μὲ τὰ μοῦτρα», ἰδίως ἐν τῷ ἐσθίειν, ἔρειδε, μὴ παύσαιο μηδέποτ' ἐσθίων τέως ἕως σαυτὸν λάθῃς διαρραγείς Ἀριστοφ. Εἰρ. 31, πρβλ. 25 (ἔνθα κατὰ τὸν Σχολ. «ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων καὶ ἐπερειδομένων ταῖς κώπαις», remis incumbentes)· ἐρείδετον ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 415.

III. Μέσ. καὶ Παθ., στηρίζομαι, «ἀκκουμβῶ» ἐπί τινος, τῷ ὄγ' ἐρεισάμενος (δηλ. σκήπτρῳ) Ἰλ. Β. 109· ἔγχει ἐρειδόμενοι κίον ἀθρόοι Ξ. 38· **ἐπὶ** μελίης .. ἐρεισθεὶς Χ. 225· ἔτι καὶ μετὰ γεν., ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ γαίης, ἐστηρίχθη μὲ τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, Ε. 309, Λ. 355· καὶ ἀπολ., ἐρεισάμενος βάλε, στερεῶς σταθείς, πατήσας στερεά, λαβὼν στάσιν στερεάν, ὡς τὸ εὖ διαβάς, Μ. 457, πρβλ. Π.736· ἀλλ' ἐπὶ πεσόντος, ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη Η.145, Λ.144· οὐδεὶ δὲ σφιν χαῖται ἐρηρέδαται, αἱ κόμαι αὐτῶν ἐστηρίχθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, Ψ. 284 γόνατος κονίαισιν ἐρειδομένου, στηριζομένου, «χωσμένου» .., Αἰσχύλ. Ἀγ. 64· τοῖς γούνασιν ἐρηρεισμένοι Ἡρόδ. 4.152· πιέζω στενῶς, σφίγγω, ἐπὶ ἐπιδέσμου, Ἱππ. περὶ Ἰητρ.743.

2) ἐμπήγομαι στερεῶς, ἔγχος διὰ θώρηκος ἠρήρειστο, ἐστηρίχθη, ἐνεπάγη, Ἰλ. Γ. 358, Η. 252, κτλ.· λᾶε ἐρηδέδαται, ἵσταντο στερεῶς ἐμπεπηγμένοι, Ψ. 329· θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' Ὀδ Η. 95 (ἀλλ' αὐτόθι 86, τοῖχοι ἐληλέδατ', ἐκ τοῦ **ἐλαύνω**, εἶναι ἡ ὀρθὴ ἀνάγνωσις)· ἀπολ., δίκας ἐρείδεται πυθμήν, εἶναι στερεός, Αἰσχύλ. Χο. 646· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **πλανᾶσθαι**, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν.1.13, 5. **3)** ἐρείδεσθαι ναυσὶ γίαις, πίπτειν εἰς τὴν ξηρὰν ἐν ναυαγίῳ, Πινδ. Ι.1. 52. **IV.** Μέσ., **1)** μετὰ σημασίας ἀμοιβαιότητος, μάχομαι, ἀγωνίζομαι, μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσιν, μηκέτι μάχεσθε μηδὲ καταπονεῖτε κακοῖς ἑαυτούς» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 735.

2) μετ' αἰτ., στηρίζω στερεῶς δι' ἐμαυτόν, πλησίον ἠρείραντο καρήατα Σιμωνίδ. 173· βάκτρῳ δ' ἐρείδου .. στιβόν Εὐρ. Ἴων 743· ἐπὶ γαῖαν ἴχνος Ἀνθ. Π.12. 84· ἐπὶ τοίχῳ λίθον Θεόκρ. 23. 49· ἐπὶ χειρὶ παρειὴν Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1160· χεῖρας σκηπανίῳ Ἀνθ. Π. 6. 83· τὸ γῆρας ἐπὶ σκήπωνος αὐτόθι 7. 457· ἐς πόλον ἐκ γαίης μῆτιν ἐρ., ἐγείρειν τὰς σκέψεις εἰς .., αὐτόθι 9. 787· ἴδε ἀνωτ. Ι. 2.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 474.

ἐρείκη ἢ **ἐρίκη**, ἡ, Λατ. erīca, θάμνος φρυγανοειδής, κοινῶς, «ἀρεῖκι», «ρεῖκι», γραίας ἐρείκης θωμὸν ἄψαντες πυρί, ξηρᾶς ἐρείκης σωρὸν ἀνάψαντες διὰ τοῦ πυρός, Αἰσχύλ. Ἀγ. 295, Εὔπολ. ἐν «Αἰξί» 1, Θεόκρ. 5. 64. (**ἐρίκη** [ῐ] Ἀρκάδ. σ. 107. 14· ἀλλ' **ἐρείκη** Θεογνώτου Κανόν. σ.109. 33· πρβλ. **ἐρικόεις**).

ἐρεικίς, ἴδε ἐρικίς.

ἐρεικτός, ή, όν, συντετριμμένος, κοπανισμένος, Ἑβδ. (Λευιτ., Ζ', 21 ἔνθα διάφ. γραφ. **ἐλικτά**), «ὅσπρια ἐρεικτὰ τὰ σχιστά, ὁποῖον ὁ κύαμος. Παυσανίας δὲ καὶ ἐρικτὸν πυρὸν λέγει τὸν μὴ εἰς ἄλευρον ἀλληλεσμένον, ἀλλ' ὥστε δύο ἐξ ἑνὸς γεγονέναι, ὃν ἄνθρωπος κοινὸς

εἶποι ἂν ἀδράλεστον» Εὐστ. 941. 23, 1524. 64: ὡσαύτως, **ἐρικτά**, τά, σῖτος πεφρυγμένος καὶ κεκομμένος, «κοπανιστός», Ἱππ. 642.13· νέα πεφρυγμένα χίδρα ἐρικτά, χλωρὰ πεφρυγμένα ἀστάχυα κοπανιστά, Ἑδδ. (Λευιτ. Β', 14), πρβλ. Ἡσύχ, Σουΐδ. ἐν λέξει.

ἐρείκω: ἀόρ. **ἤρειξα** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 88, (κατ-) Σφ.649: μετοχ. **ἐρείξας** Ἱππ. 484. 52, κτλ., ἐπανορθωτέον δὲ ἀντὶ τοῦ **ἐρίξας** παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν 639. 53: ἀόρ. β', ἴδε κατωτ. ΙΙ.— Μέσ., **κατερείκω**:— Παθ., ἴδε κατωτ.: (συγγενὲς τῷ **ἐρέχθω**). Διατέμνω, διασχίζω, χωρίζω, ἤρεικον χθόνα, διέτεμνον αὐτὴν διὰ τοῦ ἀρότρου, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 287· πέπλον ἐρ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 1060· ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ Παθ., ἐρεικόμενος περὶ δουρί, «σχιζόμενος .. ὁ χιτών» (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 441. **2)** συντρίβω, κοπανίζω, ἐπὶ δημητριακῶν καρπῶν ἢ ὀσπρίων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 88· κάχρυς, ζειὰς Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ.· κριθαὶ ἐρηριγμέναι ὁ αὐτ. 266. 39· κύαμοι ἐρηρ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8.7.1· ναῦς πρὸς ἀλλήλαισι πνοαὶ ἤρεικον, συνέτριβον αὐτάς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 655. **ΙΙ.** ἀμεταδ. μόνον ἐν τῷ ἀορ. β' **ἤρικον**, ἤρικε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ, ἐρράγη ἢ διεσχίσθη, Ἰλ. Ρ. 295:—ἀλλὰ παρὰ Σοφ. ἐν Ἀποσπ. 164 ὁ ἀόρ. οὗτος εἶναι μεταβατ., ἐκτὸς ἐὰν μετατρέψωμεν αὐτὸν εἰς **ἤρεικον**· πρβλ. **ἐρείπω** ΙΙ.

Ἐρεινύς, = **Ἐρινύς**, Ἐπιγρ. Χαλκίδος (ὡς ἐξέδωκεν αὐτὴν ὁ Παπαδασιλείου) ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 634. 34.

ἔρειξις, εως, ἡ, (ἐρείκω), «σχίσις» Σουΐδ. **ΙΙ.** Ε. Μ. 372.17, = ἡ ἐσχισμένη γῆ.

ἔρειο, Ἐπ. προστ. τοῦ **ἔρομαι** (ἐρωτῶ), Ἰλ. Α. 611.

ἐρειοί, οἱ, λέξις ἀμφίβ. ἐν Θεοκρ. 15. 50 πάντες ἐρειοί, ἐκεῖνο δὲ ὅπερ γινώσκομεν περὶ αὐτῆς εἶναι ὅτι ἦτο λέξις ὑβριστικὴ κατὰ τῶν Αἰγυπτίων, ἴδε Ἑρμηνευτὰς ἐν τόπῳ.

ἐρείομεν ἀντὶ **ἐρέωμεν**, Ἐπικ. α' πληθ. ὑποτακτ. τοῦ **ἐρέω** (ἐρωτῶ), Ἰλ. Α. 62.

ἐρείπιον, τό, (ἐρείπω), ὡς καὶ νῦν, ἐκεῖνο ὅπερ ἔμεινε μετὰ τὴν καταστροφὴν πράγματός τινος, **ἔστι** γὰρ εἰκάσαι .. τὸ ἐρείπιον «φράκει οἰκίας» Ἀριστ. Ρητορ. 3.11.13, Ὀππ. Ἀλ. 5. 324:—ἀλλαχοῦ πάντοτε κατὰ πληθ., ναυτικὰ ἐρ., τεμάχια ναυαγίου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 660, Ἀποσπ. 273, Εὐρ. Ἑλ. 1080. οὕτως, θραύσμασίν τ' ἐρειπίων Αἰσχύλ. Πέρσ. 425· ὡσαύτως, οἰκημάτων, τειχέων, Ἡρόδ. 2.154, 4.124· δόμων Εὐρ. Βάκχ. 7· καὶ ἐρείπια μόνον, ὡς παρ' ἡμῖν, ἐν τοῖς Κιμωνίοις .. ἐρείπιοις Κρατῖνος ἐν «Πυτ-όπταις» 4, πρβλ. Meineke ἐν Κωμ. 5. σ. 20· ἐρ. χλανιδίων, ῥάκη, τεμάχια ἐνδυμάτων, Σοφ. Ἀποσπ. 400· πέπλων Εὐρ. Τρ. 1025· νεκρῶν ἐρ., λείψανα, Σοφ. Αἴ. 308, Εὐρ. Ἀποσπ. 268:—ποιητ. λέξ. ἀπαντῶσα ἔν τινι πεζῇ Ἐπιγρ. 2700e, καὶ παρὰ Διον. Ἀλ. 1.14.

ἐρείπιος, ον, ἐν καταστάσει ἐρειπίου, Φίλων Ι. 197. 37.—Κατὰ Σουΐδ.: «ἐρείπιος γῆ, ἡ χέρσος», πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **δαπέδοις**.

ἐρειπιόω, καθιστῶ τι ἐρείπιον, καταστρέφω, Γρηγορ. Νύσσ. 3. 924C, κλ.

ἐρειπόω, ἴδε **ἐριπόω**.

ἐρειπιών, ῶνος, ὁ, σωρὸς **ἐρειπίων**, Ἐπιγραφ. Κρητ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγ. 2554.113.

ἐρείπω· Ἐπικ. παρατ. **ἔρειπον**, Ἰλ. Μ. 258, ἴδε ἐν τέλ.: μέλλ. **ἐρείψω** Σοφ. Ο. Κ. 1373, Ξεν. Κύρ. 7. 4,1:— ἀόρ. **ἤρειψα**, Ἡρόδ. 1.164, (ἐξ-), Πίνδ.· ἀμεταδ. ἐν τῷ ἀορ. β' **ἤρῐπον**, (ἴδε κατωτ. ΙΙ, καὶ πρκμ. **ἐρήρῐπα** (κατ-), Ἰλ.— Μέσ., ἀόρ. **ἠρειψάμην** (ἀν-), Ὀδ., Ἀπολλ. Ρόδ.: ἀόρ. β' **ἠριπόμην** (ἐπὶ παθ. σημασ.) Ἀνθ. Π. 9.152:— Παθ.: ἀόρ. **ἠρείφθην** Ἀρριαν. Ἀν. 1. 21, ἐρειφθείς, Σοφ. Αἴ. 309: ἀόρ. β' **ἠρίπην** [ῐ], ἴδε κατωτ.· πρκμ. **ἐρήριμμαι**, Ἀρρ., ἔνθ' ἀνωτ., (κατ-), αὐτόθι 22· ὑπερσ. **ἐρήριπτο** (ἐκ διορθώσεως ἀντὶ **ἤρειπτο**), Πλουτ. Βρούτ. 42· Ἐπ. **ἐρέριπτο** (ἴδε κατωτ.). (Ἴσως συγγενὲς τῷ **ῥίπτω**). Ποιητ. ῥῆμα (ἐν χρήσει ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς μεταγεν. πεζολόγοις), καταῤῥίπτω, καταβάλλω, καταχρημνίζω, καταστρέφω, ἔρειπον ἐπάλξεις Ἰλ. Μ. 258· ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν Ὁ. 361· ὄχθας καπέτοιο .. ποσσὶν ἐρείπων αὐτόθι 356· προμαχεῶνα ἕνα τοῦ τείχεος ἐρ. Ἡρόδ. 1.164, ἴδε ἐν τέλ.· πόλιν.. ἐρείψεις Σοφ. Ο. Κ. 1372· μεταφ., ἐρείπει θεῶν τις, θεός τις κατακρημνίζει αὐτούς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 596: – Παθ., καταῤῥίπτομαι, καταπίπτω εἰς ἐρείπια, **ἐρέριπτο** δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν Ἰλ. Ξ. 15· τῆς μὲν ἐρειπομένης (δηλ. γαίης) Ἡσιόδ. Θεογον. 704· ἐν δ' ἐρείπιοις νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἔζετο Σοφ. Αἴ. 309· ἐρείπεται κτύπος .. Διόδοτος, κατέρχεται βροντὴ ῥιφθεῖσα κάτω παρὰ τοῦ Διός, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1462· ἐρείπεσθαι εἴς τινα, πίπτειν ἐπί τινος, Πλουτ. Ἀλέξ. 33:— ὁ Πίνδ. ἐν Ο. 2. 76 ἔχει ὡσαύτως καὶ μετοχ. παθ. ἀορ. ἐριπέντι, πεσόντι, ἔνθα θὰ ἦτο εὔκολον ἐν ἀνάγκῃ νὰ διορθώσωμεν ἐριπόντι. **ΙΙ.** ἀμεταδ. ὡς τὸ παθ., ἐν τῷ ἀορ. β' **ἤρῐπον**, Ἐπ. ἐρίπον· καταπίπτω, λίαν συχν. παρ' Ὅμ., ἰδίως ἐν τῇ Ἰλ. ἐπὶ ἀνδρῶν, ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων Ε. 47, κτλ.· γνὺξ δ' ἔριπε, ἔπεσεν ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἐγονάτισεν, αὐτόθι 68· ἤριπε δὲ πρηνὴς αὐτόθι 58· προπάροιθε Π. 319, πρβλ. Υ. 456; ἐξοπίσω Χ. 467· ἐν κονίῃ, ἐν κονίῃσι Ε. 75, Π. 743· ὡσαύτως ἐπὶ δένδρων, ἡ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα Φ. 243, πρβλ. 246· ἐντεῦθεν ἐπὶ πολεμιστοῦ, ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν Ν. 389· ἐπὶ ἀστέρος, ἀπ' οὐρανοῦ ἤριπεν ἀστὴρ ἐν πόντῳ Θεόκο. 13. 50:— ἐν πολλοῖς χωρίοις ἔνθα ὁ ἀόρ. οὗτος εὑρέθη ἐπὶ μεταβ. σημασίας ὁ παρατ. **ἤρειπον** ἀντικατέστησεν ἢ ἠδύνατο νὰ ἀντικαταστήσῃ αὐτόν, Ἡρόδ. 9. 70, Παυσ. 4. 25, 2., 10. 32, 6· ἀλλὰ παρὰ Σιμωνίδῃ 44.3, ἡ μεταβ. σημασία φαίνεται βεβαία· πρβλ. **ἐρείκω** ΙΙ.

ἐρείπωσις, ἡ, καταστροφή, κατάλυσις, Λέων Διάκονος σ. 29Α, κλ.

ἔρεισις, εως, ἡ, ἡ μετὰ δυνάμεως ὤθησις, τὴν τοῦ πέτρου ἔρεισιν, περὶ τῆς μεγάλης πέτρας ἣν ὤθει πρὸς τὰ ἄνω μετὰ πολλοῦ κόπου ὁ Σίσυφος, Διον. Ἀλ. περὶ Συνθ. 20· στήριξις, τοῦ χείλους Ἀθήν. 488E.

ἔρεισμα, τό, (ἐρείδω), στήριγμα, ὑποστήριγμα, σκῆπτρα, χειρὸς ἐρείσματα, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 254· ἀμφ' βάκτροις ἔρεισμα θέμενος, = ἐρεισάμενος αὐτόθι 109· ἐν τῷ πληθ., τὰ στηρίγματα οἰκίας, Πλάτ. Νόμ. 793 C· τὰ ὑποστηρίγματα τὰ χρησιμεύοντα ὅπως μὴ κλίνῃ τὸ πλοῖον εἰς τὰ πλάγια (πρβλ. **ἔρμα**), Θεόκρ. 21.12· πολύδρομος ἀμμάτων ἐρείσματα, οἱ μετὰ πολλῶν βρόχων κόμβοι τῶν δεσμῶν, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1036· ἐπὶ τῶν ποδῶν τῶν ζώων, τοῖς γὰρ τετράποσιν ἄκοπον τὸ ἑστάναι .. ὑποκειμένων τεττάρων ἐρεισμάτων Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4.10. 55, περὶ Πορείας Ζ. 8.7, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τῶν ὀστῶν καὶ μυῶν, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 2. 9, 13, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4.7,10. **2)** μεταφ. ἐπὶ προσώπου, Θήρων' ἔρεισμ' Ἀκράγαντος, στήριγμα, στῦλον τοῦ Ἀκράγ., Πινδ. Ο. 2.12· οὕτως, Ἑλλάδος ἔρεισμα, κλειναὶ Ἀθῆναι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 46· καὶ οὕτως, ἔρεισμ' Ἀθηνῶν κεῖται (κατὰ σχῆμα προληπτικόν) ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Οἰδίποδος, Σοφ. Ο. Κ. 58· Ἀθῆναι τῆς Ἑλλάδος ἔρ. Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 10, πρβλ. Τίμ. 50 (οὕτως ὁ Ὅμ., ἔρμα πόλησς)· πρβλ. ἔαμα. **ΙΙ.** ἡ πίεσις σώματός τινος ἐπὶ τῶν στηριγμάτων, Ἱππ. 759H.

ἐρειψίλαος, ον, ὁ καταῤῥίπτων, καταστρέφων λαούς, κατὰ συμπλήρωσιν τοῦ Blass ἐν Βακχυλ. 12. 167, ἔνθα ὁ πάπειρος ἔχει μόνον τὰς δύο πρώτας συλλαβὰς **ἐρειψ-**. Ὁ Kenyon συνεπλήρωσεν: **ἐρειψιτοίχοις**.

ἐρείψιμος, ον, κατερριμμένος εἰς ἐρείπια, Εὐρ. Ι. Τ. 48.

ἐρειψιπύλας, ὁ, ὁ καταῤῥίπτων, κατακρημνίζων πύλας, ἐρειψιπύλαν παῖδα .. Διὸς ἀργικεραύνου, πεθ. ἀναφ. εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους πολιορκίαν καὶ ἅλωσιν τῆς Τροίας, Βακχυλ. V. 56, πρβλ. **ἐρειψίτοιχος**.

ἔρειψις, εως, ἡ, (ἐρείπω) ἡ κατάῤῥιψις, πτῶσις, καταστροφή, Ἐπιγραφ. Ἀθ. ἐν Müller Mun. Ath. σ. 39.104, Ἑρωτιαν. σ. 138.

ἐρειψί-τοιχος, ον, ὁ καταῤῥίπτων τοίχους, δωμάτων Αἰσχύλ. Θήβ. 884, πρβλ. **ἐρειψιπύλας**.

Ἐρεμβοί· «νομάδες. Αἰθίοπες, Ἄραβες, Ἰνδοὶ Ἀράβιοι» Ἡσύχ.

ἐρεμναῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Κόϊντ. Σμ. 2. 510.

ἐρεμνός, ή, όν, συγκεκομμ. ἐκ τοῦ **ἐρεβεννὸς** (πρβλ. Ἔρεβος), μέλας, ζοφώδης, κατάμαυρος, **ἐρεμνὴν** γαῖαν ἔδυτε Ὀδ. Ω. 106, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 427:— ὡσαύτως, ζοφερός, σκοτεινός, ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικὼς Ὀδ. Λ. 606· **ἐρεμνὴ** λαίλαπι ἴσοι Ἰλ. Μ. 375· αἰγὶς ἐρ. Ξ. 167, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 444· ἐρεμνὴ ψακάδι φοινίας δρόσου, ἐπὶ αἱματοχυσίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1390· ἐρ. αἷμα Σοφ. Αἴ. 376· Ἄιδου μυχοὶ Εὐρ. Ἡρακλ. 218· μεταφ., **ἐρεμνὴ** φάτις, σκοτεινὴ φήμη, Σοφ. Ἀντ. 700.

ἔρεξα, ἀόρ. α' τοῦ **ῥέζω**.

ἐρέομαι, ἴδε **ἔρομαι**.

ἐρεοῦς, ᾶ, οῦν, (ἐρέα) συνηρημ. ἀντὶ τοῦ **ἐρέεος**, ἐξ ἐρίου, μάλλινος, Πλάτ. Πολιτικ. 280E, 281C, 283Α, Κρατ. 389B· πρβλ. **ἐρίνεος**.

ἐρέπτομαι, Ἀποθ., ἐσθίω, τρώγω, μετ' αἰτ., ἐν χρήσει μόνον κατὰ μετοχ. ἐνεστ. (ἐξαιρουμένου τοῦ παρ' Εὐστ.), κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ χορτοφάγων ζώων, λωτὸν, κρῖ λευκὸν, πυρὸν ἐρεπτόμενοι Ἰλ. Β. 776, Ε. 196, Ὀδ. Τ. 553. κ. ἀλλ., πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ.: ἐπὶ ἀνθρώπων, λωτὸν ἐρ. Ι. 97. Ἀνθ. Π. 9. 618· βότρυν αὐτόθι Η. 20· ἐπὶ ἰχθύων, δημὸν ἐρεπτόμενοι, ἐσθίοντες τὸ λίπος νεκροῦ σώματος, Ἰλ. Φ. 204:— Ἐπικ. ῥῆμα ἐν κωμικῇ χρήσει παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 1295, ἐρεπτόμενον τά τῶν ἐχόντων. Τὸ ἐνεργητ. **ἐρέπω**, τρώγω, παρὰ Νόννῳ ἐν Δ. 40. 306. Πρβλ. **ἀν-**, **ὑπ-ερέπτω**.

ἐρέπτω, ἐρέφω, ἐπιστέφω, Πινδ. Π. 4. 427, Ι. 4. 93 (3.72), Ὀππ. Κυν. 4. 262, Ἀριστείδ., κλ.:— Μέσ., κεφαλὴν ἀνθέμιοις ἐρέπτομαι Κρατῖνος ἐν «Μαλθακοῖς» 1· οἱ .. ξανθὰν ἐρέψωνται κόμαν Βακχυλ. 8. 24 (ἔκδ. Blass).

ἐρέριπτο, ἴδε **ἐρείπω**.

ἐρέσθαι, ἀπαρ. ἀορ. 6' τοῦ Ἰων. ἐνεστ. **εἴρομαι**, ἐρωτῶ, ὅπερ οἱ Ἀττ. συγγραφεῖς μεταχειρίζονται μόνον κατ' ἀόρ. **ἠρόμην** καὶ **ἐρέσθαι** μετὰ τοῦ **ἐρωτάω** ὡς ἐνεστ. (Διακρίνεται ἐκ τοῦ τονισμοῦ ἀπὸ τοῦ Ὅμ. ἀπαρ. ἐνεστ. **ἔρεσθαι, λίγειν**· ἴδε τὰς λέξεις **ἔρομαι, εἴρομαι**).

ἐρεσία, ἡ, ἐν Γλωσσ. = **εἰρεσία**.

Ἐρέσιος· «Ἀπόλλων». Ἡσύχ.

ἐρεσμεῖ· «καταπλεῖ» Ἡσύχ.

ἔρεσσω, Ἀττ. **-ττω**: Ἐπ. παρατ. **ἔρεσσον** Ὀδ.: ἀόρ. **ἤρεσα** Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1110, (**διήρεσα**) Ὀδ. Μ. 444, (**διήρεσσ'** αὐτόθι Ξ. 351.) (Ἐκ τῆς √ΕΡΕΤ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **ἐρέτ-ης**, **ἐρετμόν**, **εἰρεσ-ία**, **ὑπ-ηρέτ-ης**, **ἀμφ-ήρ-ης**, **ἀλι-ήρ-ης**, **τρι-ήρ-ης**, **πεντηκόντ-ορ-ος**, κτλ.· πρβλ. Σανσκρ. arit-ras, arit-ram (Ἀγγλ. oar, rudder), arit-â (ἐρέτης;), Λατ. rat-is, rem-us, rem-i-gium, tri-rem-is, Παλαιο-Σκανδιν. καὶ Ἀγγλο-Σαξον. ár (Ἀγγλ. oar, κώπη), Παλαιο-Γερμ. ruod-ar (Γερμ. ruder)). Κωπηλατῶ, ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας Ἰλ. Ι. 361· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον Ὀδ. Ι. 490, Μ. 194· πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμόν, τῷ καὶ ζωὸς ἔρεσσον Λ. 78· πομπίμοις κώπαις ἐρ. Σοφ. Τρ. 561· ἐπὶ πτηνῶν πετομένων, πτεροῖς ἐρ. Εὐρ. Ι. Τ. 289· καὶ ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 161.

II. μεθ' Ὅμ., μεταδ., σπεύδω κωπηλατῶν· μεταφ., γόων .. ἐρέσσετ'.. πόμπιμον χεροῖν πίτυλον. κρούετε ταῖς χερσὶ τὸν ἔμμετρον κτύπον τὸν συνοδεύοντα τοὺς θρήνους, Αἰσχύλ. Θήβ. 855 (πρβλ. ἔρεσσ' ἔρεσσε καὶ στέναζ' ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 1046).— Παθ., ναῦς ἠρέσσετο αὐτόθι 422, πρβλ. Ἰκ. 723 καὶ Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 633· ἐπὶ πτηνῶν (ἴδε ἀνωτ.), πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι (πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργιλίου remigio alarum), Αἰσχύλ. Ἀγ. 52, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 289. **2)** καθόλου, θέτω εἰς ταχεῖαν κίνησιν, κινῶ ταχέως, τὸν πόδα ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 138, Ἀνθ. Π. 10. 22, πρβλ. 101: — μεταφ., τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς .. καθ' ἡμῶν Σοφ. Αἴ. 251· ἐρ. μῆτιν, Λατ. consilium volvere, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 159:— Παθ., ἐπὶ τόξου, λαμβάνομαι ἀνὰ χεῖρας, ἐκτείνομαι, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1135· ἐπὶ τῆς Ἰοῦς, οἴστρῳ ἐρεσσομένα, ἐλαυνομένη ὑπὸ τοῦ οἴστρου, Αἰσχύλ. Ἰκ. 541. **III.** ἐπὶ τῆς θαλάσσης, διέρχομαι αὐτὴν κωπηλατῶν, διέρχομαι, Καλλίμαχος ἐν Ἀνθ. Π. (ἐν τῷ παραρτ. 45):— Παθ., νήεσσιν ἐρέσσεται .. ὕδωρ Ἀνθ. Π. 4. 3,81. Πρβλ. **ἐλίσσω**, **κινέω**, **ἀράσσω**.

ἐρεσχηλέω (ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ διαφ. γραφ. **-ελέω**), ἐν χρήσει μόνον κατ' ἔνεστ., ὁμιλῶ ἐπιπολαίως, λέγω ἐρεσχελίας, ἀστειολογῶ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **σπουδῇ λέγω**, σπουδαιολογῶ, Πλάτ. Πολ. 545Ε, Νόμ. 885C, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 16. 3, κτλ.: — μετ' ἀπαρ., λέγω παίζων ἢ ἀστειζόμενος ὅτι .. , Φιλόστρ. 64. **II.** μεταδ., πειράζω τινὰ ἀστειευόμενος, ἐπελαβόμην ἐρεσχηλῶν σε Πλάτ. Φαῖδρ. 236Β, πρβλ. Ἀθήν. 223Ε, πρβλ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει· ἀνιῶ, ἐνοχλῶ τινα, τοὺς δὲ βατράχους βοᾶν καὶ ἐρεσχελεῖν τὸν ἥρωα Αἰλ. π. Ζ. 3. 37.,15, 22, Λουκ. Δημών. 10, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσ., Πλάτ. Φίλησ. 53Ε. **2)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., πρόφασιν, ἀφορμὴν ἐρ., εὑρίσκειν **πρόφασίν** τινα ἢ αἰτιολογίαν μηδαμινήν, Ἀππ. Καρχηδ. 74, Μιθρ. 64. (Ὁ τύπος **ἐρισχηλέω**, ὃν ἀπεδέξατο ὁ Βεκκῆρος ἐν Πλάτ. (ἐξαιρέσει μόνον τοῦ Φιλήβου 53Ε), κατὰ Piers. ἐν Μοίρ. 159, Buttm ἐν Φαίδρῳ ἔνθ' ἀνωτ., ἐπιβεβαιοῦται ὑπὸ τοῦ Παρθεν. ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 374. 51).

ἐρεσχηλία ἢ **-ελία**, ἡ, μωρολογία, φλυαρία, Σωκράτ. 3. 7, Βασίλ. τ. 2. σ. 495Β, κλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐρεσχελία· φιλονεικία, φλυαρία. ἔνστασις».

ἐρεταίνω, σπάνιος τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ἐρέσσω**, Ἡσύχ. (ἀλλ' ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Schmidt διωρθώθη: «ἔρετε τὰν νᾶν ἔλαυνε τὴν ναῦν»).

ἐρετή, ἡ, = **ἀρετή**, ἐρετῆς ἕνεκεν Ἐπιγρ. Δηλία ἐν Ἀθηναίῳ τ. Δ', σ. 463· σῆς δ' ἐρετῆς μνήμην ἔλιπες Ἀττ. Ἐπιγρ. ἔκδ. Σ. Α. Κουμανούδη ἀριθ. 3037.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐρετὴ (Αἰολικῶς;)· ἐπιθυμητήν».

ἐρέτης, **ου**, (ἐρέσσω), κωπηλάτης, κατὰ τὸ πλεῖστον πληθ., νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν Ὀδ. Α. 280, κ. ἀλλ. Ἡρόδ. 6. 12, καὶ Ἀττ.: μεταφ., κυλίκων ἐρέται, ἐπὶ φιλοποτῶν ἢ μεθύσων, Διον. παρ' Ἀθην. 443D. **II.** ἐν τῷ πληθ. προσέτι, κῶπαι, Ἀνθ. Π. 6. 4.

ἐρετικός, **ή**, **όν**, κωπηλατικός: ἡ **ἐρετικὴ** (ὀηλ. **τέχνη**), ἡ τέχνη τοῦ κωπηλατεῖν, Πλάτ. Νόμ. 707Α· ἐρ. πληρώματα, πληρώματα κωπηλατῶν, Πλουτ. Πομπ. 25· οὕτω, τὸ ἐρετικόν, Λατ. remigium, Ἀππ. Ἀννιβαϊκ. 54· ἐρ. αὐλήματα Πολυδ. Δ', 56.

ἐρετμεῖον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 714, ἐκ διορθώσ. τοῦ Meineke, πρβλ. Κωμικ. Ἀνώνυμ. 366.

ἐρετμόν, τό, Λατ. remus, ποιητ. ἀντὶ **κώπη**, πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμὸν Ὀδ. Α. 77, πρβλ. Ψ. 276, Πίνδ., Αἰσχύλ., κλ.· εὑρὲς ἐρετμὸν Ὀδ. Λ. 121, 129, κτλ.· οὕτω, κατὰ πληθ., εὑρὲ' ἐρετμὰ αὐτόθι 124· ἐρετμοῖσι Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 8. 96· ἐρετμὰ Εὐρ. Ι. Α. 1388, Ι. Τ. 1485:— ἐπὶ πτερύγων, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἐρέσσω** II. 1. **II.** «τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον» Ἡσύχ.

ἐρετμόω, ἐφοδιάζω μὲ κώπας, μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας, «κώπαις ἁρμόσαι» (Ἡσύχ.), Εὐρ. Μήδ. 4· ἀλλὰ χεῖρας ἐρετμώσαντες, ἐπιθέντες ταῖς κώπαις τὰς χεῖρας, Ὀρφ. Ἀργ. 356· καὶ ἐν Νόνν. Δ. 7. 185, μεταχειρίζομαι τὰς χεῖρας ὡς κώπας, κωπηλατῶ δι' αὐτῶν, κολυμβῶ: «γυμνὴ χεῖρας ἐρετμώσα δι' ὕδατος ἔτρεχε κούρη».

II. κωπηλατῶ διὰ μέσου, διέρχομαι, ἐξ εἰκασ., ἠερίους κενεῶνας ἐρετμώσασα πεδίλῳ αὐτόθι 14. 3.

ἐρετριάζει· «σκώπτει. παίζει» Ἡσύχ.

Ἐρετριεύς, ὁ, ὁ ἐξ Ἐρετρίας, Ἡρόδ., κλ.: γεν. ἐνικ. **-ιέως**, συνηρ. **-ιῶς**, Στεφ. Βυζ. Ἀνέκδ. Ὀξ. 4. 195· πληθ. **-ιέων**, συνηρ. **-ιῶν**, Θουκ. 4. 123, 8. 95, Βεκκ.: αἰτ. ἐνικ. **-ιᾶ**, Ἀρκάδ. 130· «Ἐρετριέων ῥῶ· Ἐρετριεῖς τῷ ῥ κατακόρως χρῶνται» Ἡσύχ.:—ἐπίθ., **Ἐρετρικός**, **ή**, **όν**, Ἡρόδ., κλ.· οἱ Ἐρ., οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἐρετριέως Μενεδήμου, Στράβ., ἴδε Ritter Ἱστορ. Φιλ. 2. 141 κἑξ.: ὡσαύτως **Ἐρετριακός**, **ή**, **όν**, Στράβ. 393·—«ἐρετριακὸς κατάλογος· ἐπὶ Διφίλου (Ὀλυμπ. 84, 3) ψήφισμα ἐγράφη ἐξ Ἐρετρίας καταλέξαι ὁμήρους τοὺς τῶν πλουσιωτάτων υἱούς. τοῦτο οὖν τὸ ψήφισμα ἔχει ἐπιγραφὴν ἐρετριακὸς κατάλογος» Ἡσύχ.·— **Ἐρετριᾶτος**, α, ον, διάφ. γραφ. ἐν Θουκ. 8. 95· **Ἐρετριάς** (ὀηλ. **γῆ**), **άδος**, ἡ, εἶδος πηλοῦ ἐξ Ἐρετρίας τῆς Εὐβοίας, Διοσκ. 5. 171.

ἐρέττω, μεταγεν. Ἀττ. ἐντὶ **ἐρέσσω**, Λουκ., Αἰλ.

ἔρευγμα, τό, = **ἔρυγμα**: ἐν τῷ πληθ., **ἐρεύγματα**, πολυτελῆ ἐδέσματα, Γρηγόρ. Ναζ. Ἐπιγρ. 166.

ἐρευγμᾰτώδης, **ες**, (εἶδος), προξενῶν ἐρυγήν, ἐρευγμόν, «ῥέψιμον», ἐρευγματωδέστερα (τὰ αἴγεια κρέα τῶν βοείων) Ἱππ. 404. 47.

ἐρευγμός, ὁ, = **ἔρευγμα**, «ῥέψιμον», Ἱππ. Κωακ. Προγν. 138, Ἀριστ. Προβλ. 10 44.

ἐρευγμώδης, **ες**, = **ἐρευγματώδης**, Ἱππ. 356. 24.

ἐρευγό-βιος, **ον**, ὁ διάγων τὸν βίον ἐρευγόμενος, γαστρίμαργος, Γρηγ. Ναζ. Ἐπιγρ. 172.

ἐρεύγομαι: μέλλ. **ἐρεύξομαι**, Ἱππ. 607. 42· ἀόρ. **ἠρευξάμην**, Χρησμ. Σιβυλλ. 4. 81· πρβλ. **ἀν-**, **ἐξ-ερεύγομαι**: Ἀποθ. (Ἐκ τῆς √ΕΡΥΓ παράγονται προσέτι αἱ λέξεις **ἐρυγ-εῖν**, **ἐρῦγ-ή**, **ἐρυγ-γάνω**, κλ.· πρβλ. τὰ Λατ. ruc-to, rumino· τὰ Ἀγγλο-Σαξον. roc-cetan καὶ τὰ Παλαιὰ-Ὑψηλ.-Γερμ. it-ruch-an (ruminare. Ἐξεμῶ, Λατ. eructare, μ. αἰτ., ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος Ἰλ. Π. 162· ἰὸν Νικ. Θ. 232· ἀπολ., «ῥεύγομαι». ἐκπέμπω διὰ τοῦ στόμος ἀέρα ἐκ τοῦ **στομάχου**, Λατ. ructare, ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων, περὶ τοῦ Κύκλωπος, Ὀδ. Ι. 374, πρβλ. Ἱππ. 485. 29, Ἀριστ. Προβλ. 10. 44. **2)** μεταφ., ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὑφομένης καὶ θρασυομένης εἰς ἄφρους ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω, «ἐκθρασσομένης τῆς θαλάσσης εἰς τὸ ἔξω μέρος» (Σχόλ.), Ἰλ. Ρ. 265· κῦμα ποτὶ ξερὸν .. δεινὸν ἐρευγόμενον Ὀδ. Ε. 403· ἐρεύγεται ἠπειρόνδε (πρβλ. **προσερεύγομαι**) Ε. 438· οὕτως ἐπὶ τῆς Αἴτνης, ἐρεύγονται παγαὶ πυρὸς Πινδ. Π. 1. 40· ἐπὶ ποταμοῦ, ἐκβάλλω, χύνομαι, Ἀππ. Μιθρ. 103· καὶ μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἐρεύγονται σκότον .. νυκτὸς ποταμοί, ἐπὶ τῶν ποταμῶν τοῦ ᾅδου, Πινδ. Ἀποσπ. 95. 8· ἄφρὸν ἐρευγόμενος Διον. Π. 539, κτλ.· ἵππος ἐρεύγεται ἄνδρα, ἐν τῇ περιγραφῇ τοῦ Κενταύρου, Ἀνθ. Ἰλαν. 4. 115. **II.** ἐν ἀορ. β' ἐνεργ. **ἤρῠγον**, μετοχ. **ἐρυγών**, «μουγκρίζω» κυρίως ἐπὶ ταύρων (πρβλ. **ἐρύγμηλος**), ἤρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος ἤρυγεν Ἰλ. Υ. 403· ὡς ἄρα τόν γ' ἐρυγόντα λίπ' ὀστέα .. θυμὸς ἀγήνωρ αὐτόθι 406· τρὶς μὲν Ὕλαν, ἄϋσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός, ὅσον ἠδύνατο νὰ φωνάξῃ ἐκ τοῦ βάθους τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ, Θεόκρ. 13. 58.— Αὕτη ἡ ἔννοια περιορίζεται εἰς τὸν ἀόρ. (ἐξαιρ. τῶν Ἑβδ., ἔνθα ὁ ἐνεστ. **ἐρεύγομαι** καὶ μέλλ. **-ξομαι** κεῖνται ἀντὶ τοῦ λαλῶ μεγαλοφώνως καὶ τοῦ βρυχῶμαι, πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. 64, Ἰακωβίου Ἀνθ. Π. 50), ἀλλὰ προέρχεται ἐξ αὐτῆς τῆς πρώτης σημασίας, καθ' ὅσον ἀμφότεροι οἱ τύποι παρήχθησαν ἐκ τοῦ ἐν τῷ λαιμῷ ἢ λάρυγγι ἤχου· καὶ ὁ ἀόρ. δὲ **ἤρυγον** κεῖται ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **ἐρεύγομαι παρ'** Ἀριστ. ἐν Προβλ. 10. 44, Νικ. Ἀλεξιφ. 111.

ἐρευθαλέος, **α**, **ον**, (ἔρευθος), ἐρυθρός, Νόνν. Δ. 12. 329, 359.

ἐρευθέδανον, τό, ἐρυθρόδανον, rubiatinctoria, Ἡρόδ. 4. 189, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 13, 6.

ἐρευθέω, ἐρυθριῶ, κοκκινίζω, Λουκ. Νέρ. 7, Φιλόστρ. 641.

ἐρευθήεις, **εσσα**, **εν**, ἐρυθρός, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 727, Νικ. Θ. 899 (διάφ. γραφ. **-ηῖς**).

ἐρεύθημα, τό, ἐρύθημα, ἐρυθρότης, Γαλην. Π. 268Ε, ἔκδ. Charter. Lutetiae 1679.

ἐρευθής, **ές**, = **ἐρευθήεις**, Στράβ. 779, Ἄρατ. 784, Ὀππ. Κυν. 3. 94.

ἐρευθιάω, ἐρυθριῶ, γίνομαι ἐρυθρός, κοκκινίζω, Ἱππ. 638. 51, Ὀππ. Ἱστ. 3. 25, Ἡσύχ.

ἔρευθος, **εος**, τό, ἐρυθρότης, «κοκκινάδα», Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 979, Πλούτ. 2. 48C· ἐπὶ χρώματος, ἢ κεῖνο μεταβλέψειας ἔρευθος Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 726.

ἐρευθόω, = τῷ ἑπομ., Νικήτ. Χρον. 92D.

ἐρεύθω, ἀορ. α' ἀπαρ. **ἐρεῦσαι**· (ἐρυθρός)· κάμνω ἐρυθρόν, κηλιδῶ δι' ἐρυθροῦ χρώματος, ὁ δὲ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων Ἰλ. Δ. 394· γαῖαν ἐρεῦσαι αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ Σ. 329.— Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι ἐρυθρός, Σαπφὼ 94, Ἱππ. 1020Ε, Θεόκρ. 17. 127, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 778, κτλ.· πρβλ. **συνεξερεύθω**.

ἐρευκτικός, **ή**, **όν**, (ἐρεύγομαι) προξενῶν ἐρευγμόν, Διοσκ. 1. 90, 2. 137.

ἔρευνα, **ης**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ζήτησις, ἀναζήτησις, ἐρ. ἔχειν τινός, ἐρεννᾶν, ἀναζητεῖν, Σοφ. Ο. Τ. 566· οὐδ' ἦξας εἰς ἔρευναν ἐξευρεῖν γονάς; Εὐρ. Ἴων 328· ἔρευναν ποιεῖσθαι τῶν οἰκίων Ἀριστ. Οἰκ. 2. 31.

ἐρευνάς, άδος, ὁ, ἡ, = **ἐρευνητικός**, Ἰωάνν. Λυδ. 140. 7, 193.16, ἔκδ. Βόννης.

ἐρευνάω, γραφόμενον **-έω** ἐν Ἐπιγρ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 59 (**ἐρέω**):— **ἐρευνῶ**, ἀναζητῶ τι. ζητῶ νὰ εὕρω τι, ἐπιζητῶ, ἐξετάζω, **ἴχνι' ἐρευνῶντες** κύνες ἦϊσαν Ὀδ. Π. 436· μετ' ἀνέρος ἴχνι' **ἐρευνῶν** Ἰλ. Σ. 321· τεύχε' ἐρ. Ὀδ. Χ. 180· οὕτω παρ' Ἀττ., ἐρευνᾶν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν Αἰσχύλ. Πρ. 1038, πρβλ. Πινδ. Ἀποσπ. 33· νεκροὺς ἐρευνᾶν Καμὲ τὴν εἰργασμένην; Εὐρ. Μήδ.1318· κακούργους Ξεν. Κύρ.1. 2,12· τὸ γραμματεῖον Δημ. 788 ἐν τέλ.· παρὰ Σοφ., ἐν Ο. Τ. 725, ἡ φράσις: ὧν γὰρ ἂν θεὸς χρείαν ἐρευνᾷ, εἶναι τολμηρὰ ἔκφρασις ὡς εἰ συνίστατο ἐκ τῶν ἑξῆς δύο προτάσεων: ὧν ἂν χρείαν ἔχῃ καὶ ἃ ἂν χρήσιμα ὄντα ἐρευνᾷ. **2)** ἐρευνῶ νὰ εὕρω τι, ἐπισταμένη ὡς, εἰ ὑποστρέψαντες ἐς ζήτησιν ἀπικοίατο, πάντα ἐρευνήσειν μέλλοιεν Ἡρόδ. 5. 92, 4· τὸ πλοῖον Ἀντιφῶν 133. 1· ὅρος τανύφυλλον ἐρευνῶν Θεόκρ. 25. 221:— ἀπολ., εὑρήσεις ἐρευνῶν Πινδ. Ο. 13. 161, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 268. **3)** ἐρωτῶ περί τινος, ἔ. πικρὰν δ' ἐρευνᾷς φάτιν Εὐρ. Ἑλ. 662· παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 669· ἐξετάζω ζήτημά τι, αὐτόθι 1089· ταῦτ' οὖν .. ζητῶ καὶ ἐρ. Πλάτ. Ἀπολογ. 23Β, πρβλ. 41Β, Θεαίτ. 200Ε, κ. ἀλλ.:— ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, αὐτόθι 174Α. **4)** μετ' ἀπαρ., ζητῶ νὰ πράξω τι, ὅστις ἐρευνῇ ἴσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον, ὅστις ζητεῖ νὰ κατασκευάσῃ οἶκον ἴσον τῇ κορυφῇ ὄρους κατὰ τὸ ὕψος, Θεόκρ.7. 45.

ἐρευνητέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐρευνάω**, δεῖ ἐρευνᾶν, Ξεν. Συμπ. 8. 39.

ἐρευνητήρ, ῆρος, ὁ, Νόνν. Δ. 2. 25·— **ἐρευνητής, οῦ**, ὁ, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 256Α, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ.17. 5, 5· ὁ ἐρευνῶν, ὁ ἀναζητῶν.

ἐρευνητικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν ἢ συνηθίζων νὰ ἐρευνᾷ, ἢ ὁ συντελῶν πρὸς ἔρευναν, Νικήτ. Χρον. σ. 312D.—Ἐπίρρ. **ἐρευνητικῶς**, μετ' ἐρεύνης, μετὰ προσοχῆς, Ταράσ. 1453Α.

ἐρευνήτρια, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ., Κορνοῦτ. π. Θ. Φ.10.

ἔρευξις, εως, ἡ, (ἐρεύγομαι) ἐρευγμός, «ῥέψιμον», Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 959.

ἐρευξί-χολος, ον, ὁ ἐξεμῶν χολήν, χολερικός, Νικήτ.Χρον.19.4.

ἐρέφω: παρατ. **ἤρεφον** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 54, ποιητ. **ἔρεφον** Πινδ. Ο.1.110: μέλλ. **ἐρέψω** Ἀριστοφ. ἐν Ὄρν.1110: ἀόρ. **ἤρεψα** Δημ. 426. 1 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι ἐν τῷ πεζῷ Ἀττικῷ λόγῳ), Ἐπικ. **ἔρεψα** Ὅμ.— Μέσ.: μέλλ. **ἐρέψομαι** Εὐρ. Βάκχ. 323: ἀόρ. **ἠρεψάμην** Ἀπολλ. Ρόδ. Β.159, κτλ., **(κατ-)** Ἀριστοφ. Σφ.1294.— Παθ., πρκμ. **ἤρεπται** Φιλόστρ. 33. (Ἐντεῦθεν **ὄροφος**· πρβλ. **ἐρέπτω** καὶ περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **ὄρφνη**). Καλύπτω διὰ στέγης, καθύπερθεν ἔρεψαν .. ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες, δηλ. ἐστέγασαν [τὴν σκηνὴν] διὰ καλάμων θερίσαντες αὐτοὺς ἐκ λειμῶνος (ἴδε Spitzner Exc. 36), Ἰλ. Ω. 450, πρβλ. Ὀδ Ψ.193, Ἰλ. Α. 39 (ἴδε **ἐπερέφω**)· τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετὸν (ἴδε **ἀετὸς** ΙΙΙ), «στεγάσομεν πρὸς ἀέτωμα» (Ἡσύχ.), Ἀριστοφ. Ὄρν. 1110, πρβλ. Ἀποσπ. 54· ξύλοις ἤρεψε τὴν οἰκίαν Δημ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** καλύπτω διὰ στεφάνου, στέφω, ἐπιστέφω, Πινδ. Ο.13. 46· ὧν (δηλ. τῶν κρατήρων) κρᾶτ' ἔρεψον καὶ λαβάς ἀμφιστόμους Σοφ. Ο. Κ. 473.— Μέσ., στέφω ἐμαυτόν, κισσῷ τ' ἐρεψόμεσθα καὶ χορεύσομεν Εὐρ. Βάκχ. 323· ξανθὰ δ' ἐρεψάμενοι δάφνῃ καθύπερθε μέτωπα Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 159: πρβλ. **ἐρέπτω**. **3)** κοσμῶ ὡς διὰ στεφάνων ἀνθέων, ναὸν κρανίοις Πινδ. Ι. 4. 94 (3. 72): καθόλου, καλύπτω, λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον ὁ αὐτ. Ο.1.110.

Ἐρεχθεύς, έως, Ἐπικ. **-ῆος**, ὁ, ἀρχαῖος ἥρως τῆς Ἀττικῆς, «ὃν ποτ' (ὡς λέγει ὁ Ὅμ.) Ἀθήνη θρέψε Διὸς θυγάτηρ, τέκε δὲ ζείδωρος ἄρουρα· κάδ δ' ἐν Ἀθήνης εἰσεν, ἑῷ ἐνὶ πίονι νηῷ» (ἐκ τοῦ **ἐρέχθω**), κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλ. Β. 547, Ὀδ. Η.81· ἐντεῦθεν **Ἐρέχθειον**, τό, ὁ ναὸς τοῦ Ἐρεχθέως ἐν Ἀθήναις, Παυσ. 1. 26, 6, Ἰλούτ. 2. 843F· καὶ **Ἐρεχθεῖδαι**, οἱ, ὡς ἐπώνυμον τῶν Ἀθηναίων, Πίνδ. καὶ Τραγ.· ἐνικῶς παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ.1015. 1030· **Ἐρεχθεῖδαι** παρ' Εὐρ. ἐν Μηδ. 824:—**Ἐρεχθῆς. ίδος**, θηλ. ἐπίθ., ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἐρεχθέα, θάλασσα Ἐρ., πηγή τις ἐν Ἀθήναις ἁγιερωμένη εἰς αὐτόν, Ἀπολλόδ. 3. 14, 1, πρβλ. Ἡσόδ. 8. 55· **ὡσαύτως** τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, Ἐρεχθηΐδος (Ἐρεχθῆδος Blass) Δημ. 536. 21, κτλ. **ΙΙ.** ἐπώνυμον τοῦ Ποσειδῶνος ἐν Ἀθήναις, ὃς τὴν ἱερωσύνην Ποσειδῶνος Ἐρεχθέως εἶχε Πλούτ. 2. 843Β, Λυκόφρ.158, 431.

ἐρέχθω, διατέμνω, διασχίζω, διαρρηγνύω, σπαράττω, δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων Ὀδ. Ε. 83, 157. — Παθ., νῆα .. ἐρεχθομένην ἀνέμοισι, φερομένην τῇδε κἀκεῖσε ὑπὸ τῶν ἀνέμων, Ἰλ. Ψ. 317· ὀδύνῃσιν ἐρεχθομένη, βασανιζομένη, Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 358. Πρβλ. Spitzn. Exc. Ἰλ. xxxiv § 3. (Συγγενὲς τῷ **ἐρείκω**.)

ἐρέψιμος, ον, στεγάσιμος, χρησιμεύων πρὸς ἐπιστέγασιν, δένδρα ἐρέψιμα Πλάτ. Κριτίας 111C· ὕλη Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 8.

ἔρεψις, εως, ἡ, ἐπιστέγασις, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 6, 1 στέγη, Ἡλιοδ. Περικλ.13, Ἀνώνυμ. 45, κτλ.

ἐρέω (Α), Ἐπ. ῥῆμα, = **ἐρεείνω, ἔρομαι, ἐρωτάω** (δὲν πρέπει δὲ νὰ συγχέηται πρὸς τὸ **ἐρέω** (Β)): — ἐξετάζω νὰ μάθω, μ. αἰτ. πράγμ., περί τινος, ἐρέων γενεήν τε τόκον τε Ἰλ. Η.128, πρβλ. Ὀδ. Φ. 31. **1)** μετ' αἰτ. προσ., ἐρωτῶ, ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν ἢ ἱερῆα (Ἐπικ. ἀντὶ **ἐρέωμεν**), Ἰλ. Α. 62· ἀλλήλους ἐρέοιμεν Ὀδ. Δ.192· ὅπως ἐρέοιμι ἑκάστην Α. 229. **ἐρέω** (Β), Ἰων. ἐντὶ **ἐρῶ**, θὰ εἴπω· ἴδε **ἐρῶ**.

ἐρημάδελφος, ον, ὁ ἔρημος ἀδελφῶν, μὴ ἔχων ἀδελφούς, ἐρημάδελφοι ἐγενόμεθα Θ. Στουδ. σ. 1644, ἔκδ. Μί.

ἐρημάζω, (ἔρημος), ἀφίνομαι ἔρημος, εἶμαι ἔρημος, ὑπάρχω μόνος, **ἐρημάζεσκον** (Ἰων. παρατ.), Θεόκρ. 22. 35, πρβλ. Ἀνθ. Π.7. 315.

ἐρημαῖος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἐρῆμος**, ἔρημος, κοινῶς «ἔρμος», «ὁλομόναχος», Μόσχ. 3. 21, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 672, κτλ.· σιωπηλός, νὺξ Ἐμπεδ. 252· ἐγκαταλελειμμένος, νεοσσοὶ Ἀπολλ. Ρόδ. Δ.1298: μ. ἀ γεν., ἐστερημένος τινός, Ἀνθ. Π. 9. 439.

ἐρημανθρωπία, ἡ, ἔλλειψις ἀνθρώπων, Καλλίμ. κ. Χρυσορ. στ. 345 ἔκδ. Λ.·— **ἐρημάνθρωπον**, τό, αὐτόθι στ. 1268.

ἐρημάς, άδος, ἡ, ἀνώμαλον θηλ. τοῦ **ἐρῆμος**, Μανέθων 6. 67. **ΙΙ.** μετὰ γεν., ἐστερημένος τινός, Χριστοδ. Ἔκφρ. 334.

ἐρήμη (δηλ. δίκη), ἡ, ἴδε **ἐρῆμος** ΙΙ.

Ἐρημήστος· «Ζεὺς ἐν Λέσβῳ» Ἡσύχ.

ἐρημία, ἡ, **Ι.** ἐπὶ τόπων, ἐρημία, τόπος ἀκατοίκητος, ἔρημος, Ἡρόδ. 3. 98, Αἰσχύλ. Πρ. 2, κτλ.· ἡ Σκυθῶν ἐρημία (παροιμ. ἐκ τοῦ Ἡροδ. 4.17 κέξ.), Ἀριστοφ. Ἀχ.704· ἀφίκετ' εἰς ἔρ ὁ αὐτ. ἐν Λυσ.787· ἔρπειν εἰς ἐρημίας, εἰς ἔρημα, μοναχικὰ μέρη, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 3, 2, κτλ. **ΙΙ.** ὡς κατάστασις, «μοναξιά», τὸ νὰ εἶναί τις μόνος, ἐρημίαν ἄγειν, ἔχειν, διατελεῖν ἐν ἐρημίᾳ, ζῆν βίον μονήρη, Εὐρ. Μήδ. 50, Βάκχ. 609· ἐρημίας τυχεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 510· ἐν ἐρημίᾳ ἐλοιδοροῦντο Ἀντιφῶν 115.19· ἐπὶ προσώπων, ἀπομόνωσις, ἐγκατάλειψις, Σοφ. Ο. Κ. 957, Λυσ.151. 30, Ἰσαῖος 35.12, κτλ.· δι' ἐρημίαν, δι' ἔλλειψιν δηλ. συμμαχίας, Θουκ.1.71, πρβλ. 5. 67· ἐρημίας ἐπειλημμένοι Δημ. 36. 2· εὑρετικὸν εἶναί φασι τὴν ἐρημίαν Μένανδρ. ἐν «Ἀνδρίᾳ» 4. **β)** ἐπὶ τόπων, ἐρήμωσις, Λατ. vastitas, ἐρημίαν γὰρ πόλιν ὅταν λάβῃ κακή, ὅταν κατερημωθῇ παντελῶς πόλις τις, Εὐρ. Τρῳ. 26 ἐρημίᾳ δοὺς, ἐρημώσας, καταστρέψας, αὐτόθι 95· ἀτριβὴς ὑπ' ἐρημίας Θουκ. 4. 8. **2)** μετὰ γεν., ἔλλειψίς τινος, ἀπουσία, φίλων Ξεν. Ἀπομν. 2. 2.14· ἀρσένων, βροτῶν, ἀνδρῶν Εὐρ. Ἐκ.1017, Βάκχ. 875, Θουκ. 6.102· λύχνων Ἀριστοφ. Ὄρν.1484, κτλ.· δι' ἐρημίας πολεμίων πορεύεσθαι, ἄνευ συναντήσεως πολεμίων, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 21· τὴν ἐρ. ὁρῶν τῶν κωλυσόντων, βλέπων ὅτι οὐδεὶς ὑπῆρχεν ὅστις νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, Δημ. 54.10· ἔτι δέ, ἐρημία κακῶν, ἀπαλλαγή, ποῖ κακῶν ἐρημίαν εὕρω; Εὐρ. Ἡρακλ. Μαιν.1157.

ἐρημιάς, άδος, ἡ, ἐν Θεοκρ. 27. 62 φαίνεται σημαίνει κόρην ἀφιερώσασαν τὴν παρθενίαν αὐτῆς τῇ Ἀρτέμιδι, Ἄρτεμιν, μὴ νεμιέσα· σὴ ἐρημιὰς οὐκ ἔτι πιστὴ (σοῖς ῥήμασιν οὐκέτι πιστὴ Ahrens), διότι ἀπώλεσε τὴν παρθενίαν της.

Ἐρημικά, ῶν, τά, τόπος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Παλλαδ. Λαυσ. 1010Β, Σωζομ.1373C.

ἐρημικοειδής, ές, ὁμοιάζων πρὸς ἐρημικόν, πολίτευμα Θ. Στουδ. σ. 1437, ἔκδ. Μί.

ἐρημικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς ἐρημίαν, ζῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ, Ἐδδ. (Ψαλμ. ΡΑ', 7.—**ἐρημικὸς** βίος, ὁ βίος ἐρημίτου, Γρηγ. Ναζ. Ι.1104Α, κλ.

ἐρημίτης [ῑ], **ου**, ὁ, ὁ τῆς ἐρήμου, ὄνος, ἄγριος ὄνος, Ἐδδ. (Ἰὼβ ΙΑ', 12). **ΙΙ.** ὡς οὐσιαστ., ἐρημίτης, μοναχὸς ζῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ, Παλλαδ. Λαυσ.1212C, Ἀποφθ. Πατέρ. 240Α, κλ.

ἐρημοβάτευτος, ον, = ἐρημοπλάνος, Γρηγέντ. 705C.

ἐρημοβατέω, περιπατῶ ἐν ἐρημίαις, Θ. Βαλσαμὼν παρὰ Ban. din. Calal. Bibl. Med. τ. 1, σ. 81.

ἐρημοδίκιον, τό, = ἐρήμη δίκη, μὴ παρόντων ἑκατέρων τῶν μερῶν, Γλωσσ. Οὐλπ. Διγεστ. 4.7, ἐν Νεαρ. 63, 3.— **ἐρημόδικοι**, οἱ ἐκ μονομεροῦς εἰσηγήσεως τὴν καταδίκην ἔχοντες, Βασιλικ., Δουκάγγ.

ἐρημόθωκος· «ἐρημολόγος» Ἡσύχ.

ἐρημο-κώμης, ὁ, ἡ, γεν. **ου**, ὁ στερούμενος κώμης, Ἀνθ. Π. 6. 294, 7. 383.

ἐρημο-λάλος, [ᾰ], **ον**, λαλῶν, τερετίζων ἐν τῇ ἐρήμῳ, τέττιξ Ἀνθ. Π.7.196.

ἐρημολόγος, ὁ λέγων ἐν τῇ ἐρήμῳ, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐρημόθωκος**.

ἐρημό-νομος, ον, ἢ **-νόμος, ον**, ὁ συχνάζων τὰς ἐρήμους, θεαὶ Ἀπολλ. Ρόδ. Δ.1333· θῆρες Ἀνθ. Π. 6.184.

ἐρημο-πλάνος [ᾰ] **ον**, ὁ πλανόμενος μόνος, ἢ ἐν ταῖς ἐρημίαις, Ὀρφ. Ὕμν. 38. 4 (κοινῶς **ἐρημοπλάναν**)· θεωρεῖται ὡς διθυραμβῶδες ὑπὸ Δημητρ. Φαληρ.116.

ἐρημοποιός, όν, ὁ προξενῶν ἐρήμωσιν, Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἐρημωτής**.

ἐρημόπολις, ι, γεν. ιδος, ὁ ἐστερημένος τῆς ἑαυτοῦ πόλεως, ἐρημόπολις μάτηρ Εὐρ. Τρῳ. 599.

ἐρημο-πολίτης, ου, = τῆς ἐρήμου πολίτης, Βασίλ. IV. 357C, βίος Ψευδο-Γερμ. 396A.

ἐρῆμος, ον, ἀλλὰ καὶ θηλ. **ἐρήμη**, Ὀδ. Γ. 270, Σοφ. Ο. Κ. 1719, Ἀνθ.739, Τρῳ. 530, καὶ ἐν τῇ Ἀττ. φράσει δίκη ἐρήμη (ἴδε κατωτ. III): Ἀττ. ὡσαύτως **ἔρημος, ον**, Ἡρωδιαν. π. μον. λέξ. 33 (πρβλ. **ἑτοῖμος**): συγκρ. **-ότερος**, Θουκ. 3.11, Λυσ., κλ.· ὑπερθ. **-ότατος**, Ἡρόδ. 9.118, Ξεν. Ἔρημος, μόνος, μοναχικός, **I.** ἐπὶ τόπων, ἐς νῆσον ἐρήμην κάλλιπεν Ὀδ. ἔνθ' ἄνωτ.· χῶρος Ἰλ. Κ. 520· συγκ. παρ' Ἡροδ., καὶ Ἀττ.· τὰ ἔρ. τῆς Λιβύης, τὰ ἔρημα μέρη .., Ἡρόδ. 3. 32, πρβλ. Θουκ. 2.17· ἐρῆμος γάρ ἐστιν ἡ χώρη αὕτη ὑπὸ καύματος Ἡρόδ. 2. 32, 3.102, πρβλ. **ἐρημία** I· ὡσαύτως, ἡ ἐρήμη Αἰλ. π. Ζ.7. 48.

2) ἐπὶ προσώπων ἢ ζώων, τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται, «τὰ δὲ βοσκήματα, ἠρημωμένα τῆς τοῦ ποιμένος βοηθείας φεύγει. τινὲς δὲ ἐπὶ τοῦ ποιμένος τοῦτο νοοῦσιν» (Σχόλ.). Ἰλ. Ε. 140· Ξέρξην ἔρημον [μολεῖν] Αἰσχύλ. Πέρσ.734· ἧσθαι δόμοις ἔρημον ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 862· πόρτις ἐρήμα Σοφ. Τρ. 530· ἔρημος κἄφιλος ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 228· ἔρ. ἀπολιπὼν τινα Ἀριστοφ. Πλ. 447· συχν. ἐπὶ δυστυχῶν καὶ ἐγκαταλελειμμένων ἀνθρώπων, Ἀνδοκ. 31. 8, κτλ.· οὐκ ὢν τῶν ἐρημοτάτων οὔτε τῶν ἀπόρων κομιδῇ Δημ. 551.7· εἰς ὀρφανὰ καὶ ἔρημα οὐρίζειν Πλάτ. Νόμ. 927C: — ἐπὶ ὀρνέων, μονῆρες, οὐχὶ ἀγελαῖον, ἐρήμους ὄρνιθας Πλουτ. Καῖσ. 63:— οὐδ. ὡς ἐπίρρ., ἔρημα κλαίω, κλαίω μόνος, Εὐρ. Ἰκ. 775· ἔρημον ἐμβλέπειν, βλέπω ἀτενῶς πρὸς οὐδὲν ὡρισμένον σημεῖον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 393. **3)** ἐπὶ καταστάσεως, πλάνος, πότμος Σοφ. Ο. Κ. 1114,1716. **II.** μετὰ γεν., ἐστερημένος τινός, κενὸς ἢ μὴ ἔχων τι [χώρη] ἔρ. πάντων Ἡρόδ. 2. 32· ἀνθρώπων 4.17, πρβλ.18· ἀνδρῶν 6. 23, πρβλ. 8. 65, Σοφ. Ο. Τ. 57· ἰὼ στέγαι φίλων ἔρημοι, τῶν δ' ἀπολλύντων πλέαι ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ.1405· Πειραιᾶ ἔρ. ὄντα νεῶν Θουκ. 8. 96· ἀπολύτως, ἀνυπεράσπιστος, ᾗ ἦν ἐρημότατον (δηλ. τὸ τεῖχος), Ἡρόδ. 9.118. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἐγκαταλελειμμένος ὑπό τινος, συμμάχων ὁ αὐτ.7,160· πατρὸς Σοφ. Ο. Κ.1717· πατρὸς καὶ μητρὸς Πλάτ. Ν. 927D· πρὸς φίλων Σοφ. Ἀντ. 919· οὕτως, ἔρ. οἶκος, οἶκος ἄνευ κληρονόμων, Ἰσαῖος 66. 29. **3)** ἄνευ κακῆς σημασίας, μὴ ἔχων, ἄνευ, ἐσθῆς ἔρημος ὅπλων Ἡρόδ. 9. 63· ἐλεύθερος, ἀπηλλαγμένος ἀπό τινος, ἀνδρῶν κακῶν ἔρημος πόλις Πλάτ. Νόμ. 862E, πρβλ. 908C. **III.** **ἐρήμη**, σπανίως **ἔρημος** (μετὰ ἢ συνηθέστερον ἄνευ τοῦ **γραφή, δίκη, δίαιτα**), ἡ, δίκη καθ' ἣν δὲν παρουσιάζεται εἰς τὸ δικαστήριον ὁ ἐναγόμενος καὶ οὕτω καταδικάζεται ἐρήμην, ἤλπιζε .. τὴν γραφὴν .. ἐρήμην ἔσεσθαι, ὅτι θὰ ἦτο ἀνυπεράσπιστος, Ἀντιφῶν 116.1· ἐρήμῃ δίκῃ θάνατον καταγιγνώσκειν τινὸς Θουκ. 6. 61· ἐρήμην εἶλον [δηλ. δίκην], ἐκέρδησα τὴν δίκην μὴ παρουσιασθέντος τοῦ ἀντιδίκου, Δημ. 540. 21· ἐρήμην αὐτὸν λαβόντες .. εἶλον Λυσ.159. 34· ἔρημον δεδωκότα, καταδικάσαντα ἐρήμην, ὁ αὐτ. 542. 4· ἔρημον ὤφλε δίκην, κατεδικάσθη μὴ παρουσιασθείς, Δημ. 542. 23, πρβλ. Ἀντιφῶντα 131.1· ἐρήμην καταγιγνώσκειν ἢ καταδιαιτᾶν τινος, ἐκφέρειν κρίσιν ἢ ἀπόφασιν ἐναντίον τινὸς ἐρήμην, Δημ. 903. 9,1013. 22· γενομένης ἐρήμου κατὰ Μειδίου ὁ αὐτ. 544. 22· ἀτεχνῶς ἐρήμην κατηγοροῦντες ἀπολογουμένου οὐδενὸς Πλάτ. Ἀπολ. 18C, πρβλ. Δημ. 542. 20· ἐρήμην ἢ ἐξ ἐρήμης κρατεῖν Λουκ., κλ. **2)** περὶ τοῦ ἐρήμας τρυγᾶν ἴδε **τρυγάω**. (Συγγενὲς τῷ ἠρέμα, κτλ., κατὰ τὸν Κούρτ. ἀρ. 454).

ἐρημο-σκόπος, ὁ, ὁ φυλάττων ἀμελῶς, «ἐρημοσκόπους, τοὺς ῥᾳθύμως φυλάττοντας» Σουΐδ.

ἐρημοσύνη, ἡ, ἐρημία, Ἀνθ. Π. 9. 4 καὶ 665.

ἐρημότοπος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ἔρημος τόπος, καὶ **ἐρημοτοπία**, ἡ, Καλλίμ. κ. Χρυσορ. στ. 864 καὶ 78, ἔκδ. Λ.

ἐρημο-φίλης [ῐ], **ου, ὁ**, ὁ ἀγαπῶν τὴν ἐρημίαν, Ἀνθ. Π. 9. 396, Ἰλαν. 256.

ἐρημόω· μέλλ. **-ώσω** (ἔρημος): ἐρημώνω, γυμνώνω, καταστρέφω, ἱερὰ θεῶν Θουκ. 3. 58· τὴν χώραν Ἀνδοκ. 26. 10.— Παθ., Κρήτης ἐρημωθείσης Ἡρόδ.7.171· πόλεις ἠρημώθησαν Θουκ. 1. 23, πρβλ. 2. 44. **II.** στερῶ τινά τινος, μετὰ διπλῆς αἰτ., ἐρ. τινα εὐφροσύνας μέρος Πινδ. Π. 3. 174 (πρβλ. **στερέω, ἀφαιρέω**)· ἀλλὰ μετ' αἰτ. καὶ γεν., ἀνδρῶν ἐρ. ἑστίαν ὁ αὐτ. I. 4. 27 (3. 35)· ἠρήμωσε δὲ σῶν ναυβατῶν ἑρετμά, κατέστησε τὰς κώπας ἐρήμους ἀνδρῶν, Εὐρ. Ἑλ. 1610· σεαυτὸν ἐρημοῖς [φίλων] Πλουτ. Ἀλέξ. 39.— Παθ., ἀποστεροῦμαί τινος, ἀνδρῶν Ἡρόδ.1.144· συμμάχων ὁ αὐτ.7.174· ἀρσένος Αἰσχύλ. Ἀγ. 260· πατρὸς Εὐρ. Ἀνδρ. 805· τὰ ἐρημούμενα φυλακῆς, τὰ καταλειπόμενα ἄνευ φυλακῆς, Ξεν. Ἱππαρχ. 4.18. **2)** ἀπελευθερώνω, ἀπαλλάττω ἀπό τινος, Διὸς ἄλσος ἠρήμωσε λέοντος Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 360· Ἀσίαν Περσικῶν ὅπλων Πλουτ. Κίμ.12. — Παθ., πνεῦμα ὁσμῶν ἐρημιωθέν, ἀπαλλαγὲν ἐκ τῶν ὁσμῶν, Πλάτ. Τίμ. 66E. **III.** ἐγκαταλείπω, ἀφίνω, ἐὸν χῶρον Πινδ. Π. 4. 479· τάξιν ἐρήμου θανὼν Αἰσχύλ. Πέρσ. 298. πρβλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 314, Πλάτ. Νόμ. 865E· τὴν πόλιν ἐκλιποντες καὶ ἐρημώσαντες, καὶ ἀφέντες αὐτὴν ἔρημον, Θουκ. 5. 4· τόνδ' ἐρημώσας ὄχον, καταλιπὼν κενὸν τοῦτο τὸ ὄχημα, κατελθὼν δηλ. ἐξ αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Ἀγ.1070. **IV.** τηρῶ ἐν ἐρημίᾳ, καθιστῶ ἔρημον, Αἰσχύλ. Ἱκ. 516, Εὐρ. Μήδ. 90.— Παθ., ἐρημωθέντος τοῦ ὁμίλου, ἀποχωρισθέντος ἐκ τοῦ ὁμίλου, Ἡρόδ. 4.135.

ἐρημώδης, ες, = **ἔρημος**, Ἑρμ. Σιμ. 9. 26.

ἐρήμωσις, εως, ἡ, τελεία ἐγκατάλειψις, καταστροφή, Ἑβδ. (Λευιτ. ΚΣ', 34, Παρ. Β', 30 κτλ.), Ἀρρ. Ἀν.1. 9,13.

ἐρημωτής, οῦ, ὁ, ὁ ἐρημῶν, ὁ φέρων ἐρήμωσιν, Ἀνθ. Π.6.115.

ἐρημωτικός, ή, όν, ἐρημῶν, καταστρεπτικός, Ἐπιφάν. 1. σ. 458.

ἐρηρέδᾶται, -ατο, ἴδε **ἐρείδω**.

ἐρήριμμαι, ἴδε **ἐρείπω**.

ἐρήρισται, ἴδε **ἐρίζω**.

ἐρητύω, Δωρ. **ἐρᾰτύω**: παρατ. **ἐρήτυον** (ἄνευ αὐξήσ.) Ἰλ., Ἰων. **-ύεσκον** Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1301, Κόντ. Σμ.: μέλλ. **-ύσω** Ἀπολλ. Ρόδ., **(κατ-)** Σοφ. Φιλ. 1416: ἀόρ. **ἐρήτυσα** Ἰλ. Α. 192· πρστ. **ἐρήτυσον** Εὐρ. Φοίν.1260· θαμιστ. **ἐρητύσασκε** Ἰλ. Β.189, Λ. 567.— Παθ. ἴδε κατωτ. [Ὅ πρὸ φωνήεντος, ἐκτὸς ἂν εἶναι μακρὰ συλλ., ὡς ἐρητῦοντο μένοντες Ἰλ. Θ. 345· ἀλλὰ μακρὸν πρὸ τοῦ **σ**, καὶ ἐν τῷ Αἰολ. γ' πληθ. παθ. ἀορ. **ἐρήτῡθεν**· ἀλλ' ὁ Σοφ. ἐν Ο. Κ.164 ἔχει ῠ πρὸ μακρᾶς συλλ.] Ἐπικ. ῥῆμα (ἀπαντᾶν δὶς παρὰ Τραγ.), ἀναστέλλω, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον Ἰλ. Σ. 503· ἐρητύσασκε φάλαγγας Λ. 567· ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον Β.164, πρβλ. 75.189, Ὀδ. Ι. 493· ἐρητύσειέ τε θυμὸν Ἰλ. Α. 192· πολλὰ κέλευθος ἐρατύει (ἐρατύοι Musgr.), μεγάλη ἀπόστασις μᾶς χωρίζει, Σοφ. Ο. Κ.164.— Μέσ., ἐρητύοντο δὲ λαὸν Ἰλ. Ο. 723. — Παθ., ἐρητύοντο μένοντες Θ. 345· ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμὸς Ι. 462 (458), πρβλ. Ν. 280· ἐρήτυθεν (Αἰολ. ἀντὶ **-θησαν**) δὲ καθ' ἕδρας Β. 99, 211· παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο Θ. 345, κ. ἀλλ. **2)** ἀκολούθως μετὰ γεν., ἀπομακρύνω ἀπό τινος, τέκνα δεινῆς ἀμίλλης Εὐρ. Φοίν. 1260· ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμοῦ, ἐπέτασσεν αὐτοὺς (τοὺς κύνας) νὰ μὴ ὑλακτῶσιν, Θεόκρ 25. 75.— Παθ., μετ' ἀπαρεμφ., ναυτιλίης .. ἐρητύοντο μέλεσθαι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 835.

ἔρι, τό, ἄκλιτος τύπος τῆς λέξεως **ἔριον, μαλλίον**, Φιλητ.18.

ἐρῐ-, ἀχώριστον μόριον ὡς τὸ **ἀρι-**, προτιθέμενον τῶν λέξεων πρὸς ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας αὐτῶν, κατὰ τὸ πλεῖστον Ἐπ. καὶ Λυρ. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἐρῐ· πολύ, μέγα, ἰσχυρόν».

ἐριάδες, = κανθαρίδες, Γλωσσ.

ἐρι-αυγής, ές, λίαν φωτεινός, λαμπρός, Ὀρφ. Ἀποσπ.7.11.

ἐρι-αύχην, ενος, ὁ, ἡ, ἔχων ὑψηλὸν, καμπύλον τράχηλον, ἐριαύχενες ἵπποι Ἰλ. Κ. 305, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.· ἀντίθετον τῷ **βυσαύχην**. — **Καθ' Ἡσύχ.** «ἐριαύχενες· γαῦροι. μεγαλαύχενες. μεγάλοι, ἀπὸ μέρους».

ἐρι-αχθής, ές, (ἔριον, ἄχθος) φέρων ἄχθος ἐρίου, μαλλοῦ, βαθύμαλλος, ἢ (ἐρι-, ἄχθος) λίαν βεβαρημένος, **ποίμνη** Μάξιμ. π. Καταρχ. 520.

ἐρίβαλλος, ὁ, «τὸ μαρσίπιον» **Ἀρκάδ. 54. 9**, γραπτέον **ἀρίβαλλος**. Ἴδε τὴν λέξιν.

ἐρι-βόας, ου, ὁ, ἰσχυρῶς βοῶν, ἐπὶ τοῦ Βάκχου, Πινδ. Ἀποσπ. 45. 10· ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀνθ. Π.15. 27.

ἐρίβοια· «νύξ. καὶ μεγάλως τιμωμένη» Ἡσύχ. **II.** ὡς κύρ. ὄν. **Ἐρίβοια** Βακχυλ. 16. 14, **Ἐριβοίας** 12. 102 (ἔκδ. Blass).

ἐρί-βομβος, ον, μεγάλως, ἰσχυρῶς βομβῶν, μέλισσα Ὀρφ. Ἀποσπ. 49.

ἐρι-βρεμέτης, ου, ὁ, ἐπὶ τοῦ Διός, ἰσχυρῶς βροντῶν, Ζεὺς Ἰλ. Ν. 624· περὶ τοῦ Αἰσχύλ., ἢ που δεινὸν ἐριβρεμέτας χόλον ἔνδοθεν ἕξει Ἀριστοφ. Βάτρ. 814· Ἰνδοὶ κῶμον ἄγουσιν ἐριβρεμέτᾳ Διονύσῳ Διον. Π. 578, κτλ.· ἰσχυρῶς βρυχώμενος, λέων Πινδ. Ι. 4.77 (3. 64)· μεγάλως ἠχῶν, αὐλὸς Ἀνθ. Π. 6.195.

ἐρι-βρεμής, ές, = **ἐρίβρομος**, Ἀνθ. Π. 6. 344.

ἐρι-βρῑθής, ές, λίαν βαρύς, Ὀρφ. Ὕμν. 5. 636.

ἐρί-βρομος, ον, ἠχηρῶς βοῶν, φωνάζων, εἰμὶ δ' ἐγὼ Διόνυσος ἐρίβρομος Ὀμ. Ὕμν. εἰς Διόνυσ. 56, Ἀνακρ.14, Πανύας παρ' Ἀθην. 36D· ἰσχυρῶς βρυχώμενος, λέοντες Πινδ. Ο.11 (10) ἐν τέλει· χθών, νεφέλη ὁ αὐτ. ἐν Π. 6. 3,11.

ἐρι-βρύχης [ῡ], γεν. **ου**, Ἐπικ. **-εω**, ὁ, = τῷ ἑπομ., ταύρου ἐριβρύχεω μένος ἀσχετον Ἡσ. Θ. 832· σῦς ἐριβρύχας Βακχυλ. 5. 116 (ἔκδ. Blass)· πόντος, λέων Ὀππ. Ἀλ.1. 476,709.

ἐρί-βρῡχος, ον, ἠχηρῶς βρυχώμενος, βοῦς Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ.116· λέων Κόντ. Σμ. 3.171· ἰσχυρῶς ἠχῶν, ἐπὶ **σάλπιγγος**, Ἀνθ. Π. 6.159.

ἐρι-βῶλαξ, ακος, ὁ, ἡ, ἔχων μεγάλους βώλους, ἐπὶ εὐφόρου γῆς· ἐντεῦθεν εὔγειος, λίαν εὔφορος, ἅπαξ ἐν τῇ Ὀδ., ἐριβώλακος ἠπείροιο Ν. 235· συγνὸν ἐν τῇ Ἰλ., ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι Α.155, κτλ.· πόλεως .. ἐριβώλακος Κρατῖν. ἐν «Δραπέτισιν» 3, ἔνθα ἴδε Meineke.

ἐρίβωλος, ον, = τῷ προηγ., Ὀδ. Ε. 34, καὶ συχνάκις ἐν Ἰλ. **ἐρίβωτος·** «μεγαλόψοφος» Ἡσύχ.

ἐρι-γάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, μεγάλην ἔχων γαστέρα, μόσχος Νικ. Ἀλεξιφ. 344.

ἐριγδουπέω, κτυπῶ, κροτῶ σφοδρῶς, βροντωδῶς, σχηματισθὲν ὑπὸ τοῦ Σχολ. εἰς Ἰλ. Η. 507.

ἐρι-γδοῦπος, ον, = **ἐριδοῦπος** (ὃ ἴδε), βροντωδῶς ἠχῶν, βροντώδης, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπίθετον τοῦ Διός, ἐριγδούπου Διὸς υἱὸν Ἰλ. Ε. 672· ἐρ. πόσις Ἥρης Ὀδ. Ο. 112, 180 Ἰλ.: Ἐν Ἰλ. Α. 152, περὶ τῶν ποδῶν τῶν ἵππων, ἐριγδουποι πόδες ἵππων.

ἐριγηθής, ές, λίαν περιχαρής, Ὀρφ. Λιθ. 24.

ἐρίγηρυς, -υος, ὁ, ἡ, μεγαλοφώνως ὁμιλῶν, «μεγαλόφωνος» Ἡσύχ.

ἐπίγληνος, ον, ἔχων μεγάλους τοὺς βολβοὺς τῶν ὀφθαλμῶν, μεγαλόφθαλμος, Ὀππ. Κυν. 1. 310.

ἔριγμα, τό, (ἐρείκω)· τετριμμένοι, κοπανισμένοι κύαμοι, Ἱππ. 220 F· ἴδε **ἔρεγμα.**

ἐρίγμη, ἡ, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 505.

ἐριδαίνω: παρατατ. **ἠριδαίνουν,** Βαβρ. 68· Ἐπικ. ἀόρ. **ἐριδήνα,** Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 89:— Μέσ., Κόντ. Σμ. 5.105· Ἐπικ. ἀόρ. α' ἀπαρ. **ἐριδήσασθαι** (μετὰ τοῦ ι μακροῦ) ἢ **ἐριδδήσασθαι,** Ἰλ. Ψ. 792· ἀλλαχοῦ ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸν ἐνεστ.: (**ἐρίζω**). Φιλονεικῶ, μαλλόνω, μετ' ἀνδράσι Ὀδ. Φ. 310· αὖτως γάρ ῥ' ἔπέεσσ' ἐριδαίνομεν Ἰλ. Β. 342· νῦν δὲ περὶ πτωχῶν ἐρ. Ὀδ. Σ. 403· εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐρ. Ἰλ. Α. 574· εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν, φιλονεικοῦμεν, ἀγωνιζόμεθα (ὡς περὶ ἄθλου) διὰ τὸ ἔχειν αὐτήν, Ὀδ. Β. 206· μετὰ δοτ., ἐριδαίνετον ἀλλήλοιϊν .. πελειηζέμεν Ἰλ. Η. 765, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 89· ὡσαύτως, ἀντία πάντων .. ἐριδαινέμεν οἷος Ὀδ. Δ. 79· μηδ' εὐστοχίην ἐριδαίνειν Καλλ. εἰς Ἄρτ. 262:— ἐπὶ πολέμου, πρῶτον παρ' Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 986. κτλ.:— Μέσ., ἀργαλέον δὲ ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, «χαλεπὸν δὲ τοῖς Ἕλλησιν ἐλθεῖν αὐτῷ εἰς ἅμιλλαν ποδῶν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 792.— Ἐπ. λέξ. ἐν χρήσει παρὰ Δημητρίῳ Βυζαντίῳ παρ' Ἀθην. 452 D· τὸ χωρίον ἐν Λουκ. Ἁλιεῖ 6 παρελήφθη ἐκ τοῦ Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 89.

ἐριδάντης, ου, ὁ, ἐριστής, φιλόνεικος, παρὰ Διογ. Α. 2.107· Ἰωνική τις γεν. πληθ. **ἐριδαντέων** ἐναφέρεται ἐκ τοῦ Δημοκρ. παρὰ Πλουτ. 2. 614 E, ὅπερ ἔκαμε τὸν Κλήμ. Ἀλεξ. (σ. 328) νὰ ἐπινοήσῃ τὴν ὀνομ. **ἐριδαντέες.**— Παρ' Ἡσυχ. ὡς κύριον ὄνομα «Ἐριδάντας· Ἡρακλῆς παρὰ Ταραντίνοις».

ἐρίδηλος, ον, κατάλληλος, ἐπιφανὴς λίαν, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιη', ς. 15.

Ἐριδιμιος· «Ζεὺς ἐν Ῥόδῳ» Ἡσύχ.

ἐριδινής, ές, (δῖνος), ὁ λίαν ταχέως περιδινούμενος, καπνὸν ἐρευγομένη ἐριδινέα Τρυφιόδ. 231.

ἐρίδιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **ἔριον,** Λουκ. Ὠκύπους 89 (ἔνθα **ἐρῖ' διον**), Ἀρρ. Ἐπικτ. 3. 22, 71, Φώτ. ἐν λ. **λαμπάδιον.**

ἐριδμαίνω, = **ἐρεθίζω,** κινῶ εἰς ἔριδα, ἐρεθίζω, σφήκεσσιν ἐοικότες .. οὓς παῖδες ἐριδμαίνουσιν Ἰλ. Π. 260. **II.** ἀμεταβ., = **ἐριδαίνω,** μάλα δ' αἰὲν ἐριδμαίνων ἀθερίζει Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 94· ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἔθειραν ῥέπτον ἐριδμαίνουσαι Μόσχ. 2. 69· διά τι Ἀνθ. Ηλαν. 4. 297· ὑπέρ τινος Νικ. Ἀλεξιφ. 407· μετ' ἀπαρ., κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι Θεόκρ. 12. 31.

ἐρί-δμᾶτος, ον, (δέμω), ἰσχυρῶς ἐκτισμένος, δηλ. ἀκίνητος, ἀκατάλυτος, ἔρις ἐρ. (πρβλ. **θεόδμητος, εὔδμητος**) Αἰσχύλ. Ἀγ. 1461:— ὁ Ἑρμάννος ἀναφέρει τὴν λέξ. εἰς τὸ **δαμάω,** ἐριδμητος ἀνδρὸς ὀΐζὺς Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ., λίαν δαμάζουσα, καταβάλλουσα τὸν ἄνδρα.

ἐρί-δουπος, ον, ὡς τὸ **ἐριγδουπος,** πλὴν ὅτι ὁ Ὅμ. μετα χειρίζεται τὸν δεύτερον τύπον ἐπὶ προσώπων, τὸν δὲ πρῶτον ἀείποτε ἐπὶ πραγμάτων καὶ τόπων, ἀκτάων ἐριδούπων Ἰλ. Υ. 50· ποταμῶν ἐριδούπων Ὀδ. Κ. 515· αἰθούσης ἐριδούπου Ἰλ. Ω. 323, κτλ.

ἐρίδ-ωρος, ον, μεγαλόδωρος, ἄφθονος, ὀπώρη Ὀππ. Κυν. 3. 504.

ἐρίζω, Δωρ. γ' πληθ. **ἐρίζοντι** Πινδ. Ν. 5. 72· Ἐπ.κ. ἀπαρ **ἐριζέμεναι, -έμεν** Ἰλ. Φ. 185, Ψ. 404, Δωρ. **ἐρίσδεν** Θεόκρ. 6. 5: παρατ. **ἤριζον** Δημ. 113. 20, Ἐπικ. **ἐρίζον** Ἰλ. Β. 555, Ἰων. **ἐρίζεσκον** Ὀδ. Θ. 225: μέλλ. **ἐρίσω** (δι-) Ἀπ. Ῥόδ. 5. 127, Δωρ. **ἐρίξω,** Πίνδ. ἐν Εὐσ. Προπαρ. 56. 94· Ἐπικ. ἀόρ. **ἤρῐσα** Ἡσ. Θ. 928, Αυσ. 194. 33, ποιητ. **ἔρισα** Πινδ. Ι. 8 (7). 60· Ἐπικ. εὐκτ. **ἐρίσσειε** Ὅμ., ἴδε κατωτ.· Δωρ. **ἤριξα** Ἡρακλειωτ. Πίναξ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5775. 26:— προμ. **ἠρέκα** Πολύβ. 3. 91, 7:— Μέσ., Ἐπικ. παρατ. **ἐρέζετο** Ἡσ. Θ. 534· Ἐπικ. ἀόρ. ὑποτ. **ἐρίσσεται** (ἀντὶ **ἐρίσηται**) Ὀδ. Δ. 80.— Παθ., Ἐπικ. πρκμ. **ἐρήρισμαι** (ἐπὶ ἐνεργ. σημασ.), ἴδε κατωτ. (Ἴσως συγγενὲς τῷ **ἐρ-έθω, ἐρ-εθίζω**). Μάχομαι, φιλονεικῶ, μαλλόνω, συνήθως ἐπὶ λογομαχιῶν, τινί, πρός τινα, Ἰλ. Α. 6, κτλ., καὶ Ἀττ.· **ἀλλήλοις** Ὀδ. Σ. 277, Πλάτ.· ἀντιθίην τινὶ Ἰλ. Α. 277· ἀντία τινὶ Πινδ. Π. 4. 507· πρός τινα ὁ αὐτ. ἐν Π. 2. 162, Ἡρόδ. 7. 50, 1, Πλάτ. Πολ. 395 D· ὕς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισε Θεόκρ. 5. 23· περί τινος Ἰλ. Μ. 423, κ. ἀλλ.:— ἀκολουθούσης ἐξηρτημένης προτάσεως, ἐρ. ὅστις ἀρείων Θεόκρ. 5. 67· ὁπότερος γενναιότερος Πλάτ. Λύσ. 207 C:— ἀπολ. παρὰ Πλάτ. ἐπὶ σοφιστικῶν φιλονεικιῶν, ἀντιθ. τῷ **διαλέγεσθαι,** Πολ. 454 A, πρβλ. Πρωτ. 337 B. **2)** ἀνταγωνίζομαι, ἀνθαμιλλῶμαι πρός τινα, εἶμαι ἀντίπαλός τινος, οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος Ἰλ. Γ. 223· ἐπεί σφισιν οὔ τις ἔριζεν Ὀδ. Θ. 371, πρβλ. Ξεν. Κυν. 1. 12:— μετ' αἰτ. πράγμ., ἀνταγωνίζομαι, εἶμαι ἀντίπαλος, ἀνθαμιλλῶμαι πρός τινα ἔν τινι πράγματι, οὐδ' εἰ .. Ἀφροδίτη κάλλος ἐρίζοι Ἰλ. Ι. 389, πρβλ. Ὀδ. Ε 213, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 5:— ὡσαύτως μετὰ δοτ. πράγμ., δρηστοσύνῃ οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος, «τῇ ἐν τῇ διακονίᾳ ἐνεργείᾳ» (Σχόλ.), Ὀδ. Ο. 321· οὕτω παρ' Ἀττ., γνώμῃ ἐρ. τινί Λυσ. 194. 31· ὡσαύτως ἐρίζητον (Ἐπικ. ἀντ. -ετον) περὶ ἴσης Ἰλ. Μ. 423· ἐρίσσειαν περὶ μύθων Ο. 284· ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων Ὀδ. Θ. 225, πρβλ. Ἡρόδ. 5. 49· **ὡσαύτως** μετ' ἀπαρ., ἐρίζετον ἀλλήλοιϊν χερσὶ μαχήσασθαι Ὀδ. Σ. 38· Ἴσα δὲ πίνειν οὔτις οἱ ἀνθρώπων ἤρισεν Φᾶλκινος παρ' Ἀθην. 440 E.

3) ἀπολ., δύναμαι ν' ἀγωνισθῶ, νὰ ἔλθω εἰς ἅμιλλαν πρός τινα, Νέστωρ οἷος ἔριζεν, «ἐξισοῦτο» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 555. **II.** ὁ Ὅμ. ἐνίοτε μεταχειρίζεται τὸ μέσ. ὡς τὸ ἐνεργ., ᾧ [τόξῳ] οὔ τίς τοι ἐρίζεται Ἰλ. Ε. 172· ἀνδρῶν δ' ἥ κέν τίς μοι ἐρίσσεται .. κτήμασιν Ὀδ. Δ. 80· οὕτως, ἐρίζετο βουλὰς Κρονίωνι Ἡσ. Θ. 534· οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ. πρκμ., τῷ οὔ τις ἐρήρισται κράτος ὁ αὐτ. ἐν **Ἀποσπ.** 53, πρβλ. Πινδ. Ο. 1. 155, Ι. 4. 49 (3. 47).

ἐρί-ζωος, ον, μακρόβιος, Λατ. vivax, Γρηγ. Ναζ. Ὠδ. 6. 18, Ἡσύχ.

ἐρι-ήκοος, ον, (ἀκούω) ἔχων ὀξεῖαν τὴν ἀκοήν, Ὀρφ. Λιθ. 462.

ἐρί-ηρος, ον, (*ἄρω, πρβλ. **ἦρα**) ἐντελῶς ἁρμόζων, ὡς ἐπίθ. τοῦ **ἑταῖρος,** πιστός, ἐρίηρος ἑταῖρος, «ἄγαν εὐάρμοστος» (Σχόλ.), ἐν τῷ ἐν. μόνον ἐν Ἰλ. Δ. 266· ἀλλαχοῦ ἀείποτε ἑτερόκλιτως ἐν τῷ πληθ., ἐρίηρες ἑταῖροι, αἰτ. ἐρίηρας ἑταίρους Ἰλ. Γ. 47, 378, Ὀδ. Ι. 100, 172, 193, κτλ.· παρῳδεῖται δὲ ὑπὸ Κρατίνου ἐν «Ὀδυσσεῦσι» 5· τὸ ἐρίηρος ἀοιδὸς ἐν Ὀδ. Α. 346, Θ. 62, 471 πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπὸ γενικὴν ἔννοιαν, πιστὸς εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου του (οὐχὶ εἰς τοὺς μνηστῆρας, διότι κατ' ἀνάγκην ᾖδεν, Α. 154), πρβλ. Ἡσύχ.

ἐρι-ηχής, ές, (ἠχέω) μεγάλως, ἰσχυρῶς ἠχῶν, Ὀππ. Ἁλ. 3. 213.

ἐριθάκη, ἡ, ἡ τροφὴ τῶν μελισσῶν, ἣν πλὴν τοῦ μέλιτος παρασκευάζουσι πρὸς ἰδίαν χρῆσιν· εἶναι δὲ στερεωτέρα τοῦ μέλιτος καὶ οὐχὶ ὅσον αὐτὸ ῥευστή· δὲν πρέπει δὲ νὰ συγχέηται πρὸς τὴν κηρήθραν, ἥτις ὠνομάζετο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις μελίκηρον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 22, 9, πρβλ. 9. 40· ἡ ἐριθάκη καλεῖται προσέτι **κήρινθος** καὶ **σανδαράχη.**— Πρβλ. Ἡσύχ.

ἐριθᾰκίς, ίδος, ἡ, = **ἔριθος** (ἡ), ἐργάτις, Θεόκρ. 3. 35.

ἐριθάκος, ὁ, πτηνὸν λάλον διδασκόμενον νὰ ψελλίζῃ λέξεις ὡς ὁ ψιττακός, «ὄρνεον μονῆρες καὶ μονότροπον» Σουίδ.— Κατ' Ἀριστοτέλ. (π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 49 B, 4), μεταβάλλουσι δὲ καὶ οἱ ἐρίθακοι καὶ οἱ καλούμενοι φοινίκουροι ἐξ ἀλλήλων· ἔστι δὲ ὁ μὲν ἐρίθακος χειμερινόν, οἱ δὲ φοινίκουροι θερινοί, διαφέρουσι δὲ ἀλλήλων οὐθὲν ὡς εἰπεῖν, ἀλλ' ἢ τῇ χρόᾳ μόνον· πρβλ. Ἀποσπ. τοῦ αὐτοῦ 241. 10.— Παροιμ., οὐ τρέφει μία λόχμη δύο ἐριθάκους, «ἔστι δὲ ὄρνεον ὑπὸ μέν τινων καλούμενον ἐριθεύς, ὑπὸ δὲ ἑτέρων ἐρίθυλος, ὑπὸ τῶν πλειόνων ἐρίθακος» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 922 (927)· — ὁ Adams νομίζει ὅτι ὁ ἐρίθακος εἶναι ἡ πυραλλίς, «πετρίτης».

ἐριθᾰκώδης, ες, (εἶδος) ὡς ἐρίθακος, λάλος, φλύαρος, ἐριθακώδεις γραῖαι Ἐπίχ. 33 Ahr.

ἐριθᾰλής, ἡ **-θαλλής,** Δωρ. ἀντὶ **ἐριθηλής,** Ἡσύχ.

ἐριθαλίς, ίδος, ἡ, «εἶδος δένδρου» Ἡσύχ.

ἐρίθαλλος, ον, (θάλλω) ὁ σφόδρα θάλλων, ἐπὶ φυτῶν καὶ δένδρων, Σιμωνίδ. 23· πρβλ. **ἐριθηλής.**

ἐρῐθεία, ἡ, (ἐριθεύομαι) ἐπὶ μισθῷ ἐργασία, «μισθαρνία» Σουίδ. **II.** ἐπιδίωξις δημοσίας τινὸς θέσεως, σπουδαρχία, Λατ. ambitus, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 2, 6· ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 5. 3, 9.

ἐρῐθεύομαι, Ἀποθ. (ἔριθος):— ὑπηρετῶ, ἐργάζομαι ἐπὶ μισθῷ, Ἐβδ. (Τῶβ. Β', 11)· οὕτω ἐν τῷ ἐνεργ., Ἡλιόδ. 1. 5, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 833, Εὐσ. 1162. 23. **II.** ἐπὶ δημοσίων ἀρχόντων, ἐπὶ προσώπων, ἐπιδιώκω θέσιν δημοσίαν, ἐπὶ τὴν ἀρχὴν σπουδάζω, σπουδαχέω, ἐπιζητῶ τὴν ἐπιδοκιμασίαν τοῦ ὄχλου, οἱ ἐριθευόμενοι, Λατ. ambitum exercentes, Ἀριστ. Πολ. 5 3, 9· ἀλλὰ μεταθ. ἐν τῷ συνθέτῳ, ἐξεριθεύεσθαι τοὺς νέους, δελεάζειν, πλανᾶν καὶ ἐλκύειν αὐτοὺς εἰς φατριαστικὰ μέτρα, Πολύβ. 10. 22, 9. Πρβλ. **ἐριθεία, ἀνερίθευτος.**

ἐρῐθεύς, έως, ὁ, = **ἐρίθακος,** Ἄρατ. 1025, Θεοφρ. Ἀποσπ. 6. 3, 2.

ἐρῐ-θηλής, ές, (θάλλω, τέθηλα) λίαν θάλλων, ἐπὶ φυτῶν, μυρίκης τ' ἐριθηλέας ὄζους, «ἄγαν θάλλοντας, εὐθαλεῖς» (Σχόλ.),

Ἰλ. Κ. 467· ἔρνος .. ἐριθηλὲς ἐλαίης Ρ. 53· δάφνης ἐριθηλέος ὄζον Ἡσ. Θ. 30· ἐπὶ κήπων, ἀλωάων ἐριθηλέων Ἰλ. Ε. 90· οὕτω, γαῖα Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 723· μεταφ., εὐνομίᾳ Ἀνθολ. Παλαν. 4.72.

ἐρίθηλος, ον, = τῷ προηγ., Ῥώμη Χρησμ. Σιβυλλ. 8. σ. 714.

ἔρῑθος, ὁ, καὶ ἡ, ἐργάτης ἐπὶ ἡμερομισθίῳ, μισθωτός, ὑπηρέτης οἱουδήποτε εἴδους· ἐν τῇ Ἰλ. ἔριθοι εἶναι οἱ θερισταί, ἔνθα δ' ἐριθοι ἦμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες, «ἔριθοι, κυρίως μὲν ἐριουργοί, καταχρηστικῶς δὲ καὶ οἱ μισθοῦ ἐργαζόμενοι» (Σχόλ.), Σ. 550 καὶ 560· βραδύτερον, ἔριθοι, αἱ, αἱ νήθουσαι καὶ ὑφαίνουσαι, αἱ ἐριουργοῦσαι (τυχαία δὲ εἶναι ἡ ὁμοιότης τῆς λέξεως πρὸς τὸ ἔριον), Δημ.1313. 6. Θεόκρ.15. 80, κτλ.· ἐπὶ ἀραχνῶν, πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει Σοφ.'Αποσπ. 269. **II.** τλήμων γαστρὸς ἔριθος, Λατ. crepitus ventris, ὁ ἐκ τῆς γαστρὸς ἐξερχόμενος ἀήρ, ψόφος τῶν ἐντέρων, πορδή, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 286, ἔνθα ἴδε Ἔρμαννον.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἔριθοι· οἱ γεωργοί. παρὰ τὸ τὴν ἔραν ἐργάζεσθαι, ἤτις ἐστὶ γῆ. καταχρηστικῶς δὲ καὶ οἱ ἐριουργοί. ἢ μισθωτοί».

ἐρίθυλος, ὁ, = **ἐρίθακος,** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 927.

ἐρίθῡμος, ον, ὀξύθυμος, Κόϊντ. Σμ.1.742.

ἐρικάνην· «φραγμὸν» Ἡσύχ.

ἐρίκει· «σχίζει» Ἡσύχ.

ἐρίκειν, ἴδε **ἐρείκω.**

ἐρίκη [ῐ], ἴδε **ἐρείκη.**— Πρβλ. Ἡσύχ.

ἐρῑκίς, ίδος, ἡ, (ἐρείκω) ἡ ἐρικτή, κοπανισμένη κριθή, χονδραλεσμένη, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., Γαλην.: ὡσαύτως **ἐρεικὶς** (ὃ ἴδε)· καὶ **ἐρικὰς** Ἡσύχ.

ἐρικίτας ἄρτος, ὁ, ἐκ χονδραλεσμένης κριθῆς, Σέλευκ. παρ' Ἀθην.114Β.

ἐρι-κλάγκτης, ου, ὁ, (κλάζω), ὁ σφοδρῶς κλάζων, ἠχῶν, Πινδ. Π.12. 38.

ἐρίκλαυστος, καὶ **-κλαυτος, ον,** ὁ κλαίων πολύ, Ἀνθ. Π.7. 560, Συλλλ.'Επιγρ. 400.11. **II.** Παθ. πολύκλαυστος, πολυθρήνητος, Ὀππ.'Αλ. 2. 668.

ἐρίκλῡτος, ον, ὁ πολὺ φημισθείς, περίφημος, Ὀρφ.'Αργ.1028.

ἐρῑκόεις, συνηρ. **ἐρικοῦς, οῦσσα, οῦν,** πλήρης ἐρίκης· ἀπαντῶν μόνον ἐν τῷ κυρ. ὀνόματι **Ἐρικοῦσσα,** μία τῶν νήσων τοῦ Αἰόλου, Στράβων 276, Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ.· ἐν τοῖς Σχολίοις εἰς Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 586 γράφεται **Ἐρεικοῦσα,** ἐν δὲ τοῖς εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Σχολ. Β. 43 **Ἐρικώδης.**

ἐρικτεάνος, ον, πολυκτήμων, πλούσιος, Ὀππ. Κυν. 1. 312.

ἐρικτός, ή, όν, ἴδε **ἐρεικτός.**

ἐρί-κτῠπος, ον, ὁ μέγαν κτύπον ποιῶν, Ποσειδῶν Ἡσιόδ. Θ. 456. 930.

ἐρι-κῦδής, ές, ὁ ἔχων μεγάλην δόξαν, ἔνδοξος,'Επικ. ἐπίθ. τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτῶν,'Ιλ. Ξ. 327,'Οδ. Λ. 576 καὶ 631· ἐπὶ τῶν δώρων αὐτῶν, θεῶν ἐρικυδέα δῶρα Ἰλ. Γ. 65, Υ. 265· ἔρ. ἤβη Λ. 225,'Ησ. Θ. 988:— πλὴν τούτου ὁ Ὅμ. μόνον ἔχει ὀαῖς ἐρικ., λαμπρὸν συμπόσιον,'Ιλ. Ω. 802,'Οδ. Γ. 66, Κ.182, κτλ.·— καὶ ἐνταῦθα δὲ πρόκειται περὶ εὐωχίας ἐν θυσίᾳ:— ἐπὶ τόπων καὶ ἀνθρώπων, ἄστυ Χρησμ. παρ' Ἡροδ.7. 220,'Ορφ., κλ.

ἐρι-κύμων [ῡ], **ον,** (κύω), σφόδρα ἐγκύμων, ἐρικύμονα φέρματα (φέρματι κῶδ.) Αἰσχύλ.'Αγ.119: ἀλλὰ τὸ Μεδ.'Αντίγρ. ἔχει ἐρικύματα, ὁπόθεν ὁ Seidl. διώρθωσεν **ἐρικυμάδα.**

ἐριλαμπέτις, ἡ, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ ἑπομ., Μάξ. π. καταρχ.102.

ἐρι-λαμπής, ές, ὁ σφόδρα λαμπρός,'Ορφ.'Αποσπ. 29, Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ. 414Α, 462Α.

ἐρι-μύκης [ῡ], **ου,** = τῷ ἑπομ., ταῦρος Καλλ.'Αποσπ. 452.

ἐρί-μῡκος, ον, (μυκάομαι, μέμυκα), ὁ ἰσχυρῶς μυκώμενος, βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων Ἰλ. Υ. 497, πρβλ. Ψ.775,'Οδ. Ο. 235,'Ησ.Ἔργ. κ.'Ημ.788· ὁλολυγὴ Ἀνθ. Π. 6. 219.

ἐρῑνάζω: μέλλ.-άσω, Δωρ.-ᾰξῶ·— ὡς τὸ Λατ. caprifico, «ἐρινάζειν, ὀλύνθους περιάπτειν ταῖς ἡμέραις συκαῖς ἀπὸ τῶν ἐρινεῶν καὶ ἀγρίων συκῶν, ἐξ ὧν οἱ λεγόμενοι ψῆνες μετεισέρχονται εἰς τὸν τῶν ἡμέρων συκῶν καρπὸν καὶ κρατύνουσιν αὐτόν, ὥστε μὴ ἀπορρυῆναι τῶν δένδρων» (Φωτίου Λέξ. Συναγ.)· διὸ καὶ ἐρινάζουσι τὰς συκᾶς· τοῦτο δὲ ποιοῦσιν ὅπως οἱ ψῆνες οἱ ἐκ τῶν ἐρινῶν τῶν ἐπικρεμαννυμένων γιγνόμενοι διοίγωσι τὰ ἐπὶ τῆς συκῆς κτλ.Θεοφρ. π.Φυτ. Αἰτ. 2. 9, 5, πρβλ. π. Φυτ.'Ιστ. 2. 8,1, ἴδε Ἀριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ. 5. 32, 6, καὶ πρβλ.'Ηρόδ.1.193· τὸ ἠρινασμένον, τὸ γονιμοποιηθὲν σῦκον, Θεοφρ. π. Φυτ.'Ιστ. 2. 8, 3· πρβλ. **ψήν, ὀλυνθάζω.** **II.** συνάζω ἄγρια σῦκα, «ἐρινάζειν .. τὸ τὰ ἐρινὰ ἀφαιροῦντας εἰς θύλακα κατατίθεσθαι (ἐρινὰ γὰρ τοῦ ἐρινεοῦ σῦκα») Πολυδ. Ζ', 143, Ἡσύχ.

ἐρῑνάς, άδος, ἡ, = **ἐρινεός,** Νικ. Θηρ. 854. **II.** = **ὄλυνθος** ἢ **ὄλονθος,** Ἀμερίας δὲ ἐρινάδας καλεῖσθαι τοὺς ὀλόνθους Ἀθήν.76Ε.

ἐρῑνασμός, ὁ, τὸ ἐρινάζειν, ἡ ἐργασία τῆς γονιμοποιήσεως τῶν σύκων, Θεοφρ. π. Αἰτ. Φυτ. 2. 9, 5.

ἐρῑναστός, ή, όν, ὡριμάσας διὰ ἐρινασμοῦ, Schneid ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9,12.

ἐρῑνεόν, τό, ὁ καρπὸς τοῦ ἐρινεοῦ, Λυγκεὺς παρ' Ἀθην.75Ε· πληθ. **ἐρινᾶ,** Ἀριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ. 5. 32, 6· ὡσαύτως, = **ὄλυνθος,** ἴδε **ἐρινόν.**

ἐρῑνεός, ὁ, ἡ ἀγριοσυκῆ, κοινῶς «ὀρνεὸς» ἢ «ὀρνιά», ficus caprificus, λαὸν δὲ στῆσαν παρ' ἐρινεὸν Ἰλ. Ζ. 433, Λ.167, κ. ἀλλ..'Ησίοδ. παρὰ Στράβ. 643, Ἐπίχ. 85 Ahr., Θεόκρ.·'Αττ. **ἐρίνεως** (οὐχὶ **ἐρινεὼς** Χοιροβοσκ. 261 Gaisf.),'Αθήν.75D· πρβλ. **ἐρινός.** **2)** = **ἐρινεόν,**'Αριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ. 5. 32, 5.

II. ὡς ἐπίθ. **ἐρινεός, ά, όν,** συνηρ. **οῦς, ᾶ, οῦν,** ὁ ἐκ τῆς ἀγριοσυκῆς, ἐρινεὸν σῦκον, = ἐρινεόν,'Αριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ. 5. 22, 9., 32, 6· γεν. πληθ., ἐρινῶν συκῶν'Αθήν.76C· κράδαις ἐριναῖς Εὐρ.'Αποσπ. 680 ('Αθήν. 76C).

ἐρίνεος [ῐ], **α, ον,**'Ιων. **εἰρίνεος, η, ον,** ἐξ ἐρίου, μάλλινος, **κιθών, εἵματα,** κτλ.,'Ηρόδ.1.195, 2, 81., 4.93,'Ιππ. π. Ἄρθρ. 837, π.'Αγμ.763· πρβλ. τὰ'Αττ. **ἐρεοῦς.**

ἐρινεώδης, ες, (εἶδος), πλήρης ἀγρίων συκῶν (**ἐρινεῶν**), Στράβ. 598.

ἐρίνεως, ἴδε **ἐρινεός.**

ἐρῑνόν, τό, ἄωρον σῦκον,'Αλεξ. ἐν «Λέβητι» 1, Θεοφρ. π. Φυτ.'Ιστ. 2. 8,1.

ἐρῑνός, ὁ, **ἐρινεός,** ἀγριοσυκῆ, Στράττις ἐν «Τρωΐλῳ» 2, Νικ. Ἀλεξιφ. 319. **2)** = **ἐρινόν,** ἄγριον σῦκον, πέπων ἐρ. ὥς, ἀχρεῖος ὢν Σοφ.'Αποσπ.190.

ἔρινος, ὁ, φυτὸν ἔχον ὁμοιότητα πρὸς τὸν βασιλικόν, δι' ὃ λέγεται καὶ **ὠκιμοειδὲς**· «φύεται δὲ παρὰ ποταμοῖς καὶ κρήναις· φύλλα δὲ ἔχει ὠκίμοις ὅμοια, μικρότερα δὲ καὶ ἐπεσχισμένα» Διοσκ. 4. 29.

Ἐρῑνύς, (οὕτω δι' ἑνὸς **ν** γραφόμενον ἐν τοῖς ἀρίστοις Ἀντιγράφοις καὶ ἐν ταῖς ἐπιγραφ., οὐχὶ δὲ **Ἐριννύς,** ἴδε Δινδ. ἐν Θησ. Στεφ.): γενικ. **ύος,** ἡ: πληθ., ὀνομ. **Ἐρινύες,** αἱτ. παρ' Ὁμήρῳ **Ἐρινύας** καὶ **Ἐρινῦς**· παρὰ δὲ'Αττ. μόνον **Ἐρινῦς**· 'Αττ. γεν. πληθ. συνηρ. **Ἐρινῦν** ἀντὶ **Ἐρινύων,** ὡς τὸ **γενῦν** ἀντὶ **γενύων,** Δινδ. ἐν Εὐρ. Ι. Τ. 931 καὶ 970. Θεότης τιμωρὸς κακῶν πράξεων, παρ' Ὁμ. (ὡς αἱ παρὰ Ρωμ. Furiae) **ἀείποτε κατὰ** πληθ. πλὴν ἐν Ἰλ. Ι. 571, Τ. 87,'Οδ.Ο. 234· ἀλλ' οἱ Τραγ. μεταχειρίζονται τὸ ἑν. ἐπ' ἴσης συχνῶς ὅσον καὶ τὸ πληθ., οὕτω δὲ δύναται νὰ ἐκληφθῇ ὡς προσωποποίησις τῆς συνειδήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Περὶ τριῶν Ἐρινύων πρῶτον γίνεται λόγος ἐν Εὐρ. Τρῳ. 457,'Ορ.1650· ἀλλὰ τὰ ὀνόματα Τισιφόνη, Μέγαιρα,'Αληκτὼ ἀπαντῶσι μόνον παρὰ μεταγεν. συγγραφεῦσιν, οἷον Ἀπολλοδ.1.1, 4, κλ.: παρ' Ὁμ. οὐδεὶς ἀριθμὸς ἀναφέρεται· ὁ δὲ Αἰσχύλ. εἰσάγει πλήρη χορὸν ἐξ αὐτῶν, καὶ ὁ Εὐρ. δὲν περιορίζει τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν ἐν Ι. Τ. 961 κ.ἑξ. Παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις Ἐπικοῖς τιμωροῦσι τὴν ἐπιορκίαν,'Ιλ. Τ. 259,'Ησ.Ἔργ. κ. Ἡμ. 801· τὴν ἀνθρωποκτονίαν,'Ιλ. Ι. 571· ἀγνόμονα διαγωγὴν πρὸς τοὺς γονεῖς, αὐτόθι 454,'Οδ. Β.135 (ἴδε κατωτ. ΙΙ)· κακομεταχείρισιν ἱκετῶν, Ρ. 475· ἔλλειψιν σεβασμοῦ πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους, Ἰλ. Ο. 204· καὶ πᾶσαν ἀλαζονικὴν καὶ αὐθάδη διαγωγήν:— ἐπιβάλλουσι σιγὴν εἰς τὸν ἵππον τοῦ'Αχιλλέως Ξάνθον μέλλοντα νὰ ἀποκαλύψῃ πλείονα τοῦ δέοντος, Τ. 418· ἀποπλανῶσι τοὺς ἀνθρώπους ὅπως ἐκλάβωσι τὸ κακὸν ἀντὶ ἀγαθοῦ, ὡς ἡ **Ἄτη,** Τ. 87,'Οδ. Ο. 234.— Οἰκητήριον αὐτῶν ἦτο τὸ **Ἔρεβος,** ἐντεῦθεν τὸ ἐπίθ.. **ἠεροφοῖτις,** Ἰλ. Ι. 571 (567), καὶ τὸ ὅτι ἐδύναντο νὰ καταδιώκωσί τινα καὶ πέραν τοῦ τάφου, Τ. 260,'Οδ. Υ.78.—Κατὰ τὸν'Ησ. ἐν Θ.185, ἐγεννήθησαν ἐκ τῆς Γῆς διὰ σταγόνων τινῶν ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Οὐρανοῦ (ἴδε Γλάδστωνος Hom. Stud. 2. 302 κ.ἑξ.)· ὁ Αἰσχύλ. θεωρεῖ αὐτὰς θυγατέρας τῆς Νυκτός. Περὶ τῆς ἐν'Αθήναις λατρείας αὐτῶν καὶ τῆς ἰδέας ἣν εἶχον περὶ αὐτῶν οἱ'Αθηναῖοι ὅρα Müller ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. § 77 κ.ἑξ.,—καὶ πρβλ. **Εὐμενίδες, Σεμναί.**

II. ὡς προσηγ., μητρὸς ἐρινύες, κατέραι τῆς μητρός, Ἰλ. Φ. 412,'Οδ. Λ. 280· **'Ἀρά τ' ἐρινὺς πατρὸς** ἡ μεγασθενὴς Αἰσχύλ. Θήβ.70, πρβλ.724 καὶ 886, Σοφ. Ο. Κ.1434· ἀλλά, τίσαιτο .. ἐρινῦς πατρός, τὴν φονικὴν ἐνοχὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Ἡσ. Θ. 472· οὕτω, ἐρινύες Λαΐου, αἱ παρὰ τοῦ Λαΐου κληροδοτηθεῖσαι κατάραι, παρ' Ἡροδ. 4. 149· φρενῶν ἐρινύς, διατάραξις αὐτῶν, μανία, Σοφ.'Αντ. 603· **ποίαν 'Ερινὺν τήνδε δώμασιν κέλει ἐπορθιάζειν,** ποίαν εἶναι αὕτη ἡ Ἐρινὺς ἣν κελεύεις νὰ ἐκπέμψῃ ὀξεῖαν κραυγὴν ἐπὶ τῆς οἰκίας, Αἰσχύλ.'Αγ.1120:— παρὰ Τραγ., ἐπὶ προσώπων ἀποστελλομένων ὑπὸ τῶν θεῶν ὅπως ἐπενέγκωσιν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα συμφοράς, πομπᾷ Διὸς ξενίου, νυμφόκλαυτος Ἐρινύς, περὶ τῆς Ἑλένης, Αἰσχύλ.'Αγ. 749, Σοφ. Ἡλ.1080, Τραχ. 891, Εὐρ.'Ορ.1390· ἀλλὰ δὲν εὑρίσκεται παρὰ πεζογράφοις, εἰ μὴ ἐν Πλάτ.'Επιστ. 357Α, Πολυβ. 24. 8, 2, κλ. Πρβλ. **ἀλάστωρ.** **III.** ἐπώνυμ. τῆς Δήμητρος ἐν Ὄγκαις πόλει τῆς'Αρκαδίας, Καλλ.'Αποσπ. 207 (Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ.153), Παυσ. 8. 25, 4 κἑξ. [ῡ ἐν πάσαις ταῖς τρισυλλάβοις πτώσεσι.] πρβλ. τὸ Σανσκρ. Saraṇ-yû, μυθικόν τι πρόσωπον ἐν τῇ Βέδᾳ, (πρβλ. τὸ παρ' Ἡσύχ.: **'Αράντισιν· Ἐρινύσι**)· περὶ τῆς συγγενείας τῶν δύο ἴδε M. Müller Sc. of L. 2. 484).

ἐρινύω. εἶμαι ὠργισμένος, πλήρης ἀγανακτήσεως, Ἀρκαδικὴ λέξις ἐκ τοῦ Ἐρινύς, ἢ ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ὅτι τὸ θυμῷ χρῆσθαι καλοῦσιν ἐρινύειν οἱ Ἀρκάδες Παυσ. 8. 25. 6

Ἐρῑνυώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς τὰς **Ἐρινῦς**, Πλούτ. 2: 458B, 602D.

ἐρίξας, ἴδε ἐρείκω.

ἐριουκόμος, ὁ, ἐριουργός, μεταγεν.

ἐριόλοβος, ου, ὁ, σφόδρα ὄλβιος, βασιλεὺς Μ. Ἀκόμ. τ. Β', σ. 391. 9, ἔκδ. Α.

ἔρῐον, τό, Ἰων. **εἴριον,** Ἡρόδ., Ἱππ., καὶ ἀείποτε παρ' Ὅμ. πλὴν τῆς γεν. **ἐρίοιο** ἐν Ὀδ. Δ. 124: — ἔριον, μαλλίον, Ἰλ. Μ. 434, Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλάτ. Συμπ. 175D, Ἱππ. 398A· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἰλ. Γ. 388, Ὀδ. Σ. 316· τάρια, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τὰ ἔρια, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1387· ἔρια οὖλα αὐτόθι 1067· εἴξασιν δ' οὖν ἐρίοισιν πεπταμένοισι, ὁμοιάζουσι μὲ «μαλλιὰ ἁπλωμένα», περὶ τῶν νεφελῶν, ὁ αὐτ. Νεφ. 343· ἐρίων τάλαντον ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1147· τὰ Μιλήσια ἔρια Εὔβουλ. ἐν «Πρόκριδι» 1, πρβλ. Ἄμφις ἐν «Ὀδυσσεῖ» 1· εἴρια ἀπὸ ξύλου, βάμβαξ (Γερμ. Baumwolle, δενδρόμαλλον), Ἡρόδ. 3. 47, πρβλ. 106., 7. 65· οὕτω, τὸ ἔριον [τῆς ἀράχνης], ὁ ἱστὸς αὐτῆς, Φιλόστρ. 853· τὰ ἐκ τῆς θαλάττης ἔρια, περὶ τοῦ ὑπὸ τῶν νεωτέρων φυσιολόγων ὀνομαζομένου βύσσου, τοῦ γενείου τῆς πίνης, δι' οὗ εἶναι προσκεκολλημένη εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης· ἐκ τῶν ἐρίων τούτων καὶ νῦν ἔτι ἐν Τάραντι τῆς Ἰταλίας κατασκευάζουσι λεπτοϋφῆ χερόκτια, Ἀλκίφρ. 1. 2. (Ἐκ τῆς √ΕΡ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **εἴρ-ος, ἐρ-έα, ἐρ-εοῦς, εὔ-ερ-ος**· πρβλ. Σανσκρ. ur-â ur-anas (πρόβατα), ûr-na (ἔριον)· Λατ. vell-us, vill us· Λιθ. vull-a (ἔριον)· Ἀγγλ. wool, Λιθ. vil-na· Σλαυ. vlu-na.)

ἐριῦ-ξῠλον, τό, τὸ φυτὸν τοῦ βάμβακος, Οὐλπιαν.

ἐριο-πλύτης, ου, ὁ, (πλύνω) ὁ πλύνων, λευκαίνων ἔρια, Διοσκ. 2.193.

ἐριοπωλέω, πωλῶ ἔρια, εἶμαι ἔμπορος ἐρίων, Πολυδ. Ζ', 28.

ἐριο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ἔρια ἢ ἔμπορος μαλλίων, Πολυδ. Ζ', 28.

ἐριο-πωλικῶς, Ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἐριοπωλῶν, δολίως, πανούργως, «μὲ κατεργαριά», Ἀριστοφ. Βάτρ. 1386.

ἐριο-πώλιον, τό, ἡ τῶν ἐρίων ἀγορά, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 8, 1.

ἐριό στεπτος, ον, (στέφω) ἐστεμμένος δι' ἐρίων, ἐριοστέπτοισι κλάδοισιν ; Αἰσχύλ. Ἰκ. 23, ἐκ διορθώσ. Σκαλιγ. ἀντὶ **ἐεροστέπτοισι** τοῦ Κώδικος.

ἐριούνης, ὁ, ἴδε τὸ ἑπόμ.

ἐριούνιος καὶ **ἐριούνης,** ὁ, Ὁμηρ. ἐπίθ. τοῦ Ἑρμ. (πιθ. ἐκ τοῦ **ἐρ-, ὀνίνημι**), ὁ ἔρι ὀνινύς, ὁ ἄγαν ὠφελῶν, μεγαλωφελής, πρόξενος εὐτυχίας, σῶκος, ἐριούνιος Ἑρμῆς. «ὁ σωσίοικος καὶ πολυωφελὴς Ἑρμῆς» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Υ. 72· Ἑρμείας ἐριούνιος Ω. 457, 679· οὕτω καὶ ἐριούνης Ἑρμείας Υ. 34, Ὀδ. Θ. 322· Διὸς ἐριούνιος υἱὸς Ὅμ. Ὕμν. **εἰς Ἑρμ.** 28· θεῶν ἐριούνιε δαῖμον αὐτόθι 551· ἀπολ. **Ἐριούνιος,** δηλ. ὁ Ἑρμῆς, Ἰλ. Ω. 360, 440:— ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 1144, Ἑρμῆς ἐριούνιος κεῖται ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὄλιος· πρβλ. ποιητ. παρὰ τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμολόγῳ 374. 24· ἴδε τὴν λέξιν **ἀκάκητα.** **II.** ἐρ. νόος Ὀρφ. Λιθ. 197, πρβλ. καὶ Ἡσύχ.

ἐριουργεῖον, τό, ἐργοστάσιον, ἐν ᾧ κατεργάζονται ἔρια, Πολυδ. Ζ', 28.

ἐριουργέω, κατεργάζομαι ἔρια, Ξεν. Ἑλλ. 5.4,7, Λακ. 1.3, κτλ.

ἐριουργία, ἡ, ἡ κατεργασία τῶν ἐρίων, Πολυδ. Ζ'. 28.

ἐριουργός, όν, (ἔριον, * ἔργω) ὁ κατεργαζόμενος ἔρια, Δίων Κ. 79.7· ἡ ἱερὰ φυλὴ τῶν ἐρ., ἐν Φιλαδελφείᾳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 3422. 28.

ἐριοφορέω, φέρω ἔριον, ἐπὶ προβάτων, Κύριλλ. Ἀλ. Χ. 208D.

ἐριο-φόρος, ον, φέρων ἔριον, δένδρον ἐρ., τὸ φυτὸν τοῦ βάμβακος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4.7,7.

ἐριπεῖν· ἴδε **ἐρείπω.**

ἔριπες· «δαλοί» Ἡσύχ.

ἐρί-πλευρος, ον, ἔχων ἰσχυρὰς πλευράς, στιβαρός, Πινδ. Π. 4. 419.

ἐρίπνη ἢ **ἐρίπνα,** ἡ, ἀπορρὼξ πέτρα, κρημνὸς ἀπότομος, Εὐρ. Ἰλ. 210, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1147, κτλ.· ἐπάλξεων ἐρίπνας, τὰ ὕψη τῶν ἐπάλξεων, ἢ τοὺς ὑπεράνω αὐτῶν πύργους, Εὐρ. Φοίν. 1168. (ἐκ τοῦ **ἐρείπω,** ὡς rupes ἐκ τοῦ rumpo), Ἡσύχ.

ἐριπόλιοι δμωαὶ Σιμωνίδης ἐκ τοῦ **ἐριοπόλιοι,** συγκοπῇ τοῦ ο, Ἐτυμ. Μ. σ. 38, 46, (διάφ. γρ. **αἰριπόλιοι**).

ἐριπόω, = **ἐρείπω,** Ἐτυμ. Μέγ. 374, 32· **ἐρειπόω** ἐν Γρηγ. Νύσσ. 1. σ. 434.

ἐρι-πτοίητος, ον, παρὰ πολὺ πτοούμενος, ἔντρομος, Νόνν. Δ. 28.13.

ἐρῐπών, μετοχ. τοῦ ἀορ. β' τοῦ **ἐρείπω.**

ἔρις, ῐ̆δος, ἡ, αἰτ. **ἔριν** καὶ **ἔριδα,** ἐξ ὧν ἡ αἰτ. **ἔριν** εἶναι ὁ ὀξύκοιμος Ἀττ. τύπος, ἐν χρήσει καὶ παρ' Ὅμ. (Ὀδ. Γ. 136, 161, Π. 292, Τ. 11), ὅστις ὅμως προτιμᾷ τὸν ἀρχαιότερον τύπον **ἔριδα**· πληθ. **ἔριδες,** ἐν δὲ τῇ Κ. Διαθ. καὶ **ἔρεις** (Ἐπιστ. Β' πρὸς Κορ. ιϐ'. 20, κ. ἀλλ.) (ἴδε **ἐρίζω**). Ἔρις, φιλονεικία, διένεξις, «μάλλωμα», συχνάκις μετά τινος ἐννοίας ἀνταγωνισμοῦ καὶ ἀμίλλης; **I.** ἐν τῇ Ἰλ. κατὰ τὸ πλεῖστον τίθεται ὁμοῦ μετὰ τῶν λέξεων **πόλεμος, μάχη** καὶ τῶν τοιούτων, αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοί τε μάχαι τε Α. 177, Ε. 891· μεμάασ' ἔριδος καὶ ἀϋτῆς Ε. 732, πρβλ. Ν. 358· στενώτερον ὁριζομένη δι' ἐπιθέτου, ἔρις κακή, κρατερή, θυμοβόρος Ἰλ. Γ. 7, Υ. 48, κτλ.· ἢ διὰ γεν., ἔρις πτολέμοιο, Ξ. 389, κτλ.· καὶ ταναπάλιν, νεῖκος ἔριδος Ρ. 384 (οὕτω καὶ εἰς ἔριν μάχης Ξεν. Κύρ. 2. 3, 15)· ὡσαύτως, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρηος Ε. 861· ἐριδὶ ἢ ἐξ ἔριδος μάχεσθαι Α. 8, Η. 111· ἐριδι ξυνιέναι Υ. 66, Φ. 390· θεοὺς ἐριδι ξυνελάσσαι Υ. 134· ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν, ἤγειρον φοβερὰν μάχην, Υ. 55:— οὕτω καὶ παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, πρβλ. Πινδ. Ν. 8. 87, κτλ.: ἐν Αἰσχύλ. Ἑπτ. ἐπὶ Θήβ. 429, τὸ χωρίον οὐδὲ τὰν Διὸς ἔριν πέδοι σκήψασαν, φαίνεται νὰ σημαίνῃ τὴν ἐναντίωσιν τοῦ Διὸς μεταβιβαζομένην εἰς τὴν γῆν ἐν ἀσπαπαῖς· — παρ' Ὅμ. σπανίως ἐν τῷ πληθ., ἔριδας καὶ νείκεα Ἰλ. Β 376, Υ. 251. **II.** ἐν τῇ Ὀδ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀμίλλης, ἀνταγωνισμοῦ, ἄφρων δὴ κεῖνός γε καὶ οὐτιδανὸς πέλει ἀνήρ, ὅστις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων Θ. 210· εἰ γάρ νῶϊν ἔρις ἔργοιο γένοιτο ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ Σ. 366· ὡσαύτως, ἔρις χερσὶ Σ. 13· ἔριδα προφέρουσαι, ἐν προθύρῳ ἀμίλλῃ, Ζ. 92· ἔριν στῆσαι ἐν τινι Π. 292, Τ. 11:— ὁ Ἡσίοδ. διακρίνει καλὴν καὶ κακὴν ἔριν, Ἔργ. κ. Ἡμ. 11 κέξ., πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 975:— οὕτω παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς σχεδὸν ὡς τὸ ἀγών, ἄμιλλα, καλλονᾶς, μελῳδίας Εὐρ. Ι. Α. 1308, κτλ.· ὅπλων ἔριν ἔθηκε συμμάχοις ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 100· ἔριν ἔχειν ἀμφὶ μουσικῇ Ἡρόδ. 6.129· Ἥρᾳ Παλλάδι τ' ἔριν μορφᾶς ἁ Κύπρις ἔσχεν Εὐρ. Ι. Α. 183· ἔριν ἐμβάλλειν τισὶ πρὸς ἀλλήλους Ξεν. Κύρ. 6. 2, 4, πρβλ. 8. 2, 26· εἰς ἔριν συμβάλλειν τινάς, περί τινος, ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 4, 2· κατ' ἔριν τῶν Ἀθηναίων, ἐξ ἀντιζηλίας πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, Ἡρόδ. 5. 88, πρβλ. Κόρινναν 21· Διὸς βρονταῖς ἐς ἔριν, εἰς ἀμιλλαν πρὸς τὰς τοῦ Διὸς βροντάς, Εὐρ. Κύκλ. 328: — ὡσαύτως, τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀμίλλης, Ἀνθ. Π. 6. 286· ἀλλ' ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 975, ἔρις ἀγαθῶν σημαίνει ζῆλον, ἅμιλλαν ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ, χάριν τοῦ βελτίστου. **III.** μεθ' Ὅμ., ἐπὶ πολιτικῶν καὶ οἰκογενειακῶν διχονοιῶν, κτλ., φόνοι, στάσεις, ἔρις, μάχαι Σοφ. Ἀντ. 1234· ἔριδες, νείκη, στάσις, .. πόλεμος Ἀριστοφ. Θεσμ. 788· ἔριδος ἀγὼν Σοφ. Αἴ. 1163· ἔριν συμβάλλειν τινὶ Εὐρ. Μήδ. 521· ἐκφεύγειν Πλάτ. Νόμ. 736C· λύειν, κατασβέσαι Εὐρ. Φοίν. 81, Σοφ. Ο. Κ. 422· γίγνεται ἔρις πρός τινα Θουκ. 6. 31· μετὰ προθέσ., ἐς ἔριν ἐλθεῖν τινι Ἡρόδ. 9. 33, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 877· ἀφικέσθαι, ἐμπίπτειν εἰς ἔριν Εὐρ. Ι. Α. 319, 377· ἐν ἔριδι εἶναι Θουκ. 2. 21· πρὸς ἀλλήλους ὁ αὐτ. 6. 35· δι' ἐρίδων γίγνεσθαι Πλάτ. Τίμ. 88Δ· δι' ἐρ. ἰέναι τινὶ Πλουτ. Καῖσ. 33· κατ' ἔριν Πλάτ. Κριτί. 109B· ἔριδος ἕνεκα ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 237B· μετ' ἀπαρ., εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις .., ἀρχῆς λαβέσθαι Σοφ. Ο. Κ. 372. **2)** λογομαχία, φιλονεικία, ἐκ τῆς ἔριδος .. ἐμάχοντο Ἡρόδ. 1. 82· ἔριν λόγων διδόναι ἀλλήλοις Εὐρ. Βάκχ. 715· ἔρις ἐγένετο τοῖς ἀνθρώποις μὴ λοιμὸν ὠνομάσθαι ἀλλὰ .., Θουκ. 2. 54· ἔρις ἦν εἴτε .., ὁ αὐτ. 3.11· μεστὸς ἐρίδων Πλάτ. Φίλ. 49A· ἡ περὶ τὰς ἔριδας φιλοσοφία Ἰσοκρ. 209B· συχνάκις οὕτω παρὰ Πλάτ., πρβλ. **ἐριστικός.** **IV.** ὡς κύριον ὄνομα, ἡ Ἔρις, ἡ θεὰ ἡ κινοῦσα εἰς πόλεμον, Ἰλ. Α. 73· ἀδελφὴ καὶ σύντροφος τοῦ Ἄρεως, Δ. 440· τίθεται ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ **Κυδοιμός** καὶ **Κήρ,** ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὁλοὴ Κήρ Σ. 535· κατὰ τὸν Ἡσ. ἐν Θ. 225, ἦν θυγάτηρ τῆς Νυκτός· ἡ παρὰ Οὐεργιλίῳ Discordia. **2)** παρὰ μεταγεν. Μυθολόγοις ἦτο ἡ θεά, ἥτις ὡς μὴ προσκληθεῖσα εἰς τοὺς γάμους τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος ἐπήνεγκε τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον, Κάλουθος ἐν Ἑλ. Ἀρπ. 37 κέξ.· τῆς διηγήσεως ταύτης τὰ σπέρματα εὑρηνται ἐν Ἰλ. Ω. 62 (εἰ τὸ χωρίον γνήσιον).

ἐρι-σάλπιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, ὁ ἠχηρῶς σαλπίζων· ὄνομα πτηνοῦ τινος ἐν τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 884· παρ' Ἡσυχ. **ἠρισάλπιγξ,** «ὅπερ εὐλόγως νομίζεται ὀρθότερον τοῦ κειμένου ἐν τοῖς εἰς Ἀριστοφάνη Σχολίοις ἐρισάλπιγξ» Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 366.

ἐρίσδεν, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἐρίζειν,** Θεόκρ. 4.8., 5.136.

ἐρι-σθενέτης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομ., Παῦλ. Σιλ. Ἔκφρ. 119.

ἐρι-σθενής, ές, μεγαλοσθενής, μεγαλοδύναμος, ἐπίθ. τοῦ Διός, Ἰλ. Ν. 54, Ὀδ. Θ. 289, Ἡσ. Θ. 4, κτλ.· ἐπὶ ἀνδρῶν, Πινδ. Π. 7. 2· ἐρισθενέων Λαπιθάων Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 41, ἐρισθενέων μένει ἀνδρῶν αὐτόθι 543· ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, Ὀρφεύς· ἐρισθενέεσσι θεμιστεύουσι Ἀνθολ. Π. 9. 800. Ἐπίρρ. **-έως,** Μάξιμ. π. καταρχ. 540.

ἐρισία, τό, ἔρχεσθαι εἰς ἔριν, τὸ μάχεσθαι, Θεόγν. ἐν Κραμήρου Ἀνεκδ. τ. 2. σ. 87. 6.

ἐρίσκηπτα· «ἱερὰ βοτάνη, εἰς ἣν ἂν ἔρις ἐπισκήψῃ» Ἡσύχ.

ἔρισμα, τό, (ἐρίζω) αἰτία ἔριδος, Ἰλ. Δ. 38.

ἐρι-σμάραγος, ον, ἠχηρῶς βροντῶν ὡς τὸ **ἐρίκτυπος,** ἐπίθ. τοῦ Διός, Ἡσ. Θ. 815, κτλ.· θάλασσα Μουσαῖος 318· ἀστραπὴ Λουκ. Τίμ. 1.

ἐρισμός, ὁ, = **ἔρις,** Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 2.107.

ἐρί-σπορος, ον, καλῶς ἐσπαρμένος, αἶα Ὀππ. Κυν. 2. 119.

[**ἐρισταλκής, ές.**] πλημμελὴς ἀνάγνωσις Kenyon παρὰ Βακχυλίδῃ VII.7. ὁ Blass ἀνέγνω ὀρθῶς: **ἀρισταλκής, ές,** ἔχων ἀρίστην, πολεμικωτάτην ἀλκήν.

ἐρί-σταφυλος, ον, ὡς ἐπίθετον τοῦ οἴνου, ἄμπελοι αἵ τε φέρουσιν οἶνον ἐριστάφυλον, «ἐκ τελείου καρποῦ τῆς σταφυλῆς γινόμενον» (Σχολ.), ἢ ἀπὸ μεγάλων σταφυλῶν, Ὀδ Ι.111, 358.

ΙΙ. πλούσιος εἰς σταφυλάς, ἐπὶ τῆς Λέσβου, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 92Ε. ὡς ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Ἀνθ. Π. 9. 580.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐριστάφυλον· καλλιστάφυλον· πολύν. ἢ τὸν ἐξ εὐγενοῦς σταφυλῆς ἢ μεγάλης».

ἐριστής, οῦ, ὁ, (ἐρίζω) ὁ ἀγαπῶν νὰ ἐρίζῃ, φιλόνεικος, Ἀκύλας ἐν Ἰεζεκ. ΜΔ', 6.

ἐριστικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν τὰς μάχας, φιλόμαχος, μαχητικός, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ι. Α. 576. **ΙΙ.** ἰδίως ἀγαπῶν τὰς λογομαχίας ἢ συζητήσεις, φιλόνεικος, Πλάτ. Λύσ. 211Β. κτλ.· παιδιὰ Ἀριστ. Ρητ.1.11,15· ὁ ἐριστικὸς περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. «οὕτως ἔχων πρὸς τὸν διαλεκτικὸν ὡς ὁ ψευδογράφος πρὸς τὸν γεωμετρικὸν» Σοφιστ. Ἔλεγχ.11, 6· οἱ Ἀκαδημιακοὶ τῶν ἄλλων ἐριστικώτεροι Λουκ. Ἀλ. 43· οἱ φιλόσοφοι τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς, οἵτινες ἦσαν ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν διαλεκτικήν, ἐκαλοῦντο σκωπτικῶς **Ἐριστικοί,** αὐτόθι 106·—ἡ ἐριστικὴ (δηλ. τέχνη), ἡ περὶ τὰς συζητήσεις τέχνη, σοφιστεία, Πλάτ. Σοφιστ. 231Ε, κ. ἀλλ.· οὕτω, τὸ ἐριστικόν, ὁρίζεται ὡς τὸ ἔντεχνον καὶ περὶ δικαίων .. καὶ ἀδίκων ἀμφισβητοῦν αὐτόθι 225C· τὰ ἐριστικὰ Ἀριστ. Ρητ. 2. 24,10, κ. ἀλλ.· οἱ ἐρ. συλλογισμοί, λόγοι, σοφίσματα, παραλογισμοί, ὁ αὐτ. ἐν Τόπ.1.1, 3, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3.7,7· ἡ ἐριστικῶν τέχνη, ἔργον τι τοῦ Πρωταγόρου, Διογ. Λ. 9. 55:—Ἐπίρρ. **-κῶς,** Πλάτ. Πολ. 454Β, κτλ.

ἐριστός, ή, όν, περὶ οὗ φιλονεικεῖ τις, τά δὲ τοῖς (δεῖ τοι Mekler) δυνατοῖς οὐκ ἐριστὰ πλάθειν, «τοῖς κρατοῦσιν οὐ δι' ἔριδος δεῖ εἰς ταῦτα προσπελάζειν» (Σχολ.), Σοφ.Ἰλ. 220.

ἐρισφαλής, ές, = ἐπισφαλής, Εὐστ. Πονημάτ. 324.14.

ἐρι-σφάραγος, ον, μεγάλως ἠχῶν, πολύηχος, μεγαλόφωνος, Ποσειδῶν Ὀμ.Ὕμν. εἰς Ἑρμ.187· εὐρυάνακτος ἄγγελος Ζηνὸς ἐρισφαράγου, ἐριγδούπου, Βακχυλ. 5. 20 (ἔκδ. Blass).— Ὁ Ἡδύτ. ἐν Συμποσ. (2. 698Ε) λέγει: βρόγχος, ὃν ἀσφάραγον ἐκάλουν οἱ παλαιοί· διὸ καὶ τοὺς μεγαλοφώνους ἐρισφαράγους ἐπονομάζειν εἰώθασι.—Καθ' Ἡσύχ.: «ἐρισφάραγος· μεγαλαύχην..ὑψηλόφρων».

ἐρίσφηλος, ον, = **ἐρισθενής,** ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, «Στησίχορος ἐρίσφηλον ἔφη τὸν Ἡρακλέα, ἴσον τῷ ἐρισθενῆ» Ἐτυμ. Μ.100. 47.

ἐρισχηλέω, ἴδε **ἐρεσχηλέω** ἐν τέλει.

ἐρίσχηλος, ὁ, λοίδορος, Ἐτυμ. Μ. 374. 50.

ἐρι-ταρβής, ές· «μεγάλως δειλός» Ἡσύχ.

ἐρί-τῑμος, ον, πολύτιμος, ἐπὶ χρυσοῦ, οὐδὲ κεν ἀκτήμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο Ἰλ. Ι.126, 268· ἐπὶ τῆς αἰγίδος, αἰγίδ' ἔχουσ' ἐρίτιμον ἀγήρων ἀθανάτων τε Β. 447· τριπόδων ἐριτίμων Ὀμ.Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 443, Ἀριστοφ. Ἱππ.1016·— ἐπὶ προσώπων, Μανέθων 3. 324, Θεμίστ. 54D· Μοῖραι Συλλ.Ἐπιγρ. 3982.13.

ΙΙ. ὡς οὐσιαστ., ἰχθύς τις, πιθ. εἶδός τι σάρδης, σαρδέλλας, χαλκίδας ἃς καλοῦσι καὶ σαρδίνους, ἐριτίμους Ἀθήν. 328F, 355F, ἴδε σημείωσ. Κυρανῆ εἰς Ξενοκράτ. καὶ Γαλην. σ.167, κἑξ. — Ἐπίρρ., **ἐριτίμως,** Ν. Χων. σ. 299. 8 (ἔκδ. Β.), Μ. Φιλῆς τ. Δ', σ.15 (ἔκδ. Mil.).

ἐρί-τμητος, ον, καλῶς κεκομμένος, ἐριτμήτοισιν ἰμᾶσι Ὀππ. Κυν. 4.106.

ἐριφέας· «χίμαρος» Ἡσύχ.

ἐρι-φεγγής, ές, λίαν λαμπρός, φεγγοβόλος, Πρόκλ. Ὕμν. 2.13. Μανέθων 6. 22.

ἐρίφειος, ον, (ἔριφος) ἀνήκων εἰς ἔριφον, Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 1. 9, Ἀντιφάν. ἐν «Φιλώτιδι» 1.7, Ξεν.Ἀν. 4. 5, 31.

ἐριφίηματα· «ἔριφοι. Λάκωνες» Ἡσύχ.

ἐρίφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἔριφος,** Ἀθηνίων ἐν «Σαμόθρᾳξιν» παρ' Ἀθην. 661Β. Εὐαγγ. κ. Ματθ. κε', 33, κτλ.

ἐρι-φλεγής, ές, ὁ πάνυ φλέγων, Νόνν. Δ. 26. 33.

ἐρί-φλοιος, ον, ὁ ἔχων παχὺν φλοιόν, «αἱ ἄκαρποι (δρύες), φησὶ (Ἀγαθοκλῆς) καὶ πλατύφυλλοι ἐρίφλοιοι καλοῦνται παρὰ Περγαμηνοῖς» Εὐστ.Ἰλ. 994. 42.

ἐριφοκλόπος, ὁ, ὁ κλέπτων ἐρίφους, Ὀππ. Κυν. 1. 516, ἀντί: **ἐρίφων κλοπὸς** τῶν ἀντιγράφ. J G. Schneider.

ἔρῑφος, ὁ, ὁ νεαρὸς γόνος αἰγός, «κατσικάκι», ἄρνεσσιν .. ἢ ἐρίφοισιν Ἰλ. Π. 352, πρβλ. Ω. 262, Ὀδ. Ι. 226. **ΙΙ.** **ἔριφοι,** οἱ, Λατ. hoedi, ἀστερισμός τις (οὗ ἡ ἐπιτολὴ τῇ 23 Σεπτεμβρίου καθ' ἡμᾶς), ὅστις προξενεῖ θυέλλας, ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις, «ἐπὶ τοῖς ἐρίφοις δύνουσι· τοῦτο γὰρ δύναται τὸ ἑσπερίοις» (Σχόλ.), Θεόκρ.7. 53· ἐπ' ἐρίφοις, ἐν καιρῷ τρικυμιώδει, Ἄρατ. 158, ἴδε Σχολ. Θεοκρ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἐριφοστάσιον, τό, μάνδρα δι' ἐρίφους, Γλωσσ.

ἐριφυής, ές, πολύβλαστος, κριθή Μ.Ἀκομ. τ. Β', σ. 42. 25, ἔκδ. Λ.

ἐρί-φυλλος, ον, ἔχων πολλὰ ἢ μεγάλα φύλλα, «ἐρίφυλλος δρῦς· ἡ πλατύφυλλος. καὶ ἡ καλουμένη φελλὸς» Ἡσύχ.

ἐριφώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἐρίφῳ, φύσις· Ἰσίδωρ. Πηλ. ἐπ. Α', 193.

Ἐρι-χθόνιος, ὁ, ἀρχαῖος ἥρως τῶν Ἀθηνῶν συνταυτιζόμενος ἐνίοτε τῷ **Ἐρεχθεῖ,** Θεμιστ. Λόγ. 27, σ. 337, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 55 καὶ ἴδε τὴν λέξιν **Κέκροψ:**—**Ἐρεχθονίδαι,** = **Ἐρεχθεῖδαι,** Συλλ.Ἐπιγρ. 411.

ἐρί-χρῡσος, ον, πλούσιος εἰς χρυσόν, πλούσιος, Ἀνθ. Π.9.785.

ἐρίψιμα· «πτώσιμα» Ἡσύχ.

ἐριώδης, ες, (εἶδος) ἐρίῳ ὅμοιος, μαλλωτός, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 816, Ἀριστ. π. τὰ Ζ.Ἱστ. 9. 45, 3, Θεοφρ. π. Φυτ.Ἱστ. 3. 7, 4.

ἐριώδυνος, ον, (ὀδύνη) πολυώδυνος, λίαν ὀδυνηρός, Μάξιμ. π. Καταρχ.161· «ἐριωδύνου· μεγαλωδύνου» Ἡσύχ.

ἐριώδων· «μεγάλους ἔχων ὀδόντας» Ἡσύχ.

ἐριώλη ἢ **ἐριωλὴ** (Koen ἐν Γρηγορ. Κορίνθου σ. 570), ἡ, **σφοδρὰ** ἀνέμου συστροφή, ἀνεμοστρόβιλος, σφοδρὰ καταιγὶς ὠθύελλα, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1132, Δ. 1778· περὶ τοῦ Κλέωνος Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 511, πρβλ. **βάραθρον·** ἐν Σφηξὶ 1148 σχηματίζει δι' αὐτοῦ λογοπαίγνιον, ὡς εἰ ἦν σύνθετον ἐκ τοῦ **ἔριον** καὶ τοῦ **ὄλλυναι,** ἐρίων τάλαντον καταπέπωκε ῥαδίως.—οὔκουν ἐριώλην δῆτ' ἐχρῆν ταύτην καλὴν δικαιότερόν γ' ἢ καυνάκην; «ἐριώλην, ἐρίων ἀπώλειαν, παρὰ τὸ τὰ ἔρια ἀναλῶσαι» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἐρι-ώπης, ου, ὁ, θηλ. **-ῶπις, ιδος,** (ὤψ) μεγαλόφθαλμος, ἐν τῷ θηλ. Κύμης ἐριώπιδα κούρην Ὀμ. Ἐπιγράμμ. 1. 2· ἐν τῷ ὀρσ. κατ' αἰτ. **ἐριώπεα** Μάξιμ. π. Καταρχ. 545· **ἐριωπα** αὐτόθι 32.—Καθ' Ἡσύχ.: «ἐριῶπις· μεγαλοφθαλμος. καὶ ἡ Ἀγχίσου γυνὴ» καὶ «ἐριώπιδος· εὐώπιδος».

ἐρκάζειν· «σκώπτειν» Ἡσύχ.

ἑρκάνη, ἡ, (ἕρκος, εἴργω) φραγμός, Αἴλ. Διον. παρ' Εὐστ. 969, 2. 1578. 21· μάνδρα, Θεμίστ. 292Α.

ἔρκατος· «φραγμὸς» Ἡσύχ.

ἑρκεῖος (οὐχὶ **ἔρκειος** ἢ **ἔρκιος**), **ον,** ὡσαύτως α, **ον,** ἐν Αἰσχύλ. Χο. 653:— ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἕρκος, εἰς τὸ προαύλιον, Ζεὺς Ἑρκεῖος, ὁ τῆς οἰκογενείας, ἐπειδὴ ὁ βωμὸς ἢ τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ ἵστατο ἐν τῷ ἔρκει, τῷ προαυλίῳ, Ὀδ. Χ. 335, Ἡρόδ. 6. 68, Σοφ. Ἀντ. 487, Εὐρ. Τρῳ. 17, Κρατῖνος ὁ νεώτ. ἐν «Χείρωνι» 1. 5, πρβλ. Heind. ἐν Πλάτ. Εὐθυδ. 302D· ἀπολ., ἐπὶ τῇ ἐσχάρᾳ τοῦ Ἑρκείου Παυσ.4.17, 4· (ὁ Ὀβίδιος τηρεῖ τὴν Ἑλλ. λέξ. Jupiter Hercëus· ἀλλαχοῦ ἐν τῇ Λατ. λέγεται Penetralis· καὶ οἱ Ἕλληνες ἑρμηνεύουσι τὸ Ρωμαϊκὸν Penates διὰ τοῦ Ἑρκεῖοι, Διον.Ἁλ. 1. 67). **2)** ἑρκείους πύλας, βαλὸν ἑρκείων πυλῶν, θύρας ἑρκείας κτύπον, περὶ τῶν θυρῶν τῆς αὐλῆς, Αἰσχύλ. Χο. 561, 571, 653· πρὸς κίον' ἑρκείου στέγης, αὐτῆς τῆς στέγης, τῆς ὑπὸ στέγην αὐλῆς, τῆς οἰκίας, Σοφ. Αἴ. 108, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb· ἐφ' ἑρκείῳ πυρᾷ Εὐρ. Τρῳ. 483. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἑρκείου Διός· τοῦ ἀσφαλίου. ἢ τοῦ κατὰ τὴν οἰκίαν. ἔστι δὲ ἕρκειος Ζεὺς παρ' Ἀθηναίοις».—Ἴδε παρατηρήσεις Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ.153 κἑξ.

ἕρκιον, τό, περίφραγμα, φραγμός, περίβολος, ἑρκίον αὐλῆς Ἰλ. Ι. 476, Ὀδ. Σ. 102· παρὰ μεταγεν., κατοικία, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1074, πρβλ. Θεόφρ. περὶ Σημ. 53. (Ἐκ τοῦ **ἕρκος·** ὑποκορ. δὲ μόνον κατὰ τύπον).— Καθ' Ἡσύχ. «ἑρκίον· κύκλος αὐλῆς. οἰκία. τειχίδιον. στεφάνη δώματος».

ἑρκίτης [ῑ], **ου,** ὁ, ὁ ἐν ἀγρῷ οἰκέτης, «Ἀμερίας δὲ ἑρκίτας φησὶ καλεῖσθαι τοὺς κατὰ τοὺς ἀγροὺς οἰκέτας» Ἀθήν. 267C, Ἀνέκδ. Ὀξ. τ. 2. σ. 45.7, Ἡσύχ.

ἑρκοθηρικός, ή, όν, (θήρα) ἀνήκων εἰς τὸ θηρεύειν διὰ θηρευτικῶν δικτύων, τοῦτο ἑρκοθηρικὸν τῆς ἄγρας τὸ μέρος φήσομεν εἶναι Πλάτ. Σοφ. 220C· **ἑρκοθηρευτικὴ** (ἐξυπ. τέχνη) Πολυδ. Ζ', 139· **-ρευτής,** ὁ, αὐτόθι 137.

ἑρκό-πεζα· «τὰ τῶν νεῶν (ἴσως διορθωτ. τειχῶν) ἔξωθεν περιτιθέμενα πρὸς τὸ μὴ ὑπερβατὰ εἶναι ἀκανθώδη ξύλα» Ἡσύχ., πρβλ. Φωτ. Λεξ.

ἕρκος, εος, τό, (ἔργω, εἴργω) φραγμὸς οἱοσδήποτε (πᾶν ὅσον ἂν ἕνεκα κωλύσεως εἴργῃ τι περιέχον Πλάτ. Σοφιστ. 220Β) πέριξ κήπων καὶ ἀμπελώνων, Ὀδ. Η.113, Ἰλ. Ε. 90., Σ. 564. **2)** ἰδίως, περίβολος περὶ τὴν αὐλὴν οἰκίας, Ὀδ. Φ. 238, κ. ἀλλ. (πρβλ. **ἑρκεῖος**)· ἕρκος ὑπερθορεῖν Σόλων 15. 28, Ἡρόδ. 6. 134· ἐν τῷ πληθ., Σοφ. Αἴ.1253:— ὡσαύτως, τὸ περιπεφραγμένον μέρος, ἡ αὐλή, στὰς μέσῳ ἕρκεϊ Ἰλ. Π. 231., Ω. 306, πρβλ. Ὀδ. Θ. 57. κλ.· Κίσσιον ἕρκος, δηλ. τὰ Σοῦσα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 17· γαίας ἕρκος, περιπεφραγμένη πόλις, Εὐρ.Ἡρακλ. 441· ἕρκος ἱερόν, δηλ. ὁ βωμός, Σοφ. Τρ. 607· ἐπὶ τοῦ ὀστράκου τῆς πίννης, Πλούτ. 2. 980. **3)** τεῖχος πρὸς ὑπεράσπισιν, ἕρκεϊ χαλκείῳ Ἰλ. Ο. 566· ἕρκος .. ἐκ ναυηγίων περιεβάλοντο Ἡρόδ.7.191, πρβλ. 9. 99. **4)** περιφρ., ἕρκος ὀδόντων, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ φράσει, ποιόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων, «ποῖος λόγος τὸ περίφραγμα τῶν σῶν ὀδόντων διέφυγε» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Δ. 350, Σόλων 25 (3). 1· οὕτως, ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων Ἰλ. Ι. 409.

Ὀδ. Κ. 328· κάρχαρον ἕρκος, ἄνευ τοῦ ὀδόντων. Ὀππ. Ἀλ. 1. 506· ὡσαύτως, ἀγγέων ἕρκεσι, ἀντὶ τοῦ ἄγγεσι, Ἡινδ. Ν. 10. 68· σφραγῖδος ἕρκος, ὅ ἐστι σφραγίς, Σοφ. Τρ. 615. **3)** μεταφ., πᾶς φραγμὸς ἢ μέσον ὑπερασπίσεως, ἕρκος ἀκόντων, ἐπὶ ἀσπίδος, χρησιμευούσης ὡς μέσον ἀμύνης ἐναντίον τῶν ἀκοντίων. Ἰλ. Ο. 646, πρβλ. Δ.137· ἕρκος βελέων Ε. 316· ἕρκος ἰωχμοῖο, ἀμυντήριον ἐν μάχῃ ἢ καταδιώξει. ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ Νεμέου λέοντος, Θεόκρ. 25. 279, πρβλ. Ἡρόδ. 9. 99· ἕρκεσιν εἴργειν κῦμα θαλάσσας Αἰσχύλ. Πέρσ. 90:— ἐπὶ προσώπων· οὕτως ὁ Αἴας καλεῖται ἕρκος Ἀχαιῶν Ἰλ. Γ. 229., Ζ. 5., Η. 211· ἐπὶ ἀνδρείως πολεμούντων στρατιωτῶν, ἕρκος πολέμιοιο Δ. 299· ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως, ἕρκος Ἀχαιοῖσιν .. πολέμιοιο Α. 284· οὕτως ἐπὶ τῆς Κλυταιμνήστρας, γαίας μονόφρουρον ἕρκος Αἰσχύλ. Ἀγ. 257· ἀποκλ., Ἡινδ. Ι. 5. 151, κτλ.: — πρβλ. τὴν λ. **πύργος**. **6)** ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ περιφράγματος ἢ τοῦ περιορισμοῦ, δίκτυον, βρόχος πρὸς σύλληψιν κτηνῶν, Ὀδ. Χ. 469· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθυν., σπίζ᾽ ὅπως ἐν ἕρκεσι Σοφ. Ἀποσπ. 382, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 528· πρὸς σύλληψιν ἐλάφων. Ἡινδ. Ι. 3. 89· πρὸς ἄγραν ἰχθύων, ὁ αὐτ. Ι. 2. 147· ἐν Ἡρ. 7. 85 ἐπὶ τοῦ βρόχου τῶν Σιγαρτίων: — μεταφ., τῆς δίκης ἐν ἕρκεσιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1611, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 60, Εὐρ. Μήδ. 986, Ἡλ. 155, Βάκχ. 958· χρυσοδέτοις ἕρκεσιν .. γυναικῶν, διὰ τοῦ χρυσοῦ ὅρμου δι᾽ οὗ ἐξηπατήθη ἡ Ἐριφύλη νὰ προδώσῃ τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα, Σοφ. Ἡλ. 838.

ἑρκ-οῦρος, ον, ὁ φυλάττων ἕρκος τι ἢ περίβολον, Ἀνθ. Ι. 12. 257 (τὰ Ἀντίγρ. ἔχουσιν **ὁρκοῦρος**).

ἑρκτή, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **εἱρκτή**.

ἑρκτός, ἡ, όν, = **ῥεκτός**, κατορθωτός, Ἀρριαν. Ἰνδ. 20.

ἕρκτωρ, ορος, ὁ, (*ἔργω), ὁ πράττων τι, τῶν μεγάλων ἕρκτορές εἰσι κακῶν Ἐτυμ. Μ. σ. 375. 40.

Ἑρκύνια· «ἑορτὴ Δήμητρος» Ἡσύχ.

ἕρμα, τό, ἔρεισμα, ὑποστήριγμα· ἐπὶ τῶν ὑποστηριγμάτων (ξυλίνων ἢ λιθίνων) ἐφ᾽ ὧν ἵστατο τὸ πλοῖον ὅτε ἐσύρετο ἔξω (πρβλ. **ἔρεισμα**), νῆα .. ἐπ᾽ ἠπείροιο ἕρυσσαν ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, ὑπὸ δ᾽ ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν, «ἐρείσματα, στηρίγματα» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 486· ὑπὸ δ᾽ ἧρσεν ἕρματα νηῶν Β. 154· μεταφ. ἐπὶ ἀνδρῶν, ἕρμα πόληος, ἔρεισμα ἢ ὑποστήριγμα τῆς πόλεως, Η. 549, Ὀδ. Ψ. 121· τοῦτο .. οἷον ἕρμα πόλεως κείσθω, ὡς θεμέλιον διὰ τὴν πόλιν, Πλάτ. Νόμ. 737Α· ὥσπερ ἕρμα τῆς πολιτείας βέβαιον Πλούτ. 2. 814C· πρβλ. **ἐρμίς**. **6)** ὑπάρχει σκοτεινή τις μεταφ. ἐν Ἰλ. Δ. 117, μελαινέων ἕρμ᾽ ὀδυνάων, ἐπὶ ὀξέος βέλους, ὡς τοῦ θεμελίου ὀδυνῶν, δηλ. τῆς αἰτίας ἢ πηγῆς αὐτῶν· ἀλλ᾽ ὁ στίχος οὗτος ἠθετεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἀριστάρχου. **2)** ὕφαλος ἐν θαλάσσῃ ἔνθα πλοῖον δύναται νὰ προσαράξῃ, Ἡρόδ. 7. 183, Θουκ. 7. 25, Εὐρ. Ἑλ. 854 (ἔνθα ἀναγνωστέον ἐφ᾽ ἕρμα)· ἄσημα ἕρματα, ἀφανεῖς ὕφαλοι, Ἀνακρ. 36 ἔνθ. ἴδε Bgk.)· ἄφαντον ἕρμα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1007, πρβλ. Εὐμ. 565· ἕρματα ὕφαλα Διον. Ἁλ. 1. 52· ἕρμα γῆς ἁπαλόν, πηλώδης ὕφαλος, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 101. **3)** ὕψωμα, λοφίσκος, σωρὸς χώματος ἢ λίθων, κοινῶς «τοῦμπα», πρὸς ἕρμα τυμβόχωστον... τάφου Σοφ. Ἀντ. 849· ἐρισθενὲς ἕρμα θανοῦσιν Σύλλ. Ἐπιγρ. 4599· (οὕτω δὲ ὁ Ἔρμ. ἀναγινώσκει ἐν Αἰσχύλ. Χο. ἀντὶ **ἕρυμα**)· τὸ μέρος ἐξ οὗ ἐξορμᾶ τις, ἀφετήριον ἕρμα Φιλέτ. ἐν Ἀνθ. Ι. 9. 319· ἕρματα τῶν θεμελίων, ἐρείπια τῶν θεμ., Διόδ. 5. 70. **4)** ἕρματα πλοίων, «σαβοῦρρα», Πλούτ. 2. 782Β· οὕτως ὁ Ἀριστ. (π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 12, 9. 40, 46) μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ τῶν λίθων δι᾽ ὧν ὑπεστήριζε τὴν ὅτι αἱ γέρανοι καὶ αἱ μέλισσαι ἰσορρόπουν ἐν τῇ πτήσει αὐτῶν (ἡ παρὰ Οὐεργιλ. saxrra Γεωργ. 4. 195), πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1137, 1139 μεταφ., τὸ ἀπὸ τῆς φρονήσεως ἕρμα Σωκρ. παρὰ Στοβ. Τ. 3. 72· οἷον ἕρμα τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν θεμένη Πλουτ. Λυκ. 5: ἐκ τῆς ἐννοίας ταύτης τοῦ ἕρματος πλοίου ἐσχηματίσθη ἡ μεταφορὰ ἐν Αἰσχύλ. Ἱκ. 580, λαβοῦσα δ᾽ ἕρμα δῖον, συλλαβοῦσα καὶ ἐγκυμονήσασα διὰ τοῦ Διός·—πρβλ. **ἑρματίζω**. **II.** ἐν τῷ πληθ. **ἕρματα**, ἐνώτια, Ἰλ. Ξ. 182, Ὀδ. Σ. 297. **2)** οὕτω παρ᾽ Αἰλιανῷ (περὶ Ζ. 17. 25), δεσμός, ταινία, βρόχος, ἕρματα ἰσχυρὰ ὑποπλέκουσι· σπεῖραι ὄφεως, τοῖς ἐκείνου περιπεσοῦσιν ἕρμασιν αὐτόθι 37. (Ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ σημασίᾳ πρέπει νὰ παράγηται ἐκ τοῦ **εἴρω**, Λατ. sero, ὅπως τὸ **ὅρμος**· ἀλλ᾽ ἡ πρώτη σημασ. μετὰ τῶν ποικιλιτῶν αὐτῆς ὑποδεικνύει ἡμῖν τὸ **ἐρείδω**, πρβλ. **ἔρεισμα**, καὶ ἴδε Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ.),

ἑρμ-άγέλη, ἡ ἀγέλη (μέγα πλῆθος) τέκνων γεννηθέντων ἐκ τῆς Ἑρμιόνης, Ἑρμιόνη γε κόραξ παρελέξατο· ἡ δὲ τάλαινα φρικτῶν δαιμονίων ἑρμαγέλην ἔτεκεν Ἀνθ. Ι. 11, 353, πρβλ. **Ἑρμοπιθηκιάδης**.

ἑρμάζω, (ἕρμα), στηρίζω, στερεώνω, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808· ὁ δὲ L. Dind. διορθοῖ **ἡρμάσθαι** ἀντὶ ἡρμόσθαι, αὐτόθ 743 Δ.— Καθ᾽ Ἡσύχ.: «ἑρμάσαι· ἐλαφρῶς περιελιξαι» καὶ «ἑρμάσει· μαλάξει, στηρίξει».

Ἑρμάθήνη, ἡ, **Ἑρμαθηνᾶ**, Κικ. πρὸς Ἀττ. 1. 1 καὶ 4. Διαμφισβητεῖται ἂν τοῦτο ἦτο (α΄) εἶδος Ἑρμοῦ ἐκ τῶν τιθεμένων ἐν ταῖς ἀφετηρίαις μετὰ κεφαλῆς Ἀθηνᾶς, ἢ (β΄) ἄγαλμα ἢ προτομὴ μετὰ διπλῆς κεφαλῆς (ὡς ἡ τοῦ Ἰανοῦ), τοῦ Ἑρμοῦ δηλ. καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἢ (γ΄) ἄγαλμα ἀμφοτέρων τῶν θεοτήτων ἐν συνδυασμῷ· ἡ αὐτὴ ἀμφιβολία ὑπάρχει ἐν τοῖς τύποις **Ἑρμ-άνουβις**. Ἀνθ. Ι. 11. 360, Γρηγ. Ναζ. τ. 2. σ. 14Α· **Ἑρμ-έρως**, Πλίν. 36. 4, 10· **Ἑρμ-ηρακλῆς**, Κικ. πρὸς Ἀττ. 1. 10· **Ἑρμό-παν**, Δ. Β. 1198, Ἀρκάδ. 8. 9. Ἡ τρίτη ἔννοια βεβαίως εὑρίσκεται ἐν τῷ **Ἑρμαφρόδιτος** (ὃ ἴδε)· καὶ τὸ Ἐπίγραμ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 234 (ἔνθα περιγράφεται ἄγαλμα ἔχον κεφαλὴν Πανός, κορμὸν Ἡρακλέους καὶ πόδας Ἡφαίστου) ἐπιδεδαιοῖ τοῦτο. Ὁ Ἑρμαφρόδιτος τοῦ Πολυκλέους ἦτο περίφημος (πιθαν. τοῦ πρεσβυτέρου Πολυκλέους, τοῦ ἀκμάσαντος π. Χρ. 370). Πλίν. 34. 19, 20. Ἑρμαφροδίτου ἀγάλματα μνημονεύει ὁ Θεόφρ. ἐν Χαρ. 17 καὶ ὁ Ποσείδιππος (τῆς Νέας Κωμ., περὶ τὸ 289 π. Χ.)· πρβλ. Müller Archäol der Kunst § 128. 345.

ἑρμάϊζω, μιμοῦμαι τὸν Ἑρμῆν, Εὐστ. 15· πρβλ. **Ἑλληνίζω**.

Ἑρμαϊκός, ἡ, όν, ἀνήκων εἰς τὸν Ἑρμῆν ἢ ὢν ὅμοιος αὐτῷ, Μαρῖνος ἐν βίῳ Πρόκλου 28, Εὐστ. Πονημάτ. 263. 36·— **Ἑρμαϊκοί**, οἱ τοῦ Θεατίου viri Mercuriales, πεπαιδευμένοι ἄνδρες, φιλόλογοι, Θεόδ. Ὑρτακ. ἐν Notices des Mss. 6. σ. 45. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. 818. 19.

ἕρμαιον, τό, κυρίως δῶρον τοῦ θεοῦ Ἑρμοῦ, δηλ. ἀπροσδόκητος τύχη, εὕρημα θεόπεμπτον (ἴδε ἐν λ. **Ἑρμῆς** ΙΙ), Σοφ. Ἀντ. 397· ἕρμαιον ἂν ἦν τινι, μετ᾽ ἀπαρ., Πλάτ. Φαίδων 107C· ἕρμ. ἂν εἴη ἡμῖν εἰ .. ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 176C· ἑρμ. ἂν ἐφάνη ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 368D· ἑρμαίῳ ἐντυγχάνειν ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 486E· ἕρμ. ἡγεῖσθαι ἢ ποιεῖσθαί τι ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 217Α, Γορ. 489C· νομίζειν Δημ. 986. 16: πρβλ. **εὕρημα** ΙΙ. **2)** = **ἕρμαξ**, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἕρμακες**. **II.** **Ἑρμαια** (δηλ. ἱερά), τά, ἑορτὴ ἀγομένη εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ, Πλάτ. Λύσ. 206D, Αἰσχίν. 2. 22. Συλλ. Ἐπιγρ. 108. 7. (Κυρίως οὐδ. τοῦ **Ἑρμαῖος**, ἀλλ᾽ ὡς οὐσιαστ. προπαροξύνεται, Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ. **ἀγαθή**, Εὐστ. Ὀδ. 1809. 43·— κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Λουκ. ἐν Χάρ. ἢ Ἐπισκ. 12, «ἕρμαιον τὸ εὕρημα προπαροξυτόνως· τὸ δὲ Ἑρμοῦ κτητικὸν προπερισπᾶται».

Ἑρμαῖος, α, ον, καλούμενος ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἑρμοῦ, Ἑρμ. λόφος, ἐν Ἰθάκῃ, Ὀδ. Ι. 471· Ἑρμ. λέπας Λήμνου Αἰσχύλ. Ἀγ. 283, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 1459:— ὁ Σχολ. τῆς Ὀδ. περὶ τοῦ Ἑρμαίου λόφου λέγει: «Ἑρμαῖος οὖν λόφος ἀντὶ τοῦ σημείων τῆς ὁδοῦ· τὰ γὰρ σημεῖα τῶν Ρωμαίων μιλίων Ἑρμαίους λόφους καλοῦσιν»· πρβλ. Λεξικὸν τῶν Ἀρχαιοτήτων ἐν λέξ. **Ἑρμαῖ** **2)** ἀνήκων εἰς τὸν Ἑρμῆν, ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ, κερδαλέος, ἐπικερδής, ἑρμαίαν δαιμόνων δόσιν Αἰσχύλ. Εὐμ. 947· λύρη Ἄρατ. 674.

Ἑρμαϊσταί, οἱ, ἑταιρεία τις ἧς τὰ μέλη οὕτως ἐκαλοῦντο, τὸ κοινὸν τὸ Ἑρμαϊστᾶν Ἐπιγρ. πόλεώς τινος τῆς ἐλάσσονος Ἀσίας, Bull. dell' Inst. di R. 1860. σ. 218., Ἐπιγρ. Δήλου, Bull. d. cor. hell. Ι. σ. 285 καὶ ΙV. σ. 190. Σύλλογός τις ἐν Ῥόδῳ, Hell. Journ τ. 1. σ. 356.

Ἑρμαιών, -ῶνος, ὁ, ὄνομα μηνός τινος ἐν Ἁλικαρνασσῷ, Newton's Halic.· ἐπίσης ἐν Κέῳ, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. Ι. 546.

ἕρμακον· «ὄρνεον (ἐρίθακον;)» Ἡσύχ.

ἑρμάνουβις, ιδος, ἴδε **Ἑρμαθήνη**.

ἕρμαξ, ἄκος, ἡ, (ἐκ τοῦ **ἕρμα**, πρβλ. **λίθαξ**), σωρὸς λίθων, συσσωρευόμενος περὶ τὸ παρὰ τὴν ὁδὸν ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ κατὰ παλαιὰν συνήθειαν, καθ᾽ ἣν ἕκαστος διαβάτης διερχόμενος ἔρριπτεν ἕνα λίθον εἰς τὸν σωρόν, Νικ. Θ. 150· πρβλ. **Ἑρμαῖος, Ἑρμεῖον**. **II.** Καθ᾽ Ἡσύχ. «ἕρμακες· αἱ ὕφαλοι πέτραι».

Ἑρμάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **Ἑρμῆς**, «ὅτι τὰ λεγόμενα παρ᾽ ἡμῖν ἁρμάρια, ἑρμάρια ὀφείλουσι λέγεσθαι, ὡς εὕρον ἐν τοῖς σχολίοις τοῦ Ἁγίου Διονυσίου .., οἱ γὰρ Ἕλληνες οἷά τινας ἀνδριάντας ἐποίουν, μήτε χεῖρας μήτε πόδας ἔχοντας· τούτους δὲ Ἑρμᾶς ἐκάλουν· οὗ ὑποκοριστικὸν ἑρμάριον. ἐποίουν δὲ αὐτοὺς διακένους, θύρας ἔχοντας καθάπερ τειχοπυργίους· καὶ ἔσωθεν αὐτῶν ἐτίθουν ἀγάλματα ὧν ἔσεσθον θεῶν· ἔξωθεν δὲ ἀπέκλειον τοὺς Ἑρμᾶς» Ἐτυμ. Μ. 146. 56.

ἕρμασις, εως, ἡ, (ἑρμάζω) = τῷ ἑπομ., Ἑρωτιαν. σ. 174:— **ἕρμασσις** ἐν Ἐπιγρ. Τροιζῆνος, L. et. F. 157a.

ἕρμασμα, τό, στήριγμα, ἔρεισμα, Ἱππ. περὶ Ἰητρείων 749· πρβλ. **ἕρμα**.

ἑρμασμός, ὁ, ὑποστήριγμα (πρβλ. τὸ ἑπόμ.), Ἱππ. π. Ἀγμ. 770.

ἑρμᾰτίζω, = **ἑρμάζω**, ὑποστηρίζω διὰ χειρουργικῆς ἀρτάνης, τῆς κνήμης ἠρματισμένης Ἱππ. π. Ἀγμ. 766. **II.** ἐπιθέτω ἕρμα, σαβοῦρραν (ἕρμα Ι. 5), ἑρμ. ἑαυτοὺς λιθιδίοις Πλούτ. 2. 967Β. — Μέσ., ἑρματίζω ἐμαυτόν, ἰσορροπῶ, λιθιδίοις αὐτόθ 979D· ἀλλὰ μεταφ., νύμφας ἐς οἴκους ἑρματίζονται, παραλαμβάνουσι νύμφας εἰς τὰς οἰκίας των ὡς ἕρμα, Εὐρ. Ἀποσπ. 406, 8, πρβλ. Λυκόφρ. 1319.

ἑρματίτης, ὁ, χρησιμεύων ὡς ἕρμα, πέτρος Λυκόφρ. 618.

Ἑρμ-αφρόδιτος, ὁ, πρόσωπον μετέχον τῶν ἰδιοτήτων ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, καλούμενον οὕτως ἐκ τοῦ Ἑρμαφροδίτου, υἱοῦ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης, Διόδ. 4. 6, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 23, Χριστοδ. Ἔκφρ. 202, κτλ.· περὶ ἀγαλμάτων Ἑρμαφροδίτου ὁρα ἐν λ. Ἑρμαθήνη.

Ἑρμάων, Ἑρμέας, Ἑρμείας, ἴδε ἐν λ. **Ἑρμῆς**.

Ἑρμεῖον, τό, ἱερὸν εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ, ἢ ἴσως = **ἕρμαξ**. Στράβ. 343.

Ἕρμειος· «ἀπὸ δήμου. λέγονται γάρ τινες Ἕρμειοι τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς» Ἡσύχ.

Ἑρμ-έρως, ωτος, ὁ, ἴδε **Ἑρμαθήνη**.

ἑρμεών· «σωρὸς λίθων» Ἡσύχ.

Ἑρμήδιον, ἴδε **Ἑρμείδιον**.

ἑρμηνεία, ἡ, (ἑρμηνεύω) ἐξήγησις, διασαφήνισις, Διογ. Ἀπολλωνιάτ. ἐν Ἀποσπ. 1, Πλάτ. Πολ. 524B, Θεαίτ. 209A· ἡ δύναμις τοῦ διὰ λόγων ἐκφράζειν τὰ διανοήματα, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3, 12· χρῆσθαι τῇ γλώττῃ πρὸς ἑρμηνείαν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2 17, 5, πρβλ. τὸ περὶ Ψυχ. 2. 8,16, π. Ἀναπν. 11,1· ἔκφρασις, αἱ Πλατωνικαὶ ἑρμ. Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 1. 2· ὑπόμνημα ἑρμηνευτικόν, ἑρμηνεία εἰς τὴν ὀκτάτευχον Φωτ. Βιβλιοθ. σ. 7. 8, κλ.

ἑρμήνευμα, τό, ἐξήγησις, ἑρμηνεία, Εὐρ. Φοίν. 470, Ἱππ. Μαν. 1137. **2)** σύμβολον, μνημεῖον, Νηρῆδος γάμων Εὐρ. Ἀνδρ. 46.

ἑρμηνεύς, έως, ὁ, (Ἑρμῆς, ὁ ἄγγελος τῶν θεῶν) ἐξηγητής, ἰδίως ἀπὸ μιᾶς εἰς ἑτέραν γλῶσσαν, «διερμηνεύς», Ἡρόδ. 2. 125, 154, κ. ἀλλ., Ξεν. Ἀν. 1. 2,17, κτλ. **II.** ἐξηγητής, ὁ ἑρμηνεύων, ὁ καθιστῶν τι σαφές, Πινδ. Ο. 2. 153, Αἰσχύλ. Ἀγ. 616, 1062, κτλ.· οἱ ποιηταὶ καλοῦνται ἑρμηνεῖς τῶν θεῶν, Πλάτ. Ἴων 534E· τῶν νόμων ἑρμ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 907D· σιωπὴ δ' ἄπορος ἑρμ. λόγων Εὐρ. Ἀποσπ. 127.

ἑρμήνευσις, εως, ἡ, ἑρμηνεία, ἐξήγησις, Δίων Κ. 66. 1.

ἑρμηνευτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἑρμηνεύω**, δεῖ ἑρμηνεύειν, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Ἱκ. 226.

ἑρμηνευτής, οῦ, ὁ, = **ἑρμηνεύς**, Πλάτ. Πολιτικ. 290C, Πολυδ. Ε', 154.

ἑρμηνευτικός, ἡ, όν, ὁ ἁνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς ἑρμηνείαν· ἡ ἑρμηνευτικὴ (δηλ. τέχνη) Πλάτ. Πολιτικ. 260D· ἑρμ. δύναμις Λουκ. Ἱππ. δει Ἱστ. Συγγρ. 34.

ἑρμηνεύτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **ἑρμηνευτής**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 589.

ἑρμηνεύω, μέλλ. **-σω**, διερμηνεύω, μεταφράζω ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην γλῶσσαν, καὶ ἔλεξε Ξενοφῶν. ἡρμήνευε δὲ Τιμησίθεος Ξεν. Ἀν. 5. 4, 4. **II.** ἐξηγοῦμαι διὰ λέξεων, ἔτι δὲ ἀπορωτέρως διάκειμαι ὡς χρὴ ὑμῖν ἑρμηνεῦσαι ταῦτα Ἀντιφῶν 121 17, Θουκ. 2. 60, κτλ. **2)** κάμνω τινὰ νὰ ἐννοήσῃ τι, ἐξηγοῦμαι, ἀναπύσσω, ἑρμηνεύω τι εἴς τινα, ὅπως τί δράσῃ, θύγατερ; ἑρμήνευέ μοι Σοφ. Ο. Κ. 398, Εὐρ. Ἀποσπ. 637· ἐκ τᾶς πινακίδος δ' ἀμπερέως ὅ τι κα λέγῃ τὰ γράμματ', ἑρμήνευε Φιλύλλιος ἐν «Πόλεσι» 3· καί μοι δοκοῦσι θεία μοῖρα ἡμῖν παρὰ τῶν θεῶν ταῦτα οἱ ἀγαθοὶ ποιηταὶ ἑρμηνεύειν Πλάτ. Ἴων 535A.— Μέσ., ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιν. 985B.— Παθ., Ἀριστ. ἐν Σοφ. Ἐλέγχ. 4, 9.

Ἑρμ-ηρακλῆς, έους, ὁ, ἴδε **Ἑρμαθήνη**.

Ἑρμῆς, οῦ, ὁ· ἐκτὸς τῆς ὀνομ., ὁ Ὅμ. ἔχει συχνάκις αἰτ. **Ἑρμῆν**, ἀλλ' **Ἑρμῆ** ἀπαντᾷ ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5094-9: δοτ. **Ἑρμῇ** Ὀδ. Ξ. 435: κλητ. **Ἑρμῆ** Ὅμ. Ὕμν. 17, 12, Αἰσχύλ. Πέρσ. 629, Εὐμ. 90: Ἐπικ. γεν. **Ἑρμέω** Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 413, εἰς Ἀφρ. 149, Ἡρόδ. 5.7, κτλ.· μετ' ἐπεκτάσ. **Ἑρμείω** Ἰλ. Ο. 214· ὁ ἀσυναίρ. τύπος **Ἑρμέας** μόνον ἐν τῇ δοτ. **Ἑρμέᾳ** Ἰλ. Ε. 390: Ἐπικ. ὀνομ. **Ἑρμείας**, αἰτ. **-αν**, συχνὸν παρ' Ὁμήρῳ· **Ἑρμείης** μόνον παρὰ μεταγεν. Ἐπικοῖς, ὡς Καλλ., Νικ., κλ.: γεν. **Ἑρμείαο** Ὀδ. Μ. 390, Ο. 318, **Ἑρμεία** Ἀνθ. Π. 7. 480: κλητ. **Ἑρμεία** Ὅμ.: — Δωρ. ὀνομ. **Ἑρμᾶς**, γεν. **-ᾶ**, Πίνδ., κλ., κλητ. **Ἑρμᾶ** Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 271, 387: ὡσαύτως **Ἑρμάων** [ᾶ], Ἡσ. Ἀποσπ. 9, Βίων 3. 8, Ἀνθ. Π. 4. 3, 110· Βοιωτ. γεν. **Ἑρμάου** Keil Ἐπιγραφ. σ. 76. Ἑρμῆς, ὁ παρὰ Λατ. Mercurius, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μαίας κατὰ τὸν Ἡσίοδ. ἐν Θεογον. 938· ὁ Ὅμ. ἀναφέρει τὸν πατέρα αὐτοῦ, ἦ ῥα καὶ Ἑρμείαν υἱὸν φίλον ἀντίον ηὔδα (ὁ Ζεὺς) Ὀδ. Ε. 28, τὴν δὲ μητέρα αὐτοῦ καλεῖ Μαιάδα, Ἑρμῆ, Μαιάδος υἱεῖ Ὀδ. Ξ. 435. Παρ' Ὁμήρῳ ὡς ἄγγελος τῶν θεῶν (Ἰλ. Ω. 334, Ὀδ. Ε. 28) καλεῖται **διάκτορος** (ὃ ἴδε)· ὡς δοτὴρ εὐτυχίας (Ἰλ. Ξ. 491, Ὀδ. Ο. 319) ἐριούνιος, ἀκάκητα, πρβλ. **ἕρμαιον**, μετὰ ἰδιαιτέρας ἀναφορᾶς πρὸς τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν κτηνῶν (Ἡσ. Θεογον. 444), ὥστε ἀκολούθως γίνεται βουκολικὸς θεὸς (ἴδε **νόμιος**)· ὡς θεὸς πάσης κρυφίας πράξεως, πανουργίας ἢ στρατηγήματος (Ὀδ. Τ. 397) **δόλιος**· ἕνεκα δὲ τῆς χρυσῆς αὐτοῦ ῥάβδου τῆς μαγικὴν δύναμιν ἐχούσης (Ὀδ. Ε. 47) ἐκαλεῖτο **χρυσόρραπις**· ὡς ὁδηγὸς τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων (Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδ. Ω. 1, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα συχνότατα) **ψυχοπομπός, πομπαῖος**. Κατὰ τὸν Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. παρίσταται ὡς ὁ εὑρὼν τὴν **χέλυν** καὶ ὡς ἐπιτήδειος κλέπτης. Ἀκολούθως ἐγένετο θεὸς προστάτης πάσης νοερᾶς ἢ σωματικῆς δεξιότητος καὶ ἱκανότητος ἐν παντὶ πράγματι, ὡς τῆς γυμναστικῆς (ἴδε **ἐναγώνιος**), τῆς ῥητορικῆς, τῶν γραμμάτων καὶ πάσης τέχνης καὶ ἐπιστήμης· ὡσαύτως τοῦ ἐμπορίου, τῆς ἀγορᾶς, τῶν ὁδῶν (ἀγοραῖος, ἐμπολαῖος, ὁδῖος, ἐνόδιος) καὶ τῶν κηρύκων. Ἡ ῥάβδος αὐτοῦ εἶχε μαγικὴν δύναμιν, ἴδε κατωτ. **II. 4.** Συνήθως παριστάνετο ὡς νεανίας λεπτοφυής· παλαιότερόν τι **Πελασγικὸν ἄγαλμα** αὐτοῦ παρίστανεν αὐτὸν ἄνευ χειρῶν καὶ ποδῶν μετὰ γενειάδος καὶ ὀρθοῦ αἰδοίου, Ἡρόδ. 2. 51· καὶ ἐν Ἀθήναις πᾶσαι ἐν ταῖς γωνίαις τῶν ὁδῶν τετράγωνοι στῆλαι ἔχουσαι κεφαλὴν ἢ προτομὴν ἐκαλοῦντο Ἑρμαῖ (ἐν τῇ σημασίᾳ ταύτῃ ὁ Winckelman, Lessing κλπ. σχετίζουσι τὴν λέξιν πρὸς τὸ **ἕρμα, ἕρμαξ**)· ἐκαλοῦντο προσέτι ἡ τετράγωνος ἐργασία Θουκ. 6. 27· τὸ σχῆμα τὸ τετράγωνον Παυσ. 4. 33, 3· τὰ ὁμοιώματα ταῦτα ἐτίθεντο ὡς ὅρια καὶ ἐθεωροῦντο ἱερά· ἐντεῦθεν ἡ παραχὴ ἡ γενομένη κατὰ τὴν θραῦσιν αὐτῶν ἐν Ἀθήναις ἐν ἔτει 415 π. Χ., ἐμεγάλυνον καὶ ἐβόων ὡς ἐπὶ δήμου καταλύσει τὰ μυστικὰ καὶ ἡ τῶν Ἑρμῶν περικοπὴ γένοιτο Θουκ. 6. 28, 53, Ἀνδοκ. 6. 7, κτλ.· πρβλ. **Ἑρμαθήνη** καὶ ἴδε Λεξ. Ἀρχαιοτ. ἐν λ. **Ἑρμαΐ**· ὁ πληθυντ., τῶν ἱερῶν Ἑρμῶν ἁπανταχῶσαὐτῶς ἕν τινι Σαμοθρ. ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2158.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἑρμαῖ· παραφυάδια δένδρων, οἷς παίζοντες ἑρμομαχεῖν λέγουσιν». **II.** παροιμ.: **1)** Ἑρμῆν ἕλκω, πίνω (κοιν. «τραβῶ») τὸ τελευταῖον ποτήριον ἐν συμποσίῳ εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ, Στράττις ἐν «Ληνομέδᾳ» 1. **2)** κοινὸς Ἑρμῆς, συντροφικός, ἀνήκωνείς πάντας ὁμοίως, δηλ. ἐὰν δύο ἢ πλείονες ἄνθρωποι εὕρωσί τι κατὰ τύχην, δικαιοῦνται νὰ μοιρασθῶσιν αὐτὸ ἐπιφωνοῦντος ἑκάστου «κοινὸς Ἑρμῆς», πάντες ἔχομεν μερίδιον, Ἀριστ. Ρητ. 2. 24, 2· «καὶ τῶν εὑρισκομένων χαλκῶν ὑπὸ τῶν οἰκείων ἐν ταῖς ὁδοῖς δεινὸς ἁπαιτῆσαι τὸ μέρος, κοινὸν εἶναι φήσας τὸν Ἑρμῆν» Θεοφρ. Χαρ. 30, ἔνθα ἴδε Casaub· πρβλ. **ἕρμαιον**. **3)** ἐν τῷ λίθῳ Ἑρμῆς, ὁ ὑπονοούμενος ὡς ὑπάρχων ἐν τῷ λίθῳ καὶ πρὶν ἔτι λάβῃ μορφὴν Ἑρμοῦ, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 5, 6., 4. 2. 7, κ. ἀλλ. **4)** Ἑρμῆς ἐπεισῆλθε, φράσις ἐν χρήσει ἐπὶ αἰφνιδίου παύσεως τῆς συνομιλίας, ὡς τὸ τῆς συνηθείας «βωβὸς περνάει», ἢ «Ἑβραιόπουλον γεννᾶται», Πλούτ. 2. 502F. **5)** τὸ Ἑρμοῦ ῥαβδίον, τὸ δι' οὗ ἀγαθόν τι γίνεται, Ἑρμοῦ ῥαβδίον. οὗ θέλεις, φησίν, ἅψαι, καὶ χρυσοῦν ἔσται Ἀρρ. Ἐπικτ. 3. 20,12. **6)** Ἑρμοῦ ἀμύητος· «ἐπὶ τῶν μᾶλλον ἓν τισιν ἐμπείρων· χλευαστικὴ δὲ ἡ παροιμία, ὁμοίᾳ τῇ: βάλλ' ἐς ἔχοντα τὴν ἐπιστήμην» Διογενιαν. IV. 63. **7)** Ἑρμοῦ κλῆρος· «ὁ πρῶτος ἐλκόμενος κλῆρος Ἑρμοῦ νομίζεται» Ἡσυχ. **8)** Ἑρμοῦ αἰδοῖον, λίθος τις τῶν τιμίων ἄγνωστος, Πλιν. Φυσ. Ἱστ. 37.166. **9)** Ἑρμοῦ ψῆφος· «τὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἕρμαια» Ἡσύχ.

Ἑρμίδιον [ῐδ], τό, ὑποκορ. τοῦ **Ἑρμῆς**, μικρὸν ἄγαλμα Ἑρμοῦ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 924· ὡς ἔκφρασις στοργῆς καὶ ἀγάπης, ὑποκόρισμα φιλοφρονητικόν, μή νυν λακήσῃς, λίσσομαί σ', ὡρμίδιον αὐτόθι 382. Ἐν Λουκ. Χάρ. ἢ Ἐπισκ. 1, **Ἑρμήδιον** διὰ τοῦ **η** ἐν τῇ προπαρλ., ὅπερ ἴσως εἶναι ὁ ὀρθὸς τύπος.

ἑρμὶς ἢ **ἑρμίν, ῖνος**, ὁ, = **ἕρμα**, ἐπὶ τῆς σημασίας στηρίγματος τῆς κλίνης, ποὺς κλίνης, ἑρμῖσι, «τοῖς ποσὶ τῆς κλίνης» (Σχολ.), Ὀδ. Θ. 278· αἰτ. τοῦ ἑνικ. **ἑρμῖνα**, Ψ. 198, ἴδε Εὐστάθ. ἐν τόπῳ, πρβλ. δὲ καὶ Ἡσύχ. καὶ Σουίδ. ἐν λέξει.

Ἑρμογενισταί, οἱ, αἱρετικοί τινες οὕτω καλούμενοι ἐκ τοῦ αἱρεσιάρχου αὐτῶν, Ν. Χων. θησ. ὀρθοδ. σ. 52, ἔκδ. Mi.

ἑρμο-γλῦφεῖον, τό, ἐργαστήριον γλυπτικῆς, Πλάτ. Συμπ. 215A.

ἑρμο-γλῦφεύς, έως, ὁ, γλύπτης Ἑρμῶν· καθόλου, γλύπτης, ἀγαλματοποιός, συναρμοστὴν καὶ ἑρμογλυφέα Λουκ. Ἐνύπν. 2, Πλούτ. 2. 580E, πρβλ. Θωμᾶν Μάγιστρ. 365, καὶ ἴδε τὴν λ. **ἑρμογλύφος**.

ἑρμο-γλῦφικός, ἡ, όν, ἁνήκων ἢ κατάλληλος εἰς γλυπτικήν· ἡ **-κὴ** (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἑρμογλύφου, Λουκ. Ἐνύπν. 7.

ἑρμογλύφος, ὁ, = **ἑρμογλυφεύς**, ἄριστος ἑρμογλύφος εἶναι δοκῶν Λουκ. Ἐνύπν. 2.

ἑρμο-δάκτυλος, ον, ὁ, φυτόν τι ὅπερ τινὲς μὲν νομίζουσιν ὅτι εἶναι τὸ Colchicum autumnale, ἕτεροι δὲ τὸ Iris tuberosa, Ἀλέξ. Τραλλ. 11, σ. 643 κέξ., Διοσκ. 4. 42 ἐν τοῖς νόθοις.— Κατὰ τὸν Sibth. ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλληνικῇ ἔχει δύο ὀνόματα: **πενταδάκτυλον** καὶ **πεντάφυλλον**.

ἑρμοκοπίδης, ου, (κόπτω), ὁ κόπτων, καταστρέφων τοὺς Ἑρμᾶς, Ἀριστοφ. Λυσ. 1094, Πλουτ. Ἀλκ. 20· πρβλ. **Ἑρμῆς** Ι. ἐν τέλ. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἑρμοκοπίδαι· οἱ περικόψαντες τοὺς Ἑρμᾶς Ἀθήνησιν, ἐπὶ Ἀριμνήστου ἄρχοντος, τοῦ Πελοποννησιακοῦ συνεστῶτος πολέμου».

ἑρμομαχέω, παίζω διὰ παραφυάδων δένδων ἀχρήστων, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἑρμαΐ**.

Ἑρμό-πᾶν, ὁ, ἴδε **Ἑρμαθήνη**.

Ἑρμοπιθηκιάδης, ὁ, ὁ καταγόμενος ἐκ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἑρμολύκου καὶ πιθήκου τινός (λέξις κωμικῶς πλασθεῖσα πρὸς χλευασμὸν τῶν δυσειδῶν τέκνων τῆς θυγατρὸς Ἑρμολύκου τινός), Ἑρμολύκου θυγάτηρ μεγάλῳ παρέλεκτο πιθήκῳ· ἡ δ' ἔτεκεν πολλοὺς Ἑρμοπιθηκιάδας Παλλάδ. ἐν Ἀνθ. Π. 11, 353.

Ἕρμος ἢ **Ἕρμος**· «δῆμος Ἀττικῆς καὶ ποταμὸς» Ἡσύχ.

Ἑρμοχοίνιος γῆ· «ἡ Αἴγυπτος τὸ πρότερον οὕτως ἐκαλεῖτο Ἡσύχ.

ἕρνατις· «ἀναδενδράς» Ἡσύχ.

ἑρνεσί-πεπλος, ον, τετυλιγμένος εἰς φύλλωμα, Ὀρ. Ὕμν. 29.5.

ἐρνεσίπεπλος, ὁ, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, ὁ περιβεβλημένος μὲ ἔρνη, νεαρὰ βλαστήματα, Ὀρφ. Ὕμν. εἰς Διόνυσ. 30. 5.

ἔρνια, ἡμαρτημένη γρ. ἀντὶ **ἔρινα**, Πολυδ. Α', 242.

ἐρνοκολάπτης, ἡμαρτημένη γρ. ἀντὶ **δρυοκολάπτης**, Διον. Ἁλ. 1. 14.

ἐρνο-κόμος, **ον**, ὁ περιποιούμενος νεαρὰ φυτά, «ἐρνοκόμων· παραδεισαρίων», Ἡσύχ.

ἐρνόομαι, Παθ., ἀναδίδω, βλαστάνω, Φίλων, 2. 402.

ἔρνος, **εος**, τό, νεαρὸς βλαστός, ὡς σύμβολον τῆς νεανικῆς τρυφερότητος καὶ καλλονῆς, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος Ἰλ. Σ. 56, 437, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 175· οὕτως, οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης Ἰλ. Ρ. 53, πρβλ. Ὀδ. Ζ. 163:— ὁ Πίνδ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν **ἔρνεα** (ἀπολ.) ἐπὶ τῶν στεφάνων οὓς ἐφόρουν οἱ νικηταὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι, Ν. 11. 37, Ι. 1. 38, 94. **II.** ἀκολούθως, ἐπὶ τέκνου (πρβλ. **θάλος**), Πινδ. Ν. 6. 64, Ι. 4. 77 (3. 63), καὶ Τραγ., ὡς Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 1525, Εὐμ. 661, 666, Σοφ. ἐν Ο. Κ. 1108· ἔρνος τῆς νηδύος Εὐριπ. Βάκχ. 1307· τίς ἀθανάτων ἢ βροτῶν τοιοῦτον ἔρνος θρέψεν ἐν ποίᾳ χθονί; Βακχυλ. 5. 87 (ἔκδ. Blass)· κεράων ἔρνος, περιφρ. ἀντὶ κέρατα, Ὀππ. Κυν. 2. 194· ἡ Δῆλος καλεῖται **ἔρνος** ὡς ἀναδῦσα ἐκ τῆς θαλάσσης ὡς βλαστάνει τὸ ἔρνος ἐκ τῆς γῆς, Πινδ. Ἀποσπ. 58. 2. **2)** καρπός, ἐπὶ τοῦ μήλου τῆς Ἔριδος, Κόλουθ. 60, 130, 147, Ἡσύχ.

ἔρνυξ, **ῦγος**, ὁ, = τῷ προηγουμ., ποιητ. ἀντὶ **κέρας**, Ἀριστ. Ποιητ. 21, 17.

ἐρνώδης, **ες**, (εἶδος), ὅμοιος πρὸς νεαρόν, τρυφερὸν βλαστόν, Γεωπ. 10. 22, 5.

Ἐρξείης ἢ **Ἐρξίης**, ὁ, ἐν Ἡροδ. 6. 98, ὡς μετάφρασις τοῦ Περσικοῦ ὀνόματος Δαρεῖος (ὃ ἴδε)· κατά τινας ἐκ τοῦ * **ἔργω**, **ἔρδω**, ὁ ἐργαζόμενος, ὁ πλάττων τι· ἄλλοι ἐκ τοῦ **ἔργω**, **εἴργω**, Λατιν. coercitor. **Ἐρξίη** ἀπαντᾷ ἔν τινι στίχῳ παρ' Ἡφαιστ. 34. 5. Ἡρβλ. Μέγα Ἐτυμ. 376. 52.

ἔρξω, **ἔρξα**, ἴδε **ἔρδω**.

ἐρόεις, **εσσα**, **εν**, (ἔρος), ποιητ., πλήρης ἔρωτος, θελκτικός, χαρίεις, Σπειώ τε Θόη θ' Ἁλίη τ' ἐρόεσσα (κοιν. Σπειώ τε θοή, Θαλίη τ' ἐρόεσσα), ἐρατεινή, Ἡσ. Θ. 245, πρβλ. Ὀμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρόδ. 264, εἰς Ἑρμ. 31· ὡσαύτως ἐν Λυρ. χωρίοις, Σαπφ. Ἀποσπ. 64, Εὐρ. Ἀποσπ. 903, Ἀριστοφ. Ὄρν. 248.

Ἐροιάδαι· «δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς» Ἡσύχ.

ἔρομαι, β' ἐνικ. **ἔρεαι**, Χρησμ. ἐν Ἀγῶνι Ἱστ. κ. Ὀμ. σ. 314, ἔκδ. Goettl.· Ἰων. καὶ Ἐπικ. **εἴρομαι**· (**ἐρωτάω** εἶναι ὁ Ἀττ. τύπος, **ἐρέω** (Α) εἶναι ἕτερος Ἐπικ. τύπος διάφορος τοῦ **ἐρέω** (Β), Ἀττ. **ἐρῶ**, θὰ εἴπω)· παρακ. **εἰρόμην**· μέλλ. **ἐρήσομαι**, Σοφ. Ο. Κ. 1166, Εὐρ., Ἱλάτ., κλ.· Ἰων. **εἰρήσομαι**, Ὀδ. Δ. 61., Η. 237, Ἡρόδ :— ἀόρ. **ἠρόμην**, Εὐρ. Ἴων 521. Θουκ., κλ.· προστ. **ἐροῦ**, Σοφ. Ἱλ. 563, Εὐρ. κλ., Ἐπ. **ἔρειο**, Ἰλ. Α. 611· ὑποτακτ. **ἔρωμαι**, Ὀδ. Θ. 133, Ἀττ. εὐκτ. **ἐροίμην**, Ὀδ. Δ. 135., Γ. 77, Ἀττ.· ἀπαρ. **ἐρέσθαι** (συχνάκις ἡμαρτημένον γραφόμενον **ἔρεσθαι**), ὅπερ ἀείποτε ἀπαντᾷ ἐν τῇ φράσει **μεταλλῆσαι** καὶ **ἐρέσθαι**, Ὀδ. Γ. 69, 243, κ.ἀλλ. πλὴν ἐν Α. 405)· μετοχ. **ἐρόμενος**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 574, Θουκ. 4. 40.— Ἕτερος Ἐπικ. καὶ Ἰων. τύπος **ἐρέομαι**, ἀπαντᾷ ἐν τῇ ὑποτ. **ἐρέωμαι**, Ὀδ. Ρ. 509· ἀπαρ. **ἐρέεσθαι**, Ζ. 298., Ψ. 106, Ἱππ. 113Α, παρατατ. **ἐρέοντο**, Ἰλ. Α. 332, Θ. 445· καὶ Ἰων. σύνθετον **ἐπειρέομαι** ἐν Ἡροδ. 3. 64. Ἐρωτῶ, ἐρωτῶ νὰ μάθω, κατὰ τὸ πλεῖστον ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, ἱστάμενοι δ' εἴροντο περὶ σπέος, ὅττι ἐ κῆδοι Ὀδ. Ι. 402, κτλ.· ἤρετο ὅ τι θαυμάζοι Θουκ. 3. 113· ἐρώμεθα εἴ τιν' ἄεθλον οἶδε Ὀδ. Η. 133, κτλ.· οὕτως, ἐρέσθαι ὅπου... Ἱλάτ. Ἱππ. 327C· εἰά τι .., ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 355 C, κτλ.· ὡσαύτως ἑπομένης εὐθείας ἐρωτήσεως, ἤρετο Ξενοφῶντα, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ Ξενοφῶν, οὐ σὺ ἐνόμιζες..; Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 9· ἐρομένου δὲ τοῦ Ἀγησιλάου, ἆρ' ἄν, ὦ Δερκυλίδα, ἐν καιρῷ γένοιτο, εἰ ..; ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 4. 3, 2, πρβλ. Κύρ. 1. 4, 19. **2)** μετ' αἰτ. τοῦ ἀντικειμένου, ἐρωτῶ ποῦ εἶναί τι, ἐρέεσθαι δώματα πατρὸς ἐμοῦ Ὀδ. Ζ. 298· ἐρωτῶ περί τινος ἢ διά τι, εἰρόμεναι παῖδάς τε κασιγνήτους τε ἔτας τε καὶ πόσιας, «ἐρωτῶσαι ὑπὲρ τῶν υἱῶν καὶ τῶν ἀδελφῶν καὶ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ζ. 239· εἴρεαι Ἕκτορα δῖον Ω. 390 θεῶν εἰρώμεθα βουλάς Ὀδ. Η. 402. **3)** μετ' αἰτ. προσ., ἐρωτῶ, Ἰλ. Α. 332, 513, κτλ., Ἡρόδ. 1. 32· εἴρετο δ' ἡμέας, ὦ ξεῖνοι, πόθεν ἐστέ; Ὀδ. Ι. 251· εἴροντο τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι Ρ. 368. **4)** μετὰ διπλῆς αἰτ., ἐρωτῶ τινα περί τινος, τὸ μέν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή· τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν; Η. 237, πρβλ. Τ. 509. **5)** συχνότατα, τινὰ περί τινος, ὡς, ἵνα μιν περὶ πατρός.. ἔροιτο Α. 135, πρβλ. Γ. 77, Ἡρόδ. 4. 76, κτλ., Εὐρ. Ἰλ. 548· ὡσαύτως. οἱ δέ μιν ἀμφὶ δίκας εἴροντο Ὀδ. Λ. 570· ἀμφὶ πόσει εἴρεσθαι Τ. 95.

ἔρος, ὁ, αἰτιατ. **ἔρον**, δοτ. **ἔρῳ**· — ὁ ἀρχαιότατος, ἀλλ' ἁπλῶς ποιητικὸς τύπος τοῦ **ἔρως** (πρβλ. **γέλως**), ἔρως, σφοδρὰ ἐπιθυμία, οὐ.. θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικὸς Ἰλ. Ξ. 315, πρβλ. Ὀδ. Σ. 212· ἀλλὰ συχνότατα ἐν τῇ φράσει ἐξ ἔρον ἔντο, ἐξέντο ἔρον, ἐξέβαλον τὴν ἐπιθυμίαν, (ἴδε ἐν λ. **ἐξίημι** ΙΙ)· ἐν χρήσει ὡσαύτως παρ' Ἡσιόδ. ἐν Θ. 120, 910, παρ' Ἰβύκῳ 1. 4, Σαπφοῖ 43, Θεόγνιδι 1060, 1322, καὶ ἐνίοτε παρὰ Τραγ., ὡς παρὰ Σοφ. ἐν Ἱλ. 198, Εὐρ. ἐν Μηδ. 151, ἐν λυρικοῖς χωρίοις· ἀλλὰ παρ' Εὐρ. καὶ ἐν διαλογικοῖς, Ἱππ. 337, 449, Ἴων 1227, Ἱλ, 297, Ι. Τ. 1172. Ἀφροῦ δὲ ἔρος εἶναι ὁ καθόλου Ὅμηρ. τύπος, τὸ **ἔρως** (ὅπερ ἀπαντᾷ ἐν ἐκδόσει τοῦ Ὀμ. Ἰλ. Γ. 442, Ξ. 294) πιθανῶς δέον νὰ μεταβληθῇ εἰς ἔρος καὶ ἐν Ὀδ. Σ. 212, ἡ δοτ. ἔδει νὰ γραφῇ ἔρῳ (ὅπερ καὶ ἐγένετο ἐν ταῖς ἀρίσταις ἐκδόσεσιν), οὐχὶ **ἔρω** (κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ **ἔρωτι**). **II.** ὡς ὄνομα κύριον, ὁ θεὸς Ἔρως, Ἡσ. Θ. 120.

ἔρος, τό, ἔριον· ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ **εἶρος**.

ἑρτή, ἡ, Κύπριοι, ἀντὶ **ἑορτή** καθ' Ἡσύχ.· **ἔρωτις** δὲ Αἰολ. (κατὰ τὸν Εὐστ.), Εὐρ. Ἱλ. 625, πρβλ. Εὐστ. 1908, 57, Μ. Ἐτυμ. 379. 31:— περὶ τοῦ **ἔροτις** καὶ ὁ Ἡσύχ. λέγει: «ἔροτις ἑορτή, πανήγυρις» καὶ «ἔροτιν· ἑορτήν».

ἐρούα· «πορεύου. ἀναπαύου» Ἡσύχ.

ἔροψ· «ὄρνις ποιός» Ἡσύχ.

ἑρπ-άκανθα, ἡ, εἶδος ἑρπούσης ἀκάνθης, Διοσκ. 3. 19.

ἑρπετό-δηκτος, **ον**, δηχθεὶς ὑπὸ ἑρπετοῦ, Διοσκ. 3. 79.

ἑρπετόεις, **εσσα**, **εν**, ὅμοιος ἑρπετῷ ἢ ἀνήκων εἰς ἑρπετόν, γένος ἑρπετόεν Ὀππ. Κυν. 2. 274.

ἑρπετό-μορφος, **ον**, ἔχων μορφὴν ἑρπετοῦ, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 272Β.

ἑρπετόν, τό, (ἕρπω) κτῆνος ἢ ζῷον βαδίζον ἐπὶ τῶν τεσσάρων ποδῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἄνθρωπον βαδίζοντα ἐπὶ τῶν δύο ποδῶν, Ὀδ. Δ. 418 ὄφις καὶ σαύρας καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἑρπετῶν Ἡρόδ. 4. 183· τοῖς μὲν ἄλλοις ἑρπετοῖς πόδας ἔδωκεν.. ἀνθρώπῳ δὲ καὶ χεῖρας Ξεν. Ἀπομν. 1. 4. 11· ἑρπετά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ πετεινά, Ἡρόδ 1. 140, πρβλ. Θεόκρ. 15. 118, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1240:— ἐν Πινδ. Π. 1. 47 τὸ ἑκατὸν κεφαλὰς ἔχον τέρας ὁ Τυφὼς καλεῖται ἑρπετόν, πρβλ. Καλλ. εἰς Δία 13· πυκινώτατον ἑρπετόν, ἐπὶ κυνηγετικοῦ κυνός, Πινδ. Ἀποσπ. 73· ἐπὶ ἐντόμων, Σιμωνίδ. 12, Νικ. Ἀποσπ. 2. 46. **II.** ἰδίως τὸ ἐπὶ τῆς κοιλίας ἕρπον, «ἑρπετόνη», μάλιστα ὁ ὄφις, Εὐρ. Ἀνδρ. 269, Θεόκρ. 24. 56· ἑρπετά τε καὶ δακετὰ πάντα Ἀριστοφ. Ὄρν. 1069.

ἑρπετο-φάγος, **ον**, ὁ τρώγων ἑρπετά, Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 106Α.

ἑρπετώδης, **ες**, ὅμοιος ἑρπετῷ, ὀφιοειδής, περὶ τῆς προβοσκίδος τοῦ ἐλέφαντος, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Νούσ. 2. 13.

ἑρπηδών, **όνος**, ἡ, = **ἕρπης**, Νικ. Ἀλεξιφ. 418, ἔνθα ὁ Σχολ. κακῶς ἑρπυδόνα.

ἑρπήλη, ἴδε **ἑρπίλλα**.

ἑρπηνώδης, ὡς ἕρπης, Φίλων 2. 205

ἕρπης, **ητος**, ὁ, (καθ' Ἡρωδιαν. δὲ παρὰ Χοιροβ. 54. 29, **ἑρπής**, **-ῆτος**) (ἕρπω)· νόσημα χαλεπὸν τοῦ δέρματος ἐξαπλούμενον κατὰ μῆκος καὶ πλάτος, Foës. Oec. Ἱππ.· ἕρπης ἐσθιόμενος Ἱππ. Ἀρ. 1253· — ὡσαύτως **ἑρπήν**, **ῆνος**, ὁ, Φίλων 2. 61.— Κατὰ τὸν Μέγαν Ἐτυμολόγ.: «ἑρπὴν ὄνομα πάθους, παρὰ τὸ ἕρπω ἑρπήν. ἔστι δὲ πάθος χαλεπόν. ἀπὸ τοῦ ἕρπειν καθ' ὅλου τοῦ σώματος· ἐπιπλατύνεται γὰρ τῷ σώματι οὐκ εἰς ὄγκον, ἀλλ' εἰς πλάτος καὶ μῆκος. λέγεται δὲ καὶ **ἑρπίνη** ὡς εὖρος εἰς τὸ Λεξικόν» (Ἀνέκδ. Βεκκ. 256. 18, καὶ Φωτίου Λεξ. ἐν λέξει).

ἑρπηστήρ, **ῆρος**, ὁ, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἑρπυστήρ**, Ὀρφ. Λιθ. 49.

ἑρπηστής, **οῦ**, ὁ, = **ἑρπετόν**, Νικ. Θ. 9, κτλ.· ἐπὶ μυός, Ἀνθ. Π. 9. 86. **3)** ἐπίθ., ὁ ἕρπων, ἑρπηστὴν πόδα, κισσέ, χορεύσας αὐτόθι 11. 33.

ἑρπηστικός, **ή**, **όν**, ἔχων τάσιν ἢ φύσιν πρὸς τὸ ἕρπειν· τὰ ἑρπηστικὰ (πρβλ. **ἕρπης**), ἐξανθήματα ἐξαπλούμενα ἐπὶ τοῦ δέρματος, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 220Ε, Πολυδ. Δ', 206 (διάφ. γραφ. **ἑρπυστικά**).

ἑρπίλλα, ἡ, ὄνομα θαλασσίου ζώου, Νουμήνιος ἐν «Ἁλιευτικῷ» παρ' Ἀθην. 306C· ἑρπίλλας (ἑρπήλας Kaibel) δολιχήποδας αὐτόθι 305Α.

ἕρπις, ὁ, λέξις αἰγυπτιακὴ σημαίνουσα οἶνον, ὅπου τὸν ἕρπιν ὁ σκότος καπηλεύει Ἱππῶναξ ἐν Ἀποσπ. 42· Ἑρμᾶς δ' ἐλὼν ἕρπιν (δ' ἔλων ὅλπιν θεοῖς οἰνοχοήσαι Kaibel) θεοῖς ὠνοχόησεν Σαφὼ παρ' Ἀθην. 39Δ, Τζέτζ. ἐν Λυκ. 579.— Ἐν ἐπιγραφῇ ἱερογλυφ. (Ebers Aegypten σ. 327) ἐπὶ ἀγγείου εὑρηται ἡ λέξις erp ἢ arp.

ἑρπτόν, τό, = **ἑρπετόν**, ἐν Ἀριστ. παρ' Εὐστ. Ἰλ. 481. 36.

ἑρπύζω· παρατ. **εἵρπυζον** Κθέντ. Σμ. 13. 93· ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μόνον ἐν τῷ ἐνεστ.· οἱ Ἀττ. μόνον ἐν τῷ ἀορ. **ἑρπύσαι** [ῠ], εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἐλλείποντος ἀορ. τοῦ **ἕρπω** (ὃ ἴδε). Ἕρπω, «σύρομαι», παρ' Ὅμ. ἀείποτε ἐπὶ γεροντικῆς ἡλικίας ἢ ἐπὶ ἀνθρώπων διατελούντων ὑπὸ τὸ βάρος μεγάλης θλίψεως ἢ δυστυχίας, ἑρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν Ὀδ. Α. 193· ἑρπύζων παρὰ θῖνα Ν. 220, πρβλ. Ἰλ. Ψ. 225· ἐπὶ τετραπόδων (πρβλ. **ἑρπετόν**) καὶ ἐπὶ παιδίων, Νικ. Ἀλεξιφ. 555· ἐπὶ χρόνου, Ἀνθ. Η. 6. 19· ἐπὶ τοῦ κισσοῦ, αὐτόθι 7. 22.

ἑρπύλλϊνος, **η**, **ον**, ἐξ ἑρπύλλου κατεσκευασμένος, στεφάνους.. ἑρπυλλίνους Εὔβουλ. ἐν «Στεφανοπώλισιν» 4. 5· μύρον Ἀντιφάν. ἐν «Θορικίοις» 1. 7, Θεόφρ. π. Ὀσμ. 6. 27.

ἑρπύλλιον, τό, = **ἕρπυλλος**, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 1. 3.

ἑρπυλλίς, **ίδος**, ἡ, «τέττιξ» Ἡσύχ.

ἕρπυλλος, ὁ, καὶ ποιητικῶς ἡ, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 1, Ἀνθ. Π. 4.1, 54, Παγκράτης παρ' Ἀθην. 677F· εἶδος ἑρπυστικοῦ ἀειθαλοῦς φυτοῦ, Λατ. serpyllum, ἐξ οὗ κατεσκεύαζον στεφάνους· ἦν δὲ ἱερὸν ταῖς Μούσαις, Κρατῖνος ἐν «Μαλθακοῖς» 1, Ἀριστοφ. Εἰρ.168. — Κατὰ Σουΐδ.: «ἕρπυλλος εἶδος ἄνθους, σαμψύχῳ ὅμοιον, ὃ μάλιστα ἐν τοῖς ὕδασι θάλλει. φυταρίου τι εἶδος· παρὰ τὸ ἕρπειν ταῖς ῥίζαις. ἔστι δὲ καὶ εὐωδέστατον».

ἑρπῦσις, εως, ἡ, (ἑρπύζω) τὸ ἕρπειν, ἕρψις, Ἀθανάσ. τ. 2. σ. 246: — **ἑρπυσμός,** ὁ, Σουΐδ. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἑρπυσμός· ἡ φωνὴ τῶν χοίρων».

ἑρπυστάζω, = **ἑρπύζω,** Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμ. ἐν λ. **ἅταλλε.**

ἑρπυστήρ, ῆρος, ὁ, = **ἑρπηστής,** ἑρπετόν, Ὀππ. Κυν. 3.110. **2)** ἐπιθ., ὁ ἕρπων, ὄφεις ἑρπ. Ὀππ. Κυν. 3. 411, Ὀρφ. Λιθ. 49· ἑρπ. δρόμος Παύλου Σιλ. Ἄμβ. 243: **ὡσαύτως ἑρπυστής,** οῦ, ὁ, παιδίον ἕρπον, Ἀνθ. Π. 9. 302.

ἑρπυστικός, ή, όν, ὁ ἕρπων, ἀνήκων εἰς τὴν τάξιν τῶν ἑρπόντων, ζῷα ἑρπ., ἑρπετά, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1.1, 29, π. Ζ. Μορ. 4.10, 31.

ἕρπω: παρατ. **εἷρπον:** Δωρ. μέλλ. **ἑρψῶ** Θεόκρ. 5. 45., 18.40, Ἄττ. μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ **ἐφέρψω:** ἀόρ. **εἷρψα** παρὰ Δίωνι τῷ Χρ. (Λοβεκ. Παραλ. 1. 35), ὁ δὲ Ἄττ. τύπος εἶναι **εἱρπύσα,** ἀπαρ. **ἑρπύσαι** (παραλαμβανόμενα ἐκ τοῦ **ἑρπύζω**), πρβλ. **ἕλκω, εἵλκυσα.** (Ἐκ τῆς √ΕΡΠ παράγονται καὶ αἱ λέξεις **ἑρπ-ύζω, ἑρπ-ετόν, ἑρπ-ης·** πρβλ. Σανσκρ. sarp, sarp-âmi, sarp-as· Λατ. serp-o, serp-ens). Ἕρπω, «σύρομαι», καθόλου δὲ κινοῦμαι, περιπατῶ βραδέως, ὡς τὸ **ἑρπύζω:** ἡμιενος ἢ ἕρπων Ὀδ. Ρ. 158· ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει Ἰλ. Ρ. 447, Ὀδ. Σ. 131, πρβλ. Πινδ. Ο. 7. 95· εἷρπον μὲν ῥινοί, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖσι μεμύκει, ἐκινοῦντο μὲν τὰ δέρματα, τὰ δὲ κρέατα ἐν τοῖς ὀβελοῖς μυκηθμῷ ὅμοιον ἦχον ἀπετέλουν, Ὀδ. Μ. 395· ἐπὶ νηπίων, Αἰσχύλ. Θήβ. 17· ἐπὶ χωλοῦ ἀνθρώπου, Σοφ. Φιλ. 207· ἕρπ. ἐξ εὐνῆς Ἀριστοφ. Σφ. 552: — συχν. παρὰ Τραγ., ἁπλῶς ὑπάγω ἢ ἔρχομαι, Αἰσχύλ. Ἱκ. 810, κλ.· ἕρπεθ' ὡς τάχιστα Σοφ. Ο. Κ. 1643· Θησεὺς ὅδ' ἕρπει Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1154· ἕρπειν ἐς μῦθον, πρὸς ᾠδάς ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 316, ἐν Κύκλ. 423· ἕρπε δεῦρο, ἐλθὲ ἐδῶ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 722· καὶ μετὰ συστοίχ. αἴτ., ἕρπ. ὁδοὺς Σοφ. Αἴ. 287· κέλευθον ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1223, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ.195· **ὡσαύτως,** ἕρπον τοῖς ὁδοῦσι θηρίον Κωμικὸς παρὰ Πλουτ. 54B. **2)** ἐπὶ πραγμάτων καὶ γεγονότων, βότρυς ἐπ' ἦμαρ ἕρπει Σοφ. Ἀποσπ. 239· ἥδη ἕρπουσα πρόσω αὐτόθι 546· ἐπὶ δακρύου καταρρέοντος ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1231· ἐπὶ φημῶν, ἐξαπλοῦμαι, διαδίδομαι, ὡς τὸ Λατ. serpit rumor, Πινδ. Ι. 4. 68 (3. 58), πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1087· πρὸς τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει αὐτόθι 157 (πρβλ. **ὑφέρπω**)· ὁ πόλεμος ἑρπέτω, ἂς κάμῃ τὸν δρόμον του, Ἀριστοφ. Ἱππ. 673, πρβλ. Λυσ. 129: — **ὡσαύτως,** προσδεύω, εὐτυχῶ, Πινδ. Ο. 13. 148, πρβλ. Ν. 7. 100: — ἐπὶ δυστυχημάτων, ἐπέρχομαι αἰφνιδίως εἴς τινα, Σοφ. Ἀντ. 585, 619, πρβλ. Αἴ. 1087.

ἑρράδᾶται, ἴδε τὸ ῥῆμα **ῥαίνω.**

ἐρραδιουργημένως, Ἐπίρρ., εἰκῇ, **ἀλογίστως, τυχόντως, ἀσκόπως** ἢ **σκολιῶς,** Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 312A.

ἐρραθάγει· «ἐκρότει» Ἡσύχ.

ἐρραθάμιζε· «ἐρρόφα» Ἡσύχ.

ἐρράθαινεν· «ὕγραινεν. κατέβρεχεν» **Ἡσύχ.**

ἔρραμμα, τό, ἐμβάλωμα, Κλήμ. Ἀλ. σ. 213.

ἔρραος, ὁ, κριός, Λυκόφρ. 1316 (διάφ. γραφ. **ἔρρωος** ἢ **ἐρρωός**)· **ὡσαύτως,** ἄγριος κάπρος, Καλλ. Ἀποσπ. 335 (κατὰ τὸν Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. ἔνθ' ἀνωτ.)· παρ' Ἡσυχ. ἐφέρετο **ἐρράς,** ἀλλὰ νῦν διωρθώθη εἰς **ἔρραος.** (Πιθανῶς ἐκ τοῦ **ἄρρην,** Ἰων. **ἔρσην·** πρβλ. Σανσκρ. vṛshas (ταῦρος), Λατ. verres, aries).

ἐρράπτω, = **ἐνράπτω,** Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802, Διον. Ἀλ. 4. 62, Αἰλ. π. Ζ. 2. 22, Ἀριστείδ. 1. 29, κλ.

ἐρραστωνευμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., ῥᾳθύμως, ἀμελῶς, ἠμελημένως, Θεόδ. Μετοχ. σ 93, ἔκδ. Orell.

ἐρρεντί, Ἐπίρρ. (σχηματισθὲν ἐκ μετοχ. **ἐρρείς, ἐρρέντος,** ὡς εἰ ἐκ τοῦ **ἔρρημι,** = **ἔρρω**), ὡς παρὰ τὸ **ἐθέλοντος** τὸ **ἐθελοντί,** πιθαν. **ἐπὶ** τῆς ἐννοίας τοῦ ὁλοσχερῶς, Ἀλκαῖος ἐν Ἐτυμ. Μ. 377, 19.

ἐρρετός· «φθόρος» Ἡσύχ.

ἐρρήεντα· «δροσώδη. καταψυκτικὰ» Ἡσύχ.

ἐρρήθην, ἴδε ἐρῶ, εἶπεῖν.

ἐρρηνο-βοσκός, όν, = **προβατοβοσκός,** Σοφ. Ἀποσπ. 589.

ἐρρήσει· «ἥξει. εἰσελεύσεται» Ἡσύχ.

ἐρρηφορέω, = **ἀρρηφορέω,** ὑπηρετῶ ὡς ἀρρηφόρος, Συλλ. Ἐπιγρ. 431.

Ἐρρηφόροι· «οἱ τῇ Ἕρσῃ ἐπιτελοῦντες τὰ νομιζόμενα» Ἡσύχ.

ἔρρῑγα, πρκμ. τοῦ **ῥιγέω·** Δωρ. γ' πληθ. **ἐρρίγοντι.**

ἔρρῑνον ἢ ἔνρινον, τό, (ἐν, ῥίς), φάρμακόν τι πταρμικόν, ἐπιφέρον πταρμόν: «ἀπὸ δὲ τῆς ῥινὸς παρὰ Παυσανίᾳ ἔνρινον ἕως καὶ ἔρρινον διὰ δύο ρ, ἄρωμα ᾧ τὰς ῥῖνας, φησίν, ἐνεχρίοντο» Εὐστ. 950.1.

Ἔρρος· «ὁ Ζεύς» Ἡσύχ.

ἐρρυθμισμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. **παθ. πρκμ., εὐρύθμως,** Δίων Κ. 79.16.

ἔρρυθμος, ον, = **ἔνρυθμος,** Πλούτ. 2. 623B.

ἔρρω: μέλλ. **ἐρρήσω,** Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 259, **Ἀριστοφ.** (ἴδε κατωτ.)· ἀόριστ. **ἤρρησα,** ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 1192 (πρβλ. **ἀν-, εἰσ-ἔρρω**)· πρκμ. **ἤρρηκα (εἰσ-),** ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 1075. (Ἐκ τῆς √FΕΡΡ, ἴδε Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., καὶ πρβλ. **ἀπόϜερσε**). Πορεύομαι βραδέως καὶ μετὰ κόπου, μόλις δύναμαι νὰ περιπατήσω διὰ χωλότητα, ὅθεν καὶ περὶ τοῦ Ἡφαίστου λέγει ὁ Ὅμ. αὐτὰρ ὁ ἔρρων πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἷζε φαεινοῦ Ἰλ. Σ. 421· ἦ μ' οἴῳ ἔρροντι συνήντετο, μὲ συνήντησε πλανώμενον μόνον, Ὀδ. Δ. 367, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 259. **2)** ἁπλῶς, πορεύομαι, ὑπάγω, ἐς τὰς ἑορτὰς Ἐπιγραφ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554, 76, πρβλ. 2556. 39. **II.** κατὰ κακήν μου τύχην ἢ πρὸς ἐμὴν βλάβην ἔρχομαι ἢ ὑπάγω που ὅπου κάλλιον νὰ ἔσπανε τὸ πόδι μου παρὰ νὰ ἐπήγαινα, ἐνθάδε ἔρρων, «ἐπὶ φθορᾶν παραγενόμενος» (Σχόλ.), Ἰλ. Θ. 239, Ι. 364, συχν. παρ' Ἀττ., Τυρίας ἐκ ναὸς ἔρροντας ἐπ' ἀκταῖς Σαλαμινιάσι, πίπτοντας ἐκ τῆς Τυρίας νεώς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 963, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 379, Πλάτ. Φίλ. 241D· ἀτιμιος ἔρρειν Αἰσχύλ. Εὐμ. 884· ὡς Πόλυβον ἤρρησεν, ἦλθε πρὸς αὐτόν, ἐπὶ λύμῃ, ὅπου εἴθε νὰ μὴ μετέβαινεν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1192, πρβλ. Λυσ. 336. **2)** τὸ πλεῖστον κατὰ προστ. **ἔρρε,** abi in malam rem, «κρημνίσου!» «πήγαινε 'ς τάνάθεμα», Ἰλ. Θ. 164, Θέογν. 601· ἔρρ' οὕτως Ἰλ. Χ. 498· προσέτι, ἔρροις Εὐρ. Ἄλκ. 734, Ἀνθ. Π. 5. 3· ὡσαύτως κατὰ πληθ., ἔρρετε λωβητῆρες ἐλεγχέες Ἰλ. Ω. 239, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 562· καὶ ἐν τῷ γ' ἑνικ. **ἐρρέτω,** ἂς ὑπάγῃ εἰς τὸν κόρακα, ἐρρέτω, οὗ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι ἔσσεται Ἰλ. Υ. 349, Ὀδ. Ε. 139· ἀσπὶς ἐκείνη ἐρρέτω Ἀρχίλ. 5· ἐρρέτω Ἴλιον, ἀπόλοιτο, Σοφ. Φιλ. 1200· μετὰ προθ., ἔρρ' ἐκ νήσου θᾶσσον, Λατ. aufer te hinc ocius, Ὀδ. Κ. 72· ἔρρ' ἐκ προσώπου Ἡρώνδ. Μιμίαμβ. 8. 41 (ἔκδ. Crusii)· ἔρρ' ἀπ' ἐμεῖο Θεόκρ. 20. 2· παρ' Ἀττ. μετὰ προσθήκης καὶ ἄλλης λέξεως πρὸς ἐπίτασιν, ἔρρ' ἐς κόρακας, Λατ. pasce corvos, «πήγαινε 'ς τὸν διάβολον», Ἀριστοφ. Πλ. 604· ἔρρ' ἐς κόρακας .. ἐκ τῆς Ἀττικῆς Ἄλεξ. ἐν «Ἱππεῖ» 1· οὕτως, οὐκ ἐρρήσετε ; οὐκ ἐς κόρακας ἐρρήσετε ; δὲν θὰ ξεκουμβισθῆτε 'ς τὸν διάβολον ; Ἀριστοφ. Λυσ. 1240, Εἰρ. 500· εἰ μὴ 'ρρήσετ' ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1320. **3)** παρ' Ἀττ., χάνομαι, ἀπόλλυμαι, ἐξαφανίζομαι, καταστρέφομαι, ὡς τὸ **οἴχομαι,** Αἰσχύλ. Ἀγ. 419· ἔρρει πανώλης ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 732· ἅφαντος ἔρρει Σοφ. Ο. Κ. 560· ἔρρει τὰ θεῖα, ἐχάθη ἡ εἰς τοὺς θεοὺς ὀφειλομένη τιμή, αὐτόθι 910· ἔρρει δέμας φλογιστὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 57· ἔρρει μάτην Εὐρ. Ἑλ. 1220· θανόντας ἔρρειν ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 1113· ἐξ οἵων καλῶν ἔρρεις, ἐκ τίνων εὐτυχιῶν ἔχεις ἐκπέσει, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 389· ὡσαύτως παρὰ τοῖς πεζολόγοις, ἔρρει τὰ ἐμὰ πράγματα, Λατ. acrum est de me! Ξεν. Συμπ. 1.15, πρβλ. Κύρ. 6.1, 3, Πλάτ. Νόμ. 677 C· ἔρρει τὰ καλά, ἡ εὐτυχία παρῆλθεν, Ἱπποκρ. ἐπιστολεὺς τοῦ Μινδάρου παρὰ Ξεν. ἐν τοῖς Ἑλλ. 1.1, 23, ἔνθα αἱ νεώτεραι ἐκδόσεις ἔχουσιν ἔρρει τὰ κᾶλα (Bergk), δηλ. τὰ πλοῖα κατεστράφησαν, ἴδε τὴν λέξιν **κᾶλον.**

ἔρρωγα, πρκμ. τοῦ **ῥήγνυμι.**

ἐρρωμένος, η, ον, μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ. τοῦ **ῥώννυμι,** ἐν χρήσει ὡς ἐπίθ., ὁ ἀπολαύων καλῆς ὑγιείας, ἰσχυρός, ἀντίθετον τῷ **ἄρρωστος,** Πλάτ. Φαῖδρ. 268A, Δημ. 24. 3· ἐρρωμένος ὢν Λυσ. 168. 38· ἐρρωμένη δύναμις Πλάτ. Φαῖδρ. 268A: — ἀνώμαλον συγκρ., τειχομαχίη ἐρρωμενεστέρη Ἡρόδ. 9.70, Πλάτ. Γοργ. 483C· ἐρρωμενεστέραις ταῖς γνώμαις Ξεν. Κύρ. 3. 3, 31· τὸ φύσει ἐρρωμενέστερον Πλάτ. Συμπ. 181C: — ὑπερθ. **-έστατος,** Ἀνδοκ. 34.15, Πλάτ. Πολ. 477E. — Ἐπίρρ. **ἐρρωμένως,** ἀνδρείως, Αἰσχύλ. Πρ. 65, 76, Ἀριστοφ. Σφ. 230· χωρεῖν Ξεν. Ἀγησ. 2, 11· συγκρ. **-έστερον,** Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 278A· **--εστέρως,** Ἰσοκρ. 74E· ὑπερθ. **-έστατα,** Πλάτ. Πολ. 401D.

ἐρρώμην, ἴδε **ῥώννυμι.**

ἐρρώοντο, ἐρρώσαντο, ἴδε **ῥώομαι.**

ἔρρωος, ὁ, = **ἔρραος,** ἡμαρτημένη γραφ. ἐν **Λυκόφρ.** 1316.

ἔρρωσο, ἴδε **ῥώννυμι.**

ἐρσαῖος, α, ον, = **ἐρσήεις,** «ἐρσαῖα· ἁπαλά. δροσώδη» Ἡσύχ.

ἕρση, ἡ, Ἐπικ. **ἔερση·** Δωρικ. **ἔερσα,** Πινδ. Ν. 3.135· ἔρσα, Ἀλκμὰν 32, Θεόκρ. 20.16. Ἀρχαία ποιητ. λέξις, δρόσος, Ἰλ. Ψ. 598, κτλ.· τεθαλυῖα ἑέρσῃ, ἄρθονος δρόσος Ὀδ. Ν. 245· οὕτως, θῆλυς ἑέρση, «θῆλυς δὲ ἡ θρεπτικὴ τῶν φυτῶν... **ποιητικῶς** δὲ εἶπε τὸ θῆλυς κτλ.» (Εὐστ.), Ε. 467, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 395· ἐν τῷ πληθ., ψεκάδες βροχῆς, κατὰ δ' ὑψόθεν ἦκεν ἑέρσας αἵματι μυδαλέας Ἰλ. Λ. 53· στιλπνα! δ' ἀπέπιπτον ἑέρσαι (δηλ. τῆς νεφέλης) Ξ. 351· χλωραῖς ἑέρσαις Πινδ. Ν. 8. 69: — καθόλου ἐπὶ παντὸς ὑγροῦ, καὶ λείριον ἄνθεμον ποντίας ὑφελοῖσ' ἑέρσας, ὑφελοῦσα αὐτὸ ἐκ τῆς ποντίας δρόσου, δηλ. τῆς θαλάσσης, περὶ κοραλλίου, αὐτόθι 7.116, πρβλ. Γ. 135· γλυκερὴ ἑέρση, ἐπὶ τοῦ μέλιτος, Ἡσ. Θ. 83. **II.** ἐν Ὀδ. Ι. 222, χωρὶς αὖθ' ἕρσαι (τὸ μόνον χωρίον ἔνθα ὁ Ὅμ. ἔχει τοῦτον τὸν τύπον), μεταφ. ἐπὶ **νέων** καὶ **τρυ-**

φερῶν ζῴων· οὕτω παρ' Αἰσχύλ. τὰ νέα ζῷα καλοῦνται δρόσοι, παρ' Αἰλιαν. (π. Ζ.7.47) ψάκαλοι· πρβλ. βρέφος, μέτασσαι. ('Εκ τῆς √FΕΡΣ, ὡς ἀποδεικνύουσιν οἱ 'Ομ. τύποι ἐ-έρση, ἐ-ερσήεις· πρβλ. Σανσκρ. varsh, varsh-ati (pluit), varsh-as (pluvia)· ἴσως δὲ καὶ ras-as (νοτίς, ὑγρόν)· Λατ. ros· ὁ Pott ὑποδεικνύει ὡσαύτως σχέσιν τινὰ μετὰ τοῦ **δρόσος**).— Καθ' 'Ησύχ. «ἔρσαι· οἱ ἐν τῷ χειμῶνι γινόμενοι ἔριφοι. καὶ τὰ ἁπαλὰ τῶν προβάτων, καὶ αἱ δρόσοι», καὶ ἔρση· δρόσος. νοτία. ὁμίχλη».

ἐρσήεις, 'Επικ. **ἐερσ-, εσσα, εν**, δροσερός, πλήρης δρόσου, λωτὸν ἐρσήεντα 'Ιλ. Ξ. 348· λειμὼν 'Ανθ. Π. 9. 668, κτλ· μεταφ. ἐπὶ πτώματος, οἷον ἐερσήεις κεῖται, δροσερός, 'Ιλ. Ω. 419· νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι κεῖσαι, περὶ τοῦ νεκροῦ σώματος τοῦ Ἕκτορος, αὐτόθι 757.

ἔρσην, **ενος**, ὁ, 'Ιων. ἀντὶ **ἄρσην**.

Ἔρσης, ου, ὁ, ἐπίθ. 'Απόλλωνος, 'Επιγρ. 'Αττικῆς. CIA. I. 430.

ἐρσηφορία, ἴδε **ἀρρηφόρος**.

ἔρσις, εως, ἡ, (εἴρω) πλοκή, ἀνάδεσις, «ἔρσις, τὸ πλεξείδιον» Σουΐδ., κτλ., διάφ. γραφ. ἐν Θουκ. 1. 6, Θεοφύλ. Σιμοκ. σ. 152D.

ἔρσω, (ἔρση), ὑγραίνω, βρέχω, ὡς τὸ ἄρδω, Νικ. Θηρ. 62. 631.

ἐρσώδης, ες, (εἶδος) = ἐρσήεις, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 2, 6.

ἐρῦγάω, = τῷ ἑπομ., πυκνῶς ἐρυγᾶν Γεωπ. 17. 17, 1.

ἔρτις· «κρημνὸς» 'Ησύχ.

ἐρυγάστωρ· «μεγαλογάστωρ» 'Ησύχ., ἀλλ' ἴσως ἐρι-γάστωρ.

ἐρυγγάνω, κοινὸς πεζὸς καὶ 'Αττ. τύπος τοῦ **ἐρεύγομαι**, 'Ιππ. 371. 46, Κρατῖνος ἐν «Δραπέτισιν» 2· μετὰ συστοίχ. αἰτ., οἶνον ἐρυγγ. Εὐρ. Κύκλ. 523, πρβλ. Εὔπολιν ἐν «Μαρικᾷ» 14· σκορδάλμην Λουκ. 'Αλέξ. 39· μεταφ., δάνει' ἐρυγγάνων Δίφιλος ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 21: ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσ., 'Ιππ. 371. 24, 38.— Περὶ τοῦ ἤρῠγον ἴδε **ἐρεύγομαι**.

ἐρῠγή, ἡ, ἐρευγμός, Λατ. eructatio, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Εἰρ. 529, 'Αρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 5. **II.** «φωνή, βοή τις» 'Ησύχ. («ἐρυγεῖν· φωνεῖν, φωνῆσαι» Schmidt).

ἐρυγήτωρ· «βοητής» 'Ησύχ.

ἐρυγιάζεσθαι (ἐκ τοῦ **ἐρυγή**, ταὐτὸ τῷ **ἐρεύγεσθαι, ἐρυγγάνειν**), Σωρ. 'Εφ. ἔκδ. Erm. σ. 166.

ἔρυγμα, τό, = τῷ προηγ., 'Ιππ. 484. 28.

ἐρυγμαίνω. = **ἐρυγγάνω**, «ἐρυγμαίνουσα. ἡ βοῦς. καὶ ὁ ταῦρος ἐρυγμαίνων, ἀπὸ τῆς ἐρυγῆς» 'Ησύχ.· — **ἐρυγμένω**, 'Ιππ. 1207E.

ἐρυγματώδης, ες, (εἶδος) **ἐπιφέρων, προξενῶν ἐρευγμόν**, 'Ιππ. 485. 27.

ἐρύγμηλος, η, ον, (ἐρῠγεῖν) ταῦρον ἐρύγμηλον, «μέγα μυκώμενον» (Σχόλ.), 'Ιλ. Σ. 580· ὡς τὸ **ἐρίμυκος**. **II.** ἐρυγμήλη, «ἐπίθετον ῥαφάνου, ἴσως ἀπὸ τῆς ἐρυγῆς» 'Ετυμ. Μ. 379. 28, πρβλ. 'Ησύχ. (ἔνθα ὁ κῶδ. ἔχει τὸν τύπον **ἐρυγηλή**).

ἐρυγμός, ὁ, = **ἐρυγή**, 'Αριστ. Προβλ. 13. 4, κ. ἀλλ., Θεοφρ. 'Αποσπ. 4. 61.

ἐρῠθαίνω· ἀόρ. **ἐρύθηνα** 'Απολλ. Ρόδ. **Α.791**:— ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἐρυθραίνω**, ποιῶ τι ἐρυθρόν, ὁ αὐτ. Δ. 474. Κάμνω τι νὰ κοκκινίσῃ, παρθενικὰς ἐρύθηνε παρηΐδας ὁ αὐτ. **Α.** 791:— παρ' 'Ομ. μόνον ἐν τῷ Παθ., γίνομαι ἐρυθρός, ἐρυθαίνετο αἵματι γαῖα 'Ιλ. Κ. 484, Φ. 21 (ἐν τῷ ἐνεργ. μεταχειρίζεται τὸν τύπον **ἐρεύθω**)· μετὰ γεν., Νόνν. Δ.11. 92· γίνομαι καταπόρφυρος, 'Ανθ Π. 12. 8.— Παθ. ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, 'Αρρ. παρὰ Στοβ. παράρτ. 2. 5, Πολυδ. Β', 87, Εὐμάθ. σ. 22 (μετὰ διαφ. γρ. ἐρυθραίνεται).

ἐρύθημα, τό, (ἐρῠθαίνω) ἐρυθρότης, «κοκκινάδα» ἐπὶ τοῦ δέρματος, 'Ιππ. 'Αφορ. 1260, Θουκ. 2. 49· ἐρ. προσώπου, τὸ κυρίως προερχόμενον ἐξ αἰδοῦς, κοκκίνισμα, Εὐρ. Φοίν. 1488, πρβλ. 'Ιππ. 397:— ἀπολ., ἐρυθρότης, κοκκινάδα, Ξεν. Κύρ. 5, 18· «αἰδὼς ὁ ἐπερρύθμιζεν ἡπιώτατον ἐρύθημα λαμπρῷ προστιθεῖσα χρώματι» Χαιρήμων παρ' 'Αθην. 608D.

ἐρυθίβη, ἡ, κατὰ Ροδίους ἀντὶ **ἐρυσίβη**, Στράβ. 613.

ἐρυθίβιος, ὁ, ἐπώνυμον τοῦ 'Απόλλωνος παρὰ Ροδίοις, Στράβ. 613, ἴδε **ἐρυσίβιος**.

ἐρῠθῖνος, ὁ, = ἐρυθρῖνος, 'Ηνίοχος ἐν «Πολυπράγμονι» 1, 3, 'Οππ. 'Αλ. 1. 97.— Καθ' 'Ησύχ. «Ἐρυθῖνοι· πόλις καὶ χώρα ἐν Παφλαγονίᾳ. καὶ εἶδος ἰχθύος».

ἐρυθράδιον, τό, = **ἐρυθρόδανον**, Σχόλ. εἰς Νικ. Θ. 74.

ἐρυθραίνω, καθιστῶ τι ἐρυθρόν, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 15, 3· πρόσωπον Περικτ. παρὰ Στοβ. 488. 2.— Παθ., γίνομαι ἐρυθρός, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 12, 5· ἐρυθριῶ, αἰδοῦς ἐνεπίμπλατο, ὥστε καὶ ἐρυθραίνεσθαι Ξεν. Κύρ. 1. 4. 4, 'Αριστ. 'Ηθ. Ν. 4. 9, 2. **II.** ἀμεταβ., εἶμαι ἐρυθρός, ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 8. 4, 3.

ἐρυθραῖος, α, ον, = **ἐρυθρός**, πόντος, θάλασσα Διον. Π. 38, κλ.· κάλαμος αὐτόθι 1127· λίθος Statius, Silvae 4. 6, 18. **II.** ὁ ἐξ 'Ερυθρῶν, 'Ηρόδ., κλ.

ἐρυθρᾰνός, όν, ἐρυθρός, εἶδος κισσοῦ, Πλίν. 24. 49.

'Ερυθρᾶσι, Ἐπίρρ., ἐν 'Ερυθραῖς, Συλλ. 'Επιγρ. 1. 73b (Προσθ.).

ἐρυθραυγής, ές, ὁ ἔχων ἢ πέμπων ἐρυθρὰν λάμψιν, περὶ τοῦ χαλκοῦ. Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 120.

ἐρύθρημα, τό, = **ἐρύθημα** (ἴσως ἡμαρτημ. γραφ.), Πολυδ. Ϛ', 187, Γρηγ. Νύσσ. 1. σελ. 54, 135.

ἐρυθρίας, ου, ὁ, ἔχων χροιὰν ἐρυθράν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς **τὸ ὠχρίας**, 'Αριστ. Κατηγ. 8, 15.

ἐρυθριάσις, 'Ιων. **-ησις, εως**, ἡ, κοκκίνισμα, 'Ιππ. 23. 24.

ἐρυθριάω, 'Επικ. μετοχ. **-ιόων**, Μουσαῖος 161: παρατ. **ἠρυθρίων** Λουκ. Πταίσμ. 1, κτλ.: ἀόρ. **ἠρυθρίασα** Πλάτ., κλ.: πρκμ. **ἠρυθρίακα** (ἴδε **ἀπηρυθριακότως**) Ἔχω τάσιν πρὸς τὸ ἐρυθριᾶν, ἐρυθριῶ, κοκκινίζω, τότε καὶ εἶδον ἐγώ .. Θρασύμαχον ἐρυθριῶντα Πλάτ. Πολ. 350D. Πρωτ. 312A, κτλ., πρβλ. Δημ. 270. 2· ἀστεῖόν γε .. ὅτι ἐρυθριᾷς Πλάτ. Λύσ. 204C· μετὰ μετοχ., ἐρυθριῶ ποιῶν τι, Δρόμων ἐν «Ψαλτρίᾳ» 1· ὅστις ὁ' ἐρυθριᾷ τηλικοῦτος ὢν ἔτι πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ γονέας, οὐκ ἔστιν κακὸς 'Αντιφάν. ἐν 'Αδήλ. 58, πρβλ. Μένανδ. ἐν 'Αδήλ. 173, 287· ὡσαύτως, ἐρ. τινά, ἐρυθριᾶν ἐνώπιόν τινος, 'Αριστοφ. 1. 13· μετ' ἀπαρ., Διόδ. 4. 775.

ἐρυθρῖνος, ὁ, λυθρῖνι ἢ λυθρινάρι, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4. 11, 8, κ. ἀλλ., 'Αθήν. 300E, F, 327B, C. Ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκράτ. καὶ Γαληνὸν σ. 61.

ἐρύθριον, τό, κοκκίνη τις ἀλοιφή, Παῦλ. Αἰγ. 7. 18.

ἐρυθρόβαπτος, ον, ὁ, = τῷ ἑπομένῳ, Κωνστ. Μανασσ. 127.

ἐρυθρο-βαφής, ές, κοκκινοβαμμένος, Εὐστ. 6. 8.

ἐρυθρό-βωλος, ον, ἐρυθρὰν ἔχων γῆν, Σχόλ. Διον. Π. 183.

ἐρυθρό-γραμμος, ον, **ἐρυθρὰς** ἔχων γραμμάς, 'Αριστ. 'Αποσπ. 278, πρβλ. 'Αθήν. 321E.

ἐρυθρογραφέω, γράφω δι' **ἐρυθροῦ** χρώματος, Θεόδ. Ὑρτακ. 'Επιστ. 17.

ἐρυθρόγραφον, τό, γραφή, γράψιμον δι' ἐρυθροῦ χρώματος, Νικήτ. Χων. σ. 387C.

ἐρυθρό-γραφος, ὁ, ἡ, ἐρυθροσήμαντος, δι' ἐρυθρῶν γραμμάτων γεγραμμένος, 'Εφραίμ. Καισ. 8506, σ. 201.

ἐρυθρο-δάκτυλος, ἔχων ἐρυθροὺς δακτύλους· κατακρίνεται **ὡς** οὐχὶ ποιητικόν, 'Αριστ. Ρητ. 3. 2, 13.

ἐρυθρόδᾰνον, τό, τὸ «ριζάρι», Λατ. rubia tinctoria, Διοσκ. 3. 150· **ἐρυθρόδανος**, ἡ, Πλίν. 24. 56.

ἐρυθροδανόω, βάπτω τι μὲ ἐρυθρόδανον, «ριζάρι», βάπτω ἐρυθρόν, Ἑβδ. ('Εξοδ. ΚΕ', 5, ΚϚ', 14).

ἐρυθρο-ειδής, ές, ἔχων ὄψιν ἐρυθράν· πιθαν. ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ἐλυτρο-**, ὃ ἴδε.

ἐρυθρο-κάρδιος, ον, ἔχων ἐρυθρὰν καρδίαν, ἐντεριώνην, Θεοφράστ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 12, 3.

ἐρυθρό-κομος, ον, ἔχων ἐρυθρὰν κόμην, ἐρυθρὸν χνοῦν, Πλίν. 13. 34.

ἐρυθρό-λευκος, ον, ἀσπροκόκκινος, Ἡσύχ. ἐν λ. **φλογόλευκον**.

ἐρυθρο-μέλας, αινα, ἐρυθρόμελαν, μαυροκόκκινος, 'Αθήν. 652E.

ἐρυθρόνιον, τό, φυτόν τι **ἐκ τοῦ** γένους τοῦ σατυρίου, «σατύριον τὸ ἐρυθρόνιον, οἱ δὲ σατύριον ἐρυθραϊκὸν» Διοσκ. 3. 144.

ἐρυθρο-ποίκῐλος, ον, ἔχων στίγματα ἐρυθρά, 'Επίχαρμ. 47 Ahr.

ἐρυθρό-πους, ὁ, ἡ, οὐδ. **-πουν**, ἔχων ἐρυθροὺς πόδας, πελειὰς 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 13, 3. **II.** ἐν 'Αριστοφ. Ὄρν. 303, εἶδος πτηνοῦ ἐνύδρου (ἴσως τὸ totanus calidris).

ἐρυθρο-πρόσωπος, ον, ἔχων ὄψιν ἐρυθράν, 'Ανώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **'Αρμάτος**.

ἐρυθρός, ά, όν, [τὸ υ φύσει βραχὺ] 'Αριστοφ. 'Αχ. 787, 'Ιππ. 1088, Ὄρν. 145· ὥστε οἱ ὀρθοὶ τύποι τοῦ συγκρ. καὶ ὑπερθ. εἶναι **-ώτερος, -ώτατος**, ὡς ἐν Πλάτ. Τιμ. 83B, 'Επιν. 987C· ἀλλὰ τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ **-ότερος** ἐν 'Αναξανδρίδ. ἐν «Κερκίῳ» 1, Δρόμων ἐν «Ψαλτρίᾳ» 1]. Κόκκινος, Λατ. ruber, ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ νέκταρος καὶ τοῦ οἴνου, 'Ιλ. Τ. 38, 'Οδ. Ε. 93· τοῦ χαλκοῦ, 'Ιλ. Ι. 365 (ἴδε τὴν λ. **χαλκός**)· τοῦ χρυσοῦ, Θέογν. 450· τῆς μίλτου, 'Ηρόδ. 3. 57· τοῦ κόκκου («πρινοκοκκίου»), Δρόμων ἔνθ' ἀνωτ.· ἐπὶ αἵματος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 265:— **ἐρυθρά**, τά, ἐρυθραὶ φλύκταιναι, ἐξανθήματα, 'Ιππ. Κωακ. Προγν. 147, 427, 1, κτλ. **II.** 'Ερυθρὴ θάλασσα παρ' 'Ηρόδ. περιλαμβάνουσα τήν τε «'Ερυθρὰν θάλασσαν» ἢ 'Αραβικὸν κόλπον καὶ τὸν 'Ινδικὸν **'Ωκεανὸν** (περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Περσικοῦ κόλπου διετέλει ἐν ἀγνοίᾳ), 1. 180, 202., 2. 8, 158., 4. 39· οὕτω, πόντος 'Ερ. Πινδ. Π. 4. 448: — ἀκολούθως καὶ ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 10, Διόδ. 2. 11· ἐν χρήσει ἀορίστως ἐπὶ μακρὰν ἀπεχόντων καὶ ἀγνώστων τόπων, μόνον οὐκ ἐπὶ τὴν 'Ερ. θάλατταν πρεσβείας πέμπειν Δημ. 438. 20. Πρβλ. **'Ερυθραῖος**. ('Εκ τῆς √ΕΡΥΘ παράγονται καὶ αἱ λέξεις **ἐρεύθ-ω, ἐρυσ-ίβη**· πρβλ. Σανσκρ. rudh-iram (αἷμα), rohit-as (ἐρυθρός)· Λατιν. rub-er, ruf-us, rut-ilus, rob-igo ('Ομβρ. ruf-ru)· Γοτθ. ga-riud-jo (αἰδημοσύνη)· Παλαιο-Σκανδιν. rjoð-r (ruddy), rjoð-a· 'Αγγλο-Σαξον. reód-an (κοκκινίζω)· Παλαιο-'Υλληλο-Γερμαν. rôt, rost (roth, red), κτλ.

ἐρυθρότης, ητος, ἡ, κοκκινάδα, 'Αριστ. π. Φυτ. 1. 5, 10, Γαλην., κλ.

ἐρυθροφορέω, φορῶ ἐρυθρά, κόκκινα ἐνδύματα, Ἄννα Κομνηνὴ τ. Β', σ.17, ἔκδ. Β.

ἐρυθροφόρος, ον, ὁ φορῶν ἐρυθρὰ ἐνδύματα, ὁ φέρων κόκκινα, Εὐστ. Θεσσαλ. σ. 239. 34, ἔκδ. Taf.

ἐρυθρό-φυλλος, ον, ὁ ἔχων ἐρυθρὰ φύλλα, κοκκινόφυλλος, Κ. Μανασσ. Χρον. 4769.

ἐρυθρό-χλωρος, ον, κοκκινοκίτρινος, Ἱππ.1175C· διάφ. γραφ. **-χολος**.

ἐρυθρό-χροος, ον, συνηρ. **-χρους, ουν**, ἔχων ἐρυθρὸν χρῶμα, Δίων Κ. 43. 43.

ἐρυθρό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Κρατῖνος ἐν «Τροφωνίῳ» 1.

ἐρυθρόω, ποιῶ τι ἐρυθρόν, τοῖς αἵμασιν ἠρύθρωσαν ἀρούρας Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 28.

ἐρυθρώδης, ες, = **ἐρυθροειδής**, Ἀθήν.76B.

ἐρυθρῶος, ον, ἐρυθρός, κόκκινος, ἐρυθρώοις γράμμιασι Κ. Μανασσ. Χρον. 2707, ἀλλὰ γραπτέον **ἐρυθρῷος**, ὡς τὸ **προικῷος**, κ. τ. τ.

ἐρῡκᾰνάω, ποιητ. ἀντὶ **ἐρύκω**, κωλύω, ἐμποδίζω, κρατῶ, οἵ που κεῖνον ἐρυκανόωσ' ἀέκοντα Ὀδ. Α. 199· μετ' ἀπαρ., κωλύω τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τι, ἐρικανόωσα μάχεσθαι Κόϊντ. Σμ.12. 205· ὡσαύτως, Ἐπικ. παρατ. **ἐρύκανε** (ἐκ τοῦ **ἐρυκάνω**), Ὀδ. Κ. 429, πρβλ. Ὀρφ. Ἀργ. 650.

ἐρυκτῆρες, οἱ, τάξις τις ἀπελευθέρων ἐν Σπάρτῃ, Μύρων παρ' Ἀθην. 271F.

ἐρύκω [ῡ], Ἰλ., Ἡρόδ., Τραγ., σπάν. ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ, Ξεν. Ἀν. 3.1, 25, πρβλ. **ἀπερύκω**· Ἐπικ. ἀπαρέμφ. **ἐρῡκέμεν**, Δωρ. **ἐρύκεν** (ῡ) Βακχυλ.XVI (XVII).41: μέλλ. **ἐρύξω**, Ὅμ., σὺν Ἀττ.: ἀόρ. α' **ἤρυξα**, Αἰσχύλ. Θήβ.1076, (**ἀπ-**) Ξεν. Ἀν. 5. 8. 25· Ἐπικ. **ἔρυξα**, Ἰλ. Γ.113, Ὀδ. Ρ. 515, κτλ.: — Ἐπικ. ἀόρ. β' **ἠρύκᾰκον** (πρβλ. **ἠνίπαπε** ἐκ τοῦ **ἐνίπτω**), Ἰλ. Ε. 321, Υ. 458, ἢ **ἐρύκᾰκον** Λ. 352, κτλ., ἀπαρ. **ἐρῡκᾰκέειν** Ε. 262, Ὀδ. Λ. 105: — Μέσ., Ἰλ. Μ. 285. — Παθ., ἴδε κατωτ. II. — Παράλληλοι τύποι, **ἐρυκάνω**, **-ανάω** (πρβλ. **δεικανάομαι**) ἀπαντῶσι παρ' Ὅμ. (Συγγενὲς τῷ **ἐρύω**). Ἀναχαιτίζω, περιορίζω, κατέχω, ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ, «τοὺς ἵππους εὐτάκτως κατέχειν αὐτόθι ἐπὶ τῇ τάφρῳ» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Λ. 48, κτλ.· λαὸν ἐρυκάκετε, κατέχετε, κωλύετε (ἀπὸ τῆς φυγῆς), Ζ. 80, πρβλ. Ω. 658· ἀλλά, λαὸν ἔρυκε, ἁπλῶς, ἔκαμε τὸν λαὸν νὰ μένῃ ἐκεῖ ὅπου ἦτο, ἐκράτησεν αὐτὸν ἐκεῖ, Ψ. 258· θυμὸν ἐρυκακέειν, περιστέλλειν, ἀναχαιτίζειν τὴν ἐπιθυμίαν, Ὀδ. Λ.105· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν, ἑτέρα σκέψις μὲ ἐκώλυσεν (ἀντίθετον τῷ **ἀνῆκεν**), Ι. 302· ἐρυκέμεν εὐρύοπα Ζῆν', νὰ περιορίσω αὐτόν, Ἰλ. Θ.206· πίστιν ἐρ., δηλ. δυσπιστεῖν, Ἐμπεδ. 360· ἐρυκέ μιν ἔνδοθεν αἰδὼς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 652· — μετὰ γεν., μηδέ μ' ἔρυκε μάχης, «μηδὲ κώλυέ με τοῦ πολεμεῖν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Σ.126· ἀλλά τις θεῶν .. Ἄιδα σφε δόμων ἐρύκει Σοφ. Τρ.120· οὕτως, ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 28· — μετ' ἀπαρ. ἐνεστ., ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ πράττῃ τι, Πινδ. Ν. 4. 54, Εὐρ. Ἡρακλ. 691· μετ' ἀπαρ. ἀορ., ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 317· μέλλ., Ἀπολλ. Ρόδ. Α.346· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἤρυξε πόλιν μἀνατραπῆναι Αἰσχύλ. Θήβ.1076· ἐρ. τινά μή .., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 37,11.

2) ἀπολ., κωλύω, ἐμποδίζω, ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια Ἰλ. Λ.352· ἐρυκέμεν, νὰ ἐμποδίσωσι (τὴν φυγὴν αὐτῶν), Φ. 7. **3)** ἀναστέλλω, ἀνακόπτω, ἀναχαιτίζω, σταματῶ τὸν ἐχθρόν, εἴ κε .. ἐρύξομεν ἀντιάσαντες Ἰλ. Ο. 297, πρβλ. Ὀδ. Χ.178· οὕτω, τὰ δ' οὐ μένος ἀμὸν ἐρύξει Ἰλ. Θ.178· ἐρ. τοὺς ἐπιόντας Ἡρόδ. 4 125, πρβλ. 5.15, κτλ **4)** κρατῶ τινα ξενίζων αὐτόν, Λατ. hospitio destinere, ξείνισ' ἐνὶ μεγάροισιν ἐείκοσιν ἤματ' ἐρύξας Ἰλ. Ζ. 217· συχνὸν ἐν Ὀδ., ὡς ἐν Ρ. 408· — ἀλλ' ὡσαύτως, κρατῶ βίᾳ, περιορίζω, [πόντος] πολέας ἀέκοντας ἐρύκει Ἰλ. Φ. 59, πρβλ. Ὀδ. Α.14, Η. 315, κτλ.· ἔρυξον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας, κατάκλεισον αὐτάς, Τ.16· γῆ μιν ἐρύκει, ἐπὶ νεκροῦ, Ἰλ. Φ. 62. 63· σφῶε .. δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει Ὀδ. Θ. 317· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κῦμα δέ .. μιν ἐρύκεται Ἰλ. Μ. 285.

5) ἀπομακρύνω, ἀποκρούω, Λατ. arcere, ἄκοντα Φ. 594· ἄ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι Ὀδ. Ε.166· κακόν, τό οἱ οὔ τις ἐρύκακεν Ἰλ. Ο. 450, πρβλ. Ρ. 292· οὕτως, ἐρ. ψευδέων ἐνιπάν Πινδ. Ο.10 (11).7· τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρ. Θεόκρ. 7. 127· τὰ κακὰ ἀπ' ἐμαυτοῦ Ξεν. Ἀν.3.1. 25· πόλεμον ἀπό τινος Πολύβ. παρὰ Σουΐδ. **6)** χωρίζω, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει Ἰλ. Κ. 161. **II.** Παθ., κωλύομαι ἀπὸ τοῦ νὰ ἀπέλθω, κρατοῦμαι, δήθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι Ὀδ. Δ. 373, πρβλ. 466, Ρ.17. **2)** ἀπολ., μένω ὀπίσω, δὲν προχωρῶ, μή μοι ἐρύκεσθον, λέγει ὁ ἡνίοχος εἰς τοὺς ἑαυτοῦ ἵππους, Ἰλ. Ψ. 443 **3)** ἐμποδίζομαι, ἐρυκόμενοι ἀπὸ τοῦ Ἀσωποῦ, ἐμποδιζόμενοι νὰ ὑδρεύωνται ἀπὸ τοῦ Ἀσωποῦ, Ἡρόδ. 9. 49. **4)** ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται, ὁ τόπος οὗτος ἀμελῶς φυλάσσεται, δηλ. εἶναι ἀνοικτὸς εἰς πάντας, Σοφ. Φιλ. 1153 (ἀλλ' ὁ Ἡόρσων ἐκλαμβάνει τὰς λέξεις ἀπὸ τοῦ ὄδε μέχρι τοῦ ὑμῖν ὡς παρενθετικάς, καὶ ἀποδίδει τὸ ἀνέδην εἰς τὸ ἕρπετε, ἀλλ' οὕτω καταστρέφεται ἡ ἔννοια ἐντελῶς· ὁ Jebb διορθοῖ: ἀλλ' ἀνέδην, ὁ δὲ χῶρος * ἄρ' **οὐκέτι** φοβητός. Ἴδε ἐκτενῆ σημείωσιν Jebb καὶ παράρτημα).

ἔρῡμα, τό, (ἐρύομαι) φυλακτήριον, προφυλακτήριον μέσον, μίτρης θ' ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροός, «καὶ τῆς μίτρας, ἣ ἐζώννυτο, φύλαγμα τοῦ σώματος ἔχων αὐτήν» (Θ. Γαζῆς). Ἰλ.Δ.137. ἐπὶ χλαίνης καὶ χιτῶνος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. .534· θώρακας, ἐρύματα σωμάτων Ξεν. Κύρ.), 4. 3, 9· ἔρ. νιφετοῦ, σκέπη, προφύλαγμα ἐναντίον τοῦ .., Καλλ. Ἀποσπ.142· τὸ ἔρυμα τοῦ τείχους ἐφυλάσσετο Ἡρόδ.7. 223· 225· περιβαλέσθαι ἔρκος, ἔρ. τῶν νεῶν ὁ αὐτ. 9. 96, πρβλ. Θουκ. 8. 40· ἔρ. Τρώων, τεῖχος τῆς Τροίας, Σοφ. Αἴ. 467· ἔρ. λίθοις ὀρθοῦν, πρόχωμα, Θουκ. 6. 66· ἔρ. τειχίζεσθαι, τειχίζειν ὁ αὐτ. Α.11, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 46· ὡσαύτως ἐπὶ ποταμοῦ ἢ χαρακώματος ἐν χρήσει πρὸς στρατιωτικὴν ἄμυναν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 2. 4, 22. **2)** ἀμυντήριον, ἔρ. χώρας, περὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου, Αἰσχύλ. Εὐμ.791· στήριγμα, παῖδας ἔρ. δώμασι Εὐρ. Μήδ. 597· ἔρυμα πολεμίας χερός, ἀμυντήριον ἐναντίον ἐχθρικῆς χειρός, αὐτόθι 1322· πρβλ. **ἕρμα** Ι. 4. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὀχύρωμα. φυλακή. κάλυμμα. φύλαγμα». Κατὰ Σουΐδ. «ἔρυμα, φύλαγμα καὶ τεῖχος, ἀσφάλισμα».

Ἐρυμάνθειος, ον, ἀνήκων εἰς τὸ ὄρος Ἐρύμανθον, Ἐρυμάνθιον κάπρον ἔκτανε (Ἡρακλῆς) Ἀνθολ. Πλαν. σ. 252. 92.

ἐρῡμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 9. 5.

ἐρυμνάομαι, Παθ., κατασφαλίζομαι, «ἐρυμνᾶσθαι, κατησφαλίσθαι» Σουΐδ.

ἐρυμνό-νωτος, ον, ὁ ἔχων τὰ νῶτα καλῶς κεκαλυμμένα ἢ περιλαμβανόμενα, ἐπὶ κριοῦ, Ἀνθ. Π. 6. 696.

ἐρυμνός, ή, όν, ὑπερθ. **-ότατος**, Ἀνθ. Π.7.138, 599 (ἐρύομαι): — ὠχυρωμένος, ὀχυρός διὰ τέχνης ἢ ἐκ φύσεως, Γλύκωνά τ' ἐρυμνὴν Ἡσιόδ. Ἀποσπ.15 (132 Gottl), πρβλ. Θουκ. 5. 65· ἔρ. δώματα Εὐρ. Ἑλ. 68· κεῖναι μὲν πύργοισι .. ἐρυμναί, Δῆλος δ' Ἀπόλλωνι Καλλ. εἰς Δῆλ. 23· τὰ ἐρυμνά, θέσεις ὀχυραί, Ξεν. Ἀν. 5.7, 31, κτλ.· τόποι οἱ ἔρ. Ἀριστ. Πολ.7. 11, 5· ἐπὶ ὄρους, ἀπόκρημνος, ἀπότομος, ἀμφί τ' ἐρυμνὴν Ὄθρυν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 514, κτλ. — Ἐπίρρ. συγκρ. **-οτέρως** Ἀριστ. Πολ.7.12,3.

ἐρυμνότης, ητος, ἡ, τὸ ὀχυρὸν θέσεώς τινος, Ξεν. Κύρ. 6.1, 23· τῶν τειχῶν Ἀριστ. Πολ. 7. 11, 9· ἔρ. τῶν Ἄλπεων, δυσκολία ἐν τῇ ὑπερβάσει αὐτῶν, Πολύβ. 3. 49, 9, κτλ.

ἐρυμνόω, ὀχυρώνω, κάμνω ὀχυρόν, Ἐτυμ. Μ. 378. 31.

Ἐρυμός· «Ζεύς. καὶ ζυγός. καὶ ζεύγλη» Ἡσύχ.

ἔρυξις, εως, ἡ, = **ἔρευξις**, Ἱππ.1200A.

ἐρύσ-ἁρμᾰτες, αἰτ. **-ᾶτας**, ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. ἅνευ ἐντικ. ἐν χρήσει, οἱ τὰ ἅρματα σύροντες, ἐρυσάρματες ἵπποι, ἐρυσάρματας ἵππους Ἰλ. Ο. 354, Π. 370, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 369. Πρβλ. Λοβεκκ. Παραλ.179.

ἐρῡσῐβάω, πάσχω ἐξ ἐρυσίβης, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4.14, 2.

ἐρῡσῐβη [ῑ], ἡ, «νόσος τις (ἐξ) ἀέρος ἐπιγιγνομένη τοῖς φυτοῖς καὶ καρποῖς» (Ἡσύχ.), Λατ. robigo, ἰδίως προσβάλλουσα τὸν σῖτον, Πλάτ. Πολ. 609A, ἔτι μᾶλλον τὴν κριθήν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ.14,14· αὐχμοὶ καὶ ἐρ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ Ἰστ. 5. 22, 3· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Συμπ.188B, κτλ. — Κατὰ τὸν Θεόφρ. (π. Φυτ. Αἰτ. 3. 22, 2) ἡ δ' ἐρυσίβη σαπρότης τις. — Κατὰ τὸν Σουΐδ. «ἐρυσίβη, θηρίδιόν τι ἐν τῷ σίτῳ γινόμενον, ὃ λυμαίνεται τὸν καρπόν. τινὲς νόσον ἐπιγινομένην τοῖς σπέρμασι. ἢ ἡ κοιλορτώδης φθορὰ τοῦ σίτου». (Ἐκ τοῦ **ἐρυθρός**, ὃ ἴδε· πρβλ. **μίλτος** ΙΙΙ. Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε Ὀρφ. Λιθ. 594).

ἐρῡσῐβῐος, ὁ, ἀποτρέπων τὴν ἐρυσίβην, ἐπίθ. τοῦ **Ἀπόλλωνος**· θηλ. **ἐρυσιβίη**, ἐπώνυμ. τῆς Δήμητρος ἐν Ρόδῳ κτλ., ὡς τὸ Λατ. Robigus, εἰς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἤγοντο τὰ Robigalia πρὸς ἀποφυγὴν τῆς robigo: — τὸ πρῶτον μόνον κατὰ τὸ Ῥόδιον ἰδίωμα, **ἐρυθίβιος** Στράβων.613· τὸ δὲ δεύτερον ἡμαρτημένως γράφεται **ἐρυσίβη** ἐν τῷ Γουδ. Ἐτυμ. ἐν λ. **ἐρυθίβιος**.

ἐρῡσῐβόω, προσβάλλω δι' ἐρυσίβης, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 24 ἐν τέλει. — Παθ., = **ἐρυσιβάω**, Θεόφρ. αὐτόθι 22. 2, κτλ.

ἐρυσιβώδης, ες, πλήρης ἐρυσίβης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 27, 3., 9. 40. 46, Θεόφρ.

ἐρῡσῐ-όριξ ψήκτρα, ψήκτρα δι' ἧς κτενίζονται αἱ τρίχες· κτένιον μὲ μικροὺς ὀδόντας, Ἀνθ. Π. 6. 246.

ἐρύσῐμον, τό, «ἄγριον κάρδαμον» (Ἡσύχ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 3,1· **εἰρύσιμον** ἐν Νικ. Θ. 894· ὡσαύτως **ῥύσιμον**.

2) ἐρύσιμον, = «ἑλκύσιμον» Φώτ.

ἐρῡσῐ-νηῆς, ἐδος, ἡ, ἡ τὴν ναῦν φυλάττουσα καὶ σῴζουσα, ἄγκυρα Ἀνθ. Π. 6. 90.

ἐρῡσί-πελας, ατος, τό, ἰσχυρὰ φλόγωσις καὶ ἐξοίδησις τοῦ δέρματος, κοινῶς «ἀνεμοπύρωμα», Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16, Προγν. 45,17, Ἀφ.1253. (Ἐκ τοῦ **ἐρυθρός**, **πέλλα**, = δέρμα, Κουρτ. ἀρ. 353· πρβλ. **ἐρυσίβη**).

ἐρυσιπελατό-χροος, ον, συνηρ. **-χρους**, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἐρυσιπέλατος, φλεγμονή .. τεκοῦσα ὄγκον ἐρυσιπελατόχρουν Ψελλ. ἐν Ἀνεκδ. Boiss.1. 228· καὶ **ἐρῡσῐπελᾰτώδης**, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἐρυσιπέλατι ἢ μετέχων τῆς φύσεως τοῦ ἐρυσιπέλατος, οἴδημα .. ἐρυθρὸν καὶ ἐρυσιπελατῶδες Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 912.

ἐρῠσί-πτολις, ὁ, ἡ, (ἐρύομαι) ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς, ἡ προστατεύουσα, ὑπερασπίζουσα τὴν πόλιν, πότνι' Ἀθηναίη, ἐρυσίπτολι (ἀλλ' ἐν ταῖς ὁρίσταις νεωτάταις ἐκδόσεσιν ἐπικρατεῖ ἡ γραφὴ ῥυσίπτολι) Ἰλ. Ζ. 305, Ὁμ. Ὕμν. 10. 1. 28. 3.

ἔρυσις, **εως**, ἡ, (ἐρύω) ἕλκυσις, «τράδηγμα», νεῶν ἐρύσεις ἐκ θαλάσσης ἄνω Μαξ. Τύρ. 19. 4· ἐν Φίλωνι 1. 602 ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **ὄρουσις**.

ἐρυσί-σκηπτρον, τό, ὄνομα φυτοῦ τινος, = **ἀσπάλαθος**, Θεόφρ. περὶ Ὀσμ. 57, Διοσκ. 1. 19.

ἐρυσί-χαιος, **ον**, ὁ ποιμενικὴν ῥάβδον κρατῶν, Ἀλκμὰν 12, πρβλ. Ἀρχάδ. σ. 43 (ὁ Ἀπολλόδ. παρὰ Στράβ. 460, ἔνθα ἡ λέξις γράφεται **Ἐρυσιχαῖος**, θεωρεῖ τὴν λέξιν ὡς κύριον ὄνομα «τῆς δὲ μεσογαίας κατὰ μὲν τὴν Ἀκαρνανίαν Ἐρυσιχαίους τινὰς φησιν Ἀπολλόδωρος λέγεσθαι, ὧν Ἀλκμὰν μέμνηται· Ἐρυσιχαῖος, οὐδὲ ποιμήν, ἀλλὰ Σαρδίων ἀπ' ἀκρᾶν· ».

ἐρῠσί-χθων, **ονος**, ὁ, ἡ, ὁ διατέμνων τὴν γῆν, ἐπὶ βοὸς ἀροτριῶντος, οὐδ' ἄρα θύεις ἐρυσίχθον' ; Σ· πράτων παρ' Ἀθην 382E.

ἐρυσμός, ὁ, ἕρυμα ἢ ἐπικούρημα κατὰ τῆς μαγείας. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 230· — **ἔρυσμον**, «λάχανον, οὗ τὸ σπέρμα τρίβουσαι πίνουσιν αἱ κύουσαι γυναῖκες» Φωτίου Λεξ.· ἐκ δὲ τῶν λεγομένων ὑπὸ τοῦ Εὐσταθ. (Ἰλ. 965. 48), φαίνεται ὅτι τὸ ἀνωτέρω εἶναι αἰτιατ. τοῦ ἀρσενικοῦ **ἐρυσμός**. Ἰδοὺ τί λέγει ὁ Εὐστ.: «ἀπὸ τοῦ ἐρύειν δοκεῖ παρῆχθαι καὶ ὁ παρὰ τῷ Παυσανίᾳ ἐρυσμός, λάχανον, φησίν, θερμαντικόν, οὗ κτλ.».

ἔρυσος· «σπυρίς, κάλαθος» Ἡσύχ.

ἐρυστός, ἡ, ὁν, ἐξελκυσμένος, κολεῶν ἐρυστὰ .. ξίφη, γυμνὰ ξίφη, Σοφ. Αἴ. 730.

ἐρῠτήρ, **ῆρος**, ὁ, ὁ ἐξελκύων ἢ σῴζων ἀπό τινος, κακῶν ἐρυτῆρα Νικ. Ἀλεξιφ. 363.

ἐρύω, Ἰων. **εἰρύω**· Ἐπικ. ἀπαρ. **εἰρύμεναι** [ῠ], Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 816· — παρατ. **εἴρυον** Μόσχ. 2. 14, **ἔρυον** Ἰλ. Μ. 258· **ἐρύσσκον**, Νόνν. Δ. 43. 50· — μέλλ. **ἐρύω** ὡς ὁ ἐνεστ., Ἰλ. Α. 454, Ο. 351.. Ξ. 67· κ. ἀλλ., **ἐρύσω**, ὡς ἐν Ὀππ. Ἀλ. 5. 375· Ἐπικ. **ἐρύσσω**, Ὀρφ., Νόνν.· — ἀόρ. **εἴρυσα**, Ὁμ., Ἡρόδ. **ἔρυσα**, Ἰλ. Ε. 573, Ἡσ. δ.· **εἴρυσσα**, Ἰλ. Γ. 373, Ὀδ. Θ. 85· ἐκτεταμένον **ἐρύσασκε** (ἐξ-), Ἰλ. Κ. 490· προστ. **εἴρυσον**, ἔτι καὶ παρὰ τῷ Σοφ. ἐν Τρ. 1033 (ἐν χορῷ)· ὑποστ. **ἐρύτω**, Ἰλ., **εἰρύσω**, Ὑππ. 452. 12, κτλ., δ' ἐνικ. **ἐρύσσῃς**, Ἰλ. Ε. 110, Ἐπικ. α' πληθ. **ἐρύσσομεν** [ἀντὶ **ωμεν**], Ἰλ. Ξ. 76, Ρ. 625· εὐκτ. **ἐρύσαιμι**, Ἰλ. **ἐρύσαι**, **ἐρύσσαι**, Ἰλ.· ἀπαρέμφ. **εἰρύσαι** (δι-, ἐξ-), Ἡρόδ.· μετοχ. **ἐρύσας**, Ἰλ. Ψ. 21, **εἰρύσας**, Ἡρόδ. 4. 10· **ἐρύσσας**, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 913. Ἰων. καὶ ποιητ. ῥῆμα. Ἕλκω, σύρω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καθόλου, μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς ὁρμῆς ἢ σφοδρότητος. νῦν δ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν, καθελκύσωμεν εἰς τὴν θάλασσαν, Ἰλ. Α. 141, Ὀδ. Θ. 34· ἅλαδε Β. 389· νῆα .. ἐρύσσομεν ἠπειρόνδε, ἀνελκύσωμεν εἰς τὴν ξηράν, Κ. 423· νῆα .. ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν, ἀνείλκυσαν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, Π. 325, 359· ἔνθα τε νῆες εἴρυατ .. ἐπὶ θινὶ θαλάσσης Ἰλ. Δ. 248· ἢ κατὰ πετράων βαλέειν ἐρύσαντες ἐπ' ἄκρης, περὶ τοῦ δουρείου ἵππου, ὃν ὁ Ὅμ. ὀνομάζει δουράτιον Ἵππον καὶ κοίλον δόρυ Ὀδ. Θ. 508· τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενοιτιάδαο θανόντος, «τρὶς δ' ἑλκύσας περὶ τὸ μνῆμα τοῦ τεθνεῶτος υἱοῦ τοῦ Μενοιτίου», (Θ. Γαζῆς), ἐπὶ τοῦ νεκροῦ σώματος τοῦ Ἕκτορος, Ἰλ. Ω. 16· οἱ δ' ἐπεὶ οὖν νεκροὺς ἔρυσαν, ἔσυραν, ἐκόμισαν, ἐπὶ φίλων, Ε. 573, Π. 781 ; ἢ ἐπὶ πολεμίων, νεκρὸν γὰρ ἐρύοντα ἰδών, ἰδὼν αὐτὸν ἑλκοντα νεκρὸν πρὸς σκύλευσιν, κτλ., Δ. 467 κέξ., κ. ἀλλ. (ἴδε κατωτ. Β. Ι. 2)· ἐπὶ κυνῶν καὶ σαρκοφάγων ὀρνέων, ἕλκω καὶ διασπαράττω, οἰωνοὶ ὠμηστὰ ἐρύουσι Λ. 454, κτλ.· — ἐντεῦθεν, σύρω τινὰ διὰ τῆς βίας, ὃν ἄρα ἔρυσσας, ἑλκύσας ἀναγκαστικῶς ἔδηκα, Ὀδ. Ι. 99· μετὰ γεν. τοῦ μέρους, διὰ δώματ' ἐρ. .. ἢ ποδὸς ἢ καὶ χειρὸς Ρ. 479· οὕτως, ἔρυσάν τέ μιν εἴσω κουρῆτ, ἔσυραν δὲ αὐτὸν ἐντὸς ἐκ τῆς κόμης, Χ. 188· — σύρω πρὸς τὰ ἄνω, ἀλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίονδε Ζῆν', δὲν θὰ δυνηθῆτε νὰ καθελκύσητε ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὸ πεδίον τὸν Δία, Ἰλ. Θ. 22, πρβλ. 23, 24· σειρὴν .. κίον' ἀν' ὑψηλὴν ἐρύσαι Ὀδ. Χ. 176· χειρὶ πάλιν ἐρύσασ' Ἰλ. Ε. 836 (πρβλ. **αὐερύω**)· — ἐπὶ πολεμιστῶν, δόρυ .. ἐξ ὠτειλῆς εἵρυσε, ἐξείλκυσε, Π. 863· ὄφρα μοι ἐξ ὤμοιο ἐρύσσῃς πικρὸν ὀϊστὸν Ε. 110· μελίην .. ἐκ κρημνοῖο Φ. 175· ὡσαύτως, φάρμακον ἐκ γαίης Ὀδ. Κ. 303· — ὡσαύτως, καταρρίπτω, καταστρέφω, κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, κατέρριπτον τὰς στεφάνας τῶν πύργων (ἀλλὰ κατ' Ἀρίσταρχον: «τὰς ὑποτρόχους κλίμακας ἐπὶ τοὺς πύργους εἵλκον»), Ἰλ. Μ. 258, πρβλ. Ξ. 35. **2**) ἄνευ ἐννοίας τινὸς βίας, ἕλκω, ἑλκύω, φᾶρος .. κάκ κεφαλῆς εἵρυσσε, ἔσυρεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, Ὀδ. Θ 85· ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος, σύρων ἢ κρατῶν αὐτόν ..', Ἰλ. Χ. 493· νευρὴν ἑρ. ἐπί τινι, ἕλκειν, τανύειν τὴν νευρὰν τοῦ τόξου ἐναντίον τινός, Ἰλ. Ο. 464· οὕτως, ἑρ. τόξον Ἡρόδ. 3. 30· ἔγχος εἵρυσον, σῦρε τὸ ξίφος σου, Σοφ. Τρ. 1033· ἐπί τινι κλῆρον ἑρ., ἕλκειν, ἐκβάλλειν, Καλλ. εἰς Δία 62· ἐκ ποδὸς ἑρ., ἕλκειν κατὰ μέρος, Πινδ. Ν. 7. 99· ἀλλὰ πλίνθους εἰρύειν, Λατ. ducere lateres, ὡς τὸ ἕλκειν, Ἡρόδ. 2. 136.

Β. Μέσ., **ἐρύομαι**, Ἰων. **εἰρύομαι** (μετὰ ῠ, ἐνῷ τὸ **ῥύομαι** (ὃ ἴδε) κοινῶς ἔχει ῡ)· μέλλ. ἀπαρεμ. **ἐρύεσθαι** Ἰλ. Ι, 248, Ξ. 422, Υ. 195· **ἐρύσσομαι** Κ. 44, Ὀδ. Φ. 125, **εἰρύσσομαι** Ἰλ. Σ. 276· — ἀόρ. **εἰρῠσάμην** Δ. 186, **εἰρύσσατο** Χ. 306, **ἐρύσαντο** Λ. 466, κτλ.· ὑποτακτ. **ἐρύσωμαι** Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1204· εὐκτ. ἐρύσαιτο, **-αίατο** Ἰλ. Ε. 456, 298· **εἰρυσσαίμην** Θ 143, Ὀδ. Π. 459· ἀπαρ. **ἐρύσασθαι** Ἰλ. Χ. 351, **εἰρύσσασθαι** Λ. 216· μετοχ. **ἐρυσσάμενος** Λ. 190, **εἰρυσάμενος** (ἐπ-) Ἡρόδ. 4. 8· — πλὴν τούτων ἔχομεν ἐν μέσῃ σημασ. τοὺς ἑξῆς τύπους: ἔρῦται Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1208· γ' πληθ. **εἰρύαται** [ῠ] Ἰλ. Α. 239, [ῠ] Ὀδ. Π. 463 ἀπαρ. **εἰρύσθαι** Ὀδ., ἔρῦσο, ἔρῦτο Ἰλ., Ἡσ., **εἴρῦτο** Ὅμ., **εἴρυντο**, **-ύατο** Ἰλ. Μ. 454, Χ. 303, γ' πληθ.· κατὰ τύπον οὗτοι οἱ χρόνοι ἀνήκουσιν εἰς τὸν παθ. πρμ. καὶ ὑπερσ.· ἀλλ' ὁ Bekker, γράφει τὸ ἀπαρ. **εἴρυσθαι**, **ἔρυσθαι** (οὐχὶ **εἰρύσθαι**, **ἐρύσθαι**), καὶ τὰ **ἔρυσο**, **ἔρυτο** πρέπει νὰ θεωρηθῶσι τοὐλάχιστον ὡς μέρη Ἐπικ. παρατ. ἢ ἀορ.· — ἐξετάζοντες τὰ ἀκολουθοῦντα παραδείγματα θὰ ἴδωμεν ὅτι οἱ παθητ. οὗτοι τύποι ὁσάκις κεῖνται ὡς μέσοι λαμβάνουσιν ἀεί ποτε τὴν μεταφ. σημασ. σῴζω, φυλάττω, ὑπερασπίζω, προστατεύω, ἀποκρύπτω (πρβλ. **ῥύομαι**), καὶ οὐδέποτε λαμβάνουσι τὴν κυρίαν ἑλκυστικὴν σημασ. ἕλκω, «τραδῶ», εἰ μὴ ὅταν εἶναι παθητικοὶ (ἴδε κατωτ. Γ.), πλὴν ἐν Ὀδ. Χ. 90 (ἔρυτο δὲ φάσγανον ὀξύ), ἔνθα τὸ **ἔρυτο** δυσκόλως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἔχον παθ. σημασίαν. Ἕλκω, σύρω τι δι' ἐμαυτόν, ἔπειτα δὲ κεν ἐρυσαίμεθα νῆας ἁπάσας, «μετὰ ταῦτα δ' ἂν ἑλκύσαιμεν ἁπάσας τὰς ναῦς» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ξ. 79, ἴδε κατωτ. Γ. 1· αὐτοὶ γάρ μιν (δηλ. τὸν δουράτεον ἵππον) Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο Ὀδ. Θ. 501· ξίφος, μάχαιραν, ἄορ ἐρύεσθαι, ἐξέλκειν, Ἰλ. Δ. 530, Φ. 173, Γ. 271· ἐκ κολεοῖο Θεόκρ. 22. 191· δόρυ ἐξ ὠτειλῆς εἰρυσάμην Ὀδ. Κ. 165· ἐπὶ κρέατος ἐκ τοῦ ὀβελοῦ, ἐρύσαντό τε πάντα, καὶ ἔσυραν, ἐξήγαγον πάντα, Ἰλ. Δ. 466, κτλ.· ἐρύσσεσθαι μενεαίνων, ἐπιθυμῶν νὰ τανύσῃ τὸ τόξον, Ὀδ. Φ. 125· καὶ τότε δὴ βούλευον, ὅπως λασιαύχενα βύρσαν θηρὸς τεθνειῶτος ἀπὸ μελέων ἐρυσαίμην Θεόκρ. 25. 273. **2**) ἕλκω πρὸς ἐμαυτόν, ἄσσον ἐρύσσατο Ὀδ. Τ. 481. **II**. σύρω ἐξάγω τινὰ ἐκ συνωστισμοῦ, μάχης ἢ ἄλλου κινδύνου, ἐρύσσασθαί τινα μάχης, χάρμης Ἰλ. Ε. 456, Ρ. 161· ἰδίως ἐπὶ ἑταίρων ἑλκόντων τὸ πτῶμα φονευθέντος φίλου ἥρωος, οὐδέ κε .. ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν Σ. 152, πρβλ. Ε. 298, Ρ. 104· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἐχθρῶν, Ξ. 422· ἐντεῦθεν, **2**) ἀπαλλάττω, ἐξάγω ἐκ τοῦ κινδύνου, ἐλευθερῶ, μετά χερσὶν ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων Ε. 344, πρβλ. Λ. 363· πῶς ἂν .. εἰρύσσαισθε Ἴλιον ; Ρ. 327· Ποσειδάων .. Νέστορος υἱὸν ἔρυτο Ν. 555· βουλῆς .. ἥτις κεν ἐρύσσεται ἠδὲ σαώσει Ἀργείους Κ. 44· ἀλλ' Ἥφαιστος ἔρυτο σάωσέ τε Ε. 22· ὃ δ' ἐρύσατο καί μ' ἐλέησεν Ὀδ. Σ. 279· ἀκολούθως ἐπὶ αἰχμαλώτων, ἐξαγοράζω, ἀπολυτρώνω, οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι .. Πρίαμος. «οὐδ' ἐὰν σὲ αὐτὸν διὰ χρυσοῦ ἰσοστάθμου σοι ἀναρρύσασθαι κελεύῃ .. ὁ Πρίαμος» (Θ. Γαζῆς»), Ἰλ. Χ. 351. **3**) ἡ ἀρχικὴ ἔννοια τοῦ ἕλκειν ἢ ἐξέλκειν ὁλοσχερῶς ἐκλείπει καὶ τὸ **ἐρύεσθαι** σημαίνει ἁπλῶς, ὑπερασπίζω, προστατεύω, προφυλάττω, ἐπὶ πανοπλίας, ἀλλὰ πάροιθεν εἰρύσατο ζωστὴρ Ἰλ. Δ 186· [κυνέη] εἴρυτο κάρη Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 138· μίτρης .. , ἣ οἱ πλεῖστον ἔρυτο Ἰλ. Δ. 138· ἔρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ Ψ. 819· ὡσαύτως, ἄστυ δὲ πύργοι ὑψηλαί τε πύλαι σανίδες τ' .. εἰρύσσονται Σ. 275· σανίδων .., αἳ ῥα πύλας εἴρυντο Μ. 454· οἷος ἐρύετο Ἴλιον Ἕκτωρ Ζ. 403, πρβλ. Φ. 507, Ω. 499· οἵ μιν πάρος γε εἰρύατο Χ. 303· Λυκίην εἴρυτο δίκησί τε καὶ σθένεϊ ᾧ Π. 542· [ἔλαφον] ὕλη εἰρύσατο Ο. 273· ὅσσον τ' ἠὲ δύω ἠὲ τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι Ὀδ. Ε. 484· ἀκολούθως, **III**. μετ' αἰτ. πράγμ., ἀποκρύπτω, ἀπελαύνω, ἀπομακρύνω, ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο κῆρα μέλαιναν Ἰλ. Β. 859· ἡ δ' (δηλ. ἡ ἀσπὶς) οὐκ ἔγχος ἔρυτο Ε. 538, Ρ. 518, Ω. 524. **2**) κωλύω, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, παραπλησίως τῷ ἐρύκω, Διὸς νόον εἰρύσσαιτο Θ. 143· μὴ ὁ μὲν κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο Ω. 584· νόστον ἐρυσάμενοι, ἀποσυγκρούσεις τὴν ἐπάνοδον· διαμείναντες, Πινδ. Ν. 9. 54· νηῒ τ' ἐρύσθαι Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 607. **3**) φυλάττω, ἐπιτηρῶ, νῆα, νῆας ἐρύσθαι Ὀδ. Ι. 194, Κ. 444, Ξ. 259, Ρ. 429· εἴρυσθαι μέγα δῶμα Ψ. 151· ἣ νῶϊν εἴρυτο θύρας, ἐπὶ δούλῃς, αὐτόθι 229· ἐπέτελλεν .. εἴρυσθαι ἄκοιτιν Γ. 268· αὖλιν ἔρυντο, ἐπὶ κυνῶν, Θεόκρ. 25. 76· ὡσαύτως, ἔτι μ' αὖθ' εἰρύσαται οἴκαδ' ἰόντα, μὲ περιμένουσι, μὲ ἐνδερεύουσιν, Ὀδ. Π. 463· χαλεπόν σε θεῶν .. δήνεα εἰρύσθαι, εἰδέναι, γνῶναι, Ψ. 82· φρεσὶν ἐρύσασθαι, φυλάξαι, κρύψαι, Π. 459· οἵ τε (δηλ. οἱ δικασπόλοι) θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται, «οἵτινες τὰς δίκας καὶ τοὺς νόμους παραλαβόντες παρὰ τοῦ Διὸς φυλάττουσιν» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 239· ἐντεῦθεν, **4**) φυλάττω, τιμῶ, μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς ὑπακοῆς, οὐ σύγε βουλὰς εἰρύσαο Κρονίωνος, οὐκ ἐφύλαξας, Φ. 230· ἔπος εἰρύσσασθαι, «φυλάξαι» (Σχόλ.), Α. 216.

IV. δέχομαι, κρατῶ ἐν ἐμαυτῷ, καὶ στόμαχος οὐ πάμπαν εἰρύαται τὴν τροφὴν Ὑππ. 663. 24, πρβλ. 661. 52.

Γ. Παθ., ἀνέλκομαι εἰς τὴν ξηράν, ἐπὶ πλοίων, ἔνθα θαμειαὶ Μυρμιδόνων εἴρυντο νέες ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα, «ὅπου πυκνῶς αἱ τῶν Μυρμιδόνων νῆες ἦταν εἱλκυσμέναι περὶ τὸν ταχύπουν Ἀχιλλέα» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Σ. 69· ὅσαι πρῶται εἰρύατο Ο. 654· θῖν' ἔφ' ἁλὸς πολιῆς εἱρυμέναι Ν. 682· εἰρύατο νῆες θῖν' ἔφ' ἁλὸς πολιῆς Ξ. 30· εἰρύαται ἀμφὶ θαλάσσης αὐτόθι 75, πρβλ. Δ. 248· καὶ οὕτως ἴσως, νῆες δ' ὁδὸν ., εἰρύαται, εἱλκυσμέναι εἰσὶν ἔξω κατὰ μῆκος τῆς ὁδοῦ (ἔνθα ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὸ ῥῆμα ὡς μέσ. Β. ΙΙ. 4, καὶ ἑρμηνεύουσι: φυλάττουσι τὴν ὁδόν, Ὀδ. Ζ. 265. **ΙΙ.** = **ἐρύκομαι**, ἡ δ' ἔρῦτ' εἶν Ἀρίμοισιν Ἡσ. Θ. 304.

Δ. Ἀμφισβητεῖται ἂν τὸ **ἐρύω** ἕλκω, καὶ τὸ **ἐρύομαι** διασώζω, ὑπερασπίζω, προστατεύω. ἀ.ήκουσιν εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν· ἀλλ' ἡ σχέσις τῆς ἐννοίας, ὡς ἐκτίθεται ἀνωτέρω, φαίνεται ἀρκούντως πειστική, πρβλ. **ῥύομαι**.

ἔρφος, εος, τό, δέρμα, = **στέρφος, τέρφος**, Νικ. Ἀλεξιφ. 248, Θηρ. 376.

ἐρχανιέντα πυλῶνα· «τὸν πεπυκνωμένον, καὶ συνεχόμενον» Ἡσύχ.

ἔρχᾶται, ἔρχᾶτο, Ἰων παθ. πρκμ. καὶ ὑπερσ. τοῦ ἔργω.

ἐρχᾶτάομαι, Παθ., κλείομαι ἐντός τινος, ἐν δὲ **ἑκάστῳ** [συφεῷ] πεντήκοντα σύες .. ἐρχατόωντο, «καθειργμέναι ἦταν» (Σχόλ.), Ὀδ. Ξ. 15.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐρχατόωνται· συνέχονται».

ἔρχᾶτος, ὁ, «φραγμὸς» **Ἡσύχ.**, πρβλ. **ἕρκος**.

Ἐρχεία· «δῆμος φυλῆς τῆς Αἰγηΐδος» Ἡσύχ.

ἔρχομαι, Ὅμηρ., κλ.: παρατ. **ἠρχόμην** Ἱππ. 1226Ε, καὶ συχνὸν παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, **ὡς παρὰ** Λουκ. ἐν Δίκῃ Φων. 4, Παυσ. 5. 8, 5, κλ.· παρ' Ἀττ. εὕρηται μόνον ἐν συνθέτοις, **ἐπ-ηρχόμην** Θουκ. 4.120, **προσ-** αὐτόθι 121, **περι-** Ἀριστοφ. Θεσμ. 504· ἂν ἀναγνώσωμεν **ἤρχοντο** (ἀντὶ **προ-**) ἐν Ξεν. Ἀν. 1. 8, 17, θὰ εἶναι παρατ. τοῦ **ἄρχομαι**, ὡς ἐν Πλάτ. Πολ. 452Ε:— οἱ χρόνοι οὗτοι γίνονται ἐκ τῆς √ΕΡ, ΕΡΧ (πρβλ. τὸ Σανσκρ. ar, ark'h)· οἱ δ' ἑπόμενοι ἐκ τῆς √ΕΛΥΘ, ὡς π. χ. ὁ μέλλ. **ἐλεύσομαι** Ὅμ., Ἰων. καὶ μεταγεν. πεζ., ἐνίοτε παρὰ Τραγ. (Αἰσχύλ. Ἱκ. 852, Σοφ. Ο. Κ. 1206, Τρ. 595), ἀλλ' ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ μόνον ἐν Λυσ. 165. 13, ἴδε ὀλίγον κατωτ.:— ἀόρ. **ἦλῡθον** Ἐπικ. καὶ Λυρ. ἐν χρήσει παρ' Εὐρ., ἔτι καὶ ἐν διαλογικοῖς χωρίοις (Ρῆσ. 660, Ἰλ. 598, Τρῳ. 374, πρβλ. Νεόφρ. παρὰ τῷ Σχολ. ἐν Μηδ. 661)· ἔτι δὲ καὶ παρ' Ὅμ. ὁ συγκεκομμ. τύπος **ἦλθον** εἶναι κοινότερος, καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσι μόνον οἱ συγκεκομμένοι τύποι εἶναι ἐν χρήσει, **ἔλθω, ἔλθοιμι, ἐλθέ, ἐλθεῖν, ἐλθών**· Ἐπικ. ἀπαρ. **ἐλθέμεναι, -έμεν** Ἰλ.· Δωρ. **ἦνθον** ἀντὶ **ἦλθον** Ἐπίχ. 126 Ahr., Θεόκρ. 2. 118, 16. 9· Λακων. **ἔλσῃ, ἔλσοιμι, ἐλσὼν** ἀντὶ **ἔλθῃ, ἔλθοιμι, ἐλθὼν** Ἀριστοφ. Λυσ. 105, 118, 1081· μεταγενέστερός τις ἀόρ. **ἦλθα** ὡς καὶ παρ' ἡμῖν νῦν, ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ ἐν τῇ Καινῇ Διαθ., πρβλ. Συλ. Ἐπιγρ. 4922, 6210, κτλ.· γ' πληθ. **ἦλθοσαν** Ἑβδ.· **ἦλυθα** Συλλ. Ἐπιγρ. 6278, πρβλ. Ἀνθ. Π. 14. 44: —πρκμ. **ἐλήλῡθα** Ἀττ.· συγκεκομμ. πληθ. **ἐλήλῡμεν, ῡτε**, Κρατῖνος ἐν «Χείρωσι» 9, Ἀχαιὸς παρ' Ἡρωτ. σ. 18 (ἔκδ. Gaisf.)· παρ' Ὅμ. ἀείποτε Ἐπικ. **εἰλήλουθα**, ὅθεν α' πληθ. **εἰλήλουθμεν** Ἰλ. Ι. 49, Ὀδ. Γ. 81, μετοχ. **εἰληλουθώς** Τ. 28, Υ. 360· καὶ ἅπαξ (Ἰλ. Ο. 81) **ἐληλουθώς**: — ὑπερσ. **ἐληλύθειν** Εὔπολ. (;), ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 1306· Ἰων. **ἐληλύθεε** Ἡρόδ.· Ἐπικ. **εἰληλούθει** Ἰλ.· **ὡσαύτως ἠληλούθειν** Καλλ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξ. τ. 4. σ. 417.— Μέρη τινὰ τοῦ ῥήματος τούτου ἀναπληροῦντο παρὰ τοῖς Ἀττ. ἐκ τῶν τύπων τοῦ **εἶμι**, δηλ. αἱ πλάγιαι ἐγκλίσεις τοῦ ἐνεστ. **ἴω, ἴοιμι, ἴθι, ἰέναι, ἰὼν** (ἀντὶ **ἔρχομαι, ἐρχοίμην**, κτλ.)· παρατ. **ᾔα, ᾔειν** (ἀντὶ **ἠρχόμην**)· μέλλ. **εἶμι** (ἀντὶ **ἐλεύσομαι**)· ἴδε Elmsl. ἐν Εὐρ. Ἡρακλ. 210, Λοβέκ. ἐν Φρυν. 38, Κόβητον ἐν V. LL. σ. 32. Ἔρχομαι ἢ ὑπάγω (πρβλ. **ἦκω, οἴχομαι**), λίαν συχν. ἀπὸ τοῦ Ὅμ. καὶ ἑφεξῆς:— αἱ ἰδιαίτερα σημασίαι προκύπτουσιν ἐκ συντάξεως μετ' ἄλλων λέξεων, καὶ πρὸ πάντων ἐκ τῶν προθέσεων μεθ' ὧν συντάσσεται τὸ ῥῆμα. **1)** ἔρχομαι εἴς τινα τόπον ἢ ἀπέρχομαι, κατ' ἀμφοτέρας τὰς σημασίας συχνάκις παρ' Ὅμ., μάλιστα ἐν τῇ προστ., ἤτις ὡσαύτως εἶναι ἐν χρήσει ὡς τὸ ἄγε, ἐμπρός! ἁπλῶς ὡς παρακελευσματικόν. **2)** ἔρχομαι ἢ ὑπάγω ὀπίσω, ὑποσ-ρέφω, ἀγγελίην στρατοῦ .. ἐρχομένοιο Ὀδ. Β. 30, πρβλ. Κ. 267· πλήρες, αὖτις, ἄψ, πάλιν ἐλθεῖν Τ. 533, 544, κτλ.· ὡσαύτως, οἶκον ἐλεύσεται Τ. 313· οὕτως, οἴκαδε, πρὸς οἶκον, Ἀττ.:— ἀπολ., **ἦλθες**, ἔφθασες, ἔχεις ἔλθει, ὡς καὶ νῦν, Π. 461, κτλ.

ΙΙ. μετὰ συστ. αἰτ., ὁδὸν ἐλθέμεναι, «εἰς ὁδὸν παραγενέσθαι, ὃ ἐστιν εἰς ἐνέδραν κατελθεῖν» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 151· ἄλλην ὁδόν, ἄλλα κέλευθα ἦλθομεν, ἤλθομεν εἰς ἄλλον δρόμον, «ἄλλην ὁδόν, ἄλλα κέλευθα· ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό· τὰ γὰρ δύο ἓν σημαίνουσιν» (Εὐστ.), Ὀδ. Ι. 262· τηῦσίην ὁδὸν ἐλθεῖν, «ματαίαν» (Σχόλ.), Γ. 316· συχν. παρ' Ἀττ., ὡς παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἱκ. 962, Θήβ. 714· ὡσαύτως, κατὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν Πλάτ. Νόμ. 707D· νόστιμον πόδα ἐλθεῖν (πρβλ. **βαίνω** Α. ΙΙ. 4), Εὐρ. Ἄλκ. 1153:— ὡσαύτως, ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν Ὀδυσῆϊ, «ἄγγελον καὶ πρεσβευτὴν ἀριθμούμενον ...» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Α. 140· ἐξεσίην ἐλθόντι, ὅτε μετέβη ὡς πρεσβευτής, Ω. 235, Ὀδ. Φ 20. **2)** μετ' αἰτ. τόπου, ἐρχομαι, φθάνω εἴς τι μέρος, σπαν. παρ' Ὅμ., Ἀΐδαο δόμους ἔρχεαι Ἰλ. Χ. 483· ἔρχεσθον κλισίην, ὑπάγετε, Α. 322· ἀλλὰ συχνὸν παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ὡς παρὰ Πινδ. ἐν Π. 4. 91, παρὰ Σοφ. ἐν Τρ. 259, κλ.· οὕτω καὶ παρ' Ἡροδ. 2. 24, 25 — **ὡσαύτως** μετ' αἰτ. προσ., σὲ δ', ὦ τέκνον, τόδ' ἐλήλυθεν πᾶν κράτος Σοφ. Φιλ. 141· ἴδε **βαίνω** Α. ΙΙ. 3. **3)** μετὰ γεν. τόπου, πεδίοιο ἐλθεῖν, διὰ τοῦ πεδίου (πρβλ. **διαπράσσω, ἁτύζομαι**), Ἰλ. Β. 801· ἀλλὰ παρ' Ἀττ., ἔκ τινος τόπου, καὶ γῆς ὁποίας ἦλθον, καὶ ἐκ ποίας γῆς ἦλθον, Σοφ. Ο. Κ. 572· οὕτω καὶ παρ' Ὁμήρῳ, ἐκ Πύλου εἰλήλουθας Ὀδ. Ο. 42:— καὶ ἐπὶ προσώπων, ἀπ' ἐκείνου ἔρχομαι (δηλ. ἀπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου) Πλάτ. Πρωτ. 309Β· προέρχομαι, γίγνομαι, δεῖ ἐκ τῶν παρόντων ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐλθεῖν καὶ μὴ ὑφίεσθαι, πρέπει δὲ ἐκ τῶν παρόντων (δεινῶν) νὰ ἐξέλθωμεν ἄνδρες γενναῖοι καὶ νὰ μὴ παραμελήσωμεν ἑαυτούς, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 3. **4)** μετὰ δοτ. προσ., ἔρχομαι εἴς τινα, δηλ. ἔρχομαι εἰς βοήθειαν ἢ ἐπικουρίαν καὶ ἀνακούφισίν τινος, σπάν. παρ' Ὅμ., Ὀδ. Π. 453· ἀλλὰ συχνὸν μετέπειτα, Πινδ. Ο. 1. 161, Αἰσχύλ. Πρ. 663, Θουκ. 1. 13, 8, 19, κτλ.· ἀποροῦντι αὐτῷ ἔρχεται Προμηθεὺς Πλάτ. Πρωτ. 321C· ὡσαύτως ἐπὶ κακοῦ, Αἰσχύλ. Πρ. 358, Πέρσ. 440, κτλ.: ἴδε κατωτ. Β. Ι. **ΙΙΙ.** μετὰ μετοχ. μέλλ. πρὸς δήλωσιν τοῦ τίνος ἕνεκα, ἔρχομαι οἰσόμενος ἔγχος, ὑπάγω νὰ φέρω .. , Ἰλ. Ν. 256· ἔρχομαι ὀψόμενη Ξ. 301· συχν. παρ' Ἀττ., μαρτυρήσων ἦλθον Αἰσχύλ. Εὐμ. 576, κτλ.· ἐν Εὐρ. Μηδ. 1303, ὁ Elmsl. διώρθωσεν **ἐκσώσων** ἀντὶ **ἐκσῶσαι**· ὡσαύτως, ἐλθεῖν ὡς ποιησόμενοι Ξεν. κλ. **2)** παρ' Ἡροδ. ὡς βοηθητικὸν ῥῆμα, ἔρχομαι λέξων, μέλλω, ἔχω κατὰ νοῦν νὰ εἴπω (ὡς τὸ Γαλλ. je m'en vais vous dire), 1. 5., 2. 40., 7. 102., 3. 6, κ. ἀλλ.· οὕτως, ἔρχ. σημανέων 4. 99· ἔρχ. μηκυνέων 2. 35: — σπάν. παρ' Ἀττ., Πλάτ. Εὐθύφρων 2C, Θεάγ. 129A· ἐν Φαίδρ. 100B, ἔρχομαι ἐπιχειρῶν σοι ἐπιδείξασθαι, ἀντὶ ἔρχ. σοι ἐπιδειξόμενος, ἴδε Heind. **3)** μετὰ μετοχ. ἐνεστ. ἀορ. ἢ πρκμ. παρ' Ὁμήρ. δηλούσης τὸ πῶς ἔρχεταί τις, ἦλθε θέουσα, ἦλθε «τρεχάτη», Ἰλ. Α. 715, κτλ.· ἦλθε πεφοβημένος Κ. 510· ἦλθε φθάμενος, ἦλθε προφθάσας (πρῶτος), Ψ. 779· κεχαρισμένος ἐλθεῖν Ὀδ. Β. 54:— Τὸ ἐν Ἰλ. Σ. 180 χωρίον εἶναι ἄξιον προσοχῆς, σοὶ λώβη, αἴ κέν τι νέκυς ἠσχυμμένος ἔλθῃ, ἀντὶ ἠσχυμμένος ᾖ, ἐὰν τὸ νεκρὸν σῶμα (τοῦ Πατρόκλου) περιυβρισθῇ, ὡς τὸ venias ἀντὶ τοῦ fias ἐν Οὐερ. Γεωργ. C. 1. 29· ἐντεῦθεν ἡ κοινὴ σημασία, καταντῶ νὰ εἶμαι, ἀποβαίνω, Λατ. evadere, exire, prodire. **4)** ἡ μετοχὴ τοῦ ἀορ. **ἐλθών** συχνάκις προστίθεται εἰς ἕτερον ῥῆμα, οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, οὐδὲ μάχεσθαι ἐλθών, οὐδὲ νὰ ὑπάγω καὶ πολεμήσω, Ἰλ. Π. 521· κάθηρον ἐλθών, ἐλθὲ καὶ κάθηρον, αὐτόθι 668· οὕτω παρ' Ἀττ., λέγοις ἂν ἐλθὼν Αἰσχύλ. Ἱκ. 928· δρᾶν νῦν τάδ' ἐλθὼν Σοφ. Ἀντ. 1107, πρβλ. Schäf. ἐν Δί. 1183. **ΙV.** ἐπὶ παντὸς εἴδους κινήσεως, ἐξ ἁλὸς ἐλθεῖν Ὅμ.· ἐπὶ πόντον .. ἔρχεσθαι, διαπλεῦσαι τὴν θάλασσαν, Ὀδ. Β. 265· καὶ μετὰ προσδιορισμῶν, πόδεσσιν ἔρχεσθαι, πεζῇ πορεύεσθαι, Ζ. 40· πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα Ἰλ. Ε. 204, κτλ.· ἐπὶ πτηνῶν, Ρ. 758, κτλ.· ἐπὶ πλοίων, Ο. 549, Ὀδ. Ξ. 334· ἐπὶ δοράτων ἢ ἀκοντίων, συχν. ἐν Ἰλ.· — ἐπὶ φυσικῶν φαινομένων, ὡς ἐπὶ ποταμῶν, Ἰλ. Ε. 91· ἐπὶ ἀνέμων ἢ θυέλλης, Ἰλ. Ι. 6· Ὀδ. Μ. 288· ἐπὶ νεφῶν, Ἰλ. Δ. 276, Π. 364· ἐπὶ ἀστέρων, ἐπιτέλλω, ἀνατέλλω, Ὀδ. Ν. 94· ἐπὶ χρόνου, εἰς ὅ κεν ἔλθῃ νὺξ Ἰλ. Ξ. 77, πρβλ. Ω. 351· ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος Ὀδ. Λ. 192· ἔτος ἦλθε Δ. 16· — ἐπὶ γεγονότων καὶ καταστάσεων, εἰς ὅ κε γῆρας ἔλθῃ καὶ θάνατος Ν. 59, πρβλ. Α. 135: — ἐπὶ αἰσθημάτων, διεγείρομαι, ἄχος, ἵμερος ἦλθεν Ἰλ. Χ. 43, Ω. 514· ἐπὶ ἤχων κτλ., τὸν .. περὶ φρένας ἦλυθ' ἰωή Κ. 139· καὶ ἄνευ τοῦ φρένας· περὶ δέ σφεας ἦλυθ' ἰωὴ Ρ. 261· ἐπὶ οἴνου, Κύκλωπα περὶ φρένας ἦλυθεν οἶνος Ὀδ. Ι. 362· ἐπὶ μάχης, δμιδὸς ἦλθε μάχη Ν. 337· ἐπὶ πραγμάτων πεμπομένων ἢ λαμβανομένων, ὄφρα κε δῶρα ἐκ κλισίης ἐλθῃσι Τ. 191, πρβλ. Α. 120· — οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., π. χ. ἐπὶ κινδύνων καὶ τῶν τοιούτων, εἰ πάλιν ἔλθοι τῇ Ἑλλάδι κίνδυνος ὑπὸ βαρβάρων Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 43· μηδ' ὑπ' ἀνάγκης γάμος ἔλθοι Αἰσχύλ. Ἱκ. 1032, πρβλ. Πέρσ. 436, 440· ἐπὶ φημῶν, διαταγῶν, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 663, Θουκ. 8. 19, 96, κτλ.· — εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε, πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρός μου κτλ., ἐλθὼν δὲ εἰς τὸν ἑαυτόν του, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιε', 17, Ἀρρ. Ἐπικτ. 3. 1, 15.

Β. Μεθ' Ὅμηρον φράσεις: **1)** ἐς λόγους ἔρχεσθαί τινι, ἔρχεσθαι εἰς συνομιλίαν, Ἡρόδ. 6. 86, 1, Σοφ. Ο. Κ. 1164· οὕτως, ἐς ὄψιν τινὶ ἐλθεῖν Ἡρόδ. 3. 42. **2)** εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τινι (ἴδε ἐν λ. **χεὶρ** ΙΙ. 3)· οὕτως, ἐς μάχην ἐλθεῖν τινι Ἡρόδ. 7. 9, 3· εἰς ὀργάς τινι Πλάτ. Πολ. 572Λ· ἴδε κατωτ. 6. **3)** ἐπὶ μεῖζον ἔρχεται, αὔξεται, Σοφ. Φιλ. 259· ἆρ' οὐκ ἂν ἐπὶ πᾶν ἔλθοι, ἆρά γε δὲν θὰ καταβάλῃ πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν, δὲν θὰ κάμῃ ὅ,τι εἰμπορεῖ, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 18. **4)** ἐς τὸ δεινόν, ἐς τὰ ἀλγεινὰ ἐλθεῖν, ἐλθεῖν εἰς κίνδυνον, κτλ., Θουκ. 3. 45, 2. 39· εἰς τοσοῦτό τινος ἐλθεῖν ὥστε .. Πλάτ. Γοργ. 487 Β, κτλ.· εἰς τὸ ἔσχατον ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 361D· ὅσοι ἐνταῦθα ἡλικίας ἦλθον, ὅσοι ἔφθασαν εἰς τοιαύτην ἡλικίαν, αὐτόθι 329B·

ἐς ἀσθενὲς ἐρχ., καταντᾶν εἰς ἀδύνατον συμπέρασμα, Ἡρόδ. 1. 120· ἐς ἀριθμὸν ἐλθεῖν, ἀριθμεῖσθαι, Θουκ. 2. 72· εἰς ἐρωτά τινος ἐλθεῖν Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι» 2· εἰς ἔλεγχον Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 8. 3, κτλ. **5)** παρά μικρὸν ψυχὴν ἦλθεν διακναῖσαι, παρ' ὀλίγον νὰ χάσῃ τὴν ζωήν του, Εὐρ. Ἡρακλ 296· οὕτω, παρ' ὀλίγον ἐλθεῖν Πλουτ. Πύρρ. 10· παρά τοσοῦτον .. ἦλθε κινδύνου, τόσον πλησίον τοῦ κινδύνου ἦλθε, Θουκ. 3. 49. **6)** μετὰ τῆς **διά** καὶ γεν., ἐμφατικὴ περίφρασις ἀντὶ ῥήματος, π. χ. διὰ μάχης τινὶ ἔρχεσθαι, ἀντὶ μάχεσθαί τινι, Εὐρ. Ἑλ. 978, Θουκ. 4. 92· διὰ πολέμου ἔρχεσθαι, ἀντὶ πολεμεῖν, Ἡρόδ. 6. 9, Θουκ. 2. 11· διὰ φιλίας τινὶ ἔρχεσθαι, ἀντὶ φιλεῖν τινα, διὰ πείρας ἔρχεσθαι, ἀντὶ πειρᾶσθαι· διὰ φόνου, διὰ πυρὸς ἐλ., φονεύειν, καίειν κτλ., Valck. ἐν Εὐρ. Φοιν. 482, Br. ἐν Σοφ. Ο. Τ. 773, ὡς τὸ Λατ. grassari rapinis, ferro, igne, ira πρβλ. **διά** Α. IV:— ἀλλά, οἱ διὰ πάντων τῶν καλῶν ἐληλυθότες, ὅσοι διῆλθον ὁλόκληρον τὸν κύκλον τῶν καθηκόντων, ὅσοι ἐξεπλήρωσαν πάντα τὰ καθήκοντα, Ξεν. Κύρ. 1. 2,15· διὰ πολλῶν κινδύνων ἐλθόντες Πλάτ. Ἄλκ. 1. 142Α. **7)** ἔρχεσθαι παρά τὴν γυναῖκα, τὸν ἄνδρα, ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, Ἡρόδ. 2. 115., 6. 68.

Ἐρχομενός, ὁ, ἡ ἡ, (Krüger ἐν Ξεν. Ἀν. 2. 5, 37, Popp. ἐν Προλεγ. εἰς Θουκ. 8), = **Ὀρχομενός**, ἴσως οὕτως ἀναγνωστέον ἐν Ἡσ. Ἀποσπ. 15, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἄρατ. Φαιν. 45, Συλλ. Ἐπιγρ. 1569a. III.

ἕρψις, εως, ἡ, (ἕρπω) τὸ ἕρπειν, «σύρεσθαι», Πλάτ. Κρατ. 419 D, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 1. 1, 7.

ἕρῳ, δοτ. τοῦ **ἔρος** (ὃ ἴδε), Ὀδ.

ἐρῶ Ἀττ., Ἰων. καὶ Ἐπικ. **ἐρέω**, μέλλ. τοῦ σπαν. ἐνεστ. **εἴρω** (Β.)· Ἀττ. εὐκτ. **ἐροίην** Ξεν. Κύρ. 3. 1, 14:— ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐνεργ. πρκμ. **εἴρηκα** Ἀττ.: ὑπερσ. **εἰρήκειν** Πλούτ. 2. 184: Παθ. πρκμ. **εἴρημαι** Ἰλ., Ἀττ., Ἰων. γ' πληθ. **εἰρέαται** Ἡρόδ. 7, 81: ὑπερσ. **εἴρητο** Ἰλ., Ἀττ.:— ἀόρ. Παθ. **ἐρρήθην**, μεταγεν. **ἐρρέθην** (ὁ Βεκκῆρος παρὰ μὲν Πλάτωνι πανταχοῦ παρεδέξατο τὸν τύπον **ἐρρήθην** παρὰ δὲ Ἀριστοτέλει ἐρρέθην, ὡς ἐν Κατηγ. 9, 3), Ἰων. **εἰρέθην** Ἡρόδ. 4. 77, 156: μέλλ. **ῥηθήσομαι** 1. 73, Πλάτ. Πολ. 473, Ἰσοκρ. 173Ε, Δημ. 830. 10· ἀλλὰ κοινότερον **εἰρήσομαι**, μόλις εὔχρηστον ἐν τῷ γ' ἑνικῷ **-ήσεται** Ἰλ. Ψ. 795, Πινδ. Ι. 6. (5)· 87, Σοφ. Φιλ. 1276, κτλ.— Ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸν μέλλ. **ἐρέω** γ' ἑνικ. πρκμ. καὶ ὑπερσ. μετὰ μετοχ. **εἰρημένος**· ἀόρ. μετοχ. **ῥηθείς** ἐν τῇ φράσει ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ (ἴδε κατωτ.), καὶ μέλλ. Παθ.— Τὴν θέσιν τοῦ ἐνεστ. **εἴρω** (σπάνιον παρ' Ἐπικ. καὶ οὐδαμοῦ παρ' Ἀττ.) καταλαμβάνουσι τὰ ῥήματα **φημί, λέγω ἢ ἀγορεύω**· τὸ δὲ **εἶπον** χρησιμεύει ὡς ἀόρ. (Ἐκ τῆς √ΕΡ ἢ ΓΕΡ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **ἔρ-ομαι, εἴρω, ῥη-τός, ῥή-τρα, ῥή-τωρ, ῥῆ-μα**· πρβλ. Σανσκρ. brû, bra-vimi (διαλέγεσθαι)· Λατ. ver-bum· Γοτθ. vaur-d ('Αγγλ. word, λέξις) anda-waurd ant-wort):—Παθ. ὡσαύτως καὶ αἱ λέξεις **ἐρέω** (Α), **ἐρεείνω, ἐρωτάω**, καὶ **ἐρευνάω, ὀαρίζω, εἰρήνη** νὰ ἔχωσι συγγένειαν πρὸς τὴν αὐτὴν ῥίζαν). **I.** θὰ εἴπω ἢ θὰ ὁμιλήσω, μετ' αἰτ. πράγμ. καὶ δοτ. προσ., Ὅμ.· ὡσαύτως ἀπολ., οὐδὲ πάλιν ἐρέει, «οὐδὲ τὰ ἐναντία σοι ἐρεῖ» (Σχόλ.), Ἰλ. 1. 56· ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισι, «λέξω δὲ ἐν ὑμῖν ἅπασι φίλοις οὖσι» (Θ. Γαζῆς), αὐτόθι 528, πρβλ. Ὀδ. Π. 378·— ἀκολούθως συχνὸν παρ' Ἀττ., ἐρεῖν πρός τινα, περί τινος, κτλ.:— ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., ὁμιλῶ περί τινος, κακῶς ἐρεῖν τινα, κακολογεῖν τινα, Θέογν. 796, Εὐρ. Ἄλκ. 705· καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ., ἐρεῖν τινά τι αὐτόθι 954, Πλάτ. Κρίτων 48Α:— Παθ., μῦθος .. εἰρημένος ἔστω Ἰλ. Θ. 524, πρβλ. Ὀδ. Μ. ἐν τέλ.· λίαν εἰρημένον, λίαν ἀληθές, Αἰσχύλ. Ἱκ. 1031. **II.** = θὰ εἴπω, θὰ ἀναγγείλω, ἔπος, ἄγγελίην Ἰλ. Α. 419, κτλ.· οὕτω περὶ τῆς **Ἠοῦς** λέγει ὁ Ὅμηρος, Ζηνὶ φόως ἐρέουσα, ἤτοι ἵνα προαναγγείλῃ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου τῷ Διΐ, Ἰλ. Β. 49· ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ, ἐπὶ λόγῳ ὀρθῶς καὶ δικαίως λεχθέντι, Ὀδ. Σ. 414. **2)** εἰρημένος, συμπεφωνημένος, μισθὸς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 368, Ἡρόδ. 6. 23, πρβλ. Schäf. παρὰ Seidl. ἐν Εὐρ. Ἡλ. 33· **εἰρημένον**, ἀπολ., καὶ τοι εἰρῆσθαι, καὶ τοι ὡμολόγηται (δηλ. ἐν ταῖς σπονδαῖς ταῖς τριακοντούτεσι), Θουκ. 1. 140. **3) ἐροῦντες**, μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., ἦλθον ἐπισκεψόμενοι τά τε ἄλλα ὅπως ἔχοι .. καὶ Δερκυλίδᾳ ἐροῦντες μένοντι ἄρχειν, καὶ εἰς τὸν Δερκυλίδαν ν' ἀναγγείλωσι τὴν διαταγὴν (τῶν οἴκοι τελῶν) κτλ., Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 6, κτλ.· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 3, 6·— οὕτως ἐν τῷ παθ., εἴρητό οἱ, μετ' ἀπαρ., ἐδόθησαν αὐτῷ διαταγαὶ νὰ πράξῃ τι, Ἡρόδ. 7. 26, κτλ. **III.** ἐν τῷ παθ., οὗτοι μὲν οἱ παραθαλάσσιοι τῶν νομάδων Λιβύων εἴρεαται (Ἰων. ἀντὶ εἴρηνται), ἐγένετο περὶ αὐτῶν λόγος, ὁ αὐτ. 4. 181.

ἐρωδιός, ὁ, τὸ ὄρνεον ὁ ἐρωδιός, κοινῶς «ῥωδιός», «ψαροφάγος», Λατ. ardea, Ἰλ. Κ. 274, Σιμωνίδης Ἰαμβογρ. 7, Ἀριστοφ. Ὄρν. 886, κλ.· ὡσαύτως **ῥωδιός** Ἱππῶναξ 59:— ὑπὸ Ἀριστοτ. μνημονεύονται τρία εἴδη ἐρωδιῶν: ὁ πέλλος, πιθ. ὁ κοινὸς ἐρωδιός, Ardea cinarea· ὁ λευκός, A. egretta· ὁ ἀστερίας, A. stelleris, **περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 23**· ὁ ἐρωδιὸς περὶ οὗ λέγει ὁ Ὅμ. (Ἰλ. Ν. 62, ἔνθ' ἀνωτ.) ὅτι ἐν τῷ βαθεῖ σκότει τῆς νυκτὸς ἔπεμψεν αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ εἰς τὸν Ὀδυσσέα καὶ τὸν Διομήδη ὅπως ἐμπνεύσῃ αὐτοῖς θάρρος, ἤτο πιθανῶς ὁ **A. nycticorax**, ὁ νυκτοκόραξ.— Καθ' Ἡρωδιανὸν (Β', 924) **ἐρωδιός**.

ἐρωέω· μέλλ. **-ήσω**· ἀόρ. **ἠρώησα** (ἐρωή): — Ἐπικ. ῥῆμα, ὁρμῶ, ἐξορμῶ, χύνομαι, αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί, «περιρρυήσεται τῷ δόρατι» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 303, Ὀδ. Π. 441· ἠρώησαν ὀπίσσω, ἐπὶ ἵππων, «ὑπεχώρησαν εἰς τοὐπίσω» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 433· οὕνεκεν ἠρώησε .. Ἀργώ, διότι κατέλιπε τὴν Ἀργώ, Θεόκρ. 13. 74. **2)** μετὰ γεν. πράγμ., ἄλλοτε δή ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμιοιο μέλλω, ἐν ἄλλῃ τινὶ περιστάσει μᾶλλον ἢ νῦν πιθανὸν ν' ἀποχωρήσω ἐκ τῆς μάχης, δηλ. ἐν τῇ παρούσῃ περιστάσει οὐδὲ κἂν φαντάζομαι νὰ καταλίπω τὴν μάχην, Ἰλ. Ν. 776, πρβλ. Τ 170· ἐρωήσουσι δὲ χάρμης Ξ. 101· ἐρώησαν καμάτοιο Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμητρ. 302· ὡσαύτως κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπολ., νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκεν κυανέη· τὸ μὲν οὔποτ' ἐρωεῖ, δηλ. τοῦ σκοπέλου, «ἐχρῆν μὲν γὰρ εἰπεῖν, ἡ μὲν οὔποτ' ἐρωεῖ, τουτέστιν οὐδέποτε ἀποχωρεῖ ἐκεῖθεν ἡ νεφέλη. ὁ δὲ ἄλλως ἔφη τὸ μὲν οὔποτ' ἐρωεῖ, τουτέστι τὸ νέφος, ὃ ταύτῃ τῇ νεφέλῃ κατὰ πολυωνυμίαν» (Σχόλ.), Ὀδ. Μ. 75· ἴθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μηδέ τ' ἐρώει (δηλ. τοῦ ἰέναι) Ἰλ. Β. 179:— μεταγενέστ. μετ' αἰτ., καταλείπω, ἀφίνω, Θεόκρ. 13. 74., 24. 99. **II.** μεταβ., ἀποτρέπω, ἀπελαύνω, μόνον ἅπαξ παρ' Ὅμ., τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν Ἰλ. Ν. 57· ἀλλ' εὕρηται παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ὡς παρὰ Θεοκρ. 22. 174, Καλλ. εἰς Δηλ. 133, Κοῦντ. Σμ. 3. 520.

ἐρωή, ἡ, Ἐπικ. ὄνομα (ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῇ Ἰλ.), ταχεῖα κίνησις, ὁρμή, δύναμις, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωὴν «αὔξει δὲ τὴν τοῦ ἀνδρὸς δύναμιν» (Σχόλ.), Ἰλ. Γ. 62, πρβλ. Ξ. 488· τὸ πλεῖστον ἐπὶ πραγμάτων, δουρὸς ἐρωή, ὁρμή, Λ. 357, Ο. 358· ἐρωὴ βελέων Δ. 542, Ρ. 562· λείπετ' ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν, «ἀφίστατο τοῦ ὑπερενδόξου Μενελάου δόρατος βολήν» (Θ. Γαζῆς), Ψ. 529, πρβλ. Φ. 251· καὶ λικμητῆρος ἐρωῇ, καὶ τῇ τοῦ λικμῶντος ῥωμαλεότητι, Ν. 590· ἀλλ' ἔχετ' αὐτοῦ νῆα θελήμονες ἐκτὸς ἐρωῆς πετράων Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1657· πυρὸς Ἀνθ. Π. 9. 490. **2)** ἐπιθυμία, ὁρμή, περὶ Κύπριν ἐρωὴ αὐτόθι 10. 112, πρβλ. Ὀππ. Κυν. 3. 175. **II.** μετὰ γεν. πράγματ., ἀποχώρησις ἀπό τινος, ἀποχή, ἡσυχία, ἀνάπαυσις, πολέμου δ' οὐ γίγνετ' ἐρωὴ Ἰλ. Π. 302, Ρ. 761· μάχης Θεόκρ. 22. 192· δακρύων Μόσχ. 4. 40· ἀπολ., διαφυγή, σωτηρία, οὐ γὰρ ἐρωὴ λυγροῖς ἐν στομάτεσσιν, «οὐδαμῶς γὰρ ἐκφυγεῖν ἔνεστι τὸ μέγα χάσμα τῶν στομάτων» (παράφρ.), Διον. Π. 601.

ἐρωμανέω, εἶμαι ἐρωμανής, Ὀππ. Κυν. 3. 368, Ἀνθ. Π. 5. 267.

ἐρω-μανής, ές, ἐμμανὴς ὑπὸ ἔρωτος, Διοδώρ. Ἔκλογ. 581. 98 (κατὰ τὸν Vales. ἀντὶ **ἐρωμένην**). **2)** ὁ διεγείρων ἐμμανῆ ἔρωτα, φίλτρα Ὀρφ. Ὕμν. 54. 14.

ἐρωμανία, ἡ, ἐρωτικὴ μανία, ἐρωτομανία, Ἀνθ. Π. 5. 47, 220, 255.

ἐρωμένιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **ἐρωμένη**, μικρὰ ἐρωμένη, τρυφερὰ ἀγάπη, Ἀνθ. Π. 11. 168.

ἐρώμενος, ὁ, **ἐρωμένη**, ἡ, ἴδε **ἐράω**.

ἔρως, ωτος, ὁ· περὶ τῆς δοτ. **ἔρῳ** ἀντὶ **ἔρωτι** ἴδε ἐν λ. **ἔρος**· παρὰ ποιητ. ἔχομεν αἰτ. **ἔρων** ἀντὶ **ἔρωτα**, Ἰακωβίου Ἀνθ. Π. 459 (9. 39)· (ἔραμαι, ἐράω). Νεώτερος τύπος τοῦ Ἐπικ. καὶ Λυρ **ἔρος**, ἔνθερμος ἀγάπη, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοῦ σαρκικοῦ μεταξὺ τῶν δύο γενῶν πάθους (περὶ τῶν Ὁμηρικῶν χωρίων ἴδε ἐν λ. **ἔρος**)· ἔρως θηλυκρατὴς Αἰσχύλ. Χο. 600· ἔρως ἀνίκατε μάχαν κτλ. Σοφ. Ἀντ. 781 κέξ.· ἔρωτ' ἐρᾶν Εὐρ. Ἱππ. 32· ὁ τῆσδ' ἔρως, ὁ πρὸς αὐτὴν ἔρως, Σοφ. Τρ. 433, Εὐρ. Ἴων 67· πρός τινα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 48, ἐν ἀρχῇ: — καθόλου, ἔρως, ἐπιθυμία πράγματός τινος, ἔρως πατρῴας τῆσδε γῆς Αἰσχύλ. Ἀγ. 540, Εὐμ. 865, κτλ.· περί τι Πλάτ. Νόμ. 782Ε· πρός τι Λουκ. Νιγρ. ἐν ἀρχῇ: — ἔχω ἐρωτά τινος Ἡρόδ. 5. 32· ἔρως ἔχει με Αἰσχύλ. Ἱκ. 521, Σοφ. Ἀποσπ. 690· ἔρως ἐστί μοι, μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 368· ἔρως ἐμπίπτει μοι, μετ' ἀπαρ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 341, Θουκ. 6. 24· εἰς ἐρωτά τινος ἀφικέσθαι Ἀντιφάνης ἐν «Ὑδρίᾳ» 1. 3· ἐλθεῖν Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι» 2:— ἐν τῷ πληθ. **ἔρωτες**, Λατ. amores, Πινδ. Ν. 3. 51, κτλ.· οὐχ ὅσιοι ἔρ. Εὐρ. Ἱππ. 764· ἔρωτες ἐμπᾶς πόλεως Ἀριστοφ. Ὄρν. 1316, κτλ. **2)** τὸ πρᾶγμα ὃ ἐρᾷ τις· ἀπροσίκτων δ' ἐρώτων ὀξύτεραι μανίαι, «τῶν οὐκ ἀμηχάνων ἐρώτων, φησίν, ἐπιθυμίαι ὀξύτεραι ἔχουσι τὰς μανίας» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 11 ἐν τέλ.· οὐδ' ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι κυρίους γε ὄντας, ἐπὶ φιλαργύρων, Λουκ. Τίμ. 14. **3)** ἐν Σοφ. Αἴ. 693, ἐπὶ ὑπερβολικῆς χαρᾶς, πρβλ. **φρίσσω** ΙΙ. 4. **II.** ὡς κύρ. ὄνομα, ὁ θεὸς Ἔρως, Amor, Ἀνακρ. 64, Σοφ. Ἀντ. 781, Εὐρ. Ἱππ. 525 κέξ., κτλ.· ὁ ἀρχαιότατος τῶν θεῶν καθ' Ἡσ. (ἴδε **ἔρος**), πρβλ. Παρμεν. 132:— ἐν τῷ πληθ., Σιμωνίδ. 116, κτλ.· πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου mater Cupidinum.

Ἐρωτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **Ἔρως**, μικρὸν Ἐρωτάριον Ἀνθ. **Π. 11. 174.**

ἐρωτάω, Ἐπικ. **εἰρωτάω**, ἀλλὰ συνῃρ. παρ' Ὁμ., ἴδε κατωτ.· παρ' Προδ. τὰ Ἀντίγραφα ποικίλλουσι μετ' ἐὺ τῶν συνῃρ. τύπων **εἰρωτᾷ**, **εἰρωτῶσι** κτλ. (Ἡρόδ. 3.119.,1. 67. κ. ἀλλ.), καὶ **εἰρωτέειν** κτλ. (ὁ αὐτ. 4. 145 κ. ἀλλ.): παρατ. **ἠρώτων** Θουκ. 7. 10, κτλ., **εἰρώτα** Ὀδ. Ο. 423· Ἰων. **εἰρώτεον** ἢ **-ευν** Ἡρόδ. 4.145., 3. 140: — μετὰ πληθ. προστ. ἐρωτώντων Ἀντιφῶν 137. 5:— μέλλ. **-ήσω**, κτλ.: ἡ συνήθ. λέξ. παρ' Ἀττ., ἡ ἀναπληροῦσα τοὺς ἐλλείποντας χρόνους τοῦ **ἔρομαι**, οἱ δ' Ἐπικ. τύποι εἶναι **ἐρέω** Α, **ἐρεείνω**. Ἐρωτῶ, τινά τι, περί τινος, ἅ μ' εἴρωτᾶς Ὀδ. Δ. 347, Ρ.138· εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν; Ι. 364· ὅσ' ἂν σ' ἐρωτῶ Σοφ. Ο. Τ. 1122· οὐ τοῦτ' ἐρωτῶ σ' Ἀριστοφ. Νεφ. 641, κτλ.: — Παθ., ἐρωτῶμαι, τι Πλάτ. Νόμ. 895Ε, Ξεν. Κύρ.1. 4, 3. **2)** ἐρωτῶ τι, ὡς νῦν, ὃ δ' οὖν ἐρωτᾶτ' Αἰσχύλ. Πρ. 226, Πλάτ. Πολ. 508Α· τι περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 185C· ἐρ. ἐρώτημα ὁ αὐτὸς ἐν Πολ. 487Ε.— Παθ., τὸ ἐρωτηθέν, τὸ ἐρωτώμενον, περὶ οὗ ἠρώτησεν ἢ ἐρωτᾷ τις, Θουκ. 3. 61, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 23, κτλ.· τὰ ἔμπροσθεν ἠρωτημένα Πλάτ. Νόμ. 662D, πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 522. **3)** ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, εἰρώτα δὴ ἔπειτα τίς εἴη, καὶ πόθεν ἦλθοι Ὀδ. Ο. 423· ἐρωτᾶν εἰ .. ἢ ἦν .., Ἱππ. 682. 46, Θουκ. κλ. (ἴδε ἐν λ. **πύστις**)· ὑμᾶς ἐρωτῶ .. ἢ ταῦτ' ἀρίστα κτλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 182· πότεροι .. Ἀριστοφ. Ἀχ. 648· ὅστις Αἰσχύλ. κλπ. **II.** ἐρωτῶ τινα περί τινος, ζητῶ νὰ μάθω τι παρ' αὐτοῦ, εἰρωτᾷς μ' ἐλθόντα θεὰ θεὸν Ὀδ. Ε. 97· ἐρ. καὶ ἐλέγχειν Ἀντιφῶν 144.7· τινα ἀμφί τινος Εὐρ. Ἴων 236· ἐρ. τὸν θεὸν Ξεν. Ἀν. 3.1,7, Ἀπομν.1. 3, 1, κτλ.— Παθ., ἐρωτᾶσθαι θέλω Εὐρ. Ι. Α.1130. **2)** ἐν τῇ Διαλεκτικῇ, ὡς ἀντίθετον πρὸς τὴν συλλογιστικὴν ἀπόδειξιν, προκαλῶ συμπέρασμα ἐκ τοῦ ἀντιπάλου δι' ἐρωτήσεων, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ.1.1, 3, κ. ἀλλ.· οὕτως, interrogare ἐν Κικ. Fat. 28· ἐντεῦθεν βραδύτερον, συλλογιστικῶς συμπεραίνομαι (πρβλ. **συνερωτάω** ΙΙ), Λουκ. Ἱππ. δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 17. **III.** παρὰ μεταγεν. = **αἰτέω**, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ παρακαλῶ, ἱκετεύω, ἐρ. τινά τι Ἐβδ. (Α', Βασιλ. Α', 21, κ. ἀλλ.)· ἐρ. τινα ποιεῖν τι Εὐαγγ. κ. Λουκ. η', 37, κ. ἀλλ.· ἐρ. τινα ἵνα ἢ ὅπως ποιῇ τι παρὰ τῷ αὐτῷ ζ', 3, 36, κ. ἀλλ.· ἐρ. τινα περί τινος Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιϛ', 26, κτλ.

ερωτεύομαι, ὡς καὶ νῦν, πίπτω εἰς ἔρωτα, ἐρωτεύεσθαι ἀληθινὸν ἔρωτα Θ. Στουδ. σ.1362, ἔκδ. Μί.

ἐρώτη, Δωρ. ἀντὶ **ἐρώτα**, θ' ἑνικ. τῆς προστ. τοῦ **ἐρωτάω**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 800.

ἐρώτημα, τό, ὡς καὶ νῦν, Θουκ. 3. 54· ἡ πρὸς τὸ ἐρ. ἀπόκρισις αὐτόθι 60· τὰ ἐρ. τοῦ ξυνθήματος, αἱ περὶ τοῦ συνθήματος ἐρωτήσεις, ὁ αὐτ. 7. 44· ἐρ. περί τινος Πλάτ. Πρωτ. 336D· ἐρ. ἐρωτᾶν, ἐρέσθαι ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 42Ε, Πολ. 487Ε. **II.** ἐρώτησις γινομένη πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ προκαλέσῃ τις συμπέρασμα ἐκ τῆς ἀποκρίσεως, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ.1.15, 8, Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 12, 2, κ. ἀλλ.· πρβλ. **ἐρωτάω** ΙΙ. 2.

ἐρωτηματίζω, προβάλλω ἐρωτήσεις ὅτως προκαλέσω συμπεράσματα ἐκ τοῦ ἀντιπάλου μου, Ἀριστ. Τοπ. 8.1, 2.

ἐρωτηματικός, ἡ, ὁν, ἐνέχων ἐρώτησιν· ἐπίρρ. **-κῶς**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ 1225, κτλ.

ἐρώτησις, εως, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Πλάτ. Πρωτ. 312D, κ. ἀλλ., Ξεν. Κύρ. 8. 4,13, κ. ἀλλ.· ταύτην ποιήσασθαι τὴν ἐρώτησιν Ἰσοκρ.171Α· περί τινος, ἐν τῇ τοῦ πηλοῦ ἐρωτήσει Πλάτ. Θεαίτ.147C. **II.** ἐν τῇ διαλεκτικῇ, πρόκλησις συμπερασμάτων δι' ἐρωτήσεων, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρ.1.1. 3, κ. ἀλλ.· πρβλ. **ἐρωτάω** ΙΙ. 2.

ἐρωτητέον, ρηλ. ἐπίθ. τοῦ **ἐρωτῶ**, δεῖ ἐρωτᾶν, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ.1.12, 2.

ἐρωτητικός, ἡ, όν, ἱκανὸς εἰς ἐρωτήσεις, ἢ ἀγαπῶν νὰ ἐρωτᾷ; Πλάτ. Κρατ. 398Ε. **II.** ἡ **-κή**, ἡ τέχνη τοῦ προκαλεῖν συμπεράσματα δι' ἐρωτήσεων, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ.11. 9.—Ἐπίρρ **ἐρωτητικῶς**, = ἐρωτηματικῶς, Ἐπιφάν. τ.1. σ. 983D.

ἐρωτιάς, **άδος**, ἡ, ἀνώμαλον θηλ. τοῦ **ἐρωτικός**, Νύμφαι Ἀνθ. Π. 9. 627.

ἐρωτιάω, εἶμαι ἐρωτόληπτος, Ἀχιλλ. Τάτ. 6. 20.

ἐρωτιδεύς, **έως**, ὁ, μικρὸς ἔρως· ἐσχηματίσθη ὡς τὸ **λαγιδεύς** ἐκ τοῦ **λαγώς** πληθ. **ἐρωτιδεῖς** Ἀνακρ. 26.

Ἐρωτίδια (δηλ. ἱερά), τά, ἑορτὴ τοῦ ἔρωτος, Ἀθήν. 561Ε, Σχόλ. εἰς Ἡσιόδ. Ο. 7.154, καὶ ἐν Σπαρτιατικῇ Ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ.1429,1430 ἔνθα **Ἐρωτίδεια** καὶ **-αια**).

ἐρωτίζω, = **ἐρωτάω**, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἠρώτιζον**.

ἐρωτικός, **ἡ**, **όν**, ὁ ἀνήκων εἰς ἔρωτα, ἢ προερχόμενος ἐξ ἔρωτος, ὀργή, λύπη Θουκ. 6. 57, 59· ἐρ. ξυντυχία, ἐρωτικὴ ὑπόθεσις, αὐτόθι 54· ἐρ. λόγος, λόγος περὶ ἔρωτος, Πλάτ. Φαῖδρ 227 C· ἐρ. μέλος, ᾆσμα ἐρωτ., Βίων 15. 2· περὶ ἐρ. αἰτίαν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4,1· τὰ ἐρωτικά, ἐρωτικαὶ ὑποθέσεις, Πλάτ. Συμπ. 186C,193E, κ. ἀλλ.· τὰ ἐρ. περὶ γυναῖκας Πλουτ. Κίμ. 4· ὡσαύτως, = **Ἐρωτίδια** Πλούταρχ. 2.748F· ἡ ἐρωτική, = τὰ ἐρωτικὰ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9.1,2. **II.** ἐπὶ προσώπων, ἔκδοτος εἰς ἔρωτα, Πλάτ. Πολ. 474D, κ. ἀλλ.· συγκρ. **-ώτερος** Ξεν. Συμπ. 4. 62· καθόλου, ἔχων ἔρωτα, τρέφων πόθον, πρός τι Πλουτ. Δημοσθ. 25. —Ἐπίρρ. **-κῶς** Θουκ. 6. 54· ἐρ. μεταχειρίζεσθαί τινα Λυσ. Ἀποστ. 2· ἐρ. διατίθεσθαι Πλάτ. Συμπ. 207Β· ἐρ. ἔχειν τινός, ἔχειν ἔρωτα πρός τινα, αὐτόθι 222C· ἐρωτικῶς ἔχειν .. τοῦ ποιεῖν τι, ἐπιθυμεῖν σφοδρῶς, Ξεν. Κύρ. 3. 3,12.

ἐρώτιον, τό, = **ἐρωτάριον**, Λουκ. Φιλοψ. 14.— Καθ' Ἡσύχ. «ἐρώτιον· ἐρώμενον, Ταραντίνοις».

ἐρωτίς, **ίδος**, ἡ, ἠγαπημένη, ἐρωμένη, Θεόκρ. 4. 59. **II.** ὡς ἐπίθ., **Ἐρωτίδες** νῆσοι, νῆσοι τοῦ ἔρωτος, Ἀνθ. Π.7. 628.

ἐρωτό-βλητος, **ον**, «ἐρωτοχτυπημένος», διάφορ. γραφ. παρ' Εὐμαθ. ἐν Ἰσμ 84. 9.

ἐρωτο-γράφος, **ον**, περὶ ἔρωτος, μέτρον Ἀνθ. Π.7. 421.

ἐρωτο-δέσμη, ἡ καὶ **-δεσμος**, ὁ, δεσμὸς ἔρωτος, Κ. Μανασσ. Χρον. 5822, κλ.

ἐρωτο-διδάσκαλος, ὁ, ἡ, διδάσκαλος τῆς τέχνης τοῦ **ἐρᾶν**, Ἀθήν. 219D.

ἐρωτοδίκη, ἡ, δίκη ἐρωτική, Λυδ. κ. Ροδ. στ. 2831, ἔκδ. Μαυρ.

ἐρωτοδυναστεία, ἡ, δυναστεία ἔρωτος, πολύφοβος Λυδ. κ. Ροδ. στ.150, ἔκδ. Wr.

ἐρωτόεις, **εσσα**, **εν**, πλήρης ἔρωτος, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 206.

ἐρωτοκάμινος, ἡ, κάμινος ἔρωτος, Καλλίμ. κ. Χρυσορ. στ. 1129, ἔκδ. Λ.

ἐρωτοκράτης καὶ **ἐρωτοκράτωρ**, ὁ, ὁ διὰ τῆς ἑαυτοῦ ἐρωτικῆς δυνάμεως κυριαρχῶν, ἐρωτοκράτης Ἔρως Λυδ. κ. Ροδ. στ. 382, 402, 421, ἔκδ. Wr.:— οὐσιαστ. **ἐρωτοκρατία**, ἡ, τὸ κράτος τοῦ ἔρωτος, αὐτόθι στ. 270, κ. ἀλλ.

ἐρωτο-κράτητος, **ον**, ὁ κυριευθείς, ἡττηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, Κ. Μανασσ. Χρον.1874.

ἐρωτοληπτέω, εἶμαι ἐρωτόληπτος, Κ. Μανασσ. Χρον. 528.

ἐρωτό-ληπτος, **ον**, ὡς καὶ νῦν, ὁ κατεχόμενος ὑπὸ ἔρωτος, Ἀστ. amore cuptas, Νικήτ. Εὐγ. 6. 621.

ἐρωτοληψία, ἡ, τὸ κατέχεσθαι ὑπὸ ἔρωτος, Σουΐδ. ἐν λ. **κάτοχος**.

ἐρωτομάνέω, = **ἐρωμανέω**, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 118, Πολυδ. Ι'. 68.

ἐρωτο-μάνής, **ές**, = **ἐρωμανής**, Ὀρφ. Ὕμν.54.14, Ἀθήν.599Ε

ἐρωτο-μανία, ἡ, = **ἐρωμανία**, ἐμμανὴς ἔρως, Πλούτ. 2.451Ε.

ἐρωτο-παίγνιον, τό, ποίημα ἐρωτικόν, Γέλλιος 2. 24.

ἐρωτοπικρίαι, αἱ, πικρίαι τοῦ ἔρωτος, Λυδ. κ. Ροδ. στ. 22, ἔκδ. Wr.

ἐρωτο-πλάνος, **ον**, ὁ πλανῶν, ἐξαπατῶν τὸν ἔρωτα, φθόγγος Ἀνθ. Π.7.195.

ἐρωτο-πλοέω, πλέω ἐν τῷ ὠκεανῷ τοῦ ἔρωτος, Ἀνθ. Π. 5.156.

ἐρωτο-ποιέομαι, παθ., γίνομαι δι' ἔρωτα, Ἰουστῖν. Μάρτ. σ.49.

ἐρωτο-τόκος, **ον**, ὁ τίκτων γενῶν ἔρωτα, Μουσαῖος 159.

ἐρωτοτρόφος, **ον**, ἡ τροφὸς ἢ μήτηρ τοῦ ἔρωτος, δηλ. ἡ Ἀφροδίτη, Ὀρφ. Ἀργ. 476. 871.

ἐρωτύλος, ὁ, Δωρ. λέξις, ἀγαπητός, ἐράσμιος, Θεόκρ. 3.7. **II.** ὡς ἐπίθετ., ἐρωτύλα **ἀείδειν**, **ᾄδω ᾄσματα** ἐρωτικά, Βίων 3.10,13.

ἐς, Ἰων. καὶ παλαιὸς Ἀττ. τύπος τῆς προθ. **εἰς**· ἅπαντα τὰ σύνθετα ζητητέον ἐν **εἰσ-**, πλὴν ὀλίγων Ἰων. καὶ Ἐπικῶν λέξ. ἁπαντωσῶν μόνον ἐν τῷ τύπῳ **ἐσ-**.

ες· κατάλ. πτώσ. αἰτ. πληθυντ. τριτοκλίτων ἀντὶ **ας**:— Ἔτι **ες** κατάλ. πτώσ. ὀνομ. ἢ αἰτιατ. ἑνικ. ἁρσ. τριτοκλίτου ὀνόματος τῶν συνήθως ληγόντων εἰς **ος**, τέμενες (δὶς) Ἐπιγρ Μεγαλοπόλεως, L. et F. 331 στ. 31 καὶ 42.—Ἴδε Κουμανούδ. Συναγ. λέξ. ἀθησ. ἐν τόπῳ.

ἐς δὲ καί (= πρὸς δὲ καί), Ἐπιγρ. Θήρας, CIG. 2448.

ἐσαγείρω, **ἐσάγω**, ἴδε **εἰσαγείρω**, **εἰσάγω**.

ἐσαεί, διὰ παντός, ἴδε **ἀεί**.

ἐσαθρέω, ἐσακούω, κτλ., ἴδε **εἰσαθρέω**, **εἰσακούω**.

ἐσᾶλτο, ἴδε **εἰσάλλομαι**.

ἔσαν, Ἐπικ. καὶ Ἰων. γ'. πληθ. παρατ. τοῦ **εἰμί**.

ἐσάντα, **ἐσάπαξ**, ἴδε **εἰσάντα**, **εἰσάπαξ**.

ἐσαπικνέομαι, Ἰων. ἀντὶ **εἰσαφικνέομαι**.

ἐσάρτι, ἐπίρρ. ἀντὶ **εἰς ἄρτι**, ἕως τώρα, Λοβεκ σημείωσ. εἰς Φρύν. 21.

ἔσας, μετοχ. ἀόρ. τοῦ **ἵζω**, σημασ. Ι.

ἐσαῦθις, ἴδε **εἰσαῦθις**.

ἐσαύριον, ἴδε **αὔριον**· ἀλλὰ εἰς τὴν ἐσαύριον, Πολύβ.8.15 6.

ἐσάφιξις, **εως**, ἡ, = ἄφιξις εἴς τι μέρος, Ἀνδρέας Χαρτοφύλαξ ἐν Hardt Catal. cord Gr Monacens τ. 5, σ. 305-6.

ἐσάχρι, ἐπίρρ., (εἰς ἄχρι) μέχρι, μετὰ γεν., ἐσάχρι Μυρίνης Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 604, Ἀνθ. Πλαν. 4. 307.

ἐσβαίνω, **ἐσβάλλω**, κτλ., ἴδε **εἰσβαίνω**, **εἰσβάλλω**.

ἐσβιβάζω, **ἐσβολή**, **ἐσδέχομαι**, **ἐσδίδωμι**, **ἐσδύω**, **ἔσειμι**, ἴδε **εἰσβιβάζω**, **εἰσβολή**, κτλ.

ἐσδέλλοντες ἐς τοῖ ἔργοι (= ἐκβάλοντες ἐκ τοῦ ἔργου, ἢ ἐκ τῷ ἔργῳ) Ἐπιγρ. Τεγέας, L. et F. 340e = Cau.117.— Πρβλ. τὰ παρ' Ἡσυχ.: «ζέλλειν· βάλλειν» καὶ «ἔζελεν· ἔβαλεν».

ἔσδοσις, ἡ, (= ἔκδοσις) Ἐπιγρ. Τεγέας. L. et F. 340e = Cau. 117:— **ἐσδοτῆρες**, οἱ, (= ἐκδοτῆρες, ἐκδόται) αὐτόθι.

ἐσδραμύλιξον· «εἴσδραμε» Ἡσύχ.

ἐσεμάσσατο, ἴδε **εἰσμαίομαι**.

ἐσένης, ἐσέννην, ἴδε **ἔνος**.—Καθ' Ἡσύχ. «ἐσένας· ἐς τρίτην»

ἐσίπτατο, ἴδε **εἰσπέτομαι**.

ἐσεργνύναι, Ἰων. ἀντὶ **εἰσέργειν**, ἐγκλείειν, περιορίζειν, Ἡρόδ. 2. 86.

ἐσεσάχατο, ἴδε **σάττω**.

ἐσίχυντο, ἴδε **εἰσχέω**.

ἐσίχω, ἐσηγέομαι, ἐσηθέω, ἐσήκω, ἴδε **εἰσ-**.

ἐσήλατο, ἴδε **εἰσάλλομαι**.

ἐσηλῦσίη, ἡ, = **εἰσέλευσις**, Ἀνθ. Ἡ. 9. 625.

ἔσθαι, ἀπαρ. μέσ. ἀόρ. τοῦ **ἵημι**. **2)** ὡσαύτως παθ. πρκμ. τοῦ **ἔννυμι**.

ἐσθέω, (ἐσθής) ἐνδύω·—ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ παθ. πρκμ. καὶ ὑπερσ., τὸ πλεῖστον κατὰ μετοχ. **ἠσθημένος**, καὶ Ἰων. **ἐσθημένος**, ἐνδεδυμένος ἢ περιβεβλημένος τι, ἐσθῆτα ἐσθημένος Ἡρόδ. 6.112· μετὰ δοτ., ῥάκεσι ἐσθημένος ὁ αὐτ. 3.129· ἠσθημένοι πέπλοισι Εὐρ. Ἑλ.1539 ; Πελοποννησιακῶς ἠσθημένος Πυθαίνετος παρ' Ἀθην. 589F· γ' πληθ. πρκμ. **ἠσθήνηται** Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.· γ' ἐνικ. ὑπερσ. **ἠσθητο**, Αἰλ. Ποικ.Ἱστ.12.32· **ἠσθήσεται**, ὁ αὐτ. ἐν τῷ π. Ζ 16. 34.

ἔσθημα, τό, ἔνδυμα, ἐν χρήσει παρὰ Τραγ., ἀείποτε καὶ ἀπλῶς, = ἐνδύματα, ὡς Αἰσχύλ. ἐν Πέρσ. 836, ἐν Ἀγ. 562, Σοφ. ἐν Ἠλ. 268· οὕτω καὶ παρὰ Θουκ. 3. 58, κτλ.

ἔσθην (= ἐσθῆτα), ὡς εἰ ἐξ ὀνομαστ. **ἔσθη**, πεντάκις οὕτως ἐν Ἐπιγρ. Μυκόνου, Ἀθηναίου τ. Β', σ. 235-6.

ἔσθην, γ' δυϊκ. παθ. ὑπερσ. τοῦ **ἔννυμι**, Ἰλ. Σ. 517.

ἐσθής, ἧτος, Δωρ. **ἐσθάς, ἄτος**, ἡ, (ἴδε **ἔννυμι**): — ἐνδυμασία, ἔνδυμα, Ὅμ., Ἡρόδ. καὶ Ἀττ., χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά τε δόντες, «ἐσθῆτα ... ἀντὶ τοῦ ἐσθῆτας» (Εὐστ.), Ὀδ. Ε. 38· χρηστηρία ἐσθής, τὸ ἔνδυμα προφήτιδος, Αἰσχύλ. Ἀγ.1270· Ἀργολὶς ἐσθής, Ἀργολικὴ ἐνδυμασία, ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ 237· μετρία ἐσθής, ἁπλῆ, ἀπέριττος ἐνδυμασία, Θουκ.1. 6· κατὰ πληθ., τὰ ἐνδύματα πολλῶν ἀνθρώπων, Αἰσχύλ. Θήβ. 871, Πλάτ. Ἀλκ. (Πρῶτος) 122E· ἀλλ' ἑνὸς μόνου, Εὐρ. Ἑλ. 421. **II.** περιληπτικῶς, ἐνδύματα, ἐσθῆτα ἔσφερον εἴσω, δηλ. τὰ ἀρτίως πλυθέντα ἐνδύματα, Ὀδ. Η. 6· ἔντυον εὐνὴν ἐσθῆτος μαλακῆς Ψ. 290· τὰ ἐσθῆτος ἐχόμενα εἶχον Ἡρόδ 3. 66, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 3 1,19. **III.** μεταφορ., = **τεῖχος**, ἐσθὴς τῆς πόλεως Δημάδης παρ' Ἀθήν. 99D.

ἔσθησις, εως, ἡ, (ἐσθέω) ἐνδυμασία, ἔνδυμα, πιθαν. γραφ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ῥητ. 2. 8,14, πρβλ. Πολυδ. Γ, 51· ἐν τῷ πληθ., Ἀθήν.18E, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κδ', 4· δοτ. πληθ. **ἐσθήσεσι** Φίλων 2.158.

ἐσθητο-πράτης, ὁ, ὁ πωλῶν ἐσθῆτας, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ.195, ἔκδ. Mil.

ἐσθητορράφος, ὁ, ὁ ῥάπτων ἐσθῆτας, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 337. ἔκδ. Mil.

ἔσθι, = **ἴσθι**, «ἔσθι τὸ ἴσθι λέγει Ἑκαταῖος» Ἀνώνυμ. ἐν Κραμήρου Ἀνεκδ. τ.1. σ. 207.

ἐσθίω (πρβλ. τοὺς ποιητ. τύπους **ἔσθω, ἔδω**, ὧν ὁ δεύτερος εἶναι ὁ ῥιζικὸς τύπος καὶ ἐξ αὐτοῦ σχηματίζονται ὁ μέλλ. καὶ ὁ πρκμ. τοῦ **ἐσθίω**): παρατ. **ἤσθιον** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 147: μέλλ. **ἔδομαι** (πρβλ.. **πίνω**, μέλλ. **πίομαι**) Ἰλ. Δ. 237, Ὀδ Β. 123, Ἀττ.· τὸ **ἐδοῦμαι** εἶναι μεταγεν. ἂν οὐχὶ ἡμαρτημένος τύπος, (προκατεδεῖται) Λουκ. Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδ.7, κτλ.: πρκμ. **ἐδήδοκα** Ἀριστοφ. Ἱππ. 362, Ἄλεξις ἐν «Πανυχίδι» 1. 2, Ξεν.· **ἐδήδοFα** εὑρηται ἐν ἀρχαίᾳ τινὶ Σπαρτιατ. ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 15: Ἐπικ. μετοχ. **ἐδηδώς, -υῖα**, Ἰλ. Ρ. 542, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 560: ὑπερσ. **ἐδηδόκειν** Λουκ.Ὄνειρ. ἢ Ἀλεκτρ. 4:—Μέσ. **ἐσθίομαι** Ἱππ.1128F, Θεοφρ. π. Φυτ.Ἱστ. 1. 6, 11: ἀόρ. **ἠδεσάμην (κατ-)** Γαλην. 5. 75?.— Παθ. **ἐσθίομαι** Ὀδ. Δ. 318, Θεοφρ. π. Φυτ.Ἱστ. 1. 42, 4, Λουκ.: ἀόρ. **ἠδέσθην** Ἱππ. 1. 686 Kühn,Ἀριστ. Προβλ.13. 6,1, (**ἀπ-, κατ-**) Πλάτ. Κωμ. ἐν «Σοφισταῖς» 5, ἐν «Ἑορταῖς» 8: πρκμ. **ἐδήδεσμαι (κατ-)** Πλάτ. Φαῖδρ. 110E, **ἐδήδεμαι (ἀπ-)** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 22, Ἐπικ. γ' ἐνικ. **ἐδήδοται** Ὀδ. Χ. 56. Ὁ ἀόρ. 6' σχηματίζεται ἐκ τῆς √ΦΑΓ, ἴδε **φαγεῖν**. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε τὴν λ. **ἔδω**). Τρώγω, Ὅμηρ. (μάλιστα ἐν Ὀδ.), κλ.· ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐσθίειεν καὶ πινέμεν Ὀδ. Β. 305, Φ. 69· κρέα ἤσθιον Υ. 348· τὰ ἐσθίοντα, τὰ στόματα, πλεῖστα .. γὰρ τὰ ἐσθίοντα ἐν στρατιᾷ Ξεν. Κύρ. 1. 6,17· ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ἐσθ. τι Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ., Σοφ.Ἀποσπ. 596 (ἔκ τινος σατυρικοῦ δράματος). Εὐρ. Κύκλ. 233· ὡσαύτως, ἐσθ. τινός, τρώγω ἔκ τινος ... Ξεν.Ἑλλ. 3. 3, 6, κτλ.· ἐπὶ θηρίων, κατατρώγω, καταβροχθίζω, ἤσθιε δ' ὥστε λέων ὀρεσίτροφος Ὀδ. Ι. 292, πρβλ.Ἡσ. Θ. 524,773, κτλ.— Παθ., οἶκος ἐσθίεται, ὁ οἶκος, ἡ περιουσία καταστρέφεται, Ὀδ. Δ. 318. **2)** μεταφ., πάντας πῦρ ἐσθίει, τὸ πῦρ καταναλίσκει πάντας, Ἰλ. Ψ.182 ἐπὶ διαβρωτικοῦ ἕλκους, ὡς ὁ ἕρπης (ἴδε τὴν λέξιν), Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 246· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, ἕλκεα ἐσθιόμενα, ἐπὶ πεφλογισμένων δριμέων ἑλκῶν, κτλ., Ἱππ. 1128F· ἐσθ. ἑαυτόν, κατατήκειν, στενοχωρεῖν (ὡς τὸ τοῦ Ὁμήρου, ὃν θυμὸν κατέδων), Ἀριστοφ. Σφ. 287· ἐσθ. τὴν χελύνην, δάκνειν τὸ χεῖλος, αὐτόθι 1083· ἐσθ. τὴν καρδίαν Πυθαγ. παρὰ Πλουτ. 2. 12E. **3)** ὀδόντες ἐσθιόμενοι, σεσηπότες, Θεοφρ. Χαρ. 21 Schneid.

ἐσθλαί· «ξύλινα παίγνια.Ἀμαθούσιοι» Ἡσύχ.

ἐσθλό-γαμος, ον, ὁ ἐλθὼν εἰς καλὸν γάμον, ὁ νυμφευθεὶς καλῶς, Γρηγ. Ναζ. τ. 2. σ.78.

ἐσθλο-δότης, ου, ὁ, πάροχος ἐσθλῶν, ἀγαθῶν, Μανέθων 2.142, Συνεσ. Ὕμν. 4. 270.

ἐσθλός, ἡ, όν, Δωρ. **ἐσλός, ἡ, όν**· συγκρ. καὶ ὑπερθ. **-ότερος, -ότατος**, Ἀ.θ. Ἡ. 9.156.. 6. 240. (Ἐκ τῆς √ΕΣ, **εἰμί** (ἐσμί), κατὰ τὸν Κούρτ.· πρβλ. Σανσκρ. sat (ὤν, bonus), su-(εὖ), sv-astis (εὐεστώ). Ποιητ. ἐπίθ. = τῷ **ἀγαθός**, καλὸς εἰς τὸ εἶδός του, ἢ (ὡς συνήθως) ἐπὶ ἀρχηγῶν, ἢ καὶ ἐπὶ χοιροβοσκοῦ, ὡς ἐν Ὀδ. Ο. 557 ἐπὶ ἵππων, Ἰλ. Β. 348· ἐσθλὸς ἔν τινι Ἰλ. Ο 283· ἀκολούθως μετ' ἀπαρ., Ἀπολλ. Ρόδ. Α.106, κτλ.:— ἐντεῦθεν κατὰ πολλὰς σχέσεις, **1)** ἐπὶ προσώπων, ἐκ τῆς κοινῆς παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις ἰδέας περὶ ὑπεροχῆς καὶ ἐξοχότητος, ἀγαθός, γενναῖος, ἰσχυρός, Ὅμ., ἰδίως ἐν τῇ Ἰλ.· ὡσαύτως, ὄλβιος, πλούσιος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 212· καὶ ἀκολούθως, εὐγενής, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κακός** (ἴδε ἐν λέξει **ἀγαθὸς** ΙΙ), εἶτ' εὐγενὴς πέφυκας εἶτ' ἐσθλῶν κακὴ Σοφ.Ἀντ. 38· ἐσθλοῦ πατρὸς παῖς ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 96· ἀπ' ἐσθλῶν δωμάτων Εὐριπ.Ἀνδρ. 772, κτλ.· πρβλ. Welcker ἐν προοιμ. Θεόγν. σ. XXII· ἐπὶ εὐγενῶν ἵππων, Ἰλ. Ψ. 348. **2)** ἐπὶ τοῦ νοῦ καὶ τῶν ἰδιοτήτων τοῦ ἀνθρώπου, **νόος, μένος, κλέος**, κτλ., Ὅμ., καὶ συχν. παρ' Ἀττ.· ἐσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον Ὀδ. Ρ.66· ἐσθλὸς εἴς τινα, καλὸς, πιστός, Σοφ.Ἰλ. 24· τινι Ναυμάχιος 48. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, κτλ., **φάρμακα, τεύχεα, κτήματα, κειμήλια**, κτλ., Ὅμ. καὶ Ἀττ. **4)** εὐοίωνος, αἴσιος, καλός, τυχηρός, ὄρνιθες Ὀδ. Ω. 311· ὕπαρ Τ. 547· μοῖρα, γάμος, κτλ., Τραγ. **5)** ὡς οὐσιαστ., **ἐσθλά**, τά, ἀγαθὰ (δηλ. πράγματα), πυρὴν ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν Ὀδ. Κ. 523· εἴ τις ἐσλὰ πέπαται Πινδ. Ἰ. 8.103·— ἀλλὰ **ἐσθλόν**, τό, καλὴ τύχη, εὐτυχία, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **κακόν**, Ἰλ. Ω. 530· παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκεν Ὀδ. Ο. 488· ἐσλὸν βαθὺ Πινδ. Ο. 12. 17. **6)** ἐσθλόν [ἐστι], μετ' ἀπαρ., εἶναι καλόν, συμφέρον νά .., Ἰλ. Ω. 301 — Ποιητικὴ λέξις ᾗ χρῆται καὶ ὁ Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 441B, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 9, Λουκ. περὶ τῆς Συρ. Θεοῦ 19 (ἐν Ἰων. διαλέκτ.), κτλ.

ἐσθλότης, ητος, ἡ, ἀγαθότης, καλωσύνη, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 441B.

ἔσθος, εος, τό, σπάν. τύπος ἀντὶ τοῦ **ἔσθημα**, Ἰλ. Ω. 94, Ἀριστοφ. Ὄρν. 940 τὸ ἔσθος (μετὰ χασμωδίας, ἐπειδὴ τὸ πάλαι εἶχε δίγαμμα ἡ λέξ.) λεγόμενον ὑπὸ Λάκωνος ἐν Ἀριστοφ. Λυσ.1096· πρβλ. τοὺς τύπους **βέστον, γεστία** ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. καὶ Ἡσύχ.

ἐσθ' ὅτε, ἀντὶ **ἔστιν ὅτε**, Λατ. est quum, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, κἄποτε ἐσχηματισμένον ὡς τὸ **ἐνίοτε**, μεθ' ὁριστ., Ξεν. Κύρ. 3.1, 20, πρβλ. Θεόκρ. 25. 26· ἐσθ' ὅτε .. , ὅτε .. Σοφ. Αἴ. 56, κἑξ.

ἔσθω, Ἐπικ. ἀπαρ. **ἐσθέμεναι**: παρατ. **ἦσθον**, Ὀδ., Μάτρων παρ' Ἀθην.137B:— ποιητ. τύπος τοῦ **ἐσθίω**, τρώγω, ἔσθειν καὶ πίνειν Ὀδ. Ε.197, πρβλ. Η. 220· ἔσθουσαι βάλανον, ἐπὶ ζώων, καταβροχθίζουσαι,Ν. 409· ἐσθέμεναι κειμήλιά τε πρόβασίν τε, ὅ ἐστι καταβιβρώσκειν πᾶσαν τὴν περιουσίαν ἀκίνητόν τε καὶ κινητήν, Β.75· ἐπὶ ζώων, τρέφομαι ἔκ τινος, τρώγω τι, Ἰλ. Ω. 415, Ὀδ. Ν. 409·— ὡσαύτως παρ' Ἀττ., Αἰσχύλ.Ἀγ.1597,Ἄρχιππ. ἐν «Ἰχθύσιν» 7 (εἰ ἡ γραφὴ ὀρθή), Φιλιππίδης ἐν «Ἀργυρίου Ἀφανισμῷ» 1. 5, Μάτρων ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ.Ἀθήν. 597A· σπάν. παρὰ πεζογράφοις, Πλούτ. 2. 101D, Ἑβδ. (Λευ. ΙΖ', 10, 13., ΙΘ'. 27).

ἐσία, ἡ, ἴδε **ἐσσία**.

ἐσία, ἡ, (ἵημι) ἀποστολή, πρεσβεία, Σουΐδ, κλ., πρβλ. **ἐξ-εσία**.

ἐσιάλλοντι (Βοιωτ.)· «ἐκτείνουσιν. ἐκπέμπουσιν» Ἡσύχ.

ἐσῐέμεναι, θηλ. πληθ. μετοχ. ἐνεστ. μέσ. τοῦ **εἰσίημι**, Ὀδ. Χ. 470.

ἐσικνέομαι, ἐσίπταμαι, ἴδε **εἰσικνέομαι, εἰσίπταμαι**.

ἐσίμεν (= **ἐσιέναι, εἰσιέναι**), Ἐπιγρ. Ρόδου ἐν Bilioti et Cottret l'île de Rhodes σ. 390.

ἔσις, εως, ἡ, (ἵημι) ἄφεσις, Ἐτυμολ. Μ. 469. 49. **2)** (ἔμαι) ὁρμή, μόνον παρὰ Πλάτ. ἐν Κρατ. 411D, 420A· ἀλλὰ τὸ σύνθετον **ἔφεσις** εὑρίσκεται πολλαχοῦ. **II.** (ἕζω) τὸ καθέζεσθαι, κάθισμα, Ἑλλάδ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 535. 20.

ἐσιτήριον· «τὸ ἐν μέσῳ αὔλημα» Ἡσύχ.

ἐσκαταβαίνω, ἴδε **εἰσκαταβαίνω**.

ἐσκάθετο, μέσ. ἀόρ. 6' τοῦ **εἰσκατατίθημι**, Ἡσ. Θεογον. 840, 899.

ἔσκε, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἦν**, γ' ἐνικ. παρατ. τοῦ **εἰμί**.

ἐσκεμμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., μετὰ περισκέψεως, Δημ.749. 8.

ἑσκηδεκάτη (= **ἑκκαιδεκάτη**, ἡ μᾶλλον **ἑξκαιδεκάτη**), Ἐπιγρ. Τανάγρας ἐν Ἀθηναίῳ τ. Δ', σ. 210.

ἐσκίχρημι, δανείζω, δανείζω χρήματα ἐπὶ τόκῳ, Ἐπιγραφ. Θεσσ.1557.

ἔσκλειεν· «εἰσάγει» Ἡσύχ.

ἔσκληκα, ἀμετάβ πρκμ. τοῦ **σκέλλω**.

ἐσκλησία, ἡ, (= **ἐκκλησία**) Ἐπιγρ. Ἐλευθερναίων Κρητῶν ἐν Τέῳ, L. et W. 71.

ἔσκλητος ἢ **ἐσκλητός**, ἡ, μικρὰ συνέλευσις (τεχνικὸς ὅρος), ἔδοξε τᾷ ἀλίᾳ καθάπερ τᾷ ἐσκλήτῳ καὶ τᾷ βουλᾷ Ἐπιγρ. Ρηγ. IG Sic. et It. 612 = Ditt. Syll. 251.—Καθ' Ἡσύχ : «ἡ τῶν ἐξόχων συνάθροισις ἐν Συρακούσαις», πρβλ. Valck. ἐν Ἡρόδ.7. 8, καὶ ἴδε **ἔκκλητος** II.

ἐσκομιδή, **ἐσκομίζω**, ἴδε **εἰσκομιδή**, **εἰσκομίζω**.

ἔσκον, Ἐπικ. καὶ Ἰων. παρατ. τοῦ **εἰμί**, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν Π 153· λίαν συχν. ἐν τῷ γ' πρσ. **ἔσκε**, οὐδέποτε ἐν τῷ θ' **ἔσκες**.

ἐσκοπημένως, ἐπίρρ. = **ἐσκεμμένως**, Θεόδ. Πρόδρ. σ.177.

ἑσλιανάτω (= **ἐκλειανάτω**;), Νικαρέτα τὰς οὐπεραμερίας Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bull. d. cor. hell. III. σ. 405· πρβλ. Κουμανούδ. Συναγωγ. λέξ. ἀθησ. ἐν τόπῳ.

ἑσλός, Δωρ. ἀντὶ **ἐσθλός** ὃ ἴδε.

ἔσμα, τό, = **μίσχος**, Ἀριστ.Ἀποσπ. 254.

ἐσμασσόμενος· «ἐμβαλλόμενος» Ἡσύχ.

ἐσματευόμενον «ζητοῦντα, ἐρευνῶντα. κακοπαθοῦντα (**κατωθ-**)» Ἡσύχ.

ἔσμιον· «νόστιμον» Ἡσύχ.

ἐσμόνω (Βοιωτ.)· «ἐξελεύσομαι» Ἡσύχ.

ἐσμός, (οὐχὶ **ἑσμός**, διότι ἡ ῥίζα εἶναι ΕΔ, **ἕζομαι**, ἴδε **Αἰσχύλ** Ικ. 684, πρβλ. **ἀφεσμός**), ὁ, πᾶν τὸ ἀφόρμως ἐξορμῶν, ἀνάβλυσις, Λατ. scaturigo· ἰδίως σμῆνος μελισσῶν, Ἡρόδ. 5.114, Πλάτ. Νόμ. 708Β, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 28· σφηκῶν, καθ' ἑσμιούς, κατὰ σμῆνη, Ἀριστοφ. Σφ.1107. **2)** πλῆθος ἢ ἀγέλη, ἑσμὸς ὑβριστῆς, ἐπὶ ἀνθρώπων, Αἰσχύλ. Ἱκ. 31· ἑσμὸς ὡς πελειάδων ἔζεσθε αὐτόθι 223· γυναικῶν Ἀριστοφ. Λυσ. 353, κτλ. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, ἑσμοὶ γάλακτος, ῥύακες γάλακτος, Εὐρ. Βάκχ. 710. ἔνθα ἴδε τὸν Elmsl.· προσέτι, ἑσμὸς μελίσσης γλυκύς, ὅ ἐστι μέλι, Ἐπίνικος ἐν «Μνησιπτολέμῳ» 1, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 481, Ἑρμάννου Πονημάτ. 2. 252· ὡσαύτως, ἑσμὸς νούσων Αἰσχύλ. Ἱκ. 684· λόγων Πλάτ. Πολ. 450Β.— Πρβλ. καὶ Ἡσύχ.

ἑσμο-τόκος, **ον**, παράγων σμῆνη μελισσῶν, Ἀνθ. Π. 6. 239.

ἑσμο-φύλαξ, **ἄκος**, ὁ, φύλαξ μελισσῶν, Γεωπ.15. 2, 9.

ἔσο (Βοιωτ.)· «ἐξ ὅσου» Ἡσύχ.

ἐσόδδην, ἐπίρρ. ἴδε **ὄδδη**.

ἐσοδημένος, Ἐπίρρ. ἀντὶ **σεσοδημένως**, ἐσοδημένως καὶ ταραχωδῶς Ἀντυλλ. ἐν Matth. Med. σ. 281.

ἔσοδος, **ἐσοικείω**, κτλ., ἴδε **εἴσοπτρον**, **εἰσοικέω**.

ἔσοπος κήπου, ἴσως **εἴσοδος** κήπου, Ἐπιγρ. Σόλων Κιλικίας, L. et W. 1473.

ἐσοπτρίζομαι: = **κατοπτρίζομαι**, Ἰαμβλ. Προτρ.107. 26, 120. 3.

ἔσοπτρον, **ἐσοράω**, ἴδε **εἴσοπτρον**, **εἰσοράω**.

ἐσοῦ (= **σοῦ**), γεν. πτῶσ. προσωπ. ἀντων., παρ' ἐσοῦ Ἐπιγρ. Αἰγύπτου CIG. 4866 = Rev. arch. 1865, I. σ. 428· μετ' ἐσοῦ Πάπυρ. Αἰγυπτ. ἐν Σάθ. Μεσ. βιβλ. VI. σ. ι'.

ἐσοῦμαι, Δωρ. ἀντὶ **ἔσομαι**, μέλλ. τοῦ **εἰμί**.

ἐσοχάδες, **ων**, αἱ, (εἰσέχω) ἐσωτερικαὶ αἱμορροΐδες, κοινῶς «ζοχάδες»· Γαλην. 2. σ. 449.19 καὶ 21, κτλ., πρβλ. **ἐξοχάδες**.

Ἑσπάριοι (= **ἐσπέριοι**), Ἐπιγρ. Ναυπάκτου, Ἐποίκ. Λοκρ. γράμμ., ἔκδ. Ἰω. Οἰκ. ς' 10.

ἐσπαρμένως· «σποράδην» Ἡσύχ.

ἑσπέρα, Ἰων. **-έρη**, ἡ, Λατ. vespera, κύρ. θηλ. τοῦ **ἕσπερος**· **I.** (ἐξυπακ. **ὥρα**), ἑσπέρα, «βράδυ» (παρ' Ὁμ. **ἑσπερος**), Ἡρόδοτ.1.142, Πίνδαρ., κτλ.· ἑσπέρας, κατὰ τὴν ἑσπέραν, τὸ «βράδυ», Πινδ. Π. 4.70, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 28, Πλάτ., κλ.· τῆς ἑσπέρας Ἄλεξ. ἐν «Λέβητι» 3. 8· ὡσαύτως, ἑσπέρην Ἱππ.644. 25· ἀπὸ ἑσπέρας εὐθὺς Θουκ. 3. 112· ἀνατολὴν ποιεῖσθαι ἀφ' ἑσπ.Ἀριστ. Μετώρ.1.7,12· ἐφ' ἑσπέρας Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 5. σ. 52· οὕτως, ἄκρα σὺν ἑσπέρᾳ Πινδ. Π.11.18· πρὸς ἑσπέρᾳ Ἀριστ. Σφ 1085· εἰς ἢ πρὸς ἑσπέραν, κατὰ τὸ «βράδυ», Πλάτ. Συμπ. 223D, Ξεν. Ἑλλ.1.1, 30· ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν Πλάτ. Συμπ. 220C· ἐπεὶ πρὸς ἑσπέραν ἦν Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 22· ἑσπέρας γιγνομένης Πλάτ. Πολ. 621Α· περὶ ἑσπ. βαθεῖαν, ἀργὰ τὸ «βράδυ», Πλούτ. 2.179D:— μετοχ., ὁ βίος ἑσπέραν ἄγει, κλίνει πρὸς τὸ τέλος του, Ἄλεξ. ἐν «Τιτθῇ» 3· βίου ἑσπ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ποιητ. 21,13:— ἐν τῷ πληθ., αἱ ἑσπερίναι ὧραι, Dissen. ἐν Πινδ. 1.7 44. **II.** (ἐξυπακ. χώρα), τὸ πρὸς δυσμὰς μέρος· τοῦ κόσμου, ἡ πρὸς δυσμάς, Λατ. occidens, ὡς τὸ Γερμ. Abend, πρὸς ἑσπέραν Εὐρ.Ὀρ. 1260· πληρέστερον, ἡ πρὸς ἑσπέρην χώρη Ἡρόδ.1. 82· τὸ πρὸς ἑσπέρης ὁ αὐτ. 8.130· οὕτω, τὰ πρὸς ἑσπέραν Θουκ. 6. 2

ἑσπεραῖος, **α**, **ον**, ἑσπέριος, ἑσπερινός; **ἑσπεραία ὥρα** Θ. Στουδ. σ. 896, ἔκδ. Μί.

Ἑσπερία (ἐξυπακ. χθών), ἡ πρὸς δυσμὰς τῆς Ἑλλάδος χώρα, ἡ Ἰταλία, Διον. Ἀλ. 1. 35, 49: — ἡ Ἱσπανία, «Ἱσπανία χώρα, ἣ καὶ Ἰβηρία καὶ Ἑσπερία» Σουΐδ.

ἑσπερίζω, τρώγω τὸ ἑσπερινὸν φαγητόν, δειπνῶ, ἢ διέρχομαι τὴν ἑσπέραν μετά τινος, ἤρχοντο οὖν οἱ ξένοι καὶ ἑσπέριζον μετ' αὐτῶν (**ἑσπέριζον** = **ἡσπέριζον**) Δωρόθ.1741C.

ἑσπερίηθεν, ἐξ ἑσπέρας, Γεωργ. Παχυμ.Ἀνδρ. Παλ. σ.212C.

ἑσπερικός, ἡ, ὁν, ὁ τῆς ἑσπέρας, τῆς δύσεως, μῆλον ἑσπερικόν, παρὰ τοῖς Λίβυσι, = **κιτρίον**, Ἰόβας παρ' Ἀθην. 83C.

ἑσπερινός, ἡ, ὁν, = τῷ ἑπομ. Ξεν. Λακ.12.6.— ἡ ἑσπερινὴ θυσία Ἐβδ. (Λευ. ΚΓ',5, κλ.)· ἑσπερινὴ εὐχὴ Βασίλ. IX.497C· σύναξις Θεόφιλ. Ἀλ. 33Β. **2)** ὡς οὐσ., ὁ **ἑσπερινός** (ἐξυπ. ὕμνος) Γρηγέντ. 616Β.— Ἐν τῇ Λειτουργικῇ μέγας ἑσπερινός, καθ' ὃν τελεῖται καὶ εἴσοδος καὶ μικρὸς ἑσπερινὸς ὁ συνήθης.

ἑσπέριος, **α**, **ον**, καὶ **ος**, **ον**, Εὐρ.Ἡρ. Μαιν. 395· (ἕσπερος)· ἀντίθ. τῷ **ἠοῖος**, **ἑῷος**· **I.** ἐπὶ χρόνου, πρὸς ἑσπέραν, κατὰ τὸ βράδυ, τὴν ἑσπέραν, Ὅμ., ἰδίως ἐν τῇ Ὀδ., κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ ῥήματος. ἑσπέριος δ' εἰς ἄστυ.. κάτειμι Ὀδ. Ο. 505· ἑσπέριος ἦλθεν Ι. 336· ἑσπερίους ἀγέρεσθαι ἀνώγει Β. 385· ἀπονέεσθαι ἑσπ. Ι. 452, πρβλ. Β. 357, Ξ. 344· ἑσπ. φλέγειν Πινδ. Ν. 6. 66:— ἑσπερίῃσι (δηλ. ὥραις), κατὰ τὰς ἑσπερινὰς ὥρας, Ὀππ. Κυν.1.138, Μανέθων 2. 422· ἄχρι ἑσπερίου (ἐξυπ. χρόνου) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 34,1·— περὶ τοῦ ἑσπ. ἀοιδαί, ἴδε ἐν λέξ. **ὑποκουρίζομαι**. **II.** ἐπὶ τόπου, ὁ πρὸς δυσμάς, δυτικός, Λατ. occidentalis, πρός .. ἑσπερίων ἀνθρώπων Ὀδ. Η. 29, πρβλ. Εὐρ. Ἕνθ' ἀνωτ.· ἑῳοι Θεόκρ.7. 53· ἄλς Ἄρατ. 407, πρβλ. Καλλ.Ἀποσπ.443· τὰ ἑσπ., τὰ δυσμικὰ μέρη, Θουκ. 6. 2, Πλούτ.Ἀντών. 30· ἀφ' ἑσπερίης (ἐξυπακ. χώρης), ἐκ δυσμῶν, Συλλ.Ἐπιγρ. 6012c.

ἑσπερίς, **ίδος**, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **ἑσπέριος**, δυσμική, δυτική, Διον. Π. 563. **II.** ὡς οὐσ., ἄνθος τι εὐωδιάζον τὴν ἑσπέραν, ἴσως τὸ κοινῶς λεγόμενον «μανουσάκι», Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6.17, 3. **2)** ὡς ὄνομα κύρ., **Ἑσπερίδες**, αἱ θυγατέρες τῆς Νυκτὸς περὶ ὧν ἐμυθολογεῖτο ὅτι κατῴκουν ἐπί τινος νήσου τοῦ Ὠκεανοῦ πρὸς τὴν ἑσπερίαν ἄκραν τοῦ κόσμου καὶ ἐφύλαττον τὸν περίφημον κῆπον τῶν χρυσῶν μήλων, Ἡσιόδ. Θ. 215. 518·— ἐπιστεύετο δὲ ὅτι ἦσαν τρεῖς τὸν ἀριθμόν, πιθανῶς ἐκ τοῦ ἐν Θεογονίᾳ 275 νόθου στίχου τοῦ Ἡσιόδου· κατὰ τὸν Διόδ. (4. 27), ἦσαν θυγατέρες τοῦ Ἄτλαντος, καὶ ἑπτὰ τὸν ἀριθμόν. **3)** αἱ Ἑσπ. νῆσοι, παρὰ Στρᾰβ. 150, = αἱ Μακάρων νῆσοι·— παρὰ Διοδ. Π. 563, = αἱ Κασσιτερίδες.

ἑσπέρισμα, τό, (ἑσπερίζω) = δεῖπνον, Φιλήμ. παρ' Ἀθην.11D.

ἑσπερίτης, **ου**, ὁ, θηλ. **ἑσπερῖτις**, **ιδος**, δυσμικός, Σουΐδ.

ἑσπερόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ δυσμῶν, Ἄρατ. 891.

ἕσπερος, **ον**, (ἴδε ἐν τέλ.), ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἑσπέραν, ἑσπερινός, ἑσπ. ἀστήρ, ὁ «ἑσπερινός», Ἰλ. Χ. 318· ἀντίθ. τῷ ἑῷος ἀστήρ, Πλάτ. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 670· ὡσαύτως ὡς οὐσιαστ. ἄγευ τοῦ ἀστήρ, λαμπρὸν ἑσπέρου φάος Εὐρ. Ἴων 1149, Βίων 16. 1· ἰδίως ἐπὶ τοῦ πλανήτου «Ἀφροδίτης», Τίμ. Λοκρ. 97Α, Κικ. N. D. 2. 20 πρβλ. **φωσφόρος**)· ὡσαύτως, ἕσπερον .. σελάνας ἐρατὸν φάος Πινδ.10. 90 (ἴδε τὴν λ. **λαμπτήρ**)· ἑσπ. θεός, ὁ θεὸς τοῦ σκότους, δηλ. ὁ Ἅδης ἢ ὁ Θάνατος, Σοφ. Ο. Τ. 178;— ὡσαύτως ὡς τὸ **ἑσπέριος**, συνδυαζόμενον μετὰ ῥήματος, Ὅμ. Ὕμν. 19. 14, Τίμ. Λοκρ. 96Ε· πρβλ. Ἔρεβος, ζόφος. **2)** ὡς οὐσιαστ., ἑσπέρα, «βράδυ» (ἴδε **ἑσπέρα**), ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε Ὀδ. Δ. 423· μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν, περιέμενον νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἑσπέρα, Δ. 786, πρβλ. Σ. 305, 306· ποτὶ ἕσπερον, πρὸς ἑσπέραν, «πρὸς τὸ βράδυ», Ἡσ.Ἔργ. κ. Ἡμ. 550· ὡσαύτως ἑτερογεν. πληθ., ποτὶ ἕσπερα Ὀδ. Ρ.191· ὡσαύτως, ἡ ἕσπερος Ἀπολλ. Ρόδ. Δ.1290· μεταφ., ἐπὶ ἡλικίας, τί δὲ ἕσπερός ἐστι γυναικῶν Ἀθ. Π. 5. 233. **II.** ὁ πρὸς δυσμάς, τόποι Αἰσχύλ. Πρ. 348· ἀγκῶνες Σοφ. Αἴ. 805· ἑσπέρα γῆ, ἡ πρὸς δυσμάς· ὡσαύτως ἄνευ τοῦ γῆ, ἀφ' ἑσπέρου Καλλ. εἰς Δῆλ.174· πρὸς ἕσπερον ἢ -ου Διον. Π. 280, 335. (Κατ' ἀρχὰς εἶχε **F**, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν μνημονευθέντων Ὁμηρικῶν χωρίων· **Fέσπερε** ἀπαντᾷ ἐν τοῖς ποιήμασι τῆς Σαπφοῦς 45 Ahr.· πρβλ. Σανσκρ. varatis (νύξ), ἴσως ἐκ τοῦ vas (καλύπτειν)· οὕτω vesper εἶναι ὁ παλαιὸς Λατιν. τύπος, τὸ δὲ hesperus παρελήφθη ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς). Πρβλ. **Fεσπάριοι**.

ἐσπευσμένως, Ἐπίρρ. (σπεύδω), μετὰ σπουδῆς, ταχέως, Διον. Ἀλ. π Δημοσθ. 54.

ἐσπιφράναι, ἀπαρέμφ. ἀπαντῶν ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 6, 3, κατὰ τὸ φαινόμενον = **εἰσφρεῖν** ἢ **εἰσφέρειν**, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 1.15, 3.

ἑσπόμαι, μεταγεν. Ἐπικ. τύπος τοῦ **ἕπομαι**, **Ἀπολλ. Ρόδ. Δ.** 1607, Διον. Π. 436,1140, Ὀππ. Ἀλ. 3.141, κτλ.· **ἑσπέται** εἶναι διάφ. γραφ. ἀντὶ ἔρχεται ἐν Ὀδ. Δ. 826, ἣν ἀπεδέξαντο ὁ Wolf καὶ ὁ Spitzn.

ἐσπόμην, ἀπαρ. **σπέσθαι**, **ἀορ. 6' τοῦ ἕπομαι**.

ἔσπον, ἀόρ. 6′ παρ′ Ὅμ. μόνον ἐν τῷ 6′ πληθ. τῆς προστ., ἕσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, .. οἵτινες ἡγεμόνες Δαναῶν κτλ., «εἴπατε νῦν μοι, Μοῦσαι, κτλ.» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 484, Λ. 218, Ξ. 508, Π. 112. (Πιθανῶς ἐκ √ΣΕΠ, συγγενοῦς τῇ √ΓΕΠ, εἶπον· ἐντεῦθεν, **ἑ-σπετε**, **ἔνι-σπεν**, **ἐνν-έπω**, μέλλ. **ἐνι-σπήσω**· πρβλ. **ἴ-σκεν**, **θέ-σκελος**, ὡσαύτως Ἀρχ. Λατ. in-sece (ἔννεπε), insectiones (narrationes, ἀφηγήσεις)· Παλαια-Ὑψηλ.-Γερμ. seg-jan (sagen)· Λιθ. sak-aú· περὶ τῆς ἐναλλαγῆς τῶν γραμμάτων π καὶ κ, ἴδε **Κ κ** Π. 2).

ἐσπουδασμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., σπουδαίως, σοβαρῶς, Πλάτ. Σίσυφ. 390Β· μετὰ ζήλου, Στράβ. 465· μετὰ σπουδῆς, ταχέως, ἐσπευσμένως, Ἡλιόδ. 1. 27.

ἐς (= **ἐκ** ἢ **ἐξ**), μετὰ δοτ., ἐσ τῷ οἴκῳ, ἐσ τᾷ πτόλιϊ, ἐσ τᾷ ζᾷ, ἐσ τῷ κάπῳ Ἐπίγρ. Ἰδαλίου Κύπρου, Cau. 118.

ἔσσα, ἀόρ. α′ ἐνεργ. τοῦ **ἔννυμι**, Ὅμ.· **ἔσσαι**, ἀπαρ., Ὀδ.· **ἐσσάμενος**, μετοχ. μέσ. ἀορ. α′, Ὅμ.· ἀλλά, **II.** **ἔσσαι** εἶναι ὡσαύτως ποιητ. ἀντὶ **ἔσαι**, ἀπαρ. ἀορ. τοῦ **ἕζω**, Πινδ. Π. 4. 486· γ′ πληθ. ὁριστ. ἀορ. **ἔσσαντο** αὐτόθι 364. Κατὰ τὸν Veitch τὸ **ἔσσαι** καὶ **ἔσσαντο** ἀναφέρονται εἰς ἄχρηστον ἐνεστῶτα **ἔω**.

ἐσσάομαι, = **ἠσσάομαι**, ἡττῶμαι, καὶ γὰρ ἐσσῶμαι κἠγώ Ἰλ. Ὠδ. Μιλτιάδ. 8. 19.

ἐσσάρχει (= **ἐξάρχει**), Κορίννης ἀποσπάσμ. 3 ἐν τῇ ἐκδ. Bergk τῶν Λυρ. Ἑλλ.—Ἐν τούτῳ τῷ ῥήματι ὡς καὶ ἐν τῷ **πουκτεύει** (= πυκτεύει) εὑρήνται ἴσως τὰ ἀρχαιότατα παραδείγματα τῆς διὰ τοῦ ε ἀποδόσεως τῆς διῃθόγγου **ει**.

ἐσσέγραψεν (= **ἐξεγράψησαν**), Ἐπιγρ. Χορσιείων Βοιωτ. ἐν Ἀθήναις τ. Δ′, σ. 215.

ἐσσεδάριος, ὁ, τὸ Λατ. essedarius, ὁ ἁρματομαχῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2164.

ἐσσεῖμεν (= **ἐξεῖναι**), ἀπαρέμφ., Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bull. d. cor. hell. IV. σ. 91-93, Λεβαδείας αὐτόθι IV. σ. 97.

ἐσσεῖται, γ′ ἐν. τοῦ **ἐσσοῦμαι**, Δωρ. μέλλ. τοῦ **εἰμί**, Λατ. sum, Ὅμ., κλ.

ἐσσέσθειν (= **ἔσεσθαι**), Ἐπιγρ. Λαρίσσης, Mittheil d. d. arch. Inst. VII. σ. 64.—αὐτόθι καὶ 3 ἄλλα ἀπαρέμφ. εἰς **ἀσθειν**, **ἐσθειν**, **ὀσθειν**.

ἔσσευα, Ἐπικ. ἀόρ. α′ ἐνεργ. τοῦ **σεύω**.

ἐσσήν, **ῆνος**, ὁ, ἱερεὺς τῆς ἐν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος, ὡς τὸ Λατ. rex sacrificulus, Παυσ. 8. 13, 1· παρὰ Καλλ. βασιλεύς, Ὕμν. εἰς Δία 66, πρβλ. Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 17. 6:—κατὰ τὸ Μέγα Ἐτυμ. (383. 30), «ἐσσὴν ὁ βασιλεὺς καὶ Ἐφεσίους ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ μελισσῶν βασιλέως» (δηλ. τῆς βασιλίσσης), ὡς εἰ ἦν συγγενὲς τῷ **ἑσμός**, καὶ ὑμάμεθα νὰ προσθέσωμεν ὅτι Μέλισσα (ἴδε **μέλισσα**) ἦτο ὄνομα ἱερείας τινὸς τῆς Ἀρτέμιδος. Πρβλ. Σούϊδ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λ.

ἐσσηνεύσας· ἐσσὴν γενόμενος, Ἐπίγρ. Ἐφέσου, Wood. Discov. etc. App nd. 4, Nº 2.

ἐσσί, Δωρ. 6′ ἐνικ. τοῦ **ἐμμί** (Δωρ. ἀντὶ τοῦ **εἰμί**).

ἐσσία, ἡ, Πυθαγ. Δωρ. ἀντὶ **οὐσία**, Φιλόλαος σ. 139, 141 Böckh ἐν Πλάτ. Κρατ. 402C· ὅτι δὲ ὁ τύπος οὗτος καὶ οὐχὶ τὸ **ἐσία** ἦτο ὁ ἀληθὴς τύπος φαίνεται ἐκ τοῦ Δωρ. 6′ ἐνικ. **ἐσσί** καὶ τῆς θηλ. μετοχ. **ἔσσα** κτλ., Ahrens D. Dor. σ. 324.

ἐσσίταλα (Βοιωτ.)· «πρόσοδος, ἐμπλοκή» Ἡσύχ.

ἔσσο, 6′ ἐν. ὑπερσ. παθ. τοῦ **ἔννυμι**, ἦ τέ κεν ἤδη λάϊνον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ′, ὅσσα ἔοργας Ἰλ. Γ. 57, Ὀδ. Π. 199.

ἔσσομαι, Ἐπικ. μέλλ. τοῦ **εἰμί**.

ἐσσόν· «ἱμάτιον» Ἡσύχ.

ἐσσόμοαι, Ἰων. ἀντὶ **ἠσσάομαι**.

ἔσσόριον, τό, = **ἐνσόριον**, Συλλ. Ἐπιγρ. 3270.

ἔσσῠμαι, παθ. πρκμ. τοῦ **σεύω**.

ἐσσύμενος, **η**, **ον**, μετοχὴ παθητικοῦ πρκμ. τοῦ **σεύω** (μετὰ τονισμοῦ καὶ σημασίας ἐνεστῶτος), σπεύδων, ὁρμητικός, πρόθυμος, παρ′ Ἐπικ. καὶ Λυρ. ποιηταῖς, ὡς ἐν Ἰλ. Ζ. 518, Πινδ. Π. 4. 239· πρόθυμος, ἐπιθυμῶν τι, μετὰ γεν., πολέμιου, ὁδοῖο Ἰλ. Ω. 404, Ὀδ. Δ. 733· ὡσαύτως μετ′ ἀπαρ., πολεμίζειν, ἀλύξαι Ἰλ. Λ. 717, Ὀδ. Δ. 416, πρβλ. Ο. 73, Πινδ. Ἀποσπ. 74. 4. **II.** Ἐπίρρ. **ἐσσύμένως**, ἐν σπουδῇ, ὁρμητικῶς, μάχεσθαι, ἀποδῆναι Ἰλ. Ο. 698, Ὀδ. Ξ. 317, πρβλ. Πινδ. Ἀποσπ. 147.

ἔσσῠο, **ἐσσῦτο**, 6′ καὶ γ′ ἐνικ. ὑπερσ. ἢ Ἐπικ. μέσου ἀορ. 6′ τοῦ **σεύω**

ἔσσων, **ον**, Ἰων. ἀντὶ **ἧσσων**.

ἔστα· «ἐνδύματα» Ἡσύχ.·—«ἕστα, λάπια· ἡ τῶν ἱματίων ἀγορὰ ὑπὴ Ταραντίνων» Ἡσύχ.

ἑστάκα, μεταγεν. μεταβατ. πρκμ. τοῦ **ἵστημι**, ἔχω στήσει, Δωρ. μετοχ. **ἑστακεῖα** Ἐπιγραφ. Θήρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. 1. 20· τὸ πλεῖστον ἐν συνθ. **ἀνέστακα** Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 4, 30· **κα-θ-**Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 38· **ἐφ-** Πολύβ. 10. 20, 5· **μεθ-** Λογγῖν. 16. 2· **παρ-** Πολύβ. 3. 94, 7· **περι-** Πλάτ. Ἀξ. 370D.

ἑστάλᾰτο, Ἰων. γ′ πληθ. παθ. ὑπερσ. τοῦ **στέλλω**, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 288.

ἑστάμεν, **-άμεναι** [ᾰ], Ἐπικ. ἀπαρ. συγκεκομμ. πρκμ. τοῦ **ἵστημι**· ἀλλά, **II.** **ἑστάμεν**, α′ πληθ. ὁριστ.

ἔσταν, **ἑσταότες**, ἴδε **ἵστημι**.

ἑσταότως, Ἐπίρρ., ἐπὶ ποδός, Εὐστ. εἰς Ἰλ. Τ. 79.

ἔστᾰσαν, γ′ πληθ. συγκεκομμ. ὑπερσ. τοῦ **ἵστημι**. Ὅμ.· ἀλλά, **II.** **ἔστᾰσαν** ἀντὶ **ἔστησαν**, γ′ πληθ. ἀορ. α′, **ἔστησαν** ἢ ἐτοποθέτησαν, Ἰλ. Β. 525, Ὀδ. Γ. 182, Σ. 307, πρβλ. ἰδίως Ἰλ. Μ. 55. 56.

ἑστᾶσι, **ἑστᾶτε**, **ἑστᾶτον**, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἵστημι**, Ἰλ.

ἔστε, (Δωρ. ἔστε Ἐτυμ. Μ. 382. 8, Ahrens, D. Dor. σ. 37), ἴσως ἀντὶ ἐς ὅτε· ὁ Dind. γράφει **ἐς τε** καὶ παρεβάλλει **ὥστε** (**ὡς τε**) καὶ ἕτερα ἄλλα σύνθετα μετὰ τοῦ τε: ἔν τινι Βοιωτ. Ἐπιγραφῇ γράφεται ἔττε (Συλλ. Ἐπιγρ 1569c. 13):—μόριον τῶν μεθ′ Ὁμήρον χρόνων ἁπάντων πρὸ πάντων παρὰ τοῖς Τραγ. ποιηταῖς, Ἡροδ., Ξεν, καὶ μεταγεν. συγγραφ.—Παρὰ Πλάτ. εὑρηται μόνον ἅπαξ ἐν τῷ Συμπ. 211C, (ἔνθα ὁ Ἑρμαννος ἔχει **ἕως**) καὶ τότε ἐν τῷ στόματι ξένης Μαντινικῆς. **I.** ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ, = **ἕως**: **1)** μέχρι τοῦ χρόνου, καθ′ ὃν· ἕως, α) μεθ′ ὁριστ. ἀορ., ἐπὶ πραγματικῶν συμβάντων ἐν παρελθόντι χρόνῳ, ἅτερ γνώμης τὸ πᾶν ἔπρασσον, ἔστε δὴ σφιν ἀντολὰς ἐγὼ ἄστρων ἔδειξα Αἰσχύλ. Πρ. 457, Σοφ. Ἀντ. 415, Αἴ. 1031, Ἠλ. 753· ἔστε περ Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 85· παίουσι τὸν Σωτηρίδαν, ἔστε ἠνάγκασαν πορεύεσθαι Ξεν. Ἀν. 3. 4, 49· οὕτω, 2. 5, 30., 3. 1, 28. β) μεθ′ ὑποτακτ. ἀορ. καὶ τοῦ **ἄν**, ὅταν ἀναφέρηται εἰς μέλλοντα χρόνον, ἀρκτικοῦ χρόνου ἡγουμένου, ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην ἔστ′ ἂν Διὸς φρόνημα λωφήσῃ χόλου Αἰσχύλ. Πρ. 376, πρβλ. 697, Εὐμ. 449· τῆδε μενέομεν, ἔστ′ ἂν κοὶ τελευτήσωμεν Ἡρόδ. 7. 141, πρβλ. 158· περιμένετε ἔστ′ ἂν ἐγὼ ἔλθω Ξεν. Ἀν. 5. 1 4· ἔστε κε, ἀορίστως, μέχρι τοῦ καιροῦ καθ′ ὃν.., Θεόκρ. 5. 22· χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας ἔστε κ′ ἁμέλῃς 1. 6, πρβλ. 6. 32:—ἡ ὑποτακτ. τοῦ ἀορ. δυνατὸν νὰ ἀκολουθήσῃ καὶ ἱστορικὸν χρόνον, ἐδέοντο Εὐρυδιάδεω προσμεῖναι .. ἔστ′ ἂν αὐτοὶ τέκνα τε καὶ τοὺς οἰκέτας ὑπέκθέωνται Ἡρόδοτ. 8. 4, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 15, Ἀν. 4. 5, 58·—τὸ **ἄν** ἐνίοτε παραλείπεται ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ἀρήγετ′, ἔστ′ ἐγὼ μόλω Σοφ. Αἴ. 1183· ἴδε **ἄν** Α. Ι. 2. γ) μετ′ εὐκτ. ἀορ. ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου (ὅτε ἰσοδυναμεῖ τῷ ἔστ′ ἂν μεθ′ ὑποτακτ.), ἐπιμεῖναι ἐκέλευσαν ἔστε βουλεύσαιντο Ξεν. Ἀν. 5. 5, 2· ἀνέμενον αὐτοὺς ἔστε ἐμφάγοιέν τι, περιέμενον αὐτοὺς ἕως οὗ φάγοσί τι, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 8. 1, 44· διὰ τὸ ἐν Ξεν. Ἀν. 1. 9, 11, ἔστε νικήῃ = ἔστε νενικηκὼς εἴη, donec vicisset, ὅρα **νικάω**:—ἐν πλαγίῳ λόγῳ, ὅτι .. ἐβούλετο ἂν αὐτοῦ μένειν ἔστε σὺ ἀπέλθοις ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. Παιδ. 5. 3, 13. δ) μετ′ ἀπαρ′ ἀορ., ἐν πλαγίῳ λόγῳ κτλ. ἀντὶ εὐκτ., ἔστε αὐτὴν νέμεσθαι Κρῆτες = ἔστε αὐτὴν νέμοιντο Κρῆτες, Ἡρόδ. 7. 171· συχνάκις παρὰ μεταγεν. συγγραφ., ἔστε Δαρεῖον γνῶναι = ἔστε Δαρεῖος γνοίη, Ἀρρ. Ἀν 2. 1, 3· ἔστε παρελθεῖν αὐτόθι 4. 7, 1, πρβλ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 12· ἀντὶ τοῦ ἔστ′ ἂν μεθ′ ὑποτ., Ἀρρ. Κυν. 2. 4. 25., 2. 31, 5. ε) μεθ′ ὁριστ. παρατ., ἔστ′ ἀφίκανεν Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 849· ἀλλὰ τὸ **ἀφίκανεν** εἶναι κατ′ οὐσίαν ἀόρ. **2)** ἐφ′ ὅσον, ἐν ὅσῳ, ἐνῷ. α) μεθ′ ὁριστ. παρατ. ἐπὶ πραγματικῶν συμβάντων ἐν τῷ παρελθόντι, Θέογν. 959· ἔστε μὲν αἱ σπονδαὶ ἦσαν, οὔποτε ἐπαυόμην Ξεν. Ἀν. 3. 1, 19, πρβλ. Ἀπομν. 1. 2, 18, Ἀρρ. Ἀν. 2. 11, 6. β) μεθ′ ὑποτακτ. ἐνεστ. καὶ τοῦ **ἄν**, ἐπὶ πράξεως ἀναφερομένης εἰς τὸ μέλλον, οὐ μὲν δὴ λήξω .. ἔστ′ ἂν .. λεύσσω δὲ τόδ′ ἦμαρ Σοφ. Ἠλ. 105, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 337· ἔστ′ ἂν περ ἐπιδεικνύηται Ξεν. Ἱππ. 11, 9· ἔστ′ ἂν ἐκδημιος (ἐξυπ. ᾖ) χθονὸς Θησεύς. ἄπειμι Εὐρ. Ἱππ. 659· οὕτω μεθ′ ὑποτ. πρκμ. = ἐνεστ., ὑμῖν Λακεδαιμόνιοι ἐπαγγέλλονται γυναῖκας ἐπιθρέψειν, ἔστ′ ἂν ὁ πόλεμος ὅδε συνεστήκῃ Ἡρόδ. 8. 142. γ) μετ′ εὐκτ. ἐνεστ., ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου (ὅπερ ἰσοδυναμεῖ τῷ ἔστ′ ἂν μεθ′ ὑποτ.), ἐδόκει τοῖς στρατηγοῖς βέλτιον εἶναι τὸν πόλεμον ἀκήρυκτον εἶναι, ἔστ′ ἐν τῇ πολεμίᾳ εἶεν Ξεν. Ἀν. 3. 3, 5. δ) μεθ′ ὑποτακτ. ἀορίστ. καὶ τοῦ ἄν, ἔστ′ ἂν πολεμίους δείσωσι (δεδίωσι;), τὰ κελευόμενα πάντα ποιοῦσι ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 5, 6. **II.** ΕΠΙΡΡΗΜΑ, = ἕως, μέχρι .. Λατ. usque (οὐχὶ πρὸ τοῦ Ξεν.), α) ἐπὶ χώρου, διαστήματος, μέχρι, βόθροι ἐγίγνοντο μεγάλοι ἔστε ἐπὶ τὸ δάπεδον Ξεν. Ἀν. 4. 5, 6, πρβλ. 4. 8, 8, Ἀρρ. Ἀν. 1. 28, 3· ἔστ′ ἐπὶ πᾶχυν, «ἔστ′ ἐπὶ πῆχυν, τουτέστι μέχρι πήχεως» (Σχόλ.), Θεόκρ. 7. 67· σπανίως ἄνευ προθ., παρατείνει ἔστε τὴν θάλασσαν Ἀρρ. Ἰνδ. 2. 2 (ὁ Hercher παρεμβάλλει **ἐπί**). β) ἐπὶ χρόνου, ἔστε ἐπὶ κνέφας ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 7. 25, 2· ἔστε ἐς .. Συλλ. Ἐπιγρ. 5594. στήλ. Π. 60· ἔστε κατά .. αὐτόθι στήλ. Ι. 65· ἔστε πρὸς τὸ ἐφηβικὸν Λουκ. Ἰλοῖον ἢ Εὐχ. 3.

ἑστεισις, ἡ, (= **ἔκτισις**) Ἐπίγρ. Τεγέας, L. et. F. 340e.

ἔστελσεν (Αἰολ.)· «ἔστειλεν» Ἡσύχ.

ἑστη· στολή. Κύπριοι. ἠγέρθη, ἵστατο» Ἡσύχ.

ἑστηκα, **ἑστήξω**, καὶ **-ομαι**, **ἑστησα**, **ἔστην**, **ἑστηώς**, ἴδε **ἵστημι**.

ἑστήκω, ἴδε **στήκω**.

ἑστία, ἡ, Ἰων. **ἱστίη** (ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ. καὶ Ἡροδ., οὕτω καὶ τὸ ἄριστον Ἀντίγραφον τῶν Ἔργ. κ. Ἡμ. τοῦ Ἡσιόδου 732 ἀντὶ **ἑστίη**). Ἡ ἑστία τῆς οἰκίας, τὸ μέρος ἔνθα ἀνῆπτετο τὸ πῦρ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς οἰκίας, ὅθεν ἐλέγετο **μεσόμφαλος**, κοινῶς «γωνιά», Τουρκ. «ὀτζάκι», Αἰσχύλ. Ἀγ. 1056 (ἀλλ' ἴδε κατωτ. 4)· ἐν στέγῃ τις ἥμενος παρ' ἑστίᾳ, καθήμενος ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ πλησίον τῆς ἑστίας, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 299· ἡ ὁ δὲ αὖτη τὸ ἱερὸν ἕδος τῶν οἰκογενειακῶν θεοτήτων, Εὐρ. Μήδ. 396, κτλ.· καὶ ἄσυλον τοῖς ἱκέταις (ἴδε **ἐφέστιοι**), καθῆσθαι παρ' ἑστίᾳ Πινδ. Ἀποσπ. 49 ἐπὶ τὴν ἑστίαν καθίζεσθαι Θουκ. 1. 136· ἡ δορύξενος ἑστ. Σοφ. Ο. Κ. 633: ἐντεῦθεν ὅρκος ἐπ' αὐτῇ ἦτο ἰδιαζόντως ἱερός, καὶ ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μόνον ἐπὶ σοβαρῶν. διαβεβαιώσεων, ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, .. ἱστίη τ' Ὀδυσῆος Ὀδ. Ξ. 159, Ρ. 156, Τ. 304· οὕτως ἐν Ἡροδότ. 4. 68, Σοφ. Ἡλ. 881.

2) αὐτὸς ὁ οἶκος, ἡ κατοικία, ὁ οἰκογενειακὸς κύκλος, ἡ οἰκογένεια, Πινδ. Ο. 1. 17, Π. 11. 21, καὶ συχν. παρὰ Τραγ., ὡς παρ' Αἰσχύλ. ἐν Χο. 261, κλ.· διξὰς ἱστίας οἴκεε Ἡρόδ. 5. 40. μεταφορ., ἐπὶ τῆς ὑστάτης κατοικίας, ἤτοι τοῦ τάφου, Σοφ. Ο. Κ. 1728. **3)** οἰκογένεια, οἱ πολλοί, πλὴν ὀγδώκοντα ἱστιέων κτλ. Ἡρόδ. 1. 176· ἱστίη οὐδεμία νομιζομένη εἶναι Γλαύκου 6. 86. **4)** παρὰ Τραγ. ὠμαύτως, θυσιαστήριον, βωμός, ὡς τὸ **ἐσχάρα**. Αἰσχύλ. Θήβ. 275, Εὐμ. 282· βούθυτος ἑστ. Σοφ. Ο. Κ. 1495· γᾶς μεσόμφαλος ἑστ., ἐπὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς ἱεροῦ, Εὐριπ. Ἴων 462· ὅπερ παρὰ Τραγ. καλεῖται ἑστία Πυθόμαντις, Δελφική, Πυθική:—ἡ κοινὴ ἑστία, ὁ δημόσιος βωμὸς χρησιμεύων ὡς ἄσυλον εἰς -ους πρόσφυγας, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 20 (πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκ. 372, βωμίον, ἑστίαν χθονός), ἣν ὁ Ἀππ. ἐν Καρχ. 84 καλεῖ πολιτικὴν ἑστίαν· ἴδε κατωτ. Π· ἀλλὰ κοινὴ ἑστ. ἐκαλεῖτο καὶ ἡ δημοσία τράπεζα ἐδέξαντο τοὺς πρεσβευτὰς ἐπὶ τὴν κοινὴν ἑστ. Πολύβ. 29. 5. 6. πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1193. 33, Πολυδ. Θ', 40· καλέσαι τινὰς ἐπὶ ξένια εἰς πρυτανεῖον εἰς τὴν κοινὴν ἑστ. Ἐπιγραφ. παρὰ τῷ Keil. IV. b 16:—μυηθεὶς ἀφ' ἑστίας, φράσις ἐν χρήσει ἐπὶ σεμνοπρεπούς τινος μυήσεως ἐν Ἐλευσῖνι Συλλ. Ἐπιγρ 393 (ἔνθα ἴδε Böckh), 406, 443, κ· ἀλλ.· τὸν ἀφ' ἑστίας μύστην αὐτόθι 406 c (προσθῆκαι). **5)** μεταφ., ἐπὶ πόλεων αἵτινες ἐθεωροῦντο, οὕτως εἰπεῖν, ἡ ἑστία τοῦ κράτους, Σελεύκειαν δὲ περιορᾶν .. ἀρχηγέτην οὖσαν, καὶ σχεδὸν ὡς εἰπεῖν ἑστίαν ὑπάρχουσαν τῆς αὐτῶν δυναστείας Πολύβ. 5. 58, 4, Διόδ. 4. 19., 15. 90· ἐπὶ τῆς Δήλου, ἱστίη ὦ νήσων Καλλ. εἰς Δῆλ. 325· οὕτως ὁ Πλούταρχ. λέγει, ἑστ. ἤθους 2. 52B, 97B.

II. ὡς ὄνομα κύρ. **Ἑστία**, Ἰων. **Ἱστίη**, ἀλλ' ἐν Ἡσ. Θ. 454 **Ἑστίη**, Βοιωτ. **Ἱστιαία** Ἐπιγρα. Keil σ. 197:— ἡ παρὰ Ρωμ. Vesta, παρθένος θεά, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἄρρ. 22 κἑξ.· θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας κατὰ τὸν Ἡσίοδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλὰ ταυτιζομένη τῇ Ρέᾳ κατὰ τὸν Ὀρφ. Ὕμν. 26. 9· προστάτις τοῦ οἴκου καὶ τῆς οἰκογενείας, προσέτι καὶ τῆς πολιτείας, δι' ὃ καὶ ἐν ταῖς εὐωχίαις καὶ σπονδαῖς ἔθος ἦν τὰς ἀπαρχὰς τῇ Ἑστίᾳ ποιεῖσθαι, καὶ αὐτὴν ἐπικαλεῖσθαι πρώτην, Ὁμ. Ὕμν. 23 καὶ 29, Ὀρφ. Ὕμν. 83, Διόδ. 5. 68· Ἑστία πρυτανεία, ἡ βουλαία Ἑστ. Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2347 k, 2349 b. 13· λατρευομένη ὡς ἡ κοινὴ Ἑστία ὑπὸ τῶν Γετῶν, Διόδ. 1. 94, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 127: — παροιμ., ἀφ' Ἑστίας ἄρχεσθαι ἐκ τῶν κρειττόνων ἢ ἐκ τῶν οἰκείων, Ἀριστοφ. Σφ. 846, Ἰλιάτ. Εὐθύφρων 3 A, Στράβων 9, ἔνθα ἴδε Casaub.· ἡ Ἑστία γελᾷ, ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ ἑστίᾳ θορυβοῦντος πυρός, Ἀριστοτ. Μετεωρ. 2. 9, 5. **2)** ὑπῆρχεν ἄγαλμα τῆς **Ἑστίας** ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις βουλευτηρίῳ, ὅπερ ἐχρησίμευεν ὡς ἄσυλον, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 52· Ἑστία βουλαία ἐν Αἰσχίν. 34. 7, πρβλ. Ἀππ. Μιθρ. 23· ἕτεροι γράφουσιν **ἑστία**, βωμός τις, ἴδε ἀνωτ. 1. 4.—Ἴδε ἐν λέξει **ἄστυ**. [ἡ ἐν Ὀδ. ἐπὶ τοῦ προσηγορικοῦ, ἡ ἐν Ὁμ. Ὕμν. ἐπὶ τοῦ κυρίου ὀνόματος· παρ' Ἡσ. ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον·—ἀείποτε παρ' Ἀττ.].

ἑστιᾶμα, τό, (ἑστιάω) ἑστίασις, φίλευμα, τὰ Ταντάλου θεοῖσιν ἑστιάματα Εὐρ. Ι. Τ. 387· μεταφ., ἐμπιπλὰς ὀργὴν κακῶν ἑστισμάτων Πλάτ. Νόμ. 935A.

ἑστιαρχέω, εἶμαι ἀρχός, δεσπότης τῆς ἑστίας, εἶμαι οἰκοδεσπότης καὶ ἑπομένως φιλοξενῶ, φιλεύω ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, κἀκείνην μὲν τὴν ἡμέραν εἱστιάρχουν ἐγὼ Λουκ. Ἐρωτ. 10, Συλλ. Ἐπιγρ. 2360· **ἑστι-άρχης, ου**, ὁ, ὁ οἰκοδεσπότης, ὁ ἑστιαρχῶν, ὁ ἑστιῶν τινα ἐν τῇ ἑαυτοῦ οἰκίᾳ, Πλούτ. 2. 643D· ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 1793b, εἶναι ὄνομα ἄρχοντός τινος, πρβλ. 2052. 4.

Ἑστιάς, άδος, ἡ, παρθένος ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἑστίας, Διον. Ἀλ. 2. 64, Πλουτ. Ἀντών. 21.

ἑστίασις, εως, ἡ, τὸ ἑστιᾶν τινα, φιλεύειν, συμπόσιον, εὐωχία, Θουκ. 6. 46, Πλάτ. Πολ. 612A, κ. ἀλλ.· λόγων ἑστ., συμπόσιον λόγων, Πλάτ. Τίμ. 27B· ἑστ. συμφορητός, δι' ἐράνου, Ἀριστ. Πολιτικ 3. 15, 7. **II.** ἐν Ἀθήναις, μία τῶν τακτικῶν λειτουργιῶν, δημόσιον συμπόσιον ἢ γεῦμα διδόμενον ὑπὸ πολίτου εἰς τοὺς συμφυλέτας αὐτοῦ, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 7, 6, πρβλ. Böckh P. E. 2. 221· ἴδε **ἑστιάτωρ**, **ἑστιάω**, ἴδε Λεξικ. Ἑλλ. Ἀρχαιολ. Α. Ρ. Ραγκαβῆ, ἔκδ. Α. Κωνσταντινίδου.

ἑστιατήρ· «ὁ δοκιμαζόμενος» Ἡσύχ.

ἑστιατήριον, τό, δειπνητήριον, ἐν ᾧ ἐγίνοντο αἱ **ἑστιάσεις**, Φιλόστρ. 605.

ἑστιατορία, ἡ, τροφῆς ἐπιχορήγησις, Ἐθδ. (Δ' Βασίλ. ΚΕ', 30), ἴδε Ἡσύχ., Φώτ.

ἑστιατόριον, τό, = **ἑστιατήριον**, Θεοπόμπ. Ἱστ. 33, Διον. Ἀλ. 2. 23.

ἑστιάτωρ [ᾰ], **ορος**, ὁ, ὁ ἑστιῶν τινα, ὁ φιλεύων ἢ φιλοξενῶν τινα, Πλάτ. Πολ. 421B, Τίμ. ἐν ἀρχῇ.— Καθ' Ἡσύχ. «ἑστιάτωρ· ὁ δειπνίζων. ὁ εἰς εὐφροσύνην καὶ εὐωχίαν καλῶν. ἦγουν τροφεύς».

2) ἐν Ἀθήναις, ὁ τράπεζαν παρατιθεὶς τοῖς ἑαυτοῦ συμφυλέταις, «εἰστίων (δὲ) τὰς φυλὰς οἱ μὲν ἐθελονταὶ οἱ δὲ κληρωτοί» (Ἁρποκρ.) Δημ. 463. 15., 996, 24· πρβλ. **ἑστίασις**, **ἑστιάω**.

3) μεταφ., ὁ ἐξαπατῶν, Θεμίστ. 301A. **II.** ὁ ἑστιώμενος, φιλευόμενος, ἕκαστος ἀπέφερε τῶν ἑστιατόρων ὁλομελῆ κρέα χερσαίων τε καὶ πτηνῶν καὶ θαλαττίων ζώων Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 540C.

ἑστιᾶχος· «οἰκουρός. οἰκῶναξ. καὶ Ζεὺς παρ' Ἴωσιν» Ἡσύχ., = **ἑστιοῦχος**.

ἑστιάω, Ἰων. **ἱστιάω**: παρατ. **εἱστίων** Λυσ. 151. 24, Πλάτ., Ἰων. γ' ἑνικ. **ἱστία** Ἡρόδ. 7. 135: μέλλ. **ἑστιάσω** [ᾰ] Ἀντιφάνης ἐν «Βουταλίωνι» 1. 1: ἀόρ. **εἱστίᾱσα** Ξεν., κλ., ἀπαρ. **ἑστιᾶσαι** Ἀριστοφ. Νεφ. 1212: πρκμ. **εἱστίᾱκα** Δημ. 565. 11:— Μέσ. καὶ Παθ., ἴδε κατωτ.: (ἑστία). Δέχομαι, φιλοξενῶ ἐν τῇ ἑστίᾳ μου, δηλ. ἐν τῷ οἴκῳ μου, ξένους Λυσ. 120. 43· φιλεύω, τινὰ Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀριστοφ. Νεφ. 1212· τινὰ ἐν δώμασιν Εὐρ. Ἄλκ. 765· ἑστ. τινα ἰχθύσιν, μὲ ἰχθῦς, Πλάτ. Πολ. 404D· ἐν Ἀθήναις, ἑστ. τὴν φυλὴν (πρβλ. **ἑστίασις**) Δημ. 565. 11· τὴν πόλιν Ἀριστ. Ἀθ. Πολ. 62. 2, 11, κτλ.· χρησιμεύω ὡς ἑστιατήριον, ἣν δὲ ὁ ἀνδρῶν ὁ ὑποδεχόμενος καὶ ἑστιῶν αὐτοὺς ἑκατοντάκλινος Αἴλ. Ποικ. Ἱστ. 8. 7. **2)** ἀπολ., ἑστιῶ, «δίδω γεῦμα», εἰστία ποτὲ μεγαλοπρεπῶς ὁ Φίλιππος αὐτόθι 12. 51· οἱ ἑστιῶντες, οἱ φιλεύοντες, Πλάτ. Γοργ. 518D. **3)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., γάμους ἑστιῶ, κάμνω γαμήλιον συμπόσιον, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 483, Ἀριστοφ. Ὄρν. 132· ἑστ. νικητήρια Ξεν. Κύρ. 8. 4, 1· ἐπινίκια Δημ. 1356. 8· γενέθλια Λουκ. Ἑρμότ. 11· καὶ μετὰ διπλ. αἰτ., ἅμα θύσαντα τὰ ἱερὰ ἑστιᾶσαι ἐκεῖνον Ἀντιφῶν 113. 14· θεσμοφόρια ἑστ. τὰς γυναῖκας Ἰσαῖος 46. 11· τὴν γενέθλιον ἑστ. τινα Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 26, πρβλ. Συμπ. 2· ἀλλ' ὡσαύτως, ἔρανόν τινι ἑστ. Ἐπίχ. 65 Ahr.· μετὰ μόνης δοτ., τοῖς κόραξιν ἑστιῶν, «ἑστίασιν παρέχων» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Θεσμ. 941. **4)** μεταφ., ἑστ. τινα καλῶν λόγων Πλάτ. Πολ. 571D, πρβλ. Λουκ. Φιλοψ. 39· ἑστ. τὰς ἀκοάς, τὴν ὄψιν Αἴλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 1, π. Ζ. 17. 23, κτλ. **II.** Παθ. μετὰ Μέσ. μέλλ. **ἑστιάσομαι** Πλάτ. Πολ. 345C, Θεαίτ. 178D· μεταγενέστ. **ἑστιᾶθήσομαι** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 977: ἀόρ. **εἱστιάθην** Πλάτ. Φαῖδρ. 247E, (συν-) Δημ. 400. 25· μεταγεν. **ἑστιάσασθαι** Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 186: πρκμ. **εἱστίᾱμαι** Πλάτ. Πολ. 354A, Ἰων. ἀπαρ. **ἑστιῆσθαι** Ἡρόδ. 5. 20. Ἑστιῶμαι, μετέχω ἑστιάσεως, φιλοξενοῦμαι, «φιλεύομαι», Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλάτ. Πολ. 354A, 372C· ἑστιᾶσθαι παρὰ φίλου Ἀντιφῶν 114. 14· μετ' αἰτ., πρὸς τῶν θεῶν, ἐνύπνιον ἑστιώμεθα; καθ' ὕπνους συμποσιάζομεν; Ἀριστοφ. Σφ. 1218, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 611E, Φαῖδρ. 247E· μετὰ δοτ., εὐωδίᾳ Ξεν. Συμπ. 2. 3· λόγοις Ἀθήν. 275A.

ἑστιόομαι, Παθ. (ἑστία). ἄπαιδες οὐκέτ' ἐσμὲν οὐδ' ἀτέκνοι· δῶμ' ἑστιοῦται, ὁ οἶκος ἐδραιοῦται (δηλ. διὰ τῶν τέκνων), Λατ. domus constituta, fundata est, Εὐρ. Ἴων 1464.

ἑστιο-πάμων [ᾰ], ὁ δεσπότης τῆς οἰκίας παρὰ Δωριεῦσι καὶ Αἰολεῦσι, Πολυδ. Α', 74, Γ', 20.

ἑστιος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὴν ἑστίαν, θεοί, ἐσχάρα Ἡλιόδ. 1. 30., 4. 18.

ἑστιοτρόφος, ον, ὁ τρεφόμενος ἐν τῇ ἑστίᾳ, εἰς τὸν οἶκον, οἰκότροφος, ὄρνιθες Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 350, ἔκδ. Mil.

ἑστιουχέω, (ἔχω) εἶμαι προστάτης, κυβερνήτης, ἄρχοντες γὰρ ἑστιουχοῦσι πόλεως καὶ πολιτῶν σωτηρίας Χαιρώνδ. παρὰ Στοβ. 290. 12.

ἑστιοῦχος, ον, (ἔχω) ὁ φυλάττων, προστατεύων τὴν ἑστίαν, δηλ. τὸν οἶκον ἢ τόπον τινά, Δήμητερ ἑστιοῦχ' Ἐλευσῖνος χθονός, φύλαξ τῆς .., Εὐρ. Ἰκ. 1. πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 866, Πλάτ. Νόμ. 878A. **2)** ἔχων βωμὸν ἢ ἑστίαν, γαῖα, πόλις, αὐλὴ Αἰσχύλ. Πέρσ. 511, Σοφ. Ἀντ. 1083, Εὐρ. Ἀνδρ. 283. **3)** ὁ ἐπὶ τῆς ἑστίας ἢ τοῦ βωμοῦ, ἑστ. ψόλος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 280 (κατὰ Musgr. ἀντὶ μόνον)· πῦρ Πλούτ. 2. 158C. **II.** ὁ ξενίζων, φιλεύων, ὁ εὐωχίαν παρέχων, Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. Ϛ', 11.

ἑστιῶτις, ιδος, ἡ, ἡ τῷ οἴκῳ ἀνήκουσα, ἢ ἐκ τοῦ οἴκου ἐρχομένη, ἑστιῶτις αὖρα Σοφ. Τρ. 954.

ἕστο, ἴδε **ἔννυμι**.

ἑστοχασμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., μετὰ στοχασμοῦ, πρεπόντως, Ὠριγέν. κατὰ Κέλσ. 4. σ. 196 (202, 249, 283)· μετὰ γεν., ἑστ. τοῦ σκοποῦ Ἱππόδ. 7. 5.

ἐστραμμένος, η, ον, παθ. μετχ. τοῦ πρκμ. τοῦ **στρέφω**, Ὁμ.

Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 411: ἐπίρρ. -νως, διαφόρως, Θωμ. Μ. ἐν λ. περιβάλλω.

ἐστρατόωντο, ἴδε **στρατάομαι.**

Ἑστρῆνες· «Σειρῆνες» Ἡσύχ.

ἐσ-τρις (ἐς τρίς), = **τρις,** τρεῖς φοράς, Πινδ. Ο.2.123, Η.4.108.

ἐστρωμένος, μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **στορέννυμι,** «στρωμένος» Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἄρρ.159.

ἑστώ, οὖς, ἡ, Δωρικ. ἀντὶ **οὐσία,** ἀντίθ. τῷ **μορφή.** Ἀρχύτ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ.1.714. (Ἐκ τοῦ **εἰμί, ἐστί·** πρβλ. **ἀπεστώ, εὐεστώ, κακεστώ,** Σανσκρ. sv-astis). Ἡσύχ.

ἕστωρ, ορος, ὁ, πάσσαλος ἐνιέμενος, ἐμβαλλόμενος τῷ ῥυμῷ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἔστορι βάλον, ἐπέβαλον δὲ τῷ κατὰ τὸ ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ ἐμπεπηγότι πασσάλῳ τὸν κρίκον» (Θ. Γαζῆς), πίθ. ὅπως διέρχωνται δι' αὐτοῦ αἱ ἐσωτερικαὶ ἡνίαι, Ἰλ. Ω. 272; πρβλ. Ἀρρ. Ἀν. 2. 3,13, Πλουτ. Ἀλέξ.18. Παρ' Ὅμ., ἔνθ' ἀνωτ., τὸ **ἕκτωρ** (ἐκ τοῦ **ἔχω**), οἷον ὁ **ἐχέτωρ,** ὁ κρατῶν, εἶναι κατὰ τὸν Σχολ. διάφ. γραφ.— Πρβλ. καὶ Ἡσύχ.

ἐσύνηκεν, ἀόρ. α' μετὰ διπλῆς αὐξήσ. τοῦ **συνίημι.**

ἐσ-ύστερον, Ἐπίρρ. ἀντὶ τοῦ **ἐς ὕστερον,** μετὰ ταῦτα, Ὀδ. Μ. 126 (ἔνθα νῦν γράφεται διῃρημένως ἐς ὕστερον), Ἡρόδ. 5. 41.

ἔσφαλα, (ὡς λέγομεν καὶ νῦν) Δωρ. ἀντὶ **ἔσφηλα,** ἀόρ. α' τοῦ **σφάλλω,** Πινδ. Ο. 2.145, κ. ἀλλ.

ἐσφαλμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., ὡς καὶ νῦν, κατὰ λάθος, κακῶς, Ἀνθ. Η.15. 38.

ἐσφέρω, ἐσφορά, ἴδε **εἰσφέρω, εἰσφορά.**

ἔσφλᾶσις, εως, ἡ, πρὸς τὰ ἔσω πίεσις, Ἱππ. 899F.

ἐσφλάω, πιέζω πρὸς τὰ ἔσω, Ἱππ. 899F. ἐν τῷ παθ.

ἐσχάζουσαν, Ἀλεξανδρεωτ. ἀντὶ **ἔσχαζον,** Λυκόφρ. 21.

ἔσχαμεν (= **ἔσχομεν**). Pap. du Louvre 17. 24.

ἐσχάρα, Ἰωνικ. **ἀρη** [ᾰ], ἡ, Ἐπικ. γεν. καὶ δοτ. **ἐσχαρόφιν** (ἀπ' ἐσχ- Ὀδ. Η.169· ἐπ' ἐσχ- Ε. 59, Τ. 389). Ὁ τόπος ἐφ' ᾧ τὸ πῦρ καίεται, ἑστία, «γωνιά», Ὅμ. (μάλιστα ἐν Ὀδ.), ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρῃ ἧστο, ἐκάθητο πλησίον τῆς ἑστίας, Ὀδ. Ζ. 52· ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ αὐτόθι 305· ὡς τόπος ἐφεστίου πυρός, ἔθα κατέφευγον οἱ ἱκέται ζητοῦντες ἄσυλον, καθέζετο ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν, παρὰ τὴν ἑστίαν (ἴδε Εὐστ. ἐν τόπῳ), Ὀδ. Η.153, πρβλ.160.169, Τ. 389· ἐν χρήσει πρὸς παρασκευὴν φαγητῶν, Υ. 123· πρὸς καῦσιν εὐωδῶν ξύλων ἢ θυμιαμάτων, Ε. 59· ἐνίοτε δὲ ἦτο κινητή, εἶδος πυραύνου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 888, Σφ. 938· πρβλ. Πολυδ. Ι', 94, 95, Βεκκήρου Χαρικλ.1 σ. 205. **2)** Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, πυρὰ στρατευμάτων ἐν καιρῷ πολέμου, Ἰλ. Κ. 418.

II. θυτικὴ ἐσχάρα, βωμὸς πρὸς προσφορὰν ὁλοκαυτωμάτων, διακρινομένη ὅμως ἀπὸ τοῦ γενικωτέρου **βωμός,** ὡς τὸ Λατ. altare ἀπὸ τοῦ ara «βωμὸς ἰσόπεδος» (Ἀπολλ. Λεξ.), «βωμοῦ δὲ διαφέρει ἐσχάρα, καθότι ὁ μὲν ὑπερέστηκεν, ἡ δὲ πρόσγειός ἐστι» (Εὐστ. 1575. 40), Ὀδ. Ξ. 420, ἴδε Σοφ. Ἀντ. 1016· πρὸς ἐσχάραν Φοίβου Αἰσχύλ. Πέρσ. 205· ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 108· ἡμίενας ἐπ' ἐσχάραις αὐτόθι 806· Πυθικὴ, Διός, θεῶν Εὐρ. Ἀνδρ.1241. 41, κτλ., πρβλ. Δημ.1385. 2· ἐνίοτε κινητή, καὶ πῦρ ὄπισθεν αὐτοῦ ἐπ' ἐσχάρας μεγάλης ἄνδρες εἵποντο φέροντες Ξεν. Κύρ. 8. 3,12, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 202B· ἐσχ. βωμιαῖος Σοφ. Ἀποσπ. 36· βώμιος Εὐρ. Φοίν. 274. **III.** μέσον πρὸς παραγωγὴν πυρός, οἷον ξηρὸν ξύλον, προσάναμμα, «δᾳδί», κτλ., ὡς τὸ **πυρεῖον,** Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 9, 7, περὶ Πυρὸς 64.

IV. πᾶσα βάσις, ἐφ' ἧς στηρίζεταί τι, ὡς τὸ **βωμός,** Vitruv. 10.11, 9. **V.** παρ' Ἰατρ. ἐσχάρωμα, «κακάδι», ὅπερ σχηματίζεται ἐπὶ καυτηριασθέντος ἕλκους, Ἱππ. π. Ἄρθρ.788, κτλ., Ἱλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδῆλ. 2, Ἀριστ. Προβλ.1. 32, πρβλ. Ἀρποκρ., Σουΐδ., καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει. **IV.** μαγειρικὸν ἐργαλεῖον ὡς καὶ νῦν, ἐσχάρην κρεηδόκον Ἀνθ. Η.101· πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **VII.** ἐν τῷ πληθ., = τὰ χείλη τῶν γυναικείων αἰδοίων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ.1283 (1286), Σουΐδ.

ἐσχαρεύς, έως, ὁ, ὁ ἐν τῷ πλοίῳ μάγειρος, Πολυδ. Α', 95, Θεμίστ. 195B.

ἐσχαρεών, ῶνος, ὁ, = **ἐσχάρα** I, Θεόκρ. 24. 48, Ἀνθ. Η. 7. 648.

ἐσχάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἐσχάρα:** **1)** πύραυνον, Τουρκ. «μαγκάλι», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 435. **2)** μέρος ἐφ' οὗ ἵσταταί τις ἢ στηρίζεται, βάσις, Πολυδ. 9. 41, 4, Διόδ. 20. 91. **3)** «Ἀθήναιος δὲ καὶ ἐσχάριον παραγώγως οἶδε, δι' οὗ καθέλκονται νῆες εἰς τὴν θάλασσαν, ὅθεν ἡ ἀπερίεργος γλῶσσα παραφθείρουσα, τὸ καινὸν πλοῖον ἀπὸ **σκαρίου** εἶναί φησι» (Εὐστ. 1575. 45)· κοινῶς «σκάρα», καθειλκύσθη δὲ (ἡ ναῦς) τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ ἐσχαρίου τινὸς κτλ. Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 204C. **4)** ἐσχάρα, ἕλκος ἐκ καύσεως, Ὀρειβ. 197 Mai.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐσχάριον· κοῖλον θυμιατήριον».

ἐσχάριος, ον, ἀνήκων εἰς τὴν ἐσχάραν, τὴν ἑστίαν ἢ κατάλληλος δι' αὐτήν, **πῦρ** Ἀνθ. Π.7. 210.

ἐσχᾰρίς, ίδος, ἡ, μικρὸν πύραυνον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 435 Ἄλεξ. ἐν «Φιλίσκῳ» 1, Πλουτ. Κράσσ. 16, κτλ.· ἐσχ. χρυσῆ Συλλ. Ἐπιγρ. 2859· εἶδος φανοῦ ἐν χρήσει πρὸς ἀλιείαν κατὰ τὴν νύκτα, «πυροφάνι», τῆς πρώρας τῶν σκατίων κοίλας τινὰς ἐξαρτῶσιν ἐσχαρίδας πυρὸς Αἰλ. π. Ζ. 2. 8, ἴδε τὴν λ. **ἰπνός** III.

ἐσχᾰρίτης, (δηλ. ἄρτος), ὁ, ἄρτος ὠπτημένος ἐπὶ ἐσχάρας, Ἀντίδοτος ἐν «Πρωτοχόρῳ» 2, Κρώβυλος ἐν «Ἀπαγχομένῳ» 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐσχαρίτης· ἄρτος ἐγκρυπτός».

ἐσχαρό-πεπτος, ον, ὀπτηθεὶς ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, Ἱππ. 1136C (κατὰ Passov. ἀντὶ **ἐσχαρόπεπος**).

ἔσχαρος, ὁ, εἶδος ἰχθύος, ὁ αὐτὸς καὶ **κόρις,** ἴδε Ἄρχιππον ἐν «Ἰχθύσι» 5, Μνησίμαχος ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 44· «τῶν δὲ πλατέων (ἰχθύων) βούγλωττον, ψῆτταν, ἔσχαρον, ὃν καλοῦσι καὶ κόριν» Δωρίων παρ' Ἀθην. 330A· ὁ Κοραῆς ἐν σημ. εἰς Ξενοκρ. σ.186 μνημονεύων τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Ἀθην. ἐπάγεται: «ἔστι δὲ καὶ ὁ ἔσχαρος, ὡς γοῦν εἰκάζει ὁ Ρονδελέτος (παρὰ τῷ Γεσνήρ. Περὶ ἐνύδρ. σ. 785), βουγλώττου εἶδος τὸ καλούμενον ὑπὸ τῶν Μασσαλιωτῶν Pegouse».

ἐσχᾰρόφῐν, Ἐπικ. γεν. καὶ δοτ. τοῦ ἐνικ. ἀριθμ. τοῦ **ἐσχάρα.**

ἐσχᾰρόω, κάμνω νὰ σχηματισθῇ ἐσχάρα, «κακάδι» ἐπὶ ἀλοιφῶν, φαρμάκῳ χρῆσθαι τῶν ἠρέμα ἐσχαρούντων Ὀρειβάσ. 186 Mai· — παθ., ῥυπαρὰ ἕλκη καὶ ἐσχαρωμένα (γράφ. ἠσχ-) Διοσκ 169 (172).

ἐσχαρώδης, ες, (**ἐσχάρα** ν.) ὅμοιος πρὸς ἐσχάραν σχηματισθεῖσαν ἐκ καυτηριάσεως, Πολυδ. Δ', 204, Γαλην. τ.14. σ.777, 9, καὶ τ.19. σ. 442, 3.

ἐσχάρωμα, τό, «κακάδι», Ἱπποκρ. σ. 210, 211.

ἐσχάρωσις, εως, ἡ, ὁ σχηματισμὸς ἐσχάρας, «κακαδιοῦ», Ἀρισ. Προβλ.1. 33.

ἐσχαρωτικός, ἡ, όν, ἐπὶ φαρμάκου, τὸ ἔχον τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα ἐπιτιθέμενον ἐπὶ τοῦ ἕλκους νὰ σχηματίζῃ ἐσχάραν, «κακάδι», Διοσκ. 2. 83, 5.132 (133).

ἐσχατάω, (ἔσχατος) μένω ἔσχατος, Ὅμ. (μόνον ἐν τῇ Ἰλ.) ἀείποτε ἐν τῇ Ἐπικ. μετοχ., εἴ τινά που δηΐων ἕλοι ἐσχατόωντα, ὕστατον ὑπολειπόμενον, Ἰλ. Κ. 206· ἐπὶ πόλεως, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν, «τὴν ἐν τοῖς ἐσχάτοις μέρεσι τῆς Βοιωτίας κειμένην» (Σχολ.), Β. 508, Μύρσινος ἐσχατόωσα αὐτόθι 616· ἀφ' ἑσπέρου ἐσχατόωντος, ἀπὸ τῆς ἐσχάτης δύσεως, Καλλίμ. εἰς Δῆλ. 174· κάρηνον ἐσχατ., τὸ βρέγμα, Ἄρατ. 207:— μετὰ ῥήματος, τεχθήσεται ἐσχατόωσα, ἐπὶ τέλους, Μανέθων 4. 459.

ἐσχατεύω, τὰ ἐσχατεύοντα τῶν δένδρων, τὰ ἄκρα αὐτῶν, δηλ. οἱ κλῶνες, οἱ πτόρθοι ἢ ἀκρεμόνες, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5.1, 3, πρβλ. Πλούτ. 2. 366B· εἶμαι εἰς τὸ ἔσχατον μέρος τόπου τινός, εἰς τὴν ἄκραν, ἐσχατεύουσα (ἡ Τριφυλία) τῆς Ἀρκαδίας ὡς πρὸς τὰς χειμερινὰς δύσεις, Πολύβ. 4.77, 8.

ἐσχᾰτιά, Ἰων. **ιή,** ἡ, (ἔσχατος) τὸ ἔσχατον μέρος, ἄκρα, ὅριον, ἰδίως τόπου τινός, Ὅμ., Ἡρόδ., καὶ Ἀττ., ἀλλὰ σπάν. παρὰ Τραγ.· νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, ἐπὶ τῶν ἐσχάτων μερῶν τῆς νήσου, Ὀδ. Ε. 238· ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιήν, ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ ἀγροῦ, Δ. 517, Ε. 489· καὶ ἁπλῶς, ἐπ' ἐσχατιῇ ἢ -ῆς, ἐπὶ τῆς ἄκρας ἢ τῆς ἀκτῆς, Ι.182,180· ἐπ' ἐσχατιῇ λιμένος, «ἁπλῶς ἐσχατιὰ τὸ τοῦ λιμένος ἄκρον μεθ' ὃ ἡ θάλασσα» (Σχόλ.), Β. 391, Κ. 96· ἐσχατιῇ πολέμου, κατὰ τὰ ἀπώτατα ἄκρα τοῦ πεδίου τῆς μάχης, Ἰλ. Λ. 524, Υ. 328· ἐσχατιῇ, ἐν τῷ κατωτάτῳ μέρει [τῆς ἐπικηδείου πυρᾶς], Ἰλ. Ψ. 242· ἐσχατιαῖς, ἀντὶ ἐν ἐσχ., κατὰ τὰ πέριξ ἄκρα, Σοφοκλ. Φιλ.144:— μεταφ., τὸ ἔσχατον. ὕψιστον σημεῖον, ὅλβου πρὸς ἐσχατιαῖς Πινδ. Ι. 6. (5).17· πρὸς ἐσχατιὰν ἀρεταῖσιν ἱκάνειν ὁ αὐτ. ἐν Ο. 3.77· ὡσαύτως ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος, καρδίης ἡ ἐσχ. Ἱππ. 269. 4· γένυος Ἄρατ. 57. **2)** τὰ σύνορα χώρας τινός, ἐσχατιῇ Γόρτυνος Ὀδ. Γ. 294· ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης Ἰλ. Ι. 484· οὕτως, ἐσχατιῇ, μόνον ἐν Ὀδ. Ξ.104, Ἀρχίλ. 82· ἐν τῷ πληθ., αἱ ἐσχατιαὶ τῆς οἰκουμένης, τὰ ἄκρα, τὰ πέρατα τοῦ κόσμου, Ἡρότ. 3.106· ὡσαύτως, τὰ σύνορα, ἡ μεθόριος χώρα, τῆς Αἰτωλίδος ὁ αὐτ. 6.127: ἀποικ., ὁ αὐτ. 3.115.116, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 4, κτλ., πρβλ. 6.127: — ἐν τῇ Ἀττ., «ἐσχατιαί: τὰ χωρία λέγουσιν ἐσχατιὰς τὰ πρὸς τοῖς ὅροις τῆς χώρας ἢ τὰ πρὸς τῇ θαλάσσῃ» (Α. Β. 256. 30)· κτῆμα, οἰκίαν μὲν γὰρ ὄπισθεν τῆς πόλεως, ἐσχατιὰν δὲ Σφηττοῖ, Ἀλωπεκῆσι δ' ἕτερον χωρίον Αἰσχίν. κατὰ Τιμάρχ. 97. Δημ. 1040.13, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2338 52 κἑξ., Böckh A. E.1. 86, πρβλ. Ἀρποκρ. ἐν λ. **3)** ἐπὶ χρόνου, ἀν' ἐσχατιάν, ἐπὶ τέλους, Πινδ. Π.11. 86· οὕτω κατὰ δοτ., ἐσχατιῇ Νικ. Θηρ. 437. **4)** **ἐσχατιαί,** = δύσεις, Ἄρατ. 574.

ἐσχᾰτίζω, εἶμαι ἔσχατος, φθάνω λίαν ἀργά, ὑστερῶ, Ἑβδ. (Ἰουδ. Ε', 28)· = χρονίζω, Α' Μακκ. Ε', 53.

ἐσχᾰτιος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἔσχατος,** Νικ. Θηρ.747, Ἀνθ. Π. 7.555.

ἐσχατιώτης, ου, ὁ, θηλ. **-ῶτις, ιδος,** ὁ ἐπὶ τῶν συνόρων, ὡς κύριον ὄνομα, ὁ ἐξ **Ἐσχατιᾶς** (τῆς Τήνου), Συλλ. Ἐπιγρ. 2338. 6.17, κ. ἀλλ., πρβλ. 2347c 28.

ἐσχᾰτο-γήρως, ων, ὁ ἐν ἐσχάτῃ (γεροντικῇ) ἡλικίᾳ ὤν, Διόδωρ. 15.76, Στράβων 650 κτλ.·— ὡς θηλυκ., Πολυδ. Β',18: ὡσαύτως, **ἐσχατόγηρος, ον,** Ἑβδ. (Σειρὰχ ΜΒ', 8). καὶ παρὰ Βυζ. **ἐσχατογέρων,** ὁ, Προκοπ. Ἱστ. 558Δ, 595C, κλ. (Περὶ τοῦ τονισμοῦ

τῆς λέξ. ταύτης καὶ τῶν ὁμοίων ὑπάρχει διαφωνία τις μεταξὺ τῶν ἐκδοτῶν. Ὁ Ἔρμαννος (De emend. rat. Gr. σ. 24 κέξ.) θέλει αὐτὰς παροξυτόνους· τοιαύτη εἶναι καὶ ἡ γνώμη τοῦ Κυνέρου, ὅστις νομίζει ὅτι ὀνόματα ταύτης τῆς τάξεως δύνανται νὰ ὦσι προπαροξύτονα μόνον ὅταν ἐν τῇ παραληγούσῃ ἔχωσιν ε, καὶ ὅτι εἶναι σφάλμα νὰ ἐφαρμόζηται ὁ τονισμὸς οὗτος καὶ εἰς τὰ παραλήγοντα εἰς η, οἷα εἶναι τὸ ἀγήρως κτλ. ὁ Χοιροβοσκὸς ἐν τούτοις (259, 13, 363, 27, 365, 16, 378, 16) ἔχει ὡς παράδ. εὔγηρως. Ἴδε Greek Accentuation by Chandler σ. 156).

ἐσχατόεις, ἐν τῇ αἰτ. **ἐσχατόεντα**, πιθαν. ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ **ἐσχατόωντα**, ἴδε Meneike Θεόκρ. 7.77, Bernhardy ἐν Διον. Π. 65.

ἐσχατόμοιρος, ον, ἔχων τὴν ἐσχάτην μοῖραν, Ζεὺς ἔσχατ. Ὑποθ. τ. Μανέθ. ἀποτελεσμ. ἔκδ. Ludw. σ. 101.

ἔσχατος, η, ον, ὡσαύτως, ος, ον, Ἀρατ. 625· (πιθαν. ἐκ τῆς προθ. **ἐκ**, **ἐξ**, ὡς εἰ ἦν **ἔξατος**, **ἐξώτατος**): **I.** ἐπὶ τόπου, ὡς ἀείπερτε παρ' Ὅμ., ὁ μάλιστα ἀπέχων, ἐξώτατος, τελευταῖος, θάλαμος ἔσχ., ὁ τελευταῖος πρὸς τὰ ὀπίσω θάλ., Ὀδ. Φ. 9· ἔσχατοι ἄλλων, ἐπὶ τῶν Θρᾳκῶν, οἵτινες ἦσαν οἱ τελευταῖοι ἐν ταῖς τάξεσι τῶν Τρώων, Ἰλ. Κ. 434, πρβλ. Θ. 225, Λ. 8· ἔσχατοι ἀνδρῶν, ἐπὶ τῶν Αἰθιόπων, Ὀδ. Α. 23· οἰκέομεν .. ἔσχατα, λέγουσιν οἱ Φαίακες, Ζ. 205· ἐσχάτη τῶν οἰκουμένων ἡ Ἰνδική Ἡρόδ. 3. 106, πρβλ. Θουκ. 2. 96, καὶ συχν. παρ' Ἀττ., τὸ ἔσχατον τῆς ἀγορᾶς Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 5, κτλ.· **ἀλλὰ** συχν. ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὸ ὄνομα, ὑπ'.. ἐσχάτην στήλην **Σοφοκλ.** Ἠλ. 720· τάξιν ἔσχ., τὸ ἀπώτατον μέρος τοῦ στρατοῦ, ὁ αὐτ. **ἐν Αἴαντ.** 4:— ἐν τῷ πληθυντ., ἔσχατα γαίης Ἡσ. Θ. 731· τὰ ἔσχατα τοῦ ἄστεως, τοῦ στρατοπέδου Θουκ. 8. 95., 4. 96· **καὶ** ἄνευ τοῦ ἄρθρου, ἐπ' ἔσχατα χθονὸς Σοφ. Τρ. 655· ἐξ ἐσχάτων ἐς ἔσχατα ἐπικέσθαι, ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, Ἡρόδ. 7. 100, πρβλ. Ξεν. Ἱππ. 1. 6· παρ' ἔσχατα λίμνης Πλάτ. Φαίδων 113Β, πρβλ. Θουκ. 3. 106.— Κατὰ τὰς διαφορὰς ἀποστάσεις πραγμάτος τινος· ἔχει καὶ διαφόρους σημασ., ὡς π. χ., ἐσχάτη πυρά, τὸ ἀνώτατον μέρος αὐτῆς, ἡ κορυφὴ τῆς πυρᾶς, Σοφ. Ἰλ. 900· κατώτατος, βαθύτατος, Λατ. imus, ἁΐδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐλθών, εἰς τὰ κατώτατα τοῦ ᾅδου, Θεόκρ. 16. 52· ἐσχάτην ἅλα Ἀνθ. Π. 13. 27· ἐσώτατος, Λατ. intimus, σάρκες Σοφ. Τρ. 1053· ἐπὶ ἀνθρώπου, τελευταῖος, ἔλαυνε δ' ἔσχ. ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 734. **2)** ἐπὶ βαθμοῦ, ἀνώτατος, ὕψιστος, Πινδ. Ο. 1. 182, Ι. 4. 19 (3. 29)· ἐπὶ παθημάτων, κλ., δεινότατος, χείριστος, κάκιστος, πόνος, ἀδικία, κίνδυνος Πλάτ. Φαῖδρ. 247Β, Πολ. 361Α· ὀδύναι αἱ ἔσχ. ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ 354Β· δῆμος ἔσχ., ἡ χειρίστη δημοκρατία, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 11, 11. **β)** ὡς οὐσιαστ., τὸ ἔσχατον, τὰ ἔσχατα, ὁ ὕψιστος βαθμός, ἐς τὸ ἔσχ. κακοῦ ἀπικέσθαι Ἡρόδ. 8. 52· τετρῦσθαι ἐς τὸ ἔσχ. κακοῦ ὁ αὐτ. 1. 22· διακαρτερέειν ἐς τὸ ἔσχ. ὁ αὐτ. 7. 107· ἐπ' ἔσχατα βαίνεις Σοφ. Ο. Κ. 217· προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 753· ἐπ' ἔσχ. ἐλθεῖν ἀηδίας Πλάτ. Φαῖδρ. 240D, πρβλ. Πολ. 301D, κτλ.· ὃ πάντων .. ἔσχατόν ἐστι, πάσχειν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 83C· τὰ ἔσχατα πονεῖν Ξεν. Κύρ. 8. 8, 2· πᾶσι τοῖς ἔσχ. ζημιοῦσθαι, extremis suppliciis, Πλάτ. Πολιτικ. 297Ε· ἔσχατ' ἐσχάτων κακά, τὰ χείριστα τῶν χειριστων κακῶν, Σοφ. Φιλ. 65, πρβλ. Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 87 (Meineke σ. 423)· οὕτως ἐν τῷ Ὑπερθ., τὰ πάντων ἐσχατώτατα παθεῖν, τὰ χείριστα .., Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 49· ἂν καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ὀρθόν, ὡς παρατηρεῖ ὁ Ἀριστ., οὐ γὰρ τοῦ ἐσχάτου ἐσχατώτερον εἴη ἄν τι Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 4, 4, πρβλ. Φρύν. 135 Lob. **3)** ἐπὶ προσώπων, ταπεινότατος, προστυχώτατος, μηδαμινώτατος, Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 9, Δίων Κ. 42. 5, Ἀλκίφρων 3. 43:—παροιμ., οὐδεὶς, οὐδ' ὁ Μυσῶν ἔσχατος, ἐπὶ τῶν εὐτελεστάτων ἀνθρώπων, Μάγνης ἐν «Ποαστρίᾳ» 1, πρβλ. Φιλήμονα ἐν τῷ «Σικελικῷ» 3, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 481· τὸ ἐν Πλάτ. Θεαιτ. 209Β χωρίον, Μυσῶν τὸν ἔσχατον, φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸν μάλιστα ἀπομεμακρυσμένον κάτοικον τῆς γῆς. Ἴδε Παροιμιογρ. σ. 38 ἔκδ. Gaisf. **4)** ἐπὶ χρόνου, τελευταῖος, ἐς τὸ ἔσχ., μέχρι τέλους, Ἡρόδ. 7. 107· Θουκ. 3. 46· ἔσχ. πλοῦς, ναυτιλία, τὸ τέλος αὐτῆς, Πινδ. Π. 10. 45, Ν. 3. 39· ἐσχάτας ὑπὲρ ῥίζας, ὑπεράνω τῆς τελευταίας ῥίζης τοῦ γένους, Σοφ. Ἀντ. 599· ἔσχ. Ἑλλήνων, Ρωμαίων Πλουτ. Φιλοπ. 1, Βροῦτ. 44:— οὐδ., ἔσχατον, ὡς Ἐπίρρ., διὰ τελευταίαν φοράν, Σοφ. Ο. 1550· τὸ ἔσχ. Πλάτ. Γοργ. 473C. **5)** ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστ. τὰ ἔσχατα εἶναι τὰ τελευταῖα τῶν κατωτάτων ὑποδιαιρέσεων, τὰ ἄτομα, Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 3, 5, πρβλ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 13, 5, π. Ζ. Μορ. 1. 3, 20, κ. ἀλλ.· οὕτω, τὸ ἔσχ. ἄτομον Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 9, 3, κ. ἀλλ.· τὸ ἔσχ. ἀρχὴ τῆς πράξεως π. Ψυχῆς 3. 10, 2, κτλ. **6)** ὁ ἔσχ. ὅρος, ἐν τῷ συλλογισμῷ, Ἡθ. Νικ. 7. 10, 13. **II.** -τως, μέχρις ἐσχάτων, καθ' ὑπερβολήν, Ἱππ. 5. 33· ἔσχ. διαμάχεσθαι Ἀριστοτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 7, 6· ἔσχ. φιλοπόλεμος Ξεν. Ἀν. 2. 6, 1. **2)** οὕτως, **ἐς τὸ ἔσχ.** = **ἐσχάτως**, Ἡρόδ. 7. 229, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 33· εἰς τὰ ἔσχ. μάλα ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 1. 2· οὕτω, τὸ ἔσχατον Πλάτ. Γοργ. 473 κ. ἀλλ.

ἐσχᾰτόων, **όωσα**, ἴδε **ἐσχατάω**.

ἔσχεθον, ἴδε **ἔχω**.

ἐσχημᾰτισμένως, Ἐπίρρ. μετογ. παθ. πρκμ., τοπικῶς, ἐσχηματισμένως εἰρῆσθαι Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 23, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 818Β, κλ.

ἔσχον, **ἐσχόμην**, ἴδε **ἔχω**.

ἔσχων, παρατ. τοῦ * **σχάω**, = **σχάζω**.

ἔσω, παλαιότερος τύπος τοῦ **εἴσω**, πρβλ. **εἰς** καὶ **εἴσω**:— Συγκριτικ., ἐσωτέρω τῆς Ἑλλάδος Ἡρόδ. 8. 66· Ὑπερθετ., ὡς ἐσωτάτω τῆς μασχάλης Ἱππ. 783C, πρβλ. 276. 18.

ἔσωθεν (**ἐξῶθεν** μόνον ἐν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 811Η, 812Δ), σπανίως **ἔσωθε**, Εὐρ. Ἡρακλ. 42 (ἐν Αἰσχύλ. Χο. 800 **ἔσω** ἐκ διορθώσεως):— Ἐπίρρ., ἔσωθεν, «ἀπὸ μέσα», Ἱππ. 7. 36., 8. 37, καὶ Ἀττ. **2)** ἐντός, μέσα, ὁ αὐτ. 1. 181., 2. 36, Αἰσχύλ. Ἀγ. 991:— μετὰ γεν., ἔσωθεν ἀντρῶν Εὐρ. Κύκλ. 516· πρβλ. **ἔσω**.

ἐσωπή, ἡ, (ὤψ) ὄψις, Ὀππ. Ἀλ. 4. 358.

ἐσώτατος, η, ον, Ὑπερθ. τοῦ **ἔσω**, ἐσωτερικώτατος, Λατιν. intimus, ἀντίθ. τῷ **ἐξώτατος**. Φίλων 2. 147, Ἰώσηπ. κλ.:— **ἐσώτερος**, α, ον, Πράξ. Ἀποστ. ις', 24:— ἴδε ἐν λ. **ἔσω**.

ἐσωτερικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὰ ἔσω· τὰ ἔργα τοῦ Ἀριστοτέλους διηιροῦντο εἰς ἐσωτερικὰ καὶ εἰς κοινὰ καὶ ἐξωτερικὰ (πρβλ. **ἐξωτερικός**), Κλήμ. Ἀλ. 68· καὶ ὁ Λουκ. ἐν Βίων Πράσει 26 παριστᾷ τὸν Ἀριστοτέλη ὡς παρουσιάζοντα διττὴν ὄψιν (μέμνησο τὸν μὲν ἐσωτερικὸν τὸν δὲ ἐξώτερικὸν καλεῖν):— ἀλλὰ τὴν λέξιν δὲν μεταχειρίζεται αὐτὸς ὁ Ἀριστ., καὶ πιθανῶς ἐπενοήθη ὅπως ἀντιστοιχῇ πρὸς τὸ **ἐξωτερικὸς** (ὃ ἴδε) ὅπερ αὐτὸς μεταχειρίζεται.

ἐσωτέριον ἢ **ἐσωφόριον**, τό, ἐσωτερικὸν **ἔνδυμα**, κοινῶς «μεσοφόριο», Λατ. interula, «ἀντερὶ» (Τουρκ.), Σαλμάσ. Tertull. Pall. σ. 409.

ἐσωτέρω, συγκρ. τοῦ **ἔσω**, ὃ ἴδε.

ἑτάζω, ἑξετάζω, δοκιμάζω, τὸ πλεῖστον **ἐν** τῷ συνθέτῳ τύπῳ **ἐξετάζω** (ἀνθ' οὗ κεῖται ὡς διάφ. γραφ. ἐν Ἡροδ. 3. 62) ἀλλ' **ἑτάζει** (μόνον πρὸς ἐτυμολογικοὺς σκοπούς) Πλάτ. Κρατ. 410D· **ἑτάζουσι** Πῶλος παρὰ Στοβ. 105. 47· ὑποτ. ἀορ. **ἑτάσῃς** Ἀνθ. Π. 7. 17., 12. 135.— Παθ., Ἐδ. (Σοφ. Σολ. Ϛ', 7, κ. ἀλλ.): (ἴδε ἐν λ. **ἑτεός**).

ἕται· «ἑταῖροι. συνήθεις. πολῖται. δημόται. φίλοι. ἐπίκουροι» Ἡσύχ., ἴδε **ἑτῆς**.

ἑταίρα, Ἰων. -ρη, ἡ, ἴδε **ἑταῖρος** II.

ἑταιρεία, ἡ, (συχνάκις γραφόμενον **ἑταιρία** ἐν Ἀντιγράφοις, Σοφ. Αἴ. 682, Εὐρ. Ὀρ. 1072, 1079, Θουκ. 3. 82, Ἰσοκρ. 56D, Δημ., κλ., πρβλ. **ἀνδρεία**), Ἰων. -ηίη, (ἑταῖρος). Συντροφία, σύλλογος, σύνδεσμος, ἀδελφότης, τῶν ἡλικιωτέων. Ἡρόδ. 5. 71· ἐτ. ποιεῖσθαι, συνάγειν, Ἰσοκρ. 38Α, Πλάτ. Πολ. 365D· μαρτύρων συνεστῶσα ἑταιρεία Δημ. 560. 5· αἱ βόες νέμονται καθ' ἑταιρείας, κατ' ἀγέλας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 4.

2) ἐν Ἀθήναις πολιτικὸς σύλλογος πρὸς φατριαστικοὺς σκοπούς, Θουκ. 3. 82, Λυσ. 125. 16, Ἰσοκρ. 56D, Πλάτ. Πολ. 365D· ἑταιρεῖαι ἐπ' ἀρχὰς ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 173D· οὕτως ἐν Καρχηδόνι, τὰ συσσίτια τῶν ἐτ., παραβαλλόμενα πρὸς τὰ ἐν Σπάρτῃ φιδίτια, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 11, 3, πρβλ. 5. 6, 6., 5. 11, 5. **II.** καθόλου, φιλικὴ σχέσις, φιλία, Σιμωνίδης 119, Σοφ. καὶ Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἔχθρα, Δημ. 851. 18. **III.** = **ἑταίρησις**, Ἀνδοκ. 13. 27, Διόδ. 2. 18· ὁ Ἀναξίλας ἐν «Νεοττίδι» 2, συνδυάζει τὰς σημασίας II. καὶ III.

ἑταιρει-άρχης, ου, ὁ, ἀρχηγὸς ἑταιρείας ἢ πολιτικῆς φατρίας, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. Τάξεων σ. 70D,—καὶ **ἑταιρειάρχος**, Παχυμ. Μαν. Παλ. σ. 216C, κλ.

ἑταιρεῖος, α, ον, Ἰων. -ήϊος, η, ον, ἀνήκων εἰς ἑταίρους, Ζεὺς ἑτ., προστάτης τῆς φιλίας, Ἡρόδ. 1. 44, Δίφιλος ἐν «Βαλανείῳ» 1· φόνος ἑτ., ὁ φόνος συντρόφου, Ἀνθ. Π. 9. 519. **II.** ἐρωτικός, πλήρης ἀγάπης, ἑτ. φιλότης Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 58, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 415.

ἑταιρεύομαι, Παθ., πορνεύομαι, Διόδ. 12. 21, κλ.

ἑταιρεύω, ἐπὶ παιδὸς ἄρρενος ἢ θήλεος, χρησιμεύω πρὸς ἀσελγῆ σκοπὸν ἐπὶ μισθῷ, μισθαρνῶ ἐπὶ τῷ σώματι ἔχων ἐραστήν, Αἰσχίν. κατὰ Τιμάρχ. 5. 2, κ. ἀλλ., Φοινικίδης ἐν Ἀδήλ. 1. 2· τινί, μέ τινα, Ἀνδοκ. 13. 28, κλ.· φιλία ἑταιροῦσα, ψευδής, ἐπίπλαστος ἢ πορνικὴ φιλία, Ἰλλούτ. 2. 62D· πρβλ. **πορνεύω**, καὶ περὶ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ αὐτῶν ἴδε Ἀνδοκ. 8. 16. **II.** Μέσ., = **ἑταιρεύομαι**, Θεόπομπ. παρ' Ἀθην. 260Ε.— Κατὰ τὸν Θωμᾶν. Μάγιστρον (σ. 375 κέξ.) «ἑταιρῶ δὲ .. τὸ τοὺς ἄνδρας πάσχειν τὰ τῶν ἑταιρῶν. ἑταιρεῖ μὲν οὖν καὶ πορνεύεται ὁ πασχητιῶν, ἀλλ' ἑταιρεῖ μὲν ὑπὸ ἐραστοῦ, πορνεύεται δὲ ὑπὸ τοῦ τυχόντος».

ἑταιρηΐη, **ἑταιρήϊος**, η, ον, Ἰων. ἀντὶ **ἑταιρεία**, **ἑταιρεῖος**, α, ον.

ἑταίρησις, εως, ἡ, (ἑταιρέω) τὸ **ἑταιρεῖν**, τὸ **ἐπὶ** συνουσίαις μισθαρνεῖν, Αἰσχίν. 2. 43, κτλ.

ἑταιρία, ἡ, ἴδε **ἑταιρεία**.

ἑταιριάρχης, ὁ, ἀρχηγὸς τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, Συλλ. Ἐπιγρ. 8903.

ἑταιρίδεια, (δηλ. Ἱερά), τά, ἑορτὴ τοῦ ἑταιρείου Διὸς ἐν Μαγνησίᾳ, Ἡγήσανδρος ἐν «Ὑπομνήμασι» παρ' Ἀθην. 572D.

ἑταιρίδιον, ὑποκορ. τοῦ **ἑταίρα**, Πλούτ. 2. 808E.

ἑταιρίζω: μέλλ. **-ίσω**, εἶμαι ἑταῖρος ἢ σύντροφός τινος, μετὰ δοτ., ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι Ἰλ. Ψ. 335· ἐπὶ τῶν Χαρίτων, Ὀμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 96. **2)** μεταφ., ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐκλέγω δι' ἐμαυτόν, ἐκλέγω ὡς σύντροφόν μου, ἢ τινὰ που Τρώων ἑταιρίσσαιτο (Ἐπικ. ἀντὶ ἑταιρίσαιτο), «ἑταῖρον καὶ συνεργὸν λάβοι» (Σχολ.), Ἰλ. Ν. 450, πρβλ. Ναυμάχ. 55. **II.** **ἑταιρεύομαι**, εἶμαι πόρνη, ἐν τῷ ἐνεργ., Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 8. 2· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀθήν. 593B.

ἑταίρ-ικός, ἡ, ὁν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἑταίρειαν· ἡ ἑταιρικὴ ἢ συντροφία, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 8. 5, 3., 8.12,1 κ.ἑξ., κ. ἀλλ. **2)** τὸ **ἑταιρικόν**, = **ἑταιρεῖα** 2, Θουκ. 8. 48· ἐπ. συνάγειν Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 23· τὰ ἑταιρικά, φατρίαι, πολιτικαὶ μερίδες, σύλλογοι, Πλουτ. Λύσανδρ. 5. Δίων Κ. 37. 57· (ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ colegia τῶν Ρωμαίων, Δίων Κ. 38.13). **6)** ὁ δεσμὸς τῆς ἑταιρείας, ὁ δεσμὸς τῆς φατρίας, Θουκ. 3. 82. **2)** ἵππος ἑταιρική, σῶμα ἱππέων σωματοφυλάκων τῶν Μακεδόνων βασιλέων, Πολύβ. 16. 18, 7· πρβλ. **ἑταῖρος** I. 6. **II.** ἀνήκων εἰς ἢ ὅμοιος πρὸς ἑταίραν, πορνικός, -κή, γυνὴ Πλούτ. 2. 140C, κτλ.· τὸ ἑτ., ἡ συνήθεια τῶν ἑταιρῶν, Ἀλκίφρων 2. 1·— οὕτως ἐπίρρ. **-κῶς**, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 20, Πλουτ. Πομπ. 2.

ἑταιρίς, ίδος, ἡ = **ἑταίρα**, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 6, Ἀθήν. 567A, Ἀνθ. Π. 6. 208·— κατὰ τὸν Θωμᾶν Μάγιστρον 357 «ἑταίρα Ἀττικοί, οὐχ ἑταιρίς».

ἑταιρισμός, ὁ, (ἑταιρίζω II), πορνεία, καὶ πάντων ἁπλῶς τῶν ἑταιρισμῷ τὰς ἑαυτῶν κόρας ἀφοσιούντων Ἀθήν. 516B.

ἑταιριστής, οῦ, ὁ, ἀσελγὴς ἄνθρωπος, «ὁ περὶ τὰς τῶν ἑταιρῶν θύρας κεκυνδημένος» Πολυδ. Ϛ', 188· θηλ. **ἑταιριστρια**, = τριβάς, Πλάτ. Συμπ. 19E.

ἑταῖρος, Ἐπικ. καὶ Ἰων. **ἑτᾶρος** (ἐν χρήσει παρ' Αἰσχύλ. ἐν Πέρσ. 990 Αυρ.), ὁ: (περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **ἕτης**). Σύντροφος, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν ἀκολούθων ἀρχηγοῦ τινος, σύντροφος ἐν τοῖς ὅπλοις, Ἰλ. Α, 179, Γ. 259, Ι. 658, κτλ.· ὡσαύτως, ὁ συντρώων μετά τινος, Ὀδ. Ρ. 577· ὁ σύνδουλος, Ὀδ. Ξ. 407, 413, Ο. 307 κἑξ.· ἐπὶ τῶν μνηστήρων, Σ. 350, Φ. 100 συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ ἀνὴρ Θ. 584, Ἡρόδ. 3. 95, Ἀντιφῶν 113. 24· τὰ Ὀμ. ἐπίθ. εἶναι: **ἐσθλός, πιστός, φίλος ἑταῖρος, ἐρίηρες ἑτ.**·— ἐν γένει, φίλος, σύντροφος, Ἰλ. Α 179, Γ. 259, Ι. 658, Κ. 151, Ὀδ. Ν. 266· ἐν φιλικῇ προσαγορεύσει, ὦ ἑταῖρε, καλέ μου φίλε, Ἀριστοφ. Σφ 1239· φίλ' ἑταῖρε Θέογν. 751· κτλ.·— μετὰ γεν. διαιρετ., δαιτὸς ἑταῖρε, σύντροφε τοῦ δείπνου μου, Ὀμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 436· νυκτὸς ἑτ. αὐτόθι 290· πόσιος καὶ βρώσιος ἑταῖροι, ὁμοτράπεζοι, Θέογν. 115· ὡσαύτως, ἑτ. ἐν πράγματι ὁ αὐτ. 116. **2)** μεταφ., ἐπὶ πραγμάτων, ἑσθλὸς ἑταῖρος, ἐπὶ οὐρίου ἀνέμου, Ὀδ. Α. 7, Μ 149· φθόνος .. ἑτ. ἀνδρῶν Ησιοδ. Ἀποσπ. 231· γέλως ἑτ. ὕδρεως Πλούτ. 2. 622B·— μετὰ δοτ., βίον .. τὸν σοφοῖς ἕταρον Ἀνθ. Π. 7. 470. **3)** οἱ μαθηταὶ ἢ ὁμιληταὶ ἑκαλοῦντο ἑταῖροι τῶν διδασκάλων των ὡς οἱ τοῦ Σωκράτους, Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 1, κ. ἀλλ., πρβλ. Ἀριστ. Ἠθικ. 2. 12, 7· οὕτως ὁ Δημόκριτος ἦν ὁ ἑταῖρος τοῦ Λευκίππου, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 4, 9· συμφοιτηταί, συμμαθηταί, Πολυδ. Δ', 45. **4)** ἐπὶ ἀνθρώπων ἀνηκόντων εἰς τὴν αὐτὴν πολιτικὴν μερίδα (πρβλ. **ἑταιρεία** I. 2), 124.14· οἱ περὶ αὐτὸν ἑτ., οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν αὐτὴν εἰς ἣν καὶ αὐτὸς λέσχην, Δημ. 521.12. **5)** σπανίως ἐπὶ ἑταιρῶν, ὅμως δὲ καὶ πρὸς ἔργον ἀφροδίσιον ἐλθόνθ' ἑταῖρον ὁντινοῦν ἐδέξατο Σιμωνίδης περὶ Γυναικ. 49, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 913 **6)** **ἑταῖροι**, οἱ, οἱ σωματοφύλακες· σῶμα ἱππικοῦ ἐν τῷ Μακεδονικῷ στρατῷ, Πολύβ. παρ' Ἀθην. 194E. πρβλ. **πεζέταιροι**. **7)** ὡς ἐπίθ., κοινωνός, συνέταιρος, τὸ ἐπιθυμητικὸν ἡδονῶν ἑταῖρον Πλάτ. Πολ. 439D· — ἐντεῦθεν ἐν τῷ Ὑπερθετ., τοῖς σεαυτοῦ ἑταιροτάτοις, εἰς τοὺς στενωτάτους σου φίλους, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 487D, πρβλ. Φαίδωνα 89D·— ὡσαύτως, σαρδῶν γένος πέτρησιν ἑταῖρον, σταθερόν, ἐμμένον εἰς τὰς πέτρας, Ὀππ. Ἁλ. 4. 267· ἀπολ., ἐπὶ ζώων, ἀγελαῖος, ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 2. 325. **II.** **ἑταίρα**, Ἰων. **ἑταίρη**, Ἐπικ. **ἑτάρη** [ᾰ], ἡ, σύντροφος, Ἔρις .. Ἄρεος .. κασιγνήτη ἑτάρη τε Ἰλ. Δ. 441· φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη Ι. 2· φόρμιγξ .. ἣν ἄρα δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην Ὀδ. Ρ. 271, πρβλ. Ὁρατ. Ὠδ. Γ'. 11, 6, Ὀμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 478· Νίκην, ἣ χορικῶν ἐστιν ἑταίρα Ἀριστοφ. Ἱππ. 589, πρβλ. Ἰλιάτ. Πολ. 603B· πενίᾳ σφιν ἑταίρα Θεόκρ. 22. 16· Ποσειδάωνος ἑταίρη, περὶ τῆς καταποντισθείσης πόλεως Ἑλίκης, Καλλ. εἰς Δῆλον 101. **2)** παρ' Ἀττ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν νόμιμον σύζυγον καὶ οὕτω κατὰ διαφόρους ἀποχρώσεις τῆς σημασίας, ἀπὸ παλλακῆς (ἥτις ἠδύνατο νὰ εἶναι σύζυγος κατὰ πάντα τὰ ἄλλα ἐκτὸς τοῦ νομικοῦ προσόντος, ὅπερ ἦν τὸ δικαίωμα τῆς πολίτιδος) μέχρι τῆς κοινῆς ἑταίρας, διακρίνεται δ' ὅμως τῆς πόρνης, καὶ σὺ νῦν οὐχ ὡς λέγεις πόρνης, ἑταίρας δὲ εἰς ἔρωτα τυγχάνεις Ἀναξίλ. ἐν «Νεοττίδι» 2· πρῶτον ἐν Ἡρόδ. 2. 134, 135, καὶ συχνὸν παρὰ Κωμ., ἴδε Ἀριστοφ. Πλ. 149, Ἀθήν. 571C κἑξ., πρβλ. Λεξικὸν Ἀρχαιοτήτων ἐνλ. **Ἑταῖραι**:— ἡ Ἀφροδίτη ἑλατρεύετο ὡς Ἑταίρα, Φιλέταιρος ἐν «Κορινθιαστῇ» 1, Κλήμ. Ἀλ. 33 Καθ' Ἡσύχ.: «ἑταίρας ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης Ἀθήνησιν. ἀπὸ τοῦ τὰς ἑταίρας καὶ τοὺς ἑταίρους» ἄγειν».— Πρβλ. **ἑταιρέω**. (Περὶ τῶν διαφήμων παρ' ἀρχαίοις ἑταιρῶν ἴδε τὸ Γ' Βιβλίον τοῦ Ἀθηναίου).

ἑταιρωσύνη, ἡ = **ἑταιρεία**, Ναύλ. Ἀλεξ. Ἀποτελ. σ. 15.

ἑταιρώσυνος, η, ον, φιλικός, φίλος, Ἀνθ. Π. 12. 247.

ἑταιρο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων, διατηρῶν ἑταίρας, Μανέθων 4. 313, Ἀθανάσ. 1. 356B, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ. **πορνοκόπος**.

ἑτάλασσας, ἴδε ***τλάω**.

ἔταλον, τό, ἐταύσιον, ἀρνηάδων ἔταλα Ἐπιγραφ. Αἰολ. Hoffmann GD. II, σ. 10, ἀριθμ. 155a$_{16}$, κτλ.

ἑτἀρίσσαιτο, ἴδε **ἑταιρίζω** II.

ἕταρος, ἑτάρη, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ἑταῖρος, ἑταίρη**.

ἔτας, αἱτ. πληθ. τοῦ **ἔτης**.

ἔτασις, εως, ἡ, καὶ **ἐτασμός**, ὁ, (ἐτάζω) ἀμφότερα παρὰ τοῖς Ἑβδ., σπάνιοι τύποι ἀντὶ τῶν συνήθων **ἐξέτασις, -σμός**. Προσέτι, **ἑταστέον** = **ἐξεταστέον**, Τζέτζ.· **ἑταστὴς** = **ἐξεταστής**, Συλλ. Ἐπιγρ. (Ηρσοθῆκαι) 3641 b. 42, Σουίδ.· **ἑταστικός**, ἡ, όν, = **ἐξεταστικός**, Ἐκκλ.— Καθ' Ἡσύχ. «ἑτασμός· ἐξέτασις. ἢ ὁ ἀριθμὸς παρὰ τοῖς Πυθαγορικοῖς».

ἑτεῇ, ἐπίρρ. τοῦ **ἑτεός**, πράγματι, ἀληθῶς, Δημόκρ. παρὰ Γαλην. 3. σ. 2· πρβλ. Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 214, Διογ. Λ. 9. 72.— Ἐν Ἀπολλ. Ρυθ. Β. 1179, ἀντὶ τῆς ἐν Ἀνταγράφῳ γραφῆς (Ζεὺς αἰτεῖ τὰ ἕκαστ', ἐπιδέρκεται) τινὲς ἀναγινώσκουσιν: ἑτεῇ (ἔτι που Ἔρμαννος, ἀτενὲς Merkel, ἑτεὸν Meineke, αὐτὸς Κῶδ. Βατ. κ. Παρισ.)

ἑτεθήπεα, ἴδε **τέθηπα**.

ἔτειος, α, ον, (ἔτος) ἐτήσιος, ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, Λατ. annuus, ἄεθλα Πινδ. Ι. 4. 114· φρουρὰ Αἰσχύλ. Ἀγ. 2· δασμὸς Εὐριπ. Ῥῆσ. 435· πρβλ. **ἐπέτειος**:— **ἔτεια** ὡς ἐπίρρ., Λυκόφρ. 721. **II.** ἐνὸς ἔτους, Ξεν. Κύρ. 5. 14, πρβλ. Valck Diatr. σ. 6.

ἔτεκον, ἴδε **τίκτω**.

ἑτελίς, ὁ, εἶδος ἰχθύος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 13, 1· ὡσαύτως, **ἔτελις, ἔντελις, εὐτελίς**.— Καθ' Ἡσύχ. «ἑτελίς· χρύσοφρυς ὁ ἰχθύς».

Ἑτεο-βουτάδαι, οἱ, γένος τι ἐπίσημον καὶ περιφανὲς ἐν Ἀθήναις «ἀπό τινος Βούτου, ἀφ' οὗ γένους οἱ ἱερεῖς καθίσταντό φασιν Ἀθήνησι .. καὶ εἰσὶν Ἑτεοβουτάδαι οἱ ἀληθῶς ἐκ τοῦ Βούτου» Εὐστ. Ὀδ. 1644. 47, Ἄλεξις ἐν «Πυραύνῳ» 1. 3, Δημ. 573 10, Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 112. 24 (ἔκδ. Blass). — Καθ' Ἁρποκρ. «ἑτεοβουτάδαι: Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ ἱερείας. γένος παρ' Ἀθηναίοις, οἷον οἱ ἀληθῶς ἀπὸ Βούτου· ἑτεὸν γὰρ τὸ ἀληθές. ἐκ δὲ τούτων καθίστατο ἡ ἱέρεια τῆς πολιάδος Ἀθηνᾶς, καθά φησι Δράκων περὶ γενῶν»:— οἱ **Ἑτεοβουτάδαι** καλοῦνται καὶ Βουτάδαι ἔτυμοι ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 666.— Καθ' Ἡσύχ. «Ἑτεοβουτάδαι· γένος Ἀθήνησι πάνυ λαμπρόν».

ἑτεο-δμώς, ῶος, ἡ ἑτεόδμως, ωος, ὁ, τίμιος, πιστὸς δοῦλος, «ἑτεοδμώων τῶν (ἐν)γνησίως δουλευόντων» Ἡσύχ.· πιθαν. ἁπλῶς διάφ. γραφ.: καὶ κ' ἑτεοδμώων (ἀντὶ καὶ κέ τεο δμώων) ἐν Ὀδ. Π. 305.

Ἑτεοκλῆς, συνηρ. **-κλῆς**, ὁ: ποιητ. αἱτ. **Ἑτεοκλέα** (ἀντὶ **κλέεα**) Αἰσχύλ. Θήβ. 1007· κλητ. **Ἑτεόκλεες**, αὐτόθι 39· (ἑτεός, κλέος).

Ἑτεό-κρητες, οἱ, ἀληθεῖς, γνήσιοι Κρῆτες, «οἱ Ἰθαγενεῖς Κρῆτες» (Εὐστ. Ὀδ. 1644. 47), Ὀδ. Τ. 176.

ἑτεό-κρῑτος, ἡ, γνησία, καλὴ κριθή, Θεοφράστ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 22, 2.

ἑτεός, ά, όν, (Ἐκ τῆς √ΕΤ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **ἔτ-υμος, ἐτ-άζω**· πρβλ. Σανσκ. sat-yas (ἀληθής), sat-yam (ἀλήθεια)· Παλαιο-Σκανδ. sann-r, Ἀγγλο-Σαξονικ. sóth (sooth)): — ἀληθής, πραγματικός, γνήσιος, πόλλ' ἑτεά 'Ιλ. Υ. 255· ἦ ἑτεὸν Κάλχας μαντεύεται, εἰ ἀληθὲς .., Α. 300· τὰ δὲ μέλλετ' ἀκούειν, εἰ ἑτεόν περ Ξ. 125· καὶ συχνότερον (μάλιστα ἐν Ὀδ.), εἰ ἑτεόν γε, εἰ πράγματι ἔχει οὕτω, πρβλ. Spitzn. Ἰλ. Ξ. 125. **II.** ἑτεόν, ὡς ἐπίρρ., κατ' ἀλήθειαν, πράγματι, ἀληθῶς, Λατ. verum, εἰπέ μοι, εἰ ἑτεόν γε φίλην ἐς πατρίδ' ἱκάνω Ὀδ. Ν. 328, πρβλ. Ἰλ. Θ. 423· εἰ δή ῥ' ἑτεὸν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις Ο. 53· εἰ ἑτεόν .. μιμνήσκομαι, ὀρθῶς, Θεόκρ. 25. 173. **2)** παρ' Ἀριστοφ. ἆρα ποτε ὡς ἐρωτ., πράγματι; ἀληθῶς; οὐκ ἀκούσεσθ' ἑτεόν ..;· Ἀχ. 322, πρβλ. 609· ἑτεὸν ἡγεῖ γὰρ θεούς; Ἱππ. 32, πρβλ. 732· τί οὖν τοῦτ' ἐστὶν ἑτεόν; Νεφέλ. 93· τί τοῦτ' ἐγέλασας ἑτεόν; αὐτόθι 820, πρβλ. 1502· ὡσαύτως ἐπὶ εἰρωνικῆς σημασίας, ἑτεόν; ὡς τὸ: **ἀληθῶς**; «ἀληθῶς;», Λατ. itane? Ὄρν. 393· πρβλ. **ἀληθής** III. 2, καὶ ἴδε **ἔτος** (ἐπίρρ.).— Τὸ ἀρσενικὸν δὲν ἀπαντᾷ· τὸ δὲ θηλ. μόνον ὡς ἐπίρρ. **ἑτεῇ**, ὃ ἴδε, Ἰω. Ἀλεξ. ἐν τονικ. παραγγέλμ. σ. 29. 5. ἀναφέρει ὡσαύτως ἑτά· ἀπὸ τοῦ ἑτός .., ὡς 'ἑτὰ Τημενίδος χρύσεον γένος'», καὶ παρ' Ἡσυχ. φέρεται «ἑτά· ἀληθῆ. ἀγαθά».

ἑτεραλκής, ές, ἐπίθ. τῆς **νίκης**, ἡ παρέχουσα δύναμιν εἰς τὸν ἕτερον ἐκ τῶν δύο, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ φράσει, μάχης ἑτεραλκέα νίκην, νίκην ἐν τῇ μάχῃ κλίνουσαν πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἡ μὲν δὴ γίγνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην,

«τῷ ὄντι μὲν οὖν ἡπίστατο τὴν ἑτερορρεπῆ νίκην τῆς μάχης» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Π. 362· σῆμα τιθεὶς Τρώεσσι, μάχης ἑτεραλκέα νίκην, σημεῖον διδοὺς (ὁ Ζεύς) τοῖς Τρωσὶν ὅτι ἡ νίκη ἔσται ἑτερόκλινής, δηλ. ὑπὲρ τῶν ἐναντίων, Θ.171· ἀλλ', ἢ ἵνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκέα νίκην δῷς; ἢ ἵνα παράσχῃς τοῖς Ἀχαιοῖς νίκην κλίνουσαν ὑπὲρ αὐτῶν; Η. 26· οὕτω καὶ ἄνευ τῆς λέξ. **μάχη**, δίδου ἑτεραλκέα νίκην Ρ. 627, Ὀδ. Χ. 236. οὕτως, ἐτ. Ἄρης Αἰσχύλ. Πέρσ. 951 (Δυρ.). καὶ παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 8, Αἰλ. παρὰ Σουΐδ. **2)** ἐνεργ., ὄλεθρος ἑτ., σῶμα ἀνδρῶν ἐφεδρικὸν οὕτως εἰπεῖν, ὅπερ δίδει τὴν ῥοπὴν τῆς νίκης εἰς τὸ ἕτερον μέρος, δηλ. τὸ ἔχον χρείαν βοηθείας, Ἰλ. Ο.738· λύσις ἑτ. Νικ. Θηρ. 2· σκάζοντα ποδῶν ἑτεραλκεῖ ταρσῷ περὶ τοῦ Ἡφαίστου, Νόνν. Δ. 9. 230. **II.** κλίνων ὁτὲ μὲν πρὸς τὸ ἓν μέρος, ὁτὲ δὲ πρὸς τὸ ἕτερον, ἀμφίρροπος, Λατ. anceps, μάχη Ἡρόδ. 9.103· καὶ οὕτως, ἑτεραλκέως ἀγωνίζεσθαι, ancipiti Marte pugnare, ὁ αὐτ. 8.11· οὕτω, μόθου ἑτ. κλωγμῷ, ποιητ. παρὰ Λουκ. ἐν Διΐ Τραγ. 31.— Ἡ αὐτὴ ποικιλία ἐννοιῶν καταφαίνεται καὶ ἐν ἄλλοις συνθέτοις, πρβλ. **ἑτερόκλινής, ἑτερορρεπής, ἑτερόρροπος, ἑτερήμερος**.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἑτεραλκέα νίκην· ἑτερόκλινῆ, ἑτερορρεπῆ. τὴν τοῖς προτέροις νενικημένοις ἀλκὴν περιποιοῦσαν».

ἑτερ-άριθμος, ον, ἔχων διάφορον ἀριθμόν, «ἑτεράριθμον δὲ (σχῆμα) εἰς ἀριθμὸν ἀπὸ ἀριθμοῦ μετάβασις πρὸς ὁμώνυμον ἢ πρὸς σημαινόμενον ἀναγομένη, ὡς .. τὰ παιδία παίζει» Φοιβάμμων περὶ Σχημάτ. ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 8. σ. 503.

ἑταραχθέω, = **ἑτερόκλινέω**, κλίνω πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, «ἑταραχθεῖ, οἷον οἱ πολλοὶ ἑτερόκλινεῖ λέγουσιν, ὅταν ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων ἢ ἐφ' ὁτουοῦν διηρημένον ἄχθος ἐπὶ θάτερον ῥέπῃ» Α. Β. 38. 24.

ἑταραχθής, ές, κλίνων πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἑτερορρεπής, Κύριλλ. Ἀλ. κατὰ Ἰουλ. 7. σ. 222.

ἑτερ-εγκεφᾰλάω ἢ **-έω**, πάσχω κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ ἐγκεφάλου (πρβλ. **ἡμικρανία**), παραφρονῶ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 611. Κατὰ τὰ Α. Β. 37,18: «ἑτερεγκεφαλεῖν· τὸ ἐγκέφαλον ἕτερον καὶ μὴ τὸν κατὰ φύσιν ἔχειν. ἢ ἐπειδὴ ὁ ἐγκέφαλος διμερής ἐστιν, εἰκὸς εἰρῆσθαι τὸ ἑτερεγκεφαλεῖν, οἷον τὸ μὴ ὁλόκληρον ἔχειν τὸν ἐγκέφαλον, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ».

ἑτερειδής, ές. = **ἑτεροειδής**, Νικ. Ἀλεξιφ. 84.

ἑτερημερία, ἡ, τὸ ζῆν ἡμέραν παρ' ἡμέραν, διάφ. γραφὴ παρὰ Φίλωνι (2.189), ἀντὶ **ἑτερήμερος ζωή**.

ἑτερ-ήμερος, ον, ὁ ἡμέραν παρ' ἡμέραν (ζῶν), περὶ τῶν Διοσκούρων, ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε τεθνᾶσιν Ὀδ. Λ. 303, πρβλ. Φίλωνα 2.189· ἐπὶ διαλείποντος πυρετοῦ, Ὀρρ. Λιθ. 627.— Ἐπίρρ. **ἑτερημέρως** Ν. Χων. σ. 596. 2, ἔκδ Β.

ἑτερήρης, ες, (*ἄρω) = **ἀμφήρης**, Μάξιμ. π. Καταρχ.165.

ἑτέρηφι, Ἐπικ. δοτ. θηλ. τοῦ **ἕτερος**.

ἑτερο-, ὡς πρῶτον συνθετικόν, ἴδε Κόντου Φιλολογ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 185 καὶ ἀλλ.

ἑτεροβάρεια, ἡ, τὸ βαρύνειν πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Ἡσύχ. ἐν λ. **καταπρόσκλησιν**.— **ἑτερο-βᾰρής, ές**, βαρύνων πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Εὐστ. 1316. 26.

ἑτεροβουλία, ἡ, μεταβολὴ γνώμης, Κύριλλ. Ἀλ. IV. 860D:— **ἑτερό-βουλος, ον**, ὁ ἑτέραν βουλὴν ἢ γνώμην ἔχων, Μάξιμ. Ὁμολ. τ. 2. σ.13E, 23D.

ἑτερογαμία, ἡ, τὸ συνάψαι ἕτερον γάμον, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 1317.

ἑτερο-γάστριος, ον, ὁ ἐξ ἑτέρας γαστρός, ἐξ ἄλλης μητρός, ἀντίθετον τῷ **ὁμογάστριος**, Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 347.

ἑτερογενέω, εἶμαι ἑτέρου γένους, ἀνήκω εἰς ἄλλο εἶδος, Νικομ. Ἀρ. Εἰσαγ.

ἑτερο-γενής, ές, ἑτέρου γένους, τὰ ἑτ., ἐπὶ ζώων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8.18,1, π. Ζ. Γεν. 1.18, 24. **II.** τὰ ἑτ., παρὰ γραμμ., ὀνόματα μεταβάλλοντα τὸ γένος αὐτῶν, ὡς **δάκτυλος, δάκτυλα** κτλ., κατὰ πρῶτον ἴσως ἐν Ἀριστ. Κατηγ. 3. 2.— Ἐπίρρ. **-νῶς**, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 361.

ἑτερό-γλαυκος, ον, ἔχων τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν γλαυκόν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5.1,18.

ἑτερό γλωσσος, Ἀττ. **-ττος, ον**, ὁ λαλῶν ἑτέραν, δηλ. ξένην γλῶσσαν, ξενόγλωσσος, Πολύβ. 24. 9, 5, Στράβ 333· ἐν ἑτερογλώσσοις καὶ ἐν χείλεσιν ἑτέροις λαλήσω τῷ λαῷ τούτῳ, δι' ἑτερογλώσσων καὶ διὰ ξένων χειλέων θὰ λαλήσω πρὸς τὸν λαὸ τοῦτον, πρὸς Κορινθ. Α' Ἐπιστ. κ. ιδ', 21.— Ἐπίρρ. **-ώσσως**, Ἰω. Χρυσ. τ. 3. σ. 234·— ἀντίθετ. τῷ **ὁμόγλωσσος**.

ἑτερό-γνᾰθος, ὁ, ἔχων τὴν μίαν γνάθον σκληροτέραν τῆς ἄλλης, Ἵππος Ξεν. Ἱππ. 1. 9., 3. 5., 6. 9.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἑτερόγναθος· σκληρόστομος. ἀπειθής. ἐπὶ τῶν ἵππων», κατὰ δὲ τὸν Φώτιον «ἑτερόγναθος ὁ ἀπειθὴς ἢ ὁ ἄπληστος καὶ ἀμφοτέραις ταῖς γνάθοις ἐσθίων».

ἑτερογνωμονέω, ἔχω ἑτέραν γνώμην, Εὐλόγ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 283. 37.

ἑτερόγνωμος, ον, ὁ ἔχων διάφορον γνώμην, Δίδ. Ἀλ. 865C, πρβλ. **ἑτερογνώμων**.— Ἐπίρρ. **ἑτερογνώμως** Δίδ. Ἀλ. 461Α.

ἑτερογνωμοσύνη, ἡ, διαφορὰ γνώμης, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 10.11,7.

ἑτερο-γνώμων, ον, ἔχων διάφορον γνώμην, ἑτερόγνωμος, Κλήμ. Ρώμ. 1. 11, Συνέσ. 1068Δ, Κύριλλ. Ἀλ. 368Α.

ἑτερό-γονος, ον. = **ἑτερογενής**, Ἱπποιατρ. σ.11, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀμφίσγονοι**.

ἑτερο-δέσποτος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς ἕτερον δεσπότην ἢ κύριον, πρόβατον ἑτεροδέσποτον Θεόδ. Στουδ. σ. 206Α.

ἑτερο-δίδακτος, ον, δεδαγμένος ὑφ' ἑτέρου, τὸ αὐτοφυὲς κρεῖττον τοῦ ἑτεροδιδάκτου Ὀλυμπιόδ. ἐν Πλάτ. Ἀλκ. σ. 11.

ἑτεροδῐδασκᾰλέω, διδάσκω ἑτέρας διδασκαλίας, οὐχὶ τὰς ὀρθάς, πρὸς Τιμόθ. Α' Ἐπιστ. κ. α', 3, Ἰγνάτ.721Β, κλ.:— **ἑτερο-διδασκαλία**, ἡ, ἀπατηλὴ διδασκαλία, Εὐστ. Πονημάτ. 81. 96:— **ἑτερο-διδάσκαλος**, ὁ, ὁ ἕτερα καὶ οὐχὶ τὰ ἀληθῆ διδάσκων, αἱρετικός, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 3. 32.

ἑτεροδοξέω, ἔχω ἑτέραν δοξασίαν, δόξαν εἶναι ψευδῆ τὸ ἑτεροδοξεῖν Πλάτ. Θεαίτ.190Ε.— Παρ' Ἐκκλ., εἶμαι **ἑτερόδοξος**, αἱρετικός, Ἰγνάτ.712Β, Εὐσέβ. Π. 497Α.

ἑτεροδοξία, ἡ, τὸ ὑπολαμβάνειν ἓν πρᾶγμα ἀντὶ ἑτέρου, πλάνη γνώμης (πρβλ. **ἀλλοδοξία**), Πλάτ. Θεαίτ. 193D.— Παρὰ τοῖς Ἐκκλ. τὸ νὰ εἶναί τις ἑτερόδοξος, αἱρετικός, Ἰγνάτ. 669Α, Εὐσέβ. 2.708Β, Ἀθαν. 1. 469C, 549Β, Ἐπιφάν. Ι.173Α,180C.

ἑτερό-δοξος, ον, ὁ ἔχων διάφορον δόξαν, διάφορον γνώμην, ἀντίθ. τῷ **ὁμόδοξος**, Λουκ. Εὐν. 2:— ἐντεῦθεν, **2)** πρεσβεύων ἄλλο παρὰ τὸ ὀρθόν, ἀκολουθῶν πλάνην, ἀντίθετ. τῷ **ὀρθόδοξος**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 9,19, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 8, 5.— Παρ' Ἐκκλ., αἱρετικός, Κλήμ. Ἀλ. Ι.1176Β, ΙΙ. 457Α, Ἱππόλυτ. 617Α, 868Α, Ὠριγέν. Ι. 261Α, 1284C, κλ.— Ἐπίρρ. **-ξως**, κατὰ τρόπον ἑτερόδοξον, μετὰ διαφόρου γνώμης, Φιλόστρ. 559.

ἑτερο-δύναμος, ον, διαφόρου δυνάμεως, τὸ ἑτ., διαφορὰ δυνάμεως ἢ ἱκανότητος, Στοβ. Ἔκλογ. 1. 838.

ἑτερο-εθνής, ές, εἰς ἕτερον ἔθνος ἀνήκων, ξένος, Στράβ. 128, Κλήμ. Ἀλεξ. 478.

ἑτερο-ειδής, ές, ἀνήκων εἰς ἕτερον εἶδος, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2.17, 25, Πλουτ. 2. 894Α.— **ἑτεροείδεια**, ἡ, ἕτερον εἶδος, Θεολ. Ἀρ. σ. 8.

ἑτερό-ζηλος, ον, ζηλωτὴς ὑπὲρ τοῦ ἑνὸς μέρους, κλίνων πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἐπὶ τῆς ῥοπῆς πλάστιγγος, Εὐστ. Πονημάτ. 345. 35.—Ἐπίρρ. **ἑτεροζήλως**, οὐχὶ δικαίως, Ἱσ. Θ. 544. **II.** ζηλωτὴς ἑτέρου ἔργου, Ἀνθ. ΙΙ.11. 216.

ἑτεροζῠγέω, εἶμαι ἑτερόζυγος, σύρω ἀνίσως, μετ' ἀνίσου δυνάμεως, ἐπὶ ἀροτριώντων βοῶν, Ἀπολλων. Λεξ. ἐν λ. **ἰσοφόροι**· μεταφ. μετὰ δοτ., μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες **ἀπίστοις**, μὴ ὁμοζυγεῖτε μὲ τοὺς ἀπίστους, μὴ ἀναμιγνύεσθε μὲ αὐτούς, πρὸς Κορινθ. Β' Ἐπιστ. ς', 14, πρβλ. **ἑτερόζυγος**.

ἑτεροζύγησις, εως, ἡ, διαφωνία, Νικήτ. 376D· ἀλλὰ **ἑτεροζυγία**, ἡ, κλίσις, ῥοπὴ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἐπὶ τῆς πλάστιγγος, Σχόλ. εἰς Λουκ. Λεξίφ 3.

ἑτερό-ζυγος, ον, ἑτέρου εἴδους, ἑτεροειδής, τὰ κτήνη σου οὐ κατοχεύσεις ἑτεροζύγῳ, δὲν θὰ κάμῃς τὰ κτήνη σου νὰ βατεύωνται μὲ ἑτεροειδῆ κτήνη, Ἐβδ. (Λευϊτ. ΙΘ', 19, πρβλ. Δευτ. ΚΒ', 10), «τουτέστιν, οὐ δώσεις ἵππον θήλειαν ὄνῳ τοῦ μιγῆναι αὐτὴν καὶ ἀνάπαλιν» Κύριλλ.:—παρὰ τοῖς γραμμ., ὁ κλινόμενος κατὰ διάφορον κλίσιν, Εὐστ. Ἰλ. 113, 35· οὕτως ἐπίρρ. **-γως**, ἑτεροκλίτως: — τὸ Ἐπίρρ. σημαίνει προσέτι, διαφόρως, Πρόκλ. ἐν Α. Β. 1164. **2)** ἐπὶ πλάστιγγος, ἡ ῥέπουσα πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Ψευδο-Φωκυλ. 13. **II.** μετ' ἄλλου συνεζευγμένος, δηλ. διπλοῦς, Νόνν. Δ.10. 348.—Καθ' Ἡσύχ.: «ἑτερόζυγοι· οἱ μὴ συζυγοῦντες».

ἑτερό-ζυξ, ῠγος, ὁ, ἡ, ἐζευγμένος μόνος εἰς τὸν ζυγόν, ἄνευ τοῦ συντρόφου του, μεταφ., μήτε τὴν πόλιν ἑτερόζυγα περιιδεῖν γεγενημένην Ἴων παρὰ τῷ Πλουτ. ἐν Κίμ. 16· πρβλ. **μονόζυξ**. **II.** = τῷ προηγ. ΙΙ., Νόνν. Δ. 5.148.

ἑτερωήμερος, = **ἑτερήμερος**, Τατιαν. 728C.

ἑτεροθάλής, ές, θάλλων ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους, ἐπὶ τέκνων τοῦ αὐτοῦ μὲν πατρὸς ἀλλ' ἐκ διαφόρων μητέρων, δηλ. ἐπὶ τέκνων μὴ ὁμομητρίων, Εὐστ. Ἰλ. 1283, 2, Κ. Μανασσ. Χρον. 6440, Γεωργ. Παχυμ. Μιχ. Ηαλ. σ.197Β, Ἀρμενόπουλ. 5. 9,19 κ. ἀλλ., ἀντίθ. τῷ **ἀμφιθαλής**.—Ἴδε Κόντου Φιλολογ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 23.

ἑτερο θελής, ές, ἔχων ἑτέραν θέλησιν, Δαμασκηνός, μνημονεύεται ἐν τῷ Θησαυρῷ Στεφ. ἄνευ παραπομπῆς.

ἑτερό θηκτος, ον, ἠκονημένος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου μέρους, Νικήτ. Χρον. 171C.

ἑτερό-θρησκος, ον, ἀλλόθρησκος, μεταγεν.

ἑτερό-θροος, ον, ἀλλόθροος, ξενόγλωσσος, ξένος, Νόνν. Δ. 2.172, συνῃρ. **-θρους, ουν**, Κύριλλ. κατὰ Ἰουλιαν. 4. σ.147.

ἑτεροῖος, α, ον, Ἐπικ. **-όϊος, η, ον**, Διον. Π. 1180:— ἀλλοῖος, διάφορος τὸ εἶδος, Ἡρόδ. 1. 99., 2. 35., 4. 62· ἑτ. ἢ .., Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 10· ἑτ. τινὸς αὐτόθι 11· **ἀσυνήθης**, παράδοξος, ὁ αὐτ. ἐν τῷ π. Διαίτ. Ὀξ. 384.— Ἐπίρρ. **-οίως**, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 390.

ἑτεροιότης, ητος, ἡ, διαφορὰ κατὰ τὸ εἶδος, Πλάτ. Παρμ. 160D. 164A.

ἑτεροιόω, ἀλλοιόω, μεταβάλλω, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 389, Πλούτ. 2. 559C· εἴς τι Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Νούσ. 2. 1:— Ἠθ., μεταβάλλομαι, ἀλλοιοῦμαι, Ἡρόδ. 2. 142., 7. 225, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 13, π. Ἀγμ. 762.

ἑτεροίωσις, εως, ἡ, ἀλλοίωσις, μεταβολή, Ἀριστ. Φυσ. 4. 9, 11, π. Κόσμ. 6. 32.

ἑτεροιωτικός, ή, όν, ὁ εἰς τὸ ἑτεροιοῦν ἐπιτήδειος, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2. 70.

ἑτερό-καρπος, ον, φέρων ἀλλοίους, διαφόρους καρποὺς, ἐπὶ ἐνθέτων δένδρων, Ἱππ. 245. 34.

ἑτεροκινησία, ἡ, ἡ δι' ἑτέρου κίνησις, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἄλκ. σ. 225.

ἑτερο-κίνητος, ον, κινούμενος ὑπ' ἑτέρου, μὴ δυνάμενος νὰ κινηθῇ ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀντίθετ. τῷ **αὐτοκίνητος,** Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἄλκ. σ. 106, Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. σ. 365, κλ.

ἑτεροκλῑνέω, κλίνω, ῥέπω πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Σύμμ. ἐν Ψαλμ. ΙΣ', 11, Α. Β. 38, 24, ἐν λ. **ἑτεραχθεῖ.** Ἐκκλ.

ἑτερο-κλινής, ές, ῥέπων, κλίνων πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, κεκλιμένος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 795, Δίων Κ. 57. 21· χωρίον ἑτ., κατωφερὲς μέρος, Ξεν. Κυν. 2, 7.—Ἐπίρρ. **ἑτεροκλινῶς** ἔχειν πρὸς ἡδονήν, ἔχειν ῥοπήν, κλίσιν, προδιάθεσιν πρὸς αὐτήν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 12, 7.

ἑτερόκλῑτος, ον, (κλίνω) ἀνωμάλως κλινόμενος, ἐπὶ ὀνομάτων, ὡς γυνή, γυναικός, Ζεύς, Διός, Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 1075, κτλ.· ἐπὶ ῥημάτων, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ περὶ Ἀντωνυμ. 14.—Ἐπίρρ. **-τως,** Εὐστ. 113. 41.

ἑτερο-κλονέω, κλονῶ, σείω πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Ὀππ. Κυν. 4. 204· διάφ. γραφ. **ἑτεροκλινέω.**

ἑτερο-κνεφής, ές, = τῷ ἡμίσει σκοτεινός, Συνέσ. 1297D, Ψελλ. 1124B.

ἑτεροκοπία, ἡ, γύμνασμα, παιγνίδιον, ἐν ᾧ δύο μέρη ἀμιλλῶνται πρὸς ἄλληλα, παιγνίδιον σφαίρας, Gaelius Aurelianus 5. 11.

ἑτερό-κοπος, ον, δίστομος, (πάντα τὰ λεξικὰ οὕτως ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν, ἂν καὶ συμφώνως τῇ φύσει τῆς Ἑλλην. γλώσσης ἔπρεπε νὰ σημαίνῃ τὸ ἐναντίον): ἑτερόκοπα ξίφη Ἄννα Κομν. σ. 115A.

ἑτερο-κρᾱνία, ἡ, πόνος κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς (πρβλ. ἡμικρανία), Ἀρχιγέν. παρὰ Γαλ. τ. 3. σ. 263· ὡσαύτως **ἑτερο-κράνιον,** τό, Γαλην. τ. 14. σ. 400, 13· ἐπίθ. **ἑτεροκρανικός,** ἡ, όν, ὑποκείμενος εἰς ἑτεροκρανίαν, Ἀντυλλ. ἐν Matthaei Med. 309. —Ἴδε Κόντου Φιλολογ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 24.

ἑτερό-κτυπος, ον, ὁ ἕτερον κτύπον ἔχων, Νόνν. Δ. 39, 347.

ἑτερό-κωφος, ον, «ὁ τὴν ἑτέραν τῶν ἀκοῶν βεβλαμμένος», κωφὸς κατὰ ἓν οὖς, Κυρίλλ. Λεξικ.·— **ἑτεροκωφέω,** εἶμαι κωφὸς κατὰ τὸ ἕτερον οὖς, ἑτεροκωφῶν Ἑβδ. (Σειρὰχ Ιθ', 27), ἀλλ' ὁ Λουβέκ. ἐν Φρυν. 137 διορθοῖ ἐθελοκωφῶν.—Ἴδε Κόντου Φιλολογ. Ποικίλα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 20.

ἑτερολαμπής, ές, ἄλλως, ἀλλοίως λάμπων, Θεόδ. Στουδ. σ. 195B.

ἑτερό-λεκτος, ον, λεχθεὶς ὑπὸ ἄλλου, τὸ ἑτερόλεκτον, «τὸ ὑπὸ ἄλλου λεχθὲν» (Σχόλ.), Ἰω. Κλιμ. 322. 8, 329. 43.

ἑτερολέκτως, Ἐπίρρ., τὸ εἰπεῖν τι δι' ἄλλων λέξεων, Θ. Στουδ. 833B.

ἑτερο-λεξία, ἡ, ἔκφρασις τῆς αὐτῆς ἐννοίας δι' ἄλλων λέξεων, Ὀλυμπιόδ. ἐν Ἐκκλ. σ. 677, Θεόδ. Στουδ. 94B.

ἑτερο-λογία, ἡ, δόλος, Σύμμ. ἐν Ψαλμ. ΡΛΗ', 4.

ἑτερό-μαλλος, ον, λάσιος, δασὺς ἐπὶ τοῦ ἑνὸς μέρους, Στράβ. 218.— **ἑτερομαλλής, ές,** «καυνάκαι· στρώματα ἢ ἐπιβόλαια ἑτερομαλλῆ» Ἡσύχ. ἐν λ. **καυνάκαι** (ἀλλὰ κατὰ Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 22, τὸ **ἑτερομαλλῆ** ὡς ἀσύστατον τρεπτέον εἰς τὸ **ἑτερόμαλλα**).

ἑτερομάσχᾰλος· «χιτὼν δουλικὸς ἐργατικός. ἀπὸ τοῦ τὴν ἑτέραν μασχάλην ἔχειν ἐρραμμένην» Ἡσύχ.—Κατὰ Πολυδεύκ. (Ζ', 47) «χιτὼν δὲ ἑτερομάσχαλος καὶ ἀμφιμάσχαλος, ὁ μὲν ἐλευθέρων σχῆμα, ὁ δὲ ἑτερομάσχαλος οἰκετῶν», πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst. § 337. 3.—Ἴδε Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 22.

ἑτερο-μεγεθέω, αὐξάνω κατὰ τὸ ἕτερον μέρος, ὀδόντες.. ἑτερομεγεθήσαντες Ἀρτεμιδ. 1. 31.

ἑτερομέρεια, ἡ, κλίσις, ῥοπὴ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Φώτ., Σουΐδ. ἐν λ. **κατὰ πρόσκλησιν.**

ἑτερομερέω, λαμβάνω τὸ μέρος φατρίας τινός, μεροληπτῶ, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. σ. 194D.

ἑτερομερής, ές, ῥέπων πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, βίος Κρίτων παρὰ Στοβ. 44. 8· ἀριθμοὶ ἑτερομερεῖς· ἑτερομήκεις Θεολογ. Ἀρ. σ. 63 Ast. **2)** τὸ ἑτ., χωρισμός, Πορφ. παρὰ Στοβ. ἐν Ἐκλογ. 1. 838.

ἑτερομετρία, ἡ, διαφορὰ ἐν τῷ μέτρῳ, **ἑτερόμετρος, ον,** ἑτέρου μέτρου, ἀμφότερα παρ' Ἡραιστ. 15. 3.

ἑτερο-μήκης, ἑτερόμηκες, ἀνισόπλευρος, δηλ. ἐπιμήκης ὀρθογώνιος, Ξ. ν. Ἱππ. 7. 14· **ἑτερόμηκες,** τό, «ἑτερόμηκες δὲ ὃ ὀρθογώνιον μέν, οὐκ ἰσόπλευρον δὲ» Εὐκλείδ. 1. σ. 2 λα', Ἀριστ. Κατηγ. 8. 35, π. Ψυχ. 2. 2, 2. **2)** ἐπὶ ἀριθμῶν, οὐχὶ τετράγωνος, δηλ. προκύπτων ἐκ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ δύο ἀνίσων παραγόντων, ὡς 6=3×2, Πλάτ. Θεαίτ. 148A, Πλούτ. 2. 367F· ἀντίθετ. τῷ **ἰσόπλευρος,** Ἀριστ. Ἀν. Ὕστ. 1. 4. 3. Πρβλ. **προμήκης.**

ἑτερομηκικός λόγος, ὁ, ὁ λόγος, ἡ ἀναλογία τῶν πλευρῶν τοῦ ὀρθογωνίου, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 133A.

ἑτερο-μήτριος, ον, ὁ γεννηθεὶς ἐξ ἑτέρας μητρός, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 19· **ἑτερομήτωρ, ορος,** ὁ, ἡ, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 223.

ἑτερόμματος, ον, = **ἑτερόφθαλμος,** οἱ δὲ **ἑτερόμματοι** καταφρονοῦντες καὶ πολέμου καὶ φάσματος καὶ λεόντων Ἰούλ. Ἀφρικανὸς ἐν Κεστ. σ. 292, ἴδε Φιλολ. Ποικίλ. Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 43.

ἑτερομόλιος δίκη, ἡ, (μολεῖν) «ἐν ᾗ μὴ ἄμφω ἦλθον οἱ ἀντίδικοι, ἀλλ' ἕτερος, ὅ ἐστιν ἐκ τῶν δύο ὁ εἷς» Εὐστ. 999. 63, Φώτ., Ζηνόβ. 3. 88 ἐν Παροιμιογρ.—Ἴδε Φιλολ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 24.

ἑτερόμορφος, ον, ἔχων διάφορον μορφήν, Αἰλ. π. Ζ. 12. 16, Φίλων 1. 655.

ἑτερο-ουσία, ἡ, διαφορὰ οὐσίας ἢ φύσεως, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 976C.

ἑτεροούσιος. = **ἑτερούσιος,** ἐξ ἑτέρας οὐσίας, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ὁμοούσιος,** Ὠριγέν. 4. 625C, 628A, Ἀθαν. I. 457A, κλ.

ἑτεροπάθεια, ἡ, (πάθεῖν) τὸ πάσχειν εἰς ἄλλο μέρος, τῷ τῆς ἑτεροπαθείας λόγῳ Διοσκ. 2. 184.

ἑτερο-πᾰχής, ές, ἀνίσως παχύς, ξύλα Ἀπολλ. Πολιορκ. 27.

ἑτερό-πιστος, ον, = **ἑτερόδοξος,** Φώτ. ἐν Wolf. Anecd. Gr. τ. 1. 123, 125, Ἰωάν. Χρυσ. τ. 11, σ. 212E, ἔνδ. Παρ.

ἑτερο-πλᾰνής, ές, πλανώμενος ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Νικ. Ἀλεξιφ. 243.

ἑτερο-πλᾰτής, ές, ἔχων ἄνισον πλάτος, Ἀπολλ. Πολιορκ. 26.

ἑτερόπλευρος, ον, ὁ ἔχων ἑτέρας πλευράς, Σκύμν. Περιηγ. στ. 266 (κῶδ. **τρίπλευρος**).

ἑτερόπλοκοι, πόδες ἐν τῇ μετρικῇ πεντασύλλαβοι, οὓς ὄντας 32 τὸν ἀριθμόν, καταλέγει ὁ Διομήδης ἐν Gram. Lat. ed. Keil. I. σ. 481.

ἑτερό-πλοος, ον, συνῳρ. **πλουν, ουν,** ἐπὶ χρημάτων δανειζομένων μόνον δι' ἕνα πλοῦν, ὅταν ἀποπλέῃ τις ἔκ τινος λιμένος ὅπως μεταβῇ εἰς ἄλλον ὡρισμένον λιμένα, οὐχὶ δὲ διὰ τὸν πλοῦν τῆς ἐπιστροφῆς, ἑτερόπλῳ τῷ ἀργυρίῳ κεχρημένῳ Δημ. 916. 3· οἱ γὰρ ἐκ τῆς Αἰγύπτου δανείσαντες τούτοις ἑτερόπλουν τάργύριον εἰς Ἀθήνας ὁ αὐτ. 1291. 25· τὰ ἑτερόπλοα (ἐξυπακ. ἀργύρια) ὁ αὐτ. 909. 25, πρβλ. Böckh P. E. 1. 178.— Πρβλ. **ἀμφοτερόπλους** καὶ ἴδε Φιλολ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 24.

ἑτερόπνοοι αὐλοί, οἱ, διπλοῖ αὐλοί, Ἀνακρέων 25 (49)· ἀμφίβ.

ἑτεροποδέω, (ἑτερόπους) εἶμαι ἑτερόπους, χωλαίνω, ἑτεροποδοῦντες ἵπποι Ἱπποιατρ. σ. 258.

ἑτερο-ποιός, όν, διάφορον ποιῶν, Α. Β. 1375.

ἑτερόπορπος, ον, (πόρπη) ἐμπεπορπημένος, θηλυκωνόμενος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου μέρους, ἐπὶ γυναικείας ἐσθῆτος, Καλλ. Ἀποσπ. 225.

ἑτερό-πους, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων τοὺς πόδας ἀνίσους τὸ μέγεθος, ἑπομένως χωλός, Ἀλκίφρων 3. 27, Φιλόστρ. 515, Ἱπποιατρ. 53. 8, ἴδε Φιλολ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 43.

ἑτεροπροσωπέω, διαφέρω κατὰ τὸ πρόσωπον, Γραμμ. Θ. Γαζῆ 4. 521.

ἑτερο-πρόσωπος, ον, διαφέρω κατὰ τὸ πρόσωπον, καὶ ἐπίρρ. **-πως,** Γραμμ. **II.** σχῆμα ἑτ., ὁπόταν λέγηταί τι ὡς ἐξ ἄλλου προσώπου, δηλ. μὲ τὰς λέξεις ἄλλου προσώπου, Φοιβάμμων περὶ Σχημάτ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 8. 504, 6· ἐπίρρ. **-πικῶς,** Γραμμ.

ἑτερό πτολις, ὁ, ἡ, ὁ ἐξ ἑτέρας πόλεως, Ἤρινν. 4, Νόνν. Δ. 26. 41.

ἑτερό-πτωτος, ον, κατὰ πτῶσιν ἄλλης κλίσεως ἀνωμάλως κλινόμενος, τὸ γοῦν μεγάλοι ἑτερόπτωτον ὂν τοῦ μέγας, ὀρθῶς ἐπὶ δυϊκοῦ τὸ λ ἐφύλαξε Ἀπολλ. περὶ Ἀντωνυμ. 11C.

ἑτερορρέπεια, ῥέπω πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, Πλούτ. 2. 1026E.

ἑτερορ-ρεπής, ές, ῥέπων ἐξ ἴσου πρὸς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος, ἀμερόληπτος, δίκαιος, Ζεὺς ἑτερορρεπής, νέμων εἰκότως ἄδικα μὲν κακοῖς, δσια δ' ἐννόμοις Αἰσχύλ. Ἱκ. 403 **II.** = **ἑτερόρροπος,** ἐπὶ ἀσθενῶν εὑρισκομένων ἐν τῇ κρίσει τῆς νόσου, Ἱππ. 399. 55· οὕτως, ἑτ. ζήτημα Ἑρμογ.—Ἐπίρρ. **-πῶς,** Πολυδ. Δ', 172.—Καθ' Ἡσύχ. «ἑτερορρεπές· ἐπὶ τὸ ἕτερον ῥέπον καὶ βαροῦν».

ἑτερορ-ροπία, ἡ, = **ἑτερορρέπεια,** Πολυδ. Δ', 172.

ἑτερόρ-ροπος, ον, (ὡσαύτως η, ον, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 939, ἀλλὰ πιθ. ἐσφαλμένως), ῥέπων πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἐπὶ τῆς πλάστιγγος, ἑτ. **ἐπὶ γῆν ἀφικέσθαι** Ἱππ. περὶ Ἄρθρ. 808· ἑτ. ἐπάρματα, οἰδήματα κατὰ τὸ ἕτερον μέρος, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδημ. τὸ Δ', 938· ἐπὶ πεπηρωμένων μελῶν, ὁ αὐτ. περὶ Ἰητρείων 748· θεῶν ἑτ. δῶρα, δῶρα ἅπερ δυνατὸν νὰ ἀποβῶσι καλὰ ἢ κακά, Ριαν. παρὰ Στοβ. 54. 4. Ἐπίρρ. **-πως,** Πολυδ. Η', 13.

ἑτερόρ-ρυθμος, Δωρικ. **-ρυσμος, ον,** ἔχων διάφορον ῥυθμόν, Γαλην. τ. 19, σ. 409, 17· «ἑτερόρ(ρ)υσμα· ἀνόμοια» Ἡσύχ.

ἕτερος, α, ον, Δωρ. **ἄτερος** [ᾰ], Koen ἐν Γρηγορ. Κορίνθου

304:— ἄλλ' **ἄτερος** [ᾰ], Ἀττ. κρᾶσις ἀντὶ **ὁ ἕτερος**, Ἰων. **οὔτερος** Ἡρόδ. 1. 34, κτλ., Δωρ. **ὥτερος** Θεόκρ.· οὐδ. **θάτερον**, τό ἕτερον, Ἀττ., Ἰων. **τοὔτερον** Ἡρόδ. 1. 32· πληθ. **ἄτεροι** ἀντὶ **οἱ ἕτεροι**, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 6, 4· **θάτερα** Ἀττ.: γεν. **θατέρου** Ἀττ., Ἰων. **τοὐτέρου** Σιμωνίδ. περὶ Γυναικ. 113, Δωρ. **θατέρω** Τίμ. Λοκρ. 94Α, ἢ **θωτέρω** Ἐπίχ.: δοτ. **θατέρῳ** Αἰσχύλ. Ἱκ. 778: θηλ. ὀνομαστ. **ἀτέρα** ἢ (ἐν Ἀντιγράφ. τοῦ Σοφ ἐν Ο. Κ. 497, Ἀριστοφ. Λυσ. 85. 90, **ἠτέρα**): δοτ. **θάτερᾳ** Σοφ. Ο. Τ. 782, Εὐριπ. κλ. (ἐν Ἀντιγράφ. ἐνίοτε **θητέρᾳ**), Ἰων. **τητέρῃ** Φοίνιξ ὁ Κολοφώνιος παρ' Ἀθην. 495Ε.— Μεταγεν. καὶ ἧττον δόκιμοι συγγραφεῖς μετεχειρίσθησαν ὀνομ. **θάτερος**, ἔτι καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου ὁ **θάτερος**, ἡ **θατέρα** Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 200, Λυκόφρων 590· **θατέραν**, **θατέρων**, κτλ., Ἰώσηπ. καὶ Ἐκκλ.· πρβλ. Valck. εἰς Εὐριπ. Ἱππ. 349. Piers. ἐν Μοίριδι 432. (Ἐκ τῆς √ANT· πρβλ. τὸ Σανκρ. ant-aras· Γοτθ. anp-ar· Ἰσλανδ. ann-arr, πληθ. adrir· Γερμ. and-ere, κτλ.· ἐν τῇ Λατ. alt-er τὸ n μετεβλήθη, ἐξηφανίσθη δὲ ἐν τῇ Ἀγγλο-Σαξον. od-ar (oth-er), ὡς ἐν τῷ **ἕτερος**.

I. ὁ ἄλλος, εἷς ἐκ τῶν δύο, ὁπότε (πλὴν παρὰ ποιηταῖς) συνήθως προστίθεται τὸ ἄρθρον· συχνάκις ἐπὶ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν σκαιᾗ ἔγχος ἔχων, ἑτέρῃφι δὲ λάζετο πέτρον Ἰλ. Π. 734· τῇ ἑτέρῃ μέν .., τῇ δ' ἑτέρῃ .., Ξ. 272, Φ. 71, Ὀδ. Χ. 183, πρβλ. Ξεν. Κυν. 10. 11· χειρὶ ἑτέρῃ, τῇ μιᾷ χειρί, Ἰλ. Μ. 452, Ὀδ. Κ. 171, (ἀλλὰ χεῖρ ἑτέρη, συνήθως ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς χειρός, ἴδε κατωτ. IV. 1)· οὕτως ἐπὶ τῶν ἄλλων μερῶν τοῦ σώματος ὅσα ὑπάρχουσι κατὰ ζεύγη, ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο, διὰ τοῦ ἑτέρου κροτάφου, Ἰλ. Δ. 502· χωλὸς δ' ἕτερον πόδα Β. 217, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 162, Δείναρχ. 100. 35· ἀμφότεραι αἱ γνάθοι, ἢ ἡ ἑτέρα Ξενοφ. Ἱππ. 1, 9· ὁ ἕτ. τῶν ὀφθαλμῶν Διονύσ. Ἀλ. 5. 23· εἰς γόνυ θάτερον Φιλόστρ. 843:— ἀκολούθως ἐπὶ πάντων τῶν προσώπων ἢ πραγμάτων ὅσα ὑπάρχουσι κατὰ ζεύγη, Λατιν. alteruter, ἀμφω ἀφ' ἡμιείων, εἴ γ' οὖν ἕτερός γε φύγῃσιν Ἰλ. Ε. 258, κτλ.· τὴν ἑτέραν πύλην, τὴν μίαν ἐκ τῶν δύο πυλῶν, Ἡρόδοτ. 3. 156· τῶνδε τὰ ἕτερα ὁ αὐτ. 4. 126· τοῖνδ' ἑλοῦ δυοῖν .. τὸν ἕτ. Εὐρ. Φοίν. 951· ὁ ἕτερος τῶν στρατηγῶν, ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο .., Θουκ. 4. 43· δυοῖν ἀγαθοῖν τὸ ἕτ. αὐτόθι 28· τὸ ἕτ. τοῖν δυοῖν τειχοῖν ὁ αὐτ. 7. 24· δυοῖν θάτερον, ἢ .., ἢ .. Πλάτ. Θεαίτ. 187Β· τῷ ἑτέρῳ ἢ ἀμφοτέροις ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 475Α:— ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ Λατ. alterutri, τοὺς δ' ἑτέρους Κρηθῆΐ τέκεν κτλ. Ὀδ. Λ. 258· τῶν δὴ νῦν ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλαύσονται σήμερον, τούτων λοιπὸν τῶν γονέων ἢ οἱ ἐμοί, ἢ οἱ σοὶ θὰ κλαύσωσι τὸν ἀγαπητὸν αὐτῶν υἱὸν σήμερον, Ἰλ. Υ. 210· εἰς ὅ κε δαίμων ἄμμε διακρίνῃ, δώῃ δ' ἑτέροισί γε νίκην Ἰλ. Η. 292· ἑτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν Ν. 303· συχν. μετ' ἀρνήσ., οὐδ' ἕτεροι Λ. 71· πρβλ. **οὐδέτερος, μηδέτερος**. **2)** ἐν διπλαῖ, προτάσεσι τὸ **ἕτερος** (παρὰ πεζογράφοις ἀείποτε **ὁ ἕτερος**) ἐπαναλαμβάνεται· ἑτέρῳ μὲν δουρὶ .., τῷ δ' ἑτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράδδην βάλε χειρὸς Φ. 164· τὸν ἕτερον, ἕτερον δέ .. Ὀδ. Ε 265· ἕτ. λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν Ἰλ. Γ. 103· ἕτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἕτερον δ' ἀνένευσεν Η. 250 καὶ οὕτω παρὰ πᾶσι τοῖς μεταγεν. συγγραφεῦσιν:— τὸ **ἕτερος** ἐνίοτε παραλείπεται ἐν τῇ μιᾷ προτάσει, δίδωσι [ἕτερος μὲν] κακῶν, ἕτερος δὲ ἐάων Ω. 528, πρβλ. Η. 420· ἡ μέν .., ἡ δ' ἑτέρη Χ. 149· ἕτερος .., ὁ δέ .. Ὀδ. Θ. 374· μετὰ τοῦ ἄλλος, ἕτερος μέν .., ἄλλος δέ .. Ἰλ. Ι. 313, 472, πρβλ. Θουκ. 4. 61, Πλάτ. Πολ. 439Β, Θεαίτ. 185Α· καὶ πανάπαλιν, ἄλλῳ ὀρχηστύν, ἑτέρῳ κίθαριν [ἔδωκεν] Ἰλ. Ν. 731, πρβλ. Ὀδ. Η. 123· τότε μὲν ἕτερα .., ἄλλοτε δὲ ἄλλα .. Πλάτ. Ἀλκ. Πρῶτος 116Ε· ὁ ἕτερος .., ὁ λοιπός .. Ξεν. Ἀν. 4. 1. 23· ἕτερα .., τὰ δέ .. Σοφοκλ. Ο. Κ. 1454· καὶ παρὰ μεταγενεστ. πεζολόγοις, εἷς μέν .., ἕτερος δέ .. **3)** συχνάκις ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει, ἐξ ἑτέρων ἕτερ' ἐστίν Ὀδ. Ρ. 266· ἡ δ' ἑτέρα [κύλιξ] τὴν ἑτέραν ὠθείτω, τὸ ἓν ποτήριον ἂς ὠθῇ πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸ ἄλλο, Ἀλκαῖος 41· ἢ θάτερον δεῖ ξυστυχεῖν ἢ θάτερον, ἢ τὸ ἓν μέρος ἢ τὸ ἄλλο, Εὐρ. Ἴων 849· ἕτεροι ἑτέρων ἄρχουσι Θουκ. 2. 64· ἕτερος ἀφ' ἑτέρου ἔθνησκον ὁ αὐτ. 2. 51· εἴ τίς τι ἕτερος ἑτέρου προφέρει ὁ αὐτ. 7. 64· ξυμμιγνυμένων ἑτέρων ἑτέροις Ἀριστοφ. Ὄρν. 701· ὡσαύτως, συμφορὰ ἑτέρα ἑτέρου πιέζει, μία συμφορὰ πιέζει τούτους καὶ ἄλλη τοὺς ἄλλους, Εὐρ. Ἄλκ. 893· τίθεται προσέτι καὶ τρίς, ἑτέρα δ' ἕτερος ἕτερον ὅλεθρ καὶ δυνάμει παρῆλθεν ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 905, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 231· οὕτω καί, ἄλλη δ' εἰς ἑτέρην ὀλοφύρετο Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 250. **4)** ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. alter, δεύτερος, ἡ μέν .., ἡ δ' ἑτέρη .., ἡ δὲ τρίτη .. Ὀδ. Κ. 352 κἑξ., πρβλ. Ν. 67 κἑξ., Ἰλ. Μ. 93 κἑξ.. Π. 179, Ἡρόδ. 7. 57, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 22· ἡ ἑτέρα (ἐξυπ. ἡμέρα), ἡ δευτέρα ἡμέρα, δηλ. ἡ μετὰ τὴν αὔριον, αὐτόθι 4. 6, 10· (πρβλ. πρότασις). **5)** οὕτω μετ' ἀντωνυμ. ποσότητος, **τόσοι δ' αὖθ' ἕτεροι**, ἄλλοι τόσοι, Ἰσ. Θ. 367· ἕτερον τοσοῦτο, ἄλλο τόσον κατὰ τὸ μέγεθος, Ἡρόδ. 2. 149· ἑτέρου τοσούτου χρόνου Ἰσοκρ. 72D ἕτερα τοιαῦτα, ἄλλα παρόμοια, Ἡρόδ. 1. 120, 191· τοιοῦτος ἕτ., ἀκριβῶς ἄλλος τοιοῦτος, ὁ αὐτ. 3. 47, πρβλ. 1. 207., 2. 5· τῷ αὐτῷ τρόπῳ .. τῷ ἑτέρῳ ὁ αὐτ. 2. 127· ἄλλα τε τοιαῦθ' ἕτερα μυρία Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 313· χιλίας ἑτέρας (ἁρχμάς] Δημ. 1323. 20· δεύτερος, τρίτος, τέταρτος ἕτ., ἀκόμη δεύτερος, τρίτος, τέταρτος, ὁ αὐτ. 643. 18., 644. 16, κλ.· οὐτος, ἕτεροι αὐτοί, ἄλλοι αὐτοί, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 8. 12, 3 νῦν δὲ κατὰ πόλιν εὕρηκε τὸν ἕτερον τὸν σέ, τὸν ἐμὲ τουτονὶ Μένανδρ. ἐν «Ὑμνίδι» 4· ὁ ἑταῖρος ἕτερος ἐγὼ Κλήμ. Ἀλ. 450.

II. τίθεται ἀνειμένως ἀντὶ τοῦ **ἄλλος**, Λατ. alius, ἄλλος, ἐπὶ πολλῶν, ἀλλ' ἀείποτε μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς διαφορᾶς, ὅτε τὸ ἄρθρον οὐδέποτε προστίθεται, ὃς δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἅρμαθ' ἵκηται Ἰλ. Δ. 306, Ὀδ. Η. 124, κτλ., καὶ συχν. παρ' Ἀττ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 422· ἔτ. τις ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 949, Εἰρ. 274, Πλάτ., κλπ.· ἕτερα ἅττα ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 188Β· ἐπαναλαμβανόμενον, ἑτέραν κἀτέραν τρικυμίαν Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 7· αἱ δ' αὖθ' ἕτεραι χωροῦσί τινες Ἀριστ. Λυσ. 66· πρὶν ἕτερον αὖ δοῖδυκα κωλῦσαί τινα Εἰρ. 295:— παρ' Ἀττ. μετ' ἀρνήσεως, οἷα οὐχ ἕτερα [γένετο], ὅμοια τῶν ὁποίων δὲν ἔγιναν ἄλλα, Θουκ. 1. 23· ναυμαχία .. οἵα οὐχ ἑτέρα τῶν προτέρων ὁ αὐτ. 7. 70, πρβλ. 29, Πλούταρχ. 2. 671Β, κτλ.

III. ἄλλος παρὰ τὸν συνήθη, διάφορος, ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν Ὀδ. Ι. 302· τὸ μὲν ἕτερον, τὸ δὲ ἕτ., δηλ. ἀμφότερα εἶναι διάφορα, διαφέρουσι, Πλάτ. Μένων 97D, πρβλ. Πολ. 347Α· ἕτ. τε καὶ ἀνόμοιον ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 186Β· τὸ ταὐτὸν ἕτ. ἀποφαίνειν καὶ τὸ ἕτ. ταὐτὸν ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 259D καὶ οὐχ ὁ αὐτὸς Δημ. 911. 7, κτλ.· — μετὰ τοῦ **ἄλλος**: χάτέρους ἄλλους πόνους, καὶ διαφόρους ἄλλους κόπους, Εὐρ. Ἱκέτ. 573· πρβλ. Ὀρ. 346, καὶ Δινδ. ἐν τόπῳ· Ρόδον καὶ ἄλλας πόλεις ἑτέρας Δημ. 198. 21· ἕτερον τό τ' ἀλγεῖν καὶ θεωρεῖν ἐστ' ἴσως Φιλήμων ἐν «Σικελικῷ» 1· ἕτερα φρονῶν καὶ δημηγορῶν Δείναρχ. 92. 23:— μετὰ γεν., ἄλλος παρά, διάφορος, φίλους .. ἑτέρους τῶν νῦν ὄντων Θουκ. 1. 28, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 333 Α· Δημ. 142. 26· ὡσαύτως, ἕτερον ἢ .. Εὐρ. Ὀρ. 346· οὕτω μετὰ τῆς πρόθ. **παρά**, παρὰ πάντα ταῦτα ἕτερον Πλάτ. Φαῖδρ 74Α, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 1. 6, 2· ἕτερα εἴδη παρὰ μοναρχίαν Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 8, 10, πρβλ. 3. 15, 13. **2)** διάφορος παρ' ὅ, τι ἔπρεπεν, οὐχὶ καλός, κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ **κακός**, ὡς τὸ Λατ. alius ἢ sequior ἀντὶ malus, παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα Σοφ. Φιλ. 503· ἀγαθὰ ἢ θάτερα, ἵνα μηδὲν εἴπω φλαῦρον Δημ. 597. 3 ἀλλ' ὡσαύτως ἀπολ., δαίμων ἕτ. Πινδ. Π. 3. 62· θυσία Αἰσχύλ. Ἀγ. 151· λέκτρα, συμφορὰ Εὐρ. Μήδ. 639, Ἡρ. Μαιν. 1238· πλέον θάτερον ποιεῖν, πλειότερον κακόν, Ἰσοκρ. 389D, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 114Ε, Εὐθύδ. 280Ε, Δημ. 1175. 19· ἴδε Bentl. Op. σ. 21, Valck. Diatr. σ. 112.

IV. ἰδιάζουσαι φράσεις: **1)** τῇ ἑτέρᾳ (δηλ. χειρί). Ἐπικ. τῇ ἑτέρῃ ἢ ἑτέρῃφι, διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς (ἴδε ἐν ἀρχ.)· ἑτέρῃφι δὲ γέντο πυράγρην, τῇ ἑτέρᾳ δὲ (δηλ. τῇ ἀριστερᾷ) ἔλαβε τὴν πυράγραν, Ἰλ. Σ. 477, Ὀδ. Ο. 481, Θεόκρ. 24. 45· ἐντεῦθε. ἡ παροιμία, τῇ ἑτέρᾳ λαμβάνειν, λαμβάνειν ἀπόνως, Πλάτ. Σοφιστ. 226Α· **ἑτέρῃφι** (οὐχὶ -ῃφι, ἴδε Göttl.) Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 214· ὡσαύτως, ἐκ δ' ἑτέρης Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1115, Ἀνθ. Π. 9. 650. **6)** (ἐξυπ. ἡμέρα), κατὰ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν, Σοφ. Ο. Τ. 782· θάτερα Εὐριπ Ῥῆσ. 449· τῇ ἑτέρᾳ Ξεν. Κύρ. 4. 6, 10. **γ)** (ἐξυπακουομ. ὁδῷ), κατ' ἄλλον διάφορον τρόπον, Σοφ. Ο. Κ. 1444· φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦθ' ἑτέρᾳ τρέπεσθαι, διότι συμβαίνει πως τὰ τοιαῦτα νὰ λαμβάνωσιν ἄλλην τροπήν, Ἀριστοφ. Νεφ. 812· ἑτέρᾳ πῃ ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 35· τότ' ἄλλοσ'.. θατέρᾳ δὲ .. Σοφοκλ. Τρ. 272· θατέρᾳ .., θατέρᾳ .., κατὰ τὸν ἕνα τρόπον .., κατὰ τὸν ἄλλον .., Ἡνίοχ. ἐν Ἀδηλ. 1. 16:—ὡσαύτως κατ' αἰτ., ἑτέραν ἑκτρέπεσθαι Λουκ. Τίμ. 5. **2)** Ἐπιρρηματικῶς μετὰ προθέσ. **α)** ἐπὶ θάτερα, πρὸς τὸ ἓν ἢ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπον, ἐπὶ θάτερα μέν .., ἐπὶ θάτερα δέ .. Ἱππ. 783D, Ε. τοτὲ μὲν ἐπὶ θάτερα, τοτὲ δὲ ἐπὶ θάτερα τοὺς λόγους ἕλκων Πλάτ. Σοφιστ. 259C· ὡσαύτως μετ' ἄλλης προθ., ἐς τὰ ἐπὶ θάτερα, πρὸς τὸ ἕτερον μέρος ἢ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου μέρους, Θουκ. 1. 87· ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα, ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους, ὁ αὐτ. 7. 37· ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ θ., ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ θ. Πλάτ. Πρωταγ. 314Ε:— μετὰ γεν., ἐς τὰ ἐπὶ θ. τοῦ ποταμοῦ Θουκ. 7. 84· εἰς τἀπὶ θ. τῆς πόλεως Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 7· τὸ ἐπὶ θάτερον τῆς ῥινὸς Ἱππ. 802C. **β)** κατὰ θάτερα, κατὰ τὸ ἓν ἢ κατὰ τὸ ἕτερον μέρος, κατὰ θ. ἀστὸς Δημ. 1307. 24, πρβλ. Πλουτ. Βροῦτ. 51, κτλ.: ἀλλά, καθ' ἕτερα, ὡς πρὸς ἄλλα ζητήματα, Θουκ. 7. 42. **V.** ἐπίρρ. **ἑτέρως**, κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπον, ἀντίθετ. τῷ **ἀμφοτέρως**, Πλάτ. Θεαίτ. 181Ε· ἔτ. τε καὶ ἔτ. = ἀμφοτέρως, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 235Α· ἔτ. ἔχειν τοῦ σκέλους = ἑτεροσκελῆς εἶναι, Φιλόστρ. 129. **2)** κατ' ἄλλον τρόπον, νῦν δ' ἑτέρως ἐβόλοντο θεοὶ κακὰ μητιόωντες Ὀδ. Α. 234 (ἔνθα ὁ Spitzn. καὶ ὁ Nitzsch πρωτιμῶσιν ἑτέρωσε βάλοντο)· οὔτε εἶναι κοινὸν τοῖς μεταγεν. ποιηταῖς, χάτέρως καλῶς ἔχον Σοφ. Ἀντ. 687 (κατὰ τὸν Erfurd ἀντὶ χάτέρῳ), Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 10. 3· ἑτέρως ἔχω, εἶμαι διάφορος, «διαφορετικός», τὸ δ' ἐστὶν οὐ τοιοῦτον, ἀλλ' ἑτέρως ἔχον Ἀριστοφ. Ἰλ. 371:— συχνότερον παρὰ πεζογράφοις, ὡς ἑτ., κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον, Ἱππ. 800D, Πλάτ.

Σοφ. 266Δ, κτλ.· ἐάν τε καλῶς, ἐάν θ' ὡς ἐτ. Δημ. 254, 7, πρβλ. 298. 22:— μετὰ γεν., διαφόρως παρὰ .. ἐτ. πως τῶν εἰωθότων Πλάτ. Πολιτικ. 295D· ἐτ. ἢπερ .. Αἰλ. π. Ζ.12. 28.

ἑτερο-σήμαντος, ον, διάφορον ἔχων σημασίαν, Εὐστ. 1411. 43.— Ἐπίρρ. **-τως,** Ἰω. Διαχ. Σχόλ. εἰς Ἡσ. Ἀσπ. Ἰρ. 354.

ἑτερο-σκελής, ές, ἔχων ἄνισα τὰ σκέλη, Ἱπποκρ. 13. σ. 53· ἐπὶ τριγώνου, τρίγωνον ἰσοσκελές, ἑτεροσκελές, σκαληνὸν Πολυδ. Δ', 161.

ἑτερό-σκιος, ον, (σκιὰ) οὗ ἡ σκιὰ (κατὰ μεσημβρίαν) πίπτει πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, δηλ. πρὸς μίαν διεύθυνσιν, ἐπὶ τῶν οἰκούντων πρὸς βορρᾶν καὶ νότον τῶν τροπικῶν, Ποσειδώνιος παρὰ Στράβωνι 135, πρβλ. 133· ἴδε **ἀμφίσκιος, περίσκιος.**— Ἴδε Φιλολ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 23.

ἑτερό-σῦτος, ον, ὁρμῶν ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους, Νόνν. Δ. 38. 244.

ἑτερό-στοιχος, ον, ἀνήκων εἰς ἕτερον στοῖχον, «ἑτερόστιχα· ἀσύμφωνα» Ζωναρ. σ. 892, Φώτ., Ἡσύχ.

ἑτερό-στομος, ον, ἔχων μίαν μόνον «κόψιν», πέλεκυς Συνέσ. 1489C· «πέλεκυς ἑτερόστομος» Πολυδ. Α', 137.

ΙΙ. ἑτερόστομος φάλαγξ, «ἑτερόστομος φάλαγξ καλεῖται ἥτις πορεύεται τὸ μὲν ἡγούμενον ἡμισυ ἔχουσα ἐν εὐνόμῳ παραγωγῇ, τουτέστι τοὺς ἡγεμόνας ἐξ εὐνόμου, τοῦ δὲ λοιποῦ ἡμίσεος τοὺς ἡγεμόνας ἐν τῇ δεξιᾷ παραγωγῇ» Σουΐδ. (Τακτ. Ἀρριαν. 29. 3). Ἴδε Φιλολ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 21 κέξ.

ἑτερό-στροφος, ον, ἐκ διαφόρων στροφῶν ἀποτελούμενος, Ἡφαιστ. 9. 3.

ἑτερο-σχημάτιστος, ον, διαφόρως ἐσχηματισμένος· τὸ **ἑτεροσχημάτιστον,** «ἑτεροσχημάτιστον δέ ἐστιν ἐναλλαγὴ ῥήματος εἰς μετοχήν, ἢ καθ' ἑαυτὸ ἢ μετὰ συνδέσμου, ἢ καὶ ῥήματος ἀπὸ ἐγκλίσεως εἰς ἔγκλισιν, ὡς ἵνα ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, 'ἐπειδὴ ἔτρεχεν ὁ δεῖνα, τόδε ἐγένετο', εἶπω 'τρέχοντος τοῦ δεῖνα τόδε ἐγένετο'» Φοιβάμμωνος περὶ Σχημάτ. ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 8. σ. 503.

ἑτερο-σχήμων, ἑτερόσχημον, ἔχων διάφορον σχῆμα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 1, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 51· μεταγεν. **ἑτερόσχημος, ον.**

ἑτερο-τᾰγής, ές, ἀνήκων εἰς ἑτέραν τάξιν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὁμοταγής,** Πρόκλ. Θεολ. β 21, Δαμασκ. περὶ Ἀρχ. σ.106.

ἑτερότης, ητος, ἡ, διαφορὰ γένους ἢ οὐσιώδης διαφορά, «οἷον τὸ μὲν ἵππος τὸ δ' ἄνθρωπος. ἀνάγκη ἄρα τὴν διαφορὰν ταύτην ἑτερότητα τοῦ γένους εἶναι. λέγω γὰρ γένους διαφορὰν ἢ ἕτερον ποιεῖ τοῦτο αὐτὸ» Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 8, 3, πρβλ. 4. 9, 4· «διαφορὰ δὲ καὶ ἑτερότης ἄλλο. τὸ μὲν γὰρ ἕτερον καὶ οὐ ἕτερον οὐκ ἀνάγκη εἶναί τινι ἕτερον .., τὸ δὲ διάφορον τινὸς τινὶ διάφορον κτλ.» αὐτόθι 9. 3, 7.

ἑτεροτράχηλος. ον, ὁ ἔχων τὸν τράχηλον ἑτεροκλινῆ, δηλ. κλίνοντα πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Τζέτζ. Ἐπιστ. 69, ἴδε Φιλολ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 43.

ἑτεροτροπέω, ἔχω ἄλλους, διαφόρους τρόπους. πολεμεῖ πως ἀλλήλοις τὰ ἑτεροτροπεῖν ἠρημένα Κύριλλ. Ἀλ. εἰς Ἰωάνν. 15.19. σ. 897.

ἑτερό-τροπος. ον, διαφόρου τρόπου, διαφόρου εἴδους, κακὸν ἑτερότροπον Ἀριστοφ. Θεσμ. 724· γαλεῶν ἐτ. φῦλα Ὀππ. Ἀλ. 1. 379. **ΙΙ.** ὁ κατ' ἄλλην διεύθυνσιν, τρεπόμενος, ἀβέβαιος, τύχης ἐτ. ὁρμή Ἀνθ. Π. 9.768, πρβλ. Νόνν. Δ. 2. 669., 7. 7.— Ἐπίρρ. **ἑτεροτρόπως,** ἑτέρῳ τρόπῳ, Καισάρ. 1149, Κύριλλ. Ἀλ. Χ. 201B.

ἑτερό-τροφος, ον, διαφόρως ἀνατραφείς, Συνέσ. 22Δ.

ἑτερ-ούας, ὁ, ἡ, τό, μόνωτος, ἔχων ἓν οὖς, μίαν λαβήν, Ἀνέκδ. Ὀξ. 2. 7, 22, Εὐστ. 870. 2· ἴδε Λοβεκ. Φρύν. 658.— Ἀλλ' ὁ Κόντος (ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 20 κέξ.) λέγει: «ἐπειδὴ βραχεῖα ἡ λήγουσα τοῦ ἐπιθέτου, πλημμελὴς ἐξελέγχεται οὖσα ἡ παροξύτονος ἐκφορὰ ἑτερούας».

ἑτερ-ουδής, ἴδος, ἡ, ἀγγεῖον ἔχον μίαν μόνην λαβήν, «ἑτερουίδα· τρυβλίον (γρ. τρύβλιον) κενὸν» Ἡσύχ., ἴσως διορθωτ. «καινόν». —Ἴδε Φιλολ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 21.

ἑτερο-ὑπόστατος, ον, ὁ ἔχων ἑτέραν ὑποστασιν, Θεόδ. Στουδ. σ. 63E.

ἑτερ-ούσιος, ον, ἔχων ἑτέραν οὐσίαν, ἀντίθετον τῷ **ὁμοούσιος,** Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 25B, Φιλοστοργ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4.11 καὶ 12, Θεόδ. Στουδ. σ.160B.

ἑτερο-ουσιότης, ητος, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **ἑτερούσιος,** Ἐκκλ.

ἑτεροφᾶής, ές, = τῷ ἡμίσει περιλάμπων, Συνέσ.1297D, Ψελλ. 1124B.

ἑτεροφανής, ές, φαινόμενος διάφορος, ἔχων ἑτέραν ὄψιν, Γαλην. τ.12. σ. 473B.

ἑτεροφθαλμία, ἡ, διαφορὰ τῶν δύο ὀφθαλμῶν πρὸς ἀλλήλους, Ἱπποκρ.13. σ.53.

ἑτερό-φθαλμος, ον, μονόφθαλμος, Λατ. unoculus, luscus, Δημ.744.18, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 22, 4, κ. ἀλλ.· ἐτ. ποιεῖν τὴν Ἑλλάδα, μεταφ. ἐπὶ τῆς προταθείσης καταστροφῆς τῶν Ἀθηνῶν, Λεπτίνης παρ' Ἀριστ. ἐν Ρητ. 3.10,7, Πλούταρχ. 2. 803Δ.

ΙΙ. ἔχων ὀφθαλμοὺς διαφέροντας ἀλλήλων κατὰ τὸ χρῶμα, Γεωπ.16. 2,1· πρβλ. **ἑτερόγλαυκος.**—Ἴδε Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 11 κέξ.

ἑτερό-φθογγος, ον, ἔχων διάφορον φθόγγον, φωνήν, ἐκ δὲ ζώων ἑτεροφθόγγων μίαν ἁρμονίαν ὁμόφωνον ἄγει Συνεσ. Ὕμν. 3. 339.

ἑτερο-φορέομαι, παθ. = **ἑτερορρεπέω,** Τιμαίου Λεξ. ἐν λέξ. **ταλαντοῦσθαι.**

ἑτεροφρονέω, ἔχω ἑτέραν γνώμην, Κίνναμ. σ.147A.

ἑτεροφροσύνη, ἡ, διαφορὰ φρονήματος ἢ γνώμης, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 34.

ἑτερο-φρούρητος, ον, ὑπὸ ἑτέρου φρουρούμενος, Ἰουστῖν. Μάρτ. σ 1940 (532B).

ἑτερόφρων, ον, (φρήν) φρονῶν κατὰ τρόπον ἕτερον. ἑτερόδοξος, Δίδυμ. Ἀλ. 808Δ, Κύριλλ. Ἀλ. τ.1. μέρος 1. σ.135E. **ΙΙ.** παραδόξως σκεπτόμενος, μαινόμενος, ἐμπνεύσεις, ἑτερόφρονα κούρην Τρυφιόδ. 439· ἑτερόφρονα λύσσαν Ἀνθ. Π.1.19.

ἑτερο-φυής, ές, διαφόρου φύσεως. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὁμοφυής,** Ἱππόλυτ. 832B, 837C, Ἀθαν. Ι. 457A, ΙΙ.772D· ἀλλαχοῦ γεννηθείς, αὐτ.

ἑτερό-φῡλος, ον, ἀνήκων εἰς ἑτέραν φυλὴν ἢ γένος, Αἰλ. π. Ζ.16. 27, Σκύμν.101· ἑτέρου εἴδους, Εὐστ. Πονημάτ.144. 69.

ἑτερό φυτον δένδρον, τό, ἐγκεκεντρισμένον ἐπὶ ἑτέρου δένδρου, Ἰουλ. Ἐπιστ. 24.

ἑτεροφωνέομαι, ἀποθ., εἶμαι διάφορος τὴν φωνήν, τὸν ἦχον, Εὐστ.1626. 3.

ἑτεροφωνία, ἡ, διαφορὰ φωνῆς ἢ τόνου. Πλάτ. Νόμ. 812D· ὁ Θεόφρ. ἔγραψε περὶ ἑτεροφωνίας τῶν ὁμογενῶν Ἀθήν. 390A.

ἑτερό-φωνος, ον, ἔχων διάφορον φωνήν, ἑτερόγλωσσος, ἐντεῦθεν, ξένος ἑτεροφώνῳ στρατῷ Αἰσχύλ. Θήβ.170, ἔνθα ἡ λέξις ἴσως εἶναι γλῶσσημα· διότι τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ λέξ. οἷαν ὁ Ἕρμαννος προτείνει: ἑτεροβάγμονι στρατῷ.

ἑτερόχειρ, ὁ, ἡ, = **ἀριστερόχειρ.** Συνέσ. σ. 161 β', ἴδε Φιλολογ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 25.— Πρβλ. **ἕτερος** I., ἔνθα τὸ ἑτέρη χειρ = ἀριστερὰ χειρ.

ἑτερό-χηλος, ον, ἔχων ἀνίσους χηλάς, Ἱπποκρ.· πρβλ. **ἑτερόπους.**

ἑτεροχροέω. ἔχω διάφορον χρῶμα, τοῦ ἑτεροχροοῦντος ὀστέου Chirurg. Vett. σ. 93.17.— Κατὰ τὰ Δ. Β. 386, 9, «ἀλλοφάσσειν: ἑτεροχροεῖν, παραφᾶν».

ἑτερόχροια, ἡ, διαφορά, ποικιλία χρώματος, μελανοράβδωτοι (κατὰ Κοραῆν διορθωτέον μέλανες ῥαβδωτοί) καθ' ἑτερόχροιαν, «κατὰ ποικιλίαν ἢ ποικίλως ῥαβδωτοί» (Κοραῆς), Ξενοκρ. περὶ Ὑδρ. Τροφ. σ.15, ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν σ.151 ἐν τέλ.

ἑτερόχροος, ον, = **ἑτερόχρους,** «ὁ ἀλλοῖος κατὰ τὴν χροιάν» Σουΐδ., Ζωναρ.

ἑτεροχροιότης, ητος, ἡ, = **ἑτερόχροια,** Πύρρων παρὰ Διογ. Λ. 9. 86.

ἑτερό-χρονος, ον, ὁ ἔχων διαφόρους χρόνους· τὸ ἐτ., «μετάβασις ἀπὸ χρονικοῦ ῥήματος εἰς χρόνον ἄλλον» Φοιβάμμωνος περὶ Σχημάτ. ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 8. σ. 504.

ἑτεροχρονικῶς, Ἐπίρρ., κατὰ χρόνον ἕτερον, Matth. Lectt. Mosq. τ. 2. σ. 48.

ἑτερό-χροος, ον, συνηρ. **-χρους, -ουν.** ἕτερον χρῶμα ἔχων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 3, 2, Πολυδ. Θ', 98. **2)** ποικιλόχρους, Νόνν. Δ. 5.186, ὅστις μεταχειρίζεται ἑτερόκλ. δοτ. καὶ αἰτ. **ἑτερόχροϊ, -χροα.**

ἑτεροχρωματέω, = **ἑτεροχροέω.** Γεωπ. 2. 6, 37.

ἑτερό-χρωμος. ον, ἑτερόχροος, Ἱπποκρ.

ἑτερό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, = **ἑτερόχροος.** Γρηγόρ. Νύσσ. ἐν Wolf. Anecd. Gr. τ. 3. σ.10. **ΙΙ.** ἑτερόχρωτες ὕπνοι, ὕπνος μετ' ἄλλου προσώπου, συγκοίμησις. (ἴδε ἑρμηνείαν Κοραῆ ἐν τῷ Θησαυρῷ Στεφάνου ἐν λ.). Λουκ. Ἔρωτες 42: ὁ Κόβητος διορθοῖ **ἑνερόχρωτες.**

ἑτερόω, ἀλλοιόω, καθιστῶ ἀλλοῖον, ἑτερουμένην Νικ. Γερασ. Π. 27. 1.

ἑτέρσετο, ἴδε **τερσαίνω.**

ἑτέρωθεν, (ἢ **-θε,** Ἡσ. Ἀσπ. Ἰρ. 281, Κόντ. Σμ., κλ., ἀλλ' ὁ Spitzn. διορθοῖ **ἑτέρωθι**): Ἐπίρρημ.: — ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους, Ἀτρείδης ὃ' ἑτέρωθεν ἐμήνιε Ἰλ. Α. 247, κ. ἀλλ.· ἐκ δ' ἑτέρωθεν Θεόκρ. 22. 91. **2)** βραχυλογικῶς μετὰ ῥημ. σάσεως, ὡς εἰ ἀντὶ τοῦ **ἑτέρωθι.** ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, κατέναντι, Ἰδομενεὺς δ' ἑτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὣς ἔστηκ' Ἰ. Γ. 230. Ζ. 247. **ΙΙ.** = ἄλλοθεν, ἐξ ἄλλου μέρους, Πλάτ. Νόμ. 702C, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4.1. 34.

ἑτέρωθι, ἐπίρρ., ἐπὶ τοῦ ἄλλου μέρους, ἔνθεν μέν .., ἐτ. δέ .. Ὀδ. Μ. 235· ἐτ. δέ .. Ἡρόδ. 2.106. **ΙΙ.** = ἄλλοθεν, Πλάτ. Νόμ 702C, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ 1.1, 34· οὐδαμόθι ἐτ., ἐν οὐδενὶ ἄλλῳ τόπῳ, Ἡρόδοτ. 3.113· ἐτ παντὸς οὗ, ἐν οἱῳδήποτε ἄλλῳ τόπῳ. Ἀντιφῶν 146. 5:— μεταγεν., ἐτ. τοῦ λόγου, εἰς ἄλλο μέρος τοῦ λόγου, Ἡρόδ. 6.19, πρβλ. 9. 58· ἐτ. που τοῦ σώματος

Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 2.11. **III.** ἐν ἄλλῳ χρόνῳ, τότε μέν .. ἔτ. δέ Ἡρόδ. 3. 35.

ἑτερωνυμέω, ἔχω ἕτερον ὄνομα, Νικομ.Ἀρ. σ. 92· **ἑτερωνυμία**, ἡ, ἕτερον ὄνομα, Θεοδ. Στουδ. σ. 259C, Εὐστ.Ἰλ. 304, 21, κλ.— **-ώνῠμος, ον**, ἔχων ἕτερον ὄνομα, Κλήμ.Ἀλ. 928.

ἑτέρως, ἴδε **ἕτερος** ν.

ἑτέρωσε, Ἐπίρρ., πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, Ἰλ. Δ. 492, Ὀδ. Π. 179· ἔνθεν μέν .. ἔτ. δὲ .. Πλάτ. Σοφιστ. 224A:— πρὸς τὸ ἕτερον μέρος, ἑτ. κάρη βάλεν Ἰλ. Θ. 306, πρβλ. 308, Ν. 543, Ὀδ. Χ. 17. **2)** βραχυλογικῶς μετὰ ῥημάτων στάσεως, ὡς εἰ ἀντὶ τοῦ **ἑτέρωθι**, ἐπὶ τοῦ ἑτέρου μέρους, οἱ δ' ἑτ. καθῖζον Ἰλ. Υ.151· κἂν ἑτ. πατάξῃς Δημ. 51. 27. **II.** = ἄλλοσε, πρὸς ἄλλο μέρος, Ἰλ. Ψ. 231, Ὀδ. Π.163, καὶ Ἀττ.· ἑτ. τρέχειν Ἀριστοφ.Ἀχ. 828 ὡσαύτως, εἰς ἑτ.Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ.1315.

ἑτέρωσις, εως, ἡ, ἀλλοίωσις, ἐν τῇ ἑτερώσει (ἑτεροιώσει Κοραῆς) τοῦ περιέχοντος Μ. Ἀντών. 4. 39.

ἑτέρωτα, Αἰολ. ἀντὶ **ἑτέρωθι**, Σαπφὼ 1. 5, ἴδε Δ. Β. 606,607.

ἑτετεύχατο, Ἐπικ. γ' πληθυντ. παθ. ὑπερ. τοῦ **τεύχω**, Ἰλ. Δ. 808.

ἔτετμε, ἴδε **τέτμον**.

ἑτεωνεῖ· «ἀληθεύει» Ἡσύχ.

ἑτεώνια· «ἀληθῆ» Ἡσύχ.

ἑτήρ, ἧρος, ὁ, ἑνὸς ἔτους ἡλικίαν ἔχων, ἑτῆρας ἀμνοὺς θεοῖς ἔρεξ' (ἐρέξας κῶδ.) ἐπακτίοις Σοφ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξ. τ. 4. σ. 329. 20· μετὰ τῆς σημειώσεως: γράφεται δὲ καὶ εὐείρας.

ἔτης, ου, ὁ, παρ' Ὁμ. ἀείποτε κατὰ πληθ. **ἕται**, οἱ, (ἴδε ἐν τέλει):— οἱ **ἕται**, κατὰ τὸν Nitzsch ἐν Ὀδ. Δ. 3, ἦσαν κυρίως ὁμόφυλοι συγγενεῖς μεγάλης τινὸς οἰκογενείας καὶ ἐξαρτώμενοι ἐξ αὐτῆς, ἔται δὲ ἐλέγοντο καὶ οἱ συνέστιοι φίλοι (Κραμήρου Ἀν. τ. 4. σ. 408, 26), ἀμύνων σοῖσιν ἕτησιν Ἰλ. Ζ. 262· δαίνυνται γάμον πολλοῖσιν ἕτησιν Ὀδ. 3· συχνάκις συνδυάζεται μετ' ἄλλων συγγενικῶν λέξεων, παῖδές τε κασίγνητοί τε ἕται τε Ἰλ. Ζ. 239, πρβλ. Π. 456, Ὀδ. Ο. 273· ἕται καὶ ἀνεψιοὶ Ἰλ. Ι. 464· ἕται καὶ ἑταῖροι Π. 295· γείτονες ἠδὲ ἕται Ὀδ. Δ.16· σπανίως ἐν τῷ ἑνικ., ἕτης Ἡρακλῆος Ὀρφ. Ἀργ. 224, Ἔρμανν. **II.** ἀκολούθως, = **δημότης** ἢ **πολίτης**, κάτοικος ἑκάστης πόλεως, τοῖς δὲ ἕταις καττὰ πάτρια δικάζεσθαι, «δι' ἀλλήλων λύειν τὰ διάφορα» (Σχόλ.), Θουκ. 5. 79· ἐν τῷ ἑνικῷ, = **ἰδιώτης**, κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς κατέχοντας ἀρχήν τινα, πρός σε .. ὡς ἔτην λέγω Αἰσχύλ. Ἱκ. 247· οὔτε δῆμιος οὔτ' ἔτης ἀνὴρ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 314· ἀρχῶ.. οὐκ ἔτῃ πρέπων Εὐρ. ἐν Ἀδήλ.158. **III.** περὶ τοῦ ὦ τἀν ἢ ὦ 'τάν, ἴδε ἐν λέξει **τάν**. ("Ἐχει τὸ δίγαμμα παρ' Ὁμ. καὶ γράφεται **Fέτης** ἐν Παλαιᾷ τινι Ὀλυμπ. ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ.11: πρβλ. **ἑταῖρος**).

ἐτησίαι, οἱ, (ἔτος) μετὰ τοῦ ἀνέμου ἢ ἄνευ αὐτοῦ, περιοδικοὶ ἄνεμοι, τὰ Τουρκιστὶ «μελτέμια» λεγόμενα· παρ' Ἡροδ. ἰδίως ἐπὶ τῶν Αἰγυπτιακῶν «μονσοῦν», οἵτινες πνέουσιν ἐκ τῶν βορειοδυτικῶν καθ' ὅλον τὸ θέρος, 2. 20, κτλ.· οὕτως ἐπὶ βορείων ἀνέμων ἐν Ἑλλάδι (βορειοδυτικῶν κατὰ τὸν Ἀριστ. π. Κόσμ. 4.13), οἵτινες πνέουσιν ἐν τῷ Αἰγαίῳ ἐπὶ 40 ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐπιτολῆς τοῦ Σειρίου, Ἡρόδ. 6.140., 7.168, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀέρ. 287, Δημ. 48. 28., 93.13· ἐντεῦθεν διακρινόμενοι ὡς βορέαι ἐτησίαι ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. ἐν Προβλ. 26. 2, πρβλ. Μετεωρ. 2. 5, 24, Πλιν. Η. Ν. 77. § 1· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου **εὔρου**, ὅτι οἱ εὖροι κατ' ἐκεῖνο τὸ πέλαγος .. πνέοιεν ἐτησίαι Σ-ράβ. 144: — ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ νοτίου «μονσοῦν» τοῦ ἐν τῷ Ἰνδικῷ Ὠκεανῷ, Ἀρρ. Ἀν. 6. 31, Ἰνδ. 21.

ἐτησιάς, άδος, ποιητ. θηλ. τοῦ ἐπομ., ἐπίθ. τοῦ **αὔρα**, Νόνν. Δ 12.286.

ἐτήσιος, ον, καὶ παρ' Ἱππ. **α, ον** (ἔτος): διαρκῶν ἐπὶ ἓν ἔτος, πένθος Εὐρ.Ἄλκ. 336· προστασία Θουκ. 2. 80· ἐτησίους σφᾶς ἄρχειν, ἄρχειν ἐπὶ ἓν ἔτος, Δίων Κ. 60. 24. **2)** κατὰ πᾶν ἔτος, ὧραι Ἱππ.1279. 48, Πλούτ. 2. 993E· θυσίαι Θουκ. 5. 11, κτλ.· ἐτήσιοι πρόσιτ' ἀεὶ Κρατῖνος ἐν «Δηλιάσιν» 6.— Ἐπίρρ. **-ίως**, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 107· οὕτως ἐν τῷ οὐδ., ἡμερίδας τρυγόωσιν ἐτήσιον Ἀνθ. Π. 5. 27.

ἐτητῠμία, ἡ, ἀλήθεια, Ἀνθ.Π.9.771, Νόνν. Εὐαγγ.κ.Ἰω.7.69.

ἐτήτῠμος, ον, ἐκτεταμ. ποιητ. ἀντὶ ἔτυμος (ὡς **ἀταρτηρός** ἐκ τοῦ **ἀτηρός**), ἀληθής, οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτ. Ὀδ. Ψ. 62· ἄγγελος ἐλθὼν Ἰλ. Χ. 438· ἐτήτυμα μυθεῖσθαι Ἡσ.Ἔργ. κ. Ἡμ.10· τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, εἰπέ μοι τοῦτο ἐν ἀληθείᾳ, Ὀδ. Α.174· τοῦτ' ἐτήτυμον .. ; μετ' ἄπαρ., εἶναι τοῦτο ἀληθὲς ὅτι .. ; Αἰσχύλ. Πέρσ.737· εἰ λέγεις ἐτήτυμα Σοφ. Φιλ.1290· τὸ δ' ἐτήτυμον, ἀλλ' ἡ ἀλήθεια εἶναι .. Ἀριστοφ. Εἰρ.119.

2) ἐπὶ προσώπων, ἀληθής, φιλαλήθης, οὐ ψευδόμαντις .. ἀλλ' ἐτ. Εὐρ.Ὀρ.1667· ἐτ. στόμα ὁ αὐτ. Ι. Τ.1085. **3)** ἀληθής, γνήσιος, πραγματικός, Λατ. sincerus, κείνῳ δ' οὐκέτι νόστος ἐτ., δι' ἐκεῖνον δὲν μένει ἀληθής, πραγματικὴ ἐπιστροφή, Ὀδ. Γ. 241· ἐτ. φέγγος Πινδ. Ο. 2.101· ἀλήθεια, κλέος αὐτόθι 10 (11). 66, Ν. 7. 92· ἐτ. Διὸς κάρα Αἰσχύλ. Χο. 948· ποῖς ἐτ. γεγὼς Σοφ. Τρ.1064· χρυσὸς Θεόκρ.12. 37. **II.** ὡς Ἐπίρρ. κατ' οὐδ., ἐτήτυμον, ὡς τὸ **ἐτεόν**, ἀληθῶς, πράγματι, ὄντως, Ὀδ. Δ.157, Ἰλ. Ν.111, Σ.128, Ἀρχίλοχ. 31:— παρὰ Τραγ. τὸ Ἐπίρρ. **-μως**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 166, 477, 681, κτλ.· ὡς ἐτητύμως Σοφ.Ἡλ.1452.

ἔτι [ῐ, πλὴν ἐν ἄρσει, Ἰλ. Ζ. 139, κτλ.]. (Πρβλ. Σανσκρ. ati (ultra)· Λατ. et, et-iam, at- ἐν τῷ at-avus):— Ἐπίρρ. **I.** χρονικόν, **1)** ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος, ἀκόμη, εἰσέτι, Λατ. adhuc, ἔτι μοι μένος ἔμπεδον Ἰλ. Ε. 254· ἔτι τυτθὸν ἐόντα Ζ. 222· εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς Σοφ. Ο. Κ. 623· ἔτ' ἐκ βρέφεος (πρβλ. **ἐξέτι**), ἔτι ἀπὸ τῆς βρεφικῆς ἡλικίας, Ἀνθ. Π. 9. 567· μετὰ τοῦ **καί**, ὡς ἔτι καὶ νῦν Ἰλ. Α. 455, Ἡρόδ.· ἔτι καὶ ἐκ παρόντων Θουκ. 7. 77· ἔτι καὶ νυνὶ Πλάτ. Συμπ. 215D· νῦν ἔτι ζεῖ Αἰσχύλ. Θήβ.708, πρβλ.Ἀγ. 818. **2)** ἐπὶ τοῦ παρελθόντος κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ παρατατ., ἀήθεσσον γὰρ ἔτι, ἦσαν ἀκόμη ἀσυνήθιστοι, Ἰλ. Κ. 493, πρβλ.Ἡρόδ. 9.102, κτλ.· ὡσαύτως μετ' ἀορ., Αἰσχύλ. Χο. 340, Πλάτ. Πρωτ. 310C, κτλ.:— ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας πρέπει ἐνίοτε νὰ ἑρμηνεύηται διὰ τοῦ **ἤδη**, καὶ εἶναι καὶ γεγονέναι ἔτι Πλάτ. Μένων 93A· προορωμένοις ἔτι Θουκ. 5. 111, πρβλ. Διον.Ἀλ. 5. 46· ἔτι πρότερον Θουκ. 8. 45. **3)** ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, ἀκόμη, ἐπὶ πλέον, ἄλγε' ἔδωκεν .. ἠδ' ἔτι δώσει Ἰλ. Α. 96, πρβλ. Ε. 465· οὕτω μετὰ τῆς εὐκτ., ἔτι .. φιλέοι Ὀδ. Ο. 305· μετὰ τῆς προστ., μή τις ἔτι .. ἔστω Β. 330., Ε. 8:— ὡσαύτως, μετὰ ταῦτα, τοῦ λοιποῦ, Αἰσχύλ. Ἱκ. 908, Σοφ. Ἡλ. 66, κτλ., ἴδε Seidl. ἐν Εὐρ.Ἡλ. 636. **4)** μετ' ἀρνήσ., οὐκ ἔτι ἢ οὐκέτι, οὐχὶ πλέον, ἴδε **οὐκέτι, μηκέτι**. **II.** ἐπὶ βαθμοῦ, ἀκόμη, προσέτι, ἔτι μᾶλλον, Λατ. praeterea, insuper, ἕτερόν γ' ἔτι Ὀδ. Ξ. 325· ἔτ' ἄλλος Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 156, πρβλ. Ἰλ. Ζ. 411, Ὀδ. Α. 623, Σοφ.Ἀντ. 218, κτλ.· τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον .. ; Αἰσχύλ. Χο.114· παρ' Ἀττ. ὡσαύτως, πρὸς τοῖσδ' ἔτι, πρὸς τούτοις ἔτι (πρβλ. **προσέτι**) Σοφ. Φιλ.1339, Ἀριστοφ. Νεφ. 720· ἔτι δέ, καὶ πρὸς τούτοις, ἐπὶ πλέον, Πλάτ. Φαῖδρ. 279A, κτλ.· ἔτι δὲ καὶ Θουκ.1. 80, κτλ.· πρῶτον μὲν .. ἔπειτα δὲ .. ἔτι δὲ .. , Ξεν.Ἀν. 6. 6,13· καὶ ἔτι, μόνον, Πλάτ. Σοφ. 239D. **2)** συχνάκις πρὸς ἐπίτασιν συγκρ., ἔτι μᾶλλον, «ἀκόμη περισσότερον», Ἰλ. Ξ. 97. 362· μᾶλλον ἔτι Ὀδ. Σ. 22· ἔτι καὶ μᾶλλον Πινδ. Π. 10. 88· ἔτι πλέον Ἡρόδ.7. 6, Θουκ. 1. 80· παῖς τε κἄτι τοῦδ' ἀνούστερος Αἰσχύλ. Ἱκ. 987· πότμῳ τῷ νῦν .. , κἄτι τοῦδ' ἐχθίονι Σοφ. Ο. Τ. 272, πρβλ. Ἰλ. 559,1299. **3)** μετὰ τοῦ θετικοῦ, ἔτι τοίνυν τοσόνδε, ἄλλο τόσον, ἀκόμη τόσον, Πλάτ. Θεαίτ. 184B· πρόσθεν ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 242D· ἔτι ἄνω, ἀκόμη ἀνωτέρω, Ξεν. Ἀν.7. 5, 9 ἔτι μάλα Ἀριστοφ. Εἰρ. 53, 462, Βάτρ. 864· οὕτω τὸ adhuc παρὰ τοῖς μεταγεν. Λατ., ἴδε Passow ad Tac. Germ. 19. Ἐν τοιαύταις περιστάσεσι συχνάκις ἀπαντᾷ ὡς διάφ. γραφ. παρ' Ἡροδ. 6. 97.

ἐτιθηνήσατο· «ἔθρεψεν»,—«**ἐτιθήνευσεν**· ἐτρόφησεν (-ευσεν). ἐτιθηνήσατο» Ἡσύχ.

ἔτλην, ης, η, ἀόρ. τῆς ῥίζης ***τλάω**.

ἔτμαγεν, Αἰολ. γ' πληθ. παθ. ἀορ. β' τοῦ **τέμνω**.

ἑτνηρός, ά, όν, (ἕτνος) ὅμοιος ἕτνει, ἑτνηρὸν ἔψημα Φανίας παρ' Ἀθην. 406C.

ἑτνήρῡσις, εως, ἡ, (ἀρύω) κοχλιάριον δι' οὗ ταράσσουσιν ἢ ἐξάγουσι τὸ ἕτνος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 245, Ἀποσπ. 612. Πρβλ. **ἑτνοδόνος** καὶ ἴδε Ἡσύχ. ἐν λέξει.

ἑτνίτης (ἢ **-ίτας**) [ῐ], ἄρτος, ὁ, = **λεκιθίτης**, παρ' Ἀθην. 111B, 114B.

ἑτνο-δόνος, ον, ὁ ἀνακυκῶν, ἀνακατώνων τὸ ἕτνος, τορύνη Ἀνθ. Π. 6. 305· ἑτνοδόνον τορύναν αὐτόθι 306.

ἕτνος, εος, τό, πυκνὸς ζωμὸς μετ' ὀσπρίων, εἶδος πόλτου ἢ χυλοῦ ὀσπρίων, Ἀριστοφ. Ἀχ. 246, Βάτρ. 62, 506, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ.290D· ἕτνος γε πίσινον εὔχρων καὶ καλὸν Ἀριστοφ. Ἱππ. 1171· ἐν τῷ πληθ., Καλλ. Ἀποσπ. 178. (**ἕτνος** ἐν Ἐτυμολ. Μ., Ἡσυχ., κλ.).

ἑτοιμάζω: μέλλ. **-άσω**, κτλ.: παθ. πρκμ. **ἡτοίμασμαι** ἐνίοτε ἐν κυρίᾳ παθ. σημασ., ἐνίοτε δὲ ἐν μέσῃ, ἴδε κατωτ.: (ἑτοῖμος). Ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, προμηθεύω, ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἑτοιμάσατ' Ἰλ. Α. 118· νέας Ἡρόδ. 6. 95· στρατιὴν ὁ αὐτ. 7. 1· ἔγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἑτοιμάσας Σοφ. Τρ. 361· δῶμα Εὐρ.Ἄλκ. 364· βουλὴν ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 473· δάκρυα δ' ἑτοιμάζουσι, εἰς τοὺς προξενοῦντας δάκρυα, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 454 (ἔνθα ὁ Δινδ. προτείνει: δάκρυα δὲ τοῖς γονεῦσι, ἴδε ἐν τόπῳ)· ἀργύριον ῥητὸν Θουκ. 2.7, κτλ.:—μετ' ἄπαρ., κάπρον ἑτοιμασάτω ταμέειν Ἰλ. Τ.197. **II.** Μέσ., ὄρρ' ἰρὸν ἑτοιμασσαίατ' Ἀθήνῃ Κ. 571· ἑτοιμάσσαντο δὲ ταύρους Ν.184· τἄλλα ἡτοιμάζετο, ἔκαμνε τὰς λοιπάς του ἑτοιμασίας, Θουκ. 4.77· ὅπως ἑτοιμάσαιντο τιμωρίαν ὁ αὐτ. 1. 58· πλείονα ἡτοιμασμένοι Ξεν. Κύρ. 3. 3, 5· τροφὴν ἡτοιμασμένοι Δημ. 690. 8. **2)** ἑτοιμάζω ἐμαυτόν, παρασκευάζομαι, γίνομαι ἕτοιμος, μετ' ἀπαρεμφ. Ξεν.Ἀπολ. 8· πρός τι Πολύβ. 3.105.11. **III.** Παθ., γίνομαι ἕτοιμος, ἡτοιμάσθαι ἤδη, ὅτι τὰ πράγματα εἶχον ἤδη ἑτοιμασθῆ, Θουκυδ. 6. 64, πρβλ.7. 62· ἑτ. τι, παρασκευάζομαι μέ τι, Πολύβ. 8. 32,7.

ἑτοιμᾰσία, ἡ, = **ἑτοιμότης**, πρός τι Ἱππ. 24. 47· εἰς ἑτ.

ὑμῶν παρέχω, θέτω εἰς τὴν διάθεσίν σας, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 10. 1, 2. **II.** παρασκευή, ἑτοιμασία ὡς νῦν, Ἑβδ. (Ψαλμ. Θ', 41, κ. ἀλλ.), Ἐκκλ.

ἑτοιμαστής, οῦ, ὁ, προπαρασκευάζων, ἑτοιμάζων, Κλήμ. Ἀλ. 826.

ἑτοιμαστικός, ή, όν, ὁ ἑτοιμάζων, προπαρασκευαστικός, ἑτοιμαστικὴ φωνή, ἡ ἑτοιμάζουσα τὴν ἀκοὴν τῶν ἀνθρώπων, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 764Δ καὶ Β.

ἑτοιμό-βακρυς, υ, γεν. **υος,** εὐκόλως κινούμενος εἰς δάκρυα, Εὐστ. 115. 30.

ἑτοιμο-θάνᾰτος, ον, ἕτοιμος ν' ἀποθάνῃ, μὴ φοβούμενος τὸν θάνατον, Διαταγ. τῶν Ἀποστ. 2. 14. — ὡς οὐσιαστ., τὸ **ἑτοιμοθάνατον,** τὸ μὴ φοβεῖσθαι τὸν θάνατον, Στράβ. 713.

ἑτοιμο-κόλλιξ, ῑκος, ὁ, ὁ χορηγῶν ἑτοίμως «κολλίκια» ἢ «κουλλούρια», Κωμ. Ἀνών. 163 (Ἡσύχ. ἐν λ. **ὁλισβοκόλλιξ**).

ἑτοιμο-κοπία, ἡ, ἑκούσιος κόπος, Ἱππ. 28. 19.

ἑτοιμολογία, ἡ, τὸ ἑτοίμως καὶ εὐχερῶς λέγειν, Ἐπιφάν. Η. 376Δ: — **ἑτοιμο-λόγος, ον,** ἕτοιμος εἰς τὸ λέγειν, ὁ ἑτοίμως ἁπάντων, Φωτίου Λεξ. ἐν λ. **εὑρεσίλογος.**

ἑτοιμο-μεμφής, ές, ἕτοιμος εἰς τὸ μέμφεσθαι, Εὐστ. 873. 3.

ἑτοιμο-παθής, ές, εὐαίσθητος, ἑτοιμοπαθὴς πρὸς τὸ δακρύειν Νικήτ. Εὐγ. 6. 132.

ἑτοιμο-πειθής, ές, ἑτοίμως πειθόμενος, Ἡρφδιαν. ἐπιμερισμ. σ. 38, ἔκδ. Boiss.

ἑτοιμο-πενθής, ές, ἑτοίμως πενθῶν, εὐαίσθητος εἰς λύπας, Νικήτας Εὐγεν. 9. 192.

ἑτοιμό-πιστος, ον, εὔπιστος, Μάξιμ. Πλανούδ. ἐν μεταφρ. Μεταμορφ. Ὀβιδ. 7. 826.

ἑτοιμό-πτωτος, ον, ἕτοιμος νὰ πέσῃ, «ἀκροσφαλής: ἀντὶ τοῦ ἑτοιμόπτωτος» Λ. Β. 367, 16.

ἑτοιμόρ-ροπος, ον, ὁ ἑτοίμως ῥέπων πρὸς τὰ κάτω, κεκλιμένος καὶ ἕτοιμος νὰ πέσῃ, Νικήτ. Χρον. 95D.

ἑτοῖμος, ον, ἀλλ' ὡσαύτως θηλυκ. **ἑτοίμη** Ἰλ. Ι. 425, Σοφ. Ἠλ. 1079, κτλ.· παρὰ συγγραφεῦσι μετὰ τὸν Θουκ.· **ἕτοιμος, η, ον,** ἢ **ος, ον·** πρβλ. **ἐρῆμος:** — (πιθαν. συγγενὲς τῷ **ἔτυμος**).

Ἕτοιμος, πρόχειρος, ἡτοιμασμένος, ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα Ὀδ. Ξ. 453, κτλ.· [τὰ κρέα] εἶχε ἑτοῖμα Ἡρόδ. 1. 119, πρβλ. 3. 123· ἑτοιμοτάταν ἐπὶ ὀαῖτα Θεόκρ. 13. 63, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 357· ἑτοῖμα χρήματα, ἕτοιμα, Ἡρόδ. 5. 31· ἑτ. ποιεῖσθαι, ἑτοιμάζειν, ὁ αὐτ. 1. 11· ὡς ἑτοῖμα ἦν, ὅτε τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα, Θουκ. 2. 3· ἐπειδὴ αὐτῷ ἑτ. ἦν αὐτόθι 98· ἐξ ἑτοίμου, ἀμέσως καὶ ἄνευ διαταγμοῦ, ἀμέσως, προχείρως, ἐξ ἑτ. λαμβάνειν Ἰσοκρ. 101C· ἐξ ἑτ. ὑπακούειν Ξεν. Οἰκ. 14, 3· ἐξ ἑτοιμοτάτου διώκειν ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 5. 3, 57· ἐξ ἑτοίμου φίλον εἶναι ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 6, 16, πρβλ. Ἱππokρ. Προγν. 46· οὕτω καί, ἐν ἑτοίμῳ [ἐστί] Θεόκρ. 22, 61· ἐν ἑτ. ἔχειν Πολύβ. 2. 34, 2· ἑτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίθη Αἰσχύλ. Χο. 448: — τὰ ἑτοῖμα, Λατ. quae in promptu sunt, ἐπὶ τὰ ἑτοῖμα μᾶλλον τρέπονται Θουκ. 1. 20· τὰ ἑτοῖμα βλάψαι ὁ αὐτ. 70· ἀλλά, τοῖς ἑτοίμοις περὶ τῶν ἀφανῶν .. κινδυνεύειν ὁ αὐτ. 6. 9. **2)** ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, βέβαιος, μέλλων βεβαίως νὰ γείνῃ, αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότνιος ἑτοῖμος Ἰλ. Σ. 96, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀρθρ. 830: — ὡσαύτως, εὔκολος νὰ παραχθῇ ἢ νὰ γείνῃ, ἐπεὶ οὔ σφισιν ἦδε γ' ἑτοίμη (δηλ. μήτις) Ἰλ. Ι. 425· ἔτ. ἐστὶ τὸ διαφθαρῆναι, εὔκολον, Πλούτ. 2. 706C· μετ' ἀπαρεμφ., ἔτ. μᾶλλόν [ἐστιν] ἀπεχθάνεσθαι Πλάτ. Πολ. 567Δ, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 89· οὐ γάρ τι ἔτ. μεταπεῖσαι, δὲν εἶναι εὔκολον .., Παυσ. 2. 23, 6. **3)** ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, ἑτοῖμα τετεύχαται, ὄντως ἔχουσι γίνῃ, Ἰλ. Ξ. 53· ἦ ὅ' ἄρ' ἑτοῖμα τέτυκτο, τῷ ὄτι ἐξεπληρώθησαν (ἀ ὑπέσχου), Ὀδ. Θ. 384. **II.** ἐπὶ προσώπων, ἕτοιμος, δραστήριος, πρόθυμος, ζηλωτής, Λατ. paratus, promptus, ἔτ. ἦν ἐμοὶ σειραφόρος Αἰσχύλ. Ἀγ. 842· τινί, ἔν τινι ἢ διά τι, Πινδ. Ο. 4. 24· ἐς τι Ἡρόδ. 8. 96· πρός τι Ξεν. Ἀπομν. 4. 5, 12· ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσ., ἕτοιμος, πρόθυμος νὰ βοηθήσω ἢ νὰ ὑπάγω μετά τινος, κτλ., Πινδ. Ν. 4. 120. πρβλ. Ἡρόδ. 1. 50· μετ' ἀπαρ., ἕτοιμος νὰ πρόξω τι, ὁ αὐτ. 1, 42, 113, κ. ἀλλ.· ἐπιστενάχειν πᾶς τις ἔτ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 791· χωρεῖν ἔτ. Σοφ. Αἴ. 813, πρβλ. Ἀντ. 264, Ἀντιφῶντα 144. 10· ὑπακούειν ἑτοιμότεροι Θουκ. 4. 61· θηρία ἕτ. διαμάχεσθαι Πλάτ. Συμπ. 207B· καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου, τό τε μὴ βλέπειν ἑτοῖμα Σοφ. Ἠλ. 1079· ὡσαύτως, ἑτοῖμος ἦν, ἀποδ., ἦτο ἕτοιμος, Ἡρόδ. 1. 10, πρβλ. 5. 31· ἔτ. ἔχειν τινάς, ἔχειν τινὰς ἑτοίμους, παρεσκευασμένους, ὁ αὐτ. 3. 45· ἔτ. ποιεῖσθαί τινας ὁ αὐτ. 5. 86. **2)** προσέτι, πρόθυμος, τολμηρός, Λατ. in omnia paratus, λῆμα Ἀριστοφ. Νεφ. 458· ἡ γνώμη Θουκ. 4. 123· τὸ ἕτοιμον, ἡ ἑτοιμότης, τὸ ἀποφασιστικόν, Εὐρ. Ὀρ. 1106· τὸ ἔτ. τῆς γνώμης Φιλόστρ. 706· τὰ ἔτ. τῶν θηρίων ὁ αὐτ. 292. **III.** Ἐπίρρ. **-μως,** Θουκ. 1. 80· ἔτ. ἔχειν Δημάδ. 179. 5· ἔτ. ἥκειν Ξεν. Ἀν. 2. 5, 2· ἔτ. παροῦσθαι, φανερῶς, προφανῶς, Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 300C· (παρ' Ἀττ. σύνηθες ἐξ ἑτοίμου, ἴδε ἄνωτ. I. 1)· συγκρ. **ἑτοιμότερον** Ἰσαῖος 47 ἐν τέλ.· ὑπερθ. **-ώτατα** Πλάτ. Πολιτ. 290Δ.

ἑτοιμό-σβεστος, ον, ὁ ἕτοιμος νὰ σβεσθῇ, «εὐκολόσβυστος», Ψευδο-Χρυσ. τ. 9, σ. 898Δ.

ἑτοιμότης, ητος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, **ἑτοιμότης** πρὸς τὸ ποιεῖν τι Δημ. 1268. 7· λόγων ἑτ., ἱκανότης εἰς τὸ ὁμιλεῖν ἐκ τοῦ προχείρου, Πλούτ. 2. 6E. **2)** προθυμία, κλίσις, διάθεσις, ὁ αὐτ. ἐν Καμίλλ. 32· ἐν τῷ πληθ., Μ. Ἀντων. 4. 12.

ἑτοιμο-τόμος, ον, ἕτοιμος εἰς τὸ τέμνειν, χεῖρες Ἀνθ. Π. 9. 282.

ἑτοιμο-τρεπής, ές, εὐκόλως τρεπόμενος ἢ ὁδηγούμενος εἴς τι, ἑτοιμοτρεπὴς εἰς ἁμαρτίαν Κύριλλ. Ἀλ. εἰς Ζαχ. 13. σ. 790.

ἑτοιμο-τρεχής, ές, ἕτοιμος νὰ δράμῃ, Νικήτ. Χρον. 331D.

ἑτοιμο-φθόρος, ον, εὐκόλως φθείρων, καταστρέφων, Ἰωάν. Χρυσ. Ὁμ. 116, τ. 6.

ἑτοιμό-φλεκτος, ον, εὐκόλως φλεγόμενος, Νικήτ. Εὐγεν. 5. 414.

ἔτος, εος, τό, (ἴδε ἐν τέλ.): — ἔτος, ὡς καὶ νῦν, τῶν προτέρων ἐτέων Ἰλ. Λ. 691· τόδ' ἐεικοστὸν ἔτος ἐστίν, ἐξ οὗ κεῖθεν ἔδην Ω. 765, πρβλ. Ὀδ. Β. 89, Τ. 222· ὅτε δὴ ὀγδοάτῳ μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν Η. 261· ἔτος ἐνιαυτῶν, ἴδε ἐν λέξ. **ἐνιαυτός·** ἑκάστου ἔτους Πλάτ. Φαίδων 58B· ἀν' ἕκαστον ἔτος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 4, 4· ἀνὰ πᾶν ἔτος Ἀνθ. Π. 9. 430· ἀνὰ πέντε ἔτεα, κάθε πέντε ἔτη, Ἡρόδ. 8. 65· δι' ἔτους πέμπτου, κάθε πέμπτον ἔτος, Ἀριστοφ. Πλ. 584· κατὰ ἔτος, κατ' ἔτος, Θουκ. 4. 53· κατὰ πᾶν ἔτος Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 4, 1· ἔτος εἰς ἔτος, ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, Σοφ. Ἀντιγ. 340· εἰς ἔτος Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 13· εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος ὁ αὐτ. ἐν Εἰδυλλ. 18. 15· παρὰ ἔτος, κάθε δεύτερον ἔτος, Παυσ. 9. 32, 3· πάλαι πολλὰ ἤδη ἔτη, πρὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν, Πλάτ. Ἀπολ. 18B· τρίτῳ ἔτει, κατὰ τὸ τρίτον ἢ διὰ τὸ τρίτον ἔτος, Θουκ. 1. 101· τρίτῳ ἔτει πρότερον Ἡρόδ. 6. 40· τρίτῳ ἔτει τουτέων, κατὰ τὸ τρίτον μετὰ ταῦτα ἔτος, αὐτόθι, κτλ.· συχν. κατ' αἰτ., ἔτος τόδ' ἦδη δέκατον .. βόσκων, τοῦτο εἶναι τὸ δέκατον ἤδη ἔτος ἀφ' ὅτου, Σοφ. Φ. 312C· τύραννος ἐγεγόνει ἤδη χιλιοστὸν ἔτος, τώρα καὶ χίλια ἔτη, Πλάτ. Πολ. 615C, πρβλ. Δημ. 29. 21., 900. 3· ἐπὶ τῆς ἡλικίας ἀνθρώπου, γεγονὼς ἔτη τρία ἀπολείποντα τῶν ἑκατόν, δηλ. 97 ἐτῶν, Ἰσοκρ. 283C (;)· γεγονὼς ὑπὲρ τὰ στρατεύσιμα ἔτη Ξεν. Κύρ. 1. 2, 4, πρβλ. 13, κτλ.· καὶ ἄνευ τοῦ **γεγονώς,** τοὺς ὑπὲρ τετταράκοντα ἔτη ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 5. 3, 1, πρβλ. 6. 4, 25, κτλ.· ὡσαύτως κατὰ γεν., ἐπειδὰν ἐτῶν ἢ τις τριάκοντα Πλάτ. Νόμ. 721A· μυρίων ἐτῶν, κατὰ περίοδον 10,000 ἐτῶν, Πλάτ. Φαῖδρ. 284E· ὥρα ἔτους, ἴδε ἐν λ. **ὥρα** I. **II.** περὶ τῆς ἀρχικῆς διακρίσεως τοῦ **ἐνιαυτός** καὶ **ἔτος,** ἴδε **ἐνιαυτός·** καὶ περὶ τοῦ τρόπου τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐν χρήσει πρὸς ἐξίσωσιν τοῦ σεληνιακοῦ ἔτους πρὸς τὸ ἡλιακὸν ἴδε **ὀκταετηρίς, ἐννεακαιδεκαετηρίς.** (Ἐκ √FET: μάλιστα εὑρηται γεγραμμένον **Fέτος** ἐν Δωρ. καὶ Αἰολ. Ἐπιγραφ., Συλλ. Ἐπιγρ. 11, 1569. 37, 5774. 104· πρβλ. ἀρχ. Σανσκρ. vatsas, vatsaras (ἔτος)· Λατ. vetus: — ἐντεῦθεν παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **ἐτήσιος, τῆτες** (**σῆτες**). **νέωτα.**)

ἐτός, Ἐπίρρ. = **ἐτωσίως,** μάτην, ἄνευ λόγου, ματαίως, μόνον μ' ἀρνήσεως, οὐκ ἐτός, Λατ. non frustra, non temere, non sine ratione, Ἀριστοφ. Ἀχ. 411, 413, Ὄρν. 915, Θεσμ. 921, Πλ. 1166, Ἀποσπ. 116, Φιλέταιρ. ἐν «Κορινθιαστῇ» 1, Πλάτ. Πολ. 414E, 568Δ· οὕτως ἐν ἐρωτήσεσιν, οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὡς ἐμ' ἦλθεν οὐδεπώποτε; Ἀριστοφ. Πλ. 404· οὐκ ἐτὸς ἄρ' ἦσθα σοφή; ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 245. **II.** ἡ σημασία: ὄντως, πράγματι, = **ἐτεόν** φαίνεται ὅτι εἶναι σφάλμα τῶν Γραμμ.

ἑτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **ἵημι,** πεμπτός, ἴδε **ἀν-ετός, ἀφ-ετός.**

ἔτρᾰγον, ἀόρ. β' τοῦ **τρώγω.**

ἔττε, ἴδε **ἔστε.**

ἐττία· «(Λάκωνες) ἑστία» Ἡσύχ.

ἐττοῖ παρέοντος (= ἐπὶ τοῦ παρόντος), Ἐπιγρ. Λαρίσης, Mittheil. d. d. arch. Inst. VII. σ. 64· αὐτόθι εὑρηται **ἀττᾶς. ἀττᾶν** (= ἀπὸ τᾶς, ἀπὸ τᾶν), **καππάντος χρόνοι** (= κατὰ παντὸς χρόνου), **ὑππρότας** (= ἀπὸ πρώτας).

ἐττῶν· «(Κρῆτες) ἐκ τῶν» Ἡσύχ.

ἐτυμηγορέω, λέγω τὴν ἀλήθειαν· **ἐτυμηγορία,** ἡ, τὸ ἐτυμηγορεῖν, λέγειν τὴν ἀλήθειαν, Α. Β. 1376.

ἐτῠμηγόρος, ον, (ἀγορεύω) ὁ λέγων τὴν ἀλήθειαν, Ὀρφ. Ἀργ. 4. 1183.

ἐτῠμό-δρῡς, ῦος, ἡ, ἡ ἀληθὴς δρῦς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 8, 2. — Καθ' Ἡσύχ. «ἡ τὰς γλυκείας βαλάνους ἔχουσα».

ἐτῠμό-θροος, ον, λαλῶν τὴν ἀλήθειαν, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 1. 60·

ἐτῠμολογέω, ἀναλύω, λέξιν τινὰ καὶ εὑρίσκω τὴν ἀρχὴν αὐτῆς Ἀθήν. 35C· ἔτ. τι ἀπὸ ἢ ἐκ τινος ἢ παρά τι, Γραμμ.: — ῥημ. ἐπίθ. **ἐτυμολογητέον.** δεῖ ἐτυμολογεῖν, Κλήμ. Ἀλ. 629.

ἐτῠμολογία, ἡ, ἡ ἀνάλυσις λέξεως πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἀρχῆς αὐτῆς. Στράβ. 784. Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 16: — μεταφραζομένη εἰς τὴν

Λατ. διὰ τοῦ notatio ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος (Top.10), καὶ διὰ τοῦ originatio ὑπὸ τοῦ Κοϊντιλιανοῦ 1. 6, 28.

ἐτυμολογικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἐτυμολογίαν, Εὐστ. 1799. 25· ἡ **-κή,** ἡ ἐπιστήμη τῆς ἐτυμολογίας, Varro L. L.· τὸ **-κόν,** ἐτυμολογ. λεξικόν·—Ἐπίρρ. **-κῶς,** Εὐστ. 396.15.

ἐτυμο-λόγος, ον, σπουδάζων τὴν ἐτυμολογίαν· ὡς οὐσιαστ., **ὁ ἐτ.,** ὁ, ὁ ἐτυμολογῶν, Ἐτυμ. M., Varro L. L.

ἔτῠμος, ον, ὡσαύτως, **η, ον,** Σοφ. Φιλ. 205 (Λυρ.):— ποιητ. ἐπίθ., ὡς τὸ **ἐτήτυμος,** ἀληθής, βέβαιος, πραγματικός: ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ οὐδ., ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω; Ἰλ. Κ. 534, Ὀδ. Δ. 140· οὕτως, ἐγώ, φάμ' ἔτυμον Σοφ. Ἀντ. 1320· ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα Ὀδ. Τ. 203, πρβλ. Ἡσ. Θ. 27· οἵ ῥ' ἔτυια κραίνουσι, οὗτοι [οἱ ὄνειροι] ἔχουσιν ἀληθῆ ἔκβασιν, Ὀδ. Τ. 567, πρβλ. Θέογν. 713, Αἰσχύλ. Πρ. 293· ἔτ. λόγος, ἀληθὴς διήγησις, φήμη, Στησίχ. 29, Πινδ. Π. 1. 132· ἔτ. ἄγγελος, φήμη, φάτις Αἰσχύλ. Θήβ. 82, Εὐρ. Ἡλ. 818, Ἀριστοφ. Εἰρ. 114· πάθεα Αἰσχύλ. Εὐμ. 496· τέχνη παρὰ Πλάτ. ἐν Φαίδρ. 260Ε· ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι, πόσον φυσικῶς .., Θεόκρ. 15. 82. **2)** τὸ οὐδέτ. **ἔτυμον,** παρ' Ὅμ. εἶναι καὶ Ἐπίρρ., ὡς τὸ **ἐτεόν,** ἀληθῶς, ὄντως, πραγματικῶς, ἀλλ' ἔτυμόν τοι ἠλθ' Ὀδυσεὺς Ὀδ. Ψ. 26 οὔ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνῦσθαι Ἰλ. Ψ. 440· ὡς ἔτυμον Ἀνθ. Π. 7. 352· ὡσαύτως πληθ., **ἔτυμα,** αὐτόθι 663· τὸ ὁμαλὸν ἐπίρρ. **ἐτύμως, Ξενοφάν.** 7. 4, Πινδ. Ο. 6. 130, Αἰσχύλ. Θήβ. 918, κτλ.· ὡς ἐτύμιως ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. **534. II. ἔτυμον,** τό, ὡς οὐσιαστ., ἡ ἀληθὴς κατὰ γράμμα **σημασία** τῆς λέξεως ὡς πρὸς τὴν ἀρχὴν αὐτῆς, ἡ ἐτυμολογία ἢ παραγωγὴ αὐτῆς, ἡ ῥίζα, Διόδ. 1. 11, Ἀθήν. 571D, Πλούταρχ. 2. 278D.—Ἐπίρρ. **-μως,** ἐτυμολογικῶς, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 19, κ. ἀλλ. — οὐδαμοῦ ἐν τῷ Ἀττ. πεζῷ λόγῳ καὶ παρὰ μεταγεν. μόνον ἐν τῇ σημασίᾳ II, πλὴν ἐν Πλάτ. Ἀξιόχ. 366B.

ἐτῠμότης, ητος, ἡ, ἡ ἀληθὴς σημασία λέξεως, Στράβ. 248, 345, Πλούτ. 2. 638A.

ἐτῠμώνιος, ον, ποιητικ. ἀντὶ **ἔτυμος,** «ἐτυμώνιον· ἀληθές» Ἡσύχ.

ἑτωσιο-εργός, όν, ἐργαζόμενος ματαίως καὶ ἀνωφελῶς, «ὁ μετὰ παραδρομὴν τοῦ ἁρμοδίου καιροῦ ἐργαζόμενος» (Πρόκλος), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 409.

ἑτώσιος, ον, (ἑτός ἐπίρρ.): Ἐπικ. ἐπίθ., μάταιος, ἄσκοπος, ἄλογος, ἀνωφελής, Λατ. irritus, ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἑτώσιον ἔκφυγε χειρὸς Ἰλ. Ξ. 407· ἑτώσια πίπτει ἔραζε [τὰ βέλη] Ρ. 633· τὰ δὲ πολλὰ ἑτώσια θῆκεν Ἀθήνη, ἄνευ ἀποτελέσματος, Ὀδ. Χ. 256, 273· δῶρα δ' ἑτώσια ταῦτα χαρίζεο Ω. 283:— ἐντεῦθεν, ἄχρηστος, ἀνωφελής, περιττός, ἑτώσιον ἄχθος ἀρούρης Ἰλ. Σ. 104· ἑτώσια πόλλ' ἀγορεύειν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 400· ἔργον ἑτ. λείπειν, λείπειν αὐτὸ ἀτέλεστον, αὐτόθι 438· ἑτώσια χερσὶ προδεικνύς, ὅ ἐστιν ἁπλῶς προσποιούμενος ὅτι θὰ κτυπήσῃ χωρὶς νὰ πράττῃ τοῦτο, Θεόκρ. 22. 102· ὡς ἀρσ., πρῶτον παρὰ Θεοκρ. 25. 236· ὡς θηλ. ἐν Ὀρφ. Λιθ. 533.—Οὐδ. **ἑτώσιον,** ὡς Ἐπίρρ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀργ. 698· ἑτώσια Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 893· ὁμαλὸν Ἐπίρρ. **-ίως,** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 246.

εὖ, Ἐπικ. **ἐῦ** (ἀλλὰ μόνον πρὸ διπλοῦ συμφώνου, ὥστε τὸ υ γίνεται θέσει μακρόν· ἴδε κατωτ. ν). Ἐπίρρ. (κυρίως οὐδ. τοῦ **ἐῦς**), καλῶς, Λατιν. bene, ἀντίθ. τῷ **κακῶς,** ἀπὸ τοῦ Ὅμ. καὶ ἐφεξῆς: συχνάκις συνδέεται μετ' ἄλλου Ἐπιρρήματος, εὖ καὶ ἐπισταμένως, καλῶς καὶ ἐμπείρως, Ἰλ. Κ. 265, Ὀδ. Υ. 161· εὖ λεϊνας, ἄρτιατα εὖ πεπυκασμένα, κτλ., ἴδε Ἰλ. Β. 382 κέξ.· οὕτως, εὖ κατὰ κόσμον Κ. 472· σπανιώτερον, εὐτυχῶς, καλῶς, Ὀδ. Γ. 188, 190, Τ. 79.— Χρήσεις: **2)** μετὰ ῥημάτων ἰδίως γνωστικῶν, εὖ οἶδα, εὖ εἰδώς, εὖ γιγνώσκειν, κτλ., Ὅμ. κλ.· ἡ φράσις εὖ οἶδ' ὅτι, συνηθέστατα προστίθεται ἐν τοῖς διαλόγοις τῶν Ἀττ. ποιητῶν καὶ πεζογράφων, σὺ γάρ, εὖ οἶδ' ὅτι, οὐ πράγματ' ἄσει Ἀριστοφ. Εἰρ. 1296, Δημ., κλ.· εὖ γὰρ σαφῶς τόδ' ἴστε Αἰσχύλ. Πέρσ. 784· εὖ οἶδα, ἐν ἀποκρίσει, Διώξιππος ἐν «Φιλαργύρῳ» 1· ὡσαύτως, εὖ μήδεο, «καλῶς βουλεύου» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 360· εὖ ἔρδειν, = εὐεργετεῖν, Ε. 650· εὖ εἰπεῖν τινα, εἰπεῖν καλὸν λόγον περί τινος, Ὀδ. Α. 302:—μεθ' Ὅμ., εὖ δρᾶν, ποιεῖν, θέσθαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εὖ πάσχειν, εὖ πράσσειν εὖ βεβηκέναι, ἔχειν καλῶς, διάγειν καλῶς, ὅρα τὰ ῥήματα· οὕτως, εὖ ἔχειν, ἥκειν, λαχεῖν Ἡρόδοτ. κτλ.· μετὰ γεν., εὖ ἥκειν τοῦ βίου Ἡρόδ. 1. 30· εὖ φρονεῖν, ἴδε **φρονέω·** εὖ σέβειν, ἴδε **εὐσεβέω,** κτλ.·—πρὸς ἔμφασιν ἐνίοτε τίθεται ἐν τέλει τῆς φράσεως, ἄνδρες γεγονότες εὖ Ἡρόδ. 7. 134· νόμους μὴ λύειν ἔχοντας εὖ ὁ αὐτ. 3. 82· καὶ ἐνίοτε χωρίζεται ἀπὸ τοῦ ἰδίου ῥήματος: εὖ πρᾶγμα συντεθὲν Δημ. 275. 26. **2)** εὖ γε, συχν. ἐν ἀποκρίσεσιν, ἴδε ἐν λ. **εὖγε. II.** μετ' ἐπίθ. ἢ Ἐπίρρ., εὖ πάντες ἢ πάντα, ὡς τὸ μάλα πάντα Ὀδ. Θ. 37, 39, κτλ.· εὖ μάλα Δ. 96, κτλ.· εὖ μάλα πάντες Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 172· εὖ μάλα πρεσβύτης Πλάτ. Εὐθύφρων 4Α· μάλ' εὖ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 142, Πλάτ. Σοφιστ. 236D· εὖ καὶ μάλα ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 191Α· κάρτα εὖ Ἡρόδ. 3. 150· εὖ πάνυ .. ἢ πάνυ εὖ Ἀριστοφ. Ἰλ. 198, Πλάτ. Μένων 80Δ· εὖ σαφῶς Αἰσχύλ. Πέρσ. 784· εὖ πως Εὐρ. Ἐκά. 902· εὖ γ', ἄνδρες, εὖ σφόδρ' Νικόστρατος ἐν «Ἀπελαυνομένῳ» 1· οὕτως ὡσαύτως, καλῶς τε καὶ εὖ, εὖ τε καὶ καλῶς Ἡρόδ. 1. 59, Πλάτ.· εὖ κἀνδρικῶς, εὖ κἀνδρείως Ἀριστοφ. Ἱππ. 379, Θεσμ. 656. **III.** ὡς οὐσιαστ., τὸ **εὖ,** τὸ ὀρθόν, τὸ δίκαιον, **τὸ δ' εὖ νικάτω** Αἰσχύλ. Ἀγ. 121, 139, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 1140, Ἀριστοφ. Ἀχ. 661· τοῦ εὖ ἕνεκα Ἀριστ. περὶ Αἰσθ. 1, 8. **IV.** ὡς τὸ κατηγορούμενον πρότάσεως, τί τῶνδ' εὖ; Αἰσχύλ. Χό. 337, πρβλ. 116· εὖ εἴη, εἴθε ν' ἀποβῇ εἰς καλόν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 216· εὖ σοι γένοιτο, εἴθε νὰ εὐτυχήσῃς, Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 186C. **V.** ἐν συνθέσει ἔχει πάσας τὰς σημασίας τοῦ Ἐπιρρ., ἀλλὰ συνήθως συνυπονοεῖται μέγεθος, ἀφθονία, εὐτυχία ἢ εὐκολία· οὕτω τὰ μετ' αὐτοῦ σύνθετα συχνάκις = τοῖς μετὰ τοῦ **πολύ** συνθέτοις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ σύνθετα τοῦ **κακός** καὶ **δυσ-**. Ὁπόταν διπλοῦν σύμφωνον ἀκολουθῇ ἐν συνθέσει, παρ' Ἐπικ. συνήθως γίνεται **ἐῦ-** μετὰ θέσει μακροῦ υ, ὡς **ἐῦγναμπτος, ἐῦδμητος, ἐῦζυγος,** κτλ., Ἕρμανν. ἐν Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 36· τὰ ἡμίφωνα διπλασιάζονται μετ' αὐτό, οἷον **ἐῦμμελίης, ἐῦννητος, ἐῦρρους, ἐῦσσελμος·** ἐνίοτε παρ' Ἐπικ. παρεμβάλλεται **η** χάριν τοῦ μέτρου, **εὐηγενής, εὐηπελής.** Ὡς τὸ στερ. α, Λατ. in, καὶ τὸ δυσ-, συντίθεται μόνον μετ' ὀνομάτων· τὰ δὲ ῥήματα, ἐν οἷς τὸ **εὖ** ἀποτελεῖ τὴν πρώτην συλλαβήν, παράγονται ἐκ συνθέτων ὀνομάτων, ὡς, **εὐπαθέω,** ἐκ τοῦ **εὐπαθής·** τύποι δὲ οἷοι τὰ **εὐπάσχω, εὐποιέω** δέον νὰ γράφωνται διῃρημένως: **εὖ πάσχω, εὖ ποιέω,** κτλ.· ἐν τοῖς **εὐκτίμενος, εὐναιόμενος,** κτλ., ἡ μετοχὴ ἐγένετο ἐπίθ.· ἴδε πρὸ πάντων Λοβέκ. ἐν Φρυν. 561, κέξ.:— τὸ **εὐδοκέω** φαίνεται ἀποτελοῦν ἐξαίρεσιν.

εὖ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **οὖ,** Λατ. sui, γεν. τῆς αὐτοπαθοῦς ἀντων. τοῦ γ' προσ., εἴ πώς εὐ πεφίδοιτο λαβὼν καὶ ζωὸν ἀφείη Ἰλ. Υ. 464· ἀντὶ αὐτοῦ Ἡρόδ. 3. 135. **II.** ἐν Ἰλ. Ξ. 427, Ο. 165, Ω. 293, 611, ἔνθα ἐπίσης εἶναι ἐγκλιτικόν, κεῖται ἀντὶ τοῦ **αὐτοῦ.**

εὖα, ἐπιφώνημα παρακελευσματικόν, «εὖα· ἐπιφημισμὸς ληναϊκὸς καὶ μυστικός. καὶ ἔα» Ἡσύχ., πρβλ. **εὐοῖ:** — **εὐὰ** κατὰ Σουΐδ. «τράγου φωνῆς μίμημα».

εὐαγγελέω, = τῷ ἑπομ., ἀναφερόμενον ὑπὸ Φρυνίχου ἐκ τοῦ Πλάτ. (Πολ. 432D, Θεαίτ. 144B), ἔνθα οἱ ἐκδόται ἔχουσιν εὖ ἀγγέλλω, ἴδε Λοβέκ. ἐν Φρυν. σ. 632, καὶ Νέον Φρύνιχ. Rutherford σ. 335.

εὐαγγελίζομαι, παρατ. παρὰ Παυσ.: μετοχ. μέλλ. **-ιούμενος** Λουκ. Ἰκαρομ. 34· ἀόρ., Ἀριστοφ. ἔνθα κατωτέρω:— ἐνεργητ., Ἑβδ. (Α', Νόμ. ΛΑ', 9), Ἀποκάλ. Ἰωάνν. ι', 7.. ιδ', 6· ὑπερσ. **εὐηγγελίκειν,** ἀμφίδ. παρὰ Δίωνι Κ. 61. 13 (εὐάγγελος): Ἀποθ. Ἀγγέλλω εὐάρεστα νέα, εὐχαρίστους εἰδήσεις, λόγους ἀγαθοὺς εὐαγγελίσασθαί τινι Ἀριστοφ. Ἱππ. 643, πρβλ. Φρύν. Κωμῳδὸν ἐν «Σατύροις» 1, Δημ. 332. 9· εὐτυχίας τινὶ Λυκοῦργ. 150. 7· ὡσαύτως, τινά τι Ἀλκίφρ. 3. 12, Ἡλιόδ. 2. 10· εὐ. ὅτι .., Θεοφρ. Χαρ. 17· τινὶ ὅτι .., Λουκ. Φιλοψ. 31· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Πλουτ. Μάρ. 22. **II.** κηρύττω ἢ ἀναγγέλλω, διακηρύττω ὡς χαροποιὸν ἄγγελμα, τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ Εὐαγγ. κ. Λουκ. δ', 43, κτλ.· εἰρήνην Ἐπιστ. π. Ἐφεσ. 6', 17, κτλ. **2)** ἀπολ., κηρύττω τὸ Εὐαγγέλιον, Εὐαγγ. κ. Λουκ. δ', 18, κτλ.: μετ' αἰτ. προσ., κηρύττω εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν καλὴν ἀγγελίαν τοῦ Εὐαγγελίου, παρὰ τῷ αὐτῷ γ', 18, Πράξ. Ἀποστ. η', 25· οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., ὡς εὐηγγέλισε τοῖς ἑαυτοῦ δούλοις τοῖς προφήταις Ἀποκάλ. Ἰωάννου ι', 7 (ἔνθα τοὺς δούλους εἶναι ἡ προτιμοτέρα γραφή), ιδ', 6· εὐαγγελίζοντες τοῖς εἰδώλοις αὐτῶν καὶ τῷ λαῷ Ἑβδ. (ἔνθ' ἀνωτ.): — ἐντεῦθεν ἐν τῷ Παθ., εὐαγγελίζομαι τὸ Εὐαγγέλιον, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ια', 5, Ἐπιστ. π. Ἑβρ. δ', 2 καὶ 6· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου, κηρύττομαι, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ις', 16, Ἐπιστ. π. Γαλ. α', 11.—Ἐν τῇ λειτουργικῇ· ἀναγινώσκω τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας: εἰρήνη σοι τῷ εὐαγγελιζομένῳ Εὐχολόγ. σ. 54.

εὐαγγελικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς καλὴν ἀγγελίαν, χαρὰ Achmes Ὀνειρ. 10. **II.** ἀνήκων εἰς τὸ Εὐαγγέλιον ἢ περιεχόμενος ἐν αὐτῷ, Εἰρην. 1. 3, 6, Κλήμ. Ἀλεξ. I. 1168C, Ἱππόλ. 812D, Ὠριγ. I. 536D: —Ἐπίρρ. **εὐαγγελικῶς** Ἱππόλυτ. 696B, Ἰσιδ. Ἐπιστ. 1. 16, Κύριλλ. Ἀλ. I. 137D, κλ.

εὐαγγέλιον, τό, ἀμοιβὴ διὰ καλὴν τινα ἀγγελίαν διδομένη εἰς τὸν ἀναγγέλλοντα, εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω, «ἀγαθῆς ἀγγελίας δῶρον» (Σχόλ.), Ὀδ. Ξ. 152· οὔτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγ. τόδε τίσω οὔτ' Ὀδυσεὺς ἔτι οἶκον ἐλεύσεται αὐτόθι 166:— οὔτω παρ' Ἀττ., ἀλλ' ἀείποτε κατὰ πληθ., εὐαγγέλια θύειν, προσφέρειν θυσίαν εὐχαριστήριον ἐπὶ καλῇ ἀγγελίᾳ, Ἰσοκρ. 142Δ, Ξεν., κλ.· εὐαγγέλια θύειν ἑκατὸν βοῦς τῷ θεῷ Ἀριστοφ. Ἱππ. 656· ἐδουθύτει ὡς εὐαγγ. Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 14· εὐαγγελίων θυσίαι Αἰσχίν. 76. 23· εὐαγγέλια στεφανοῦν, ἀναθῆσαί τινα, στεφανοῦν τινα ἐπὶ καλῇ ἀγγελίᾳ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 647, Πλ. 765· ὡσαύτως, ἐπ' εὐαγγελίοις Πλουτ. Σερτ. 11. **II.** καλαὶ ἀγγελίαι, καλαὶ εἰδήσεις, Λουκ. Ὄν. 26, Πλούτ.— Καθ' Ἡσύχ. «εὐαγγέλια· μηνύματα. κηρύγματα». **2)** ἐν τῇ Χριστιανικῇ ἐννοίᾳ, ἡ ἀγαθὴ ἀγγελία, τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ ἀνθρώπου, Εὐαγγ. κ.

Ματθ. δ', 23 κ. ἀλλ., Μάρκ. α', 1, κ. ἀλλ., Λουκ. Πράξ. ιε', 7., κ', 24, Ἐπιστ. Παύλ. π. Ρωμ. 6', 16, κ. ἀλλ., Ἐπιστ. Πέτρ. Δ', δ', 17, Ἰγνάτ. 704B, Κλήμ. Ἀλεξ. I. 1229A, κλ.

εὐαγγέλιος, ον, = **εὐαγγελικός**, Κλήμ. Ἀλ. 140, κλ.

Εὐαγγελίς, ή, θεά τις ὑποτακτική, ὡς φαίνεται, τῆς ἐν Σάμῳ Ἥρας, Ἐπιγρ. Σάμου, C. Curtius Urk. z. Gesch. von Samos (Wesel, 1873).

εὐαγγελιστής, οῦ, ὁ, ὁ φέρων καλὰς ἀγγελίας: **1)** κήρυξ τοῦ Εὐαγγελίου, Πράξ. Ἀποστ. κα', 8, Ἐπιστ. Παύλ. π. Ἔφεσ. δ', 11, π. Τιμόθ. Β', δ', 5, κτλ. **2)** Εὐαγγελιστής, συγγραφεὺς ἑνὸς τῶν τεσσάρων Εὐαγγελίων· περὶ τῶν τεσσάρων εὐαγγελιστῶν Ματθαίου, Μάρκου, Λουκᾶ καὶ Ἰωάννου. **3)** μετωνυμ. = **εὐαγγέλιον**, Εὐχολόγ. σ. 54.

εὐαγγελίστρια, ή, θηλ. τοῦ προηγ., ἡ κηρύττουσα τὸ εὐαγγέλιον. Βασίλ. Σελ. 517B, Νικήτ. Παφλ. 181A.

εὐάγγελος, ον, (ἀγγέλλω) φέρων καλὰς ἀγγελίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 22· ἐλπίδες αὐτόθι 262, κτλ.· σωτηρίων πραγμάτων εὐάγγ. αὐτόθι 646 φήμη εὐ. Συλλ. Ἐπιγρ. 5973b. **II.** Καθ' Ἡσύχ. «Εὐάγγελος· ὁ Ἑρμῆς».

εὐάγεια, ή, καθαρότης, ἁγνεία, ἁγιότης, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 74. **II.** λαμπρότης, αὐτόθι 107· ἐν Προτρεπτ. σ. 152 **εὐαγία**, ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. **εὐαγυία.**

εὐᾰγέω, εἶμαι εὐαγής, ἅγιος, καθαρός, αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμι Θεόκρ. 26. 30· εὐαγέων καὶ εὐαγέεσσι μελοίμην Καλλ. εἰς Δῆλ. 98.

εὐαγής (Α), **ές,** (ἄγος): ἀπηλλαγμένος ἄγους, καθαρός, εὐσεβής, ὡς τὸ **ἁγνός, ἅγιος**, Λατ. castus, ἀντίθετ. τῷ **δυσαγής.** **1)** ἐπὶ προσώπων, καθαρός, ἁγ ός, ἀμίαντος, ὁ δ' ἀποκτείνας τὸν ταῦτα ποιήσαντα .. ὅσιος ἔστω καὶ εὐαγὴς Νόμ. Σόλωνος παρ' Ἀνδοκ. 13. 8· εὐαγεστάτων ἱππέων Διον. Ἁλ. 10. 13· ἴδε ἐν λέξ. **εὐαγέω.** **2)** ἐπὶ πράξεων, τίς οἶδεν εἰ κάτωθεν εὐαγῆ τάδε ; ἄμεμπτα, δίκαια, Σοφ. Ἀντ. 521· εὐαγὲς ἦν τοῦτο ἀποκτεῖναι Δημ. 122. 16, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 495· τοῦτο δ' οὐκ εὐαγές μοι ἀπέδη, οὐχὶ εὐοίωνον, οὐχὶ εὐνοϊκόν, Πλάτ. Ἐπιστ. 312Δ: — οὕτως ἐν τῷ Ἐπιρρ., εὐαγέως ἔρδειν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 275, 370, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 699, κτλ.· οὐκ εὐαγῶς Φίλων 2. 472. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, καθαρός, ἁγνός, ἄμωμος, ἐλέφας (δηλ. ἐλέφαντος ὀδόντες) .. οὐκ εὐαγὲς ἀνάθημα Πλάτ. Νόμ. 956Α· θυηλαὶ Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1140, κλ.· ὕμνοι Ἀνθ. Π. 7. 34· λέχος Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 148. **4)** ἐν Σοφ. Ο. Τ. 921 ἔχει ἐνεργητικήν πως σημασίαν, ἴδε **λύσις** I. 3.

εὐᾰγὴς (Β), **ές,** (ἄγω): εὐκόλως κινούμενος, εὐκίνητος, **ἄνθρωποι** Ἱππ. 363. 35· μέλισσαι Ἀνθ. Π. 404. 7· ὀφθαλμοὶ Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Νούσ. 2. 4.

εὐᾱγὴς (Γ), **ές,** (ἴδε ἐν τέλει): καθαρός, λαμπρός, εὐᾱγέος ἠελίοιο (πρβλ. **ἀγὴς** ΙΙ) Παρμ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 732· καθαρὰ καὶ εὐαγέα, ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων, Ἱππ. 376. 39, πρβλ. Δημόκρ. παρὰ Θεοφρ. π. Αἰσθ. 73, 78· λευκὴς χιόνος .. εὐαγεῖς βολαὶ Εὐρ. Βάκχ. 662, πρβλ. Ῥῆσ. 303· εὐαγέστερον γίγνεσθαι, ἀντίθετ. τῷ σκοτωδέστερα φαίνεσθαι καὶ ἀσαφῆ, Πλάτ. Νόμ. 952Α· εὐαγέστατος, ἀντίθετ. τῷ θολερώτατος, ἐπὶ ἀέρος, ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 58D. **II.** μακρόθεν ὁρατός, ἐπιφανής, περιφανής, ἔδραν εὐαγῆ στρατοῦ (πρβλ. **κάτοπτος** ἐν Ἀγ. 307) Αἰσχύλ. Πέρσ. 466 (ἀλλὰ περὶ τῆς ἐτυμολογίας καὶ ἀκριβοῦς ἐννοίας τῆς λέξεως ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ οὔτε οἱ ἀρχαῖοι σχολιασταί, οὔτε οἱ νεώτεροι ἑρμηνευταὶ συμφωνοῦσιν)· ἔστην θεατὴς πύργον εὐαγῆ λαβών Εὐρ. Ἰκ. 652. [ὅτι τὸ α εἶναι μακρὸν φαίνεται μόνον ἐκ τοῦ Παρμεν. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. **ἀγής**· διότι παρὰ Τραγ. ἡ λέξις αὕτη ἀείποτε ἀπαντᾷ ἐν τῷ πέμπτῳ ποδὶ, καὶ παρὰ Λεωνίδ. Ταραντίνῳ (Ἀνθ. Π. 6. 204) ἀντὶ **εὐαγέα** ὁ Meineke προτείνει διόρθωσιν **εὐᾱκέα.**] (Ἡ σημασία φανερῶς διακρίνει τὴν λέξιν ταύτην ἀπὸ τοῦ **εὐαγὴς** Α καὶ Β, καὶ ἡ ἐτυμολογία τῆς λέξ. εἶναι ἀμφίβ.· ὁ Hemsterhuis προτείνει νὰ διορθωθῇ ἀπανταχοῦ **ἐναυγὴς** (ἐν Ἀριστ. π. Κόσμ. 5, 9 ὁ Bekker γράφει **εὐαυγέστατος** ἐξ Ἀντιγράφων, πρβλ. **εὐαύγεια** ΙΙ)· ἀλλ' ἡ μεγάλη συμφωνία τῶν Ἀντιγράφων δὲν ἐπιτρέπει τοῦτο· καὶ τινες ἐξήνεγκαν γνώμην ὅτι ἡ ῥίζα πρέπει νὰ εἶναι **ἀγὴ** ἢ **ἀϜγὴ** = **αὐγή**).

εὐάγητος, ον, = **εὐᾱγὴς** (Γ), λαμπρός φύσιν εὐ., ἐπὶ νεφῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 276. — ἡ ποσότης δὲν ἐπιτρέπει τὴν παραδοχὴν τῆς ἄλλης σημασίας, ἣν προτείνει ὁ Σχολ., δηλ. **εὐκίνητος, εὐᾱγὴς** (Β).

εὐαγία, ή, ἴδε **εὐάγεια.**

εὐάγκᾰλος, ον, (ἀγκάλη) ὁ εὐκόλως φερόμενος ἐν ἀγκάλαις, ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον Αἰσχύλ. Πρ. 350· τόξον Εὐρ. Ἀποσπ. 782 (ἔνθα ὁ Nauck **ἄγκυλον**)· φόρτος Αἰλ. παρὰ Σουίδ.: εὐάρεστος πρὸς ἐναγκαλισμόν, Λουκ. Ἔρωτες 25. **II.** ἐνεργ., εὐκόλως περιλαμβάνων, εὐρύχωρος, λιμὴν Εὐστ. Πονημάτ. 265. 93

εὐάγκεια, ή, τὸ ἔχειν ὡραίας κοιλάδας, Πίνδου εὐάγκεια, αἱ ὡραῖαι κοιλάδες τῆς Πίνδου, Καλλ. εἰς Δήμ. 83.

εὐαγκής, ές, (ἄγκος) ἔχων ὡραίας κοιλάδας, Πινδ. Ν. 5. 84.

εὐάγκριτος, ον, = **εὐανάκριτος**, εὐκόλως ἀνακρινόμενος, εὐδιάγνωστος, ἀντίθετ. τῷ **δυσάγκριτος**, Ἐπιγρ. ἔμμετρος Θηβῶν, «Ἀθηναίου» τ. Α', σ. 477.

εὐᾶγλις, ή, περὶ τῆς κεφαλῆς σκορόδου, «καλὰς ἄγλιθας ἔχουσα. ἄγλιθες οἱ κόκκοι, ἐξ ὧν αἱ κεφαλαὶ τῶν σκορόδων σύγκεινται, ἅπερ σκελίδια ἡ συνήθειά φησι» (Σχόλ.), Νικ. Ἀλεξιφ 432.

εὐᾰγόραστος, ον, εὐκόλως ἀγοραζόμενος, εὐθηνός, Ἡσύχ. ἐν λέξει: **εὔωνος.**

εὐᾰγορέω, εὐαγορία, Δωρ. ἀντὶ **εὐηγορέω, εὐηγορία.**

εὐαγρεσία, ή, = **εὐαγρία**, Θεόκρ. 31. 1.

εὐαγρίω, ἔχω καλὴν ἄγραν, Ἀνθ. Π. 6. 12, 304, Ἀθήν. 297F

εὐαγρής, ές, = **εὔαγρος**, Ὀππ. Ἀλ. 3. 49., 4. 157.

εὐαγρία, ή, καλὴ ἄγρα, Πολύβ. 8. 31, 6, Ἀνθ. Π. 6. 187., 9. 268.

εὔαγρος, ον, (ἄγρα) εὐτυχὴς ἐν τῇ ἄγρᾳ, ἐπιτυχής, τὸν εὔαγρον τελειῶσαι λόχον Σοφ. Ο. Κ. 1089, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 34· παρέχων καλὴν ἄγραν, αὐτόθι 9. 555.

εὐαγύα, ή, ἀντὶ **εὐάγυια**, ἡ ἔχουσα καλὰς ὁδούς, Συλλ. Ἐπιγρ. 8749.

εὐᾰγωγία, ή, καλὴ ἀγωγή, καλὴ ἀνατροφή, Αἰσχίν. 48. 20. **II.** τὸ εὐάγωγον, εὐαγωγία ψυχῆς πρὸς λόγους καὶ πράξεις Πλάτ. Ὅροι 413B, Ἀριστ. π. Ἀρετ. κ. Κακ. 5. 5.

εὐᾰγωγος, ον, (ἀγωγὴ) εὐκόλως ἀγόμενος, ὁδηγούμενος, ἐπί τι, εἴς τι, πρός τι Πλάτ. Πολ. 486Ε., Ξεν. Οἰκ. 12, 15, Ἀριστ. Πολιτικ. 7, 4· εὐαγώγους ξυμβαίνειν τινὶ Πλάτ. Νόμ. 671B· ὑπό τινος Ἰσοκρ. 409D· καὶ φύσει πως εὐάγωγόν ἐστι πᾶς ἀνὴρ ἐρῶν [ἔνθα τὸ **εὐ** εἶναι βραχύ] Μένανδρ. ἐν «Ναυκλήρῳ» 4. **II.** χρήσιμος, παρέχων εὐκολίας εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐπὶ τοῦ Νείλου, Ἰσοκρ. 224Α (ἔνθα ὁ Blass ἐξέδωκεν **εὐαγωγός**)· ἐπὶ ἵππου, «εὐάγωγος, εὐήνιος» Πολυδ. Α', 195· τῶν δακτύλων τὸ εὐάγωγον Λουκ. Εἰκόνες 6: — ἐπὶ τόπου, εὐχάριστος πρὸς διαμονήν, Στράβων 178. **III.** Ἐπίρρ., **γως**, εὐκόλως, Κικ. πρὸς Ἀττ. 13. 23, 3.

εὐάγων, [ᾰ] **ωνος,** ὁ, ἡ, ἐπὶ ἐπιτυχῶν ἀγώνων, εὐάγων τιμά, «ἡ ἐπὶ τοῖς ἀγῶσι τοῖς εὖ ἀγωνισθεῖσιν, ἢ εὖ καὶ καλῶς, τιμή» (Σχόλ.), Πινδ. Ν. 10. 71.

εὐαδές· «εὔπνουν» Ἡσύχ.

εὐαδής· «εὐήνεμος. οἱ δὲ εὐαὴς (Σοφ. Φ. 828)» Ἡσύχ.

εὐᾰδίκητος, ον, (ἀδικέω) ὁ εὐκόλως ἀδικούμενος, Ἀνδοκ. 31. 7, Λουκ. Τίμ. 32, Ἱππαρχ. παρὰ Στοβ. 573. 40.

εὕᾰδον, ἴδε **ἀνδάνω.**

εὐάερια, ή, (εὐᾱής) δροσερός, ὑγιεινὸς ἀήρ, Ἀθήν. 205B.

εὐᾱερία, ή, δροσερότης ἀέρος, λαμπρότης καιροῦ, Πλούταρχ. 2. 787D.

εὐάερος, ον, (ἀήρ) ἔχων καλὸν, δροσερὸν ἀέρα, Στράβ. 150.

εὐάζω, κραυγάζω, βοῶ **εὐαὶ** πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου, Σοφ. Ἀντ. 1135, Εὐρ. Βάκχ. 1035· Διονύσῳ Ἀνθ. Π. 9. 363· μετὰ συστοίχ. αἰτ., μελῳδὸν εὐ. χορὸν Σώπατρ. παρ' Ἀθην. 175D: — ἐν Εὐρ. Βάκχ. 68, ἀντὶ εὐαζομένα θεόν, ὁ Ἔρμανν. διώρθωσεν **ἁζωμένα.** — Καθ' Ἡσύχ. «εὐάζει· θρηνεῖ καλῶς, ὑμνεῖ, ἐπιφθέγγεται».

εὐᾱής, ές, (ἄημι) εὐάερος, δροσερός, χώρω ἐν εὐαεῖ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 597· νάπη Ποιητ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 445D. **II.** ἐνεργ., ἐπὶ ἀνέμου, ὁ εὐνοϊκῶς πνέων, οὔριος, ἀντίθετον τῷ **δυσαής**, Ἡρόδ. 2. 117, Εὐρ. Ἑλ. 1504: — μεταφ., εὐνοϊκός, Ὕπνε .. εὐαὲς ἡμῖν ἔλθοις (μετὰ ᾰ), Σοφ. Φιλ. 828.

εὐᾰθλος, ον, ὁ εὐδοκιμῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι, Πινδ. Ι. 5 (6). 3· ὡς ὄνομα κύριον ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 710. **II.** ὁ καλῶς κερδηθείς, εὐάθλων γεράων Ἀνθ. Πλαν. 4. 363.

εὐαί, κραυγὴ χαρᾶς, ὡς τὸ **εὐοῖ**, Ἀριστοφ. Λυσ. 1294, κτλ.· εὐαί, σαβαῖ Εὔπολις ἐν «Βάπταις» 10.

εὐαιμία, ή, (αἷμα) ἡ καλὴ κατάστασις τοῦ αἵματος, Γαλην. τ. 7. σ. 340.

εὐαιμορράγητος, ον, εὐκόλως πάσχων αἱμορραγίαν, Γαλην. 19. 457.

εὐαίνετος καὶ **εὐαίνητος, ον,** (αἰνέω) ὁ πολυαίνετος, εὐαίνητος Ὀρφεὺς Πινδ. Π. 4. 315· εὐαίνετε Κηΐα μέριμνα Βακχυλ. 18. 11 (ἔκδ. Blass).

εὐαίρετος, ον, (αἱρέω) **εὐάλωτος**, χώρη Ἡρόδ. 7. 130· λαγὼς Πολυδ. Ε, 50· πρβλ. **εὐέρετος.**

εὐαισθησία, ή, ὡς καὶ νῦν, τὸ αἰσθάνεσθαί τι εὐκόλως, Πλάτ. Τίμ. 76D, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 10, 6.

εὐαισθητέω, εἶμαι **εὐαίσθητος**, πρὸς μόνον ἦν τὸ ὄμμα εὐαισθητοῦσα, περὶ τῆς Νιόβης, Τζέτζ. Ἱστορ. 4. 451, Παλλάδ. Λαυσ. σ. 54Α, κλ.

εὐαισθητικός, ή, όν, = **εὐαίσθητος**, Γαλην. 16. 360.

εὐαίσθητος, ον, (αἰσθάνομαι) ὡς καὶ νῦν, ὁ ἔχων εὐερέθιστα τὰ αἰσθητήρια, εὐκόλως αἰσθανόμενος ἢ ἀντιλαμβανόμενός τινος, περί τι Πλάτ. Νόμ. 812C· ἐλέφας εὐ. ζῴων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 46, 1· — **Συγκρ. -ότερος**, Πλάτ. Τίμ. 75C· Ὑπερθ. ὁ ἄνθρωπος εὐαισθητότατος τῶν ἄλλων ζῴων Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 17, 2: — τὸ εὐαίσθητον = εὐαισθησία, Γαλην: Ἐπίρρ., εὐαισθήτως ἔχειν τινός, ἔχειν ταχεῖαν ἀντίληψίν τινος, ταχέως ἀντιλαμβάνεσθαί τινος, Πλάτ. Νόμ. 670B, πρβλ. 661B· εὐαισθητοτέρως ἔχειν περί

τι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 527D. **2)** ἐπὶ πραγμάτων: ὃ εὔκολον εἶναι νὰ αἰσθανθῇ ἢ νὰ διακρίνῃ τις, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 6,14, Ἱλούτ. 2. 956F.

εὐαίων, ωνος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων εὐδαίμονα βίον, ὁ ζῶν εὐδαιμόνως, εὐαίων εὐαίων εἶης, ὦ Λατοῦς παῖ Εὐρ. Ἴων 126· καθόλου, εὐδαίμων, μακάριος, βίοτος Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 711, Σοφοκλ. Τρ. 81· πλοῦτος Σοφ. Ἀποσπ. 718· ὕπνος ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 829· πότμος Εὐρ. Ι. Α. 551.— Καθ' Ἡσύχ. «εὐαίων· εὐγήρως. εὐμοίρως».

εὐάκεστος [ᾰ], **ον,** εὐίατος, ἁμαρτὰς εὐακεστοτέρη Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 350.

εὐᾰκής, ές, ἐν χρήσει ἐν τῷ Ἴων. Ἐπιρρ. **εὐακέως,** εὐιάτως, Ἀρετ. 99. 49.

εὐακοέω, εὐάκοος, ον, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **εὐηκοέω, εὐήκοος.**

εὐακολουθία, ἡ, ὀρθὴ τάξις, ἁρμοδία διάταξις, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3. σ. 77B.

εὐακόλουθος, ον, εὐκόλως ἀκολουθῶν, Ἀchmes Ὀνειροκρ. σ. 248,1.

εὐακόνητος, ον, καλῶς ἠκονημένος, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 441.

εὐάκουστος, ον, = **εὐήκοος,** Ι. 3, Ἡρακλῆς Συλλ. Ἐπιγρ. 5985.

εὐακροατής, ὁ, ὁ καλῶς ἀκροώμενος, εὐμενὴς ἀκροατής, Λεοντ. Π. 1997B.

εὐάκτῑν, ῑνος, ὁ, ἡ, ἔχων ὡραίας ἀκτῖνας, Ἀρκάδ. σ. 103. Ἐτυμ. Μ. 491. 50.

εὐᾰλαζόνευτος, ον, περὶ οὗ εὔκολον εἶναι νὰ καυχᾶταί τις, Ἀριστ. Ρητ. 2. 15, 2.

εὐᾰλάκατος, ον, Δωρ. ἀντὶ **εὐηλάκατος,** Θεόκρ. 28. 22.

εὐαλδής, ές, (ἀλδαίνω) εὐαυξής, σπαργῶν, Ἀνθ. Π. 9. 325, παράρτ. 50. 24.— Ἐπίρρ. **-έως,** Ἱππ. Λεξ. **II.** ἐνεργ., καθιστάνων τι γόνιμον, εὔφορον, Ἄρατ. 217, Ἱλούτ. 2. 664D· τρέφων, Νικ. Ἀλεξιφ. 543· πρβλ. **εὐαρδής.**

εὐαλθής, ές, (ἄλθω) εὐκόλως θεραπευόμενος, εὐθεράπευτος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 804· συγκρ., αὐτόθι 831. **II.** ἐνεργ., θεραπεύων, ἰώμενος, Νικ. Ἀλεξιφ. 326.

εὐάλιος, ον, Δωρ. ἀντὶ **εὐήλιος,** Εὐρ.

εὐαλκής, ές, (ἀλκή) ἄλκιμος, ἰσχυρός, Κλήμ. Ἀλ. Στρώμ. 1. σ. 411.

εὐαλλοίωτος, ον, (ἀλλοιόω) εὐκόλως ἀλλοιούμενος, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 27. 27, Ψευδο-Διονυσ. 301B.

εὐαλσής, ές, (ἄλσος) ἔχων ὡραῖα ἄλση, Στράβ. 152.

εὐάλφῑτος, ον, ἐκ καλοῦ ἀλεύρου, Ἀνθ. Π. 7. 736.

εὐαλωσία, ἡ, (ἅλως) πληροῦσα τὰ ἀλώνια, ἐπὶ τῆς Δήμητρος, «Εὐαλωσία· Δημήτηρ, ὅτι μεγάλας τὰς ἅλως ποιεῖ καὶ πληροῖ» Ἡσύχ.

εὐάλωτος, ον, εὐκόλως συλλαμβανόμενος, εὐκόλως χειρούμενος, εὐθήρατος, Ξεν. Κυν. 9. 9, Πλάτ. Φαῖδρ. 240A· σφόδρ' εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία Δημήτριος ὁ κωμῳδιοποιὸς ἐν Ἀδήλ. 2· ὑπὸ πάντων διὰ κολακείας εὐάλ. Πλουτ. Κράσσ. 6· οὐδὲ ὑφ' ἡδονῆς, οὐδὲ ὑπὸ δέους εὐάλ. ὁ αὐτ. ἐν Σερτωρ. 10· εὐάλ. εἴς ἢ πρός τι, εὐκόλως παραπλανώμενος, παρασυρόμενος εἰς .., αὐτόθι 11, κτλ.· εὐάλ. εἰς τὸ μιμεῖσθαι, εὐκόλως ὁδηγούμενος εἰς τὸ μιμεῖσθαι, ὁ αὐτ. 2. 334D.— Συγκρ. **-ότερος** Λουκ. Ἀποκηρυττ. 28· ἀνωμ. **εὐαλούστερος** Ἀλκίφρων 2. 1, ἀμφιβαλλόμενον ὑπὸ Λοβεκ. ἐν Παραλ. 39.— Ἐπίρρ. **-τως** Φίλων 1. 129.

εὐάμπελος, ον, ἔχων ὡραίας ἀμπέλους, Στράβ. 152, 247, 269: — ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, Ἀνθ. Π. 9. 524.

εὐάν [ᾰ], κραυγὴ τῶν βακχευόντων, ὡς τὰ **εὖα, εὐοῖ,** Εὐρ. Ῥῆσ. 326, Λουκ. Τραγ. 38.— Κατὰ τὸν Ἡσύχ., Ἰνδικὴ λέξις σημαίνουσα τὸν κισσόν, ὅστις ἦτο ἱερὸς τῷ Βάκχῳ.

εὐανάγνωστος, ον, ὡς καὶ νῦν, εὐκολοανάγνωστος, Ἀριστ. Ρητ. 3. 5, 6.

εὐανάγωγος, ον, ὁ εὐκόλως ἐξερχόμενος δι' ἀποχρέμψεως, εὐανάγωγα τὰ ἐκ τοῦ θώρακος ποιεῖ Διοσκ. 3. 44.

εὐαναδιδάκτως, Ἐπίρρ., οὕτως ὥστε εὐκόλως νὰ ἀναδιδαχθῇ τις, Σουΐδ. ἐν λέξει **εὐανακλήτως,** ἀντὶ τοῦ **εὐδιαλλάκτως** ἐν Μάρκῳ Ἀντ. 1. 7.

εὐανάδοτος, ον, ὁ εὐκόλως ἀναδιδόμενος εἰς τὸ σῶμα, Ἀθήν. 26A· ἢ, εὔπεπτος, «εὐκολοχώνευτος», Δίφιλ. Σίφν. αὐτόθι 356B (διάφ. γραφ. **εὐαπόδοτον.**)

εὐανάκλητος, ον, ὁ εὐκόλως ἐκφωνούμενος, ἐπὶ τῶν ὀνομάτων τῶν κυνῶν, Ξεν. Κυν. 7, 5. **II.** ὃν εὐκόλως ἀνακαλεῖ τις, πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον Πλουτ. Κίμ. 17· εὐαν. ἑαυτὸν παρέχειν ὁ αὐτ. ἐν Τ. Γράκχ. 2.— Ἐπίρρ., εὐανακλήτως ἔχειν πρός τινα, «συμπαθῶς» (Σουΐδ.), Μ. Ἀντων. 1. 7.

εὐανακόμιστος, ον, ὁ εὐκόλως ἀνακομιζόμενος, ἐπαναφερόμενος, Πλούτ. 2. 458E, Γαλην. τ. 6. σ. 297, 4.

εὐανάληπτος, ον, ὁ εὐκόλως λαμβανόμενος πάλιν, κἂν ἐκπέσῃ δὲ εἰς τὴν θάλασσαν τὸ δόρυ, οὐκ ἀπόλωλεν· ἔστι γὰρ πηκτὸν ἐκ δρυὸς καὶ ἐλάτης, ὥστε βαπτιζομένου τοῦ ὁρυΐνου βάρει μετέωρον εἶναι τὸ λοιπὸν καὶ εὐανάληπτον Στράβ. 24· εὐκόλως, καλῶς κρεμάμενος, ἐπὶ κατεαγότος μέλους τοῦ σώματος ἐν χειρουργικῇ ἀρτάνῃ, Ἱππ. π. Ἀγμ. 779.— Ἐπίρρ. **-τως** ὁ αὐτ. περὶ Ἰητρεῖον 743. **II.** ἐνεργ., εὐκόλως λαμβάνων, ἱκανὸς πρός τι, ἐπιδεκτικός, ἀρετῆς Στοβ. ἐν Ἐκλογ. 1. 220.

εὐᾰνάλωτος, ον, εὐκόλως ἀναλισκόμενος, ἔρευναι Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 1, 4.

εὐανάμνηστος, ον, εὐκόλως ἀναμιμνησκόμενος, Ἱεροκλ. Πυθ. 80. 7.

εὐανάπειστος, ον, εὐκόλως ἀναπειθόμενος, Ἰουλ. Πολυδ. ο. 193, ἔκδ. Boucherie.

εὐανάπνευστος, ον, εὐκόλως ἐν μιᾷ πνοῇ ἐπαναλαμβανόμενος, λέξις Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 5.

εὐανάσειστος, ον, εὐκόλως ἀνασειόμενος, Φιλόδημ. π. Ὀργῆς ἔκδ. Gomperz.

εὐανασκεύαστος, ον, εὐκόλως ἀνασκευαζόμενος, Εὐστ. εἰς Ὀδ. 1948. 60.

Εὐάνασσα· «ἡ Δημήτηρ» Ἡσύχ.

εὐανάστρεπτος, ον, εὐκόλως ἀναστρεφόμενος, Κ. Ἐρμ. μετάφρασ. Ὁμ. Ἰλ. στ. 1000 ἔκδ. Μαυροφρ.

εὐανάστροφος, ον, εὐκόλως στρεφόμενος ὀπίσω, Πρόκλ. παράφρασ. Πτολ. σ. 230.

εὐανάσφαλτος, ον, εὐκόλως ἀνασφάλλων, ταχέως ἀναλαμβάνων, Ἱππ. 382. 11.

εὐανάτμητος, ον, ὁ εὐκόλως ἀνατεμνόμενος, Γαλην. τ. 4. σ. 101.

εὐανάτρεπτος, ον, εὐκόλως ἀνατρεπόμενος, Κικ. πρὸς Ἀττ. 2. 14, 1, Γαλην. τ. 12. σ. 407C, Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 149, 4, κλ.

εὐανάτροφος, ον, καλῶς τεθραμμένος, «καλεθρεμμένος», Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 307.

εὐανδρέω, ἐπὶ τόπου, κατοικοῦμαι ὑπὸ πολλῶν ἀνδρῶν, Στράβ. 46, κτλ.· πόλιν πολλῇ εὐανδροῦσαν ἡλικίᾳ Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 26.— Μέσ., Σκύμν. 249, Ὠκελλος 4. **II.** εἶμαι ἐν πλήρει ἀκμῇ, Πλουτ. Κάμιλλ. 8, Ἀππ. Συρ. 37.

εὐανδρησία, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Ἡρῳδιαν. ἐν Boiss. Ἀνεκδ. 246.

εὐανδρία, ἡ, ἀφθονία ἀνδρῶν, ἰδίως γενναίων καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, οὐδὲ εὐανδρία ἐν ἄλλῃ πόλει ὁμοία Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 12, ἔνθα ἴδε Schneid.· ἐν τῷ πληθ., πληρωμάτων εὐανδρίαις, διὰ τῆς εὐανδρίας τῶν πληρωμάτων, διὰ τῶν ἐξ ἀνδρῶν ἐκλεκτῶν καὶ γενναίων συνισταμένων πληρωμάτων, Πλουτ. Πομπ. 24: — ἐν Ἀθήναις, «Παναθηναίοις εὐανδρίας ἀγὼν ἦγετο» Δείναρχος παρ' Ἁρπ.· ἔστι γὰρ ἄθλα τοῖς μὲν τὴν μουσικὴν νικῶσιν ἀργύριον .. τοῖς δὲ τὴν εὐανδρίαν ἀσπίδες Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτεία σ. 89. 2 (ἔκδ. Blass)· εὐανδρίᾳ νικᾶν Ἀνδοκ. 34. 29· ἐν ταῖς εὐανδρίαις Ἀθήν. 565F, ἔνθα ἴδε Schweigh. **II.** ἀνδρικὴ ἡλικία, ἀνδρεία, ἀνδρικὸν φρόνημα, γενναιότης, Εὐρ. Ἱλ. 367· ἡ δ' εὐανδρία διδακτόν ἐστι ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 913· παρασκευάζειν πρὸς εὐανδρίαν, ἀνατρέφειν, γυμνάζειν πρὸς εὐανδρίαν, Ἐπιστ. Βασιλέως Ἀντιγόνου παρὰ Διογ. Λ. 7. 7.

εὔανδρος, ον, (ἀνὴρ) ἔχων ἀφθονίαν ἀγαθῶν καὶ γενναίων ἀνδρῶν, Τυρταῖος 12. 1, Πινδ. Π. 1. 77, Εὐρ. Τρῳ. 229, κτλ.· εὐανδροτάτη πόλις Πλουτ. 2. 209E. **II.** εὐτυχίαν φέρων εἰς τοὺς ἀνθρώπους, συμφοραὶ Αἰσχύλ. Εὐμ. 1031.

εὐάνεμος, Δωρ. ἀντὶ **εὐήνεμος.**

εὐάνετος, ον, (ἀνίημι) εὐκόλως διαλυόμενος, Διοσκ. 5. 152.

εὐάνθεμον, τό, φυτόν τι ὅμοιον χαμαιμήλῳ, Ἱππ. 626. 54.— «εὐάνθεμον· ὅπερ καὶ ἀνθεμὶς λέγεται καὶ χαμαίμηλον» Γαλην. Λεξ. Ἱπποκρ. σ. 474, πρβλ. καὶ Ἡσύχ.

εὐάνθεμος, ον, πλήρης ἀνθέων, ἀνθηρός, Πινδ. Ο. 1. 109, Ἀνθ. Π. 4. 1, 9.

εὐανθέω, εἶμαι πλήρης ἀνθέων, ἀνθῶ, θάλλω, Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 2. 6: μεταφ., ὑπεραυξάνομαι, Ἱππ. 565. 42., 653. 29.

εὐανθής, ές, (ἄνθος) ἀνθηρός, ζωηρός, θάλλων, μεταφορ. ἐπὶ τῶν πρώτων τριχῶν τῶν γενείων, πυκάσαι τε γένυς εὐανθεῖ λάχνῃ, ὅπερ ταὐτὸν τῷ: «γένυν πεπυκάσθαι, ὃ ἐστιν ἐσκεπάσθαι εὐανθεῖ λάχνῃ» (Εὐστ.), «εὐφυεῖ τριχώσει» (Σχόλ.), Ὀδ. Λ. 320· ἴδε ἐν λέξ. **οἰνάνθη** Ι. 3. **II.** ἔχων ἀφθονίαν ὡραίων ἀνθέων, ἀγροὶ Θέογν. 1200· κόλποι λειμώνων Ἀριστοφ. Βάτρ. 373· κεκοσμημένος δι' ἀνθέων, Πινδ. Π. 2. 113. **2)** ἀνθηρός, φαιδρός, λαμπρός, χρῶμα Πλάτ. Φαίδων 100C, πρβλ. Ἀριστ. περὶ Χρωμ. 2. 3 καὶ 5· ἐσθὴς Λουκ. Ρητ. Διδάσκ. 15· βαφαὶ Αἰλ. π. Ζ. 16. 41· πορφύρα Ἀνθ. Π. 6. 250· τὸ εὐανθὲς τοῦ ὄρνιθος, τὰ λαμπρὰ τοῦ πτηνοῦ χρώματα, Ἀθήν. 399A. **III.** μεταφ., ἀνθηρός, ζωηρός, ὡραῖος, καλός, ὅλβος Πινδ. Ι. 5 (4). 16· ἐπὶ ἀνθρώπου, ἡλικία αὐτόθι 7 (6). 48, πρβλ. Ο. 6. 144, Ἀριστοφ. Νεφ. 1002· εὐανθεῖ ὀργᾷ, εὐγενεῖ τρόπῳ, Πινδ. Π. 1. 173· ἐν ἄλμῃ .. εὐανθεστέρα, ἁλμυρωτέρα, Σωτάδης ἐν «Ἐγκλειομέναις». 1. 21.

εὐάνθητος, ον, = **εὐανθής,** Θ. Πρόδρ. ἐν Bois. An. nov. σ. 380.

εὐάνιος, ον, (ἀνία) ὁ εὐκόλως ἀνιώμενος, ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει: «ὁ μηδενὶ ἀνιώμενος. πρᾶος», μεθ' ὃ προστίθησι «πειθήνιος»,

συγχέων οὕτω τὸ **εὐᾶνιος** πρὸς τὸ **εὐᾶνιος** (Δωρ. ἀντὶ **εὐήνιος**).

εὐᾱνορία, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **εὐηνορία**.

εὐαντέω, ἀπαντῶ ἢ συναντῶ ἐπιχαρίτως, μετὰ δοτ., Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 268.

εὐάντης, **ες**, = τῷ **ἐπομ.**, ἀντίθετον τῷ **δυσάντης**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ.148.

εὐάντητος, **ον**, (ἀντάω) εὐαπάντητος, εὐπρόσιτος, εὐμενής, θεὸς Ἀνθ. Π. παράρτ.2.83.—Καθ' Ἡσύχ. «εὐάντητος· καλῶς ὑπαντῶν».

II. εὐπρόσδεκτος, ἄγρη Ὀππ. Κυν. 2. 488, πρβλ. Ἀλ. 2149.

εὐάντυξ, ὕγος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὴν ἄντυγα. Κατὰ Σουΐδ.: «εὐάντυγα, εὐάξονα». **II.** ἔχων ὡραῖον θόλον, ἐπὶ οἰκοδομήματος, Ἠλύλ. Σιλ. Ἔκφρ.121

εὐάνυστος, **ον**, ὁ εὐχερῶς ἀνυστός, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 51. 10., 301. 2., 302. 8, ἔκδ. Λ.

εὐάνωρ [ᾰ], **ορος**, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **εὐήνωρ**.

εὔαξος, **ον**, εὔθραυστος, Γεωπ.10, 57.

εὐαπάλλακτος, **ον**, ἀφ' οὗ εὐκόλως τις ἀπαλλάσσεται, ἵππος 3.1· εὐαπαλλακτότερον πάθος Ἀριστ. Προβλ. 5. 22.—Ἐπίρρ. **-τως** Αἰν. Τακτ. σ. 50 ἔκδ. Orell.

εὐαπαντησία, ἡ, εὐπροσηγορία, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτάρχ. 2. 441 Β.

εὐαπάντητος, **ον**, = **εὐάντητος**, Κλήμ. Ἀλεξ. 858, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2139b.26, Σουΐδ. ἐν λ. **εὐάντητος**.

εὐαπάρτιστος, **ον**, καλῶς ἀπηρτισμένος, τέλειος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 362.

εὐαπάτητος, **ον**, ὃν εὐκόλως δύναται νὰ ἀπατήσῃ τις, Πλάτ. Φαῖδρ. 263Β, Βίας παρὰ Στοβ.221. 46, Ἀριστ. π. Ἐνυπν. 2.16 κ. ἀλλ. **II.** ἐνεργ., ἑτοίμως, εὐκόλως ἀπατῶν τινα, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 9.1,7.

εὐαπήγητος, **ον**, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **εὐαφήγητος**.

εὐαπόβατος, **ον**, ἐφ' οὗ εὔκολον εἶναι νὰ κάμῃ τις ἀπόβασιν, νῆσος εὐαποβατωτέρα Θουκ. 4. 30.

εὐαπόβλητος, **ον**, ὁ εὐκόλως ἀποβαλλόμενος, χανόμενος, Δίδ. Ἀλ. 856C, Κύριλλ. Ἀλ. Ι. 976D, κλ.

εὐαπόδεικτος, **ον**, ὁ εὐκόλως ἀποδεικνυόμενος, πιθανός, «φανερός» (Ἡσύχ.), Βασίλ. τ. 2. σ. 219D, Ἀθανάσ. Π.1112Α.

εὐαπόδεκτος, **ον**, ἀποδεκτός, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 235.—Ἐπίρρ. **-τως**, Ἐπιφαν. μοναχ. Βίος Μαρίας σ. 40.

εὐαποδεξία, ἡ, φιλικὴ διαγωγή, Θεόδ. Στουδ. σ. 377D.

εὐαπόδοτος, **ον**, ὃν εὐκόλως χωνεύει τις, εὔπεπτος, ἴδε ἐν λ. **εὐανάδοτος**. **2)** εὐδιάλυτος ἢ εὐεξήγητος, ἐν πράγμασιν εὐαποδότοις Στράβ. (2. 4, 5),107.

εὐαπόδυτος, **ον**, διάφ. γραφ. ἀντὶ **εὐαπόλυτος** ἐν Ἀριστ. π. Ζ. 4. 4,16, ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ. 291.

εὐαπόκρῑτος, **ον**, εἷς ὃν εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀποκριθῇ, Σωρανὸς π. Γυναικ. Παθ. σ.1. ἔκδ. Dietz.—Ἐπίρρ. **-τως** ἔχειν πρός τι, ἔχειν εὔκολον ἀπόκρισιν πρός τι, Ἀρτεμ. 4. 63.

εὐαποκύλιστος, **ον**, ὁ εὐκόλως ἀποκυλιόμενος, Γαλην. 4. σ. 471. 538.

εὐαπολόγητος, **ον**, ὃν εὐκόλως συγχωρεῖ τις, «εὐκολοσυγχώρητος», Στράβ. 463, Πλουτ. Ἀγησ.18.

εὐαπόλῡτος, **ον**, εὐκόλως χωριζόμενος, τινος Ἱππ. Μοχλ. 842· ἀπό τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἄρθρ. 792, Ἀριστοτ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 4. 4, 30· διάφ. γραφ. **εὐαπόδυτος**, ὃ ἴδε.

εὐαπόνιπτος, **ον**, εὐεξάλειπτος, Α. Β. 817,12.

εὐαπόπνοος, **ον**, εὐκόλως ἐξατμιζόμενος, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 42.

εὐαπόπτωτος, **ον**, ὁ εὐκόλως ἀποπίπτων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9, 3.

εὐαπόρρῡτος, **ον**, ὁ εὐκόλως ἀπορρέων, Ἱππ. π. Ἀγμ.770.

εὐαπόσβεστος, **ον**, ὁ εὐκόλως ἀποσβεννύμενος, «εὐκολόσβυστος», Ἀρτεμίδ.1.74.

εὐαπόσειστος, **ον**, ὁ εὐκόλως ἀποσειόμενος, Ἐπίρρ. **εὐαποσείστως**, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2.1036Ε.

εὐαπόσπαστος, **ον**, ὃν εὔκολον εἶναι νὰ ἀποσπάσῃ τις ἀπό τινος, εὐαπόσπαστα ἀλλήλων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 5.18, 4.

εὐαποτείχιστος, **ον**, ὃν εὔκολον εἶναι νὰ περιβάλῃ τις διὰ τείχους, ὅπως μὴ δι' ἐλάσσονος εὐαποτείχιστοι ὦσιν Θουκ. 6.75, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 31.

εὐαπόφυκτος, **ον**, εὐκόλως ἀποφεύγων ἢ ἐκφεύγων, ὀλισθηρός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 826.

εὐάρητος ὄνειρος· «εὔτακτος» Ἡσύχ.

εὔαρ, τό, λέξις πλασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἑλλαδίου χάριν ἐτυμολογίας: «τὸ ἔαρ παρὰ τὸ εὔαρ εἶναι εἰρῆναι· ἡδίστη γὰρ τότε ἡ τοῦ ἔαρος κρᾶσις» Φωτίου Βιβλ. σ. 535,15.

εὐαρδής, **ές**, ὁ καλῶς ἀρδεύων, ποτίζων, Πλούτ.2. 912F· πιθαν. ἐσφαλ. γραφ. ἀντὶ **εὐαλδής**.

εὐάρεσκος, ἴδε **εὐάρεστος**.

εὐαρεστέω, ἀντίθετον τῷ **δυσαρεστέω**, εἶμαι **εὐάρεστος**, τινι, εἴς τινα, Διόδ. 14. 4:— Παθ., εὐαρεστοῦμαι, τινι, εἴς τι, ὁ αὐτ. 17.113. **II.** ἀμεταβ., = τῷ παθ., Λύσιππ. ἐν Ἀδήλ. 1, Διον. Ἀλ.11. 60.

εὐαρέστημα, τό, = **εὐαρέστησις**, Matthaei Med. σ. 68.

εὐαρεστήριος, **α**, **ον**, ἐπὶ θυσίας, ἡ πρὸς εὐαρέστησιν τῶν θεῶν γινομένη, θυσίαις εὐαρεστηρίοις Διον. Ἀλ.1. 67, διωρθώθη ἐκ τοῦ Βατικ. κώδικος, ἀντὶ **ἀρεστηρίοις**.

εὐᾰρέστησις, **εως**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, πρὸς τὴν κοινὴν εὐαρέστησιν Διον. Ἀλ.10. 57, κτλ.

εὐαρεστητέον, ρημ. ἐπίθετ. τοῦ **εὐαρεστῶ**, δεῖ **εὐαρεστεῖν**, Φίλων 2. 413.

εὐαρεστία, ἡ, = **εὐαρέστησις**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 6, 8, ὡς διάφ. γραφ. Κλημέντια 257Β, κλ.

εὐαρεστικός, **ή**, **όν**, κατάλληλος, ἁρμόδιος πρὸς εὐαρέστησιν, Μ. Ἀντων. 9. 6.

εὐάρεστος, **ον**, (ἀρέσκω), ἀρέσκων, εὐπρόσδεκτος, προξενῶν εὐαρέστησιν, τινι Β', Ἐπιστ. π. Κορ. ε', 9, κτλ.· πρός τινι Κλήμ. Ἀλ. 882· τὸ εὐάρεστον = εὐαρέστησις, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιϐ', 2:—Ἐπίρρ., εὐαρεστοτέρως διακεῖσθαί τινι Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 5· κοινῶς, **εὐαρεσκοτέρως**, ἴδε Λοβέκ. ἐν Φρυν. 621.

εὐᾰρίθμητος, **ον**, ὁ εὐκόλως ἀριθμούμενος, δηλ. ὀλίγος τὸν ἀριθμόν, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 383, Πλάτ. Ἀπολ. 40D, Συμπ.179C· παρὰ Βυζ., **εὐάριθμος**, **ον**, Νικήτ. Χων. σ. 350C, κλ.

εὔαρκτος, **ον**, (ἄρχω) ὁ εὐκόλως ἀρχόμενος, πειθήνιος, ἐν ἡνίαισί τ' εἶχεν εὔαρκτον στόμα, ἐπὶ ἵππου, Αἰσχύλ. Πέρσ.193.

εὐάρμᾰτος, **ον**, (ἅρμα) ἔχων καλὰ ἅρματα, Θήβας τ' εὐαρμάτου ἅλσος Σοφ. Ἀντ. 845. **2)** νικητὴς ἐν τῇ ἁρματηλασίᾳ, Πινδ. Π. 2. 9., Ι. 2. 24.

εὐαρμοστέω, εἶμαι καλῶς ἡρμοσμένος ἢ συντεθειμένος, Ἱππ. 28. 2.

εὐαρμοστία, ἡ, ἡ καλὴ ἁρμογή, μὴ μόνον τοῖς λεγομένοις, ἀλλὰ καὶ ταῖς τούτων εὐαρμοστίαις συμπείθειν Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 203· εὐ. τῆς ψυχῆς πρὸς τὰς ἡδονὰς Def. Πλάτ. 411Ε. **II.** ἐπὶ διαθέσεων καὶ τρόπων ἀνθρώπων, καταλληλότης, Πλάτ. Πολ. 400D, Πρωτ. 326Β· εὐαρ. τρόπων Δημ. 1407. 5· εὐαρ. πρὸς ἔντευξιν Πλουτ. Συγκρ.1.

εὐάρμοστος ον, (ἁρμόζω) καλῶς ἡρμοσμένος, ἁρμονικός, κάλαμοι Εὐρ. Ἡλ. 702· μέλος, ὄνομα Πλάτ. Νόμ. 655Α, Κρατ. 405Α. **II.** ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ καλῶς συμμορφούμενος εἴς τι, ἁρμόδιος, ἐπιτήδειος, πρὸς ἅπαντα Ἰσοκρ. 239C· εὐάρμ. ἑαυτὸν ἐν πᾶσι παρέχειν Πλάτ. Πολ. 413Ε·— Συγκριτ. καὶ Ὑπερθετ. Πλάτ. Πρωτ.326Β, Πολ. 412Α· τὸ εὐάρμ. = εὐαρμοστία, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ.178D·—Ἐπίρρ., εὐαρμόστως ἔχειν πρός τι Ἰσοκρ. 223Ε.

εὔαρνος, **ον**, πλούσιος εἰς πρόβατα, Ἀνθ. Π. 6.108· ἐπὶ θήλεος, οἷός, «προβατίνας», ἡ καλὰ τίκτουσα ἀρνία, ἀπ' εὐάρνοιο .. οἷος αὐτόθι 7. 657.

εὐάροτος, **ον**, (ἀρόω) καλῶς ἀροτριωθεῖσα ἢ εὐκόλως δυναμένη νὰ καλλιεργηθῇ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 810, Ἀνθ. Π. 6. 41., 9. 347.

εὐάρτῡτος, **ον**, (ἀρτύω) καλῶς ἡρτυμένος, παρεσκευασμένος, ἐπὶ ἐδεσμάτων, Ἀθήν.165Β.

εὐαρχία, ἡ, καλὴ διοίκησις, καλὴ κυβέρνησις, Ἐτυμολ. Μέγ. 390. 38.

εὐαρχίσασθαι· «ἀπάρξασθαι» Ἡσύχ.

εὐαρχιῶ· «ἄρξομαι» Ἡσύχ.

εὔαρχος, **ον**, ὁ καλῶς ἄρχων, ὁ καλῶς κυβερνῶν, Λυκόφρ. 233. **2)** εὐκόλως κυβερνώμενος, Ἀριστ. Οἰκ. 1. 5, 5. **II.** ὁ καλῶς ἀρχόμενος ἢ ἀρχίζων, λόγος Λουκιαν. Λεξιφ.1:— κάμνων καλὴν ἀρχήν, Τουρκ. «σεφτέ», ἐπὶ τοῦ πρώτου ἀγοραστοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ, Ἀνθ. Π. 6. 304.

εὔας, ὁ, τὸ παρὰ Ρωμαίοις ovatio, ἴδε **εὐαστὴς** II.

εὐάς, **άδος**, ἡ, ἡ κράζουσα εὖα, δηλ. βακχίς, μαινάς, εὐάδα κούρην Ὀρφ. Ὕμν. 48.1, Φιλόστρ.793. **2)** ὡς ἐπίθ., ὁ, ἡ, βακχική, εὐάδι φωνῇ .. γεραίρων Νόνν. Δ.19.108: ἴδε ἐν λ. **οἰνάς**.

II. **Εὐάς**, **αντος**, ὁ, «ἐπίθετον Διονύσου» Δράκων, 62. 6, Ἐτυμ. Μ. 553. 46.—Καθ' Ἡσύχιον = **Διόνυσος**.

εὐασμα, τό, κραυγὴ βακχική, Εὐρ. Βάκχ.129.151.

εὐασμός, ὁ, (εὐάζω) ἡ κραυγὴ εὖα, κραυγὴ ἐνθουσιασμοῦ καὶ εὐθυμίας, ἐπὶ τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, Ἑρμησιάναξ 5.18, πρβλ. Πλουτ. Μάρκελλ. 22, Ἀντών.75.— Κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. εἰς Ὄρν. 874: «τῶν Ἑλλήνων τινὲς τὸν εὐασμὸν σεβασμὸν λέγουσιν».

εὐάστειρα, ἡ, θηλ. ἐκ τοῦ **εὐαστήρ**, Ὀρφ. Ὕμν. 50. 8 , 68,1.

εὐάστερος, **ον**, (ἀστήρ) πλήρης ἀστέρων, ἀστερόεις, Ἄρατ. 237. **II.** λαμπρὸς ἀστήρ, ἐπὶ τῆς σελήνης, Ὀρφ. Ὕμν. 8. 3.

εὐαστήρ, **ῆρος**, ὁ, = τῷ ἑπομέν., Ὀρφ. Ὕμν. 29, Ἀνθ. Π. 9. 246.

εὐαστής, **οῦ**, ἢ παροξ. **εὐάστης**, **ου**, ὁ, (εὐάζω) ὁ κράζων εὖα, βακχεύων, Ὀρφ. Ὕμν. 53. 5, Ἀνθ. Πλαν.1.15, κτλ. **II.** ὁ εὐαστὴς θρίαμβος, ἐν χρήσει παρὰ Διον. Ἀλ. 5. 47 πρὸς μετάφρασιν τοῦ ovatio τῶν Ρωμαίων, ἀνθ' οὗ ὁ Πλούτ. ἐν Μαρκέλλ. 22 χρῆται τῷ **εὖας**.

εὐαστικός, **ή**, **όν**, βακχευτικός, Ἡσύχ. ἐν λ. **εὔσαμα** (ἀντὶ **εὐασμα**).

εὐάτριος [ᾰ], **ον**, Δωρ. ἀντὶ **εὐήτριος**.

εὐαύγεια, εὐαυγής, ἴδε ἐν λ. εὐαγῆς (Γ).

εὐαυξής, ές, ταχεῖαν αὔξησιν λαμβάνων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1.13, 4: Συγκρ.-έστερος, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3.12, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 1.8, 4.

εὐαύχην, ενος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὸν αὐχένα, Τζέτζ. Μεθ' Ὁμηρον 478.

εὐαφαίρετος, ον, ὁ εὐκόλως ἀφαιρούμενος, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 42.

εὐαφάνιστος, ον, εὐκόλως ἀφανιζόμενος, Προκόπ. Διάκον. ἐν Ἕλλην. Πατρολ. Μί. τ.100, σ.1200.

εὐάφεια, ἡ, μαλακότης ἐν τῷ ἅπτεσθαι, ἵνα κόσμιον ἔχῃ ἡ στρῶσις καὶ εὐάφειαν Ἡρακλείδ. παρ' Ἀθην. 48D, Ὀρειβάσ. 133 Mai.

εὐαφήγητος, ον, Ἰων εὐαπήγητος, ον, ὃν εὐκόλως δύναταί τις ν' ἀφηγηθῇ, νὰ περιγράψῃ, Ἡρόδ. 7.63, Δίων Κ. 42. 26.

εὐαφής, ές, (ἁφὴ) ὁ εἴκων ἐπὶ τῇ θίξει, ἁπαλός, Θεοτρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2.17,10· μεταφ., ἐπιδεκτικός, νοῦς Πλούτ. 2. 588D.—Ἐπίρρ. -φῶς, Ἰων. -φέως, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 6· εὐνοήτως, σαφῶς, δεικνύναι Μ. Ἀντών. 11. 18. 10. **II.** ἐνεργ., ἐλαφρῶς ἐγγίζων, Ἀρετ. ἔνθ' ἀνωτ. 9.10.—Ἐπίρρ. -φῶς, Λουκ. Ἁρμον. 1: μεταφ., εὐ. μετάβασις, εὔκολος, ἀβίαστος, φυσικὴ μετάβασις, εὐαφὴς καὶ ἀνάγωγος ἔστω ἡ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετάβασις ὁ αὐτ. Πῶς δεῖ Ἰστ. Συγγρ. 55· τὸ εὐαφὲς τῶν δακτύλων ὁ αὐτὸς Εἰκ. 14.

εὐᾰ́φῑη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ εὐάφεια, Ἀνθ. Π. 5. 35., 294.

εὐάφιον, τό, φάρμακον θεραπεῦον δι' ἐξωτερικῆς ἐπαλείψεως, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Γαλην.

εὐάφορμος, ον, πρόσφορος, ἕτοιμος, Ἐκκλ. **II.** ὃν εὐκόλως δύναταί τις νὰ αἰτιολογήσῃ αὐτόθι.

εὐᾱχής, εὐάχητος, Δωρ. ἀντὶ εὐηχής, εὐήχητος.

εὐβάστακτος, ον, ὃν εὐκόλως φέρει τις ἢ κινεῖ, μηχανὴ Ἡρόδ. 2.125. **2)** ὃν εὐκόλως φέρει ἢ ὑποφέρει τις, Ἀριστ. Ρητ. 1.12, 34, Πολιτικ. 1. 9, 8. **II.** καλῶς ὑποστηριζόμενος, Ἱππ. π. Ἀγμ. 772.

εὔβᾰτος, ον, (βαίνω) εὐδιάβατος, εὐπρόσιτος, ἀντίθετον τῷ δύσβατος, οὐ γὰρ εὔβατος περᾶν Αἰσχύλ. Πρ. 718· ποιεῖν τι εὐβατόν τινι Πλάτ. Νόμ. 761 A: συγκρ., -ώτερος Ξεν. Ἑλλ. 4.6,9.

εὐβᾰφής, ές, καλῶς βεβαμμένος, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 942· ἔχων καλὴν βαφήν, ὡραῖον χρῶμα, τὰ ἀνθηρὰ καὶ εὐβαφῆ τῆς βασιλικῆς ἐσθῆτος Ἰωάνν. Χρυσ. τ. 8. σ. 688D, ἔκδ. Παρισ.—Ἐπίρρ., εὐβαφῶς Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 373, ἔκδ. Mil.

εὔβιος, ον, = τῷ ἑπομ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 36,1, ἐν τῷ ὑπερθετ.

εὐβίοτος, ον, ὁ εὐκόλως εὑρίσκων τὴν τροφὴν αὐτοῦ, ἐπί τινων ζώων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9.1, 23.,11. 5, κ. ἀλλ. **II.** ἐπὶ ἀνθρώπων, διάγων βίον καλόν, ἀξιότιμος, Δίων Κ. 52, 39.

εὐβλαπτος, ον, εὐκόλως βλαπτόμενος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1,12,1. **II.** εὐκόλως βλάπτων, Γεωπ. 9. 9, 10.

εὐβλάστεια, ἡ, ἡ ταχεῖα καὶ ἄφθονος βλάστησις, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 1. 20, 5:— γράφεται καὶ εὐβλαστία αὐτόθι 1. 20, 6, ἔκδ. Wimmer.

εὐβλαστέω, βλαστάνω καλῶς, ταχέως, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1.20.5· τὸ δ' ὅλον οὐ ποιεῖ ἡ θερμότης μᾶλλον εὐβλαστεῖν αὐτόθι 4.3,3.

εὐβλαστής, ές, ὁ καλῶς καὶ ταχέως βλαστάνων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3, 24. 2. **II.** ἐνεργ., ὁ συντελῶν πρὸς καλὴν βλάστησιν, αὐτόθι 2, 3. 3.

εὐβλαστία, ἡ, ἴδε εὐβλάστεια.

εὔβλαστος, ον, = εὐβλαστὴς I, Φίλων 2. 56. **II.** = εὐβλαστὴς II, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 3, 3.

εὐβλέφᾰρος, ον, ἔχων ὡραῖα βλέφαρα, Ἀνθ. Π. 14. 122.

εὐβλητος, ον, εὐκόλως βαλλόμενος, εὐπρόσβλητος, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2.79, Συρ. 35.

εὐβοήθητος, ον, εὐκόλως βοηθούμενος ἢ ὑπερασπιζόμενος, χώρα Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 5, 3, πρβλ. 6, 3. **2)** ἐπὶ νόσων, εὐκόλως θεραπευόμενος, Ἱππ. 397. 22, Ἀριστ. Προβλ. 1. 25.

Εὔβοια, γεν. ας, Ἰων. ης, ἡ, ἡ παρὰ τὴν παραλίαν τῆς Βοιωτίας καὶ Ἀττικῆς κειμένη γνωστὴ νῆσος, Ὅμ., Ἡσ., κλ. — Εὐβοίηθεν καὶ ποιητ. -θε, ἐξ Εὐβοίας, Καλλ. εἰς Δῆλ. 197. 200.— Εὐβοεὺς (οὐχὶ Εὐβοιεύς, Ἐτυμ. Μ. 389. 10), έως, ὁ, αἰτιατ. Εὐβοᾶ, πληθ. -οᾶς (ἂν καὶ τὰ Ἀντίγραφα τοῦ Θουκ. 4. 92, κτλ. ἔχουσιν -οέας), ἴδε Ἀπολλ. περὶ Ἀντωνυμ. σ. 126B, ὁ ἐξ Εὐβοίας, Ἡρόδ. κλ.— Ἐπίθ. Εὐβοϊκός, ή, όν, Θουκ., Εὐρ. Ἑλ. 767 κλ.· παρ' Ἡροδ. Εὐβοεικός, 3. 89, 95· παρὰ Τραγ. ὡσαύτως Εὐβοικός, Εὐβοικὸν ἔἰφος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 371· ὡσαύτως Εὐβόειος, α, ον, Σοφ. Ἀποσπ. 239· ἀρτ. Εὐβοΐτης, ου, ὁ, Στράβ. 449· θηλ. Εὐβοῖς, ῖδος, Ἡρόδ. 3. 89, Διόδ. 12.11· ἀλλὰ συνηρ. αἰτιατ. Εὐβοῖδα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 27, Σοφ. Τρ. 74, κτλ.· ὡσαύτως ἐκτεταμ. Εὐβοιέις, αὐτόθι 237, 401, Ἀποσπ. 239.— εὐβοΐδες, κάστανα, Δίων Χρυσ. 1 246,— «εὐβοίδες, τὰ καστάνια» Ἐτυμ. Μ. 389.1.— Ἐπίρρ. Εὐβοϊκῶς, Συνέσ. 23D.

εὐβολέω, ἐπιτυγχάνω εἰς τὸν βόλον, τὸ «ῥίψιμον» τοῦ κύβου, Λουκ. Ἔρωτ. 16.

εὔβολος, ον, (βάλλω) εὐκόλως ἐπιτυγχάνων βόλος, εὐκόλως ἐπιτυγχάνον ῥίψιμον τοῦ κύβου, Μίδας ἐν κύβοισιν εὐβολώτατος (τὸ δὲ Μίδας ἦν ὄνομα βόλου) Εὔβουλος ἐν «Κυβευταῖς» 4, Πολυδ. Θ', 94, Σουΐδ. ἐν λ. **Μίδας**: — καθόλου, εὐτυχής, ἐπιτυχής, «τυχηρός», ἄγρη Ὀππ. Ἁλ. 3. 71, Ἡλιόδ. 5. 18.—Ἐπίρρ., ἦν γὰρ εὐβόλως ἔχων, ἦτο εὐτυχής, διετέλει ἐν εὐτυχίᾳ, Αἰσχύλ. Χο. 696 (οὕτως ὁ Pors. ἀντὶ εὐβούλως).

εὐβοσία, ἡ, καλὴ βοσκή, χώρα ἔχει πολλὴν εὐβ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 21, 3, πρβλ. 6. 22, 3. **2)** εὐτροφία, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 1.18. 59., 4. 6, 5· ἐξ ἁλὸς Ἀνθ. Π. 11.199. **II.** ἐπώνυμον τῆς Δήμητρος, Συλλ. Ἐπιγρ. 3858, πρβλ. 3906 6.

εὐβόστρυχος, ον, ἔχων καλοὺς βοστρύχους, Ἀνθ. Π. 5. 251, Πολυδ. Β', 27.

εὐβοτέομαι, ἀποθ., ἔχω καλὴν βοσκήν, Στράβ. 500.

εὔβοτος, ον, (βόσκω) ἔχων ἄφθονον καὶ καλὴν βοσκήν, ἀλλ' ἀγαθή μέν, εὔβοτος, εὐμηλος, «εἰς βόσιν καὶ τροφὴν ἐπιτηδεία» (Σχόλ.), Ὁδ. Ο. 406· τοῖς ζῴοις πᾶσιν εὔβοτον Πλάτ. 110E ἐν τέλει, πρβλ. Πλουτ. Κίμιλλ. 16. **II.** εὐτραφής, ἁμνὸς Θεόκριτ. 5. 24.— Καθ' Ἡσύχ. «εὔβοτοι· εὔτροφοι. εὐανθεῖς».

εὔβοτρυς, υ, γεν. υος, ἔχων ἀφθόνους σταφυλάς, Σοφ. Φιλ. 548, Ἀνθ. Π. 9, 668· εὐβότρυος, ον, ἐν Ἀνακρεοντ. 4.17.

εὐβουλεύς, έως, ὁ, ἐπίθ. πολλῶν θεῶν, προσαγορευθῆναι (τὸν Δία) εὐβουλέα καὶ μητιέτην διὰ τὴν ἐν τῷ βουλεύεσθαι καλῶς σύνεσιν Διόδ. 5.72. Νικ. Ἀλ. 14, Ὀρφ. Ὕμν. 29. 6 αἰτ. εὐβουλῆ Πλούταρχ. 2.714 C, πρβλ. εὔβολος ἐν τέλει.— Καθ' Ἡσύχ. «Εὐβουλεύς· ὁ Πλούτων. παρὰ δὲ τοῖς πολλοῖς ὁ Ζεὺς ἐν Κυρήνῃ».

εὐβουλία, ἡ, καλὴ βουλή, εὐθύτης κρίσεως, φρόνησις, Αἰσχύλ. Πρ. 1035, 1038, Σοφ. Ἀντ. 1050, Θουκ. 1. 78, κ. ἀλλ.· περί τινος Πλάτ. Πρωτ. 318E, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 6. 9, 3.

εὔβουλος, ον, καλὴν ἔχων βουλήν, φρόνιμος, σώφρων, Θέογν. 329, Ἡρόδ. 8.110, Πινδ. Ο. 13.11, καὶ Ἀττ.:—Συγκρ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 689. Ὑπερθ., Ἀνδοκ. 18. 10.—Ἐπίρρ. -λως (ἴδε τὴν λ. εὔβολος), Συγκρ. -ότερον, Δίων Κ. 43.16, Ὑπερθ. -ότατα Γεωπ. 5.16,1.— ὡς ἐπίθετον τοῦ Πλούτωνος, «ὁ καλῶς περὶ τῶν ἀνθρώπων βουλευόμενος» Κορνοῦτ. π. Θ. Φυσ. 35, σ. 234.

εὔβους, ὁ, ἡ, ἔχων ἀφθονίαν βοῶν, οὐδ' εὔβουν (ἄλλως εὔβων) σε ἔσεσθαι Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. Δήλ. 54.

εὐβρεχής, ές, καλῶς βεβρεγμένος, Νικ. Ἀλ. 298· διάφ. γραφ. εὐβραχής.

εὔβροχος, ον, ὁ πολλοὺς ἢ καλοὺς ἔχων βρόχους, ἐπὶ θηρευτικοῦ δικτύου πτηνῶν, Ἀνθ. Π. 6. 179.

εὔβρωτος, ον, ὁ καλὸς πρὸς βρῶσιν ἐπὶ εἴδους ἄρτου, εὔβρωτος πρὸς ξηροφαγίαν Ἀθην. 113 B· τινὶ Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 582 B.

εὐβύριος, ον, = εὔοικος, Εὐφορίων 92, πρβλ. Ἐτυμ. Μ. 389. 24.

εὔβυρσος, ον, ὁ ἐκ βύρσης ἰσχυρᾶς κατεσκευασμένος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1299 πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λέξεως ἐὔρρινος.

εὔβωλος, ον, (βῶλος) εὔφορος (ἴδε εὔπωλος).

εὐ-βωλο-στρόφητος, ον, ὁ εὐκόλως ἀροτριώμενος, Εὐστ. 385. 36., 4131. 53.

εὐγᾱθής, εὐγάθητος, Δωρ. ἀντὶ εὐγηθής, εὐγήθητος.

εὔγαιος, ον, συνήθης διάφ. γραφ. ἀντὶ εὔγεως.

εὐγάλακτος, ον, ἐπὶ αἰγός, παρέχουσα καλὸν γάλα, Ἀλκίφρων 3. 21.— Παρ' Ἡσυχ. ἑτεροκλίτως, «εὐγάλακτες· εὔτροφοι».

εὐγάληνος [ᾰ], ον, λίαν γαλήνιος, Δυκόφρ. 20.— Ἐπίρρ. -νως, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1776.

εὐγᾰμέω, συνάπτω εὐτυχῆ γάμον, Ἡφαιστ. Ἀποτελεσμ. σ. 5.

εὐγᾰμία, ἡ, εὐτυχία ἐν τῷ γάμῳ, Πολυδ. Θ', 160.

εὔγᾰμος, ον, εὐτυχῆ γάμον συνάψας, εὐτυχὴς ἐν τῷ γάμῳ, Νόνν. Δ. 1.27.— Καθ' Ἡσύχ. «εὔγαμος· ἐπίθετον Ἀθηναίων».

εὖγε ἢ εὖ γε, Ἐπίρρ., καλῶς, ὀρθῶς, ἐν ἀποκρίσεσι δι' ὧν ἐπιβεβαιοῖ ἢ ἐγκρίνει τις τὰ λεχθέντα, ὡς, σοὶ γὰρ χαρίζομαι.—Ἀπόκρ., εὖγε σὺ ποιῶν Πλάτ. Πολ. 351C· οὕτως, εὖγ', εὖγε ποιήσαντες Ἀριστοφ. Εἰρ. 285· εὖγε λέγεις Πλάτ. Ἀπολ. 24E, κτλ.· πρὸς παρότρυνσιν κυνῶν, εὖγε, εὖγε, ὦ κύνες, ἕπεσθε Ξεν. Κυν. 6.19·— εἰρωνικῶς, εὖγε μέντἂν διετέθην Ἀριστοφ. Ὄρν. 1692. **2)** ἄλευ ῥήματός τινος, ὡς καὶ νῦν, εὖγε, ὡραῖα! πολὺ καλά! Λατ. euge! Πλάτ. Γοργ. 494C, κ. ἀλλ.· διπλοῦν, εὖγ', εὖγε Ἀριστοφ. Ἱππ. 470· εὖγ', εὖγε, νὴ Δί' εὖγε Ἐκκλ. 213· εὖγ', ὅτι ἐπείσθης Νεφ. 866· μετὰ γεν., εὖγε τῆς προαιρέσεως Λουκ. Βίων Πρᾶσις 8.

εὔγειος, ον, (γῆ) ἔχων καλὴν γῆν, εὔγειον .. χωρίον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4.11, 1, Στράβων 311, 545: ἡ εὔγειος (δηλ. γῆ ἢ χώρα), εὔφορος χώρα, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5.13, 2.

εὐγένεια, ποιητ. εὐγενία (ὃ ἴδε), ἡ, καταγωγὴ ἐκ καλοῦ ἢ ἐνδόξου γένους, ὑψηλὴ καταγωγή, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ δυσγένεια, Αἰσχύλ. Πέρσ. 442, Ἐπίχ. 142 Ahr., συχνὸν παρ' Εὐριπ.· ἐμῶν εὐγ. παίδων = ἐμοὶ εὐγενεῖς παῖδες, Εὐριπ. Τρῳ. 583· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Εὐθύδ. 279B, Πολ. 618D· πρβλ. εὐγενής. **2)** ἐπὶ ἐκλεκτῶν ζῴων, φυτῶν, κ.τ.τ., Πλούτ. κτλ. **3)** ἐπὶ ὕφους, Λογγῖνος 34. 2.

εὐγένειος, Ἐπικ. **ἠϋγένειος, ον,** (γένειον) ἐπὶ λέοντος, ὁ ἔχων καλὸν γένειον ἢ ὡραίαν χαίτην, λέων .. ἠϋγένειος Ὀδ. Δ. 456· λὶς Ἰλ. Ο. 275, Ρ.109, κλ.· ἐπὶ τοῦ Πανός, ἔχων καλὸν γένειον, Ὁμ. Ὕμν.18. 39· ἐπὶ ἀνδρῶν, Πλάτ. Εὐθύφρων 2Β, Λουκ. Ἰκαρ. 20.

εὐγενέτης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομ., Εὐρ.Ἴων 1060, Ἀνδρ.771, Φοίν. 1510, κτλ.· θηλ. **εὐγενέτειρα,** Ἀνθ. Π. 9.788.

εὐγενής, ές, παρ' Ὁμ. **εὐηγενής,** (δ ἴδε), καὶ ἐν Ὁμ.Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 94 **ἐϋγενής,** (γένος): ἐκ καλοῦ γένους, ἐξ εὐγενοῦς γενεᾶς, ὑψηλῆς καταγωγῆς, εὐγενής, Λατ. generosus, Αἰσχύλ. Πέρσ. 704· τὸ μὲν ἐστίχθαι εὐγενές, τὸ νὰ εἶναί τις ἐστιγμένος θεωρεῖται ὡς σημεῖον εὐγενείας, Ἡρόδ. 5. 6. **2)** παρὰ τοῖς Τραγ. ἡ ἔννοια αὕτη σχετίζεται μετὰ τῆς ἐννοίας ὑψηλοῦ καὶ γενναίου φρονήματος, ὡς ἐν Σοφ. Ἀντ. 38, Φιλ. 874, κτλ.· διαφέρει φύσις γενναίου σκύλακος .. νεανίσκου εὐγενοῦς Πλάτ. Πολ. 375 Α·— ἀλλ' ἡ ἔννοια αὕτη κυρίως ἀνήκει εἰς τὸ **γενναῖος,** Ἀριστ. Ρητ. 2.15, 3, π. τὰ Ζ. Ἰστ.1.1 32. **3)** ἐπὶ ζώων, καλοῦ γένους, εὐγενής, γενναῖος, Ἵππος Θέογν. 184, Σοφ. Ἡλ. 25· λέων Αἰσχύλ. Ἀγ.1259· ὄρνιθες Πολύδ.1. 58,7· ἐπὶ φυτῶν, καλοῦ εἴδους, Αἴλ. Ποικ. Ἰστ. 2.14, Γαλην.· ἐπὶ χώρας, εὔφορος γόνιμος, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 25· φλέδες καὶ ἶνες Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 5.1, 7. **4)** ἐπὶ ἐξωτερικῆς μορφῆς, ἕξοχος, ὅταν εὐγενεστάτη φανῇ (δηλ. ἡ σελήνη) Σοφ. Ἀποσπ.713· παρθένος εὐγενὴς εἶδος Εὐριπ. Ἑλ. 10· εὐγ. πρόσωπον, παρηΐς, κτλ. ὁ αὐτ.· ἐπὶ ὕφους, τὸ εὐγ. τῆς λέξεως Αἴλ. π. Ζ. ἐν τέλει. **II.** Ἐπίρρ. **-νῶς,** ὡς καὶ νῦν, Εὐρ. Κύκλ. 201· γενναίως, μετὰ γενναιότητος, ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ.729.

εὐγενία, ἡ, = **εὐγένεια,** Εὐρ.Ἡρ. Μαιν. 696, Ἀνθ. Π.7. 337, Παράρτ.130.

εὐγενίζω, καθιστῶ τι εὐγενές, ἐξευγενίζω, πόλιν Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 89.

εὐγένιος, ον, = **εὐγενής,** «εὐγένιος. εὐγενής. καὶ εἶδος ἀμπέλου» Ἡσύχ. **II. εὐγένιον,** τό, ὄνομα εἴδους τινὸς σταφυλῆς, Γεωπ.11. 3, 4.

εὐγενίς, ίδος, μεταγενέστ. θηλ. τοῦ **εὐγενής,** Ἰωσήπ.Ἰουδ. Ἀρχ.7. 3, 3, Συλλ.Ἐπιγρ. 3200, (προσθῆκαι) 3857υ:— τὴν λέξιν ταύτην ἀποδοκιμάζει ὁ Ἡρῳδιαν., ἴδε Λοβέκ. ἐν Φρυν. 451.

εὐγεφύρωτος [ῡ], **ον.** ὁ εὐκόλως γεφυρούμενος, «εὐκολογεφύρωτος», τόπος Πολύδ. 5. 66, 5.

εὐγεώργητος, ον, ὁ εὐκόλως καλλιεργούμενος, νῆσος Σκύλαξ σ. 9, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 575.

εὐγέωργος, ον, = τῷ προηγ., Ἰω. Χρυσ. τ.10, σ. 986C, ἔκδ. Παρισ.

εὔγεως, ων, = **εὐγειος,** Αἴλ. π. Ζ.5.561, Ἀππ.Ἐμφυλ.4.102.

εὐγηθής, ές, πλήρης χαρᾶς, φαιδρός, Εὐρ.Ἡρ. Μαιν.792.

εὐγήθητος, ον, Δωρ. **εὐγάθητος, ον,** = τῷ προηγ., Εὐριπ. Ι. Τ. 212

εὐγηρέω, φθάνω εἰς εὐτυχὲς γῆρας, γηράσκω εὐτυχῶς, Στοβ. Ἐκλογ.Ἠθ. τ. 2. 236.

εὐγηρία, ἡ, εὐτυχὲς γῆρας, Ἀριστ. Ρητ. 1. 5,15· πρβλ. **εὐγήρως.**

εὔγηρος, ον, μόνον ἐν τῷ πληθ., ἴδε **εὐγήρως.**

εὔγηρυς, υ, ἡδέως ᾄχων, ᾠδὴ Ἀριστοφ. Βάτρ. 213, Ὀππ. Ἀλ. 5. 617.

εὐγήρως, ων, ὁ εὐτυχὲς διερχόμενος γῆρας, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ταχυγήρως,** Ἀριστ. Ρητ. 1. 5,1 5, Καλλ.Ἐπιγράμμ. 41, Ἐπιτύμβ. ἐν τῇ Συλλ.Ἐπιγρ. 2892· πληθ. ὀνομαστ. **εὔγηροι ἅπαντᾰ** παρ' Ἀριστ. ἐν τῷ π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9.12, 3· οὐδ. **εὔγηρα,** Ἱππ. π. Ἄρθρ. 825. — Παρ' Ἡσυχ. εὕρηται Ὑπερθετ. «εὐγηρότατος· καλῶς γηρῶν».

εὐγλάγετος, ον, = τῷ ἑπομ., Λουκ. Τραγ.110.

εὐγλᾰγής, ές, Νικ. Θ 617, καὶ **εὐγλᾰγος, ον,** Λυκόφρ. 307· ἔχων ἄφθονον γάλα·— δοτ. κατὰ μεταπλασμ. **εὐγλαγι,** ὥσπερ ἐξ ὀνομ. **εὔγλαξ,** ἁπανταχ. ἐν Ἀνθ. Π. 9.744.

εὐγληνος, ον, ἔχων λαμπροὺς ὀφθαλμούς, ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, Λυκόφρων 598, Ὀππ. Κυν. 3. 79.

εὔγλυπτος, ον, καλῶς γεγλυμμένος, καλῶς κεχαραγμένος, Ἀνθ. Π.7. 363: ὡσαύτως, **εὐγλύφανος, ον,** Νόνν. Δ. 34. 238· **εὐγλυφής, ές,** Ἀνθ. Π. 6. 63.

εὐγλωσσία, Ἀττ. **-ττία,** ἡ, ὡς καὶ νῦν, εὐχέρεια εἰς τὸ λαλεῖν, εὐφράδεια, εὐγλωττία, Εὐρ.Ἀποσπ. 205, Ἀριστοφ.Ἱππ. 837. **II.** ἡδύτης ᾄσματος, Αἴλ. π. Ζ 17. 23.

εὔγλωσσος, Ἀττ. **-ττος, ον,** ὡς καὶ νῦν, εὐφραδής, εὔγλωττος, Αἰσχύλ.Ἱκ.775· τὸ Νεστόριον εὔγλ. μέλος Εὐρ. Ἀποσπ. 891· ἔχων εὐχέρειαν γλώσσης, Ἀριστοφ. Νεφ. 445. **2)** ὁ ἡδέως ᾄχων, εὐήχος, ἐπὶ τῆς Ἀττ. διαλέκτου, Ἀνθ. Π. 9.188:— τὸ εὔγλωττον, ἡ εὐφράδεια, Διον.Ἁλ. π. Συνθ.1. **II.** ἐνεργ., ὁ λύων τὴν γλῶσσαν, ποιῶν τινα εὐφραδῆ, οἶνος Ἀνθ. Π. 9. 503.

εὐγλωττέω, εἶμαι εὐφραδής, Θωμᾶς Μάγιστρ. 394, Ἐκκλ.

εὐγλωττίζω, καθιστῶ εὔγλωττον, τινά τι, τινὰ εἴς τι πρᾶγμα, Φιλόστρ. 273.

εὐγλώχῖν, ῖνος, ὁ, ἡ, ὀξεῖαν ἔχων αἰχμήν, Ὀππ.Ἁλ. 5. 439, Κόϊντ. Σμ. 8. 406.

εὔγμα, τό, (εὔχομαι) ὡς τὸ **εὖχος,** καύχημα, καύχησις, κενὰ εὔγματα εἰπών Ὀδ. Χ.249. **II.** ὡς τὸ **εὐχή,** ἀλλ' ἀείποτε κατὰ πληθ., ἱκεσίαι, εὐχαί, ἐκφράσεις ἐπιθυμίας, Αἰσχύλ. Πρ. 584, Θήβ. 267, Χο. 463, Σοφ.Ἀντ.1185, Ἀριστοφ. Θεσμ. 354, Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ.139.

εὔγναμπτος, Ἐπικ. **ἐΰγναμπτος, ον,** καλῶς ἐπικεκαμμένος, κληῖσιν ἐϋγνάμπτοις Ὀδ. Σ. 294· χαλινοὶ Ὀππ.Ἁλ. 5. 498· περόνη Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 833· ἄγκυρα Ὀρφ., κλ.— Περὶ τοῦ θηλ. **εὐγνάμπτη** ἴδε Λοβεκ. Παρ. 459, κέξ.

εὔγνητος, ον, = **εὐγενής,** Φιλόξ. παρ' Ἀθην. 685D.

εὐγνωμέω = **εὐγνωμονέω,** Νικηφ. Κωνστ/εως Ἰστ.11. 9.

εὐγνωμονέω, εἶμαι εὐγνώμων, εὐμενής, δίκαιος καὶ τίμιος, δεικνύω καλὰ αἰσθήματα, φέρομαι μετ' ἐπιεικείας, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ.1. 2, Πλουτ. Νουμ.12, Λουκουλλ. 4· πρός τινα Διόδ.13.22.

εὐγνωμοσύνη, ἡ, χαρακτὴρ τοῦ εὐγνώμονος, χρηστότης, καλοκαγαθία, ἐπιείκεια, εὐμένεια, ἀβροφροσύνη, Αἰσχίν.78. 8, Ἀριστ. π. Μνήμ. 2, 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «εὐγνωμοσύνη· εὔνοια». **2)** φρόνησις, Πλουτ. Θεμιστ.7, κτλ.

εὐγνώμων, εὔγνωμον, γεν. **ονος,** (γνώμη), ἔχων καλὰ αἰσθήματα, εὐγενής, καλοκάγαθος, ἐπιεικής, συνετός, δίκαιος, Ἀνδοκ. 20. 26, Ξεν.Ἀπομν. 2. 8, 6, Αἰσχίν.78.6, πρβλ. Ἀριστ.Ἠθ. Ν. 6.11, 1· ψεῦδος εὐγνωμονέστερον Λουκ. π. Ἀληθ.Ἰστ.1. 4· παθεῖν εὐγνώμονα Διόδ.13. 25. **2)** σοφός, φρόνιμος, Πλούτ. 2. 420 Ε· εὔγνωμον τὸ πόνημα, μετὰ σκέψεως, Ἀνθ. Πλαν. 4. 41. **II.** Ἐπίρρ., **εὐγνωμόνως,** ἐπιεικῶς, εὐμενῶς, Διόδ.19. 9. μετὰ παρρησίας, πολλῷ τῶν ἄλλων εὐγνωμονέστερον Λουκ. π.Ἀληθ.Ἰστ.1. 4. **2)** φρονίμως, Ξεν. Ἀγησ. 2. 25.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ.154 κέξ.

εὔγνωστος. ον, λίαν γνωστός, οἰκεῖος, Σοφ. Αἴ.704, Εὐρ.Ὀρ. 1394, Λυσ.148. 26. **2)** εὐδιάκριτος, Πλάτ. Σοφιστ. 218Ε· εὔγνωστον .. πότερός .. ἐστιν ὁ πονηρὸς Δημ. 844.16. Ἐπὶ τοῦ τύπου **εὔγνωτος** ἴδε Λοβ. ἐν Αἴαντι ἔνθ' ἀνωτ.— Καθ' Ἡσύχ.: «εὔγνωστος· δῆλος, φανερός».

εὔγομφος, ον, καλῶς συνηρμοσμένος, Εὐρ. Ι. Τ.1286· ὡσαύτως, **εὐγόμφωτος, ον,** Ὀππ.Ἁλ.1. 58.

εὐγονέω, εἶμαι γόνιμος, πρόβατα γάρ .. εὐγονοῦντα πάλιν ὁρμᾷ πρὸς κύησιν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ.1.14, 1.

εὐγονία, ἡ, γονιμότης, εὐφορία, Πλάτ. Πολ. 546Α, Ξενοφ. Λακ.1. 6.

εὔγονος, ον, εὔτεκνος, Σχόλ. εἰς Εὐρ.Ἑκ.581· τὸ εὔγονον, παραγωγικὴ δύναμις, Ἰωσήπ.Ἰουδ. Πόλ. 4. 8, 3.

εὐγραμματία, ἡ, τὸ ὡραῖον γράψιμον (τῶν ἀλφαβητικῶν στοιχείων), Γαλην. 2.75Α.

εὐγράμματος, ον, συγκείμενος ἐκ καλῶν γραμμάτων, εὔφημος, Σουΐδ. ἐν λέξει.

εὐγραμμία, ἡ, ἡ **ὡραιότης** ἰχνογραφήματος, Ἀθήν.197Β.

εὔγραμμος, ον, καλῶς **ἐσχεδιασμένος,** Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 33· ὁ ὡραίας ἔχων γραμμὰς ἢ σχῆμα, Στράβ.100· τῶν ὀρῴων τὸ εὔγραμμον, αἱ λεπταὶ καὶ κανονικαὶ αὐτῶν γραμμαί, Λουκ. Εἰκόνες 6. **II.** καλῶς διαγεγραμμένος, περίοδοι Διον.Ἁλ. π. Συνθ. 22.—Ἐπίρρ. **εὐγράμμως,** Ἰω. Λαυρ. π.Ἀρχ. σ. 282.

εὐγραφής, ές, (γράφω) καλῶς γεγραμμένος, ἐζωγραφημένος, Ἀνθ. Π. 6. 221. **II.** ἐνεργ., γράφων καλῶς, κάλαμος αὐτόθι 6. 66, πρβλ. 65.

εὐγραφία, ἡ, καλὴ ζωγραφία, Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Θράκης τοῦ ἔτους 149 μ. Χρ., Annali di Inst. di Roma, 1868, σ.133.

εὐγράφος, ον, καλῶς ἐζωγραφημένος, Παύλου Σιλ.Ἀμβ. 97.

εὐγύᾰλος, ον, ἔχων ὡραῖα κοιλώματα, Τρυφ. 537, Νόνν. Δ. 13. 68 (ἔνθα διάφ. γραφ. **εὐρύαλος**).

εὔγυιος, ον, ὁ ἔχων καλὰ μέλη τοῦ σώματος, ἢ καλὸν σῶμα, εὔρωστος, εὐγυίων .. νέων Βακχυλ. XI.11.

εὐγῦρος, ον, ὡραίους γύρους ἢ κύκλους ἔχων, οὗ κατ' εὔγυρον πάλην ψάμμος πεσόντος νῶτον οὐκ ἐσφράγισεν, περὶ τοῦ παλαιστοῦ Δημοστράτου, Ἀνθ. Πλαν. 25.

εὐγωνία, ἡ, κανονικότης τῶν γωνιῶν, μῆκος εἰς εὐγωνίαν Εὐρ.Ἴων 1137, ἐξ εἰκασίας τοῦ Elmsl. ἀντὶ εἰς εὐγώνιον.

εὐγώνιος, ον, ἔχων κανονικὰς γωνίας, Ξεν. Οἰκ. 4, 21, Ἀριστ. Προβλ.15.11, 1, Εὐρ.Ἴων 1137.

εὐδαιδάλος, ον, καλῶς, κομψῶς εἰργασμένος, εὐδαίδαλον νᾶα Βακχυλ. XVII. 89, ἔκδ. Kenyon, Ἀνθ. Π 1.16.

εὐδαιμονέω: μέλλ. **-ήσω:** πρκμ. **εὐδαιμόνηκα** Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 6, 8: (**εὐδαίμων**). Εἶμαι εὐδαίμων, εὐτυχής, ὄλβιος, Ἡρόδ.1.170, Θουκ. 8. 24, Εὐρ., κλ.· τι, ὡς πρός τι, Ἡρόδ. 2. 177, Σοφ.Ἀντ. 506, κτλ.· εἰς ἅπαντα Εὐρ.Ἀποσπ. 46· ἐς θυγατέρας ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 541· ἔν τινι Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 24. 3· —**εὐδαιμονίης,** τύπος εὐχῆς, εὐλογίας παρὰ τῷ Εὐρ. ἐν Ἰλ. 231, ἐν Φοιν.1086, ἴδε Elmsl. ἐν Εὐρ. Μηδ.1041 (1073)· παρῳδούμενος ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Ἀγ. 446. 457.

εὐδαιμόνημα, τό, καλή, τύχη, εὐτυχία, εὐτύχημα, Λουκιαν. Εἰκ. 22, Στοβ. Ἐκλογ. 2.194.

εὐδαιμονία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, εὐτυχία, ὄλβος, Ὁμ. Ὕμν. 10. 5, Πινδ. Ν.7. 83, Ἡρόδ.1. 5,32, καὶ συχνάκις παρ' Ἀττ.· χρημάτων προσόδῳ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδ. Θουκ. 2. 97· ἐπὶ χωρῶν, Ἡρόδ. 5. 28., 7, 220, κτλ.· μοῖρ' εὐδαιμονίας Πινδ. Π. 3.150· ὡσαύτως κατὰ πληθ., Εὐρ. Ι. Α. 591, Πλάτ. Φαίδων 115D. **2)** παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστ., τελεία εὐτυχία, ἴδε **εὐδαίμων** ἐν τέλει.

εὐδαιμονίζω, θεωρῶ ἢ καλῶ τινα εὐτυχῆ, μακαρίζω, εὐδαιμόνιζε παῖδα σὴν Εὐρ. Τρῳ. 268, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 2.7, 7, Ἰσοκρ.175D, κλ.· μετὰ γεν. πράγμ., οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι, οὐχὶ ἐκ τῶν πολὺ ἀξίων μακαρισμοῦ διὰ τὴν τύχην του, Σοφ. Ο. Κ.144, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 516C, 518B, Συμπ.194E· αὐτὸν εὐδαιμονιεῖ τῆς περιουσίας Δημ. 550. 20, πρβλ. 362.12· εὐδ. τινὰ ὑπέρ τινος Ξεν. Ἀπομν.1.7, 3· ἐπί τινι Δημ. 314. 2· διά τι Λουκ. Νιγρ. 23.—Παθ., Πλάτ. Πολ. 465D, κ. ἀλλ.

εὐδαιμονικός, ἡ, όν, τείνων ἢ ἄγων εἰς εὐδαιμονίαν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 6, 3, Ρητ.1.19, 31· τὰ εὐδ., τὰ ἀπαρτίζοντα τὴν εὐδαιμονίαν, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 34· τελετὴ καλὴ τε καὶ εὐδ. Πλάτ. Φαῖδρ. 253C. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἀποδεχόμενος εὐδαιμονίαν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ.1134, Ἀριστ. Ἠθ. Ν.1.8,16· οἱ εὐδαιμονικοί, φιλόσοφοι θεωροῦντες ὡς ἄκρον ἀγαθὸν τὴν εὐδαιμονίαν, Διογ. Λ.1.17, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 548A:—Ἐπίρρ., **-κῶς** πράττειν, διάγειν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 856, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 9.

εὐδαιμόνισμα, τό, ὅ,τι θεωρεῖται ὡς εὐδαιμονία, Πλάτ. Ἐπιστ. 354C. **II.** συγχαρητήριον, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4.16.

εὐδαιμονισμός, ὁ, τὸ εὐδαιμονίζειν, Ἀριστ. Ρητ. 1. 9, 34, Ἠθ. Νικ. 4. 7, 13, Πλουτ. Πελοπίδ. 34, κλ. **2)** = **εὐδαιμονία**, Εὐστ. Πονημάτ. 304. 14.

εὐδαιμονιστέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **εὐδαιμονίζω**, δεῖ εὐδαιμονίζειν, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ.1.10,1. **2)** **-έος**, **α**, **ον**, ὃν δεῖ εὐδαιμονίζειν, Ἀρρ. Ἀν.1.12, 2.

εὐδαιμοσύνη, ἡ, = **εὐδαιμονία**, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. 13. 36, Ξεν. Ἐφ.1.16.

εὐδαίμων, **εὔδαιμον**, ὁ εὖ τὸν δαίμονα διακείμενον ἔχων: ἐντεῦθεν, εὐτυχής, μακάριος, Λατ. fetix, τάων εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος ὃς τάδε πάντα εἰδὼς ἐργάζηται ἀναίτιος ἀθανάτοισιν, τούτων ὅστις ταῦτα πάντα εἰδὼς ἐργάζηται, μὴ δυσαρεστῶν τοὺς θεούς, οὗτος εἶναι εὐδαίμων καὶ ὄλβιος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 824· εὐδ. καὶ ὄλβιος Θέογν. 1007· καὶ παρὰ Τραγ., ὡς ἐν Αἰσχύλ. Πρ. 647, Πέρσ.768, Σοφ. Ἀντ. 582· μακάριός τε καὶ εὐδ. Πλάτ. Πολ. 354A· μετὰ γεν., εὐτυχὴς ἔν τινι ἢ διά τι, Ἡσ. ἔνθ' ἀνωτ., Φαῖδ. 58E: ὡσαύτως εἰρωνικῶς, εὐδ. εἶ, ὅτι οἴει .. Πλάτ. Πολ. 422E· τὸ εὐδαίμον = εὐδαιμονία, Θουκ. 2. 43.—Ἐπίρρ. **-μόνως** Εὐρ. Ὀρ. 601, Ἀριστοφ. Πλ. 802, κλ.— Συγκρ. καὶ Ὑπερθ. **-έστερον**. **-έστατα** Πλάτ. Νόμ.734D,710B. **2)** ἰδίως ἐπὶ ἐξωτερικῆς εὐτυχίας, ὁ εὐημερῶν, ὁ πλούσιος, οἱ εὐδαίμονες αὐτῶν Ἡρόδ 1.133, πρβλ.196., 5. 8, Πινδ. Π. 10. 34, Θουκ. 1. 6, κλ.· ἐν πολλοῖς χρήμασιν εὐδαίμονες ὄντες Λυσ. 903. 11· οἱ πλούσιοι καὶ εὐδ. Πλάτ. Πολ. 406C, πρβλ. Πρωτ. 316B: —ὡσαύτως ἐπὶ τόπων, αἱ Ἀθῆναι μεγάλαι τε καὶ εὐδαίμονες Ἡρόδ. 8.111· Εὐβοίη, νήσῳ μεγάλῃ τε καὶ εὐδ. ὁ αὐτ. 5. 31· Κυράνα Πινδ. Π. 4. 491, κτλ.—Ἂν καὶ πάντοτε ἐμπερικλείει τὴν ἔννοιαν καλῆς τύχης, ὅμως ἐν Εὐρ. Μηδ. 1230 ἀντιτίθεται πρὸς τὸ **εὐτυχής**, ὅλβου δ' ἐπιρρυέντος εὐτυχέστερος ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ· συνήθως ὅμως ἀμφότεραι αἱ ἔννοιαι στενῶς σχετίζονται, εὐτυχία καὶ εὐδαιμονία, ὄλβος καὶ εὐημερία, ἴδε πρὸ πάντων Πλάτ. Πολ. 354A, 580C, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ.1. 8, 4, κἑξ , 7.13, 2, κἑξ., Πολιτικ. 8. 5,10.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ σ.157 κἑξ.

εὐδάκρῡτος, **ον**, (δακρύω) ἀξιοδάκρυτος, οὐχ ἧσσον εὐδάκρυτά μοι λέγεις τάδε Αἰσχύλ. Χο.181. **II.** ὡραῖος ἐν δάκρυσιν. μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φιλοστρ.

εὐδάκτῡλος, **ον**, ἔχων ὡραίους δακτύλους, Ἀλκίφρων 3. 67.

εὐδάμνας· «εὐδάμαστος» Ἡσύχ.

Εὐδάνεμος· «ἄγγελος παρ' Ἀθηναίοις» Ἡσύχ.

εὐδάνω, ποιητ. ἐκτεταμ. ἀντὶ τοῦ **εὕδω**, Λυκόφρ. 1354, ἀλλὰ πιθαν. ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ἐνδύνει**.

εὐδάπανος, **ον**, (δαπάνη) πολλὰ δαπανῶν, ἐλευθέριος, Ἀριστ. π. Ἀρετ. καὶ Κακ. 2. 2, Πλουτ. Σόλ. 3.—Ὑπερθ. **εὐδαπανώτατος** Δίων Κ. 44. 39. **II.** ὁ μὴ δαπανηρός, ὁ διὰ μετρίας δαπάνης γινόμενος, Διον. Ἁλ. 2. 23, Δίων Κ. 52. 30.

εὐδαρκὴς· «εὐόφθαλμος» Ἡσύχ. (πιθ. ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **εὐδρακὴς** ἢ **εὐδερκὴς**).

εὐδείελος, **ον**, (ἴδε ἐν τέλ.) εὔδηλος, φανερός, μακρόθεν ὁρατός, Ὅμ. (μόνον ἐν τῇ Ὀδ.), τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίθετον τῆς Ἰθάκης, Ὀδ. Β. 167, Ι. 21, κτλ.· ἐπὶ νήσων καθόλου, ἢ πού τις νήσων εὐδείελος Ν. 234· πιθ. διὰ τὸ εὔδηλον αὐτῶν, διότι «πᾶσαι αἱ νῆσοι συγκρινόμεναι ἠπείροις εὐδηλότατα ἔχουσι τὰ ὄρια» Σχόλ. εἰς Ὀδ. Β.167 (περιγραφὴ λίαν ἁρμόζουσα τῇ Ἰθάκῃ)· οὕτως ὁ Πίνδ. ἐν Ο. 1. 178 καλεῖ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ Κρόνιον εὐδείελον, μακρόθεν ὁρατόν· πρβλ. **εὐαγὴς** Γ. **II.** μετέπειτα, ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἥλιον, εὐήλιος, ὡς ἐν Πινδ. Π. 4. 136 ἡ Ἰωλκὸς καλεῖται εὐδ. χθών, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ὀρεινὰς κατοικίας τοῦ Ἰάσονος (τοὺς αἰπεινοὺς σταθμούς)· οὕτω περὶ τῆς Κρίσης μετὰ τοῦ ἀναπεπταμένου αὐτῆς πεδίου πρὸς νότον, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 434· ὅσα που φύει εὐδείελος αἶα Εὐφορ. 54. (Ἀναμφιβόλως εἶναι ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ τὸ **δέελος**, **δῆλος**, ἴδε ἐν λ. **δῖος**. Ὁ Στράβ. καὶ τινες γραμμ. θεωροῦσι τὴν δευτέραν σημασίαν ὡς τὴν μόνην, πρβλ. Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λ. **δειλὴ** 7-9· ἄλλοι ἑρμηνεύουσιν αὐτὴν διὰ τοῦ δυσμικός, = δυτικός, **ἐκ τοῦ δείλη**, ἑσπέρα, ὅπερ ἁρμόζει μὲν εἰς τὴν Ἰθάκην, **ἀλλ' οὐχὶ εἰς πάσας τὰς νήσους καὶ βεβαίως οὐχὶ εἰς τὴν Ἰωλκόν**, ἥτις ἔκειτο κατὰ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ.).

εὐδεινός, **ή**, **όν**, = **εὐδιεινός**, Ἀνέκδ. Ὀξ.2.207, ἐν τῷ Συγκρ. **-ότερος**, ἐντεῦθεν πιθανῶς, εὐδεινοὺς λιμένας ἐπανορθωτέον ἀντὶ **εὐδινοὺς** ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4717. 22, καὶ **εὐδεινότατος** ἀντὶ **εὐδινώτατος** ἐν Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 9. 7, περὶ τῶν ἐν Παλ. Μαρτυρ. 9.

εὐδειπνία, ἡ, καλὸν δεῖπνον, Ἀρμόδ. παρ' Ἀθην.149B, 479D, πρβλ. **φιλοτησία**.

εὐδειπνος, **ον**, δαῖτες εὐδ., καλῶς κατηρτισμέναι εὐωχίαι, Εὐρ. Μήδ. 200. **II.** ἐν Αἰσχύλ. Χο. 484, παρ' εὐδείπνοις ἕσει ἄτιμος, σημαίνει παρὰ τοῖς νεκροῖς εἰς οὓς προσφέρουσι θυσίας οἱ ζῶντες θὰ εἶσαι ἄτιμος· ὁ Σχολιαστ. ἑρμηνεύει: «τῶν ἄλλων νεκρῶν μεταλαμβανόντων ἐναγισμῶν σὺ ἄτιμος ἔσει». Πρβλ. Φωτ. λεξ., Ἡσύχ. ἐν λ. καὶ Μέγα Ἐτυμ. σ. 42, 3, ἐν λ. **αἰώρα**.

εὐδενδρία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **εὔδενδρος**, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 358, ἔκδ. Mil.

εὔδενδρος, **ον**, ἔχων ἄφθονα καὶ καλὰ δένδρα, Πινδ. Ο. 8. 12, Π. 4.131, Εὐρ. Ι. Τ.134, κτλ.· ὡσαύτως παρὰ τοῖς πεζογράφοις, Ἱππ. π. Ἀέρων 288, Στράβ. 100.

εὐδερκής, **ές**, βλέπων καλῶς, ἔχων λαμπροὺς ὀφθαλμούς, Μάξιμος π. καταρχ. 151. 263.— **Εὐδέρκης**, κύρ. ὄν., Δημ. σ. 688, 11, ἴδε Κόντου Φιλολ. Ποικίλ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α'. σ. 29.

εὐδέρματος, (δέρμα) ἔχων καλόν, ἰσχυρὸν δέρμα, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 125, πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λ. **εὔρρινος**.

εὐδέψητος, **ον**, (δεψέω) καλῶς κατειργασμένος, τὰ δέρματα τὰ εὐδεψητότατα, τὰ κάλλιστα μεμαλαγμένα, Ἱππ. π. Ἄρθρ.779, Γαλην. τ. 18, μέρ. 1. σ. 436, 14, ἔκδ. Kühn.

εὔδηλος, **ον**, ἐντελῶς φανερός, κατάδηλος, Αἰσχύλ. Πέρσ.1009, κλ.· εὔδηλός [ἐστι] ποιῶν, εἶναι καταφανὴς τοῖς πᾶσι ποιῶν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1130· εὔδηλόν [ἐστιν] ὅτι .. Πλάτ. Πολιτικ. 308D· φιλόσοφός τις εἶ — εὔδηλον Ἄλεξις ἐν «Λίνῳ» 1. 11· ἐν εὐδήλῳ [ἐστὶ] Ἱππ. 6. 3· ἴδε ἐν λ. **δῆλος**.—Ἐπίρ. **-λως** Πλουτ. Θησ. 3.

εὐδία, ἡ, καλοκαιρία, κοινῶς «βιδιά», ἐκ χειμῶνος εὐδία Πινδ. Ι. 7 (6). 52· ἐν εὐδίᾳ χειμῶνα ποιεῖν Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 14· ὅταν εὐδία γένηται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 3· εὐδίας (γεν.), ἐν καλοκαιρίᾳ, αὐτόθι 8.12, 10·— πληθ., ἔν γε χειμῶσι καὶ εὐδίαις Πλάτ. Νόμ. 961F· εὐδιῶν οὐσῶν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 36. **2)** μεταφ., ἠρεμία, ἡσυχία, γαλήνη, Πινδ. Ο. 1. 158, Π. 5. 12, Αἰσχύλ. Θήβ. 795, Ἀντιφῶν 116. 25, Ξεν. Ἀν. 5. 8, 19· ἐπὶ τοῦ νοῦ, τῆς διανοίας, Πρωταγ. παρὰ Πλουτ. 2.118E, ἔνθα ἴδε Wytt.· σαρκὸς εὐδ., καλὴ κατάστασις τῆς σαρκός, αὐτόθι126C. [Περὶ τῆς προσῳδίας ἴδε **εὔδιος**].

εὐδιάβᾶτος, **ον**, «εὐκολοπέραστος», ποταμὸς Ξεν. Ἑλλ. 4. 2. 11, Πλούτ. 2. 1117D, Πολύαιν. 2. 1, κλ.

εὐδιάβλητος, **ον**, = τῷ ἑπομ., Χρύσιπ. παρὰ Πλουτ. 2.1040B.

εὐδιάβολος, **ον**, ὃν εὐκόλως διαβάλλει τις, Πλάτ. Νόμ. 944B· εὐδιάβολα τὰ τοιαῦτα πρὸς τοὺς πολλοὺς ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρ. 3B.—Ἐπιρρ. εὐδιαβόλως ἔχειν Δημ. 1406. 10.

εὐδιάγνωστος, **ον**, ὃν εὐκόλως διακρίνει τις, Γαλην. τ.14. σ. 63.10, Πρόκλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 668, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. σ. 3A, κλ.

εὐδιάγραπτος, **ον**, ὁ εὐκόλως διαγραφόμενος, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 145. 230.

εὐδιάγωγος, **ον**, φαιδρός, ἱλαρός, εὔθυμος, Διοσκ. 4. 61, Φίλων 1. 52, κλ.

εὐδιάζομαι, ἀποθ., = **εὐδιάω**, βίος ἀσαλεύτῳ ἡσυχίᾳ εὐδιαζόμενος Πλάτ. Ἀξ. 370D·— ἐνεργ., παρὰ τῷ Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 508D.

εὐδιάθετος, **ον**, καλῶς διατεταγμένος·—Ἐπίρρ. **-τως**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 5, 2. **II.** καλῶς διατεθειμένος, ἐπὶ προσώπων, Δούκ. 81B, Θεόδ. Στουδ. 546D, κλ. **III.** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **δυσδιάθετος**, ἐπὶ ἀγάμου κόρης, «οὐκ εὐδιάθετος· οὐ δυναμένη εὐχερῶς γήμασθαι» Ἡσύχ.

εὐδιάῤῥυπτος, **ον**, = ῥᾳδίως διαῤῥυπτόμενος, συντριβόμενος, Κύριλλ. Ἀλ. Ι. 828D, ΙΙΙ.1341C.

εὐδίαιος ἢ **-αῖος**, ὁ, ὑπὲρ ἐν τῷ πλοίῳ πρὸς ἐκροὴν τοῦ ἐν τῷ πυθμένι ἀθροιζομένου ῥυπαροῦ τῆς «σεντίνας» ὕδατος, Πλούτ. 2. 699F, πρβλ. Πολυδ. Α', 92, Ἡσύχ., «τρῆμα τῆς νεὼς δι' οὗ ἡ ἀν-

τλία ἐκρεῖ· Σουΐδ., πρβλ. **χείμαρρος**. **II.** εὐδίαιον, τό, τὸ ἄκρον σωλῆνος κλυστηρίου, κτλ., παρὰ Φήστῳ, **εὔδιον** ἐν Πολυδ. Δ', 181.

εὐδιαίρετος, ον, εὐκόλως διαιρούμενος, Ἀριστ. Φυσ. 4. 8, 10, π. Ζ. Μορ. 2. 8,10, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ.7.13,1, κτλ.

εὐδιαίτερος, α, ον, ἀνώμαλ. Συγκρ. τοῦ **εὔδιος**, ὃ ἴδε.

εὐδιαίτητος, ον, περὶ οὗ εὐκόλως δύναται νὰ ἐξενέγκῃ τις γνώμην, Στράβ. 332, Γαλην. τ. 5. σ. 361, Εὐνάπ. 471 ἔκδ. Boiss.

εὐδίαιτος, ον, ἐγκρατῶς διαιτώμενος, Ξεν.Ἀπολ.19, Πολυδ. Ϛ', 27, κλ.

εὐδιάκλαστος, ον, εὔθραυστος, Κύριλλ. Ἀλ. εἰς Σοφον. 1. σ. 588, Εὐσεβ. Ἐκκλ.Ἱστ. σ. 237, 338.

εὐδιακόμιστος, ον, ὁ εὐκόλως διακομιζόμενος, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀγχίπους**.

εὐδιάκοπος, ἢ **εὐδιάκοπτος, ον,** ὁ εὐκόλως διακοπτόμενος Πολύβ. 3. 46, 4., 55, 1.

εὐδιακρισία, ἡ, τὸ εὐκόλως διακρίνειν, Λυδ. κ. Ροδ. στ. 995, 1706, ἔκδ. Wr.

εὐδιακόσμητος, ον, ὁ εὐκόλως διακοσμούμενος, Πολύβ. 8. 36.9.

εὐδιάκριτος, ον, ὁ εὐκόλως διακρινόμενος, Γαλην. τ. 2. σ. 200. **2)** εὐεξήγητος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ω. 23. **II.** ἐνεργ., εὐκόλως διακρίνων, Εὐστ. Πονημάτ.140. 3, κ. ἀλλ.—Ἐπίρρ. **-τως**, Εὐστ. Πονημάτ. 8. 91, κλ.

εὐδιάλλακτος, ον, εὐκόλως διαλλαττόμενος, εἰρηνικός, Διον. Ἀλ. 4. 38.—Ἐπίρ. **-τως**, Πλουτ. Κατ. 54.

εὐδιάλυτος, ον, εὐκόλως ἀνοιγόμενος, ἐπὶ γαλεάγρας, Στράβ. 273. **2)** εὐκόλως διαλυόμενος, φιλία Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 8. 3,3· Ἑλλὰς Πλουτ. Φιλοπ. 8. **3)** εὐκόλως ἀνασκευαζόμενος, ἀναιρούμενος, Διον. Ἀλ. π. Ρητ.9.5, Ἑρμογ. **4)** εὐκολοχώνευτος Ἀθήν. 87Ε. **II.** εὐκόλως διαλλαττόμενος, Πολύβ. 29. 5, 5.

Εὐδι-άναξ, ακτος, ον, ἄναξ τῆς γαλήνης, πεπλασμένον κύριον ὄνομα, ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Νυκτερίων ὁ Εὐδιάνακτος Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 1. 15.

εὐδιανός, ή, όν, = **εὔδιος**, θαυμαστὸς ἐὼν φάνη.. καὶ ψυχρᾶν ὁπότ' εὐδιανὸν φάρμακον αὐρᾶν Πελλάνᾳ φέρε, «ἐφάνη δὲ θαυμάσιος καὶ ἡνίκα τῶν ψυχρῶν αὐρῶν τὸ φάρμακον (δηλ. τὴν χλαμύδα) ἐπηνέγκατο ἐν τῇ Πελλήνῃ (ἔνθα ἐτελεῖτο ἀγὼν τὰ Ἑρμαια)· ταύτην γὰρ ἐλάμβανον τὴν χλαμύδα οἱ νικῶντες» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 9. 146, πρβλ. Bökh εἰς Πινδ. 5. 10.

εὐδιάπλαστος, ον, εὐσχημάτιστος, ὡραῖος, Σύγκελλ.17. 4.

εὐδιάπνευστος, ον, = τῷ ἑπομ., Θεόφρ. περὶ Ὀσμ. 39,Ἀθήν. 26Ε. **II.** ὁ εὐκόλως διαπνεόμενος, Ἀθήν. ἐν Mathaei Med.227.

εὐδιάπνοος, ον, συνηρρ. **-πνους, ουν,** εὐκόλως ἐξατμιζόμενος, τὸ ὑγρὸν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 9, 2.

εὐδιάρθρωτος, ον, καλῶς διηρθρωμένος, συνηρμοσμένος, ἐπὶ ὕφους, Εὐστ. 106. 12, κλ.

εὐδιάρπαστος, ον, εὐκόλως διαρπαζόμενος, λῃστευόμενος, Βασιλ. τ. 1, σ. 42Ε.

εὐδιάσειστος, ον, εὐκόλως διασειόμενος, Ἐτυμ. Μ. 104. 5, κλ. **II.** ὃν εὐκόλως ἀνασκευάζει τις, Ἀπολλ. π.Ἀντωνυμ. 3Β.

εὐδιαρρίπιστος, ον, ὁ εὐκόλως διαρριπιζόμενος, ὃν εὐκόλως διασκορπίζει ὁ ἄνεμος, Κύριλλ. Ἀλ. Ι. 176Β, ΙΙΙ. 817Α κ. ἀλλ.

εὐδιασκέδαστος, ον, ὁ εὐκόλως διασκεδαζόμενος, κίβδηλος καὶ εὐδιασκέδαστος ἡδονή, εὐκόλως παρερχομένη, Στοβ. Ἐκλογ. Ἠθ. σ. 440.

εὐδιάσπαστος, ον, εὐκόλως διασπώμενος, ἐξαγόμενος ἐκ τῆς γῆς εἰς ἣν ἐνεπάγη, ἐπὶ χαράκων, Πολύβ. 18. 1, 9.

εὐδιαστόλως, Ἐπιρρ. εὐκρινῶς, σαφῶς, Κύριλλ.Ἀλ.VII.180C.

εὐδιάστροφος, ον, ὁ εὐκόλως διαστρεφόμενος, καταστρεφόμενος, Θεόδ. Πρόδρ. Ροδ. σ. 110.

εὐδιάτμητος, ον, ὁ ῥᾳδίως διατεμνόμενος, Κύριλ.Ἀλ.ΙΙΙ.1308C.

εὐδιατύπωτος, ον, = ὁ ῥᾳδίως διατυπούμενος, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 216, 87.

εὐδιάφθαρτος, ον, = τῷ ἑπομ., Πλάτ. Νομ. 845D.

εὐδιάφθορος, ον, εὐκόλως φθειρόμενος, καταστρεφόμενος, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 6, 10, π. Ζ. Μορ. 4. 6, 4.

εὐδιαφορέω, γενικῶ εὐκόλως, αἱ δὲ κριθαί, πρὸς τῷ παίνειν, καὶ κατὰ τὴν γέννησιν εὐδιαφορεῖν ποιοῦσι τὸ ζῷον, δηλ. εὐέκφορον, Γεωπ. 19. 6, 12.

εὐδιαφόρητος, ον, εὐκόλως διαφορούμενος διὰ τοῦ ἱδρῶτος, εὐεξάτμιστος, Διοσκ. παρ' Ἀθην. 10C. **II.** εὐκόλως ἱδρώνων, Γαλην.:—οὐσιαστ. **εὐδιαφορησία,** ἡ, Σωρ.Ἐφ. σ.33, ἔκδ. Erm.

εὐδιάφυκτος, ον, ὃν εὐκόλως δύναται νὰ διαφύγῃ τις, οὐκ εὐδιάφυκτα τὰ τῆς σαρκὸς πάθη Κύριλλ. Ἀλ. ΙΙΙ 1236Α.

εὐδιάχυτος, ον, εὐκόλως διαλυόμενος, φάρμακα Ἀριστ.Πρβλ. 1. 42· γῆ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 2, 6· ἀὴρ Πλουτ. 2. 901Β· τὴν ὄρεξιν εὐδ. ἔχειν Διογ. Λ. 10. 149.

εὐδιαχώρητος, ον, ῥᾳδίως διαχωρῶν, Ξενοκρ. 31.— Συγκρ. **εὐδιαχωρητότερος,** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **δυσδιαχωρητότερος**, Ἀριστ. Προβλ. 31, 8.

εὐδιάω, Ἐπικ. μετοχ. **εὐδιόων** (εὔδιος), εἶμαι γαλήνιος, ἐπὶ θαλάσσης καὶ καιροῦ, κόλπῳ ἐν εὐδιόωντι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 371· ἄνεμος.. ὅς κεν ἄῃσιν ἦπιος, εὐδιόων Ὀππ. Ἀλ. 3. 58, πρβλ. Ἄρατ. 899· ἐπὶ θαλασσοπλοούντων, πλέω μὲ οὔριον ἄνεμον, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 903· πρβλ. **διαύω**.

εὐδίδακτος [ῐ], **ον,** εὐκολοδίδακτος, εὐάγωγος, Διοδ. 2. 29.

εὐδιεινός, ή, όν, = **εὔδιος**, χειμὼν Ἱππ.Ἀφ.1247· γαλήνη Πλάτ. Νόμ. 919 Α· τροπαὶ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 8, 9· ὁ ζέφυρος ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 26. 31, κτλ.· ἐπὶ τόπων, ἐν εὐδιεινοῖς, ἐν τόποις περιλαμπομένοις ἀπὸ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν, Ξεν. Κυν. 5. 9, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 16, 7.—Ἐπίρρ. **-νῶς**, Ἱππ. 25. 15.— Πρβλ. **εὐδεινός**.

εὐδιέξοδος, ον, εὐχερῶς ἐξερχόμενος, Ἱππ. 298. 14· εὐδ. κοιλίη, εὔκολος κένωσις, ὁ αὐτ. 339. 2.

εὐδίετος, ον, (διΐημι) εὐκόλως τηκόμενος, εὔτηκτος, Διοσκ.1.18.

εὐδιήγητος, ον, εὐκολοδιήγητος, Ἰσοκρ. 389Ε.

εὐδικία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, (δίκη) δίκαιος τρόπος, δικαιοσύνη, ἐν τῷ πληθ., εὐδικίας ἀνέχειν Ὀδ. Τ.111· εὐδικίῃ, δικαίως, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 343· σύντροφος εὐδικίης Ἐπιτύμβ. ἐν Συλλ.Ἐπιγρ. 246· ὅς εὐδοκίης ἀγανῇσι σῶσε.. πόλιας αὐτόθι 373, πρβλ. 2859.— ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, Πλουτ. 2.781Γ.

εὐδίνητος [ῑ] **,ον,** εὐκόλως στρεφόμενος, εὔστροφος, τρύπανα Ἀνθ. Π. 6. 205· ἐπὶ ὀρχηστῶν, Παύλου Σιλ.Ἀμβων.120. **II.** καλῶς ἐστραγγυλευμένος, Νόνν. Δ.109.

εὐδῑνός, όν, = **εὐδιεινός**, Ὀρφ.Ὕμν. 21. 5· Στράβ. 453,16, Εὐσέβ. Π. 813Β.— Καθ' Ἡσύχ.: «εὐδινά· πραέα, κατεσταλμένα», κατὰ Ζωναρᾶν (897): «εὐδινὸς καιρὸς ὁ εὐδίαν ἔχων».— Καὶ κατὰ Σουΐδ.: «εὐδιεινὸς ὁ καιρὸς καὶ ὁ ἄνεμος, καὶ εὐδινὸς ὁμοίως».

εὐδίοδος, ον, δι' οὗ εὐκόλως διέρχεταί τις, εὐδιάβατος, χώρα Θεοφρ. π. Φυτ.Ἱστ.1.7,1. **2)** ἐπιτρέπων εὔκολον ἐξάτμισιν, Ἀριστ. Προβλ. 8. 4. **II.** εὐκόλως διερχόμενος, διαβαίνων πρὸς τοὺς πόρους Θεοφρ. π.Ὀσμ. 62.

εὐδιοίκητος, ον, ὃν εὐκόλως διαθέτει τις ἢ χωνεύει, Γαλην. τ.14. σ.736, 9.

εὐδίολκος, ον, (ἕλκω) εὐκόλως ἕλκων, ὁδηγῶν, δελεαστικός, δύναμις Φίλων 1 517.

εὔδιον, τό, ἴδε **εὐδίαιος**.

εὐδιόπτος, ον, δι' οὗ εὐκόλως δύναται νὰ ἴδῃ τις, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2.13,12, Προβλ. 23. 8 καὶ 38· τὸ εὐδ., διαφάνεια, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 5.1, 23.

εὐδιόρθωτος, ον, εὐκόλως διορθούμενος, θεραπευόμενος, Ἱππ. 8. 9, Διον.Ἀλ.10. 42.

εὐδιόριστος, ον, εὐκόλως ὁριζόμενος, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 9, 1.

εὔδιος, ον, (ἴδε ἐν λέξ. **δῖος**)· — γαλήνιος, καθαρός, λαμπρός, ἐπὶ ἀέρος, καιροῦ, θαλάσσης, ἄνεμος Ξεν.Ἑλλ. 1. 6, 38· εὔδια πάντα Θεόκρ. 22. 22· ἀλὸς ἄκραι Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 521, κτλ.· θερμός, μαλακός, ἤπιος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **χειμέριος**, Πινδ. Π. 5.12· χειμὼν Ἱππ. π.Ἀέρ. 287· ἐπὶ προσώπων, ἤπιος, φαιδρός, εὔχαρις, Ὀππ.Ἀλ. 4. 29· τὸ εὔδιον τοῦ προσώπου Μ.Ἀντών. 6. 30:— οὐδ. **εὔδιον, εὐδία, ὡς Ἐπίρρ.**Ὀππ. Κυν.1. 44,Ἀνθ. Π.10.14:— ἀνώμαλ. Συγκρ. καὶ Ὑπερθ. **εὐδιέστερος, -έστατος** Ἱππ. π. Ἀέρ., ἔνθ' ἀνωτ.· **εὐδιαίτερος** Ξεν., ἔνθ' ἀνωτ.

II. ἐξερχόμενος ἢ ἀσχολούμενος ἐν καλοκαιρίᾳ,Ἄρατ. 916· φέρων ὡραῖον καιρόν,Ὀρφ.Ὕμν. 37. 24. [Ἐκ τῆς ποσότητος τοῦ **ῦ** τοῦ θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι τὸ ι εἶναι μακρὸν ἐν τῷ **εὔδιος, εὐδία**, κτλ.· ἀλλ' οἱ ποιηταὶ ἔχουσιν ῐ ἐν ἀμφοτέροις· μόνον ἐν Ὀρφ., ἔνθ' ἀνωτ., ἐν ἄρσει ῑ ὡς καὶ ἐν Ἄρατ.784,823, 850: ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ.Ἱστ. 8.15, 4 ὁ Βεκκῆρος ἔγραψεν **εὐδῖαι**, ἴσως κατὰ λάθος].

εὐδιφρος, ον, ἔχων καλὰ ἅρματα, ἐπὶ τῆς Ἥλιδος, Νόνν. Δ. 37.139.

εὐδιμητος, Δωρ. **-δμᾶτος, ον,** καλῶς ὡκοδομημένος, βωμός, πύργος, πόλις Ὅμ., ἀείποτε ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ, εὐδμητος, πλήν ἐν Ὀδ. Υ. 302, ὃ δ' εὐδμητον βάλε τοῖχον.

εὐδοκέω παρατ. **εὐδόκουν** ἢ **ηὐδόκουν**: μέλλ. **-ήσω**. Εἶμαι ἐντελῶς εὐχαριστημένος, εὐνοϊκῶς διάκειμαι, ἀποδέχομαί τι εὐχαρίστως, συναινῶ ἔν τινι πράγματι, τινι Πολύβ. 2. 38, 4· μετ' ἄπαρ., συγκατανεύω νὰ πράξω τι, ὁ αὐτ. 5. 93, 7· μετ' αἰτ. καὶ ἄπαρ., συναινῶ νά.., 1. 8, 4., 7. 4, 5. **3)** οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἢ παθ., εὐδοκεῖσθαι ἐπί τι 1. 8, 4· τινι 3. 31, 6., 27. 3, 5:— ἀπολ., εὐδοκήθη, ηὐτύχησεν, Ἑβδ. (Α', Παραλ. ΚΘ'. 23), **II.** ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι εὐάρεστος ἢ εὐπρόσδεκτος, τινι, εἰς τινα, Πολύβ. 20. 5, 10·— ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ ἢ παθ., ἐπιδοκιμάζομαι ἢ γίνομαι ἀποδεκτός, τινι, ὑπό τινος, ὁ αὐτ.1. 6, 3, κτλ.· ἀπολ., 1.71, 3,

εὐδόκησις, εως, = **εὐδοκία**, Πολύβ.16.20. 4, Διόδ.15, 6, κλ.

εὐδοκητής, οῦ, ὁ, = ὁ εὐδοκῶν, Ἐπιφάν. Π. 881Β.

εὐδοκητός, ή, όν, ἀρέσκων, ἀρεστός, εὐπρόσδεκτος, Διογ. Λ. 2. 87, Σύμμ. ἐν Ψαλμ. ΞΖ', 31,Ὠριγέν. ΙΙΙ.1081Α.

εὐδοκία, ἡ, ἐπιδοκιμασία, ἔγκρισις, εὔνοια, χάρις, Συλλ.Ἐπιγρ. 5960, παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ τῇ Καινῇ Διαθ.

εὐδοκιμάζω, = **εὐδοκέω**, Ὡριγέν. VII.13A.

εὐδοκιμέω· παρατ. **ηὐδοκίμουν** Πλάτων. **Γοργ. 515E**· ἀόρ. **ηὐδοκίμησα** Ξενοφ. Κύρ. 7. 1, 46, Δημ. 7. 20 : **πρκμ. ηὐδοκίμηκα** Ἀριστοφ. Νεφέλ. 1031: — ἡ αὔξησις παραλείπεται ἐν τῇ Ἰάδι διαλ., Ἡρόδ. 3,131.,7. 227, καὶ συχνάκις ἐν Ἀντιγράφοις Ἀττ. συγγραφέων, ὡς ἐν Ἀριστοφ., ἔνθ' ἀνωτ., Ξεν. Ἑλλ. 6.1,2, κ.λ. Εἶμαι εὐδόκιμος, ἔχω καλὴν φήμην, τιμῶμαι, εἶμαι ἔντιμος, δημοτικός, Θέογν. 587, Εὐρ. Ἀποσπ. 550, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Λυσίας 173. 40, κτλ. : — **εὐδοκιμῶ ἔν τινι**, διακρίνομαι ἔν τινι, **εὐδοκιμῶ**; Ἡρόδ. 1. 59, Θουκ. 2 37· **ἐπὶ σοφίᾳ ἐν πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν** Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 291 A· **ἐπί τινος** Δημ. 1425. 5· **τι** Δίων Κ. 60. 8· **περί τι** Πλάτ. Πολ. 368A, κτλ.· **ἐκ ἢ ἀπό τινος** Πλουτ. Δίων 34, Ἀνθ. Π.11.157, Δίων Κ.: — **εὐδ. μάλιστα τῶν μαθητῶν** Πλάτ. Πρωταγ. 315 A· οὗτος, εὐδ. διὰ πάντων τῶν βασιλέων Ἡρόδ. 6. 63 : — **εὐδ. παρὰ τῷ βασιλεῖ**, ἔχειν δύναμιν παρ' αὐτῷ, ὁ αὐτ. 8. 87, πρβλ. 88., 9. 20· **παρά τισι εὐδοκιμῶν νόμιος** Δημ. 530. 16 : — **παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ Μέσ τύπῳ**, Κωμ. Ἀνώνυμ. 50 (Διόδ.12.14), Πλουτ. Γάλβ.16.

2) ἐπὶ οἴνων, ἐδεσμάτων, κλ., λίαν τιμῶμαι, εὐδ. **σφόδρα** Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 14· **σκῶπες σφόδρα εὐδ.**, δηλ. ἡ σὰρξ αὐτῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 28 : — οὕτως ἐπὶ πραγμάτων καθόλου, οἱ **εὐδοκιμοῦντες τῶν νόμιων** ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 10. 9, 20· **ἐπὶ κοινῶν ἐπιχειρημάτων**, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 2. 23,30, κ. ἀλλ. **II.** ἐν τῷ μέσῳ ὡσαύτως, ἔχω ἐν τιμῇ, Διόδ. 4. 24.

εὐδοκίμησις, εως, ἡ, καλὴ φήμη, τιμή, ἐπιτυχία, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., Πλάτ. Πολ. 358A, 363A, Λουκ. Ἀλ. 25· ἐν τῷ ἑνικ. παρὰ Θεμιστίῳ 347C.

εὐδοκιμία, ἡ, = τῷ προηγ., Πλάτ. Φίληβ. 58D.

εὐδόκιμος, ον, ὁ εὐδοκιμῶν εἴς τι, ἔντιμος, ἔνδοξος, ἐπιτυχής, στρατιὰ Αἰσχύλ. Πέρσ. 857· **θάνατος** Εὐρ. Ἡρακλ. 621· **εὐδ. εἴς τι, πρός τι**, Πλάτ. Ἀπολ. 29D, Νόμ. 878A· **ἐπί τινι** Πλουτ. Λύσανδρ. 22· **ἐν πᾶσιν** Πλάτ. Νόμ. 631B· **ἐν τῇ Ἑλλάδι** Ξεν. Ἀπομν. 3.7, 1.

εὐδοκουμένως, μετοχ. Ἐπίρρ. μέσ. ἐνεστ. τοῦ **εὐδοκέω**, κατὰ γνώμην τινός, κατ' εὐχήν, μετὰ δοτ., Πολύβ.18. 34, 10.

εὐδόμητος, ον, λέξις πλασθεῖσα πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **εὔδμητος**, Εὐστ.782. 24.

εὐδοξέω, ἔχω καλὴν φήμην, τιμῶμαι, Εὐρ. Ρῆσ. 496, Ξεν. Ἀπομν. 3. 6, 16, κτλ.· **τὰ πολλά**, εἰς πλεῖστα πράγματα, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ.1. 1, 31.

εὐδοξία, ἡ, καλὴ φήμη, τιμή, δόξα, Σιμωνίδης 5, Πινδ. Π. 5. 9, καὶ συχν. παρ' Ἀττ., πρβλ. Ἀριστ. Ρητ.1.5, 8· ἀρετή, τὸ ἔξοχον, Πινδ. Ν. 3.70· ἐν τῷ πληθ., Δημ. 332. 6. **2)** ἐπιδοκιμασία, τοῦ **πλήθους** Πλάτ. Μενέξ. 238D. **II.** καλὴ κρίσις, ἀντίθετον τῷ **ἐπιστήμῃ**, ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 99B.

εὔδοξος, ον, (δόξα) ἔχων καλὴν ὑπόληψιν, ἔντιμος, περίφημος, ἔνδοξος, Θέογν.195, Σιμων.147, Πινδ. Π.12.10, Θουκ.1. 84, κλ.· **εὔδ. παρά τισι** Πλάτ. Νόμ. 773A· **νέες εὐδοξότατα**, πλοῖα ἔχοντα τὴν ἀρίστην ὑπόληψιν, τὰ πρῶτα ἢ «πρώτης τάξεως», Ἡρόδ. 7. 99.—Ἐπίρρ. **-ξως**, Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 287E.

εὐδουλος, ον, ἀγαθὸς πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ δούλους, Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 267D, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ.72.

εὐδρᾰκής, ές. (δέρκομαι) ὀξυδερκής, Σοφ. Φιλ. 847.

εὐδράνεια, ἡ, ἰσχὺς καὶ ὑγεία σωματική, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. IΓ', 19), Ἡσύχ. (**ἀδρᾰνής** εὑρηται μόνον παρὰ Γραμμ. καὶ Κυρίλλῳ Ἀλ. Π.148D, 521C: ἡ ῥίζα εἶναι **δραίνω**.)

εὐδρομέω, τρέχω καλῶς, εἶμαι ταχύς, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 467, Πλουτ. Φιλοπ. 18: μεταφ., **εὐτυχῶ, εὐημερῶ**, Φιλόστρ. 807· **εὐδρόμει** (δηλ. **εὐδρόμει**) ἐπὶ τύμβου, Συλλ. Ἐπιγρ. 6760.

εὐδρομία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ταχύτης, Ἱππ. Ἐπιστ.1276. 54.

εὐδρομίας, ου, ὁ, ὠκύς, ταχέως τρέχων, εὔδρομος, ἐπὶ ἰχθύος, Ἐρατοσθ. παρὰ Πλουτ. 2. 981D.

εὔδρομος, ον, τρέχων καλῶς, ταχύς, ὠκύς, Ἀνθ. Π. 6. 160, Ὀρφ. **2)** **εὔδρομος πόλις**, πόλις μετὰ καλῶν ἱπποδρόμων, Ἀνθ. Π. παράρτ. 336. **II.** ἐπὶ ἰατρικῆς σημασίας, ἔχων τοὺς πόρους ἀνοικτούς, σῶμα Πλούτ. 2.715E, Γαλην. τ. 12. σ. 377B.

εὔδροσος, ον, ἔχων ἄρθονον δρόσον, ἄρθονον ὕδωρ, **πηγαὶ** Εὐρ. I. A.1517· **τόποι** Ἀριστοφ. Ὄρν. 245.

εὐδύνᾰτος, ον, ἰσχυρός, Ὀρφ. Ὕμν. 28. 20.

εὐδυσώπητος, ον, ῥᾴδιος δυσωπούμενος, εὐκόλως ἐνδίδων εἰς παρακλήσεις, Πλούτ. 2.538E.

εὐδω· παρατ. **ηὗδον** Πλάτ. Συμπ. 203B, ἀποκατασταθὲν ἐν Εὐρ. Βάκχ. 683, Ρήσῳ 763, 779, **εὗδον** Ἰλ. Β. 2, Θεόκρ.2 126, Ἰων. **εὕδεσκε** Ἰλ. Χ. 503:— μέλλ. **εὑδήσω** Αἰσχύλ. Ἀγ. 337:— ἀόρ. **ηὕδησα (καθ-)** Ἱππ. Κοιμῶμαι, πλαγιάζω, συχνὸν παρ' Ὅμ.· μετὰ συστοίχ. αἰτ., **ὁπότ' ἂν αὖτε εὕδησθα γλυκὺν ὕπνον** Ὀδ. Θ. 445· **ὕπνον οὐκ εὐδαίμονα** Εὐρ. Ἱππ. Μαιν.1014· **γλυκερὸν καὶ ἐγερσιμον ὕπνον** Θεόκρ. 24.7· ὡσαύτως, **ὕπνῳ γ' εὕδοντα**, βεβυθισμένον εἰς ὕπνον (κατὰ Badham: ἐνδόντα, παραδοθέντα εἰς τὸν ὕπνον), Σοφ. Ο. Τ. 65· **εὕδειν .. παρὰ χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ** Ὀδ. Ο. 337, 342· **σὺν ὁμήλικι εὕδειν** Θέογν.1059· **τὴν ὅλην νύκτα** Πλάτ. Νόμ. 807E, κ. ἀλλ.:— ὡσαύτως, ἐπὶ τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου, **Πρόμαχος δεδμημένος εὕδει** ἔγχει ἐμῷ Ἰλ. Κ. 482· **οὐμὸς εὕδων .. νέκυς** Σοφ. Ο. Κ. 621· πρβλ. **κοιμάω** II. 3. **II.** μεταφ., ἀναπαύομαι, ἡσυχάζω, **ὄφρ' εὕδῃσι μένος Βορέαο** Ἰλ. Ε. 524· **εὐδέτω πόντος** Σιμωνίδης 44.15, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 566· **εὕδοντα πόλεμον ἐπεγείρειν** Σόλων 3.19· **εὕδουσι δ' ὀρέων κορυφαὶ Ἀλκμὰν** 34· **οὕπω κακὸν τόδ' εὗδει** Εὐρ. Ἰκ.1148· **εὕδει χάρις**, κοιμᾶται, παύεται, Πινδ. Ι.7(6), 23, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 662· **ἐπὶ τοῦ νοῦ ἢ τῆς καρδίας**, εἶμαι ἥσυχος, εἶμαι εὐχαριστημένος, **εὐδούσῃ φρενὶ Σοφοκλ.** Ἀποσπ. 563, πρβλ. Θεόκρ.126, Πλάτ. Πολ. 571C· (οὕτω τὸ dormire, ἐν τῇ Λατιν., πρβλ. Heid. Ὁρατ. Σατ.1. 2,7):— **ἐπὶ προσώπων, κοιμῶμαι, ὥστε κεἰ βραδὺς εὕδει**, δηλ. καὶ ἂν ἀναπαύεται ἀκόπη καὶ δὲν θέλει νὰ κινηθῇ, Σοφ. Ο. Κ. 307· **Τισίαν ἐάσομεν εὕδειν**, θὰ ἀφήσωμεν αὐτὸν νὰ ἀναπαυθῇ, Πλάτ. Φαῖδρος 267A: πρβλ. **βρίζω**.— Παρὰ πεζογράφοις κοινότερον εἶναι τὸ **καθεύδω**, ἂν καὶ εὑρίσκομεν τὸ εὕδω ἐν Ἡροδ.1. 34, 209, Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ., Ξεν. Κυν. 5.11.

εὐδώρητος, ον, ἀφθόνως διωρηθείς, Ὀππ. Ἁλ. 4. 359.

εὐδωρία. ἀντίθετ. τῷ **φειδωλία**, ἐλευθεριότης εἰς τὸ δωρεῖσθαι, Εὐσέβ. Π.1252C.

εὔδωρος, ον, ἐλευθέριος, μεγαλόδωρος, Ὀππ. Ἁλ. 2. 39· παρ' Ὅμ. μόνον ὡς κύρ. ὄνομα, Ἰλ. Π.179, 186. **II.** πλουσίως δεδωρημένος, πεπροικισμένος, Παῦλ. Σιλ. Ἔκφρ. τῆς Μεγ. Ἐκκλ. 920.

Εὐδωσώ· «ἡ Ἀφροδίτη ἐν Συρακούσαις» Ἡσύχ.

εὐέᾰνος, ον, πλουσίως ἐνδεδυμένος, Μόσχ. 4.75, Μάξιμ. π. καταρχ. 477, 562.

εὐέγρετος, ον, ἢ **εὐέγερτος**, (ἔγρομαι, ἐγείρω) εὐκόλως ἐξεγειρόμενος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱεροκλέους.

εὐεγχής, ὁ, ὁ ἔχων καλὸν ἔγχος, **ὤτρυνε δ' Ἄρης εὐεγχὴς** Βακχυλ.12.147 (ἔκδ. Blass).

εὔεδρος, ον, (ἕδρα) ἔχων λαμπρὰν ἕδραν, ἢ καθήμενος ἐπὶ λαμπροῦ θρόνου, ἐπὶ θεοτήτων, Αἰσχύλ. Θήβ. 96, 319· καθέδρα εὔεδρος, «ἀσφαλὴς καὶ βεβαία» Σουΐδ., δηλ. ἀσφαλὲς κάθισμα ἐπὶ τοῦ ἵππου. **2)** ἐπὶ πλοίου, = **εὐσσελμος**, Θεόκρ.13. 21, **II.** Παθ., ἵππος εὔεδρος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ ἱππεὺς κάθηται ἀσφαλῶς, Ξεν. Ἱππ. 1. 12. **III.** ἐν καλῷ ἢ τυχηρῷ τόπῳ, εὔεδρος ὄρνις, οἰωνὸς ἐμφανιζόμενος ἐν εὐθέτῳ καὶ καταλλήλῳ τόπῳ, Αἰλ. π. Ζ.16. 16.· καθόλου, ἁρμόζων, ἁρμόδιος, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 6.—Ἐπίρρ. **εὐέδρως**· «εὐθέτως, βεβαίως» Ἡσύχ.

εὐέθειρος, ον, ἔχων καλὴν κόμην, Ἀνακρ. 80 Bgk.· κοινῶς **εὐέθειρᾰ**.

εὐειδής, ές, ἔχων καλὸν εἶδος, ὡραίαν μορφήν, **γυνὴ** Ἰλ. Γ. 48· κυρίως ἐπὶ καλλονῆς γυναικείας (ἴδε Εὐστ. ἐν τόπ.), πρβλ. Ἡσ. Θ. 250, Θέογν. 1002, Πινδ. Ι. 8. (7). 61, Πλάτ. Κρίτωνα 44 A, Ξεν. Ἀπομν. 3.11, 4· ἀλλ' ἐπὶ ἀρρένων, Ἡρόδ.1. 32, 112., 6. 32 (ἐν τῷ Ὑπερβ.), Αἰσχύλ. Πέρσ. 324, Εὐρ. Ἑλ. 1540, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 9: καθόλου ὡραῖος, χρωτὸς εὐειδὴς φύσις Εὐρ. Ἄλκ.174:— **τὸ εὐειδές**, καλλονὴ προσώπου, τὸ εὐηδὲς οἱ Κρῆτες εὐπρόσωπον καλοῦσι Ἀριστ. ἐν Ποιητ. 25. 16.

εὐείκαστος, ον, «εὔκολος εἰς τὸ εἰκασθῆναι» Ἡσύχ.: — εὐκόλως ἢ εὐχερῶς εἰκάζων, Πτολ. Τετράβ. 155. 7.

εὔεικτος, ον, ὁ ῥᾳδίως εἴκων, εὐπειθής, Δίων Κ. 69. 20, Ἄλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 23.—Ἐπίρρ. **εὐείκτως**, εὐπειθῶς, Κλήμ. Ρώμης 1. 37.

εὐείλητος, ον, ὁ, εὐδίπλωτος, «εὐείλητοι, ὅ ἐστιν εὐδίπλωτοι διὰ μαλακότητα», περὶ ταπήτων, Εὐστ. Ἰλ. 1056.

εὔειλος, ον, εὐήλιος, θερμός, Λατ. apricus, πνοαὶ Εὐρ. Φοίν. 674, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 612· **χωρία** Ἀριστ. π. Ζ. Ἰστ. 8.12, 9, Σουΐδ., Φώτ., κλ.

εὐειμᾰτέω, εἶμαι καλῶς ἐνδεδυμένος, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀφροδισίῳ» 3, Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλέξ. 1, 2: — παρὰ μεταγεν. **εὐιματέω**, Σωτάδης παρὰ Στοβ. 189. 42.

εὐείμᾰτος, ον, (εἷμα) εἶμαι ἐνδεδυμένος μὲ καλὰ ἐνδύματα, εἶμαι «καλοφορεμένος», Μάξιμ. Τύρ. 3. 10, ἐκ διορθ. Στεφάνου.

εὐειμονέω, = **εὐειματέω**, Κύριλλ. Ἀλ. Χ. 473C.

εὐείμων, ον, = **εὐείματος**, δύο γυναῖκ' **εὐείμονε** Αἰσχύλ. Πέρσ. 181.

εὔειρος, ον, (**εἶρος, ἔριον**) ἔχων ἔριον καλὸν ἢ ἐκ καλοῦ ἐρίου, Ἱππ. 666. 41 (ἐν τῷ ὑπερβ.), Ἀνθ. Π. 7. 657 : — Ἀττ. **εὔερος** Σοφ. Τρ. 675 (κατὰ Λοβέκ. ἀντὶ **εὐείρου**)· **εὔερόν τ' ἄγραν**, δηλ. πρόβατα, (**εὔερον** κατὰ Schneidew., **εὐκερών τ'**, κατὰ τὰ ἀντίγραφα) ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 297, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb· εἴ τινα πόλιν φράσειας ἡμῖν **εὔερον** Ἀριστοφ. Ὄρν. 121· **γλῶσσαν εὐέρων βοτῶν**, «οἷον μαλακὴν ὥσπερ σισύραν εὐέριον» (Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.), Κρατῖνος ἐν «Πυλαίᾳ» 6.—Περὶ τοῦ Ἀττ. τύπου ἴδε Φρύν. 146 καὶ Λοβ. ἐν τόπῳ· περὶ δὲ τῆς ἑτεροκλ. αἰτ. **εὐειρας** ἀντὶ **εὐέρους** ἴδε ἐν λ. **ἐτήρ**.

εὐείσβολος, ον, εἰς ὃν εὐκόλως εἰσβάλλει τις, Στράβ. 792· ἀντίθετ. τῷ **δυσείσβολος**.

εὐέκβατος, ον, ἐξ οὗ εὐκόλως ἐκβαίνει τις, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395.

εὐεκκαρτέρητος, ον, ὃν εὐκόλως ὑπομένει τις, Ἡρακλειωτικ Ἀπόσπ. σ. 212 Scott.

εὐέκκαυστος, ον, εὐκόλως ἐκκαιόμενος, Γαλην. 2, σ. 3. 34 (Ald).

εὐέκκριτος, ον, ἐπὶ τροφῆς, ἡ εὐκόλως ἐκκρινομένη, εὐδιαχώρητος, Ξενοκρ. 33, Ἀθήν. 62F.

εὐέκνιπτός, ον, ὁ εὐκόλως ἐκνιπτόμενος, ἐξαλειφόμενος, ἐπὶ χρώματος, Πολυδ. Α', 44.

εὐέκπλὕτος, ον, = τῷ προηγουμ., Πολυδ. Α', 44. **II.** ἐνεργ., ὁ ἐκπλύνων, ὁ καθαρίζων εὐκόλως, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 385.

εὐεκποίητος, ον, ἐπὶ τροφῆς, = εὐέκκριτος, εὐδιαχώρητος, Ἀθήν. παρ' Ὀρειβασ. Ι. 10, 12.

εὐεκπόρθητος, ον, ὁ ῥᾳδίως ἐκπορθούμενος, Ἀπολλ. Λεξ. σ. 90.

εὐέκπτωτος, ον, ὁ ῥᾳδίως πίπτων, Πτολεμ. Τετράβ. 161 ἐν λ. **ἀλαπαδνότερος.**

εὐεκπύρωτος [ῠ], **ον,** ὁ ῥᾳδίως ἐκπυρούμενος, Στράβ. 579.

εὐέκρυπτος, ον, εὐκόλως ἀποπλυνόμενος, Πολυδ. Α', 44, ἐπὶ βαφῆς.

εὐεκτέω, εἶμαι ἐν καλῇ ὑγιείᾳ, εἶμαι εὔρωστος, τῷ σώματι Κέβητος Πίναξ 16· εἰς ψυχήν Εὐστ. Πονημάτ. 121. 88· ὅταν ἢ ζῷον ἢ δένδρον εὐεκτῇ Πλούτ. 2. 919C.

εὐεκτὴς, ου, ὁ, (ἔχω) ὁ εὐεκτῶν, ὑγιής, εὔρωστος, ἀντίθετον τῷ **καχέκτης,** Πολύβ. 3. 88, 2, Διογ. Λ. 2. 22.

εὐεκτία, ἡ, = **εὐεξία,** Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. 41.17., 43.14.

εὐεκτικός, ἡ, όν, ὁ ἀπολαύων καλῆς ὑγιείας, ὑγιής, εὔρωστος, σώματα Πλάτ. Νόμ. 684C· ἐπὶ προσώπων, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 10, 5, 9, κ. ἀλλ. **2)** συντελεστικὸς πρὸς εὐεξίαν, ὑγιεινός, ὁ αὐτ. ἐν Τοπ. 1. 13, 3, Ἠθ. Νικ. 5. 1, 5.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** Ἱεροκλ. εἰς Πυθαγ. σ. 168.—Καθ' Ἡσύχ. καὶ Σουίδ. «εὐεκτικῶς· σχετικῶς».

εὔεκτος, ον, = **εὐέκτης,** Γαλην. 6. 664, Σχόλ. εἰς Εὐριπ. Ἱππ. 109.

εὐέκφορος, ον, ἐπὶ γυναικός, ἡ ῥᾳδίως κυοφοροῦσα καὶ τίκτουσα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 4, 11.

εὐέλαιος, ον, παράγων ἄφθονον καὶ καλὸν ἔλαιον, Στράβ. 243.

εὐέλεγκτος, ον, ὁ ῥᾳδίως ἐλεγχόμενος, Πλάτ. Θεαίτ. 157B, Ἀριστ. Ρητ. 3. 17, 15, κτλ.· ὁ εὐκόλως δοκιμαζόμενος, Πλάτ. Ἀπολ. 33C.

Εὐελίδης· «αὐθάδης. καὶ ὁ Ζεὺς ἐν Κύπρῳ» Ἡσύχ.

εὐέλικτος, ον, ὁ ῥᾳδίως ἑλισσόμενος, τὸ τοῦ ὄρακοντος.. εὐέλικτον Εὐστ. 229. 36· εὔκαμπτος, «εἴποις δ' ἂν ἐπὶ παρδάλεως ὡς ἔχει τὸ σῶμα .. ὑγρόν, εὐέλικτον» Πολυδ. Ε', 83, πρβλ. Β', 117.

εὐελκὴς, ές, οὗ τὰ ἕλκη εὐκόλως θεραπεύονται, ἀντίθ. τῷ **δυσελκής,** Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 391.

εὔελκτος, ον, ὁ ῥᾳδίως ἑλκόμενος, Γαλην. τ. 13. 10C.

εὔελον· «εὐήλιον» Ἡσύχ.

εὐελπὶς, ὁ, ἡ, οὐδ. εὔελπι: ἔχων καλὴν ἐλπίδα, πλήρης ἐλπίδος καὶ θάρρους, Θουκ. 4. 10, 62, Ξεν., κλ.· ἐπὶ τοῖς δεινοῖς Θουκ. 1. 70· οὕτως εὐέλπις ὢν περὶ τῆς ψυχῆς Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττ. 364A· πρὸς τὸν θάνατον ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολογ. 41C· ταῦ κρατήσειν Διοδ. Ἔκλογ. Βατ. σ. 76. **2)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ. μέλλ., εὐέλπις εἰμί σε ἰσχύσειν Αἰσχύλ. Πρ. 509· εὐέλπιδες ὄντες σωθήσεσθαι, εὐελπιστοῦντες ὅτι θὰ σωθῶσι, Θουκ. 6. 24, πρβλ. Πλάτ. Φαίδ. 63C· τὸ εὔελπι, ἡ καλὴ ἐλπίς, φαιδρότης, εὐθυμία, Πλούτ. 2. 1101D, Δίων Κ. 42. 1, κτλ.· οὕτως, εὐέλπις λαλιά, φαιδρὰ ὁμιλία, Πολύβ. 1. 32, 6· μετὰ τοῦ **μᾶλλον** ὡς Συγκρ., ὅπως εὐέλπιδες μᾶλλον εἶεν οἱ Ἕλληνες Ξενοφ. 2. 1, 18, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 177. **II.** Παθ., περὶ οὗ καλὰ ἐλπίζει τις, Ἑβδ. (Παροιμ. ιθ', 18). Παρὰ Κλήμ. Ἀλ. Ι. 976C, **εὐελπις = ἀγαθὴ ἐλπίς.**

εὐελπιστέω, ἔχω καλὴν ἐλπίδα, Χαρίτων σ. 79. 22, Νικήτ. Χρον. 415B:— **εὐελπιστία,** ἡ, τὸ εὐελπιστεῖν, Πολύβ. 11. 3, 6, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 258, § 95: — **εὐέλπιστος, ον,** πλήρης ἐλπίδος, ἐν τῷ Ἐπιρρ. **εὐελπίστως,** μετὰ καλῆς ἐλπίδος, Ἰω. Κλίμακ. σ. 117. 21.

εὐεμβάτος, ον, εὐκολοέμβατος, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395, Χίων ἐν Ἐπιστ. 15.

εὐεμβλητος, ον, ὃν εὐκόλως ἐμβάλλει, τοποθετεῖ τις, ἐπὶ ἐξαρθρωθέντων μελῶν τοῦ σώματος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 833.

εὐέμβολος, ον, ἐκτεθειμένος εἰς εἰσβολάς, χώρα Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 11, 10. **II.** = τῷ προηγ., Ἱππ. π. Ἄγμ. 777.

εὐέμετος ἢ εὐήμετος, ον, εὐκόλως ἐμῶν, ἢν δὲ καὶ εὐήμετος ᾖ, ἐμέειν .. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 805.

εὐεμὴς, ές, (ἐμέω) εὐκόλως κινούμενος εἰς ἔμετον, Ἱππ. 645. 35· ἵνα εὐεμὲς ᾖ (οὕτως ὁ Κῶδ. Urb.), ἵνα εὔκολος ᾖ ὁ ἔμετος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 10, 2.— Τύπος τις **εὐημὴς** ἀπαντᾷ ἐν Ἱππ. Ἀφ. 1249B, πρβλ. Λοβ. ἐν Φρυν. 706.—Ἴδε Γραμματικὰ Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 551 ἐν λ. **εὐεμὴς, δυσεμὴς.**

εὐεμπτωσία, ἡ, ἡ τάσις, διάθεσις πρός τι, Στοβ. Ἔκλογ. 2. 182: — παρ' Ἰατρ., νόσος εἰς ἣν κοινῶς ὑπόκειται οἱ ἄνθρωποι, οἷον κρυολογήματα, κ. τ. τ., Ποσειδώνιος παρὰ Γαλην. 5. σ. 157B, Διογ. Λ. 7. 115.

εὐέμπτωτος, ον, εὐκόλως ἐμπίπτων, εἷς ἢ πρός τι Γαλην. 5. 157A, Πτολεμ. Τετράβ. 164, Ὠριγέν. ΙΙΙ. 1300B, κλ.—Ἐπίρρ. **-τως,** Διοσκ. π. Ἰοβόλ. σ. 45, Ἰω. Χρυσ ΙΙΙ. 571B, κλ.

εὐέμφρακτος, ον, ὁ ῥᾳδίως ἐμφραττόμενος, Γαλην. 6. 497, 2.

εὐένδοτος, ον, εὐκόλως ἐνδίδων, γῆ μαλακὴ καὶ εὐένδοτος Στράβων 740.

εὐέντευκτος, ον, φιλοπροσήγορος, ὁμιλητικός, Πολυδ. Ε', 138.—Ἐπίρρ. **-τως,** αὐτόθι 139.

εὐέντρεπτος, ον, ὁ εὐκόλως ἐντρεπόμενος, «ἐντροπαλός», Πτολεμ. Τετράβ. σ. 159.

εὐεξάγωγος, ον, εὐκόλως ἐξαγόμενος, καὶ γὰρ εὐεξάγωγός ἐστιν ἡ λίθος τῶν μετάλλων ὑπερκειμένων τῆς θαλάσσης πλησίον Στράβ. 222.

εὐεξάλειπτος, ον, ὁ ῥᾳδίως ἐξαλειφόμενος, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 53.

εὐεξανάλωτος, ον, ὁ εὐχερῶς ἀναλισκόμενος, εὔπεπτος, εὐκολοχώνευτος, Ἱππ. 383. 10.

εὐεξαπάτητος, ον, ὁ ῥᾳδίως ἐξαπατώμενος, Πλάτ. Πολ. 409A, Ξεν. Ἱππαρχ. 7. 15.

εὐέξαπτος, ον, εὐκόλως ἀναπτόμενος, ὥστε καὶ πᾶν τὸ ὑλικὸν τὸ ὀλίγῳ ξηρότερον, εὐέξαπτον εἶναι Μ. Ἀντών. 9. 9, Γαλην. τ. 13. σ. 9C, Εὐστ. Ἰλ. 87. 27, κλ.

εὐεξέλεγκτος, ον, εὐκόλως ἐξελεγχόμενος, ἀναιρούμενος, Πλάτ, Ἱππ. Μείζων 293D.

εὐεξέλικτος, ον, ἔμπειρος περὶ τὴν ἐξέλιξιν, ἐπὶ στρατοῦ, Στράβ. 154.

εὐεξέταστος, ον, ὃν εὐκόλως δύναται νὰ ἐξετάσῃ ἢ ἀνακαλύψῃ τις, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 1. 4, 4.

εὐεξία, ἡ, (εὐέκτης) καλὴ κατάστασις τοῦ σώματος, καλὴ κατάστασις τῆς ὑγείας, ἐντελὴς ὑγεία, εὐρωστία, ἀντίθετον τῷ **καχεξία,** Ἱππ. Ἀφ. 1242· σαρκὸς Εὐρ. Ἀποσπ. 200· εὐεξία τῶν σωμάτων καὶ καχεξία Πλάτ. Γοργ. 450A, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 5. 1, 5· εὐεξία καὶ ὑγίεια Πλάτ. Πολ. 559A· ἐν τῷ πληθ., Ἰσοκρ. 41A, Αἰσχίν. 26. 43· εὐεξίαι τῶν σωμάτων Πλάτ. Πρωτ. 354 B. **II.** καθόλου, ῥώμη, ἰσχύς, καλὴ κατάστασις, τῆς ψυχῆς ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 444D· τῆς πολιτείας Ξεν. Λακ. 8. 1· πολιτικὴ Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 12· φωνῆς Πλούτ. 2. 804B, κτλ.· εὐ. ἐν τοῖς πολεμικοῖς, ἱκανότης, δεξιότης εἰς τὰ πολεμικά, Πολύβ. 3. 6, 12.

εὐεξίλαστος, ον, ὁ ῥᾳδίως ἐξιλεούμενος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 148.

εὐέξοδος, ον, ἐξ οὗ εὐκόλως ἐξέρχεται ἢ ἐκφεύγει τις, ἔστι δ' οὐκ εὐέξοδον Αἰσχύλ. Πέρσ. 688· εὐ. πόλις, ἀντιθέτως πρὸς τὸ **δυσέμβολος** Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 5, 3, πρβλ. 7. 11, 3. **II.** ἐνεργ., εὐκόλως διαφεύγων, ὕδωρ ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 3. 22.

εὔεξος· «εὐφυής» (κατὰ τὸ σῶμα δηλαδ.) Ἡσύχ.

εὐεπάγωγος, ον, ὁ εὐκόλως ἐπαγόμενος, πρός τι Πολύβ. 31. 13, 5.

εὐεπαίσθητος, ον, εὐκόλως αἰσθανόμενος, εὐαίσθητος, Ἱππ. 606. 29.

εὐεπακολούθητος, ον, ὃν εὐκόλως δύνανταί τις νὰ παρακολουθήσῃ, ἐπὶ σειρᾶς συλλογισμῶν, Ἀριστ. Ρητ. 1. 2, 13.

εὐεπανόρθωτος, ον, ὁ εὐκόλως ἐπανορθούμενος, Ἱππ. 7. 26 καὶ 30.

εὐέπεια, ἡ, (εὐεπὴς) καλλιέπεια, εὐφράδεια, Πλάτ. Φαῖδρος 267 C, Διον. Ἁλ. εἰς Δημοσθ. 25, κλ.· εὐέπειαι λόγων Πλάτ. Ἀξίοχ. 369D. **II.** εὔφημος λόγος, εὐφημία, Σοφ. Ο. Τ. 932.

εὐεπήβολος, ον, ἴδε **εὐεπίβολος.**

εὐεπηβόλως, = **εὐεπιβόλως,** Εὐστ. Θεσσ. Πονημ. σ. 68.18., 184.76, ἔκδ. Taf.

εὐεπήκοος, ον, εὐπειθής, Ἀνδρ. Κρήτ. 1160 B, Στέφ. Διάκ. 1130Α.

εὐεπηρέαστος, ον, ὁ ῥᾳδίως ἐπηρεαζόμενος, βλαπτόμενος, Ἐπίκτ. 4. 11, 111, Γρηγ. Ναζ. Ι. 637B.

εὐεπὴς, ές, (ἔπος) εὐφραδής, μελῳδικός, φωνὴ Ξεν. Κύρ. 13. 16. **2)** ποιῶν τινα εὐγλωττον, ἐμπνέων εὐγλωττίαν, ὕδωρ, τοῦ Ἑλικῶνος, Ἀνθ. Π. 11. 24 **II.** Παθ., καλῶς λαληθείς, εὐπρόσδεκτος, λόγος Ἡρόδοτ. 5. 50:—Ἐπίρρ. **-πῶς,** Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ. 22.

εὐεπίβᾶτος, ον, ὃν εὐχερῶς ἀναβαίνει τις, λόφος Στράβων 234, Πολύαινος 6. 5· εὐπρόσβλητος, Λουκ. π. Διαβόλ. 19.

εὐεπίβλεπτος, ον, εὐκόλως ὁρώμενος, κατάδηλος, φανερός, Πολυδ. Α', 172.

εὐεπίβολος, ον, εὔστοχος, εὐστόχως βάλλων ἐπὶ σκοπόν· ἐντεῦθεν, εὐφυής, ἀγχίνους, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 322: ἄλλως, **εὐεπήβολος.**—Ἐπίρρ. **εὐεπιβόλως (εὐεπηβόλως** Reisk.) Ἀρτεμίδ. 4, προοίμ.— Κατὰ τὸν Κόντου (Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 192 κέξ.) ἡ διὰ τοῦ η ἐκφορὰ τῆς λέξεως ταύτης εἶναι ἡ μόνη ὀρθή.

εὐεπιβούλευτος, ον, ὁ εὐχερῶς ὑποκείμενος εἰς ἐπιβουλὴν ἢ στρατήγημα, Στράβ. 100, κλ.—Συγκρ., Ξεν. Κύρ. 8. 4, 3.

εὐεπίβουλος, ον, ἀρεσκόμενος νὰ σκευωρῇ ἐπίβουλα σχέδια ἐναντίον τινός, Πτολ. Τετράβ. σ. 162. 1. 163. 11.

εὐεπίγνωστος, ἥ -γνωτος, ον, ὃν εὐκόλως γινώσκει τις, 'Αρτεμίδ. 4. 84, 'Ιουστῖνος Μάρτ. σ. 426C.— Καθ' Ἡσύχ.: «εὐεπίγνωστος· εὐκατάληπτος».—'Ετυμ. Μ. σ. 142. 40: «ἀριφραδέα, εὐεπίγνωτα, εὔσημα».

εὐεπίδεκτος, ον, ὁ εὐκόλως δεχόμενός τι, «ὅπως βραχέντα (τὰ δούρατα) εὐεπίδεκτα γένηται τῶν σφηνῶν» Σχόλ. εἰς 'Απολλ. Ρόδ. Α.1005.

εὐεπίδρομος, ον, εὐπρόσβλητος, Θεμίστ. 235D.

εὐεπίη, ἡ, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ **εὐέπεια,** 'Ιππ. 22. 53, 'Ανθ. Π. 6. 322, Συλλ.'Επιγρ. 6857, 6860.

εὐεπίθετος, ον, εὐπρόσβλητος, καθ' οὗ εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἐπιτεθῇ, εὐεπίθετος ἡμῖν εἶη Θουκ. 6. 34· εὐεπίθετον ἦν ἐνταῦθα τοῖς πολεμίοις, καὶ τότε (τὸ στράτευμα) ἐγένετο εὐπρόσβλητον εἰς τοὺς πολεμίους, Ξεν.'Αν. 3. 4, 20· εὐ. ὁ μεθύων 'Αριστ. Πολιτικ. 306A:—'Επίρρ., εὐεπιθέτως ἔχειν Αἰνείας Τακτ. 23.

εὐεπίληστος, ον, ἀντίθετον τῷ **μνημονικός,** ὁ εὐκόλως λησμονῶν, ἐπιλήσμων, τινος Εὐστ. Πονημάτ. 306. 65.

εὐεπιλόγιστος, ον, ὃν εὐκόλως συμπεραίνει τις, Σέξτ.'Εμπ. π. Μ.1. 297, Γαλην. τ. 8. σ. 591C.

εὐεπίμικτος, ον, εὐπρόσιτος, χώραν πᾶσιν εὐεπίμικτον Στράβ. 493· ἐπὶ ἀνθρώπων, Πολυδ. Ε', 138.—'Επίρρ. **-τως,** αὐτόθι 139.

εὐεπιπόλαστος, ον, εὐκόλως ἐπιπολάζων, ἐρχόμενος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, γάλα Σωρ.'Εφ. σ.168, ἔκδ. Erm.

εὐεπίστρεπτος, ον, εὐκόλως τρεπόμενος, ἐπὶ τὸ χεῖρον 'Απολλ. Καρχ. 8. 50

εὐεπίστροφος, ον, =τῷ προηγ., 'Ετυμ. Μ. 616.7.—'Επίρρ. **-φως,** Εὐλόγ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 240. 7.

εὐεπίτακτος, ον, εὐχερῶς εἰς τάξιν τιθέμενος, εὐάγωγος, 'Ανθ. Π. 11. 73.

εὐεπίτευκτος, ον, εὐκόλως ἐπιτυγχάνων τοῦ σκοποῦ, ἐπιτυχής, ἐν μάχαις 'Ανών. παρὰ τῷ Σουΐδ.· πρόσφορος, Σευῆρος περὶ Κλυστήρ. σ. 34 Dietz.

εὐεπιφορία, ἡ, εὐκολία τοῦ φέρειν τι πρὸς οἱανδήποτε διεύθυνσιν, εὐκολία τοῦ ἐξετάζειν τι κατὰ ποικίλους τρόπους, Σέξτ. 'Εμπ. Π.1. 181. **II.** ῥοπή, κλίσις, προδιάθεσις, τῶν παθῶν Κλήμ. 'Αλ. 507.

εὐεπίφορος, ον, εὐκόλως φερόμενος πρός τι, ἐπικλινής, ἐπιρρεπής, εἰς, πρός, ἐπί τι Κλήμ. 'Αλλ. 551, κλ.· ἐπὶ συγγραφέων ἰδιαιτέρως εὐνοούντων φράσεις τινάς, Γραμμ.—'Επίρρ. **-ρως,** ἑκουσίως, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 4. 206· ἐπικλινῶς, εὐ. ἔχειν πρός τι Στράβ. 28.

εὐεπιχείρητος, ον, ὃν εὐκόλως δύναται νὰ προσβάλῃ τις, εὐπρόσβλητος, Πολυδ. Α', 172. **2)** εὐκόλως ἐπιχειρούμενος ἢ ἀποδεικνυόμενος, πρόβλημα 'Αριστ.'Αναλυτ. Πρότ.1. 26, 1, πρβλ. Τοπ. 2. 4, 1. **II.** ὁ ἑτοίμως ἐπιχειρῶν τι, Διογ. Λ. 4. 30:—'Επίρρ. **-τως,** Ἱεροκλ. εἰς Πυθαγ. σ. 97.

εὐέργαστος, ον, ὃν εὐκόλως ἐργάζεταί τις, εὔπλαστος, Κλήμ. 'Αλ.109.

εὐέργεια, 'Ιων. **-είη,** ἡ, =**εὐεργεσία** I, 'Ανθ. Π. 15. 34. **2)** εὐκολία περὶ τὸ ἐργάζεσθαι ἢ πράττειν, εὐκολία,'Ορειβάσ. 51 Mai.

εὐεργεσία, 'Ιων. **-ίη,** ἡ, ἀγαθοεργία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κακοεργία,** ὡς, κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων 'Οδ. Χ. 374, Θέογν. 548, κλ. **II.** εὐποιία, εὐεργεσία, εὐεργεσίας ἀποτίνειν 'Οδ. Χ. 235, πρβλ. Ἡσ. Θ. 503· ἡ ἐξ 'Ιστιαίου εὐ., ἡ γενομένη ὑπ' ἐκείνου, Ἡρόδοτ. 5.11· ἐκτίνειν ὁ αὐτ. 3. 47· εὐεργεσίας ἀποδείκνυσθαι εἴς τινας ὁ αὐτ. 3. 67· καταθέσθαι ἐς τινα Θουκ.1.128· εὐεργ. ποιέειν Ἡρόδ. 4.165· προέσθαι Ξεν.'Αν.7.7, 47· προσφέρειν Πλάτ. Γοργ. 513E· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εὐεργ. ἀπολαύειν 'Ισοκρ. 307D· εὐεργ. ὀφείλεταί μοι Θουκ.1.137, πρβλ. 32· ἀντ' εὐεργεσίας, διὰ γενομένην εὐεργεσίαν, Σιμωνίδης 103, Θεόκρ.17.116· ἐπ' εὐεργεσίας καθιστάναι τοὺς βασιλεῖς 'Αριστ. Πολιτικ. 3. 15. 11:— μετὰ γεν., εὐεργ. τῆς πόλεως, εὐγεργεσία γενομένη πρὸς τὴν πόλιν, Πλάτ. Νόμ. 850B:— πληθ., δημόσιαι εὐεργεσίαι ἢ ὑπηρεσίαι, τὰς τῶν προγόνων εὐεργεσίας Λυσ.142. 2, καὶ συχν. παρὰ Ῥήτορσι. **2)** ψηφίζεσθαί τινι εὐεργεσίαν, ἀπονέμειν τινὶ διὰ ψηφίσματος τὸ τιμητικὸν ἐπώνυμον **εὐεργέτης** (ἴδε τὴν λέξ.),Wolf. εἰς Δημ. 475. 11· κεῖται σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐσαεὶ ἀνάγραπτος Θουκ. 1.129, πρβλ.'Ηρόδοτ. 5. 11, Ξεν.'Ελλ.1.1, 26, Συλλ. 'Επιγρ. 84. 91, κλ. **III.** «Εὐεργεσία· Ἥρα ἐν Ἄργει» Ἡσύχ.

εὐεργετέω: παρατ. **εὐεργέτουν** Ξεν. 'Απολ. 26, 'Αγησ. 4. 4 (διάφ. γραφ. **εὐηργ-**): μέλλ. **-ήσω:** ἀόρ. **εὐεργέτησα** 'Ισοκρ. 52 B, Δείναρχ. 92.11, **εὐηργ-** (ἐν τοῖς 'Αντιγράφοις) 'Αριστοφ. Πλ. 835, Λυσίας 111. 22: πρκμ. **εὐεργέτηκα** Πλάτ. Πολ. 615B, Δημ. 467.13, **εὐηργ-,** Λυκοῦργ.167, 58, κτλ.:— Παθ., μετοχ. τοῦ ἀορ. **εὐεργετηθείς,** (ἴδε κατωτ.): πρκμ. **εὐεργέτημαι** Ξεν.'Απομν. 2. 2, 3 (**εὐηργέτ-** Δινδόρφ.), Πλάτ. Κρίτων 43A:— τὰ μνημονευθέντα παραδείγματα δεικνύουσι τὸ ἀβέβαιον παντὸς περὶ τῆς αὐξήσεως τοῦ ῥήματος κανόνος. Εἶμαι εὐεργέτης, πράττω εὐεργεσίαν, κάμνω καλὸν εἴς τινα, Σοφ. Φιλ. 670. **2)** κηρύττομαι ὡς εὐεργέτης (2),'Επιγρ. ἐν Hell. J. τ.10. σ.77. **II.** μετ' αἰτ. πρωτ., προσφέρω ὑπηρεσίας εἴς τινα, πράττω καλὸν ἔργον, κάμνω εὐεργεσίαν εἴς τινα, τοὺς θανόντας εἰ θέλεις **εὐεργετεῖν** Αἰσχύλ. Εὐμ.725, πρβλ. Εὐρ.'Ιωνα 1540, Λυσ. ἔνθ' ἀνωτ., κλ.· ὡσαύτως, εὐεργεσίαν εὐεργ. τινά Πλάτ.'Απολ. 36C, πρβλ. Πολ. 615B· ὅ τι ἂν ἡμᾶς εὐεργετήσῃς αὐτόθι 345A· μεγάλως ἢ μεγάλα εὐεργ. Ξεν. Κύρ. 8. 2, 10 καὶ 12· μετὰ δοτ. πράγμ., χρήμασιν εὐεργ. αὐτόθι 2· — Παθ., λαμβάνω εὐεργεσίαν, εὐεργεσίαν εὐεργετηθεὶς Πλάτ. Γοργ. 520C· μείζονα εὐεργετημένος Ξεν. 'Απομν. 2. 3, 3· καί τι εὐεργέτηται ὑπ' ἐμοῦ Πλάτ. Κρίτων 43Δ· ὡσαύτως, εὐεργετούμενος εἰς χρήματα ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 184 B.

εὐεργέτημα, τό, πρᾶξις εὐεργετική, εὐεργεσία, πρός τινα Ξεν. Κύρ. 8. 2, 2, 'Ισοκρ. 47 C, κτλ.: πληθυντ., Ξεν. Κύρ. 5. 5, 34, 'Αριστ., κλ.

εὐεργέτης, ου, ὡς καὶ νῦν, ὁ εὐεργετῶν, Πινδ. Π. 2. 43, Σοφ. 'Αντ. 284· τινί, εἴς τινα, Ἡρόδ. 6. 30, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1252· συνηθέστερον, τινὸς ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσῳ 151, Πλάτ. Κρατ. 403E. **2)** τιμητικὸν ἐπώνυμον ἀπονεμόμενον εἰς ἀνθρώπους εὐεργετήσαντας τὴν πόλιν· **εὐεργέτης βασιλέος ἀνεγράφη,** ἐσημειώθη ἐν τοῖς βιβλίοις ὡς .., Ἡρόδ. 8. 85 (πρβλ. **ὀροσάγγαι**), πρβλ. 3.140., 8.136· μέγιστος εὐεργέτης παρ' ἐμοὶ ἀναγέγραψαι Πλάτ. Γοργ. 506C, πρβλ. Λυσίαν 159. 38, Ξεν.'Ελλ. 6. 1, 4, Συλλ. Ἐπιγρ. 84.1052, καὶ ἴδε **εὐεργεσία** II. 2. **II.** ὡς ἐπίθ., ἀγαθός, εὐεργετικός, Πινδ. Ο. 2,171, Π. 4. 54.—Συγκρ. **μᾶλλον εὐεργέτης** Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ.177.

εὐεργετητέον, ῥημ. ἐπίθ., τοῦ **εὐεργετῶ,** δεῖ εὐεργετεῖν, τοὺς φίλους Ξεν.'Απομν. 2.1, 28.

εὐεργετικός, ἡ, όν, διατεθειμένος νὰ πράξῃ καλόν, νὰ πράξῃ εὐεργεσίαν, ὁ εὐεργετῶν, 'Αριστ. Ρητ. 2. 11, 4, κτλ.· δόξα εὐ., φήμη εὐ.' εὐεργεσίαν, αὐτόθι 1. 5, 9· δύναμις εὐεργετικὴ πολλῶν καὶ μεγάλων, δύναμις παρεκτικὴ πολλῶν καὶ μεγάλων εὐεργεσιῶν, αὐτόθι 1. 9, 4· μετὰ γεν. προσ., εὐ. ἀνθρώπων, εἰς ἀνθρώπους, Πλάτ.'Οροι 412E· τὸ εὐεργ., εὐεργεσία, Διόδ.1.25:— τὸ **εὐεργετητικὸς** εἶναι συνήθως διάφ. γραφή.

εὐεργέτις, ιδος, θηλ. τοῦ **εὐεργέτης,** Εὐρ.'Αλκ.1058,Πλάτ. Νόμ. 896E:— μεταγενέστ. **εὐεργέτισ(σ)α,** Mémoire sur une mission au mont Athos σ. 46.

εὐέργη, ἡ, ἴδε **ἐόργη.**

εὐεργής, ές, (ἔργον) **εὖ** πεποιημένος, κατὰ τέχνην καὶ καλῶς εἰργασμένος, ἐπὶ ἁρμάτων, εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου 'Ιλ. Ε. 585· ἐπὶ πλοίων, μία δ' ἦγαγε ναῦς εὐεργὴς Ω. 396, καὶ συχν. ἐν 'Οδ.· πηδάλιον 'Ησ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 627· ἐπὶ ἱματίων, ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσ'εὐεργέα λώπην 'Οδ. Ν. 224· ἐπὶ χρυσοῦ, κατειργασμένος, χρυσοῦ .. εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα Ω. 274. **2)** καλῶς πεποιημένος : ἐντεῦθεν ἐν τῷ πληθ. **εὐεργέα** =τῷ παρὰ πεζογράφοις **εὐεργεσίαι,** οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων Χ. 319, πρβλ. Δ. 695.

εὐεργία· «τορύνη» Ἡσύχ.

εὐεργός, όν, (*ἔργω) ἐπὶ γυναικός, ἡ καλὰ ἔργα πράσσουσα, ἀγαθουργός, σώφρων, Ὅμ., ἀλλὰ μόνον ἐν 'Οδ., καὶ ἀείποτε ἐν τῇ φράσει καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν Λ. 434, Ο. 422, Ω. 202. **2)** χρήσιμος, πρός τι 'Αριστ. π. Ζ. Μορ.2.16,16:—'Επίρρ., εὐεργῶς ἔχειν πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 3. 6, 5. **3)** ἐπὶ ἀστέρων, εὐνοϊκός, Μανέθων 3. 63, κτλ. **II,** Παθ., **εὔεργος, ον,** προπαροξυτόνως, καλῶς εἰργασμένος, καλῶς ἡρτρωμένος, Δάμιατερ πολύκαρπε .. τοῦτο τὸ λᾶον εὔεργόν τ' εἴη καὶ κάρπιμον ὅττι μάλιστα Θεόκρ. 10. 43. **2)** εὐκόλως κατεργαζόμενος, Ἡρόδ. 3. 24· ὕλη 'Αριστ. Φυσ. 2. 2, 9· ξύλον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 1, 1· ἔρια Λουκ. Δραπέτ. 12·— ἀλλὰ κατὰ τὸν τονισμὸν ἐπικρατεῖ σύγχυσις ἐν τοῖς ἀντιγράφοις καὶ ἐν ταῖς ἐκδόσεσι.

εὐερέθιστος, ον, εὐκόλως ἐρεθιζόμενος, Στράβων 660.

εὐερία, ἡ, καλὴ ποιότης ἐρίου, μαλακότης ἐρίου, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ὑπερβόλῳ» 4.

εὐέριος, ον, ἡμαρτημένος τύπος τοῦ **εὔερος,** Λοβ. Φρύν.146.

εὐέρκεια, ἡ, ἀσφάλεια, Πλάτ. Νόμ. 778C, 779B· διάφ. γραφ. **εὐερκία.**

εὐερκής, ές, (ἕρκος) καλῶς πεφραγμένος, ἔχων ἀσφαλῆ περίβολον, ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς 'Ιλ. Ι. 472 (468), 'Οδ. Φ. 389, κτλ.· ἐπὶ πόλεων καὶ χωρῶν, ἄλσος Πινδ. Ο. 13. 156· πόλις Αἰσχύλ. Ἱκ. 955· χώρα εὐ. πρὸς τοὺς πολεμίους Πλάτ. Νόμ. 760E· ὑποδοχὴ αὐτόθι 848E: — ἀσφαλής, θύρες δ' **εὐερκέες** εἰσίν'Οδ. Ρ. 267 (μετὰ διαφ. γρ. εὐεργέες). **2)** περιβάλλων, περικλείων ἐντός, ἐπὶ δικτύων, 'Οππ.'Αλ. 4. 655.—'Επίρρ. **-κῶς,** Πλούτ. 2. 503C.

εὐέρκτης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **εὐεργέτης,** 'Ανθ. Π. 9. 92.

εὐερμέω, εὐνοοῦμαι ὑπὸ τοῦ 'Ερμοῦ, εἶμαι εὐτυχής, Πολυδ. Ε'. 135 (ὁ Φώτ. ἡμαρτημένως **εὐερνῶ**): ἐκ τοῦ **εὐερμής, ές,** ('Ερμῆς),

«εὐτυχὴς» Ἡσύχ. :— **εὐερμία**, ἡ, εὐτυχία, Αἰλ. π. Ζ. 5. 39:— «εὐερμία· εὐτυχία· ἔμπαλιν δὲ δυσερμία, δυστυχία» Ἡσύχ.

εὐερνής, ές, (ἔρνος) καλῶς βλαστάνων, θάλλων, Εὐρ. I. T. 1100· ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, καλῶς ηὐξημένος, εὔσωμος, Ποσειδώνιος παρὰ Στράβ. 103, πρβλ. 502, Ἀνθ. Π. παράρτ. 257. 10· ἐπὶ χώρας, πλουσία εἰς φυτά, εὔβοτος καὶ εὐερνὴς Στράβ. 477. Ἡσύχ.

εὔερος, ον, Ἀττ. τύπος τοῦ **εὔειρος**, ὃ ἴδε.

εὐέστιος, ον, ἐπὶ τῆς Δήλου, ἡ οὖσα ἐν καλῇ θέσει, ἡ κατέχουσα καλὴν θέσιν μεταξὺ τῶν νήσων, Καλλ. εἰς Δῆλ. 325.

εὐεστώ, οῦς, ἡ, (**εὖ, ἐστώ**, ἴδε ἐν. λ. **εὖ**), καλὴ κατάστασις, ἡσυχία, ἠρεμία, εὐτυχία, ἐν τῇ παρελθούσῃ εὐεστοῖ Ἡρόδ. 1. 85· ἐν εὐ. φίλῃ Αἰσχύλ. Θήβ. 187, Ἀγ. 929· χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν Ἀγ. 647· αἰτ. εὐεστὼ Δημόκ. παρὰ Διογ. Λ. 9.45. Πρβλ. **ἐστώ, ἀεί-, ἀπ-εστώ**.— Πρβλ. καὶ Ἡσύχ.

εὐετηρία, ἡ, (ἔτος) καλὸν ἔτος, «καλὴ χρονιὰ» (διὰ τοὺς καρποὺς τῆς γῆς), ὅτι ὁ σῖτος ἐν τῇ πόλει πολὺς εἶη, εὐετηρίας γενομένης τῷ πρόσθεν ἔτει Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 4, Πλάτ. Συμπ. 188Δ, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., ἐν ταῖς εὐετηρίαις Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3.10, 20· ἐπὶ προβάτων, τῶν δὲ προβάτων ἐὰν μὲν τὰ πρεσβύτερα ὁρμᾷ πρὸς τὴν ὠχεῖαν, φασὶν οἱ ποιμένες σημεῖον εὐετηρίας εἶναι τοῖς προβάτοις ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6.19, 7, κ. ἀλλ. **2)** καθόλου, εὐτυχία, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 1. 8, 6., 8.1, 1, Πολιτικ. 5. 6, 17, Ἡσύχ.

εὐετία, ἡ, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Π. 14.121.

εὐεύρετος, ον, (εὑρίσκω) εὐκόλως εὑρισκόμενος, εὐεύρετον χώραν, θέσιν ἣν εὐκόλως εὑρίσκει τις, Ξεν. Οἰκ. 8.17· ἐν Ἀπομν. 3.1.10 **εὐεύρετοι** κατὰ διόρθωσιν L. Dind. ἀντὶ **εὐαίρετοι**.

εὐέφικτος, ον, ἐφικτὸς ἄνευ δυσκολίας, διὰ τοῦτο εὐέφικτος ἡ τοῦ ἄρθρου παράθεσις Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. σ. 44. 26.

εὐεφόδευτος, ον, = τῷ ἑπομ., Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. σ. 134.

εὐέφοδος, ον, εὐπρόσβλητος, εὐπρόσιτος, ἐπὶ τόπων, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 13, Πολύβ. 1. 26, κτλ.

εὐέψητος, ον, εὔπεπτος, εὐκολοχώνευτος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4.12, 12.

εὐζηλία, ἡ, καλὴ ἅμιλλα, τῆς ἐν τοῖς λόγοις εὐζηλίας καὶ καθαριότητος Πλουτ. Λυκ. 12, ἔνθα ὁ Κοραῆς παρεδέξατο τὴν διόρθωσιν τοῦ Κλαυερίου: **εὐτελείας**, δηλ. τῆς βραχύτητος τῶν λόγων, «παρ' ἅπασι φέρεται εὐζηλίας, πλὴν ἑνός, ἐν ᾧ γράφεται ἀζηλίας. Ἔστι μὲν οὖν γράφειν ἀφελείας· προειλόμην γε μὴν τὴν τοῦ φίλου Κλαυερίου διόρθωσιν εὐτελείας» Κοραῆς.— Ὁ Κόβητος διορθοῖ **εὐψημίας**.

εὔζηλος, ον, ἔχων καλὸν ζῆλον· ἐν τῷ Ἐπιρρ. **-λως**, μετὰ καλοῦ ζήλου, Ἀνθ. Π. 11. 144. **II.** ἐπίζηλος, ἀξιοζήλευτος, Νικ. Ἀλ. 9, Εὐστ. 361. 24.

εὐζυγής, ές, = τῷ ἑπομ., γάμος Γρηγόρ. Ναζ. IV. 45Α.

εὔζυγος, Ἐπικ. **ἐΰζυγος, ον, (ζυγὸς III)** ἐπὶ πλοίων, ἔχων καλὰ καθίσματα, νηὸς ἐΰζύγου, κατὰ τὸν Σχολ. «εὖ συζευγνυμένης», Ὀδ. Ν. 116, Ρ. 288· ἐΰζυγον ἤλασαν Ἀργὼ Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 4, ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει: «ἐΰζυγον, ἤγουν εὐκάθεδρον».

εὔζῡμος, ον, καλῶς ἐζυμωμένος, πρὸ πάντων εὔζυμός τε καὶ καλῶς ὠπτημένος ὁ ἄρτος ἔσται Γαλην. 14. 879.

εὔζυξ, ὕγος, ὁ, ἡ, ἀποτελῶν ὡραῖον ζεῦγος, μαζοὶ γλαγόεντες, ἐύζυγες, ἱμερόεντες Ἀνθ. Π. 5. 56.

εὐζωγράφητος, ον, καλῶς ἐζωγραφημένος, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 184, 39.

εὐζωέω, ζῶ καλῶς, ἀντίθ. τῷ **κακοζωέω**, Μ. Ἀντών. 3.12.

εὐζωΐα, ἡ, καλὴ ζωή, τὸ ζῆν καλῶς, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 18, 4· τρισύλλ. τύπος, χάριν τοῦ μέτρου, ἐν Πινδ. Π. 4. 233, ἱερὸν εὐζῴας (οὐχὶ εὐζώας) ἄωτον.

εὐζωμέομαι, ἡμαρτημένη γραφὴ ἐν Ἱππ. 551. 32· ἴδε **ζωμεύω**.

εὔζωμον, τό, φυτὸν οὗ τὰ σπέρματα ἐχρησίμευον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ὡς παρ' ἡμῖν τὰ τοῦ σινάπεως.— Ἡ λέξις διετηρήθη ἐφθαρμένη ἐν τῷ πληθυν., διότι ὁ λαὸς τὰ εὔζωμα ὀνομάζει σήμερον «ζούμματα», ἀλλὰ συνηθέστερον τὸ εὔζωμον ὀνομάζεται «ρόκα», ἡ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 5, 3, Διοσκ. 2.169.— Κυρίως οὐδ. τοῦ **εὔζωμος**, δηλ. ἐξ οὗ κατασκευάζεται καλὸς ζωμός.

εὔζωνος, Ἐπικ. **ἐΰζωνος, ον,** (ζώνη) καλῶς ἐζωσμένος, Ὅμ. (ἀλλὰ μόνον ἐν Ἰλ. Α. 429, Ψ. 261, 760, Ὀμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 212), ἀείποτε ὡς ἐπιθ. τῶν γυναικῶν (αἵτινες ὡσαύτως καλοῦνται βαθύζωνοι, καλλίζωνοι, βαθύκολποι), ἐκ τοῦ **ζώνη** (ἴδε τὴν λέξ.)· πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst. § 339. 3.— Καθ' Ἡσύχ. «εὔζωνος· εὔτοκος. καλή». **2)** ἀκολούθως καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν, ἐζωσμένος πρὸς γύμνασιν, ἐζωσμένος ἢ ἐνδεδυμένος ἐλαφρῶς πρὸς πορείαν, δραστήριος, ἐνεργητικός, τὸ τοῦ Ὁρατίου alte praecinctus, μῆκος δ' ὁδοῦ εὐζώνῳ ἀνδρὶ πέντε ἡμέραι ἀναισιμοῦνται Ἡρόδ. 1. 72· τριήκοντα ἡμερέων εὐζώνῳ ἀνδρὶ αὐτόθι 104, πρβλ. 2. 34, Θουκ. 2. 97· ἰδίως ἐπὶ ἐλαφρῶς ὡπλισμένων στρατιωτῶν, Λατ. expediti, ἦσαν γὰρ τῶν πολεμίων οἱ εὔζωνοι κατατρέχοντες τοῖς λίθοις ἔβαλλον Ξεν. Ἀν. 5. 4. 23· ἢ ἐπὶ ὁπλιτῶν μὴ φερόντων τὰς βαρείας αὐτῶν ἀσπίδας, αὐτόθι 7. 3, 46· μεταγεν. ἐπὶ πλοίων, Μάξ. Τύρ. 1. 210:— Ἐπίρρ. **-νως**, Ἀλκίφρων 3. 55:— Καθ' Ἡσύχ.: «εὐζώνως· εὐστόλως· μὴ ἔχων φορτίον». **3)** ἐπὶ ἐνδύματος, καλῶς ἐζωσμένου, Σοφ. Ἀποσπ. 314b. **4)** μεταφ., εὐβάστακτος, πενία Πλουτ. Πελοπίδ. 3· βίος Δίων Κ. 56. 6.

εὔζωος, ον, (ζωὴ) μακρόβιος, διαρκῶν πολύ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 4, 10., 5. 4, 3.

εὔζωρος, ον, ἐντελῶς καθαρός, ἄμικτος, ἐπὶ οἴνου, Εὐρ. Ἄλκ. 757, Ἀριστ. Ἐκκλ. 227, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 423C, κέξ.— Συγκρ. **-ότερος** καὶ **-έστερος**, εὐζωρότερον .., ὦ παῖ, δὸς Δίφιλος ἐν «Παιδερασταῖς» 1, πρβλ. Κρατῖν. ἐν Ἀδηλ. 136· κέρασον εὐζωρέστερον Ἀντιφάνης ἐν «Ἀμπωνι» 3· πίνειν .. κύλικας εὐζωρεστέρας Εὔβουλ. 15α, πρβλ. ᾄσμα ἐν Πλουτ. Θησ. 22.

εὔζωστος, ον, (ζώννυμι) εὐκόλως ζωννύμενος, κατάλληλος πρὸς ζῶσιν, ἢ εὐζωστότατος αὐτὸς ἑαυτοῦ Ἱππ. π. Ἄρθρ. 791, πρβλ. Σχολιαστὴν Ἰλ. Α. 429, ἔνθα μεταχειρίζεται τὴν λέξιν πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἐΰζώνοιο** «εὐζώστου, καλῆς καὶ εὐστόλου».

εὐηγενής, ές, Ἐπικ. ἀντὶ **εὐγενής**, Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 230, Θεόκρ. 27. 42, Ἀνθ. Π. παράρτ. 51 29.

εὐηγεσία, ἡ, (ἡγέομαι) εὐαρχία, ἐξ εὐηγεσίης Ὀδ. Τ. 114.— Πρβλ. Ἡσύχ.

εὐηγορέω, λέγω καλὰ περί τινος, ἐπαινῶ, Πινδ. Ι. 1. 73 ἐν τῷ παθ.

εὐηγορία, ἡ, καλὸς λόγος, ἔπαινος, Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 139.

εὐήγορος, ον, (ἀγορεύω) ὁ αἴσια λέγων, ὡς τὸ **εὐῴημος**, Εὔβουλ. ἐν «Ὀδυσσεῖ ἢ Πανύπταις» 1 (ἔνθα ὁ Meineke ἔχει εὐηγορῶν, μετοχ.).

εὐήθεια, παρὰ Τραγ. ὡσαύτως **εὐηθία**, Ἰων. **-ίη**, ἡ:— ἀγαθότης ἤθους, ἁπλότης, τιμιότης, Πλάτ. Πολ. 348C, Δημ. 717. 2· ὃι' εὐηθίην, ἕνεκα τῆς καλῆς αὐτοῦ διαθέσεως (οὐχὶ ἄνευ εἰρωνείας), Ἡρόδ. 3. 140. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, μωρία, ἄνοια, βλακεία, ἐς τοσοῦτο εὐηθίης ἀνήκει τοῦτο Ἡρόδ. 7. 16, 3, πρβλ. 1.60· κουφόνουν τ' ευηθίαν Αἰσχύλ. Πρ. 383· ἀλλ' ἀνωφελὴς εὐηθία κατ' οἶκον ἵδρυται γυνὴ Εὐρ. Ἱππ. 639, πρβλ. Θουκ. 3. 45, Λυσ. 175. 17, κλ.

εὐήθης, ες, (ἦθος) ἔχων καλὸν ἦθος, ἀγαθὸς τὴν καρδίαν, ἀγαθός, ἁπλοῦς, ἄδολος, Πλάτ. Πολ. 348B· ἀντίθετον τῷ **πανοῦργος**, Λυσ. 100.17· τὸ εὐηθες = εὐήθεια, Θουκ. 3. 83· τὸ εὐηθέστατον Ἀριστ. Ρητ. 3. 17, 15· ἐπὶ πόρνης, ἡ παραλελυμένα ἔχουσα τὰ ἤθη, Ἀρχίλ. 17. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἁπλοϊκός, ἀνόητος, μωρός, βλάξ, «κουτὸς» (πρβλ. τὸ ἀρχ. Ἀγγλ. seely πρὸς τὸ Ἀγγλο-Σαξον. sœlis, Γερμ. selis, μακάριος), πρῆγμα εὐηθέστατον Ἡρόδ. 1.60· μῦθος, λόγος, αἰτία, ὁ αὐτ. 2. 45, Πλάτ. Νόμ. 818B, κ. ἀλλ.· κακοήθης δ' ὢν τοῦτο παντελῶς εὐήθες ᾠήθης Δημ. 228. 26· τὸ τῶν προβάτων ἦθος εὐηθες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 3, 2· ὡς οὐσιαστ., ἠλίθιος ἄνθρωπος, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 16, πρβλ. Buhnk. Τίμ. σ. 132· εὐηθές [ἐστι], μετ' ἀπαρ., εἶναι ἀνοησία, μωρία, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 6, 5, κ. ἀλλ.· λίαν, κομιδῇ εὐηθες ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλ. Ὑστ. 1. 32. 4, Ἀποσπ. 202. **3)** μεταφ. ἐπὶ πληγῶν ἢ νόσων, ἐλαφρός, εὐκολοθεράπευτος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κακοήθης** (δύσκολος, δυσθεράπευτος,), Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 11, Προγν. 43. **II.** Ἐπίρρ. **-θως**, Πλάτ. Φαίδων 100D:— Συγκρ., **-έστερα**, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 276E· Ὑπερθ., **-έστατα**, Εὐρ. Ἀνδρ. 625.

εὐηθία, Ἰων. **-ίη**, = **εὐήθεια**, ὃ ἴδε.

εὐηθίζομαι, φέρομαι ὡς εὐήθης, κάμνω τὸν εὐήθη, πρὸς ἀλλήλους Πλάτ. Πολ. 336C· εἶμαι εὐθυμος, ἀστεΐζομαι, Φιλόστρ. 343.

εὐηθικός, ή, όν, ὡς εὐήθης, ἔχων καλὸν ἦθος, μὲ «καλὰ φυσικά», Πλάτ. Πολ. 343C, Χαρμ. 175C. **2)** ἀνόητος, μωρός, εὐηθικώτερόν ἐστί τι Ἀριστ. Φυσ. 4. 10, 8.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἀριστοφ. Νεφ. 1258· εὐηθ. ἔχειν Πλάτ. Ἱππ. μείζων 301D,

εὐήκης, ες, (ἀκὴ) καλῶς ἠκονημένος, ὀξύς, αἰχμῆς .. εὐήκεος Ἰλ. Χ. 319· εὐήκεα φάσγανα Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 101· εὐήκεϊ ξυρῷ Νικ. Ἀλ. 410· πρβλ. **εὐαγής** Ι, ἐν τέλει.— Ἴδε καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξ.

εὐηκοέω, εἶμαι εὐήκοος, ὑπακούω προθύμως, μετὰ γεν., καὶ εὐηκοήσω τῶν ἀεὶ κρινόντων ἐμφρόνως Ὅρκος τῶν Ἀθηναίων Ἐφήβων παρὰ Στοβ. 243. 25.

εὐηκοΐα, ἡ, πρόθυμος ὑπακοή, Διόδ. 17.55, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 1, μέρος 1, σ. 92 Δ, κλ.

εὐήκοος, ον, (ἀκοὴ) ἀκούων καλῶς ἢ εὐκόλως, Ἱππ. Ἀφ. 1247. **2)** προθύμως ἀκούων, ὑπακούων, εὐπειθής, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1.13, 17:— μεταφ., ὑστέραι εὐήκοοι ὁ αὐτ. π. Ζ. Ἱστ. 10. 1, 7. **3)** προθύμως εἰσακούων, ἐπὶ τῶν θεῶν, θνατοῖς Ἀνθ. Π. 9. 316·— καθόλου, κλίνων ἢ ἔχων διάθεσιν, πρὸς μεταβολὴν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2.14, 5.— Ἐπίρρ., εὐηκόως διακεῖσθαι πρός τι Πολύβ. 27. 6, 7. **II.** εὐκόλως ἀκουόμενος, ἀκουστός, Ἀριστ. Τοπ. 1. 15, 13· **εὐηκοώτερα** τὰ τῆς νυκτὸς ὁ αὐτ. ἐν Πρβλ. 11. 5. **2)** εὐχάριστος εἰς τὸ οὖς, εὐάρεστος, μνημονεύεται ἐκ Δημ. τοῦ Φαληρ.

εὐηλάκατος, Δωρ. **εὐᾱλάκατος, ον,** καλῶς νήθων, κλώθων, ἐπὶ γυναικῶν, Θεόκρ. 28. 22.

εὐήλατος, ον, ἐφ' οὗ εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἱππεύῃ ἢ ἐλαύνῃ

ἐφ' ἅρματος ἢ ἀμάξης, πρὸς ἅναντες εὐήλατον Ξεν. Ἑλλ. 5. 4. 54· τὰ θηρία ἐξελᾶν πρὸς τὰ ἐργάσιμά τε καὶ εὐήλατα ὁ αὐτ. ἐν Κύρου Παιδ. 1. 4, 16.— Καθ' Ἡσύχ.: «εὐήλατον· καλῶς ἐληλαμένον ἢ ἐλαυνόμενον» καὶ «εὐήλατος· ὁ πεδεινὸς καὶ εὐάροτος χῶρος».

εὐῆλιξ, ῑκος, ὁ, ἡ, (ἡλικία) ἔχων καλὸν ἀνάστημα, Πολέμων 181, Ἀνδρ. Κρήτ. 1304C, Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 126, 478, 227, πρβλ. Λοβεκ. Παρ. 289. Ὁ τύπος **εὐήλικος** μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας παρ' Achmes Ὀνειροκρ. σ. 11, εὐνοῦχον εὐειδῆ, εὐήλικον.

εὐήλιος, Δωρ. **εὐάλιος, ον,** ἐκτεθειμένος καλῶς εἰς τὸν ἥλιον, προσήλιος, Λατ. apricus, Εὐρ. Ἱππ. 129· «καὶ σύμπασαν δὲ τὴν οἰκίαν ἐπέδειξα αὐτῇ ὅτι πρὸς μεσημβρίαν ἀναπέπταται, ὥστε εὔδηλον εἶναι ὅτι χειμῶνος μὲν εὐήλιός ἐστι, τοῦ δὲ θέρους εὔσκιος» Ξεν. Οἰκ. 9. 4· εὐηλίοις ἐν ἀμέραισιν, ἐν ἡμέραις καθ' ἃς λάμπει ὁ ἥλιος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 242· εὐάλιον πῦρ, ὁ ἀεὶ κινούμενος· ἄνω αἰθὴρ κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ Ἀναξαγόρου, Εὐρ. Ι. Τ. 1138· εὐήλιος οἰκία Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 9· ἐν εὐηλίῳ, εἰς εὐήλιον μέρος, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 16, 1· εὐήλιον τὸ μετόπωρον, καλὸν ὅπως ἐξέρχηταί τις εἰς τὸν ἥλιον, Φιλόστρ. 155.— Ἐπίρρ. **-ίως,** μὲ λαμπρὸν ἥλιον, Αἰσχύλ. Εὐμ. 906. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀγαπῶν τὸν ἥλιον, ἀγαπῶν νὰ ἐξέρχηται εἰς τὸν ἥλιον καὶ νὰ ἡλιάζηται, Φιλόστρ. 233.

εὐημερέω, (εὐήμερος) διέρχομαι εὐτυχεῖς ἡμέρας, Σοφ. Ἠλ. 653· καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ τανῦν εὐημερεῖ καλῶς τὰ πρὸς σέ, καὶ εἰ τὰ πάντα νῦν μεταξὺ σοῦ καὶ τῶν Θηβῶν βαίνουσι κατ' εὐχήν, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 616· τὸ εὐημεροῦν τῆς πόλεως, ἡ εὐημερία αὐτῆς, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 13· πόλεις εὐημεροῦσαι αὐτόθι 6. 8. 22· εὐημερεῖν καὶ τροφὴν ἄφθονον ἔχειν ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 19, 1· ἀντίθετ. τῷ **χαλεπῶς ἔχειν,** αὐτόθι 8. 12, 10, πρβλ. 18, 1 κέξ.· εὐ. τοῖς σώμασι ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 4. 6, 16. **2)** ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ μου, Αἰσχίν. 36. 18· ὡσαύτως ὡς τὸ νικᾶν, μετ' αἰτ., π. χ., τραγῳδίαν εὐημερεῖν Ἀθήν. 577D, πρβλ. 484 D· ἀκρόαμα εὐημεροῦν Πλούτ. 2. 521F.

εὐημέρημα, τό, εὐτύχημα, ἐπιτυχία, Πολύβ. 3. 72, 2, Κικ. πρὸς Ἀττ. 5. 21.

εὐημερία, Δωρ. **εὐαμερία** [ᾰ], ἡ, καλὴ ἡμέρα, ὡραῖος καιρός, καλοκαιρία, ὡς τὸ **εὐδία,** εὐημερίας οὔσης Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 2· γενομένης Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 15, 6· ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 5. 9, 3. **II.** ἡμέρα εὐτυχίας, ὑγεία καὶ εὐτυχία, ὑγεία καὶ ὅλβος, Εὐρ. Ἠλ. 196, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 10. 8, 9, Πολιτικ. 3. 6, 5, κ. ἀλλ. **2)** καλὴ κατάστασις, ἀκμή, ὑγεία, τοῦ σώματος ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 11, 5, κ. ἀλλ.· πρὸς ὑγίειαν καὶ πρὸς εὐημ. ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 1. 6, 8. **3)** τιμὴ καὶ δόξα, Πινδ. Ι. 1. 56, Κικ. πρὸς Ἀττ. 9. 13· εὐτύχημα, Πλούτ. 2. 498B· νίκη, ἐπιτυχία, Πολύβ. 7. 9, 10· ἐν τοῖς θεάτροις Ἀθήν. 631F· εὐαμερίαις ἐμπορικαῖς, ἐπιτυχίαις ἐν τῷ ἐμπορίῳ, Ἱππόδαμ. παρὰ Στοβ. 250. 21.— Καθ' Ἡσύχ.: «εὐημερία· εὐδαιμονία».

εὐήμερος, Δωρ. **εὐάμερος** [ᾰ], **ον,** (ἡμέρα) ἀνήκων εἰς ὡραίαν, εὐτυχῆ ἡμέραν, εὐήμερον φάος, εὐτυχὴς ἡμέρα, Σοφοκλ. Αἴ. 709. **2)** ἀπολαύων εὐτυχοῦς ἡμέρας, εὔθυμος, φαιδρός, εὐάμεροι μολπαί Εὐρ. Ἀποσπ. 775. 41 (Αυρ.)· πρόσωπον Ἀριστοφ. Ὄρν. 1322· μοῖρα Πλάτ. Τίμ. 71D· τὸ εὐήμερον, εὐτυχία, Φίλων 1. 515.

εὐήμετος, εὐημής, ἴδε **εὐέμετος, εὐεμής.**

εὐημονία, ἡ, (ἥμων) δεξιότης εἰς τὸ ῥίπτειν ἢ βάλλειν, ἐπιτυγχάνειν, Ἡσύχ., πρβλ. **ἡμοσύνη** παρὰ τῷ αὐτῷ.

εὐηνεμία, ἡ, οὔριος ἄνεμος, Λουκ. Λεξιφ. 15.

εὐήνεμος, Δωρ. **εὐάνεμος** [ᾰ, πλὴν ἐν Ἀνθ. Π. 9. 555], **ον·** ὁ ἔχων καλῶς ὡς πρὸς τοὺς ἀνέμους· δηλ. **I.** εὐδιεινός, καλός, ἀχείμαστος, **πόντου χεῦμ' Ἰδεῖν εὐήνεμον** Εὐρ. Ἀποσπ. 318· τυῖδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτήμεθα πὰρ Διὸς Θεόκρ. 28. 5· — ἐπίθετ. τοῦ Διὸς ἐν Σπάρτῃ, Ἰαυσ. 3. 13, 8. **2)** μὴ προσβαλλόμενος ὑπὸ ἀνέμων, λιμὴν Εὐρ. Ἀνδρ. 749· χώρα Λουκ. Ἀποκηρ. 27. **II.** ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον, καλῶς διαπνεόμενος, [ὡς πῦρ] ἐν εὐανέμοις βάσσαις (πρβλ. **εὔπνοος** II) Σοφ. Αἴ. 197· καὶ οὕτω πιθαν, εὐαν. λίμνας ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 341.

εὐήνιος, ον, (ἡνία) εὐπειθὴς εἰς τὰς ἡνίας, εὐχερῶς συρόμενος, ἅρμα Ἐμπεδ. 49· ὀχήματα Πλάτ. Φαῖδρ. 247B· ἵπποι εὐηνιώτατοι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 467E· ἐπὶ προσώπων, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 730B· ἐπὶ νόσου, ἡ εὐκόλως ὑποχωροῦσα εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ φαρμάκου, Ἱππ. 562 50· πρβλ. **εὐάνιος.**— Καθ' Ἡσύχ.: «εὐήνιον· καλῶς ἡνιοχούμενον. ἐπὶ μηδενὶ ἀνιώμενον, πρᾶον».— Ἐπίρρ. **-ως,** εὐπειθῶς, Πλάτ. Σοφιστ. 217C, κτλ.

εὐηνορία, ἡ, (εὐήνωρ) ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀρετή, ἀνδρεία, γενναιότης, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 407· οὕτως ὁ Πίνδ. ἐν Ο. 5. 21, ἐν τῷ πληθ.

εὐήνῠτος, ον, (ἀνύω) εὐκατόρθωτος, Ἡσύχ.· **εὐήνυστος** Ζω ἀρ.

εὐήνωρ, Δωρ. εὐάνωρ [ᾰ], **ορος,** ὁ, ἡ, παρ' Ὅμ. (μόνον ἐν Ὀδ.) ἐπὶ οἴνου, ὁ ἀνδρείας περιποιητικός, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον Δ. 622· ἐπὶ χαλκοῦ, ὁ κοσμῶν τὸν ἄνδρα, ὁ συντελῶν πρὸς ἀνδρείαν, καθότι ἐχρησίμευεν εἰς ὁπλοποιΐαν, φέρον δ' εὐήνορα χαλκὸν Ν. 19. **II.** παρὰ Πινδ. ἐπὶ πόλεων, κτλ., ἔχουσα καλοὺς ἄνδρας, ἀεθονοῦσα εἰς γενναίους ἄνδρας, ὡς τὸ **εὐανδρος.** Ο. 1. 37, 6. 136, κτλ.· **ἵππος εὐ.,** ὁ **ἐγκλείων γενναίους ἄνδρας,** ἐπὶ τοῦ δουρείου ἵππου, Τρυφ. 468.

εὐηπελής, ές, (πέλομαι) πρᾶος, εὐήνιος, Ἡσύχ.

εὐηπελία, ἡ, «εὐθηνία, εὐεξία» Ἡσύχ., Καλλίμ. εἰς Δήμ. 136, ἔνθα ἴδε Bentl.

εὐήρατος, ον, (ἔραμαι) λίαν ἠγαπημένος, **ἀξιέραστος,** Πινδ. Ο. 5. 21., 6. 165, Τελέστης 1. 7.— **εὐάρατος δὲν εἶναι ἐν χρήσει.**

εὐήρεια «εὔπλοια. εὐχέρεια» Ἡσύχ.

εὐήρετμος, ον, (ἐρετμὸς) καλῶς ἡρμοσμένος εἰς τὴν κώπην, σκαλμὸς Αἰσχύλ. Πέρσ. 376. **2)** καλῶς κωπηλατούμενος, πλάτα Σοφ. Ο. Κ. 716· ναῦς Εὐρ. Ἴων 1160.

εὐήρης, ες, καλῶς ἡρμοσμένος, Ὅμ. (μόνον ἐν Ὀδ.) **ἀείποτε** ἐπίθ. τῶν κωπῶν, εὐμεταχείριστος, εὔληπτος, **λαβὼν εὐήρες ἐρετμὸν** Λ. 120· **οὐδ' εὐήρε' ἐρετμά** αὐτόθι 124, κτλ.· νεὼς εὐήρ. πίτυλος, ὁ πάταγος τῶν καλῶς ἡρμοσμένων ἢ ἐρεσσομένων κωπῶν, Εὐρ. Ι. Τ. 1050· εὐήρ. σκάφη Πλουτ. Ἀντών. 65· — καθόλου, εὐήρ. πρὸς τὴν χρείαν, ἁρμόδιος, ἁρμόζων .. , Ἱππ. 19. 52· εὐ. τεύχη Χρησμ. παρὰ Παυσ. 4. 12, 4· εὐ. Ἵππος = εὐήνιος, «εὐάγωγος» Ἡσύχ. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **-ήρης, κατήρης, ποδήρης, τριήρης.**)

εὐηρότατος, η, ον, εὔδιος, Ἡσύχ.

εὐήροτος, ον, (ἀρόω) καλῶς ἠροτριωμένος, Πολυδ. Α', 227, Σουΐδ.

εὐήρῠτος, ον, (ἀρύω) ὁ ῥᾳδίως ἀντλούμενος, ὕδωρ Ὅμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 106.

εὐήτριος, Δωρ. **εὐάτριος** [ᾰ], **ον,** (ἤτριον) ὁ διὰ λεπτῆς κλωστῆς ὑφασμένος, **εὐυφής,** Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 45· ὕφασμα Πλάτ. Πολιτικ. 310E· ἱμάτιον Λουκ. Λεξιφ. 9· **αἱ εὐ. σινδόνες, ἐκ βάμβακος,** Στράβ. 693. **II.** ἐνεργ., καλῶς ὑφαίνων, **τὰν πέπλων εὐάτριον ἐργάτιν .. κερκίδα** Ἀνθ. Π. 6. 289.

εὐηφενής, ές, (ἄφενος) πλουτῶν, εὖ πλουτῶν, ἢ **εὖ τῷ πλούτῳ** χρώμενος, **αὐτοκασίγνητον εὐηφενέος Σώκοιο** Ἰλ. Λ. 427· **Τρώων εὐηφενέων** Ψ. 81 (κοιν. **εὐηγ-**).

εὐηχής, Δωρ. **εὐᾱχής, ές,** καλῶς ἠχῶν, εὔηχος, Πινδ. Π. 2. 25, Καλλ. εἰς Δῆλ. 296, Πλούτ. 2. 437D.— Καθ' Ἡσύχ.: «εὐηχές· εὔφωνον, εὔφημον».

εὐήχητος, Δωρ. **εὐάχητος** [ᾰ], **ον,** = τῷ προηγ., Εὐρ. Ἴων 884· μεγάλως ἠχῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1272.

εὔηχος, ον, = **εὐηχής,** Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 14, Ἀθήν. 80D· οὐδ. πληθ. **εὔηχα,** ὡς Ἐπίρρ., Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 3.

εὐθάλᾰμος, ον, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἡ **εὐτυχῆ** ποιοῦσα τὸν θάλαμον, δηλ. τὸν γάμον, Νόνν. Δ. 2. 324.

εὐθάλασσος, ον, κείμενος καλῶς παρὰ τὴν θάλασσαν, Φιλόστρ. 548. **2)** δῶρον εὐθάλασσον, τὸ τῆς ναυτικῆς δεξιότητος ἢ δυνάμεως (τῶν Ἀθηναίων), Σοφ. Ο. Κ. 711 (μετ' ἀναφορᾶς πρὸς τὸ ἐν φρέατι θαλάσσιον ὕδωρ ἐν τῷ Ἐρεχθείῳ, πρβλ. **θάλασσα** 3). **II.** ὁ ἀντέχων εἰς τὴν θάλασσαν, ὁ ταξειδεύων χωρὶς νὰ τὸν πειράζῃ ἡ θάλασσα, Ἀλκίφρων 2. 4.

εὐθάλεια [θᾰ], ἡ, τὸ ἄνθος πράγματός τινος, εὐδαιμονίας Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. 13. 38· **εὐθαλία** ἐν Ἐτυμ. Μ. 442. 12.

εὐθᾰλέω, θάλλω καλῶς, ἀνθῶ, Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 683C, Κόϊντ. Σμ. 4. 423, Πλούτ. 2. 28D

εὐθᾰλής, ές, (√ΘΑΛ, **θάλλω**) θάλλων καλῶς, ἀνθηρός, Αἴγυπτος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 304, πρβλ. Μόσχ. 3. 107, Ὀρφ. Ἀργ. 910, Ἀνθ. Π. 7. 600, κτλ.

εὐθᾱλής, ές, Δωρ. ἀντὶ **εὐθηλής,** ἐν καλῇ ἀκμῇ, ἀκμαῖος, ὡραῖος, Πινδ. Π. 9. 128· **ὄλβῳ βριθεὶν φάιαν ἥκουσ' εὐθαλεῖ τ' εὐκαρπείᾳ** Εὐρ. Τρῳ. 217· **σῴζω δ' εὐθαλεῖς καρποὺς** Ἀριστοφ. Ὄρν. 1062 (ἔνθα ἴδε Dind.)· — ἐν Ἀνθ. Π. 9. 247. 313, ἀναγνωστέον **εὐθηλής.**

εὐθαλπής, ές, καλῶς θάλπων, θερμαίνων, θερμός, Κόϊντ. Σμ. 4. 441.

εὐθάνασία, ἡ, εὔκολος ἢ εὐτυχὴς θάνατος, Ποσειδίππος ἐν «Μύρμηκι» 1, Φίλων 1. 182, Κικ. πρὸς Ἀττ. 16. 7, 3, Αὔγουστ. παρὰ Suet. Oct. 99.

εὐθᾰνᾰτέω, ἀποθνήσκω καλῶς καὶ εὐτυχῶς, Πολύβ. 5. 38, 9, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 9. 4, 5.

εὐθάνᾰτος, ον, ἀποθνήσκων εὐκόλως ἢ εὐτυχῶς, θάνατος, εὐθάνατος = **ἀθανασία,** Μένανδρος ἐν «Ἁλιεῦσι» 3.— Ἐπίρρ. **-τως,** Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 106,

εὐθάρσεια, ἡ εὐτολμία, Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 91· — **εὐθαρσία** Πλάτ. Ὅροι 412A.

εὐθαρσέω, ἔχω καλὸν θάρρος, εἶμαι εὐτολμος, Ἀνδοκ. 21. 38· ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 34, Ἰκ. 1015, ὁ Μεδ. Κῶδ. ἔχει εὖ θ. διῃρημένως, δηλ. εὖ θαρσεῖτε ἀντὶ τοῦ κοινοῦ εὐθαρσεῖτε.

εὐθαρσής, ές, πλήρης θάρρους, εὔτολμος, Ὅμ. Ὕμν. 7. 9, Αἰσχύλ. Ἀγ. 930, Εὐρ. Ἴλ. 526· ἐν τοῖς δεινοῖς Ξεν. Ἀγησ. 11. 10· πρὸς κίνδυνον Διόδ. 11. 35.— Συγκρ. **-έστερος** Πλούτ. 2. 69A: Ὑπερθ. **-έστατος** Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 9:— Ἐπίρρ., **λέγ' εὐθαρσῶς** Αἰσχύλ. Ἱκ. 249· **εὐθαρσῶς ἔχειν πρός τι** Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3.

6, 4. **2)** ἀσφαλής, ἀκίνδυνος. τὰ δεινὰ καὶ τὰ εὐθ. Ξεν. Ἱππαρχ. 4.11.

εὐθέᾶτος, ον, (θεάομαι) εὐκόλως ὁρώμενος, Πολυδ. Ε', 150.

εὐθεῖα, ἡ, ἴδε **εὐθύς.**

εὐθεῖν· «(Κρῆτες) ἐλθεῖν» Ἡσύχ.

εὐθένεια, ἡ -ία, εὐθενέω, ἴδε **εὐθηνία, εὐθηνέω.**

εὐθέρα· «μέρος τι τῆς νεώς» Ἡσύχ.

εὐθεράπευτος, ον, εὐκόλως θεραπευόμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9.16, 6, κτλ.· εὐκόλως βοηθούμενος, Δίων Κ. 38. 24. **II.** ὃν εὐκόλως κτᾶταί τις δι' εὐμενοῦς τρόπου καὶ περιποιήσεων, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 10.

εὐθέριστος, ον, εὐκόλως θεριζόμενος: — **εὐθέριστον,** τό, εἶδος βαλσάμου (παρὰ Διοσκ. **θεριστόν**), Πλίν. 12. 54.

εὐθέρμαντος, ον, εὐκόλως θερμαινόμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 7, 3.

εὔθερμος, ον, λίαν θερμός, Ἱππ. 243 (δίς), πιθαν. ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ **ἔνθερμος.**

εὔθερος, ον, ἐπὶ χωρίου, εὐχάριστον τὸ θέρος, Πολυδ. Ε, 108.

εὐθεσία, ἡ, καλὴ κατάστασις τοῦ σώματος, εὐεξία, Ἱππ. ἐν Γαλην. Λεξ.· — ἐνιαυτὸς εὐθεσίης, «ὁ εὐφορίας ἀπεργαστικός» αὐτόθι.

εὐθετέω, εἶμαι εὔθε ος, κατάλληλος, εὐθετεῖ πᾶσι χρῆσθαι Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 4· εὐθ. εἴς τι Διόδ. 2 41, 48· μετὰ δοτ., λιμένας .. οὐ μόνον τοῖς ἐμπόροις, ἀλλὰ καὶ ταῖς μακραῖς ναυσὶν εὐθετοῦντας αὐτόθι 5.12. **II.** μεταβ., τακτοποιῶ, βάλλω εἰς τάξιν, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 24.1 (διάφ. γραφ. εὐθετίσαντα), Δίων Κ. 40.49· εὐθ. ἑαυτὴν ὁ αὐτ. 51.13· «εὐθετεῖν νεκρόν· τὸ εὖ κοσμεῖν ἐν τάφοις νεκρὸν» Δ. Β. 40.

εὐθέτης, ου, ὁ, διαιτητής, Ἐπιγρ. Πριήν. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2905C. 2.

εὐθέτησις, εως, ἡ, καλὴ διάταξις, τακτοποίησις, εὐημερία, Εὐστ. 1383.13.

εὐθετίζω, τοποθετῶ καλῶς, ὀστέα .. βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ εὐθετίσας κατέθηκε Ἡσ. Θ. 541· κατασκευάζω τι εὐθέτως, χελιδὼν .. ἧρος καλιὴν ηὐθέτιζεν ἐν τείχῳ Βαβρ. 118. 2· διευθετῶ, πρὸς δὲ τὰ ἐκείνων κάτοπτρα προσελθόντες τὰς κόμας εὐθετίζουσι Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 29, κτλ. — Μέσ., ὀστέα εὐθετισάμενος, διάφ. γραφ. ἐν Ἱππ. π. Ἀγμ. 757, 764· πρβλ. **εὐθετέω.**

εὔθετος, ον, (τίθημι) καλῶς τεθειμένος· τεθειμένος οὕτως ὥστε νὰ εἶναι πρόχειρος, Ἱππ. π. Ἰητρ. 744· εὐκόλως τοποθετούμενος, λέβητας εὐθέτους (οὕτως ὁ Aurat. ἀντὶ -του) Αἰσχύλ. Ἀγ. 444· εὔθ. σάκος, ἀρβύλαι, εὐάρμοστα, εὔκολα καὶ ἕτοιμα πρὸς χρῆσιν, Λατ. habilis, ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 642, Ἀποσπ. 255· εὔθ. εἴς τι Διόδ. 2. 57· πρός τι ὁ αὐτ. 5. 37· εὔθετόν ἐστι, μετ' ἄπαρ., εἶναι κατάλληλον, «βολικὸν» νὰ .., ὁ αὐτ. ἐν Ἐκλογ. 491. 36. **2)** ἐπὶ προσώπων, κατάλληλος, τινὶ Νικ. παρὰ Στοβ. 149. 4· πρός τι Πολύβ. 26.5,6, κτλ.· ταχύς, ἄξιος, ἱκανός, κατά τι, ἔν τινι, Διοδ. Ἐκλογ. 598. 34: — Ἐπίρρ., εὐθέτως ἔχειν Ἱππ. π. Ἀγμ. 766· πρός τι Διοδ. Ἐκλογ. 593. 6.

εὐθεώρητος, ον, εὐκόλως ὁρώμενος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 27· τινι, ὑπό τινος, Διόδ. 19. 37. **2)** εὐνόητος, Ἀριστ. Ρητ. 1.15, 25· εὐθεώρητόν ἐστι περί τινος ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 1.18, 32· οὐκ ἔστιν εὐθ. ποτέρως .. ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. Ἐλεγχ. 25. 3.

εὐθέως, Ἐπίρρ. τοῦ **εὐθύς,** δ ἴδε.

εὐθηγής, ές, καλῶς ἀκονῶν, ὀξύνων, Ἀνθ. Π. 6. 63.

εὔθηκτος, ον, καλῶς ἠκονημένος, ὀξύς, Λυκόφρ. 1105, Νόνν. Δ. 17.121.

εὐθηλέομαι, Παθ. (εὐθηλής), ἔχω θηλάζῃ καλῶς, εἶμαι εὐτραφής, παχύς, ἐγὼ δὲ χοῖρον καὶ μάλ' εὐθηλούμενον τόνδ' ἐν ῥοθοῦντι κριδάνῳ θήσω Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 321 (Ἀθήν. 375E,) πρβλ. Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 452. 7. — Ἴδε Κόντου Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', 555.

εὐθηλία, εὐθηνία, «εὐθηνία, εὐθηλία τις οὖσα» Σουίδ.

εὐθηλήμων, ον, σπάν. τύπος τοῦ ἑπομ., μόσχος Ἀνθ. Π. 6. 623.

εὐθηλής, ές, (θηλή) καλῶς θηλάσας, «καλοθρεμμένος», ἴδε **εὐθᾱλής.**

εὔθηλος, ον, (θηλή) ἔχων θηλὴν σφριγῶσαν, εὔθηλον πόριν Εὐρ. Βάκχ. 737· εὔθηλοι δὲ τρέφοντο βόες Ι. Τ. 580· μαστὸν εὔθηλον θεᾶς Λυκόφρ. 1328.

εὐθημονέομαι, ἀποθ., θέτω εἰς τάξιν, εὐθετῶ, εὐθετίζω, εὐθημονεῖσθαι τὰ κατὰ τὰς αὐτῶν οἰκήσεις Πλάτ. Νόμ. 758B· — τὸ ἐνεργ. παρὰ Τζέτζ. ἐν Ἱστ. 1. 367: «καὶ θῶπλα λάζευ καὶ γνάθους εὐθυμόνει».

εὐθημοσύνη, ἡ, τάξις, εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη θνητοῖς ἀνθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη, «τὸ καλῶς διατίθεσθαι καὶ οἰκονομεῖν τινα τὰ ἑαυτοῦ καλόν, τοὐναντίον δὲ φαῦλον» (Τζέτζ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 469. **2)** ἕξις καλῆς τάξεως, κλίσις πρὸς εὐταξίαν, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 7, Αἰλ. π. Ζ. 9.17.

εὐθήμων, ον, γεν. **ονος,** (τίθημι) καλῶς τεταγμένος, ἐν τάξει εὑρισκόμενος, εὔτακτος· ἐπὶ ὀρνίθων, ἡ σίττη .. τὴν διάνοιαν εὐθικτος καὶ εὐθήμων καὶ εὐβίοτος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9.17, 1., 32. 3· εὐθήμονι μέλπων ἀοιδῇ, «εὖ διατεθειμένῃ, εὐρύθμῳ, εὐποιήτῳ» Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 569. **II.** τακτοποιῶν, βάλλων εἰς τάξιν τὰ πράγματα, μετὰ γεν., ὁμιλαὶ γυναῖκες, ἑωμάτων εὐθήμονες, «εὖ τιθεῖσαι τὰ κατὰ τὸν οἶκον» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Χο. 84.

εὐθηνέω, Ἰων. καὶ μεταγεν. ἀντὶ **εὐθενέω** (ἴδε κατωτ.) θάλλω, ἀκμάζω, εὐδοκιμῶ, εὐημερῶ, Λατ. florere, vigere, ἐπὶ ζώων, μᾶλά τ' εὐθενοῦντ' ἄγαν (εὐθενοῦντα Πᾶν Meineke, εὐθενοῦντα γᾶ Dobree) .. τρέφοι χρόνῳ τεταγμένῳ Αἰσχύλ. Εὐμ. 944· καρπόν τε γαίας καὶ βοτῶν .. ἀστοῖσιν εὐθενοῦντα αὐτόθι 908· τὰ κτήνεα εὐθηνέειν εἰκὸς Ἱππ. π. Ἀέρ. 288· ἄλλα [ζῷα] ἐν ἄλλαις εὐθηνεῖ χώραις Ἀριστ. Πολιτικ. 1.11, 2· ἐπὶ γῆς, Ξεν. Ἀθ. 2, 6· ἐπὶ χωρῶν, εὐθηνέειν Αἴγυπτον Ἡρόδ. 2. 91, 124· οὕτω, μή τιν' οἶκον εὐθενεῖν Αἰσχύλ. Εὐμ. 895 συχνὸν παρὰ Δημ., ἐπὶ ἀνδρῶν, κτλ., τοὺς στρατιώτας .. εὐθενεῖν 94. 26· εὐθενούντων τῶν πραγμάτων 321. 8, κτλ.· ἐνδέχεται τὸν μάλιστα εὐθηνοῦντα συμφοραῖς περιπεσεῖν Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 9, 11· εὐθηνεῖν τοῖς σώμασι ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 4. 6, 14· ἔχω ἀφθονίαν πράγματός τινος, [ἄρουρα] κτήνεσιν εὐθηνεῖ Ὁμ. Ὕμν. 30.10, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8.19, 1, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 44, Αἰλ. π. Ζ. 5.13. **II.** τὸ Παθ. εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, οἱ Λακεδαιμόνιοι εὐθηνήθησαν Ἡρόδ. 1. 66· τὴν πόλιν εὐθενεῖσθαι Δημ. 413.10, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 9. 59. — Ὁ τύπος **εὐθενέω** θεωρεῖται ὡς ὁ μόνος Ἀττ. τύπος ὑπὸ Θωμᾶ Μαγίστρου, ἀπαιτεῖται δὲ ὑπὸ τοῦ μέτρου ἐν Αἰσχύλ., καὶ εὕρηται ἐν τοῖς ἀρίστοις Ἀντιγράφοις τοῦ Ἀριστ.· μετὰ δὲ τοὺς χρόνους τούτου φαίνεται ὅτι κατέστη ὁ ἐπικρατῶν τύπος· ἴδε Δινδορφ. προοίμ. εἰς Δημ. VIII, πρβλ. ὡσαύτως **εὐσθενέω.** (Ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὰ Σανσκρ. dhanam (πλοῦτος)).

εὐθηνία, ἡ, ἀφθονία πράγματός τινος, εὐθηνία κτημάτων Ἀριστ. Ρητ. 1. 5. 3, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8.19, 8· ἡ ἀπὸ σιτῖων εὐθ. Πλούτ. 2. 307D. **2)** καλὴ κατάστασις, εὐδαιμονία, Φίλων 1. 438· ἐν τοῖς Ρωμαϊκοῖς χρόνοις εὑρίσκομεν ἄρχοντας ἢ ἐπιστάτας διοριζομένους ὅπως ἐπιστατῶσι περὶ τῆς καλῆς καταστάσεως τῶν πόλεων καὶ καλουμένους εὐθηνίας ἐπιμελητάς, Συλλ. Ἐπιγρ. 1186, πρβλ. 3080, 4240· ὡσαύτως, εὐθενίας ἔπαρχος = **ἐπιμελητής,** 5895· εὐθενείας ἔπ. 5973· εὐθενίη, ἔν τινι, Ἐπιγρ. αὐτόθι 3769.

εὐθηνός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, ἐν τῇ ταύτης ἀγορᾷ πάντα εὐθηνὰ Ψευδο-Χρυσ. τ. 9. σ. 849C, ἔκδ. Παρισ.

εὐθῆξ, ῆγος, ὁ, ἡ, (θήγω) = **εὐθηκτος,** Θεογνώστου Κανόνες ἐν Ἀνεκδ. Ὀξ. τ. 2. σ. 40. 24.

εὐθήρᾶτος, ον, δν εὐκόλως θηρεύει ἢ κτᾶταί τις, Διὸς ἵμερος οὐκ εὐθήρατος ἐτύχθη Αἰσχύλ. Ἱκ. 86· ἔτ' εὐθ. Ἀνθ. Π. 12. 105· εὐθ. ὑπὸ τῶν ἡδέων Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 3. 1, 11. — Ἴων. **εὐθήρητος,** διάφ. γραφ. **-ευτος** Ὀππ. Ἁλ. 5. 426.

εὐθηρία, ἡ, ἐπιτυχία ἐν τῇ θήρᾳ, Αἰλ. π. Ζ. 10. 48.

εὔθηρος, ον, (θήρα) τυχηρὸς ἢ ἐπιτυχὴς ἐν τῇ θήρᾳ, Εὐρ. Βάκχ. 1253· εὔθηρος (ἔφεδρος Boiss.) ὀρνέων ἵρηξ Βαβρ. 72. 21· ἐπώνυμον τοῦ Πανός, Ἀνθ. Π. 6. 185· εὔθηρος ἄγρη, αὐτόθι 27, πρβλ. 253· εὔθ. κάλαμοι, βέλη, μὴ ἀποτυγχάνοντα τοῦ σκοποῦ, αὐτόθι 89. **2)** κατάλληλος πρὸς τὸ δελεάζειν τὸ θήραμα, Αἰλ. π. Ζ. 12. 42. **II.** (θήρ) ἔχων ἀφθονίαν κυνηγίου, ὄρος Στράβ. 636, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 268.

εὐθής, Ἀλεξανδρεωτικ. ἀντὶ **εὐθὺς** Ἑβδ. (Β' Βασιλ. ΙΘ', 18), ἴδε Θωμᾶν Μάγ. σ. 383.

εὐθήσαυρος, ον, καλῶς τεθησαυρισμένος, εὐθήσαυρον ἐλαίην Ἀνθ. Π. 6. 300.

εὐθικός, ή, όν, (εὐθὺς) **εὐθύς, κατ' εὐθεῖαν** γραμμήν, κίνησις Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 51.

εὐθικτάω, εὐκόλως θιγγάνω, ψαύω, ἵνα μὴ εὐθικτῇ τὰ ἐπιβαλλόμενα Ἀπολλ. Πολιορκ. 16E.

εὔθικτος, ον, (θιγεῖν) ἐγγίζων καλῶς, ἐπιτυχῶς, εὐθυβόλῳ καὶ εὐθίκτῳ χεραίμενοι προσβολῇ Φίλων 1. 286, 38. **2)** εὐσύνῃ, ὀξύς, εὔθ. τὴν διάνοιαν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 17.1· εὔθ πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, ὀξέως ἀποκρινόμενος, Ἀθήν. 583D· εὐφυής, ἀγχίνους, Πολύβ. 17. 4, 4, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 302. — Ἐπίρρ. **-τως** Ἱππιάτραν. 4. 7.

εὐθῑξία, ἡ, εὐφυία, ἐπιτηδειότης, Φίλων 1.157, 593, Ἀνώνυμα παρὰ Σουίδ.

εὔθλαστος, ον, (θλάω) εὔθρυπτος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 12

εὐθνήσιμος, ον, εὐθάνατος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1293.

εὔθνητος, ον, ὁ εὐκόλως θνήσκων, Ἀναστ. Σιν. Ὁδηγ. σ. 88A.B.

εὐθοινος, ον, τρώγων ὑπερβολικῶς, ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, Πλούτ. 2. 267E. **II.** εὐθ. γέρας, τιμὴ δεικνυμένη εἴς τινα διὰ πολυτελοῦς θυσίας καὶ εὐωχίας (πρβλ. **εὔδειπνος**), Αἰσχύλ. Χο. 257.

εὐθορύβητος, ον, εὐκόλως θορυβούμενος, εὐθορύβητος πρὸς τοὺς συκοφάντας, παρὰ τῶν συκοφαντῶν, Πλουτ. Νικ. 2.

εὔθραυστος, ον, (θραύω) εὐκόλως θραυόμενος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 6, 9, Πλούτ. 2. 174D.

εὔθρεπτος, ον, καλῶς τρεφόμενος, εὐτραφής, Ἐτυμ. Μ. 28. 41.

εὔθριγκος, ον, ἔχων καλὸν θριγκόν, «περβάζι» (Τουρκ.), εὔθριγκοί θ' ἕδραι Εὐρ. Ἑλ. 70.

εὔθριξ, Ἐπικ. **ἐΰθριξ, τρῐχος, ὁ, ἡ,** ἔχων καλὰς τρίχας, Εὔβουλ. ἐν «Στεφανοπώλισιν» 2· ἐν Ἰλ. ἀείποτε ἐπὶ ἵπποιν, ἔχων ὡραίαν καὶ ἄφθονον χαίτην, Ἵππους Ψ. 13. 301, 551· ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Κυν. 4. 6· ἐπὶ προβάτων, μηρί' εὐτρίχων τε μήλων Βακχυλίδ. Ἀποσπ. 4. 5 (ἔκδ. Blass)· ἐπὶ πτηνῶν, ἔχων ὡραῖα πτερά, Θεόκρ. 18. 57.

II. κατεσκευασμένος ἐξ ἰσχυρῶν τριχῶν, ἐπὶ ἁλιευτικῆς ὁρμιᾶς, Ἀνθ. Π. 9. 52, πρβλ. Νικ. Ἀλ. 352.

εὔθρονος, Ἐπικ. **ἐΰθρονος, ον,** ἔχων ὡραῖον θρόνον, ἐΰθρονος Ἠὼς Ἰλ. Θ. 565, Ὀδ. Ζ. 48, Ο. 495, Ρ. 497· Ἀφροδίτη Πινδ. Ι. 2. 8· Ὧραι ὁ αὐτ. ἐν Π. 9. 105, κλ.

εὔθροος. Ἐπικ. **ἐΰθροος, ον,** εὔηχος, Ὀππ. Κ. 5. 285, Ἀνθ. Π. 6. 39.

εὐθρῠβής, ές, = τῷ ἑπομ., Διοσκ. 5. 142, κτλ.

εὔθρυπτος, ον, (θρύπτω) εὐκόλως θραυόμενος, αὐχὴν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 30· εὔθρ. ἀήρ, εὐκόλως διαιρούμενος, διαχωριζόμενος, ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 2. 8, 8· ἐπὶ χώματος, εὐκόλως θρυπτόμενος, Στράβ. 579, Πλούτ. 17· ἐπὶ κρέατος, εὔπεπτος, ὁ αὐτ. 2. 916B.

II. μεταφ., Λατ. dissolutus, ἐκτεθηλυμμένος, ἐκνενευρισμένος, Γαλην. 2. 326.

εὐθύ, οὐδ. τοῦ **εὐθύς,** ἐν χρήσει ὡς Ἐπίρρ.· ἴδε **εὐθὺς** Β.

εὐθύβλαστος, ον, ὁ ἔχων εὐθεῖαν βλάστησιν, ἔρνος Θ. Στουδ. σ. 808, ἔκδ. Μί.

εὐθυβολέω, ῥίπτω ἢ πέμπω κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, Πλούτ. 2. 906B· πρβλ. **εὐθυβόλος.** **II.** ἀμεταβ., τινάσσομαι ἢ ὑπάγω κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὰ ἐμπρός, αὐτόθι 907A, B, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ., Φίλων 2. 176.

εὐθυβολία, ἡ, ἡ εὐθεῖα βολή, εὐστοχία, Πλουτ. Νικ. 25.

εὐθυβόλος, ον, (βάλλω) ὁ ἐξ εὐθείας βάλλων, ὁ βάλλων, κτυπῶν τὸ σημεῖον, Θ. Στουδ. 276C· ὄνομα εὐθ., τὸ ἀκριβὲς ὄνομα, Φίλων 1. 73, κτλ.· τὸ εὐθ. = τῷ προηγ., ὁ αὐτ. 2. 465.—Ἐπίρρ. **-λως** ὁ αὐτ., Ἡλιόδ. 5. 22.

εὐθυ-γένειος, ον, ἔχων εὐθὺ τὸ γένειον, Πολέμ. Φυσιογν. 2. 13.

εὐθύ-γλωσσος, Ἀττ. **-ττος, ον,** ὁ παρρησίᾳ λέγων, εὐθυρρήμων, Πινδ. Π. 2. 157, Δαμασκ. παρὰ Σουίδ.

εὐθύ-γραμμος, ον, ὁ κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 4, 1, κ. ἀλλ.· τὸ εὐθ. (μετὰ τῆς λέξεως σχῆμα ἢ ἄνευ αὐτῆς), σχῆμα ἀποτελούμενον ἐξ εὐθειῶν γραμμῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Πρ. 2. 25, 2, Προβλ. 16. 4, 2, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 12, 1· ἐντεῦθεν **-γραμμικός, ή, όν,** ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς τοιοῦτον σχῆμα· καὶ Ἐπίρρ. **-κῶς,** Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 80. 136.

εὐθυδήμων, ονος, ὁ. «ἁπλοῦς δημότης, Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ» Ἡσύχ. (Εὐριπ. Ἀποσπ. 228).

εὐθύ-δικαιος, ον, ἴδε **εὐθύδικος.**

εὐθυ-δῐκία, ἡ, ἡ κατ' εὐθεῖαν, ἄμεσος δίκη ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως ἄνευ τῆς χρήσεως οἱωνδήποτε τεχνικῶν ἐμποδίων καὶ δυσκολιῶν (οἷαι αἱ παραγραφαί, διαμαρτυρίαι)· εὐθυδικίαν ἀποδέχεσθαι Ἰσαῖος 63. 15· εἰσιέναι Δημ. 908. 7· ὡσαύτως, εὐθυδικίᾳ εἰσιέναι ἢ εἰσελθεῖν ὁ αὐτ. 1103. 11, Ἰσαῖος 60. 62.

εὐθύ-δῐκος, ον. ὁ δικαίως δικάζων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 761, Ἀνθ. Π. 6. 346· ἀντὶ τοῦ **εὐθυδίκαι** ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 312, ὁ Ἔρμανν. διορθοῖ εὐθυδίκαιοι· πρβλ. **ὀρθοδίκαιος.**

εὐθυδικόφρων, ον, ὁ εὐθύδικα φρονῶν, Θ. Λάσκ. σ. 768, ἔκδ. Μί.

εὐθυδρομέω, ἐπὶ πλοίων, χωρῶ κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, κάμνω εὐθὺν δρόμον, Φίλων 1. 131, 327, Πράξ. τῶν Ἀποστ. ις', 11.

εὐθυ-δρόμος, ον. τρέχων κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, ἄνεμοι Στράβ. 45· νῆες Ὀρφ. Ὑμν. 21. 10.

εὐθυ-έντερος, ον, ἔχων εὐθέα ἔντερα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 15, κ. ἀλλ.· τὸ εὐθ., τὸ ὀρθὸν ἢ ἀπευθυσμένον, Ἰατρ. Συγγρ.

εὐθυεπής, ές, (ἔπος) εὐθυρρήμων, παρρησίᾳ ὁμιλῶν, Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 1. 13.

εὐθυεπία, ἡ, τὸ ὁμιλεῖν παρρησίᾳ, ὀρθολογία, Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 1. 7 (ἔνθα γράφεται **εὐθυέπεια** ὡς καὶ παρ' Ἡσυχίῳ· ἀλλ' ἐν Φωτίου Λεξ. **εὐθυεπία**).

εὐθυ-εργής, ές, καλῶς εἰργασμένος, Λουκ. Ἱστ. Συγγρ. 27, εἰ μὴ ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ **εὐεργής.**

εὐθυ-θάνατος, ον, ταχέως φονεύων, θανάσιμος, πληγὴ Πλουτ. Ἀντών. 76.

εὐθύ-θριξ, ὁ, ἡ, ἔχων εὐθείας τρίχας, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 3, 13, κἑξ.

εὐθύ-καυλος, ον, ἔχων εὐθὺν καυλόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4. 5.

εὐθυκρέων· «παχύς» Ἡσύχ.

εὐθυκτέανον (αἰτιατ. θηλ.)· «εἰθὺ πεφυκυῖαν, εἰς ὀρθὸν» Ἡσύχ.

εὐθύ-λῃπτος, ον, ὁ εὐχερῶς κρατούμενος, εὔκολος, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ.

εὐθυλογέω, ὀρθολογῶ, ὀρθοεπῶ, ἐκ τῆς γραμματ. Θεοδ. Γαζῆ.

εὐθυλογία, ἡ, = **εὐθυέπεια,** Πολέμων Φυσιογν. 1. 6.

εὐθυ-λόγος, ον, = **εὐθυεπής,** Σουίδ.

εὐθυμᾰχέω, μάχομαι, ἀγωνίζομαι φανερῶς, ἄνευ ἀπάτης, παρὰ τῷ Ἡσυχ. καὶ Σουίδ.

εὐθυ-μάχης, ου, ὁ, φανερῶς μαχόμενος, Πινδ. Ο. 7. 27.

εὐθυμᾰχία, ἡ, φανερὰ μάχη, Πλουτ. Σερτ. 10.

εὐθυ-μάχος [ᾰ], **ον,** = **εὐθυμάχης,** Σιμωνίδ. 108, Ἀνθ. Π. παράρτ. 73.

εὐθῡμέω, εἶμαι εὔθυμος, **εὐθυμῶ, Εὐρ. Κύκλ.** 530, Ἀνθ. Π. 5. 101· εἶμαι εὐμενής, Θεόκρ. 15. 143. **II.** μεταβ., κάμνω τινὰ εὔθυμον, καθιστῶ τινα φαιδρόν, **εὐθυμῶν ἐμὲ** Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 281. 4, πρβλ. Δημόκρ. παρὰ Στοβ. τίτ. 83. 25:— ἐντεῦθεν, **εὐθυμέομαι,** Παθ., εἶμαι εὔθυμος, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 36· ἐπί τινι ὁ αὐτ. ἐν Κύρου Παιδ. 4. 1. 19· ἐν ταῖς ἀτυχίαις Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 20.

εὐθῡμητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **εὐθυμῶ,** δεῖ εὐθυμεῖν, Ξεν. Ἀπολ. 27,

εὐθῡμία, ἡ, φαιδρότης, χαρά, εὐφροσύνη, Πινδ. Ι. 1. 88, Δημόκρ. παρὰ Σενέκᾳ de Tranq. 2, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 7· ἐν τῷ πληθ., Πίνδ. Ο. 2. 63, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 12.

εὐθυμοποιός, όν, ὁ προξενῶν εὐθυμίαν, φάρμακον Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 158. 10 καὶ ἀλλαχοῦ.

εὐθῡμος, ον, ἀγαθός, εὐμενής, ἄναξ Ὀδ. Ξ. 63. **II.** φαιδρός, πλήρης χαρᾶς, εὔθυμος, Πινδ. Ο. 5. 51, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 13, Πλάτ. Νόμ. 792B· συμπόσιον εὔθ. Ἴων 1. 14 Bgk., πρβλ. **ἔκθυμος:**— ἐπὶ ἵππων, θυμοειδής, Ξεν. Ἱππ. 11. 12:— τὸ **εὔθυμον** = **εὐθυμία,** Πλούτ. 2. 1106C, Δίων Κ. 21. 1— Ἐπίρρ. **-μως,** μετ' εὐθυμίας, φαιδρῶς, Βατραχομ. 159, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1592, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 12.—Συγκρ. **-ότερον** αὐτόθι 2. 2, 27: Ὑπερθ. **-ότατα** αὐτόθι 3. 3, 12.

εὐθῦνα (περὶ τοῦ **εὐθῦνα** καὶ **εὐθύνη** ἴδε ἐν τέλει), ἡ, γεν. **εὐθύνης,** αἰτ. **εὔθυναν**· (εὐθύνω):— τὸ ποιεῖν τι εὐθύ διόρθωσις, τιμωρία, κόλασις, Πλάτ. Πρωταγ. 326E. **II.** ἐν Ἀθήναις λογοδοσία, ἣν ὑπεχρεοῦτο πᾶς δημόσιος ὑπάλληλος νὰ δώσῃ κατὰ τὸ τέλος τῆς δημοσίας αὐτοῦ ὑπηρεσίας, ἐν χρήσει καθ' ἑνικὸν παρ' Ἀριστοφ. ἐν Σφ. 571, Λυσίᾳ 118, 26., 119. 37., 174. 26, Ἀριστ. ἐν Ρητ. 3. 10, ἐν τέλει· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., ὡς ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 825, Πλάτ., Ρήτορ.· εὔθυναι τῆς πρεσβείας, λογοδοσία τῆς πρεσβείας τινός, Δημ. 367, 2· εὐθύνας ἀπαιτεῖν, ἀπαιτεῖν λογοδοσίαν, λογαριασμὸν παρά τινος, ὁ αὐτ. 308. 23· κατηγορεῖν τινος εἰς τὰς εὐθύνας Ἀντιφῶν 146. 23· τὰς εὐθύνας κατηγορεῖν, ἐπὶ τὰς εὐθύνας ἔρχεσθαι, ἀμφισβητεῖν τὴν λογοδοσίαν τινός, ὁ αὐτ. 341. 18, 366. 25:— ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ εὐθύνας διδόναι, ὑπέχειν, παρέχειν, ὑποβάλλειν τοὺς λογαριασμοὺς εἰς ἐξέτασιν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1187, Ἀνδοκ. 12. 19, Λυσ. 183. 21, Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 39. ἔκδ. Blass. **2)** ἐάν τις ἤθελε νὰ κατηγορήσῃ τινὰ ἄρξαντα ἢ διοικήσαντά τι τῶν δημοσίων ἐπὶ κακῇ διαχειρίσει δημοσίων χρημάτων, ἠδύνατο νὰ φέρῃ τὴν ὑπόθεσιν ἐνώπιον τῶν λογιστῶν (ἴδε **λογιστής**), καὶ αὕτη ἡ νομικὴ ἐνέργεια ὠνομάζετο ἐπίσης **εὔθυναι,** Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. 69. 15, 16, 70. 5 (ἔκδ. Blass)·— εὐθύνας ὀφλεῖν, κατηγορηθῆναι ἢ καταδικασθῆναι ἐπὶ καταχρήσει, Ἀνδοκ. 10. 15, Λυσ. 148. 25· ἕνεκα κλοπῆς Αἰσχίν. 55. 17· εὐθύνας ἀποφυγεῖν, διαφυγεῖν, ἀπαλλαγῆναι τῆς κατηγορίας, Πλάτ. Νόμ. 946D, 947E· εὐθυνῶν ἀπολύειν τινὰ Ἀριστοφ. Σφ. 571:— μεταφ., τὰς εὐθύνας τὰς τοῦ βίου, Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 34.— Πρβλ. Böckh. P. E. 1. 254.—Τύπος **εὐθῦνα** δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ, ἴδε κανόν. Θεογνώστ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξ. 2. 101, 5, δι' ὃ καὶ διορθώθη ἐν Δημ. 17. 15., 367. 2· ὁ δὲ τύπος **εὐθύνη** δύναται νὰ ὑπάρχῃ μόνον παρὰ μεταγεν., ἀλλ' ὁπουδήποτε ἀπαντᾷ ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις παλαιῶν καὶ δοκίμων συγγραφέων, ὡς ἐν Λυσ. 118. 26., 174. 26, εἶναι πιθανῶς σφάλμα τῶν ἀντιγραφέων· ἴδε Λ. Δινδόρφιον ἐν Θησ. Στεφ., καὶ Κόντου Παρατ. εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 132.

εὔθυνος, ον, ὁ εὐθύνων, διορθῶν, τιμωρῶν, δικαστής, Αἰσχύλ. Πέρσ. 828, Εὐμ. 273· πρβλ. **εὐθυντήρ.** **II.** «ὄνομα ἀρχῆς παρ' Ἀθηναίοις, δέκα δὲ τὸν ἀριθμὸν ἦσαν ἄνδρες, παρ' οἷς ἐδίδοσαν οἱ πρεσβεύσαντες ἢ ἄρξαντες ἢ διοικήσαντές τι τῶν δημοσίων τὰς εὐθύνας. διείλεκται περὶ αὐτῶν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων Πολιτείᾳ» (Ἁρποκρ.), κληροῦσι δὲ καὶ εὐθύνους ἕνα τῆς φυλῆς ἑκάστης, καὶ παρέδρους δύο ἑκάστῳ τῶν εὐθύνων Ἀριστοτέλ. Ἀθην. Πολ. σ. 69. 10 (ἔκδ. Blass), νόμος παρ' Ἀνδοκ. 10. 39, Πλάτ. Νόμ. 945A κἑξ., Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 16· ἴδε Böckh P. E. 1. 254 κἑξ.· — ὅτι δὲ ἡ τῶν **λογιστῶν** ἀρχὴ ἦτο διάφορος τῆς τῶν **εὐθύνων** ἴδε Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. 69. 8 (ἔκδ. Blass). Ἴδε καὶ Λεξ. Ἑλλ. Ἀρχαιοτ. Σμίθ (μετάφρ. Σ. Τσιβανοπούλου) σ. 366.—Ἴδε Κόντου Παρατηρ. εἰς Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 132.

εὐθυνσις, εως, ἡ, (εὐθύνω) τὸ εὐθύνειν, ποιεῖν τι εὐθύ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κάμψις,** Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 8, π. Πορείας Ζώων 9. 1· εὐθυνσις τῆς διεστραμμένης ῥινός, «ἴσασμα», Γαλην. τ. 18, μέρ. 1, σ. 481, 8.

εὐθυντέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **εὐθύνω,** δεῖ εὐθύνειν, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 34D.

εὐθυντήρ, ῆρος, ὁ, ὁ διορθῶν, τιμωρῶν, κολαστής, Ὕβριος Θέογν. 40. **2)** ὡς ἐπίθ., εὐθυντὴρ οἴαξ, ὁ διευθύνων οἴαξ, Αἰσχύλ. Ἰκ. 717.

εὐθυντήριος, α, ον, ὁ ποιῶν τι εὐθύ, διευθύνων, κυβερνῶν, σκῆπτρον Αἰσχύλ. Πέρσ. 764· — **εὐθυντηρία,** ἡ, τὸ μέρος τοῦ πλοίου ἔνθα ἦτο προσηρμοσμένον στερεῶς τὸ πηδάλιον, Εὐρ. Ι. Τ. 1356.

εὐθυντής, οῦ, ὁ, = **εὔθυνος,** Πλάτ. Νόμ. 945B,C· δῆμος εὐθυντὴς χθονὸς, ἐκ διορθώσεως τοῦ Markl. ἐν Εὐρ. Ἰκ. 440 (ἀντὶ **αὐθέντης**).

εὐθυντικός, ή, όν, ὁ περὶ εὐθυνῶν, (ἴδε **εὔθυνα**), εὐθυντικὸν (δικαστήριον) Ἀριστ. Πολιτικ. 4.16, 2· λόγος εὐθυντικὸς Διον. Ἁλ. Δείναρχ. 11.

εὐθυντός, ή, όν, ὁ καταστὰς εὐθύς, ἴσος, ἀντίθ. τῷ **καμπτός,** Μετεωρ. 4. 9, 5.

εὐθύνω (ῡ): μέλλ. ὑνῶ, (εὐθὺς) = τῷ Ὁμ. **ἰθύνω** (ὅπερ ἁπανταχῆ συχνάκις ὡς διάφ. γραφ. παρ' Ἀττ., ὡς ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 773): ὁδηγῶ κατ' εὐθείαν, διευθύνω, οἰωνὸν γνώμῃ στομίων ἄτερ εὐθύνων ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 287· εὐθ. ἡνίας Ἀριστοφ. Ὄρν. 1738· ἅρματα Ἰσοκρ. 9A· ηὔθυνον ἀμφῆρες δόρυ, διηύθυνον τὸ ἀμφοτέρωθεν ἐρεσσόμενον πλοῖον, Εὐρ. Κύκλ. 15· εὐθ. πλάταν ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 39· εὐθ. ἀγέλας, ὁδηγεῖν, Ξεν. Κύρ. 1. 1. 2· εὐθ. χερσί, διευθύνειν ὁδηγεῖν αὐτόν, Σοφ. Αἴ. 542· εὐθ. πόδα Εὐρ. Ἡρακλ. 728, κτλ. **2)** μεταφ., διοικῶ, κυβερνῶ, διευθύνω, Κύρου δὲ παῖς .. ηὔθυνε στρατὸν Αἰσχύλ. Πέρσ. 773· πᾶσαν εὐθύνων πόλιν Σοφ. Ἀντ. 178, πρβλ. 1164, Εὐρ. Ἑκ. 9, Πλάτ. Μίνως 320 D. **II.** ποιῶ τι εὐθύ, εὐθ. δίκας σκολιάς, διεστραμμένας δίκας διευθετεῖν, ποιεῖν αὐτὰς δικαίας, Σόλων 5. 36· εὐθ. δίκας λαοῖς Πινδ. Π. 4. 273· εὐθ. οὖρον, πέμπειν οὖριον ἄνεμον, ὁ αὐτ. Ο. 13. 38 εὐθ. ὄλβον ὁ αὐτ. Π. 1. 88· ὥσπερ ξύλον διαστρεφόμενον .. εὐθ. ἀπειλαῖς καὶ πληγαῖς Πλάτ. Πρωταγ. 325D, πρβλ. 236E. **III.** ἐν Ἀθήναις, ἀκούω λογοδοσίαν (πρβλ. **εὔθυνα**), ἐπὶ ἄρχοντος, καλῶ αὐτὸν εἰς λογοδοσίαν, Πλάτ. Πολιτικ. εὐθ. τὰς ἀρχὰς Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 26., 12. 5, κ. ἀλλ. — Παθ., 299A· ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 18, 6. **2)** μετὰ γεν. τοῦ ἐγκλήματος, προσκαλῶ τινα ὅπως δώσῃ εὐθύνας περί .. τινὰ κλοπῆς Πλουτ. Κικ. 9. — Παθ., τῶν ἀδικημάτων εὐθύνθη Θουκ. 1. 95. **3)** καθόλου, κατακρίνω, τὴν Φιλίστου διάλεκτον Πλουτ. Νικ. 1. **IV.** ἀμεταβ., ὑπηρετῶ ὡς εὔθυνος, Πλάτ. Νόμ. 946.

εὐθυονειρία, ἡ, ἐναργὴς ὄνειρον, Ἀριστ. περὶ τῆς Καθ' Ὕπν. Μαντ. 2. 12.

εὐθυ-όνειρος, ον, ὁ βλέπων ἐναργῆ ὄνειρα, Ἀριστ. περὶ τῆς Καθ' Ὕπν. Μαντ. 2. 2 καὶ 10.

εὐθυπλοέω, πλέω κατ' εὐθείαν, ἐπί τι Στράβ. 493, Ἀρρ. Κυν. 25. 8.

εὐθύπλοια, ἡ, ὁ κατ' εὐθεῖαν πλοῦς, Στράβ. 151.

εὐθυπλοκία, ἡ, (πλοκὴ) εὐθὺ πλέξιμον, ὁμαλὴ ὕφανσις, ὁμαλότης ὑφάσματος, Πλάτ. Πολιτικ. 283A, 311B.

εὐθύπλοος, ον, συνηρ. **-πλους, ουν,** ὁ κατ' εὐθεῖαν πλέων, Στράβ. 282.

εὐθύ-πνοος, ον, συνηρ. **-πνους, ουν,** ὁ πνέων κατ' εὐθεῖαν, Πινδ. Ν. 7. 42, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 14. **II.** ἀναπνέων ἐλευθέρως Ἱππ. 1170E.

εὐθυ-πομπός, όν, ὁ κατ' εὐθεῖαν γραμμὴν πέμπων, Πινδ. Ν. 2. 10.

εὐθυπορέω, πορεύομαι κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, πότμιος εὐθυπορῶν, (ἐκ μεταφ. τοῦ πλοίου) τὸ πεπρωμένον κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ τέλος αὐτοῦ βαῖνον, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1005· ἐπὶ κινήσεως, Ἀριστ. π. Πορείας ζώων 10. 4, κ. ἀλλ.· ἀντίθ. τῷ **ἀνακάμπτειν** ὁ αὐτ. π. ψυχῆς 1. 3, 20· μετὰ συστοίχ. αἴτ., εὐθ. ὁδόν, δρόμον, πορεύεσθαι κατ' εὐθεῖαν, Πινδ. Ο. 7. 167, Ι, 5 (4). 76. **II.** ἔχω εὐθεῖς πόρους, ἐπὶ δένδρων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 8, 4.

εὐθυπορία, ἡ, εὐθύτης πορείας, τὸ κατ' εὐθεῖαν διευθύνειν πορεύεσθαι, Πλάτ. Νόμ. 747 A, Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 34. **II.** εὐθύτης πόρων ἐν τοῖς δένδροις, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 6, 2.

εὐθύ-πορος, ον, ὁ τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν πορευόμενος, μεταφ. εὐθύς, ἦθος Πλάτ. Νόμ. 775D. **II.** ἔχων εὐθὺν πόρον, κέρας Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 38· ἔχων εὐθεῖς πόρους, ἐπὶ δένδρων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 17, 3.

εὐθυρρημονέω, ὁμιλῶ ἀπὸ τοῦ εὐθέος, λέγω τὰ πράγματα ὡς ἔχουσιν, Κικ. Fam. 9. 22, 4· ὁμιλῶ **ἐκ** τοῦ προχείρου, Πλουτ. Δημήτρ. 14.

εὐθυρρημοσύνη, ἡ, παρρησία λόγου, τὸ λαλεῖν ἄνευ ὑπεκφυγῶν ἢ συστολῆς, εὐθυέπεια; Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 2. 72.

εὐθυρρήμων, εὐθύρρημον, (ῥῆμα) παρρησία ὁμιλῶν, ὁ λέγων τὰ πράγματα ὡς ἔχουσιν, εὐθυεπής, Κικ. Fam. 12. 16, Πολυδ. Ε', 119. — Ἐπίρρ. **-μόνως,** Κλήμ. Ἀλ, 493.

εὐθύρ-ριζος, εὐθείας ῥίζας ἔχων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1, 7, 2.

εὐθύρ-ρῑς, ῑνος, ὁ, ἡ, εὐθεῖαν ἔχων ῥῖνα, Πολυδ, Β', 73.

εὔθυρσος, ον, ὁ καλὸν ἔχων θύρσον, Εὐρ. Βάκχ. 1158.

εὐθύς, εῖα, ύ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **ἰθύς** (ὡς ἀείποτε ἐν Ἰλ., Ὀδ. καὶ Ἡροδ.), ἴδε ἐν λέξ. **ἰθύς.** Εὐθύς, ἴσος, εἴτε καθέτως, εἴτε ὁριζοντίως, ἀντίθετ. τῷ **σκολιὸς** ἢ **καμπύλος,** Πλάτ., κλ.· εὐθ. πλόος, ὁδὸς Πινδ. Ο. 6. 177, Ν. 1. 36, καὶ Ἀττ.· εὐθυτέρα ὁδὸς Ξεν. Κύρ. 1. 3, 4· ὁδοὺς εὐθείας τέμνειν Θουκ. 2. 100· ῥόμβος ἀκόντων Πινδ. Ο. 13. 134· εὐθεία (ἐνλ. ὁδῷ), διὰ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, Πλάτ. Νόμ. 716A· εὐθεῖαν ἕρπε Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 195· τὴν εὐθεῖαν Εὐρ. Μήδ. 384· ἐπ' εὐθείας Διόδ. 19. 38· ἴδε κατωτ. 2 καὶ 3· οὕτω καί, εἰς τὸ εὐθὺ βλέπειν Ξεν. Ἱππ. 7. 17, κτλ.· τοῦ εὐθέος πλήρης, κεκορεσμένος, βεβαρημένος ἀπὸ τοῦ νὰ πορεύηται τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, αὐτόθι 14· ἡ ἐς τὸ εὐθὺ τῆς ῥητορικῆς ὁδός, ἡ εὐθεῖα ὁδὸς πρὸς .., Λουκ. Ρητ. Δ διάσκ. 10.

2) ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, εὐθύς, σαφής, δίκαιος, ῥῆτραι Τυρταῖος 2. 8· τόλμα Πινδ. Ο. 13. 15· δίκη ὁ αὐτ. Ν. 10. 22· κρῖνε δ' εὐθεῖαν δίκην (ἴδε **εὐθυδικία** καὶ πρβλ. **εὐθύνω** II) Αἰσχύλ. Εὐμ. 433· εὐθ. ἑταῖρος Σκόλ. Ἑλλ. 15 Bgk.· ὁ εὐθὺς λόγος Εὐρ. Ἱππ. 492, πρβλ. Πινδ. Π. 3. 50· τὸ εὐθύ τε καὶ τὸ ἐλεύθερον Πλάτ. Θεαίτ. 173A· ἀπὸ τοῦ εὐθέος λέγειν, λέγειν παρρησίᾳ, φανερῶς, κατ' εὐθεῖαν, ἀπροκαλύπτως, Θουκ. 3. 43· ἐκ τοῦ εὐθέος ὑπουργεῖν, φανερῶς, ἄνευ ἐπιφυλάξεως, ὁ αὐτ. 1. 34· καὶ ἐν τῷ θηλ., ἁπλῶς καὶ δι' εὐθείας Πλούτ. 2. 408E· ἀπ' εὐθείας αὐτόθι 57A, ἐν Φαθ. 3. **3)** ἡ εὐθεῖα, ὡς οὐσιαστ.,

α) (ἐξυπακ. γραμμή), εὐθεῖα γραμμή, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 4, 2, Εὐκλείδ.· ἐπὶ τὴν αὐτὴν εὐθεῖαν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐθείας Πολύβ. 3. 113, 2 καὶ 3· ἐπὶ μίαν εὐθεῖαν αὐτόθι 8. β) (ἐξυπακ. πτῶσις) ἡ ὀνομαστ., Λατ. casus rectus, Διονύσ. Θρ. 632. 10, 635. 5, Δρακ. 18. 5, Ἀπολλ. Δύσκ. π. Ἀντων. 268C, 289B, κτλ.

B. Ὡς Ἐπίρρ., **εὐθὺς καὶ εὐθύ,** ὧν τὸ μὲν πρῶτον κυρίως ἐπὶ χρόνου, τὸ δὲ δεύτερον ἐπὶ τόπου. **I. εὐθύ,** ἐπὶ τόπου, κατ' εὐθεῖαν, εὐθὺ Πύλονδ' ἐλάων Ὀμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 342· ἴετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ λέχη Σοφ. Ο. Τ. 1242· εὐθὺ ἐπὶ Βαβυλῶνος, κατ' εὐθεῖαν πρὸς .., Ξεν. Κύρ. 5. 2, 37· καὶ οὕτω μετὰ γεν., εὐθὺ τῶν κυρηβίων, εὐθὺ Πελλήνης Ἀριστοφ. Ἱππ. 254, Ὄρν. 1421· εὐθὺ τοῦ Διὸς ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 68, 77, πρβλ. 819· εὐθὺ τῆς σωτηρίας αὐτόθι 301, πρβλ. Εὐριπ. Ἱππ. 1197, Θουκ. 8. 88, κτλ.· ἴδε **ἰθύς.** **2)** = **ἁπλῶς,** Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 8, 2, πρβλ. 9. 13, 2. **3)** ἐνώπιόν τινος, τοῦ δαιμονίου Πλάτ. Θεάγ. 129A. **II. εὐθύς, 1)** ἐπὶ χρόνου, ὡς καὶ νῦν, εὐθύς, ἀμέσως, ἐν τῷ ἅμα, Πινδ. Ο. 8. 54· ὁ δ' εὐθὺς ὡς ἤκουσε Αἰσχύλ. Πέρσ. 361· ὁ δ' εὐθὺς ἐξώμωξεν Σοφ. Αἴ. 317· τὸ μὲν εὐθύς, τὸ δὲ καὶ διανοούμενον Θουκ. 1. 1, πρβλ. 5. 3., 7. 77· συνδυαζόμενον μετ' ἄλλων ἐπιρρηματικῶν λέξεων, τάχα δ' εὐθὺς ἰὼν Πινδ. Π. 4. 147· εὐθὺς κατὰ τάχος Θουκ. 6. 101· εὐθὺς παραχρῆμα (ἴδε ἐν λ. **παραχρῆμα**)· εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς Ἀριστοφ. Εἰρ. 84· εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς Ξεν. Κύρ. 7. 2, 16· ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 16, 9· εὐθὺς κατ' ἀρχάς Πλάτ. Τίμ. 24C· ἀφ' ἑσπέρας εὐθὺς ἦδη Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 1· εὐθὺς ἐκ νέου, ἐκ παιδός, ἔτι ἐκ παιδικῆς ἡλικίας, Πλάτ. Πολ. 485D, 519A· εὐθὺς ἐκ παιδίου Ξεν. Κύρ. 1. 6, 20 (ἴδε ἐν λ. **παῖς** II)· μετὰ μετοχ., εὐθὺς νέοι ὄντες Θουκ. 2. 39· τοῦ θέρους εὐθὺς ἀρχομένου, ἀμέσως κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ θέρους, αὐτόθι 47· ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου [τοῦ πολέμου], ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς τοῦ πολέμου, ὁ αὐτ. 1. 1· εὐθὺς ἀποβεβηκότι, ἀμέσως κατὰ τὴν ἀπόβασιν αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 4. 43· εὐθὺς γενομένοις, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεως αὐτῶν, Πλάτ. Θεαίτ. 186B. **2)** σπανίως, ὡς τὸ **εὐθύ,** ἐπὶ τοπικῆς ἐννοίας, ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθύς, κατ' εὐθεῖαν ὑπεράνω τῆς πόλεως, Θουκ. 6. 96· τούτου εὐθὺς ἐχομένη, ἀμέσως πλησίον αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 8. 90, πρβλ. Θεόκρ. 25. 23· εὐθὺς ἐπὶ τὴν γέφυραν, Σπονδ. παρὰ Θουκ. 4. 118· τὴν εὐθὺς Ἄργους καμπηδαρίας ὁδόν, τὴν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ Ἄργος, καί .., Εὐρ. Ἱππ. 1197 (φράσις ἣν ὁ Φώτ. σημειοῦται ὡς πλημμελῆ, ἴδε Δινδ. ἐν τόπῳ)· εὐθὺς Λυκείου Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 4: — ἀλλ' ἡ χρῆσις αὕτη τοῦ **εὐθὺς** ἀντὶ τοῦ **εὐθύ** κατέστη κοινοτέρα παρὰ μεταγεν., ὡς παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 14., 2. 17, 6 καὶ 7., 4. 3, 5. **3)** ἐπὶ τρόπου, κατ' εὐθεῖαν, ἁπλῶς, Πλάτ. Μένων 100A: φυσικῶς, ἀναντιρρήτως, φανερῶς, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 2, 10, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως ὡς τὸ **αὐτίκα** (II)· παραδείγματος χάριν, ἐπὶ τῷ πρώτῳ τυχόντι παραδείγματι, ὥσπερ ζῷον εὐθὺς ὁ αὐτ. Πολιτικ. 3. 4, 6, πρβλ. 8, π. Οὐρ. 2. 2, 1, κ. ἀλλ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 167, 169.

Γ. **εὐθέως,** Ἐπίρρ., ἐν χρήσει ἀκριβῶς ὡς τὸ Ἐπίρρ. **εὐθύς,** Σοφ. Αἴ. 31, Ο. Κ. 994, Εὐρ. Ἀποσπ. 31, Πλάτ. Φαίδων 63A, κτλ.· αἰσθόμενος εὐθέως, εὐθὺς ὡς ἐνόησε, Λυσ. 97. 22· ἐπεὶ εὐθέως, εὐθὺς ὡς, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 4· εὐθέως παραχρῆμα Ἀντιφῶν 113, 30, Δημ. 1237. 21· ἴδε ἀνωτ. B. I. **2)** ἀμέσως, κατ' εὐθεῖαν, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 3. 14. **3)** ὡς τὸ **εὐθὺς** B. II. 3, οἷον εὐθέως, ὡς παραδείγματος χάριν, Πολύβ. 6. 52. 1., 12. 5, 6.

εὐθύσᾱνος [ῠ], **ον,** ἔχων καλοὺς θυσάνους, Ἀνθ. Π. 6. 202.

εὐθυσκοπέω, βλέπω κατ' εὐθεῖαν πρός τι, Πλούτ. 2. 737A.

εὐθυ-σκόπος, ον, βλέπων κατ' εὐθεῖαν, ἀκριβῶς ἢ ὀρθῶς βλέπων, Ἡσύχ. ἐν λ. **οὐκ εὐθυσκόπου.**

εὐθυσμός, ὁ, (εὐθύνω) τὸ εὐθὺ ποιεῖν τι, Φίλων 1. 576..

εὐθυ-στομος, ον, = **εὐθυρρήμων,** Πολυδ. Ε', 60.

εὐθυτενής, ές, (τείνω) πρὸς τὸ εὐθὺ τεταμένος, **εὐθύς,** Αἰλ. π. Ζ. 4. 34, Φίλων 1. 456. —Ἐπίρρ. **-νῶς,** Γαλην. 12. 477F.— Ἐπίρρ. **εὐθυτενῶς,** κατ' εὐθεῖαν, Φίλων I. 338, 24.

εὐθύτης, ητος, ἡ, (εὐθύς) ὡς καὶ νῦν, ἀντίθετ. τῷ **καμπυλότης,** Ἀριστ. Κατηγ. 8. 20· προσέτι ἀντίθετον τῷ **περιφέρεια,** ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 4. 9, 6· εὐθύτης τριχῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **οὐλότης,** ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 5. 3, 2, κ. ἀλλ. **II.** δικαιοσύνη, Ἑβδ. (Ἰησ. ΚΔ', 14).

εὐθυ-τοκία, ἡ, ὁ ἁπλοῦς τόκος, τοῖς δὲ ἄλλοις δανείοις ἄνωθεν ἀπὸ τῶν συγγραφῶν δραχμαῖον τόκον ἐξ εὐθυτοκίας ὥρισεν Ἐπιγραφ. Λακ. Μ. 51 = Le B: 7. 242a$_{39}$.

εὐτυτομέω, τέμνω κατ' εὐθεῖαν·—**εὐθυτομία,** ἡ, εὐθεῖα τομή, Ὀρειβάσ. 2. 4 Mai.

εὐθύ-τομος, ον, εὐθέως, κατ' εὐθεῖαν τετμημένος, εὐθύς, ὁδὸς Πινδ. Π. 5.120.

εὐθύ-τονος, ον, = **εὐθυτενής**· εὐθύτονοι καταπέλται Ἀθήν. περὶ Μηχανημάτ. σ. 5.13· τὰ εὐθ. ὄργανα Ἥρων Βελοπ. 122· ἴδε **παλίντονος.**

εὐθύ-τορνος, ον, προσηκόντως τετορνευμένος, Κωνσταν. Βασίλ. Μακ. σ.152.

εὔθῦτος, ον, καλῶς τεθυμένος, **καλλίθυτος,** Εὔπολις ἐν «Αὐτολύκῳ» 2.

εὐθυ-τράχηλος, ον, ἔχων **εὐθὺν τράχηλον,** Σωραν. περὶ Γυναικ. Πα0. σ.14, ἔκδ. Dietz.

εὐθυ-τρεχής, ές, τρέχων κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, εὐθυτρεχὲς (διάζωμα) ἐξ Ἀττικ. Ἐπιγρ. ἔνθα ὑπάρχει -υτρεχὲς ὅπερ συνεπλήρωσεν ὁ Μύλλερος (De munim. Athen. σ.66) εἰς εὐθυτρεχὲς ἢ ἰθυτρεχές.

εὐθύ-τριτος, ον, ἔχων εὐθεῖαν διάτρησιν, αὐλίσκος Ροῦφος παρ' Ὀρειβασ. II. 221, 7.

εὐθύ-τριχος, ον, = **εὐθύθριξ,** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 7, Πολέμων Φυσ. 2. 3.

εὐθύ-τρῦπος, ον, ἔχων εὐθεῖαν τρῦπαν, Θεόφρ. π. Λίσθ. 73 (κῶδ. **εὐρύτρ-**).

εὐθυ-φερής, ές, κινούμενος κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, εὐθύγραμμος κίνησις, Πλάτ. Νόμ. 815B.

εὐθυ-φλόγιστος, ον, ὁ εὐθέως φλογιζόμενος, εὔφλεκτος, Ἐπιφ. τ. 2. σ. 51C.

εὐθύ-φλοιος, ὁ, εἶδος δρυός, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 3. 8, 2.

εὐθυ-φορέομαι, φέρομαι, κινοῦμαι κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, Πρόκλ.

εὐθυφορία, ἡ, κίνησις κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, Ἀριστ. Φυσ. 5.4, 3.

εὐθυφορικός, ή, όν, ἐπὶ ὁδοῦ, ἡ κατ' εὐθεῖαν φέρουσα, «ἴσος δρόμος», Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ.195.17, ἔκδ. Λ.

εὐθύφρων, ον, (φρήν) ὀρθῶς φρονῶν, Αἰσχ. Εὐμ. 1040, πρβλ. Εὐστ. Πονημάτ. 130.70· — ἐν Εὐμ. 1034 ὁ Δινδόρφ. διορθοῖ: ὑπ' εὐφρονι πομπᾷ, ἀντὶ εὐθύφρονι .. τῶν κωδ.

εὐθυ-φυής, ές, ἔχων εὐθεῖαν αὔξησιν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 6 Schneid.

εὐθυ-ὠνυξ, ὔχος, ὁ, ἡ, ἔχων εὐθεῖς ὄνυχας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 9, 6., 8.16, 2· περὶ τοῦ τύπου ἴδε Λοβέκ. ἐν Φρυν. 708.

εὐθυωρέω, εὐθυπορῶ, Ἀριστ. Προβλ. 11.58.

εὐθυωρία, ἡ, εὐθυπορία, εὐθεῖα διεύθυνσις, Πλάτ. Πολ. 436E, Τίμ. 45C, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 1. 2, 14, κ. ἀλλ.· κατ' εὐθυωρίαν, κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, Τίμ. Λοκρ. 94B, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 8, 7, κ. ἀλλ.· ἀντικροῦσαι κατ' εὐθ., κατ' εὐθεῖαν, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 2. 2, 9· ὡσαύτως, εἰς εὐθ., κατ' εὐθεῖαν, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1 (ἔλαττον) 2, 1· εὐθυωρίᾳ ἐπὶ θάλασσαν Ἐπιγρ. Κρητ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2561b. 64· ὡσαύτως, ἀν' εὐθυωρείαν (διὰ τοῦ ει) Ἡρακλεωτικ. Πίνακες 5774. 65.

εὐθύωρος, ον, κατ' εὐθεῖαν διεύθυνσιν ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ οὐδετ. **εὐθύωρον,** ὡς Ἐπίρρ. **εὐθύς,** εὐθύωρον ἄγων, κατ' εὐθεῖαν, Ξεν. Ἀν. 2. 2,16, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 11.16· ὁρᾶν αὐτόθι 7. 5. (Ἡ κατάληξις **-ωρος** οὐδεμίαν δύναται νὰ ἔχῃ σχέσιν πρὸς τὸ **ὥρα** ὡς δεικνύει ἡ σημασία).

εὐθώρηξ, ὁ, ἡ, καλὸν ἔχων θώρακα, Ἀνθ. Π. 9. 389, Νόνν. Δ.15.156.

εὐιάζω, = **εὐάζω,** Εὐρ. Κύκλ. 495, πρβλ. Elmsl. ἐν Εὐρ. Βάκχ.1033.

εὐιακός, ή, όν, Βακχικός, Ἀνθ. Πλαν. 4. 289· θηλ. **εὐιάς, άδος,** Ἀνθ. Π. 9. 603.

εὐίατος, ον, (ἰάομαι) εὐθεράπευτος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 790, Ξεν. Ἱππ. 4. 2· εὐιατότερος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 2, 10, κ. ἀλλ.

εὔϊδε (= **ἔβιδε, εἶδε**) Ἐπιγρ. Αἰολ. Αἰγύπτου ἔμμετρος ἐν CIG. 4725· ἴδε G. Meyer griech. Gram. σ. 213.

εὐίδρως, ωτος, ὁ, ἡ, εὐκόλως ἱδρώνων, Θεοφρ. π. Ἱδρ. 20· κ. ἀλλ.· οὐδ. **εὐίδρον** αὐτόθι 19· οὕτως, **εὐίδρωτος, ον,** Γαλην. 6. 222· πληθ. **εὐίδρωτα** Ἀριστ. Προβλ. 2.17, κ. ἀλλ.

εὐίερος, ον, λίαν ἅγιος, πανάγιος, Λατ. sacrosanctus, Ἀνθ. Π. 6. 231.

εὐικέτευτος, ον, εὐκολοεκέτευτος, Φωτ. Λεξ. ἐν λέξ. **εὐάντητος.**

εὔικμος, ον, εὔυγρος, Γεωργ. Πισίδ. Ἑξ.1389.

εὐίλατος, ον, (ἱλάομαι) σφόδρα ἵλεως, εὐμενής, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Συλλ. Ἐπιγρ. 7045· εὐ. ἐγένου αὐτοῖς Ἑβδ. (Ψαλμ. ΗΗ', 8)· **εὐιλατεύω,** εἶμαι εὐίλατος, ἵλεως, εὐμενής, Ἑβδ. (Δευτ. ΚΘ', 20, κ. ἀλλ.).

εὐιματέω, ἴδε **εὐειματέω.**

εὔϊνος, ον, (ἴς) ἔχων ἰσχυρὰς ἴνας, ξύλον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 10, 1.

Εὔϊος, ὁ, ἐπώνυμον τοῦ Βάκχου, ἐκ τῆς κραυγῆς **εὐαί, εὐοῖ,** Σοφ. Ο. Τ. 211, Εὐρ. 157, κτλ.: **Εὔϊος** = **Βάκχος,** αὐτόθι 566, 579. **II. εὔϊος, ον,** ὡς ἐπίθ., βακχικός, πῦρ Σοφ. Ἀντ. 964· τελεταὶ Εὐρ. Βάκχ. 238.

εὐϊππος, ον, ἐπὶ προσώπων, ἔχων καλοὺς ἵππους, ἡδόμενος ἐπὶ καλοῖς ἵπποις, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 210, Πινδ. Ο. 3.70· Ὑπερθ., Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 5, κτλ. **2)** ἐπὶ τόπου, περίφημος διὰ τοὺς καλοὺς ἵππους αὐτοῦ, Πινδ. Π. 4. 2, Σοφ. Ο. Κ. 668· πρβλ. **εὐπωλος.**

εὔϊστος πόθος, ὁ, πόθος γνώσεων, Ἀνθ. Π. παράρτ. 182. (Ἐκ τοῦ ἴσημι, οἶδα, γινώσκω).

εὐίσχιος, ον, ἔχων καλὰ ἰσχία, Ἀνθ. Π. 5.116.

εὐϊχθυς, υ, ἔχων ἀφθόνους καὶ καλοὺς ἰχθῦς, θάλασσα Διόδ. 11.57, πρβλ. Ἀθήν. 360E.

εὐιώτης, ου, ὁ, (εὐιος) βακχικός, Ἀνέκδ. Ὀξ. τ.1. σ. 86· θηλ. **εὐιῶτις, ιδος,** Μοσχίων ἐν Στοβ. Ἐκλογ.1. 242.

εὐκᾰής, ές, (καίω) εὐχερῶς καιόμενος, Διοσκ. 4.155, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 432.

εὐκαθαίρετος, ον, εὐκόλως καταβαλλόμενος, ἡττώμενος, Θουκ. 7.18, Δίων Κ. 47. 37· ὁ εὐκόλως καταλυόμενος, Βασίλ. τ. 1. σ. 1036B· ἐπὶ τείχους, τὸ εὐκόλως καταρριπτόμενον, Πολυδ. Α', 170,

εὐκάθεδρος, ον, = **ἐῦσσελμος,** Σχόλ. εἰς Ὀδ. Β. 390, κτλ.

εὐκάθεκτος, ον, εὐχερῶς κατεχόμενος, περιοριζόμενος, ἀναχαιτιζόμενος, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 69.

εὐκαιρέω, ἔχω εὐκαιρίαν, ἔχω καιρόν, Πολύβ. 20. 9, 4· μετ' ἀπαρ., Πλούτ. 2. 223D, Λουκ. Ἔρωτ. 33. **II.** τινὶ ἢ εἴς τι, ἀριερῶ τὸν καιρόν μου εἴς τι πρᾶγμα, μόνοις εὐκαιρεῖν τοῖς ἀθανάτοις ἑαυτοῦ Χίωνος Ἐπιστ. 16· εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον Ἡράξ Ἀποστ. ις', 21· πρβλ. **ἐνευκαιρέω,** **III.** ἀπολαύω εὐκαιρίας, εὐημερῶ, εὐτυχῶ, Πολύβ. 4. 60, 10· τοῖς βίοις ὁ αὐτ. 32. 21, 12· ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὡσαύτως **εὐκαιρέομαι,** ὡς ἀποθ., Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 275A.

εὐκαίρημα, τό, τὸ ἐν ἁρμοδίῳ καὶ καταλλήλῳ χρόνῳ γινόμενον, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 194.

εὐκαιρία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, κατάλληλος, ἐπιτήδειος καιρός, εὐκαιρία, τὴν εὐκ. διαφυλάττειν Ἰσοκρ. 239F, Πλάτ. Φαῖδρ. 272A:— ἀφθονία χρόνου, σχολή, Ἱππ. Ἐπιστ. 1281. 13· (τὴν χρῆσιν ταύτην ἀποδοκιμάζουσιν ὁ Φρύν. καὶ Μοῖρις, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **σχολή**). **II.** καταλληλότης, ἁρμοδιότης, Πλούτ. 2.16B, 736F. **2)** ἐπίκαιρος τοποθεσία, τῶν πόλεων Πολύβ. 16. 29, 3· **III.** πλοῦτος, εὐημερία, ὁ αὐτ. 1. 59, 7, κτλ.· ἀφθονία, τῶν ὑδάτων Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3, 23, 4, Διόδ. 1. 52.

εὔκαιρος, ον, ὁ εἰς ἁρμόδιον καιρόν, εἰς κατάλληλον περίστασιν γενόμενος, λόγος Φιλήμων ἐν Ἀδηλ. 25· μετ' ἀπαρ., χῶ τι σοι λέγειν εὐκαιρόν ἐστι Σοφ. Ο. Κ. 32· **τὸ εὔκαιρον = εὐκαιρία** Διον. Ἁλ. π. Δεινάρχ. 7· εὔκαιρον ἀείσας, ἐν καιρῷ εὐθέτῳ, Πλάτ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 43. **II.** ἐπὶ τόπων, ὁ ἐν καλῇ τοποθεσίᾳ, Πολύβ. 4. 38, 1, Διόδ. 1 63, κτλ. **III.** πλούσιος, ὄλβιος, Πολύβ. 13. 9, 1. **IV.** Ἐπίρρ. **-ρως,** ἐν καιρῷ εὐθέτῳ, ἐν εὐκαιρίᾳ, Ἱππ. Ἐπιστ. 1285, εὐκαίρως χρῆσθαί τινι Ἰσοκρ. 111B· εὐκ. ἔχειν πρός τι Ἰσοκρ. 223E, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7.1, 18.—Συγκρ. **-ότερον** Πλάτ. Φαίδων 78A· Ὑπερθ. **-ότατα** Πολύβ. 5. 63. 13. **2)** οὐκ εὐκαίρως ἔχειν, οὐκ ἔχειν εὐκαιρίαν, ὁ αὐτ. 5. 26, 10.

εὐκαλεῖ· «ἀτρεμίζει» Ἡσύχ.

εὐκαλεία· «ἡσυχία» Ἡσύχ.

εὔκᾱλος, = **εὐκᾱλία,** Δωρ. ἀντὶ **εὔκηλος, εὐκηλία.**

εὐκάμᾰτος, ον, εὔκολος, κόπος, εὔκολος, πόνος· ἠδὺν κἀματόν τ' εὐκάματον Εὐρ. Βάκχ. 66· εὐκ. ἔργα, καλῶς εἰργασμένα ἔργα, Ἀνθ. Π. 1.10· εὐκ. στέφανος, στέφανος κτηθεὶς δι' εὐγενῶν ἀγώνων, Ἀνθ. Πλαν. 4. 335.

εὐκάμπεια, ἡ εὐκαμψία, Ἀρχαῖοι Ἰατρ. σ.126 Matthaei.

εὐκαμπής, ές, (κάμπτω) καλῶς κεκαμμένος, καμπύλος, ἐρέπανον Ὀδ. Σ.368· κληῖδ' εὐκαμπέα Φ.6· χαλάσασ' εὐκαμπέα τόξα Ὁμ. Ὕμν. 27.12· ἄροτρον, ἅρπη, κτλ., Μόσχ., κλ.·— εὐκαμπὴς τὰ κέρατα Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 15. 2· τὸ εὐκαμπὲς τῶν μελῶν ὁ αὐτ. Εἰκ. 14. **II.** ὁ εὐκόλως καμπτόμενος, εὔκαμπτος, κατασκευάζειν τι εὐκαμπὲς Πλουτ. Σύλλ. 17. [Ἡ παραλήγ. εἶναι βραχεῖα ἐν τῷ εὐκαμπὲς ἄγκιστρον Ἀνθ. Π. 6.

4, ἔνθα ὁ Σαλμάσιος προὔτεινε τὴν ἀνάγνωσιν εὐκαπές, εὐκόλως καταπινόμενος, ἐκ τοῦ κάπτω).

εὔκαμπτος, ον, εὐκόλως καμπτόμενος, εὐλύγιστος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 826, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4.11, 17.

εὐκαμψία, ἡ, τὸ εὔκαμπτον, τῆς φωνῆς Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5.7. 26.

εὐκᾰνόνιστος, ον, καλῶς κεκανονισμένος, Ἔφρ. Σύρ. τ. 1. σ.71C.

εὐκάρδιος, ον, (καρδία) ἔχων γενναίαν καρδίαν, θαρραλέος, εὔτολμος, Λατ. egregie cordatus, Σοφ. Αἴ. 364· καρτερικός, Φιλ. 535, κτλ.· ἐπὶ ἵππου, θυμοειδής, Ξεν. Ἱππ. 6.14.—Ἐπίρρ. **-ίως**, ἐμψύχως, γενναίως, παρέξω γὰρ δέρην εὐκαρδίως Εὐρ. Ἐκ 549. **II.** = **εὐστόμαχος**. Ἱππ. παρὰ Γαλην., Ξενοκρ. σ.18.

εὐκάρηνος, ον, καὶ ποιητ. **ἠϋκάρηνος, ον,** ἔχων καλὴν κεφαλήν, Μάρκελ. Σιδήτ. περὶ Ἰχθύων 24.

εὐκαρπέω, παράγω πολὺν καὶ καλὸν καρπόν, καρποφορῶ καλῶς, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ.1. 20, 5, π. Φυτ. Ἱστ. 2.7, 7.

εὐκάρπησις, ἡ, = **εὐκαρπία**, Γαλην. τ. 6. σ. 665, 17.

εὐκαρπία, ἡ, ἀφθονία καρποῦ, καρποφορία, Ἀριστ. Ἀποσπ. 240, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2.1, 2:— **εὐκάρπεια**, ἐν Εὐρ. Τρῳ. 217, κατὰ τὸν Burges.

εὔκαρπος, ον, ἔχων ἄφθονον καρπόν, γόνιμος· ἐπὶ γυναικῶν, εὔπαιδές τε καὶ εὔκαρποι Ὁμ. Ὕμν. 30. 5· ἐπὶ δένδρων, σιτηρῶν, γῆς, Πινδ. Π.1. 57, Ν.1. 20· χώρη εὐκαρποτάτη Ἱππ. π. Ἀέρ. 288· εὔκ. θέρος Σοφ. Αἴ. 671. **II.** ἐνεργ., ποιῶν τι γόνιμον, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, Σοφ. παρὰ Πλουτ. 2.756E· τῆς Δήμητρος, κλ., Ἀνθ. Π. 7. 394.

εὐκαρπόω, ποιῶ εὔκαρπον, Θ. Στουδ. σ.729, ἔκδ. Μί.

εὐκάρφωτος, ον, καλὰ καρφωμένος, πρβλ. **εὐγόμφωτος**, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ.1. 58.

εὐκατάβλητος, ον, ὁ εὐχερῶς καταβαλλόμενος, Ἰω. Χρυσ. τ. 8. σ. 51C.

εὐκαταγέλαστος, ον, ὁ ὅλως καταγέλαστος, Ἀλέξ. Ἀφροδ. Προβλ. 25. 29.

εὐκατάγνωστος ον, ἀξιοκατάκριτος, ἀξιόμεμπτος, Καν. τῆς ἐν Ἐφέσῳ Συνόδ. σ. 247. 32.

εὐκατάγωγος, ον, καλὸς πρὸς προσόρμισιν, λιμὴν Εὐστ. εἰς Διον. Περιηγ.195.

εὐκατᾰγώνιστος, ον, εὐκόλως καταγωνιζόμενος, καταβαλλόμενος, ἡττώμενος, Πολύβ. 9. 4, 8, κτλ.

εὐκατάκαυστος, ον, εὐκόλως κατακαιόμενος, Σουΐδ. ἐν λέξει **εὐκατάπρηστος**.

εὐκατακόμιστος, ον, εὐκόλως μετακομιζόμενος, Ὕλη Στράβων 822.

εὐκατακράτητος, ον, ὁ εὐχερῶς κατακρατούμενος, Πολύβ. 4. 56, 9.

εὐκάτακτος, ον, εὐχερῶς θραυόμενος, εὔθραυστος, Φίλων 2. 308, πρβλ. **εὐκατέαακτος**.

εὐκατάληπτος, ον, εὐκόλως κατανοούμενος, Ἀρτεμίδωρ. 1. προοίμ., Ἱππ. κλ.— Ἐπίρρ. **τως**, Ἱππ. περὶ Ἰητρείων 743.

εὐκατάλλακτος, ον, εὐκόλως διαλλατόμενος, καταπραϋνόμενος, Ἀριστ. Ρητ. 2. 4, 17.—Ἐπίρρ. **-τως**. Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 1344.

εὐκατάλῡτος, ον, εὐκόλως καταλυόμενος, καταστρεφόμενος, Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 15.

εὐκαταμάθητος, ον, εὐχερῶς κατανοούμενος, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 388.

εὐκαταμάχητος, ον, εὐχερῶς καταμαχόμενος, καταβαλλόμενος, Σχόλ. εἰς Θουκ. 6.17.

εὐκατάμικτος, ον, ὁ εὐκόλως καταμιγνυόμενος, εὐπροσήγορος, πρᾶον καὶ εὐκατάμικτον πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς εἶναι Ἀθαν. τ. 2. σ. 383D.

εὐκατανόητος, ον, εὐχερῶς κατανοούμενος, Πολύβ.18.13,11.

εὐκατάνυκτος, ον, εὐκόλως κατανυσσόμνος, ὁ εὐκόλως αἰσθανόμενος κατάνυξιν, Θεόδ. Στουδ. σ. 276E, κλ.,—Ἐπίρρ. **εὐκατανύκτως**, μετὰ πολλῆς κατανύξεως, Ἀναστ. Σινδ. σ. 224.1.

εὐκαταπάλαιστος, ον, εὐχερῶς ἐν τῇ πάλῃ καταβαλλόμενος, Ἐτυμ. Μ. 400. 5.

εὐκατάπαυστος, ον, εὐκόλως καταπαυόμενος. Γαλην. 2. 206Λ.

εὐκατάπληκτος, ον, εὐκόλως καταπληττόμενος, θορυβούμενος, Λιβαν. Βίος Δημοσθ.

εὐκατάπρακτος, ον, ὁ εὐκόλως καταπραττόμενος, εὐκατόρθωτος, Πολυδ. Θ',161.

εὐκαταπραΰντος, ον, εὐκόλως καταπραϋνόμενος, Γλωσσ.

εὐκαπάπρηστος, ον, εὐκόλως κατακαιόμενος, «εὐκατάπρηστον· εὔκαυστον, εὐχερῶς καιόμενον» Ἡσύχ., Βασίλ. Ι. 225B.C, ΙΙΙ, 377D.

εὐκαταπτόητος, ον, εὐκόλως καταπτοούμενος, Κύριλλ. Ἀλ. Ι. 273Α.Β, ΙΙΙ.760D.

εὐκατάπτωτος, ον, ὁ εὐχερῶς καταπίπτων, διάφ. γραφ. ἀντὶ **εὐαπόπτωτος**, Νικήτ. Βυζ.704Α.

εὐκατάσβεστος, ον, εὐχερῶς κατασβεννύμενος. Ψευδο-Χρυσ τ. 5. σ. 686Δ, ἔκδ. Παρισ.

εὐκατάσειστος, ον, εὐχερῶς κατασειόμενος ἢ καταρριπτόμενος, Κύριλλ. Ἀλ. Ι. μέρ.1, σ. 408D, κλ.

εὐκατασήμαντος, ον, εὐκόλως σφραγιζόμενος, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ.

εὐκατάσκεπτος, ον, εὐκολοπαρατήρητος, Ἱππ. π. Ἀγμ.772, Γαλην. 4.184.

εὐκατασκεύαστος, ον, εὐκόλως κατασκευαζόμενος, Φίλων Βελοπ. 56C. 61Α.

εὐκατάσκευος, ον, = τῷ προηγ., Φαβωρῖν. σ.104.1.

εὐκατάστᾰτος, ον, ἐν καλῇ καταστάσει, στερεός, εὐσταθής, ἀπαθής, ἥσυχος, Ἐρρ. Σύρ. τ. 3. σ. 138Α, κλ.—Ἐπίρρ. **εὐκαταστάτως**, εὐσταθῶς, ἀταράχως, Μακάρ. 517D.

εὐκατάστροφος, ον, καλῶς συντεταγμένος, ἐπὶ περιόδου Δημήτρ. Φαλ. 10.

εὐκατάσχετος, ον, εὐχερῶς κατεχόμενος, συγκρατούμενος, Ἱππ. π. Ἀγμ.766, ἐν τῷ συγκρ.

εὐκατάτακτος, ον, εὐχερῶς εἰς τάξιν τιθέμενος, Πτολεμ. Γεωγρ. 1. 1, 6.

εὐκατάτρεπτος, ον, ὁ εὐχερῶς κατατρεπόμενος, Κύριλλ. Ἀλ. IV. 857B.

εὐκατατρόχαστος, ον, εὐχερῶς προσβαλλόμενος, εἰς ἐπιδρομὰς ὑποκείμενος, Στράβ. 671· ἐπὶ συγγραφέων, ὧν εὐκόλως δύναταί τις νὰ ψέξῃ, ἀδόκιμος, ὁ αὐτ. 15.

εὐκατάτροχος, ον, = **εὐκατάφορος**, Κύριλλ. Ἀλ. Ι. 360Δ, 577C, IV. 857B.

εὐκαταφορία, ἡ, κατωφέρεια, Διογ. Λ.7.115· ἐν τῷ πληθ.

εὐκατάφορος, ον, ἔχων κλίσιν πρός τι, Λατ. proclivis, πρός τι Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 2. 8, 8.

εὐκαταφρόνητος, ον, ὡς καὶ νῦν, ἄξιος καταφρονήσεως, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4,28, Κύρ. 8.3,1, **Δημ. 45.1**, κλ.—Ἐπίρρ. **-τως**, Πλουτ. Δημήτρ.16.

εὐκαταφρόντιστος, ον, καλῶς πεφροντισμένος, Φίλων 1. 644.

εὐκατάψευστος, ον, περὶ οὗ εἶναι ἀσφαλὲς νὰ ψευσθῇ τις, διότι φησὶ (Ἐρατοσθένης) τὰ πόρρω τερατολογεῖσθαι μᾶλλον διὰ τὸ εὐκατάψευστον Στράβ. 26.

εὐκατέακτος, ον, = **εὐκάτακτος**, Ἀρτεμίδ.1.66.

εὐκατέργαστος, ον, ὃν εὐκόλως κατεργάζεταί τις, χώρα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4.7, 3· ἔρια Γαλην. τ.12. σ. 226F· ἐπὶ τροφῆς, εὐπεπτος, εὐκολοχώνευτος, Ξεν. Ἀπομν. 4.3,6. **2)** εὐχερῶς κατορθούμενος, Δημ.1464.65, Ἀριστ. Ρητ.1. 6,29· **εὐκατεργαστότερόν ἐστι, μετ' ἀπαρ.**, Ξεν. Ἑλλ. 6.1,12. **3)** εὐκατάβλητος, εὐκαταμάχητος, Διον. Ἀλ. 3, 20, Πλουτ. Πύρρ.19.

εὐκατηγόρητος, ον, ὃν εὐκόλως δύναταί τις νὰ κατηγορήσῃ, Ἀντιφῶν παρὰ Στοβ. τ. 98, 56, Θουκ. 6. 77, Πολύβ. 4. 29, 3.

εὐκατοίκητος, ον, κατάλληλος πρὸς ἐνοίκησιν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ.1621.

εὐκάτοπτος, ον, εὐκόλως ὁρώμενος, φανερός, σαφής, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 1. μέρ. 1, σ. 150B.

εὐκατόρθωτος, ον, εὐχερῶς κατορθούμενος, Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. σ.101.—Ἐπίρρ. **-τως**, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 246.

εὔκαυχος, ον, = **εὐκατάσχετος**, Κύριλλ. Ἀλ. VII. 119B.

εὔκαυστος, ον, εὐκόλως καιόμενος, εὔφλεκτος, Θεοφρ. π. Πυρός 72, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ.1134:— **εὔκαυτος** παρὰ Φωτ. ἐν λ. **πισσοκώνη**.

εὐκέαστος, ον, (κεάζω) εὐκόλως σχιζόμενος, εὔσχιστος, εὔκλαστος, Εὐστ. 1241. 18.

εὐκέᾰτος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ προηγ., κέδρου τ' εὐκεάτοιο Ὀδ. Ε. 60· ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο Θεόκρ. 24. 248.— Καθ' Ἡσύχ.: «εὐκέατον· ξηρὸν. εὔσχιστον. εὔκαυστον».

εὐκέλᾰδος, ον, καλῶς ἠχῶν, μελῳδικός, λωτός .. εὐκέλαδος, ἐπὶ αὐλοῦ, Εὐρ. Βάκχ.160· εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα, «εὐμούσων καὶ ἡδέων» (Σχόλ.,) Ἀριστοφ. Νεφ. 312· μολπὰ Ἀνθ. Π. 7.191, κτλ.

εὔκεντρος, ον, ἔχων καλὸν κέντρον, ὀξύς, **εὔκεντρον βέλος** Ἀνθ. Π. 9. 339.

εὐκέραος, ον, ἔχων ὡραῖα κέρατα, Μόσχ.9.52, Ἀνθ. Π.9.827· πρβλ. **εὔειρος**.

εὐκέραστος, ον, καλῶς συγκεκερασμένος, εὐκρατής, ἐπὶ τῆς ἀτμοσφαίρας, Πλούτ. 2. 922E· ἐπὶ ἤχου, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 22.

εὐκερδής, ές, ἐπικερδής, Ὀππ. Κυν. 1. 37.

εὐκερμᾰτέω, (κέρμα) ἔχω ἀφθονίαν κερμάτων, εἶμαι πλούσιος εἰς χρήματα, Εὔβουλ. ἐν Ἀδηλ. 23.—Κατὰ τὸν Φρύνιχ. (σ. 362): «εὐκερματεῖν ἀηδὲς πάνυ· ἥδιστα ἂν εἴποις εὐπορεῖν κερμάτων».

εὔκερως, ων, συνῳρ. ἀντὶ **εὐκέραος**· γεν. **εὐκέρωτος** Γεωπ. 18. 1, 3.

εὐκέφᾰλος, ον, καλὴν ἔχων κεφαλήν, Ἀρρ. Κυν. 4. 4.

εὐκηλήτειρα, ἡ, (εὐκηλος) ἡ κηλοῦσα, θέλγουσα ἢ καταπραΰνουσα, παίδων εὐκηλήτειρα, «ἡ καλῶς θέλγουσα τοὺς παῖδας» (Τζέτζ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 462, πρβλ. Πλούτ. 2. 657D· «εὐκηλήτειρα· ἡσυχάστρια» **Ἡσύχ.**

εὐκηλία, ἡ, ἡσυχία, Ἡσύχ. (εὐκαλεία κῶδ.).

εὔκηλος, ον, καὶ Ἀπολλ. Ρόδ. η, ον· Δωρ. **εὔκᾱλος**· (ἴδε ἐν λέξ. **ἔκηλος**): — ἀπηλλαγμένος φροντίδων, ἥσυχος, ἀμέριμνος, Λατ. securus, εὔκηλος τὰ φράζεαι, ἄσσ' ἐθέλησθα Ἰλ. Α. 554· εὖδον δ' εὔκηλοι Ὀδ. Ξ. 479, πρβλ. Σοφ.Ἠλ. 241, Ποιητ. παρ' Ἀθην. 364Β· ἡμεῖς μὲν .. πολέας τελέοντες ἀέθλους .., ὁ δ' εὔκηλος Ὀδ. Γ. 263· εὔκηλοι πολέμιζον, «ἐφ' ἡσυχίας ἐμάχοντο» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ρ. 371· εὔκηλος τότε νῆα θοὴν .. ἐλκέμεν ἐς πόντον, ὀλ. ἄνευ φόβου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 669, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 480· μάλ' εὔκηλος τέρπου φρένα Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 2. **2)** ἀπὸ τοῦ Θεοκρ. καὶ Ἀπολλ. Ρόδ. καὶ ἐφεξῆς, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ πραγμάτων, νὺξ εὔκηλος, ἥσυχος, ἔρεμος, Θεόκρ. 2.166· πτέρυγες εὔκηλοι, σταθεραί, ἰσόρροποι, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 568· αὖραι εὔκ., εὔπνοοι, Ὀππ. Ἁλ. 4. 415. — Ἐπίρρ. **λως**, Ἀπολλ. Ρόδ. 2. 861.

εὔκηλος, ον, (καίω) εὐκόλως καιόμενος, «εὔκηλον· εὔκαυστον, εὔσχιστον.» Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ» Φωτ. Λέξ. Συναγ.

εὐκήπευτος, ον, ὁ καλῶς κηπευόμενος, καλλιεργούμενος, ὁ φυτουργὸς τῶν εὐκηπεύτων δένδρων Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 333· ὡς οὐσ., ἕτερον ὄνομα τοῦ στρύχνου, τὸν δὲ στρύχνον καὶ ὠμὸν ἐσθίουσιν ὃν καὶ εὐκήπευτόν τινες ὠνόμασαν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7.7,2 (κατὰ τὸν Urbin. κώδικα, ἀντὶ **εὐήπατος**, περὶ οὗ ἴδε Schneider ἐν ταῖς σημειώσ. καὶ Προσθήκαις).

εὐκῑνησία, ἡ, εὐκολία κινήσεως, εὐκινησία, Ἀντυλλ. παρὰ Στοβ. 547. 3, Πολύβ. 8. 28, 3· ἡ τῆς βάσεως εὐκινησία τῷ ποδὶ ψαυομένη Ἀρτέμων παρ' Ἀθην. 637Α· ἐν τῷ πληθ., Διόδ. 3. 49. **2)** ἐπὶ παθ. σημασ., Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 63.

εὐκῑνητος, ον, (κῑνέω) εὐκόλως κινούμενος, Λατ. mobilis, Ἱππ. Ἀφ. 1247, Πλάτ. Τίμ. 58Ε· τὸ εὐκινητότατον αὐτόθι 56Α· εὐκινητότατον τὸ σφαιροειδὲς Ἀριστ. π. Ψυχῆς 1. 2, 15, κ. ἀλλ.· ἐπὶ προσώπων, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1, 8. **2)** εὐκόλως μεταβαλλόμενος, ὁ αὐτ. ἐν Κατηγ. 8, 2· — τὸ εὐκίνητον, ἡ ἀστάθεια, Ἡρῳδιαν. 7.7. — Ἐπίρρ. **τως**, Διόδ. 20. 95. **3)** εὐκόλως κινούμενος, ἔχων κλίσιν, πρὸς ἀρετήν, πρὸς ὀργήν Ἀριστ. Κατηγ. 10. 28, Ρητ. 2. 2, 11· εἰς λόγους Ἀνθ. Π. παράρτ. 304. **4)** = **εὐέλεγκτος**, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 9, 11.

εὔκισσος, ον, πλήρης κισσοῦ, Ἑλικὼν εὔκισσος Ἀνθ. Π. 7. 407, 3.

εὐκῖον [ῑ], **ον**, ἔχων καλοὺς κίονας, εὐκίονες αὐλαὶ θεῶν Εὐρ. Ἴων 185, Ἀνθ. Π. 7. 648, 7, κλ.

εὔκλᾰδος, ον, ἔχων καλοὺς κλάδους, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 648, Σουΐδ. ἐν λ. **εὔπτορθος**.

εὔκλαστος, ον, (κλάω) ὁ εὐχερῶς κλώμενος, εὔθραυστος, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ε. 60.

εὐκλεής, ές, παρ' Ἀπολλ. Ροδ. Α. 73, κλ. **ἐϋκλεής**, ἴδε κατωτ.· οἱ ποιηταὶ μεταχειρίζονται συντετμημένους τύπους πτώσεών τινων, δοτ. **εὐκλεῖ** ἀντὶ **εὐκλεέϊ** ἢ **-εεῖ**, Πινδ. Ν. 2. 39· αἰτ. τοῦ ἑνικ. **εὐκλέα** ἀντὶ **εὐκλεέα** ἢ **-εᾶ**, Πίνδ., Σοφ. Ο.Τ. 161, Βακχυλ. κλ.· αἰτ. τοῦ πληθ. **εὐκλέας** ἀντὶ **εὐκλεέας** ἢ **-εῖς**, Σιμωνίδ. 31. 1, Πινδ. Ο. 2. 163: — ὡσαύτως ἔχομεν τοὺς ἐκτεταμένους ποιητ. τύπους **εὐκλειὴς** Συλλ. Ἐπιγρ. 2936. αἰτ. **εὐκλεῖα** Πινδ. Ν. 6. 50· πληθ. **εὐκλεῖας** Ἰλ. Κ. 281, Ὀδ. Φ. 331: πρβλ. **ἀγακλεής**. (κλέος). Ἔχων καλὸν κλέος, περίφημος, ἔνδοξος, Ὅμ., κλ.· οὐ μάν ἡμιν ἐϋκλεὲς Ἰλ. Ρ. 415· γόος εὐκλεὴς .. Ἀτρείδαις, πρὸς δόξαν τῶν Ἀτρειδῶν, Αἰσχύλ. Χο. 321· βίου πονηροῦ θάνατος εὐκλεέστερος ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 86· εὐκλεέστατος βίος Εὐρ. Ἄλκ. 633, κτλ.· — Ἐπίρρ. **-εἰῶς**, ὀλέσθαι ἐϋκλειῶς πρὸ πόλιος Ἰλ. Χ. 110, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 332· εὐκλεῶς ἀπολέσθαι, κατθανεῖν Αἰσχύλ. Πέρσ. 328, Ἀγ. 1304· Ὑπερθ., εὐκλεέστατα Ξεν. Ἱπαρχικ. 1, 1.

εὐκλειᾰ, ἡ· ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 685 **εὐκλειᾷ** χάριν τοῦ μέτρου· Ἐπικ. ἐϋκλείη Ἰλ. Θ. 285, Ὀδ. Ξ. 402· **εὐκλεΐη** Ἀνθ. Π. παράρτ. 215· πρβλ. **ἄγνοια, ἄνοια**, κτλ.· — καλὸν κλέος, καλὴ φήμη, δόξα, Ὅμ., κλ.· τὸν .. ἐϋκλείης ἐπίβησον Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.· λιπὼν .. εὐκλειαν ἐν δόμοισι Αἰσχύλ. Χο. 349· στέφανος εὐκλείας Σοφ. Αἴ. 465, Εὐρ. Ἰκ. 315: πρβλ. **ἄγαλμα**.

εὐκλεΐζω, Ἰων. **-ηΐζω**, ἐπαινῶ, δοξάζω, Σαπφὼ 118, Τυρταῖος 8. 24· Δωρ. ἀόρ. **εὐκλέΐξας** Βακχυλ. 6. 16 (ἔκδ. Blass)· ἀπαρ. ἀορ. **εὐκλεΐξαι** Πινδ. Π. 9. 161· **εὐκλήϊζων** Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 175.

ἐϋκλειής, Ἐπίρρ. **ἐϋκλειῶς**, Ἐπικ. ἀντὶ **εὐκλεής, εὐκλεῶς**.

εὔκλειτος, ον, ἔχων μέγα κλέος, ἔνδοξος, Ἀριστ. ἐν Ἀνθ. Π. παράρτ. 9. 48.

εὔκλειστος, ον, (κλείω) καλῶς κεκλεισμένος, Εὐστ. 1937. 61, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 178.

ἐϋκλήϊς [ῑ], **ῐδος**, ἡ, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ προηγ., καλῶς κεκλεισμένη, εὔκλειστος καὶ ἀσφαλής, θύρη .. ἐϋκλήϊς, ἀραρυῖα Ἰλ. Ω. 318· οὕτως ὁ Ἀρίσταρχ., κλ., ἀλλ' ὁ Βεκκῆρος ἑπόμενος τῷ Τρύφωνι γράφει: ἐὺ κληῖσ' ἀραρυῖα, «εὖ ταῖς κλεισὶν ἡρμοσμένη» (Σχόλ.).

εὐκλημᾰτέω, ἔχω καλά, σφριγῶντα κλήματα, ἐπὶ ἀμπέλου, Ἑβδ. (Ὡσ. Γ', 1)· — ἐκ τοῦ **εὐκλήματος, ον**, ἐπὶ ἀμπέλου ἐχούσης σφριγῶντα κλήματα, Ἀθανάσ. 2. σ. 223.

εὐκληρέω, εἶμαι εὔκληρος, εἶμαι τυχηρός, ἔχω καλὴν μερίδα, Τέλης παρὰ Στοβ. 577. 35· μετὰ συστοίχ. αἰτ., κλῆρον Ἀνθ. Π. 11. 128.

εὐκλήρημα, τό, καλὴ τύχη, εὐτύχημα, κατόρθωμα, Ἀντιφάνης ἐν «Ἀδώνιδι» 1, Διοδ. 18. 13.

εὐκληρία, ἡ, καλὸς κλῆρος, καλὴ τύχη, εὐημερία, εὐτυχία, Διον. Ἁλ. 3. 14, Αἰλ. π. Ζ. 1. 54.

εὔκληρος, ον, τυχηρός, εὐτυχής, Ἀνθ. Πλαν. 296, πρβλ. Α. Β. 34. 25 ἐν λ. **δύσκληρος**. — ὁ Φώτιος ἑρμηνεύει: «εὐεπίτευκτος».

εὐκλής· «ὁ ᾱδης: καὶ ὀνομαστός. καὶ εὐειδὴς» Ἡσύχ.

εὐκλύνητος, ον, ὁ εὐκόλως κλονούμενος, Νεῖλ. Ἐπιστ. σ. 194.

εὔκλωνος, ον, ὁ καλοὺς τοὺς κλῶνας ἔχων, Γαλην. τ. 13. σ. 877.

εὔκλωστος, ον, καλῶς κεκλωσμένος, χιτὼν Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 203· λίνον, νῆμα Ἀνθ. Π. 6. 33, 284.

εὐκμητος· «εὐπαγὴς» Ἡσύχ.

εὐκνήμῑς, ῖδος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὰς κνημῖδας, καθόλου εὔοπλος, συχνὸν παρ' Ὅμ., ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. **εὐκνήμῑδες, εὐκνήμῑδας**, ἐν τῇ Ἰλ. ἀείποτε ἐπίθετον τῶν **Ἀχαιῶν**, ἐν δὲ τῇ Ὀδ. καὶ τῶν **ἑταίρων**, εὐκνήμιδες ἑταῖροι Β. 402, Ι. 550.

II. ἔχουσα ὡραίας ἀκτῖνας ἐν τοῖς τροχοῖς, ἁπήνη Νόνν. Δ. 7. 140.

εὔκνημος, ον, **ἔχων καλὰς** κνήμας, Ἀνθ. Π. 5. 203, πρβλ. Πλίν. Η. Ν. 34. 8, 21. **II.** εὐκνήμιοι κόμην βρίθουσαν ὀρεῖης Νικ. Θηρ. 648, ἔνθα ὁ Σχολ. σημειοῦται: «εὐκνήμιοι, ἤγουν εὐκλάδοι. ἢ εἶδος βοτάνης», πρβλ. τοῦ αὐτοῦ Ἀλεξιφ. 372.

εὔκνιστος, ον, εὐερέθιστος, Μανέθ. 5. 337.

εὐκοίλιος, ον, εὐκολύνων τὴν κένωσιν τῆς κοιλίας, περὶ τοῦ τεύτλου, τὸ δὲ λευκὸν εὐκοίλιον Διοσκ. 2.149, Ἀθήν. 371Β· τὸ τοῦ Θεοπόμπου (Ἀθήν. 649Β) εἰς εὐβουλίαν ὁ Κοραῆς διορθοῖ εἰς εὐκοιλίαν.

εὐκοινόμητος, ον, εὔκολος εἰς κοινωνίαν, μεθ' οὗ εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἔχῃ δοσοληψίας, εἰς χρήματα Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4.1, 26.

εὐκολία, ἡ, (εὔκολος) κυρίως τὸ νὰ εἶναί τις εὔκολος εἰς τὰ ἀποβλέποντα τὴν τροφήν, Πλούτ. 2. 461C· ἡ περὶ τὴν δίαιταν εὐκ. ὁ αὐτ. ἐν Καίσαρι 17: — ἀλλὰ παρὰ παλαιοτέροις συγγραφεῦσι,

2) ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων, αὐτάρκεια, καλὴ διάθεσις, Πλάτ. Ἄλκ. 1. 122C, **κτλ.** **3)** ἐπὶ τοῦ σώματος, εὐχέρεια καὶ ἐλαφρότης εἰς τὰς κινήσεις, εὐκινησία, Πλάτ. Νόμ. 942D· μεταφ., εὐκολία πρὸς τὴν ποίησιν Πλουτ. Κικ. 40· εὐκ. πρήξιος Ἀνθ. Π. 7. 694.

εὔκολλος, ον, (κόλλα) καλῶς συγκολλῶν, κολλητικός, Ἀνθ. Π. 6. 109.

Εὔκολος· «Ἑρμῆς παρὰ Μεταποντίοις» Ἡσύχ.

εὔκολος, ον, (κόλον): **I.** ἐπὶ προσώπων, εὐκόλως εὐχαριστούμενος μὲ τὴν τροφήν του, Ἀνθ. Π. 9. 72· εὔκ. τῇ διαίτῃ Πλουτ. Λυκοῦργ. 16· τὸ εὔκολον τῆς διαίτης ὁ αὐτ. ἐν Γάλβ. 3: — ἀλλὰ παρὰ παλαιοτέροις συγγραφεῦσι, **2)** περὶ διαθέσεως τῆς ψυχῆς, ἀντίθετ. τῷ **δύσκολος**, εὐκόλως ἱκανοποιούμενος, αὐτάρκης, πρᾶος, εἰρηνικός, «καλόκαρδος», Λατ. facilis, comis, λεγόμενον περὶ τοῦ Σοφοκλέους ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 82, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 2. 4, 12· μετὰ δοτ., εὔκολος πολίταις, φιλικὸς πρὸς αὐτούς, ἐν εἰρήνῃ διάγων μετ' αὐτῶν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 359· εὔκ. ἑαυτῷ Πλάτ. Πολ. 33Α· εὔκ. πρός τινα Πλουτ. Φάβ. 1: — Ἐπίρρ. **-λως**, μετ' εὐκολίας, ἡσύχως, πράως, εὐκ ἐξέπιε Πλάτ. Φαίδων 117C· εὐκ. φέρειν τι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1.10, 12· εὐκόλως ἔχειν Λυσ. 101. 23· ζῆν Ξεν. Ἀπομν. 4. 8, 2· ὡσαύτως, ἀμελῶς, ἄνευ φροντίδος, Πλάτ. Σοφιστ. 242C. **2)** ἕτοιμος, πρόθυμος, εὐκίνητος, Ἀνθ. Π. 5. 206, πρβλ. Πολυδ. Α', 130, Δ', 96. **4)** σπανίως ἐπὶ κακῆς σημασ., εὐκόλως κλίνων ἢ ὠθούμενος πρός τι, ἐπιρρεπής, πρὸς ἀδικίαν Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 40· ὀργαῖς Πλούτ. 2. 463D. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, εὔκολος, οὐ γὰρ εὐκόλῳ ἔοικεν Πλάτ. Πολ. 453D, πρβλ. Παρμ. 131Ε: — **Ὑπερθ. -ώτατος** ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 779Ε.

εὐκολο-στάλακτος, ον, ὁ εὐκόλως σταλάζων, εὐσπίφορος εἰς δάκρυα, καὶ γὰρ εὐκολοστάλακτος τῶν γυναικῶν ἡ φύσις Βελθάνδρος καὶ Χρυσάντζα στ, 415, ἔκδ. Μαυρ.

εὔκολπος, ον, ἔχων καλὸν κόλπον, ἐπὶ γυναικός, Χριστοδ. Ἔκφρ. 104. **2)** μὲ καλὰς πτυχάς, ἐπὶ δικτύου, Ἀνθ. Π. 6. 28. **3)** ἔχων καλοὺς κόλπους, ἐπὶ χώρας, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 285 C.

εὐκόλυμβος, ον, καλῶς κολυμβῶν, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 387.

εὐκόμης, ου, ὁ, (κόμη) = **εὔκομος**, Πολυδ. Β', 24. Ε', 83, Μάξιμ. Τύρ. 3. 8.

εὐκομῐδής, ές, (κομιδὴ) περὶ οὗ ἔλαβέ τις καλὴν ἐπιμέλειαν, Ἡρόδ. 4. 53, ἐν τῷ Ὑπερθ. — Καθ' Ἡσύχ.: «εὐκομιδής· εὖ ἠγμένος· εὐκόμιστος ἐν ἐπιμελείᾳ».

εὐκόμιστος, ον, (κομίζω) = τῷ προηγ., Πολυδ. Θ', 161, Εὐστ.

1560. 6.— Καθ' Ἡσύχ.: «εὐκόμιστος· ἐπιμελείας εὖ τετυχηκώς· κομιδὴ γὰρ ἡ ἐπιμέλεια».

εὔκομος, Ἐπικ. **ἠΰκομος, ον**, (κόμη) ἔχων ὡραίαν κόμην, ἐπὶ θεαινῶν καὶ εὐγενῶν γυναικῶν, Ὅμ. καὶ Ἡσίοδ., ἐν τῷ Ἐπικῷ τύπῳ· οὕτω Πινδ. Ο. 6.154, Π. 5. 60· εὔμαλλος, εὔκομα μῆλα Ἀνθ. Π. 9. 363, 20:— ἐπὶ ἄλσους, Πολυδ. Α', 229.

εὐκομόων, εὐκομόωντα κάρηνα Κόϊντ. Σμ. 4.403· ἴσως γραπτέον διῃρημένως: εὖ κομιόωντα.

εὔκομπος, ον, ὁ ἰσχυρῶς ἠχῶν, εὔκομποι πλαγαὶ ποδός, ἐν τῇ ὀρχήσει, Εὐρ. Τρῳ. 152.

εὐκοπία, ἡ, εὐκολία ἐργασίας, Διόδ. 1. 36., 3, 17.

εὔκοπος, ον, μὲ ὀλίγον κόπον, εὔκολος, Πολύϐ. 18.1, 2· τὸ πλεῖστον ἐν τῷ Συγκρ. εὐκοπώτερόν [ἐστι], μετ' ἀπαρ., Εὐαγγ. κ. Ματθ. 6', 5, ιθ', 24, κτλ.—Ἐπίρρ. **-πως**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 615: Συγκρ. Ἐπίρρ. **-ώτερον**, Ἀντίπατρ. παρὰ Στοϐ. 418. 54.

εὐκόρῡθος, ον, (κόρυς) ἔχων καλὴν περικεφαλαίαν, Ὀππ. Κυν. 1. 363.

εὐκόρῡφος, ον, ἔχων καλὴν κορυφήν, Ἑρμ. ἐν Στοϐ. Ἐκλογ. 1. 992: μεταφ., ἐπὶ ὕφους λόγου, ἢ καλῶς καὶ γλαφυρῶς τελευτῶσα περίοδος, ὡς τὸ **εὐκατάστροφος** Διον. Ἁλ. π. Δημοσθ. 40 καὶ 43.

εὐκοσμέω, φέρομαι εὐπρεπῶς, κοσμίως, Ἑβδομ. (Δ' Μακκ. Ε', 15).

εὐκόσμητος, ον, (κοσμέω) εὖ κεκοσμημένος, Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 384.

εὐκοσμία, ἡ, καλὸς τρόπος, καλὴ διαγωγή, εὐπρέπεια τρόπου, Εὐρ. Βάκχ. 693, Ξεν., κλ., πληθυντ., εὐκοσμίαι τῶν παίδων Πλάτ. Πρωτ. 325D, πρϐλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4.15, 9· ὁ ἐπὶ τῆς εὐκοσμίας καὶ τῶν παρθένων, ἄρχων τις οἷος ὁ censor morum, Ἐπιγρ. Σμύρν. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3185.19· ὁ ἐπὶ τῆς εὐκ. ἀρχων αὐτόθι 3831n. 14 (προσθῆκαι), 3847m (προσθῆκαι).

εὐκοσμίως, Ἐπίρρ., = **εὐκόσμως**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 969.

εὔκοσμος, ον, κοσμίως φερόμενος, κόσμιος, εὐπρεπής, Σόλων 3. 32. Θουκ. 6. 42 (ἐν τῷ Συγκρ.)· οὐκ εὔκοσμον αἱροῦνται φυγὴν Αἰσχύλ. Πέρσ. 481:—τὸ εὔκοσμον, = εὐκοσμία, Θουκ. 1. 84. **2)** καλῶς κεκοσμημένος, εὔχαρις, Εὐρ. Βάκχ. 235· τοῖχοι γραφῇσιν εὔκοσμοι Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1.1. **II.** Ἐπίρρ. **-μως**, μετ' εὐκοσμίας, Ὀϐ. Φ. 123, πρϐλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 626. Ὑπερθ. **-ότατα** Ξεν. Κύρ. 2. 4, 1. **2)** μετὰ κόσμου (στολισμοῦ), μετὰ χάριτος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1120, Πλουτ. Δημ. 11.

εὔκουρος, ον, (κείρω) καλῶς κεκαρμένος, Ἡγήμων παρ' Ἀθην. 698 Ε.

εὐκράδαντος, ον, (κραδαίνω) ὁ εὐκόλως κραδαινόμενος, σειόμενος, εὔσειστος, «ῥαδαλὸν δὲ ἀκουστέον τὸ εὐκράδαντον» Ἐτυμ. Μ. 701. 53.

εὐκρᾶής, Ἐπικ. **εὔκρατος, ές**, = **εὔκρατος**, παρ' Ὁμήρ. καὶ Ἡσιόδ. διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἀκραής**· ἐπὶ ἀνέμων, ἤπιος, ἐλαφρός, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1228, Δ. 891· ἐπὶ κλίματος, ἤπιος, μαλακός, Ἀριστ. Μετεωρ. 1.14, 10· ἐπὶ ἔρωτος, Ὀππ. Ἁλ. 4. 33.

εὐκραίρης, ητος, ὁ, ἡ, = τῷ ἑπομ., Μαξίμ. π. καταρχ. 84.

εὔκραιρος, Ἐπικ. **εὔκραιρος, ον**, ὡσαύτως, **α, ον**, (κραῖρα) ἔχων ὡραῖα κέρατα, εὔκερως, ἰδίως ἐπὶ βοῶν, βουσὶν εὐκραίρῃσιν Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 209· εὐκραίρῳ βοΐ Αἰσχύλ. Ἰκ. 300. **2)** ἐπὶ πλοίων, ἔχων ὡραῖον ἔμβολον, Ὀππ. Ἁλ. 2. 516.

εὐκρᾶς, ᾶτος, ὁ, ἡ, = **εὔκρατος**, (Δοϐ. Παρ. 264), εὐκρανής, ἐπὶ μέσης θερμοκρασίας, κρήνη εὐκρὰς πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος Πλάτ. Κριτίας 112D· ἐπὶ κλίματος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7.1, 4· μεταφ., ἔστιν οἷς βίος ὁ μικρὸς εὐκρὰς Εὐρ. Ἀποσπ. 506, πρϐλ. 197 (ἴδε Δινδ. ἐν τόπῳ) **2)** ἐπὶ οἴνου, εὖ κεκραμένος πρὸς πόσιν, Πολυδ. Ϛ', 23. **3)** ἐπὶ προσώπων, εὐκοινώνητος, οὐ πολλοῖς εὐκρ.' Ἀνθ. Π. 12.105.— Καθ' Ἡσύχ.: «εὐκρᾶς· εὐκέφαλος· εὔκρατος».— Κατά τινας γραμματικοὺς ἡ λέξις γράφεται παροξυτόνως **εὔκρας**, Πολυδ. ἔνθ' ἀνωτ., Φώτιος ἐν λ., Κραμήρου Ἀνέκδ. τ. 4. σ. 335, 1.

εὐκρᾶσία, ἡ τὸ εὖ κεκερασμένον, καλὴ θερμοκρασία, τῶν ὡρῶν Πλάτ. Τίμ. 24C· τοῦ ἀέρος Πολύϐ. 34. 8, 4: ἁπλ., Ἀριστ. Προϐλ. 1.11, π. Φυτ. 1. 2, 9· ἐν ταῖς εὐκρασίαις, ἐν τοῖς εὐκράτοις κλίμασι, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 21, 1. **2)** ἐπὶ προσώπων, εὐκρ. τοῦ σώματος, καλὴ κρᾶσις, ἰδιοσυγκρασία, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3.12, 4, πρϐλ. π. Ζ. Γεν. 2. 6, 37.

εὐκράτιον, τό, οἶνος μεμιγμένος ὕδατι κατὰ καλὴν ἀναλογίαν πρὸς πόσιν, Βίος Ἁγίας Εὐπραξ. 18

εὔκρᾶτος, Ἰων. **εὔκρητος, ον**, (κεράννυμι) καλῶς συγκεκερασμένος, Εὐρ. Ἀποσπ. 776· ἀὴρ Πλάτ. Ἀξ. 371D· ὥρα Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3.12, 11· εὔκρατον ποιεῖν τὴν θερμότητα ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2.7, 9· ἐπὶ χωρῶν, Διόδ. 1.10· ἐπὶ τῆς εὐκράτου ζώνης, Διογ. Α. 7. 156· ἐπὶ ὑγρῶν, μετρίας θερμότητος, χλιαρός, Γαλην., κλ.· ἐπὶ οἴνου, μεμιγμένος κατὰ καλὴν ἀναλογίαν πρὸς πόσιν, Ἀριστ. Προϐλ. 3.18 ὀπόθεν, εὔκρατον, (ἀπολ.), αὐτόθι 22: πρϐλ. **ἄκρατος**. **2)** μεταφ., συγκεκερασμένος, ἤπιος, ὀλιγαρχία, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 6. 6, 1 ἦθος Μ. Ἀντών. 1 15· Κύπρις Ἀνθ. Π. 6. 208. **3)** ἐπὶ προσώπων, εὐκοινώνητος, εὐπροσήγορος, εὔκρ. πρὸς ἅπαντας (ἴδε **εὐκρᾶς 3**) Ἱππ. 22. 47·— ὡς οὐσιαστ., **εὔκρατον**, τό, ἀφέψημα ἐκ πεπέρεως, κυμίνου καὶ ἀνίσου ἐν χρήσει ἐν τοῖς μοναστηρίοις, Σουΐδ. 1716Β (ταυτὸν τῷ κυμινοθέρμῳ τοῦ Πτωχοπροδρόμου).

εὐκρατόω, καθιστῶ τι εὔκρατον, Παλλάδ. Ἰατρὸς περὶ Πυρετ. 114.11.

εὐκράτως [ᾰ], Ἐπίρρ. τοῦ **εὔκρατος**, συγκεκερασμένως, μετρίως, Γαλην.· εὐκράτως ἔχω, εἶμαι χλιαρός, Ἀρτεμίδ. 1. 64.

εὐκρᾰτῶς, Ἐπίρρ., στερεῶς, ὅταν ξύλον μακρὸν ἢ μέγα μὴ εὐκρατῶς ἔχῃ τις, ὅταν δὲν κρατῇ αὐτὸ καλά, Ἀριστ. Προϐλ. 3. 26, ὡς εἰ ἐξ ἐπιθ. **εὐκρατής**.

εὐκράτωσις, ἡ, = **εὐκρασία**, Ἀνωνύμου Ἐπιτ. Ρητ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 3. σ. 663, 28.

εὔκρεκτος, ον, (κρέκω) καλῶς κρέκων, καλῶς ἠχῶν, ἐπὶ ἐγχόρδων ὀργάνων, φόρμιγγος εὐκρέκτου Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1194. **2)** καλῶς «κτυπημένος» διὰ τῆς κερκίδος, ἐπὶ τῶν κλωστῶν τοῦ στήμονος, εὐκρέκτους .. μίτους Ἀνθ. Π. 6.174.

εὐκρήδεμνος, ον, ἔχων καλὸν, κομψὸν κεφαλόδεσμον, Νόνν. Δ. 26. 338.

εὐκρημνος, ον, ἔχων μεγαλοπρεπεῖς κρημνούς, εὐκρήμνοις ἐπὶ τέρμασιν Αἰθιοπήων Ὀππ. Κυν. 3. 251.

εὔκρηνος, ον, (κρήνη) ἔχων κρήνας ὡραίας, καλοὺς πίδακας, καλῶς ἀρδευόμενος, Ἀνθ. Πλαν. 4. 330.

εὐκρήπῖς, ῖδος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων καλὴν κρηπῖδα, ἰσχυρὰν βάσιν, Νόνν. Δ. 40. 258.

εὔκρητος, ον, Ἰων. ἀντὶ **εὔκρατος**.

εὐκρῑθος, ον, (κριθὴ) πλούσιος εἰς κριθήν, Θεόκρ. 7. 34, Ἀνθ. Π. 6. 258.

εὐκρίνεια, ἡ, (εὐκρῑνὴς) καθαρότης, σαφήνεια, Πλάτ. Ὅροι 414Α, Εὐστ. Πονημάτ. 303, 35, Ἑρμογέν. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 3. σ. 210, κλ.

εὐκρῑνέω, ἐκλέγω καλῶς, ἑτοιμάζω προσηκόντως, τοὺς στρατευσομένους δεῖ εὐκρινεῖν Ξεν. Ἑλλ. 4.2, 6· πρϐλ. **διευκρινέω**.

εὐκρῑνής, ές, (κρίνω) καλῶς κεχωρισμένος, Ξεν. Ἱππαρχικ. 3. 3· καλῶς ἀνεῳγμένος, στόματα Ἱππ. 598. 22. **II.** σαφής, φανερός, μὴ συγκεχυμένος, τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὖραι καὶ πόντος ἀπήμων, τότε οἱ ἄνεμοι εἰσι διακεκριμένοι καὶ σταθεροὶ καὶ οὐχὶ συγκεχυμένοι καὶ ἀλλήλοις μαχόμενοι, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 668· γνῶσις εὐκρ. γενήσεται Ἰσαΐας 79.12· οὐκ εὐκρινές [ἐστι], δὲν ὑπάρχει φανερὰ διάκρισις, Ἀριστ. Προϐλ. 11. 33, 2·—οὕτως ἐν τῷ Ἐπίρρ., εὐκρινῶς ἔχειν Πλάτ. Σοφιστ. 242C· εὐκρινέστερον ἰδεῖν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 564C· οὐκ εὐκρινῶς, ἄνευ διακρίσεως, Στράϐ. 779. **III.** ἐν καλῇ τάξει, πάντα .. εὐκρινέα ποιέεσθαι Ἡρόδ. 9.42·—Ἐπίρρ., **εὐκρινῶς**, Ξεν. Οἰκ. 8.19. **IV.** ὑγιής, ἔτι δὲ καὶ τὸ σωμάτιον οὐκ εὐκρινὲς ὄν, δηλ. ὂν φιλάσθενον, Ἰσοκρ. 415Ε, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ.— Καθ' Ἡσύχ.: «εὐκρινής· ὁ ἐξ ἀρρωστίας ἀναλαμβάνων· καὶ ὁ νεκρός», καὶ κατὰ τὸν Μέγ. Ἐτυμολόγον (392.30): «εὐκρινής, συνήθως μὲν ὁ ἐξ ἀρρωστίας ἀναλαμβάνων καὶ ὑγιάνας, διὰ τὸ εὖ κεκρίσθαι· Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τίθενται». **2)** ἐπὶ νόσων, εὐκόλως εἰς κρίσιν ἐρχόμενος, Ἱππ. Ἀφ. 12, 47· οὕτω δὲ καὶ ἐπίρρ. **-νῶς**, Ἰων. **-νέως**, ἴδε Foës. Οἰκον. Ἱππ.

εὐκρῑτος, ον, (κρίνω) περὶ οὗ εὐκόλως κρίνει τις, οὐκ εὔκρ. τὸ κρῖμα Αἰσχύλ. Ἰκ. 397· κρίσις Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ 385· νόσημα ὁ αὐτ. ἐν Ἀφ. 1243· εὔκρ. [ἐστιν] ὅτι .., εὐκόλως διακρίνεται, εἶναι κατάδηλον ὅτι, Πλάτ. Πολιτικ. 272C, πρϐλ. D.

εὐκρόκᾰλος, ον, πλήρης χαλίκων, Νόνν. Δ. 15. 95.

εὐκρόταλος, Ἐπικ. **εὐκρ-, ον**, συνοδευόμενος ὑπὸ κροτάλων, χορεῖται Ἀνθ. Π. 9.139· ζωηρός, θορυβώδης, πλατάγη αὐτόθι 6.309.

εὐκρότητος, ον, καλῶς ἐσφυρηλατημένος, καλῶς εἰργασμένος, ἐπὶ μετάλλου, πρόχους Σοφ. Ἀντ. 430· ἐπὶ ξίφους, ὁ δ' εὐκρότητον ὦμοιϊν ἁρπάσας χερσὶν (ὦμοιϊν ἀναρπάσας Nauck) Εὐρ. Ἡλ. 819· πρϐλ. Valck. Ἀδων. σ. 358C.

εὔκροτος, ον, καλῶς ἠχῶν, Ἀλκίφρων 3. 43:— Ἐπίρρ. **-τως**, Σώπατρος ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 8. σ. 14.

εὔκρυπτος, ον, ὃν εὐκόλως δύναται νὰ κρύψῃ τις, Ἱππ. π. Ἀγμ. 753, Αἰσχύλ. Ἀγ. 623.

εὐκρῠφής, ές, = τῷ προηγ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 39. 6.

εὐκτάζομαι, θαμιστικὸν τοῦ **εὔχομαι**, Ἡσύχ., Φώτ.

εὐκταῖος, α, ον, (εὔχομαι) Ἀττ.— Ἐπίρρ. (ἐν χρήσει μάλιστα παρὰ Τραγ., πρϐλ. **ἀραῖος**): **1)** ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς εὐχήν, ἀναθηματικός, Ἅιδου .. εὐκταίαν χάριν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1387· τρίτην Διὸς σωτῆρος εὐκταίαν λίβα ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 52· εὐχαὶ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1060· ἐπῳδαὶ Πλάτ. Νόμ. 906Β· εὐκτ. νύμφα, ἀφωσιωμένη, καθιερωμένη, Εὐρ. Ι. Τ. 213· πανηγύρεις εὐκτ., Λατ. ludi votivi, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διωνος Κ.:— **εὐκταῖα**, τά, ἀφιερώματα προσφερόμενα συμφώνως πρὸς γινομένην εὐχὴν («τάξιμον»), εὐχαί, προσευχαί, Αἰσχύλ. Ἰκ. 631, Σοφ. Τρ. 239. **2)** ἐπίθ. τῶν θεῶν, οὓς ἐπικαλεῖταί τις ἰδίως, πατρὸς εὐκταίαν Ἐρινύν, «ἣν ἐπηύξατο Οἰδίπους τελέσας τὰς ἀρὰς»

(Σχόλ.), Αἰσχύλ. Θήβ. 724· πατρόθεν εὐκταία φάτις αὐτόθι 841· Θέμις εὐκταία Εὐρ. Μήδ. 169· τοῖσι δυστυχοῦσιν εὐκταία θεὸς ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 214. **3)** καθόλου, ὃν ἐπιθυμεῖ τις, ἡώς, λιμήν Ἀνθ. Ιλ. 6. 203., 9. 41· γάμος γάρ .. εὐκταῖον κακὸν Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 102· ἐπιθυμητός, Πλάτ. Νόμ. 687Ε (διάφ. γραφ. **εὐκτέον**), Λουκ. Τύραννν. 17.—Ἐπίρρ. **εὐκταίως**, κατ' εὐχήν, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 5. 155.

εὐκτέᾰνος, ον, (κτέανον) εὐκτήμων, πλούσιος, ὄλβιος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 897, Ἀνθ. Π. 9. 442.

εὐκτεᾰ́νος, ον, (κτείς) = **εὐκτήδων**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 3 (ἐν τῷ συγκρ.)· εὐμήκης, ὑψηλός, εὐκτ. δρῦς, Πλουτάρχ. Μάρκ. 8, πρβλ. Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 99C· — πρβλ. **ἰθυκτέανος**.

εὐκτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ εὔχεσθαι, Μεθόδ. 241Α.

εὐκτήδων, ον, γεν. ονος, (κτηδών) ἔχων εὐθείας ἴνας· ἐντεῦθεν, εὐκόλως σχιζόμενος, ἐπὶ ξύλου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5.1, 11· πρβλ. **εὐκέατος**.

εὐκτημοσύνη, ἡ, καλή, πλουσία κατάστασις, πλοῦτος, Πολυδ. Ϛ', 196.

εὐκτήμων, ον, (κτῆμα) ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ κτήματα, **εὐκτήμων**. πλούσιος, Πινδ. Ν. 7. 135, Πολυδ. Γ', 109.

εὐκτήριος, ον, ἁγίκων ἢ ἁρμόδιος εἰς προσευχήν, **εὐκτήριος οἶκος** Συλλ. Ἐπιγρ. 8638, Εὐσέβ. Π, 928Α, Βασίλ. IV. 473Β, Δίδ. Ἀλ. 589Β, κλ. **II. εὐκτήριον**, τό, ἰδιαίτερον μέρος πρὸς λατρείαν τοῦ Θεοῦ, παρεκκλήσιον, Συλλ. Ἐπιγρ. 8668, Γρηγ. Θαυματουργ. 1048Α, Δίδ. Ἀλ. 589C, Ἐπιφάν. Π. 757D, κλ.

εὐκτητος, ον, ὁ καλῶς κτηθείς, Ἀνθ. Π. παράρτ. 47, Ἀρισταίν. 2. 15.

εὐκτικός, ή, όν, (εὐκτός) ἐκφράζων εὐχὴν ἢ ἁνήκων εἰς εὐχήν, ὕμνοι Μένανδρ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 9. σ. 139· **εὐκτικὰ μέλη** Πρόκλ. Χρηστ. σ. 389, 3 Gaisf., πρβλ. Ἀνθ. Π. 1. 118. **2)** ἡ **εὐκτικὴ ἔγκλισις**, Διον. Θρᾷξ 638, κλ.—τὸ **εὐκτικόν**, = ἡ **εὐκτικὴ ἔγκλισις**, Α. Β. 31, 1.— Ἐπίρρ., **-κῶς**, ἱκετευτικῶς, Μεθόδ. 49Β, Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ. 160Β, κλ **3)** κατ' εὐκτικὴν ἔγκλισιν, Σουίδ. ἐν λ. **ἀγαπῴην**.

εὐκτίμενος, η, ον, (κτίζω) καλῶς ἐκτισμένος, Ὁμ. ἐπίθετον τῶν πόλεων, **εὐκτ. πτολίεθρον** Ἰλ. Β. 501, κτλ.· ἀκολούθως περὶ παντὸς πράγματος εἰς ὃ ὁ ἄνθρωπος εἰργάσθη, νῆσον εὐκτιμένην ἑκάμοντο, κατειργάσαντο οὕτως ὥστε νὰ ἔχῃ κομψὰς οἰκοδομάς, Ὀδ. Ι. 130 (ἔνθα ἴδε Nitzsch)· **εὐκτ. ἐν ἀλωῇ**, ἐπὶ ἀλωνίου καλῶς κατεσκευασμένου, Ἰλ. Υ. 496, Φ. 77· ἐπὶ κήπου, καλῶς κεκαλλιεργημένος, Ὀδ. Δ. 226. Ὁ κοινὸς τύπος **εὐκτιμένη** ἁπαντᾷ ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 36.

εὔκτιστος, ον, ποιητ. **ἐΰκτιστος**, (κτίζω) = τῷ προηγ., Ἰωάν. Διάκ. εἰς Ἡσ. Ἀσπ. 270.

ἐΰκτῐτος, ον, = **ἐΰκτίμενος**, Ἰλ. Β. 592, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 423, Διον. Π. 552.

εὐκτός, ή, όν, (εὔχομαι) ἄξιος εὐχῆς, ἐπιθυμητός, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, ἵνα γείνωσιν ὅσα οἱ Τρ. ἐπιθυμοῦσι καὶ εὔχονται, Ἰλ. Ξ. 98· τὰ δ' εὐκτὰ παρὰ θεῶν ἠτησάμην Σοφ. Ἀποσπ. 723. **2)** ὃν ἄξιον εἶναι νὰ ἐπιθυμήσῃ τις, εὐκτὸν ἀνθρώποις Εὐρ. Ἴων 642, Ἰσοκρ. 283Ε, Θεόκρ. 10. 52· εὐκτότατος γάμος Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 142:— **εὐκτόν ἐστι, μετ'** ἀπαρ., Εὐρ. Ἡρακλ. 458, Ἀπομν. 1. 5, 5. **II.** ἀφιερωμένος, «ταμμένος», Ἀνθ. Π. 10. 19.

ἐΰκτυπέων, ουσα, ον, (κτυπέω) ἰσχυρῶς κτυπῶν, Κόϊντ. Σμ. 5. 21.

εὐκῠ́βέω, (κύβος) = **εὐβολέω**,, ἐπιτυγχάνω ἐν τοῖς κύβοις, Ἀμφις ἐν «Γυναικομανίᾳ» 3.

εὔκυκλος, ον, ἔχων καλὴν περιφέρειαν, στρογγύλος, ἐν Ἰλ. ἀείποτε ἐπίθετον τῆς ἀσπίδος, ἀσπίδας εὐκύκλους Ε. 453, 797, κ. ἀλλ., Αἰσχύλ. Θήβ. 590· εὔκ. ἕδρα Πινδ. Ν. 4. 107· σφαῖρη Παρμεν. 103· ὄχοι Αἰσχύλ. Πρ. 710· ἀντίπηγος εὐκύκλου Εὐρ. Ἴων 1391· στεφάνη Ξεν. Κύρ. 9. 12· **εὔκυκλον ποιεῖν** Πλάτ. Τίμ. 40Α· ὀφθαλμοὶ Ἀλκίφρ. Ἀποσπ. 5. **2)** ἐν τῇ Ὀδ. ὡς ἐπίθ. τοῦ **ἀπήνη**, πιθ. ταυτόσημον τῷ **εὔτροχος**, ἔχουσα ὡραίους τροχούς, Ζ. 58. 70 **II.** ἐν κύκλῳ κινούμενος, κυκλικός, χορεία Ἀριστοφ. Θεσμ. 968.—Ἐπίρρ. **λως**, Ὀρφ. Διθ. 135.

εὐκύκλωτος, ον, = τῷ προηγ. 1, Εὔβουλ. ἐν «Κυβευταῖς» 1, Ἀριστοφῶν ἐν «Φιλωνίδῃ» 1.

εὐκύλῐκος, η, ον, (κύλιξ) ἁρμόζων **καλῶς** εἰς τὴν κύλικα, **εὐκυλίκην λαλιὴν** Ἀνθ. Π. 7. 440.

εὐκύλιστος, ον, εὐκόλως κυλιόμενος, **Ἥρων Αὐτομ. 245.**— Ἐπίρρ. **εὐκυλίστως**, αὐτόθι.

εὐκύμαντος, ον, ἰσχυρῶς κυμαινόμενος, **μεταφ., Εὐστ.** Ὀδ. 1392. 49.

εὔκωπος, ον, ἔχων καλὰς κώπας, Ὀππ. Ἀλ. 5. 244, Ἡσύχ. ἐν λ. εὐσέλμοιο.

εὐλάβεια, ἡ, Ἰων. **-ίη**, Θέογν. 118: ὁ χαρακτὴρ καὶ ὁ τρόπος τοῦ εὐλαβοῦς, διάκρισις, προσοχή, πρόβλεψις, Θέογν. ἔνθ' ἀνωτ., Σιμωνίδ. 111, Gaisf., κλ.· **ἐσῴζετ' ἂν τὴν εὐλάβειαν**, θὰ ἐνεθυμεῖτο **τὴν προσοχήν**, Σοφ. Ἡλ. 994· **προσωπ.** ἐν Εὐρ. Φοίν. 782· ἡ εὐλ. **σῴζει πάντα** Ἀριστοφ. Ὄρν. 377· **εὐλάβειαν ἔχειν μή .. , = εὐλαβεῖσθαι μή ..**, Πλάτ. Πρωτ. 321Α· οὕτως, εὐλ. αὕτη .. **τὸ μὴ νέους** .. γεύεσθαι, ἡ προσοχὴ πρὸς κώλυσιν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ νὰ .. , ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 539Α· **εὐλαβείας δεῖται πολλῆς, εὐλαβείας ἐστὶ πολλῆς** Δημ. 425. 5, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 22· **εὐλάβειαν ποιεῖσθαι περί τι** αὐτόθι 5. 11, 28· **δι' εὐλαβείας ἔχειν τινά** Διον. Ἀλ. 5. 38· **ἐπ' εὐλαβείᾳ** .. προείρηται, χάριν προσοχῆς, Πλάτ. Πολ. 539D· τὸ **ἐπ' εὐλαβείᾳ ἐν** Αἰσχύλ. Ἀγ. 1024 πιθαν. εἶναι γλώσσημα· ὁ Τρικλίνιος προὔτεινεν **ἐπ' ἀβλαβείᾳ**, ἑπόμενος τῇ ἑρμηνείᾳ τοῦ Σχολ. «ὥστε μὴ βλαβῆναι». **2)** μετὰ γεν., προσοχὴ ἢ διάκρισις ἔν τινι πράγματι, **εὐλάβειά τινος ποιητέα** Ἀντιφῶν 123. 43· **εὐλάβειαι πληγῶν**, ἀποφυγή, Πλάτ. Νόμ. 815Α· **τῶν αἰσχρῶν** Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 4. 1, 39· πρβλ. **ηὐλάβεια τῶν ποιουμένων** Σοφ. Ο. Κ. 116· **εὐλάβειαν προὐθέμην τῶνδε** ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1334. **3)** σεβασμός, εὐσέβεια, εὐλάβεια, **πρὸς ἢ περὶ τὸ θεῖον** Διόδ. 13. 12, Πλουτ. Κάμιλλ. 21, Νουμ. 22· ἀποδ., φόβος τοῦ θεοῦ, Ἐπιστ. πρὸς Ἑβρ. ε', 7, ιϛ', 28, πρβλ. Πλούτ. 2. 432Ε. **4)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὑπερβολικὴ προσοχή, δειλία, ὁ αὐτ. ἐν Φαδ. 1.

εὐλαβέομαι: παρακ. **ηὐλαβούμην** Εὐρ. Ὀρ. 748, 1059 (διάφ. γραφ. **εὐλ-**). **εὐλ-** Αἰσχίν. 4. 26: μέλλ. **-ήσομαι** Πλάτ. Πολ. 410Α· ὡσαύτως, **-ηθήσομαι** Ἀριστ. Ἠθικ. Μεγ. 1. 30, 2, Διογ. Λ. 7. 116, Γαλην., Ἐβδ.: ἀόρ. **ηὐλαβήθην** (ἢ **εὐ-**), ἴδε κατωτ.

Φέρομαι ὡ: εὐλαβής, προσέχω, εἶμαι διακριτικός, φυλάττομαι, Λατ. cavere, ἑπομένου **μὴ** ἢ **ὅπως μὴ** μεθ' ὑποτακτ.; **εὐλαβοῦ δὲ μὴ φανῇς κακὸς γεγώς** Σοφ. Τρ. 1129, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 100, Ἀριστοφ. Ἱππ. 253, Πλάτ. Φαίδ. 89C, κλ.· μετὰ μέλλ. ὁριστ., εὐλαβούμενοι ὅπως μὴ ἐγὼ .. οἰκήσομαι αὐτόθι 91C: ὡσαύτως μετ' ἀπαρεμφ., ἐνίοτε ἄνευ τοῦ **μή**, εὐλαβουμένῳ πεσεῖν Σοφ. Ο. Τ. 616· εὐλ. λέγειν Πλάτ. Φαίδων 101C· ἐνίοτε παρεντιθεμένου τοῦ **μή**, ηὐλαβεῖτο μὴ σῴζειν **φίλους** Εὐρ. Ὀρ. 1059, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 1277, Πλάτ. Χαρμ. 155D. **2)** προσέχω, φροντίζω, χῶπως κατοίσεις αὐτὸν εὐλαβούμενος **Ἀριστοφ.** Ἀχ. 955· εὐλ. περί τι Πλάτ. Νόμ. 927C, Ἴων 537Α· **περί τινος** ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 691Β· ἀμφί τινι Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 21:— ἀποδ., εὐλαβήθητι Σοφ. Ο. Τ. 47· εὐλαβούμενος ἠρόμην Πλάτ. Πρωτ. 333Ε· εἰ μηδὲν εὐλαβηθέντα τἀληθὲς εἰπεῖν δέοι, ἄνευ μηδεμιᾶς συστολῆς, Δημ. 280. 25· λαμβάνω προφυλακτικὰ μέτρα, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 3. **II.** μετ' αἰτ., ἔχω φροντίδα περί τινος, φυλάττομαι ἀπό τινος, **εὐλαβοῦ βρόμον** .. , μή σ' ἀναρπάσῃ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 195· **εὐλ. τὸν κύνα**, φυλάττου, πρόσεχε, Ἀριστοφ. Λυσ. 1215· **εὐλ. πενίαν** Πλάτ. Πολ. 372C, πρβλ. Πρωταγ, 316D· **τὸν φθόνον Δημ. 327. 13**· τὸ ψεῦδος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 7, 8· **τοὺς ὑβρίζεσθαι νομιζομένους** ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 5. 11, 3· **τὰς μυίας** ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 5, 7, κ. ἀλλ. **2)** σέβομαι, τιμῶ, **τὸν θεὸν** Πλάτ. Νόμ. 879Ε· **τὸν δῆμον** Πλουτ. Περικλ. 7. **3)** περιμένω ἡσύχως, ἀναμένω, καιρὸν εὐλαβούμενος Εὐρ. Ὀρ. 699, πρβλ. Φοιν. 141.

εὐλᾰβής, ές, (λαβεῖν) ὁ καλῶς κρατῶν, ὁ κρατῶν στερεά, ἐν χρήσει κυριολεκτικῶς ἐν τῷ Ἐπιρρ. **εὐλαβῶς**, **εὐλαβέστατα κατέχειν** Αἰλ. π. Ζ. 3. 13., 6. 55· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ μεταφορ. σημασίας, **2)** ἀναλαμβάνων τι μετὰ φρονήσεως, διακριτικός, προσεκτικός, προφυλακτικός, Πλάτ. Πολιτικ. **311Α**, κ. ἀλλ.· τὸ εὐλαβές, = **εὐλάβεια**, αὐτόθι Β· **εὐλαβὴς περί τι, πρός τι** Πλουτ. Γ. Γράκχος 3 κτλ.· **εὐλ. ἀπό τινος**, ἀπέχων ἀπὸ .. , Ἐβδ. (Λευ. ΙΕ', 31). **3)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἄγαν φυλακτικός, δειλός, Πλουτ. Φάβ. 17.—Ἐπίρρ. **εὐλαβῶς** Πλάτ. Σοφιστ. 246Β. — Συγκρ. **-εστέρως** Εὐρ. Ι. Τ. 1375, **-έστερον** Πολύβ. 1. 18, 1: Ὑπερθ. **-έστατα** Αἰλ. ἔνθ' ἀνωτ. **4)** πλήρης σεβασμοῦ, εὐσεβής, θεοσεβής, εὐλαβής, Εὐαγγ. κ. Λουκ. 6', 25, Πράξ. Ἀποστ. β', 5., η', 2, καὶ συχνὸν ἐν Χριστιαν. Ἐπιγραφ., Συλλ. Ἐπιγρ. 8615, 8647, κ. ἀλλ. **II.** Παθ., ὁ παρεχόμενος βεβαίαν ἀντιλαβήν, «εὐκολόπιαστος», ἡ πενία δ' ἐμπαλὶν ἰδοῦσά τε καὶ εὐλαβὴς Λουκ. Τίμ. 29. **2)** ὃν μετὰ προσοχῆς ἀναλαμβάνει ἢ ἐκτελεῖ τις, **μετάδοσις** Πλάτ. Νόμ. 736D· **ἡδονὰς εὐλαβεῖς** Πλουτ. Περικλ. 15, ἔνθα ὁ Κοραῆς σημειοῦται: «ἴσως γε μὴν ἐγέγραπτο, ἡδονὰς ἀβλαβεῖς (ὡς ὑπενόησέ τις τῶν πρὸ ἐμοῦ)».

εὐλαβητέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **εὐλαβοῦμαι**, **εὐλαβητέον** αὐτὴν (τὴν ποίησιν) ὃν τῷ ἀκροωμένῳ, ὁ ἀκροώμενος πρέπει νὰ προφυλάξῃ ἑαυτὸν ἀπ' αὐτῆς, Πλάτ. Πολ. 608Α· ὡς **εὐλαβητέον** ἐστὶ τὸ ἀδικεῖν μᾶλλον ἢ τὸ ἀδικεῖσθαι, ὅτι πρέπει νὰ φοβῆταί τις μᾶλλον τὸ ἀδικεῖν ἢ τὸ ἀδικεῖσθαι, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 527Β, πρβλ. 480.

εὐλᾰβητικός, ή, όν, φυλακτικός, Πλάτ. Ὅροι 412Α, **Στοβ.** Ἐκλογ. 2. 106.

εὐλᾰβίη, Ἰων. ἀντὶ **εὐλάβεια**.

εὐλάζω. (εὐλή) = **σκωληκιάω**. Ἡσύχ.

εὐλᾰΐγξ, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **εὔλιθος**, Ἀνθ. Π. 9. 767, 605, Κόλουθ. 46.

εὐλάκα, ἡ, ἐν Χρησμῷ τινι παρὰ Θουκ. 5. 16, **εἰ δὲ μὴ ἀργυρέᾳ εὐλάκᾳ εὐλαξεῖν, εἰ δὲ μὴ θὰ ἀρόσωσι (τὴν γῆν) μὲ ἀργυ-**

ρᾶν ὕνιν, ὅπερ ἐδήλου ὅτι ἔμελλε νὰ ἐπέλθῃ σιτοδεία, ὥστε νὰ παρίζωντάι τὸν σῖτον ἄλλοθεν, ὠνούμενοι αὐτὸν δι' ἀργυρίου. Οὔτε τὸ ῥῆμα οὔτε τὸ ὄνομα ἀπαντᾷ ἀλλαχοῦ. Εἶναι ἀρχαῖοι Λακωνικοὶ τύποι πιθαν. συγγενεῖς τῷ **αὔλαξ**.

εὔλᾰλος, ον, ἡδέως λαλῶν, Ἀνθ. Π. 9. 525. **II.** = **εὔγλωττος** II, αὐτόθι 229, κτλ.

εὐλαμπής, ές, λίαν λαμπρός, Μάξιμ. π. Καταργ. 582, Μάξ. Τύρ.17· ὡσαύτως, **εὔλαμπρος, ον,** Πολυδ. Δ', 183.

εὐλάχᾰνος, ον, ἔχων ἀφθονίαν λαχάνων, Ἀνθ. Π.7. 321.

εὐλείαντος καὶ εὐλέαντος, ον, (λεαίνω) εὐκόλως λεαινόμενος, Ξενοκρ. 42· τροφὴ Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3.14,10.

εὔλειμος, ον, = τῷ ἑπομ., Εὐρ. Βάκχ. 1084.

εὐλείμων, ον, ἔχων καλοὺς λειμῶνας, οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος οὐδ' εὐλείμων Ὀδ. Δ. 607, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 529, Ἡσιόδου Ἀποσπ. 39.

εὔλεκτρος, ον, παρέχων συζυγικὴν εὐτυχίαν, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, Σοφ. Τρ. 515, Ἀνθ. Π. 5. 545· ἐπὶ νύμφης, ὡραία, Σοφ. Ἀντ. 795.

εὔλεξις, ι, ἔχων καλὴν ἐκλογὴν λέξεων, Λουκ. Λεξιφ. 1, Ρητ. Διδασκ. 17 (σκώπτων τὴν λέξιν), πρβλ. Λοβέκκιον ἐν Φρυν. 628.

εὐλέπιστος, ον, εὐκόλως λεπιζόμενος, «ξεφλουδιζόμενος», βάλανος Διοσκ. 4. 160.

εὐλεχής, ές, = **εὔλεκτρος**, Ἀνθ. Π. 7. 619, Πλαν. 182.

εὐλή, ἡ, σκώληξ, τὸ ἔμβρυον τῆς μυίας, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ.· ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ Ἰλ., καὶ ἀείποτε ἐπὶ τῶν σκωλήκων τῶν ἀναπτυσσομένων ἐπὶ τῆς σαρκὸς καὶ ἑπομένως διαφόρων τῶν **ἑλμίνθων**, Ἰλ. Τ. 26, Ω. 414 (ἴδε ἐν λ. **αἰόλος** I.)· ὑπ' εὐλέων καταβρωθῆναι Ἡρόδ. 3. 16 (πρβλ. **ἐκζέω, εὐλάζω**). ἴδε Ἱππ. 622. 26, Πλάτ. Ἀξίοχ. 365C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 2.15, 10: — ἐπὶ κοινῶν σκωλήκων, Ὀρφ. Λιθ. 594. (Ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὴν √ΕϜΛ, γενομένην κατὰ μετάθεσιν γραμμάτων ἐκ τῆς ϜΕΛ, εἴλω).

εὐληθάργητος, ον, εἰς ληθαργίαν ὑποκείμενος, Ἰω. Χρυσ. τ. 9. σ. 898Α, ἔκδ. Παρισ.

εὔληκτος, ον, ταχέως λήγων, Λουκ. Τραγ. 324.

εὐλημᾰτέω, (λῆμα) ἔχω καλὴν διάθεσιν, εἶμαι θαρραλέος, φαιδρός, «εὐληματεῖ· λήματος καὶ ἀνδρείας εὖ ἔχει. Αἰσχύλος Κερκύονι σατυρικῷ» Ἡσύχ. (Αἰσχύλ. Ἀποσπ.104), πρβλ. καὶ Φωτίου Λεξικ.

εὐληνής, ές, ἔχων ὡραῖον μαλλίον, Ἐτυμ. Μ. 393.

εὔληπτος, ον, εὐκόλως λαμβανόμενος, μόνον ἐπιρρηματικῶς, καὶ προσφέρουσιν ὡς ἂν ἐνδοῖεν τὸ ἔκπωμα εὐληπτότατα τῷ μέλλοντι πίνειν, καὶ προσφέρουσι τὸ ποτήριον οὕτως ὥστε ὁ μέλλων νὰ πίῃ νὰ δύνηται νὰ λαμβάνῃ αὐτὸ εὐκόλως, Ξεν. Κύρ. 1.3,8. **2)** εὐκόλως κυριευόμενος, εὐάλωτος, νησιῶται Θουκ. 6.85· πόλις Διον. Ἁλ. 3. 43 (ἐν τῷ συγκρ.)· εὔλ. κόλαξι Πλούτ. 2.66B: — ὃν εὐκόλως καταλαμβάνει τις ἢ κερδαίνει, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 10· εὐκόλως κατανοούμενος, εὐνόητος, Ἰαμβλ. Πρ. σ. 42.

εὔληρα, ων, τά, ἀρχαία Ἐπικ. λέξις ἀβεβαίου ἀρχῆς ἀντὶ τοῦ κοινοῦ **ἡνία**, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὔληρα βέβηκε Ἰλ. Ψ. 481, Κόντ. Σμ. 4. 508., 9. 156· Δωρ. **αὔληρα**, Ἐπίχ. παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 393, καὶ ὡς διάφορος γραφ. ἐν Ἰλ., Ἡσύχ. (Ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὸ **εὐλή**).

εὐλῐβάνος, ον, πλούσιος εἰς λιβανωτόν, εὐλιβάνου Συρίης Ὀρφ. Ὕμν. 54.17.

εὔλῐθος, ον, ὁ ἐκ καλοῦ λίθου, ἄντρον Ὀρφ. Ὕμν. 58. 4· ἐκ λαμπροῦ λίθου κατασκευασθείς, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 5, 6.

εὐλίμενος, ον, (λιμήν) ἔχων καλοὺς λιμένας, ἀκταί Εὐρ. Ἑλ. 1463· πόλις εὐλιμενωτέρα Πλάτ. Νόμ. 704C πρβλ. Β· εὐλ. ἁλὸς οἶκοι Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 327D.

εὐλῐμενότης, ητος, ἡ, τὸ εὐλίμενον, Μένανδρ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ.9. σ.175.

εὔλιμνος, ον, (λίμνη) ἔχων πολλὰς λίμνας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 8.19, 3.

εὔλῐνος, ον, καλῶς νήθιων, κλώθων, ἐπίθ. τῆς Εἰλειθυίας, Παυσ. 8. 21.

εὐλιπής, ές, (λίπος) σφόδρα λιπαρός, Λυκόφρων. 874, Ἐπιστολαὶ Φιλοστρ.748.

εὐλιτάνευτος, ον, (λιτανεύω) εὐκόλως εἰς παρακλήσεις ἐνδίδων, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α.1141.

εὐλογέω: παρατ. **εὐλόγουν** ἢ ηὐλ- Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 454: μέλλ. **-ήσω** Εὐρ. Ἐκ. 465: ἀόρ. **εὐλόγησα** ἢ ηὐλ- Ἑβδ., ἀπαρ **εὐλογῆσαι** Ἀριστοφ. Ἱππ. 565: πρκμ. **εὐλόγηκα** Ἑβδ.: — Παθ., μετὰ μέσ. μέλλ. **εὐλογήσομαι** (διάρ. γραφ.-ηθήσομαι, ὡς ἀείποτε **παρὰ τοῖς** Ἑβδ.) Ἰσοκρ. 190A: ἀόρ. **εὐλογήθην** Φαλάριδος Ἐπιστ. 4· πρκμ. **εὐλόγημαι** Ἑβδ. Λέγω καλοὺς λόγους περί τινος, **ἐπαινῶ** τινα, πόλιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 580· πατέρα τὸν ἀμὸν Σοφ. Φιλ.1314, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ., καὶ συχνὰν παρ' Εὐρ.· ὡσαύτως μετ' οὐδ. ἐπιθ., δίκαια εὐλ. τινα, δικαίως ἐπαινεῖν τινα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 372, πρβλ. Ἐκκλ. 454· — θεοὶ εὐλογοῦσί τινα, τιμῶσιν αὐτόν, Εὐρ. Ἰκ. 927· συχν. ἐν μεταγεν. Ἐπιγραφ., εὐλογεῖ τὸν θεὸν Πτολεμαῖος .., Ἰουδαῖος Συλλ. Ἐπιγρ. 4838c, πρβλ. (ἐν προσθήκαις) 4705b, c, κ. ἀλλ. — **Παθ.**, ἐπαίνοις εὐλογούμενον Σοφ. Ο. Κ.720· τὸν ἐν Δωδώνι δαίμον' εὐλογούμενον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ.1401. **II.** δίδω τὴν εὐλογίαν μου, εὐλογῶ, συχνὸν παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ τῇ Καινῇ Διαθ. **2)** ὡσαύτως, κατά τινα Ἑβρ. εὐφημισμόν, καταρῶμαι, Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. Κ', 10), ἴδε Field. (Ἐξαπλᾶ) Ἰὼβ Β', 9.

εὐλόγησις, ἡ, ἡ εὐλογία, ἡ εὐλόγησις τῶν ἄρτων, ἡ εὐλόγησις τῶν κολλύρων Τριῴδιον, **ἡ ἐκ τοῦ ἱερέως** εὐλόγησις Γεώργ. Παχυμ. Ἴστ. 4. 5.

εὐλογητάριον, τό, ἐν τῇ λειτουργικῇ, εὐλογητάρια, εἶναι τροπάριά τινα ὧν ἀναγινωσκομένων ἢ ψαλλομένων προηγεῖται ἡ ῥῆσις: «Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου» Ὡρολόγ., Εὐχολόγ. — εὐλογητάρια ἀναστάσιμα, τὰ κατὰ τὰς Κυριακὰς ἀναγινωσκόμενα ἢ ᾀδόμενα, εὐλογητάρια δὲ νεκρώσιμα τὰ κατὰ Σάββατον, διότι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν γίνονται δεήσεις ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων ἐν Κυρίῳ. Τὰ εὐλογητάρια ἀποτελοῦσι καὶ μέρος τῆς νεκρωσίμου τελετῆς.

εὐλογητέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **εὐλογῶ**, δεῖ εὐλογεῖν, Κλήμ. Ἀλ. Ι. 493.

εὐλογητικός, ή, όν, διατεθειμένος νὰ ἐπαινῇ. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἀμφότερα ἐν Εὐστ. Πονηματίοις 219. 62., 115.17.

εὐλογητός, ή, όν, εὐλογημένος, Φίλων 1. 453, Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 68, Ἐπιστ. π. Ρωμ. α', 25, κτλ.

εὐλογία, ἡ, καλλιλογία, Πλάτ. Πολ. 400D, Λουκ. Λεξιφ.1: — ἐν Κικ. πρὸς Ἀττ.13. 22, 4 φαίνεται ὅτι σημαίνει, ὡραῖον ἦχον, εὐπρεπῆ γλῶσσαν, πρβλ. Ἐπιστ. π. Ρωμ.16.18· — πληθ., γλαφυραὶ φράσεις, Αἴσωπ. 229 Ἔκδ. Κοραῆ. **II.** ἔπαινος, ἐγκώμιον, Πινδ. Ν. 4. 8 (ἴδε ἐν λ. **ῥαίνω**), Θουκ. 2. 42· ὑμνῆσαι δι' εὐλογίας Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 356· ἄξιος εὐλογίας Ἀριστοφ. Εἰρ.738· ἐν τῷ πληθυντ., Πινδ. Ι. 3. 3, Πλάτ. Ἀξίοχ. 365Δ· — καλὴ φήμη, δόξα, ἀγήραντος εὐλ. Σιμωνίδ. 97, πρβλ. Πινδ. Ο. 5, ἐν τέλει· παρὰ μεταγεν. Ἐπιγραφ., = αἶνος τῷ Θεῷ, Συλλ. Ἐπιγρ. 4838 c, κ. ἀλλ. **III.** ἐν τῇ Παλαιᾷ καὶ τῇ Καινῇ Διαθ. καὶ καθόλου ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ, εὐλογία κατὰ τὴν νῦν σημασίαν, Ἑβδ. (Γέν. ΜΘ', 25, Ἡσ. ΞΕ', 8, Ἰεζεκ. ΛΔ', 26), Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. ιε', 29, κ. ἀλλ. **2)** δῶρον, Ἑβδ. (Γέν. ΑΓ', 11, Κριτ. Α', 15, Α', Βασιλ. ΚΕ', 27), Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. Β. θ', 5, Βασίλ. ΙΙΙ. 1313C, κλ. **3)** προσφορὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν συνισταμένη κυρίως ἐξ ἄρτου καὶ οἴνου, Ἀποστολ. Διαταγ. 8. 31, Σωκρ. 760B, **4)** προσφορὰ ἄρτου μόνον **εἰς τὴν** ἐκκλησίαν, Ἰωάν. Μόσχ. 2869D, Σωφρ. 3989A, κλ. **5)** τεμάχιον εὐλογημένου ἄρτου = ἀντίδωρον, Στουδ.1752B, κλ. **6)** εὐλογία τῆς γαμικῆς συναφείας = στεφάνωμα, Στουδ.1093A. **7)** ἡ ἄθεια τοῦ ποιῆσαί τι διὰ τῆς εὐλογίας τοῦ ἡγουμένου, **Ψευδο-Βασίλ.** ΙΙΙ. 1307C,1309A, Στουδ.1736C, 1748C, κλ.

εὐλογιστέω, = εὐλόγιστός **εἰμι, φέρομαι** μετὰ περισκέψεως, ἔν τινι Διογ. Λ.7.88, Πλούτ. 2.1072C, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 23, 25· πρός τι Πλουτ. Ὄθων 13, κλ.

εὐλογιστία, ἡ, τὸ εὖ λογίζεσθαι, **περίσκεψις**, φρόνησις, **Πλάτ.** Ὅροι 412E, Πλούτ. 2. 103A.

εὐλόγιστος, ον, ὁ εὐκόλως **ὑπολογιζόμενος**, «εὐκολολογάριαστος», ἐπὶ ἀριθμῶν, Ἀριστ. Μετὰ τοῦ Φυσ. 13. 6,1, π. Αἰσθ. 3.12· πληθὺς Διον. Ἁλ. 4. 15. **2)** καλῶς λογαριασθείς, ζυγισθείς, αἰτίαι ὁ αὐτ.1.4· εὔλογος, ὀρθός, ὁδὸς ὁ αὐτ. 5.55· ἐκλογὴ Πλούτ. 2. 1072C. **II.** ὀρθῶς **ὑπολογίζων**, φρόνιμος, σκεπτικός, Ἀριστ. Ρητ. 2. 8, 4, Πολύβ. 10. 2, 7, κτλ.: τὸ εὐλόγιστον = εὐλογιστία Πλούτ. 2, 1071E, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 11, 17: — Ἐπίρρ. **-τως**, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 135· εὐλ. φέρειν Διον. Ἁλ. 4. 21.

εὔλογος, ον, ἔχων ἰσχυρὸν λόγον, λογικός, προσήκων, κατάλληλος, νουθετήματα Αἰσχύλ. Πέρσ. 830· οὐκ εὐλόγῳ ἔοικε Πλάτ. Πολ. 605E· εὔλογον [ἐστί], μετ' ἄπαρ., εἶναι ὀρθόν, εὔλογον νά .., Ἀριστοφ. Βάτρ. 736, Πλάτ. Κρατ. 396 B, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 15, 12, κ. ἀλλ.· οὕτως, εὐλογώτερόν [ἐστι] ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν.1.13,11. κ. ἀλλ. **2)** εὔλογος, δίκαιος, πρόφασις Θουκ. 3. 82, Δημ. 277. 29, κτλ.· τὸ εὔλογον, ὡς καὶ νῦν, Θουκ. 4. 87· ἐκ τῶν εὐλόγων, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, Πολύβ.10.44,6, πρβλ. Πλουτ. Θεμιστοκλ.13· ἐκτὸς τῶν εὐλόγων πίπτειν, ἔξω πάσης πιθανότητος, Ἀριστ. μετὰ τὰ Φυσ.10. 2, 3. — Συγκρ. Πλάτ. Ἐπιστ. 352A· Ὑπερθ., Κικ. πρὸς Ἀττ. 6. 4. **II.** Ἐπίρρ. **-γως**, ὡς καὶ νῦν, Αἰσχύλ. Θήβ. 508, Ἰκ. 47, Ἀποσπ. 5· εὐλόγως ἄπρακτοι ἀπίασιν Θουκ. 4. 61· εὐλ. φέρειν (**εὐλόφως** Abresch.), Εὐρ. Ἀποσπ. 175· εὐλ. ἔχειν Πλάτ. Φαίδων 62D· εὐλ. φθονεῖν τινι Ἄλεξις ἐν «Ταραντίνοις» 3.1· τοῖς εὐλόγως καὶ τοῖς κακῶς ἔχουσι Μένανδρ. ἐν «Ἀνδρίᾳ» 1, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 771· παρ' Ἀριστ. συχνάκις ὡς τὸ **εἰκότως**, ἐν τέλει περιόδου ἐκφράζον πλήρη συναίνεσιν, Ἠθ. Ν. 7. 13, 2., 8. 13, 2, κ. ἀλλ.· Συγκρ. **-ωτέρως**, Ἰσοκρ. 121C· **-ώτερον**, Πολύβ. 7. 7, 7.

εὐλογοφάνεια, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ **εὐλογοφανής**, ὁ διάβολος μετ' εὐλογοφανείας βλάπτει ἡμᾶς Δωρόθ. 5. 775, κλ.

εὐλογο-φανής, ές, ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον **εὔλογος**, Ῥήτορες (Walz) τ. 2. σ. 316. — Ἐπίρρ. **-νῶς**, Εὐστ. 171. 17.

εὐλογχέω, εὐμοιρῶ, εἶμαι τυχηρός, κατὰ τὸν Kuster καὶ Hemsterh. ἀντὶ τοῦ **εὐλογεῖν** ἐν Ἡσυχ. (τὴν γραφὴν ταύτην παρεδέξατο καὶ ὁ Schmidt ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ Ἡσυχ.).

εὔλογχος, ον, (λέλογχα, λαγχάνω) ὁ καλὴν λόγχην (Ἰων. ἀντὶ λάχος, κλῆρον) ἔχων, τυχηρός, Δημόκριτος μὲν γὰρ εὔχεσθαί φησι δεῖν, ὅπως εὐλόγχων εἰδώλων τυγχάνωμεν, «ὅπως προσπίπτωσιν ἡμῖν ἀπὸ τοῦ περιέχοντος (τουτέστι τοῦ περικυκλοῦντος ἡμᾶς ἀέρος) φαντασίαι εἰδώλων εὐτυχῶν» (σημ. Κοραῆ ἐν τόπῳ), Πλούτ. 2. 419Α, ὁ αὐτ. ἐν Αἰμιλ. 1.

εὐλοειδής, ές, (εὐλός, εἶδος) αὐλακώδης, Γενεσίου Βασιλειῶν Βιβλ. 1.11C, πρβλ. **εὐλός.**

εὐλοέτειρα, ἔχουσα ὡραῖα λουτρά, πόλις Ἀνθ. Π. παράρτ. 336.

εὐλοιδόρητος, ον, ἐκτεθειμένος εἰς λοιδορίας, κακολογίας, ὃν εὐκόλως κακολογεῖ τις, Μένανδρ. ἐν «Σικυωνίῳ» 1, Πλούτ. 2.757Α.

εὐλός, ὁ, αὖλαξ, ὀχετός, Συνέσ.174D (κοινῶς **αὐλός**).

εὔλοφος, ον, ἔχων ὡραῖον λόφον, κυνῆ Σοφ. Αἴ. 1286, πρβλ. **σφήκωμα** καὶ ἴδε Ἡλιόδ.7. 5. **II.** ὁ αἴρων τὸν ζυγὸν καλῶς, ἰσχυρός, ὑπομονητικός, ἀντίθετ. τῷ **δύσλοφος**, αὐχὴν Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.· νῶτον Λυσ. 776.— Καθ' Ἡσύχ.: «εὔλοφος· ῥᾴδιος, εὐχερής·—Ἐπίρρ. εὐλόφως φέρειν Εὐστ.1653. 6, πρβλ. **εὔλογος** II· «εὐλόφως, γενναίως» Σουΐδ.

εὐλοχία, ἡ, ἡ καλὴ γέννα, εὐτεκνία, εὐλοχία Δωρίδος, ἡ καλὴ γέννα, τὰ καλὰ τέκνα τῆς Δωρίδος, δηλ. αἱ **Νηρηΐδες**, αἵτινες κατὰ τὸν Ἡσίοδ. (Θεογ. 240) ἦσαν τέκνα τοῦ Νηρέως καὶ Δωρίδος, Ἐπιγραφ. ἔμμετρος Ἄνδρου. Ross Inscr. tned. II. 96· πρβλ. Kaib epigr. Gr. 443.

εὔλοχος, ον, βοηθῶν ἐν τῷ τοκετῷ, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Εὐρ. Ἱππ.166· Εἰλείθυια Καλλ.Ἐπιγράμμ. 56.

εὐλύγιστος, ον, (λυγίζω), εὐκόλως λυγιζόμενος, **εὔκαμπτος**, Εὐστ.73. 20.

εὐλύρας [ῠ], ὁ, = τῷ ἑπομ., ἐπώνυμον τοῦ Ἀπόλλωνος, Εὐριπ. Ἄλκ. 570, Ἀριστοφ. Θεσμ. 969.

εὔλῠρος, ον, (λύρα) ὁ παίζων καλῶς τὴν λύραν, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Εὐρ. Ἀποσπ. 480· ἐπὶ τῶν Μουσῶν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 229· ἐπὶ κιθαριστοῦ, Ἀνθ. Π. παράρτ. 215.

εὐλῠσία, ἡ, εὐκολία περὶ τὸ λύειν, εὐκινησία, Διογ. Λ. 6.70, Μουσώνιος παρὰ Στοβ.19.11· εὐλ. κοιλίας, ὑγιεινὸς βαθμὸς εὐκοιλιότητος, Κικ. Fam.16.18, 1.

εὔλῠτος, ον, (λύω) εὐκόλως λυόμενος, Ξεν. Κυν. 6.12. **2)** ἐπὶ εὐκοιλιότητος, αἱ τῆς κοιλίας διαχωρήσεις μὴ εὔλυτοι Ἱππ. Προγν. 43, Ἀριστ. Προβλ. 4. 3. **3)** χαλαρῶς συνηρθρωμένος, ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἀριστ. Φυσιογν. 5. 8., 6, 15:— ἐπὶ προσώπων, εὐκίνητος, ἐλαφρός, Διόδ. 3. 32. **4)** μεταφ., εὐκόλως διαλυόμενος, στέργηθρα Εὐρ. Ἱππ. 256· ἐπὶ πολιτικῶν σχέσεων καὶ συνθηκῶν, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 19· ἐπὶ προβλημάτων, εὐκόλως λυόμενος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Γεν. 3. 5, 5. **5)** μεταφ., ὡσαύτως, στόμα εὔλυτον πρὸς λοιδορίαν Θεοφρ. Χαρακτ. 6. **II.** Ἐπίρρ. **-τως**, εὐκόλως, Ἱππ. Κωακ. Προγν.190, Πολύβ. 27. 9, 5, κτλ.

εὐμάθεια, ἡ, εὐκολία εἰς τὸ μανθάνειν, εὐάγωγία, εὐπείθεια, Πλάτ. Πολ. 490C· ὁ Πλάτων μεταχειρίζεται ὡσαύτως καὶ τὸν ποιητικὸν τύπον **εὐμαθία**, Πλάτ. ἐν Χαρμ. 159E, ἐν Μένωνι 88Α· Ἰων. **ίη**, Ἀνθ. Π. 6. 325, κ. ἀλλ. **II.** τὸ εὐνόητον πράγματός τινος, Ἐκκλ.

εὐμᾰθής, ές, (μαθεῖν) ὁ εὐχερῶς ἢ ταχέως μανθάνων, Λατ. docilis, ἀντίθετον τῷ **δυσμαθής**, Πλάτ. Πολ.486C, κ. ἀλλ.· τινος Πλάτ. Ἐπιστ. 344Δ· πρός τι Δημ.705.11:—Ἐπίρρ. **εὐμαθῶς**, εὐμαθῶς παρακολουθεῖν Αἰσχίν. 16. 29. — Συγκρ. **-έστερον**, Πλάτ. Νόμ. 723Α. **II.** Παθ., ὁ εὐκόλως μανθανόμενος, εὐνόητος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 442, Ἀριστ. Ρητ.3.9,3· εὐμαθὲς φώνημα, εὐδιάγνωστον, εὐκρινές, Σοφ. Αἴ.15· εὐγνωστα καὶ εὐμαθῆ Ξεν. Οἰκ. 20.14, κτλ.· οὕτως ἐν Σοφ. Τρ. 614 ὃ κεῖνος εὐμαθές.. ἔρκει τῷδ' ἐπὸν μαθήσεται, ἔνθα αἱ δύο τελευταῖαι λέξεις εἶναι κατὰ διόρθωσιν τοῦ Billerbeck ἀντὶ τῶν ἐν τοῖς ἀντιγράφοις, ἐπ' ὄμματα θήσεται.

εὐμᾰθία καὶ **εὐμαθίη**, ἴδε ἐν λ. **εὐμάθεια.**

εὐμάκης [ᾰ], **ές,** Δωρ. ἀντὶ **εὐμήκης.**

εὐμάλακτος, ον, [ᾰλ], **ον,** εὐκόλως μαλασσόμενος, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Β. 426.

εὔμαλλος, ον, ἔχων καλὸν μαλλίον, Πινδ. Ι. 5(4). 79.

εὐμᾱλος, Δωρ. ἀντὶ **εὐμηλος.**

εὐμάρᾰθος, ον, ἔχων ἄφθονον μάραθον, Ἀνθ. Π. 9. 318.

εὐμάραντος, ον, ὁ ῥᾳδίως ἢ ταχέως μαραινόμενος, Γρηγ. Ναζ. IV. 80Δ, Κύριλλ. Ἀλ. Ι. 164Α, ΙΙΙ. 1301C.

εὐμάρεια, ἡ, Ἰων. **-ίη** (οὐχὶ **-έη**, ἴδε Koen. Γρηγόρ. Κορίνθου σ. 521)· εὐχέρεια, εὐκολία, εὐκαιρία, τινι, ὅπως πράξῃ τίς τι, Εὐρ. Ἀποσπ.181· ἀλλὰ συνηθέστερον τινος Σοφ. Φιλ. 284, 704· εὐμ. φυγῆς Ἀνών. παρὰ Σουΐδ· τῆς ζητήσεως Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 3,4. **2)** εὐκινησία, δεξιότης, χερσὶν Εὐρ. Βάκχ.1128·μεταφ., ἐπὶ τῆς διανοίας, Μ. Ἀντών. 1. 3. **3)** ἐπὶ ἐσωτερικῆς καταστάσεως, καλὴ κατάστασις, ἀνάπαυσις, εὐμαρείᾳ χρῆσθαι, ἡσυχίαν ἄγειν, ἐν ἡσυχίᾳ διάγειν, Σοφ.Τρ.193· ἀλλ' ὡσαύτως,εὐμαρίᾳ χρᾶσθαι εὐφημιστικῶς = alvum exonerare, ἀφοδεύειν, ἀποπατεῖν, Ἡρόδ. 2. 35, πρβλ. 4.113· εὐμ. παρασκευάζειν, παρασκευάζειν εὐκόλα ἢ πρόχειρα μέσα, Πλάτ. Νόμ.738D· πρὸς τὰς Διὸς ὥρας εὐμ. μηχανᾶσθαι ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 321Α· εὐμ. ἐστι, μετ' ἀπαρ., εἶναι εὔκολον νά .., ὁ αὐτ. ἐν Λύσ. 204D, Ξεν. Οἰκ. 5. 9· δι' εὐμαρείας, εὐμαρῶς, εὐκόλως, Λουκ. Ἔρωτες 13· πρὸς εὐμάρειάν τινος, πρὸς εὐκολίαν τινός, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππίᾳ 5.

εὐμαρέω, εὐπορῶ, τὸ δὲ πάντων εὐμαρεῖν οὐδὲν γλυκὺ θνατοῖσιν Βακχυλ. 1. 36 (σελ. 29, ἔκδ. Blass).

εὐμᾰρής, ές, εὔκολος, εὐχερής, πρόχειρος, ἄνευ κόπου, ὡς τὸ **εὔκολος**, πλὴν τοῦ ὅτι συνήθως εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ πραγμάτων, πρῶτον ἐν Θεόγνιδι 843 (ὅστις ἔχει καὶ τὸ Ἐπίρρ. **-έως**,463)· εὐμ. χείρωμα, εὔκολος λεία, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1326· δυστυχούντων γ' εὐμαρὴς ἀπαλλαγὴ ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 338.— **εὐμαρές** [ἐστι], μετ' ἀπαρ., εἶναι εὔκολον .. Σιμωνίδ.154,Πινδ. Π. 3. ἐν τέλ., Ν. 3.37, Εὐρ. Ἄλκ. 492· οὕτως, ἐν εὐμαρεῖ [ἐστι] ὁ αὐτ. Ι. Α. 969,πρβλ. Ἑλ. 1227, Ἀποσπ. 385. 10. **2)** σπανίως ἐπὶ προσώπ., εὔκολος, ἥπιος, πρᾶος, Ἱππ. 24. 52, Σοφ. Ἠλ. 179, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 6. **II.** Ἐπίρρ. **-ρῶς**, ποιητ. **-ρέως**, ἡπίως, Θέογν. ἔνθ' ἀνωτ., Πλάτ. Κριτίας 113E. **3)** εὐκόλως, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 332, Βακχυλ. 5. 195 (ἔκδ. Blass), Πλάτ. Νόμ. 706B, Ἡρώνδ. Ἀποσπ. 5, Λουκ. Ἔρωτες 53. (Κατὰ τὰ Ἐνετικὰ Σχόλ. ἐν Ἰλ. Ο. 37, ἐκ τοῦ ἀχρήστου **μάρη** = **χείρ**, πρβλ. **εὐχερής**). [ᾰ, πλὴν ἐν Ἐπιχ. 23 Abr.].

εὐμᾰρίζω, καθιστῶ τι εὐμαρές, εὔκολον, «ἐλαφρώνω», Θεόδ. Στουδ. σ. 258Α.

εὐμᾰρίη, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **εὐμάρεια.**

εὐμᾰρις, ιδος, ἡ, οὐχὶ **εὐμαρίς**, Ἀρκάδ. σ. 34, οὗ ὁ κανὼν ἐπιβεβαιοῦται ἐκ τῆς αἰτ. **εὐμαριν** ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 660), ἀλλ' ὁ Μέγας Ἐτυμολόγ. (393. 16) καὶ ὁ Φώτιος ὀξυτονοῦσι τὴν λέξιν:— Ἀσιατικόν τι σανδάλιον, «παντοῦφλα», βαρβάροις ἐν εὐμάρισι Εὐρ. Ὀρ.1370· κροκόβαπτον .. εὐμαριν ἀείρων (ἐπειδὴ τὸ κίτρινον ἦτο τὸ βασιλικὸν χρῶμα ἐν Περσίᾳ), Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.· τὰ σανδάλια ταῦτα εἶχον παχέα πέλματα, διὸ καὶ ἡ εὔμαρις ἐκαλεῖτο βαθύπελμος, Ἀνθ. Π.7. 413, πρβλ. Λυκόφρ. 855. (πιθαν. ξένη λέξις). [Τὸ ᾱ γίνεται βραχὺ ἐν τῇ Ἀνθ.].

εὐμᾰρότης, ητος, ἡ, = **εὐμάρεια**, Καλλίστρ. 894.

εὐμάχανος, ον, [ᾰ], Δωρ. ἀντὶ **εὐμήχανος.**

εὔμαχος, ον, ᾧ εὐκόλως μάχεταί τις, εὐπολέμητος, Μάξιμ. Τύρ. 26. 2.

εὐμεγέθης, ες, καλοῦ μεγέθους, μεγάλου μεγέθους, Ἀριστοφ. Πλ. 543· λάβρακος κρανίον εὐμέγεθες Εὔβουλος ἐν «Τιτθαῖς» 1· μάλα εὐμ. Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 4. **2)** μαρτυρία .. εὐμεγέθης, σπουδαία, οὐχὶ ἀσήμαντος, Δημ. 625. 22.

εὐμεθόδευτος, ον, = τῷ ἑπομ., Πτολεμ. Μαθημ. 1, 9, τ.1, σ. 26, ἔκδ. Halm.

εὐμέθοδος, ον, ὡς καὶ νῦν, μεθοδικός, Ἀλέξ. Τραλλ. 15·— Ἐπίρρ. **-δως**, Ἀριστ. Αἰναίν.1.13.

εὐμέθυστος, ον, εὐκόλως μεθυσκόμενος, Γεωπ.7. 34, 2.

εὐμειδής, ές, προσμειδιῶν, εὐμενής, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 715, Καλλ. εἰς Ἥραν 129.

εὐμειλές· ἴδε **εὐμείλικτος** ἐν τέλει.

εὐμείλικτος, ον, εὐκόλως μειλισσόμενος, ὁ εὐκόλως καθιστάμενος μειλίχιος, ἢ εὐμείλικτος καὶ ἀμνησίκακος αὐτῶν καρδία Θεόδ. Στουδ. σ. 219Β.— Κατὰ τὸν Ἡσύχ.: «εὐμ(ε)ίλιχοι· εὐμ(ε)ίλικτοι, εὐαφεῖς. μ(ε)ίλιχος γὰρ ὁ ἡδύς» καὶ «εὐμειλές· εὐμείλικτον».

εὐμέλᾱνος, ον, ἐπὶ μελανοθήκης, ἡ ἔχουσα καλὸν μέλαν, «μελάνι», καὶ τὰν εὐμέλανον βροχίδα Ἀνθ. Π. 6. 295.

εὐμέλεια, ἡ, μελῳδία, Διόδ. 4. 84, Πλούτ. 2. 456Β, κτλ.

εὐμελής, ές, μελῳδικός, εὔηχος, ῥυθμικός, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7, 1, Σώπατ. παρ' Ἀθην. 175Ε· διάφορον τοῦ **ἐμμελής** (ἔμμετρος), Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 11, κτλ.· καθόλου, εὐάρεστος, συμπόσιον Πλάτ. Ἀξίοχ. 371D: — Ἐπίρρ. **-λῶς**, Μάχων παρ' Ἀθην. 577D. **II.** ἔχων ἰσχυρὰ μέλη, Αἰλ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **Ἀπίκιος.**

εὐμελῐτέω, παράγω πολὺ ἢ καλὸν μέλι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 26, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6 2, 3.

εὐμένεια, ἡ, ποιητ. **εὐμενία**, Πινδ. Π. 12. 8:— ὁ χαρακτὴρ ἢ ὁ τρόπος τοῦ εὐμενοῦς, καλὴ διάθεσις πρός τινα, εὔνοια, χάρις, ἡμῖν .. παρὰ τῶν θεῶν .. εὐμένεια εἴη Ἡρόδ. 2. 45, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 631, Εὐρ. Ἑλ. 313, Ξεν. Ἀπολ. 7· εὐμ. πρὸς τὸ θεῖον Θουκ. 5. 105· ἐπ' εὐμενείᾳ, ὅπως κερδήσῃ τις τὴν εὔνοιαν τῶν θεῶν, Λουκ. Τόξ. 1· σὺν εὐμενίᾳ, εὐμενῶς, Πίνδ. ἔνθ' ἀνωτ.

II. ἐπὶ ὁσμῆς, ἡδύτης, τὸ εὐάρεστον, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 14, 12.

Εὐμενεῖα, τά, ἀγῶνες τελούμενοι πρὸς τιμὴν τοῦ Εὐμένους, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 2139b. 40.

εὐμενέτης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **εὐμενής**, ὁ εὐμενῶς διακείμενος, χάριματα δ' εὐμενέτησι χαρὰ δὲ τοῖς εὐμενῶς διακειμένοις, δηλ. τοῖς φίλοις, Ὀδ. Ζ.185.— θηλ. **εὐμενέτειρα** παρ' Ἡσυχ.

εὐμενέω, εἶμαι εὐμενής, εὔνους, Ψευδο-Φωκυλ.134, Θεόκρ.17. 62, Ὀππ. Κυν.1. 9, κτλ.· τινι, πρός τινα, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 260. **II.** μετ' αἰτ., φέρομαι μετ' εὐμενείας πρός τινα, Πινδ. Π. 4. 225· πρβλ. **ἀνδάνω** καὶ **ἀρέσκω** μετ. αἰτ.

εὐμενής, ές, (μένος) ὡς καὶ νῦν, καλῶς διατεθειμένος, εὔνους, ἀγαθός, τινι, πρός τινα, ἐπὶ τῆς καρδίας, Χαῖρε, Ποσείδαον γαιήοχε .. εὐμενὲς ἦτορ ἔχων Ὁμ.Ὕμν.22.7 (οὐχὶ ἐν Ἰλ. οὔτε ἐν τῇ Ὀδ.), ἐπὶ τῶν θεῶν, εὐμενέσσι .. παρὰ Κρονίδαις Πινδ. Π. 2. 45· εὐμενὴς δ' ὁ Λύκειος ἔστω Αἰσχύλ.Ἱκ. 686, πρβλ. Ξεν.Ἑλλ.6.4,2· Ἥλεως καὶ εὐμενὴς ὁ αὐτ. ἐν Κύρ.1. 6, 2, Θεόκρ. 5.18· Ἑρμῆς Συλλ.Ἐπιγρ. 4767· Ζεὺς 7367e, κτλ. **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, Αἰσχύλ. Πέρσ.175,Ἀγ. 516,Ἱκ. 488, Σοφ.Ἀντ. 212, κτλ.· εὐμ. πρός τι, καλῶς διατεθειμένος πρός τι, Ἰλιουτ. Λουκουλλ. 42· τὸ εὐμενές = **εὐμένεια**, Πλάτ. Νόμ. 792Ε, Δημ. 53. 6· ξεῖνος δὲ ξείνῳ .. εὐμενέστατον πάντων Ἡρόδ. 7. 237. **3)** ἐπὶ ἐνεργειῶν, τόπων, κλ., εὐμενεῖ τύχᾳ, νόῳ Πινδ. Ο.14. 24, Π. 8. 25· εὐμ. ὁλολυγμός, σημαίνων εὔνοιαν, φιλικός, Αἰσχύλ. Θ|6 268· γῆ εὐμ. ἐναγωνίσασθαι, εὐνοϊκὴ ὅπως ἀγωνισθῇ τις ἐν αὐτῇ, Θουκ 2.74· ἐπὶ τοῦ ὕδατος ποταμοῦ, εὐεργετικός, Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ ποτῷ Αἰσχύλ Πέρσ.487 ἐπὶ τοῦ ἀέρος, ἤπιος, μαλακός, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2.1, 6· οὕτως ἐπὶ φαρμάκων, Ἱππ. π. Διαίτ.Ὀξ. 394· ἐπὶ ὁδοῦ, εὔκολος, ὡς τὸ **εὐμαρής**, Ξεν.Ἀν. 4. 6,12. **II.** Ἐπίρρ. **-νῶς**, Ἰων. **-έως**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 952, Πλάτ. Φαίδων 89Α, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1275, κλ.— Συγκριτ. **-έστερον** Εὐρ. Ἑλ. 1298, Πλάτ. Νόμ. 718D: ὡσαύτως **-εστέρως** Ἰσοκρ. 49Β, Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 5. 1: — Ὑπερθετ. **-έστατα** Θ. Στουδ. 379C· **-εστάτως** Ἰω. Δαμασκ. Ἐπιστ. πρὸς Θεόφ. σ.142.

εὐμενία, ἡ, ποιητ. τύπος ἰσοδύναμος τῷ **εὐμένεια**, Πινδ. Π. 12. 8.

Εὐμενίδες (ἐξυπ. **θεαί**), αἱ, κυρίως αἱ εὐμενεῖς θεαί, κατ' εὐφημισμὸν δὲ αἱ Ἐρινύες, ὄνομα τραγῳδίας τοῦ Αἰσχύλ.· ὣς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας, ἐξ εὐμενῶν στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην Σοφ. Ο. Κ. 486· ὀνομάζειν γὰρ αἰδοῦμαι θεὰς Εὐμενίδας Εὐρ.Ὀρ. 38· διαφέρουσαι ἀπὸ τῶν σεμνῶν θεῶν κατὰ τὸν Φιλήμονα, «Φιλήμων δὲ ὁ κωμικὸς ἑτέρας φησὶ τὰς σεμνὰς θεὰς τῶν Εὐμενίδων» (Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 42).— Πρβλ. Müller ἐν Εὐμεν. § 87.

εὐμενίζομαι, Μέσ., ἐξιλεῶ, ἵρωας Ξεν. Κύρ. 3. 3, 22.

εὐμενικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς εὐμενῆ, ὅμοιος ἐκείνῳ, τῆς αὐτῆς φύσεως μὲ ἐκεῖνον,Ἀριστ. π.Ἀρετ. κ. Κακ. 8, 2, Πολύβ.12. 8, 6.

εὐμέρδης· «εὔρωστος» Ἡσύχ.

εὐμέριστος, ον, (μερίζω) εὔκολος μεριζόμενος, διαιρούμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6.10, 8.

εὐμεταβλησία, ἡ, τὸ εὐμετάβολον, Σχόλ. εἰς Θουκ. 3. 37.

εὐμετάβλητος, ον, (μεταβάλλω) εὐκόλως μεταβαλλόμενος, Ἀριστ. Τέχνη Ρητ.1.12, 34· ἐπὶ τῆς τροφῆς, εὔπεπτος, εὐκολοχώνευτος,Ἱππ. 383, 8· τὸ εὐμ. = τῷ προηγ., Αἴσωπ. 315. —Ἐπίρρ. **-τως**, Σχόλ. εἰς Θουκ. 3. 37.

εὐμετάβολος, ον, = τῷ προηγ., εὐκόλως μεταβαλλόμενος, Πλάτ. Πολ. 503C, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 32, κτλ.· εὐμ. ἐστιν .. βίος Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 37· τὸ εὐμετ. = **εὐμεταβλησία**, Ἀριστ. Φυσιογν. 3, 2, κτλ.

εὐμετάγωγος, ον, εὐκόλως μεταβιβαζόμενος ἢ κατὰ μέρος τιθέμενος, Γαλην. τ.19. σ. 558,10, κλ.· τὸ ἐν Ἀντύλλ. παρ' Ὀρειβ. σ. 33 ἔκδ. Mai. **εὐμετάγωνος** εἶναι ἡμαρτημένη γραφ.

εὐμετάδοτος, ον, εὐκόλως, προθύμως μεταδίδων, ἐλευθέριος, Α' Ἐπιστ. π. Τίμ. ς', 18, Κλήμ. Ἀλ. 166· τὸ εὐμετάδοτον, ἐλευθεριότης, Μ.Ἀντών.1.14. **II.** Παθ., εὐκόλως μεταδιδόμενος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ Πλ. 1014.—Ἐπίρρ. **-τως**, Ἡσύχ. ἐν λ. **εὐσυναλλάκτως**.

εὐμετάθετος, ον, εὐκόλως μεταβαλλόμενος, πρός τι Ἰλιουτ. 2. 799C· εὐμετάβολος, ἀσθενὴς τὸν χαρακτῆρα, ἀσταθής, ὁ αὐτ. ἐν Δίωνι 53.

εὐμετακίνητος, ον, εὐκόλως μετακινούμενος ἢ μεταβαλλόμενος, ἐπὶ τὸ χεῖρον Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4.12, 4· τὸ εὐμ., ἔλλειψις σταθερότητος, Μ.Ἀντών.1.16.

εὐμετακόμιστος, ον, εὐκόλως μετακομιζόμενος, ἀείποτε ἕτοιμος, πρός τι Κωνστ. παρ' Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 4. 36, Σχόλ. εἰς Θουκ.1. 2.

εὐμετακύλιστος, ον, εὐκόλως μετακυλιόμενος, Γαλην. 2. 4C, Εὐστ. Πονημάτ. 327. 73.

εὐμετάλλακτος, ον, ὁ εὐχερῶς μεταλλασσόμενος, Ὕλωσσ.

εὐμετάμελος, ον, ὁ εὐκόλως μεταμελόμενος, Θ. Στουδ.203Ε.

εὐμετάπειστος, ον, εὐκόλως μεταπειθόμενος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 9, 2.

εὐμεταποίητος, ον, εὐκόλως μεταποιούμενος, μεταβαλλόμενος, ἀλλοιούμενος, Ἱππ. 24. 52.

εὐμετάπτωτος, ον, εὐκόλως μεταβαλλόμενος, Θεοφρ. π. Αἰσθ. 45· τὸ τῆς τύχης εὐμετάπτωτον Διόδ. ἐν Ἐκλογ. Βατ. σ. 18.

εὐμετάστατος, ον, εὐκόλως μετακινούμενος, ἀσταθής, Πλούτ. 2. 5D.

εὐμετάστρεπτος, ον, εὐκόλως μεταστρεφόμενος, εὐμετάβλητος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ο. 203 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **στρεπτός**.

εὐμετάτρεπτος, ον, εὐκόλως μετατρεπόμενος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 526, Σουίδ.

εὐμεταφορος, ον, εὐκόλως μεταφερόμενος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α.743, Ἐτυμ. Μ. 255. 52.

εὐμεταχείριστος, ον, ὃν εὐκόλως μετακειρίζεταί τις, εὐκολοκυβέρνητος, ἐπὶ ἀνθρώπων,Ἰσοκρ. 410D, Πλάτ. Φαῖδρ. 420 Α, Ξεν. Ἀν. 2. 6, 20 :— οὕτω καὶ ἐπὶ πραγμάτων,Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 9· χρεία εὐμ. πρὸς τὸ ζῆν Ἀριστ. Πολιτικ.1. 9, 8. **2)** εὐδιοίκητος, Θουκ. 6. 85, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 15.

εὐμετρέω, = **εὖ μετρέω**, Κύριλλ. Ἀλ. Ι. 172D.

εὐμέτρητος, ον, ὁ ῥᾳδίως μετρούμενος, Σωφρ. Ἱεροσ. ἐν Spicil. Rom. τ. ΙΙΙ. σ. 461.

εὐμετρία, ἡ, καλὸν μέτρον, καλὴ ἀναλογία, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ, 2. 3 :— μέτρον ἄριστον, καὶ γὰρ τὴν εὐμετρίαν μέτρον προσαγορεύομεν, ὡς ὁ εἰπὼν μέτρον ἄριστον Λογγίνου Ἀποσπ. 3. 6, Εὐστ. 1414. 10, κλ. **2)** ὀρθότης τοῦ μέτρου ἐν τῇ στιχο ργίᾳ, Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ. 1336Α.

εὔμετρος, ον, καλῶς μεμετρημένος, καλῶς ὑπολογισθείς,Αἰσχύλ. Ἀγ. 1010 ἐν καλῇ ἀναλογίᾳ, Θεόκρ. 25. 209. **2)** εὔρυθμος, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 25.

εὐμήκης, Δωρ. **εὐμάκης** [ᾰ], **ες**, (μῆκος), ἔχων καλὸν μῆκος, ὑψηλός, Πλάτ. Παρμ. 127Β, Θεόκρ. 14 25.— Συγκρ. **-έστερος**, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4.13,11· Ὑπερθ., Στράβ. 222. **3)** καθόλου, μέγας, τύχαι Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 596· μῆκος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 10. 11.

εὐμηλος, Δωρ. **εὐμᾶλος, ον**, ἔχων πλῆθος προβάτων,Ὀδ. Ο. 406,Ὁμ.Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 54, Πινδ. Ο. 6. 169, Θεόκρ. 22.157.

εὔμηρος, ον, ἔχων καλοὺς μηρούς, Πολυδ. Β',187, Θ',162.

εὐμήρῠτος, ον, (μηρύω) εὐκόλως νηθόμενος, κλωθόμενος,Λουκ. Δραπέτ. 12.

εὔμητις, εδος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὴν σκέψιν, σοφός, φρόνιμος, Ὀππ. Ἁλ. 5. 97, Ἀνθ. Π. 9. 59.

εὐμηχᾰνία, Δωρ. **εὐμᾱχανία**, ἡ, ἐπιτηδειότης ἐν τῇ ἐπινοήσει μέσων, ἐφευρετικὴ ἱκανότης, μετ' ἄπαρ., Πινδ. Ι. 4. 3: = **εὐπορία**, Ἰλιουτ. Τιμολ. 16, Λουκ. Φάλ. 1. 12.

εὐμήχᾰνος, Δωρ. **εὐμάχανος** [ᾰ], **ον**. **I.** ἐπὶ προσώπων, εὐφυὴς ἐν τῷ ἐφευρίσκειν, ἐπινοητικός, ἐφευρετικός, ἀντίθετ. τῷ **ἀμήχανος**, Αἰσχύλ. Εὐμ. 381, Πλάτ. Πρωτ. 324D, κτλ. : — μετὰ γεν., εὐμήχανος λόγου ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 408Β· ἁλίων εὐμ. ἔργων Ὀππ. Ἁλ. 4. 593:—μετὰ προθέσ., εὐμ. πρὸς τὸν βίον, ἐπὶ πτηνῶν, πλήρης ἐπινοήσεων πρὸς συντήρησιν τῆς ζωῆς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 11, 1, πρβλ. 18, 1· ἔν τινι Διόδ. 20. 92· τὸ εὐμ. = τῷ προηγ., Πλούτ. 830Β.— Ἐπίρρ. **-νως**, Ἰλιουτ. Περικλ. 31,κτλ. **II.** Παθ., ἐπὶ πραγμάτων, εὑρῶς ἐπινοηθείς, ἐκ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμηχάνους πορίζων Ἀριστοφ. Ἱππ.759· ἐπίνοιαι Πλάτ. Πολ. 600Α.

εὔμικτος, ον, κοινωνικός, Θεμιστ. 270D:— ἐπὶ ὁδοῦ, ἡ συχναζομένη, Πολυδ. Γ', 96.

εὐμίμητος [ῑ], **ον**, ὃν εὐκόλως δύναται νὰ μιμηθῇ τις, Πλάτ. Πολ. 605Α.

εὐμίσητος [ῑ], **ον**, ἀξιομίσητος,Ξεν. Κύρ.3.1,9, ἐν τῷ Ὑπερθ.

εὔμῐτος, ον, ἔχων ὡραίας κλωστάς, ὕφηνα καὶ τόδ' εἶδος εὐμίτοις πλοκαῖς Εὐρ. Ι. Τ. 817.

εὔμιτρος [ῑ], **ον**, ὁ ἔχων ὡραίαν μίτραν (δ ἴδε), Μόσχ. 4. 98.

ἐὐμμελίης, ὁ, (εὖ, μελία), ὡπλισμένος διὰ καλοῦ δόρατος, ἐκ μελίας, Ὁμηρικὸν ἐπίθετον τοῦ Πριάμου, ἐὐμμελίω Πριάμοιο (ἀντὶ τοῦ Ἰων. **ἐὐμμελίεω**), «τοῦ εὖ ποτε τῇ μελίᾳ χρησαμένου, πολεμικοῦ» (Σχόλ.),Ἰλ. Δ. 47, 165, Ζ. 449· τοῦ Εὐφόρβου, Πανθόου υἱὸς ἐὐμμελίης Ρ.9· υἱὸν ἐὐμμελίην αὐτόθι 59· υἷες ἐὐμμελίαι αὐτόθι 23· τῶν ἡρώων,Ὀδ. Γ, 400,Ἡσίοδ., κλ.· Δωρ. γεν. **ἐὐμμελέα** Ἀνθ. Πλαν.1. 6.

εὔμνηστος, ον, Δωρ. ἀντὶ **εὔμνηστος**.

εὐμνημόνευτος, ον, εὐκόλως μνημονευόμενος, ὃν εὐκόλως ἐνθυμεῖται τις, Δημ.1296.10,Ἀθήν. 277C·— Συγκρ. **-ότερος**, Ἀριστοτ. Ρητ.1. 9, 25· Ὑπερθ. αὐτόθι 3. 9, 3. **II.** ἄξιος μνείας, ἀξιομνημόνευτος, Πλάτ. Τίμ.18C, D.

εὐμνήμων, ον, ἁπάντων ἐν τῷ Συγκρ. Ἐπιρρ. **εὐμνημονεστέρως**, ὡς ἂν ὁ ἔπαινος εὐμνημονεστέρως ἔχῃ, ὅπως ὁ ἔπαινος διατηρῆται εὐχερέστερον ἐν τῇ μνήμῃ, Ξεν. Ἀγησ.11.1.

εὔμνυστος, ον, καλῶς ἐνθυμούμενος, σκεπτόμενος περί τινος, τινὸς Σοφ. Τρ.109 (ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ **εὔμναστος**), Ποιητ. παρὰ Παυσ.10. 5, 8.

εὐμοιρᾰτέω, = **εὐμοιρέω**, μόνον παρὰ Τιμ. Λοκρ. 99Ε.

εὐμοιρέω, εἶμαι εὔμοιρος, τυγχάνω εἴς τι, ἀξιοῦμαί τινος, τῆς κρείττονος παρὰ σοῦ εὐμοιρησάτω καὶ μερίδος καὶ ὑπολήψεως Εὐστ. Πονημάτ. 356. 24· τι Συνέσ. 68Δ: — εὐμοίρει, ἐν

ἐπιτυμβίοις, εὐτύχει, felix sis, Συλλ.Ἐπιγρ. 9300, **9424**, κ. ἀλλ.: — Καθ' Ἡσύχ.: «εὐμοίρησεν· εὐτύχησεν. ἐκληρώσατο».

εὐμοιρία, εὐκληρία, εὐτυχία, καλὴ κατάστασις, σώματος, φωνῆς Λουκ. Εὐνοῦχ. 8, π.Ὀρχ.72· εὐμοιρίᾳ τῆς αἱρέσεως τῆς τῶν λόγων καὶ ὁδῶν ὁ αὐτ. ἐν Ρητ Διδασκ. 8· ἀπολ., Διον.Ἁλ. π. Ρητ. 5. 3, Πλούτ. 2.14C, κτλ.

εὔμοιρος, ον, εὔκληρος, ὄλβιος, καλόμοιρος, εὐτυχής, εὐδαίμων, ἀντίθετον τῷ **ἄμοιρος**, Πλάτ. Συμπ.197D, Καλλ. εἰς Δῆλ. 294, Ἀνθ. Π. 6. 278, Λουκ. Ζεὺς Ἐλεγχόμ. 19· περὶ τῆς ἐν Αἰσχύλ. Εὐμενίσι 890 γραφῆς τοῦ κώδικος: τῇ δέ γ' ἀμείρου, ἴδε **γημόρος**.— Ἐπίρρ. **-ρως**, = **εὐτυχῶς**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰωσήπου: Συγκρ. **-ότερον**, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ.

Εὐμολπίδαι· «οὕτως οἱ ἀπὸ Εὐμόλπου ἑκαλοῦντο, τοῦ πρώτου ἱεροφαντήσαντος ...» Ἡσύχ., Φώτ.

εὔμολπος, ον, ὁ ἡδέως μέλπων, Ἀνθ. Π. 9. 396· ὡς κύριον, ὄνομα ἐν Ὀμ."Υμν. εἰς Δήμητρ.154:—**εὐμολπέω**, μέλπω καλῶς, Ὀμ.Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 478:— **εὐμολπία**, ἡ, «εὐφωνία» Ἡσύχ.

εὐμορφία, ἡ, ὡραιότης μορφῆς, συμμετρία, Εὐρ. Τρῳ. 936, Πλάτ. Συμπ. 218E· σώματος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 716A· εὐμορφίαι λόγων Εὐρ. Κύκλ. 317, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 400· χολῆς λοβοῦ τε .. εὐμ., συμμετρία ἐν τοῖς σπλάγχνοις, ἥτις ἀπῃτεῖτο ὅπως τὸ θῦμα ᾖ εὐοίωνον, Αἰσχύλ. Πρ. 495.

εὐμόρφιος, α, ον, = **εὔμορφος**, μητέρος εὐμορφίης [ῐ], ἐν μεταγεν. τινὶ Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ.Ἐπιγρ. 9727.

εὔμορφος, ον, ὡς καὶ νῦν, ἔχων ὡραίαν μορφήν, ὡραῖος, Σαπφὼ 78, Ἡρόδ.1.196, Αἰσχύλ.Ἀγ. 416, 454· σῶμα εὐμορφον ἰδεῖν Σοφ.Ἀποσπ.109.10· μεταφ., εὔμ. κράτος Αἰσχύλ. Χο. 490.

εὐμουσία, ἡ, ἱκανότης ἀντιλήψεως τοῦ ὡραίου καὶ τεχνικοῦ, παίδευσις ἀνωτέρα, ἐμπειρία καὶ τέχνη εἰς τοὺς τρόπους καὶ τὴν συμπεριφορὰν ἐν ταῖς διαφόροις περιστάσεσι, πραγμάτων εὐμ. Εὐρ. Ἀποσπ.188· ἀντίθετον τῷ **ἀμουσία**, κινεῖ δὲ ἡμᾶς ἡ εὐμουσία, ἐνοχλεῖ δὲ ἡ ἀμουσία Πλούτ. 2. 903A.

εὔμουσος, ον, ἔμπειρος ἐν ταῖς τέχναις, ἰδίως ἐν τῇ ποιήσει, μουσικῇ καὶ ὀρχήσει, ἀντίθετον τῷ **ἄμουσος**: ἐντεῦθεν, μελῳδικός, μολπὴ Εὐρ. Ι. Τ.145· τιμαὶ Ἀριστοφ. Θεσμ.112· παιδιὰ Λουκ. Ἔρωτ. 53· χεύματα Ἀντ. Π. 9. 66.—Ἐπίρρ. **-σως**, ἐπιχαρίτως, Πλούτ. 2.1119D.

εὐμοχθος, ον, σύντονος, δραστήριος, πολύμοχθος, γυμνὰς (= γυνάσιον) Ἀνθ. Π. παράρτ.103.—Καθ' Ἡσύχ: «εὐμόχθων· τῶν ἐπ' ἀγαθῷ ἱδρώτων».

εὐμῦθος, ον, εὐγλωττος, εὐφραδής, Ἀνθ. Π. 4. 3, 107.

εὔμῡκος, ον, ἠχηρῶς μυκώμενος, Ἀνθ. Π. 6. 255., 9.104.

εὐμῠλία ἢ **εὐμιλίη**, ἐφθαρμένη λέξις ἐν Ὀμ."Υμνῳ εἰς Ἑρμ. 325· ὁ Ἕρμαννος διορθοῖ **εὐμελίη**, καὶ ἄλλοι: **εὐμαρίη**, **εὐελίη**, **εὐδίη**, κτλ.

εὔμωλα· «εὔθετα. εὔοπλα» Ἡσύχ.

εὐμωλος· «ἀγαθὸς πολεμιστής. εὔοπλος», καὶ Ὑπερθ. «εὐμωλότατον· ἀπαλόν. νεώτατον» Ἡσύχ.

εὐνάεις, εσσα, εν, ἴδε **εὐνάων**.

εὐνάζω: μέλλ. **-άσω** [ᾰ] Ὀδ., Ἀττ.: ἀόρ. **ηὔνᾰσα** Εὐρ. Ῥῆσ. 762, **εὔνασα** Σιμωνίδ. 116, Ἀπολλ. Ῥόδ.: — Παθ., Ὀδ. (ἴδε κατωτ.): ἀόρ. **ηὐνάσθην** ἢ **εὐνάσθην** Πινδ. Π. 3. 44, Εὐρ. Ἴων 17, 1484, (ξυν-) Σοφ. Ο. Τ. 982, Ἐπικ. γ' πληθ. **εὔνασθεν** (κατ-) Ἰλ. Γ. 448· **εὔνασμαι** (κατ-) Εὐρ. Ῥῆσ. 611: (εὐνή):— κατὰ τὸ πλεῖστον ποιητ., πρβλ. **εὐνάω**: **1**) τοποθετῶ τινά που χάριν ἐνέδρας, ἔνθα σ' ἐγὼν ἀγαγοῦσα .. εὐνάσω ἑξείης Ὀδ. Δ. 408. **2**) βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1060, κτλ.· ἐπὶ ζώων κατακλινόντων τὰ νεογνὰ αὐτῶν εἰς τὴν φωλεάν, Ξεν. Κυν. 9, 3· μεταφ., ἐπὶ θανάτου, ἀποκοιμίζω, καταβάλλω, σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπὴ Σοφ. Ο. Τ. 961. πρβλ. Τρ.1042· οὕτω, βάρβιτον οὐδὲ θανὼν εὔνασεν εἰν Ἀΐδῃ Σιμωνίδ. ἔνθ' ἀνωτ.· εὐνάζειν .. βλεφάρων πόθον Σοφ. Τρ.106. — Παθ., κατακλινομαι, πλαγιάζω, Ὅμ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ Ὀδ., ἐν προδόμῳ εὐνάζετο δῖος Ὀδυσσεὺς Υ. 1· εὐνάζοντο κατὰ μέγαρα Ψ. 299· οὕτως Ἡσιόδ. ἐν Ἔργ. κ.Ἡμ. 336, καὶ Ἀττ. ποιητ.· ὡσαύτως Ξεν. ἐν Κυν. 12, 2: ὡσαύτως, ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες .. εὐνάζοντο, συνήθιζον νὰ κοιμῶνται (νὰ «κουρνιάζουν»), Ὀδ. Ε. 65: ὡσαύτως ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι Ε.119· οὕτω, θεαῖς εὐνάζεται Ὀμ."Υμν. εἰς Ἀφρ.191· εὐνάσθη ξένου λέκτροισιν Πινδ. Π. 3. 44· εὐνάσθην ὑπὸ σπαργάνοις ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 205· γάμοις .. βασιλικοῖς εὐνάζεται Εὐρ. Μήδ. 18· Φοίβῳ κρυπτόμενον λέχος ηὐνάσθην ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1484· ἐπὶ ζώων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 23· ἐπὶ πένου, σὺ γάρ μ' ἀπ' εὐνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ Σοφ. Τρ. 1242. **II**. ἀμεταβ., ὡς τὸ Παθ., αὐτόθι 1005.

εὐναής, ές, = **εὐνάων**, ἐπ' ε[ὐν]αεῖ πόρῳ .. Θερμιόδοντος Βακχυλ. VIII [IX] 42 (ἔκδ. Blass), κατὰ συμπλήρωσιν τοῦ Jebb, ὃ εἶπεν ἐν τῷ παπύρῳ διακρίνονται μόνον τὰ γράμματα ε .. αει.

εὐναιετάων, ουσα, ον, καλῶς τοποθετημένος, καλῶς κατῳκημένος, Ὁμηρικ. ἐπίθ. τῶν λέξεων **πόλις**, **δόμοι**, **μέγαρα**· οὕτω καὶ **εὐναιόμενος, η, ον**, ἐν τῇ Ἰλ., ὡς ἐπίθ. τοῦ πόλις ἢ πτολίεθρον· ὡσαύτως, ἐν Βουδείῳ εὐν. Ἰλ. Π. 572· ἐς Σιδονίην εὐν. Ὀδ. Ν. 285.— Δὲν ὑπάρχει ῥῆμα **εὐναίομαι** ἢ **εὐναιετάω**, δι' ὃ ἐν ταῖς νεωτέραις καὶ ἀρίσταις ἐκδόσεσι γράφεται διῃρημένως, **εὖ ναιετάων**, **εὖ ναιόμενος**, ἀλλὰ πρβλ. Spitzn ἐν Ἰλ. Α. 164.

εὐνάϊος, α, ον, (εὐνὴ) ὁ ἐν τῇ ἑαυτοῦ εὐνῇ ὤν, εὐν. **λαγώς**, λαγωὸς ἐν τῇ ἰδίᾳ φωλεᾷ, Ξεν. Κυν. 5. 9· εὐν. ἴχνη, ἴχνη τῆς κοίτης αὐτοῦ, ὁ αὐτ.7, πρβλ. Σοφ.Ἀποσπ.184, Meineke ἐν Στράττ. «Ἀταλάντῃ» 1. **2**) κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς συζυγικῆς **κλίνης**, εὐν. **ζάμαρ**, γαμέτης, πόσις, κτλ., σύνευνος, ὁμόκοιτος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 329, Εὐρ. Ἰκ. 1028, κτλ.· **Κύπρις** ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 179· εὐν. **γάμοι** Αἰσχύλ. Ἰκ. 331· **ἄτη** εὐν., ἐπὶ τῆς Ἑλένης, Εὐρ.Ἀνδρ.104. **3**) **λύπη** εὐν., ἥτις κάμνει ὥστε νὰ μένῃ τις ἐπὶ τῆς κλίνης του (πρβλ. **δεμνιοτήρης**), ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 160· εὐν. **πτέρυγες**, ἐπωάζουσαι, ἐπὶ πτηνῶν ἐν τῇ φωλεᾷ, Ἀνθ. Π. 9. 95. **4**) **εὐναία**, ἡ, φωλεά, ἴδε ἐν λ. **καρφηρός**· ὡσαύτως, **εὐναῖα**, τά, εὐνή, Ὀρφ. Λιθ. 221. **II**. (**εὐνὴ** II) ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἀγκυροβόλησιν· ἐντεῦθεν, καθόλου, ὁδηγῶν, διευθύνων πλοῖον, πηδάλια Εὐρ. Ι. 432. **2**) ὡς οὐσιαστ., **εὐναία**, = **εὐνὴ** II, ἄγκυρα, λίθος εὐναίης Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 955.

εὐνάσιμος, ον, κατάλληλος ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς εὐνή· **εὐνάσιμα**, τά, μέρη κατάλληλα πρὸς ὕπνον, Ξεν. Κυν. 8. 4.

εὐναστήρ, ῆρος, ὁ, εὐνάζω) = **εὐνητήρ**. Λυκόφρ. 144: θηλ. **εὐνάστειρα**, παρὰ Γαλην.13. 876. **II**. ὁ χρησιμεύων ὡς ἄγκυρα, Ὀππ. Ἁλ. 3. 373.

εὐνατήρ, εὐνάτειρα, εὐνάτωρ, ἴδε **εὐνητήρ**.

εὐνᾶτήριον, τό, μέρος ἐν ᾧ κατακλίνεταί τις πρὸς ὕπνον, κοιτών, Αἰσχύλ. Πέρσ. 160, Σοφ. Τρ. 918 ἐν τῷ πληθ. :— γαμήλιος θάλαμος, Εὐρ.Ὀρ.590.—**εὐναστήριον** εἶναι τύπος μεταγεν. ὑπεισελθὼν εἰς τὰ Ἀντίγραφα τῶν Τραγ., Δινδ. ἐν Αἰσχύλου Πέρσ. ἔνθ' ἀνωτ.

εὐνάω: μέλλ. **-ήσω** Ἀνθ.: ἀόρ. **εὔνησα** Ὀδ.: — Παθ., Σοφ.: ἀόρ. **εὐνήθην** Ὅμηρ., κλ.: πρκμ. **εὔνημαι** Ἀνθ. Π. 7. 397: (**εὐνή**): — ποιητ. ῥῆμα, = **εὐνάζω**, (ἀλλὰ σπανίως παρ' Ἀττ.).

1) τοποθετῶ ἐν ἐνέδρᾳ, ἔξείης δ' εὔνησε [ἡμᾶς] Ὀδ. Δ. 440. **2**) ἀποκοιμίζω, καταβαυκαλῶ, εὐνήσασα φρουρὸν ὄφιν Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 87: μεταφ., τῆς δ' εὔνησε γόον Ὀδ. Δ. 758· κάματον, ἐλπίδας, χόλον Ἀνθ. Π. 10.14, κτλ.: — Παθ., ὡς τὸ **εὐνάζομαι**, κατακλίνομαι, «πλαγιάζω», αὐτόθι 7, 397· ἐπὶ κυνός, κεῖμαι ἐν τῷ οἰκίσκῳ μου, ἐν τῇ εὐνῇ μου, Σοφ. Ο. Κ.1571. πρβλ. **εὐνώμας**· ἐν χρήσει παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῷ Παθ. ἀορ. ἐπὶ ἀνέμων, **παύσασθαι** δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι Ὀδ. Γ. 384· οὕτω, πόλλ' ἐν κακοῖσι θυμὸς εὐνηθεὶς ὁρᾷ Σοφ.Ἀποσπ.581· ἀλλαχοῦ παρ' Ὀμ. ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, Ὀδ. Κ. 296, κτλ.· φιλότητι ἢ ἐν φιλότητι εὐνηθῆναι Ἰλ. Γ. 441, Ξ. 314, κτλ.· μετὰ δοτ. προσώπου, συγκατακλίνομαι, συγκοιμῶμαί τινι, θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα, γυνὴ θεῷ **εὐνηθεῖσα** Β. 821, Π.176:— οὕτω, παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσα Ἡσ. Θ. 967.

εὐνάων, ουσα, ον, (νάω) καλῶς, εὐκόλως ῥέων, ὑγρός, ἀπ' εὐνάοντος οὐρανοῦ (διάρ. γραφ. εὐνάεντος, ἐκ τοῦ **εὐνάεις**, ἀλλὰ πρβλ. **ἀενάων**) Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 41.

Εὐνεῖδαι· «γένος ἀπὸ Εὔνεω κεκλημένου, τοῦ Ἰάσονος υἱοῦ, οἷον γένος ὀρχηστῶν καὶ καθαριστῶν. οἱ δὲ γένος τι Ἀθήνησι καθαριστῶν. ἐνταῦθα γὰρ ᾤκησαν οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ» Ἡσύχ., Πολυδ. Η', 103, Φώτ.

εὐνέτης, ου, ὁ, (εὐνὴ) = **εὐναστήρ**, Εὐρ. Ὀρ.1393, Ἀνθ. Π. 9.241:—θηλ. **εὐνέτις, ιδος**, Ἱππ.1221E, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ.96, κλ.

εὔνεως, ων, (ναῦς) ἔχων πολλὰς καὶ καλὰς ναῦς, Κροῖσος μὲν εἶχεν εὔιππον γῆν, Πολυκράτης δὲ εὔνεων θάλασσαν Μάξ. Τύρ. 55.

εὐνή, ἡ, Ἐπικ. γεν. ἐν. καὶ πληθ. **εὐνῆφι, -φιν**, Ὅμ. Κλίνη, κοίτη, εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ Ἰλ. Ι. 618, κτλ.· **ἔβη εἰς εὐνήν**, μετέβη εἰς τὴν κλίνην, ὑπῆγε νὰ κοιμηθῇ, Ὀδ. Δ. 427, κτλ.· εὐνῆς ἐπιβήμεναι Ἰλ. Ι. 133, κτλ.· ἐξ εὐνῆς ἀναστᾶσα Ξ. 336· ἐξ εὐνῆφι θορόντα Ο. 580· ὦρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφι Ὀδ. Β. 2, Γ. 405, Δ. 307· πρβλ. **λέκτρον**. **2**) ἡ στρωμνή, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **λέχος** (ἡ κλίνη), λέχος πόρσυνε καὶ **εὐνὴν** Γ. 403· ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος ἐμιδάλετ' εὐνὴν Ψ. 179, ἴδε ἐν λ. **ἐνεύναιος**. **3**) εὐναὶ Νυμφάων, αἱ κατοικίαι αὐτῶν, Ἰλ. Ω. 615:— ἐπὶ ζώων, συφεοὺς δυοκαίδεκα ποίει .. εὐνὰς συοίν Ὀδ. Ξ.14· ἡ φωλεὰ ἐλάφου, Δ. 338, Ἰλ. Λ.115· ἡ κοίτη λαγωοῦ, Ξεν. Κυν. 6. 16· φωλεὰ πτηνῶν, Σοφ. Ἀντ. 425. κριοῦ εὐναί, μέρος ἐν Κολχίδι, ὅπου ὁ κριὸς τοῦ Φρίξου ἔστη, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 116. **4**) ἡ γαμήλιος ἢ συζυγικὴ κλίνη, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προστιθεμένης ἰδίας λέξεως, δι' ἧς δηλοῦται τοῦτο. ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν Ἰλ. Σ. 433· ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ ἤθελον εὐνηθῆναι Ὀδ.Δ. 333· ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνὴν Κ. 297· καὶ συχνάκις ἐν τῇ φράσει, ἐμίγην (ἐμίγη) φιλότητι καὶ εὐνῇ Ἰλ. Γ. 445, κτλ.· — ζαλωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς Πινδ. Ο.7,10· εὐναῖς ἀνανδρώτοισι Σοφ. Τρ. 109· εὐναὶ γαμήλιοι, νυμφίδιοι, κρύφιαι Εὐρ. Μήδ. 1027."Αλκ. 885, Ἡλ.720: — ἐνίοτε ὅμως καὶ ἄνευ τῆς προσθήκης ἄλλης λέξεως, ἄλλην τιν' εὐνὴν ἀντὶ σοῦ στέργει πόσις,

ἔνθα δεν ὑπαρχει αἰτία νὰ ἐκλάβῃ τις αὐτὸ ἐπὶ προσώπου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 907, πρβλ. Τρῳ. 831· οὕτως ἐπὶ παρθένων, ἄτερ εὐνᾶς Πινδ. Ο. 9. 69· ὅσιος ἀπ' εὐνῆς Εὐρ. Ἴων 150. **5)** ἡ ἐσχάτη κλίνη τοῦ ἀνθρώπου, ὁ τάφος, ἔνθα σ' ἔχουσιν εὐναὶ Αἰσχύλ. Χο. 319· εἰς εὐνὴν πατρὸς Σοφ. Ἠλ. 436, πρβλ. Ἀνθ. Π. παράρτ. 260· (οὕτω τινὲς ἐκλαμβάνουσι τὸ Τυφωέος εὐναὶ ἐν Ἰλ. Β.783). **6)** κατοικία, Πλάτ. Πολ. 415Ε. **II.** πληθ. εὐναί, λίθοι χρησιμεύοντες ὡς ἄγκυραι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ., καὶ ῥιπτόμενοι, ὡς καὶ νῦν, ἐκ τῆς πρῴρας, ἐνῷ ἡ πρύμνα προσεδένετο εἰς τὴν ξηράν (πρβλ. πεῖσμα, πρυμνήσιον), ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν Ἰλ. Α. 436, Ὀδ. Ο. 498· ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν, ἔξω δὲ εἰς τὰ ἀνοικτὰ ἐπ' ἀγκύρας θὰ σαλεύωμεν, Ἰλ. Ξ.77· εὐνὰς δ' ἔνθ' ἔβαλον κατὰ βένθεος Κόττ. Σμ.12. 346:— τὸ αὐτὸ ὄνομα εἶχον αἱ ἄγκυραι ἔτι καὶ ὅτε ἦσαν ἐκ σιδήρου, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 436.—Δὲν ὑπάρχει λόγος ὅπως ἐκλάβωμεν τό, ἐπὶ ταῖς εὐναῖς τοῦ Θουκ. 6. 67, ἐν τῇ Ὁμηρικῇ σημασίᾳ.—Ἡ λέξις εἶναι σπανία παρὰ πεζολόγοις, ὡς ἐν Πλάτ. Πρωτ. 321 Α, Πολ. 415Ε, Πολιτικ. 272 Α.

εὐνῆθεν, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς εὐνῆς, Ὀδ. Υ.124, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β.197.

εὕνημα, τό, (εὐνάω) συγκοίμησις, συζυγία, Εὐρ. Ἴων 304, ἐν τῷ πληθ.

εὐνητήρ, Δωρ. **εὐνᾶτήρ, ῆρος,** ὁ, (εὐνάω) συγκοινωνὸς τῆς κοίτης, σύζυγος, Αἰσχύλ. Πέρσ.136· ἐπὶ ἰχθύος, Ὀππ. Ἁλ. 4 383· — θηλ. **εὐνάτειρα** (Δωρ. τύπος ἐν χρήσει παρὰ Τραγ.), θεοῦ μὲν εὐν., συγκοινωνὸς τῆς κοίτης αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Πέρσ.157· εὐν. Διὸς λεχέων ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 895, πρβλ. Ἀνθ. Π. 15. 21: μεταφ., εὐνήτειρα νὺξ ἔργων, ἡ καταπαύουσα τὰς ἐργασίας, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ.1058. **II.** χιτὼν εὐνητήρ, «νυκτικὸν ὑποκάμισον», Κωμ. Ἀνώνυμ. 325 (Πολυδ. Ι', 123).

εὐνήτης, ου, ὁ, = **εὐνητήρ,** Εὐριπ. Μήδ.159·— θηλ. **εὐνήτρια,** Σοφ. Τρ. 922.— Καθ' Ἡσύχ. «εὐνήτης· ἀνήρ».

εὐνήτωρ, Δωρ. **εὐνάτωρ, ορος,** ὁ, = **εὐνητήρ.** Αἰσχύλ. Ἰκ. 665, Εὐρ. Ἴων 912, Ἡρ. Μαιν. 27, 97.

εὐνῆφι, εὐνῆφιν, Ἐπικ. γεν. ἑνικ. καὶ πληθ. τοῦ **εὐνή.**

εὕνια, ων, τά, κλῖναι, στρωμναί, Ἀπ. Ἐμφυλ. 5. 117, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

εὐνίκεσ· «εὐκρινὲς» Ἡσύχ.

εὐνίκητος, ον, εὐκόλως ἡττώμενος, Γαλην. 2. σ. 207.

εὐνίκμητον· «εὐλίκμητον» Ἡσύχ.

εὖνις, ὁ, ἡ, αἰτ. **εὖνιν·** πληθ. **εὖνιδες** (ἴδε κατωτ.):—ἐστερημένος τινός, ὡς τὸ ὀρφανός, μ. γεν., ὃς μ' υἱῶν .. εὖνιν ἔθηκε, μὲ κατέστησεν ἔρημον τῶν υἱῶν μου, Ἰλ. Χ. 44· ψυχῆς τε καὶ σίῶνός σε .. εὖνιν ποιήσας Ὀδ. Ι. 524· βραχίονες εὖνιδες ὤμιων, ἀπεσπασμένοι ἐκ τῶν ὤμων, Ἐμπεδ. 308· εὖνιες (ἰδες;) ἀνδρείων ἀχέων, ἐλεύθεροι, ἀπηλλαγμένοι .., ὁ αὐτ. 461· γένναν εὖνιν πατρὸς Αἰσχύλ. Χο. 247, πρβλ. 794· εὖνιν ἔθηκ' ἀρετῆς Συλλ. Ἐπιγρ. 6295: — ἀπολ., ἐστερημένος τέκνων, πολλὰς ὡς Περσίδων μάταν εὖνιδας (εὐπαίδας Weil) ἔκτισαν ἠδ' ἀνάνδρους (ἔκτισαν εὐνίδας κῶδ.) Αἰσχύλ. Πέρσ. 289.—Ἴδε Φιλολ. Ποικίλα Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 53.

εὖνις, ιδος, ἡ, **εὐνέτις,** σύνευνος, σύζυγος, Σοφοκλ. Τρ. 563, Εὐριπ. Ὀρ. 929, Ι. Α. 397, 807, Ἀνθ. Π. 9. 355· ὡσαύτως ὡς ἄρσ. ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 393.—Ὁ τονισμὸς **εὐνίς, ίδος,** εὑρισκόμενος ἐν Ἀντιγράφοις, δὲν ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τῶν Γραμμ.

ἐὔννητος, ον, Ἐπικ. ἀντὶ **εὔννητος** (νέω):— καλῶς κεκλωσμένος ἢ ὑφασμένος, οἱ δὲ χιτῶνας εἷατ' ἐὔννητους, «εὖ νεσμένους καὶ εἰργασμένους» (Σχόλ.), Ἰλ. Σ. 597, πρβλ. Ω. 580· πέπλοι λεπτοί, ἐὔννητοι Ὀδ. Η. 97.

εὐνοέω, εἶμαι εὔνους, εἶμαι εὐνοϊκῶς διατεθειμένος πρός τινα, τινι Ἡρόδ. 9. 237, Σοφοκλ. Αἴ. 687, Λυσ.131.1, Ἀριστοφ. Νεφ. 1412, κλ.: ἀπολ., Ἡρόδ. 9.79· ὁ εὐνοῶν, ὁ εὐνοϊκῶς διακείμενος, Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 7. 7, 2: — Παθ., ἀπολαύω εὐνοίας, εὐνοοῦμαι, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ.171.

εὐνόημα, πλημμελὴς γραφ. ἀντὶ **εὐνόμημα,** ὃ ἴδε.

εὐνόησις, εως, ἡ, αἴσθημα εὐνοϊκόν, εὔνοια, εὐμένεια, Ἀρτεμίδ. 2.12.

εὐνοητικῶς, Ἐπίρρ. **εὐμενῶς,** Στοβ. Ἐκλογ. 2. 204.

εὔνοιᾶ, ἡ, ποιητ. ἐνίοτε **εὐνοίᾱ** (πρβλ. ἄγνοια, ἄνοια), Ἕρμαννος εἰς Σοφ. Φιλ.129· Ἰων. **εὐνοίη,** ποιητ. εὐνοΐη, Ἀνθ. Π. παράρτ. 318: (εὔνους):— εὔνοια, ὡς καὶ νῦν, τὸ εὐνοϊκῶς διακεῖσθαι, **εὐμένεια, ἀγαθότης,** κατ' εὔνοιαν, ἐξ ἀγαθότητος, ἐξ εὐμενείας, «ἀπὸ καλωσύνης», Ἡρόδ. 6. 108· δι' εὐνοίας Θουκ. 2. 40· δι' εὔνοιαν Πλάτ. Πρωτ. 337Β· εὐνοίας ἕνεκα Δημ. 243. 19· κατ' εὔνοιαν κρίνειν, «μεροληπτικῶς», Ἀντιφῶν 124. 9, Λυσ.188, ἐν τέλει· κατ' εὔνοιαν φρενῶν Αἰσχύλ. Ἰκ. 940 μετ' εὐνοίας Πλάτ. Φαῖδρ. 241C, Δημ. 317. 29· ὑπ' εὐνοίας ὁ αὐτ. 20. 22· εὐνοίᾳ Ἡρόδ. 7. 239· εὐνοίᾳ λέγειν Σοφ. Φιλ. 1322· εὐνοίᾳ τῇ σῇ, ἐξ ἀγάπης πρὸς σέ, Πλάτ. Γοργ. 486Α· οὕτω μετὰ γεν. ἀντικειμ., ἐπ' εὐνοίᾳ χθονός, ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα, Αἰσχύλ. Θήβ. 1007· εὐνοίᾳ τῇ ἑαυτοῦ Πλάτ. Γοργ. 485Α· εὐνοίας ἕνεκα τῶν Ἑλλήνων, ἕνεκα εὐνοίας πρὸς αὐτούς, Ξεν. Ἀν. 4.7, 20· εὔνοιαν ἔχειν εἴς τινα παρὰ Δημ. 243.19, πρβλ. Θουκ. 2. 8· πρός τινα Πλάτ. Πολ. 470Α· εὔν. παρά τῶν θεῶν Δημ. 18. 2· ἐξ ἀνθρώπων Ξεν. Κύρ. 8. 2, 22· εὔνοιαν παρέχειν, παρέχεσθαι, δεικνύειν εὔνοιαν, Σοφ. Τρ. 708, Ἀντιφῶν 138. 20, Ἀνδοκ. 2. 29· εὔνοιαν ἔχειν, εὔχεσθαι ἐκ καρδίας ἵνα .., Θουκ. 2. 11· ὡς ἑκατέρῳ τις εὐνοίας .. ἔχοι ὁ αὐτ. 1. 22 (ἴδε ἔχω Β. ΙΙ. 2): ἐν τῷ πληθ., αἰσθήματα ἀγαθότητος, τοῖς ἥσσοσιν γὰρ πᾶς τις εὐνοίας φέρει Αἰσχύλ. Ἰκ. 489· Ἀρτέμιδος εὐνοίαισι ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 450. **II.** δῶρον εἰς ἔνδειξιν εὐνοίας, ἰδίως ἐπὶ δώρων συνήθως διδομένων εἰς τοὺς Ἀθηναίους στρατηγούς ἐκ τῶν ὑποτελῶν πόλεων, Δημ. 432. 2· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. 96. 9· πρβλ. Thirlw. Ἑλλ. Ἱστορ. τ. 6. σ. 49.

εὐνοΐζομαι. Ἀποθ. = **εὐνοέω,** Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ.7.7, 2.

εὐνοϊκός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, καλῶς διατεθειμένος, ἀγαθός, εὐμενής, εὐνοϊκώτερον ὑπάρχει τινὶ Δημ. 1209. 13, πρβλ. Ἀμφ. ἐν «Ἀθάμαντι» 1.— Ἐπίρρ., εὐνοϊκῶς ἔχειν τινὶ Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 15· πρός τινα ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 6, 34· εὐν. διακεῖσθαι πρός τινα Ἰσοκρ. 282Β· ἀκοῦσαι εὐνοϊκῶς Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. XVI· εὐν. προσδέχεσθαι Δημ. 227. 22.— Συγκρ. **-ωτέρως** ὁ αὐτ.1228.14: Ὑπερθ. **-ώτατα** Ξεν. Κύρ. 8. 4,1.

εὐνομέομαι: μέλλ. **-ήσομαι** Ἡρόδ. 1. 97: ἀόρ. **εὐνομήθην** αὐτόθι 65: πρκμ. **εὐνόμημαι** Ἐπιμενίδ. παρὰ Διογ. Λ. 1. 113: Ἀποθ. **Ἔχω νόμους καλούς, καλὸν πολίτευμα, εἶμαι εὔνομος,** Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Θουκ.1.18, Πλάτ., κλ.· πόλις εὐνομεῖται ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 380Β· πόλις εὐνομουμένη Δημ. 744. 2, πρβλ. Ἀριστ. Ῥητ.1.1, 4, Πολιτικ. 4. 8, 5· οἰκία οὐκ εὖν. Αἰσχίν. 24. 24· Ἰσχύσετε, ὅταν εὐνομῆσθε, ὅταν θὰ τηρῆτε τοὺς νόμους, ὁ αὐτ. 1. 26.—Ἐν Πλάτ. Νόμ. 927Β, ἀντὶ τῆς ἐνεργ. μετοχῆς **εὐνομοῦσα,** ὁ Ast. προτείνει **εὔνομος οὖσα.**

εὐνόμημα, τό, νόμιμος, ἔννομος ἐνέργεια, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2.1041Α, Στοβ. Ἐκλογ. 2.192 (κοινῶς **εὐνόημα**).

εὐνομία, Ἰων. **εὐνομίη,** ἡ, καλὴ ἐφαρμογὴ τῶν νόμων, καλὴ διοίκησις, τάξις, εὐταξία, ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες, «εὐνεμεσίαν (εὐνεμησίαν Barn), καθ' ἣν εὖ νεμόμεθα καὶ διατελοῦμεν» (Σχόλ.), Ὀδ. Ρ. 487· μετέβαλον ὧδε ἐς εὐν. Ἡρόδ. 1. 65· πληθ., εὐνομίησι πόλιν κάτα .. κοιρανέουσιν Ὁμ. Ὕμν. 30. 11, πρβλ. Πλάτ. Σοφιστ. 216Β· ἀπόλεμος εὐν. Πινδ. Π. 5. 90· εὐνομίᾳ σέβειν Σοφ. Αἴ.712, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 195. 236· εὐνομίαν διὰ τῆς μουσικῆς εἰσδέχεσθαι Πλάτ. Πολ. 425Α· κατὰ τὸν Ἀριστ., οὐκ ἔστι δὲ εὐνομία τὸ εὖ κεῖσθαι τοὺς νόμους, μὴ πείθεσθαι δέ· διὸ μίαν μὲν εὐνομίαν ὑπολειπτέον εἶναι τὸ πείθεσθαι τοῖς κειμένοις νόμοις, ἑτέραν δὲ τὸ καλῶς κεῖσθαι τοὺς νόμους οἷς ἐμμένουσιν Πολιτικ. 4. 8, 6, πρβλ. 3. 9, 8· κατὰ δὲ Πλάτ. (Ὅροι 413Ε), εὐνομία πειθαρχία νόμων σπουδαίων: — **οἱ ἐπὶ τῆς εὐνομίας,** παραπλήσιον τῷ νομοφύλακες, Ἐπίγραφ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 59. **2)** προσωποπ. ὑπὸ Ἡσ. ἐν Θεογονίᾳ 902 ὡς θυγάτηρ τῆς Θέμιδος, πρβλ. Πίνδ. ἐν Ο. 9. 26., 13. 6 κἑξ., Δημ. 772. 23· οὕτως ὡς ὄνομα ποιήματος τοῦ Τυρταίου, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 5.7, 4, Στράβ. 362. **3)** εὐκαμψία τῆς φωνῆς, ἐν τῇ μουσικῇ, Λόγγος 2. 3. **II. (εὔνομος II)** ἐπιμέλεια ἐν τῇ νομῇ, καλὴ βοσκή, μεταφ. ἐπὶ μελισσῶν, Φιλόστρ. 812, Λόγγος 1. 5.

εὔνομος ον, (νόμος) **ὁ ὑπὸ καλοὺς νόμους** διατελῶν, καλῶς κυβερνώμενος, πόλις Πινδ. Ι. 5 (4). 28· Σκύθαι Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 203 (πρβλ. Στράβ. 300)· εὐνόμων ἀνδρῶν, ζώντων ἐν εὐνομίᾳ, Πλάτ. Νόμ. 815Β. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἔρανος εὐνομώτατος, «δικαιότατος» (Σχόλ.), Πινδ. Ο.1. 61· μοῖρα εὔν. = **εὐνομία,** ὁ αὐτ. Ν. 9. 70. **II.** (νομὴ ἢ νομὸς) ἐπὶ τόπων, καλὸς πρὸς βοσκήν, ἔχων καλὴν βοσκήν, Λόγγος 4. 4.

εὔνοος, οον, Ἀττ. συνῃρ. **εὔνους, ουν,** πληθ. **εὖνοι,** ὡσαύτως ἑτερόκλ. **εὔνους** (συνῃρ. ἐκ τοῦ **εὔνοες**) Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 122: γεν. πληθ. **εὐνόων** Θουκ. 6. 64:— εὐνοϊκῶς διακείμενος, καλῶς διατεθειμένος, εὐμενής, φιλικός, Ἡρόδ., Τραγ., κλ.· ἀνὴρ φίλος καὶ εὖν. Ἡρόδ. 5. 24· εὔνους γ' ὁ πρῶτος τῶνδ' ἐνυπνίων κριτὴς Αἰσχύλ. Πέρσ. 226· τινὶ Ἡρόδ. 7. 173, κ. ἀλλ., Σοφ. Φιλ. 1351, κτλ.· τῷ δήμῳ Ἀνδοκ. 31. 9· ἰμοὶ καὶ τοῖς ἰμοῖς εὔνοις λυπητέον, ἐγὼ καὶ οἱ εὐνοϊκῶς ἐμοὶ διακείμενοι πρέπει νὰ λυπώμεθα, Ξεν. Ἀπολ. 27· τὸ εὔνουν = **εὔνοια,** Σοφ. Ἰλ.1203, Θουκ. 4. 87, κ. ἀλλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **δυσμενής,** Ξεν. Κύρ. 8. 3, 5· περὶ τῆς διαφορᾶς αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ **φίλος** ἴδε Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 2, 4.— Συγκρ. **εὐνούστερος** Σοφ. Αἴ. 822, Ἴων. **εὐνοέστερος** ἐν Ἡροδ. 5. 24: Ὑπερθ. **εὐνούστατος** Ἀριστοφ. Ἱππ. 874, Πλάτ., πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. 143. **2)** ἐπὶ πραγμάτ., τὴν πάροδον ἵν' ἔχῃς τῶν θυρῶν εὐνουστέραν, εὐνοϊκωτέραν, Διονύσ. Κωμῳδιοποιὸς ἐν «Ὁμωνύμοις» 1. 17.— Ἐπίρρ. **εὐνόως** Πλουτ. Γάλβ. 8, κτλ.· συνῃρ. **εὖνως** Μ. Ἀντων. 3. 11, ἴδε Λοβεκ. Φρύν. 141: Ὑπερθ. **-νούστατα** Διόδ. 19. 6.— Περὶ τοῦ **εὔνοος** ἴδε Κόντου ἐν «Σωκράτει» σ. 24 κἑξ.

εὔνοστος, ἡ, θεὰ προστάτις τῶν μύλων, «θεὸς ἐπιμύλιος, δεκοῦσα ἐφορᾶν τὸ μέτρον τῶν ἀλεύρων» Εὐστ. Ὀδ.1383, 42. Λοβεκ. Ἀγλαοφ. σ. 972· πρβλ. **νόστος II.** **II.** εὐνόστου λιμήν, ἐν Ἀλε-

ξανδρεία, = ὁ λιμὴν τῆς εὐτυχοῦς ἐπιστροφῆς, Στράβων 792, 795.

εὐνουχίας, ου, ὁ, (εὐνοῦχος) ὅμοιος πρὸς εὐνοῦχον, ἀνίκανος πρὸς συνουσίαν, Ἱππ. π. Ἀέρ. 293, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2.7, 15.

II. μεταφ., εἶδος σικυοῦ ἄνευ σπόρων, ἀντίθετον τῷ **σπερματίας**, οὐχ ὁρᾷς ὅτι ὁ .. Λέαγρος .. περιέρχεται σικυοῦ πέπονος εὐνουχίου κνήμας ἔχων; Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λαΐῳ» 1· ὡς ὄνομα δένδρων τινῶν φοινικοφόρων, Ἀριστ. Ἀποσπ. 250· εὐν. κάλαμοι, οἱ τοῦ Πλινίου spadones, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4.11, 4.

εὐνουχίζω, ὡς καὶ νῦν, ἀποτέμνω τὰ γεννητικὰ μόρια τινος, καθιστῶ αὐτὸν εὐνοῦχον, τοὺς δὲ πλουσίους μὴ εὐνουχίζων Λουκ. Κρονοσόλων 12· εὐν. ἑαυτὸν τῆς ἐπιθυμίας Κλήμ. Ἀλ. 538: — Παθ., Δίων Κ. 68. 2: — ῥηματ. ἐπίθ., εὐνουχιστέον τοὺς μόσχους Γεωπ.17. 8, 2.

εὐνουχικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν τάξιν τῶν εὐνούχων, εὐνουχικὸν παιδάριον Ι. Γενέσ. σ. 23, 8 ἔκδ. Β.

εὐνούχιον, τό, εἶδος θρίδακος, μαρουλίου, = **ἀστυτὶς** ἢ **ἀστῦτις,** Πλιν. Η. Ν.19. 8.

εὐνουχισμός, ὁ, τὸ εὐνουχίζειν, Ἰωάν. Χρυσ. τ. 2. σ.700, Ὠριγ. ΙΙΙ.1253Α, κλ.—**εὐνουχιστής, οῦ,** ὁ εὐνουχίζων, Γλωσσ.

εὐνοχο-ειδής, ές, ὅμοιος εὐνούχῳ, Ἱππ. π. Ἀέρ. 293.

εὐνοῦχος, ὁ, (εὐνή, ἔχω) ἀνὴρ ἐκτομίας, οὗ ἐξέτεμον τὰ γεννητικὰ μόρια. Ἐν Ἀσίᾳ, ἀκολούθως δὲ καὶ ἐν Ἑλλάδι, εἶχον αὐτοὺς ὡς φύλακας τῶν γυναικῶν καὶ ὡς θαλαμηπόλους (ὁπόθεν τὸ ὄνομα, οἱ τὴν εὐνὴν ἔχοντες), Ἡρόδ.1.117., 7.187., 8.105, Ἀριστοφ. Ἀχ.117 κἑξ., Ξεν. Κύρ.7. 5, 60 κἑξ.: ἐν ταῖς Ἀσιατικαῖς αὐλαῖς καὶ τοῦ Βυζαντίου πολλάκις κατεῖχον ὑψηλὴν θέσιν. **2)** ἐπὶ ζώων, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 585, Τζέτζ. **3)** ἐπὶ καρπῶν, ἄνευ σπόρου ἢ πυρῆνος, Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 652Α (πρβλ. **εὐνουχίας**):— εἶδος πλατυφύλλου καὶ ἀκάνθου θρίδακος (μαρουλίου), ἥτις ὑπὸ μὲν τῶν Πυθαγορείων ἐλέγετο **εὐνοῦχος,** ὑπὸ δὲ τῶν γυναικῶν **ἀστυτὶς** (ἢ **ἀστῦτις** κατὰ Meineke), Ἀθήν. 69Ε.

II. ὡς ἐπίθ., ὁ φυλάττων τὴν εὐνήν, τὴν κοίτην, ἄγρυπνος, λαμπάδες εὐνούχιος ὄμμασιν Σοφ.Ἀποσπ.880.

εὐνουχώδης, ες, = **εὐνουχοειδής,** Σουίδ. ἐν λ. **ἄρρην.**

εὖντα, Δωρ. ἀντὶ **ἐόντα,** οὐδ. πληθ. τῆς μετοχ. **ὤν,** Θεόκρ.2.3.

εὐνόως, (εὔνοος) Ἐπίρρ., μετ' εὐνοίας, εὐμενῶς, Ἀριστέας 27, Ἐπίκτ. 4. 6, 7.

εὐνώμας, ου, ὁ, (νωμάω) = **εὐκίνητος,** αἰὲν εὐνώμα χρόνῳ Σοφ. Αἴ. 604 (ἔνθα τὰ κρείττω τῶν Ἀντιγράφων ἐναντίον τοῦ μέτρου ἔχουσιν **εὐνόμα**)· ἀλλ' ὁ Bgk. διορθοῖ **εὐνῶμαι,** Παθ. τοῦ **εὐνάω,** ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ, καὶ πρβλ. Ο. Κ.1571.

εὔνωτος, ον, ἔχων καλὰ ἢ ἰσχυρὰ νῶτα, Ἀριστ. Φυσιογν. 5.18.

εὐξαντος, ον, (ξαίνω) καλῶς ξαινόμενος, περὶ ἐρίου, Ἀνθ. Π. 6. 282.

εὔξεαι, Ἐπικ. 6' ἐνικ. ἀορ. α' ὑποτ. τοῦ **εὔχομαι,** αὐτὰρ ἐπὴν σπείοιης τε καὶ εὔξεαι κτλ.'Ὁδ. Γ. 45.

εὔξενος, Ἰων. **εὔξεινος, ον,** ἀγαθὸς πρὸς τοὺς ξένους, φιλόξενος, φιλικός, ἀνδρῶνας εὐξ. δόμων, τοὺς θαλάμους τοὺς ὡρισμένους πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ξένων, Αἰσχύλ. Χο. 712· λιμὴν εὐξεινότατος ναύταις Εὐρ. Ἰπ. 157:—Ἐπικ. Ἐπίρρ. **ἐὐξείνως** Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 963, 1179. **II.** Πόντος Εὔξεινος, ἡ τανῦν Μαύρη Θάλασσα, Ἡρόδ.1. 6, κ. ἀλλ., Εὐρ. Ι. Τ. 125, κτλ.· εὔξ. πέλαγος Πινδ. Ν. 4. 80· οἴδμα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 410, κτλ.· ὁ Εὔξεινος μόνον, Στράβ. 491.— Κατὰ πρῶτον τὸ πάλαι ἐκαλεῖτο **ἄξενος,** ὁ ἀφιλόξενος, ἐκ τῶν ἀγρίων φυλῶν αἵτινες κατῴκουν τὰ παράλια αὐτοῦ (dictus ab antiquis Axenus ille fuit, Ὀβιδ. Trist. 4, 4, 56):— ἴσως τὸ ὄνομα **εὔξεινος** ἐλέχθη κατ' εὐφημισμόν, ὡς τὸ **Εὐμενίδες.**

εὔξεστος, Ἐπικ. **ἐὐξεστος, η, ον,** ἀλλά, **ος, ον,** Ὀβ. Ο. 333: (ξέω): — καλῶς ἐξεσμένος, ὡς τὸ **εὔξοος,** ἐπὶ τῆς ἐργασίας τέκτονος, ῥυμός, ἀπήνη, φάτνη Ἰλ. Ω. 271, 275, 280· χηλὸς Ὀδ. Ν. 10· ἄκοντες Ξ. 225· — τὸ εὔξεστον Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 27.—Ἴδε Κόντου Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 559, δ'.

εὐξήραντος, ον, εὐκόλως ξηραινόμενος ἢ ἐξατμιζόμενος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 15. 3, 11, κ. ἀλλ.

εὔξοος, Ἐπικ. **ἐὐξοος, ον** συνηρ. γεν. ἐὔξου δουρὸς ἀκωκὴ Ἰλ. Κ. 373, Spitzn. : (ξέω)·— ἀκριβῶς ὡς τὸ **εὔξεστος,** συχνὸν παρ' Ὁμ. ἅρμα, δίφρος Ἰλ. Β. 390, Ὀδ. Δ. 590· δόρυ Ἰλ. Κ. 373· κτλ.· ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ:— ἐν Ὀδ. Ε. 237, σκέπαρνον ἐὔξοον, ἐξ ἐστιλβωμένου μετάλλου, ἀλλὰ κατὰ τὸν Εὐστ. «δύναται καὶ κατὰ ἐνεργητικὴν σημασίαν εἶναι τὸ εὖ ξέον, ὡς που καὶ βέλος ὠκύμορον, τὸ ὠκὺ θανατοῦν». **II.** εὐκόλως ξεόμενος ἢ στιλβούμενος, εὐξοώτερα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 6, 4.

εὐξύλη, λέξις ἐφθαρμένη ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ.1. 20, 3, ἔνθα ὁ Schn. διώρθωσεν **εὔχυλα.**

εὐ-ξυλο-εργός, όν, καλὸς πρὸς τὴν ἐργασίαν τοῦ ξύλου, ὕλης πελεκήτορας εὐξυλοεργοὺς Μανέθων 4. 324.

εὔξῠλος, ον, ἐκ καλοῦ ξύλου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 4, 6· ἔχων ἀφθονίαν ξύλων, Ἀποσπ. Ἀννιβ. 58.

εὐξύμβλητος, εὐξύμβολος, εὐξύνετος Ἀττ. ἀντὶ **εὐσύμβλητος, εὐσύμβολος, εὐσύνετος.**

εὔξυστος, ον, (ξύω) εὐκόλως ξυόμενος ἢ ῥινιζόμενος, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 911.

εὐογκία, ἡ, οὐσ. τοῦ **εὔογκος,** μέτριος ὄγκος, Δημόκριτ. παρὰ Στοβ. 553.16.

εὔογκος, ον, ἔχων καλὸν ὄγκον, ἀρκετὸν ὄγκον, κλινούσης τῆς λέξεως εἰς τὴν σημασίαν τοῦ **ὀγκώδης,** Ἱππ. π.Ἄρθρ.795· κοιλία ὁ αὐτ. ἐν Προγν. 40· οὐδ' ἄγαν εὔ. Εὐρ.'Ἀποσπ. 689· εὔογκος εἶναι γαστρί, μὴ ἐσθίειν πολλά, Ποιητ. παρὰ Στοβ. Τίτ. 97. 17· εὔ. φωνή, ἠχηρὰ φωνή, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ψιλή,** Φιλόχορ. 66: — μεταφ., βαρύς, σπουδαῖος, ἀντίθετ. τῷ **εὐτελής,** Ἀριστ. Ρητ. 3. 7, 2· θαυμάσαντες τῆς λέξεως τὸ εὔογκον καὶ τὸ λιτὸν ὕφος Πλούτ. 2. 511Β. **II.** μέτριος τὸν ὄγκον, συμπαγής, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 2, 6, π. Ζ. Γεν. 4. 1, 41· συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ μικρός, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 16, 8:— φορητός, εὐμετακόμιστος, ὁ αὐτ. 9. 16, 8· τὰ εὔ. τῶν ἀναθημάτων Πλούτ. 2. 969Ε. **2)** ἐπὶ χόρτων καὶ βοτανῶν, εὔπεπτος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀθηναίου.—Ἐπίρρ. **εὐόγκως,** μετὰ ἐπαρκοῦς ὄγκου, Διοκλ. παρ' Ὀρειβασ. ΙΙΙ. 173. 5.

εὐοδέω, ἔχω ἐλευθέραν ὁδὸν ἢ δίοδον, ἐπὶ ῥέοντος ὕδατος, Δημ. 1274. 19, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 50, κ. ἀλλ.— ἄπρος. ἐν τῷ Παθ., εὐοδεῖται, ὑπάρχει ἐλευθέρα δίοδος, ὁ αὐτ.3.4,24. **2)** μεταφ., «πηγαίνω καλά», εὐτυχῶ, εὐοδῶν πορεύομαι Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδηλ· 10· ἡ ἀρετή .. προϊοῦσα εὐοδεῖ Μ. Ἀντών. 6.17· χαῖρε καὶ σὺ κεύθοδε, ἐπὶ ἐπιτυμβίου πλακός, Συλλ. Ἐπιγρ. 1956, πρβλ.1907· 9. 3706.

εὐοδία, καλὴ πορεία, καλὸν ταξείδιον, Αἰσχύλ (Ἀποσπ. 34) παρ' Ἀριστοφ. Βατρ.1528, ἔνθα τὸ εὐοδίαν ἀπὸ στόματος χέειν, πρέπει νὰ σημαίνῃ εὐχὰς ἀγαθὰς πρὸς ἐπιτυχίαν τινός, (πρβλ. τὸ τῆς καθωμιλημένης, «κατευόδιον»).

εὐοδιάζω, βάλλω τι οὕτω πως ὥστε νὰ εἰσχωρήσῃ εὐκόλως, νὰ εὕρῃ εὐκόλως τὸν δρόμον του, λαβόντες οὖν .. ἁρμόζοντα καθετῆρα εὐοδιάσωμεν αὐτὸν Παῦλ. Αἰγ. 6. 59·— οὐσιαστικ., **εὐοδιασμός,** ὁ, ὁ δὲ τοῦ εὐοδιασμοῦ τρόπος τοιοῦτός ἐστιν αὐτόθι.

εὐοδμία, εὔοδμος, ἴδε **εὐοσμία, εὔοσμος.**

εὔοδος, ον, εὐβιάβατος, ἐπὶ ὀρέων, Ξεν. Ἀν. 4. 8. 10· ἐπὶ ὁδοῦ, εὔβατος, ὁδὸς .. εὐοδωτάτη τοῖς ὑποζυγίοις αὐτόθι 4. 2, 9. **2)** μεταφ., εὔκολος, ἄνευ δυσκολίας, ἁπλοῦς, Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2.1127D. **3)** ὁ εὐκόλως ἐκκρινόμενος, εὐέκκριτος, πρὸς τὰς οὐρήσεις ἐστιν (τὰ ὄστρεα) οὐκ εὔοδα Μνησίθεος παρ' Ἀθην. 92C· ὡς ἐπίθετον τοῦ Πανός, ὁ εὔοδος θεός, ὁ παρέχων εὐοδίαν, Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 4705b, κ.ἀλλ. εὐοδά σοι πάντ' ἐστι Ἐπιτύμβ. ἐν Amer. Inst. 3. σ. 313.

εὐοδόω, καθιστῶ τὴν πορείαν τινὸς καλήν, εὔποτμον, μετὰ δοτ. προσ., σφῷν δ' εὐοδοίη (εὖ διδοίη Burges) Ζεύς, «νὰ σᾶς δώσῃ καλὸν κατευόδιον», Σοφ. Ο. Κ. 1435· ἀλλὰ παρὰ μεταγεν. μετ' αἰτ., Ἑβδ., κτλ., ὁ δὲ Ἑρμαννος διορθοῖ, σφὼ ἐν τῷ μνημονευθέντι χωρίῳ τοῦ Σοφ.: ἀπολ., τὸ εὐοδοῦν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 7. **2)** Παθ., κάμνω εὐτυχές, αἴσιον ταξείδιον, εἰ εὐοδοθήσωμαι Ἐπιστ. π. Ρωμ. α', 10· ἐπὶ πραγμάτων, ἐπιτυγχάνω, «πηγαίνω καλά», ὡς Κλεομένει εὐωδώθη τὸ πρᾶγμα Ἡρόδ. 6. 73· θησαυρίζω ὅ τι ἂν εὐοδῶται = εὑπορῇ Α' Ἐπιστ. π. Κορ. ις' 2, πρβλ. Πράξ.'Αποστ. ια', 29. **II.** ἀμεταβ., = τῷ Παθ., Φίλων 1. 514.

εὐοῖ, ἐπιφώνησις βακχευόντων, Λατ. evoe, ὡς τὸ **αἰαί,** ἀναταράσσει εὐοῖ μ' ὁ κισσὸς Σοφ. Τρ. 219, κτλ., ἴδε Φώτ. ἐν λέξ.

εὐοικονόμητος, ον, εὐκόλως οἰκονομούμενος, μόνον ἐν τῷ Ἐπίρρ. -τως, Σχόλ. εἰς Εὐρ.'Ορ. 464. **2)** εὔπεπτος, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 54D, 80B, 115D.

εὔοικος, ον, ἔχων καλὰς οἰκίας, Ἐτυμολ. Μ. 389. 24. **2)** καλὸς πρὸς κατοικίαν, εὐάρεστος, Ὀππ. Ἀλ. 3. 370. **II.** φιλόξενος, Δίων Κ. 44. 39. **2)** ἀγαθὸς πρὸς τοὺς οἰκέτας, Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 267D.

εὐοινέω, ἔχω ἄφθονον οἶνον, ἐξάγω καλὸν οἶνον, Στράβ. 516.

εὐοινία, ἡ, ἀφθονία οἴνου, καλὸς τρυγητός, Στέφ. Βυζ.

εὐοίνιστος, ον, ἐκ καλοῦ οἴνου, ἐπιλοιβὴ Ὀρφ.Ἀργ. 601.

εὔοινος, ον, ἔχων ἄφθονον οἶνον, Λέσβος Ἑρμησιάναξ 5. 55, πρβλ. Στράβ. 241· σταφυλὴ Ἀνθ. Π. 6. 300.

εὐοιωνισμός, οῦ, ὁ, καλὸς οἰωνός, προαίσθησις εὐτυχίας, Σχόλ. εἰς Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 47.

εὐοιώνιστος, ον, ἔχων καλὸν οἰωνόν, Διοδ.'Εκλογ. 629. 37.

εὔολβος, ον, πλούσιος, εὐδαίμων, Εὐρ. Ι. Τ. 189, Ἐπίγραμμ. ἐν Συλλ.'Επιγρ.1582, 2661.

εὐολίσθητος, ον, = τῷ ἑπομ., Ἰαμβλ. Προτρ. 352.

εὐόλισθος, ον, εὐκόλως ὀλισθάνων, ἀσταθής, ἠλίκια Φίλων 2. 463, πρβλ. Πλούτ. 2. 878D. **II.** λίαν ὀλισθηρός, κόπρος Ἀλέξ.'Αφρ. 1. 90.

εὐόλκιμος, ον, (ὁλκὴ) εὐκόλως ἑλκόμενος, συρόμενος, κολλώδης, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802.

εὐομβρία, ἡ, ἀφθονία βροχῆς, Εὐσεβ. Ἐκκλ.Ἱστ. σ. 353, κλ.

εὐομβρος, ον, ἔχων ὀφθονίαν βροχῆς, καλῶς ποτιζόμενος, Στράβ. 183.

εὐόμιλος, ον, κοινωνικός, Μ. Ἀντων. 1. 16· ἐμπιστευτικός, Ἡλιόδ. 3.10· οὐσιαστ. ἐν τῷ πληθ. **εὐομιλίαι,** αἱ, Χάρ. ἐν Λατ. Γραμμ. (ἔκδ. Keil) I, σ. 33.12., 549.10.

εὐόμματος, ον, ἔχων καλοὺς ὀφθαλμούς, βλέπων καλά, «ὀξυδερκὲς γὰρ τὸ ζῷον καὶ εὐόμματον» Ἐτυμ. Μ. σ. 284, 8.

εὐομολόγητος, ον, εὐκόλως ὁμολογούμενος, ἀναμφήριστος, Πλάτ. Πολ. 527Β.

εὐόμφαλος, ον, παρ' Ἀρκάσι = **εὔοσμος,** Ἀθήν. 682C, ἴδε **ὀμφὴ** ἐν τέλει.

εὐόνειρος, ον, ὁ βλέπων εὐχάριστα ὄνειρα, Στράβ.761· φέρων εὐχάριστα ὄνειρα, νὺξ Ἰλιόδ. 3. 5· τὰ εὐ., εὐχάριστα ὄνειρα, Πλούτ. 2. 83D.

εὐόνυξ, υχος, ὁ, ἡ, ἔχων ἰσχυροὺς ὄνυχας, Μ. Σιδήτ. 34.

εὐοπλέω, εἶμαι καλῶς παρεσκευασμένος, ὡπλισμένος, Ἀνθ. Π. 12.120, Φίλων 1. 20.

εὐοπλία, ἡ, καλὴ κατάστασις ὅπλων καὶ τῆς ἄλλης παρασκευῆς, Ξεν.Ἱέρ. 9, 6.

εὔοπλος, ον, καλῶς ὡπλισμένος, καλῶς παρεσκευασμένος,Ἀριστοφ.Ἀχ. 592· λόχος, πόλις Ξεν.Ἑλλ. 4. 2, 5,Ἱέρ.11, 3· τῶν ζῴων τὰ ἄρρενα εὐοπλότερα Ἀριστ. π. τὰ Ζ.Ἱστ. 4. 11, 11. **II.** (ὁπλὴ) ἔχων καλὰς ὁπλάς, Πολυδ. Α', 194.

εὔοπτος, ον, (ὁράω, ὄψομαι) περιφανής, εὐκόλως ὁρώμενος, Λογγῖν. 4. 3. **II.** ὡραῖος, εὐειδής,Ἐτυμολ. Μ. 276. 36.

εὐόρᾶτος, ον. (ὁράω) = τῷ προηγουμ. I, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰαμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ.

εὐοργησία, ἡ, ἠπιότης διαθέσεως, Εὐρ.Ἱππ.1039, Βάκχ. 641.

εὐόργητος, ον, (ὀργὴ) ὁ εὐμενῶς φερόμενος, «ὁ τῇ ὀργῇ εὖ χρώμενος» (Ἡσύχ.), Ἱππ. π.Ἀέρ. 288· τοῖς κόλαξι .. εὐόργητος Εὔβουλος ἐν «Διονυσίῳ» 1. 3.—Ἐπίρρ., εὐοργήτως προσομιλεῖν τῷ πολέμῳ, μὲ ἥπιον τρόπον, ἡπίως, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὀργισθείς, Θουκ.1.122. **II.** ὁ εὐκόλως εἰς ὀργὴν κινούμενος, πλήρης ὀργῆς, Πλούτ. 2. 413C.

εὔοργος, ον, (ὀργὴ) ἐπὶ ψόγου, «ὁ μὴ ὀργιζόμενος ἐφ' οἷς δεῖ, ἀλλὰ πάντα εὖ φέρων. ἔσθ' ὅτε δὲ ἐπὶ ἐγκωμίου»Ἡούχ.

εὐόρεκτος, ον, ὁ προξενῶν ὄρεξιν, ὀρεκτικός, τὸ μὲν ποικίλον ἡδιόν ἐστιν, τὸ δὲ ἥδιον εὐορεκτότερον Πλούτ. 2. 663E.

εὐόριστος, ον, ὃν εὐκόλως τηρεῖ τις ἐντὸς ὁρίων, ἡ ἀτμὶς ὑγρὸν καὶ ψυχρόν· εὐόριστον μὲν ὡς ὑγρὸν Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 4, 6· τὸ εὐόρ., ἀντίθετον τῷ τὸ δυσόριστον, αὐτόθι 4. 1, 2, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 6, 3.— Κατὰ τὸν Ζωναρᾶν σ. 917: «εὐόριστον τὸ ψηλαφώμενον καὶ φθειρόμενον, οἷον ὁ ἄρτος καὶ τὰ ὅμοια».

εὐορκέω, ὁρκίζομαι ἀληθῶς, κάμνω ἀληθῆ ὅρκον, ὁρκίζομαι ἐπὶ τῆς ἀληθείας, ἀντίθ. τῷ **ἐπιορκέω,** μηδένα θεὸν ὁμόσῃς, μηδ' ἂν εὐορκεῖν μέλλῃς Ἰσοκρ.7 Α'— φυλάττω τὸν ὅρκον μου, Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 28· τινι Θουκ. 5. 30· τὴν ἐμὴν ψυχὴν κατώμοσ' ἦν ἂν εὐορκοῖμ' ἐγώ, διὰ τὴν ὁποίαν ἐγὼ δὲν θὰ ἔκαμνα ψευδῆ ὅρκον, Εὐρ. Ὀρ. 1517· ὑμεῖς δὲ κατὰ τὸν νόμον εὐσεβοῦντες καὶ εὐορκοῦντες, τηροῦντες τοὺς ὅρκους, Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 25.

εὐορκησία, ἡ, τὸ εὐορκεῖν, Ἀλέξανδρος ἐν «Ἑλένῃ» 1· πρβλ. Λοβέκ. ἐν Φρυν. 513.

εὐορκία, ἡ, = τῷ προηγ., Πινδ. Ο. 2.119.

εὔορκος, ον, ὁ τηρῶν τὸν ὅρκον του, πιστὸς εἰς τὸν ὅρκον αὐτοῦ, ἀνδρὸς δ'εὐόρκου γενὴ μετόπισθεν ἀμείνων Ἡσ.Ἔργ.κ.Ἡμ. 283, πρβλ.183, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 6. 86,3,Ἀριστοφ.Πλ.61, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 42, κτλ.· εἴς τινα Εὐρ. Μήδ. 495. **II.** ἐπὶ ὅρκων, εὔορκα ὀμνύναι, ὁρκίζεσθαι πιστῶς, Ἀντιφῶν112. 23· διομόσασθαι εὐορκότερα ὁ αὐτ. 143. 18· ψηφίσασθαι Ἰσαῖος 2, ἐν τέλει· γνῶναι Δημ. 310.16· εὐορκοτέραν θήσεσθε τὴν ψῆφον ὁ αὐτ. 846. 2, πρβλ. 522. 19· εὐορκοτάτην τὴν ψῆφον ἐνεγκεῖν Λυκοῦργ.149. 23, πρβλ. Λυσ.153. 3: — συμφώνως πρὸς τὸν ὅρκον τινός, οὐχὶ ἐναντίον τοῦ ὅρκου, εὔορκόν [ἐστι] Θουκ. 5.18, πρβλ. 23,29· εὔορκα ταῦθ' ὑμῖν ἐστι Δημ. 525.13· οὕτως ἐν τῷ Ἐπιρρ., τὰ δ' εὔορκως ἔχει Αἰσχύλ: Χο. 979· εὔορκον θέσθαι τὴν ψῆφον Ἀριστ. Ρητ. Ἀλ.19, 5.

εὐόρκωμα, τό, πιστὸς ὅρκος, Αἰσχύλ. Χο. 901 ἐν τῷ πληθ.

εὐόρκωτος, ον, = **εὔορκος,** Πολυδ. Α', 39.

εὐόρμητος, ον, (ὁρμάω) εὐκόλως ὁρμῶν πρός τι, εὐόρμητος πρὸς ἡδονὴν **Βασίλ.** Σελ. ἐν βίῳ Θέκλ. σ. 76.

εὔορμος, ον, ἔχων καλοὺς ὅρμους πρὸς προσόρμισιν πλοίων, ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος Ὀδ. Δ. 358, πρβλ. Ι.136, Ἰλ. Φ. 23, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 207, Σοφ. Φιλ. 221, κτλ. **2)** καλῶς ἠγκυροβολημένος, «ἀραγμένος», εὐόρμων .. πρυμνήσια νηῶν Ἀνθ.Π.10.4.

εὐορνεθία, ἡ, καλὸς οἰωνός, Σοφ. Ἀποσπ. 881.

εὔορνῦς, ῦθος, ὁ, ἡ, καλὰ προμηνύων, αἴσιος, οἰωνοὶ Διον. Ἀλ. 2. 73· **II.** ἔχων ἀφθονίαν πτηνῶν, ἐπίθ. τῆς Τανάγρας ἐν Ἀνθ. Π. 7. 424.

εὐόροφος, ον, ἔχων καλὴν ὀροφήν, καλῶς ἐστεγασμένος, Ἀνθ. Π. 9. 59.

εὐόρπηξ, ηκος, ὁ, ἡ, ἔχων ὡραίους κλάδους, Νόνν. Δ. 21.296.

εὐοσμέω, εἶμαι εὔοσμος, εὐώδης, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6.16.1.

εὐοσμία, ἡ, εὐωδία, Σοφ. Ἀποσπ. 340, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 14, 4· ἀλλ' **εὐοδμία** ὁ αὐτ. π. Ὀσμ. 51· πρβλ. Πολυδ. Β', 75. 76.

εὔοσμος ἢ **εὐόδμος, ον,** (ἴδε **ὄδμή, ὀσμή**) ἔχων καλὴν ὀσμήν, εὐώδης, εὔοδμον ἔαρ Πινδ. Ἀποσπ. 45. 14· σέλινον, νέκταρ Θεόκριτ. 3. 23., 17. 29· οὕτω δὲ καὶ Διον. ὁ Περιηγ. 937 (διόρθ. γραφ. **εὐώδης**), κλ.· εὔοδμος τῇ ὀσφρήσει Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 13. 3.—Πρβλ. **ὀσμή.**

εὐοσφραντικός, ή, όν, ὀξὺς τὴν ὄσφρησιν, Ἡσύχ. ἐν λ. **εὐρινοτάτην.**

εὐόσφρητος, ον, ὡς τὸ προηγ., ὁ ἔχων καλὴν ἤτοι ὀξεῖαν ὄσφρησιν, Ἐτυμολ. Μ. 765. 53.

εὐόφθαλμος, ον, ὁ ἔχων ὡραίους ὀφθαλμούς, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 41. **2)** ὁ ἔχων ὀξεῖαν ὅρασιν, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 55. **II.** εὐάρεστος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, Ἀθήν. 545Ε:— μόνον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀρεστός,κατὰ τὸ φαινόμενον καλός,εὐλογοφανής, εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι Ἀριστ. Πολιτικ. 2.18,16· πρβλ. εὐπρόσωπος.— Ἐπίρρ. **-μως,** «εὐόφθαλμως:ἀντὶ τοῦ εὐπρεπῶς,Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ ταῶν» Ἁρποκρ.

εὐοφρῦς, υ, ἔχων ὡραίας ὀφρῦς, Ἀνθ. Π. 5.76.

εὐοχέω, καλῶς ἡνιοχῶ, «εὐοχεῖται, ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος, ἀντὶ τοῦ καλῶς ἡνιοχεῖται» Σουΐδ.

εὐοχθέω, ἔχω ἀφθονίαν ἀγαθῶν, εὐημερῶ, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 475, Ριαν. παρὰ Στοβ. 54.12.— Καθ' Ἡσύχ. «εὐτυχεῖν· εὖ ἔχειν, εὐθυμεῖν. πλήρη εἶναι. εὐτροφεῖν· ὀχὴ γὰρ ἡ τροφή».

εὔοχθος, ον, ἔχων καλὰς ὄχθας, γόνιμος, εὔφορος, γῆ Ὀμ. Ἐπιγράμμ.7. 2·— ὡσαύτως, δαῖτας εὐόχθους, πολυτελεῖς, Βακχυλ. Ἀποσπ. 22 (23) ἔκδ. Blass· βορὰ Εὐρ. Ἴων. 1169.

εὐόχοον· «πλήρη· ἀπὸ τῶν ποταμῶν μετῆκται» Φωτ. Λεξ. ἐν λ.

εὔοχος, ον, (ἔχω) ἰσχυρῶς κρατῶν, δεσμὸς Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808. **II.** ὃν εὐκόλως κρατεῖ ἢ διατηρεῖ τις, σχῆμα ὁ αὐτ. π. Ἀγμ. 779.

εὐοψέω, ἔχω ἄφθονα ὀψάρια, Στράβ.184, 658.

εὐοψία, ἡ, (ὄψον) ἀφθονία ὀψαρίων,Ἀλκίφρων 3. 3.

εὐοψία, ἡ, (ὄψις) καλὴ ὄψις, εὐπροσωπία, Ἄλεξις ἐν «Γαλατείᾳ» 3.

εὔοψος, ον, ἔχων ἀφθονίαν ὀψαρίων, ἀγορὰ Ἀναξανδρίδης ἐν «Ὀδυσσεῖ» 1. 10· χωρίον Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 304 D, πρβλ. Πλούτ. 2. 669C, κτλ.

εὐπάγής, ές, (√ΠΑΓ, **πήγνυμι**) ἐπὶ τοῦ σώματος ἢ τῶν μελῶν, συμπαγής, στερεός, «γερός», Πλάτ. Νόμ.775C, Ξεν. Κυν. 4. 1., 5, 30, κτλ.: ἐπὶ πραγμάτων, σελίδες αὐτόθι 2. 8· βάκτρον Θεόκρ.25. 208: πρβλ. **εὐπάξ.**—Ἐπίρρ. **-γέως,**Ὀππ.Ἀλ. 3. 401.

εὐπάθεια, Ἰων. **-ίη,** ἡ, (εὐπαθὴς) ἡ ἀπόλαυσις ἀγαθῶν, ἀπόλαυσις ἡσυχίας καὶ ἀναπαύσεως, Ξεν.Ἀγησ. 9. 3, Ἀριστ.Ἠθ. Ν. 8. 8, 2:— ἰδίως ἐν τῷ πληθ., ἀπολαύσεις, τέρψεις, τρυφαί, ἐν εὐπαθίῃσι (οὕτως ἀναγνωστέον ἀντὶ -είῃσι, πρβλ. 8. 99), διατελεῖν ἐν τρυφῇ καὶ ἐν εὐθυμίᾳ,Ἡρόδ.1. 22, 191· εὐπαθείας ἐπιτηδεύειν αὐτόθι 135· ὡσαύτως λιχνεύματα, ἡδύσματα, εὐπαθείας ἑκ τῆς ἀγορᾶς πολυτελεῖς πορίζεσθαι Ξεν. Ἀπολ.18, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 404D. **2)** παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς, μακαρία κατάστασις τῆς ψυχῆς, Διογ. Λ.17.115· πρβλ. Ξεν. Ἀγησ. 11, 9, οὐ καρτερίαν τὴν ἀρετὴν ἀλλ' εὐπ. νομίζειν:— καθόλου, εὐαισθησία, Πλούτ. 2. 589C, κτλ. πρβλ. Wyttenb. ἐν 132C.

εὐπάθέω, διάγω εὐάρεστον τὸν βίον, εὐφραίνομαι. εὐθυμῶ, πίνειν καὶ εὐπαθέειν Ἡρόδ. 2. 133, 174, Πλάτ. 347C· ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 247D· ἴδε **εὐπάθεια·** ἀντίθετον τῷ **δυστυχέω.** Δίων Κ. 56. 45. **2)** λαμβάνω εὐεργεσίας, εὐεργετοῦμαι, ὑπό τινος Πλούτ. 2.176B, ἔνθα ἴδε Wyttenb.

εὐπαθής, ές. (πάθος) ἀπολαύων ἀγαθῶν, ἡδυπαθής, ἀβροδίαιτος, ἔχοντες εὐπαθῆ βίον Κράτης ἐν «Θηρίοις» 4. **II.** εὐκόλως πάσχων ὑπό τινος, ὑπὸ τοῦ ἀέρος Ἀριστ. Προβλ. 8. 4· τῷ ἀέρι Πλούτ. 2. 949E· πρὸς τὸ πῦρ ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 35· εὐπ. εἰς τὸ πάσχειν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5.14, 7· ἐπιδεκτικός, εὐαίσθητος, Πλούτ. 2. 528D.

εὐπαθίη, ἡ,Ἴων. ἀντὶ **εὐπάθεια.**

εὐπαιδευσία, ἡ, καλὴ ἐκπαίδευσις, Εὐρ. Ἀποσπ. 1080, Μενάνδρου Μονόστιχ. 653.

εὐπαίδευτος, ον, καλῶς πεπαιδευμένος, καλῶς ἠσκημένος,Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808· εὐπαιδεύτον ἐστι, εἶναι ἔργον ἐμπείρου ἀνδρός, μεν' ἀπαρ., αὐτόθι 780· ἐπιστολὴ εὐπαίδευτος, δεικνύουσα τὴν εὐπαιδευσίαν τοῦ γράψαντος αὐτήν, Διον.Ἀλ. πρὸς Γν. Πομπ. ἐν ἀρχῇ.— Ἐπίρρ. **-τως,** Συγκρ. **-ότερον,**Ἀθήν.177E.

εὐπαιδία, ἡ, καλὴ τέκνων γενεά, Αἰσχύλ.Ἀποσπ. 281· τέρπεται δ' εὐπαιδίᾳ Εὐρ. Ἰκ.490· εὐπαιδίαν ἔχοντ', εὐτυχῆ ἐν τέκνοις, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 678· ὦ μακάριε τῆς εὐπαιδίσε Ἀριστοφ. Σφ.1512· τῆς .. ἡμετέρας εὐπ.Ἰσοκρ. 229C, πρβλ. **εὐτεκνία.**

εὔπαις, αιδος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὰ ἢ πολλὰ τέκνα,Ὅμ."Υμν. 30. 5,Ἡρόδ.1. 32, καὶ Ἀττ., ὡς Εὐρ. ἐν Ἐκ. 810,Ἀριστοφ. ἐν Πλ. 639· βιοτᾶς εὐπαιδος Εὐρ. Ἴων 491:— ἀλλά, Λατοῦς γόνος

εὔπαις, ὁ εὐγενὴς αὐτῆς υἱός, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 689, Ι. Τ. 1234.— Πρβλ. **εὔτεκνος**.

εὔπακτος, Δωρ. ἀντὶ **εὔπηκτος**.

εὐπάλαιστος, ον, εὖ ὅλως ἠττώμενος ἐν τῇ πάλῃ, Ἐπίχαρ. 98 Alir.

εὐπάλαιστρος, ον, ἐμπείρως ἔχων εἰς τὰ τῆς παλαίστρας, ἐξησκημένος, μεταφ., τὸ κατὰ τὰς εἰρωνείας **εὐπάλαιστρον**, τὸ μετ' ἐπιτηδειότητος εἰρωνεύεσθαι, Λογγῖν. 34. 2.

εὐπάλαμος, ον, ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατασκευάζειν τι τεχνηέντως, εὐμήχανος, ἐπινοητικός, **εὐπάλαμον** μέριμναν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1531· ἔρως Ὀρφ. Ὕμν. 57. 4· σοφίη Ἀνθ. Ιι. παράρτ. 55. **2)** καλῶς ἐξειργασμένος, ἔντεχνος, ὕμνοι Κρατῖνος ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 530.

εὐπάλης, ές, (πάλη) = **εὐπάλαιστος**, ἄεθλοι Ἀπολλ. Ρόδ. Β 618, ἴδε Ruhnk. Ἐπιστ. Κριτικ. σ. 222, Ἰων.—Ἐπίρρ. **εὐπαλέως** Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 193.

εὐπάξ, ᾶγος, ὁ, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **εὐπῆξ**, ἐκ τοῦ εὖ πάγω, ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἑρμάννου ἀντὶ εὐπαγεῖ ἐν Εὐρ. Ὀρ. 1428.

εὐπαράγωγος, ον, εὐκόλως φερόμενος εἴς τινα τόπον, ὁστέα Ἱππ. π. Ἀγμ. 755. **II.** εὐκόλως παρασυρόμενος, ἀποπλανώμενος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1115, Πλάτ. Τίμ. 69D. **2)** ἐνεργ., ἀπατηλός, δελεαστικός, Φίλων 2. 481.

εὐπαράδεκτος, ον, εὐκόλως γινόμενος δεκτός, εὐπρόσδεκτος, Πολύβ. 10. 2, 11, Ἀπολλ. π. Ἀντων. 114Α. **II.** ἑτοίμως δεχόμενος, τινος Φίλων 1. 136· οὕτως, **εὐπαράδοχος** Κύριλλ. Ἀλ. ΙΙΙ. 961Α.

εὐπαραίτητος, ον, εὐδιάλλακτος, εὐεξίλαστος, Πλουτ. Δίων 47, Φωκ. 29.

εὐπαράκλητος, ον, εὐκόλως διὰ παρακλήσεων ἐξιλεούμενος, Πλάτ. Ἐπιστ. 328Α. **II.** εὐκόλως καταπείθων, καταπειστικός, τρόπος Ἀριστείν. 2. 1.

εὐπαρακολούθητος, ον, ὃν εὐκόλως παρακολουθεῖ τις, ἐπὶ διηγήσεως, ἐπιχειρήματος λογικοῦ, κτλ., Πολύβ. 4. 28, 6, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 6· τοῦ **εὐπαρακολουθήτου** ἕνεκα Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 11.—Ἐπίρρ. **-τως**, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 37. **II.** εὐκόλως ἀκολουθῶν, «εὐπαρακολούθητοι· ὀξεῖς εἰς τὰ πράγματα καὶ οὐ νωχελεῖς» Ἡσύχ.

εὐπαρακόμιστος, ον, ὁ εὐκόλως παρακομιζόμενος, ὀλκάδος .. πρὸς τὴν γῆν μὴ **εὐπαρακομίστου** διὰ τὸ μέγεθος Πλουτ. Λούκουλλ. 13· μεταφ., **εὐπαρακομίστῳ** τῷ λογισμῷ πρὸς τὸ συμφέρον Πλούτ. 2. 597Β. **II.** πόλις .. **εὐπαρακόμιστος** τῆς περὶ ξύλα ὕλης, ἔχουσα καλὴν θέσιν διὰ τὴν προμήθειαν ξυλείας, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 5, 4.

εὐπαράκρουστος, ον, ὃν εὐκόλως δύναταί τις νὰ ἀποκρούσῃ, νὰ ἀνασκευάσῃ, Ἀπολλ. π. Ἀντων. 6Α.

εὐπαραλόγιστος, ον, ὁ εὐκόλως ἐξαπατώμενος, Πολύβ. 5. 75, 2, κτλ.

εὐπαραμύθητος, ον, ὁ εὐκόλως ἐξιλεούμενος, εὐχαῖς Πλάτ. Νόμ. 888C. **2)** ὁ εὐκόλως παραμυθούμενος, παρηγορούμενος, θάνατος Πλούτ. 2. 110D, 113Ε.

εὐπάρᾱος, ον, Δωρ. ἀντὶ **-ηος**, = **εὐπάρειος**, Πινδ. Π. 12. 28.

εὐπαράπειστος, ον, εὐκόλως παραπειθόμενος, φίλοις **εὐπαραπειστότατος** Ξεν. Ἀγησ. 11, 12.

εὐπαράπλους, ουν, ὃν εὐκόλως περιπλέει τις, Στράβ. 838.

εὐπαρατήρητος, ον, ὁ εὐκόλως παρατηρούμενος, Ἀνέκδ. Boiss. τ. 3. σ. 255 ἐν τέλει.

εὐπαράτρεπτος, ον, ὃν εὐκόλως μετατρέπει τις ἀπὸ τῆς γνώμης του, ὡς τὸ **εὐπαράπειστος**, Πολυδ. Η', 12.

εὐπαρατύπωτος, ον, εὐκόλως ἀποπλανώμενος ἐξ ἐσφαλμένων ἐντυπώσεων, αἰσθητήρια Μ. Ἀντών. 5. 33.

εὐπαράφορος, ον, εὐκόλως παραφερόμενος, ἐκτρεπόμενος, Κύριλλ. Ἀλ. 1. 141D, ΙΙ. 529Β, Χ. 344D:—«**εὐπαράφοροι**· ἐξεστηκότες» Ἡσύχ.

εὐπάρεδρος, ον, ὁ ἐγκαρτερῶν, ἀφωσιωμένος, προσκεκολλημένος, τὸ **εὐπάρεδρον**, τὸ καλῶς παραμένον καὶ διηνεκῶς, πρὸς τὸ εὔσχημον καὶ **εὐπάρεδρον** (διάφ. γρ. **εὐπρόσεδρον**) τῷ Κυρίῳ Ἐπιστ. Α' π. Κορ. ζ, 35, πρβλ. Ἡσύχ., Σουίδ.—Ἐπίρρ. **εὐπαρέδρως**, μετ' ἀφοσιώσεως, Κύριλλ. Ἀλ. VI. 217Β, κλ.

εὐπάρειος, ον, ἔχων ὡραίας παρειάς, καλλιπάρειος, Πολυδ. Β', 87, Θ', 162· Δωρ. **εὐπάραος**, ὃ ἴδε.

εὐπαρεισδῦτος, ον, ὁ εὐκόλως παρεισδύων εἰς μὴ προσῆκον μέρος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 797.

εὐπαρηγόρητος, ον, ὁ εὐκόλως παρηγορούμενος, Πτολ. Τετράβ. 153.—Ἐπίρρ. **εὐπαρηγορήτως** καὶ **εὐπαρηγόρως** μνημονεύονται ἐκ τῶν Ἐπιστ. Φαλάριδος.

εὐπάρθενος, ον, περίφημος διὰ τὰς ὡραίας παρθένους, Τρυφ. 51. **II.** εὐπ. Δίρκη, εὐδαίμων παρθένος, Εὐρ. Βάκχ. 520, πρβλ. Ἀνθ. Π. 287, Νόνν. Δ. 16. 311, καὶ ἴδε ἐν λ. **εὔπαις**.

εὐπαρόδευτος, ον, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ παρέλθῃ χωρὶς νὰ προσελκυσθῇ ἡ προσοχὴ αὐτοῦ, Σουίδ. ἐν λ. Ἁρμάτος.

εὐπάροδος, ον, εὐπρόσιτος, Στράβ. 148.

εὐπάροιστος, ον, = **εὐπαράφορος**, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 1. μέρ. 1, σ. 35, 237· **εὐμετακόμιστος**, αὐτόθι 286.— **Κατὰ Σουίδ.** «εὐπάροιστον· εὐπαράγωγον», πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ.

εὐπαρόξυντος, ον, εὐκόλως παροξυνόμενος, ὑπὸ κακῶν Πλουτ. Ἀντών. 73.

εὐπαρόρμητος, ον, εὐκόλως παρορμώμενος, Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 10.

εὐπάροχος, ον, ἑτοίμως παρέχων ἑαυτόν, πειθήνιος, Ἵππος Ἱππιατρ.· ὁ ἐλευθερίως παρέχων τι, Ἰω. Δαμασκ. ΙΙ. 264Β.

εὐπαρρησίαστος, ον, ὁ μετὰ παρρησίας ὁμιλῶν, Θεόδ. Στουδ. σ. 338C, κλ.

εὐπάρῠφος, ον, ἔχων ὡραίαν πορφυρᾶν παρυφὴν ἢ κράσπεδον, περίζωμα Πλουτ. Αἰμίλ. 33· ὡς οὐσιαστ., **εὐπάρυφος**, ἡ, ὡραῖον ἔνδυμα, Νικόστρ. ἐν «Βασιλεῦσι» 1, Ἡρῳδιαν. 1. 16. **2)** ἐπὶ προσώπων φορούντων τοιοῦτον ἔνδυμα, Λατ. praetextatus, **εὐπάρυφός** τις, ἐκ τῶν μεγάλων τις, Πλούτ. 2. 57Α (ἔνθα ἴδε Wytt), Λουκ. Ἐνύπν. 17, Δημών. βίος 17, κλ. **2)** μεταφ., πομπώδης, διηγήματα Πλούτ. 2. 547Ε· ἀλλά, **εὐπ. λόγοι** παρ' Ἀθην. 453Α εἶναι πιθ. διηγήσεις ἀσελγεῖς διὰ διφορουμένων λέξεων, ὡς τὸ Λατ. praetextatus.

εὐπάτειρα, ἡ, = **εὐπατέρεια**, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 218.

εὐπᾰτέρεια, ἡ, (πατὴρ) ὡς τὸ **εὔπατρις**, θυγάτηρ εὐγενοῦς πατρός, ἐπίθ. τῆς Ἑλένης, Ἰλ. Ζ. 292, Ὀδ. Χ. 227· τῆς Τυροῦς, Λ. 235, πρβλ. Μόσχ. 2. 29. **2)** ἐπὶ τόπων, ἀνήκων εἰς εὐγενῆ πατέρα, αὐλὰ Εὐρ. Ἱππ. 98.

εὐπᾰτόριον, τό, βοτάνη τις, agrimonia eupatorium (κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ Μιθριδάτου τοῦ Εὐπάτορος), Διοσκ. 4. 41.

εὐπᾰτρῐδης, ου, Δωρ. **-δας, α**, ὁ· (πατὴρ): — ἐκ καλοῦ ἢ εὐγενοῦς πατρός, ἐξ εὐγενοῦς οἰκογενείας, ἐπὶ προσώπ., Σοφ. Ἠλ. 162, Εὐρ. Ἄλκ. 920, Ἱππ. 152, κτλ.· ὡσαύτως, **εὐπατρίδαι** οἶκοι ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1073. **II.** ἐν Ἀθήναις κατὰ τοὺς ἀρχαιοτέρους χρόνους οἱ **εὐπατρίδαι** ἀπετέλουν τὴν πρώτην τάξιν, οἱ **γεωμόροι** τὴν δευτέραν, οἱ **δημιουργοὶ** τὴν τρίτην· ὅτε δὲ ἱδρύθη ἡ δημοκρατία, οἱ εὐπατρίδαι, ὡς οἱ Πατρίκιοι ἐν Ῥώμῃ, διετήρησαν τὰ ἱεραρχικὰ ἀξιώματα καὶ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἱερῶν, πρβλ. Ἐπιγρ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 765, Ἰσοκρ. 351C, Ξεν. Συμπ. 8. 40, Πλουτ. Θησ. 25, Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 17. 20· εὐπατρίδαις δὲ γινώσκειν τὰ θεῖα καὶ παρέχειν ἄρχοντας ἀποδοὺς καὶ νόμων διδασκάλους εἶναι καὶ ὁσίων καὶ ἱερῶν ἐξηγητὰς αὐτόθι 1. 112. 5 (ἀποσπ.)· πέντε τῶν εὐπατρίδας οὐδεὶς ὁρᾷ Ἄλεξις «Θηβαίοις» 1. 3· «οἱ δὲ φιλοθρασιλεῖς, ἐξ εὐπατριδῶν ὄντες, μάλιστα τῶν ἱερῶν ἐπεμελοῦντο, συνεδρεύοντες ἐν τῷ βασιλείῳ τῷ παρὰ τὸ βουκολεῖον» Πολυδ. Η', 111, ἴδε Thirlw. Ἱστορίαν τῆς Ἑλλάδος τ. 2. σ. 10 κέξ., Grote τ. 3. κεφ. 10. **2)** ἐν Ῥώμῃ οἱ Πατρίκιοι, Πλουτ. Ποπλ. 18, Φάβ. 16, κτλ. **3)** «**εὐπατρίδαι**, οἱ αὐτόχθονες καὶ μὴ ἐπήλυδες» Φώτ.

εὔπᾰτρις, ιδος, ἡ, (πατὴρ) ὡς τὸ **εὐπατέρεια**, γεννηθεῖσα ἐξ εὐγενοῦς πατρός, τᾶς εὐπάτριδος Νηρῇδος Εὐρ. Ι. Α. 1077· οὕτω, τίς ἂν εὔπατρις ὧδε βλάστοι, ποία ἄλλη γυνὴ οὕτως εὐγενὴς εἶναι δυνατὸν νὰ γεννηθῇ εἰς τὸν κόσμον; Σοφ. Ἠλ. 1080· ἐλπίδων (ἐκ φίλων Mekler) ἔτι κοινοτόκων **εὐπατρίδων** τ' ἀρωγαί, δηλ. ἀρωγαὶ ἐν ἐλπίδι γιγνόμεναι ἀπὸ τοῦ **εὐπατρίδου** καὶ κοινοτόκου (Ὀρέστου), αὐτόθι 858, ὁ Jebb ἐξέδωκεν **εὐπατριδᾶν**, ἴδε σημ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ. **2)** ἐν Ῥώμῃ, αἱ **εὐπάτριδες** ἀρχαί, αἱ τῶν Πατρικίων, Δίων Κ. 46. 45.

εὐπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 969, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. **μέγα**.

εὐπαχής, ές, ἔχων ἀρκετὸν πάχος, ἐπὶ δένδρων, Θεοφρ. περὶ Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 6., 4. 3, 4., 4. 6, 2.

εὐπέδῑλος, ον, καλὰ φορῶν πέδιλα, Ἶρις Ποιητ. παρὰ Πλουτ. 2. 765D.

εὐπέδιος, ον, ἔχων ἐπίπεδον, καλὸν ἔδαφος, Κόϊντ. Σμ. 11. 125, ἴσως ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **εὐρυπέδοιο**·— θηλ. **εὐπεδιάς, άδος**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 88.

εὔπεζος, ον, (πέζα) ἔχων ὡραίους πόδας, Πολυδ. Β', 192.

εὐπείθεια, ἡ, πρόθυμος ὑπακοή, Τίμ. Λοκρ. 104Β, Πλουτ. Δίων 4, κτλ.· **εὐπειθία** ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1359.

εὐπειθέω, προθύμως ὑπακούω, εἶμαι εὐπειθής, Χαρώνδ. παρὰ Στοβ. 290. 10.

εὐπειθής, ές, (πρβλ. **εὐπιθής**) ὡς καὶ νῦν, ὁ προθύμως ὑπακούων, τινι Αἰσχύλ. Εὐμ. 829, Πλάτ. Φαῖδρ. 254Α· τοῖς νόμοις **εὐπειθέστατος** ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 715C, πρβλ. 890C· ὡσαύτως μετὰ γεν., τῶν νόμων αὐτόθι 632Β· πρός τι ἢ εἴς τι αὐτόθι 718C, Φαῖδρ. 271D:— ἐπὶ πραγμάτων, ὡς ἐπὶ τῆς φωνῆς, Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 29· ἐπὶ ὕλης (ξύλου), ὕλη εἰς ἅπαν **εὐπειθὴς** Γαλην. 6. 41· ἐπὶ τροφῆς, ἀλλὰ καὶ διαφορεῖ τὴν ἄλλην τροφὴν καὶ παραδίδωσιν **εὐπειθῆ** καὶ μαλακωτέραν Πλούτ. 2. 669Β:—Ἐπίρρ. **-θῶς**, αὐτόθι 981Α. **II.** ἐνεργ., καταπειστικός, δημηγόρους **εὐπειθεῖς** .., στροφὰς Αἰσχύλ. Ἰκ. 623· ὀνείρων φάσματ' **εὐπειθῆ** ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 274· σήματ' εὐπειθῆ ὁ αὐτ. ἐν Χο. 259·— ἐπὶ χαλινοῦ, καθιστῶν **εὐπειθῆ**, **εὐπειθεῖ** δεσμῷ Ὀππ. Κυν. 1. 313.

εὐπειστος, ον, (πείθομαι) ἐπὶ προσώπων, εὐκόλως **πειθόμενος**, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 9, 2· πρβλ. **εὐπιστος**.

εὔπεκτος, ον, = **εὔποκος**, Ἡσύχ.

εὐπελἄγής, ές, κείμενος εἰς ἐπίκαιρον μέρος πρὸς τὸ πέλαγος, εὐπελαγέος Μελιδοίης Ὀρφ. Ἀργ. 168.

εὐπελέκητος, ον, εὐκόλως πελεκώμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 6. 4.

εὐπελής, (πέλω) πρᾶος, εὐήνιος, Χρησμ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 215.

εὐπέμπελος, ον, λέξις ἁπαντῶσα μόνον παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Εὐμ. 476, ἔχουσι μοῖραν οὐκ εὐπέμπελον (δηλ. αἱ Εὐμενίδες), ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει: «εὐπαραίτητον, εὐχερῆ, εὐάρεστον» ὡς εἰ ἦν **εὐπέμφελον**, (πρβλ. **δυσπέμφελος**)· ἄλλοι, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸν στίχ. 481, ἑρμηνεύουσιν: εὔπεμπτος, εὐκόλως ἀποπεμπόμενος (πρβλ. **δύσπεμπτος**).

εὔπεμπτος, ον, ὁ εὐκόλως πεμπόμενος, Γλωσσ.

εὐπένθερος, ον, ἔχων καλὸν πενθερόν, εὐπένθερε γαμβρὲ Θεόκρ. 18. 49.

εὐπέπαντος, ον, καλῶς ὡριμασμένος, ὥριμος, ἐπὶ εὐωδῶν οὐσιῶν, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 39, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 89 κ. ἀλλ.

εὐπεπλος, ον, ἔχων ὡραῖον πέπλον, ὡραῖα ἐνδεδυμένος, ἐπὶ γυναικῶν, Ἰλ. Ε. 424, Ὀδ. Ζ. 49, Ἡσ. Θ. 273, Βακχυλ. 10. 42., 14. 49 (ἔκδ. Blass).

εὐπεπτέω, ἔχω καλὴν πέψιν, «χωνεύω καλά», Ἱππ. 267. 21, Γαλην. τ. 2. σ. 102, 18.

εὔπεπτος, ον, εὐκολοχώνευτος, ἀντίθετον τῷ **δύσπεπτος**, Ἱππ. ἐν Διαίτ. Ὀξ. 385, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 7, 7, κ. ἀλλ. **2**) ἐνεργ., ἔχων καλὴν πέψιν, εὐκόλως χωνεύων, Med. Vett. σ. 227, 253, Matth.

εὐπέραντος, ον, ὁ καλῶς περατούμενος, Εὐστ. Ὀδ. 1613, 35.

εὐπέρᾱτος, ον, «εὐκολοπέραστος», ποταμὸς Στράβ. 697.

εὐπεράτωτος, ον, ὁ καλῶς περατούμενος, Εὐστ. Ὀδ. 1613, 36.

εὐπεριάγωγος, ον, εὐκόλως περιστρεφόμενος, ἡ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχεται καὶ ἔστιν εὐπεριάγωγος Λουκ. Μυΐας Ἐγκώμ. 3.

εὐπεριαίρετος, ον, εὐκόλως ἀφαιρούμενος, τότε γὰρ εὐπεριαίρετος ὁ φλοιὸς Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 1, 1· πρβλ. **δυσπεριαίρετος** αὐτόθι.

εὐπερίγραπτος, ον, = τῷ ἑπομ., Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 33.

εὐπερίγρᾰφος, ον, ὃν εὐκόλως περιγράφει τις, ὁ εὐκόλως ὁριζόμενος, Στράβ. 78. 210. **2**) ἔχων ὡραίας τὰς ἐξωτερικὰς γραμμάς, ἔχων κομψὴν περιφέρειαν, καλὸν σχῆμα, Λουκ. Ἔρωτες 14, Αἰλ. π. Ζ. 10. 13· τοῦ ποδὸς τὸ μὴ εὐπερίγραφον λήσειν ὑπὸ χρυσῷ σανδάλῳ Λουκ. π. Οἴκ. 7. — Ἐπίρρ. **εὐπεριγράφως**, διὰ καλῶς ὡρισμένου τρόπου, Ἀτταλ. παρὰ Ἱππάρχ. 1041Α, κλ.

εὐπεριδράκτος, ον, ὁ εὐχερῶς κατανοούμενος, τὸ εὐπεριδράκτον καὶ σαφὲς τῶν ἐπιχειρημάτων Αἰτιος παρ' Ἐπιφαν. τ. 1. σ. 924C, 931D.

εὐπερίθραυστος, ον, εὔθραυστος, τὸ δὲ θυμικὸν καὶ μανικὸν εὐπερίθραυστόν ἐστι καὶ σαθρὸν Πλούτ. 2. 458E.

εὐπερικάλυπτος, ον, εὐκόλως συγκαλυπτόμενος, εὐκόλως κρυπτόμενος, Τραγ. παρὰ Στοβ. 563. 28.

εὐπερίκοπτος, ον, ἀποκόπτων τὴν τυπικότητα, ἁπλοῦς, εὐπ. τὰς ἐντεύξεις, ἀποφεύγων τὰς μακρολογίας καὶ τυπικὰς ἐκφράσεις, Πολύβ. 11. 10, 3.

εὐπερίληπτος, ον, εὐκόλως περιλαμβανόμενος· ἐντεῦθεν, συνεσταλμένος, στενός, Πολύβ. 7. 7, 6. **II**. εὐκόλως κατανοούμενος, Πορφυρίου περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 3. 4.

εὐπερινόητος, ον, καλῶς ἐπινοηθείς, καλῶς συντεθείς, στίχος Συλλ. Ἐπιγρ. 2722. 9. **2**) = **εὐνόητος**. Ὠριγέν. III. 1473B.

εὐπερίοπτος, ον, = **εὐκαταφρόνητος**, Πολύβ. Ἀποσπ. 30.

εὐπεριόριστος, ον, καλῶς ὁριζόμενος, Στράβ. 83.

εὐπερίπᾰτος, ον, ἐπιτρέπων τινὰ νὰ περιπατῇ εὐκόλως, Λουκ. Τραγ. 324.

εὐπερίσπαστος, ον, εὐκόλως δυνάμενος νὰ συρθῇ, Ξεν. Κυν. 2, 7.

εὐπερίσταλτος, ον, ἐλαφρῶς ἐνδεδυμένος, εὔζωνος, Εὐστ. Ἰλ. 198. 43.

εὐπερίστᾰτος, ον, εὐκόλως περιβάλλων, περιπλέκων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν Ἐπιστ. π. Ἑβρ. ιϐ', 1. — Καθ' Ἡσύχ.: «εὐπερίστατον· εὔκολον, εὐχερῆ», πρβλ. κ. Σουίδ. καὶ Φώτ. ἐν λ.

εὐπερίτρεπτος, ον, ὁ ῥᾳδίως ἀνατρεπόμενος, λίθος Ἀθήν. 155Ε· ὁ ῥᾳδίως περιτρεπόμενος, Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 50.

εὐπερίφρακτος, ον, ὁ ἔχων καλῶς περιπεφραγμένον τὸ σῶμα, ὅπλοις εὐπερίφρακτος Πλανούδ. Μεταφρ. Βοηθ. σ. 44. 4.

εὐπεριφρόνητος, ον, εὐκαταφρόνητος, Εὐστ. Παννυμάτ. σ. 306, 61, Σουίδ.

εὐπερίφορος, ον, (φορᾰ́ω), ὁ εὐκόλως φερώμενος, φανερούμενος, Πλούτ. 2. 238F.

εὐπερίχῠτος, ον, ὁ ῥᾳδίως περιχεόμενος, Πλούτ. 2. 954D.

εὐπερίψυκτος, ον, ὁ ῥᾳδίως ἀποψυχόμενος ἢ γινόμενος ψυχρός, Σωραν. π. Γυναικ. Παθ. σ. 185 ἔκδ. Dietz

εὐπετάλεια, ἡ, θηλ. τοῦ ἑπομ., Ποιητ. περὶ Δυνάμ. Βοταν. παρὰ Φαβρικ. 3. σ. 633.

εὐπέτᾰλος, ον, ἔχων ὡραῖα φύλλα, πλήρης φύλλων, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1000, Ἀνθ. Π. 4. 1, 19, κτλ. **II**. ὡς οὐσιαστ., **εὐπέταλον**, τό, εἶδος φυτοῦ, Διοσκ. 4. 148. **2**) **εὐπέταλος**, ὁ, πολύτιμός τις λίθος, Ὀρφ. Λιθ. 228.

εὐπέταστος, ον, ὁ εὐχερῶς πετανύμενος, ἡ λέξις παρ' Ἡσυχίῳ, ὅστις ἑρμηνεύει: «εὐπέταστον· πλατύ· εὐρύπιστον».

εὐπέτεια, ἡ, εὐκολία, δι' εὐπετείας, εὐκόλως, Εὐρ. Φοίν. 262· μετ' εὐπετείας Πλάτ. Τίμ. 64D· κατ' εὐπέτειαν Διον. Ἁλ. 6. 52: — ἐν τῷ πληθ., εὐπετείας διδόναι, παρέχειν εὐκολίας, κακίας πέρι Πλάτ. Πολ. 364C. **2**) εὐκολία περὶ τὸ λαμβάνειν ἢ ἔχειν, Λατ. copia, Ἡρόδ. 5. 20· τροφῆς Ξεν. Οἰκ. 5. 5· τῶν προθυμουμένων Πλάτ. Νόμ. 718D· ἀγορᾶς Πλουτ. Νικ. 20. **3**) ἀσθένεια, ἀδυναμία σώματος, Ἱππ. 230. 27.

εὐπετής, ές, (√ΠΕΤ, πίπτω)· κυρίως ἐπὶ τῶν κύβων, ὁ πίπτων καλῶς· μεταφ., εὐνοϊκός, εὐτυχής, Αἰσχύλ. Ἱκ. 1011· καὶ οὕτως ἐν τῷ Ἐπιρρ., εὐπετῶς ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 552: — παρὰ Γραμμ. ὡσαύτως, τὸ εὐπετές, τὸ εὔρυθμον, Schäf. ἐν Διον. Ἁλ. π. Συνθ. σ. 310· — ἀλλὰ συνήθως, εὐχερής, εὔκολος, ἄνευ δυσκολίας, Λατ. facilis, Ἡρόδ., Τραγ., κλ.· πῆδημα Αἰσχύλ. Πέρσ. 95· ὁδός, πρόσοδος Πλάτ. Σοφιστ. 218D, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 3, κτλ.· πάντα δ' εὐπετῆ θεοῖς Εὐρ. Φοίν. 689· οὐδὲν εὐπετὲς τῶν μεγάλων Πλάτ. Πολ. 365C: — μετ' ἀπαρ., εὐπετὴς χειρωθῆναι Ἡρόδ. 3. 120, 145· ὀφθῆναι, εἰσακοῦσαι Πλάτ. Σοφιστ. 254Α, Πολ. 494D· ὡσαύτως, εὐπετές [ἐστι], εἶναι εὔκολον νά.., πολλοὺς εὐπετέστερον διαβάλλειν ἢ ἕνα Ἡρόδ. 5. 97, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκ. 995, Ξεν. Κύρ. 4. 3, 13. **2**) Ἐπίρρ. **-τῶς**, Ἰων. **-τέως**, οὐ χαλεπῶς, ἀλλ' εὐπετέως Ἡρόδ. 3. 69, πρβλ. 1. 189. κ. ἀλλ.· εὐπ. φυλάξασθαι Ἀντιφῶν 124. 38· ἔχειν Ξεν. Ἀν. 2. 5, 23· — μετ' ἀριθμητικῶν, ἑξακοσίους ἀμφορέας εὐπετῶς χωρέει, εὐκόλως χωρεῖ 600 ἀμφορεῖς, Ἡρόδ. 4. 81· τὸ πλάτος γίνεται τεσσέρων εὐπ. δακτύλων, φθάνει εἰς πλήρεις τέσσαρας δακτύλους, ὁ αὐτ. 1. 193: — Συγκρ. **-εστέρως** ὁ αὐτ. 3. 143· ὡσαύτως **-έστερον**, Ἱππ. Προγν. 38. **II**. ἐπὶ ἐνδυμάτων καὶ ὅπλων, εὐκόλως φερόμενος, ἐλαφρός, Πολύβ. 2. 28. 7, Πλουτ. Φιλοπ. 9. **III**. ἐπὶ προσώπων, εὐχαριστημένος, εὔκολος τὸ ἦθος, Εὐριπ. Κύκλ. 526· εὐπετὲς ἦθος Διον. Ἁλ. πρὸς Γναῖον Πομπ. 4. 2· οὕτως, εὐπετῶς φέρειν Σοφ. Ἀποσπ. 521. **IV**. εὐπετὴς ἀναχώρησις, ἐσπευσμένη, Πλούτ. 2. 797B.

εὐπετής, ές, (πέτομαι) ὁ καλῶς πετόμενος, Εὐστ. 899. 55.

εὔπετρος, ον, ἐκ καλοῦ σκληροῦ λίθου, Ἀνθ. Π. 6. 306.

εὐπεψία, ἡ, καλὴ χώνευσις, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 3, 8., 4. 3, 5.

εὐπηγής, ές, = **εὐπαγής**, **εὔπηκτος**, ἅπαξ παρ' Ὁμήρ., ξεῖνος μέγας ἠδ' εὐπηγής, συμπαγής, ἰσχυρός, ῥωμαλέος, Ὀδ. Φ. 334· μῆτραι Ἱππ. 609. 11. — Καθ' Ἡσύχ. «εὐπηγής· εὖ τεθραμμένος· εὐπαγὴς τῷ σώματι».

εὔπηκτος, ον, (πήγνυμι) καλῶς συμπεπηγμένος, καλῶς ἐκτισμένος, ὠκοδομημένος, ἐν μεγάρῳ εὐπ. Ἰλ. Β. 661· μυχῷ κλισίης εὐπ. Ι. 663 (659)· μυχῷ θαλάμων εὐπ. Ὀδ. Ψ. 41· σύριγγα ἐκ καρῶ εὐπάκτοιο, ἐκ κηροῦ εὐπήκτου, δηλ. καλῶς συμπεπηγμένου, συμπαγοῦς, Θεόκρ. 1. 128· πρβλ. **εὐπαγής**, **εὐπηγής**. **II**. ἐπὶ ὑγρῶν, εὐκόλως πηγνύμενος, Ἀριστ. περὶ Μακροβιότ. 5. 9, πρβλ. 6, 1. **2**) ἐνεργ., εὐπ. ἀήρ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 14, 3.

εὐπήληξ, ὁ, ἡ, ἔχων καλὴν περικεφαλαίαν, Ἀνθ. Π. 6. 120, Βαβρ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. **γέρανος**.

εὔπηνος, ον, (πήνη) καλῶς ὑφασμένος, ὑφαί Εὐρ. Ι. Τ. 312, 814, κτλ.

εὐπηξία, ἡ, (εὔπηκτος) στερεότης, τὸ συμπαγές, Ἀδαμ. Φυσιογν. 2. 16.

εὐπηχῠ́ς, υ, εὐπήχεις χεῖρες, μετὰ ὡραίων πήχεων, Εὐρ. Ἱππ. 200· ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, εὐπηχυν Ἀθήνην Ριαν. ἐν Στοβ. Ἀνθ. 4. 34. 21.

εὐπῐ́δαξ, **ᾰκος**, ὁ, ἡ, ἔχων ἀφθονίαν πιδάκων, πηγῶν, Ἀνθ. Π. 6. 253.

εὐπιθάνως. Ἐπίρρ. μετὰ πολλῆς πιθανότητος, Παλλαδ. Βίος Ἰω. Χρυσ. σ. 2.

εὐπῐθέω, = **εὐπειθέω**, Ἱππ. 650. 22

εὐπῐθής, ές, = **εὐπειθής** Ι, οὐ πείσεις νιν· οὐ γὰρ εὐπιθὴς Αἰσχύλ. Ἱκ. 333 (335)· θάρσος εὐπ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 982· — ἐν πέντε ἑτέροις χωρίοις, ἔνθα τὸ μέτρον δὲν ἀπαιτεῖ **εὐπῐθής**, τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσιν **εὐπειθής**, ἴδε ἐν λέξει.

εὐπῐ́λητος [ῐ], ον, καλῶς συμπεπιεσμένος, πυκνός, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 2, 12.

εὐπῐ́νεια, ἡ, ἀρχαιοπρεπὴς καλλονὴ ἐκφράσεως, ἐφ' ἧς ὁ τῆς ἀρχαιότητος πίνος. δηλ. ὁ χνοῦς ἠρέμα καὶ λελησμένως ἐπιτρέχει, nitor obsoletus (Auct. ad Herenn. 4. 16)· ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ ὕφους τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ἁπλότης, ἀφέλεια, Λογγῖνος 30· ἴδε **εὐπινής** II. **2**) ποιότης καλοῦ σιδήρου, Ὀρειβάσ. 125 Mai.

εὐπῐνής, ές, (πίνος) ὁ ἱκανὸν πίνον, ἤτοι ῥύπον ἐξ ἐλαίου καὶ

κόνεως ἔχων ἐπὶ τοῦ σώματος, ἐπὶ ἀθλητοῦ ἐν τῇ παλαίστρᾳ, καλῶς γεγυμνασμένος, ῥωμαλέος, Κρατῖνος ἐν 'Αδήλ.118· ἐπὶ χαλκοῦ καὶ σιδήρου, χαλκὸς .. εὐπινέστερος .. τοῦ σιδήρου 'Ορειβάσ.121 Mai. **II.** μὲ ἱκανὴν σκωρίαν ἐκ τοῦ χρόνου ἢ τῆς ἀρχαιότητος, κυρίως ἐπὶ ἀρχαίων ἀγαλμάτων· ἀκολούθως ἐπὶ τοῦ ὕφους τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ἁπλοῦς, ἀφελής, φυσικός, Κικ. πρὸς 'Αττ.12. 6, 3· οὕτω δὲ καὶ 'Επιρρ. **-νῶς**, αὐτόθι 15.17, 2·— περὶ τῆς λέξ. ἴδε Toup. ἐν Λογγίνῳ 30, Schäf. ἐν Διον.'Αλ. π. Συνθ. σ. 301, 329, Ernesti Clav. Cic. ἐν λέξ.: πρβλ. **πίνος, εὐπίνεια, ἀρχαιοπινής, πινόομαι.**

εὔπιστος, ον, (πίστις) ἄξιος ἐμπιστοσύνης, ἀξιόπιστος, ἐπὶ προσώπων, Ξεν. Κύρ.1. 2, 12· εὔπιστα, πράγματα εὐκόλως πιστευόμενα, Σοφ. Αἴ.151·— ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις μετὰ διαφ. γραφ. **εὔπειστος. II.** ἐνεργ., εὐκόλως πιστεύων, εὐκολόπιστος:, Μένανδρ. ἐν «Παρακαταθήκῃ» 4,'Αριστ. Ρητ. 2.12, 7: οὕτως 'Επίρρ., εὐπίστως ἔχειν 'Αριστοφ. Θεσμ.105. **III.** εὐκόλως ὑπακούων, εὐπειθής, Εὐκλείδ. παρὰ Στοβ. 86. 2, εἰ μὴ ἀναγνωστέον **εὔπειστος.**

εὐπίων [ῐ], ό, ή, γεν. **ονος,** λίαν παχύς, λίαν πλούσιος,'Ανθ. Π.7. 654.

εὔπλαγκτος, ον, ὁ εὐκόλως ἀπατώμενος.

εὐπλαδής, ές, = **πλαδαρός,**'Ιαμβλ. Μαθημ.191.

εὐπλανής, ές, πλανώμενος κατὰ βούλησιν,'Οππ. Κυν. 4. 365.

εὔπλαστος, ον, εὐκόλως πλαττόμενος, τιθέμενος εἰς καλὴν κατάστασιν, ἐπὶ τεθλασμένης ῥινός,'Ιππ. π. Ἄρθρ. 804. **2)** εὐκόλως πλαττόμενος ἢ λαμβάνων σχῆμά τι, ἐπὶ κηροῦ, Πλάτ. Πολ. 588 D· εὐκόλως μορφούμενος, ἦθος ὁ αὐτὸς ἐν Νόμ. 666C· ἐπὶ ἀνθρώπων,'Αριστ. Ποιητ.17. 4. **II.** εὐκόλως ἢ καλῶς πλάττουσα, δίδουσα σχῆμα καὶ μορφήν, φύσις ὁ αὐτ. π. Ζῴ. Γεν. 3.11, 6.

εὐπλᾰτής, ές, ἔχων καλὸν πλάτος, λόγχη Ξεν. Κυν.10. 3.

εὔπλειος, α, ον, καλῶς πεπληρωμένος, κἀδ' ἄρα πήρην θῆκεν εὐπλείην 'Οδ. Ρ. 467.

εὐπλεκής, ές, = τῷ ἑπομ., θύσανοι .. πάντες εὐπλεκέες 'Ιλ. Β. 449· πρβλ. **εὔπλεκτος**· ἐπὶ σπυρίδων,'Ανθ. Π. 6. 28· ἐπὶ χορδῶν,'Οππ.'Αλ. 5. 379.

εὔπλεκτος, 'Επικ. **ἐΰπλεκτος, ον,** ὡσαύτως, **η, ον,** Νόνν. Δ.13. 200· (πλέκω):— καλῶς πεπλεγμένος, συνεστραμμένος, σειρὰς τ' εὐπλέκτους 'Ιλ. Ψ.115· ἐϋπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ, ἐντὸς ἅρματος ἔχοντος τὰς πλευρὰς πλεκτὰς ὡς τὰ καλάθια, αὐτόθι 335· οὕτω, δίφροι εὐπλεκέες αὐτόθι 436, 'Ησ.'Ασπ. 'Ηρ. 306, 370· ἀκολούθως ἐπὶ δικτύων, Εὐρ. Βάκχ. 870· ἐπὶ κόμης,'Ανθ. Π. 5.287.

εὔπλευρος, ον, ἔχων ἰσχυροὺς πνεύμονας, Λατ. bona latera habens,'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ.7. 9,3, Φυσιογν. 6. 9, κ. ἀλλ., πρβλ. 'Ησύχ. ἐν λέξ. **εὔηκες.**

εὐπληθής, ές, ἐντελῶς πλήρης, διαφέρειν δὲ τῶν ἄλλων καλάμων (τὸν αὐλητικὸν) εὐτροφίᾳ τινὶ τῆς φύσεως· εὐπληθέστερον γὰρ εἶναι καὶ εὐσαρκότερον Θεοφρ. π. Φυτ.'Ιστ. 4. 11, 4.

εὔπληκτος, ον, εὐκόλως πληττόμενος ὥστε νὰ παράγῃ ἦχον, ὁμαλῷ πνεύματι καὶ λείῳ κεκραμένος (ὁ χαλκὸς) εὔπληκτός ἐστι καὶ ἠχώδης Πλούτ. 2. 721E.

εὐπλήρωτος, ον, ῥᾳδίως πληρούμενος, πλήρης,'Αλέξ. Τραλλ. 1. σ. 2, Γαλην. τ. 2. σ. 204.

εὐπλοέω, ἔχω καλὸν πλοῦν, Βίος 'Ομ. 18. Τέλης παρὰ Στοβ. 232. 22· ἴδε Dorv. Charit. σ. 599· εὐπλοεῖτε, ὡς εὐχή, Συλλ. 'Επιγρ. (προσθῆκαι) 6250b.

εὐπλόησις, ἡ, = τῷ ἑπομ., Θεόδ. Στουδ. σ. 402E.

εὔπλοια, ποιητ. **εὐπλοΐη,** ἡ, καλὸς πλοῦς, καλὸν ταξείδιον, εἰ δέ κεν εὐπλοίην δώῃ .. ἐννοσίγαιος 'Ιλ. Ι. 362· εὔπλοιαν ἔπραξαν Αἰσχύλ.'Ικ. 1046· εὐπλοίας τυχὼν Σοφ. Ο. Τ. 423, κτλ. Τὸν τύπον εὐπλοΐη ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον ἐν 'Ανθ. Π. 9. 9 καὶ 107, παράρτ. 283, ἀλλ' οὐχὶ ἐν 'Ιλ. (ἀλλὰ νεώτεραί τινες ἐκδόσεις ἔχουσιν εὐπλοΐην). **II.** Εὔπλοια, ἐπώνυμον τῆς 'Αφροδίτης, Συλλ.'Επιγρ. 4443.

εὐπλοκαμέω, ἔχω καλοὺς πλοκάμους, Σχόλ.'Αμβροσ., κλ. εἰς 'Ομ.'Οδ. Β. 61.

εὐπλοκαμίς, ῖδος, 'Επικ. θηλ. τοῦ ἑπομ., σχηματισθὲν ὡς τὸ **εὐκνήμις,** Ὅμ. μόνον ἐν 'Οδ. Β. 119, Τ. 542, εὐπλοκαμῖδες 'Αχαιαί.—'Εν λεξ. Φωτ. «εὐπλοκαμίδες, καλλιπλόκαμοι».

εὐπλόκᾰμος, 'Επικ. **εὐπλόκαμος, ον,** ἔχων ὡραίους πλοκάμους, ἔχων ὡραίαν κόμην, συχνὸν παρ' 'Ομήρ. ὡς ἐπίθετον θεαινῶν καὶ γυναικῶν, ἰδίως τῆς Ἥβης καὶ τῆς 'Αρτέμιδος,'Οδ. Ε. 390, Υ. 80, κτλ.· παρὰ μεταγεν., καὶ ἐπὶ παιδίων καὶ ἀνδρῶν, π. χ. Μόσχ. 1.12,'Ορφ. Λιθ. 433· εὐπλόκαμοι κόμαι Εὐρ. Ι. Α.791·— εὐπλοκάμου πολιῆς ἀλὸς 'Αρχίλ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς 'Απολλ. Ρόδ. Α. 824, πρβλ.'Οππ. Κυν.1.131., 3.182

εὔπλοκος, ον, (πλέκω) = **εὔπλεκτος,**'Οππ.'Αλ. 3.75, 'Ανθ. Π. 6.174.

εὔπλους, ον, συνηρ. **-πλους, ουν.** (πλέω) καλὸς διὰ πλοῦν, εὔπ. πλόος, = **εὐπλοία,** Ἥρινν 2· ὥρια πάντα γένοιτο, καὶ εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο, εἴθε νὰ γίνωσιν αὐτῷ πάντα εὐδιεινὰ καὶ νὰ φθάσῃ εἰς φιλικὸν λιμένα (εἰ μὴ ἀναγνωστέον **εὔπλοος**), Θεόκρ. 7. 62.

εὔπλουτος, ον, «εὔπλουτον κανοῦν· εὖ ἔχον πλούτου διὰ τὰς ἐπ' αὐτῷ οὐλάς. πλοῦτον γὰρ ἔλεγον τὴν ἐκ τῶν κριθῶν καὶ τῶν πυρῶν περιουσίαν» 'Ησύχ.

εὐπλῠνής, ές, (πλύνω) καλῶς πλυθείς, καθαρός, φάρος εὐπλυνὲς 'Οδ. Θ. 392, 425., Ν. 67., Π.173.

εὔπλωτος, ον, εὐνοϊκὸς πρὸς πλοῦν, κῦμα 'Ανθ. Π.10. 25.

εὐπνοέω, = εὔπνοός εἰμι, 'Αριστ. Προβλ.10. 48.

εὐπνοια, ἡ, εὐκολία περὶ τὴν ἀναπνοήν, 'Ιππ. 38.11, 'Αριστ. Προβλ. 38. 3, 1, κ. ἀλλ. **II.** καλὴ καὶ ἐλευθέρα πνοή, ἀνέμων Διόδ. 2. 40. **2)** τοποθεσία εὔαερος, 'Αριστ. Προβλ.14. 7· ἐν εὐπνοίᾳ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6.16, 5· εὔπνοιαι εὐήλιοι Διοσκ. 3.134. **III.** εὐωδία,'Ανθ. Π.12.7, ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ **εὐπνοΐη.**

εὔπνοος, ον, συνηρ. **εὔπνους, ουν·** 'Επικ. **ἐΰπνοος:** (πνέω)· — ἀναπνέων καλῶς ἢ εὐκόλως,'Ιππ. Προγν. 41. **2)** μεταβατικὸν ἐνεργείας, ὁ ποιῶν τινα νὰ πνέῃ ἐλευθέρως, ἀπαλλάσσων αὐτὸν τῆς δυσπνοίας, λουτρὸν 'Ιππ. 395. 34. **3)** ἐκπέμπων εὐωδίαν, εὐωδιάζων, λείρια Μόσχ. 2. 32· ῥόδον 'Ανθ. Π. παράρτ. 287. **II.** παρέχων ἐλευθέραν εἰς τὸν ἀέρα δίοδον, Λατ. perflabilis, μυκτῆρες Ξεν.'Ιππ.1, 10· ὁ περὶ τὴν κεφαλὴν τόπος εὔπνους 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 7, 19, πρβλ. 3. 12, 3· ἀπεπειράθη τῶν καλλίων εἰ εὔπνοι Λόγγος 2. 35. **2)** εὐήνεμος, εὐάερος, οἰκία εὔπνους μὲν τοῦ θέρους, εὐήλιος δὲ τοῦ χειμῶνος 'Αριστ. Οἰκ.1. 6, 9· τόποι ὁ αὐτ. ἐν Προβλ.14.7· ὄενδρα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ.1.15, 4 τὸ εὔπνουν τοῦ τόπου Πλάτ. Φαῖδρ. 230C. **III.** καλὸς πρὸς ἀναπνοήν, δροσερὸς καὶ καθαρός, ἐπὶ τοῦ ἀέρος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1.13, 8, Στράβ. 150: — Συγκρ. **εὐπνοώτερος,** Ξεν. Ἔνθ' ἀνωτ.,'Ιππ.1131G· ὡσαύτως **εὐπνούστερος,** 'Ιππ. 1121A, 'Αριστ., κλ.· Ὑπερθ. **-ούστατος,** ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3.12, 3.

εὐποδία, ἡ, (εὔπους) τὸ οὐσιαστ. τοῦ **εὔπους,** τὸ ἔχειν καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς πόδας, τὸ περιπατεῖν καὶ τρέχειν καλῶς, ἐπὶ ἵππων, Ξεν. 'Ιππ.1. 3· «ἡ δὲ ποδῶν ἀρετὴ εὐποδία» Πολυδ. Α', 194.

εὐποιέω, εὐποιητέος, ἐσφαλμένοι τύποι ἀντὶ τῶν **εὖ ποιέω, εὖ ποιητέος,** ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 260 - 263 § 96.

εὐποιητικός, ή, όν, εὐεργετικός, εἰς ἢ περὶ χρήματα Ἀριστ. Ρητ. 2. 4, 8., 1. 9, 10· τινός, πρός τινα, αὐτόθι 2. 2, 25· τὸ εὐποιητικόν, ἡ εὐεργεσία, αὐτόθι 1.11, 22, Χρύσιππος παρὰ Πλουτ. 2. 1052B.

εὐποίητος, ον, (ἴδε κατωτ.): — καλῶς πεποιημένος, καλῶς εἰργασμένος, ἓν τε θρόνοις εὐποιήτοισι τάπητας βάλλετε πορφυρέους 'Οδ. Υ. 150· εὐποιήτόν τε πυράγρην Γ. 434· οὕτω καὶ 'Ησ. ἐν 'Ασπ.'Ηρ. 64,'Απολλ. Ρόδ., κλ.— Ἐν 'Ιλ. Ε. 466., Η. 636, ἔνθα ἡ τοῦ θηλυκοῦ κατάληξις ἁπανταχῆ, δέον νὰ γραφῇ διηρημένως: εὖ ποιητῆσι, εὖ ποιητάων (ἐν τελευταίᾳ δ' ὅμως ἐκδόσει Hentze ἐϋποιήτῃσι, εὐποιητάων).

εὐποιΐα, ἡ, ἀγαθοεργία, εὐεργεσία, Λουκ.'Αποκηρυττ. 25· τῆς εἰς ἑαυτὸν εὐπ. Συλλ. 'Επιγρ. 189. 9· πληθ., νίκησον αὐτοῦ τὴν ἀγριότητα ταῖς εὐποιΐαις 'Ιεροκλ. παρὰ Στοβ. 477. 37.

εὐποίκῐλος, ον, λίαν ποικίλος, πολυποίκιλος, εὐποίκιλον ἄνθος ὀπώρης 'Ανθ. Π. 6. 154. 5.

εὐποιός, όν, = (ποιέω) εὐποιητικός, δίκαιος, 'Ησύχ.

εὔποκος, ον, πλούσιος εἰς ἔριον, ἐριώδης, ἔμμαλλος, μήλων φλεόντων εὐπόκοις νομεύμασι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1416.

Εὐπόλειος, ον, ἀνήκων εἰς τὸν Εὔπολιν ἢ ὅμοιος αὐτῷ, Διον. 'Αλ. Τέχνη Ρητ. 11. 10.

εὐπολέμητος, ον, εὐκόλως καταβαλλόμενος, ἡττώμενος, Πολυδ. Α', 158.

εὐπόλεμος, ον, ἱκανός, ἄξιος, εὐδόκιμος ἐν πολέμῳ, Νίκη 'Ομ. Ὕμν. 7. 4· πόλις Ξεν. 4, 51, Οἰκ. 4, 3· ἐπὶ πολεμιστῶν, 'Ανθ. Πλαν. 5. 331:—'Επίρρ. **-μως,** ἐμπειροπολέμως, ὁ μὲν Γάννυς καὶ τὰ στενὰ .. σπουδῇ προκατέλαδε καὶ τοὺς στρατιώτας εὐπολέμως διέταξε Δίων Κ.78. 38.

εὔπολῐς, ῐδος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰς καὶ καλὰς πόλεις, Πολυδ. Θ', 27.

εὔπομπος, ον, ὁ εὖ πέμπων ἢ ἄγων εἰς εὐτυχὲς ἀποτέλεσμα, Σοφ. Ο. Τ. 697· εὐπόμπῳ τύχῃ (κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὸν πομπαῖον Ἑρμῆν) Αἰσχύλ. Εὐμ. 93.

εὐπόνως, 'Επίρρ., μετὰ ὀλίγου κόπου, εὐκόλως, Ἕρμανν. ἐν Σοφ. Ι. Τ. 301.

εὐπόρευτος, ον, εὐκόλως πορευόμενος, παρερχόμενος, Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ 686. **2)** δι' οὗ εὐκόλως τις διέρχεται, εὔπορος. Κύριλλ.'Αλ. VI. 437D.

εὐπορέω: μέλλ. **-ήσω:** ἀόρ. **εὐπόρεσα:** πρκμ. **εὐπόρηκα** Πλάτ.'Ιππ. Μείζων 297E, κτλ., ἀλλ' **ηὐπόρηκα** Πλούτ. 2. 403F: Εἶμαι εὔπορος, εὐτυχῶ, εὐημερῶ, εὑρίσκομαι ἐν καλῇ καταστάσει, οὐκ ἂν ἴσως εὐπορίην, δὲν θὰ ἠδυνάμην ἴσως νὰ ἐπιτύχω, Πλάτ. Νόμ. 631B· εὐποροῦσι γὰρ οἱ ὀλίγοι, ἔχουσιν εὐπορίαν, εἶναι πλούσιοι,'Αριστ. Πολιτικ. 3. 8,7· εὐπ. ἀπὸ τῶν πονηροτάτων

Ξεν.'Απομν. 2. 7, 4· οἱ εὐποροῦντες Ἄμφις ἐν «Διθυράμβῳ» 2· ἐπὶ πραγμάτων, ὅθεν ὁ πόλεμος εὐπορεῖ, ὅθεν ὁ πόλεμος διατηρεῖται ἐπιτυχῶς, Θουκ. 6. 34. 6) μετὰ γεν. πράγματος, ἔχω ἀφθονίαν τινός, ἔχω μέγα πλῆθος ἔκ τινος, εἶμαι πλούσιος εἴς τι, χρημάτων Λυσ. 154. 15,'Αντιφάν. ἐν 'Αδήλ. 4. 2· σίτων Ξεν. 'Ελλ.1. 6,19· ῥημάτων, ὀνομάτων, λόγων Πλάτ. Ἴων 536C, Σοφιστ. 267D, Συμπ. 209B· εὐπ. ἵππων Ξεν.'Ελλ.1.1,10· εὐπ. τῆς ἀληθείας 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 1, ἐν τέλει· — ὡσαύτως, εὐπ. ἓν τινι 'Αντιφῶν 137. 12· τινὶ Πολύβ. 1. 17, 2. 2) εὑρίσκω μέθοδον, εὑρίσκω τρόπον, ἀπολ., ὡς ἕκαστοι εὐπόρησαν Θουκ. 6. 44· μετ' ἀπαρ., ἔχω τὴν δύναμιν, ὡς οὐ πάνυ εὐπορῶν τοῦ πολλὰ λέγειν περὶ τοῦ αὐτοῦ Πλάτ. Φαῖδρ. 235A,'Αριστ. Τοπ. 1. 5, 3, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 478A· ὡσαύτως, εὐπορῶ ὅ τι λέγω, ἔχω πάμπολλα νὰ εἴπω, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 532C· τοῦτο εὐπορῶ, ἔχω ἑτοίμην ἀπάντησιν εἰς τοῦτο, ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 279A· οὐκ εὐπ. ὅπῃ .., δὲν γνωρίζω τί νὰ πράξω καὶ πῶς, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 219E. **II.** μετ' αἰτ. πράγματος, παρέχω, δίδω, χορηγῶ, τἀργύριον 'Ισαῖος 64.15, πρβλ. Θουκ. 6. 34· δέκα μνᾶς τινι Δημ. 894. 19· προμηθεύω, ἀλλοθεν χρήματα ὁ αὐτ. 1019. 12· ὅθεν σιτοπομπίας εὐπόρησε τοῖς στρατιώταις ὁ αὐτ.671. 13· προσβάλλω. παρουσιάζω, ἀποδείξεις Διόδ. 2. 31· πρβλ. **συνευπορέω** καὶ ἴδε Λοβέκ. ἐν Φρυν. 595:— ἐντεῦθεν ἐν τῷ Παθ.= τῷ ἀμεταβ. ἐνεργ., ἔχω ἀφθονίαν τινός, οὐκ εὐπορούμενοι χρημάτων 'Αριστ. Οἰκ. 2. 2, 4· τινι Πολύβ. 5. 43, 8· ἀπολ., οἱ εὐπορούμενοι Συλλ.'Επιγρ. 2058, 66, πρβλ. Λουκ. Δὶς Κατηγ. 27· εὐπορηθέν, ἐν αὐστηρῷ Παθ. σημ.. χορηγηθέν, Βίος 'Ομ. 210. **III.** ὡς φιλοσοφικὸς ὅρος ἀντιθέτως πρὸς τὸ **ἀπορέω**, ἔχω τὰς ἀπορίας μου λελυμένας, ἔχω σαφῆ γνῶσιν,'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 1, 2· εὐπ. περί τινος ὁ αὐτ. π. Ψυχῆς 1. 2,1, π. Ζ. Μορ.1. 5, 2.

εὐπόρημα, τό, ὠφέλεια, κέρδος, βοήθεια, 'Αλκιδάμ. σ. 87.

εὐπόρητος, «ὁ καλῶς διοικῶν» 'Ησύχ.

εὐπορία, ἡ, (εὔπορος) τρόπος εὔκολος τοῦ ποιεῖν τι, εὐκολία, ἱκανότης, μετ' ἀπαρ.,'Εμπεδοκλ. 347 εὐπ. ἦν ποιεῖσθαι Θουκ. 4. 52· ἀπολ., ὅτε πολλὴ ὑμῖν εὐπ. φαίνεται Ξεν.'Αν.7. 6, 37· μετὰ γεν. πράγμ., τὸ πορίζεσθαι ἢ ἔχειν ἀφθόνως τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς εὐζωΐαν, τοῦ βίου Πλάτ. Πρωτ. 321E· τοῦ καθ' ἡμέραν Θουκ. 3. 82· ὡσαύτως, εὐπ. ἔν τινι, εὐπ. ἐκ τινος Λυσ. 168. 29, 30· οὕτως, εὐπ. τῆς τύχης Θουκ. 3. 45· εὐπορίαν τῇ βδελυρίᾳ τῇ ἑαυτοῦ τοὺς συμμάχους τοὺς ὑμετέρους ποιούμενος, ποιούμενος τοὺς ὑμετέρους συμμάχους ὄργανα τῆς ἑαυτοῦ βδελυρίας, Αἰσχίν. κατὰ Τιμάρχου 33, 3· ἡ παρ' ἀλλήλων εὐπ., ἀμοιβαία βοήθεια,'Ισοκρ.129E· ἡ περὶ τὴν οὐσίαν εὐπ. 'Αριστ. Πολιτικ.7. 5, 2. 2) ἀφθονία, χρημάτων Ξεν. 'Ελλ. 4. 8, 28· ἀγαθῶν 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 4, 8· ἡ περὶ τὸν βίον εὐπ. 'Ισοκρ. 234B· ἀπολ., εὐτυχία, καλὴ κατάστασις, πλοῦτος, Ξεν. Κύρ. 3. 3,7· ἀντίθετον τῷ **ἀπορία**,'Αριστ. Πολιτικ. 3. 8, 4· ἐν τῷ πληθ., πλεονεκτήματα, 'Ισοκρ. π. Ἀντιδ. 253, Δημ. 59. 2· εὐπορίαι τῶν προσόδων 'Αριστ. Πολιτικ. 4. 6, 5· ἀρουραία εὐπ., ἀγροτικὸς γεωργικὸς πλοῦτος, 'Ανθ. Π. 9. 373· μιᾶς δίος καὶ βοὸς εὐπορία,συνισταμένη ἐκ μιᾶς «προβατίνας» καὶ ἑνὸς βοός, αὐτόθι 149. **II.** ἀντίθετον τῷ **ἀπορία**, λύσις ἀμφιβολιῶν καὶ δυσκολιῶν, θετικὴ γνῶσις, Πλάτ. Φίλ. 15C, Ξενοφ. Οἰκ. 9. 1· ἡ ὕστερον εὐπ. λύσις τῶν πρότερον ἀπορουμένων 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 1, 2. **III. Εὐπορία**, ἡ, ὡς κύρ. ὄνομα, ἡ Ἄρτεμις ἐν Ρόδῳ,'Ησύχ.

εὐποριστία, ἡ, εὐκολία εἰς τὸ πορίζεσθαι, Πορφ. περὶ 'Αποχ. 'Εμψ. 1. 51.

εὐπόριστος, ον, (πορίζω) εὐκόλως ποριζόμενος,'Επίκουρ. παρὰ Διογ. Λ.10.144, Κικ. πρὸς 'Αττ.7.1,7·— **εὐπόριστα** (δηλ. φάρμακα), τά, κοινὰ καὶ πρόχειρα οἰκογενειακὰ φάρμακα, Πλουτ. Λούκουλλ. 40.—Περὶ Εὐπορίστων, ὄνομα συγγράμματος τοῦ Διοσκορίδου.

εὔπορος,**ον**,δν εὐκόλως διέρχεταί τις, «εὐκολοπέραστος», ἄτης .. πέλαγος οὐ μάλ' εὔπορον Αἰσχύλ.'Ικ. 470· ὁδὸς Πλάτ. Πολ. 321E· παριόντες ἐπὶ τὰ εὔπορα, δηλ. μέρη, Ξεν.'Ιππαρχ. 4. 4· εὔπορόν ἐστι διϊέναι Θουκ. 4.78, πρβλ. Ξεν.'Αν. 3. 5, 17· εὔπ. ποιεῖν τὰ ὦτα Λουκ. Λεξιφ. 1. 2) εὐκόλως πορίζόμενος, εὐκόλως ποιούμενος, εὔκολος, τὰ μέγιστα .. σφι εὔπορά ἐστι 'Ηρόδ. 4. 59· πολλά τοι Θεός .. εὔπορ' ἀνθρώποις τελεῖ Εὐρ. 'Αποσπ. 101· παρ' ἐμοῦ δ' ἐστὶ ταῦτα εὔπορα 'Αριστοφ. Πλ. 533. π:6λ. Πλάτ. Πολ. 404C· φιλία . εὔπ. εἴη 'Αριστοφ. Λυσ. 1267· τὴν κατὰ θάλασσαν ἔφοδον εὐπορωτέραν Θουκ.1. 93· πλεῖστον .. μέλι καὶ εὐπορώτατον Πλάτ. Πολ. 564E: — τὸ εὔπορον = **εὐπορία**, εὑρίσκειν τὸ εὔπ. 'Ιππ. π. Ἄρθρ. 637· διὰ τὸ εὔπ. τῆς ἐλπίδος Θουκ. 8. 48· εὔπορόν ἐστι, εἶναι εὔκολον, μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. 4.10, κτλ. **II.** εὐκόλως προχωρῶν, ἕτοιμος, γοργός, γλῶττα 'Αριστοφ 'Ιππ. 637. 2) ἐπὶ προσώπων, πλήρης ἐπινοιῶν ἢ μηχανημάτων, εὐφυής, ἐφευρετικός, ἕτοιμος, ἔξυπνος, ἀντίθετον τῷ **ἄπορος**, Εὐριπ. 'Αποσπ. 433· εἰ οὖν τις .. εὐπορώτερος ἐμοῦ Πλάτ. Φαίδων 86D· εὔπορος ἐν τοῖς ἀπόροις Ἄλεξις ἐν «Τραυματίᾳ» 2· εὐπορώτερος πρὸς ἅπαν ἔργον Πλάτ. Πρωτ. 348D· μετ' ἀπαρ., εὐπορώτατος πορίζειν χρήματα 'Αριστοφ. Ἐκκλ. 236· ἐς τήν .. δίαιταν .. εὐπορώτατοι ὁ αὐτ. ἐν Σφ.1112. **III.** καλῶς ἐφωδιασμένος με τι, πλούσιος εἴς τι, πόλιν τοῖς πᾶσιν εὐπορωτάτην Θουκ. 2. 64, πρβλ. Δημ.369· τὰ περὶ τὸν βίον 'Ισοκρ.162E· καρπῶν 'Αριστ. Οἰκ. 2. 24, 4·—ἀπολ., ἐν καλῇ καταστάσει εὑρισκόμενος, πλούσιος, Δημ.17. 9., 1045. 23· οἱ εὔπ., ἀντίθετον τῷ οἱ ἄποροι, 'Αριστ. Πολιτικ.3.7.5, κτλ. **IV.** 'Επίρρ. **-ρως**, εὐκόλως, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 9, κτλ.— Συγκρ. **-ώτερον** Πλάτ. Συμπ. 204E. 2) ἐν ἀφθονίᾳ, ἀφθόνως, εὐπ. ἔχειν, **εὐημερεῖν**, Λουκ. Λεξιφ. 2.

εὐπόρφῡρος, ον, ἔχων λαμπρὸν πορφυροῦν χρῶμα, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5. 96.

εὐποσία, ἡ, = **εὐβοσία**, καλὴ βοσκή, εὐκαρπία, εὐθηνεία, 'Επιγρ.'Ολβίας, Struve ἐν φυλλαδίῳ (1866) σ. 26-7, πρβλ. Κουμανούδ. Συναγ. λέξ. ἀθησαυρ. ἐν λέξει.

εὐποσιαρχέω, εἶμαι ἢ διατελῶ **εὐποσιάρχης**, εὐποσιαρχήσαντα (τὸν δεῖνα) 'Επιγρ.'Ερυθραίας L. et W. 53.

εὐποσι-άρχης, ου, ὁ, τὸ ὄνομα τοῦτο φαίνεται ὅτι δηλοῖ ἄρχοντά τινα ἔχοντα ἱερατικόν τι ἀξίωμα, Συλλ.'Επιγρ. 3385. 3, ἴδε Πανδώρας τ. 19, σ. 84,'Επιγρ.12.

εὐπότιστος, ον, εὐκόλως ποτιζόμενος, Γλωσσ.

εὐποτμέω, εἶμαι εὔποτμος, «καλότυχος», εὐτυχής, Πλουτάρχ. Αἰμίλ. 26.

εὐποτμία, ἡ, καλὴ τύχη, εὐτυχία, Ξάνθος παρὰ Σουΐδ. ἐν ταῖς λέξεσιν **εὐποτμία** καὶ **Ξάνθος**, Πλουτ. 'Αριστείδ. 21, Λουκ. Θεῶν Διάλ.14.1, Αἰλ. π. Ζ. 11. 10.

εὔποτμος, ον, εὐτυχής, αἰῶν Αἰσχύλ. 'Αγ. 245· εὐποτμότατε Σοφ.'Αποσπ. 146, πρβλ. Πλούτ. 2. 58D.—'Επίρρ. **εὐπότμως**, εὐτυχῶς, Μουσώνιος 176, Σουΐδ.,'Ησύχ., Φώτ.

εὔποτος, ον, (πίνω) καλὸς πρὸς πόσιν, εὔγευστος ἐν τῇ πόσει, ἐπὶ κρηναίου ἢ ποταμίου ὕδατος,Αἰσχύλ. Πρ.676,812· ἐπὶ γάλακτος, Πέρσ. 611. **II.** ἐξ οὗ καλῶς δύναταί τις νὰ πίῃ, ἐκπώματα 'Ερατοσθ. παρ' 'Αθην. 482B.

εὔπους, ὁ, ἡ, **ουν**, τό, ἔχων καλοὺς πόδας, ἐπὶ ἵππων καὶ κυνῶν, Ξεν.'Ιππ. 1, 3, Κυν. 3, 2· ἐπὶ πτηνοῦ, εὔπους καὶ κακόπτερος 'Αριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ. 9. 22, 2. **II.** ἐπὶ στίχων ἐν τῇ ποιήσει, ὁ συνιστάμενος ἐκ καλῶν καὶ εὐρύθμων ποδῶν, εὔποδος ἁρμονίας 'Ανθ. Π. 6. 54, κ. ἀλλ.

εὐπρᾱγέω, = **εὖ πράσσω**, εὐημερῶ, εὐτυχῶ, Θουκ. 2. 60., 6. 16,Ξεν.'Απολ. 27 κτλ.

εὐπράγημα, τό, ἐπιτυχία ἐν πολέμῳ, πολεμικὸν κατόρθωμα, 'Αππ. Καρχηδ. 4, Ἐμφυλ. 1. 51.

εὐπρᾱγής, ές, (πρᾶγος) εὐτυχής, εὐδαίμων, Πλανούδ. Μετάφρ. Βοηθ. σ. 37.— Συγκρ. **εὐπραγέστερος**, καὶ κατὰ Σουΐδ. **εὐπραγότερος**.—'Επίρρ. **-χως**, Γρηγ. Ναζ. τ. 2. σ. 286.

εὐπρᾱγία, ἡ, τὸ εὖ πράττειν, εὐπραγεῖν, εὐημερεῖν, εὐτυχὴς ἔκβασις, εὐτυχία, 'Αντιφῶν 120. 14, Θουκ. 5. 46. κτλ.· ὡσαύτως ἐν Πινδ. Ο. 8.18, Π.7.17· **εὐπραξία**, Ἰων. **-ηξίη**, (ὃ ἴδε), εἶναι ὁ παρ' 'Ηροδ. καὶ τοῖς Τραγ. ἐν χρήσει τύπος:— ὁ Θουκυδ. ἔχει τὸν πληθ. ἐν 1. 84., 4.17, ὡς καὶ ὁ Πλάτ. ἐν Νόμ.732C,'Ισοκρ.197B. **II.** εὐπραγία κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἁπλῆν ἐπιτυχίαν, Πλάτ.'Αλκ. 1.116B,Εὐθύδ.281B περὶ αὐλημάτων εὐπρ. αὐτόθι 279E,πρβλ. Πρωτ. 345A.

εὔπρακτος, ον, εὐκόλως πραττόμενος, Ξεν. **'Αν.** 2. 3, 20. **II.** = **εὐπραγής**, 'Οππ. 'Αλ. 3. 63, Μανέθων **1.** 352.

εὐπραξία, Ἰων. **εὐπραξίη**, ἡ, = **εὐπραγία**,'Ηρόδ.7. 49., 8. 54, Αἰσχύλ. Θήβ. 224, Σοφ. Ο. Κ. 1554, καὶ Εὐρ. ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ἴων 566· ὡσαύτως ἐν τοῖς 'Αντιγράφοις τοῦ Θουκ. 1. 33., 3. 39, ἂν καὶ παρὰ τοῖς 'Αττικοῖς πεζολόγοις προτιμᾶται ὁ τύπος **εὐπραγία**· ἀμφότεροι οἱ τύποι εἶναι συχνοὶ παρὰ τῷ 'Αριστ. ἐν τῇ ἑκδ. Bekkήρου. 2) ἐπώνυμον τῆς 'Αρτέμιδος, Συλλ. 'Επιγρ. (προσθῆκαι) 5613b. **II.** καλὴ διαγωγή, καλὸς τρόπος, Ξεν. 'Απομν. 3. 9, 14, 'Αριστ. Ἠθ. Ν. 6. 5. 4.

εὐπραξις, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **εὐπραξία**, Αἰσχύλ. 'Αγ. 255· ἀλλ' ὁ Λοβέκ. ἐν Φρυν 501 προτιμᾷ πέλοιτο .. εὖ πρᾶξις, πρβλ. στ. 500,

εὐπρεμνος, ον, ἐπὶ δρυός, ἡ ἔχουσα καλὸν πρέμνον. εὐστέλεχος, παρ' εὐπρέμνῳ .. δρυΐ 'Ανθ. Π. 6. 221· κέδροι Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰων. 18.1.

εὐπρέπεια, ἡ, ὡς καὶ νῦν, καλὸν ἐξωτερικόν, ἀξιοπρέπεια, εὐπρεπεία προέχειν Θουκ. 6. 31. ἀντίθετ. τῷ **ἀπρέπεια**, Πλάτ. Φαῖδρ. 274D, κ. ἀλλ. **II.** ἐξωτερικὴ εὐπρέπεια μόνον κατὰ φαινόμενον, εὐσχημοσύνη καλύπτουσα σφάλμα ἢ ἐλάττωμα, εὐπρεπεία λόγου Θουκ. 3. 11; ἔχει .. εὐπρέπειαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν Πλάτ. Εὐθύδ. 305E.— Καθ' Ἡσύχ. «εὐπρέπεια· εὐμορφία».

εὐπρεπής, ές, (πρέπω) ὡς καὶ νῦν, ὁ ἔχων καλὸν ἐξωτερικόν, καλός, εὔσχημος. σχῆμα εὐπρεπέστατον 'Ηρόδ. 1. 60, πρβλ. 2. 37· κόσμος εὐπρ. Αἰσχύλ. Πέρσ 833· εὐπρεπὴς ἰδεῖν 'Αριστοφ. Θεσμ. 192. Ξεν. 'Απομν. 3. 1, 22· εἶδος εὐπρεπὲς Εὐρ. Ἑκ. 269· τὴν ὄψιν Δημ. 1016. 24· κοσμεῖν .. οἰκοδομήμασιν εὐπρεπέστερα Πλάτ. Νόμ.761C. 2) ἁρμόζων, πρέπων, ἁρ-

μόδιος, ἄνδρα δ' εὐπρεπέστερον (δηλ. ἑξελθεῖν ἐστι) Αἰσχύλ. Χο. 664, κτλ.· οὐ γάρ εὐπρεπὲς λέγειν Εὐρ. Ὀρ. 1145· λόγος ἐμοὶ οὐκ εὐπρεπέστερος λέγεσθαι Ἡρόδ. 2. 47· νόσημα οὐκ εὐπρ. Ἰσοκρ. 289Δ· τελευτὴ εὐπρεπεστάτη, ἐνδοξότατον τέλος, Θουκ. 2. 44. **3)** ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον εὐπρεπής, ἀντίθετον τῷ **ἀληθής**, Εὐρ. Τρῳ. 951· σκῆψις εὐπρεπεστάτη Ἡρόδ. 3. 72· εὐπρ. αἰτία Θουκ. 6. 76· εὐπρ. ἀειλία, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἀρετῆς, ὑπὸ καλὸν ὄνομα 3. 82· μετ' ὀνόματος εὐπρεποῦς αὐτόθι· ἀπάτῃ εὐπρεπεῖ 4. 86· ἐκ τοῦ εὐπρεποῦς, ἐπὶ προφάσει, 7. 57· τὸ εὐπρεπὲς τοῦ λόγου, = **εὐπρέπεια** (II, 3), 38, 44· εὐπρ. ἦν πρὸς τοὺς πολλοὺς 8. 66. **II.** Ἐπίρρ. **-πῶς**, Ἰων. **-πέως**, Ἡρόδ. 7. 220, Αἰσχύλ. Ἀγ. 616, κτλ. — Συγκρ. **-πέστερον** Εὐρ. Ῥῆσ. 841· Ὑπερθ. **-πέστατα** Θουκ 8. 109.

εὔπρεπτος, ον, ἐπιφανής, ἔνδοξος, Αἰσχύλ. Ἱκ. 772, πρβλ. **πάμπρεπτος.**

εὐπρηξίη, Ἰων. ἀντὶ **εὐπραξία.**

εὐπρήσσω, ἐσφαλμένη γραφ. ἀντὶ **εὖ πρήσσω**, ἐν Ὀδ. Θ. 259, εὖ πρήσσεσκον ἕκαστα.

εὔπρηστος, ον, (πρίθω) εὐφύσητος, εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι, ἐπὶ φυσητηρίων, Ἰλ. Σ. 471, Ἡσύχ., Σουΐδ.

εὐπρήων, ωνος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὰ ἀκρωτήρια, Παύλ. Σίλ. Ἄμβων 247.

εὐπριστία, ἡ, τὸ εὐκόλως διὰ τοῦ πρίονος διασχίζεσθαι, Ἱππ. Σχόλ. Βεν. εἰς Ἰλ. Θ. 93.

εὔπριστος, ον, εὐκόλως πριονιζόμενος, διασχιζόμενος, Ἱππ. Τρωμ. 911, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 6, 3.

εὐπροαίρετος, ον, ὁ ἀγαθῆς ὢν προαιρέσεως, κάμνων καλὴν ἐκλογήν, Ἀρτεμίδ. 2. 37, Ἰω. Χρυσ. τ. 5. σ. 703, κλ.

εὐπρόδοτος, ον, εὐκόλως προδιδόμενος, Φωτ. ἐπιστολ. ριε', σ. 439, ἔκδ. Ἰω. Βαλέττα.

εὐπρόθῡμος, ον, ἔχων καλὴν προθυμίαν, λίαν πρόθυμος, ζηλωτής, Θεόδ. Στουδ. 338Β, κλ.

εὐπρόσδεκτος, ον, ὃν εὐχαρίστως δέχεταί τις, Πλούτ. 2. 801 C, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιε', 16, 31, κτλ.

εὐπρόσεδρος, ον, διάφ. γραφ. ἀντὶ **εὐπάρεδρος** ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ.

εὐπροσηγορία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **εὐπροσήγορος**, Ἰσοκρ. 6Β.

εὐπροσήγορος, ον, ὁ τοῖς λόγοις οἰκείως ἐντυγχάνων τινί, ὁμιλητικός, φιλόφρων, Εὐρ. Ἱππ. 95, ἔνθα ἴδε Valck.· εὐπρ. φρήν, στόμα ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 775, κτλ.· γῆρας αὐτόθι 594. 22, Τραγ. παρὰ Στοβ.· τῷ λόγῳ εὐπροσήγορος Ἰσοκρ. 6 Α· οὐκ εὐπρ. ἄται, δυστυχίαι αἵτινες ἀποτρέπουσι τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τοῦ νὰ λαλῶσι πρὸς ἐμέ, ἀπὸ τοῦ νὰ ὦσιν εὐπροσήγοροι πρός με, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1284· ἐν εὐπροσηγόροισιν ἐστί τις χάρις Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 663. — Ἐπίρρ. **-ρως**, Διον. Ἀλ. Τέχνη Ῥητ. 5. 4.

εὐπρόσθετος, ον, εὐκόλως παρεχόμενος, προμηθευόμενος, τροφὴ Ἱππ. 383. 9.

εὐπρόσῐτος, ον, ἐπὶ τόπου, εἰς ὃν εὐκόλως πλησιάζει τις, «εὐκολοπλησίαστος», Στράβ. 545, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 44. **2)** ἐπὶ προσώπων, εὐπρόσοδος, εὐπροσήγορος, Ἐκκλ.· εὐάρεστος, εὐχάριστος ἄνθρωπος, Μανέθων 5. 288· εὐπρόσδεκτος, Θεόδ. Στουδ. σ. 315Β, Ἡσύχ.

εὐπροσόδευτος, ον, = τῷ ἑπομ., Γεωπ. 10. 1, 3.

εὐπρόσοδος, ον, ἐπὶ προσώπων, εὐπρόσιτος, εὐπροσήγορος, Λατ. qui faciles aditus habet, Θουκ. 6. 57, Ξεν. Ἀγησ. 9. 2. **2)** ἐπὶ τόπων, εὐπρόσιτος, εὐκόλως πλησιαζόμενος, ὡς ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 6. 5. 24, Ἀν. 5. 4, 30· ἔνθα .. ᾤετο εἶναι, εὐπροσοδώτατον ὅσα δεῖ προσκομίζεσθαι, ἡ προχειροτάτη ὁδὸς διὰ τὰ πράγματα ὅσα .., ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6 1, 23. **II.** ἐνεργ., εὐκόλως πλησιάζων, ναῦς Φίλων Βελοπ. 104.

εὐπρόσοιστος, ον, εὐκόλως πλησιαζόμενος· καὶ καθόλου, εὔκολος, ἔκβασις Εὐρ. Μήδ. 279.

εὐπροσόμῐλος, ον, = **εὐόμιλος**, Α. Β. 39.

εὐπροσόρμιστος, ον, εἰς ὃν εὐκόλως προσορμίζεταί τις ἢ ἀποβαίνει, νῆσος Διόδ. 5. 13, πρβλ. Πολυδ. Α', 100.

εὐπρόσρητος, ον, = **εὐπροσήγορος**, Πολυδ. Ε', 135.

εὐπρόσφθεγκτος, ον, εὔηχος, «εὐήκοος» Ἡσύχ.

εὐπρόσφορος, ον. εὐκόλως προφέρων, εὐρραδής, ἐν τῇ Ρωμαίων φωνῇ Ἡρῳδιαν. 8. 3, 7. **II.** εὐχαρίστως ἐσθιόμενος, θρεπτικός, ἐπὶ τροφῆς, Ξενοκρ. 7. 9· πρβλ. **πρόσφορος.**

εὐπρόσφῡτος, ον, εὐκόλως προσφυόμενος, τινι Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 2.

εὐπροσωπέω, κάμνω καλὴν ἐπίδειξιν, Ἐπιστ. π. Γαλ. ς' 12.

εὐπροσωπία, ἡ, καλὸν πρόσωπον, καλὴ ὄψις, Διον. Ἀλ. 3. 11.

εὐπροσωπο-κοίτης, ὁ, κείμενος οὕτως ὥστε νὰ παρουσιάζῃ εὐπρόσωπον ὄψιν, τύχαι εὐπρ. (μεταφ., ἀπὸ τῶν κύβων) Αἰσχύλ. Χο. 969, ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἑρμάννου καὶ Franz. (τύχα δ' εὐπρόσωπ' ἑπωπᾷ τὸ πᾶν Weil).

εὐπρόσωπος, ον, ἔχων ὡραῖον πρόσωπον, Κρατῖνος ἐν Ἀδηλ. 29· μειράκιον Ἀριστοφ. Ἱλ. 976, πρβλ. Βατρ. 410, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 10· μετὰ φαιδροῦ προσώπου, δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος Ἰλεώς τ' ἴσως χωροῦντ' ἄνευ σοῦ Σοφ. Αἴ. 1009. **2)** μεταφ., καλῶς κατ' ἐπιφάνειαν, ὑπεκρίναντο μὲν οὕτω εὐπρόσωπα, ἀπεκρίναντο μὲν οὕτω κατ' ἐπιφάνειαν καλῶς, Ἡρόδ. 7. 168· οὐκ εὐπρ. φροιμίοις Εὐριπ. Φοίν. 1336· λόγους εὐπρ. καὶ μύθους 277. 6· εὐπρ. ἡ τοιαύτη νομοθεσία Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 5, 11. — Ἐπίρρ. **-πως**, Φιλόστρ. 510.

εὐπροφάσιστος, ον, εὐάρμοστος, εὔλογος κατὰ τὸ φαινόμενον, αἰτία Θουκ. 6. 105. **2)** εὐκόλως ἀποδεχόμενος προφάσεις, Ἀππ. Καρχηδ. 64.

εὐπρόφορος, ον, εὐκόλως προφερόμενος, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 12.

εὐπρόχειρος, ον, πολὺ πρόχειρος, ὡς καὶ νῦν, Ἀνών. ἐν Wesch. Poliorc. d. Gr. σ. 279.

εὐπρυμνής, ές, καλῶς διευθύων (τὸ πλοῖον), καλῶς κυβερνῶν, τυγχάνοντος εὐπρυμνῆ φρενὸς χάριν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 989· ὁ Paley ἐξέδωκε: τυγχάνοντα πρευμενῆ φρενὸς χάριν, ὁ Sidgwich: τυγχάνοντας ἐκ πρυμνῆς φρενὸς χάριν, καὶ ἄλλοι ἄλλως.

εὔπρυμνος, ον, ἔχων καλὴν πρύμναν, νῆες Ἰλ. Δ. 248, Εὐρ. Ι. Τ. 1000, 1357· πλάται ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 723, Βακχυλ. 12. 150 (ἔκδ. Blass)

εὐπρῳρος, ον, ἔχων καλὴν πρῷραν, εὐπρῴροισι πλάταις Εὐρ. Ι. Α. 765. — Κατὰ Φώτιον: «εὔπρῳρον· εὐπρόσωπον».

εὔπταιστος, ον, εὐκόλως πταίων, σφαλλόμενος, ἀσταθής, σφαλερός, Ἱππ. 26. 19.

εὔπτερος, ον, ἔχων καλὰ πτερά, ἐπὶ πτηνῶν, Σοφ. Ο. Τ. 176, Εὐρ. Ἰω. 1200, 1203· ἐπὶ φαρέτρας, ἡ ἔχουσα καλὰ βέλη, Βίων 1. 82· μεταφορ., ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων, «εὐγενῶν, ἐπιφανῶν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 800.

εὐπτέρῠγος, ον, ἔχων καλὰς πτέρυγας, Ὀππ. Κυν. 3. 125· ἐπὶ πλοίων, Ἀνθ. Π. 10. 6.

εὐπτησία, ἡ, εὐκολία, ἢ ἐμπειρία περὶ τὴν πτῆσιν, Ἀρτεμίδ. 5. 69

εὐπτόητος, ον, εὐκόλως πτοούμενος, πρὸς ἅπαν Πλούτ. 2. 642 Α.

εὐπτόλεμος, ον, ποιητ. ἀντὶ **εὐπόλεμος**, Κόϊντ. Σμ. 5. 320.

εὔπτορθος, ον, ἔχων ὡραίους κλάδους, «εὔκλαδος» (Σουΐδ), ἐπὶ κεράτων, Ἀνθ. Ἑλλην. 4. 96.

εὐπῡγία, ἡ ὡραῖον σχῆμα, κομψὴ στρογγυλότης τῶν ὀπισθίων μερῶν τοῦ σώματος τῶν περὶ τὴν πυγήν, Ἄλεξις ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1. 11.

εὔπῡγος, ον, (πυγὴ) ἔχων καλὴν πυγήν, καλῶς ἐσχηματισμένα ὀπίσθια, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 992, Πολυδ. Β', 184· πρβλ. **καλλίπυγος.**

εὐπυνδάκωτος, ον, ἔχων καλὸν πυθμένα, ἐπὶ ποτηρίου, Λουκ. Λεξιφ. 13.

εὔπυργος, ον, ἔχων καλοὺς πύργους, ἐπὶ τετειχισμένων πόλεων, Τροίην εὔπυργον Ἰλ. Η. 71, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 270· ποιητ. ὡσαύτως **ἠΰπυργος** Πινδ. Ν. 4. 19, Βακχυλ. 5. 184 (ἔκδ. Blass).

Εὐπυρίδαι· «δῆμος καὶ τόπος Ἀθήνησιν» Ἡσύχ.

εὔπῡρος, ον, εὔφορος εἰς σῖτον, Πολυδ. Θ', 162.

εὐπῡροφόρος, ἡμάρτημ. γραφ. ἀντὶ **πυροφόρος** ἐν Στράβ. 241.

εὐπύρωτος, ον, (πῦρόω) εὐκόλως καιόμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 22, 5.

εὐπώγων, ὁ, ἔχων καλὸν πώγωνα, καλὸν γένειον, Ἀριστ. Φυσιογν. 3. 11, Ἀνθ. Π. 9. 99. 744, Ἡρώνδ. Μιμίαμβ. 8. 17.

εὔπωλος, ον, ἔχων ἀφθονίαν πώλων ἢ ἵππων, **παρ'** Ὅμ. ὡς ἐπίθ. τῆς Τροίας, Ἴλιον εἰς εὔπ. Ἰλ. Ε. 551, κτλ.· δῶρον .. εὐίππου, εὔπωλον .., ἔνθα τὸ πρῶτον ἀναφέρεται εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ἵππων ἐν πολέμῳ, τὸ δὲ δεύτερον εἰς τὴν ἀνατροφὴν καὶ παραγωγὴν ἵππων, Σοφ. Ο. Κ. 711 (ἀλλ' ἴσως **εὔβωλον** εἶναι ἡ ἀληθὴς λέξις, πρβλ. τὸ τοῦ Σχολ. **εὔφορον**).

εὔπωνος· «ὄμβρος (Ἀλκαῖος)· εὔποτος» **Ἡσύχ.**, ἐν Φωτ. **εὔπονος.**

εὐρᾰθάμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, στάζων πολύ, κάθυγρος, Νόνν. Δ. 5. 258.

εὐραί, αἱ, οἱ πόλοι τοῦ ἄξονος, ἐφ' ὧν στρέφονται οἱ τροχοί, «τὰ τῷ ἄξονι ἐγκείμενα σιδήρια, καὶ τριβόμενα ὑπὸ τοῦ τροχοῦ» Πολυδ. Α', 146.

εὖραι· «αὗραι» Ἡσυχ.

εὐρ-ακύλων, ἴδε **εὐροκλύδων.**

εὑράμην, ἴδε **εὑρίσκω.**

εὐρᾰξ, Ἐπίρρ., πλαγίως, στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρί, «ἐκ πλαγίου» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 251, Ο. 541. **II** εὐρὰξ πατάξ, ἐπιφώνημα ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1258, πρὸς ἀποδίωξιν πτηνῶν, ἀλλ' ἴδε Σχολιαστὴν ἐν τόπῳ, ὅστις δίδει εἰς τὸ ἐπιφώνημα τοῦτο κακὴν σημασίαν.

εὐρειθρος, ον, = **εὐῤῥεής**, Μανέθων 1. 141.

εὕρεμα, τό, μεταγεν. καὶ ἡμαρτημένος τύπος ἀντὶ τοῦ **εὕρημα**, Ἀνθ. Π. 7. 411, Βαβρ. ἐν Προοιμ. 108· ἴδε Λαβέκ. ἐν Φρυν. 446.

εὑρεσιέπεια, -έπέω, ἴδε **εὑρησιεπεια, εὑρησιεπέω.**

εὑρεσί-κᾰκος, ον, ἐφευρίσκων κακόν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 407.

εὑρεσιλογέω, εὑρίσκω ἢ **πολλαπλασιάζω** λέξεις, Πολύϐ. παρ' Ἀθην. 193D, Διογ. Λ. 2. 134.

εὑρεσιλογία, ἡ, ἱκανότης περὶ τὴν εὕρεσιν λέξεων, εὐφράδεια, εὐγλωττία, Πολύϐ. 18. 29, 3, Διόδ. 1. 37, κτλ.:— σοφιστικὴ χρῆσις τῶν λέξεων, ἱκανότης ἢ ἐμπειρία εἰς τὸν σχηματισμὸν λογοπαιγνίων, Πλούτ. 2. 1033B, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 20, 35· — **εὑρησιλογία** εἶναι συχνὴ διάφ. γραφή.

εὑρεσί-λογος, ον, ἐφευρίσκων λέξεις, ἔχων μέγα πλῆθος λέξεων, Διογ. Λ. 4. 37, πρϐλ. Wyttenb. ἐν Πλουτ. 2. 31E. — Φέρεται **εὑρησίλογος** ἐν Ἀντιγράφοις, Λοβέκ. ἐν Φρυν. 446. — Ὁ τύπος **εὑρεσιλόγος** ἐσφαλμένος, ἴδε Χατζ. ἐν «Ἑλέγχ. καὶ Κρίσ.» σ. 520 παραπέμποντα εἰς Wilamowitz καὶ Κόντον ἐν Λογίῳ Ἑρμῇ τόμ. ε', σ. 73. — Καθ' Ἡσύχ. «εὑρεσίλογος· φλύαρος».

εὑρέστιος Ζεύς, ὁ, ὡς θεὸς τῶν ἐφευρέσεων, Διον. Ἁλ. 1. 39.

εὕρεσις, εως, ἡ, τὸ εὑρίσκειν, ἀνακάλυψις, Πλάτ. Πολ. 336E, Κρατ. 436A, κ. ἀλλ. **II.** ἐπὶ συγγραφῆς, ἐπίνοια νοημάτων ἁρμοδίων (ὁ τεχνικὸς ὅρος εἶναι **παρασκευή**), Διον. Ἁλ. π. Δημ. 51· πρϐλ. **εὕρησις**.

εὑρεσί-τεχνος, ον, ὁ εὑρετὴς τεχνῶν, Ὀρφ. Ὕμν. 31. 14.

εὑρετέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει νὰ εὕρῃ τις, νὰ ἀνακαλύψῃ, Θουκ. 3. 45.

εὑρετής, οῦ, ὁ, ὁ εὑρίσκων, ὁ ἀνακαλύπτων, ἐπινοητής, Πλάτ. Λάχ. 186E, Ἰσοκρ. 18B, κτλ.· πρϐλ. **εὑρέτης**.

εὑρετικός, ἡ, όν, ἐφευρετικός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ εὑρίσκειν, Πλάτ. Συμπ. 209A, Πολιτικ. 286E, 287A· εὑρετικὸν εἶναι φασι τὴν ἐρημίαν Μένανδ. ἐν «Ἀνδρίᾳ» 4.

εὑρέτις, ιδος, θηλ. τοῦ **εὑρετής**, Σοφ. Ἀποσπ. 88· αἱτ. **εὑρέτιν** Διόδ. 1. 25· (ὁ τύπος οὗτος ὁρίζει τὸν τόνον· διότι ἡ αἱτ. τοῦ **εὑρετὶς** θὰ ἦτο **εὑρετίδα**).

εὑρετός, ἡ, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **εὑρίσκω**, ὃν δύναταί τις νὰ εὕρῃ, νὰ ἀνακαλύψῃ, τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω, τὰ δ' εὑρετὰ ζητῶ Σοφ. Ἀποσπ. 723· εὑρετὰ ἀνθρώποις Ξεν. Ἀπομν. 4. 7, 6.

εὑρέτρια, ἡ, = **εὑρέτις**, Διόδ. 5. 67.

εὕρετρον, τό, ἀμοιϐὴ τῆς εὑρέσεως ἀπολεσθέντος πράγματος, ὡς τὸ **μήνυτρον**, Γρηγόρ. Θαυματουργ. 1045C, κλ.

εὕρηκα, πρκμ. τοῦ **εὑρίσκω**.

εὐ-ρηκτος, ον, ὁ εὐχερῶς ῥηγνύμενος, εὔθραυστος, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 13, Ὀρειϐάσ. 121 Mai.

εὕρημα, τό, παρὰ μεταγεν. **εὕρεμα**, ὃ ἴδε: (εὑρίσκω):— ἐφεύρεσις, ἀνακάλυψις, πρᾶγμα ἀνακαλυφθὲν οὐχὶ ἐκ τύχης, ἀλλὰ διὰ σκέψεως, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 9· ἀριθμῶν καὶ μέτρων εὑρήματα Σοφ. Ἀποσπ. 379· πολλῶν λόγων εὑρήματ' Εὐρ. Ἐκ. 248, πρϐλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 561, Πλάτ. Θεαίτ. 200C, κ. ἀλλ.· τύμπανα Ρέας .. εὑρ. Εὐρ. Βάκχ. 59, πρϐλ. Ἡρ. Μαιν. 188· ἀντίθετ. τῷ **ὑπηρέτημα**, Ἀντιφῶν 113. 9. **2)** μετὰ γεν., ἐφεύρεσις χάριν τινός, θεραπεία, τῆς ξυμφορᾶς Εὐρ. Ἱππ. 716, πρϐλ. Δημ. 808. 15. **II.** τὸ ἀπροσδοκήτως εὑρεθέν, παραπλήσιον τῷ **ἔρμαιον** (δ ἴδε), καλὴ τύχη, εὐτύχημα, ἀνέλπιστον κέρδος, Ἡρόδ. 7. 155· εὕρ. εὕρηκε ὁ αὐτ. 7. 10. 4., 8. 109· οὕτως, εὕρημα .. κάλλιστον εὕρηκ' Εὐρ. Ἡρακλ. 534· εὕρημα .. οἷον εὕρηκας τόδε ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 716, πρϐλ. 553· εὑρήμασι πλούσιος ἐγένετο Ἡρόδ. 7. 190· εὑρ. γίγνεται τόδε Εὐρ. Ἠλ. 606· σρίσι δὲ δυστυχοῦσιν εὑρ. εἶναι διακινδυνεῦσαι Θουκ. 5. 46· εὑρ. ἐδόκει εἶναι αὐτόθι 7. 3, 13 πρϐλ. Ἰσαῖον 77. 24, κτλ. **2)** ἐπὶ ἐκθέτου παιδίου, εὕρ. δέξατ' ἐκ του Νυμφᾶν Σοφ. Ο. Τ 1105, πρϐλ. Εὐρ. Ἴωνα 1349.

εὑρημοσύνη, ἡ, εὐφράδεια, εὐγλωττία, Πολυϐ. Β', 128.

εὐ-ρήμων, ον, γεν. ονος, (ῥῆμα) εὐεπής, εὐφραδής, εὐγλωττος, Πολυϐ. Β', 128· «εὐρήμον καλλιεπὲς» Ἡσύχ.

εὑρησι-επής, ές, ἐφευρίσκων ἔπη, ἤτοι λέξεις ἢ λόγους, ἔμπειρος ἐν τῇ χρήσει αὐτῶν, εὐφραδής, Πινδ. Ο. 9. 120· πλήρης λέξεων, σοφιστικός, Ἀριστοφ. Νεφ. 447· — ἐντεῦθεν παρὰ μεταγεν. **εὑρεσιέπεια**, καὶ **εὑρεσιεπέω** Λοβέκ. ἐν Φρυν. 440.

εὑρησιλογέω, **-λογος**, κτλ., = **εὑρεσιλογέω**, **εὑρεσίλογος**.

εὕρησις, εως, ἡ, τύπος ἀδόκιμος ἀντὶ **εὕρεσις**, Λοβέκ. ἐν Φρυν. 446.

εὑρήσω, μέλλ. τοῦ **εὑρίσκω**.

εὑρητος, ον, (ῥηθῆναι) εὐκόλως λεγόμενος, Αἰλ. π. Ζ. 17. 23.

εὑρήτωρ, ορος, ὁ, = **εὑρετής**, Ἀνθ. Π. 9. 505.

εὐριζος, ον, καλῶς ἐρριζωμένος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 5, ποιητ. **ἐὐριζος**, Νικ. παρ' Ἀθην. 683C, Φώτ.

εὑρῖν, μεταγεν. τύπος τοῦ **εὑρῖς**, ὃ ἴδε.

εὑρῖνος, Ἐπικ. **ἐὐρρινος**, ον, (ῥίς) = **εὔρις**, Βαϐρ. 43. 8, Ὀππ. Κυν. 2. 456, Αἰλ. π. Ζ. 2. 15.

εὐρῖνος, Ἐπικ. **ἐὐρρινος**, ον, ἐκ καλοῦ δέρματος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ 1299, Ἀνθ. Π. 14. 55.

εὐρῖπίδ-ἀριστοφᾰνίζω, ἀριστοφανίζω τὸν Εὐριπίδην, δηλ. σκώπτω καὶ περιπαίζω αὐτὸν ὡς ὁ Ἀριστοφάνης μεταχειριζόμενος λέξεις καὶ φράσεις αὐτοῦ, Κρατῖνος ἐν Ἀβλῇ 155.

Εὐριπιδεῖος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὸν Εὐριπίδην, ὅμοιος αὐτῷ, εὐρ. τι ξυμϐήσεται Πλάτ. Θεαίτ. 154D· τὸ Εὐριπίδειον, τὸ ῥητὸν τοῦ Εὐριπίδου, Πλουτ. Πύρρ. 14: — ἀλλά, τὸ Εὐριπίδειον (δηλ. μέτρον) εἶναι ἀσυνάρτητός τις τεσσαρεσκαιδεκασύλλαϐος στίχος, ὡς ὁ ἑξῆς: ἐῶσ' ἡνίχ' Ἱππότας ἐξέλαμψεν ἀστὴρ Εὐριπ. Ἀποσπασμάτια ἄδηλα 136· ἴδε Ἡφαιστ. 15. 20.

Εὐρῑπίδης, [πῐ], **ου**, ὁ, ὄνομα κύριον. **II.** ὄνομα κύϐου, Δίφιλος ὁ' ἐν Συνωρίδι .. Εὐριπίδου μνησθείς (κύϐος δέ τις οὕτως καλεῖται Εὐριπίδης) παίζων, κλ. Ἀθήν. 247A· ὁ τεσσαρακοστὸς ἀριθμὸς ἐν τῇ ϐολῇ τῶν ἀστραγάλων, «ἐπεὶ δὲ τοῖς τετταράκοντα τοῖς μετὰ τοὺς τριάκοντα προστᾶσιν Ἀθήνησι συνήρξεν Εὐριπίδης, εἰ τετταράκοντα συνήθροιζεν ἀστραγάλων ϐολή, τὸν ἀριθμὸν τοῦτον Εὐριπίδην ζώνομαζον» Πολυδ. Θ', 101· ἴδε Vömel Diss. de Eurip. casa talorum Francf. 1847.

Εὐρῑπῐ́δίζω: μέλλ. **-σω**, μιμοῦμαι τὸν Εὐριπίδην, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 18.

Εὐρῑπῐ́δικῶς, Ἐπίρρ., ὡς ὁ Εὐριπίδης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. 18.

Εὐρῑπίδιον, τό, μικρὸς Εὐριπίδης, ὑποκοριστικὴ ἔκφρασις στοργῆς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 401, 475.

εὐρέπιστος, ον, (ῥᾰπίζω) εὐκόλως ῥιπιζόμενος, ὁ εὐκόλως τῇδε κἀκεῖσε φερόμενος, ἄστατος, Κικ. π. Ἀττ. 14. 5, 2.

εὔρῑπος, ὁ, στενὸν θαλάσσης, πορθμὸς ἔνθα ἡ παλίρροια εἶναι λίαν ὁρμητική, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 22, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 12, 4., 15, 20, π. Κόσμ. 4, 34· ἰδίως ὁ πορθμὸς ὁ χωρίζων τὴν Εὔϐοιαν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας, ἔνθα οἱ ἀρχαῖοι ἐπίστευον ὅτι τὸ ῥεῦμα ἑπτάκις τῆς ἡμέρας μετεϐάλλετο (νεώτεροι παρατηρηταὶ συμφωνοῦσι θεωροῦντες αὐτὸ ὡς λίαν εὐμετάϐολον, ἴσως ἕνεκα τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀνέμου διὰ μέσου τοῦ πορθμοῦ), Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 222, κτλ., Στράϐων 403: — παροιμ. ἐπὶ ἀστάτου, εὐμεταϐόλου, ἀσθενοῦς τὸν νοῦν καὶ τὸ φρόνημα ἀνθρώπου, πλείους τραπόμενος τροπὰς τοῦ Εὐρίπου Αἰσχίν. 66. 27· μεταῤῥεῖ ὥσπερ Εὔριπος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 6, 3· ἄστατα καὶ ἀϐέϐαια Εὐρίπου τρόπον Ἱππαρχ. παρὰ Στοϐ. 574. 12. **II.** καθόλου, διῶρυξ, τάφρος, κτλ., Βαϐρ. 120. 2, Ἀνθ. Π. 14. 135, Διον. Ἁλ. 3. 68. (Ἐκ τοῦ **εὖ**, **ῥιπή**, **ῥιπίζω**, ἴδε Κούρτ ἀριθ. 516).

εὐρῑπώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος τῷ Εὐρίπῳ, τόπος Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 11, 32. **II.** ὁ ζῶν ἐν τοιούτῳ τόπῳ, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 17.

εὖρῖς, ῖνος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὴν ῥῖνα, δηλ. ὀξεῖαν ὄσφρησιν, κυνός .. ὡς τις εὐρῖνος ϐάσις Σοφ. Αἴ. 8· περὶ τῆς Κασσάνδρας, εὔρις .. , κυνὸς δίκην Αἰσχύλ. Ἀγ. 1093· — παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. **ἐὐρριν**, Ὀππ. Κυν. 1. 463, πρϐλ. 4. 357.

εὑρίσκω: παρατ. **ηὕρισκον** ἢ **εὕρισκον** Σοφ. Ο. Τ. 68, Φιλ. 283, Ἀριστοφ. Βάτρ. 806, Θουκ., κλ.: μέλλ. **εὑρήσω** Ὁμ. Ὕμν., Ἀττ.: ἀόρ. 6' **εὗρον** Ὅμηρ., κλ.· Ἀττ. **ηὗρον** ἢ **εὕρον** Εὐρ. Μήδ. 553, κτλ.· Ἐπικ. ἀπαρ. **εὑρέμεναι** Ὁμ.: ἀόρ. α' **εὗρησα** παρὰ μεταγεν. ὡς ἐν Μανέθωνι 5. 137: πρκμ. **εὕρηκα** Σοφ., κλ.: — Μέσ.: μέλλ. **εὑρήσομαι** Ἡρόδ. 9. 6, Λυσ., κλ.: ἀόριστ. 6' **εὑρόμην** Ὅμηρ., Ἀττικ., **ηὑρόμην** ἢ **εὑρόμην** Αἰσχύλ. Πρ. 267, Θουκυδίδ. 1. 58: ἀόριστος α' **εὑράμην** Ἡσιόδ. Ἀποσπ. 3 Gaisf., Διονύσ. Ἁλ. 13. 11, Ἀνθ Π. 9. 29, παράρτημ. 274, πρϐλ. Wolf. Λεπτ. σ. 216: — Παθ.: μέλλ. **εὑρεθήσομαι** Σοφ. Ο. Τ. 108, Εὐρ. Ι. Α. 1105, Ἰσοκρ. 196E: ἀλλ' ὡσαύτως μέσ. (μετὰ παθ. σημασ.) **εὑρήσομαι** Ξεν. Ἀν. 5. 8, 22: ἀόρ. **εὑρέθην** Σοφ. Αἴ. 1135, Ἀριστοφ. Θεσμ. 521, Θουκ. 6. 31: πρκμ. **ηὕρημαι** ἢ **εὕρημαι** Αἰσχύλ. Πέρσ. 743, Σοφ. Τρ. 1075, Εὐρ., κλ. — Ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸν ἐνεργ. καὶ μέσον ἀόρ. (πλὴν ἐν Ὀδ. Τ. 158, ἔ θα: ἔθ' εὑρίσκω εἶναι πιθ. γραφ. ἀντὶ **ἐφευρίσκω** καὶ εἰσήχθη ἤδη εἰς τὰς ἀρίστας ἐκδόσεις τοῦ Ὁμήρου)· ὁ μέλλων εὑρηται ἐν Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 202. Οἱ μετ' αὐξήσεως τύποι διὰ τοῦ **ηὑ-** προτιμῶνται ὑπὸ Ἐτυμολ., Βεκκήρου καὶ Δινδορφίου ἐν ταῖς ἐκδόσεσι τῶν Ἀττ. ποιητῶν καὶ πεζογράφων, ἴδε Veitch Ἑλληνικὰ Ῥήματα ἐν λέξει. Εὑρίσκω· εὑρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἧμενον ἄλλων Ἰλ. Α. 498, κτλ.· εὕρημα εὑρίσκειν, ἴδε ἐν λ. **εὕρημα**. **2)** μετὰ μετοχ., εὑρίσκω ὅτι .. , εὕρισκε Λακεδαιμονίους .. προέχοντας Ἡρόδ. 1. 56, πρϐλ. 1. 5· καὶ ἐν τῷ Παθ., ἣν εὑρεθῆς δίκαιος ὢν Σοφ. Τρ. 411, πρϐλ. Ο. Τ. 839, Ο. Κ. 946: — ἡ μετοχὴ ἐνίοτε παραλείπεται: εὑρίσκειν θεοὺς κακοὺς (ἐξυπ. ὄντας) ὁ αὐτ. ἐν Φ. 452· εὑρήσει τοσαῦτα ἔτη (ἐξυπ. ὄντα) Θουκ. 5. 26· δῆλους εὕρημαι (δηλ. ὤν) Σοφ. Τρ. 1075· ἄνους εὑρέθη ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 763. **3)** μετ' ἀπαρ., βουλευόμενος (ὁ Κῦρος) εὑρίσκε πρῆγμά οἱ εἶναι ἐλαύνειν .. ἐπὶ τὰς Σάρδις, ὅτι δι' αὐτὸν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖόν ἔπρεπε νὰ κάμῃ ἦτο νὰ ἐλάσῃ κατὰ τῶν Σαρδέων, Ἡρόδ. 1. 79· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, εὑρίσκεται (εὑρισκέ τε Schäf) ταῦτα καιριώτατα εἶναι αὐτόθι 125. **4)** εὑρ. ὅπως .. , εὑρίσκω διὰ τίνων μέσων .., Θουκ 7. 67: — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, μετ' ἀπαρ., ἀ εὑρίσκω, ἀνακαλύπτω πῶς νά .., ηὗρετο .. παύειν Εὐρ. Μήδ. 196. **II.** ἀνευρίσκω, ἀνακαλύπτω, οὐδέ τι μῆχος εὑρέμεναι δυνάμεσθα Ὀδ. Μ. 393· οὐδέ τι τέκμωρ εὑρέμεναι δύνασαι Δ. 374, πρϐλ. Ἰλ. Η. 30, Ι. 48· εὑρ. ὁδὸν Πινδ. Π. 10. 49· ἐξ ἀμηχάνων πόρους Αἰσχύλ. Πρ. 59· μηχανὴν σωτηρίας ὁ αὐτ. ἐν Ἑπτ. ἐπὶ Θήϐ. 209· πημάτων ἄρηξιν Σοφ. Ἰλ. 875.

τινὰ ἐμοῦ βελτίονα 'Αριστοφ. Πλ.104,κτλ.:—οὕτως ἐν τῷ μέσ., εὕρετο τέκμωρ 'Ιλ. Π. 472· Αὐτόλυκ', αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὕρεο, ὅττι κε θεῖο παιδὸς παιδὶ φίλῳ, σὺ αὐτὸς φρόντισον νῦν νὰ εὕρῃς τί ὄνομα θὰ βάλῃς εἰς τὸν ἀγαπητὸν παῖδα τῆς θυγατρός σου, 'Οδ.Τ. 403· εἴ τιν' ἑταίροισιν θανάτου λύσιν .. εὑροίμην I. 421. **III.** ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω ὀχήματα Αἰσχύλ. Πρ. 468, κτλ.· πρόφασιν 'Αντιφῶν 9.— Μέσ., τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται, τὰ ἔργα γίνονται λόγοι, δηλ. ὁμιλοῦσιν ὑπὲρ ἑαυτῶν, Σοφ.'Ηλ.625. **IV.** εὑρίσκω, κτῶμαι, ἀρετάν, δόξαν Πινδ. Ο.7.163, Π. 2. 716· φίλους Σοφ.'Αποσπ.109 ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 284, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 1107· δεινὰ δ' εὑρουσᾶν πρὸς αὐθαίμων πάθη Σοφ. Ο. Κ. 1078· ἀφ' ὧν ὄνασιν εὕρωσι ὁ αὐτ. ἐν 'Ηλ.1061· εὑρ. τινί τι, Πλάτ. Ηρωτ. 321D· εὑρίσκεις δὲ μητρὶ πῶς φόνον; τί σχέδιον ἔχεις διὰ τὸν φόνον τῆς μητρός σου; Εὐρ. 'Ηλ. 650.— Μέσ., εὑρίσκω ἢ ἐπιφέρω εἰς ἐμαυτόν, κακὸν εὕρετο 'Οδ. Φ. 304· (οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., μὴ πού τις ἐπίσπαστον κακὸν εὕρῃ Ω.262)· αὐτὸς εὑρόμην πόνους Αἰσχύλ. Πρ. 267· μοῖραν εὕρετ' ἀσφαλῆ ὁ αὐτ. ἐν 'Αγ. 1588, πρβλ. Θήβ. 879· οὕτως ἐν τῷ παθ. πρκμ., μέγα πένθος εὕρηται Σοφ. Αἴ. 615· εὑρήσεται τιμωρίην 'Ηρόδ. 3. 148, πρβλ. 9. 6, 26, κτλ.· κλέος, τιμὰν Πινδ. Π. 3. 196, κτλ.· ἄδειαν εὑρέσθαι 'Ανδοκ. 3.14· ἀτέλειαν Δημ.457.9· εὑρίσκεσθαι ὠφέλειαν ἀπό τινος Θουκ. 1. 31· τι παρά τινος Λυσ. 130. 31· εὑρ. παρά τινος, μετ' ἀπαρ., ἐπιτυγχάνω παρά τινος νὰ .., 'Ηρόδ. 9. 28· εὑρ. δεηθέντες Λυσ.141 25. **V.** ἰδίως ἐπὶ ἐμπορευμάτων, κλ., εὑρίσκω τιμήν, μετὰ δέ, ὅκως αὖτη εὑροῦσα πολλὸν χρυσίον πρηθείη, ἄλλην ἀνεκήρυσσε, μετὰ δέ, ὅτε αὖτη εὑροῦσα καλὴν τιμὴν ἐπωλεῖτο, ἄλλην ἀνεκήρυττεν ὁ κήρυξ, 'Ηρόδ. 1. 196· εὕρε πλέον ἢ ἑβδομήκοντα τάλαντα Ξεν. Ἑλλ. 3.4.24, πρβλ. Πόρους 4. 40· οἰκία εὑρίσκουσα δισχιλίας (ἐξυπ. δραχμὰς) 'Ισαῖος 72. 39· ὅταν τις οἰκέτην πονηρὸν πωλῇ καὶ ἀποδιδῶται τοῦ εὑρόντος, ὅταν τις πωλῇ κακὸν δοῦλον καὶ τὸν δίδῃ εἰς τὴν τυχοῦσαν τιμήν, Ξεν.'Απομν. 2. 5, 5· οὕτω, τοῦ εὑρίσκοντος Αἰσχίν.13, 41· καὶ πωλῶν τι μὴ λέγειν τοῖς ὠνουμένοις, πόσου ἂν ἀποδοῖτο, ἀλλ' ἐρωτᾶν, τί εὑρίσκει, τί τιμὴν νομίζεις θὰ εὕρῃ, τί τιμὴν νομίζεις θὰ πιάσῃ, Θεοφρ. Χαρακτ. 15, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ,

εὐροέω, (εὔρους) ῥέω καλῶς ἢ ἀφθόνως, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 4. **II.** μεταφ., προβαίνω καλῶς, εἶμαι εὐνοϊκός, ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ Αἰσχύλ. Πέρσ. 601· τῶν πραγμάτων αὐτῷ εὐροούντων Πολύβ. 4. 48, 11· τῆς τύχης εὐροούσης Διόδ. 2. 45· ἐπὶ ἀνδρῶν, εἶμαι εὐτυχής, εὐημερῶ, 'Αρρ.'Επίκτ.1.1, 22., 3. 10, 10. **III.** εἶμαι εὐῤῥαδής, ὁμιλῶ ἐπιτυχῶς, Πλουτ.'Αλέξ.53.

εὔροια, ἡ, καλή, εὔκολος ῥοή, ἐλευθέρα δίοδος, ὑδάτων Πλάτ. Νόμ.779C· τῶν φλεβῶν 'Αριστ. π.'Ενυπν. 3.17. **II.** εὐφράδεια, Λατ. flumen orationis, Πλάτ. Φαῖδρ. 238C· σὺν εὐροίᾳ Φιλόστρ. 491, κτλ. **III.** εὐκολία, Πλάτ. Νόμ.784H· τῶν πραγμάτων Πολύβ. 2. 44, 2, κτλ.· ἀφθονία, τῶν πάντων Κλέαρχ. παρ' 'Αθην. 524C. **2)** εὔροια βίου, Στωϊκὴ φράσις δηλοῦσα βίον εὐδαίμονα, τὸ τοῦ Σενέκα vita secundo cursu defluens, Διογ. Λ.7. 88.

εὐροίζητος,ον,ἠχηρῶς συρίζων, ἐπὶ βέλους,'Ανθ. Πλαν.4.104.

εὐρο-κλύδων, ωνος, ὁ, θυελλώδης τις ἄνεμος ἐν Πράξ.'Αποστ. κζ', 14. Ἡ λέξις φαίνεται σημαίνουσα: ὑέλλαν ἐξ ἀνατολῆς· ἀλλ' ὑπάρχει ποικιλία γραφῶν, καὶ ἡ πιθανωτέρα εἶναι **εὐρ-ακύλων** (Λατ. Vulgata: Euroaquilo), δηλ. βορειοανατολικὸς ἄνεμος (πρβλ. **εὐρόνοτος**), ὁ σήμερον καλούμερος Gregali, ὁ σφοδρότατος ἄνεμος ἐν τῇ Μεσογείῳ, συνήθως πνέων κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔαρος.

εὗρον, ἴδε **εὑρίσκω.**

εὐρό-νοτος, ὁ καὶ ἡ, ἄνεμός τις μεταξὺ Εὔρου καὶ Νότου, Λατ Phoenix ἢ Vulturnus,'Αριστ.Μετεωρ. 2. 6, 8, περὶ Κόσμ. 4.14, Συλλ. Ἐπιγρ. 6180 - 81.

εὔροος,'Επικ. **ἐὔρροος, ον,** συνηρ. **εὖρους, ουν,** ῥέων καλῶς ἢ ἀφθόνως, ὁ καλὰ ὡραῖα ῥεύματα ἔχων, Σκάμανδρος 'Ιλ. Η. 329, Φ.130· Σπερχειὸς Σοφ. Φιλ. 491· Εὐρώτας Εὐρ. 'Εκ. 649. **II.** ἐν τῇ 'Ιατρικῇ ἐπὶ τοῦ σώματος, ἔχων τοὺς πόρους ἀνοικτούς,'Ιπποκρ. π.''Αρθρ 1244,'Αριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ.7.1, 9· ὡσαύτως, τὸν πόρον ἔχειν εὔρουν αὐτόθι 10. 5, 12. **III.** ἐπὶ τῆς ὁμιλίας, κλ., ῥέων εὐῤῥαδῶς, εὐγλωττος, στόμια Εὐριπ. 'Ιππ. ἐν 'Αποσπ.12, πρβλ. Schäf. ἐν Διον 'Αλ. π. Συνθ. 23·— καθόλου, ἄφθονος, Πλάτ. Τίμ.77D. **IV.** ἐπιτυχής, εὐτυχής, οἷς ἂν εὔρῃ ἡ γένεσις ἐ αὐτ. ἐν Νόμ.740D· βίος 'Αρχύτ. ἐν Στοβ.'Εκλογ. σ. 742 Gaisf., Μ.'Αντών. 2. 4:— Συγκρ. **εὐρεώτερος** ἢ **-ούστερος** (Γαλην. 16. 360), Λοβὲκ ἐ. Φρυν. 143.— Ἐπίρρ. **εὐρόως,**'Αρρ. 'Επίκτ.1. 4, 27., 3. 22, 45,'Αρεταῖος κλ.: Συνηρ. **εὖρως,** Πολυδ. Δ', 23.

εὔροπος, ον, εὐκόλως ῥέπων, κλίνων, εὔροπον ἄμμα, βρόχος εὐκόλως συσφιγγόμενος,'Ανθ. Η. 9. 543. 'Επίρρ. **εὐρόπως,** οὔτε γὰρ ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν εὐρόπως εἶχεν αὐτῷ, ἦτο εἰς αὐτὸν εὔκολον, 'Αντιφῶν 138. 20.

Εὖρος, ὁ, ὁ ἀνατολικὸς ἄνεμος ἢ ἀκριβέστερον ΑΝΑ ἄνεμος (πρβλ. **ἀπηλιώτης**), Λατιν. Eurus, 'Ιλ. Β. 145, πρβλ. 'Αριστ. Μετεωρ. 2, 6, 12, π. Κόσμ. 4.12, Συλλ.'Επιγρ. 6180 - 81. (Πιθανῶς συγγενὲς τῷ **ἠώς, αὔως, ἕως,** ὁ πρωϊνὸς ἄνεμος, ὡς **Ζέφυρος** συγγενεύει τῷ **ζόφος,** ὁ ἑσπερινὸς ἄνεμος: πρβλ. **ἠώς.** 'Ο Κούρτ. ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὸ **εὖω** ἢ **εὔω, Σανσκρ.** ush, Λατ. uro. ἐκ τῆς ξηραντικῆς αὐτοῦ φύσεως,'Αριστ. Μετεωρ.ἔνθ'ἀνωτέρω).

εὖρος,ους,τό, τὸ πλάτος, τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἀπολ., εὖρος, κατὰ τὸ πλάτος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μῆκος** ἢ **ὕψος,** 'Οδ. Δ. 312, 'Ηρόδ.1.178,Ξεν. 'Αν.1.4,4, κτλ.·οὕτω, τὸ εὖρος αὐτόθι 1. 4, 9, κτλ.· εἰς εὖρος Εὐρ. Κύκλ. 390· ἐν εὔρει Αἰσχύλ. Θήβ.763.

ἐὐρραθάμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, ὁ καλὰς σταγόνας στάζων, πρῶτος ἐὐρραθάμμιγγος ἀλείφατος εὗρεν ἔέρσην Νόνν. Δ. 5. 258,15. 61, 19.160, κτλ.

ἐὐρρᾶπις, ιδος, ὁ, ἡ, ἔχων ὡραίαν ῥάβδον,'Ερμῆς Νόν. Δ.4.1.

ἐὐρρᾰφής, ές, (ῥάπτω) εὐραφής, καλῶς ἐρραμμένος, ἐν δέ μοι ἄλφιτα χεῦον ἐὐρραφέεσσι δοροῖσιν,καλῶς ἐρραμμένοις «κωρύκοις, καὶ κοινότερον θυλάκοις» (Εὐστ.),'Οδ.Β.354,380· ἐὐρραφέος παρὰ μηροῦ, περὶ τοῦ Διονύσου ὃν ἐξήγαγεν ὁ Ζεὺς ἐκ τοῦ μηροῦ αὐτοῦ, Διον. Π. 940, πρβλ.'Ανθ. Π. 6. 233.

ἐὔρρεής, ές, (ῥέω) ὁ καλῶς ῥέων,'Ομ. (μόνον ἐν τῇ 'Ιλ.) ἀείποτε ἐν τῇ 'Επικ. γεν., ἐὔρρεῖος ποταμοῖο, συνηρ. ἀντὶ τοῦ ἐὐρρεέος 'Ιλ. Ζ. 508, Ξ. 433, Ο. 265, κτλ.· ποταμοῖο παρ' ὄχθας εὐρεῖος 'Ησίοδ. παρὰ Στράβ. 342.

ἐὔρρειτης, ου, ὁ, (ῥέω)= **ἐὔρρεής,** Σατνιόεντος ἐὐρρείταο 'Ιλ. Ζ. 34· Αἴγυπτον ἐὐρρείτην 'Οδ. Ξ. 257: παρ' 'Αττ., Σιμόεντι ἐπ' εὐρείτᾳ Εὐρ. Τρῳ. 809: οὕτως, **ἐὐρρειτος, η, ον,** Χρησμ. παρὰ Παυσ. 5. 7, 3 (ἐξ εἰκασίας τοῦ Sylburg.)· καὶ **ἐὐρρείων, ουσα, ον,** Χριστοδ.'Εκφρ. 411.

ἐὐρ(ρ)έκτης,ου,ὁ, = **εὐεργός,**'Επιγρ. ἔμμετρ.'Ολυμπ. Arch. Ztg. 1880, σ. 54.

ἐὔρρην, 'Επικ. ἀντὶ **εὔρην,** ἔχων ἄφθονα πρόβατα, 'Απολλ. Ρόδ. Α. 49.

ἐὔρρηνος, ον, = τῷ προηγ.,'Απολλ. Ρόδ. Γ. 1086. **2)** ἐκ καλοῦ προβάτου, **κόρση** 'Ανθ. Π.14.149.

ἐὐρρηχος, ον, (ῥηχὸς) λίαν ἀκανθώδης, ἀκανθωτός, καρπὸς ἐὐρρήχου παλιούρου Νικ. Θ. 868, ἔνθα ὁ Σχολ. σημειοῦται: «εὔρηχος ἡ καλῶς περιφράσσουσα, καὶ ἡ πρὸς φραγμοὺς εὖ πεποιημένη, ῥῆχος γάρ ἐστιν ὁ φραγμός».

ἐὔρρῑν, ἐὔρροος, 'Επικ. ἀντὶ **εὔρῑν, εὔροος.**

εὐρῡ-άγυιᾰ, θηλ. ἐπίθ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ὄνομ. καὶ αἰτ., ἔχουσα εὐρείας ἀγυιάς, εὐρείας ὁδούς, παρ' 'Ομήρ. ἐπίθ. μεγάλων πόλεων, ἐν 'Ιλ. σχεδὸν ἀείποτε ἐπὶ τῆς Τροίας· περὶ τῶν 'Αθηνῶν, 'Οδ. Η. 80· ἀλλὰ περὶ τῶν Μυκηνῶν ἐν 'Ιλ. Δ. 52· καθόλου, εὐρ. πόλις 'Οδ. Ο. 384· ἀλλά, χθὼν εὐρυάγυια = **εὐρυόδεια** (ὁ ἴδε),'Ομ."Υμν. εἰς Δήμ.16· εὐρ. δίκα, ὅ ἐστι δημοσία, Τέρπανδρ. 3 Bgk.— Καθ' 'Ησύχ.: «εὐρυάγυια· μεγάλη καὶ πλατεῖα ῥύμη. πλατὺ ἄμφοδον· καὶ ἡ πλατεῖα καὶ μεγάλη ἐν τῷ πλανᾶσθαι ὁδός».

εὐρυ-αίχμας, γεν. Δωρ. α, ὁ, οὗ τὸ δόρυ ἐκτείνεται μακράν, ἢ εὖοπλος, νικηφόρος, στρατὸς Πινδ.'Αποσπ.160.

εὐρύ-ἄλος, ον, (ἅλως) ἔχων εὐρὺ ἀλώνιον, εὐρύς, χῶρος 'Οππ. 'Αλ. 1. 62· νέφεα 'Ανθ. Π. 7. 748· παρὰ Νόνν. Δ. 4. 409, κτλ.· ὡσαύτως **εὐρυάλως, -ως.** **II.** «Εὐρύαλος· ὁ 'Απόλλων» 'Ησύχ.

εὐρυάναξ, ακτος, ὁ, οὗ τὸ κράτος εὐρὺ καὶ μέγα, αἰετὸς εὐρυάνακτος ἄγγελος Ζηνὸς Βακχυλ. V. 19, ἔκδ. Blass.

εὐρῡ-άνασσα, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ., ἡ εὐρέως ἀνάσσουσα, Καλλ. εἰς Δήμ. 122. **II.** «Εὐρυάνασσα· ἡ "Ηβη» 'Ησύχ.

εὐρυβάλινδος· «ὁ Διόνυσος» 'Ησύχ.

εὐρύ-βᾶτος, ον, εὐρέως βαίνων, εὐρέα βήματα ποιῶν, Ζεὺς 'Αριστοφ.'Αποσπ. 233, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς σημασ. **II. 2)** ἐκτεταμένος, Κόϊντ. Σμ. 2. 283, Νόνν. Δ. 28. 79. **II.** ὡς κύριον ὄνομα, διάσημός τις ἀπατεών, οὗ τὸ ὄνομα κατέστη παροιμιακόν, Πλάτ. Ηρωτ. 327D, Δημ. 233. 8, Αἰσχίν.73.12· ὁ προδότης τοῦ Κροίσου,"Εφορ. παρὰ Σουΐδ., Διοδ.'Εκλογ. 553. 56.—Καθ' 'Ησύχ.: «Εὐρυβάτης· πανοῦργος, ἀπατεών, κέρκωψ».—'Εντεῦθεν τὸ ῥῆμα **εὐρυβατεύομαι,** φέρομαι ὡς ὁ Εὐρύβατος, «πονηρεύομαι», Εὐστ.'Οδ.1864,10, Σουΐδ. ἐν λέξει.

εὐρυ-βέρεθρος, ον ἔχων εὐρὺ βάραθρον, Τζέτζ. ἐν 'Ομ. 475.

εὐρυ-βίας, 'Ιων. καὶ 'Επικ. **εὐρυβίης, ου,** ὁ, = **εὐρυσθενής,** 'Ησ. Θ. 931,'Ομ."Υμν. εἰς Δήμ. 295,Πινδ. Ο. 6. 98, Βακχυλ.15. 31, κλ.

εὐρυ-βόας, ου, ὁ, εὐρέως, ἰσχυρῶς βοῶν, **Λιβάν.** 4. σ. 816.31.

εὐρυ-γάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, ἔχων εὐρεῖαν, μεγάλην γαστέρα, μεταφ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Χρησμ. παρ' 'Απολλοδ. 2. 8, 2, ἴδε Λοβὲκ. ἐν Φρυν. 660.

εὐρυ-γένειος, ον, ἔχων εὐρεῖαν σιαγόνα, 'Οππ. Κυν. 2. 104· ἔχων πλατεῖαν γενειάδα, Νόνν. Δ.18. 345.

εὐρυ-δίνης [ῑ], **ου,** ὁ, ὁ εὐρεῖαν δίνην σχηματίζων, παρ' **εὐρυδίναν** 'Αλφεὸν Βακχυλ. III. 6, V. 38.

εὐρυ-εδής, ές, ὁ ἔχων εὐρὺ ἕδος, ἕδαφος, ἐκτεταμένος, εὐρύς, χθὼν Σιμωνίδ. 8.17.

εὐρύεδρος, ον, ὁ ἔχων εὐρεῖαν ἕδραν, χθόνα κατ' εὐρύεδρον Βακχυλ. XVI (XVII). 80, ἐξ εἰκασίας Herw. ἀντὶ τοῦ ἐὐδενδρον τοῦ παπύρου.

εὐρυ-θέμειλος, ον, = **εὐρυεδής,** ἐπώνυμον τοῦ Ἅδου, Συλλ. Ἐπιγρ. 5973c· πέδον εὐρυθέμειλον Παῦλος Σιλεντ. Ἔκφρ. τῆς Μεγ. Ἐκκλ. 620· οὕτως, **εὐρυθεμέθλος, ον,** Γρηγ. Ναζ. τ. 2. σ. 167.

εὐ-ρυθμία, ἡ, εὔρυθμος τάξις ἢ κίνησις, κατὰ ῥυθμὸν εὐρυθμίαν παραδιδόναι Πλάτ. Πολ. 522Α, πρβλ. Πρωτ. 326Β· αἱ περὶ τὴν λέξιν εὐρυθμίαι Ἰσοκρ. 87Ε· ἡ κυκλικὴ εὐρ. τῶν περιόδων Διον. Ἁλ. πρὸς Γναῖον Πομπ. 6. 60·— ἁρμονία μεταξὺ τοῦ ῥήτορος καὶ τῶν ἀκροατῶν αὐτοῦ, Πλούτ. 2. 45Ε, Quintil. 1. 10. 26. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἀξιοπρέπεια, χάρις, Πλάτ. Πολ. 400F· ἥ τ' εὐρυθμία τό τ' ἦθος, Δαμόξ. ἐν Ἀδήλ. 1. 7· εὐ. τῶν σωμάτων Πλούτ. 2. 8Ε, πρβλ. Λουκ. π. Ὀρχ. 8. **3)** εὐρ. χειρῶν, λεπτότης ἁφῆς παρ' ἰατρῷ (χειρουργῷ) κτλ., Ἱππ. 24. 14, πρβλ. Πλούτ. 2. 67Ε.

εὔ-ρυθμος, ον, Ἐπικ. **ἐὔρρυθμος,** Μανέθων·— ῥυθμικός, Λατ. numerosus, concinnus, ἐπὶ μουσικοῦ ῥυθμοῦ ἢ χρόνου, μουσικὴ εὔρ., διακρινόμενον τοῦ **εὐμελής,** Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7. 1· λέξις ὁ αὐτ. ἐν Ῥητ. 3. 8, 7· καὶ τοῦ **ἔνρυθμος,** Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ. 11· εὔρ. κρούματα Ἀριστοφ. Θεσμ. 121· εὔρ. πούς, κινούμενος ἐν ῥυθμῷ, φυλάττων «χρόνον», αὐτόθι 985· προσθήματα ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 759· μέλος Πλάτ. Νόμ. 655Δ· κίνησις αὐτόθι 795Ε· σφυγμὸς εὔρυθμος, κανονικός, Γαλην.·—Ἐπίρρ. εὐρύθμως εἰπεῖν Ἰσοκρ. 294Β. **2)** ἐπὶ προσώπων, κόσμιος, ἐπίχαρις, Πλάτ. Πρωτ. 326Β, Πολ. 413Ε, κτλ.· πιλίδιον ἁπαλὸν, εὔρυθμος βακτηρία .. δῆλος αὐτὴν ὁρᾶν γὰρ τὴν Ἀκαδήμειαν ὁσκῶ, ἐπὶ γέροντος Ἀκαδημεικοῦ φιλοσόφου, Ἀντιφάνης ἐν «Ἀνταίῳ» 1. 4:—Ἐπίρρ. **-μως,** μετ' εὐρυθμίας, ἐπιχαρίτως, Εὐριπ. Κύκλ. 563· πέμπειν εὐρύθμως τὸν κότταβον Πλάτ. Κωμ. ἐν Κωμ. Ἀποσπ. 5. σ. 44. **3)** καλῶς ἁρμόττων, ὁ ἁρμόττων γάρ ἐστιν εὔρυθμος Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 10 κέξ.· εὔρ. ὀρνίθιον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 3, 5· φύλλα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3. 18, 7, πρβλ. 12, 9. **4)** ἐπὶ ἐγχειρήσεων, ἐν τῷ Ἐπιρρ., ἐπιτηδείως, Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 742.

εὐρυ-κάρηνος, ον, ἔχων εὐρεῖαν κεφαλήν, σιγύνην εὐρυκάρηνον Ὀππ. Κυν. 1. 152· πίθος Νονν. Δ. 20. 127.

εὐρύ-κερως, ωτος, ὁ, ἡ, ἔχων κέρατα εὐρέως ἀναπεπταμένα, ἐπὶ ἐλάφων καὶ βοῶν, Ὀππ. Κυν. 2. 293, κτλ.

Εὐρυκλῆς, έους, ὁ, ὄνομα διασήμου τινὸς ἐγγαστριμύθου· ἐντεῦθεν ὡς προσηγορ., ἐγγαστρίμυθος, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 1019, Σχόλ. εἰς Πλάτ. Σοφιστ. 252C.—Κατὰ Σουΐδ.: «Εὐρυκλῆς πᾶς ἐγγαστρίμυθος, ἀπὸ Εὐρυκλέους τοιούτου τινὸς μάντεως», πρβλ. καὶ Ἡσύχ. ἐν λ.

εὐρυκόας· «μεγαλόνους· μέγα ἰσχύων· εὐήκοος· εὔνομος· εὔτονος· εὐμενής» Ἡσύχ.

εὐρυ-κοίλιος, ον, ἔχων εὐρεῖαν κοιλίαν, Ἱππ. 269. 2.

εὐρύ-κολπος, ον, = **εὔστερνος,** χθὼν Πινδ. Ν. 7. 49.

εὐρυκόωσα, (κοάω = κοέω) ἐπίθετον τῆς νυκτός, καθ' ἣν ἀκούει τις εἰς μακρὰν ἀπόστασιν ἕνεκα τῆς ἠρεμίας.— Καθ' Ἡσύχ.: «εὐρυκόωσα· εὐρυνόμος. ἢ πολυάστερος νύξ. ἢ μεγάλη. ἢ πολλὰ κοιλώματα ἔχουσα· κόους γὰρ οἱ ἀρχαῖοι τὰ κοιλώματα ἔλεγον». **2)** ἐπὶ τῆς θαλασσίας θεᾶς Κητοῦς μακρόθεν ἀκουστῆς, «εὐρυκόωσα· ἡ μέγα χάσμα ἔχουσα ... ἡ μεγάλη καὶ πλατεῖα· κόον γὰρ λέγουσι τὸ μέγα οἱ Λάκωνες. Εὐφορίων 'ὅσους εὐρυκόωσα Τυφάονι κύσσατο Κητώ'» Ἐτυμ. Μ. 396. 28.

εὐρυκρείων, οντος, ὁ, ἔχων εὐρὺ καὶ μέγα κράτος, μέγας βασιλεύς, ἥρως Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων Ἰλ. Α. 102· ἀείποτε ὡς ἐπίθετον τοῦ Ἀγαμέμνονος, πλὴν ἐν Ἰλ. Λ. 751 ἔνθα εἶναι ἐπίθετον τοῦ Ποσειδῶνος: εὐρυκρείων ἐνοσίχθων·— τὸ ἐπίθετον τοῦτο ἁπαντᾷ πολλαχοῦ τῆς Ἰλιάδος, ἅπαξ δὲ ἐν Ὀδ. Γ. 248. — Νεώτεροί τινες ἐκδόται τοῦ Ὁμήρου ἐξέδωκαν: εὐρὺ κρείων διῃρημένως.

εὐρυ-λείμων, ον, ἔχων εὐρεῖς λειμῶνας, Λιβύα Πινδ. Π. 9. 95.

εὐρυ-μέδων, οντος, ὁ, = **εὐρυκρείων,** περὶ τοῦ αἰθέρος, Ἐμπεδ. 438· ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Πινδ. Ο. 8. 41· περὶ τοῦ Χείρωνος, ὁ αὐτ. ἐν Π. 3. 5:— παρ' Ὁμ. μόνον ὡς κύριον ὄνομα· οὕτω καὶ θηλ. **Εὐρυμέδουσα.**

εὐρυ-μενής, ές, εὐρὺς καὶ ἰσχυρός, τεῖχος, Φᾶσις Ὀρφ. Ἀργ. 958. 1050.

εὐρυ-μέτωπος, ον, ἔχων εὐρὺ μέτωπον, ἐπὶ βοῶν, Ἰλ. Κ. 292, Ὀδ. Γ. 382, κ. ἀλλ., Ἡσ. Θ. 291, Στράβ. παρ' Ἀθην. 382Ε· ἐπὶ ἀνδρῶν, Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 376, 378, 663, πρβλ. **μετωπίας.**

εὐρυ-νεφής, ές, ὁ ἔχων εὐρέα νέφη, εὐρυνεφεῖ Κηναίῳ Ζηνὶ Βακχυλ. XV (XVI), 17, ἔκδ. Blass.

εὐρύνω (ῡ): μέλλ. **-ὔνῶ** (εὐρὺς) καθιστῶ τι εὐρύ, πλατύνω, λείηναν δὲ χορόν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα, ὁμαλὸν ἐποίησαν τὸν τῆς ὀρχήστρας τόπον, ἐπλάτυναν δὲ τὸ μέρος ἐν ᾧ ἠγωνίζοντο, Ὀδ. Θ. 260· εὐρύνων τὸ μέσον, ἀφίνων ἐν τῷ μέσῳ εὐρὺ διάστημα, Ἡρόδ. 4. 52· εὐρ. τοὺς μυκτῆρας, διαστέλλειν, Ξεν. Ἱππ. 1, 10· αὐλακας εὐρ. Θεόκρ. 13. 31· ἀνοίγω ἕλκος, καθιστῶ αὐτὸ εὐρύτερον, ὄνυξι Ἄππ. Ἐμφυλ. 2. 99· στήθεα Ὀππ. Κυν. 3. 442.— Παθ., εὐρύνομαι, γίνομαι εὐρύτερος. Συλλ. Ἐπιγρ. 4040. 1, 24. **2)** μεταφ., **ἐκτείνω,** ξενίου δαίμονος ἐργασίην Ἀνθ. Π. 7. 698.— Παθ., ἐκτείνομαι εἰς μακρὰν ἔκτασιν, Διον. Π. 92, Λουκ. Ἀλεκτρ. 6.

εὐρύ-νωτος, ον, ἔχων εὐρέα νῶτα, φῶτες Σοφ. Αἴ. 1251.

εὐρυόδεια, ἡ, (ὁδὸς) θηλ. ἐπίθ. ἐν χρήσει μόνον κατὰ γεν., ἔχουσα εὐρείας ὁδούς, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ τῆς γῆς (ὡς τὸ **εὐρύπορος** ἐπὶ τῆς θαλάσσης), χθονὸς εὐρυοδείης, ἧς αἱ ὁδοὶ εἶναι εἰς ἅπαντας ἀνοικταί, Ἰλ. Π. 635, Ὀδ. Γ. 453, κτλ. Πρβλ. **εὐρυάγυια,** καὶ Ἡσύχ.

εὐρυοδίνης, ἡμαρτημένη γραφὴ ἐν Χρησμῷ παρὰ Στράβ. 1. 53., 12. 536 ἀντὶ **ἀργυροδίνης,** ὡς ἐν τῇ Ἐπιτομῇ καὶ ἐν Σιβυλλ. Χρησμ. σ. 515.

εὐρύοπᾰ, Ἐπικ. ἀντὶ **-όπης,** ὁ, (√ΟΠ, ὄψομαι) ὁ εἰς μακρὰν ἔκτασιν βλέπων, Ὁμηρ. ἐπίθ. τοῦ Διός, κατὰ τὸ πλεῖστον κατ' ὄνομ. ἐν τέλει τοῦ στίχου, εὐρύοπα Ζεύς· ὡσαύτως ἐν τῇ κλητ., εὐρύοπα Ζεῦ Ἰλ. Π. 241· ἐν ἀρχῇ, εὐρύοπα Κρονίδης Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 8. 77, πρβλ. Ὀμ. Ὕμν. 22. 4: ἐν τῇ Ἰλ. ὑπάρχει καὶ αἰτ., ὡς ἐξ ὀνομαστ. **εὐρύοψ,** εὐρύοπα Ζῆν (ἐν τέλει στίχου) Θ. 206, Ξ. 265, Ω. 331· εὖρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην Β. 498, Ω. 98· Ζῆνα .. εὐρύοπα, κρείοντα Ὀμ. Ὕμν. 22. 2 Ἡ ῥηθεῖσα σημασία εἶναι ἀναγκαία ἐν Ὀρφ. Λιθ. 88, ἔνθα ἀναφέρεται: εἰς τὸν ἥλιον, ἀλλ' ὁ Πίνδ. (Ἀποσπ. 238, χορὸς εὐρύοπα κέλαδον φθεγγόμενος) ὑποθέτει τὴν λέξιν ὡς ἐκ τοῦ ὄψ (φωνή) εἰς μεγάλην ἔκτασιν ἠχῶν, πολλοὶ δὲ ὑποστηρίζουσι τὴν σημασίαν ταύτην καὶ παρ' Ὁμ., ἴδε Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 498. [ἁ, ὡς ἐν ταῖς λέξεσιν **ἱππόται, νεφελιγερέται,** κλ., ἀλλὰ συνήθως α θέσει μακρόν.]

εὐρυ-πέδῑλος, ον, ἔχων εὐρέα πέδιλα, εὐρύς, ὁπλὴ Ὀππ. Κυν. 1. 288.

εὐρύ-πεδος, ον, ἔχων εὐρεῖαν ἐπιφάνειαν, εὐρύς, εὐρύχωρος, γαῖα Ἀνθ. Π. 7. 748.

εὐρύ-πορος, ον, ἔχων εὐρεῖς πόρους, εὐρύχωρα περάματα ἢ δρόμους, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ τῆς θαλάσσης (ὡς τὸ **εὐρυόδεια** ἐπὶ τῆς γῆς), ἔνθα πάντες δύνανται νὰ πλανῶνται κατὰ βούλησιν, μέγα κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο Ἰλ. Ο. 381, πρβλ. Ὀδ. Δ. 432, Μ. 2, Αἰσχύλ. Πέρσ. 110.

εὐρυπρωκτία, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ εὐρυπρώκτου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 843, Σφ. 1070, κ. ἀλλ.

εὐρύ-πρωκτος, ον, ἔχων εὐρὺν πρωκτόν, Λατ. pathicus, catamitus· ὡσαύτως, μοιχὸς συλληφθείς, ἐκ τοῦ τρόπου τῆς προχείρου τιμωρίας τῶν τοιούτων (ἴδε **ῥαφανίδωσις**)· συχνάκις ὑπὸ Ἀριστοφ. ἀναφερόμενον εἰς τοὺς Ἀθηναίους καθόλου, ὡς ἐν Ἀχ. 716, Νεφ. 1090.— Συγκρ., Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 2.

εὔρυπτος, ον, (ῥύπτω) εὐκόλως καθαριζόμενος, Πολυδ. Α', 44.

εὐρυπῦλής, ές, ἔχων εὐρείας πύλας, ἀν' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ Ἰλ. Ψ. 74, πρβλ. Ὀδ. Λ. 71.

εὐρυ-πώγων, ωνος, ὁ, ἔχων εὐρὺν πώγωνα, πλατεῖαν γενειάδα, Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 654.

εὐρυ-ρέεθρος, ον, ἔχων εὐρὺ ῥεῖθρον, εὐρέως ῥέων, Ἰλ. Φ. 141· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

εὐρυ-ρέων, ουσα, ον, εὐρέως ῥέων, Ἀξιὸς εὐρυρέων Ἰλ. Β. 849., Π. 288., Φ. 157· Ἀλφειὸς Πινδ. Ο. 5. 44. — Δὲν ὑπάρχει ῥῆμα **εὐρυρέω** (διότι ἐν Ἰλ. Ε. 545 ἀναγνωστέον **εὐρὺ ῥέει**). διὸ ὀ ἐν ταῖς νεωτάταις καὶ ἀρίσταις ἐκδ. γράφεται διῃρημένως: **εὐρὺ ῥέων.**

εὐρύς, εὐρεῖα, εὐρύ· Ἰων. θηλ. **εὐρέα** (οὐχὶ **εὐρέη**), Ἡρόδ. 1. 778, οὕτως ἐν Θεοκρ. 7. 78: γεν. **εὐρέος, είας, έος·** αἰτ. ἐνικ. παρ' Ὁμήρ. **εὐρὺν** καὶ ἐνίοτε **εὐρέᾰ** (ἴδε κατωτ.):— γεν. **εὐρέος** ὡς θηλ., Ἀσίου Ἀποσπ. 2, Ὀππ. Κυν. 3. 323· οὕτως ὀνομ. πληθ. **εὐρέες,** Ἀνθ. Π. 9. 413:— πρβλ. **ἠδύς, θῆλυς,** Nāke Χοιρίλ. σ. 74·— Συγκρ. **εὐρύτερος,** ἴδε κατωτ. (Ἐκ τῆς √ΕΥΡ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **εὖρ-ος, εὐρύνω,** κτλ.· πρβλ. Σανσκρ. ur-us, θηλ. ur-vi, ur-u-k'akshâs = **εὐρύοπα**). Πλατύς, ἐκτεταμένος, εὐρύχωρος, συχνὸν παρ' Ὁμ., ἰδίως ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης, οὐρανὸν εὐρὺν Ἰλ. Γ. 364, κτλ.· εὐρεῖα χθὼν Δ. 182 κτλ.· εὐρέα πόντον Ζ. 291· ὡσαύτως, εὐρέα κόλπον Σ. 140, Φ. 125, κτλ.· εὐρ. σχεδίη Ὀδ. Ε. 163· ὦμοι Ἰλ. Γ. 210, 227, Ὀδ. Σ. 68, κτλ.· (οὕτως, εὐρύτερος δ' ὦμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι Ἰλ. Γ. 194)· μετάφρενον Κ. 29· σάκος Λ. 527· τεῖχος Μ. 5· εὐρυτέρα ὁδὸς Ψ. 427· εὐρὺν ἀγῶνα (ἴδε ἐν λ. **ἀγών**)· κατά, ἀνά, μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν Δ. 229, 384, 478·— συχνὸν παρ' ἅπασι τοῖς ποιηταῖς πλὴν τῶν Ἀττ., οἵτινες σχεδὸν δὲν μεταχειρίζονται αὐτὸ εἰμὴ ἐν λυρικοῖς χωρίοις, ἀλλ' ἴδε Εὐρ. Ἀποσπ. 913, Ἀριστοφ. Ἱππ. 720· οὐδ' εἶναι κοινὸν παρὰ πεζολόγοις, εὐρ. τάφρος Ἡρόδ. 1. 178· κόθορνοι εὐρέες, ὑποδήματα εὐρύχωρα, 6. 125· οἰκίαι Ξεν. Ἀν. 4. 5, 25· ἀντίθετον τῷ **στενός,** Πλάτ. Νόμ. 737Δ· φλέβες, πόροι ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 66 D, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 11, 2· κατὰ εὐρύτερα Πλάτ. Φαίδων 111D. **2)** μέγας, χάνων εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, κλέος εὐρὺ

'Οδ.Ψ.137· κληδὼν Σιρωνίδ. 84(59). 6· εὐρ. ἐλπίδες 'Ανθ. Π. 7.99. **II.** ὡς 'Επίρρ., τὸ οὐδ. εὐρὺ εἶναι ἐν πλείστῃ χρήσει, Πινδ. Ο.13. 34, κλ.·— Συγκρ. εὐρυτέρως ἔχειν 'Αριστοφ. Ἀτρ. 419· ἴδε **εὐρυρέων**.

εὐρυ-σάκης [ᾰ], **ες**, ἔχων εὐρεῖαν ἀσπίδα· μόνον ὡς ἐπώνυμον τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἴαντος, ἴδε Σοφ. Αἴ.575.—Καθ' 'Ησύχ. «εὐρυσάκης· ὁ μεγάλην ἔχων ἀσπίδα. καὶ γενναῖος».

εὐρυ-σθενής, ές, οὗ τὸ σθένος εὐρύ, μέγα, πανίσχυρος, παρ' 'Ομ. ἀείποτε ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, 'Ιλ. Ζ. 455, Θ. 201, 'Οδ. Ν. 140· ἐπὶ τοῦ 'Απόλλωνος, Πινδ. Ι. 2. 26· ἐπὶ τοῦ Τελαμῶνος, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 3. 62· ἐπὶ τῆς πόλεως 'Ιμέρας, 'Ιμέραν εὐρυσθενέ' ὁ αὐτ. ἐν Ο.12. 2· ὡσαύτως, ἀρεταί, πλοῦτος ὁ αὐτ. ἐν Ο. 4.16, Π. 5.1, Βακχυλ.18.17 (ἔκδ. Blass).

εὐρύ-σορος, ον, ἔχων εὐρεῖαν σορόν, θήκην νεκροῦ, **εὐρύσορον σῆμα** 'Ανθ. Π.7. 528.

εὐρύ-στερνος, ον, ἔχων εὐρέα στέρνα, **Γαῖ' εὐρύστερνος** 'Ησ. Θ.117· οὐρανὸς 'Ανθ. Πλαν. 303, 'Ορφ. Λιθ. 639· 'Αθάνα Θεόκρ.18.36·Ποσειδῶν Χριστοδ."Εκφρ.65·—πρβλ. **εὐρύκολπος**.

εὐρυ-στήθης, ες, = τῷ προηγ., ὁ ἔχων εὐρὺ στῆθος, 'Αριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ. 9. 50, 12.

εὐρυ-στομία, ἡ, τὸ προφέρειν τὰς λέξεις εὐρέως, μετὰ ῥητορικοῦ τινος ὄγκου, Εὐστ.11. 43·— μεταφ., πομπώδης γλῶσσα, κομπορρημοσύνη, Φαρισαϊκὴ εὐρυστομία ὁ αὐτ. ἐν Πονηματ.190. 88.

εὐρύ-στομος, ον, ἔχων εὐρὺ στόμα, 'Ιππ. 609, 12, Ξεν. 'Ιππ. 10.10, κτλ.

Εὐρυτάν, ᾶνος, ὁ κάτοικος τῆς Εὐρυτανίας, ἔθνος Αἰτωλικὸν ὀνομασθὲν οὕτως ἀπὸ Εὐρύτου, 'Αριστ. 'Αποσπ.1554.11b.

εὐρυ-τενής, ές, λίαν ἐκτεταμένος, ὁ μακρὰν ἐκτεινόμενος, Νόνν. Δ. 21. 326.

εὐρυτέρως, 'Επίρρ. Συγκρ. τοῦ **εὐρύς, δ** ἴδε.

εὐρύτης [ῠ], **ητος**, (εὐρὺς) πλάτος, 'Ιππ. 397. 30. **II.** ἡ ἔκτασις λέξεώς τινος ἐν τῇ προφορᾷ, «τὸ σημῆναι 'Ιακόν· πλὴν τὸ σημᾶναι πλείονα ἔχει τὴν εὐρύτητα» Σχόλ. εἰς Θουκ.1.72.

εὐρύ-τῑμος, ον, λίαν τετιμημένος, ὁ μεγάλως πανταχοῦ τιμώμενος, Ζεὺς Πινδ. Ο.1. 67.

εὔρῠτος, ον, (ῥέω) ἐπὶ κρήνης, ἡ καλῶς καὶ ἀφθόνως ῥέουσα, Ψευδο - Εὐρ. Ι. Α. 420.

εὐρύ-τρητος, ον, ἔχων εὐρείας ὀπάς, ἡθμὸς Διοσκ.1.79.

εὐρύ-τρῡπος, ον, (τρυπάω) = τῷ προηγ., Δημόκρ. παρὰ Θεοφρ. π. Αἰσθ.73, ἔνθα ὁ Schneid. **εὐθύτρυπος**.

Εὐρῠφάεσσα, ης, ἡ, εἰς μακρὰν ἀπόστασιν λάμπουσα, σύζυγος τοῦ 'Υπερίονος καὶ μήτηρ τοῦ 'Ηλίου, 'Ομ."Υμν. 31. 2, 4.

εὐρῠ-φαής, ές, ὁ μακράν, εἰς ἀπόστασιν λάμπων, φέγγων, Τιτὰν Συνεσ."Υμν. 9. 38.

εὐρῠ-φᾰρέτρης, ου, ὁ ἔχων εὐρεῖαν φαρέτραν, ἐπὶ τοῦ 'Απόλλωνος, Πινδ. Π. 9. 45: ὡσαύτως, **εὐρυφάρετρ' "Απολλον** ὁ αὐτ. ἐν 'Αποσπ.115.

εὐρύ-φλεβος, ον, ἔχων εὐρείας φλέβας, Γαλην. 6. 49.

εὐρῠ-φυής, ές, περὶ τῆς κριθῆς, ἡ ἐπὶ πλάτος καὶ ἐπὶ πολὺ φυομένη, ἀναφορικῶς πρὸς τὸν στάχυν αὐτῆς, **πυροί τε ζειαί τ' ἠδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκὸν** 'Οδ. Δ. 604, ἔνθα ὁ Εὐστ. σημειοῦται: «εὐρυφυὲς λέγει τὸ κρῖ παρατετηρημένος, ὡς τοιοῦτον ὂν κατὰ τὴν ἔκφυσιν».

εὐρυφωνία, ἡ, εὐρύτης ἤχου, φωνῆς, Εὐστ. 39. 42.

εὐρύ-φωνος, ον, ὁ εὐρέως, μεγάλως ἠχῶν, Εὐστ.1396. 3.

εὐρυχᾰδής, ές, (√ΧΑΔ, χανδάνω) μεγάλως χαίνων, ἔχων εὐρὺ στόμα, ἐπὶ ποτηρίων, 'Ανθ. Π. 6. 305, Λουκ. Λεξιφ.7.

εὐρυ-χαίτης, ου, ὁ, ἔχων μεγάλην καὶ βαθυπλόκαμον κόμην, ἐπὶ τοῦ θεοῦ Διονύσου, Πινδ. Ι. 7. 4.

εὐρύ-χορος, ον, πλατύς, μέγας, 'Ομ. ἐπίθ. μεγάλων πόλεων, **εὐρύχορον Μυκαλησσὸν** 'Ιλ. Β. 498, 'Οδ. Ο. 1, κτλ.· τῆς 'Ελλάδος, **δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο** 'Ιλ. Ι. 478· τῆς 'Ασίας, τῆς Λιβύης, Πινδ. Ο.7. 34, Π. 4.76· ἀγυιαὶ ὁ αὐτ. ἐν Π. 8.77, Εὐρ. Βάκχ. 87, Χρησμ. παρὰ Δημ. 531.7· οἶκος 'Ανθ. Π. 6. 319.— Εἶναι Ἐπικ. τύπος τοῦ **εὐρύχωρος**, μετὰ βραχείας παραληγούσης χάριν τοῦ μέτρου, ὡς ἐν τῷ **καλλίχορος**, ἴδε Nitzsch ἐν 'Οδ. Ζ. 4, Λεξικ. τῶν 'Αρχαιοτ. ἐν λέξ. **χορός**· ἀλλ' ἀπαντᾷ ἅπαξ παρ' Εὐρ., καὶ ἐν πεζῇ τινι 'Αττ. 'Επιγραφ. ἐν Συλλ. 'Επιγρ. (ἐν ταῖς προσθήκαις) 175b.

εὐρυ-χωρής, ές, = **εὐρύχωρος**, 'Ιππ.π.'Αρχ.'Ιητρ.18, Παυσ. 3. 19, 1.—Συγκρ. **-έστερος**, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 2. 17, 22.— 'Υπερθ. **-έστατος** ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 5,16.

εὐρυχωρία, 'Ιων. **-ίη**, ἡ, εὐρὺς χῶρος, **ἐν τῇ λοιπῇ εὐρ. τῆς θήκης** 'Ηρόδ. 4.71, πρβλ. Δημ. 428. 14· **εὐρ. τῷ θεῷ ποιεῖτε** Ποιητ. παρ' 'Αθην. 622B· ἀποκλείουσι γὰρ τῆς ἄνω **εὐρυχωρίης τὴν κεφαλὴν** τοῦ βραχίονος, ἐπὶ τοῦ ἐκ τῆς ἐξαρθρώσεως σχηματισθέντος κενοῦ χώρου, Ἱππ. π."Αρθρ.787· **ἐν εὐρυχωρίᾳ εἶναι** Πλάτ. Θεαίτ. 194D· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Νόμοις 804C (ἔνθα τὰ 'Αντίγραφα **ἔχουσιν εὐρυχώρια**, τά). **2)** ἰδίως ἐπὶ εὐρυχώρου πεδίου καταλλήλου πρὸς μάχην, Ξεν. Κύρ. 4. 1, 18, 'Ελλ.7. 4, 24· ἐπὶ θαλάσσης, **ἀνοικτὸν** καὶ εὐρύχωρον μέρος, **ἐν εὐρυχωρίῃ ναυμαχέειν** 'Ηρόδ. 8. **60**, πρβλ. Θουκ. 2. 83., 86, 90. **3)** μεταφ., εὐρὺς χῶρος, **πολλὴ γὰρ εὐρυχωρία τῆς ἀποδείξεως**, δηλ. δύναται ν' ἀποδειχθῇ διὰ πολλῶν ἀποδείξεων, Πλάτ. Μίνως 315D· **εὐρ. τινὸς διδόναι, παρέχειν** Πλούτ. 2. 48E, 828D.

εὐρύ-χωρος, ον, ὡς καὶ νῦν, 'Αριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ. 10. 5,12, Διόδ.19. 84.

εὐρύ-ωψ, ωπος, ὁ, ἡ, ἴδε **εὐρύοπα**.

εὐρώγης (ῥώξ), ἔχων καλὰς καὶ ἀφθόνους **ῥᾶγας, πεντάδα τὴν** σταφυλῆς εὐρώγεα 'Ανθ. Π. 6. 190.

εὐρώδης, ες, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **εὐρύς**, Σοφ. Αἴ.1191.

εὐρώεις, εσσα, εν, (εὐρὼς) πλήρης **εὐρῶτος**, «μουχλιασμένος», ὑγρὸς καὶ σκοτεινός, παρ' 'Ομ. ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, **οἰκία εὐρώεντα** (τὸ τοῦ Οὐεργιλ. loca senta situ) 'Ιλ.Υ.65· **εἰς Ἄϊδεω δόμον εὐρώεντα** 'Οδ.Κ. 512, Ψ. 322, πρβλ.'Ησ."Εργ. κ.'Ημ. 152· **εὐρώεντα κέλευθα** 'Οδ. Ω.10· **ὑπὸ ζόφῳ εὐρώεντι** 'Ομ. "Υμν. εἰς Δήμ. 482· **τάφον εὐρώεντα** Σοφ.Αἴ. 1167· ἐν 'Ησ. Θ.731,739, ἐπὶ τοῦ Ταρτάρου, ἔνθα ἦσαν καθειργμένοι οἱ Τιτᾶνες, **χώρῳ ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης**.— Γραμματικοί τινες ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν οὐ μόνον διὰ τοῦ **σκοτεινός**, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ **πλατύς**, = **ἀναπεπταμένος**, ὅπερ παριστᾷ τὴν λέξιν ὡς ἰσοδύναμον τῷ **εὐρὺς** (πρβλ. **εὐρώδης**), 'Απολλ. Λεξ. σ. 374, 'Ησύχ.1.1528 (ἔκδ. Albert.), 'Ετυμολ. Μ. 397. 57: ἀλλὰ τὰ χωρία ἐν οἷς ἅπαντᾷ παρ' 'Ομ. καὶ 'Ησ. ὑποδηλοῦσι καὶ ἰδέαν τινὰ ἀποστροφῆς καὶ ὅτι οὕτως ἐξελάμβανον τὴν λέξ. οἱ ἀρχαῖοι φαίνεται ἐκ τοῦ οὐσιαστ. **εὐρώς**, ὡς μετεχειρίσθησαν αὐτὸ ὁ Θέογνις, ὁ Σιμωνίδης, κλ. Μεταγεν. ποιηταί (ὡς ὁ 'Οππ. ἐν 'Αλ. 5. 3, Νόνν. ἐν Δ. 25. 476) ἀναμφιβόλως μετεχειρίσθησαν τὸ **εὐρώεις** ὡς ταυτόσημον τῷ **εὐρύς**, πρβλ. **εὐρώδης**· ἀλλὰ τοῦτο δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν χωρὶς νὰ ἀναμίξωμεν τὸν "Ομηρον.

εὐρωτᾶν· «εὐξίαν. ὑγίειαν» 'Ησύχ.

εὐρών, οὖσα, όν, μετοχ. ἀορ. 6' ἐνεργ. τοῦ **εὑρίσκω**.

Εὐρωπαῖος, α, ον, ὁ κάτοικος τῆς Εὐρώπης, Διον.'Αλ. 1. 2· 'Ιων. **Εὐρωπῄϊος, η, ον**, 'Ηρόδ.7.73.— **Εὐρωπεύς**, ὁ, = **Εὐρωπαῖος**, ὁ αὐτ. 8. 133,135: θηλ. **Εὐρωπίς, ίδος**, Στέφ. Βυζ.

Εὐρώπη, ἡ, ὡς γεωγραφικὸν ὄνομα πρῶτον ἐν 'Ομ. "Υμν. εἰς 'Απόλλ. 251, 291, Πινδ. Ν. 4. 115· **λιποῦσα δ' Εὐρώπης πέδον ἠπειρον ἵξεις Ἀσιάδ'** Αἰσχύλ. Ἱκετ.734. **II.** ὡς θηλ. κύριον ὄνομα, πρῶτον ἐν 'Ησ. Θ. 357, μία **τῶν** θυγατέρων τοῦ 'Ωκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος.— Περὶ τῆς ἁρπαγῆς **τῆς Εὐρώπης** ὑπὸ τοῦ Διὸς ἴδε 'Ηρόδ. 1. 2, 173., 4. 45, ἀνάγνωθι δὲ καὶ τὸν χαριέστατον τοῦ Λουκιανοῦ διάλογον Ζεφύρου καὶ Νότου (**'Ενάλ. Διάλ. 15**).— Καθ' 'Ησύχ. «Εὐρώπη· χώρα τῆς δύσεως. ἢ σκοτεινή».

Εὐρωπία, ἡ, = **Εὐρώπη I**, Σοφ. **'Αποσπ. 37**, Εὐριπ. 'Αποσπ. 382· ὡσαύτως, **Εὐρωπείη, ἡ**, Διον. Π.**152**, Μόσχ.**2.15**. **II.** ὄν. κύρ., «Εὐρωπία· ἡ "Ηρα» 'Ησύχ.

εὐρωπός, ή, όν, = **εὐρύς**, Εὐρ. Ι. Τ. 626, 'Οππ.'Αλ. 3. 20., 4. 526· πρβλ. **στενωπός**.

εὐρώς, ῶτος, ὁ, «μοῦχλα», ὑγρασία μετὰ σήψεως, σηπεδών, φθορά, Λατ. situs, squalor, Θέογν. 452, Σιμωνίδ. 5. 4, Βακχυλ. 'Αποσπ. 4 [13]. 11 (ἔκδ. Blass), Εὐρ."Ιων 1393, Πλάτ.Τίμ. 84B, πρβλ. μάλιστα, 'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 4,5 κἑξ· **εὐρὼς ψυχῆς** Πλούτ. 2. 48C· ἴδε **εὐρώεις**.

εὐρωστέω, εἶμαι **εὔρωστος**, **ἀντίθετον τῷ ἀρρωστέω**, Πολυδ. Ι", 121.

εὐρωστία, ἡ, **καλὴ κατάστασις τοῦ σώματος**, ἰσχύς, δύναμις, 'Αριστ. π. Θαυμ. 1. 2· **τῆς ψυχῆς** Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 44.

εὔρωστος, ον, (ῥώννυμι) ὑγιής, ἰσχυρός, ῥωμαλέος, Ξεν.'Ελλ. 4. 3, 6· **εὔρωστος τὸ σῶμα αὐτόθι** 6. 1. 6· **τῷ σώματι** 'Ισοκρ. περὶ 'Αντιδ. § 123· **τὴν ψυχὴν** 'Αριστ. Φυσιογν. 6. 4.—**Ἐπίρρ. -τως**, Ξεν. 'Αγησ. 2. 24.

Εὐρώτας, ου, ὁ, ὁ κύριος ποταμὸς τῆς Λακωνίας. **II.** τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ **εὐρύς**, 'Ανθ. Π. 5. 60.

εὐρωτιᾶν· «ἰόν· μελανίαν» 'Ησύχ.

εὐρωτιάω, (εὐρὼς) εἶμαι ἢ γίνομαι πλήρης εὐρῶτος, «μουχλιάζω», φθείρομαι, σήπομαι, καταρρέω, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 8, Λουκ. Νεκυομ. 15, κτλ.· **βίος εὐρωτιῶν**, ὁ βίος τοῦ ἀνίπτου καὶ ἀκαθάρτου, βίος «βουτημένος εἰς τὴν βρῶμαν», Ἀριστοφ. Νεφ. 44.

ἐΰς, ὁ, (ἴδε **εὖ**) ἀγαθός, γενναῖος, εὐγενής, ἀρχαία 'Επικ. λέξ. ἐν συχνῇ χρήσει παρ' 'Ομ. κατ' ὀνομ., **ἐὺς παῖς Ἀγχίσαο** 'Ιλ. Β. 819, κτλ.· ἅπαξ κατ' αἰτιατ., **υἱὸν ἐὺν Πριάμοιο** Θ. 303· **τὸ** οὐδέτερον εἶναι ἀείποτε **ἠΰ** (ἴδε **ἠΰς**), διότι τὸ **εὖ** εἶναι ἐν χρήσει μόνον ὡς 'Επίρρ.: — ἀνώμ. γεν. ἑνικ. **ἑῆος** (ὑποτιθεμένη ὑπό τινων ὡς 'Επικ. τύπος τοῦ **ἕο**, sui, ἴδε Βουττμ. Λεξ. ἐν λ., ὅστις δὲν παραδέχεται τὴν ἰδέαν ταύτην· ἐν ταῖς νεωτάταις ἐν τούτοις καὶ ἀρίστοις ἐκδόσεσι γράφεται **ἕῆος**, μετὰ δασέος πνεύματος, ἕν τισι δὲ καὶ **ἕῆο** κατὰ Ζηνόδοτον), παιδὸς ἑῆος Ἰλ. Α. 393 παιδὸς ἑοῖο Σ. 71· χόλον υἷος ἑῆος (ἑοῖο Leaf) Ο. 138, Ω. 422, 550· ἀείποτε ἐν τέλει στίχου (πλὴν ἐν 'Οδ. Ο. 450):—γεν. πληθ. **ἑάων** (ὡς εἰ ὑπῆρχε θηλ. ὀνομ. ἑνικ. **ἑά** ἢ **ἐά**), **ἕτερος δέ τ'**

ἐάων, ἕτερος δὲ (πίθος) ἀγαθῶν, Ἰλ. Ω. 528· θεοί, δωτῆρες ἐάων Ὀδ. Θ. 325 Ἑρμείαˑ .. διάκτορε, δῶτορ ἐάων αὐτόθι 335, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. 17. 12., 29. 8, Ἡσ. Θ. 46. 111.

εὖσα, = **οὖσα**. Δωρ. θηλ. μετοχ. τοῦ **εἰμί**, Θεόκρ.2 76., 5.26.

εὕσα, ἴδε **εὔω**.

εὐσαβέω, = **εὐσεβέω**, εὐκτ. εὐσαβέοι = εὐσεβοίη, Ἐπίγραφ. Ὀλυμπίας ἐν Arch. Zig. 1880, σ. 54.

εὔσαι· «καῦσαι» Ἡσύχ.

εὐσάλευτος, ον, (σαλεύω) εὐκόλως σαλευόμενος, Φίλων 1. 96, Ἀθαν. τ. 1. σ. 404, Ἰω. Διάκ. ἐν Ἡσ. Ἀσπ. 225.

εὔσαμα· «ἀναφώνημα εὐαστικόν, καὶ βακχικὸν ἐπίφθεγμα» Ἡσύχ.

εὐσανίδωτος, ον, (σανίς) ἐπὶ πλοίων, τὸ ἔχον καλὰ σανιδωμένον κατάστρωμα, Ἡσύχ. ἐν λ. **εὐσσέλμοιο**.

εὐσαρκέω, εἶμαι εὔσαρκος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 561.

εὐσαρκία, ἡ, εὐρωστία τοῦ σώματος, τὸ ἔχειν καλὰς σάρκας, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 821, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 15, 2· ἐπὶ καρποῦ, ὅταν ᾖ εὔσαρκος, μεστὸς τροφῆς, Θεόφρ. π Φυτ. Αἰτ. 1, 9, 2.

εὔσαρκος, ον, (σάρξ) ἔχων καλὰς σάρκας, εὐτράπεζος, Ἱππ. Ἀφ.1249, Ξεν. Λακ. 5. 8. κλ.· ἐπὶ κρέατος, κρανίων μέρη εὔσαρκα, πλήρη σαρκός, Ἄμφις ἐν «Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ.» 1: — ἀντιτίθεται δὲ ὁτὲ μὲν τῷ **σαρκώδης**, ὁτὲ δὲ τῷ **ἄσαρκος**, Γαλην.

εὐσαρκόω, κάμνω τινὰ εὔσαρκον, Γαλην. Θεραπ. 14.

εὐσάρκωσις, **εως**, ἡ, = **εὐσαρκία**, ἡμαρτημένη γραφ. ἐν Ἱππ. 401.

εὐσέβεια, ἡ, (πρβλ. **εὐσεβία**): — ὡς καὶ νῦν, σεβασμὸς πρὸς τὸ θεῖον, εὐλάβεια θρησκευτική, Λατ. pietas, ἀντίθετον τῷ **δυσσέβεια**, Τραγ.· μιαίνων εὐσέβειαν Ἄρης Αἰσχύλ. Θήβ. 344· εὐσ. Ζηνός, πρὸς τὸν Δία, Σοφ. Ἠλ. 1097· πρὸς εὐσέβειαν = **εὐσεβῶς**, αὐτόθι 464· ὡσαύτως ὡς τὸ pietas, σεβασμὸς πρὸς τοὺς γονέας, υἱικὸς σεβασμός, αὐτόθι 968· εὐσ. εἰς θεοὺς καὶ γονέας Πλάτ. Πολ. 615C· εὐσ. πρὸς ἢ περὶ τοὺς θεοὺς ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 193D. Ἰσοκρ.:— τὴν εὐσ. τῶν πραχθέντων Ἀντιφῶν 122.22.

2) φήμη ἐπὶ εὐσεβείᾳ, εὐσέβειαν .. οἴσει, θὰ ἀπολαύῃς τῆς τιμῆς ὅτι εἶσαι **εὐσεβής**, Σοφ. Ἠλ.968· δόξαν εὐσεβείας ἐξηνέγκατο, περὶ τοῦ Αἰνείου, Ξεν. Κυν.1,15· πρβλ. **ἀρετὴ** ἐν τέλει, καὶ Πολυδ. Α', 20.

εὐσεβέω, εἶμαι εὐσεβής, ζῶ ἢ φέρομαι εὐσεβῶς καὶ μετ' εὐλαβείας, ἀπολ., Θέογν.145, Σοφ. Αἴ.1350, κλ.· εἴς τινα, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ.731· περί τινα Εὐρ. Ἄλκ.1148, Πλάτ. Συμπ. 193Δ· πρός τινα Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 567· Ἀνθ. Π.10.107· εὐσ. τὰ πρὸς θεούς, εἰς τὰ ἀποβλέποντα τοὺς θεούς, Σοφ. Φιλ. 1441· τὰ περὶ θεοὺς Ἰσοκρ. 26B:—**ὡσαύτως**, εὐσ. θεούς, σέβεσθαι αὐτούς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 338, κλ.· ἐν ταύτῃ τῇ περιπτώσει ὁ Πόρσων ἐν Εὐρ. Φοιν. 1340 γράφει εὖ σέβειν ('vitentur tragici dixisse εὖ σέβειν θεοὺς καὶ εὐσεβεῖν εἰς θεούς'), ἀλλ' ἡ διάκρισις εἶναι ἀμφισβητήσιμος, διότι καὶ τὰ ῥήματα **εὐεργετέω** καὶ **ἀσεβέω** εἶναι ἐν χρήσει μετ' αἰτ. προσώπου (ἴδε τὰς λέξ.)· ἔχομεν δὲ καὶ Παθ. **εὐσεβεῖσθαι**, ἀπολαύειν σεβασμοῦ, ἐν Ἀντιφῶντι 123. 42, Πλάτ. Ἀξίοχ. 364C.

εὐσέβημα, τό, πρᾶξις εὐσεβής, Δημήτρ. Φαληρ. 281.

εὐσεβής, **ές**, (σέβω) Λατ. pius, ὡς καὶ νῦν, θρῆσκος, εὐλαβής, ὅσιος, ἀντίθετον τῷ **δυσσεβής** (ὃ ἴδε), Θέογν.1137, Ἡρόδ. 2.141, Πινδ. Ο. 3. 73, καὶ Ἀττ., ἀλλ' οὐχὶ κοινὸν παρὰ πεζολόγοις, Πλάτ. Φιλ. 39E: πιστὸς εἰς τὰ ἑαυτοῦ καθήκοντα, ἰδίως ἐκπληρῶν ἱερὰ καθήκοντα, πρὸς ἢ ἐς τινα Αἰσχύλ. Ἱκ. 339, Εὐρ. Ἠλ.253· μετ' αἰτ. τρόπου, εὐσεβὴς χεῖρα, δίκαιος ἐν ἔργῳ, Αἰσχύλ. Χο. 141· εὐσεβεῖς ἐξ εὐσεβῶν Σοφ. Ἠλ. 589, πρβλ. Α', Ἐπιστ. π. Κορ. ζ',14· ὁ τῶν εὐσεβῶν χῶρος, ἐν τῷ κάτω κόσμῳ, Πλάτ. Ἀξίοχ. 371C· ἐν εὐσεβέων (ἐξυπ. χώρᾳ) Καλλ. Ἐπιγράμμ.11.

II. ἐπὶ πράξεων, πραγμάτων κλ., ἅγιος, ἡγιασμένος, ἱερός, ταῦτά μοὐστὶν εὐσεβῆ θεῶν πάρα Αἰσχύλ. Χο.122· εὐσ. χρηστήριον Εὐρ. Ἠλ. 1272· εὐσεβὲς [ἐστι], μετ' ἀπαρ., Ἀνθ. Π. παράρτ. 51. 42· οὕτως, ἐν εὐσεβεῖ [ἐστι] Εὐρ. Ἑλ. 1277:— τὸ εὐσεβὲς = **εὐσέβεια**, Σοφ. Ο. Κ.1125, Εὐρ. Τρῳ. 42, Ἀντιφῶν 141. 2 καὶ 29· τοὐμὸν εὐσεβὲς Εὐρ. Ἱππ. 656· τὰ ἐν ἀνθρώποις εὐσεβῆ παραβαίνειν Φίλιππος παρὰ Δημ.280.10. **III.** Ἐπίρρ. **εὐσεβέως**, Ἀττ. **-βῶς**, Πινδ. Ο. 6.133, κτλ.· εὐσεβῶς ἔχει ἀντὶ τοῦ εὐσεβές ἐστι Σοφ. Ο.Τ.1131, Δημ. 407. 8 Συγκρ. **-έστερον**, Ξεν. Ἀπομν. 4. 3,16· ὑπερθ. **-έστατα**, Ἰσοκρ. 47B.

εὐσεβία, ἡ, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ **εὐσέβεια**, Θέογν 1138, Πινδ. Ο. 8. 10, Σοφ. Ἀντ. 943, Ο. Κ. 189, Κριτίας παρ' Ἀθην. 433A.

εὐσεβόφρων, ὁ, ἡ, ἔχων εὐσεβὲς φρόνημα, Ἐκκλ.· — Ἐπίρρ. **-όνως**, Συλλ. Ἐπιγρ. 8802, Ψευδο-Ἀθανάσ. IV.717B.

εὔσειστος, ον, εἰς σεισμοὺς ὑποκείμενος, Στράβ. 447.

εὐσέλαος, ον, λαμπρῶς λάμπων, εὐλαμπής, Παῦλ. Σιλ. Ἔκφρ. Μεγάλ. Ἐκκλ. 830.

εὐσέληνος, ον, φέγγος, ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ φέγγους τῆς σελήνης· ἡ λέξις εὕρηται ἐν νόθῳ προλόγῳ τοῦ Ῥήσου μνημονευομένῳ ἐν τῇ ὑποθέσει τοῦ δράματος τούτου τοῦ Εὐριπίδου. — Καὶ' Ἡσύχ.: «εὐσέληνος· εὐεγγής».

εὔσελμος, Ἐπικ. **εὐσσελμος**, ον, (σέλμα) ἔχων καλὰ σέλματα, ζυγὰ ἢ καθέδρας, καλὰ θρανία διὰ τοὺς κωπηλάτας, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐν τῷ Ἐπικ. τύπ. ὡς ἐπίθετ. τῶν **πλοίων**, νηὸς εὐσσέλμοιο, «εὐκαθέδρου· σέλματα γὰρ αἱ τῶν ἐρεσσόντων καθέδραι» (Σχόλ.) Ἰλ. Β.170· οὕτω Στησίχ. 29, Εὐρ. Ι. Τ.1383 (ἐν τῷ κοινῷ τύπῳ). — Κατ' ἄλλους τὸ εὐσσελμος ναῦς σημαίνει πλοῖον ἔχον καλόν, στερεὸν κατάστρωμα (ἐν τῇ πρώρᾳ μόνον καὶ τῇ πρύμνῃ), ἴδε Λεξικ. Ὁμηρ. Autenrieth καὶ τὸ τοῦ Πανταζίδου.

εὔσεπτος, ον, (σέβω) λίαν σεπτός, θεῖος, **ἱερός**, τὰν εὔσεπτον ἀγνείαν λόγων ἔργων τε πάντων Σοφ. Ο. Τ.864.

εὐσήκωτος, ον, ἐν καλῇ ἰσορροπίᾳ, **ὁ δὲ κανὼν ἔστω εὐσήκωτος πάντων Βίτων** Μηχ.113.

εὔσημία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, καλὴ πρόγνωσις, καλὸν σημεῖον, Ἱππ. 1170 (ἴδε Littré 5. σελ. 286)· πρβλ. **διοσημία**, ἴδε καὶ Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 407.

εὔσημος, ον, ἔχων καλὰ σημεῖα, εὐοίωνος, φάσμα Εὐρ. Ι. Α. 252, πρβλ. Πλουτ. Καίσ. 43. **II.** εὐδιάγνωστος, εὐφραὲς, εὔσημον γάρ οὔ με λανθάνει [τὸ πλοῖον] Αἰσχύλ. Ἱκέτ.714· καπνῷ δ' ἁλοῦσα .. εὔσημος πόλις ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 818· σήματα Ἱππ. Μοχλ. 851· ἴχνη Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6.19, 5· σὺκ εὔσημον, ὅθεν .. αὐτόθι 3. 8, 2· εὐσ. προσαγόρευσις Μένανδρ. ἐν «Παρακαταθήκῃ» 1, 3. **2)** εὐκόλως νοούμενος, εὔληπτος, εὐδιάκριτος, σαφής, οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοὰς Σοφ. Ἀντ. 1021· ἀντίθετον τῷ **ἄσημος**, αὐτόθι 1004.— Ἐπίρρ. **-μως**, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 2·—Ὑπερθετ. **-ότατα**, Πλούτ. 2. 1022A.

εὔσηπτος, ον, (σήπω) εὐκόλως σηπόμενος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 4, 11, πρβλ.1.18.

εὐσηψία, ἡ, εὔκολος ἢ ταχεῖα σῆψις, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 9, 1.

εὐσθένεια, ἡ, καλὸν σθένος, ἰσχύς, δύναμις, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 1, 6. Κυριλλ. Ἀλ. τ.1. μέρ.1. σ. 308E.

εὐσθενέω, ἔχω καλὸν **σωματικὸν** σθένος, εἶμαι ἰσχυρός, ὑγιής, Εὐρ. Κύκλ. 2· ἐν Ἀριστ. Προβλ.1. 22., 20.18, μετὰ διαφ. γραφ. **εὐθενέω**.

εὐσθενής, Ἐπικ. **εὐσθενής**, **ές**, (σθένος) ἰσχυρός, σθεναρός, ῥωμαλέος, Κόντ. Σμ.14. 633· ἰσχυρός, σίδηρος Ἀνθ. Πλαν. 4. 325: — Συγκρ. **-έστερος** Θεόφραστ. περὶ Πυρὸς 64· ἀλλ' ἀνώμαλ. Ὑπερθ. **-ώτατος** Ψευδο-Λουκ. **Φιλόπατρ.** 28. — Ἐπίρρ. **-νῶς**, Κυριλλ. Ἀλ. τ. 1. μέρ.1, σ. 121E· Ὑπερθ. **εὐσθενέστατα** αὐτόθι σ. 62 A.

εὐσίδηρος, ον, καλῶς δεδεμένος ἢ συνηρμοσμένος διὰ σιδήρου, ἁμάξης .. εὐσιδήρου Ἰω. Διάκ. εἰς Ἡσ. Ἀσπίδ. 237.

εὐσίπῦος, ον, ἔχων πλῆρες τὸ σιτηρὸν ἀγγεῖον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὀλιγησίπυος**, θείης δ' εὐσιπύους ἐξ ὀλιγησιπύων Ἀνθ. Π. 6.288. ἐκ τοῦ **σιπύα** (σιπύη), σιτηρὸν ἀγγεῖον ἢ ἀρτοθήκη.

εὐσῖτέω, ἐσθίω μετ' ὀρέξεως, Ἱππ. Ἀφ.1245· ἐν τοῖς συσσιτίοις οἱ Κρῆτες καθήμενοι εὐσιτοῦσι (συσσιτοῦσι Meineke), Πυργίων παρ' Ἀθην.143E· εἶμαι καλὰ τεθραμμένος, «καλοθρεμμένος», τὰ σώματα ἔχουσιν **εὐσιτοῦντα** Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 13.

εὐσῖτία, ἡ, καλὴ ὄρεξις, **Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. καὶ 16**, στ. 20. ἔκδ. Kühn.

εὐσῖτος, ον, ἔχων καλὴν ὄρεξιν, Ἱππ. Κωακ. Προγν.135· εὐσ. πολλῶν σιτίων Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ.1.16. **II.** ἔχων καλὸν σῖτον, Σχόλ. εἰς Θεόκρ.7.34.

εὔσκαλμος, ον, ἐπὶ νεώς, ἡ ἔχουσα καλοὺς σκαλμούς, κατὰ Reisk. ἐν Ἀνθ. Π.7. 215, 3.

εὐσκανδάλιστος, ον, ὁ εὐκόλως σκανδαλιζόμενος, Ἀναστ. Σιν. 41D.

εὐσκάνδῐξ, **ῖκος**, ὁ, ἡ, ἔχων ἀφθονίαν σκανδίκων (χαιροφύλλων, «μυρωνίων»), Ἀνθ. Π. 9. 318.

εὐσκαρθμος, ον, (σκαίρω) ὁ ταχέως ἀναπηδῶν, ταχύπους, εὐκίνητος, τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας ἐὔσκαρθμοι φέρον ἵπποι Ἰλ. Ν. 31· νῆες Κόντ. Σμ. 14. 10· Πὰν Ἀνθ. Π. 6. 32. — Καθ' Ἡσύχ. «εὔσκαρθμοι· εὔποδες, εὐκίνητοι, ταχεῖς· σκαρθμὸς γὰρ ἡ κίνησις. τὸ δὲ σκαίρειν τὸ κινεῖσθαι».

εὐσκάριστος, ον, (σκαρίζω) = τῷ προηγ., Ἐνετικὰ Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 13, Ἐτυμολ. Μ. 398. 23.

εὔσκαφος, ον, (σκάπτω) εὐκόλως σκαπτόμενος, Ἡσύχ. ἐν λ. **λάχεια**.

εὐσκέδαστος, ον. (σκεδάζω) εὐκόλως σκεδαζόμενος, σκορπιζόμενος, **οὐσία εὐσκέδαστος ἢ εὐδιαφόρητος** Γαλην.10. 283.

εὐσκελής, ές, ἡμαρτημ. γραφ. ἐν Πολυδ. Β', 193 ἀντὶ **ἀσκελής**, «καὶ παρὰ Πλάτωνι 'ἀσκελὲς καὶ ἄπουν'».

εὐσκέπαστος, ον, παρέχων καλὴν σκέπην, Θουκ. 5.71· ἐν τῷ Ὑπερθ.: πρὸς τὸ εὐσκέπαστον αὐτῆς (δηλ. τῆς στρατιωτικῆς χελώνης τῆς διὰ τῶν ἀσπίδων σχηματιζομένης πρὸς σκέπην) Δίων Κ. 49. 30.

εὐσκεπής, ές, (σκέπας) ὁ εὖ σκεπόμενος, μὴ προσβαλλόμενος, ὑπὸ ἀνέμων, τόποι Θεοφρ. π. Φυτ. **Ἱστ. 4. 1, 1· τῶν ἀνέμων**, ἀπὸ .., ὁ αὐτ. ἐν τῷ περὶ Ἀνέμ. **24.**

εὔσκεπτος, ον, εὐκόλως ἐξεταζόμενος, εὔσκεπτόν γε καὶ ταύτην σκέψιν προβέβληκας Πλάτ. Φίληβ. 65D.

εὐσκευέω (ὡς εἰ ἐξ ἐπιθ. **εὔσκευος**), εἶμαι καλῶς παρεσκευασμένος, οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν, «καλῶς παρεσκευάσμεθα, καὶ ἔχομεν πάντα ὧν δεῖ πρὸς θάνατον» (Σχόλ.),— τοὺς λόγους τούτους λέγει ὁ Αἴας πρὸς ἑαυτὸν μικρὸν πρὸ τῆς αὐτοκτονίας— Σοφ. Αἴ.823.

εὐσκίαστος, ον, καλῶς σκιαζόμενος, σκιερός, κοίταν δ' ἔχει νέρθεν εὐσκίαστον αἰὲν Σοφ. Ο. Κ. 1707.

εὔσκιος, ον, (σκιὰ) = τῷ προηγ., Ἀχέροντος ἀκτὰν παρ' εὔσκιον Πινδ. Π. 11. 33· ἐν εὐσκίοις δρόμοισιν Ἀκαδήμου θεοῦ Εὔπολις ἐν «Ἀστρατεύτοις» 3· οἰκία Ξεν. Οἰκ. 9. 4· εὔσκιον ἄλσος Θεόκρ. 7. 8.

εὐσκόπελος, ον, πλήρης σκοπέλων, Πείσανδρ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. **Νιφάτης.**

εὔσκοπος, Ἐπικ. **ἐύσκοπος, ον,** (σκοπέω) ὁ καλῶς σκοπῶν, ὀξυδερκής, ἄγρυπνος, ἐύσκοπος Ἀργειφόντης Ἰλ. Ω. 24, 109, Ὀδ. Η. 137· ἅπαξ ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, Λ. 198 (ἴδε κατωτ.)· ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, Θεόκρ. 25. 143· περὶ τοῦ Πανός, Ὀρφ. Ὕμν. 12. 9· ἐπὶ ἀνδρῶν, Ἀνθ. Π. 11. 112. **2)** ὁ ἐν μεγάλῃ ἀποστάσει ὁρώμενος, ἐπὶ ἀστέρων καὶ φωτός, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 2, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1716 ἐπὶ τόπων, ἔχων ἐκτεταμένην θέαν, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 2, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 41, 5, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 13.

II. (σκοπὸς) ἀγαθὸς σκοπευτής, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ἐύσκοπος ἰοχέαιρα, «ἡ εὖ καταστοχαζομένη τοῦ σκοποῦ» (Εὐστ.), Ὀδ. Λ. 198· ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 5. 61, πρβλ. Καλλ. εἰς Ἥραν 190· τόξοις πρόσωθεν εὐσκόποις χειρουμένη Αἰσχύλ. Χο. 694· οὕτω παρὰ μεταγεν., εὔσκοπα βάλλειν, τοξεύειν Ἡλιόδ. 9. 5· πρβλ. **εὔστοχος.**— Ἐπίρρ. **-πως,** Φίλων 2. 372· εὐσκ. ἔχειν τῶν ἀποκρίσεων Φιλόστρ. 556.

εὐσκωμμοσύνη, ἡ, εὐχέρεια εἰς τὸ σκώπτειν, εὐκολία εἰς ταχείας καὶ εὐφυεῖς ἀπαντήσεις, Πολυδ. Ε', 161.

εὐσκώμμων, ον, γεν. **ονος** (σκῶμμα) ἐπιδέξιος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ σκώπτειν ἢ εἰς σκωπτικὰς ἀπαντήσεις.— Ἐπίρρ. **-μόνως,** Πολυδ. Ε', 161.

εὔσμαλον· «εὔχαρι» Ἡσύχ.

εὐσμερδής· «εὔρωστος» Ἡσύχ.

εὔσμηκτος, ον, καλῶς κεκαθαρμένος, καθαρός, σίδηρος Μάξιμ. π. Καταρχ. 285.

εὐσμῆριγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, ἔχων πυκνὴν τρίχα, Νόνν. Δ. 11. 388.

εὐσμίλευτος, ον, καλῶς διὰ τῆς σμίλης εἰργασμένος, Ἡσύχ. (Ἀντίγραφ. **εὐσμίλωτα**).

εὔσοια, ἡ, εὐτυχία, εὐδαιμονία, Σοφ. Ο. Κ. 390, Ἀποσπ. 124.

εὔσοντας· «ἐκδέροντας» Ἡσύχ.

εὔσοος, ον, σῶος, εὐτυχής, εὔσοα τέκνα Θεόκρ. 24. 8· ὡσαύτως, **εὔσως** Βάτων παρ' Ἀθην. 103C· πρβλ. **δύσσοος** καὶ Ἡσύχ.

εὐσπειρής, ές, καὶ **εὐσπειρος, ον,** (σπεῖρα) καλῶς συνεσπειραμένος, ἑλικοειδής, Ἀνθ. Π. 6. 206, 219.

εὐσπλαγχνία, ἡ, καλὴ καρδία, γενναιοψυχία, σταθερότης, Εὐρ. Ῥῆσ. 192. **II.** εὐσπλαγχνία ὡς καὶ νῦν, συμπάθεια, οἶκτος, Ἰωάνν. Μαλαλ. σ. 482, 11, κλ.

εὐσπλαγχνίζομαι, Ἰων. Χρυσ. τ. 4. σ. 567 ἔκδ. Παρισ., πρβλ. **σπλαγχνίζομαι.**

εὐσπλαγχνος, ἔχων ὑγιᾶ σπλάγχνα, Ἱππ. 89C. **II.** πλήρης εὐσπλαγχνίας, Ἐπιστ. π. Ἐφεσ. δ', 32, Α', Πέτρ. γ', 8.

εὔσπολον· «(Αἰολεῖς)· εὐείμονα. εὐσταλέα» Ἡσύχ.

εὔσπορος, Ἐπικ. **ἐύσπορος, ον,** καλῶς ἐσπαρμένος, γύαι Ἀριστοφ. Ὄρν. 230· Αἴγυπτος Ἀνθ. Πλαν. 4. 295. **2)** πλούσιος εἰς σπόρον, ἔχων ἀφθονίαν σπόρου, εὔσπορον ἀνθέμιον Ἀνθ. Παλ. 4. 1, 36. **II.** ὁ συντελῶν πρὸς καλὴν σποράν, ἐπίθετον τοῦ Ἑρμοῦ, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 176.

εὐσσελμος, εὐσσωτρος, Ἐπικ. ἀντὶ **εὐσελμος, εὐσωτρος.**

εὐστάθεια, ἡ, σταθερότης, καλὴ κατάστασις, εὐημερία, Πλούτ. 2. 342F, κτλ.· ὑπὲρ εὐστ. τῆς πόλεως Συλλ. Ἐπιγρ. 2071, πρβλ. 3459. **2)** ἰδίως ἐπὶ σωματικῆς ὑγείας, εὐστ. σαρκός, φράσεις τῶν Ἐπικουρείων ἐν Πλουτ. 2. 135C, κτλ.· corpus bene constitutum Κικ. Tusc 2. 6· οὕτως Ἰων. **εὐσταθίη** Ἱππ. 24, 45, Ἀνθ. Π. 12. 199· **εὐσταθία** Συλλ. Ἐπιγρ. 2070.

εὐσταθέω, εἶμαι εὐσταθής, σταθερός, ὅταν πολίταις εὐσταθῶσι δαίμονες, ὅταν ὦσιν εὐνοϊκοί, Εὐρ. Ῥῆσ. 315· εὐστ. ταῖς διανοίαις Διον. Ἀλ. 6. 51· εἶμαι ἤρεμος, γαλήνιος, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 30, πρβλ. Πλούτ. 2. 281B. **2)** εἶμαι ὑγιὴς κατά τε τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν, λέξις τῶν Ἐπικουρείων, ὁ αὐτ. 2. 1090A· ἐπὶ χώρας, Ἀππ. Ἰβηρ. 9.

εὐστάθής, ές, Ἐπικ. **ἐύσταθής,** ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ. (ἵσταμαι)· καλῶς τεθεμελιωμένος, καλῶς ᾠκοδομημένος, περὶ σταθμὸν ἐύσταθὲς μεγάροιο Ἰλ. Σ. 374, κτλ.· ἐντὸς ἐύσταθέος μεγάρου, θαλάμου Ὀδ. Υ. 258, Ψ. 178. **II.** μεταφ., σταθερός, σοβαρός, Πλούτ. 2. 44A, κτλ. **2)** ἐπὶ τοῦ σώματος, ὑγιής, εὖ ἔχων Ἐπίκουρ. αὐτόθι 1089D· σαρκὸς εὐσταθὲς κατάστημα Κλεομήδ. 2. 1. σ. 112· πρβλ· **εὐσταθέω, εὐστάθεια. 3)** εὐσταθεῖς νοῦσοι, εὐκόλως θεραπευόμεναι, οὐχὶ σοβαραί, Ἱππ. Ἀφ. 1247, Ἐπιδημ. τὸ Α', 938. **4)** ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως, ἐπὶ ἀνέμων, κλ., σταθερός, ἀμετάβλητος, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδημ. τῷ Γ', 1091· Ζέφυρος Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 820. **5)** καθόλου, σταθερός, ἥσυχος, βίος Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 415. 1· ἁρμονία Διον. Ἀλ. π. Δημ. 36. **III.** Ἐπίρρ. **-θῶς,** Διογ. Λ. 7. 182, Ἀππ. παρὰ Σουίδ.· **-θέως,** Ἐπιγραφ. Μυτιλ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2189.

εὐστάθίη, Ἰων. ἀντὶ **εὐστάθεια.**

εὐσταθμία, ἡ, καλὴ μετ' ἀκριβείας στάθμησις, Ὀρειβάσ. 68 Mai.

εὐστάθμως, Ἐπίρρ., μετ' ἀκριβοῦς σταθμήσεως, Ἱππ. 588. 43, ἀλλ' ἴδε Fœs.

εὐστάλεια, ἡ, ἁπλῆ διευθέτησις, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 839· ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ **εὐσταλίη**· ἐπὶ στρατευμάτων, ἐλαφρότης στολῆς, ἐνδυμασίας, Πλουτ. Σερτ. 12.

εὐσταλής, ές, (στέλλω) καλῶς παρεσκευασμένος, στόλος Αἰσχύλ. Πέρσ. 795· ἐπὶ στρατοῦ, ἐλαφρῶς ὡπλισμένος, Λατιν. expeditus, εὐσταλεῖς τῇ ὁπλίσει Θουκ. 3. 22· ἱππεὺς εὐσταλέστατος Ξεν. Ἱππ. 7. 8, κτλ.· ὁπλισμὸς εὐσταλέστερος Διον. Ἀλ. 7. 59· τὸ εὐσταλὲς πρὸς πόλεμον = **εὐστάλεια,** Ἡρῳδιαν. 3. 8. **2)** ἁπλοῦς, εὔκολος, Ἱππ. Μοχλ. 841· πλοῦς οὔριός τε κεὐσταλής, καλὸν καὶ εὔκολον ταξείδιον, Σοφ. Φιλ. 780. **3)** συμπαγής, ὑστέρα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 6, 14· εὐσταλὴς τὸν ὄγκον, τῷ σώματι Πλουτ. Μάρ. 34, κτλ. **4)** καλὸς τὸ ἦθος καὶ τοὺς τρόπους, εὐπρεπής, χαρίεις, κόσμιος καὶ εὐστ. ἀνὴρ Πλουτ. Μένων 90A, πρβλ. Διόδ. Κωμ. ἐν «Ἐπικλήρῳ» 1. 17, Πλουτ. Σόλων 12:— κατὰ τὴν στολὴν ἢ ἐνδυμασίαν, εὐπρεπής, τὸ σχῆμα εὐσταλὴς Λουκ. Τίμ. 54. **II.** Ἐπίρρ. **-λῶς,** Ἰων. **-λέως,** ἐπὶ στολῆς, Ὀππ. Κυν. 1. 97, Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 740· ἐπὶ ἐλαφρῶς ὡπλισμένων στρατευμάτων, Ἡρῳδιαν. 4. 15. **2)** κομψῶς, κοσμίως, Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 743.

εὐσταλίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **εὐστάλεια.**

εὐστατέω, εἶμαι ἐν καλῇ καταστάσει, Ἐπιγραφ. παρὰ Hicks 179. 19.

εὐστάφῠλος, [ᾰ], **ον,** ἔχων ἀφθόνους σταφυλάς, Κύριλλ. Ἀλ. Χ. 933 D.

εὐστᾰχῦς, υ, σταχύων εὔπορος, ἔχων ἀφθονίαν σταχύων, Ἀνθ. Π. 6. 36, Χρησμ. παρ' Ἡσιόδ. 2. 26, κτλ.· μεταφορ., ἀνθηρός, ἀκμάζων, εὐσταχυς ἡλικίη, ἀνθηρὰ ἡλικία, Ἀνθ. Π. 7. 589· τεκέων εὐσταχυν ἀνθοσύνην αὐτόθι 5. 276.

εὐστεγής, ές, καλῶς ἐστεγασμένος, διάφ. γραφ. ἐν Σχολ. Λυκόφρ. 350, ἀντὶ **εὐπαγής.**

εὐστείλεον (στειλεός), «καλὴν λαβὴν ἔχουσαν» Ἡσύχ.

εὐστείρη, θηλ. ἐπίθ., ἔχουσα καλὴν τρόπιν, ναῦς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 401.

εὔστερνος, ον, ἔχων καλὰ καὶ εὐρέα στέρνα, Ἐμπεδ. 221, Μανέθων 4. 96.

εὐστέφανος, Ἐπικ. **ἐύστέφανος, ον,** ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Ἰλ. Φ. 511· ἐν τῇ Ὀδ. ἐπὶ τῆς Κυθερείας, Θ. 267, κ. ἀλλ., Ἡσ. Θ. 196, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τῆς Δήμητρος, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 224, κτλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 298· περί τινος Νηρηΐδος, ὁ αὐτ. ἐν Θεογ. 255· (ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς χωρίοις, κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἑρμηνευτάς, οὐχί· καλῶς ἐστεφανωμένος, ἐστεμμένος, ὡς παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ἀλλά· καλῶς ἐζωσμένος, ὡς τὸ **εὔζωνος**)· εὐστ. θεῶν θυσίαι, καλλιστέφανοι θυσίαι θεῶν, Ἀριστοφ. Νεφ. 309· λειμῶνες εὐστ., ἐστεμμένοι δι' ἀνθέων, Ὀππ. Κυν. 1. 461. **II.** ἐν Ἰλ. Τ. 99, Ἡσ. Ἀσπίδ. 80, Θεογ. 978, ἡ πόλις Θῆβαι καλεῖται **εὐστέφανος** (ἴδε **στεφάνη**), περιβαλλομένη καλοῖς τείχεσι καὶ πύργοις, ἐὐστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ, ὅτ' ἐὐστέφανον ποτὶ Θήβην, κτλ.· οὕτως, εὐστ. ἀγυιαὶ Πινδ. Π. 2. 109· Κρότων Διον. Π. 369· πρβλ. **στέφανος** I, **στεφάνωμα,** καὶ Ἡσύχ.

εὐστεφής, ές, (στέφος) = τῷ προηγ., Χρησμ. παρὰ **Σωκρ.** ἐν Ἐκκλ. Ἱστορ. 4. 8, Μάξιμ. π. καταρχ. 529.

εὔστηθος, ον, ἔχων ὡραῖον στῆθος, Τζέτζ. Μεθ' Ὁμηρ. 470.

εὐστηρικτος, ον, καλῶς ἐστηριγμένος, στερεός, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 312.

εὐστῐβής, ές, (στείβω) καλῶς πεπατημένος, καλὴν βάσιν ἔχων, εὐστιβὲς αἰθυίαις ἰχθυβόλοισι λέπας Ἀνθ. Π. 6. 23· στερεός, ἀδὸς Κύριλλ. Ἀλ. ΙΙΙ. 1273A· σαφής, εὐνόητος, κατὰ τὴν ἀστιβῆ καὶ ἁπλουστέραν τοῖς πολλοῖς θεωρίαν παρὰ τῷ αὐτῷ.

εὐστικτος, ον, καλῶς ἐστιγμένος, πεποικιλμένος, κατάστικτος, Ὀππ. Κυν. 1. 336.

εὐστιπτος, ον, ἐπὶ ὑφάσματος, πυκνῶς ὑφασμένος, καλῶς συμπεπιεσμένος, κατειργασμένος, ἐὐστιπτον .. φᾶρος, «εὔστρεπτον, εὐπίληπτον» (Σχόλ.), Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 30.

εὐστιχίη, ἡ, καλὴ στιχουργία, Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Ρώμης, Kaib. epigr. gr. 618.

εὔστολος, ον, = **εὐσταλής,** ναῦς Σοφ. Φιλ. 516, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 603.

εὐστομαχέω, ἔχω ὑγιεινὸν στόμαχον, ἔχω καλὴν ὑγείαν, Φιλόδημ. ἐν Herkul Stud. 1. σ. 47.

εὐστομᾰχία, ἡ, ἡ ἀγαθὴ τοῦ στομάχου διάθεσις, εὔκολος πέψις, Ἰκέσιος παρ' Ἀθηναίῳ 298B.

εὐστόμᾰχος, ον, καλὸς διὰ τὸν στόμαχον, ὑγιεινός, Διοσκ. 1. 171, Ἰκέσιος παρ' Ἀθην. 689C, πρβλ. 26F· ἴδε **εὐκάρδιος**· — Ἐπίρρ. **εὐστομάχως**, μετὰ καλοῦ στομάχου, «μὲ καλὸ στομάχι», Κικ. πρὸς Ἀττ. 9. 5, 2· εὐστομάχως ἀπορέγχειν Ἀνθ. Π. 11. 4, 3.

εὐστομέω, εἶμαι εὔστομος, ᾄδω ἡδέως, ἐπὶ τῆς ἀηδόνος, Σοφ. Ο. Κ. 18, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 1. 20· ὁμιλῶ εὐστόμως, Λουκ. Τραγ. 181. **2)** καθόλου, = **εὐφημέω**, Αἰσχύλ. Χο. 997, Ἀριστοφ. Νεφ. 833.

εὐστομία, ἡ, εὐέπεια, εὐφωνία, εὐστομίαν περὶ πλείονος ποιούμενος τῆς ἀληθείας Πλάτ. Κρατ. 404D, 412E, κτλ.· ἡδὺ ᾆσμα, Αἰλ. π. Ζ. 17. 23· κάλλος τῆς γλώσσης, εὐέπεια, Διον. Ἁλ. π. Λυσ. 12, π. Δημ. 13, κλ.— Κατὰ Πολυδ. (Ε', 117) «ἔπαινος, εὐφημία, εὐλογία, ἐγκώμιον· βίαιον δὲ τὸ καλλιλογία καὶ εὐστομία».

II. τὸ εὐάρεστον εἰς τὸ στόμα, καλὴ γεῦσις, ἡ εὐστομία καὶ ἡ γλυκύτης Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6.18, 6, Ἰκέσιος παρ' Ἀθην.310F.

εὔστομος, ον, (στόμα) ἔχων στόμα εὐμέγεθες, ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Κυν. 4, 2· ἐπὶ ἵππου, εὔστ. τῷ χαλινῷ, ὁ ἄνευ δυσκολίας δεχόμενος τὸν χαλινόν, εὐάγωγος, ἀντίθετον τῷ **ἄστομος**, Πλούτ. 2. 39A· ἔχων μέγα στόμα, ἐπὶ ποτηρίων, Λουκ. Λεξιφ.7. **II.** καλλιεπής, εὐφραδής, Ἀνθ. Π.14.10· ἐπὶ οἰνηροῦ λαγήνου, ὁ καθιστῶν τινα εὐγλωττον, αὐτόθι 9. 229· ἐπὶ πτηνῶν, ἡδέως ᾄδων, ᾠδικός, Αἰλ. π. Ζ.13.18.—Ἐπίρρ. **-μως**, μὲ καθαρὰν προφοράν, αὐτόθι 4. 42· Ὑπερθ. **-ώτατα**, αὐτόθι 13.18· μελῳδικώτατα, αὐτόθι 1. 43.

2) ὡς τὸ **εὔφημος**, ὁ ἀποφεύγων τὰς δυσοιώνους λέξεις καὶ οὕτω τηρῶν σιγήν, περὶ μὲν τούτων .. μοι .. εὔστομα κείσθω, περὶ τούτων τῶν πραγμάτων ἃς τηρήσω θρησκευτικὴν σιγήν, Ἡρόδ. 2. 171, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 14. 28, ἐν τέλει· εὔστομ' ἔχε, σιώπα, σῖγα, Σοφ. Φιλ. 201. **III.** εὐάρεστος εἰς τὸ στόμα, ἀφίνων εἰς αὐτὸ καλὴν γεῦσιν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 6,10.

εὐστόμφαστος, ον, μετὰ πολλοῦ στόμφου, στομφώδης, σαρκασμὸς Μ. Φιλῆς τ. Α', σ.190, ἔκδ. Mil.

εὐστόν, τό, ὁλόκαυτον θῦμα (;), ἣν δὲ εὐστὸν θύηι ἡ πόλις, λάψεται γλῶσσαν Ἐπιγρ. Ἰων.100$_5$ = Ditt. Syll. ἐκ τοῦ **εὖω**. — Καθ' Ἡσύχ. «εὐστόν· τὸ σειόμενον». Ἴδε Dittenberger ἔνθ' ἀνωτ. ἐν τῇ σημειώσει.

εὔστοος, ον, ἔχων ὡραίας στοάς, πόλις Ἀνθ. Π. παράρτ. 336.

εὐστόργως, Ἐπίρρ., μετὰ πολλῆς στοργῆς, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 235, ἔκδ. Mil.

εὐστόρθυγξ, Ἐπικ. **ἐϋστόρθυγξ**, ὁ, ἡ, ἐκ καλοῦ στελέχους, Ἀνθ. Π. 6. 35, 232.

εὐστοχέω, ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, ἐπιτυγχάνω, ἀντίθετον τῷ **ἁμαρτάνω**, Πολυδ.1.14.7, κτλ.· μετὰ γεν., εὐστ. πάσης περιστάσεως, τῶν καιρῶν, τῆς ἐλπίδος, ἐπιτυγχάνω ἀκριβῶς, ὁ αὐτ. 2. 45, 5., 28. 3, 6., 32.7,10· ὀρθῶς εἰκάζω, Πλούτ. 2. 617D· — ὁ Παθ. ἀόρ. ἀπαντᾷ ἐν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 9, 2, εὐστοχηθεῖσα χάρις, ἐπικαίρως γενομένη.

εὐστόχημα, τό, τὸ εὐστόχως γιγνόμενον, εὔστοχον κατόρθωμα, ἐπιτυχία, «ἀποφθέγματα, ἀγράφου φωνῆς εὐστοχήματα» Διογ Λ.5.34.

εὐστοχία, ἡ, τὸ εὖ στοχάζεσθαι, εὐστόχως βάλλειν, ἐπιτυχία, ἐπὶ τόξων εὐστοχίᾳ γάνυται Εὐρ. Ι. Τ. 1239· χερὸς εὐστ., περιφρ. ἀντὶ τόξου, ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 811:— μεταφ., εὐστ. καιροῦ Πλούτ. 2. 74D. **II.** μεταφ., ὀξύτης, εὐφυΐα, ἀγχίνοια, Λατ. acumen, Ἀριστ.Ἠθ. Ν. 6, 9, 2· χειρῶν εὐστ., ἐπὶ ζωγράφων, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 25, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 4. 310.

εὔστοχος, ον, εὐστόχως βάλλων, τῷ δ' ἂν εὐστόχῳ πτερῷ (οὕτως ὁ Elmsl. ἀντὶ **πέτρῳ**) Εὐρ. Ἑλ. 76· εὐστ. ἀκόντιον Ξεν.Ἱππ.12.13, **II.** καλῶς σκοπεύων, ὅσοι δὲ τόξοις χεῖρ' εὔστοχον Εὐρ.Ἡρ. Μαιν.195· λόγχαις .. εὐστοχώτατοι ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 140· εὔστοχος τὴν τοξικὴν Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 33· ἐντεῦθεν, Ἐπίρ., εὐστόχως βάλλειν Ξεν. Κύρ.1. 4, 8· εὐστοχα τοξεύειν Λουκιαν. Νιγρ. 39. — Ὑπερθ. **-ώτατα** Δίων Κ. 67.14.

2) μεταφ., ἐπιτυχής, ὀρθῶς εἰκάζων, Ἀριστ. Καθ' Ὑπν. Μαντ. 2.11· καθόλου, εὐφυής, ἀγχίνους, ἱκανός, Ἀριστ. Ρητ. 3.11. 5, Ἔφιππος ἐν «Ναυαγῷ» 1, Ἀνθ. Π. 41. 430· τὸ εὔστοχον = **εὐστοχία**, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 950B· εὔστ. ἐν ἀπαντήσεσιν, Διογ. Λ. 6. 74.—Ἐπίρρ. **-χως**, Πλάτ. Νόμ. 792D, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ.1.1,1. **3)** πλήρης ἐπιτυχίας, ἄγρη Ὀππ. Ἁλ. 3. 280· εὐχαί Ἀνθ. Π. 6. 158.

εὔστρα ἢ **εὕστρα** (ἴδε Ἐτυμ. Μ. 398, 31), ἡ: (εὖω)· τὸ μέρος ἔνθα ἐφλόγιζον, «ἐκαψάλιζαν» τοὺς χοίρους «εὔστρα, βόθρος ἐν ᾧ περιφλέγουσι τὰς τῶν ὑῶν τρίχας» (Εὐστ.1446,22), Ἀριστοφ.Ἱππ. 1236, Πολυδ. Ϛ', 91. **II.** «κατὰ Παυσανίαν, τὸ ἐκ σταχύων καυθέντων ἔδεσμα τοὺς ἀνθέρικας ἀποβαλόντων, ἤτοι ὁ περικεκαυμένος στάχυς» Εὐστ. ἔνθ. ἀνωτ. **III.** κωμικῶς, τὸ γυναικεῖον μόριον, αὐτόθι.

εὐστρᾰφής, ές, (στρέφω) = **εὐστρεφής**, «εὐστραφὴς δὲ ὁ ἐπιδέξιος ἐν ταῖς μεταβολαῖς» Ἀμμών. σ. 55, ἔκδ. Valcken., Ἐτυμ. Γουδ.

εὐστρεπτος, Ἐπικ. **εὐστρεπτος, ον**, (στρέφω) καλῶς συνεστραμμένος, ἐπὶ σχοινίων ἢ λωρίων ἐκ δέρματος, ἐϋστρέπτοισι βοεῦσι Ὀδ. Β. 426, Ο. 291. **II.** εὐκίνητος, ἐλαφρός, εὔστροφος, πόδες Ἀνθ. Π. 9. 533.

ἐϋστρεφής, ές, (στρέφω) εὔστρεπτος, ἐπὶ νευρᾶς τόξου, ἐϋστρεφέα νευρὴν Ἰλ. Ο. 463· ἐπὶ χορδῆς κιθάρας, ἐϋστρεφὲς ἕντερον οἰὸς Ὀδ. Φ. 408· ἐπὶ σχοινίου, πεῖσμα ἐϋστρ. Κ. 167. ὅπλῳ ἐϋστρεφέϊ Ξ. 346· ἐπὶ λύγου, εὐλύγιστος, ἐϋστρεφέεσι λύγοισιν Ι. 427.

εὐστρόγγυλος, ον, «ὁλοστρόγγυλος», Εὐτεκν. Μετάφρ. Νικ. Θηρ. 509, σελ. 344.

εὐστροφᾰλιγξ [ᾰ], ὁ, ἡ, ἐπὶ κόμης, ἡ καλοὺς βοστρύχους ἔχουσα, ἐδίνησεν δ' εὐστροφάλιγγα κόμαν Ἀνθ. Π. 6. 219, 18.

εὐστροφία, ἡ, εὐκολία εἰς τὸ στρέφεσθαι, εὐκινησία, ἐπιτηδειότης, ἐν τινι Χρύσιππ. παρ' Ἀθην.18B· εὔστρ. πρὸς τὰς ἀπαντήσεις Πλούτ. 2. 510F, πρβλ. 975A.

εὔστροφος, Ἐπικ. **ἐϋστροφος, ον**, καλῶς περιεστραμμένος, «καλὰ στρημμένος», ἐϋστρόφῳ οἷὸς ἀώτῳ, «καλῶς περιεστραμμένῳ ἐρίῳ, τουτέστιν, ἐρεᾷ σφενδόνῃ» (Σχολ.), Ἰλ. Ν. 599, 716. **II.** εὐκόλως στρεφόμενος, εὐκίνητος, ἐλαφρός, ταχύς, γοργός, νῆες Εὐρ. Ι. Α. 293· ζῷον Πλάτ. Κριτί. 109 C· πρὸς τὰς ἀπαντήσεις εὔστρ. Πλούτ. 2. 803F· τὸ εὔστροφον τοῦ φθέγματος Φιλόστρ. 589·— Ἐπίρρ. **-φως**, Ἀνθ. Πλαν. 385.

εὔστρωτος, ον, (στρώννυμι) καλῶς ἐστρωμένος, Λατιν. bene stratus, ἐς λέχος εὔστρωτον, «καλὰ ἐστρωμένον», Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ.158, εἰς Δήμητρ. 385.

εὐστῦλος, ον, ἔχων ὡραίους στύλους, Εὐρ. Ι. Τ.128. **II.** ἔχων στύλους συμμέτρως ἀπέχοντας ἀλλήλων, Βιτρούβ. 3. 2, 1.

εὐστῠφέλικτος, ον, εὐκίνητος, Πλαν. Μεταφρ. Βοηθ. σ.18. 8.

εὐσύγγνωστος, ον, «εὐκολοσυγχώρητος», Ἀθαν. τ. 2. σ. 299. —Ἐπίρρ. **εὐσυγγνώστως** Τζέτζ. Σχόλ. εἰς Ἑρμογ. ἐν Κραμ. Ἀνεκδ. τ. 4. σ. 69.11.

εὐσυγκατάβατος, ον, ὁ εὐκόλως συγκαταβαίνων, Θεόδ. Στουδ. 537B.

εὐσύγκρυπτος, ον, εὐκόλως συγκαλυπτόμενος, Ἱππ. π. Ἀγμ. 753, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ.1. 8.

εὐσυγχώρητος, ον, εὐκόλως ὑποχωρῶν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Θ. 32, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ: **οὐκ ἐπιεικτόν**. **2)** = **εὐσύγγνωστος**, μεταγενέστ.

εὐσῦκοφάντητος, ον, εὐκόλως συκοφαντούμενος, Πλούταρχ. 2.707F.

εὐσύλητος, [ῡ], **ον**, ῥᾳδίως συλώμενος, λαφυραγωγούμενος, λῃστευόμενος, Κύριλλ. Ἁλ. VII 412D.

εὐσύλληπτος, ον, εὐκόλως συλλαμβανόμενος, εὐσυλληπτότερος τοῖς κυνηγοῖς Ὡραπόλλ. Ἱερογλυφ.1.54, σ. 53, ἔκδ.Leem. **II.** ἐπὶ γυναικός, ἡ ῥᾳδίως συλλαμβάνουσα, Κορνοῦτ.168. Πτολ. Τετράβ.72, Γαλην. Π.106D, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀριθμῶν**· εὐσυλληπτότεραι τοῦ σπέρματος Γεωπ.7.1.

εὐσυλλόγιστος, ον, εὐκόλως συμπεραινόμενος, βέβαιος, εὐσυλλογιστότερα .. τὰ ἀληθῆ Ἀριστ.1.1,12· εὐκόλως ἐξαγόμενος ὡς πόρισμα, ἐκ δὲ τούτων εὐσυλλόγιστον πόσον ὑπῆρχε τὸ βάθος τῶν ἱππέων Πολύβ.12.18, 8.

εὐσύμβατος, ον, εὐκόλως συμβαδίζων, συμφωνῶν, Εὐστ. Πονημάτ. 159. 30.

εὐσυμβίβαστος, ον, ὁ εὐκόλως συμβιβαζόμενος, πιθανός, ὅπερ ἐνταῦθα οὐκ εὐσυμβίβαστον Εὐστ. 247. 29.

εὐσύμβλητος, καὶ ἀρχ. Ἀττ. **εὐξύμβλητος, ον**, = τῷ ἑπομ., τέρας εὐσ. Ἡρόδ. 7. 57· ἦδ' οὐκέτ' εὐξύμβλητος ἡ χρησμῳδία Αἰσχύλ. Πρ.775.

εὐσύμβολος, ἀρχ. Ἀττ. **εὐξύμβολος, ον**, εὐκόλως μαντευόμενος ἢ καταναοῦμαι (πρβλ. **συμβάλλω** ΙΙΙ. 2), εὐξ. τόδ' ἐστὶ παντὶ δοξάσαι Αἰσχύλ. Χο.170, πρβλ. Δίωνα Κ. 40.17.

II. μεθ' οὗ εὐκόλως τις συμβάλλεται, ἔρχεται εἰς δοσοληψίας, τίμιος, ἀκέραιος, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 5· προάγων τὸ ἐμπόριον, εὐξ. δίκαι Αἰσχύλ. Ἰκ.701. **2)** εὐκόλως συνεισφέρων τὴν συμβολὴν αὐτοῦ, «εὐσύμβολος: ἀντὶ τοῦ ῥᾳδίως καὶ εὖ βάλλων, τουτέστιν ἀγαθὸς συμβάλλειν, Ἀντιφῶν Πολιτικῷ» Ἁρποκρ. **III.** εὐοίωνος, Πλουτ. Δημήτρ. 12, Αἰλ. π. Ζ. 3. 9.—Ἐπίρρ. **-λως**, μνημονεύεται ἐκ τῶν εἰς Πίνδ. Σχολίων.

εὐσυμπερίφορος, ον, μεθ' οὗ εὐκόλως δύναται νὰ ζήσῃ τις, φιλόστοργος, Διογ. Λ.7.13.

εὐσυμπλήρωτος, ον, εὐκόλως συμπληρούμενος, κερδαινόμενος, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ.10.133.

εὐσύμφῡτος, ον, εὐκόλως συμφυόμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3.7, 10.

εὐσυνάγωγος, ον, εὐσυνάγωγος τόπος τοῖς πεμπομένοις, μέρος πρόσφορον πρὸς συναγωγὴν πραγματειῶν, ἐμπορείου, Ἀριστ. Πολιτικ.7.12, 6.

εὐσυναίσθητος, ον, εὐκόλως συναισθανόμενος, εὐσυναίσθητον ὁ ἐλέφας (οὕτω τὰ ἄριστα τῶν χειρογρ. ἀντὶ εὐαίσθητον)

Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 33· ἴδε O. Keller. ἐν ἐκδ. τοῦ Rer. natural. Script. Gr. 1, σ. 23.

εὐσυνάλλακτος, ον, εὐπροσήγορος, ὁμιλητικός, Πλούτ.2.42Ε. —Ἐπίρρ. **-τως,** ἐντίμως, Ἐθδ. (Παροιμιογρ. ΚΕ', 10). — Καθ' Ἡσύχ. καὶ Φώτ. «εὐσυναλλάκτως· εὐμεταδότως».— **εὐσυναλλαξία,** ἡ, «ἕξις ἐν συναλλαγαῖς φυλάττουσα τὸ δίκαιον», Ἀνδρόνικ. περὶ Παθῶν σ. 751.

εὐσυνάρμοστος, ον, ὁ ῥᾳδίως συναρμοζόμενος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1.7, 3.

εὐσυνάρπαστος, ον, εὐκόλως συναρπαζόμενος καὶ ἀποκομιζόμενος, εὐπαρακόμιστος, Κύριλλ.Ἀλ. εἰς Ἰεσ. σ. 875.

εὐσυνειδησία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ καλὴ συνείδησις, Κλήμ.Ἀλ.797, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 255.

εὐσυνείδητος, ον, ἔχων καλὴν συνείδησιν, Μ. Ἀντων. 6. 30. Ἐπίρρ., **εὐσυνειδήτως,** Κλήμ.Ἀλ. 510, καὶ ἄλλοι·—**εὐσυνειδότως,** Ὠριγέν. IV. 188Β, οὐχὶ ὀρθῶς κατὰ Κόντου ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 254-258.

εὐσυνεσία, ἡ, = **σύνεσις,** ταὐτὸ γὰρ σύνεσις καὶ εὐσυνεσία, καὶ γὰρ οἱ συνετοὶ καὶ εὐσύνετοι Ἀριστ.Ἠθ. Ν. 6.10, 2.

εὐσύνετος, ον, Ἀρχ. Ἀττ. **εὐξύνετος, ον,** ὁ ἔχων σύνεσιν, συνετός, ὁ ἔχων ταχεῖαν ἀντίληψιν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6.10, 4, εὐσυνετώτεροι εἰς ταῦτα αὐτόθι 10. 9, 21:— Συγκρ. Ἐπίρρ. **-ετώτερον,** Θουκ. 4.18:— τὸ εὐσύνετον = **εὐσυνεσία,** Συλλ.Ἐπιγρ. 4816. **II.** εὐκόλως ἐννοούμενος, **εὐκατάληπτος,** Εὐρ. Ι.Τ.1092.

εὐσυνήγορος, ὁ καλὸς συνήγορος, Κραμ.Ἀνέκδ.τ.4. σ.329, 32.

εὐσυνθεσία, ἡ, καλὴ τῶν λέξεων σύνθεσις, διάταξις, Εὐστ. 85. 34. **II.** ἡ καλὴ πίστις ἐν ταῖς **συνθήκαις,** ἡ πιστὴ τήρησις αὐτῶν, Φίλων 2. 267.

εὐσυνθετέω, εἶμαι καλῆς πίστεως, φυλάττω τὰς συνθήκας, ἀντίθετον τῷ **ἀσυνθετέω,** Χρύσιππ. παρὰ Στοβ.198.6· ἐν πᾶσι Πολύβ. 22. 25,5· πρός τινα Προκοπ. Βάνδαλ. 2. σ. 238Α.

εὐσύνθετος, ον, καλῶς συντεθειμένος, Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 3.— Ἐπίρρ. **-τως,** Εὐστ. 2. 22. **2)** = τῷ ἑπομ., Πτολ. Τετρ.165.

εὐσύνθηκος, ον, ὁ πιστὸς εἰς τὰς συνθήκας, Ἀπ. Μιθρ. 11, ἔνθα γραπτέον **ἐνσύνθηκος,** = **ἔνσπονδος.**

εὐσύνοπτος, ον, εὐκόλως δι' ἑνὸς βλέμματος ὁρώμενος, ἀμέσως βλεπόμενος, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 172 (=183), Αἰσχίν.70. 21· μέγεθος εὐσ. Ἀριστ Ποιητ.7.10· πλῆθος ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 7. 5, 3· τάφοις ἀλλήλοις εὐσ., πλησίον ἀλλήλων, εὐκόλως ὁρώμενοι ἀπ' ἀλλήλων, αὐτόθι 2.12, 9· δύναμις εὐσ. τοῖς ἐκ τῆς πόλεως Πολύβ. 5. 14, 6. **II.** μεταφ., εὐκόλως συναρπαζόμενος ὑπὸ τῆς διανοίας, ἐπὶ ποιήματος, Ἀριστ. Ποιητ. 23, 5· λέγω δὲ περίοδον λέξιν .. ἔχουσαν μέγεθος εὐσ. ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 3. 9, 3· ἐπὶ τῶν γεγονότων ὑποθέσεώς τινος, αὐτόθι 3.12, 5, πρβλ. Πολιτικ. 7.1, 6· ἐπὶ ψεύδους, εὐκόλως ὁρώμενος ἢ ἀποκαλυπτόμενος, ὁ αὐτ. περὶ Αἰσθ. 4. 4· — Ἐπίρρ. **-τως,** ὁ αὐτ. περὶ Θαυμ. 99· — Ὑπερθετ. **-ότατα,** Κύριλλ.Ἀλ. τ.1. σ.73Ε.

εὐσυνουσίαστος, ὁ, ἡ, φιλόφρων, ὁμιλητικός, τὸ **εὐσυνουσίαστον,** τὸ ἥμερον, Πρόκλ. εἰς Τίμ. Πλάτ. σ. 3.

εὐσύντακτος, ον, καλῶς συντεταγμένος, εὐσύντακτος γὰρ ἥδε ἡ τάξις ἄλλης μᾶλλον Ἀρρ. Τακτ. 16.10. **2)** ἔχων καλὴν σύνταξιν, εὔκολος, ἐπὶ ὕφους, Εὐστ. 66. 33·—Ἐπίρρ. **-τως,** ὁ αὐτ. 336. 4, Φιλήμ. Λεξ. Τεχνολ. § 32.

εὐσυνταξία, ἡ καλὴ καὶ κανονικὴ σύνταξις, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ.

εὐσύντριπτος, ον, εὐκόλως συντριβόμενος, Πολύβ. 9.19, 7.

εὐσυσταλτικός, ή, όν, εὐκόλως συστελλόμενος, Ἀθαν. τ. 2. σ. 429.

εὐσύστατος, ον, καλῶς συνιστάμενος, εὐσχημάτιστος, ἔμβρυα εὐσύστατα ἐκβάλλει Matthaei Med.122.

εὐσυστροφία, εὐστροφία, Γλωσσ.

εὐσύστροφος, ον, εὔστροφος, εὐκίνητος, Γλωσσ.

εὔσφαιρος, ον, ὁλοστρόγγυλος, εὐσφαίρων (μαργάρων) Τζέτζ. Ἱστ.11. 492.

εὔσφυκτος, ον, (σφύζω) ἔχων καλὸν σφυγμόν, Γαλην. τ. 8. σ. 431.

εὐσφυξία, ἡ, καλός, ὑγιὴς σφυγμός, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 4, Κλήμ.Ἀλ. 286.

εὔσφῦρος, Ἐπικ. **ἐΰσφυρος, ον,** ἔχων ὡραῖα σφυρά· ἐπὶ γυναικός, Ἡσ.Ἀσπ.Ἡρ.16, Θέογν. 28.13, κτλ.· ποὺς Εὐρ.Ἑλ.1570.

εὔσχετος, ον, (σχεῖν) εὐκόλως κατεχόμενος ἐν τῇ θέσει αὐτοῦ, Ἱππ. π.Ἰητρεῖων 744.

εὐσχημάτιστος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Εὐστ.1570. 47.

εὐσχημονέω, φέρομαι εὐσχημόνως, Πλάτ. Νόμ.732C, Μενάνδρου Μονόστ. 646.

εὐσχημόνημα, τό, εὐσχήμων πρᾶξις, Στοβ.Ἐκλογ.Ἠθικ.2.194.

εὐσχημονίζω. διατηρῶ τινα εὐσχήμονα, περὶ τὴν ἐνδυμασίαν ἴσως, Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 43· τρέφων Εὐφρόνιον καὶ εὐσχημονίζων αὐτόθι 66.

εὐσχημονισμός, ὁ, εὐσχημοσύνη, εἴ χρείαν ἔχοισαν Σωσίδιος ἢ Σωσὼ τροφᾶς ἢ εὐσχημονισμοῦ Ἐπιγραφ. Δελφῶν W. et F. 43.

εὐσχημονολογέω, εὐσχημόνως ὁμιλῶ, μεταγ.

εὔσχημος, ον, εὐσχήμων, Δίων Κ. 44.—Ἐπίρρ. **-μως,** Εὐρ. Ἐκ. 569.

εὐσχημοσύνη, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **εὐσχήμων,** κοσμιότης, Πλάτ. Συμπ.196Α, Ξεν. Κύρ. 5.1, 5· βίου, ῥημάτων Πλάτ. Πολ. 588Α, Νόμ. 627D.

εὐσχήμων, εὔσχημον, γεν. **ονος,** (σχῆμα) κομψὸς τὸ σχῆμα, εὐπρεπής, ἐπίχαρις, ἀντίθ. τῷ **ἀσχήμων,** Πλάτ. Πολ. 413Ε. κ. ἀλλ.· — Συγκρ. **-έστερος,** αὐτόθι 554· Ὑπερθ. **-έστατος,** Ξεν.Ἱππ. 11,12. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἔχων τὸ ἐξωτερικὸν μόνον εὔσχημον, εὐσχήμων κατ' ἐπιφάνειαν, εἴς τινα Εὐρ. Μήδ. 584, πρβλ. Ἀριστ.Ἠθ. Ν. 4. 8, 3. **II.** ἐπὶ πραγμ., πρέπων, εὐπρεπής, ἁρμόζων, λόγοι Εὐρ.Ἱππ.490· πρᾶγμα οὐδαμῶς εὔσχημον λέγειν Αἰσχίν.76. 39· τὸ εὔσχημον, Λατ. decorum, Πλάτ. Πολ. 401C, Νόμ.797B:—Ἐπίρρ. **-μόνως,** μετὰ χάριτος καὶ ἀξιοπρεπείας, Ἀριστοφ. Σφ.1210, Ξεν. Κύρ.1. 8, Ἀριστ. Ἠθ. Ν.1.10,13: — Συγκ. **-έστερον,** Πλάτ.Ἐπιν. 981Α. **2)** μεταγεν. ὡσαύτως, εὐγενής, ἐξ ἐντίμου κοινωνικῆς τάξεως, πλούσιος, ἔντιμος, Πράξ.Ἀπ. ιδ', 2, κτλ., πρβλ. Λοβέκ. ἐν Φρυν.333.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ.154.

εὐσχίδής, ές, = τῷ ἑπομ., Ὀππ. Κυν. 2. 211, Ἀνθ. Π. 6.68.

εὔσχιστος, ον, εὐκόλως σχιζόμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 6. 3, Ἀνθ. Π. 6. 227.

εὐσχολέω, σχολῆς εὖ ἔχω, εὔσχολός εἰμι, ἔχω εὐκαιρίαν, Διοδ. Ἐκλογ. Βατ. σ. 30· τινός, Λουκ. Ἔρωτ. 33.—Κατὰ Μοῖρι (σ, 138): «εὐσχολῶ οὐδεὶς τῶν παλαιῶν, ἀλλὰ σχολὴν ἄγω».

εὐσχολία, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ **εὔσχολος,** τὸ σχολὴν ἄγειν, Ἀκύλας ἐν Παλ. Διαθ., Λόγγος, 3. 13.

εὔσχολος, ον, ὁ σχολὴν ἄγων, ἰδίως ὁ μὴ ἀσχολούμενος εἰς πόλεμον, εὔσχολοι καὶ ἀπερίσπαστοι Λακεδαιμόνιοι γενηθέντες Πολύβ. 4. 32, 6· εὔσχολος τὴν ψυχὴν Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 415. 32.—Ἐπίρρ. **εὐσχόλως,** Εὐστ. Θεσσαλ. ἔκδ. Μί. τ. 136, σ. 320:— Συγκρ. **-ώτερος,** Μ. Ἀντων. 3. 24.

εὐσωμᾰτέω, ἔχω σῶμα καλῶς ἀνεπτυγμένον, εἶμαι εὔσαρκος, ἰσχυρὸς καὶ ῥωμαλέος, Εὐρ. Ἀνδρ. 765, Ἀριστοφ. Νεφ. 799· ἐπὶ δένδρων, εὐσ. τοῖς μεγέθεσι Πλούτ. 2. 641Α.

εὐσωμᾰτία, ἡ, ἰσχὺς ἢ εὐεξία τοῦ σώματος, Πολυδ. Β', 235.

εὐσωμᾰτώδης, ες, = τῷ ἑπομ., Ἀριστ. Προβλ. 2. 31.

εὔσωμος, ον, εὔρωστος τὸ σῶμα, εὔσαρκος, κοινῶς «γεμᾶτος» Ἐτυμολ. Μ. 105. 46.

εὐσωπία· «(Δωριεῖς) ἡσυχία» Ἡσύχ.

εὔσως, ων, = **εὔσοος,** ὃ ἴδε.

εὔσωτρος, Ἐπικ. **ἐΰσσωτρος, ον,** ἔχων καλὰ σῶτρα, δηλ. καλοὺς τροχούς, ἁπήνη Ἡσ.Ἀσπ.Ἡρ. 273, διάφ. γραφ. ἐν Ἰλ. Ω. 578, ἀντὶ **εὐξέστου.** — Καθ' Ἡσύχ.: «εὔσωτρον· εὐκύλιστον· σωὴ γὰρ ἡ ἐφορμὴ καὶ φορά, ἧς εἶδος ἡ κύλισις» καὶ «εὐσώτρου· εὐδρόμου».

εὐτᾰκής, ές, (τήκω) εὐκόλως τηκόμενος, Λουκ.Ἑρμότ. 61.

εὐτακτέω, εἶμαι εὔτακτος, φέρομαι καλῶς, Θουκ. 8. 1, Ξεν. Ἀπομν. 4. 4. 1, κτλ.· ἐπὶ στρατιωτῶν, ὑπακούω, πειθαρχῶ, αὐτόθι 3. 5. 21· εὐτ. πρὸς ἀρχήν, εἶμαι εὐπειθής, εἰς .., Πλουτ. Κάμιλλ. 18.

εὐτάκτημα, τό, πρᾶξις εὔτακτος, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 192.

εὔτακτος, ον, (τάσσω) ὁ ἐν καλῇ τάξει, τακτικός, πόλις Ἀριστοφ.Ὄρν. 829 σιωπῇ Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 153C· βίος Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 298· εὔτ. τὸν βίον, τὴν δίαιταν Πλούτ. 2. 749D, Διογ. Λ. 2. 25. **2)** ἰδίως ἐπὶ στρατιωτῶν, τακτικός, πειθαρχῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 424, Θουκ. 2. 89, κτλ.· πορεία ὁ αὐτ. 7. 77.—Συγκρ., Ξεν.Ἀν.3.2,30. **II.** Ἐπίρρ. **-τως,** Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 944· ἐν τάξει, Αἰσχύλ. Πέρσ. 399, Ἀριστοφ. Νεφ. 964.—Συγκρ. **-ότερον,** Δημ. 1125. 1· ἀλλ.· **-τέρως** Ξεν. Ἱππαρχ. 2. 7.

εὐτάλαντος, ον, πολυτάλαντος, ζυγοστάτης Γ. Πισίδ. Ἑξαήμ. στ. 206.

εὐτᾰμίευτος, ον, καλῶς τεταμιευμένος, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 7. 14· εὐδιαχείριστος, εὐοικονόμητος, Ἱππ. π. Ἄρθρ.799. 803, Θεοφρ. π. Ὀσμ. 13.

εὐταξία, ἡ, καλὴ τακτοποίησις, τῶν λίθων Ἀνθ. Π. 9.695· τῶν τῆς ψυχῆς μέτρων πρὸς ἄλληλα Πλάτ. Ὅροι 401D· τῆς ψυχῆς πρὸς ἡδονὰς αὐτόθι Ε·— καλὴ κατάστασις, ὁπλων καὶ ἵππων Ξεν.Ἀπομν.3.3,14. **2)** καλὴ τάξις, πειθαρχία, Θουκ. 6. 72· εὔτακτος διαγωγή, Πλάτ.Ἀλκ. 1. 122C· ἐν πολιτείᾳ, τάξις, ἡ εὐνομία εὐταξία Ἀριστ Πολιτικ. 7. 4, 8., πρβλ. 6. 6, 5., 6. 8, 1. **3)** μετριότης ἐν τῇ διαίτῃ, Ἐρασίστρ παρὰ Πλουτ. 2. 911Β. **II.** ὡς φιλοσοφ. ὅρος, ἡ ἕξις τοῦ λέγειν καὶ πράττειν πᾶν ἐν τῷ προσήκοντι χρόνῳ καὶ τόπῳ, πρβλ. Κικ. Off. 1. 40.

εὐτᾰπείνωτος, ον, εὐκόλως ταπεινούμενος, Συνέσ. 277Β.

εὐτάρακτος, ον, εὐκόλως ταρασσόμενος, Πλουτ.Ἀρατ. 10.

εὔταρσος, ον, ὁ ἔχων καλὸν ταρσόν, ἐπὶ τοῦ σκέλους **τοῦ τέτ-**

τιγος, 'Ανθ. Π. 7. 213· εὐτάρσοισιν ἐπ' ἀστραγάλοισι αὐτόθι 6. 254.

εὖτε, ἀναφορικὸν Ἐπίρρ.: **I.** ἐπὶ χρόνου, ἐν χρήσει παρὰ ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ **ὅτε**, ὅταν τὸ μέτρον ἀπαιτῇ, ἀλλὰ σπάνιον παρὰ Τραγ., καὶ οὐδέποτε παρὰ Κωμ. ἢ τοῖς Ἀττικοῖς πεζολόγοις· ἀλλ' ἁπανταχᾶ ἔστιν ὅτε παρ' Ἡροδ. (2. 63., 6. 27., 7. 209). Ὅτε, καθ' ὃν χρόνον, **1)** μεθ' ὁριστ. ἐπὶ ὡρισμένου γεγονότος ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ, εὖτέ μιν .. προύπεμψεν, ὅτε ἔπεμψεν αὐτὸν Ἰλ. Θ. 367, πρβλ. Λ. 735, Ψ. 85, Εὐρ. Ἴων 888· συνήθως μετὰ συσχετικοῦ μορίου ἐν τῇ ἀποδόσει, ὡς Ἔνθα, Ἰλ. Ζ. 392 τῆμος δή Ὀδ. Ν. 93· δὴ τότε Χ. 182· καὶ τότε δή ῥα Ω. 147· τόφρα δὲ Υ. 73· δὲ Ἰλ. Ψ. 62, Ὀδ. Ρ. 359· δ' ἄρα Υ. 56· ἡ μετὰ τοῦ **εὖτε** πρότασις δύναται νὰ ἀκολουθῇ Ἰλ. Ε. 396, Ζ. 515, Πινδ. Ο. 3. 50. **2)** μεθ' ὑποτ., εὖτε ἄν (ὡς τὸ ὅταν), μετὰ ὑποθετικῆς δυνάμεως (πρβλ. **εἰ** Α. ΙΙ), **α)** ἀναφερόμενον εἰς τὸ μέλλον (ὡς τὸ ἐὰν μεθ' ὑποτακτ.), οὔτι δυνήσεαι χραισμεῖν, εὖτ' ἂν πολλοὶ πίπτωσι, ὁπόταν πολλοὶ θὰ πίπτωσιν, Ἰλ. Α. 242, πρβλ. Β. 34, Αἰσχύλ. Πέρσ. 230. **β)** ἀναφερόμενον συνήθως εἰς μίαν ἐκ πολλῶν περιστάσεων, μετ' ἐνεστ. ἐν τῇ ἀποδόσει, ἥμισυ ἀρετῆς ἀποαίνυται .., εὖτ' ἂν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἕλησιν Ὀδ. Ρ. 323, πρβλ. 320, Ἡρόδ. 6. 27, Αἰσχύλ. Ἀγ. 12· ἐν πλαγίῳ λόγῳ (ὅπου δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ εὐκτική, παρῳχημένου χρόνου ἡγουμένου, Πινδ. Ο. 6. 114· τὸ **ἂν** ἐνίοτε παραλείπεται, εὖτ' ἔρδωμεν Ὀδ. Η. 202, πρβλ. Ἡσ. Θ. 28, Αἰσχύλ. Θ. 338, καὶ συχνάκις ἐν τῇ Ἀνθ. (Ἰακωβίου Ἀνθ. Π. σ. 106). **3)** μετ' εὐκτικῆς, ὅτε ἀναφέρεται εἰς μίαν τινὰ ἐκ πολλῶν ἐν τῷ παρελθόντι περιστάσεων, μετὰ παρατ. ἐν τῇ ἀποδόσει, εὖτε μάχοιτο, ὁσάκις ἤθελε πολεμήσῃ, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 164, Ὁμ. Ὕμν. 18. 8, Αἰσχύλ. Ἀγ. 565. **II.** αἰτιολογικόν, ἀφοῦ, μεθ' ὁριστ. ἀορ., Σοφ. Αἴ. 715, Ο. Κ. 84, Φιλ. 1099. **IV.** ὡς Ἐπίρρ. συγκρίσεως, ἀντὶ τοῦ ἢὗτε, ὡς, ὃς ἐν Ἰλ., εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι κτλ., Γ. 10· τῷ δ' εὖτε πτερὰ γίγνετ' Τ. 386 (οὕτως ὁ Ἀρίσταρχ., ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφῶν, ὥστε, αὖτε): ἡ χρῆσις αὕτη εἶναι συνήθης παρὰ Κοίντῳ Σμυρν.

εὐτείχεος, ον, (τεῖχος) ἔχων καλὰ τείχη, Τροίη, Ἴλιος Ἰλ. Α. 129, κτλ.· ὡσαύτως, **εὐτειχής, ές,** Πινδ. Ο. 6. 1, Ν. 7. 67, Εὐρ. Ἀνδρ. 1010· ἐν Ἰλ. Π. 57 ἔχομεν αἰτιατ. εὐτείχεα (οὐχὶ **εὐτειχέα**), ὅπερ ὁ Εὐστ. ἀναφέρει εἰς τὸ εὐτειχος, εος.

εὐτείχητος, ον, (τεῖχος) = **εὐτείχεος**, Φρυγίη Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 112.

εὐτείχιστος, ον, καλῶς τετειχισμένος, Πολύβ. 3. 90, 8, ἀμφίβ.

εὔτειχος, ον, = **εὐτείχεος**, Μάξ. Τύρ. 27. 2, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 187. 11, κ. ἀλλ.

εὐτέκμαρτος, ον, εὐείκαστος, «εὐτέκμαρτον· καλῶς τυπούμενον». Ἡσύχ.

εὐτεκνέω, εἶμαι εὐτυχὴς εἰς τέκνα, Εὐρ. Ἀποσπ. 524, Πλούτ. 2. 278Β.

εὐτεκνία, ἡ, τὸ ἔχειν πολλὰ ἢ καλὰ τέκνα, εὐτεκνίας κῦρσαι Εὐρ. Ἴων 470· εὐτεκνίᾳ δυστυχίαν .. καθελεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 66, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. Ι. 5, 4, Ἠθ. Ν. Ι. 8, 16· εὐτ. παίδων Ἀνθ. Π. παράρτ. 264· γονιμότης, αὐτόθι 356· πρβλ. **εὐπαιδία.** [ὁ Θεόκρ. ἐν 18. 51 ἔχει τὴν λέξιν μετὰ βραχείας παραληγ., ὡς συμβαίνει καὶ εἰς τὴν λέξιν **τέκνον**].

εὔτεκνος, ον, ἔχων πολλὰ καὶ καλὰ τέκνα, ἐπὶ γυναικῶν, Εὐρ. Ἑκ. 581, κτλ.· ἐπὶ τοῦ Πριάμου, αὐτόθι 620· εὔτ. βοῦς (δηλ. ἡ Ἰὼ) Αἰσχύλ. Ἰκ. 275· καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, Εὐρ. Ἡρ. Μαν. 1405· εὔτ. χρησμός, χρησμὸς δι' οὗ δίδονται ὑπόσχεσις καλῶν τέκνων, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 423· εὔτ. ξυνωρίς, ζεῦγος καλῶν τέκνων, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 1618.— Συγκρ. **-ότερος** (μετὰ διαφ. γραφ. **-ώτερος**) Διόδ. 4. 74. Ὑπερθ. **-ώτατος** Εὐρ. Ἑκ. ἔνθ' ἀνωτ. (ἴδε Χοιροβ. ἐν Α. Β. 1287). **II.** ἐπὶ ζώων, καλὸς πρὸς τὰ ἴδιά του τέκνα, φιλόστοργος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 6, 5., 9. 11, 1, κ. ἀλλ., πρβλ. **εὔπαις.**

εὐτέλεια, ἡ, Ἰων. **εὐτελίη** (πρβλ. **εὐμάρεια**)· εὐθηνία, πρὸς εὐτελίην σιτίων, πρὸς ἐπιτυχίαν εὐθηνίας τῶν τροφίμων, Ἡρόδ. 2. 92· εἰς εὐτέλειαν, εὐθηνά, δηλ. προστύχως, φαύλως, ἀντίθετον τῷ: **εἰς κάλλος**, εἰς εὐτ. χηνὶ συγγεγραμμένῳ, «εὐτελῶς γεγραμμένῳ χηνί» (Σχόλ.). Ἀριστοφ. Ὄρν. 805· κρέας δὲ τίνος ἥδιστ' ἂν ἐσθίοις; τίνος; Ἀπόκρ. εἰς εὐτέλειαν, τὸ εἰς εὐτελῆ τιμὴν πωλούμενον, Ἀντιφ. ἐν «Ἀκεστρίᾳ» 1· μᾶζα πρὸς εὐτέλειαν ἐξωπλισμένη ὁ αὐτ. ἐν Ἀθλ. 1. **2)** εὐτέλεια ὡς καὶ νῦν, εὐσέβειαν καὶ οὐκ εὐτ. ὑμῖν ἀνέγραψε Λυσ. 185. 13. **II.** οἰκονομία, λιτότης, ἐπ' εὐτελείᾳ, οἰκονομικῶς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 405· φιλοκαλοῦμεν μετ' εὐτελείας, μετὰ λιτότητος, ἄνευ πολυτελείας, Θουκ. 2. 40· εἰς εὐτ. συντέμνειν, περικόπτειν τι μέχρι σημείου οἰκονομίας, ὁ αὐτ. 8. 86· ἐς εὐτέλ. σωφρονίζειν αὐτόθι 1· εὐτελίη, κλεινῆς ἔκγονε σωφροσύνης Ἀνθ. Π. 10. 104· ἐν τῷ πληθ., ταῖς εὐτελείαις οἱ θεοὶ χαίρουσι, τὰ μικρὰ καὶ ὀλιγοδάπανα εἶναι ἀρεστὰ τοῖς θεοῖς, Ἀντιφάνης ἐν «Μύστιδι» 2. **2)** Εὐτελία, προσωπ. ὄνομα κύριον, Κράτ. Θηβ. 3. 3 Bgk.

εὐτελής, ές, (τέλος) εὔωνος, εὐθηνός, Ἡρόδ. 2. 86, Πλάτ. Κρίτων 45Α, κτλ.· μηδαμινός, εὔκολος, Πλάτ. Νόμ. 649D· εὐτελέστερα δὲ τὰ δεινὰ Θουκ. 8. 46.— Ἐπίρρ. **-λῶς**, εὐθηνά, Ξεν. Συμπ. 4. 49· ἀλλ' ἀγόρασον εὐτελῶς Ἔφιππος ἐν «Ὁμοίοις ἢ Ὀβελιαφόροις» 1. **2)** οὐτιδανός, ποταπός, «τιποτένιος», ἐπὶ προσώπων, σημ. ὀργὸς δ' οὔ τις εὐτελὴς ἀρ' ἦν Αἰσχύλ. Θήβ. 491· ἐπὶ χαρακτῆρος, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 11, 4· ἀντίθετον τῷ σεμνός, ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 4, 8· ὅστις .. εὐτελέστατος Εὔπολις ἐν «Μαρικᾷ» 9· παιδισκάριον .. εὐτελὲς Μένανδρ. ἐν «Μισουμένῳ» 3· ἀνόητος εὐτελὴς ὑπερβολῇ ὁ αὐτ. ἐν Ἀσπ. 137:— οὕτως ἐπὶ πραγμάτων, εὐτ. βίος, οὐτιδανός, ἄθλιος, πρόστυχος, Πλάτ. Νόμ. 806Α· εὐτελεστέρα ἄσκησις, ἀναξία λόγου, μὴ ἀπαιτοῦσα πολὺν κόπον, Ξεν. Ἱππαρχ. 1, 16· τἄλλα δὲ .. εὐτελέστατ' ἔστ' Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 2. 11, πρβλ. Ἐπίνικον ἐν «Μνησιπτολέμῳ» 1. 4. **II.** ὀλιγοδάπανος, λιτός, δίαιτα Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 5· δεῖπνον Πλούτ. 2. 150C.

εὐτελίζω, ἐξευτελίζω, ταπεινῶ, Πλούτ. 2. 1073C, Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 13.

εὐτελισμός, ὁ, ἐξευτελισμός, ταπείνωσις, Λογγῖνος 11. 2, ἐν τῷ πληθ.

εὐτελιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐξευτελίζων, Φιλόδημ. π. κακ. XXIV. 6, ἔκδ. Sauppe.

Εὐτέρπη, ἡ, ἡ τέρπουσα λίαν, μία ἐκ τῶν ἐννέα Μουσῶν, Ἡσ. Θ. 77.

εὐτερπής, ές, τερπνός, εὐάρεστος, θελκτικός, Πινδ. Ο. 6. 180, Ἀνθ. Π. 9. 364.

εὐτέχνητος, ον, τεχνηέντως εἰργασμένος, Ἀν. Π. 6. 260.

εὐτεχνία, ἡ, ἐμπειρία ἐν τῇ τέχνῃ, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 34, Λουκ. Ἑρμότ. 20, Ἀνθ. Πλαν. 5. 142.

εὐτέχνος, ον, ἔμπειρος, ἐπιτήδειος, ἐπὶ προσώπων, Ἱππ. Ἐπιστ. 1276. 51, Συλλ. Ἐπιγρ. 4924b· **εὐτέχνων** .. σκυτοτόμων Ἀντ. Π. 6. 206. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, τὸ μετὰ τέχνης κατεσκευασμένον, εὐτέχνοισιν ἐδέθλοις Παῦλ. Σιλεντ. Ἔκφρ. Μεγαλ. Ἐκκλ. 514· ἔργοις ὁ αὐτ. ἐν Ἀμβ. 79.— Ἐπίρρ. **εὐτέχνως**, Πολυδ. Δ', 24, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 1. μέρος 1. σ. 110D, κλ.

εὔτηκτος, ον, εὐκόλως τηκόμενος ἢ διαλυόμενος, Ἀριστ. Πρβλ. 1. 50, κλ.

εὐτηξία, ἡ, ἡ περὶ τὴν τῆξιν εὐκολία, τὸ εὐκόλως τήκεσθαι, Ἀριστ. π. Θαυμ. 50.

εὐτιθάσευτος, ον, ὁ εὐκόλως τιθασευόμενος, ἐξημερούμενος, Στράβ. 705.

εὐτίνακτος, ον, ὁ εὐκόλως τινασσόμενος, Ἡσύχ. ἐν λ. **κροτητά.**

εὐτλήμων, Δωρ. **εὐτλάμων** [ᾰ], **ον,** γεν. **-ονος,** λίαν ἀντέχων, καρτερικός, εὐτλήμονι δόξῃ Αἰσχύλ. Πέρσ. 28· εὐτλάμονι θυμῷ Εὐρ. Μήδ. 865.

εὐτμητος, ον, (τέμνω) καλῶς τετμημένος, ἐν τῇ Ἰλ. ἐπὶ δερματίνων πραγμάτων, ἱμάντες Κ. 567, Φ. 30· τελαμὼν Η. 304, Ψ. 825.— Καθ' Ἡσύχ. «εὐτμήτοις· εὖ κατεσκευασμένοις».

εὐτοιχος, ον, ἔχων καλοὺς τοίχους, Μανέθων 4. 151.

εὐτοκέω, τίκτω εὐκόλως, Ἱππ. 260, 25, Κικ. π. Ἀττ. 10. 18· ἐπὶ δένδρων, γεννῶ, παράγω καρπόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 14, 1.

εὐτοκία, ἡ, εὐτυχὴς τοκετός, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 56, Ἀνθ. Π. 9. 268· τρισσὴ εὐτ., τριῶν τέκνων **εὐτυχὴς** γέννησις, αὐτόθι 349.

εὐτόκιος, ον, βοηθῶν τὸν τοκετόν, Γεωπ. 13. 10, 12· κοινῶς **ἀτόκιον.**

εὔτοκος, ον, εὐκόλως γεννῶν, ἀντίθ. τῷ **δύστοκος**, Ἵππος δὲ τῶν τετραπόδων ἁπάντων εὐτοκώτατον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 21, κ. ἀλλ.

εὐτολμέω, εἶμαι ἀρκούντως τολμηρός, ὥστε μὴ εὐτολμεῖν αὐτοὺς ἀδικεῖν Δίων Κ. 55. 16.

εὐτολμία, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **εὐτολμος**, μεγάλη τόλμη, ἀνδρεία, θάρρος, γενναιότης Εὐρ. Μήδ. 469, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 3. 5· ἐν τῷ πληθ., Δ. ὁδ 17. 10.

εὔτολμος, ον, ὁ ἔχων πολλὴν τόλμην, θαρραλέος, εὐτόλμῳ ψυχᾶς λήμματι Σιμωνίδ. 140 (199)· ἀπ' εὐτ. φρενὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1309· ἐπὶ ἀνδρῶν, Ξεν. Ἀν. 1. 7, 4· κύνες Ὀππ. Κυν. 3. 383.— Ἠπίρρ. **-μως** Τυρταῖος 12, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1298:— Συγκρ. **-ότερον** Πλουτ. Σόλ. 14.—Λείπουσι ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀντιτίθεται δὲ τῷ **τολμηρός**, παράτολμος, εὔτολμος εἶναι κρῖνε, τολμηρὸς δὲ μή Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 153.

εὔτομος, ον, καλῶς διηρημένος, κανονικός, ἐπὶ οἰκίας ἢ πόλεως, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 11, 6 κέξ.

εὐτονέω, εἶμαι εὔτονος, ἔχω εὐτονίαν, δύναμιν, Ἱππ. Ἐπιστ. 1279. 1., 1283. 48· ἔχω τὴν δύναμιν ἢ τὰ μέσα νὰ πράξω τι, εἰπεῖν τι Πλούτ. 2. 531Β, πρβλ. 533Ε· παρέχειν τι Συλλ. Ἐπιγρ. 5853. 10.

εὐτονία, ἡ, ἡ κατάστασις τοῦ καλῶς ἐντεταμένου, ἔντασις, ἰσχύς, ῥώμη, δύναμις, εὐκαμψία, Ἱππ. Ἐπιστ. 1277· ὄρχησίν τινα κούφην καὶ περιέχουσαν πολλὴν εὐτονίαν σκελῶν Διόδ. 5. 34· ἐπὶ ὕφους, Διον. Ἀλ. τῶν Ἀρχαίων Κρίσις 2. 3· ἐπὶ χαρακτῆρος,

Πλούτ. 2. 156C.— Καθ' Ἡσύχ.: «εὐτονία. ἀνεξικακία. καρτερία· ὑπομονή».

εὐτονίζω, δίδω δύναμιν εἴς τι πρᾶγμα, Ἀλέξ.Τραλλ. 8. σ. 433.

εὔτονος, ον, (τείνω) καλῶς ἐντεταμένος, ἔχων τόνον, δυναμιν, εὔρωστος, ἰσχυρός, ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἢ τῶν μελῶν αὐτοῦ, Ἱππ.Ἀφ 1247, Ἀριστ. π. Ζώων Πορείας 10. 9· τὸ .. εὔτονον .. σωμάτων καὶ ψυχῶν = **εὐτονία**, Πλάτ. Νόμ. 815Α, κλ.· ἐπὶ μηχανῶν, Πολύβ. 8.7, 2· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, Διόδ.1. 41. ἐπὶ τοῦ οἴνου, Ἀριστ. Π. Θαυμ. 22· ἐπὶ ῥήτορος, δεινός, εὐγλωττος, εὔτονος τῇ λέξει Διον.Ἀλ. τῶν Ἀρχαίων Κρίσις 5. 4· τῆς λέξεως τὸ εὔτονον αὐτόθι 3. 2.—Ἐπίρρ. **-νως**, μετὰ τόνου καὶ δυνάμεως, ἰσχυρῶς, Ἀριστοφ. Πλ. 1095. **II.** ἐπὶ τῆς φωνῆς, καλὸν τόνον ἔχουσα, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5.7.1.—Συχνάκις συγχέεται πρὸς τὸ **ἔντονος**, ὡς ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 665.—Καθ' Ἡσύχ.: «εὔτονος· εὐμενής. γενναῖος».

εὐτοξία, ἡ, δεξιότης ἐν τῷ τοξεύειν, Ἡρῳδιαν.1.15· ὁ Βεκκῆρος εἰκάζει: **εὐστοχία**.

εὔτοξος, ον, ἔχων καλὰ τόξα, δηλ. βέλη (ἴδε **τόξον** II), εὔτοξον φαρέτρην Ἀνθ. Ηλαν. 4. 214.

εὐτόρνευτος, ον, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 5. 135.

εὔτορνος, ον, καλῶς τετορνευμένος, στρογγύλος, κυκλοτερής, Εὐριπ. Τρῳ.1197, Λυκόφρ. 664. **2)** εὐκόλως τορνευόμενος, Θεοφρ. π. Φυτ.Ἱστ. 5. 6, 4.

εὐτράπεζος, ον, ἔχων καλὴν τράπεζαν, φιλόξενος, ἀνδρῶνες Αἰσχύλ.Ἀγ.243· ἐπὶ προσώπων, Ἡλουτ.Γ. Γράκχ.19. **2)** ἁβρός, ἁβροδίαιτος, τρυφηλός, βίος Εὐρ.Ἀποσπ.672· ἐπὶ ἀνδρῶν, εὐτραπέζων Θετταλῶν ξένων τροφοὶ Ἔριφος ἐν «Πελταστῇ» 1 (Ἀθήν. 137D)· ἐπὶ ἐδεσμάτων, δαπανηρός, πολυτελής, Πλούτ. 2. 667C.

εὐτραπελεύομαι, ἀποθ., εἶμαι εὐτράπελος, ἀστεῖος, εὐφυής, ἢ φέρομαι εὐτραπέλως, ἀστείζομαι, εὐφυολογῶ, Πολύβ. 12. 16, 4, Διοδ.Ἔκλογ. 615. 59· οὕτως ὁ Δινδ. (ἀντὶ **εὐτραπεζεύομαι**) ἐν Εὐστ.1053.18.

εὐτραπελία, ἡ, ἡ φύσις, τὸ ἰδίωμα τοῦ εὐτραπέλου, εὐφυΐα, ἀστειότης, ζωηρότης, Λατ. urbanitas, Ἱππ. 24. 3 ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ὁριζομένη ὡς πεπαιδευμένη ὕβρις Ρητ. 2. 12, 16 (ἴδε ἐν λ. **εὐτράπελος**)· οὕτως, ἡ περὶ τὰς παιδιὰς καὶ τὰς ὁμιλίας εὐτρ. Πλουτ. Ἀντ. 43. **2)** σπανίως ἐπὶ κακῆς σημασίας, = **βωμολοχία**, Ἐπιστ. Παύλ. π. Ἔφεσ. ε'. 4.

εὐτράπελος, ον, (τρέπω) εὐκόλως τρεπόμενος ἢ μεταβαλλόμενος, ἀγχίστροφος, ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 5. 13· εὐείνητος, ἐλαφρός, ἐπὶ τῶν πιθήκων, ὁ αὐτ. π. Ζ. 5. 26· λόγος εὐτρ., δεξιός, ἕτοιμος λόγος πρὸς ὑπεράσπισιν, Ἀριστοφ. Σφ. 469·—Ἐπίρρ. **-λως**, δεξιῶς, ἑτοίμως, ἄνευ σκαιότητος ἢ δυσκολίας, Θουκ. 2. 41. **2)** ἕτοιμος πρὸς ἀπάντησιν, εὐφυής, ὀξύς, ζωηρός, Λατ. urbanus, facetus, lepitus, πρβλ.Ἀριστ.Ἠθ. Ν. 2.7, 13 (ἔνθα ἡ εὐτραπελία εἶναι μέση μεταξὺ ἀγροικίας καὶ βωμολοχίας, πρβλ. 4. 8, 3)· εὐτρ. παρὰ τὰς συνουσίας Πολύβ. 24. 5, 7· ἀλλά, **6)** ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς σημασίας, = **βωμολόχος**, σκωπτικός, φλύαρος, ἀχρειολόγος, ὡς Ἰσοκρ.149D, πρβλ. **εὐτραπελία** ἐν Ἐπιστ. Παύλ. π. Ἔφεσ. ε'. 4· εὐτράπελόν ἐστι, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., εἶναι γελοῖον ὅτι .., Πλούτ.2.1062B. **2)** δόλιος, πανοῦργος, ἔπος εὐτράπελον, «εὐτράπελον δέ, ἀπαίδευτον, αἰσχρόν. ὃ ἐκτρέψαιτο ἄν τις» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 4.186· μὴ δολωθῇς, ὦ φίλος, εὐτραπέλοις κέρδεσσ', μὴ ἀπατηθῇς, ὦ φίλε (Ἱέρων), ὑπὸ τῆς ἀπατηλῆς κολακείας καὶ φιλοκερδείας τῶν αὐλικῶν κολάκων, αὐτόθι 1. 178.

εὐτράφέω, καλῶς τρέφομαι, θάλλω, ἀκμάζω, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4.10,1· ἀλλ' ἡ ἀληθὴς γραφὴ εἶναι **εὐτροφεῖ**, ὡς ἡ **εὐτροφία** ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ.Ἱστ.7.1, 11.

εὐτράφής, ές, (τρέφω) καλῶς τεθραμμένος, ἀκμαῖος, εὔσωμος, παχύς, Ἱππ. π.Ἀέρ 289, Εὐρ. Μήδ. 920, Ι. Τ. 304, Πλάτ. Νόμ. 835D, Ἀριστ., κλ., πρβλ. **εὐτρεφής**·— τὸ εὐτραφές, = **εὐτροφία**, Πολύαιν.7. 36·—Ἰων. Ἐπίρρ. εὐτραφέως ἔχω, εἶμαι εὐτραφής, Ἱππ. 257. 5. **II.** ἐνεργ., θρεπτικός, ὕδωρ Αἰσχύλ. Θήβ. 308· γάλα ἐν Χο. 898.

εὐτραφία, Ἰων. **εὐτραφίη**, ἡ, τὸ εὖ τρέφεσθαι, εὐημερία, Συλλ.Ἐπιγρ. 3769.

εὐτράχηλος, ον, ἔχων ὡραῖον τράχηλον, Ἱπποιατρ. 261, Ἰω. Μαλαλ.1.133, 134, κλ.

εὐτρεπής, ές, (τρέπω) εὐκόλως τρεπόμενος· καθόλου, ἕτοιμος, παρεσκευασμένος· συχνὸν παρ' Εὐρ.· εὐτρεπὲς ποιεῖσθαί τι Βάκχ. 440· εὐτρ. παρεῖναι αὐτόθι 844, κ. ἀλλ.· οὕτως, εὐτρεπῆ .. τὸν κοντὸν ποίει Ἐπικρ. ἐν Ἀδήλ. 2· δεῖπνον εὐτρεπὲς Ἀντιφάνης ἐν «Διδύμοις» 2.12· εἰδὼς εὐτρεπεῖς ὑμᾶς Δημ. 45. 2· συνήγοροι .. καθ' ἡμῶν εὐτρεπεῖς ὁ αὐτ. 551.17· εὐτρ. πρός τι Διον.Ἀλ. 2. 3.—Ἐπίρρ. εὐτρεπῶς ἔχω, εἶμαι ἕτοιμος, παρεσκευασμένος, Δημ.15. 9.

εὐτρεπίζω: μέλλ.Ἀττ., **-ιῶ**, παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, βάλλω εἰς τάξιν, ξίφος Αἰσχύλ.Ἀγ.1651· ἃ χρὴ Εὐρ. Ι. Τ. 470· πάντα Δημ.13.1, πρβλ. 32. 5., 44. 21· εὐτρ. τὰ τείχη, ἐπισκευάζειν, Ξεν.Ἑλλ. 2. 2, 4·— Παθ., γίνομαι ἕτοιμος, παρασκευάζομαι, Εὐρ. Ι. Α. 111, Ἀριστοφ. Πλ. 626· σφαγαῖσιν ηὐτρεπισμένον Λυκόφρ. 614:— Μέσ., ἑτοιμάζω δι' ἐμαυτὸν ἢ ἑτοιμάζω τι ἰδικόν μου, Θουκ. 4.123, πρβλ. 2.18. **II.** διαλλάττω, φιλιώνω, τινὰ τινι Ξεν.Ἑλλ. 4. 8, 12· οὕτως ἐν τῷ Μέσ., αὐτόθι 6, καὶ ἐν τῷ Παθ. πρκμ., ἅπαντας ηὐτρέπισται Δημ. 286.17.—Ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ Παθ. πρκμ. **εὐτρεπισμένως**, ἑτοίμως, Λέων Διάκ. σ. 26 C.

εὐτρεπισμός, ὁ, «ἑτοιμασία» Σουΐδ.

εὐτρεπιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **εὐτρεπίζω**, δεῖ εὐτρεπίζειν, ἑτοιμάζειν, Ἱππ. 423. 43, Ἰλιόδ. 4.15.

εὐτρεπιστής, οῦ, ὁ, ἑτοιμάζων, παρασκευάζων, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἰλ.72.

εὔτρεπτος, ον, εὐκόλως τρεπόμενος, μεταβαλλόμενος, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 32, Πλουτ. Μάρ. 21· τὸ εὔτρεπτον ὁ αὐτ. 2. 912B· ἐπὶ νοσημάτων, ἤπιος, Γαλην. 15. 590. **2)** ἕτοιμος, πρόθυμος, ἐπιρρεπής, εὔτρεπτος πρὸς μεταβολάς, εὐμετάβολος, αὐτόθι 978F, Πολυδ. Ϛ', 121.

εὐτρεφής, Ἐπικ. **ἐϋτρεφής, ές,** (τρέφω) καλῶς τεθραμμένος, εὐτραφής, ὄϊες .. ἐϋτρεφέες Ὀδ. Ι. 425· αἰγὸς ἐϋτρεφέος Ξ. 530· σαρκὸς εὐτρεφέστατον πάχος Εὐριπ. Κύκλ. 380, ἔνθα ὁ Scal. εὐτραφέστατον· διότι τὸ **εὐτραφὴς** εἶναι ἐν χρήσει ἀλλαχοῦ παρ' Εὐρ. καὶ φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ Ἀττ. τύπος. **II.** τρέφων, θρεπτικός, χώρας εὐτρεφοῦς Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ.1.18, 1 (ἔνθα διωρθώθη ἤδη εἰς εὐτραφοῦς).

εὐτρεψία, ἡ, (εὐτρεπτος) τὸ εὐμετάβολον, Κλήμ.Ἀλ. 460.

εὐτρήρων, ωνος, ὁ, ἡ, ἔχων ἀφθονίαν περιστερῶν, Νόνν. Δ. 13. 62.

εὐτρητος, Ἐπικ. **ἐϋτρητος, ον,** (τιτράω) καλῶς τετρημένος, τετρυπημένος, λοβοὶ Ἰλ. Ξ.182· δόνακες Ἀνθ. Ηλαν.4. 8· πρβλ. **χόανος**· ἔχων πολλὰ ἀνοίγματα, φλεβία Θεοφράστ. περὶ Αἰσθ. 56· πορώδης, σπόγγος Κόντ. Σμ. 9. 429· πέδον Ἀνθ. Π. 6. 21.

εὐτρίαινα, ὁ, (Αἰολ. ἀντὶ **εὐτριαίνης**, ὡς τὸ **ἱππότα** ἀντὶ **ἱππότης**, κτλ.), ἔχων καλὴν τρίαιναν, ἐπίθετ. τοῦ Ποσειδῶνος, Πινδ. Ο.1.117, κατ' αἰτιατ. **εὐτρίαιναν**, πρβλ. **ἀγλαοτρίαινα, ὀρσοτρίαινα**.

εὐτρίβής, ές, καλῶς τετριμμένος, εἰς κόνιν μεταβεβλημένος λεπτήν, «ψιλοκοπανισμένος», Νικ. Ἀλεξιφ. 328, 405· ἑτερόκλ. δοτ. **εὐτριβεῖ** (ὡς ἐξ ἑνομ. **εὔτριψ**), αὐτόθι 44· πρβλ. Λοβεκκίου Παραλ.117.

εὔτριπτος, ον, (τρίβω) εὔθρυπτος, ψαθυρός, εὐκόλως τριβόμενος, ὅταν ἴδῃς μαλακὸν ἄγαν εὔτριπτον, εἰς ἴχνην βαλὼν λέαινε τῷ δολίῳ κακὸν ἄγαν εὔτριπτον, εἰς ἴχνην βαλὼν λέαινε τῷ δοΐδυκι Δημοκράτης παρὰ Γαληνῷ τ.14. σ.130, 9.

εὐτρίχος, ον, = **εὔθριξ**, Εὐρ.Ἡρ. Μαιν. 934· τὸ εὐτριχον Κλήμ.Ἀλ. 267.

εὐτροπία, ἡ, (εὔτροπος) εὐστροφία, τὸ ἀγχίστροφον, ἡ περὶ τὸ ἦθος εὐτρ. Πλουτ. 2. 500D. **II.** καλὴ διάθεσις, χρηστότης ἤθους, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 494. 5.

εὐτροπίς, ιδος, ἡ, ἐπὶ νεώς, ἡ ἔχουσα καλὴν τρόπιν, «εὐστείρης νηός· εὐτρόπιδος» Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 401.

εὔτροπος, ον, (τρέπω) εὔστροφος, οἱ δὲ ἐμμελῶς παίζοντες εὐτράπελοι προσαγορεύονται, οἷον εὔτροποι· τοῦ γὰρ ἤθους αἱ τοιαῦται δοκοῦσι κινήσεις εἶναι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 8, 3. **II.** ὁ καλοὺς ἔχων τρόπους, «εὔτροπος γὰρ ἀνὴρ ὁ τὸ ἦθος ἔχων εἰς τὸ εὖ τετραμμένον» Σχόλ. εἰς Ὀδ. Α. 1· ἐπὶ νοσημάτων, ἤπιος, οὐχὶ ὀξύς, καὶ εὔτροποι καὶ οὐ κατόξεες Ἱππ. 50. 24.—Ἐπίρρ. **εὐτρόπως**, «εὐοργήτως, εὐτρόπως· ὀργὴ γὰρ ὁ τρόπος» Σχόλ. εἰς Θουκ.1.122.

εὐτροφέω, τρέφομαι καλῶς, ἔχω εὐεξίαν σώματος, αὐξάνομαι, «μεγαλώνω», Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4.1, 29, Θεοφρ. π. Φυτ.Ἱστ. 5. 2, 2, κ. ἀλλ.· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. ἢ Παθ., ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 1, 4· ἴδε **εὐτραφέω**.

εὐτροφία, ἡ, καλὴ τροφή, ἀνθηρὰ κατάστασις, εὐεξία, τῶν σωμάτων, τῶν ψυχῶν Πλάτ. Πρωτ. 531A κέξ., πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ.Ἱστ. 5. 8, 6, κ. ἀλλ.· ἴδε **εὐτραφέω**.

εὔτροφος, ον, θρεπτικός, ὑγιεινός, χώρα Θεοφρ π. Φυτ. Αἰτ. 1.14,1 ἔαρ Ὀππ. Κυν. 3.180. **II.** Παθ., καλῶς τεθραμμένος, ἀκμάζων, θάλλων, ἐπὶ δένδρων, Διόδ.17. 89· ἐπὶ τέκνων, Ἱππ. 267. 17.

εὐτρόχαλος, Ἐπικ. **ἐϋτρ-, ον,** (τρέχω) καλῶς ῥέων, ταχέως, ὁρμητικῶς κινούμενος, ποταμὸς Ὀππ. Κυν. 2.131· μέλισσα Ἀνθ. Ηλαν. 36· ἀοιδὴ Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 907. **II.** ὁλοστρόγγυλος, σφαῖρα, κύκλος Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 135, Μανέθων 2. 130· ἐϋτροχάλῳ ἐν ἁλωῇ, ἐντὸς τοῦ στρογγύλου, κυκλοτεροῦς ἁλωνίου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 597, 804, πρβλ. Spitzn. εἰς Ἰλ. Υ. 496.— Καθ' Ἡσύχ. «εὐτρόχαλον· εὔκυκλον. ταχινόν».

εὔτροχος, Ἐπικ. **ἐϋτροχος, ον,** ποιητ. αἰτ. κατὰ μεταπλ. **ἐϋτροχα** Ἀνέκδ. Ὀξ. τ.1. σ. 271: ἔχων ὡραίους τροχούς, ἐϋτροχον ἅρμα καὶ ἵππους Ἰλ. Θ. 438, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 463· ἁμαξαν ἐϋτρ. Ὀδ. Ζ.72, Ἰλ. Ω.150, κλ.· εὐτρ. κύκλος Εὐρ., ἴδε ἐν λ. **ἀντίπηξ**. **2)** τρέχων ταχέως, ὁρμητικός, Λατ. volubilis, Πλάτ. Τίμ. 37B· τρέγων. διολισθάνων εὐκόλως, ἐπὶ σχοι-

νίου διερχομένου διὰ μέσου βρόχων («θηλειῶν»), Ξεν. Κυν. 2. 4· εὔτροχος γλῶσσα, ἕτοιμος, εὐκίνητος, εὐφραδής, Εὐρ. Βάκχ. 268· εὐτρ. ἐν τῷ διαλέγεσθαι Πλουτ. Περικλ. 7· τὸ τῆς διανοίας εὐτρ. Δαμάσκιος παρὰ τῷ Σουΐδ.—Ἐπίρρ., εὐτρόχως ἀναγινώσκειν, μετὰ πολλῆς εὐχερείας, Φίλων 1. 303. **II.** ὁλοστρόγγυλος, τεῖχος Ἀνθ. Π. παράρτ. 50.13.

εὐτρύγητος, ον, εὐκόλως τρυγώμενος, ἐπὶ καρποφόρων δένδρων ἅπερ ὁ περιποιούμενος αὐτὰ διὰ καταλλήλου κλαδεύσεως περιορίζει τὴν εἰς πολὺ ὕψος αὔξησιν αὐτῶν, καὶ οὕτω καθιστᾷ αὐτὰ πολύκλαδα καὶ πολυβλαστῆ, τὰ δὲ τοιαῦτα δένδρα: ἅμα τῇ πολυκαρπίᾳ καὶ εὐτρυγητότερα καὶ τὸ ὅλον εὐθεραπευτότερα γίνεται Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 7, 4.

εὐτυκάζομαι, ἀποθ., ἑτοιμάζω,—καθ' Ἡσύχ. **εὐτυκάζου** (Ἀντίγραφ. **εὐτύκαζον**)· «εὔτυκτον ἔχε, ἑτοίμαζε»· ἐντεῦθεν διωρθώθη ὑπὸ Λ. Δινδορ. ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 149, τόξον εὐτυκάζου (τὸ Μεδ. Ἀντίγραφον ἔχει: τόξον .. τυκάζου).

εὐτυκές· «εὐεργές. εὐχερές. εὐποίητον. ῥᾴδιον» καὶ «εὐτυκῶς· ῥᾳδίως καὶ τὰ ὅμοια» Ἡσύχ.

εὐτῦκος, ον, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ ἑπομ., καλῶς ᾠκοδομημένος, εὐτύκους δόμους (οὕτως ὁ Bothe) Αἰσχύλ. Ἱκ. 959.

II. ἕτοιμος, γλῶσσα αὐτόθι 994· πᾶς τις ἐπειπεῖν ᾠγον .. εὔτυκος αὐτόθι 974· θεῖος προφάτας εὔτυκος .. ὑμνεῖν Βακχυλ. 8. 4 (ἔκδ. Blass)· πῦρ εὔτυκον ἔστω Θεόκρ. 24. 86· εἴς τι Πρατίν. 2 Bgk.

εὐτυκτος, ον, (τεύχω) καλῶς κατεσκευασμένος, καλῶς ἐξειργασμένος, κυνέη Ἰλ. Γ. 336, κτλ.· ἱμάσθλη Θ. 44, κλ.· κλισίη Κ. 566, Ὀδ. Δ. 123· κρέα εὔτ. ποιεῖσθαι, παρασκενάζειν αὐτὰ πρὸς τροφήν, Ἡρόδ. 1. 119, Βακχυλ. 17. 50.

εὐτύπωτος, ον, εὐκόλως δεχόμενος ἐντύπωσιν, εὐμάθεια δὲ εὐτυπώτου Γαλην. τ. 2. σ. 202· εὐτυπωτάτων καὶ ἁπαλῶν διὰ τὸν οἶνον ὄντων Πλούτ. 2. 660C ἔνθα ὁ Beisk. διώρθωσεν: **εὐτυπώτων** ἀντὶ **-ωτάτων.** **2)** ὁ καλῶς ἢ εὐκόλως τυπούμενος ἢ ἐγχαραττόμενος, «διὰ τὸ τῆς γραφῆς ἐν τοιούτῳ ξύλῳ (τῇ πεύκῃ) εὐτύπωτον» Εὐστ. 633. 25.

εὐτύχεια, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **εὐτυχία,** Σοφ. Ἀποσπ. 882.

εὐτῡχέω· παρατ. **ηὐτύχουν** ἢ **εὐτύχουν** Σοφ., κλ.: μέλλ. **-ήσω** Εὐρ. Ὀρ. 1212· ἀόρ. **ηὐτύχησα** ἢ **εὐτ-,** Εὐρ., κλ.: πρκμ. **ηὐτύχηκα** ἢ **εὐτ-** Πλάτ., κλ.: γ' πληθ. ὑπερσ. **εὐτυχήκεσαν** Δημ. 231. 4: — Παθ.: ἀόρ. **εὐτυχήθην** Ἡρῳδιαν. 2. 14: πρκμ. **εὐτύχημαι,** ἴδε ἐν τέλει. Εἶμαι εὐτυχής, εἰμαι ἐν καλῇ καταστάσει, εὐημερῶ, Πινδ. Ο. 7. 149, Ι. 3. 1, Ἡρόδ., κλ.· πόνου χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ Σοφ. Ἠλ. 945· οἱ εὐτυχοῦντες, οἱ ἐν εὐτυχίᾳ ὄντες, Ἀντιφῶν 120. 14:— εὐτ. τινος, εἶμαι εὐτυχὴς ὡς πρός τι, Λουκ. Χαρίδημ. 23· εἰ μνήμης εὐτυχῶ Ἀθήν. 58C·— τινι, πράγματι, τῷ πολέμῳ Ἡρόδ. 1. 171, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 68· τῷ βίῳ Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 111· ἀλλὰ συνηθέστερον μετ' αἰτ. πράγμ., τοὺς ἄλλους πολέμιους Ἡρόδ. 1, 65· τὰ πάντα ὁ αὐτ. 3. 40, Σοφ. Ο.Τ. 88, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 542, Ἴωνα 567. ἔν τινι Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 5· μετὰ μετοχ., ἐπιτυγχάνω ἐν τῷ ποιεῖν τι, Εὐρ. Ὀρ. 1212, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 11· οὕτω μετ' ἀπαρ., Λόγγος 4. 19, Διογ. Λ. 9. 100· ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτ., εὐτ. εὐτύχημα Ξεν. Ἀν. 6. 3, 6:— εὐτύχει, ὡς τὸ Λατ. vale, ἐν τέλει τῶν ἐπιστολῶν ἢ ἐπὶ ἐπιτυμβίων πλακῶν (πρβλ. **εὐπλοέω**), Πλάτ. Ἐπιστ. 321C, Συλλ. Ἐπιγρ. 4346, 4837, κ. ἀλλ.· εὐτυχεῖτε Ἐπιστ. Φιλίππου παρὰ Δημ. 251. 24· ὡσαύτως, ἀλλ' εὐτυχοίης Αἰσχύλ. Χο. 1063, Σοφ. Ο. Τ. 1478, Εὐρ. Μήδ. 688· πρβλ. **ὀνίνημι** II. 3:— Παθ., εὐτύχηται τοῖς πολεμίοις ἱκανά, ἔχουσιν ἀρκετὰς ἐπιτυχίας, Θουκ. 7. 77.

2) ἐπὶ πραγμάτων, βρότεια πράγματ' εὐτυχοῦντα, εὐδοκιμοῦντα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1327· χωρὶς πόνου μὲν οὐδὲν εὐτυχεῖ Σοφ. Ἠλ. 945· τὸ εὐτυχοῦν, ἡ ἐπιτυχία, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 610· τὰ δὲ πολλὰ κατὰ λόγον τοῖς ἀνθρώποις εὐτυχοῦντα ἀσφαλέστερα ἢ παρὰ δόξαν, αἱ δὲ πλειότεραι κατὰ λόγον εὐτυχίαι τῶν ἀνθρώπων εἰναι: ἀσφαλέστεραι ἢ αἱ ἀπροσδόκητοι, Θουκ. 3. 39, πρβλ. 4. 79.

εὐτύχημα, τό, ὡς καὶ νῦν, εὐτυχὲς συμβάν, εὐτυχὴς περίπτωσις, Εὐρ. Φοίν. 1356, Πλάτ. Συμπ. 217Α, κλ.· εὐτυχεῖν εὐτ. Ξεν. Ἀν. 6. 1, 6.

εὐτῡχής, ές, ὡς καὶ νῦν, ἐπὶ προσώπων καὶ γεγονότων, Ἡρόδ. 1. 32, Τραγ., Πλατ., κλ.· ἀντίθετον τῷ ὄλβιος, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ.· τῷ **εὐδαίμων,** Εὐρ. Μήδ. 1229 (ἴδε ἐν λ.)· εὐτυχεῖ πότμῳ Αἰσχύλ. Πέρσ. 709· **εὐτυχῆ** κλύουσα πρᾶξιν Σοφ. Τρ. 293· μετὰ δοτ., ἀλλ' εὐτυχὴς ἴκοιτο τῇ θ' αὐτοῦ πόλει ἐμοί τε, καλῶς νὰ ἔλθῃ μὲ εὐτυχίαν εἰς τὴν πόλιν του καὶ εἰς ἐμέ, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 308· δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχὴς καθ' ἡμέραν ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 999·— τὸ εὐτυχές, = **εὐτυχία,** Θουκ. 2. 44. **II.** Ἐπίρρ. **-χῶς,** Πινδ. Ν. 7. 133, Τραγ., κλ.· Ἰωνικ. **-χέως** Ἡρόδ. 3. 39. — Συγκρ. **-έστερον** Εὐρ. Ἡρακλ. 247, κλ.· Ὑπερθ. **-έστατα** Ἡρόδ. 7. 6.

εὐτῡχία, (πρβλ. **εὐτύχεια**), ἡ, ὡς καὶ νῦν, καλὴ τύχη, ἐπιτυχία, εὐημερία, Πινδ. Ο. 6. 139, Ἡρόδ. 1. 32, Τραγ., κλ.· τὴν ἀτυχίαν εἰς εὐτυχίαν αἰτοῦμαι μεταστῆναι Ἀντιφῶν 119, 34· διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ **εὐδαιμονία** ὑπὸ τοῦ Ἀριστ. ἐν Ρητ. 1. 5, 17· ἐπ' εὐτυχίᾳ Εὐρ. Ι. Τ. 1490, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 573· εὐτυχίᾳ χρῆσθαι Πλάτ. Μένων 72Α· κατά τινα θείαν εὐτ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 798Β· ἡ κατὰ πόλεμον εὐτ. Θουκ. 1. 120·— ἐν τῷ πληθ., εὐτυχήματα, ἐπιτυχίαι, ὁ αὐτ. 2. 44.

εὐὑάλος, ον, ἐκ καλῆς ὑάλου, ῥηγνυμέναις καθαραῖς εὐυάλοις φιάλαις κατὰ τὸν Πλανούδην, ἀντὶ τοῦ ἐν Ἀνθ. Παλ. 11. 55 δευτέρου στίχου: ἀψ ἀναθερμαίνων ψυχομένην κραδίην.

εὐυδρέω, ἔχω ἀφθονίαν ὕδατος, Στράβ. 371.

εὐυδρία, ἡ, ἀφθονία ὕδατος, Στράβ. 218.

εὔυδρος, ον, (ὕδωρ) ἔχων πολύ, ἄφθονον ὕδωρ, ἄστυ Σιμωνίδ. 102· ἀκτὰ Πινδ. Π. 1. 152· γῇ ποιώδης καὶ εὔυδρος Ἡρόδ. 4. 47· χῶρος εὐυδρότερος ὁ αὐτ. 9. 25. **2)** ἐπὶ ποταμοῦ, ἔχων καλόν, ὡραῖον ὕδωρ, Εὐρ. Ι. Τ. 399· ἥξεις ἐπ' ἐννεάκρουνον εὔυδρον ποτὸν (διορθωθὲν ἀντὶ ἔνυδρον) Πολύζηλος ἐν «Δηματυνδάρεω» 3.

εὐυμνία, ἡ, = **εὐμολπία,** Ἡσύχ.

εὔυμνος, ον, ἐν πολλοῖς ὕμνοις ὑμνούμενος, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 19. 207, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 30, ἐν Ἀποσπ. 36 (ἐν τῷ Ὑπερθ.), κτλ. [Ἡ παραλήγουσα βραχεῖα ἐν Ἐπιχ. 69 Ahr.]

εὐυπέρβατος, ον, ἐξ οὗ εὐκόλως ἐξέρχεταί τι, ἐπὶ κοιλότητος (κοτύλης) ἀφ' ἧς ἡ κεφαλὴ ὀστοῦ εὐκόλως ἐξολισθάνει, διενέγκοι μὲν γάρ ἄν τι καὶ κοτύλη κοτύλης, ἡ μὲν εὐυπέρβατος ἐοῦσα, ἡ δὲ ἧσσον Ἱππ. π. Ἄρθρ. 784.

εὐυπέρβλητος, ον, ὁ εὐχερῶς ὑπερβαλλόμενος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 2, 19.

εὔυπνος, ον, κοιμώμενος καλῶς, βαθέως, Ἱππ. 267. 37.

II. ἐνεργ., δίδων, παρέχων καλὸν ὕπνον, «ὁ Ζεὺς παρὰ Δελφοῖς» Ἡσύχ.

εὐυπόδητος, ον, ἐπὶ πεδίλου, τὸ εὐκόλως ὑποδενόμενον, τὰ τῆς Ἑλένης εὐυπόδητα πέδιλα Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 853, Ἡσύχ. ἐν λ. **πάξ.**

εὐύποιστος, ον, = ῥᾴδιος φέρειν, εὐκόλως ὑποφερόμενος, «εὐκολοϋπόφερτος», Θεοδώρητ. ἐν Ἐκκλ. Ἱστ. 4. 19, κλ.

εὐυπόληπτος, ον, ὁ καλῶς φυλάττων τι ἐν ἑαυτῷ, Εὐστ. Πονημάτ. 259. 44· ὁ ἔχων καλὴν ὑπόληψιν, ὡς καὶ νῦν (ἢ ὁ δυνάμενος νὰ ἐκτιμήσῃ τι καλῶς), αὐτόθι 68. 51, Ἰουστιν. Κῶδ. 10. 30, 4, Χρον. Πασχ. 734. 8.— ὡσαύτως **εὐυπόλημπος** Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 400. 13.— οὐσιαστ. **εὐυποληψία,** ἡ, Λυδ. κ. Ροδ. στ. 11. 989, ἔκδ. Wr.

εὐυπονόητος, ον, εὐκόλως ὑποτοούμενος, Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1521, 12.

εὐυπόστατος, ον, ἔχων καλὴν ὑπόστασιν, καλὴν ἀντοχήν, Ἀφρικ. Κεστ. σ. 291Β.

εὐυπότακτος, ον, ὁ εὐκόλως ὑποτασσόμενος, ὑπακούων, Γλωσσ.

εὐυποχώρητος, ον, εὐκόλως ὑποχωρῶν, Ἑρμ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1086.

εὐύφαντος, ον, (ὑφαίνω) = τῷ ἑπομ., Σουΐδ., Βυζαντ.

εὐὔφής, ές, (ὑφὴ) καλῶς ὑφασμένος, Ἀνθ. Π. 10. 2· περὶ τοῦ: τὸν δὲ γ' εὐυφῆ ἐν Σοφ. Τρ. 602, ἴδε ἐν λ. **ταναΰφής.**

εὐυψής, ές, (ὕψος) ἔχων ἀρκούντως μέγα ὕψος, Νικήτ. Χρον. 106 D.

εὐφαής, ές, (φάος) λάμπων καλῶς, λίαν λαμπρός, φωτεινός, Νόνν. Δ. 8. 111.

εὐφάλαρος· ἔχων λαμπρὰ φάλαρα, Ἡσύχ.

εὐφᾱμέω, εὐφᾱμος, Δωρ. ἀντὶ **εὐφημέω, εὔφημος.**

Εὐφάμιος· «ὁ Ζεύς» Ἡσύχ.

εὐφᾰνής, ές, φαινόμενος καλός, στρατὸς Μαυρίκ. Στρατ. σ. 229.

εὐφαντασίαστος, ον, ὁ συλλαμβάνων ἐν τῇ ἑαυτοῦ φαντασίᾳ καλὰ πράγματα, Ἀθαν. τ. 1. σ. 757.

εὐφαντᾰσίωτος, ον, ὁ διὰ τῆς ἑαυτοῦ φαντασίας δυνάμενος νὰ μεγαλοποιῇ καὶ παριστᾷ ζωηρῶς ὡς πραγματικὰς ἐννοίας ἀφῃρημένας δίδων εἰς αὐτὰς σχῆμα καὶ μορφήν, Λατ. qui sibi res, voces, actus secundum verum optime fingit, Κυντιλιανὸς 6. 2, 30.

εὐφᾰρέτρης, ου, ὁ, Δωρ. **-ας, α,** ἔχων ὡραίαν φαρέτραν, Σοφ. Τρ. 208.

εὐφαρμᾰκος, ον, ἔχων ἀφθονίαν φαρμάκων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 10, 3. **II.** = «εὔχροος» Ἡσύχ.

εὐφέγγεια, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἑπομ., φωταύγεια, Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 116. 9.

εὐφεγγής, ές, φέγγων καλῶς, λαμπρός, φωτεινός, ἡμέρα .. εὐφ. ἰδεῖν Αἰσχύλ. Πέρσ. 387· ἀστέρες Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1195· σελήνη Πλούτ. 2. 161Ε· τὸ εὐφ. Λουκ. Ἱππίας 8.

εὐφημέω, Δωρ. **εὐφᾱμέω** (εὔφημος), μεταχειρίζομαι λέξεις εὐοιώνους, ἀντίθετον τῷ **δυσφημέω.** **I.** ἀποφεύγω πᾶσαν δυσοίωνον λέξιν, ὡς ἀπῃτεῖτο κατὰ τὰς ἱερὰς τελετάς, τὸ τοῦ Ὁρατίου male ominatis parcere verbis· ἀκολούθως (τούτου ὄντος τοῦ ἀσφαλεστάτου μέσου πρὸς ἀποφυγὴν αὐτῶν), τηρῶ θρησκευτικὴν σιγήν, φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ εὐφημῆσαί τε κέλεσθε Ἰλ. Ι. 171, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 263, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 17, 18, κτλ.· τὸ πλεῖστον κατὰ προστακτικήν, εὐφήμει, εὐφημεῖτε, σιγᾶτε, σιωπή!

Λατ. bona verba quaeso, favete linguis, οἱονεὶ πρὸς ἀποφυγὴν κακοῦ οἰωνοῦ, Ἀριστοφ. Νεφ. 298, Ἀχ. 241, κ. ἀλλ.· οὗτως, οἱ δὲ ἀμβώσαντες μέγα εὐφημέειν μιν ἐκέλευον, ἐπειδὴ αἱ λέξεις αὐτοῦ ἐτάραξαν αὐτούς, Ἡρόδ. 3. 38· εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην Ἀριστοφ. Βάτρ. 354· εὐφήμει τοῦτό γε, ἦν δ' ἐγὼ Πλάτ. Εὐθύδ. 301Α, πρβλ. Πολ. 329C· οὐκ εὐφημήσεις; ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 214D.— Παθ., εὔφημον εἴη τοὔπος εὐφημουμένη (fausta audienti, Ἑρμ.) Αἰσχύλ. Ἰκ. 512· πρβλ. **εὔστομος** II. 2. **II.** βοῶ, ἀνακράζω εἰς ἔπαινον ἢ τιμήν τινος, ἢ ἐν θριάμβῳ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 596, Εὐμ. 1035, Ἀριστοφ. Πλ. 758, Διόδ. 5. 49. **2)** μετ' αἴτ., τιμῶ, ἐπαινῶ, λέγω καλὰ περί τινος, Πλάτ. Ἐπιν. 992D, Ξεν. Συμπ. 4. 49· ὡσαύτως, καλῶ δι' ἐπιεικοῦς ὀνόματος, Διοδ. Ἔκλογ. Βατ. σ. 119.— Παθ., ἔχω καλὴν φήμην, Συλλ. Ἐπιγρ. 4389. **III.** ἠχῶ ἐν θριάμβῳ, κέλαδος Ἑλλήνων πάρα.. εὐφήμησεν Αἰσχύλ. Πέρσ. 389· ὁλολυγμὸς εὐφημῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 28.

εὐφημητέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ εὐφημεῖν, Φίλων II. 257, 33.

εὐφημητικός, ή, όν, ἔχων σημασίαν εὔφημον, Εὐστ. 763. 37.

εὐφημία, ἡ, ἡ χρῆσις λέξεων εὐοιώνων, ἀντίθετον τῷ **δυσφημία**. **I.** ἀποχὴ ἀπὸ γλώσσης δυσοιώνου, θρησκευτικὴ σιγή, εὐφημίαν ἴσχε = εὐφήμει Σοφ. Τρ. 178· σῶζε τὴν εὐφημίαν Σοφ. Ἀποσπ. 206· εὐφημία 'στω, εὐφημία 'στω, ὡς προκήρυξις ἐπιβάλλουσα σιγὴν πρὸ τῆς προσευχῆς, Ἀριστοφ. Ὄρν. 959, Θεσμ. 295· οὕτως, εὐφημίαν.. κηρύξας ἔχω Σοφ. Ἀποσπ. 764· Ταλθύβιος.. εὐφημίαν ἀνεῖπε Εὐρ. Ι. Α. 1564· μετ' εὐφημίας διδάσκειν Πλάτ. Νόμ. 949Β· ἐν εὐφημίᾳ δεῖ τελευτᾶν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 117D· πρὸς εὐφημίαν τρεπέσθω, felix faustumque sit, Λουκ. ὑπὲρ τοῦ ἐν πρ. Πταίσμ. 17. **II.** ἐπὶ θετικῆς ἐννοίας, λόγων εὐφημίαν, τὸ εὔφημον τῶν λόγων, Εὐρ. Ι. Α. 608· διὰ τὴν τῶν λόγων εὐφημίαν, «διὰ τοὺς καλοὺς καὶ εὐνοϊκοὺς πρὸς τὴν πόλιν λόγους» (Δούκ.), Αἰσχίν. 1. 169· πᾶσαν εὐφ. παρειχόμην Δημ. 1472. 5· εὐφ. ἔχειν πρός τινα Πλάτ. Νόμ. 717C· ἰδίως, ὄνομα καλὸν καὶ ἔντιμον διὰ κακὸν πρᾶγμα, εὐφημισμὸς (ὡς, Εὐμενίδες, εὐφρόνη, κτλ.), δι' εὐφημίαν αὐτόθι 736Α· εὐφημίας ἕνεκα Αἰσχίν. 66, ἐν τέλει· πρβλ. Πλούτ. 2. 449Α. **2)** = **εὐφωνία**, Δημήτρ. π. Ἑρμηνείας 175 (ἐν Ῥήτορσι Walz τ. 9. σ. 79), πρβλ. **εὐφημίζω** II. **III.** προσευχὴ καὶ αἶνος, λατρεία, τιμή, Εὐρ. Ι. Α. 1470, Πλάτ. Ἀλκ. 2. 149Β, Δείναρχ. 106. 38· ἀθάνατος εὐφ. Διόδ. 1. 2· ἀείμνηστος Πλούτ. 2. 121Α· ἡ ὕστερον εὐφ. Δίων Χρ. 1. 571· τὴν παρὰ πᾶσιν ἀγαθὴν εὐφημίαν, καλὴν φήμην, Συλλ. Ἐπιγρ. 2335. 39·— καὶ ἐν τῷ πληθ., ὕμνοι πρὸς αἶνον, ἔπαινοι, Πινδ. Π. 10. 54.—Ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 206, ἀντὶ σῶζε τὴν εὐφημίαν, ἀνάγνωθι εὐθυμίαν.

εὐφημίζω, μεταχειρίζομαι εὔφημον, καλὴν λέξιν περὶ κακοῦ πράγματος, καί, **εὐφημισμός**, ὁ, ἡ χρῆσις εὐφήμου λέξεως ἀντὶ δυσοιώνου, π. χ. Εὐμενίδες ἀντὶ Ἐρινύες, εὐφρόνη ἀντὶ νύξ, κτλ.. Εὐστ. 1398. 52, πρβλ. Δημήτρ. Φαληρ. 281. **II.** χαιρετίζω δι' εὐφήμων ἐπιφωνήσεων, Ἡρῳδιαν. 2. 3, 35, ἐν τῷ Παθ.

εὐφημικῶς, Ἐπίρρ. = **εὐφήμως**, Κύριλλ. Ἀλ. 1056Α.

εὐφήμισμα, τό, τὸ εὐφημίζειν, Ἰωσ. Φλαβ. Ἰουδ. πόλ. 7. 5, 2.

εὐφημολογία, ἡ, τὸ εὔφημα λέγειν, Θ. Στουδ. Cod. Par. 891, fol. 155 v^0.

εὔφημος, Δωρ. **εὔφᾱμος**, **ον**, (φήμη) ἐκπέμπων φωνὴν εὐοίωνον, ὅσιος, ἀντίθετον τῷ **δύσφημος**, ἔστι δὲ .. εὔφημος (ὁ μελανέατος)· οὐ γάρ μινυρίζει.. Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 32, 3· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐν δευτερευούσαις σημασίαις, **I.** ἀπεχόμενος ἀπὸ δυσοιώνων λέξεων, ὅ. ἐ. τηρῶν θρησκευτικὴν σιγήν, εὔφημον .. κοίμησον στόμα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1247 γλῶσσαν εὔφ. φέρειν ὁ αὐτ. ἐν Χο. 581· οὕτως ἴσως, εὐφ. γόοι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 36· τὸ τᾶς εὐφάμου στόμα φροντίδος ἱέντες, κινοῦντες τὰ χείλη, ἄνευ ἤχου ἢ λέξεων, ἐν σιγηλοῖς στοχασμοῖς ἀφοσιώσεως, Σοφ. Ο. Κ. 132· οὕτως, ὑπ' εὐφήμου βοῆς, δηλ. ἐν σιγῇ, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 630· εὔφημα φώνει, ὡς τὸ **εὐφήμει**, Λατ. fave lingua, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 362, 591, Εὐρ. Ι. Τ. 687 εὔφημος ἴσθι Σοφ. Ἀποσπ. 426· εὔφ. πᾶς ἔστω λαὸς Ἀριστοφ. Θεσμ. 39. **2)** ἤπιος (πρβλ. **εὐφημία** I. 2, **εὐφημισμός**), ἐν εὐφημοτάτοις ὀνόμασι .. κατονομάζειν, δι' ἡπίων ἐκφράσεων, Πλάτ. Ἀλκ. 2. 140C· πρὸς τὸ εὐφημότατον, Λατ. in meliorem partem, Λουκ. Προμ. 3· πρβλ. **ἀνευφημέω**. **II.** ἐπὶ θετικῆς ἐννοίας, ὁ εὖ ἠχῶν, εὐοίωνος, καλὰ προσημαίνων, μῦθοι Ξενοφάνης 1.14· ἦμαρ Αἰσχύλ. Ἀγ. 636· ἔπος ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 512· εὔφαμοι κέλαδοι Εὐρ. Τρῳ. 1072· εὔφαμον δ' ἐπὶ βωμοῖς μοῦσαν θεῖατ' ἀοιδοί Αἰσχύλ. Ἰκ. 694 (ἴδε Ἔρμανον)· Μούσης ἀνοίγειν .. εὐφημιον στόμα Ἀριστοφ. Ὄρν. 1719· εὐφήμιοι πόνοι, εὐσεβεῖς, ἱεροί, Εὐρ. Ἰων 134· δόμοι ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 1144· ᾠδῆς γένος, ἐρωτήματα Πλάτ. Νόμ. 801 Α, Ἱππ. Μείζων 293Α: οὕτως Ἐπίρρ. **-μως**, δι' εὐφήμων λέξεων ἢ φράσεων, Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 171, Αἰσχύλ. Εὐμ. 287, Πλάτ. Φαῖδρ. 261C, Ἡρώνδ. Μιμίαμβ. 4. 91. **III.** ἐπαινετικός, λόγοι εὔφ., ἐγκώμια, Πολύβ. 31. 14, 4. **IV.** ὡς ὄνομα κύριον, «Εὔφημος· ὁ Ζεὺς ἐν Λέσβῳ» Ἡσύχ.

εὔφθαρτος, ον, εὐκόλως φθειρόμενος, Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 11, 5, π. Ζ. Μορ. 4. 6, 11, κ. ἀλλ. **II.** εὔπεπτος, «εὐκολοχώνευτος», Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 68F.

εὐφθογγέω, φθέγγομαι καλῶς ἢ ᾄδω εὐφώνως, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 18, πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λέξεως: **εὐστομοῦσιν**.

εὔφθογγος, ὁ εὖ φθεγγόμενος, καλῶς ἠχῶν, εὔφθογγοι χοροὶ λύρην ὀχέων Θέογν. 534· κελάδους εὐφθογγοτέρους Αἰσχύλ. Χο. 341· συρίγγων εὐφθόγγῳ φωνᾷ Εὐρ. Τρῳ. 127· ἔχων γλυκεῖαν φωνήν, ἐπὶ πτηνῶν, ἐν τῷ Ὑπερθ., Στράβ. 718, πρβλ. 260.

εὐφῐλής, ές, ὁ λίαν φιλούμενος, εὐφιλῆ χέρα Αἰσχύλ. Ἀγ. 34. **II.** ἐνεργ., λίαν φιλῶν, ποίμνης τοιαύτης οὔτις εὐφιλὴς θεὸς ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 197.

εὐφίλητος, η, ον, λίαν πεφιλημένος, μόνον ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 107.

εὐφῐλόπαις, ὁ, ἡ, τοῖς παισὶ φίλτατος, ἐπὶ σκύμνου λέοντος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 721.

εὐφῐλοτίμητος, ον, ἐκ φιλοδοξίας γινόμενος, δαπανήματα Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 2, 11.

εὔφῐμος, εὐχαλίνωτος, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 178. **II.** ὁ φιμῶν τῇ στύψει, στυπτικός, εὐφίμου καρπὸν μύρτου Νικ. Ἀλεξιτ. 275.

εὔφλαστος, ον, εὔθλαστος, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 26.

εὐφλεκτος, ον, εὐκόλως φλεγόμενος, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 22, Ἀρρ. Ἀν. 2. 19, 1.—Καθ' Ἡσύχ.: «εὐφλεκτα· εὐκαῆ ξύλα».

εὐφορβία, ἡ, πολυτροφία, σφαδάζεις πῶλος ὡς εὐφορβίᾳ, γαστήρ τε γάρ σου καὶ γνάθος πλήρης Σοφ. Ἀποσπ. 727 (Πλούτ. 2, 280F).

εὐφόρβιον, τό, «δένδρον ἐστὶ ναρθηκοειδὲς Λιβυκόν.. , ὑποῦ μεστὸν δριμυπάτου» Διοσκ. 3. 96, Λατ. Euphorbium· ὡσαύτως καὶ ὁ ῥητινώδης ὀπὸς τοῦ φυτοῦ, αὐτόθι.

εὔφορβος, ον, (φέρβω) εὐτραφής, Ὀρφ. π. σεισμῶν 95. **2)** εὔφορος. εὐφόρβοιο ἀρούρης Εὐδοκία ἐν Bandini Catal. Bibl. Med. τ. 1. σ. 234. 56.

εὐφορέω. εἶμαι εὔφορος, γόνιμος, Ἱππ. Ἐπιστ. 1274. 20, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιϐ', 16· εὐτ. σταφυλὰς Γαλην. 3. 44. **II.** ἐπὶ πλοίων, φέρω μέγα φορτίον, Λουκ. Λεξιφ. 15.

εὐφόρητος, ον, εὐκόλως φερόμενος, ὑποφερτός, τινι Αἰσχύλ. Χο. 353, Κύριλλ. Ἀλ. τ. 1. σ. 388Β, Θεόδ. Στουδ. σ. 182Β.

εὐφορία, ἡ, ἡ δύναμις τοῦ φέρειν ῥᾳδίως, Ἱππ. π. Ἀγμ. 775. **II.** ὡς καὶ νῦν, ἄφθονος παραγωγή, εὐφορία καρπῶν, οἴνου Ξεναγ. παρὰ Μακροβ. 5. 19, Ἀλκίφρων 1. 24· ἐλαίου Συλλ. Ἐπιγρ. 355. 60. **III.** δεξιότης, ταχυχειρίαν, εὐποδίαν, εὐφορίαν, ἰσοφορίαν Πολυδ. Δ', 97.

εὐφόρμιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὴν φόρμιγγα, καλῶς φορμίζων, Ἀνθ. Π. 7. 10. **II.** Παθ., ἐπὶ λυρικῆς μουσικῆς, μιολπῆς εὐφόρμιγγος, συνοδευομένης ὑπὸ καλῆς φόρμιγγος ἢ λίαν μελῳδικῆς, Ὀππ. Ἀλ. 5. 618.

εὔφορος, ον, (φέρω) ὃν φέρει τις μεθ' ὑπομονῆς, ἔσχεν .. εὐφόρων λάθαν πόνων Πινδ. Ν. 10. 45. **2)** εὐκόλως φερόμενος ἢ φορούμενος, εὐμεταχείριστος, ἐλαφρός, ὅπλα Ξεν. Κύρ. 2· 3, 14· δόρυ ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 7, 8· περὶ τῷ δακτύλῳ σφενδόνη εὔφορος Λουκ. περὶ Οἴκου 7. **3)** εὐκόλως φερόμενος, ταχέως ἐξαπλούμενος, ἐπὶ νοσημάτων, Λουκ. Ἀποκηρυττ. 27·— ἐπὶ προσώπων, ἐπιρρεπής, εὔφ πρὸς ἡδονὰς Λογγῖνος 44. 1. **II.** ἐνεργ., ὁ φέρων τινὰ καλῶς· ἐπὶ ἀνέμου, εὐνοϊκός, οὔριος, Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 27. **2)** ἐπὶ τοῦ σώματος, ἐνεργητικός, δραστήριος, εὔρωστος, ὑγιής, Φωκυλ. 3, Ξεν. Συμπ. 2, 16· ἔνιοι τῶν βοῶν ζῶσι καὶ εἴκοσιν ἔτη, ἐὰν εὔφορον ἔχωσι τὸ σῶμα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 6. 21, 4. **2)** ὁ δυνάμενος νὰ φέρῃ, νὰ ὑπομείνῃ, ἐν τῷ Ἐπιρρ., εὐφόρως τλῆναι Σοφ. Φιλ. 572· εὐφορώτατα φέρειν Ἱππ. Ἀγμ. 1242, πρβλ. π. Ἀγμ. 764· εὐφόρως ἔχειν πρός τι Πλούτ. 2. 651C. **4)** ἐπὶ ζώων ἢ δένδρων, ὡς καὶ νῦν, παραγωγικός, καρποφόρος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 11, 3, π. Φυτ. 1. 6, 6, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 17, 10· μετὰ γεν., ὁπώρας Ἡρῳδιαν. 1. 6 πόλις εὔφ. πρὸς ἀνδρῶν ἀρετήν, πλουσία εἰς ἀνδρείαν, Διον. Ἀλ. Τέχνη Ῥητ. 3. 3. **5)** ἱκανὸς νὰ πράξῃ τι εὐκόλως, μετ' ἀπαρ., Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 2:—Ἐπίρ., εὐκόλως, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 146 εὐφόρως ἔχειν τῆς γλώττης, ἔχει γλῶσσαν ἕτοιμον, Φιλόστρ. 536· εὐφόρως ἔχω, αἰσθάνομαι καλλίτερα, Γαλην.—Ἀνώμαλ. Συγκρ., **εὐφορέστερος** ἐν Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 4,

εὔφορτος, ον, ἐπὶ νεώς, ἡ ἔχουσα ὅσον φορτίον ἢ ἔρμα πρέπει νὰ ἔχῃ ὅπως εὐπλοῇ, εὔφορτοι νᾶες πελαγίτιδες Ἀνθ. Π. 12. 53·—μεταφ., καλῶς κινούμενος, εὐκίνητος, εὐφόρτοις μελέεσι Ὀππ. Κυν. 1. 85, πρβλ. 4. 447.

εὐφράδεια, ἡ, ὀρθὴ χρῆσις τῆς γλώσσης, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1, 98. **2)** = **εὐγλωττία**, Ἰω. Διάκ. Ἀλληγ. εἰς Ἡσ. Θεογ. 455. **εὐφραδὴς, ές**, (φράζω) «σαφὴς» Σουΐδ. **2)** Παθ., καλῶς, ὀρθῶς ἐκπεφρασμένος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 382, κτλ.· ὁ Ὁμηρ. ἔχει μόνον τὸ Ἐπίρρ. ἐν Ὀδ. Τ. 352 **εὐφραδέως**, εὐφραδῶς, εὐγλώττως, μᾶλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις.

εὐφραδίη, ἡ, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ **εὐφράδεια**, Ἀνθ. Π. 1. 28, Συλλ. Ἐπιγρ. 6854f.

εὐφραίνω, Ἐπικ. **ἐϋφρ-**: μέλλ. Ἀττ. **εὐφρᾰνῶ** Αἰσχύλ. Χο. 742, κτλ., Ἰωνικ. καὶ Ἐπικ. **εὐφρανέω** Ἰλ. Ε. 688, **ἐϋφρανέω** Η. 297:— ἀόρ. **εὔφρᾰνα** ἢ **ηὔφρᾰνα** Σιμωνίδ. ἐν Ἀνθ. Π. 13. 19, Εὐρ., κτλ., Ἐπικ. **εὔφρηνα** Ἰλ. Ω.102, ὑποτακτ. **ἐϋφρήνῃς** Η. 295:— Παθ. μετὰ Μέσ. μέλλ., **εὐφρᾰνοῦμαι** Ξεν. Συμπ.7. 5, Ἰωνικ. 6′ ἑνικ. **εὐφράνεαι** Ἡρόδ. 4. 9· ὡσαύτως Παθ. **εὐφρανθήσομαι** Ἀριστοφ. Λυσ. 165, Αἰσχίν. 27.12: ἀόρ. **εὐφράνθη** ἢ **ηὐφρ-**, Πινδ. Ο. 9. 94, Ἀριστοφ. Ἀχ. 5: (εὔφρων). Προξενῶ εὐφροσύνην, χαράν, φαιδρότητα, χαροποιῶ, «καλοκαρδίζω», εὐφραίνειν ἄλοχον Ἰλ. Ε. 688· ἐϋφραίνοιτε γυναῖκας Ὀδ. Ν. 44· ἀνδρὸς ἐϋφραίνοιμι **φρόνημα** Υ. 82· εὐφρ. θυμόν τινος Πινδ. Ι. 7 (6). 2· φρένα, νόον, βίον τινός, κτλ., Τραγ.· τινὰ ἐπέεσι Ἰλ. Ω.102· ὅτ' ἀρετὴν Πλάτ. Μενέξ. 237Α· τινά τι Ἀγάθων παρ' Ἀθην. 211Ε, Ξεν. Ἀπομν. 2. 4, 6. **II.** Παθ. εὐφραίνομαι, τέρπομαι, πληροῦμαι χαρᾶς, εὐφραίνεσθαι ἔκηλον, εὐφραίνεσθαι ἡσυχον, Ὀδ. Β. 311, Ἡρόδ. 4. 9· τινι Πινδ. Π. 9. 30, Πλάτ. Νόμ.796Β· ἐπί τινι Ἀριστοφ. Ἀχ. 5· ἔν τινι Ξεν. Ἱερ. 1. 16· διά τινος αὐτόθι 8· ἀπό τινος 4. 6· μετὰ μετοχ., εὐφράνθη ἰδὼν Πινδ. Ο. 9. 94· εἰ πεπαυμένος μηδὲν τι μᾶλλον ἢ νοσῶν εὐφραίνεται Σοφ. Αἴ. 280, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 36· τὰ ἐμὰ σὺ ηὐφραίνου, σὺ ἀπέλαυες τῆς εὐφροσύνης ἥτις ἀνῆκεν εἰς ἐμέ, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 13. 2.

εὐφραντήριος, ον, = **εὐφραντικός**, Φίλων Καρπ. 64Β.

εὐφραντήριον, τό, χαρά, Θεόδ.Ἀγκ.1393Β.

εὐφραντικός, ή, όν, ὁ εὐφραίνων, ὁ προξενῶν εὐφροσύνην, οὐδὲν ἐστιν ὀφθαλμῶν οὕτως εὐφραντικὸν ὡς γυναικὸς κάλλος Ἀθήν. 608Α.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, μετ' εὐφροσύνης, Ψευδο-Χρον. τ. 7. σ. 324,14.

εὐφραντο-ποιός, όν, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ.520.

εὐφραντός, ή, όν, εὐάρεστος, εὐχάριστος, παρέχων εὐφροσύνην, Τιμοκρ. παρὰ Διογ. Λ.10. 6. **2)** εὐφραινόμενος, πλήρης χαρᾶς, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 536.— Ἐπίρρ. **εὐφραντῶς** Μόσχ. περὶ Σχεδ. σ.182.

εὐφρᾰσία, ἡ, εὐφροσύνη, φαιδρότης, Ἐπίκτ. παρὰ Στοβ.72. 38. — Καθ' Ἡσύχ.: «δαῖτος· εὐωχία. εὐφρασία».

εὔφραστος, ον, (φράζω) **εὐπρόφερτος**, Ἀριστ. Ρητ. **3. 5, 6**· σαφής, ὁπωπὴ Διον.171.

εὐφρονέων, Ἐπικ. **ἐϋφρ-**, εὖ φρονῶν, εὖ κρίνων, ἔχων καλὴν κρίσιν, εὐ διακείμενος, συχνὸν παρ' Ὅμ., ἐν τῷ στίχ. ὃ [ἢ ὅς] σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν Ἰλ. Α. 73, κ. ἀλλ.· — θηλ. **-έουσα** ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Γ. 998· — πληθ. **-έοντες**, Μανέθων 1. 233 ἀλλὰ δὲν ἀπαντᾷ ῥῆμα **εὐφρονέω**, ἴδε **εὖ** ἐν τέλει.— Ἐν ταῖς ἀρίσταις ἐκδόσεσι φέρεται διῃρημένως, **ἐὺ φρονέων**.—Ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 260 κέξ.

εὐφρόνη, ἡ, (εὔφρων) ἡ καλὴ ὥρα, κατ' εὐφημισμόν, ἀντὶ τοῦ **νὺξ** (πρβλ. **Εὐμενίδες**), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 558, Πινδ. Ν.7. 4, καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ποιηταῖς, ἀλλ' ὡσαύτως παρ' Ἴωσι πεζολόγοις, ὡς Ἡρόδ. 7. 12, 56, κ. ἀλλ., Ἱππ. 588. 42, κτλ.· ἄστρων εὐφρόνη, = ἀστερόεσσα εὐφρόνη Σοφ. Ἠλ. 19· εὐφρόνης = νυκτός, ἐν καιρῷ νυκτός, Ἀναξιμ. παρὰ Διογ. Λ. 2. 4· οὕτω, κατ' εὐφρόνην Αἰσχύλ. Πέρσ. 221, Σοφ. Ἠλ. 259: **II.** = **εὐφροσύνη** Ἡσύχ.· ἐν Εὐρ. Ἑλ.1470 διορθώθη νῦν εἰς τὸ **εὐφροσύναν** (Matth.), πρβλ. **δυσφρόνη**.

εὐφρονίδης, ου, ὁ, υἱὸς τῆς νυκτός, Ἀνθ. Π. παράρτ. 281.

εὐφρονίων· «(Δωρ.) εὖ τὰς φρένας διακείμενος. φρόνιμος. χαίρων» Ἡσύχ.

εὐφρόνως, Ἐπίρρ. τοῦ **εὔφρων**.

εὐφροσύνη, Ἐπικ. **ἐϋφροσύνη**, ἡ, (εὔφρων): ὡς καὶ νῦν, χαρά, εὐθυμία, φαιδρότης, ἀλλήλῃσι γέλω τε καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι Ὀδ. Υ. 8, πρβλ. Κ. 465, κτλ.: ἰδίως ἐπὶ συμποσίου, οὐ γὰρ ἐγώ γέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι ἢ ὅτ' εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα, δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωνται ἀοιδοῦ Ὀδ. Ι. 6, πρβλ. Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 449, 482, κτλ.· κρητὴρ μεστὸς εὐφροσύνης Ξενοφάν. 1. 4: ἐν τῷ πληθ., μάλα πού σφισι θυμὸς αἰὲν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο, θυμηδίαις εὐφραίνεται σοῦ ἕνεκα, Ὀδ. Ζ. 156· φαναῖς θυμὸν ἀλδαίνουσα ἐν εὐφροσύναις Αἰσχύλ. Πρ. 540, Εὐρ. Βάκχ. 376, κτλ.:— ποιητ. λέξ. ἐν χρήσει παρὰ Ξεν. ἐν Κύρ. 8. 1, 32, Ἀγησ. 9, 4, ἐν τῷ πληθ., καθ' ἑνικ. δὲ ἐν Κύρ. 3. 3,7, καὶ παρὰ Πλάτ. ἐν Τιμ. 80Β. **II.** ὡς κύριον ὄνομα, μία τῶν τριῶν Χαρίτων, ἡ δίδουσα χαρὰν καὶ εὐφροσύνην τοῖς ἀνθρώποις, Ἡσ. Θ. 909· πρβλ. **Θάλεια**.

εὐφρόσυνος, η, ον, ὡσαύτως **ος, ον**, Ἀνθ. Π. 5. 40· ποιητ. ἀντὶ **εὔφρων**, φαιδρός, τερπνός, εὐφροσύναις ταῖσδ' ἀοιδαῖς (ἐπ' ἐμαῖς εὐφροσι ταῖσδ' ἀοιδαῖς κεχαρημένος Meineke) Σχόλ. δ' παρ' Ἀθην. 694C. — Ἐπίρρ. **-νως**, φαιδρῶς, εὐθύμως, Θέογν.764. **II.** ἐνεργ., εὐφραίνων, πληρῶν τινα εὐφροσύνης, Διοσκ. 4.128· — ὡς ἐπώνυμ. τῆς νυκτός, εὐφροσύνη, τερπνή.. μῆτερ ὀνείρων Ὀρφ. Ὕμν. 3. 5, κτλ.· πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 231 κέξ.

εὔφρουρος, ον, (φρουρὰ) εὐφύλακτος, κομιδῇ Ὀππ. Ἁλ.5.621.

εὔφρων, Ἐπικ. **ἐϋφρ-**, **ον**, ἀμφότερα παρ' Ὅμ. (φρήν): φαιδρός, πλήρης εὐφροσύνης, ἐπὶ τῶν εὐφραινομένων ἐν εὐωχίαις, εἴπερ τις .. δαίνυται εὔφρων Ἰλ. Ο. 99, πρβλ. Ὀδ. Ρ. 531, Πινδ. Ν. 5.70, κτλ.· οὕτως Ἠπίρρ. **εὐφρόνως**, μετ' εὐφροσύνης, Πινδ. Π. 10. 63, κτλ. **2)** ἐνεργ., ὁ φαιδρύνων, ἱλαρύνων, ὁ προξενῶν εὐθυμίαν, οἶνον εὔφρονα Ἰλ. Γ. 246· εὔφρων πόνος εὖ τελέσασι Αἰσχύλ. Ἀγ. 806· ὦ φέγγος εὔφρον αὐτόθι 1577· ῥοαὶ εὔφρονες Ἀργείοις Σοφ. Αἴ. 420· οὐδ. πληθ., εὔφροσι δέχεσθαι = εὐφροσύναις (ἔνθα ὁ Διν. ὑποθέτει ὅτι ἐλάμβανε τὸ στίχος, ἐν ᾧ ὑπῆρχε τὸ οὐσιαστ. τὸ προσδιοριζόμενον ὑπὸ τοῦ εὔφροσιν) Αἰσχύλ. Εὐμ. 632. **II.** βραδύτερον, ἔχων καλὰς διαθέσεις, εὐμενής, εὐ.ους, ἀγαθός, θεὸς εὔφρων εἴη εὐχαῖς Πινδ. Ο. 4. 21, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ 772, Σοφ. Αἴ.705, κτλ.· γαῖαν .. εὔφρονα μήλοις Πινδ. Ο. 7. 116· εὔφρων ἦδ' ὁμιλία Αἰσχύλ. Εὐμ.1030· ᾠήφον δ' εὔφρον' ἑθεντο αὐτόθι 640: (ἐν Θεοκρ. 25. 29, ἐπίφρονας εἶναι ἡ ὀρθὴ γραφή):— Ἐπίρρ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 351, 849, Πέρσ. 837. **III.** = **εὔφημος**, Ξενοφάν. 1. 13· πῶς εὔφρον' εἴπω; Αἰσχύλ. Χο. 88· οὐδ' αὖ τόδ' εὔφρον Ἰκ. 378.

εὐφυής, ές, (φυὴ) εὖ πήξημένος, εὐτραφής, καλῶς ἐσχηματισμένος, καλλιφυής, εὔμορφος, μηροὶ Ἰλ. Δ. 147· πτελέη Φ. 243· εὐφ. κλάδος, ἐπὶ κισσοῦ, Εὐρ. Ἀποσπ. 98· πρόσωπον ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1198· ὀδόντες Ἄλεξ. ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1.20· χεῖρες, πόδες Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 11, 13, κτλ.· χορείας εὐφυὴς βάσις, εὔτακτος, χαρίεις, ἐπίχαρις, Ἀριστοφ. Θεσμ. 968. **II.** ἔχων καλὴν διάθεσιν ἐκ φύσεως (πρβλ. **εὐφυΐα** II), Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, **13**. κ. ἀλλ., Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3.5, 17· ἐπὶ ἵππων καὶ κυνῶν, εὐφυέστατους Ξεν. Ἀπομν. 4. 1, 3. **2)** ἐκ φύσεως ἁρμόζων, ἁρμόδιος ἢ κατάλληλος, πρός τι Πλάτ. Πολ. 455Β, Ἰσοκρ., κτλ.· εἴς τι Πλάτ. Πρωτ. 327C· εὐφυὴς λέγειν Αἰσχίν. 25. 41· εὐφ. τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχὰς Πλάτ. Πολ. 409Ε· τὴν γνώμην Ἰσοκρ. 196Ε· σπανίως ἐπὶ κακῆς σημασίας, εὐφ. πρὸς ἀγωνίαν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 8, 18 καὶ 19:—Ἐπίρρ., εὐφυῶς ἔχει, μετ' ἀπαρ., Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 7, 1· εὖ φ. ἔχειν ἢ κεῖσθαι πρὸς .. αὐτόθι 5. 3, 15., 7. 6, 5. εὐφυέστερον ἔχειν Δημ. 1414. 1. **3)** ἐπὶ τόπων, εὐνοϊκός, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 3. 25, κτλ.· οὕτως ἐπὶ χρόνου, Πολύβ. 1.19,12. **III.** ἐκ φύσεως εὐφυής, **ὡς τὸ εὐτράπελος**, κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ **βωμολόχος**, Ἰσοκρ. 149D, περὶ Ἀντιδ. **ἓ** 303· σοφιστὴς εὐφ. Ἄλεξις ἐν «Γαλατείᾳ» 1, 4, πρβλ. τὸν αὐτὸν ἐν «Λίνῳ» 1.13· εὐφυής, μεγαλοφυής, Ἀριστ. Ποιητ. 17. 4, πρβλ. Ρητ.2.15,3· ἀντίθετον τῷ **γεγυμνασμένος**, αὐτόθι 3.10,1, πρβλ. Ἠθ. Ν. 3. 5, 17. ἐπὶ θηρευτικῶν κυνῶν, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 3:—Ἐπίρρ. **εὐφυῶς**, μετ' εὐφυΐας, Πλάτ. Πολ. 401C· κολακεύειν εὐφυῶς Ἀντιφάν. ἐν «Λημνίαις» 2· ὀψοποιεῖν εὐφυῶς Ἄλεξις ἐν «Ἀσκληπιοκλείδῃ» 1.

εὐφυΐα, ἡ, τὸ εὖ καὶ καλῶς πεφυκέναι, καλὴ φυσικὴ ἀνάπτυξις, Ἱππ. π. Ἰατρεῖον 742· εὐφ. καὶ ὥρα Πλουτ. Σόλων 1. **II.** φυσικὸν προτέρημα, φυσικὴ εὐφυΐα, μεγαλοφυΐα, καὶ ἠθικῶς, καλὴ διάθεσις, συχνάκις μετ' ἀμφοτέρων τῶν σημασιῶν συγχρόνως, ὡς τὸ Γαλλικὸν un bon naturel, ἀγχίνοια. εὐφυΐα ψυχῆς Πλάτ. Ὅροι 412Ε· εὐφυΐα τάχος μαθήσεως αὐτόθι 413D, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 7,17, Ῥητ. 1. 6,15. κ. ἀλλ. **2)** ἐπὶ τόπων, ἡ εὔφορος φύσις, χώρας εὐδοσία καὶ εὐφυΐᾳ πρὸς τὸ θᾶττον βλαστάνειν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 2, 3· πρβλ. Πολύβ. 2. 68, 5.—Ὁ τύπος **εὐφύεια** ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Ἀλέξ. (ἐν Ἀθήλ. 78).

εὐφύλακτος, ον, εὐκόλως φυλαττόμενος ἢ φρουρούμενος, Αἰσχύλ. Ἰκ. 998· εὐφ. ἡ καρδία, καλῶς πεφυλαγμένη, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3.7,11· εὐφυλακτότερον ὁ αὐτ. π. Αἰσθ. 2.12·— ἐν εὐφυλάκτῳ εἶναι, φυλάττεσθαι, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 201· εὐφυλακτότερα αὐτοῖς ἐγίγνετο Θουκ. 8.55· οὕτως, ὅπως εὐφύλακτα αὐτοῖς εἴη ὁ αὐτ. 3. 92, Πλουτ. Ρωμ. 18. **II.** (φυλάττομαι), καθ' οὗ εὐκόλως φυλάττεταί τις, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ.15.9, Δίων Κ. 57. 1.

εὔφυλλος, ον, ἔχων καλὰ καὶ ἄφθονα φύλλα, Πινδ. Ι. 6 (5). 89, Εὐρ. Ι. Τ.1216.

εὐφύσητος [ῡ], **ον**, εὐκόλως φυσώμενος εἰς ἀποτέλεσιν φλογός, Α. Β. 239.

εὔφῡτος, ον, (φυτόν) καλῶς πεφυτευμένος, Πολυδ. Α′, 228.

εὐφωνία, ἡ, καλὴ φωνή, Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 13, Ἀριστ. Προβλ. 11. 39· ἠχηρότης φωνῆς, ἰσχυρὸς ἦχος, ὁ αὐτ. π. Ἀκουστ. 36 **II.** εὐφωνία ὡς καὶ νῦν, Διον. Ἁλ. Ἰσοκρ. 3, κ. ἀλλ.· «διὰ εὐφωνίαν τὸ σέξτης λέγεται ξέστης» Ἐτυμ. Μ. 610. 56.

εὔφωνος, ον. ἔχων γλυκεῖαν φωνήν, Πιερίδες Πινδ. Ι. 1. 9· χορὸς (ἴδε **σύμφθογγος**) Αἰσχύλ. Ἀγ.1187, κτλ.· εὐφ. θαλίαι, συμπόσια μετὰ καλλιφώνων ἀσμάτων, Πινδ. Π.1.72. **2)** ἔχων ἠχηρὰν φωνήν, ἐπὶ κήρυκος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ.713, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 20. πρβλ. Δημ. 380. 2.— Ἐπίρρ. **-νως**·— Συγκρ. **-οτέρως** Δημ. Φαλ.ηρ. 267· **-ότερον** Πλούτ. 2.1132Α.

εὐφώρᾰτος, ον, εὐκόλως φωρώμενος, εὐκόλως ἀνακαλυπτόμενος· τύπος τις κατὰ τὸ φαινόμενον Ὑπερθετ. **εὐφωρότατος**, ἐν Πλουτ. 2. 63C καὶ Γαλην. τ. 8. σ. 501D, εἶναι οὐδὲν ἄλλο ἢ ἡμαρ-

τημένη γραφὴ ἀντὶ **εὐφώρατος**, ὡς τὸ θριπηδέστατος εἶναι συνήθης ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ θριπήδεστος. Πρβλ. **εὐχείρωτος**.

εὐχαίτης, ου, ὁ ἔχων ὡραίαν κόμην, Καλλ.'Επιγράμ. 56· ἔχων ὡραίαν χαίτην, Πολυδ. Ε', 83· ἔχων ὡραῖα φύλλα, 'Ανθ. Π. 4. 1, 51., 9. 669.

εὐχαιτίας, ου, ὁ, ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ τοῦ προηγ., Διόδ. 20. 54.

εὐχάλτινος [ᾰ], **ον**, ἔχων ὡραῖον χαλινόν, Σέξτ. 'Εμπ. Π. 1. 169.

εὐχάλίνωτος, ον, (χαλτνόω) ὁ καλῶς κεχαλινωμένος, 'Ηρῳδιαν. 'Επιμ. σ. 178.

εὔχαλκος, ον, εἰργασμένος ἐκ καλοῦ χαλκοῦ ἢ ἐκ καλῶς εἰργασμένου χαλκοῦ, στεφάνη 'Ιλ. Η. 12· ἄξίνη Ν. 612· μελίη Υ. 322· τρίποδες 'Οδ. Ο. 84· κράνος Αἰσχύλ. Θήβ. 459· ὅπλα ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 456.

εὐχάλκωτος, ον, (χαλκόω) = τῷ προηγ., κρεάγρα 'Ανθ. Π. 6. 305.

εὐχανδής, ές, εὐρύχωρος, Μανέθων 6. 463, Νικ.'Αλεξιφ. 63.

εὐχάρής, ές, = τῷ **εὔχαρις**, Μένανδρ. ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 9. σελ. 274.

εὐχαρίη, ἡ, (= **εὐχαριστία**) 'Επιγρ. ἔμμετρ. Πατρῶν τῶν μ. Χρ. χρόνων ἐν 'Αθηναίου τ. Ζ', σ. 210.

εὔχαρις, οὐδ. **εὔχαρι**, γεν. **ιτος**·—**εὐχάριστος**, θελκτικός, **εὐάρεστος**, πλήρης χάριτος, ἐπίχαρις, δημοτικός, Λατ. gratiosus, urbanus, ἰδίως ἐν ταῖς συναναστροφαῖς, Πλάτ. Πολ. 486AD, 487A· Ξεν.· ἀστεῖος καὶ εὔχαρις Ξεν. Κύρ. 2. 2. 12· εὐχ. κατὰ τὰς ἐντεύξεις, ἐν ταῖς ὁμιλίαις Πολύβ. 22. 21, 3., 24, 5, 7· τὸ εὔχαρι, εὔχαρις καὶ φιλόφρων τρόπος, **εὐπροσηγορία**.Ξεν.'Αγησ. 8, 1.,11,11:—ἐπὶ τῆς 'Αφροδίτης,Εὐρ.'Ηρακλ.894,πρβλ.Μήδ.632.—ἐπὶ ζώων, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 3, 5:—Ὑπερθ. **εὐχαριτώτατος** Ἀππ.'Εμφυλ.2.26· τὸ ἐν Πολυβ.'Εκλογ.Βατ. σ. 402, **εὐχαρίστατα**, ἴσως διορθωτέον εἰς **-ότατα**, ἐκ τοῦ **εὐχάριστος**.

II. ἐπὶ τόπων, **εὐάρεστος**,'Αριστ. Πολιτικ.7.12, 4.

εὐχαριστέω, ὡς καὶ νῦν, οἶδα χάριν, ἐκφράζω **εὐχαριστίας**, 'Επιγραφ. ἀρχ. ἐν τῇ Συλλ.'Επιγρ. 34 (ἔνθα ἴδε Böckh), Ψήφισμα παρὰ Δημ. 257. 2· τινι Ποσειδώνιος παρ' 'Αθην. 213E· ἐπί τινι ἢ περί τινος Πολύβ. 16. 25,1, Διόδ.16.11.— Παθ.,'Ιππ.'Επιστ. 1284. 31. **2)** ἐκπέμπω **εὐχαριστίας** ἐν σχέσει πρὸς τὴν εὐλογίαν τῶν πέντε ἄρτων καὶ τοῦ ἄρτου τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, Εὐαγγ. κ.'Ιωάνν. ς', 11, κατὰ Λουκ. κβ', 19, 'Επιστ. Α', πρὸς Κορινθ. ια', 24 (Εὐαγγ. κ. Ματθ. κς', 26, κτλ.). **3)** ἐν σχέσει πρὸς τὴν θείαν μετάληψιν κατὰ τὴν εὐλογίαν τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου, 'Ιουστῖνος Μάρτ. (Τρυφ. 41) 'Απολ. Ι. 65, 66, Κλήμ. 'Αλ. Ι. 813A, κλ.

εὐχαριστήριος, ον, ὡς καὶ νῦν, ἀπονέμων **εὐχαριστίας**, θυσίας εὐχ. τοῖς θεοῖς ἀποδιδόναι Διον.'Αλ.10.17· ὡς οὐσιαστ., **εὐχαριστήρια** (δηλ. ἱερά), τά, προσφορὰ **εὐχαριστήριος**, τοῖς θεοῖς θύειν εὐχ. Πολύβ. 5. 14, 8, πρβλ. Διοδ. 'Εκλογ. 621. 79· οὕτως ἐν τῷ ἐνικῷ, 'Ασκληπιῷ καὶ Ὑγείᾳ .. **εὐχαριστήριον** (ἐξυπ. ἀνέθηκεν) 'Επιγραφ. Μήλου ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 2429, πρβλ. 517, 1606, κ. ἀλλ.—'Επίρρ. **εὐχαριστηρίως**, μετ' **εὐχαριστίας**, Σωκρ. 792A.

εὐχαριστητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **εὐχαριστῶ**, δεῖ **εὐχαριστεῖν**, Φίλων Ι. 273. 38,'Ωριγ. ΙΙΙ. 896A.

εὐχαριστία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, συναίσθησις ἢ ἔκφρασις εὐγνωμοσύνης, εὐγνωμοσύνη, 'Ιππ. 28. 11, Ψήφισμα παρὰ Δημ. 256. 19· πρός τινα Διόδ. 17. 59· ἀπόντι μᾶλλον εὐχ. ποίει Μένανδρ. ἐν 'Αδήλ.146. **2)** ἀπονομὴ **εὐχαριστίας**, ἡ «ἁγία **Εὐχαριστία**», ἤτοι τὸ Κυριακὸν δεῖπνον, 'Ιγνάτ. 700B, 713B, 'Ιουστίνου Μάρτ. 'Απολ. 1. 65. κλ. **3)** τὰ ἅγια δῶρα, ὁ ἡγιασμένος ἄρτος καὶ οἶνος,'Ιουστίνου Μάρτ.'Απολ. Ι. 66 (Τρυφ. 70), Κλημέντια 12. 36, Κλήμ.'Αλ. Ι. 692B, κλ.

εὐχαριστικός, ή, όν, = **εὐχάριστος**, Βασίλ. Ι. 317B, Στέφ. Διάκ.1165C, κλ.

εὐχαριστικῶς, 'Επίρρ., εὐγνωμόνως, μετ' εὐγνωμοσύνης καὶ **εὐχαριστίας**, Φίλων 1. 59, 273.

εὐχάριστος, ον, (χάρις, χαρίζομαι) = **εὔχαρις**, ὡς καὶ νῦν, πλήρης χάριτος, θελκτικός, Ξεν. Οἰκ. 5.10· ἐπὶ πραγμάτων, **εὐάρεστος**, γλαφυρός, λόγοι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 2. 2,1.—'Επίρ., τελευτᾶν τὸν βίον εὐχαρίστως 'Ηρόδ. 1. 32. **II.** εὐγνώμων, Λατ. gratus, αὐτόθι 90, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 49.—'Επίρρ., εὐχαρίστως διακεῖσθαι πρός τινα Διόδ. 1. 90. **III.** ἀγαθοεργός, εὐεργετικὴ διάθεσις, τὸ τῆς ψυχῆς εὐχάριστον ὁ αὐτ. 18. 28.

εὐχάρῑτος, ον, συχν. διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ προηγ., ὡς ἐν 'Αριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ. 8. 3, 5.

εὐχάροπος, ον, ἐπιτεταμένον ἀντὶ χαροπός, Γεωπ.14.16.

εὐχατῆσαι· «ἐπικαυχήσασθαι» 'Ησύχ.

εὐχατότερον· «πλουσιώτερον (εὐχαΐω-)» 'Ησύχ.

εὔχειλον· «εὔτροφον. εὔχορτον» 'Ησύχ., πρβλ. **εὔχιλος**.

εὐχείμερος, ον, (χεῖμα) ὑγιεινὸς ἢ κατάλληλος ὅπως διαχειμάσῃ τις, πόλεις 'Αριστ. Πολιτικ.7.11, 2. **II.** ἐνεργ., ὑπομένων τὸν χειμῶνα ἢ τὸ ψῦχος καλῶς, **εὐκόλως**, εἰσὶ δὲ εὐχειμερώτεραι αἱ πλατύκερκοι οἷες τῶν μακροκέρκων ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ.'Ιστ. 8. 10, 5. 'Αντίθετον τῷ **δυσχείμερος**.

εὔχειρ, ειρος, ὁ, ἡ, ἔχων ἐξησκημένην καὶ ἐπιτηδείαν τὴν χεῖρα, ἐπιδέξιος, Πινδ. Ο. 9. 169· σὺν νόῳ εὔχ. 'Ιππ. π. Ἄρθρ. 799· ἀνδρὸς εὐχειρος τέχνη, ἐπὶ γλύπτου, Σοφ. Ο. Κ. 472, πρβλ. **δαίδαλος** ΙΙ, καὶ ἴδε **εὐχέρεια** Ι.—'Επίρρ. **-ρως**, 'Ιω. Τζέτζ. 'Επιστ. 21.

εὐχειρία, ἡ, ταχύτης χειρός, ἱκανότης, ἐμπειρία, δεξιότης (πρβλ. **εὐχέρεια** Ι), ἀνόητος εὐχ. 'Ιππ. π. Ἄρθρ. 802, πρβλ. Πολύβ. 11.13, 3, κτλ.

εὐχείρωτος, ον, (χειρόω) ὁ ῥᾳδίως χειρούμενος, καταβαλλόμενος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 452, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 4.—Ἐν Ξεν. Κύρ. Παιδ.1. 6, 36. Οἰκ. 8, 4, Θεοφρ. π. Φυτ.'Ιστ. 4.14,7, κτλ., ὑπάρχει Ὑπερθ. **εὐχειρότατος** ἀντὶ **εὐχειρωτότατος**, ἴδε Λοβεκ. Παραλ. σ. 38.

εὐχέλαιον, τό, (εὐχή, ἔλαιον): ἓν ἐκ τῶν ἑπτὰ μυστηρίων τῆς 'Ορθοδόξου 'Εκκλησίας· εἶναι δὲ ἱερὰ τελετὴ καθ' ἣν ὁ ἱερεὺς ἀλείφει δι' ἐλαίου τὸν νοσοῦντα καὶ παρακαλεῖ τὸν Θεὸν νὰ ἰατρεύσῃ αὐτὸν σωματικῶς καὶ ψυχικῶς. τὸ ἔλαιον δι' οὗ ἀλείφεται ὁ πάσχων λέγεται ἅγιον ἔλαιον. ἐν τῇ τελετῇ ταύτῃ ἀπαιτοῦνται ἑπτὰ ἱερεῖς, Εὐχολόγ. (Πρβλ. 'Επιστ. Ἰακώβου ε', 14, 15, Εἰρην. 665B, Δαμασκ. Π. 24B).— Δὲν πρέπει νὰ συγχέηται πρὸς τὸ **χρίσμα**, ὅπερ εἶναι ἄλλο μυστήριον.

εὐχέρεια, ἡ, = **εὐχειρία**, δεξιότης, Πλάτ. Πολ. 426D, 'Αριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ.7.10,1· εὐκολία καὶ εὐχ. Πλάτ. Νόμ. 942D. πρβλ. Ἀλκ. 1. 122C· ἐπὶ τεχνίτου, Πλουτ. Περικλ. 13· εὐχ. Πραξιτέλους Λουκ.'Ερωτ.11· πρβλ. **εὐχειρ.** **II.** ἑτοιμότης, κλίσις, διάθεσις πρὸς τι, εὐχ. πονηρίας, ῥοπὴ εἰς τὸ κακόν, ἠθικὴ παράλυσις, Πλάτ. Πολ. 391E· πρὸς ὀργὴν Λουκ. Προμ. 9, πρβλ. Πλούτ. 2. 271B. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, θρασύτης, ὑβριστικὸς τρόπος, ἰταμότης, Αἰσχύλ. Εὐμ. 495· ἡ τῆς πράξεως εὐχ. Αἰσχίν. 17. 33· ἐπὶ ἱστοριογράφου εὐχερῶς γράφοντος ψευδῆ καὶ τερατώδη πράγματα, Πολύβ. 16. 18, 3· ἀκόλαστος ἢ ἀτάσθαλος διαγωγή, ἡ πρὸς τὸν δῆμον εὐχ. Πλουτ. Δημήτρ. 11· περὶ τὰς γυναῖκας, περὶ τοὺς ὅρκους ὁ αὐτ. ἐν Λυκ. 15, ἐν Λυσ. 8. πρβλ. **ῥᾳδιουργία**.— Καθ' 'Ησύχ. «εὐχέρεια· κουφότης».

εὐχερής, ές, (χείρ) ὃν εὐκόλως χειρίζεταί τις, εὔκολος, ἀκίνδυνος, οἱ ἐν ὑστερικαῖς σπασμοὶ εὐχερεῖς·'Ιππ. Προρρ.77· βίος Πλάτ. Πολιτικ. 266C. θάλασσα .. μεγάλαις ναυσὶν οὐκ εὐχ. 'Αππ.'Εμφυλ. 2. 84· εὐχερές ἐστι, μετ' ἀπαρ., Βατραχομ. 62· πάντα ταῦτα ἐν εὐχερεῖ ἔθου, «τὰ ἐπῶρες ἐλαφρά», δὲν ἔδωκες εἰς αὐτὰ προσοχήν, Σοφ. Φιλ. 875· τὸ εὐχερὲς τῶν ὀνομάτων, ὁ εὔκολος οὗτος τρόπος τῆς χρήσεως αὐτῶν, Πλάτ. Θεαίτ. 184C:—'Επίρρ. **εὐχερῶς** ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 117C, κ. ἀλλ. **2)** ἐπὶ προσώπων, εὐκολοκυβέρνητος, ἐνδοτικός, αὐτάρκης, ὑποχωρῶν, ἀγαθός, Σοφ. Φιλ. 519· οὕτως .. εὐχ. ἀνὴρ 'Αλεξις ἐν 'Αδήλ. 9. 8· εὐχ. θεὸν λέγεις 'Αριστοφῶν ἐν «Πυθαγοριστῇ», 4. 5· ἡ ὗς .. εὐχερέστατον πρὸς πᾶσαν τροφὴν τῶν ζώων ἐστίν, εὐκολωτάτη εἰς τὸ νὰ ἐσθίῃ παντὸς εἴδους τροφήν, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8., 6, 2·— συχνὸν ἐν τῷ 'Επιρρ., εὐχερῶς φέρειν Πλάτ. Πολ. 474A· εὐχ. ἔχειν πρός τι 'Αριστ. Πολιτικ. 8. 4, 3· **-έστερον** Ξεν. Λακ. 2, 5·— Ὑπερθ. **-έστατα** Διοδ.'Εκλογ. Βατ. σ. 88.

II. ἐπιτήδειος, ἱκανός, ἄξιος, καὶ τῆς τε πολεμικῆς χρείας, τῆς κατ' ἄνδρα μὲν καὶ κατ' ἰδίαν εὐχερεῖς καὶ πρακτικοὶ Πολύβ. 4. 8, 9. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὡς τὸ **ῥᾳδιουργός**, ὁ εὔκολος καὶ ἀσυστόλως πράττων πᾶσαν ἀτιμίαν, Δημ. 557. 28, 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 29, 5.—'Επίρρ. **-ρῶς**, ἀπερισκέπτως, ἀνοήτως, ὦ λέγων εὐχερῶς ὅτι ἂν βουληθῇς Δημ. 248.11, πρβλ. 315. 3· εὐχερῶς πως Πλάτ. Θεαίτ.154B·— Συγκρ. **-έστερον** 'Αριστ. Πολιτικ. 5.7, 11.

εὐχετάομαι, Ἐπικ. ἀντὶ **εὔχομαι**, ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. (ἄνευ αὐξ.). Εὔχομαι, δέομαι, θεοῖσι μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος 'Ιλ. Θ. 347· Κρονίωνι .. εὐχετάσασθαι Ζ. 268· πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διΐ Νέστορί τ' ἀνδρῶν Λ.761, πρβλ.'Οδ. Θ. 467. **II.** καυχῶμαι, μετ' ἀπαρ., τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο; 'Οδ. Α. 172, κτλ.· καὶ παραλειπομένου τοῦ ἀπαρεμφ., 'Απολλ. Ρόδ. Α.189,'Ορφ.'Αργ. 287:— μεγαλαυχῶ, κομπορρημονῶ, Λατ. gloriari, ἵνα μή τις .. εὐχετόωτ' ἐπέεσσι 'Ιλ. Μ. 391· οὐ μὲν καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάασθαι Ρ. 19· μὰψ αὔτως εὐχετάασθαι Υ. 348: — κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι, κομπάζειν ἐπ' αὐτῶν (ἐν σχέσει πρὸς τὸ **ὀλόλυξεν** ἐν στίχ. 408) 'Οδ. Χ. 412.

εὐχέτης, ὁ, ὁ εὐχόμενος ὑπέρ τινος, Δαμασκ. **II.** 341B.

εὐχετίαζον· «ηὔχοντο» 'Ησύχ.

εὐχή, ἡ, (εὔχομαι) προσευχὴ ἢ τάξιμον, ἅπαξ μόνον παρ' Ὁμ. (ἀνθ' οὗ αἱ παρ' αὐτῷ λέξεις εἶναι **εὔχος** καὶ **εὐχωλή**), ἐπὴν εὐχῇσι λίσῃ 'Οδ. Κ. 526· οὕτως 'Ησ. ἐν Θ. 419, Θεόγν. 341, 'Ηρόδ. 1. 31, Πινδ. καὶ 'Αττ., πρβλ. **τέλειος** ΙΙ, **τελεσφόρος** 1· θεὸς εὔφρων εἴη .. εὐχαῖς Πινδ. Ο. 4. 21· εὐχὰς ἀνασχεῖν τινι Σοφ. 'Ηλ. 636· εὐχὴν ἐπιτελέσαι θέλων, Λατ. vota persol-

vere, θέλων νὰ ἐκτελέσῃ «τάξιμον», Ἡρόδ. 1. 86· ἀποδιδόναι Ξεν. Ἀπομν. 2. 2,10· εὐχὴ χρῆσθαι, Λατ. votis potiri, Πλάτ. Νόμ. 688Β· κατὰ χιλίων παρήνεσα .. εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων, νὰ κάμωσιν εὐχὴν (τάξιμον) ὅτι θὰ θυσιάσωσι χιλίας αἶγας, Ἀριστοφ. Ἱππ. 661· ἐν θεῶν εὐχαῖσι Σοφ. Ο. Τ. 239, κτλ.· εὐχὰς εὔχεσθαι πρὸς τοὺς θεοὺς ἢ τοῖς θεοῖς Πλάτ. Νόμ. 700Β, Δημ. 381. 10, κτλ.· εὐχὴν ἀποθύειν Δίφιλ. ἐν «Ζωγράφῳ» 2. 10· κατ' εὐχήν, ἐξ εὐχῆς, Λατ. ex voto, Καλλ. Ἐπιγρ. 50, Ἀνθ. Π. 6. 357. **2)** ἁπλῆ ἐπιθυμία, πρᾶγμα τῆς φαντασίας κατ' ἀντίθ. πρὸς τὴν πραγματικότητα, εὐχαῖς ὅμοια λέγειν, οἰκοδομεῖν ἐπὶ τοῦ ἀέρος, Πλάτ. Πολ. 499C, 456C, 540D· μὴ εὐχὴ δοκῇ εἶναι ὁ λόγος αὐτόθι 450D· κατὰ τὴν παίδων εὐχήν, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν παιδαρίων, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ 29D· ἄξια εὐχῆς, πράγματα ἐπιθυμητὰ μὲν ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐλπιστὰ ἢ πραγματοποιήσιμα, Ἰσοκρ. 79Α· πολιτεία ἡ κατ' εὐχὴν γινομένη Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 11, 1, πρβλ. 4. 1, 3. **3)** εὐχὴ ἐπὶ κακῷ, δ. ἐ. ἐπίκλησις κακοῦ, κατάρα, πατρὸς κατ' εὐχὰς Αἰσχύλ. Θήβ. 819, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 70. **4)** χειροτονία, εὐχὴ ἡγουμένου Νικηφ. Κων/πόλεως 866Β. **5)** ἄδεια διδομένη ὑπὸ ἡγουμένου μοναστηρίου εἰς μοναχόν, Ἰωαν. Κλίμακ. 893Β.

εὐχήμων, ον, εὐχῆς ἄξιος, Ἡσύχ.:— πιθαν. σφάλμα.

εὔχιλος, ον, ἔχων ἄφθονον χόρτον πρὸς τροφὴν ζώων, κάπη Λυκόφρ. 95. **II.** ἐπὶ ἵππου, καλῶς τρεφόμενος, Ξεν. Ἱππ. 1. 12, πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 21, πρβλ. **εὔχειλος.**

εὐχίμᾰρος [ῐ], **ον,** ἔχων ἀφθονίαν αἰγῶν, Ἀνθ. Π. 6. 108.

Εὐχῖται, ῶν, οἱ, = **Μασσαλιανοί,** αἱρετικοὶ πιστεύοντες καὶ κηρύττοντες ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὤφειλε διηνεκῶς νὰ προσεύχηται, Κύριλλ. Ἀλ. Χ. 376Δ, Θεοδώρητ. IV. 429Β, κλ.

εὔχλοος, συνηρ. **-χλους, ουν,** (χλόη) χλοερός, ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, Σοφ. Ο. Κ. 1600· ἀνθηρός, θαλερός, Νόνν. Δ. 41. 15.

εὐχλωρος, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ἔγχλωρος,** Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 5, 2.

εὐχο-λόγιον, τό, βιβλίον προσευχῶν, Ἀναστ. Σιν. 793Β, Μεθόδ. Κων/πόλεως 1317D.— **Εὐχολόγιον τὸ Μέγα,** τὸ μέγα βιβλίον τῶν προσευχῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, πρβλ. Suicer ἐν λέξει.

εὔχομαι, Ἐπικ. 6' ἐνικ. **εὔχεαι** Ἰλ. Λ. 378, κτλ.: παρατ. **ηὐχόμην** ἢ **εὐχ-**: μέλλ. **εὔξομαι**: ἀόρ **ηὐξάμην** ἢ **εὐξ-**. Ἡ αὔξησις οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ παρ' Ἐπικ. καὶ Ἴωσι. Παρ' Ἀττικ. ὁ Ἐλμσλ., Δινδ. καὶ ἕτεροι ἑπόμενοι τῷ Μοίριδι γράφουσιν **ηὐ-**.— Περὶ τῶν Παθ. τύπων ἴδε κατωτ. IV:— Ἀποθ. (συγγενὲς τῷ **αὐχέω, καυχάομαι**). Προσεύχομαι, ἀναπέμπω εὐχάς, τελῶ εὐχήν, ποιοῦμαι εὐχὴν (τάξιμον), Λατ. precari, vota facere, θεῷ, θεοῖς Ὅμ. καὶ ἄλλοι ποιηταί, ἀλλ' ὡσαύτως παρ' Ἡρόδ. 7. 178., 8. 64, Θουκυδ. 3. 58· καὶ μετὰ συστοίχ. αἰτ., εὐχ. εὐχὰς τοῖς θεοῖς, κτλ., ἴδε ἐν λ. εὐχή· εὐχ. θεόν, μόνον παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ὡς ἐν Ἀνθ. Π. 9. 268· εὐχ. πρὸς τοὺς θεοὺς Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 2, κτλ.· εὐχὰς ὑπὲρ τινος πρὸς τοὺς θεοὺς εὐχ. Αἰσχίν. 56. 22. εὐχ. ἔπος Σιμωϊδ. 43. 18, Πινδ. Π. 3· πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκ. 1060:—μετὰ δοτ. ἠθικῆς, προσεύχομαι ὑπέρ τινος, Ἰλ. Η. 298:— ὁ Ὅμ. ἀρέσκεται νὰ συνάπτῃ τὸ μεγάλα ἢ τὸ πολλὰ τῷ εὔχεσθαι, προσεύχεσθαι μεγαλοφώνως καὶ ἐνθέρμως, ποιεῖν πολλὰς προσευχάς:— ἀπολ., Αἰσχύλ. Χο. 465, Ἱκ. 980. **2)** μετ' αἰτ. καὶ ἄπαρ., εὔχομαι ἵνα .., Διὶ δ' εὔχεται αἰεί .. φθίσθαι Ὀδ. Ο. 353, Φ. 211, Ἡρόδ. 1. 31, καὶ Ἀττ.: μετὰ μόνου ἀπαρ., εὐχ. θάνατον φυγεῖν Ἰλ. Β. 401· τί δοκέεις εὔχεσθαι ἄλλο, ἢ .. λαβεῖν; Ἡρόδ. 1. 25· οἶκον ἰδεῖν Πινδ. Π. 4. 521, κτλ.· ὡσαύτως, εὔχομαι τοὺς θεοὺς δοῦναί μοι, ἱκετεύω νά μοι δώσωσιν οἱ θεοί, Ἀριστοφ. Θεσμ. 351, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 26· πρὸς τοὺς θεοὺς διδόναι Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 2· ταῖς Μούσαις εἰπεῖν Πλάτ. Πολ. 545D, κτλ.:— ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1512 (ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι, νῦν δὲ τοῦτ' εὔχεσθέ μοι, οὗ καιρὸς ἀεὶ ζῆν, τοῦ βίου δὲ λῴονος ὑμῖας κυρῆσαι), δέον νὰ ἀναγνώσωμεν, οὗ καιρὸς ἐᾷ (ὡς μονοσύλλαβον) ζῆν, ὡς ὁ Δινδ., ἢ οὗ καιρὸς ἦ ζῆν ὡς ὁ Meineke, ἀλλ' ἡ γενικῶς παραδεδεγμένη διόρθωσις εἶναι ἡ τοῦ Δινδορφίου, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ. **3)** μετ' αἰτ. ἀντικειμ., εὔχομαι νὰ ἔχω τι, ἐπιθυμῶ, χρυσὸν εὔχονται, «χρυσὸν εὔχονται κτήσασθαι» (Σχόλ.). Πινδ. Ν. 8. 63, οὕτω καὶ παρ' Ἀττ., εὐχόμενος τοῦτ' ἂν εὔξαιτο Ἀντιφῶν 144. 16· εὔχ. τινί τι, εὔχομαι νὰ συμβῇ τι εἴς τινα, ὅλοιο· καί σοι πολλάκις τόδ' ηὐξάμην Σοφ. Φιλ. 1019· ὡσαύτως, εὔχομαί τινι ὑπέρ τινος, πολλὰ τοῖς θεοῖς εὐχομένη ἀγαθὰ ὑπὲρ σοῦ Ξεν. Ἀπομν. 2. 2, 10, πρβλ. 3. 14, 3, Κύρ. 2. 3, 1. **II.** ὑπισχνοῦμαι, μετ' ἄπαρ. μέλλ., εὔχομαι ἐλπόμενος Διί .. ἑλεάλαν κύνας Ἰλ. Θ 526· θεοῖσι .. ἑκατόμβας ῥέξειν Ὀδ. Ρ. 50, πρβλ. Ἰλ. Δ. 101, Πλάτ. Φαίδωνα 58C· μετ' ἄπαρ. ἀορ., εὔχετο πάντ' ἀποδοῦναι Ἰλ. Σ. 499, καὶ οὕτω παρ' Ἀττ., παρ' οἷς μετ' ἄπαρ. ἐνεστῶτος, ηὔξω θεοῖς .. ἂν ὧδ' ἔρδειν τάδε Αἰσχύλ. Ἀγ. 933, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 1033. **2)** μετ' αἰτ. πράγματος μόνου, ὡς τὸ Λατ. vovere, «τάζω τι», πολλῶν πατησμὸν εἱμάτων Αἰσχύλ. Ἀγ. 963· ἱερεῖον, θυσίας Ἀριστοφ. Ὄρν. 1619, κτλ.· [λύχνον] περὶ παιδὸς Καλλ. Ἐπιγράμ. 56. 3. **3)** τὸ παῖγμα ὃ ὑπισχνεῖται τις ἐν τῇ εὐχῇ, ἐκφέρεται πολλάκις διὰ τῆς προθ. **κατά,** ὡς εἰ τὸ διὰ τῆς εὐχῆς προσφερόμενον ἦν ἤδη ἐπὶ τοῦ βωμοῦ, εὐχ. τοῖς θεοῖς κατὰ ἑκατόμβης Πλουτ. Μάρ. 26., 2, 294Β· κατὰ νικητηρίων Δημ. Ἐπιστ. 1, πρβλ. ἑρμηνευτ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 660.

III. ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ: ὑπισχνοῦμαι νὰ πράξω τι, προκύπτει ἔννοια οἵα ἡ τοῦ **αὐχέω,** μεγαλοφώνως ὑπισχνοῦμαι, καυχῶμαι, μεγαλαυχῶ, κομπορρημονῶ, ἀλλ' ὁ μὲν οὕτω φησὶ καὶ εὔχεται, οὔνεκ' Ἀχιλλεὺς νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι μένει κεχολωμένος ἦτορ Ἰλ. Ξ. 366: — τὸ πλεῖστον οὐχὶ ἐπὶ κενῆς καυχήσεως, ἀλλὰ περὶ πράγματος περὶ οὗ δικαιοῦταί τις νὰ καυχᾶται, ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι Ἰλ. Ζ. 211, πρβλ. Θ. 190· πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι Ξ. 113, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 449Δ· σπανίως ἄνευ ἀπαρεμφ., ἐκ Κρητάων γένος εὔχομαι (ἐξυπ. εἶναι) Ὀδ. Κ. 199· τὸ πατρόθεν ἐκ Διὸς εὔχονται Πινδ. Π. 4. 173· πόρτις εὔχεται βοὸς (ἐξυπ. εἶναι) Αἰσχύλ. Ἱκ. 313, πρβλ. Τ. 536· ἔνθεν εὔχομαι γένος Εὐρ. Ἀποσπ. 697: — ἀλλ' ὡσαύτως. **2)** καυχῶμαι ματαιοφρόνως, μεγαλαυχῶ, εὔχεαι αὖτως Ἰλ. Λ. 388· μετ' ἄπαρ., εὔχ. δηώσειν Σοφ. Ο. Κ. 1318. **3)** ἁπλῶς, ὁμολογῶ ἢ διακηρύττω, ἱκέτης δέ τοι εὔχ. εἶναι Ὀδ. Ε. 450, πρβλ. Πινδ. Ο. 6. 88· τίς χθὼν εὔχεται ἥδε [εἶναι]; τί τόπος ἁρά γε νὰ εἶναι οὗτος; Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1251: — πρβλ. **εὐχετάομαι** ΙΙ. **IV.** ὡς Παθ., ἐμοὶ μετρίως εὔκται, ὑπ' ἐμοῦ ἐγένετο ἐπαρκὴς δέησις, Πλάτ. Φαῖδρ. 279C· ἡ πανήγυρις ἡ .. εὐχθεῖσα, ἡ «ταμμένη», Δίων Κ. 47. 32:— ἀλλ' ὁ Σοφ. μεταχειρίζεται ὑπερσ., ηὖγμην μετὰ ἐνεργ. σημασ. ἐν Τρ. 610.

εὐχορδος, ον, ἐπὶ λύρας, ἡ καλὰ χορδὰς ἔχουσα, Πινδ. Ν. 10 39.

εὐχορήγητος, ον, ὁ εὐκόλως χορηγούμενος, διδόμενος, Εὐστ. Πονημάτ. 298. 15.

εὐχορος, ον, καλλίχορος, εὐχόροιο τέχνης Ἀνθ. Π. (Παράρτ.) 217. 7.

εὔχορτος, ον, ἐπὶ τοῦ ὕδατος, συντελῶν πρὸς θρέψιν, θρεπτικός, ὅπου δ' ἂν ἧττον δυσχεραίνῃ τὸ ποτόν, τοῦτο μᾶλλον εὔχορτόν ἐστι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 8, 1. **II.** ἔχων ἄφθονον βοσκήν, πλήρης χόρτων, εὔχορτα πεδία Πολυδ. Ζ', 184.

εὖχος, εος, τό, (εὔχομαι) ποιητ. λέξις: **II.** ὅπερ εὔχεταί τις νὰ ἔχῃ, ἰδίως πολεμικὴ δόξα, καθόλου, πᾶν τὸ περιποιοῦν τινι δόξαν καὶ φήμην, ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκας Ἰλ. Ε. 285· εἰδομεν ὁπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ Χ. 130· πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων Ὀδ. Χ. 7· ἀλλ', ὦ ξένοι, ἕν γέ μοι εὖχος ὀρέξατε, κάμετέ μοι τοὐλάχιστον μίαν χάριν, Σοφ. Φιλ. 1202· ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι, «καύχημα λαμπρὸν ἀνενέγκασθαι» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Η. 203· ἐλεῖν Τυρταῖ. 9. 36, Πινδ. Π. 5. 26· Τεῦκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπηύρα, ἀφῄρει ἀπ' αὐτοῦ τὸ καύχημα, Ἰλ. Ο. 462· μέλεον δὲ οἱ εὖχος ἔδωκας· «ἄμοχθον δὲ καὶ ἄλυπον καύχημα αὐτῷ ἐπέδωκας;» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Φ. 473, καὶ συχνὸν παρὰ Πινδ., ὡς Ο. 10 (11). 75· ἐπὶ προσώπων, Ἀνάκρεον, εὖχος Ἰώνων Ἀνθ. Π. 7. 27. **II.** βραδύτερον, εὐχή, ἀφιέρωμα, «τάξιμον», Πλάτ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 43.— Καθ' Ἡσύχ. «εὖχος· βούλησις, νίκη».

εὔχρεως, ων, = **εὔχρηστος,** τότε δὴ εὔχρεῳ ἐν δέπαϊ (τότε δὴ χρυσέῳ ἐν δέπαϊ Cas. καὶ Dalec.) Ἀντίμαχος παρ' Ἀθην. 469F.

εὐχρημᾰτέω, εἶμαι εὐχρήματος, Πολυδ. Γ', 109, Ϛ', 196:— **εὐχρημᾰτία,** ἡ, πλοῦτος, ὁ αὐτ. Ϛ', 196.— **εὐχρημάτιστος, ον,** πολυχρήματος, Πρόκλ.· **εὐχρήματος, ον,** πλούσιος, Πολυδ. Γ'. 109.

εὐχρημονέω, = **εὐχρηματέω,** Πλάτ. Κωμικ. παρὰ Πολυδ. Ϛ', 196.

εὐχρηστέω, εἶμαι χρήσιμος, τινι, διά τι πρᾶγμα, Πολύβ. 12. 18, 3· εἴς τι Διοσκ. 1. 6, κτλ.· τινι, εἴς τινα (ἄνθρωπον), Συλλ. Ἐπιγρ. 3800. 13· ἀπολ., Χρύσιππ. παρὰ Διογ. Λ. 7. 129, Συλλ. Ἐπιγρ. 2270. 22. **II.** Παθ., εὐχρηστεῖσθαι διά τινα, λαμβάνειν βοήθειαν διά τινος, Διόδ. 5. 12· ὑπό τινος Πλούτ. 2. 185D.

2) εἶμαι ἐν κοινῇ χρήσει, ἐπὶ λέξεων, Εὐστ. 964. 21, κτλ.

εὐχρήστημα, τό, λαμβανόμενη ὠφέλεια, Κικ. Fin. 3. 21.

εὐχρηστία, ἡ, εὐκολία περὶ τὴν χρῆσιν, σκευῶν Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 9· ὠφέλεια, χρησιμότης, πρός τι Πολύβ. 9. 7, 5. **II.** πίστις, ὑπόληψις ἐν ταῖς συναλλαγαῖς, ἵνα τῆς εὐχρηστίας μὴ στερηθῇ Διόδ. 1. 79.

εὔχρηστος, ον, (χράομαι) εὔκολος πρὸς χρῆσιν, χρήσιμος, Ἱππ. π. Ἀγμ. 763, καὶ συχνὸν παρὰ Ξενοφ. (παρ' ᾧ ἁπαντῶσιν ἀμφότερα, τό τε Συγκρ. καὶ Ὑπερθ.)· πρός τι Πλάτ. Νόμ. 777Β, Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 5· εἴς τι Διόδ. 5. 40.— Ἐπίρρ. **-τως** Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1044D· εὐχρήστως ἔχειν πρός τι Πολύβ. 3. 73, 5.

εὐχρόαστος, ον, = **εὔχροος,** ἀμφίβολ. ἐν Ξεν. Ἱππ. 1. 17· κατὰ L. Dind. **εὔρωστοι.**

εὐχροέω, ἔχω καλήν, ὑγιεινὴν χροιάν, Ἀριστοφ. Λυσ. 80, Γαλην., κλ.

εὐχροής, ές, σπάνιος ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ **εὔχροος,** δέρμα βόειον εὐχροές Ὀδ. Ξ. 24.

εὔχροια, Ἰων. **εὐχροίη,** ἡ, καλὴ χροιά, ζωηρὰ καὶ ὑγιεινὴ ὄψις, Ἱππ. Κωακ. Προγν.127Α, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ.7. 4. 5, κτλ.

εὔχροος, ον, συνηρημ. **εὔχρους, ουν·** Ἰων. **εὔχροιος, ον·** πρβλ. **εὔχρως·** (χρόα)· ἔχων καλόν, ζωηρόν, ἀνθηρὸν χρῶμα, καλὴν ἐπιδερμίδα, ὑγιής, Ἱππ. Ἀφ. 1247, Ξεν. Λακ. 5. 8, κτλ.·— Συγκρ. **-οώτερος** Ξεν. Κύρ. 8.1, 41· **-ούστερος** Ἀριστ. Προβλ. 2. 30, κτλ.· Ὑπερθ. **-ούστατος** αὐτόθι 32.1. **2)** ἐν τῇ μουσικῇ, εὔχροα χρώματα Φιλόχορ. παρ' Ἀθην. 638Α.—Ἴδε Κόντον ἐν Σωκράτει τόμ. Β' σ. 49 κέξ.

εὔχρῡσος, ον, πλούσιος εἰς χρυσόν, ἐπὶ τοῦ Πακτωλοῦ, Σοφ. Φιλ. 394.

εὔχρως, ων, = **εὔχροος,** Ἀριστοφ. Ἱππ. 1171, Θεσμ. 644, Λυσ. 206, Ξεν. Οἰκ.10, 5· πληθ. **εὔχρῳ** Ἀριστ. π. Ζ. Μορ.4. 2. **2)** ἐπὶ μουσικῆς, ὡς τὸ **εὔχροος,** Πλάτ. Νόμ. 555Α. Ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ.

εὐχῡλία, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ **εὐχυλος,** τῶν μυῶν οἱ μὲν Ἐφέσιοι .. τῇ εὐχυλίᾳ τῶν .. κτενῶν βελτίονες Ἀθήν. 87C, 306E.

εὔχῡλος, ον, ἔχων καλὸν χυλόν, πλήρης χυλοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ.6.11,15· ἐπὶ κρέατος, Ἄλεξ. ἐν «Πονήρῳ» 4, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 62C, Ἰκέσιος, αὐτόθι 282D.— Ἐπίρρ. **-λως,** Ἱππ. 589. 28.

εὐχῡμία, ἡ, = **εὐχυλία,** Ἱππ. 412. 19, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6.11. 4.

εὔχῡμος, ον, ἔχων καλὸν χυμόν, Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην.649D· πρὸς τὴν ἐδωδὴν εὔχ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 11, ἐν τέλει. — Συγκρ., ἡ ὑγρότης εὐχυμιότερα ποιεῖ Πλούτ.2.690Α.—Ἐπίρρ., **εὐχύμως,** Ροῦφ. Ἐφέσ. σ 125, ἔκδ. Ruelle.

εὐχωλή, ἡ, (εὔχομαι) Ἐπικ. τύπος τοῦ **εὐχή,** προσευχή, «τάξιμον», οὔτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται οὔθ' ἑκατόμβης Ἰλ. Α. 65, 93· θυέεσσι καὶ εὐχωλῇς ἀγανῆσιν Ι. 499, Ὀδ. Ν. 357· εὐχωλέων οὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἡσιόδ Ἀσπ.Ἡρ. 68· ὡσαύτως παρ' Ἴωσι πεζολόγοις, πρβλ. **εὐχωλιμαῖος** καὶ ἴδε Πρωταγ. παρὰ Διογ. Λ. 9.53, Λουκ. π. τῆς Συρ.Θεοῦ 28.29 **II.** καύχησις, μεγαλαυχία, κομπορρημοσύνη, πῇ ἔβαν εὐχωλαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι Ἰλ. Θ. 229· κραυγὴ θριάμβου, ἔνθ' ἄμ' οἰμωγὴ καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν Δ. 450, Θ.64. **2)** ἀφορμὴ καυχήσεως, καύχημα, κἀδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν Ἀργείην Ἑλένην Ἰλ. Β. 160, πρβλ. Δ. 173· ὅ μοι .. εὐχ. κατὰ ἄστυ πελέσκεο Χ. 433.

εὐχωλῐμαῖος, α, ον, διατελῶν ὑπὸ εὐχῆς, τάξιμον, οἱ εὐχωλιμαῖοι Ἡρόδ.2.63, ὅστις ὀλίγον ἀνωτέρω δίδει καὶ τὴν ἑρμηνείαν, εὐχωλὰς ἐπιτελέοντες: — τὸ **εὐχωλιμαῖοι** χρησιμεύει πρὸς μετάφρασιν τῆς Γαλατικῆς λέξεως **σιλόδουροι,** Νικόλ. Δαμασκην. παρ' Ἀθην. 249Β. **2)** εὐχ. θέαι, Λατ. ludi votivi, Δίων Κ. 79. 9. **II.** = **εὐκταῖος,** εὐκτός, ἐπιθυμητός, Πολυδ. Ε', 130.

εὐχώριστος, ον, (χωρίζω) ὃν εὐκόλως χωρίζει τις, «εὐκολοχώριστος», Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 6, 8.

εὐψάμᾰθος, ον, ἀμμώδης, πλήρης ἄμμου, Ἀνθ. Π. 6. 223,

εὐψήφῐς, ῐδος, ὁ, ἡ, ἔχων πολλὰς ψηφῖδας, πολλοὺς χάλικας, χαλικώδης, Νόνν. Δ.10. 163.

εὔψοφος, ον, εὐηχος, Δίων Χρυσ. 12. σ. 360 = 18Geel.

εὔψυκτος, ον, εὐκόλως ψυχόμενος, Ἀριστ. π. Αἰσθ. 5. 16. Πρβλ. 8. 6.

εὐψῡχέω, εἶμαι εὔψυχος, θαρραλέος, Ἐπιστ. π. Φιλ. β', 19, Πολυδ. Γ',135. **II. εὐψύχει,** χαῖρε, συνήθης ἐπιγραφὴ ἐπὶ τάφων, ὡς τὸ Λατ. pia anima!, Ἀνθ. Π. παράρτ. 244, Συλλ. Ἐπιγρ. 2204, 4467, κ. ἀλλ.· πρβλ. **εὐπλοέω, εὐτυχέω.**

εὐψῡχής, ές, (ψῦχος) εὐάρεστος ψυχρός, δροσερός, Ἡρωδιαν. 1. 12., 6. 6.

εὐψῡχία, ἡ, καλὸν θάρρος, γενναιότης, Αἰσχύλ. Πέρσ. 326, Εὐρ. Μήδ. 402, Θουκ.1.121, κ. ἀλλ.· ἀντίθετον τῷ **κακοψυχία,** Πλάτ. Νόμ. 791C.

εὔψῡχος, ον, (ψυχὴ) ἔχων θάρρος, θαρραλέος, εὔτολμος, γενναῖος, γενναιόψυχος, Λατ. animosus, Αἰσχύλ. Πέρσ. 394, Εὐρ. Ρῆσ. 510, κτλ.· τὸ .. ἐς τὰ ἔργα εὔψυχον Θουκ. 2. 39, πρβλ. 43., 4.126· εὐψυχότατοι πρὸς τὸ ἐπιέναι ὁ αὐτ.2.11.—Ἐπίρρ. **-χως,** Ξεν. Ἱππαρχ. 8. 21. **II.** (ψύχω) ἀναψυκτικός, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 14, 1.

εὔω: μέλλ. **εὕσω:** ἀόρ. **εὗσα,** ἄνευ αὐξήσεως: (ἴδε ἐν λέξ. **αὕω**): — ποιητ. ῥῆμα, φλογίζω, «καυαλίζω», παρ' Ὁμήρ., ἐπὶ χοίρων, ὧν ἐφλόγιζον τὰς τρίχας πρὶν μαγειρεύσωσιν αὐτούς, «ἔστι δὲ τὸ εὖειν ἀρχαῖον, οὔπω ἐπινοηθέντος τοῦ μαδᾶν ὕδατι ζέοντι» (Εὐσταθ.), εὗσέ τε μίστυλλέν τε καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν Ὀδ. Ξ.75, πρβλ. 426, Β. 300· σύες εὐόμενοι ταὐύοντο διὰ φλογὸς Ἰλ. Ι.468, Ψ.33· οὕτως ἐπὶ τοῦ Κύκλωπος, πάντα δὲ οἱ ὀλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμὴ Ὀδ. Ι. 389· μεταφ., ἐπὶ δυστρόπου καὶ φιλέριδος γυναικός, εὗει ἄτερ δαλοῦ ἄνδρα Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 703.— Ἐν Λουκ. Λεξιφ. 11 καὶ Ἐτυμολ. Μ. φέρεται μετὰ ψιλῆς **εὕω·** ἀλλὰ τὰ σύνθετα ἀφεύω, **ἐφεύω** ἀναιροῦσι τὴν τοιαύτην γραφήν, ἴδε Εὐστ. 1745. 50.

εὐωδέω, εἶμαι εὐώδης, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 250, Θεόδ. Στουδ. σ. 289D, Achmes Ὀνειρ. σ. 23, κλ.

εὐώδης, ες, (ὄζω, ὄδωδα) ὡς καὶ νῦν, ἔχων καλὴν ὀσμήν, **εὔοσμος,** πλήρης εὐωδίας, ἀντίθετον τῷ **δυσώδης,** ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ Ἰλ. Γ. 382· εὐώδες ἔλαιον Ὀδ. Β. 339· εὐώδης κυπάρισσος Ε. 64· εὐωδέστατος Ἡρόδ. 3.112· ἀκολούθως παρὰ Πινδ., παρ' Ἀττ. ποιηταῖς καὶ πεζολόγοις·-- τὸ εὐῶδες = **εὐωδία,** Ἀριστ. **π.** Ψυχῆς 2. 9, 11· εὐῶδες ὄζειν ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 12. 3.

εὐωδία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡδεῖα ὀσμή, Ἡρόδ. 4. 75, Ξεν. Συμπ. 2. 3· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Τίμ. 65Α· ἀλλ' ἐν τῷ **πληθ.** ὡσαύτως, **εὐώδεις** οὐσίαι, Διόδ.1. 84.

εὐωδιάζω, κάμνω τι νὰ γίνῃ εὐῶδες, νὰ «μοσχοβολᾷ», Ἀνδρ. Κρήτ. σ.144,178, 256, Κλήμ.Ἀλ. 933, 12· καὶ γῆν εὐωδιάζοντες συγκράτοις εὐοδμίαις Κωνστ Μανασσ. Χρον. 83, κλ. **2)** ἐκπέμπω εὐωδίαν, εἶμαι εὐώδης, ὡς καὶ νῦν, Θεόδ. Στουδ. σ. 442, «ἄνθη καλλίπνοα εὐωδιάζοντα» Ἡσύχ. ἐν λ. **κρίνα.**— Παθ., εὐωδιαζομένην ἅμα καὶ ὑγιεινότερον τὸν ἀέρα ἔχουσαν παρὰ τοῦτο Στράβ.721· τὸ δὲ ὀρνίθειον καὶ χήνειον στέαρ οὕτως ἂν εὐωδιασθῆ Διόσκ. 2. 91.

εὐωδίζομαι, Ἀποθ., αἰσθάνομαι εὐωδίαν, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 193.

εὐώδῑν, ῖνος, ὁ, ἡ, εὐκόλως ὠδίνων, γεννῶν· καρποφόρος, γόνιμος, Ὀππ. Κυν. 3. 19· νηδὺς Ἀνθ. Π. 6. 201· ἐπίθ. τῆς Δήμητρος, Μάξιμ. π. Καταρχ. 529. **II.** Παθ., εὐκόλως τεχθείς, Κόλουθος 281, Νόνν. Δ. 14.148.

εὔωδος, ον, ἡδέως ἠχῶν, γῆρυς Πλούτ. 2. 405F.

εὐώλενος, ον, ὡραίας ὠλένας ἔχων, Πινδ. Π. 9. 31· δεξιὰ Εὐρ. Ἱππ. 605.

εὐωμοσία, ἡ, ἡ τήρησις τοῦ ὅρκου, Ἡρωδ. Ἐπιμερ. 205.

εὐώμοτος, ον, (ὄμνυμι) ὁ τηρῶν τοὺς ὅρκους, Πολυδ. Α', 39.

εὐώνητος, ον, καλὰ ἠγορασμένος, εὔωνος, εὐθηνός, Στράβ.218.

εὐωνία, ἡ, εὐθηνία, Πολύβ. 2. 15, 4.— **εὐωνίζω,** ἐξευτελίζω, ἐξουθενίζω, εὐωνισμένοι = εὐτελεῖς, Ἀκύλας ἐν Ψαλμ. ΙΑ', 9.

εὔωνος, ον, εὐθηνὸς (Γαλλ. à bon marché), Ἐπίχαρμ. 19 Ahr., Δημ. 255.12, κτλ.· φίλοι Ξεν.Ἀπομν. 2. 10, 4· θάνατος Ἀνθ. Π.11.169.— Συγκρ. **εὐωνότερος,** Ὑπερθ. **-ότατος,** Δημ. 255.12, Πλάτ. Εὐθύδ. 304Β· ἀλλ' ἀνώμ. **-νέστερος,** Ἐπίχ. παρ' Ἀθην.424D.—Ἐπίρρ.**-νως,** Ὑπερθ. **-ότατα,** Συλλ. Ἐπιγρ.2483.

εὐωνυμέομαι, Παθ., ἔχω καλὸν ὄνομα, Εὐστ. Πονημ. 141. 13.

εὐωνύμιος, α, ον, = τῷ ἑπομ. Π, Κόρινναπαρ' Ἀπολλ. π. Ἀντωνυμ. σ. 136C.—Ἐπίρρ. **-ίως,** πρὸς τὰ ἀριστερά, Ἐπιγραφ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1711.

εὐώνῡμος, ον, (ὄνομα) ἔχων καλὸν ὄνομα, ἔντιμος, Ἡσ. Θ. 409, Πινδ. Ο. 2.12, κλ.· εὐώνυμος χάρις, ἡ τιμὴ καλοῦ ὀνόματος, ὁ αὐτ. ἐν Π. 11. 90· δίκη .. μὴ εὐώνυμος, οὐχὶ ἔντιμος, Πλάτ. Νόμ. 754Ε. **2)** ἐπὶ καλοῦ οἰωνοῦ, εὐοίωνος, Λατιν. bone ominatus, ἀντίθετον τῷ **δυσώνυμος,** ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 302D, Δίων Κ. 52. 4. **3)** εὐτυχής, Πίνδ.7.70., 8. 80· πρβλ. Εὐστ. 852. 5. **II.** εὐφημιστικῶς ἀντὶ **ἀριστερός,** (διότι οἱ κακοὶ οἰωνοὶ ἤρχοντο ἐξ ἀριστερῶν, πρβλ. **δεξιός, εὔξεινος, εὔφημος** καὶ **ἀριστερός**), λύει τὸν αὐτῆς πέπλον .. ἐκ δ' ἑλώπισεν πλευρὰν ἅπασαν ὠλένην τ' εὐώνυμον Σοφ. Τρ. 926· ἐξ εὐωνύμου χειρὸς Ἡρόδ.7.109· ἐξ εὐωνύμου (ἐξυπ. χειρὸς) ὁ αὐτ.1.72· κατὰ τὰ εὐ. Ξεν. Λακ. 11, 10· εἰς τὰ εὐ. παρεκκλίνειν Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 4,19· ἐπὶ τὰ εὐ. ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 1, 9· ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, τὸ εὐώνυμον κέρας Ἡρόδ. 6.111, Θουκ. 5. 67, Ξεν., κλ.· τὸ εὐώνυμον (ἄνευ τοῦ κέρας) Θουκ. 4. 96· ἐπὶ οἰωνῶν, ἀντίθετον τῷ οἱ δεξιοὶ φύσιν, Αἰσχύλ. Πρ. 490. **III.** ὡς ὄν. κύρ., «Εὐώνυμον· καὶ δῆμος φυλῆς τῆς Ἐρεχθηίδος».

εὐώνυμος, ἡ, euonymus Europaeus, Πλίν.13. 38· «τὸ δ' εὐώνυμον καλούμενον δένδρον φύεται μὲν ἄλλοθί τε καὶ τῆς Λέσβου ἐν τῷ ὄρει τῷ Ὀρδύνιῳ καλουμένῳ· ἔστι δὲ ἡλίκον ῥόα καὶ τὸ φύλλον ἔχει ῥοῶδες, μεῖζον δὲ ἢ χαμαιδάφνης, καὶ μαλακὸν δὲ ὥσπερ ἡ ῥόα .. ἀνθεῖ δὲ τοῦ ἦρος· τὸ δὲ ἄνθος ὅμοιον τὴν χρόαν τῷ λευκῷ ἴῳ· ὄζει δὲν δεινὸν ὥσπερ φόνου. ὁ δὲ καρπὸς ἐμφερὴς τὴν μορφὴν μετὰ τοῦ κελύφους τῷ τοῦ σησάμου λοβῷ· ἔνδοθεν δὲ στερεὸν πλὴν διηρημένον κατὰ τὴν τετραστοιχίαν. τοῦτο ἐσθιόμενον ὑπὸ τῶν προβάτων ἀποκτιννύει, καὶ τὸ φύλλον καὶ ὁ καρπός, καὶ μάλιστα τὰς αἴγας» Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 3.18, 13.

εὐῶπις, ῐδος, ἡ, (ὤψ) ἔχων ὡραίους ὀφθαλμοὺς ἢ ὡραῖος τὴν ὄψιν, εὐώπιδα κούρην Ὀδ. Ζ.113, 142, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμητρ. 334, πρβλ. Σοφ. Τρ. 523· εὐῶπις Σελάνα Πινδ. Ο.10(11). 90· — ἀναγινωσκόμενον παρά τινων ὡς ἄρσεν. παρὰ τῷ Αἴλ. π. Ζ. 8. 12, πρβλ. Ἰακώβιον ἐν τόπῳ· ἴδε ἐν λέξ. **εὐώψ.**

εὐωπός, όν, = **εὐώψ,** Εὐρ. Ὀρ. 918, Διον. Π.1075, Βακβ.124· εὐ. πύλαι, φιλικαὶ πύλαι, Εὐρ. Ἴων 1611. **II.** ὁ βλέπων καλῶς, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5.1, 38.

εὐωπός, ὁ, θαλάσσιός τις ἰχθύς, Ὀππ. Ἁλ.1. 256.

εὐωρέω, (εὔωρος) ὀλιγωρῶ, ἀμελῶ.— Καθ' Ἡσύχ.: «εὐωρεῖν· τὸ μηδενὸς ἔχειν λόγον, ἢ μηδενὸς φροντίζειν» καὶ «εὐωρεῖ· παίζει».

εὐωρία, ἡ, (ὥρα) εὐάρεστος ὥρα, Λόγγος 1. 9.— Καθ' Ἡσύχ.:

«εὐωρία· ὀλιγωρία, ἀμέλεια», καὶ κατὰ Φώτιον: «τὸ μὴ πάνυ φροντίζειν, ἀλλὰ ῥᾳθυμότερόν πως ἔχειν».

εὐωριάζω, = **εὐωρέω**, Σοφ. Ἀποσπ. 505· ὁ Πόρσων ἐπηνώρθωσε τὸν τύπον ἐν Αἰσχύλ. Πρ.17 (ἐκ τοῦ Ἡσυχ. καὶ Φωτ.) ἀντὶ τῆς ἐν τῷ Ἀντιγράφ. γραφ. **ἐξωριάζω**.

εὔωρος, ον, (ὥρα) ὀλίγωρος, ἀμελής, ἀδιάφορος, τινος, περί τινος, Εὔφορ.102. **II.** (ὥρα) εὔωρος γῆ, καρποφόρος, «ἡ τὰ ὡραῖα ἔχουσα» Ἡσύχ.· εὔωρος γάμου, ὥριος, Λατ. maturae nuptiae, Σοφ.Ἀποσπ. 200.

εὐωχέω: μέλλ. **-ήσω**, κτλ.: — Μέσ. καὶ Παθ., μέσ. μέλλ. **-ήσομαι** Ἀριστοφ.Ἐκκλ.717, Πλάτ. Πολ. 372B: ἀόρ. **εὐωχησάμην** Λουκ. Κρον.11· ἀλλὰ Παθ. μέλλ. **εὐωχηθήσομαι** Συλλ. Ἐπιγρ. 2336.11: ἀόρ. **εὐωχήθην**, ἴδε κατωτ.: πρκμ. **εὐώχημαι** Ἱππ. 679. 8, Ἀριστοφ. Λυσ.1224:— ἡ αὔξησις οὐδαμοῦ εὕρηται· (**εὖ, ἔχω** Ἀθήν. 363B). Ἐστιῶ μεγαλοπρεπῶς, μετ' αἰτ. προσ., Ἡρόδ. 1. 126., 4.73, 95, Εὐρ. Κύκλ. 346, Ἀριστοφ. Σφ. 341, Ξεν. κτλ.· ἐπὶ ζώων, τρέφω καλῶς, τὸ παντοδαπὸν θηρίον εὐωχοῦντι ποιεῖν ἰσχυρὸν Πλάτ. Πολ. 588E· τὰς ὗς Ἀριστ. π. τὰ Ζ.Ἱστ. 8. 6, 3:— Μέσ. καὶ Παθ., τρώγω καὶ πίνω καλῶς, ἐντρυφῶ ἐσθίων καὶ πίνων, εὐωχέονται Ἡρόδ. 5. 8· ὡς ἔθυσαν καὶ εὐωχήθησαν ὁ αὐτ.1.31· εὐωχημένοι, εὐωχηθέντες, μετὰ τὴν εὐωχίαν, Ἀριστοφ. Λυσ.1224, Ἐκκλ. 664:— μετὰ συστοίχ. αἰτ., τρώγω τι «χορταστικά», ἀπολαύω, κρέα εὐωχοῦ Ξεν. Κύρ. 1. 3, 6, πρβλ. Πολύβ. 8. 26, 10· εὐωχεῖσθαι ἐπινίκια Λουκ. Ἱλοΐων ἢ Εὐχαὶ 39· εὐ. γάμους, ἑορτήν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἡλιοδ.:— ἐπὶ ὑποζυγίων, βόσκομαι εἰς κόρον, Ξεν. Ἀν. 5. 3, 11, Ἱππαρχ. 8, 4· ὥσπερ καχρύων ὀνίδιον εὐωχημένον, «ὥσπερ ὄνος κριθῶν κορεσθείς» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ.1306. **II.** μεταφ., ἐπὶ ἄλλων ἀπολαύσεων, εὐωχοῦντες [αὐτοὺς] ὧν ἐπεθύμουν Πλάτ. Γοργ. 518E· πολλὰ καὶ ἡδέα.. εὐώχουν ὑμᾶς αὐτόθι 522A· οὕτως, εὐωχεῖν τινα καινῶν λόγων Θεοφρ. Χαρακτ.9.—Μέσ., ἐντρυφῶ, ἀπολαύω, μετὰ γεν., εὐωχοῦ τοῦ λόγου Πλάτ. Πολ. 352B· ἴδε Heind. ἐν Λύσ. 211D, καὶ πρβλ. **ἐστιάω**.

εὐωχητήριον, τό, δειπνητήριον, αἴθουσα συμποσίου, Γρηγ. Κορίνθου 527, ἔκδ. Schaefer.

εὐωχητής, οῦ, ὁ, εὐωχούμενος, δαιτυμών, συμπότης, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ.1022.

εὐωχητικός, ή, όν, εἰς εὐωχίαν ἀνήκων, Γλωσσ.

εὐωχία, ἡ, εὐθυμία, ἰδίως ἐν συμποσίῳ, γεῦμα πλούσιον καὶ ἄφθονον, συμπόσιον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1066, πρβλ. Βατρ. 85, κτλ.· ποιεῖν τὴν εὐωχίαν Συλλ.Ἐπιγρ. 3028· ἐν τῷ πληθ., συμπόσια ἑορτῶν, Ἀριστοφ.Ἀποσπ. 3, Πλάτ. Πολ. 329A, Ἀθήν. 363B, κλ. **2)** καθόλου, προμήθεια ζωοτροφιῶν διὰ στρατόν, Πολύβ. 3. 92, 9. **II.** μεταφ., λόγων εὐωχίαι, ἐντρυφήσεις, ἀπολαύσεις λόγων, Ἀνθ. Π. 4. 3, 6.

εὐωχιάζω, = **εὐωχέω**, Λιβάν. 4.1078.

εὐωχιαστικός, ή, όν, κατάλληλος, ἁρμόδιος πρὸς εὐωχίαν, Ἰα.ὸν κήνσυλον (caenulum), οἷον εὐωχιαστικὸν Ἰω. Λυδ π. μην. 4.1.

εὐώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, (ὤψ) ἔχων ὡραίους ὀφθαλμοὺς ἢ καλὸς τὴν ὄψιν, παρειὰ Σοφ. Ἀντ. 530· εὐῶπα πέμψον ἀλκάν, πέμψον καλὴν βοήθειαν, (ἀλλ' ὁ Λοβέκ., θύγατερ Διὸς εὐῶπι, πέμψον ἀλκάν) ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ.189· πρβλ. **εὐῶπις**.

ἔφᾱ, Δωρ. ἀντὶ **ἔφη**, ἴδε τὸ ῥῆμα **φημί**.

ἐφᾰάνθη, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐφάνθη**, ἴδε τὸ ῥῆμα **φαίνω**.

ἔφᾱβος, ἐφᾱβικός, Δωρ. ἀντὶ **ἔφηβος, ἐφηβικός**.

ἐφαγνίζω, τελῶ νεκρικὰς τελετάς, Ἐτεοκλέα μὲν .. τάφῳ τε κρύψαι καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι, καὶ νὰ τελέσητε πάσας τὰς νομιζομένας νεκρικὰς τελετάς, Σοφ.Ἀντ.196· ἐντεῦθεν, αὐτόθι ἐν στίχ. 247 (κἀφαγιστεύσας ἃ χρῄ) συμπεραίνουσιν ὅτι, ἐφαγιστεύσας εἶναι ἡ ὑποκρυπτομένη λέξις. Ἀλλ' ἴσως ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ὁ ὀρθὸς τύπος εἶναι: **ἀφ-**· διότι ὁ Φρύν. ἐν Α. Β. 26 λέγει: «ἀφαγνίσαι· ἀντὶ τοῦ ἀνιερῶσαι καὶ ἀναθεῖναι» ἔχων βεβαίως ὑπ' ὄψιν τὸ ἀνωτέρω χωρίον τοῦ Σοφοκλ. πάντ' ἐφαγνίσαι·—ἴδε σημ. Jebb ἐν Σοφ.Ἀντ. 247.

ἔφᾰγον, ἴδε **ἐσθίω**.

ἐφαιμάσσω, κάμνω τι αἱματηρόν, τὸ «αἱματώνω», Ὀρειβάσ.118 Cocch. ἐν τῷ Παθ.

ἐφαιρέομαι, Παθ., ἐκλέγομαι ἢ διορίζομαι ὅπως διαδεχθῶ ἄλλον, Θουκ. 4. 38, Συλλ.Ἐπιγρ.1845. 93.— Μέσ., ἐκλέγω διάδοχον, Λατ. subrogare, Δίων Κ. 49. 43.— ὁ ἐνεργ. τύπος ἐφαιρεῖν εὕρηται ἐν Ἐπιγρ. Δελφ. W. et F.167.

ἐφακέομαι, ἐπισκευάζω, ἐφακείσθων (δρόμιον) Ἐπιγρ.Δελφ., Cauer 204_{37}, γεφύρας ἐφακεῖσθαι 1.41.

ἐφάλιος [ᾰ], **ον**, (ἅλς) = **ἔφαλος**, Φώτ., Σουΐδ.

ἐφάλλομαι, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ Ἐπικ. ἀορ. 6' μετὰ τοῦ τύπου τοῦ ὑπερσυντ. **ἐπᾶλτο** (πρβλ. **ἀναπάλλω**). μετὰ μετοχ. **ἐπάλμενος, ἐπιάλμενος** (ἴδε κατωτ.): Ἀποθ., τινάσσομαι ἐπάνω, ἀναπηδῶ ἐπί τινος ὥστε νὰ προσβάλω αὐτόν, ἐφορμῶ, μετὰ δοτ., Ἀστεροπαίῳ ἐπᾶλτο. «ἐφήλατο, ὥρμησε» (Σχόλ.), Ἰλ. Φ.140. πρβλ. Ν. 643· Τρώεσσιν ἐπάλμενος Λ. 489, κτλ.· ἐπάλμενος ὀξέϊ δουρὶ αὐτόθι 421, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 220 ὡσαύτως, ἄνευ ἐχθρικῆς σημασίας, μετὰ γεν., ἐπιάλμενος ἵππων, πηδήσας ἐπὶ τὸ ἅρμα, Ἰλ. Π.15· κύσσε μιν ἐπιάλμενος, ὁρμήσας ἐφίλησεν αὐτόν, Ὀδ. Ω. 320· ἐπὶ φήμης, ἐς Αἰθίοπας ἐπᾶλτο Πινδ. Ν. 6. 84·— σπάνιον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἐπὶ τὸν οὐδὲν ἐφ. Πλάτ. Ἴων 535B, πρβλ. Πλούτ. 2.1398, Ἀλκίφρονα 1. 10.

ἔφαλμος, ον, ἁλμυρός, ἐφάλμων βρωμάτων Πλούτ. 2.687D· — **ἔφαλμα**, τό, ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 6, εἶναι ἐφαρμένον.

ἔφᾰλος, ον, (ἅλς) ὁ παρὰ τὴν θάλασσαν κείμενος, παράλιος, ἐπὶ λιμένων, Κήρινθόν τ' ἔφαλον Ἰλ. Β. 538, πρβλ. 584, Σοφ. Αἴ. 192· ἡ ἔφ. (δηλ. γῆ), ἡ παραλία, Λουκ.Ἔρωτ.7. **II.** ἐπὶ πλοίων, Ποσειδιππ. παρ' Ἀθην. 596D.

ἐφᾰλόω, Δωρ. ἀντὶ **ἐφηλόω**.

ἔφαλσις, εως, ἡ, τὸ ἐφάλλεσθαι ἐπί τινος, Ἀριστ. Προβλ.16.4,4.

ἐφάμαν [φᾶ], Δωρ. ἀντὶ **ἐφάμην**, ἴδε **φημί**.

ἐφαμαρτάνω, μεταβατικὸν ἐνεργείας, παραπλανῶ εἰς ἁμαρτίαν, κάμνω τινὰ νὰ ἁμαρτήσῃ, πρὸς τὸ ἐφαμαρτεῖν τὸν Ἰούδαν Ἑβδ. (Ἱερ. ΛΘ', 35).

ἐφάμερος, ἐφᾱμέριος, Δωρ. ἀντὶ **ἐφήμερος, ἐφημέριος**.

ἐφάμιλλος [ᾰ], **ον**, (ἅμιλλα) ὡς καὶ νῦν, ἴσος ἢ ἀντίπαλος, ὅμοιος, ἐφ. γίγνεσθαί τινι Ξεν.Ἀπομν. 3. 3, 13, Ἰσοκρ. 4C· τὸ ἐφ., ἰσότης, ὁμοιότης, Πλούτ. 2.617C.— Ἐπίρρ. **-λως** Πλουτ.Κλεομ. 39. **II.** Παθ., θεωρούμενος ὡς ἀντικείμενον ἀνταγωνισμοῦ ἢ ἁμίλλης, ἐφαμίλλου τῆς εἰς τὴν πατρίδα εὐνοίας ἐν κοινῷ πᾶσι κειμένης Δημ. 331.10· ἐφάμιλλον ποιεῖν τι ὁ αὐτ. 488. 13 ὅπως ἐφάμιλλον ἦ πᾶσι .. φιλοδοξεῖν Συλλ. Ἐπιγρ. 108. 20, πρβλ. 97, 120.18.

ἔφαμμα, τό, = **ἔφαπτις**, Πολύβ. 2. 28, 8.

ἐφαμματίζω, ἐπιδένω ἢ δένω ὁμοῦ, Ὀρειβάσ.149, Mai, Σωραν.

ἔφαμμος, ον, ἀμμώδης, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 4, 4, κτλ. ὁ Schneid. **ὕφαμμος**.

ἔφᾶν, Αἰολ. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **ἔφασαν**, ἴδε **φημί**.

ἐφανγρέω, ἐν τῷ παθ. = ἐφαιροῦμαι, Ἐπιγρ. Θεσσ. 345_{11}, κτλ.

ἐφανδάνω: μέλλ. **-αδήσω**: Ἐπικ. **ἐπιανδάνω**:—ἀρέσκω τινί, ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως, «ἐπαρέσκει» (Σχόλ.), Ἰλ. Η. 407· βουλὴν ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε αὐτόθι 45· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος Ὀδ. Π. 406: ἀόρ. **ἐπεύαδεν**, Μουσαῖος 180· μετ' ἀπαρ., Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 950, Ὀρφ.Ἀργ. 771.

ἐφάπαξ, Ἐπίρρ., ἅπαξ μόνον, μίαν φορὰν μόνον, Εὔπολις ἐν «Κόλαξιν» Α. Β. 96.17, Ἐπιστ. π. Ρωμ ς', 10, π.Ἑβρ. ζ', 27, κτλ. **II.** παρευθύς, Ἐπιστ. Α', π. Κορ. ιε', 6.

ἐφάπαλος, ον, = **ἁπαλός**, Γεωπ. 10. 78, 3.

ἐφαπλόω, ἁπλόω, ἁπλώνω, ἅμαξαν Ὀρφ.Ἀργ.1333· μετὰ γεν., λέων .. γυῖα γῆς ἐφαπλώσας, ἁπλώσας ἐπὶ τῆς γῆς, Βακχ. 95. 2· στῆθος ἐφαπλώσας .. ὄχθην Νόνν. Δ. 15. 9· μετὰ δοτ., δίκτυα νεπόδεσσιν ἐφ. αὐτόθι 20. 385· ἑρετμοῖς χεῖρας Ὀρφ. Ἀργ.455:— Παθ., λύκου μεγάλου δέρμα λαβὼν .. περιέτεινε τῷ σώματι ... ὡς τοὺς ἐμπροσθίους πόδας ἐφηπλῶσθαι ταῖς χερσί, οὕτως ὥστε οἱ δεξιοὶ πόδες τοῦ δέρματος τοῦ λύκου νὰ ἁπλωθῶσιν ἐπάνω εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, Λόγγος 1. 20· σκότος ἐφήπλωται Πλούτ. 2. 167A.

ἐφάπλωμα, τό, πᾶν τὸ ἁπλούμενον ἐπί τινος, «τοὺς τάπητας οὓς οἱ παλαιοὶ μεταβολεῖς τῶν λέξεων, ἓν πρὸς ἓν φράζοντες ἐφαπλώματα ἑρμηνεύουσιν» Εὐστ.1347.40, πρβλ. τὸ τῆς συνηθείας: **πάπλωμα**.

ἐφαπλωτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐφαπλόω**, δεῖ ἐφαπλοῦν, Σωρ. Ἐφ., ἔκδ. Erm., σ. 205.

ἐφαπτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐφάπτω**, δεῖ ἐφάπτειν, Κλήμ. Ἀλ. I. 496B.

ἐφαπτίς, ίδος, ἡ, τὸ ἐπανωφόριον στρατιώτου, ὁ μανδύας, Λατ. sagum, Πολύβ. παρ' Ἀθην. 194 F, Καλλίξ. αὐτόθι 196, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ. **II.** γυναικεῖον ἔνδυμα, Στράβ.294· πρβλ. **ἔφαμμα**.

ἐφάπτω, Ἰων. ἐπάπτω: μέλλ. **-ψω**·— δένω τι ἐπάνω εἰς τι, ἐπικρεμῶ, πότμον ἐφάψαις ὄργανον, ἐπιβαλὼν αὐτὸ ὡς μοιραίαν καταδίκην, Πινδ. Ο.9.91· τί δ' .. ἐγὼ λύουσ' ἂν ἢ 'φάπτουσα προσθείμην πλέον; τί ὠφέλεια θὰ προέκυπτεν ἂν ἐγὼ παρέβαινον ἢ ἐφύλαττον [τὴν διαταγὴν τοῦ Κρέοντος]; Σοφ. Ἀντ. 40 (οὕτω τὸ συλλύειν ἀντιτίθεται τῷ **συνάπτειν**, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ.1317)· ἔγνω γὰρ τάλας .. τοὔργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε, διότι κατενόησεν ὁ δυστυχὴς ὅτι ἐν τῇ ἑαυτοῦ ὀργῇ παρῴξυνεν αὐτὴν εἰς τὸ ἔργον, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ, ὁ αὐτ. ἐν Τρ.933:—οὕτω, ἐν τῷ μέσῳ., ἐπ' ἀγχόνην ἥψαντο Σιμωνίδ. ἐν Ἰαμβ. 1. 18:— ὁ Ὅμ. ἔχει ὡσαύτως Παθ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ γ' ἐνικ. τοῦ πρκμ. καὶ ὑπερσ. **ἐφῆπται, ἐφῆπτο**, ὡς τὸ Λατ. imminet, εἶναι ἢ ἦτο κρεμασμένον ὑπεράνω τινός, ὡρισμένον ὡς τὸ πεπρωμένον τινός, μετὰ δοτ. προσ., Τρώεσσι κῆδε' ἐφῆπται «ἐπήρτηται, ἐπικρέμαται. τοῦτ' ἔστιν ἐπίκειται» (Σχόλ.), Ἰλ. Β.15.32,69, πρβλ.Ζ 241· Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται Η.402, Ὀδ.Χ.41· ἐφῆπτο αὐτόθ.33· ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νείκος ἐφῆπται Ἰλ. Φ. 513· ἧδη τόδ' ἐγγύς, ὥστε πῦρ, ἐφάπτεται (ἐξυπ. τῶν φρενῶν) Εὐρ. Βάκχ. 777 (ὁ Nauck ἀναγινώσκει **ὑφάπτεται**)· — πρβλ. **ἐπαρτάω, ἐπικρεμάννυμι**. **II.** Μέσ., ἐπιλαμβάνομαί τινος, μόνον ἅπαξ παρ' Ὁμ., ἐπὴν

χείρεσσιν ἐφαψεαι ἠπείροιό, «ταὐτὸν τῷ, ἐπὶ χέρσου γενέσθαι, κολυμβῶντα δηλαδή· τοῦ γὰρ νηχομένου αἱ χεῖρες πρῶται ἅπτονται γῆς» (Εὐστ.), Ὀδ. Ε. 348· ἀκολούθως ἐν Θεόγνιδι 6, Αἰσχύλ. Ἰκ. 412 (πρβλ. ἐφάπτωρ), Σοφ. Αἴ. 1172, κτλ.· ἐπεί γε τοῦδ' ἐφάπτομαι τόπου, φθάνω, ἐγγίζω, Λατ. attingo, Εὐρ. Ἑλ. 556, πρβλ. Πινδ. Ν. 9. 113. **2)** ἐπιλαμβάνομαί τινος διὰ τῆς διανοίας, φθάνω εἴς τι, Λατ. assequi, ἅτε τοῦ ἀληθοῦς ἐφαπτομένῳ Πλάτ. Συμπ. 212Α· ἐφ. τινὸς μνήμῃ, αἰσθήσει ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 253Α, ἐν Φαίδωνι 65D· ἐφ. ἀμφοῖν τῇ ψυχῇ ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 190C· ὡσαύτως, ἐφ. λόγων Πινδ. Ο. 9. 19· ζητημάτων Πλάτ. Νόμ. 891C· ἐγείρω ἀξιώσεις ἐπί τινος, τινος αὐτόθι 915C. **3)** παρὰ Πινδ. ὡσαύτως μετὰ δοτ. (ὡς τὸ **θιγγάνω** καὶ τὸ **ψαύω**), δίδομαι εἴς τι, ἐπέεσσι, τέχναις, κελεύθοις ζωῆς Ο. 1. 138, Π. 8. 61· μετὰ δοτ. προσ., Ἐπιγραφ. Δελφ. 18. **4)** ὁ Ἡρόδ. μεταχειρίζεται τὴν μετοχ. τοῦ Παθ. πρκμ. μετὰ γεν., ὅσαι μέν νυν εἶδεος ἐπαμμέναι εἰσὶ καὶ μεγάθεος, ταχὺ ἀπαλλάσσονται, ὅσαι μὲν λοιπὸν συμβαίνει νὰ ἔχωσι κάλλος προσώπου καὶ καλὸν ἀνάστημα, ταχέως ἀπαλλάσσονται, 1. 199, ἔνθα ἴδε Bähr, πρβλ. 8. 105. **5)** ὡς τὸ Λατ. contingere, σχετίζομαι πρός τινα, μετὰ γεν., ταύτης τῆς ἕξεως ἐφαπτόμενα Ἰλιάτ. Νόμ. 728Ε· ὁμοιάζω πολύ, Διονν. Ἁλ. π. Συνθ. 14. **6)** ἀκολουθῶ, ἔρχομαι δεύτερος, Θεόκρ. 9. 2.

ἐφαπτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ἐφαπτίδα, Φώτ. ἐν λέξ. **στολάς.**

ἐφάπτωρ, ορος, ὁ, καὶ ἡ, ὁ ἐφαπτόμενός τινος, ἄγειν θέλοντες ῥυσίων ἐφάπτορες Αἰσχύλ. Ἰκ. 728, πρβλ. 412. **II.** ὁ θωπεύων τινά, κοινῶς «χαϊδεύων», αὐτόθι 312, 535 (ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ ὄνομα **Ἔπαφος**)· ἐπὶ τοῦ Βάκχου, Ὀρφ. Ὕμν. 50. 7., 52. 9.

ἐφαρδμόν· «ἀρδευτὸν πεδίον» Ἡσύχ.

ἐφαρμογή, ἡ, συμφωνία, Πλούτ. 2. 780Β.

ἐφαρμόδιος, ον, = **ἁρμόδιος**, Θ. Λάσκ. σ. 1281, ἔκδ. Mi.

ἐφαρμόζω, Ἀττ. **-όττω,** Δωρ. **-όσδω** (Θεόκρ.)· μέλλ. **-όσω**: **I.** ἀμετάβ., προσαρμόζομαι ἐπί τινος ἢ εἴς τι, πειρήθη δ' ἓξ αὐτοῦ ἐν ἔντεσι.., εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε, «εἰ ἐφαρμόζοιεν αὐτῷ τὰ ὅπλα» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Τ. 385. **2)** εἶμαι ἁρμόδιος ἢ δύναμαι νὰ προσαρμοσθῶ εἴς τι, τινι Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 32, 2, Πολιτικ. 3. 4, 2, κ. ἀλλ.· ἐπί τινος ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 3. 1, 10, κ. ἀλλ.· ἐπί τι αὐτόθι 5. 4, 15, κ. ἀλλ.· ὁ .. μάλιστα ἐφαρμόσας πολίτης ἐπὶ πάντας τοὺς πολίτας ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 3. 1, 8· ἐφ. ἐπ' ἄλληλα Εὐκλείδ.· ἀπολ., Ἀριστ. Πολ. 7. 6. **3)** εἶμαι κατάλληλος, ἁρμόζω, [οἴνῳ] ἐφαρμόζουσιν ἀοιδαὶ Πανὸς παρ' Ἀθην. 37Β· πρός τι Πλούτ. 2. 136Ε, κ.λ. **II.** μεταβατ., προσαρμόζω τι εἰς ἕτερον, κόσμον χροΐ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 76· σχοίνῳ [τοὺς ἀνθέρικας] Θεόκρ. 1. 53· — Μέσ., ζεῦγλαν ἐφηρμόσατο Ἀνθ. Π. 9. 19. **2)** συναρμόζω, καθιστῶ ἀναλόγους, τὰς δαπάνας ταῖς προσόδοις Ξεν. Ἀγησ. 8. 8· τοὺς λόγους τοῖς προσώποις Διον. Ἁλ. ἐν Λυσ. 13· καθάπερ δὲ λόγῳ ἡ ποίησις ἡδύσματα μέλη καὶ μέτρα καὶ ῥυθμοὺς ἐφαρμόσασα Πλούτ. 2. 769C, πρβλ. Ὀρφ. Ἀργ. 1004· ἐφ. τι ἐπί τινος Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 2, 3· τι ἐπί τι ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. Ὕστ. 1. 7, 2· τι ἔς τινα Λουκ. Ἁλ. 38· λόγων τε πίστιν .. ἐφαρμόσαι Σοφ. Τρ. 623. — Μέσ., χάρματι καὶ λύπῃ μέτρον ἐφηρμόσατο Ἀνθ. Π. 9. 768, πρβλ. 10. 26. — Παθ., συναρμόζω ἐμαυτὸν εἴς τι, τινι Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 317Β.

ἐφάρμοσις, εως, ἡ, = **ἐφαρμογή**, Τίμ. Λοκρ. 95C.

ἐφαρμοστέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐφαρμόζω**, δεῖ ἐφαρμόζειν, τινί τι Πολύβ. 1. 14, 8, Πλούτ. 2. 34F, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 6.

ἐφάρξαντο, Ἀττ. ἀντὶ **ἐφράξαντο**, Ἐτυμ. Μ. 667, 22 ἐν λ. **πεφαργμένος**, πρβλ. Δινδ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 63, Σοφοκλ. Ἀντ. 236, κτλ.

ἐφάρμοστος, ον, ἐφαρμοζόμενος, Ν. Χων. σ. 584, 17., 685, 6, ἔκδ. Β.

ἔφαψις, ἡ, ἐπαφή, θωπεία, Αἰσχίν. 46 (κατ' αἰτ. **ἔφαψιν**)· πρβλ. **ἐφάπτωρ.**

ἐφέβδομος, ον, περιέχων $1+{}^1/_7$, Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. 118, ἴδε **ἐπίτριτος.**

ἐφεδές· «ἐπίπεδον, ταπεινόν, χαμαί» Ἡσύχ.

ἐφεῦέτα(ι)· «ἀρχή τις ἐν Σάμῳ» Ἡσύχ.

ἐφέδρα, Ἰων. **ἐπέδρη,** ἡ, τὸ ἐφεδρεύειν, παραμένειν πλησίον τόπου τινός· ἐντεῦθεν, πολιορκία, ἀποκλεισμός, Λατ. obsessio, Ἡρόδ. 1. 17· ἐπέδρην ποιεῖσθαι ὁ αὐτ. 5. 65. **2)** κάθισις ἐπί τινος πράγματος, Λατ. insessio, διότι πᾶν ἔνεκά τινος ἐφέδρας ἐστὶ Πλάτ. Πολιτικ. 288Α. **II.** σταθμός, «στάβλος», Χρησμ. παρὰ Φλέγ. ἐν Θαυμασ. 3. **2)** βάσις, Ἥρων Πνευμ. σ. 183. **III.** «πόα τις, ἣν καὶ ἵππουριν καλοῦσι» Ἡσύχ., Πλίν. 26. 20.

ἐφεδράζω, θέτω ἢ στηρίζω τι ἐπάνω εἴς τι, τί τινι Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 2. 211· μηρῷ τῷ δεξιῷ τὸν ἀγκῶνα θατέρας χειρὸς ἐφεδράζουσα Ἡλιόδ. 1. 2. **II.** ὑποστηρίζω, ὑποβαστάζω, τὴν βάσιν τοῦ πρεσβύτου ὁ αὐτ. 7. 8.

ἐφέδρᾰνον, τό, τὸ ἐφ' οὗ κάθηταί τις, τὸ μὲν οἷον ἐφέδρανον γλουτὸς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 13, 2· πληθ., γλουτοὶ καὶ ἐφέδρανα Πολυδ. Β', 184. **2)** κάθισμα. «ἐφέδρανα· ἐφ' ὧν καθῆντο (οἱ) τὰς λύρας ἔχουσι» Ἡσύχ. **3)** ἐφέδρανον ὄργανον, μηχάνημά τι ἐφ' οὗ ἐκάθηντο οἱ πάσχοντες κατὰ τὴν ὥραν χειρουργικῆς ἐγχειρήσεως, Ὀρειβάσ. 120 Mai.

ἐφεδράω, ἴδε **ἐφεδρήσω.**

ἐφεδρεία, ἡ, τὸ καθῆσθαι ἐπί τινι, ἐπὶ δένδρεσιν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 9, 2· ἡ ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς ἐφ. ὁ αὐτ. π. Ζ. Πορείας 15. 8. **II.** τὸ νὰ κάθηταί τις πλησίον ἀναμένων τὴν σειρὰν του, ἐπὶ πυγμάχων κτλ., Πλάτ. Νόμ. 819Β. **2)** ἐν πολέμῳ, ἡ δύναμις ἡ ἐπιτηροῦσα καὶ οὖσα ἑτοιμος ὅπως ἀνακουφίσῃ τὰ κινδυνεύοντα μέρη τοῦ μαχομένου στρατοῦ, Λατιν. subsidia, Πολύβ. 1. 9, 2. **III.** τὸ κεῖσθαι πλησίον, παραμονεύειν, ἡ τῶν πολεμίων ἐφ. Πολύβ. 24. 12, 2· τὸ ἐνεδρεύειν, Λατιν. insidiae, Πλούτ. ἐν Φλαμιν. 8.

ἐφεδρεύω, (ἔφεδρος) ἐπικάθημαι, ἐπιστηρίζομαι, τόδ' ἄγγος τῷδ' ἐφεδρεῦον κάρᾳ Εὐρ. Ἡλ. 55· ἐπῳάζω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 8, 1. **II.** ἐνεδρεύω, παραμονεύω, ἐπὶ ἐχθροῦ περιμένοντος εὐκαιρίαν ὅπως ἐπιπέσῃ, Θουκ. 4. 71., 8. 92· ὅταν ἴδωσιν ἐφεδρεύουσαν τὴν δύναμιν Ἰσοκρ. 186C· ἐφ. τινί, ἐπιτηρῶ, παραφυλάττω, οἷον τὸν δέσμιον ἢ αἰχμάλωτον, Εὐρ. Ὀρ. 1627· καθόλου, παραφυλάττω, καιροφυλακῶ, τοῖς .. ἀγαθοῖς ἐφεδρεύων Δημ. 61. 3· τοῖς καιροῖς τινος ὁ αὐτ. 100. 10., 135. 10· τοῖς ἀτυχήμασί τινος Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 2. **3)** ἐπὶ τρίτου ἀγωνιστοῦ (πρβλ. **ἔφεδρος** II. 4), Λουκ. Ἑρμότ. 40. **3)** ἐν πολέμῳ, ἀποτελῶ τὴν ἐφεδρείαν, Πολύβ. 18. 15, 2. **4)** ἐπιτηρῶ, ἐπιστατῶ, προφυλάττω, τῇ τοῦ σίτου κομιδῇ ὁ αὐτ. 5. 95, 5. **III.** σταματῶ, Πλουτ. Πύρρ. 32, κτλ.

ἐφεδρήσω, ποιητ. ἀντὶ **ἐφεδράζω**, ἐπικάθημαι, ἕδρης Κόλουθ. 252· ἅρμασι Νόνν. Δ. 20. 36. **2)** παρακάθημαι, τινι Ἀνθ. Π. 7. 161, Κόλουθ. 68. — Ἀντίγραφά τινα ἔχουσιν **ἐφεδρήσω**, ὅπερ ἐλαμβάνετο ὡς ἀόρ. ἐνεστῶτός τινος **ἐφεδράω.**

ἐφεδριάω, = **τῷ** προηγ., Κόλουθ. 15. **II.** μεταβ., βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ, γέροντα ἐλάζετο χειρός, καί μιν ἐφεδριάασκεν Τζέτζ. εἰς Ὅμ. 391.

ἐφεδρίζω, παίζω τὴν παιδιὰν τὴν λεγομένην ἐφεδρισμόν, καθ' ἣν ὁ ἡττηθεὶς περιαγαγὼν καὶ συνάψας τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας κατὰ τὰ νῶτα ἐβάσταζε τὸν νικήσαντα ἐπὶ τῶν νώτων, περὶ οὗ ἐλέγετο ὅτι ἐφεδρίζει, δηλ. κάθηται ἐπὶ τῆς ῥάχεως τοῦ ἡττηθέντος, Ἡσύχ., ἴδε Meineke ἐν Φιλήμονος «Ἐφεδριάζουσι» 2· — ἐντεῦθεν **ἐφεδρισμός** ἢ **-ιασμός**, ὁ, τὸ τοιοῦτον παιγνίδιον, Πολυδ. Γ', 118, Ἡσύχ.· καὶ «**ἐφεδριστῆρας**· τοὺς ἐπικαθημένους ἐν τῇ εἰρημένῃ παιδιᾷ» Ἡσύχ.

ἔφεδρος, ον, (ἕδρα) καθήμενος ἐπί τινος, μετὰ γεν., λεόντων ἔφεδρε, ἐπὶ τῆς Κυβέλης, Σοφ. Φιλ. 401· ἵππου Εὐρ. Ἴων 202· γῆς ἔφ. στρατὸς ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσῳ 954. **2)** **ἔφεδρον,** τό, σταθερὸν κάθισμα, θρανίον, Ἱππ. π. Ἀγμ. 757. — «ἔφεδρόν τι· ὀστοῦν τι ἐν ἡμῖν» Ἡσύχιος. **II.** ὁ καθήμενος πλησίον, τῶν πηδαλίων, ἐπὶ τοῦ πηδαλιούχου, Πλάτ. Πολιτικ. 273D· ὡσαύτως μετὰ δοτ., σκηναῖς Εὐρ. Τρῳ. 139· ἀπολ., ξύνεστιν ἔφεδρος, κεῖται πλησίον, Σοφ. Αἴ. 610. **2)** τοποθετημένος ἐν ἐφεδρείᾳ πρὸς βοήθειαν ἢ ἀνακούφισιν, ἐφέδρους ἱππότας .. Ἱππόταις ἔταξε, ἔταξεν ἱππεῖς ὡς ἐφεδρείαν πρὸς βοήθειαν τῶν ἱππέων, Εὐρ. Φοιν. 1095· πρβλ. Πολύβ. 8. 33, 6. **3)** παρακαθήμενος καὶ παραφυλάττων, τῶν καιρῶν, τοῖς καιροῖς ὁ αὐτ. 3. 12, 6, κτλ., πρβλ. Καλλ. εἰς Δῆλ. 125· ἐφ. βίου, καιροφυλακῶν τὴν ζωήν του, δηλ. καραδοκῶν τὸν θάνατόν του, Μένανδρ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 3, Ἡσύχ. **4)** συχνάκις ἐπὶ τοῦ τρίτου ἀγωνιστοῦ (πυγμάχου ἢ παλαιστοῦ), ὅστις παρακάθηται ὅπως ἀγωνισθῇ κατὰ τοῦ νικητοῦ, ὡς τὸ **διάδοχος**, suppositicius (Martial.), Πινδ. Ν. 4. 156, Εὐρ. Ῥῆσ. 119, Ἀριστοφ. Βάτρ. 792, πρβλ. Λουκ. Ἑρμότ. 41 κἑξ.· πρὸς βασιλέα μέγιστον ἔφεδρον ἀγωνιζοίμεθα Ξεν. Ἀν. 2. 5, 10· καθάπερ ἐφ. ἀθλητῆ Πλουτ. Σύλλ. 29· Κράσσος, ὃς ἔφ. ἦν ἀμφοῖν ὁ αὐτ. ἐν Καίσ. 28· ἔφ. τοῦ ἀγῶνος ὁ αὐτ. ἐν Πομπ. 53· οὕτω, κατά τινα ἀντίφρασιν ἐν Αἰσχύλ. Χο. 866, μόνος ὢν ἔφεδρος δισσοῖς, δηλ. εἷς ἐναντίον δύο, μηδενὸς ὑπάρχοντος ὅπως λάβῃ τὴν θέσιν αὐτοῦ ἡττηθέντος. **5)** καθόλου, ὁ ἀναμένων ὅπως λάβῃ τὴν θέσιν ἑτέρου, διάδοχος, ἔφ. βασιλεὺς (ἄνευ διαφ. γραφ. ἔπεδρος) Ἡρόδ. 5. 41· ἔφ. τινος Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 9. — Ὁ Κόντος (ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 327) διορθοῖ τὸ ἐν Μιχ. Ἀκομινάτῳ (τόμ. Β', σ. 119, 17) **ἔφεδρος εἰς ὕφεδρος.**

ἐφέζομαι, Ἀποθ., κυρίως ἐν χρήσει κατὰ μετοχ. καὶ γ' ἐνικ. παρατ.: ἀπαρ. **ἐφέζεσθαι** Ὀδ. Δ. 717· προστ. **ἐφέζεο** Ἀν. Θ. Π. 15. 13. Κάθημαι ἐπί τινος, μετὰ δοτ., δενδρέῳ ἐφεζόμενοι Ἰλ. Γ. 152· πατρὸς ἐφέζετο γούνασι Φ. 506· δίφρῳ ἐφέζεσθαι Ὀδ. Δ. 717, πρβλ. 509· ὄχθῳ Ἀριστοφ. Ὄρν. 774· ὡσαύτως μετὰ γεν., Πινδ. Ν. 4. 109, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1001· ἐπὶ νώτοις Μόσχ. 2. 121· εἰς ἕπποις .. αὖλιν ἐφεζόμενοι Ἀνθ. Π. 5. 237· ὡσαύτως μετ' αἰτ., Εὐρώταν ἐφεζόμεναι Εὐρ. Ἑλ. 1492· τύχη.. ναῦν θέλουσ' ἐφ. (ὁ Casaub. ναυστολοῦσ') Αἰσχύλ. Ἀγ. 664· ἴδε **καθίζω** II. **2)** κάθημαι πλησίον, ἔνθα ὅ' ἄρ' αὐτὸς

ἐφέζετο Ὀδ. Ρ. 334· μετ' αἰτ., οὐδ' ἔχων μύσος .. τὸ σὸν ἐφεζόμην βρέτας (οὕτως ὁ Wieseler) Αἰσχύλ. Εὐμ. 446. Πρβλ. **ἐφίζω**.

ἐφέηκα, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐφῆκα**, ἴδε ἐν λ. **ἐφίημι**.

ἐφείω, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐφέω**, ἴδε ἐν λ. **ἐφίημι**.

ἐφεκτικός, ή, όν, (ἐπέχω) ἱκανὸς νὰ ἐμποδίσῃ ἢ σταματήσῃ, τῆς κοιλίας Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 355Ε· σηπεδόνων Διοσκ. 5.126: — οἱ σκεπτικοὶ φιλόσοφοι ἐκαλοῦντο **ἐφεκτικοί**, διότι ἀείποτε ἐπεῖχον, ἤτοι εἶχον ἐκκρεμῆ τὴν ἑαυτῶν γνώμην καὶ δὲν ἤθελον νὰ βεβαιώσωσιν ἢ ν' ἀρνηθῶσί τι ὁριστικῶς, Gell. 11. 5· ἴδε **ἐποχή** II· κἑξ.— Ἐπίρρ. **κῶς** Στοβ. Ἐκλογ. 1.78.

ἐφεκτός, ή, όν, (ἐπέχω) πληθ. οὐδ., **τὰ ἐφεκτά**, ζητήματα, ἐφ' ὧν δύναταί τις νὰ ἐπέχῃ δηλ. νὰ μὴ λέγῃ ὡρισμένως τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 55· πρβλ. τὸ προηγ.

ἐφ-εκτός, ον, περιέχων $1+{}^1/_6$. Βιτρούβ. 3.1, 12· τόκος ἐφ., ὅτε ἀπαιτήνετο ὡς τόκος τὸ ἕκτον τοῦ κεφαλαίου, = $16\,{}^2/_3$ ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, (πρβλ. **ἐπωβελία**), Δημ. 944.10: πρβλ. **ἐπίτριτος**.

ἐφελίσσω, ἐπιτυλίσσω, Παῦλ. Σιλ. Ἔκφρ. τῆς Μεγ. Ἐκκλ. 368.— Μέσ., σύρομαι κατόπιν τινός, Νικ. Θ. 220.— Παθ., περιτυλίσσομαι, Πλουτ. 4. 26. 8.

ἐφελκίς, ίδος, ή, ἡ ἐπὶ ἕλκους ἢ πληγῆς γενομένη σκληρὰ ἐπιδερμίς, ἐσχάρα, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 3.

ἐφελκόομαι, Παθ., γίνομαι ἑλκώδης, Ἱππ. 1201Β.

ἐφελκτικός, ή, όν, ἑλκυστικός, Εὐστ. 1765. 10.

ἐφέλκῡσις, εως, ἡ, ἡ πρὸς ἕλξιν δύναμις, τὸ ἐφελκύειν, Ἀριστ. π. Φυτ. 2.1, 6· γραμματ., ἡ τοῦ δὲ ἐπέκτασις ἢ ἐφέλκυσις (ὡς ἐν τῷ **λόχονδε**) Κραμ. Ἀνέκδ. τ. 1. σ. 363, 4.— **ἐφελκυσμός**, ὁ, μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας, Εὐστ. 52. 24.

ἐφελκυστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐφελκύων πρὸς ἑαυτόν, Φώτ., Σουΐδ.

ἐφελκυστικός, ή, όν, ὁ ἐφελκόμενος, ὡς παρὰ Γραμμ. νῦ ἐφελκυστικόν. **II**. ἐνεργ., ὁ ἕλκων, σύρων πρὸς ἑαυτόν, ἐφελκυστικὸν τὰς ψυχὰς Ἱππόδαμ. παρὰ Στοβ. 249· 52· τοῦ ν Εὐστ. 52. 22.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σχόλ. εἰς Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 24.

ἐφέλκω, Ἰων. **ἐπέλκω**· μέλλ. **ἐφέλξω** Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 632: ἀλλ' ὡς ἀόρ. α' ἐν χρήσει εἶναι τὸ **ἐφείλκῡσα** (πρβλ. **ἕλκω**). Σύρω κατόπιν μου, σύρω, ἐπ. τὰς οὐράς, ἐπὶ προβάτων μακρὰς ἐχόντων τὰς οὐράς, Ἡρόδ. 3. 113· τὴν ἀδελφεήν .. ἐπ' ὕδωρ ἔπεμπον ἄγγος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσαν καὶ ἐκ τοῦ βραχίονος ἵππον ἑπέλκουσαν καὶ κλώθουσαν λίνον ὁ αὐτ. 5. 12· ναῦς ὡς ἐξέλξω, θὰ «ρυμουλκήσω», Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Θουκ. 4. 26· ἐφ. ξύλον, ἐπὶ ξύλου προσδεδεμένου εἰς τὸν πόδα, Πολύζηλος ἐν «Δημοτυνδάρεῳ» 1· τὰ ὀπίσθια σκέλη ἐφέλκουσιν ἐπὶ τὰ ἐμπρόσθια, ἐπὶ ἀρρώστων τροφῶν ἵππων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 2· ἐφ. τὰ ἰσχία αὐτόθι 6. **2**) ἕλκω, σύρω μετ' ἐμαυτοῦ ἢ κατόπιν μου (ἴδε κατωτ. III. 4), πολλὰς ἐφέλκων ξυμφορὰς ἀμηχάνους Εὐρ. Μήδ. 552· Ἥλιος ἐφέλκων λαμπρὸν Ἑσπέρου φάος Ἴων 1149, Ἡρ. Μαιν. 776· μήτε τινὰ ἄλλην αἴσθησιν ἐφέλκων μηδεμίαν μετὰ τοῦ λογισμοῦ, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πλάτ. ἐν Φιλ. **3**) σύρω, καὶ μὴν ἐφέλκω καὶ ποτῆρ' ἀσκοῦ μέτα (δηλ. ὡς εἰ ἦν ὁ ποτὴρ (τὸ ποτήριον) ἐφόλκιον τοῦ ἀσκοῦ) Εὐρ. Κύκλ. 151· ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσῳ, Λουκ.— Ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ Παθ. καὶ Μέσῳ. **II**. Παθ., ἑταῖροι, οἳ μὲν ἄγον δι' ἀγῶνος ἑφελκομένοισι πόδεσσιν, τῶν ποδῶν ἐπισυρομένων ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ νεκροῦ ἀποκομιζομένου ἐκ τῆς μάχης ὑπὸ τῶν ἑταίρων, Ἰλ. Ψ. 696· τὸ δ' ἐφέλκετο μείλινον ἔγχος, δηλ. ἐσύρετο, Ν. 597· ὁ δὲ λίθος ὄπισθεν ἑπελκόμενος, συρόμενος ὄπισθεν (τῆς βάρδος), Ἡρόδ. 2.96· τοὺς ἕρσενας τῶν καμήλων παραλύεσθαι ἑπελκομένους ὁ αὐτ. 3.105· τοὺς ὑπολειπομένους καὶ ἑπελκομένους ἑφόνευον, τοὺς περιπλανωμένους, ὁ αὐτ. 4. 203, πρβλ. Πολύβ. 9. 40, 2. **2**) προσελκύομαι, Ὁμ. Ὕμν. 18. 9· μηδὲ .. τούτῳ ἐφέλκεσθε Θουκ. 1. 42. **III**. Μέσ., ὡς τὸ ἐνεργ., σύρω, χωλαίνει καὶ ἐφέλκεται (δηλ. τὸν πόδα) Πλάτ. Νόμ. 795Β· τἄλλα ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 544Ε. **2**) ἕλκω πρὸς ἐμαυτόν, προσελκύω, αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος, ἢ ὅψις τοῦ σιδήρου προσελκύει τοὺς ἄνδρας, δηλ. φέρει αὐτοὺς εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ κάμωσι χρῆσιν αὐτοῦ, Ὀδ. Π. 294, Τ. 13· ὕδωρ ἐπ' ἐωυτὸν Ἡρόδ. 4. 50· ἐφ. τινά πρός τι Πολύβ. 9.1 3· ἐφ. κάλλει πάντας Ἀνθ. Πλαν. 288. **3**) σύρω, «γραβῶ», τὴν θύραν ἐφελκύσασθαι Λουκ. Ἔρωτ. 16· προστιθέναι τὴν θύραν καὶ τὴν κλεῖν ἐφέλκεσθαι Λυσ. 92. 42· ἐφ. ὀφρῦς, συνοφρυοῦσθαι, Ἀνθ. Ιβ. 7. 440· ἐφ. κατὰ τῆς κεφαλῆς τὸ ἱμάτιον Πλουτ. Καῖσ. 66. **4**) ἐπιτέρω ἀποτελέσματα, πόλλ' ἐφέλκεται φυγὴ κακὰ Εὐρ. Μήδ. 462· ὃ καὶ σίδηρον ἀγχόνας τ' ἐφ. ὁ αὐτ. παρὰ Στοβ. 3. 36, στ. 26· τοὐμπαλιν οὐ βούλονται ἐφ. Ξεν. Κύρ. 8. 4, 32· πρβλ. ἀνωτ. 1. 2. **5**) ἀξιῶ δι' ἐμαυτόν, οἰκειοποιοῦμαι, ἀλλότριον κάλλος Πλάτ. Γοργ. 465Β· Μοῦσαν ὀθνείην Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 22. 4. **6**) σύρω κατόπιν μού τινα ὡς ὑποδεέστερον, δηλ. ὑπερτερῶ, τινα κάρτει Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1162.

ἐφέλκωσις, εως, ἡ, (ἑφελκόω) ὁ σχηματισμὸς ἑλκῶν, Ἱππ. 1194G, ἐν τῷ πληθ.

ἐφελξις, εως, ἡ, τὸ ἐφέλκειν, Ἀριστ. π. Ζ. Πορείας 8. 6.

ἐφέμεν, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **ἐφεῖναι**, ἀπαρ. ἀόρ. 6' τοῦ ἐφίημι.

ἐφέννῡμι, ἴδε **ἐπιέννυμι**.

ἐφεξαμερής, ἀριθμὸς περιλαμβάνων $1+{}^1/_6$, Νικομ. Ἀριθμ. Α', 23. σ. 72, ἔκδ. Hoche.

ἐφ-εξκαιδέκατος, ον, περιλαμβάνων $1+{}^1/_{16}$, Πλούτ. 2.1021D· ἴδε ἐπίτριτος.

ἐφεξῆς, Ἰων. **ἐπεξῆς**, ποιητ. **ἐφεξείης**, Ὀρφ. Ἀργ 325, 355. Ἐπίρρ.: — κατὰ σειράν, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, ἵζεσθαι Ἡρόδ. 5. 18· χωρεῖν Εὐρ. Ἑλ. 1390· ἑστάναι Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 842 κτλ.: πάντες ἐφ., πάντες κατὰ σειράν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 47· ἐφ. ἐπὶ κέρως τεταγμέναι Εὔβουλος ἐν «Ναννίῳ» 4, Ξέναρχ. ἐν «Πεντάθλῳ» 1. 6· ὥσπερ ὁπλιτῶν φάλαγγα βάθος ἐφεξῆς Ξεν. Ἑλλ. 7. 5, 23· τὰ ἐφ. λεγόμενα Πλάτ. Σοφιστ. 261D:— ἐν χρήσει ὡς κατηγορούμενον, ἵν' ἐφ. ὁ λόγος ἴῃ ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 281D:— μετ' ἄρθρου, τὰς ἐφ. [πολιτείας] ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 449Α, πρβλ. Νόμ. 696Ε· ἡ ἐφ. γωνία, ἡ παρακειμένη, ἡ πλησίον γωνία, Εὐκλ.· τοῦτο μὲν ὡς ὅλον ἑατέον, τὸ δ' ἐφεξῆς ῥητέον, τὸ μετὰ τοῦτο, Πλάτ. Φαῖδρ. 239D. **2**) μετὰ δοτ., ἐγγύτατα, εὐθὺς μετά τι, ὁ αὐτ. ἐν Παρμ. 148Ε, 149Α, κ. ἀλλ.· τὸ ἐφ. τούτοις ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 34D· ἐφ. τοῖς εἰρημένοις Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 9, 1· σπανίως μετὰ γεν., Πλάτ. Τίμ. 55Α. **II**. κατὰ διαδοχήν, συνεχῶς, ἄνευ ἐξαιρέσεως, ἰδίως μετὰ τοῦ πᾶς, ὡς, ἐφ. πάντας Ξεν. Οἰκ. 12.10· δηοῦν πᾶσαν τὴν γῆν ἐφ. ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 4. 6, 4· τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν ἐφ. ἁρπάζειν Δημ. 103. 15· μὴ τοῖς αἰτίοις ἀλλὰ πᾶσαν ἐφ. ὀργίζεσθαι ὁ αὐτ. 1447. 5. **2**) σπανιώτερον ἐπὶ χρόνου, τρεῖς ἡμέρας ἑπεξῆς Ἡρόδ. 2.77, πρβλ. Λυσ. 156. 31· τέσσαρες ἐφ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 915· δὶς ἐφ Καλλ. Ἐπιγράμμ. 37. **2**) μετὰ ταῦτα, ἀμέσως ἔπειτα, εὐθὺς ἐφ. Δημ. 236. 17· εἰσελθὼν .. καὶ ἐφεξῆς .. καθεζόμενος ὁ αὐτ. 553.14.

ἐφεξις, εως, ἡ, (ἐπέχω) = **ἐπισχεσία**, ἀφορμή, πρόφασις, τοῦ δ' ἔφεξιν; = τίνος χάριν; Ἀριστοφ. Σφ. 338, Ἡσύχ.

ἐφεπομένως, = **ἑπομένως**, Μάξιμ. ὁμολογ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μέ. τ. 91, σ. 1197.

ἐφ-επτακαιδέκατος, ον, περιέχων $1+{}^1/_{17}$, Πλούτ. 2.1021D· ἴδε **ἐπίτριτος**.

ἐφ-έπω: παρατ. (**ἐφεῖπον**) Ἐπικ. **ἔφεπον**, Ἰων. **ἐφέπεσκον**· μέλλ. **ἐφέψω**· ἀόρ. **ἔπεσπον** (Αἰσχύλ. Πέρσ. 552, τὸ μόνον παρὰ Τραγ. χωρίον), ἀπαρ. **ἐπισπεῖν**, μετοχ. **ἐπισπών**· ἴδε κατωτ. IV. Ἀκολουθῶ, ἕπομαι, διώκω, τινά Ἰλ. Α. 117, Μ. 188· ἀπολ., Ο. 742, κτλ.· ἄγρην ἐφέπεσκον .. ἰχθῦς ὀρνιθάς τε Ὀδ. Μ. 330. **II**. ἐλαύνω, [ἵππους] ἐφέπων μάστιγι Ἰλ. Ω. 326· καὶ μετὰ δοτ. προσ., Πατρόκλῳ ἕφεπε κρατερώνυχας ἵππους, ἤλυνεν αὐτοὺς ἐναντίον αὐτοῦ, Π. 732· ἕφεπε, προστακτ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, αὐτόθι 724. **III**. ἐνασχολοῦμαι εἴς τι, ἐπιδιώκω, μετ' αἰτ., οὐδέ κ' Ἀθήνης τόσσης ὑσμίνης ἐφέποι στόμα, «ἐπέρχοιτο, ἐπιδιώκοι» (Σχόλ.), Υ. 359· ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἔποιεν Ὀδ. Ξ. 195· πόλεμον ἐφ. Σιμωνίδ. 109· τερπωλάς καὶ θαλίας Ἀρχίλ. 12· ὅσια καὶ νόμιμα Ἀριστοφ. Θεσμ. 675, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 8, 1· ἐφ. Θήβας, διοικεῖν κυβερνᾶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 38, πρβλ. 552· ἐφ. παραιβασίας, καταδιώκειν ἢ κολάζειν .., Ἡσ. Θ. 220· ἐφ. δίκαν Φιλοκτήτου, ἀκολουθεῖν τὸν τρόπον ἐκείνου, Πινδ. Π. 1. 97. **2**) μετ' αἰτ. τόπου, ἀναζητῶ, ἐρευνῶ, διέρχομαι, διατρέχω, Λατ. obire, κορυφὰς ὀρέων, ἐπὶ θηρευτῶν, Ὀδ. Ι. 121· πεδίον Ἰλ. Α. 496· γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης Ἡσ. Θ. 365· γῆν καὶ θάλασαν Λουκ. Τραγ. 267· συχνάζω εἴς τινα τόπον, ἐπὶ θεῶν, Πινδ. Π. 1. 57, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 384. **IV**. συναντῶ, ἐπισπῶμαι, πότμον ἐπισπεῖν Ἰλ. Ζ. 412, κτλ.· θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν Ὀδ. Ω. 31· θανεῖν [ἢ -ειν] καὶ πότμον ἐπ. Ἰλ. Η. 52, Ὀδ. Δ. 562, κτλ.· κακὸν οἶτον ἑπέσπον Ὀδ. Φ. 100· τανάπαλιν, αἰὼν ἕφεπε μόρσιμος Πινδ. Ο. 2.19.— Τὸ ἐνεργ. εἶναι σπάνιον παρ' Ἀττ., ἴδε ἀνωτ.

Β. Μέσ. **ἐφέπομαι** (παρὰ μεταγεν. ποιητ. **ἐφέσπομαι**, ὃ ἴδε): παρατ. **ἐφειπόμην**· μέλλ. **ἐφέψομαι**· ἀόρ. **ἐφεσπόμην**, **ἐπεσπόμην**, Πινδ. Π. 4, 237, προστ. **ἐπίσπου**, ἀπαρ. **ἐπισπέσθαι** (ὡσαύτως ἀορ. α' προστ. **ἐφεψάσθω** (διάφ. γραφ. **ἐφαψ-**) Θεόκρ. 9. 2). Ἀκολουθῶ, διώκω, ἐπισπόμενος Ταφίοισιν Ὀδ. Π. 426· ἀλλ' οὐδαμοῦ ἄλλοθι ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ἥτις ἀπαντᾷ παρ' Ἡροδ. 1.103., 3. 54, Θουκ. 4. 96, κτλ. **II**. ἀκολουθῶ, συνοδεύω, λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον ἑοῖ αὐτῷ Ἰλ. Ν. 495· **ἐπισπέσθαι** ποσίν, ἀκολουθεῖν πεζῇ, Ξ. 521· οὕτω παρ' Ἡροδ. 3.14, 31, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, εἰ μὴ οἱ τύχη ἐπίσποιτο, ἂν μὴ ἡ τύχη τὸν ἀκολουθήσῃ, ὁ αὐτ. 1.32, κτλ.· ᾧ χόρις ἑφέσπετο Ἀριστοφ. Σφ. 1278:— ἀπολ., ἀντίθετον τῷ **ἡγεῖσθαι**, Θουκ. 3. 45. **2**) ὑπακούω, προσέχω εἴς τι, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὁμφῇ Ὀδ. Γ. 215, Η. 96· ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ, ἐγκαταλιπόντες ἑαυτοὺς εἰς τὴν φορὰν τοῦ πάθους των, «τῇ ἑαυτῶν ὁρμῇ καὶ ἐπιθυμίᾳ συνδραμόντες» (Σχόλ.), Ξ. 262, Ρ. 431· τῇ γνώμῃ τινὸς ἑπ. Ἡρόδ. 7 10, 3· οὕτω παρ' Ἀττ., βουλῇ ..

ἐπισπέσθαι πατρὸς Αἰσχύλ. Εὐμ. 620· γνώμαις, βουλεύμασι, τῷ δικαίῳ Σοφ.'Αντ. 636, 'Ηλ. 967,1037, Εὐρ.:— ἀπολ., ὁ ἐπισπόμενος, ἀντίθετον τῷ ὁ πείσας, Θουκ. 3. 43· ὡσαύτως, συμφωνῶ, ἐπιδοκιμάζω, εἰ δὲ .. ἐπὶ δ' ἔσπωνται θεοὶ ἄλλοι 'Οδ. Μ. 349, πρβλ. Πινδ. Π. 4. 237. **3)** ἀκολουθῶ λογικόν τινα συλλογισμόν, Πλάτ. Νόμ. 644D, Θεαίτ.192E, κτλ.

ἐφέργνυμι, κλείω ἐντός, ἐφέρξοντι 'Ηρακλεωτ. Πίνακ. Ιμπ.

ἐφερμήνευμα, τό, τὸ ἑφερμηνεύειν, ἐπεξήγησις, ἐνωτίσασθαι τῶν ἐφερμηνευμάτων (τῶν ἐφηρμηνευμένων Κῶδ.) Θεοδ. Προδρ. Γαλεωμυομ. 358· **-νευσις**, ἡ, Τζέτζ. Σχόλ. 'Εξηγ.'Ιλ. σ. 142, 24.

ἐφερμηνευτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἐφερμηνεύω**, δεῖ ἐφερμηνεύειν, Πρόκλ. Παρμ. 670 (103).

ἐφερμηνευτικός, ἡ, όν, ἐπεξηγηματικός, Εὐστ. 777. 57, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 2. 48.

ἐφερμηνεύω, ἐπεξηγοῦμαι, Διονύσ.'Αρεοπ. σ. 306D.— Ἐν τῷ Παθ., Ψελλ. Σύνοψ. Νόμ 595.

ἐφερπύζω, μεταγεν. ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., 'Ανθ. Π. 9. 231, 'Ορρ. Λιθ.701, κτλ.

ἐφέρπω· μέλλ. **-ψω**, Αἰσχύλ. Εὐμ. 500· ἀλλ' ὁ ἐν χρήσει α' ἀόρ. εἶναι **ἐφείρπυσα**,'Αριστοφ. Πλ. 675 (ἐν Θεοκρ. 22. 15, ἀντὶ ἐφερπύσας [ῠ], πιθ. ἀναγνωστέον **ἐφερπύσας** μετὰ τοῦ Kiessl., ἢ **ἐπιβρίσας** μετὰ τοῦ Λυβεκ.): πρβλ. **ἔρπω**. Ἔρπω ἐπάνω εἴς τι, ἐπὶ χύτραν 'Αριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** ποιητ., ἔρχομαι ἐπί τινα ἢ ἐπάνω εἴς τι, ἔρχομαι πρός τινα βραδέως ἢ κρυφίως, τινά Αἰσχύλ. Εὐμ. 314, 943· **ἐπ'** ὅσοισι νὺξ **ἐφέρπει** Εὐρ. Ἄλκ. 269. **2)** ἀπολ., ἐπέρχομαι, ἐπιτίθεμαι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 500· ἰδίως κατὰ μετοχ., ἐπερχόμενος, χρόνος **ἐφέρπων** Πινδ. Ο. 6.164· **ἐφέρποισα κρίσις** ὁ αὐτ. ἐν 'Αποσπ. 96. 4.

'Εφεσηΐς, ΐδος, ἡ, ἑορτὴ ἢ πανήγυρις τῶν 'Εφεσίων καὶ χρονολογικὴ ἐποχή, ὡς **'Ολυμπιάς, Πυθιάς, Παναθηναΐς**,'Επιγρ. 'Εφέσου Wood. Discov. etc. Append. VI. Nº 8 καὶ 18.

'Εφέσια, ίων, τά, ἡ ἑορτὴ τῆς 'Εφεσίας 'Αρτέμιδος, Θουκ. 3. 104, πρβλ. Παυσ.7. 2. **II.** «'Εφέσια γράμματα· ἐπῳδαί τινες δυσπαρακολούθητοι, ἃς καὶ Κροῖσον ἐπὶ τῆς πυρᾶς εἰπεῖν» Φώτ., πρβλ.'Ησύχ.

ἐφεσίαν· «ἀντιποίησιν. ἐπιθυμίαν» 'Ησύχ.

ἐφέσιμος δίκη, ἡ, δίκη ἐν ᾗ εἶχέ τις τὸ δικαίωμα νὰ κάμῃ ἔφεσιν εἰς ἄλλο δικαστήριον, οὗ κυρία δὲ ἡ κρίσις (τῆς βουλῆς), ἀλλ' ἐφέσιμος εἰς τὸ δικαστήριον 'Αριστ. 'Αθην. Πολ. **XLV.** 2 (σ. 65), ἔκδ. Blass, Λουκ. Εἰκόν. 15· οὕτω, **γνῶσις ἐφ.** Δημ. 78. 28, Πολυδ. Η', 63,125, Γαλην. τ.10, σ.7.

ἔφεσις, εως, ἡ, (ἐφίημι) τὸ ῥίπτειν τι κατά τινος, τοξεύειν, **ἡ** τοῖς βέλεσιν **ἔφεσις** Πλάτ. Νόμ.717Α. **2)** μεταφ. ὡς Ἀττ. νομικὸς ὅρος, «ἡ ἐξ ἑτέρου δικαστηρίου εἰς ἕτερον μεταγωγὴ» 'Αρποκρ.'—«ἔφεσις δέ ἐστιν, ὅταν τις ἀπὸ διαιτητῶν ἢ ἀρχόντων ἢ δημοτῶν ἐπὶ δικαστὴν ἐφῇ, ἢ ἀπὸ βουλῆς ἐπὶ δῆμον, ἢ ἀπὸ δήμου ἐπὶ δικαστήριον, ἢ ἀπὸ δικαστῶν ἐπὶ ξενικὸν δικαστήριον» Πολυδ. Η', 62· εἴς τινα Δημ. 1301. 4,'Αριστ.'Αθην. Πολ. **IX.** 2, **XLV.** 2, κτλ.· ἐπί τινα 'Αριστ.'Αποσπ. 416· πρός τινα Διον.'Αλ. παρὰ 'Ισαίῳ 12, πρβλ. **ἔκκλητος**. **II.** (ἐφίεμαι) τὸ ἐφίεσθαί τινος, ἔφεσις, ἐπιθυμία, ὄρεξις, τινος 'Αρχύτ. ἐν Στοβ. 'Εκλογ. 741 Gaisf., Πλάτ. Νόμ. 864Β, 'Αριστ.'Ηθ. Ν. 3. 5,17· **ἀπολ.**, Πλάτ. Ὅροι 413C,'Ησύχ.

ἐφεσπερεία, ἡ, «ἡ τῆς ἑσπέρας» Σουΐδ.

ἐφεσπερεύω (ἑσπέρα), «ἑσπέρας ἐγρηγορῶ» **'Ετυμ. Μ.** σ. 403. 52·—«τὸ μὲν ἑσπέρας προσαγρυπνῆσαι καὶ **ἐφεσπερεῦσαι καὶ ἐφεσπερεύσασθαι**» Πολυδ. Α'.71·—«ἐφεσπερεύεσθαι· ἑσπέρας ἐγρηγορέναι» 'Ησύχ.

ἐφέσπερος, ον, (ἑσπέρα) δυσμικός, χῶρος Σοφ. Ο. Κ.1059.

ἐφέσπομαι, μεταγεν. ποιητ. ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ **ἐφέπομαι**, Νόνν.

ἐφέσσαι, ἔφεσσαι, ἐφέσσεσθαι, ἴδε **ἐφίζω**.

ἐφεστιασάμενος· «εὐωχηθείς. εὐφρανθείς» 'Ησύχ., Φώτ.

ἐφέστιος, 'Ιων. **ἐπίστιος, ον**, 'Ηρόδ.,'Επιγρ.Τηΐα ἐν Συλλ. 'Επιγρ. 3128: (ἑστία). 'Επὶ τῆς ἰδίας **ἑστίας**, ἐν τῇ ἰδίᾳ οἰκίᾳ, ἐλθὼν **ἀπολέσθαι ἐφέστιος**, «ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ ἑστίας. εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν» (Σχόλ.),'Οδ. Γ. 234· Τρῶες, **ἐφέστιοι**, ὅσσοι ἔασιν, «αὐτόχθονες, πολῖται» ἀντίθετον τῷ **ἐπίκουροι**,'Ιλ. Β. 125, πρβλ. 130· μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ἀλλ' ἐμέ .. **ἐφέστιον** ἤγαγε δαίμων (δ. ἐ. ἐπὶ τὴν ἑστίαν) 'Οδ. Η. 248· ἦλθεν **ἐφ.** Ψ. 55· **ἐφέστιον** πῆξαι .. σκῆπτρον (δηλ. **ἐπὶ τῇ ἑστίᾳ**) Σοφ.'Ηλ.419: —ἐπὶ τῶν ἱκετῶν καθεζομένων παρὰ τὴν ἑστίαν καὶ ἐπικαλουμένων προστασίαν, **ἐπίστιος** ἐμοὶ ἐγένετο 'Ηρόδ.1.35· Ἱκέτης καὶ δόμων ἔφ., ἐντὸς τοῦ ναοῦ οἰκῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 577, πρβλ 669· κάθησθε **δωμάτων ἐφ.** ὁ αὐτ. ἐν 'Ικ. 365· **τὸν δ' ἐφ.** θεῶν αὐτόθι 503. **πρβλ. Σοφ.** Ο. Τ. 32· ὡσαύτως, ἁπλῶς ἐπὶ ξένου, ἐλθόντ' ἐς δόμους **ἐφέστιον** ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 262· συχνὸν ἐν 'Απολλ. Ροδ., ἐφ. ἐν μεγάροισιν Α. 909., Γ. 1117, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσ., **ἐφ.** ἀθανάτοισιν, κατοικῶν μετὰ τῶν **ἀθανάτων**, ὁ αὐτ. Γ.116: πρβλ. Δ. 518· μετὰ δοτ. τόπου, ὁ αὐτ. Α.117. **II.** καθόλου, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν οἰκίαν ἢ τὴν οἰκογένειαν ἢ **ὑπάρχων** ἐντός, Λατ. domesticus, πόνων .. δόμων **ἐφέστιοι** Αἰσχύλ.Θήβ. 853· θύματα ὁ αὐτ. ἐν 'Αγ. 1310· μίασμα ὁ αὐτὸς ἐν Εὐμ.169· ἁλαλαγαὶ Σοφ.Τρ.206· οἰκέτις ὁ αὐτ. παρὰ Πλουτ.2.959F· εὐναὶ Εὐρ.'Ηλ. 216· ἐφ. δόμοι, οἱ θάλαμοι τῆς οἰκίας, Αἰσχύλ. Θήβ.73: —'Ιων. **ἐπίστιον**, τό, οἰκογένεια, οἰκογενειακὸς κύκλος,'Ηρόδ. 5. 72,73· πρβλ. **ἐπίστιος**. **III.** θεοὶ **ἐφέστιοι**, οἱ οἰκογενειακοὶ θεοί, Λατ. Lares ἢ Penates, εἰς οὓς ἦν ἀφιερωμένη ἡ ἑστία, 'Ιεροκλ. παρὰ Στοβ. 416. 3· Ζεὺς **ἐπίστιος** ἢ **ἐφέστιος**, ὡς προστάτης τῆς ξενίας, 'Ηρόδ. 1. 44, Σοφ. Αἴ. 492· **ἐφέστιον** ἵδρυμα ἐν οἰκίᾳ ἔχων, ἐπὶ οἰκογενειακῶν θεοτήτων, Πλάτ. Νόμ. 931Α· ἐπιστίη (δηλ. κύλιξ), ποτήριον πενόμενον εἰς τιμὴν τῶν οἰκογενειακῶν θεῶν, Bgk ἐν 'Ανακρ. 90.— Πρβλ. 'Ησύχ.

ἐφεστρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 37.

ἐφεστρίς, ίδος, ἡ, (ἐφέννυμι) ἐπανωφόριον, ἱμάτιον, μανδύας, Ξεν. Συμ. 4. 38· φιλοσοφικὸν τριβώνιον, **'Αθ**ήν. 98Δ· στρατιωτικὴ χλαμύς, Πλουτ. Λούκουλλ. 28· μανδύας γερουσιαστοῦ,'Ηρωδιαν. 4. 2· ὡσαύτως, γυναικεία ἐσθής, 'Ανθ. Π. 9.153, κτλ.· ἴδε Βεκκήρου Χαρικλ. 441 ἐν τῇ 'Αγγλ. μεταφρ. **2)** χλαμὺς **ἐφεστρὶς 'Αθ**ήν. 215Β, Πολυδ. Ζ', 61.

ἐφετέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐφίημι**, δεῖ ἐφιέναι, Κικ. πρὸς 'Αττ. 9. 4, 2, 'Ιωσήπου 'Ιουδ.'Αρχ. 4. 8, 32, σ. 224.

ἐφέτης, ου, (ἐφίημι) «ἡγεμών» 'Ησύχ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 80. **II. ἐφέται**, οἱ, «δικαστῶν εἶδος **'Αθ**ήνησι **τῶν ἐφ'** αἵματι δικαζόντων» καὶ «κυρίως δὲ οἱ τὰς φονικὰς δίκας **'Αθ**ήνησι δικάζοντες» 'Ησύχ.· — «ἐφέται τὸν μὲν ἀριθμὸν εἰς καὶ πεντήκοντα, Δράκων δὲ αὐτοὺς κατέστησεν ἀριστίνδην αἱρεθέντας· ἐδίκαζον δὲ καὶ τοῖς ἐφ' αἵματι διωκομένοις ἐν τοῖς πέντε δικαστηρίοις» Πολυδ. Η', 125, 'Ανδοκ. 10. 43. πρβλ. Πλουτ. Σόλωνα 19· μετὰ δὲ τὴν ἵδρυσιν τῆς ἐξ 'Αρείου Πάγου βουλῆς, ἥτις ἀνέλαβε πάσας τὰς ἐκ προνοίας (προμελέτης) φονικὰς δίκας, οἱ ἐφέται ἐδίκαζον μόνον τὰς ἐλαφροτέραν ποινὴν συνεπαγομένας ἀνθρωποκτονίας εἰς τὰ τέσσαρα δικαστήρια: ἐν Δελφινίῳ, ἐν Παλλαδίῳ, ἐν Πρυτανείῳ καὶ ἐν Φρεαττοῖ, Δημ. 643-646,'Αριστ.'Αποσπ. 417-19, κλ.

ἐφετικός, ἡ, όν, (ἐφίημι) ἀποβλέπων εἴς τι, τινος Κλήμ.'Αλ. 661. **II.** κινούμενος ὑπὸ ἐπιθυμίας, Θεοφρ. 'Αποσπ. 12. 9, Wimmer·— παρὰ Γραμματ. **ἐφετικὰ** λέγονται τὰ ἐπιθυμίας δηλωτικὰ ῥήματα, Χοιροβ. ἐν Α. Β.1277. **III. ἐφετικοὶ ἀγῶνες**, οἱ κατ' ἔφεσιν γινόμενοι ἐν δικαστηρίοις, Βασιλικ. τ. 1, σ. 450, ἔκδ. Heimb.

ἐφετίνδα παίζειν ('Επίρρ.), «εἶδος παιδιᾶς, ὅταν σφαῖραν ἄλλη προτείναντες ἀλλαχῆ βάλλωσι»'Ησύχ.—«ἐφετίνδα ὄνομα παιδιᾶς φενακικῆς.'Ως γὰρ 'Αριστοφάνης φησὶ τὸ ὀστρακίνδα παρὰ τὸ ὄστρακον ἀναπλάσας, αἰνιττόμενος τὸν ἐξοστρακισμόν, οὕτω Κρατῖνος ἀνέπλασε τὸ ἐφετίνδα, παρὰ τὰς ἐν τοῖς δικαστηρίοις **γινομένας ἐφέσεις**» 'Ετυμ. Μ. 402.39·—«ἡ δὲ ἐφετίνδα, **ὡς** ἐστιν **εἰκάζειν**, ὄστρακον ἀφέντα ἐς κύκλον ἐχρῆν **συμμετρήσασθαι**, ὡς ἐντὸς τοῦ κύκλου στῆ» Πολυδ. Θ', 117.

ἐφετμή, ἡ, (ἐφίημι) ποιητ. λ. **ὡς τὸ ἐφημοσύνη**, παραγγελία, ἐντολή, προσταγή,'Ιλ. Ξ. 249 (**ἴδε πενύσσω**)· **θεῶν ὥτρυνεν ἐφετμὴ** Τ. 299· — συχνὸν ἐν **τῷ πληθ.**, ἐντολαί, διατάγματα, παραγγελίαι, ἰδίως ἐπὶ **τῶν θεῶν** ἢ τῶν γονέων,'Ιλ. Ε. 508, Σ. 216, 'Οδ. Γ.11, κτλ.· ἀλλ' ἐν 'Ιλ. Α. 495, **Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμέων ἑοῦ**·— ὡσαύτως ἐν Πινδ. Π.3.19, κτλ., Αἰσχύλ. Χο.300. 685, Εὐμ. 241, Εὐρ. Ι. Α. 634·— **ὡσαύτως, ἐπὶ αἰτήσεων**, εὐχῶν ἢ παρακλήσεων, Πινδ. Ι. 6. (5) 26.

ἐφέτος, ἐφετινός, ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ.336, κέξ.

ἐφετός, ἡ, όν, (ἐφίεμαι) ἐπιθυμητός, θετόν τι καὶ ἐφετόν 'Αριστ. Φυσ.1.9, 3, πρβλ. Πλούτ. 2. 274D.— 'Επίρρ. **τῶς**·—**ἐφετόν**, τό, (ἐξυπ. **δικαστήριον**) δικαστήριον ἐν Μεγαλοπόλει ὅμοιον τῷ τῶν ἐφετῶν ἐν 'Αθήναις,'Επιγρ. ἐν τῷ Hell. J. παράρτ.1. σ.126. **II.** συγχωρητός, ἐπιτετραμμένος, 'Αγαθ. 'Ιστορ. Β', 7, σ. 78. 20, ἔκδ. Β.

ἐφευάζω, = **ἐπευάζω**, Πλουτ. Μάρκελλ.22, ἂν μὴ ἀναγνωστέον **εὐάζω**.

ἐφεύρεμα, τό, = **ἐφεύρημα**, ἀνακάλυψις, ἐφεύρεσις, Βασίλ.ΙΙΙ. 165C, Σχόλ. εἰς Εὐρ.

ἐφεύρεσις, εως, ἡ, ἀνακάλυψις, **ἐφεύρεσις**, Α. Β.773, Ἰγνατίου 'Επιστ. 2. σ. 34.

ἐφευρετής, οῦ, ὁ, ὁ ἀνακαλύπτων, ὁ μηχανώμενος,'Ανακρεόντ. 41· κακῶν 'Επιστ. π. Ρωμ. α', 30,'Εκκλ.·— **ἐφευρετικός, ή, όν**, ὁ ἐφευρίσκων ἢτοι ἔχων τάσιν ἢ ἱκανότητα εἰς τὸ ἐφευρίσκειν, Σχόλ. εἰς 'Ησ.'Εργ. κ.'Ημ. σ.24, (Poetae Minores Graeci Gaisford τ. 2.).

ἐφευρίσκω:'Ιων. **ἐπευρίσκω**· μέλλ. **ἐφευρήσω**· ἀόρ. **ἐφηῦρον** ἢ **ἐφεῦρον**, κτλ. 'Ανευρίσκω, εὑρίσκω, **εἴ που ἐφεύροι** ἡιόνας λιμένας τε 'Οδ. Ε. 440, πρβλ. 417 (**πρβλ. εὑρίσκω** ἐν ἀρχ.), πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 266Α·— κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ μετοχ., **ὃν δ' αὖ .. βοόωντα ἐφεύροι** 'Ιλ. Β. 98· **δαινυμένους δ' εὖ πάντας ἐφεύρομεν** 'Οδ. Κ.452· **τὴν γ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστόν**, ἀνακαλύψαμεν, συνελάβομεν αὐτὴν διαλύουσαν, Ω. 145, πρβλ. Σοφ.'Ηλ. 1093. Πλάτ. Πολιτικ. 307C:— οὕτως ἐν τῷ

Παθ., μὴ ἐφευρεθῇ πρήσσων Ἡρόδ. 9. 109· κλέπτων ὅταν τις .. ἐφευρεθῇ Σοφ. Ἀποσπ. 669· ὁρῶν ἐφευρίσκει (6' ἐνικ.) ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 938· ἐφηύρημαι κακός (ὀηλ. ὤν) ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1421, πρβλ. Ἀντ. 281· δειλὸς ὢν ἐφηυρέθης Εὐρ. Ἰκ. 319. **2)** ἀνακαλύπτω προσέτι, διάφ. γραφ. ἐν Ὀδ. Τ. 158· τινί τι Παυσ. 3. 12, 10. **3)** εἰσάγω προσέτι, ὅσα δ' ἂν ἐφευρίσκῃ [τὰ τέλη] Ξεν. Πόροι 4. 40. **II.** ἐπινοῶ, ἐπὶ τεχνῶν, τέχνην Πινδ. Π. 12. 13 (καὶ ἐν τῷ μέσ., αὐτόθι 4. 466)· σοφῶς ἐφεῦρες ὥστε μὴ θανεῖν Εὐρ. Ἄλκ. 699. **2)** ἀναπαλύπτω, εὑρίσκω τι ἄγνωστον, ἐφεῦρε δ' ἄστρων μέτρα καὶ περιστροφὰς Σοφ. Ἀποσπ. 379. 8· χρόνου διατριβάς αὐτόθι 380· πρβλ. Κρατῖνον ἐν «Ὀδυσσεῦσιν» 3.

ἐφεψιάομαι, ἐμπαίζω, σκώπτω, χλευάζω, Λατ. elludere, τεθνηῶτί γ' ἐφεψιόωνται ἅπαντες Ὀδ. Τ. 331, πρβλ. 370· ἴδε **καθεψιάομαι.**

ἐφίψω, ἐκ νέου βράζω, Ἀθήν. 656Β· πρβλ. **ἐποπτάω**· — Παθ., ἐφέψεται ὕδωρ, κοχλάζει, Παλλάδ. (Ἰατρὸς) περὶ Πυρετῶν σ. 40.

ἐφήβαια, τά, (ἥβη) τὰ περὶ τὰ αἰδοῖα μέρη, Λατ. pubes, Διοσκ. 1. 3, Ἡρακλείδ. παρ' Ἀθην. 647Δ.

ἐφήβαρχος, ὁ, (ἔφηβος, ἄρχω) ἐπόπτης τῶν ἐφήβων, ἄρχων τις ἔν τισι τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων, οἷον ἐν Ἐδέσσῃ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1997c (προσθῆκαι)· ἐν Κυζίκῳ, 3660, κτλ.· ἴδε Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 1, 34., 7. 19· — **ἐφηβαρχέω,** ἔχω τὸ ἀξίωμα τοῦτο, ἐν Βερροίᾳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1957g (προσθῆκαι)· ἐν Τέῳ, 3085-6· ἐν Φιλαδελφείᾳ, 3421· ἐν Κυζίκῳ, 3665.

ἐφηβάω, Ἰων. **ἐπηβάω,** φθάνω εἰς ἡλικίαν ἐφήβου, ἀνδροῦμαι, Ἡρόδ. 6. 83, Αἰσχύλ. Θήβ. 665, Εὐρ. Ἀποσπ. 563, Ξεν. Κύρ. 6. 1. 12.

ἐφηβεία, ἡ, (ἐφηβεύω) ἡ ἡλικία τοῦ ἐφήβου, ἡ νεανικὴ ἡλικία, οὐδ' εἰς ἐφηβείαν ἦλθες τέκος Ἀνθ. Π. 7. 467.

ἐφηβεῖον, τό, μέρος πρὸς γύμνασιν τῶν ἐφήβων, Στράβ. 246· ἐντεῦθεν ὡς ἀρχιτεκτονικὸς ὅρος, Βιτρούβ. 5. 11, 1.

ἐφήβειος, α, ον, νεανικός, ἀκμὴ Ἀνθ. Π. 7. 427, παράρτ. 148.

ἐφηβεύω, εἶμαι ἔφηβος, φθάνω εἰς ἐφηβικὴν ἡλικίαν, Παυσ. 7. 27, 5, Ἀρτεμίδ. 1. 54· οἱ ἐφηβεύσαντες, οἱ γενόμενοι ἔφηβοι, Συλλ. Ἐπιγρ. 265, 272Β, 275-6, κ. ἀλλ.· τὸ ἐφηβεῦον = οἱ ἔφηβοι, Ἡλιόδ. 7. 8.

ἐφηβητήρ, ῆρος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἔφηβος,** Συλλ. Ἐπιγρ. 3538. 24.

ἐφηβία, ἡ, = **ἐφηβεία,** Ἀρτεμίδ. 1. 54. **II. ἐφηβεῖον,** Β', Μακκ. δ', 9.

ἐφηβικός, ἡ, όν, Δωρ. **ἐφαβικός, ά, όν,** ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος εἰς ἔφηβον, Θεόκρ. 23. 56· τὴν .. τρίχα τὴν ἐφ. κείρας Συλλ. Ἐπιγρ. 2392. **II. τὸ ἐφηβικόν. 1)** = **ἔφηβοι,** Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 3. **2)** τὸ μέρος τοῦ θεάτρου τὸ ὡρισμένον διὰ τοὺς ἐφήβους, Πολυδ. Δ', 122, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 795.

ἔφηβος, Δωρ. **ἔφᾱβος,** ὁ, ὁ εἰσελθὼν εἰς τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν, ἀπὸ δέκα καὶ ὀκτὼ ἐτῶν μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ, «καὶ εἰς μὲν τοὺς ἐφήβους εἰσήσεαν ὀκτωκαίδεκα ἔτη γενόμενοι» Πολυδ. Η', 105, Ἀρποκρ. ἐν λ. **ἐπιδιετές**· (ὁ Ξεν. ἐν Κύρ. 1. 2, 8 θέτει τὴν ἡλικίαν ταύτην μετὰ τὸ 16ον ἢ 17ον ἔτος διὰ τοὺς Πέρσας· μέχρι μὲν δὴ ἓξ ἢ ἑπτακαίδεκα ἐτῶν ἀπὸ γενεᾶς οἱ παῖδες ταῦτα πράττουσιν, ἐκ δὲ τούτου εἰς τοὺς ἐφήβους ἐξέρχονται)· ἅμα εἰσελθὼν εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην ὁ Ἀθηναῖος νεανίας ὑρίστατο τὴν δοκιμασίαν καὶ ἐνεγράφετο ὡς πολίτης εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον τοῦ δήμου αὐτοῦ, Λυκοῦργ. 157. 18, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. κεφ. 42., 76. 1· δοκιμασία ἐφήβων ὁ αὐτ. 60. 12 κἑξ.. ἴδε Böckh de Eph. Att. (1819), Λεξικ. Ἀρχαιοτ. (κατὰ τὸν Πολυδ. καὶ Ἀρποκρ. ἡ ἐγγραφὴ ἐν ληξιαρχικῷ γραμματείῳ ἐγίνετο μετὰ δύο ἔτη, δηλ. εἰς τὸ 20ὸν ἔτος)· πρβλ. **περίπολος. 2)** ἐπὶ παρθένου, Βασίλ., Ἡσύχ., Φώτ. **II.** εἶδος ποτηρίου, Ἀθήν. 469Δ. **III.** βόλος τις τῶν κύβων, Ἀνθ. Π. 7. 427.

ἐφηβοσύνη, ἡ, ἡλικία τοῦ ἐφήβου, ἡ νεανικὴ ἡλικία, Ἀνθ. Π. 6. 282.

ἐφηβότης, ητος, ἡ, = τῷ προηγ., Βυζαντ.

ἐφηγέομαι, ἀποθ., ὁδηγῶ εἴς τινα τόπον, μετὰ δοτ. προσ., ἰδίως ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, ὁδηγῶ τὸν ἄρχοντα εἰς οἰκίαν ἔνθα εἶναι κεκρυμμένος κακοῦργος ὃν ἐγὼ δὲν τολμῶ νὰ συλλάβω. Δημ. 601. 20, πρβλ. 803. 15, Πολυδ. Η', 50· καὶ τὸ ὄνομα **ἐφήγησις,** ἡ, ἐσήμαινεν ἀγωγὴν ἐναντίον ἀνθρώπου δεχομένου καὶ κρύπτοντος κακοῦργον, Δ. Β. 187, Σουΐδ., Φώτ. κλ.

ἐφήδομαι, = **ἐπιχαίρω,** τινι Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 20· Θηβαίοις .. ἐφησθῆναι παθοῦσιν Δημ. 231. 2· ἐπί τινι Δίων Κ.· ἀπολ., Ξεν. Ἀγησ. 7, 5, Δημ. 196. 21· — σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασίας, Ἀριστείν. 1. 12.

ἐφηδύνω, καθιστῶ τι ἡδύ, νόστιμον, καρυκεύω, τὴν τροφὴν Πλούτ. 2. 668D· — μεταφ., λόγοις διατριβὴν ἐφ. αὐτόθι 514Γ.

ἐφήκω: μέλλ. **ἐφήξω,** Σοφ. Ἠλ. 304· — ἔχω φθάσει, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 34, Ἀντ. 1257, κτλ.· ἐφῆκεν ἡμέρα Θουκ. 8. 61. **2)** ὅσον **ἂν ἡ μόρα ἐφήκῃ,** ὅσον τόπον καταλαμβάνει ἢ κατέχει, Ξεν. Λακ. 12. 5.

ἐφῆλιξ, ῖκος, ὁ, ἡ, = **ἔφηβος,** Ἀνθ. Π. 7. 427.

ἔφηλις, Ἰων. **ἔπηλις, ιδος,** ὡσαύτως **ἐφηλίς, ίδος,** ἡ: (ἥλος): — σιδηροῦν ἔλασμα καθηλωμένον ἐπὶ τοῦ σκεπάσματος κιβωτίου, Φίλων Βελοπ. 63F, Ἡσύχ. **II.** ἐν τῷ πληθ., τραχέα στίγματα ἅπερ καθιστῶσι τὸ πρόσωπον κατάστικτον (ἐκ τοῦ ἥλος), ἢ κατ' ἄλλους μελανίαι ἐν τῷ προσώπῳ ἕνεκα τοῦ καύματος τοῦ ἡλίου (ἐκ τοῦ ἥλιος), Ἱππ. Προρρ. 105C, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 20, 3, κτλ.· πρβλ. Νικ. Θ. 333, 158.

ἔφηλος, ον, (ἥλος) καρφωμένος ἐπί τινος ἢ εἴς τι, Σουΐδ. **II.** ἔχων λευκὸν στίγμα, ὀφθαλμὸς Αἰλ. π. Ζ. 15. 18· ὀφθαλμοῖσιν ἔφηλος Ποιητ. ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμ. 714. 6, Φώτ.

ἐφηλώτης, ητος, ἡ, λευκὸν στίγμα ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 233.

ἐφηλόω, καρφώνω τι στερεῶς· τῶνδ' ἐφήλωται τορῶς γόμφος διαμπάξ, μεταφ., ὡρίσθη τὸ πρᾶγμα ἀμετακλήτως, Αἰσχύλ. Ἰκ. 944.

ἐφηλωτός, ή, όν, (ἐφηλόω) καρφωμένος ἐπάνω εἴς τι, Ἥρων Αὐτομ. σ. 244.

ἔφημαι, Παθ. πρκμ. ἐν χρήσει ὡς ἐνεστ. (πρβλ. **ἧμαι**): εἶμαι τοποθετημένος ἢ κάθημαι ἐπί τινος, κληδεσσιν ἐφήμενοι Ὀδ. Μ. 215· θρόνῳ Ζ. 309· μετὰ γεν., πόντου θινὸς ἐφήμενος Σοφ. Φ. 1124· κάθημαι ἔν τινι, δόμοις, τάφῳ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1217, Χο. 501· ὡσαύτως μετ' αἰτ. (ἴδε ἐν λ. **καθέζω**), βρέτας ἐφήμενος ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 409, πρβλ. 440 καὶ ἴδε **ἐφέζομαι** ἐν τέλ.· τάφον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 158· βωμία ἐφημένη = βωμιῷ ἐφ. Εὐρ. Ἰκ. 93. **II.** Παλλὰς οἵ τ' ἐφήμενοι, οἱ πάρεδροι (πρβλ. **ἔφεδρος**), Αἰσχύλ. Εὐμ. 629.

ἐφημερευτής, οῦ, ὁ, ὁ καθ' ἡμέραν φυλάττων ἢ διοικῶν, ὁ ἄρχων τῆς ἡμέρας, Φίλων 2. 481, 32, Ψευδο-Ἀθαν. IV. 953C.

ἐφημερεύω, δαπανῶ ὅλην τὴν ἡμέραν εἴς τι πρᾶγμα, Πολύβ. 22. 10, 6· μετὰ δοτ., τοῖς κινδύνοις Διόδ. 11. 8. **II.** προεδρεύω ἐπὶ μίαν ἡμέραν, Συλλ. Ἐπιγρ. 5853.

ἐφημερία, ἡ, τάξις ἢ σειρὰ ἱερέων οἵτινες ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα κατὰ περιόδους ἐξετέλουν τὴν ἱερατικὴν αὐτῶν ὑπηρεσίαν, Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 5, πρβλ. Ἐβδ. (Α', Παραλ. ΚΔ), καλουμένη πατριὰ ὑπὸ Ἰωσήπου ἐν Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 14, 7· πρβλ. Ἐβδ. (Α', Παραλ. ΚΔ, 4). — Κατὰ Σουΐδ.: «ἐφημερία, ἡ πατριά, λέγεται δὲ καὶ ἡ τῆς ἡμέρας λειτουργία». **2)** ἱερατικὴ ὑπηρεσία ἐν ὡρισμένῃ σειρᾷ ἡμερῶν, Ἐβδ. (Νεεμ. Γ', 30 κτλ.). **3)** ἡ καθ' ἑκάστην τελουμένη λειτουργία ἱερέως ἢ ἱερομονάχου ἐν τοῖς μοναστηρίοις, Βασίλ. III. 645Δ.

ἐφημερῑνός, ή, όν, = τῷ ἑπομ., Ἄλεξ. ἐν Ἀθήν. 34.

ἐφημέριος, Δωρ. **ἐφᾱμ-, ον,** ὡσαύτως **α, ον,** Πινδ. Ν. 6. 10, (ἡμέρα): — κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας, ὃς τὸ καταβρόξειεν .. οὔ κεν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν, «ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ἐν ᾗ ἔπιεν» (Σχόλ.), Ὀδ. Δ. 223· ἐν καιρῷ ἡμέρας, ἀντίθετον τῷ μετὰ νύκτας, Πίνδ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** μόνον ἐπὶ μίαν ἡμέραν, διὰ τὴν ἡμέραν, ἐφημέρια φρονέοντες, μηδὲν ὡς φροντίζοντες περὶ τῆς αὔριον, Ὀδ. Φ. 85· κῆδος ἐφ., διαρκῶν ἐπὶ μίαν ἡμέραν, βραχυχρόνιον, Θέογν. 656· συχνάκις ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐφημέριοι, πλάσματα ἐφήμερα, Αἰσχύλ. Πρ. 546, Ἀριστοφ. Ὄρν. 687· θνατά τε καὶ ἐφαμ. ζῶα Τίμ. Λοκρ. 99D. **3)** διὰ τὴν ἡμέραν, καθημερινός, ἀμβροσία Φερεκύδ. παρὰ Πλουτ. 2. 938Β· λάτρις ἐφ., ὑπηρέτης ἡμερήσιος, μισθωτὸς «μὲ τὴν ἡμέραν», Θέογν. 656· μισθὸς Ἀνθ. Π. 7. 634. — Πρβλ. **ἐφήμερος.**

ἐφημερίς, ίδος, ἡ, ἡμερολόγιον, ἰδίως στρατιωτικὸν ὑπόμνημα τῶν καθ' ἡμέραν συμβαινόντων, ὡς τοῦ Καίσαρος τὰ Commentarii, Πλουτ. Καῖσ. 22· οὕτως ἀναγινώσκομεν περὶ τῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐφημερίδων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 23, Ἀρρ. Ἀν. 7. 25, 1. **2)** «ἡμερολόγιον», βιβλίον τῶν καθ' ἡμέραν λογαριασμῶν, Πλούτ. 2. 829C, Προπέρτ. 3. 23, 20· νῦν δ' ὥσπερ εἰς τὰς ἐφημερίδας φιλοσοφοῦντες, δαπάνην ἀφαιροῦσι τῶν δείπνων ἐν τοῖς ἀχρήστοις καὶ περιττοῖς Πλούτ. 2. 999Α. **3)** ἡμερολόγιον, «καλενδάριον», Συνέσ. **II.** = **ἐφημερία,** Ἰωσήπ. Βίος 1.

ἐφήμερον, τό, ἔντομόν τι βραχεῖαν ἔχον ζωήν, τὸ καλούμενον ζῷον ἐφήμερον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 5, 16· ζῷον πτερωτὸν τετράπουν .. ἅμα συομένου (τοῦ ἡλίου) ἀποθνήσκει βιῶσαν ἡμέραν μίαν αὐτόθι 5. 19, 26. **II.** φυτόν· ὀνήτηριῶδες, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 16, 10, Νικ. Ἀλ. 250, Διοσκ. 4. 85, Ἡσύχ. κλ.

ἐφήμερος, ον, Δωρ. **ἐφάμερος,** Αἰολ. **ἐπάμερος,** Πινδ. Π. 8. 135: (ἡμέρα): — κοινότερος τύπος τοῦ **ἐφημέριος,** μάλιστα ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ἐπὶ μίαν μόνην ἡμέραν διαρκῶν, βραχυχρόνιος, πρόσκαιρος, τερπνὸν Πινδ. Ι. 7 (6). 57· τύχαι Εὐρ. Ἡρακλ. 866· ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφ. ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 558 (ἔνθα ἴδε Πόρσωνα)· ἐφ. σώματα καὶ χρήματα Θουκ. 2. 53· χρῆσις Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 2, 5· ἐφήμερον .. καὶ προπετῆ βίον Μένανδρ. ἐν «Παρακαταθήκῃ» 2· τὸ ἐφήμερον Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 6, 4. **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐφήμεροι, πρόσκαιροι, ὡς τὸ **ἐφημέριοι.** Πινδ. Π. 8. 135, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. (Ἀμοργ.) 1. 3, Αἰσχύλ. Πρ. 83· ὦ τάλας ἐφάμερε Πινδ. Ἀποσπ. 128· ὦ ᾽φήμερε Ἀριστ. Νεφ. 223· ὦ φίλε καὶ ἀτεχνῶς ἐφ. Πλάτ. Νόμ. 923Α **3)** τὸ ἐφή-

μερον, ἔντομόν τι· ἴσως τὸ ephemera longicauda, ἴδε λεξ. **ἐφήμερον**. **II.** ἡμερήσιος, καθημερινός, πυρετὸς Ἱππ.Ἀφ.1251· τροφὴ Διον. Ἁλ. 8. 41· πράξεις Λουκ. Ψευδολ. 17· δαπάνη Πλουτ. Περικλ.16, κτλ. **III.** φάρμακον ἐφ., ἐπιφέρον θάνατον αὐθημερόν, Λατ. venenum praesentaneum (Πλίν.), Πλουτ. Θεμιστ. 31· πρβλ. **ἐφήμερον** II.

ἐφημεροΰσιοι, ων, οἱ, οἱ ἔχοντες μιᾶς μόνον ἡμέρας οὐσίαν, οἱ κτώμενοι τόσα μόνον ὅσα ἐπαρκοῦσι πρὸς τροφὴν μιᾶς ἡμέρας, Πρόκλ. Παράφρ. Πτολ. σ. 225.

ἐφημιτόλιος, ον, ἦττον ὀρθὸς τύπος τοῦ **ἡμιόλιος**, Θεοδ. Σμυρν. 24, σ.119.

ἐφημοσύνη, ἡ, (ἐφίημι) = **ἐφετμή**, ἐντολή, διαταγή, παραίνεσις, οὐδ' ὡς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν Ἰλ. Ρ. 697, πρβλ.Ὀδ. Μ. 226, Π. 340· οὕτως ἐν Πινδ. Π. 6. 20, Σοφ. Φιλ. 1144,Ἀπολλ. Ρόδ. **Α.** 3.

ἔφησθα,Ἐπικ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ τοῦ **ἔφης**, ἐν χρήσει καὶ ἐν τοῖς κωμικ. διαλόγοις.

ἐφησῠχάζω: μέλλ. **-άσω**, συναινῶ εἴς τι, διάφ. γραφ. ἐν Πολυβ. 2. 64, 4· τινι Ἡλιόδ. 6.7. **II.** εἶμαι ἥσυχος, ἡσυχάζω,Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ.1. 8.

ἐφθᾶλέος, α, ον, (ἕψω) = **ἐφθός**, Σουΐδ., Φώτ.

ἐφθαρμένως,Ἐπίρρ. Παθ. πρκμ., τοῦ **φθείρω**, Θεολ. Ἀριθμ. σελ. 43.

ἐφθέος, α, ον, (ἕψω) ὃν πρέπει νὰ μαγειρεύσῃ τις, Νικ.Ἀλ.392.

ἐφθ-ήμερος, ον, διαρκῶν ἑπτὰ ἡμέρας, ἀνοχαὶ Πλούτ. 2. 223Δ.

ἐφθ-ημῐμερής, περιέχων ἑπτὰ ἡμίσῃ, δηλ. $3\frac{1}{2}$· ἰδίως ἐν τῇ μετρικῇ, περιέχων τρεῖς πόδας καὶ ἥμισυν, τὸ πρῶτον τοῦτο τμῆμα ἑξαμέτρου ἢ ἰαμβικοῦ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 302, κτλ.· πρβλ. **πενθημιμερής**.

ἐφθημιμερικὸν μέτρον, τὸ καὶ παροιμιακόν, Τριχ. ἐν Script. Metr. Gr., ἔκδ. Westphal I. σ. 278.

ἐφθίατο, ἴδε **φθίνω**.

ἐφθο-πώλιον, τό, μέρος ἔνθα ἐφθὸν κρέας πωλεῖται, μαγειρεῖον, Ποσειδιππος ἐν «Παιδίῳ» 1,'Αθήν.94C.

ἐφθός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἕψω**, βραστός, παρεσκευασμένος πρὸς τροφήν, μεμαγειρευμένος, ἐπὶ κρέατος καὶ ἰχθύος,Ἡρόδ. 2.77, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 13, Εὐρ. Κύκλ. 246, Ἀριστοφ. Εὐρ. 717, Ἐκφαντίδης ἐν «Σατύροις» 1, Πλάτ. Πολ. 404C, κτλ.· ἐπὶ λαχάνων, κραμβίδιον ἐφθὸν χάριεν ἀστεῖον πάνυ Ἀντιφάνης ἐν «Ἀγροίκοις»6· ἐπὶ ὑγρῶν,Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 3. 8· ἐπὶ θερμοῦ λουτροῦ, ἐφθόν [με] .. πεποίηκεν Ἀντιφάνης ἐν Ἀδήλ. 9. **2)** ἐφθὸς χρυσός, καθαρὸς χρυσός, Σιμωνίδ. 64. **II.** μεταφ., χαλαρός, ἐκνενευρισμένος, νωθρός,Ἱππ. 1225Ε· καὶ οὕτω τὸ οὐσιαστ. **ἐφθότης, ητος**, ἡ, νωθρότης, ὁ αὐτ. π. Διαίτ. Ὀξ. 392.

ἐφιάλλω, ἴδε **φιάλλω**.

ἐφιάλτης, ου, ὁ, ὁ ἀλλόμενος ἐπί τι, ὁ πνιγαλίων, ἢ ἡπιάλης, πάθος στοματικόν, καθ' ὃ ὁ κοιμώμενος αἰσθάνεται ὡς νὰ πηδᾷ τις ἐπ' αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν πλακώνῃ, Λατ. incubo, κοινῶς «βραχνιᾶς», Φρύν. Κωμ. ἐν «Ἐφιάλτῃ» 2, Στράβ. 19· Αἰολ. **ἐπιάλτης**, Ἀλκαῖος 129.— Κατ' Εὔστ. (Ἰλ. σ. 561. 10), «Ἐφιάλτης δὲ οὐ μόνον κύριον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πάθους ἡ λέξις κεῖται στοματικοῦ, ὃ καὶ ἐπίαλτος λέγεται· τοῦτο δὲ ὁ χυδαῖος ἄνθρωπος βαρυχνᾶν λέγει. Ἡ δὲ διὰ τοῦ φ γραφὴ τοῦ ἐφιάλτου ἢ διὰ τὸ ἴσως δασύνεσθαι τὸ ἱφάλλω παρά τισι γίνεται ἢ κατά τινα γλῶσσαν τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ» κτλ.

ἐφιαλτία, ἡ, ἢ **ἐφιάλτιον**, τό, βοτάνη προφυλακτικὴ κατὰ τοῦ ἐφιάλτου, Ποιητ. περὶ Δυνάμ. Βοταν. ἐν Ἑλλ. Βιβλιοθ. Φαβρ. τ. 2. σ. 654. 162.

ἐφιδρόω,Ἰων. **ἐπιδρ-**, ἱδρώνω προσέτι ἢ μετὰ ταῦτα, πυρετῷ Ἱππ.Ἐπιδημ. τὸ Α', 941· ἱδρώνω ὀλίγον καθ' ὅλον τὸ σῶμα ἢ μόνον κατὰ τὸ ἄνω μέρος αὐτοῦ, ὁ αὐτ., ἴδε Foes Oec.

ἐφιδρύω, ἱδρύω ἐπί τινος, Φίλων 1.21, Παύλ.Σιλ."Αμβων 158.

ἐφίδρωσις, εως, ἡ, ἡ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἢ τὸν θώρακα γινομένη ἐλαφρὰ ἱδρωσις, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπὶ ὅλου τοῦ σώματος, Πλουτ. Βροῦτ. 25, Γαλην.

ἐφιδύειν· «οἰκεῖν» Ἡσύχ.

ἐφίερεια· «τὰ ἐπὶ τοῖς ἱερείοις ἀποθυόμενα» Ἡσύχ.

Ἐφιερών· «ἱερόν ἐστι τῶν 12 θεῶν ἐν Βοσπόρῳ» Φώτ.

ἐφιζάνω, Ὁμηρ. μόνον ἐν Ἰλ. καὶ ἀείποτε κατὰ παρατ., κάθημαι εἰς, τὼ δὲ λοεσσαμένω .. δείπνῳ ἐφιζανέτην Κ. 578:— ἐπικάθημαι, ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανεν Κ. 26· νώτοισιν ἐφίζανε Μόσχ. 2. 108· μετ' αἰτ., θῶκον Ἀπολλ. Ρόδ.Α. 667: — ἀκολούθως ὡσαύτως κατ' ἐνεστ.,Ἀρετ. π. Αἰτ.Ὀξ. Νούσ. 2.12, Φιλόστρ. 810.

ἐφ-ίζω, Δωρ. **ἐφίσδω**: **I.** μεταβατ. ἐνεργείας, ἐν τῷ Ἐπικ. ἀορ., **ἐφέσσαι, ἐφέσσασθαι**, βάλω τινὰ νὰ καθίσῃ, ἐπικαθίζω, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ ἐνεργ., τοὺς μ' ἐκέλευσα Πύλοσνδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι, νὰ μὲ ἀπαγάγωσιν εἰς Πύλον καὶ νὰ μὲ βάλωσιν εἰς τὴν ἕδραν, Ὀδ. Ν. 274· — συνηθέστερον ἐν τῷ μέσ. ὑπῳ, γούνασιν οἷσιν ἑφεσσάμενος, καθίσας με ἐπὶ τῶν ἑαυτοῦ γονάτων, Π. 443 (πρβλ. Ι. 455, ἔνθα κεῖται μέλλων ἐφέσσεσθαι)· προστ., ἀλλά με νηὸς ἔφεσσαι, «ἐπιβίβασον» (Εὐστ.),Ὀδ.Ο.277· καὶ ἐν τμήσει, ἐς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἔσσατο Ξ. 295.

II. ἀμεταβ., καθέζομαι, κάθημαι, ὁ Ὅμ. μόνον ἐν τῇ Ὀδ. καὶ ἀείποτε ἐν τῷ παρατ., Νέστωρ αὖ τότ' ἐφίζε,Ὀδ. Γ.411· ἔνθ' ἄρ' ἐφίζεν Τ. 55· ἔνθα .. ἐφίζεσκε Ρ. 331· βραδύτερον δὲ καὶ κατ' ἐνεστ., βαρὺς δ' ἐφίζει Αἰσχύλ.Ἰκ.650· ὥρα ἐφίζουσα γλεφάροις, ἐπικαθημένη, Πινδ. Ν. 8.4· ὕπνος .. βλεφάροισιν ἐφίζων Μόσχ.2.3· πρὸς ὄμμ' ἀχλὺς ἐφίζει Κριτίας 2.11· ἀμφὶ μήλοις Νικ. Ἀλεξιφ. 478· τηνεῖ γὰρ ἐφίσδει (Δωρ.) Θεόκρ. 5. 97.

ἐφίημι, Ἰων. **ἐπίημι**, τοῦ ἐνεργητ. ὁ Ὅμηρ. μεταχειρίζεται τὴν μετοχ. τοῦ ἐνεστ. **ἐφιείς**· μέλλ. **ἐφήσω**· ἀόριστ. α' ὁριστ. **ἐφῆκα**, Ἐπικ. **ἐφέηκα**· ἀόρ. 6' προστ. **ἔφες**, ὑποτακτ. **ἐφείω, ῃς, ῃ**, (οὕτως ἔπειτα ἐν ταῖς πλαγίαις ἐγκλίσεσι προτιμᾶται ὁ ἀόρ. 6' **ἐφῇς**, Σοφ.Ἡλ. 554, μετοχ. **ἐφείς**, Αἴ. 495, κτλ.)· τοῦ Μέσου, μετοχ. ἐνεστ. **ἐφιέμενος**· μέλλ. **ἐφήσομαι**· ἔχει προσέτι ὁ Ὅμ. καὶ γ' ἑνικ. παρατ. **ἐφίει**, ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **ἐφίεω**· πρβλ. **ἵημι**. [**ἐφῑ́ημι** Ἐπικ., **ἐφῐ́ημι** Ἀττ.· ὅμως ὁ Ὅμ. ἀείποτε μεταχειρίζεται· ἐφιείς, ἐφίει, **ἐφιέμενος** μετὰ ῑ̆, πλὴν τοῦ ἐφῖσε ἐν Ὀδ. Ω. 180.] Πέμπω πρός τινα, Πριάμῳ .. Ἴριν ἐφήσω Ἰλ. Ω. 117· ἐφέηκέ με καλέειν, ἔπεψέ με νὰ καλέσω, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 712. **2)** παρ' Ὁμήρῳ μετ' ἄπαρ., παρασκευῶ, παρορμῶ εἴς τι, οἷνος γὰρ ἀνώγει ἠλεός, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀείσαι Ὀδ. Ξ. 464· οὕτως, ἐφ' τινὰ ἐχθοδοπῆσαι, χαλεπῆναι, στοναχῆσαι Ἰλ. Α. 518, Σ. 108, 124, πρβλ. Πινδ. Ι. 2.15. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, ῥίπτω, ἀκοντίζω κατά τινος, ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος Ἰλ. Π. 812· ἄλλοις ἐφίει βέλεα Ὀδ. Ω. 180, κτλ.· ἔγχος μελίην Ἰλ. Υ. 346, Φ.170· οἰστὸν ἐπί τινι Εὐρ. Μήδ. 634· ἐφ. χεῖράς τινι, ἐπιβάλλειν χεῖράς τινι, Λατ. injicere manus, μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσω Ὀδ. Υ. 39, πρβλ.Ἰλ. Α. 567, κτλ. **4)** ἐπὶ γεγονότων, τοῦ πεπρωμένου, κλ., πέμπω εἴς τινα, τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν Ἰλ. Δ. 396, κτλ.· Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν Α. 445, πρβλ. Φ. 524· μνηστήρεσσιν ἄεθλον τοῦτον ἐφήσω, «ἐπισκήψω, ἐντελοῦμαι» (Ἀπολλ. Λεξικ.), Ὀδ. Τ. 576· τοῖσιν ἀεικέα νόστον .. ὃν μοι Ζεὺς ἐφέηκε, ἐχαρίσατό μοι, Ι. 38· οὕτω, πάντ' ἐφήσω μόρον, συγχωρήσω, ἐπιτρέψω, Αἰσχύλ. Εὐμ. 501· τέκνοισιν δ' ἀρὰς ἐφῆκεν, ἐπέπεμψεν, ὁ αὐτ. ἐν Θήβ.786. **5)** πέμπω ἐναντίαν τινός, ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, τῷ στρατοπέδῳ τὴν Ἵππον Ἡρόδ. 5. 63· τὴν Ἵππον ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας 9. 49, πρβλ.Ἡσ.Ἀσπ.Ἡρ. 307· στρατὸν ἐς πεδία Εὐρ.Ἡρακλ. 393:—ὡσαύτως, ἀφίνω τὸ ὕδωρ νὰ εἰσρεύσῃ, διοχετεύω, ἐπεῖναι τὸν ποταμὸν ἐπὶ τὴν χώρην Ἡρόδ. 7. 130, πρβλ. 2. 100· τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὴν ἔσοδον ὁ αὐτ. 7. 176· οὕτω καί, ἐφ. ἀκτῖνα Θήβαις Εὐρ. Φοιν.5. ἀγέλας ἐπὶ τὰ χωρία Ξεν. Κύρ. 1. 1, 2· ἄγαν ἐφῆκας γλῶσσαν, πολὺ ἔλυσας τὴν γλῶσσάν σου, Εὐρ. Ἀνδρ.954· ὀργὴν τινι ἐφ. Πλάτ.Νόμ.731D. **6)** βάλλω, ῥίπτω ἐντός τινος, εἰς λέβητ' ἐφῆκεν ἕψεσθαι μέλη Εὐρ. Κύκλ.404. **II.** χαλαρώνω, ἰδίως τὸν χαλινόν,Λατ. remittere, ἐφ. καὶ χαλάσαι τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις Πλάτ. Πρωτ. 338Α· πᾶσαν ἐφεὶς ὀθόνην [τῷ ἀνέμῳ] Ἀνθ. Π. 10.1, πρβλ.Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 934:— ἐντεῦθεν. **6)** παραχωρῶ, Λατ. concedere, τινὶ τὴν ἡγεμονίαν Θουκ. 1. 95· πάνθ' ἑφέντες ἡδονῇ Εὐρ. Ἀποσπ. 568· τἄλλα τοῖς δούλοις Ἀριστ. Πολιτικ. 2.5.19· ἴδε ἐν λ. **χείριος**. **γ)** μετ' ἄπαρ., ἐπιτρέπω, ἀφίνω, τινὶ ποιεῖν τι Ἡρόδ.1. 90., 3.113· τινὶ πᾶν λέγειν Σοφ.Ἡλ. 631· ἦν ἐφῇς μοι (δηλ. λέγειν] αὐτόθι 554, πρβλ.556,649· μετ' αἰτ. καὶ ἄπαρ., τοὺς νεωτέρους ἐφίετε διώκειν Ξεν. Κύρ.4.2, 24·—Παθ., ἐφεθήσεταί τινι, μετ' ἄπαρ., Λουκ.Ὑπὲρ τῶν Εἰκ. 24. **7)** ἐντέλλομαι, διατάσσω, Πινδ. Ι. 2.13· ἴδε κατωτ. **Β.** **2)** παραχωρῶ, παραδίδω, ἀφίνω ὡς λείαν εἴς τινα, ἐγκαταλείπω, ἐφῆκεν ἑλλοῖς ἰχθύσιν διαφθορὰν Σοφ. Αἴ.1297, πρβλ. 495·— ἀπολ., κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταβ. (ἑαυτὸν), παραδίδομαι εἴς τι, οὐρίᾳ, εἰς οὔριον ἄνεμον, Πλάτ. Πρωτ. 338Α· ἰσχυρῷ γέλωτι Πολ. 388Ε· τῇ ἡδονῇ Τίμ. 59C· ἴδε **δίδωμι** IV. **III.** ἀφίνω τὸν ἄρρενα ἐπὶ τὴν θήλειαν,Λατ. admittere, Ἡρόδ. 3. 85., 4. 30, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 47. 1. **IV.** ὡς νομικὸς ὅρος, ἀφίνω εἴς τινα ν' ἀποφασίσῃ, δίκας ἐφ. εἰς τινα Δημ.1017.27., 1024.22· ἐφ. τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον, ἀναφέρω τινὰ εἰς .., ὁ αὐτ.913.33· τοιαῦτα εἰς ἕτερον δικ. Λουκ.Ἑρμότ. 30·— καὶ ἀπολ. (ἑαυτόν), κάμνω ἔφεσιν τῆς ὑποθέσεως, εἰς τοὺς δικαστὰς Δημ. 862. 5, πρβλ. 1017. 25· ἐπί τινα Λουκ. Δὶς Κατηγ. 4· ἀπό τινος Δίων Κ. 64. 2, πρβλ. **ἐφέτης, ἔφεσις**.

Β. Μέσ., ἐντέλλομαι, (ἴδε **ἐφετμή, ἐφημοσύνη**), ὑμεῖον δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἶρω, ἐντεταλμένος τάδε λέγω, Ὀδ. Ν.7, πρβλ.Ἰλ. Ψ. 82, Ω. 300· ἐπιστολὰς ἅς σοι πατὴρ ἐφεῖτο Αἰσχύλ. Ἱκ. 4· πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι; Σοφ. Ο. Τ.766· — μετ' ἄπαρ., ἐφ. τινὶ ποιεῖν τι ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1111,Ἀριστοφ. Σφ. 242· χαίρειν, Ἀθάνα, τἄλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι, «ἐφίεμαί σε εἰς τὰ ἄλλα κελεύειν μοι καὶ χαίρειν ὡς πειθομένου μου» (Σχόλ.), Σοφ. Αἴ.112, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 1039· ἀπολ., ὡς ἐφίεσαι ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 228. πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ.1483· ἐφ. ἐς Λακεδαίμονα, ἐν-

τέλλεσθαι, πέμπειν ἐντολὰς εἰς .., Θουκ. 4.108. **2)** ἐπιτρέπω, ἀφίνω εἴς τινα νὰ πράξῃ τι, κάρα τέμνειν ἐφεῖτο τῷ θέλοντι Σοφ. Φιλ. 619, Ξεν. Ἀν. 6. 6, 31, κτλ. **II.** μετὰ γεν., ἀποβλέπω εἴς τι, ἀγαθοῦ τινος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1.1, 1· τῶν προσώπων, τῶν ὄψων Πλουτ. Πομπ. 71, Καῖσ. 45. **2)** σφοδρῶς ἐπιθυμῶ τινος, τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίει; Σοφ. Ἠλ. 143· τί .. ἐφίεσαι φιλοτιμίας; Εὐρ. Φοίν. 531· ἀλλοτρίων Ἀντιφῶν 138 37· τῶν κερδῶν, ἀρχῆς Θουκ. 1. 8,128, πρβλ. 4. 61· μετὰ γεν. προσ., Ξεν. Ἀπομν. 4.1, 2: ἐν Σοφ. Ο. Τ. 766, ἀντὶ τοῦ: τί τοῦτ' ἐφίεσαι; ὁ Linwood προτείνει: τί τοῦδ' ἐφίεσαι;— μετ' ἀπαρ., ὧν .. σοῦ τυχεῖν ἐφίεμαι, ἄκουσον Σοφ. Φιλ. 1315· ἐφ. ἄρξειν Θουκ. 6. 6, κτλ.· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Σοφ. Ο. Τ. 1055.

ἐφίητι, Δωρ. ἀντὶ **ἐφίησι**, Πινδ. Ι. 2.15.

ἐφικάνω, = τῷ ἑπομ., χαλεπὸν ὀ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει Ὀδ. Λ. 196.

ἐφικνέομαι, Ἰων. **ἐπικνέομαι**: μέλλ. **ἐφίξομαι**: ἀόρ. **ἐφῖκόμην**: Ἀποθ. **I.** φθάνω τινά, σκοπεύω πρός τινα, μετὰ γεν. ἐπὶ δύο ἀντιπάλων μαχητῶν, ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο, δηλ. κατ' ἀλλήλων, Ἰλ. Ν. 613· ἁπλῶς, φθάνω ἢ κτυπῶ διὰ ῥάβδου, εὖ μάλα μου ἐφικέσθαι πειράσεται Ἡλέκ. Ἱππ. Μείζων 292Δ· τῶν ἄλλων ὅσων ἂν ἐφικέσθαι δυνηθῶσιν Ἰσοκρ. 280Β, πρβλ. Δημ. 800.70, Πλούτ. 2. 267C, κτλ.· ἀλλ' ἐγὼ μὲν σφενδόνῃ οὐκ ἂν ἐφικοίμην αὐτόσε Ἀντιφάνης ἐν «Ἀφροδίτης γοναῖς» 1.20· τὰ βέλη ἐφ. ἄχρι πρὸς τὸν σκοπὸν Λουκ. Νιγρ. 36.

2) φθάνω ἢ ἐκτείνομαι, ὅσον ὁ ἥλιος ἐφ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1.7, 1, κτλ.· ἐφ' ὅσον ἀνθρώπων μνήμη ἐφ. Ξεν. Κύρ. 5. 5, 8· ἐδυνάσθη ἐφικέσθαι ἐπὶ τοσαύτην γῆν τῷ ἀφ' ἑαυτοῦ φόβῳ, ἠδυνήθη νὰ ἐπεκτείνῃ τὸ κράτος αὐτοῦ ἐπὶ τοσαύτην ἔκτασιν χωρῶν δυνάμει τοῦ φόβου ὃν ἐνέπνευσεν, αὐτόθι 1.1, 5· ἐφ. ἐς τὸ λεπτότατον Λουκ. Ζεὺς Ἐλεγχόμ. 19· ὅπου μὴ ἐφ. ἡ λεοντῆ, προσραπτέον .. τὴν ἀλωπεκῆν Πλούτ. 2. 190Ε· μετὰ μετοχ., ἐφ. φθεγγόμενον ὁ αὐτ. ἐν Τ. Γράκχ. 18· ἐφ. βλέποντα μέχρι τινὸς Δίων Χρυσ. 2. 321. **3)** μεταφ., πλησιάζω, προσεγγίζω εἴς τι, περιγράφω, Λατ. rem acu tangere, ὅλως δὲ οὐδ' ἂν εἷς ἐφικέσθαι τῷ λόγῳ δύναιτο τῶν ἐκεῖ κακῶν Δημ. 361. 25· ἐφ ἀριθμούμενος Πολύβ. 1. 57. 3:— οὕτω καὶ μετὰ προθ., ἐς τὰ ἄλλα λέγων ἐπίκεο ἀληθέστατα Ἡρόδ. 7. 9. **4)** φθάνω εἴς τι, γίνομαι κάτοχος αὐτοῦ, ὅσοι γὰρ τοῦ βίου ταύτην τὴν ὁδὸν ἐπορεύθησαν, οὗτοι μόνοι τῆς ἀρετῆς ἐφικέσθαι γνησίως ἠδυνήθησαν Ἰσοκρ. Ἐ. 5· ἀλλ' ἐφικόμενος τῆς ἀνδραγαθίας Αἰσχίν. 81.10· φθάνω εἰς βαθμόν νά .., οἱ δὲ ἐφικνούμενοι τοῦ τριηραρχεῖν Δημ. 465. 24, πρβλ. 494. 3· καὶ μετ' ἀπαρ., οὐδεὶς ἂν ἐφίκοιτο τῷ λόγῳ διελθεῖν Πλούτ. 2. 338D, πρβλ. Πολύβ. 1. 4, 11:— ἀπολ., ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ μου, Ἀππ. Μιθρ. 102. **II.** μετ' αἰτ., ἐπέρχομαι, ὡς τὸ **ἐφικάνω**, εἴ σε μοῖρ' ἐφίκοιτο Πινδ. Ι. 5(4). 17· μετὰ διπλ. αἰτ., ἐπικέσθαι μάστιγι πληγάς τὸν Ἑλλήσποντον, κολάσαι αὐτὸν πληγαῖς, Ἡρόδ. 7. 35.

ἐφικτός, ή, όν, εἰς ὃν εὐκόλως φθάνει τις, προσιτός, Παρμεν. 42· οὐκ .. ὀφθαλμοῖσιν ἐφικτὸν Ἐμπεδ. 389· τὸ μέσον ἐπίπαν ἐφ. Ἀριστ. περὶ Ζ. Μορ. 3. 4, 13· ἐφικτὸς εἰκότι λόγῳ Πλουτ. Θησ. 1 **II.** ἐφικτόν ἐστι, εἶναι δυνατόν, μετ' ἀπαρ., Πολύβ. 9. 24, 5· καθόσον ἐφικτόν, καθόσον εἶναι δυνατόν, Λατ. pro virili, Ἀριστ. π. Κόσμ. 1, 6· ὡς οὐκ ἦν ἐφικτὰ αὐτοῖς Αἰλ. π. Ζ. 5.7· ἐν ἐφικτῷ, ἐντὸς τοῦ δυνατοῦ, Θεόφρ. π. Λίθ. 25, π. Πυρὸς 70· ἐν ἐφικτῷ τῆς ἐλπίδος, τοῦ φιλῆσαι Πλούταρχ. 2. 494Ε. 496C· ὡς ἐφικτὸν ἐλθεῖν Διον. Ἀλ. 2. 38.

ἐφιλαρύνω, = **ἰλαρύνω**, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 147. 3, ἔκδ. Λ.

ἐφῑμείρω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἱμείρω**, μετ' αἰτ., Νικ. παρ' Ἀθην. 683F· μετὰ γεν., Ἀνθ. Π. 5. 269, Νόνν. Δ. 14, 355· μετ' ἀπαρ., Μουσαῖος 80:— Μέσ., Ἄρατ. 975.

ἐφίμερος [ῑ], ον, ἐπιθυμητός, ποθητός, θελκτικός, εὐφρόσυνος, ἄτερ φιλότητος ἐφιμέρου Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 15, Θέογν. 132· χῶρος Ἀρχίλ. 18· ὕμνος Θέογν. 991· φάτις Αἰσχύλ. Χο. 840· ἡ τέκνων ὄψις ἐφ. προσλεύσσειν Σοφ. Ο. Τ. 1375· τὴν ἐφ. κόμην Ἀναξίλ. ἐν Ἀδήλ. 6· ἐφ. ἀνδράσιν ἄγρη Ὀππ. Ἁλ. 4. 110.

ἐφινίους· «τὰς ἐπὶ τοῦ ἰνίου σάρκας» Ἡσύχ.

ἐφιορκέω, ἐν Δελφικῇ ἐπιγραφῇ καὶ ἄλλαις, ἀντὶ **ἐπιορκέω**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1688.13. κ. ἀλλ.· ἴδε Böckh 1. σ. 808.

Ἔφιπνος· «Ζεὺς ἐν Χίῳ» Ἡσύχ.

ἐφιππάζομαι, ἐφορμῶ ἔφιππος κατά τινος, μεταφ., ἐφιππάσασθαι λόγοις, καταδραμεῖν, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 131· πρβλ. **καθιππάζομαι**. **2)** ἱππεύω, ἐποχοῦμαι, δελφῖνά μοί τινα τῶν ὠκέων παράστησον· ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 6. 2· ἐπὶ σημασίας αἰσχρᾶς, ἄνωθεν ἐπικειμένην ἢ ἐφιππαζομένην Ἀρτεμίδ. 1.79.

ἐφιππαρχία, ἡ, διπλῆ ἱππαρχία συνισταμένη ἐκ 1024 ἱππέων, αἱ δὲ δύο Ἱππαρχίαι ἐφιππαρχία τεσσάρων καὶ εἴκοσιν ἀνδρῶν καὶ χιλίων Ἀρρ. Τακτ. 18. 4, Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἐφίππων**.

ἐφιππαστήρ, ῆρος, ὁ, = **ἐπιβήτωρ**, Ἀπολ. Λεξ. ἐν λέξ. **ἐπιβώτορι**.

ἐφιππεύω, ἐπέρχομαι ἔφιππος ἐναντίον τινός, προσβάλλω τινὰ διὰ τοῦ ἱππικοῦ, τινί Διόδ. 17.19. **II.** ἐπιβαίνω, ἐποχοῦμαι, Βαῦρ. 76.10·— ἐπὶ ζώων, ὀχεύω, βατεύω, καὶ χίμαροι λασίησιν ἐφιππεύουσι χιμαίραις Ὀππ. Κυν. 1. 390.

ἐφίππιος, ον, (ἵππος) ὁ ἐπὶ τοῦ ἵππου τιθέμενος, κασᾶς δὲ τούσδε τοὺς ἐφιππίους τοῖς τῶν Ἱππέων ἡγεμόσι δὸς Ξεν. Κύρ. 8. 3, 6· πῖλος Πλουτ. Ἀρτοξ. 11 (ἔνθα **ἐφίππειος**)· τὸ μὲν ἐφίππιον στρῶμ' ἐστὶν ἡμῖν, τὸ μὲν ἐφίππιον χρησιμεύει εἰς ἡμᾶς ὡς στρῶμα, Ἀντιφάνης ἐν «Ἱππεῦσι» 1· ἐπειδάν γε μήν καθίζηται, ἐάν τε ἐπὶ ψιλοῦ ἐάν τε ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου, τοῦ σάγματος δηλ., Ξεν. Ἱππ. 7. 5. **II.** **ἐφίππιος** (δηλ. δρόμος), ὁ, ὁ τοῦ ἱππέως δρόμος, δρόμος ὡρισμένης τινὸς ἐκτάσεως, Πλάτ. Νόμ. 833Β.—«ἐφίππιον· ἀγώνισμα ἐφ' ἵππων τρεχόντων» Φώτ.

ἔφιππον, τό, ὄχημα ὑφ' ἑνὸς ἵππου συρόμενον, Δίων Κ. 63.13, Πολυδ. Γ', 54, κτλ.

ἔφιππος, ον, ὡς καὶ νῦν, «Ἔππολις Αἰξίν» Φώτ., Πλούτ. 2. 306Ε, κτλ.· ἐφ. ὄντες, ἀντίθετον τῷ **ὁπλιτεύοντες**, Λυσ. 140. 21 Βεκκῆρος· ἀνδριὰς ἔφιππος Πλουτ. Ποπλικ. 19· ἔφιππος εἰκὼν χαλκῆ ὁ αὐτ. ἐν Φαβ. 22. **2)** κλύδων ἔφιππος, μεταφ., ὁρμητικὸν κῦμα ἁρμάτων, παρεὶς κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον Σοφ. Ἠλ. 733. **II.** «ἀγὼν γυμναστικὸς παρὰ Λάκωσιν» Ἡσύχ.

ἐφιππο-τοξότης, ου, ὁ, ἔφιππος τοξότης, ἴδε ἐν λ. **ἀμφιπτοτοξότης**.

ἐφίπταμαι, μεταγεν. ἐνεστ. τοῦ **ἐπιπέτομαι**, Μόσχ. 1. 16, Ἀριστ. π. Θαυμ. 119, 148.

ἐφίσδω, Δωρ. ἀντὶ **ἐφίζω**

ἐφιστάνω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **ἐφίστημι**, τοῖς παλαίουσι παιδοτρίβας οὐκ ἐφίστανον Πλούτ. 2. 233Ε. **II.** ἐπίσχω, σταματῶ, ῥοῦν τε γυναικεῖον ἐρυθρὸν ἐφιστάνει Διοσκ. 4.16. **2)** ἐπιμελοῦμαι πράγματός τινος, Πολύβ. 11.2,5.

ἐφίστημι, Ἰων. **ἐπίστημι**: **A.** Μεταθ. ἐνεργείας ἐν τῷ ἐνεστ., παρατ., μέλλ. καὶ ἀορ. α'. **I.** ἵστημί τι ἐπί τινος, τί τινι Θουκ. 2. 75· τι ἐπί τινος Πλάτ. Κριτίας 116Α· τι ἐπί τινι Ξεν. Ἑλλ. 3.1, 7· τι ἐπί τι Δημ. 1029. 29· μεταφ., ἐφ. μοῖραν βίᾳ, Λατ. finem imponere vitae, Πλάτ. Πολ. 498C· ἀνάγκην τινὶ Διον. Ἀλ. 1.16. **II.** διορίζω ἐπί τινος, βάλλω ὑπεράνω τινός, Λατ. praeficere, μ' Ἀπόλλων τῶδ' ἐπέστησεν τέλει Αἰσχύλ. Ἀγ. 1202· ἐφιστάναι φύλακα βοῒ ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 303· ἐπ. τινὰ ὕπαρχόν τισι Ἡρόδ. 5. 27· στρατηγὸν τῷ στρατοπέδῳ Πλάτ. Ἀλκ. (Α') 122Β, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 5.1, 15· τινὰ τοῖς πράγμασι Ἰσοκρ. 20Β· παιδαγωγοὺς ἐπέστησεν αὐτοῖς Ξεν. Ἀκκ. 2, 1· τὸν νόμον Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 6, 2· .. συμμάχους, ἐφ' ὧν ἐπέστησε τὸν ἀδελφὸν Εὐκλείδαν Πολύβ. 2. 65, 9· κύνα ἐπὶ ποίμνην Δημ. 807. 3· τινὰ ἐπὶ τὰς εὐθύνας ὁ αὐτ. 264. 7· μετ' ἀπαρ., ἐπ. τινὰ ἐπιμελεῖσθαι τῆς εὐκοσμίας Ἰσοκρ. 147Β, κτλ. **2)** παρεισάγω, ἐπάγω, [ἡ τύχη] ἐπιστήσασα Ρωμαίους Πολύβ. 15. 20, 6· ἦν γὰρ τοῦτο πρῶτον ἁπάντων τῶν ἀδικημάτων, τὸ τὸν Φίλιππον ἐπιστῆσαι τοῖς πράγμασι Δημ. 351. 25. **3)** προξενῶ, κατάπληξίν τινι Διόδ. 14. 62· κίνδυνόν τινι Ἀππ. Ἀνν. 55, πρβλ. Συρ. 10, Πολύβ. 2. 20, 7. **III.** ὁρίζω, ἱδρύω, τινὶ ἀγῶνα, εἰς τιμὴν ἢ ἀνάμνησίν τινος, Ἡρόδ. 1. 167., 6. 38· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ὁρίζω, διατάττω, ὁ νόμος ἐφίστησι κρίνειν τοὺς ἄρχοντας Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 16, 5· ἐπιστήσατε, quid facere debeamus, Πλιν. Ἐπιστ. 6. 31, 12. **IV.** ἱδρύω, τοποθετῶ πλησίον, ἐπιστήσαντες κύκλῳ τὸ σῆμα (= περὶ τὸ σῆμα) Ἱππέας Ἡρόδ. 4. 72. ὅρους ἐφ. ἐπὶ τὴν οἰκίαν Δημ. 1029. 29· τὴν φάλαγγα τούτοις κατόπιν ἐφ. Πολύβ. 1. 33, 6, πρβλ. 26, 14. **V.** σταματῶ τι, κάμνω τι νὰ σταθῇ, Λατ. inhibere, ἐπιστῆσαι τὸ στράτευμα Ξεν. Κύρ. 4. 2, 18· τὴν ὁδόν, τὴν πορείαν Διόδ. 17. 112, Πλουτ. Κίμ. 1· τοὺς ἱππέας τοῦ πρόσω Ἀρρ. 5. 16, 1· ἐφ. τὴν ὁρμὴν, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω, Πολύβ. 16. 34, 2· τὴν διήγησιν, διακόπτω, ὁ αὐτ. 7. 12, 1· ἀπολ., ἐπιστήσας (δηλ. ἑαυτόν, τὸν ἵππον), σταθείς, Ξεν. Ἀν. 1. 8,15. **VI.** ἐφίστημι τὴν γνώμην κατά τι, προσηλώνω τὸν νοῦν μου εἴς τι, φροντίζω περί τινος, Ἰσοκρ. 203Β· τὴν διάνοιαν περί τινος Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 6, 2· τὴν σκέψιν περί τινος αὐτόθι 13. 2, 19· τὸν λόγον ὁ αὐτ. περὶ Νεύτ. 6, 4· τὸν νοῦν τινι Διόδ. 12.1· αὐτὸν ἐπιστήσας ἐπί τι Ἀριστ. Τοπ. 5. 5, 9· ἀκολούθως, ἐπιστῆσαι, ἀπολ., ὡς τὸ προσέχειν, δίδω προσοχήν, τούτοις ἐπιστήσαντες ὁ αὐτ. π. Κόσμ. 1, 5· περί τινος ὁ αὐτ. π. Γεν. κ. Φθορ. 1. 2, 2· περὶ τι π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 1, 12· ἐπί τι Πολύβ. 1. 65, 5, κτλ.· ἐπιστήσασι μᾶλλον λεκτέον, μετὰ πλείονος ἐπιστασίας λεκτέον, Ἀριστ. Πολιτικ. 7.16,12, πρβλ. Ἠθ. Ν. 6. 12, 8, κ. ἀλλ. (ἐντεῦθεν αἱ λέξεις **ἐπίσταμαι**, **ἐπιστήμη**, ἃς ἴδε)· πρβλ. Β. V. **2)** μετ' αἰτ. προσ., ἐφιστῶ τὴν προσοχήν τινος, Πλουτ. Γ. Γράκχ. 17.1, κτλ.· ἐπιστῆσαί τινα ἐπί τι Πολύβ. 2. 61, 11., 4. 34, 9· οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ μέλλοντι **ἐπιστήσομαι** Δημ. 66. 23.

B. ἀμετάβ. ἐν τῷ Μέσ. καὶ Παθ., **ἐφίσταμαι**: ἀόρ. α' **ἐπεστάθην** (Σοφ. Ἀποσπ. 708, Εὐρ. Ἱππ. 819, Ι. Τ. 1375), μετὰ πρκμ.,

ὑπερσ. **καὶ** ἀορ. β' ἐνεργ. (οἱ μεταβ. ἐνεργείας τύποι δὲν ἀπαντῶσι παρ' Ὁμ., ὁ δὲ Παθ. μόνον ἐν τῷ παρατ. **ἐφίστατο,** Ἰλ. Α. 644· ἀλλαχοῦ ἀείποτε ἀόρ. β' ἢ πρκμ. ἐνεργ.). Ἵσταμαι ἐπί τινος, τεῖχος.., ῥύατ' ἐφεσταότες Ἰλ. Σ. 515· πύργῳ ἐφεστήκει Ζ. 373· δίφρῳ ἐφεσταότος Ρ. 609, κτλ.· ἐπέστη βηλῷ ἐπὶ λιθέῳ Ἰλ. Ψ. 201· ἡ.. ἐπισταθεῖσα ὀρθὴ Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 9, 5· ἐπὶ τὰς.. σχεδίας Πολύβ. 3. 46, 8. **2)** ἐπιβάλλομαι, μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοὶ Σοφ. Τρ. 1170, πρβλ. Ο. Τ. 777. **3)** ἵσταμαι, ἐπιπολάζω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, τὸ ἐπιστάμενον τοῦ γάλακτος, δηλ. τὸ ἀνθόγαλα, Ἡρόδ. 4. 2· λιπαρότητες ἄνω ἐπιστάμεναι Ἱππ. 40. 52· ὀρρὸς ἐφίσταται γάλακτι Διοσκ. 1. 96· οὕτως ἐπὶ ἀτμίδων, σχηματίζομαι, Ἀριστ. περὶ Νεότ. 5, 2. **II.** τοποθετοῦμαι ὑπεράνω τινὸς ὡς ἐπιστάτης ἢ ἐπόπτης, ἐπιστατῶ, Λατ. praeesse. ἐφίστανται πύλαις Αἰσχύλ. Θήβ. 538· οἷός τε πολλοῖς προβατίοις ἐφεστάναι Ἀριστοφ. Σφ. 955· οἵοι νῶν ἐφεστᾶσιν σκοποὶ Σοφ. Αἴ. 945· ἐπί τινι Ξεν. Ἱέρ. 9, 5· ἐπί τινος Πλάτ. Πολ. 460Β, Δημ. 436. 28· σπαν. μετὰ γεν., τὸν ἐπεστεῶτα τῆς διώρυχος Ἡρόδ. 7. 117· ὅσοι θεοῦ χρημάτων ἐφέστασαν Εὐρ. Ἀνδρ. 1058:— ἀπολ., ὅπῃ ἂν ἐπίστωνται, ὁπουδήποτε ἔχουσι τὴν ἀρχηγίαν, Θουκ. 6. 72· ἰδίως ἐν τῇ μετοχ., ὁ ἐφεστηκώς, ὁ ἐπιστατῶν, ὁ ἐπιβλέπων, Ξεν. Οἰκ. 21, 9· οἱ ἐφεστῶτες, Ἰων. οἱ ἐπεστεῶτες Ἡρόδ. 2. 148., 4. 82, Σοφ. Αἴ. 1072· οἱ ἐφεστηκότες Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 19· οἱ ἐφιστάμενοι αὐτόθι 3. 5, 21. **III.** ἵσταμαι πλησίον, ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισι Ἰλ. Ν. 133· **ἐπ'** ἄκρῳ χείλει ἐφεσταότες, ἐφεστ. παρὰ τάφρῳ Μ. 52, 199· θύρησιν ἐφίστατο Λ. 644· οὕτως, ἐφ. πύλαις Αἰσχύλ. Θήβ. 538· ἐπὶ τῇ πόλι Ἡρόδ. 4. 203· ἐπὶ τὰς πύλας, ἐπὶ τὰς θύρας ὁ αὐτ. 3. 77, Πλάτ. Συμπ. 212Ε· ἐπὶ τοῖς προθύροις ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβῳ 64C· ἰδίως ἐπὶ ὀνείρων ἢ ὁραμάτων, φαίνομαι εἴς τινα, εὕδοντι ἐπέστη ὄνειρος Ἡρόδ. 1. 34, πρβλ. 7. 14, Ἰλ. Κ. 496, Ψ. 106· ἐπιστῆναι νυκτὸς Ἰσοκρ. 215Ε, κτλ.— ἀπολ., Ἡρόδ. 3. 78, Σοφ. Ο. Κ. 558, κτλ.· οἱ λέβητες ἐπεστεῶτες Ἡρόδ. 1. 59· ὁ ἀντίδικος ἐφέστηκε Πλάτ. Θεαίτ. 172Ε, πρβλ. Αἰσχίν. 65. 5·—ἐπὶ στρατευμάτων, τοποθετοῦμαι ὄπισθεν, κατόπιν ἐπ. τοῖς θηρίοις Πολύβ. 16. 18, 7· πρβλ. **ἐπιστάτης.** **2)** ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ἵσταμαι κατέναντί τινος, τὰ φρονέοντες ἐφέστασαν ἀλλήλοισι Ἰλ. Ο. 703, πρβλ. Ε. 624· ἔνθα μένος φρονέοντες ἐφέστασαν Ὀδ. Χ. 203, πρβλ. Ω. 380· ἐμφανίζομαι ἐνώπιόν τινος, ἐπὶ στρατεύματος, ἐπὶ τῇ πόλι Ἡρόδ. 4. 203· ἐπὶ τὸ βασίλειον Ἰσοκρ. 200Ε· ἐμφανίζομαι αἰφνιδίως, Θουκ. 8. 69· ἐξαίφνης ἐπιστὰς τοῖς γιγνομένοις Ἰσοκρ. 167D, πρβλ. Δημ. 66. 23, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 17. 1· εἰς τοὺς ὄχλους Ἰσοκρ. 372D. **3)** μεταφ., ἐπὶ γεγονότων, ἐπίκειμαι, εἶμαι ἐγγύς, instare, Κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο Ἰλ. Μ. 326· πρίν μοι τύχη τοιάδ' ἐπέστη Σοφ. Ο. Τ. 777, πρβλ. Θουκ. 3. 82, Δημ. 287 5· περὶ τοῦ βασιλέως.. ὁ λόγος ἐφέστηκε νῦν Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 16, 1, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 4, 1. **IV.** διακόπτω τὴν πορείαν μου, σταματῶ, ἐπορεύετο δὲ ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ἐφιστάμενος Ξεν. Ἀν. 2. 4, 26, (πρβλ. **Α. V.**)· ἐπιστὰς περιέμεινα Πλάτ. Συμπ. 172Α:— μετὰ γεν., ἐπ. τοῦ πλοῦ Θουκ. 2. 91. **V.** προσηλώνω τὸν νοῦν μου εἴς τι, ἐπί τι Ἰσοκρ. 213D, Δημ. 245. 12· τοῖς **πράγμασιν.. ἐπιστάντες** ὁ αὐτ. 43. 20· ἐπιστάς, ἀπολ. (δηλ. τοῖς πράγμασι) ὁ αὐτ. 305. 9· διὰ ταῦτ' ἐγρήγορεν, ἐφέστηκεν ὁ αὐτ. 70. 16· πρβλ. **Α. VI. 1.**

Γ. ὁ μέσος ἀόρ. α' εἶναι ἐν χρήσει ὡς μεταβ. ἐνεργείας, τοποθετῶ, [τὰς θύρας] ἅσπερ Ἀριστόδημος ὁ Ἡρακλέους ὅτε κατῆλθε λαῶν ἐπεστήσατο Ξεν. Ἀγησ. 8, 7· διορίζω, τάττω, φρουροὺς ἐπεστησάμην ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 9, 19· τέλος ἐπιστήσασθαι, ἐπιτιθέναι, Πλάτ. Νόμ. 802Α· ὁ ἐνεστ. εὑρηται οὕτως ἅπαξ, τοῦ μὲ τήνδ' ἐφίσταται βάσιν; πρὸς τί κωλύεις ταύτην μου τὴν πορείαν; διὰ τί μ' ἐμποδίζεις νὰ ἀπέλθω; Σοφ. Τρ. 339·— παρὰ μεταγεν. ὁ πρκμ. κεῖται ἐπὶ τῆς σημασίας: τάττω ἐπιστάτην ἢ ἐπόπτην, τινά τινι Πολύβ. 10. 20, 5., 24. 2, 32., 9, 1. **2)** ἐπιστησάμενος, ἀμεταβ., χρηματίσας ἐπιστάτης, Ἐπιγραφ. Θυατείρων ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3498.

ἐφιστορέω, ἐπερωτῶ, Ἡσύχ.

ἔφλᾰδον, ἴδε **φλάζω**

ἐφοδεία, ἡ, (ἐφοδεύω) τὸ περιέρχεσθαι, ἐπισκέπτεσθαι τοὺς φρουρούς, κτλ. Πολύβ. 6. 35, 8. **2)** φυλακή, φρούρησις, περιπολία, Wessel. ἐν Διοδ. 20. 16.

ἐφοδευτέον, ρημ. ἐπίθετ. τοῦ **ἐφοδεύω,** δεῖ ἐφοδεύειν, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 2, 198.

ἐφοδευτής, οῦ, ὁ, ὁ περιερχόμενος πρὸς ἐξέτασιν:—κατάκοπος, Ἀκύλας ἐν Γενέσ. ΜΒ', 9.

ἐφοδευτικῶς, ἐπιτροχάδην, ὡς ἐν παρόδῳ, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8. 308.

ἐφοδεύω, περιπολῶ, ἐπισκέπτομαι τοὺς φρουροὺς ὅπως ἴδω εἰ φυλάττουσιν ἀγρύπνως, καὶ δι' ἀπιστίαν ἐφώδευον τὸ μὲν ἀφ' ἑσπέρας σὺν ταῖς ἀσπίσι κατὰ τὰ τείχη, τὸ δὲ πρὸς ὄρθρον σὺν τοῖς ἵπποις Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 24., 5. 3, 22, πρβλ. **κώδων·**—μετ' αἰτ., ἐφ. φύλακας Πολύβ. 6. 35, 11.—Παθ., **ἐφοδεύεται,** γίνεται ἡ περιπολία, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1160, πρβλ. Πλούτ. 2. 781G: — ἐν Ξεν. Κύρ. 8. 6, 16, ἐπὶ ἐπόπτου κατ' ἔτος ἐπισκεπτομένου τὰς σατραπείας τῆς Περσίας:—Τιμοκλῆς ἐν «Φιλοδικαστῇ» **1** ἐπὶ τοῦ γυναικονόμου, οὗ ἔργον ἦν τὸ ἐπιβλέπειν τὰ συμπόσια καὶ ἐξετάζειν εἰ τὰ πάντα ἔχουσι καλῶς. **2)** ἐπιστατῶ, ἐπιβλέπω, ἐφ. ἀγῶσιν Αἰσχύλ. Χο. 728· ἡ ὑπὸ τοῦ Conington προτεινομένη διόρθωσις, **ἐφεδρεῦσαι** εἶναι λίαν πιθανή. **3)** ἐπισκέπτομαι ὡς κατάσκοπος, κατασκοπεύω, Ἑβδ. (Δευτερ. **Α'**, 22). **4)** μεταφ., προβαίνω ἐξετάζων, ἐξετάζω ἐπιχείρημα λογικόν, Πλούτ. 2. 895C, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 222, κτλ. **II.** παραμονεύω, ἐνεδρεύω, **τινί** Κλήμ. Ἀλ. 4.

ἐφόδια, τά, ἴδε **ἐφόδιον.**

ἐφοδιάζω, Ἰων. **ἐποδιάζω:** μέλλ. **-άσω,** ἐφοδιάζω τινὰ μὲ τὰ ἀπαιτούμενα διὰ ταξείδιον, Λατ. viaticum dare, τούτους λυσάμενοι ἀποπέμπουσι ἐποδιάσαντες ἐς τὰς Ἀθήνας Ἡρόδ. 9. 99· τινὰ Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 65: — Μέσ., λαμβάνω μετ' ἐμοῦ τὰ ἀναγκαῖα ἐφόδια, ἐκ τῆς πόλεως Πολύβ. 18. 3, 2.—Παθ., ἐφοδιάζομαι μέ τι, θερμοὺς ἐφωδιάσθημεν αὐτοὺς (δηλ. τοὺς ἄρτους) Ἑβδ. (Ἰησ. Ναυ. Θ', 12)· **2)** καθόλου, χορηγῶ τι, ἐφοδιάζω, αὐτοὺς ἀλκῇ καὶ ὅπλοις Διόδ. 5. 34, πρβλ. Πλούτ. 2. 327.

II. Μέσ., μετ' αἰτ. πράγμ., πενταδραχμίαν ἑκάστῳ ἐφοδιασάμενος, φροντίσας ὥστε εἰς ἕκαστον νὰ δοθῶσι πέντε δραχμαί, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 12. **3)** μεταφ., διατηρῶ, προάγω, ἀργίαν Πλουτ. Σόλων 23· τὴν ἀπείθειαν ὁ αὐτ. ἐν Κοριολ. 16.

ἐφόδιον, τό, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. **ἐφόδια,** Ἰων. **ἐπόδια,** τά, (ἴδε ἐν τέλει)·— Λατ. viaticum, τὰ ἀναγκαῖα πρὸς ὁδοιπορίαν, χρήματα καὶ ζωοτροφίαι, ἰδίως ἐπὶ στρατεύματος, ἐπόδια δοῦναι, λαβεῖν Ἡρόδ. 4. 203., 6. 70· δι' ἀπορίαν ἐφοδίων τοῖς στρατευομένοις Δημ. 34. 10, πρβλ. **αἰτηρέσιον:**— ἐπὶ τῶν παρεχομένων εἰς πρεσβευτὴν χρημάτων δι' ἔξοδα ὁδοιπορίας, ἐφόδι' οὐκ ἔχω Ἀριστοφ. Ἀχ. 53· ἐφόδια ἀναλίσκειν Δημ. 441. 2:— καθόλου, τὰ ἀναγκαῖα μέσα πρὸς συντήρησιν, ἐφόδια τῷ γήρᾳ ἱκανά Δημ. 1204. 22, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 1024· τὰ τῆς φυγῆς ἐφ. Αἰσχίν. 24. 30., Πλουτ. Ἄρατ. 6· τὰ ἐφ. τοῦ πολέμου Ἀριστ. Ρητ. 3. 10, 7· ἔτι καί, ἐφόδια τοῖς ἵπποις Ἀνδοκ. 33. 9· ἐπὶ δημοσίων χρημάτων, μιᾶς ἡμέρας ἐφόδια ἐν τῷ κοινῷ Δημ. 690. 8· καὶ ἐπὶ φυσικῆς ἐννοίας, τὰ ἐν σώματι ὑπάρχοντα **ἐφ.** Ἀριστ. Προβλ. 3, 5, 7. **2)** σπανιώτερον ἐν τῷ ἐνικ., εὐσεβὴς βίος μέγιστον ἐφ. Ἐπίχ. 152Ahr.· ἀργύριόν τι ῥητὸν ἔχοντας ἐφόδιον Θουκ. 2. 70· οὐκ ἔχων.. εἰμὶ παῖδα καὶ ὅσον ἐφ. Ξεν. Ἀν. 7. 3, 30· χιλίας λαβόντες ὁραχμὰς ἐφόδιον παρ' ὑμῶν Δημ. 390. 24, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 107. 35· ἡ χρηστότης.. θαυμαστὸν ἐφόδιον βίῳ Μένανδρ. ἐν «Γυναίδι» 1, πρβλ. τὸν αὐτὸν ἐν «Ὁμοπατρίοις» 2, ἐν Ἀδηλ. 251· τὴν Ἰλιάδα ἀρετῆς ἐφόδιον νομίζων Πλουτ. Ἀλέξ. 8. **3)** μεταφ. = **ἀφορμή,** Δημ. 917. 14, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 31, πρβλ. Wytt. εἰς Πλούτ. 2. 8C.

ἐφόδιος, ον, ὁ ἐπὶ ἐξόδῳ γινόμενος, «εὐτυχρίους εὐχάς, ἐφοδίους τοῖς πρὸς ἔξοδον ἰοῦσιν ἢ πρὸς θάνατον» Σουίδ.

ἔφοδος, ον, εὐπρόσιτος, Θουκ. 6. 66 (ἐν τῷ Ὑπερθ. **-ώτατος**), Πολύαιν. 1. 49.

ἔφοδος, ὁ, ὁ περιερχόμενος καὶ ἐπιβλέπων τοὺς φρουρούς, περίπολος, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 16, Πολύβ. 6. 36, 6, πρβλ. **ἐφοδεύω.**

ἔφοδος, ἡ, ὁδὸς πρός τι μέρος, πρόσοδος, **ἄλλη ἐφόδῳ.. ἐπιὼν** τῷ λόφῳ Θουκ. 4. 129., 6. 99· ἔφοδος μέντοι αὐτόθεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἦν Ξεν. Ἀν. 4. 2, 6, πρβλ. 3. 4. 41·— ἐπὶ λογικοῦ ἐπιχειρήματος, ἔφοδος ἐπί τι Ἀριστ. Τοπ. 1. 12. **2)** μέσον προσεγγίσεως, Πολύβ. 4. 34, 5· εἰσαγωγὴ ἐμπορευμάτων ἐκ τῆς ξένης, τῶν ἐπιτηδείων Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 3· συγκοινωνία, παρ' ἀλλήλους Θουκ. 1. 6· πρὸς ἀλλήλους ὁ αὐτ. 5. 35. **3)** ἐπιχείρησις, σχέδιον, μέθοδος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 1, 33, Θεόφρ. π. Αἰσθ. 60. **II.** ἐπιδρομή, προσβολή, ἐπίθεσις, Αἰσχύλ. Εὐμ. 376, Θουκ. 1. 93, κτλ.· τοῦ στρατεύματος Ξεν. Ἀν. 2. 2, 18· ἔφοδον ποιεῖσθαι Θουκ. 2. 95· δέχεσθαι ἔφοδον, ἀντίθετον τῷ **φεύγειν,** ὁ αὐτ. 4. 126. Πλάτ. Φαίδων 95Β· γνώμης μᾶλλον ἐφόδῳ ἢ ἰσχύος Θουκ. 3. 11· ἐξ ἐφόδου, ὡς καὶ νῦν, Πολύβ. 1. 36, 11, κτλ.· τῇ πρώτῃ ἐφόδῳ Διον. Ἀλ. 4. 51:— ἐπὶ πλοίων, εἰς ὁδὸν καὶ ἔφοδον, διὰ φορτίον καὶ διὰ πόλεμον, Πολύβ. 3. 25, 4· νυκτιπόλοι ἔφοδοι, ἐπὶ τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους ὡς ὑποκειμένων τῇ Περσεφόνῃ, Εὐρ. Ἴων 1049. **2)** προσβολὴ πυρετοῦ, Ἱππ. 44. 3. **3)** ἴδε τῇ Ρητ. ὡς τὸ Λατ. insinuatio, ἔντεχνον προοίμιον, καὶ γὰρ ἐφόδοις χρῆται καὶ προκατασκευαῖς Διον. Ἀλ. ἐν Ἰσαίῳ 3.

ἐφοίτη, Δωρ. γ' ἐνικ. παρατ. τοῦ **φοιτάω.**

ἐφόλκαιον, τό, (ἑφέλκω) πηδάλιον, ἔστὸν ἐφόλκαιον Ὀδ. Ξ. 350.

ἐφόλκιον, τό, (ἑφέλκω) μικρὸν πλοῖον, λέμβος, παρὰ τὸ ἑλκεσθαι ὑπὸ τῶν μεγάλων πλοίων Μοσχίων παρ' Ἀθην. 208F, Πλουτ. Πομπ. 73, κτλ.· ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ 369. **2)** καθόλου, τὸ ἓκ τινος ἐξαρτώμενον, Ἀνθ. Π. 7. 67, Πλουτ. Πομπ. 40., 2. 476Α, πρβλ. Α. Β. 257. — Καθ' Ἡσύχ. «ἐφόλκιον· διὰ τοῦ ῐ τὸ πηδάλιον, ἀπὸ τοῦ ἐφέλκεσθαι»,

ἑφολκίς, ίδος, ἡ, = τῷ προηγ., ἄχθος, βάρος, «ἐπάχθεια, σκάφος» ('Ησύχ.), Εὐρ.'Ανδρ. 200,'Ηρ. Μαιν. 631,1424.

ἑφολκός, όν, (ἑφέλκω) ἑλκυστικός, ἑπαγωγός. ἑφολκὰ λέγειν Θουκ. 4. 108: μετὰ γεν., παιδὸς ἑφολκὸν Καλλ.'Αποσπ. 291· ἑφολκὸς εἰς παρρησίαν Διὶ. Ποικ.'Ιστ. 8.12:— **ἑφολκόν**, τό, δόλωμα, δέλεαρ, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ π. Ζ.7.10. **II.** ἔχων χρείαν ἑλκυσμοῦ, βραδυκίνητος, ναωφρός, βραδύς, 'Αριστοφ. Σφ. 268· μὴ πρόλεσχος μηδ' ἑφολκὸς ἐν λόγῳ, «μὴ προτέρα κατάρχου τοῦ λόγου μήτε ἀμειβομένη μακρολόγει» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. 'Ικ. 200

ἑφομαρτέω: μέλλ. **-ήσω**, παρακολουθῶ κατὰ πόδας, ἀλλ' ἑφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον Ἰλ. Θ. 191, Μ. 412, Ψ. 414· μετὰ δοτ., 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 201, κτλ.· σπάνιον ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ὡς ἐν 'Αρρ.'Αναβ. 1. 19.— **Καθ'** 'Ησύχ. «ἑφομαρτεῖτον· ὁμοζυγεῖτε».

ἑφομῑλέω, συναναστρέφομαι μετά τινος, καὶ γὰρ τὴν (δηλ. τὴν Σαπφὼ) ὁ μελιχρὸς ἑφωμίλησ' 'Ανακρέων 'Ερμησιάναξ παρ' 'Αθην. 598C· μετὰ δοτ., Νόνν. Δ. 5. 410.

ἑφόμοιος, ον, = **ὅμοιος**, ἐφ. ὧν τοῦ μετεχομένου ὁ μετέχων **Θ.** Στουδ. σ. 880, ἔκδ. Μί.

ἑφοπλίζω, παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, ἐσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἑφοπλίσαντες ἕκαστοι δαίνυντ' 'Ιλ. Ψ. 55· Αὐτόλυκος δ' υἱοῖσιν ἐκέκλετο .. δεῖπνον ἑφοπλίσαι 'Οδ. Τ. 419· δαῖτα γέρουσιν ἑφοπλίζωμεν 'Ιλ. Δ. 344· οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ, δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα 'Ιλ. Θ. 503, Ι. 66· ὡσαύτως, ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἑφοπλίσαι 'Οδ. Ζ. 37, πρβλ. 57, 69, Ἰλ Ω. 263· [νῆα] ἑφοπλίσσαντες 'Οδ. Β. 295· μετ' ἀπαρ.,'Απολλ. Ρόδ. Δ.1720.

2) ὡς καὶ νῦν, ὁπλίζω τινὰ ἐναντίον τινός, τινά τινι 'Οππ. Κυν. 3. 244· οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσῳ, "Ερων ὕμιν ἑφοπλίσομαι 'Ανθ. Π. 9. 39, πρβλ. Πλαν.151. **II.** Μέσον ἐν τῇ κυρίᾳ αὐτοῦ σημασίᾳ, ὁπλίζω ἐμαυτόν, ἐς ἀγῶνα 'Οππ. 'Αλ. 5. 617:— ἑτοιμάζομαι πρὸς ἐπίθεσιν, λαγωοῖς ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 3. 86.

ἑφόπτης· «θεατής· αὐτόπτης» 'Ησύχ.

ἑφόρᾱσις, ἡ, τὸ ἑφορᾶν, ἐπίβλεψις, πρὸ ὄψεως ἔχοντες τὴν τῶν θεῶν ἀναπόδραστον ἑφόρασιν Πορφύρ. πρὸς Μαρκέλλαν 21.

ἑφορᾱτικός, ἡ, όν, ἁρμόδιος πρὸς τὸ ἑφορᾶν, ἐπιβλέπειν, ἐπιτηρεῖν, Ξεν. Οἰκ.12,19.

ἑφοράω,'Ιων. γ' ἐνικ. **ἑπορᾷ**, ἀπαρ. **ἑπορᾶν**· γ' πληθ. **ἑπορέουσι** (Schäf.) 'Ηρόδ. 1. 124: παρατ. **ἐφεώρων**, 'Ιων. γ' ἐνικ. **ἐπώρα** αὐτόθι 48: μέλλων **ἐπόψομαι** 'Οδ., Αἰσχύλ., κλ., 'Επικ. ὡσαύτως **ἐπιόψομαι**, ἴδε κατωτ.: ἀόρ. α' **ἐπόψατο** Πινδ.'Αποσπ. 58 ἐν τέλει, **ἐπιώψατο** κατωτ. Π· ὑποτακτ. **ἐπιόψωνται** Πλάτ. Νόμ. 947C· ἀλλ' ὁ συνήθης ἀόρ. εἶναι **ἐπεῖδον** (ὀν ἴδε). 'Επιβλέπω, ἐπιτηρῶ, παρατηρῶ, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει 'Ιλ. Γ. 277,'Οδ. Λ.109, κτλ.· οὕτω καὶ παρὰ τοῖς Τραγικοῖς, ὡς ἐν Σοφ.'Ηλ. 825· ὁπόσας ἑφορᾷ φέγγος ἀελίου, ποιητ. ἀντὶ ὅσαι εἰσί, Εὐρ.'Ιππ. 849· ἔπειτα ἐπὶ τῶν θεῶν καθόλου ἢ τῆς θείας προνοίας, ἐπιτηρῶ, παρατηρῶ, βλέπω, Ζεὺς .. ὅστε καὶ ἄλλους ἀνθρώπους ἑφορᾷ 'Οδ. Ν. 214· θεοί .. ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἑφορῶντες Ρ. 487· Ζεὺς πάντων ἑφορᾷ τέλος Σόλων 12 (4). 17· σὲ γὰρ θεοὶ ἐπορέουσι 'Ηρόδ. 1. 124· Ζεὺς ὃς ἑφορᾷ πάντα Σοφ.'Ηλ. 175, πρβλ. 825· δίκην πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἑφορᾶν Δημ. 772. 29, κτλ. οὕτω, λιμὸς (προσωποπ.) μαλθακόν σφ' ἐπόψεται Αἰσχύλ.'Αγ. 1642: — ἐπὶ ἀνθρώπων, τὰ πρήγματ' ἑπορᾶν τε καὶ διέπειν 'Ηρόδ. 3. 53· τὰς πόλεις Εὔπολ. ἐν «Χρυσῷ γένει» 1· πάντ' ἑφορῶν καὶ διοικῶν Δημ. 38. 12· οὐ ῥᾴδιον ἑφορᾶν πολλὰ τὸν ἕνα 'Αριστ. Πολιτικ. 3 16, 9· ἀρχὴ ἑφορῶσα περὶ τὰ συμβόλαια αὐτόθι 6. 8, 3· ἐπὶ στρατοῦ ἐφεδρεύοντος ἐν ὥρᾳ μάχης, προσέχω, ἐπιτηρῶ, οἷς εἴρητο, ἢ ἂν τοῦ στρατεύματός τι πονῇ μάλιστα, ἑφορῶντας παραγίγνεσθαι Θουκ. 6. 67· ἐπὶ στρατηγοῦ περιερχομένου τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ καὶ ἐπιτηροῦντος, ἄλλοτε ἀλλαχῇ περιελαύνων (ὁ Κῦρος) ἐφεώρα τε καὶ ἐπεμελεῖτο εἴ του δέοιντο Ξεν. Κύρ. 5. 3, 59· ἐπισκέπτομαι νοσοῦντα, αὐτόθι 5. 4, 18· ἑποψόμενος δαῖτα κλυτάν, ἵνα ἐπισκέψηται τὴν λαμπρὰν εὐωχίαν, Πινδ. Ο. 8, 68. **2)** ἁπλῶς, βλέπω, θεωρῶ, ἑποψόμενον Τιτυὸν 'Οδ. Η. 324· ἐπιθεωρῶ, ἕκαστα τῶν συγγραμμάτων 'Ηρόδ. 1. 48.— **Πολλάκις** μετὰ μετοχ., **ἐπόψεαι** .. φεύγοντας 'Ιλ. Ξ. 145· ἑπόψεαι .. κτεινομένους μνηστῆρας 'Οδ. Υ. 233· ἑπορᾷ μιν ἐξιόντα 'Ηρόδ.1.10· ἑφ. τοὺς φίλους εὐδαίμονας γενομένους Ξεν., κλ., πρβλ. **ἐπεῖδον**:— ἰδίως ἐπὶ κακοῦ, ὧχετ' ἑποψόμενος Κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστήν, «ἦν οὐδὲ ὀνομάσαι καλὸν» (Σχόλ.), περὶ τῆς 'Ιλίου, διὰ τὰ κακὰ ὧν ἐγένετο πρόξενος,'Οδ. Τ. 260, 597, Ψ.19· 'Αγαμέμνονός σε φημὶ ἑπόψεσθαι μόρον Αἰσχύλ.'Αγ. 1246· τὰ μέλλοντα Σοφ. Τρ. 1206, πρβλ.'Αριστοφ. Θεσμ.1059, Ξεν. Ἀν.7.1. 30:— **Παθ.**, ὅσον ἐφεωρᾶτο τῆς νήσου, ὅσον μέρος αὐτῆς ἐθεώρετο, Θουκ. 3. 104· ἑκλέγω, τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόψωμαι, οἱ δὲ πιθέσθων 'Ιλ. 1. 167· ἐπιόψωμαι ἥτις ἀρίστη 'Οδ. Β. 294· ὁ βασιλεὺς ἐπιώψατο ἀρρηφόρους, «κατέλεξεν, ἐξελέξατο» Σουίδ. ἐν λέξ., ἴδε σημ. Πιερσῶνος εἰς Μοῖριν σ.142, πρβλ. Μέγα Ἐτυμ. 362. 39.

ἑφορεία, ἡ, (ἑφορεύω) τὸ ἀξίωμα τοῦ ἐφόρου, Ξεν. Λακ. 8. 3, Λυσίας παρὰ Πολυδ. Β', 55,'Αριστ. Πολιτικ. 2. 9,19 κἑξ., ἐνίοτε μετὰ διαφ. γραφ. **ἐφορία** αὐτόθι 2. 6,17, Ρητ. 3.18, 6. **2)** ἐν τῇ 'Εκκλησ. γλώσσῃ = **ἐπισκοπή**. ἑφορεία Τύρου Φιλοστόργ. 504Λ. **II.** (ὅρος) σύνορον, μεθόριον, 'Εκαταῖος (202) παρὰ Στράβ. καὶ Εὐσ.

ἑφορεῖον, τό, τὸ μέρος ἔνθα συνήρχοντο οἱ ἔφοροι ἐν Σπάρτῃ, Ξεν.'Αγησ.1. 36, Πλούτ. 2. 232F.

ἑφορεύω, = **ἑφοράω**, μετ' αἰτ., Αἰσχύλ. 'Ικ. 627, 678, Εὐμ. 530· μετὰ γεν., ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 7· περί τινος Λουκ. Χαρίδημ. 10. **II.** εἶμαι ἔφορος, Θουκ. 8. 6, Ξεν.'Ελλ. 1. 3, 1.

ἑφορικός, ἡ, όν, ἀνήκων εἰς ἔφορον, Ξεν. Λακ. 15. 6.

ἑφόριος, α, ον, (ὅρος) συνορεύων, γείτων, Ρωμαίων καὶ Παρθυαίων ὄντες ἑφόριοι 'Αππ.'Εμφυλ.5.9· ἐπὶ τῶν συνόρων, ἀγορᾶς ἑφορίας Νόμος παρὰ Δημ. 631 ἐν τέλει, ἐξηγεῖται δὲ τὴν λέξιν αὐτὸς ὁ Δημοσθένης ὀλίγον κατωτέρω (632, 24) «ἀγορᾶς ἑφορίας· τί τοῦτο λέγων; τῶν ὁρίων τῆς χώρας· ἐνταῦθα γάρ, ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖ, ταρχαῖα συνῆσαν οἱ πρόσχωροι παρά θ' ἡμῶν καὶ τῶν ἀστυγειτόνων, ὅθεν ὠνόμακεν ἀγορὰν ἑφορίαν», δηλ. ἀγορὰν γινομένην ἐν τοῖς συνόροις, ἔνθα οἱ ὅμοροι λαοὶ συνήρχοντο χάριν ἀγοραπωλησίας ἢ δι' ἄλλον λόγον, ἴδε σημ. Weber ἐν τόπῳ, Πολυδ. Θ', 8· πόλεις ἑφορίας ἐδείμασθε'Αριστείδ. τ.1. σ. 219· στήλη ἑφορία Πολυδ. Θ', 8.

ἑφορμαίνω, ἐφορμῶ, φέρομαι μεθ' ὁρμῆς, ὁρόμῳ Αἰσχύλ.Πέρσ. 208, πρβλ.'Ορφ. "Υμν. 33.74· τινι, κατὰ ἢ ἐναντίον τινός,'Οππ. Κυν. 3. 367.

ἐφορμάω,'Ιων. **ἐπορμάω**: μέλλ. **-ήσω**: — διεγείρω τι ἐναντίον τινός, οἵ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον 'Ιλ. Γ. 165· ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμιος 'Οδ. Η. 272· ἐπορμῆσαι τοὺς λύκους, παρορμῆται, 'Ηρόδ. 9. 93· ᾧ καὶ Ζεὺς ἐφορμήσοι κακὰ Σοφ. 'Αποσπ. 611· μετὰ διπλ. αἰτ., ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν, παρορμήσαντα τοὺς ναύτας νὰ πλεύσωσιν ἐν ὥρᾳ τρικυμίας, ὁ αὐτ. ἐν Αἴαντι 1143, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb: — μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., 'Ορφ. Λιθ. 26: — περὶ τοῦ **ἐν Θουκ. 3, 31**, ἴδε ἐν λ. **ἐφορμέω**. **II.** ἀμεταβ., ὁρμῶ ἐναντίον τινός, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, τινι Εὐρ. 'Ιππ. 1275, Πλουτ. Πομπ. 19, κτλ. ἐπί τινα Δίων Κ. 36.7· μετ' ἀπαρ., **ἐπιθυμῶ**, 'Οππ. 'Αλ. 2.94, 'Ορφ. Λιθ. 34: — ἐν Ξεν. 'Ελλ. 1. 6, 21, τὸ ἐφορμήσασαν, διωρθώθη ἤδη εἰς ἀφορμήσασαν: — αὕτη ἡ ἔννοια εἶναι συχνοτέρα ἐν τῷ **Παθ.** **III.** **Παθ.** καὶ **Μέσ.**, παροτρύνομαι μετ' ἀπαρ., ἔχω προθυμίαν, ἐπιθυμῶ νὰ πράξω τι, θυμὸς ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι 'Ιλ. Ν. 74, πρβλ.'Οδ. Α. 275., Φ. 399, κτλ: — ἀπολ., ὁρμῶ μανιωδῶς, ἔγχει ἐφορμᾶσθαι 'Ιλ. Ρ.465· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ μετοχ. **Παθ.** ἀορ., **ἐφορμηθείς**, Ζ. 410, κτλ.· ἄκοντι ἐφορμαθεὶς Πινδ. Ν. 10. 129· ἐφορμηθέντες ἐξ ἑνὸς ῥόθου Αἰσχύλ. Πέρσ.462· καὶ ἁπλῶς ἄνευ ἐχθρικῆς ἐννοίας, τινάσσομαι, ὁρμῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, τρὶς μὲν ἐφωρμήθην 'Οδ. Λ. 206, πρβλ. 'Ησ. Ἔργ. κ.'Ημ. 457:— μετ' αἰτ., ὁρμῶ κατά τινος, φέρομαι ὁρμητικῶς κατ' αὐτοῦ, ὥς τ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἴθων ἕθνος ἐφορμᾶται Ἰλ. Ο. 691, πρβλ.Υ.461· οὕτως, ἐφορμήσασθαι ἀέθλους 'Ησ.'Ασπ.'Ηρ.127·— σπάνιον παρὰ πεζολόγοις, ἐπαναχωρήσαντας καὶ ἐφορμηθέντας, πρὸς καταφυγὴν καὶ πρὸς ἔξοδον ἢ ἐξόρμησιν, Θουκ. 6. 49.

ἐφορμέω,'Ιων. **ἐπορμέω**: μέλλ. **-ήσω**·—μένω ἠγκυροβολημένος παρά τινι τόπῳ ἢ κατέναντι αὐτοῦ, **ἐκτελῶ** ἀποκλεισμόν, λαθὼν τοὺς ἐπορμέοντας, διαφυγὼν τὸν στόλον τοῦ ἀποκλεισμοῦ,'Ηρόδ. 8. 81, πρβλ. Θουκ. 8. 75, Ξεν.'Αν. 1. 6, 20 κἑξ.· πεζῇ τε καὶ ναυσὶν ἐφ. Θουκ. 4. 24:— μετὰ δοτ., ἐφορ. τῷ λιμένι ὁ αὐτ.7. 3· ἐπὶ τῇ Μιλήτῳ ὁ αὐτ. 5. 30· ἐπὶ τῷ λιμένι Ξεν.'Ελλ. 6.2, 7· ἐπὶ τοῦ στόματος Πολύδ.1.46, 5·—μετ' αἰτ., ἐφ. ναυσὶ τὴν ἀκτὴν 'Αππ.'Εμφυλ. 5.72· (ἐν Θουκ. 3. 31, τὸ ἦν ἐφορμῶσιν αὐτοῖς, φαίνεται ἐφθαρμένον)· — καθόλου παραμονεύω, μηδὲ μὲ φύλασσ' ἐφορμῶν ἔνθα χρὴ ναίειν ἐμὲ Σοφ. Ο. Κ. 812· ἐφ. τοῖς καιροῖς Δημ. 30. 18· — **Παθ.**, διὰ τὸ ὑφ' ἡμῶν πολλαῖς ναυσὶν ἀεὶ ἐφορμεῖσθαι Θουκ.1.142., 8. 20· ἐν 6. 49 ὁ Schäfer διώρθωσεν **ἐφορμισθέντας**.

ἐφορμή, ἡ, εἴσοδος, δι' ἧς νὰ ἐφορμήσῃ τις, μία δ' οἴη γίγνετ' ἐφορμὴ Ὀδ. Χ.130, πρβλ.'Απολλ. Ρόδ. Δ.108,'Οππ.'Αλ. 4. 623: — προσβολή, ἐπίθεσις. ἐφορμαῖς λαβεῖν Θουκ. 6. 90, πρβλ. Göller εἰς 6. 49· ἐπιχείρησις,'Απολλ. Ρόδ. Δ. 204.

ἐφόρμησις, εως, ἡ, (ἐφορμέω) τὸ ἐφορμεῖν πρὸς ἐπιτίθεσιν τοῦ ἐχθροῦ, ἡ θέσις ἣν κατέχουσι τὰ τῶν πολεμίων πλοῖα, = **ἔφορμος**, ἄλλως τε καὶ δι' ὀλίγου τῆς ἐφορμήσεως οὔσης, διότι καὶ ὁ σταθμὸς τῶν πολεμίων εἶναι εἰς μικρὰν ἀπόστασιν, Θουκ.2.89 (ἔνθα ἴδε Arnold.)· μέσον ἢ εὐκολία πρὸς τοῦτο, ὁ αὐτ. 6. 48., 8. 15· ἐφ.παρέχειν ὁ αὐτ. 3. 33. 'Ενίοτε φέρεται: **ἐφόρμισις** ἐν τοῖς 'Αντιγράφοις. **Πρβλ. ἔφορμος**, ὁ.

ἐφορμητικός, ἡ, όν, παρορμητικός, παρορμῶν εἰς μάχην. ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ἀνακλητικός**, Μάξιμ. Τύρ. 26. 8, διάφ. γραφ. ἐν Πολυδ. Δ', 86, **ἀντὶ ἐξορμητικός**.

ἐφορμίζω, φέρω τὸ πλοῖον **εἰς** ὅρμον, φέρω εἰς τὴν ἀκτήν, ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, **ἀμφὶ ταύτην θινά** με ῥοιβδήσας Εὖρος ἐφωρμίσατο 'Ανθ. Π.7. 636·— **Μέσ.** καὶ **Παθ.**, ἔρχομαι εἰς ὅρμον, ἀγκυ-

ροβολῶ, εἰς τόπον Θουκ. 4. 8· πρβλ. **ἐφορμέω** ἐν τέλ.:— ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ ὡσαύτως, = **ἐφορμέω**, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5.108. **II.** ἀμετάβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ζητῶ καταφύγιον ἔν τινι τόπῳ, ἔλαφοι ποταμοῖσιν ἐφώρμισαν Ἀνθ. Π. 9. 244, πρβλ. 254.

ἔφορμος, ον, ἐν ὅρμῳ ἠγκυροβολημένος, αἱ νῆες .. ἔφορμοι οὖσαι Θουκ. 3.76.

ἔφορμος, ὁ, = **ἐφόρμησις,** Θουκ. 3. 6., 4. 27· ἐς ἔφ. πλεῖν ὁ αὐτ. 4. 32.

ἔφορος, ὁ, (ἐφοράω) ἐπόπτης, φύλαξ, ἡγεμών, στρατιᾶς Αἰσχύλ. Πέρσ. 25· χώρας Σοφ. Ο. Κ.145· σφαγίων Εὐρ. Ῥῆσ. 30· τῶν παίδων Πλάτ. Φαῖδρ. 265C:-- ὡς θηλ., Λίλ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **Νέμεσις. II.** ἐν Σπάρτῃ, **ἔφοροι,** οἱ, σῶμα ἐκ πέντε ἀρχόντων, ὅπερ εἶχε δύναμιν καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν βασιλέων, Ἡρόδ. 1. 65., 6. 82, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 692A, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 6, 17., 2. 9, 26, κ. ἀλλ.· παραβαλλόμενοι πρὸς τοὺς παρὰ Κρησὶ **κόσμους,** οἱ μὲν ἔφοροι τὴν αὐτὴν ἔχουσι δύναμιν τοῖς ἐν τῇ Κρήτῃ καλουμένοις κόσμοις αὐτόθι 2. 10, 6·— ὡσαύτως, ἄρχοντες ἐν Θήρᾳ, Συλλ. Ἐπιγρ.2448. **III.** παρ' Ἐκκλ. = **ἐπίσκοπος,** τὸ στῖφος τῶν Ἀρειανῶν ἐφόρων Φιλοστόργ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1. 9, σ. 7· Αἴτιον τὸν ἔφορον τῆς Παλαιστίνης αὐτόθι 3.12, σ. 46.

ἐφυβρίζω, ὑβρίζω, φέρομαι ὑβριστικῶς πρός τινα, γέρας δέ μοι, ὅσπερ ἔδωκεν, αὖθις ἐφυβρίζων ἕλετο κρείων Ἀγαμέμνων Ἰλ. Ι. 368· μετὰ δοτ., Σοφ. Αἴ. 1385· μετ' αἰτ., Ἀνθ. Πλαν. 4· οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, μὴ 'φυβρίζεσθαι νεκροὺς Εὐρ. Φοίν. 1663· συχνάκις προστίθεται οὐδ. ἐπίθετον, πολλὰ ἐφυβρίζειν τινά ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 947· τὰ δεινά τινι ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 180· εἰς ἀδελφὸν οἷ' ἐφύβρισας ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 624· ἐφύβριζον ἄλλα τε καὶ εἰ .. , μετεχειρίζοντο ὑβριστικὴν γλῶσσαν ἐρωτῶντες πρὸ πάντων ἄν.. , Θουκ. 6. 63. **II.** ὡς τὸ ἐπιχαιρεκακέω, χαίρω ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασιν ἄλλου, Σοφ. Αἴ. 954, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb.

ἐφυβριστήρ, ῆρος, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 7. 352, ἔνθα ἀντὶ τοῦ ἐφυβριστῆρας ἰάμβους νῦν διωρθώθη: ἐφ' ὑβριστῆρας.

ἐφυβριστής, οῦ, ὁ, ὑβριστής, Ἱππολ. Τετρ. 165.

ἐφύβριστος, ον, αἰσχρός, ἐπονείδιστος, μιαρός, Ἡρῳδιαν. 6. 1· ἐφύβριστα πάσχειν ὁ αὐτ. 2. 7.— Ἐπίρρ. **-τως,** Πλουτ. Ἀρτοξ. 30, Ἡρῳδιαν. 2. 13.

ἐφύγοσαν, Ἀλεξανδρ. γ'. πληθ. ἀορ. β' τοῦ **φεύγω.**

ἐφυγραίνομαι, Παθ., γίνομαι ὑγρός, ὑγραίνομαι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 3, 12· ἐπὶ τῆς κοιλίας, ἐκλύομαι, ἐλαφρύνομαι, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 948.

ἔφυγρος, ον, ὑγρὸς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Ἀριστ. Προβλ. 9. 46., 23. 34, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 4, 7.

ἐφυδάτιος, α, ον, ἐν τοῖς ὕδασι διαιτώμενος, Νύμφη ἐφυδατίη Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1229.

ἐφυδρεύω, ποτίζω, ἀρδεύω, ἀπόλλυσθαι (τὴν κυπάριττον) φασίν, ἐάν γε νέαν οὖσαν ἐφυδρεύωσι πολλῷ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 7, 1.

ἐφυδριάς, άδος, ἡ, ἀνήκουσα εἰς τὸ ὕδωρ, Νύμφη Ἀνθ. Π. 9. 327, 329.

ἔφυδρος, Ἰων. **ἔπυδρος, ον,** (ὕδωρ) ὑγρός, βροχερός, ἐπὶ τοῦ δυτικοῦ ἀνέμου, Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος Ὀδ. Ξ. 458· πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργιλίου Orion aquosus. **2)** ἔχων ἄφθονον ὕδωρ, γῆ ἔπυδρος πίδαξί Ἡρόδ. 4.198, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀέρ. 280, Ἀριστ. Μετεωρ. 1.10, 3, κ. ἀλλ. **3)** ὑδρωπικός, Ἱππ. (;) **4)** ζῶν ἐπὶ τοῦ ὕδατος, νῆττα Φιλόστρ. 776.

ἐφ' ὕδωρ, (οὐχὶ **ἐφύδωρ**), ὁ, ὁ ἐπιμελητὴς τοῦ ὑδραυλικοῦ ὡρολογίου (κλεψύδρας) ἐν τοῖς Ἀθηναϊκοῖς δικαστηρίοις, «ἐπιμελητὴς δέ τις κληρωτὸς ἐγίνετο ὃς καὶ ἐκαλεῖτο ἐφ' ὕδωρ, ὁ παραφυλάττων τὴν ἰσότητα τῆς κλεψύδρας» Πολυδ. Η', 113.

ἐφύλακτέω, ὑλακτῶ κατά τινος, κραυγάζω, μετὰ δοτ., ἐπὶ κυνός, τοὺς .. ὁδοιπόρους ἔσαινεν, ἐκείνῳ δὲ ἐφυλάκτει Πλούτ. 2. 969F, πρβλ. 551C.

ἐφυμνέω, ᾄδω τι ἐπί τινι σκοπῷ, οὐ γὰρ ὡς φυγῇ παιᾶν' ἐφύμνουν σεμινὸν Ἕλληνες τότε, ἀλλ' ἐς μάχην ὁρμῶντες Αἰσχύλ. Πέρσ 393· τί οὖν μ' ἄνωγας τῇδ' ἐφυμνῆσαι χθονί; ὑμνῆσαι ἐπὶ τῇδε τῇ χθονί, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 902, πρβλ. Χο. 385· κακὰς πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ Σοφ. Ἀντ. 1305· τὸ πάτριον μέλος ἐφυμνέω Ἡλάτ. Νόμ. 947C, πρβλ. 799A, Συμπ. 197E. **2)** ἐπὶ μουσικῆς, ἐφυμνεῖ πηκτίδος συγχορδία Σοφ. Ἀποσπ. 361. **II.** ᾄδω ὑφηνώδη ὕμνον, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1275. **III.** ἐξυμνῶ, Δία ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 658.

ἐφυμνιάζω, ἐπάδω, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 9. 1.

ἐφύμνιον, τό, ἐπῳδὸς ὕμνου, Ἀθήν. 701B, Σχόλ. εἰς Πίνδ.· ἐπώνυμον ἐντεῦθεν παραγόμενον, ὡς τὸ **Ἰήϊος,** ἔνθεν δὴ τόδε καλὸν ἐφύμνιον ἕπλετο Φοίβῳ Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 713, πρβλ. Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 97. — Κατὰ τὸ Γουδ. Ἐτυμ.: «ἐφύμνια· οἱ ὕμνοι οἱ μετ' ὀργάνων καὶ τέχνης ᾀδόμενοι», κατὰ δὲ Ἡσύχ.: «ἐφύμνια· ᾠδαί».

ἐφύπερθε [ῠ], καὶ πρὸ φωνήεντος **-θεν,** Ἐπίρρ., ἄνωθεν, ὑπεράνω, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας Ιλ. Ω. 645, Ὀδ. Δ. 298, πρβλ. Ἰλ. Ι. 213· κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων Ξ. 184, ὑπεράνω, κεφαλή τ' ἐφύπερθέ τε χαῖται Ὀδ. Δ. 150· ἐκ τῶν ἄνω, ἐφύπερθεν ἐρεισθείς Ὀδ. Ι. 383· ἀκολούθως ἐνίοτε μετὰ γεν., Πινδ. Ἀποσπ. 227, Θεόκρ. 23. 59·— ὡσαύτως γεωγραφικῶς, ὑπεράνω, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 393.

ἐφυπνόω, κοιμῶμαι ἐν τῷ μεταξύ, Δῖσωπ. 173.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἐφυπνῶσαι· καθευδῆσαι».

ἐφυπνώττω, κοιμῶμαι ἐπί τινος, Ἀλέξανδρον μὲν τὸν Μακεδόνα τοῖς Ὁμήρου ποιήμασιν ἐφυπνώττειν λόγος Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 15.— Κατ' Ὀνησίκριτον παρὰ Πλουτ. ἐν βίῳ Ἀλεξ. 8, τὴν Ἰλιάδα: «εἶχεν .. ἀεὶ μετὰ τοῦ ἐγχειριδίου κειμένην, ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον».

Ἔφυρα [ῠ], Ἰων. **Ἐφύρη,** ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Κορίνθου, Ἰλ. Ζ. 152· προσέτι καὶ ἄλλων πόλεων ἐν Ἤλιδι καὶ Θεσπρωτίᾳ, Nitzsch Ὀδ. Α. 259, Β. 328, Ἡσύχ.

ἐφύση [ῡ], Δωρ. ἀντὶ **ἐφύσα,** γ' ἐνικ. παρατ. τοῦ **φυσάω.**

ἐφυστέρησις, εως, ἡ, = **ὑστέρησις,** καθυστέρησις, Κλήμ. Ἀλ. 201.

ἐφυστερίζω, ἔρχομαι ἀργότερον, ἔρχομαι μετὰ ταῦτα, τὰ ἐφυστερίζοντα = αἱ ὑστεροῦσαι πόλεις, Θουκ. 3. 82, πρβλ. Διον. Ἀλ. Θουκ. 29.

ἐφῦφαίνω, ὑφαίνω ἐντὸς ἢ ἐπί τινος, ἐπὶ μῆτιν ὑφαίνων Ὀππ. Κυν. 3. 415.

ἐφῦφή, ἡ, κρόκη, «ὑφάδι», Πλάτ. Νόμ. 734E, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 30.

ἐφύω, ἀπρόσ., ἐφύει, βρέχει ἐπάνω εἴς τι, μετὰ δοτ., χειρίστον δὲ ἐὰν ἀπανθοῦσί τισιν ἐφύσῃ καθάπερ ἐλάᾳ καὶ ἀμπέλῳ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4.14,8, κτλ.· ἀπολ., ἐφύει γάρ ὅπου ἂν ἐπιστῇ ὁ αὐτ. π. Φυτ. Αἰτ. 6.17,7· μετοχ. παθ. πρκμ. **ἐφυσμένος,** βεβρεγμένος, ἐκτεθειμένος εἰς τὴν βροχήν, Ξεν. Κυν. 9, 5.

ἐφ' ᾧ, ἐφ' ᾧτε, δηλ. ἐπὶ τούτῳ ὥστε, ἴδε **ἐπὶ** Β. ΙΙ. 3.

ἐφώδης, ὁ, «ἐνδύεται τὸν λεγόμενον ἐφώδην, Ἑλληνικῇ δ' ἐπωμίδι προσεοικότα» Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 5· ὡσαύτως, **ἐφῳδή** καὶ **ἐφοὺδ** Ἐβδ. (Κριταὶ ΙΖ', 5, Α', Βασιλ. Β', 18 κτλ.).

ἐφωραΐζω, ἐξωραΐζω, καθιστῶ τι ὡραῖον, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 38.

ἐφώριος, ον, (ὥρα) πέπειρος, ὥριμος, Ἀνθ. Π. 9. 563.

ἔχᾶδον, ἴδε **χανδάνω.**

ἐχάνη «σκεῦός τι ὁδοιπορικὸν» Ἡσύχ.

ἐχέβοιον, τό, κατὰ τὸν Πολυδ. Β', 252, = **μεσάβοιον.**

ἐχ-έγγυος, ον, ὁ δοὺς ἢ δυνάμενος νὰ δώσῃ ἐγγύησιν, ἀξιόπιστος, ἀσφαλής, δόμοι Εὐρ. Μήδ. 388· λόγος ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 192· ποιεῖν τι ἐχέγγυον, Λατ. ratum facere, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 759· ζημία ἐχέγγυος, ποινὴ ἐφ' ἧς δύναταί τις νὰ βασισθῇ (ὡς πρὸς τὸν περιορισμὸν ἢ τὴν πρόληψιν τῶν κακουργημάτων), Θουκ. 3. 46· ἐχεγγυώτατος μάρτυς Ἀθήν. 398F· τὸ ἐχέγγυον, ἐγγύησις, ἀσφάλεια, Ἡρόδ. 2.13· ἐχέγγυος πρὸς ἢ εἴς τι Πλούτ. 2. 595F, 1055B· μετὰ γεν., σωφροσύνης τρόπος οὗτος ἐχέγγυος Ἀνθ. Π. 10. 56· ἀπορρήτων ἐχ., εἰς ὃν ἀσφαλῶς δύναταί τις νὰ ἐμπιστευθῇ μυστικά, Πλουτ. Ποπλικ. 4· ἀξίωμα ἐχέγγυον πρὸς ἡγεμονίαν, ἀνάλογον πρὸς τὴν ἡγεμον., ὁ αὐτ. ἐν Περικλ. 37, πρβλ. Ἡρῳδιαν. 3.13· μετ' ἀπαρ., ἱκανῶς ἰσχυρὸς εἰς τὸ νὰ .. , Πλουτ. Αἰμίλ. 8, πρβλ. 2. 923C. **II.** Παθ., ἀλλ' ὥσπερ ἐλαδες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον, ὑπὸ τὴν σὴν ἐγγύησιν, προστασίαν, Σοφ. Ο. Κ. 284.

ἐχε-γλωττία, ἡ, ἀνοκωχὴ γλώσσης, σιγή, σιωπή, λέξις χαλκευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Λουκιανοῦ ἐν Λεξιφ. 9, κατὰ τὸ **ἐκχειρία** (διακοπὴ πολεμικῶν ἐργασιῶν).

ἐχε-δερμία, ἡ, δερματικὴ τις ἀσθένεια τῶν κτηνῶν, Λατ. coriago, Ἱπποιατρ. σ. 88.

ἐχεδημία, ἡ, κατὰ τὸν Δικαίαρχον ἐν Πλουτ. Θησ. 32, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἀκαδημείας ἐκ τοῦ ἥρωος Ἐχεδήμου.

Ἐχεδωρίδες· «αἱ νύμφαι» Ἡσύχ.

ἐχέ-θῦμος, ον, ὁ κρατῶν τῶν ἐπιθυμιῶν, ἐγκρατής, σώφρων, Ὀδ. Η. 320· πρβλ. **ἐχέφρων.**— Ἐπίρρ. **-μως,** Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 691.

ἐχείδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἔχις,** μικρὰ ἔχιδνα, «ἐχείδιον, ὀφείδιον» Σουΐδ., πρβλ. καὶ Ζωναρ.

ἐχεκήλης, ες, (κήλη) πάσχων ἐξ ἐντεροκήλης, κοινῶς «σπασμένος», «κηλήτης» Ἡσύχ.

ἐχέ-κολλος, ον, πλήρης κόλλης, ῥητινώδης, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 799· ἐλάτη Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 6, 2· πηλοῦ ἐχεκόλλου Πλούτ. 2. 966D· τὸ ἐχέκολλον, ἡ κόλλα, αὐτόθι 735E.— Ἐπίρρ. **-λως,** Διοσκ. 5.172.

ἐχε-κτέανος, ον, ἔχων μεγάλα κτήματα, Ριαν. 1, Νόνν. Δ. 11. 37.

ἐχε-μῡθέω, σιγῶ, σιωπῶ, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 21. 2· τὰ ἀπόρρητα καὶ ἐχειμυθούμενα, πράγματα μὴ λεγόμενα, κρατούμενα μυστικά, Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 310· λέξις Πυθαγόρειος, ὁ αὐτ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 94.

ἐχεμῡθία, ἡ, σιωπή, σιγή, Πλουτ. Νουμ. 8, κτλ.· λέξις τῶν Πυθαγορείων, ὁ αὐτ. 2. 728D, Ἀθήν. 308C.— Ὁ τύπος **ἐχεμύθεια** «εἶνε παντελῶς βάρβαρος καὶ ἀσύστατος» Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 393.

ἐχέ-μῦθος, ον, κρατῶν τὸ μυστικόν, ὡς τὸ τοῦ Ὅμ. (Ὀδ. Τ. 502) ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 219Α, πρβλ. Φώτ., Σουίδ. καὶ Ζωναρ.

ἐχε-νηΐς, ίδος, συνηρ. **-νῆς, ῆδος,** ἡ, (ναῦς) ὁ κρατῶν τὰς ναῦς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 149 (ἴδε **ἄπλοια**)· ἄγκυρα Ἀνθ. Π. 6. 27· γαλήνη Νόνν. Δ.13.114. **II,** μικρὸς ἰχθύς, περὶ οὗ ἐπιστεύετο ὅτι εἶχε τὴν δύναμιν νὰ κρατῇ ὀπίσω τὰ πλοῖα, remora, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 14, 4· πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 1. 212, Πλιν. Ν. Η. 9. 25.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ.120.

ἐχεπάμων, ον, ὁ ἔχων νόμιμον δικαίωμα κληρονομίας, **ἐπίκληρος, ἐχέπαιον γένος** ἐν τῇ ἰστίᾳ Λοκρ. Ἐπιγρ. ἔκδ. Οἰκονομ. σ.123, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 155.

ἐχεπευκής, ές, (πεύκη) Ὁμηρικὸν ἐπίθετον τοῦ βέλους, Ἰλ. Α. 51, Δ. 129,— κατὰ τὸν Εὐστ. κλ., πικρός, ἀλλὰ κατὰ τὸν Buttm. (Λεξιλ. ἐν λ.), ὀξύς, διαπεραστικὸς (πρβλ. **πεύκη, πικρός**)·— μεταγεν. ποιηταὶ βεβαίως μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **πικρός,** ὡς Νικ. Θ. 600, 866, Ὀρφ. Λιθ. 469.

ἐχέ-πικρος, ον, = τῷ προηγ., Εὐστ. 42. 33.

ἐχέ-πωλος, ον, «ὁ ἔχων ἵππους» Σουίδ.—«ἐχέπωλοι· ἱππικοί, ἱπποτρόφοι» Ἡσύχ.— ἐν Ἰλ. ὄνομα κύριον.: Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον Δ. 458, πρβλ. Ψ. 296.

ἐχερρημοσύνη, ἡ, (ῥῆμα) = **ἐχεμυθία,** σχηματισθὲν ἔκ τινος μὴ σῳζομένου ἐπιθέτου **ἐχερρήμων,** Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 34.

ἐχεσαμία· «ὅτε θέρους ὄντος ψεκάσῃ ἢ βροντήσῃ» Ἡσύχ., πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. 407.

ἐχέ-σαρκος, ον, ἐχόμενος τῆς σαρκός, ἐφαρμοζόμενος ἐπὶ τῆς σαρκός, ἐχέσαρκον χιτώνιον ἠμπείχετο Ἀθήν. 590F.

ἐχέσκει· «ἀνιᾶται» Ἡσύχ.

ἔχεσκον, ἴδε **ἔχω.**

ἐχέ-στονος, ον, ὁ προξενῶν στόνους, στεναγμούς, λύπας, ἰὸν ἐχέστονον Θεόκρ. 25. 213.

ἔχεσφιν· «ἅρμασιν (Βοιωτοὶ)» Ἡσύχ.

ἐχέτης, ου, ὁ, = **ὁ ἔχων,** ἔχων περιουσίαν, πλούσιος, Πινδ. Ἀποσπ. 273.

ἐχέτλη, ἡ, (ἔχω) λαβὴ ἀρότρου, Λατ. stiva· «τοῦ ἀρότρου τὸ κατόπιν ξύλον ὀρθόν, οὗ ἔχεται ὁ ἄροτης» (Ζωναρ., Φώτ., Ἐτυμ. Μ. 404. 15), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ 465, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1325, Ἀνθ. Π. 7. 650. — Καθ' Ἡσύχ.: «ὁ κατέχει ὁ ἀροτὴρ τοῦ ἀρότρου, καὶ ἡ αὖλαξ. καὶ ἡ σπάθη τοῦ ἀρότρου», καὶ «ἐχέτλαις· ἀροτριάμασιν. αὔλαξιν». καὶ «**ἐχετλεύειν** ἀροτριᾶν».

ἐχετλήεις, εσσα, εν, ἀνήκων εἰς ἐχέτλην, ἐχετληέντά τε γόμφον Ἀνθ. Π. 6. 41.

ἐχέτλιον, τό, (ἔχω) ἐχετλίου ἐξαναδῦσαι Νικ. Θηρ. 825, ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει: «τόπος τοῦ πλοίου ὅπου τοὺς ἰχθῦς τιθέασι καὶ συλλέγουσιν, ἢ ὁ ζῶγρος καὶ τὸ βιβάριον ἐχέτλιον λέγεται».

ἐχετο-γνώμων, ονος, ὁ, μηχάνημα ὑδραυλικόν, δι' οὗ τὸ ὕδωρ τηρεῖται εἰς ὡρισμένον ὕψος, Ἀδυδ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 9. 41.

ἐχέτρωσις, εως, ἡ, βοτάνη τις, ἡ λευκὴ βρυωνία, Ἱππ. 574. 52, κλ.

ἐχέτωρ, ορος, ὁ, λέξις πλασθεῖσα χάριν τῆς ἐτυμολογίας τοῦ ὀνόματος **Ἕκτωρ,** Σχόλ. εἰς Ὁμήρ. Ἰλ. Ω. 272, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. στίχ.100.

ἔχευα, ας, ε, Ἐπικ. ἀόρ. α' τοῦ **-χέω,** Ὅμ.: Μέσ. **ἐχευάμην** Ἰλ. Ε. 314.

ἐχεφρονέω, εἶμαι ἐχέφρων, Ἀνθ. Πλαν. 332.

ἐχεφροσύνη, ἡ, φρόνησις, σύνεσις, Ἀνθ. Π. 9. 767.

ἐχέφρων, ον, γεν. **ονος,** (φρὴν) φρόνιμος, συνετός, ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων Ἰλ. Ι. 341, πρβλ. Ὀδ. Ν. 332· ἀλλ' ἐν Ὀδ. τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίθετον τῆς Περσεφόνης, **Δ.111,** κτλ.—Ἐπίρρ. **-όνως,** Διόδ.15. 33.

ἐχήνεα, τά, μέρος χαλινοῦ, ἴσως τοπικός τις τύπος τοῦ **ἐχῖνος** (V), Συλλ. Ἐπιγρ. 150Β. 23, ἴδε Böckh 1. σ. 237.

ἔχης, ητος, ὁ, = **ἐχέτης,** Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. σ. 38, Ἐτυμολ. Μ. 404. 23.

ἐχθαίρω, Δωρ. **γ'** πληθ. **ἐχθαίροντι,** Θεόκρ. 24. 29· παρατ. **ἤχθαιρον** Εὐρ. Ἰφ. 879· ἀόρ. α' **ἤχθηρα** Ἰλ. Υ. 306, Αἰσχύλ., κτλ : Δωρ. **ἤχθᾶρα,** Τιμοκρέων ἐν Πλουτ. Θεμιστ. 21: — Μέσ., Ἐπικ. ἀόρ. **ἐχθήρατο,** ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας, Νικ. Ἀλεξιφ. 539, πρβλ. Κόϊντ. Σμ. 13. 255:—Παθ., Σοφ. Αἴ. 458· Μέσ. μέλλ. μετὰ Παθ. σημασίας, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 93· (ἔχθος). Μισῶ, ἀποστρέφομαι, ἵν' ἐχθήρειε γέροντα Ἰλ. Ι. 452, πρβλ. Ὀδ. Δ. 692, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 298, καὶ Τραγ.· ὡς παρῳδία τῶν «Φρουρῶν» τοῦ Ἴωνος ἐν Ἀριστοφ. Βατρ.1425· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἔχθος ἐχθήρας μέγα Σοφ. Φιλ. 59· προσλαμβανομένης καὶ αἰτ. προσ., οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σε, δὲν τρέφω τοσοῦτον μῖσος ἐναντίον σου, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ.1034:— Παθ., μισοῦμαι, εἶμαι μισητός, τινι Αἰσχύλ. Ἱκέτ.754, Χο. 241, Σοφ., κλ.· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. μέλλ., ἐχθαρεῖ μὲν ἐμοῦ ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 93:— Μέσ. ἐπὶ ἐνεργ. σημασ., Νικ. Ἀλεξιφ. 539.— Ποιητ. λέξ. ἐν χρήσει παρ' Ἱππ. ἐν Ἐπιστ.1285. 21, Ἀριστ. ἐν Ἠθ. Ν. 4. 6, 5., 10. 9, 12, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, οἷον τῷ Φίλωνι (ὅστις συντάσσει αὐτὸ μετ' ἀπαρ., ἅ τις παθεῖν ἐχθαίρει 2. 629) Πλουτ., Δίωνι Κ. κλ.— Παρὰ Τραγ., **ἐχθαίρω,- αρτέος,** εἶναι οἱ μόνοι δόκιμοι τύποι, ἂν καὶ οἱ μεταγεν. τύποι **ἐχθραίνω, -αντέος** εἰσέρρησαν εἰς τὰ Ἀντίγραφα, Πόρσ. ἐν Εὐρ. Ὀρ. 292, Μηδ. 555.

ἐχθαρτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἐχθαίρω,** ὃν δεῖ ἐχθαίρειν, μισεῖν, ἀξιομίσητος, Σοφ. Αἴ. 679.

ἐχθεάσας· «μεγάλως θαυμάσας (Κρῆτες)» Ἡσύχ.

ἐχθέμεν, = ἐκθεῖναι, Ἐπιγρ. Καμιρέων τῶν ἐν Ῥόδῳ Transact. of the R. soc. of Liter. XI, new. ser.

ἐχθές, Ἐπίρρ. (ἴδε **χθές**), ὡς καὶ νῦν, Ἀριστοφ. Νεφ.175, Θεσμ. 616, Ἀντιφῶν παρ' Ἀθην.397D, κτλ.· ἀπ' ἐχθὲς Ἀνθ. Π.11. 35· μέσφα τό γ' ἐχθὲς Θεόκρ.2.144· οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθὲς Σοφ. Ἀντ. 456· χθὲς καὶ πρῴην, ἴδε **πρῴην.**

ἐχθεσῖνός, ή, όν, = **χθεσινός,** Ἀνθ. Π.10.79.

ἐχθέω, ἴδε **ἔχθω.**

ἔχθημα, τό, = **μίσημα,** Φώτ., Σουίδ.· ἐντεῦθεν τὸ ἐν Ἡσυχ. «**ἔχθιμα· μισήματα,** Σοφοκλῆς Τυροῖ», ἀναγνωστέον: **ἐχθήματα,** (Σοφ. Ἀποσπ. 590).

ἐχθιζενός, ή, όν, = **ἐχθεσινός,** Μένανδρ. ἐν «Κυβερνήτῃ» 3.

ἔχθιστος, η, ον, ἀνώμαλ. Ὑπερθ. τοῦ **ἐχθρός,** ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆι, σφόδρα μισητός, Ἰλ.Β.220· ἔχθιστος δέ μοί ἐσσι θεῶν Ε. 890, κτλ.· τὸν θεοῖς ἔχθιστον .. Αἰσχύλ. Ἱκ. 37· ἔχθιστος ὁρᾶν Σοφ. Αἴ. 818· ἔχθ. γεγὼς Εὐρ. Μήδ. 467. **2)** ἐχθρικώτατος, τῶν ἡμῖν ἐχθίστων Θουκ. 2.71· ὡς δὲ ἐχθροὶ καὶ ἔχθιστοι, πάντες ἴστε ὁ αὐτ.7. 68· μετὰ γεν. ὡς εἰ ἦν οὐσιαστ., οἱ ἐκείνου ἔχθιστοι, οἱ πικρότατοι αὐτοῦ ἐχθροί, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 5:— ὁ Λουκ. ἔχει καὶ : **ἐχθίστατος,** Λουκ. Τραγῳδοποδ. 245.

ἐχθίων [ῐ], **ἔχθῐον,** γεν. **ονος,** ἀνώμαλ. Συγκρ. τοῦ **ἐχθρός,** ἐχθρικώτερος, μισητότερος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 438, Σοφ.Ο.Τ.272, Εὐρ. Ἡλ. 222, Ἀριστοφ. Ὄρν. 370.—Ἐπίρρ., **ἐχθίονως ἔχειν** Ξεν. Συμπ. 4, 3.

ἐχθοδοπέω, δεικνύω ἔχθραν πρός τινα, φέρομαι ἐχθρικῶς πρὸς αὐτόν, ὅτε μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ Ἰλ. Α. 518.

ἐχθοδοπός, όν, μισητός, ἀξιομίσητος, φῶς Σοφ. Φιλ.1136· πόλεμος Ἀριστοφ. Ἀχ. 226· τοῖα .. ἀνεστέναζες .. ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις Σοφ. Αἴ. 932· τῆς ὁδοῦ ἐχθοδοποῦ γεγονυίας πολλοῖς, ἴσως δέ .. ἑτέροις προσφιλοῦς Πλάτ. Νόμ 810D· ἐπὶ φαρμάκου, Πλάτ. Κωμικ. ἐν Ἀδηλ.13· ἐχθ. ὄμμασιν Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1670. (Ὁ τονισμὸς δεικνύει ὅτι ἡ λέξις εἶναι ἁπλῶς ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **ἐχθρός, ἔχθος,** ὡς τὸ **ἀλλοδαπὸς** τοῦ **ἄλλος,** κτλ., ἴδε ἐν λ. **ποδαπός**).

ἐχθοῖ· «ἔξω (Κρῆτες)» Ἡσύχ.

ἔχθος, εος, τό, ἔχθρα, μῖσος, Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος Ὀδ. Ι. 277· καὶ ἐν τῷ πληθ., ἔχθεα λυγρά Ἰλ. Γ. 416, πρβλ. Πινδ. Π. 2.100· ἔχθος τινός, μῖσος διά τινα, Ἡρόδ. 9.15, Αἰσχύλ. Ἱκ. 331, Θουκ. 1. 95· κατ' ἔχθος τινὸς ὁ αὐτ. 1. 103., 1. 57· ἐς ἔχθος ἐπικέσθαι τινί, ἐχθρὸς γενέσθαι, Ἡρόδ. 3. 82· εἰς ἔχθος ἐλθεῖν τινι Εὐρ. Φοίν. 879· ὑπ' ἔχθους Πλουτάρχ. Ποπλικ.19. **II,** ὦ πλεῖστον ἔχθος, ἀντικείμενον μίσους, ἔχθρας τῆς μεγίστης (ὡς τὸ **μῖσος** II), Αἰσχύλ. Πέρσ. 284· πρβλ. **ἐχθαίρω.**— Παρὰ πεζολόγοις ἡ λέξις: **ἔχθρα** εἶναι ἡ συνηθεστέρα. (Κατὰ τὸν Buttm. ἐν Λεξιλόγῳ ἐν λέξει **ὀχθῆσαι** ἐν τέλει, ἐκ τοῦ **ἐκ, ἐξ, ἐκτός,** ἀκριβῶς ὅπως ἡ πρώτη σημασία τοῦ Λατ. hostis ἦτοι ξένος).

ἐχθός, = **ἐκτός,** Ἐπιγρ. Λοκρικὴ Οἰνανθείας, ἔκδ. Ἰω. Οἰκονομίδου, Hicks 31.11.

ἔχθρα, Ἰων. **ἔχθρη,** ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἐχθρικὴ διάθεσις, μῖσος, Ἡρόδ. 5. 81, Πίνδ. καὶ Ἀττ.: ἔχθρα τινός, ἔχθρα πρός τινα, Ἀντιφῶν 119. 20, Θουκ. 3.10· κατ' ἔχθραν τινὸς Ἀριστοφ. Εἰρ. 133· ἔχθρα ἐς τινα Ἡρόδ.1. 5, Θουκ. 2. 68· ἔχθρα πρός τινα Αἰσχύλ. Πρ. 491, Θουκ. 2. 68· δι' ἔχθρας μολεῖν, ἀφικέσθαι τινὶ Εὐρ. Φοίν. 479, Ἱππ.1164, 307D, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 3. 5. 9· δι' ἔχθρας γενέσθαι Ἀριστοφ. Ὄρν.1412· εἰς ἔχθραν βάλλειν τινὰ Αἰσχύλ. Πρ. 388· εἰς ἔχθραν ἐλθεῖν, καθίστασθαί τινι Δημ. 534. 24, Πλάτ., κλ.· πρὸς ἔχθραν, ἐκ προσωπικοῦ μίσους ἢ ἐχθρικῆς διαθέσεως, Δημ. 274. 4· ἔχθραν συμβάλλειν, συνάπτειν τινὶ Εὐρ. Μήδ. 44, Ἡρακλ. 459· ἔχθραν αἴρεσθαι Δημ. 558. 9: ἀντίθετον τῷ καταλλάσσεσθαι τὰς ἔχθρας, Ἡρόδ.7.145· ἔχθραν λύειν Εὐρ. Τρῳ. 50· διαλύεσθαι Θουκ. 4.19· ἀνελέσθαι Ἰσαῖος 36. 11· διαλλαχθῆναι τῆς ἔχθρας Ἀνδοκ. 23. 3. — μετωνυμικῶς, = ὁ **ἐχθρός,** ὁ **ἀντικείμενος,** ὁ διάβολος, Ἰσιδώρ. Ἀποφθ. 6.

ἐχθραΐζω, ἐχθρός εἰμι, Ὠριγέν.736Α.

ἐχθραίνω: παρατ. **ἤχθραινον** Ξεν. Ἀγησ.11. 5: ἀόρ. **ἤχθρηνα** Μάξιμ. π. καταρχ. 67· (**ἐχθρός**):— μεταγεν. τύπος τοῦ **ἐχθαίρω** (ὃ ἴδε), μισῶ, τινα Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ., Πλουτ. Νουμ. 5:— ὡσαύτως, ἐχθραίνω τινί, διατελῶ ἐν ἐχθρικαῖς σχέσεσι πρός τινα, Αἰλ. π. Ζ. 5. 2. **II,** καθιστῶ τινα μισητὸν ἢ ἐχθρικόν, τινά τινι Μάξιμ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐχθραίνουσα τέκνοις γονέας Χρησμ. Σιβυλλ. 8. 26.

ἐχθραντέος, Βυζαντ. τύπ. τοῦ **ἐχθαρτέος:**— **ἐχθραντικός, ή, όν,** ἐχθρικός, Νικήτ. Χρον.184D.

ἔχθρασμα, τό, = **ἔχθρα**, Ἡσύχ.

ἐχθρελέγκτης, ου, ὁ, ὁ ἐξελέγχων (ὁ νικῶν) τὸν ἐχθρόν, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. 612. 2, κ. ἀλλ., πρβλ. **ἐχθρολέτης.**

ἐχθρεύω, διάκειμαι πρός τινα ἐχθρικῶς, γίνομαι ἐχθρὸς αὐτοῦ, τινι Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΓ', 22, κ. ἀλλ.)· «τούτῳ γοῦν τῷ Φαλάριδι Στησίχορος ἐχθρεύσας» Τζέτζ. Ἱστ. 1. 671.

ἐχθρία, ἡ, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἔχθρα**, Ἑβδ. (Γέν. ΚΣ', 21)· πρβλ. θεοσεχθρία.

ἐχθρικός, ἡ, όν, ὡς καὶ νῦν, **ἐχθρικῶν δὲ καὶ πολεμίων** Ἑρμογ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 3. σ. 239. 18· **ἄνθραξι βαίνειν ἐχθρικὴν δηλοῖ βλάβην** Ἀστραμψύχου Ὀνειροκρ. 1.

ἐχθρο-δαίμων, ον, ὁ ὑπὸ τῶν θεῶν μισούμενος, θεομισής, **τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ** Σοφ. Ο. Τ. 816.

ἐχθροειδῶς, ὡς ἐχθρός, Ἡσύχ. ἐν λ. **ὑπόπτως.**

ἐχθρόθεος, ον, ὁ τῷ Θεῷ ἐχθρός, Θεόδ. Στουδ. σ. 443C.

ἐχθρόκοσμος, ἐχθρὸς τοῦ κόσμου, Θεόδ. Στουδ. σ. 394C.

ἐχθρολέτης, ὁ ὀλετὴρ τῶν ἐχθρῶν, ἀντὶ **ἐχθρελέγκτης** ἐν Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. 217A, 375C.

ἐχθρο-λέων, ὁ, ἀντίπαλος λέων, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. **96. 3.**

ἐχθρό-ξενος, ον, ἐχθρὸς πρὸς τοὺς ξένους, ἄξενος, **ἀφιλόξενος,** μισόξενος, Αἰσχύλ. Πρ. 727, Θήβ. 606, 621, Εὐρ. Ἄλκ. 558.

ἐχθροποιέω, καθιστῶ τινα ἐχθρὸν πρός τινα, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 60, πιθαν. γραφ. ἐν Στοβ. 510. 2 πρβλ Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐχθοδοποιήσεις** (γρ. ἐχθοδοπήσεις).

ἐχθροποιός, όν, ὁ **ἔχθραν ποιῶν,** Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 54.

ἐχθρός, ά, όν, (ἔχθος) μισητός, μεμισημένος, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, συχνὸν ἀπὸ τοῦ Ὅμ. καὶ ἑφεξῆς. (Ὁ Ὅμ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον ἐπὶ ταύτης τῆς Παθ. σημασίας)· **ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν** Ἰλ. Ι. 312, πρβλ. 378, Ὀδ. Ξ. 156· **ἐχθρὸν δέ μοί ἐστιν, μετ' ἄπαρ.,** εἶναι μισητὸν εἰς ἐμὲ νὰ .., Μ. 452· **θεοῖσιν ἐχθρὸς** Ἡσ. Θ. 766, Θέογν. 601, Ἀριστοφ. Ἱππ. 34· **ὁ γὰρ θεοῖσιν ἐχθρὸς αὐτὰ κατέφαγεν** Πλάτ. Κωμ. ἐν «Μενέλεῳ»1, κτλ. **II. ἐνεργ.,** μισῶν. ἔχων ἔχθραν πρός τινα, τινι Θουκ. 8. 45, Ξεν. Ἀγησ. 6. 1, κλ.: μετὰ γεν., **ὕβριος ἐχθρὰν ὁδὸν** Πινδ. Ο. 7. 165: ἀπολ., **ἐχθρὰ γλῶσσα** Αἰσχύλ. Χο. 309· **ὀργαὶ** Εὐμ. 987, κτλ. **III.** πολλάκις ὡς οὐσιαστ., **ἐχθρός,** ὁ, ἔνθα αἱ δύο ἔννοιαι ἤ τε ἐνεργ. καὶ ἡ παθ. συμπίπτουσιν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 340, Πίνδ., Τραγ., κλ.· **ἀνὴρ ἐχθρὸς** Ἡρόδ. 1. 92· **ὁ Διὸς ἐχθρὸς** Αἰσχύλ. Πρ. 120· **ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορσύνων** Ἀγ. 1374· **εἰ .. τινα ἴδοι ἐχθρὸν ἑαυτοῦ** Θουκ. 4. 47· **οἱ ἐμοὶ ἐχθροί** ὁ αὐτ. 89, κτλ.—Κατὰ τὸν Ἀμμώνιον: «**ἐχθρὸς πολεμίου καὶ δυσμενοῦς διαφέρει. ἐχθρὸς μὲν γὰρ ὁ πρότερον φίλος· πολέμιος δὲ ὁ μεθ' ὅπλων χωρῶν πέλας· δυσμενὴς δὲ ὁ χρόνιον πρὸς τὸν ποτὲ φίλον τὸ μῖσος διατηρῶν καὶ ἀδιαλλάκτως ἔχων**»· πρβλ. Πολυδ. Α', 150. **IV.** πλὴν τῶν ὁμαλῶν Συγκρ. καὶ Ὑπερθ. **ἐχθρότερος, -τατος** (Πινδ. Ν. 1. 98, Σοφ. Ο. Τ. 1346), οἱ ἀνώμαλοι τύποι **ἐχθίων, ἔχθιστος** (οὓς ἴδε) ἦσαν ἐν κοινῇ χρήσει. **V.** Ἐπίρρ. **ἐχθρῶς,** Πλάτ. Νόμ. 697D, κλ. — Συγκρ. **ἐχθροτέρως,** Δημ. 61. 26.

ἐχθρόφρων, ον, ἔχων **ἐχθρικὰς** διαθέσεις, Ἐτυμολ. Μ. 245. 23.

ἐχρωδέω, ἐχθρικῶς **διάκειμαι, πρός τινα Σουΐδ ἐν: 'Εμπεδοκλέους ἔχθρα.**

ἐχθρώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἐχθρῷ, **ἐχθρικός.**—Ἐπίρρ., **ἐχθρωδῶς,** ἐχθρωδῶς ἔχειν τινὶ Δίων Κ. 43. 10.

ἐχθῦσαι· «ἐξεμέσαι (Κρῆτες)» καὶ «**ἐχθύσῃ· ἐκφυσήσῃ. ἐκπνεύσῃ** (Κρῆτες)» Ἡσύχ.

ἔχθω (ἴδε ἔχθος ἐν τέλει), μισῶ, **οὐ δικαίως θάνατον ἔχθουσι βροτοὶ** Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 301· **ἔχθει** Σοφ. Φιλ. 510, Εὐρ. Μήδ. 118· **ἔχθει** Σοφ. Αἴ. 459, Εὐρ. Ἀνδρ. 212: — **ὡσαύτως** (ἐκ τοῦ **ἐχθέω**), προστ. **ἔχθει** Θέογν. 1032: παρατ. **ἤχθεε** Ἑρμησιάναξ παρ' Ἀθην. 598A· — ὁ Ὅμ. ἔχει τὸ ῥῆμα μόνον ἐν τῷ Παθ., καὶ ἐχθόμενός περ Ἀθήνη Ὀδ. Δ. 502· **οὐ γὰρ δῖω πάγχυ θεοῖς .. [αὐτὸν] ἔχθεσθαι** αὐτόθι 756· **ἦ τοι ἐμοὶ .. ῥήγεα σιγαλόεντα ἤχθεθ'** Τ. 338· **ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι** Ξ. 366· **ἔχθεται** Αἰσχύλ. Ἀγ. 417· **ἤχθετο** Εὐρ. Ἱππ. 1402. — Ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., πλὴν ὅτι μετοχή τις Παθ πρκμ. **ἠχθημένος,** ἀπαντᾷ παρὰ Λυκόφρ. 827· τὸ σύνθετον **ἀπεχθάνομαι** εἶναι εὐχρηστότερον.

ἐχίδιον (ῐ). **τό, μικρὰ ἔχιδνα,** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. **5. 34,** 2· διάφ. γραφ. **ἐχέδνιον.**

ἔχιδνα, ἡ, (ἔχις) ὡς καὶ νῦν, ἡ «**ὀχιὰ**» ἢ «**ὄχεντρα**», Ἡρόδ. 3. 108, Τραγ., Πλάτ. Σοφιστ. 218A, κτλ.· μεταφ., ἐπὶ ἀπίστου συζύγου ἢ φίλου, Αἰσχύλ. Χο 249, Σοφ. Ἀντ. 531, **II.** ἀρχαιότερον, ὡς ἐν Ἡσ. Θ. 297. 301, μόνον **ὡς κύριον ὄνομα** τέρατός τινος, ὅπερ ἦν θυγάτηρ τῆς Καλλιρρόης· **ἡ δ' ἔτεκ' ἄλλο πέλωρον ... θείην κρατερόφρον' Ἔχιδναν, ἥμισυ μὲν νύμφην .. ἥμισυ δ' αὖτε πέλωρον ὄφιν** κτλ., Βακχυλ. 5. 62 (ἔκδ. Blass).

ἐχιδναῖος, α. ον, **ἀνήκων εἰς ἔχιδναν** ἢ ὅμοιος ἐχίδνῃ, Καλλ. Ἀποσπ. 161, Ἀνθ. Π. 7. 71.

ἐχιδνήεις, εσσα, εν, = τῷ προηγ., Νικ. Θ. 209· δίφρος **ἐχιδνήεις, συρόμενος ὑπὸ ἐχιδνῶν,** Νόνν. Δ. 13. 191.

ἐχιδνο-ειδής, ές, ὅμοιος ἐχίδνῃ, συνηρ. ἐχιδνώδης (ὃ ἴδε), Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1136.

ἐχιδνο-κέφᾰλος, ον, ἔχων κεφαλὴν ἐχίδνης, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1136.

ἐχιδνό-κομος, ον, ἔχων κόμην ἐχιδνώδη, Νόνν. Δ. 1. 173.

ἐχιδνο-λογέω, συλλέγω ἐχίδνας, Εὐστ. Διον. Π. 376.

ἐχιδνότοκος, ον, ὁ γεννηθεὶς ἐξ ἐχίδνης, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 85D, κλ.

ἐχιδνο-φαγία, ἡ, τὸ ἐσθίειν ἐχίδνας, Διοσκ. 1. 234.

ἐχιδνο-χᾰρής, ές, εὑρίσκων τέρψιν εἰς τὰς ἐχίδνας, Μαινάς ἐχιδνοχαρὴς Χρησμ. Σιβυλλ. 5. 168.

ἐχιδνώδης, ες, = **ἐχιδνοειδής,** Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1136.

ἐχίειον, τό, = **ἔχιον,** Νικ. Θ. 56, 637.

ἐχιεύς, έως, ὁ, μικρὰ ἐχίδνα, πληθ. **ἐχιῆες,** Νικ. Θ. 133.

Ἐχῖναι, ῶν, αἱ, νῆσοι ἐν τῷ Ἰονίῳ πελάγει, **Ἐχινάων θ' ἱερᾶων** Ἰλ. Β. 625, Εὐρ. Ι. Α. 286, συνήθως καλούμεναι **Ἐχινάδες,** αἱ, Ἡρόδ. 2. 10, κλ.

ἐχιναῖος, ον, = **ἐχιδναῖος,** Ψευδο-Νικ. Θ. 230.

ἐχιν-αλώπηξ, εκος, ὁ, ἐχῖνος καὶ ἀλώπηξ, Στέφ. Βυζ. 5, ἐν λ. **Ἄζανοί,** πρβλ. **χηναλώπηξ.**

ἐχῖνέες ἢ **ἐχῖνες,** οἱ, εἶδος μυὸς ἔχοντος τραχεῖαν καὶ ἀκανθώδεις τρίχας, ζῶντος δὲ ἐν Λιβύῃ, Ἡρόδ. 4. 192, πρβλ. Ἀριστ. π. Θαυμ. 28.

ἐχῖνῆ (δηλ. δορά), ἡ, **δέρμα τοῦ ἐχίνου** (ἀκανθοχοίρου), Ἀρκάδ. σ. 112, πρβλ. Κόντου Φιλολογ. Σύμμικτα ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 320.

ἐχῖνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ἐχῖνος,** μέρος τοῦ ὠτός, «ἡ δὲ περὶ τῇ κυφέλῃ κοιλότης ἐχινίσκος» Πολυδ. Β', 86· σκεῦος μαγειρικόν, ὁ αὐτ. Γ', 95.

ἐχῖνο μήτρα, ἡ, τὸ μέγιστον εἶδος τῶν θαλασσίων ἐχίνων, ἔτι αἱ ἐχινομῆτραι καλούμεναι, **μεγέθει πάντων μέγισται** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 5, 2.

ἐχῖνό-πους, οδος, ὁ, εἶδος ἀκανθώδους φυτοῦ, ἴσως ταυτόσημον τῷ **ἐχίῳ,** Ποιητ. παρὰ Πλουτ. 2. 44E, πρβλ. **Ἀθήν. 97D.**

ἐχῖνος, ὁ, (οὐχὶ **ἐχίνος** [ῐ], ὡς ἐν **Ἀνεκδ.** Ὀξ 2. σ. 67. 170· ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 251 **ἐχίνου** εἶναι ἠμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ σχίνου, ἴδε Δινδ.). Ὁ ἀκανθόχοιρος (κυρίως **ἐχῖνος χερσαῖος**), Erinaceus Europaeus, Ἀρχίλ. 83, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1086, Ἴων παρ' Ἀθην. 91E, Θεοφρ. Ἀποσπ. 175. **2)** ὁ θαλάσσιος ἐχῖνος, «ἀχινός», Ἐπίχ. 26 Ahr., Ἀρχιππ. ἐν «Ἰχθύσιν» 5, Πλάτ. Εὐθύδικ. 298D· ἐκτὸς τῶν γνωστῶν ἐσθιομένων ἐχίνων **ὑπάρχουσι** καὶ «ἄλλα .. δύο γένη τό τε τῶν σπατάγγων καὶ τὸ **τῶν καλουμένων βρυσῶν**· γίνονται δὲ οὗτοι πελάγιοι καὶ σπάνιοι» **Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4.5, 2,** Ἀθήν. 91A-E. **II.** τὸ **ὄστρακον τοῦ θαλασσίου** ἐχίνου, ὅπερ πολλάκις ἐχρησίμευεν **ὡς δοχεῖον ἢ ποτήριον ἐν ᾧ ἐτίθεντο** φάρμακα ἰατρικά, Ἱππ. 663, 40, κ. ἀλλ.· **ἐντεῦθεν, 2)** ὡς τὸ Λατ. testa, ἀγγεῖον, δοχεῖον, ὑδρία, εἶδος **χύτρας,** Λατ. echinus, Ἀριστοφ. Σφ. 1436, Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 23, ἴδε Ἐρώτιαν. τῶν παρ' Ἱππ. Λέξ. Συναγ., Ἡσύχ.· «ἐχῖνος δὲ **χύτρας** εἶδος» Πολυδ. Ϛ', 91, Ὁρατ. Σάτ. 1. 6, 117, πρβλ. **κόγχη. 3)** τὸ ἀγγεῖον ἐν ᾧ κλειόμεναι ἐσφραγίζοντο αἱ μαρτυρικαὶ **ἀποδείξεις ὑπὸ** τῶν διαιτητῶν, ὅπως ὑπάρχωσι πρόχειροι ἐν ᾗ περιπτώσει ἤθελε γίνῃ ἔφεσις τῆς ἀποφάσεως αὐτῶν, Δημ. 1180. 24, 1265. 15, Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτ. 75. 11 καὶ 21. **III.** τὸ ἀκανθῶδες κέλυφος καρπῶν τινων, **οἷον τοῦ καστάνου,** Ξενοκρ. 43, Ἡσύχ. Φώτ. **2)** οἱ τραχηλικοὶ **σπόνδυλοι τοῦ** νεστρέως, Ἀθήν. 306F. **IV.** ὁ ἀληθὴς στόμαχος **τῶν** μηρυκαστικῶν ζώων, ἔνθα κυρίως γίνεται ἡ πέψις, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 8· καλούμενος οὕτως ἐκ τῆς τραχείας αὐτοῦ **ἐσωτερικῆς** ἐπιφανείας, πρβλ. αὐτόθι 4· **βοῶν** ἐχ. Καλλ. **Ἀποσπ. 250· ὡσαύτως** ὁ πρόλοβος, ἐπὶ **τῶν** πτηνῶν, **Αἰλ. π. Ζ. 14. 7. V.** ἐν τῷ πληθ., τὰ πρὸς ἑκάτερα τὰ μέρη τοῦ χαλινοῦ ὀξέα ἄκρα, ἅπερ δι' αἰφνιδίου συσπάσεως τῶν ἡνιῶν **ἔπιεζον** τὸ στόμα (Λατ. frena lupata), Ξεν. Ἱππ. 10, 6· πρβλ. **ἐχήνια, ὑποστόμια. VI.** ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, ὠοειδὲς κόσμημα εἰς τὸ ἄνω μέρος Δωρικῶν καὶ Ἰωνικῶν κιονοκράνων (πιθαν. ἐκ τοῦ σχήματος αὐτοῦ), Βιτρούβ. 4. 3. **VII.** εἶδος πλακοῦντος, Ἀθήν. 647A. (Πρβλ. Ἀρχ.-Ὑψηλ.-Γερμαν. igil (Γερμ. igel)· Σλαυ. jezi· Λιθ. ezys).

ἐχῑνώδης, ες, (εἶδος) ἀκανθώδης, ὅμοιος ἐχίνῳ (ἀκανθοχοίρῳ), Ἀριστ. π. Θαυμ. 28· καθόλου, τραχύς, Στράβ. 545.

ἐχιό-δηκτος, ον, = **ἐχιοδόηκτος,** Στράβ. 588, Διοσκ. **Νόθ. 1. 103.**

ἐχιολέκτης, ὁ, ὁ συλλέγων τοὺς ἐχεῖς καὶ μισθοῦ δεικνύων αὐτούς, κατὰ διόρθωσιν Κοραῆ ἐν Κεβήτου Πίνακι σ. 88 (ἔκδ. Κοραῆ) ἀντὶ τοῦ **ἐχιόδηκτος,** ἴδε ἐκτενῆ σημ. αὐτοῦ ἐν σ. 148.

ἔχιον, τό, (ἔχις) εἶδος φυτοῦ, «φειδοβότανον», Sprengel ἐν Διοσκ. 4. 27, ἔνθα ἴδε περιγραφὴν αὐτοῦ

ἐχῦς, εως, ὁ, γεν. πληθ. **ἐχέων,** Πλάτ. Εὐθύδ. 290A· παρὰ τῷ Νικάνδρῳ γεν. **ἐχιος,** πληθ. **ἐχίεσσι, ἐχιας.** Ἐχίνα. «ὀχιά», «**ὄχεντρα**», Πλάτ. Συμπ. 217E, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3.1, 28 (ἔνθα διακρίνεται ἀπὸ τοῦ ᾠοτόκου ὄφεως), κτλ.· μεταφ., **συκοφάντης καὶ ἐχις τὴν φύσιν** Δημ. 799. 4· **πορεύεται διὰ τῆς ἀγορᾶς**

ὥσπερ ἔχις ὁ αὐτ. 786, ἐν ἀρχῇ.—**Ἡ ἔχιδνα** κατὰ τὸν Νίκανδρον ἐν Θήρ. 129, εἶναι τὸ θῆλυ τοῦ **ἔχεως**· ἄλλοι νομίζουσιν ὅτι **ἔχις** καὶ **ἔχιδνα** εἶναι **δύο** διάφορα εἴδη: ὁ Ὀππ. ἔχει τὸ **ἔχις** ὡς θηλυκ., Κυν. 3. 439. (Ἐκ τῆς √ΕΧ, ΕΓΧ, παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις, **ἐχ-ιδνα, ἐγχ-ελυς, Ἐχίων** πρβλ. Σανσκρ. ah-is Λατ. ang-uis, ang-uilla· Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. unc· Λιθ. ang-uis (anguis)· ung-urys (anguilla): — ἂν οἱ Τευτονικοὶ τύποι, οἷον Ἀγγλο-Σαξον. oel, Γερμ. aal, **κτλ., ἔχωσι** σχέσιν τινά, πρέπει νὰ ἐσχηματίσθησαν ἀνεξαρτήτως).

ἐχίτης [ῐ], **ου, ὁ, εἶδος λίθου, Πλίν. Η. Ν. 37.11.**

ἔχμα, τό, (ἔχω) τὸ ἐμφράσσον· ἑπομένως, **I.** ἔμφραγμα, χερσὶ μάκελλαν ἔχων ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων Ἰλ. Φ. 259· ἴδε **ἐν λ. ἀμάρη. 2)** μετὰ γεν., ὀχύρωμα, σκέπη ἐναντίον τινός, ἐπηλυσίης Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 37· ἔχμα βολάων, «εἴρηκε τὰς ἀσπίδας· ἔχμα γὰρ τὸ κώλυμα» (Σχόλ.), Ἀπολλ Ρόδ. Δ. 201. **II.** ὑποστήριγμα, ἔρεισμα, ἔχματα πέτρης, πᾶν τὸ συγκρατοῦν τὴν πέτραν (δηλ. τὸν βράχον), Ἰλ. Ν. 139 (οὕτως, ἔχματα γούνων Νικ. Θ. 724)· ὡσαύτως, ἔχματα πύργων, ὑποστηρίγματα, «ἐρείσματα» (Σχόλ.), Ἰλ. Μ. 260· ἔχματα νηῶν, ὑποστηρίγματα τῶν πλοίων, δι' ὧν ταῦτα μένουσιν ἀκλινῆ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, Ἰλ. Ξ. 410· ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Α. 1200 τὸ ἐξέιρε σὺν αὐτοῖς ἔχμασι γαίης σημαίνει, μετ' αὐτῶν τῶν περὶ τὴν ῥίζαν (τῆς ἐλάτης) χωμάτων.

ἐχμάζω, κρατῶ στερεῶς, κατέχω, κωλύω, ἐμποδίζω, Εὐστ. 904, 4, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 265, Ἡσύχ.· πρβλ. **ὀχμάζω.**

ἐχομένως, Ἐπίρρ. τοῦ **ἔχομαι,** = **ἐφεξῆς, Ἀπολλόδ. 3.1,1, Ἀπολλων. περὶ Ἀντωνυμ. 128Β· ἐχομένως τινός, κατόπιν μετά τινα, Διογ. Λ. 4. 23.**

ἐχο-νόη, ἡ, = **ἕξις νοῦ,** ἐπινοηθὲν πρὸς ἐξήγησιν τοῦ σχηματισμοῦ τῆς λέξεως **τέχνη,** πρβλ. Heind. ἐν Πλάτ. Κρατ. 414Β.

ἐχόντως, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεστ. τοῦ **ἔχω,** ἐν τῇ φράσει: **ἐχόντως νοῦν, νουνεχόντως,** Πλάτ. Νόμ. 686Ε· **ἀποκ., ὁ αὐτ. ἐν** Φιλήβ. 64Α.

ἐχυρίσαι· «τῷ διὰ χειρὸς ὅρκῳ συνθέσθαι» Ἡσύχ.

ἐχῠρός, ά, όν, (ἔχω) ὀχυρός, ἀσφαλής, ἐπὶ τόπων, λιμήν, χωρίον, κτλ., Θουκ. 4. 8, 9, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 13, κτλ.· ἀπὸ ἐχυροῦ ποθεν Θουκ. 1.90· **ἐν ἐχυρῷ εἶναι ὁ αὐτ.7.77· ἐν ἐχυρωτάτῳ ποιεῖσθαί τι Ξεν. Κύρ.1. 6, 26,** Ἡσύχ. **2)** ἐπὶ λογικῶν ἐπιχειρημάτων, κτλ., ἀξιόπιστος, λόγος Θουκ. 3. 83· ἐλπὶς 7. 41· ἐχυρὰ παρέχεσθαι, παρέχειν ἰσχυροὺς λόγους, **ὁ αὐτ.1. 32·** τὴν τόλμαν .. ἐχυρωτέραν παρέχεσθαι **ὁ αὐτ. 2. 62·** ἐχυρωτέρα δύναμις **ὁ αὐτ.1. 42·** τοῦτο ὁ φόβος ἐχυρὸν παρεῖχε **ὁ αὐτ. 3 12.— 3)** ἐπὶ προσώπων, ἐχυρὸς πρός .., ἀσφαλὴς ἐναντίον, Πλουτ. Σόλων 1. **II.** Ἐπίρρ. **-ρῶς, Θουκ. 5. 26·** — Συγκρ. **-ώτερον,** ὁ **αὐτ. 8. 24.**

ἐχῠρότης, ητος, ἡ, στερεότης, καὶ τὴν ἐν οἰκοδομίαις ἐχυρότητα Φίλων.1. 644, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ ὀχυρότης, Πολυδ. 1. 57, 6.

ἐχῠρό-φρων, ον, γεν. ονος, (φρήν) ἔχων ἰσχυρὸν νοῦν, «ἐχυρόφρονες· αἱ σπουδαῖα φρονοῦσαι. ἢ ἀσφαλεῖς ἐν φρονήσει» Ἡσύχ.

ἐχῠρόω, καθιστῶ τι ἐχυρόν, ἀσφαλές, ὡς τὸ **ὀχυρόω,** Φώτ., «ἰσχυροποιῶ» Σουίδ.· — παρ' Ἰσοκρ.107Β, **ἐχυρῶσαι εἶναι** διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ὁρίσαι.**

ἐχύρωμα, τό, ὀχύρωμα, Θεοφύλ. Σιμοκ.11.18.

ἔχω, 6' ἑνικ. **ἔχεισθα** Θέογν.1316, Σαπφώ, ἴδε Γρηγ. Κορίνθ. 582· γ' δυϊκ. **ἔχετον** Σοφ. Ἀντ.146· 6' ἑνικ. ὑποτ. **ἔχῃσθα** Ἰλ. Τ.180:— παρατ. **εἶχον,** Ἐπικ. **ἔχον,** συχνὸν παρ' Ὁμ.· γ' δυϊκ. **εἰχέτην** Σοφ. Ο. Τ.1511· Ἰων. **ἔχεσκον** Ἰλ. Ν. 257, Ἡρόδ. 6. 12:— μέλλ.: **ἕξω** ἢ (ἐπὶ τῆς σημασίας κρατῶ, ἢν συνήθως ἀποδίδουσιν εἰς τὸ ἴσχω) **σχήσω·** 6' ἑνικ. **σχήσεισθα** Franck ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 366 (κ. ἀλλ. **σχήσῃσθα,** ὑποτ. ἀορ.)· ὡσαύτως ἀόριστός τις α' **ἔσχησα** εὑρηται παρὰ μεταγεν., Χρησμ. Σιβυλλ. 11 (9). 91, Νόνν. Δ. 17. 177, Συλλ. Ἐπιγρ. 5984Β. 7· καὶ τύπος τις **ἔσχα** αὐτόθι 1030. 5, πρβλ. 2264ρ (προσθῆκαι), 2942c (προσθῆκαι), 6316: — ἀόρ. **ἔσχον** (ἀείποτε μετ' αὐξήσ. ἔτι καὶ παρ' Ὁμ.)· προστ. **σχὲς** Σοφ. Ἠλ.1013, Εὐρ. Ἱππ. 1354 (ἡμαρτημένος τύπος **σχὲ** ἐνίοτε εὑρίσκεται ἐν Ἀντιγράφοις εἰς τὰ σύνθετα **κάτασχε, μέτασχε. πάρασχε,** ἴδε Δινδ. ἐν Εὐρ. Ἑκ. 842, Veitch Ἑλληνικὰ Ῥήματα σ. 252)· ὑποτ. **σχῶ** Ἰλ. Φ. 309, Αττ.· εὐκτ. **σχοίην** Ἰσοκρ. **11Ε, κτλ., γ'** πληθ. **σχοίησαν** Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 42· ἀλλὰ **σχοῖμι (ἐπι-, κατα-, παρα-)** Εὐρ. κλ.· γ' πληθ. **σχοῖεν** Θουκ. **6. 33·** ἀπαρ. **σχεῖν** Ἰλ. Η. 520, Αττ., Ἐπικ. **σχέμεν** Ἰλ. Θ. 254· (παρ' Ἀλεξανδρ. συγγραφ. γ' πληθ. παρατ. καὶ ἀορ. **εἴχοσαν, ἔσχοσαν,** Ἀνθ. Η. 5. 209, Σκύμν. 696): περὶ τοῦ ποιητικ. τύπου **ἔσχεθον** ἴδε ***σχέθω**: — πρκμ. **ἔσχηκα** Πλάτ. κλ.· Ἐπικ: **ὄσχωκα** (συν-) Ἰλ. Β. 218.— Μέσ., παρατ. **εἰχόμην** Πίνδ., Αττ.:— μέλλ. **ἕξομαι** Ἰλ. Ι.102, Αττ.· **σχήσομαι** αὐτόθι 235, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1335, συνηθέστερον ἐν τοῖς συνθέτοις **(ἀνα-)** Αἰσχύλ. **Θήβ.** 252, **(παρα)** Ανσ.115. 5, κλ.:— Παθ., πρκμ. **παρ-έσχημαι,** μετὰ μέσ. σημασ., ἴδε **παρέχω** Β:— ἀόρ. **ἐσχόμην** ἴδε παρ' Ὁμ. ἄνευ αὐξήσ. **σχέτο** Ἰλ. Η. 248, Φ. 345), Ὁμ., Ἡρόδ. 6. 85, ἀλλὰ σπάνιον παρ' Αττ. πλὴν ἐν τοῖς συνθέτοις **ἀν-, ἀπ-, παρ-εσχόμην·** προστ. **σχοῦ, σχέσθον, σχέσθε (ἀνα-)** Εὐρ., κλ.· ἀπαρ. **σχέσθαι** Ὀδ. Δ. 422, Ἡσίοδ. — Παθ., μέσ. μέλλ. **ἐν-έξομαι,** μετὰ παθ. σημασ., Εὐρ. Ὀρ. 516, Δημ.1231.16· μεταγεν. **σχεθήσομαι** Γαλην., καὶ συχνάκις ἐν συνθέτοις, Πλούτ. κλ.:— ἀόρ. **ἐσχέθην** Ἀρρ. Ἀν. 5.7., 6. 11, **(ἐν-, κατ-, συν-)** Πλούτ. 2 980F, ὁ αὐτ. ἐν Σόλωνι 21, Ἱππ. 557. 3· ὁ μέσ. ἀόρ. ἔσχετο, Ἐπικ. **σχέτο,** μετοχ. **σχόμενος** εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. σημασ., Ἰλ. Ρ. 696, Ὀδ. Δ. 705, Λ. 278, Ἡρόδ. 1. 31· πρβλ. **κατέχω** C. II: — πρκμ. **ἔσχημαι** Παυσ 4. 21, 2, **(ἀπ-, κατ-)** Δημ. 1204. 7· πρβλ. **ἐπῴχατο.**—Ἐκ τοῦ ἀπαρ. τοῦ ἀορ. σχεῖν προκύπτει ὁ παράλληλος τύπος **ἴσχω** (δ ἴδε) ἐπὶ ἰδίας σημασίας (Ἐκ συγκρίσεως πρὸς συγγενεῖς γλώσσας φαίνεται ὅτι ἡ ῥίζα ὑπῆρξε διπλῆ, **1)** √ΕΧ, **ΣΕΧ,** = ἔχω, ὁπόθεν καὶ τὸ ἴσχω (ὅ ἐ. σι-σέχ-ω, πρβλ. **μίμνω, πίπτω**), **σχήσω, ἔσχον, ἔσχηκα, σχέσις, σχῆμα** ὡσαύτως, **ἐχυρός, ὀχυρός· ἕξω, ἑξῆς, ἑξείης· ἰσχνός, σχεῦον·** καὶ **2)** √FEX, κρατῶ, «βαστῶ», ὁπόθεν τὰ **ὄχ-ος, ὀχ-έομαι, ὄχ-ημα, ὀχ-ετός· ὀχ-εύω·** ἴσως καὶ **ὄχ-λος, ὀχ-λέω·** πρβλ. Σανσκρ. vah, vah-âmi (veho), vâh-asas (ὀχετός), vâh-anam (ὄχος), vah-ati (fluvius)· Λατ. veh-o, veh-i-culum, vectura, ὡσαύτως via, velum· Γοτθ. ga-vigan (σαλεύειν), κτλ.· Ἀρχ.-Ὑψηλ.-Γερμ. wag-an (Γερμ. vagen), κτλ.).

Α. Μεταβ.: — κύριαι σημασίαι, **I.** ἔχω, **II.** κρατῶ:

I. ἔχω, ἴδε **χειρ I. 2, 1)** ἔχω κατέχω ὡς κτῆμα, ἐπὶ περιουσίας· αὗτη δὲ εἶναι ἡ συνηθεστάτη χρῆσις, Ὀδ. Β. 336, Π. 386, κτλ.· **οἱ ἔχοντές τι Ἡρόδ. 6. 22·** ἢ ἁπλῶς, **ὁ ἔχων,** ὁ πλούσιος, Σοφ. Αἴ. 157· **οἱ ἔχοντες,** Εὐρ. Ἄλκ. 57, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1295, Πλ. 596· **οἱ οὐκ ἔχοντες,** οἱ πτωχοί, Εὐρ Ἰκ. 240 οὕτω, κακὸν τὸ μὴ ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 405· ἔχειν χρέα Δημ. 957. 5, πρβλ. 970. 4·— ἔχω τι παρά τινος, θεῶν ἄπο κάλλος ἔχοντα Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ.77· τι ἔκ τινος Σοφ. Ο. Κ.1618· παρά τινος ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 663· **ὑπό τινος** Ξεν. Ἀν. 7.6, 33, κτλ.· ὑπό τινι Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ.191:— μετὰ γεν. διαιρετ., μαντικῆς ἔχον τέχνης Σοφ. Ο. Τ.709· — Παθ., κατέχομαι ὑπό τινος, ἀνήκω εἴς τινα, τοῦ περ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ, «τούτου δὲ ἡ θυγάτηρ ἐγεγάμητο Ἕκτορι τῷ πολεμιστῇ» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ζ. 398, πρβλ. Σ.130, 197. **2)** ἔχω, δηλ. ἔχω τὴν φροντίδα τινός, ἐπιτηρῶ τι, ἔχον πατρώϊα ἔργα Ὀδ. Β. 25, πρβλ. Δ. 737· πύλαι .., ἃς ἔχον Ὧραι Ἰλ. Ε. 749, Θ. 393· τὰς ἀγέλας Ξεν. Κύρ.7. 3, 7· τὰς δίκας Δημ.1153. 4: - εἶμαι ἐνησχολημένος εἴς τι, φυλακὰς ἔχον, ἐφύλασσον, Ἰλ. Ι.1, 471· **σκοπὴν** ἔχε Ὀδ. Θ. 302· ἄλαδε σκοπὴν εἶχε Ἰλ. Κ.515., Ν.10· σκοπὴν ἔχ. τινὸς Ἡρόδ. 5.13· οὕτω, θῆραν ἔχειν τινός, θηρᾶν τι, Σοφ. Αἴ. 564, κτλ.· ἐν χερσὶν ἔχειν τι, ἴδε **χειρ II. 6. ζ. 3)** μετ' αἰτ. τόπου, κατοικῶ ἔν τινι τόπῳ, οὐρανόν, Οὔλυμπον Ὁμ.: συχνάζω, [Νύμφαι] ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα καὶ πηγὰς Ὀδ. Ζ.123· Βρόμιος ἔχει τὸν χῶρον Αἰσχύλ. Εὐμ. 24· ἰδίως ἐπὶ προστατηρίων ἢ πολιούχων θεῶν καὶ ἡρώων, Θουκ. 2.74, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 24, πρβλ. Blomf. εἰς Αἰσχύλ. ἐν **Ἑπτ.** ἐπὶ Θήβ. 69:— ἐπὶ ἀνθρώπων, **οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσι** Ὀδ. Ζ.177, 195, κτλ.· **Θήβας ἔσχεν, ἐκυδέρνησεν,** Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 4· ἔχεις γὰρ χῶρον· κατέχεις αὐτόν, Σοφ. Ο. Κ. 37, πρβλ. Ὀδ. Ψ. 46:— ἐπὶ ζώων, ὅταν δὲ ἡ γῆ βρύῃ, μᾶλλον τὰ ἔργα ἢ τὰ ὄρη ἔχουσιν (οἱ λαγῴ) Ξεν. Κυν. 5.12. **4)** ἔχω γυναῖκα (κατὰ τὸ πλεῖστον ἄνευ τοῦ **γυναῖκα**), **οὕνεκ' ἔχεις** Ἑλένην καὶ σφιν γαμβρὸς Διός ἐσσι Ὀδ Δ. 569, πρβλ. Ε. 313, Ἰλ. Γ. 53, κτλ.· ἔσχε ἄλλην ἀδελφεὴν Ἡρόδ. 3. 31, πρβλ. Θουκ. 2. 29· ὡσαύτως, ἔχω ὡς ἐρωμένην, διατρῶ, Θουκ. 6.57, Ἀνθ. Π. 5. 186, κτλ.· ἔχω Λαΐδα, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι Ἀρίστιππ. παρὰ Διογ. Λ. 2. 75, πρβλ. Ἀθήν. 544D:— ἐν τῷ Παθ., Ὁμ. ἔνθ' ἀνωτ.1 ἐν τέλει. **5)** ἔχω ἐν τῇ οἰκίᾳ μου, φιλοξενῶ, Ὀδ. Ρ. 515, Υ. 377. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 232, 274 **6)** ἡ μετοχὴ τοῦ ἐνεστ. συχνάκις συνδυάζεται μετὰ ῥήματος σχεδὸν πλεοναστικῶς, ἀλλ' οὕτως ὥστε νὰ δίδῃ πλείονα ἔμφασιν εἰς τὸν λόγον, οὗς ὁ γεραιὸς αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν ἐϋξέστῃ ἐπὶ φάτνῃ, «οὓς (ἡμιόνους) ὁ γέρων αὐτὸς ἔχων ἀνέτρεφε παρὰ τῇ καλῶς κατεσκευασμένῃ φάτνῃ» (Θ. Γαζῆς). Ἰλ. Ω. 280· τοῦτο εἶναι συχνὸν παρὰ τοῖς πεζολόγοις ὡς ἐν ταῖς ἑπομένας φράσεσιν, ἦε ἔχων ταῦτα (δηλ. τὰ βιβλία) ἐς τὰς Σάρδις Ἡρόδ. 3.128, πρβλ. 2.115· ἐπὶ στρατηγοῦ μετὰ τοῦ στρατεύματός του, ὃς ἂν ἦκῃ ἔχων στρατὸν ὁ αὐτ. 7. 8, 4, κτλ.· σπάνιον παρὰ τοῖς ποιηταῖς: πρβλ. **λαμβάνω I.11, φέρω X 2. 7)** ἐπὶ τόπου, ἔχω τι πρὸς τὰ ἀριστερά μου, νήσου ἐπὶ Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ' ἀριστέρ' ἔχοντες Ὀδ. Γ.171· ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα Ε. 277· ἐν ἑξείᾳ. ἐν ἀριστερᾷ ἔχειν Θουκ. 3.106· ὕστατον ἔχ. Ξεν. Κύρ. 4. 2, 2, κτλ. **8)** ἐπὶ ἕξεων, καταστάσεων ἢ περιστάσεων σωματικῶν ἢ ψυχικῶν, γῆρας ἔχ., περιφρ. ἀντὶ **γηράσκειν,** Ὀδ. Ω. 250· κακὸν Υ. 83· ἔλκος Ἰλ. Π. 517. λύσσαν Ι. 305· μάχην ἔχ. Ξ. 57 ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχ. Ὀδ. Ω. 515· ὕδριν ἔχειν, εἶναι ὑβριστήν, Α. 368, κτλ.· Ἀφροσίτην Χ. 445.· οὕτω, φρένας ἔχ. Ἰλ. **Ν. 394,** κτλ.· **βουλὴν** Β. 344·

θυμόν, νόον, μένος ἔχειν, κτλ.· — ὡσαύτως, ἔχω, ὑφίσταμαι, πάσχω, ἄλγεα Ε. 895, κτλ.· ἄχεα θυμῷ Γ. 412· πένθος μετὰ φρεσὶ Ω.105· πένθος φρεσὶ 'Οδ. Η. 219· πόνον .. καὶ ὀτίζὺν 'Ιλ. Ν. 2,'Οδ. Θ. 529· οὐδὲν βίαιον 'Ηρόδ. 3.15:— οὕτω καὶ **παρ' 'Αττ.**, αἰσχύνην. ἐπιθυμίαν, φροντίδα ἔχειν, κτλ., περιφραστ. ἀντὶ αἰσχύνεσθαι, ἐπιθυμεῖν, φροντίζειν, κτλ.· ποθὴν ἔχ. τινὸς = ποθεῖν, 'Ιλ. Ζ. 362. ἐπιδευὲς ἔχ. τινὸς = ἐπιδεύεσθαι,Τ.180· ἔχ. τέλος = τελεῖσθαι, Σ.378· κότον ἔχ. τινί = κοτεῖσθαι, Ν. 517· πρβλ. **μομφή, πήδημα** ΙΙ. κτλ.:— οὕτω συχνάκις καὶ μετὰ προθ., ἔχω τινά ἐν ὀργῇ (ἢ ἁπλῶς ὀργῇ), διατελῶ ὠργισμένος ἐναντίον τινός, οὕτως ἐν ὀργῇ εἶχον οἱ πλείους τοὺς 'Αθηναίους Θουκ. 2. 8· ἐν ὀρρωδίᾳ τι ἔχ. αὐτόθι 89· ἴδε ἐν λ. **διὰ** Α. ΙΙΙ. 1. b· ἀνὰ στόμα, ἐν στόματι, ἢ διὰ στόματος ἔχ., ἴδε **στόμα** Ι. 3.—'Αλλ' αὗται αἱ φράσεις συχνάκις πάσχουσι μετάθεσιν καὶ ἀντὶ τοῦ ἔχω γῆρας εὑρίσκομεν: γῆρας ἔχει με 'Ιλ. Σ. 515· γέλως ἔχει μιν 'Οδ. Θ. 344· οὕτως, ἀμηχανίη, θάμβος, κλέος, αἶσα ἔχει τινά "Ομ.· ὣς σφεας ἡσυχίη τῆς πολιορκίης ἔσχε 'Ηρόδ. Α.135· βίος ἔχει τινά Σοφ.'Ηλ. 225· πρβλ. **ἀδαημονίη, χαλιφροσύνη**, κτλ.· ὡσαύτως, ἐπὶ ἐξωτερικῶν πραγμάτων, αἴθρη ἔχει κορυφὴν 'Οδ. Μ.76· μένος ἠελίοιο ἔχει μιν Κ.160· σε οἶνος ἔχει φρένας Σ. 331· ἔχει βέλος ὀξὺ γυναῖκα, ἐπὶ γυναικὸς ὠδινούσης, 'Ιλ. Λ.269· καὶ ἐν τῷ Παθ., ἔχεσθαι κακότητι καὶ ἄλγεσι, ἀχέεσσι, θυμῷ, κωκυτῷ καὶ οἰμωγῇ, ὡς τὸ Λατ. teneri, "Ομ. ἀγρυπνίῃσι, ὀργῇ 'Ηρόδ.· ὑπὸ πυρετοῦ 'Ιππ.· ἐν ἀπόρῳ, ἐν ξυμφοραῖς, κτλ., Θουκ., Πλάτ. κλ. **9)** ἔχω ἐμπειρίαν πράγματός τινος, γινώσκω, ἐννοῶ, δμῆσιν ἵππων 'Ιλ. Ρ. 476· τέχνην 'Ησ. Θ.770· πάντ' ἔχεις λόγον Αἰσχύλ. 'Αγ. 582· ἔχετε τὸ πρᾶγμα Σοφ. Φιλ.789, πρβλ. Εὐρ."Αλκ. 51· ἔχεις τι; ὡς τὸ Λατ. tenes?, ἠῦρες τίποτε; «κατάλαβες»; 'Αριστοφ. Νεφ. 732· ἔχεις τοῦτο ἰσχυρῶς; Πλάτ. Θεαίτ.154Α·— γνωρίζω, εἰξεύρω, εἴ τιν' ἄλλην μαντικὴν ἔχεις ὀδὸν Σοφ. Ο. Τ. 311, Εὐρ. 'Ορ. 778. **10)** συνεπάγομαι, φέρω, προξενῶ, Εἰλείθυιαι .. ὠδῖνας ἔχουσαι 'Ιλ. Λ. 272· καναχὴν ἔχε Π. 105, 794· ἔχον βοήν, ἐπὶ αὐλῶν, Σ. 495· τέλος ἔχει δαίμων βροτοῖς Εὐρ.'Ορ.1545· ταῦτ' ἀπιστίαν, ταῦτ' ὀργὴν ἔχει Δημ. 142. 27. κτλ.· ἴδε **ἀγανάκτησις, κατάμεμψις.** **11)** ἔχειν σταθμόν, ἔχω βάρος, ἴδε ἐν λ. **σταθμός** ΙΙΙ. 2. **12)** μετὰ δευτέρας αἰτ., ἥτις εἶναι κατηγορούμενον τῆς πρώτης, 'Ορφέα ἄνακτ' ἔχειν Εὐριπ. 'Ιππ. 953, ἴδε **ἐπώμοτος** ΙΙ· γελῶσι παιδιὰν ἔχοντες τὸν ἐκείνου θάνατον Σέλευκος παρ' Ἀθην. 155Ε· πρβλ. ΙΙ. 12.

ΙΙ. κρατῶ, **1)** κρατῶ, ἔχειν χερσίν, ἐν χερσίν, μετὰ χερσίν, κτλ., ἴδε ἐν λ. **χείρ**· μετὰ γαμφηλῆσιν ἔχειν 'Ιλ. Ν. 200· πρόσθεν ἔχ. ἀσπίδα Ν. 157· ὑψοῦ κάρη Ζ. 509· ὑπὲρ πασῶν 'Οδ. Ζ. 107· ὄπιθεν 'Ιλ. Ψ. 136· κρατῶ τι χάριν τινός, ὡς βοηθὸς αὐτοῦ, Ι. 209, πρβλ. Ν. 600· κρατῶ ὑψηλά, ὑποβαστάζω, σηκώνω, οὐρανὸν .. κεφαλῆ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσι 'Ησ. Θ. 517, 746, ἴδε ἐν λ. **ἀμφίς**· οὕτως, ἔχει δέ τε κίονας, ἐπὶ τοῦ "Ατλαντος, 'Οδ. Α. 53. **2)** κρατῶ, χειρὸς ἔχων Μενέλαον 'Ιλ. Δ.154· Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἔχεν ποδὸς (τὸν Κεβριόνην) Π.763, πρβλ. Λ. 488 (ἴδε κατωτ. C. I)· ἔχειν τινὰ μέσην, ἁρπάσας αὐτὸν ἐκ τῆς ὀσφύος, ἀπὸ τὴν μέσην, ἐπὶ παλαιστῶν,'Αριστοφ. Νεφ.1047· ἔχομαι μέσος ὁ αὐτ. ἐν'Αχ. 571,'Ιππ. 388, Βατρ. 469· μεταφ., φρεσὶν ἔχειν, ἔχειν, φυλάττειν ἐν τῷ νῷ, 'Ιλ. Β. 33· νῷ ἔχ. τινὰ Πλάτ. Εὐθύφρ. 2Β, πρβλ. Πολ.490Α.

3) ὡς τὸ **φέρω, φορέω**, Λατ. gestare, ἐπὶ ὅπλων καὶ ἐνδυμάτων, φέρω, φορῶ, εἶμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισιν 'Ιλ. Σ. 538, πρβλ. 595· παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων Γ. 17· ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμῳ Ξ. 376· κυνέην κεφαλῆ ἔχε 'Οδ. Ω. 231, πρβλ. Ρ. 122, 450· τάδ' εἵματ' ἔχω Ρ. 24, πρβλ. 572, κτλ.· στολὴν ἀμφὶ σῶμα Εὐρ.'Ελ. 554· στολήν, χιτῶνα, κτλ., Ξεν. Κύρ.1. 4, 26, κτλ. **4)** ἐπὶ γυναικός, κυφορεῖν, ἔχω ἐν γαστρί, Λατ. utero gestare, 'Ηρόδ. 5. 41,'Ιππ.1128G,'Αριστ. Πολιτικ. 7. 16, 14· πλῆρες, ἐν γαστρὶ ἔχειν 'Ηρόδ. 3. 32· ὡσαύτως, πρὸς ἑαυτὴν ἔχειν 'Ιππ. 'Επιδημ. τὸ Α', 990. **5)** ἀπακρούω, κωλύω, Λατ. sustinere hostem, συνήθως μετ' αἰτ. προσ., ἔξουσι γὰρ ἅπαντας εὐκνήμιδες 'Αχαιοὶ 'Ιλ. Ν. 51, Υ. 27· ἅπαξ μετὰ δοτ., οὐδὲ οἱ ἔσχεν ὀστέον, «ἐπέσχεν, ἐκώλυσεν» (Σχόλ.), Π. 740: ὁ "Ομ. μεταχειρίζεται τὸν μέλλοντα **σχήσω** τὸ πλεῖστον ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας· ὡσαύτως μέσ. μέλλ. **σχήσομαι**, μετ' αἰτ. ὡς τὸ ἐνεργ., ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' 'Αχαιοὺς σχήσεσθαι 'Ιλ. Μ. 126, Ρ. 639. **6)** κρατῶ στερεά, στερεόω, ὀχῆες εἶχον πύλας Μ.456· θύρην ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς Ω. 453· περιέχω, περικλείω, φρένες ἦπαρ ἔχουσιν 'Οδ. Ι. 301· οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσιν Λ. 219. **7)** κατέχω τι, κρατῶ αὐτό, ἀτὰρ δὴ ὄϊστὸν ἔχεν πάλαι, εἶχεν ἐν χειρί,'Ιλ. Ψ. 871· πλησίστερον, τὼ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα ἀντίον ἀλλήλων ἐχέτην μεμαῶτε μάχεσθαι Ε. 569· συχνάκις ἐπὶ ἵππων ἢ πλοίων, ὀδηγῶ, διευθύνω, ἐλαύνω, πεδίονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους Γ. 263, πρβλ. Λ. 760· φόβονδε Θ.139· τῇ ῥα .. ἔχον ἵππους Γ.752, κτλ.· παρὲξ ἔχε δίφρον 'Ησ. 'Ασπ. 'Ηρ. 352· ἀλλά μοι εἶφ', ὅπῃ ἔσχες Ἰών εὐεργέα νῆα 'Οδ. Ι. 279· παρὰ τὴν ἤπειρον ἔχ. νέας 'Ηρόδ. 6. 95. κτλ.·— ἀκολούθως συχν. ἀπολ., ἄνευ τοῦ **ἵππους** ἢ **νῆας**, τῇ ῥ' ἔχε, κατ' ἐκείνην τὴν διεύθυνσιν ἐξηκολούθει νὰ πορεύηται, 'Ιλ. ΙΙ. 378, πρβλ. Ψ. 422· Πύλονδ' ἔχον, ἐξηκολούθουν διευθυνόμενος πρὸς τὴν Πύλον, 'Οδ. Γ. 182, πρβλ. Σοφ.'Ηλ. 720· ὡσαύτως (ἰδίως ἐν τῷ μέλλοντι **σχήσω** καὶ ἀορ. **ἔσχον**), προσορμίζομαι, νέες ἔσχον ἐς τὴν 'Αργολίδα χώρην 'Ηρόδ. 6. 92· σχεῖν πρὸς τὴν Σαλαμῖνα ὁ αὐτ. 8. 40· τῇ Δήλῳ, κατὰ τὸ Ποσειδώνιον Θουκ. κλ.· ποῖ σχήσειν δοκεῖς; 'Αριστοφ. Βάτρ. 188.— 'Ακολούθως προσέτι, στυγερὰν ἔχε δύσποτμον ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις, στρέψων αὐτὴν ἐπάνω εἰς ἄλλους, Σοφ. Φιλ 1119· κλισίαις ὅμιμ' ἔχων, ἔχων τὸ ὄμμα προσηλωμένον πρὸς τὴν σκηνήν. ἢ κατὰ τὸν Jebb: ἔχων τὸ πρόσωπόν σου κεκρυμμένον ἐν τῇ σκηνῇ, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ.193· ἄλλοσ' ὄμμα, θατέρᾳ δὲ νοῦν ἔχ. ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 272· τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει Εὐρ. Φοίν. 360· δεῦρο νοῦν ἔχε, ἔχε τὸν νοῦν σου ἐδῶ, ὁ αὐτ. ἐν 'Ορ.1181· πρός τινα ἢ πρός τι τὸν νοῦν ἔχειν Θουκ. 3. 22., 7.19· οὕτω, πρός τινα τὴν γνώμην ἔχειν ὁ αὐτ. 3. 25. **8)** κατέχω, κρατῶ, τοὺς γὰρ ἀνώγειν σφοῦς ἵππους ἐχέμεν, «κατέχειν» (Σχόλ.), 'Ιλ. Δ. 302, Η. 712· ἀναχαιτίζω, σταματῶ, τινά Ν. 51, Υ. 27, Ψ. 720. καὶ 'Αττ.· χεῖρας ἔχων 'Αχιλῆος, κρατῶν τὰς χεῖρας αὐτοῦ, Σ. 33· ἀλλά, οὐ σχήσει χεῖρας, «οὐκ ἐφέξει, οὐ κωλύσει» (Εὐστ.), 'Οδ. Χ. 70· ἔσχ' ὀδύνας, «ἐπέσχεν, ἔπαυσεν» (Σχόλ.), 'Ιλ. Α. 848, πρβλ. 271· ἔσχε κῦμα 'Οδ. Ε. 451· μῦθον σιγῇ Τ. 502· (οὕ-ως, εἶχε σιγῇ καὶ ἔφραζε οὐδενὶ 'Ηρόδ. 9. 93)· ἀλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον 'Οδ.Ο.445· σίγα δ' ἔξ. στόμα, ἐν ἡσυχίᾳ Εὐρ.'Ιππ.660, 'Αποσπ.775. 56· πόδα ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ.1159· πόδα ἔξω ἢ ἐκτός τινος ἔχειν, ἴδε ἐν λ. **πούς** Ι. 5. d. **9)** κρατῶ μακράν τινος, ἐμποδίζω, τινὰ ἀγοράων, νεῶν 'Ιλ. Β. 275, Ν. 687· γόων Σοφ.'Ηλ. 375· φόνου Εὐρ.'Ηρ. Μαιν.1005· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ἢ τινά .. σχήσω ἀμυνέμεναι 'Ιλ. Ρ. 182:— παρ' 'Αττ., ἀναχαιτίζω ἢ ἐμποδίζω ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τίς τι, τοῦ μὴ καταδῦναι Ξεν.'Αν. 3. 5, 11, πρβλ.'Ελλ. 4. 8, 5· ἔσχον μὴ κτανεῖν Εὐρ. 'Ανδρ. 686, πρβλ. 'Ηρόδ. 1. 158, κτλ.· οὐκ ἂν ποτ' ἔσχον μὴ οὐ τάδ' ἐξειπεῖν πατρὶ Εὐρ. 'Ιππ. 658· πᾶς γὰρ ἀσκὸς δύο ἄνδρας ἔξει τοῦ μὴ καταδῦναι Ξεν.'Αν. 3. 5, 11· τὸ μὴ ἀδικεῖν Αἰσχύλ. Εὐμ. 691, πρβλ.'Ηρόδ. 5.101· ὡσαύτως μετὰ μετοχ., ἔχ. τινὰ βουθυτοῦντα Σοφ. Ο. Κ. 888· μαργῶντα Εὐρ. Φοίν. 1156. **10)** κρατῶ, κατακρατῶ, ὅς οἱ χρήματα εἶχε βίᾳ 'Οδ. 230, πρβλ. Δημ. 867. 26· "Εκτορ' ἔχει .. οὐδ' ἀπέλυσεν 'Ιλ. Ω.115, πρβλ.136·— αὐτὸς ἔχε, παρακαλῶ, ἔχε το σύ· εὐγενὴς τρόπος ἀποποιήσεως, Εὐρ. Κύκλ. 270. **11)** προφυλάττω, σῴζω,'Ιλ. Ω. 730· ἐπὶ ὁπλισμοῦ, ὑπερασπίζω, προστατεύω, Χ. 322. **12)** τηρῶ ἔν τινι καταστάσει (ἀνωτέρω Ι.12), εἶχον ἀτρέμας σφέας αὐτοὺς 'Ηρόδ. 9. 54, πρβλ. 53,'Αριστοφ. Θεσμ. 230· ἔχ. ἑαυτὸν κατ' οἴκους 'Ηρόδ. 3.79· ἐκποδὼν Αἰσχύλ. Πέρσ. 344, Ξεν.· σῖγα νάπη φύλλ' εἶχε Εὐρ. Βάκχ.1084· τοὺς στρατιώτας πολλὰ πεπονηκότας ... ἔχειν Ξεν. Κύρ. 7. 2, 11.

ΙΙΙ. μετ' ἀπαρεμφ., ἔχω τὰ μέσα ἢ τὴν δύναμιν νὰ πράξω τι, εἶμαι ἱκανός, συχν. ἀπὸ τοῦ 'Ομήρου καὶ ἑφεξῆς, κατὰ τὸ πλεῖστον μετ' ἀπαρεμφ. ἀορίστ., ὡς ἐν 'Ιλ. Η. 217, Π. 110, κτλ.· σπανίως μετὰ παραλείψεως τοῦ ἀπαρεμφάτου, ἀλλ' οὔ πως ἔτι εἶχε, εἰσέτι δὲν ἠδύνατο, 'Ιλ. Ρ. 354· οἷά κ' ἔχωμεν, ἐφ' ὅσον δυνάμεθα,'Οδ. Ο. 281· οὕτω καὶ παρ' 'Αττ., ἐξ οἵων ἔχω Σοφ.'Ηλ. 1279· ἀφ' ὧν ἔχοι τε καὶ δύναιτο ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 315· ὅσον εἶχες Εὐρ. Ι. Α. 1453· ὡς ἔχω ὁ αὐτ. ἐν 'Εκ. 614· ἀλλὰ πάντοτε δυνάμεθα νὰ ὑπονοήσωμεν ἀπαρέμφατον ἐκ τῶν συμφραζομένων. **2)** μεθ' "Ομ., οὐκ ἔχω, ἐπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, οὐκ οἶδα, ἀγνοῶ, δὲν εἰξεύρω .., οὐκ εἶχον τίς ἂν γενοίμην Αἰσχύλ. Πρ. 905, πρβλ.'Ισοκρ. 259C· οὐδ' ἔχω πῶς με χρὴ .. ἀφανίσαι Σοφ. Ο. Κ.1710· οὐκ ἔχων ὅ τι χρὴ λέγειν Ξεν. Κύρ. 1. 4, 24· οὐκ ἔχω ποῦ πέσω Σοφ. Τρ. 705· ὅπως μιολούμεθ' οὐκ ἔχω ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ.1743· αἱ δύο συντάξεις συνδυάζονται ἐν 'Αντ. 270, οὐ γὰρ εἶχομεν οὔτ' ἀντιφωνεῖν, οὔθ' ὅπως .. πράξαιμεν.

Β. ἀμεταβ., εὑρίσκομαι ἔν τινι καταστάσει ἀλλ'ἔχον[οὕτως], ὥστε τάλαντα .., ἀλλ' εἶχον, δηλ. ἦσαν ἴσοι ὡς αἱ πλάστιγγες .., 'Ιλ.Μ.433· ἔξω, ὡς ὅτε τις στερεὴ λίθος ἠὲ σίδηρος, «κατάσχω τὸ πρᾶγμα, σιγήσω .. ἢ καὶ ἄλλως κοινότερον ἀντὶ τοῦ διατεθῶ ἐφ' οἷς παραγγέλλεις» (Εὐστ.), 'Οδ. Τ. 494, πρβλ.'Ιλ. Ν. 679, Ω. 27· οὐδὲ οἱ ἔγχος ἐχ'ἀτρέμας,ἔμενεν ἦσυχον εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ, Ν. 557· οὕτω παρ' 'Αττ., σχὲς οὕπερ εἶ, μεῖνον ἐκεῖ ὅπου εἶσαι, Σοφ. Ο. Κ.1169· ἔχειν κατὰ χώραν 'Αριστοφ. Βάτρ.793. διὰ φυλακῆς ἔχειν, φυλάττεσθαι, Θουκ. 2. 81· ἔχ' ἠρέμα, μένε ἥσυχος, ἡσύχασον, Πλάτ. Κρατ.399Ε, κτλ.· ἔχε δή, στάσου τώρα, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 349D, Γοργ. 460Α (ἔνθα ἴδε Heind.), κτλ.· ἔχε αὐτοῦ Δημ.1109.6· ἔχε νῦν, ἔχε οὖν, καὶ ἔχε μόνον ὅς τὸ ἄγε 'Αριστοφ., Πλάτ., κτλ. **2)** μετὰ γεν. ἀπέχομαι ἀπό τινος, πολέμου Θουκ.1,112· πρβλ. Γ. IV. 2. **3)** μετὰ γεν. ὡσαύτως, λαμβάνω μέρος εἴς τι, «ἔχω νὰ κάμω» μέ τι, μαντικῆς τέ-

χνης Σοφ. Ο.Τ.709· συχνότερον μετὰ προθ., ἐνασχολοῦμαι εἴς τι, ἐργάζομαι περί τι, «καταγίνομαι», ἀμφί τι Αἰσχύλ. Θήβ.102, Ξεν. Ἀν. 5. 2, 26, κτλ.· περί τι ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 4, 28. **II.** ἁπλῶς, εἶμαι, ἐκὰς εἶχον, ἦσαν μακράν, Ὀδ. Μ.435· ὄμβρος ἔχει Ν.245· ἔχ. κατ' οἶκον Ἡρόδ. 6. 39· ἔχ. ἐν ἀνάγκαισι Εὐρ. Βάκχ.89, ἔνθα ἴδε τὸν Elmsl.· ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις Ἀριστοφ. Βάτρ.704 ὅπου συμφορᾶς ἔχεις Εὐρ. Ἠλ.238· ἐκποδὼν ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν I.T.1226, κτλ. **2)** συχνάκις μετὰ τὰ Ἐπιρρ. τρόπου, εὖ ἔχει Ὀδ. Ω. 245· συχνότατα παρ' Ἀττ., ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, καλῶς ἔχει, κακῶς ἔχει, Λατ. bene habet, male habet, οὕτως ἔχει Ἀριστοφ. Πλ.110· οὕτως ἐχόντων, quum res ita se habeant, Ξεν. Ἀν. 3. 2,10· ὡς ὧδ ἐχόντων Σοφ. Αἴ. 981· οὕτω διὰ στέρνων ἔχ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ.639· οὕτως ἔχειν περί τινος Ἡρόδ. 6. 16, Ξεν. Ἀπομν. 4. 8, 7· πρός τι Δημ.122. 26· τῇδ' ἔχ. Σοφ. Φιλ.1336· κοσμίως ἔχ. Ἀριστοφ. Θεσμ.853· ἥδιον ἔχ. πρός τινα Δημ. 127. 8, κτλ.· ὡς εἶχε Ἡρόδ,1.114, Θουκ. 1. 134, κ. ἀλλ.· ὡς ἔχω, Ἀριστοφ. Λυσ. 610· ὥσπερ ἔχομεν Θουκ. 3. 30, ἔνθα ἴδε τὸν Duker.· ἔχ. ταὐτόν, idem valet, Εὐρ. Ὀρ.308· τἀναντία εἶχεν Δημ.121 19· ἀσφαλέως, ἀναγκαίως ἔχει = ἀσφαλές, ἀναγκαῖόν ἐστι, Ἡρόδ.1. 86., 9. 27· καλῶς ἔχει, ὡς καὶ νῦν, ἴδε **καλὸς** Γ. Ι. 6. **6)** συχνάκις προστίθεται γενικὴ τρόπου, εὖ ἔχειν τινός, ἔχειν καλῶς ὡς πρός τι, ἔχειν ἀρθονίαν αὐτοῦ, καλῶς ἔχω τῆς μέθης, εἶμαι ἀρκετὰ καλὰ μεθυσμένος, Ἡρόδ. 5. 20· σπόρου ἀνακῶς ἔχω, καταγίνομαι ἐπιμελῶς εἰς τὸ σπείρειν, ὁ αὐτ. 8, 109· εὖ ἔχειν φρενῶν, σώματος Εὐρ. Ἱππ. 462, Πλάτ. Πολ. 404D· πρβλ. ἥκω 1. 2. γ· οὕτως, ὡς ποδῶν εἶχον, ὅσον ταχέως ἠδύναντο νὰ δράμωσι, Ἡρόδ. 6.116· ὡς τάχεος εἶχεν ἕκαστος ὁ αὐτ. 8.107· ὡς ... τις εὐνοίας ἢ μνήμης ἔχοι Θουκ.1. 22· ὡς ὀργῆς ἔχω Σοφ. Ο.Τ. 345, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 313, 857, κτλ.· πῶς ἔχεις δόξης; Πλάτ. Πολ. 456D· οὕτω τρόπου ἔχεις Ξεν. Κύρ.7.5,56· μετρίως ἔχ. βίου Ἡρόδ. 1. 32· ὑγιεινῶς ἔχ.. αὐτοῦ καὶ σωφρόνως Πλάτ. Πολ. 571D: — ἀλλ' ὡσαύτως, εὖ ἔχ. τὸ σῶμα ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 464A, Ξεν. Οἰκ. 21. 7· οὕτως ἔχ. τῇ φύσει, τῇ διανοίᾳ Δημ. 330. 6, Λυκοῦργ.157.14, πρβλ. Ἰσοκρ. 191A. **3)** λόγος ἔχει, διαδίδεται, λέγεται, ἴδε Bast Ep. Cr. σ. 239. **III.** ἐπὶ διευθύνσεως, κρατῶ ἢ διευθύνω τι πρός τι, ἴδε ἄνωτ. A. II.7. **2)** ἵσταμαι ὄρθιος, ἐξέχω, κίονες ὑψόσ' ἔχοντες, «τουτέστιν ἀναβαίνοντες καὶ ὡς οἷον ἀνίσχοντες ἢ καὶ ὑψοῦ ἀνέχοντες τὰς δοκούς» (Εὐστ.), Ὀδ.Τ.38· δι' ὤμου δ' ἔβριμον ἔγχος ἔσχεν, «διέσχε, διῆλθεν» (Σχόλ.), Ἰλ. Ν. 520. **3)** ἄγω, φέρω πρός τι σημεῖον, ὁδοὶ ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἔχ. Ἡρόδ.1.180, πρβλ.191., 2.17· ἔχω εἴς τι, δεικνύω πρός τι σημεῖον, διευθύνομαι, τείνω πρός τι, ἔχθρα ἔχουσα ἐς Ἀθηναίους ὁ αὐτ. 5. 81, τὸ ἐς Ἀργείους ἔχον, ὅ,τι ἀποβλέπει εἰς τοὺς Ἀργ., ὁ αὐτ. 6.19· τὰ ἐς τὴν ἀπόστασιν ἔχοντα ὁ αὐτ. 6. 2, κτλ.· — ὡσαύτως ἐπὶ τόπου, ἐκτείνομαι, ἐπ' ὅσον ἔποψις τοῦ Ἰροῦ εἶχε ὁ αὐτ. 1. 64. **4)** ἐπί τινι ἔχω, ἔχω ἐχθρικὰς διαθέσεις πρός τινα .., ὁ αὐτ. 6. 49, Σοφ. Ἀντ. 986: πρβλ. **ἐπέχω** III. **IV.** μεθ' Ὅμ. τὸ **ἔχω** ἑνοῦται μετὰ μετοχ. ἀορ. ἑτέρου ῥήματος, κρύψαντες ἔχουσι, ἀντὶ κεκρύφασι, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 42· ἀποκλῄσας ἔχεις, ἀντὶ ἀποκέκλεικας, Ἡρόδ.1.37· ἐγκλείσας ἔχει Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 355, πρβλ. Θεσμ. 706· — τὸ **ἔχω** ἐνίοτε δίδει σημασίαν ἐνεστῶτος εἰς τὸν ἀόρ., ὡς θαυμάσας ἔχω, εὑρίσκομαι ἐν καταστάσει θαυμασμοῦ, Σοφ. Φιλ. 1326· ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει, ὅστις νῦν ἔχει αὐτὸν ἐν ἀτιμίᾳ, Εὐρ. Μήδ.33, πρβλ. Σοφ. Ἀντ.22,32,77, κτλ.: — σπανιώτερον μετὰ μετοχ. ἄλλων χρόνων, πρκμ., ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 701, Φιλ. 600, Ξεν. Ἀν. 1.3.14.,4.7,1· ἐνεστ., Εὐρ. Τρῳ. 318. — Ἡ περίφρασις αὕτη φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν μεταγεν. χρῆσιν τοῦ βοηθητικοῦ ῥήματος **ἔχω** πρὸς ἔκφρασιν τοῦ πρκμ., πρβλ. **εἰμὶ** Β. 2.— Ἀλλά, **2)** ἡ μετοχὴ **ἔχων** μετὰ τοῦ ἐνεστ. προστίθησι τὴν ἔννοιαν τῆς διαρκείας εἰς τὴν παροῦσαν πρᾶξιν, ὡς, τί κυπτάζεις ἔχων; τί ἐξακολουθεῖς νά .., Ἀριστοφ. Νεφ. 509· τί δῆτα διατρίβεις ἔχων; διὰ τί ἐπιμένεις ἀργοπορῶν; ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ.1151· τί γὰρ ἔστηκ' ἔχων; αὐτόθι 853, πρβλ. Θεσμ. 473, 852· ἢ ἄνευ ἐρωτ., φλυαρεῖς ἔχων, ληρεῖς ἔχων, συνεχῶς φλυαρεῖς, δὲν παύεις φλυαρῶν, Πλάτ. Γοργ. 490E, 497A, πρβλ. Εὐθύδ. 295C, Θεόκρ. 14. 8. **3)** πλεοναστ., ἐστὶν ἔχον = ἔχει, Ἡρόδ. 1. 86· ἐστὶν ἀναγκαίως ἔχων = ἔχει ἀναγκαίως, Αἰσχύλ. Χο. 237, Ἀριστοφ. Εἰρ. 334.

Γ. Μέσ., προσκολλῶμαι εἴς τι, «κρατοῦμαι», ποτὶ μακρὸν ἐρινεὸν ὑψόσ' ἀερθείς, τῷ προσφὺς ἐχόμην ὡς νυκτερὶς Ὀδ. Μ. 433, πρβλ. Ἰλ. Α. 513, Ὀδ. Ι. 435, κτλ.· πυκιναὶ δὲ πρὸς ἀλλήλῃσι ἔχονται (αἱ ἄκανθαι) Ε. 329: — κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ γεν., ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπεσσύμενος λάβε πέτρης, τῆς ἔχετε στενάχων, εἴχετο αὐτῆς, ἐκράτει αὐτὴν δυνατά, αὐτόθι 429, πρβλ. Ι. 435· βρετέων Αἰσχύλ. Θήβ. 98· ἐξόμεσθά σου Ἀριστοφ. Πλ. 101. **2)** μεταφ., προσκολλῶμαι, ἀφοσιοῦμαι εἴς τι, ἔργου Ἡρόδ. 8. 11, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 10· βιοτᾶς, ἐλπίδος Εὐρ. Ἴων 491, Ἰνὼ 21 (ἐν τοῖς Ἀποσπ.)· τῆς αὐτῆς γνώμης Θουκ. 1.140· δράττομαί τι, ὠφελοῦμαι ἔκ τινος, ἔχεο τῶν ἀγαθῶν Θέογν. 32· προφάσιος ἔχεσθαι Ἡρόδ. 6. 94· ἐγείρω ἀξιώσεις ἐπί τινος, ἀμφοτέρων τῶν ἐπωνυμιέων ὁ αὐτ. 2.17· ἐπιχειρῶ τι μετὰ ζήλου, ἐπιλαμβάνομαι, μάχης .. ἧς νῦν ἔχονται Σοφ. Ο. Κ. 424· κοινῇ τῆς σωτηρίας ἔχεσθαι Ξεν. Ἀν. 6. 3, 17. εἶμαι ζηλωτής τινος, τῆς ἀληθείας Πλάτ. Νόμ.709C. **3)** ἔρχομαι ἀμέσως κατόπιν, ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, αὐτόθι 1. 8, 4· ἕπεσθαι ἐχομένους .. τῶν ἁρμάτων ὁ αὐτ. ἐν Κύρ.7.1, 9· τῆς πληγῆς ἔχεται, ἀκολουθεῖ τὸ κτύπημα, Δημ. 51. 27: — ἐπὶ λαῶν ἢ χωρῶν, εἶμαι πλησίον, προσεγγίζω, συνορεύω, τινος Ἡρόδ. 4.169, Θουκ. 2. 96, κτλ.· οἱ ἐχόμενοι, οἱ ὅμοροι, οἱ γειτνιάζοντες λαοί, Ἡρόδ. 1. 134: ἐπὶ χρόνου, τὸ ἐχόμενον ἔτος, τὸ ἐρχόμενον. τὸ προσεχές, Θουκ. 6. 3· τὰ ἐχόμενα, τὰ ἀκολουθοῦντα, Πλάτ. Γοργ. 494E, Ἰσοκρ.121D. **4)** ἐξαρτῶμαι, ἔκ τινος Ὀδ. Ζ.197, Λ. 346· μετὰ γεν., σέο ἔξεται Ἰλ. Ι.102. **5)** ἀνήκω εἴς τινα, ὅσα ἔχεται τῶν αἰσθήσεων, τῶν διδασκάλων Πλάτ. Νόμ. 661A, Πρωτ. 319E, κτλ.· ἡ μετοχὴ παρ' Ἡροδ. εἶναι συχνάκις περιφρ., τὰ τῶν ὀνειράτων, καρπῶν, σιτίων, οἰκετῶν ἐχόμενα, ἅπερ ὄντως εἶναι = τὰ ὀνείρατα, τὰ σιτία, κτλ., Ἡρόδ. 1. 120, 190, 2.77., 3. 25, 66, κτλ. **II.** ἅντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα, καλύψασα τὰ ἑαυτῆς παρειὰς διὰ τῶν ἁπαλῶν ἢ καλῶν κρηδέμνων, Ὀδ. Α. 334, Φ. 65· ἀσπίδα πρόσω ἔσχετο, ἐκράτησε τὴν ἀσπίδα ἔμπροσθεν ἑαυτοῦ, Ἰλ. Μ.294, πρβλ. 298, Υ. 262. **III.** κρατῶ τὴ θ σιν μου, ἀντέχω, ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς σχήσεσθαι, «ὠήθησαν γὰρ μηκέτι τοὺς Ἕλληνας ἀνθέξειν» (Θ. Γαζῆς), Μ. 126· ἔχεο κρατερῶς, «ἀνθίστασο ἰσχυρῶς» (Θ. Γαζῆς), Π. 501, Ρ. 559. **2)** μετ' αἰτ., ἀποκρούω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀπωθῶ, οὐδ' ἔτι φασὶν Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους σχήσεσθ', ὅτι θὰ δυνηθῶσι ν' ἀποκρούσωσι, Ρ. 639. **IV.** κατέχομαι, σταματῶ, ἐν τῇ ὀ ἑβδομάτῃ ῥινῷ σχέτο (τὸ ἔγχος), Η. 248· ἔσχετο φωνή Ρ. 696, κτλ. **2)** ἀπέχομαί τινος, αὐτῆς, μάχης Β. 98, Γ. 84· βίης Ὀδ. Δ. 422· ἐχώμεθα δηϊοτῆτος ἐκ βελέων Ἰλ. Ξ.129· τῆς τιμωρίης Ἡρόδ. 6. 85· τῶν ἀθίκτων Σοφ. Ο. Τ. 891, κτλ.· μετ' ἀπαρ., Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 328 — οὕτως, οὐκ ἂν ἐσχόμην τὸ μὴ ἀποκλῆσαι τοὐμὸν ἄθλιον δέμας Σοφ. Ο. Τ.1387: — ὡσαύτως, κακῶν ἀπὸ χεῖρας ἔχεσθαι, «κακῶν ἀπέχεσθαι» (Σχόλ.), Ὀδ. Χ. 316· Μενέλεω σχέσθαι χέρα Εὐρ. Ρῆσ.174: — ἀπόλ., σχέο, σχέσθε, ἐπίσχες, παῦσαι, Ἥφαιστε, σχέο, τέκνον ἀγακλεὲς Ἰλ. Φ. 379· σχέσθε, φίλοι, καί μ' οἷον ἐάσατε, «παύσασθε, ὦ φίλοι, καὶ ἄφετέ με μόνον» (Θ. Γαζῆς), Χ. 416. **V.** ἀνέχομαι, ἄθαπτον ἐσχόμην νέκυν (δηλ. εἶναι) = **ἀνεσχόμην**, Σοφ. Ἀντ. 466.

Ἔχωνθι, = **ἔχωντι, ἔχωσι,** ὑποτακτ., Ἐπιγραφ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. CIG. 1568.

ἐψᾰλᾰτᾰι, Ἰων. γ' πληθ. Παθ. πρκμ. τοῦ **ψάλλω.**

ἐψᾰλέος, α, ον, (ἔψω) βραστός, κατάλληλος πρὸς βράσιν, Νικ. Ἀλεξιφ. 565.

ἐψ-άνδρα, ἡ, (ἀνήρ) ἡ ἔψουσα (βράζουσα) τοὺς ἄνδρας, ἐπίθ. τῆς Μηδείας, ἥτις διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἠθέλησε νὰ ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν νεότητα τὸν γέροντα Αἴσονα, Ἀνθ. Π. 15. 26, ἔνθα κακῶς **ἕψανδρα.**

ἐψάνη, ἡ, (ἔψω)· «ἐψητήριον· λοπάς» Ἡσύχ.

ἐψᾰνός, ή, όν, βεβρασμένος, βραστός, Ἱππ. 641. 45, Ἀριστ. Προβλ. 20. 4, 5· **ἐψανά,** τά, = **ἐψήματα,** Διοκλ. Καρύστ. παρ' Ἀθην. 68E.

ἔψεμα, τό, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἔψημα,** Ἐβδ. (Δ', Βασιλ. Δ', 38, 39).

ἐψευσμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. Παθ. πρκμ. τοῦ **ψεύδομαι,** ψευδῶς, ἀπατηλῶς, Πλάτ. Νόμ. 897Δ, Στράβ. 63.

ἐψέω, ἐψάω, ἴδε **ἑψω.**

ἔψημα, τό, πᾶν τὸ βεβρασμένον· πληθ., λάχανα πρὸς μαγειρείαν, Πλάτ. Πολ. 372C, 455C, Διοδ.1. 80, κλ. **II.** οἶνος ἡψημένος εἰς γλυκύτητα, βρασθεὶς ἕως οὗ ἔμεινε τὸ ἓν τρίτον αὐτοῦ, Ἱππ. 359. 6, Πολυδ. Γ', 17· τὸ γὰρ ἔψημά σου γευόμενος ἔλαθον ἐκροφήσας Πλάτ. Κωμ. «Συμμαχίᾳ» 4· Λατ. sapa, Πλίν.14.11. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἔψημα· ὅπερ ἔνιοι σίραιον καλοῦσιν, ἄλλοι γλυκύ».

ἐψημᾰτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ἔψημα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκ.

ἔψησις, εως, ἡ, βράσις, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ.10, κτλ.· ἡ ἔψ. τῶν κρεῶν Ἡρόδ. 4. 61· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Πολιτικ. 303E· — ἡ χώνευσις μεταλλικῶν οὐσιῶν, Θεοφ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 1.

ἐψητέον. ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ἕψω,** δὴ ἔψειν, Διοσκ. 2. 89.

ἐψητήρ, ῆρος, ὁ, χύτρα, ἀγγεῖον πρὸς βράσιν, Ἀνθ. Π.6.305.

ἐψητήριον, τό, «ἐψάνη· ἡ λοπάς» Ἡσύχ. **II.** = μαγειρεῖον, Ψευδο-Βασίλ. 1313Α.

ἐψητής, οῦ, ὁ βράζων, Ἀγαθαρχ. παρὰ Φωτ., Βασιλ.

ἐψητικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς βράσιν, κατάλληλος πρὸς βράσιμον, Γλωσσ.

ἐψητός, ή, όν, βραστός, βεβρασμένος, ὄξος Ξεν. Ἀν. 2. 3,14·

ὕδατα Νικ. Ἀλεξιφ. 111. **II.** **ἔψητοί, ῶν, οἱ, μικροὶ ἰχθύες** βραστοὶ πρὸς βρῶσιν, Ἀριστοφ. Σφ. 679, Ἄρχιππος ἐν «Ἰχθύσι» 8. Νικοφῶν ἐν «Χειροτάστορσι» 4, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 15, 2, Ἀθήν. 301A-C· πρβλ. **ἐπανθρακίς.**

ἐψία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, (ψῶ, ψειὰ) παιγνίδιον ὅπερ ἐπαίζετο διὰ ψηφιδίων· καθόλου, παιδιά, παιγνίδιον, Νικ. Θ. 880· «ἐψία· γέλως, παιδιά, χλεύη, ἔφοδος· ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι. ὁμιλία. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δευτέρῳ (Ἀποσπ. Σοφ. 4.)» Ἡσύχ. Ὑπάρχει πληθ. τύπος **ἔψια** ἢ **ἕψια, τά,** ἐν Ἐτυμολ. Μ. 406. 8, ἑρμηνευόμενα· «τὰ ἀπὸ λόγων παίγνια», παρὰ δὲ Ἡσυχ. «ἕψεια· παίγνια».

ἐψιάομαι, Ἀποθ. (ἐψία) παίζω μὲ ψηφῖδας, διασκεδάζω, θύρησι καθήμενοι ἐψιάσθων, «παιζέτωσαν» (Ἡσύχ.), Ὀδ. Ρ. 530· ἐψιάσθαι μολπῇ καὶ φόρμιγγι Φ. 429· ἀμφ' ἀστραγάλοισι .. ἐψιόωντο Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 118, πρβλ. Α. 459, Καλλ. εἰς Ἄρτεμιν 3, **εἰς Δημ. 36.**—Ἐπικ. ῥῆμα, πρβλ. **ἐφ-, καθ-εψιάομαι.**

ἐψιατέον· «παικτέον» Ἡσύχ.

ἐψιατικόν· «γυμναστικόν. παιγνιῶδες» Ἡσύχ.

ἐψιέω, ἴδε **ἐμψίω.**

ἐψιμῠθισμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. Παθ. πρκμ. τοῦ **ψιμυθίζω,** μετὰ ψιμυθίου, «κομμωτικῶς καὶ ἐψιμυθισμένως ἔχει, καὶ οὐ τὴν κατὰ φύσιν χροιάν, ἀλλὰ νόθον καὶ ξένην» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1064, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ καπηλικῶς ἔχειν.

ἐψόω, = **ἕψω,** ἐψοῦται ἡ τροφὴ Θεόδωρ. Ἀβουκ. 1553B, ἐν τῇ Ἑλλ. Πατρολογίᾳ.

ἕψω, γ' ἐνικ. παρατ. **ἧψε** Ἡρόδ. 1. 48 (Ἀντίγραφ. **ἕψεε,** ἴδε κατωτ.), Ἀριστοφ. Βάτρ. 505, Σφ. 239, ἀποσπ. 507, 548: μέλλ. **ἑψήσω** Νικοχάρης ἐν Ἀδήλ. 1, Μένανδρ. ἐν «Καρχηδονίῳ» 1: ἀόρ. **ἥψησα** Ἡρόδ. 1. 119 (κοινῶς **ἔψ-ησα**), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 109, 355, Πλάτ., κλ., πρβλ. **συν-έψω:** πρκμ **ἕψηκα** Φίλων 2. 245:—Μέσ., προστ. **ἕψου** Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 321: μέλλ. **ἑψήσομαι** Πλάτ. Πολ. 372C:—Παθ., μέλλ. **ἑψηθήσομαι** Γαλην.: ἀόρ. **ἡψήθην** Ἡρόδ. 4. 61, Πλουτ., κλ. (παρὰ τοῖς Ἑβδ. ἐν Λευΐτ. ς' 28 ἁπαντᾷ ὑποτακτικὴ παθητικοῦ ἀορίστ. **ἑψεθῇ** ἀντὶ **ἑψηθῇ**): μετοχ. **ἑψηθείς** Διοσκ. 5. 100, ἑψηθέντες ἐν οἴνῳ ὁ αὐτ. ἐν Εὐπορ. 1. 148: παρακειμ. **ἡψημένος** Ἀριστοτέλ. Προβλ. 5. 36. Διόδωρ. 2. 9, **ἑψημένος** Ἱππ. 628. 25, πρβλ. **ἀφέψω** II.— Ὁ ἐνεστὼς **ἑφέω,** ἐξ οὗ σχηματίζονται οἱ λοιποὶ χρόνοι, ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ τονισμοῦ ὃν φέρουσι τὰ Ἀντίγραφα· ἀλλ' ἀντὶ τῶν **ἑψῶ, ἑψοῦσι, ἑψεῖν, ἕψεσ,** ἐν ταῖς ἀρίστοις ἐκδόσεσι τίθενται τά: **ἕψω, ἕψουσι, ἕψειν, ἧψε,** ἴδε Δινδόρφ. de Dial. Hdt. σ. XXXVI· πρὸς δὲ οἱ τύποι **ἑψοῦντες, ἑψῶντες** παρὰ Διοδ. 1. 80. 81, διωρθώθησαν ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ Δινδ. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **πέσσω**). Βράζω, ἐπὶ κρέατος κτλ. (οὐδαμοῦ παρ' Ὅμ., ἴδε ἐν λ. **ὀπτάω**), χελώνην καὶ ἄρνα κατακόψας ὁμοῦ ἕψεε αὐτοὺς ἐν λέβητι χαλκέῳ Ἡρόδοτ. 1. 48, τὰ μὲν ὤπτησε τὰ δὲ ἕψησε τῶν κρεῶν αὐτόθι 119, ἑψήσαντές δὲ τὰ κρέα κατευωχέονται αὐτόθι 216, κ. ἀλλ., Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 9· [τὰ σμικρὰ κρέα] κατακόψαντα ἕψειν καὶ ὀπτᾶν Πλάτ. Εὐθύδημ. 301C, κλπ: χύτρας ἔτνους ἕψουσιν αἱ νεώτατα Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 845, Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 290D· παροιμία ἐπὶ ἀνωφελοῦς κόπου, λίθον ἕψεις (πρβλ. **πλίνθος**) Ἀριστοφ. Σφ. 280, Πλάτ. Ἐρυξ. 405B· μετὰ γεν. διαιρ., ἥψομεν τοῦ κορκόρου, ἑβράσαμεν μέρος τοῦ κορχόρου, Ἀριστοφ. Σφ. 239. — Μέσ., ἕψου μηδὲ λυπηθῇς πυρὶ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 321. — Παθητ., βράζομαι, ἐπὶ κρέατος, ἐπεὰν δὲ ἑψηθῇ τὰ κρέα, ὁ θύσας τῶν κρεῶν καὶ τῶν σπλάγχνων ἀπαρξάμενος ῥίπτει ἐς τὸ ἔμπροσθεν Ἡρόδοτ. 4. 61, κτλ.· ἐπὶ ὕδατος, ὑφίσταμαι βρασμόν, βράζω, πᾶν ὕδωρ προθερμανθὲν ψύχεται μᾶλλον, ὥσπερ τὸ τοῖς βασιλεῦσι παρασκευαζόμενον ὅταν ἑψηθῇ μέχρι ζέσεως Ἀριστοτέλ. Ἀποσπάσμ. 208, Πλούταρχ. 2. 690C. **2)** ἐπὶ μετάλλων, χωνεύω, καθαρίζω διὰ τοῦ πυρός, ἐψόμενος χρυσὸς Πινδ. Ν. 4. 133· πρβλ. **ἄπεφθος.** **3)** Μέσ., ἑψήσασθαι κόμην, βάψαι αὐτήν, «ἑψήσασθαι κόμην τὸ καταχρῶσαι ἔλεγον» Πολυδ. Β', 35· πρβλ. Φώτ., Ἡσύχ. **4)** μεταφ., περιθάλπω, τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ καθήμενος ἕψοι μάταν, ἁπάντων καλῶν ἄμμοσος Πινδ. Ο. 1. 133, ἴδε Dissen. (83), καὶ πρβλ. **πέσσω** III. 3.

ἕω, Ἰων. ὑποτ. ἐνεστ. τοῦ εἰμί.

ἕω, Ἰων. ὑποτ. ἀορ. 6' τοῦ **ἵημι.** **2)** γεν. καὶ αἰτ. τοῦ **ἕως, ἠώς, αὐγή.**

ἑώ, = **ἐγώ,** Ἰωάνν. Σκυλίτζης (πρβλ. τὸ Βοιωτικὸν **ἰώ**).

Ἑωαναπολεύς, έως, ὁ, προσηγορία τοῦ Θεοῦ, Θ. Λάσκ. σ. 766, ἔκδ. Μί.

ἕωγα, ἐώγμαι, ἴδε **οἴγνυμι.**

ἔωθα, ἐώθεα, ἴδε **ἔθω.**

ἔωθεν, Ἐπικ. **ἠῶθεν** (δ' ἴδε), Ἐπίρρ., (ἕως) ἀπὸ πρωΐας, «ἀπὸ 'νωρίς», «ἀπὸ τὴν αὐγήν», ἀεὶ γάρ δὴ .. εἰώθειμεν φοιτᾶν .. παρὰ τὸν Σωκράτη, συλλεγόμενοι ἔωθεν εἰς τὸ δικαστήριον Πλάτωνος Φαίδων 59D, κτλ.· ἔωθεν εὐθὺς Ἀριστοφ. Πλ. 1121, Εὔβουλος ἐν Ἀδήλ. 1. 8. **2)** αὔριον ἔωθεν, αὔριον πρωΐ πρωΐ, εἰς τὰ χαράγματα, Ξεν. Κύρ. 4. 2, 6· αὔριον ἔωθεν ἀφίκου οἴκαδε καὶ μὴ ἄλλως ποιήσῃς Πλάτωνος Λάχ. 201B· οὗτος, ἔωθεν μόνον Ἀριστοφ. ἐν «Ἀχαρναῖς» 277, ἐν «Νεφέλαις» 1195, Πλάτ., κλ.· τὸ γ' ἔωθεν Ἀριστοτέλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 14, 22.

ἑωθῐνός, ή, όν, (ἕως) πρώϊος, πρωϊνός, γίνεταί σφι ὁ ἥλιος κατάπερ τοῖσι ἄλλοισι ὁ ἑωθινὸς Ἡρόδ. 3. 104· ἑωθινὸς .. εἶδον στρατὸν Σοφ. Ἀποσπ. 445· οὔσης .. ἐκκλησίας ἑωθινῆς Ἀριστοφ. Ἀχ. 20· τὸ ἑωθινόν, ὡς ἐπίρρ., ἑνωρίς, πρωΐ, Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ. ἐν τῇ ἀρχῇ. Ἱππ. π. Ἀέρ. 282· οὕτως, ἐξ ἑωθινοῦ, = ἔωθεν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 2, Πλάτ. κλ.· ἐξ ἑωθινοῦ μέχρι δείλης Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 5· εὐθὺς ἐξ ἑωθινοῦ Ἄλεξις ἐν «Φυγάδι» 1. 4· περὶ τὴν ἑωθ. φυλακήν, περὶ τὴν πρωϊνὴν φυλακήν, Λατ. sub quartam vigiliam, Πολύβ. 3. 67, 2· ὑπὸ τὴν ἑωθ. (μόνον) αὐτόθι 43. 1· τῆς ἑωθ. φυλακῆς Πλουτ. Πομπ. 68· προσειπεῖν τὸ ἑωθ., προσειπεῖν τὸν πρωϊνὸν χαιρετισμόν, τὸ «καλημέρα», Λουκ. ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ Προσαγ. Πταίσμ. 1· πρβλ. Μάχωνα παρ' Ἀθην. 580D (ἔνθα τό γ' ἑωθινὸν εἶναι ἡ πιθ. γραφ.)· ἑωθιναὶ δῖκαι, παροιμία ἐπὶ ὑποθέσεων ταχέως συντελουμένων, «τὰ βραχέα πράγματα, ἐπεὶ ταῦτα ὄρθρου ἐξεδίκαζον» Α. Β. 258. **2)** ἀνατολικός, Διον. Π. 697· Συγκρ. **-ώτερος** Στράβ. 493· Ὑπερθετ. **-ώτατος** ὁ αὐτ. 199· ἑωθινὸς ἀστήρ, ὁ αὐγερινός, Ἑβδ. (Σειράχ, Ε', 6)· ἑωθ. προσευχαί Εὐσέβ. V. 409B. **3)** ὡς οὐσ. (α') **ἡ ἑωθινὴ** (ἐξυπ. ὥρα) = **πρωΐα,** Ἑβδ. (Α', Μακκ. Ε. 30), Πολύβ. 1. 53, 4, κλ.· (β') **τὰ ἑωθινά,** = **ὄρθρος,** ἑωθινὴ προσευχή, Χρον. Πάσχ. 552. 13· (γ') **τὸ ἑωθινόν** (ἐξυπ. τροπάριον), ὅπερ ψάλλεται εἰς τὸ τέλος τῶν **αἴνων.** Ὑπάρχουσι δὲ ἑνδεκα ἑωθινά, Στουδ. 1709C, Λέων 300 κέξ.

ἑῷος, ον. ὡσαύτως **α, ον,** ποιητ. ἀντὶ **ἕῳος, ἑωθινός,** ὡς ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, εἰ δ' ἄγε δὴ νῆσον μὲν Ἑῴου Ἀπόλλωνος τήνδ' Ἱερὴν κλείωμεν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 686, ἐπικλείοντες Ἑῷον Ἀπόλλωνα αὐτόθι 700· ὡσαύτως, ἀνατολικός, ἐπ' ἀντολίην Σαλμωνίδος ἄχρι καρήνου, ἣν Κρήτης ἐνέπουσιν ἑῴονἔμμεναι ἄκρην Διον. Περ. 111.

ἑᾶκει, ἴδε **ἔοικα.**

ἑωλίζομαι (ἕωλος), εἶμαι ἢ γίνομαι ἕωλος, παλαιοῦμαι, ἐπὶ ἰχθύος, Γαλην. 390F· τὸ ἐνεργ. **ἑωλίζω** = ἕωλον ποιῶ, Ρουφ. παρ' Ὀρειβασ. Ι. 271, 7.

ἑωλο-κρᾰσία, ἡ, (κρᾶσις) μῖγμα ζωμῶν ἐξ **ἑώλων** δείπνων, ὅπερ ἐπέχεον ἐπὶ τῶν καταβληθέντων ἐκ τῆς μέθης καὶ τοῦ ὕπνου συντρόφων αὐτῶν οἱ μὴ μεθυσθέντες συμπόται αὐτῶν χάριν παιδιᾶς καὶ γέλωτος κατὰ τὸ τέλος συμποσίου, μεταφ. ἑωλοκρασίαν τινά μου τῆς πονηρίας τῆς αὐτοῦ κατασκεδάσας, καταχύσας ἐπ' ἐμὲ τὰ ἀηδῆ καὶ ἑωλα κράματα τῆς ἑαυτοῦ κακίας, Δημ. 242. 13, ἔνθα ὁ Σουΐδας παρατηρεῖ: «ἐγὼ δὲ μᾶλλον νομίζω πεποιῆσθαι τὸ ὄνομα ὑπὸ τοῦ ῥήτορος ἀπὸ τῶν **ἑώλων,** ἃ ἐστιν ἀρχαῖα, ὅτι πράγματα ἀρχαῖα συγκεράσας κατηγορεῖ ὁ Αἰσχίνης» Σουΐδ. ἐν λ., πρβλ. Λουκ. Συμπ. 3· ἀλλ' ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Πλουτ. 2. 148A, εἰμένει τὸ .. δυσάρεστον, ὥσπερ ἑωλοκρασία τις ὕβρεως ἢ ὀργῆς, φανερῶς εἶναι = τῷ **κραιπάλη,** Ἡσύχ.

ἕωλος, ον, (πιθ. ἐκ τοῦ **ἕως, ἠώς**) μιᾶς ἡμέρας, παλαιός, ὁ μείνας μέχρι τῆς αὔριον, ἐπὶ κρέατος καὶ ἰχθύων, παλαιός, ἀντίθετον τῷ **πρόσφατος,** σήπονθ' ἕωλοι κείμενοι δύ' ἡμέρας ἢ τρεῖς Ἀντιφάνης ἐν «Μοιχοῖς» 1. 6· αὔριον ἕωλον τοῦτ' ἔχων [τὸ τέμαχος] οὐκ ἄχθομαι Ἀξιόνικος ἐν «Χαλκιδικῷ» 1. 15· οὕτω, πρόσφατόν ἐστι καὶ νέον ὕδωρ τὸ ὑόμενον, ἕωλον δὲ καὶ παλαιὸν τὸ λιμναῖον Ἀριστ. Ἀποσπ. 207· ἀδικεῖς, ὦ Χάρων, ἕωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων Λουκ. Κατάπλ. 18:— ἡ ἕωλος ἡμέρα, ἡ μετὰ τὴν εὐωχίαν ἡμέρα, ἰδίως ἡ μετὰ τοὺς γάμους, ὁπότε τὰ λείψανα τοῦ τῆς προτεραίας συμποσίου ἐτρώγοντο, Ἀξιόνικος ἐν «Χαλκιδικῷ» 2· ἕωλος θρυαλλίς, ἡ πλησιάζουσα νὰ σβεσθῇ ἐκ τῆς παλαιότητος, θᾶττον γοῦν τῶν ἐπιορκεῖν τις ἐπιχειρούντων ἕωλον θρυαλλίδα φοβηθείη ἂν ἢ τὴν τοῦ πανδαμάτορος κεραυνοῦ φλόγα Λουκ. Τίμ. 2. **2)** ἐπὶ πράξεων, παλαιός, ἀπηρχαιωμένος, «σκωριασμένος», ταδικήματα ἕωλα .. εἰς ἡμᾶς διὰ τοῦ πυρὸς ἐξικνεῖται Δημ. 551. 13· ῥαψῳδίαι, πράγματα Πλούτ. 2. 514C, 674F· ἕωλόν ἐστι τὸ λέγειν 777B, πρβλ. Λουκ. Ψευδολογιστ. 5. **3)** ἐπὶ χρημάτων, ὁ κείμενος ἄχρηστος, ἐπισεσωρευμένος, περίεργόν ἐστιν ἀποκεῖσθαι πάνυ ἕωλον ἔνδον ἀργύριον Φιλέταιρος ἐν «Κυναγίδι», 2. 10. **4)** ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ παραμελῶν τι καὶ ἀναβάλλων ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ, βραδύς, ἄτολμος, Πλουτ. Νικ. 21· ἀλλ' ὡσαύτως, ὁ κραιπαλῶν τὴν ὑστεραίαν μέθης, Λατιν. hesternus, εἰ μὴ ναυτιώδης, μηδὲ θολερός, μηδὲ ἕωλος, μηδὲ τεταραγμένος ὁ αὐτ. 2. 128E· ἕωλος ταῖς μνήμαις αὐτόθι 611E.

ἐώλπει, ἴδε **ἔλπομαι.**

ἔῶμεν ἢ **ἔωμεν,** μεμονωμένος τις τύπος ὑποτακτ. εὑρισκόμενος ἐν Ἰλ. Τ. 402, ἐπί χ' ἐῶμεν (ἔωμεν Monro) πολέμοιο, ἀφοῦ κορεσθῶμεν πολέμου, (ὡς ἑρμηνεύουσιν αὐτὸ τινὲς τῶν παλαιῶν). —Ἡ ἔννοια καὶ σύνταξις εἶναι ὡς ἡ τοῦ **ἄω,** κορέννυμαι, πληροῦ-

μαι πράγματός τινος, καὶ εἰς τὸ ῥῆμα τοῦτο ὁ Buttm. καὶ ὁ Spitzner ἀνάγουσιν αὐτό. Νεώτεροι γραμματικοὶ ἀνάγουσιν αὐτὸ εἰς τὸ ἵημι μετὰ τῆς σημασίας τοῦ **ἀνίημι** Il. 8. 6.

ἐών, Ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. μετοχ. τοῦ **εἰμί.**

ἐώνημαι, ἐωνήμην, ἴδε **ὠνέομαι.**

ἐῳνοχόει, ἴδε **οἰνοχοέω.**

ἔωντι = **ὦσι,** γ' πληθ. ἐνεστ. τοῦ **εἰμί,** Ἐπίγρ. Κρήτης ἐν CIG. 2556.14, Ῥόδου ἐν CIG. 2525. 55.

ἔῳξα, ἴδε **οἴγνυμι.**

ἐῷος, α, ον, Αἰσχύλ. Πρ. 25, κτλ.· **ὡσαύτως, ος, ον.** ἑῴοις ζμοια φλεγέθων βολαῖς ἁλίου Εὐρ. Φοίν. 169· ποιητ. **ἑῷος.** Ἰωνικ. καὶ παρ' Ὁμ. **ἠῷος.** ὁ ἴδε: (**ἕως**). Ὁ κατὰ πρωΐαν γινόμενος, πρωϊνός, πάχνην θ' ἑῴαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν Αἰσχύλ. ἔνθ' ἄνωτ.· ὡς ἡμῖν ἤδη λομπρὸν ἡλίου σέλας ἑῷα κινεῖ φθέγματ' ὀρνίθων σαφῆ Σοφοκλ. Ἠλέκτρ. 18, κτλ.:—ἑῷος ἀστὴρ = Ἑωσφόρος, Εὐρ. Ἀποσπ. 999· οὔθ' Ἕσπερος οὐθ' Ἑῷος οὕτω θαυμαστὸς Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5.1, 15· ἑῷος ἐξαναστῆναι, ἐγερθῆναι ἑωρὶς τὸ πρωΐ, Εὐρ. Ἡλ. 786. **2)** ἀνατολικός, Λατ. Eōus, εὑρόντες τεταγμένους .. Κορινθίων τοὺς φυγάδας ὡς πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν πρὸς τῷ ἑῴῳ τείχει Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 9· τὰ ἑῷα, τὰ ἀνατολικὰ μέρη. Λουκ. Χάρων 5· ἐξ ἑῴας (δηλ. χώρας) Ἀριστ. Προβλ. 26. 54, 4· κατὰ τὰς ἑῴας ὁ αὐτ. π. Κόσμ. 4, 1.

ἑώρα, ἡ, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **αἰώρα,** ὃ ἴδε. **II.** ἑορτή τις τῆς Ἠριγόνης ὡσαύτως καλουμένη καὶ **ἀλῆτις,** Ἀθήν. 618E· πρβλ. Ἑρμηνευτ. εἰς Ἡλιόδ. Δ', 55, ἔνθα ἡ λ. γράφεται: **αἰώρα.**

ἑώρᾱ, ἑώρᾱκα, ἴδε **ὁράω.**

ἐώργει, ἴδε **ἔρδω.**

ἐωρίω, ἐώρημα, ἐώρησις, ἐωρίζω, τύποι ἰσοδύναμοι τοῖς **αἰωρ-**· πρβλ. **μετ-έωρος, -ίζω**

ἑώρταζον, ἑορτάζω.

ἔωρτο, ἴδε **ἀείρω.**

ἕως, ἡ, Ἀττ. τύπος τοῦ Ἰων. **ἠώς,** ὃ ἴδε.

ἕως, Ἐπικ. **εἶος, εἷος** καὶ **ἧος** (ἴδε ἐν τέλ.): **A.** ἀναφορικὸν μόριον ἐν χρήσει ὡς τὸ Λατ. donec, dum, πρὸς ἔκφρασιν τοῦ χρονικοῦ σημείου μέχρις οὗ ἐνέργειά τις προχωρεῖ ἢ ἐν σχέσει πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐνεργείας, μέχρις, ἕως, ἢ πρὸς τὴν συνέχειαν αὐτῆς, ἐνόσῳ, ἐνῷ. **I.** μέχρις, ἕως, **1)** ὡς χρονικὸς σύνδεσμος, **α)** μεθ' ὁριστικῆς, ἐπὶ γεγονότος ἐν τῷ παρελθόντι χρόνῳ, θῦνε διὰ προμάχων, εἷος φίλον ὤλεσε θυμὸν Ἰλ. Λ. 342· ἕως μὲν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἁγνὴ οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν Ὀδ. Ε. 123· ἕως ἀπώλεσέν τε καὐτὸς ὤλετο Σοφ. Ἀποσπ. 225, παρ' Αἰσχύλ. Πέρσ. 428, 464, κτλ.· ὅταν ὑπάρχῃ παραταττ. μετὰ τοῦ **ἂν** ἐν τῇ ἀποδόσει, τότε ἡ μετὰ τοῦ **ἕως** πρότασις ἐκφράζει πρᾶξιν μὴ τελεσθεῖσαν, καὶ αὐτὸς ἠδέως μὲν ἂν Καλλικλεῖ τούτῳ ἔτι διελεγόμην, ἕως αὐτῷ τὴν τοῦ Ἀμφίονος ἀπέδωκα ῥῆσιν, θὰ ἐξηκολούθουν ἔτι νὰ συνομιλῶ μετὰ τούτου ἕως ὅτου θὰ εἶχον ἀποδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν .., Πλάτ. Γοργ. 506B, πρβλ. Κρατ. 396C. **β) ἕως ἄν** ἤ **κε** μεθ' ὑποτακτ. ἀναφερόμενον εἰς ἀβέβαιον γεγονὸς ἐν τῷ μέλλοντι χρόνῳ, μαχήσομαι .., εἴως κε τέλος πολεμοιο κιχείω, μέχρις ὅτου ἐπιτύχω, Ἰλ. Γ. 291, Ἀργειφόντης, ὃς σ' ἄξει εἴως κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσσῃ Ω. 183, τούτου (δηλ. τοῦ ποτομοῦ) παρ' ὄχθας ἔρῳ' ἕως ἂν ἐξίκῃ καταβασμὸν κτλ. Αἰσχύλ. Πρ. 810· οὐδ' ἂν ἁπάντων τῶν ἄλλων γένηται κύριος, οὐδὲν ἐστ' αὐτῷ βεβαίως ἔχειν, ἕως ἂν ὑμεῖς δημοκρατῆσθε Δημ. 135. 1, κτλ.· παρὰ Τραγ. τὸ **ἂν** ἐνίοτε παραλείπεται, ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς Σοφ Αἴ. 555· ἕως κληθῇ ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 147· ἕως ἀνῇ τὸ πῆμα ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 764· πρβλ. Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 141. **γ) ἕως** μετ' εὐκτ. ἀναφερόμενον εἰς ἀβέβαιον γεγονὸς ἐν τῷ παρελθόντι, ὥρσε .. Βορέην, ἕως ὅ γε Φαιήκεσσι .. μιγείη Ὀδ. Ε. 386, πρβλ. Ι. 376, Ἀριστοφ. Βάτρ. 766· περιεμένομεν οὖν ἑκάστοτε ἕως ἀνοιχθείη τὸ δεσμωτήριον Πλάτ. Φαίδων 59D, κτλ.:— **ἂν** ἤ **κε** προστίθεται εἰς τὴν εὐκτικὴν (οὐχὶ εἰς τὸ **ἕως**), ἂν τὸ γεγονὸς παρίσταται ἐξαρτώμενον ἐκ περιστάσεων, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη, ἕως ὅτου (εἰ δυνατὸν) ἅπαντα ἀποδοθῶσι, Ὀδ. Β. 78· οὐκ ἂν ἀποκρίναιο, ἕως ἂν σκέψαιο Πλάτ. Φαίδων 101D· τὸ φάρμακον τοῦτ' ἄπυρον ἀκτῖνός τ' ἀεὶ θερμῆς ἄθικτον ἐν μυχοῖς σώζειν ἐμέ, ἕως νιν ἀρτίχριστον ἀμισσαιμί που Σοφ. Τρ. 687· κἀγὼ μὲν ἤξίουν αὐτοὺς μαστιγοῦν τὸν ἐκβοθέντα καὶ στρεβλοῦν, ἕως τἀληθῆ ὀΐεσαν αὐτοῖς λέγειν Ἰσοκρ. 361D.—Ἐν τῇ Ὀδ. τὸ **ἕως** (ἄνευ τοῦ ἂν) σχεδὸν λαμβάνει τὴν δύναμιν τελικοῦ συνδέσμου, ὥστε, ἵνα, εἷος Πηνελόπειαν .. παύσειε κλαυθμοῖο Δ. 800· ὄφρα δὲ χρυσείῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον εἷος χυτλώσαιτο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν Ζ. 80· ἀρώμενος εἷος ἵκοιο γῆράς τε λιπαρὸν θρέψαιό τε φαίδιμον υἱόν Τ. 367. **δ)** μετ' ἀπαρ., μόνον παρὰ μεταγεν. συγγραφ., Αἰλ. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ. **ἱλυσπώμενον.** **2)** μετὰ μεμονωμένων λέξεων, ὡς **ἄχρι, μέχρι,** Λατ. usque, τὸ πλεῖστον μετ' ἐπιρρ. χρόνου, ἕως ὅτε, Λατ. usque dum, μέχρι τοῦ χρόνου καθ' ὃν, μεθ' ὁριστ., Ξεν. Κύρ. 5.1, 25· οὕτως, ἕως οὗ Ἡρόδ. 2. 103· καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτήν, ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον Εὐαγγ. κ. Ματθ. α', 24, κτλ.· ἴσθι εὐνοῶν τῷ ἀντιδίκῳ σου ταχύ, ἕως ὅτου εἶ ἐν τῇ ὁδῷ μετ' αὐτοῦ αὐ ὀθ ε', 25, κτλ.· ἕως πότε; Λατ. quousque? ὡσαύτως, αὐτόθ. ιζ', 17, κ. Ἰω. ι', 24· ὡσαύτως, ἕως ὁπότε Θουκ. 3 108· ἕως ἄρτι Α' Ἐπιστ. Ἰω δ', 9· καὶ ἐπὶ τόπου, ἕως ὧδε, Λατ. huc usque, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κγ', 5:—ὡσαύτως μετὰ γεν., ἕως τοῦ ἀποτῖσαι, ἕως ὅτου πληρώσῃ, Νόμ. παρ' Αἰσχίν. 3.18, πρβλ. Δημ. 262.5, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9.46 3, κτλ.:—ὡσαύτως μετὰ προθ., ἕως πρὸς καλὸν ἑῷον ἀστέρα Ἀνθ. Π. 5. 201· καὶ ἐπὶ τόπου, ἕως εἰς τὸν χάρακα Πολύβ. 1.11.4· ἕως ἐπὶ τὴν θάλασσαν (διάφ. γραφ. ὡς) Πράξ. Ἀποστ. ιζ', 14·— μετ' αἰτ., Γεώργ. Σύγκελλ. 7A κτλ.

II. ἐνόσῳ, ἐνῷ, ἐφ' ὅσον, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν ἀρχῇ στίχου, παρ' Ὁμ. μεθ' ὁριστ., εἴως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν Ὀδ. Ν. 315· ἤσθιε δ' εἷος ἀοιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀείδων Ρ. 358· αὐτὰρ ἐγώ γε οὐκ ἀλέγω, εἷός μοι ἐχέφρων Πηνελόπεια ζώει ἐνὶ μεγάροις καὶ Τηλέμαχος θεοειδής Ρ. 390· ἕως δ' ἔτ' ἔμφρων εἰμὶ Αἰσχύλ. Χο. 1026, Πέρσ. 710· ἕως ἔτι ἐλπὶς [ἦν] Θουκ. 8. 40:— ἐπὶ τοιαύτης σημασίας τίθεται ἐν τῇ ἀποδόσει **τέως,** Ἐπικ. **τείως, τεῖος,** εἷος ἐγὼ περ! κεῖνα πολὺν βίοτον συναγείρων ἠλάλημην, τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνε Ὀδ. Δ. 90· οἱ δ' εἷος μὲν σῖτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρόν, τόφρα βοῶν ἀπέχοντο λιλαιόμενοι βιότοιο Μ. 328· εἷος ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγαυοῦ Νέστορος υἱὸς Ἰλ. Σ. 15· τόφρα δὲ Κ. 507, Υ. 41· δὲ μόνον Α. 193, Ὀδ. Δ. 120. **6)** παρ' Ἀττ. ἐνίοτε, ἕως ἄν, μεθ' ὑποτακτ. ὅταν πᾶσα ἡ ἐνέργεια ἀναφέρηται εἰς τὸ μέλλον, οὗ μοι .. ἐλπίς, ἕως ἂν αἴθῃ πῦρ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1435· λέγειν τε χρὴ καὶ ἐρωτᾶν ἕως ἂν ἐῶσιν Πλάτ. Φαίδων 85B, κτλ. **γ) ἕως,** μετ' εὐκτ ἐν περιπτώσει ἐπανειλημμένης ἐνεργείας, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 155A.

B. Παρ' Ὁμ. ἐνίοτε = **τέως,** ἐπί τινα χρόνον, μέχρι τινός, εἴως μὲν .. ὦρνυον .. αὐτὰρ ἐπεί .. Ἰλ. Μ. 142· εἴως μὲν ἀπείλει .. ἀλλ' ὅτε .. Ν. 143· εἴως μὲν .. ἕποντο .. αὐτὰρ ἐπεί .. Ο. 277, πρβλ. Ρ. 727, 730, Ὀδ. Β. 148· συνεχῶς, Γ. 126. ἐν Ἡροδ. 8. 74 εἶναι πιθανῶς σφάλμα τῶν ἀντιγραφέων ἀντὶ τοῦ **τέως.**

[**ἕως,** μετὰ τῆς φυσικῆς αὐτοῦ ποσότητος ἰάμβου μόνον ἅπαξ παρ' Ὁμήρῳ, ἐν Ὀδ. Β. 78· ὡς μονοσύλλ. ἐν Ἰλ. Ρ. 727, Ὀδ. Β. 148, κτλ.· ὡς σπονδεῖος ἐν τῷ τύπῳ **εἷως,** ἐν Ἰλ. Γ. 291, Α. 342, κτλ.· ὡς τροχαῖος ἐν τῷ τύπῳ **εἷος,** εἷος ὁ ταῦθ' ὥρμαινε Κ. 507· εἷος ἐγὼ .. Ὀδ. Δ. 90, πρβλ. Ζ. 280. Ι. 233, κτλ.— Ὅπου εἶναι σπονδεῖος ἢ τροχαῖος, ὁ Κούρτ. προτιμᾷ τὴν γραφὴν **ἥως, ἧος,** ὅ ἐ. ἧϜος. Δωρ. **ἅϜος, ἅς,** πρβλ. Σανσκρ. yâvat (quamdiu).]

ἕωσα, ἴδε **ὠθέω.**

ἕωσι, Ἰων. ἀντὶ **ὦσι.** γ' πληθ. ἐνεστ. ὑποτακτ. τοῦ **εἰμί.**

ἑωσπερ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἕως,** ἔτι καὶ **ἑως,** Θουκ. 7. 19, Πλάτ., κλ.

Ἑωσ-φόρος, Δωρ. **Ἀωσφόρος,** ὁ, ὁ φέρων τὴν πρωΐαν, Λατ. Lucifer, ὁ Ἑωθινὸς ἀστήρ, δηλ. ἡ Ἀφροδίτη, κοινῶς «Αὐγερινός», Ἰλ. Ψ. 226, Ἡσ. Θ. 381, Πινδ. Ι. 4. 40 (3. 42): πρβλ. **φωσφόρος.** [Παρ' Ὁμ. ἀείποτε τρισύλλ. κατὰ συνίζησιν.]— Ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ = σατᾶς, Ὡριγ. IV. 45C, Εὐσ. III. 556B, Γρηγ. Ναζ. III. 443A, Εὐάγρ. 1220D. (Τὸ ἐν Ἡσαΐᾳ (ΙΔ', 12) χωρ. ον: πῶς ἐξέπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὁ ἑωσφόρος ὁ πρωΐ ἀνατέλλων; δὲν ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν πτῶσιν τοῦ σατανᾶ).

ἑωυτοῦ, ἑωυτέων, Ἰων. ἀντὶ **ἑαυτοῦ,** κτλ.

F

[F, τὸ **δίγαμμα** ἢ **βαῦ** (ἄκλιτα), ἔτι δὲ '**τὸ δίγαμμον**', ἕκτον γράμμα τοῦ πάλαι Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, περισωθὲν ὡς 'στίγμα' (Ϛ), ὅθεν ὡς ἀριθμὸς Ϛ' = 6.—Πιθανώτατα τὸ F εἶνε λείψανον τῆς προφοινικείου τῶν Ἑλλήνων γραφῆς, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπουσίας τοῦ συμβόλου τούτου ἔκ τε τῆς Φοινικικῆς γλώσσης καὶ ἐκ τοῦ ἀλφαβήτου τῶν πρὸς ἀνατολὰς Ἑλληνικῶν χωρῶν καὶ ἀποικιῶν, ἔτι δ' ἐκ τῆς παρουσίας ὁμοίου τῷ F συμβόλου ἐν τῇ παναρχαίῳ τῆς Κρήτης (Κνωσοῦ καὶ Φαιστοῦ) γραφῇ.

Ἐν τοῖς σῳζομένοις λειψάνοις τῆς τε Αἰολικῆς καὶ Ἰωνικῆς καὶ Ἀττικῆς* διαλέκτου τὸ δίγαμμα οὐδαμοῦ ἁπαντᾷ, εὑρηται δ' ὅμως

---

* Ἐν ταῖς ἀναριθμήτοις Ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς τρία μόνα παραδείγματα καὶ ταῦτα ὕποπτα εὑρέθησαν μέχρι τοῦδε, ἤγουν· αἱ CIA, iv, 1, c 373, [illegible] (σ. 198) ἀν]εθεκεν τα[θεναιαι δ]εκα[τεν]

ἐν ταῖς **Δωρικαῖς** διαλέκτοις τῆς **Λακωνικῆς**, Ἡρακλείας, Ἄργους, **Κορίνθου**, Κορκύρας, Μεγάρων, **Κρήτης**, Ἀχαΐας, (Ἠπείρου), Λοκρίδος, Φωκίδος, **Δελφῶν**, Θεσσαλίας, Ἠλιάδος, Ἀρκαδίας, Κύπρου, (Παμφυλίας), **Βοιωτίας**. Ἐν ταύταις ταῖς διαλέκτοις τὸ F φαίνεται ὅτι ἔσχεν εὐρείαν τινα διάδοσιν, ἅτε ἁπάντων σποράδην καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς παλαιοτάταις ἐπιγραφαῖς, περισῳζόμενον δὲ μέχρι τέλους τῆς δοκίμου ἀρχαιότητος.

ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΩΝ ΘΕΩΡΙΑΙ. Οἱ παλαιότεροι γραμματικοὶ ἐγνώρισαν τὸ F (μᾶλλον ἐκ τῶν τότε πανταχοῦ προστυγχανουσῶν ἐπιγραφῶν ἢ ἐκ τῶν διαλεκτικῶν ποιημάτων) ἐν χρόνοις καθ' οὓς τὸ σύμβολον τοῦτο ἦν ἀπὸ πολλοῦ ἤδη νεκρόν, ἀγνοοῦντες δὲ οὐ μόνον τὴν φύσιν ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἀρχαῖον αὐτοῦ ὄνομα ἐκάλεσαν αὐτὸ **δίγαμμα**, ἤγουν 'διπλοῦν γάμμα', ἀποβλέποντες εἰς τὴν ἐξωτερικὴν αὐτοῦ μορφὴν (F = Γ). Ἐκαλεῖτο δ' ἐνίοτε καὶ **βαῦ** κατὰ τὸ Λατινικὸν V (vau), ὅπερ ἐτυμολογικῶς ἐνομίσθη ταυτόσημον, καὶ γράμμα ὅπερ τότε ὡς φωνῆεν μὲν ἐξηλληνίζετο διὰ τοῦ ϒ (ου), ὡς σύμφωνον δὲ διὰ τοῦ συμφωνοειδοῦς υ (εὐθύς, εὐρύς, εὐεργέτης) ἢ β. Ἀντιγράφοντες δ' ὅμως διαλεκτικὰ κείμενα οἱ παλαιότεροι Ἕλληνες τὸ F ἀπέδιδον ἢ **παραστατικῶς** (γραφικῶς) διὰ τοῦ Γ (ἐνίοτε δὲ καὶ διὰ τοῦ Τ ἢ Ε), τοῦ μάλιστα παρεμφεροῦς τῷ F, ἢ **φωνητικῶς** διὰ τῶν συμφωνοειδῶν γραμμάτων V (ϒ, υ) καὶ Β (β), ἔτι δὲ καὶ διὰ τοῦ Φ (φ), ἅπερ ἤδη προεφέροντο ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.

Τὰ ἑπόμενα παραδείγματα εἰλημμένα τὰ πλεῖστα ἐκ τοῦ Ἡσυχίου καὶ τοῦ Μεγάλου Ἐτυμολογικοῦ διευκρινοῦσι σαφέστερον τὰ εἰρημένα.

Α'. **Παραστατικῶς**: **1)** F = Γ, οἷον· ϝακτὸς (ἀκτός), ϝέαρ (ἔαρ), ϝίσχὺν (ἰσχύν), ϝῖπον (εἶπον), ϝιτέα (ἰτέα), ϝοῖδα (οἶδα), ϝοῖνος (οἶνος), ϝόρτυξ (ὄρτυξ), ϝέτορ (ἔτος), ϝεκᾶσα (ἑκοῦσα), ϝέστα (vesta, στολή), ϝῷ (ἑῷ, ἑαυτῷ), κτλ. Πρβλ. καὶ Βεκκήρου Ἀνέκδοτα σελ.1168: 'Προστίθεται δὲ καὶ τὸ Γ παρ' Αἰολεῦσι καὶ Ἴωσι καὶ Δωριεῦσι καὶ Λάκωσι καὶ Βοιωτοῖς, οἷον· ἄναξ γουάναξ, Ἕλενα Γουέλενα, ἅπαξ δὲ παρ' Ἀλκαίῳ τὸ ῥήξεις γούρηξεις εἴρηται'. (Ὅρα καὶ κατωτέρω Σημ.). **2)** F = Τ, οἷον· τραγαλέον (διερρωγότα), τηράνθεμιον (ἡράνθεμον). **3)** F = Ε, οἷον· εὸν ἐκ τοῦ ϝον (ὄν).

Β'. **Φωνητικῶς**: **1)** F = V, Υ (υ), οἷον· ἀυάταν (ἄτας), υἐσις (στολή), ἄυρηκτος (ἄρρηκτος), ἐυράγη (ἐρράγη), ἔυαδε (ἔαδε). νᾶυος (ναός), κτλ. **2)** F = Β (β), οἷον· βεῖκατι (εἴκατι, εἴκοσι), ἀβήδονα (ἀηδόνα), βαβέλιος (ἀέλιος, ἥλιος), βιδεῖν (ἰδεῖν), φάβος (φάος, φῶς), ὤβεα (ὠά), βηράνθεμιον (ἡράνθεμον), βαδὺ (ἁδύ, ἡδύ), κτλ. Τούτοις προσθετέα πολλὰ ἀπὸ τοῦ βρ- ἀρχόμενα, οἷον· βραΐδιος (ῥᾴδιος), βράκος (ῥάκος), Βραδάμανθυς (Ῥαδάμανθυς), βρήτωρ (ῥήτωρ), βρόδον (ῥόδον), βρίσδα (ῥίζα), βρυτήρ (ῥυτήρ), κτλ. Ὡσαύτως ἐν Βοιωτικαῖς ἐπιγραφαῖς· Βορθαγόρας, Βράμις, Βρανίδας, Εὐρυβάνασα, Βοικέτας, βοικίαρ (οἰκίας), ὄρβος (= ὄρφος, ὄρος), διαβειπάμενος, Βαναξιδούλου, Βοινοβίου, Εὐβάλκης, Εὔβανδρος, κτλ.
3) F = φ, οἷον· φίκατι (εἴκοσι, ἐν Παμφυλικῇ ἐπιγραφῇ), φέσπερε (ἕσπερε, παρὰ Σαπφοῖ;). Ἀλλ' ἐνταῦθα τὸ δίγαμμα F προφανῶς συγχέεται πρὸς τὸ Λατινικὸν γράμμα F, ὅπερ, ὡς εἰκός, ἐξελληνίζεται διὰ τοῦ ὁμοφώνου αὐτῷ φ.

Σημ. **Παλαιαὶ μαρτυρίαι περὶ τοῦ δίγαμμα**. Varro et Didimus apud Priscian. 'V vero loco consonantis posita eandem prorsus in omnibus vim habuit apud Latinos quam apud Aeoles habuit olim Digamma, id est Vau, ab ipsius voce profectum, teste Varrone et Didymo qui id ei nomen esse ostendunt... Adeo aut m hoc verum est quod pro digamma Aeolico F ponitur V: quod sicut illi solebant accipere digamma modo pro consonante simplici, teste Astyage, qui diversis hoc ostendit usibus, ut in hoc versu: Οὐόμενος Ϝελέναν ἐλικώπιδα, sic nos quoque pro consonante plerumque simplici habemus V loco digamma positum'.— Διον. Ἁλικ. Ρωμ. Ἀρχ. Α' 20, 10 '**Ἑλώδη** ἃ νῦν κατὰ τὸν ἀρχαῖον τῆς διαλέκτου τρόπον **Οὐέλια** [ἤγουν Velia] ὀνομάζεται. σύνηθες γὰρ ἦν τοῖς ἀρχαίοις Ἕλλησιν ὡς τὰ πολλὰ προτιθέναι τῶν ὀνομάτων ὁπόσων αἱ ἀρχαὶ ἀπὸ φωνηέντων ἐγίνοντο τὴν ου συλλαβὴν ἐνὶ στοιχείῳ (ἤγουν V) γραφομένην. τοῦτο δ' ἦν ὥσπερ γάμμα δισσὰς ἐπὶ μίαν ὀρθὴν ἐπιζευγνύμενον τοῖς πλαγίαις, ὡς Ϝελένη καὶ ϝάναξ καὶ ϝοῖκος καὶ ϝανὴρ καὶ πολλὰ τοιαῦτα'.— Τρύφων § 11 'Προστίθεται τὸ δίγαμμα παρά τε Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσι καὶ Λάκωσι καὶ Βοιωτοῖς, οἷον· ἄναξ ϝάναξ, Ἑλένα Ϝελένα. προστιθέασι καὶ τοῖς ἀπὸ φωνηέντων [συμφώνων;] ἀρχομένοις· ἅπαξ δὲ παρ' Ἀλκαίῳ, τὸ ῥῆξις καὶ ϝρῆξις εἴρηται'. (Ὅρα ἀνωτέω Α' 1.) — Μελάμποδος Σχόλια εἰς Διον. Θρᾷκα σελ. 34 (ἔκδ. AHilgard = Βεκκήρου Ἀνέκδοτα σελ.777) 'τὸ γὰρ εὑρισκόμενον παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι δίγαμμα οὐκ ἔστι γράμμα (ἔχει δὲ τύπον τοιόνδε F)· ὃ προστιθέασιν οἱ Αἰολεῖς ἑκάστῃ λέξει παρ' ἡμῖν δασυνομένῃ, αὐτοὶ ψιλοῦντες πᾶσαν λέξιν. σύμβολον οὖν παρ' αὐτοῖς ἐστιν ἐκφωνήσεις ἔχον τῆς οι [;] καὶ ου διφθόγγου, ὅθεν δείκνυται μὴ ὂν γράμμα μηδὲ συγκαταριθμούμενον τοῖς γράμμασιν. οὐ γὰρ ἐν πάσαις ταῖς Ἑλληνικαῖς διαλέκτοις εὑρίσκεται, ὡς τὰ ἄλλα γράμματα, οὔτε ἀφ' ἑαυτοῦ ἄρχεται ἐν τῷ ἐκφωνεῖσθαι, ὡς τὰ ἄλλα'. Σχόλια εἰς Διον. Θρᾷκα σελ. 186, 21 (ἔκδ. AHilgard = Βεκκήρου Ἀνέκδοτα σελ. 777) 'ἐπειδὴ δέ τινες τὸ παρὰ Βοιωτοῖς καὶ Αἰολεῦσι λεγόμενον δίγαμμα (ὃ τυποῦται οὕτως F) βούλονται τοῖς στοιχείοις κατατάσσειν, ἔλθωμεν καὶ εἴπωμεν τοὺς λόγους δι' οὓς βούλονται αὐτὸ κατατάσσειν τοῖς στοιχείοις, καὶ τότε δείξομεν ὅτι οὐκ ἔστι στοιχεῖον', κτλ.— Ἡρακλείδης παρ' Εὐστ. σελ. 1654, 20 'ἐν δὲ ἑτέρῳ τόπῳ λέγει ὁ αὐτὸς Ἡρακλείδης τοὺς Παμφυλίους ἄλλως χαίρειν τῷ β, προτιθέντας αὐτὸ παντὸς φωνήεντος. τὸ γοῦν φάος φάβος φασί, καὶ τὸ **ἀέλιος βαβέλιος**. οὕτω δέ, φησί, καὶ τὸ ὀρούω ὀρούδω λέγουσι, καὶ περισπωμένως ὀρουβῶ'.— Marius Victorinus σελ. 2468 'F autem Aeolis dumtaxat idem valere, quod apud nos V, cum pro consonanti scribitur vocarique βαῦ et digamma'.

ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΘΕΩΡΙΑΙ. Περὶ μὲν τῆς φωνητικῆς δυνάμεως ἦτοι τοῦ ἤχου τοῦ δίγαμμα οἱ νεώτεροι γραμματικοὶ θέλοντες νὰ συμβιβάσωσι τὰς ἀνωτέρω ἀρχαιοτέρας μαρτυρίας ἐκλαμβάνουσι τὸ F ὡς ταυτόσημον τῷ Λατινικῷ V πρὸ φωνήεντος κειμένῳ, θεωροῦσι δ' ὅμως αὐτὸ ὡς φωνῆεν, οὕτω δὲ προφέρουσιν αὐτὸ ὡς βραχὺ ἢ ἡμίσυ ου, ἤγουν ὡς τὸ Ἀγγλικὸν W. Πρὸς δὲ τούτοις ἐξετάζοντες ἀκριβέστερον τὰ τοῦ νεκροῦ τούτου συμβόλου πειρῶνται νὰ προσδιορίσωσι τήν τε διάδοσιν καὶ χρῆσιν αὐτοῦ ἐν ταῖς διαφόροις διαλέκτοις καὶ τὴν εἰδικὴν αὐτοῦ θέσιν ἐν ἑκάστῃ διγάμμῳ λέξει. Συνεξετάζοντες δὲ τὴν γλῶσσαν τῶν Ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν καὶ φιλολογικῶν μνημείων πρὸς ἄλλας συγγενεῖς Ἰαπετικὰς γλώσσας συνάγουσιν ὅτι ἐν χρόνοις παλαιτάτοις ἡ Ἑλληνικὴ λαλιὰ ἐποιεῖτο εὐρεῖαν χρῆσιν τοῦ δίγαμμα, νομίζουσι δὲ (ὅπερ ἀμφίδολον) ὅτι διετήρησε σποραδικῶς τὸ φωνητικὸν τοῦτο στοιχεῖον μέχρι τῆς πέμπτης π. Χ. ἑκατονταετηρίδος τελευτώσης (KBrugmann, Gram.[3] σελ. 38). Ὡς εἰκός, ἡ ἐξαφάνισις αὐτοῦ δὲν ὑπῆρξεν ἀπότομος ἀλλὰ βραδεῖα καὶ βαθμιαία χρονικῶς τε καὶ τοπικῶς, διάφορος δηλαδὴ κατὰ χρόνον καὶ τόπον ἐν ταῖς διαφόροις διαλέκτοις. Σημειωτέον δ' ἔτι ὅτι, καθ' ἃ φαίνεται, τὸ F πανταχοῦ διετηρήθη μακρότερον χρόνον ἐν τῇ ἀρχῇ ἢ ἐν τῷ μέσῳ τῶν λέξεων.

Ι. ΠΡΟΤΑΚΤΙΚΟΝ F: **α) F πρὸ φωνήεντος**, ἰδίᾳ δὲ πρὸ τοῦ ε ι α:— εἴκοσι: ϝείκατι (ἐν Λακωνικῇ, Ἡρακλείᾳ), ϝίκατι (ἐν Λακωνικῇ, Βοιωτίᾳ), Λατ. viginti. ἔπος: ϝέπος (ἐν Ἰλιάδι κτλ.), Ἰνδ. vácas (λόγος). ἔτος: ϝέτος (ἐν Λακωνικῇ, Ἡρακλείᾳ). ὄρτυξ: ϝόρτυξ (Ἡσύχ.), Ἰνδ. vartaka-s. οἶκος: ϝοῖκος (ἐν Κύπρῳ, Κρήτῃ, Λοκρίδι, κτλ.), Ἰνδ. vĕšá-s (Λατ. vicus κώμη). ὅς, ἕ, οὗ, οἱ: ϝος (ἐν Γόρτυνι), ϝέ (ἐν Παμφυλίᾳ). ϝοῖ (ἐν Κύπρῳ). ἕκαστος: ϝέκαστος (ἐν Γόρτυνι, Ἰλιάδι, Ἀρκαδίᾳ, Λοκρίδι), κτλ. Πρβλ. καὶ ϝεκέδαμος (ἐν Θεσσαλίᾳ), Ϝεκαδάμοε (ἐν Βοιωτίᾳ). **β) F πρὸ συμφώνου**:— ῥήτρα (συνθήκη): ϝρήτρα (ἐν Κύπρῳ), ϝράτρα (ἐν Ἰλιάδι), Ἰνδ. vratá-m (ἐντολή). — Σημ. Τοῦτο τὸ Ϝρ φαίνεται ὅτι ἐγένετο πρῶτον 'ρ, εἶτα ρρ· πρβλ. 'ρητὸς ἄρρητος ἐ-ρρήθην.

ΙΙ. ΜΕΣΟΝ F: **α) F μεταξὺ φωνηέντων**:— Διός, Διί: Διϝὸς (ἐν Ἄργει), Διϝίδωρος (ἐν Παμφυλίᾳ), Ἰνδ. div-ás, div-i (div- οὐρανός). κλέος: κλέϝος (ἐν Κρίσσῃ), Τιμακλέϝες (ἐν Κύπρῳ). ῥοή: rhoϝαῖσι (ἐν Κορκύρᾳ). στονόεσσαν: στονόϝεσαν (ἐν Κορκύρᾳ). βασιλέως: βασιλέϝος (ἐν Κύπρῳ). εὔαδε: ἔϝαδε (ἐν Γόρτυνι). Γηρυόνης: Γαρυόνες (ἐν Χαλκίδι). οἷος: οἵϝος (ἐν Κύπρῳ). αἰεί (ἀεί): αἰϝεί (ἐν Κύπρῳ, Κρίσσῃ), κτλ.
β) F κατόπιν συμφώνου:— δϝ: Δϝεινίας (ἐν Κορκύρᾳ). νϝ: Ξένϝων, πρόξενϝος (ἐν Κορκύρᾳ). ρϝ: ὄρϝος (ὅρος, ἐν Κορκύρᾳ). κόρϝα (κόρη, ἐν Λακωνικῇ;). λϝ: καλϝὸς (καλός). σϝ: ϝίσϝος (ἴσος, ἐν Γόρτυνι).

Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω ἐμφαίνεται ὅτι τὸ F δὲν ἦτο φωνῆεν, ἀλλὰ σύμφωνον παρεμφερὲς τῷ καθ' ἡμᾶς συμφωνοειδεῖ ἢ χειλεοφώνῳ υ καὶ τῷ συγγενεῖ αὐτῷ β.— **Α. Ν. Γιάνναρης.**]

ναϝυπεγος, ἐπὶ Ναξίου μαρμάρου, πιθανώτατα ἔργον καὶ ἀνάθημα Ναξίου. 6) IV, 1, c 477 (σελ.188) ὃ]ε φιλες παιδος κατεθεκεν καλον ἰδειν· αϝυταρ Φαιδιμος εργασατο, ἔνθα τὸ αϝυ- ἀποτελεῖ μίαν μόνην συλλαβήν. Ἀλλ' ἡ ἀπουσία τοῦ F ἐν τῷ ἰδεῖν καὶ ἐργάσατο ὡς καὶ ἡ μακρότης τοῦ α ἐν τῷ κᾶλόν ἐμφαίνουσιν ὅτι ὁ γράψας ἦν ξένος. γ) IV, 1, b 422, 6 (τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος π. Χ.) αϝυο... ὅπερ οὐδὲν λέγει,

Ζ

Ζ, ζ, ζῆτα, τό, ἄκλ., το ἕκτον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμ. **ϛ'** = **ἑπτά καὶ ἑβδομος** (τὸ δὲ **ϛ'**, δηλ. **F**. βαῦ, τὸ κοινῶς καλούμενον δίγαμμα, παρελήφθη πρὸς παράστασιν τοῦ ἀριθμοῦ **ἕξ**, **ἕκτος**), ὁλλὰ **,ζ** = 7000.

Οἱ Γραμμ. ἐθεώρουν τὸ ζ ὡς φθόγγον μεμιγμένον, συγκείμενον ἐκ τῶν γραμμάτων σ καὶ δ· ἀλλά, ὡς τὰ ἑπόμενα παραδείγματα δεικνύουσιν, ὁ ἦχος σ δὲν ἠκούετο πολὺ ἰσχυρῶς καὶ ἐνίοτε ὁλοσχερῶς ἐκλείπει. **I.** τὸ σ φαίνεται: **1)** ἐν τῇ Αἰολ. διαλέκτῳ, ἔνθα τὸ ζ γίνεται **σδ**, ὡς **Σδεύς, κωμάσδω, μελίσδω, ψιθυρίσδω** ἀντὶ **Ζεύς, κωμάζω**, κτλ., Ahr. D. Aeol. § 7. 3·— τἀνάπαλιν παρ' Ἀττ. τὸ **σδ** γίνεται **ζ**, **Ἀθήναζε, θύραζε**· ἀλλ' ἴδε **-ζε**. **2)** ἐν τῇ Δωρ. διαλέκτῳ (τῶν Ταραντίνων), ἔνθα τὸ **ζ** γίνεται **σσ**, ὡς **λακτίσσω, σαλπίσσω, φράσσω**, πρβλ. τὰ Λατ. comissari = **κωμάζειν**, Atticissare = **Ἀττικίζειν**· Ahr. D. D. § 12. 5·— τἀνάπαλιν παρ' Αἰολεῦσι καὶ ἴσως καί τισι Δωρικαῖς διαλέκτοις τὰ **σσ** γίνονται **ζ**, ὡς **πτάζω** ἀντὶ **πτήσσω** (Ἀλκαῖ.), **πλάζω** ἀντὶ **πλήσσω** (Σαπφ.), Ahr. D. Aeol. 7. 2, D. D. § 13. 3. **3)** ἔν τισι λέξεσιν ἔνθα τὸ **ζ** γίνεται **σ**, **σιβύνη** = **ζιβύνη**, Saguntum = **Ζάκυνθος**·— τἀνάπαλιν ἐν τῇ Ἀτθίδι (κατὰ ἀττικ. ἐπιγρ.· ἴδε καὶ Αἰλ. Διον. καὶ Εὐστ.), **ζικρός, ζικῶδις, ζικερδαλέος, ζικῆγμα, ζιμινύη, ἀναβαζμός, Ζμυρναῖος, ψήφιζμα. Ζμάραγδος** ἐγράφοντο διὰ τοῦ **ζ** ἀντὶ τῶν **σμικρός**, κτλ., πρβλ. Σεξτ. Ἐμπ. M. 1. 169. **II.** τὸ σ ἐξαφανίζεται πολὺ ἢ ὀλίγον: **1)** παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν, ἔνθα **ζα** = **δια**, ὅ ἐ. dja, ἴδε **ζᾶ** καὶ τὰς μετ' αὐτοῦ συνθέτους λέξεις. **2)** παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς, Αἰολεῦσι καὶ Δωριεῦσιν, ἔνθα τὸ **ζ** γίνεται **δ**, ὡς **Δεύς, Δὰν** ἀντὶ **Ζεύς, Ζὰν** (ἢ **Ζάς**), **δυγόν** ἀντὶ **ζυγόν, δᾶλος** ἀντὶ **ζῆλος, δορκὰς** = **ζορκάς, δόη** ἀντὶ **ζόη**, Ἐπιγρ. Κρητ. Hell. J. 13, σ. 56, Ahr. D. Aeol. § 37. 1, D. D. § 12. 2· καὶ αὕτη ἡ μεταβολὴ ἐμφανίζεται ἄνευ διαλεκτικῶν ἐπιδράσεων, ὡς **ἀρίζηλος** ἀντὶ **ἀρίδηλος, ζόρξ** ἀντὶ **δόρξ**, Λατ. zeta ἀντὶ **δίαιτα**· πρβλ. ὡσαύτως **ἀλαπαδνός** ἐκ τοῦ **ἀλαπάζω, παιδνός** ἐκ τοῦ **παίζω**. **6)** ἐν τῷ μέσῳ τῶν λέξεων γίνεται **δδ**, ὡς **θερίδδω** ἀντὶ **-ίζω, μάδδα** ἀντὶ **μᾶζα**, D. Aeol. § 37. 2, D. D. § 12. 3. **3)** ὅπου τὸ Ἑλλην. **ζ** παριστᾷ τὸ ἐν συγγενέσι διαλέκτοις (i ἢ j), ὡς **ζειά (ζεϜά)** = Σανσκρ. yavas (hordeum), **ζέω** = Σ. yas, **ζυγόν** = Σ. yugan, Λατ. iugum ἢ jugum· **ζωμός** = Σ. yûs, yûshas, Λατ. ius ἢ jus. **4)** ὅπου τὸ **ζ** παριστᾷ ἦχον ὅμοιον τῷ ἀγγλικῷ j, οἷον ἐν τῇ λέξει **ζίζυφον, jujuba**· πρβλ. **ζῆλος**, Ἰταλ. gelosia. **5)** παρὰ τοῖς Ἀρκάσι, παρ' οἷς ἐνίοτε ὑπῆρχεν ἀντὶ τοῦ **δ**, ὡς **ζέλλω** ἀντὶ **βάλλω, ζέρεθρον** ἀντὶ **βέρεθρον, βάραθρον, ἐπιζαρέω** ἀντὶ **ἐπιβαρέω**· ὡσαύτως Ἐπικῶς **λάζομαι** ἀντὶ √ΛΑΒ, **λαμβ-άνω**· πρβλ. Πόρσ. Φοιν. 45.

Ἐπειδὴ τὸ ζῆτα εἶνε σύμφωνον διπλοῦν, ἐποίει τὸ πρὸ αὐτοῦ φωνῆεν τὸ ἐν τέλει τῆς προηγουμένης συλλαβῆς μακρὸν θέσει· ἀλλ' ὅμως παρὰ τοῖς Ἐπ. ὑπάρχουσί τινες ἐξαιρέσεις. Ὁ Ὅμηρος ἔχει τὸ φωνῆεν βραχὺ μόνον πρὸ δύο κυρίων ὀνομάτων, ἄτινα ἄλλως δὲν ἠδύναντο νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὸν ἑξάμετρον, ἀστῦ Ζελείης Ἰλ. Δ. 103, 121· οἵ τε Ζάκυνθον, ὑλήεσσά Ζάκυνθος, κτλ., συχν. ἐν τῇ Ὀδ. Ἡ ἀμέλεια τῶν μεταγεν. στιχοποιῶν κατέστησε τὴν ἄδειαν ταύτην οὐχὶ ἀσυνήθη, Herm. Ὀρφ. σ. 761, Spitzn. Vers. Her. σ. 99.

Ζά [ᾰ], Αἰολ. ἀντὶ **διά, ἀλλὰ** σπανίως ἐν χρήσει ὡς πρόθ., **ζὰ** τὰ σὰν ἰδέαν Θεόκρ. 29. 6, Meineke· **ζὰ** νυκτός, παρ' Ἰω. Γραμμ. π. Διαλ. σ. 384· οὕτω καὶ ἐν τοῖς Αἰολ. συνθέτοις **ζαβάλλω, ζάβατος, ζάδηλος, ζαλελεξάμην, ζάημι, ζανεκῶς, ζύγρα** (ἴδε τὰς λέξ.)· οὕτω παρὰ τοῖς μεταγεν. Λατίνοις, zabolus ἀντὶ diabolus, zeta = **δίαιτα**. **II. ζα-** ἀχώριστον προθεματικὸν μόριον, = **δα-**, ὡς τὰ **ἀρι-, ἐρι-, ἀγα-**, πολύ· ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ ἐν τοῖς ἐπιθέτοις **ζαής, ζάθεος, ζάκοτος, ζαμενής, ζατρεφής, ζαφλεγὴς** καὶ **ζαχρηής**, ἴσως ὡσαύτως ἐν τῷ **ἐπιζάφελος**. Ὁ Ἡσ. ὡσαύτως ἐν τῷ παραγώγῳ ῥήματι **ζαμενέω** παρ' Ἡροδ. ἐν τῷ ἐπιθέτῳ **ζάπλουτος**.

Ζᾶ, ἡ, γῆ, Ἐπιγρ. Ἰδαλίου Κύπρου Cau.118, στ. 8.17. 24. 30.

Ζαβάλλω, Αἰολ. ἀντὶ **διαβάλλω**, Ἡσύχ., Ε. Μ.

Ζάβατος, ον, Αἰολ. ἀντὶ **διαβατός**, Ναπφὼ 150 Bgk.

Ζάβοτος, ον. (βόσκω) = **πολύφορβος, πολύκτηνος**, Ἡσύχ.

Ζαβρός, όν, ἀντὶ **ζάβορος** (;) = **πολυφάγος**, Ἡσύχ., Φώτ., Σουίδ.

Ζάγκλη, ἡ, = τῷ ἑπομ., Νικ. Ἀλ. 180. **II.** ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Μεσσήνης ἐκ τοῦ σχήματος τῆς φυσικῆς προκυμαίας, ἥτις σχηματίζει τὸν λιμένα.

Ζάγκλον, τό, δρέπανον πρὸς θερισμόν, Λατ. falx, Θουκ. 6. 4· κατὰ τὸν Στράβ. 268, **ζάγκλιον** = σκολιὸν (καὶ ἑπομένως συγγενὲς τῷ ἀγκύλος)· καὶ ὁ Θουκ. 6. 4 λέγει ὅτι ἦτο λέξις Σικελικὴ ἀντὶ τοῦ ὀρέπανον· πρβλ. Lourt. Gr. Et. σ. 606.

Ζαγρεύς, έως, ὁ, πρόσωπόν τι τῆς Ὀρφικῆς μυθολογίας, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Περσεφόνης, φονευθεὶς ὑπὸ τῶν Τιτάνων, ἀναστατευὲς δὲ ὑπὸ τοῦ Διονύσου. Καλλ. Ἀποσπ. 171, Νόνν. Δ. 10. 294· ταυτιζόμενον πρὸς τὸν Ἄιδην ὑπὸ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 229· ἴδε Grote I. σ. 25 κἑξ.

Ζάδηλος, ον, ἀντὶ **διάδηλος**, ἐπὶ ἱστίου πλήρους ὀπῶν, Ἀλκαι. 18 (2). 7.

Ζαελεξάμην, = **διελεξάμην**, συνωμίλησα μετά τινος, τινί Σαπφὼ 88 (53).

Ζάημι, = **διάημι**, μετοχὴ **ζαέντες**, Ἡσύχ.· γ' ἐνικ. **ζάει** αὐτόθι.

Ζᾶής, ές, (ζα-, ἄημι) Ἐπ. ἐπίθ., ἰσχυρῶς πνέων, τρικυμιώδης. **Ζαὴς ἄνεμος** Ἰλ. Μ. 157, Ὀδ. Ε. 368· **ὦρσε δ' ἐπὶ ζαὴν ἄνεμον** (ἀντὶ **ζαέα, ζαῆ**) Ὀδ. Μ. 313· **ζαοῦς Νότου** Ἀνθ. Π. 9. 290·— πρβλ. καὶ **ζάω**.

Ζάθεος [ᾰ], **α, ον, ὡσαύτως ος, ον**, Εὐρ. Τρῳ. 1075·— ποιητ. ἐπίθ. (ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς μόνον ἐν τοῖς λυρικοῖς χωρίοις), **ἄγαν θεῖος, ἱερός, πανίερος**, ἐπὶ τόποις οὓς εὐνοοῦσιν οἱ θεοί, ὡς τὸ **ἠγάθεος**, Ἰλ. Α. 38, κτλ. (ἀλλ' οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.), Ὕμν. Ὀμ., Ἡσ.· οὕτω, Ζ. Πύλος, Ἰσθμὸς Πίνδ. Π. 5. 94, Ι. 1. 45· Κρήτα Εὐρ. Βάκχ. 121 (λυρ.), κτλ.· Ὄλενος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 996·— ἐπὶ πραγμάτων, **ἄνεμοι** Ἡσ. Θ. 253· **κλῆδες, σελᾶναι** Εὐρ. Τρῳ. 256, 1075· **ποταμοί** Ἀριστοφ. Νεφ. 283· **μολπαί** ὁ αὐτ. Βατρ. 382· **τιμαί** Ποιητ. παρ' Ἀθην. 542Ε· ἐπὶ προσώπων, **Ἀπόλλων** Ἀνθ. Π. 9. 525· καὶ ἐν χριστιανικοῖς ἐπιγράμμασιν, ὡς τὸ **μάκαρ**, αὐτόθι 1.10, 8. 57, 83, 150.

Ζᾰθερής, ές, (θέρος) λίαν καυστικός, διάθερμος, καῦμα Ἀνθ. Π. 6. 120.

Ζᾰκαλλής, ές, (κάλλος) περικαλλής, Ἡσύχ.

Ζακελτίδες, αἱ, Βοιωτ. ἀντὶ τοῦ **γογγυλίδες ἢ κολοκύνται**, Ἀθήν. 369Β· ὅι. γρ. **ζεκελτίδες**.

Ζᾰκορεύω, εἶμαι **ζάκορος**, Συλλ. Ἐπιγρ. 431 b (Προσθ.), 481. 2298.

Ζακορίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ζάκορος**, Ἀγλαΐας Βυζ. (Revue de Philol. (1846) 2.1. σ.17, 23).

Ζᾰκορος, ὁ, καὶ ἡ, (ζα, κορέω) ὑπηρέτης τοῦ ναοῦ, ὡς τὸ **νεωκόρος** (ἀλλὰ κατὰ τὸν Θωμ. Μ. σεμνότερόν τι), Ζ. Ἀφροδίτης Ὑπερείδ. παρ' Ἀθην. 590Ε· θεῶν Πλούτ. Καμ. 30· Δηοῦς Συλλ. Ἐπιγρ. 401· ἀπολ., Ζ. καὶ ἱερέας Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 462. 1, πρβλ. Βοιωτ. Ἐπιγρ. παρὰ τῷ Keil σ. 164, Πλούτ. Σύλλ. 7, κτλ., Μένανδ. Δὶς ἐξ. 3, Λευκ. 4, ἔνθα ἴδε Meineke. (Πρβλ. **διάκονος, διάκτορος**· ἴδε ἐν λ. **ζᾶ** = **διά**.) Οὐδέτ. **ζάκορον**, γυναικάριον Ν. Χων. σ.759. 8 (Βόνν.).

Ζάκοτος [ᾰ], **ον**, λίαν ὠργισμένος, Ἰλ. Γ. 220, Πίνδ. Ν. 6. 91, Θεόκρ. 25. 83.

Ζακυνθίδες, αἱ, = **ζακελτίδες**, ἐκ Ζακύνθου οὕτως ὀνομασθεῖσαι, Ἡσύχ., πρβλ. Α. Β. 261.

Ζᾰλαίνω, = **μωραίνω**, Ἡσύχ.

Ζᾰλάω, ζάλην προξενῶ, ἐγείρω θύελλαν, Νικ. Θ. 252, ἐν τῇ ἐπ. μετοχ. **ζαλόωσα** (**χάλαζα**).

Ζάλευκος, ον, διάλευκος, λίαν λευκός, Χρησμὸς παρὰ Ζωσιμ. σ. 70 Bekk.

Ζάλη [ᾰ], ἡ, ἡ ἐξέγερσις τῆς θαλάσσης, τρικυμία, (συστροφὴ ἀνέμων μεγάλη, Ἡσύχ.) Αἰσχύλ. Ἀγ. 656, Σοφ. Αἴ. 351, κτλ.· **κονιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερομένου** Πλάτ. Πολ. 496C· **ζάλη πνευμάτων**, διὰ θυελλῶν ἀνέμων, ὁ αὐτ. Τιμ. 43C· Ζ. ἀνέμων, Πλούτ. 2. 993Ε· **βέλεσι πυρπνόου ζάλης**, περὶ τῆς πυρίνης βροχῆς τῆς ἐκ τῆς Αἴτνης, Αἰσχύλ. Πρ. 371·— μεταφ., **ζάλαι**, τρικυμίαι, θλίψεις, Πίνδ. Ο. 12. 16. (Πιθ. τύπος τῆς αὐτῆς βίζης, ἐξ ἧς τὸ **ζέω**, Curt. no. 567· **ἐντεῦθεν ὡσαύτως ζάλος, ζαλάω, ζαλόεις**).

Ζαλμός, ὁ, Θρᾳκικὴ λέξις σημαίνουσα δέρμα, Πορφ. Β. Πυθ. 14.

Ζαλοειδής, ές, (εἶδος) = τῷ ἑπομ., Ἐκκλ.

Ζάλοεις, εσσα, εν, τρικυμιώδης, πλήρης σάλου, Σχόλ. Νικ. Θ. 252.

Ζάλος, ὁ, = **ζάλη**. **Ζάλος ἰλυόεις**, βορβορῶδες κῦμα, Νικ. Θ. 568.

Ζᾶλος, ζᾱλόω, ζᾱλωτής, ζᾱλωτός, Δωρ. ἀντὶ **ζῆλος**, κλ.

Ζάμαχλος, ὁ, ὁ λίαν πόρνος, Ἀνών. Λεξ. (ἴδε Κουμαν. Λεξ.).

Ζᾰμενέω, σφόδρα ὀργίζομαι ἢ ἐντείνω τὰς δυνάμεις μου, Ἡσ. Θ. 928.

Ζαμενής, ές, (μένος) ποιητ. ἐπίθ., λίαν ἰσχυρός, δυνατός, ὁρμητικός, Ὕμν. Ὀμ. εἰς Δήμ. 307 (ἐν τῷ ὑπερθ. **ζαμενέστατε**)· ἀκολούθως συχν. παρὰ Πινδ. (**ζαμ. Κένταυρος**, ἥλιος Π. 9. 64, Ν. 4. 22), καὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπ. ὡς Ζ. **χόλος** Ὀππ. Κ. 3. 448· ἅπαξ παρὰ Σοφ., Ζ. **λόγος**, λόγος βίαιος, θυσμενής, Αἴ. 137·— οὐδ. ὡς ἐπίρρ., **ἐπὶ ζαμενὲς κοτέουσα** Νικ. Θ. 181.

Ζᾰμερίτας, α, ὁ, = **διᾰμερίτης**, Δωρικὴ λέξις ἀντὶ **μακαρίτης**, Φωτ.

Ζᾰμία, ζᾰμιόω, κτλ., Αἰολ. καὶ Δωρ. ἀντὶ **ζημ-**.

Ζαμιοργία, ἡ, = **δημιουργία**, Ἐπινο. Ὀλυμπ. Arch. Zeit. 1879 σ. 47.

ζαμιοργός, ὁ, = **δημιουργός**, Ἐπιγρ. Ὀλυμπ. Arch. Zeit. 1880 σ. 47.

ζᾶμος, ὁ, = **δᾶμος**, **δῆμος**, Ἐπιγρ. Ὀλυμπ. Arch. Zeit. 1879 σ. 47.

Ζάν, Ζανός, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **Ζήν, Ζηνός**, ἴδε ἐν λ. **Ζεύς**.

ζᾱνεκέως ἢ ζᾱνεκῶς, ἐπίρρ., Αἰολ. ἀντὶ **διανεκῶς**, ἐπανορθωθὲν ἐν Κορίνν. 9· — ἐφθαρμένον τι γλώσσημα τοῦ Ἡσυχ. ἀναφέρεται εἰς τοῦτον τὸν τύπον, «αἰζηνεκές, διηνεκές, αἰώνιον».

ζάπεδον, τό, = **δάπεδον**, Ξενοφ. 1.1.

ζᾰπίμελος [ῑ], **ον**, λίαν παχύς, Ἡσύχ.

ζᾰπληθής, ές, (πλήθω) πολυπληθής, Ζ. γενειάς, πυκνή, πυκνόθριξ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 316· Ζ. Μούσης στόμια, ἠχοῦν καλῶς, μὲ πλήρη ἦχον, Ἀνθ. Π. 7. 75.

ζᾰπλουτέω, εἶμαι λίαν πλούσιος, Ἰω. Χρυσ. Ἐπιστ. 1, 15.

ζάπλουτος, ον, λίαν πλούσιος, βαθύπλουτος, Ἡρόδ. 1. 32, Εὐρ. Ἀνδρ. 1282.

ζᾰπότης, ου, ὁ, πολυπότης, πολὺ πίνων, Ἡσύχ.

ζᾰπρέπω, ἐκ διορθώσεως τοῦ Dind. ἀντὶ **διαπρέπω** (χάριν τοῦ μέτρου) ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 1006.

ζάπῠρος [ᾰ], **ον**, (πῦρ) διάπυρος, πεπυρωμένος, ἕλικες στεροπῆς Αἰσχύλ. Πρ. 1084.

ζᾰτεύω, ζατρεῖον, Δωρ. ἀντὶ **ζητ-**.

ζᾰτρεφής, ές, (τρέφω) ἐπ. ἐπίθ., καλῶς τεθραμμένος, παχύς, ταύρων ζατρεφέων Ἰλ. Η. 223· φώκας ζατρεφέας Ὀδ. Δ. 451.

ζατρίκιον, τό, τὸ γνωστὸν παιγνίδιον, «σκάκι», Σχόλ. Θεοκρ. 6. 18· «παιδιὰ δὲ τοῦτο ἐκ τῆς τῶν Ἀσσυρίων τρυφῆς ἐξευρημένον καὶ εἰς ἡμᾶς ἐληλυθὸς» Ἄννα Κομν. 12, σ. 360· ἴδε Δουκάγγ.· — **ζατρικίζω**, παίζω τὸ ζατρίκιον, Ἀχμὲτ Ὀνειρ. 241.

ζαυκέ-τροφος, ον, (σαυκὸς) τρυφερῶς ἀνατεθραμμένος, Ἡσύχ., κατὰ τὸν Ruhnk.

ζαφάγος, ὁ, γαστρίμαργος, Ἀνών. Λεξ. (ἴδε Κουμαν. Λεξ.).

ζᾰφεγγής, ές, λίαν λαμπρός, Ἡσύχ.

ζᾰφελής, ές, ὁρμητικός, βίαιος, μετ' ἐπιρρ. **-λῶς**, Ἡσύχ.· πρβλ. **ἐπιζαφελῶς**· κατὰ τὸν Σουΐδ., = πάνυ ἀφελής. Ἐν Νικ. Ἀλ. 568 ἔχομεν πυρὸς ζαφέλοιο (ἐκ τοῦ **ζάφελος, ον**, ὅπερ ἀναφέρεται ἐν τῷ Ε. Μ.), ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. ζαφλέγοιο.

ζᾰφλεγής, ές, ἐπ. ἐπίθ., περιφλεγής, πλήρης πυρός, ἐπὶ ἀνδρῶν ἐν τῇ ἀκμῇ αὐτῶν, ἄλλοτε μέν τε ζαφλεγέες τελέθουσιν .., ἄλλοτε δ' αὖ φθινύθουσιν ἀκήριοι Ἰλ. Φ. 465· ἐπὶ πυρωδῶν, ὁρμητικῶν ἵππων, Ὕμν. Ὀμ. 7. 8. **II.** σφόδρα λάμπων, μεγαλοφεγγής, Ἡσύχ.

ζάφορος, ον, = **πολύφορος**, Ἡσύχ.

ζάχολος [ᾰ], **ον**, (χολὴ) = **ζάκοτος**, Ἀνθ. **Π. 9. 524,7**, πρβλ. **ἄχολος**.

ζαχρειής, διάφ. γραφ. ἀντὶ **ζαχρηής**· ἐπίρρ. **ζαχρειές**, ὁρμητικῶς, βιαίως, Νικ. Θ. 290.

ζαχρεῖος, ον, (χρεία) μεγάλην ἀνάγκην ἔχων τινός, σφόδρα χρῄζων τινός, μετὰ γεν.. ζαχρ. ὁδοῦ, ὁ ἔχων ἀνάγκην νὰ μάθῃ τὸν ὁρόμον, ὁ ἐρευνῶν πρὸς εὕρεσιν τῆς ὁδοῦ, Θεόκρ. 25. 6· πρβλ. **χρεῖος, ον**, II.

ζαχρηής, ές, μόνον ἐν χρήσει ἐν τῷ πληθ., βιαίως ἐπιπίπτων, προσβάλλων, ὁρμητικός, μανιώδης, μένος Βορέαο καὶ ἄλλων ζαχρηῶν ἀνέμων Ἰλ. Ε. 525· ἐπὶ πολεμιστῶν, ζαχρηεῖς .. κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας Μ. 347, πρβλ. 360, Ν. 684. (Ἐκ τοῦ **ζᾰ-** καὶ **χράω** Β· πρβλ. **ἐπιχράω** Β.)

ζάχρῡσος, ον, πλούσιος εἰς χρυσόν. πολύχρυσος, Εὐρ. Ἀλκ. 498, Ι. Τ. 1111.

ζάψ, ἡ, = **ζάλη**, τρικυμία, Κρατῖν. Νεώτ. Ἀδήλ. 3, Εὐφορίων 2, πρβλ. Ἐλλήν. Ἀλ. 673.

ζάω, συναιροῦν τὰ **αει, αε** εἰς **η, ῃ, ζῇς, ζῇ, ζῆτε**· προστ. **ζῆ** Σοφ. Ἀποσπ. 181, Εὐρ. Ι. Τ. 687, μεταγεν. **ζῆθι**, Μένανδ. Μονοστ. 191, Ἀνθ. Π. 10. 43 (ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τοῦ Ἡρωδιαν. σ. 316 Herm.)· εὐκτ. **ζῴην**· ἀπαρ. **ζῆν**· παρατ. **ἔζων** Σοφ. Ἡλ. 323, Ἀριστοφ. Βατρ. 1072· **ἔζην** ἐν χειρογρ. τοῦ Δημ. 702. 2 εἶνε ἐσφαλμένος τύπος σχηματισθεὶς κατὰ τὰ **ἔζης, ἔζη, ἐζῆτε** (συνηρ. ἐκ τῶν **ἔζαες** κλ.)· γ' πληθ. **ἔζων** Ἀριστοφ. Σφηξ. 709, Πλάτ. Νόμ. 679C· μέλλ. **ζήσω** Ἀριστοφ. Πλ. 263, Πλάτ. Πολ. 465D, Μένανδ. Μονοστ. 185· ἢ **ζήσομαι** Ἱππ. 247. 27, Δημ. 794. 20, Ἀριστ. Πολ. 7. 6, 7· ἀόρ. **ἔζησα** Ἱππ. 36, 16, Ἀνθ. Π. 7. 470, Πλούτ., κτλ.· πρκμ. **ἔζηκα** Ἀριστ. Μεταφ. 8. 6, 8, Διον. Ἀλ. 5. 68, κλ.· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. ὁ ἀόρ. καὶ ὁ πρκμ. κατὰ τὸ πλεῖστον παρελήφθησαν ἐκ τοῦ **βιόω**. Πλὴν τῆς μετοχ. **ζῶντος**, Ἰλ. Α. 88, ὁ Ὅμ. ἀείποτε μεταχειρίζεται τὸν Ἰων. ἐνεστ. **ζώω** (ὅστις ἀπαντᾷ καὶ παρὰ Πινδ., Ἡροδ. καὶ ἐν τοῖς χορικοῖς τῶν Τραγ., ὡς Σοφ. Ἡλ. 157, Ο. Κ. 1213, Ἀποσπ. 685)· ἀπαρ. **ζωέμεναι, -έμεν**, Ὀδ. Η. 149, Ω. 436· παρατ. **ἔζωον** Χ. 245, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 112, Ἡρόδ. 4. 112· Ἰων. **ζώεσκον** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 90, Βίων 1. 30· ἀόρ. **ἔζωσα (ἐπ-)** Ἡρόδ. 1. 120· πρκμ. **ἔζωκα** Συλλ. Ἐπιγρ. 3684· ἀπαρέμφ. **ζόειν** παρὰ Σιμων. Ἰαμβ. 1. 17, Ἀνθ. Π. 13. 21· καὶ ἐνεστ. **ζωῶ** (**-έω**) ἐν Συλλ. Ἐπινο. 8846· (**-όω**) αὐτόθι 8792. (Πιθανῶς ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος ἦτο **δι-άω** (ἄω, spiro)· πρβλ. Σανσκρ. jiv (vivo), πρβλ. **ΖΖ** Π. 3.)

I. Κυρίως ἐπὶ τοῦ βίου τῶν ζώων, ζῶ, Ὅμ. κλ. (ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ἐπὶ φυτῶν, ζῆν κοινὸν εἶναι φαίνεται καὶ τοῖς φυτοῖς Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 7, 12)· ἐλέγχιστε ζωόντων, ἀχρειότατε μεταξὺ τῶν ζώντων, Ὀδ. Κ. 72· ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο Ἰλ. Ω. 558· ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ ἐρκομένοιο Α. 88, πρβλ. Ὀδ. Π. 439· ζῶν καὶ βλέπων Αἰσχύλ. Ἀγ. 677· ζώει τε καὶ ἔστιν Ὀδ. Ω. 263· ζώντων καὶ ὄντων Δημ. 248. 25· τοῦ εἶναί τε καὶ ζῆν ἕνεκα Πλάτ. Πολ. 369D· ζῶσα καὶ ἐγρηγορυῖα ὁ αὐτ. Νόμ. 809D· ζῶν καὶ ἔμψυχος Φαίδρ. 276A· ῥεῖα ζώοντες, ζῶντες εὐκόλως, εὐδαιμόνως, ἐπὶ τῶν θεῶν, Ἰλ. Ζ. 158, κ. ἀλλ.· ζῶν κατακαυθῆναι, νὰ καυθῇ ζῶν, Ἡρόδ. 1. 86· — μετ' αἰτ. χρόνου, ζ. ἤματα πάντα Ὕμν. Ὀμ. εἰς Ἀφρ. 222, κλ.· ὀλίγα ἔτεα Ἡρόδ. 3. 22· — μετὰ δοτ. τρόπου, δμῶες .., ἄλλα τε πολλὰ, οἵσίν τ' εὖ ζώουσι, δι' ὧν ζῶσι καλῶς, Ὀδ. Ν. 423., Τ. 79· κολάκων πονηρία Ἀριστοφ. Θεσμ. 868, πρβλ. Δημ. 1390. 11· οὕτω, ζ. ἐπί τινι Ἀνδοκ. 13. 30, Ἰσοκρ. 211D· — ὡσαύτως, ζῶ ἀπό τινος, ζῶ ἔκ τινος, Θέογν. 1152, Ἡρόδ. 1. 216., 2. 36., 4. 22, Ἀριστοφ. Εἰρ. 850, κτλ. (πρβλ. **ἀποζάω**)· ἔκ τινος ὁ αὐτ. Ἐκκλ. 591, Δημ. 1309. 26· — μετὰ μετοχ., ζῶ συκοφαντῶν Ἀνδοκ. 13. 25· ἐργαζόμενοι Ἀριστ. Πολ. 4. 6, 2· — μετὰ δοτ. ἡδυπαθείᾳ, ζῆν ἑαυτῷ, δι' ἑαυτόν, Εὐρ. Ἴωνι 646, Ἀριστοφ. Πλ. 470, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 257· — τὸ ζῆν = ζωή, Αἰσχύλ. Πρ. 681, Πλάτ. Φαίδωνι 77E, κλ.· καὶ ἄνευ τοῦ ἄρθρου, εἰς ἕτερον ζῆν ὁ αὐτ. Ἀξ. 365D· — ζήτω ὁ βασιλεύς, ὡς παρ' ἡμῖν ἐπὶ ἐπευφημίας, Ἐβδ. (1 Βασιλ. ι', 24)· βασιλεῦ, εἰς τὸν αἰῶνα ζῇθι αὐτόθι (Δαν. ε', 10). **2)** ζῶ, διέρχομαι τὴν ζωήν μου, μετὰ συστοίχου αἰτ., ζώεις δ' ἀγαθὸν βίον Ὀδ. Ο. 491· Ζ. βίον μοχθηρὸν Σοφ. Ἡλ. 599, πρβλ. Εὐρ. Μηδ. 249, Ἀριστοφ Σφηξ. 506, κτλ.· καλὸν βίοτον Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 174· ζόην τὴν αὐτὴν Ἡρόδ. 4. 112, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 344E· τὸν βίον ἀσφαλῶς Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 1. 5· ἀνθρώπων βίον Σοφ. Ἀποσπ. 517· νυμφίων βίον Ἀριστοφ. Ὄρν. 161· ὡσαύτως, Ζ. ἀβλαβεῖ βίῳ Σοφ. Ἡλ. 650, πρβλ. Τρ. 168· εὖ ζῆν ὁ αὐτ. Φ. 505· κακῶς ὁ αὐτ. Ο. Κ. 799· Ζ. δούλου ὁ αὐτ. Ο. Τ. 410· — ὡς μεταβατ., ἐκ τῶν ἄλλων ὧν ἔζης (= ἃ ἐν τῷ βίῳ ἔπραττες), ἐκ τῶν ἄλλων πράξεων τῆς ζωῆς σου, Δημ. 559. 1· ποιεῖσθαι φθόνον ἐξ ὧν ζῇς ὁ αὐτ. 577. 24· ἴδε ἐν λ. **βιόω**. **3)** ζῆσαι, μεταβατ. = δοῦναι ζωήν, Ἐβδ. (Ψαλ. 40, 2, κ. ἀλλ.). **II.** μεταφ., ὡς τὸ Λατ. vivere, vigere, εἶμαι ἐν τῇ πλήρει ἀκμῇ τῆς ζωῆς, εἶμαι ἀκμαῖος, ὅλος ζώει μάσσων Πίνδ. Ι. 5. 8· ἅτης θυέλλαι ζῶσι Αἰσχύλ. Ἀγ. 819· ζῶντι χρωμένη ποεῖ Σοφ. Ἀποσπ. 751· [μαντεῖα] ἀεὶ ζῶντα περιπωτᾶται ὁ αὐτ. Ο. Τ. 482· ἀεὶ ζῇ ταῦτα [νόημα] ὁ αὐτ. Ἀντ. 457· τὰς ξυμφορὰς τῶν βουλευμάτων ζώσας μάλιστα, ἐχούσας μεγάλην ζωικὴν δύναμιν, διαμενούσας, ὁ αὐτ. Ο. Τ. 45· χρόνῳ τῷ ζῶντι καὶ παρόντι ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 1169· ζῶσα φλόξ, ζωντανὸν πῦρ, Εὐρ. Βάκχ. 8· — ἐντεῦθεν, ἀντίθ. **βιῶναι** (διελθεῖν τὸν βίον), βιοὺς μὲν ἔτη τόσα, ζήσας δὲ ἔτη ἑπτὰ Δίων Κ. 69. 19, πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 11· παροιμ., ζεῖ χύτρα, ζῇ φιλία.

ζέ, = **δέ**, Ἐπιγρ. Ὀλυμπ. Arch. Zeit. 1879, σ. 47.

-ζε, ἀχώριστον μόριον σημαῖνον κίνησιν εἰς τόπον· κυρίως παριστᾷ τὸ **-σδε**, ὡς Ἀθήναζε, Θήβαζε, θύραζε, ἀντὶ Ἀθήνασδε, Θήβασδε, θύρασδε· — ἀλλ' εὑρηται ἐνίοτε μετ' ὀνομάτων ἐνικοῦ ἀριθμοῦ, ὡς Ὀλυμπίαζε, Μουνιχίαζε.

ζέα, ἡ, = **ζειά**, Διον. Ἀλ. 2. 25. **II.** γραμμή, ῥυτὶς ἐν τῷ οὐρανίσκῳ τοῦ ἵππου, Ἱππιατρ.

ζεγέριες, παρ' Ἡροδ. 4. 192, λέξις Λιβυκὴ = **βουνοί**, σημαίνουσα εἶδος μυῶν· παρ' Ἡσυχ. **ζεγερίαι**.

ζειά, ἡ, σχεδὸν ἀείποτε ἐν τῷ πληθ. **ζειαὶ** (ὡς τὸ **ὄλυραι**), εἶδος σιτηροῦ, πιθ. τὸ «ἀσπρσῖτι», ἐξ οὗ ὁ «φάρος», Λατ. far, Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδ., ἔνθα χρησιμεύει ὡς τροφὴ τῶν ἵππων, πὰρ δ' ἔβαλον ζειάς. ἀνὰ δὲ κρῖ λευκὸν ἔμιξαν Δ. 41, πρβλ. 601· ἐν τῇ Ἰλ. αἱ **ὄλυραι** τίθενται ἀντὶ τῶν **ζειῶν**, ἵπποι .. κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας Ε. 196, Θ. 564· καὶ ὁ Ἡρόδ. διαβεβαιοῖ περὶ τῆς ταυτότητος τῶν δύο λέξεων, ὅτι ἐν Αἰγύπτῳ ἐκ τοῦ γεννήματος τούτου παρεσκεύαζον ἄρτον, ἀπὸ ὀλυρέων ποιεῦνται σιτία, τὰς ζειὰς μετεξέτεροι καλέουσι 2. 36, πρβλ. 2. 77, Ἀσκληπ. παρὰ Γαλην. 9. 3· καὶ ὅμως ἡ ζειὰ καὶ ἡ **ὄλυρα** (ἐνταῦθα ἐν χρήσει καθ' ἑνικ.) διακρίνονται ἀπ' ἀλλήλων παρὰ Θεοφρ. Ι. Φ. 8. 1, 3, Διοσκ. 2. 113· ἀφθόνως παρήγετο ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Μοσυνοίκων Ξεν. Ἀν. 5. 4, 27· εὑρηται καὶ ὁ τύπος ζέα ἐν Ἀσκληπ. ἔνθ' ἀνωτ., Στράβ. κλ. (Κυρίως **ζέϜα**, πρβλ. Σανσκρ. yava (hordeum)· Αἰθ. jawas· ἴδε **ΖΖ** Π. 3.)

ζεί-δωρος, ον, ὁ παρέχων ζειάς, ὡς ἐπίθ. τῆς γῆς, ζείδωρος ἄρουρα, γόνιμος γῆ, Ἰλ. Β. 548, Ὀδ. Γ. 3, Ἡσ.· Ζ. ἀρούρης Νόνν. Δ. 26. 185· μετὰ γεν., ἀχράς .. Ζ. ὀπώρης Ἀνθ. Π. 9. 4.

II. τινὲς τῶν συγγραφέων φανερῶς παρῆγον τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **ζάω**, = **βιώδωρος**, ὁ παρέχων ζωήν, Ἀφροδίτη Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 756E· ἐφετμὴ Νόνν. Ἰω. 12, ἴδε 49. — Πρβλ. Ἡσύχ., Εὐστ. 283. 18.

ζειρά, ἡ, εὐρὺ περίβλημα **τῶν Ἀρίβων** ἐπὶ τοῦ χιτῶνος ἐπιβεβλημένον, ὅπερ ἐζώννυτο περὶ τὴν ὀσφὺν καὶ καθικνεῖτο μέχρι τῶν ποδῶν, Ἡρόδ. 7. 69· καὶ οἱ Θρᾷκες ἐφόρουν αὐτό, αὐτόθι 75· διακρίνεται δὲ ἀπὸ τῆς χλαμύδος παρὰ Ξεν. Ἀν. 7. 4, 4. Ὡσαύτως φέρεται **ζειρά**, Ἡσύχ., πρβλ. Valck. Ἀδων. 224B. (Ἡ λέξις, ὅπως καὶ τὸ πρᾶγμα, ἔχει ξένην ἀρχήν.)

ζειρο-φόρος, ον, φορῶν ζειράν, Αἰδης, Ἀντίμ. 88.

ζείω, μεταγεν. Ἐπ. ἀντὶ **ζέω**, **ὡς πνείω** ἀντὶ **πνέω**, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 734, Καλλ. **εἰς Ἄρτ. 60.**

ζεκελτίδες, ἴδε **ζακελτίδες**.

ζέλα, τό, Θρᾳκικὸν ἀντὶ **οἶνος**, Χοιροβ. παρὰ Θεοδ. σ. 124, ὅστις ὑποθέτει ὄνομ. **ζελᾶς**, γεν. **ζελᾶ**· ἀλλὰ τὸ ἀπόσπ. τοῦ Εὐρ. (Ἀδηλ. 193), ὅπερ ἀναφέρει, δεικνύει ὅτι ἡ λέξις ἦτο ἄκλιτος, πρβλ. Ἡσύχ. καὶ Φώτ. ἐν λ. **ζίλαι, ζείλα**.

ζέλλω, ἀόρ. **ἔζελον**, Ἀρκαδικὸν ἀντὶ **βάλλω**, Ἡσύχ., Ε. Μ. 408. 42.

ζέμα, τό, (ζέω) τὸ βεβρασμένον, ἀπόβρασμα, Διοσκ. Ἀλεξ. 7, Γεωπ. 8. 37, 3· παρὰ Γαληνῷ καὶ **ζέσμα**, Λοβ. Παραλ. 424, σημ. 36.

ζεματίζω, ζέω, βράζω, «ζεματῶ», Γεωπ. 129.

ζέννῡμι, = **ζέω**, Ὀρειβ. 1. 396. — Παθ., Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 104.

ζεό-πῡρον, τό, γέννημά τι μεταξὺ ζέας (ζειᾶς) καὶ πυροῦ, Γαλην. 6. 320.

ζέρεθρον, τό, Ἀρκαδ. ἀντὶ **βέρεθρον, βάραθρον**, Στράβ. 389.

ζέρνα, ἡ, = **κύπειρον**, Γεωπ. 2, 6, 23.

ζεσ-ελαιο-παγής, ές, βρασθείς, μαγειρευθεὶς ἐντὸς βραστοῦ ἐλαίου, Φιλοξ. (Συμπ. 19) ἐν Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 3. σ. 636, ὅστις ἐν στίχ. 14 ἀναγινώσκει **ζεσ-ελαιο-ξανθ-επιπαγκαπύρωτος**, ψηθεὶς μέχρι ξανθότητος καὶ παρασκευασθεὶς διὰ βράζοντος ἐλαίου, ἐπίθ. πλακοῦντος.

ζέσις, εως, ἡ, (ζέω) βράσις, βράσιμον, Πλάτ. Τιμ. 66B, κτλ.· μέχρι ζέσεως, μέχρι βρασμοῦ, Πλούτ. 2. 690C· — μεταφ., **ζ.** τῆς ψυχῆς Πλάτ. Κρατ. 419E, πρβλ. Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 1, 16.

ζεστο-λουσία, ἡ, λοῦσις ἐν θερμῷ ὕδατι, Γαλην. 6. 208.

ζεστός, ή, όν, (ζέω) βραστός, κρέα **ζ.** καὶ ὀπτὰ Ἀππ. Ἰσπ. 85. **ΙΙ.** θερμὸν μέχρι βρασμοῦ, ὕδωρ Νίκ. Ἀποσπ. 3. 11· ὕδατα **ζ.**, ἐπὶ θερμῶν πηγῶν, Στράβ. 578, Διοσκ. 1. 39· — ὑπέρθερμος, ψάμμος Διογ. Λ. 6. 23.

ζεστότης, ητος, ἡ, θερμότης τοῦ βρασμοῦ, Παυσ. 10. 11, 4.

ζετραία, ἡ, Θρᾳκικ. ἀντὶ τοῦ **χύτρα**, Πολυδ. Γ, 95.

ζευγάριον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **ζεῦγος**, μικρὸν ζεῦγος, ἰδίως ἐπὶ βοῶν (ἀροτήρων), Ἀριστοφ. Ὄρν. 582· **ζ.** βοεικὸν ὁ αὐτὸς Ἀποσπ. 163· βοοῖν αὐτόθι 344.

ζευγ-ελάτης, ου, ὁ, = **ζευγηλάτης**, Ἡσύχ.

ζευγηλᾰσία, ἡ, τὸ ἐλαύνειν ἢ ὁδηγεῖν ζεῦγος βοῶν, Εὐστ. 361. 13.

ζευγηλᾰτέω, ὁδηγῶ ζεῦγος βοῶν, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 8.

ζευγ-ηλάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, ὁ ἐλαύνων ἢ ὁδηγῶν ζεῦγος βοῶν, Σοφ. Ἀποσπ. 545, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 8· — θηλ. **ζευγηλᾰτρίς, ίδος**, Σοφ. Ἀποσπ. 883.

ζευγῆτις, ἐσφαλμ. γρ. ἀντὶ **ζευγῖτις**, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 47.

ζευγίζω, μέλλ. **-σω**, θέτω ὑπὸ ζυγὸν κατὰ ζεῦγη, ἑνώνω, Ἀκύλλ. Π. Δ.

ζευγίππης, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **ζευγίτης** ἐν Διοδ. 19. 106.

ζευγίσιον, τό, τὸ τίμημα ὃ ἐτέλουν οἱ ζευγῖται. Ζευγίσιον δὲ τελεῖν τοὺς διακόσια τὰ συνάμφω ποιοῦντας Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. 7. 4, Πολυδ. Η', 130· ἴδε Böckh Staatsh. 2. 260.

ζευγίτης [ῑ], **ου**, ὁ, θηλ. **ζευγῖτις, ιδος** (ζεῦγος)· — ἐζευγμένος κατὰ ζεῦγη, ζευγαρωτός, Ζευγῖτιδες ἵπποι Καλλ. Ἀπόλλ. 47· ἡμίονοι ζευγῖται Διόδ. 17. 71· ἐπὶ στρατιωτῶν εὑρισκομένων ἐν τῇ αὐτῇ τάξει, Πλούτ. Πελοπ. 23· κάλαμος **ζ.**, κάλαμος ἐξ οὗ κατεσκευάζοντο οἱ διπλοῖ αὐλοὶ (ζεῦγη), Θεόφρ. Ι. Φ. 4. 11, 3.

ΙΙ. ζευγῖται, οἱ, ἡ τρίτη τῶν ὑπὸ τοῦ Σόλωνος γενομένων τεσσάρων διαιρέσεων τῶν Ἀθηναίων, κληθεῖσα οὕτω διότι οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν τάξιν ταύτην ἠδύναντο νὰ διατηρήσωσι ζεῦγος βοῶν, Ἀριστ. Πολ. 2. 12, 6, Ἀθην. Πολιτ. 7, 3 κ. ἀλλ., Νόμ. παρὰ Δημ. 1068. 2· πρβλ. Thirlw. H. of Gr. 2. 38, Grote 3. 156.

ζεῦγλα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 9. 19. Α. Β. 1378.

ζεύγλη, ἡ, τὸ καμπύλον μέρος τοῦ ζυγοῦ, εἰς ὃ ἐμβαίνει ὁ τράχηλος τοῦ ζώου, ὥστε ὁ ζυγὸς εἶχε δύο ζεύγλας, πρβλ. Ἰλ. Ρ. 439, Τ. 406 (ἔνθα ἡ χαίτη τοῦ ἵππου περιγράφεται ὡς ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγόν)· ἔζευξα .. ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα ζεύγλαισι δουλεύοντα Αἰσχύλ. Πρ. 463· ὑποδῦναι ὑπὸ τὴν **ζ.** Ἡρόδ. 1. 31· βόας πελάζειν ζεύγλᾳ Πίνδ. Π. 4. 404· ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ **ζ.** Λουκ. Ἐναλ. Διαλ. 6. 2. — Δὲν εὑρίσκεται παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ. πεζογρ. **ΙΙ.** ἱμὰς ἢ ξύλον συνάπτον τὰ δύο πηδάλια, ἴδε ἐν λ. **πηδάλιον**.

ζεύγληθεν, ἐπίρρ., ἀντὶ ἐκ τῆς ζεύγλης, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1319.

ζεύγληφι, Ἐπ. γεν. ἢ δοτ. τοῦ **ζεύγλη**, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 162.

ζευγλό-δεσμον, τό, = **ζυγόδεσμον**, Ἡσύχ.

ζεῦγμα, τό, (ζεύγνυμι) ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς σύνδεσμον, **δεσμός**, τὸ **ζ.** τοῦ λιμένος, ὁ φραγμὸς τῶν πλοίων κατὰ πλάτος τοῦ στομίου τοῦ λιμένος, Θουκ. 7. 69, 70 (πρβλ. 59), Διόδ. 13. 14· πρβλ. **τόξευμα**. **2)** γέφυρα ἐκ πλοίων, Σιμων. (;) ἐν Ἀνθ. Π. 9. 147· τὰ ζεύγματα τῶν ποταμῶν Διον. Ἁλ. 9. 31, πρβλ. Πλούτ. 2. 174E κτλ. — ἀποθέματα σχηματιζόμενα διὰ τῆς συνδέσεως πολλῶν πλοίων, Πολυβ. 3. 46, 2, Πλούτ. Μαρκέλλ. 14, 15. **3)** μεταφ., ζεύγματ' ἀνάγκης, αἱ στενοχωρίαι τῆς ἀνάγκης, Εὐρ. Ι. Α. 443. **ΙΙ.** παρὰ Γραμμ., σχῆμα λόγου, καθ' ὃ δύο ὑποκείμενα συνάπτονται μετὰ τοῦ αὐτοῦ κατηγορουμένου, ὅπερ κυρίως ἀνήκει εἰς τὸ ἕτερον τῶν ὑποκειμένων, ὡς ἐν Ἰλ. Α. 533, ἔνθα τὸ ἕδη δέον νὰ νοηθῇ εἰς τὸ Ζεύς· πρβλ. **σύλληψις**.

ζεύγνῡμι, ζεύγνῡσι, Αἰσχύλ. Πέρσ. 191, **(ὑπο-)** Πλάτ. Πολιτ. 309A· προστ. **ζεύγνῡτε** Εὐρ. Ρῆσ. 33· ἀπαρ. **-ύναι (μετα-)** Ξεν. Κύρ. 6. 3, 21· μετοχ. **ζευγνὺς** Ἡρόδ. 1. 206., 4. 89· παρατ. γ' πληθ. **ἐζεύγνῡσαν** Ἡρόδ.. Ἐπ. **ζευγν-** Ἰλ. Ω. 783· ὡσαύτως **ζευγνύω** Ἡρόδ. 1. 205, Ἡσύχ., κτλ.· παρατ. **ἐζεύγνυον** Ἡρόδ. (Ἐπ. **ζευγν-** Ἰλ.), μέλλ. **ζεύξω**, ἀόρ. **ἔζευξα**, μεταγεν. πρκμ. **ἔζευχα (ἐπ-)** Φιλόστρ. 64. — Μέσ., ἐπ. παρατ. γ' δυϊκ. **ζευγνύσθην** Ἰλ. Ω. 281, γ' πληθ. **ζεύγνυντο** Ὀδ. Γ. 492· μέλλ. **ζεύξομαι** Εὐρ. Ἐκ. 469, κλ.· ἀόρ. **ἐζευξάμην** Ἡρόδ., Εὐρ. — Παθ., μέλλ. **ζευχθήσομαι (δια-)** Γαλην.· ἀόρ. α' **ἐζεύχθην** Πίνδ. Ο. 3. 10, Ἡρόδ., Τραγ. καὶ Πλάτ. Πολιτ. 302E· κοινότερον ἀόρ. β' **ἐζύγην** (ῠ) Πίνδ. Ν. 7. 8, Τραγ., **(συν-)** Πλάτ. Πολ. 546C. — Ὁ Ὅμ. συγηθέστατα μεταχειρίζεται ἀόρ. ἐνεργ.· ἀλλ' ἐν Ἰλ. Π. 145 ἄξιος σημειώσεως εἶναι ὁ ἀώμαλος τύπος **ζευγνῦμεν** ἢ ὁ κατὰ Βουττμ. **ζευγνύμεν**, ἀπαρ. ἐνεργ. ἐνεστ. ἀντὶ **ζευγνύμεναι, ζευγνύναι**, μετὰ ῡ· — μοναδικὴ ἐξαίρεσις τοῦ κανόνος ὅτι τὸ υ εἶνε μακρὸν μόνον ἐν τῷ ἐνικῷ τῆς ὁριστ. τοῦ ἐνεστ., πρβλ. Βουττμ. Λεξιλ. ἐν λ. **νῦν** 9. Τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα εἶναι σπάνιον παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ. (Ἐκ τῆς √ΖΥΓ παράγονται **ζυγ-όν, ζυγ-ῆναι, σύ-ζυξ**· ἐν τῇ Σανσκρ., Λατ., κτλ., τὸ ἰσοδύναμον πρὸς τὸ ζ εἶνε τὸ y (ἢ j) ἴδε **ΖΖ** Π. 3· πρβλ. Σανσκρ. yuǵ, yunag-mi (jungo), yuk (conjunctus), yug-am (par), yug-yam (jumentum)· Λατ. jung-o, jug-um, con-jux, jug-erum, ju-mentum· Γοτθ. juk, ga-juk (ζεῦγος), jukusi (ζυγός)· Ἀρχ. Γερμ. joch (Ἀγγλ. yoke). Θέτω ὑπὸ τὸν ζυγόν, ἵππους, ἡμιόνους, βόας Ὅμ.· ἐνίοτε μετὰ τῆς προσθήκης ὑφ' ἅρματα, ὑφ' ἅρμασιν, ὑπ' ὄχεσφιν, ὑπ' ἀμάξῃσιν Ἰλ. Ψ. 130, Ω. 14, 782, κτλ.· κάζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα Αἰσχύλ. Πρ. 462· οὕτω καὶ τὸ μέσ. ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. (ἰδίως ἐν τῇ Ὀδ.), Ἵππους ζεύγνυμαι, βάλλω τοὺς ἵππους μου ὑπὸ τὸν ζυγόν, ζευγνύω πρὸς χρῆσίν μου, Ὀδ. Γ. 492, κτλ., Ἰλ. Ω. 281· ζεύξομαι ἅρματι πώλους Εὐρ. Ἐκ. 469· οὕτως ἐπὶ καμήλων, Ἡρόδ. 3. 102· — καὶ ἐπὶ ἵππων πρὸς ἱππασίαν, ἑτοιμάζω, χαλινῶ, ἐπισάττω, ζεῦξαι Πάγασον Πίνδ. Ο. 13. 91, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 128, 135· — ἐπὶ ἁρμάτων, ἑτοιμάζω. **ζ.** ἅρμα, ὄχους, Πίνδ. Π. 10. 102, Εὐρ. Ἀνδρ. 1019· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τέθριππα ὁ αὐτ. Ἀλκ. 428. **2)** δένω, στερεώνω, ἀσκοὺς δεσμοῖς Ξεν. Ἀν. 3. 5, 10· — φάρη .. ἐζευγμένα πόρπαισιν, στερεώσασαι μὲ .., Εὐρ. Ἑλ. 317. **3)** μεταφ., πότμῳ ζυγείς, ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς μοίρας, Πίνδ. Ν. 7. 9· ζυγεὶς ἐν ἁρμασι πημάτων Αἰσχύλ. Χο. 794· ἀνάγκῃ ζυγεὶς Σοφ. Φ. 1025· ζεύχθη, ὁ αὐτὸς ἐν Ἀντιγόνῃ 955· θεσφάτοις .. ζυγεὶς Εὐρ. Ἱκέτ. 220· ἴδε **σειραφόρος**. — Μέσ., τόνδ' ἐν ὅρκοις ζεύξομαι αὐτόθι 1229. — Παθ., ὁρκίοις ζυγεὶς ὁ αὐτ. Μηδ. 735.

ΙΙ. συνενώνω, συνάπτω, σανίδες .. μακραί, εὐξεστοι. ἐζευγμέναι, καλῶς συνημμέναι, Ἰλ. Σ. 276 (ἀλλαχοῦ παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῇ σημ. 1)· ζεῦξαι ὀδόντας, ἐπὶ τοποθετήσεως τεθραυσμένης σιαγόνος, Ἱππ. Ἀρθ. 799· τὼ πόδε **ζ.**, ἐπὶ τῶν ἀρχαίων γλυπτῶν, οἵτινες ἐποίουν τὰ ἀγάλματα αὐτῶν ἔχοντα συμβεβηκότας τοὺς πόδας, σύμποδα. Ἰλιάδ. 3. 13. **2)** ἑνώνω διὰ τοῦ γάμου, ἐπειδὰν εὐφρόνη ζεύξῃ μία, συνδέσῃ διὰ γάμου, Σοφ. Ἀποσπ. 517. 11· ἐπὶ τῶν γονέων ἢ τῶν αἰτίων τοῦ γάμου, τὴν σύζευξιν, τίς ταύτην ἔζευξε; Εὐρ. Ι. Α. 698· **ζ.** τὴν θυγατέρα τινί Ἀππ. Ἐμφύλ. 2. 14, πρβλ. Ἀθήν. 554D· — ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, λαμβάνω γυναῖκα, ἄκοιτιν ζεύξασθαι Εὐρ. Ἀλκ. 994· παρθένειον ἐζεύξω λέχος ὁ αὐτ. Τρῳ. 671· (οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., γάμοις ἔζευξ' Ἀδράστου παῖδα, συνεζεύχθην τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀδρ., ὁ αὐτ. Φοιν. 1365· ὁ Σεμέλην ζεύξας γάμοις ὁ αὐτ. Βάκχ. 468). — Παθ., συζεύγνυμαι, ἐζευγμένη, ἀντιθ. κόρη, Σοφ. Τρ. 536· γάμοις ζευχθῆναι ἢ ζυγῆναι ὁ αὐτ. Ο. Τ. 826, Εὐρ. Ι. Α. 907, κτλ.· ἐν γάμοις ὁ αὐτ. Ἡλ. 99· εἰς εὐνήν τινος ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 823· — μεταφ., **ζ.** μέλος ἔργμασι Πίνδ. Ν. 1. 10, πρβλ. Ι. 1. 6.

3) ἑνώνω τὰς ἀπέναντι ὄχθας διὰ γεφυρῶν, ποταμὸν ζεῦξαι Ἡρόδ. 1. 206· τὸν Ἑλλήσποντον ὁ αὐτ. 7. 33, κ. ἀλλ.· μηχαναῖς ἔζευξεν Ἕλλης πορθμὸν Αἰσχύλ. Πέρσ. 722, πρβλ. Ἀνσ. 193. 23· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ζεύγνυσθαι τὸν Βόσπορον Ἡρόδ. 4. 83. — Παθ., ὁ αὐτ. 7. 6, 34· διῶρυξ ἐζευγμένη πλοίοις Ξεν. Ἀν. 1. 2, 5· ἀλλ' ὡσαύτως. **6)** γέφυραν ζεῦξαι Ἡρόδ. 1. 205., 4. 118, κ. ἀλλ.· καὶ ἐν τῷ παθ. 4. 85. **4)** συνδέω τὰ τοιχώματα πλοίου διὰ θρανίων **(ζυγὸν ΙΙΙ)**, Ἡσ. Ἀποσπ. 37· —

ἀλλά, ζεύξαντες τὰς παλαιὰς [ναῦς], ὥστε πλοίμους εἶναι, ὑποδήσαντες, ὑποζώσαντες διὰ σχοινίων, Θουκ. 1. 29, ἔνθα ἴδε Σχόλ. καὶ πρβλ. ὑπόζωμα. **3)** σχηματίζω ζεύγη ἀντιπάλων ξιφομάχων, Ἀρρ. Ἐπικτ. 1. 29, 37.

ζευγολογέω, εἰσπράττω φόρον τῶν γεωργικῶν ζευγῶν, Μ. Ἀκομιν. Β. σ. 106, 30 (Δεξ. Κουμαν.).

ζευγόνυμφος, ον, νύμφῃ ἐζευγμένος, ἥλιος, Κωνσταντῖν. Βασ. Τάξ. σ. 221Α.

ζευγο-ποιΐα, ἡ, τὸ σχηματίζειν ζεύγη, ἰδίως τὸ κατασκευάζειν διπλοῦν αὐλόν, Θεόφρ. Ι. Φ. 4. 11, 6.

ζεῦγος, εος, τό, (ζεύγνυμι) ζεῦγος κτηνῶν, «ζευγάρι» βοῶν ἢ ἡμιόνων ἢ ἵππων, Ἰλ. Σ. 543· Ζ. Ἵππων Ἀνδοκ. 32. 27· βοεικὸν Θουκ. 4. 128. **2)** ἡ ἅμαξα ἣν σύρει τὸ ζεῦγος, ζεύγεϊ κομίζεσθαι Ἡρόδ. 1. 31· ἐπὶ ζεύγεος ἐλαύνειν αὐτόθ. 199· ἐπὶ ζεύγους ἄγειν Ἀνδοκ. 7. 13, Ὑπερείδ. Λυκ. 5· ἅρμα χρησιμοποιούμενον εἰς ἀγῶνα ἁρματηλασίας, = τέθριππον Θουκ. 5. 50· Ζ. τέθριππον Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 368· ἀντίθ. συνωρίς, Πλάτ. Ἀπολ. 36D, ἀλλ' ἴδε Πλούτ. 2. 146D· Ζ. μίσθιον, μισθούμενον, ὁ αὐτ. Ἀντων. 6· λευκὸν Ζ., ἔχον λευκοὺς ἵππους, Δημ. 565. 27· — ἐν Πλάτ. Ἀπολ. 36D, ἢ ξυνωρίδι ἢ ζεύγει νενίκηκεν, τὸ ζεῦγος πρέπει νὰ εἶνε = τέθριππον· ἴδε κατωτ. III. **II.** ζεῦγος ἐξ οἱωνδήποτε πραγμάτων, ἰρήκων Ἡρόδ. 3. 76· πεδέων αὐτόθι 130· ἐπὶ τῶν Ἀτρειδῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 44· ἐμβάδοιν Ἀριστοφ. Ἱππ. 872· ταῶν Ἀντιφ. Στρατ. 3· ἀποκ., ἔγγαμον ζεῦγος, ὡς τὸ Λατ. conjugium ἐκ τοῦ jugum, πρβλ. Valck. Φοιν. 331· τὸ Ζ., ὃ καλεῖται θῆλυ καὶ ἄρρεν Ξεν. Οἰκ. 7. 18· τὸ ἐρωτικὸν Ζ. Λουκ. Ἔρωσι 11· — κατὰ ζεῦγος ἢ κατὰ ζεύγη Πλούτ. 2. 93D· ἐς ζεύγεα Λουκ. Συρ. Θ. 12· — τὸ πληθ. ζεύγη ἦτο ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ διπλοῦ αὐλοῦ, Λατ. tibiae pares, Θεόφρ. Ι. Φ. 4. 11, 4 καὶ 6. **III.** ὡσαύτως, συνεκδοχικῶς καὶ ἐπὶ πλειόνων ἢ δύο πραγμάτων ἢ προσώπων ὁμοῦ ἡνωμένων, ζεῦγος τριπάρθενον, τρεῖς παρθένοι ἀδελφαί, ἐπὶ τῶν Χαρίτων, Εὐρ. Ἀποσπ. 359· πρβλ. **τρίζυξ**· — οὕτω, Ζ. τρίδουλον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 484· Ζ. νεκρῶν, ἔνθα γίνεται λόγος περὶ γονέων καὶ τέκνων, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 454. **IV.** = τῷ Λατ. jugerum, Βασιλικ.

ζευγοτροφέω, τρέφω ζεῦγος κτηνῶν, Πολυδ. Η', 132.

ζευγο-τρόφος, ον, τρέφων ζεῦγος κτηνῶν, Πλούτ. Περικλ. 12.

ζευγοφορέομαι, παθ., σύρομαι ὑπὸ ζεύγους βοῶν, Εὐσ. Ε. Π. 35 D.

ζευγῶχος = ***ζευγοῦχος,** ὁ ἔχων, ὁ ὁδηγῶν ἅμαξαν συρομένην ὑπὸ ζεύγους βοῶν, Ἐπιγρ. Ἑρμιόνης L. et F. 159h.

ζεύκτειρα, ἡ, θηλ. ἐκ τοῦ ἑπομ., ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, Ὀρφ. Ὕμν. 54. 3.

ζευκτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ζευγνύων, ἰμὰς = ζυγόδεσμον Ἡσύχ.

ζευκτήριος, α, ον, ζευγνύων, συνδέων, γέφυρα γαΐν δυοῖν Ζ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 736· πάτερ .. Μαινάδων ζευκτήριε ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 350. **II.** ὡς οὐσιαστ., **ζευκτήριον,** τό, = **ζυγόν,** ὁ ζυγός, ὁ αὐτ. Ἀγ. 529· **ζευκτηρία,** ἡ, = **ζεύγλη** II, ἴδε ἐν λ. **πηδάλιον.**

ζεύκτης, ου, ὁ, (οὐχὶ **ζευκτὴς**) = **ζευκτήρ,** Ἡσύχ. ἐν λ. **ζευξίλεως,** ἴδ. Κόντ. ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 433.

ζευκτός, ή, όν, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ζεύγνυμι,** ἐζευγμένος, Πλούτ. 2. 278Β, κτλ.· συνδεδεμένος κατὰ ζεύγη, κάλαμοι Πλάτ. Ἐπιγρ. 21. 4 Bgk.· στίχος ἡρῴῳ Ζ. ποδί, ἐπὶ τοῦ πενταμέτρου, Ἀνθ. Π. 7. 9. **2)** συνδεδεμένος, συνεζευγμένος, γεφύρᾳ ζευκτὸς Στράβ. 452. **II. ζευκτόν,** τό, σῶμα στρατιωτῶν πορευομένων ἀνὰ δύο, Ἀνών. παρὰ Δουκαγγ.

ζευξί-λεως, ω, ὁ, ὁ ὑποτάσσων τὸν λαόν, ἐπὶ βασιλέως, Σοφ. Ἀποσπ. 136.

ζευξιμοιχεία, ἡ, γάμος ἀθέμιτος, περὶ τοῦ γάμου Κωνσταντίνου VI. Στουδ. 1017.

ζεῦξις, εως, ἡ, (ζεύγνυμι) τὸ ζευγνύναι, ζεύξιμον, ζεύξει τοιαύτῃ χρεόμενοι Ἡρόδ. 3. 104. **II.** σύνδεσις, τὸ συνάπτειν οἷον διὰ γεφύρας, ὁ αὐτ. 4. 88., 7. 35.

Ζεύς, ὁ, κλητ. **Ζεῦ·** αἱ πλάγιαι πτώσεις ἐσχηματίσθησαν ἐκ τοῦ **Διός,** Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 6. 14, γεν. **Διός,** δοτ. **Διΐ,** ὡσαύτως **Δὶ** [ῐ], Πίνδ. Ο. 13. 149, Ν. 10. 104, Συλλ. Ἐπιγρ. 16· αἰτ. **Δία**· — παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως (καίπερ οὐχὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς εἰ μὴ ἐν τραγικαῖς φράσεσι) **Ζῆν** (τύπος οὗ τὰ ἴχνη ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 162), **Ζηνός, Ζηνί, Ζῆνα** παρὰ μεταγεν. Δωρ. **Ζάν, Ζανός,** κλ., Φιλόξ. ἐν Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 3. 636, Θεόκρ.· — εὕρηται καὶ ὀνομαστική τις **Ζῆς** ἢ **Ζὰς** Φερεκύδ. παρ' Ἡρῳδιαν. ἔνθ' ἀνωτ., Κλήμ. Ἀλ. 741, αἰτ. **Ζῆν** (ἐκ διορθώσεως τοῦ Herm. ἀντὶ **Ζῆν**') ἐν τέλει στίχου ἐν Ἰλ. Θ. 206, Ξ. 265 Δωρ. κλητ. **Ζάν** Ἀριστοφ. Ὄρν. 570· καὶ ἐπὶ Κρητικῶν νομισμάτων ΤΑΝ, ὃ ἐ. **Ζάν,** ἴδε Eckhel D. N. 2. 301, Πυθ. παρὰ Ἡσυχ. Βίῳ Π. 17· — Βοιωτ. **Δεύς,** Ἀριστοφ. Ἀχ. 911· ὡσαύτως **Δήν,** Ἡρῳδιαν. ἔνθ' ἀνωτέρω· — αἱ πλάγιαι πτώσεις **Ζεός, Ζεΐ, Ζέα** ἀναφέρονται ὑπὸ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 177, 195, Ε. Μ.· **Ζεῦν** ἐσφαλμένη γραφὴ ἀντὶ **Ζῆν**' Αἰσχρ. παρ' Ἀθην. 335, Δνθ. Π. 7. 345, 5, ἴδε Jac. σ. 500· — τὸ πληθ. **Δίες, Ζῆνες** Πλούτ. 2. 425Ε, παρ' Εὐστ. 1384. 27. Τὸ Ζ παρίσταται διὰ τοῦ dy ἢ j ἐν ταῖς συγγενέσι γλώσσαις, πρβλ. Σανσκρ. dyâus, Λατ. ju-piter, jov-is, ὡσαύτως τὸ **Ζὰς** ἢ **Ζάν, Ζανός,** πρὸς τὸ Λατ. Ja-nus· ἴδε **ΖΖ** ΙΙ. 1, καὶ πρβλ. **δῖος**).

Ὁ Ζεύς, βασιλεὺς καὶ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, ἐντεῦθεν συχνάκις καλούμενος Κρονίδης, Κρονίων, σύζυγος τῆς Ἥρας· — ὁ Ὅμ. παριστᾷ αὐτὸν ὡς ἄρχοντα τοῦ ἀέρος (ἀήρ)· ἐντεῦθεν αἱ βροχαὶ καὶ αἱ θύελλαι ἀποδίδονται εἰς αὐτόν, Ζεὺς ὕει, κτλ., ἴδε ἐν λ. **ὕω, νέφω, συννέφω, βροντάω, ὀμβρέω, ὕδωρ, Δανάη**· — συχνὸν ἐν ἐπιφωνήσεσι, Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοὶ Ἰλ. Ζ. 476· ὦ Ζεῦ καὶ πάντες θεοί, ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ Ξεν. Κύρ. 2. 2, 10, Ἀριστοφ. Πλούτ. 1, κτλ.· Ζεῦ Ζεῦ Αἰσχύλ. Χο. 246, Ἀριστοφ. Σφῆξ. 323· ὦ Ζεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν ὁ αὐτ. Νεφ. 153· ὁ ὅρκος οὐ μὰ Ζῆνα παρ' Ὅμ. μόνον, Ἰλ. Ψ. 43, Ὀδ. Υ. 339· ἀλλὰ συχνότατος παρὰ τοῖς ἀττ. κωμικοῖς καὶ πεζοῖς, οὐ μὰ Δία, μὰ Δία, νὴ Δία, ὡσαύτως μετὰ τοῦ ἄρθρου, οὐ μὰ τὸν Δία· παροιμία ἐπὶ ὑπερόγκου πλούτου, τῷ Διὶ πλούτου πέρι ἐρίζειν Ἡρόδ. 5. 49. — Πρβλ. **σωτήρ. ὁμόγνιος, Ἑλλήνιος,** κλ.· περὶ τῶν ἰδιοτήτων τοῦ Διός, ὅρα Müller Archäol. d. Kunst § 349 κέξ.· περὶ τῶν διαφόρων ὀνομάτων ὑπὸ τὰ ὁποῖα ἐλατρεύετο, ὅρα τοὺς Πίνακας τῆς Συλλ. Ἐπιγρ. 23. **II.** Ζεὺς καταχθόνιος, ὁ τοῦ Οὐεργιλίου Jupiter Stygius, ὁ Πλούτων, Ἰλ. Ι. 457. **III.** διὰ τῆς κολακείας τῶν αὐλικῶν τὸ ὄνομα **Ζεὺς** κατήντησεν ὄνομα τῶν Μακεδόνων βασιλέων τῆς Συρίας, Σελεύκου Διὸς Νικάτορος Συλλ. Ἐπιγρ. 4458, καὶ τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων, Διον. Π. 210, Ὀππ. Κ. 1. 3, Χριστοδ. Ἐκφρ. 96, καὶ συχνὸν ἐν Ἐπιγρ.· πρβλ. Suet. Domit. 13, Martial. 5. 8, κτλ.· ἐνῷ ὁ Γοργίας κατεγελᾶτο ὡς καλῶν τὸν μέγαν βασιλέα Δία τῶν Περσῶν, Λογγῖν. 3. 2.

ζεφυρήιος, η, ον, = **ζεφύριος,** αὔρη Νόνν. Δ. 48. 517.

ζεφῠρηΐς, ίδος, θηλ. τοῦ **Ζεφύριος,** Ποσείδιππ. παρ' Ἀθην. 318D. **2)** ἀνήκων εἰς τὸν θεὸν Ζέφυρον, γενέθλη Νόνν. Δ. 37. 335, πρβλ. 47. 341.

Ζεφῠρίη (ἐνν. πνοή), ἡ, = **Ζέφυρος,** ὁ δυσμικὸς ἄνεμος, Ὀδ. Η. 119. [Ζεφ- μακρὸν ἐν ἄρσει, ὡς ἐν τῷ ὄφις. σκύφος.]

ζεφῠρικός, ή, όν, = τῷ ἑπομ., Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 13, Θεόφρ. Ι. Φ. 8. 7, 7.

ζεφύριος [ῠ], **ον,** ἐνίοτε καὶ **α, ον** (πρβλ. **Ζεφυρίη**)· — ἀνήκων εἰς τὰς δυσμὰς ἢ τὸν δυσμικὸν ἄνεμον, δυσμικός, «δυτικός», Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 2. 3, 1· τοῖς Ζ. (ἐνν. ἀνέμοις), κατὰ τὴν περίοδον τῶν δυσμικῶν ἀνέμων, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 28, 2. **II** ὠόν Ζ., «κλούβιο», ὡσαύτως ἀνεμιαῖον, ὑπηνέμιον, αὐτόθι 6. 2, 13, Γεν. Ζ. 3. 1, 5.

ζεφῠρῖτις, ιδος, ἡ, = τῷ προηγ., Καλλ. Ἐπ. 5, Ὀππ. Ἁλ. 80. 1.

Ζέφῠρος, ὁ, ὁ δυσμικὸς ἄνεμος, Λατ. Favonius, ἀλλὰ παρ' Ὅμ. πᾶς ἐκ δυσμῶν ἐρχόμενος ἄνεμος, Βορέης καὶ Ζ., τώτε Θρήκηθεν ἄητον Ἰλ. Ι. 5· ὡσαύτως συνδυάζεται μετὰ τοῦ Νότου, Φ. 334· ὡσαύτως ἐναντίον τοῦ Εὔρου, Ὀδ. Ε. 332, Τ. 206· — συχνάκις παριστανόμενος ὡς θυελλώδης καὶ ὑετώδης, Ε. 295, Ξ. 458, καὶ ὡς καθαρίζων τὸν οὐρανόν, ὁπότε νέφεα Ζ. στυφελίξῃ Ἰλ. Α. 305· ὡς ἥπιος καὶ ἥσυχος, Ὀδ. Δ. 567 (οὕτω κατὰ τὸ πλεῖστον παρὰ τοῖς μεταγεν. ποιηταῖς)· ὁ Ζέφυρος ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ ὠκύτατος τῶν ἀνέμων, Ἰλ. Τ. 415· καὶ οὕτως, ὡς πρόσωπον, ἐνυμφεύθη τὴν ἅρπυιαν Ποδάργην (ὠκύποδα), Π. 150· ἴδε Nitzsch Ὀδ. Β. 420· — παρ' Ἀριστ., ὁ Ζέφυρος εἶνε ὁ ἀκριβῶς δυσμικὸς ἄνεμος, ἐναντίος τοῦ ἀπηλιώτου, Μετεωρ. 2. 6, 6· ἀλλ' ἐν Κόσμ. 4, 12, εἶνε ὡσαύτως ὁ Β. Δυτικός, πρβλ. Πολ. 4. 3, 7· καὶ αὕτη ἡ ποικιλία δικαιολογεῖ τὰς διαφόρους περιγραφὰς τοῦ ἀνέμου τούτου παρ' Ὅμ. ὡς καὶ παρ' Ἀριστ. Προβλ. 26. 31 (εὐδιεινὸς καὶ ἥδιστος), καὶ 26. 52 (ψυχρός). ('Ἐκ τοῦ **ζόφος,** ὡς **Εὖρος** ἐκ τοῦ **ἕως,** πρβλ. Ἀριστ. π. Ἀνέμ. 8.)

ζέω, συνηρ. γ' ἐν. **ζεῖ** ἔτι καὶ παρ' Ὅμ.· μεταγεν. Ἐπ. **ζείω** (ὃ ἴδε)· παρὰ μεταγεν. πεζοῖς **ζέννυμι** (ὃ ἴδε)· παρατ. **ἔζεε** Ἰλ., Ἡσ., **ἔζει** Σοφ.· μέλλ. **ζέσω** (**ἐξανα-**) Αἰσχύλ. Πρ. 370· ἀόρ. **ἔζεσα** Ἡρόδ. 7. 188, πρβλ. **ἐπιζέω**· Ἐπ. **ζεσσα** Ὅμ. — Παθ., ἀόρ. **ἐζέσθην** (**ἀπ-**) Διοσκ. 1. 3, (**ἐν-**) Ἀρεταῖ. π. Θερ. Χρον. Παθ. 1. 2· πρκμ. **ἔζεσμαι** (**ἐξ-**) Γεωπ. 10. 54. ('Ἐκ τῆς √ΖΕΣ παράγονται ὡσαύτως **ζέσ-μα, ζεσ-τός**· πρβλ. Σανσκρ. yas, yasyâmi, yas-âmi, (annitor), pra-yas-tas (ὑπερζέων), Ἀρχ. Γερμ. jes-an· — ἐντεῦθεν πιθ. καὶ τὰ **ζάλη, ζῆλος** καὶ **ζύμη, ζῦθος**).

Βράζω, ἐπὶ ὕδατος, ἐπειδὴ ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἠνοπι χαλκῷ Ἰλ. Σ. 349, Ὀδ. Κ. 360· ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον Ἰλ. Φ. 362, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 343· σπανιώτερον ἐπὶ στερεῶν, εἶμαι ὑπέρθερμος, χθὼν ἔζεε Ἡσ. Θ. 695, 847· χαλκὸς Καλλ. εἰς Ἄρτ. 60. **2)** μεταφ., βράζω, τῆς θαλάσσης ζεσάσης Ἡρόδ. 7. 188· αἷμα ἔζεσε διὰ χρωτὸς Ἀνθ. Π. 7. 208· ζεῖ ὁ οἶνος Πλάτ. Νόμ. 773D. **3)** ἐπὶ ψυχικοῦ πάθους, ὡς τὸ Λατ. fervere, ὀργῆς ζεούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι Αἰσχύλ. Πρ. 378· ἠνίκ' ἔζει θυμὸς Σοφ. Ο. Κ. 343, πρβλ. Ἑρμηνευτὰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 321, Πλάτ. Πολ. 440C, κ. ἀλλ. **3)** μετὰ γεν., βράζω ἀπό .., εἶμαι πλήρης τινός, λίμνη ζέουσα ὕδατος καὶ πηλοῦ ὁ αὐτ. Φαῖδ. 113Α· πίθος Ζ. [οἴνου] Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 17, 3· πεδία ζείοντ' Ἀχαρνηνῶν, βράζοντα, πλήρη .., Δνθ. Πλαν. 4. 39· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, Ζ. σκω-

λήκων (πρβλ. **ἀναζέω, ἐκζέω, φθειριάω**) Λουκ. Ἀλεξ. 59· καὶ μετὰ δοτ., Ζ. φθειροῖ Λουκ. Κρόν. 26· αἵματι Ἀριστείδ. 1.142, Λυκόφρ. 690. **II.** μεταβατ., κάμνω νὰ βράσῃ τι, βάλλω νὰ βράσῃ, τὸν δὲ λοετρὰ πυρὶ ζέον Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 273· θυμὸν ἐπὶ Τροίῃ πόσον ἔζεσας; Ἀνθ. Π. 7 385· πρβλ. **ἐκζέω**. **2)** ἐξατμίζω, ἀναδίδω, ἀΰτμὴν (διάφ. γραφ. -μῇ) Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 734.

ζῆ, ζῆθι, προστ. τοῦ **ζάω**.

ζηλαῖος, α, ον, (ζῆλος) ζηλότυπος, Διόνυσος Ἀνθ. Π. 9. 524,7.

ζηλευτής, οῦ, ὁ, = ζηλωτής, ἐν τῇ κοινῇ λαλιᾷ, Εὐστ. 1527.29.

ζηλεύω, = ζηλόω, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. Παραρτ. τ. 3. 34.

ζηλέω, = ζηλοτυπέω, παρὰ γραμμ. ὡς ρίζα τοῦ **ζηλήμων**.

ζήλη, ἡ, ἀντίζηλος, ἀντεράστρια, Ξενοφ. Ἐφέσ. 2,11, Ἀριστοτ. 1. 25.

ζηλημοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **ζῆλος**, Κόϊντ. Σμ. 13. 288, ἐν τῷ πληθ.

ζηλήμων, ον, γεν. -ονος (ζηλέω) ζηλότυπος, σχέτλιοί ἐστε, θεοί, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων Ὀδ. Ε.118· καὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπ., ὡς Καλλ. εἰς Ἄρτ. 30, Ὀππ. Κ. 3. 191, Μουσαῖ. 36, 37, Ἀνθ. Π. 3.7· πρβλ. **δύσζηλος**.

ζηλο-δοτήρ, -ῆρος, ὁ, πάροχος εὐδαιμονίας, μακαριότητος, κατ' ἄλλους, ὁ ἐμβάλλων εὐγενῆ ὁρμήν, Διόνυσος Ἀνθ. Π.9. 524,7.

ζηλο-μανής, ές, μανιώδης ἐν ζηλοτυπίᾳ, Ἄρης Ἀνθ. Π. 5. 218, Νόνν. Δ. 41. 211.

ζῆλος, ου, ὁ, παρὰ μεταγεν. **-εος, τό**, Ἐπιστ. Φιλ. 3. 9 (ἐν τοῖς ἀρίστοις τῶν χ)φων), κτλ. (Πιθ. ἐκ τοῦ **ζέω**). Πρόθυμος ἁμιλλα, μετὰ ζήλου μίμησις, εὐγενὴς πόθος πρὸς ὑπερτέρησιν ἢ πρὸς τοὺς ἄλλους ἐξίσωσιν, ἀντιθ. **φθόνος**, Πλάτ. Μενεξ. 242Δ, Ἀριστ. Ρητ. 2.11,1· ἀλλ' ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 193. = **φθόνος**, ζηλοτυπία· συνδυάζονται τὰ δύο παρὰ τῷ Λυσ. 195.13, Πλάτ. Φιλήβ. 47Ε, 50Β, καὶ (ἐν τῷ πληθ.) Νόμ. 679C· εἰς ζῆλον ἰέναι Πολ. 550Ε. **2)** μετὰ γεν. προσώπου, πρόθυμία πρὸς μίμησίν τινος, Σοφ. Ο. Κ. 943· κατὰ ζῆλον Ἡρακλέους, ἁμιλλώμενος πρὸς τὸν Ἡρ., Πλούτ. Θης. 25· Ζ. πρός τινα Λουκ. Δημών. 57. **3)** μετὰ γεν. πράγμ., ζῆλον .. γάμων ἔχουσα, ἐγείρουσα ἁμιλλαν περὶ τοῦ γάμου, Εὐρ. Ἑκ. 352· Ζ. τῶν ἀρίστων, εὐγενὴς πόθος τῶν .., ἀντιθ. φυγὴ τῶν χειρόνων Λουκ. πρὸς Ἀπαΐδ. 17· ἀνδραγαθίας, εὐεξίας, πλούτου, κτλ., Πλούτ. Κορ. 4, κτλ.· οὕτω, Ζ. πρός τι ὁ αὐτ. Περικλ. 2. **4)** προσωποποιούμενος ὡς υἱὸς τῆς Στυγός, ἀδελφὸς δὲ τῆς Βίας, Κράτους, Νίκης, Ἡσ. Θ. 384. **II.** Παθ., τὸ ἀντικείμενον τῆς ἁμίλλης ἢ τοῦ πόθου, εὐτυχία, εὐδαιμονία, δόξα, Σοφ. Αἴ. 503· ζῆλος καὶ χαρὰ Δημ. 300. 23· τὸν αὐτὸν ἔχει ζῆλον ὁ στέφανος ὁ αὐτ. 267. 14· ζῆλον καὶ τιμὴν τῇ πόλει φέρει ὁ αὐτ. 641. 8, πρβλ. 317. 9., 1399. 21. **III.** περὶ ὕφους λόγου, Ἡγεσίας ὁ ῥήτωρ, δς ἥρξε μάλιστα τοῦ Ἀσιανοῦ λεγομένου ζήλου παραφθείρας τὸ καθεστηκὸς ἔθος τὸ Ἀττικὸν Στράβ. 648· τῷ καλουμένῳ Ἀσιανῷ ζήλῳ τῶν λόγων Πλούτ. Ἀντων. 2· — ὡσαύτως, ὁρμητικότης, ἀγριότης, Ζ. πυρὸς Ἐπιστ. π. Ἑβρ. ι', 27.

ζηλοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ζῆλος**, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 100.

ζηλοτῡπέω, ζηλεύω τινά, μετ' αἰτ., ζηλοτυπῶν με καὶ φθονῶν Πλάτ. Συμπ. 213D· τὴν αὐτοῦ γυναῖκα Ἀθήν. 532Α· Ζ. βούλην ἐπὶ τῷ ἀνδρί, ὡς πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς, Πλούτ. 2. 267D· μετὰ δοτ., ζηλοτ. τινὶ ἐπαινουμένῳ Δημ. Φαλ. 292. **2)** φθονῶ, εἶμαι ζηλότυπος, «ζηλεύω», Κικ. Ἀττ. 13. 13, ἐν τῷ παθ. **II.** μετ' αἰτ. πράγμ., θεωρῶ τι μετὰ ζηλοτύπου θυμοῦ, Αἰσχίν. 9. 4. **2)** προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι, κάθαρμα ζηλοτυποῦν ἀρετὴν ὁ αὐτ. 84. 15.—Παθ., ἡ ζηλοτυπουμένη τυραννὶς Πλούτ. Ἀράτ. 25. **3)** εἶμαι ζηλωτὴς ὑπέρ τινος, τὴν ἀλήθειαν Ἐκκλ.

ζηλοτῡπία, ἡ, «ζῆλια», φθόνος, Αἰσχίν. 65. 16· Ζ. καὶ φθόνος Πλούτ. Περικλ. 10· κατὰ τὴν τέχνην Ζ. Λουκ. Διαβολ. 2· Ζ. πρός τινα Πλούτ. 2. 276Β.

ζηλό-τῡπος, ον, (τύπτω) ἔχων ζηλοτυπίαν, «ζηλιάρης», Ἀριστοφ. Ἱλ. 1016· ὀδύναι Ἀνθ. Π. 5. 152· Ζ. ἔχειν πρός τινα Διογ. Λ. 2. 57.—Ἐπίρρ. **-πως**, Στράβ. 640.

ζηλόω (ζῆλος), **I.** μετ' αἰτ. προσώπου, φιλοτιμοῦμαι, προσπαθῶ νὰ μιμηθῶ, Λατ. aemulari, τινά Θουκ. 2. 37, 64, Πλάτ., κλ.· ἐπὶ κακῆς σημασίας, ζηλεύω τινά, φθονῶ (πρβλ. **ζῆλος** I.1), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 23, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 168, 223· ζηλοῦσ' ἅταν διὰ παντὸς δυσδαίμον' (Κόντος ζηλοῦσα τὸν .. Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 603) Εὐρ. Ι. Τ. 1117, Θεόκρ. 6. 27· τὴν αὐτοῦ γυναῖκα Ἑβδ. (Σειρὰχ θ', 1)·— ἀπολ., εἶμαι ζηλότυπος, Α' Ἐπιστ. π. Κορ. ιγ', 4· ζηλώσαντες, ζηλοτυπήσαντες, Πράξ. Ἀπ. ζ', 9. **2)** θεωρῶ τινα εὐδαίμονα, θαυμάζω, μακαρίζω, τινά τινος, τινὰ διά τι πρᾶγμα, Σοφ. Ἠλ. 1027, πρβλ. Ἰσοκρ. 59Β· ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας Ἀριστοφ. Ὄρν. 1010· τῆς εὐγλωττίας ὁ αὐτ. Ἱππ. 837· τῆς εὐτυχίας τὸν πρέσβυν ὁ αὐτ. Ὄφηξ. 1450· σπανιώτερον, Ζ. τινά τι Σοφ. Αἴ. 552· Ζ. σε ὀθούνεκα .., **Αἰσχύλ. Πρ. 330**· ὅτι ... Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 45· πολλά σε ζηλῶ βίου, μάλιστα δ' εἰ ... Σοφ. Ἀποσπ. 516· μετὰ μετοχ., Ζ. σε θανόντα πρὶν κακῶν ἶξεῖν βάθος Αἰσχύλ. Πέρσ. 712, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 52· — εἰρωνικῶς, ζηλῶ σε, σὲ καλοτυχίζω διὰ τὴν ἄγνοιαν, Εὐρ. Μηδ. 60, πρβλ. Valck. Φοιν. 405, Θουκ. 5. 105. **II.** μετ' αἰτ. πράγμ., μετὰ ζήλου ποθῶ, ἀγωνίζομαι πρός τι, ὁ μὲν δόξης ἐπιθυμεῖ καὶ τοῦτο ἐζήλωκε Δημ. 22. 18, πρβλ. 500. 2. — Παθ., Πλάτ. Φαίδρ. 232Α, κτλ., ἡ ἀρετὴ ζηλοῦται Λυσ. 193.12· τὰ ζηλούμενα Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 5. **III.** καὶ ἐπὶ προσώπων, Ἐπιστ. Γαλ. δ', 17· παθ., αὐτόθ. 18.

ζήλωμα, τό, τὸ μετὰ ζήλου ἐπιδιωκόμενον· ἐν τῷ πληθ., μεγάλη εὐτυχία, Εὐριπ. Ι. Τ. 379· πρβλ. Διον. Ἀλ. 7, 55. **II.** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, προσπάθειαι μετὰ ζήλου, ἁμίλλαι, Λατ. contentio, τὰ τῶν νέων Ζ. Αἰσχίν. 27. 13, πρβλ. Δημ. 424. 17, Ἀνθ. Π. 7. 219. **2)** ἀνταγωνισμός, ζήλωμα τῆς τῶν Ρωμαίων ἀρετῆς Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 113· ἐν τῷ πληθ., Λυκ. 355.

ζήλωσις, εως, ἡ, ζῆλος, μίμησις, τῶν βαρβάρων Θουκ. 1. 132· μεγάλων συγγραφέων Λογγῖν. 13. 2. **II.** μετὰ ζήλου ἐπιδίωξις πράγματός τινος, αἱ πολυτρόποι τοῦ βίου Ζ. Φίλων 1. 362· συνήθεια, τρόπος, ἔθος, αὐτόθ. 353, κ. ἀλλ. **III.** ζηλοτυπία, Ἑβδ. (Ἀριθμ. ε', 14.)

ζηλωτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ἄξιος ζήλου, Διογ. Λ. 5.74.

II. ζηλωτέον, χρὴ ζηλοῦν, Πολύβ. 4. 27, 8· νέοις Ζ. τοὺς γέροντας Πλούτ. παρὰ Στοβ. 586. 1.

ζηλωτής, οῦ, ὁ, ὁ μετὰ ζήλου ὀπαδὸς καὶ μιμητής, μιμητὴς καὶ Ζ. τῆς ἀρετῆς Ἰσοκρ. 4Β· Ζ. καὶ ἐράσται τῆς Λακεδαιμονίων παιδείας Πλάτ. Πρωτ. 343Α· τῆς ἡλικίας τοῦ μειρακίου Αἰσχίν. 50. 26· τῶν καλῶν βουλευμάτων ὁ αὐτ. 51. 8· τῶν ἀγαθῶν τῶν εἰς τὴν πόλιν μαρτυρουμένων Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. 80· Θουκυδίδου, Ἀντισθένους Λουκ. Ἱστ. Συγγρ. 15, Ἑρμοτ. 14. **2)** ζηλότυπος, θεὸς Ζ. Ἑβδ. (Ἐξόδ. κ', 5). **II.** ζηλωτής, πλήρης ζήλου, ἐν χρήσει πρὸς μετάφρασιν τοῦ Κανανίτης ἢ Καναναῖος (ἐκ τοῦ Ἑβραϊκ. gâna, φλέγομαι, εἶμαι ζηλωτής), Εὐαγγ. κ. Ματθ. ι', 4, κ. Μᾶρκ. γ', 18, Λουκ. ς', 15, Πράξ. Ἀποστόλ. α', 13.

ζηλωτικός, ή, όν, πλήρης ζήλου, Ἀριστ. Ρητ. 2.11,1· περί τι αὐτόθι 3.

ζηλωτός, ή, όν, ὡσαύτως ός, όν, Εὐρ. Ἀνδρ. 5, Μηδ. 1035· Δωρ. ζᾶλ-, Πίνδ.· (ζηλόω)· — εἶμαι ἄξιος μιμήσεως, Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάσσ. 368Β· καλὰ καὶ Ζ. ἐπιγράμματα Δημ. 615. 28· συγκρ., Ἰσοκρ. 135C. **2)** θεωροῦμαι εὐτυχής, φθονοῦμαι, ἐπὶ προσώπων, Θέογν. 455, Σοφ. Ἀντ. 1161· τινί, ὑπό τινος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 710, Πλάτ. Συμπ. 197D, κτλ.· ὑπό τινος Ἰσοκρ. 96Α· μετὰ γεν. πράγμ., θῆκέ μιν ζαλωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς Πίνδ. Ο. 7. 10· Ζ. τῆς εὐνοίας Πλούτ. Πομπ. 61· μετὰ δοτ., ὁ αὐτ. Λουκούλ. 38. **3)** ἐπὶ καταστάσεων, ἄξιος φθόνου, ἐπίφθονος, μακάριος, αἰῶν Σιμων. 71, Εὐρ. Μηδ. 243· ζηλωτότατος βίος Ἀριστοφ. Νεφ. 462· γάμος Πλούτ. 2. 289Β.

ζημία, Δωρ. **ζᾶμία**, ἡ, βλάβη, Λατ. damnum, Ἐπίχ. 150 Ahr.· ἀντιθ. **κέρδος**, Λυσ. 109. 23, Πλάτ. Νόμ. 835Β, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 4, 5 κέξ.· ζημίαν λαβεῖν, νὰ ὑποστῇ ζημίαν, βλάβην, Σοφ. Ἀποσπ. 884, Δημ. 155. 12· Ζ. ποιῶ τινι, προξενῶ εἴς τινα ἀπώλειαν, Ἀριστοφ. Πλάτ. 1124· Ζ. ἐργάζεσθαι Ἰσαῖ. 58.19· Ζ. φέρειν τῇ πόλει Πλάτ. Νόμ. ἔνθ' ἀνωτ.· Ζ. νομίζειν, ἡγεῖσθαι Ἰσοκρ. 37Β, Ἰσαῖ. 65. 39. **II.** ποινὴ χρηματική, πρόστιμον, ζημίην ἀποτίνειν Ἡρόδ. 2. 65· ἐκτεῖσαι Πλάτ. Νόμ. 774Ε· ὀφείλειν Ἡρόδ. 3. 52· καταβάλλειν Δημ. 727. 4· μετὰ .. χρημάτων ζημίας, μὲ πρόστιμον χρηματικόν, Πλάτ. Νόμ. 862D· ἀλλ' ὡσαύτως, ζημία ἐπίκειται στατήρ, πρόστιμον ἑνὸς στατῆρος .., Θουκ. 3.70· ζημίαν ὀφείλειν τάλαντον Πλούτ. Λυσ. 27· τῆς ζημίας ἀφεθῆναι ὁ αὐτ. Ἀριστείδ. 4· πρβλ. **ἀποχρήματος**. **2)** καθόλου, τιμωρία, ποινή, Ζ. ἐπιτιθέναι τινὶ Ἡρόδ. 1. 144· Ζ. ἔπεστί τινι Ἡρόδ. 2. 136· πρόσκειταί τινι Ξεν. Πόρ. 4, 21· γλώσσῃ ζημία προστρίβεται Αἰσχύλ. Πρ. 329, πρβλ. 382· προστιθεμένης τῆς ποινῆς, θάνατον ζημίαν ἐπιτίθεσθαι, προτιθέναι, τάττειν, ὁρίζειν τὸν θάνατον ὡς ποινήν, Θουκ. 2. 24., 3. 44, Δημ. 498.7· θάνατος ἡ Ζ. ἐπικέεται Ἡρόδ. 2. 38, πρβλ. 65· ἀλλά, ἐφ' οἷς .. θάνατος ἡ Ζ. Πλάτ. Πρωτ. 325D· θανάτου Ζ. πρόσκειται Θουκ. 3. 45· — ὡσαύτως μετὰ γεν. τοῦ ἐγκλήματος, Ζ. ἀδικίας, τιμωρία διά .., Πλάτ. Θεαιτ. 176D, πρβλ. Νόμ. 860Ε. **III.** λέξις ὑβριστικὴ ἢ ὀνειδιστική, ἀλλ' ἀείποτε μετ' ἐπιθ., ὡς φανερὰ ζημία, καθαρὰ βλάβη, ἀπώλεια ἀληθής, ἄνθρωπος οὐτιδανός, Ἀριστοφ. Ἀχ. 737· καθαρὰ Ζ., λαμπρὰ Ζ., Ἀλκίφρων 3. 21, 38, πρβλ. Ἀλέξ. Δορκ. 1. 6. (Φαίνεται ὅτι σχετίζεται πρὸς τὸ **δαμάω**, Κρητ. **δαμία**, Σανσκρ. yam (coercere), ἴδε **ζ ζ** Π. 3· ἴσως δὲ καὶ πρὸς τὸ Λατ. dam-num, πρβλ. **ζ ζ** Π. 2).

ζημιο-πρακτέω, ἀπαιτῶ καὶ λαμβάνω πρόστιμον, τινά Peyron Παπύρ. Ἑλλ. 2. σ. 35.

ζημιόω, μέλλ. **-ώσω**, Εὐρ., ἀόρ. **ἐζημίωσα**, Εὐρ., Θουκ., κλ., πρκμ. **ἐζημίωκα** Δημ. 530.12.— Παθ., μέλλ. **ζημιωθήσομαι** Λυσ. 181. 37, Ἰσαῖ. 81. 24, Ξεν. Ἀπομν. 3. 9, 12· ἀλλὰ συνηθέστ. μέσ., **ζημιώσομαι**, ἐπὶ παθ. σημασ., Ἡρόδ. 7. 39, Ἀνδοκ.

10. 11, Θουκ. 3. 40, Ἰσοκρ. 378C, Δημ. 17. 3, Ἀριστ. Πολ. 6. 5, 3· ἀόρ. **ἐζημιώθην** Πλάτ. Νόμ. 855B, Ἰσοκρ. Ἀντιδ. § 171 (160)· πρκμ. **ἐζημίωμαι** Δείναρχ. 110. 19, Ἀριστ. Προξενῶ ἀπώλειαν ἢ ἐπιφέρω ζημίαν εἴς τινα, τινά Πλάτ. Νόμ. 846A· πόλιν Λυσ. 185. 37· μετ' οὐδ. ἐπιθ., οὐδὲν ζ. τινά Ἰσοκρ. 117B· πλείω ζ. τινά Ξεν. Κύρ. 3. 1, 30· οὕτως ἐν τῷ παθ., μεγάλα ζημιώσεται, θὰ πάθῃ μεγάλας ἀπωλείας, Θουκ. 3. 40· πολλὰ Πλάτ. Νόμ. 916E· ἀπολ., ἀντίθ. τῷ **κερδαίνειν**, ὁ αὐτ. Γοργ. 490C, κτλ.· — ὡσαύτως, τοσαύτας ἡμέρας ζημιοῦν τινα, προξενεῖν εἴς τινα ἀπώλειαν .., Αἰλ. Π. Ἱστ. 3. 23. **II.** ἐπιβάλλω πρίστιμον, τιμῶρῶ χρηματικῶς, μετὰ δοτ. πράγμ., ζ. τινὰ χιλίῃσι δραχμῇσι Ἡρόδ. 6. 21, πρβλ. 6. 136· χρήμασι Θουκ. 2. 65· μναῖς τρισὶ Πλάτ. Νόμ. 936A· ὡσαύτως ζ. τινὰ ἕως τριάκοντα μνᾶς Λυκοῦργ. Ἀποσπ.· εἰς χρήματα Πλάτ. Νόμ. 774B. — Παθ., ὑποβάλλομαι εἰς πρόστιμον, τιμωροῦμαι χρηματικῶς διά τι πρᾶγμα, μετὰ δοτ. πράγμ., χρήμασι Ἀντιφῶν 120. 2· δραχμῇ τῆς ἡμέρας Πλάτ. Νόμ. 766C· μέχρι τοσούτου αὐ·όθι 855B· — ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., ζ. πεντήκοντα λίτρας Ἀριστ. Ἀποσπ. 436· μεταφ., τοῦ ἑνός, τοῦ περιέχεαι μάλιστα, τὴν ψυχὴν ζημιώσεαι, θὰ χάσῃς, Ἡρόδ. 7. 39· τὴν ψυχὴν αὐτοῦ Εὐαγγ. κ. Ματθ. ις', 26· ἑαυτὸν Εὐαγγ. κ. Λουκ. θ', 25· τὰ κέρατα Αἰλ. π. Ζ. 10. 1.

2) καθόλου, τιμωρῶ, Ἡρόδ. 7. 35., 9. 77· τινὰ θανάτῳ ὁ αὐτ. 3. 27· τινα φυγῇ, πληγαῖς Θουκ. 4. 65., 8. 74. — Παθ., ζημιοῦσθαι ζημίαις ἐσχάταις Λυσ. 189. 16· θανάτῳ Ἀντιφῶν 123. 24· θανάτῳ καὶ πᾶσι τοῖς ἐσχάτοις Πλάτ. Πολιτ. 297E· χρήμασι καὶ ἀτιμίᾳ ὁ αὐτ. Νόμ. 721B.

ζημιώδης, ες, (εἶδος) πρόξενος ζημίας, ἐπιζήμιος, βλαβερός, Πλάτ. Κρατ. 417D, Νόμ. 650A, Ξεν. Ἀπομν. 3. 4, 11. — Ἐπίρρ. **-δῶς**, ἀποδοκιμαζόμενον ὡς δίσφθεγκτον ὑπὸ τοῦ Ἡολυδ. Η', 147.

ζημίωμα, τό, (ζημιόω), τὸ ἀπολεσθέν, ποινή, πρόστιμον, Λουκ. Προμ. 13, κτλ.· τῆς ἀταξίας, διὰ τὴν ἀταξίαν, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 9.

2) τὸ δικαίωμα τοῦ ἐπιβάλλειν ζημίαν, ζ. ἔστω ἀστυνόμιος Πλάτ. Νόμ. 764C.

ζημίωσις, εως, ἡ, ἐπιβολὴ ζημίας, ποινῆς, Ἀριστ. Πολ. 4. 16, 2.

ζημιωτής, οῦ, ὁ, ὁ ἐπιβάλλων ποινάς, τιμωρός, Σχόλ. Αἰσχύλ. Πρ. 77· — δήμιος, Εὐστ. 1833. 53.

Ζήν, ὁ, γεν. **Ζηνός**, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **Ζεύς**, ὃ ἴδε.

Ζηνο-ποσειδῶν, ὁ, θεότης τις μικτὴ ἐκ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, λατρευομένη ἐν Καρίᾳ, Μάχων παρ' Ἀθην. 337C, πρβλ. 42A, Συλλ. Ἐπιγρ. 2700 (Προσθήκ.).

Ζηνό-φρων, ον, γεν. **ονος**, (Ζήν, φρὴν) ὁ γινώσκων τὸ φρόνημα ἢ τὰς βουλὰς τοῦ Διός, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς ἀποκαλύπτοντος τὴν βούλησιν τοῦ Διὸς διὰ τῶν χρησμῶν του, Ἀνθ. Π. 9. 525, 7· οὕτω καὶ **Ζηνο-δοτήρ, ῆρος**, αὐτόθι.

ζῆσις, εως, ζωή, Στοβ. Ἐκλ. Φυσ. 262.

ζητ-ᾱρετησιάδης, ου, ὁ, κωμικὴ λέξις ἐν Ἀνθ. Π. παραρτ. 288 (Ἀθήν. 162B), ὁ ζητῶν τὴν ἀρετήν, virtut-aucupida, κατὰ τὴν παράφρασιν τοῦ Scaliger).

ζητεύω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 398, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 215, εἰς Ἑρμῆν 392· Δωρ. **ζᾱτεύω**, Ἀλκμὰν 17, Θεόκρ. 1. 85.

ζητέω, Δωρ. μετοχ. **ζᾱτεῦσα**, Θεόκρ. 1. 85· παρατ. **ἐζήτουν**, Ἐπ. γ' ἐν. **ζήτει**. Ἰλ. Ξ. 258 (οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ παρ' Ὅμ.), Ὕμν. Ἑρμ. 22· ἀόρ. **ἐζήτησα**, Ἰσοκρ. 349D· πρκμ. ἐζήτηκα, Δείναρχ. 107. 26. — Μέσ., ἀόρ. **ἐζητησάμην (ἀν-)** Λόγγος Προοιμ. 2. — Παθ., μέλλ. **ζητηθήσομαι**, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 60, Μ. 8. 16· ἀλλὰ **ζητήσομαι** ἐπὶ παθ. σημασ., ὁ αὐτ. Μ. 1. 28. Ζητῶ, ἀναζητῶ, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων ζήτει Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.· ζ. πημάτων ἀπαλλαγήν Αἰσχύλ. Πρ. 316, πρβλ. 262· εὑρήσεις ζητῶν Ἀριστοφ. Ἡλούτ. 104· μὴ ζητῶν Ξεν. Ἀγησ. 8, 1· τὸ ζητούμενον ἁλωτὸν Σοφ. Ο. Τ. 110. **2)** ἐρωτῶ περί τινος, τοὺς ἄρχοντας Ξεν. Ἀν. 2. 3, 2· ἐρωτῶ περί τινος πράγματος, ὁ αὐτ. Κύρ. 8. 5, 13. **3)** ζητῶ, ἀναζητῶ, τὸν αὐτόχειρα Σοφ. Ο. Τ. 266· μεγάλοις μηνύτροις τὸν δράσαντα Θουκ. 6. 27· ἐπὶ θρευτῶν, ζ. τὸν λαγὼ Ξεν. Κυν. 6, 25. **4)** ζητῶ, ἀναζητῶ, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, ἐπὶ φιλοσοφικῆς ἐρεύνης, συχν. παρὰ Πλάτ. κλπ., ζ. τὰ θεῖα Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 15· ταῦτ' οὖν ζ. καὶ ἐρευνῶ κατὰ τὸν θεὸν Πλάτ. Ἀπολ. 23B· ζητουμένης ἀρετῆς ὅ τι ἐστὶν ὁ αὐτ. Μένων 79D· τὸ ζητούμενον, ἡ ὑπόθεσις τῆς ἐρεύνης, τὸ ζήτημα, ὁ αὐτ. Θεαιτ. 201A, κτλ.· πρβλ. **ζητητικός**· — ὡσαύτως ἐπὶ δικαστικῆς ἐρεύνης ἢ ἀνακρίσεως, ζ. περὶ ἀδικημάτων Δείναρχ. 91. 20· ἔνοχος εἶναι τοῖς ζητουμένοις ὁ αὐτ. 97. 15· — καθόλου, ζ. πότερον .., Πλάτ. Φιλήβ. 27C· ζ. πρὸς ἑαυτὸν Λουκ. Λεξιφ. 17. **5)** ἀπαιτῶ, ζητῶ, τῶν πράξεων παρὰ τοῦ στρατηγοῦ λόγον ζητοῦντες Δημ. 49. 18. **II.** ἐπιζητῶ, ἐπιθυμῶ, ἀμήχανα Εὐρ. Ἄλκ. 203· ἐμοὶ ζητῶν ὄλεθρον Σοφ. Ο. Τ. 658· — ἐπὶ φυσικῶν τάσεων, ὁ θέρμος ὕφαμμον ζητεῖ χώραν Θεόφρ. Ι. Φ. 8. 11, 8. **2)** μετ' ἀπαρ., ζητῶ νὰ πράξω τι, ἐκμαθεῖν τι ζ. Ἡρόδ. 3. 137, Αἰσχύλ. Πρ. 776· μεταλαβεῖν Ἀριστοφ. Ἡλούτ. 370, πρβλ. **ζήτησις** 3· — ὡσαύτως μετ' ἀπαρ. μέλλ., ζητεῖς ἀναπείσειν αὐτόθι 573· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ζητῶ ἢ ἐπιθυμῶ νά .., Πλάτ. Ἡολ. 343B. **III.** αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην τινός, Λατ. desidero, ἵνα μὴ ζητέοιεν σιτία Ἡρόδ. 1. 94· Νέρωνα Ἡλούτ. Γάλβ. 8.

ζήτημα, τό, τὸ ζητούμενον, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 9· οὐ ῥᾴδιον ζ., πρᾶγμα δυσεύρετον, ἐπὶ τῶν ἠκριβωτηριασμένων μελῶν τοῦ Πενθέως, Εὐρ. Βάκχ. 1139. **II.** ἔρευνα, Σοφ. Ο. Τ. 278, ἰδίως φιλοσοφικῆς φύσεως, τὸ περὶ νόμους ζ. Πλάτ. Νόμ. 630E· τὰ περὶ φύσεως ζ. αὐτόθι 891C· ὡσαύτως, τοῦτ' .. οὐ τυγχάνει ζ. ὁ αὐτ. Κρατ. 421A· ἐκεῖνό γ' ἦν τὸ ζ. πρῶτον, πότερον .. ὁ αὐτ. Σοφ. 221C· ἀναζήτησις, ἔρευνα, μυρίοις ζητήμασιν εὑρών Εὐρ. Βάκχ. 1218· μητρός, περὶ τῆς μητρός, ὁ αὐτ. Ἴων 1352.

ζητημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Ἀρρ. Ἐπικτ. 2. 16, 20, Ἀνθάν. 4. 639.

ζητήσιμος, ον, ὃν δύναταί τις νὰ ζητήσῃ, τὰ ζ., τόποι, ὅπου δύναταί τις νὰ ζητήσῃ κυνήγιον, Ξεν. Κυν. 6, 6.

ζήτησις, εως, ἡ, τὸ ζητεῖν, ἡ ἀναζήτησις, ἔρευνα, κατ' Εὐρώπης ζήτησιν ἐκπλῶσαι Ἡρόδ. 2. 44· κατὰ βίου τε καὶ γῆς ζ. ὁ αὐτ. 1. 94, πρβλ. 2. 54· ἀνδρὸς κατὰ ζήτησιν, πρὸς ἀναζήτησιν .., Σοφ. Τρ. 55· ἡ ζ. τῶν ὁρασάντων Θουκ. 8. 66· ζ. ἐπιστήμης Πλάτ. Θεαιτ. 196D, κτλ.· τῆς τροφῆς Θουκ. 8. 57· τῆς τροφῆς Θουκ. 8. 57· τῆς ἀληθείας ὁ αὐτ. 1. 20. **2)** ἔρευνα, προσπάθεια πρὸς εὕρεσιν, ποιεῖσθαι ζήτησιν τῶν νεῶν, ἐρευνᾶν τὰ πλοῖα, Ἡρόδ. 6. 118, πρβλ. Λυσ. 122, ἐν τέλει, Αἰσχίν. 6. 45.

3) ἔρευνα, ἀνίχνευσις, ἰδίως φιλοσοφική, Πλάτ. Κρατ. 406A, Ἀπολ. 29C, κ. ἀλλ.· περὶ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως ὁ αὐτ. Τιμ. 47A· ἡ τῶν ἐμφρόνων ζ. τοῦ μέλλοντος, ἡ ἔρευνα τῶν λογικῶν ὄντων περὶ τοῦ μέλλοντος, ὁ αὐτ. Φαῖδρ. 244C· ἐν τῷ πληθ., Φαίδωνι 66D κ. ἀλλ. **4)** δικαστικὴ ἔρευνα, Δείναρχ. 91. 20· ἴδε **ζητέω** I. 4.

ζητητέος, α, ον, ρημ. ἐπίθ., ἄξιος νὰ ζητηθῇ, Σοφ. Αἴ. 470, Ἀριστοφ. Θεσμ. 604, κτλ. **II. ζητητέον**, πρέπει τις νὰ ζητήσῃ, ὁ αὐτ. Νεφ. 760· ἢ τιν' ἑτέραν [δύναμιν] .. ἡμῖν ζ. Πλάτ. Φιλήβ. 58E.

ζητητήριον, τό, = **βασανιστήριον**, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ.

ζητητής, οῦ, ὁ, ὁ ζητῶν, ἐρευνητής, Πλάτ. Πολιτ. 618C· τινος, περί τινος, ὁ αὐτ. Χαρμ. 175E. **II.** ἐν Ἀθήναις οἱ **ζητηταί** ἦτο ἀρχὴ ἔχουσα ἔργον τὸ ἀνευρίσκειν τοὺς ὀφειλέτας τοῦ δημοσίου, τοὺς κατέχοντας δημόσια κτήματα κλ., Λατ. quaesitores, Ἀνδοκ. 3. 6, κλ., Αυσ. 163. 6, Δημ. 696. 9., 703. 11, Πλάτ. Κωμ. Πρέσβ. 5· πρβλ. Herm. Pol. Ant. §§ 133, 151.

ζητητικός, ή, όν, ἔχων ἔφεσιν ἢ τάσιν πρὸς τὰς ζητήσεις ἢ ἐρεύνας, ἐρευνητικός, Πλάτ. Μένωνι 81D· τινος ὁ αὐτ. Ἀξ. 366B· περί τι ὁ αὐτ. Πολιτ. 528B. **2)** οἱ ζ. διάλογοι, διάλογοι τοῦ Πλάτωνος, ἐν οἷς ἐρευνᾶται ἡ ἀλήθεια, ἀντίθ. οἱ ὑφηγητικοί, Θράσυλλ. παρὰ Διογ. Λ. 3. 49· τὸ ζ. ἔχουσι πάντες οἱ τοῦ Σωκράτους λόγοι, ἀναφέρονται εἰς τὴν ζήτησιν τῆς ἀληθείας, Ἀριστ. Πολ. 2. 6, 6, πρβλ. Grote Πλάτ. 1. 169. **3)** οἱ ζητητικοί, ὄνομα διδόμενον εἰς τοὺς σκεπτικοὺς ἢ ἐφεκτικοὺς φιλοσόφους, Διογ. Λ. 9. 69· ἡ ζητητική, τὸ φιλοσοφικὸν αὐτῶν σύστημα, αὐτόθι 70· ἡ ζ. ἀγωγὴ Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 7.

ζητητός, ή, όν, ρηματ. ἐπίθ., ζητούμενος ἢ ζητηθείς, ὃν ἐζήτησεν ἢ ζητεῖ τις, τινι Σοφ. Ο. Κ. 389.

ζήτρειον ἢ **-εῖον**, τό, τόπος ἔνθα ἐκολάζοντο οἱ δοῦλοι ἐν Χίῳ, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 46, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 1· ἴδε Ε. Μ. 411. 33, Εὐστ. 837. 44· γραφόμενον **ζώστειον**, ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 66b, **ζώντειον** ἢ **-εῖον** ἐν Ἡολυδ. Γ', 78, Ζωναρ.· **ζώτειον** ἐν Ε. Μ. 414. 40. — Ὁ ὀρθὸς τύπος φαίνεται ὅτι εἶνε **ζητρ-**, ἂν ὁ Ἡσύχ. ὀρθῶς ἀναφέρῃ τὸ **ζητρὸς** μετὰ τῆς ἑρμηνείας δήμιος.

ζιβύνη, ἡ, = **σιβύνη**, Ἑβδ. (Ἡσαΐ. 2. 4)· **ζηβύνη** Μαθ. Ἀρχ. σ. 92· **ζηβήνη** Ἡσύχ.· — ὑποκορ **ζιβύνιον**, τό, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 40, Ἡσύχ.

ζιγγίβερις, εως, ἡ, Ἀραβικόν τι φυτόν, οὗτινος ἡ ῥίζα ἐχρησίμευεν ὡς φάρμακον, «ζιντζίβερι», Διοσκ. 2. 190, Γαλην. 13, 175.

ζιγγίς, ίδος, ἡ, εἶδος σαύρας καλουμένη καὶ **χαλκίς**, ἔτι καὶ νῦν καλεῖται cicigna ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ, Ἀριστ. Ι. Ζ. 8. 24, 7 (διάφ. γραφ. **ζυγνίς**, **ζιγνύς**, **δίγνυς**, **ζίγνης**).

ζιζάνιον, τό, = **αἶρα** II, Λατ. zizanium, lolium, Γεωπ. 2. 43, Ε. Μ.· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 25, Γεωπ. 10. 87.

ζιζανιώδης, ες, (εἶδος) ὁμοιάζων πρὸς ζιζάνιον, Ἐπιφάν. 100C. — Ἐπίρρ. **-δῶς**, ὁ αὐτ. 459A.

ζίζῡφος, ἡ, δένδρον ἡ «ζιζυφιά», Λατ. rhamnus jujuba Linn., Ἰταλ. Giuggiola, Γαλλ. gingeolier. — **ζίζυφον**, τό, ὁ καρπός, Γαλην. 6. 357, Ὀρειβ. 1. 211, Γεωπ. 10. 3, 4.

ζίκαια, τά, (= δίκαια), Ἐπιγρ. Ὀλυμπ. Arch. Ztg. 1879, σ. 47, καὶ 1880, σ. 66.

ζινίκιον, τό, λωρίον τοῦ ὑποδήματος, Φώτ. Σουΐδ.

ζίφιον, τό, (= δίφιον· διπλοῦν) ζίφιον ἀποτινέτω Ἐπιγρ. Ὀλυμπ. Arch. Ztg. 1880, σ. 67.

ζόη, ζόα, ζοΐα, ἴδε ἐν λ. **ζωή**.

ζόμβρος, ὁ, ἴδε ἐν λ. **τραγέλαφος** III.

ζοός, ἴδε ἐν λ. **ζωός**.

ζορκάς, άδος, ἡ, ἴδε ἐν λ. **δορκάς.**

ζόφεος, α, ον, τύπος ἰσοδύναμος τῷ ἑπομ., νύξ Νίκ.'Αλ. 501.

ζοφερός, ά, όν, (ζόφος) σκοτεινός, Χάος Ἡσ. Θ. 814· οἴκημα Ἱππ. 399. 37· ἀήρ Λουκ. Νιγρίν. 4· θάλαττα διαφαίνεται ζοφερά 'Αριστ. Θαυμασ. 130, 3·— τὸ ζοφερὸν Ἱππ. 563. 2,'Αριστ. π. Ψυχ. 3. 2, 9. **2)** μεταφ., ζ. φροντίδες 'Ανθ. Π. 5. 297.

ζοφερότης, ητος, ἡ, = **ζόφος,** Νικηφ. Βλεμμ. σ.155.

ζοφηφορία, ἡ, = **ζόφος,** Ποντική, Γρηγόρ. Ναζ.'Επ.7,σ.771.

ζόφιος, ον, = **ζόφεος, ζοφερός,**'Ανθ. Π.7. 377.

ζοφο-δορπίδας, ου, ὁ, δειπνῶν ἐν τῷ σκότει ἢ κρυφίως, περὶ τοῦ Πιττακοῦ,'Αλκαῖ. παρὰ Διογ. Λ.1. 81, πρβλ. Πλούτ. 2.726Δ· **-δορπίας** παρ' Ἡσυχ., Σουΐδ.

ζοφο-είδελος, ον, ὅμοιος πρὸς ζόφον, σκοτεινός, Νίκ. Θ. 657.

ζοφο-ειδής, ές, = τῷ προηγ.,'Ιππ. 595. 40, κτλ.· οὕτω, **ζοφόεις, εσσα, εν,** Νίκ. Θ.775,'Αλ. 474.

ζοφο-μηνία, ἡ, (μήνη) = **σκοτομηνία,** Ἡσύχ., ἡ ἔκλειψις τῆς σελήνης, Σουΐδ.

ζοφόπνοια, ἡ, ἄνεμος ἀπὸ τῆς δύσεως πνέων,Σχόλ.'Ιλ.Ψ. 334.

ζόφος, ὁ, τὸ σκότος τοῦ κάτω κόσμου, σκότος τοῦ Ἅδου, Ἰεμένων Ἐρεβόσδε ὑπὸ ζόφον 'Οδ. Υ. 356, πρβλ. Α. 155,'Ιλ. Φ. 56· Ἀΐδης δ' ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα, ἔλαβε διὰ κλήρου τὰ βασίλεια τοῦ σκότους ὡς μερίδιον, Ο. 191, 'Οδ. Λ. 57, Ὕμν. 'Ομ. εἰς Δήμ. 402, 446, κτλ.· γῆς ὑπὸ ζόφον Αἰσχύλ. Πέρσ. 839·— καθόλου, πᾶν σκότος,'Ησ.'Ασπ.Ἡρ. 227· χειμέριος ζ., τὸ σκότος ἤτοι ἡ κατήφεια τοῦ χειμῶνος, Πίνδ. Ι. 4. 30 (3. 37). **II.** παρ' 'Ομ., τὸ σκοτεινὸν μέρος τοῦ ὁρίζοντος, αἱ δυσμαί, ὡς παρὰ Γερμ. Abend (ἑσπέρα), ἤδη γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζόφον 'Οδ. Γ. 335· οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπῃ ζόφος, οὐδ' ὅπῃ ἠὼς Κ. 190· οὕτω, ποτὶ ζόφον, ἀντίθ. πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε 'Ι. Μ. 239, 'Οδ. Ν. 240 (ἴδε ἐν λ. **ἥλιος**)· Γαδείρων τὸ πρὸς ζόφον, πρὸς δυσμὰς τῶν .., Πίνδ. Ν. 4. 112·— μεταφ., τῆς ψυχῆς .. ζόφος Πλούτ. 2. 48C· ἐπὶ ὕφους, τὸ σκοτεινόν, ἀδιανόητον, Διον.'Αλ. π. Πομπ. 2.— Παρὰ πεζοῖς, πρῶτον παρ' 'Αριστ. Κόσμ. 6, 30, Πολυβ.18. 3,7, ἀκολούθως ἐν τῇ Κ. Δ., Πλούτ., Λουκ.. κτλ. ('Εκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγεται **Ζέφυρος,** ὃ ἴδε. τὸ δὲ **κνέφας, γνόφος, δνόφος** φαίνονται ὄντες τύποι διάφοροι μόνον κατὰ διάλεκτον ἢ προφοράν, Βουττμ. Λεξιλ., ἴδε **κελαινὸς** 9. Curt. Gr. Et. σελ. 657 κέξ.)

ζόφος, εος, τό, = τῷ προηγ., Κ. Δ.'Αποκάλ. Παύλ. 62.

ζοφο-φθόρος, ον, ὁ τὸν ζόφον ἐκδιώκων, διαλύων, Θεοδόσ. Διάκ.'Ακρ.1, 225.

ζοφόω, σκοτίζω,'Ηλιόδ. 2.15.— Παθ., γίνομαι σκοτεινός,'Ανθ. Π. 6. 92· τὴν ὄψιν ἐζοφωμένος Ψευδολουκ. Φιλοπάτρ. 4.

ζοφώδης, ες, = **ζοφοειδής,** Ἱππ. 213C, 'Αριστ. Προβλ. 26, 37, 53.

ζόφωμα, τό, σκότος, Βυζ.

ζόφωσις, εως, ἡ, ἐπισκότισις, σκότος, Γρηγ. Νύσσ. 2, 891.

ζόω, σπάν.'Ιων. τύπος ἀντὶ **ζάω,** ὃ ἴδε.

ζυγάδην [ᾰ], ἐπίρρ., (ζυγὸν) συνεζευγμένως, κατὰ ζεύγη, Φίλων 1. 237, Φώτ.

ζυγάδια, τά, εἶδος ὑποδημάτων, Σουΐδ.

ζύγαινα, ης, ἡ, ἰχθύς, ἡ «σφυρίδα»,'Επίχ. 30 Ahr.,'Αριστ. Ι. Ζ. 2.15,12.

ζυγαῖος, = **ζύγιος,**'Ιω. Χρυσόστ. 6, 974.

ζυγάρχης, ὁ, ἡγεμὼν ἱππικοῦ. Αἰλ. Τακτ.19, 8.

ζυγαρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ζυγάρχου,'Ασκληπιόδ. Τακτ. 8. **2)** διοίκησις δύο ἁρμάτων, Αἰλ. Τακτ. 22, 2.

ζυγάς, άδος, ἡ, ζεῦγος, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 249.

ζυγάστριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Πολυδ. Ζ', 79, Γ', 138.

ζύγαστρον [ῠ], τό, (√ΖΥΓ, ζεύγνυμι) κιθώτιον (ἐκ σανίδων ἰσχυρῶς πρὸς ἀλλήλας συνημμένων), Σοφ. Τρ. 692, Εὐρ. ἐν 'Αθήλ. 208, Ξεν. Κύρ.7. 3,1·— παρὰ Δελφοῖς καλεῖται τὸ γραμματοφυλάκιον, Φώτ.·— τὰ ζύγαστρα τῆς λάρνακος, κάλυμμα, Σχόλ. Θεοκρ.7.78.

ζυγείς, μετοχ. ἀορ. 6' παθ. τοῦ **ζεύγνυμι.**

ζυγέω, ἵσταμαι ἐν τῷ αὐτῷ ζυγῷ, ἐπὶ στρατιωτῶν εἰς μίαν γραμμὴν παρ' ἀλλήλοις ἱσταμένων, Πολύβ. 3.113, 8·— ὡς τὸ **στοιχέω** περὶ ἱσταμένων ὄπισθεν ἀλλήλων κατὰ βάθος.

ζυγηδόν, ἐπίρρ., κατὰ ζεύγη,'Ηλιόδ.10.17.

ζυγητή, ἡ, «κλεὶς» Ἡσύχ.

ζύγη-φόρος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ζυγοφόρος,** ὃ ἴδε.

ζυγία, ἡ, εἶδος πτελέας, Carpinus betulus, Θεόφρ. Ι, Φ. 3. 3,1., 5. 3, 3, Πλίν. 16. 26.

ζυγιᾱνός, ή, όν, γεννηθεὶς ὑπὸ τὸ ζῴδιον τοῦ ζυγοῦ, Βασίλ. 1. 55· πρβλ. **κριανός, σκορπιανός.**

ζυγίζω, ζυγιάζω, Σουΐδ.

ζύγικός, ή, όν, (ζυγὸς) ἀνήκων εἰς ζυγὸν (ζυγαριάν), Θεολ. 'Αριθμ. σ. 29.

ζύγιμος, ον, = **ζύγιος,** Πολύβ. παρ' 'Αθην. 331B, πιθ. ἐσφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ζύγιος.**

ζύγινος, η, ον, κατεσκευασμένος ἐκ τοῦ δένδρου ζυγίας,Θεόφρ. Ι. Φ. 5. 3, 3.

ζύγιον, τό, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **ζυγόν** (ΙΙΙ. 3), ὑπὸ τὰ ζύγια Καλλίξ. παρ' 'Αθην. 204B.

ζύγιον, τό, (ὑποκορ. τοῦ **ζυγός**) ζύγι, ζυγαριά.'Ακύλ. Παροιμ. 11. 1.

ζύγιος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον,** Εὐρ. ἔνθα κατωτ. (ζῦγόν)·— ἀνήκων ἢ κατάλληλος διὰ ζυγόν, Ζ. Ἵππος, ἵπποι ὑπὸ τὸν ζυγόν, ἀντίθ. σειραφόρος. Ψευδευριπ. Ι. Α. 221,'Αριστοφ. Νεφ. 122·— μετὰ γεν., θῆρῶν ζυγίους ζεύξασα σατίνας Εὐρ.'Ελ.1310.

II. ἐπίθ. τῆς Ἥρας ὡς προστάτιδος τοῦ γάμου, παρὰ Ρωμαίοις Juno jugalis,'Απολλ. Ρόδ. Δ.96, Μουσαῖ. 275· ὡσαύτως ἐπὶ ἄλλων θεοτήτων,'Ανθ. Π.7. 555,'Ησύχ. **III. ζύγιος,** ὁ, = **ζυγίτης,** Πολυδ. Α', 87,120· κῶπαι Ζ. Πολύαιν. 5. 22, 4.

ζυγίς, ίδος, ἡ, εἶδος ἀγρίου θύμου, ἕρπυλλος, serpyllum silvestre, Διοσκ. 3. 46, Φιλῖν. παρ' 'Αθην. 681F.

ζῡγίτης [ῑ], **ου,** ὁ, ὁ ἐρέτης ὁ καθήμενος ἐν τῇ μεσαίᾳ γραμμῇ, ὡς τὸ μεσόνεος, Σχόλ.'Αριστοφ. Βατρ.1074, πρβλ. **θαλαμίτης, θρανίτης.**

ζυγῖτις, ιδος, = **ζυγία,**'Αφροδίτη Νικόμ. Γερασ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 144. 6.

ζυγνίς, ίδος, ἡ, ἴδε **ζιγνίς, δυγνίς.**

ζῡγό-δεσμον, τό, (**ζυγόν,** ὃ ἴδε) δεσμὸς τοῦ ζυγοῦ, δηλ. ἱμὰς δι' οὗ ὁ ζυγὸς προσεδένετο εἰς τὸν ῥυμόν, Ζ. ἅμα ζυγῷ ἐννεάπηχυ 'Ιλ. Ω. 270· περὶ τοῦ Γορδίου δεσμοῦ, Πλούτ.'Αλεξ.18, κλ. (καλούμενον **ζυγόδεσμος,** ὁ, παρὰ Θεμιστ. 30B τοῦ ζυγοῦ ὁ δεσμὸς παρ' 'Αρρ.'Αν. 2. 3,11)· συχν. ἐν τῷ πληθ., ζυγόδεσμα Πρόκλ.Ὑ. 31.'Ανθ. Π. 9.155,741, κτλ.

ζῡγο-δέτης, ου, ὁ, (δέω) = τῷ προηγ., Ἡσύχ.

ζῡγο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ζυγόν, τὸ Ζ. = **ζύγωμα III,** Γαλην. 4,13.

ζῡγο-κέφαλον, τό, φόρος ἀναλόγως πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἁροτριώντων ζευγῶν, Συλλ.'Επιγρ. 2712. 9, Νεαρ. 'Ιουστιν.

ζυγοκλεπτέω, κλέπτω εἰς τὸ ζύγισμα, ζυγοκλεπτήσαντες 'Ιουστ. νεαρ. ΡΜΗ', 2.

ζῡγο-κρούστης, ὁ, ὁ ἀπατῶν εἰς τὸ ζύγι,'Αρτεμίδ. 4. 59.

ζῡγο-μᾰχέω, παλαίω πρὸς τὸν ὁμόζυγόν μου, ἵππου ἐν ἅρματι Ζ. 'Αππ. Συρ. 33. **2)** καθόλου, παλαίω, ἀγωνίζομαι, ἐρίζω, περί τινος Δημ. 996.16· πρὸς τύχην Μένανδ.'Αδήλ.127, πρβλ. Πλούτ. Κάτων. Πρεσβ. 21· πρβλ. **κώρυκος.**

ζῡγο-μᾰχία, ἡ, ἔρις, μάχη,'Αριστοφ. 2. 2,'Εκκλ.

ζῡγόν, τό, ὡσαύτως **ζῡγός,** ὁ, (μὲ τὴν σημασ. Ι.) Ὕμν.'Ομ. εἰς Δήμ. 217, (μὲ τὴν σημασ. IV.) Πλάτ.Τιμ. 63B, καὶ παρὰ μεταγενεστ. μὲ πᾶσαν σημασίαν. Κατὰ τὸ πλεῖττον οὐδὲν ὑπάρχει τὸ ὁρίζον τὸ γένος τῆς λέξεως ἐν τῷ ἑνικῷ., ἀλλὰ τὸ πληθ. φαίνεται ὅτι εἶνε ἀείποτε **ζυγά** (πρβλ. **ζεύγνυμι** ἐν τέλ.). Πᾶν ὅ,τι ἑνώνει δύο σώματα, ἑπομένως, **I.** τὸ σταυροειδῶς ἐπὶ τοῦ ῥυμοῦ κείμενον ξύλον, τὸ προσδενόμενον διὰ τοῦ ζυγοδέσμου πρὸς τὸ τέλος τοῦ ῥυμοῦ καὶ ἔχον ζεύγλας (ἐπιτραχηλίους θέσεις) εἰς ἑκάτερον ἄκρον, δι' οὗ δύο ἵπποι, ἡμίονοι ἢ βόες ἔσυρον ἅμαξαν ἢ ἄροτρον· παρ' 'Ομ. ὁ τῶν ἵππων ζυγὸς συχνάκις ὁρίζεται εἰδικώτερον, ὡς ζυγὸν ἵππειον 'Ιλ. Ε.799, Ψ. 392· ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἵππους, ἔζευξεν αὐτούς,'Ιλ. Ε.731,'Οδ. Γ. 383· ἐπὶ ζυγὰ θῆκεν ἵπποις Ἡσ. Ἔργ. κ.Ἡμ. 813· ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα θῆκε βουσὶ αὐτόθι 579· ὑπὸ ζυγόφιν (ὃ ἐ. ζυγοῦ) λύον ἵππους 'Ιλ. Ω. 576·— παροιμ., τὸν αὐτὸν ἕλκειν Ζ., ἐπὶ τῶν ὁμοια καὶ παραπλήσια πασχόντων, «'ς ἕνα τσουκάλι βράζουν», 'Αριστοφ. 2. 7, Παροιμιογρ. **2)** μεταφ., ἐπὶ ζυγὸς αὐχένι κεῖται Ὕμν.'Ομ. εἰς Δήμ. 217· ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω Θέογν. 1023· ἐπαυχένιον λαβεῖν Ζ. Πίνδ. Π. 2.172· τὸ δούλιον Ζ., ὁ ζυγὸς τῆς δουλείας, Ἡρόδ.7. 8, 3, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ.75, 471, κλ.· δουλείας, ἀνάγκης Ζ. Σοφ. Αἴ. 944, Εὐρ.'Ορ.1330· ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον Σοφ.'Αντ. 291· ἐπιτιθέναι τινὶ ζυγὰ τοῦ μή .., ὥστε νὰ μὴ .., Ξεν. Κύρ. 3.1, 27· ζυγῷ ζυγῆναι Πλάτ. Πολ. 508Δ.

II. τὸ ἐγκάρσιον ξύλον, τὸ συνδέον τὰ δύο κέρατα τῆς φόρμιγγος, εἷς ὃ προσηλοῦνται οἱ κόλλοπες καὶ ἐντείνονται αἱ χορδαί, Λατ. transtillum,'Ιλ. Ι.187. **2)** τὸ ἐγκάρσιον ξύλον τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ, εἰς ὃ προσηλοῦτο ὁ στήμων, τὸ «ἀντί», πρβλ. **ζυγόω 3)** τὸ τῶν Ρωμαίων jugum, Διον.'Αλ. 3. 22, κτλ. **III.** ἐν τῷ πληθ., τὰ ἐγκάρσια ἐδώλια τὰ ἑνοῦντα τὰς ἀπέναντι πλευρὰς πλοίου ἢ λέμβου, Λατ. transtra,'Οδ. Ι. 99, Ν. 21,'Ηρόδ. 2. 96· σπανίως ἐν τῷ ἑνικῷ, θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν Σοφ. Αἴ. 249·— μεταφ., ἐς τὸ πρῶτον πόλεος ζ. Εὐρ.Ἴωνι 595· ἐπεὶ δ' ἐπὶ ζυγοῖς καθέζετ' ἀρχῆς ὁ αὐτ. Φοιν.74. **2)** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, τὸ λίθινον ἀνωφλιον ἢ κατώφλιον τῆς θύρας, Συλλ.'Επιγρ. 160. 91·— ὡσαύτως, = Λατ. impages, τὰ προσπήγματα, οἱ σιδηροῖ δεσμοὶ θύρας, ἴδε 'Επιγρ. Βρετ. Μουσ. σ. 73. **3)** ἡ μεσαία σειρὰ τῶν κωπηλατικῶν καθισμάτων τριήρους· μεταφ., κρατούντων τῶν ἐπὶ ζυγῷ δορός, ἐνῷ οἱ ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ (οἱ τῆς ἄνω σειρᾶς) κυβερνῶσι τὸ πλοῖον, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1618. **IV.** ἡ φάλαγξ τοῦ ζυγοῦ (ζυγαριᾶς), ζυγὸν ταλάντου ὁ αὐτ.Ἱκέτ. 822, Δημ.

1461. 17, πρβλ. Ἀριστ. Μηχαν. 1, 2· — ἐντεῦθεν, αὐτὸς ὁ ζυγὸς (πρβλ. πῆχυς IV), αἴρειν τὸν ζυγὸν Πλάτ. Τιμ. 63B· ἐν πλάστιγγι ζυγοῦ κεῖσθαι ὁ αὐτ. Πολ. 550E· ζυγῷ ἢ ἐν τῷ Ζ. ἱστάναι Λυσ.117. 40, Πλάτ. Πρωτ. 356B· ἐν τῷ πληθ., Δημ.784. 10· — παροιμ., Ζ. μὴ ὑπερβαίνειν Πυθ. παρὰ Διογ. Λ. 8.18. **V.** καρχασίου, ἡ κατὰ τὴν κορυφὴν τοῦ ἱστοῦ κεραία, Πίνδ. Νεμ. 5. 92. **VI.** σανδαλίου ὁ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο μέρος δεσμός, Ἀριστοφ. Λυσ. 417, Πολυδ. Ζ', 81· ζυγὸς Φωτ. **VII.** ζεῦγος, κλεινὸν ζυγὸν Εὐρ.Ἑλ.792· κατὰ ζυγά, κατὰ ζεύγη, Ἀριστ.Ἱ. Ζ. 5.12,1, Θεόκρ.13. 32. **VIII.** κατὰ πρόσωπον γραμμὴ στρατιωτῶν, ἀντιθέτως πρὸς τὴν κατὰ βάθος (ἥτις ἐκαλεῖτο στοῖχος), ἐν τῷ πρώτῳ Ζ. ἐμάχοντο Θουκ. 5. 68· ὁ ζυγὸς Πολύαιν. 4. 5, 4· κατὰ ζυγόν, γραμμὴ μὲ γραμμήν, Πολύβ.1.45, 9· — ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ χοροῦ, Πολυδ. Δ', 108· πρβλ. **ζυγέω**. **IX.** ζυγὰ ἢ ἄζυγα, ἄρτια ἢ περισσά, «ζυγὰ ἢ μονά», παιγνίδιον, Σχόλ.Ἀριστοφ. Πλ. 816.

ζῠγο-πλάστης, ου, ὁ, ὁ μεταχειριζόμενος ψευδῆ ἤτοι πλημμελῆ ζυγόν, Σουίδ.

ζῠγοποιέω, κατασκευάζω ζυγοὺς (ἁμάξης), ἴδε Dobree Ἀριστοφ. Πλ. 513.

ζῠγο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων ζυγοὺς (ἁμάξης), Φερεκράτ. Περσ.1.1.

ζῠγός, ὁ, ἴδε ἐν λ. **ζυγόν**.

ζυγοσταθμέω, = **ζυγοστατέω,** Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 270.

ζυγοστάθμησις, εως, ἡ, = **ζυγοστασία,** Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 275.

ζῠγό-σταθμος, ὁ, ζυγός, ζυγαριά, Πλούτ. 2. 928B.

ζῠγοστᾰσία, ἡ, ζύγισις, Τζέτζ. πρὸ Ὁμ. 267.

ζῠγοστάσιον, τό, τόπος πρὸς ζύγισιν, Συλλ.Ἐπιγρ. 3705.

ζῠγοστᾰτέω, ζυγίζω διὰ τοῦ ζυγοῦ, ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ Λουκ. Ἱστ. Συγγρ. 49· τινὰ πρός τινα Ἀλκίφρων 2. 2. **II.** Παθ., εἶμαι ἐν ἰσορροπίᾳ, Πολύβ. 6.10,7.

ζῠγοστάτημα, τό, ζυγός, ζυγαριά, Φιλήμ. Λεξ. σ.177 (Ossan), Εὐδοκ.

ζῠγο-στάτης [ᾰ], **ου,** ὁ, (ἵστημι) ζυγιστής, δημόσιος ὑπάλληλος ἐπιβλέπων τὰ σταθμά, Ἀρτεμίδ. 2. 37, Βασιλικ.

ζῠγο-τρῡτάνη [ᾰ], ἡ, ζυγός, ζυγαριά, Φώτ.

ζῠγουλκός, όν, ὁ σύρων τὸν ζυγόν, βοῦς Μοσχίων παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 244.

ζῠγόφιν, Ἐπ. γεν. τοῦ **ζυγόν,** Ἰλ. Ω. 576.

ζῠγοφορέω, ζυγίζω, Ἡσύχ. **II.** ἐσφ. γραφ. **ζευγοφ-**.

ζῠγο-φόρος, ον, φέρων τὸν ζυγόν, πῶλος Εὐρ. Ἡρ. Μαιν.121 (λυρ.)· ἵπποι Πλούτ. 2. 524A· ἀλλαχοῦ ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ **ζυγηφόρος,** Αἰσχύλ.Ἀποσπ. 341, Εὐρ. Ῥήσ. 303.

ζῠγόω, (ζυγὸν) ὑποβάλλω εἰς τὸν ζυγόν, συνάπτω, συναρμόζω, Ζ. κιθάραν, θέτω τὸ ἐγκάρσιον ξύλον εἰς τὴν φόρμιγγα ἢ λύραν, Λουκ. Θεῶν Διαλ.7. 4, Ἑναλ. Διαλ. 1. 4· κανόνες ἐζυγωμένοι δύο Ἀγάθων παρ' Ἀθην. 454D, πρβλ.Ἐδδ. (Ἔζεκ. μα', 26). 2) μεταφ., φέρω ὑπὸ τὸν ζυγόν, ὑποτάσσω, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 113.

ζύγρα, ἡ, διαλεκτικὸς τύπος ἀντὶ **δύγρα** (ἐνν. χώρα), ἑλώδης γῆ, Εὐστ. 295. 28.

ζῠγώδης, ες, = **ζῠγοειδής,** Φίλων 1. 22.

ζῠγωθρίζω, (**ζυγὸν** IV.) ζυγίζω, ἐξετάζω, Ἀριστοφ. Νεφ.745, κατὰ τὸν Σχολ., ἀλλὰ κατὰ τὸν Εὐστ.1550.13, ἐκ τοῦ **ζύγωθρον** (ὁ τῆς θύρας μοχλός), κλείω, «μανδαλώνω», πρβλ. Πολυδ Ι', 26.

ζύγωμα, τό, μοχλὸς συνέχων καὶ κλείων τὴν θύραν, Πολύβ.7. 16, 5. **II.** = **ζυγὸν** III. 1, Σχόλ. Θουκ.1. 29. **III.** τὸ ζυγωματικὸν ὀστοῦν, ὅπερ συνδέει τὸ κρανίον μετὰ τῆς ἄνω σιαγόνος, arcus zygomaticus ἢ os jugale, Πολυδ. Β', 85· πρβλ. **ζυγοειδής**. **IV.** = **ζυγὸν** II, Πτολεμ.

ζύγωσις, εως, ἡ, (**ζῠγόω** II) ἰσορρόπησις, ἀντισήκωμα, κατὰ τὴν ζύγωσιν, ἐπὶ τῶν βαρειῶν θρανιτικῶν κωπῶν, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 204A.

ζῠγωτός, ή, όν, (ζυγόω) μετὰ ζυγοῦ, ἔχων ζυγόν, ἅρμα Ζ., Λατ. biga, Σοφ.Ἰλ.702.

ζύθιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ζῦθος,** Ἡσύχ.

ζῦθος, ου, ὁ, ἢ **-εος,** τό, (ἴδε **ζέω**) εἶδος αἰγυπτιακοῦ ζύθου, Θεόφρ. Αἴτ. Φ. 6. 11, 2, Διοσκ. 2. 109, Στράβ. 799, Διόδ. 1. 34, πρβλ. Ἡρόδ. 2.77· δοτ. **ζύτῳ** (οὕτω) ἐν Αἰθιοπικῇ τινι ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ.Ἐπιγρ. 5128. 16. **2)** ὁ ζῦθος τῶν βορείων ἐθνῶν, Ποσειδών. παρ' Ἀθην 152C, Στράβ.155· ἴδε **κοῦρμι**.

ζύμη [ῡ], ἡ, (ἴδε **ζέω**) προζύμιον, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 3. 4, 3, Ἐδδ. (Ἐξόδ. ιϐ', 15)· πρβλ. **ζυμόω**· — μεταφορ., διαφθορά, ψευδοδιδασκαλία, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ις', 6, κτλ.

ζῡμήεις, εσσα, εν, ἔχων ζύμην, ἔνζυμος, ἄρτος Ἡσύχ.

ζῡμίζω, ὁμοιάζω μὲ προζύμιον, Διοσκ. 2. 98.

ζῡμίτης [ῑ] ἄρτος, ὁ, ἔνζυμος ἄρτος, Ξεν.Ἀν. 7. 3, 21, Πολυδ. Γ', 32, 72.

ζῡμόω, [ζύμη] κινῶ ζύμωσιν ἔν τινι, ἐμβάλλω προζύμιον εἴς τι, Λατ. fermentare, μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ Α' Ἐπίς. π. Κορ. ε', 6· — παθ., ζυμοῦμαι, ἑνοῦμαι μετὰ τῆς ζύμης, ὑφίσταμαι ζύμωσιν, Πλούτ. 2. 659B, Ἐδδ. (Ἐξόδ. ιϐ', 34, 39), κτλ.· κοιλία ἐζυμωμένη, οὖσα ἐν καταστάσει ζυμώσεως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πέψεως, Ἱππ.Ὀξ. 394· ζυμουμένη, ἐπὶ χύτρας, Ἄλεξ. Λέϐ. 5. 8.

ζῡμώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος μὲ προζύμιον, Ἀριστ. Γεν. Ζ.3.4,4.

ζύμωμα, τό, = **ζύμη,** Λατ. fermentum, Πλάτ. Τιμ. 74C· — ὁ Νίκ. ἀποκαλεῖ τὸν μύκητα ἢ ἀμανίτην (μανιτάρι) ζύμωμα γῆς, Ἀλ. 521.

ζύμωσις, εως, ἡ, ἐξοίδησις, Πλάτ. Τιμ. 66B, Πλούτ. 2. 659B· ἥπατος ζύμωσις. φούσκωμα τοῦ ἥπατος, Ἱππ.1121G.

ζῡμωτικός, ή, όν, προξενῶν ζύμωσιν, τινος Διοκλ. παρ' Ἀθην. 55D.

ζῡμωτός, ή, όν, ἔχων προζύμιον, ὑποστὰς ζύμωσιν, Ἐδδ. (Ἐξόδ. ιγ', 7, κ. ἀλλ.).

ζυτηρά, ἡ, πρόσοδος ἡ ἀπὸ τοῦ ζύτου = ζύθου, Πάπυρ. Αἰγυπτ. ἐν Journ. de Sav. Janv. et Févr. 1873· πρβλ. **ζῦθος** I.

ζωαγρία, ἡ, = **ζωγρεῖον,** Αἰλ. π. Ζ. 13. 10.

ζωάγρια, ων, τά, (ζωός, ἀγρεύω), ἀμοιβὴ τῆς διασώσεως τῆς ζωῆς, ζωάγρι' ὀφέλλειν Ὀδ. Θ. 462· δῶρα λάμψονται ζωάγρια Κροίσου Ἡρόδ. 3. 36· ὡσαύτως, ὡς τὸ θρεπτήρια, ἀμοιβὴ τῆς διατροφῆς τινος, Θέτι .. ζωάγρια τίνειν Ἰλ. Σ. 407, πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 162, Ἀνθ. Π. 6. 200· ὡσαύτως θυσίαι εἰς τὸν Ἀσκληπιὸν καὶ ἄλλους θεοὺς ἐπὶ διασώσει ἀπὸ ἀσθενείας, αὐτόθι παραρτ. 56, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 11. 31· μετὰ γεν. πράγμ., ζωάγρια μόχθων Ἀνθ. Π. 1. 12· Ζ. νούσων αὐτόθι παραρτ. 55· — τύπος τις **ζώγρια,** τά, εὑρίσκεται παρὰ Σουίδ. — Ὁ ἑνικὸς ἀπαντᾷ ἔν τινι χρησμῷ παρὰ Πλουτ. Ἀράτ. 53 (πρβλ. **ζωγρέω** II)· καὶ ἐπίθετ. **ζωάγριος** Βάϐρ. 50.15, ζωαγρίους μοι χάριτας ὀφλήσεις, θά μοι ὀφείλῃς χάριτας διὰ τὴν διάσωσιν τῆς ζωῆς· οὕτως ἐν Νόνν. Ἰω. 15.13, λύτρον ἐτάρων ζωάγριον.

ζῳάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ζῷον,** Σχόλ.Ἀπολλ. Ροδ. Α.1265., 3. 276.

ζωάρκεια, ἡ, διατήρησις τῆς ζωῆς, Σχόλ. Εὐρ.Ἐκ. 359· ὡσαύτως, **ζωαρκία,** Walz Ῥήτ.1. 599.

ζωαρκής, ές, ὁ διατηρῶν τὴν ζωήν, Πρόκλ. Ὑ. 1. 2, Νόνν. Δ. 25,178, Χρησμ. Σιϐ. 8. 444· τὰ ζωαρκῆ, τὰ πρὸς ζωὴν ἀρκοῦντα, Φώτ.

ζω-αρχικός, ή, όν, ὧν ἀρχή, αἰτία τῆς ζωῆς, Ἐκκλ.

ζῴ-αρχος, ον, ὁ ὁδηγῶν ἐλέφαντα, ἐπὶ τοῦ ὁδηγοῦ, Αἰλ.Τακτ. 23. 1.

ζωγάνης, ὁ, παρὰ Βαβυλωνίοις = ὑπηρέτης, ἕνα αὐτῶν (τῶν ὑπηρετῶν) ἐνδεδυκότα στολὴν ὁμοίαν τῇ βασιλικῇ, ὃν καὶ καλεῖσθαι ζωγάνην Ἀθήν. 639C.

ζώγη, ἡ, εἶδος βοτάνης, Ἡσύχ.

ζωγρεῖον, τό, ἐργαστήριον ζωγράφου, Πλούτ. 2. 471F.

ζωγρᾰφέω, ἀπεικονίζω διὰ τῆς γραφίδος ἐκ τῆς ζώσης φύσεως, ζωγραφῶ, τινα Πλάτ. Πολ. 598B, κτλ.— Παθ., ὁ αὐτ. Κρατ. 434 B· μεταφ., ἡδοναὶ .. ἐζωγραφημέναι ὁ αὐτ. Φιλήϐ. 40B· πρβλ. **ὑγρὸς** I. **II.** κοσμῶ δι' εἰκόνων ἢ χρωμάτων, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 996· τὰς ὀφρῦς ἀσϐόλῳ Ἄλεξ. Ἱπποστ. 1. 16, πρβλ. Νικόστρ. παρὰ Στοβ. 445. 50.

ζωγράφημα, τό, ζωγραφία, Πλάτ. Φιλήϐ.39D, Κρατ.430B, κἑξ.

ζωγρᾰφητός, ή, όν, ἐζωγραφημένος, Ἐκκλ.· ποικίλος, Ἡσύχ.

ζωγρᾰφία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ζωγραφεῖν, ζωγραφική, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 3. **2)** γραφή, εἰκών, Πλάτ. Φαίδρ. 275D.

ζωγρᾰφικός, ή, όν, ἔμπειρος πρὸς τὸ ζωγραφεῖν, Πλάτ. Θεαιτ. 145A, Ξεν. Συμπ. 4, 21· **ἡ ζωγραφικὴ** (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ζωγραφεῖν, Διόδ. 14. 46.— Ἐπίρρ. **-κῶς,** Σέξτ.Ἐμπ. Μ. 11. 255.

ζωγράφος, ὁ, (ζωός, γράφω) ὁ ἀπεικονίζων διὰ τῆς γραφίδος τὴν ζωήν, ἢ καθόλου τὴν φύσιν, Ἡρόδ. 2. 46, Πλάτ. Γοργ. 448C, 453C, Νόμ. 656B, κτλ.· μεταφ., **πολιτειῶν Ζ.** ὁ αὐτ. Πολ. 501C· πρβλ. **ζωογράφος**.

ζωγρεία, ἴδε ἐν λ. **ζωγρία**.

ζωγρεῖον, ἐνίοτε γραφόμενον **ζώγριον,** τό, τόπος ἔνθα φυλάττονται ζῷα, θηριοτροφεῖον, Στράϐ. 556, Ἐπίκτ. παρὰ Στοβ. 316.38· ἰχθυοτροφεῖον, Πλούτ. 2. 89A, Αἰλ. π. Ζ. 11. 34· Ζ. ἰχθύων Ξενοκρ. 1. 34.

ζωγρεύς, έως, ὁ, ὁ συλλαμϐάνων [ἰχθῦς], Ζ. θαλάττιος Γαλην. 4. 497.

ζωγρεύω, = **ζωγρέω,** Πολύαιν. 4. 3, 27.

ζωγρέω, μέλλ. **-ήσω,** (ζωός, ἀγρεύω) συλλαμϐάνω ζῶντα, σῴζω τὴν ζωήν τινος, αἰχμαλωτίζω ἀντὶ νὰ φονεύσω, ζώγρει, Ἀτρέος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἀποινα Ἰλ. Ζ. 46, πρβλ. Κ. 378, Λ.131, Ἡρόδ.1. 86, 211· (ἀνθ' οὗ τὸ ζωὸν ἀνάγειν ἁπαντᾷ ἐν Ὀδ. Ξ. 272)· εἶλε .. καὶ ἐζώγρησε Ἡρόδ. 3. 52· τοὺς μὲν ἀπέκτειναν, τινὰς δὲ καὶ ἐζώγρησαν Θουκ. 2. 92· πλὴν ὅσον ἐκ τριῶν νεῶν, οὓς ἐζώγρησαν ὁ αὐτ.7. 23· μηδαμῇ μηδαμῶς ζωγροῦντας Πλάτ. Νόμ. 868B· ἐπὶ νεῶν, ἃς ἐζώγρησεν αὐτάνορους Χαρίτ.7. 6.— Παθ., Ἡρόδ. 1. 66., 5.77. **II.** (ζωή, ἀγείρω) ἐπαναφέρω εἰς ζωὴν καὶ ἀκμήν, ἀναζωογονῶ, ὡς τὸ

ζωπυρέω, περὶ δὲ πνοιὴ Βορέαο ζώγρει ἐπιπνείουσα Ἰλ. Ε. 698.

ζώγρημα, τό, τὸ ζωγρηθέν, Ν. Χων. σ. 386.19 (Βόνν.).

ζωγρία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, τὸ συλλαμβάνειν τινὰ ζῶντα, ζωγρίῃ λαμβάνειν, αἱρεῖν = ζωγρεῖν Ἡρόδ. 6. 28, 37· ζωγρίᾳ ἐγκρατὴς ἢ κύριος γίγνομαί τινος Πολύβ. 1. 9, 8., 1.79, 4· ζωγρίᾳ ἀνάγεσθαι ἢ εἰσανάγεσθαι Στράβων 518, Πολύβ.1. 82, 2· ζ. ἀποβάλλω τινά, χάνω τινὰ συλληφθέντα, ὁ αὐτ.1.15, 2, Στράβων 359· ζ. ἁλῶναι Πολύβ. 5. 86, 5.

ζώγρια, τά, ἴδε ἐν λ. **ζωάγρια**· — **ζώγριον**, τό, ἴδε **ζωγρεῖον**.

ζωγρίας, ὁ, ὁ συλληφθεὶς ζῶν, ζωγρίαν λαμβάνειν τινὰ Κτησίας 3 καὶ 9, Ζώσιμ.1. 51· οὐ κατελίπομεν ζωγρίαν Ἑβδ. (Δευτ. ϛ', 34)· ζωγρίας ἐλήφθη Διόδ.Ἀποσπ. 510. 54· ζωγρίας ἔλαβε δισχιλίους αὐτόθι 62· ζωγρίαι ἐάλωσαν Μέμνων ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 238. 28.

ζῶγρον· «ἐγρήγορον» Ἡσύχ.

ζῶγρος, ὁ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **ζωγρεῖον**, Σχόλ. Νικ. Θ. 825, Ἡσύχ.

ζῳδάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ζῷον**, μικρὸν ζῷον, ζωΰφιον, ἔντομον, Ἀλεξ. Λυκ. 2, Ἀριστ. Ι. Ζ. 5. 32,1, κ. ἀλλ.· πρβλ. **ζῴδιον**.

ζῳδιακός, ἡ, όν, (ζῴδιον) ὁ ἀνήκων εἰς ζῷα· ζῳδιακὸς (ἐνν. κύκλος), ὁ, Εὐδημ. παρὰ Θέωνι Σμυρν. π. Ἀστρ. 40, Κλεομήδ.1. 2, Στοβ. Ἐκλ. 1. 512· καλούμενος ὁ κύκλος ὁ τῶν ζῳδίων Ἀριστ. Μετεωρ.1. 6,7· ἢ ὁ τῶν ζῳδίων κ. αὐτόθι 1. 8, 3 καὶ 4· ὡσαύτως ἡ ζῳδιακὴ (ἐνν. ὁδὸς) Μανέθων 4.168.

ζῳδιο-γλύφος [ῠ], **ον**, (γλύφω) = **ζωογλύφος**, Πλούτ. 2. 712Ε.

ζῴδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ζῷον** (ΙΙ), μικρὰ εἰκὼν ἐζωγραφημένη ἢ γεγλυμμένη, Ἡρόδ.1.70, Συλλ.Ἐπιγρ.155. 36, Πλούτ. 2. 673F· ἐπὶ μεγάλων εἰκόνων, Διόδ.1. 47. **ΙΙ**. ἐν τῷ πληθ., τὰ σημεῖα τοῦ Ζῳδιακοῦ κύκλου, διὰ μέσων τῶν Ζ. Ἀριστ. Μεταφ.11. 8, 9 κέξ., πρβλ. Κόσμ. 2,7, καὶ ἴδε **ζῳδιακός**, **ζῳοφόρος**.

ζῳδιο-φόρος, **ον**, φέρων ζῴδια ἢ ζῷα, κύκλος Ζ. = ὁ ζῳδιακός, Ἐκκλ.

ζῳδιωτός, ἡ, όν, (ζῴδιον) = **ζῳωτός**, Πολυδ. Ζ', 55, Ἡσύχ.

ζωή, Δωρ. **ζωά**, Ἰων. καὶ ποιητ. **ζόη**, Δωρ. **ζόα**, Αἰολ. **ζοΐα**, Θεόκρ. 29. 5· ἡ, (ζάω): — τὸ ζῆν, δηλ. τὰ ὑπάρχοντά τινος, ἡ περιουσία του, ὡς τὸ **βίος**, **βίοτος**, ἢ γάρ οἱ ζωὴ γ' ἦν ἄσπετος Ὀδ. Ξ. 96· τοὶ δὲ ζωὴν ἐδάσαντο Ξ. 208· κατὰ ζωὴν φαγέειν Π. 429· τὴν ζόην ποιεῖσθαι ἢ καθίστασθαι ἀπὸ ἧς ἐκ .. πορίζεσθαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐκ .., Ἡρόδ. 8.105, πρβλ.106· ἐξ ἀλὸς Θεόκρ. Βερεν. 2, πρβλ.Ἀριστ. Ι. Ζ. 9.1. **2**) μεθ' Ὅμηρ., ζωή, ὕπαρξις, ἀντίθ. **θάνατος**, Τυρταῖ. 12. 5, Πίνδ. Ν. 8. 61, Τραγ., Πλάτ., κτλ.· θανάτου πέρι καὶ ζωᾶς Πίνδ. Ν. 9. 68· ἡ πολλὴ ζόη Σοφ.Ἀποσπ. 500· ζόας βιοτὰ Εὐρ.Ἡρ. Μαιν. 664· τοῦ βίου ζωὴ Πλάτ. Τιμ. 44C· — ὡς ὅρος ὀνείλων ἀγάπην, ζωή, ψυχή μου! Juven. 6. 195· — πληθ., ζωαί, Ἑβδ. (Ψαλμ. ξϑ', 3). **3**) τρόπος ζωῆς, ζόην ἔζωον τὴν αὐτὴν Ἡρόδ. 4. 112. **ΙΙ**. ζωή, = γραῦς, ὁ ἐπὶ τοῦ γάλακτος ἀφρός, Εὐστ. 906. 52· ζόη παρ' Ἡσυχ. (Τὸν τύπον **ζόη** (παροξύτ.) ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 500, 519, Εὐρ. Ἐκ. 1108, Μηδ. 983, Ἱππ. 816, Τρῳ. 254, Ἡλ.121, Ι. Τ. 847· ἐνῷ οὐδαμοῦ τῶν Τραγ. ἀπαιτεῖται ὁ τύπος **ζωὴ** (πλὴν ἴσως ἐν Ἡρ. Μαιν. 660), ὁπόθεν ὁ Ἐλμσλ. Μηδ. 946 προύτεινε νὰ διορθωθῇ ἁπανταχοῦ **ζόη** παρὰ τοῖς Τραγ.· — ὡσαύτως παρ' ἑτέροις ποιηταῖς, Καλλ.Ἀποσπ.114, Θεοκρ. Ἐπ.17. 9, Ἱρῷδ. παρὰ Στοβ. τ.116. 22).

ζῳηδόν, ἐπίρρ. (ζῷον) κατὰ τὸν τρόπον τῶν ζώων, Πολύβ.6.5,9.

ζωηρός, ά, όν, (ζωὴ) ζῶν καὶ παρέχων ζωήν, Σουΐδ., Ἐκκλ.

ζωηφορέω, φέρω ζωήν, Θεοδ. Μετοχ.

ζωη-φόρος, **ον**, ὁ φέρων ζωήν, Συλλ.Ἐπιγρ. 8815· **-φόριος**, **ον**, Συνέσ. Ὕμν. 3. 601.

ζωθάλμιος, **ον**, (ζωή, θάλλω) ὁ παρέχων τὴν ἀκμὴν καὶ λαμπρότητα τῆς ζωῆς, Πίνδ. Ο.7. 20· πρβλ. **βιοθάλμιος**, **πολυθάλμιος**, **φυτάλμιος**.

ζωθαλπής, **ές**, (θάλπω) περιθάλπων, θερμαίνων τὴν ζωήν, Νόνν. Δ.1. 454· — θηλ. **ζωθαλπις**, **ιδος**, αὐτόθι 16. 397.

ζω-θήκη, ἡ, μικρὸς θάλαμος πρὸς ἀνάπαυσιν ἐν καιρῷ ἡμέρας, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ dormitorium, ὅπερ = κοιτών, Plin. Ep. 2. 17· zothecula, αὐτόθι 5. 6. **ΙΙ**. ἐν τῷ Λατ. τύπῳ zotheca, κόγχη (ἐν τῷ τοίχῳ), Ἐπιγρ. Λατ. Orell. 1368, 2006.

ζωϊδιος, **α**, **ον**, = **ζῳδιακός**, Ἄρατ. 544.

ζωϊκός, ή, όν, (ζῷον) ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ζῷα, ἡ Ζ. φύσις Ἀριστ. Ζ. Μ. 1. 5, 4, πρβλ. 4. 5, 49· ἡ Ζ. ἱστορία, ἱστορία τῶν ζώων, αὐτόθι 3. 5, 18.

ζῴιον, τό, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ζῷον**, Σιμων. Ἰαμβ. 18.

ζῶμα, τό, (ζώννυμι) ἐσωτερικὸν ἔνδυμα τῶν Ὁμηρικῶν πολεμιστῶν, ἐν Ὀδ. = **χιτών**, Ξ. 482, πρβλ. 478 κέξ.· ἀλλὰ διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ **χιτῶνος**, Ἀριστοφ.Ἀποσπ. 309.7, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 240· — ἐν τῇ Ἰλ. τὸ κατώτερον μέρος τοῦ θώρακος, περὶ ὃ ἐφέρετο ὁ ζωστήρ, λῦσε δέ οἱ ζωστῆρα ... ἠδ' ὑπένερθε ζώμά τε καὶ μίτρην Δ. 216, πρβλ. 187· — ὡσαύτως τὸ περὶ τὰ αἰδοῖα διάζωμα ὃ ἐφόρουν οἱ ἀθληταί, Λατ. subligaculum, παρὰ πεζοῖς διάζωμα, Ψ. 683· πρβλ. **ζώννυμι**. **ΙΙ**. μεταγεν. ὡσαύτως = **ζώνη**, **ζωστήρ**, ἡ ζώνη γυναικός, Σοφ.Ἠλ. 452, Συλλ.Ἐπιγρ. 155. 17, Ἀνθ. Π. 6. 272. — Ὑπάρχει καὶ τύπος οὐχὶ ἀττικὸς ζῶσμα (ἴδε Θωμ. Μ. 411) παρ' Ἱππ.Ἀρῥ.791, Ἀχ. Ταϊ. 3. 21.

ζωμ-άρυστρον, τό, = **ζωμήρυσις**, Σχόλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 244.

ζώμευμα, τό, ζωμός, «σοῦπα», ζωμεύματα, κωμικ. ἀντὶ ὑποζώματα νεώς (ἴδε **ὑπόζωμα** ἐν τέλ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 279.

ζωμεύω, (ζωμὸς) βράζων μεταβάλλω εἰς ζωμόν, κρεάδια ἐζωμευμένα, ἐζωμοποιημένα, Ἀριστοφ.Ἀποσπ. 507, πρβλ. Α. Β. 38· οὕτως ἐν Ἱππ. 551. 34.

ζωμήρυσις, **εως**, ἡ, (ἀρύω) «κουτάλα» ζωμοῦ, «ἡ τοῦ λίπους ἀρρηλόγος» Ἀντιφ. ἐν Ἀδηλ. 32, Φιλήμ. Νεώτ.Ἀποσπ.1, Ἀνάξιππ. Κιθαρ.1, Ἀθήν.126D, πρβλ. Συλλ.Ἐπιγρ.161. 3, Ἀνθ. Π. 6.101.

ζωμίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ζωμός**. ὀλίγος ζωμός, Ἀριστοφ. Νεφ. 389.

ζωμίλη, ἡ, = **ἄνηθον**, Ἡσύχ., Φώτ.

ζωμοποιέω, ζωμεύω, κάμνω ζωμόν, «σάλτσαν», Ξενοκρ. 54.

ζωμο-ποιός, **όν**, ὁ κάμνων ζωμόν, «σάλτσαν», Πλούτ. 2. 218C. **ΙΙ**. χρησιμεύων πρὸς παρασκευὴν τοῦ ζωμοῦ, ἐπὶ μυκήτων, Διοσκ. 4. 83.

ζωμός, Δωρ. **δωμός**, ὁ, (Λατ. jus, ἴδε **ΖΖ**. Π. 3), ζωμὸς ἢ «σάλτσα», τρωγόμενος μετὰ τοῦ κρέατος, ἰχθύος, κτλ., Ἀριστοφ. Ἱππ.1174, Εἰρ.716 κ. ἀλλ.· οἱ ζωμοὶ οἱ τῶν πιόνων, ζωμοὶ παρασκευαζόμενοι ἐκ κρεάτων ζώων ἐχόντων πάχος (πιμελήν), Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 3.17,1, πρβλ. Μ. Ζ. 2. 5, 2· ζ. μέλας, ὁ τῶν Σπαρτιατῶν, Μάτρων παρ' Ἀθην.136E· ὁ μέλας ζ. Πλούτ. Λυκ.12· — μεταφ., χύσις αἵματος, Casaub. Θεοφρ. Χαρ. 8. 2· πρβλ. **πέλανος** ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 816. **2**) κωμικὸν ὄνομα ἀνθρώπου παχέος, λιπαρὸς περιπατεῖ Δημοκλῆς· ζωμὸς κατωνόμασται Ἀναξανδρ.Ὀδυσσ. 2. 5, πρβλ.Ἀριστοφῶντα Ἰατρ.1. 3.

ζωμο-τάριχος [ᾰ], ὁ, τεταριχευμένος ἰχθύς, βραστός, ὡς σκωπτικὸν ὄνομα, Ἀλεξ. Γυναικ. 2.

ζωναῖος, **α**, **ον**, ζῶν ἔν τινι ζώνῃ, Α. Β. 1378.

ζωνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἡρωδιαν.Ἐπιμερ. σ. 41.

ζώνη, ἡ, (ζώννυμι) ζώνη, ζωνάριον. **1**) παρ' Ὁμ. κυρίως ἡ κατωτέρα ζώνη, ἣν ἐφόρουν αἱ γυναῖκες κατὰ τὴν ὀσφύν, ὑπεράνω δὲ τῆς ζώνης τοῦ στήθους ἡ ἐσθὴς ἀνεσύρετο καὶ ἔπιπτεν εἰς πτυχάς, (ἡ δὲ ζώνη ἡ καλουμένη στρόφιον, ταινία, ἐφορεῖτο εὐθὺς ὑπὸ τοὺς μαστούς), περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυΐ Ὀδ. Ε. 231, Κ. 544, πρβλ. Ἰλ. Ξ.181, Ἡρόδ.1. 51, κτλ. — Φράσεις: **1**) λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, ἔλυσε τὴν παρθενικὴν ζώνην, ἐπὶ τοῦ νυμφίου, Ὀδ. Α. 245, πρβλ. Πλούτ. Λυκούργ.15. — Μέσ., ἐπὶ τῆς νύμφης, μοῦνῳ ἐνὶ ζώναν ἀνέρι λυσαμένα Ἀνθ. Π. 7. 234· (ἐντεῦθεν ζώνη. ἀπολ., ἀντὶ γάμου, Εὐρ. Ι. Τ. 204· ἢ συνουσίας, Φιλόστρ. 284)· ἀλλ' ὡσαύτως, **2**) ζώνην λύομαι ἢ ἀπολύομαι, λύω τὴν ζώνην μου πρὸς τοκετόν, Καλλ. εἰς Δῆλ. 209, Ὀππ. Κυν. 3. 56· οὕτω. ζώνην κατατίθεσθαι Πίνδ. Ο. 6. 66. **γ**) ἐπὶ ἀνδρῶν ἐν πορείᾳ, ζ. λύομαι, χαλαρώνω τὴν ζώνην μου, δηλ. ἀναπαύομαι, καταλύω, Ἡρόδ. 8.120· ζ. ἀναλύεσθαι Καλλ. εἰς Δῆλ. 237. **2**) ἐπὶ ἐγκύων γυναικῶν, τέκνων ἠνεγχ' ὑπὸ ζώνην (ζώνης;) βάρος Αἰσχύλ. Χο. 992· πῶς γάρ σ' ἔθρεψεν ἐντὸς .. ζώνης ὁ αὐτ. Εὐμ. 608· τοῦτον .. ἔφερον ζώνης ὕπο Εὐρ.Ἐκ.762· ὡσαύτως, ὑπὸ ζώνῃ τίθεμαι, συλλαμβάνω, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 255. **3**) παροιμ., εἰς ζώνην δίδομαι, δίδομαι δι' ἐξόδα ζώνης, ἐπὶ Ἀσιανῶν βασιλισσῶν, εἰς ἃς ἐχαρίζοντο πόλεις ὁλόκληροι διὰ τὰ μικρὰ αὐτῶν ἔξοδα, Ξεν.Ἀν. 1. 4, 9· ἣν [χώραν] καλεῖν .. τὴν ζώνην τῆς βασιλέως γυναικὸς Πλάτ.Ἀλκ.1.123B· πρβλ. **καλύπτρα** Ι. 2. **ΙΙ**. ἡ ζώνη τοῦ ἀνδρὸς (παρ' Ὁμ. κοινῶς ζωστήρ), ἐπὶ τῆς ζώνης τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ἰλ. Α. 234· ἡ Ζ. τοῦ Ὠρίωνος, οἱ τρεῖς ἀστέρες οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ζώνην τοῦ Ὠρίωνος, Ἀριστ. Μετεωρ.1. 6,14· ἡ ζώνη τῶν βαρβάρων, ἐν ᾗ ἔφερον τὸ ἐγχειρίδιον, Ξεν.Ἀν.1. 6.10., 4.7,16, Ἀθήν. 443B, Λουκ.Ἀναχ. 33, πρβλ. Πλάτ.Ἱππ.Ἐλάσσ. 368C· — αὕτη ἡ ζώνη ἐχρησίμευεν, ὡς καὶ νῦν ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ὡς βαλλάντιον, «κεμέρι», ἐν ᾧ φυλάττονται τὰ χρήματα· ἐντεῦθεν. zonam perdere, χάνω τὸ βαλλάντιόν μου. Ὁράτ.Ἐπιστ. Β', 2, 40. **2**) ἡ ὀσφύς, περὶ ἣν ἐτίθετο ἡ ζώνη, «μέση», οὕτως ὁ Ἀγαμέμνων λέγεται Ἄρεϊ ζώνην ἴκελος Ἰλ. Β. 479, πρβλ. Ὀρφ.Ἀποσπ. 6. 38· ὅπερ ὁ Παυσαν. 9. 17, 3 ἑρμηνεύει «τῶν ὅπλων τὴν σκευήν». **3**) παρὰ τοῖς βαρβάροις ὡσαύτως = ζώνη στρατιωτική, ζώνης τυχεῖν Ἀνθ. Π.11. 238· οἱ ὑπὸ ζώνην, στρατιῶται, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ. **ΙΙΙ**. πᾶν ὅ,τι περιβάλλει τινὰ ὡς ζώνη, Πλούτ. 2. 935A, Λουκ. Μυΐας Ἔγκωμ. 3. **2**) μία τῶν ζωνῶν τῆς σφαίρας, εὐκρατος, διακεκαυμένη, κατεψυγμένη, Λατ. cingulus, Στράβ. 31, 65, 94 κέξ. **3**) ἐν τῇ Ἀρχιτεκτονικῇ, = **διάζωμα**. Παυσ. 5. 10, 5, Βιτρούβ.· ὡσαύτως στοά, Βυζ. **4**) παρ' Ἰατρ. συγγραφ., ἕρπης ζωστὴρ (cingulum), καλούμενος οὕτως ὡς περιζωννύων ὁλόκληρον τὸ σῶμα, ignis sacer, πρβλ. **ζωστήρ** ΙΙ. 3.

ζωνιαῖος, ᾱ, ον, ὅμοιος πρὸς ζώνην, πιθαν. γραφ. ἐν Μαθ. Ἀρχ. 11.

ζώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ζώνη,** Ἀριστοφ. Λυσ.72, Ἀριστ. Θαυμασ. 32, Ἀνθ. Π. 5.158.

ζωνιο-πλόκος, ον, πλέκων ἢ κεντῶν καὶ διαποικίλλων ζώνας, Θωμ. Μ. 413.

ζωνίτης, ου, ὁ, θηλ. -ῖτις, ῖδος, κατὰ ζώνας, καδμεία Διοσκ. 5. 84.

ζώννῡμι, (παρα-) Πλάτ. Πολ. 553C, **ζωννύω** Ἱππ. 617.19· μέλλ. **ζώσω** Ἐβδ., Κ. Δ.· ἀόρ. **ἔζωσα** Ὀδ. Σ.76 (ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ ἐν τῷ ἐνεργ.), Ἱππ. 791D· πρκμ. **ἔζωκα** Παυσ. 8. 40. 2, (δι-) Διον. Ἁλ. 2. 5.— Μέσ., ἴδε κατωτ. II.— Παθ., ἀόρ. **ἐζώσθην** (δι-) Θεόφρ. Ἀποσπ.6.1, 22· πρκμ. **ἔζωσμαι** Ἱππ. 791G, ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ μέσ. σημασ. (ἴδε κατωτ.) ἐν Ἀττικ. Ἐπιγραφ. **ἔζωμαι (ὑπ-, δι-)** Meisterh. Gramm. σ.185)·—Τὸ ῥῆμα εἶναι σπάνιον παρ' Ἀττ., ἔτι καὶ ἐν συνθέτοις· ἴδε **δια-, κατα-, περι-, συ-ζώννυμι.** (Ἡ √ΖΩΣ, ἐξ ἧς παράγονται ὡσαύτως **ζωστήρ, ζῶμα, ζώνη,** ζητητέα πιθανῶς ἐν τῷ Zend. yâs-to (cinctus), Ἀθ. po-jas-ati (cingere), ἴδε Curt. Gr. Et. σ. 611.)

Ζώνω, ἰδίως ζώνω περὶ τὴν ὀσφὺν πρὸς πυγμαχίαν (ἴδε κατωτ.), ἄγον ζώσαντες ἀνάγκη Ὀδ. Σ.75· ζῶσέ [μιν].., Ἀθήνη Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 72· **ζ.** τινά, ἐναγκαλίζομαί τινα κατὰ τὴν πάλην, Παυσ.8.40,2· ζ. γαῖαν, περὶ τοῦ ὠκεανοῦ, Ἀνθ.Π.9.778· ζ. νῆα ὅπλῳ = ὑποζώννυμι Η, Ἀπολλ. Ῥόδ.Δ.368. **II.** Μέσ., **ζώννῡμαι,** ζώνω ἐμαυτόν, ζώνομαι περὶ τὴν ὀσφύν, ἐπὶ παλαιστῶν καὶ πυκτῶν, οἵτινες κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὁμήρου ἐφόρουν ζῶμα, διάζωμα, ἂν καὶ (ὡς παρατηρεῖ ὁ Θουκ. 1. 6) ἡ συνήθεια αὕτη βραδύτερον ἐγκατελείφθη· τὼ δὲ ζωσαμένω βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα Ἰλ. Ψ. 685, πρβλ.710· ζώννυνταί τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα Ὀδ. Ω. 89·— οὗτως **ὁ Ὀδυσσεύς,** ὅστις εἶχε ῥιφθῇ γυμνὸς ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ζώσατο μὲν ῥάκεσιν περὶ μήδεα Σ. 67, πρβλ. αὐτόθι 30. **2)** καθόλου, ζώνομαι καὶ ἑτοιμάζομαι πρὸς μάχην, ζώννυσθαι ἄνωγεν Ἀργείους Ἰλ. Λ.15· ζώννυμαι ζωστῆρι, ζώνω ἐμαυτὸν μὲ ζώνην, Κ. 78· ὡσαύτως μετ' αἰτ., ὅθι ζωννύσκετο μίτρην, ὅπου ἔσφιγγε τὴν ζώνην του, Ε. 857· ζώσατο δὲ ζώνην Ξ.181· χαλκὸν ζώννυσθαι Ψ.130· ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα ζώννυσθαι Καλλ. εἰς Ἄρτ.12· χιτῶνα εἰς μηρὸν ἔζωστο Πλούτ. Ἀντων. 4·— ὡσαύτως, ζώνομαι ὅπως ἐργασθῶ, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 343, Ἀπολλ. Ῥόδ., κτλ.·— ὡσαύτως, ζώννυσθαι τὰς κοιλίας ζώναις Θεόπομπ. Ἱστ. παρ' Ἀθην. 443B· τὰς χεῖρας ἱμάντι Χριστόδ. Ἔκφρ. 220· πρβλ. **εὔζωνος. III.** παθ., στερεοῦμαι διὰ ζωνῶν, Ἐβδ. (Α' Μακκ. ς', 37).

ζωνό-γαστρις καὶ **-γάστωρ,** ὁ, ἡ, ὁ τὴν γαστέρα ζωννύμενος, Ἡσύχ.

ζωνο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ζώνην, Ἶρις, Ἀπολλών. Λεξ., Εὐστ.1068. 24.

ζωνός, ἐν Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 7, πιθ. ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **εὔζωνος.**

ζώντειον ἢ **ζωντεῖον,** ἴδε ἐν λ. **ζητρεῖον.**

ζῳο-γενής, ές, γεννηθεὶς ἐκ ζῴου, ζῳώδης, **τὸ ζῳογενὲς** τῆς ψυχῆς μέρος Πλάτ. Πολιτ. 309C.

ζῳο-γλύφος, ὁ, γλύπτης ζῴων, Ἀνθ. Π.12. 56, 57.

ζῳογονέω, παράγω, γεννῶ ζῷα, Θεόφρ. Ι. Φ. 8. 11, 2· ἐπὶ σηπομένων ὑλῶν παραγουσῶν σκώληκας· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὁ αὐτ. Αἰτ. Φ. 3. 24, 3. **II. ζωογονέω,** παράγω, γεννῶ ζῶντα πλάσματα, ἡ φύσις ζωογονεῖ Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 22, 3, Λουκ. Ἔρωσ. 19· ζωογ. παρθένον, ἐπὶ τοῦ Διὸς τεκόντος τὴν Παλλάδα ζῶσαν ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ὁ αὐτ. Θεῶν Διαλ. 8, πρβλ. Διόδ.1. 23.—Παθ., λαμβάνω ζωήν, γεννῶμαι ζῶν, Ἀριστ. Θαυμασ. 23. **2)** παρέχω ζωήν, χαρίζω εἴς τι ζωήν, τι Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 4. 15, 2.— Παθ., Ἀριστ. Ἀποσπ. 294, Ἰσίδ. παρ' Ἀθην. 93D. **3)** διατηρῶ ζῶντα, ἐν τῇ ζωῇ, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιζ', 33.— Παθ., Πράξ. Ἀποστ. ζ', 19. **4)** = **ζωγρέω,** Ἐβδ. (Α' Βασιλ. κζ', 11).

ζωογόνησις, εως, ἡ, παραγωγὴ ζώντων, καὶ **ζωογονητικός, ή, όν,** ἱκανὸς πρὸς παραγωγὴν ζώντων, Θεολ. Ἀριθμ. 46, 49.

ζωογονία, ἡ, παραγωγὴ ζώντων, Πλάτ. Ἐπιν. 980C, Φίλων 1. 14 —**ζῳογονία.** παραγωγὴ σκωλήκων, Λατ. vermiculatio, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 5. 9, 3.

ζωογονικός, ή, όν, = **ζωογονητικός,** Φίλων 2.148.— Ἐπίρρ. **-κῶς,** Πρόκλ.

ζωο-γόνος, ον, (γενέσθαι) παράγων ζῶντα, παραγωγικός, γόνιμος, σπέρμα Ἀρετ. Χρον. Παθ. 2. 5, Ὀρφ. Ὕμν. 37. 3· ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀνθ. Π. 9. 525, 7· ἐπίθ. τοῦ ἀριθμοῦ ἑπτά, διότι συχνάκις βρέφη γεννῶνται κατὰ τὸν ἑβδομον μῆνα, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 47. **II.** ὁ φέρων ζωήν, Ἀνθ. Π.1. 93.

ζωογραφίη, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ζωγραφία,** Χρησμ. Σιβ. 3. 589.

ζωο-γράφος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ζωγράφος,** Θεόκρ.15. 81.

ζωοδοτέω, παρέχω ζωήν, Ἐκκλ.

ζωο-δότης, ου, ὁ, (δίδωμι) ὁ χορηγὸς τῆς ζωῆς, Θεμίστ.198B, κτλ.· ὡσαύτως **ζωοδοτήρ, ῆρος,** Βυζ.· θηλ. **ζωο-δότειρα, ἐπὶ** τῆς Δήμητρος, Γραμμ. ἐν **Catal. Bibl. Riccard.** σ. 38.

ζωο-δόχος, ον, δεχόμενος ἢ δεχθεὶς τὴν ζωήν, **ζ.** καὶ θεοδέγμων τάφος, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλ.

ζωό-δωρος, ον, ὁ παρέχων ζωήν, Ἐκκλ.

ζῳο-ειδῆς, ές, ὅμοιος πρὸς ζῷον, Γεωπ.10. 9. 4.

ζωοθετέω, (τίθημι) ποιῶ τινα ζῶντα, ζωοποιῶ, Ἀνθ.Π παραρτ.12.

ζῳο-θηρία, ἡ, τὸ θηρεύειν, συλλαμβάνειν ζῷα **ζῶντα,** Πλάτ. Σοφ. 223B.

ζῳοθηρικός, ἡ, ὁν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος **εἰς ζῳοθηρίαν,** Πλάτ. Σοφ. 221B· **ἡ ζῳοθηρικὴ** (ἐνν. τέχνη) = **ζῳοθηρία,** αὐτόθι 220A, 222A.

ζῳο-θρέμμων, ονος, ὁ, ἡ, τρέφων ζῷα, **βοτάνη· καὶ ζῳο-θρέπτειρα,** ἡ, γῆ, Μανασσ. Χρον. 417.

ζῳοθῡσία, ἡ, θυσία ζῴων, οὐκέτι χρεία **ζωοθυσιῶν** ἢ σφαγίων, ἀλλὰ προσευχῆς Ἐκκλ.

ζῳο-θῡτέω, (θύω) θυσιάζω ζῷα, Εὐσ. **Ε. Π. 153B.**

ζωό-καυστος, ον, καυθεὶς ζῶν, Βυζ.

ζῳοκέφαλος, ον, ἔχων κεφαλὴν ζῴου, Ὑπόθ. τ. Μανέθ. Ἀποτελ. ἐν τῇ ὑπὸ Ludwich ἐκδόσει τοῦ Μαξίμου καὶ τοῦ Ἀμμωνος σ.111 (Κουμ. Λεξ.).

ζῳοκτονία, ἡ, (κτείνω) σφαγὴ ζῴων, Ἐκκλ.

ζῳο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων ζῷον ἢ **ζῷα,** Φιλόστρ. Βί. Ἀπολλων. 2, 66.

ζῳό-μορφος, ον, ἔχων μορφὴν ζῴου, Πλουτ. Νουμ. 8.

ζωομύριστος, ον, ὁ μυρίζων, ἐνέχων ζωήν, ζωομύριστον ξύλον ὁ σταυρὸς Θ. Στουδ. σ. 721 (Migne).

ζῷον, τό, ζῶν πλάσμα, μετέχον ζωῆς, Λατ. animal (ἀντὶ animale), Ἡρόδ. 5.10 (ἐπὶ μελισσῶν), Ἀριστοφ. Σφ. 551, Πλ. 443, κτλ.· πᾶν ὅ τι περ ἂν μετάσχῃ τοῦ ζῆν ζῷον ἂν λέγοιτο Πλάτ. Τιμ.77B· ζῷα, ἀντίθ. φυτά, ὁ αὐτ. Φαίδωνι 70D, 110E, κτλ.· ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ ἑρπετά, ζώοισιν ἑρπόντεσσί θ' Πίνδ. Ο. 7. 95· περιφρονητικῶς, ὅπως ἡ χώρα τοῦ τοιούτου ζῴου καθαρὰ γίγνηται, ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τοιούτου εἴδους ζῴου (δηλ. ἀπὸ ἐπαιτῶν), Πλάτ. Νόμ. 936C. **II.** ζωγραφία, γλυφή, εἰκών, ὁμοίωμα οὐχὶ ἀναγκαίως ζῴου, ἀκριβῶς ὡς τὸ **τύπος** (πρβλ. **ζῳδιον**), ζῷον δέ οἱ ἐνῆν, ἀνὴρ ἱππεύς Ἡρόδ 3. 88· ἀλλὰ συνήθ. κατὰ πληθ., ζῷα ἐς τὴν ἐσθῆτα ἐγγράφειν αὐτόθι 203, πρβλ. 2. 4, 124, 148, Πλάτ. Πολ. 515A, κτλ.· ζῷα γράφεσθαι, ἀντὶ τοῦ ζωγραφεῖν, **μετὰ** 6' αἰτιατ. τοῦ ζωγραφουμένου πράγματος, ζῷα γράψασθαι τὴν ζεῦξιν τοῦ Βοσπόρου, νὰ ζωγραφήσῃ τὴν διάβασιν τοῦ **Βοσπόρου,** Ἡρόδ. 4. 88· πρβλ. **ζῴδιον, ζωγράφος, ζωογλύφος.**—Ἡ λέξις εἶναι τῶν μεθ' Ὁμηρον χρόνων· οὐδεμία δὲ λέξις **ἐκφράζουσα** τὸ γένος ζῴων εὑρίσκεται μέχρι τῆς 5ης **ἑκατονταετηρ.** π. Χ. (Ἐν Ἐπιγρ. καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν χρῶν φέρεται **ζῷον, ὡς συνηρ.** ἐκ τοῦ **ζῴϊον,** ὅπερ μετεχειρίσθη ὁ Σιμωνίδ., πρβλ. **Ε. Μ. 413. 17.** Ἀλλ' ἐν τῷ ἐπιθ. **ζωὸς** καὶ τοῖς ἐξ αὐτοῦ συνθέτοις **δὲν ὑπάρχει τὸ ε,** ἴδε Δινδ. Στεφ. Θησ.).

ζῳ-όνῡχον, τό, λεοντοπόδιον Διοσκ. 4.131.

ζωο-πάροχος, ον, παρέχων, χορηγῶν ζωήν, Βυζ.

ζωοπλαστέω, πλάττω ἢ γλύφω εἰκόνας ἐμψύχων ὄντων, ἀντίθ. **ζωγραφέω,** Λυκόφρ. 844. **II.** δημιουργῶ **ζῶντα, ζ.** θνητὰ γένη Φίλων 1.13.

ζωο-πλάστης, ου, ὁ, **ὁ** δημιουργός, Φίλων 1. 184. **II.** ὁ πλάττων εἰκόνας, γλύπτης, κτλ., αὐτόθι 2. 211.

ζωοποιέω = **ζωογονέω,** Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 27, 3, **π. Ζ. Γεν.** 1. 21, 8, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 22, 4, Λουκ. Ἁλ. Ἱστ. 1. 22. **II.** ζωοποιέω, ποιῶ τινα ζῶντα, παρέχω ζωήν, Ἐβδ. (4 Ἔσδρ. ε', 7), Κ. Δ.

ζωοποίησις, εως, ἡ, τὸ ποιεῖν τινα ζῶντα, **ἐμψύχωσις,** Ἐβδ. (2 Ἔσδρ. θ', 8), Ἰω. Χρυσ.

ζωοποιητικός, ή, όν, ἱκανὸς πρὸς ζωοποίησιν, **τῶν** νεκρῶν Ἰουστῖν. Μ.·— τὸ ζ., δύναμις ζωοποιητική, Πλούτ. 2. 906A.

ζωοποιία, ἡ, = **ζωογόνησις,** Θεοφρ. Αἰτ. Φ. 5.18, 2.

ζῳο-ποιός, όν, ὁ παρέχων εἴς τινα ζωήν, ὡς τὸ **ζωογόνος,** Σχόλ. Εὐρ. Φοιν. 348·— πάροχος ζωῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 8813, κτλ.

ζωόπῦρος, ον = **ζῴπυρος,** Διον. Ἁρεοπ.

ζῳο-πώλης, ου, ὁ, πωλῶν ζῷα, ἰδίως πρὸς θυσίαν, Ἡσύχ.

ζῳό-πωλις (ἐνν. ἀγορά), ἡ, ἡ τῶν ζῴων ἀγορά, Ἡσύχ.

ζωός, ή, όν, (ζάω) ζῶν, «ζωντανός», Ὅμ., Ἡρόδ., κτλ.· ζωοῦ, οὐδὲ θανόντος Ὀδ. Ρ.115· ζωὸν αἱρεῖν τινα, συλλαμβάνειν αἰχμάλωτον, Ἰλ. Ζ. 38· ζωὸν λαβεῖν Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 5· πρβλ. **ζωγρέω**·—μεταφ., ζωὸν δὲ φθιμένων.. κλέος **Αἰσχύλ.** Ἀποσπ. 449.— Σπανιώτεροι τύποι εἶνε **ζῶς** Ἰλ. Ε. 887, Π. 445, Ἡρόδ.1. 194 (κατὰ τὰς δοκιμωτάτας πηγάς, οὐχὶ **ζῶς,** ὡς εἰ συνηρ. ἐκ τοῦ **ζόος,** ὡς τὸ σῶς ἐκ τοῦ **σόος**)· καὶ **ζοός,** Ἀρχίλ. 57, Θεόκρ. 29. 5· ἴδε Πόρσ. Ἑκ.1090.

ζωό-σοφος, ον, ὁ σοφίζων, διδάσκων τὸν **βίον,** τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, Ἀνθ. Π.1. 88.

ζωοσταγής. ές, ὁ στάζων ζωήν, **βότρυς Θ. Στουδ. σ. 721** (Migne).

ζῳο-στάσιον, τό, (ἵστημι) σταθμὸς ζῴων, σταῦλος, Εὐστ. 531.17.

ζωότης, ητος, ἡ, ζωϊκὴ φύσις, Πλούτ. 2. 1001B, Γαλην. 5. σ. 336· πρβλ. **θειότης**.

ζωοτοκέω, εἶμαι ζωοτόκος, **γεννῶ ζῶντα**, ἀντίθ. **ᾠοτοκέω**, Ἀριστ. Πολ. 1. 8,10, κ. ἀλλ.· τὰ **ζωοτοκοῦντα**, ζῷα γεννῶντα ζῶντα τὰ ἑαυτῶν τέκνα, ὁ αὐτ. **Γεν. Ζ. 2.** 1, 12, κ. ἀλλ.— Παθ., γεννῶμαι ζῶν, ὁ αὐτ. **Ζ. Μ. 4.12,16.** **II.** προικίζω μὲ ζωήν, Ἐκκλ.

ζωοτοκία, ἡ, **τὸ ζωοτοκεῖν**, ἡ **γέννησις ζώντων**, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 3. 3, 9.

ζωο-τόκος, ον, **ὁ γεννῶν τὰ τέκνα του ζῶντα**, ἀντίθ. **φοτόκος**, Ἀριστ. **Ι. Ζ.**1. 5,1, κ. ἀλλ., Θεόκρ. 25.125, κτλ.

ζῳοτροφεῖον, τό, μέρος ἔνθα τρέφονται ζῷα, Γλωσσ.

ζῳοτροφέω, τρέφω ζωΰρια παρασιτικά, Θεόφρ. Αἴτ. Φ. 2. 17, 8. **II.** τρέφω ζῷα, Φίλων 2. 233.

ζῳοτροφία, ἡ, τὸ τρέφειν ζῷα, Πλάτ. Πολιτ. 261E. **II.** ζωοτροφία, τὰ πρὸς τὸ ζῆν χρήσιμα, Δούκας Ἱστορ. σ. 15.

ζῳοτροφικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς τροφὴν ζῴων, Πλάτ. Πολιτ. 263E· **ἡ ζῳοτροφικὴ** (ἐνν. τέχνη) = **ζωοτροφία**, αὐτόθι 267A.

ζῳο-τρόφος, ον, θρεπτικός, ἐπὶ τοῦ γάλακτος, Κλήμ. Ἀλ. 119.

ζωο-τύπος [Ῡ], ον, πλάττων, ἀπεικονίζων, κατ' ἀπομίμησιν τῆς φύσεως, ἔμψυχα ὄντα, Νόνν. Δ. 5. 527, Μανέθων 4. 343.

2) περιγράφων ζωηρῶς καὶ πιστῶς, ἐπὶ ποιητοῦ, Ἀνθ. Π. 15.1.

ζῳοφᾰγέω, τρώγω ζωϊκὴν τροφήν, Ἀριστ. Ι. Ζ. 8. 2, 16.

ζῳοφᾰγία, ἡ, τὸ τρώγειν ζωϊκὴν τροφήν, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 41,13.

ζῳο-φᾰγος [ᾰ], ον, ὁ τρώγων ζωϊκὴν τροφήν, σαρκοφάγος, ἀντίθ. **καρποφάγος** (χορτοφάγος), Ἀριστ. Πολ. 1. 8, 5, Ζ. Μ. 4. 13, 21.

ζῳ-ὀφθαλμον, τό, = **βουφθαλμον**, Διοσκ. 4. 89.

ζῳοφθορία, ἡ, ἡ ἐνέργεια τοῦ **ζῳοφθόρου**, Ἐκκλ.

ζῳο-φθόρος, ον, (φθείρω) ὁ καταστρέφων τὰ ζῷα, Εὐστ. Ποννμ. 310. 93. **II.** κτηνοβάτης, Ἐκκλ.

ζωοφορέω, κυοφορῶ τι ζῶν, φέρω ἐν τῇ γαστρὶ ζῶν ἔμβρυον, Ἀριστ. Ι. Ζ. 10.7, 6. **II.** ἐπὶ δένδρων, καρποφορῶ, Γεωπ. 5.13,1.

ζωο-φόρος, ον, παρέχων ζωήν, Ἀνθ. Π. 9.765, Συλλ. Ἐπιγρ. 512. **II. ζῳο-φόρος**, ον, ζῷα φέρων· ἐπομένως, **1)** φέρων τὰς εἰκόνας ζῴων, πλήρης γλυφῶν, πίναξ Διόδ. 18. 26· ἐντεῦθεν, ἡ **ζῳφόρος**, ὡς οὐσιαστ., τὸ μεταξὺ ἐπιστυλίου καὶ γείσου μέρος, Βιτρούβ. 3. 5. **2)** ὁ Ζ. κύκλος = ὁ ζῳδιακός, Ἀριστ. Κόσμ. 2. 7· ἄνευ τοῦ κύκλος, Ἀνθ. Π. 14.124, παραρτ. 92· πρβλ. **ζῴδιον**.

ζωοφυέω = **ζωογονέω**, Φίλων 2, 294.

ζωοφῠτέω, ἀναδίδω ζῶντας κλάδους, Ἀθήν. 682D.

ζωό-φῠτος, ον, = **ζώφυτος**, Πλούτ. 2.701B. **II. ζῳό-φυτον**, τό, πλάσμα μεταξὺ ζῴου καὶ φυτοῦ, Ἀριστ. Ι. Ζ. 18. 1, 6.

ζωόω, γονιμοποιῶ, ζωογονῶ, **ζωοῦσα θορὴ** Ἀρεταῖ. π. Σημ. Χρον. Παθ. 2. 5· ἑρμηνευόμενον παρ' Ἡσυχ. διὰ τοῦ **ζωοποιεῖν**. **II.** Παθ., ἐπὶ σηπομένων φυτῶν, παράγω, γεννῶ σκώληκας, σκωληκοῦμαι, θέρμος καὶ δροβος καὶ ἐρέβινθος μόνα οὐ ζωοῦται τῶν χεδροπῶν Θεόφρ. Αἴτ. Φ. 5. 18, 2· πρβλ. **ζωογονέω, ζωοποιέω**.

ζώπισσα, ἡ, **ἡ πίσσα καὶ ὁ κηρὸς ἐκ παλαιῶν πλοίων ξυόμενα**, Διοσκ. 1. 98.

ζω-πονέω, παριστάνω ζωντανά, τέχνα δ' ἐζωπόνησεν ὄψιν ἐμπνοον Ἀνθ. Π. 9.742.

ζωπύρα, ἡ, φυτόν, = **κλινοπόδιον**, Ἡσύχ.· **zopyron** παρὰ Πλιν. 24, 15.

ζωπῠρέω, (ζώπυρον) παράγω φλόγα, ἀνάπτω, ζωπ. τοὺς ἄνθρακας Μένανδ. Ἀρρ. 7· τὸ πνεῦμα Ζ. Θεόφρ. Πυρ. 27. **2)** μεταφ., μέριμναι ζωπυροῦσι τάρβος Αἰσχύλ. Θήβ. 289· ζωπυρουμένας φρενὸς ὁ αὐτ. Ἀγ. 1034· Ζ. νείκη νέα Εὐρ. Ἡλ. 1121· τῆς φύσεως τὸ ζωπυροῦν Ἀριστ. Ζ. Μ. 3. 7, πρβλ. Πλούτ. 2. 940C· Ζ. τινα, ἐξερεθίζω, προκαλῶ τινα, Ἀριστοφ. Λυσ. 682· Ζ. τρυφήν, ἐπαυξάνω, Πλούτ. Λυκούργ. 9. **II.** ἀμεταβ., ἐξάπτομαι εἰς φλόγα, ἣν ἡ θέρμη ζωπυρῇ Ἀρεταῖ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 8.—Πρβλ. Κόντον Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 22 κέξ.

ζωπύρημα, τό, = **ζώπυρον** I, Σχόλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 107.

ζωπύρησις, **εως**, ἡ, τὸ ἀνάπτειν, ἐξάπτειν, Ἐκκλ.

ζωπῠρίς, **ίδος**, ἡ, ἡ ζωοποιοῦσα, ζωογονοῦσα, θέρμη Ἰουλιαν. 172B.

ζώπῠρον, τό, σπινθήρ, **σπέρμα πυρός**, ὁ ἐν τῇ σποδιᾷ μικρὸς σπινθὴρ πρὸς ἄναψιν, τεμάχιον ἀνημμένου ἄνθρακος, δι' οὗ ἀνάπτει τις πῦρ· ὅθεν ὁ Πλάτων καλεῖ τοὺς μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἐπιζήσαντας σμικρὰ Ζ. τοῦ **τῶν ἀνθρώπων γένους διασεσωσμένα** Νόμ. 677B, πρβλ. Λουκ. **Τίμ. 3**· οὕτω, [τὸ βαρὺ καὶ κοῦφον] οἷον Ζ. ἅττα κινήσεως Ἀριστ. Οὐρ. 4.1, 2· βραχέα τινὰ Ζ. τῆς Λυκούργου νομοθεσίας Πλούτ. 2. 240A· Ζ. τι πρὸς σωτηρίαν βίου Μάξ. Τύρ., ἴδε Ruhnk. Τίμ. **II.** ἐνεργ., φυσητήρ δι' οὗ ἀνάπτεται τὸ **πῦρ, Στράβ. 303**· ὁ Φώτ. καὶ ὁ Σουίδ. ἀναπέρουσι ζωπύρια ἢ (κατὰ Πόρσ.) ζωπυρεῖα ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας. **III.** εἶδος φυτοῦ ὅπερ καλεῖται καὶ κλινοπόδιον, ἀμφίβ. παρὰ τῷ Διοσκ.

ζῳπύρος, ον, (ζωός, πῦρ) ἀνάπτων, ἐξάπτων, **ἐξεγείρων**, Φιλόστρ. 42.

ζωπύρωσις, **εως**, ἡ, ἐσφαλμ. τύπος ἀντὶ **ζωπύρησις**, Μάξ. Τύρ. 9. 7. Ἴδε Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 23.

ζωροποτέω, πίνω ἄκρατον οἶνον, Καλλ. **Ἀποσπ.** 109, Ἀνθ. Π. 11. 25.

ζωρο-πότης, ου, ὁ, πίνων ἄκρατον οἶνον, ἀκρατοπότης, μέθυσος, Ἡδύλ. παρ' Ἀθην. 497D· **ὀφθαλμοὶ .. κάλλεος ἀκρήτου ζωροπόται** Ἀνθ. Π. 5. 226.

ζωρός, όν, καθαρός, ἀμιγής, **ἄκρατος**, κυρίως **ἐπὶ οἴνου ἄνευ ὕδατος, ὡς τὸ ἄκρᾶτος**, Ζ. μέθυ, Λατ. vinum meracum, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 477· πόμα Ἀνθ. Π. 12. 50· πότος Ἱππόλοχ. παρ' Ἀθην. 129D· ἀπολ., ζωρὸς (ἐνν. οἶνος) Ἀνθ. Π. 6. 105, Συνέσ. 69A, κτλ.· οὕτως ἔτι καὶ παρ' Ὁμ., ζωρότερον δὲ κέραιε, ἀναμίγνυε ἀδολώτερον τὸν οἶνον, δηλ. ὀλιγώτερον ὕδωρ προστίθει, Ἰλ. Ι. 203, πρβλ. Ἀριστ. Ποιητ. 25, 16· κεράσας ζωρότερον Ὁμηρικῶς Ἔφιππ. Ἐφήβ. 3· οὕτω, ζωρὸν δεῖπνος, ποτήριον ἀκράτου οἴνου, Ἀνθ. Π. 11. 28· ζωρὸν πέλαγος, πέλαγος οἴνου, αὐτόθι 7. 457· ζωρότερον κισσύβιον αὐτόθι 5. 289. Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἦτο σύνηθες νὰ πίνηται ὁ δυνατὸς ἑλληνικὸς οἶνος ἄμικτος ὕδατος, ἢ μεθ' Ὁμηρον φράσις ζωρότερον πίνειν κατήντησε νὰ σημαίνῃ οὐ μόνον ὡς παρ' Ἡρόδ. 6. 84, πίνειν οἶνον ἀδολώτερον τοῦ συνήθους, ἀλλ' ἐν γένει πίνειν πολύ, μεθύσκεσθαι, ὡς τὸ ἀκρατοποτεῖν, Θεόφρ. Χαρ. 4, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 13. 4, πρβλ. Λουκ. Τίμ. 54, κτλ.· οὕτω, ζωροτέρῳ πίνειν χρώμενον οἰνοχόῳ Ἀντιφ. Μειλαν. 1· πρβλ. **εὔζωρος**· — οὕτως ἐπὶ φαρμάκων καὶ τῶν τοιούτων, Ζ. φάρμακον, ἑλλέβορος Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 7, Πλοίῳ 45· διδόναι τι ζωρότερον ἐσθίειν Ἱππ. 582. 20· — μεταφ., ζωροτάτη μανία Ἀνθ. Π. 7. 30. — Ἀλλὰ παρὰ τῷ Ἐμπεδ. ἐν Θεοφρ. παρ' Ἀθην. 423F, Πλούτ. 2. 677D, ζωρὸς ἔχει **ἀκριβῶς** τὴν ἐναντίαν σημασίαν, κεκραμένος, μεμιγμένος, ἀντίθετον τῷ **ἄκρητος**· ζωρά τε τὰ πρὶν ἄκρητα.

ζωρύαι, αἱ, πιθανῶς **αὐλακες ἢ τάφροι δι' ἀπορροὴν τῶν ὑδάτων**, Ἐπιγρ. Τροιζῆνος, **L. et F. 157a**, ἔνθα **τρὶς** ἡ λέξις ἀπαντᾷ. (Λεξ. Κουμαν.).

ζῶς, οὐδ. **ζών**, γεν. **ζῶ**, σπανιώτερος τύπος ἀντὶ **ζωός**, ὃ ἴδε.

ζώσιμος, ον, (ζέω) ἐπιδεκτικὸς ζωῆς, Λατ. vitalis, Θεόφρ. Ι. Φ. 9.12,1 (Cod. Urbin.), Ἀλέξ. Ἀφρ. **Προβλ.** 2. 47· τὸ ζώσιμον, τὸ μέρος ζωῆς τινος, τὸ διάστημα ὃ ἔχει τις νὰ ζήσῃ, τὸ ζώσιμον ὅλον κινοῦμαί σοι Εὐμάθ. Ἰσμ. σ. 206.

ζῶσις, **εως**, ἡ, (ζώννυμι) **ζώσιμον**, **περίζωσις**, σάκων Ἑβδ. (Ἡσαΐ. κδ', 12), Ἐκκλ. **II.** ἡ **ὀσφύς**, ἡ «μέση», Ἀχμ. Ὀνειρ. 178, Κ. Δ. Ἀποκαλ. 59.

ζῶσμα, ἴδε ἐν λ. **ζῶμα**.

ζωσμός, ὁ, = **δεσμός**, Χρησμ. **Σιβ. 3.151.**

ζώστειον, τό, ἴδε ἐν λ. **ζήτρειον**.

ζώστειρα, ἴδε ἐν λ. **ζωστήριος**.

ζωστήρ, **ῆρος**, ὁ, (ζώννυμι) ἡ **ζώνη**, **ἐν** Ἰλ. ἀείποτε **ἐπὶ τῆς** ζώνης πολεμιστοῦ, ἥτις ἐκάλυπτε τὴν ὀσφὺν καὶ ἠσφάλιζε **τὰ** κατώτερα μέρη τοῦ θώρακος (πρβλ. **μίτρη**), συναπτομένη διὰ θηλυκωμάτων ἐκ χρυσοῦ, ὅθι **ζωστῆρος** ὀχῆες χρύσειοι σύνεχον Ἰλ. Δ. 132· καὶ πιθ. πρὸς **ἐνίσχυσιν κεκαλυμμένη** διὰ μεταλλίνων ἐλασμάτων, δαιδάλεος, **παναίολος**, Δ. 135, 186· φοίνικι φαεινὸς Η. 305, πρβλ. Ἡρόδ. 9.74, Πίνδ. Ἀποσπ. 158, Σοφ. Αἴ. 1030· — ἐν τῇ Ὀδ., ἡ ζώνη ἡ περισφίγγουσα τὸν χιτῶνα κατὰ τὴν ὀσφύν, Ξ. 72, πρβλ. Θεόκρ. 7.18..26.17. **2)** παρὰ μεταγ. ζώνη γυναικεία, Παυσ. 1. 31,1· — μεταφ., ἐπὶ τῆς κυκλούσης θαλάσσης, νῆσοι .., ἃς .. Ζ. Αἰγαίου κύματος ἐντὸς ἔχει Ἀνθ. Π. 9. 421. **II.** πᾶν ὅ,τι περιτρέχει τι ὡς ζώνη, **1)** σανίδες κατὰ μῆκος τοῦ πλοίου ἀπὸ τῆς πρῴρας εἰς τὴν πρύμναν διήκουσαι καὶ συγκρατοῦσαι αὐτὸ (ὅπερ δύνασαι νὰ νοηθῇ ἐκ τοῦ Εὐρ. Κύκλ. 505 κέξ.), Ἡλιόδ. 1.1. **2)** εἶδος θαλασσίου φυτοῦ, Θεόφρ. Ι. Φ. 4. 6, 2, Πλίν. 13, 25. **3)** = **ζώνη** III. 4, Πλίν. 26.74. **III.** ὡς **ἐπίθ.**, **ζωστήριος**. Καλλ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 85.

ζωστήριος, α, ον, ὁ ἔχων ζωστῆρα (ἐζωσμένος πρὸς μάχην) ἢ ἐκ τοῦ Ζωστῆρος (ἄκρας τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ Κωλιάδος καὶ Σουνίου), Ζωστήριος Ἀπόλλων Εὐφορίων ἐν τῷ Ε. Μ. 414, 20, Παυσ. 1. 31,1· Ζωστηρία Ἀθηνᾶ ὁ αὐτ. 9.17, 2· ἡ **ζώστειρα** Λεξ. Ρητ. 261· πρβλ. Meineke Εὐφορίων. σ. 151, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **ζωστήρ**, Α. Β. 261, Ἡσύχ.

ζωστηρο-κλέπτης, ου, ὁ, ὁ κλέπτης ζωστῆρος ἢ ζωστήρων, Λυκόφρ. 1329.

ζώστης, ου, ὁ, (ζώννυμι) ὁ ζωννὺς ἢ ζωννύων, Γλωσσ.

ζωστός, ή, όν, (ζώννυμι) ἐζωσμένος, Πλούτ. Ἀλεξ. 32, Ἡσύχ.

ζώστρα, ἡ, δεσμός, ταινία, Θεόκρ. 2,122.

ζῶστρον, τό, ζώνη, ζωστήρ, Ὀδ. Ζ. 38.

ζώστειον, τό, ἴδε ἐν λ. **ζήτρειον**.

ζωτικός, ή, όν, (ζάω) κατάλληλος πρὸς **παροχὴν** ἢ διατήρησιν

ζωῆς, ἐπιθυμία Πλάτ. Τιμ. 91Β· δυνάμεις Τίμ. Λοκρ.100D· τὸ ὑγρὸν Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 1, 18, πρβλ. 3. 11, 5· [ἔαρ] ζωτικωτάτη ὥρα Θεόφρ. Αἰτ. Φ.1.13, 4. **II.** πλήρης ζωῆς, ζωηρός, Λατ. vivax, Πλάτ. Πολ. 610Ε· τὸ ὑφ' αὐτῶν κινεῖσθαι ζωτικὸν Ἀριστ. Φυσ. 8. 4, 7· ζωτικώτερα τῶν σπόγγων τὰ τήθυα ὁ αὐτ. Ζ. Μ. 4. 5, 41· τὰ ζωτικώτατα μέρη (τοῦ σώματος) Πλούτ. 2. 130Β.—Ἐπίρρ. **ζωτικῶς** ἔχω, ἀγαπῶ τὴν ζωήν, εἶμαι φιλόζωος, ὁ αὐτ. Κάτωνι Νεωτ.70. **2)** ἐπὶ ἔργων, τέχνης, πλήρης ζωῆς, πιστὴ ἀπεικόνισις τοῦ ζῶντος πράγματος, τὸ ζωτικὸν φαίνεσθαι πῶς ἐνεργάζῃ τοῖς ἀνδριᾶσιν; πῶς παρέχεις εἰς τοὺς ἀνδριάντας τὴν ἔκφρασιν τῆς ζωῆς; Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 6· ζωτικώτατα γράφειν Πλούτ. 2.130Β, ἔνθα ἴδε Wyttenb.

ζωύλλιον, τό, = τῷ ἑπομ., Τζέτζ. Ἰστ. 9, 958 κ. ἀλλ.

ζωύφιον [ῠ], τό, ὑποκορ. τοῦ **ζῷον, ζῴδιον**, Ἀθήν. 210C, Σέξτ. Ἐμπ. Π.1. 41.

ζῳφορία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ὁ ζῳδιακὸς κύκλος, Μανέθων 4. 510.

ζῳφόρος, ον, (φέρω) = **ζῳοφόρος**, ὃ ἴδε.

ζώφῠτος, ον, (φύω) παρέχων ζωὴν εἰς τὰ φυτά, ζωογόνος δι' αὐτά, γόνιμος, αἷμα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 857· γῆ Πλούτ. Ρωμ. 20· τὰ ζώφυτα, φυτά, Δῖος παρὰ Στοβ. 408, ἐν τέλ. Πρβλ. **ζωόφυτος**.

ζώω, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ζάω**.

ζῳώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ζῴῳ, βίος Ἀρεταῖ. π. Δίτ. Χρον. Παθ.1. 5· ἐπὶ ἀνθρώπων ὑλιστικῶν, ἀναισθήτων, Πλούτ. 2. 8Α.

ζῳωδία, ἡ, ἡ τοῦ ζῴου φύσις, ζωότης, Ἰαμβλ. Προτρ. 346.

ζῳ-ωνῠμία, ἡ, ὀνομασία ἐκ ζῴων, ὡς ἐν τῷ Ζῳδιακῷ, Εὔδοκ.

ζώωσις, εως, ἡ, (ζωόομαι) τὸ νὰ κάμῃ τίς τινα ζῶντα, ζωοποίησις, Ἐκκλ.

ζῳωτός, ή, όν, ώσαύτως ός, όν, Ἀθήν. 538D· (ζωόομαι)·—εἰργασμένος ἢ πεποικιλμένος δι' εἰκόνων ζῴων, χιτὼν ὁ αὐτ.197Ε· ἐφαπτὶς Πολύβ. 31. 3, 10· σκύφος Συλλ. Ἐπιγρ. 2852. 55·—οὕτω παρὰ Πλαύτῳ, belluata tapetia· πρβλ. **ἀνθεμωτός, στρουθωτός**, κλ.

Η

Η, η, ἦτα, τό, ἄκλ., ἕβδομον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμ. η' = ὀκτὼ καὶ ὄγδοος, ἀλλὰ ,η = 8000. Τὸ μεγαλογραφούμενον (Η) προεφέρετο ὡς μακρὸν **ε**. Ὁ παλαιὸς ἀλφάβητος εἶχε μόνον ἓν στοιχεῖον (Ε) διὰ τὸν ἦχον **ε** τόν τε μακρὸν καὶ τὸν βραχύν (Πλάτ. Κρατ. 426C), ἕως οὗ τὰ μακρὰ φωνήεντα **η** καὶ **ω** εἰσήχθησαν ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ εἰς τὸν Ἀττικὸν ἀλφάβητον ἐπὶ ἄρχοντος Εὐκλείδου, Ὀλ. 94. 2 = π. Χ. 403, ἂν καὶ εἶνε φανερὸν ὅτι τὸ Η ἦν ἐν χρήσει ὡς φωνῆεν πρὸ τούτου, ἴδε Εὐρ.Ἀποσπ. 385, 5, 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 24, Kirchhoff. Studien d. Gr. Alph. σ. 92. Τὸ στοιχεῖον Η πρὶν παραληφθῇ ἐκ τοῦ Ἰωνικοῦ ἀλφαβήτου πρὸς παράστασιν τοῦ μακροῦ ε ἦτο ἐν χρήσει πρὸς δήλωσιν τοῦ δασέος πνεύματος, οἷον ΗΟΣ ἀντὶ **ὅς**, (ἦτις χρῆσις ἔμεινεν ἐν τῷ Λατιν. H), Συλλ. Ἐπιγρ. 1, 6, 9, 16, κτλ., πρβλ. Σέλευκ. παρ' Ἀθην. 398Δ· ἐντεῦθεν ἐπιγραφαῖς τὸ Η δηλοῖ **ἑκατόν**. Ὡσαύτως ἐτίθετο μετὰ τὰ ψιλὰ **π κ τ** πρὸς παράστασιν τῶν δασέων συμφώνων **φ χ θ**· πρὶν εἰσαχθῶσι τὰ στοιχεῖα ταῦτα, ΗΠΙ ἔκειτο ἀντὶ τοῦ Φ, ΚΗ ἀντὶ τοῦ Χ, ΤΗ ἀντὶ τοῦ Θ. Ὅτε δὲ τὸ Η παρελήφθη πρὸς παράστασιν τοῦ ε μακροῦ, ἐτμήθη συγχρόνως εἰς δυο, ὥστε τὸ μὲν ⊢ παρίστα τὴν δασεῖαν, τὸ δὲ ⊣ ἐδήλου τὴν ψιλήν, ὅθεν προέκυψαν τὰ νῦν σημεῖα τοῦ πνευματισμοῦ. Ἡ δασεῖα ἐν τῇ Λατ. συχνάκις δηλοῦται διὰ τοῦ s, ἕπομαι sequor, ἕζομαι sedeo, ὕλη sylva.

Ὡς πρὸς τὰς διαλεκτικὰς μεταβολάς: **1)** τὸ φωνῆεν **η** ἦν ἐν πλείστῃ χρήσει παρ' Ἴωσιν, ἀνθ' οὗ συχνάκις οἱ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς εἶχον **α** ὡς καὶ οἱ Ἀττ., ἀλλὰ συνήθως μετὰ **ρ** ἢ φωνῆεν, πρήσσω θώρηξ ἰητρός, Ἀττ. πράσσω θώραξ ἰατρός. Οἱ Τραγ. ἐνίοτε μετεχειρίζοντο αὐτὸ πρὸς ἀποφυγὴν τῶν κοινῶν τύπων, ὡς Μηλιεὺς ἀντὶ Μᾶλιεύς· ἀλλὰ τἀνάπαλιν τὰ Δωρ. κυνᾶγός, λοχᾶγός, κλ. ἦσαν ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. ἀντὶ τῶν κυνηγός, κτλ. **2)** παρ' Ἀττ., **ει** καὶ **ηι** οὐχὶ σπανίως μετεβάλλοντο εἰς **η**, ὡς κλεῖθρα κλῆθρα, Νηρηΐδες Νηρῆδες, Valck. Φοίν. 268. **3)** Δωρ. καὶ Αἰολ. ἀντὶ **ει**, ὡς τῆνος, κῆνος ἀντὶ κεῖνος, Ahrens π. Δωρ.154. **4)** Βοιωτ. ἀντὶ **αι**, ὡς κἠ ἀντὶ καί, ἔληον ἔλαιον, δουλῆα δουλεία, γεγράπτη, δεδόχθη ἀντὶ γέγραπται, δέδοκται, Keil Ἐπιγραφ. αρ. 1. σ. 73, κτλ.: — Βοιωτ. ὡσαύτως, **ει** ἀντὶ **η**, Ἀγείσανδρος, Ἀριστοκλεῖς, κτλ., Keil ἀρ. 11· μεῖ διαγράφει ἀντὶ μή -ψῃ, αὐτόθι 111. 2, κλ.—Ἐν χ/φοις τὸ ἢ συχνάκις συγχέεται μετὰ τοῦ εἰ καὶ τοῦ αι.

ἦ, Ἐπ. καὶ **ἠὲ** (ἐπανορθωθὲν ὑπὸ Δινδ. καὶ ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 589)· σύνδεσμος ἔχων δύο κυρίας δυνάμεις, διαζευκτικὴν καὶ συγκριτικὴν (ἠὲ μόνον ἐπὶ διαζευκτικῆς ἐννοίας).

Α. ΔΙΑΖΕΥΚΤΙΚΟΣ, ἢ, Λατ. vel, ἁπλῶς ἐπισυνάπτων μίαν ἢ πλείστας λέξεις ἢ προτάσεις διαφερούσας ἀπὸ τῆς πρώτης, θεόσυτος ἢ βρότειος ἢ κεκραμένη Αἰσχύλ. Πρ.116· ἤκουσας ἢ οὐκ ἤκουσας ἢ κωφῇ λέγω; ὁ αὐτ. Θήβ. 202·—ἐνίοτε δέον νὰ μεταφρασθῇ διὰ τοῦ εἰ δὲ μή, ἄλλως, εἰδέναι δεῖ περὶ οὗ ἂν ἢ ἡ βουλή, ἢ παντὸς ἁμαρτάνειν ἀνάγκη Πλάτ. Φαίδρ. 237C. **2)** ἤ.., ἤ.. (ἢ ὡς οἱ ἀρχαῖοι γραμμ. προετίμων: ἢ (ἠὲ).., ἤ..), ἐπαναλαμβανόμενον εἰς δύο συστοιχούσας προτάσεις, Λατ. aut .., aut .., Ὅμ., κτλ.· πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἑτέρας τῶν δύο προτάσεων, ἐνίοτε πίθεται ἤτοι ἀντὶ ἤ, ὡς ἤ.., ἤτοι .. Πίνδ. Ν. 6. 8, Ἀποσπ. 103· ἤτοι .., ἤ .., Αἰσχύλ. Ἀγ. 662, Σοφ. Ἀντ. 1182, Ἀποσπ. 150, κτλ.· ὁ Ὅμ. ἐνίοτε θέτει τε ἀντὶ τοῦ δευτέρου ἤ, ἢ παῖδες νεαροὶ χἠραί τε γυναῖκες Ἰλ. Β. 289, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 525·—συχνάκις, ὅταν τὸ ἢ ἐπαναλαμβάνηται πλέον ἢ δίς, τὸ τρίτον ἢ ἁπλῶς προσθέτει πρότασιν, ἥτις εἶναι δευτερεύουσα ὡς πρὸς τὴν ἑτέραν τῶν δύο συστοιχουσῶν προτάσεων, ὅστις γὰρ ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ, ἢ γλῶσσαν ἣν οὐκ ἄλλος ἢ ψυχὴν ἔχειν .. Σοφ. Ἀντ. 707. **II.** ἐν ἐρωτήσει, **1)** ἐν ἀνεξαρτήτοις ἐρωτήσεσιν, αἵτινες ἀκολουθοῦσι γενικὴν ἐρώτησιν καὶ ὑποδεικνύουσι τὴν εἰς αὐτὴν ἀπόκρισιν, ὡς τὸ Λατ. an, τίπτ' εἰλήλουθας; ἢ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος; πρὸς τί ἦλθες; (μήπως) διὰ νὰ ἴδῃς; Ἰλ. Α. 203, πρβλ. Ε. 466, Η. 26, Ὀδ. Δ. 710, Ρ. 376· τί δῆτα χρῄζεις; ἢ με γῆς ἔξω βαλεῖν; Σοφ. Ο. Τ. 622, κτλ. Οὕτως ὁ Wolf παρ' Ὅμ.· ἀλλὰ εἰς ταύτας τὰς περιστάσεις νεώτεροι ἐκδόται γράφουσιν ἦ.. ἴδε **ἦ** II. **2)** ἐν πλαγίαις ἐρωτήσεσιν, εἰ .., ἢ .., ἐὰν .., ἢ .., Λατ. utrum .., an .., εἰδῶμεν εἰ νικῶμεν ἢ νικώμεθα Αἰσχύλ. Χο. 890, πρβλ. Ἀγ. 748, κτλ.· οὕτω, πότερον .. ἢ πότερα .., ἢ .. ὁ αὐτ. Πέρσ.148, 352, Ἀγ. 630, κτλ.·—ἀλλὰ παρ' Ὅμ. ἢ κεῖται ἀντὶ εἰ, (τὸ εἰ εἰσήγαγον ἤδη οἱ ἄριστοι τῶν ἐκδοτῶν), Λατ. an, εἰπὲ ἢ .. , εἰπὲ ἄν .. , Ὀδ. Π. 138· εἴσεται, ἢ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται, θὰ γνωρίσῃ ἄν .., Ἰλ. Θ. 111· ὡσαύτως ἢ .., ἢ .. , ἀντὶ πότερον .. , ἦ .. **Α.** 190· Β. 300, Δ. 15, Ὀδ. Ζ. 142, Ο. 300, κτλ.· τοῦτο μιμεῖται ὁ Αἰσχύλ. Πρ. 780, ὁ Σοφ. Ο. Κ. 80 (ἐκτὸς ἂν ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις γράφεται εἰ ἐκ διορθώσεως ἀντὶ τοῦ πρώτου ἢ), πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 757·— παρ' Ἀττ. ἐνίοτε, εἴτε .., ἢ .., ἀντὶ εἴτε .., εἴτε .. Seidl. Εὐρ. Ἡλ. 891, Λοβ. Αἴ. 178.

Β. ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΟΣ, παρά, Λατ. quam, μετὰ συγκρ., Ὅμ., κτλ.· ὡσαύτως μετὰ θετικὰ ἐπίθ., τὰ ὁποῖα ἐνέχουσι σύγκρισιν, ὡς **ἄλλος, ἕτερος, ἀλλοῖος, διπλάσιος, ἐναντίος, ἴδιος, πολλαπλάσιος**, καὶ μετὰ τὰ ἐπιρρ. **πρίν, πρόσθεν**, ἴδε ἐν λέξ.· οὕτω, τῇ ὑστεραίᾳ ἢ .. Πλάτ. Συμπ. 173Δ· διαφερόντως ἢ .. ὁ αὐτ. Φαίδωνι 85Β· οὐδ' ὅσον ἢ .. , ὄχι τόσον ὅσον .. , ὄχι πλειότερον παρὰ .. , Θεόκρ. 9. 21, πρβλ. 9. 34, 35, κτλ.· οὕτω, μετὰ ῥήματα ἐνέχοντα σύγκρισιν, βούλομαι ἤ .. , ἐπιθυμῶ μᾶλλον παρὰ .. , προτιμῶ, ἴδε **βούλομαι** III, **αἱρέω** Β. II· οὕτω, φθάνω ἤ .., ἔρχομαι ἐνωρίτερον παρὰ .. , Ἰλ. Ψ. 445, Ὀδ. Α. 58· ἐπιθυμεῖν ἤ .. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 3· δέχεσθαι ἤ .. Λυσ. 118. 5· οὕτω καί, παρὰ δόξαν .. ἢ ὡς αὐτὸς κατεδόκεε Ἡρόδ.1.79, πρβλ. 8. 4. —Σπανίως μόνον εὑρίσκεται τὸ ἢ μετὰ λέξιν μὴ ἐνέχουσαν σύγκρισιν, ὑμᾶς δίκαιον ἔχειν .. , [μᾶλλον] ἢπερ Ἀθηναίους ὁ αὐτ. 9. 26· ἐμοὶ πικρὸς .. , [μᾶλλον] ἢ κείνοις γλυκὺς Σοφ. Αἴ. 966. **2)** τὸ ἢ ἐνίοτε συνάπτει δύο συγκριτικά, ὁπότε ἀμφότερα ἀναφέρονται εἰς τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον, πάντες κ' ἀρησαίατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι ἢ ἀφνειότεροι Ὀδ. Α. 165· ταχύτερα ἢ σοφώτερα Ἡρόδ. 3. 65· οὕτω παρ' Ἀττ., ὡς Ἀριστοφ. Ἀχ.1078· μανικώτεροι ἢ ἀνδρειότεροι Πλάτ. Θεαιτ. 144Β· πρβλ. Λατ. libentius quam verius, Cic. Mil. 29. **3)** σπανίως μετὰ ὑπερθ., πλεῖστα θωυμάσια ἔχει Αἴγυπτος ἢ ἄλλη πᾶσα χώρη Ἡρόδ. 2. 35· πίθοιτό κεν ὔμμι μάλιστα ἢ ἐμοὶ Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 91. **4)** ἢ οὐ, συχνάκις ὑπάρχει ὅπου θὰ εἴχομεν μόνον ἤ, κυρίως προηγουμένης ἀρνήσεως, οὐδέν τι μᾶλλον ἐπ' ἠμιέας ἢ οὐ καὶ ἐπ' ὑμέας Ἡρόδ. 4.118, πρβλ. 5. 94, Θουκ. 2. 62, κτλ.· ἀλλ' ἐνίοτε ἡ ἄρνησις μόνον νοεῖται, ὠμὸν .. πόλιν ὅλην διαφθεῖραι μᾶλλον ἢ οὐ τοὺς αἰτίους Θουκ. 3. 36. **5)** ἢ συχνάκις παραλείπεται μετὰ τῶν ἀριθμητικῶν προηγουμένων τῶν συγκριτικῶν **πλέων, ἐλάττων, μείων**, ὡς, ἔτη .. πλέω ἑβδομήκοντα Πλάτ.Ἀπολ.17D· οὐ μεῖον πεντακοσίους Ξεν. Ἀν. 6. 2, 24· ὡς ἐν τῇ Λατ. plus decem, minus viginti, κτλ.·—ἐνίοτε καὶ μετ' ἀπαρεμφάτου ἢ μετὰ προτάσεως ἰσοδυναμούσης ἀπαρεμφάτῳ, τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μεῖζον ἁμαρτεῖν, ἀντὶ ἢ ἁμαρτεῖν, Εὐρ.Ἀλκ. 879· τίς εὐπραξία σπανιωτέρα .. , εἰ [δύναμις] πάρεστιν (ἀντὶ ἢ δύναμιν παρεῖναι) Θουκ. 1. 33. **6)** ἐνίοτε πλεοναστ. μετὰ γεν., τίς ἂν αἰσχίων εἴη ταύτης δόξα, ἢ δοκεῖν .. Πλάτ. Κρίτων. 44C, πρβλ. Νόμ. 765Α, Λυσίας 118. 28. **7)** ὁ διαζευκτικὸς καὶ ὁ συγκριτικὸς ἢ εὑρηνται ὁμοῦ ἐν Ἰλ. Ο. 511, βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι καλλίτερον ἢ νὰ ἀποθάνῃ τις ἅπαξ ἢ ἅπαξ νὰ ζήσῃ, παρὰ νά... [Ὁσάκις ἢ οὐ, ἢ οὐκ, συμπίπτουσιν ὁμοῦ ἐν στίχῳ, τὰ δύο μόρια προφέρονται ὡς μία συλλαβή, ἀείποτε παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, ὡς ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 328, Σοφ. Αἴ. 334, Ἀριστοφ. Λυσ.128· καὶ συνήθως παρ' Ἐπ., π. χ., ἐν Ἰλ. Ε. 349, Ὀδ. Α. 298· πρβλ. **μὴ** ἐν τέλ.· οὕτω, ἢ αὐτὸς Ἡσ. Ἀποσπ. 89 (104)· ἢ εἰ Ἄλεξ. Πυραυν.1].

ἦ, ἐπιφώνημα καλοῦν τὴν προσοχήν τινος εἴς τι πρᾶγμα, ἑ, ἕ, ἤ, ἦ, σιώπα Ἀριστοφ. Νεφ. 105· καὶ οὕτω πρέπει νὰ γραφῇ ἐν

Ἀριστοφ. Βατρ. 271, ποῦ Ξανθίας; ἦ, Ξανθία! ποῦ εἶνε ὁ Ξανθίας; ἔ! Ξανθία.

ἦ, ἐπίρρ. ἔχον δύο κυρίας ἐννοίας, βεβαιωτικὴν καὶ ἐρωτηματικήν:

I. ΒΕΒΑΙΩΤΙΚΗ, τῷ ὄντι, ἀληθῶς, βεβαίως, Ὅμ., κτλ. Καίπερ οὐχὶ σπανίως τιθέμενον μόνον, ὅμως συνήθ. κεῖται μεθ' ἑνὸς ἢ δύο ἄλλων μορίων, ὡς **ἦ ἄρα, ἦ ἄρα δή, ἦ ἄρ ἦ ἦ ἄρ τε, ἦ ῥα ἦ ἦ ῥά νυ· ἦ γάρ, ἦ γάρ τοι· ἦ δή, ἦ δή που, ἦ δῆτα· ἦ θήν ἦ κάρτα· ἦ μάλα, ἦ μάλα δή· ἦ μὴν** καὶ **ἦ μέν· ἦ νύ τοι· ἦ τάχα, ἦ τάχα καί· ἦ τε**·—καὶ πρὸς ἔκφρασιν ἀμφιβολίας: **ἦ που**, ἴδε ἐν λ. **ποῦ**. Ὁ ἰσχυρότατος τῶν συνδυασμῶν τούτων εἶναι τὸ **ἦ μήν**, Ἰων. καὶ Ἐπ. **ἦ μέν**, ὡσαύτως **ἦ μάν**, ἅπαντα παρ' Ὅμ., ὅστις μεταχειρίζεται τοὺς τύπους τούτους ἐν ἰσχυραῖς ἐπιβεβαιώσεσιν ἢ ἐν ὅρκοις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν εὐθεῖ λόγῳ, Ἰλ. Β. 291, Η. 393, Ὀδ. Κ. 65, κτλ., Αἰσχύλ. Ἱρ. 73, 167, κτλ.· ἦ μὰν Ἰλ. Β. 370, Ν. 354· ἀλλ' ὡσαύτως μετ' ἀπαρ. ἐν πλαγίῳ λόγῳ μετὰ ῥήματα ὅρκου, σὺ δὲ σύνθεο, καί μοι ὅμοσσον, **ἦ μέν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν** Ἰλ. Α. 77· καὶ οὕτως ἐν τῷ ἱστορικῷ πεζῷ λόγῳ, ὡς Ἡρόδ. 4. 154, 5. 93 κ. ἀλλ., Ξεν. Ἀν. 2. 3, 26 κἑξ.· οὕτως, ἐγγυᾶσθαι, ἦ μὴν παραμενεῖν Πλάτ. Φαίδωνι 115D ἐγγυητὰς καταστῆσαι ἢ μὴν ἐκτείσειν Νόμος παρὰ Δημ. 712. 24· ἢ μὴν ἐνίοτε ἐνισχύεται μᾶλλον, **ἦ μὲν δὴ** Ἰλ. Β. 798, Ὀδ. Σ. 257 κ. ἀλλ.· **ἦ δὴ μάν** Ἰλ. Ρ. 538· **ἦ μέν τοι** Ὀδ.

II. ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΟΝ τιθέμενον εἰς ἐρωτήσεις, ὧν τὴν ἀπόκρισιν προσδοκᾷ τις μετά τινος διαφέροντος, οἷον ἐν Ὀδ. Κ. 330, Ἰλ. Α. 666, Ο. 132, 504, 506· ἐνίοτε δύναται νὰ ἀποδοθῇ διὰ τοῦ «παρακαλῶ;» ἢ «δὲν εἶνε οὕτω;» ὡς Ὀδ. Ν. 418, πρβλ. **ἦ** Α. ΙΙ. 1·—ὡσαύτως **ἦ οὐκ..**; Λατ. nonne? Ἰλ. Ο. 506, Ὀδ. Π. 424. —Εἰς τοῦτο συχνάκις προστίθενται μόρια **ἦ, ἦ ἄρ** Υ. 166· συνήθ. **ἦ ῥα** Ἰλ. Ε. 421, 762, Ὀδ. Δ. 672, κτλ.· τοῦτο δὲ μιμοῦνται οἱ Τραγικοὶ (ἐν λυρ. χωρίοις), Αἰσχύλ. Πέρσ. 633, Σοφ. Αἴ. 172, 954·—χρησιμεύει προσέτι πρὸς δήλωσιν τῆς πρώτης ἐκ πολλῶν ἐρωτήσεων, Πίνδ. Ι. 7 (6). 3 κἑξ.· ὡσαύτως, **ἦ ἄρα δή** Ἰλ. Ν. 446· **ἦ ῥά νυ** Δ. 93· **ἦ νύ τοι** Ο. 128· **ἦ ταῦτα δὴ** Σοφ. Φ. 565, Ἡλ. 385· **ἦ ταῦτα δῆτα**.. ὁ αὐτ. Ο. Τ. 429· **ἦ γὰρ**.. Αἰσχύλ. Ἱκ. 745, 757, Σοφ. Ο. Τ. 1000· καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ. **ἦ γάρ;** εὑρισκόμενον καθ' ἑαυτό, «δὲν εἶνε οὕτω;» n'est ce pas? Πλάτ. Θεαιτ.160E, Γοργ. 449D, 468D· **ἦ καί**..; Αἰσχύλ. Ἀγ. 1027, 1362· **ἀλλ' ἦ**..; αὐτόθι 276, Χο. 774.—Ἡ ἐρωτηματικὴ αὕτη ἔννοια ὑπάρχει μόνον ἐν εὐθείαις ἐρωτήσεσι καὶ ἐν γένει σπανιωτέρα τῆς σημασίας Ι. Ἐν ἀμφοτέραις ταῖς σημασίαις τὸ **ἦ** εὕρηται ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως, πλὴν ὅτι δυνατὸν νὰ προηγηθῇ ἡ κλητική, ὡς ἐν Ἰλ. Ε. 425, 762, Ὀδ. Δ. 632, Σοφ. Ο. Κ. 864, 1102· σπανίως ἄλλαι λέξεις, οἷον ἐν Εὐρ. Ἐκ.1013, ἔνθα ἴδε Herm. (991).

ἦ, ἀντὶ **ἔφη**, γ' ἑν. παρατ. ἢ ἀορ. 6' τοῦ **ἠμί**.

ἦ, ἀντὶ **ἦν**, Ἀττ. συνηρ. τύπος τοῦ Ἰων. **ἔα**, παρατ. τοῦ **εἰμί** (sum).

ἦ, γ' ἑνικ. ὑποτ. ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ **εἰμί** (sum).

ἦ, θηλ. τοῦ ἄρθρου **ὁ**·— παρ' Ὅμ. **ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ αὐτη.**

ἦ, θηλ. τῆς ἀναφορ. ἀντων. **ὅς**.

ἦ, ἑνικ. δοτ. θηλ. τῆς κτητ. ἀντων. **ὅς, ἥ, ὅν.**

ἦ, ἑνικ. δοτ. θηλ. τῆς ἀναφ. ἀντων. **ὅς, ἥ, ὅ.** Ὅμ.· συχν. μετ' ἐπιρρημ. σημασίας, **1)** Ἐπ. ἐπὶ τόπου, ὅπου, εἰς ὃ μέρος, δεικτικ. **τῇ**, Ἰλ. Ν. 53., Ο. 46· ὡσαύτως παρ' Ἀττ., Σοφ. Ἡλ. 1435· **τῇδε**.. ἢ Αἰσχύλ. Χο. 308· ἐκείνῃ.. ἢ Πλατ. Φαίδωνι 82D. **II.** Ἀττικῶς ἐπὶ τρόπου, ὅπως, ὡς, οἷον, ἢ καὶ Λοξίας ἐφήμισεν Αἰσχύλ. Χο. 558· ἢ νομίζεται Σοφ. Ο. Κ. 1603· ἢ βούλονται Θουκ. 8. 71, κτλ. **2)** δι' ὅ, διὰ τοῦτο, Λατ. quare, Θουκ.1. 25., 2. 2, κ. ἀλλ. **3)** ὡς, καθ' ὅ, καθ' ὅτι, Λατ. qua, quatenus, ἢ ὁ μὲν ἐκών.. φάγοι Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 18· ἢ ἄνθρωπος, ὡς ἄνθρωπος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 6, 5. **III.** συνδυαζόμενον μεθ' ὑπερθ., ἢ ἐδύνατο τάχιστα, ὅσον ταχέως ἠδύνατο, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 4, κτλ.· ἢ δυνατὸν μάλιστα αὐτόθι 1. 3, 15· ἢ ἄριστον ὁ αὐτ. Κύρ. 2. 4, 32, κτλ.· ἢ ῥᾷστά τε καὶ ἥδιστα ὁ αὐτ. Ἀπομν. 2. 1, 9· ἢ ἂν δύνωμαι τάχιστα ὁ αὐτ. Κύρ. 7. 1, 9·—οὕτως, ὡς ἢ ὅ τι μάλιστα.

ἦα, ἦεν, α' καὶ γ' ἑν. ἐπ. παρατ. τοῦ **εἰμί** (sum).

ἦα, συνηρ. ἀντὶ **ἤια**, Ἐπ. παρατ. τοῦ **εἶμι** (ibo).

ἦα, τά, συνηρ. ἐκ τοῦ **ἤια**, ὃ ἴδε.

ἠβαιός, ά, όν, Ἰων. ἀντὶ **βαιός**, μικρός, ὀλίγος, κυρίως μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ **οὐδέ· οὐ** οἱ ἔνι φρένες, οὐδ' **ἠβαιαί**, δὲν ἔχει νοῦν, οὐδὲ ὀλίγον, Ἰλ. Ξ.141, Ὀδ. Φ. 288· **οὐ** οἱ ἔνι τρίχες, **οὐδ' ἠβαιαί**, δὲν ἔχει τρίχας οὐδὲ ὀλίγας, Σ. 355· ὡσαύτως, **ἠβαιὴν** οὔτι κατὰ πρόφασιν Καλλ. Ἀποσπ. 464· σπανίως ἄνευ ἀρνήσ., πηλαμύδες.. **ἠβαιαὶ** περ ἐοῦσαι Ὀπ. Ἁλ. 4. 514. **II.** συχνὸν ἐν τῷ οὐδ. ὡς ἐπίρρ., **οὐδ' ἠβαιόν, οὐδόλως, οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον**, Λατ. ne tantillum quidem, Ὀδ. Γ.14, Ἰλ. Β. 380, 386, κτλ.· σπανίως ἄνευ αὐξήσεως, **ἠβαιὸν ἀπὸ σπείους**, εἰς μικρὰν ἀπὸ τοῦ σπηλαίου ἀπόστασιν, Ὀδ. Ι. 462.

ἠβάσκω, ἐναρκτικὸν τοῦ **ἠβάω**, ἔρχομαι εἰς τὴν ἠβικὴν ἡλικίαν, εἰς ἀκμήν, Λατ. pubescere, Ἱππ. Ἀφ.1248, Ξεν. Ἀν. 4. 6,1· παῖς **ἠβάσκων ἄρτι** αὐτόθι 7. 4,7. **2)** μεταφ., **νῦν ἔθ' ἠβάσκει κακὸν** (κατὰ Δινδ. ἀντὶ **ἠβᾷ σοι**) Εὐρ. Ἀλκ.1085· **ἡμῖν ἠβάσκει πενίη** Ἀνθ. Π. 6. 30. **3)** φθάνω εἰς ἀνδρικὴν ἡλικίαν, δεικνύω τὰ ἐξωτερικὰ σημεῖα ἀνδρικῆς ἡλικίας, Ἀριστοφ. 1. 11, Φιλόστρ. 821, Γαλην.— Πρβλ. τὸ ἑπόμ.

ἠβάω, Ἐπ. εὐκτ. **ἠβώοιμι**, μετοχ. **ἠβώων** (ἴδε κατωτ.)· μέλ. **-ήσω** (ἐφ-) Ξεν. Κύρ. 6.1,12, Δωρ. **ἠβάσω** [ᾱ] Ἀνθ. Π.7. 482· ἀόρ. **ἤβησα** Ὀδ. Α. 41, Ἡσ., Ἀττ.· πρκμ. **ἤβηκα** (παρ-) Ἡρόδ. κλ. (ἤβη). Εἶμαι ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας, ἐν πλήρει σωματικῇ αὐξήσει, Ὅμ., ὅστις κάλλιστα ἑρμηνεύει τὴν λέξιν ἐν τῷ συχνάκις ἐπαναλαμβανομένῳ στίχῳ, εἰθ' ὡς **ἠβώοιμι**, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη Ὀδ. Ξ. 468, κ. ἀλλ.· ἀνὴρ οὐδὲ μάλ' **ἠβῶν**, μὴ ὢν ἀκόμη ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας του, Ἰλ. Μ. 382, Ὀδ. Ψ. 187, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 879· **ἠβῶσιν** ὀψὲ Ἱππ. Ἀέρ. 282· γυνὴ τέτορ' **ἠβώωσα** (ἐνν. ἔτη), δηλ. κατὰ τέσσαρα ἔτη ὑπερβᾶσα τὴν ἠβικὴν ἡλικίαν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 696· **ἠβᾶν** ἐπὶ διετές, ἴδε ἐν λ. **διετής**· γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' **ἠβῶσαν** φέρει Αἰσχύλ. Θήβ. 622· **ἠβᾶν** σθένος, εἶμαι νέος καὶ ἰσχυρός, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 436· **ἠβῶν**, ὅτε ἦμην νέος, Ἀριστοφ. Σφηξ. 357· οἱ **ἠβῶντες**, οἱ νέοι, ὁ αὐτ. Βατρ. 1055, Θουκ. 4. 132· ἐπειδὰν **ἡβήσωσι** Πλάτ. Ἀπολ. 41E·— ἐπὶ φυτῶν, **ἡμερὶς ἠβώωσα**, ἄμπελος ἀκμαία, «εὐκληματοῦσα», Ὀδ. Ε. 69, πρβλ. Σιμων. ἐν Ἀνθ. Π.7. 24· **ἠβῶντ'** ἀρτίως οἰνίσκον (παρὰ προσδοκίαν ἀντὶ νεανίσκον) Κρατῖν. Πυτιν. 3. **2)** μεταφ., εἶμαι νέος, ζωηρός, ἀκμαῖος, **ἀεὶ γὰρ ἠβᾷ** τοῖς γέρουσιν εὖ μαθεῖν, ἡ ἐπιθυμία τοῦ μανθάνειν τὰ ὀρθὰ εἶνε πάντοτε ἀκμαία εἰς τοὺς γέροντας, Blomf. Αἰσχύλ. Ἀγ. 567. πρβλ. **ἀνηβάω**· **ἠβᾷ δῆμος** εἰς ὀργήν πεσών, ὁ λαὸς ὀργισθεὶς νεανικῶς παραφέρεται, Εὐρ. Ὀρ. 696, πρβλ. **νεανικός**· **ἄγγελον**.. γέροντ', **ἡβῶντα** δ' εὐγλώσσῳ φρενί, ἀκμάζοντα, ἐπαιρόμενον, Αἰσχύλ. Ἱκέτ.775·— ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, γάμοι, ἔαρ ἠβ. Ὀπ. Ἁλ.1. 474., 2. 252. **3)** ἔχω τὰ ἐξωτερικὰ σημεῖα τῆς ἡβικῆς ἡλικίας, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 2.7,15, Ἀνθ. Π.12. 31.

ἥβη, Δωρ. **ἥβα** (σπανίως **ἄβα**, Θεόκρ.1. 44), ἡ, (ἴδε ἐν τέλ.). Ἀκμαία ἡλικία, νεότης, Λατ. pubertas, ἡ ἡλικία, καθ' ἣν πρῶτον ἐμφανίζεται ἡ ὑπήνη καὶ τὰ μέλη κτῶνται τὴν πλήρη αὐτῶν ἀνάπτυξιν, νεηνίῃ ἀνδρὶ ἐοικώς, πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη Ὀδ. Κ. 279, πρβλ. Ἰλ. Ω. 348· καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον Ἰλ. Ν. 484, πρβλ. Ἡσ. Θ. 988· ἐντεῦθεν καλεῖται ἐρικυδής, Ἰλ. Α. 225, Ἡσ. ἐνθ' ἀνωτ.· πολυήρατος Ὀδ. Ο. 366, κτλ.· **ἥβης** μέτρον ἱκέσθαι ἢ ἱκάνειν = **ἡβάσκειν**, Α. 317, Σ. 217, κτλ.· **ἥβην** ἱκέσθαι Ο. 366, Ἰλ. Ω.728· **ἥβης** ἀπονίνασθαι, ταρπῆναι Ρ. 25, Ὀδ. Ψ. 212· ἐφ' **ἥβης** Ἀριστοφ. Ἱπ. 524· θρέψασθαί τινα πρὸς **ἥβην** Πλάτ. Μενεξ. 238B. **6)** ἡ ἰσχὺς καὶ ἀκμὴ τῆς νεότητος, [δίσκον] **ἀφῆκε**.., **πειρώμενος ἥβης** Ἰλ. Ψ. 432· **ἥβη** τε πεποίθεα χερσί τ' ἐμῇσιν Ὀδ. Θ. 181, πρβλ. Π. 174· **ἥβης** ἀκμὴ Σοφ. Ο. Τ. 741·— ἐν τῷ πληθ., κουροτρόφοι νεάνιδες **ἥβαι** Εὐρ. Ἴωνι 477. **γ)** ὡς νομικὸς ὅρος, **ἥβη** ἐσήμαινε τὴν πρὸ τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίαν, ἐν Ἀθήναις τὴν δεκαεξαετῆ, Α. Β. 255. 15· ἂν καὶ ἀλλαχοῦ λέγεται ὅτι εἶναι ἡ τῶν 14 ἐτῶν ἡλικία, Ε. Μ. 359.17, Ἁρποκρ. ἐν λ. **ἐπιδιετές**· ἐν Σπάρτῃ ἡ τῶν 18, ὥστε τὰ δέκα ἀφ' **ἥβης** ἦσαν ἄνδρες ἐτῶν 28, τὰ τετταράκοντα ἀφ' **ἥβης**, ἄνδρες ἐτῶν 58, καὶ οὕτω καθεξῆς, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 32.. 3. 4, 23., 6. 4,17·— ὡσαύτως ἐπὶ γυναικῶν, ἐπεὶ δ' ἐς **ἥβην** ἦλθεν ὡραίαν γάμων Εὐρ. Ἑλ.12. **δ)** ἐπὶ βοῶν, **ἥβης** μέτρον ἔχοντε Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 436· περὶ τοῦ νέου δέρματος τοῦ ὄφεως, Νίκ. Θ. 138. **2)** μεταφ., ἐπὶ πάσης καταστάσεως ἀκμαίας καὶ εὐτυχοῦς, οἵα ἡ τοῦ νεανίου, νεανικὴ φαιδρότης, εὐθυμία, Πίνδ. Ι. 4. 525· δαιτὸς **ἥβη** Εὐρ. Κύκλ. 504, πρβλ. **ἡβητήριον**· ὡσαύτως, νεανικὴ ὁρμή, νεανικὸν πάθος, πνεῦμα, Πίνδ. Ι. 6. 48. **3)** ἡ νεότης, ἡ νεολαία, Λατ. juventus, Αἰσχύλ. Πέρσ. 512,733, Ἀγ.106, κτλ. **4)** ἡ ἠβικὴ χώρα, τὰ ἐφήβαια, Λατ. pubes, Ἱππ. Ἐπιδημ. 3. 1083, Ἀριστοφ. Νεφ. 976, πρβλ. Ἀριστ. Ι. Ζ.1.14,1., 2. 1, 18., 5. 14, 3, κ. ἀλλ. **II.** ὡς κύρ. ὄν. θηλ. **Ἥβη**, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, σύζυγος τοῦ Ἡρακλέους, Ὀδ, Λ. 603, Ἡσ. Θ. 950· οἰνοχόος τῶν θεῶν, Ἰλ. Δ. 2· ἀλλ' ἐν μεταγεν. ἀλληγορικοῖς μύθοις, θεότης τῆς νεότητος. (Ὁ Curt. ἀποδέχεται τὴν σχέσιν τῆς λέξεως ταύτης πρὸς τὸ Σανσκρ. yuvan (juvenis), ἣν προτείνει ὁ Pott.)

ἡβηδόν, ἐπίρρ., ἀπὸ τῆς νεανικῆς ἡλικίας καὶ ἐπάνω, πάντες **ἡβηδὸν** Ἡρόδ. 1. 172., 6. 21, πρβλ. Λουκ. Β. Πρ.14 κ. ἀλλ.· τοὺς ἄνδρας ἡβ. ἀποσφάξαι Διόδ. 3. 54.

ἡβητήρ, ῆρος, ὁ, = **ἡβητής**, Ἀνθ. Π. 6. 76, Κόλουθ.71.

ἡβητήριον, τό, τόπος ἔνθα νέοι συνερχόμενοι ἤσθιον, ἔπινον, ἠσκοῦντο καὶ διεσκέδαζον, Πλούτ. Παμπ. 40. 53, πρβλ. Ἀθήν. 425E, Ἡσύχ.

ἡβητής, οῦ, ὁ, (**ἡβάω**) νέος ἀκμαῖος, **κοῦροι ἡβηταί** Γμν. Ὅμ. εἰς Ἑρμ. 56, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 324. 5, Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 109· βραχιόνων **ἡβητὴν** τύπον Εὐρ. Ἡρακλ. 858.

ἡβητικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς νεότητα, νεανικός, Λατ. juvenilis, λόγοι Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 20· ἡλικία ὁ αὐτ. Λακ. 4, 7.

ἡβήτωρ, ορος, ὁ, = **ἡβητήρ, ἡβητής,** Μάτρων παρ' Ἀθην. 136C.

ἡβός, ἡ, όν, Δωρ. **ἁβός,** = **ἡβῶν,** Θεόκρ. 5. 109 (ὁ Ahrens ἆβαι) (ἂν καὶ ἡ γραφὴ εἶναι ἀμφίβ.)· ὁ Διν. προτείνει οὔθ' ἁβὸς (ἀντὶ οὔτε νεαρὸς) ἐν Σοφ. Ο. Κ. 702.

ἡβυλλιάω, κωμικὸς σχηματ. = **ἡβάω,** εἶμαι νέος, νεαρός, Ἀριστοφ. Βατρ. 516, Φερεκρ. Μετ. 1. 29.

ἡβῴην, ἡβῷμι, ἡβώοιμι, ἡβώοντες, ἡβώωσσα, ἴδε ἐν λ. **ἡβάω.**

ἠγάασθε, ἴδε ἐν λ. **ἄγαμαι.**

ἠγαγόμην, ἤγαγον, ἴδε ἐν λ. **ἄγω.**

ἠγάθεος, η, ον, Δωρ. **ἀγάθ-,** (ἄγαν, θεῖος, ἴδε Βουττμ. Λεξιλ.)·—ἁγιώτατος, ἱερώτατος, συχν. παρ' Ὁμ., ἀείποτε ἐπὶ τόπων διατελούντων ἀμέσως ὑπὸ τὴν θείαν προστασίαν, Πύλος, Λῆμνος Ἰλ. Α. 252, Β. 722· Πυθὼ Ἡσ. Θ. 499, Πίνδ. Π. 9. 71· πρβλ. **ζάθεος**·— παρὰ Χριστιανοῖς ποιηταῖς ἐπὶ προσώπων, Ἀνθ. Π. 1. 91, κτλ.

ἠγαλέος, α, ον, (ἄγνυμι) τεθραυσμένος εἰς τεμάχια, συντετριμμένος, Καλλίμ. (;) ἐν Ἐτυμ. Μ. 418. 1.

ἤγᾶνον, τό, Ἰων. ἀντὶ **τήγανον,** Ἀνακρ. 25.

ἡγεμονεία, ἡμαρτημ. τύπος ἀντὶ **ἡγεμονία.**

ἡγεμόνεια, ἡ, θηλυκὸν τοῦ **ἡγεμονεύς,** = **ἡγεμόνη,** Ὀρφ. Ἀργ. 907.

ἡγεμόνευμα, τό, ὁδηγία, ἀρχηγία· ἀλλ' ἐν Εὐρ. Φοιν. 1494 ἀγεμόνευμα νεκροῖσι = **ἡγεμὼν νεκρῶν,** πρβλ. Σχολ. ἐν τόπῳ.

ἡγεμονεύς, έως, Ἐπ. ἀντὶ **ἡγεμών,** αἱτ. **ἡγεμονῆα, -ῆας,** Ὀππ. Κ. 1. 224, Ἀνθ. Π. 14. 72, 11, Μουσαῖ. 218, κτλ.

ἡγεμονεύω, Δωρ. **ἁγεμ-,** εἶμαι ἢ ἐνεργῶ ὡς ἡγεμών, προπορεύομαι, ὁδηγῶ, προτὶ Ἴλιον Ἰλ. Π. 92· πρὸς δώματα, ἀγορήνδε, λέχοσδε, δεῦρο Ὀδ.· πρόσθ' ἡγεμόνευεν Χ. 400· Ω. 155· ἐπ' αὖλιν Θεόκρ. 25. 60· μετὰ δοτ. προσ., προπορεύομαί τινος, **ὁδηγῶ** τινα, Ὀδ. Γ. 386, Θ. 4, κτλ.· τῇ ἴμεν, ᾗ κεν δὴ σὺ .. ἡγεμονεύεις Ἰλ. Ο. 46· ἀλλ' ὡσαύτως, ὁδὸν ἡγ., προπορεύομαι, ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω Ὀδ. Ζ. 261, πρβλ. Η. 30 κ. ἀλλ.· πλῆρες, τοῖσι γέρων ὁδὸν ἡγεμόνευεν, προεπορεύετο αὐτῶν, **ὡδήγει** αὐτούς, Ω. 225· οὕτω, ῥόον ὕδατι ἡγεμονεύω, ἀνοίγω αὔλακα διὰ τὸ ὕδωρ, διευθύνω τὸν ῥοῦν αὐτοῦ, Ἰλ. Φ. 258 (τὰ μόνα χωρία παρ' Ὁμ. μετὰ δοτ. καὶ αἰτ.). **II.** ὁδηγῶ ἐν πολέμῳ, εἶμαι ἡγεμών, ἀρχηγός, ἅπαξ παρ' Ὁμ. μετὰ δοτ., Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε .. Ἕκτωρ Ἰλ. Β. 816, πρβλ. Ἡσ. Θ. 387· ἀλλαχοῦ, ὡς τὰ πλεῖστα τῶν τοῦ ἄρχειν σημαντικῶν ῥημάτων (**ἄρχω, κρατέω,** κτλ.), μετὰ γεν., Λοκρῶν δ' ἡγ. Αἴας Ἰλ. Β. 527, πρβλ. 552, 620, κτλ.·— οὕτω παρὰ πεζοῖς, Ἡρόδ. 7. 99, 160, κτλ.· ἡγεμόνων ἡγ. Ξεν. Ἀγησ. 1, 3, κτλ.· ἡγ. τῆς σκέψεως, διευθύνων τὴν συζήτησιν, Πλάτ. Πρωτ. 351Ε·—ἀπολ., ἔχω τὴν ἀρχηγίαν, Ἡρόδ. 8. 2· ἡγ. ἐν πόλει Πλάτ. Πολ. 474C· ἐπιθυμίας καὶ ἔρωτος ἡγεμονεύσαντος αὐτόθι 197Α.—Παθ., κυβερνῶμαι, ὑπό τινος Θουκ. 3. 61.—Ἡ σημασ. ΙΙ οὐδαμοῦ εὕρηται ἐν τῇ Ὀδ., καὶ ἡ σημασ. Ι σπανίως ἐν τῇ Ἰλ. **III.** εἶμαι κυβερνήτης, τῆς Συρίας, Εὐαγγ. κ. Λουκ. 6', 2.

ἡγεμονέω, ἔχω ἀρχήν, ἐξουσίαν, Πλάτ. Τιμ. 41C, 70C, Νόμ. 631C.

ἡγεμόνη, θηλ. τοῦ **ἡγεμών,** = **ἡγεμόνεια,** βασίλισσα, ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 227, Παυσ. 9. 35, 2· τῆς Ἀφροδίτης, Ἡσύχ.

ἡγεμονηίς, ίδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἡγεμονίς,** Μανέθ. 4. 98.

ἡγεμονία, ἡ, τὸ προπορεύεσθαι, ὁδηγεῖν, Ἡρόδ. 2. 93· τῇ τῶν δυναστευόντων ἡγ., διὰ τοῦ παραδείγματος, Πλάτ. Νόμ. 711C. **II.** ἡ πρώτη, ἀνωτάτη ἀρχή, Ἡρόδ. 1. 7., 3. 65, κτλ.· ἐπὶ στρατηγοῦ ἢ ὑπαλλήλου, Θουκ. 4. 91· ἐν ἡγεμονίαις ὁ αὐτ. 7. 15· ἡ ἡγ. τοῦ πολέμου Ἡρόδ. 6. 2· ἡ κατὰ πόλεμον ἡγ., τῶν πολεμικῶν ἡ ἡγ. Ἀριστ. Πολ. 3. 14, 12 καὶ 13· τῶν στρατοπέδων Πλάτ. Εὐθυδ. 273C· τῶν ὀπισθοφυλάκων Ξεν. Ἀν. 4. 7, 8· ἡγ. δικαστηρίων, ἐξουσία ἐπ' αὐτῶν, διεύθυνσις, Αἰσχίν. 56. 1. **2)** ἐν τῷ πολιτικῷ ὀργανισμῷ τῶν Ἑλληνικῶν πολιτειῶν, ἡ ἡγεμονία ἢ ἡ ἀνωτάτη ἀρχὴ μιᾶς τινος αὐτῶν ἐπὶ πολλῶν ἄλλων ὑποδεεστέρων, οἷον ἡ τῶν Ἀθηνῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, τῶν Θηβῶν ἐν Βοιωτίᾳ, κτλ. Ἡ ἡγεμονία τῶν Ἑλληνικῶν στρατευμάτων καὶ στόλων κατὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον εἶχε παραχωρηθῆ εἰς τοὺς Σπαρτιάτας· μετὰ ταῦτα ἡ στρατιωτικὴ αὕτη ἡγεμονία ἔλαβε τύπον κυριαρχίας, ἣν κατώρθωσαν νὰ ἀποσπάσωσιν ἀπὸ τῶν Σπαρτιατῶν οἱ Ἀθηναῖοι· ἐπὶ τέλους τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου σκοπὸς ἦτο νὰ ὁρισθῇ εἰς τίνα πόλιν ἐκ τῶν δύο ἀνῆκεν ἡ ἡγεμονία, ἤτοι ἡ κυριαρχία τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος· ἡ ἡγ. τῆς Ἑλλάδος Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 33, Ἀριστ. Πολ. 4. 11, 18· ἡ περὶ Σαλαμῖνα νίκη καὶ διὰ ταύτης ἡ ἡγ. αὐτόθι 5. 4, 8. **6)** ἐν χρήσει πρὸς μετάφρασιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ imperium, Πλούτ. Μαρ. 36, κτλ.· Αἴγυπτον δήμιου Ρωμαίων ἡγεμονίᾳ προσέθηκα Ἐπιγρ. Ἀγκύρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4040. IV. 1· ἡ βασιλεία τοῦ αὐτοκράτορος, Εὐαγγ. κ. Λουκ. γ', 1. **III.** διαίρεσις τοῦ στρατοῦ ὑπ' ἀξιωματικόν, Πλούτ. Καμίλλ. 23. **IV.** τὸ πρῶτον καὶ κύριον (πράγματός τινος), ἡγ. τῆς τέχνης τὸ τῶν ἐδομένων τὰ στόματα προειδέναι Δίφιλ. Ἀπολ. 1. 5. **V.** ἡγεμονία, ἀρχή, Ἑβδ. (Γεν. λς', 30)· ἡ Ἰλλυρίδος ἡγ. Ἡρῳδιαν. 6. 7.—Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατ. 122 **κέξ.**

ἡγεμονίδης, ὁ, = **ἡγεμών,** Ἑβδ. (2 Μακκ. ιγ', 24).

ἡγεμονικός, ἡ, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς ἡγεμόνα, ἕτοιμος, ἐπιτήδειος πρὸς ὁδηγίαν, πρός τι Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 14· πρὸς τὰ πονηρὰ ὁ αὐτ. Κύρ. 2. 2, 25. **II.** ἱκανὸς νὰ διοικήσῃ, κυβερνητικός, ἀρχικός, Λατ. princeps, ψυχὴ ἐν τοῖς ἥλιξι ἡγ. ὁ αὐτ. Συμπ. 8, 16· ἡγ. φύσις Φιλόλαος παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 8· ἡγεμονικὸς τὴν φύσιν Πλάτ. Φαίδρ. 252Ε· ἡγ. τέχνη ὁ αὐτ. Φιλήβ. 55D· οἱ κατ' ἀρετὴν ἡγ. Ἀριστ. Πολ. 3. 17, 4· **τὸ ἄρρεν** .. τοῦ θήλεος ἡγεμονικώτερον αὐτόθι 1. 12, 1· ἡγ. καὶ πολιτικὸς βίος αὐτόθι 7. 6, 7·—ἡγεμονικόν, κυβερνητική, ἡγεμονικὴ ἀρχή, Πλάτ. Πρωτ. 352Β· τὸ ἡγεμονικόν, τὸ κυβερνητικὸν μέρος τῆς ψυχῆς (ὁ νοῦς, τὸ λογικόν), Ζήνων παρὰ Διογ. Λ. 7. 159, πρβλ. Πλούτ. 2. 898F, πρβλ. Cic. N. D. 2. 11.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** κατὰ τρόπον ἡγεμόνος, στρατηγοῦ, στρατηγικῶς, ἀντίθετον **δεσποτικῶς,** Ἀριστ. Πολ. Ἀποσπ. 81. **2)** ἐν χρήσει πρὸς μετάφρασιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ Consularis, Πλούτ. Πομπ. 26.

ἡγεμόνιος, ον, ὁ ἀνήκων εἰς ἡγεμόνα, ἄρχων, ὁδηγῶν, ἡ ἡγ. τοῦ λόγου δύναμις Κλήμ. Ἀλ. 133·— ὁ ἡγ., ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ ὡς ὁδηγοῦ τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων, ἀλλαχοῦ πομπαῖος, ψυχοπομπός, Ἀριστοφ. Πλ. 1159, Συλλ. Ἐπιγρ. 157. 22.

ἡγεμονίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ **ἡγεμών,** ἡγεμονική, ἄρχουσα, πρώτη, κυρίαρχος, **πόλις,** Στράβων 372, Συλλ. Ἐπιγρ. 2721· γῆ, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 65.

ἡγεμόσυνα (ἐνν. **ἱερά**), τά, εὐχαριστήριος θυσία **δι' ἀσφαλῆ** καὶ εὐτυχῆ ὁδηγίαν, τῷ Διὶ τῷ σωτῆρι καὶ τῷ Ἡρακλεῖ ἡγεμόσυνα ἀποθῦσαι Ξεν. **Ἀν. 4. 8, 25.**

ἡγεμών, Δωρ. **ἁγεμ-, όνος,** ὁ· **ὡσαύτως,** ἡ, Πίνδ. **Ι. 8 (7). 44,** Αἰσχύλ. Ἱκ. 722, **Αἰσχίν. 24. 24·**— ὁδηγός, Λατ. **dux**· καὶ οὕτως, **I.** ἐν τῇ Ὀδ., ὁδηγός, ὁ δεικνύων **τὴν ὁδόν,** Κ. 505, Ο. 310· οὕτω Ἡρόδ. 5. 14, Σοφ. Ἀντ. 1017, κτλ.· ἡγ. γενέσθαι τινὶ τῆς ὁδοῦ Ἡρόδ. 8. 31, πρβλ. Εὐρ. Ἐκ. 281. Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 4· ἡγ. ποδὸς τυφλοῦ Εὐρ. Φοιν. 1616· ἡγεμόνες τοῦ πλοῦ Θουκ. 7. 50· ἐπὶ ἁρματηλάτου, ἡνιόχου, Σοφ. Ο. Τ. 804. **2)** ὁ πρῶτος πράττων τι, ὁ χρησιμεύων ὡς κανὼν καὶ ὑπόδειγμα εἰς τοὺς ἄλλους, Λατ. princeps, dux, auctor, ἡγεμὼν γίγνομαί τινι, ὡς τὸ ἡγοῦμαί τινι, ὁδηγῶ τινα, δεικνύω **τὴν ὁδὸν** εἰς αὐτόν· τοῖς νεωτέροις ἡγ. χρηστῶν ἠθῶν γίγνεσθαι Πλάτ. Νόμ. 670D· **ἡγεμὼν** εἰμί τινος, δίδω ἀφορμὴν εἴς τι πρᾶγμα, εἶμαι αἴτιός τινος, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 12, πρβλ. Πλάτ. Λύσ. 214Δ· πόνους τοῦ ζῆν ἡδέως ἡγεμόνας νομίζετε Ξεν. Κύρ. 1. 5, 12· τῆς εἰρήνης ἡγ. Δημ. 233, 15· ἀχαριστία πρὸς πάντα τὰ αἰσχρὰ ἡγ. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 7, πρβλ. Πλάτ. Μένωνι 97Β· ἡγεμόνες, κορυφαῖοι χοροῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1584, περὶ τὸ τέλος, ἴδε Böckh ἐν τόπῳ·— ἡγεμὼν ἐκαλεῖτο ὡσαύτως εἷς τῶν παιδευτῶν ἐν τοῖς γυμνασίοις, Συλλ. Ἐπιγρ. 266, 270, 279–80 κ. ἀλλ. **II.** ἐν τῇ Ἰλ., ἡγεμών, **ὁδηγός,** πρῶτος, ἀρχηγός, λαοί, πληθὺς Β. 365, Λ. 304· ὡσαύτως μετὰ γεν., ἡγεμόνες **Δαναῶν,** φυλάκων, κτλ.· οὕτω καὶ βραδύτερον, Ἡρόδ. 6. 43., 7. 62, 96 κ. ἀλλ.· στρατηγὸς καὶ ἡγ. τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὸν βάρβαρον ὁ αὐτ. 7. 158· ἡγ. τῶν πολέμων ὁ αὐτ. 9. 33· ἔχοντες ἡγεμόνας τῶν πάνυ στρατηγῶν, ἔχοντές τινας τῶν ἀρίστων στρατηγῶν ὡς διοικητάς, Θουκ. 8. 89· διοικητής, ἄρχων, κυρίαρχος, Πίνδ. Ι. 8 (7). 44, κτλ.· ἡγ. γῆς τῆσδε Σοφ. Ο. Τ. 103, πρβλ. Ο. Κ. 289· πάντων .. καὶ αὐτοῦ βασιλέως ἡγ. Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 14· ἡγ. τῆς συμμορίας Δημ. 565. 12· ἐπὶ τῆς βασιλίσσης τῶν μελισσῶν καὶ τῆς τῶν σφηκῶν, αἵτινες παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐθεωροῦντο ὡς ἄρρενες, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 9. 42, 2· ἡγ. τοῦ σμήνους Πολυδ. Δ', 106, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 7, 38· ὡσαύτως ἐπὶ ἄλλων ζώων, ὁ ἡγ. τῶν προβάτων, ἐπὶ τοῦ κριοῦ τοῦ φέροντος τὸν κώδωνα, Ἀριστ. Ι. Ζ. 6. 19, 2· τῶν βοῶν αὐτόθι 21, 4, κτλ. **6)** πρὸς μετάφρ. τοῦ π. Ρωμ. αὐτοκράτορος (imperatoris), Πλούτ. Κικ. 2 κ. ἀλλ.· ὡσαύτ., διοικητὴς ἐπαρχίας, Εὐαγγ. κ. Ματθ. **κζ'**, 2, Πράξ. **Ἀποστ. κγ'**, 24. **2)** ὡς ἐπίθ., ὅμοιον τῷ Λατ. princeps, ἡγούμενος, πρῶτος, ἀνὴρ Πλάτ. Κριτί. 119Α· ἡγ. ναῦς, ναυαρχίς, ἡ τὴν σημαίαν φέρουσα, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 722· ἡγ. τῆς φυλῆς κορυφαῖος Δημ. 533. 25· ἡγεμόνες πόδες Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 1. 5, 17, Ηορ. Ζ. 17, 2· **ὡσαύτως ὡς οὐδ.,** ἡγεμόσι μέρεσι Πλάτ. Τιμ. 91Ε. **III.** ἐν τῇ προσῳδίᾳ = πυρρίχιος, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 17. **IV. ἡγεμόνες,** ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, οἱ ἐπὶ τοῦ γείσου κείμενοι ὀρθοὶ κέραμοι (κεραμίδες) τῆς στέγης, καλοῦνται καὶ ὀρθοκέραμοι καὶ ἀνθεμιωτοί.

ἡγέομαι, Δωρ. **ἁγ-** παρατ. **ἡγούμην** Ἰλ. Μ. 28, κτλ., Ἰων. **-εύμην** ἢ **εὑμην** Ἡρόδ. 2. 115, **ἡγέοντο** 9. 15· μέλλ. **ἡγήσομαι** Ἰλ. Ξ. 374, Ἀττ.· ἀόρ. **ἡγησάμην** Ὁμ., Ἀττ.· ἀόρ. **ἡγήθην** μεταγεν. (ἀλλὰ πρβλ. **περιηγ-**)· πρκμ. **ἥγημαι** Ἡρόδ., Ἀττ., ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ παθ. σημασ. (ἴδε κατωτ. IV)· ἀποθ. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς καὶ τὸ **ἄγω,** ἂν καὶ ἐμποδίζει ὁ πνευματισμός, Curt. Gr. Et. σ. 677). Προπορεύομαι, πρηγοῦμαι, ὁδηγῶ, ὡς εἰπὼν **ἡγεῖθ', ἡ δ'** ἕσπετο Παλλὰς Ἀθήνη Ὀδ. Α.

125· ἂν παῖς ἡγήσαιτο νήπιος Ζ. 300, κτλ.· πρόσθεν δ'.. Ἶρις ἡγεῖτ' Ἰλ. Ω. 96· (οὕτως, ἡγοῦ πάροιθε Εὐρ. Φοιν. 834)· ἡγ. ἐπὶ νῆα Ὀδ. Ν. 65· ἐς τεῖχος Ἰλ. Γ. 144· κλισίηνδε Ὀδ. Ξ. 48· οὕτω παρὰ πεζοῖς, Ἡρόδ. 2. 93, κτλ.· ἡγησόμενος οὐδεὶς ἔσται Ξεν. Ἀν. 2. 4, 5. 6) μετὰ δοτ. προσ., Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι Ἰλ. Χ. 101· ἐκ Δουλιχίου .. ἡγεῖτο μνηστῆρσι Ὀδ. Π. 397· οὕτω παρ' Ἀττ., οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα Ἀριστοφ. Πλ. 15· ἡγ. τινὶ πρὸς ἀρετὴν Ξεν. Ἀγησ. 10, 2. γ) προστιθεμένου τοῦ ὁδόν, ὁδὸν ἡγ., προπορεύομαι ἐν τῇ ὁδῷ, Λατ. praeire viam, Ὀδ. Κ. 263· οὕτω, ἡγ. τινι τὴν ὁδὸν Ἡρόδ. 9. 15 (ἴδε κατωτ.). δ) μετ' αἰτ. τόπου, ἢ οἱ .. πόλιν ἡγήσαιτο, ἥτις θὰ ἠδύνατο νὰ ὁδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν, Ὀδ. Ζ. 114, πρβλ. Η. 22, Ο. 82· ἡγ. βωμοὺς ἀστικοὺς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 501· ὡσαύτως, ἡγ. ἐς φιλότητα, προηγοῦμαι, κάμνω τὸ πρῶτον βῆμα, τὴν ἀρχὴν πρός, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 710. 2) μετὰ δοτ. προσ. καὶ γεν. πράγμ., εἶμαι ὁ ἀρχηγὸς ἔν τινι πράγματι, θεῖος ἀοιδὸς .. ἡμῖν ἡγείσθω .. ὀρχηθμοῖο Ὀδ. Ψ. 134· ἡγ. τινι σοφίας, ᾠδῆς Πινδ. Π. 4. 442, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 125C, πρβλ. Εὐθυδ. 281A· ἀλήθεια δή πάντων μὲν ἀγαθῶν θεοῖς ἡγεῖται πάντων δὲ ἀνθρώποις ὁ αὐτ. Νόμ. 730C· ἡγ. τοῦ χοροῦ Πέρσαις Ξεν. Κύρ. 8. 7, 1, πρβλ. Καλλ. εἰς Δῆλ. 313· καὶ συχνάκις μετὰ γεν. πράγμ. μόνον, ἡγ. νόμων, ἀρχίζω τὸ ᾆσμα, τὸ μέλος, Πίνδ. Ν. 5. 44· φρόνησις ἡγ. τοῦ ὀρθῶς πράττειν Πλάτ. Μένωνι 97C· ἡγ. παντὸς καὶ ἔργου καὶ λόγου Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 15. 3) μετὰ δοτ. πράγμ., εἶμαι ὁδηγὸς ἔν τινι, εἶμαι πρῶτος εἴς τι, κερδοσύνῃ, νηπιέῃσι ἡγ. τινι Ἰλ. Χ. 247, Ὀδ. Ω. 469· ἓν τινι Πλάτ. Χαρμ. 172A. 4) μετ' αἰτ. πράγμ., ὁδηγῶ, διευθύνω, ἡγ. τὰς πομπὰς Δημ. 571. 3 (ἀλλ' ἴδε Δινδ.)· τὴν ἀποδημίαν Δίνων παρ' Ἀθην. 633D. 5) μετοχ., ἡγούμενος, η, ον, ὡς ἐπίθ., σκέλη ἡγούμενα, ἀντίθ. ἑπόμενα, οἱ πρόσθιοι πόδες, Ἀριστ. Πορ. Ζ. 16, 2 κέξ.· ὁ ἡγ. ποὺς ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 64·—ἴδε κατωτ. Η. 2. **II.** ὁδηγῶ στρατὸν ἢ στόλον, συχν. παρ' Ὁμ., μετὰ δοτ., νῆες θοαί, ἧσιν Ἀχιλλεὺς ἐς Τροίην ἡγεῖτο Ἰλ. Π. 169, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 238· οὐ γὰρ ἔην ὅστις σφιν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιτο, ὅστις θὰ ἠδύνατο νὰ ὁδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς τὰς τάξεις, Ἰλ. Β. 687· ἡγ. Τρώεσσιν ἐς Ἴλιον Ε. 211· ἡγ. Μήσοιν Β. 864· λόγχαισιν Εὐρ. Βάκχ. 1359· ἀκολούθως συχνὸν παρὰ Ξεν., κτλ.·— συνηθέστερον μετὰ γεν., εἶμαι ὁ ἡγεμὼν ἢ ἄρχων καὶ κυβερνήτης τινός, Σαρπηδὼν ὃ' ἡγήσατ'.. ἐπικούρων Ἰλ. Μ. 101· ἡγήσατο λαῶν Ο. 311, πρβλ. Β. 567, 638, κτλ.· οὕτω παρὰ πεζοῖς, ἡγ. τῆς Ἀσίης, τῆς συμμαχίης Ἡρόδ. 1. 95., 7. 148· οἱ τῆς Θεσσαλίης ἡγεόμενοι, οἱ ἄρχοντες τῆς Θεσσ., ὁ αὐτ. 9. 1· ὃς ἡγεῖτο τῆς ἐξόδου Θουκ. 2. 10· ἡγούμενος τῶν ἡδονῶν ἀλλ' οὐκ ἀγόμενος ὑπ' αὐτῶν Ἰσοκρ. 198A, κτλ.·— ἐκ τῶν παραδειγμάτων τούτων γίνεται φανερὸν ὅτι μετὰ τῆς δοτ. τὸ ῥῆμα διασῴζει τὴν πρώτην αὐτοῦ σημασίαν, τοῦ προπορεύεσθαι ἢ ὁδηγεῖν, ἥτις ἐν τῇ μετὰ γενικ. συντάξει ἀπώλετο. 2) ἀπολ., οἱ ἡγούμενοι, οἱ ἄρχοντες, οἱ κυβερνῶντες, Σοφ. Φ. 386, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1363· ἡγ. ἐν τοῖς ἀδελφοῖς, πρόκριτοι μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν, Πράξ. Ἀποστ. ιε', 22· πρβλ. ἡγούμενος, ὁ. **III.** μεθ' Ὅμηρ., ὡς τὸ Λατ. ducere, νομίζω, φρονῶ, Ἡρόδ. (ὅστις ἐπὶ τοιαύτης ἐννοίας μεταχειρίζεται τὸν πρκμ. ἧγημαι), κτλ.· ἡγ. τι εἶναι ὁ αὐτ. 1. 126, 136., 2. 69, 72· ἡγεῖσθε δὲ [θεοὺς] βλέπειν .. πρὸς τὸν εὐσεβῆ βροτῶν Σοφ. Ο. Κ. 278. 2) προστιθεμένης λέξεως δηλούσης ἰδιότητα, ἡγ. τινα βασιλέα, νομίζω ἢ θεωρῶ ὡς βασιλέα, Ἡρόδ. 6. 52· μηδ' αὐθαδίαν εὐβουλίας ἀμείνονʼ ἡγήσῃ ποτὲ Αἰσχύλ. Πρ. 1035· ἅπαντας ἐχθροὺς τῶν θεῶν ἡγοῦ πλέον ὁ αὐτ. Χο. 902, πρβλ. 905· ἡγ. τἄλλα πάντα δεύτερα, θεωρῶ πάντα τἄλλα δευτερεύοντα, Σοφ. Φ. 1442· οὐκ αἰσχρὸν ἡγεῖ .. τὰ ψευδῆ λέγειν; αὐτόθι 108, πρβλ. Ἀντ. 1167· ἀντίπαλον ἡγ. τί τινι Θουκ. 4. 10· οὕτως, ἡγ. τι περὶ πολλοῦ Ἡρόδ. 2. 115· περὶ πλέονος Ἰσοκρ. 386E· περὶ πλείστου Θουκ. 2. 89· περὶ οὐδενὸς Λυσ. 110. 31· παρ' οὐδὲν Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 282. 14. 3) συχν. ἐπὶ τῆς εἰς θεοὺς πίστεως, τὴν μεγίστην δαίμονα ἡγηνται εἶναι Ἡρόδ. 2. 40, πρβλ. 3. 8· ἡγ. θεούς, πιστεύω εἰς τὴν ὕπαρξιν αὐτῶν, κτλ., Εὐρ. Ἑκ. 800, Βάκχ. 1327, Ἀριστοφ. Νεφ. 32· δαίμονας ἡγ. Πλάτ. Ἀπολ. 27D, πρβλ. Ἱππρχ. Ἐκ. 788, καὶ ἴδε νομίζω Π. 1. 4) ἡγοῦμαι δεῖν, νομίζω ὅτι πρέπει, θεωρῶ καλόν, μετ' ἀπαρ., Ἀνδοκ. 4. 21, Δημ. 14. 26·— οὕτω καὶ ἄνευ τοῦ δεῖν, παθεῖν μᾶλλον ἡγησάμενοι ἢ .. Θουκ. 2. 42, ἔνθα ἴδε Ἀρνόλδ.· ἡγήσατο ἐπαινέσαι Πλάτ. Πρωτ. 346B. **IV.** ὁ πρκμ. εἶναι εὐχρηστος ἐπὶ παθ. σημασίας, τὰ ἡγημένα = τὰ νομιζόμενα, Χρησμ. παρὰ Δημ. 1072. 25· ὡσαύτως μέλλ. ἡγηθήσομαι Ὠριγέν.· ἀόρ. τὸ περιηγήθην Πλάτ. Νόμ. 770B· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἡγεόμενον, ὁδηγούμενον, Ἡρόδ. 3. 14, ὁ Ald. καὶ τινα χειρόγραφα ἔχουσιν ἀγεόμενον (ἀντὶ ἀγόμενον)·— τὸ ἐνεργ. ἡγέω, ὅπερ σημειοῖ ὁ Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. σ. 45 καὶ ἕτεροι, φαίνεται ὅτι προῆλθε κατ' εἰκασίαν ἐκ τῶν τοιούτων τύπων.

ἡγερέθομαι, Ἐπ. τύπος τοῦ **ἀγείρομαι** (Παθ.), συνάγομαι, συναθροίζομαι, Ὅμ., μόνον ἐν τῷ γ' πληθ. ἐνεστ. καὶ παρατ. καὶ ἀπαρ., ἀμφὶ δέ μιν .. ἀγορὴ ἡγερέθονται Ἰλ. Γ. 231, πρβλ. Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλ. 147· ἀμφ' Ἀτρεΐωνα ἀολλέες ἠγερέθοντο Ἰλ. Ψ. 233· περὶ δ' ἐσθλοὶ ἑταῖροι ἀθρόοι ἠγερέθοντο Ὀδ. Β. 392· ἐπὶ τῶν εἰδώλων ἢ φασμάτων, ἀμφ' αἶμα .. ἀολλέες ἠγερέθοντο Λ. 227· σφιν ἐπέφραδον ἠγερέθεσθαι Ἰλ. Κ. 127·— ὑποτακτ. ἠγερέθωνται Ὀππ. Ἀλ. 3. 360. Πρβλ. **ἠερέθομαι**.

ἠγερθεν, ἴδε ἐν λ. **ἀγείρω**.

ἡγεσία, ἡ, (ἡγέομαι) = **ἡγησις**, Ἡσύχ., Γρηγ. Ναζ. 2. σ. 172. 91.

Ἡγεσί-λεως, ὁ, = **Ἀγεσίλαος**.

ἡγέτης, ου, ὁ, Δωρ. ἀγ-. (ἡγέομαι) ἡγεμών, ἀρχηγός, κλητ. ἡγέτʼ ὀδοῖο Συλλ. Ἐπιγρ. 3538. 23· ἀγέτα κώμων Ὀρφ. Ὕμν. 51. 7· θηροσύνας Ἀνθ. Π. 6. 167·— θηλ. **ἀγέτις**, ιδος, αὐτόθι 7. 425.

ἡγηλάζω, Ἐπ. τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ἡγέομαι**, ὁδηγῶ, κακὸς κακὸν ἡγηλάζει Ὀδ. Ρ. 217· ἀλλὰ κακὸν μόρον ἡγ., ζῶ κακῶς, διάγω ἀλίαν ζωήν, Λ. 618· βίοτον βαρὺν ἡγ. Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 272·— περὶ τοῦ ἐν Ἀράτ. 893, ἴδε **ὑφηγηλάζω**.

ἡγημα, τό, σκέψις, σκοπός, Ἐβδ. (Ἔξεκ. ιζ', 3), Ἐκκλ.

Ἡγησί-λεως, ω, ὁ, = **Ἀγεσίλαος**.

ἡγησί-πολις, εως, ὁ, ἡγεμὼν τῆς πολιτείας, Διογ. Λ. 2. 131.

ἡγησις, εως, ἡ, ἀρχηγία, ἡγεμονία, ὡς τὸ **ἡγεσία**, Ἐβδ. (Α' Μακκ. θ', 31).

ἡγήτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **ἡγητήρ**, φωνή, Πλάτ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 43, ὁδμὴ Ὀππ. Κ. 1. 253.

ἡγητέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ἡγέομαι**, πρέπει τις νὰ ὁδηγήσῃ, Ξεν. Ἑλλ. 4. 7, 2, Ἱππαρχ. 4, 3. **II.** πρέπει τις νὰ ὑποθέσῃ, Πλάτ. Πολ. 361A.

ἡγητήρ, Δωρ. **ἀγ-**, **ῆρος**, ὁ, = **ἡγητής**, ὁδηγός, Σοφ. Ο. Κ. 1521, Ὀπ. Ἀλ. 5. 70· σοφίης ἐὸν ἡγητῆρα, τὸν εἰς φιλοσοφίαν ὁδηγόν, διδάσκαλον αὐτοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 911. 2) = **ἡγήτωρ**, ἀρχηγός, Πίνδ. Π. 1. 133.

ἡγητηρία (ἐνν. παλάθη), ἡ, παλάθη ξηρῶν σύκων φερομένη ἐν πομπῇ κατὰ τὰ Ἀττικὰ Πλυντήρια εἰς ἀνάμνησιν τῆς εὑρέσεως τῆς τροφῆς ταύτης, ἥτις ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὸν πολιτισμόν, Ἀθήν. 74D, Ἡσύχ., Φώτ.· ὡσαύτως **ἡγητορία**, Ε. Μ. 418. 49· γραφόμενον **ἡγήτρια** ὑπὸ τοῦ Εὐστ. 1399. 29.

ἡγητής, οῦ, ὁ, = **ἡγητήρ**, ὁδηγός, νόσφιν ἡγητῶν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 239. 2) εἶδος ἰχθύος, Ὀππ. Ἀλ. 5. 70.

ἡγήτωρ, **ορος**, ὁ, ἀρχηγός, ἄρχων, διοικητής, Τρώων, φυλάκων Ἰλ. Γ. 153, Κ. 181· ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, ἀρχηγοὶ ἐν πολέμῳ καὶ πρῶτοι ἐν βουλῇ, Β. 79, κτλ.· ἡγ. ὀνείρων, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 14.

ἡγιασμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἁγιάζω**, κατὰ τρόπον ἅγιον, Ἰω. Χρυσ.

ἡγιμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἄγω**, «πεπαιδευμένως· καὶ ἀγωγὴ ἡ παίδευσις» Σουΐδ.

ἡγνευμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἁγνεύω**, ἁγνῶς, καθαρῶς, Πολυδ. Α', 32.

ἠγορόωντο, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἐκτεταμ. τύπος ἀντὶ τοῦ **ἠγορῶντο**, Ὅμηρ.

ἡγούμενος, ὁ, ἀρχηγὸς μοναστηρίου, συχνὸν ἐν μεταγεν. Ἐπιγραφ., ὡς Συλλ. Ἐπιγρ. 8634, 8724, κ. ἀλλ.·— **ἡγουμενία**, ἡ, τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ, αὐτόθι 8724.—**ἡγουμενικός**, ἡ, όν, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 256 (Λεξ. Κουμ.).

ἦγουν, σύνδεσμ. (ἤ γε οὖν) = δηλαδή, ἢ μᾶλλον .. , χρησιμεύων ὅπως ὁρίσῃ λέξιν τινὰ ὀρθότερον, κακὰ πάντα, ἦγουν τήν τε ἀπεψίην καὶ .., Ἱπ. 404. 46· διὰ ξηρότητα, ἦγουν χαυνότητα, τῆς γῆς Ξεν. Οἰκ. 19, 11.

ἤγχουσα ἀντὶ **ἡ ἄγχουσα**, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 929.

ἠγώ, κρᾶσις ἀντὶ **ἡ ἐγώ**.

ἠγῶν = **αἰγῶν**, **ἤγυς** = **αἰξί**, ἐξ ὀνομαστ. **ἦξ**, Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ., Συλλ. Ἐπιγρ. 1569.

ἡδανός, ἡ, όν, = **ἡδύς**. πλασθὲν ὑπὸ τῶν γραμμ. πρὸς ἐξήγησιν τοῦ τύπου ἑδανός.

ἠδέ, καί, κυρίως ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ **ἠμέν**· ἠμὲν .. , ἠδὲ .., καὶ .. , καὶ .. , ἴδε ἐν λ. **ἠμέν**·— ἀλλά, **II.** συχνάκις παρ' Ὁμ. ἄνευ τοῦ ἠμέν, ἀκριβῶς ὅμοιον τῷ **καί**, ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες Ἰλ. Β. 79, πρβλ. Α. 41, 96, 251, κλ.·— ἐνίοτε ἔχον πρὸ ἑαυτοῦ τὸ **τε**· σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας Ι. 99· Ἕκτορ τ' ἠδ' ἄλλοι Μ. 61· Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη Α. 400· μεταξὺ τῶν τε καὶ ἠδὲ δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ καὶ λέξις τις, αὐτός τ' ἀναχάζομαι ἠδὲ .., Ε. 822, πρβλ. Πινδ. Ο. 13. 62· καί, μὲν .. , ἠδὲ .. , Ὀδ. Α. 239, Μ. 380, κτλ.· μέν τε .. , ἠδὲ .. , Ὀρφ. Ὕμν. 13. 8·— ἐνίοτε δὲ τίθεται καὶ μεταξὺ τῶν ἠδὲ .. , ἠδὲ .. , παῖδων ἠδ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἠδὲ τοκήων Ἰλ. Ο. 663·— ἀλλὰ τὸ ἠδὲ καὶ ὁμοῦ συνημμένον σημαίνει· καὶ ὡσαύτως, Ἰλ. Α. 334, Ὀδ. Β. 209· ἠδέ κε καί, καὶ δυνατὸν ὡσαύτως, Ὀδ. Δ. 240· ἠδ' αὖτε Ἰλ. Η 302· ἠδ' ἔτι καί, ἔτι ἀκόμη, Α. 455, Β. 118· ἠδέ τε Ἀνθ. Π. 9. 788·— σπανιώτατον ἐν τῇ ἀρχῇ προτάσεως, ἠδὲ καὶ οἵδε Ὀδ. Δ. 235.— Οἱ Τραγικοὶ μεταχειρίζον-

ται τὸ ἡδὲ ἐν ἀναπαιστικοῖς καὶ λυρικοῖς χωρίοις. Αἰσχύλ. Πέρσ. 16, 21, 22, 26, κτλ.· καὶ (σπανιώτερον) ἐν ἰαμβικοῖς, ὡς Αἰσχύλ. Χο. 1025, Εὐμ. 414, Σοφ. Ἀποσπ. 345, 493, Εὐρ. Ἐκ. 323, Ἡρ. Μαιν. 30· ἁπαντᾷ δὶς ἔτι καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς, Εὔπολ. Αἶξ. 1, Ἄλεξ. Λευκ. 1· ἀλλ' οὐδέποτε παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ. πεζογράφων.—Ηρβλ. τὸ Ἐπ. ἰδέ.

ἥδεα, ἥδειν, ἴδε ἐν λ. ***εἴδω.**

ἥδεκα, πρκμ. τοῦ **ἔδω,** τρώγω, μόνον παρὰ Γραμμ.

ἡδελφισμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., κυρίως = μὲ ἀδελφικὴν ὁμοιότητα· μεταφ. = ὁμοίως, ἰμείρεται ἡδ. ὡς ἐν γαστρὶ ἔχουσα Ἱππ. 591.17.

ἡδέως, ἐπίρρ. τοῦ **ἡδύς,** ὃ ἴδε ΙΙΙ.

ἥδη, ἐπίρρ. ἔχον σχέσιν πρὸς τὸ **νῦν,** οἷαν τὸ Λατ. jam πρὸς τὸ nunc·— τὸ μὲν νῦν, nunc, ἀναφέρεται εἰς τὴν παροῦσαν στιγμήν· τὸ δὲ ἤδη, jam, ἢ εἰς τὸ ἀμέσως παρελθόν, ἕως τώρα, πλέον, τώρα πλέον, πρὸ τούτου, πρότερον, ἢ εἰς τὸ ἀμέσως μέλλον, τώρα, ἀμέσως, ἐν τῷ ἅμα, παρευθύς (ἴδε Ἀριστ. Φυσ. 4. 13, 5)·— ἀπὸ τοῦ Ὅμ. καὶ ἐφεξῆς κοινότατον, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς πρώτης σημασίας: **1)** ἐπὶ τοῦ ἀμέσως παρελθόντος, νὺξ ἤδη τελέθει, εἶναι πλέον νύξ, Ἰλ. Η. 282, 293· συχνάκις μετ' ἀριθμ., ἤδη γὰρ τρίτον ἐστὶν ἔτος Ὀδ. Β. 89· ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον Σοφ. Φ. 312· ἦν δ' ἤμιαρ ἤδη δεύτερον αὐτόθι 354· τελοῦντες ἕκτον ἑβδομόν τ' ἤδη ὁρόμον ὁ αὐτ. Ἡλ. 726· ἤδη γὰρ πολὺς ἐκτέταται χρόνος ὁ αὐτ. Αἴ.1402· σχεδὸν γάρ τι ἤδη Θουκ.7. 33· τρίτην ἤδη ἡμέραν Πλάτ. Πρωτ. 309D. **6)** ἐνίοτε ἐπὶ τοπικῆς σχέσεως, ἀπὸ ταύτης ἤδη Αἴγυπτος, ἀμέσως μετὰ τοῦτο εἶνε Αἴγ., Ἡρόδ. 3. 5, πρβλ. 2. 15., 4. 99, Εὐρ. Ἱππ. 1200· Φωκεῦσιν ἤδη ὅμορος ἡ Βοιωτία ἐστὶν Θουκ. 3. 95.

2) ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, φρονέω δὲ διακρινθήμιεναι ἤδη Ἀργείους καὶ Τρῶας Ἰλ. Γ. 98, πρβλ. Η. 402, Πλάτ. Γοργ. 486Ε· λέξον νῦν με τάχιστα, ὄφρα κεν ἤδη .. ταρπώμεθα Ἰλ. Ω. 635, πρβλ. Ὀδ. Δ. 294· ἤδη νῦν .. μεγάλ' εὔχεο Ἰλ. Π. 844· στείχοις ἂν ἤδη Σοφ. Τρ. 624· ἤδη .. στέλλεσθε ; ὁ αὐτ. Φ. 466· μετὰ τοῦτ' ἤδη Ἀριστοφ. Θεσμ. 655. **3)** ἐνίοτε κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ μέλλον ἢ τὸ παρελθόν, εὐθύς, τώρα, ἀμέσως, τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ Σοφ. Ο. Κ. 614· οἱ μὲν τάχ', οἱ δ' ἐσαῦθις, οἱ δ' ἤδη Εὐρ. Ἱκέτ. 551· οὐ τάχ', ἀλλ' ἤδη Ἀριστοφ. Βατρ. 527·— οὕτω τιθέμενον μεταξὺ τοῦ ἄρθρου καὶ τοῦ πτωτικοῦ δηλοῖ τὴν παρουσίαν πράγματός τινος, ἡ ἤδη χάρις, ἡ παροῦσα εὔνοια, Δημ. 664. 23· τὸ ἤδη κολάζειν Ξεν. Ἀν. 7. 7, 24. **4)** ἐν συλλογισμοῖς, ἤδη γὰρ ἂν προστίθεσθαι Πλάτ. Θεαιτ. 201Ε· τὰ ἐκ τούτων ἤδη συγκείμενα αὐτόθι 202 Β· ἐμέ τε καὶ σὲ καὶ τἄλλ' ἤδη αὐτόθι 159Β· πᾶς ἤδη ἄν εὕροι ὁ αὐτ. Πολιτ. 398C, κτλ. **5)** μετὰ τοῦ ὑπερθ., ὧν πάντων ἀνδρῶν ἤδη μάλιστα .. κτησάμενε, ἕως τώρα, μέχρι τοῦ νῦν, Ἡρόδ. 8.106· μέγιστος ἤδη διάπλους Θουκ. 6. 31· οὕτω μετὰ συγκρ., ἤδη .. λόγου μέζων Ἡρόδ. 2. 148. **ΙΙ.** συχνάκις συνάπτεται μετ' ἄλλων χρονικῶν μορίων, ἤδη νῦν, τώρα δά, Ὅμ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1578· ἢ νῦν ἤδη Σοφ. Ἀντ. 801· ἤδη ποτὲ Ἰλ. Α. 260· πότ' ἤδη Αἰσχύλ. Εὐμ. 50, Σοφ. Αἴ. 1142· ἤδη ποτὲ Ἀριστοφ. Νεφ. 346· πώποτε Εὔπολ. Πόλ. 9, Πλάτ. Πολ. 493D·— ἤδη πάλαι Σοφ. Ο. Κ. 510·— ἤδη τότε, Λατ. jam tum, tum demum, Πλάτ. Πολ. 417Β· τότ' ἤδη Αἰσχύλ. Πρ. 911·— ἐπεὶ ἤδη, Λατ. quum jam, Ὀδ. Δ. 260· εἰ ἤδη Ἰλ. Χ. 52·—τὸ τηνίκ' ἤδη Σοφ. Ο. Κ. 440· τὸ λοιπὸν ἤδη ὁ αὐτ. Φ. 454· ἄλλοτε ἤδη πολλάκις Πλάτ. Πολ. 507Α· ἤδη γε Δημ. 357.16.

ἤδη, ἤδης ἢ **ἤδησθα, ἤδη,** ἴδε ἐν λ. ***εἴδω.**

ἥδιστος, ἡδίων, ὑπερθ. καὶ συγκρ. τοῦ **ἡδύς.**

ἥδομαι, Δωρ. **ἄδομαι,** μέλλ. **ἡσθήσομαι,** Σοφ. Ο. Τ. 453, Εὐρ. Ἡλ. 415, Πλάτ., κλ.· ἀόρ. **ἥσθην** (ἴδε κατωτ.), μέσ. **ἡσάμην** Ὀδ. Ι. 353· ἀποθ., ἴδε ἐν τέλ. (Ἐκ τῆς √ΑΔ, ΣΓΑΔ, ἴδε ἐν λ. **ἀνδάνω.**) Εὐχαριστοῦμαι, εὐφραίνομαι, τέρπομαι, μόνον ἅπαξ παρ' Ὅμ., Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ., συχν. παρ' Ἡροδ. καὶ τοῖς Ἀττ. — Συντάσσεται: **1)** μετὰ μετοχ., ἥσατο πίνων Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ.· παρὰ τοῖς μετέπειτα, ἥσθη ἀκούσας, μετὰ χαρᾶς ἤκουσε, Ἡρόδ. 3. 34· ἥδοι' ἄν .. ἰδοῦσα Αἰσχύλ. Πρ. 758, πρβλ. Σοφ. Φ. 882· δρῶντες ἄν ἡδώμεθα (ἐνν. δρῶντες) ὁ αὐτ. Αἴ.1085· οἷ' ἄν .. ἡσθείη λαβών ὁ αὐτ. Ἡλ. 1325· ἥδ. θωπευομένους Ἀριστοφ. Ἀχ. 635, κλ. **2)** μετὰ δοτ., ἥδομαί τινι, εὐφραίνομαι εἴς τι ἢ διά τι, Ἡρόδ. 1. 69, κ. ἀλλ., Θουκ. 1. 121, Ἀριστοφ. Ἱππ. 623, κτλ.· — σπανίως μετὰ γενικῆς, πώματος ἥσθη, ἀπέλαυσε πώματος ἡδόμενος, μὲ εὐχαρίστησιν ἔπιε, Σοφ. Φ. 715· ἐν Ο. Τ. 936, τὸ δ' ἔπος οὐξερῶ τάχ' ἄν ἥδοιο, ἡ αἰτιατικὴ ὀφείλεται εἰς ἔλξιν. **3)** ἐνίοτε μετ' αἰτιατικῆς καὶ μετοχῆς, ἥσθην πατέρα τὸν ἀμὸν εὐλογοῦντά σε, μετὰ χαρᾶς σε ἤκουσα νὰ ἐπαινῇς τὸν .., Σοφ. Φ. 1314· ἥδεται δόμους πληρουμένους Εὐρ. Ἀποσπ. 330. **4)** μετ' οὐδ. ἐπιθ., ἕτερον ἥσθην Ἀριστοφ. Ἀχ. 13· τοῦθ' ἥδεται ὁ αὐτ. Βατρ. 748 (κατὰ τὸ Ραβ. χειρόγρ.)· ἥσθην βαιὰ ὁ αὐτ. Ἀχ. 2· βραχέα ἡσθεῖσα Θουκ. 3. 40·— μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἥδεσθαι ἡδονὴν Πλάτ. Φιλήβ. 63Α, κλ. **5)** ἀκολουθούσης προθέσεως, ἥδεσθαι ἐπί τινι Ξεν. Κύρ. 8. 4, 12, Πλάτ. Φιλήβ. 48Β, κτλ.· ὑπέρ τινος Λυσ. 193. 10· πρὸς ὀλίγον Ἀρρ. Ἐπικτ. 4. 9, 4. **6)** μετὰ τοῦ ὅτι, ἥδομαι ὅτι .., Ἀριστοφ. Νεφ. 773. **7)** ἡ μετοχ. εἶνε ἐν χρήσει ὡς ἐπίθ., χαίρων, πλήρης χαρᾶς, φαιδρός, εὐχαριστημένος, ἡδομένᾳ ψυχᾷ, φωνᾷ Εὐρ. Ἀποσπ. 754, Ἀριστοφ. Ὄρν. 236· συχνάκις ὡς τὸ βουλομένῳ, ἀσμένῳ, ἐν τῇ φράσει ἡδομένῳ ἐστὶ ἢ γίγνεταί μοί τι, μὲ εὐχαριστεῖ τι, προξενεῖ μοι ἡδονήν, Ἡρόδ. 8. 10., 9. 46· ἐὰν ὑμῖν ἡδομένοις ἢ Ἀντιφῶν 142. 14, πρβλ. Πλάτ. Φαίδ. 78Β, Λάχ. 187C. **ΙΙ.** τὸ ἐνεργ. **ἥδω,** εὐχαριστῶ, εὐαρεστῶ, εὐφραίνω, ἁπαντᾷ μετ' αἰτ. προσ. ἐν τῷ παρατ. **ἤδε,** Ἀνακρ. 145· ἀλλαχοῦ παρὰ μεταγεν. **ἥδει.** Μουσών. παρὰ Στοβ. 167. 22· **ἡδόμεν** Μένανδ. Μονοστ. 38· μέλλ. **ἥσω** Συνέσ. Ἐπιστ. 154· ἀόρ. **ἧσα** Ἐφιππ. Ἐμπολ. 1. 5, Αἰλ. π. Ζ. 10. 48· τὰ ἥδοντα, χαραί, τέρψεις, Πλάτ. Ἀξ. 366Δ· ἀνθ' οὗ ὁ Πλούτ. ἔχει τὸ ἡδόμενον, 2. 1025D, 1101E.

ἡδομένως, ἐπίρρ. τοῦ προηγ., ἀσμένως, μετὰ χαρᾶς, εὐχαρίστως, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 9.

ἡδονή, Δωρ. **ἀδονά,** ἡ, ἐν τοῖς τῶν Τραγ. χορικ., **ἡδονά,** ἡ, (ἥδομαι)·— εὐφροσύνη, εὐχαρίστησις, τέρψις, χαρά, ἡδυπάθεια, Λατ. voluptas, πρῶτον παρὰ Σιμων. 117 καὶ Ἡροδ.· κυρίως ἐπὶ σαρκικῶν ἀπολαύσεων, αἱ τοῦ σώματος ἢ περὶ τὸ σῶμα ἡδοναί, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 22., 6. 1, 4· αἱ κατὰ τὸ σῶμα ἡδ. Πλάτ. Πολιτ. 328D· αἱ σωματικαὶ ἡδ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 8, 4· αἱ περὶ πότους καὶ ἐδωδὰς ἡδ. Πλάτ. Πολ. 389Ε· ἀλλ' ὡς αὐτως, ἀκοῆς ἡδ., τέρψις τῶν ὤτων, Θουκ. 3. 38· ἡ ἀπὸ τοῦ εἰδέναι ἡδ. Πλάτ. Πολ. 582Β· καὶ ἐπὶ χαιρεκάκου εὐχαριστήσεως, ἡ ἐπὶ κακοῖς, ἐπὶ λοιδορίαις ἡδ. ὁ αὐτ. Φιλήβ. 50Α, Δημ. 273. 24·—ἡδονῇ ἡσσᾶσθαι, χαρίζεσθαι, ὑποχωρεῖν εἰς ἡδονήν. Θουκ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλάτ., κτλ.· κότερα ἀληθείᾳ χρήσωμαι ἢ ἡδονῇ; νὰ εἴπω τὴν ἀλήθειαν ἢ νὰ ὁμιλήσω πρὸς εὐχαριστησίν σου; Ἡρόδ. 7.101· ἡδ. ἐστί μοι, μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. 7. 160· ἡδ. εἰσέρχεταί τινι εἰ .. ὁ αὐτ. 1. 24· ἡδονὴν φέρει Φερεκρ. Χειρ. 1. 2, Ἄλεξ. Ἀδήλ. 7·— συχνάκις μετὰ προσώπων ἐν ἐπιρρ. σημασίᾳ, πρὸς ἢ καθ' ἡδονήν λέγω, ὡς τὸ πρὸς χάριν, ὁμιλῶ οὕτως ὥστε νὰ τέρψω, νὰ εὐχαριστήσω, Ἡρόδ. 3.126, Σοφ. Ἠλ. 921, Θουκ. 2. 65· καθ' ἡδονὴν κλύειν, ἀκούειν Σοφ. Τρ. 197, Δημ. 98. 13· καθ' ἡδονὴν ἐστί μοι, μετ' ἀπαρ., Αἰσχύλ. Πρ. 261· πρὸς ἡδ. ἐστί μοι αὐτόθι 494· καθ' ἡδ. τι ὁρᾶν, ποιεῖν, Λατ. indulgere genio, Θουκ. 2. 37· καθ' ἡδονὰς τῷ δήμῳ τι ἐνδιδόναι αὐτόθι 65· ὃ μέν ἐστι πρὸς ἡδ., ὃ, τι εἶνε εὐάρεστον, Δημ. 226. 29, κτλ.· (ἀλλὰ πρὸς τὴν ἡδ. ἐν συγκρίσει πρὸς .. , Σοφ. Ἀντ. 1171)·— ἐν ἡδονῇ ἐστί μοι, μοὶ εἶνε εὐάρεστον, Ἡρόδ. 4. 139, Θουκ., κτλ.· ἐπιμ. ἀπαρεμφ., Ἡρόδ. 7. 15·— ἐν ἡδονῇ ἔχω τι, εὑρίσκω εὐχαρίστησιν ἔν τινι, Θουκ. 3. 9· ἀλλά, ἐν ἡδονῇ ἄρχοντες, ἀντίθ. **οἱ λυπηροί,** ὁ αὐτ. 1. 99·— μεθ' ἡδονῆς ὁ αὐτ. 4. 19·— ὑφ' ἡδονῆς Σοφ. Ἀντ. 648, κτλ.· ὑπὸ τῆς ἡδ. Ἄλεξ. Ἀσκλ. 1, Κρατ. 1. 23· ὡσαύτως ὡς δοτ. τρόπου, ἡδονῇ, μετ' εὐχαριστήσεως, Ἡρόδ. 2. 137, Σοφ. Ο. Τ. 1339. **2)** πρᾶγμα ἐν ᾧ εὑρίσκει τις εὐχαριστησιν, τέρψις, ἀπόλαυσις, ὁ αὐτ. Ἠλ. 873, Ἀριστοφ. Νεφ. 1072. **3)** ἐν τῷ πληθ., ἐπιθυμίαι πρὸς ἡδονάς, ἡδονικαὶ ἐπιθυμίαι, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 23, Ἐπιστ. π. Τίτ. γ', 3 κ. ἀλλ. **ΙΙ.** παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἴωσι φιλοσόφοις ἡ λέξις κεῖται ἐπὶ τῆς ποιότητος σώματός τινος, τῆς γεύσεως, ὁσμῆς, τοῦ εὐχύμου αὐτοῦ, καθ' ὅσον συνήθως συνάπτεται μετὰ τοῦ χροΐη (χρῶμα), ἴδε Panzerbieter Διογ. Ἀπολλ. σ. 64, Schaubach Ἀναξαγ. σ. 86· πρβλ. Ἀριστ. Ζ. Μ. 2. 17. 6, Σώπατρ. παρ' Ἀθην. 649Α, πρβλ. 369Ε, Μνησθ. αὐτόθι 357F, ἔνθα ὁ Casaub. (ἄνευ ἀνάγκης) ἐξέλαβεν αὐτὸ ὡς = **ἥδος** ΙΙ.

ἡδονικός, ἡ, όν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς ἡδονήν, εὐφρόσυνος, τερπνός, εὐάρεστος, Χρύσιππ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 647D· βίος ἡδ. Ἀριστ. παρὰ Διογ. Λ. 5. 31·— οἱ τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς ὀπαδοί, οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἀριστίππου ἐκαλοῦντο **οἱ ἡδονικοί,** καὶ ἡ αἵρεσις ἢ φιλοσοφία αὐτῶν **ἡδονική,** διότι ἐδόξαζον τὴν ἡδονὴν ὡς τὸ ἄκρον ἀγαθὸν τοῦ ἀνθρώπου, Κέφης Πίν. 13, Ἀθήν. 588Α.

ἡδονο-πλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, κατειλημμένος ἢ μεθυσμένος ὑφ' ἡδονῆς, φύσις, Τίμων παρὰ Πλουτ. 2. 446C.

ἧδος, εος, τό, (ἴδε ἐν λ. **ἀνδάνω**) ἡδονή, εὐφροσύνη, τέρψις, ἀπόλαυσις, οὐδέ τι δαιτὸς ἐσθλῆς ἔσσεται ἧδος Ἰλ. Α. 576, Ὀδ. Σ. 404· ἀλλὰ μίνυνθα ἡμέων ἔσσεται ἧδος Ἰλ. Λ. 318· ἀλλά τί μοι τῶν ἧδος ; ποιαν εὐχαριστησιν ἔχω ἐξ αὐτῶν ; Σ. 80· αὐτάρ ἐμοί τί τόδ' ἧδος ; Ὀδ. Ω. 95.—Ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ἁπλῶς Ἐπικόν, καὶ μόνον κατ' ὀνομ. ἑνικ. **ΙΙ.** = **ὄξος** (γλυκάδι) χρησιμεῦον ὡς ἧδυσμα ἢ καρύκευμα, τοῦτο μόνον Ἀττικοὶ τῶν ἡδυσμάτων ἧδος καλοῦσι Ἀθήν. 67C, ἔνθα ἴδε Casaub.· ἐπανορθωθὲν ὑπὸ τοῦ Meineke ἀντὶ τοῦ εἶδος ἐν Ἀντιφ. Κωρ. 2. 4.—Δωρ. τύπος **ἄδος** (ἐν ἀμφοτέραις ταῖς σημασίαις), Ἐτυμ. Μ. 18.12, Ἡσύχ.

ἢ δ' ὅς, ἀντὶ **ἔφη ἐκεῖνος,** ἴδε **ἠμί.**

ἡδοσύνη, ἡ, = **ἡδονή,** Δωρ. **ἀδ-** παρ' Ἡσυχ.· πρβλ. **πημονή, πημοσύνη.**

ἡδύ-βιος, ον, ὁ ἡδύνων, γλυκαίνων τὸν βίον, **τά ἡδ.**, ὄνομα πλακούντων τινῶν, Χρύσιππ. Τυαν. ('Αθην. 647C). **II.** ζῶν ἡδέως, Πρόκλ. Ιτολ. σ. 230.

ἡδυ-βόης, Δωρ. **-βόας**, ου, ὁ, ἡδέως ἠχῶν, γλυκύφθογγος, ἡδυβόα .. αὐλῶν πνεύματι Εὐρ. Βάκχ. 127· ἡδ. κόσσυφος 'Ανθ. Π. 9. 396· δόναξ ὁ αὐτ. Πλαν. 231.

ἡδυβόλος, ον, ἡδέα βέλη ῥίπτων, Ἰω. Γαζαῖος Κοσμ. Πίνακ. 2, 129.

ἡδύ-βορος, ον, γλυκὺς εἰς τὴν γεῦσιν, ἄρτος Γρηγ. Ναζ. 2, 105.

ἡδυβοτρία, ἡ, ἡ τῶν σταφυλῶν γλυκύτης, Ψελλὸς Ἄσμ. Ἀσμ. 1, 14.

ἡδύ-γαιος, ον, ἔχων καλὴν γῆν (χῶμα) ἢ ἐκ καλῆς γῆς, ἡδύγαιον = σικυός, Ἡρακλ. παρ' 'Αθην. 74B.

ἡδύ-γαμος, ον, ἡδύνων τὸν γάμον, ποιῶν αὐτὸν εὐάρεστον, κέρδος 'Ανθ. Π. 5. 243.

ἡδύ-γελως, ων, γεν. **ω**, ἡδέως γελῶν, Πάν, Ὕμν. Ὀμ. 18, 37, λάγυνος 'Ανθ. Π. 5. 135.

ἡδύ-γλωσσος, ον, ἡδεῖαν γλῶσσαν ἔχων, ἡδέως ὁμιλῶν, βοὰ κάρυκος Πίνδ. Ο. 13. 142· — **ἡδυγλωσσία**, ἡ, γλυκύτης γλώσσης, ὁμιλίας.

ἡδυ-γνώμων, ον, γεν. **ονος**, (γνώμη) ἔχων τερπνὴν γνώμην, διάνοιαν, πυκινά φρεσὶ μήδεα εἰδώς, ἀντίθετον **ἡδυσώματος**, ἐπίθ. τοῦ Γανυμήδους, Ξεν. Συμπ. 8, 30.

ἡδύ-δειπνος, ον, δειπνῶν ἡδονικῶς, πολυδαπάνως, Bon-souper, ὄνομα παρασίτου, 'Αλκίφρ. 3. 68.

ἡδυ-επής, Δωρ. **ἁδυ-**, **ές**, ἡδέως ὁμιλῶν, Ἰλ. Α. 248, Πίνδ. Ν. 7. 31, 'Ανθ. Π. 9. 525, κτλ.· ἡδέως ἠχῶν, λύρα Πίνδ. Ο. 10 (11). 114· ὕμνος ὁ αὐτ. Ν. 1. 4· κλητ. ὦ Διὸς ἀδυεπὲς φάτι Σοφ. Ο. Τ. 151· — ποιητ. θηλ. πληθ., ἡδυέπειαι Μοῦσαι 'Ολυμπιάδες Ἡσ. Θ. 965, 1020.

ἡδύ-θεος, ἡ, ἐπίθ. τῆς Παρθένου Μαρίας, = γλυκεῖα τὴν ὄψιν, Ὕμν. Ἀνωνύμου ς. 8.

ἡδύ-θροος, ον, συνηρ. **-θρους**, ουν, ἔχουσα ἡδεῖαν φωνήν, Μοῦσα, Εὐρ. Ἡλ. 703· Διόνυσος, 'Ανθ. Π. 9. 524.

ἡδύ-καρπος, ον, φέρων γλυκεῖς καρπούς, δένδρον Θεόφρ. Ι. Φ. 4. 4, 5.

ἡδύ-κοκκος, ον, ἔχων ἡδεῖς κόκκους, ῥοιά, Μ. Φιλῆς 5. 596.

ἡδύκομος, ον, ἡδεῖαν ὀσμὴν ἐκ τῶν φύλλων ἐκπέμπων, Ἰω. Γαζαῖος Κοσμ. Πίνακ. 2, 13.

ἡδύ-κρεως, ων, γεν. **ω**, ἔχων γλυκὺ κρέας, γίνεται δὲ πίων καὶ ἡδύκρεως (ὁ κόκκυξ) .. Ἱεράκων οἱ νεοττοὶ ἡδύκρεω σφόδρα καὶ πίονες 'Αριστ. Ι. Ζ. 6. 7, 5, κ. ἀλλ. — Συγκρ. **-κρεώτερος**, ἡδυκρεώτερα καὶ θερμότερα πάντα τὰ λευκά, ὡς εἰπεῖν, εἶσι ὁ αὐτ. Γεν. Ζ. 5. 6, 7.

ἡδύ-κωμος, ὁ, ἡδὺς κῶμος, 'Αθήν. 618C, Πολυδ. Δ', 100.

ἡδύ-λαλος, ον, = **ἡδυλόγος**, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 1029a (προσθ.).

ἡδύ-ληπτος, ον, ἡδέως λαμβανόμενος, Παῦλ. Σιλ. Θερμ. Πυθ. 82.

ἡδῠλίζω, (ἡδύλος) = **ἡδυλογέω**, Λατ. adulari, Μένανδ. Ἀλ. 16.

ἡδῠλισμός, ὁ, ἡδυλογία, κολακεία, Εὐστ. 1417. 21, Φώτ.

ἡδυλογέω, λέγω λόγους γλυκεῖς καὶ ἀρέσκοντας, τινι Φρύν. Κωμ. Ἐφιάλτ. 1. 4· — **ἡδυλογεῖν**, τὸ φιλικῶς καὶ ἡδέως πρὸς ἀλλήλους διαλέγεσθαι, Β. Α. 41, 26.

ἡδυλογία, ἡ, τὸ ὁμιλεῖν ἡδέως, 'Αθήν. 164E.

ἡδυ-λόγος, Δωρ. **ἁδυλ-**, ον, ἡδυεπής, ἡδέως ὁμιλῶν, σοφία Κρατῖν. Χειρ. 1· λύραι μολπαί τε Πίνδ. Ο. 6. 162· χάρις 'Ανθ. Π. 5. 137· γλῶσσα αὐτόθι 7. 159. **2)** ἐπὶ προσώπων, κολακευτικός, θωπευτικός, Εὐρ. Ἐκ. 134· ὡς οὐσιαστ., ἀστεῖος, ἀστειολόγος, 'Αθήν. 165B.

ἡδύλος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ἡδύς**, ὡς **μικκύλος** τοῦ **μικρός**· ὡς κύριον ὄνομα ἐν τῇ 'Ανθ.

ἡδυ-λύρης [ῠ], ου, ὁ, ἡδέως ᾄδων πρὸς τὴν λύραν, Πίνδαρος 'Ανθ. Π. 11. 370.

ἡδῠ-μᾰνής, ές, πλήρης ἡδείας μανίας, σπινθὴρ (Ἔρωτος) Νόνν. Δ. 7. 269.

ἡδυ-μελής, Δωρ. **ἁδυμ-**, ές, ἡδέως ᾄδων, γλυκύφθογγος, 'Ανακρ. 67, Σαπφὼ 122, Πίνδ. Ν. 2. 40, Σοφ. 'Αποσπ. 228, κτλ., 'Αριστοφ. Ὄρν. 659· — ποιητ. θηλ. **ἡδυμέλεια** σύριγξ, Νόνν. Δ. 29. 287.

ἡδυ-μελί-φθογγος, ον, ἔχων φωνὴν γλυκεῖαν ὡς τὸ μέλι, Σιμωνίδης, 'Ανθ. Π. 9. 571.

ἡδυ-μῑγής, ές, ἡδέως μεμιγμένος, χόνδρος 'Ανθ. Π. 7. 736.

ἡδῠμος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἡδύς**, γλυκύς, εὐχάριστος, ἐπίθ. τοῦ ὕπνου (πρβλ. **νήδυμος**), Ὕμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 241, 449, 'Αντίμ. καὶ Σιμων. παρ' Εὐστ. 163. 28, Ἐπίχ. ἐν τῷ Ε. Μ. 420. 47· ἀνώμαλον συγκρ. **ἡδυμέστερος**, ὑπερθ. **-έστατος**, 'Αλκμὰν αὐτόθι.

ἡδυντέον, ρήμ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἡδύνῃ, νὰ γλυκάνῃ, Ἄλεξ. Πονηρ 1.4

ἡδυντήρ, **ῆρος**, ὁ, ὁ ποιῶν τι ἡδύ, νόστιμον, ἄλες 'Ερατοσθ. παρ' Ἡσυχ., Πολυδ. Ϛ', 71.

ἡδυντήριος, α, ον, γλυκαίνων, πραΰνων, χοαὶ Σχόλ. Εὐρ. Ἑκ. 535.

ἡδυντικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς ἡδυσιν, ποιῶν τι νόστιμον, 'Αριστ. Προβλ. 20. 6. **II.** ἡ **ἡδυντική** (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ καρυκεύειν, Πλάτ. Σοφ. 223A.

ἡδυντός, ή, όν, ἠρτυμένος, παρεσκευασμένος ἀρώμασι, πίσσα, στέαρ Ἱππ. 672. 12., 679. 21.

ἡδύνω, ἀόρ. **ἥδῡνα** Πλάτ. Θεαιτ. 175E, Δίφιλ. Γαμ. 1.—Παθ. ἀόρ. **ἡδύνθην** 'Αντιφ. Δυσπρ. 2· πρκμ. **ἥδυσμαι** Πλάτ. (ἴδε κατωτ.), ἀπαρ. **ἡδύνθαι** κατὰ τὸν Φώτ. (ἡδύς). Γλυκαίνω, ποιῶ τι ἡδύ, νόστιμον, μετ' αἰτ., κόκκυγας Ἐπίχ. 82. 7 Ahr.· ὄψον Πλάτ. Θεαιτ. 175E· τὸ κρόμμυον .. οὐ μόνον σῖτον, ἀλλὰ καὶ ποτὸν ἡδύνει Ξεν. Συμπ. 4, 8· ἔτι καὶ ἐπὶ ἅλατος (πρβλ. **ἡδονὴ** II), 'Αριστ. Μετεωρ. 2. 3, 38. **II.** μεταφ., ἡδ. θῶπας λόγους Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὁ ποιητὴς ἡδ. τὸ ἄτοπον 'Αριστ. Ποιητ. 24. 22· σκηνὴν δράμασι 'Ανθ. Π. παραρτ. 377. — Παθ., τὴν ἡδυσμένην μοῦσαν παραδέξει ἐν μέλεσιν Πλάτ. Πολιτ. 607A πρβλ. 'Αριστ. Ποιητ. 6, 3, Πολ. 8. 5, 25· τοὺς λόγους ἡδύνεσθαι ἂν τι ὑπὸ τῶν φθόγγων Ξεν. Συμπ. 6, 4. **2)** εὐαρεστῶ, θωπεύω, χαρίζομαι εἴς τινα, κόλαξ ἡδύνει τινὰ λόγῳ Δίφιλ. Γαμ. 1· ἡδ. τὴν ἀκοὴν Διον. 'Αλ. π. Συνθ. 14. — Παθ., Τίμων παρ' 'Αθην. 281E.

ἡδύ-οδμος, ον, Δωρ. **ἁδ-**, ον, = **ἡδύοσμος**, Ἱππ. 603. 32· ἔαρ Σιμων. 121.

ἡδυοινία, ἡ, ἡδύτης οἴνου, ἡδὺς οἶνος, εἰς ἡδυοινίαν δὲ πασῶν ἀδηρίτως καλλίων ἡ θηρικὴ (ἄμπελος) Γεωπ. 5. 2, 19.

ἡδύ-οινος, ον, παράγων ἡδὺν οἶνον, ἄμπελοι Ξεν. Ἀν. 6. 4, 6· ἡδυοινότερος καρπὸς Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 13, 1· — περιέχων ἡδὺν οἶνον, λεπαστὴ Ἀπολλοφ. Κρητ. 2· — **ἡδύοινοι**, οἱ, ἔμποροι ἡδέος οἴνου, Ξεν. Πόροις 5, 3.

ἡδυ-όνειρος, ον, προξενῶν εὐχάριστα ὄνειρα, ἀσταφίδες τε καὶ ἰσχάδες Ἑρμιππ. Φορμ. 1. 16.

ἡδύ-οσμος, ον, ἔχων ἡδεῖαν ὀσμήν, εὔοσμος, 'Αριστοφ. Ἀποσπ. 116· πρβλ. **ἡδύοδμος**. **II.** ὡς οὐσιαστ. **ἡδύοσμος**, ὁ, δυόσμος ἢ γυόσμος = καλαμίνθη, 'Αριστ. Φυτ. 1. 7, 1, Διοσκ. 3. 41, πρβλ. Στράβωνα 344· ὡσαύτως **ἡδύοσμον**, τό, Θεόφρ. Ι. Φ. 7. 7, 1. [Ὡς τρισύλλ., 'Ανθ. Π. 11. 413].

ἡδυ-όφθαλμος, ον, ἔχων ἡδεῖς ὀφθαλμούς, Ἡσύχ. ἐν λέξει **μελίγληνος**.

ἡδυπάθεια, ἡ, εὐάρεστος ζωή, ἀπόλαυσις, τρυφή, οἱ νομίζουσι τὸ μὲν πονεῖν ἀθλιώτατον, τὸ δ' ἀπόνως βιοτεύειν ἡδυπάθειαν Ξεν. Κύρ. 7. 5, 74.

ἡδυπάθεω, ζῶ τρυφηλῶς, ἀπολαύω τῶν ἡδονῶν τοῦ σώματος, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 1· ἡδ. ἀπό τινος ὁ αὐτ. Οἰκ. 5, 2.

ἡδυπάθημα, τό, ἀπόλαυσις, 'Ανθ. Π. 9. 496.

ἡδυ-παθής, ές, (παθεῖν) ζῶν ἡδονικῶς, φιλήδονος, 'Αντιφ. Δωδ. 1, 'Αθήν. 545A. — 'Επίρρ. **-θῶς**, Ἐκκλ.

ἡδύ-πνευστος, ον, = **ἡδύπνοος**, 'Ανθ. Π. 5. 118.

ἡδυπνοΐς, ΐδος, ἡ, εἶδος κιχορίου, Πλίν. 20. 31· οὕτω διορθωτέον παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ **ἡδυπνοΐδης**.

ἡδύ-πνοος, Δωρ. **ἁδύπν-**, ον, συνηρ. **-πνους**, ουν, ἡδέως πνέων, εὐάρεστος, αὔραι Εὐρ. Μηδ. 840· ἐπὶ μουσικοῦ ἤχου, Πίνδ. Ο. 13. 31, Ι. 2. 38· ἐπὶ εὐοιωνίστων ὀνείρων, Σοφ. Ἡλ. 480. **2)** εὔοσμος, λεπαστὴ Τηλεκλείδ. Πρυτ. 2· χῶρος 'Ανθ. Π. 9. 564· κρόκος Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 547. [Ἐν τοῖς δυσὶ τελευταίοις χωρίοις, ἡδύπνοον, ἡδυπνόου, πρέπει νὰ προφέρωνται ὡς τρισύλλ. **ἡδύπνουν, -πνου**].

ἡδυ-ποιέω, ποιῶ τι ἡδύ, γλυκύ, γλυκαίνω, τό τε κατεσκληκὸς καὶ ἀνδρῶδες τῆς ἀρετῆς ἡδυποιῆσαι τοῖς νηπιάζουσι Γρ. Νύσσ. 1, σ. 261.

ἡδύ-πολις, Δωρ. **ἁδ-**, ὁ, ἡ, ἀγαπητὸς εἰς τὸν λαόν, Σοφ. Ο. Τ. 510.

ἡδυ-πορφύρα [ῠ], ἡ, εἶδος πορφύρας, θαλασσίου κογχυλίου, 'Αριστ. Ἀποσπ. 287.

ἡδυ-πότης, ου, πίνων ἡδέως, φιλοπότης, Διόνυσος 'Ανθ. Π. 9. 524. 8, παραρτ. 34.

ἡδυποτίς, ή, ἔκπωμά τι, φιάλη, Κρατῖν. ('Αθήν. 469C), Ἐπιγέν. Ἡρωϊν. 2, Ἐπιγραφ. Dittenb. SIG. 588, 7, Ἡσύχ.· (κατ' ἄλλ. **ἡδυπότις**, ὡς θηλ. τοῦ **ἡδυπότης**)· — **ἡδυποτίδιον**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1570 6, 21.

ἡδύ-ποτος, ον, ἡδὺς εἰς πόσιν, γλυκύς, οἶνος 'Οδ. Β. 340, Γ. 391, κτλ.

ἡδυ-πρόσωπος, ον, ἔχων ἡδὺ πρόσωπον, γλυκεῖαν ὄψιν, Μάτρων παρ' 'Αθην. 136F.

ἡδύρραδδον = **κινάμωμον**, Ἡσύχ.

ἡδύς, **ἡδεῖα**, **ἡδύ**, ἀλλ' ἅπαξ παρ' Ὁμ., ἡδὺς ἀϋτμή (ὡς θηλ.) 'Οδ. Μ. 369· Δωρ. **ἁδύς**, ἀνώμαλ. αἰτιατ. **ἁδέα** ἀντὶ **ἡδύν** Θεόκρ. 20. 41, Μόσχ. 3. 83, ἀντὶ **ἡδεῖαν** Θεόκρ. 20. 8 (πρβλ. **θῆλυς**)· Ἰων. θηλ. **ἡδέᾱ**, Δωρ. **ἁδέα**· — συγκρ. **ἡδίων** [ῐ], ὑπερθ.

ἥδιστος Ὀδ. Ν. 80, καὶ Ἀττ.· παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως ὁμαλῶς: **ἡδύτερος**, Ψευδοφωκυλ.183, Ἀνθ. Π. 9. 247, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 2,1 (ἂν ὀρθὴ ἡ γραφή)· **ἡδύτατος** Ἀνθ. Π. 11. 298, Πλούτ. 2. 98Ε.

I. γλυκύς, εὐάρεστος εἰς τὴν γεῦσιν, δεῖπνον Ὀδ. Υ. 391· συχν. ἐπὶ οἴνου, Γ. 51, Ι. 197, κτλ.· εἰς τὴν ὀσμήν, ἀμβροσίην .. ἡδὺ μάλα πνείουσαν Δ. 446· ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὁδώδει Ι. 210· εἰς τὴν ἀκοήν, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδὴν Θ. 64· αὐδὴ Ἡσ. Θ. 40· ἀκολούθως ἐπὶ παντὸς εὐαρέστου αἰσθήματος, καταστάσεως, κτλ., οἷον ἐπὶ ὕπνου, ἡδὺς ὕπνος Ἰλ. Δ. 131, καὶ συχν. ἐν τῇ Ὀδ.· ἡδὺς κοῖτος Τ. 510· ἡδὺ μάλα κνώσσουσα Δ. 809· ἡδὺς μῦθος, ἀντίθ. τῷ **ἀλγεινός**, Σοφ. Ἀντ.12, πρβλ. 436 κέξ.·—μετ' ἀπαρ., ἡδὺς δρακεῖν Αἰσχύλ. Ἀγ. 602· ἡδὺς ἀκοῦσαι λόγος Πλάτ. Μένωνι 81D, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 503 (ἴδε **γλυκὺς** Ι. 2)·—**ἡδύ ἐστι** ἤ γίγνεται, εἰ .. τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο Ἰλ. Δ. 17, πρβλ. Η. 387· μετ' ἀπαρ., οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο ζωέμεν Ὀδ. Ω. 435· ἀδύ τι θαρσαλέαις τὸν μακρὸν τείνειν βίον ἐλπίσι Αἰσχύλ. Πρ. 536, κτλ.· οὕτω, οὔ μοι ἡδιόν ἐστι λέγειν (ὡς τὸ **οὐκ ἀμεινόν** ἐστι) προτιμῶ νὰ μή.., Ἡρόδ. 2. 46·—οὐδ. ὡς οὐσιαστ., τὸ δι' ἀκοῆς τε καὶ ὄψεως ἡδὺ Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 298Α· τὰ ἡδέα, ἡδοναί, τέρψεις, Θουκ. 5.105, Πλάτ. Γοργ. 495Α, κτλ.·—οὐδ. ὡς ἐπίρρ., ἡδέως, γλυκά, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν Ἰλ. Β. 270, κτλ.· ἀδὺ δὲ καὶ τὺ συρίσδες Θεόκρ.1. 3. **II.** μεθ' Ὅμ., ἐπὶ προσώπων, εὐάρεστος, εὐπρόσδεκτος, Σοφ. Ο. Τ. 82, Φ. 530, πρβλ. Ἡλ. 929·—εἰρωνικῶς: ἥδιστος .. δεσμώτης ἔσω θακεῖ ὁ αὐτ. Αἴ.105. **2)** εὐχαριστημένος, χαίρων, πλήρης χαρᾶς. ὁ αὐτ. Ο. Τ. 82· ἡδίους ἔσεσθε ἀκούσαντες Δημ. 641. 9· ἡδίους ταῖς ἐλπίσιν Πλούτ. Καμίλ. 32· ἡδίω τὴν γνώμην πρὸς τὸ μέλλον ποιεῖν ὁ αὐτ. Φαβ. 5· ἐπὶ προσφωνήσεων, ὦ ἥδιστε, τὸ τοῦ Ὁρατίου dulcissime verum, Πλάτ. Πολ. 348C, κτλ. **3)** ὡς τὸ **γλυκὺς** καὶ **εὐήθης**, ἀφελής, ἁπλοῦς, ὡς ἡδὺς εἶ ὁ αὐτ. Γοργ. 491D, Πολιτ. 337D, κ. ἀλλ. **III.** Ἐπίρρ. **ἡδέως**, εὐχαρίστως, μετ' εὐχαριστήσεως, ἡδέως ἀλγεινῶς θ' ἅμα Σοφ. Τρ. 436· ἡδ. εὕδειν αὐτόθι 175· ὁρᾶν τι ὁ αὐτ.Ἀντ. 70· ὁρᾶν τινα Εὐρ. Ι. Α. 1122· βίοτον ἄγειν ὁ αὐτ. Κύκλ. 453, πρβλ. Ἀριστοφ.Ἱππ. 440, Ξεν., κτλ.· ἡδέως ἂν ἐροίμην, εὐχαρίστως ἤθελον ἐρωτήσει, Δημ. 246.10·— ἡδ. ἔχω τι, εἶμαι εὐχαριστημένος, ἀρέσκομαι ἢ ἀρκοῦμαι εἴς τι, Εὐρ. Ἴωνι 647, 1602· ἡδ. ἔχω τινός Ἱππ.1089C, Μάχων παρ' Ἀθην. 577Ε· ἡδ. ἔχω πρός τινα ἢ τινί, εἶμαι καλὸς πρός τινα, ἔχω καλὰς διαθέσεις, Ἰσοκρ. 6Β, Δημ. 60 ἐν τέλ.· ἡδ. ἔχω, ἐπὶ πραγμάτων, εἶμαι εὐάρεστος, Εὐρ. Ι. Α. 483·—ἡδέως μοί ἐστι, μὲ εὐχαριστεῖ, Heind. Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 300C, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 436·— συγκρ. **ἡδίων Λυσ. 111. 41**, Φερεκρ. Κορ. 1, Πλάτ., κτλ.· — ὑπερθ. **ἥδιστα** μεντἂν ἤκουσα Πλάτ. Θεαιτ.183D, κτλ. **2)** παρ' Ὅμ. τὸ ἡδὺ εἶναι ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ., ἴδε ἄνωτ. (Συγγενὲς τῷ **ἧδος**, **ἥδομαι**· ἴδε ἐν λ. **ἀνδάνω**.) ['Εν Εὐρ. Ἱκέτ.1101, κατεῖχε χειρὶ· πατρὶ δ' οὐδὲν ἥδιον, καὶ Ἀλέξ. Ἀσωτ. 1. 6, γαστρὸς οὐδὲν ἥδιον.

ἡδύσαρον, τό, φυτόν τι, πελεκῖνος Διοσκ. 3.146.

ἥδυσμα, τό, (ἡδύνω) ἐν τῇ μαγειρικῇ, τὸ παρέχον ἡδύτητα, τὸ ποιοῦν τὸ φαγητὸν νόστιμον, «σάλτσα», Ἀριστοφ. Ἱππ.678. Σφῆξ.496, Πλάτ. Πολιτ. 332D, Ξεν. Ἀπομν. 3.14, 5, κτλ.· ἐπὶ ὄξους, Ἀθήν. 67C· ἐπὶ μυρωδικῶν, Πλούτ. 2. 995C·— μεταφ., οὐ .. ἡδύσματι, ἀλλ' ὡς ἐδέσματι χρῆσθαι τοῖς ἐπιθέτοις Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 3· ἡ μελοποιΐα μέγιστον τῶν ἡδ. ὁ αὐτ. Ποιητ. 6, 27· παιδιὰ τοῦ πόνου ἥδυσμα Πλούτ. Λυκ. 25· πρβλ. **ἡδύνω** ΙΙ. 1·— ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, μυρωδικόν, εὐῶδες ἔλαιον, Ἱππ. 670. 37.

ἡδυσμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἥδυσμα**, Τηλεκλ. Ἀμφ.1.11.

ἡδυσματο-θήκη, ἡ, θήκη, μυροθήκη, ἀρωματοθήκη, Πολυδ. Γ', 93.

ἡδυσματό-ληρος, **ον**, φλυαρίᾳ ἡδυσμένος, ἠρτυμένος, ὀψάρια Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 311C.

ἡδυσμός, ὁ, (ἡδύνω) ἥδυσμα, γλυκύτης, Ἑβδ. (Ἐξόδ. 30. 34).

ἡδυ-σώματος, **ον**, ἔχων ὡραῖον σῶμα, ἀντίθ. **ἡδυγνώμων**, Ξεν. Συμπ. 8, 30.

ἡδύτης, **ητος**, ὁ, (ἡδὺς) γλυκύτης, «νοστιμάδα», Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 222.

ἡδυ-τόκος, **ον**, παράγων ἡδέα, συκῆ, μέλισσα Νόνν. Δ. 3. 150. 41, 212.

ἡδυ-φᾰγέω, τρώγω λιχνεύματα, εἶμαι «λειξάρης», «λεχουδιάρης», Ἐκκλ.

ἡδυ-φαής, ές, ὁ ἔχων λάμψιν γλυκεῖαν, ἡδεῖαν καὶ καλὴν ἔχων τὴν λαμπηδόνα, ἠλέκτρος Διον. Π. 317, πλινθὶς Ἀνθ. Π. 6. 295, κτλ.

ἡδυ-φάρυγξ. **υγγος**, ὁ, ἡ, ἡδὺς εἰς τὸν φάρυγγα, θρυμματίδες Φιλόξ. παρ' Ἀθην.147Β.

ἡδύ-φθογγος, **ον**, γλυκύφθογγος, γλυκύφωνος, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἠχηταί**.—Ἐπίρρ. **ἡδυφθόγγως** Ἰσίδ. Θεσσαλ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. τ.139, σ. 145.

ἡδυ-φρᾰδής, ές, (φράζω) ἡδέως ὁμιλῶν, Νικήτ. Χρον. 4, 2.

ἡδύ-φρων, **ονος**, ὁ, ἡ, ἡδέα, καλὰ φρονῶν, διανοούμενος, εὔνους, Ἀπόλλων Ἀνθ. Π. 9. 525.

ἡδυφωνία, ἡ, ἡδύτης φωνῆς ἢ ἤχου, Βάβρ. 9. 3· σύριγγος Ἀλκίφρων 3. 12, κτλ.

ἡδύ-φωνος, **ον**, ἔχων ἡδεῖαν φωνήν, γλυκύφωνος, Σαπφὼ 66· ὄρτυξ Πρατίν. 4.

ἡδυ-χᾰρής, ές, λίαν περιχαρής, Ἀνθ. Π. 3.18.

ἡδύ-χροος, **ον**, συνηρ. **-χρους**, **ουν**, ἔχων γλυκὺ χρῶμα, μέτωπα Ἀνθ. Π. παραρτ. 287· ἡδύχρουν μύρον, εὔοσμον μύρον, Διοσκ. 1. 61· τὸ ἡδ. ἐν Ἀλεξ. Τραλλ., hedychrum ἐν Cic. Tusc. 3. 19. **II.** **ἡδύχρους** ἢ **ἡδύπνους**, ὁ, ἀμνὸς γαλαθηνός, σφαγεὶς πρὶν ἀπογαλακτισθῇ, agnus subrumus, «τὸ ἐν γάλακτι ὑπάρχον ἀρνίον καὶ μήπω γεγευμένον πόας, ὃ καὶ ἡδύπνουν λέγουσι» Φώτ., Ἡσύχ.

ἥδω, ἴδε **ἥδομαι** ΙΙ.

ἠέ, ποιητ. ἀντὶ **ἤ**.

ἠέ, ἐπιφώνημα, ἆ! Αἰσχύλ. Θήβ.966,978 (Δινδ. **ἐή**), Ἱκέτ.831.

ἦε, **ἦει**, ἴδε ἐν λ. **εἶμι** (ibo).

ἠείδην, **ἠείδης**, **ἠείδη**, ἴδε ἐν λ. **εἴδω**.

ἠέλιος, ὁ, Ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **ἥλιος**, ὃ ἴδε.

ἠελιῶτις, ἴδε ἐν λ. **ἡλιώτης**.

ἦεν, Ἐπ. γ' ἐν. παρατ. τοῦ **εἰμὶ** (sum).

ἠέπερ, Ἐπ. ἀντὶ **ἤπερ**, Ὅμ.

ἠέρα, Ἰων. καὶ Ἐπ. αἰτ. τοῦ **ἀήρ**.

ἠερέθομαι, Ἐπ. ἀντὶ **ἀείρομαι** (πρβλ. **ἠγερέθομαι**), παθ., ἀπαντᾷ μόνον ἐν τῷ γ' πληθ. ἐνεστ. καὶ παρατ. **ἠερέθονται**, **-οντο**. Κρέμαμαι, αἰωροῦμαι, μετεωρίζομαι ἐν τῷ ἀέρι, ἐπὶ τῶν κροσσῶν τῆς αἰγίδος, αἰγίδα .., τῆς ἑκατὸν θύσανοι .. ἠερέθοντο Ἰλ. Β. 448· ἐπὶ τῆς πτήσεως ἀκρίδων, Φ. 12· συχν. παρ' Ἀπολλ. Ροδ.·— μεταφ., ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται, αἱ φρένες τῶν νεωτέρων πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα, στρέφονται πρὸς πάντα ἄνεμον, εἶνε ἄστατοι, Ἰλ. Γ. 108.—Ὁ τύπος **ἀερέθομαι** μόνον παρὰ τοῖς Γραμμ.

ἠέρι, Ἰων. καὶ Ἐπ. δοτ. τοῦ **ἀήρ**, Ὅμ.

ἠέριος, **α**, **ον**, πρωϊνός, ἠερίη δ' ἀνέδη μέγαν οὐρανὸν Ἰλ. Α. 497 (Σχολ. ἐωθινή, ὀρθρινή)· πρβλ. Α. 557, Γ. 7 (Σχολ. ἑαριναί)· οὕτω καὶ ἐν Ὀδ. Ι. 52, ἔνθα τὸ ἠέριοι ἑρμηνεύεται ἐν στίχ. 56 διὰ τοῦ ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν, κτλ. **II.** παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ὁ ἐν τῷ ἀέρι, ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἀέρα, **ἐπὶ ὑψηλοῦ βράχου**, Σιμων ἐν Ἀνθ. Π. 7. 496· ἐπὶ μακρὰν κειμένης γῆς, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 580, πρβλ. Δ.1239· ἐπὶ πτηνῶν, Ὀππ. Κ. 1. 380, πρβλ. Ἀλ. 3. 203, Ἀνθ. Π. 6. 180, 181· καὶ συχνάκις παρὰ τῷ Νόνν., κτλ. **2)** ἐξ ἀέρος, ἀνεμιαῖος, ἀόρατος, Ἄρατ. 349. (Ὁ Βουττμ. Λεξιλ. παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **ἦρι** μετὰ τῆς σημασ. Ι, ἐκ τοῦ **ἀήρ** μετὰ τῆς σημασ. ΙΙ. Ὁ Voss μόνον ἐκ τοῦ **ἀήρ**, **οὗ ἡ κυρία** σημασία εἶνε (κατ' αὐτὸν) ἡ τῆς πρωϊνῆς ὁμίχλης).

ἠερο-δίνης [ῑ], **ες**, περιδινούμενος ἐν τῷ ἀέρι, **αἰετὸς** Ἀνθ. Π. 9. 223.

ἠερο-ειδής, ές, Ἰων. **καὶ** Ἐπ. ἀντὶ **ἀερ-**, ὅπερ σχεδὸν οὐδαμοῦ εὑρηται, ἔχων ὄψιν σκοτεινὴν **καὶ** συννεφώδη. Ὁμηρικὸν ἐπίθ. τῆς θαλάσσης (ἰδίως ἐν τῇ Ὀδ.), ἐπ' ἠεροειδέα πόντον Ὀδ. Β. 263, κτλ.· καθόλου. σκοτεινός, σπέος ἠεροειδὲς Μ. 80, Ν.103· πρὸς ἠεροειδέα πέτρην, περὶ τοῦ σπηλαίου **τῆς** Σκύλλης, Μ. 233·— ὡσαύτως, ὡς τὸ **ἠέριος**, μακρὰν ἐν **ἀποστάσει**, ἀσαφής, ὅσσον τ' ἠεροειδὲς ἄνηρ ἴδεν Ἰ. Ε. 770·— ὡσαύτως, ἠερ. νεφέλη Ἡσ. Θ. 757· πνοιαὶ Ὀρφ. Ὕμν. 37. 22.—Ἐπικὴ λέξις εὑρισκομένη **καὶ** παρ' Ἀριστ. Χρωμ. 10

ἠερόεις, **εσσα**, **εν**, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντὶ **ἀερ-**, ὅπερ σχεδὸν οὐδαμοῦ εὕρηται, συννεφώδης, σκοτεινός, Τάρταρος Ἰλ. Θ. 13, κτλ., Ἡσ. Θ.119· ζόφος Ἰλ. Ο. 191, κτλ.· ἠερόεντα κέλευθα, ἡ ζοφερὰ ὁδός, δηλ. ὁ θάνατος, Ὀδ. Υ. 64· παρὰ μεταγεν., ἠερ. ἴασπις Διον. Π. 724· μόλιβδος Μανέθων 6. 391· πελιδνός, ἐπὶ ἀσθενοῦς, Νίκ. Θ. 257.

ἠερόθεν, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **ἀερ-**, **ἐκ** τοῦ ἀέρος, **πίπτων** Ἀνθ. Ἑλλαν. 4.107.

ἠερο-μήκης, ες, Ἐπ. ἀντὶ **ἀερ-**, **ὑψηλὸς** μέχρι τοῦ οὐρανοῦ, Ὀρφ. Ἀργ. 922.

ἠερό-μικτος, **ον**, (μίγνυμι) μεμιγμένος **μετὰ τοῦ** ἀέρος, φωναί Ὀρφ. Ἀποσπ. 28.14.

ἠερό-μορφος, **ον**, (μορφὴ) ἔχων μορφὴν **ἀεροειδῆ**, αὖραι Ὀρφ. Ὕμν. 80.

ἠερό-πλαγκτος, **ον**, Ἐπ. ἀντὶ **ἀερ-**, πλανώμενος **ἐν τῷ μέσῳ** τοῦ ἀέρος, Ὀρφ. Ὕμν. 6. 8.

ἠέροπος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ **ἀέροψ**, Ἀντων. Λιβ. 18 **ἐν** τέλει.

ἠέρος, Ἰων. καὶ Ἐπ. γεν. τοῦ **ἀήρ**.

ἠερο-φαής, ές, λάμπων ἐν τῷ ἀέρι, **ἄστρον** = **ἥλιος**, Θεανὼ (παρὰ Πορφυρ. ἐν Β. Πυθαγ. 22).

ἠερο-φεγγής, ές, = τῷ προηγ., Ζεὺς Ὀρφ. Ὕμν. 19. 2.

ἠερο-φοίτης, **ου**, ὁ, = **ἠεροφοίτος**, Ἴων 10 (Bgk.), Ὀρφ. Λιθ. 45, Νόνν.

ἠεροφοῖτις, **ιδος**, ἡ, **(φοιτάω)** ἡ διερχομένη **διὰ** τοῦ σκότους,

ἐρχομένη ἀφανής, ἀόρατος, **ἠεροφ.** Ἐρινὺς Ἰλ. Ι. 571, Τ. 87· ἐπὶ τῆς σελήνης, Ὀρφ. Ὕμν. 8. 2.

ἠεροφοιτος, ον, (φοιτάω) πλανώμενος ἐν τῷ ἀέρι, ἐπὶ μελισσῶν, Ψευδοφωκυλ. 117, 159· οἶστρος Ὀρφ. Ἀργ. 47· ἐπὶ τῆς σελήνης, Μάξ. π. καταρχ. 485, κτλ.

ἠερό-φωνος, ον, ἠχῶν διὰ μέσου τοῦ ἀέρος, μεγαλόφωνος, ἰσχυρὰν ἔχων φωνήν, κήρυκες Ἰλ. Σ. 505· γέρανοι Ὀρφ. Ὕμν. 1. 621.

ἤεραν, γ' πληθ. παρατ. τοῦ **εἶμι** (αὐτ.).

ἠείδεε, ποιητ. γ' ἐν. ὑπερσ. τοῦ **οἶδα·** ἴδε ἐν λ. **εἴδω.**

ἦην, Ἐπ. γ' ἐν. παρατ. τοῦ **εἰμὶ** (sum).

ἠήρ, ἴδε ἐν λ. **ἀήρ.**

ἠθάδιος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἠθάς,** Ὀππ. Κ. 1. 448.

ἠθαῖος, α, ον, Δωρ. **ἠθεῖος,** Πίνδ. Ι. 2. 69.

ἠθᾰλέος, α, ον, (ἦθος) εἰθισμένος, συνήθης, εὐναὶ Ὀππ. Κ. 2. 88, 307· ἐπὶ προσώπου, φιλικός, Συλλ. Ἐπιγρ. 3538. 23.

ἠθάνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἠθμός,** Ἑλλάν. 149· πρβλ. **ἠθήνιον.**

ἠθάς, άδος, ὁ, ἡ, (**ἦθος** II), ὡς τὸ **ἐθάς,** εἰθισμένος εἴς τι πρᾶγμα, γινώσκων αὐτό, ἔμπειρος αὐτοῦ, μετὰ γεν., ἠθὰς εἰμί πως τῶν τῆσδε μύθων Σοφ. Ἠλ. 372· ἠθὰς θύρης Ὀππ. Ἁλ. 4. 122· τῶν χωρίων Αἰλ. π. Ζ. 7. 6· ὡσαύτως μετὰ δοτ., πέτραις αὐτόθι 9. 36. **2)** ἀπολ., συνήθης, οἰκεῖος, Ἱππ. 588. 24· τῶν γὰρ ἠθάδων φίλων νέοι .. εὐφιλέστεροι Εὐρ. Ἀνδρ. 818· ἐπὶ ζῴων, ἥμερος, ἐξημερωμένος, Λατ. mansuetus, ὄρνιθες ἠθ., πτηνὰ κατοικίδια, «ὄρνιθες», Ἀριστοφ. Ὄρν. 271· ἐπὶ πτηνῶν ἡμέρων, δι' ὧν ἐξαπατᾶ καὶ συλλαμβάνει τις τὰ ξένα ἢ ἄγρια, Πλούτ. Σύλλ. 28· ἠθ. σκόμβροι Αἰλ. π. Ζ. 14. 1. **II,** ἐπὶ πραγμάτων, συνήθης, νίκη Ἀνθ. Πλαν. 354· — ὡσαύτως ὡς οὐδ., τὰ καινά γ' ἐκ τῶν ἠθάδων ἡδίον' ἐστὶ Εὐρ. Κύκλ. 250· τοῖς ἠθάσιν .. τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 584, πρβλ. 151.

ἠθεῖος, Δωρ. **ἠθαῖος, α, ον,** (ἴδε ἐν τέλ.) προσφιλής, σεβαστός, ἠθεῖε Ἰλ. Ζ. 518., Κ. 37., Χ. 229, 239· καὶ περιφρ., ἠδεῖα κεφαλή Ψ. 94. — Ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις γίνεται χρῆσις τῆς λέξεως ὑπ' ἀδελφοῦ νεωτέρου πρὸς πρεσβύτερον, ὑπὸ τοῦ Μενελάου πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα, ὑπὸ τοῦ Πάριδος καὶ Δηΐφόβου πρὸς τὸν Ἕκτορα, ὥστε ἀναμφιβόλως σημαίνει ἀδελφικὴν ἅμα στοργὴν καὶ σεβασμὸν πρὸς τὸν πρεσβύτερον. Οὕτως ἐν Ὀδ. Ξ. 147. ὁ χοιροβοσκὸς λέγει περὶ τοῦ Ὀδυσσέως, ἀλλά μιν ἠθεῖον καλέω, θὰ καλέσω αὐτὸν μὲ τὴν ἐπίκλησιν πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ, θὰ καλέσω αὐτὸν σεβαστόν μου κύριον, πρβλ. Πίνδ. Ι. 2. 69. Ἐν Ἡσ. Ἀσπ. 103, ἠθεῖε, ἐκ μέρους τοῦ Ἰολάου πρὸς τὸν θεῖον αὐτοῦ Ἡρακλέα. Ἐν Πινδ. Ι. 2, 69, ξεινὸν ἐμὸν ἠθαῖον, πιστόν μου φίλον· ἠθαῖοι, πιστοὶ φίλοι, Ἀντίμ. ἐν Ε. Γουδ. 238. 26. (Πιθ. ἐκ τοῦ **ἦθος, ἔθος,** Curt. Gr. Et. n° 305.)

ἤθελον, ἴδε ἐν λ. **ἐθέλω.**

ἦθεος, ὁ, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ **ἠΐθεος,** ὁ ἴδε.

ἠθέω, μέλλ. **-ήσω,** ἀόρ. α' **ἤησα·** ὁ Γαλην. Λεξ. Ἱππ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ **ἤθισα** (ὅ ἐ. **ἤθησα**), ἀλλὰ μέσ. **ἠθησάμην** Νίκ. Ἀλ. 324 (**ἦθω**). Διυλίζω, στραγγίζω, Νίκ. ἔνθ' ἀνωτ. — Παθ., στραγγίζομαι, τὸ ἠθούμενον Πλάτ. Κρατ. 402C· ἐπὶ οἴνου, ἠθημένος Ἐπίλυκ. ἐν Ἀδήλ. 1· χρυσὸς διὰ πέτρας ἠθημένος Πλάτ. Τιμ. 59E.

ἤθημα, τό, τὸ διυλισμένον, Ὀρειβάσ. σ. 44 Matthaei.

ἠθήνιον, παρ' Ἡσυχ. πιθ. γραφ. ἀντὶ **ἠθάνιον,** Lob. Path. Gr. 108.

ἠθητήρ, ῆρος, ὁ, = **ἠθμός,** Μάρκελλ. Σιδ. 76.

ἠθητήριον, τό, = **ἠθμός,** Στράβ. 147· πρβλ. **ἠθήνιον.**

ἠθῐκεύομαι, ἀποθ., ὁμιλῶ ἠθικῶς, ἠθικολογῶ, Σχόλ. Ἰλ. Η. 408.

ἠθικός, ή, όν, (**ἦθος** II) ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς τὴν ἠθικήν, ἠθικός, ἀντίθ. **διανοητικός,** Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 13, 20 κ. ἀλλ.· τὰ ἠθικά, πραγματεία περὶ ἠθικῆς, ὁ αὐτ. Πολ. 4. 11, 3 κ. ἀλλ.· τὸ ἠθ. φιλοσοφίας, ἀντίθ. φυσικὸν καὶ διαλεκτικόν, Διογ. Α. προοιμ. 18· ἡ ἠθικὴ φιλοσοφία Στράβ. 10· καὶ ἡ ἠθ. μόνον, Φίλων 1. 370. **II,** ἐκφράζων, ἐμφαίνων ἠθικὸν χαρακτῆρα, **πίστις, λέξις** Ἀριστ. Ρητ. 1. 2, 3., 3. 7, 1, πρβλ. Cic. Orat. 37· πῶς .. τοὺς λόγους ἠθικοὺς ποιητέον Ἀριστ. Ρητ. 2. 18, 1, πρβλ. 21, 16· ἠθ. μέλη, ἁρμονία ὁ αὐτ. Πολ. 8. 7. 3· αὐλὸς οὐκ .. ἠθικόν, ἀλλ' ὀργιαστικὸν αὐτόθι 8. 6, 9· ἠθ. γραφεύς, ἀγαλματοποιὸς αὐτόθι 8. 5, 21. — Ἐπίρρ., ἠθικῶς λέγειν ὁ αὐτ. Ρητ. 3. 17, 12· ἠθ. γελᾶν, μειδιᾶν, ἐκφραστικῶς γελᾶν, μειδιᾶν, Πλούτ. Βρούτ. 51. Ὁ Κορανὴς ἑρμηνεύει ὧδε: «οὕτω μειδιᾶν, ὥστε συνεκφαίνεσθαί τι τῆς τοῦ μειδιῶντος ψυχῆς ἦθος· οἷον, ἀποφεύγαμένου τινός τι γελοῖον, ἁπλῶς μὲν καὶ ἀνηθοποιήτως γελᾷ ὁ διὰ τὸ γελοῖον μόνον γελῶν, εἰ δὲ μετὰ τοῦ γέλωτος ἐνσημαίνεται καὶ ψυχῆς διάθεσιν ἅμα .. τοῦτό ἐστι τὸ ἠθικῶς γελᾶν».

ἠθικότης, ή, τὸ ἠθικόν, ἠθικὸς λόγος, Ἰω. Χρυσόστ. 5, 644.

ἠθῐσις, εως, ἡ, διύλισις, στράγγισις, Ἀριστ. Προβλ. 2. 41 (ἀναγνωστ. **διηθήσεις**).

ἠθμάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἠθμός.** Ἡσύχ.

ἠθμο-ειδής, ές, **ὅμοιος** πρὸς ἠθμόν, διυλιστήριον, τρυπητόν, Πλούτ. 2. 699A. **II,** τὸ ἠθ. ὀστοῦν, τὸ πλῆρες πόρων, ὡς ὁ σπόγγος, ὀστοῦν τὸ κατὰ τὴν ῥίζαν τῆς ῥινός, δι' οὗ διέρχονται αἱ ἐκκρίσεις αὐτῆς, Γαλην.

ἠθμός, ὁ, (Ἀττ. **ἠθμός,** (σήθω) (**ἦθω**), στραγγιστήριον, διυλιστήριον, Εὐρ. Ἀποσπ. 375, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4. 8, 21 κ. ἀλλ.· ἰδίως οἴνου, Φερεκρ. Δουλοδ. 4· — παροιμ., τῷ **ἠθμῷ** ἀντλεῖν, ἐπὶ ματαιοπονίας, Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 1· ἐπὶ τῶν βλεφαρίδων, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 6· — πρῶτον ἐν Ἐπιγρ. Ἀττικῇ εὐρεθείσῃ ἐν Σιγείῳ (Συλλ. Ἐπιγρ. 8), ἔνθα φέρεται **ἠθμός,** ἴδε Meisterh. Gramm. σ. 87· πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1294. **II,** ἠθμὸς σχοίνινος = κηνίς III, Κρατῖν. Νομ. 13, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 482. **III,** = τὸ ἠθμοειδὲς ὀστοῦν, Γαλην. 2, σ. 58.

ἠθμώδης, ες, = **ἠθμοειδής,** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 99.

ἠθογράφεω, ζωγραφῶ, διαγράφω χαρακτῆρα, ἦθος, δεινὸς δὲ ἠθογραφῆσαι (Θουκυδίδης) Βίος Θουκ. 50.

ἠθο-γράφος [ᾰ], ὁ, ὁ ζωγράφων, διαγράφων χαρακτῆρα, ὁ μὲν γὰρ Πολύγνωτος ἀγαθὸς ἠθογράφος, ἡ δὲ Ζεύξιδος γραφὴ οὐδὲν ἔχει ἦθος Ἀριστ. Ποιητ. 6, 15.

ἠθολογέω, μιμοῦμαι τὸν χαρακτῆρα, τὰ **ἤθη** τινός, Λογγῖν. 9 ἐν τέλει.

ἠθολογία, ἡ, μίμησις τῶν ἠθῶν τοῦ χαρακτῆρος ἰδίως διὰ μιμικῶν σχημάτων, ἀλλαχοῦ **χαρακτηρισμός,** Ποσειδιπ. παρὰ Senec. Ep. 95. 66, Quinct. 1. 9, 3.

ἠθο-λόγος, ον, ὁ μιμούμενος χαρακτῆρα ἢ τρόπους διὰ μιμικῶν σχημάτων, **ὡς τὸ ἀρεταλόγος καὶ βιολόγος,** ἐπὶ δραματικῶν καὶ μιμικῶν ποιητῶν, Διόδ. 20. 63, Cic. Orat. 2. 59· ἐπὶ τοῦ Ὀρφέως, Τίμων παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 10.

ἠθοποιέω, μορφώνω τὰ **ἤθη,** τὸν χαρακτῆρα, Πλούτ. Περικλ. 2· ἠθ. τὴν ψυχὴν Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 6. 30. **II,** ἐκφράζω, διαγράφω ταῦτα, Διον. Ἁλ. π. Λυσ. 19.

ἠθοποιητικός, ή, όν, ἐκφραστικὸς χαρακτῆρος, χαρακτηριστικός. — Ἐπίρρ. **-κῶς,** Εὐστ. 1955. 54.

ἠθοποίητος, ἁμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ἀνηθοποίητος,** Καλλίστρ. Ἀγαλμ. 10.

ἠθοποιΐα, ή, μόρφωσις χαρακτῆρος, **ἤθους,** Στράβ. 648· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. 128. **II,** διαγραφὴ χαρακτῆρος, Διον. Ἁλ. π. Λυσ. 8.

ἠθο-ποιός, όν, μορφώνων, διαπλάττων χαρακτῆρα, μέλη Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 6. 36· παίδευσις Πλούτ. Θεμιστ. 2· τὴν γεωργίαν μᾶλλον ὡς ἠθοποιὸν ἢ πλουτοποιὸν ἀγαπήσας ὁ αὐτ. Νόμ. 10 κλ. · — τὸ ἠθ. = **ἠθοποιΐα,** ὁ αὐτ. 2. 660B.

ἦθος, εος, τό, (ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **ἔθος,** ἴδε Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 1, 1)· — συνήθης διαμονή, ἐνδιαίτημα· ἐντεῦθεν ἐν τῷ πληθ. τὰ μέρη, ἔνθα συγκάζουσιν ἢ κατοικοῦσι ζῷα, μετά τ' ἤθεα καὶ νόμον ἵππων Ἰλ. Ζ. 511· [σύας] ἔρξαν κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι Ὀδ. Ξ. 411· ἐπὶ λεόντων, Ἡρόδ. 7. 125· ἐπὶ ἰχθύων, Ὀππ. Ἁλ. 1. 93· ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων οἰκήσεων, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 166, 523, Ἡρόδ. 1. 15, 157, κτλ. · — σπάν. παρ' Ἀττ. ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 64, Εὐρ. Ἑλ. 274, Ἀριστ. Κόσμ. 6, 16· — ἔλεγον ἐξ ἠθέων τὸν ἥλιον ἀνατεῖλαι, μακρὰν τοῦ συνήθους μέρους αὐτοῦ, Ἡρόδ. 2. 142· ἐπὶ δένδρων, Καλλίστρ. 154. **II,** ὡς τὸ **ἔθος,** συνήθεια, ἔθιμον, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 136, Ἡρόδ. 2. 80, 35, κ. ἀλλ. **2)** οἱ τρόποι καὶ τὰ ἔθιμα τῶν ἀνθρώπων, ἡ διάθεσις αὐτῶν, ὁ χαρακτήρ, Λατ. ingenium, mores, πρῶτον παρ' Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 67, 78· ἦθος ἐμφυὲς Πίνδ. Ο. 11 (10). 20· ἀκίχητα ἤθεα, ἐπὶ τοῦ Διός, Αἰσχύλ. Πρ. 184· τοὐμὸν ἦθος παιδεύειν Σοφ. Αἴ. 595· ὦ μιαρὸν ἦθος, ἐπὶ προσώπου, ὁ αὐτ. Ἀντ. 745· τὸ τῆς πόλεως ἦθος Ἰσοκρ. 21A· τῆς ψυχῆς, τῆς γνώμης Πλάτ. Πολιτ. 400D, Δημ. 1406. 5· διὰ τὸ ἦθος καὶ τὴν ἀγωγὴν πρᾶος, βελτίων, ἀσθενὴς τὸ ἦθος, ἥπιος, κτλ. κατὰ τὸν χαρακτῆρα, Πλάτ. Φαίδρ. 243B, Δημ. 460. 28, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9. 12, 1· σπανιώτερον κατὰ δοτ., ἀγοραῖος τῷ ἤθει Θεόφρ. Χαρ. 6· — ὡσαύτως ἐπὶ ἐξωτερικῆς ὄψεως, ὡς ἱλαρὸν τὸ ἦθος Ξεν. Συμπ. 8, 3· ὑψηλὸς τῷ ἤθει Πλάτ. Δίωνι 4. **3)** ἐν τῇ Ῥητορ., ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ διάθεσις τοῦ ἀγορεύοντος ἐντυπούμενα διὰ τοῦ λόγου αὐτοῦ εἰς τοὺς ἀκροατάς, ἠθικὴ ἐντύπωσις, Ἀριστ. Ρητ. 1. 2, 3., 2. 21, 16· κατ' ἦθος λέγεσθαι, ἀντίθ. κατὰ πάθος, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 22, πρβλ. Quintil. 6. 2, 8 κέξ.· οὕτως ἐπὶ τῆς ἠθικῆς ἐντυπώσεως, ἣν ἐμποιεῖ ἄγαλμα, Φιλόστρ. 683· οὕτω, poëma moratum, Cic. Div. 1. § 66, πρβλ. Hor. A. P. 319. — Ἐπὶ τῆς σημασ. II. 2, τὸ **ἦθος** κεῖται σχεδὸν ἀείποτε **καθ' ἑνικ.,** πλὴν ὁπόταν λέγηται ἐπὶ πολλῶν προσώπων, ἀλλ' ἴδε τοὺς συγγραφεῖς τοὺς ἀναφερομένους παρὰ τῷ Λοβ. Φρυν. 364. **3)** ἐν τῷ πληθ. καθόλου, ἐπὶ τρόπων, ὡς τὸ Λατ. mores, Ἡσ. Θ. 66, Ἡρόδ. 4. 106, Θουκ. 2. 61· ἤθεσι καὶ ἔθεσι, ὁμοῦ, Πλάτ. Νόμοι 968D· τρόποι καὶ ἤθη αὐτόθι 896E· ἡ περὶ τὰ ἤθη πραγματεία Ἀριστ. Ρητ. 1. 2, 7, κτλ. **4)** ὡσαύτως ἐπὶ ζῴων, ἦθος τὸ πρόσθε τοκήων (οὕτως ὁ Coningt ἀντὶ ἔθος) Αἰσχύλ. Ἀγ. 727, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 1219, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 1. 1, 12, κτλ. · — ἐπὶ πραγμάτων, φύσις, εἶδος, τοῦ πυρετοῦ Γαλην.

ἠθροισμένως, ἐπίρρ. μετοχ. **παθ. πρκμ.** τοῦ **ἀθροίζω,** ὁμοῦ, ἀγεληδόν, σωρηδόν, Ἡσύχ.

ἤθω, σπάνιος τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ἠθέω** (ὃ ἴδε), 'Ιππ. παρὰ Γαλην. ('Εκ τῆς √ΣΔ παράγονται ὡσαύτως τὰ **σάω**, **σήθω**· καὶ τοῦτο δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὸν τύπον **ἠμός**, ἴδε ἐν λέξει).

ἠέ, 'Επιγρ. Λεβαδείας = **ἀεὶ** ἐν 'Αθηναί. 9, 362.

ἤια, συνηρ. **ἦα**, τά, προμήθειαι διὰ ταξείδιον, ζωοτροφίαι, 'Επ. λέξις ἀντὶ τοῦ **ἐφόδια**, Λατ. viaticum, "Ομ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ 'Οδ., δεῦτε, φίλοι, ἤια φερώμεθα Β. 410, πρβλ. 289· καί νύ κεν ἤια πάντα διέφθιτο Δ. 363· ἐξέφθιτο ἤια πάντα Μ. 329· ἐν δὲ καὶ ἦα κωρύκῳ [ἔθηκε] Ε. 266, Ι. 212·—καθόλου, [ἕλαφοι].. παρθαλίων τε λύκων τ' ἤια πέλονται, τροφὴ τῶν λύκων καὶ .. , 'Ιλ. Ν.103, πρβλ.'Εμπεδ. 314, Νικ.'Αλ. 412.

II. ἐν 'Οδ. Ε. 368, ὡς δ' ἄνεμος .. ἦων θήμωνα τινάξει καρφαλέων, ὅ ἐ. σωρὸν φλοιῶν ἢ ἀχύρου, πρβλ. Φερεκρ. 'Αδήλ. 14. ('Ο Ἡσύχ. ἀναφέρει ἑνικ. τύπον **ἤιον**, μετὰ τῆς ἑρμηνείας: **παρειά, γνάθος**, ἥτις φαίνεται σχετίζουσα τὴν λέξιν πρὸς τὸ **παρ-ήιον**). [Τὸ ι εἶνε βραχύ, ὡς καὶ ὁ συνηρ. τύπος δεικνύει· ἀλλὰ ῑ μακρὸν ἐν ἄρσει,'Οδ. Β. 410· πρβλ. **δῆιος**].

ἤια, 'Ιων. ἀντὶ **ἦειν**, παρατ. τοῦ **εἶμι** (ibo).

ἠίθεος [ῐ], 'Αττ. συνηρ. **ἤθεος**, ὁ, νεανίας ἄγαμος ἔτι, «παλληκάρι», ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ θηλυκὸν **παρθένος**, (μέχρι μὲν παιδογονίας ἤθεοι .. ζῶσιν Πλάτ. Νόμ. 840D, πρβλ. 877E, Ruhnk. Τίμ.), ἐντεῦθεν, παρθένος ἠίθεός τε, συνδυάζονται, 'Ιλ. Σ. 593, Χ. 127, πρβλ. 'Οδ. Λ. 38· χοροὺς παρθένων τε καὶ ἠιθέων 'Ηρόδ. 3. 48· οὐ γάρ ἐστιν ἤθεος Εὐρ. Φοιν. 945· —παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως ὡς ἐπίθ., παῖς ἠίθεος Πλούτ. Θησ.17· ἠιθέοισιν ἐφήβοισιν Συλλ. 'Επιγρ. 246. **II.** σπάνιον ὡς θηλ., ἠιθέη = παρθένος, Νίκ. παρ' Ἀθην. 684C, 'Ανθ. Π. 9. 241· κόρη ἤθεος Εὔπολ. ἐν 'Αδήλ. 40 (ἡ ἀρχὴ ἀθέβαιος).

ἤικτο, ἴδε ἐν λ. **ἔοικα**.

ἤιξε, ἴδε ἐν λ. **ἀΐσσω**.

ἠιόεις, εσσα, εν, (ἠιών, όνος, ὥστε κυρίως ἔπρεπε νὰ εἶνε **ἠιονόεις**)·— ἔχων ὄχθας ὑψηλάς, ἐπ' ἠιόεντι Σκαμάνδρῳ 'Ιλ. Ε. 36· ἐν Κοίντ. Σμ. 5. 299, χήνεσιν ἠιόεν πεδίον καταβοσκομένοισιν, (κατὰ τὸ φαινόμενον) παρέχον χόρτον πρὸς τροφὴν τῶν χηνῶν·— ὀπόθεν ὁ Βουττμ., Λεξιλ., ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὸ εἰαμένη, καὶ συμπεραίνει ὅτι σημαίνει χορτοφόρος, ποώδης. "Ετεροι ἀναφέρουσιν αὐτὴν εἰς τὸ **ἤια**, τροφή.

ἤιον,'Επ. ἀντὶ **ἦεσαν**, γ' πληθ. παρατ. τοῦ **εἶμι** (ibo)· ὡσαύτως α' ἑνικ., Λουκ. Συρ. Θ. 24.

ἤιος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Φοίβου, ἦιε Φοῖβε 'Ιλ. Ο. 365, Υ. 152. (Ηιθ. ἐκ τῆς κρανγῆς ἦ, ἦ, πρβλ. **ἰήϊος, εὔϊος**).

ἠιόω, (ἤια) προμηθεύω, ἐφοδιάζω μὲ τροφήν, 'Ησύχ.

ἤισαν,'Επ. ἀντὶ **ἦεσαν**, γ' πληθ. παρατ. τοῦ **εἶμι** (ibo).

ἠίχθην, ἴδε ἐν λ. **ἀΐσσω**.

ἠιών,'Αττ. **ἠών**, Δωρ. **ἀιών, ᾱών, όνος**, ἡ·— ἀκτὴ τῆς θαλάσσης, ἀκτή, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠιόνος κλύζεσκον 'Ιλ. Ψ. 61· ἀμφὶ δὲ τ' ἄκραι ἠιόνες βοόωσιν Ρ. 264 (ἴδε ἐν λ. **παραπλήξ**)· ἐν .. ἠιόνεσσι καθίζων ('Επ. δοτ.) 'Οδ. Ε.156·— ὡσαύτως,'Ηρόδ. 2.113., 8. 96, Πίνδ., Τραγ., καὶ παρὰ Ξεν.'Ελλ. 1. 1, 5. **2)** μεθ' "Ομηρον, ἐπὶ ἄλλων ἀκτῶν, οἷον ἐπὶ ὄχθης λίμνης, Πίνδ. Ι. 1. 46· ἐπὶ ποταμοῦ (πρβλ. **ἠιόεις**), Αἰσχύλ.'Αγ. 1158, 'Απολλ. Ρόδ. Β. 659., Δ. 130, Διον.'Αλ. 4. 27. **3)** μεταφ., «τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν διὰ τὸ φέρεσθαι κατ' αὐτῶν τὰ δάκρυα» 'Ησύχ.

ἠίων, ονος, ἡ, (ἀΐω) φήμη, ἀκοή, ὡς ἀνεγίνωσκεν ὁ Ζηνόδοτος ἀντὶ τοῦ **ἀγγελίην** ἐν 'Οδ. Β. 42.

ἦκα (***ἀκή** II),'Επίρρ. **I.** ἐλαφρῶς, ὀλίγον, ἦκ' ἐπ' ἀριστερά, ὀλίγον τι πρὸς ἀριστερά, 'Ιλ. Ψ. 336· ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν 'Οδ. Υ. 301· ἐντεῦθεν καθόλου, ἡσύχως, ἐλαφρῶς, ἦκα ἐλαύνειν Σ. 92, 94· ἀπώσατο ἦκα γέροντα 'Ιλ. Ω. 508· ἦκα μάλα ψύξασα Υ. 440· ἦκα κιόντες 'Οδ. Ρ. 254· πρβλ. **ἤκιστος**. **II.** ἐπὶ ἤχου, ἡσύχως, ἠρέμα, σιγανά, ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον 'Ιλ. Γ. 155· ἦκα μύρεσθαι, ὁμαδῆσαι 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 463, 564. **III.** ἐπὶ ὄψεως, λείως, εὐαρέστως, ἦκα στίλβοντες ἐλαΐῳ, εὐαρέστως στίλβοντες μὲ ἔλαιον, 'Ιλ. Σ. 596· ἦκ' ἐπιμειδήσας, ἡσύχως, σιγὰ μειδιάσας, 'Ησ. Θ. 547· ἦκα μέλαν, ὀλίγον, κατά τι μέλαν,'Οππ. Κ. 3. 39. **IV.** ἐπὶ χρόνου, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μικρὸν κατὰ μικρόν, 'Ανθ. Π. 5. 279,'Οππ.'Αλ. 2. 67.—'Η ῥιζικὴ σημασία φαίνεται ὅτι εἶνε: οὐχὶ πολύ, ὀλίγον, ἐλαφρῶς, καὶ εἶνε τὸ θετικὸν τοῦ **ἤκιστος**, ὡς καὶ τοῦ **ἧσσων, ἥκιστος**.

ἦκα, ἀόρ. α' τοῦ **ἵημι**.

ἡκαῖος καὶ **ἡκᾶλέος**, α, ον, 'Ησύχ.· **ἡκᾶλος**, ον, Ε. Μ. 424. 16, Σουΐδ., ἐπίθετ. τύποι ἐκ τοῦ **ἦκα**, ἀλλὰ μόνον παρὰ Γραμμ., πρβλ. **ἀκαλός**.

ἠκάς, άδος, ἡ, ἠνδρωμένη γυνή,'Ησύχ.

ἤκαχε, ἴδε **ἀχεύω, ἀχέω** II.1.

ἥκεστος, η, ον, ('Επ. ἀντὶ **ἀκέστος**) μὴ ἐγγιχθεὶς διὰ τοῦ βουκέντρου, ἀκέντητος, ἐπὶ νέων δαμάλεων τηρουμένων πρὸς θυσίας, παρὰ Ταχίτῳ nullo mortali opere contactae, βοῦς .. ἥνις ἠκέστας 'Ιλ. Ζ. 94, 275, 309.

ἠκή, ἡ,'Ιων. ἀντὶ **ἀκή, ἀκωκή**·— παρ' 'Αρχιλ. 40 τὸ ἄκρον, τὸ σημεῖον τῆς συναντήσεως, κύματός τε **κἀνέμου**· πρβλ. Valck. 'Ηρόδ. 4. 196.

ἠκής, ές, ὀξύς,'Ησύχ.

ἤκιστος, η, ον, ὑπερθ. ἐπίθ. τοῦ ἐπιρρ. **ἦκα, μόνον ἐν 'Ιλ.** Ψ. 531, ἤκιστος ἐλαυνέμεν, ὁ ἡσυχώτατος ἢ βραδύτατος εἰς **τὸ** νὰ ὁδηγῇ ἅρμα, πρβλ. Spitzn. ἐν τόπῳ.— Γραμμ. τινες (Εὐστ. 1314. 27, Ε. Μ. 424. 27) γράφουσιν **ἥκιστος**, ὁ χειριστος ἢ ἀσθενέστατος ἐν τῷ ἐλαύνειν, πρβλ. **ἥκιστος**· ἀλλ' ἂν καὶ τὸ **ἧσσων** εἶναι εὔχρηστον παρ' 'Ομήρῳ, **τὸ ἥκιστος** δὲν εἶνε.

ἥκιστος, η, ον, ὑπερθ. τοῦ συγκρ. **ἧσσων**, τὸ δὲ ἐν χρήσει θετικὸν εἶναι **μικρός** (πρβλ. **ἦκα**), ἐλάχιστος, ὁ δ' ἥκιστ' ἔχων μακάρτατος Σοφ.'Αποσπ. 359· ἄλλως ὡς ἐπίθ. μόνον παρὰ τῷ Αἰλ. (ὅστις φαίνεται ὅτι ἀνέγνωσεν ἥκιστος ἐν 'Ιλ.Ψ. 531, ἐὰν δυνώμεθα νὰ κρίνωμεν ἐκ τῶν φράσεων ἥκιστος θερᾶν, ἥκιστος κρυμὸν φέρειν, χείριστος, ἐλάχιστος εἰς τὴν θήραν, κτλ.) π. Ζ. 9.1., 4. 31.

II. κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίρρ. **ἥκιστα**, ἐλάχιστα,'Ιππ. 395. 54, Σοφ. Φ. 427, Εὐρ.'Ηρ. Μαιν. 299, κτλ.· **οὐχ ἥκιστα, ἀλλὰ** μάλιστα 'Ηρόδ. 4.170· ὡς ἥκιστα, ὡς οἷόν τε ἐλάχιστα, Θουκ.1. 91. **2)** συχνάκις ἐπὶ ἀποκρίσεως εἰς ἐρώτησιν, οὐδόλως οὐδαμῶς, Λατ. minime, Σοφ. Ο. Τ. 623, κτλ.· ἥκιστά γε, minime vero, αὐτόθι 1386, Πλάτ. Φαίδρ. 276C· ἥκιστα πάντων 'Αριστοφ. Πλ. 440. **3)** οὐχ ἥκιστα, συχνὸν ἐν τῷ σχήματι τῆς λιτότητος, Αἰσχύλ. Χο.116· οἵτε ἄλλοι καὶ οὐχ ἧκ. οἱ 'Αθηναῖοι, ὅ ἐ. πρὸ πάντων οἱ 'Αθηναῖοι, Πλάτ. Πρωτ. 324C· ἐπὶ πολλῶν μέν .., οὐχ ἥκιστα δὲ ἐν τοῖς παροῦσι πράγμασι Δημ. 18. 3, πρβλ. Θουκ.7. 44, κτλ.· μετὰ γεν., οὐχ ἥκιστα 'Αθηναίων ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα Πλάτ. Κρίτωνι 52Δ, πρβλ. Θεαιτ. 177C, Συμπ.178Δ κ. ἀλλ.

ἧκου,'Ιων. καὶ Δωρ. ἀντὶ **ἧ που**.

ἠκριβωμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἀκριβόω**, ἀκριβῶς,'Εκκλ.

ἧκω, παρατ. **ἧκον**· μέλλ. **ἥξω** 'Ηρόδ.1.13., 7.157, Θουκ. 4. 30, κτλ., Δωρ. **ἡξῶ** Θεόκρ. 4. 47· πάντες οἱ ἄλλοι χρόνοι μεταγεν.· μετοχ. ἀορ. **ἥξας** Παυσ. 2. 11, 5, Γαλην.· πρκμ. **ἧκα** Φιλόστρ. 115, Σκύμν. 62, Συλλ.'Επιγρ.4762, Δωρ. α' πληθ. **ἥκαμες** Πλούτ. 2. 225B· ὑπερσ. **ἥκεσαν** 'Ιώσηπ. Ι. Α. 19. 1, 14.—Μέσ., ἐνεστ. ὑποτακτ. **ἥκηται** 'Αρετ. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2.1· μέλλ. **ἥξομαι** Μ. 'Αντων. 2. 4, Χρησμ. Σιβ.12 (14). 200. ('Εκ τῆς √'Ε, ἥτις γίνεται μεταβατ. ἐν τῷ τύπῳ **ἵημι**, ἀόρ. α' **ἧκα**). "Εχω ἔλθει, εἶμαι παρών, ἰσοδύναμ. πάρειμι, ἄφῖγμαι, Λατ. adesse, κυρίως μὲ σημασ. πρκμ. καὶ ὁ παρατ. **ἧκον** μὲ σημ. ὑπερσυντ., εἶχον ἔλθει, καὶ ὁ μέλλ. **ἥξω**, ὡς τετελ. μέλλ. θὰ ἔχω ἔλθει, ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον πρὸς τὸ **οἴχομαι**, ἔχω ἀπέλθει, ἐνῷ τὸ **ἔρχομαι** χρησιμεύει ὡς ἐνεστὼς ἀμφοτέρων, καὶ τὸ **εἶμι** (ibo) ὡς μέλλ.·—ῥῆμα τῶν μεθ' "Ομηρον χρόνων (διότι ἐν 'Ιλ. Ε. 478,'Οδ. Ν. 325, ὁ Bekker ἔχει διορθώσει **ἴκω**, ὡς παρὰ Πινδ., ἴδε Böckh διάφ. γραφ. Ο. 4. 18)·— ὁ παρατ. δὲν εἶνε συνήθης, Αἰσχύλ. Πρ. 661, Πλάτ. Πολ. 327E· ὁ μέλλων **ἥξω** εἶνε συνηθέστερος, Αἰσχύλ. Πρ.103, 717, 730, Εὐρ.'Ανδρ. 738, 'Αριστοφ. Εἰρ. 265, Χρησμ. παρὰ Θουκ. 2. 54, κτλ.· **ἧκε** προστακτ., Σοφ. Αἴ. 1116, Εὐρ. Ρήσ. 337, 'Αριστοφ. Εἰρ. 275, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 25.—Πρβλ. καὶ Κόντων Γλωσσικ. Παρατηρήσ. σ. 451 καὶ 531.—Συντάσσεται συνήθ. μετὰ τοῦ **εἰς**,'Ηρόδ. 8. 50, Αἰσχύλ. Χο. 3, κτλ.· ἧκ. παρά τινα 'Ηρόδ. 7. 157, Θουκ. 1. 137· πρὸς πόλιν Σοφ. Ο. Κ. 734· ἧκ. ἐπί τινα, ἐπέρχομαι, προσβάλλω, Πλάτ. Πολ. 336B· μετὰ μόνης αἰτ., ἥξεις ποταμὸν Αἰσχύλ. Πρ.717, πρβλ.724, 730· ἧκ. δῆμιον τὸν Λυρκείου Σοφ.'Αποσπ. 709, πρβλ. 265, Εὐρ. Βάκχ. 1· ἥκουσιν αὐτῷ ἄγγελοι Ξεν. Κύρ. 5. 3, 26· ἐς ταὐτὸ ἧκ., ἔχω καταλήξει εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, συμφωνῶ, Εὐρ.'Εκ. 748, 'Ιππ. 273· μετ' ἐπιρρ. κινήσεως εἰς τόπον, ἥκειν ἐνθάδε, δεῦρο, κτλ., Σοφ. Φ. 377, κτλ.· βῆναι κεῖθεν ὅθενπερ ἥκει ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1226·—ἀλλά, ἥκειν ἐπὶ τὸ στράτευμα Ξεν.'Αν. 7. 6, 2, δὲν σημαίνει ἔχω ἔλθει εἰς τὸ στράτευμα, ἀλλά, διὰ τὸ στράτευμα, ὡς τό, μετὰ τὸ στράτευμα· οὕτως, οἱ ἐπὶ τοῦθ' ἥκοντες Δημ. 234. 22· ἐπ' ὀλέθρῳ Εὐρ. Ι. Α. 886· οὕτως, ἧκ. διὰ ταῦτα, ἕνεκα τούτου Πλάτ., κτλ.· περὶ σπονδῶν Ξεν.'Αν. 2. 3, 4· ὡσαύτως μετ' οὐδ. ἀντων., αὐτὰ ταῦτα ἥκω Πλάτ. Πρωτ. 310E· ὅ τι ἥκοιεν Ξεν.'Ελλ. 4. 5, 9·—μετὰ συστοίχ. αἰτ., ὁδὸν μακρὰν ἥκειν ὁ αὐτ. Κύρ. 5. 5, 42·—μετ' ἀπαρ., μανθάνειν γὰρ ἥκομεν, ἔχομεν ἔλθει διὰ νὰ μάθωμεν, Σοφ. Ο. Κ. 12. **2)** ἔχω φθάσει, ἔχω καταντήσει, ἐς τοσήνδ' ὕβριν αὐτόθι 1030· ἐς τοῦτο ἀμαθίας Εὐρ.'Ανδρ. 170· ἐς τοσοῦτον ἀμαθίας Πλάτ. 'Απολ. 25E· ἐς ὅσον ἡλικίας ὁ αὐτ. Χαρμ.157D, κτλ.· πρὸς γάμων ἀκμάς Σοφ. Ο. Τ. 1492· ὁρᾷς ἵν' ἥκεις; αὐτόθι 687, κτλ. **6)** διὰ μάχης, δι' ὀργῆς ἥκειν Αἰσχύλ.'Ικέτ. 475, Σοφ. Ο. Κ. 905· πρβλ. **διά** Α. IV. **γ)** μετ' ἐπιρρ. ᾧ ἐπεται γενικὴ ἐξαρτωμένη ἐξ αὐτοῦ, οὕτω πόρρω σοφίας ἥκει Πλάτ. Εὐθυδ. 294E· συχνάκις ὡσαύτως, ὡς τὸ **ἔχω** Β. ΙΙ. 2, εὖ ἥκειν τινός, εἶμαι καλὰ ὡς πρός τι πρᾶγμα, ἔχω ἀφθονίαν πράγματός τινος, ὡς εὖ ἥκ. τοῦ βίου, χρημάτων 'Ηρόδ.1. 30., 5. 62· ἐου-

τῶν ὁ αὐτ.1.102· θεῶν ὁ αὐτ. 8.111· πιθανότητος παρὰ Διον. Ἁλ. π. Δεινάρχ.1· ἐν τῷ καλῶς αὐτοῖς κατθανεῖν ἦκον βίου, Εὐρ. Ἀλκ. 291, ἴσως δύο διανοήματα εἶνε συγκεχωνευμένα, ὅτι ἡ ζωὴ αὐτῶν ἦτο ἱκανῶς προκεχωρηκυῖα, καὶ ὅτι ἦτο καλὸν δι' αὐτοὺς νὰ ἀποθάνωσιν (ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ),—ὡσαύτως, χώρην οὐχ ὁμοίως ἤκουσαν ὠρέων, χώραν ἔχουσαν ἀνομοίους ὥρας τοῦ ἔτους, Ἡρόδ. 1.149· οὕτω, πῶς ἀγῶνος ἥκομεν; πῶς «τὰ πήγαμε» κατὰ τὸν ἀγῶνα, Εὐρ. Ἡλ.751· ὧδε γένους ἥκ. τινί, εἶμαι κατὰ τοῦτον τὸν βαθμὸν συγγενὴς πρός τινα, ὁ αὐτ. Ἡρακλ. 213·— ὡσαύτως, εὖ ἥκω, ἀπολ., εἶμαι καλά, ἀκμάζω, εὖ ἔχω, Ἡρόδ. 1. 30· (ὡσαύτως, ἐς μῆκος εὖ ἥκων Δίλ. π. Ζ. 4. 34)· σὺ δὲ δυνάμιος ἥκεις μεγάλως Ἡρόδ. 7. 157. **3)** ἔχω ἐπανέλθει, ἐπέστρεψα, Ἀριστοφ. Εἰρ. 265, 275, Ξεν. Ἀν. 2.1, 9, Δημ. 479. 4· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀψορρον, πάλιν ἥκειν Τραγ., κτλ.

4) μετὰ μετοχ. τροπικ., ἥκω φέρων, ἔχω ἐλθεῖ φέρων (δηλ. ἦλθον μὲ ..), Σοφ. Ο. Κ. 579, πρβλ. 357, Πλάτ. Γοργ. 518D· οὕτω; ἥκεν ἄγων ὁ αὐτ. Φαίδωνι 117Α· ἥκεις ἔχων τι ὁ αὐτ. Γοργ. 491C, κτλ.·—ἀλλὰ μετὰ μετοχ. μέλλ. ὡς τὸ ἔρχομαι, ἥκω φράσων, ἀγγελῶν, κτλ., δηλοῦται σκοπός, ἵνα εἴπω, ἵνα ἀγγείλω, Εὐρ. Φοιν.706,1075. **5)** ἐνίοτε ἁπλῶς ὡς τὸ εἰμί, θεοῖς ἐχθιστος ἥκω, (ὡς παρὰ Οὐεργιλίῳ seu deus immensi venias maris, ἀντὶ fias) Σοφ. Ο. Τ. 1519, πρβλ. Αἴ. 636, Ἡλ.1201, κλ.· ἀπὸ πολιτειῶν τοιούτων ἥκετε, ἐν αἷς .. Θουκ. 4.126.

II. ἐπὶ πραγμάτων: — ἐπὶ φαγητῶν, ἔχω ἔλθει (εἰς τὴν τράπεζαν), Ἀλεξ.Λευκαδ.1· ὡς τὰ περιφερόμενα ἥκε πρὸς ἡμᾶς Ξεν.Κύρ. 2. 2, 3· ἐπὶ φήμης, ἐμοὶ ἀγγελίη ἥκει Ἡρόδ. 8.140, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ.1177· ἐπὶ συμβάντος ἢ γεγονότος, πῆμα ἥκει τινὶ Αἰσχύλ. Πρ.103, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 606, κτλ.· τῷδε τάνδρὶ ἥκει βίου τελευτὴ Σοφ. Ο. Κ. 1472· ἵν' ἥκει τὰ μαντεύματα, εἰς ποῖον σημεῖον ἔχουσι φθάσει, ὁ αὐτ.Ο.Τ.953· ὡς αὐτὸν ἥξοι (ἕξοι) μοῖρα ὁ αὐτ. Ο. Τ. 713·—ἐπὶ χρόνου, ἥκει ἡμαρ, νὺξ Τραγ.· ἥξει πόλεμος παρὰ Θουκ. 2. 54· ἐς αὐτὸν ἥξει τὸ ξεινὸν ὁ αὐτ. 6. 77. **2)** ὡς τὸ προσήκω, ἀνήκω, ἔχω συγγένειαν ἢ σχέσιν, ἀναφέρομαι, τείνω, ποῖ ἥκει λόγος; εἰς τί ἀναφέρονται οἱ λόγοι; Seidl. Εὐρ. Τρῳ.155· εἰς ἐμ' ἥκει .. τὰ πράγματα, Λατ. pertinent ad me, Ἀριστοφ. Ἱππ. 919· εἰς ἐμὲ τὸ ἐλλεῖπον ἥξει, θὰ πέσῃ ἐπάνω μου, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 13· συχν. ἐν τῇ μετοχ., τὰ εἰς τοὺς κινδύνους ἥκοντα Ἀντιφῶν 139. 5· τὰ εἰς πλοῦτον ἥκ. Πλάτ.Ἐρυξ. 392Ε· τὰ πρὸς ἔπαινον, εἰς φιλανθρωπίαν ἥκ. Πολύβ.12.15, 9., 28.15, 2, κτλ. **3)** ἐξαρτῶμαι ἔκ τινος, ἡ σωτηρία ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἦκε Δημ. 350.14. **4)** μετ' ἀπαρ., ἥκέ μοι γένει .. πενθεῖν, προσῆκέ μοι ἕνεκα τῆς συγγενείας νὰ .., Σοφ. Ο. Κ. 738. **5)** μετὰ μετοχ., ὃ καὶ νῦν ἥκει γενόμενον, ὅπερ συνήθως συμβαίνει καὶ τώρα, Πολύβ. 26. 2, 1.—Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 451 καὶ 531.

ἦλ, κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ τοῦ **ἦλος,** ἡ ἀντὶ τοῦ **ἦλεος,** Εὐφορίων 105· πρβλ. **δῶ** ἀντὶ **δῶμα,** Στράβ. 364.

ἠλαίνω, Ἐπ. ἀντὶ **ἀλαίνω,** πλανῶμαι, παραπλανῶμαι, ἠλαίνοντι Θεόκρ.7. 23 (Meineke ἀντὶ ἠλαίνονται)·— μεταφ., πλανῶμαι τὸν νοῦν, μωραίνω, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 251.

ἠλάκᾰτα, ων, τά, μόνον κατὰ πληθ., τὰ περὶ τὴν ἠλακάτην ἔρια, ἠλάκατα στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα Ὀδ. Ζ. 53, 306, πρβλ. Η.105· ἠλ. στροφαλίζετε Σ. 315.

ἠλᾰκάτη [κᾰ], ἡ, Δωρ. **ἠλακάτᾱ** Εὐρ., **ἀλακάτᾱ** Θεόκρ.· (ἴδε ἐν λ. **ἄρκυς**): — ἠλακάτη, «ῥόκα», Λατ. colus, ἐφ' ἧς τυλίσσεται τὸ ἔριον, Ὀδ. Δ. 135, πρβλ. Α. 357, Ἰλ. Ζ. 491, Εὐρ., κτλ.· ἡ ἠλ. τοῦ ἀτράκτου, ἡ ῥάβδος, τὸ στέλεχος τοῦ ἀτράκτου, Πλάτ. Πολ. 616C· πρὶν γηραιῇσι μιγῆμεναι ἠλακάτῃσιν, πρὶν ἔλθῃ εἰς τὸ γῆρας, Συλλ.Ἐπιγρ. 6280B.18. **II.** ὡς τὸ **ἄτρακτος,** ἐπὶ πολλῶν πραγμάτων ἐχόντων τὸ σχῆμα τῆς ἠλακάτης, ὡς: **1)** 'καλαμοκάννι', τὸ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς γόνατος μέχρι τοῦ ἑτέρου μέρος τοῦ καλάμου, Θεόφρ. Ι. Φ. 2. 2,1· ὀδὸς Ἡσύχ.· πρβλ. **πολυηλάκατος.** **2)** βέλος, ὡς τὸ **ἄτρακτος,** Ἡσύχ., πρβλ. **χρυσηλάκατος.** **3)** τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ ἱστοῦ, ὅπερ ἦν πεποιημένον οὕτως ὥστε νὰ στρέφηται, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 565 (ἴδε Σχόλ.), Ἀθήν. 475Δ. **4)** μηχανὴ δι' ἧς ἀνεσύροντο ἐκ τῆς θαλάσσης τὰ δίκτυα ἢ ἄλλα βάρη, ἀλλαχοῦ ὄνος, Σχόλ. Θουκ.7. 25.

ἠλακατῆνες, ων, οἱ, εἶδος μεγάλων θαλασσίων ἰχθύων ἐπιτηδείων εἰς ταριχείαν, οὗτω κληθέντων ἐκ τοῦ ἀτρακτοειδοῦς αὐτῶν σχήματος, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 301D. Ὁ ἐνικ. παρ' Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ.17, 8, «ἠλακατήν, ὄνομα ἰχθύος κητώδους».

ἠλάκατον, τό, ὑποτιθέμενος ἐνικ. τοῦ **ἠλάκατα,** ὃ ἴδε.

ἠλάμην, ἤλατο, ἴδε ἐν λ. **ἅλλομαι.**

ἠλάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἦλος,** μικρὸν καρφίον, Εὐστ. Νονημ. 305. 66.

ἠλᾶσα, ἴδε ἐν λ. **ἐλαύνω.**

ἠλασκάζω, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **ἠλάσκω,** ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων Ἰλ. Σ. 281· μετ' αἰτ. τόπου, Ὕμν.Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ.142.

II. ἐν τῇ Ὀδ. Ι. 457, μετ' αἰτ., ἐμὸν μένος ἠλασκάζει, ἐκφεύγει, ἀποφεύγει τὴν ὀργήν μου, ἐκτὸς ἂν πρέπῃ νὰ ἀναγνωσθῇ ἠλυσκάζει, Ἴων ἀντὶ ἀλυσκάζει, πρβλ. Herm. Ὀρφ. Ἀργ. 439.

ἠλάσκω, Ἐπ. τύπος τοῦ **ἀλαίνω** (πρβλ. **ἠλαίνω**), πλανῶμαι, περιφέρομαι, [ἕλαφοι] αὗτως ἠλάσκουσαι ἀνάλκιδες Ἰλ. Ν. 104· [μυῖαι] κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν Ἰλ. Β. 470· ἐπὶ προσώπων, Ἐμπεδ. 21, Διον. Π. 675· ἠλάσκαζες Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 142.

ἠλᾶτο, ἴδε ἐν λ. **ἀλάομαι.**

ἠλδάνε, ἴδε ἐν λ. **ἀλδαίνω.**

Ἠλειᾰκός ἢ **Ἠλιᾰκός, ή, όν,** (Ἠλεία, Ἦλις) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἦλιδα, ἐξ Ἦλιδος, Στράβων 393· τὰ Ἠλιακά, Ἀρχαιολογία τῆς Ἦλιδας, Παυσ.·—οἱ Ἠλειακοί, μαθηταὶ καὶ ὀπαδοὶ τοῦ Σωκρατικοῦ φιλοσόφου Φαίδωνος τοῦ Ἠλείου, Διογ. Α. 1.17., 2. 105, 126.

ἠλέκτρα, ἡ, ἴδε **ἤλεκτρον** ἐν ἀρχῇ.

ἠλεκάτη, ἡ, = **ἠλακάτη,** Ἐπιγρ. Δήλου, Dittenb. SIG. 588, 17, 28, 214.

ἠλέκτρινος, ον, κατεσκευασμένος ἐξ ἠλέκτρου, Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. 1. 20. **II.** λάμπων ὡς τὸ ἤλεκτρον, ὕδωρ Καλλ. εἰς Δήμ. 29.

ἤλεκτρον, τό, καὶ **ἤλεκτρος,** ὁ ἢ ἡ, (διότι ὑπάρχει μεγάλη ποικιλία ἐν τῇ χρήσει τοῦ γένους)· παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. εἶναι ἄδηλον· οὐδέτ. παρ' Ἡροδ. 3. 115, Πλάτ. Τιμ. 80C καὶ Θεοφρ., ἀρσεν. παρὰ Σοφ.Ἀντ.1038 καὶ παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, θηλυκὸν δὲ ἐν Ἀριστοφ.Ἱππ. 532 (ἂν καὶ ἐνταῦθά τινες γράφουσιν **ἠλεκτρῶν,** ἐξ ὀνομ. **ἠλέκτρα**). Τὸ ἤλεκτρον, λέξις ἀπαντῶσα τρὶς ἐν τῇ Ὀδ., δηλ. ἐν Δ. 73, ἔνθα ὁ Τηλέμαχος ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τοῦ Μενελάου θαυμάζει τὴν λαμπρότητα (στεροπὴν) χρυσοῦ ἠλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος, καὶ ἐν Ο. 460, Σ. 296, ἔνθα χρυσοῦν περιδέραιον λέγεται ὅτι ἦτο κεκοσμημένον διὰ τεμαχίων ἠλέκτρου, μετ' ἠλέκτροισιν ἔρτο, ἠλέκτροισιν ἐρμένον·— οὕτως ἐν Ἡσ.Ἀσπ.142, ἡ ἀσπὶς τοῦ Ἡρακλέους, τιτάνῳ λευκῷ τ' ἐλέφαντι ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἦεν χρυσῷ τε φαεινῷ, καὶ ἐν Ἐπ.Ὁμ.15.10, ἡ πλουσία νύμφη χαρακτηρίζεται ὡς ἠλέκτρῳ βεβαυῖα, ἱσταμένη ἐπὶ ἐδάφους κεκοσμημένου δι' ἠλέκτρου· ὁ Σοφ. ὡσαύτως (Ἀντ.1038) ἀναφέρει τἀπὸ Σάρδεων ἤλεκτρον .. καὶ τὸν Ἰνδικὸν χρυσόν, καὶ ὁ Πυθέας παρ' Ἀθην. 465D ἀναφέρει αὐτὸ μετὰ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου· ὁ Ἡρόδ. 3.115 λέγει ἁπλῶς ὅτι ἐφέρετο ἐκ τινος ποταμοῦ Ἠριδανοῦ ὄντος ἐν τῇ δυσμ. ἑσχατιᾷ τῆς Εὐρώπης· ἐνῷ αἱ νῆσοι Ἠλεκτρίδες τοποθετοῦνται πρὸ τοῦ ποταμοῦ Πάδου ὑπὸ τοῦ Στράβωνος 215, καὶ ἐν τῇ Βορείᾳ θαλάσσῃ ὑπὸ τοῦ Πλιν. 4. 30· ὁ δὲ Κτησίας λέγει ὅτι ἐφέρετο ἐξ Ἰνδιῶν. Ἐκ πάντων τούτων οὐδεὶς λέγει τί ἦτο. Ἀλλ' ὁ Παυσ. (5. 12, 7), καὶ ὁ Πλίνιος (33. 23., 37. 2,11) διακρίνουσι τὸ ἤλεκτρον ὡς ἑξῆς: **1)** τὸ παρ' ἡμῖν ἤλεκτρον (κεχριμπάρι), ὅπερ πιθ. ἐννοεῖται παρ' Ὁμ., Ἡσ. καὶ Ἡροδ., βεβαίως δὲ παρὰ Πλάτ.Τιμ. 80C, καὶ τοῖς μεταγεν., καὶ **2)** μεταλλικόν τε μῖγμα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, περιγραφόμενον ὑπὸ τοῦ Στράβ. σ.146 ὡς τὸ μεμιγμένον καθίζημα (κάθαρμα), ὅπερ ὑπολείπεται μετὰ τὴν πρώτην χώνευσιν τοῦ ὀρυκτοῦ χρυσοῦ, καὶ ὑπὸ τοῦ Πλινίου ὡς περιέχον 1 μέρος ἀργύρου καὶ 4 χρυσοῦ. Πιθανῶς ὁ ἀνοικτοῦ χρώματος χρυσὸς (λευκὸς χρυσός), ὃν ὁ Κροῖσος ἀνέθηκεν εἰς τοὺς Δελφούς (Ἡρόδ. 1. 50). ἦτο ἤλεκτρον. καὶ τοῦτο σημαίνει ὁ Σοφοκλῆς λέγων Σάρδεων ἤλεκτρον. Παρατηροῦμεν ἔτι ὅτι τὰ νομίσματα πόλεων τοῦ δυτικοῦ μέρους τῆς μικρᾶς Ἀσίας περιέχουσι μῖγμα ἀργύρου.— Πολλοὶ ἐκλαμβάνουσι τὴν λέξιν ὡς σημαίνουσαν τὸ μεταλλικὸν τοῦτο ἤλεκτρον παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ., ἰσχυριζόμενοι ὅτι τὸ κυρίως ἤλεκτρον ἦτο ἄγνωστον, ἕως ὅτου οἱ Φοίνικες εἰσήγαγον αὐτὸ κατὰ νεωτέραν ἐποχήν (ἂν καὶ παρατηρητέον ὅτι τὸ περιδέραιον τὸ περιγραφόμενον ἐν Ὀδ. Ο. 460 ἦτο Φοινικικὸν δῶρον· σημειωτέον δὲ καὶ τὸν παλαιὸν μῦθον ὅτι τὸ ἤλεκτρον παρήγετο ἐκ τῶν ἠλεκτροειδῶν δακρύων τῶν ἀδελφῶν τοῦ Φαέθοντος, πρβλ. **Ἠλιάς** ΙΙ).—Ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 532, λέγεται περὶ τοῦ Κρατίνου, ἐκπιπτουσῶν τῶν ἠλέκτρων καὶ τοῦ τόνου οὐκέτ' ἐνόντος, ἔνθα ἤλεκτροι εἶναι πιθανῶς οἱ κόλλοπες τῆς λύρας. (Ἡ λέξις ἀναμφιβόλως ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ ἠλέκτωρ (ἴδε Ὀδ. Σ. 296, ἔνθα λέγεται ὅτι λάμπει ἠέλιος ὥς), ἡ ἔννοια δὲ αὕτη ἐνυπάρχει εἰς τὰ κύρια ὀνόματα Ἠλέκτρα (μήτηρ τῆς Ἶριδος, Ἡσ. Θ. 266) καὶ Ἤλεκτραι (μία τῶν πυλῶν τῶν Θηβῶν), Ἠλεκτρυώνη (θυγάτηρ τοῦ Ἠλίου, Διόδ. 5. 56)· πρβλ. Σανσκρ. arkas (sol), arkis (splendor): — οὐχὶ ἐκ τοῦ **ἕλκω** (ὡς ὁ Ἀριστοφ. ἐν τῷ μνημονευθέντι χωρίῳ φαίνεται ἐκλαμβάνων αὐτό), διότι ἡ μαγνητικὴ ἰδιότης τοῦ ἠλέκτρου πρῶτον ὑπὸ τοῦ Θάλητος παρετηρήθη κατὰ Διογ. Α. 1. 24, πρβλ. Πλάτ. Τιμ. 80C.—Περὶ πλήρη ἔρευναν τοῦ ζητήματος ὅρα Ukert ἐν τῷ Zimmerm. Phil. Journ. 1838, ἀριθ. 52-56, C. T. Newton Acts of Soc. of Lit., 1866, Head Hist. Num. σ. 34).

ἠλεκτρο-φαής, ές, λάμπων ὡς ἤλεκτρον, αὐγαὶ Εὐρ. Ἱππ.741.

ἠλεκτρώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ἤλεκτρον, Ἱππ. 1135Η, Φιλόστρ. 27.

ἠλέκτωρ, ορος, ὁ, ὁ λάμπων, ἀκτινοβολῶν Ἥλιος, τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ Ἰλ. Ζ. 515· ὣστ' ἠλέκτωρ Ὑπερίων Τ. 398·—ὡσαύτως, τὸ στοιχεῖον πῦρ, ἠλ. τε χθών τε καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα Ἐμπεδ. 263·—ἡ αἰτιατ. ἠλέκτορα παρ'

Εὐφορ. 74· γεν. ἡλέκτωρος Χοιροβ. ἐν Α. Β. 1200. — Πρβλ. ἤλεκτρον ἐν τέλ.

ἡλέμᾰτος, Δωρ. **ἀλέματος**, **ον**, (ἠλεὸς) μάταιος, κοῦφος, ἀνόητος, ὦ τᾶς ἀλεμάτω ψυχᾶς (οὕτως ὁ Σκαλ. ἀντὶ τῆς γραφ. τοῦ χειρογρ. ἀδαμάτω] Θεόκρ. 15. 4· ἐπὶ προσώπου, Τιμὼν παρὰ Διογ. Λ. 4. 42· βροντὴ Σωτάδ. παρ' Ἀθην. 621Β· ἐκηβολίη Ἀνθ. Π. 6.75· φαντασία αὐτόθι 11. 350.—Ἐπίρρ. **-τως**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ.1206, Καλλ. εἰς Δήμ.91· οὔτως οὐδ. πληθ. **ἡλέματα** Ὄππ. Ἀλ. 4. 590.

ἠλεός, ἡ, όν, (ἄλη, ἀλάομαι) πεπλανημένος, ἄφρων, ἠλίθιος, φρένας ἠλεέ Ὁδ. Β. 243· ὡσαύτως ἐν τῷ κατ' ἀποκοπ. τύπῳ φρένας ἠλέ (ὡς μέλε ἀντὶ μέλεε παρ' Ἀττ.), Ἰλ. Ο.128· ἠλεὰ ῥέξας Καλλ. Ἀποσπ. 174, πρβλ.173· ὡσαύτως ἠλεὰ ὡς ἐπίρρ., ἀνοήτως, μωρῶς, Ἀνθ. Π.7. 639. **2)** ἐνεργ., ἐπιφέρων μανίαν, διαταράττων τὰς φρένας, οἶνος Ὁδ. Ξ. 464. **II.** ἕτερος τύπος **ἀλεὸς** (ᾰ, ὡς φαίνεται) μνημονευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 4.19, ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ μάταιος ἐν Ε. Μ. 59. 45· οὕτως, «ἀλεόφρων, ὁ παράφρων» αὐτόθι· ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως ἔχει «ἀλαιὸς (δηλ. ἀλεός), ὁ παλαιός, ἄφρων, Αἰσχύλος», (πρβλ. Σχόλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 987)· καὶ τὸ ῥῆμα «ἀλεώσσειν, μωραίνειν».

ἠλεύατο, ἴδε ἐν λ. **ἀλεύομαι**, Ἰλ.

ἠλήλατο, **ἠλήλαντο**, ἴδε ἐν λ. **ἐλαύνω**.

Ἥλιᾰ, παρὰ Ροδίοις **Ἅλια**, **τά**, ἑορτὴ τοῦ Ἡλίου, Ἀθήν. 561Ε, Ἀριστείδ. 1. 547.

Ἡλιάδης, **ου**, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἡλίου, Λουκ. Ἔρωτ. 2· οἱ Ἡλιάδαι, ἀρχαία οἰκογένεια ἐν Ῥόδῳ, Στράβ. 654, Διόδ. 5. 56. Πρβλ. **ἡλιάς**.

ἡλιάζομαι, μέλλ. **-άσομαι**, Δωρ. 6' ἐνικ. **ἡλιάξει** (κοινῶς **-άξεις**), Ἀριστοφ. Λυσ. 380· ἀόρ. **-ασάμην** ὁ αὐτ. Ἱππ. 798· ἀποθ.: — συνεδριάζω ἐν τῷ δικαστηρίῳ Ἡλιαίᾳ, εἶμαι Ἡλιαστής, δίκαστὴς ἐν τῇ Ἡλιαίᾳ, Ἀριστοφ. Ἱππ.798, Σφηξ.772 (μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον)· Νόμ. παρὰ Δημ. 716. 16.

ἡλιάζω, ψήνω εἰς τὸν ἥλιον, μάζας Στράβ.773.—Παθ., «ἡλιάζομαι», θερμαίνομαι ἐν τῷ ἡλίῳ, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 5,7· κρέμαμαι, ὡς τὸ **ἐξηλιάζω**, καὶ ἔθαψαν τὰ ὀστᾶ τῶν ἡλιασθέντων ἐν γῇ Βενιαμὶν Ἐσδ. (Β' Σαμ. κα', 14).

ἡλιαία, ἡ, ἐν Ἀθήναις, δημόσιος τόπος, ἐν ᾧ συνήδρευε τὸ μέγιστον δικαστήριον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 897· πρβλ. **ἡλιάζομαι**. **2)** τὸ ἀνώτατον δικαστήριον, ἐν ᾧ ἐδικάζοντο πᾶσαι αἱ ὑποθέσεις αἱ ὑποκείμεναι εἰς δημοσίαν καταγγελίαν (γραφήν), οἷον ἡ ὕβρις, Νόμ. παρὰ Δημ. 529. 19.—Ὁ κανονικὸς ἀριθμὸς τῶν Ἡλιαστῶν ἦτο 6000, κατ' ἔτος ἐκλεγόμενοι διὰ κλήρου ἐκ τῶν πολιτῶν τῶν ὑπὲρ τὰ 30 ἔτη γεγονότων. Τὸ ὅλον σωματεῖον ὑποδιῃρέθη εἰς 10 τμήματα ἐκ 500 ἕκαστον (ὑπολειπομένων 1000 πρὸς ἀναπλήρωσιν) καὶ ἕκαστος Ἡλιαστὴς ἐλάμβανε μισθὸν τριώβολον ἑκάστην ἡμέραν. **II.** = **ἁλία**, ὃ ἴδε.

ἡλιᾰκός, Δωρ. **ἁλιακός**, **ή**, **όν**, ἀνήκων εἰς τὸν ἥλιον, κύκλος ἡλ., ὁ κύκλος τοῦ ἡλίου, ἡ ἐκλειπτικὴ (ἴδε **ἐκλειπτικός**), Διόδ. 1. 98· ἡλ. (ἐξυπακ. κύκλος), ὁ, Κλεομήδ. 1, 4, κτλ.· ἔκλειψις ἡλ. Διογ. Λ.1. 23· ἔτος, στέφανος ἁλ., ἐν Ῥόδῳ, Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 2. 747., 5. 52.—Ἐπίρρ. **ἡλιακῶς**, Πρόκλ. εἰς Παρμεν. 631.

ἡλιάς, **άδος**, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ., ἀκτὶς Χρησμ. παρὰ Λουκ. Ἀλεξ. 34· Ῥόδος ὁ αὐτ. Ἔρωτ.7. **II.** Ἡλιάδες, αἱ, θυγατέρες τοῦ Ἡλίου μεταβληθεῖσαι εἰς αἰγείρους καὶ δακρύουσαι ἤλεκτρον, Παρμενίδ. 9, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 604, Πλίν. 37. 2,11· ἡ Ἡλιὰς αἴγειρος Φιλόστρ.190.

ἡλίᾰσις, **εως**, ἡ, = **ἡλίωσις**, ἔκθεσις εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, πίλους φορεῖν, ἵνα μὴ τῇ ἡλιάσει ταλαιπωρῶνται Δίων Κ. 59. 7.

ἡλίᾰσις, **εως**, ἡ, τὸ δικαίωμα τοῦ δικάζειν ἐν τῇ Ἡλιαίᾳ, οὐδὲ δῶρα δέξομαι τῆς ἡλιάσεως ἕνεκα Ὅρκ. παρὰ Δημ. 747. 8.

ἡλιαστήριον, τό, τόπος ἐν ᾧ ἡλιάζει τις ἑαυτόν, «λιακωτόν», Στράβων 815, Γαλην.

ἡλιαστής, οῦ, ὁ, (ἡλιαία 2), δικαστὴς ἐν τῇ Ἡλιαίᾳ, Ἀριστοφ. Σφ. 206, 891, Ἱππ. 255, κτλ.

ἡλιαστικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς Ἡλιαστὴν ἢ ὁμοιάζων πρὸς Ἡλ., γέρων Ἀριστοφ. Σφ. 195· ὀβολὸς ὁ αὐτ. Νεφ. 863· ὅρκος Δημ.706. 26, Ὑπερείδ. Εὐξεν. 49.

ἡλι-αυγής, **ές**, (αὐγὴ) λάμπων ὡς ὁ ἥλιος, χρυσὸς Ἐτυμ. Μ. 425. 24.

ἡλιάω, εἶμαι ὡς ὁ ἥλιος, κόμη ἡλιῶσα Ἀνακρεόντ. 16. 5, Ἡλιόδ. 3. 4. **II.** ἐκθέτω εἰς τὸν ἥλιον, τὰς σταφυλὰς Ἀριστ. Προβλ. 20. 35, 2.

ἡλιβάτας, **ου**, ὁ, ἀναβαίνω εἰς ὑψηλὰ μέρη, τράγος Ἀντιφ. Κυκλ. 2. 3, πρβλ. Ἀναξίλ. Κιρκ. 1 (ἔνθα ἀντὶ δέλφακας ἡλιβάτους, πιθανῶς διορθωτέον **-βάτας**).

ἡλίβᾰτος, Δωρ. **ἁλίβ-**, **ον**, ὑψηλός, ἀπόκρημνος, ἀείποτε παρ' Ὅμ. ὡς ἐπίθ. τῶν ἀποκρήμνων βράχων (πέτρη ἢ πέτραι) Ἰλ. Ο. 273, 619, Π. 35, Ὀδ. Κ. 88, Ν. 196· οὕτως ἐν Ἱσ. Θ. 675, 786, Ἀσπ. 422, Θέογν. 176, Πινδ. Ο. 6. 110, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 351, Εὐρ. Ἱκέτ. 80, Θεόκρ. 26. 10, κτλ.· **ὡσαύτως ὡς ἐπίθ.** τοῦ ὄρος, ἄκρη, ἐρίπνα, πύργος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 169, κτλ.· ἐπὶ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ θρόνου τοῦ Διός, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1732· ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 268, ἂν τὸ χωρίον ἔχῃ ὀρθῶς, καὶ ἐπὶ ὑψηλῶν δένδρων· ἐν Ὀδ. Ι. 243, ὁ Κύκλωψ ἡλίβατον πέτρην ἐπέθηκε θύρῃσιν, ἔνθα φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸν τεράστιον ὄγκον τοῦ βράχου· ὁπόθεν μεταγ. ποιηταὶ ἤχθησαν εἰς τὴν χρῆσιν τῆς λέξεως ἁπλῶς ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ὑπερογκος, μέγας, μέλεα ἡλ. Ὄππ. Ἀλ. 5. 66· σχεδὸν Κόϊντ. Σμ.11. 312.—Ἡ λέξις εἶναι ποιητ., ἀλλ' ὅμως ἐνίοτε εὑρηται καὶ παρὰ πεζοῖς, ὑψηλός, πέτραι ἡλ. Ξεν. Ἀν. 1. 4, 4· τόποι Πολύβ. 4. 41, 9· πέτρος Στράβων 818· κρημνοὶ Λουκ. π. τ. ἐπὶ μισθ. σύνόντ. 10· δένδρα Ἀγαθαρχ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 61· ἐνίοτε δὲ καὶ ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς σημασίας ὑπέρογκος, παμμεγέθης, κῦμα, σκιαὶ Πλούτ.2.163C, 935F. **II.** ὡς τὸ Λατ. altus, βαθύς, ἄντρῳ ἐν ἡλιβάτῳ Ἡσ. Θ. 483· Τάρταρος ἡλ. Στησίχ. 81· ἡλ. ὑπὸ κευθμῶσι Εὐρ. Ἱππ.732· πελάγεσσιν ἐν ἡλ. Ὄππ. Ἀλ. 3. 171· κακὸν ἡλ. Δαμόξ. Συντρ. 1. 22· εὐρήεια Ὀρφ. π. Ἀποχ.1.12. (Ἡ λέξις κοινῶς θεωρεῖται ὡς σύνθετος ἐκ τοῦ **ἥλιος**, **βαίνω**, μόνον ὑπὸ τοῦ ἡλίου πατούμενος, δηλ. ἀπάτητος, ἄβατος, δυσπρόσιτος, ἀπόκρημνος· ἀλλὰ τότε ἡ χρῆσις αὐτῆς ὡς ἐπιθέτου τῆς λέξεως **πέτρη** ἐν Ὀδ. Ι. 243, καὶ τῶν λέξεων **ἄντρον**, **Τάρταρος**, **κευθμών** εἶνε βεβιασμένη καὶ ἀπίθανος. Ὁ Βουττμ., Λεξιλ. ἐν λέξ. ἀναφέρει αὐτὴν ὡς τὸ **ἠλεός** (**ἀλιτεῖν**), συνώνυμ. τῷ **ἄβατος** ἢ **δύσβατος**, δύσβατος, δυσπρόσιτος, εἴτε ἐπὶ ὕψους εἴτε ἐπὶ βάθους (ὁπότε τὸ **ἡλίβατος** εἶνε συντετμημένος τύπος τοῦ **ἡλιτόβατος**, πρβλ. **ἡλιτόμηνος**, **ἡλιτοεργός**).—Ἡ Ἡσύχ. ὅμως ἀναφέρει τὴν λέξιν **ἅλιψ** = πέτρα, καὶ ἴσως ἡ πρώτη σημασία τοῦ **ἡλίβατος** εἶνε ἁπλῶς: βραχώδης, κρημνώδης· πρβλ. **ἡλιβάτας**).

ἡλῐθα, ἐπίρρ., (ἅλις) ἱκανῶς, ἀρκούντως, Λατ. satis multum, λῃδα .. συνελάσσαμεν ἥλιθα πολλὴν Ἰλ. Λ. 677· ἐν τῇ Ὀδ. ἀείποτε ἥλιθα πολλὴ Ε. 483, Ι. 330, Ξ. 215, Τ. 443· παρὰ πολύ, εἰς ὑπερβολήν, ἢ ἴσως μᾶλλον ὡς τὸ ἀθρόως, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 342, Δ.177, 1265. **II.** (**ἠλεός**) ματαίως, ὡς τὸ **μάτην**, Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 124, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 283 (= **μάτην** ἐν 281)· πρβλ. **ἠλίθιος**.

ἠλῐθιάζω, ὁμιλῶ ἢ φέρομαι ἀνοήτως, μωρῶς, ἀνοηταίνω, μωραίνω, Ἀριστοφ. Ἱππ.1124.

ἠλιθιοποιός, **όν**, ὁ ποιῶν τινα ἠλίθιον, Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ, 1769. 51.

ἠλίθιος, Δωρ. **ἀλίθ-**, **α**, **ον**, (**ἥλιθα** II) μάταιος, ἄσκοπος, ἀνωφελής, χόλος Πινδ. Π. 3. 21· βέλος Αἰσχύλ. Ἀγ. 366· ὁδὸς Θεόκρ.16. 9. **II.** ἐπὶ προσώπων, ἀναίσθητος, ἀνόητος, μωρός, ὡς τὸ **μάταιος**, Ἡρόδ.1. 60. Εὐρ. Κύκλ. 537, Ἀριστοφ. Ἀχ. 443, κτλ.· τοὺς μὲν πλεῖστον μέρος αὐτῆς (τῆς ἀφροσύνης) ἔχοντας μαινομένους καλοῦμεν, τοὺς δὲ ὀλίγον ἔλαττον ἠλιθίους τε καὶ ἐμβροντήτους Πλάτ. Ἀλκ. σ. 240· ἠλίθιον θάρρος θαρρεῖν Πλάτ. Φαίδωνι 95C· ἠλιθιώτερος Ξεν. Συμπ. 3, 6· **-ώτατος** Ἀριστοφ. Ἐκκλ.765·—ἠλίθιόν [ἐστι], μετ' ἄπαρ., Ἀριστ. Πολ. 3.15, 4, Ἀντιφ. Βοιωτ.1.—Ἐπίρρ. **-ίως**, Λυσ. 92. 34, Πλάτ. Θεαιτ. 180D· οὐδετ. **ἠλίθιον**, **ὡς** ἐπίρρ., Ἀριστοφ. Νεφ. 872.

ἠλῐθιότης, **ητος**, ἡ, μωρία, ἀνοησία, Κρατῖν. Πυτ. 9, Πλάτ. Πολ. 560D κ. ἀλλ.

ἠλῐθιόω, ποιῶ τινα ἠλίθιον, διαταράττω τὰς φρένας αὐτοῦ, τρελλαίνω, μὴ φρένας ὑμῶν ἠλιθιώσῃ βροντῆς μύκημ' ἀτεράμονυ Αἰσχύλ. Πρ.1061.

ἠλῐθιώδης, **ες**, (**εἶδος**) ὡς ἠλίθιος, ἠλιθιώδη καὶ δυσγράμματον καὶ παχὺν τὴν μνήμην Φιλόστρ. 558.

ἠλιθιώνη, ἡ, ἡ ἐπιφέρουσα διαταραξιν φρενῶν, ἐπίθετον τῶν Ἐρινύων, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην.1136. 5.

ἡλῐκία, Ἰων. **-ίη**, Δωρ. **ἀλικία**, ἡ, (ἥλιξ) χρόνος ζωῆς, ἡλικία, Λατ. aetas, ἦν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἠδ' ἐλεήσῃ γῆρας Ἰλ. Χ. 419· γηραιὸν μέρος ἀλικίας Πίνδ. Π. 4. 280· παρὰ τὸν ἀλικίας ἐοικότα χρόνον ὁ αὐτ. Ο. 4 ἐν τέλ.· τήνδ' ἡλ. ἀστῶν, ὅ ἐ. τὸ γῆρας αὐτῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 914·— αἰτ. ἐν ἀπολύτῳ χρήσει, κατὰ τὴν ἡλικίαν, νέος ἡλικίην Ἡρόδ. 3. 134· ἐτέων ἐὼν ἡλικίην πέντε καὶ λ' ὁ αὐτ. 2. 26, πρβλ. Ξεν. Κυν. 2, 3· οὕτω κατὰ δοτ., ἡλικίᾳ ἔτι τότε ὢν νέος Θουκ. 5. 43· προελήλυθώς τῇ ἡλ. Ξεν. Ἑλλ. 6.1, 4·— ὡσαύτως, ὑπὸ τῆς ἡλικίας, ἐκ τῆς ἡλικίας, Πλάτ. Λάχ.180D· αἱ δι' ἡλικίαν ἄτοκοι ὁ αὐτ. Θεαιτ. 149C· οἱ ἐν τῇ αὐτῇ ἡλ. Θουκ. 1. 80· τὸ ἀχρεῖον τῆς ἡλ. ὁ αὐτ. 2. 44· ὅταν .. τοῦ γενύων ἐκβῶσι τὴν ἡλ. Πλάτ. Πολ. 461Β· πόρρω τῆς ἡλ. ὤν, προκεχωρηκὼς τὴν ἡλικίαν, ὁ αὐτ. Γοργ. 484C· προήκων ἐς βαθὺ τῆς ἡλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 514, πρβλ. Πλάτ. Φαίδρ. 279Α· ὁ παρ' ἡλικίαν νοῦς Μένανδ. Μονοστ. 690·— ἐν τῷ πληθ., ἐν ἀπάσαις ταῖς ἡλ. Πλάτ. Πολ. 412Ε, πρβλ. ἐν Νόμ. 625Β κ. ἀλλ. **2)** συνήθ. ὡς τὸ ἥβη, ἡ ἀκμή, τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας, τῆς ζωῆς, ἀπὸ τοῦ 17 περίπου ἔτους μέχρι τοῦ 45, ἀνδρικὴ ἡλικία, ἀνδρότης, **ἐν ἡλικίᾳ**

πρώτᾳ Πίνδ. Ν. 9. 99· ἐν ἀλικίᾳ εἶναι Πλάτ. Πολ. 461B κ. ἀλλ.· μετ' ἀπαρεμφ., π. χ., στρατεύεσθαι, ἡ στρατεύσιμος ἡλικία, Ἡρόδ. 1. 209, πρβλ. Δημ. 42. 9, Ἀντιφῶν 128. 16· οὕτως, ἡλικίαν ἔχειν, εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν Πλάτ. Εὐθυδ. 306D, Θεαιτ. 142E· ἡλικίαν ἔχω, μετ' ἀπαρεμφ., εὑρίσκομαι ἐν τῇ καταλλήλῳ ἡλικίᾳ, ὅπως πράξω τι, Ἡρόδ. 1. 209, Πλάτ. Θεαιτ. 146B· ἡλικίας μετέχειν Θουκ. 7. 60· οἱ ἐν ἡλικίᾳ, ἄνδρες στρατευσίμου ἡλικίας, ὁ αὐτ. 8. 75, Δημ. 42. 9· ἐστρατευμένος ἁπάσας τὰς ἐν ἡλικίᾳ στρατείας Δημ. 545. 15· ἐντὸς ἡλικίας Λυσ. 195. 22· ἡ καθεστηκυῖα ἡλικία, ἡ μέση, ἡ ὥριμος, Θουκ. 2. 36·— ἐπὶ γυναικῶν, ἡ διὰ γάμου ἡλικία, Ἱππ. Κωακ. 110, Δημ. 1352. 12, Αἰσχίν. 26. 8., 27. 28· τὴν ἡλικίαν καταμειψάμενος Ἰσαῖ. 64. 40. **3)** νεανικὴ ὁρμή, νεανικὸν πάθος, ἡλικίᾳ καὶ θυμῷ ἐπιτρέπειν Ἡρόδ. 3. 36, πρβλ. 7. 18. **4)** ἀγνότης, παρθενία, Αἰσχίν. 26.7. **II.** = **οἱ ἡλικες**, οἱ ἔχοντες τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, ὁμήλικες, Λατ. juventa, ὃς ἡλικίην ἑκέκαστο ἔγχει Ἰλ. Π. 808, πρβλ. Πίνδ. Π. 1. 145·— ἰδίως οἱ στρατευσίμου ἡλικίας, τῆς ἡλ. ἀπούσης ἐν ταῖς ναυσὶ Λυσ. 195.17, πρβλ. Θουκ. 3. 67., 8.1, κτλ.· ὡσαύτως, ἄνθρωποι πάσης ἡλικίας, παίδων τε .. καὶ πάσης ἡλ. Πλάτ. Νόμ. 959E. **III.** χρόνος, ἐποχή, ταῦτα ἡλικίην ἂν εἴη κατὰ Λάϊον, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Λ., Ἡρόδ. 5. 59, πρβλ. 60,71· ἡλικίην τετρακοσίοις ἔτεσι .. πρεσβυτέρους ὁ αὐτ. 2. 53. **IV.** γενεά, χρονικὴ περίοδος, Λατ. saeculum, ἐπὶ τῆς νῦν ἡλ. Ἰσοκρ.75E· πρὸ τῆς ἡμετέρας ἡλ. Δείναρχ.95.10· εἰς τὴν νῦν ζῶσαν ἡλ. Δημ.1392.12· πολλαῖς ἔμπροσθεν ἡλικίαις Πλούτ. Περικλ.27. **V.** ἐπὶ τοῦ σώματος, ἀνάστημα, μέγεθος, διότι τοῦτο ἦτο σημεῖον πολλάκις τῆς ἡλικίας, Ἡρόδ. 3.16, Πλάτ. Εὐθυδ. 271B, Δημ. 1024. 26· ἄνδρας ἡμισταδιαίους τὰς ἡλ. Λουκ. Ἀλ.Ἰστ. 1. 10· ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ ὕψους κίονος, ὁ αὐτ. Συρ. Θ. 28.

ἡλῐκιάζομαι, ἡλικιοῦμαι, ἀνδροῦμαι, Ἑρμ. ἐν Στοβ.Ἐκλ. 1. 1098· παρὰ Βυζ. ὡσαύτως **ἡλικιόομαι**, καὶ **ἡλικίωσις**, ἡ, = **ἡλικία**.

ἡλῐκιώτης, ου, ὁ, = **ἥλιξ, ὁμῆλιξ**. ἔχων τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, Λατ. aequalis, Ἡρόδ. 5. 71, Ἀριστοφ. Νεφ. 1006. Ἀνδοκ. 7. 28· ἡλ. τινί Λυσ. 161. 22· ἐμὸς ἡλ. Πλάτ. Ἀπολ. 33D· ἡλ. καὶ ἑταῖροι ὁ αὐτ. Συμπ. 183C, κ. ἀλλ.·— θηλ. **ἡλικιῶτις, ιδος**, Πλούτ. 2. 554A, Λουκ. Ἐναλ. Διαλ.15. 2· ἡλ. ἱστορία, σύγχρονος ἱστορία, Πλούτ. Περικλ. 13· πράξεις ἡλ. Διόδ. 1. 58· μετὰ δοτ., σύγχρονός τινι, αὐτόθι 2· μετὰ γεν., Θεμίστ.18A.

ἡλίκος [ῐ], **η, ον**, ὅσος, ὁπόσος, πόσος τις; ἀπόκρ : μικρός, ἡλίκος Μόλων, Ἀριστοφ. Βατρ. 55· τί τοσοῦτον ὕβρισεν, ἡλίκον .. Δημ. 562.7. **5)** ἐπὶ ἡλικίας, ἄνδρα .. ἡλίκον Θουκυδίδην Ἀριστοφ. Ἀχ.703· τοῖσιν ἡλίκοισι νῶν = τηλίκοις ἡλίκοι νώ ὁ αὐτ. Ἐκκλ. 465· οἱ ἡλίκοι ἐγὼ = τηλίκοι ἡλίκοι ἐγώ, Πλάτ. Λάχ. 180D·— σπάν. παρὰ Τραγ., ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς, ἡλίκοι Σοφ. Ο. Τ.15. **3)** ἐπὶ πλαγίων ἐρωτήσεων, πόσον μέγας, ἂν ἴδω γὰρ ἡλίκον ἰχθὺν ὅσου τιμῶσιν Ἀντιφάν. Νέαν 1. 6· συχνάκις ἐν ἐκφράσεσι θαυμασμοῦ, θαυμάσια ἡλίκα, θαυμασίως, ἐκτάκτως μεγάλα, ὡς ἐν τῷ Λατ. mirum quantum, Δημ. 348. 24, πρβλ. 469.18· οὕτω, μέγιστα ἡλίκα τάγαθὰ Λουκ. π. τ. ἐπὶ μισθ. συνόντ.13· ὡσαύτως, πόσον μικρός, Λατ. quantulus, Λουκ. Ἑρμοτ. 5.—Ἐν ἐρωτήσεσιν εἰς τὸ **πηλίκος** ἀνταποκρίνεται τὸ τηλίκος ἢ τηλικοῦτος.

ἥλιξ, Δωρ. **ἅλιξ, ῐκος**, ὁ, ἡ, ἔχων τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, καταίθουσα παιδὸς .. δαλὸν ἥλικ', ἐπὶ τοῦ δαυλοῦ τοῦ Μελεάγρου, Αἰσχύλ. Χο. 607· ὀρῦς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 479·— ἐν τῷ πληθ., βόες .. ἥλικες, ἰσοφόροι Ὀδ. Σ. 373· ἅλικες οἷα παρθένοι Πίνδ. Π. 3. 30· ὑφ' ἡλίκων νεανίδων Ἀριστοφ. Θεσμ. 1030, πρβλ. Ἀντιφ.121. 26. **2)** ὡς οὐσιαστ., ἑταῖρος, σύντροφος, οἱ ἥλικες Ἡρόδ. 1. 34., 2. 32, Ἀριστοφ. Σφηξ. 245· ἥλικές θ' ἥβης ἐμῆς Αἰσχύλ. Πέρσ. 681· τὸν ἥλικα τόνδε Ἀριστοφ.Ἀχ. 336· παροιμ., ἡλιξ ἥλικα τέρπει Πλάτ. Φαίδρ. 240C, Ἀριστ. Ῥητ. 1. 11, 25, κ. ἀλλ. **II.** παρὰ μεταγεν. μετὰ γεν., ὅμοιος, Wern. Τρυφιόδ. 637.

ἡλιοακτινόμορφος, ον, ἔχων τὴν μορφὴν τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, Ἀνών. Cod. Par. 37, fol. 49 v°.

ἡλιό-βλητος, ον, = **ἡλιόβολος**, Εὐρ. Βάκχ. 41, Αἰλ. π. Ζ. 8. 26.

ἡλιοβολέομαι, παθ., προσβάλλομαι, καίομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Ζηνόβ. 5. 53· — **ἡλιοβολία**, ἡ, τὸ ἀκτινοβολοῦν ἡλιακὸν φῶς, Ἐκκλ.· — **ἡλιό-βολος, ον**, ἡλιοκαής, ἀπεξηραμμένος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 4.12, 3.

ἡλιογέννητος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ ἡλίου γεννηθείς, ὡς καὶ νῦν, κόρη Ἀκρίτου ἔπος ἐκδ. Α. Μηλιαράκη σ. 2984· κοράσιον ἡλιογέννητον Δυϐ κ. Ῥοδ. στ. 1716, ἐκδ. Wagner.

ἡλιο-ειδής, ές, ὅμοιος τῷ ἡλίῳ, λαμπρὸς καὶ ἀκτινοβολῶν, φῶς τε καὶ ὄψιν ἡλιοειδῆ Πλάτ. Πολ. 508A.— Ὑπερθ. **-ειδέστατος**, Πλάτ. Πολ. 509A· ὀφθαλμόν, ὄργανον αὐγοειδέστατόν τε καὶ ἡλιοειδέστατον Γαλην. 4, 362, κλ.—Ἐπίρρ. **-δῶς**, Ἐκκλ.

ἡλιο-θαλπής, ές, θερμαινόμενος ἢ θερμανθεὶς ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Ἡσύχ.

ἡλιοθερέω, ἡλιάζομαι, θερμαίνομαι ἐν τῷ ἡλίῳ, ἡλιοθερούντων τε καὶ παρὰ πῦρ θαλπομένων Γαλην. 6. σ. 84.

ἡλιοθερής, ές, (θέρω) θερμανθεὶς εἰς τὸν ἥλιον, Ε. Μ. 58. 1.

ἡλιο-κᾰής, ές, (κάω, καίω) κεκαυμένος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Λουκ. Λεξιφ. 2· ἴδε τὸ ἑπόμ.

ἡλιοκᾰῖα, ἡ, τὸ ἐκτίθεσθαι εἰς τὸν ἥλιον, ἡ τοῦ ἡλίου θερμότης, Παῦλ. Αἰγ. 3. 6·— ἔχαιρε δὲ (ὁ Ζήνων), φασί, σύκοις χλωροῖς καὶ ἡλιοκαΐᾳ Διογ. Λ. 7.1, ἔνθα ὁ Δινδ. διορθοῖ τὸ ἡλιοκαΐαις εἰς ἡλιοκαέσι.

ἡλιοκαλλές, ἐος, ἡ, ἕτερον ὄνομα τοῦ ἄνθους, ὃ καλεῖται ἡλιανθές, Plin. H. N. XXIV. 102.

ἡλιο-κᾰμῖνος, ὁ, δωμάτιον προσήλιον πρὸς χειμερινὴν χρῆσιν, Πλίν. Ἐπ. 2.17, 20, Συλλ. Ἐπιγρ. 3148. 43.

ἡλιο-κάνθᾰρος, ον, κάνθαρος, κοπρίων, μηλολόνθη· ἐκλήθη οὕτω, διότι ἐν Αἰγύπτῳ ἦτο ἱερὸς τῷ ἡλίῳ καὶ σύμβολον αὐτοῦ, Ἀλεξ. Τραλλ.

ἡλιό-καυστος, ον, (καίω) = **ἡλιοκαής**, Θεόκρ. 10. 27.

ἡλιοκεντρίς, ίδος, ἡ, εἶδος μυίας, Γλωσσ.

ἡλιοκέφαλος, ὁ, ὁ ἔχων κεφαλὴν στίλβουσαν ἀκτῖσιν ἡλίου, Μεταγεν.

ἡλιοκόμας, ὁ, ὁ ἔχων κόμην ἡλιώδη, οὐκέτι χρυσοκόμαν, ἀλλὰ ἡλιοκόμαν ποιεῖ τινα (ὁ ἥλιος) λόγῳ λευκότητος Εὐστάθ. σ. 964.

ἡλιοκρεῖς, οἱ, λέξις πλασθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάρχου, ἀρχαίου Μελαχροινοῦ, ἥτις καὶ τὸν κουρέα βροτοκέρτην καὶ τὸν ἀλεκτρυόνα ὀρθροβόαν ὠνόμαζε καὶ ἄλλας ἰδίας λέξεις εἰσήνεγκε, Ἀθήν. 98E.

ἡλιό-κτῡπος, ον, ἡλιόβλητος, ἡλιοκαής, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 155, ἐκ διορθώσεως τοῦ Wellauer ἀντὶ ἡ διόκτυπον (κατὰ τὴν γραφὴν τοῦ χειρογρ.,— οὐχὶ ἢ διόκτυπον).

Ἡλιολάτρης, ου, ὁ, ὁ λατρεύων τὸν Ἥλιον, Γεώργ.Ἀλεξ. Β. Χρυσοστ. σ. 235.

ἡλιο-μᾰνής, ές, ὁ μανιωδῶς τὸν ἥλιον ἀγαπῶν, ἐπίθ. τοῦ τέττιγος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1096.

ἡλιό-μορφος, ον, ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ ἡλίου, Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 542E.

ἡλιόομαι, παθ., ζῶ ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἥλιον, ἡλιωμένος, ἀντίθ. ἐσκιατραφηκώς, Πλάτ. Πολ. 556D·— ἐπὶ τόπων, ὅπως ἡ γῆ ἡλιωθῆ Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 3. 4,1· τὸ ἡλιούμενον, μέρος προσηλίου, προσβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ἡλίου, περιπεταννύουσα δὲ τὰ οἴναρα, ὅταν ἔτι αὐτῇ ἁπαλοὶ οἱ βότρυες ὦσι, διδάσκει σκιάζειν τὰ ἡλιούμενα ταύτην τὴν ὥραν Ξεν. Οἰκ. 19, 18, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 8, 6. **2)** προσβάλλομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἡλιοῦσθαι τὴν κεφαλὴν Ἱππ. Ἀέρ. 282· ἢ καίομαι, Μουσών. παρὰ Στοβ. 18. 3. **3)** φωτίζομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Ἀριστ. Προβλ.16.1· παροιμ., οὔθ' ὕεται, οὔθ' ἡλιοῦται, «ἐπὶ τῶν ἔξω πάσης φροντίδος ἑστώτων, τουτέστιν οὔτε βρέχεται, οὔτε ἡλιοβολεῖται», Ζηνόβ. 5, 53.

ἡλιό-παις, ὁ, ἡ, τέκνον **τῆς ἡμέρας τοῦ ἡλίου** (Κυριακῆς), ἡλιογέννητος, Συλλ. Ἐπιγρ. 9727.

ἡλιό-πεμπτος, ον, πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Σιβύλλ. 13. 151,164.

ἡλιό-πεπτος, ον, ὡριμάσας ἐν τῷ ἡλίῳ, σταφὶς Ἱπποκρ. 171A.

ἡλιό-πους, ποδος, ὁ, = **ἡλιοτρόπιον**, Διοσκ. 4.193.

ἥλιος, ὁ, Δωρ. **ἅλιος** (Σοφ. Τρ. 96, Ἡλ. 824), Ἐπ. **ἠέλιος**, ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ. (πλὴν ἐν Ὀδ. Θ. 271, ἔνθα κοινῶς ἐκλαμβάνεται ὡς κύρ. ὄν.) καὶ Ἡσ.· Δωρ. **ἀέλιος** παρὰ Πινδ., Καλλ., καὶ ἐν τοῖς λυρικοῖς χωρίοις τοῦ Σοφ. καὶ Εὐρ., ἴδε **ἀέλιος**· (ἴδε ἐν τέλ.)·— ὁ ἥλιος. Περὶ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὰ ῥήμ. **ἀνείναι, ἀνορούειν**, καὶ (ἐν Ὀδ. Κ. 192) **ἀναννέεσθαι**· οἱ δὲ μετέπειτα συγγραφεῖς τὰ **ἀνατέλλειν** (πρβλ. **ἀνατολή, τέλλω**), **ἀνίσχειν**, κτλ.· περὶ τῆς δύσεως, **δῦναι, καταδῦναι**, συνήθως κατὰ μετοχ. (πρβλ. **δύσις**)·— φάος ἠελίοιο, ὁρᾶν φάος ἠελίοιο, ζῆν, Ἰλ. Σ. 61, κτλ.· ὡσαύτως, ὑπ' ἠελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι ναιετάουσι Ἰλ. Δ. 44· οὕτω, γυνὴ τῶν ὑφ' ἡλίῳ ἀρίστη Εὐρ. Ἀλκ. 151· οὐκέτ' εἰμὶ ὑφ' ἡλίῳ, δὲν ζῶ πλέον, αὐτόθι 394· ὡσαύτως, ὑπὸ ἡλίου ἐωρᾶτο Θουκ. 2. 102· ὑπὸ τὸν ἥλιον Δημ. 316.16, κτλ. Ὁ Ὅμ. παριστάνει τὸν ἥλιον ὡς ἀνατέλλοντα ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἀνερχόμενον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ πάλιν βυθιζόμενον εἰς τὸν Ὠκεανόν, Ἰλ. Η. 422, Θ. 485, Σ. 239, Ὀδ. Γ.1, Κ.191, Τ. 433, πρβλ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 68· νεώτεροι ποιηταὶ περιγράφουσιν αὐτὸν ὡς φερόμενον ἐκ δυσμῶν εἰς τὴν ἀνατολὴν διὰ μέσου τοῦ Ὠκεανοῦ ἐντὸς χρυσοῦ ποτηρίου, Μίμνερμ.12, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2, 6· ἐπειδὰν ἥλ. τραπῇ, ἐπὶ τῶν τροπῶν τοῦ ἡλίου, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 416.— Ὁ ἥλιος παρέσχε τὸν ἀρχαιότατον τρόπον προσδιορισμοῦ τῶν σημείων τοῦ ὁρίζοντος· ἐντεῦθεν, πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, πρὸς ἀνατολάς, ἀντίθ. πρὸς ζόφον, διότι ὁ Ὅμ. ἐσημείου μόνον δύο σημεῖα, ἀνατολὴν καὶ δύσιν (ἴδε ἐν λ. ζόφος), εἶτ' **ἐπὶ δεξί'** ἴωσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε,

εἶτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα Ἰλ. Μ. 239, πρβλ. Nitzsch Ὀδ. Ι. 26· ὅσσοι ναίουσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, ἠδ' ὅσσοι μετόπισθε ποτὶ ζόφον Ὀδ. Ν. 240· ὁ Ἡρόδ. 7. 58 ὡσαύτως ἀντιτάσσει: πρὸς ἠῶ τε καὶ ἡλίου ἀνατολὰς πρὸς τὸ πρὸς ἑσπέρην, τὰ πρὸς ἠῶ τε καὶ ἥλιον ἀνατέλλοντα αὐτόθι 4. 40· οἱ ἀπ' ἡλίου ἀνατολέων, οἱ ἐξ ἀνατολῶν .., ὁ αὐτ. 7. 70· πρβλ. **ἀπηλιώτης**, ὁ ἐξ ἀνατολῶν ἄνεμος. Παρὰ μετγν. συγγραφ., πρὸς ἥλιον, ἤτοι ἡ μεσημβρία· πρβλ. Nitzsch Ὀδ. Κ. 190. **2)** ἡμέρα, ὡς τὸ Λατ. sol, Σοφ. Ἠλ. 424, Πίνδ. Ο. 13. 51, Εὐρ. Ἑλ. 652, Ψευδολουκ. Φιλοπάτρ. 4. 26, κτλ.· βραδύτερον = ἔτος, Ἡρῴδης παρὰ Στοβ. 591. 32, πρβλ. Sillig Catull. 5. 4., 8. 3. 8. **3)** φῶς τοῦ ἡλίου, θερμότης αὐτοῦ, ἥλιος πολὺς Λουκ. Πλοίῳ 35, πρβλ. Ἑρμοτ. 25· πολὺν τὸν ἥλιον ἐμφαίνειν, ἐπὶ ἀνθρώπου ἡλιοκαοῦς, ὁ αὐτ. πρὸς Ἀπαίδ. 3, Ρητ. Διδασκ. 9·—ἐν τῷ πληθ., ἡλιακαὶ ἀκτῖνες, Θεόφρ. π. Σημ. 1. 22· οὗτω θερμαί, πλήρεις ἡλίου ἡμέραι, ὡς τὸ Λατ. soles, Θουκ. 7. 87, Ἀριστ. π. Ζ. Γ. 5. 5, 9. **4)** μεταφ., φῶς, χαρά, εὐτυχία, τῆς ψυχῆς Πλούτ. 2. 994Ε· ἡλίους δὲ καὶ τὰ (ἀρσενικὰ) τέκνα οἱ γονεῖς ὑποκοριζόμενοι καλοῦσι Ἀρτεμίδ. 2. 36, κτλ. **II.** ὡς κύριον ὄνομα, Ἥλιος, ὁ θεὸς τοῦ ἡλίου, συχνὸν παρ' Ὁμ., ἂν καὶ εἶναι πολλάκις ἀμφίβολον ἂν ἐννοεῖ τὸν ἥλιον ἢ τὸν θεὸν αὐτοῦ.—Ὁ Wolf προτιμᾷ τὸ κύριον ὄνομα, ἔτι καὶ ἐν τῷ πρὸς Ἠῶ τε Ἠέλιόν τε, διότι οἱ Ἕλληνες ὑπερηγάπων τὴν προσωποποίαν. Ὁ Ὅμηρος θεωρεῖ αὐτὸν υἱὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ Φοίβου, Αἰσχύλ. Θήβ. 859, κτλ., πρβλ. Cic. N. D. 2. 27, κτλ. (Ὁ παλαιὸς τύπος φαίνεται ὅτι ἦτο **ἀϜέλιος** (ἀΐέλιον· ἥλιον, Κρῆτες Ἡσύχ.)· πρβλ. τὸ ἀρχ. Λατ. Auselius (ἀνατολικὸς ἄνεμος) συγγενὲς τῷ aurora (ausosa), **αὔως**, **ἠώς**.—Ἡ ἑτέρα λέξις ἡ σημαίνουσα τὸν ἥλιον, **σείριος**, Λατ. Sol, πιθ. ἀνήκει εἰς ἄλλην ῥίζαν, Curt. Gr. Et. ἀρ. 612).

Ἡλιο-σέρᾱπις, ὁ, Αἰγυπτιακὴ θεότης, Συλλ. Ἐπιγρ. 8514.

ἡλιο-σκόπιος, **ον**, βλέπων πρὸς τὸν ἥλιον, ἡλ. τιθύμαλος, «γαλατσίδα», Λατ. euphorbia hel., συμπεριφέρεται τούτου ἡ κόμη τῇ τοῦ ἡλίου κλίσει Διοσκ. 4. 165· **ἡλιοσκόπιον**, τό, Ἀριστ. Φυτ. 1. 4, 11.

ἡλιοστάλακτος, **ον**, ὡς καὶ νῦν, θρόνος Κανὼν μέγας παρακλητικὸς εἰς τὴν Θεοτόκον.

ἡλιο-στερής, **ές**, ἀποστερῶν τὸν ἥλιον, δηλ. σκιάζων, ἐπίθ. τοῦ Θεσσαλικοῦ πίλου, Σοφ. Ο. Κ. 313· ὁ Κοραῆς προτείνει **ἡλιο-στεγής**, ὁ δὲ Nauck **ἡλιοσκεπής**.

ἡλιο-στῐβής, **ές**, πατούμενος, διατρεχόμενος, φωτιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, ἀντολαὶ Αἰσχύλ. Πρ. 791.

ἡλιότευκτος, **ον**, ὑπὸ τοῦ ἡλίου παραγόμενος, καὶ γὰρ οὐδὲ ταῖς ἡλιοτεύκτοις αὐγαῖς ἀντωπεῖν ἀκίνδυνον Ψευδοδιονύσ. 392C.

ἡλιο-τρόπιον, τό, φυτόν, οὐτινος τὸ ἄνθος καὶ τὰ φύλλα στρέφονται πρὸς τὸν ἥλιον, herba solaris ἢ solstitialis, solago, hel. Europaeum, Linn., Θεόφρ. Ἰ. Φ. 7. 3, 1, Διοσκ. 4. 193· ἡελίοιο τροπαῖς ἰσώνυμον ἔρνος Νίκ. Θ. 678· ἐνίοτε καλούμενον ἡλ. τὸ μέγα, κατὰ διάκρισιν ἀπὸ τοῦ μικροῦ, croton tinctorius, Linn., Διοσκ. 4. 194· πρβλ. ὡσαύτως **ἡλιόπους**, **ἡλιοσκόπιος**. **II.** ἡλιακὸν ὡρολόγιον, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 207F, Πλούτ. Δίων: 29, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 997, κτλ.· πρβλ. **πόλος**. **III.** πράσινος λίθος φέρων γραμμὰς ἐρυθράς, Plin. H. N. 37. 60.

ἡλιοτροπῖται, οἱ, αἱρετικοὶ θείαν δύναμιν ἀπονέμοντες τῷ ἡλιοτροπίῳ καὶ σεβόμενοι αὐτό, Δαμασκ. 1, 757.

ἡλιοτρόπος, ὁ, = **ἡλιοτρόπιον** 1, Διοσκ. Νόθ. 4. 193.

ἡλιο-φυής, **ές**, αὐξανόμενος εἰς τὸν ἥλιον, Διοσκ. 4. 13.—**ὑλιο-φυές**, τό, = κλύμενον.

ἡλιό-φῠτον, τό, εἶδος φυτοῦ συγγενοῦς τῇ πεύκῃ, σμῖλαξ, Διοσκ. 4. 144.

ἡλιόω, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ παθ. **ἡλιόομαι**, ὃ ἴδε.

ἡλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ἥλος**, μικρὸν καρφίον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 296.

ἥλῐτε, ἴδε ἐν λ. **ἁλιταίνω**.

ἡλιτενής, πέτρα, ὁ Σουΐδ. ἑρμην. = **ὑψηλή**.

ἡλίτης, **ου**, ὁ, (ἥλιος), = **ἡλιοειδής**, λίθος Δαμασκ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 349. 27.

ἡλῖτις, **ιδος**, ἡ, (ἥλος) ἐξ ἥλου ἢ ὅμοιος πρὸς ἥλον, ἡλ. λεπίς, σίδηρος ἀποτριβόμενος ἐξ ἥλων, Διοσκ. 5. 89.

ἡλιτόβατος, Εὐστάθ. πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἡλίβατος**.

ἡλῐτο-εργός, **όν**, ἀποτυγχάνων ἢ ἀποτυχὼν τοῦ ἔργου, τοῦ «κοπου αὐτοῦ, ὡς θάνεν ἡλιτ. Ἀνθ. Π. 7. 210.

ἡλιτόμηνις, ὁ, ἡ, «ὁ μάτην ἐγκαλῶν» Ἡσύχ.

ἡλῐτό-μηνος, **ον**, ὁ τοῦ μηνὸς ἁμαρτών, ἀστοχήσας, προώρως γεννηθείς, Ἰλ. Τ. 118, Ἀνθ. Π. 12. 228· ἴδε **ἀλιτήμερος**.

ἡλῐφάρμακος, ἡ, φυτὸν αἱμοστατικόν, ἴσχαιμος, ἡ, Τιμαγ. παρὰ Στοβ. 541. 23.

ἦλιψ, **ῖπος**, ὁ, Δωρικὸν ὑπόδημα (ἴδε **ἀνήλιπος**), Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 4. 56.

ἡλιώδης, **ες**, = **ἡλιοειδής**, Χαιρήμ. παρ' Ἀθην. 608C.

ἡλι-ωπός, **όν**, ὁ ὀφθαλμῷ ἡλιακῷ ὁρῶν· κατὰ τὸν Φιλόδημον Εὐριπίδης; ἐν Μυσοῖς καὶ τὸν Δία καὶ τὸν οὐρανὸν ἡλιωπόν, [Σοτοκλῆς] δὲ ἐν Αἰγίσθῳ οὐρανὸν μόνον, ἐν Οἰνεῖ; δὲ καὶ τὸν Δία· πρβλ. Gomperz Stud. Herc. fasc. 2. σ. 22.

ἡλίωσις, **εως**, ἡ, (ἡλιόομαι) ἡλίασμα, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 6. 16, 5, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 16.

ἡλιώτης, **ου**, ὁ, θηλ. **-ῶτις**, **ιδος** (ἥλιος)·—ἀνήκων εἰς τὸν ἥλιον, ἀκτῖν' ἐς ἡλιῶτιν Σοφ. Τρ. 697· ἡελιῶτις αἴγλη Ἀνθ. Π. 7. 601· οἱ ἡλιῶται, οἱ τοῦ ἡλίου κάτοικοι, Λουκ. Ἀλ. Ἰστ. 1. 17. **II.** **ἡλιῶτις**, ἡ, Ἰων. ὄνομα τῆς σελήνης, ὡς θηλ. τοῦ **ἥλιος**. Ἐν τῇ πόλει Κάρραις ὁ ἥλιος ἐλατρεύετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Lunus, ὅπερ ἀρσεν. τοῦ Luna.

ἥλκησε, ἴδε ἐν λ. **ἕλκέω**.

ἡλληγορημένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἀλληγορέω**, Τζέτζ. εἰς Ἡσ.

ἡλοειδής, **ές**, ὅμοιος ἥλῳ, Πολυδ.

ἡλο-κόπος, ὁ, (κόπτω) σιδηρουργὸς κατασκευάζων καρφία, Γλωσσ.

ἦλον, τό, = μῆλον, ἦλα δὲ οἷον μῆλα Ἀθήν. 50Α.

ἡλο-πᾱγής, **ές**, (πήγνυμι) ἠσφαλισμένος, ἑστερεωμένος διὰ καρφίων, καρφωμένος, Μανέθων 1. 149.

ἡλό-πληκτος, **ον**, πληγωθεὶς διὰ καρφίου, Ἱπποκρ. 121. 16.

ἦλος, Δωρ. **ἆλος**, ὁ, καρφίον· παρ' Ὁμ. οὐδέποτε ἐν χρήσει πρὸς στερέωσιν ἢ κάρφωμα, ἀλλὰ μόνον πρὸς διακόσμησιν, [σκῆπτρον] χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον Ἰλ. Α. 246· ἐν δὲ οἱ [τῷ εἵματι] ἦλοι χρύσειοι πάμφαινον Ἰλ. Λ. 29, πεβλ. 633, Ἀθήν. 488B, C· ἐντεῦθεν οἱ ἀστέρες, ὑποτιθέμενοι ὅτι εἶνε προσηλωμένοι εἰς τὸ στερέωμα καλοῦνται ἥλοι, Lewis Astr. of Anc. σ. 95. **2)** μεθ' Ὁμ., καρφίον πρὸς σύνδεσιν, Πίνδ. Π. 4. 125· ἥλοι σιδηροῖ καὶ ξύλινοι Ξεν. Κυν. 9, 12, κτλ.· ἐπὶ τῶν ἥλων τῶν ὑποδημάτων, Θεόφρ. Χαρ. 4·—παροιμ., ἥλῳ ἐκκρούειν τὸν ἦλον Λουκ. Προσαγ. Πταίσμ. 7· ἥλῳ ὁ ἦλος (ἐνν. ἐκκρούεται) Ἀριστ. Πτολ. 5. 11, 3, πρβλ. Εὐστ. 126. 13, Σουΐδ., καὶ ἴδε **πάσσαλος**. **II.** πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει πρὸς ἦλον, ῥόζος, τύλος ἐπὶ τῶν παλαμῶν ἢ τῶν ποδῶν, Θεόφρ. π. Πυρ. 37, Νίκ. Θ. 272· ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ἰατρ.· ὡσαύτως νόσημα τῶν φυτῶν, ἰδίως τῆς ἐλαίας, ὅπερ καλεῖται καὶ μύκης, Θεόφρ. Ι. Φ. 4. 14, 3, Διοσκ. 1. 136.

ἦλός, ὑποτιθεμένη ὀνομ. τῆς κλητ. **ἦλέ**, ἴδε ἐν λ. **ἠλεός**.

ἦλος, ὁ, «τόπος οὕτω καλούμενος, ἐν ᾧ οὐδὲν φύεται» Ἡσύχ.

ἡλοσύνη, ἡ, = **ἠλιθιότης**, Νίκ. Ἀλ. 420.

ἡλό-τῠπος, **ον**, (τύπτω) τετρυπημένος δι' ἥλων, καρφωμένος, χεῖρες Νόνν. Ἰω. 20, 20.

ἡλουργός, ὁ, σιδηρουργός, Σωφρ. Ἱεροσ. ἐν Scicil. Bonn. τ. ΙΙΙ. σ. 470·—ἡλουργικὴ τέχνη αὐτόθι.

ἡλόω, καρφώνω, στερεῶ δι' ἥλων, ἡλωμένα καττύματα, Κλήμ. Ἀλ. 240.

ἧλπετο, ἴδε ἐν λ. **ἔλπομαι**.

ἡλσάμην, ἀόρ. α' Σιμων. Ἰαμβ. 21 (ἔνθα ὁ Bgk. **δι-ηλσάμην**) καὶ Ἴβυκ. 48· ἐν ῥῷ προτέρῳ χωρίῳ κοινῶς ἀναφέρεται εἰς τὸ εἴλω (πρβλ. τοὺς Ὁμ. τύπους **ἔλσαν**, **ἔλσαι**)· ἀλλὰ **ἥλσατο** παρ' Ἰβύκ. εἶνε φαίνεται κατὰ συγκοπ. ἀντὶ **ἠλάσατο** (ἐκ τοῦ **ἐλαύνω**), ἴδε Ἐτυμ. Μ. 428. 28.

ἠλῠγάζω, (ἦλυξ) ἐπισκιάζω, εὑρισκόμενον μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ **ἐπηλ-**.

ἠλῠγαῖος, **α**, **ον**, σκιερός, σκοτεινός, ζοφερός, Σουΐδ.

ἠλύγη [ῠ], ἡ, σκιά, σκότος· μεταφ., δίκης ἠλύγη, τὸ σκότος, αἱ περιπλοκαὶ τῆς δίκης, Ἀριστοφ. Ἀχ. 684.—**ἦλυξ**· σκιά Α. Β. 1199, πρβλ. **ἐπῆλυξ**· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐπιθ. τύπου **ἠλύγων ὀρέων** παρ' Ἡσυχ., διορθωτέον: **ἠλυγίων** ἢ **ἠλυγαίων**, Bgk. Ἀρχίλ. 69. (Ἴδε **λύγη**).

ἠλῠγίζω, = **ἠλυγάζω**· **ἠλυγισμένος** Ἡσύχ.

ἦλῠθον, ἴδε ἐν λ. **ἔρχομαι**.

ἦλυξ, **ῦγος**, ὁ, ἡ, ἴδε ἐν λ. **ἠλύγη**.

ἤλυξα, ἴδε ἐν λ. **ἀλύσκω**.

ἠλῠσίη, ἡ, = **ἦλυσις**, **ὁδός**, Ἡσύχ., πρβλ. Ἐτυμ. Μ. 497. 9.

Ἠλύσιον πεδίον, τό, Λατ. Elysium, Ὀδ. Δ. 563 κἑξ.· ἐν τῷ πληθ., Ἀνθ. Π. παραρτ. 278. Ὁ Ὅμ. τοποθετεῖ αὐτὸ εἰς τὸ δυσμικὸν ἄκρον τῆς γῆς πλησίον τοῦ Ὠκεανοῦ· ἥρωες τυχόντες ἐξαιρέτου εὐνοίας ἀπῆλθον ἐκεῖσε ἄνευ θανάτου καὶ ἔζων μακάριοι ὑπὸ τὴν κυβέρνησιν τοῦ Ραδαμάνθυος· τοῦ Ἡσιόδου τὸ Ἠλύσιον ἔκειτο ἐν ταῖς τῶν μακάρων νήσοις, Ἔργ. κ. Ἡμ. 169· ὡς καὶ τὸ τοῦ Πινδάρου, Ο. 2. 129· ἐκ τῶν μυθικῶν τούτων παραστάσεων ἐπήγασεν ὁ περὶ Ἀτλαντίδος μῦθος, καὶ τὸ Ἠλύσιον πεδίον ἐτέθη ἐν τῷ κάτω κόσμῳ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Τάρταρον, Virg., κτλ. **II.** βραδύτερον, χωρία ἠλύσια καὶ ἐνηλύσια ἦσαν τόποι προσδηθέντες ὑπὸ κεραυνοῦ καὶ οὕτως ἀφωσιωμένοι εἴς τινα θεόν, Λατ. bidentalia. (Ἐκ τοῦ **ἠλυθ-ον**, M. Müller, Giff. Lectures 3, 64).

Ἠλύσιος, **α**, **ον**, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, αὖραι Ἀνθ. Π. παραρτ. 51. 22, πρβλ. Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 1046. 58.

ἠλῦσις, **εως**, ἡ, = **ἔλευσις**, **ὁδός**, πορεία, βραδύπουν ἠλ.

σπεύδειν Εὐρ. Ἐκ. 67· πυκνὴν βαίνειν ἦλ. ὁ αὐτ. Φοιν. 844· πικρὰν διώκων ἦλ. ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν 1041·—περὶ τοῦ ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 251, ἴδε Δινδ.—Ηρβλ. Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ.147.

ἠλυσκάζω, ἴδε **ἠλασκάζω**.

ἦλφον, ἴδε ἐν λ. **ἀλφαίνω**.

ἤλω, ἴδε ἐν λ. **ἁλίσκομαι**.

ἠλώμην, ἴδε ἐν λ. **ἁλάομαι**.

ἤλωσις, **εως**, ἡ, κάρφωμα, Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 658 (Βόνν.).

ἤλωτός, **ἡ**, **όν**, (ἤλόω) καρφωτός, ἔχων σχῆμα ἥλου, Ἡαῦλ. Αἰγ. 6. 66.

ἧμα, τό, (ἵημι) τὸ ῥιπτόμενον, βλῆμα, βέλος, ἀκόντιον, **ἥμασιν ἐπὶ εὐ ἄριστος**, ἱκανώτατος εἰς τὸ ἀκοντίζειν, Ἰλ. Ψ. 891· ἐντεῦθεν **ἥμων**, ὁ ἴδε.

ἡμαθόεις, **εσσα**, **εν**, Ἐπ. ἀντὶ **ἀμ-** (ἄμαθος), ἀμμώδης, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπίθ. τῆς ἐν Ἤλιδι Πύλου, Πύλοιο ἡμαθόεντος, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. 360· ὥστε ἂν ἡ Πύλος εἶνε θηλ. (ὡς ἐν Ἀπολλοδ. 2.7, 2), τὸ ἐπίθ. πρέπει νὰ θεωρηθῇ δικατάληκτον **ἡμαθόεις**, **-όεν**. Ὁ Στράβ. (344) παράγει τὴν λέξ. ἐκ τοῦ ποταμοῦ Ἀμάθου, διότι ἡ Ἤλις δὲν εἶναι ἀμμώδης, ἀλλ' ἡ Πύλος δὲν ἀπεῖχε τῆς ἀκτῆς, καὶ τὸ ἐπίθ. ἀναφέρεται εἰς τοὺς ἀμμώδεις αὐτῆς τόπους, ἴδε Σχόλ. Ἰλ. Β. 77· ὡσαύτως, **ἡμαθόεσσα ἠιών** Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 932.

ἧμαι, **ἧσαι**, **ἧσται** (ἀλλὰ **κάθ-ηται** Ἀριστοφ. Λυσ. 597, Πλάτ.), **ἥμεθα**, **ἧστε**, **ἧνται** Καλλ. Ἀποσπ.122, Ἐπ. εἵᾶται Ἰλ.Κ.100, ἕᾶται Γ.134 (κατέαται Ἡρόδ.1.199)· προστ. **ἧσο** Ὅμ., **ἥσθω** (**καθ-**) Αἰσχύλ. Ἱκ. 916· ὑποτακτ. καὶ εὐκτ. μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ **καθ-**· ἀπαρ. **ἧσθαι**· μετοχ. **ἥμενος**·— παρατ. **ἥμην**, **ἧσο**, **ἧστο** (ἀλλὰ **ἐκάθητο**, **καθ-ῆτο**, ἴδε **κάθημαι**), δυϊκὸν **ἥσθην** (**ἐήσθην** Ὀρφ.Ἀργ. 813), πληθ. **ἥμεθα** (**ἥμεσθα** Εὐρ. Ι. Α. 88), **ἧσθε** Κρατῖν.Ὀδ. 4, **ἧντο**, Ἐπ. εἵατο Ἰλ. Π. 61, **ἕατο** αὐτόθι 414, **ἑκατέατο** Ἡρόδ. 8.73. (Ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὴν λέξ. εἰς τὴν √ΗΣ, πρβλ. Σανσκρ. âs, âsê (sedeo), καὶ ἀρνεῖται τὴν σχέσιν αὐτῆς πρὸς τὴν √ΕΔ, **ἔζομαι**). Κάθημαι, λίαν συχνὸν παρ' Ὅμ., εὔχρηστον δὲ καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, τὸ δὲ σύνθ. **κάθημαι** εὔχρηστον παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ.·— συχν. παρ' Ὅμ. μετὰ τῆς συγγενοῦς σημασίας: κάθημαι ἥσυχος, ἀργός, Ἰλ. Β. 255, Σ. 104, κτλ.· ἧσθαι ἐν εἰρήνῃ Καλλῖν. 3· κατ' οἶκους ἐκτὸς ἡμένῳ πόνων Εὐρ.Ἀποσπ. 10·— ἐπὶ στρατεύματος, κάθημαι, εἶμαι ἐστρατοπεδευμένος, Ἰλ. Ο. 740, Ω. 542· πόλιν ἀμφὶ Σ. 509· πρόσθε τειχέων Εὐρ. Ἱκέτ. 664·— ἐπὶ κατασκόπου, παραφυλάττω, Ἰλ. Σ. 523· καὶ οὕτω μεταφ., πρὸς ἐμῆ ψυχῇ Θάρσος ἥσται Εὐρ.Ἄλκ. 604·— μένω κεκρυμμένος, εἶἀτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ κεκαλυμμένοι ἵππῳ, θηλ. ἐν τῷ δουρείῳ ἵππῳ κεκρυμμένοι, Ὀδ. Θ. 503, πρβλ. 512·—ἐπὶ ἀρχόντων, ἐν ἀρχαῖς ἥμενοι Εὐρ. Ἀνδρ. 699, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 183·— βραδύτερον ἐπὶ πραγμάτων, οἷον ναῶν, ἀναθημάτων, κτλ., = εἶμαι ἱδρυμένος, κεῖμαι, ἱρὸν ἧσται Ἡρόδ. 9. 57· ἐπὶ στέγος ἱερὸν ἧνται κάλπιδες Καλλ. Ἀποσπ. 122, πρβλ. Λουκ. Συρ. Θ. 31, Jac. Ἀνθ. Π. σ. 932· ἡμένῳ ἐν χώρῳ = εἰαμενῇ, ἐντὸς χθαμαλοῦ τόπου, Θεόκρ. 13. 40.— Συντάσσ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ προθ. δηλούσης τὸ πλησίον ἢ ἐπί τινος, ἐνὶ δίφρῳ Ἰλ. Π. 403, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 366, κτλ.· ἐπὶ κορυφῆς Ἰλ. Ξ.157· ἐπ' ἐσχάραις Αἰσχύλ. Εὐμ. 806· παρὰ κλισίῃ Ἰλ. Α. 330, κτλ., ἀνὰ Γαργάρῳ Ο.153· ὡσαύτως μετὰ δοτ., Ὀλύμπῳ Ν. 524, Φ. 389, κτλ.· ἑρετμοῖς, εἰς τὰς κώπας, Εὐρ. Κύκλ.16·— σπανίως μετ' αἰτ., σέλμα σεμνὸν ἡμένων, καθημένων ἐπὶ .., Αἰσχύλ.Ἀγ.183· Σιμοέντος κοίτας Εὐρ. Ῥῆσ. 547, πρβλ. Ἐλμσλ. Βάκχ. 38, καὶ ἴδε ἐν λ. **καθίζω** ΙΙ·— συχνάκις μετὰ μετοχ. ῥημάτων δηλούντων κατάστασίν τινα τῆς ψυχῆς, **ἧμαι .. ὀλιγηπελέων** Ἰλ. Ο. 245· ὀδυρόμενος, ἀλλοφρονέων Ὀδ. Ξ. 40, Κ. 374· πεφυλαγμένος ἧσο Χρησμ. παρ' Ἡροδ.7. 148· ἐκπεπληγμένη Σοφ.Ἀποσπ. 24.

ἡμ-αιθον, τό, ἡμιωβέλιον, ἡμισυ ὀβολὸς ἐν Κυζίκῳ, Ἡσύχ., πρβλ. Φοίν. παρ' Ἀθην. 359Ε, Ἡρώνδ. 3. 45.

ἦμαρ, Δωρ. **ἆμαρ**, τό, ποιητ. ἀντὶ **ἡμέρα**. ὁ ἐπικρατῶν τύπος παρ' Ὅμ., μεταχειρίζεται ὅμως καὶ τὸν τύπον **ἡμέρη**· νύκτες τε καὶ **ἤματα** Ὀδ. Λ.183· νύκτας τε καὶ **ἦμαρ**, νύκτα καὶ ἡμέραν, Ἰλ. Ε. 490· **ἦμαρ** μόνον = ἐν καιρῷ ἡμέρας, Ἡσ.Ἔργ. κ.Ἡμ.174· **μέσον ἦμαρ**, **μεσημβρία**, **μεσημέρι**», Ἰλ. Φ. 111, Ηίνδ., κλ.· **δείελον ἦμ.**, **δείλη**, **δειλινόν**, Ὀδ. Ρ. 606. **2)** ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. πρὸς περιγραφὴν καταστάσεως, αἴσιμον, ὀλέθριον, μόρσιμον, νηλεὲς **ἦμαρ**, ἡμέρα τῆς μοίρας, τοῦ θανάτου, Ἰλ. Θ. 72, Τ. 294, κτλ.· **ἐλεύθερον**, δούλιον, ἀναγκαῖον **ἦμαρ**, ἡ ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας, τῆς δουλείας, Ζ. 455, 463, κτλ.· νόστιμον ἦμαρ, Ὀδ. Α. 9, κ. ἀλλ.· **ἦμαρ ὀρφανικὸν** Ἰλ. Χ. 490. **3)** ἐπὶ τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους, **ἤματ'** ὀπωρινῷ, **ἤματι** χειμερίῳ Π. 385, Μ. 279. **II.** μετὰ προθέσ., ἐπ' ἤματι, καθ' ἡμέραν, Ὀδ. Μ. 105, Ξ.105· (**αἰὲν ἐπ' ἤματι** Σοφ. Ο. Κ. 688)· ὡσαύτως, ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας, Ὀδ. Β. 284· διὰ μίαν ἡμέραν, Ἰλ. Κ. 48· δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, Τ. 229· πρὸς τὸ τέλος τῆς ἡμέρας, Θεόκρ. 24.137·— οὕτω βραδύτερον, **ἐπ' ἦμαρ**, ἐν καιρῷ ἡμέρας, Σοφ. Ο. Τ.199, Ἀποσπ. 239· **ἐπὶ μίαν ἡμέραν**, Εὐρ. Φοιν. 401· **ἐπ' ἆμαρ ἕκαστον**, ἆμαρ **ἐπ' ἆμαρ** Θεόκρ.17. 96· **ἦμαρ ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ** Ἀνθ. Π. 9. 499· — **κατ' ἦμαρ**, καθ' ἡμέραν, Λατ. quotidie, Σοφ. Φ. 797, Εὐρ. Ἐκ. 627· **κατ' ἦμαρ ἀεὶ** Σοφ Ο. Κ. 688· **ἀεὶ κατ' ἦμαρ** Εὐρ. Τρῳ. 392· ἀεὶ τὸ **κατ' ἦμαρ** ὁ αὐτ.Ἡλ.145· **τὸ κατ' ἦμαρ**, τὸ διὰ τὴν ἡμέραν ἀναγκαῖον, ὁ ἐπιούσιος ἄρτος, Σοφ. Φ.1079, Ἀποσπ. 520· ἀλλ' ὡσαύτως, **κατ' ἦμαρ**, κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν, σήμερον, Λατ. hodie, ὁ αὐτ. Ο. Κ.1079, Αἴ.753· **παρ' ἦμαρ**, ἡμέραν παρ' ἡμέραν, Λατ. alternis diebus, Πίνδ. Π.11. 95, Σοφ. Ο. Κ.1455, Αἴ. 475.

ἡμαρτημένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ. τοῦ **ἁμαρτάνω**, ἐσφαλμένως, ἠγεῖσθαι Πλάτ. Μένων 88Ε· **ἡμ. ἔχειν** ὁ αὐτ. Νόμ. 670D.

ἡμάτιος [ᾰ], **α**, **ον**, (ἦμαρ) ποιητ. ἀντὶ **ἡμερήσιος**, ἐν καιρῷ ἡμέρας, **ἡματίη** μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστόν, νύκτας δ' ἀλύεσκεν Ὀδ. Β.104, πρβλ. Τ.149· ἡμάτιαι σπεύδουσι μέλισσαι Ἡσ. Θ. 597· ἡμ. φέγγος, ὅ ἐ. ὁ ἥλιος, Ἀνθ. Π. 9. 651. **2)** καθ' ἑκάστην ἡμέραν, Ἰλ. 1.72.

ἤμβροτον, Ἐπικ. ἀόρ. β' τοῦ **ἁμαρτάνω**.

ἠμεδαπός, **ἡ**, **όν**, (ἡμεῖς) ὁ ἐκ τῆς ἡμετέρας χώρας, ἐγχώριος, Λατ. nostras, ἀντίθ. **ἀλλοδαπός** (πρβλ. **ὑμεδαπός**), Ἀριστοφ. Εἰρ. 220, Πλάτ. Θεαγ 124D· νόμισμα ἡμ. Συλλ.Ἐπιγρ.76. 4·— ἡ ἡμεδαπή, τὸ Ρωμαϊκὸν κράτος, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰς βαρβαρικὰς χώρας, Ἡρῳδιαν. 1. 11. (Περὶ τῆς καταλήξ. **-δαπος**, ἴδε Ἀπολλ. π.Ἀντων. σ. 298 κέξ., καὶ πρβλ. **ποδαπός**).

ἠμέδιμνον, τό, = **ἡμιμέδιμνον**, Dittenb. SIG. 508, 4, καὶ **ἡμεδίμνος**, αὐτ. 505, 34, καὶ **ἡμέδιμμνον** 938. 8, 26.

ἡμεῖς, ἴδε ἐν λ. **ἐγώ**.

ἡμεκτέω, πρβλ. **περιημεκτέω**.

ἠμελημένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἀμελέω**, ἀμελῶς, ἀφροντίστως, Ἰσοκρ. Ἐπ. 426C· **ἡμ. ἔχειν** Ξεν.Ἀπομν. 3.11, 4.

ἡμελλον, ἴδε ἐν λ. **μέλλω**.

ἠμέν, Ἐπικ. σύνδεσμ. ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸ **ἠδέ**, κατὰ τὸ πλεῖστον συμπλεκτικός, ὡς τὸ καί .., καί .., τόσον .., ὅσον καί .., Λατ. et .., et .., ἀλλ' ἐνίοτε διαζευκτικός, ὡς τὸ Λατ. vel .., vel .., ἢ sive .., sive .., **ἠμὲν** νέοι **ἠδὲ** γέροντες Ἰλ. Β.789, πρβλ. Ε. 751, Ὀδ. Ξ. 201, κτλ.· ὁπόταν εἰς τὴν τελευταίαν λέξιν ἀπαιτῆται ἔμφασις, προστίθεται τὸ **καὶ** εἰς τὸ **ἠδέ**, **ἠμὲν** θεὸν **ἠδὲ** καὶ ἀνδρα Ἰλ. Ε.128· **ἠμὲν** δέμας **ἠδὲ** καὶ αὐδὴν Ὀδ. Β. 268· —**ἠμὲν** συχνάκις παραλείπεται πρὸ τοῦ **ἠδέ**, ἴδε ἐν λ. **ἠδέ**· ἀλλὰ σπανίως εὕρηται μετὰ τοῦ **δὲ** ἢ **τε** ἀντὶ τοῦ **ἠδέ**· **ἠμὲν** .., πολλοὶ δὲ ... Ἰλ. Μ.428· **ἠμὲν** ὅσοι χαλεποί ... οἵ τε φιλόξενοι Ὀδ. Θ. 575· συνηθέστερον ἀκολουθοῦντος τοῦ καί, Ἰλ. Ο. 664, 670, κτλ.

ἦμεν, α' πληθ. παρατ. τοῦ **εἰμὶ** (sum). **II. ἦμεν**, α' πληθ. παρατ. τοῦ **εἶμι** (ibo).

ἡμέρα, Ἰων. **ἡμέρη**, Δωρ. **ἁμέρα**, **ἡ**·— **ἡμέρα**, πρῶτον παρ' Ὁμ. (ἂν καὶ ὁ συνήθης Ἐπ. τύπος εἶναι **ἦμαρ**). **ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει** Ἰλ. Θ. 541, Ν. 828· τίς νύ μοι **ἡμέρη ἥδε** Ὀδ. Ω. 514· **νύκτες τε καὶ ἡμέραι** Ξ. 93· μῆνές τε καὶ ἡμ. αὐτόθι 293, Λ. 294· οὕτω παρ' Ἡσ., **ἐφ' ἡμέρῃ ἥδ' ἐπὶ νυκτὶ** Ἔργ. κ. Ἡμ.102· περὶ τῶν ποικίλων θέσεων τῆς φράσεως νύκτα καὶ ἡμέραν, ἴδε Λοβ. Παραλ. 62·— ἡ σήμερον ἡμέρα, ἴδε ἐν λ. **σήμερον**:— ἡ ἡλίου ἡμέρα Συλλ. Ἐπιγρ. 6731· ἡ Ἀφροδίτης ἡμέρα αὐτόθι 6769· Ἑρμοῦ, τῆς τετράδος καὶ τῆς παρασκευῆς, ἐπιφημίζονται γὰρ ἡ μὲν Ἑρμοῦ, ἡ δὲ Ἀφροδίτης Κλήμ.Ἀλ. 877.—Φράσεις σημαίνουσαι τὴν αὐγήν, τὰ χαράγματα, ἅμα ἡμέρᾳ ἢ ἅμα τῇ ἡμέρᾳ Ξεν.Ἀν. 6. 3, 6, Αἰσχίν. 64. 28· ἅμ' ἡμέρῃ διαφωσκούσῃ Ἡρόδ. 3. 86· ἡμ. διαλάμπει Ἀριστοφ. Πλούτ. 744· ἐκλάμπει ὁ αὐτ. Εἰρ. 304· ὑποφαίνεται Ξεν. Κύρ. 4. 5, 14· γίγνεται ἢ ἐστὶ πρὸς ἡμέραν ὁ αὐτ.Ἑλλ. 2. 4, 6, Λυσ. 92 ἐν τέλ.· τῆς ἡμέρας ὀψέ, ἀργά, βαθύ, ἑσπέρας, Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 23.

2) ἐνίοτε ὡς τὸ Ἐπ. **ἦμαρ**, μετ' ἐπιθ. πρὸς περιγραφὴν καταστάσεως ἢ χρονικῆς περιόδου τῆς ζωῆς, ἐπίπονος ἡμ., ζωὴ πλήρης ἀθλιότητος, Σοφ. Τρῳ. 654· λυπρὰν ἄγειν ἡμ. Εὐρ. Ἐκ. 364· ἐχθρὰ ἡμ. ὁ αὐτ. Φοιν. 540· παλαιὰ ἡμ., γῆρας, Σοφ. Αἴ. 623· αἱ μακραὶ ἡμέραι, μῆκος ἡμερῶν, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1216· νέα ἡμ., νεότης, Εὐρ. Ἰωνι 720· οὕτω, τῇ **πρώτῃ** ἡμ. Ἀριστ. Ρητ. 2. 12, 8· ἐπὶ τῇ τελευταίᾳ ἡμ., κατὰ τὸ τέλος τῆς ζωῆς, αὐτόθι 13, 8· (ἀλλὰ τελευταία ἡμ., ἡμέρα τοῦ θανάτου, Σοφ. Ο. Τ. 1529.)

3) ποιητ. ἀντὶ τοῦ χρόνος, ἡμ. κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τἀνθρώπεια ὁ αὐτ. Αἴ. 131· ἐς τόδ' ἡμέρας ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1138. **4)** γενέθλιος ἡμέρα, Διογ. Λ. 4. 41. **II.** ἀπόλ. χρήσεις: **1)** κατὰ γεν., τριῶν ἡμερῶν, ἐντὸς τριῶν ἡμ., Ἡρόδ. 2.115, πρβλ. Θουκ.7. 3· ἡμερῶν ὀλίγων, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν, Θουκ. 4. 26, κτλ.· ἄλλης ἡμ., κατ' ἄλλην ἡμέραν, Σοφ.Ἰλ. 698· τῆς αὐτῆς ἡμ.Ἰσοκρ. 58C·— ἀλλ' ὡσαύτως, ἡμέρας, ἐν καιρῷ ἡμέρας, ἀντίθ. νυκτός, Σοφ.Ἀποσπ. 63· οὔθ' ἡμέρας οὔτε νυκτὸς Πλάτ. Φαίδρ. 240C· εἷς τῆς ἡμέρης ἑκάστης, εἷς καθ' ἑκάστην ἡμέραν, Ἡρόδ. 2. 37· εἷς τῆς ἡμ. Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 44· πεντάκις τῆς ἡμ. Μένανδ. Μισ. 5· κατεσθίων .. τῆς ἡμ. πέντε ἡμιμέδιμνα, καθ' ἑκάστην ἡμέραν, Φερεκρ.Ἀγ. 1. **2)** κατὰ δοτ., τῇδε τῇ ἡμέρᾳ, κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν,

= σήμερον, Σοφ. Ο. Τ. 1183· τῇ τόθ' ἡμ. ὁ αὐτ. Ἡλ. 1123·— οὕτω, τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1612, πρβλ. Ο. Τ. 615, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1666, Λυσ. 158, 39, κτλ. **3)** κατ' αἰτ., πᾶσαν ἡμ., ὅλην τὴν ἡμέραν, Ἡρόδ. 1. 111, κτλ.· τὴν μὲν αὐτίχ' ἡμ. Σοφ. Ο. Κ. 483· ὅλην τὴν ἡμ. Εὔπολ. Πολ. 5· τρίτην ἡμ. αὐτοῦ ἥκοντος, τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ἄφιξιν αὐτοῦ, Θουκ. 8. 23· οὐδεμίαν ἡμέραν, οὐδέποτε, Δημ. 264. 1· πέντε ἡμέρας, ἐπὶ πέντε ἡμέρας, Θουκ. 8. 103· τὰς ἡμέρας Ξεν. Κύρ. 1. 3, 12.

III. μετὰ προθ., μίαν ἀν' ἀμέραν, ἐπὶ μίαν ἡμέραν, Πίνδ. Ο. 9. 126· ἀνὰ πᾶσαν ἡμ., καθ' ἑκάστην ἡμέραν, Ἡρόδ. 7. 198·— ἀφ' ἡμέρας τῆς νῦν, ἀπὸ τῆς σήμερον, ἀπὸ τοῦδε, Σοφ. Ο. Τ. 351· ἀλλά, ἀφ' ἡμέρας πίνω, ἄρχομαι πίνων πρὶν ἔτι λέξῃ ἡ ἡμέρα, ὡς τὸ Λατ. de die potare, Πολύβ. 8. 27, 11·— δι' ἡμέρης, Ἀττ. **-ρας, δι'** ὅλης τῆς ἡμέρας, Ἡρόδ. 1. 97., 2. 173, Φερεκρ. Ἰπν. 1· **διὰ τρίτης** ἡμ., κατὰ πᾶσαν τρίτην ἡμέραν, Λατ. tertio quoque die, Ἡρόδ. 2. 37· δι' ἡμ. πολλῶν, κατὰ διάλειμμα πολλ. ἡμ., Θουκ. 2. 29·— ἐν ἡμέρᾳ, ἴδε ἀνωτ. II. 2·— ἐξ ἡμέρας, ἐν καιρῷ ἡμέρας, οὔτε νυκτὸς οὔτ' ἐξ ἡμ., Σοφ. Ἰλ. 780·— ἡμέραν ἐξ ἡμέρας, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, Ἰνίοχ. ἐν Ἀδήλ. 1. 13·— ἐπ' ἡμέρην, διὰ μίαν ἡμέραν, Ἡρόδ. 1. 32, Θουκ. 4. 69· τὸ γὰρ βρότειον σπέρμ' ἐφ' ἡμ. φρονεῖ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 295· τῆς ἐφ' ἡμ. βορᾶς Εὐρ. Ἡλ. 429· ἀλλά, τοὖφ' ἡμέραν, ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, Εὐρ. Κύκλ. 336· ὡσαύτως μετα γεν., ἐπ' ἡμ. ἑκάστης, καθ' ἑκάστην ἡμέραν, Ἡρόδ. 5. 117· ἐφ' ἡμ. τῆς νῦν Σοφ. Ο. Τ. 351·— καθ' ἡμέραν, ἐν καιρῷ ἡμέρας, Αἰσχύλ. Χο. 818· καθ' ἡμ. τὴν νῦν, τὴν σήμερον ἡμέραν, Σοφ. Ο. Κ. 3, Αἴ. 801· ἀλλὰ καθ' ἡμ. κοινῶς σημαίνει ὅ,τι καὶ παρ' ἡμῖν, καθ' ἑκάστην ἡμέραν, καθ' ἡμ. ἀεὶ ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 779· συνήθως ὅμως μετὰ τοῦ ἄρθρου, τὸν καθ' ἡμ. βίον ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1364, πρβλ. Εὐρ. Μηδ. 1020, Θουκ. 1. 2, κτλ.· τὰ καθ' ἡμ. ἐπιτηδεύματα ὁ αὐτ. 2. 37· τὸ καθ' ἡμ. ἀδεὲς ὁ αὐτ. 3. 37, κτλ.· καὶ τὸ καθ' ἡμ., ἀπολ., καθ' ἑκάστην ἡμέραν, Ἀριστοφ. Ἰππ. 1126, κτλ.·— ὡσαύτως, **τὰ καθ' ἑκάστην τὴν ἡμ.** Ἰσοκρ. 56C· πρβλ. **δσημέραι**·— **μετ' ἡμέρην**, ἀντίθ. **νυκτός, νύκτωρ**, Ἡρόδ. 2. 150, Ἀριστοφ. Πλούτ. 930· **νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμ.** Αἰσχίν. 64. 36·— ἡμέρα παρ' ἡμέραν γιγνομένη, ἡμέρα ἀκολουθοῦσα ἡμέραν, Ἀντιφῶν 137. 43· οὕτω, παρ' ἡμέραν μόνον, Λουκ. Θ. Διαλ. 24. 2· πρβλ. **ἤμαρ ἐν τέλ.**·— **πρὸ ἡμέρας**, πρὶν ἀνατείλῃ ἡ ἡμέρα, Δίφιλ. Βοιωτ. 1·— **πρὸς ἡμέραν**· ἐπειδὴ δὲ ἦν πρὸς ἡμέραν, ἐπλησίαζε νὰ ἐξημερώσῃ, Λυσ. 92 ἐν τέλ., Δίφιλ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλ' ὡσαύτως, διὰ τὴν ἡμέραν, καθημερινός, Χαρίτ. 4. 2·— **ὑπ' ἀνθρωπίνης ἡμέρας**, ὑπὸ κρίσεως ἀνθρωπίνης (ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ἡμέραν τῆς παγκοσμίου κρίσεως τοῦ Θεοῦ), Α' Ἐπιστ. π. Κορ. δ', 3. **IV.** ὡς κύρ. ὄνομα, Ἡμέρα, ἡ θεὰ τῆς ἡμέρας, θυγάτηρ τοῦ Ἐρέβους καὶ τῆς Νυκτός, Ἡσ. Θ. 124. (Πιθ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὸ **ἥμερος**, ἐν λ. **ὥρα**, Λοβ. Παραλ. 359).

ἡμεράλωψ, ὁ, ἡ, ἀντίθ. **νυκτάλωψ**, ὃ ἴδε, Γαλην. Εἰσαγ. 768.

ἡμερεύω, διέρχομαι τὴν ἡμέραν, διημερεύω, ἐν τόπῳ ἐρήμῳ Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 3· ἐν ἀγορᾷ Δημ. 1081. 26· πρὸς πῦρ Ξεν. Οἰκ. 4, 2· ἐν πόνοις Εὐρ. Ἀποσπ. 529·— ἀπολ., ὁδοιπορῶ ὅλην τὴν ἡμέραν, Αἰσχύλ. Χο. 710 (ἔνθα τὸ μακρᾶς κελεύθου ἀνήκει εἰς τὸ τὰ πρόσφορα, ὡς ἐν Εὐρ. Ἑλ. 515). **2)** διέρχομαι τὰς ἡμέρας μου, ζῶ, Σοφ. Ἡλ. 787.— Μέσ., δίαιταν ἥνπερ ἡμερεύεται Εὐρ. Ἀποσπ. 812. 6·— οὕτως ὁ Gaisf. ἀντὶ **ἐμερεύεται** (ὡς παρὰ τῷ Ἰω. Δαμασκ.), ὁ Αἰσχίν. τὸ ἀναφέρει ὡς **ἐμπορεύεται**.

ἡμεράρχης, ου, ὁ, ὁ ἄρχων τῆς ἡμέρας, Ἥλιος Μανασσ. Χρον. σ. 38.

ἡμεραυγής, ές, ὁ λάμπων κατὰ τὴν ἡμέραν, ἀστήρ, περὶ τοῦ ἡλίου, Μανασσ. Χρον. σ. 22· λύχνος ἰὼν ἡμεραυγὴς παμφαίνων, περὶ ἀνδρός, αὐτόθι 117.

ἡμέρευσις, εως, ἡ, = **δεημέρευσις**, Ἀκύλ. Ψαλμ. 1, 2.

ἡμερήσιος, Δωρ. **ἁμερ-, α, ον**, ὡσαύτως **ος, ον**, Πολύβ. 9. 13, 6· (ἡμέρα)·—τῆς ἡμέρας, Ἰππ. 595. 20· ἡμ. φάος, ὡς οἷον τὸ τῆς ἡμέρας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 22 (ἐγκλεῖον τὴν ἰδέαν τοῦ εὐάγγελον, ἴδε Herm.)· πρβλ. **νυκτερήσιος**. **II.** διαρκῶν μίαν ἡμέραν, ἡμ. ὁδός, μιᾶς ἡμέρας ὁδοιπορία, Ἡρόδ. 4. 101, Πλάτ., κτλ.· ἡμ. λόγος, διαρκῶν **ἐπὶ** μίαν ἡμέραν, Ἰσοκρ. 345C· ἡμ. χρόνος Τίμ. Λοκρ. 97C, κτλ.· ζωὴ Πλούτ. 2. 111C. **III.** διὰ μίαν ἡμέραν, τὸ ἡμ. (ἐνν. μίσθωμα) μισθὸς μιᾶς ἡμέρας, ἡμερομίσθιον, Σουίδ.· φ' γράφει στίχους **ἡμερησίους**, 500 στίχους καθ' ἑκάστην ἡμέραν, Διογ. Λ. 7. 181.

ἡμερία (ἐνν. ὥρα), ἡ, = **ἡμέρα, ἡ τῶν χφων** γραφὴ ἐν Σοφ. Αἴ. 208· ὁ Thiersch. προέτεινεν **ἠρεμία**, ὁ Herm. **εὐμαρία**.

ἡμερίδιος, ου, ὁ, (ἥμερος) ἐπὶ οἴνου, ἥπιος, μαλακός, Λατ. mitis, τὸν δ' ἀνθοσμίαν ἀπωσάμενοι τουτονὶ καὶ ἡμερίδιον, ἀγριώτερον πίνομεν ἐκ πίθου Πλούτ. 2. 663D, 692E·— ἐπίθ. τοῦ Διονύσου ὡς προστάτου τῆς ἡμερίδος, αὐτόθι 451C, 994A.

ἡμερίδιον, τό, **ὑποκορ. τοῦ ἡμέρα**, Γλωσσ.

ἡμερινός, ή, όν, εἰς ἡμέραν ἀνήκων, τῆς ἡμέρας, φῶς Πλάτ. Πολ. 508C· ἐν καιρῷ ἡμέρας, ἀντίθ. τῷ **νυκτερινός**, πυρετὸς Ἱππ. Ἐπιδ. 1. 941· **ἄγγελος** ἡμ., **ἀγγελιαφόρος** τῆς ἡμέρας, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 18, πρβλ. **ἡμεροδρόμος**· ἡμ. **θεωρία** Πολύβ. 9. 14, 6. **II.** ἡμ. σῖτα, **ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 163, καθημερινά**, κοινά, πρβλ. Ἔφιππ. Γηρ. 1. 2.

ἡμέριος, Δωρ. **ἁμ-, ον**, διὰ μίαν ἡμέραν, **διαρκῶν ἐπὶ** μίαν ἡμέραν μόνον, γέννα, αἷμα Εὐρ. Φοιν. 130, 1512· **οὔτε θεῶν γένος οὔθ' ἁμερίων .. ἀνθρώπων** Σοφ. **Αἴ. 398, πρβλ.** Ἀντ. 789·—ἀπολ., ἡμέριοι, θνητοί, Ὀππ. Ἀλ. 2. 669, **Ἀνθ. Π. 3.** 372 κ. ἀλλ.· ἀντίθ. **φθίμενοι**, Ἀνθ. Π. 8. 107. **II. καθ' ἡμέραν**, καθημερινός, κύκλος Φίλων 1. 92.—Ποιητ. ἐπίθ., διότι ἐν Ξεν. Οἰκ. 21, 3, ἀναγνωστέον **ἡμερινός, Λοβ. Φρύν. 53.**

ἡμερίς, ίδος, θηλ. τοῦ **ἥμερος**·— ὡς οὐσιαστ. **ἡμερὶς** (ἐνν. ἄμπελος), ἡ, ἡ ἥμερος ἄμπελος, ἀντίθ. **ἀγριάς**, Ὀδ. Ε. 69, Σιμων. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 24, Ὀππ. Κ. 3. 458, κτλ.· ἀλλὰ διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ **ἀμπελὶς** ὑπὸ Ἀριστοφ. Ἀχ. 997·— μεταφ., ἡ ποιητικὴ ἡμ. τῶν Μουσῶν Πλούτ. 2. 15E·—**ὡσαύτως, ἡμ. ὀρῦς** = ἡμερόβορος, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 8, 2.

ἡμερο-βαπτισταί, οἱ, Χριστιανοὶ οἵτινες καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐβαπτίζοντο καὶ ἔπλυνον τὰς κλίνας αὐτῶν, τὰς ἕδρας, τὰ ποτήρια, κλ., Ἐπιφάν. Αἱρεσ. 17, σ. 22.

ἡμερό-βιος, ον, ζῶν ἐπὶ μίαν ἡμέραν, τὸ ἡμ. = τὸ ἐφήμερον, ἔντομόν τι, Ἰλίν. 11. 43· ἐπὶ ἐπαιτῶν, ἰδίως ἐπὶ τοῦ Διογένους, κτλ., ζῶν διὰ τοῦ τῆς ἡμέρας κέρδους, Σάτυρ. παρ' Ἱερων. 2. 207, πρβλ. Θεόγνωστ. ἐν Α. Β. 1381.

ἡμερο-γράφος, ὁ, ὁ διατηρῶν ἡμερολόγιον, Μαρῖν. ἐν Βίῳ Πρόκλ. σ. 29 Boiss.

ἡμερο-δάνειστής, οῦ, ὁ, ὁ δανείζων ἐπὶ καθημερινῷ τόκῳ, Διογ. Λ. 6. 99, 100.

ἡμερό-δενδρον, τό, καρποφόρον δένδρον, Montef. Palaeogr. σ. 414.

ἡμερό-δοτος, ον, διὰ μίαν ἡμέραν διδόμενος, Β. Α. 1381.

ἡμερο-δρόμας = **ἡμεροδρόμος** Η, Dittenb. Ἐ. ἀ. 152, 2.

ἡμεροδρομέω, εἶμαι ἡμεροδρόμος, Στράβων 251, Λουκ. Θ. Διαλ. 24. 1.

ἡμερο-δρόμος, ον, διατρέχων τὴν ἡμέραν, τρέχων δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, ἥλιος Φώτ., κτλ. **II.** ὡς οὐσιαστ., ταχυδρόμος, ἀγγελιαφόρος, Ἡρόδ. 6. 105., 9. 12, Πλάτ. Πρωτ. 335E· πρβλ. **ἡμερινός**.

ἡμερό-δρυς, ὕος, ἡ, δρῦς φέρουσα ἐδωδίμους βαλάνους, Ἡσύχ.

ἡμερο-ειδής, ές, ὁμοιάζων πρὸς ἡμέραν, **ἔχων** τὴν φύσιν τῆς ἡμέρας, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 10. 181.

ἡμερο-θηλής, ές, (θάλλω) ἡσύχως, ἡμέρως **ἐκβλαστάνων**, ἐκ διορθώσεως Gräfe ἐν Ἀνθ. Π. 9. 374, ἀντὶ **ἡμεροθαλλέσι**, πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 553.

ἡμερο-θηρικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων **εἰς** τὴν θήραν ἡμέρων ζώων· **ἡ ἡμεροθηρικὴ** (ἐνν. τέχνη), ἡ **τῶν** ἡμέρων θηρευτική, Πλάτ. Σοφ. 222C.

ἡμερο-καλλές, οῦς, τό, **εἶδος** κιτρίνου κρίνου θάλλοντος μόνον ἐπὶ μίαν ἡμέραν, Κρατῖν. Μαλθ. 1, Θεόφρ. Ι. Φ. 6. 1, 1., 6, 11·— οὕτως, **ἡμεροκαλλίς, ίδος**, ἡ, Διοσκ. 3. 137. Ὁ Schneider ὑπολαμβάνει ταῦτα ὡς παριστῶντα διάφορα εἴδη.

ἡμερό-κοιτος, Δωρ. **ἁμερ-, ον**, ὁ κοιμώμενος ἐν καιρῷ ἡμέρας, ἐπίθ. κλέπτου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 603· **ἀμερόκοιτοι βλαχαί** τεκέων, ἀντὶ ἀμεροκοίτων, Εὐρ. Κύκλ. 58·— **ὡς οὐσιαστ.**, ἰχθύς τις, ἴσως ἡ φώκη, Ὀππ. Ἀλ. 2. 408· ὡσαύτως **ἡμεροκοίτης, ου**, ὁ, αὐτόθι 199, 224.— Πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 307 κἑξ.

ἡμερο-κράτωρ, ορος, ὁ, ὁ ἄρχων, κύριος τῆς ἡμέρας, Ἥλιος Μανασσ. Χρον. σ. 4.

ἡμερο-λεγδόν, ἐπίρρ. (λέγω) δι' ἀριθμήσεως τῶν ἡμερῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 63·— ἀκριβῶς, κατὰ τὴν ὡρισμένην ἡμέραν, Ἀριστ. Ἴστ. Ζ. 6. 21, 3.

ἡμερο-λογέω, ἀριθμῶ κατὰ ἡμέρας, τὸν χρόνον Ἡρόδ. 1. 47.

ἡμερο-λόγιον, τό, βιβλίον ἐν ᾧ ἀναγράφονται αἱ ἡμέραι, «καλανδάριο», Πλούτ. Καίσ. 59 (διάφ. γραφὴ **-λογεῖον**)· ὡσαύτως **ἡμερο-λογικά**, τά, Πτολεμ. ἐν Fabric. B. Gr. 2. 431.

ἡμερο-μαχία, ἡ, μάχη ἐν καιρῷ ἡμέρας, Ἀριστείδ. 2. σ. 314.

ἡμερομισθέω, ἐργάζομαι μὲ ἡμερομίσθιον, Ἰω. Μοσχ. λειμ. πν. σ. 1136.

ἡμερο-νύκτιον, τό, = **νυχθήμερον**, Ἐτυμ. Μ. 540. 22, Ἐκκλ.

ἡμεροπευτής, οῦ, ὁ, «ὁ διὰ ἡμέρου ὀπὸς ὑπαγόμενός τινα αἰμυλώτερον» Εὐστ. εἰς Ἰλ. Γ. 39 χάριν ἐτυμολογίας τοῦ **ἡμεροπευτής**.

ἡμερό-πιτυς, υος, ἡ, ἡ ἥμερος πίτυς, Ἡσύχ.

ἡμερο-ποιέω, = **ἡμερόω**, Ἡσύχ.

ἡμερο-ποιός, όν, ποιῶν τι ἢ τινα ἥμερον, Γλωσσ.

ἥμερος, Δωρ. **ἅμ-, ον**, Ἡρόδ. 5. 82, Πίνδ. Ν. 9. 100· (ἴδε περὶ τὸ τέλ.)·— ἀντίθ. **ἄγριος**. **1)** ἥμερος, ἡμερωμένος, Λατ. mansuetus, ἐπὶ ζώων, χῆνα φέρων .. ἥμερον ἐξ αὐλῆς Ὀδ. Ο. 162· ἥμερα ζῷα, ἥμ. ἀγέλαι, κτλ., Πλάτ. Φαίδρ. 260B, κτλ.· οὕτω, τὰ ἥμερα μόνον, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 6. **2)** ἐπὶ φυτῶν, καλλιεργημένος, Λατ. sativus, ἐλαίη Ἡρόδ. 5. 82· δένδρεα ὁ αὐτ. 4. 21., 8. 115· **καρπὸς** Πλάτ. Κριτί. 115A· οὕτω, τὰ

ἥμερα μόνον, ὁ αὐτ. Τιμ.77B· πρβλ. **ἡμερίς**. **3)** ἐπὶ γαιῶν, καλλιεργημένος, γενόμενος εὔφορος, ἡμερωτέρα χώρα Ἱππ.Ἀέρ. 288· οὕτως, ἡμερώταται ὁδοί, καλαί, ἥσυχοι (πρβλ. **ἡμερόω**), Πλάτ. Νόμ. 761A. **4)** ἐπὶ ἀνθρώπων, ἥμερος, πρᾶος, Λατ. mansuetus, civilis, Ἡρόδ. 2. 30, Πίνδ. Π.1.136., 3.12· ἄνδρες οὕτως ἥμεροι καὶ φιλάνθρωποι Δημ. 530.6· ἀμέροις χερσίν, αἰὼν ἄμερος Πίνδ. Ν. 8. 4., 9.106· ἄμερος ἀστοῖς Ο. 13. 2· οὕτως ἐπὶ λέοντος, ἐν βιότου προτελείοις ἄμερον Αἰσχύλ.Ἀγ. 721· ἡμερώτερος αὐτόθι 1632, Ἡρόδ. 2. 30.—Ἐπίρρ. **-ρως**, Πολύϐ. 5. 54, 9· συγκρ. **-ωτέρως**, Πλάτ. Νόμ. 867D· ὑπερθ. **-ώτατα**, Δίων Κ. 58. 18. (Ἰϐ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὸ ἥμαι, **ὥστε** ἡ πρώτη σημασία θὰ εἶνε : καθήμενος, ἥσυχος).

ἡμεροσκοπεῖον, τό, μέρος πρὸς φρούρησιν ἐν καιρῷ ἡμέρας, Στράϐων 159, Αἰν. Τακτ. 6·—**ἡμεροσκοπέω**, φυλάττω ἡμερησίαν φυλακήν, φρουρῶ τὴν ἡμέραν, Αἰν. Τακτ. 6.

ἡμερο-σκόπος, ὁ, φυλάττων ἐν καιρῷ ἡμέρας, Αἰσχύλ. Θήϐ. 66· φύλαξ Ἀριστοφ.Ὄρν.1174·— ὡς οὐσιαστ., φρουρὸς ἐν καιρῷ ἡμέρας, Ἡρόδ.7.182, 192, Σοφ. Ἀντ. 253, κτλ.

ἡμερότης, ητος, ἡ, (ἥμερος) ἀντίθ. **ἀγριότης**, Ἀριστ.Ἰ. Ζ. 8.1, 2. **2)** καλλιέργεια χώρας, Ἱππ.Ἀέρ. 288. **3)** ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀγαθότης, πραότης, Πλάτ. Πολ. 410D. **II** παρὰ Βυζ., τίτλος τῶν αὐτοκρατόρων, Λατ. Serenitas, Clementia.

ἡμερο-τοκέω, παράγω καρποὺς ἡμέρους, Φίλων 1. 402, 455.

ἡμερο-τροφίς, ίδος, ἡ, τρέφουσα μίαν ἡμέραν = χοϊνιξ Ἀλέξαρχος παρ' Ἀθην. 98E.

ἡμερούσιος, ία, ιον, = **ἡμερήσιος**.—Ἐπίρρ. **-ίως**, Ἐκκλ.

ἡμερο-φαής, ές, λάμπων ἐν καιρῷ ἡμέρας, ἥλιος Νικήτ. Χρον. 205B.—Ἐπίρρ. **ἡμεροφαῶς**, Εὐστ. Θεσσ. σ. 536 (Migne).

ἡμερο-φᾰνής, ές, ὁρατὸς ἐν καιρῷ ἡμέρας, ἄστρον Ὅρ. Πλάτ. 411A, Ἀριστ. Τοπ. 6. 4, 14.

ἡμερό-φαντος, ον, ἐμφανιζόμενος ἐν καιρῷ ἡμέρας, ὄναρ Αἰσχύλ.Ἀγ. 82.

ἡμερό-φοιτος, ον, πλανώμενος τὴν ἡμέραν, Βασίλ.1.107B.

ἡμεροφῠλᾰκέω, φυλάττω ἐν καιρῷ ἡμέρας, Ἀππ.Ἐμφύλ. 4. 62. Τοῦ ῥήματος τούτου καὶ ὑπὸ γραμματικῶν γίνεται χρῆσις πρὸς ἐξήγησιν τοῦ ἡμερωρῶ. Ἴδε Κόντ. Γλωσσ. Παρατ. σ. 297.

ἡμεροφυλάκιον, τό, φυλακεῖον τῆς ἡμέρας, ἡμερῶα, ἡμεροφυλάκια Φώτιος.

ἡμερο-φύλαξ, ᾰκος, ὁ, = **ἡμεροσκόπος**, Ξεν.Ἑλλ.7. 2, 6.

ἡμερό-φωνος, ον, ὁ τὴν ἡμέραν ἀγγέλλων, ἐπίθ. τοῦ ἀλεκτρυόνος. Σιμων. (81 Bgk.) παρ' Ἀθην. 374D, ἔκ τινος μεταγεν. χειρογρ., τὰ λοιπὰ ἔχουσιν **ἐμερόφ-**.

ἡμερόχειρος, ον, χειροήθης, ἥμερος, Λατ. mansuetus, Δούκας Ἱστ. σ.71.

ἡμερόω, μέλλ. **-ώσω**, (ἥμερος) ἐξημερώνω, ποιῶ ἥμερον, **1)** κυρίως ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, Πλάτ. Πολιτ. 493B, Ἀριστ. Ι. Ζ. 1. 1, 28. **2)** ἐπὶ φυτῶν, καλλιεργῶ, περιποιοῦμαι, Ἱππ.Ἀέρ. 288, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 2.14,1. **3)** ἐπὶ χωρῶν, καθαρίζω ἀπαλλάττων ἀπὸ λῃστῶν καὶ ἀγρίων θηρίων, ὡς ἔπραξαν ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Θησεύς, ναυτιλίαισι πορθμὸν ἀμερώσας Πίνδ. Ι. 4. 98 (3.75)· χθόνα ἀνήμερον τιθέντες ἡμερωμένην Αἰσχύλ. Εὐμ. 14· ἦ, καλλιεργῶ, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 5.15, 6, κ. ἀλλ.· ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐκπολιτίζω, μεταδίδω τὸν πολιτισμόν, Πλάτ. Νόμ. 937D, κλ. **4)** ἐπὶ ἀνθρώπων ὡσαύτως, πραΰνω, ἀντίθ. τῷ **ἀγριαίνω**, λόγῳ Πλάτ. Πολ. 554D· ἁρμονίᾳ τε καὶ ῥυθμῷ αὐτόθι 442A· καὶ ἐν τῷ παθ., αὐτόθι 493B· δῶροις ἡμεροῦσθαι ὁ αὐτ. Νόμ. 906D· ὑπὸ παιδείας αὐτόθι 935A. 6) ὡσαύτως, ἐξημερώνω διὰ κατακτήσεως, ὑποτάσσω, ἡμερώσας δὲ Αἴγυπτον ἐξυβρίσασαν Ἡρόδ.7. 5· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, πᾶν ἔθνος ἡμερούμενον βασιλεῖ 5. 2, πρβλ. 4.118.

ἡμέρωμα, τό, καλλιεργημένον φυτόν, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 5. 6, 8, ἐν τῷ πληθ.

ἡμερωμός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ἔκλαιεν, ἡμερωμὸν δὲν εἶχεν Ἀκρίτ. ἔπος στ. 2172, ἐκδ. Α. Μηλιαράκη.

ἡμερῶον, τό, = **ἡμεροφυλάκιον**, Φώτ.

ἡμερ-ωρέω, = **ἡμεροφυλακέω**, Ἡσύχ., Φώτ.

ἡμέρωσις, εως, ἡ, ἐξημέρωσις, τῆς χώρας (διὰ τῆς ἀπαλλαγῆς αὐτῆς ἀπὸ ἀγρίων θηρίων) Διόδ. 1. 24· καλλιεργία, ἐπὶ γαιῶν, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 2. 4, 3· ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐξημέρωσις, ἐκπολίτισις, Πλούτ. Νουμ. 6.

ἡμερωτής, οῦ, ὁ, **ὁ ἐξημερώνων**, Ἡρακλέα τὸν ἡμερωτὴν τῆς γῆς Μάξ. Τύρ. 3.7.

ἦμες, Δωρ. ἀντὶ **ἦμεν**, = **εἶναι**, ἀπαρ. τοῦ **εἰμί**.

ἡμετέρειος, ον, = **ἡμεδαπός**, Ἀνακρ. 75, Ἀναξανδρίδ. Γεροντ. 1.

ἡμέτερος, Δωρ. **ἀμέτ-**, α, ον, (ἡμεῖς) ἰδικός μας, Λατ. noster, Ὅμ. καὶ Ἀττ.· εἰς ἡμέτερον (ἐνν. δῶμα) Ὀδ. Β. 55, Ρ. 534· οὕτως, ἡμετερόνδε Θ. 39, Ο. 513· ἐφ' ἡμέτερ' Ο. 88, Ἰλ. Ι. 619· ἐν ἡμετέρου Ἡρόδ. 1. 35., 7. 8, 4· ἡ ἡμετέρα (ἐνν. χώρα) Θουκ. 6. 21, κτλ.·— τὸ ἡμέτερον, ὅσον δι' ἡμᾶς, τὸ καθ' ἡμᾶς, Πλάτ. Τιμ. 27D, Νόμ.778D, κτλ.· τὰ ἡμέτερα φρονεῖν Ξεν.Ἑλλ. 6. 3,14, κτλ.·— ἡμέτερα κέρδη τῶν σοφῶν = ἡμῶν τῶν σοφῶν Ἀριστοφ. Νεφ.1202· πρβλ. **ἀμός**· ἡμέτερον αὐτῶν [οἰκοδόμημα] = ἡμῶν αὐτῶν Πλάτ. Γοργ. 514B. **II**. ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ **ἐμός**, Ὀδ. Α. 562, Π. 300, 442, Τ. 344, κτλ.

ἡμέων, ἴδε ἐν λ. **ἐγώ**.

ἧμην, μεταγεν. παρατ. τοῦ **εἰμί** (sum), Cobet V. LL, 57.

ἥμην, παρατ. τοῦ **ἧμαι**.

ἠμί, (ἴδε ἐν τέλ.) λέγω, Λατ. inquam, τὸ **α'** πρόσ. τοῦ ἐνεστ. ἐν χρήσει ἐν τῷ Ἀττ. διαλόγῳ, ὁπόταν ἐπαναλαμϐάνηταί τι μετ' ἐμφάσεως, παῖ ἠμί, παῖ Ἀριστοφ. Νεφ.1145, Βατρ. 37· ἄλλως μόνον ἐν τῷ γ' ἐν. **ἧσι**, Σαπφὼ 97, **ἠσί**, Ἔρμιππ.Ἀθ. 6· Δωρ. **ἠτί** Ἀλκμὰν 139. **II**. παρατ. **ἦν**, γ ἐνικ. **ἦ** (ὁ μόνος τύπος ὃν ἔχει ὁ Ὅμ., ἰδίως ἐν τῇ Ἰλ., ἀείποτε ἐν τέλει τῶν λόγων τινός, ὅπως μεταϐῇ εἰς ἑτέραν πρᾶξιν), ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε χεῖρα, εἶπε, καὶ .., Ἰλ. Α. 219, κτλ.· ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει .. ἔγχος Γ. 355, κτλ.· σπαν. μετὰ τοῦ ὑποκειμ., ἦ ῥα γυνὴ ταμίη Ζ. 390·— παρ' Ἀττ. ὁ παρατ. οὗτος εἶναι συχνὸς ἐν ταῖς φράσεσιν: ἦν δ' ἐγώ, εἶπον ἐγώ, Πλάτ. Πολιτ. 327C, κλ., ἦ δ' ὅς, εἶπεν ἐκεῖνος, Κρατῖν. Πυτ.15, Ἀριστοφ. Σφῆξ.795, Πλάτ. κλ.· ἦ δ' ἦ ὁ αὐτ. Συμπ. 205C· ἐν χρήσει ὅπως εἰσαγάγῃ τοὺς λόγους τοῦ λαλοῦντος, καὶ τίθεται μετὰ τὰς πρώτας λέξεις, ὡς τὸ Λατ. inquam, inquit·— ὡσαύτως ἐπαναλαμϐανομένου τοῦ ὑποκειμένου, ἦ δ' ὅς ὁ Γλαύκων Πλάτ. Πολιτ. 327B, κτλ. (Ἡ λέξις δὲν ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ **φημί**, διότι ἡ ῥίζα εὑρηται ἐν τῇ Σανσκρ. âh-a (inquit), Λατ. aio, ad-agium· ἴδε Curt. Gr. Et. ἀρ. 611.)

ἡμι-, ἀχώριστον πρῶτον **συνθετ. σημαῖνον** τὸ ἥμισυ. (Ἡ ῥίζα τοῦ **ἥμισυς**· πρβλ. Σανσκρ. sâmi, Λατ. semi-, semis, Ἀρχ. Γερμ. sâmi. Ὁ Curt. σχετίζει τὸν τύπον μετὰ τοῦ Σανσκρ. sâma (ἴδε **ἅμα**), ἴσος, εἰς δύο ἴσα μέρη).—Πρβλ. Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατ. σ. 285.

ἡμιάγιος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ **ἅγιος**, **Ἐπιφάν.**

ἡμιάγρυπνος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ἄγρυπνος, Βυζ.

ἡμίαλφα, τό, ἥμισυ ἄλφα, Ἀλύπιος Μουσ. σ. 4.

ἡμ-ίαμϐος, ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ **ἰαμϐικός**, δηλ. καταληκτικός, δίμετρος, Σχόλ. Νικ. Θ. 377.

ἡμιαμφόριον, τό, ἥμισυς **ἀμφορεύς**, Ἰώσηπ.Ἰουδ. Πολ. 2. 21, 2.

ἡμιάνδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἔπομ.**, τὸ τεχνητὸν γύναιον, τὸ διγενὲς ἡμιάνδριον **Θεοφύλ. Σιμ.Ἐπ. 43.**

ἡμιάνδρος, ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ **ἀνήρ**, εὐνοῦχος, Ἱππῶναξ 103, Λουκ. Θ. Διάλ. 2. 3,1.

ἡμιάνθρωπος, ὁ, = τῷ **προηγ.**, **Λουκ.Ἐκκλ. Θεῶν 4· ὡσαύτως, ἡμιάρρην, ενος**, ὁ, Κτησ. Περσ. 5, Θεόπομπ. παρὰ Φωτ.

ἡμιαρείζω, εἶμαι ἡμιάρειος, ἡμιαρειανός, «διασκοπήσωμεν πῶς τινες ἡμιαρείζουσιν, ἐκείνου μὲν τὸ ὄνομα ἀρνούμενοι, αὐτὸν δὲ καὶ τὴν αὐτοῦ κακοδοξίαν ἐνδεδυμένοι» Ἐπιφάν.·—**ἡμιάρειος**, ἡμιαρειανός, Ἐπιφάνιος 1, 845 **κ. ἄλλ.**

ἡμιάρτιον, τό, ἥμισυς **ἄρτος**, **Σώφρων** 57 Ahrens·— «**εἶδος** ἄρτου ἡμικυκλῶδες» Ἡσύχ.

ἡμιασσάριον, τό, ἥμισυ **ἀσσάριον**, Λατ. semissis, Πολύϐ. 2. 15, 6.

ἡμιάστατον, τό, τρόπος τις **ἡ** σχῆμα λόγου, Mar. Plot. Sac. ἐν Gram. Lat. ἐκδ. Keil VI. σ. 469, 31 (Κουμαν. Λεξ.).

ἡμιαστραγάλιον, τό, ἥμισυς **ἀστραγάλος**, Ἀριστ. Ι. Ζ. 2.1,33.

ἡμιϐάρϐαρος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ βάρβαρος, Στράϐ. 611.

ἡμιϐάφής, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ **ϐεϐαμμένος**, κεχρωσμένος, Νόνν. Δ.1. 358.

ἡμίϐιος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ζῶν, ἡμίζωος, ἡμιθανής, τοὺς δὲ ἡμιϐίους ἐναρίζει Μανέθων 2. 358.

ἡμιϐρᾰχής, ἡ **-ϐρεχής**, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ ϐεϐρεγμένος, ποτισμένος, γῇ Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 3. 23,1· κατὰ τὸ ἥμισυ ὑγρός, μουσκευμένος, θέρμοι Ἀνθ. Π.11. 413.

ἡμίϐρᾰχυς, υ, κατὰ τὸ ἥμισυ βραχύς, **Α. Β.** 824.

ἡμίϐροτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ **ἀνήρ**, **ἵππος** ἡμ., Κένταυρος, Ὀππ. Κ. 2.7.

ἡμιϐροχος, ον, = ἡμιϐρεχής, **Θεόφρ. Ι. Φ. 3.1, 6.. 8. 6,1.**

ἡμιϐρώς, ῶτος, ὁ, ἡ, = τῷ **ἔπομ.**, Ἀντιφ. Δυσπρ.1, Ἀνθ. Π. 6. 57.

ἡμίϐρωτος, κατὰ τὸ ἥμισυ **ϐεϐρωμένος**, Ξεν. **Ἀν. 1. 9, 26,** Ἀξιόνικ. Χαλκ. 2.

ἡμίγᾰμος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ **ὕπανδρος**, δηλ. παλλακή, Φιλόστρ. 516.

ἡμιγένειος, ον, ἐπὶ νεανίου, «**ὁ οὔπω πᾶσαν** τὴν γένυν πεπληρωμένην ἔχων γενείων», Θεόκρ. 6. 3. Σχόλ.

ἡμιγενής, ές, γεγεννημένος κατὰ τὸ ἥμισυ, ἀτελής, Πλάτ. Τιμ. 66D· ἐπὶ καρπῶν, κατὰ τὸ ἥμισυ ὥριμος, οὐ δύνανται τελειοῦν, ἀλλ' ἡμιγενῆ φθείρεται Θεόφρ. Ι. Φ.1.14, 1.

ἡμιγέρων, οντος, ὁ, ἡ, κατὰ τὸ ἥμισυ γέρων, Λόγγος 3. 31.

ἡμίγραμμον, τό, (**γράμμα** Π. 6) ἥμισυ γράμμα, Ἱπποκρ.

ἡμίγραφος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ **γεγραμμένος**, Μένανδ. ἐν Ἀδήλοις 395.

ἡμίγυμνος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ γυμνός, Λουκ.'Εναλ. Διαλ.14. 3,'Αρριαν. 'Ινδ. 24. 8.

ἡμιγύναιξ, αικος, ὁ, ἡ, κατὰ τὸ ἥμισυ γυνή, Σιμων. (;) 191, καὶ αἰτ., δείσας ἡμιγύναικα θεῆς λάτριν·— ὡσαύτως, **ἡμιγύναιος, ον**, Σουίδ.· **ἡμίγυνος, ον**, Συνέσ.184D.

ἡμιδαής, ές, (δαίω) ἡμίκαυστος, νηῦς 'Ιλ. Π. 294, πρβλ. 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 598. **II. (δατέομαι)** κατὰ τὸ ἥμισυ διηρημένος, «μισοκομμένος», 'Ανθ. Π. 9. 375·—περὶ τοῦ Νικ. 'Αλ. 55, ἴδε **ἡμιδεής**.—Πρβλ. Κόντον ἐν 'Αθηνᾶς τ. Α', σ. 229.

ἡμιδάϊκτος, ον, (δαΐζω) κατὰ τὸ ἥμισυ ἐσφαγμένος,'Οππ. Κ. 2. 281,'Αλ. 5. 669.

ἡμιδακτύλιαῖος, α, ον, ἔχων μῆκος ἡμίσεος δακτύλου, Σέξτ. 'Εμπ. Μ.10.137.

ἡμιδακτύλιον, τό, ἥμισυς δάκτυλος, χεῖλος τριῶν ἡμιδακτυλίων Συλλ.'Επιγρ.123. 25, Πλούτ. 2. 935D.

ἡμιδᾱμής, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ φονευμένος, 'Οππ.'Αλ. 1. 716· διάφ. γραφ. **ἡμιθανής. ἡμιδαής.**

ἡμιδανάκη, ἡ, ἡμίσεια δανάκη, ἴδε Ruhnk. Τιμ. ἐν λ. **ἡμεδαπός**· ὑποκορ. **-ιον**, τό, 'Ησύχ.

ἡμιδᾰπής, ές, ἀμφίδ. λέξις, ἑρμηνευομένη ὑπὸ Φωτ. καὶ Σουίδ. διὰ τοῦ **ἡμιτελής.**

ἡμιδᾰρεικόν, τό, ἥμισυς δαρεικός, **ἀντὶ** δαρεικοῦ τρία ἡμιδαρεικὰ Ξεν.'Αν. 1. 3, 21.

ἡμιδεής, ές, (δέω) ἔχων ἔλλειψιν τοῦ ἡμίσεος, κατὰ τὸ ἥμισυ πλήρης, ἡμιπλήρωτος, βίκους οἴνου ἡμιδεεῖς Ξεν.'Αν.1. 9, 25, 'Ανθ. Π. 5. 183, καὶ ἴσως οὕτως ἀναγνωστέον ἐν Νικ.'Αλ. 55·— ἐξ ἡμιδεοῦς, κατὰ τὸ ἥμισυ, Θεμίστ. 222B.

ἡμιδέξιον, τό, τρίμετρον δακτυλικόν, Mar. Plot. Sac. ἐν Gram. Lat. ἐκδ. Keil VI. σ. 514. 28., 544. 15 (Κουμαν. Λεξ.).

ἡμιδιπλοΐδιον, τό, χιτὼν γυναικεῖος διπλούμενος κατὰ τὸ ἄνω μέρος οὕτως ὥστε νὰ καταπίπτῃ μέχρι τοῦ μέσου τοῦ σώματος, 'Αριστοφ. Ἐκκλ. 318, πρβλ. Λεξικ.'Αρχαιοτ. ἐν λέξει **χιτών**, Λατ. tunica.

ἡμιδουλεία, ἡ, κατὰ τὸ ἥμισυ δουλεία, Χρύσιππος ὁ τὴν ἡμιδουλείαν εἰσάγων Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Π. Ε. 257A.

ἡμίδουλος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ δοῦλος, Εὐρ.'Ανδρ. 942, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Ε. Π. 255A.

ἡμιδράκων, οντος, ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ δράκων, Γρηγ. Ναζ. 2, σ. 142.

ἡμιδραχμιαῖος, α, ον, ἔχων βάρος ἡμισείας δραχμῆς,'Αλέξ. Τραλλ. 8. 446.

ἡμίδραχμον, τό, ἡμίσεια δραχμή, Πολυδ. Ϛ', 160.

ἡμιδωδέκατον, τό, = **ἡμίχουν**, τὸ 24ον μέρος ταῦ μεδίμνου, 'Ησύχ.

ἡμίεελος, ον, (εἴλη) κατὰ τὸ ἥμισυ εἰς τὸν ἥλιον ἐκτεθειμένος, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 23, 1.

ἡμιεκατοστή, ἡ, (τόκος) Βασιλ. ἐκδ. Heimb. τ. 2, παραρτ. σ. 254.

ἡμιεκατοστιαῖοι, οἱ, τόκοι Βασιλ. ἔνθ' ἀνωτέρω.

ἡμιέκτειον, ου, τό, = τῷ ἑπομ., Dittenb. SIG. 587, 270.

ἡμιέκτεον, τό, = τῷ ἑπομ., αὐτ. 226, 75.

ἡμιέκτεων, τό, = τῷ ἑπομ.,'Αριστοφ. Νεφ. 643, 645, Dittenb. SIG. 20, 7.

ἡμίεκτον, τὸ, ἥμισυς **ἑκτεύς**, Δημ. 918.11, Θεόφρ. Ι. Φ. 2, 6, 2, κτλ., Dittenb. SIG. 10. 26., 570.11, κλ.· ἀγγεῖον περιέχον ἥμισυν ἑκτέα,'Ιππ. 683. 47, 49. **II.** ἡμ. χρυσοῦ = 8 ὀβολοί, Κράτης Λαμ. 3· πρβλ. Λοβ. Παραλ. 233.

ἡμιεκφανής, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκφαινόμενος, ἄστρον Πτολεμ. 2, 4 (Halm.).

ἡμιέλλην, ηνος, ὁ, ἡ, κατὰ τὸ ἥμισυ Ἕλλην, Λουκ.'Ορχ. 64.

ἡμιέργαστος, ον, = **ἡμίεργος**, ὕλαι Γαλην. Δογμ. Ἱππ. 1, 527 (Müller).

ἡμιεργής, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ εἰργασμένος, ἡμιτελής, Λουκ. 'Αστρολ. 5.

ἡμίεργος, ον, = τῷ προηγ.,'Ηρόδ. 4. 124, Συλλ.'Επιγρ. 160. 5· ἡμ. καταλείπειν Θουκ.7. 2, πρβλ. Πλούτ. 2. 841D.

ἡμιέτης, ες, (ἔτος) ἔχων ἡλικίαν ἡμίσεος ἔτους, ἡμίετες, καὶ ἡμ. χρόνος Πολυδ. Α', 54.

ἡμίεφθος, ον, (ἕψω) κατὰ τὸ ἥμισυ βεβρασμένος,'Ιππ. Ἄρθρ. 829· καθόλου, κατὰ τὸ ἥμισυ μαγειρευμένος, ἔτι καὶ ἐπὶ ὀπτοῦ· περὶ τοῦ Ἐμπεδοκλέους, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρὼν Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 20. 4.

ἡμίζαρον, τό, Εὐστάθ. σ. 837, 51 «σημαίνει δὲ (ζειρά), φασί, ζώνην καὶ χιτῶνα καὶ χλαμύδα, ἣν μέχρι καὶ ἐσάρτι παραφθείραντες οἱ Λυκιακοὶ ἡμίζαρον λέγουσι».

ἡμιζύγιος, ον, ἰσορροπῶν, ἥμισυς ἐντεῦθεν καὶ ἥμισυς ἐκεῖθεν, Ἀριστ. Μηχ. 20, 1.

ἡμιζώνιον, τό, «μισοζώναρο», Γλωσσ.

ἡμίζωος, ον, (ζωὴ) κατὰ τὸ ἥμισυ ζῶν, «μισοζώντανος», Γλωσσ. — **ἡμίζως**. Ἡρωδιαν.'Επιμ. 239.

ἡμιθᾰλής, ές, (θάλλω) κατὰ τὸ ἥμισυ θάλλων, μισοπράσινος, στέφανος 'Ανθ. Π. 7. 465.

ἡμίθαλπτος, ον, μισοβρασμένος, μισοψημένος, 'Ηλιόδ. 2. 19 κατὰ Κοραῆν· κοιν. **ἡμίοπτος.**

ἡμιθᾰνής, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ νεκρός, «'μισοπεθαμμένος», Στράβ. 98,'Ανθ. Π.11. 392· πρβλ. **ἡμιθνής.**

ἡμιθεαίνα, ἡ, κατὰ τὸ ἥμισυ θεά, ἡμιθέους καὶ ἡμιθεαίνας 'Οππ. Κ. 3. 245· γεν. πληθ. **ἡμιθεάων**, Συλλ.'Επιγρ. 6280B. 57.

ἡμίθεος, Δωρ. **ἀμίθεος**, Θεόκρ., ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ θεός, ὡς τὸ 'Ομηρικὸν ἥρως·— ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται ἡμίθεοι 'Ησ.'Εργ. κ.'Ημ.159, πρβλ. Ὕμν.'Ομ. 31. 18., 32. 19· ἀκολούθως συχν. παρὰ Πινδ., κτλ.·— τὸ μόνον χωρίον ἔνθα ἁπαντᾷ ἡ λέξις παρ' 'Ομ. εἶναι ὕποπτον, **ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν** 'Ιλ.Μ.23.

ἡμίθηλυς, υ, κατὰ τὸ ἥμισυ θηλυκός, **τὸν ἡμίθηλυν** Ἄττιν 'Ανακρεόντ.11. 2.

ἡμίθηρ, ηρος, ὁ, ἡ, κατὰ τὸ ἥμισυ θηρίον,'Απολλόδ. 1. 6, 3, Φιλόστρ. Νεώτ. 868.

ἡμιθνής, ῆτος, ὁ, ἡ, = **ἡμιθανής**,'Αριστοφ. Νεφ. 504, Θουκ. 2. 52, Αἰσχίν.76.18, κτλ.· ὕπνος βαθὺς καὶ ἡμ. Φιλόστρ. 88.

ἡμιθνητος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ θνητός, ἐπὶ τῶν Διοσκούρων, Λουκ. 511·— κατὰ τὸ ἥμισυ νεκρός, Ἐβδ.

ἡμίθραυστος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ τεθραυσμένος, Εὐρ. Ἡρ. Μ. 1096, Λουκ. 378,'Ανθ. Π. 9. 568.

ἡμιθωράκιον, τό, τὸ πρόσθιον ἥμισυ μέρος τοῦ θώρακος, Πλούτ. 2. 596D, Πολυδ. Α', 134.

ἡμιιουδαῖος, ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ 'Ιουδαῖος,'Ιδουμαίῳ, τουτέστιν ἡμιιουδαίῳ 'Ιώσηπ.'Ιουδ.'Αρχ.14.15, 2.

ἡμίϊππος, ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ ἵππος, «ἡμίονος ἀπὸ τοῦ χείρονος ὠνομάσθη οὐχ ἡμίϊππος» Σχόλ. Διον. Θραξ. Β. Α.733, 3.

ἡμικάδιον, τό, ἥμισυς κάδος, Φιλόχ. παρὰ Πολυδ. Γ', 71, Συλλ.'Επιγρ. 5641. 94.

ἡμικᾰκος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ κακός, φαῦλος, Σοφ. 'Αποσπ. 885, Ἄλεξ. Αἰχμ. 1, Οἰνόμ. παρ' Εὐσεβ. Ε. Π. 218A.—'Επίρρ. **-κως**,'Αριστοφ. Θεσμ. 449.

ἡμικατάλυτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ καταλυθείς, καταστραφείς, ἡμ. ναοὶ τῶν εἰδώλων Ζωναρ. ἐν Συντ. καν. τ. 3, σ. 462.

ἡμίκαυστος ἢ **-καυτος, ον**, κατὰ τὸ ἥμισυ κεκαυμένος, Αἰλ. Π.'Ιστ. 13. 2, Δίων Κ. 50. 35.

ἡμίκενος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ κενός, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 5. 77, Πολυδ. Ε', 133.

ἡμίκερκος, ον, ἔχων ἡμίσειαν οὐράν, κολοβός, ὡς τὸ κόλουρος, Νικήτ. Χρ. 2,10.

ἡμικεφάλαιον, τό, ἧττον ἀττικὸς τύπος τοῦ **ἡμίκραιρα**, Φρύν. 328·— **ἡμικέφαλον**, Γλωσσ.

ἡμίκλαστος, ον, (κλάω) κατὰ τὸ ἥμισυ τεθλασμένος, Πλούτ. 2. 306A, 317C.

ἡμίκλειστος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ κεκλεισμένος, πιθ. γραφ. ἀντὶ **ἡμικλεῖς** (πύλαι) παρὰ Σουίδ.

ἡμικλήριον, τό, (κλῆρος) τὸ ἥμισυ τῆς κληρονομίας,'Ισαῖ. 64. 2, Δημ.1173. 6· πλεον., τοῦ κλήρου τὸ ἡμ. 'Ισαῖ. 86. 18.

ἡμικόγγιον, τό, ὁ ἥμισυς κόγγιος, Διοσκ. παρὰ Γαλην.13.984.

ἡμίκοπος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ κεκομμένος, Σχόλ.'Οππ.'Αλ.1. 716, ἑρμηνευόμενον διὰ τοῦ **ἡμίπλευρος** παρ' Ἡσυχ.

ἡμικόριον, τό, ἥμισυς κόρος, μέτρον ξηρῶν, 'Ησύχ. (κοινῶς **-κόλλιον**).

ἡμικόσμιον, τό, τὸ ἥμισυ τοῦ κόσμου, Νικηφ. Βλεμμ. σ. 236.

ἡμικοτύλη [ῠ], ἡ, ἡμίσεια κοτύλη,'Ιππ. 586. 8.

ἡμικοτῡλιαῖος, α, ον, ὅσον ἡμίσεια κοτύλη, οἶνος Διοσκ.

ἡμικοτύλιον, τό, = **ἡμικοτύλη**,'Αριστ. Ι. Ζ. 6.18, 21.

ἡμίκραιρα, ἡ, τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ προσώπου,'Αριστοφ. Θεσμ. 227, 'Αμειψ. Κονν. 3, Κρωβυλ. Ψευδ. 3· πρβλ. **ἡμικεφάλαιον. 2)** = τῷ ἑπομ.. 'Αέτ. παρὰ Φωτ. σ. 178 Bekk.

ἡμικρᾱνία, ἡ, (κρανίον) πόνος κατέχων τὸ ἥμισυ τοῦ κρανίου ἢ τοῦ προσώπου, Γαλην. (Τὸ Λατ. hemicranium, ὅθεν Γαλλ. migraine,'Αγγλ. megrim).—Πρβλ. Κόντον ἐν 'Αθηνᾶς τ. Α', σ. 24.

ἡμικρᾱνικός, ἡ, όν, ἀνήκων εἰς, ἢ ὅμοιος πρὸς ἡμικρανίαν, πάθος 'Αέτ.· οἱ ἡμικρανικοί, οἱ πάσχοντες ἐξ ἡμικρανίας, Παῦλ. Αἰγ. 3. 5.

ἡμίκρανον, τό, = **ἡμικεφάλαιον**, Φρύνιχ. σ. 328, 'Αλέξ. Τραλλ.1, 2,'Ησύχ.

ἡμίκρης, ητος, ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ Κρής, περὶ τοῦ Μενελάου, Λουκ.150. (Οὐχὶ **ἡμικρής**, ὡς **Ἐτεόκρητες, Νεόκρητες, ἡμιόπρ**, κλπ.).

ἡμικύᾰθος, ὁ, ἥμισυς κύαθος, 'Αρεταῖ. π. Θερ.'Οξ. Παθ. 2. 2.

ἡμικυκλικός, ἡ, όν, = τῷ ἑπομ., Σχόλ. Πλάτ. σ. 82 Ruhnk.

ἡμικύκλιος, ον, (κύκλος) ἀνήκων εἰς ἥμισυ κύκλον, semicircularis, Σχόλ. 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1614·— ὡσαύτως, **ἡμίκυκλος**, 'Ηλιόδ. 8.14. **II.** ὡς οὐσιαστ., **ἡμίκυκλον**, τό, ἡμικύκλιον,'Αριστ.'Αν.'Υστ.1.1, 4, κτλ. **2)** τὰ πρῶτα ἑδώλια τοῦ θεάτρου τὰ πλησιέστατα πρὸς τὴν ὀρχήστραν, Πολυδ. Δ', 127, 131, Φώτ.· τόπος πρὸς δημοσίαν εὐωχίαν ἢ συνεδρίαν, Πλούτ. 'Αλκιβ.

17, Νικ.12, πρβλ. Ἰάμβλ. Βίῳ Πυθ. 26. **3)** ἕδρα ἡμικυκλώδης, Cic. Lael. 1, Πολυδ. Ϛ', 9. **4)** ἡμικυκλικὸν ὡρολόγιον (ἡλιακόν), Vitruv. 9. 8.

ἡμικυκλιώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ἡμικύκλιον, γραμμὴ Στράβ. 597· ὡσαύτως, **ἡμικυκλώδης,** Ἡσύχ. ἐν λ. **ἡμίαρτον.** — Ἐπίρρ. **ἡμικυκλοειδῶς,** Τζέτζ. εἰς Ἡσ.

ἡμικύκλιος, ον, ἴδε ἐν λ. **ἡμικύκλιος,**

ἡμικύλινδρος, ὁ, ἥμισυς κυλίνδρου, Ἐρατοσθ. σ. 177 Bernh.· **-κυλίνδριον,** Πορφύρ. π. Ἀποχ. 4. 7.

ἡμίκυνες, οἱ, κατὰ τὸ ἥμισυ κύνες, ὄνομα μυθικοῦ τινος ἔθνους· ἀλλαχοῦ κυνοκέφαλοι, Ἡσ. παρὰ Στράβ. 43. 299 καὶ Στεφ. Βυζ.

ἡμίκυπρον, τό, (**κύπρος** II. 2) μέτρον τι, = modius, Ἱππῶν. 17· — Ἡσύχ. «ἥμισυ μεδίμνου».

ἡμιλαμπρος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ λάμπων, Σχ. Ἀράτ. 91.

ἡμιλάσταυρος, ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ πονηρός, μιαρός, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 395, Πολυδ. Ϛ', 161.

ἡμίλεκτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ λεχθείς, λόγος Θεοφύλ.

ἡμιλέπιστος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκλελεπισμένος, Στράβ. 808.

ἡμίλεπτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκλεπισθείς, ἐκκολαφθείς, Ἀνακρεόντ. 26. 10.

ἡμίλευκος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ λευκός, Λουκ. Προμ. 4.

ἡμίλιγδος, ἡ, ἐσφαλμ. γραφ. ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 33· (ὁ Nauck. **ἡμὴ λίγδος**).

ἡμιλιτριαῖος, α, ον, ζυγίζων ἡμίσειαν λίτραν, Στράβ. 146.

ἡμιλίτριον, τό, ἡμίσεια λίτρα, Ἐπίχ. 5 Ahr. **II. ἡμίλιτρον,** τό, ἐν Σικελίᾳ ἥμισυς ὀβολός, Ἀριστ. Ἀποσπ. 467, Πολυδ. Θ', 81.

ἡμίλουτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ λελουσμένος, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 113, πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 161.

ἡμιλοχία, ἡ, ἥμισυς λόχος· ὡσαύτως **ἡμιλόχιον,** τό, Αἰλ. Τακτ. 5.

ἡμιλοχίτης [ῐ], **ου,** ὁ, ἀρχηγὸς ἡμιλοχίας, Αἰλ. Τακτ. 5, Σουίδ.

ἡμιμαθής, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ πεπαιδευμένος, «μισογραμματισμένος», Φιλόστρ. 575, Πολυδ. Ϛ', 160.

ἡμιμάνής, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ μαινόμενος, «μισότρελλος», νεανίσκος Αἰσχίν. 24. 25, Διόνυσος, Λουκ. Ἐκκλ. Θεῶν 4.

ἡμιμάραντος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ μεμαραμμένος, Λουκ. Τοξ. 13· στέφανοι Ἀλκίφρ. 3. 62.

ἡμιμάσητος, ον, «μισομασημένος», Κράτης ἐν Ἀδήλ. 14.

ἡμιμέγιστον, τό, ἡμίσεια μνᾶ, ἡμιμναῖον, Ἡσύχ.· — τὸ μέγιστον τοῦ ταλάντου μέρος, ἡ μνᾶ, Πολυδ. Θ', 56.

ἡμιμέδιμνον, τό, ἥμισυς μέδιμνος, Φερεκρ. Ἀγ. 1, Δημ. 1278. 22, Δικαίαρχ. παρ' Ἀθην. 141C· ὡσαύτως, **ἡμιμέδιμνος,** ὁ, Πολυδ. Δ', 168· — πρβλ. **ἡμέδιμνον.**

ἡμιμεθής, ές, «μισομεθυσμένος», Ἀνθ. Π. 6. 251, Κλήμ. Ἀλ. 182.

ἡμιμέθῡσος, ον, (μεθύω) = τῷ προγ., Πολυδ. Ϛ', 160.

ἡμιμερής, ές, (μέρος) ἥμισυς, ἡμίθεον θεὸν καὶ ἡμιμερῆ ἄνθρωπον Ἐκκλ.

ἡμιμέριστος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ διηρημένος, Σχόλ. Ὀππ. Ἀλ. 2. 286.

ἡμίμεστος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ μεστός, Πολυδ. Ε', 133.

ἡμίμετρον, τό, ἥμισυ μέτρον, Σουίδ. ἐν λ. **ἡμικάδιον.**

ἡμίμηδος, ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ Μῆδος, ὁ ἡμίμηδος ἢ ἡμιπέρσης Κῦρος, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Π. Ε. 213B.

ἡμιμηνιαῖος, α, ον, (μήν) ἡμίσεος μηνός, Γλωσσ.

ἡμίμιτρον, τό, ἡμίσεια μίτρα (ἴδε ἐν λ. **μίτρα**), Πολυδ. Γ', 191, Ἡσύχ.

ἡμιμναῖον, τό, ἡμίσεια μνᾶ, Ξεν. Ἀπομν. 2. 5, 2, Πλάτ. Νόμ. 774D, κτλ.· — ὡσαύτως εὑρηται ὁ τύπος **ἡμίμνεον,** συνηρ. **-μνουν** Λοβ. Φρυν. 554, Dittenberg. SIG. 259. 42., 426. 26 κ. ἀλλ.

ἡμιμοιριαῖος, α, ον, ἴσος πρὸς ἡμίσειαν μοῖραν, μέγεθος Κλεομήδ. 2. 2.

ἡμιμοίριον, τό, ἥμισυ, Ἱπποκρ. 876B. **II.** ἡμίσεια μοῖρα, Πτολεμ. 1, σ. 26, 33.

ἡμιμόριον, τό, τὸ ἥμισύ τινος, Πολυδ. ϛ', 160.

ἡμιμόχθηρος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ μοχθηρός, Πλάτ. Πολ. 352C.

ἡμίνα, ἡ, (ἥμισυς) Σικελικὸν μέτρον, ἥμισυς ἑκτεύς, καὶ ἑπομένως = κοτύλη, Ἐπίχ. 91b Ahr., Σώφρων 70 Ahr.· ἡμίνα βασιλική = ἡμικοτύλη Ἀριστείδ. 1. 316· ὡσαύτως εὑρισκόμενον ἔν τινι Βοιωτ. Ἐπιγραφ., Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 47. [Ἡ ποσότης ἀόριστος ἐν τοῖς μνημονευθεῖσι χωρίοις· ἀλλ' ἐν Α. Β. 99 φέρεται ἡμῖνα καὶ παρὰ Πλαύτῳ εἶνε hemīna, M. Gl. 3. 2, 18, Pers. 1. 129].

ἡμίνεκρος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ νεκρός, «μισαποθαμμένος», Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 124, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 76, 13, 350, 7 (Λεξ. Κουμ.).

ἡμίνηρος, ον, συνηρ. ἀντὶ **ἡμινέαρος,** κατὰ τὸ ἥμισυ πρόσφατος, καὶ οὕτως ἐπὶ ἰχθύων, κατὰ τὸ ἥμισυ ἁλατισμένος, ὡς τὸ ἡμιτάριχος, Ξενοκρ. 5. 77, Ἀθήν. 118F, 121B.

ἡμιξέστιον, τό, καὶ **-ξεστον,** τό, ἥμισυς ξέστης, Διοσκ. 1. 14. Σχόλ., κτλ.

ἡμίξηρος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ξηρός, Ἀνθ. Π. 9. 137.

ἡμιξύρητος, ον, (ξῠρέω) κατὰ τὸ ἥμισυ ἐξυρημένος, Διογ. Α. 6. 33.

ἡμιόγδοον, τό, οἱ δύο χοεῖς, Ἡσύχ.

ἡμιόδελος, ἴδε **ἡμιώβολον.**

ἡμιόδιον, τό, στενὴ ὁδός, Γλωσσ.

ἡμιόδιος, ον, ἀμφ. γραφ., ὁ ὁδεύσας τὸ ἥμισυ τῆς ὁδοῦ, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 34.

ἡμιολιασμός, ὁ, «τὰ ἡμιόλια δοῦναι», Ἀντιφῶν παρ' Ἁρποκρατίωνι, Σουίδ.

ἡμιόλιος, α, ον, Δωρ. **ἁμιόλιος, ον,** (ὅλος): — περιέχων τὸ ὅλον καὶ τὸ ἥμισυ αὐτοῦ, ἥμισυ τοῦ ὅλου περιπλέον, Λατ. sesquialter, Πλάτ. Θεαιτ. 154C· ηὔξησε τὰ δόρατα ἡμιολίῳ μεγέθει Διόδ. 15. 44· — μετὰ γεν., τὰς περόνας ἡμιολίας .. τοῦ τότε κατεστεῶτος μέτρου, κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ ὅλου μεγαλειτέρας, Ἡρόδ. 5. 88· [γωνία] ἡμιόλιος τὰς μέσας Τίμ. Λοκρ. 98Δ, πρβλ. Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 32, 6· — ὡσαύτως, ἀκόμη ἥμισυ περιπλέον, ἡμιόλιον οὗ πρότερον ἕφερον Ξεν. Ἀν. 1. 3, 21· ἐπὶ ἀριθμῶν, ποιήσας ἡμιολίους τοὺς ναύτας ἢ πρότερον Πολύβ. 10. 17, 12. **II.** κατὰ λόγον τοῦ ἑνὸς καὶ ἡμίσεος πρὸς τὸ ἕν (3/2 : 1 ἢ 3 : 2), ὡς ἐν μουσικοῖς φθόγγοις, ἡμιολία διάστασις Πλάτ. Τιμ. 36Δ· ἡ ἡμιολία, ὁ λόγος οὗτος, τὴν ἡμ. τοῦ τιμήματος ὁ αὐτ. Νόμ. 956D **2)** αἱ **ἡμιολίαι,** τόκος αὐξάνων τὸ κεφάλαιον κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ ὅλου, δηλ. 50 % (τὸ ἥμισυ τοῦ κεφαλαίου, Ἡσύχ.) Βυζ. **III.** ἡμιολία ναῦς, πλοῖον ἐλαφρὸν ἔχον μίαν καὶ ἡμίσειαν σειρὰν κωπῶν, Διόδ. 19. 65· ὡσαύτως καὶ μόνον ἡμιολία Πολύβ. 5. 101, 2, Διόδ. 16. 61 (ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ἐπανορθωτέον ἡμιολίας ἀντὶ -ίους), κτλ.· ἐν χρήσει παρὰ πειραταῖς, Θεόφρ. Χαρ. 25. 1· ἡμ. λῃστρικαὶ Ἀρρ. Ἀν. 3. 2, 5, κτλ.· καλούμενον ὡσαύτως ἡμιόλιον (ἐνν. πλοῖον), Ἡσύχ. **IV.** ὁ ἡμ. (ἐνν. στίχος) στίχος περιέχων ἓν μέτρον καὶ ἥμισυ, Ἡφαιστ. 15. 2. — Ἐπίρρ. **ἡμιολίως** Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 208 (Βασιλ.).

ἡμιόνειος, α, ον, (ἡμίονος) ἀνήκων εἰς ἡμίονον, ἅμαξα ἡμ., συρομένη ὑπὸ ἡμιόνων, Ὀδ. Ζ. 72, Ἰλ. Ω. 189· ζυγὸν ἡμ. Ω. 268· κόπρος ἡμιονείη = ἡμιονὶς Πάμφ. παρὰ Φιλοστρ. 693, πρβλ. Σουίδ. ἐν λ.

ἡμιον-ηγός, όν, (ἄγω) ὁ ὁδηγῶν ἡμίονον, Στράβων 659.

ἡμιονικός, ή, όν, = **ἡμιόνειος,** ζεῦγος Ξεν. Ἀν. 7. 5, 1· ὁδὸς ἡμ., ὁδὸς μόνον δι' ἡμιόνους κατάλληλος, Στράβων 282.

ἡμιόνιον, τό, = **ἡμίονος** II, Διοσκ. 3. 151, Πλίν. Ἱ. Ν. 27. 17.

ἡμιονίς, ίδος, ἡ, κόπρος ἡμιόνου, ὡς τὸ **ἡμιονεία,** Ἱππ. 583. 28· πρβλ. **ὀνίς.**

ἡμιονῆτις, ιδος, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἡμίονον, ἵππος ἡμιονῆτις, ἵππος νυφοροῦσα ἡμίονον, Στράβων 212. **II. ἡμιονῆτις, ιδος,** ἡ, εἶδος πτερίδος, scolopendrium hemionitis, Διοσκ. 3. 152.

ἡμί-ονος, ἡ, Ὅμ., Πίνδ., κτλ.· ἀλλ' ἀρσ. ἐν Ἰλ. Ρ. 742, Πλάτ. Ἀπολ. 27E, κτλ.· — κατὰ τὸ ἥμισυ ὄνος, «μουλάρι», παρ' Ὅμ. ὡς ζῶον φορτηγόν, Ἰλ. Κ. 115· ἡ σῦρον ἅμαξαν, κτλ., Η. 332, Ρ. 742, πρβλ. **ἡμιόνειος**· ἀντέχει παραπολύ, ταλαεργὸς Ψ. 654· καὶ προτιμᾶται τοῦ βοός, Κ. 352, Ὀδ. Θ. 124· οὕτω, γνοίης ὅσσον ὄνων κρείσσονες ἡμίονοι Θέογν. 996· ἐφ' ἡμιόνων, ἐπὶ ἁμάξης συρομένης ὑπὸ ἡμιόνων, Ἰλ. Ω. 702· ἡ ἀξία τῶν ἡμιόνων φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ὑπῆρχον ἀγῶνες ἡμιονοδρομικοὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὡς οἱ ἐξυμνηθέντες ὑπὸ τοῦ Πινδ. Ὀλ. 6, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 14· — παροιμ., ἐπεὰν ἡμίονοι τέκωσι, δηλ. οὐδέποτε, Ἡρόδ. 3. 153· περὶ τῆς φυσικῆς ἱστορίας τοῦ ζῴου ὅρα Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 6. 22 καὶ 24· πρβλ. **ὀρεύς.** **2)** ἡ ἀγροτέρα ἡμ. Ἰλ. Β. 851 εἶναι ἴσως ἡ αὐτὴ καὶ ἡ Συρία ἡμίονος παρ' Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 6. 36, 1 (πρβλ. 1. 6, 7), εἶδος ἀγρίου ὄνου, τὸ Περσ. jiggetai. **II.** εἶδος φυτοῦ, σκολοπένδριον, Λατ. scolopendrium, τροφὴ ἀγαπητὴ τῶν ἡμιόνων, Θεόφρ. Ἱ. Φ. 9. 19 (18), 7· πρβλ. **ἡμιόνιον.**

ἡμίοπλος, ον, ἐξ ἡμισείας ὡπλισμένος, Γλωσσ.

ἡμίοπος, ον, (ὀπὴ) ἔχων ἡμισείας ὀπάς, ἡμίοποι αὐλοί, φέροντες μόνον τρεῖς ὀπάς, μὴ τέλειοι αὐλοί, Ἀνακρ. 19· ἡμ. (ἄνευ τοῦ αὐλός), ὁ, ἐν χρήσει μεταφ. ἐπὶ μικροῦ, ἀτελοῦς πράγματος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 89.

ἡμιόπτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ἡψημένος, Ἄλεξ. Πανν. 4, Λουκ. Ἀλεκτρ. 2· ἴδε **ἡμίθαλπτος.**

ἡμιούγκιον, τό, ἡμίσεια οὐγκία, Λατ. semuncia, Ἐπίχ. ἐν Α. Β. 98· γραφόμενον **ἡμιούγγιον** ἐν Γαλην. 13, σ. 703.

ἡμιπαγής, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ πεπηγώς, ἑστερεοποιημένος, Πλάτ. Τιμ. 59E, 60D· ᾠὰ ἡμιπαγῆ, ἡμίπηκτα, κοιν. «μελᾶτα», Ἱππ. 405. 39· — μεταφ., ἡμ. σοφία Φίλων 1. 322.

ἡμιπάθής, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ πάσχων, ἡμιπαθέα μέρεα Ἀρετ. Σημ. Χρον. Παθ. 1. 7.

ἡμιπαίδευτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ πεπαιδευμένος, Συνέσ. 307Α.

ἡμιπάχής, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **κνημοπαχής,** ὃ ἴδε.

ἡμιπέλεκκον (κ διπλοῦν χάριν τοῦ μέτρου), τό, ἥμισυς πέλε-

κυς, μονόστομος, **ἐπειδὴ ὁ κυρίως πέλεκυς ἦτο δίστομος**, Ἰλ. Ψ. 851, 858, 883.

ἡμιπέπᾰνος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ὥριμος, παρ' Ὀρειβασ. σ. 81 Matthaei.

ἡμιπέπειρος, ον, = τῷ προηγ., Ἡσύχ. **ἐν λ. βήσσας.**

ἡμίπεπτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ἡψημένος, Πλούτ. Καίσ. 69· **κατὰ τὸ ἥμισυ ὥριμος**, Γαλην. 6. 311., 8. 598.

ἡμιπέπων, ον = **ἡμιπέπανος**, Ὀρειβ. 1. 428.

ἡμιπέρσης, ου, ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ Πέρσης, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Ε. Π. 213B

ἡμιπήχειον, τό, ἥμισυς πῆχυς, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 105.— **ἡμιπήχιον**, Ἱππαρχ. 1093.

ἡμιπηχυαῖος, α, ον, ἔχων μῆκος ἡμίσεος πήχεως, Διοσκ. 3. 145, Γεωπ. 10. 4, 1.

ἡμίπηχυς, υ, ἔχων ἔκτασιν ἡμίσεος πήχεως, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 10. 132, 140, πρβλ. 127.

ἡμίπλεθρον, τό, ἥμισυ πλέθρον, Ἡρόδ. 7. 176, Ξεν. Ἀν. 4. 7, 6.

ἡμίπλεκτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ πεπλεγμένος, Φιλύλλ. ἐν Ἀδήλ. 10, Πολυδ. Ϛ', 160.

ἡμίπλεως, ων, κατὰ τὸ ἥμισυ πλήρης, Πολυδ. Ε', 133.

ἡμιπλήξ, ᾱγος, ὁ, ἡ, κατὰ τὸ ἥμισυ κτυπημένος, πληγωμένος κατὰ τὸ ἥμισυ, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1683· **ὡσαύτως ἡμιπληγής, ές**, Λοβ. Φρυν. 530.

ἡμιπληξία, ἡ, κτύπημα εἰς τὴν μίαν πλευράν, εἶδος παραλύσεως, ἡμιπληγία, Θεόδωρ. Πρόδρ. 8. **σ. 373.**

ἡμιπλήρης, ες, κατὰ τὸ ἥμισυ πλήρης, μύστις Ἀρετ. Θερ. Χρον. Παθ. 1. 6.

ἡμιπλήρωτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ πεπληρωμένος, ἥμισυ ἔχων πλήρωμα, πλοῖα Πολυδ. Α', 121.

ἡμιπλίνθιον, τό, (πλίνθος) ἡμίσεια πλίνθος, «τοῦβλον» (ὧν δύο ἀπετέλουν μίαν πλίνθον), Λατ. semilaterium, ἡμιπλίνθια χρυσοῦ, ἐλάσματα παχέα ἀκατεργάστου χρυσοῦ, Ἡρόδ. 1. 50.

ἡμίπνικτος, ον, (πνίγω) μισοπνιγμένος, Γλωσσ.

ἡμίπνοος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ πνέων, ζῶν, Βατρ. 255.

ἡμιποδιαῖος, α, ον, ἔχων ἡμίσεος ποδὸς πλάτος ἢ ὕψος, Ἀπολλόδ. Πολιορκ. 17, 106.

ἡμιπόδιον, τό, τὸ ἥμισυ τοῦ ποδός, Θεόφρ. Ι. Φ. 7. 2, 7, Πολύβ. 6. 23, 2.

ἡμιποίητος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ πεποιημένος, μισοκαμωμένος, Πολυδ. Ϛ', 160.

ἡμίπολον, τό, τὸ ἥμισυ τοῦ πόλου, τὸ ἡμισφαίριον τοῦ οὐρανοῦ, Ἡσύχ.

ἡμιπόνηρος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ πονηρός, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 10, 3, Πολ. 5. 11, 34.

ἡμίπους, ποδος, ὁ, ἥμισυς πούς, Ἀπολλόδ. Πολ. 34.

ἡμίπτωτος, ον, (πίπτω) κατὰ τὸ ἥμισυ πεσών, Ἡσύχ. **ἐν λ. ἐρείπιον.**

ἡμιπύργιον, τό, ἥμισυς πύργος, Φιλόστρ. 560.

ἡμίπῦρος, ον, (πῦρ) κατὰ τὸ ἥμισυ πύρινος, σελήνη Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 19, Πλούτ. 2. 928D.

ἡμιπύρωτος, ον, (πυρόω) κατὰ τὸ ἥμισυ κεκαυμένος, λείψανα Ἀνθ Π. 7. 401.

ἡμιρραγής, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ τεθραυσμένος, διερρωγώς, **πίνακες** Ἀριστείδ. 1. 547.

ἡμιρρήνιον, τό, (ῥὴν) τὸ πρόβατον τὸ μεταξὺ τοῦ ἀμνοῦ καὶ τοῦ τελείου οἰός· θηλυκ. **ἡμιρρηνία, ἡ,** Dittenb. SIG. 438. 198, 200.

ἡμιρρομβιαῖος, α, ον, ὡς τὸ ἡμιρρόμβιον, Γαλην. 12. σ. 477.

ἡμιρρόμβιον, τό, ἴδε ἐν λ. ἡμίτομος II.

ἡμιρρόπως, ἐπίρρ., ἡμισείᾳ ῥοπῇ, κλίσει, δηλ. μετρίως, **ἐλαφρῶς**, ἡσύχως, ἀντίθ. **ἀθρόως**, Ἱππ.

ἡμίρρῡπος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ῥεπτωμένος, ῥυπαρός, εἴριον Ἱππ. 672. 19.

ἡμισάκιον, τό, (σάκος ἢ σάκκος) ἥμισυς σάκκος, σησάμων ἡμ. Πολυδ. Ι', 169.

ἡμισάκις, ἐπίρρ., «μισὴ φορά», Ἰαμβλ.

ἡμισάλευτος, ον, (σᾰλεύω) κατὰ τὸ ἥμισυ σεσαλευμένος, περὶ τῶν μεθυόντων, Ἡσύχ.

ἡμισᾰπής, ές, (σήπομαι) κατὰ τὸ ἥμισυ σεσηπώς, Ἱππ. **461.** 11, Γαλην.

ἡμίσεια, ἡ, ἡμίσεον, τό, ἴδε ἐν λ. ἥμισυς.

ἡμισειαστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐπὶ μερισμῷ τῶν καρπῶν γεωργός, μορτίτης, partiarius colonus, Ἀρμενόπουλ. 6. 1, 24.

ἡμίσεος, Δωρ. ἁμίσεος, α, ον, = **ἥμισυς, ἴδε** Λοβ. Φρυν. 247.

ἡμίσευμα, τό, τὸ ἥμισυ, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 39.

ἡμισεύω, (ἥμισυς) διαιρῶ εἰς δύο, σμικρύνω κατὰ τὸ ἥμισυ, ἐν τῷ παθ, Θεοδόσ. Γραμματ. σ. 86 Göttl.

ἡμίσικλον, τό, ἥμισυς σίκλος, Ἰώσηπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 13, 1·— **-σίκλιον**, Ἡσύχ.

ἥμισσος, ον, καὶ **ἥμισσος, ον** = **ἥμισυς**, Dittenb. SIG. 594, 18. 20., 596. 7., 598, 58.

ἡμίσοφος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ σοφός, Λουκ. **Ἑρμοτ. 15**, Δίς Κατηγ. 8.

ἡμισπάθιον, τό, ἡμίσεια σπάθη (ἐργαλεῖον χειρουργικόν), παρ' Ὀρειβασ. σ. 9. 23, Mai.

ἡμισπάρακτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ κατεσπαραγμένος, Γρηγ. Ναζ. 2. 192.

ἡμίσπαστος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ἡφανισμένος, κατεστραμμένος, πόλεις Στράβ. 831· κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπεσπασμένος, Ἀνθ. Π. 10. 21.

ἡμισπιθαμιαῖος, α, ον, ἡμισείας σπιθαμῆς, πλάτος Ἱππ. Ἀγμ. 770.

ἡμισπίθᾰμος, ον, = τῷ προηγ., Φίλων Ἀρχ. Μαθημ. σ. 55.

ἡμιστᾰδιαῖος, α, ον, ἡμίσεος σταδίου τὸ μῆκος, Λουκ. **Ἀλ.** Ἱστ. 1. 40, κλ.

ἡμιστάδιον, τό, ἥμισυ στάδιον, Πολύβ. 3. 54, 7, Στράβ. 817.

ἡμιστάτηρον, τό, ἥμισυς στατήρ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 486, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **ἥμιεχα.**

ἡμιστίχιον, τό, ἥμισυς στίχος, τὸ ἥμισυ τοῦ στίχου, Σέξτ. 306. 21, Ἰαμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 162· παρὰ Διον. Ἀλ. π. Συνθέσ. 26 **ἡμίστιχον.**

ἡμιστρᾰτιώτης, ου, ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ στρατιώτης, Λουκ. Διον. 3.

ἡμιστρόγγῡλος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ στρογγύλος, τομὴ Λουκ. Ὠκυπ. 97.

ἡμιστροφεῖον, τό, θεατρικὴ μηχανὴ κατὰ τὸ ἥμισυ στρεφομένη, Πολυδ. Δ', 127.

ἡμισυάρχης, ου, ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ ἄρχων, Ἀνών. Cod. Par. 2421, σ. 71, Mil.— **οὐσιαστ. ἡμισυάρχιον, τό, αὐτόθι** (Λεξικ. Κουμαν.).

ἡμισύδουλος, ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ δοῦλος, ἡμίδουλος, Μανέθ. 4. 600.

ἡμισύθλαστος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ τεθλασμένος, ἡμίθλαστος, Ἡσύχ.

ἡμισυμερίτης, ου, ὁ, = **ἡμισειαστής**, Δουκάγγ.

ἥμῐσυς, εια, υ, γεν. ἡμίσεος, Ἡρόδ. 2. 126, Θουκ. 2. 78., 4. 83, Πλάτ., κλ. (οὕτω καὶ ἐν ταῖς Ἀττ. Ἐπιγρ.), Ξεν. Οἰκ. 18, 8· παρὰ μεταγεν. συνηρ. **ἡμίσους**, Διον. Ἀλ. 4. 17, Πλούτ., κλ.· ὀνομ. καὶ αἰτ. πληθ. ἀρσ. Ἰων. **ἡμίσεες, -εας**, Ἀττ. συνηρ. **ἡμίσεις**· ἀλλὰ **τὸ ἡμίσεας** εὕρηται ἐν ἱκανοῖς χειρογρ. τοῦ Θουκ. 8. 64, καὶ προτιμᾶται ὑπὸ τοῦ Φρυν. ἐν Α. Β. 41·— οὐδ. πληθ. **ἡμίσεα**, παρὰ μεταγενεστ. Ἀττικοῖς **ἥμίση**, ἴδε Δινδ. Δημ. προοιμ. XI·— τὸ Ἰων. θηλ. **ἡμισέα.** (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **ἡμι-**). Ἥμισυς, «μισός», Λατ. semis, ἐν χρήσει καὶ ὡς ἐπίθετον καὶ ὡς οὐσιαστικόν: **1)** ὡς ἐπίθετον, ἡμίσεες λαοί, οἱ ἡμίσεις ἄνθρωποι, Ἰλ. Φ. 7· ἡμ. δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο .., ἡμ. δ' ἀναβάντες ἐλαύνομεν Ὀδ. Γ. 155 κἑξ. (ἀλλαχοῦ ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μόνον τὸ οὐδ. **ἥμισυ** ὡς οὐσιαστ., ἴδε κατωτ. II)· τοὺς ἡμίσεας ἀποστέλλειν Ἡρόδ. 9. 51, πρβλ. Θουκ. 3. 20, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 6, κτλ.· ἥμισυς λόγος, τὸ ἥμισυ τῆς διηγήσεως, Αἰσχύλ. Εὐμ. 428· τὸ ἥμισυ τεῖχος Θουκ. 2. 78· ὁ ἥμ. ἀριθμὸς Πλάτ. Νόμ. 946Α·— μετὰ γεν. ὡς συγκρ., τὸ τεῖχος ἥμισυ ἐτελέσθη οὗ διενοεῖτο, ἥμισυ ἐκείνου, ὅπερ εἶχε κατὰ νοῦν, Θουκ. 1. 93·— μεταφ., τέλεον καὶ οὐδ' ἥμισυν δεῖ τὸν νομοθέτην εἶναι, καὶ οὐχὶ «μισὸς» ἐν τοῖς νομοθετήμασι, Πλάτ. Νόμ. 806C, πρβλ. 647D. **2)** παρὰ πεζοῖς ὡσαύτως μετὰ τοῦ οὐσιαστ. κατὰ γεν., οὗτο γένος καὶ τὸν ἀριθμὸν λαμβάνει τὸ ἐπίθετον **ἥμισυς**· τῶν νήσων τὰς ἡμισέας Ἡρόδ. 2. 10· τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἡμίσεα ὁ αὐτ. 6. 23· ἐπὶ τῇ ἡμισείᾳ τῆς γῆς Θουκ. 5. 31· **αἱ** ἡμίσειαι τῶν νεῶν, «τὰ μισὰ πλοῖα», τὸ ἥμισυ τῶν πλοίων, ὁ αὐτ. 8. 8· οἱ ἡμίσεις τῶν ἄρτων Ξεν. Κύρ. 4. 5, 4· ὁ ἥμισυς τοῦ ἀριθμοῦ Πλάτ. Φαίδων 104Α· τοῦ χρόνου Δημ. 459. 14· παραλειπομένης τῆς γεν., οἱ ἡμ., τὸ ἥμισυ αὐτῶν, Θουκ. 3. 20. **II.** ὡς οὐσιαστ., **1)** οὐδ. οὐσιαστ. **ἥμισυ**, τὸ ἥμισυ τιμῆς, ἐνάρων, ἀρετῆς Ἰλ. Ι. 616, Ρ. 231, Ὀδ. Ρ. 322· τὸ μὲν .., τὸ δ' ἥμισυ Ἰλ. Ν. 565· πλέον ἥμισυ παντὸς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 40, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 466D· ὑπὲρ ἥμισυ πάντων Ξεν. Κύρ. 3. 3, 47· ἥμισυ οὗ δεῖ Πλάτ. Φαίδωνι 77C, κτλ.· ἀλλὰ συνήθ. μετὰ τοῦ ἄρθρ., τὸ ἥμ. τοῦ στρατοῦ Θουκ. 4. 83, οὕτω Πλάτ. κλπ.· ὡσαύτως, θῶμισυ (δηλ. τὸ ἥμισυ) Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 557· θἥμισυ Ἀριστοφ. Λυσ. 116·— ἐν τῷ πληθ., τὰ ἡμίσεα τῆς χορείας Πλάτ. Νόμ. 672Ε· ἄρτων ἡμίσεα Ξεν. Ἀν. 1. 9, 26·— ἐν χρήσει μετὰ τὰ ἀριθμητ., δεκατεττάρων καὶ ἡμίσους Στράβ. 134· μνῶν .. δώδεκα καὶ ἡμίσους Διον. Ἀλ. 4. 17· καὶ ἄνευ τοῦ καί, μυριάδων ἑπτὰ ἡμίσους Πλούτ. Μαρ. 34· ὡσαύτως, τριῶν ἥμισυ σταδίων Στράβ. 379, πρβλ. Πλούτ. Κάτωνι Νεωτ. 44·— ὡσαύτως ἐν χρήσει ἀπολ. ὡς ἐπίρρ., ἥμισυ μὲν νύμφην .., ἥμισυ δ' αὖτε δῶρα Ἡσ. Θ. 298, πρβλ. Πίνδ. Ν. 10. 163, 165· καὶ ἐν τῷ πληθ., τὰ μὲν ἡμίσεα φιλόπονος, τὰ δὲ ἡμίσεα ἄπονος Πλάτ. Πολ. 535D·— μετὰ προθ., οὐδ' εἰς ἥμισυ, οὔτε τὸ ἥμισυ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 452· ἐφ' ἡμίσεος, κατὰ τὸ ἥμισυ τελειωμένος, Πλάτ. Πολ. 601C (κοινῶς ἡμίσεως ὡς ἐπίρρ.). **2)** ὡς θηλ., **ἡ ἡμίσεια** (ἐνν. μοῖρα), τῇ ἡμισείᾳ τῆς γῆς Θουκ. 5. 31· **ἡ ἡμ. τοῦ τιμή-**

ματος Πλάτ. Νόμ. 956D· **ἐφ' ἡμισεία**, μέχρι τοῦ ἡμίσεος, Δημ. 430. 8· **ἐξ ἡμισείας** Λουκ., κτλ. Ἐν ταῖς Ἀττ. Ἐπιγρ. εὕρηται **καὶ ἥμυσυς καὶ θηλ. ἡμίσεα**, Meisterh 28, 5., 150.12.

ἡμισύ-τρῖτον, τό, τὸ τρίτον ἥμισυ, δηλ. ἓν καὶ ἥμισυ, Ἡσύχ.

ἡμισυ-χοΐνιξ, ικος, ἡ, = ἡμιχοῖνιξ, Ἡρῳδιαν. ἐν Κραμήρ. Ἀν. Ὀξ. 2. 83.

ἡμισφᾰγής, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ ἐσφαγμένος, Γλωσσ.

ἡμισφαίριον, τό, ἥμισυ τῆς σφαίρας, Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 17· **οὗ** (τοῦ πόλου) **τὸ μὲν ἕτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἔλαχον** Πλάτ. Ἀξ. 371B, κτλ.

ἡμίσχετος, ον, κατέχων τὸ ἥμισυ, Ὀλυμπ. εἰς Πλάτ. Φαίδ.

ἡμίσχοινον, τό, τὸ ἥμισυ τοῦ **σχοίνου**, Α. Β. 363, Συλλ. Ἐπιγ. 5774.29,30, κ. ἀλλ.

ἡμιταλαντιαῖος, α, ον, ἐν ᾧ τὸ βραβεῖον εἶνε ἥμισυ τάλαντον, ἀγὼν Συλλ. Ἐπιγρ. 2810.20.

ἡμιτάλαντον, τό, ἥμισυ τάλαντον, ὡς βάρος, χρυσοῦ Ἰλ. Ψ. 751· **τρία ἡμιτάλαντα**, τρία ἡμίση τάλαντα, Ἡρόδ. 1. 50· ἀλλὰ μετὰ τακτικῶν ἀριθμητικῶν, τρίτον ἡμιτάλαντον, δύο τάλαντα καὶ ἥμισυ, ἕβδομον ἡμ. = 6 ½, ἔνατον ἡμ. = 8 ½, πρβλ., Λατ. sestertius, Γερμ. anderthalb, ὅ ἐ. 1 ½, drittehalb δηλ. 2 ½, κτλ.), Ἡρόδ. 1 50, 51· ἴδε Πολυδ. Θ', 54, Ἐτυμ. Μ. 744. 25 κἑξ.

ἡμιτάρῐχος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ἁλατισμένος, «μισοταριχευμένος», Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 117A, Αἰλ. π. Ζ. 13. 2.

ἡμιτέλεια, ἡ, (τέλος) ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τοῦ ἡμίσεος φόρου, ἄφεσις τοῦ ἡμίσεος, ἡμ. **τῶν κακῶν ἐδέδοτο** Λουκ. Νεκυομ. 14.

ἡμιτέλεστος, ον, (τελέω), κατὰ τὸ ἥμισυ τελειωμένος, **τὰ ἡμιτέλεστα τῶν τειχῶν** Θουκ. 3. 3, Διον. Ἁλ. 1. 59, κτλ.· βρέφος Νόνν. Δ. 1. 5.

ἡμιτελής, ές, (τέλος) κατὰ τὸ ἥμισυ τελειωμένος, δόμος ἡμ., οἰκία ἧς ἐλλείπει τὸ ἥμισυ, δηλ. ὁ κύριος αὐτῆς, ἐπὶ τοῦ οἴκου τοῦ Πρωτεσιλάου, Ἰλ. Β. 701· πρβλ. Στράβ. 296, Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 19. 1, Ruhnk. Τίμ. σ. 225· ἡμ. θάλαμος Ἀνθ. Π. 7. 627· ἡμ. νίκη Διον. Ἁλ. 2. 42· περὶ βρέφους, Λουκ. Θυσ. 5· ἡμιτελές τι καταλείπειν Ξεν. Κύρ. 8. 1, 3, κτλ.· ἀφιέναι Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 9·—ἡμ. ἀνήρ, ἀντίθ. τελείως ἀγαθός, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 38· ἡμ. περὶ λόγους Διον. Ἁλ. π. Δημ. 23.—Ἐπίρρ. **-λῶς**, Λογγῖν. Ἀποσπ. 6. 2.

ἡμιτέταρτον, τό, ὄγκωμα σταθμίου μολυβδίνου, τὸ ὄγδοον μέρος τῆς μνᾶς. Ἴδε Λεξ. Κουμαν.

ἡμιτετράγωνος, Δωρ. ἁμι-, ον, τὸ ἥμισυ τοῦ τετραγώνου ἀποτελῶν, Τίμ. Λοκρ. 98 Α. Β.

ἡμιτέχνιον, τό, ἡμίσεια (δηλ. πρόστυχος) τέχνη, «ἡ ἐξ ὀλίγων θεωρημάτων συνεστηκυῖα τέχνη, ὡς ἡ ξυστικὴ καὶ ἡ ἀπονυχιστική» Α. Β. 651.

ἡμιτμήξ, ῆγος, ἢ **ἡμιτμής, ῆτος**, ὁ, ἡ, = ἡμίτομος, Μανέθ. 4. 6, Παῦλ. Σιλεντ. Ἀγ. Σοφ. 243.

ἡμίτμητος, ον, (τέμνω) = ἡμίτομος, Σχολ. Λυκόφρ. 152, Ὀππ. Ἁλ. 1. 716.

ἡμιτομίας, ου, (ὁ τομὴ) κατὰ τὸ ἥμισυ εὐνοῦχος, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 3. 4, Λατ. semicastratus, semimas.

ἡμίτομος, ον, (τέμνω) κατὰ τὸ ἥμισυ τετμημένος κεκομμένος, διχοτομημένος, Μόσχ. 2. 88. **II.** ὡς οὐσιαστ. **ἡμίτομος**, ὁ, εἶδος ποτηρίου, Ἀμφ. παρ' Ἀθην. 470D. **2) ἡμίτομον**, τό, τὸ ἥμισυ, Ἡρόδ. 7. 39., 9. 37· **ἡμίτομα ὠῶν** Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 1. 10:—ὡσαύτως **ἡμιτόμιον**. **β)** εἶδος ἐπιδέσμου καλουμένου, **ἡμιρρόμβιον**, ἐκ τοῦ σχήματος, διότι ὁμοιάζει πρὸς ἥμισυ ῥόμβου, Ἱππ. κατ' ἰητρ. 742.

ἡμιτονιαῖος, α, ον, ἀποτελούμενος ἐξ ἡμιτονίου, Ἀριστόξ. σ. 51.

ἡμιτόνιον, τό, ἥμισυς τόνος, Πλούτ. 2. 1020E κἑξ.

ἡμίτραγος, ὁ, κατὰ τὸ ἥμισυ τράγος, Πὰν Πλανούδ.

ἡμιτρής, ῆτος, ὁ, ἡ, κατὰ τὸ ἥμισυ τετρημένος, Χοιροβ. ἐν Α. Β. 1379.

ἡμιτρῐβής, ές, (τρίβω) κατὰ τὸ ἥμισυ ἐφαρμένος, τετριμμένος, ῥάκος Σχόλ. Ἀριστοφ. Πλ. 729.

ἡμιτρίγλυφος, ἡ, ἡμίσεια τρίγλυφος, Vitruv. 4. 3, 7.

ἡμιτρίγωνος, Δωρ. ἁμι-, ον, τὸ ἥμισυ τριγώνου, Τίμ. Λοκρ. 98B.

ἡμιτρῐταῖος, α, ον, ἐπανερχόμενος κατὰ δύο ἡμέρας καὶ ἡμίσειαν, **πυρετὸς ἡμ.** Ἱππ. Ἐπιδ. 1. 930· **-τριταϊκός, ή, όν**, Πρόκλ. παραφρ. Ἡτολ. σ. 277.

ἡμιτρῖτον, τό, τὸ ἕκτον μέρος (μνᾶς), Συλλ. Ἐπιγρ. 8535.

ἡμιτύβιον [ῠ], τό, λινοῦν ὕφασμα, χειρόμακτρον, καψιδρώτιον, Σαπφὼ 116, Ἱππ. Ἀρθρ. 802, Ἀριστοφ. Πλ. 729. (Λέξις Αἰγυπτιακή, Πολυδ. Ζ', 71·—ἐν τοῖς χρωῖς ἐνίοτε **ἡμιτύμβιον**, ὅπερ ἑρμηνεύεται παρὰ τῷ Σουΐδᾳ, ἥμισυς, δηλ. μικρὸς τάφος· ἀλλὰ πιθανῶς ὁ τύπος οὗτος ὀφείλεται εἰς τοὺς ἀντιγραφεῖς, οἵτινες προσεπάθουν νὰ εὕρωσιν ἔννοιαν ἐν τῇ λέξει).

ἡμιτυμπάνιστος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ τυμπανισθείς, μισοσκοτωμένος, ἡμιθανής, Πολυδ. Ζ', 160.

ἡμίυπνος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ κοιμώμενος, «μισοκοιμισμένος», **Γλωσσ.**

ἡμιύφαντος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ὑφασμένος, Αἰν. Τακτ. 29.

ἡμιυφής, ές = ἡμιύφαντος, Ἐπιγρ. Ἀθην. Rang. Ant. hell. 862, 863.

ἡμιφαής, = **ἡμιφανής**, λάρναξ Ἀνθ. Π. 7. 478.

ἡμιφάλακρος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ φαλακρός, Ἀνθ. Π. 11.131.

ἡμιφᾰνής, ές, (φαίνομαι) κατὰ τὸ ἥμισυ ὁρατός, σρίγγες Στράβων 807.—Ἐπίρρ. **-ῶς**, Γρ. Νύσσ. 3.1045.

ἡμιφάριον, τό, (φᾶρος) ἥμισυ ἱματίου, Ἀριστοφ. Ἰ. 4, Σουΐδ., Ἡσυχ.· φέρεται δὲ **ἡμιφόριον** παρὰ Φωτίῳ.

ἡμιφᾶτος, ον, ἥμισυς· ἐσχηματίσθη ὡς τὸ **δίφατος**, Ἡσύχ.

ἡμίφαυλος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ φαῦλος, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 8.

ἡμίφαυστος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ φωτίζων, Πολυδ. Ζ', 160.

ἡμιφλεκτος, ον, ἡμίκαυστος, ἡμιφλεγής, νῆες Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 88, Λουκ. Θεῶν Διαλ. 13. 2· ἐξ ἔρωτος, Θεόκρ. 2.133.

ἡμιφόρμιον, τό, ἥμισυς φορμός, ἀλῶν **τρία ἡμιφόρμια** Πολυδ. Γ', 169.

ἡμίφρακτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ πεφραγμένος, Πολυδ. Ζ', 160.

ἡμιφυής, ές, (φυή) κατὰ τὸ ἥμισυ αὐξηθείς, «μισοτρυτρωμένος» Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 395.

ἡμίφωνος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ προφερόμενος, Ἀριστοφ. 1. 10·— **ἡμίφωνον**, τό, τὸ ἡμίσειαν φωνὴν ἔχον, «ἔστι δὲ φωνῆεν μὲν ἄνευ προσβολῆς ἔχον φωνὴν ἀκουστήν, οἷον τὸ α καὶ τὸ ω, ἡμίφωνον δὲ τὸ μετὰ προσβολῆς ἔχον φωνὴν ἀκουστήν, οἷον τὸ σ καὶ τὸ ρ» Ἀριστ. Ποιητ. 20, 3· **-φωνία** Ἀν. Ὀξ. 3. 87· πρβλ. **φωνήεις**.

ἡμιφωσώνιον, τό, εἶδος ἐνδύματος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 616· ἴδε **φώσων**.

ἡμίχα; «ἡμιστατῆρα» Ἡσύχ.

ἡμιχίτων, ὁ, ἡ, ὁ ἥμισυν ἔχων χιτῶνα, π. τοῦ ἀγ. Δημητρίου (Λεξ. Κουμαν.).

ἡμίχλωρος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ πράσινος, Γλωσσ.

ἡμιχοαῖος, α, ον, περιέχων ἥμισυ χοᾶ, Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 6, 4.

ἡμιχοϊνίκιον, τό, ἡμίσεια χοῖνιξ, Ἱππ. 572. 5., 580. 26, Dittenb. SIG. 587, 271, 281, 282.

ἡμιχοΐνιξ, ικος, ἡ, ἡμίσεια χοῖνιξ, τὸ ἥμισυ χοίνικος, Ἱππ. 497.12., 580. 27· πρβλ. Λοβ. Παραλ. 286·— καὶ **ἡμιχοίνικον**, τό, Θεόφρ. Ι. Φ. 8. 4, 5, Πολυδ. ς', 160.

ἡμίχοον, τό, συνῃρ. **ἡμίχουν**, ἥμισυς χόος, χοεύς, Ἱππ. 555. 15, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 40, 55, Dittenb. SIG. 511, 6. 7. 439, 8·— («ἡμίχους, μέτρον, μεδίμνου εἰκοστὸν τέταρτον» Ἡσύχ.).

ἡμιχόριον, τό, ἥμισυς χορός, «ὁπόταν ὁ χορὸς εἰς δύο **διαιρεθῇ**, τὸ μὲν πρᾶγμα καλεῖται **διχορία**, **ἑκατέρα** δὲ μοῖρα ἡμιχόριον» Πολυδ. Δ', 107· ὁ τύπος **ἡμίχορος** δὲν εἶνε ἑλληνικός, Seidl. Εὐρ. Τρῳ. 153.

ἡμίχρηστος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ χρηστός, Ἀριστ. Πολ. 5. 11. 34.

ἡμίχριστος, «ἡμίχριστοί (εἰσιν) οἱ μὴ εἰκονίζοντες (ἁγίας εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ καὶ ἄλλων ἁγίων») Θ. Στουδ. σ. 752, ἐκδ. Migne· ἡμιχρίστων αἵρεσις Μιχ. Μοναχ. βίῳ Θ. Στουδ. σ. 328 (Migne).

ἡμιχρυσοῦς, ὁ, ἥμισυς χρυσοῦς στατήρ, Ἀναξανδρ. Ἀγχ. 2· ἡμίχρυσος ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2855. 31.

ἡμίχωστος, ον, (χώννυμι), κατὰ τὸ ἥμισυ κεχωσμένος, κατηδαφισμένος, **Γλωσσ.**

ἡμίψυκτος, ον, κατὰ τὸ ἥμισυ ψυχρός, γῆ Στράβων 692:— **ἡμιψῡγής, ές**, κλίβανος Διοσκ. 3. 100.

ἡμιωβολιαῖος, α, ον, ἔχων ἀξίαν ἡμίσεος ὀβολοῦ, Ἀριστοφ. Βατρ. 554· ἔχων τὸ μέγεθος ἡμίσεος ὀβολοῦ, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 12.

ἡμιωβόλιον ἢ **-ωβέλιον**, τό, (ἐν ταῖς Ἀττικ. Ἐπιγρ. **ἡμιωβέλιον**) = ἥμισυς ὀβολός, Εὔπολ. Κολ. 16, Ξεν. Ἀν. 1. 5. 6, Ἀριστ. Ῥήτ. 1. 14, 1· ὡσαύτως **ἡμιώβολον**, τό, Θεόφρ. Λιθ. 46, Ἡρῳδιαν Ἐπιμ. 204· Δωρ. τύπος **ἡμιώβελον**, Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1690. 6, 26.

ἡμιώριον, τό, (ὥρα) ἡμίσεια ὥρα, Μένανδ. ἐν Ἀδήλοις 400, Στράβων 133, Πολυδ. Α', 71.

ἧμμαι, ἴδε ἐν λ. **ἅπτω**.

ἥμορος, ον, = **ἄμοιρος**, Ἡσύχ., Φώτ.· θηλ. **ἡμορίς, ίδος**, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 162.

ἦμος, Δωρ. **ἆμος**, ποιητ. ἐπίρρ. χρόνου συσχετικὸν τῷ **τῆμος**, ὡς ὅτε τοῦ **τότε**, **ηνίκα** τοῦ **τηνίκα**, καθ' ὃν χρόνον, ὅτε, ὁπότε, συχν. παρ' Ὁμ., ἀείποτε ἐν τῇ προτάσει ὑπάρχοντος τοῦ **τῆμος**, **τῆμος ἄρα .., τῆμος δή .., ἐν τῇ ἀποδόσει**, ἴδε ἐν λ. **τῆμος**· οὕτως, **ἆμος .., τᾶμος .. Θεόκρ. 13. 25· ἦμος .., δὴ τότε** Ἰλ. Α. 475, κτλ.· **δὴ τότ' ἔπειτα** Ὀδ. Ρ. 1· καὶ τότε δὴ Ἰλ. Θ. 68· καὶ τότ' ἔπειτα Α. 477· καὶ τότε δή ῥα Π. 779· ἄρα ἦ ῥα μόνον, Ὀδ. Β. 1, Τ. 428· **τηνικαῦτα** Ἡρόδ. 4. 28· τότε Σοφ. Τρ. 156· σπανίως ἄνευ μορίου τινὸς ἐν τῇ ἀποδόσει, ὡς Ὀδ. Γ. 491, Εὐρ. Ἐκ. 915·— **ἦμος ὅτε ἠνωμένα**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ 267, 452, 1310, Ὀρφ., κτλ.·— σπανίως μεθ' ὑποτ., ἄνευ τοῦ **ἄν**, **ἦμος δ' ἠέλιος .. οὐρανὸν ἀμφιβεβήκῃ** Ὀδ. Δ. 400· **ἦμος δ' ἦλιος** δύνῃ Ἱππ. 599. 40. **2)** μετὰ τοῦ ἐνεστ., ἐνόσῳ, ἐφ' ὅσον, Σοφ. Τρ. 531· ἢ παρατ., ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1134, Αἴ. 935.

ἡμός, ή, όν, ἴδε ἐν λ. **ἀμός**.

ἡμοσύνη, ἡ, (ἧμαι) ἐμπειρία εἰς τὸ βάλλειν ἢ ῥίπτειν, Ἡσύχ.

ἤμυσυ (=ἥμισυ) Ἐπιγρ. Μεγάρων, L. et F. 25α, Φερῶν Θεσσαλίας αὐτόθι 1217Β, καὶ ἐν Ἀττικ. Ἐπιγραφαῖς. Ἴδε Meisterh. Gr. σ. 28.

ἡμύω, ἀόρ. **ἤμυσα**, πρκμ., ἴδε **ὑπεμνήμυκε**, πρβλ. **ἐπ-, κατ-ημύω**: —Ἐπ. ῥῆμα (ἀβεβαίου ἀρχῆς), κλίνω, «γέρνω», πίπτω. Ὅμ., μόνον ἐν τῇ Ἰλ., **ἐτέρωσ' ἤμυσε κάρη πήληκι βαρυνθέν**, ἐπὶ τοῦ θανασίμως τρωθέντος, Θ. 308· **ἤμυσε καρήατι**, ἔκλινε τὴν κεφαλήν του, ἐπὶ ἵππου, Τ. 405· οὕτως ἐπὶ ληΐου (σπαρτῶν), **ἐπὶ δ' ἡμύει ἀσταχύεσσι**, προσκλίνει, γέρνει μὲ τοὺς στάχυς (ἴδε **ἐπημύω**), Β. 148· ἐπὶ πόλεων, κλίνω πρὸς πτῶσιν, καταπίπτω, **τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος** Β. 373, Δ. 290· **σπάνιον παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, χρόνῳ δ'.. ἤμυσε στέγος** Σοφ. Ἀποσπ. 742· — παρὰ μεταγεν., ἁπλῶς πίπτω, καταστρέφομαι, **οὔνομα δ' οὐκ ἤμυσε Λεωνίδου** Ἀνθ. Π. 7. 715. [Παρ' Ὅμ. **ὔ** ἐν τῷ ἐνεστ., **ῡ** ἐν τῷ ἀορ. α'· ἀλλὰ **ῡ** ἐν τῷ ἐνεστ., Ἀπολλ. Ρόδ Γ.1400, Ὀππ. Ἀλ.1. 228, Νικ. Ἀλ. 453· **ὔ** ἐν τῷ ἀορ., Ἀνθ. Π.7.715., 8. 96., 9. 262].

ἡμωδία, ἡμωδιάω, Ἰων. ἀντὶ **αἱμ-**· ὡσαύτως Ἀττ. κατὰ τὸν Μοῖριν.

ἤμων, ἴδε ἐν λ. **ἀμάω**.

ἤμων, ονος, ὁ, (ἴημι) ὁ ῥίπτων, ἐξακοντίζων, ἐκσφενδονίζων, ἀκοντιστής, σφενδονήτης, **ἤμονες ἄνδρες** Ἰλ. Ψ. 886· πρβλ. **ἥμα, ἡμοσύνη**.

ἦν, συνῃρ. ἀντὶ **εἰ ἄν** καὶ **ἐάν**, Ὅμ., Ἡρόδ. (οἵτινες οὐδέποτε χρῶνται τῷ **ἐάν**), καὶ Ἀττ.

ἦν, ὡς ἐπιφώνημα, ἰδού, ἔ, «κύτταν», Λατ. en! **ἦν, οὐχ ἡδύ**; Ἀριστοφ. Ἱππ. 26· **ἦν, μεθίεμεν ὁ αὐτ.** Πλ.75· **ἀλλ' ἦν χιτῶν σοι** Μένανδ. Ἑαυτ. 8· ὡσαύτως, **ἦν ἰδοὺ** Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 867, Ἀριστοφ. Βατρ.1390, Εἰρ. 327, Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 10. 10, Ἀναχ. 1, Ἀλκίφρ. Ἀποσπ. 6· — ὡσαύτως **ἡνίδε** (ὃ ἐ. **ἦν ἴδε**), ἡνίδε καὶ Σαπφὼ Λεσβόθεν ἡ δεκάτη Πλάτ. Ἐπιγρ. 19 Bgk., Θεόκρ. 1. 149., 2. 38., 3. 10, Καλλ. εἰς Δῆλ.132· — **ἠνὶ** φαίνεται ὅτι εἶνε ἐσφ. γραφ. ἐν Ἀριστοφ. Πλ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἦν, α' καὶ γ' ἑνικ. πρόσ. παρατ. τοῦ **εἰμὶ** (sum)· γ' πληθ., Ἡσ. Θ. 321.

ἦν, ἴδε ἐν λ. **φημί**.

ἦν, αἰτ. ἑνικ. θηλ. τῆς ἀναφορ. ἀντων. **ὅς**, καὶ τῆς κτητικῆς **ὅς, ἑός**.

ἠναγκασμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., διὰ τῆς βίας, ἀναγκαστικῶς, Διον. Ἁλ. πρὸς Πομπ. 15.

ἠναίνετο, ἴδε ἐν λ. **ἀναίνομαι**.

ἤνεγκα, ἤνεγκον, ἤνεικα, ἴδε ἐν λ. **φέρω**.

ἤνεκα, ἴδε ἐν λ. **αἶνέω**.

ἠνεκής, ές, φέρων, ὁδηγῶν ἐμπρός, δηλ. ἐπὶ μακρὸν ἐκτεινόμενος, ἠνεκέεσσι τρίβοις Νικ. Ἀλ. 605. — Ἐπίρρ. **-κέως**, ὡς τὸ **διηνεκῶς, ζανεκέως**, συνεχῶς, ἀδιακόπως, αὐτόθι 517, Ἐμπεδ. 439· οὕτως, **ἠνεκὲς** Ἄρατ. 445· καὶ ἐπὶ χρόνου, Καλλ. Ἀποσπ. 138, Νικ. Ἀλ. 517, κτλ. Ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς παλαιοῖς συγγραφεῦσι μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις **διηνεκής, κεντρηνεκής**, ἃ ἴδε.

ἠνέμιον, τό, = **ἀνεμώνη**, Διοσκ. 2. 207.

ἠνεμόεις, Δωρ. **ἀνεμόεις, εσσα, εν**, (ἄνεμος) πλήρης ἀνέμου, ἀνεμώδης, εἰς τὸν ἄνεμον ἐκτεθειμένος, ἀνεμιζόμενος, ἐπὶ ὑψηλῶν βουνῶν ἢ τόπων ὀρεινῶν, **δι' ἄκριας ἠνεμοέσσας** Ὀδ. Ι. 400· συχν. ἐπὶ τοῦ Ἰλίου, προτὶ **Ἴλιον ἠνεμόεσσαν** Ἰλ. Γ. 305, κτλ.· πτύχες **ἠνεμόεσσαι**, φάραγγες διαπνεόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, Ὀδ. Τ. 432· ἐπὶ δένδρων, **ἐρινεὸς** Ἰλ. Χ.145· οὕτω παρὰ Τυρτ. 1. 3, Πινδ. Ο. 4. 11, Εὐρ. Ἡρακλ.781, κλπ. **2)** ἐπὶ κινήσεως, ὁρμητικός, **αἰγίδες Αἰσχύλ. Χο. 591· αὔρα** Σοφ. Τρ. 953· **λαγωὸς** Νίκ. Θ. 453· **ἀνεμοέν φρόνημα**, ταχεῖα ὡς ἄνεμος σκέψις, κατ' ἄλλους ὑψηλή, Σοφ. Ἀντ. 354. **3)** ὑπὸ τοῦ ἀνέμου πληρούμενος, **Ἰστίον** Πίνδ. Π.1.177.

ἠνεμό-φοιτος, ον, ἐρχόμενος ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, διὰ τοῦ ἀνέμου, βροντὴ Νόνν. Δ. 2. 24., 37. 85.

ἠνεμό-φωνος, ον, ἠχῶν ὡς ὁ ἄνεμος, Ἰω. Γαζ.

ἤνετο, ἴδε ἐν λ. **ἄνω** = **ἀνύω**.

ἦνθον, ες, ε, Δωρ. ἀντὶ **ἦλθον**, ἴδε ἐν λ. **ἔρχομαι**.

ἠνί, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **ἦν** (ἐπιφών.)

ἡνία, ων, τά, (ἴδε ἐν τέλ.) ἡνίαι, χαλινός, συχνάκις παρ' Ὅμ., ὅστις ἀείποτε ἔχει τοῦτον τὸν οὐδ. πληθ. τύπον, Ἰλ. Ε. 226, Ὀδ. Γ. 483, κτλ.· οὕτως, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 95, Πίνδ.· ἐνῷ οἱ Ἀττ. συγγραφεῖς ἀείποτε χρῶνται τῷ θηλ. τύπῳ **ἡνία** (ὃ ἴδε)· ἐξ ἀντύγος **ἡνία τείνας** Ἰλ. Ε. 262, 322· κατὰ δ' **ἡνία τεῖναν ὀπίσσω**, ἔσυραν πρὸς τὰ ὀπίσω, Τ. 394, πρβλ. Γ. 261. **II.** ἑνικ. **ἡνίον**, τό, χαλινός, Πολυδ. Α'. 148. (Ὑποκορ. κατὰ τύπον καὶ τονισμὸν ὑποδεικνύον οὐσιαστ. **ἧνος** ἢ **ἦνον**· ἡ Σανσκρ. ῥίζα εἶναι yam (tenere, coërcere), πρβλ. yantr (auriga).)

ἡνία, Δωρ. **ἀνία**, ἡ, ὁ χαλινός, ὡς τὸ Ὁμηρικὸν **ἡνία** (τά), καὶ ὡς ἐκεῖνο συνήθ. κατὰ πληθ., Πίνδ. Π. 5. 43, Αἰσχύλ. Πέρσ. 193, κτλ.· πρὸς ἡνίας μάχεσθαι Αἰσχύλ. Ἱκ.1010· εἰς τοὐπίσω ἐλκύσαι τὰς ἡνίας Πλάτ. Φαίδρ. 254C· ἀλλ' ὡσαύτως καθ' ἑνικ., ἐπισχὼν χρυσόνωτον **ἡνίαν** Σοφ. Αἴ. 847· **ἡνίαν χαλᾶν** Εὐρ. Ἀποσπ.713· ὁ ἑνικὸς δι' ἕνα χαλινὸν (τοῦ ἑνὸς **ἵππου** τῆς ἁμάξης), ἔπειτα λύων ἡνίαν ἀριστερὰν Σοφ. Ἡλ.743. **2)** μεταφ., ἔρως .. ἡνίας εὐθυνε παλιντόνους Ἀριστοφ. Ὄρν.1739· ἐφεῖναι καὶ χαλάσαι τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις Πλάτ. Πρωτ. 338Α· τῆς πόλεως τὰς ἡνίας παραλαβεῖν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 466· τῆς Πυκνὸς τὰς ἡνίας παραδοῦναί τινι ὁ αὐτ. Ἱππ.1109· **γαστρὸς πᾶσαν ἡνίαν κρατεῖν** Μένανδ. Μονοστ. 81· τῷ δήμῳ τὰς ἡνίας ἀνιέναι Πλούτ. Περικλ.11· ἐνδιδόναι τινὶ τὰς ἡνίας Διον. Ἁλ. 7. 35. **3)** ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, **ἐφ' ἡνίαν**, πρὸς ἀριστερὰ (διότι ἡ ἀριστερὰ ἐκράτει τὰς ἡνίας), Πολύαιν. 4. 3, 11· [τὸν ἵππον] περισπάσας ἐφ' ἡνίαν τῷ χαλινῷ Πλούτ. Μαρκέλλ. 6.

II. λωρίον δερμάτινον, ἰδίως λωρίον τῶν **σανδαλίων**, **ἡνίαι** Λακωνικαὶ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 508.

ἡνιγμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. (**αἰνίσσομαι**), ὡς ἐν αἰνίγμασι, αἰνιγματωδῶς, Κλήμ. Ἀλ. 985.

ἡνίδε, ἴδε ἐν λ. **ἦν** (ἐπιφώνημα).

ἡνίκᾰ [ῐ], Δωρ. **ἀνίκα**, ἐπίρρ. χρόνου, ἀντιστοιχοῦν τῷ **τηνίκα** (πρβλ. τὸ ἐρωτημ. **πηνίκα**), ὡς **ὅτε** πρὸς τὸ **τότε**, καθ' ὃν χρόνον, ὅτε, Ὀδ. Χ. 198 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρ' Ὅμ.), Τραγ., Πίνδ. καὶ Ἀττ.· μετὰ γεν., **ἡνίκα τοῦ χρόνου**, καθ' ὃ σημεῖον τοῦ χρόνου, Αἰλ. π. Ζ. 12. 25. **1)** συνήθ. μεθ' ὁριστ., **Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ., Σοφ. Αἴ. 1144, 1273 κ. ἀλλ., Θουκ. 7. 73· — ἡν. ἦν ἔτ' ἐν φάει** Εὐρ. Ἴωνι 726. **2)** **ἡνίκ' ἄν**, ὡς τὸ ὅταν, μεθ' ὑποτακτ., ἐπὶ μέλλοντος χρόνου, ὁσάκις, ὁποτανδήποτε, Σοφ. Φ. 880, Ο. Τ. 1492· πρὸς δήλωσιν συμβάντος ἐπαναλαμβανομένου ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ, ὁ αὐτ. Φ. 310· οὕτω συχνάκις παρ' Ἀριστοφ. καὶ Ἀττ. πεζογράφ.· ἐνίοτε παρὰ Τραγ. παραλείπεται τὸ ἄν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 305. 7. **3)** **ἡνίκα** μετ' εὐκτ. ἐν πλαγίῳ λόγῳ, πρὸς δήλωσιν τοῦ πολλάκις ἐπαναλαμβανομένου ἐν τῷ παρελθόντι, ὁσάκις, ὁποτεδήποτε, Σοφ. Φ. 705, καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ.· — ὡσαύτως ἐν πλαγίῳ λόγῳ, ἐπὶ μέλλοντος χρόνου, **ἡνίκα .. ἀπείη**, ὁσάκις ἤθελεν ἀπέλθει, ὁ αὐτ. Τρ. 144.

ἡνίον, τό, ἴδε **ἡνία**, τά.

ἡνιο-ποιεῖον, τό, ἐργαστήριον χαλινῶν, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 8.

ἡνιοστροφέω, στρέφω τὰς ἡνίας, ὁδηγῶ, Εὐρ. Φοίν.172· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

ἡνιο-στρόφος, ὁ, ὁ ὁδηγῶν διὰ τῶν ἡνιῶν, Σοφ. Ἡλ.731· — **ἡνιοστροφία**, ἡ, Κ. Μανασσ. Χρον. 113. **II. ἡνιόστροφος, ον**, παθ., ὁδηγούμενος διὰ τοῦ χαλινοῦ, ἡνιοστρόφου δρόμου Αἰσχύλ. **Χο.** 1022, **ἔνθα** ὁ Stanl. διώρθωσεν ἡνιοστροφῶν δρόμων.

ἡνιοχεία, ἡ, **τὸ** ὁδηγεῖν ἅρμα, τὸ ἔργον τοῦ ἡνιόχου, Πλάτ. Γοργ. 516Ε, κ. ἀλλ.· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. Νόμ.795Δ· ἡν. ἁρμάτων Ἡρωδιαν.1.13,17· — καθόλου, κυβέρνησις, διοίκησις, τῆς μηχανῆς Πλούτ. 2. 966F.

ἡνιοχεύς, έως, Ἐπ. **ῆος**, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ἡνίοχος**, ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡνιοχῆες Ἰλ. Ε. 505· θρασὺν Ἕκτορος ἡνιοχῆα Θ. 312.

ἡνιοχευτικός, ή, όν, = **ἡνιοχικός**, Σχόλ. Πινδ. Ο.10. 83. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἐτ. Γουδ. 672.

ἡνιοχεύω, Δωρ. **ἀν-**, μέλλ. **-σω**, ποιητ. τύπος τοῦ **ἡνιοχέω**, ἐνεργῶ ὡς ἡνίοχος, ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευεν Ἰλ. Λ. 103, πρβλ. Ψ. 641, Ὀδ. Ζ. 319· — μεταφ., ὁδηγῶ, διευθύνω, πηδαλίῳ ἀνιόχευεν Ἀλέξ. Αἰτωλ. παρ' Ἀθην. 283Δ· βασιλεύειν καὶ ἡνιοχ. Πλούτ. 2.155Α· μετὰ γεν., τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡν. Ἀνακρ. 4· ἡ μετ' αἰτ., πόλιν ἡν. Ἀνθ. Π. 9. 696, πρβλ.779· πρβλ. **κρατέω** καὶ ἑξ.

ἡνιοχέω, πεζὸς τύπος τοῦ **ἡνιοχεύω**, κρατῶ τὰς ἡνίας, ἀνωτέρω, .. κοτωτέρω ταῖς χερσίν, ὑψηλότερα, χαμηλότερα, Ξεν. Ἱππ.7,10· μετ' αἰτ., ἐλαύνω, ὁδηγῶ, ἅρματα Ἡρόδ. 4. 193· λέοντας Λουκ. Θεῶν Διαλ.12. 2· μεταφ., **Μουσῶν στόμαθ' ἡνιοχήσας** Ἀριστοφ. Σφηξ.1022· **τὴν διάνοιαν** Λουκ. Ἔρωτ.37· **ἔθνεα .. φρεσὶν ἡν.** Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 922· σπανίως μετὰ γεν., ἡμῶν Πλάτ. Φαίδρ. 246Β· — παθ., διευθύνομαι, ὁδηγοῦμαι, αὐτόθι 253D, Ξεν. Κύρ. 6.1, 29, Ἀνθ. Π.7. 482.

ἡνιόχη, ἡ, θηλ. τοῦ **ἡνίοχος**, ὄνομα τῆς Ἥρας, Παυσ. 9.39,5.

ἡνιόχησις, εως, ἡ, = **ἡνιοχεία**, Πλάτ. Φαίδρ. 246Β, Φίλων 2.174.

ἡνιοχικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἡνιοχείαν, Ἵππος Πλάτ. Φαίδρ. 253C, κέξ.· χιτὼν ἡν., χιτὼν τοῦ ἡνιόχου, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 200F· **ἡ -κή** (ἐνν. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἐλαύνειν, διευθύνειν, Πλάτ. Ἴωνι 538Γ. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ.1303. 35.

ἡνί-οχος, Δωρ. **ἀνίοχος**, ὁ, (ἔχω) ὁ κρατῶν τὰς ἡνίας, ἁμαξηλάτης, διφρηλάτης, συχνὸν ἐν Ἰλ., ἔνθα **ὁ ἡνίοχος** ἐνίοτε ἀντιτίθεται πρὸς τὸ **παραιβάτης** (ὁ παρὰ τὸν ἡνίοχον ἑστὼς πολεμιστής), Ἰλ. Ψ.132· ὀπόθεν ὁ ἡνίοχος ὡς ὑποδεέστερος ἐκαλεῖτο ἡν. θεράπων Ε. 580, Θ.119, καὶ ὑφηνίοχος Ζ. 19· — δὲν ἦτο ὅμως οὗτος δοῦλος, ἀλλ' ἐλεύθερος στρατιώτης, μάλιστα πολλάκις ἥρως, ὡς ὁ Μηριόνης ἦτο ἡνίοχος τοῦ Ἰδομενέως, ὁ **Πάτροκλος** τοῦ Ἀχιλλέως, μάλιστα ἐν Θ. 89 αὐτὸς ὁ Ἕκτωρ ἐμφανίζεται ὡς ἡνίοχος, πρβλ. Σ. 225, Ψ. 460· **ἂν καὶ ἀλλαχοῦ ἔχει ἡνίοχον, Θ. 119, Μ. 91·**

οὕτω, παραβέβηκε δὲ οἱ ἡν. Ἡρόδ.7. 40. **2)** καθόλου, ὁ ὁδηγῶν ἅρμα, ὡς ἐν τοῖς ἀγῶσι, Πίνδ. Π. 5. 66, Ἀριστοφ. Εἰρ.904, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 21, Πλάτ., κλπ. ὑποπτέρων ἵππων ἡν. ὁ αὐτ. Κριτ.116Ε·— παρὰ Θεόγν. 260, ἱππεύς. **3)** ὁ ἡν. τῆς νεώς, ὁ πηδαλιοῦχος, Πολυδ. Α', 98· πρβλ. **ναύκληρος** I. 3. **4)** μεταφ., ὁ ὁδηγῶν, κυβερνῶν, διοικῶν, χερὸς καὶ ἰσχύος ἀν. Πίνδ. Ν. 6. 111· παλαισμοσύνης ἡν. Σιμών. 151· ἡν. τέχνης τραγικῆς Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 39, πρβλ. 498. 2· ἡν. κιθάρας, ἐπὶ κιθαριστοῦ παρὰ Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **Μίλητος**· ὡς θηλ., αἰγίδος ἡν., ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ἀριστοφ. Νεφ. 602·— οὕτω παρὰ πεζοῖς προτασσομένου τοῦ οἷον ἢ ὥσπερ, Πλάτ. Πολιτ. 266Ε, κλ.· ἐπὶ ἔρωτος, Πλούτ. 2.759D, πρβλ. Ἑρμησιάν. 84. **5)** ὡς ἐπίθ., ὁδηγῶν, ὁδηγός, γνώμιη Χρυσ. Ἐπ. 69· ἄνεμοι Μανέθ. 5. 153.

II. **ἡνίοχοι**, οἱ, ἐν Ἀθήναις, τάξις πλουσίων πολιτῶν, οἵτινες ὑπεχρεοῦντο νὰ παρασκευάζωσιν ἅρματα πρὸς δημοσίαν ὑπηρεσίαν, Αἰλ. Διον. παρ' Εὐστ. 576. 42, Φώτ. **III.** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως = **ἔκφοροι** (**ἔκφορος** III), Φώτ. **IV.** ἀστερισμός τις, Ἄρατ.156.

ἡνίπαπε, ἴδε ἐν λ. **ἐνίπτω**.

ἡνῆς, ἡ, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον κατ' αἰτ. ἑνικ. καὶ πληθ.· γεν. **ἤνιος**, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ.174 (ἔνος): — ἐνὸς ἔτους ἡλικίας, βοῦς .. ἧνῖς ἡκέστας Ἰλ. Ζ. 94, 275, 309· βοῦν ἤνιν εὐρυμέτωπον ἀδμήτην [ἔνθα τὸ ι ὡσαύτως μηκύνεται] Κ. 292, Ὀδ. Γ. 382.— Πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 53.

ἦνον, ἴδε ἐν λ. **ἄνω** = **ἀνύω**.

ἠνορέη, Δωρ. **ἀνορέα**, ἡ, (ἀνήρ), Ἐπ. λέξ. ἀντὶ **ἀνδρεία**· ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ Ἰλ. Θ. 226, Λ. 9· κάρτεϊ τε σθένεί τε πεποιθότας ἠνορέῃ τε Ρ. 329· ἱππόσυνῃ τε καὶ ἠνορέῃφι πεποιθὼς Δ. 303· ἀλκῇ τ' ἠνορέῃ τε κεκασμένοι Ὀδ. Ω. 509· ἀνδρικὴ καλλονή, ἡν. ἐρατεινὴν Ἰλ. Ζ. 156· ὕδατος ἡν., ἡ δύναμις αὐτοῦ, Ἐπιγράμμ. παρὰ τῷ Δίλ. π. Ζ. 10. 40·— ἐν τῷ πληθ., ἔπαινοι τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας, Πίνδ. Ν. 3. 34.

ἦνοψ, οπος, ὁ, ἡ, ἐν Ὁμ Ἰλ. Π. 408, Σ. 349, Ὀδ. Κ. 360, ἀείποτε ἐν τῇ φράσει, ἠνοπι χαλκῷ, μὲ λάμποντα, ἀκτινοβόλον χαλκόν. Οἱ ἀρχαῖοι ἐξελάμβανον αὐτὸ ὡς = **ἀν-οψ**, ὃν δὲν δύναταί τις νὰ προσβλέψῃ διὰ τὴν λαμπρότητα, θαμβερός, πρβλ. **νῶροψ**. Ὁ Σουίδ. ἐν λέξ. **ἔνδιος**, **ἦνοψ**, ἀναφέρει αὐτὸ καὶ ὡς ἐπίθ. τοῦ **οὐρανοῦ** καὶ τοῦ **πυροῦ** (σίτου).

ἤνπερ, ἔχον σχέσιν πρὸς τὸ **εἴπερ**, οἷαν τὸ **ἤν** (ἐὰν) πρὸς τὸ **εἰ**, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 21.

ἤνσει, Λακων. γ' ἑνικ. παρατ. τοῦ **ἀνθέω**, Ἀριστοφ. Λυσ.1258.

ἤνυστρον, τό, (ἀνύω) ὁ τέταρτος στόμαχος τῶν μηρυκαστικῶν, ἐν ᾧ ἡ πέψις συνετελεῖτο, Ἀριστ. Ζ. Μ. 3.14, 8, Ἰστ. Ζ. 2.17, 10· ἀγαπητὸν ἐν Ἀθήναις φαγητόν, «πατσᾶς», Ἀριστοφ. Ἱππ. 356, 1179, Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 2. 8·—φέρεται **ἔνυστρον** παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Δευτερ. ιη', 3).

ἠνώγεα, ἠνώγει, ἴδε ἐν λ. **ἄνωγα**.

ἠνώχλουν, ἴδε ἐν λ. **ἐνοχλέω**.

ἧξα, ἴδε ἐν λ. **ἀΐσσω, ἄσσω**·— ἀλλὰ **ἦξα**, ἴδε ἐν λ. **ἄγνυμι**.

ἧξις, εως, ἡ, (ἧκω) ἄφιξις, Εὐρ. Τρῳ. 396· (ἶξις κατά τινας).

Ἡοῖαι, αἱ, ποίημα τοῦ Ἡσιόδου ἐξυμνοῦν τὰς Ἡρωΐδας, καλούμενον οὕτω διότι ἕκαστον τῶν τμημάτων αὐτοῦ ἤρχετο διὰ τοῦ ἢ οἵη .. , Παυσ. 9. 31, 5, Ἀθήν. 428Β.

ἠοῖος, α, ον, Ἰων. **ἠόϊος**, = **ἑῷος**, πρωινός, ἀστὴρ Ἴων παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 837·— ἡ ἠοίη (ἐνν. ὥρα), ἡ πρωΐα, πᾶσαν δ' ἠοίην .. Ὀδ. Δ. 447, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **2)** πρὸς τὴν πρωΐαν, ἀνατολήν, ἀνατολικός, Λατ. orientalis, ἠὲ πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων Ὀδ. Θ. 29· πρὸς θαλάσσης ἠοίης Ἡρόδ. 4. 100· πρὸς τοὺς ἠοίους τῶν Λιβύων αὐτόθι 160· πρὸς ἠοίην (ἐνν. γῆν), πρὸς ἀνατολάς, Καλλ. εἰς Δῆλ. 280.

ἦομεν, α' πληθ. παρατ. τοῦ **εἶμι** (ibo).

ἠόνιος, α, ον, συνηρ. ἐκ τοῦ **ἠϊόνιος, ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, Ἀνθ. Π. 7. 383.**

ἠπάνάω καὶ **-έω**, ἀπορῶ, σπανίζω, ἀμηχανῶ, Ἡσύχ.· σπανία Δωρ. λέξις, συγγενὴς τῷ **σπάνις**, **σπανία**, καί, κατὰ τὸν Κούρτ. 354, τῷ **πένομαι**, κτλ.·— ἐν τῷ Ε. Μ. ἔχομεν ὡσαύτως **ἠπανία**, ἡ, ἀπορία, σπάνις, **ἐκ διορθώσεως** ἐν Ἀνθ. Π. 5. 239., 9. 521, πρβλ. Jac. σ.108.

ἠπάομαι, ἴδε ἐν λ. **ἠπήσασθαι**.

ἦπαρ, ατος, τό, (ἴδε ἐν τέλ.), τὸ **συκῶτι**, Ὅμ. κλπ.· τὸ ἦπαρ πολλῶν ζώων ἦτο ἐν Ἀθήναις ἐκ τῶν ἀγαπητῶν ἐδεσμάτων, κάπρου Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 302, κτλ.· καπρίσκου Κρωβυλ. Ψευδ. 2· ἐρίφου Εὔφρ. Ἀδ.1. 23· χηνὸς Εὐβουλ. Στεφ. 5· πρβλ. Ἀθήν. 106Γ κέξ., ἤπατα σεσυκασμένα, ἤπατα συῶν σεσυκοταγηκότων, Πολυδ. ϛ', 49, καὶ ἴδε **ἡπάτιον**·—ἐθεωρεῖτο δὲ ὡς καίριον μέρος, οὐτᾶν τινα καθ' ἦπαρ Ἰλ. Υ. 469· παίειν ὑφ' ἦπαρ ἢ πρὸς ἦπαρ Σοφ. Ἀντ. 1315, Εὐρ. Ὀρ. 1063· ὑφ' ἦπαρ πεπληγμένη Σοφ. Τρ. 932·— ὑφ' ἥπατος φέρειν, ἐπὶ ἐγκύου γυναικός (ὡς οἱ Γερμανοὶ λέγουσιν unter dem Herzen tragen), Εὐρ. Ἱκέτ. 919·— συχνάκις παρὰ Τραγ. ὡς ἕδρα τῶν παθῶν, θυμοῦ, φρόνου, κλπ.· ἑπομένως ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ ἡμέτερον «καρδία». Αἰσχύλ. Ἀγ. 432,792, Εὐμ. 135, Εὐρ. Ἱκέτ. 599, πρβλ. Ἀρχίλ. 118· χωρεῖ πρὸς ἦπαρ .. δύη Σοφ. Αἴ. 937· ἐπὶ ἔρωτος, χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἦπαρ ἀμυσσεν Θεόκρ.13.71· τὸ μὲν θυμοειδὲς περὶ τὰν καρδίαν, τὸ δ' ἐπιθυματικὸν περὶ τὸ ἦπαρ Τίμ. Λοκρ. 100Α, πρβλ. Πλούτ. 2. 450F. **II.** ὡς τὸ **οὖθαρ**, **εὔφορος** χώρα, Ἀγροίτας παρὰ τῷ Σχολ. Ἀπολλ. Ροδ. Β. 1248· ὅρα τὸν μῦθον ἐν Διοδ.1.19. **III.** = **ἥπατος**, Πλίν. Η. Ν. 32. 53. (Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὸ Σανσκρ. yakrit, Λατ. jecur· πρβλ. **πέντε** quinque, **ἵππος** equus· τὸ Λιθ. akn-is δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ jecin-oris).

ἡπατημένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἀπατάω**, κατὰ λάθος, ἐσφαλμένως, Βασίλ.1. 876.

ἡπάτιαῖος, α, ον, = **ἡπάτικός**, Ἱππ. 279. 43.

ἡπάτίας, ου, ὁ, = **ἡπατικός**, Πολυδ. Β', 215.

ἡπάτίζω, εἶμαι ὡς τὸ ἦπαρ, ἔχω τὸ χρῶμα αὐτοῦ, ἀλόη Διοσκ. 3. 25.

ἡπάτικός, ἡ, όν, ἀνήκων εἰς τὸ ἦπαρ, πάθος Πλούτ. 2. 773 C·— τὸ ἡπατικόν, ὁ ἐκ τοῦ ἥπατος οἰωνισμός, Σχόλ. Αἰσχύλ. Πρ 484. **II.** ἔχων πάθος εἰς τὸ ἦπαρ, πάσχων ἐκ τοῦ ἥπατος, Διοσκ. 2.78.

ἡπάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἦπαρ**, «συκωτάκι», «συκωτάκια», κοινὸν ἐδεσμα ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 421, Ἄλεξ. Κρατ. 1. 16, κτλ.· πρβλ. **ἦπαρ**.

ἡπάτῖτις, ιδος, ἡ, ἀνήκων εἰς τὸ ἦπαρ ἢ ἐν αὐτῷ ὤν, συσεντερία Γαλην.18.1,145· ἡ ἡπατῖτις (ἐνν. φλέψ), vena cava ascendens, Ἱππ. 276. 54., 1034G, Ἀριστ. Ι. Ζ. 3. 2, 7. **2)** ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἥπατος, hepatitis gemma, ἡπ. λίθος Πλίν. Η. Ν. 37. 71. **II.** ὡς οὐσιαστ., εἶδος φυτοῦ, συνώνυμον τῷ **εὐπατώριον**, Διοσκ. 4. 41.

ἡπάτο-ειδής, ές, ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ ἥπατος, Διοσκ. 5. 100.

ἡπάτος, ὁ, ἰχθὺς ἀδήλου εἴδους, οὐκ ὤφου με χολὴν ἔχειν· ὡς δ' ἡπάτῳ μοι διελέγου Εὔβουλ. Λακ. 2, Ἀριστ. Ι. Ζ. 2.17, 27, πρβλ. Ἀθήν. 300Ε κέξ.

ἡπάτοσκοπέω, παρατηρῶ. ἐξετάζω τὸ ἦπαρ πρὸς μαντείαν, Ἑβδ. (διάφ. γραφ. ἐν Ἔζεκ. κα', 21).

ἡπάτοσκοπία, ἡ, μαντικὴ παρατήρησις, ἐξέτασις τοῦ ἥπατος, Ἡρωδιαν. 8. 3, 17.

ἡπατοσκοπική, ἡ, = **ἡπατοσκοπία**, Φλέγων Τραλλιαν. περὶ μακροβ. 4.

ἡπάτο-σκόπος, ον, ὁ παρατηρῶν, ἐξετάζων τὸ ἦπαρ, μάντις, Λατ. extispex, Ἀρτεμίδ. 2. 69· ἡπ. Ἱερά Ἡσύχ. ἐν λ. **ῥυτά**.

ἡπάτουργός, όν, ὁ κατακόπτων τὸ ἦπαρ, ἐπίθ. τοῦ Περσέως, Λυσ. 839· πρβλ. **δαιτρὸς ἡπάτων**, ὁ αὐτ. 35.

ἡπάτο-φάγέομαι, καταβιβρώσκομαι τὸ ἦπαρ, ὁ Τιτυὸς ὑπὸ γυπῶν διὰ τὴν ἐπιθυμίαν ἡπατοφαγεῖται Σέξτ. Ἐμπ.Μ.1.286.

ἡπατοφάγος, ον, ὁ ἐσθίων τὸ ἦπαρ, λέων Κ. Μανασσ. Β', 45 (Bois.).

ἤπαφε, ἴδε ἐν λ. **ἀπάφίσκω**.

ἠπεδάνός, ή, όν, (ἴδε ἐν τέλ.) ἀδύνατος, ἀσθενής, ἐπὶ τοῦ ἡνιόχου τοῦ Νέστορος, Ἰλ. Θ. 104· οὐχὶ ἄρτιος, χωλαίνων, ὡς ὁ Ἥφαιστος καλεῖ ἑαυτόν, Ὀδ. Θ. 311· ἄνδρες, χέρες Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 800, κτλ.· λέων Ποιητὴς παρὰ Σουίδ.· ὡσαύτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ παρ' Ἱππ., ἡπ. πῦρ, μικρός, ὀλίγος πυρετός, 592. 4· ἐπὶ παιδίου, 601. 29, πρβλ. 624. 41. **2)** μετὰ γεν., ἐστερημένος τινός, φάμιας ἔσσεαι ἠπεδανὰ Ἀνθ. Π. 9. 521. **II.** ἐνεργ., φέρων ἀδυναμίαν, δεῖμα Ὀρφ. Λιθ. 376. (Οἱ παλαιοὶ παράγουσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ νή, πέδον, ὁπόθεν καὶ ἡ γραφὴ νηπεδανὸς ἐν Ὀππ. Κ.1. 534· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι εἶναι ἁπλῶς ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **ἠπιος**)· πρβλ. **οὐτιδανός**.

ἠπειγμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἐπείγω**, μετὰ σπουδῆς, Σχ. Ἰλ. Γ. 213, Ἐκκλ.

ἠπειρο γενής, ές, (γενέσθαι) γεγεννημένος ἢ ζῶν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἐπὶ τῆς ἠπείρου, ἠπειρώτης, περὶ τῶν Περσῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 42, ἴδε Blomf. Gloss. καὶ πρβλ. **ἤπειρος** III.

ἠπειρόθεν, ἐπίρρ., ἐκ τῆς ἠπείρου, ἐκ τῆς ξηρᾶς, Ἄρατ. 1094.

ἤπειρος, Δωρ. **ἄπ-** [ᾰ], ἡ, terra-firma, ἡ ξηρά, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν θάλασσαν, Ὀδ. Γ. 90, Κ. 56, Ἰλ. Δ. 485, Ἡσ., κλπ.· κατ' ἤπειρον, διὰ ξηρᾶς, Ἡρόδ. 4. 97, Θ. 66· μήτ' ἐν θαλάττῃ μήτ' ἐν ἠπείρῳ Ἀριστοφ. Ἀχ. 534·—ἐντεῦθεν ἐν τῇ Ὀδ. Ε. 65, καὶ νῆσος καλεῖται ἤπειρος·— ἀλλά, **II.** ἐν Ὀδ. Ξ. 97.100, Φ.109, Ω. 378, εἶνε ἡ ξηρὰ τῆς δυσμικῆς Ἑλλάδος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Ἰθάκην καὶ τὰς πλησίον νήσους (μετὰ ταῦτα καλουμένη Ἤπειρος ὡς κύρ. ὄνομα, Θουκ. 3. 114, κ. ἀλλ., πρβλ. **ἠπειρωτικός** II)· ἠπειρόνδε, εἰς τὴν ξηράν, Ὀδ. Σ. 84·—ἀκολούθως καθόλου, ἡ ξηρά, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς νήσους, Ἡρόδ.1.148,171., 8. 66, κ. ἀλλ., Θουκ.1. 5, Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 4. **III.** βραδύτερον, μεγάλη, ἐκτεταμένη ξηρά· ἡ Ἀσία ἰδίως ἐκαλεῖτο Ἤπειρος, Ἡρόδ.1. 96., 4. 91, Αἰσχύλ. Πέρσ.718, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 5, Δημ. 1392.6, πρβλ. Morus Ἰσοκρ.68Α καὶ πρβλ. **ἠπειρώτης** III·—ἀλλ' ὡσαύτως ἡ Εὐρώπη. Αἰσχύλ. Πέρσ. 790, κτλ., ὅθεν ὁ Σοφ. λέγει: δισσαὶ ἤπειροι (Τραχ.100), τὼ δύ' ἠπείρω (Ἀποσπ. 760). ὅ ἐ,

Εὐρώπη καὶ Ἀσία, κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην διαίρεσιν, καθ' ἣν ἡ Αἴγυπτος ἐθεωρεῖτο μέρος τῆς Ἀσίας, πρβλ. Schäf. Mel. σ. 37, Voss Virg. G. 2.116· οὕτως, ἐφ' ἑκατέρας τῆς ἠπείρου Ἰσοκρ. 47D· ἠπ. δυσί, δίδυμαι, ἀμφότεραι Μόσχ. 2. 8, Ἀνθ. Π. 7.18, 240· ὁ Πίνδ. προστίθησι τὴν Λιβύην ὡς τρίτην ἤπειρον, Π. 9. 15, πρβλ. 4. 84. **IV.** τὰ μεσόγεια μέρη, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ παράλια, ἐντεῦθεν **ἠπειρώτης** Ιι. (Ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ **ἄ-πειρος** [μετὰ ᾰ], = ἄνευ περάτων, δὲν δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ· πιθ. ἐκ τοῦ ἠ = Σανσκρ. ā = **διά** καὶ **περᾶν** ἢ ἐκ τοῦ **α** στερητ. καὶ **περᾶν**).

ἠπειρόω, μεταβάλλω εἰς ἤπειρον, εἰς ξηράν, ἀντίθ. **θαλαττόω**, ἐπιδρομαί τε κυμάτων καὶ ἀναχωρήσεις πολλάκις καὶ ἠπείρους ἐθαλάττωσαν καὶ θαλάττας ἠπείρωσαν Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 32, Ἀνθ. Π. 9. 670·— παθ., γίνομαι ἤπειρος, καὶ εἰσι τῶν νήσων, αἳ ἠπείρωνται Θουκ. 2.102.

ἠπειρώτης, ου, ὁ, θηλ. -ῶτις, ιδος, **I.** ἐκ τῆς ξηρᾶς, ζῶν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἀντίθ. **νησιώτης**, Ἡρόδ. 6. 49, πρβλ. 1. 171· αἱ ἠπειρώτιδες Αἰολίδες πόλιες, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἐν ταῖς νήσοις, αὐτόθι 151, πρβλ. 7.109, Θουκ. 1. 5, κ. ἀλλ.·— ὡσαύτως, ἠπ. ξυμμαχία, συμμαχία μετ' ἠπειρωτικῆς δυνάμεως, ἀντίθ. ναυτική, αὐτόθι 35, πρβλ. 4. 12· πόλεις τῇ παρασκευῇ ἠπειρώτιδας ὁ αὐτ. 6.86. **II.** ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἤπειρον τῆς Ἀσίας, Ἀσιατικός, Εὐρ. Ἀνδρ. 159, 652, Ἰσοκρ. 68A· πρβλ. **ἤπειρος** III. Πρβλ. Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 177. **2) Ἠπειρώτης**, ὁ, κάτοικος τῆς Ἠπείρου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 452, Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 19.

ἠπειρωτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἠπειρώτην, Ξεν. Ἑλλ. 6. 1, 4.—Ἐπίρρ. **-ῶς**, Συνέσ. σ. 111. **II.** ἐκ τῆς Ἠπείρου, πᾶν τὸ Ἠπειρωτικὸν Θουκ. 3.102, κλπ.

ἤπειτα, ὑποτιθέμενος ποιητ. τύπος τοῦ **ἔπειτα**, **ἄλλοτε ἀνεγινώσκετο ἐν πολλοῖς χωρίοις τοῦ Ὁμ. καὶ Ἡσ., ἔνθα ἤδη ἀναγινώσκεται δὴ ἔπειτα ἀντὶ δ' ἤπειτα, ἴδε Ἰλ. Ο. 163., Υ. 338, Ὀδ. Α. 290, κλπ.**

ἦπερ, ποιητ. **ἠέπερ**, (ἦ) ἢ παρά, μετὰ συγκρ., Ὅμ., Ἡρόδ.

ἦπερ, καθ' ὃν τρόπον, ὅπως, ἴδε ἐν λ. **ἦ.**

ἠπερόπευμα, τό, ἀπάτη, «ξεμυάλισμα», γυναικῶν ἠπερόπευμα καλεῖται ὁ Ἀνακρέων ὡς δελεάζων τὰς γυναῖκας, Κριτίας 7. 3.

ἠπεροπεύς, έως, Ἐπ. **ῆος**, ὁ, = **ἠπεροπευτής**, ἠπεροπῆά τ' ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον Ὀδ. Λ. 364· ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Ἀνθ. Π. 9. 524· ἐπὶ ὀνείρων, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 617. (Ὁ Κούρτ. θεωρεῖ τὴν λέξ. ὡς σύνθετον **ἠπερ-οπεύς**, ὧν τὸ μὲν **ἠπερ** εἶνε = τῷ Σανσκρ. apar-a, Γοτθ. afar (ἐκ τοῦ api, af = **ἀπό**), ἄλλως, διαφόρως, καὶ **ὀπ-εὺς** (*ἔπω), ὁμιλῶν).

ἠπεροπευτής, οῦ, ὁ, ἀπατεών, ἐπὶ τοῦ Πάριδος (πρβλ. τὸ ἑπόμ.), γυναιμανές, ἠπεροπευτὰ (Ἐπ. κλητ.), Ἰλ. Γ. 39, Ν. 769, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 282, κτλ.

ἠπεροπεύω, (ἠπεροπεὺς) Ἐπ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστῶτα καὶ παρατ., ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, δελεάζω, «ξεμυαλίζω», μετ' αἰτ. προσ., ἐπὶ τῶν ἀπατηλῶν λόγων καὶ τεχνασμάτων τῶν ἐραστῶν, πρβλ. τὸ προηγ., γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις Ἰλ. Ε. 349· τά τε φρένας ἠπεροπεύει θηλυτέρῃσι γυναιξὶ Ὀδ. Ο. 421· οὕτως ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἠπεροπεύειν; Ἰλ. Γ. 399·— ἀκολούθως κατὰ γενικὴν ἔννοιαν, Ψ. 605, Ὀδ. Ξ. 400, Ο. 418· ἐμὰς φρένας Ν. 327, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 55.

ἠπεροπηίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ **ἠπεροπεύς**, ἠπ. τέχνη, **ἀπατηλὰ τεχνάσματα**, Ποιητὴς παρὰ Στράβ. 17.

ἠπήσασθαι (ἀόρ. α' τοῦ ἀχρήστου ἐνεστ. **ἠπάομαι**), ἐπιδιορθώνω, ἐπισκευάζω, «μπαλώνω», κόσκινον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 28· ῥαγέντα ἱμάτια, ὑποδήματα Γαλην.· μετοχ. παθ. πρκμ., ἱμάτια ἠπημένα Ἀριστείδ. 2. 307.—Ἐντεῦθεν ἔχομεν τοὺς τύπους **ἤπησις, εως**, ἡ, ἐπιδιόρθωσις, ἐπισκευή, Εὐστ. 1647. 60· **ἠπητής, οῦ**, ὁ, ἐπιδιορθωτής, ἐπισκευαστής, Βατραχομ. 184, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 16 (κοινῶς ἀκεσταί)· θηλ. **ἠπήτρια**, Ἡσύχ., Μοῦρ.· οὐδέτ. **ἠπητήριον** ἢ **ἠπήτριον**, τό, βελόνη, ἀκέστρα, Εὐστ. ἔνθ' ἀνωτ., «τὸ σουβλίον δι' οὗ ῥάπτουσι τὰ βυρσάρια» Σουΐδ.— Πάντα ταῦτα εἶναι σπάνιοι τύποι· αἱ συνήθεις λέξεις εἶνε ἀκέσασθαι, ἀκεστής, ἀκέστρια, κτλ., Αἰλ. Διον. παρ' Εὐστ. ἔνθ' ἀνωτ., Λοδ. Φρυν. 91.

ἠπιάλεω, ἔχω πυρετὸν ἠπίαλον, ῥιγοπύρετον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1165, Ἀριστ. Προβλ. 27. 2.

ἠπιάλης, ητος, ὁ, = **ἐφιάλτης**, «πλάκωμα, βραχνᾶς», Σώφρων 72 Ahr., Φώτ., «ὁ ἐπιπίπτων καὶ ἐφέρπων τοῖς κοιμωμένοις δαίμων» Β. Α. 42, κτλ.· ἀναφέρεται καὶ αἰτ. **ἠπιάλητα Ἡρῳδιαν.** παρ' Εὐστ. 561. 17.—Πρβλ. **ἠπιόλης.**

ἠπίαλος, ὁ, πυρετὸς ἔχων ἰσχυρὸν ῥῖγος, Γαλην. 7. σ. 132· ἠπ. πυρετὸς ἐν Ἱππ. 266. 35· τὸ ῥῖγος πρὸ τοῦ πυρετοῦ, πυρετοῦ πρόδρομος Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 315, πρβλ. Θέογν. 174· ἠπ. καὶ πυρετοὶ Ἱππ. 281. 49·—μεταφ., ἀηδόνων ἠπ., ῥῖγος προξενῶν εἰς τὰς ἀηδόνας, κωμικὸν ὄνομα ψυχροῦ ποιητοῦ, Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 1. **II.** = **ἠπιάλης**, ἐφιάλτης, Ἀριστοφ. Σφηξ. 1038, ὡς ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Διδύμ. παρὰ τῷ Σχολ., πρβλ. Εὐστ. **1687. 52.**

ἠπιάλωδης, ες, (εἶδος) **ὅμοιος πρὸς τὸν ἠπίαλον, πυρετὸς** μετὰ φρίκης καὶ ῥίγους γινόμενος, Ἱππ. 1127Α.

ἠπιάω, καταπραΰνω, **ἡμερόω**· ἀόρ. παθ. **ἠπιήθην**, Ἡσύχ.· πρβλ. **ἠπιόω.**

ἠπῐο-δίνητος [ῐ], **ον,** ἡσύχως, γλυκὰ **περιδινούμενος, βλέφαρα** Ἀνθ. Π. 5. 250.

ἠπιό-δωρος, ον, ὁ διὰ δώρων καταπραΰνων, **μήτηρ**, («πραϋντικὰ δωρουμένη κατὰ τὴν παιδοτροφίαν» Σχολ.), Ἰλ. Ζ. 251· **Κύπρις** Στησίχ. 17· Μοῦσαι Ὀππ. Ἀλ. 4. 7, κτλ.

ἠπιο-δώτης, ου, ὁ, = τῷ προηγ., Ἀσκληπιὸς Ὀρφ. Ὕμν. Μουσ. 37.

ἠπιό-θῡμος, ον, πρᾶος τὴν διάθεσιν, Ἀνθ. Πλαν. 65, Ὀρφ. Ὕμν. 58. 15.

ἠπιόλης, ου, ὁ, = **ἠπίαλος**, Α. Β. 42, Εὐστ. 1687. 52.

ἠπιόλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἠπίαλος**, Ἡσύχ.

ἠπίολος, ὁ, πυραύστης ὁ περὶ τὸν λύχνον πετόμενος, **πεταλούδα** τοῦ λύχνου (tinea mellonella), Ἀριστ. Ἰστ. Ζ. 8. 27, 2.

ἠπιό-μητις, ὁ, ἡ, ἔχων ἡπίαν διάθεσιν, Γρ. Ναζιανζ. 2. 112.

ἠπιό-μοιρος, ον, ἔχων ἡπίαν μοῖραν, Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 542Ε.

ἠπιό-μῦθος, ον, ἡπίως ὁμιλῶν, Μάξιμ. π. καταρχ. 68.

ἤπιος, α, ον· ἀλλὰ **ος, ον** ἐν Ἡσ. Θ. 407, Εὐρ. Τρῳ. 53, κτλ. (Ἡ παραγωγὴ ἀβέβαιος). **1)** ἐπὶ προσώπων, πρᾶος, ἥμερος, μαλακός, ὡς ὁ πατὴρ πρὸς τὰ τέκνα του, πατὴρ δ' ὣς ἤπιος ἦεν Ἰλ. Ω. 770, Ὀδ. Β. 47, 234· ἐπὶ πατρικοῦ βασιλέως, ἀγανὸς καὶ ἤπ. Β. 230, Ε. 8, πρβλ. Ξ. 139· ἐπὶ ἡνιόχου, Ἰλ. Ψ. 281·— ὥστε κυρίως ἡ λέξις δηλοῖ πραότητα ἐκ μέρους ἀνωτέρου·—μετὰ δοτ. προσ., ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι Θ. 40, πρβλ. Ὀδ. Κ. 337, κτλ.· ἤπ. ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι Ἡσ. Θ. 407· οὕτω παρ' Ἡροδ., ἡπιώτερος τοῦ πατρὸς 5. 92, 6· καὶ παρὰ Τραγ., ἐπὶ τῶν θεῶν, σωτῆρας .. ἡπίους θ' ἡμῖν μολεῖν Σοφ. Φ. 738· θεὸς ἀνθρώποισιν ἡπιώτατος Εὐρ. Βάκχ. 861, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφηξ. 879. **2)** ἐπὶ αἰσθημάτων, εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων ἤπια εἰδείη, ἂν εἶχεν εὐμενῆ αἰσθήματα πρός με, Ἰλ. Π. 73· ὁμῶς δέ τοι ἤπια οἶδεν, ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων τοῦ χοιροβοσκοῦ πρὸς τὸν κύριόν του, Ὀδ. Ν. 405, Ο. 39, πρβλ. 557· ὡσαύτως, ἤπια δήνεα οἶδεν Ἰλ. Δ. 361· μῦθος ἤπ. Ὀδ. Υ. 327· ἤπ. ὀργαί, φρένες Εὐρ. Τρῳ. 5, Ἀποσπ. 364. 6· πρὸς τὸ ἡπιώτερον καθίστημί τινα, φέρω τινὰ εἰς πραοτέρας διαθέσεις, Θουκ. 2. 59· οὕτως ἐπὶ προσώπων, οὐδέ πω ἤπιος, καὶ ἀκόμη δὲν κατεπραΰνθη, δὲν ἡσύχασε, Εὐρ. Μηδ. 133· **ἐχίδνης οὐδὲν ἡπιωτέρα** ὁ αὐτ. Ἄλκ. 310. **3)** ἐπὶ **θάλπους καὶ ψύχους**, Πλάτ. Φαίδρ. 279Β, Τιμ. 85Α· ἡπιώτεραι **αἱ θέρμαι**, ἐπὶ πυρετοῦ, Ἱππ. 1207Α· τὰ τοῦ πυρετοῦ ἤπια ὁ αὐτ. 1157F. **II.** ἐνεργ., καταπραϋντικός, ἤπια φάρμακα Ἰλ. Δ. 218, Λ. 515· οὕτω παρ' Ἡροδ., ἀντίθ. **ἰσχυρά**, 3. 130, πρβλ. 7.142· καὶ παρὰ Τραγ., ἤπ. ἀκέσματα Αἰσχύλ. Πρ. 482· **φύλλα** Σοφ. Φ. 698. **2)** ἤπιον ἦμαρ, μετ' ἄπαρ., ἡμέρα εὐνοϊκὴ εἰς τὸ νὰ ἐπιχειρήσῃ τίς τι (ὡς τὸ ὀλίγον ἀνωτέρω ἄρμενον), Ἡσ. Ἔργα κ. Ἡμ. 785. **III.** Ἐπίρρ. **ἠπίως**, Ἡρόδ. 7.105, 143, Σοφ. Ἠλ. 1439· ἠπ. ἀμείβεσθαι Ἡρόδ. 8. 60· συγκρ. **ἠπιώτερως ἔχειν** πρός τινα Δημ. 1296. 8.

ἠπιότης, ητος, ἡ, πραότης, **μαλακότης, ἡμερότης**, Ἑκατ. παρ' Ἰωσήπ. κατὰ Ἀπίωνος 1. 22.

ἠπιό-φρων, ονος, ὁ, ἡ, ἔχων πραείας διαθέσεις, **εὐμενῆ φρονήματα**, ἠπιόφρων φιλότητος .. ὁρμή Ἐμπεδ. 201· ὦ .. Αἰγιν' ἠπιόφρον Βακχυλ. 12.78· Ἀσκληπιὸς Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 1027. 2.

ἠπιό-χειρ, ειρος, ὁ, ἡ, ἔχων πραεῖαν, καταπραΰνουσαν χεῖρα, Ἀπόλλων Ἀνθ. Π. 9. 525, 8.

ἠπιό-χειρος, ον, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ἠπιόχειρ**, Ὀρφ. Ὕμν. 22. 8., 83. 8.

ἠπιόω, ἀμεταβ., αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν ἡσυχώτερον, ἠπίωσε τῷ σώματι Ἱππ. 1147D.— Παθ., ἀόρ. **ἠπιώθην** Σχόλ. Βενετ. Β. 1. 146· πρβλ. **ἠπιάω.**

ἦπου, ἢ (κατὰ Wolf) **ἦ που**, = **ἦ**, μὲ ἀμφοτέρας τὰς ἐννοίας, ἢ καὶ παρά, τροποποιουμένας διὰ τοῦ **που**, ἢ ἴσως, παρὰ ἴσως, Ἰλ. Ζ. 438, Ὀδ. Λ. 459.

ἦπου, ἢ (κατὰ Wolf) **ἦ που**, ὑποθέτω, στοχάζομαι, συνήθως πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῶν ῥηθέντων, Ἰλ. Γ. 43, Π. 830· μετ' εἰρωνικῆς σημασίας, Σοφ. Αἴ. 1008, κτλ., πρβλ. Ἐλμσλ. Μηδ. 1275· προηγουμένης ἀρνήσ., πολλῷ ἧττον, Θουκ. 1. 142., 8. 27· μετ' ἀρνήσ., Ἀνδοκ. 11. 40. **II.** ἐκφέρει ἐρώτησιν μετὰ διασταγμοῦ· ἀλήθεια; εἶνε δυνατόν; Ὀδ. Ν. 234, Αἰσχύλ. Πρ. 521.

ἠπύη, ἡ, φωνή, Ἡσύχ.· ὄθεν ὁ Herm. ἀναγινώσκει **χάριν τοῦ** μέτρου **ἀπύᾳ** ἀντὶ αὐτᾶς ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 146.

ἠπύτᾱ, ὁ, Ἐπ. ἀντὶ **ἠπύτης** (ὅπερ ὅμως δὲν ἀπαντᾷ), πρβλ. **ἐπποτα**, κτλ.· (ἠπύω)·— φωνητής, βοητής, κράκτης, ἠπύτα κήρυξ, ὁ μεγαλόφωνος κήρυξ, Ἰλ. Η. 384· ἠπ. σῦριγξ, ἡ ὀξύφωνος σ., Κόϊντ. Σμ. 6.170· πόντος Ὀππ. Κ. 2.136.

ἠπύω, Δωρ. **ἀπύω** [ᾰ], **ὡς** παρὰ Τραγ. (διότι οὗτοι χρῶνται τῷ ῥήματι μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις, πλὴν τοῦ Εὐρ. ἐν Ῥησ. 776)· μέλλ. **-ύσω** [ῡ]· ἀόρ. **ἤπῡσα**· (ἴσως συγγενὲς τῷ **ἔπος**, εἰπεῖν).

Καλῶ τινα, προσκαλῶ, φωνάζω, μετ' αἴτ., δθι ποιμένα ποιμὴν ἠπύει Ὀδ. Κ. 83· **ἀλλά με Πυθὼ .. ἀπύει** Πίνδ. Π. 10. 5· **ἄπυεν Εὐτρίαιναν, ἐπεκαλεῖτο αὐτόν,** Πίνδ. Ο. 1.116, πρβλ. Π. 5.140· **λιταῖσί σε .. ἀπύουσαι Αἰσχύλ.** Θήβ.144· **ἰαλέμῳ τοὺς θανόντας ἀπύεις Εὐρ. Τρῳ.1304**· — μετὰ διπλ. αἰτ., **τί με τόδε χρέος ἀπύεις ; διὰ τί μὲ καλεῖς διὰ τοῦτο ;** ὁ αὐτ. Ὀρ. 1253· — μετὰ δοτ. προσ., **ἠπυσα δ' αὐτοῖς μὴ πελάζεσθαι,** ἐφώναξα πρὸς αὐτοὺς νὰ μὴ .., ὁ αὐτ. Ῥῆσ.776. **2)** ἀπολ., ἀνακράζω, φωνάζω, **αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἠπυεν** Ὀδ. Ι. 399· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, **πνέω ἠχηρῶς, βρέμω, οὔτ' ἄνεμος τόσσον ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν ἠπύει** Ἰλ. Ξ. 399· ἐπὶ τῆς λύρας, **ἠχῷ, ἐν δέ τε φόρμιγξ ἠπύει** Ὀδ. Ρ. 271· — **ἄδω, Λυδίοις ἀπύων ἐν αὐλοῖς** Πίνδ. Ο. 5. 45· μετὰ **συστοίχ.** αἰτ., **μέλος ἀπύοντες Μόσχ.** 2. 120. **3)** **λέγω, ὁμιλῶ, πατρὸς ὄνομ' ἀπύεις Αἰσχύλ. Πρ.** 593· **τί ποτ' ἀπύσω ;** Εὐρ. Ἑκ.155· **ἀπύσατ' ἀντίφωνʼ ἐμῶν στεναγμάτων** ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 800· **πρὸ σοῦ γὰρ ἀπύω** (=λάσκω) Ἀριστοφ. Ἱππ.1023. **4)** ἐπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, **τίς ἂν ἀπύοι εἰ .. ; τίς θὰ ἔλεγεν ἄν .. ;** Σοφ. Αἴ. 887· **ἀπύσει τίς δδε .. ;** Εὐρ. Βάκχ. 984. [ὃ ἐν τῷ ἑνεστ., πλὴν παρὰ Μόσχ. ἔνθ' ἀνωτ.· διότι ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 144 ὁ Herm. ἔχει διορθώσει **ἀὔτοῦσαι χάριν τοῦ μέτρου**].

ἦρ, συνηρ. τοῦ **ἔαρ.**

ἦρα, ἐπίρρ. = **ἄρα, Βακχυλ.** 5.165.

ἦρᾶ, γ' ἐν. παρατ. τοῦ **ἐράω. II.** Βοιωτ. ἀντὶ **ἦρω, 6' ἐν.** μέσ. ἀορ. α' τοῦ **αἴρω,** Ἀριστοφ. Ἀχ. 913.

ἦρᾰ, α' ἐν. ἀορ. α' τοῦ **αἴρω**· — ἀλλ' **ἦρα',** δηλ. **ἦραο,** ἐπικ. ἀντὶ **ἦρω, 6' ἐν.** μέσ. ἀορ. τοῦ **αἴρω,** Ὀδ. Ω. 33.

ἦρα, οὐδ. ἐπίθ. πληθ., ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. ἅπαξ μετὰ τοῦ ῥήματος **φέρω** καὶ πεντάκις **ἐπὶ ... φέρω** (ἐν τιμήσει) ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, **ἐφ' ἧς τὸ χαρίζομαι· θυμῷ ἦρα φέροντες** Ἰλ. Ξ.132· **μητρὶ φίλῃ ἐπὶ ἦρα φέρων Λ.** 572· **πατρὶ φίλῳ ἐπὶ ἦρα φέρων** αὐτόθι 578· **ἐπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες** Ὀδ. Γ. 164· **ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσιν Π.** 375· **ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων Σ.** 56· **οὕτως, ἦρα κομίζειν** Ὀρφ. Λιθ.755. — Ἐν Ἰλ. Α. 572, 578, **ἐπίηρα φέρειν** ἦτο ἡ προτέρα γραφή, καὶ **ἐν τοῖς τρισὶ τελευταίοις χωρίοις** ἡ ἐπὶ ἐλαμβάνετο ὡς κεχωρισμένη διὰ τμήσεως **ἀπὸ τοῦ ἦρα· ἀλλ' ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ δὲν ὑπάρχει ἐπί,** τὸ δὲ σύνθετον **ἐπίηρα ἦδη ἀποδοκιμάζεται,** ἴδε Βουττμ. Λεξιλ. ἐν λ. **ἦρα,** καὶ πρβλ. **ἐπίηρα. II.** συντασσ. γενικ. = **χάριν, ἕνεκα, ἦρα παννίκοιο πάλας** Βακχυλ.10, 21· **ἦρα φιλοξενίης** Καλλ. Ἀποσπ. 41, πρβλ. Δωσιάδ. Βωμ. 18 (ἐν Ἀνθ. Π. 15, 26)· **τίνος ἦρα ; τίνος ἕνεκα ; πρὸς τί ;** Ἀνθ. Πλαν. 4. 299. (Ὁ Ἡρῳδιαν. θεωρεῖ τὸν τύπον ὡς αἰτ. οὐσιαστ. **ἦρ·** ὁ Ἀρίσταρχ. ὡς οὐδ. πληθ. ἐπίθ. **ἦρος.** Εἶνε ἀμφίβολον ἂν πρέπει νὰ ἀναφέρηται εἰς τὴν √ΑΡ, ἧτις φαίνεται ἐν τοῖς **ἀραρίσκω, ἄρμενος, ἦρανος, ἐπιήρανος,** ἀφοῦ παρ' Ὅμ. ἡ λέξις **ἦρα** ἔχει τὸ δίγαμμα· ἴδε ἀνωτ.).

Ἥρα, Ἰων. **Ἥρη, ἡ,** ἡ παρὰ Λατ. Juno, ἄνασσα τῶν θεῶν, **θυγάτηρ** τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, ἀδελφὴ καὶ σύζυγος τοῦ Διός, Ἰλ. Π. 432· παρ' Ὅμ. παρίσταται **ὡς** ἐν διαστάσει πρὸς αὐτὸν καὶ φίλη τῶν Ἑλλήνων· **νὴ τὴν Ἥραν, ὅρκος τῶν Ἀθηναίων γυναικῶν,** Ξεν. Ἀπομν. 1. 5, 5· πρβλ. **τέλειος II. 2)** ἐπώνυμον τῶν αὐτοκρατειρῶν τῆς Ρώμης, **ὡς τὸ ὄνομα Ζεὺς** τῶν αὐτοκρατόρων, Συλλ. Ἐπιγρ. 1775, 3956 b (προσθήκ.), πρβλ. Tac. Ann. 5. 2. (Τὴν κοινὴν γνώμην ὅτι ἡ λέξις **Ἥρα** ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ Λατ. hĕra ἀπορρίπτει ὁ Κούρτ. (σ. 119) διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ γνήσιον Ἰταλικὸν h δὲν εἶνε ἰσοδύναμον τῇ ἑλληνικῇ δασείᾳ· ἀναφέρει δὲ **τὴν** λέξιν εἰς τὸ Σανσκρ. svar (caelum), πρβλ. **σείριος**).

Ἡραῖος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὴν Ἥραν· **Ἡραῖον** (ἐνν. ἱερόν), **τό,** ναὸς τῆς Ἥρας, Ἡρόδ.1.70, κτλ.· **Ἡραῖα** (ἐνν. ἱερά), τά, ἡ ἑορτὴ **αὐτῆς,** Παυσ. 2. 24, 2. **II. Ἡραῖος** (ἑξυπακ. μήν), ὁ, Δελφικὸς τις μήν, Ἀνέκδ. Δελφ. 27· ὀπόθεν διορθωτέον τὸ **Ἡραπίου** ἐν Συλλ. Ἐπιγρ.1706.

Ἡρακλῆς, συνηρ. **-κλῆς,** ὁ, τὸ πρῶτον παρ' Ἐπικοῖς, Πίνδ., Ἡρόδ. καὶ Εὐρ. Ἡρακλ. 210, Ἴωνι 1144, Ἱππ. Μαιν. 924· τὸ δεύτερον **ὡσαύτως** παρ' Εὐρ., Σοφ., καὶ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ.· οἱ ἀρχικοὶ τύποι τῶν πλαγ. πτώσεων **Ἡρακλέεος, -κλέεϊ, -κλέεᾰ** οὐδαμοῦ φαίνονται εὐχρηστοι· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. οἱ συντετμ. τύποι **Ἡράκλεους, Ἡρακλέει,** Εὐρ. Ἡρακλ. 8. 988, Ἀριστοφ. Ὄρν. 567, **Ἡρακλέᾱ** (ὡσαύτως ἐν Γμν. Ὀμ.14.1, Ἡσ. Ἀσπ. Ἱππ. 448, Θεοκρ. 24.1)· παρ' **Ἴωσι καὶ Ἐπ., Ἡρακλῆος, -κλῆι, -κλῆα,** (ὡσαύτως παρὰ Πίνδ. Ι. 5 (4). 47, Εὐρ. Ἡρακλ. 541)· — οἱ τύποι οὗτοι ἔτι μᾶλλον συντέμνονται, **Ἡρακλέος** Ἡρόδ. 2.42 κέξ., Πίνδ., Εὐρ. Ἱππ. Μαιν. 806, Θεόκρ.· **Ἡρακλεῖ** Ἡρόδ.1.145· **Ἡρακλέᾰ** ὁ αὐτ. 2. 42 κέξ., Πίνδ. Ο.10 (11). 20, Καλλ. Ἐπ. 65. 5· καὶ ἀκολούθως πάλιν συνηρ., **Ἡρακλεῦς,** Πίνδ. Π. 10. 4· — ἀνώμαλ. αἰτ. **Ἡρακλέην** Ἀπολλ. Ῥόδ. Β.767· — κλητ. **Ἡράκλεες** Ἀρχίλ.106, Πίνδ., Εὐρ. Ἱππ. Μαιν. 175· παρ' Ἀττικ. **Ἡράκλεις** καὶ παρὰ μεταγ. **Ἡράκλες,** Λοβ. Φρυν. 640· ἴδε κατωτ. — Πληθ. **Ἡράκλεες** σπάνιος, π. χ. Πλάτ. Θεαιτ.169Β, **-έας** Ἀριστοφ. Εἰρ. 741· δυϊκ. **Ἡράκλέε Φιλόστρ.190.** Ὁ Ἡρακλῆς, Λατ. Hercules, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς **Ἀλκμήνης, ὁ περιφημότατος τῶν Ἑλλήνων ἡρώων,** Ὅμ. κλ.· κατὰ τοὺς παλαιοὺς **ὠνομάσθη Ἥρ. ὅτι διὰ** τὴν **Ἥραν** κλέος **ἔσχε**· — Ἡρακλέους στῆλαι (ἴδε **ἐν λ. Ἡράκλειος**), παροιμιῶδες ἐπὶ τῶν παρευρισκομένων εἰς τὸ ἔσχατον ἄκρον, Πίνδ. Ο. 3.79, Ι. 4. 20 (3. 30)· **Ἡρακλέους ὀργήν τιν' ἔχειν, διάθεσιν ἢ φιλοδοξίαν** Ἡρακλέους, Ἀριστοφ. Σφηξ. 1030, Εἰρ. 752· **παροιμία** ἐπὶ στενῆς φιλίας, **ἄλλος Ἡρακλῆς, ἄλλος αὐτὸς** (τὰ χειρόγρ. οὗτος) Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 7. 12, 12· **ἀλλά, ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς,** δεύτερος Ἡρακλῆς, Παροιμιογρ. — **Ἡ κλητ. Ἡράκλεις εἶνε** συχνάκις ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ, ὀργῆς ἢ δυσαρεσκείας, **ὡς** τὸ Λατιν. Hercle, Mehercle, Ἀριστοφ. Ἀχ.184, **Νεφ. 284. II.** ὁ κάλλιστος βόλος τῶν κύβων ἐλέγετο Ἡρακλῆς, **ὡς καὶ Ἀφροδίτη** καὶ Μίδας· πρβλ. **ἀστράγαλος.** [Τὸ **α** ἐν τῇ **6'** συλλαβῇ εἶναι βραχύ, ἂν καὶ οἱ Ἐπ. ἔχουσιν αὐτὸ καὶ ὡς θέσει μακρόν· **καὶ οὕτως** ὁ Εὐρ., ἴδε Πόρσ. Μηδ. 675. Ὁ Σοφ. ἔχει **Ἡράκλέους μετὰ συνιζήσεως** τῶν τελευταίων συλλαβῶν, Τρῳ. 406, Φ. 943· **καὶ ἐν Τρῳ.** 233, 476, Ἀριστοφ. Θεσμ. 26, Ἡράκλεα εἶνε τρισύλλ.].

Ἡρακλεῖδαι, οἱ, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἡρακλέους, Ἡρόδ. 1. 7, 13, κ. ἀλλ.

Ἡράκλειος, α, ον, ὡσαύτως -ος, ον, Σοφ. Τρ. 51· Ἐπικ. **-ήιος,** ἐν τῇ πεζῇ Ἰάδι **-ήιος, η, ον**· — ἀνήκων εἰς τὸν Ἡρακλέα, Λατ Herculeus, βίη Ἡρακληείη, δηλ. ἡ ῥώμη τοῦ Ἡρακλέους, ὁ ῥωμαλέος Ἡρακλῆς, Ὅμ.· — Ἡρ. στῆλαι Ἡρόδ. 2. 33., 4. 8 κ. ἀλλ.· καὶ **στᾶλαι** ἢ κίονες **Ἡρακλέος παρὰ** Πίνδ. Ν. 3. 36, Ο. 3. 79 καὶ Ἡρ. ὄροι Πλάτ. Τιμ. 25· τὰ ὄρη τοῦ Ἡρακλέους (ἡ Κάλπη σήμ. Γιβραλτὰρ καὶ ἡ **Ἀβύλη σήμ.** ὄρος τῶν Πιθήκων). — Ἐπίρρ. **Ἡρακλείως,** ὁμοίως τῷ Ἡρακλεῖ, Λουκ. Περεγρ. 33. **II. Ἡράκλειον,** Ἰων. **-ήιον** (ἐνν. ἱερόν), τό, ὁ ναὸς τοῦ Ἡρακλέους, Ἡρόδ. 2. 44 κ. ἀλλ.· — **ὡσαύτως, μέγα ποτήριον, ἄξιον τοῦ Ἡρακλέους,** Ἀθήν. 469C. **2) Ἡράκλεια** (ἐνν. ἱερά), τά, ἡ ἑορτὴ αὐτοῦ. Ἀριστοφ. Βατρ. 651, Δημ. 368. 11. **3) Ἡρακλεία,** ἡ, Heracleum, φυτόν τι, Θεόφρ. Ι. Φ. 9.15, 5. **III.** νόσος Ἡρακλείη, ἡ **ἐπιληψία,** Ἱππ. 593. 30, Γαλην.· ἀλλά, Ἡρ. πάθος, ἡ ἐλεφαντίασις, Ἀρεταῖ. Σημ. Ὀξ. Νούσ. 2.13. **IV.** Ἡράκλεια λουτρά, θερμὰ λουτρά, Ἀριστοφ. Νεφ. 1051, **ἔνθα** ἴδε τὸν Σχολ., πρβλ. Ἀθήν. 512F. **V.** λίθος **Ἡρακλεία** ἢ Ἡράκλεια, ἡ, ὁ μαγνήτης, Πλάτ. Τιμ. 80C, **Ἴωνι** 533D· καλουμένη οὕτω κατὰ τὸν Buttm. ἐκ τῆς ἐλκτικῆς αὐτῆς δυνάμεως· ἴδε **Μάγνης II. VI.** Ἡρ. (ἑξυπακ. μήν), ὁ, μήν τις Δελφικός, Συλλ. Ἐπιγρ.1707, Ἀνέκδ. Δελφ. 3.17, 33.

Ἡρακλείτειος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὸν Ἡράκλειτον, Πλάτ. Πολ. 498Α· — **Ἡρ.,** οἱ, οἱ μαθηταὶ **αὐτοῦ καὶ ὀπαδοί,** ὁ αὐτ. **Θεαιτ.** 179Ε, Διογ. Λ. 9. 6.

Ἡρακλειτίζω, εἶμαι ὀπαδὸς τοῦ Ἡρακλείτου, **Ἀριστ. Μεταφ.** 3. 5, 18· ἐσχηματισμένον **ὡς** τὸ **Φιλιππίζω,** κτλ.

Ἡρακλειτιστής, οῦ, ὁ, ὀπαδὸς τοῦ Ἡρακλείτου, Διογ. Λ. 9. 15.

Ἡρακλεωνῖται, οἱ, **αἱρετικοί τινες, Ἐπιφάν. ἐν προοιμ.** τοῦ Κατὰ αἱρέσεων 6. 9 (Dind.).

Ἡρακλεώτης, ου, ὁ, κάτοικος τῆς Ἡρακλείας, Ἀριστ. Πολ. 7. 6, 8, κ. ἀλλ.· — ἐπίθ. **Ἡρακλεωτικός, ἡ, όν,** ἐξ Ἡρακλείας, ὁ αὐτ. Ι. Ζ. 4. 2, 3· — ἀλλά, **σκύφος Ἡρακλεωτικὸν** λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἅτε πρώτου **Ἡρακλέους** χρησαμένου διὰ τὰς στρατείας, Ἀθήν. 500Α· — **ἡρακλεωτικὴ καρύα Θεόφρ.** Ἱστ. Φυτ. 1. 10, 6, 3. 6, 5.

Ἡρακληΐς, ίδος, ἡ, ποίημα περὶ τοῦ Ἡρακλέους, **ὅσοι** τῶν ποιητῶν **Ἡρακληΐδα καὶ Θησηΐδα πεποιήκασι Ἀριστ. Ποιητ.** 8, 2.

Ἡρακλῆς, ὁ, συνηρ. τοῦ **Ἡρακλέης,** ὃ ἴδε.

Ἡρακλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **Ἡρακλῆς,** ὄνομα τοῦ 24 εἰδυλλ. τοῦ Θεοκρίτου· τύπος τις **Ἡρακλεΐσκος** ἀναφέρεται ὡς ἀμφίβ. ὑπὸ τοῦ Χοιροβ. ἐν Ἀν.Ὀξ. 2. 268.

ἠρ-άνθεμον, τό, (ἔαρ, ἄνθεμον) = **ἀνθεμίς,** Διοσκ. 3.154.

ἤρανος, ὁ, φύλαξ, προστάτης. (βοηθὸς κατὰ τὸ Ε. Μ., ὡς καὶ ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ ῥῆμα **ἠρανέω** διὰ τοῦ βοηθεῖν, χαρίζεσθαι), μήλων Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 513· γαίης Παῦλ. Σιλ. Ἐκφρ. 44· ἐνῶ ὁ Ἑρμησιάν. 5.16 καλεῖ τὸν Μουσαῖον Χαρίτων **ἤρ.,** φίλον τῶν Χαρίτων, καὶ αὐτόθι 22, τὸν Ἡσίοδον **πάσης ἤρ. Ἱστορίης, φίλον** πάσης σοφίας. Πρβλ. **ἐπιήρανος.**

ἠραρόμην, ἴδε ἐν λ. **ἀραρίσκω.**

ἠρασάμην, ἴδε ἐν λ. **ἔραμαι.**

ἤρᾰτο, ἴδε ἐν λ. **αἴρω.**

ἠρᾶτο, ἴδε ἐν λ. **ἀράομαι.**

ἠρέμᾰ καὶ **ἠρέμας** πρὸ φωνήεντος **ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Γ. 170** (ἴδε ἐν τέλ.), ἐπίρρ., ὡς τὸ **ἀτρέμας, ἡσύχως, ἐλαφρῶς, ἥσυχος, ἠρέμα, ἥσυχα, σιγά! λεγόμενον πρὸς ἵππον,** Ἀριστοφ. Εἰρ. 82· **ψήχειν ἠρέμα τὸν βουκέφαλον** ὁ αὐτ. **Ἀποσπ.**135 **ἠρέμα ἐπιγελᾶν** Πλάτ. Φαῖδ. 62Α· **ἔχε ἠρέμα, στάσου ἥσυχα,** ὁ αὐτ. Κρατ. 399Ε· **ἤρ. ἠρόμην** ὁ αὐτ. Πρωτ. 333Ε. **2)** ὀλίγον τι, ἐλαφρῶς, ἀντίθ. **σφόδρα, ἠρ. ῥιγοῦν** ὁ αὐτ. Θεαιτ.152Α· **ἀγανακτεῖν** ὁ αὐτ. Φιλήβ. 47Α· **δάκτυλοι .. ἠρ. διηρθρωμένοι** Ἀριστ. Ι. Ζ. 3. 9, 6· — ἐνίοτε μετ' ἐπιθ. **ἐν ἠρέμα προσάντει** Πλάτ.

Φαίδρ. 230C· ἡρ. λευκὸς Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 4, 28· ἡρ. θερμὸς ὁ αὐτ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 8, 16· ἡρ. παθητικὸς αὐτόθι 10, 15· ἡρ. ὁμοῖος ὁ αὐτ. Τοπ. 3. 2, 7· ἡρ. ψεκτὸς ὁ αὐτ. Ἡθ. Ν. 4. 5, 14· ἡρ. καὶ γελοῖον Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 28. **3)** βραδέως, ἀντιθ. τάχιστα, Πλάτ. Πολιτ. 617A.— Τὸ ἐπίθ. ἤρεμος εὑρηται μόνον παρὰ μεταγεν., ὡς Θεοφρ. Λιθ. 62, Λουκ. Τραγῳδ. 207 (ἠρέμῳ ποδί), Α' Ἐπιστ. Τιμ. 6', 2· ἤρεμον ἑαυτὸν παρέχειν Ἐπιγρ. Ὀλβιοπόλ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2059. 24·— ἠρεμαῖος εὑρηται συνήθ. ἀντ' αὐτοῦ· περὶ τοῦ συνθέτου ὡσαύτως ἴδε ἐν λ. ἠρεμαῖος. (Ἡ ῥίζα φαίνεται ἐν τῷ Σανσκρ. ram, ram-â (gaudeo), πρβλ. â-ram-âmi (desino, quiesso), Γοτθ. rim-is (ἡσυχία)·— ἐντεῦθεν καὶ ἠρεμ-ί, -αῖος, -ία, -έω.)

ἠρεμάζω, εἶμαι ἥσυχος, σιωπῶ, ἰδίως ἐκ θλίψεως, Ἑβδ. (Β' Ἔσδρ. 9. 3).

ἠρεμαῖος, α, ον, ἐπίθ. τοῦ ἠρέμα, ἥσυχος, ἀτάραχος, λῦπαι, ἡδοναί Πλάτ. Νόμ. 773E· γένεσις ὁ αὐτ. Πολιτ. 306E· πῦρ ἠρ., μικρὸς πυρετός, Ἱππ. 606. 21· ἠρεμαῖα ὡς ἐπίρρ. = ἠρέμα, ἀντίθ. σφόδρα, Πλάτ. Νόμ. 733C· — συγκρ., πόλιν ἠρεμαιοτέραν ποιεῖν Πλούτ. Σόλ. 31· ὡσαύτως ἀνώμαλ. ἠρεμέστερος Ξεν. Κύρ. 7. 5, 63, Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 29.— Ἐπίρρ. **-αίως** = ἠρέμα, Ξεν. Ἱππ. 9, 5· συγκρ. **-αίτερον** (διάφ. γραφ. **-αιότερον**) Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 32· **-εστέρως** Ξεν. Κύρ. 3. 1, 30.

ἠρεμαιότης, ητος, ἡ, ἠρεμία, ἡσυχία, ἀνάπαυσις, Ἱππ. 26. 29.

ἠρεμέω, Δωρ. **ἀρεμέω**, Τίμ. Λοκρ. 95D· — εἶμαι ἥσυχος, ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι, ἀντίθ. **κινέομαι**, Ἱππ. Ἀγμ. 755, πρβλ. Ἀριστ. Φυσ. 6. 8, 8., 8. 1, 3, κ. ἀλλ.· ἐν τοῖς νόμοις ἠρεμοῦντες διαμένειν Ξεν. Ἀγησ. 7, 3, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 891A, 956D· ἠρ. τῇ διανοίᾳ Ἀρρ. Ἐπικτ. 2. 21, 22·— **ἠρεμητέον**, ρημ. ἐπίθ., Φίλων 1. 89. **2)** εἶμαι ἀκίνητος, διαμένω ἀκίνητος, ἀσάλευτος, ἀμετάβλητος, μόνος οὗτος ἠρ. ὁ λόγος Πλάτ. Γοργ. 527B· τὸ ἠρεμεῖν ὁ αὐτ. Φαίδ. 96B.

ἠρέμησις, εως, ἡ, ἡσυχία, ἀκινησία, ἀντίθ. **κίνησις**, Ἀριστ. Φυσ. 8. 1, 7 κ. ἀλλ. **2)** καθησύχασις, καταπράϋνσις, Τίμ. Λοκρ. 104B· τῆς ὀργῆς Ἀριστ. Ρητ. 2. 3, 2, πρβλ. π. Ψυχ. 1. 3, 21.

ἠρεμῐ [ῐ], ἐπίρρ. ἀντὶ **ἠρέμα**, Ἀριστοφ. Βατρ. 315· πρβλ. **ἀτρεμί**.

ἠρεμία, ἡ, ἡσυχία, ἀταραξία, ἀντίθ. **κίνησις**, = **ἀκινησία**, Ἀριστ. Φυσ. 3. 2, 4, πρβλ. 5. 6, 1, Μεταφ. 1. 7, 4, κ. ἀλλ. **2)** ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ἀνάπαυσις, ἡσυχία, ἠρ. ψυχῆς Ὀρ. Πλάτ. 412A, πρβλ. Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 3, 6· ἐπὶ πολλῆς ἠρ. ὑμῶν Δημ. 168. 15.— Ἴδε ἐν λ. **ἡμερία**.

ἠρεμίζω, ποιῶ τινα ἤρεμον, ἥσυχον.— Παθ., εἶμαι ἥσυχος, ἡσυχάζω, Ἀριστ. Ἀν. Ὑστ. 1. 29, 1. **2)** ποιῶ τινα ἥσυχον, ἵππον Ξεν. Ἱππ. 7, 15, πρβλ. Ἀριστ. Ἡθ. Ε. 2. 8, 9.— Παθ., εἶμαι ἥσυχος καὶ γαλήνιος, ὁ αὐτ. Φυσ. 7. 3, 15, κ. ἀλλ. **II.** ἀμετάβ. = **ἠρεμέω**, Ξεν. Λακ. 1, 3.

ἤρεμος, ον, ἴδε **ἠρέμα**.

ἠρεμότης, ητος, ἡ, = **ἠρεμία**, Εὐκλ. Εἰσαγ. Ἁρμονικ. σ. 21 Meib.

ἠρεμόω, ποιῶ τινα ἤρεμον, εἰς γῆν ἦλθεν ἠρεμωμένην, ἀκινδύνως πλέουσα Νικ. Εὐγεν. στ. 20.

ἠρεσίδες, αἱ, ἱέρειαι τῆς Ἥρας ἐν Ἄργει, «κόραι αἱ λουτρὰ κομίζουσαι τῇ Ἥρᾳ» Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ. 436. 49· πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst. § 69.

ἤρευν, Ἰων. παρατ. τοῦ **αἱρέω**, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 302.

Ἥρη, Ἰων. ἀντὶ **Ἥρα**, Ὅμ.

ἠρήρει, ἴδε ἐν λ. **ἀραρίσκω** Β.

ἠρήρειστο, ἴδε ἐν λ. **ἐρείδω**.

-ήρης, ἐπίθετ. κατάληξις. **1)** ἐκ τῆς √ΑΡ (**ἀραρ-εῖν, ἀραρ-ίσκω**), ὡς **φρενήρης, ἐρί-ηρ-ες, θυμαρής**. **2)** ἐκ τῆς √ΕΡ (**ἐρέσσω**), ὡς **ἀμφ-ήρης, ἀλι-ήρης**·— **τρι-ήρης, τετρ-ήρ-ης**, κτλ., κοινῶς ἀναφέρονται εἰς ταύτην τὴν ῥίζαν, ἀλλ' ὁ Κούρτ. θεωρεῖ τὰς λέξεις ταύτας ὡς ἀνηκούσας εἰς τὴν √ΑΡ, πρβλ. **διήρης**, Gr. Et. ἀρ. 492.

ἦρι, Ἐπ. ἐπίρρ., πρωΐ, ἐνωρίς, Ὅμ., ὅστις συνάπτει αὐτὸ μετὰ τοῦ μάλα, ἦρι μάλ' Ἰλ. Ι. 360· μάλ' ἦρι Ὀδ. Υ. 156· ἠῶθεν δὲ μάλ' ἦρι Τ. 320. (Ὁ Κούρτ. θεωρεῖ τὴν λέξιν ὡς ἀνήκουσαν εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ **ἠώς, ἠέριος**, οὐχὶ ὡς δοτ. τοῦ ἦρ, ἔαρ· πρβλ. **ἠριγένεια**).

ἠρι-γένεια, ἡ, (ἦρι, γενέσθαι) πρωὶ γεννηθεῖσα, τέκνον τῆς πρωΐας, παρ' Ὅμ. ἀείποτε ἐπίθ. τῆς Ἠοῦς· ὡσαύτως ἀπολ. = Ἠώς, Ὀδ. Χ. 197, Ψ. 347· καθαρᾶς ἅπερ ἠριγενείας, ὡς κατὰ τὴν καθαρὰν αὐγήν, Θεόκρ. 24. 39· γενέθλιον ἠριγένειαν, γενέθλιον πρωΐαν, Ἀνθ. Π. Ι. 353. **2)** παρὰ μεταγεν. Ἐπ., ἡμέρα, Νόνν. Δ. 38. 271, Κόϊντ. Σμ. 10. 478. **II.** (ἦρ) γεννῶσα κατὰ τὸ ἔαρ, λέαινα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 357.

ἠρι-γενής, ές, = τῷ προηγ., Ἠώς, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 450, Γ. 1224, κτλ.

ἠρι-γέρων, οντος, ὁ, ὁ ἐνωρὶς γηράσας, ὄνομα βοτάνης, ἐκ τοῦ πολιοῦ χνοῦ, ὃν ἔχει ἐν τῷ σπόρῳ, Λατ. senecio, Θεόφρ. Ι. Φ. 7. 7, 1, Διοσκ. 4. 97.

Ἠριδᾶνός, ὁ, ποταμὸς διάσημος ἐν τοῖς παλαιοῖς μύθοις, πρῶτον ἐν Ἡσ. Θ. 338· περὶ οὗ λέγεται ὅτι χύνεται εἰς τὸν Ὠκεανόν, κατὰ τὸ δυσμικώτατον μέρος τῆς Εὐρώπης, Ἡρόδ. 3. 115. Μεταγενέστεροι συγγραφεῖς ἐξέλαβον αὐτὸν ὡς παριστάνοντα τὸν ποταμὸν Πάδον ὡς κατὰ πρῶτον ἐν Εὐρ. Ἱππ. 737· ἕτεροι ἐννοοῦσι τὸν Ροδανὸν ἢ τὸν Ρῆνον, ἴδε Ἑρμηνευτ. εἰς Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** ποταμὸς ἐν Ἀττικῇ, Στράβων 397, Παυσ. 1. 19, 6.

ἠρι-εργής, ὁ, ὁ ἐργαζόμενος, σκάπτων ἡρία, τάφους, Ἡσύχ.

ἠριεύς, έως, ὁ, (ἠρίον) νεκρός, Ἡσύχ.

ἠριθαλές, τό, ἐν τῷ ἀέρι θάλλον, φυτὸν Plin. Η. Ν. 25. 13.

Ἠρικάπαῖος ἢ **Ἠρικεπ-**, ὁ, ἐπώνυμον τοῦ Διονύσου ἢ τοῦ Πριάπου, Ὀρφ. Ὕμν. 6. 4· ἴδε Bentl. Corresp. 1, σελ. 14-18, Λοβ. Ἀγλ. σ. 479.

ἠρῐκε, ἴδε ἐν λ. **ἐρείκω**.

ἠρινόθερμον, τό, = ἄνθεμον, Ἡσύχ.

ἠρινο-λόγος, ον, λαλῶν κατὰ τὸ ἔαρ, τέττιξ Ἡσύχ.

ἠρῖνός, ἡ, **όν**, (ἦρ) ἐαρινός, Σόλων 12. 19, Πίνδ. Π. 9. 82, Εὐρ. Ἱκέτ. 448, Ἀριστοφ. Ὄρν. 683, Ξεν. κτλ.— οὐδ. ἐπίρρ., κατὰ τὸ ἔαρ, γῇ τ' ἠρινὸν θάλλουσα Εὐρ. Ἀποσπ. 318. 3· ὅταν ἠρινὰ .. φωνῇ χελιδὼν Ἀριστοφ. Εἰρ. 800.

ἠρίον, τό, τάφος, τύμβος, μνημεῖον, ἔνθ' ἄρ' Ἀχιλλεὺς φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἠρίον Ἰλ. Ψ. 126· ἠρία νεκύων, Ἀΐδαο Θεόκρ. 2. 13, Νικ. Ἀποσπ. 21· εἵσατο βωμόν .. , ἠρίον ὄφρα γένοιτο Συλλ. Ἐπιγρ. 4284· πρβλ. Ἐπιγράμμ. Ἕλλην. 214. 1., 574 κ. ἀλλ.· ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς, Δημ. 1319. 27, Δείναρχ. 107. 16 (οὕτως ὁ Vales. ἀντὶ ἱερά), Δυκοῦργ. παρ' Ἁρπ., Πλούτ., κτλ.— Πρβλ. Näke Opusc. σ. 176. (Κατὰ τὸν Ἁρπ. καὶ ἑτέρους ἐκ τοῦ ἔρα, καὶ ἐν Ἀνθ. Π. 7. 180 ἔχομεν κατὰ χθονὸς ἡρία τεῦχον· ἀλλ' ὅτι ἦτο χῶμα ὑψωμένον φαίνεται ἐκ τοῦ Ἀπολλ. Ροδ. Α. 1165, Καλλ. Ἀποσπ. 251, κτλ.— Ἔχει δὲ παρ' Ὁμ. τὸ δίγαμμα).

ἠρι-πόλη, ἡ, (πολέω) ἡ τὸ πρωὶ περιφερομένη, βαδίζουσα, ἀκολούθως ὡς τὸ ἠριγένεια, ἡ πρωΐα, ἡ ἠώς, Ἀνθ. Π. 5. 228, 254.

ἠρι-σάλπιγξ, ιγγος, πρωὶ σαλπίζων, ὄνομα πτηνοῦ, Ἡσύχ.

ἠρίστᾰμεν, ἴδε ἐν λ. **ἀριστάω**.

ἠρίστριον, τό, ἱμάτιον ἐαρινόν· ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ θερίστριον, Ἡσύχ.

ἠρμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **αἴρω**, ὑψηλῶς, **ὑπερηφάνως**, Πολυδ. Θ', 147.

ἡρμοσμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἁρμόζω**, ἁρμοδίως, προσφυῶς, Διόδ. 17. 19.

ἠρο-άνθεια, τά, ἑορτὴ γυναικεία λαμπρὰ ἀγομένη ἐν Πελοποννήσῳ κατὰ τὸ ἔαρ, Φώτ.· **ἡροσάνθεια** παρ' Ἡσυχ.

ἡροϊκός, ή, όν, παρὰ μεταγενεστέροις ποιηταῖς ἀντὶ **ἡρωϊκός**, Μανέθων 1. 13, Ἐπιγράμμ. Ἕλλην. 279.

ἡροΐσαι, οἱ, = **ἥρωσαι**, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν τοῦ Α' π. Χρ. αἰῶνος, CIA. II. 630.

ἦρσα, ἴδε ἐν λ. **ἀραρίσκω** Α.

ἠρύγγιον, τό, ἴδε ἐν λ. **ἤρυγγος**.

ἠρυγγίς, ίδος, ἡ, ἀνήκων εἰς τὴν ἤρυγγον, Νίκ. Ἀλ. 577.

ἤρυγγος, ἡ, φυτόν τι ἐκ τοῦ γένους τῶν ἀκανθοφύλλων, Νίκ. Θ. 645, 849· συχνότερον ὡς ὑποκορ. **ἠρύγγιον**, τό, Θεόφρ. Ι. Φ. 6. 1, 3 (ἔνθα κακῶς **ἠρίγγιον**), Διοσκ. 3. 24, Πλούτ. 2. 700D·— ὡσαύτως **ἠρύγγη**, ἡ, Πλίν. 22. 8, Φώτ. **II.** **ἤρυγγος**, ὁ, τοῦ τράγου ἡ γενειάς, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. **3, 3.**

ἠρῦγε, ἴδε ἐν λ. **ἐρεύγομαι** ΙΙ.

ἠρύκακε, ἴδε ἐν λ. **ἐρύκω**.

ἤρῳ, ποιητ. δοτ. ἑνικ. τοῦ **ἥρως**· **ἥρω**, γεν. καὶ αἰτ. τοῦ αὐτοῦ.

ἡρώασσα, ἡ, Ἐπιγρ. Δρηίων Κρήτης, Rang. Ant. hell. 2477.

ἡρῴασται, οἱ, ἥρωος ἤτοι νεκροῦ μακαρίτου λάτρεις, Ἐπιγρ. Ἀκραιφιέων Βοιωτ. Mitth. d. d. arch. Inst. III. σ. 299.

Ἡρῳδιάζοντες, οἱ, ποιοῦντες ἔργα ἄνομα, ὡς ὁ τετράρχης Ἡρῴδης, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 275 (Λεξ. Κουμ.).

ἡρώειον, τό, = **ἡρῷον**, ὃ ἴδε.

ἡρωελεγεῖον (ἐνν. μέτρον), τό, δίστιχον συγκείμενον ἐξ ἑξαμέτρου καὶ πενταμέτρου, Γραμμ.

ἡρω-ἰαμβος, ὁ, ποίημα συγκείμενον ἐξ ἑξαμέτρων καὶ ἰάμβων, Τζέτζ. Ἰστ. 4, 868.

ἡρωΐζω, γράφω ἡρωϊκοὺς στίχους ἢ ἐπικὸν ποίημα, Εὐστ. 4. 1.

ἡρωϊκός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τοὺς ἥρωας, κατὰ τοὺς **ἡρ. χρόνους** (ἴδε **ἥρως** Ι. 1) Ἀριστ. Πολ. 3. 14, 11· **ἡ χλαῖνα ἡρ. φόρημα** ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 458, κτλ. **2)** ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἥρωα, φῦλον Πλάτ. Κρατ. 398E· **ἀρετὴ** Ἀριστ. Ἡθ. Ν. 7. 1, 1· **ἡρωϊκὰ φρονεῖν** Λουκ. Ἔρωτ. 20.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, ὡς ἥρως, τελευτᾶν Διόδ. 2. 45· συγκρ. **ἡρωικώτερον** Θεοφύλ. Πρβλ. **ἡροϊκός**. **II.** ἐν τῇ μετρικῇ, ἡρ. στίχος, ὁ ἑξάμετρος, Πλάτ. Νόμ. 958E· μέτρον Ἀριστ. Ποιητ. 24, 8· εἰς τὴν ἡρ. τάξιν ἐπανάγειν, μεταφέρειν εἰς ἐπικ. ποίημα, Δημ. 1391. 22.

ἠρωΐνη [ῐ], ἡ, θηλ. τοῦ **ἥρως**, ἡρωΐς (**ἠρῶϊσσα**), Θεόκρ. 13. 20., 26. 36, Καλλ. εἰς Δῆλ. 161, Δίον. Π. 1022· συνῳδ. **ἡρῴνη**, Ἀρι-

στορ. Νεφ. 315, Ἀνθ. Π. παραρτ. 51. 55. **2)** γυνὴ ἀποθανοῦσα, μακαρῖτις (πρβλ. **ἥρως** II. 2), Συλλ. Ἐπιγρ. 2259.

ἡρώϊνος, η, ον, = **ἡρωικός,** Σουίδ. ἐν λ. **Ἡσίοδος.**

ἡρώϊος, α, ον, = **ἡρωικός,** Πίνδ. Ο. 13. 71, Ν. 7. 68 [ἔχον τὸ ω θέσει βραχύ]· πρβλ. **ἡρῷος.**

ἡρωΐς, ΐδος, ἡ, = **ἡρωίνη,** Πίνδ. Π. 11. 13, Καλλ. Ἀποσπ. 126. **II.** ὡς θηλ. τοῦ **ἡρωϊκός,** Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1048, Ἀνθ. Π. 9. 504. **2)** (ἑξυπακ. τοῦ ἐννεατηρίς) ἑορτὴ ἐν Δελφοῖς κατὰ πᾶν ἔνατον ἔτος, Πλούτ. 2. 293B. **3)** ἐπὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ στίχου, Χριστόδ. Ἔκφρ. 419.

ἡρώϊσσα, συνηρ. **ἡρῷσσα,** = **ἡρωίνη,** Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1309, 1358, Συλλ. Ἐπιγρ. 1455.

ἡρών, ῶνος, ὁ, τόπος ἡρώων, τὸν ναὸν καὶ ἡρῶνα τῇ πόλει (ἀνέθηκεν) Ἐπιγρ. Θεσσαλονίκης, Mém. sur une miss. au mont Athos, σ. 18.

ἡρωο-γονία, ἡ, ποίημα τοῦ Ἡσιόδου (πρβλ. **θεογονία**), ἴδε Πρόκλ. Χρηστ. σ. 9.

ἡρωο-γράφος, ον, ἐπικ. ποιητής, Τζέτζ.

ἡρωο-λογέω, (**λέγω**) λέγω, διηγοῦμαι περὶ ἡρώων, Στράβ. 508.

ἡρωο-λογία, ἡ, διήγησις περὶ ἡρώων, Ἀναξίμ. παρ' Ἀθην. 498B.

ἡρῷον, Ἰων. **-ώϊον,** τό, **1)** (ἑξυπακ. τοῦ ἱερὸν ἢ ἕδος) ἱερὸν ἀφιερωμένον εἰς ἥρωα, οἷον τὸ ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ἄδραστον, Ἡρόδ. 5. 67, πρβλ. 47, Θουκ. 2. 17, κτλ.· θήρῳον, δηλ. τὸ ἡρῷον, Ἀριστοφ. Σφ. 819· — τύπος τις ἡρώϊειον (μνημονευόμενος ὑπὸ Ἡσυχ.) εὕρηται ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 4278 a, b, e, 4418 κ. ἀλλ. **2)** (ἑξυπακ. τοῦ μέτρον) ἑξάμετρος, Πλούτ. Νουμ. 4, κτλ. **3)** **ἡρῷα** (ἑξυπ. ἱερά), τά, ἡ ἑορτὴ ἥρωος, ὁ αὐτ. 2. 811D.

ἡρῷος, α, ον, συνηρημ. τοῦ **ἡρώϊος** (ὃ ἴδε)· ὁ ἡρ. (ἐνν. ῥυθμός), τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον, ὁ ἑξάμετρος, Πλάτ. Πολ. 400B, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 4· ἡρ. μέτρον ὁ αὐτ. Ποιητ. 24, 12· ποὺς ἡρ. ὁ δάκτυλος, Ἀνθ. Π. 7. 9, κτλ.

ἥρως, ὁ, (ὡσαύτως ἡ, μὲ σημασ. II)· γεν. **ἥρωος** (ὡς δάκτυλ. ἐν Ὀδ. Ζ. 303), ἀλλ' ἐν τῷ τύπῳ **ἥρω** Δημ. 419. 22, Παυσ. 10. 4, 10· — δοτ. **ἥρωϊ,** τὸ πλεῖστον ἐν τῷ τύπῳ **ἥρῳ,** Ἰλ. Η. 453, Ὀδ. Θ. 483, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1485, Πλάτ. Κωμ. Φάωνι 2. 18, Χρησμ. παρὰ Δημ. 1072, 25· — αἰτιατ. **ἥρωα** Πλάτ. Νόμ. 738D, Δημ. 288. 17 (ὡς δάκτυλος ἐν Ἀνθ. Π. παραρτ. 376), ἀλλὰ συνήθως ἐν τῷ τύπῳ **ἥρω,** Πλάτ. Πολ. 391D, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 766, κτλ.· ὡσαύτως **ἥρων** Ἡρόδ. 1. 167, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 283. — Πληθ., ὀνομ. **ἥρωες,** σπανίως συνηρ. **ἥρως,** ὡς ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 283, δοτ. **ἥρωσιν** Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 52· αἰτ. **ἥρωας,** σπανίως **ἥρως,** ὡς ἐν τῷ αὐτῷ Ἀγ. 516, Λουκ. Δημ. Ἐγκωμ. 4. — Ἴδε Λοβ. Φρυν. 159. Ἐν ταῖς Ἀττ. Ἐπιγρ. ἥρως, ἥρωος (ἥρω), ἥρῳ, ἥρω (ἥρωα). — Δυϊκ., γεν. καὶ δοτ. **ἥρῳν** Meisterh. Gr. σ. 139. (Πρβλ. Σανσκρ. vîras, Λατ. vir, Γοτθ. vair, Λιθ. výras). Παρ' Ὁμ. **ἥρως** εἶνε τιμητικὸν ἐπίθ. διδόμενον οὐ μόνον εἰς τοὺς ἀρχηγοὺς πολεμιστάς, καὶ μάλιστα τοὺς ἐν Τροίᾳ Ἕλληνας (ἥρωες Δαναοί, Ἀχαιοὶ Ἰλ. Β. 110, Τ. 34, 41, 78)· ἀλλ' εἰς τοὺς πολεμιστὰς ἐν γένει (στίχας ἀνδρῶν ἡρώων Ὀδ. Α. 101, κτλ.)· — ἀλλ' ὡσαύτως καὶ εἰς ἀνθρώπους οὐδὲν κοινὸν ἔχοντας πρὸς τὸν πόλεμον ἢ τὴν διοίκησιν, ὡς ἐν Ὀδ. Δ. 483 εἰς τὸν ἀοιδὸν Δημόδοκον, ἐν Ὀδ. Σ. 423 εἰς τὸν κήρυκα Μούλιον (πρβλ. Ἡρόδ. 7. 134)· μάλιστα ἐν Ὀδ. Η. 44, οἱ ἀπόλεμοι Φαίακες οὕτω καλοῦνται· ὥστε ἡ λέξις **ἥρως** κατ' ἀρχὰς ἀπεδίδετο εἰς πάντα ἐλεύθερον κατὰ τὴν προελληνικὴν περίοδον (ἂν καὶ κυρίως ἔτι καὶ τότε εἰς τοὺς μαχητάς), καὶ ὁ Ἀριστ. ἐν Προβλ. 19. 48 δὲν ἀκριβολογεῖ, λέγων, ὅτι, οἱ ἡγεμόνες τῶν ἀρχαίων μόνοι ἦσαν ἥρωες, οἱ δὲ λαοὶ ἄνθρωποι. — Περὶ τῆς ἡρωικῆς ἐποχῆς ἴδε Ἀπολλων. Λεξ. Ὁμ. σ. 335 Toll., Serv. Virg. Aen. 1. 200, Thirlw. Hist. Gr. 123 κέξ., Grote κεφ. 2. **2)** ἐπειδὴ ἡ ἡρωικὴ περίοδος ἐκτήσατο σπουδαιότητα διὰ τὴν ἀρχαιότητα αὐτῆς, οἱ ἥρωες ὑψώθησαν ὑπεράνω τῶν κοινῶν ἀνθρώπων· ὑπάρχει ἴχνος τῆς τοιαύτης ἰδέας παρ' αὐτῷ τῷ Ὁμήρῳ, εἰ τὸ χωρίον γνήσιον, Ἰλ. Μ. 23 (ἔνθα οἱ ἥρωες καλοῦνται ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν)· ἴδε Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 170, ἔνθα οἱ δλδιοι ἥρωες εἶνε ἡ τετάρτη γενεὰ ἀνθρώπων, οἵτινες ἔπεσον πρὸ τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Τροίας, ὁ δὲ Ζεὺς ἔδωκεν αὐτοῖς εἰς κατοικίαν τὰς νήσους τῶν Μακάρων. Τούτους δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν πρὸς τοὺς δαίμονας, οἵτινες ἵσταντο μίαν βαθμίδα ἀνωτέρω, δηλ. ἦσαν μεταξὺ τῶν ἡρώων καὶ τῶν θεῶν, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 124, 154, Πλάτ. Κρατ. 397D, Νόμ. 738D. **3)** ἥρωες, ὡς ὑποκείμενα λατρείας, πρῶτον παρὰ Πινδάρῳ, ὅστις παριστᾷ αὐτοὺς ὡς γενεὰν μεσάζουσαν μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ὡς ἡμιθέους, ἀντιθέους, Π. 1. 103., 4. 102· ἥρως θεὸς Ν. 3. 38· πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 516, Ἀποσπ. 49· (ταῦτα τὰ χωρία καὶ τὸ ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 449 εἶνε τὰ μόνα, ἐν οἷς ἀπαιτᾷ ἡ λέξις παρὰ Τραγ.) — ἡ λέξις ἐφηρμόσθη τὸ πρῶτον μετὰ τοιαύτης σημασίας ἐπὶ τῶν γεννηθέντων ἐκ θεοῦ καὶ θνητοῦ, οἷος ὁ Ἡρακλῆς, ὁ Αἰνείας, ὁ Μέμνων, Ἡρόδ. 2. 44, Πίνδ. Ν. 3. 37, κτλ.· ἀκολούθως ἐπὶ τῶν τιμηθέντων διὰ τὰς πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος εὐεργεσίας, οἷοι ἦσαν ὁ Δαίδαλος, ὁ Τριπτόλεμος, ὁ Θησεύς, κλ., Σιμωνίδ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 4. 84, κτλ.· καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐπισήμων προσώπων τῶν μυθικῶν χρόνων, οἷον τοῦ Σισύφου, Θέογν. 711· — θεοῖς ἥρωσιν, ὡς μετάφρασις τοῦ Ρωμαϊκοῦ Diis manibus, Συλλ. Ἐπιγρ. 3272. 1. **4)** βραδύτερον οἱ ἥρωες ἦσαν κατώτεροι ἐγχώριοι θεοί, προστάται φυλῶν, πόλεων, συνδέσμων ἢ ἑταιρειῶν, κτλ., ὡς ἐν Ἀθήναις οἱ ἥρωες **ἐπώνυμοι** ἦσαν ἐκεῖνοι, ἐξ ὧν αἱ φυλαὶ ὠνομάσθησαν, Ἡρόδ. 5. 66, Παυσ. 1. 1. 5, 1· καὶ ἱδρυταὶ γενεῶν ἢ πόλεων (ἀρχηγέται, κτίσται), ἐλατρεύοντο ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, εἰς οὓς ἱερὰ (ἡρῶα) ἵδρυεν ἡ πολιτεία μετὰ θυσιῶν καὶ ἑορτῶν· πάντοτε ὅμως ἐνίοτε διάκρισις αὐτῶν ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν θεῶν, ἴδε Ἡρόδ. 1. 167, 168, Θουκ. 4. 87., 5. 30., Ἀριστ. Ηολ. 7. 14, 2· οὔτε θεούς, οὔθ' ἥρωας, οὔτ' ἀνθρώπους Ἀντιφῶν 114. 20. **5)** κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους πρόσωπα μεγάλως ὑπηρετήσαντα τὴν πολιτείαν ἠξιοῦντο ὁμοίων τιμῶν, ὡς ὁ Βρασίδας ἐν Ἀμφιπόλει, Θουκ. 5. 11· ἐνίοτε δὲ καὶ ἐχθροὶ σφαγέντες πρὸς ἐξιλασμόν, οἷον ὁ Ὀνήσιλος ἐν Ἀμαθοῦντι τῆς Κύπρου, Ἡρόδ. 5. 105, πρβλ. 7. 117: — Ἐντεῦθεν ἐν τῷ μεταγεν. ἑλληνισμῷ ἐγίνετο χρῆσις τῆς λέξεως **ἥρως** πρὸς δήλωσιν τοῦ Λατ. divus, Δίων Κ. 56. 41. **II.** παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ **μακαρίτης,** ἐπὶ ἀποθανόντος, Ἀλκίφρων 3. 37, Ἠλιόδ. 7. 13· συχν. ἐν Ἐπιγραφ., ἥρως χρηστέ, χαῖρε Συλλ. Ἐπιγρ. 1723, 1781-83· ἔτι καὶ ἐπὶ γυναικῶν, 1784-89· πρβλ. **ἡρώινη** 2. **III.** ἥρως ποικίλος = στιγματίας, Ἡσύχ., Φώτ. **IV.** βοῦς ἥρως = βοῦς ἡγεμών, Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 32.

ἡρῷσσα, ἡ, = **ἡρωίνη,** Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1309, κτλ., Ἀνθ. Π. 6. 225.

ἡρω-φόρος, ον, φέρων ἥρωας, Ε. Μ. 230. 40.

ἦς, Δωρ. γ' ἐν. παρατ. τοῦ **εἰμί** (sum), Θεόκρ. 5. 10· — ὡσαύτως γ' πληθ., Ἐπίχ.

ἦς, Δωρ. ἀντὶ **εἶς,** Ἡρακλεωτ. Πίνακ. 1. 136.

ἦσα, ἀόρ. α' τοῦ **ἄζω**· ἀλλά, **II.** **ἧσα,** ἀόρ. α' τοῦ **ἥδω.**

ἦσαν, Ἀττ. ἀντὶ **ἦδεσαν,** γ' πληθ. ὑπερσ. (ἐν χρήσει ὡς παρατ.) τοῦ **οἶδα,** Αἰσχύλ. Ἱκ. 451, Εὐρ. Κύκλ. 231. **II.** ἀντὶ **ἦϊσαν,** γ' πληθ. παρατ. τοῦ **εἶμι** (ibo), σπάν. καὶ μόνον ποιητ. ἐν τῷ συνθέτῳ **ἐπῆσαν** Ὀδ. Τ. 445· **εἰσῆσαν** Ἀγαθ. ἐν τῷ Ε. Μ.· **μετῆσαν** Ἀριστοφ. Ἱππ. 605.

ἥσατο, ἴδε ἐν λ. **ἥδομαι.**

ἧσθα, Αἰολ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ **ἦς,** β' ἐν. παρατ. τοῦ **εἰμί** (sum)· — ὁ τύπος **ἧς** μόνον παρὰ μεταγεν. πεζοῖς· ἀντὶ **ἦς,** ἐν Ἀνακρ. 7, γραπτέον **ἧσθ'**.

ἡσθήμα, τό, (ἥδομαι) = **ἡδονή,** Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 45.

ἡσθημένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **αἰσθάνομαι,** μετ' αἰσθήσεως, ἐν συναισθήσει, τινος Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10. 9 ἐν τέλει.

ἡσι-επής, (ἵημι) «εὔστοχος ἐν τῷ λέγειν» Ἐτυμ. Μ. 669. 7.

Ἡσίοδος, ὁ, ἐν Βοιωτ. ἐπιγραφ. **Εἰσίοδος,** ἴδε Ahr. D. D. σ. 152.

ἧσις, εως, ἡ, (ἥδομαι) τέρψις, Σουίδ.

ἧσκειν ἀντὶ **ἤσκεεν,** γ' ἐν. παρατ. τοῦ **ἀσκέω,** Ἰλ. Γ. 388.

ἠσκημένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἀσκέω,** Πολυδ. Α', 157.

ἧσμεν, Ἀττ. ἀντὶ **ἴδειμεν,** ἴδε ἐν λ. ***εἴδω.**

ἧσο, ἴδε ἐν λ. **ἧμαι.**

ἧσσα, ἐν τῇ νεωτ. Ἀτθίδ. **ἥττα, ης,** ἡ, ἀντίθ. τῷ **νίκη,** Θουκ. 5. 13., 7. 72, Πλάτ. Νόμ. 638B· πολέμου, ἐν πολέμῳ, ὁ αὐτ. Λάχ. 196A· ἥττα .. πολέμου καὶ δικῶν καὶ ἀγορῶν Αἰσχίν. 69. 16, πρβλ. Πλούτ. 2. 840D· ἥτταν προσίεμαι, ἀφίνω, δέχομαι νὰ νικηθῶ, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 45· — μετὰ γεν. πράγμ., ὑποχώρησις εἴς τι, ἡδονῶν, ἐπιθυμιῶν Πλάτ. Νόμ. 869E· ἡ ἐν τοιούτοις ἥττα Δημ. 1486. 3· ἡ ὑπὸ τῶν λιπαρούντων ἥττα Πλούτ. ἐν Βρούτ. 6.

ἡσσάομαι, ἐν τῇ νεωτ. Ἀτθίδ. **ἡττ-,** Σοφ., Θουκ.· μέλλ. **ἡσσηθήσομαι** Εὐρ. Ἱππ. 727, 976, **ἡττ-** Αυσ. 161. 3, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 42· ἀλλὰ μέσ. μέλλ. **ἡττήσομαι,** ἐπὶ παθ. σημασ., Λυσ. 161. 4., 180. 19, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 23· ἀόρ. **ἠσσήθην** Εὐρ., κλ.· πρκμ. **ἥσσημαι** Σοφ. κλ.· — παρ' Ἴωσιν ἔχομεν τὸν τύπον **ἐσσόομαι,** μετοχ. **ἐσσούμενος** Ἡρόδ. 1. 82· παρατ. **ἐσσοῦτο** (ἄνευ αὐξήσ.) 7. 166., 8. 75· ἀόρ. **ἐσσώθην** 2. 169, κτλ.· πρκμ. **ἔσσωμαι** 7. 9, 2., 8. 130· — παθ. (**ἥσσων**). Εἶμαι ἧσσων, κατώτερος ἢ ἀσθενέστερός τινος, μετὰ γεν. προσ., Εὐρ. Ἄλκ. 697, Ἴωνι 1117· μετὰ γεν. προσ. καὶ μετοχ., ἡττᾶσθαί τινος εὖ ποιοῦντος Ξεν. Ἀν. 3. 2, 23, πρβλ. Κύρ. 5. 4, 32· ἡττᾶσθαί τινός τινι ἢ ἔν τινι, εἴς τι πρᾶγμα, αὐτόθι 3. 3, 42., 8. 2, 13. κτλ.· ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγμ., ἧσσ. ῥήματος, ὑποχωρῶ εἰς τὴν δύναμιν τῆς λέξεως, Θουκ. 5. 111, πρβλ. Λυσ. 180. 19, 28· ὡσαύτως μετ' οὐδ. ἐπιθ. καὶ αἰτ., ὃ ἡττῶτο, ἐν ᾧ ἦτο κατώτερος, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 5. **2)** ὡς ἀληθὲς παθητικόν, νικῶμαι, ὑπό τινος Ἡρόδ. 3. 106, Ἀνδοκ. 32. 40, Θουκ. 2. 39· ὑπ' ἔρωτος, ὑπ' ἔχθρας Πλάτ. Φαίδρ. 233C, Πολιτ. 305C, κλ.· πρός τινος Ἡρόδ. 9. 122· πρός τι Πλάτ. Νόμ. 650A· ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ γεν. προσ., Εὐρ. Ἑκ. 1252, Ἀριστοφ. Ὄρν. 70, κτλ.· — μετὰ δοτ. τρόπου, ἡσσᾶσθαι μάχῃ Ἡρόδ. 5. 46, κτλ.· τοῖς ἔλοις Δημ. 127. 21, κτλ.· ὡσαύτως μετ' αἰτ., μάχην Ἰσοκρ. 91D, Δημ. 414. 5· ἀγῶνα Δίων Κ. 63. 9· — ἡσσ. τῷ θυμῷ Ἡρόδ. 8. 130· ἐσσωθέντες τῇ γνώμῃ πρὸς Κύρου ὁ αὐτ. 9. 122· ἡσσ. τὴν

γνώμην Θουκ. 6. 72· ἡσσ. περί τι Πλάτ. Σοφ. 239Β·— ἀπολ., οἱ ἡσσώμενοι, ἀντίθ. οἱ κρατοῦντες, Αἰσχύλ. Θήβ. 516, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1242, Ἡρόδ. 7. 9, 2. **3)** ὡς δικαν. ὅρος, νικῶμαι ἐν δίκῃ, χάνω τὴν δίκην, Λατ. causa cadere, Σοφ. Αἴ. 1242, Ἀριστοφ. Πλ. 482, καὶ παρὰ ῥήτορσι· ἡττ. ἐν τοῖς δικαστηρίοις Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 17· δίκην, παραγραφὴν Πλάτ. Νόμ. 880C, Δημ. 1117. 5. **4)** παρ' Ἀττ. συχνάκις, ὑποχωρῶ, μετὰ γεν. (ὡς τὸ ἥσσων ΙΙ), οἱ φύσαντες ἡσσῶνται τέκνων Σοφ. Ἀποσπ. 674, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 976·— ὑποχωρῶ; ἐνδίδω, κ.τ.τ., νηδὺς ἡσσημένος ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 284. 5· τοῦ παρόντος δεινοῦ Θουκ. 4. 37· τῶν φόβων Πλάτ. Νόμ. 635D· τῶν ἡδονῶν Ξεν. Ἀγησ. 5, 1· ὕπνου ὁ αὐτ. Κύρ. 1. 5, 11· χρημάτων Λυσ. 180, 19· καὶ συχνάκις ἔρωτος Εὐρ. κλπ. (ὡσαύτως ὑπ' ἔρωτος κτλ., ἴδε ἀνωτέρω) μετὰ γεν. προσ., Ἡλούτ. 2. 771F·— ἀκολούθως ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, ἡττ. ὕδατος Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 5· τοῦ δικαίου αὐτόθι 4. 31· τῆς ἀληθείας Δημ. 317. 10· τὸ μὴ δίκαιον τῆς δίκης ἡσσημένον Εὐρ. Ἴωνι 1117· τὸ δίκαιον ἡττ. τοῦ φθόνου Δημ. 792. 25. **5)** μετὰ δοτ., νικῶμαι, καταβάλλομαι ὑπό τινος .. , ἀκοῆς ἡδονῇ ἡσσώμενοι Θουκ. 3. 38, πρβλ. 7. 25· τῷ ὕπνῳ Αἰλ. π. Ζ. 13. 22· τοῖς δικαίοις Ἡλούτ. Κάτωνι Νεωτ. 16.

ΙΙ. τὸ ἐνεργ. **ἡττάω**, νικῶ, καταβάλλω, ἁπαντᾷ παρὰ μεταγ. πεζοῖς, μέλλ. **-ήσω**, Θεόδ. Πρόδρ. 5. 174· ἀόρ. **ἥττησα** Πολύβ. 1. 75, 3., 3. 18, 5· πρκμ. **ἥττηκα** Διόδ. 15. 87.

ἡσσητέος, α, ον, οὐδ. πληθ. **ἡσσητέα**, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **ἡσσῶμαι**, γυναικός, **ὑπὸ γυναικός**, Σοφ. Ἀντ. 678, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 450.

ἡσσόνως, ἐπίρρ. τοῦ ἑπομ., Ἰώσηπ. ἐν Ἰουδ. Ἀρχ. 19. 1, 15.

ἧσσων, ἧσσον, γεν. **-ονος**· νεωτ. Ἀττ. **ἥττων**, Ἰων. **ἔσσων**, Ἡρόδ.· συγκρ. τοῦ **κακὸς** ἢ **μικρὸς** (ἀλλ' ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ **ἧκα**, ἡσύχως, ὥστε ὁ ἀρχικὸς τύπος ἦτο **ἡκίων** ἢ **ἡκίων** μετὰ ὑπερθ. **ἥκιστος**, ὃ ἴδε). **Ι.** μετὰ γεν. προσώπ., μικρότερος, κατώτερος, ἀσθενέστερος· ἰδίως κατὰ δύναμιν, ἥττον ῥωμαλέος, ἧττον γενναῖος, Ὅμ., κλπ.· αἰθ' ὅσον ἧσσων εἰμὶ τόσον σέο φέρτερος εἶην Ἰλ. Π. 722· ἐπὶ ἵππων, Ψ. 322 κ. ἀλλ.· ῥώμῃ ἔσσονες τῶν Περσέων Ἡρόδ. 8. 113, πρβλ. 9. 92· γυναικῶν ἧσσονες Σοφ. Ἀντ. 680· Κύπριδος Εὐρ. Ἀνδρ. 631· ἔς τι, ἔν τινι πράγματι, Ἡρόδ. 3. 102· μετ' ἀπαρ. τρόπου, εἶναι γὰρ ἔσσονας θεῖν τῶν θηλέων, διότι εἰς τὸ τρέχειν ὑπολείπονται τῶν θηλέων, αὐτόθι 105· οὐδενὸς ἧσσων γνῶναι, οὐδενὸς κατώτερος εἰς τὸ νὰ κρίνῃ, Θουκ. 2. 60· ἱππεύειν ἥττων τῶν ἡλίκων, κατώτερος αὐτῶν εἰς τὸ ἱππεύειν, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 15. **2)** ἀπολ., οἱ ἧσσονες, οἱ ἀσθενέστεροι, τὸ ἀσθενέστερον μέρος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 203, 489· ἧσσους γενέσθαι, ἡττηθῆναι, Θουκ. 4. 72· τὰ τῶν ἡττόνων, ἡ περιουσία τῶν ἡττηθέντων, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 32· μετὰ δοτ. τρόπου, ἔσσων ναυμαχίῃ Ἡρόδ. 5. 86· ὡσαύτως μετ' αἰτ. τρόπου, τὸν νοῦν ἧσσων Σοφ. Ἠλ. 1023, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 4·— οὕτως ἐπὶ πραγμάτων, τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖν Πλάτ. Ἀπολ. 18Β, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 114· καὶ ἐν τῷ πληθ., οἱ ἥττους λόγοι αὐτόθι 1042, Ἰσοκρ. 313Β·— τὸ ἧσσόν τινι νέμειν Εὐρ. Ἱκέτ. 379· τὸ λίαν ἧσσον, ἀντίθ. **τὸ ἄγαν**, ὁ αὐτ. Ἱππ. 264. **ΙΙ.** μετὰ γεν. πράγματος, ἐνδίδων, ὑποκείμενος, ὑποχωρῶν εἴς τι, δοῦλος εἴς τι, τοῦ τῆσδ' ἔρωτος Σοφ. Τ. 489· τῶν αἰσχρῶν ὁ αὐτ. Ἀντ. 747· ὀργῆς ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 668· γάμων Εὐρ. Ι. Α. 1354· κέρδους Ἀριστοφ. Πλ. 363· ἡδονῶν Πλάτ. Πρωτ. 353C· γαστρὸς ἢ οἴνου ἢ ἀφροδισίων ἢ πόνου ἢ ὕπνου Ξεν. Ἀπομν. 1. 5, 1· χρημάτων Θεόπομπ. Ἱστ. παρ' Ἀθην. 252C·— καθόλου, ὑποχωρῶν εἴς τι, ἀνίκανος νὰ ἀντισταθῇ, τοῦ πεπρωμένου Εὐρ. Ἑλ. 1660· νόσων καὶ γήρως Λυσ. 198. 5· οἱ ἥττους τῶν πόνων [ἵπποι] Ξεν. Ἱππ. 1, 3· πρβλ. **ἡσσάομαι** 1. 4. **ΙΙΙ.** οὐδ., ἧσσον, ἧττον, ὡς ἐπίρρ., ὀλιγώτερον, ὀλίγον δέ τί μ' ἧσσον ἐτίμα Ὀδ. Ο. 365· ἧσσόν τι Θουκ. 3. 75· ἧσσον ἑτέρων ὁ αὐτ. 1. 84·—συνήθ. μετὰ ῥημάτων, ἀλλὰ καὶ μετ' ἐπιθ., ἀριστοκρατίαι .. αἱ μὲν μᾶλλον, αἱ δὲ ἧττον μόνιμοι Ἀριστ. Πολ. 5. 7, 6, πρβλ. Μετεωρ. 1. 3, 20· ἔτι καὶ μετὰ συγκρ., ἧττον ἀκριβέστερον ὁ αὐτ. Προβλ. 31. 2· ἧττον εὐληπτοτέρα Διον. Ἁλ. 3. 43·— συχνάκις προηγουμένης ἀρνήσεως, οὐχ ἧσσον, οὐδ' ἧσσον, οὐχὶ ὀλιγώτερον, ἐπ' ἴσης, ἐξ ἴσου, Αἰσχύλ. Χο. 181, 708, Σοφ. Αἴ. 672, 1329, Θουκ. 1. 8, κτλ.·— περὶ τοῦ μᾶλλον καὶ ἧττον, ἴδε ἐν λ. **μάλα** ΙΙ. 6 καὶ 7.

ἧστε, Ἀττ. ἀντὶ **ἤδειτε**, ἴδε ἐν λ. ***εἴδω**.

ἧστην, ἀντὶ **ἦτην**, γ δυϊκ. παρατ. τοῦ **εἰμὶ** (sum).

ἥστην, ἀντὶ **ἠδείτην**, ἴδε ἐν λ. ***εἴδω**.

ἡστικός, ἡ, όν, (ἥδομαι) εὐάρεστος, εὐχάριστος, ἀντίθ. **ἀλγεινός**, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 6. 33.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, ὁ αὐτ. Μ. 10. 225.

ἧστον, ἀντὶ **ἦτον**, 6' δυϊκ. παρατ. τοῦ **εἰμὶ** (sum).

ἡστός, ἡ, όν, ῥηματ. ἐπίθετον τοῦ **ἥδομαι**, ἡδύς, εὐχάριστος, Σουΐδ., Ἡσύχ.

ἥστωσα, ἀόρ. α' τοῦ **ἀΐστόω**, Σοφ. Αἴ. 515.

ἡσῦχα, οὐδ. πληθ. τοῦ **ἡσυχος** (ὃ ἴδε), ὡς ἐπίρρ.

ἡσῦχάζω· μέλλ. **-άσω**, Θουκ. 2. 84, **-άσομαι** Λουκ. Ἀλεκτρ. 1· ἀόρ. **ἡσύχασα** (ἥσυχος). Εἶμαι ἥσυχος, διαμένω ἥσυχος, ἀναπαύομαι, ἀκινητῶ, σὺ δ' ἡσύχαζε Αἰσχύλ. Πρ. 327, **344**· ἡ ἀπορία τοῦ μὴ ἡσυχάζειν, ἡ στέρησις, ἡ ἔλλειψις **ἀναπαύσεως**, Θουκ. 2. 49· οἱ πολέμιοι ἡσύχαζον Ξεν. Ἀν. 5. 4, 16· τοὺς νόμους οὐκ ἐῶν ἡσυχάζειν ἐν τιμωρίαις Λουκ. Ἀποκηρ. 19· ἡσ. πρὸς θύραν, ἐπὶ ἐραστοῦ, Ἀνθ. Π. 5. 167·— συχνὸν κατὰ μετοχ., ἡσυχάζων προσμένω Σοφ. Ο. Τ. 620, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 134· ὥστε μὴ ἡσυχάσασα αὐξηθῆναι, ἀναπαυθεῖσα ἐκ τῶν πολέμων, Θουκ. 1. 12· ἡσυχαζουσῶν τῶν νεῶν ὁ αὐτ. 1. 49· μόλις ἡσυχάσαντες ὁ αὐτ. 8. 86· ἡσυχάζουσαν τὴν διάνοιαν ἔχειν Ἰσοκρ. 87Β· τὸ ἡσυχάζον τῆς νυκτός, τὸ ἡσυχώτατον σημεῖον τῆς νυκτὸς (τὸ μεσονύκτιον); Θουκ. 7. 83·— ἡσ. ἀπό τινος, ἀπέχομαι ἀπὸ .. , Ἀνθ. Π. 5. 133·— ἀλλ' ἡσύχαζε, μόνον ἔσο ἥσυχος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 98, Ι. Α. 973. **ΙΙ.** μεταβατ. ἐνεργείας ἐν τῷ ἀορ. α', κάμνω τινὰ νὰ ἡσυχάσῃ, τὸν βάλλω νὰ ἀναπαυθῇ, ἀντίθ. τῷ **κινέω**, Πλάτ. Πολ. 572Α.— Παθ., ὡς ἀπρόσωπον, ἡσυχάζεται ἐπὶ τῆς γῆς, ὑπάρχει ἡσυχία, Ἑβδ. (Ἰὼβ λζ', 16).—Ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Πατητρ. σ. 296.

ἡσῦχαῖος, Δωρ. **ἀσυχ-**, **α, ον**, ποιητ. ἀντὶ **ἥσυχος**, Σοφ. Ο. Κ. 197, Εὐρ. Μηδ. 808, Πλάτ. Πολιτ. 307Α, Νόμ. 775C·— τὸ ἡσυχαῖον, ἡσυχία, ἀπραξία, Σοφ. Ἀποσπ. 678. 6· ἢ οἱ ἥσυχοι ἄνθρωποι, αὐτόθι 556.

ἡσῦχαίτερος, -τατος, ἀνώμαλ. συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ **ἥσυχος**.

ἡσυχαστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἡσυχάζω**, δεῖ ἡσυχάζειν, Φίλων 1. 2. **2)** **ἡσυχαστέος, α, ον**, ὃν πρέπει τις ν' ἀφήσῃ ἥσυχον, νὰ μὴ κάμῃ λόγον περὶ αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 2. 5.

ἡσῦχαστήριον, τό, ἀναχωρητήριον, μοναστήριον, διαμονὴ ἡσυχαστοῦ, Βυζ.

ἡσῦχαστής, οῦ, ὁ, ἐρημίτης, μοναχός, Παλλαδ. Βίος Ἰω. Χρυσ. 29Ε, κλ. **2)** ὁ ἐπιστάτης σιγῆς ἐν μονῇ τρίῳ, ὁ καὶ σιλεντιάριος λεγόμενος ἐκ τοῦ Λατ. silentiarius, Ἰουδο-Βασιλ. ΙΙΙ. 1312Β, C, 1313Β.

ἡσυχάστρια, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ., μοναχή, «καλογραῖα», Ἐκκλ. **2)** ἡ καθησυχάζουσα, Ἡσύχ., Σουΐδ.

ἡσυχαστικός, ἡ, όν, κατάλληλος εἰς τὸ καθησυχάζειν (τὴν ψυχήν), τρόποι ῥυθμοποιίας τρεῖς, συσταλτικός, διασταλτικός, ἡσυχαστικὸς Ἀριστείδ. Κοϊντ. σ. 43. **ΙΙ.** μοναστικός, ἀσκητικός, Ἐκκλ.

ἡσύχῃ, Δωρ **ἀσυχᾷ**, ἐπίρρ. ἡσύχως, ἠρέμα, ἠπίως, Πίνδ. Π. 11. 84, κτλ.· ἡσ. κατακεῖσθαι Ἀριστοφ. Πλ. 692· μετέρχεσθαί τι Εὐρ. Ἱππ. 444· ἔχ' ἡσυχῇ, «κάθου ἥσυχα», Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 298C· ἡσ. ἔχειν τὴν οὐρὰν Ξεν. Κυν. 3. 4· ἡσ. γελάσαι Πλάτ. Φαίδωνι 115C· βαδίζειν, γράφειν, διαλέγεσθαι, κτλ., Πλάτ. Χαρμ. 159Β, C, κτλ.· ἡσ. ἀναμιμνήσκεσθαι, «μὲ ἡσυχίαν», Αἰσχίν. 33. 1· εὐσεβεῖν Εὐρ. Ἀποσπ. 288. 9. **2)** λάθρα, κρυφίως, λεληθότως, Πλούτ. Ἀλκιβ. 24, πρβλ. Θουκ. 8. 69, καὶ ἴδε **ἥσυχος**. **3)** μετ' ἐπιθ., ὀλίγον, ἐλαφρῶς, ἡσ. ξηρὸς Ἱππ. 1132Η· γρυπὸς Αἰλ. π. Ζ. 3. 28.

ἡσῦχία, Ἰων. **-ίη**, Δωρ. **ἀσυχία**, ἡ, ἀκινησία, ἀνάπαυσις, ἡσυχία, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ κίνησις, θόρυβος, κόπος, κτλ., Ὀδ. Σ. 22· προσωποπ., φιλόφρον Ἀσυχία, Δίκας .. θύγατερ Πίνδ. Π. 8. 1, ἀγανόφρων Ἡσυχία Ἀριστοφ. Ὄρν. 1321· συχν. παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ.: — μετὰ γεν. ἀντικειμ., ἡσ. τῆς πολιορκίης .. , ἀνάπαυσις ἀπὸ .. , Ἡρόδ. 6. 135· τῆς ἡδονῆς Πλάτ. Πολ. 583Ε· τοῦ λυπεῖσθαι αὐτόθι C· ἡ ἀπὸ τῆς εἰρήνης ἡσ., ἡ ἀκολουθοῦσα τὴν εἰρήνην ἀνάπαυσις, Δημ. 63. 10· κατὰ πληθ., Πλάτ. Θεαίτ. 153C. **2)** σιωπή, ἠρεμία, ἀκινησία, Εὐρ. Ἄλκ. 77. **3)** μετὰ προθέσ., δι' ἡσυχίης εἰμί, εἶμαι ἥσυχος, ἡσυχάζω, Ἡρόδ. 1. 206· — ἐν ἡσυχίᾳ, ἀντίθ. ἐν πολέμῳ, Θουκ. 3. 12· ἐν ἡσ. ἔχειν τι, οὐδὲν λέγειν, σιωπᾶν περί τινος, Ἡρόδ. 5. 92, 3· ἐν ἡσ. ἔχειν ἑαυτὸν αὐτόθι 93· ἐν ἡσ. διατρίβειν Ἡρῳδιαν. 2. 5·— ἐφ' ἡσυχίας Ἀριστοφ. Σφ. 1517· μένειν ἐφ' ἡσυχίᾳ Ἡρωδιαν.· — κατ' ἡσυχίην πολλὴν Ἡρόδ. 1. 9., 7. 208, Δημ.· καθ' ἡσυχίαν, ἐν ἀναπαύσει, Ἀριστοφ. Λυσ. 1224, Θουκ. 3. 48, κτλ.· ἀντίθ. διὰ σπουδῆς Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 28·— μεθ' ἡσυχίας, ἡσύχως, Εὐρ. Ἱππ. 205. **4)** μετὰ ῥημάτων, **α)** ἡσυχίαν ἄγω, ἔχω ἡσυχίαν, ἡσυχάζω, εἶμαι ἐν εἰρήνῃ, Ἡρόδ. 1. 66., 7. 150, Πλάτ., κτλ.· πρός τινα, ἐν σχέσει πρός τινα, Λυσ. 180. 11· ὑπέρ τινος, διά τι πρᾶγμα, Ἰσοκρ. 217D· κινήσεων, ἀπὸ κινήσ., Πλάτ. Τιμ. 89Ε·—ὡσαύτως, σιγῶ, σιωπῶ, Ἡρόδ. 5. 92, Εὐρ. Ἀνδρ. 143, Ἀριστοφ. Βατρ. 321·— σπανίως, τὴν ἡσυχίαν ἄγειν Ellendt Ἀρρ. 1. 14, 8. **6)** ἡσ. ἔχειν = ἡσ. ἄγειν Ἡρόδ. 2. 45., 7. 150, Ἀττ.· διαμένω ἥσυχος, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 13· ἡσ. ἔχειν πρός τινα Λυσ. 180. 10· ἐξακολουθῶ σιωπῶν, Ἰσοκρ. 116Α. **ΙΙ.** ἐρημία, τόπος ἐρημικός, Ὕμν. Ὁμηρ. εἰς Ἑρμ. 356, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 21.

ἡσυχίδας, ὁ, = **ἥσυχος**, Συνέσ. Ὕμν. 8. 31.

ἡσυχικώτερος, συγκριτ. τοῦ ***ἡσυχικός**, φιλήσυχος, Πλωτῖν. 1. 339. 9, 28 (Kirchh.)

ἡσύχιμος, Δωρ. **ἀσύχ-**, **ον** = **ἥσυχος**, ἀμέρα Πίνδ. Ο. 2. 58.

ἡσύχιος [ῦ], Δωρ. **ἀσύχ-**, **ον** = **ἥσυχος**, ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἔκπεμπε Ἰλ. Φ. 598· εἰράνα Πίνδ. Π. 9. 40·

ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς, τρόπου ἡσυχίου Ἡρόδ.1.107· οὐδ' ἡσ. ὁ σώφρων βίος Πλάτ. Χαρμ.160Β· τὸ ἡσ. ἦθος ὁ αὐτ. Πολ. 604Ε· οἱ ἡσύχιοι Ἀντιφῶν 121.12, Πλάτ. Χαρμ.159Β· τὸ ἡσύχιον τῆς εἰρήνης Θουκ. 1. 120.—Ἐπίρρ. **-ίως**, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 438, Πλάτ. Θεαιτ.179Ε.

ἡσῠχιότης, ητος, ἡ, = **ἡσυχία**, Πλάτ. Χαρμ.159Β κέξ.· ἡσ. τινός, αἱ εἰρηνικαὶ αὐτοῦ διαθέσεις, Λυσ.175. 27.

ἡσυχόομαι, παθ., ἡσυχάζω, σιγῶ, **ἡσυχώθητι**, διάφ. γραφ. ἀντὶ **σίγα**, Ἑβδ. (Δ**ὼς ς'**, 10).

ἡσῠχος, Δωρ. **ἄσυχος**, **ον**, (ἴδε ἐν τέλ.)·— **ὡς τὸ ἡσύχιος**, ἥρεμος, ἤσυχος, ἀκίνητος, σιωπηλός, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ κινούμενος, λαλῶν, ἐργαζόμενος, κτλ.· ἡσ. ἀνατρέφεται Ἡσ. Θ. 763· ἡσυχοι ἔργα νέμοντο ὁ αὐτ. Ἔργ. κ.Ἡμ.119· ἡσ...δὸν ἔρχεο Θέογν. 331· ἡσ. καθεύδειν Ἀνακρ. 88· ἡσ. θακεῖν, θάσσειν, καθῆσθαι Σοφ. Αἴ. 325, Εὐρ.Ἐκ. 35, κτλ.· ἡσυχοί ἐστε Ἡρόδ. 7.13, πρβλ.1. 88· ἐχ' ἡσυχος, μένε ἥσυχος, ἡσύχαζε, ὁ αὐτ. 8. 65, Εὐρ. Μηδ. 550· μέν' ἡσ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1199, Θεσμ. 925· γίγνεσθε Εὐρ. Κύκλ. 94, πρβλ. Βάκχ. 1361· κατεθεᾶτο Ξεν. Κύρ. 5. 3, 55· ἡσύχῳ ποδὶ χωρεῖν Εὐρ.Ὀρ.136· ἡσύχῳ βάσει φρενῶν, δηλ. ἡσύχως διαλογιζόμενος, Αἰσχύλ. Χο. 452· ἡσ. λακεῖν Εὐρ.Ἐκ.1109· ἐν ἡσύχῳ, ἡσύχως, Σοφ. Ο. Κ. 82· ἥσυχος δορί, ἀδρανὴς ὡς πρὸς .., Εὐρ. ἐν Ἀδήλ. 63. **2)** ἡσυχος, ἥρεμος, πρᾶος, ἐπὶ χαρακτῆρος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 223, Εὐρ. Ἰκέτ. 952, κτλ.· τοὺς ἀφ' ἡσύχου ποδὸς, τοὺς διάγοντας ἥσυχον βίον, ὁ αὐτ. Μηδ. 217· **ὄμματος παρ' ἡσ.** Αἰσχύλ.Ἰκέτ.199· γλῶσσα Σοφ.Ἀντ.1089· **ὀργὴ ὑπόθες ἥσυχον πόδα**, μετρίασον τὴν ὀργήν σου, Εὐρ. Βάκχ. 647· τὸ ξύνηθες ἥσυχον, τὴν συνήθη ἡσυχίαν, Θουκ. 6. 34· ἡσυχαίτερα, ἧττον αὐστηρά, ὁ αὐτ. 3. 82·— ὡσαύτως, προσεκτικός, Εὐρ. Ὀρ. 1407, Ἰκέτ. 509. **II.** τὰ κοινὰ παρ' Ἀττ. συγκριτικὰ καὶ ὑπερθετ. ἦσαν : **ἡσυχαίτερος, -αίτατος**, ὡς ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 223, Θουκ. 3. 82, Πλάτ. Φιλήβ. 24C, Ξεν. Κύρ.1. 4, 4., 6. 2, 12· ἀλλ' ὡσαύτως εὕρηται ὁ ὁμαλὸς τύπος **-ώτερος**, Σοφ.Ἀντ.1089, Πλάτ. Χαρμ. 160Α. **III.** Ἐπίρρ. **-χως**, Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 724· κάρτ' ἂν εἶχον ἡσύχως Εὐρ.Ἰκέτ. 305· ἡσ. ναίειν ὁ αὐτ.Ἡρακλ. 7· ἡρέμα, μετὰ προσοχῆς, ὁ αὐτ. Ὀρ. 698, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 53, κτλ.·—Ἰων. συγκριτ. **ἡσυχέστερον** Ἱππ. 338. 12, 50· ὑπερθετ. **ἡσυχαίτατα** Πλάτ. Χαρμ. 160Α.—Τὸ οὐδ. **ἥσυχον**, Δωρ. **ἄσυχον**, εἶνε ἐν χρήσει καὶ ὡς ἐπίρρ., Θεόκρ.14. 27· καὶ πληθ. **ἄσυχα**, ὁ αὐτ. 2.11, 100., 6.12· ὡς τὸ **ἡσυχῇ**. (Κατὰ τὸν Benfey ἐκ τῆς √ΗΣ, ἧμαι, καθήμενος, πρβλ. τὸ Λατ. sedatus).

ἡσφαλισμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἀσφαλίζω**, ἀσφαλῶς, Δίδ.Ἀλ. 356C, Γρηγ. Νύσσ. III. 268C,'Επιφ. I. 749D.

ἡσχυμμένος, ἴδε ἐν λ. **αἰσχύνω**.

ἦτα, τό, τὸ γράμμα **η**, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 895· ἴδε ἄρθρον **Η η**.

ἦται (= **ᾖ**) ὑποτακτ. τοῦ **εἰμί**, «εἴ κα ὁ καιρὸς αὐτῷ ἐκποιῇ καὶ εἴ τι κα ἦται περισσόν» Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 134, κτλ.

ἦτε, ἦ καί, Ἰλ. Τ.148· Buttm. Lexil. ἐν λ. **εὖτε** 3.

ἦτε, ἦ, ὡς ὁ Wolf. παρ' Ὁμ., **ἦ τε**, βεβαίως, ἀναμφιβόλως, ἴδε ἐν λ. **ἦ**.

ἦτε, ἤτην, Ἀττ. **6'** πληθ. καὶ **γ'** δυϊκ. παρατ. τοῦ **εἶμι** (ibo).

ἠτῑμωμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **ἀτῑμάω**, ἀτίμως, Θεοφύλ. Σιμοκάτ.131. 5.

ἦτοι: **I.** = **ἦ τοι**, βεβαίως, ἀληθῶς, μόριον συχνάκις ἐν χρήσει παρ' Ἐπικ., κυρίως πρὸς ἐπιβεβαίωσιν ἀληθείας τινὸς ἢ ἰσχυρισμοῦ, Ἰλ. Ζ. 56, Ὕμν. Ὁμηρικ. εἰς Ἑρμῆν 368· ἀλλὰ συχνάκις **ὡς** μεταβατ. ἀπὸ μιᾶς προτάσεως εἰς ἄλλην· ὡσαύτως ἐν ἀρχῇ ἀποδόσεως, ἦτοι μὲν (μετὰ τὸ ὅτε), τότε ὄντως, Ἰλ. Γ. 213· μετὰ τὸ ἀλλ' εἰ .., καὶ ὅμως, Π.641.—Κυρίως ἐν ἀρχῇ περιόδου, **ἦτοι ὃγ' ὣς εἰπὼν** Ἰλ. Β. 76, κτλ.·— ἀλλ' ὅμως ὁ Ὅμηρος θέτει τὸ μόριον τοῦτο μετὰ μίαν ἢ δύο ἄλλας λέξεις· μετὰ ἀντωνυμίαν, **τὴν ἦτοι** Β. 813· **τῶν ἦτοι** Δ. 237· **τῆς ἦτοι** Ὀδ. Μ. 86· **ὁπότε** δύναται νὰ **παρεμβληθῇ τὸ δέ, οἱ δ' ἦτοι** Ἰλ. Μ. 141, κτλ.· **ἦ ῥα, ὡς, τόν ῥ' ἦτοι** Σ. 237·— μετὰ σύνδεσμον, ἀλλ' **ἦτοι Α. 140, κτλ.· ἔνθ' ἦτοι** Π. 339, Ὀδ. Γ. 126, κτλ.· **ὄφρ' ἦτοι** Ἰλ. **Ψ. 52,** Ὀδ. Γ. 419· ὡς ἦτοι Ε. 24· σπανιώτερον, καὶ **νῦν ἦτοι, νῦν δ' ἦτοι Δ.151**, Ἰλ. Τ. 23, Herm.Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 226. **2)** παρὰ Γραμματ. μετ' ἐπεξηγητικῆς ἐννοίας, ὡς τὸ **ἤγουν**, Λατ. scilicet. **II.** = **ἤ τοι**, ἢ τῷ ὄντι .., κυρίως **ἦτοι** .., **ἤ**, ὡς ἐν Αἰσχύλ. Χο. 497, Σοφ. Ἀντ. 1142, Τρ. 150, Πλάτ. Φαίδωνι 68C, κτλ.· συχνάκις ὡσαύτως **ἦτοι .. γε**, .. **ἤ** .. Ἡρόδ.1.11, κτλ., πρβλ. Θουκ. 2. 40, κτλ.·— τὸν ἀντίστροφον τύπον **ἤ** .., **ἦτοι** .., ἀποδοκιμάζει ὁ Ἀπολλών. ἐν Δ. Β. 486, ἀλλ' ἀπαντᾷ ἐν Πινδ. Ν. 6. 8, Ἀποσπ. 103·— ὡσαύτως **ἦτοι** .., **ἤ τοι** .., ἀντὶ **ἤ** .., **ἤ** .., παρὰ μεταγενεστέρ. συγγραφ. ὡς Γαλην., πρβλ. Schäf. Γρηγ. Κορ. σ. 643.

ἦτορ, τό, παρ' Ὁμ. ἀείποτε κατ' ὄνομ. ἢ αἰτιατ.· δοτ. **ἤτορι** Σιμων. 44. 6 (διάφ. γραφ. **ἤθει**). Ἡ καρδία ὡς μέρος τοῦ σώματος, μόνον ἐν Ἰλ. Χ. 452, ἐν δὲ μοι αὐτῇ στήθεσι πάλλεται ἦτορ, εἰς τὸ στῆθός μου κτυπεῖ ἡ καρδία μου·— ἀκολούθως ὡς ἡ ἕδρα τῆς ζωῆς, ζωή, **φίλον ἦτ. ὀλέσαι** Ἰλ. Ε. 250, κτλ.· λύτο γούνατα καὶ **φίλον ἦτ. Φ. 114**, κτλ.· **ἀνεψυχον φίλον ἦτ.** Ν. 84·— ἀκολούθως, ὡς ἡ ἕδρα τῶν αἰσθημάτων, ὡς καὶ ἡμεῖς λέγομεν ἡ καρδία, σχεδὸν συνωνύμως τῷ θυμὸς (δ ἴδε), **ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτ.** Φ. 389· κατεπλήγη **φίλον ἦτ.** Γ. 31· **ἄχεϊ βεβολημένος ἦτ.** Ι. 9· μινύθει δέ μοι **ἔνδοθεν ἦτ.** Ὀδ. Δ. 467, κτλ.·— ὡσαύτως, ὡς ἡ ἕδρα τῶν ἐπιθυμιῶν, **ποτῆτος ἄσασθαι φίλον ἦτ.** Ἰλ. Τ. 307· **ποθέουσα φίλον κατατήκομαι ἦτ.**Ὀδ. Τ.136· ἐπὶ τῆς δυνάμεως τοῦ κρίνειν, ἐν δὲ οἱ ἦτ. στήθεσσιν .. διάνδιχα μερμήριξεν Ἰλ. Α.188, πρβλ. Ο. 252.—Ὅτι ὁ Ὅμηρος ἐθεώρει αὐτὸ ὡς τι ἁπτὸν καὶ ὑλικόν, φαίνεται ἐκ τῶν χωρίων ὅσα παριστῶσι τὸ ἦτορ ὡς κείμενον ἐν στήθεσι· ἐν Ἰλ. Υ. 169 τοποθετεῖται ἐν κραδίῃ, ἥτις ἐνταῦθα πρέπει νὰ ἔχῃ εὐρυτέραν σημασίαν, ἂν καὶ ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται αὐτὴν γενικῶς ὡς τὸ ἦτορ. — Λέξις ἐπική, ἐν χρήσει καὶ παρὰ Σιμων. καὶ Πινδάρῳ, ὡς καὶ ἐν χορικῷ τοῦ Αἰσχύλ. Πέρσ. 992.

ἠτριαῖος, **α**, **ον**, (ἦτρον) ἀνήκων εἰς τὸ ὑπογάστριον, τοῦ ὑπογαστρίου, Κωμ.Ἀνών. 316, Λουκ. Λεξιφ. 6· τὸ ἠτριαῖον, ὁ στόμαχος, ἡ κοιλία,'Αριστοφ.Ἀποσπ. 302· ὡσαύτως **ἠτριαία**, ἡ, αὐτόθι 421,'Αθήν. 4C.

ἦτριον, Δωρ. **ἄτριον**, τό, ὁ στήμων, τὸ «στημόνι» ὑφάσματος (τὸ «ὑφάδι» ἐκαλεῖτο κρόκη), Πλάτ. Φαίδρ. 268Δ, Θεόκρ.18. 33, Ἀνθ. Π. 6. 288·— ἐν τῷ πληθ., λεπτὸν ὕφασμα, διαφανές, ἤτρια πέπλων Εὐρ.Ἴωνι 1421· **ἤτρια βύβλων**, φύλλα κατασκευαζόμενα ἐκ τεμαχίων παπύρου πεπλεγμένων σταυροειδῶς, Ἀνθ. Π. 9. 350. (Πιθ. ἐκ √ΓΗΤ, πρβλ. Σανσκρ. va, vayami (ὑφαίνω)· πρβλ. ὡσαύτως **ἄττ-ομαι, δι-άζ-ομαι, δί-ασ-μα**).

ἦτρον, τό, τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν μέρος, τὸ ὑπογάστριον, ὁ μεταξὺ ὀμφαλοῦ καὶ αἰδοίου τόπος, Ἱππ.Ἀφ.1245, Πλάτ. Φαίδωνι 118Δ, Ξεν.Ἀν. 4.7,15, Δημ.1260. 23,'Αριστ. Ι. Ζ.1.13,1· μεταφ., ἐπὶ ἀγγείου, ἡ κοιλία αὐτοῦ, **ἤτρον χύτρας** Ἀριστοφ. Θεσμ. 509. **II.** ἡ ἐντεριώνη καλάμου, Νίκ. Θηρ. 595.

ἧττα, **ἡττάομαι**, **ἡττάω**, **ἧττων**, ἴδε **ἦσσ-**.

ἥττημα, τό, = **ἧττα**, Ἑβδ. (Ἡσαΐ. λα', 9), Α' Ἐπιστ. πρὸς Κορινθ. ς', 7·— καὶ **ἡττήσεις**, ἡ, Σουΐδ.

ἡττηματικός, **ή**, **όν**, ἥσσων, κατώτερος εἰς τὸ εἶδός του, Jul. Firmic. mathes. 3. 9. (Λεξ. Κουμαν.).

ἦτω, ἀντὶ **ἔστω**, γ' ἑνικ. προστ. τοῦ **εἰμί**, Κ. Δ.

ἠυ-γένειος, **-γενής**, **-κάρηνος**, **-κομος**, **-πυργος**, κτλ., Ἐπ. καὶ Λυρ. **εὐ-**.

ἠὐξημένως,'Επίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., Εὐστ.

ἠύς, οὐδ. **ἠύ**,'Επ. ἀντὶ **εὖς**, καλός, γενναῖος· ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μόνον ὀνομ. καὶ αἰτ. τοῦ ἁρσ. **ἠύς, ἠύν**, ὀνομ. καὶ αἰτ. τοῦ οὐδ. **ἠύ**· ἐν τῇ φράσει **ἠύς τε μέγας τε** Ἰλ. Β. 653, κτλ.· **ἠὺς θεράπων** Π. 464, 653· **μένος ἠὺ** Ρ. 456, κτλ.

ἤυσε [ῡ], γ' ἑν. ἀορ. **α'** τοῦ **αὔω**.

ἠύτε, Ἐπ. μόριον, ὡς, καθώς, **ἠύτε κούρη** Ἰλ. Β. 872, κτλ.· συχνάκις παρ' Ὅμ. ἐν παρομοιώσεσιν, ἀντὶ ὡς ὅτε, Ἰλ. Δ. 359, Β. 87, κτλ.·— ἐν Ἰλ. Δ. 277, **τῷ δέ τ' ἄνευθεν ἐόντι μελάντερον ἠύτε πίσσα** φαίνεται, πρβλ. **πάχετος**· οὕτω καὶ ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Α. 269, τὸ **ἠύτε** δύναται νὰ διατηρήσῃ τὴν συνήθη σημασίαν του· ἂν καὶ ἐν ἀμφοτέροις τούτοις τοῖς χωρίοις ὑπό τινων λαμβάνεται ὡς = **ἤ**, μελάντερον τῆς πίσσης, ἴδε Spitzn. Exc. II. xxvi. —Ὅτι τὸ **ἠύτε** δὲν δύναται νὰ τεθῇ ἀντὶ τοῦ **εὖτε**, ἀπεδείχθη ὑπὸ τοῦ Buttm. Lexil. ἐν λ. **εὖτε, ἠύτε**· ἀλλὰ τὸ **εὖτε** ἅπαξ εὑρίσκεται ἀντὶ τοῦ **ἠύτε**,'Ιλ. Γ.10 (καὶ διάφ. γραφ. Τ. 386), ἐν ταύτῃ ὅμως τῇ περιπτώσει ὁ Buttm. προτιμᾷ τὸν συνηρημ. τύπον **ηὔτε** [-υ], ὡς καὶ ἐν Ὀδ. Π. 216.

ἠὐτομᾰτισμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., ἐκουσίως, αὐτομάτως, Πρόκλ. 3. σ.78 Cousin.

ἠύχορος, **ον**,'Επ. ἀντὶ τοῦ **εὔχορος**,'Ανθ. Π. παραρτ. 217.7.

Ἡφαίστειος, **α**, **ον**, τοῦ Ἡφαίστου ἢ ἀνήκων εἰς αὐτόν, Ἡφαίστειον (ἐξυπ. ἱερόν), τό, ναὸς τοῦ Ἡφαίστου, Ἡρόδ. 2. 110, 121,176, Δημ., κλ.·— Ἡφαίστεια (ἐνν. ἱερά), τά, ἡ ἑορτὴ αὐτοῦ, τὸ Λατ.Vulcanalia,'Ανδοκ.17. 20, Ξεν.Ἀθην. 3, 4.— Ἡφαίστια διὰ τοῦ ι ἐν Ἀριστ. Ἀθην. Πολ.78,17 (Blass).

Ἡφαιστῖτις, **ῖδος**, ἡ, λίθος τις τῶν τιμίων ἄγνωστος, Plin. H. N. 37. 60.

Ἡφαιστό-πονος, **ον**, Ἡφαιστότευκτος, κατεσκευασμένος ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου, ὅπλα Εὐρ. I. Α.1072.

Ἥφαιστος, **ου**, ὁ, Λατ. Vulcanus, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, χωλὸς ἐκ γενετῆς, Ἰλ. Σ, 397 (πρβλ. **κυλλοποδίων, ἠπεδανός**)· θεὸς τοῦ πυρὸς ὡς χρησιμεύοντος ἐν τῇ τέχνῃ καὶ ἄρχων πάσης τέχνης ἐχούσης ἀνάγκην τοῦ πυρός, ἰδίως τῶν ἀσχολουμένων περὶ τὴν ἐργασίαν τῶν μετάλλων· ὅθεν οὗτος εἶνε ὁ ἐργάτης τῶν θρόνων τῶν θεῶν, τοῦ σκήπτρου τοῦ Διός, τῆς αἰγίδος, τῶν ὅπλων τοῦ Ἀχιλλέως, κτλ.· ἅπαντα τὰ ἐκ μετάλλου ἔργα λέγονται ἔργα αὐτοῦ,'Ιλ. Θ. 195,'Οδ. Δ. 617,'Ησ.'Ασπ.Ἡρ. 123, κτλ.· τὸ πῦρ καλεῖται **φλὸξ Ἡφαίστοιο** Ἰλ. Ρ. 88· καὶ αὐτὸς κλυτοεργός, κλυτοτέχνης ἢ χαλκεύς, Ο. 309.— Περὶ τοῦ ἀτυχοῦς αὐτοῦ γάμου μετὰ τῆς Ἀφροδίτης ἴδε Ὀδ. Θ. 267 κέξ. **II.** μετωνομ. ἀντὶ **πῦρ**,'Ιλ. **Β. 426. Σοφ.**'Αντ. 123. 1007. Ποιητ. ἐν τῷ **Ε. Μ.**

241. 57. (Ἴσως ἐκ √ΛΦ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ **ἅπτω**, ἀνάπτω πῦρ.)

Ἡφαιστό-τευκτος, ον, κατεσκευασμένος ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου, σέλας Σοφ. Φ. 987, πρβλ. Σιμων. 206, Ἀντίμ. 9, Διογ. Α. 1. 32· — ὡσαύτως **Ἡφαιστο-τευχής**, ές, δέπας Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 66, ἔνθα ὁ Herm. **Ἡφαιστοτύκες**, χάριν τοῦ μέτρου.

ἦφι, Ἐπ. ἀντὶ ᾗ, Ἰλ. Χ. 107.

ἠφίει, ἠφίουν, ἠφίεσαν, ἴδε ἐν λ. **ἀφίημι**.

ἠχάνω, = **πτωχεύω**, ἐν γλώσσ. Σουΐδ., ἀλλ' ἐν τοῖς ἀρίστοις ἀντιγραφ. δὲν ἀπαντᾷ. (Πρβλ. **ἀχήν**. Λατιν. egeo, egenus).

ἠχέεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ **ἠχήεις**, Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. σ. 14. 17, ἀποκατασταθὲν ἐν Ἀρχιλ. 69, ἀντὶ **ἠχήεντα**.

ἠχεῖον, τό, (ἦχος) ὄργανον ἠχητικόν, ὡς τὸ **χαλκεῖον** ἢ **τύμπανον**, Πλουτ. Κράσσ. 23, Ἀπελλόδ. παρὰ Σχολ. Θεοκρ. 2. 36· ὡσαύτως ἠχεῖον ὄργανον Φίλων 1. 588· — ἀγγεῖα τοιούτου εἴδους ἐτίθεντο ἐντὸς τῶν τοίχων τῶν θεάτρων πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἤχου, Βι ρούβ. 5, 5, ἢ πρὸς ἀπομίμησιν τοῦ κρότου τῆς βροντῆς, Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 292. **ΙΙ.** ἐν τῇ λύρᾳ, = **χάλκωμα**, «τὸ πρὸς τῇ μαγάδι χάλκωμα» (μεταλλικὴ πλὴξ ἠχητική), Ἡσύχ.

ἠχέτης, ου, ὁ, Ἐπ. **ἠχέτᾱ**, Δωρ. **ἀχέτας, ἀχέτᾱ** (ἠχέω)· — καθαρῶς ἠχῶν, εὔηχος, ὀξύφωνος, Λίνος, Πίνδ. Ἀποσπ. 103* ἐκδ. Donalds. δόναξ ἀχέτας Αἰσχύλ. Πρ. 575· κύκνος Εὐρ. Ἠλ. 151· — ὡς ἐπίθ. τοῦ τέττιγος, τερετίζων, ἠχέτα τέττιξ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 580, Ἀνθ. Π. 7. 201· **ἀχέτα** τ. αὐτόθι 213· καὶ ἀπολ., ἀχέτας, ὁ, ὁ ᾄδων, δηλ. ὁ ἄρρην τέττιξ, Ἀνάν. 1, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1159, Ὄρν. 1095, πρβλ. Ἀριστ. Ι. Ζ. 4. 7, 13., 5. 30, 2·— ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 1256 κεῖται ἑτερόκλ. αἰτιατ. ἠχέτα πορθμόν, ἠχοῦντα πορθμόν.

ἠχέω, Δωρ. **ἀχέω** [ᾰ], μέλλ. **-ήσω**: **Ι.** ὁμετάβ., ἠχῶ, κροτῶ, βροντῶ, ἠχεῖ δὲ κάρη .. Ὀλύμπου Ἡσ. Θ. 42· ὅταν ἀχήσῃ πολιὸς βυθὸς Μόσχ. 5. 4· συχνάκις ἐπὶ μετάλλου, ἤχεσκε (Ἴων. παρατ.) ὁ χαλκὸς τῆς ἀσπίδος Ἡρόδ. 3. 200· ἀχοῦσιν προπόλων χέρες Εὐρ. Ἱκέτ. 72· τὰ χαλκεῖα πληγέντα μακρὸν ἠχεῖ Πλάτ. Πρωτ. 329Α, πρβλ. Μένανδ. Ἄρρ. 3· ἐπὶ τοῦ τέττιγος, ᾄδω, τερετίζω, Θεόκρ. 16. 96· ἐπὶ τῆς λύρας, Ἀριστοφ. Θεσμ. 327· — διὰ τί ἠχεῖ ᾗ διὰ τί ἐμφαίνεται; ἀπρος. ἐπὶ τῆς ἠχοῦς, Ἀριστ. Ἀν. Ὑστ. 2. 15, 1. **ΙΙ.** μετα συστ ἰχ. αἰτ., ἀχεῖν (ἀλλ. ἰαχεῖν) ὕμνον, κάμνω νὰ ἠχήσῃ, Αἰσχύλ. Θήβ. 868· κωκυτὸν Σοφ. Τρ. 866· γόους ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 469· μέλος Εὐρ. Ἴωνι 883· χαλκίον ἄχει, κρότει τὸ κύμβαλον, Θεόκρ. 2. 36. — Μέσ., ἀχεῖσθαί τινα, ἐξυμνεῖν, Πίνδ. Ἀποσπ. 45. 18.— Παθ., ἠχεῖται κτύπος, γίνεται ἦχος, Σοφ. Ο. Κ. 1500.— Οἱ Τραγ. μεταχειρίζονται τοὺς Δωρ. τύπους ἀχεῖν, ἀχά, ἄχημα ἔτι καὶ ἐν ἀναπαιστικοῖς· οὗτοι οἱ τύποι πολλάκις μετεβλήθησαν ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων εἰς ἰαχεῖν, ἰαχά, ἴαχημα, Elmsl. Εὐρ. Ἡρακλ. 752, Dind. Ἀριστοφ. Θεσμ. 327· ἴδε ἐν λ. **ἰαχέω**.

ἠχή, Δωρ. **ἀχά**, ἡ, ἦχος, Ὅμ., Ἀττ.· ἐπὶ τοῦ συγκεχυμένου θορύβου πλήθους ἀνθρώπων, Ἰλ. Ν. 837· ὁ πάταγος τῆς θαλάσσης, Β. 209· ἐπὶ δένδρων ἐν ἀνέμῳ, Π. 769· ἐπὶ καταπίπτοντος βράχου, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 438· συχνάκις κατὰ δοτ., **ἠχῇ**, μετὰ θορύβου, Ἰλ. Β. 209· **ἠχῇ** θεσπεσίῃ Θ. 159, κτλ.· παρὰ Τραγ., ὡς τὸ **ἰαχή**, κραυγὴ ὀδύνης, θρῆνος, Αἰσχύλ. Θήβ. 915, κτλ.· ἀλλὰ σάλπιγγος ἠχὴ Εὐρ. Φοιν. 1387· ἐν ἐμοὶ ἡ ἠχὴ τῶν λόγων βομβεῖ Πλάτ. Κρίτ. 54D, πρβλ. Τιμ. 37Β· — ἐπὶ τοῦ τέττιγος, Λόγγ. 1. 23· — σπανίως ἐπὶ ἐνάρθρων ἤχων, Εὐρ. Φοιν. 1148, Πλουτ. ἐν Κάτωνι Πρεσβ. 22, Ὀππ. Κ. 1. 23. Πρβλ. **ἦχος**.— Περὶ τῆς συγχύσεως τοῦ **ἀχὰ** καὶ **ἰαχά**, ἴδε **ἠχέω** ἐν τέλ.

ἠχήεις, εσσα, εν, ἠχῶν, κροτῶν, παταγῶν, βροντῶν, θάλασσα Ἰλ. Α. 157· δώματα ἠχήεντα, δωμάτια ὑψηλά, ἠχοῦντα, Ὀδ. Δ. 72· δόμοι ἠχήεντες Ἡσ. Θ. 767· χαλκὸς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1236· θρόος αὐλῶν Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 654F· τέττιξ Ἀνθ. Π. 7. 196· — ἐπὶ τῶν ὤτων, ἀκουή, πλήρης ἤχου, Παρμεν. παρὰ Διογ. Λ. 9. 32 καὶ ἴδε ἐν λ. **ἠχέεις**.

ἤχημα, Δωρ. **ἄχ-**, τό, ἦχος, Φίλων 1. 444· μελῳδὰ ἀχήματα Εὐρ. Ι. Α. 1045· κοινῶς ἰαχήματα, ἴδε **ἠχέω** ἐν τέλ.

ἠχῆνες, οἱ, = **πτωχοί**, Ἡσύχ.· πρβλ. **ἀχήν**.

ἤχησις, εως, ἡ, τὸ ἠχεῖν, ἦχος, Ἐκκλ.

ἠχητής, οῦ, ὁ, = **ἠχέτης**, Ἡσύχ.

ἠχητικός, ή, όν, ἠχῶν, ἦχον παράγων ἢ ἐπιτήδειος εἰς τοῦτο, Ε. Μ. 216. 50.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἡσύχ. ἐν λ. **καναχηδά**.

ἤχθετο, παρατ. τοῦ **ἄχθομαι**. **2)** παθ. παρατ. τοῦ **ἔχθω**.

ἦχι (οὐχὶ **ἦχι** Ἡρῳδιαν. 1, 505), Ἐπ. ἀντὶ ᾗ, ἐπίρρ., ὅπου, Ὅμ.· ἠχί περ, ἦχί τε Διον. Π.

ἠχικός, ή, όν, (ἦχος) = **ἠχητικός**, Ἐπιγρ. ἐν Welck. Syll. 236. 4.

ἠχοῖ ἢ **ἤχοι**; ἐπίρρ. = ὅπου, Ἐπιγρ. Ὡρωποῦ, Dittenb. SIG. 589. 16.

ἠχό-πους, ὁ, ἡ, **-πουν**, τό, Λατ. sonipes, ἵπποι ἠχόποδες, Εὐστ. 918. 20.

ἦχος, ὁ, μεταγεν. τύπος τοῦ **ἠχή**, Ἀριστ. Ἀκουστ. 67 κ. ἀλλ., Θεόκρ. 27. 56· παγὰς Μόσχ. 5. 12· αὐλοῦ αὐτόθι 2. 98· τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς παραμένει Λουκ. Νίγρ. 7· διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ φωνῇ ὑπὸ Πλουτ. 2. 903Α· — ἦχος ἐν ὠσί, ἡ ἀπολ. ἦχοι, ἦχος, ὁ ἐν τοῖς ὠσὶν ἦχος, Ἱππ. Κωακ. 149, Προγν. 68. **2)** ἠχώ, Ἀριστ. Προβλ. 11. 8· πέντε ἤχους ἀπεργάζεσθαι Πλούτ. 2. 903Α.

ἠχώ, Δωρικ. **ἀχώ**, ἡ, γεν. (**ἠχόος**) **ἠχοῦς**, Δωρικ. **ἀχῶς**, Μόσχ. 6. 1· αἰτ. **ἠχώ**, Δωρ. **ἀχώ**, αὐτόθι 3. · Ὡς τὸ **ἠχή, ἦχος**, ἦχος, θόρυβος, ἀλλὰ κυρίως ἦχος ἐξ ἀνανακλάσεως, ἠχὼ (ἀντήχησις), Ὕμν. Ὁμ. 18. 21, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 279, 384, Τραγ. κλπ.· προσωποπ. ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1059 (Ἠχώ, λόγων ἀντῳδὸς ἐπικοκκάστρια), Παυσ. 2. 35, 10·— ἐν μεταγεν. μύθοις παρίσταται ὡς Ὀρειὰς ἐπαναλαμβάνουσα ἤχους καὶ φωνάς, Ὀβίδ. Μεταμ. 3. 357 κἑξ., πρβλ. Μόσχ. 6, Ὀρφ. Ὕμν. 11. 9. **2)** καθόλου, ἦχος διαρκής, ὡς τοῦ κώδωνος, κτύπου γάρ ἀχὼ χάλυβος διῆξεν ἄντρων μυχὸν Αἰσχύλ. Ἱκ. 132, πρβλ. Πέρσ. 388 κἑξ.· ἠχὼ προφωνεῖν (ὁ Nauck. ἠχήν). Σοφ. Ἠλ. 109· ἠχὼ χθόνιος Εὐρ. Ἱππ. 1201· ἠχὼ βαρεῖα προσπόλων αὐτόθι 791· ὀρθία σάλπιγγος ἠχὼ ὁ αὐτ. Τρῳ. 1267· ἅπασαν τὴν Βοιωτίην κατεῖχε ἠχὼ ὡς ἀνδρὸς ἀπολομένου λογιμωτάτου, ἅπασα ἡ Βοιωτ. ἀντήχει ἐκ τῆς φήμης ὅτι .. , Ἡρόδ. 9. 24· κλητ. **Ἀχοῖ**, Πίνδ. Ο. 14. 29.

ἠχώδης, ες, (εἶδος) ἠχῶν, ἠχηρός, ἐπὶ τοῦ ἑξαμέτρου, Δημ. Φαλ. 42. **2)** προξενῶν βόμβον εἰς τὰ ὦτα, Ἱππ. 145C.

ἦψε, ἀόρ. α' τοῦ **ἅπτω**. **2)** παρατ. τοῦ **ἔψω, ἤψομεν**, πληθ.

ἠῶθεν, Δωρ. **ἀῶθεν**, Ἐπίρρ. (ἠώς) ὡς τὸ **ἑωθεν** (ὁ ἴδε), ἀπὸ πρωΐας, «ἀπὸ τὴν αὐγήν», κατὰ τὰ «χαράγματα», Ἰλ. Α. 555, Σ. 136, Ὀδ. Α. 372, κτλ.· ἠῶθεν μάλ' ἦρι Ὀδ. Τ. 320· ἀῶθεν ἅμα δρόσῳ Θεόκρ. 15. 132· — συνήθως ἐπὶ τῆς ἐπιούσης πρωΐας, αὔριον λίαν πρωΐ, ἐν Ὀδ. Ο. 506, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1224.

ἠῶθι, ἀρχ. Ἐπ. γεν. τοῦ **ἠώς**, ὁ ἴδε.

ἠώ-κοιτος ὕπνος, ὁ, πρωϊνὸς ὕπνος, Σουΐδ.

ἠών, όνος, ὁ, συνῳρ. ἐκ τοῦ **ἠέων**, ὁ ἴδε.

ἠῷος, ᾱία, ῷον, = **ἠοῖος**, Ἀττ. **ἑῷος**, πρωϊνός, τὴν πρωΐαν, κατὰ τὰ χαράγματα, μετὰ ῥημάτων, ἡ γεγονὼς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 17· [τέττιξ] ἡ. χέει αὐδὴν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 396, πρβλ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 546· ἡ. ἀλέκτωρ κηρύσσων Ἀνθ. Π. 5. 3· ἄνευ ῥημάτων, ἡ. ὕπνος αὐτόθι 7. 726· ἀστὴρ Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1274. **2)** ἐξ ἀνατολῶν, ἀνατολικός, Πέρσης ἀνὴρ ἐπάγων .. τὸν ἠῷον στρατὸν Ἡρόδ. 7. 157· εἰς ἄλα ἠῴην Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 745.

ἠώς, ἡ, γεν. (**ἠόος**) **ἠοῦς**, Ἐπ. **ἠῶθι**, δοτ. **ἠοῖ**, αἰτ. **ἠῶ**, ὡσαύτως **ἠοῦν**, Ἡόδυλος παρ' Ἀθην. 473Α, Ἀνθ. Π. 7. 472· οὐδέποτε ἐν χρήσει ἐν τοῖς ἀσυναιρέτ. τύποις, πλὴν ἐν Πινδ. Ν. 6. 88 (**Ἀόος** τὰ χρα **ἀοῦς**)· — Ἀττικ. **ἕως**, γεν. **ἕω**, αἰτιατ. **ἕω**, ὡς τὸ **λεώς**· — Δωρ. **ἀώς**· — Αἰολ. **ἄυως** (ἀλλ. **ἄϜως**), οὐχὶ **αὔως**.

(Ἐκ τῆς √ΑϜ παράγονται ὡσαύτως **ἀ-ώς, αὐ-ώς**, Λακων. **ἀϐ-ώρ, αὔ-ριον, ἦ-ρι, ἠ-έριος, ἄγχ-αυ-ρος** (πρβλ. Ε. Μ. 14. 38, αὔρα δὲ ἡ ἡμέρα) πρβλ. Σανσκρ. ush (mane), ushas (splendens), ushâsâ (aurora), Λατ. aurora (ἴσως ἀντὶ ausosa), Ἀρχ Νορβηγ. austr (Ἀγγλ east, ἀνατολή), Ἀρχ. Γερμ. ôstan, Λιθ. auszra (aurora).) Τὸ «γλυκοχάραγμα», ἡ «αὐγή», τὰ «χαράγματα», ἥμιος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς Ὅμ.· οὕτω παρὰ μεταγεν. Ἐπ., Ἡροδ., κλπ. (ἴδε ἐν λ. **διαφαίνω, ἐπιλάμπω, ὑποφαίνω**)· τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ὅσον τ' ἐπικίδνηται ἠὼς Ἰλ. Η. 451, κτλ.· — ἰδίως ἡ πρωΐα ὡς χρονικὸν μέρος τῆς ἡμέρας, ἀντίθ. μέσον ἦμαρ καὶ δείλη Ἰλ. Φ. 111, κλ.· γεν. **ἠοῦς**, κατὰ τὴν πρωΐαν, ἐνωρίς, Θ. 470, 525· αἰτ. **ἠῶ**, τὴν πρωΐαν, Ὀδ. Β. 434· στάντα πρὸς πρώτην ἕω Σοφ. Ο. Κ. 477· — ἐξ ἠοῦς μέχρι δείλης ὀψίης Ἡρόδ. 7. 167· ἠοῦν ἐξ ἠοῦς Ἡσίοδος καὶ Ἄνθ. ἔνθ' ἀνωτ.· — ἅμα ἠοῖ, μετὰ τῆς αὐγῆς, κατὰ τὴν αὐγήν, Ἡρόδ. 7. 219· Ἀττ. ἅμ' ἕῳ ἢ ἅμα τῇ ἕῳ, Θουκ. 2. 90., 4. 72 — πρὸς τῆς ἕω ὁ αὐτ. 4. 31· Ἐπ. ἠῶθι πρὸ Ἰλ. Α. 50, Ὀδ. Ε. 469, Ζ. 36· — ἐπὶ τὴν ἕω Θουκ. 2. 84· — εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἕω Ξεν. Ἀν. 1. 7, 1· ἐς ἀῶ, αὔριον, Θεόκρ. 18. 14. **2)** ἐπειδὴ δὲ οἱ Ἕλληνες ὑπελόγιζον τὰς ἡμέρας κατὰ πρωΐας, ὡς τἀναπαλιν οἱ ἀρχαῖοι Γερμανοὶ καὶ Σκανδιναυοὶ κατὰ νύκτας, ἡ λέξις **ἠὼς** συχνάκις ἐσήμαινεν ἡμέραν, Ἰλ. Α. 493, Ν. 794, Ω. 31, 413, 781, Ὀδ. Τ. 192· ἠὼς δέ μοί ἐστιν ἤδε δυωδεκάτη, ὅτε .. Ἰλ. Φ. 80· ἐντεῦθεν, κατήγιεν ἐς δῦσιν ἠὼς Μουσαῖ. 109· μεσάτη ἠὼς Ὀρφ. Ἀργ. 652· ἂν καὶ παρ' Ὁμήρῳ οὐδέποτε ἔλαβεν ἐντελῶς τὴν σημασίαν τοῦ **ἦμαρ**· — μεταφ. ἀντὶ τοῦ ζωή, Κόϊντ. Σμ. 10. 431· φῶς λίπες ἠοῦς Συλλ. Ἐπιγρ. 6258. **3)** ἐνίοτε ὡσαύτως, ἡ ἀνατολή, Ὅμ. (ἴδε ἐν λ. **ἥλιος**)· ἀπὸ ἠοῦς πρὸς ἑσπέρην Ἡρόδ. 2. 8· τὰ πρὸς τὴν ἠῶ αὐτ.· τὸ πρὸς τὴν ἠῶ ὁ αὐτ. 4. 40, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 760D, κτλ.· πρὸς ἕω τῆς πόλεως, τοῦ ποταμοῦ, πρὸς ἀνατολὰς τοῦ .., Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 49, Πλούτ. ἐν Λουκούλλ. 27. **ΙΙ.** ὡς κύρ. ὄνομα Ἠώς, Aurora, ἡ θεὰ τῆς πρωΐας ἢ αὐγῆς, ἥτις ἐξεγείρεται ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐκ τῆς κλίνης τοῦ συζύγου αὐτῆς Τιθωνοῦ, Ἰλ. Λ. 1, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α. 158· — κατὰ τὸν Ἡσ. Θ. 372, εἶνε θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίονος καὶ τῆς Θείας, μήτηρ δὲ τοῦ Ζεφύρου, Νότου καὶ Βορέου, αὐτόθι 377.

Θ

Θ, θ. θῆτα, τό, ἄκλ., ὄγδοον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου: ὡς ϑ', ἀριθμητικὸν θ' = ἐννέα, ἔνατος, ἀλλὰ θ = 9000. **I.** Θ εἶνε τὸ ὅσον ὀδοντόφωνον ἄφωνον, ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ ψιλὸν τ καὶ τὸ μέσον δ. Ἐν ταῖς Ἰνδοευρωπαϊκαῖς γλώσσαις τὸ Ἑλλην. θ, Σανσκρ. dh, = Γοτθ., Ἀρχ. Νορβηγ. καὶ Ἀγγλο-Σαξον d, = Ἀρχ. Γερμ. t:— ὡς θαρσέω, Σανσκρ. dharsh, dhṛishnômi (audeo) = Γοτθ. ga-daursan (θαρρεῖν) = Ἀρχ. Γερμ. gi-tar· θε, τί-θημι, Σανσκρ. dhâ, da-dhâmi, = Γοτθ. ga-deds (θέσις), dôms (κρίσις) = Ἀρχ. Γερμ. tôm (thum), tât (that), tuom (doom)· θάομαι, Σανσκρ. dhâ, dhayâmi (sugo), = Γοτθ. daddja (θηλάζω), = Ἀρχ. Γερμ. tâu (lacto)· ἔθος, ἦθος, Σανσκρ. suadhâ (vis), = Γοτθ. sidus (ἦθος), = Ἀρχ. Γερμ. situ (Sitte)· οὔθαρ, Σανσκρ. ûdhar, = Ἀγγλο-Σαξον. ûder, = Ἀρχ. Γερμ. ûtar (Euter), κλ. **2)** τὸ θ ἐνίοτε ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ φ, οἷον θλάω φλάω, θλίβω φλίβω (Φῆβα, φηκάρι κλ.)· ἰδίως ἐν τῇ Λατ., οἷον θάομαι, felo (θηλάζω)· θήρ (Αἰολ. φήρ), fera· θύρα, fores· ἐνίοτε μετὰ τοῦ b, ὡς ἐρυθρός, ruber· οὔθαρ, uber. **3)** ἐν τῇ Λατ. καὶ Σανσκρ. ἐνίοτε μετὰ τοῦ d, ὡς θυγάτηρ, duhitâ = Γοτθ. dauhtar, = Ἀρχ. Γερμ. tohtar· πειθω, Λατ. fido· πυθμήν, Λατ. fundus. **II.** Μεταβολαὶ τοῦ θ ἐν ταῖς Ἑλλ. διαλέκτοις: **1)** ἡ προφορὰ τοῦ θ, ὡς τηρεῖται παρὰ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων, πλησιάζει πρὸς τὸ Ἀγγλικὸν th ἐν τῇ λέξει thin, ἀλλ' οὕτως ὥστε τῷ ἤχῳ τοῦ t ἀκολουθεῖ καὶ ἐλαφρότατος ἦχος s· ἐντεῦθεν ἐν τῇ πλατειαζούσῃ Δωρικῇ, οἵα ἦτο ἡ Λακωνική, τὸ θ συχνὰ μετεβάλλετο εἰς σ, ὡς σάλασσα, σιά, Ἀσάνα, παρσένος, ἀντὶ θάλασσα, θεά, Ἀθάνα, παρθένος, ἴδε Ahr. D. Dor. § 7· οὕτως ἐνίοτε ἐν τῇ Ἰωνικῇ, βυσσός ἀντὶ βυθός· ἔτι δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ πρὸ τῆς καταλήξεως **-μός**, ὡς καταβασμὸς ἀντὶ -βαθμός. **2)** τὸ θ μετεβάλλετο Αἰολ. καὶ Δωρικ. εἰς φ, ὡς φὴρ φλάω φλίβω ἀντὶ θήρ θλάω θλίβω. **3)** περὶ τῆς Αἰολ. εἰς δ μεταβολῆς ἴδε **Δ δ** II. 4. **4)** Αἰολικῶς καὶ Δωρ. ἐνίοτε μεταβάλλεται εἰς τ, ὡς αὖτις, ἐνθεῦτεν ἀντὶ αὖθις, ἐντεῦθεν. **5)** σπανίως ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ λ, ὡς θώρηξ, lorica, ἴδε **Δ δ** II. 6. **6)** ὁσάκις τὸ θ ἐπαναλαμβάνεται εἰς δύο ἀλλεπαλλήλους συλλαβάς, τὸ πρῶτον γίνεται τ, ὡς ἐν τῷ **Ἄτθις**. **III.** ἐπὶ τῶν ψήφων, δι' ὧν ἐψήφιζον περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, τὸ Θ ἔκειτο ἀντὶ τοῦ θάνατος, Casaub. Πέρσ. 4. 13, Martial. 7. 36· καὶ ἐπὶ Ρωμαϊκῶν ἐπιτυμβίων πλακῶν τὸ γράμμα Θ ἦτο σύνηθες σύμβολον, Orell. Inscrr. Lat. 2555, 4471 κέξ., ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν ἀπαντᾷ ἐν Ἑλλην. ἐπιγραφαῖς.

-θα, ἀχώριστον καταληκτικὸν μόριον ἐν ἐπιρρηματικοῖς τύποις, π. χ. **ἔνθα**· — ἴδε ὡσαύτως **-σθα**.

θαάσσω, Ἐπ. ριζικ. τύπος τοῦ **θάσσω**. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., κάθημαι, λιπὼν ἕδος, ἔνθα θάασσεν Ἰλ. I. 194, πρβλ. Ο. 124· οὐδὲ ἔοικεν .. ἐν δαιτὶ θαασσέμεν Ὀδ. Γ. 336, πρβλ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 172· μετ' ἀθανάτοισι θαάσσεις Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 468.— Πρβλ. **θακέω, θοάζω**.

θάβακος, (θάϝακος) θᾶκος, Ἡσύχ.

θάεο [ᾰ], προστακτ. τοῦ **θάομαι**.

θᾱΐομαι, Δωρ. ἀντὶ **θηέομαι** (Ἰων. τύπος τοῦ **θεάομαι**), Πίνδ. Π. 8. 64· θαεῖτο Θεόκρ. 22. 200· ἀόρ. προστ. θάησαι Ἀνθ. Π. παράρτ. 213.

θάημα, τό, κατὰ τὸν Ahr. γραπτέον **θᾶμα** = **θέαμα**, ἐν ἄλλῃ γραφῇ φέρεται **θέημα** (ἴδε ἔκδ. Meineke καὶ σημ. ἐν σ. 186), Θεόκρ. 1. 56.

θᾱητός, ή, όν, Δωρ. ἀντὶ **θηητός**, ὃ ἴδε.

-θαι, κατάληξις ἐνεστῶτος ἀπαρεμφ. παθ. ἀντὶ **-σθαι**, Ἐπίγρ. Γόρτυνος Κρήτης ἐν Bull. d. cor. hell. IV. σ. 460 - 471, ἔνθα τὰ **ἀποδᾶτεθαι, δεκάδδεθαι, ὀπυίεθαι**.

θαιμάτια, θαιματίδια, Ἀττ. συνῳδ. ἀντὶ τοῦ **τὰ ἱμάτια**.

θαιρο-δύτης, ου, ὁ, ὁ κρίκος δι' οὗ διέρχονται αἱ ἡνίαι, «θαιροδύται· οἱ ἐν τῷ ζυγῷ δακτύλιοι, δι' ὧν οἱ ῥυτῆρες» Ἡσύχ.

θαιρός, ὁ, (ἴδε **θύρα**) ὁ στρόφιγξ θύρας, ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιροὺς Ἰλ. Μ. 459, Κόϊντ. Σμ. 3. 27. **II.** ὁ ἄξων ἅρματος, Σοφ. Ἀποσπ. 538·— θαιραῖα ξύλα, ξύλα, ὧν χρῆσις ἐγίνετο πρὸς κατασκευὴν θαιρῶν, Πολυδ. Α', 144, 253.

θαῖς, ΐδος, ἡ, εἶδος ἐπιδέσμου, Γαλην. 2. σ. 479.

θακεῖον, τό, ἕδρα, βάθρον, Ἐπίγρ. Ἀττικ. Dittenb. CIG. 587, 143.

θᾱκεύω, = τῷ ἑπομ., Πλούτ. ἐν Λυκούργ. 20, Ἀρτεμίδ. 1. 2.

θᾱκέω, Ἰων. καὶ Δωρ. **θωκέω**, κάθημαι, θωκέων Ἡρόδ. 2. 173· θωκεῖτε Σώφρων 41 Ahr.· ἀνωτέρω θακῶν .. Ζεὺς Αἰσχύλ. Πρ. 313· ἥσυχος θακεῖ Σοφ. Αἴ. 325· παρατ., κόραι θάκουν .. ἦνουν τε (κατὰ Herm. θάκους .. ἦνουν, ἄνευ τοῦ τε) Εὐρ. Ἐκ. 1153· μετὰ συστοίχ. αἰτ., θακοῦντι παγκρατεῖς ἕδρας, καθημένῳ ἐπὶ πανισχύρου θρόνου, Αἰσχύλ. Πρ. 389· ἐπὶ ἱκετῶν, Σοφ. Ο. Τ. 20, Αἴ. 1173· βώμιος θακεῖς Εὐρ. Ἡρακλ. 239.— Πρβλ. **θαάσσω, θάσσω**,

θάκημα, τό, κάθισμα, τὸ καθῆσθαι, ἰδίως ὡς ἱκέτης, Σοφ. Ο. Κ. 1160, 1179. **2)** ἕδρα, θρανίον, θέσις, αὐτόθι 1380, Εὐρ. Ἴωνι 492.

θάκησις, εως, ἡ, τὸ καθῆσθαι, κάθισμα, Σοφ. Ο. Κ. 9 Seidler. Πρβλ. **ἐνθάκησις**.

θᾶκος, Ἰων. καὶ Ἐπ. **θῶκος**, ὡσαύτως Ἐπ. **θόωκος**, ὁ, ἕδρα, κάθισμα, Νυμφέων καλοὶ χοροὶ ἠδὲ θόωκοι Ὀδ. Μ. 518· θεῶν δ' ἐξίκετο θώκους Ἰλ. Θ. 439· θῶκοι ἀμπαυστήριοι, καθίσματα πρὸς ἀνάπαυσιν, Ἡρόδ. 1. 181· θᾶκος κραιπνόσυτος, ἐπὶ τοῦ πτερωτοῦ ἅρματος τῶν Ὠκεανίδων, Αἰσχύλ. Πρ. 280· θᾶκος Διός, ἐπὶ τῆς Δωδώνης, αὐτόθι 381· σεμνοὶ θᾶκοι, περὶ τοῦ ἀνακτόρου, ὁ αὐτ. Ἀγ. 519· θᾶκον οἰωνόσκοπον ἵζων, ἐπὶ τοῦ Τειρεσίου, Σοφ. Ἀντ. 999· θᾶκους ἐνίζειν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1097· θᾶκους θάσσειν, ὁ αὐτ. Τρῳ. 138· ἴδε καὶ **ὑπανίστημι** καὶ ἐν Ἀττικ. Ἐπιγρ. **2)** ἕδρα ἀξιώματος, τὸν θᾶκον τὸν ἐμὸν παράδος Σοφοκλεῖ τηρεῖν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1515· ἰδίως ἕδρα ἱερέως, Ἀνθ. Π. 8. 12. **3)** ἀπόπατος, ὡς τὸ **ἕδρα**, Θεόκρ. Χαρ. 14, ἔνθα ἴδε Casaub. **II.** παρ' Ὁμ. συνέδριον, ὡς τὸ **βουλή**, οὐδ' ἀγορὴ γένετ' οὐδὲ θόωκος Ὀδ. Β. 26· ἐς θῶκον .. δημοσίου τε φῆμιν Ο. 461· θωκόνδε, εἰς τὸ συνέδριον, Ε. 3· ἐν δώκῳ κατήμενος, ἐν συνεδρίῳ καθήμενος, Ἡρόδ. 6. 63.—Πρβλ. Buttm. Λεξιλ. ἐν λ. **θαάσσω** I.

θάλαθα (= **θάλασσα**), ἡ, Ἐπιγρ. Κρήτ. Cau. 42Δ, ς. 17. 36.

θᾰλάμαξ, ᾰκος, ὁ, = **θαλᾰμίτης**, Ἀριστοφ. Βατρ. 1074.

θᾰλάμευμα, τό, = **θαλάμη, θάλαμος** II, Κουρήτων Εὐρ. Βάκχ. 120.

θᾰλᾰμεύτρια, ἡ, = νυμφεύτρια, παράνυμφος, Πολυδ. Γ', 41.

θᾰλᾰμεύω, ὁδηγῶ εἰς τὸν θάλαμον, δηλ. λαμβάνω ὡς σύζυγον, οὐ γάρ τις ἕτερος θαλαμεύσει Χαρίκλειαν Ἡλιόδ. 4. 6.— Παθ., ἐπὶ γυναικῶν, τηροῦμαι κεκλεισμένη, φυλάττομαι ἐν τῇ οἰκίᾳ, Ἀριστοφ. 2. 5· ἐπὶ σαυρῶν, ζῶ ἐντὸς τῆς φωλεᾶς μου, Συνέσ 16D.

θᾰλάμη [ᾰ], ἡ, κοίτη, φωλεά, «τρῦπα», συνῳδ. ἐπὶ ἰχθύων ζώντων ἐντὸς σπιλάδων, πολύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο Ὀδ. Ε. 432· καὶ οὕτω παρ' Ἀριστ., ἐπὶ τοῦ σωλῆνος (κοιν. σουλίνας) 4. 8, 32· ἐπὶ τοῦ πολύποδος, 9. 37, 21, πρβλ. 8. 15, 4, κτλ.· οὕτως ἐπὶ τοῦ σπηλαίου τοῦ ἐν Θήβαις δράκοντος, Εὐρ. Φοιν. 931· ἐπὶ τοῦ σπηλαίου τοῦ Τροφωνίου (ἐν τῷ πληθ.), ὁ αὐτ. Ἴωνι 394· ἐπὶ τάφου, ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 980· ἐπὶ τῶν κυψελῶν τῶν μελισσῶν, Ἀνθ. Π. 6. 239., 9. 404. **2)** ἐπὶ κοιλοτήτων ἐντὸς τοῦ σώματος, ὁ θάλαμος ἢ ἡ κοιλία τῆς καρδίας, Ἀριστ. π. Ὕπν. 3, 28· —πληθ., αἱ κοτύλαι τῶν ἁρμῶν, Ἱππ. 6. 38· οἱ πόροι τῶν σπόγγων, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5. 16, 2· τὰ κοιλώματα τῆς ῥινός, οἱ ῥώθωνες, μυκτῆρες, μυξωτῆρες, Πολυδ. Β', 79. **II.** = **θάλαμος** III, Λουκ. ἐν Πλοίῳ 2.

θᾰλᾰμηγός, όν, (ἄγω) ὁ ἔχων θάλαμον· ὡς οὐσιαστ., θαλ., ὁ, Αἰγυπτ. βασιλικὸν πλοῖον, Λατ. navis cubiculata, σκάφαι θαλαμηγοὶ Στράβων 800· κατεσκεύασεν ὁ Φιλοπάτωρ καὶ ποτάμιον πλοῖον, τὴν θαλαμηγὸν καλουμένην Ἀθήν. 204D, Διόδ. 1· 85· ὡσαύτως **θαλαμηγόν**, τό, θαλαμηγὰ χρυσόπρυμνα καὶ χρυσέμβολα Ἀππ. προοίμ. 10.

θαλαμηιάδης, ου, ὁ, υἱὸς τῆς θαλάμης, κωμικὸν πατρωνυμικὸν τοῦ θύννου, Μάτρων παρ' Ἀθην. 135E.

θᾰλᾰμήϊος, η, ον, τοῦ θαλάμου ἢ ἀνήκων εἰς θάλαμον, κατάλληλος πρὸς οἰκοδόμησιν θαλάμου, δοῦρα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 805· θαλ. ὕμνος = γαμήλιος, Λουκ. Συμποσ. 41.

θᾰλᾰμηπολέω, εἶμαι θαλαμηπόλος, Σχόλ. Λυκόφρ. 132·— φροντίζω περὶ τῆς οἰκείας τῶν ζώων, κύνας Ὀππ. Κ. 1. 393.

θαλαμηπολία, ἡ, τὸ ἔργον τοῦ θαλαμηπόλου, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 458.

θᾰλᾰμη-πόλος, ἡ, (πολέομαι) θεράπαινα ὑπηρετοῦσα ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς δεσποίνης, Λατ. cubicularia, Ὀδ. Η. 8, Ψ. 293, Αἰσχύλ. Θήβ. 359. **2)** **θαλ-**, ὁ, παρὰ μεταγεν., εὐνοῦχος τοῦ κοιτῶνος, Πλούτ. Ἀλεξ. 30·— ἐπὶ τῶν Γάλλων ἢ εὐνούχων ἱερέων τῆς Κυβέλης, Ἀνθ. Π. 6. 220· ἀλλ' ὡσαύτως, ἡ, ἱέρεια τῆς Κυβέλης, αὐτόθι 173. **II.** σπανίως, νυμφίος, Σοφ. Ο. Τ. 1209. **III.** ὡς ἐπίθ., νυμφικός, ὄρφνη Μουσαί. 231· ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, Ἀνθ. Πλαν. 177.

θᾰλάμιος, α, ον, (κατὰ τὸν Ἀρκάδ. 40. 13, **θαλαμιός, ά, όν**), τοῦ θαλάμου ἢ ἀνήκων εἰς θάλαμον·— ὡς οὐσιαστ., **I. θαλάμιος**, ὁ, = **θαλαμίτης**, Θουκ. 4. 32. **II. θαλαμιά**, Ἰων. **-ιὴ** (ἐξυπακ. τοῦ κώπη), ἡ, ἡ κώπη τοῦ θαλαμίτου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 553. **2)** (ἐξυπακ. τοῦ ὀπή) ἡ ἐν τῇ πλευρᾷ τοῦ πλοίου ὀπή, δι' ἧς ἐξήρχετο καὶ ἐν ᾗ ἐκινεῖτο ἡ κώπη τοῦ θαλαμίτου, διὰ θαλαμιῆς διελεῖν τινα, θεῖναί τινα ἐν τῇ ὀπῇ ταύτῃ οὕτως ὥστε ἡ μὲν κεφαλὴ νὰ εἶνε ἔξω, τὸ δὲ σῶμα ἔσω, Ἡρόδ. 5. 33· οὕτω μεταφ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1232.

θᾰλᾰμίς, ίδος, ἡ, = **θαλαμεύτρια**, Ἀν. Ὀξ. 2. 376.

θᾰλᾰμίτης [ῐ], **ου**, ὁ, (**θάλαμος** III) ὁ κωπηλάτης ὁ καθήμενος ἐπὶ τῆς κατωτάτης σειρᾶς τῶν ἑδωλίων, ἔχων τὴν βραχυτάτην κώπην, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐλάχιστον μισθόν, Ἀππ. Ἐμφύλ. 5. 107 (κοινῶς Θαλαμῖται), Σχόλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1074· πρβλ. **ζυγίτης, θρανίτης, θαλάμαξ, θαλάμιος**. **II.** ὡς ἐπίθ. ἐκ τοῦ **θάλαμος**, Τζέτζ.

θάλαμόνδε, ἐπίρρ. εἰς τὸν θάλαμον, εἰς τὸν κοιτῶνα, Ὀδ. Φ. 8, Χ.109,161.

θᾰλᾰμο-ποιός, ὁν, παρασκευάζων, ἑτοιμάζων τὸν θάλαμον ἢ τὸν κοιτῶνα· — Θαλαμοποιοί, ὄνομα δράματός τινος τοῦ Αἰσχύλ., Αἰσχύλ. Ἀποσπ.73, Πολυδ. Ζ', 122.

θάλᾰμος, ὁ, ἐσώτερον δωμάτιον, κοιτών, περὶ ὃν ἄλλα δωμάτια ὑπῆρχον· συχν. παρ' Ὅμ. **1**) καθόλου, ὁ γυναικών, τὸ ἐσώτατον μέρος τῆς οἰκίας, ὡς τὸ μυχός, Ἰλ. Γ.142,174, Ὀδ. Δ. 121, κτλ.· ὄπισθεν τοῦ προδόμου, Ἰλ. Ι. 469· οὕτως ἐν τῷ πληθ., ἐκ τῶν ἀνδρεώνων .. ἐς τοὺς θ. Ἡρόδ.1. 34. **1**) ἰδιαίτερος κοιτών ἐν τῷ διαμερίσματι τούτῳ τῆς οἰκίας, **α**) κοιτών, ἰδίως τῆς οἰκοδεσποίνης (πρβλ. παστάς III, παστός), Ἰλ. Γ. 423, Ζ. 16, Λ. 227, Ὀδ. Κ. 340, πρβλ. Ἡρόδ.1.12., 3. 78· ἰδίως ὁ νυμφικὸς κοιτών, Ἰλ. Σ. 492 (ἥτις σημασία βραδύτερον κατέστη γενικωτάτη, Πίνδ. Π. 2. 60, Σοφ. Τρ. 913, Εὐρ.Ἱππ. 540, κτλ., πρβλ. Becker Χαρικλ. 267)· ἀλλ' ὡσαύτως, ὁ κοιτών τῶν ἀγάμων υἱῶν, Ὀδ. Α. 425, Τ. 48. **β**) ἀποθήκη, «κελλάρι», δωμάτιον, ἐν ᾧ ἐνδύματα, ὅπλα, κειμήλια πολύτιμα, ὡς καὶ οἶνος καὶ τροφαὶ ἐφυλάττοντο ὑπὸ τὴν φροντίδα τῆς ταμίης, Ἰλ. Ξ.191, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 9, 3 (ἔνθα ὅμως χρησιμεύει μόνον ὡς ἀποθήκη στρωμάτων, σκεπασμάτων κ.τ.τ.)· ἐν τῷ ἐσχάτῳ ἄκρῳ τῆς οἰκίας, Ὀδ. Φ. 8· συχνάκις καλούμενος ὑψόροφος Β. 337, Θ. 439, Ἰλ. Γ. 423, κτλ.· ὅλβου διοίγων θάλαμον Εὐρ.Ἀποσπ. 287. 8. **γ**) καθόλου, κοιτών, δωμάτιον, Ὀδ. Ψ.192. **δ**) γενικ., οἰκία, κατοικία, Ἰλ. Ζ. 248, Ι. 582, πρβλ. Πίνδ. Ο. 5. 30., 6. 2· βασιλικοὶ θ. Εὐρ.Ἴωνι 486. **II**. μεταφ., ὁ παγκοίτας θ., περὶ τοῦ Ἅιδου, Σοφ.Ἀντ. 804· τυμβήρης θ., ἐπὶ τῆς κιβωτοῦ τῆς Δανάης, αὐτόθι 947· θάλαμοι ὑπὸ γῆς, τὰ βασίλεια τοῦ Ἅιδου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 624· γᾶς θάλαμοι Εὐρ.Ἡρ. Μαιν. 807· θ. Περσεφονείας ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 1022· θ. Ἀμφιτρίτης, ἐπὶ τῆς θάλασσης, Σοφ. Ο. Τ. 195· πολυδένδρεσσιν Ὀλύμπου θαλάμοις Εὐρ. Βάκχ. 560· ἀρνῶν θ., αἱ μάνδραι αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 57· ἐπὶ κυψελῶν μελισσῶν, Ἀνθ. Π. 9. 404. **III**. τὸ κατώτατον καὶ σκοτεινότατον μέρος τοῦ πλοίου, ἔνθα οἱ θαλαμῖται ἐκάθηντο, Ἀθήν. 37D, Πολυδ. Α', 87· πρβλ. **θαλάμη** II. **IV**. ἐν χρήσει ἐπί τινων μυστικῶν ἱερῶν ἢ ναΐσκων ἀφιερωμένων εἰς τὸν Ἄπιν, Αἰλ. π. Ζ. 11. 10, πρβλ. Πλίν. 8.71· τὸ ἐσώτατον τοῦ ἱεροῦ, τὸ ἄδυτον, ἐς μὲν οὖν τὸν μέγαν νηὸν πάντες εἰσέρχονται, ἐς δὲ τὸν θάλαμον οἱ ἱερεῖς μοῦνον Λουκ. Συρ. Θ. 31· ναός, Ἀνθ. Π. 1. 32· πρβλ. Λοβ.Ἀγλαοφ.1. σ. 26 κέξ.

θάλασσα [θᾰ], μεταγεν. Ἀττ. -ττα, ἡ, (ἴσως ἐκ √ΤΡΑΧ, **ταράσσω**, ἴδε Κουρτ. σ. 655): — ἡ θάλασσα, Ὅμ., κλπ.· ὁ Ὅμ. θάλασσαν ἰδίως ἐννοεῖ τὴν καλουμένην Μεσόγειον, διότι τὴν ἔξω θάλασσαν καλεῖ ὠκεανόν, ὃν καὶ ὑπολαμβάνει ὡς ποταμόν, οἷον ἐν Ὀδ. Μ.1· — ὁ Ἡρόδ. τὴν νῦν καλουμένην Μεσόγειον ὀνομάζει ἥδε ἡ θάλασσα (ὡς οἱ Λατῖνοι ἐκάλουν αὐτὴν nostrum mare), 1. 1, 185., 4. 39, κτλ.· οὕτω, ἡ παρ' ἡμῖν θάλ. Πλάτ.Φαίδωνι 113Α· ἡ καθ' ἡμᾶς θάλ. Πολύβ.1. 3, 9· ἡ ἔσω θάλ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 3, 8· ἐνῷ ὁ Ὠκεανὸς εἶνε ἡ ἔξω θάλ., ὁ αὐτ. Μετεωρ. 1. 13, 14, Κόσμ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἢ ἡ Ἀτλαντικὴ θ. αὐτόθι 3, 3, κτλ.· ἡ μεγάλη θ. Πλούτ. ἐν Ἀλεξ. 73· ὡσαύτως, ἁλμυρὰ λίμνη, Ἀριστ. Μετεωρ.1.13, 26· — ὡσαύτως εὑρίσκομεν, ἐς θάλασσαν τὴν τοῦ Εὐξείνου πόντου Ἡρόδ. 2. 23· πέλαγος θαλάσσης, ἴδε ἐν λ. πέλαγος· κατὰ θάλασσαν, διὰ θαλάσσης, ἀντίθ. τῷ πεζῇ, διὰ ξηρᾶς, Ἡρόδ.5.63· καὶ τῷ κατὰ γῆν Θουκ.7.28· κατά τε γῆν καὶ κατὰ θ. Πλάτ. ἐν Μενεξ.241Α· χέρσον καὶ θ. ἐκπερῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 240· τῆς θ. ἀνθεκτέα ἐστὶ Θουκ. 1. 93· οἱ περὶ τὴν θ. Ἀριστ. Ι. Ζ. 8. 13, 12· θ. καὶ πῦρ καὶ γυνή — τρίτον κακὸν Μένανδ. Μονοστ. 231, πρβλ. 264· — μεταφ., κακῶν θ., πέλαγος δυστυχιῶν, πλῆθος κακῶν, Αἰσχύλ. Θήβ.758· κοίλη θ., ἐπὶ θεάτρου, Κωμ. Ἀνών. 95α. **2**) θαλάσσιον ὕδωρ, θαλάττης πλήρης Μοσχίων παρ' Ἀθην. 208Α, Πολυδ.16. 5, 4· καθόλου, ἁλμυρὸν ὕδωρ, ὡς παρ' ἡμῖν, Δίφιλ. Σιφν. παρ' Ἀθην. 121D, πρβλ. Διοσκ. 2.105. **3**) φρέαρ θαλασσίου ὕδατος, ὅπερ ὁ Ποσειδῶν πλήξας τῇ τριαίνῃ κατὰ μέσην τὴν Ἀθήνησι ἀκρόπολιν ἀνέφηνεν, Ἡρόδ.8.55· ἡ θάλασσα αὕτη καλεῖται καὶ θ. Ἐρεχθηΐς, Ἀπολλόδ. 3.14. — Περὶ τοῦ Λακων. τύπου σάλασσα, ἴδε **σαλασσομέδων**.

θαλασσ-αίγλη, ἡ, ὄνομα φυτοῦ παρὰ Πλιν. 24.102.

θᾰλασσαῖος, α, ον. = **θαλάσσιος**, Σιμων. 6, Πίνδ. Π. 2, 92· — ὡσαύτως **θαλάσσειος**, Ὀρειβάσ. 351 Ματθ.· **θαλαττιαῖος**, Συλλ.Ἐπιγρ.1166. **2**) ἁλιπόρφυρος, Τρυφ. 345.

θαλασσερός, ὁ, εἶδος βαλσάμου, Ἀλέξ. Τραλλ.147.

θᾰλασσεύς, έως, ὁ, ἁλιεύς, Ἡσύχ.

θᾰλασσεύω, εἶμαι ἐν τῇ θαλάσσῃ, ταξειδεύω, νῆες τοσοῦτον χρόνον θαλασσεύουσαι Θουκ. 7. 12· πλέω διὰ θαλάσσης, Ἀπολλ. Ἐφύλ. 1. 62· τὰ θαλαττεύοντα τῆς νεὼς μέρη, τὰ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, Πλούτ. Λουκούλλ. 3.

θαλασσία, ἡ, φυτὸν καλούμενον καὶ **ἀνδρόσακες**, Διοσκ.3.140.

θαλασσί-γονος, ον, (γενέσθαι) ὁ ἐκ τῆς θαλάσσης γεννηθείς, **θαλασσογόνου** Παφίης Νόνν. Δ. 13. 458.

θαλασσίζω, μέλλ. **-ίσω**, **ἔχω γεῦσιν** θαλασσίου ὕδατος, **θαλασσίζοντα** ὄστρεα Ἀθήν. 92Δ. **II**. μεταδ., κάμνω νὰ ἔχῃ τι γεῦσιν θαλάσσης, τὴν γεῦσιν Ξενοκρ. σ. 112.

θᾰλάσσιος, μεταγεν. Ἀττ. -ττιος, α, ον, **ὡσαύτως ος, ον**, Εὐρ. Ι. Τ. 236 (θάλασσα): — ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἢ ἐκ τῆς θαλάσσης ἢ ἀνήκων εἰς τὴν θάλασσαν, Λατ. marinus, οὗ σφι θαλάσσια ἔργα μεμήλει, περὶ τῶν Ἀρκάδων, Ἰλ. Β. 614· κορῶναι εἰναλίαι, τῆσίν τε θαλ. ἔργα μέμηλεν Ὀδ. Ε. 67· θαλ. βίος Ἀρχίλ. 46· θ. ἀνέμων ῥιπαί, κλύδων Πίνδ. Ν. 3. 101, Εὐρ. Μηδ. 28· ὁ θαλ. Ποσειδῶν Ἀριστοφ. Πλ. 396· — ἐπὶ ζώων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ χερσαῖα, Ἡρόδ. 2. 123, πρβλ. Πλάτ. Εὐθυδ. 298D, Ἀριστ. Ι. Ζ.1.1,15· πεζοί τε καὶ θαλ., ἄνδρες τῆς ἠπείρου καὶ ναυτικοί, Αἰσχύλ. Πέρσ. 558· θαλ. ἐκρίπτω τινά, ῥίπτω τινὰ εἰς τὴν θάλασσαν, Σοφ. Ο. Τ.1411· θαλ. νεκρός, ἐπὶ πεπνιγμένου, Θέογν.1229. **2**) ἔμπειρος τῆς θαλάσσης, ναυτικός, Ἡρόδ. 7.144, Θουκ.1.142. **3**) ὅμοιος τῇ θαλάσσῃ κατὰ τὸ χρῶμα, τῇ χρόᾳ Ἰλούτ. 2. 395Β. **II**. **Θαλάσσιαι**, αἱ, ὄνομα ἱερειῶν τινων ἐν Κυζίκῳ, Συλλ.Ἐπιγρ. 3657. 4.

θᾰλάσσιτης οἶνος [ῑ], ὁ, οἶνος διατηρούμενος ἐντὸς θαλασσίου ὕδατος ἢ μεμιγμένος μετ' αὐτοῦ, Πλίν. Η. Ν. 14.10.

θαλασσοβάτης, ὁ διερχόμενος, ὁ διαβαίνων τὴν θάλασσαν, Ἀλφειὸς Κωνστ, Μανασσ. Ἐρ.1 61.

θᾰλασσο-βᾰφέω, βάπτω διὰ γνησίας πορφύρας, Φίλ. Βυζ. π. τῶν 7 Θαυμ. 2.

θαλασσοβαφής, ές, εἰς τὴν θάλασσαν ἐμβαπτισθείς, Σχολ.Ὀδ. 6, 53.

θαλασσόβιος, ον, **ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ζῶν**, Ἰχθύες Κωνστ. Μανασσ. Χρ. σ. 22.

θαλασσο-βίωτος, ον, ὁ ζῶν ἐκ τῆς θαλάσσης, χειρώνακτες θαλασσοβίωτοι Ἀππ. Καρχ. 89.

θαλασσοβραχής, ές, βεβρεγμένος θαλάσσῃ, Ὀρειβ. σ.123.

θαλασσο-γείτων, ον, γειτνιάζων τῇ θαλάσσῃ, **περίβολοι** Κωνστ. Μανασσ. Χρ. σ. 98.

θαλασσοδομέτρης, ὁ, ἡ ναυτικὴ πυξίς, ἥτις **τὰς θαλασσίας** ὁδοὺς μετρεῖ καὶ δεικνύει, Τζέτζ. Ἰφ.13, 977.

θᾰλασσο-γενής, ές, (γενέσθαι) ἐκ τῆς θαλάσσης **γεννηθείς**, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 92Ε.

θαλασσο-γράφος, ον, περιγράφων τὴν θάλασσαν, Τζέτζ. Ἰστ. 1. 843.

θᾰλασσο-ειδής, ές, ὅμοιος τῇ θαλάσσῃ, **ἔχων τὸ τῆς θαλάσσης** χρῶμα, Ἱμάτια Δημόκρ. Ἐφ. παρ' Ἀθην. 525D.

θαλασσό-κλυστος, ον, ὃν κατακλύζει ἡ **θάλασσα**, Σχολ. Βαρόκκ. Σοφ. Αἴ. 695.

θᾰλασσο-κοπέω, μεταγ. Ἀττ., θαλαττοκοπέω (κόπτω) κτυπῶ, πλήττω τὴν θάλασσαν, ποιῶ ἢ λέγω μάταια καὶ ἀνωφελῆ, τί θαλαττοκοπεῖς καὶ πλατυγίζεις; ματαιολογεῖς, Ἀριστοφ. Ἱππ. 830· πρβλ., πλατυγίζω τοιαῦτα ἅττα θαλαττοκοπεῖ καὶ φλυαρεῖ Λιβάν. 4,139.

θαλασσο-κράμβη, ἡ, κράμβη φυομένη **παρὰ τὴν θάλασσαν**, Γεωπ.12.1,1.

θᾰλασσο-κρᾰτέω, εἶμαι κύριος τῆς θαλάσσης, Ἡρόδ. 3.122, Θουκ. 7. 48. — Παθ., ἡττῶμαι κατὰ θάλασσαν, Δημήτρ. Κωμ. Σικ. 2.

θᾰλασσο-κρᾰτία, ἡ, ἡ κυριαρχία, **ἡγεμονία τῆς θαλάσσης**, Στράβων 48.

θᾰλασσο-κράτωρ, ορος, ὁ, ἡ, κύριος τῆς θαλάσσης, Ἡρόδ. 5. 83, Θουκ. 8. 63, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 2. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ.177.

θαλασσομαχέω, πολεμῶ πρὸς τὴν θάλασσαν, Ἐφραὶμ Σύρ. 387, 32.

θᾰλασσο-μέδων, οντος, ἄρχων, κύριος τῆς θαλάσσης, Ἐνοσίχθων Νόνν. Δ. 21. 95: — Λακων. ὑηλ., **σαλασσομέδοισα** Ἀλκμὰν 73.

θαλασσό-μελι, ιτος, τό, ποτὸν ἐκ θαλασσίου ὕδατος καὶ μέλιτος, Διοσκ. 5. 20.

θαλασσομῑγής, ές, μεμιγμένος μετὰ θαλασσίου ὕδατος, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἁλικίανες**.

θαλασσό μοθος, ον, μαχόμενος παλαίων πρὸς τὴν θάλασσαν, Νόνν. Δ. 39. 370.

θᾰλασσο-νόμος, ον, νεμόμενος, ζῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ, κόγχαι Ἐμπεδ. 300· ἵπποι, οἱ θαλάσσιοι ἵπποι, Νόνν. Δ. 37. 265.

θᾰλασσό-παις, παιδος, ὁ, ἡ, τέκνον τῆς θαλάσσης, **Τρίτων** Λυκόφρ. 892.

θᾰλασσό-πλαγκτος, ον, (πλάζω) φερόμενος **ἐπὶ τῆς θαλάσσης**, ἐπὶ πλοίων, ναυτίλων ὀχήματα Αἰσχύλ. Πρ. 467· **ἐπὶ πτώματος**, Εὐρ.Ἑκ.782.

θᾰλασσό-πληκτος, ον, (πλήσσω) **ὑπὸ τῆς θαλάσσης** πληττόμενος, νῆσος Αἰσχύλ. Πέρσ. 307. — **Θαλασσοπλήκτης**, ου, ὁ, Ξέρξης, ὡς μαστιγώσας τὴν θάλασσαν, Θ. Πρόδρ. Rev. arch. 1873, σ. 348.

θαλασσό-πλοος, ον, συνηρ. **-πλους**, ουν, διαπλέων τὴν **θάλασσαν**, ποντοπόρος, Βυζ.

θαλασσο-πόνος, ὁ, ἐν τῇ θαλάσσῃ κοπιάζων, ἐργαζόμενος, Θεόδ. Πρόδρ.'Επ. 82.

θαλασσοπορέω, διέρχομαι τὴν θάλασσαν, πλέω διὰ θαλάσσης, Καλλ.'Επιστ. 62.

θαλασσο-πόρος, ον, ὁ τὴν θάλασσαν διαπλέων, 'Ανθ. Π. 6. 27., 9. 376, Μουσαῖ. 2.

θαλασσο-πόρφῦρος, ον, = **ἁλιπόρφυρος,** Σουΐδ., Α. Β. 379.

θαλασσο-τείχιστος, ον, ἑρμην. τοῦ ἁλιερκής, Σχόλ. Πινδ. 'Ολ. 8, 34.

θαλασσό-τοκος, ον, ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἢ ἐκ τῆς θαλάσσης γεννηθείς, κολώνη Νόνν. Δ. 39. 341.

θαλασσουργέω, ἐργάζομαι ἐν τῇ θαλάσσῃ, Πολύϐ. 6. 52, 1.

θαλασσουργία, ἡ, ἐργασία ἐν τῇ θαλάσσῃ, ἁλιεία, κτλ., 'Ιππ. 366. 28, κ. ἀλλ.

θαλασσουργός, ὁ, (*ἔργω) ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἐργαζόμενος, ἁλιεύς, ναύτης, Χάρων.'Αποσπ. 10, Ξεν. Οἰκ. 16. 7, Πολύϐ. 10. 8, 5.

θαλασσοῦχος, ὁ, ἡ, ὁ κατέχων τὴν θάλασσαν, Φώτιος Βιϐλ. σ. 143, 41.

θαλασσοφυλακέω, φυλάττω τὴν θάλασσαν, τριήρεις θαλασσοφυλακοῦσαι Νικήτ. Χων. 'Ιστ. 64.

θαλασσό-χροος, ον, ἔχων τὸ τῆς θαλάσσης χρῶμα, ὑάκινθος Ψελλ. π. Λίθ. 20· ἀλλ. **-χρως.**

θαλασσόω, μεταϐάλλω εἰς θάλασσαν, ἠπείρους 'Αριστ. Κόσμ. 6, 32· Νεῖλος Θ. τὴν Αἴγυπτον 'Ηλιόδ. 2. 28. **II.** Παθ., ναῦς θαλαττοῦται, «κάμνει νερά», Πολύϐ. 16. 15, 2. **2)** πλύνομαι διὰ θαλασσίου ὕδατος, 'Ησύχ.·— ἀλλὰ οἶνος τεθαλασσωμένος, μεμιγμένος μετὰ θαλασσίου ὕδατος, Θεόφρ. Αἰτ. Φ. 6. 7, 6.'Αθήν. 32D, πρϐλ. 'Ορ. 2 Σατ. 8. 15, Πλίν. 14. 10. **III.** Μέσ., εἶμαι θαλασσοπόρος, ταξειδεύω διὰ θαλάσσης, Λουκ. Νέρ. 1.

θαλασσώδης, ες, = **θαλασσοειδής,** Ἄννων Περίπλ. σ. 30, Τζέτζ.

θαλάσσωσις, εως, ἡ, πλήμμυρα θαλάσσης, κατακλυσμός, καταϐύθισις, Φίλων 2. 174.

θάλαττα, -ττεύω, -ττιος, κτλ, 'Αττ. ἀντὶ **θάλασσα,** κτλ.

θαλαττοϐαδίζω, ϐαδίζω ἐπὶ θαλάσσης, Θ. Στουδ. σ. 801, ἔκδ. Μί.

θαλαττο-μοχθέω = **θαλασσουργέω,** Μ.'Ακομ. τ. Β', σ. 9, 4, ἔκδ. Λ.

θάλεα [ᾰ], τά, χαρά, εὐθυμία, εὐτυχεῖς στοχασμοί, ἐπὶ τοῦ κοιμωμένου 'Αστυάνακτος, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ 'Ιλ. Χ. 501· ἐν σάλεσσι (Λακων. ἀντὶ θάλεσι) πολλοῖς ἥμενος 'Αλκμὰν 70· θαλέεσσιν ἀνατρέφειν τινά Ἄδηλ. παρὰ Σουΐδ.— Κατὰ τύπον (ἂν καὶ οὐχὶ κατὰ τονισμὸν) οὐδ. πληθ. ὀνομαστικῆς ***θαλύς·** πρϐλ. **θάλεια.**

θᾰλέθω, ποιητ. ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **θάλλω** (πρϐλ. **θᾰλέω**), ἀνθῶ, ἀκμάζω, ἐν χρήσει παρ' 'Ομ. μόνον κατὰ μετοχ., θάμνος ἐλαίης .. θαλέθων 'Οδ. Ψ. 191, πρϐλ. 'Απολλ. Ρόδ. Β. 843·— ἐπὶ προσώπ., ἡϐηθεοι θαλέθοντες 'Οδ. Ζ. 63· οὕτω, θαλέθοντα τόκον Συλλ.'Επιγρ. 6203. 9· θαλέθεσκες ἐν εἴαρι 'Ανθ. Π. 11. 374· ἀεὶ θαλέθοντι βίῳ Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 116C·— ἐπὶ χοίρων, θαλέθοντες ἀλοιφῇ, ἀκμάζοντες, παχύτατοι,'Ιλ. Ι. 467. Ψ. 32· μεταϐ. μετ' αἰτ., **ποίην** λειμῶνες θαλέθουσιν Θεόκρ. 25. 16.

θάλεια, ἡ, θάλλουσα, ὡραία, ἄφθονος· παρ' 'Ομ. ἀείποτε ἐπὶ εὐωχίᾳ ἢ συμποσίων, θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ 'Οδ. Θ. 76,'Ησ. Ἔργ. κ.'Ημ. 740· θεοῦ ἐς δαῖτα θάλειαν 'Οδ. Γ. 420· [φορμιγξ] δαιτὶ συνήορος .. θαλείῃ Θ. 99· τίθεντο δὲ δαῖτα θάλ. 'Ιλ. Η. 475· πρϐλ. εἰλαπίνη τεθαλυῖα· οὕτω καὶ ϐραδύτερον, δαὶς θάλεια Σοφ.'Αποσπ. 539· ἐπὶ δαῖτα Θ. Φερεκρ. Χειρ. 2· πίνειν ἐν δαιτὶ Θ. Ἑρμιππ. Φορμ. 2. 11· θάλειαν ὀρτὴν ἀγάγωμεν 'Ανακρ. 54· μοῖραν θάλειαν, πλουσίαν μερίδα, Πίνδ. Ν. 10. 99.—'Εν ἅπασι τούτοις τοῖς χωρίοις ἡ λέξ. **θάλεια** εἶνε φανερῶς ἐπίθ.· ἀλλὰ καὶ ἡ ποσότης καὶ ὁ τονισμὸς δεικνύουσιν ὅτι δὲν δύναται νὰ εἶνε θηλ. τοῦ **θάλειος,** ὅπερ πρῶτον ἅπαντᾶ ἐν τῇ 'Ανθολ. καὶ ἀναμφιϐόλως ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ τύπου **θάλεια**). 'Ανήκει εἰς τὴν μικρὰν τάξιν τῶν ἀνεξαρτήτων θηλ. ἐπιθέτων, οἷον τὸ **πότνια** Τὸ ἄρσεν. ἔπρεπε νὰ ἦτο **θάλυς,** ὅπερ ἤδη παρίσταται διὰ τοῦ **θῆλυς** ἢ **θαλερός·** πρϐλ. **θάλεα, τά.** **II.** ὡς οὐσιαστ., ἴδε ἐν λ. **θαλία II.** **III.** ὡς κύρ. ὄνομα, **Θάλεια,** ἡ, μία τῶν Μουσῶν, κατ' ἀριϐολογίαν, ἡ θάλλουσα,'Ησ. Θ. 77· ϐραδύτερον, ἡ Μοῦσα τῆς Κωμῳδίας, Θαλίη (οὕτως ἀναγνωστ. ἀντὶ Θάλεια) ἐν 'Ανθ. Π. 9. 505, πρϐλ. Πλούτ. 2. 744F, 746C. **2)** μία τῶν Χαρίτων, προστάτις τῶν ἑορταστικῶν πανηγύρεων, Πλούτ. 2. 778D· **θαλίη** ἐν 'Ησ. Θ. 909.—Πρϐλ. **Εὐφροσύνη.**

θᾰλερ ὄμματος, ον, ἔχων ζωηρούς, ὡραίους ὀφθαλμούς,'Ορφ. Ὕμν. 79.

θᾰλερο-ποιός, όν, ποιῶν τινα θαλερόν, ζωηρόν, Σχόλ. εἰς 'Ησ. Θ. 138.

θᾰλερός, ά, όν, (θάλλω, θᾰλεῖν) ἀνθηρός, ἀκμαῖος, ζωηρός, κυρίως ἐπὶ φυτῶν, ἀλλ' ἐν χρήσει παρ' 'Ομήρῳ ἐπὶ προσώπων, θαλεροὶ αἰζηοί 'Ιλ. Γ. 26, Λ. 414· Θ. πόσις, παρακοίτης Θ. 190, Ζ. 430· θαλερὴ παράκοιτις Γ. 53· οὕτω, Θ. γόνος Ὕμν. 'Ομ. εἰς 'Αφρ. 104· τοκεῦς 'Ησ. Θ. 138· Θ. γάμος, ὁ γάμος νεαροῦ ζεύγους, 'Οδ. Ζ. 66, Υ. 74· θαλερὸς ἥβης χρόνος Εὐρ. 'Ηλ. 20· πρωθήβης ἔαρος θαλερώτερος 'Αλέξ. Αἰτωλ. παρὰ Παρθεν. 14. 7. **II.** ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος, τρυφερός, ἁκμαῖος, ζωηρός, «ἁβρᾶτος», μηρὼ 'Ιλ. Ο. 113· χαίτη, κόμη πυκνή, ἄφθονος, Σ. 439· Θ. ἀλοιφή, πλούσιον, ἄφθονον πάχος,'Οδ. Θ. 476·— ἀκολούθως ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσα, χύνουσα πολλά, ἄφθονα δάκρυα,'Ιλ. Ζ. 196, πρϐλ. Ω. 9, 794, κτλ.· Θ. δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ Β. 266· θαλερώτερα δάκρυα Μόσχ. 4. 56· (οὕτω, θαλερώτερον κλαίειν Θεόκρ. 14. 32)· Θ. γόος, θρῆνος· συχνός, πολύς, ϐαρύς,'Οδ. Κ. 457· θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή, ἡ πολλή, ἰσχυρὰ αὐτοῦ φωνὴ ἐσίγησε,'Ιλ. Ρ. 696, Ψ. 397, 'Οδ. Δ. 705· θαλερώτερον πνεῦμα, ἄνεμος ἠπιώτερος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τρικυμίαν (πρϐλ. **θελεμός**), Αἰσχύλ. Θήϐ. 707· ἐν Εὐρ. Βάκχ. 691 Θ. ὕπνος, εἶνε κατὰ τὸν Herm. ϐαθύς, κατὰ δὲ τὸν Elmsl. ἀναπαυτικός, ἀνακουφιστικός.

θᾰλερῶπις, ιδος, ἡ, (ὤψ) = **θαλερόμματος,** Ἡριγενείη 'Ανθ. Π. 7. 204.

θᾱλέω, Δωρ. ἀντὶ **θηλέω,** Πίνδ. Ν. 4. 38., 10. 42.

θᾰλέω = **θαλέθω,** Κόϊντ. Σμ. 11. 96, Νόνν. Δ. 16. 78· θαλέων 'Ιππ. 378. 36· θαλέεσκε, διάφ. γραφ. ἀντὶ **θαλέθεσκε** ἐν Μόσχ. 2. 67.

θᾰλῆς, ὁ, γεν. **θάλεω,** δοτ. **θαλῇ,** αἰτιατ. **θαλῆν·** προσέτι γεν. καὶ **θαλοῦ,** Στράϐων 7· καὶ παρὰ ποιηταῖς **θάλητος,** κτλ., Καλλ.'Αποσπ. 94, 96, 'Επιγράμμ. ἐν Διογ. Λ. 1. 34, 39·—Θαλῆς ὁ ἐκ Μιλήτου φιλόσοφος,'Ηρόδ. 1. 74, κτλ.

θᾰλία,'Ιων. **-ίη,** ἡ, (θάλλω) ἄφθονία, πλοῦτος, εὐτυχία, εὐθυμία, τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ 'Ιλ. Ι. 143, 285· ἐν τῷ πληθ., συμπόσια, εὐωχίαι, πανηγύρεις, μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃς 'Οδ. Α. 603, πρϐλ.'Ησ. Ἔργ. κ.'Ημ. 115,'Αρχίλ. 8, Πίνδ., Τραγ., κτλ.· ἐν θαλίῃσιν εἶναι 'Ηρόδ. 3. 27· ἐπὶ ἐπικηδείων ἀγώνων καὶ συμποσίων, ἀμφ' ὀσίῃ θαλίῃ .. ἄνακτος Χρησμ. ἐν Πλουτ. 'Αράτ. 53·— ἐν Πλάτ. Πολ. 573D χειρόγραφά τινα οὐχὶ ὀρθῶς ἔχουσι **θάλειαι** ἀντὶ **θαλίαι. II.** = **θάλλος,** Θεόφρ. Ι. Φ. 2. 2, 12, Αἰτ. Φ. 5. 1, 3·— ἐν Αἰτ. Φ. 1. 20, 3., 3. 5, 1, φέρεται **θάλεια·** καὶ **θαλλία** ἐν Διοσκ. 2. 75, 'Αθήν. 459 ἐν τέλει. **III.** ὡς κύριον ὄνομα, ἴδε ἐν λέξει **θάλεια III.**

θᾰλιάζω, τέρπομαι ἐν θαλίαις, εὐθυμῶ, συμποσιάζω, Πλούτ. 2. 746E, κτλ.· διάφ. γραφ. **θαλειάζω,** αὐτόθι 357E, 712F· ἑορτὴν θαλ. Πολύαιν. 4. 15.

θάλικτρον, τό, πιθανῶς **Thalictrum minus,** ϐοτάνη, Διοσκ. 4. 98· **θαλίκτρον,** ἐν Γαλην. **13.177D.**

θαλλία, ἡ, = **κάππαρις,** Διοσκ. 2. 204· ἀλλ' ἐν Εὐπορίστοις (1. 187) τοῦ αὐτοῦ = **θαλλίον.**

θαλλῖνος, η, ον, (θαλλὸς) **ἐκ θαλλῶν** ἢ **κλάδων,** ἀγγεῖα Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Ὄρν. 798.

θαλλίον, τό, **ὑποκορ. τοῦ θαλλός,** μικρὸς ϐλαστὸς ἐλαίας ἢ φοίνικος, 'Αποφθ. Πατέρ. 93C, 253C. **2)** = «ζεμπίλι», θαλλίν (ἀντὶ θαλλίον) σίτου 'Αποφθ. Πατέρ. 93B.

θαλλός, ὁ, (θάλλω) νέος τρυφερὸς κλάδος, ϐλαστός,'Οδ. Ρ. 224, Σοφ. 'Ηλ. 422, κτλ.·— **ἐπὶ** τοῦ κλάδου ἐλαίας, ὃν ἔφερον οἱ ἱκέται, ἐστεφανῶσθαι ἐλαίης θαλλῷ 'Ηρόδ. 7. 19· ἐλαίας Θ. Εὐρ. Ι. Τ. 1101· καὶ συχνάκις ἄνευ τοῦ ἐλαίας, Αἰσχύλ. Χο. 1035, Σοφ. Ο. Κ. 474, Εὐρ., κτλ.· ἱκτὴρ Θ. Εὐρ. Ἱκέτ. 10, πρϐλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 43· ὡσαύτως, θαλλοῦ στέφανος, ὁ ἐξ ἐλαίας στέφανος, ὃν ἔφερον κατὰ τὰς ἑορτάς, Αἰσχίν. 80. 37, πρϐλ. Πλάτ. Νόμ. 943C· στεφανοῦν τινα θαλλῷ αὐτόθι 946B· στεφανῶσαί τινα θαλλοῦ στεφάνῳ Συλλ. 'Επιγρ. 101. 8., 102. 18, 109 κ. ἀλλ.·— παροιμ., θαλλὸν προσείω τινί, προσελκύω τινά, ὅπως προσελκύει τις αἶγα ἢ ἄλλα θρέμματα προδεικνύων θαλλόν, Πλάτ. Φαίδρ. 230D· θαλλῷ προδειχθέντι ἀκολουθεῖν Λουκ.'Ερμοτ. 68. **II.** **θαλλοί,** οἱ, φύλλα φοίνικος, Γεωπ. 10. 6.

θαλλο-φᾰγέω, τρώγω νέους ϐλαστούς, **ἰδίως ἐλαίας,** ἐπὶ αἰγῶν, 'Αθήν. 587A.

θαλλοφορέω, φέρω, κρατῶ, θαλλὸν ἐλαίας, Κρατῖν. Δηλ. 2, Φερεκρ.'Επιλ. 6.

θαλλο-φόρος, ον, ὁ φέρων θαλλὸν ἐλαίας, ὡς οἱ γέροντες κατὰ τὰ Παναθήναια, θαλλοφόρους δὲ τῇ 'Αθηνᾷ τοὺς καλοὺς γέροντας ἐκλέγονται, ὡς συμπαροιαρτοῦντος πάσῃ ἡλικίᾳ τοῦ κάλλους Ξεν. Συμπ. 4, 17· οὐκέτι πρεσϐυτῶν ὄχλος χρήσιμος .. σκωπτόμενοι γάρ ἂν .. θαλλοφόροι καλούμεθα Ἀριστοφ. Σφῆξ. 544, Φώτιος· ὡς ὄνομα τοῦ Ἡρακλέους, Συλλ. 'Επιγρ. 5985.

θάλλω,'Ησ. Ἔργ. κ.'Ημ. 173, Ὕμν 'Ομ. εἰς Δήμ. 402,'Αττ.· ἀόρ. α' **ἔθηλα** (ἀν-) Αἰλ π. Ζ. 2. 25., 9. 21· ὁ ἀόρ. ϐ' **θάλε** ἐν Ὕμν. 'Ομ. 18. 33 κατὰ Λοβέκκ. (Παραλ. σ. 557) εἶναι ἡμαρτημένος· προτείνει δὲ διόρθωσιν τὸ **κέλε,** ἀλλ' οὐδεμία ἀνάγκη ὑπάρχει μεταϐολῆς, διότι ἡ λέξις ἔχει καλῶς· **ἀν-έθαλον** Ἑξάδ. (Ψαλμ. ΚΖ', 7), Ἐπιστ. π. Φιλιππησ. δ', 10· πρκμ. **τέθηλα,** οὗ

ὁ Ὅμηρος ἔχει μόνον τὴν μετοχ. μετὰ σημασίας ἐνεστ. **τεθηλώς**, Ἐπ. θηλ. **τεθᾱλυῖα**, καὶ γ' ἑνικ. ὑπερσυντ. **τεθήλει** (Ὀδ. Ε. 69)· ἀλλ' ὁ Ἡσίοδος ἔχει καὶ γ' ἑνικ. ὁριστ. **τέθηλε** Ἔργ. κ. Ἡμ. 225, πρβλ. Σοφ. Φ. 259· Δωρ. **τέθᾱλα** Πίνδ. Ἀποσπ. 95. 5, Συλλ. Ἐπιγρ. 512. 9· ὑποτακ. **τεθήλῃ** Ἐπιγρ. παρὰ Πλάτ. ἐν Φαίδρ, 264D· ἀπαρ. **τεθηλέναι** Πλάτ. Κρατ. 414Α· μετοχ. **τεθᾱλώς** Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 105 (κατὰ Bothe).—Παθ.: μέλλ. **θᾰλήσομαι** (**ἀνα-**) Ἀνθ. Π. 7. 281. ("Ισως συγγενὲς τῷ **θηλή**, **θηλέω**, ἴδε ἐν λ. ***θάω**). Θάλλω, ἀκμάζω. φυλοφορῶ, εἶμαι πλήρης φύλλων, ἀνθέων ἢ καρπῶν, κυρίως ἐπὶ ὀπωροφόρων δένδρων, ἐρινεός .. φύλλοισι τεθηλὼς Ὀδ. Μ. 103· τεθήλει δὲ σταφυλῇσι, ἐπὶ ἀμπέλου, Ε. 69· ἄνθεσι γαῖα θάλλει Ὕμν. Ὀμ. ἐπ' ἀνωτ.· χρυσέα κόμᾳ θάλλων Λοξίας Πίνδ. Ι. 7 (6). 69· ἀπολ., θάλλει κατ' ἦμαρ ἀεὶ νάρκισσος Σοφ. Ο. Κ. 681, πρβλ. 700, κτλ.· συχνάκις κατὰ μετοχ. πρκμ. ὡς ἐπίθ. συνώνυμον τῷ **θαλερός**, ἀνθηρός, ἄφθονος, σφριγῶν, τεθαλυῖά τ' ὀπώρη Ὀδ. Λ. 191· τεθαλυῖά τ' ἀλωή, ἐπὶ ἀμπελῶνος, Ζ. 293· οὕτω, καρπὸν τρὶς ἔτεος θάλλοντα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 171· ὡσαύτως μετὰ συστοίχου αἰτ., οὐ δένδρε' ἔθαλλεν χῶρος, ὁ τόπος δὲν ἔτρεφε δένδρα, Πίνδ. Ο. 3. 10, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 78· ἐν φύλλοισι θαλλούσης βίον ξανθῆς ἐλαίας (ἴσον ἀντὶ βίον Δινδ.), Αἰσχύλ. Πέρσ. 616·— πρβλ. **θαλέθω**. β) ἐπὶ ἄλλων φυσικῶν ἀντικειμένων, τεθαλυῖά τ' ἔέρση, ἄφθονος δρόσος, Ὀδ. Ν. 245· ἐπὶ παχέος ζώου, ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ, ἀφθόνως παχεῖαν, Ἰλ. Ι. 208, πρβλ. Ὀδ. Ν. 410· εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ, εἰς πλούσιον συμπόσιον, Λ. 414.

2) ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀκμάζω, θ. χρόα Ἀρχίλ. 91· ἀκμάζω, εὐτυχῶ, εἰρήνῃ τεθαλυῖα Ἡσ. Θ. 902· θάλλοισα εὐδαιμονία, ἀρετὰ Πίνδ. Π. 7. 21., Ι. 5 (4). 21· πατρὸς θάλλοντος Σοφ. Ἀντ. 703, πρβλ. Φ. 420, κτλ.· ζῶ καὶ θ.. ζῶ καὶ εὐδαιμονῶ, ὁ αὐτ. Τρ. 235, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 203Ε· θάλλει καὶ εὐδαιμονεῖ ὁ αὐτ. Νόμ. 945D·— μετὰ δοτ. τρόπου, θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 234· ἀγλαΐῃ ὁ αὐτ. Ἀσπ. Ἡρ. 276· τοῖσι (ἐνν. ἀνδράσι) τέθηλε πόλις ὁ αὐτ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 225· θ. ἀρεταῖς Πίνδ. Ο. 9. 26· εὐγενεῖ τέκνων σπορᾷ Σοφ. Ἀντ. 1164· παρρησίᾳ Εὐρ. Ἱππ. 422· θ. ἐπὶ γυμνάδος ἔργοις Συλλ. Ἐπιγρ. 2240. **3)** ἐπὶ νόσου καὶ τῶν τοιούτων, ἐπὶ κακῆς σημασίας, εἶμαι ἀκμαῖος, ὀξύς, νόσος ἀεὶ τέθηλε Σοφ. Φ. 259· πήματα .. ἀεὶ θάλλοντα ὁ αὐτ. Ἠλ. 260· ἔρις θάλλει Εὐρ. Φοιν. 813· πρβλ. **ἀνθέω**.

θᾰλος [ᾰ], **εος**, τό, ὡς τὸ **θαλλός**, ἀλλ' εὑρηται μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ., καὶ ἐν μεταφ. ἐννοίᾳ ἐπὶ νεαρῶν προσώπων, ὡς τὸ **ἔρνος** (δ ἴδε), φίλον θάλος, ἀγαπητόν μου τέκνον, Ἰλ. Χ. 87· λευσσόντων τοιόνδε θάλος, τοιοῦτον βλαστόν, «βλαστάρι», Ὀδ. Ζ. 157· οὕτω, νέον θ. Ὕμν. Ὀμ. εἰς Δήμ. 66, 187, πρβλ. Πίνδ. Ο. 2. 81., 6. 115, Εὐρ. Ἠλ. 15, κτλ.— Περὶ τοῦ **πληθ.** ἴδε **θάλεα**, τά.

Θαλπειενός, ή, όν, = **Θαλπνός**, Ε. Μ. 479. 22.

Θαλπείω, Ἐπ. ἀντὶ **θάλπω**, Ε. Μ. 620. 46.

θάλπημι, σπάν. ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ **θάλπω**, μόνον ἐν τῷ γ' ἐν. προσ. τῆς ὑποτακτ., γλυκεῖ' ἀνάγκα κυλίκων θάλπησι θυμὸν Βακχυλ. 27. 2.

Θαλπιάω, (θάλπω) εἶμαι ἢ γίνομαι θερμός, εὖ θαλπιόων, «καλῶς θαλπόμενος, θερμαινόμενος» (Σχόλ.), Ὀδ. Τ. 319, πρβλ. Ἄρατ. 1073.

Θαλπνός, ή, όν, θερμαίνων, θάλπων, Θαλπνότερον ἄστρον Πίνδ. Ο. 1. 8.

θάλπος, εος, τό, θερμότης, «ζέστη», ἰδίως θερινὴ θερμότης, ἀντίθ. χειμών, Αἰσχύλ. Ἀγ. 565, 969· ἐν μεσημβρίας θ. ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 747· θ. θεοῦ, ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου, Σοφ. Τρ. 145, κτλ.· μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν, μὲ τὸν καύσωνα τῆς μεσημβρίας (πρβλ. Λατ. soles), Αἰσχύλ. Θήβ. 431, 446· καὶ παρὰ πεζοῖς, θάλπος καὶ ψῦχος, ῥίγη καὶ θάλπη Ἱππ. Ἀφ. 1246, Ξεν. Οἰκ. 7. 23, Κύρ. 1. 2, 10. **2)** μεταφ., κέντρον, ἀλγηδών, τοξευμάτων Σοφ. Ἀντ. 1086· ἐπὶ ἔρωτος, μαλερὸν Ἀνθ. Π. 6. 207.

Θαλπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **θάλπω**, Ἀλέξ. Τράλλ. 1. σ. 28.

Θαλπτήριος, ον, θερμαίνων, σάνδαλα .. ποδῶν Θ. Ἀνθ. Π. 6. 206.

θάλπω: μέλλ. **-ψω**· ἡ ῥίζα ἀβέβαιος, πρβλ. (θέρω)·— θερμαίνω, μαλακύνω διὰ θερμότητος, Ὀδ. Φ. 179, 184. 246.—Παθ., ἐτήκετο, κασσίτερος ὡς .. θαλφθεὶς Ἡσ. Θ. 864, πρβλ. Σοφ. Τρ. 697· μεταφ., μαλακύνομαι, ἀπατῶμαι, αἴ κε μὴ θαλφθῇ λόγοις Ἀριστοφ. Ἱππ. 210. **II**. θερμαίνω, ζεσταίνω, ἄνευ τῆς ἐννοίας τοῦ μαλάσσειν, καὶ καῦμ' ἔθαλπε (ἐνν. ἡμᾶς) Σοφ. Ἀντ. 417· θερμὴ .. ἀκτὶς Θ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1092·—Παθ., θάλπεσθαι τοῦ θέρους, θερμαίνεσθαι, αἰσθάνεσθαι τὴν θερμότητα κατὰ τὸ θέρος, Ξεν. Κύρ. 5. 1, 11· τῷ πυρὶ θάλψομαι Ἀλκίφρ. 3. 42·—μεταφ., ἔτι ἁλίῳ θάλπομαι, ζῶ ἔτι, Πίνδ. Ν. 4. 22. **2)** θερμαίνω, εἰς τὸ πῦρ, στεγνώνω, ξηραίνω, θάλπεται ῥάκη Σοφ. Φ. 38, πρβλ. Ἀποσπ. 400, Εὐρ. Ἑλ. 183. **3)** Ἐν Ἀριστ. Προβλ. 4. 25· θάλπουσιν, φαίνεται ὅτι σημαίνει: εἶνε ζωηραί, ἀκμαῖαι, τρεῖς ποίας θάλψαι ὑπ' ἠελίῳ, βιῶναι τρεῖς πόας, δηλ. θέρη, Ἀνθ. Π. 7. 731. **III**. μεταφ., ἐπὶ πάθους, ἀνάπτω φλέγω, ἢ Διὸς θάλπει κέαρ ἔρωτι Αἰσχύλ. Ἱκ. 590, πρβλ. **ὑποθάλπω**· ἔθαλψεν ἅτης σπασμὸς Σοφ. Τρ. 1082· καὶ ἐν τῷ παθ., ἱμέρου βέλει τεθάλφθαι πρός τινος Αἰσχύλ. Ἱκ. 650· θάλπει δ' ἑνικ., ἀνηκέστῳ πυρὶ Σοφ. Ἴλ. 888. **2)** περιθάλπω, παρηγορῶ, περιποιοῦμαι, Θεόκρ. 14. 38, Ἀλκίφρ. 2. 4· τὴν πόλιν θ., περιποιοῦμαι μετὰ θερμότητος, μετὰ θερμῆς ἀγάπης καὶ φροντίδος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4717. 5. **3)** ἐνοχλῶ, ἀνιῶ, Λατ. uro, οὐδὲν θ. ἐμὲ ἡ δόξα Ἀλκίφρ. 2. 2· ἐμὲ οὐδὲν θ. κέρδος Ἀριστ. Ἀν. 1. 24.

Θαλπωρή, ἡ θερμότης· μεταφ., παρηγορία, ἐλπίς, πηγὴ ἐλπίδος, οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη θαλπωρὴ Ἰλ. Θ. 412, πρβλ. Κ. 223, Ὀδ. Α. 167· ἐν τῷ πληθ.. Τρυφ. 128, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 464.

Θαλπωρός, ά, όν, θερμὸς θερμαίνων, δήμνιον, μόνον ἐν **Νικήτ.** Χρον. 195Α.

Θᾰλῡκρός, ά, όν, θερμός, «καίων», διάπυρος, Θ. κέντρον ἐρωμανίης Ἀνθ. Π. 5. 220· θαλυκρόν· ἀναιδές, πανοῦργον, θερμόν, Ἡσύχ.· — ἀποθ., **Θαλυκρέομαι**, = **ψεύδομαι**, Ἡσύχ.

Θαλύνω, = θάλλειν ποιῶ, Ἡσύχ. (Κῶδ. θάλπειν).

Θαλύπτω, = **θάλπω**, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **θαλύψαι**· ἴδε **ἀκροθάλυπτος**.

Θᾰλύσια [ῡ], τά, (θάλος) αἱ ἀπαρχαὶ τοῦ θερισμοῦ, προσφορὰ τῶν ἀπαρχῶν γινομένη τῇ Ἀρτέμιδι, Ἰλ. Ι. 534· ἀλλὰ βραδύτερον, ὡς φαίνεται, μόνον τῇ Δήμητρι, Θεόκρ. 7. 3, πρβλ. Spanh. Καλλ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 20. 137. **2)** Θαλύσιος ἄρτος, ἄρτος γινόμενος ἐκ τῶν ἀπαρχῶν τῆς συγκομιδῆς, Ἀθήν. 114Δ.

Θᾰλῡσιάς, άδος, θηλ. ἐπίθ., κούρη Θ., ἱέρεια τῆς Δήμητρος (πρβλ. **Θαλύσια**), Νόνν. Δ 12. 103· Θ. ὁδός, πορεία εἰς τὰ Θαλύσια, Θεόκρ. 7. 31.

Θαλύσιος, ον = **Θάργηλος**, εἶδος ἄρτου, Ἀθήν. 114Δ.

Θαλύω, Θαλύσσω = **θάλπω**, Ἡσύχ.

Θάλψις, εως, ἡ, (θάλπω) θέρμανσις, Ἱππ. Ὀξ. 387·— ἀλλά, ἀντίθ. **ψῦξις**, ἐπὶ ὡρῶν τοῦ ἔτους, ὁ αὐτ. Ἀφ. 1246.

Θᾰμά, ἐπίρρ., συχνάκις, συχνά, πολλάκις, Ἰλ. Π. 207, καὶ Ὀδ.· οὕτω παρὰ Πινδ., Τραγ., Ἀριστοφ., καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ., οἷον Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 22, Πλάτ. Φαίδωνι 72Ε. (Περὶ τοῦ τύπου ἴδε **θαμάκις, θαμειός, θαμινός, θαμίζω**, κτλ.).

Θᾰμάκῐς [ᾰ], ἐπίρρ. = **θαμά** II, Πίνδ. Ι. 1. 37, Ν. 10. 71.

Θαμβαίνω = **θαμβέω**, θαυμάζω, ἐκθαμβοῦμαι πρός τι, Ὕμν. Ὀμ. εἰς Ἀφρ. 84, ἔν τινι χειρογρ. ἀντὶ **θαυμαίνω**· οὕτως ὁ Herm. ἐν Ὕμν. Ὀμ. εἰς Ἑρμ. 407 (δειμαίνω Baumeister).

Θαμβᾰλέος, α, ον, ἐκπεπληγμένος, ἔκπληκτος, Νόνν. Δ. 1. 126· ὁ Ἡσύχ. «θαυμαστός, φοβερός».

Θαμβέω, μέλλ. **-ήσω**, (θάμβος) εἶμαι ἐκπεπληγμένος, ἔκθαμβος, Λατ. obstupesco, οἱ δὲ ἰδόντες θάμβησαν Ἰλ. Θ. 77· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον Ὀδ. Δ. 638, κτλ.· οὕτω, καὐτὸς τεθάμβηκ' Σοφ. Ἀντ. 1246· ἐθάμβησε δὲ πᾶς .. ὅμιλος Εὐρ. Ἴωνι 1205.

2) μετ' αἰτ., θαυμάζω, εἶμαι ἐκπεπληγμένος διά τι, θάμβησαν δ' ὄρνιθας Ὀδ. Β. 155, πρβλ. Π. 178· τὸν ἐθάμβεεν Ἄρτεμις Πίνδ. Ν. 3. 86· τέρας δ' ἐθάμβουν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 570.

II. μεταγεν. ὡσαύτως, μεταβατ., ἐκπλήττω, κάμνω τινὰ νὰ μείνῃ ἔκθαμβος, Ἐβδ. (Β. Βασιλ. κϐ', 5).—Παθ., τεθαμβημένος, ἔκθαμβος, ἔκπληκτος, Πλούτ. Βρούτ. 20· διά τινος ὁ αὐτ. Καῖσ. 45.

Θάμβημα, τό, ἀντικείμενον θάμβους, τρόμου, φόβητρον, τρόμαγμα, Μανέθων 4. 559.

Θάμβησις, εως, ἡ, ἔκπληξις, Μανέθων 4. 365.

Θαμβήτειρα, ἡ, ἡ θάμβος ἐπιφέρουσα, φοβερά, Ἐρινύες δειναί, Θαμβήτειραι Ὀρφ. Ἀργ. 971.

Θαμβητός, ή, όν, προξενῶν θάμβος, ἐκπληκτικός, Λυκόφρ. 552.

Θάμβος, εος, τό, καὶ ὁ, Σιμων. 238· (√ΤΑΦ, τέθηπα)·— ἔκπληξις, ἰσχυρὸς θαυμασμός, Λατ. stupor, συνώνυμον τῷ Ἐπικ. **τάφος** (ὃ ἴδε), θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας Ἰλ. Δ. 79· θάμβος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας Ὀδ. Γ. 372, κτλ.· ὡσαύτως παρὰ Πινδ., Τραγ., Ἀριστοφ. Ὄρν. 781, καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ., Θουκ. 6. 31, Πλάτ. Φαίδρ. 254C. **2)** ἐπὶ ἀντικειμενικῆς σημασίας, πρᾶγμα θαυμάσιον, θαῦμα, ὁ γὰρ κολοσσὸς Θ. ἦν Συλλ. Ἐπιγρ. 8703, πρβλ. 8655.

Θαμβός, ὁ, ἐκπεπληγμένος, Εὐστάθ.

Θᾶμέες, οἱ, δοτ. **Θᾶμέσι**, Ἀττ. **Θᾶμέας** (ὡς εἰ ἐκ τοῦ **θαμύς**, Ἀπολλ. Δύσκ. ἐν Α. Β. 563)· θηλ. ὁνομ. καὶ αἰτ. **θαμειαί**, **-ἁς** (ὡς εἰ ἐκ τοῦ **θαμειός**)·— ποιητ. ἐπίθετον ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ πληθ., πυκνός, πεπυκνωμένος, Λατ. frequens, ὀδόντες .. ὑὸς θαμέες ἔχον Ἰλ. Κ. 264· ὀδόντ ες πυκνοὶ καὶ θ. Ὀδ. Μ. 92· θαμέες γὰρ ἄκοντες .. ἀΐσσουσι Ἰλ. Λ. 552, Ρ. 661· ἴκρια .. ἁραρῶν θαμέσι σταμίνεσσι Ὀδ. Ε. 252· πυραὶ .. καίοντο θαμειαὶ Ἰλ. Α. 52· λίθοι πωτῶντο θαμειαὶ Μ. 287, πρβλ. Ξ. 422, κτλ. — Συγκρ. **θαμύντερος** παρ' Ἡσυχ.· **θαμειότερος** Νίκ. Ἀλ. 594.—Ἐπίρρ. **θαμέως** = **θαμά**, Ἱππ. 262. 54, Μάξιμ. π. καταρχ. 600.

Θᾰμίζω, (θαμὰ) ἔρχομαι συχνάκις, συχνάζω, Λατ. frequentare, πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις Ἰλ. Σ. 386, 425, Ὀδ. Ε. 88, Θ. 161· μετὰ προθ., θ. εἰς τόπον Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 281Β·

ἐπί τινα Ξεν. Κύρ. 7. 3, 2· κεῖσε Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 451· ἐν δονάκεσσι Θ. Νίκ.Ἀλ. 591. **2)** συχνάκις ἢ συνεχῶς ἀσχολοῦμαι εἴς τι, ἅμα νηὶ πολυκλήιδι θαμίζων Ὀδ. Θ.161· σοφίας ἐπ' ἄκροισι θαμίζειν Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 93Β· μετὰ μετοχ., οὗτι κομιζόμενός γε θάμιζεν, δὲν ἀπέλαυε συχνῶν περιποιήσεων, Ὀδ. Θ. 451· οὐδὲ θαμίζεις ἡμῖν καταβαίνων, δὲν μᾶς ἔρχεσαι συχνὰ κάτω, Πλάτ. Πολ. 328C· τανάπαλιν, μινύρεται θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδών, θρηνεῖ συχνά, συνεχῶς, ὡς τὸ **θαμά**, Σοφ. Ο. Κ. 672· ἀπολ., διὰ τὸ θαμίζειν, διότι συχνὰ συμβαίνουσι, Πλάτ. Νόμοι 843Β. **II.** Μέσ., εἶμαι συνεχῶς μετά τινος ἢ πλησίον τινός, τινὶ Σοφ.Ἀποσπ. 446.

θᾰμῐνάκις [ᾰ], ἐπίρρ. = **θαμάκις, θαμά**, Ἱππ. 671.12.

θᾰμῐνός, ή, όν, = **θαμειός**, ἐν χρήσει μόνον κατ' οὐδ. πληθ. **θαμινά**, ὡς ἐπίρρ. = **θαμά**, Πίνδ. Ο. 1. 85, Ἀριστοφ. Ἱλ. 292, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 5·— συγκρ. **θαμινώτατος** Σουίδ.—Ἐπίρρ. **-νῶς** Ἡσύχ.

θάμιξ, ἁλώπηξ, Ἡσύχ.

θάμνα, ή, Λατ. lora, οἶνος δευτερίας, στεμφυλίτης, ἡ ἐκ τῶν στεμφύλων τρύξ, ἣν ἐπιχωρίως καλοῦσι θάμιναν, οὐκ ἀηδὲς πόμα τοῖς ἀγροίκοις γίνεται Γεωπ. 6.13.

θαμνάς, άδος, ή, (θάμνος) = ῥίζα, Ἐτυμ. Μ. 442. 23.

θαμνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θάμνος**, Διοσκ.·— καὶ **-ίσκος**, ὁ, Ὀρεισάδ. 167 Matth.·—**θαμνίσκιον**, τό, Διοσκ.

θαμνῖτις, ιδος, ή, ὅμοιος θάμνῳ, θαμνοειδής, ῥάμνος Νίκ. Θ. 883.

θαμνοειδής, ές, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν θάμνων, ὅμοιος θάμνῳ, Θεόφρ. Ι. Φ. 3.17, 3, Διοσκ. 3.130., 4.110.

θαμνο-μήκης, ὁ, ή, θαμν. ῥάβδος, ὁ, ῥάβδος ἰσομήκης πρὸς θάμνον, Ἰων. παρ' Ἀθην. 451D.

θάμνος, ὁ, καὶ ή, Διόδ. 2. 49· (θαμινός)·— φυτὸν μικρόν, «χαμόκλαδον», Λατ. arbustum (μεταξὺ δένδρου καὶ βοτάνης, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 4, 7)· καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ Ἱλ. Χ. 191· θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ Ρ. 677· θάμνοις ἐν πυκινοῖσι, ἐντὸς τῶν πυκνῶν θάμνων, Ὀδ. Ε. 471 (πρβλ. 476.), Ζ. 127· θ. ἐλαίης, κλάδος, βλάστημα, Ψ.190· καὶ Αἰσχύλ.Ἀγ.1316, Σοφ.Ἡλ. 55,Ἀριστοφ. Εἰρ.1298, Πλάτ., κτλ.

θαμνο-φάγος [ᾰ], **ον**, τρώγων θάμνους, ζῷα **Σέξτ. Ἐμπ.** Π. 1. 56.

θαμνώδης, ες, = **θαμνοειδής**, Θεόφρ. Ι. Φ. 3.12,1, Αἴτ. Φ. 5.12, 5.

θαμοτροχέω, «οὐχ ἡσυχάζω» Ἡσύχ.

θᾰμῠρίζω ζῷα, ἀθροίζω, συνάγω, καὶ **θάμῠρις**, ή, πανήγυρις, σύνοδος ἢ πυκνότης τινῶν, Ἡσύχ.

θᾰμῠρις [ᾰ], γεν. **ιδος** ἢ **ιος**, αἱτ. **θάμυριν** Ἱλ. Β. 595·— ἀοιδὸς Θρᾷξ,— καλούμενος **θαμύρας** ἐν Πλάτ. Πολ. 620Α, κτλ.

θαμύς, ἴδε **θαμέες**.

θᾰνάσῐμος [νᾰ], **ον**, (θανεῖν, θάνατος) θανατηφόρος, Ἱππ.Ἀφ. 1244, κτλ.· τύχαι Αἰσχύλ.Ἀγ. 1276· πέσημα Σοφ. Αἴ. 1033· χείρωμα ὁ αὐτ. Ο. Τ. 560· πέπλος ὁ αὐτ. Τρ. 758· φάρμακα Εὐρ.Ἴωνι 616, κτλ.· θηρία θ., ἐπὶ δηλητηριωδῶν ἑρπετῶν, Πολύδ.1. 56, 4·— ἐπίρρ., θανασίμως τύπτω, κτυπῶ θανατηφόρον κτύπημα,Ἀντιφῶν 127. 32. **2)** τοῦ θανάτου, ἀνήκων εἰς τὸν θάνατον, θαν. αἷμα, τὸ αἷμα τοῦ ἀποθνήσκοντος, Αἰσχύλ.Ἀγ.1019· μέλψασα θ. γόον, ἀφοῦ ἔψαλε τὸ θρηνῶδες ᾆσμα τοῦ θανάτου μου, αὐτόθι 1445. **II.** ἐπὶ προσώπων, ἐγγὺς τοῦ θανάτου, Σοφ. Φ. 819· θ. ἤδη ὄντα Πλάτ. Πολ. 408C· ὑποκείμενος εἰς θάνατον, αὐτόθι 610Ε. **2)** νεκρός, Σοφ. Αἴ. 517, Ο. Τ. 959.

θᾰνᾰτάω, ἐφετ. τοῦ **θανεῖν**, ἐπιθυμῶ νὰ ἀποθάνω, Πλάτ. Φαίδωνι 64Β, Ἀξ. 366C,Ἄλεξ. Συναπ. 3.

θᾰνᾰτ-ηγός, όν, φέρων θάνατον, ἀμφίβ.· ἴδε ἐν λ. **θάργηλος**.

θᾰνᾰτήσιος, ον, = **θανάσιμος**, ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τοῦ Πολυδ. Ε', 132, ἀλλ' εὑρισκόμενον παρ' Ἰουλίῳ Ἀφρικανῷ ἐν Κεστῷ κεφ. ιδ', 16, καὶ ἀναγινωσκόμενον ὑπὸ Δινδ. ἐν Α. Β. 14 (ἀντὶ **-τήριος**). Ἕτερος τύπος **θανατηρός**, ὡς τὸ **καματηρός**, ἐν Εὐστ.1336. 20.

θᾰνᾰτηφορία, ή, τὸ προξενεῖν θάνατον,Ἀνθ. Π. 5.114.

θᾰνᾰτη-φόρος, ον, φέρων θάνατον, θανάσιμος, αἶσα Αἰσχύλ. Χο 369· ἐπὶ κτυπημάτων ἢ δυστυχημάτων, Ἱππ.Ἀρθρ. 815· γένεθλα .. θανατηφόρα κεῖται, προξενοῦντα θάνατον διὰ μιάσματος, Σοφ. Ο. Τ. 181 (λυρ.)· πᾶσαι μεταβολαὶ πολιτειῶν θανατηφόροι Ξεν.Ἑλλ. 2. 3, 32· θανατηφόρον ᾄδω, ψάλλω ᾆσμα θανάτου, νυκτικόραξ ᾄδει θανατηφόρον Ἀνθ. Π.11.186. Πρβλ. **θανατοφόρος**.

θᾰνᾰτιάω, = **θανατάω** (ἴσως ἐσφ. γραφ.), Λουκ. Περεγρ. 32.

θᾰνᾰτικός, ή, όν, θανατηφόρος, θανάτου ἄξιος, θ. ἔγκλημα, «διὰ θάνατον», Διόδ.Ἐκλογ. 610. 39· δίκη, Λατ. capitalis,Πλούτ. Περικλ.10,Ἄλεξ. 42·— **θανατικόν**, τό, ἐπιδημικὴ ἀσθένεια, λοιμός, πανώλης, Βυζ.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. 321. 41.

θᾰνᾰτόεις, εσσα, εν, θανάσιμος, ἁμαρτήματα Σοφ. Ἀντ. 1262· μόρος Εὐρ. Ι. Α. 1289.

θᾰνᾰτό-πνοος, ον, πνέων πνοὴν θανάτου, ὦ φθόνε, δρακόντιον σπέρμα, θανατόπνοον ἄνθος,Ἐκκλ.

θᾰνᾰτο-ποιός, όν, προξενῶν θάνατον, Σχόλ. Σοφ. Τρ. 869.

θᾰνᾰτος, ὁ, (✓ΘΑΝ, **θνήσκω**) θάνατος εἴτε φυσικὸς εἴτε βίαιος,Ὅμ., κτλ.· θ. τινος, ὁ θάνατος ὃν τις ἀπειλεῖ, Ὀδ. Ο. 275· ὡς θάνον οἰκτίστῳ θανάτῳ Λ. 412· θανάτονδε, εἰς θάνατον, Ἱλ. Π. 693, Χ. 297· θανάτου τέλος Αἰσχύλ. Θήβ. 906· μοῖρα ὁ αὐτ. Πέρσ. 917, κτλ.· θανάτου πέρι καὶ ζωᾶς, «περὶ ζωῆς καὶ θανάτου», Πίνδ. Ν. 9. 68· θ. ἢ βίον φέρει Σοφ Αἴ. 802· θάνατος μὲν τάδ' ἀκούειν ὁ αὐτ. Ο. Κ. 529, πρβλ. Αἴ. 215· ἐν ἀγχόναις θάνατον λαβεῖν Εὐρ.Ἑλ.199· πέλεώς ἐστι θ., ἀνάστατον γενέσθαι Λυκοῦργ.155. 35· θάνατον θνήσκειν, ἀποθνήσκειν, ὄλλυσθαι, τελευτᾶν Λοβ. Αἴ.1008, Παραλ. 515.

2) παρ' Ἀττ. ὡσαύτως, θάνατος διὰ καταδίκης τοῦ νόμου, θάνατον καταγιγνώσκω τινός, καταδικάζω τινὰ εἰς θάνατον, Θουκ. 3. 81· θανάτου κρίνομαι, κρίνομαι, δικάζομαι διὰ θάνατον, ὁ αὐτ. 3. 57, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 14· ὡσαύτως, περὶ θανάτου διώκειν ὁ αὐτ. Ἑλλην. 7. 5. 6· πρὸς ἐχθροὺς .. ἀγωνίσασθαι περὶ θ. Δημ. 53. 27· θ. ἡ ζημία ἐπίκειται, ἡ ποινὴ εἶνε θάνατος, Ἰσοκρ. 169C·— παρ' Ἡροδ. ἐλλειπτ., τὴν ἐπὶ θανάτῳ κεκοσμημένος (ἐνν. στολήν) 1. 109· οὕτω, ὥῃσαί τινα τὴν ἐπὶ θανάτῳ (ἐνν. δέσιν) 3. 119· ἀλλά, τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἔξοδον ποιεῖσθαι 7. 223· καί, ἐπὶ θάνατον ἄγεσθαι 3.14· τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιτρέψαι περὶ σφῶν αὐτῶν πλὴν θανάτου, πᾶσαν τιμωρίαν πλὴν τοῦ θανάτου, Θουκ. 4. 54, πρβλ. **ὑπέγγυος**· εἰργόμενον θανάτου καὶ τοῦ ἀνάπηρον ποιῆσαι, πλὴν θανάτου καὶ ἀκρωτηριάσεως, Αἰσχίν. 26.16. **3)** πληθ. θάνατοι, εἴδη, τρόποι θανάτου,Ὀδ. Μ. 341· ἢ οἱ θάνατοι πολλῶν προσώπων, Αἰσχύλ. Χο. 53, Σοφ. Ο. Τ. 1200, Εὐρ.Ἡρακλ. 629· ἢ ἑνὸς προσώπου, Σοφ. Ο. Τ. 496,Ἡλ. 206· οὐχ ἑνὸς οὐδὲ δυοῖν ἄξια θανάτοιν Πλάτ. Νόμ. 908Ε· πολλῶν θανάτων ἄξιος καὶ οὐχ ἑνὸς Δημ. 521. 24, πρβλ. 345. 25,Ἀριστοφ. Πλούτ. 483·— καὶ ἐμφατικῶς ἐπὶ βιαίου θανάτου, Αἰσχύλ.Ἀγ.1572, Θήβ. 877, Πλάτ. Πολ. 399Α. **II.** ὡς κύριον ὄνομα, Θάνατος, ἀδελφὸς δίδυμος τοῦ Ὕπνου, Ἱλ. Ξ. 231, Π. 672· μόνος θεῶν γὰρ Θ. σὺ δῶρων ἐρᾷ Αἰσχύλ.Ἀποσπ. 156· ὃν [ἰὸν] τέκετο Θ. Σοφ. Ἀποσπ. 834· εἰσαγόμενος εἰς τὴν σκηνὴν ὑπὸ τοῦ Εὐρ. ἐν τῇ Ἀλκήστιδι. **III.** = **νεκρός**, πτῶμα, ἀτυμβεύτου θανάτοιο λείψανον Ἀνθ. Π. 9. 439, πρβλ. Burm. Propert. 2.13, 22, καὶ ἴδε ἐν λ. **φόνος**.

θᾰνᾰτούσια (ἐνν. ἱερά), τά, ἑορτὴ τῶν νεκρῶν, Λουκ.Ἀληθ. Ἱστ. 2. 22.

θᾰνᾰτο-φόρος, ον, = **θανατηφόρος**, πάθη Αἰσχύλ. Ἀγ. 1176.

θᾰνᾰτόω, μέλλ. **-ώσω**, κτλ.— Παθ., μέλλ. **-ωθήσομαι** Ἐβδ. Μέσ. μέλλ. ἐπὶ παθητ. σημασίας **θανατώσοιτο** Ξεν. Κύρ. 7. 5, 31· ἀόρ. **ἐθανατώθην** ὁ αὐτ.Ἀν. 2. 6, 4, Πλάτ.· πρκμ. **τεθανάτωμαι** Πολύβ. 24. 4,14. Θανατώνω, φονεύω, ἀποκτείνω, τινά Ἡρόδ.1.113· πάντως ἐμέ γ' οὐ θανατώσει Αἰσχύλ. Πρ.1053, Ἀντιφῶν 123. 40· ἰδίως ἐπὶ τοῦ δημίου, ὁ τῆς πόλεως κοινὸς δήμιος θανατωσάτω Πλάτ. Νόμ. 872C, κτλ. **2)** Παθ., ἐπὶ τῆς σαρκός, νεκροῦμαι, Ἱππ. π. Ἄγμ. 768· καὶ μεταφ. ἐν τῷ ἐνεργ., νεκρώνω,Ἐπιστ. π. Ρωμ. η', 13, πρβλ. ζ', 4. **II.** θανατώνω διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως, Πλάτ. Νόμ. 868C, 872C.— Παθ., αὐτόθι 865D· ἐθανατώθη ὑπὸ τῶν ἐν Σπάρτῃ τελῶν Ξεν.Ἀν. 2. 6, 4.

θᾰνᾰτῶδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος θανάτῳ, προμηνύων θάνατον, Ἱππ. Προγν. 37. **II.** θανάσιμος, θανατηφόρος, ἦρ ὁ αὐτ.Ἀφ. 1247· σπασμοὶ Αἰλ. π. Ζ.7. 5.

θᾰνάτωσις, εως, ή, θανάτωμα, φόνος, ἄνευ ἀνδραποδισμοῦ ἢ θανατώσεως Θουκ. 5. 9. **II.** καταδίκη εἰς θάνατον, ἐπιβολὴ θανατικῆς ποινῆς, ἐν καταδίκαις καὶ θανατώσεσι πολιτῶν Πλούτ. 2. 291C.

θᾶξαι· «μεθύσαι» Ἡσύχ.

θάομαι, ἀόρ. **ἐθησάμην**, ἀποθ. (Ἐκ ✓ΘΑF παράγονται ὡσαύτως Δωρ. **θᾶ-μαι, θα-έομαι** (Ἰων. **θη-έομαι**), **θε-άομαι** (ὃ ἴδε), **θ-έα, θέ-ατρον, θε-ωρός, θαῦ-μα**· πρβλ. Σλαυ. diva (θαυμάσια), Λιθ. dýv-as (θαῦμα), κτλ.) Θαυμάζω πρός τι, ἐκπλήττομαι, ἀμίβροτα δῶρα δίδου ἵνα μιν θησαίατ' Ἀχαιοί Ὀδ. Σ.191. **2)** βραδύτερον, βλέπω ἀτενῶς, θεῶμαι, συνήθ. τὸ πλεῖστον ἐν τῇ Δωρ. διαλ., α' πληθ. **θάμεθα** Σώφρων 42 Ahr.· 6' πληθ. **θᾶσθε** (Μεγαρ.) Ἀριστοφ. Ἀχ. 770· προστ. **θάεο** Ἀνθ. Ἰλιαν. 306· **θασεῖσθε** ἀναγινωσκόμ. ὑπὸ τοῦ Σχολ. ἐν Καλλ. εἰς Ἄρτ. 3· μετοχ. μέλλ. **θασόμενος** Θεόκρ.15. 23· ἀόρ. προστ. **θᾶσαι** Ἐπίχ.78 Ahr., Ἀριστοφ. Θεσμ. 280, Θεόκρ. 1. 149., 3.12· ἀπαρ. **θάσασθαι** Θεόκρ. 2. 72· μετοχ. **θασάμενος** Πίν.Ἡρακλ. ἐν τῇ Συλλ.Ἐπιγρ. 5774. 118. **II.** τὸ ἐνεργ. α' πληθ. τοῦ παρατ. **ἔσᾶμεν** (δηλ. **ἔθᾶμεν**) = **ἐθεωροῦμεν**, παρὰ τοῖς Λάκωσιν,Ἡσύχ.

θάοντα· «διδάσκοντα, θεωροῦντα» Ἡσύχ.

θάπος, κατὰ τὸν Εὐστ. 468, διαλεκτικὸς τύπος τοῦ **τάφος**,

θάμβος· πρβλ. Ἡσύχ., **θάπαν** (θάπον)· **φόβον** (**κατὰ** τὸν Hemsterh. δωρικ. ἀντὶ τοῦ **θήπη**).

θάπτα, «μυῖα. οἱ Κρῆτες» Ἡσύχ.

θαπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ ἑπομ., πρέπει τις **νὰ θάψῃ, τινά** Σοφ. Αἴ. 1119.

θάπτω (ἐκ τῆς √ΤΑΦ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ μέλλ. καὶ 6' παθ. ἀορ. ἐν τῇ λέξει **τάφος**, κτλ.), μέλλ. **θάψω**, ἀόρ. **ἔθαψα**.—Παθ., μέλλ. **τᾰφήσομαι** Εὐρ. Ἄλκ. 632, Λυσ. 134. 1· ὡσαύτως **τεθάψομαι** Σοφ. Αἴ. 577, 1141, Εὐρ.: ἀόρ. **ἐθάφθην** Σιμων. 170, Ἡρόδ. 2. 81.,7. 228· συχνότερον **ἐτάφην** [ᾰ] ὁ αὐτ. 3. 10, 55, καὶ ἀείποτε παρ' Ἀττ., μετοχ. **ἐν-θαφείς** Συλλ. Ἐπιγρ. 2839·— πρκμ. **τέθαμμαι**, Ἰων. γ' πληθ. **τεθάφαται** Ἡρόδ. 6.103· προστ. **τεθάφθω** Λουκ. Ἔναλ. Διαλ. 9.1· ἀπαρ. **τεθάφθαι** (οὗτως ὁ Ahr. ἀντὶ **τέθαψαι**) Αἰσχύλ. Χο. 366, Λυκοῦργ. 164. 7, **τετάφθαι** Πλούτ. 2. 265Α· ὑπερσ. παθ. **ἐτέθαπτο** Ὀδ. Λ. 52, Ἡρόδ. Τελῶ τὰ ὕστατα πρὸς τὸν νεκρὸν καθήκοντα, τιμῶ αὐτὸν μὲ ἐπικηδείους τελετάς, ἐνταφιάζω, ὅτε μιν θάπτουσιν Ἀχαιοὶ Ἰλ. Φ. 323, πρβλ. Ὀδ. Μ. 12, Ω. 417, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 472· τοῦ θάπτειν ἦσαν δύο τρόποι, τὸ κάειν (καίειν) καὶ τὸ κατορύττειν:—καὶ μὴ ὀρῶν μου τὸ σῶμα ἢ καόμενον ἢ κατορυττόμενον ἀγανακτῇ Πλάτ. Φαίδ. 1150, πρβλ. Ὀδ. Λ. 74 (με κακκῆαι σὺν τεύχεσι) πρὸς τὸν στίχ. 52 (οὐ γάρ πω ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονός)· θάπτειν .. γῆς φίλαις κατασκαφαῖς Αἰσχύλ. Θήβ. 1008, πρβλ. Εὐρ. Ἱκέτ. 543 κἑξ.· θ. ἐς τόπον Ἡρόδ. 2. 41, πρβλ. Θουκ. 8. 84· θ. ἐξ οἰκίας, ἐκφέρω ἐκ τῆς οἰκίας καὶ κηδεύω, Ἰσαῖ. 71. 13· καταλείψει μηδὲ ταφῆναι, μηδὲ τὰ ἔξοδα τῆς κηδείας, Ἀριστοφ. Πλ. 556· τῷ δ' εἶναι μηδὲ ταφῆναι ὁ αὐτ. Ἐκκλ. 591· πρβλ. **ἐντάφιος**· — πυρὶ θάπτειν = καίειν, Πλούτ. 2. 286Ε, πρβλ. Wessel. Διόδ. 1. σ. 223.

θαραπευτής, οῦ, = **θεραπευτής**, θεράπων, τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ Ἀσκληπιοῦ Ἐπιγρ. Αἴνου (τοῦ Β' μετὰ Χρ. αἰῶνος) Ann. etc. VII. σ. 95.

θαραπεύω, = **θεραπεύω**, τὸν οἶκον ἐθαράπευσε Ἐπιγρ. Πειραιῶς (τοῦ Α' μετὰ Χρ. αἰῶνος) CIA. III. 1296.

θαργήλια (ἱερά), **ων**, τά, ἑορτὴ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος ἀγομένη κατὰ τὸν μῆνα Θαργηλιῶνα, Ἱππῶν. 28, Ἀρχίλ. 102, Νόμ. παρὰ Δημ. 518.1, Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτεία σ. 81.11., 82. 8 κἑξ. (ἔκδ. Blass), Ἡσύχ.— **Θαργηλιών, ῶνος**, ὁ, ὁ ἑνδέκατος μὴν τοῦ Ἀττ. ἔτους, ἀπὸ τοῦ μέσου Μαΐου μέχρι τοῦ μέσου Ἰουνίου, Ἀντιφῶν 146. 17, κτλ., Ἀριστ. Ἀθηναίων Πολιτεία σ. 47.16 (ἔκδ. Blass).

θάργηλος ἄρτος, ὁ, = **θαλύσιος**, Ἀθήν. 114Α· θάργηλος χύτρα Τιμοκλ. Διον. 1, κατὰ Meineke ἀντὶ **θανατηγός**, Ἡσύχ.

θαρνεύει· «ὀχεύει. σπείρει. φυτεύει» Ἡσύχ.

θαρρᾰλέος, θαρρέω, θαρρητικός, θάρρος, θαρρύνω, Ἀττ. ἀντὶ **θαρσ-**.

θαρσᾰλέος, Ἰων. καὶ ἀρχ. Ἀττ., νεώτερ. Ἀττ. **θαρραλέος, α, ον**, (θάρσος)·— πλήρης θάρρους, εὐθαρσής, τολμηρός, ἄφοβος, πολεμιστὴς Ἰλ. Φ. 589, κτλ.· ἦτορ Τ. 169· φωνὴ Πίνδ. Ν. 9. 117· ἐλπίδες θ., τολμηραί, μεγάλαι, Αἰσχύλ. Πρ. 536· μετ' ἀπαρ., θαρρ. ἀπὸ τῶν ἵππων πολεμεῖν Πλάτ. Πρωτ. 350Α· θ. περί τι Ἀριστ. Ρητ. 2. 5, 16· συγκρ. **-ώτερος**, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 4, 27·— τὸ θαρσαλέον, πεποίθησις, θάρρος, ἐν τῷ θαρσαλέῳ εἶναι Θουκ. 2. 51, Λυσ. 164. 4·— οὕτως ἐν τῷ ἐπιρρ., θαρραλέως ἔχω, ἔχω θάρρος, εἶμαι πλήρης θάρρους, πρός τι Πλάτ. Ἀπολ. 34 Ε· πρός τινα Ξεν. Ἀν. 2. 6, 14. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὑπὲρ τὸ δέον θαρραλέος, παράτολμος, θρασύς, θαρσ. καὶ ἀναιδὴς Ὀδ. Ρ. 419· θαρσαλέη, κύον ἀδδεὲς Τ. 91·— ἐπιρρ., θαρραλέως λέγειν ψεύδη Ἡσαΐ. 49. 12. **II.** ὅ,τι δύναται νὰ τολμήσῃ τις μετὰ θάρρους, ἄνευ φόβου, τὰ θ., ἀντίθ. τὰ δεινά·— οἱ μὲν δειλοὶ ἐπὶ τὰ θαρραλέα ἔρχονται, οἱ δὲ ἀνδρεῖοι ἐπὶ τὰ δεινὰ Πλάτ. Πρωτ. 359C, Λάχ. 195Β, κ. ἀλλ.· τἀληθῆ .. λέγειν ἀσφαλὲς καὶ θαρρ. ὁ αὐτ. Πολ. 450Ε.

θαρσᾰλεότης, παρὰ νεωτέρ. Ἀττ. **θαρραλ-, ητος**, ἡ, θάρρος, τόλμη, πεποίθησις, Πλούτ. Αἰμιλ. 36., 2. 443D, κτλ.

θαρσέω, παρὰ νεωτ. Ἀττ. **θαρρέω**, μέλλ. **-ήσω** (θάρσος)· εἶμαι πλήρης θάρρους, λαμβάνω θάρρος, Ἰλ. Α. 92, κτλ.·— ἐπὶ κακῆς σημασίας (πρβλ. **θράσος**), εἶμαι ὑπὲρ τὸ δέον θαρραλέος, εἶμαι θρασύς. ὕβρει θ. Θουκ. 2. 65· ἄνευ νοῦ, μάτην θ. Πλάτ. Μένωνι 88Β, Θεαιτ. 189D.— Σύνταξ.: **1)** ἀπολ., συχνάκις παρ' Ὅμ. καὶ Ἀττ., θάρσει, ἔχε θάρρος, Ὅμ., Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 732, κτλ.· θαρσεῖτε αὐτόθι 792, πρβλ. **εὐθαρσέω**· θάρρει Ἀριστοφ. Πλ. 328, κ. ἀλλ.· συχνάκις κατὰ μετοχ. ἐπὶ ἐπιρρ. σημασίας, θαρσήσας μάλα εἶπε, μετὰ πολλοῦ θάρρους, Ἰλ. Α. 85, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 666· κόμπασον θαρσῶν ὁ αὐτ. Ἀγ. 1671, πρβλ. Ηρ. 916, Σοφ. Ο. Κ. 491· θαρσέοντες ἐρίζετε Ἡρόδ. 5. 49· πῖθι θαρσῶν Ἄλεξ. Τοξ. 3· λέγε τοίνυν θαρσῶν Πλάτ. Φαίδρ. 243Ε· θαρσῶν πλείονα ἔθυεν ἢ ὀκνῶν ἠύχετο Ξεν. Ἀγησ. 11, 2·— καὶ τὸ τεθαρρηκός, θάρρος, πεποίθησις, Πλούτ. Φαβ. 16· τὸ θαρροῦν τῆς ὄψεως ὁ αὐτ. Κάτ. Νεωτ. 44. **2)** μετ' αἰτ., θάρσει τόνδε γ' ἄεθλον, ἀνάλαβε μετὰ θάρρους, μὴ φοβοῦ τὸν ἀγῶνα τοῦτον, Ὀδ. Θ. 197· βραδύτερον, αἰσθάνομαι θάρρος ἀπέναντί τινος, **περι**φρονῶ, δὲν φοβοῦμαί τι, ἀντίθ. **δέδοικα**, πάντα Ἡρόδ. 7. 50· θ. γέροντος χεῖρα Εὐρ. Ἀνδρ. 993, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 649· θάνατον Πλάτ. Φαίδ. 88Β· τὸ τοιοῦτον σῶμα .. οἱ μὲν ἐχθροὶ θαρροῦσιν .. ὁ αὐτ. Φαίδρ. 239D· θ. τὸ ἀποκρίνεσθαι ὁ αὐτ. Εὐθυδ. 275C· οὔτε Φίλιππος ἐθάρρει τούτους οὔτε οὗτοι Φιλιππον Δημ. 30.16· θ. μάχην, ἀποτολμῶ νὰ ἔλθω εἰς μ., δὲν φοβοῦμαι τὴν μ., Ξεν. Ἀν. 3. 2, 20 (πρβλ. Ἑλλ. 2. 4, 9)·— μετὰ συστοίχ. αἰτ., θ. θάρρος Πλάτ. Φαίδ. 95C· αἰσχρὰ θάρρη θ. ὁ αὐτ. Πρωτ. 360Β·— ἐν ἐπιτυμβίοις ἐπιγραφ., θάρσει .., οὐδεὶς ἀθάνατος Συλλ. Ἐπιγρ. 4463, 5200b, κ. ἀλλ. **6)** μετ' αἰτ. προσ., ὡσαύτως, ἔχω πεποίθησιν ἢ ἐμπιστοσύνην εἴς τινα, τινα Ξεν. Κύρ. 5. 5, 42, Δημ. 30. 15, Δίων Κ. 51. 11.— Παθ., εἶμαι ἄξιος ἐμπιστοσύνης, Φιλόστρ. 788. **3)** θαρσεῖν τινι, ἔχω πεποίθησιν εἴς τινα ἢ εἴς τι, Ἡρόδ. 3. 76. **4)** μετὰ προθ., θ. περὶ ὑπὲρ τινος, ἔχω πεποίθησιν περί τινος, Σοφ. Αἴ. 793, Πλάτ. Πολ. 574Β, 566Β· διά τι Ἰσοκρ. 38C· ἐπί τινι αὐτόθι 128D· πρός τι Πλάτ. Πρωτ. 350Β, Πολ. 574Β· πρὸς ἑαυτόν, εἰς τὸν ἑαυτοῦ μου, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1060· οὕτως, ἐφ' ἑαυτῷ Πλούτ. 2. 69C. **5)** μετ' ἀπαρ., πιστεύω ἐν πεποιθήσει ὅτι .., Σοφ. Ἀντ. 668· καί, θ. ὅτι .., Θουκ. 1. 81, κτλ.· θ. τὸ ἐξελέγξειν Δημ. 342. 5· ἀλλ' ὡσαύτως, λαμβάνω θάρρος, τολμῶ νὰ πράξω τι, Ξεν. Κυρ. 8. 8, 6, Πλούτ. Περικλ. 22.

θαρσήεις, εσσα, εν, = **θαρσαλέος**, Νόνν. Δ. 13. 562.

θάρσησις, εως, ἡ, πεποίθησις ἔν τινι πράγματι, ταῖς **ναυσὶ** Θουκ. 7. 49.

θαρσητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἔχῃ θάρρος, πεποίθησιν, ἀρετῇ μὲν θαρσητέον ὡς σώφρονι γαμετῇ, τύχῃ δ' ὡς ἀστάτῳ πιστευτέον ἑταίρᾳ Ἰάμβλ. Προτρεπτ. σ. 9. 3.

θαρσητικός, Ἀττ. **θαρρ-**, ἡ, **όν**, πλήρης **θάρρους**, Ἀριστ. Προβλ. 27, 3, 2.

θαρσοποιέω, ποιῶ τινα θαρραλέον, θαρρύνω, Ἀθανάσ. 2. 452, καὶ Βυζ.

θαρσο-ποιός, όν, παρέχων, ἐμποιῶν θάρρος, Εὐστ. 1344. 12.

θάρσος, παρὰ νεωτέρ. Ἀττ. **θάρρος**, τό, (θρασὺς) θάρρος, τόλμη, Ὅμ. καὶ Ἀττ.· θ. τινός, θάρρος, τόλμη πρὸς πρᾶξίν τινα, Αἰσχύλ. Χο. 91, Σοφ. Ο. Κ. 48· ἀλλ' ὡσαύτως, θάρρος, τόλμη ἐναντίον τινὸς .., τῶν πολεμίων Πλάτ. Νόμ. 647Β· καί, πρὸς τοὺς πολεμίους Ξεν. Κύρ. 4. 2, 15· θ. ἴσχε, ἔχε θάρρος, Σοφ. Φ. 807· θ. ἔχειν περί τινος ὁ αὐτ. Ἠλ. 412· θ. ἀέξειν Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 96· αἴρειν Εὐρ. Ι. Α. 1598· λαμβάνειν Ηράξ. Ἀποστ. κη', 15· ἀλλά, θ. λαμβάνει τινά Θουκ. 2. 92·— ὡσαύτως, θ. διδόναι, ἐμπνέειν, ἐν κραδίῃ βάλλειν, ἐνὶ φρεσὶ θεῖναι, ἐνὶ στήθεσσιν ἐνιέναι Ὅμ.· παρέχειν, ἐμβάλλειν, ἐμποιεῖν τινι Θουκ. 6. 68, Ξεν., κτλ.· θ. ἐγγίγνεται, ἐμπίπτει τινὶ ὁ αὐτ.· — ἐλπίδος θάρσος [ἐστί μοι] ὡς .. Εὐρ. Ἐκ. 370·— πληθ., φόβοι καὶ θάρρη Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 7, 2, κ. ἀλλ. **2)** τὸ παρέχον θάρρος, ὁλολυγμόν .. θάρσος φίλοις Αἰσχύλ. Θήβ. 270, πρβλ. 184·— οὕτως ἐν τῷ πληθ. θάρση, αἴτια θάρρους, πεποιθήσεως, Εὐρ. Ι. Τ. 1283, Πλάτ. Πρωτ. 360Β. **II.** σπανίως ἐπὶ κακῆς σημ. = **θράσος**, τόλμη, αὐθάδεια, θρασύτης, θάρσος ἄηττον ἔχουσα Ἰλ. Φ. 395· μυίης θάρσος, πρὸς παράστασιν τῆς ἀπερισκέπτου (καὶ ἐπιμόνου) τόλμης τοῦ Ἕκτορος, Ρ. 570.— Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ **θάρσος** καὶ **θράσος**, ἴδε ἐν λ. **θράσος**.

θαρσούντως, παρὰ νεωτ. Ἀττ. **θαρρ-**, ἐπίρρ. ἐκ τῆς γεν. πληθ. τῆς μετοχ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ **θαρσέω**, μετὰ θάρρους, Ξεν. Συμπ. 2, 11· θ. ἔχειν Δίων Κ. 53. 3.

θάρσῠνος, ον, = **θαρσαλέος**, Ἰλ. Π. 70· μετὰ δοτ., **ἔχων** πεποίθησιν εἴς τι, πεποιθώς, οἰνῳ̃ Ν. 823.

θαρσύνω [ῡ], παρὰ νεωτ. Ἀττ. **θαρρύνω**, μεταβατ. τοῦ **θαρσέω**, ποιῶ τινα θαρρεῖν, ἐμποιῶ θάρρος, θάρσυνον (προστ. ἀορ.) δέ οἱ ἦτορ Ἰλ. Π. 242· **θαρσύνεσκε** (Ἰων. παρατ.) παριστάμενος ἐπέεσσιν Δ. 233· θάρσυνέ τε μύθῳ Κ. 190· **θαρσύνας** ἐπέεσσι Ὀδ. Ν. 323· θαρσ. λόγοις, ἐναντίον τοῦ **φοβεῖν**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 215· ἔργῳ καὶ λόγῳ Ξεν. Κύρ. 6. 3, 27· ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 2. 141, Θουκ. 2. 59, κτλ. **II.** ἀμετάβ. ὡς τὸ βραδύνειν καὶ ταχύνειν = **θαρσέω, ἀλλ', ὦ φίλη, θάρσυνε** Σοφ. Ἠλ. 916.— Περὶ τῆς διαφορᾶς μεταξὺ τοῦ **θαρσύνω** καὶ **θρασύνω** ἴδε ἐν λ. **θράσος**.

θαρσύς, εῖα, ύ, πλήρης θάρρους, Φίλων 2. 665, διάφ. γραφ. **ἐν** Θουκ. 7. 77· ἴδε **θράσος**.

Θαρσώ, οῦς, ἡ, ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς, Θαρσὼ παρά τισι τιμᾶται ἡ Ἀθηνᾶ Σχόλ. Ὅμ. Ἰλ. Ε. 2.

θᾶσαι, θᾶσθε, ἴδε ἐν λ. **θάομαι**.

Θάσιος, α, ον, ἐκ Θάσου, εἰς τὴν Θάσον ἀνήκων, **Θάσιος** (ἐνν. οἶνος) Ἑρμιππ. Φορμ. 2. 3, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 301, κτλ.· κατ' ἐναλλαγ., Θάσιον οἶνου σταμνίον Ἀριστοφ. Λυσ. 196, πρβλ. Ἐκκλ. 1160·— **Θάσια** (ἐνν. κάρυα), τά, ἀμύγδαλα, Πλούτ. 2. 1097D, πρβλ. Χρύσιππ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 647F· — ἡ Θασία ἅλμη, βάμμα, ἔμβαμμα, Κρατῖν. Ἀρχ. 3· καὶ **ἄνευ** τοῦ **ἅλμη**, ἀνακυκᾶν Θασίαν Ἀριστοφ. Ἀχ. 671.

θᾶσσε· «κάθισον (καθῆσο;)» Ἡσύχ.·— «θάσσω· παρακαθέζομαι» ὁ αὐτός.

θᾶσσον, Ἀττ. **θᾶττον**, ἴδε ἐν λ. **ταχύς**.

θάσσω, Ἀττ. **θαάσσω** (δ ἴδε), κάθημαι, **μένω** ἄπρακτος, ἀργός, στρατὸς δὲ θάσσει Εὐρ. Ἱκέτ. 391· ἥσυχος **θ.** ὁ αὐτ. Βάκχ. 622· ἀμφὶ βωμὸν ὁ αὐτ. Ῥήσ. 509· ἐπ' ἀκταῖς ὁ αὐτ. Ἑκ. 36, Ι. Τ. 1253· πρὸς βάθροις ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 715·— μετ' αἰτ., θάσσειν θρόνον Σοφ. Ο. Τ. 161· **θ.** τρίποδα Εὐρ. Ἴωνι 91· **θ.** ἑδάπεδον ὁ αὐτ. Ἀνδρ. 117·— **θ. δυστήνους** ἕδρας, κάθημαι ἐν σχήματι δυστυχοῦς, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1214, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 889· ἴδε **θοάζω** II, **θακέω**.

θάσσων, Ἀττ. **θάττων**, ἴδε ἐν λ. **ταχύς**.

θάτερον, ἴδε ἐν λ. **ἕτερος**.

θᾱτήρ, ῆρος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **θεατήρ**, = **θεατής**, Ἡσύχ., Βακχυλ. 9. 23 (ἐκδ. Blass).

θᾱτύς, ύος, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **θεατύς**, = **θεωρία**, Ἡσύχ.

θαύλια· «ἑορτὴ ἀχθεῖσα ὑπὸ Κεάτου· παρ' ὃ καὶ θαυλίζειν λέγειν τοὺς Δωριεῖς» Ἡσύχ.

θαυλωνίδαι· «γένος ἰθαγενῶν Ἀθηνησι» Ἡσύχ.

θαῦμα, τό, Ἰων. **θωῦμα** ἢ μᾶλλον **θῶμα**, ὡς **θωμάζω**, **θωμάσιος**, κτλ., Δινδ. Διαλ. Ἡροδ. σ. xxxvii (θάομαι). **I.** ὅ,τι βλέπει τις μετὰ θαυμασμοῦ, **θαυμάσιον** πρᾶγμα, παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ., ἀείποτε καθ' ἑνικ., ὡς Ἰλ. Ν. 99, κτλ.· θαῦμ' ἐτέτυκτο πελώριον, περὶ τοῦ Πολυφήμου, Ὀδ. Ι. 190· θαῦμα βροτοῖσι, ἐπὶ ὡραίας **γυναικός**, Α. 287· **ἄσπετόν** τι **θ.**, ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, Σοφ. Τρ. 961, **κτλ.**·— συχνάκις μετ' ἄπαρ., θαῦμα ἰδέσθαι, θαυμάσιον πρᾶγμα νὰ τὸ ἴδῃ τις, Ὀδ. Ι. 190, κτλ.· θαῦμα ἰδεῖν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 206, Ἡσ.· θαῦμ' ἰδεῖν εὐκοσμίας Εὐρ. Βάκχ. 693· θαῦμα ἀκοῦσαι Πίνδ. Π. 1. 50· **θ.** μαθεῖν Σοφ. Τρ. 673, κτλ.·— θαῦμ' ὅτι .., παράδοξον ὅτι .., Θεόκρ. 15. 2· οὐ θαῦμά [ἐστι], οὐ θαυμαστόν, Πίνδ. Ν. 10. 94· καὶ θαῦμά γ' οὐδέν, καὶ οὐδαμῶς εἶνε **θαυμαστόν**, παράδοξον, Ἀριστοφ. Ἱλ. 99· θαῦμα οὐδέν, μετ' ἄπαρ., Πλάτ. Πολ. 498D, κτλ.· τί τοῦτο **θ.**; Εὐρ. Ἱππ. 439· οὕτω παρ' Ὁμ., ἦ μάλα θαῦμα κύων δδε κεῖται Ὀδ. Ρ. 306· **θ.** σοφιστικῆς Πλάτ. Σοφ. 233Α·— θῶμα ποιεῖσθαί τι Ἡρόδ. 1. 68., 9. 58· ἦ, θῶμα ποιεῖσθαί τινος ὁ αὐτ. 3. 23., 7. 99·— μεθ' Ὅμ. καὶ κατὰ πληθ., θαύματ' ἐμοὶ κλύειν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1166· θαύματ' ἀνθρώποις ὁρᾶν Εὐρ. Ἴωνι 1142· θαυμάτων κρείσσονα ἢ πέρα, πράγματα ἀνώτερα θαυμάτων, ὁ αὐτ. Βάκχ. 667, Ἑκ. 714. **2)** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, τεχνάσματα θαυματοποιοῦ, Πλάτ. Πολ. 514Β, Νόμ. 658Β· θαυμάσια γυμναστικὰ παίγνια, Ξεν. Συμπ. 2, 1, πρβλ. 7, 2, Casaub. Θεοφρ. Χαρ. 6. 2, Ἀθήν. 22. **II.** θαυμασμός, ἔκπληξις, θαῦμά μ' ἔχει ὡς .. Ὀδ. Κ. 326, κτλ.· καί, ἔσχον θαῦμα Σοφ. Ἡλ. 897· **θ.** δ' ὅμμασιν πάρα Αἰσχύλ. Εὐμ. 407· **θ.** μ' ὑποδύεται Σοφ. Ἡλ. 928· **θ.** μ' ἐλάμβανεν Ἀριστοφ. Ὄρν. 511· θαύματος ἄξιος, ἄξιος θαυμασμοῦ, Εὐρ. Ἱππ. 906, κτλ.· ἐν θώματί εἰμι ἢ γίγνομαι, εἶμαι ἢ γίνομαι ἔκθαμβος, ἔκπληκτος, Ἡρόδ. 1. 68, κ. ἀλλ., Θουκ. 8. 14· ἐν θώματι ἔχεσθαι ἢ ἐνέχεσθαι Ἡρόδ. 8. 135., 7. 128· τινός, ἕν τινι πράγματι, ὁ αὐτ. 9. 37· **θ.** ποιεῖσθαι περί τινος ὁ αὐτ. 3. 23· ἐν θαύματι ποιεῖσθαι Πλούτ. Πομπ. 14· διὰ θαύματος ἔχειν Ἡρῳδιαν. 2. 2, 17·— πληθ., θαυμάτων ἐπάξια Εὐρ. Βάκχ. 716, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 967Α.

θαυμάζω, Ἰων. **θωυμ-** ἢ μᾶλλον **θωμ-** (ἴδε **θαῦμα**)· Ἀττ. μέλλ. **θαυμάσομαι** Αἰσχύλ. Πρ. 476, Εὐρ. Ἄλκ. 157, Πλάτ., **θαυμάσσομαι** Ἰλ. Ξ. 467· μέλλ. **θαυμάσω** Ἱππ. 246. 9, Πλούτ. καὶ παρὰ μεταγεν. πεζοῖς (ἐν Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 14, **θαυμάζουσι** ἐκ διορθώσεως ἀντὶ **-σουσι**, ἐν Κύρ. 5. 2, 12 **θαυμάσαιτε** ἀντὶ **-σετε**)· ἀόρ. **ἐθαύμασα** Ἀττ., Ἐπ. **θαύμασα** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 414· πρκμ. **τεθαύμακα** Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 2, κτλ.— Μέσ., Γαλην., Πρόκλ., κτλ.— Παθ., μέλλ. **-ασθήσομαι** Θουκ., κτλ.· ἀόρ. **ἐθαυμάσθην** ὁ αὐτ.· πρκμ. **τεθαύμασμαι** Πολύβ. 4. 82, 1. **I. ἀπολ., θαυμάζω, εἶμαι** ἔκθαμβος, Ἰλ. Ω. 394, κτλ.· πρβλ. **Θαύμας**. **2)** μετ' αἰτ., βλέπω τι μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως, ἐκπλήττομαι διά τι, Ἰλ. Ω. 631, Ὀδ. Α. 382· **θ.** πόλεμόν τε μάχην τε Ἰλ. Ν. 11· συχν. παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ.· τύχη **θαυμάσαι μὲν ἄξια Σοφ.** Ο. Τ. 777, πρβλ. Ο. Κ. 1152, Ἡλ. 393. **3)** θεωρῶ μετὰ θαυμασμοῦ καὶ σεβασμοῦ, τιμῶ, θαυμάζω, Λατ. admirari, observare, μόνον ἅπαξ παρ' Ὁμ. (ἀλλὰ πρβλ. **θαυμαίνω**), οὔτε τι θαυμάζειν .., οὔτ' ἀγάασθαι Ὀδ. Π. 203· ἀλλὰ συχν. παρὰ τοῖς μετέπειτα, οἷον Ἡροδ. 3. 80, Αἰσχύλ. Θήβ. 772, **Σοφ.** Αἴ. 1093, κτλ.· **θ.** τύμβον πατρὸς Εὐρ. Ἡλ. 519· **μηδὲ τὸν** πλοῦτον μηδὲ τὴν δόξαν τὴν τούτων θαυμάζητε, ἀλλ' ὑμᾶς αὐτοὺς Δημ. 582. 5· μηδὲν **θ.**, Λατ. nil admirare, Πλούτ. 2. 44Β· ὁ Ἀριστ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν πρὸς δήλωσιν θεραπείας μικρῶν πτηνῶν πρὸς τὴν γλαῦκα, Ι. Ζ. 9. 1, 15·— **θ.** τινά τινος, διά τι πρᾶγμα, Θουκ. 6. 36, Ἰσοκρ. 137D· **θ.** τινά ἐπὶ σοφίᾳ Πλάτ. Θεαιτ. 161C, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 2· διά τι Ἰσοκρ. 52D· ἀπό τινος Πλούτ. Ρωμ. 7. **γ)** λέγω μετὰ θαυμασμοῦ, μετ' ἐκπλήξεως, ἵνα μηδεὶς .. εἶτα τότ' οὐκ ἔλεγες ταῦτα .., **θαυμάζῃ** Δημ. 349. 3. **3)** μετὰ γεν., θαυμάζω, ἐκπλήττομαι ἐπί τινι, Θουκ. 3. 38, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 53, Ἰσοκρ. 27Β· μετὰ μετοχ., **θ.** σοῦ λέγοντος Πλάτ. Πρωτ. 329Β, πρβλ. Κρίτ. 50C· **θ.** τῶν προθέντων αὖθις λέγειν Θουκ. 3. 38· θαμ. τί τινος, θαυμάζω πρόσωπόν τι διά τι πρᾶγμα, Σοφ. Φ. 1362, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 1041· ὃ θαυμάζω τοῦ ἑταίρου Πλάτ. Θεαιτ. 161Β, πρβλ. Πολ. 376C· ὡσαύτως μετὰ διπλῆς γεν., **θ.** τούτου τῆς διανοίας Λυσ. 100. 16·— αἱ φράσεις αὐτοῦ εἶνε ἐν χρήσει παρ' Ἀττ. ὡς εὐγενὴς τρόπος πρὸς δήλωσιν διαφωνίας. **4)** σπανίως μετὰ δοτ. πράγμ., θαυμάζω διά τι, Θουκ. 4. 85., 7. 63. **5)** ἐπομένης προθέσ., περί τινος Πλάτ. Τίμ. 80C· **θ.** περί τινος τί τῇ τέχνῃ συμβάλλεται Σώσιπ. Καταψ. 1. 37. **6)** συχνάκις ἀκολουθεῖ ἐξηρτημένη πρότασις, θαυμάζομεν, οἷον ἐτύχθη Ἰλ. Β. 320· **θ.** ὅστις ἔσται ὁ ἀντερῶν Θουκ. 3. 38· θαυμάζοντες τί ἔσοιτο ἡ πολιτεία Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 17· **θ.** ὡς οὐ πω πάρεισι Θουκ. 1. 90, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 1. 4, 20, κτλ.·— παρ' Ἀττ., **θ.** ὅτι Πλάτ. Πολ. 489Α· ἀλλὰ τοῦτο συνηθέστερον ἐκφέρεται διὰ τοῦ ἐνδοιαστικοῦ τύπου θαυμάζω εἰ .., θαυμάζω ἐάν .., ὡς εὐγενέστερος τρόπος ἐκφράσεως ἀντὶ θαυμάζω ὅτι .., Ἡρόδ. 1. 155, Σοφ. Ο. Κ. 1140, Πλάτ. Φαίδωνι 97Α, Συμπ. 215Α· ὃ καὶ θαυμάζω, εἰ .., Δημ. 368. 12· **θ.** εἰ μή .., Λατ. mirum ni .., Ἀριστοφ. Εἰρ. 1292.— Ἡ σύνταξις αὕτη συχνάκις συνδυάζεται μετὰ μιᾶς ἢ δύο ἐκ τῶν προηγηθεισῶν. **6)** μετ' αἰτ., ἐπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, θαύμαζ' Ἀχιλῆα, ὅσσος ἦην οἷός τε Ἰλ. Ω. 629, πρβλ. 2. 392· Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευεν, ἐθαύμαζον τὸν Τηλέμαχον ὅτι μετὰ θάρρους ὡμίλει, Ὀδ. Α. 382, Σ. 411, Υ. 269· τὸ δὲ θαυμάζεσκον (Ἰων. παρατ.) ὡς .. Τ. 229· **θ.** σοῦ γλῶσσαν, ὡς θρασύστομος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1399, κτλ.· — ἐνίοτε καὶ παραλειπομένου τοῦ **ὡς**, ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον .., Ὀδ. Δ. 655· θαυμάσας ἔχω τόδε· χρῆν γάρ .., Σοφ. Φ. 1362· — ἐνίοτε μετ' ἄπαρ., θαυμάζομεν Ἕκτορα δῖον, αἰχμητὴν ἔμεναι (ἀντὶ οἷός ἐστιν) Ἰλ. Ε. 601. **γ)** μετὰ γεν. κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, θαυμ. τινός, ἤντινα γνώμην ἔχων κτλ., Ἀντιφῶν 112. 7· **θ.** τῶν .. ἐχόντων ὅπως οὐ λέγουσιν Ἰσοκρ. 27Β· θαυμ. αὐτοῦ τί τολμήσει λέγειν Δημ. 721. 27· θαυμάζω τινὸς ὅτι .., Ἰσοκρ. 41Α· θαυμ. τῶν δυναστευόντων εἰ ἡγοῦνται, θαυμάζω τοὺς ἐν δυναστείᾳ (ἀρχῇ) ὄντας ἐὰν νομίζωσιν, ὁ αὐτ. 76Β· ὑμῶν **θ.** εἰ μὴ βοηθήσετε Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 52·— ὡσαύτως, **θ.** αὐτοῦ .. τοῦτο, ὡς .., Πλάτ. Φαίδ. 89Α. **7)** μετ' αἰτ. καὶ ἄπαρ., **θ.** σε πενθεῖν Εὐρ. Μηδ. 268, πρβλ. Ἄλκ. 1130· ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. ἀντὶ αἰτ., θαυμάζω δέ σου .. κυρεῖν λέγουσαν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1199. **II.** Παθ., βλέπομαι μετὰ θαυμασμοῦ, Ἡρόδ. 4. 28· θαυμάζεται μὴ παρών, κινεῖ τὸν θαυμασμὸν εἰ (ὅτι) μὴ πάρεστι, Σοφ. Ο. Τ. 289. **2)** θαυμάζομαι, Ἡρόδ. 3. 82., 7. 204· χάρις δ' ἀφ' ἡμῶν ὁλοιένων θαυμάζεται Αἰσχύλ. Θήβ. 703· τὰ εἰκότα **θ.**, λαμβάνω τὰς προσηκούσας τιμάς, Θουκ. 1. 38.

θαυμαίνω, Ἐπικ. μέλλ. **θαυμανέω** = **θαυμάζω** 2; μετὰ θαυμασμοῦ **θιωρῶ**, ἀέθλια θαυμανέοντες Ὀδ. Θ. 108· δένδρεα θαύμαινε Πίνδ. Ο. 3. 57.— Παθ., θαυμαίνονται Καλλικρ. παρὰ Στοβ. 486. 42.—Πρβλ. **θαμβαίνω**.

θαύμακτρον, τό, τὸ ἀργύριον τὸ διδόμενον ὅπως ἴδῃ τις τέχνασμα θαυματοποιοῦ, Σώφρων ἐν τῷ Ἐτυμ. Μ. (πρβλ. **θαῦμα** I. 2).

θαυμᾰλέος, α, ον, θαυμαστός, φοβερός, Ἡσύχ.

θαυμας, αντος, ὁ, ὁ μυθικὸς **πατὴρ** τῆς Ἶριδος, Ἡσ. Θ. 265· ὃν ὁ Πλάτων ἀναφέρει **ὡς** παριστάνοντα τὴν φιλοσοφικὴν ἀρχήν, οὐκ ἄλλην ἀρχὴ φιλοσοφίας ἢ τὸ θαυμάζειν ἐν Θεαιτ. 155D, πρβλ. Ἀριστ. Μεταφ. 1. 2, 9, Ρητ. 1. 11, 21 κ. ἀλλ.

θαυμᾰσία, ἡ, **θαῦμα, θαυμασμός**, Γαλην. 12. 943·— ἀμφίβ., ἴδε Λοβ. Φρύν. 509.

θαυμάσιος, α, ον, Ἰων. **θωυμ-** ἢ μᾶλλον **θωμ-**· (ἴδε **θαῦμα**)· σπαν. **ος, ον**, Λουκ. Εἰκ. 19·— ἄξιος θαυμασμοῦ, θαυμαστός, ὅσα Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 443· χάρις Ἡσ. Θ. 584· θωυμασιωτέρη Ἡρόδ. 2. 21· **θωυμάσια, θαυμαστὰ πράγματα, θαύματα**, αὐτόθι 35, πρβλ. 6. 47· θαυμάσια ἐργάζεσθαι Πλάτ. Ἀπολ. 35Α· ἧττον θαυμαστά, καίπερ ὄντα θαυμάσια, ἧττον θαυμαζόμενα, ἂν καὶ εἶναι ἄξια θαυμασμοῦ, Πλούτ. 2. 974D·— μετ' ἄπαρ., τέρας **θ.** προσιδέσθαι Πίνδ. Π. 1. 49· οὐ θαυμάσιόν [ἐστι], μετ' ἄπαρ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 468· ἐστὶν δὲ .. τοῦτο .. θαυμάσιον, ὅπως .. ὁ αὐτ. Πλ. 340· **θαυμάσιος** τὸ κάλλος, ἄξιος θαυμασμοῦ ἐπὶ καλλονῇ, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 9· πρὸς τὴν τόλμαν θαυμασιώτατος Αἰσχίν. 75. 17·— συχνάκις προστιθεμένου ἀναφορικοῦ, θαυμάσιον ὅσον, **θαυμασίως** λίαν, mirum quantum, Πλάτ. Συμπ. 217Α· θαυμάσια ἡλίκα Δημ. 348. 28· πρβλ. **θαυμαστός**·— τὸ θαυμασιώτατον, τὸ ἄξιον μεγίστου θαυμασμοῦ, τὰ τὰ μάλιστα ἀξιοθαύμαστον, Διόδ. 1. 63. **2)** Ἐπίρρ. **-ίως**, θαυμαστῶς, δηλ. **σφόδρα**, καθ' ὑπερβολήν, Ἀριστοφ. Νεφ. 1240· συχνάκις προστιθεμένου τοῦ **ὡς**, **θ.** ὡς ἄθλιος, θαυμασίως ἄθλιος, Πλάτ. Γοργ. 471Β· **θ.** ἂν ὡς εὐλαβοίμην, θὰ ἤμην θαυμασίως προσεκτικός, Δημ. 844. 5. **II.** ἄξιος θαυμασμοῦ, ἔξοχος, μετ' ἐλαφρᾶς εἰρωνείας, Πλάτ. Φαίδρ. 242Α, Δημ. 375. 24· συχνὸν ἐν προσφωνήσεσιν, **ὦ θαυμάσιε, ὡς** τὸ **ὦ** μακάριε, Πλάτ. Πολ.

435C κ. ἀλλ.· ὦ θαυμασιώτατε ἄνθρωπε, σκωπτικῶς, Ξεν. Ἀν. 3.1, 27· θ. καὶ ἄλογον, παράδοξον καὶ παράλογον, Πλάτ. Γοργ. 496A.

θαυμᾰσιότης, ητος, ἡ, χαρακτήρ, ἰδιότης ἀξιοθαύμαστος, Ἱππ. 301.15, Ἀριστ. Τοπ. 4. 5, 12. **2)** κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Βυζ. αὐτοκρατόρων ἦτο τίτλος, ἡ σὴ θ., ἡ ἐξοχότης σας, Συλλ. Ἐπιγρ. 3467. 10.

θαυμᾰσιουργέω, = **θαυματουργέω**, ὡς ὁ Λ. Διηνδ. ἐκ τῶν ἀρίστων χειρογρ. ἀναγινώσκει ἐν Ξεν. Συμπ. 7, 2· **-ουργία**, ἡ, Φιλόστρ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 333. 33.

θαυμασμός, ὁ, τὸ θαυμάζειν, Δῖος παρὰ Στοβ. 408. 46, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9.17, Πλούτ. Αἰμιλ. 39, κτλ.

θαυμαστέος, α, ον, ρημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει νὰ θαυμάζῃ τις, Πλάτ. Πολιτ. 302A. **II.** οὐδ. **θαυμαστέον**, πρέπει τὶς νὰ θαυμάζῃ ἢ **-σῃ**, Εὐρ. Ἑλλ. 85, 499.

θαυμαστής, Ἰων. **θωμ-**, οῦ, ὁ, ὁ θαυμάζων τινά, Β. Ὁμ. 3, Ἀριστ. Ρητ. 2. 6, 24, κ. ἀλλ.

θαυμαστικός, ή, όν, ἔχων κλίσιν ἢ διάθεσιν πρὸς θαυμασμόν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 30, Πλούτ. 2. 41A.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σχόλ.

θαυμαστοθέατος, ον, θαυμαστὸς ἰδεῖν, θάλασσα Ἰω. Δαμασκην. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μέ. τ. 96, σ. 652.

θαυμαστός, Ἰων. **θωυμ-** ἢ μᾶλλον **θωμ-** (ἴδε **θαῦμα**), ή, όν· — θαυμάσιος, ἄξιος θαυμασμοῦ, ἔκτακτος, ἀσυνήθης, πρῶτον ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 10, Ἡρόδ., κτλ. (ἴδε **θαυμάσιος**)· ἔργα μεγάλα καὶ θωυμαστά Ἡρόδ. 1.1· θ. καρπὸς ὁ αὐτ. 9.122· θ. λόχος γυναικῶν, ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 46· οὐδὲν τούτων θαυμαστὸν ἐμοὶ Σοφ. Φ. 191, κτλ.· ὁ πάντων θαυμαστότατον ἀκοῦσαι Πλάτ. Συμπ. 220Δ· θαυμαστὰ δρᾶν αὐτόθι 151A· θαυμαστὸν ποιεῖς ὅτι.., Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 13· — μετ' αἰτ., θαυμαστὸς τὸ κάλλος Πλάτ. Φαίδ. 110C· πᾶσαν ἀρετὴν ὁ αὐτ. Νόμ. 945E· μετὰ γεν., τῆς εὐσταθείας Πλούτ. Ποπλ. 14· τῆς ἐπιεικείας ὁ αὐτ. Περικλ. 39· μετὰ δοτ., πλήθει ὁ αὐτ. Καίσ. 6· ὡσαύτως, πρός τι ὁ αὐτ. 2. 980D· — ἀκολουθούμενον ὑπὸ ἀναφορικοῦ, θαυμαστὸν ὅσον .., Λατ. mirum quantum, Πλάτ. Θεαιτ. 150D, κτλ.· θαυμαστὸν ἡλίκον Δημ. 738. 20· πρβλ. **θαυμάσιος**· — ἐπομένου **εἰ** .., Ξεν. Συμπ. 4, 3· οὐδὲν θ., εἰ .., Πλάτ.· πρβλ **θαυμάζω** I. 6. α.— Ἐπίρρ. **-τῶς**, Πλάτ. Νόμ. 633B· θαυμαστῶς ὡς σφόδρα ὁ αὐτ. Πολ. 331A· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., ὁ αὐτ. Συμπ. 192B, 220Δ· θαυμαστὰ ὡς Σοφ. Ἀποσπ. 963, Εὐρ. Ι. Α. 943. **II.** θαυμάσιος, ἔξοχος, πατήρ, υἱός, ὅλβος Πίνδ. Π. 3.126., 4. 429., Ν. 9.108· ἀνὴρ γὰρ οὐ στεναχτός .., ἀλλ' εἴ τις βροτῶν θ. Σοφ. Ο. Κ. 1664· — εἰρωνικῶς, ὡς τὸ **θαυμάσιος**, πράξας μὲν εὖ, θ. ἂν γένοιτ' ἀνήρ Αἰσχύλ. Πέρσ. 212· θ. καὶ γελοῖα Πλάτ. Θεαιτ. 145B· ὦ θαυμαστὲ ὁ αὐτ. Πολιτ. 265A· ὦ θαυμαστότατοι Ξεν. Ἀν. 7.7, 10.

θαυμαστόω, ποιῶ τι θαυμαστόν, μεγαλύνω, Εὐστ. Πονημ. 144. 75.— Παθ., θεωροῦμαι ὡς θαυμαστόν τι, ὡς θαῦμα, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 49 (B), 6, Πλούτ. Περικλ. 28.

θαυμάστωσις, εως, ἡ, θαυμαστότης, θαυμασιότης, Εὐστ. Πονημ. 47. 55.

θαυμᾰτίζομαι, ἀποθ., ἐκπλήττομαι, Ἡσύχ.

θαυμᾰτό-βρῦτος, ον, πλήρης θαυμάτων, Εὐστ. Πονημ. 172. 88· — **θαυματοβρύτης**, ὁ, Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 431.

θαυμᾰτόεις, εσσα, εν, = **θαυμαστός**, Μανέθων 6. 402.

θαυμᾰτο-λογία, ἡ, θαυμαστὸς λόγος, τερατολογία, Συνέσ. 44A.

θαυμᾰτοποιέω, ποιῶ θαύματα, ὡς θαυματοποιός, Λουκ. Περεγρ. 17. 21.

θαυμᾰτοποιία, ἡ, γοητεία, ἐκτέλεσις πλαστῶν θαυμάτων, Πλάτ. Πολ. 602D. **II.** ἐπὶ ῥητόρων, τάσις πρὸς τὸ θαυμάσιον, Ἰσοκρ. 209C· — ὡσαύτως, **-ποίησις**, εως, ἡ, Εὐστ. Πονημ. 167. 27.

θαυμᾰτοποιικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς θαυματοποιίαν ἢ γοητείαν· **ἡ θαυματοποιικὴ** (ἐνν. τέχνη), = τῷ προηγ., Πλάτ. Σοφ. 224A· οὕτω, τὸ θαυματοποιικὸν αὐτόθι 268D.

θαυμᾰτο-ποιός, όν, ποιῶν θαύματα, ὀνειροι Λουκ. Ἐνυπν. 14· ἐκτελῶν θαυμάσια ἔργα, κοῦραι Μάτρων παρ' Ἀθην. 137B· — ὡς οὐσιαστ., γόης, ἐκτελεστὴς πλαστῶν θαυμάτων, Πλάτ. Πολ. 514B, Σοφ. 235B, Δημ. 22.19.

θαυμᾰτός, ή, όν, ποιητ. ἀντὶ **θαυμαστός** (ὡς τὸ **ὀνοτός** ἀντὶ **ὀνοστός**), Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 80. 440, εἰς Διόνυσον 34, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 165, Πινδ. Ο. 1. 43, Π. 10. 49.

θαυμᾰτουργέω = **θαυματοποιέω**, ἴδε **θαυματοποιέω**· τὰ τεθαυματουργημένα, γοητεῖαι, τεχνάσματα θαυματοποιοῦ, Πλάτ. Τιμ. 80C.

θαυμᾰτούργημα, τό, ἔργον θαυμάσιον, θαῦμα, Ἡλιόδ. 10. 39.

θαυμᾰτουργία, ἡ, = **θαυματοποιΐα**, Πλάτ. Νόμ. 675A.

θαυμᾰτουργός, όν, (*ἔργω) = **θαυματοποιός**, Ἀθήν. 129D.

θαυματοφόρος (ὁ ὅσιος Ἀντώνιος), Κῶδιξ Παρ. 2286 fol. 3 r°.

Θαῦνον· «θηρίον» Ἡσύχ.

θαυσ-ἱκριον, τό, (θάομαι) παράπηγμα πρὸς θέαν, θεωρεῖον, Ἡσύχ.

θᾰφία, ἡ, = **θάφος**, Ἀριστ. Προβλ. 1. 41, 1, Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 9, 1, Διοσκ. 4. 157.

θᾰφῖνος, η, ον, κιτρίνου χρώματος, κίτρινος, ὠχρός, γυνὴ Ἀριστοφ. Σφ. 1413· χρῶμα Πλούτ. Φωκ. 28· χιτὼν Ἀθήν. 198F, Ἡσύχ.

θᾰφος, ἡ, καὶ **θαφία** (Διοσκ. 4. 158), φυτόν τι ἢ ξύλον χρήσιμον πρὸς παρασκευὴν κιτρίνης βαφῆς, ἐξαγόμενον ἐκ τῆς νήσου Θάφου, Θεόκρ. 2. 28, Νίκ. Ἀλ. 583· — θαψία βίζα Θεόφρ. Ἀποσπ. 170.

***θάω**, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ παρὰ πεζοῖς **θηλάζω**· — τοῦ ἐνεργ. εὑρίσκομεν μόνον ἀόρ. ἀ' ἀπαρ. **θῆσαι**, θηλάζω, βυζαίνω, παρ' Ἡσυχ.· ἀλλὰ τοῦ μέσ. ὁ Ὅμ. ἔχει ἀπαρ. ἐνεστ., ἀλλ' αἰεὶ **παρέχουσιν** ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι, παρέχουσι γάλα διὰ νὰ θηλάζῃ τις καθ' ὅλον τὸ ἔτος. Ὀδ. Δ. 89· ἀόρ. α', **θήσατο μαζόν**, ἐθήλασεν, Ἰλ. Ω. 58, πρβλ. Καλλ. εἰς Δία 48· μετοχ. **θησάμενος**, θηλάσας, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 236· — ἀλλά, **II.** ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 123, Ἀπόλλωνα **θήσατο** μήτηρ, ἐπὶ μεταβατ. σημασ., ἡ μήτηρ ἐθήλασε τὸν Ἀπόλλωνα. (Ἐκ τῆς √ΘΑ, ΘΗ. παράγονται καὶ **θηλή**, **θῆλυς**, **θηλέω** (ἴσως **θάλλω**), **τίτθη**, **τιθήνη**· πρβλ. Σανσκρ. dhâ, dhayâmi (bibo, lacteo), dhâtrî (nutrix), dhênus (vacca)· Λατ. fê-lare (θηλάζω), fi-lius (Ὁμβρ. fe-liu), καὶ ἴσως fe-mina· Γοτθ. daddjan (θηλάζειν)· Ἀρχ. Γερμ. tila (mamma)· ἴδε Κούρτ. ἀρ. 307).

***θάω**, Λακων. **σάω**, βλέπω, ἴδε ἐν λ. **θάομαι** II.

-θε, ἀχώριστο: προσχηματισμός, ἴδε **-θεν**.

θεά, ἡ, Λακων. **σιά**, Ἀριστοφ. Λυσ. 1263· — θηλ. τοῦ **θεός**, Ὅμ.· ἀντίθ. **γυνή**, Ἰλ. Ξ. 315· συχν. μετ' ἄλλου οὐσιαστικοῦ, θεὰ μήτηρ Α. 280· θεαὶ Νύμφαι Ω. 615· Μοῦσαι θεαί τ' ἀοιδοὶ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 695· θεοὶ θεαί τε ὁ αὐτ. Θήβ. 86· Παλλὰς θ. Σοφ. Ἀντ. 1184· — τὰ θεά, ἢ (παρ' Ἀττ.) τὼ θεώ, εἶναι ἀείποτε ἡ Δημήτηρ καὶ Περσεφόνη, καλούμεναι ὡσαύτως μεγάλα θεά, Σοφ. Ο. Κ. 683· αἱ σεμναὶ θεαί, αἱ Ἐρινύες, αὐτόθι 458, κτλ. (ἴδε **σεμνός**)· ὡσαύτως, δειναί, ἀνώνυμοι θ. Εὐρ. Ἱλ. 1270, Ι. Τ. 944.— Ὁ Ἀττ. τύπος **θεά**, **θεᾶς**, κτλ. εἶναι ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἐπικ. καὶ Ἴωσι, πλὴν ἔν τισι χωρίοις τῶν μεταγεν. Ἐπικῶν· Ἐπικ. δοτ. πληθ. **θεῇς** Ἰλ. Γ. 158, Θ. 305, Ὀδ. Ε. 119. Παρ' Ἡροδ. καὶ Ἀττ. πεζοῖς ἦτο ἐν χρήσει ἀντ' αὐτοῦ ὁ τύπος **θεός**· ἀλλ' ἐνίοτε ἀπαντᾷ παρὰ Κωμ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 23, Ἀντιφ. Δίδ. 3· ἰδίως ὁσάκις γίνεται ἀπομίμησις τραγικῶν φράσεων, ὡς Εὔβουλ. Μηδ. 1, Μένανδ. Θα. 1· ἢ ἐν ὡρισμέναις τυπικαῖς φράσεσιν, οἷον τοῖς θεοῖς καὶ ταῖς θεαῖς Ἀντιφ. Τιμ. 1, πρβλ. Ἀναξανδρ. Ἀγρ. 3· ἀλλ' ἀναφαίνεται ἐκ νέου παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, καὶ συχνάκις εἰσήχθη ὑπὸ ἀντιγραφέων εἰς δοκίμους συγγραφεῖς, ἴδε Ἑλμσλ. Ἀχ. 724, Cobet. N. LL. σ. 26 κέξ.— Ἐν Ἀττ. ἐπιγραφαῖς τοῦ δοκίμου Ἑλληνισμοῦ ἀείποτε ἡ θεὸς (ἡ Ἀθηνᾶ), τὼ θεώ (Δημήτηρ καὶ Κόρη), ἀλλ' ἐν ἀντιθέσεσιν, ὁ θεὸς καὶ ἡ θεά (ὁ Πλούτων καὶ ἡ Περσεφόνη)· τοῖς δώδεκα θεοῖς καὶ ταῖς σεμναῖς θεαῖς· ἴδε Meisterh. Gr. σ. 125. [υ–, ἀλλὰ παρ' Ἀττ. ἐνίοτε ὡς μονοσύλλ., Εὐρ. Ἀνδρ. 978· **οὐδέποτε οὕτω** παρ' Ὅμ., ἴδε ἐν λ. **πότνια**· πρβλ. **θεός**].

θεᾶ, Ἰων. **θέη**, ἡ, (ἴδε ἐν λ. **θάομαι**)· — θεωρία, ὄψις, κύτταγμα, θέης ἄξιος = ἀξιοθέητος, Ἡρόδ. 1. 25, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 34· θέαν λαμβάνω, λαμβάνω θέαν, θεῶμαι, βλέπω, Σοφ. Φ. 536, πρβλ. 656· εἰς θέαν τινὸς ἔρχεσθαι, ἐπὶ θέαν ἐλθεῖν Εὐρ. Ι. Α. 427, Πλάτ. Λάχ. 179E· ἐπὶ τῇ θέᾳ τινὸς Ξεν. Κύρ. 1. 4, 24· βαδίζειν ἐπὶ κωμῳδῶν θέαν ὁ αὐτ. Οἰκ. 3. 7· ἴδε ἐν λ. **διέξοδος**. **β)** ἐπὶ τοῦ πνεύματος, Ἀριστ. Φυσ. 4. 2, 8, κτλ. **2)** ὄψις, διαπρεπὴς τὴν θέαν (= ἰδεῖν) Εὐρ. Ι. Α. 1588· **αἰσχρὰν θέαν παρέχειν** Ξεν. Ἱππ. 7, 2· ἀπὸ τῆς θέας εἰκάζειν Λουκ. Ἀλ. Ἱστ. 1. 11. **II.** τὸ θεωρούμενον θέαμα, Ζηνὶ δυσκλεὴς θ. Αἰσχύλ. Πρ. 241· μάλ' ἄζηλος θ. Σοφ. Ἠλ. 1455· ὡς ἴδω πικρὰν θ. Εὐρ. Ἱππ. 809· ἀταρβὴς τῆς θέας, μὴ φοβούμενος τὸ θέαμα, Σοφ. Τρ. 23· πληθ., θέαι ἀμήχανοι τὸ κάλλος Πλάτ. Πολ. 615A. **2)** αὐτὸ τὸ θέαμα, Πλούτ. Καίσ. 55, Βρούτ. 21, κτλ. **III.** τὸ μέρος, ἐξ οὗ θεᾶταί τις, θέσις, ἑδώλιον ἐν τῷ θεάτρῳ, θέαν εἰς τὰ Διονύσια κατανεῖμαι τοῖς πρέσβεσι Αἰσχίν. 35. 11, πρβλ. Δημ. 234. 24· θέαν καταλαμβάνειν, καταλαμβάνω κάθισμα, ὁ αὐτ. 572. 12· θέα ἠδωλιασμένη Dittenb. SIG. 432, 2· προσκαταλαμβάνειν Λουκ. Ἑρμοτ. 39· ἔχειν ἐν τῷ θεάτρῳ Πλούτ. Φλαμ. 19, κτλ.

θε-αγγελεύς, έως, ὁ, ὁ προκηρύττων ἑορτὴν ἢ πανήγυριν, Ἡσύχ.· — θηλ., **θεαγγελίς**, ίδος, ὄνομα μεθυστικῆς τινος βοτάνης, Ἱππ. Ι. Φ. 24.102.

θεαγενής· «ὅσιος, εὐσεβής» Ἡσύχ.

θε-ᾰγωγία, ἡ, (ἄγω) ἐπίκλησις θεῶν, ἐξορκισμός, Ἐκκλ.· — **θεαγωγέω**, ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεούς, Ἰάμβλ. Μυστ. 112, 10.

θεάδελφος = **ἀδελφόθεος**, ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος, Θ. Στουδ. σ. 785, ἔκδ. Μί.

θεάζω, εἶμαι θεῖος, θείας φύσεως, Δημόκρ. παρὰ Διον. Β. Ὁμ.· — προφητεύω, Βυζ.

θεαιδέστατος, τύπος ὃν λέγεται ὅτι μετέχειρίσθη ὁ Ἀντιφῶν ἀντὶ **θεοειδέστατος**, Ε. Μ. 444.14, πρβλ. Δ. Β. 263, Σουΐδ.

θέαινᾰ, ἡ, Ἐπ. ἀντὶ **θεά** (πρβλ. **δέσποινα, λύκαινα**, κλ.), συνήθ. ἐν τῇ φράσει πάντες τε θεοί, πᾶσαί τε θέαιναι Ἰλ. Θ. 5, Ὀδ. Θ. 341, κ. ἀλλ., ὃ μιμεῖται ὁ Ἀντιφ. Διόδυμ. 3, θεῶν τε καὶ θεαινῶν.

θε-αίτητος, ον, ὃν ἐκ τοῦ θεοῦ λαμβάνει τις αἰτήσας, Ἰώσηπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5.10, 3, ὡς ἑρμηνεία τοῦ ὀνόματος Σαμουήλ· — ὡς κύρ. ὄνομα παρὰ Πλάτωνι κτλ.

θέᾱμα, Ἰων. **θέημα**, τό, (θεάομαι) ὅ,τι θεᾶταί τις, ἢ τὸ γινόμενον πρὸς θέαν, ἰδίως τὸ παρέχον τέρψιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς τὸ ἀκρόαμα εἰς τὰ ὦτα (Ξεν. Συμπ. 2, 2., 7, 5), Σιμων. Ἰαμβ. 6. 67, Αἰσχύλ. Πρ. 69, 304, Σοφ. Αἴ. 992, Εὐρ. Ἰκέτ.784, Θουκ. 2. 39, Πλάτ. κλπ.· εἴ τις ὀρχοῖτ' εὖ, θέαμ' ἦν Πλάτ. Κωμ. Σκευ.1· ἑπτὰ θ., τὰ ἑπτὰ θαύματα τοῦ κόσμου, Στράβ. 652.

θεαματίζομαι, ἀποθ., = **θεάομαι**, Ἰώσηπ. ἐν Walz Ρήτ. 3. 540· — **θεαματισμός, οῦ**, ὁ, Γερμ. Κων/πόλεως ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθα τ. Β', σ. 6.

θεάμων, Ἰων. **θεήμων**, ὁ, ἡ, θεατής, Ἀνθ. Πλαν. 365, Συνέσ. 128Β.

θεανδρείκελος, ον, εἰκὼν Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 519, ἔκδ. Β.

θέ-ανδρος, ὁ, (ἀνήρ) θεάνθρωπος, θεὸς ἅμα καὶ ἄνθρωπος ὤν· — **θεανδρία**, ἡ, ἡ φύσις τοῦ θεάνδρου· — καὶ **θεανδρικός, ή, όν**, ἁρμόζων ἢ ἀνήκων εἰς θέανδρον, Ἐκκλ.

θε-άνθρωπος, ὁ, **θεανθρωπία**, ἡ, = **θέανδρος, -δρία**, Ἐκκλ.

θεανῶσται· «οἱ ξυστῆρες ὑπὸ Θετταλῶν» Ἡσύχ.

θεάομαι, Ἐπ. καὶ Ἰων. **θηέομαι**· προστ. **θεῶ** Ἀριστοφ. Ἀχ. 262· εὐκτ. **θηοῖο** (ἀντὶ τοῦ Ἀττ. **θεῷο**) Ἰλ. Ω. 418· μετοχ. **θηεύμενος** Ἡρόδ. 7.146· Ἰων. παρατ. γ' ἐν. **ἐθηεῖτο** Ἡρόδ. 1. 10, κτλ., **ἐθηεῦντο**, ὁ αὐτ. 7. 56· Ἐπ. **θηεῖτο** Ὀδ. Ε.75, κλ., **θηεῦντο** Ὅμ., ἀλλὰ (μετ' αὐξήσ.) **ἐθηεύμεσθα** Ὀδ. Ι. 218· — μέλλ. **θεάσομαι** [ᾰ], Ἰων. **-ήσομαι**· ἀόρ. **ἐθεᾱσάμην**, Ἐπ., εὐκτ. **θηήσαιο, θηήσαιτο**, Ὀδ. Ρ. 315, Ε. 74.— Παρ' Ἡροδ. τὰ χειρόγρ. ἐνιαχοῦ ἔχουσι **θε-** ὡς πρώτην συλλαβήν, ἀλλαχοῦ δὲ **θη-**· εἶναι πιθανὸν ὅτι αὐτὸς εἶχεν ἁπανταχοῦ τὸν Ἐπ. τύπον, καὶ ὁ Διόδ. γράφει μέλλ. **θηήσεαι** ἐν 1. 8, ἀόρ. **ἐθηησάμην** ἐν 1. 59., 3.136, κτλ., ὡς καὶ ἐν 1.11, 30., 3. 23, 24., 4. 87 (ἔνθα τὰ χειρόγρ. ἔχουσι **θη-**)· πρκμ. **τεθεᾱμαι**· — περὶ τῶν Δωρ. τύπων ἴδε **θάομαι, θαέομαι**, ἀποθ. (θέα). Βλέπω μετὰ θαυμασμοῦ, παρατηρῶ, ἐξετάζω, συνήθ. μετὰ τῆς σημ. τοῦ **θαυμάζειν**, θηεῦντο μέγα ἔργον Ἰλ. Η. 444, πρβλ. Ὀδ. Β.13· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε θάμβησάν τε Ἰλ. Ψ. 728· οὕτω παρ' Ἡροδ. 1. 8, 11, καὶ Ἀττ.· Θ. ὄμμασι Εὐρ. Ἴωνι 232· ζήτει τὸ κακὸν τεθεᾶσθαι Ἀριστοφ. Θεσμ. 797· ἐθεᾶτο .. τὴν θέσιν τῆς πόλεως .. ὡς ἔχοι, ἐξήταζε, κατεσκόπευε, Θουκ. 5. 7· Θ. κύκλῳ τὴν πόλιν Ξεν. Κύρ. 4. 5,7· Θ. τινα τί ποιήσει Δημ., κλπ. **2)** βλέπω ὡς οἱ θεαταί, ἰδίως ἐπὶ τῆς σκηνῆς (πρβλ. **θέατρον**), Ἰσοκρ. 49C· οἱ θεώμενοι, οἱ θεαταὶ ἐν θεάτρῳ, Ἀριστοφ. Νεφ. 517, Βατρ. 2, κ. ἀλλ.· ἀλλὰ καὶ οἱ μάρτυρες, οἱ παριστάμενοι, Ἀντιφ. 123. 14 — μεταφ., Θ. τὸν πόλεμον, εἶμαι θεατὴς τοῦ πολέμου, Ἡρόδ. 8. 116. **3)** Θ. τὸ στράτευμα, ἐπιθεωρῶ, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 1. **4)** βλέπω, ἐξετάζω τι (διὰ τοῦ νοῦ), τὸ ἀληθὲς Πλάτ. Φαίδωνι 84Β, πρβλ. Πρωτ. 352Α. **II.** ὁ ἀόρ. **ἐθεάθην** εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. ἐννοίας παρὰ μεταγεν., Ψευδο-Καλλισθ. 2. 42., 3. 46, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ις', 11· ἀλλ' ἐν Θουκ. 3. 38 θεαθὲν εἶνε ἐσφ. γραφ. ἀντὶ ὁρασθέν.— Τοῦ ἐνεργ. τύπου **θεάω** ὑπάρχουσιν ὀλίγα παραδείγματα ἐν τῇ Λακων. διαλέκτῳ, Valck. Ἄδωνι σ. 279Β· καὶ πολλὰ παρὰ μεταγεν., ὡς Θεμιστ., Συνεσ., κτλ., Boiss. Φιλοστρ. 421.

θε-άρεστος, ον, ἀρέσκων τῷ θεῷ, Ἐκκλ.— Ἐπίρρ. **-τως**, Ἐκκλ.

θεᾶριον [ᾰ], τό, Δωρ. ἀντὶ **θεώριον** (ὅπερ ὅμως δὲν εὑρίσκεται), τὸ μέρος ἔνθα συνήρχοντο οἱ θεωροί, Πίνδ. Ν. 3.122. **II. θεάριος**, ὁ, Δωρ. ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς θεοῦ τῶν μαντείων, Παυσ. 2. 31, 6.

θεᾶρις, ίδος, θηλ. ἐπίθ.. ἀνήκουσα ἢ ἁρμόζουσα εἰς τοὺς θεωρούς, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 1035.13.

θεᾱροδόκος, -δοκία, Δωρ. ἀντὶ **θεωρ-**.

θεᾶρός, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **θεωρός**, Ἐπίχαρμ. 58 Ahr.

θε-αρχία, ἡ, (ἄρχω) ἡ ὑψίστη θεότης, Ἐκκλ.

θεαρχικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν θεαρχίαν, Ἐκκλ.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι.

θεαστικός, ή, όν, (θεάζω) θεόπνευστος, Ἐκκλ.

θεᾱτέος, α, ον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **θεάομαι**, ὃν πρέπει τις νὰ ἴδῃ, Πλάτ. Φαίδωνι 66D. **II. θεατέον**, πρέπει νὰ ἴδῃ τις, ὁ αὐτ. Πολ. 390D.

θεατήρια, τά, «ὕπαιθρα ἃ πρὸς μόνην καὶ ὑπαέριον ἀπόλαυσιν ἐπινενόηνται καὶ ἡλιακὰ προσαγορεύονται» Λέοντος Νεαρὰ ΡΙΓ'.

θεᾱτής, Ἰων. **θεητής**, ὁ, (θεάομαι) ὁ θεώμενος, Ἡρόδ. 3. 139, Εὐρ. Ἴωνι 301, Ἀριστοφ. Νεφ. 575, κ. ἀλλ.· Θ. σοφιστῶν Θουκ. 3. 38· Θ. τοῦ ἀληθοῦς Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1.7,19· — **θεατήρ**, Φώτ.

θεᾱτικός, ή, όν, ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὸ θεᾶσθαι, Θ. δύναμις, **ὄψις**, ὅρασις, δύναμις τοῦ ὁρᾶν, Ἀρρ. Ἐπικτ. 1. 6, 3.

θεᾱτός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ ἴδῃ, Σοφ. Αἴ. 914· τινι Πλάτ. Συμπ. 197D· τῷ νῷ ὁ αὐτ. Φαίδρ. 247C· πρβλ. **θητός, θαητός**.

θεᾱτρεῖον, τό, = **θέατρον**, Σουίδ.

θεάτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **θεατής**, Πολυδ. Β', 56· ἴδε **συνθεάτρια**.

θεᾱτρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θέατρον**, Varro R. R. 3. 5, 13, Nitzsch. 7, 5.

θεᾱτρίζω, (θέατρον) παριστάνω ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Σουίδ. **II.** μεταδ., φέρω ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐπιδεικνύω ἢ ἐκθέτω τινά, καθιστῶ τινα γελοῖον ἢ ἐπονείδιστον, καὶ νῦν θεατρίζω, «κάμνω θέατρον», τινά Γρηγ. Ναζ.— Μέσ., ὁ αὐτ.— Παθ., γίνομαι θέατρον εἴς τινα, ἐκτίθεμαι εἰς αἰσχύνην, Ἐπιστ. π. Ἑβρ. ι', 33· πρβλ. **θέατρον** 3.

θεᾱτρικός, Ἰων. **θεητρικός**, ή, όν, τοῦ θεάτρου, διὰ τὸ θέατρον, μουσικὴ Ἀριστ. Πολ. 8. 7, 6· ὄψις Πλούτ. Ἀλεξ. 19.— Ἐπίρρ., θεατρικῶς εἰπεῖν, ἐπιδεικτικῶς, Πλούτ. 2.1076C. **2)** πομπικός, ἐπιδεικτικός, Ἱππ. 20.12.

θεᾱτρισμός, οῦ, ὁ, θεατρικὴ ἔκθεσις, ἐπίδειξις, Θωμ. Μ. 730.

θεᾱτριστής, οῦ, ὁ, ἠθοποιός, ὑποκριτής, Ἡσύχ., Σουίδ.

θεατριστικός, ή, όν, ἐπιδεικτικός, «θεατριστικὸν καὶ οὐ πάνυ τι ἀφιλένδεικτον» Εὐστ. Θεσσαλ. Πονημάτ. σ. 191. 10, ἔκδ. Taf.

θεᾱτρο-βάμων [ᾰ], ὁ, ἡ, ὁ συχνάζων εἰς τὸ θέατρον, Νικήτ. Χρον. 187Β.

θεᾱτρο-ειδής, ές, ὅμοιος θεάτρῳ, πέτρα Στράβ. 179· θεατροειδοῦς οὔσης τῆς Ρόδου Διόδ. 19.45. Ἐπίρρ. **-δῶς**, Στράβ. 763.

θεᾱτρο-κόπος, ον, ἐπιδιώκων ἐπευφημίας καὶ χειροκροτήματα, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 231· πρβλ. **δημοκόπος**· — ἐντεῦθεν, **-κοπέω**, ἐπιδιώκω ἐπευφημίας διά τι πρᾶγμα, ὕμνους, ᾄδων ὕμνους, Χρησμ. Σιβ. 5. 141 (ἔνθα τὸ **θεα-** εἶνε μία συλλαβὴ κατὰ συνίζησιν)· καὶ **-κοπία**, ἡ, ἐπιδίωξις ἐπευφημίας, Ἀρτεμίδ. 2. 75· πρβλ. **θεατροσκοπία**.

θεᾱτρο-κρᾰτία, ἡ, κράτος τῶν θεατῶν, ἀπόλυτος ἐξουσία τῶν θεατῶν ἐν θεάτρῳ, Πλάτ. Νόμ. 701Α, σχηματισθὲν ὡς τὸ **ὀχλοκρατία**, πρβλ. Λοβ. Φρύν. 525.

θεᾱτρο-μᾰνέω, εἶμαι ἐμμαν�ὴς πρὸς θεάματα, ἐμμανῶς ἐπιθυμῶ θεατρικῶν παραστάσεων, Μανέθ. 4. 277, Φίλων (;).

θεᾱτρο-μᾰνής, ές, ὁ ἐμμανῶς ἀγαπῶν τὸ θέατρον, ὄχλος Ἀθανάσ.

θεατρομαχέω, μάχομαι ἐν θεάτρῳ, Θεόδ. Πρόδρ.

θεᾱτρό-μορφος, ον, = **θεατροειδής**, ἔχων σχῆμα θεάτρου, Λυκ. 600.

θέᾱτρον, Ἰων. **θέητρον**, τό, (θεάομαι) τόπος πρὸς θέαν, πρὸς ἀπόλαυσιν θεαμάτων, ἰδίως δραματικῶν παραστάσεων, θέατρον, Ἡρόδ. 6. 67, Θουκ. 8. 93, Ἐπιγραφ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 101, 102, 107, κτλ.· ὡσαύτως ὡς τόπος ἐν ᾧ ἐγίνετο ἡ ἐκκλησία, Λυσ. 132. 35, Ἀθήν. 213D, Κ. Δ.· ἴδε Schömann de Comit. σ. 56· — περὶ τοῦ σχήματος καὶ τῆς διατάξεως αὐτοῦ ἴδε Müller. Archäol. § 289 καὶ Dörpfeld-Reisch d. Griech. Theater. — περὶ τῆς ἔξεως τοῦ φοιτᾶν εἰς αὐτά, Becker Χαρικλ. 403 κέξ.· — εἰς τὸ Θ. εἰσφέρω, εἰσάγω, παρουσιάζω ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Ἰσοκρ. 258Α· τὸ καλὸν τοῦ Θ., καλὴ θέσις ἐν τῷ θεάτρῳ, Αἰλ. Π. Ἱστ. 2. 13, πρβλ. Ἀλκίφρ. 3. 20. **2)** περιληπτικῶς ἀντὶ τοῦ **οἱ θεαταί**, ἐς δάκρυα ἔπεσε τὸ θέατρον Ἡρόδ. 6. 21· τὸ γὰρ θέατρον σεσιὸν Ἀριστοφ. Ἱππ. 233 κ. ἀλλ.· βλέψαντος ἐναντία τοσούτῳ θεάτρῳ Πλάτ. Συμπ. 194Β. **3)** = **θέα, θέαμα**, θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις, πρβλ. **θεατρίζεσθαι**, Α' Ἐπις. πρὸς Κορινθ. δ', 9.— Πρβλ. **ἀμφιθέατρον**.

θεᾱτρο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν θέατρον, ἤτοι θέαμα, καινὸς θεατροποιὸς Ἀναξάνδρ. ἐν «Ὀδυσσεῖ» 2. 9.

θεᾱτρο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν θέσεις ἐν τῷ θεάτρῳ, ὁ θέαν ἀπομισθῶν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ 475, Πολυδ. Ζ', 199, πρβλ. **θεατρώνης**.

θεᾱτροσκοπία, ἡ, τὸ φοιτᾶν εἰς τὰ θέατρα, Συνέσ. 100Α, ἔνθα ἴδε **θεατροκοπίαις**.

θεᾱτρο-τορύνη [ῡ], ἡ, = τορύνη θεάτρου, χουλιάρα θεάτρου, ἐπίθετον τῆς ἑταίρας Μελίσσης, Ἀθήν. 157Α.

θεᾱτρ-ώνης, ου, ὁ, ὁ ἐνοικιαστὴς θεάτρου καὶ ἐπιμελητὴς αὐτοῦ ἐν Ἀθήναις, ὅστις ἐλάμβανεν ὡς δικαίωμα εἰσόδου τὸ θεωρικόν, ἀνθ' οὗ ἐπλήρωνεν ἐνοίκιον εἰς τὴν πολιτείαν καὶ διετήρει τὸ θέατρον ἐν καλῇ καταστάσει, Casaub. Θεοφρ. Χαρ. 11. 3, Böckh P. E. 1. 294· πρβλ. **ἀρχιτέκτων** ΙΙ.

θε-αυγής, ές, λάμπων θείῳ φωτί, θεία λάμψει, Συλλ. Ἐπιγρ. 9421, μεταγεν.· — **θεαύγεια**, ἡ, θεία λάμψις.

Θεάφιον, τό, = **Θεῖον**, «θειάφι», Ἡσύχ.· **Θειάφιον** Τζέτζ.· **Θέαφος**, ὁ, Εὐστ. 1935. 22.

θεαφ-ώδης, ες, θειώδης, Ἀριστ. Φυτ. 2. 4, 10.

Θεειδής, ές, (Θεὸς) = **θεοειδής**, Σουίδ. (ἐξ εἰκασίας Βουττμ.)

Θέειον, Θεειόω, Ἐπ. ἀντὶ **Θεῖον** (θειάφι), **Θειόω**· — ὡσαύτως **Θέειος** ἀντὶ **Θεῖος**.

Θέη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **Θέα**.

θεήγενής, ές, ποιητ. ἀντὶ **θεογενής,** Ὀρφ. Ἀργ. 1344, Κόϊντ. Σμ. 6, 9.

θεηγορέω, ἐμιλῶ περὶ Θεοῦ· — **θεηγορία,** ἡ, ὁμιλία περὶ Θεοῦ, Ἐκκλ.· — **θεηγόρημα,** τό, Συνοδικὴ ἐπιστολὴ ἐν Ἀθηναίῳ 1864, σ. 38, ἔκδ. Ἰω. Σακελλίωνος.

θεηγορικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς θεηγόρον, Κοσμ. Ἱεροσ. σ. 467, ἔκδ. Μί.

θε-ηγόρος, ον, ὁ ὁμιλῶν περὶ Θεοῦ, **θεηγόρον καὶ μαντικὸν στόμα** Ἡλιόδ. 2. 4· θεηγ. μῦθος, περὶ θεοῦ, Ὀρφ. Ἀργ. 539. — Ἐπίρρ. **-ρως,** Νικ. Παφλαγ. σ. 208, ἔκδ. Μί.

θεη-δόκος ἢ -δόχος, ον, ποιητ. ἀντὶ **θεοδόχος,** Νόνν. Δ. 13. 96.

θεήϊος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ **θέειος, θεῖος,** Βίων 6. 9.

θεηκολέω, = **θεοκολέω,** εἶμαι θεοκόλος. Ἐν Ἀττικ. ἐπιγραφαῖς μόνον **θεηκόλος** καὶ **θεηκολεῖν,** ἴδε Meisterh Gr. σ. 20.

θεηκολεών, ῶνος, ὁ, ἡ κατοικία θεηκόλου, Παυσ. 5.15, 8.

θεη-κόλος, ον, = **θεοκόλος,** ἱερεύς, Παυσ. 5. 15, 10, Συλλ. Ἐπιγρ. 344, 1738.

θεηλᾰσία, ἡ, τιμωρία ἐκ θεοῦ, κακὸν προερχόμενον ἐκ θεοῦ, εἱμαρμένη, Σχόλ. Σοφ. Τρ. 1237 (τὰ χειρόγρ. **ἠλασία**).

θεηλᾰτέομαι, καταδιώκομαι, πλήττομαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ἡλιόδ. 8, 10· παραπονοῦμαι διὰ συμφορὰς θεοπέμπτους, τί ταῦτ' ἀωρὶ θεηλατοῦμαι; ὁ αὐτ. 6. 8.

θεήλᾰτος, ον, (ἐλαύνω) καταδιωκόμενος ὑπὸ θεοῦ τινος, **θεηλάτου βοὸς δίκην** Αἰσχύλ. Ἀγ. 1297, πρβλ. Πλούτ. 2. 830F.

II. πεμπόμενος, προερχόμενος ἐκ τοῦ θεοῦ, ἐπὶ πραγμάτων καθ' ἑαυτὰ κακῶν ἢ κακὰ ἐχόντων ἀποτελέσματα (ἴδε Θωμ. Μ. 437), φθορὴ Ἡρόδ. 7. 18· ἔργον, πρᾶγμα, μάντευμα Σοφ. Ἀντ. 278, Ο. Τ. 255, 992· νόσους δ' ἀνάγκη τὰς θ. φέρειν ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 611· ἔκ τινος θεηλάτου, κατά τινα μοῖραν, Εὐρ. Ἴωνι 1391. **III.** ἐκτισμένος, κατεσκευασμένος διὰ τοὺς θεούς, θεῖος, ὡς τὸ **θεόδμητος,** ἔδραι αὐτόθι 1306.

θέημα, τό, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **θέαμα,** Σιμων. Ἰαμβ. 67.

θεη-μάχος, ον, ποιητ. ἀντὶ **θεομ-,** Ἀνθ. Π. 1. 10, 72., 9. 709.

θεημοσύνη, ἡ, θεωρία, ὑποκείμενον σκέψεως, πρόβλημα, Ἀνθ. Π. 11. 352.

θεήμων, ονος, ὁ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **θεάμων,** Ἀνθ. Πλαν. 365.

θεηπολέω, ποιητ. ἀντὶ **θεοπ-,** Φώτ., κλπ.· «θεηπολεῖν· θεῶν εἰκόνας ἔχοντα περιπολεῖν, ἀργύριον εἰσπρασσόμενον» Τιμαίου Σοφ. ἐκ τῶν τοῦ Πλάτωνος λέξεων· — **θεηπόλος, ον,** Νόνν. Ἰω. 4. ἴδε 23.

θεητής, θέητρον, Ἰων. ἀντὶ **θεᾱτής, θέᾱτρον.**

θεθὶς πρὸς πατρὸς (= τηθίς, τήθη) Ἐπιγρ. Ἀττ. τῶν **πρὸ** Εὐκλείδου ἄρχοντος χρόνων ἐπὶ πίνακος ἐξ ὀπτῆς γῆς, ἔχοντος γραφὴν προθέσεως νεκροῦ, Benndorf griech. u. sicil. Vasenbild. Taf. 1.

θέθμιον, τό, (= τέθμιον) Ἐποικ. Λοκρ. Γραμ. ἔκδ. Ἰω. Οἰκ.

θεθμός, ὁ, (τεθμὸς) Ἐπιγρ. Τεγέας, Ἐφ. Ἀρχ. 6' περ. 410.

θεία, ἡ, θηλ. τοῦ **θεῖος,** ἀδελφὴ πατρὸς ἢ μητρός, «θειά», Λατ. amita ἢ matertera, "Τηθὶς δέ ἐστιν ἡ τοῦ πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφή, ἣν ἔνιοι θείαν καλοῦσιν" Ἀμμών. σ. 135, Ἑλλάδ. παρὰ Φωτίῳ Βιβλ. σ. 530, 6. **II. θεία,** κύρ. ὄνομα, θυγάτηρ τῆς Γῆς, μήτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Σελήνης, Ἡσ. Θ. 135.

θειάζω, (θεῖος) συμβουλεύομαι μαντεῖα, μαντεύομαι, **ὁπόσοι** αὐτοὺς **θειάσαντες ἐπήλπισαν,** ὅσοι παρέσχον εἰς αὐτοὺς ἐλπίδας διὰ μαντειῶν, Θουκ. 8. 1, πρβλ. Ἀρρ. Ἀν. 7. 18, 2, καὶ ἴδε **θειασμός. II.** λατρεύω ὡς θεόν, Δίων Κ. 59. 27· ὡσαύτως, κάμνω τινὰ **θεόν,** ἀποθεώνω, **καινὸν ἄλλο τεθείακε θεὸν** Κλήμ. Ἀλ. 492, κτλ. **III.** πληρῶ τινα τοῦ θείου, ἐμπνέω, **ὁπόσοι** τελεταῖς **ἐθείαζον,** ἐνεθουσίαζον, Φιλόστρ. 704. — **Καθ' Ἡσύχ.** «θειαζόντων· μαινομένων».

θειασμός, ἔμπνευσις θεία, ἐνθουσιασμός, μαντεία, **ἄγαν θειασμῷ προσκείμενος,** ἐπὶ τοῦ Νικίου, Θουκ. 7. 50, πρβλ. 86· **θειασμοῖς κάτοχοι γυναῖκες** Διον. Ἀλ. 7. 68.

θειαστής, οῦ, ὁ, λάτρις, λατρευτής, θαυμαστής, Τζέτζ. Ἱστ. 8. 347, Νικ. Χων. Χρ. σ. 307.

θειαστικός, ή, όν, ῶς τις θεόπνευστος. — Ἐπίρρ. **-κῶς,** Πολυδ. Α', 16.

θειβᾶθεν, Ἐπίρρ., Βοιωτ. ἀντὶ **θήβηθεν,** ἐκ Θηβῶν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 862· οὕτω, **θειβᾶθι,** ἐν Θήβαις, αὐτόθι 868.

θείκελος, = **θέσκελος,** Ἀριστοφ. Λυσ. 1252.

θείκη, ἡ, (= θήκη) Ἐπιγρ. Λεβαδείας, Bull. de cor. hell. IV. σ. 97.

θεῖκός, ή, όν, μεταγεν. τύπος τοῦ **θεῖος,** Κλήμ. Ἀλ. 116, Συλλ. Ἐπιγρ 8714. — Ἐπίρρ. **-κῶς.** Ἐκκλ.

θειλοπεδεύω, ξηραίνω εἰς τὸν ἥλιον, σταφυλὴν Διοσκ. 5. 9, ἐν τῷ παθ.

θειλό-πεδον, τό, (εἶλη) ἐν Ὀδ. Η. 123, εὐήλιον μέρος ἐν τῷ ἀμπελῶνι, ἐφ' οὗ αἱ σταφυλαὶ ἐξηραίνοντο καὶ ἐγίνοντο σταφίδες, «λιάστρα», ἴδε Nitzsch, καὶ πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 169., 9. 586, Ἡσύχ.

θεῖμεν, ἀντὶ **θείημεν,** α' πληθ. εὐκτ. ἐνεργ. ἀορ. 6' τοῦ **τίθημι.**

θεῖναι, ἀπαρ. ἐνεργ. ἀορ. 6' τοῦ **τίθημι. II. ἀπαρ. ἀορ.** α' τοῦ **θείνω.**

θέϊνος, η, ον, = **θεῖος,** Ἐπιγρ. Κρήτ. ἐν **τῇ Συλλ.** Ἐπιγρ. 2557B. 19.

θεῖνω, Ἐπ. ἀπαρ. **θεινέμεναι,** Ὀδ. Χ. 443· παρατ. **ἔθεινον** Αἰσχύλ. Πέρσ. 418, κτλ.· μέλλ. **θενῶ** Ἀριστοφ. Ἀχ. 564· ἀόρ. α' **ἔθεινα** Ἰλ. Υ. 481, Φ. 491· ἀλλ' αἱ λοιπαὶ **ἐγκλίσεις παραλαμβάνονται ἔκ τινος 6' ἀορίστου ἔθενον** (ὅστις δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῇ ὁριστικῇ), προστ. **θένε** Εὐρ. Ῥήσ. 676, Ἀριστοφ. Ὄρν. 54, ὑποτ. **θένω** Εὐρ. Ῥήσ. 687, Ἀριστοφ. Λυσ. 821, ἀπαρ. **θενεῖν** Εὐρ. Ἡρακλ. 271, μετοχ. **θενῶν ὁ** αὐτ. Κύκλ. 7, Ἀριστοφ. Ἱππ. 640, Σφηξ. 1384, Ὄρν. 1613, Βατρ. 855· (οἱ τύποι οὗτοι οὐχὶ ὀρθῶς συχνάκις φέρονται **θένειν, θένων,** ὡς εἰ ἦσαν τύποι ἐνεστῶτος **θένω,** Elmsl. Ἡρακλ. 272· ἀλλὰ δυνάμεθα νὰ διατηρήσωμεν **θένων** παρὰ μεταγ. συγγραφ.): — Παθ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (Ἐκ √ΘΕΝ, πρβλ. Λατ. fen-do (defendo, offendo, καὶ ἴσως ἐν τῷ infensus,)

Ποιητ. λέξ., ὡς τὸ **τύπτω, πλήσσω,** τινὰ Ὀδ. Σ. 63· **φασγάνῳ αὐχένα θείνας** Ἰλ. Υ. 481· μάστιγι .. **θείνων** Ρ. 430· [τόξοισι] .. **ἔθεινε παρ' οὔατα** Φ. 491· Παθ., ὡς τὸ Λατ. vapulo, Ἰλ. Λ. 588· **θεινόμεναι βουπλῆγι** Ζ. 135· ἄορι, ξίφεσιν Κ. 484, Ὀδ. Χ. 443· **θεινουμένου** .. πρὸς οὖδεϊ, κτυπουμένου, πληττομένου κατὰ γῆς, Ι. 459, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 303, Χο. 387· — οὕτω καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα, σκάπτω **θείνειν** τινὰ Πίνδ. Ο. 7. 51· ῥαιστῆρι Αἰσχύλ. Πρ. 56, πρβλ. 76· τινὰ δι' ἀσπίδος Εὐρ. Ἡρακλ. 738· **ἰτέαν μέσην** ὁ αὐτ. Κύκλ. 7· τῷ σκέλει **θένε τὴν πέτραν** Ἀριστοφ. Ὄρν. 54· τῷ πρωκτῷ **θενῶν τὴν κιγκλίδ'** ὁ αὐτ. Ἱππ. 640· **ποσσὶ θ. σκέλος,** ἐπὶ παλαιστοῦ, Θεόκρ. 22, 66· ἀπολ., καίνετε, **θείνετε** Εὐρ. Ὀρ. 1302· **θεῖν',** ἀντέρειδε ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 702· **θεῖνε, θεῖνε** ὁ αὐτ. Ῥήσ. 676. **2)** μεταφ., **θείνει δ' ὀνείδει μάντιν** Αἰσχύλ. Θήβ. 382. **3)** ἀμεταβ., ἐπὶ πλοίων, **θ. ἐπ' ἀκτᾶς** ὁ αὐτ. Πέρσ. 964.

θειογαμία, ἡ, γάμος μετὰ θείας ἢ θείου, Τιμόθ. Ἀλεξ. ἐν Συντ. κανν. τ. 4, σ. 337.

θειο-γενής, ές, ποιητ. ἀντὶ **θεογενής,** πιθ. γραφὴ ἐν Χρησμ. παρὰ Παυσ. 6. 11, 8.

θειογραφικός, ή, όν, θειογρ. **ἱστορίαι, αἱ τῶν θείων, ἱερῶν** γραφῶν, Ἰωσ. Ραχ. (Walz. Rhet. 3, 541).

θειο-δάμνη, ἡ, (δαμάω) ἡ τοὺς θεοὺς δαμάζουσα, Χρησμ. παρὰ Σουΐδ.

θειό-δετος, ον, ὑπὸ θεοῦ δεθείς, Θεόδ. Πρόδρ. Ἐρωτ. 9, 398.

θειό-δομος, ον, = **θεόδμητος,** ἐκτισμένος **ὑπὸ τῶν θεῶν,** Τροίη Ἀνθ. Π. 7. 138., 9. 104.

θειο-λόγος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **θεολόγος,** Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 882.

θείομεν, Ἐπ. ἀντὶ **θέωμεν, θῶμεν, α' πληθ. ὑποτ. ἀορ. 6'** ἐνεργ. τοῦ **τίθημι,** Ὅμ.

θεῖον, Ἐπ. **θέειον** καὶ (ἅπαξ) **θήϊον, τό, θειάφι,** Λατ. sulfur, ἐν χρήσει πρὸς κάπνισμα καὶ ἐξάγνισιν (πρβλ. **θειόω**), **δέπας** .. **ἑκάθηρε θείῳ** Ἰλ. Π. 228· **οἷσε θέειον** .., **κακῶν ἄκος** Ὀδ. Χ. 481· **ἤνεικεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θήϊον** Χ. 493· **δεινὴ δὲ θείου γίγνεται ὀδμή,** ἐκ κεραυνοῦ, Ἰλ. Ξ. 415, πρβλ. Θ. 135· οὕτως ἐπὶ πλοίου πληγέντος ὑπὸ κεραυνοῦ, **θείου πλῆτο,** μὲ καπνοὺς ἐκ θείου, Ὀδ. Μ. 417· πρβλ. Ἱππ. Ἀέρ. 284· — **θ. ἄπυρον,** ἤτο φυσικὸν θεῖον, κατὰ διάκρισιν ἀπὸ τοῦ παρεσκευασμένου, ὅπερ λέγεται **πεπυρωμένον,** Τίμ. Λοκρ. 99C, Διοσκ. 5. 124.

('Ο Κούρτ. θεωρεῖ τὸν τύπον **θέειον,** ὅ ἐ. **θέϝειον,** ὡς τὸν πρῶτον, καὶ ἀναφέρει αὐτὸν εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν, εἰς ἣν τὸ **θύω,** Λατ. fumus, ἴδε ἐν λ. **θύω**).

θεῖον, τό, ἡ θεότης, ἴδε ἐν λ. **θεῖος II.**

θειο-ποιέω, θεοποιῶ, **γαλᾶς καὶ κνώδαλα θειοποιοῦντες** Χρησμ. Σιβ. 1. σ. 29.

θειο-πρόπος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **θεοπρόπος,** Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 1025. 6, Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Β', 9 (ἐν ἐμμέτρῳ χρησμῷ).

θεῖος, α, ον, Ἐπ. **θέειος,** Πρόκλ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 2. 17· **θεήϊος,** Βίων 6. 9· Λακων. **σεῖος,** ἴδε κατωτ. Ι. 3· συγκρ. καὶ ὑπερθ. **θειότερος, -ότατος,** συχνὸν παρὰ Πλάτ. (θεός). **1)** ἀνήκων εἰς τοὺς θεούς, ἐκ μέρους αὐτῶν, ἐσταλμένος ὑπὸ τῶν θεῶν, ἐξ αὐτῶν προερχόμενος, **θεῖον γένος** Ἰλ. Ζ. 180· **δμῳὴ** Β. 41· **ὄνειρος** αὐτόθι 22· **θείαις ἐπιπνοίαις** Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 576, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 499B· θ. μάστιξ Αἰσχύλ. Πρ. 682· **μανία** Σοφ. Αἴ. 611· **νόσος** αὐτόθι 186 (ἀλλὰ θ. νόσος ἐπὶ καταιγίδος, ὁ αὐτ. Ἀντ. 421)· **κίνδυνος** Ἀνδοκ. 18. 15· **θεία τινὶ μοίρᾳ,** σχεδὸν συνώνυμον τῷ **θεῖος,** Ξεν. Κύρ. 4. 2, 1, Ἑλλ. 7. 5, 10· οὕτω, **θείᾳ τύχῃ γεγονὼς** Ἡρόδ. 1. 126· **θείᾳ τύχῃ χρεώμενος** ὁ αὐτ. 3. 139· **θείᾳ κάπόνῳ τύχῃ, ἡσύχῳ θανάτῳ,** Σοφ. Ο. Κ. 1585· **ἐκ θ. τύχης** ὁ αὐτ. Φ. 1326· **ἐμαθε ὡς θεῖον εἴη τὸ πρῆγμα** Ἡρόδ. 6. 69· **ὁ θ. νόμος** Θουκ. 3. 82· — **ἐκ τοῦ Θεοῦ** ὡρισμένος, **βασιλῆες** Ὀδ. Δ. 691· **σκῆπτρον δεδομένον ὑπὸ τῶν θεῶν,** Σοφ. Φ. 139· **θεῖος προφάτας** Βακχυλ. 8. 3 (ἔκδ. Blass)· ἴδε κατωτ. 2. **2)** ἀνήκων ἢ ἀφιερωμένος εἰς θεόν, εἰς τιμὴν θεοῦ τινος γενόμενος, ἅγιος, ἱερός, ἀγών, χορὸς Ἰλ. Η. 298, Ὀδ. Θ. 264· διατελῶν **ὑπὸ τὴν θείαν προστασίαν, πύργος, δό-**

μος Ἰλ. Φ. 526, Ὀδ. Δ. 43· συχνάκις ἐπὶ κηρύκων καὶ ἀοιδῶν, Δ. 691, κτλ.· καὶ οὕτως ἴσως ἐπὶ βασιλέων, ἴδε ἄνωτ. **3)** ὡς τὸ θεσπέσιος, ἱερός, Λατ. divinus, πᾶν τὸ ὑπεράνθρωπον, ἔκτακτος, θαυμαστός, ὅθεν ἐπὶ ἡρώων, οἷον τοῦ Ἡρακλέους, Ὀδυσσέως, κτλ., ὑπεραν θρώπως ἰσχυρός, μέγας, ὡραῖος κτλ., Ὅμ.· καὶ ὡς ἁπλοῦν σημεῖον σεβασμοῦ, ἔξοχος, θεῖος ὑφορβός Ὀδ. Π. 1, κτλ.· οὕτως ἐπὶ οἴνου, θεῖον ποτὸν Β. 341· ἐπὶ ἄλατος (οὐχὶ ὡς ὄντος ἐν χρήσει κατὰ τὰς θυσίας, διότι ἡ τοιαύτη χρῆσις δὲν εἶνε Ὁμηρική), Ἰλ. Ι. 214· οὕτω παρ' Ἡροδ., θ. πρήγματα, θαυμάσια πράγματα, 2. 66· ἐν τοῖσι θειότατον, ἓν ἐκ τῶν θαυμαστοτάτων πραγμάτων (ἴδε ὁ, ἡ, τὸ Α. VIII. 7), 7. 137·— οὕτω παρ' Ἀττ. ἔτι καὶ ἐν τῷ συνήθει λόγῳ, μετὰ σοῦ, τῆς θείας κεφαλῆς Πλάτ. Φαίδρ. 234D· ὦ θεία κεφαλὴ Διόν. 1. 652, κτλ.· καὶ ἐν Σπάρτῃ, θεῖος (ἢ μᾶλλον σεῖος) ἀνὴρ ἦτο τίτλος διακρίσεως, Πλάτ. Μένωνι 99D, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 1, 3· οὕτως, ὦ θεῖε, ἐν χρήσει ἐκ μέρους τοῦ Σπαρτιάτου ἐν Πλάτ. Νόμ. 626C· πρβλ. **ἠθεῖος**. **II.** ὡς οὐσιαστ., **θεῖον**, τό, τὸ θεῖον πρόσωπον, ἡ θεότης, ὁ Θεός, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 1. 32., 3. 108, κ. ἀλλ., Αἰσχύλ. Χο. 958 (πρβλ. **ὄτος**)· ὥσπερ κατὰ θεῖον Ἀριστοφ. Ἱππ. 147. **2)** ἐπὶ ἀφηρημένης ἐννοίας, ἡ θεότης, ἡ θεία φύσις, κεκοινώνηκε . . τοῦ θείου Πλάτ. Φαίδρ. 246D· ἢ μόνον μετέχει τοῦ θείου . . , ἢ μάλιστα [ὁ ἄνθρωπος] Ἀριστ. Ζ. Μορ. 2.10, 4, κτλ. **3)** **θεῖα**, τά, θεῖα πράγματα, ἐνέργειαι καὶ ἰδιότητες τῶν θεῶν, ἡ πορεία τῆς θείας προνοίας, Σοφ. Φ. 452, Ἀποσπ. 521, Ἀριστοφ. Ὄρν. 961, Πλάτ. Σοφ. 232C, κτλ.· τὰ ὑπέργεια, τὰ ἱερά, τὰ θρησκευτικὰ πράγματα, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 2· ἔρρει τὰ θεῖα, ἡ θρησκεία ἔχει χάσει τὴν δύναμίν της, Σοφ. Ο. Τ. 910, πρβλ. Ο. Κ. 1537· τὰ ἀΐδια καὶ θεῖα Ἀριστ. Γεν. Ζ. 2.1, 2, κτλ. **III.** Ἐπίρρ. **θείως**, κατὰ θεῖον τρόπον, κατὰ θείαν πρόνοιαν, ὡς τὸ θεία μοίρα (ἀνωτ. Ι. 1), Ξεν. Κύρ. 4. 2,1, κτλ.· θειοτέρως Ἡρόδ. 1. 122· ὡσαύτως, μᾶλλόν τι καὶ θειότερον ὁ αὐτ. 1.174. **2)** θείως, ἐξόχως, λαμπρῶς, εὖ γε καὶ θ. Πλάτ. Θεαιτ. 154D· θείως εἰρῆσθαι Ἀριστ. Μεταφ. 11. 8, 21. **IV.** περὶ τοῦ συγκρ. **θεώτερος**, ἴδε **θεός** III.

θεῖος, ὁ, ἀδελφὸς πατρὸς ἢ μητρός, «θειός», Λατ. patruus καὶ avunculus, Εὐρ. Ι. Τ. 930, Ἀριστοφ. Νεφ. 125, Ἀνδοκ. 3. 34., 15. 35, Πλάτ., κλπ.· ὁ πρὸς μητρὸς θ. Ἰσαῖ. 51. 27· ὁ πρὸς πατρὸς Φίλων 2.172.— Πρὸ τούτου ἦσαν ἐν χρήσει αἱ λέξεις **πατροκασίγνητος, πατράδελφος, πάτρως**, καὶ **μητροκασίγνητος, μητράδελφος, μήτρως**. — Πρβλ. **ὡσαύτως ἠθεῖος**. **II.** ἐν Κικ. Ἀττ. 2. 2,1, ὡς τὸ patruus, αὐστηρός, σκυθρωπός· ἀλλ' ἴδε Orelli. (Ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὴν λέξιν **εἰς** τὴν αὐτὴν ῥίζαν μετὰ τῶν **τήθη, τηθίς**).

θειό-στεπτος, θειο-τελής, ἴδε ἐν λ. **θεο-**.

θειότης, ητος, ἡ, θεία φύσις, θεῖος χαρακτήρ, Πλούτ. 2. 665 A, κτλ. **2)** θρησκεία, τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα, αὐτόθι 857A, ὁ αὐτ. Σύλλ. 6· ἀλλ' ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις πιθανῶς ἡ ἀληθὴς γραφὴ εἶναι **ὁσιότης** (ΟϹ- ἀντὶ Θϵ-)· ὡς ἐν Ἰσοκρ. 226D, **ὁσιότητος** διωρθώθη ἐκ τοῦ Cod. Urbin.

θειο-φᾰνής, ές, ὑπὸ τῶν **θεῶν φανερωθείς**, Ἄλεξ. Ὀλυνθ. 1. 14· διάφ. γραφ. **θειοπαγές**.

θειό-χροος, ον, συνηρ. **-χρους, ουν**, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ θείου, Διοσκ. 5.118.

θειόω, Ἐπ. **θεειόω**, (θεῖον) καπνίζω μὲ θεῖον, καπνίζω καὶ καθαρίζω ἢ ἐξαγνίζω διὰ θείου, ὄφρα θεειώσω μέγαρον Ὀδ. Χ. 482· θειώσας τὰς ἀλλοτρίας ἐπινοίας, μεταφ. ἐκ τοῦ γναφέως, ὅστις μετεχειρίζετο θεῖον πρὸς καθαρισμὸν τῶν ἐνδυμάτων, Λύσιππ. Βακχ. 5· πρβλ. **θεόω** ΙΙ.— Μέσ., δῶμα θεειοῦται, καπνίζει τὴν οἰκίαν του διὰ θείου, Ὀδ. Ψ. 50· καθόλου, ἐξαγνίζω, ἁγιάζω, θείου . . θεσμὸν αἰθέρος μυχῶν Εὐρ. Ἑλ. 866, ἴδε Ἔρμανν. ἐν τόπῳ (882).

θειόω, (θεῖος) ποιῶ τι θεῖον, ἀφιερώνω εἰς θεόν, Πλάτ. Νόμ. 771B.

θείω, Ἐπ. ἀντὶ **θέω**, τρέχω.

θειώδης, ες, (θεῖον) ὅμοιος πρὸς θεῖον, Λατ. sulfureus, μέταλλα Παῦλ. Σιλ. Θερμ. 20, Γαλην.

θειώδης, (θεῖος) θεῖος, ὅμοιος τῷ θεῷ, Ἰουστῖν. Μ.— Ἐπίρρ. **-δῶς**, Ἐκκλ.

θελγεσί-μῡθος, ον, θέλγων, κατακηλῶν διὰ τῶν λόγων αὐτοῦ, Ἀπόλλων Ἀνθ. Π. 9. 525, 9.

θέλγημα, τό, = τῷ ἑπομ., Σουίδ. ἐν λ. **βουκολήσας**.

θέλγητρον, τό, (θέλγω) πᾶν ὅ,τι θέλγει, μαγεύει, ὡ φίλον ὕπνου θ. Εὐρ. Ὀρ. 211· πόθων θέλγητρα Ἀθήν. 220F· ἐπὶ τῆς μουσικῆς, Λουκ. Εἰκόν. 14· πρβλ. **θέλκτρον**. **2)** μαγικὸν μέσον, φίλτρον, Ἡλιόδ. 7, 9.

θελγίν, ῖνος, ὁ, ἴδε **τελχίν**.— Καθ' Ἡσύχ. «Θελγῖνες· οἱ Τελχῖνες. γόητες, πανοῦργοι. φαρμακευταί».

θέλγμα, τό, = **θέλγητρον**, Σχόλ. Πίνδ. Π. 1. 21. — Καθ' Ἡσύχ. «θαῦμα».

θέλγω, Ἰων. παρατ. **θέλγεσκε** Ὀδ. Γ. 264· μέλλ. **θέλξω** Π. 298, Αἰσχύλ., Δωρ. **-ξῶ** Θεόκρ. Ἐπ. 5. 3· ἀόρ. ἔθελξα Ἰλ., κλ. — Παθ., μέλλ. **θελχθήσομαι** Λουκ. Ὀρχ. 85· ἀόρ. **ἐθέλχθην** Ὀδ. Κ. 326, Ἐπ. γ' πληθ. **-χθεν** Σ. 211. Ποιητ. ῥῆμα (ἐν χρήσει παρὰ Πλάτ. Συμπ. 197E, καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογρ.), κυρίως, θωπεύω ἢ καταψῶ διὰ μαγικῆς δυνάμεως, Λατ. mulcere, καὶ ἑπομένως μαγεύω, «δένω», ἰδίως πρὸς ὄλεθρόν τινος· ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ὅστις διὰ τῆς μαγικῆς αὐτοῦ ῥάβδου ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει, Ὀδ. Ε. 47., Ω. 3, Ἰλ. Ω. 343· ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, θέλξας ὅσσε φαεινὰ Ν. 435· ἐπὶ τῆς μαγίσσης Κίρκης, οὐδ' ὣς θέλξαι σε δυνήσεται Ὀδ. Κ. 291. 318, 326· ἐπὶ τῶν Σειρήνων, αἵ ῥά τε πάντας ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅ τέ σφεας εἰσαφίκηται Μ. 40· ἐπὶ ἀνέμου πεμπομένου ὑπὸ τοῦ Διός, ὅστις πνέει κατὰ πρόσωπον τῶν Ἑλλήνων, θέλγε νόον, ἀπεπλάνα τὸν νοῦν αὐτῶν, Ἰλ. Μ. 255· ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος σείοντος τὴν αἰγίδα αὐτοῦ κατὰ τῶν Ἑλλήνων, τοῖσι δὲ θυμὸν ἐν στήθεσσιν ἔθελξε, παρέλυσε τὴν ἀνδρείαν αὐτῶν, Ο. 322, πρβλ. 594· ἐπὶ ἀοιδοῦ, Ὀδ. Ρ. 521.

2) ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, πλανῶ, «ξεγελῶ», Π. 195, 298, Σοφ. Τρ. 710· συχνάκις μετὰ δοτ. τρόπου, μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο, μήτε τι θέλγε Ὀδ. Ξ. 387· θέλγεσκ' ἐπέεσσι Γ. 264· μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι Α. 57, Σ. 282· ψεύδεσσι, δόλῳ Ἰλ. Φ. 276, 604.— Παθ., ἔρῳ δ' ἄρα θυμὸν ἐθελχθεν, διὰ τῶν δελεασμάτων τοῦ ἔρωτος ἐγοητεύθησαν, ἐπαιδεύθησαν, Ὀδ. Σ. 212. **II.** παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς καὶ συγγραφεῦσιν ἡ αὐτὴ σημασία διαμένει, οἱ ἐλπὶς ἔθελγε νόον Ὕμν. Ὅμ. εἰς Δήμ. 37, πρβλ. Πίνδ. Π. 1. 21· καί μ' οὔτι μελιγλώσσοις πειθοῦς ἐπαοιδαῖσι θέλξει Αἰσχύλ. Πρ. 173, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 197E· σὺ δὲ θέλγοις ἄν θ. ἄθελκτον Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1056· θέλγει ἔρως, ὕπνος Εὐρ. Ἱππ. 1274, Ι. Α. 142· ᾠδῆς . . , ἣν ἄδει θέλγων . . νόημα Πλάτ. Συμπ. 197E.— Παθ., τὰ δ' οὔτι θέλγεται Αἰσχύλ. Χο. 420· Μούσαισιν . . τὴν φρένα θελγομένη (ὅπερ δύναται νὰ εἶνε Μέσ.) Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 674. 8. **2)** μετ' ἀπαρ., ἵμερος θέλξει τὸ μὴ κτεῖναι, θὰ καταπείσῃ αὐτὴν νὰ μὴ φονεύσῃ, Αἰσχύλ. Πρ. 865· ἔρως δέ νιν . . θέλξειεν αἰχμάσαι τάδε Σοφ. Τρ. 355· καὶ ἔπεσθαι θέλγει Αἰλ. π. Ζ. 10. 14. **3)** παράγω, προξενῶ διὰ μαγικῶν μέσων, ἀοιδαὶ θέλξαν νιν (ἐνν. εὐφροσύναν) Πίνδ. Ν. 4. 5· [γαλήνη] θ. ἀνηνεμίην Ἀνθ. Π. 9. 544, Ἡσύχ.

θέλεμνον· «ὅλον ἐκ ῥιζῶν» Ἡσύχ.

θελεμός, όν: — θελεμὸν πῶμα, ἐπὶ τοῦ Νείλου, ἑρμηνευόμενον ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. οἰκτρόν, ἥσυχον, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1027· ὁ Coningt. προτείνει θελεμωτέρῳ πνεύματι ὡσαύτως ἐν Θήβ. 707. Ὑποτίθεται ἐν Ε. Μ. 103. 48, ὡς πρῶτος τύπος τοῦ **ἐθελημός**· καὶ ὁ Ἀρκάδ. 61. 3, λέγει, τὸ δὲ θελεμὸς ἀπὸ τοῦ θελημὸς ὀξύνεται.

θέλεος, ον, θέλων, πρόθυμος, θ. **ἄθέλεος**, Λατ. nolens volens, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 862.

θέλημα, τό, (θέλω) θέλησις, Ἀριστ. Φυτ. 1. 1, 7, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ζ', 21, Ἐκκλ. **II.** ἐστί μοι θ. ἔν τινι, εὐχαρίστησις ἔν τινι . . , Ἐβδ. (Ἐκκλ. ε', 3, πρβλ. ιϐ', 1).

θεληματαίνω, = **θέλω**, Νικήτ. Χρον. 361C.

θεληματικός, ή, όν, ἑκούσιος, μεταγεν. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστάθ. 920,19.

θελημός, όν, = **θελεμός**, ἥσυχος, **πόντιον τέ νιν δέξατο θελημὸν ἅλσος** Βακχυλ. 16. 85.

θελήμων, ον, γεν. **ονος**, θέλων, **θεληματικός**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 556.

θέλησις, εως, ἡ, βούλησις, θέλημα, **ἡ θέλησις ἰδιωτικὸν** Πολυϐ. Ε', 165, Ἐπιστ. π. Ἑβρ. 6', **4**.

θελητής, ὁ, ὁ θέλων τι, Ἡσύχ. **II.** γόης, μάγος, Ἐβδ. (Β' Βασιλ. κα', 6).

θελητικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν **θέλησιν**, **δύναμις**, φύσις Ἐκκλ.

θελητός, ή, όν, ἐπιθυμητός, Ἐβδ. (**Α' Βασιλ. ιε', 32**, γῇ Μαλαχ. γ', 12).

θέλκταρ, τό, = **θέλγητρον**, Ἡσύχ.

θελκτήρ, ῆρος, ὁ, (θέλγω) ὁ καταθέλγων, μαγεύων, πραΰνων, **θελκτὴρ ὀδυνάων** Ὕμν. Ὅμ. 16. 4· πρβλ. **θέλκτωρ**.

θελκτήριον, τό, = **θέλγητρον**. **θέλκτρον**, ἐπὶ τοῦ κεστοῦ τῆς Ἀφροδίτης, ἔνθα τέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο Ἰλ. Ξ. 215· ἐπὶ ἡρωϊκῶν ἀσμάτων, βροτῶν θελκτήρια Ὀδ. Α. 337· θεῶν θελκτήριον, μέσον τέρπον, καταπραΰνον τοὺς θεούς, Θ. 509· πόνων θελκτήρια, μέσα πρὸς ἐλάφρυνσιν κόπων, Αἰσχύλ. Χο. 670· γλώσσης ἐμῆς μείλιγμα καὶ θ. ὁ αὐτ. Εὐμ. 886· νεκροῖς θελκτήρια, ἐπὶ ἐναγισμάτων προσφερομένων εἰς τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων, Εὐρ. Ι. Τ. 166· ψυχῆς θ. Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 23.

Θελκτήριος, ον, θέλγων, μαγεύων, καταπραΰνων, μῦθοι Αἰσχύλ. Εὐμ. 81, Εὐρ. Ἱππ. 478· ὄμματος θελκτήριον τόξευμα, τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ μαγικὸν βέλος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1004· μετὰ γεν., φίλτρα θ. ἔρωτος Εὐρ. Ἱππ. 509· μύθου μῦθος θ., λόγος θεραπεύων λόγον, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 447.

Θελκτικός, ή, όν, = τῷ προηγ., Σχόλ. Εὐρ. Ὀρ. 211.

θέλκτρον, τό, = **θελκτήριον**, Σοφ. Τρ. 585· ἐν Λουκ. Θεῶν Διαλ. 4. 5, **θέλγητρον** ἐπηνωρθώθη ἐκ χειρογρ. Ἡσύχ.

θελκτύς, ύος, ἡ, θέλγητρον, γοητεία, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 515· ἀλλ. **θέλκτις,** Λοβ. Παραλ. 440.

θέλκτωρ, = **θελκτήρ,** Σουΐδ. (οὕτως ὁ Δινδ. ἀντὶ **θελκτώ**)· **θέλκτορι** ὀρθῶς γράφεται ὑπὸ τοῦ Bothe ἀντὶ **θεακτορι** (κατὰ τὸ Μεδ. χειρόγρ.) ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1040.

θελξι-επής, ές, ἡδυλόγος, ὁ θέλγων διὰ τῶν λόγων, γάρυϊ θελξιεπεῖ φθέγξατο Βακχυλ. 14. 48.

θελξί-θεος, ον, τὸν Θεὸν καταπραΰνων, ἐπίθ. τῆς Παρθένου Μαρίας, μεταγεν.

θελξι-κάρδιος, ον, ὁ τὴν καρδίαν θέλγων, πραΰνων, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 7.

θελξίμβροτος, ον, καταθέλγων τοὺς ἄνδρας, ᾠδὴ Ὀρφ. Λιθ. 315, Βακχυλ. 5. 175.

θελξι-μελής, ές, καταθέλγων διὰ τῆς μουσικῆς, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 1053.

θελξί-νοος, ον, συνηρ. **-νους, ουν,** θέλγων, μαγεύων τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν, φίλτρα Ἀνθ. Π. 6. 88· ἔαρ 10. 15· ἔρωτες Μουσαῖ. 147.

θελξί-πικρος, ον, προξενῶν ἡδονὴν μετὰ πικρίας, κνησμονή Ἀνθ. Π. παράρτ. 304, ὡς τὸ **γλυκύπικρος.**

θέλξις, εως, ἡ, κατάθελξις, μάγευσις, μαγεία, Αἰλ. π. Ζ. 8. 24, Πλούτ. 2. 662Δ.

θελξί-φρων, ον, = **θελξίνοος,** ἔρωτες Εὐρ. Βάκχ. 402· παλμὸς Ἀνθ. Π. 9. 505.

θελοντής, οῦ, ὁ, = **ἐθελοντὴς** (ὃ ἴδε), Πορφύρ. παρὰ τῷ Λοβ. Φρυν. 7.

θέλυμνα, ων, τά, = **θέμεθλα,** τὰ θεμέλια ἢ στοιχεῖα τῶν πραγμάτων, τὰ semina rerum τοῦ Λουκρητίου, Ἐμπεδ. 73, 139 Sturz· πρβλ. τὸ Ὁμηρ. **προθέλυμνος, τετραθέλυμνος**· ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ὁ Karsten ἀναγινώσκει **ἐθελυμνά,** ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ **ἐθελημά.**

θέλω, μέλλ. **θελήσω,** συντετμημένος τύπος τοῦ **ἐθέλω,** ὅπερ ἴδε ἐν τέλει.

θέμα, τό, (τίθημι) τὸ τεθειμένον, τὸ κείμενον: **1)** χρήματα κατατεθειμένα ὡς ἐγγύησις, παρακαταθήκη, Πλούτ. 2. 116Α, Β· θησαυρός, κατάθεμα, Ἑβδ. (Τωβ. 4. 9)· θ. βρωμάτων, παρατεθειμένη μερὶς φαγητοῦ, Ἑβδ. (Σιράχ. Λ', 19). **2)** τὸ προκείμενον ὡς βραβεῖον, ἆθλον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2758. 1, 2, 2759, 2954Β, κ. ἀλλ.· ἴδε Pearson Ignat. σ. 25, καὶ πρβλ. **θεματικός. 3)** πρότασις ἢ ὑπόθεσις πρὸς συζήτησιν, ζήτημα, τὸ παρὰ Κικέρωνι propositum, Διογ. Λ. 7. 78, Κοϊντιλ. 4. 2, 28. **4)** παρὰ Γραμμ. πρωτότυπος λέξις ἢ ὁ πρῶτος σχηματισμὸς ἢ ἡ ῥίζα. **5)** ὡροσκόπιον, Μανέθων 1. 278, Suet. Octav. 94 ἐν τέλ. **6)** στρατιωτικὴ δύναμις· καὶ ἑπομένως, διαμέρισμα στρατιωτικὸν ὑποδιαιρούμενον εἰς ἐπαρχίας, Κωνστ. Πορφύρ. π. Θεμάτ.

θεματεῖται, οἱ, οἱ κατατιθέμενοι χρήματα παρὰ τραπεζίταις, Ἐπιγρ. Ἐφέσου τοῦ ἔτους 86 πρὸ Χρ. Hicks, gr. hist. inscr. σ. 353.

θεμᾰτίζω, λαμβάνω ὡς θέμα ἤτοι πρωτότυπον λέξιν, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 149. **2)** γενεθλιολογῶ, ὡροσκοπῶ, προλέγω τὸ μέλλον τινὸς ἐκ τοῦ ζῳδίου καθ' ὃ ἐγεννήθη, Βυζ. **3)** ὁρίζω δικαστικήν τινα ὑπόθεσιν, Πανδέκτ. **4)** κατατίθεμαι παρὰ τραπεζίτῃ χρήματα, Ἐπιγρ. Ἐφέσου, πρβλ. **θεματεῖται. 5)** «θεματίζει· ἀποτίθεται. κυβερνᾷ» Ἡσύχ.

θεμᾰτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς θέμα: **1)** ἐκεῖνος δι' ὃν πρόκειται βραβεῖον, ἀγὼν θ. = ἀργυρίτης, ἀντίθ. στεφανίτης καὶ φυλλίτης, Πολυδ. Γ', 153· ῥυθμὸς θ., μουσικὸς τρόπος ἔχων ὡς σκοπὸν μόνον τὴν ἐντύπωσιν, Πλούτ. 2. 1135D· πρβλ. **θεματίτης. 2)** ῥῆμα θ. ἢ θ. μόνον, πρωτότυπος λέξις, Ε. Μ.· — θεματικώτερον, συμφωνότερον πρὸς τὴν ῥίζαν, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 107. **3)** οἱ θεματικοί, οἱ εἰς διαμερισμά τι ἀνήκοντες ἄνθρωποι, ἐπαρχιῶται (**θέμα 6**), Βυζ.· — οἱ θ κριταί, οἱ εἰς διαμερισμά τι ἀνήκοντες δικασταί, ἐπαρχιακοί, Λατ. pedanei judices, Πανδέκτ.

θεμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θέμα 5,** Τζέτζ.

θεμᾰτισμός, ὁ, (θεματίζω) ἡ θέσις, ὁρισμός, διατύπωσις: **1)** ὑποθέσεως πρὸς συζήτησιν, **2)** ῥίζης ἢ πρωτοτύπου λέξεως, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1. 149.

θεμᾰτίτης ἀγών, ὁ, = θεματικὸς ἀγών, Συλλ. Ἐπιγραφ. 5913. 33. — Πρβλ. **θεματεῖται.**

θεματογραφέω, γράφω θέματα, γυμνάσματα, Κωνστ. Λάσκ. ἐν προοιμίῳ γραμματ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μί. τ. 161, σ. 932.

θεματο-ποιέω, σχηματίζω θέμα ἢ ῥίζαν, Σχόλ. Ὀδ. Δ. 807.

θέμεθλα, τά, (τίθημι) τὰ θεμέλια, τὸ κατώτατον μέρος, ὁ πυθμήν, ἡ ἕδρα, τὸ βάθρον, ὀφθαλμοῦ θέμεθλα, ἡ βάσις, ἡ κόγχη, ἡ ἕδρα τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ἰλ. Ξ. 493· στομάχοιο θέμ., τὰ ἔσχατα μέρη τοῦ λαιμοῦ, λάρυγξ, Ρ. 47· Ὠκεανοῖο θέμ. Ἴσ. Θ. 816· Ἄμμωνος θέμ., τὸ μέρος ἔνθα ἵσταται ὁ Ἄμμων Ζεύς (δηλ. ὁ ναὸς αὐτοῦ), Πίνδ. Π. 4. 28· Παγγαίου θέμ., οἱ πόδες τοῦ ὄρους Παγγαίου, αὐτόθι 320· θ. δίκης Σόλων 3. 14· ἐκ θεμιέθλων, Λατ. funditus, Ἀνθ. Π. 15. 22, 11· — σπάν. ἐν τῷ ἑν., Καλλ. εἰς Ἄρτ. 248 (μετὰ διαφ. γραφ. **θέμειλον**).

θεμείλια, τά, = **θέμεθλα,** θεμείλια .., τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοὶ Ἰλ. Μ. 28· θεμ. τε προβάλοντο Ψ. 255· διέθηκε θεμ. Ὑμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 254· θεμ. καρτερὰ πήξας Ἀνθ. Π. 9. 808· πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 5. 680, Καλλ. εἰς Δῆλ. 260. — Ὁ τύπος **θέμειλα** εὕρηται ἐν Ἀνθ. Π. παράρτ. 270, κ. ἀλλ.· ἑνικ. **θέμειλον** Ἀνθ. Π. 9. 649., 14. 115. — Πρβλ. **θεμέλιος.**

θέμειν (= θέμειν, θεῖναι) Ἐπιγρ. Ροδίων, Rev. arch. 1867, σ. 64.

θεμελιακός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς θεμέλιον, Σχόλ. Λυκ. 715.

θεμελιόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ θεμελίων, Γλωσσ.

θεμέλιος, ον, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς θεμέλιον, λίθοι Ἀριστοφ. Ὄρν. 1137· οἰκόπεδα Διόδ. 5. 66· — ἀποκ., θεμέλιος (ἐξυπ. λίθος) ὁ, τοῦ θεμελίου, ἀκρογωνιαῖος λίθος, Ἀριστ. Φυσ. 6. 6, 10, Μεταφ. 4. 1. 1, κ. ἀλλ.· — οἱ θεμέλιοι ἑκ παντοίων λίθων ὑπόκεινται, τὰ θεμέλια, Θουκ. 1. 93· τοὺς θ. ἐκ λίθων οἰκοδομεῖσθαι Ἀριστ. Αἰτ. Φ. 3. 5, 9· — ὡσαύτως οὐδ. **θεμέλιον** ὁ αὐτ. Ἀν. Ὑστ. 2. 12, 9· τὰ θεμέλια ὁ αὐτ. Φυσ. 2. 9, 1, Παυσ. 8. 32, 1, Διόδ. 5. 66· — ἀλλὰ συνήθως τὸ γένος εἶναι ἀόριστον, μὴ ὑποκειμένων .. θεμελίων Ξεν. Ἱππ. 1, 2· ἑκ τῶν θεμελίων, ἀπὸ τὰ θεμέλια, Λατ. funditus, Θουκ. 3. 68, πρβλ. Πολύβ. 5. 93, 2, κλ.

θεμελιοῦχος, ον, (ἔχω) συγκρατῶν τὰ θεμέλια (τῆς γῆς), Ποσειδῶν Κορνοῦτ. π. Θ. Φ. 22· — ὁ θ. (ἐξυπ. λίθος), θεμέλιος, Ἡρακλείδ. Ἀλληγ. 48.

θεμελιόω, βάλλω τὰ θεμέλια, θεμελιώνω, πύργους .. φοίνιξι θεμελιώσας Ξεν. Κύρ. 7. 5, 11, πρβλ. Ἐπιστ. π. Ἐβρ. 1. 10, κλ. — Παθ., τίθενται τὰ θεμέλιά μου, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ζ', 25, Ἐπιγραφ. παρὰ τῷ Keil σ. 196· μεταφ., βασιλεία καλῶς θεμελιωθεῖσα Διόδ. 11. 68· ἡγεμονία κάλλιστα τεθεμελιωμένη ὁ αὐτ. 15. 1· ἐν ἀγάπῃ τεθ. Ἐπιστ. π. Ἐφεσ. 6', 18· τῇ πίστει Κολοσσ. α', 23. **II.** ἀνατρέπω ἄρδην, «θεμελιωθέντα· ἐκ ῥιζῶν ἀρθέντα» Ἡσύχ.

θεμελίωσις, εως, ἡ, κατάθεσις θεμελίου, θεμελίωμα, Ἑβδ. (Β. Ἔσδρ. Γ', 11, κ. ἀλλ.).

θεμελιωτής, οῦ, ὁ, ὁ θεμελιῶν, καταβάλλων τὸ θεμέλιον, ἱδρυτής, Γλωσσ.

θέμεν, θέμεναι, ἴδε ἐν λ. **τίθημι.**

θεμέρη, «βεβαία. σεμνή. εὐσταθής» Ἡσύχ.

θεμερός, όν, = **σεμνὸς** (Ἡσύχ.), θεμερώτερα Ἀνθ. Π. παράρ. 239. (Ἴσως ἐκ τῆς √ΘΕ, **τίθημι,** καταστηματικός.)

θεμερό-φρων, ον, γεν. **ονος,** συνετός, σώφρων, Ἡσύχ.

θεμερύνομαι, = **σεμνύνομαι,** Ἡσύχ.

θεμερ-ῶπις, ιδος, ἡ, ἡ σεμνὴν ὄψιν ἔχουσα, Ἁρμονίη Ἐμπεδ. 23· θ. αἰδὼς Αἰσχύλ. Ἱκ. 134, ἔνθα ἴδε Ἔρμανν.· πρβλ. **θεμερός.**

θεμίζω, (θέμις) δικάζω, κρίνω, τιμωρῶ (Κρητικὸν κατὰ τὸν Ἡσύχ.), Παυσ. παρ' Εὐστ. 735. 55. — Μέσ., θεμισσάμενοι ὀργάς, κυβερνῶντες, ῥυθμίζοντες τὰς ἐπιθυμίας, τὰ φρονήματα, Πίνδ. Π. 4. 250.

θεμί-πλεκτος, ον, (πλέκω) καλῶς πεπλεγμένος, θ. στέφανος, καλῶς, κανονικῶς πεποιημένος, δικαίως κτηθεὶς στέφανος, Πίνδ. Ν. 9. 125.

θέμις, ἡ, ἀρχ. Ἐπ. γεν. **θέμιστος** (παρ' Ὁμ. ὁ μόνος τύπος, πρβλ. Ἀρχίλ. 79)· αἰτ. **θέμιστα** Ἰλ. Ε. 761, ἀλλὰ **θέμιν** Αἰσχύλ. Ἀγ. 1431, κτλ.· γεν. πληθ. **θεμιστέων** Ἡσ. Θ. 235· — οὕτω τὸ κύρ. ὄνομα **Θέμις** κλίνεται παρ' Ὁμ. **Θέμιστος, Θέμιστα,** ἀλλὰ **Θέμιτος** Πίνδ. Ο. 13 11, Βακχυλ. 14. 55, **Θέμιδος** Αἰσχύλ. Πρ. 18, κτλ., **Θέμιος** Ἡρόδ. 2. 50, **Θέμιν** Ἡσ. Θ. 16, κτλ.· — κλητ. **Θέμι** Ἰλ. Ο. 93, Εὐρ. Μηδ. 160. — Ἐν ταῖς Ἀττ. ἐπιγρ. **Θέμιδος, Θέμιδι, Θέμιν** Meisterh. Gr. σ. 129. — (Ἐκ √ΘΕ, **τίθημι,** πρβλ. Σανσκρ. dhā-man (sedes, lex, mos), Γοτθ. dôm-s, Ἀρχ. Σκανδιναυ. dom-r, Ἀγγλο-Σαξον. dôm (doom), Ἀρχ. Γερμ. tuom): **I.** ὡς τὸ **Θεσμός,** τὸ τεθειμένον ἢ ὡρισμένον, νόμος (οὐχὶ ὡς τεθειμένος ἐξ ἀποφάσεως, ἀλλὰ) ὡς ἰσχύων κατ' ἔθος, Λατ. jus ἢ fas, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ lex, συχνὸν παρ' Ὁμ. ἐν τῇ φράσει θέμις ἐστί, εἶνε ὀρθὸν καὶ δίκαιον, Λατ. fas est, μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., οὔ μι θέμις ἐστὶ ξείνον ἀτιμῆσαι Ὀδ. Ξ. 56, πρβλ. Κ. 73, Ἰλ. Ξ. 386· ἄτε ξείνοις θέμις ἐστὶ [παραθεῖναι] Λ. 779· ὅ οἱ Διόθεν θ. ἦεν [ἑκτελέσαι] Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 22· καὶ ἄνευ δοτ. Ἰλ. Π. 796, Ψ. 44· ἡ γὰρ θέμις, διότι τοῦτο εἶνε ὀρθόν, Ὀδ. Ω. 286· ἀκολούθως συχνάκις ἡ θέμις ἐστί, ὅπερ εἶνε δίκαιον, εἶνε συνήθεια, Ἰλ. Β. 73, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 139· ἐνίοτε ἐπομένης δοτ., ἣ θέμις ἐστίν, ... ἀγορῇ Ἰλ. Ι. 33, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 136· ἣ γενικῆς, ἣ θέμις ἀνθρώπων πέλει, ὅπερ εἶνε συνήθεια (μεταξὺ) τῶν ἀνθρώπων, Ἰλ. Ι. 134, πρβλ. 276, Τ. 177· ἣ θέμις ἐστὶ γυναικός, ὅπως συνηθίζουσιν αἱ γυναῖκες, Ὀδ. Ξ. 130· ἄλλοτε ἡ φράσις αὕτη ἐγράφετο κοινῶς ἧ θέμις ἐστί, ἀλλ' ἤδη πάντες ἀποδέχονται τὸν τύπον ἣ θ. ἐ., ὅρα Spitzner. Excurs. II. εἰς τὴν Ἰλ.): — οὕτω παρ' Ἀττ., ὅσα τείνει πρὸς θέμιν Πλάτ. Συμπ. 188D, κτλ.· ἀλλ' ἐνταῦθα τὸ προσηγορικὸν εἶναι ἐν χρήσει συνήθ. ἐν τῇ φράσει θέμις ἐστί, Λατ. fas est, μετ' ἀπαρ., ὃ τι δυνατὸν καὶ

θέμις αἰνεῖν Αἰσχύλ. Ἀγ. 98, πρβλ. 216, Σοφ. Ἀντ. 880, Εὐρ. Μ.δ. 678, Πλάτ., κλπ.·— ὡσαύτως καὶ ὡς ἄκλιτ., διότι ὁ τύπος **θέμις** κεῖται ὡς αἰτιατ., πότερα κατ' ἔχθραν ἢ τὸ μὴ θέμις λέγεις; Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 335· ὥστε μὴ .. θέμις σέ γ' εἶναι κεῖνον ἀντιδρᾶν κακῶς Σοφ. Ο. Κ.1191· φασὶ θέμις εἶναι Πλάτ. Γοργ. 505C, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 11, 11· οὔτε λαλῆσαι θέμις οὔτε χρέμψασθαι Στράβ. 712, Αἰλ. π. Ζ. 1. 60· ἴδε Herm. Αἰσχύλ. Ἀγ. 216, Dind. Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** παρ' Ἀττ. καὶ = **δίκη**, δίκαιον, νόμος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1431, Σοφ. Τρ. 810·— ποινή, τιμωρία, τίνειν ὁμοίαν Θ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 436. **II.** πληθ. **θέμιστες**, αἱ τῶν θεῶν ἀποφάσεις, χρησμοί, Διὸς θέμιστες, ὡς ἑρμηνεύονται διὰ τῶν χρησμῶν, Ὀδ. Π. 403· θέμισσιν, διὰ χρησμῶν, Πίνδ. Π. 4. 96, πρβλ. Ο.10 (11). 29· λέγοντες .., ὡς οὐ θέμις γίγνοιτ' ἄν, τὸ θέλημα, ἡ θέλησις τῶν θεῶν, Σοφ. Φ. 436· πρβλ. **θεμιστός. 2)** δίκαια, δικαιώματα, ἰδίως τοῦ ἄρχοντος ὡς δικαστοῦ, τὰ προνόμια, σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστες Ἰλ. Β. 206, πρβλ. Ι. 99· ἐντεῦθεν οἱ φόροι οἱ πληρωνόμενοι εἰς τὸν βασιλέα ἢ τὸν δεσπότην, κύριον, λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας Ι.156, 298.

3) οἱ ὑφιστάμενοι νόμοι, αἱ διατάξεις, δικασπόλοι, οἵ τε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται, οἵτινες τηροῦσι τοὺς νόμους (τὸ δίκαιον), Ἰλ. Α. 238, πρβλ. Ἡσ. Θ. 235· τοῖσιν δ' (δηλ. τοῖς Κύκλωψι) οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι οὔτε θέμιστες Ὀδ. Ι. 112· οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας, οὔτε δίκαια, οὔτε νόμους, αὐτόθι 215· οὔτω καθ' ἑνικ., ὃς οὔ τινα οἶδε θέμιστα Ἰλ. Ε. 761· ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε Λ. 807. **4)** ἀξιώσεις, ἀπαιτήσεις, περὶ ὧν ἀποφασίζουσιν οἱ βασιλεῖς ἢ δικασταί, οἵ.. σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας Ἰλ. Π. 387· σκολιαῖς δὲ δίκαις κρίνωσι θ. Ἡσ.Ἔργ. κ.Ἡμ. 219· διακρίνοντα θ. ἰθείῃσι δίκῃσιν ὁ αὐτ. ἐν Θ. 85. **III.** ὡς κύρ. ὄνομα, Θέμις, θεὰ τοῦ νόμου καὶ τῆς τάξεως, προστάτις τῶν ἐν ἰσχύϊ δικαίων, τέλος αὐτὴ ἡ δικαιοσύνη προσωποπ. Ἀλλὰ παρ' Ὁμ., ὅστις μνημονεύει τὴν θεὰν μόνον τρίς, παρίστα.αι ὡς κήρυξ τοῦ Διός, καλοῦσα τοὺς θεοὺς εἰς συνεδρίαν, Ἰλ. Υ. 4· συγκαλεῖ δὲ καὶ διαλύει τὰς ἀγορὰς τοῦ λαοῦ, Ὀδ. Β. 68· προεδρεύει δὲ καὶ τηρεῖ τάξιν ἐν τοῖς συμποσίοις τῶν θεῶν, Ἰλ. Ο. 87 κέξ. Ὁ Ἡσ. ἐν Θ. 16 ἀναφέρει αὐτὴν μετὰ τῶν μεγάλων θεῶν, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 50· ἀλλ' αὐτόθι 135 παριστᾷ αὐτὴν ὡς θυγατέρα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας· ἐν ᾧ παρ' Αἰσχύλ. εἶνε μία τῶν ἀρχαιοτέρων θεοτήτων τῶν πρὸ τῆς βασιλείας τοῦ Διός, ἄλλως καλουμένη **Γαῖα**, πρβλ. Προμ. 18, 109, 874· ἴδε πλείονα παρὰ τῷ Welcker, Αἰσχύλ. Τριλογ. σ. 40.

θεμισκό-πος, ον, ὁ ἐπισκοπῶν τὸν νόμον καὶ τὴν τάξιν, Πίνδ. Ν. 7. 69.

θεμισ-κρέων, οντος, ὁ, βασιλεύων δικαίως, Βαττίδαι Πίνδ. Π. 5. 38.

θέμιστα, θέμιστας, ἴδε ἐν λ. **θέμις**.—Καθ' Ἡσύχ. «θέμιστα· ἔννομα. νόμιμα»·— «θέμιστας· νόμους. δίκας»·— «θέμιστες· μαντεῖα. χρησμοί. δίκαια. νόμοι».

θεμιστεία, ἡ, μαντεία, χρησμός, χρησμῳδία, Στράβων 814.

θεμιστεῖος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὸ δίκαιον καὶ εἰς τὸν νόμον, θ. σκᾶπτον, τὸ σκῆπτρον τῆς δικαίας κρίσεως, τὸ παρέχον τὴν δικαιοσύνην = θέμις, Πίνδ. Ο. 1. 18.

θεμιστευμα, τό, νομικὴ διάταξις, Νικήτ. Χρον. 343D.

θεμιστευτός, ή, όν, καθιερωμένος διὰ νόμου, νομοθετικός, Ἡσύχ.

θεμιστεύω, ἀπονέμω τὸ δίκαιον, δικαιοδοτῶ, Λατ. jus dicere, μετὰ δοτ., Μίνωα ἴδον .. θεμιστεύοντα νέκυσσιν Ὀδ. Λ. 569· μετὰ γεν., εἶμαι δικαστής, θεμιστεύει δὲ ἕκαστος παίδων ἠδ' ἀλόχων Ὀδ. Ι. 114. **II.** ἐπὶ θεῶν, χρησμοδοτῶ, νημερτέα βουλὴν πᾶσι θεμιστεύειν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλωνα 253, πρβλ. 293· οὕτω παρὰ πεζοῖς, Λυσίας παρ' Ἁρπ.·— ἀπολ., παρέχω χρησμούς, Εὐρ.Ἴωνι 371, Πλούτ.Ἀλεξ. 14, Χρησμ. παρ' Αἰλ. Π.Ἱστ. 3. 43.—Πρβλ. **θεμιτεύω.**

θεμιστέων, ἴδε ἐν λέξει **θέμις.**

θεμίστιος, ὁ, προστάτης τοῦ δικαίου, Ζεύς, παρὰ Πλουτ. 2. 1065E.

θεμιστο-πόλος, ον, (πολέω) ἀπονέμων τὸ δίκαιον, ἐπίθετον τῶν βασιλέων καὶ δικαστῶν, Ὁμηρ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 103· ὡς τὸ **δικασπόλος.**

θεμιστός, ή, όν, = **θεμιτός**, Ἀρχίλ.79 (κατὰ Bgk.), Αἰσχύλ. Θήβ. 694.—Ἐπίρρ. **-τῶς**, ὁ αὐτ. Χο. 645. **II.** μαντικός, Ὕμνοι Πινδ.Ἀποσπ. 204· πρβλ. **θέμις** II.1.

θεμιστοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **θέμις**, Ὀρφ.Ὕμν.78. 6.

θεμιστοῦχος, ον, (ἔχω), ἔχων, διακρατῶν, ὑπερασπίζων τὸ δίκαιον, βασιλεὺς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 437.

θεμ-ίστωρ, ορος, ὁ, ὁ γινώσκων τὸ δίκαιον, τὸν νόμον, «συνετός» Ἡσύχ.

θεμῖτεύω = **θεμιστεύω**, ὄργια θεμιτεύων, τηρῶν νόμιμα ὄργια, Εὐρ. Βάκχ.79 (κατὰ Musgr., χάριν τοῦ μέτρου).

θεμῖτός, ή, όν, (θέμις) ὡς τὸ **θεμιστός**, σύμφωνος πρὸς τοὺς θείους καὶ ἀνθρωπίνους νόμους, ὅσιος, δίκαιος, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 207· οὐ θεμιτὸν [ἐστι], ὡς τὸ οὐ θέμις, μετ' ἀπαρ., Πίνδ. Π. 9. 75, Σοφ. Ο. Τ. 993, Ο. Κ.1758, Εὐρ., κτλ.· οὕτω παρὰ πεζοῖς, Ἡρόδ. 3. 37., 5. 72, Πλάτ.Ἀπολ. 30D, Συλλ.Ἐπιγρ. 26, 103. 16, κτλ.· μηδὲ θεμιτὸν .. μηδὲ ὅσιον Δημ. 562. 20· ὡσαύτως, κατὰ πληθ., τὰ μὴ θεμίτ' ἧς [ἰδεῖν] Καλλ. ἐν Λουτρ. Παλλάδ. 78.—Ἐπίρρ. **-τῶς**, Φώτ., Σουΐδ.

θεμῖτ-ουργός, όν, ὁ πράττων τὸ δίκαιον, Ἰω. Διακ. ἐν Ἡσ. σ. 458 Gaisf.

θεμιτῳδής, ες, (εἶδος) μαντικός, Χρησμ. παρ' Εὐσ. Π. Ε. 5.16.

θεμόω, λέξις ἀπαντῶσα μόνον ἐν τῇ φράσει νῆα .. θέμωσε χέρσον Ἰκέσθαι Ὀδ. Ι. 486, 542· τινὲς τῶν ἑρμηνευτῶν ἡρμήνευσαν τὸ θέμωσε διὰ τοῦ ἠνάγκασε, ἐβιάσατο, ἠνάγκασεν, ἐβίασε τὸ πλοῖον νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ξηράν· ἕτεροι ἁπλῶς, «ἐγγίσαι ἐποίησεν» εἰς τὴν ξηράν· ὁ Ἡσύχ. ἔχει : θεμὸς διάθεσις.

-θεν, ἀρχαία κατάληξις τῆς γενικῆς, οἷον ἐμέθεν, σέθεν, Διόθεν, θεόθεν, κτλ.· οὕτω καὶ ἔν τισιν ὀνόμασιν ἡγουμένης προθέσεως, ἀπὸ Τροίηθεν Ὀδ. Ι. 38· ἐξ οὐρανόθεν Ἰλ. Θ.19.

II. ἀχώριστον μόριον προστιθέμενον εἰς οὐσιαστ. ἢ ἐπίθετα καὶ δεικνύον ὡς ἡ πρόθεσις **ἐκ** τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **-δε**, ὡς **ἄλλοθεν, οἴκοθεν**, κτλ., ἐξ ἄλλου μέρους, ἐκ τοῦ οἴκου. Ἔν τισι λέξεσι τὰ φωνήεντα μηκύνονται πρὸ τοῦ **-θεν**, ὡς **ἀμφοτέρωθεν, ἑτέρωθεν**. Ἀλλαχοῦ, ὡς **ἔνερθε, ἔκτοσθε, ἔντοσθε, ὕπισθε, πάροιθε**, οἱ ποιηταὶ παρέλειπον τὸ ν χάριν τοῦ μέτρου· ἀλλ' ἐκτὸς τῶν Ὁμηρικῶν τούτων τύπων ἡ ἄδεια αὕτη ἦτο σπανία ἔτι καὶ παρὰ μεταγενεστέροις.

θέναρ, ἄρος, τό, ἡ παλάμη τῆς χειρὸς καὶ ἰδίως τὸ κοῖλον, πρυμνὸν ὕπερ θέναρος, δηλ. ἀκριβῶς ὑπὸ τὸν καρπόν, Ἰλ. Ε. 339· χειρὸς τὸ ἐντὸς θέναρ (ἴδε κατωτ.) Ἀριστ.Ἰσ. Ζ.1.15, 4. **2)** τὸ πέλμα τοῦ ποδός, Ἱππ. 641. 25, Ἄρατ.718.

3) μεταφ., θ. βωμιοῦ, τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ βωμοῦ κοίλωμα, ἐφ' οὗ τὰ θύματα ἐτίθεντο, Böckh Ὑπομνήμ. εἰς Πινδ. Π. 4. 188 κέξ.· ἀλὸς θ., ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, Πινδ. Ι. 4. 97 (3.74).—Πρβλ. **ὀπισθέναρ, ὑποθέναρ, ἐνθεναρίζω.** (Οὐχὶ ἐκ τῆς √ΘΕΝ, **θείνω**, διότι δὲν εἶνε κυρίως τὸ μέρος τῆς χειρὸς δι' οὗ ῥαπίζομεν, ἀλλὰ τὸ σαρκώδες μέρος τὸ μεταξὺ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ λιχανοῦ (Πολυδ. Β', 143). Ὁ Κούρτ. σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὸ Σανσκρ. dhanvan (ἐπίπεδος ἐπιφάνεια)· Ἀγγλο-Σαξον. denu (ἀγγλ. dene, valley)· Ἀρχ. Γερμ. tenar (θέναρ), tenni (tenne).)

θένω, ἴδε ἐν λ. **τίθημι.**

θεο, Ἐπ. ἀντὶ **θοῦ**, ἴδε ἐν λ. **τίθημι.**

θεο-βάδιστος, ον, τόπος, χώρα, ἣν ὁ θεὸς ἐβάδισεν, Ἐκκλ.

θεο-βάστακτος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ βασταζόμενος ἢ βασταχθείς, Ἐκκλ.

θεοβδέλυκτος, ον, βδελυκτὸς τῷ θεῷ, θυσία Θεοφάν. Χρονογρ. σ. 599. 21, ἔκδ. Β.

θεοβλάβεια, ἡ, ἡ κατάστασις ἢ διαγωγὴ θεοβλαβοῦς, τύφλωσις τῶν φρενῶν, παραφροσύνη προερχομένη ἐκ θεοῦ, πρβλ. **ἄτη**, Αἰσχίν.72. 32, Διον.Ἁλ.1. 24, Δίων Κ. 44. 8 (κοινῶς **-ία**).

θεοβλαβέω, ἁμαρτάνω εἰς τοὺς θεούς, ἀσεβῶ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 831. **2)** εἶμαι θεοβλαβής, εἶμαι βεβλαμμένος τὰς φρένας ὑπὸ θεοῦ, Θεμίστ. 56C.

θεο-βλαβής, ές, ὁ ὑπὸ τῶν θεῶν βεβλαμμένος τὰς φρένας, ὁ πάσχων τύφλωσιν τοῦ νοῦ, Ἡρόδ.1.127., 8.137· ἴδε Heyne Ἰλ. Ι. 116, Ruhnk.Vellei. 2. 57, 3.—Ἐπίρρ. **-βῶς**, Πολυδ. Α', 22.—Ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. ιθ'.

θεό-βλαστος, ον, ἐκ θεοῦ βλαστήσας, καρπὸς μτγν.

θεό-βλυστος, ον, (βλύζω) θεόθεν ἐκχεόμενος, ἐκβλύζων, δρόσος Φίλης π.Ἐλεφ. 354· φῶς Ἐκκλ.

θεόβλυτος = **θεόβλυστος**, Ε. Mil. Catal. codd. Escur. ο. 39 καὶ 40.

θεο-βούλητος, ον, ὃν ὁ θεὸς ἠθέλησεν, ἀρέσκων τῷ θεῷ, διδασκαλία, δόγμα Ἐκκλ.

θεό-βουλος, ον, = **θεόμητις**, Φώτ., Σουΐδ.

θεο-βράβευτος, ον, ὁρισθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Κεδρ. Ι. 741, 23.

θεο-βρότιον, τό, φυτὸν ἀειθαλές, Διοσκ. (νόθ.) 4. 90.—**θεοβρότιος** ἢ **θεόμβροτος**, ἡ, ἄγνωστός τις βοτάνη, Πλίν. h. n. XXIV. 162, 166.

θεογάμεια, τά, ἑορτὴ τῆς Περσεφόνης ἐν Σικελίᾳ, Πολυδ. Α', 37·— **θεογαμία, ας,** ἡ, γάμος τῶν θεῶν, Φίλων 2. 205·— **θεογαμίαι,** αἱ, ποίημα τοῦ Πεισάνδρου, Σουΐδ.

θεογενεσία, ἡ, θεία γέννησις, ἡ διὰ τοῦ βαπτίσματος ἀναγέννησις, Ἐκκλ.

θεο-γενής, ές, ἐκ θεοῦ γεννηθείς, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Ἱκ. 351· ἴδε **θειογενής.**

θεογένητος, ον, = τῷ προηγ., ὁ διὰ τοῦ βαπτίσματος ἀναγεννηθείς, Ἐκκλ.

θεογεννής, ές, γεγεννημένος ἐκ θεοῦ, θείου γένους ὤν, Νιόβη Σοφ.Ἀντ. 834.

θεο-γεννήτωρ, ορος, καὶ θηλ. **-γεννήτρια**, ἡ τεκοῦσα τὸν θεόν, Ἐκκλ.

θεόγληνος, ον, ἔχων ὄμματα θεοῦ, πρόσωπον Νόνν. Ἰω. 20, ἴδε 12

θεό-γλυπτος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ γεγλυμμένος, Συλλ. Ἐπιγρ. 8817.

θεόγλυφος, ον, = **θεόγλυπτος,** πλάξ Εὐστ. Θεσσ. παρὰ τῷ Taf. de Thes. σ. 422.

θεόγλωσσος, ον, ἔχων θείαν γλῶσσαν, περὶ ποιητριῶν, Ἀνθ. Π. 9. 26.

θεο-γνωσία, ἡ, ἡ γνῶσις τοῦ θεοῦ, Ἐκκλ.

θεό-γνωστος, ον, θεόθεν γνωστός, Γρ. Ναζ. 3, 200, Γλωσσ.

θεογονία, Ἰων. **-ίη, ἡ, ἡ γένεσις ἢ γενεαλογία τῶν θεῶν,** ὄνομα ποιήματος τοῦ Ἡσιόδου· πρβλ. Ἡρόδ. 1. 132., 2. 53, Πλάτ. Νόμ. 886C.

θεογονικός, ἡ, όν, γεννῶν θεόν, κόλπος Διον. Ἀρεοπ.

θεό-γονος, ον, ἐκ θεοῦ γεννηθείς, θεῖος, Εὐρ. Ὀρ. 346.

θεό-γραπτος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ γεγραμμένος, Ἐκκλ.· θεόγραφος, ον, Ἀνθ. Π. 1. 121, Συλλ. Ἐπιγρ. 8794. — **Ἐπίρρ. θεογράφως** Θ. Στουδ. σ. 1781, ἔκδ. Μί.

θεοδαίσια, τά, Κρητ. ὄνομα ἀντὶ τοῦ **Διονύσια,** Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. 1. 31, Ἡσύχ.

θεο-δέγμων, ον, γεν. -ονος, = **θεοδόχος,** θῶκος Ἀνθ. Π. 7. 363· θεῖος, πηγὴ Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 320B· λαὸς Νόνν. Ἰω. 1. 23.

θεό-δεκτος, ον, παρὰ τῷ θεῷ δεκτός, δεήσεις Ἐκκλ.

θεοδέκτωρ, ορος, ὁ, ἡ, = **θεοδόχος,** ἡ τὸν θεὸν δεδεγμένη, Ἡσύχ.

θεοδερκής, ές, βλέπων τὸν **θεόν, Συνέσ.** 331B.

θεοδήλητος, ον, προερχόμενος ὡς τιμωρία ἐκ θεοῦ, μιαιφονία Ἀνθ. Π. 9. 157.

θεοδημιούργητος, ον, ὁ δημιουργηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Συντίππ. ἐν Fab. roman. ed. Eberh. τ. 1, σ. 157.

θεοδίδακτος, ον, διδαχθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Α' Ἐπιστ. πρὸς Θεσσ. δ', 9. — Ἐπίρρ. **-τως,** Ἐκκλ.

θεοδῖνής, ές, περιδινηθείς, πεμφθεὶς ὡς δίνη ὑπὸ τοῦ θεοῦ, θεόπεμπτος, ὀμφὴ Νόνν. Ἰω. 1. 93.

θεοδῖφής, ές, ἀναζητῶν τὸν θεόν, Συνέσ. 340B.

θεόδμητος, Δωρ. **-δμᾶτος, ον,** ὡσαύτως **α, ον,** Πινδ. Ο. 6. 100, Ἀποσπ. 58. 1· (δέμω)· — θεόκτιστος, θεμελιωθεὶς ὑπὸ τῶν θεῶν, πύργοι Ἰλ. Θ. 519· Δῆλος Πίνδ. ἔνθ' ἀνωτ.· Πύλαι Βακχυλ. 7· Ἀθῆναι Σοφ. Ἠλ. 707· βωμὸς Εὐρ. Ἑκ. 23· — μεταφ., θεόδμ. χρέος, ἀρετὰ Πινδ. Ο. 3. 11, Ι. 6 (5). 15.

θεο-δόμητος, ον, = **θεόδμητος,** Βυζ.

θεο-δόνιον, τό, ὄνομα τοῦ φυτοῦ, παιονία Διοσκ. (νόθ.) 3. 157.

θεοδοξία, ἡ, ἡ θεία δόξα, τὰς Λυσίππου τέχνας ἡ τὰς χεῖρας τὰς Ἀπελλικάς, αἳ δὴ τῆς θεοδοξίας τὸ σχῆμα τῇ ὕλῃ περιτεθείκασι Κλήμ. Ἀλ. 54.

θεοδοσία, ἡ, δῶρον ἢ προσφορὰ εἰς τοὺς θεούς, ἀφιέρωμα, Στράβων 811.

θεοδόσιος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ δοθείς, ἀγάπη Ἀριστέας, Ἡσύχ.

θεόδοτος, ον, (δίδωμι) = **θεόσδοτος,** Πίνδ. Ι. 5 (4). 29· — τὸ θεόδοτον, φάρμακον κατὰ βηχός, Ἀλέξ. Τραλλ. 5. σ. 260.

θεό-δουλος, ὁ, δοῦλος τοῦ θεοῦ, Βυζ.

θεοδόχος, ον, δεχομένη ἢ δεξαμένη τὸν θεόν, ἐπὶ τῆς Παρθένου, Ἐκκλ.

θεοδρομέω, περιπατῶ τὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ, πορεύομαι κατὰ Θεόν, Φώτ., Σουίδ.

θεο-δρόμος, ον, ὁ κατὰ Θεὸν πορευόμενος, ὁ ζῶν κατὰ Θεόν, Ἰγνάτ. 697B, 725A· — καὶ οὐσιαστ. θεοδρομία, ἡ, Θ. Στουδ. σ. 1121, ἔκδ. Μί.

θεό-δροσος, ον, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δροσιζόμενος, ῥόδον Φιλῆς π. Φυτ. 340.

θεοδώρητος, ον, δωρηθεὶς **ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, Κλήμ. Ἀλ.** 172· **ἡ θ., φάρμακόν τι, Ἀλεξ. Τρ.** 8. σ. 457.

θεοείδεια, ἡ, ὁμοιότης πρὸς τὸν θεόν, Ἰάμβλ. Β. Πυθ. σ. 6.

θεοειδής, ές, ὅμοιος θεῷ, παρ' Ὅμ. ἀείποτε ἐπὶ ἐξωτερικῆς μορφῆς, συνήθως ἐπὶ νέων ἡρώων οἷον τοῦ Πάριδος καὶ Τηλεμάχου, (οἱ ποιηταὶ τοὺς καλοὺς θεοειδεῖς.. ὀνομάζουσιν Πλουτ. 2. 988D, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 501B), Ἰλ. Γ. 16, Ὀδ. Ξ. 173, κ. ἀλλ.· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ σεβασμίου Πριάμου, Ἰλ. Ω. 217, 299, 372· ἐπὶ τῆς νύμφης Οὐρανίας, Ἡσ. Θ. 350· θ. πρόσωπον Πλάτ. Φαίδρ. 231A· — δραδύτερον πρὸς δήλωσιν ἠθικῶν σχέσεων, ἡ ψυχὴ .. θεοειδές τί ἐστι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 95C, πρβλ. Μουσών. παρὰ Στοβ. 595. 48· καὶ ἐπὶ θεοσεβῶν ἀνθρώπων παρὰ Γρηγ. ἐν Ἀνθ. Π. 8. 1, 68, 74: — συγκρ. **θεοειδέστερος,** Πλάτ. Ἐπιν. 980D· ἀνώμαλ. ὑπερθ. **θεαιδέστατος,** ὃ ἴδε. — Ἐπίρρ. **-δῶς,** Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1180. — Πρβλ. **θεουδής.**

θεο-εἰκελος, ον, ὅμοιος θεῷ, Ὅμ., ὅστις ἔχει τὴν λέξιν ὡς συνώνυμον τῷ **θεοειδής,** ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Α. 131 κ. ἀλλ.· ἐπὶ τοῦ Τηλεμάχου, Ὀδ. Γ. 416.

θεοεπής, ές, (ἔπος) = **θεσπέσιος,** Ἡσύχ.

θεοεχθρία, ἴδε ἐν λ. **θεοσεχθρία.**

θεόζευκτος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ ζευχθείς, ζεῦγος Ἀκρίτ. ἔπος ς. 4715, ἔκδ. Μηλιαρ.

θεόζηλος, ον, ὁ μετὰ θείου ζήλου, ἀγάπη Θ. Στουδ. σ. 1101, ἔκδ. Μί.

θεοζήτητος, ον, ζητούμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Θ. Στουδ. σ. 1460, ἔκδ. Μί.

θεόθεν, ἀρχαία γεν. τοῦ **θεός,** ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ. (ἴδε ἐν ἄρθρῳ **-θεν**), ἐκ μέρους τῶν θεῶν, Λατ. divinitus, θ. δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι (ἐνν. θάνατον) ὡς ἐκ μέρους τῶν θεῶν πεμπόμενον, Ὀδ. Π. 447· εἴ τις ἄλλα θ. ἀνθρώποισι τέρψις, δεδομένη ἐκ μέρους τοῦ θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, Ὠδὴ ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 511. 7.

2) τῇ βοηθείᾳ ἢ εὐνοίᾳ τῶν θεῶν, Πίνδ. Ο. 12. 11, Π. 11. 75, Αἰσχύλ. Θήβ. 324, Πέρσ. 102, κτλ.· ὑπὸ τῶν θεῶν, Σοφ. Ἀντ. 584· πρβλ. **Διόθεν.**

θεό-θετος, ον, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεθειμένος, ὁ **θ. πόλος** Ἰω. Δαμασκ. 2. 854B.

θεοθρέμμων, ον, ὑπὸ τῶν θεῶν τρεφόμενος, συντηρούμενος, σιγὴ Χρησμ. παρὰ Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἄλκ. 1. σ. 56: — οὕτω **θεόθρεπτος, ον,** Σχολ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 904.

θεοθυτέω, θύω τῷ θεῷ, προσφέρω θυσίαν τῷ θεῷ, Θ. Στουδ. σ. 736, ἔκδ. Μί.

θεό-θυτος, ον, (θύω) προσφερόμενος (ὡς θυσία) εἰς τοὺς θεούς, Πολυδ. Α', 29· **θεόθυτον,** τό, θῦμα, Κρατῖν. ἐν Ἀδηλ. 132.

θεοίνια (ἐνν. ἱερά), τά, ἡ ἑορτὴ τοῦ θεοῦ τοῦ οἴνου, τοῦ Διονύσου, Δημ. 1371. 24, Λυκοῦργ. παρ' Ἁρποκρ.: — **θεοίνιον,** τό, τὸ ἱερὸν αὐτοῦ, Φώτ.

θέ-οινος, ὁ, ὁ θεὸς τοῦ οἴνου, ὁ Διόνυσος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 350, Λυκόφρ. 1247.

θεοισεχθρία, ἡ, ἴδε ἐν λ. **θεοσεχθρία.**

θεοκάπηλος, ον, καπηλεύων, ἐμπορευόμενος τὰ θεῖα, τὰ ἱερά, «θεοκάπηλοι εἶναι καὶ οἱ αἱρετικοί, οἱ παραμιγνύοντες τὰς ἑαυτῶν διδασκαλίας τοῖς ὀρθόφροσι δόγμασιν, ὡς οἱ κάπηλοι τὸν οἶνον τῷ ὕδατι» Ἰσίδ. 452B, C, κλ.

θεοκατάρατος, ον, κατηραμένος ἐκ Θεοῦ, Ἀθανάσ.

θεοκατασκεύαστος, ον, κατεσκευασμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἑρμ. τοῦ **θεόδμητος,** Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 3. 11. — Καθ' Ἡσύχ. «θεότευκτος· θεοκατασκεύαστος».

θεοκέλευστος, ον, διατεταγμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, Ἡσύχ. — Ἐπίρρ. **-στως,** Θ. Στουδ. σ. 1353, ἔκδ. Μί.

θεοκήδευτος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κηδευθείς, Ἀνδρ. Κρ. σ. 153.

θεοκηρύκτως, Ἐπίρρ., Θ. Στουδ. σ. 1397, ἔκδ. Μί.

θεοκῆρυξ (ἡ **-ήρυξ**) **ῦκος,** ὁ, θεῖος κήρυξ· **θεοκήρυκες,** οἰκογένειά τις ἐν Ἐλευθεραῖς ἀξιοῦσα ὅτι κατάγεται ἐκ τοῦ Ταλθυβίου, Ἡσύχ. : — ἐπὶ τῶν Ἀποστόλων, Ἐκκλ.

θεοκίνητος [ῐ], **ον, ἑρμηνεία τοῦ θέορτος,** Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 2. 67. — Ἐπίρρ. **-ήτως,** Εὐστ. Θεσσ. σ. 704, ἔκδ. Μί. τ. 136, καὶ ἄλλοι.

θεοκλεής, ές, δοξασθεὶς **ὑπὸ τοῦ θεοῦ, δρόμος Θ. Στουδ.** σ. 1808, ἔκδ. Μί.

θεόκλητος, ον, κληθεὶς **ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, Νόνν. Ἰω. 1. στίχ. 23·** ψαλλόμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ὁ αὐτ. Δ. 5. 92. **II. θ. μέλαθρον,** ὁ οἶκος ἐν ᾧ γίνεται ἐπίκλησις τοῦ Θεοῦ, ὁ αὐτ.

θεοκλῦτέω, ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεούς, ἀπολ., **Αἰσχύλ. Πέρσ.** 500· μετ' αἰτ. προσ., θεοκλ. Θέμιν Elmsl. Εὐρ. Μηδ. 204· Κυρῖνον Πλούτ. Ρωμ. 28· μετ' αἰτ. πράγμ., Πλούτ. Ἀριστείδ. 18. **II** Παθ., ἀκούω τὴν φωνὴν τοῦ θεοῦ, εἶμαι θεόπνευστος, τὸ μαντικὸν καὶ θεοκλυτούμενον γένος Πλούτ. 2. 592D· οὕτως εὕρηται τὸ ἐνεργ. παρ' Ἡλιοδ. 3. 17. — Ἐντεῦθεν τὸ κύρ. ὄνομα **Θεοκλύμενος** Εὐρ. Ἑλ. 9.

θεοκλύτησις, εως, ἡ, ἐπίκλησις τῶν θεῶν, μετ' αἰτ. πράγμ., Πολύβ. 24. 8, 7, Ἀνών. παρὰ Σουίδ. : — οὕτω, **θεοκλύτημα,** τό, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 266.

θεόκλῦτος, ον, ἐπικαλούμενος τοὺς θεούς, **θ. λιταί** Αἰσχύλ. Θήβ. 143. **2)** ὁ εἰσακουσθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ἰώσηπ. 1, 83.

θεοκμήτως, ον, ὑπὸ θεοῦ κατασκευασθείς, **βέλεμνα** Κόϊντ. Σμ. 3. 419· πύργοι Τρυφ. 40.

θεοκοίρανος, ον, κυβερνῶν ὡς θεός, Συνέσ. 315A.

θεοκόλλητος, ον, προσκεκολλημένος τῷ θεῷ, Ἰωάνν. Χρυσ. 5. 816.

θεοκόλος, ὁ, ὡς τὸ **θεηκόλος,** ὑπηρέτης **τοῦ** θεοῦ, ἱερεύς, Συλλ. Ἐπιγρ. 1543. 1, 1607· — ἐντεῦθεν **θεοκολέω,** ὑπηρετῶ ὡς ἱερεύς, θεοκολήσασα Ἀρτέμιτι 1934.

θεόκραντος, ον, τελεσθεὶς ἢ ποιηθεὶς ὑπὸ τῶν θεῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1488, Χριστόδ. Ἔκφρ. 98.

θεοκρᾶσία, ἡ, (κρᾶσις) ἡ μετὰ τοῦ θεοῦ μῖξις, Ἰάμβλ. Βίῳ Πυθ. 240.

θεοκρᾰτία, ἡ, (κράτος) κράτος, κυβέρνησις τοῦ θεοῦ, Ἰώσηπ. κ. Ἀπίωνος 5. 16.

θεοκρήπις, ῐδος, θεμελιωθεὶς ὑπὸ θεοῦ, ναετῆρα θεοκρήπιδος Ἀθήνης Νόνν. Δ. 24. 96.

θεοκρῐσία, ἡ, θεία κρίσις, Διον. Ἀρεοπ. 35, 61.

θεόκρῐτος, ον, ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Διονυσ. Ἐπ. σ. 444. **II.** ἀντὶ τοῦ **θεοκρίτης, κριτὴς τῶν θεῶν, ἐπὶ τοῦ Πάριδος,**

Ἀνθ. Π. 15. 26.—Ἐπίρρ. **-τως**, Θ. Στουδ. σ. 696, 1552, 1600, ἔκδ. Μί.

Θεοκρότητος, **ον**, συγκροτηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ὁμήγυρις Νικόλ. Κερκύρ. ἐν Κερκυρατκ. Ἀνεκδ. ἔκδ. Λ. σ. 40, στ. 284, Εὐστ. Θεσσ. ἐν Taf. de Thes. σ. 422, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 11, ἔκδ. Mil.

Θεοκρῠφής, **ές**, **κρύπτων τὸν θεόν**, ἐν **Θεοκρυφεῖ** γνόφῳ Πισίδ. Ἑξαημ. 1504.

Θεόκταντος, **ον**, «θεοσκοτωμένος», Θεοφάν. Χρονογρ. σ. 760. 20, ἔκδ. Β.

Θεόκτητος, **ον**, ὃν παρὰ θεοῦ κτᾶταί τις, Εὐστ. Πονημ. 233. 92.

Θεόκτιστος, **ον**, καὶ **η**, **ον**, δημιουργηθεὶς ὑπὸ θεοῦ, σπείρων Θεοκτίσταν φλόγα Τραγ. παρ' Ἀριστ. Ποιητ. 21, 14.

Θεόκτῐτος, **ον**, = τῷ προηγ., Σόλων 35. 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 2892. —Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 333.

Θεοκτονία, ὁ φόνος τοῦ θεοῦ, ἡ πρᾶξις τοῦ θεοκτόνου, Ἐκκλ.

Θεοκτόνος, **ον**, ὁ φονεύων τὸν θεόν, Ἰουδαῖοι Ἐκκλ.

Θεόκτυπος, **ου**, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κτυπούμενος ἢ ἀποτελούμενος, ἦχος Κοσμᾶς Ἱερ. 497B.

Θεοκῠβέρνητος, **ον**, ὑπὸ τοῦ θεοῦ κυβερνώμενος, Βυζ.

Θεοκυήτωρ, **ορος**, ἡ, = τῷ ἑπομ., δέσποινα Ἐκκλ.

Θεόκυμων, **ονος**, ἡ, συλλαβοῦσα, κυήσασα τὸν θεόν, Ἀνθ. Π. 1. 119.

Θεοκύρωτος, **ον**, ὑπὸ τοῦ θεοῦ κεκυρωμένος, τὰς ἀποστολικὰς καὶ θεοκυρώτους παραδόσεις Ἐκκλ.

Θεολαμπής, **ές**, θείαν λάμψιν ἔχων, ἐκπέμπων, ἀρεταὶ Συνέσ. 1. 116, Ἰω. Χρυσ.

Θεολάξευτος, **ον**, λαξευθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ταράσ. Κων/πόλεως σ. 1489, ἔκδ. Μί.

Θεολατρεία, ἡ, λατρεία, (κάλλιον **-ία**) διακονία τοῦ θεοῦ, Γρηγ. Ναζ. 2. 140.

Θεόλεκτος, **ον**, ὑπὸ τοῦ θεοῦ εἰρημένος, Ἰω. Δαμασκ., κλπ.

Θεολῃπτέομαι, Παθ., γίνομαι θεόληπτος, θεόπνευστος, ψυχῆς ἐμῆς εἰωθυίας τὰ πολλὰ θεοληπτεῖσθαι Φίλων 1. 143.

Θεοληπτικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων εἰς θεόληπτον ἢ ὑπὸ θεοῦ κατεχόμενον, θεόπνευστον, Ἐκκλ.· — **ἡ θεοληπτικὴ** (ἐνν. μαντεία) = **θεοληψία**, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 132.

Θεόληπτος, **ον**, ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατεχόμενος, θεόπνευστος, ἔνθεος, Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 1. 1, 4, Ἀπ. Καρχ. 41, κτλ.· θ. εἰς ἀρετήν, πρὸς ἀρετήν, δι' ἀρετήν, ὑπὲρ τῆς ἀρετῆς, Πλούτ. 2. 1117A. **2)** ἐπὶ κακῆς σημασίας, = **θεοβλαβής**, Μανέθων 4. 80· —δεισιδαίμων, Πλούτ. 2. 855B.

Θεοληψία, ἡ, θεοπνευστία, θεία ἔμπνευσις, Πλούτ. 2. 763A. **2)** δεισιδαιμονία, αὐτόθι 56E.

Θεολογεῖον, τό, ἐν τῷ θεάτρῳ, τόπος ὑπὲρ τὴν σκηνήν, ἔνθα οἱ θεοὶ ἐπεφαίνοντο, Πολυδ. Δ', 130.

Θεολογέω, εἶμαι θεολόγος, ὁμιλῶ περὶ θεοῦ καὶ τῆς θείας φύσεως, περί τινος Ἀριστ. Μεταφ. 1. 3, 6, π. Κόσμ. 1, 6, Πλούτ., κτλ.· τὰ περὶ τριάδος Ἐκκλ.—Παθ., τὰ θεολογούμενα, ἔρευναι περὶ τοῦ θεοῦ καὶ τῶν θείων, Πλούτ. 2. 421D, Σουετ. Ὀκταβ. 94. **2)** θεοποιῶ, τὸν ἥλιον, εἴδωλα Εὐσ. Εὐαγγ. Πρ. 750C, κτλ. **3)** ἀποδεικνύω τὴν θεότητά τινος, Ἰησοῦν Ἐκκλ.

Θεολογία, ἡ, λόγος περὶ θεοῦ καὶ τῆς θείας φύσεως, ἡ ἐπιστήμη τῶν θείων πραγμάτων, θεολογία, Πλάτ. Πολ. 379A· ἐν τῷ πληθ., Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 2. **II.** παρ' Ἐκκλ., **1)** ἡ διδασκαλία (τὸ δόγμα) περὶ τῆς θείας φύσεως τοῦ Χριστοῦ, ἀντίθ. **οἰκονομία**, ὅπερ δηλοῖ τὴν ἀνθρωπίνην αὐτοῦ φύσιν, οἱ μὲν ἤστραψαν τὴν οἰκονομίαν, ὁ δὲ (Ἰωάννης) βροντᾷ τὴν θεολογίαν Ἰω. Χρυσόστ. Ὁμ. 106. **2)** ἡ ἁγία Γραφή, ὁ νόμος, ὡς ἡ θεολογία φησί, δι' ἀγγέλων ἡμῖν ἐδωρήθη Διονύσ. Ἀρεοπ.· τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς νέας θεολογίας Θεοδώρητ.

Θεολογικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων εἰς τὴν θεολογίαν, φιλοσοφία θ. Ἀριστ. Μεταφ. 5. 1, 10, πρβλ. Στράβων 474, κτλ.· — **ἡ θεολογικὴ** (ἐνν. **ἐπιστήμη**), = ἡ πρώτη φιλοσοφία ἢ ἡ ἐπιστήμη τοῦ ὄντος ᾗ ὄν Ἀριστ. Μεταφ. 10. 7, 7 κἑξ.· — ὁ θ. = θεολόγος, Ἐκκλ.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πλούτ. 2. 568D.

Θεολόγος, ὁ, (λέγω) ὁ λέγων περὶ θεοῦ καὶ τῆς θείας φύσεως, ἐπίθ. ἀποδιδόμενον εἰς τοὺς παλαιοὺς ποιητὰς τοὺς γράψαντας Θεογονίας, οἷον τὸν Ἡσίοδον, Ὀρφέα, κτλ., Ἀριστ. Μεταφ. 2. 4, 12· ἢ εἰς τοὺς παλαιοὺς φιλοσόφους οἵτινες ἐπραγματεύθησαν περὶ κοσμογονίας, ὡς ὁ Ἐμπεδοκλῆς, Ἀναξαγόρας, κλ., αὐτόθι 11. 6. 6., 11. 10, 11., 13. 4, 3, Κικ. N. D. 3. 21, κτλ.· εἰς μάντεις καὶ προφήτας, οἱ Δελφῶν θ. Πλούτ. 2. 417F, πρβλ. Λουκ. Ἀλεξ. 19, Συλλ. Ἐπιγρ. 3148, 3199 καὶ 3200 (ἔνθα οἱ θεολόγοι εἶνε γυναῖκες). **2)** παρ' Ἐκκλ., θεολόγος, ὡς παρ' ἡμῖν· ὁ Θεολόγος, ὄνομα διδόμενον ἰδίως εἰς τὸν Ἅγ. Ἰωάννην, Συλλ. Ἐπιγρ. 8694 - 5, 8756· καὶ εἰς Γρηγόριον τὸν Ναζιανζηνόν, αὐτόθι 8686 κ. ἀλλ.

Θεολωβήτης, **ου**, ὁ, βλάσφημος, Μανέθων 4. 234.

Θεομακάριστος, **ον**, ὑπὸ τοῦ θεοῦ εὐλογημένος, Ἰγνάτ. Πολυκ. 7.

Θεομᾰνέω, εἶμαι θεομανής, Πολυδ. Α', 19.

Θεομᾰνής, **ές**, ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς μανίαν, παραφροσύνην, ἀχθείς, Αἰσχύλ. Θήβ. 653, Εὐρ. Ἴων 1402· λύσσα Θ., μανία ὑπὸ τῶν θεῶν προξενηθεῖσα, Εὐρ. Ὀρ. 845· πότμος αὐτόθι 79.

Θεομᾰνία, ἡ, μανία ὑπὸ τοῦ θεοῦ προξενηθεῖσα, ἔμπνευσις, οὐκ ἀνθρωπίναις ἐπινοίαις ἀλλ' ἐν θεομανίᾳ συνιστάμενον Φίλων 1. 571.

Θεομαντεία, ἡ, πνεῦμα προφητικόν, μαντεία διὰ θείας ἐμπνεύσεως, Δίων Κ. 62. 18.

Θεόμαντις, **εως**, ἡ, ὁ ἔχων πνεῦμα προφητικόν, θεόπνευστος ἄνθρωπος, ἐνθουσιάζοντες ὡς οἱ θεομάντεις καὶ χρησμῳδοί καὶ γὰρ οὗτοι λέγουσι μὲν πολλὰ καὶ καλά, ἴασι δὲ οὐδὲν ὧν λέγουσι Πλάτ. Ἀπολ. 22C, Μένωνι 99C· πρβλ. **θυμόμαντις** καὶ ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 537.

Θεόμαρτυς ἢ **Θεομάρτυς**, **υρος**, ὁ, μάρτυς τοῦ θεοῦ, Εὐστ. Πονημ. 2. 27.

Θεομᾰχέω, μάχομαι ἐναντίον τοῦ θεοῦ ἢ τῶν θεῶν, Εὐρ. Βάκχ. 45, 325, 1255, Ι. Α. 1409· μὴ θεομάχει Μένανδ. Εὐν. 2· πρβλ. Wyttenb. Πλούτ. 2. 168C.

Θεομᾰχία, ἡ, μάχη τῶν θεῶν πρὸς ἀλλήλους· οὕτως ἐκαλοῦντο ῥαψῳδίαι τινὲς τῆς Ἰλ., ἰδίως ἡ ιθ', Πλάτ. Πολ. 378D, κτλ.

Θεομάχος, **ον**, ὁ μαχόμενος ἐναντίον τοῦ θεοῦ, Πράξ. Ἀποστ. ε', 39, Λουκ. Δὶς Τρ. 45.

Θεόμβροτος, ἴδε **Θεοβρότιον**.

Θεομεγάλυντος, **ον**, ὑπὸ τοῦ θεοῦ μεγαλυνθείς, δοξασθείς, βασιλεὺς Μάξ. Πλανούδ.

Θεομηνία, ἡ, ἡ ὀργὴ τοῦ θεοῦ, Δίων Κ. Ἀποσπ. 30, 1, Τζέτζ. Ἱστ. 5. 727, Εὐστ. 891. 24.

Θεομήστωρ, **ορος**, ὁ, ἴσος τοῖς θεοῖς κατὰ τὴν βουλήν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 655, Συλλ. Ἐπιγρ. 6264· πρβλ. τὸ Ὁμηρικὸν θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος· — ὡς κύρ. ὄνομα, Ἡρόδ. 8. 85. **II.** ἐπινοηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, κόσμος Μανέθων 4. 7 (κοιν. **-μήτωρ**).

Θεόμητις, ὁ, ἡ, θεόσοφος, Νόνν. Ἰω. 8. 43· κατὰ Σουΐδ. «θεόφρων, θεόβουλος»· **θεομητέω**, θεοφοροῦμαι, Ἡσύχ.

Θεομητορικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων εἰς τὴν θεομήτορα, θ. ἑορταί, τῆς Θεοτόκου· — καὶ **θεομητρικός**, Ἐκκλ.

Θεομήτωρ, **ορος**, ἡ, ἡ μήτηρ τῶν θεῶν, ἡ Ρέα, Νόνν. Δ. 25, 334. **2)** ἡ μήτηρ τοῦ θεοῦ, ἐπὶ τῆς Παρθένου, Ἑλλην. Ἐπιγρ. 1062, Ἐκκλ.

Θε-όμιλος, **ον**, ὁ μετὰ τοῦ θεοῦ ὁμιλῶν, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 130.

Θεομῖμησία, ἡ, μίμησις τοῦ θεοῦ, Ἐκκλ.

Θεόμῑμος, **ον**, μιμούμενος τὸν θεόν, θεῖος, βασιλεία Διωτογέν. παρὰ Στοβ. 331. 20· — καὶ **θεομίμητος**, **ον**, δύναμις Ἐκκλ.

Θεομῑσής, **ές**, μισούμενος ὑπὸ τῶν θεῶν, ἀντίθετον **θεοφιλής**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1548, Πλάτ. Εὐθύφρ. 7A, Πολ. 612E· θεομισέστατος ὁ αὐτ. Νόμ. 916E. — Ἐπίρρ. **-σῶς**, Πολυδ. Α', 22.— Ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 322. **II. θεομίσης**, **ες**, ἐνεργ., μισῶν τὸν θεόν, μισόθεος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Σουΐδ.

Θεομίσητος, **ον**, = **θεομῑσής**, Ἐκκλ.· — **θεομισητία**, ἡ, = **θεοσεχθρία**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 416.

Θε-όμοιος, **ον**, ὅμοιος τῷ θεῷ, Ἐκκλ.

Θεόμοιρος, **ον**, μετέχων τῆς θείας φύσεως, Ἐκφαντ. παρὰ Στοβ. 323. 58 (ἐν τῷ θηλ. **-μοίρη**), Δαμασκ. ἐν τῇ Βιβλ. Φωτ. 347.

Θεομόριος, **α**, **ον**, Δωρ. **θευμ-**, τύπος ἰσοδύναμος τῷ ἑπομ., θευμορίη νοῦσος, ἄτη Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 676, 974. **II. θευμορίη**, ἡ, τύχη, θεοῦ μοῖρα, Καλλ. Ἐπ. 3. 1, Ἀνθ. Π. 7. 367. **2)** τὸ μερίδιον τοῦ ἱερέως ἐκ τοῦ θύματος, Ἡσύχ.

Θεόμορος, **ον**, Δωρ. **θεύμ-**, ὡρισμένος ὑπὸ τῶν θεῶν, παρεχόμενος ὑπ' αὐτῶν, ἀοιδαί Πίνδ. Ο. 3. 18· γάμου θεόμορον γέρας ὁ αὐτ. Ι 8 (7). 84. **II.** εὐλογημένος ἐκ μέρους τῶν θεῶν, ὁ αὐτ. Π. 5. 6.—Ἴδε **Θεύμορος**.

Θεόμορφος, **ον**, θείαν ἔχων μορφήν, Ἀνθ. Π. 12. 196· —οὐσιαστ. **Θεομορφία**, ἡ, Θ. Στουδ. σ. 1273, ἔκδ. Μί.

Θεομύητος, **ον**, μυηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Θ. Στουδ. σ. 1124, ἔκδ. Μί.

Θεομῡθία, ἡ, θεία μάθησις, μυθολογία, Πρόκλ., κτλ.

Θεομύσης, **ές**, μυσαρός, βδελυκτὸς ἐνώπιον τῶν θεῶν, ὁ ἕνεκα ἁμαρτίας εἰς τοὺς θεοὺς μεμιασμένος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 40.

Θεόμυστος, **ον**, μεμυημένος τὰ θεῖα, Ἐκκλ.· — οὐσιαστ. **θεομυστίαι**, αἱ, Θ. Στουδ. σ. 732, ἔκδ. Μί.

Θεονόμως, Ἐπίρρ., μὲ τὸν νόμον τοῦ θεοῦ, Θ. Στουδ. σ. 448, ἔκδ. Μί.

Θεονύμφευτος, ἡ, ἐπὶ τῆς Παναγίας, Ἰωσ. Ὑμνογρ. σ. 1128, 1389, ἔκδ. Μί., Θ. Λάσκ. σ. 771, 780, ἔκδ. Μί.

Θεόνυμφος, ἡ, ἐπὶ τῆς Παναγίας, νύμφη τοῦ Θεοῦ, Ἰωσ. Ὑμνογρ. σ. 1020, 1021, 1024, 1393, ἔκδ. Μί., Θ. Λάσκ. σ. 776, ἔκδ. Μί.

Θεοξένιος, **ον**, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Πελλήνῃ, Παυσ. 7. 27, 4· ὡσαύτως, ὄνομα μηνός τινος ἐν Δελφοῖς, Συλλ. Ἐπιγρ. 1700, Ἀνέκδ. Δελφ. 10, 14, κτλ. **II. θεοξένια**, τά, ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Πελλήνῃ, Παυσ. ἔνθ' ἀνωτ.· καὶ ἐν Δελ-

ρους, Ἀθήν. 372Δ· ὡσαύτως εἰς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ, Σχόλ. Πινδ. Ο. 9. 146· ὡσαύτως εἰς τιμὴν τῶν Διοσκόρων ἐν Ἀκράγαντι, ἴδε Böckh Εἰσαγ. Πίνδ. Ο. 3. 135, Πλούτ. 2. 557F·— **θεοξενιασταί**, οἱ, οἱ ἑορτάζοντες τὴν πανήγυριν ταύτην, Ἐπιγρ. Τήν. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2338. 25, 114 κἑξ.·— οὐσιαστ. **θεοξενίη**, ἡ, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 385, στ. 309, ἔκδ. Λ.

θεοπαγής, ές, ὑπὸ τοῦ θεοῦ θεμελιωθείς, νόμοι Θ. Στουδ. σ. 729, ἔκδ. Μί.

θεοπαίγμων, θεόπαιγμον, ονος, μετὰ θεοῦ παίζων, Νόνν. Δ. 30. 210, ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 271.

θεοπάθεια, ἡ, τὰ πάθη τοῦ θεοῦ, Φώτ.

θεόπαις, αιδος, ὁ, ἡ, τέκνον τῶν θεῶν, θεῖος, Ἔρως Ἀνθ. Π. 12. 56· Βαβυλὼν Ἡρόδικ. παρ' Ἀθην. 222Α· λάβρας Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 311Α. **II.** ἔχων θεῖον τέκνον, ἐπὶ τῆς Παρθένου, Νόνν. Ἰω. 10, στίχ. 26.

θεόπαιστος, ον, πληττόμενος ὑπὸ θεοῦ· πρβλ. **θεόκτυπος**· κιθάρα Ἡσύχ.

θεοπαράδοτος, ον, παραδεδομένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, λόγια, πολιτεία Ἐκκλ.

θεοπαράκλητος, ον, ὁ τοῦ θεοῦ παράκλητος, Θ. Στουδ. σ. 1577, ἔκδ. Μί.

θεοπάρακτος, ον, παραχθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, εἰ αὐτοπαρακτός ἐστιν ὁ κόσμος οὐκ ἔστι θεοπάρακτος Ἰουστῖν. Μ.

θεοπάροχος, ον, ὑπὸ θεοῦ παρεσχημένος, δεδομένος, δάκρυα Ἐκκλ.

θεοπασχία, ἡ, = **θεοπάθεια**, Ἐκκλ.·— **θεοπασχῖται**, οἱ, μονοφυσιτικὴ αἵρεσις τῆς ς' ἑκατονταετ., οἵτινες ἐπίστευον ὅτι ὁ Χριστὸς ἔπαθε κατὰ τὴν θείαν αὐτοῦ φύσιν, Ἐκκλ.

θεοπάτωρ, ορος, ὁ, πατὴρ τοῦ θεοῦ (τοῦ Χριστοῦ) ἐπὶ τοῦ Δαβίδ, Ἐκκλ.·— οὐσιαστ. **θεοπατορία**, ἡ, Γερμ. Κων/πόλεως σ. 236, ἔκδ. Μί.

θεοπείθεια, ἡ, ὑπακοὴ εἰς τὸν θεόν, Ἐκκλ.

θεοπειθής, ές, ὑπήκοος τῷ θεῷ, εὐπειθὴς αὐτῷ, Ἀνθ. Π. 1. 119, 25.—Ἐπίρρ. **-θῶς**, Εὐστ. Πονημ. 75. 50.

θεόπεμπτος, ον, ὑπὸ τῶν θεῶν πεμφθείς, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 9, 3, Διον. Ἀλ. 1. 14·— ὑπεράνθρωπος, ἔκτακτος, Λόγγ. 3. 18, Ἀρτεμ. 1. 7.

θεοπέρᾱτος, ον, (περάω)· θ. πλάναι, πλάναι πεμφθεῖσαι ἐκ μέρους τῶν θεῶν, π. χ. ἐπὶ τῆς Ἰοῦς, Ποιητ. παρὰ Δημ. Φαλ. 91· ἄλλα χφα **θεοτέρᾱτος**.

θεοπλᾰ́νησια, ἡ, ἡ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ πλάνη, ἀπομάκρυνσις, Ἀθαν.

θεοπλαστέω, πλάττω θεόν, θεοποιῶ, Ἡλιόδ. 9. 9, Φίλων 2. 164, ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 284.

θεοπλάστης, ου, ὁ, πλάττων, κατασκευάζων θεούς, εἰκόνας θεῶν, ἀγαλματοποιός, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 617, Πολυδ. Α', 12. **II.** ὁ θεῖος Δημιουργός, Φίλων 2, 490.

θεοπλαστία, ἡ, ἡ θεία ἐνσάρκωσις, Ἐκκλ.

θεόπλαστος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ πεποιημένος, Χρησμ. Σιβ. προοιμ. 1, ἄνθρωπος .. μόνον τῶν ζώων θεόπλαστον Βασίλ.— Ἐπίρρ. **-τως**, Ἐκκλ.

θεοπληγής, ές, = **θεόπληκτος**, Συνέσ. 119D· **θεοπλῆξ** ἢ **θεόπληξ**, ὁ, ἡ, Ἄννα Κομν. 14, 423.

θεό-πληκτος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ πληχθείς, κτυπηθείς, θεοβλαβής, Ἡσύχ. ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ **-πλακτος**.

θεοπληξία, ἡ, = **θεοβλάβεια**, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Π. Ε 234C.

θεόπλοκος, ον, θεόθεν πεπλεγμένος, σαγήνη Ἐκκλ.· θ. καὶ ἡδυφραδὲς εἰδύλλιον Νικήτ. Χρον. 70Α.

θεόπλουτος, ον, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ γενόμενος πλούσιος, Ἰω. Χρυσ. 4, 294.

θεοπνευστία, ἡ, θεία ἔμπνευσις, Ἐκκλ., ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 128.

θεόπνευστος, ον, ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, σοφίη Ψευδο-Φωκυλ. 121· ὄνειροι Πλούτ. 2. 904F· πᾶσα γραφὴ Β' Ἐπιστ. π. Τιμ. γ', 16· ἀρχιερεὺς Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 1062.

θεόπνοος, ον, = τῷ προηγ., Πορφύρ. Ἄντρ. Νυμφ. 116·— τὸ **θεόπνουν**, ἔμπνευσις, θεοπνευστία, ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθήκαις) 4700b.

θεοποιέω, ποιῶ θεόν, μεταβάλλω εἰς θεόν, Λουκ. Σκυθ. 1, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 94. **2)** θ. ἀνθρώπους, ποιῶ αὐτοὺς μετόχους θείας φύσεως, Ἀθανάσ.

θεοποιητικός, ή, όν, ἱκανὸς ποιεῖν θεούς· — **ἡ -κὴ** (ἐνν. τέχνη) ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ἀγάλματα θεῶν, ἀγαλματοποιητική, Πολυδ. Α', 13.

θεοποίητος, ον, κατεσκευασμένος ὑπὸ τῶν θεῶν ἢ τοῦ θεοῦ, θεότευκτος, Ἰσοκρ. 152C, Ἰω. Χρυσ.

θεοποιΐα, ἡ, = **θεοποιητική**, ποίησις θεῶν, δηλ. τῶν ἀγαλμάτων αὐτῶν, Πολυδ. Α', 12.

θεοποιός, όν, ὁ κατασκευάζων θεούς, θεοπλάστης, Πολυδ. Α', 12· ἡ θ. τέχνη = θεοποιητική, Ἀνθ. Π. 9. 774. **II.** ὁ μεταβάλλων εἰς θεούς, ἀποθεῶν, παρὰ Σουίδ. ἐν λ. **λῆξις**.

θεοπολέω. ὑπηρετῶ τῷ θεῷ, Πλάτ. Νόμ. 909D. Ὁ Τίμ. ἐομηνεύει: «θεῶν εἰκόνας ἔχοντα περιπολεῖν ἀργύριον εἰσπρασσόμενον».

θεοπόλος, ὁ, ἡ, ἱερεύς· ἴδε **θεηπόλος**.

θεοπομπεῖν· «ἐνθουσιᾶν» Ἡσύχ.

θεόπομπος, ον, = **θεόπεμπτος**, τιμαὶ Πίνδ. Π. 4. 123.

θεοπόνητος, ον, ὑπὸ τῶν θεῶν κατασκευασθείς, λέχη, ἐπὶ τῆς Ἑλένης, Εὐρ. Τρῳ. 953, Ἑλλ. 584.

θεοπότιστος, ον, ποτισθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, διδαχθείς, φωτισθείς, Ταράσ. Κων/πόλεως σ. 1489, ἔκδ. Μί.

θεοπρᾱγία, ἡ, θεία ἐνέργεια, Ἐκκλ.· **-πραξία** Εὐστ. Πονημ. 215. 86.

θεοπρέπεια, ἡ, θεία μεγαλειότης, μεγαλοπρέπεια, Διόδ. 5. 43., 11. 89, Κλήμ. Ἀλ. 830.

θεοπρεπής, ές, κατάλληλος, ἁρμόζων, πρέπων θεῷ, Ἥρας δῶμα Πίνδ. Ν. 10. 2· τέμενος Διόδ. 11. 89· πομπή, μορφὴ Πλούτ. Δίωνι 28., 2. 780Α· θαυμαστός, θέαμα ὁ αὐτ. Ἀλκιβ. 34, κτλ.— Ἐπίρρ. **-πῶς**, Λουκ. Ἀλεξ. 15.

θεοπρεπτος, ον, = τῷ προηγ., διάφ. γραφ. ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 904· ἴδε **θεότρεπτος**.

θεοπρόβλητος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκλελεγμένος, Θεοφύλ. 2, 677, Ἄννα Κομν. 408. 412.

θεοπρομήτωρ, ορος, ἡ, Ἄννα ἡ γυνὴ τοῦ Ἰωακεὶμ ὡς μήτηρ τῆς Μαρίας τῆς μητρὸς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ὡρολόγ. Ἀνατολ. Ἐκκλ. 25 Ἰουλίου.

θεοπροπέω, προφητεύω, ἀλλὰ μόνον κατὰ μετοχ. ἀρσ., θεοπροπέων ἀγορεύεις Ἰλ. Α. 109., Β. 322, Ὀδ. Β. 184, Πίνδ. Π. 4. 339, κτλ.

θεοπροπία, ἡ, προφητεία, χρησμός, Ἰλ. Α. 87, 385, Λ. 794, Π. 36, Ὀδ. Α. 415, Β. 201, κτλ.

θεοπρόπιον, τό, προφητεία, χρησμός, Ἰλ. Α. 85, Ζ. 438· ἐκ θεοπροπίου, κατά τινα χρησμόν, Ἡρόδ. 1. 7, 165 κ. ἀλλ.· κατὰ τὸ θ. αὐτόθι 68.

θεοπρόπος, ον, προλέγων τὰ μέλλοντα, προφητικός, οἰωνιστὴς Ἰλ. Ν. 70· ἔπος Σοφ. Τρ. 822· ἦτορ, θυμὸς Κόιντ. Σμ. 12. 534, Ἀνθ. Π. 1. 10, 5· πρβλ. **θειοπρόπος**. **2)** ὡς οὐσιαστ., ὁ μάντις, προφήτης, Ἰλ. Μ. 228, Ὀδ. Α. 416·— **θεοπρόπον** ἢ **θεόπροπον**, τό, = **θεοπροπία**, Καλ. Λουτρ. Παλλ. 125. **II.** δημόσιος ἀγγελιαφόρος ἀπεσταλμένος ὅπως ἐρωτήσῃ τὸ μαντεῖον, Ἰων. ἀντὶ **θεωρός**, Ἡρόδ. 1. 48, 67., 5. 79., 6. 57., 7. 140· ὡσαύτως Αἰσχύλ. Πρ. 659, Πλούτ. Κίμ. 18. (Κατὰ τὸν Butlm., Λεξιλ. ἐν λ., ὁ ἑρμηνεύων τὸ θεοπρόπιον, ἐκεῖνο δι' οὗ ὁ θεὸς πρέπει, ἑρμηνευτὴς θείου σημείου).

θεο-πρόσδεκτος, ον, εὐπρόσδεκτος παρὰ τῷ θεῷ, Εὐστ. Πονημ. 167. 10.

θεο-πρόσπλοκος, ον, τὸ θεῖον φοβούμενος καὶ προσπλεκόμενος πρὸς θεούς, θεομανής, φανατικός, Πρόκλ. παραφρ. Πτολ. σ. 224.

θεοπροστάκτως, Ἐπίρρ., διὰ προστάγματος θεοῦ, Θ. Στουδ. σ. 456, ἔκδ. Μί.

θεοπρόστακτος, ον, προταχθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ἰω. Δαμασκ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μί. τ. 96, σ. 648.

θεοπτέω, βλέπω τὸν θεόν, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 123. 14, ἔκδ. Λ.

θε-όπτης, ου, ὁ, (ὁράω, ὄψομαι) ὁ βλέπων τὸν Θεόν, προφήτης, περὶ Μωϋσέως καὶ τοῦ προφήτου Ἠλία, Ἐκκλ.

θεοπτία, ἡ, τὸ βλέπειν τὸν θεόν· οὐχὶ **θεοπτεία**, ὡς ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Ἀπόδειξις 309D, ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 130.

θεοπτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **θεόπτην**·— ἡ θ. δύναμις, ἡ δύναμις πρὸς ὁράματα, Ἑρμῆς παρὰ Στοβ. 138. 10· οἱ θ., τάξις τις ἐν τῷ Χριστιανικῷ ἱερατείῳ, Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. **θεοπτικῶς**, Εὐστ. Θεσσαλ. Πονημ. 51. 46, ἔκδ. Taf.

θεόπτυστος, ον, βδελυκτὸς παρὰ τοῖς θεοῖς, ἀπόπτυστος τοῖς θεοῖς, Αἰσχύλ. Θήβ. 604.

θεόπῡρος, ον, (πῦρ) ἀνημμένος ὑπὸ τῶν θεῶν, φλὸξ Εὐρ. Ἡλ. 732.

θε-όργητος, ον, = **θεομανής**, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 659.

θεόργιστος, ον, = **θεόργητος**, Οἱ μ. Θεοφάν. Δ, 40, Ἰω. Γενέσ. σ. 104. 16, ἔκδ. Β.

θεόρρακτος, ον, οὕτω σκωπτικῶς ἐκάλουν ἐν Συρακούσαις Θεόμναστόν τινα, μανικὸν γελοίως ἄνθρωπον, Κικέρ. Verrin. IV. 66.

θεόρ-ρευστος, ον, = **θεόρρυτος**, Ἀπολλινάρ. Μεταφρ. σ. 164.

θεορρημοσύνη, ἡ, θεία ὁμιλία ἢ διδασκαλία, κατήχησις, Ἐκκλ.

θεορρήμων, ον, ὁμιλῶν διὰ θείας δυνάμεως, θεηγόρος, γλῶσσα Ἐκκλ.

θεόρρητος, ον, λαληθείς, ῥηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, μέτρον Ἀνθ. Π. 1. 19., 9. 505· βίβλος, μῦθος Νόνν. Ἰω. 5, 154., 14, 25.

θεόρρῡτος, ον, ῥέων, προερχόμενος ἐκ θεοῦ, ὄμβρος Ὀππ. Ἀλ. 5. 9.

θέ-ορτος, ον, (ὄρνυμαι) ἐκ τῶν θεῶν ἐγερθείς, θεόπεμπτος, οὐράνιος, ὄλβος Πίνδ. Ο. 2. 67· θέορτον ἢ βρότειον (πρβλ. **θεόσυτος**) Αἰσχύλ. Πρ. 765·— πρβλ. **παλίνορτος**.

θεός, ὁ, Βοιωτ. **θιός** ἢ **σιός**, Λακων. **σιὸς** (ἴδε κατωτ. II)· Δωρ. **θεύς**, αἰτ. **θεῦν** (Καλλ. εἰς Δήμ. 58. 130), κλητ. (βραδύτερον) **θεός**, ἢ (παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ ἐν τῇ Κ. Δ.) **θεέ**· ἀλλὰ δόκι-

μον ἐν τοῖς συνθέτοις ὀνόμασι, Ἀμφίθεε Ἀριστοφ. Ἀχ. 176, Τιμόθεε Λουκ. Ἁρμονίδ. 1. (Περὶ τῆς ῥίζης καὶ προσῳδίας ἴδε ἐν τέλ.)

Θεός, Ὅμ., ἔν τε τῇ γενικῇ σημασίᾳ θεὸς ἢ ἐν τῷ πληθ. θεοί, = ἡ θεότης, θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει τὸ δ' ἔδωκε Ὀδ. Ξ. 444· οὐδὲ κεν ἄλλως οὐδὲ θεὸς τεύξειε Θ. 176, πρβλ. Γ. 231, Ἰλ. Ν. 730 (ὡσαύτως, θεὸς Ζεὺς Ὀδ. Δ. 236, Ξ. 327):— καὶ ἐν τῇ μερικῇ σημασίᾳ, περὶ τῶν πολλῶν θεῶν τῆς Ἑλληνικῆς πολυθείας, θεός τις, εἷς ἐκ τῶν θεῶν, Ι. 142, κτλ. (παρ' Ἀττ., θεῶν τις, πρβλ. Elmsl. Μηδ. 93 σημ., Δοβ. Ἀϊ. 998)· ἐντεῦθεν ὁ Ζεὺς εἶνε ἄριστος ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν Ἰλ. Τ. 96· πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε κτλ.:— παρ' Ὅμ. οἱ θεοὶ λαμβάνονται ὡς παράδειγμα καλλονῆς καὶ ὑπεροχῆς, ἐντεῦθεν οἱ ἥρωες ἐπαινοῦνται ἐν ταῖς φράσεσι: θεὸς ὣς, ὥστε θεός, ἶσα θεῷ ἢ θεοῖς, θεῷ ἐναλίγκιος, κτλ.:— παρίσταται δὲ ὁ θεὸς ἢ οἱ θεοὶ ὡς κυβερνῶντες τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ δίδοντες εἰς αὐτὸ πάντα τὰ ἀγαθὰ ἢ κακά, πάντα τὰ αἰφνίδια ἢ ἀπροσδόκητα, πρβλ. **θεόθεν**· ἐντεῦθεν λέγεται ὅτι τὰ πράγματα γίνονται σὺν θεῷ, σύν γε θεοῖσιν, κατὰ θέλησιν τῆς θεότητος, Ἰλ. Ι. 49, Ω. 430· οὕτω παρ' Ἀττ., σὺν θεῷ Σοφ. Αἴ. 765, 779, κτλ. (σπανιώτερον, σὺν τῷ θεῷ ὁ αὐτ. Ο. Τ. 1461)· σὺν θεῷ εἰπεῖν Πλάτ. Πρωτ. 317Β, κτλ.· σὺν θεῷ εἰρημένον Ἡρόδ. 1. 86, πρβλ. 3. 153· οὕτω καί, οὗτοι ἄνευ θεοῦ, Λατ. non sine diis, Ὀδ. Α. 371, Β. 372, Ο. 530· οὕτω παρὰ Πινδ. καὶ Ἀττ., ἴδε Elmsl. Μηδ. 93 σημ.· οὐκ .. ἄνευθε θεοῦ Ἰλ. Ε. 185· οὐ θεῶν ἄτερ Πίνδ. Π. 5. 102 (πρβλ. **θεόθεν**)·— ἐκ θεόφι Ἰλ. Η. 101 (ἀλλ' ἐν Ρ. 477, τὸ θεόφι εἶναι δοτ.)·— ὑπὲρ θεόν, ἐναντίον τοῦ θελήματος τοῦ θεοῦ, Ρ. 327·— παρ' Ἀττ., κατὰ θεόν τινα, Λατ. divinitus, Εὐρ. Ι. Α. 4, 11, Πλάτ. Εὐθυδ. 272Ε· κατὰ θεὸν εἰρημένα ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 682Α· ἂν θεὸς θέλῃ Ἄλεξ. Τοκιστ. 2· θεοῦ θέλοντος Μένανδ. Μονοστ. 671· οὕτω καὶ κατὰ πληθ., ἂν θεοὶ θέλωσιν Ἄλεξ. Φαιδ. 1· θεῶν συνεθελόντων Ξεν. Ἱππαρχ. 9, 7· θεῶν βουλομένων, Λατ. diis faventibus, Λουκ. Μακροβ. 29, κτλ.·— εἰ ὀρθῶς ἢ μή, θ. οἶδεν Πλάτ. Φαίδρ. 266 Β, Πολ. 517Β, κτλ.·— ὡς ὅρκος, πρὸς θεῶν, ἐν ὀνόματι τῶν θεῶν, συχνὸν παρὰ Τραγ.· πρὸς Διὸς καὶ τῶν θεῶν Δημ. 312. 15· θεὸς ἴστω, ὡς τὸ Ζεὺς ἴστω, ἴττω Ζεύς, Σοφ. Ο. Τ. 522, κτλ.— Τὰ παραδείγματα δεικνύουσιν ὅτι τὸ **θεὸς** ἀνάρθρως ἦτο ἐν χρήσει πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἰδέας τοῦ θεοῦ ἢ τῆς ὑψίστης θεότητος· οὕτω, πλάττομεν .. θεὸν ἀθάνατόν τι ζῷον Πλάτ. Φαίδρ. 246C· θεὸς οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἄδικος ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 176C, κτλ.· παρὰ ποιηταῖς βεβαίως τὸ μέτρον ηὐνόει τὴν τοιαύτην χρῆσιν· παρὰ δὲ πεζοῖς τὸ **θεὸς** κεῖται συχνάκις μετὰ τοῦ ἄρθρ. (ἴδε κατωτ. 2), πρὶν ἀνάγκην τινὰ ὁ θ. ἐπιπέμψῃ ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 62C· οὐκοῦν ἀγαθὸς ὁ θ. ; ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 379Α· ὁ θ. πάντων ἂν εἴη αἴτιος αὐτόθι C· ἥκιστ' ἂν πολλὰς μορφὰς ἴσχοι ὁ θ. αὐτόθι 381Β, κτλ. **2)** συχνάκις ἐπὶ ἑκάστου τῶν θεῶν, ὁπότε τὸ ἄρθρον συνήθως προστίθεται, οἱ νέρτεροι θεοί, οἱ κάτωθεν κτλ., ἀντίθ. οἱ οὐράνιοι, Τραγ.· οἱ δώδεκα θεοί, οἱ δώδεκα μεγάλοι θεοί, Ἀριστοφ. Ἱππ. 235, Ὄρν. 95, Ξεν. Ἱππαρχ. 3, 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 451-2, 525, κ. ἀλλ.·— ἀλλὰ καὶ ἀποπ., συνήθ. μετὰ τοῦ ἄρθρ., ὕει ὁ θεὸς (δηλ. ὁ Ζεύς), πρβλ. **ὕω, νίφω**, κτλ.· ὁ θ. ἐνέσκηψε βέλος Ἡρόδ. 4. 19· ἔσεισεν ὁ θεὸς (ὁ Ποσειδῶν) Ξεν. Ἑλλ. 4. 7, 4·— ἐπὶ τοῦ Ἡλίου, Ἡρόδ. 2. 24, Αἰσχύλ. Πέρσ. 502, Εὐρ. Ἄλκ. 722· τί δοκεῖ τὰ τοῦ θεοῦ ; Θεοφρ. Χαρ. 25·— ἐχρησμοῖς, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Σοφ. Ο. Τ. 86, 95, κτλ.·— περὶ τοῦ τὼ σιώ, ἴδε κατωτ. **II.** **II. θεὸς** ὡς θηλ. ἀντὶ **θεά, θέαινα**, θήλεια θεότης, συχν. παρ' Ὅμ., μήτε θήλεια θεός, μήτε τις ἄρσην Ἰλ. Θ. 7· τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις Δημ. 225 ἐν τέλ., πρβλ. 274. 25., 531. 11· ἐν Ἀθήναις, συνήθως ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ψήφισμα παρ' Ἀνδοκ. 10. 36, Πλάτ. Τιμ. 21Α, κτλ.· ἡ Διὸς θεός, ἡ Ζηνὸς θ. Σοφ. Αἴ. 401, 952 (ἡ Διὸς θεὰ αὐτόθι 450)· ἀλλὰ παρὰ ποιηταῖς, μετ' ἐπιθ. ἐπὶ ἄλλων θεοτήτων, ἡ ποντία θεὸς Πίνδ. Ι. 8 (7). 72· ἡ νερτέρα θ., ἡ Περσεφόνη, Σοφ. Ο. Κ. 1548, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ ἡρωινῶν, οἷον τῆς Νιόβης, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 150, Ἀντ. 834· δυϊκ. **θεώ**, ἐπὶ τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης, Ἀριστοφ. Σφῆξ. 378· συχνάκις ἐπὶ ὅρκων, νὴ τὼ θεὼ ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 112· μὰ τὼ θεὼ ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 155, 532· διὰ τὼ θεὼ Ἀνδοκ. 16. 21 (ἀλλά, ναὶ τὼ σιώ, παρὰ Σπαρτιάταις, ἐπὶ τοῦ Κάστορος καὶ Πολυδεύκους, Ξεν. Ἀν. 6. 6, 34, Ἑλλ. 4. 4, 10, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 81· παρὰ Βοιωτοῖς, ἐπὶ τοῦ Ἀμφίονος καὶ Ζήθου, νὴ τὼ σιὼ ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 905)·— παρὰ τοῖς κωμ. καὶ τοῖς δοκίμοις τῶν πεζῶν τὸ θηλ. **θεά** σχεδὸν ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ τύπου **θεός**, ἴδε **θεά**. **III.** ὡς ἐπίθ. ἐν τῷ συγκρ. **θεώτερος**, θύραι θεώτεραι, «θειότεραι, δι' ὧν μόνοι θεοὶ εἰσέρχονται» (Σχόλ.), Ὀδ. Ν. 111· χορὸς θεώτερος Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 93, πρβλ. Ἄρτ. 249, Διον. Π. 257. **IV.** παρὰ μεταγ. ἡ λέξις **θεὸς** χρησιμεύει εἰς μετάφρασιν τοῦ Λατ. divus, ὡς τίτλος τῶν αὐτοκρατόρων, ὁ Θ. Καῖσαρ Στράβων 177. (Ὡς πρὸς τὴν ῥίζαν, ὁ Ἡρόδ. (2. 52) ὑποθέτει ὅτι οἱ θεοὶ ἐκλήθησαν οὕτως, ὅτι κόσμῳ θέντες τὰ πάντα πρήγματα καὶ πάσας νομὰς εἶχον· ὁ Πλάτ. (Κρατ. 397C) παρῆγε τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **θέειν**, τρέχειν, διότι οἱ πρῶτοι θεοὶ ἦσαν ὁ Ἥλιος, ἡ Σελήνη, κτλ. Ἄλλοτε οὐδεὶς ἐδίσταζε νὰ σχετίσῃ τὸ **θεὸς** πρὸς τὸ Σανσκρ. deva, Λατ. deus, καὶ οὕτω νὰ ἀναφέρῃ τὴν λέξιν εἰς τὴν √ΔΙϜ, **δῖϜ-ος**, div-us, **Ζεὺς** (ἴδε **δῖος**). Ἀλλὰ φωνητικοὶ νόμοι ἀντίκεινται εἰς τὴν ἐναλλαγὴν τῶν γραμμάτων Θ καὶ Δ ἐν ταῖς γλώσσαις ταύταις· ὥστε τινὲς τῶν φιλολόγων κατέφυγον εἰς τὰς ἀρχαίας ἐτυμολογίας, ὁ δὲ Κούρτ. λέγει ὅτι τὸ **θεὸς** δυνατὸν νὰ παράγηται ἐκ τῆς √ΘΕΣ, **θέσ-σασθαι, πολύ-θεσ-τος**, οὕτω δὲ ἡ λ. **θεὸς** θὰ ἐσήμαινε τὸν ἱκετευόμενον, πρὸς ὃν προσεύχεταί τις, πρβλ. **θέσ-κελος, θέσ-φατος, θεσ-πέσιος**. Ἀλλὰ πάλιν εἶναι δύσκολον νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι ἡ λέξις **θεὸς** δὲν σχετίζεται κατά τινα τρόπον πρὸς τὰ συνώνυμα αὐτῇ deva, deus· καὶ ὅτι ἐνῷ οἱ Ἕλληνες εἶχον μετὰ τῶν Ἰνδῶν καὶ Ἰταλῶν τὸ αὐτὸ ὄνομα διὰ τὸν θεὸν τοῦ αἰθέρος: **Ζεύς**, Dyaus, Jovis, καὶ μετεχειρίζοντο ἀντιστοιχοῦντα ἐπίθ. **δῖος** (**δῖϜος**), divyas, divinus, ὅρως διὰ τὴν ἔννοιαν τῆς θεότητος μετεχειρίσθησαν νέον τύπον ἀρχόμενον ἀπὸ Θ ἀντὶ δ, ἂν καὶ κατὰ ταῦτα σύμφωνον πρὸς τὰς παλαιὰς λέξεις.)

[Παρὰ ποιηταῖς, πλὴν τῶν κωμικῶν, οὐχὶ σπάνιον ὡς μονοσύλλ. κατὰ συνίζησιν, π. χ. θεοὶ Ἰλ. Α. 18, Θέογν. 144· θεῶν Ὕμν. εἰς Δήμ. 55, 260· θεοῖς Θέογν. 171· θεοῖσιν Ὀδ. Ξ. 251· θεοὺς Ὕμν. Ὅμ. εἰς Δήμ. 325· συχνὸν παρὰ τοῖς Τραγ., ἔτι καὶ ἐν τῇ ὀνομ. **θεὸς** πρὸ φωνήεντος, Εὐρ. Ὀρ. 399, ἔνθα ἴδε Πόρσ. (393), Ἱππ. Μαιν. 347· πρβλ. **θεά**.]

θεόσ-δοτος, ον, ποιητ. ἀντὶ **θεόδοτος**, δοθεὶς ὑπὸ τῶν θεῶν, χρήματα δ' οὐχ ἁρπακτά, θεόσδοτα πολλὸν ἀμείνω Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 318, Πίνδ. Π. 5. 16· καὶ ἐν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 9, 2, κλπ.

θεόσ-δωρος, ον, ποιητ. ἀντὶ **θεοδώρητος**, πλασθὲν ὑπὸ τοῦ Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 47, «οἱ γὰρ Ἴωνες οὕτω μετὰ τοῦ σ λέγουσι θεόσδωρος, θεόσδοτος».

θεοσέβεια, ἡ, τὸ σέβεσθαι τὸν θεόν, Ξεν. Ἀν. 2. 6, 26, Πλάτ. Ἐπιν. 985D, 989E. **2)** παρὰ τοῖς Ἐκκλησ., τίτλος τιμητικός, Βασίλ. 4. 384, 388.

θεοσεβέω, = θεοσεβὴς εἰμι, Δίων Κ. 54. 30, Συλλ. Ἐπιγρ. 8899.

θεο-σεβής, ές, σεβόμενος τὸν θεόν, εὐσεβής, θρῄσκος, Ἡρόδ. 1. 86., 2. 37· τὰς Ἀθήνας φασὶ θεοσεβεστάτας εἶναι Σοφ. Ο. Κ. 260· ὅταν ἐξ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ καὶ θεοσεβοῦς ἀσεβὴς γένηται Πλάτ. Κρατ. 394D, κ. ἀλλ.· θ. μέλος Ἀριστοφ. Ὄρν. 897· τὰ θεοσεβῆ = **θεοσέβεια**, Πλάτ. Ἐπιν. 977Ε.— Ἐπίρρ. **-βῶς**, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 58.

θεοσεβητέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **θεοσεβέω**, δεῖ θεοσεβεῖν, Κλήμ. Ἀλ. 77.

θεό-σεπτος, ον, ὃν σέβεται, τιμᾷ τις ὡς θεόν, ὡς θεῖον, βροντὴ Ἀριστοφ. Νεφ. 292. **II.** ἐνεργ. = **θεοσεβής**, Μανέθων 4. 427.

θεοσέπτωρ, ορος, ὁ, = **θεοσεβής**, Εὐρ. Ἱππ. 1364.

θεοσ-εχθρία, ἡ, μῖσος πρὸς τοὺς θεούς, ἀσέβεια, Ἀρχιππ. Πλούτῳ 2 (ἔνθα αἱ δύο πρῶται συλλαβαὶ κατὰ συνίζησ.), Δημ. 611. 15· ἐν Ἀριστοφ. Σφῆξ. 418 τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ **θεοισεχθρία**, Δινδ., Ἀριστοφ. καὶ Δημ. ἔνθ' ἀνωτ.· πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. **θεοῖς ἐχθρὸς** παρὰ Δημ. 371. 11., 611. 15.— Ἐν Λουκ. Λεξιφ. 11, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 557, **θεοεχθρία** εἶνε ὁ ὑπάρχων τύπος.

θεοσήμαντος, ον, θεῖα σημαίνων, ἐκδηλῶν τὴν θείαν βούλησιν, σάλπιγξ Θ. Στουδ. σ. 757, ἔκδ. Μί.

θεοσημία, ἡ, σημεῖον ἐκ τῶν θεῶν, «ἡ τοῦ θεοῦ μαντεία» Σουΐδ.· ἐν τῷ πληθ., θαύματα, Ἐκκλ., οὐχὶ **θεοσημεία** (πρβλ. **διοσημία**), Εὐσ. Β. Κωνστ. 1. 28, Ἡσύχ. ἐν λ. **εὐαμερία**.— ὡσαύτως **θεοσήμειον**, τό, Ἐκκλ.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 408.

θεόσημος, ον, παρέχων σημεῖα θεοῦ, ὁ ἐκδηλῶν τὴν θείαν βούλησιν, Χρησμ. Σιβ. 8· τὸ θ. = **θεοσημία**, Βυζ.

θεοσθενής, ές, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ σθενούμενος, Θ. Στουδ. σ. 441, 772, 1096, ἔκδ. Μί.

θεοσκέπαστος, ον, σκεπόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Κ. Πορφύρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. σ. 198, ἔκδ. Β· ὡσαύτως **θεοσκεπής**, Ταράσ. 1476Δ.

θεόσκοπος, ον, ὁ, ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ σκοπούμενος, Ἐκκλ.

θεοσ-κῡνέω, λατρεύω τοὺς θεούς, Ἡσύχ.· πρβλ. **θεοκυνής**.

θεοσοφέω, καταγίνομαι περὶ τὰ θεῖα, φιλοσοφῶ περὶ τῶν θείων, Πορφύρ. π. ἀποχ. ἐμψύχ. Δ', 17.

θεοσοφία, ἡ, γνῶσις τῶν θείων, θεία σοφία, Ἐκκλ.

θεόσοφος, ον, σοφὸς περὶ τὰ θεῖα, Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. **-φως**, Κλήμ. Ἀλ.

θεόσπορος, ον, ὑπὸ θεοῦ ἐσπαρμένος, θεῖος, Εὐρ. Ἀποσπ. 107.

θεόσσῡτος, ποιητ. ἀντὶ **θεόσυτος**.

θεόστασις, ἡ, ὑπόβαθρον ἐφ' οὗ ἱδρύοντο θεῶν ἀγάλματα, Ἐπιγρ. Γαδείρων λατινική, Orelli, Inscr. lat. 2507.

θεόστεπτος, ον, ἐστεφανωμένος ὑπὸ θεοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 8658, 8742· ποιητ. **θεόστεπτος**, Ἡλιοδ. φιλοσόφ. ἴαμβ. πρὸς Θεοδόσ. 18· ὡσαύτως **θεοστεφής, ές**, Συλλ. Ἐπιγρ. 8639.

θεοστήρικτος, ον, στηριζόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, σκῆπτρα Ἀνθ. Π. 15. 15, Ἐκκλ.

θεοστίβης, ές, πατηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, γῆ Πρόκλ. Ὕμν. 6. 6, Γρηγ. Ναζ. 2. 949 (Migne) **θεόστιβος, ον,** Συλλ. Ἐπιγρ. 8795.

θεόστολος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐσταλμένος, θ. ὁμοταγεῖς Παύλου Θ. Στουδ. σ. 1629, ἔκδ. Μί.

Θεόστοργος, ον, ἀγαπῶν τὸν θεόν, Νόνν. Ἰω. 4. σ. 45.

Θεοστῠγής, ές, μισούμενος ὑπὸ τῶν θεῶν, θεομισής, Εὐρ. Τρῳ. 1213, Κύκλ. 602· μισούμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ἐπιστ. π. Ρωμ. α', 30 (ἔνθα ἐκλαμβάνουσί τινες αὐτὸ ὡς ἐνεργ., μισῶν τὸν θεόν).

Θεοστύγητος [ῠ], **ον,** = τῷ προηγ. 1, Αἰσχύλ. Χο. 635.

Θεοσύλης, ου, ὁ, (σῡλάω) ὁ κλέπτων τὰ τοῦ θεοῦ, ὡς τὸ ἱερόσυλος, ὁ δὲ θεοσύλης γενόμενος καὶ τὰ ἕδη αὐτὰ ἐξ ἠθῶν ἀναστήσας Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 5. 16, παρὰ Σουίδ.· ὡσαύτως **θεόσῡλος, ον,** Φίλων 2. 642.

Θεοσῡλία, ἡ, ἱεροσυλία, Αἰλ. π. Ζ. 10. 28· κατὰ πληθ., Ποικ. Ἱστ. 6. 8.

Θεοσύλλεκτος, ον, συνειλεγμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, σύνοδος, συνέδριον Βυζ., Ἐκκλ.

Θεοσύμμαχος, ον, ἔχων σύμμαχον τὸν θεόν, βασιλεὺς Ψευδοσυν. Φωτ. σ. 289, ἔκδ. Harduin.

Θεοσύμφῡτος, ον, ὁ γενόμενος εἷς μετὰ τοῦ θεοῦ, ἡνωμένος μετὰ τοῦ θεοῦ, εὐαγγελισταὶ Ἐκκλ.

Θεοσύνακτος, ον, συνηγμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἀγάπησις Ἐκκλ.

Θεοσύναπτος, ον, συναφθείς, ἁρμολογηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Θ. Στουδ. σ. 1261, ἔκδ. Μί.

Θεοσύνδετος, ον, ὑπὸ θεοῦ συνδεδεμένος, Ἱεροκλ. σ. 284.

Θεοσυνέργητος, ον, ὁ τῇ συνεργίᾳ τοῦ θεοῦ ὑπάρχων, βασιλεία Κ. Πορφ. τ. 1, σ. 62, ἔκδ. Βόννης.

Θεοσύνετος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ συνετιζόμενος, Θ. Στουδ. σ. 1484, ἔκδ. Μί., καὶ οὐσιαστ. **θεοσυνεσία,** ἡ, Θ. Στουδ. σ. 981, ἔκδ. Μί.

Θεοσύνθετος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ συντεθειμένος, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 385, ἔκδ. Mil.

Θεοσύστᾰτος, ον, (**συνίστημι** Α. IV) ὁ ὑμνῶν, δοξάζων τὸν θεόν, Ἰω. Χρυσ. 6, 606.

Θεόσῠτος, ον, θεόπεμπτος, θ. ἢ βρότειος (πρβλ. **θέορτος**) Αἰσχύλ. Ἱκ. 116· νόσος αὐτόθι 596· ποιητ. θεόσσυτος χειμὼν αὐτόθι 643.

Θεοσφᾰγία, ἡ, σφαγή, θυσία τοῦ θεοῦ, ἐπὶ τῆς εὐχαριστίας, Ἰω. Χρυσ. 6, 908.

Θεοσφράγιστος, ον, ἐσφραγισμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ἐκκλ.

Θεόσωμος ταφὴ τοῦ Κυρίου, Ἐπιφάν. Κύπρου ἐν Hardt Catal. cod. gr. Monacens. τ. 5, σ. 292, Εὐστ. Θεσσαλ. σ. 661, ἔκδ. Μί. τ. 136.

Θεόσωστος, ον, σεσωσμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ἐκκλ.

Θεότακτος, ον, ταχθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, διαγωγὴ Θ. Στουδ. σ. 1032, ἔκδ. Μί.

Θεόταυρος, ὁ, ὁ θεὸς καὶ ταῦρος, ὄνομα τοῦ Διός, Μόσχ. 2. 131.

Θεοτειχής, ές, τειχισθεὶς ὑπὸ θεῶν, ἐπὶ τῆς Τροίας, Ἀνθ. Π. παράρτ. 214, ἔνθα κακῶς φέρεται **θεοτείχεα.**

Θεοτελής, ές, θεόθεν τέλειος, Ἐκκλ. **II.** ἐκτελῶν τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ, θειοτελὴς φύσις, «οἱ ἄγγελοι οἱ τὰ θεῖα τελοῦντες» Φώτ.—Ἐπίρρ., **θεοτελῶς** Θ. Στουδ. σ. 1628, ἔκδ. Μί.

Θεοτέρᾰτος, ον, ἔχων θεῖα σημεῖα, πλάναι Θ., περὶ τῶν περιπλανήσεων τῆς Ἰοῦς, διθυραμβ. φράσις παρὰ Δημ. Φαλ. 91· ἴδε **θεοπέρατος.**

Θεοτερπής, ές, ὁ τοὺς θεοὺς τέρπων, θεάρεστος, Φιλόξεν. 2. 9· δῶμα κτλ. Ἀνθ. Π. 1. 82, 88., 9. 197.—Καθ' Ἡσύχ. «θεοτερπές· θεὸν τέρποντες».

Θεότευκτος, ον, θεοκατασκεύαστος, πύργος Ἀνθ. Π. 15. 22· πλάκες (ὁ δεκάλογος) Γρηγ. Νύσσ. 1, 272.

Θεοτευχής, ές, = τῷ προηγ., Γρηγ. Ναζ.

Θεοτήρητος, ον, ὁ τηρούμενος, φυλαττόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, βασιλεῖς Κ. Πορφύρ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 650, ἔκδ. Β.

Θεότης, ἡ, θεία φύσις, τὸ θεῖον, Πλούτ. 2. 415C, Λουκ. Ἰκαρομ. 9, Ἐκκλ.

Θεοτίμητος [ῐ], **ον,** τετιμημένος ὑπὸ τῶν θεῶν, θεοτιμήτους βασιλῆας Τυρταῖ. 2. 5, Βακχυλ. 8. 98, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1337.

Θεότῑμος, ον, = τῷ προηγ., Πίνδ. Ι. 6 (5). 19, Ὀρφ. Ὕμν. 26. 1, Βακχυλ. 10. 12.

Θεοτόκειος, ον, ἀνήκων εἰς τὴν Θεοτόκον, κλῆσις Γερμ. Κωνσταντινουπόλεως σ. 732, ἔκδ. Μί.

Θεοτόκιον, τό, ὕμνος εἰς τὴν θεοτόκον, τὰ τροπάρια καὶ τὰ θεοτόκια Ἐκκλ.· κοινῶς, **θεοτοκίον,** τό.

Θεοτόκος, ον, ἡ τεκοῦσα τὸν θεόν, ἐπὶ τῆς Παρθένου, Ἐκκλ.

Θεότρεπτος, ον, τραπείς, μετατραπείς, μεταβληθεὶς ὑπὸ τῶν θεῶν, θεότρεπτα τἀδ' αὖ φέρομεν, τὰς θείας ταύτας μεταβολὰς τῆς τύχης, Αἰσχύλ. Πέρσ. 905· τὸ Μεδ. χειρόγρ. θεόπρεπτα.

Θεοτρεφής, ές, ὁ τρέφων τοὺς θεούς, ἀμβροσίη Ἀνθ. Π. 9. 577 (ἔνθα κοινῶς θεοτροφίης), θεοτρεφέων ἀπὸ μαζῶν Νόνν. Δ. 9. 101.

Θεοτρόφος, ον, = **θεοφρεφής,** μήτρα Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 319, ἔκδ. Mil.· μαστοὶ Θεοφαν. Κεραμ. σ. 1057, ἔκδ. Μί.

Θεοτῡπία, ἡ, ὁμοιότης πρὸς τὸν θεόν, Ἐκκλ.

Θεοτύπωτος, ον, σχηματισθεὶς ἢ τυπωθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ἐκκλ.

Θεούδεια, ἡ, ὁ φόβος τοῦ θεοῦ, εὐσέβεια, ἁγιωσύνη, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 586· ἐν τῷ πληθ., Ἀνθ. Π. 1. 96, Νόνν. Ἰω. 3. 107.

Θεουδής, ές, φοβούμενος τὸν θεόν, «θεοφοβούμενος», εὐσεβής, Λατ. pius, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ Ὀδ., καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδὴς Ζ. 121, πρβλ. Θ. 201, Ι. 176· θεουδέα θυμὸν ἔχοντα Τ. 364· βασιλῆος .. ὅστε θεουδὴς Τ. 109· οὕτω παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. (Κοινῶς θεωρεῖται ὡς συνηρημ. ἐκ τοῦ **θεοειδής**· ἀλλ' ἡ ἀναλογία θὰ ἀπήτει **θεώδης,** πρὸς δὲ καὶ ἡ ἔννοια αὕτη δὲν ἁρμόζει εἰς τὰ συμφραζόμενα. Πιθανῶς ὀρθῶς φρονεῖ ὁ Buttm. (Λεξιλ. ἐν λ.) νομίζων τὴν λέξιν ὡς ποιητ. κατὰ μεταπλασμὸν τύπου τοῦ **θεοδής,** πρβλ. Nitzsch Ὀδ. Β. 119, καὶ τὰ Παλατιν. Σχόλ. ἑρμηνεύουσιν αὐτὴν διὰ τοῦ δεισιδαίμων. Μεταγεν. ὅμως ποιηταί, ὡς Κόϊντ. Σμ. 1. 64., 3. 775, χρῶνται τῷ **θεουδὴς** ἀκριβῶς ὡς συνωνύμῳ τῷ **θεῖος.**)

Θεο-ὑπόστατος, ον, θεῖαν ἔχων ὑπόστασιν, θεοὐπόστατος δογματίζεται ἡ Χριστοῦ σάρκωσις καὶ οὐδαμῶς ἀνθρωποὐπόστατος Ἐκκλ.

Θεουργέομαι, κατασκευάζομαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ, θεουργηθεῖσαι πλάκες τοῦ νόμου Γ. Κεδρ. τ. Α', σ. 88, 13, ἔκδ. Β.

Θεουργία, ἡ, θεῖον ἔργον, θαῦμα, Ἰουλιαν. σ. 219Α, Ἐκκλ. **II.** τέχνη, μαγεία, γοητεία, Πορφύρ. παρ' Αὐγουστ. Civ. D. 10. 9· — οὕτω, **θεουργίασμα,** τό, οὔτε μαγεύειν εἰδὼς οὔτε θεουργίασμά τι μελετήσας Δαμασκ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 339. 11.

Θεουργικός, ἡ, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **Θεουργόν,** ἀλήθεια Ἰάμβλ. Μυστ. 21, Ἐκκλ. **II.** ἁρμόζων εἰς γόητα, μαγικός, Αὐγουστ. ἔν. Civ. D. 10. 9.

Θεουργός, όν, ἐργαζόμενος τὰ ἔργα τοῦ θεοῦ, σκεῦος θ., ἐπὶ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, Συλλ. Ἐπιγρ. 8784b. **II.** ὡς οὐσιαστ., ἱερεύς, Ἰάμβλ. Μυστ. 21, Πολυδ. Α', 14.

Θεο-ὑφαντος, ον, ὑφασμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, πορφύρα, στολή Ἐκκλ.

Θεοφάνεια, ἡ, ἐμφάνισις τοῦ θεοῦ ἐν σαρκί, Σὺ μετὰ Μωσέως θεοφανείας ἠξιωμένος Ἐκκλ. **II. Θεοφάνεια, ων, τά,** αὐτόθι· πρβλ. **Θεοφάνια** II.

Θεοφᾰνής, ές, ἀποκαλυφθεὶς ὡς θεός, Θ. Στουδ. σ. 801, ἔκδ. Μί.—Ἐπίρρ., θεοφανῶς ἐν μέσῳ διδασκάλων καθεζόμενος Ἐκκλ.

Θεοφάνια (ἐνν. ἱερά), τά, ἑορτὴ ἐν Δελφοῖς καθ' ἣν τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἄλλων θεῶν ἐδεικνύοντο εἰς τὸν λαόν, Ἡρόδ. 1. 51, Φιλόστρ., Πολυδ. Α', 34· πρβλ. **Θεοξένια**· ἑορτὴ ἐν Χίῳ, Dittenb. CIG. 676, 3. **II.** παρ' Ἐκκλ., ἡ ἑορτὴ τῆς θεοφανείας, ἤτοι γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος.

Θεόφαντος, ον, ἀποκαλυφθεὶς ὑπὸ τοῦ **θεοῦ,** Μητρόδωρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1117B.

Θεοφάντωρ, ορος, ὁ, ὁ ἀποκαλύπτων τὸν θεόν, ἱερεύς, θεολόγος, Σουίδ. ἐν λ. **Διονύσιος**·— ὡς ἐπίθ., θεοφάντορες ὕμνοι Ἐπιγρ. ἐν Jac. Ἀνθ. σ. 18.

Θεόφᾰτος, Θεοφᾰτίζω, = **Θέσφατος, Θεσφατίζω,** Ἡσύχ.

Θεοφεγγής, ές, θείως, ἐξαισίως λαμπρός, Ἐκκλ.

Θεόφημος, ον, ὁ ἀγγέλλων τὸ θεῖον θέλημα, ἀστρολόγοι Μανέθ. 1. 293., 4. 128.

Θεοφήτης, ου, ὁ, (φημὶ) ὑποφήτης, προφήτης, Εὐσ. Π. Ε. 5. 7.

Θεόφθεγκτος, ον, λαληθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Εὐστ. 1381. 2.

Θεοφθεγξία, ἡ, θεία ὁμιλία, Βυζ.

Θεόφθογγος, ον, θεῖα φθεγγόμενος ἢ θεόφθεγκτος, λύρα, λόγοι Βυζ.

Θεοφῐλής, ές, (φιλέω) ἀγαπητὸς τοῖς θεοῖς, τὸ τοῦ Ὁρατίου Diis carus, Ἡρόδ. 1. 87· πόλις Πίνδ. Ι. 6 (5). 96· ἀντίθετ. τῷ **θεομισής,** πόλιν .. θεοφιλεστάτην Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 13· χώρα Αἰσχύλ. Εὐμ. 869 (ἐν τῷ ὑπερθ.)· τύχαι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 281· ἑορτὴ Ἀριστοφ. Βατρ. 443· μοῖρα Ξεν. Ἀπολ. 32· ἐπιτήδευμα Ἰσοκρ. 166C (ἐν τῷ συγκρ.), πρβλ. Πλάτ. Εὐθύφρ. 7Α· ἐπὶ προσώπων, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 382Ε, κ. ἀλλ.: — θεοφιλές ἐστιν, εἰ.., σημεῖον θείας εὐνοίας εἶνε ἄν .. , Πλούτ. 2. 30 F.— Ἐπίρρ., θεοφιλῶς πράττω, ἐνεργῶ ὡς οἱ θεοὶ φιλοῦσιν ἢ θέλουσι, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 134D.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 322.

Θεοφίλητος, η, ον, ἠγαπημένος ὑπὸ τῶν θεῶν, ἀγνὰν καὶ θεοφιλάταν γυναῖκα Φιντ. παρὰ Στοβ. 445. 42.

Θεοφῐλία, ἡ, ἡ εὔνοια τοῦ θεοῦ, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Π. Ε. 230C.

Θεοφίλιον, τό, ἀλοιφὴ ἣν ἐπενόησεν ὁ ἰατρὸς Θεόφιλος, Ἀλέξ. Τραλλ. 2. σ. 131.

Θεόφῐλος, ον, = **θεοφιλής,** ὑπερθετ. **Θεοφίλτατος, Εὐστ.** Πονημ. 145. 9.

Θεοφῐλότης, ἡ, = **θεοφιλία,** «τὸ ὑπὸ τῶν θεῶν φιλεῖσθαι καὶ παρὰ τῶν θεῶν πολλῶν τυγχάνειν» Μένανδ. ἐν Walz. Ρητ. 9. 199

Θεόφιν, Ἐπικ. γεν. καὶ δοτ. ἑνικ. καὶ πληθ. τοῦ **θεός.**

Θεόφοβος, ον, φοβούμενος τὸν θεόν, θεοσεβής, Κύριλλ.—Ἐπίρρ. **-βως,** Ἐκκλ.

Θεόφοιτος, ον, κατειλημμένος ὑπὸ θείας μανίας, ἐπίθ. τῆς Κασσάνδρας, Τριφιόδ. 374· μάντις Τζέτζ. μεθ' Ὅμ. 571.

Θεοφορέω, φέρω ἐν ἐμαυτῷ τὸν θεόν, Κλήμ. Ἀλ. 748. **II.** θεοποιῶ, τὸ πῦρ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 32. **III.** Παθ., κατέχομαι ὑπὸ θεότητός τινος, **εἰμαι** θεόπνευστος, Λουκ. Φιλοψ. 38,

Σέξτ. Ἐμπ. Π. I. 101, Λογγῖν.· ἡ **Θεοφορουμένη**, ὄνομα δράματος τοῦ Μενάνδρου.

θεοφόρησις, εως, ἡ, ἔμπνευσις, Διον. Ἁλ. 2. 19, Πλούτ. 2. 278 C.

θεοφόρητος, ον, κατεχόμενος **ὑπὸ θεοῦ,** θεόπνευστος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1140, Πλούτ. 2. 54C· Θεοφόρ., ὄνομα δράματός τινος τοῦ Ἀλέξιδος.—Ἐπίρρ. **-τως,** Πλούτ. 2. 45F. **II.** ἐνεργ., ὁ φέρων θεὸν ἢ θεάν, Λουκ. Ὄνος 38.

θεοφορία, ἡ, = **θεοφόρησις,** ἐν τῷ πληθ., Στράβ. 557, 761· ἐνικ. ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ **θευφορίη,** Ἀνθ. Π. 6. 220.

θεοφόρος, ον, (φέρω) φέρων θεόν, πόδες Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 224. **2)** θ. ὀνόματα, ὀνόματα παραγόμενα ἐξ ὀνομάτων θεῶν, ὡς Διόδωρος Ἀθήν. 448E. **II. θεόφορος, ον,** θεοφόρητος, κατεχόμενος ὑπὸ θεοῦ, θεόπνευστος, ἔνθεος, πόθεν .. θεοφόρους ἔχεις μαινάδας δύας ..; Αἰσχύλ. Ἀγ. 1150·—ὡσαύτως παρὰ Χριστιανοῖς συγγραφεῦσιν, ὡς Συλλ. Ἐπιγρ. 8766.

θεοφραδής, ές, (φράζω) ὁμιλῶν ἐκ μέρους τοῦ θεοῦ, προφητικός, Μουσαῖε θεοφραδὲς Ὀρφ. Ἀποσπ. 37, Ἀνθ. Π. 1. 10, 2, Χριστόδ. Ἐκφρ. 262. **II.** Παθ., ῥηθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Νόνν. Ἰω. 12. 8, 26.

θεοφράδία, ἡ, θεῖος λόγος, χρησμός, Ἡσύχ.

θεοφράδμων, ον, = **θεοφραδής** I, Φίλων 1. 516., 2. 176.

θεοφροσύνη, ἡ, εὐσέβεια, γνώμη θεοσεβής, Ἡσύχ.

θεοφρούρητος, ον, φρουρούμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Βυζ., Ἐκκλ.

θεόφρων, ον, γεν. **ονος,** (φρήν) ἔχων θεῖον φρόνημα, θεῖα φρονῶν, εὐσεβής, Λατ. pius, κοῦρος Πίνδ. Ο. 6.70· Κάδμιος Ποιητ. παρ' Ἀθην. 465F, Ἀνθ. Π. 8. 3, 10, 52.—Ἐπίρρ. **-όνως,** Ἐκκλ.

θεοφύλακτος, ον, φυλασσόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, πόλις Βυζ.

θεοφύλαξ, ακος, ὁ, φύλαξ θεοῦ, Σχόλ. εἰς Πίνδ. Ν. 3. 119.

θεόφῠτος, ον, πεφυτευμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, καὶ **θεοφύτευτος, ον,** Βυζ., Ἐκκλ.

θεοφωνέω, ὁμιλῶ ἐκ μέρους τοῦ θεοῦ, προφητεύω, Ἠλιόδ. 2. 11.

θεοχάρακτος, ον, κεχαραγμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, γράμματα, πλάκες Ἐκκλ.

θεοχάριστος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ χαρισθείς, ἔδνον Θ. Στουδ. σ. 668, ἔκδ. Μί.

θεοχαρίτωτος, ον, ἠξιωμένος τῆς θείας χάριτος, ἡμέρα, κάλλος, ὄνομα Ἐκκλ.· καὶ **θεόχαρις, ιτος,** Γλωσσ.

θεοχολωσία, ἡ, = θεομηνία, Ἰω. Λυδ. 296.1, 229.7, Σχόλ. εἰς Ὁδ. Θ. 232: — ὡσαύτως, **-χολωσύνη** Σχόλ. εἰς Λουκ. Λεξιφ. 10.

θεοχολωτέομαι, Παθητ., γίνομαι θεοχόλωτος, Μαρσύας θεοχολωτηθεὶς Ἰω. Μαλαλ. 76.15.

θεοχόλωτος, ον, ὑπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ διατελῶν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 8, 14., 3. 1, 37.

θεοχρημάτιστος, ον, θείοις χρησμοῖς ἐξαγγέλλων, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 149.

θεόχρηστος, ον, ὑπὸ τοῦ θεοῦ χρησμοδοτηθείς, ῥηθείς, λόγια θ , περὶ τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου, Φίλων 2. 577· πρβλ. **Πυθόχρηστος.**

θεόχριστος, ον, κεχρισμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ἐκκλ. **II. θεόχριστον,** τό, «κολλύριον πρὸς τὰς ἐπιφοράς» (πάθος τῶν ὀφθαλμῶν) Sichel nouveau recueil σ. 39 - 42.

θεοχώρητος, ον, περιέχων τὸν θεόν, σκηνή, σκεῦος Ἐκκλ.

θεοψάλτης, ου, ὁ, θεῖος ψάλτης, ἐπὶ τοῦ Δαβίδ, Εὐστ. Πονημάτ. 1. 32.

θεόψηφος, ον, διὰ τῆς ψήφου τοῦ θεοῦ, κρίσις Θ. Στουδ. σ. 1128, ἔκδ. Μί.

θεοψία, ἡ, τὸ ἰδεῖν τὸν θεόν, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 382 κ. ἀλλ., ἔκδ. Λ.

θεόω, μεταβάλλω εἰς θεόν, θεοποιῶ, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Π. Ε. 230C.— Παθ., γίνομαι θεός, γυῖα θεωθεὶς Καλλ. εἰς Ἄρτ. 159· πληροῦμαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ, Ἐκκλ. **II.** = **θειόω** I, Ἀραρὼς ἐν «Καμπυλίωνι» 4.

θεράπαινα, ἡ, θηλ. τοῦ **θεράπων,** ὑπηρέτρια, Ἡρόδ. 3. 134, Ἀνδοκ. 9. 20, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 11, Μένανδ., κλ.

θεραπαινίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Πλούτ. Ἀντων. 29, Λουκ. Ἁλ. 17, κτλ.

θεράπαινις, ίδος, ἡ, = **θεράπαινα,** Πλάτ. Νόμ. 808A, Μένανδ. Ἐαυτ. 3.

θεράπεια, Ἰων. **-ηιη,** ἡ, (θεραπεύω) ὑπηρεσία, περιποίησις· ἐντεῦθεν κατὰ ποικιλίας σχέσεις, **I.** ἐπὶ προσ., θ. θεῶν, ὑπηρεσία πρὸς τοὺς θεούς, θεία λατρεία, Πλάτ. Εὐθύφρ. 13D· θεῶν καὶ ἡρώων ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 427B, κτλ.· ὡσαύτως, ἡ περὶ τοὺς θεοὺς θ. Ἰσοκρ. 226A· ἀγυιάτιδες θ., λατρεία τοῦ Ἀγυιέως Ἀπόλλωνος, Εὐρ. Ἴωνι 187· τὴν θ. ἀποδιδόναι τοῖς θεοῖς Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 9, 9:—ἀπολ., πᾶσαν θερ. ὡς Ἰσθεος θεραπευόμενος Πλάτ. Φαίδρ. 255A, πρβλ. Εὐρ. Ἰλ 744, Ἀντιφῶν 126. 18.—ὡσαύτως ἐπὶ τῶν γονέων, Πλάτ. Νόμ. 886C. **2)** ὑπηρεσία πρὸς ἀπόλαυσιν εὐνοίας, περιποίησις, Λα. obsequium, θ. τῶν ἀεὶ προεστώτων Θουκ. 3. 11· ἐν πολλῇ θεραπείᾳ ἔχω, περιποιοῦμαί τινα πολύ, ὁ αὐτ. 1. 55· θεραπείᾳ θεραπεύειν τινὰ Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 14· θεραπείαις προσαγαγέσθαι Ἰσοκρ. 31B, πρβλ. Δημ. 1364. 9, κτλ. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, περιποίησις, φροντίς, μέριμνα, τοῦ σώματος, τῆς ψυχῆς Πλάτ. Γοργ. 464B, Λάχ. 185E· παῖδας θεραπείας δεομένους Λυσ. 134. 2· θ. καὶ ἐσθῆς, κοσμήματα, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 4. **2)** ἰατρικὴ θεραπεία, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 839, κτλ.· καθόλου, περίθαλψις, περιποίησις εἰς ἀσθενῆ, Θουκ. 2. 51, κτλ.· τῶν καμνόντων ἡ θ. Πλάτ. Πρωτ. 345A· αἱ ὑπὸ τῶν ἰατρῶν θερ. αἱ διὰ καύσεως γιγνόμεναι, θεραπεῖαι διὰ καύσεως (καυτηρίου), αὐτόθι 354A· ἡ ἐκ τῶν γραμμάτων θ., ἡ τεχνική, ἐπιστημονικὴ θερ., secundum artem, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 16. 7. **III.** ἐπὶ ζώων, περιποίησις, ἀνατροφή, Πλάτ. Εὐθύφρ. 13A, Ἀριστ. I. Z. 6. 25, κ. ἀλλ.· ἐπὶ φυτῶν, καλλιεργία, Πλάτ. Θεαιτ. 149E· ἐπὶ γῆς, Θεόφρ. I. Φ. 2. 2, 12.

IV. ἐν περιληπτικῇ σημασίᾳ, οἱ θεράποντες, οἱ ὑπηρέται, ἡ ἀκολουθία, Ἡρόδ. 1. 199., 5. 21., 7. 184· σὺν Ἱππικῇ θερ. Ξεν. Κύρ. 4 6, 1· ὁ ἐπὶ τῆς θερ. Πολύβ. 4. 87, 5.

θεράπευμα, τό, ὑπηρεσία γινομένη εἰς ἕτερον, **I.** θ. θεοῦ, θεία λατρεία, Πλάτ. Ὅροι 415A. **2)** περιποίησις, ὑπηρεσία πρός τινα, ξενικὰ θ. Πλάτ. Νόμ. 718D, πρβλ. Πλούτ. 2. 1117C. **II.** μέριμνα, φροντίς, περιποίησις τοῦ σώματος, Πλάτ. Γοργ. 524B. **2)** ἰατρικὴ θεραπεία, Ἱππ. Μοχλ. 866, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 9, 21, κτλ.

θεράπευσία, ἡ, σπανιώτερος τύπος τοῦ **θεραπεία** II, Ἡσύχ.· ἀλλὰ κατὰ τὸν Λοβέκ. ἐν Φρυν. 5, γραπτέον **θεραπουσία,** ὅπερ ὁ Πολυδ. (Γ', 75) ἀποδοκιμάζει.

θεραπεύσιμος, ον, δυνάμενος νὰ θεραπευθῇ, μεταγεν.

θεράπευσις, εως, ἡ, θεραπεία, Γ. Παχ. τ. Β', σ. 274, 14, ἔκδ. Β.

θεραπευτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **θεραπεύω,** δεῖ θεραπεύειν, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 28, Ἀριστ. Ρητ. Ἀλ. 30. 7, Πλάτ. Πολ. 408B.

θεραπευτήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ἀρχύτ. παρ' Ἀθην. 545F, Πλούτ. Λυκ. 11· ὁ περὶ τὸ σῶμα θ. Ξεν. Κύρ. 7. 5, 65.

θεραπευτής, οῦ, ὁ, ὁ τοὺς θεοὺς ὑπηρετῶν, λατρεύων, λάτρις, θ. Ἄρεως, θεῶν Πλάτ. Φαίδρ. 252C, Νόμ. 740B· ὁσίων τε καὶ ἱερῶν αὐτόθι 878A·— οἱ θεραπευταί, ἱερεῖς τῆς Ἴσιδος ἐν Δήλῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2295, πρβλ. 2293· παρὰ Φίλωνι καὶ τοῖς Ἐκκλ. ὄνομα διδόμενον εἴς τινας ἀσκητάς. **2)** ὁ ὑπηρετῶν ἢ περιποιούμενος ἄνδρα ὑψηλῆς περιωπῆς, οἱ ἀμφὶ σὸν πάππον θ. Ξεν. Κύρ. 1. 3, 7. **II.** ὁ περιποιούμενος πρᾶγμά τι, ἐπιμελῶς φροντίζων περί τινος, μ. γεν., τοῦ σώματος Πλάτ. Γοργ. 517E· τῶν περὶ τὸ σῶμα ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 369D. **2)** ὁ ἐπιμελούμενος τῶν ἀσθενῶν, τῶν καμνόντων αὐτόθι 341C· ἀπολ., ἰατρός, Ἰουστῖν. Μάρτ. ἐν Ἀπολ. 1. 21, πρβλ. Πολυδ. Α', 14, Ἡσύχ.

θεραπευτικός, ή, όν, ἔχων κλίσιν πρὸς ὑπηρεσίαν, μετὰ γεν., τῶν φίλων Ξεν. Ἀγησ. 8, 1· τῶν θεῶν Πλάτ. Ὅροι 412E· ἔχων κλίσιν ἢ διάθεσιν πρὸς περιποίησιν, πρόθυμος εἰς τοῦτο, τῶν δυνατῶν, τοῦ πλήθους, κτλ., Πλούτ. Λυσάνδ. 2, κτλ. **2)** ἀπολ., φιλόφρων, εὐγενὴς τοὺς τρόπους, ὑπηρετικός, περιποιητικός, ἐπὶ καλῆς καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 28, Πλούτ. Λουκούλ. 16, κτλ.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** ὁ αὐτ. ἐν Ἀρτοξ. 4, κτλ. **II.** ἔχων τάσιν νὰ φροντίζῃ περί τινος, μεριμνῶν διά τι, λόγου Μένανδ. Πλοκ. 1. 15. **2)** ἰδίως ἐπὶ ἰατρικῆς θεραπείας, ἕξις θ., φιλάσθενος κατάστασις τοῦ σώματος (θεραπείας δεομένη), Ἀριστ. Πολιτ. 7. 16, 12· ἡ θεραπευτικὴ = **θεραπεία,** Πλάτ. Πολιτικ. 282B· θ. μέθοδος, ἀγωγή, ἡ τέχνη τοῦ θεραπεύειν, Γαλην.:—μεταφ., θ. μώμων, θεραπεύων ἐλλείψεις, Γρηγ. Ναζ.

θεραπευτός, όν, ὃν δύναται νὰ θεραπεύσῃ, νὰ καλλιεργήσῃ τις, διδακτοῦ ὄντος καὶ θεραπευτοῦ (τοῦ πράγματος ὅπερ καλεῖται ἀρετὴ) Πλάτ. Πρωτ. 325B. **2)** θεραπεύσιμος, πάθος Ἀριστ. I. Z. 10. 3, 18.

θεραπεύω: μέλλ. **-εύσω** Ἀττ., κλ.— Μέσ., μέλλ. **-εύσομαι** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 390: ἀόρ. ἐθεραπευσάμην Νικόστρ. παρὰ Στοβ. 447. 32, Ἐβδ., Γαλην.— Παθ., μέλλ. **-ευθήσομαι** Γαλην.· ἀλλὰ μέσ. μέλλ. ἐπὶ παθ. σημασ., Ἀντιφῶν 126. 18, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 135E: ἀόρ. ἐθεραπεύθην Πλάτ., κλ. (Ἴσως συγγενὲς τῷ **θέρω·** πρβλ. **θεράπων, θέραψ.** κτλ.) Εἶμαι ὑπηρέτης, ὑπηρετῶ, Ὀδ. N. 265 (οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ.)· ἀλλὰ Μέσ. ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 390·— ἀκολούθως ἐπὶ διαφόρων σχέσεων, πολὺ ὁμοίως τῷ Λατ. colere. **1)** ὑπηρετῶ, λατρεύω τοὺς θεούς, ἀθανάτους, θεοὺς θερ., Λατ. colere deos, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 134, Ἡρόδ. 2. 37· δαίμονα Πίνδ. Π. 3. 194· Διόνυσον, Μούσας Εὐρ. Βάκχ. 82, I. T. 1105· τοὺς θεοὺς (ἴδε **θεραπευτέον**) Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 28, κτλ.· ὡσαύτως, θ. τοὺς ναούς, ὑπηρετῶ, περιποιοῦμαι, Εὐρ. Ἴωνι 111, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 469B· — ἀπολ., λατρεύω, Λυσ. 107. 38:— ὡσαύτως, ὑπηρετῶ ἢ τιμῶ τοὺς γονεῖς μου, Εὐρ. Ἴωνι 183, Πλάτ. Πολ. 467A, Μένωνι 91A· ὑπηρετῶ, ὑπακούω εἴς τινα κύριον, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρ. 13D· θ. τὰς θήκας, σέβομαι τῶν ἀνθρώπων τοὺς τάφους, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 469A. **2)** παρὰ πεζοῖς, ὑπηρετῶ, περιποιοῦμαι, τινὰ Ἡρόδ. 3. 80, Ἀριστοφ. Ἱππ. 59, 1260, Ξεν., κλ.· καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας, κολακεύω, Θουκ. 3. 12· θ. τὸ πλῆθος, τοὺς πολλοὺς ὁ αὐτ. 1. 9, Πλούτ. Περικλ. 34· κατευνάζω, καταπραΰνω, τινὰ χρημάτων δόσει

Θουκ. 1. 137, πρβλ. Ἡρωδιαν. 2. 2· τὸ θεραπεῦον = οἱ θεραπεύοντες, Θουκ. 3. 39· θ. γυναῖκα, περιποιοῦμαι, Ξεν. Κύρ. 5. 1,18. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, σκέπτομαι περί τινος, ἐπιμελοῦμαι, Λατ. inservire, τὸ ξυμφέρον Θουκ. 3. 56· ἡδονήν θερ., παραδίδομαι εἰς τὴν πρὸς τὰς ἡδονὰς ὁρμήν, Ξεν. Κύρ. 5. 5, 41· τὰς θύρας τινὸς θερ., ἀναμένω παρὰ τὴν θύραν τινὸς ὡς θεράπων, αὐτόθι 8. 1, 6., 3, 47· αὐλὰς βασιλικὰς θερ. Διογ. Λ. 9. 63, πρβλ. Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 348. **II.** λαμβάνω πρόνοιαν, φροντίζω, ἀνθρώπους, ἐπὶ τῶν θεῶν, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 10.— Παθ., μή .. θεραπευθεῖσιν εἰς ἀρετήν, ἐπὶ ἀνθρώπων ἀπαιδεύτων, Πλάτ. Πρωτ. 325C. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, θερ. τὸ παρόν, προσέχω εἰς τὸ παρόν, φροντίζω, προνοῶ περὶ αὐτοῦ, Σοφ. Φ.149· τὸ ναυτικὸν Θουκ. 2. 65· τὴν ἄνοιξιν τῶν πυλῶν ὁ αὐτ. 4. 67· θερ. τοὺς καιροὺς Δημ. 327. 26·— οὕτω μετ' ἀπαρ., φροντίζω ὥστε .., Λατ. operam dare ut .., θερ. τὸ μὴ θορυβεῖν Θουκ. 6. 61, πρβλ. 7. 70, κτλ.· θ. ὅτι ἢ ὡς .., ὁ αὐτ. 6. 29, Λόγγος 4. 1. **3)** θερ. τὸ σῶμα, φροντίζω περὶ τοῦ σώματός μου, ἐνδύομαι λούομαι, κτλ., Λατ. cutem curare, Πλάτ. Γοργ. 513D· θ. τὰς τρίχας Λόγγος 4. 4· μύροις χαίτην θ. Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 101C· θ. τοὺς πόδας Ἑβδ., κλ. **4)** περιποιοῦμαι, ἀναπτύσσω, τὴν ψυχήν, τὴν διάνοιαν Πλάτ. Κρατ. 440C, κτλ.· θ. κάδεα, ὡς τὸ τοῦ Ὁμ. πέσσειν, Πίνδ. Ι. 8 (7). 16· ἀλλά, θ. δυστυχίαν Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 6. **5)** θ. ἡμέρην, τηρῶ ἡμέραν τινὰ ὡς ἑορτήν, Ἡρόδ. 3. 79· θ. τὰ ἱερά, = Λατ. sacra procurare, Θουκ. 4. 98. **6)** θεραπεύω ἰατρικῶς, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 11, Θουκ. 2. 47, 51· τοὺς τετρωμένους Ξεν. Κύρ. 3. 2, 12· μὴ θεραπεύειν βέλτιον· θεραπευόμενοι γὰρ ἀπόλλυνται ταχέως [καρκίνοι κρυπτοί] Ἱππ. Ἀφ. 1257· ταύτην τὴν θεραπείαν θεραπεύεσθαι Ἀνδοκ. 126. 18· θ. νόσημα, «ἰατρεύω», ἐπιφέρω θεραπείαν, Ἰσοκρ. 390B· τὰ σώματα Πλάτ. Νόμ. 684C· τοὺς ὀφθαλμιοὺς Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 13, 7·— μεταφ., ὁ κοινὸς ἰατρός σε θεραπεύσει χρόνος Φιλιππίδ. ἐν Ἀδήλ. 8· λύπην .. οἷδε θεραπεύειν λόγος Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 65· τὰ πονοῦντα μέρη τῆς νεὼς Διόδ. 4. 41· τὴν ὑποψίαν Πλούτ. ἐν Λουκούλ. 22. **7)** ἐπὶ ζώων, θερ. Ἵππους, τρέφω, περιποιοῦμαι, Πλάτ. Γοργ. 516E. **8)** ἐπὶ γῆς, καλλιεργῶ, Ξεν. Οἰκ. 5, 12, πρβλ. **θεραπευτέον**· δένδρον θερ., καλλιεργῶ, περιποιοῦμαι, Ἡρόδ. 1. 193· στέλεχος Θεόφρ. Ι. Φ. 2. 7, 3.

Θεράπηη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **θεραπεία**, Ἡρόδ.

Θεραπήϊος, α, ον, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ **θεραπευτικός**, Ἀνθ. Π. 7. 158· θηλ. **Θεραπηΐς, ΐδος**, Χρησμ. παρ' Ἰουλιαν. 451B.

Θεραπίδιον, τό, ἰατρικόν, Σχολ. εἰς Λουκ. Ἀλέξ. 21.

Θεράπις, ίδος, ἡ, = **θεραπαινίς**, τοῦ ἥττονος θ., εὐνοοῦσα τὸ ἀσθενέστερον μέρος, Πλάτ. Μενεξ. 244E.

Θεράπνη, ἡ, ποιητ. συνηρημ. ἐκ τοῦ **θεράπαινα**, ὑπηρέτρια, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 157, Εὐρ. Ἑκ. 482, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 786. **II.** κατοικία, διαμονή, Εὐρ. Τρῳ. 211, Βάκχ. 1043, Ἡρ. Μαιν. 370, Νικ. Θ. 486 (ἐκτὸς ἂν εἶναι κύρ. ὄνομα ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις). **III. Θεράπνη**, παλαιὰ Λακωνικὴ πόλις, ἔχουσα ναὸν τῶν Διοσκόρων (ὅθεν καλοῦνται **Θεραπναῖοι**), Πίνδ. Π. 11. 95, Ἡρόδ. 6. 61, κτλ.· ὡσαύτως **Θεράπναι**, Ἀλκαῖ. παρ' Ἀρπ., Ἰσοκρ. 218D. Πρβλ. Ἑλμσλ. ἐν Εὐρ. Βάκχ. ἔνθ' ἀνωτ. — Καθ' Ἡσύχ. «θεράπναι· αὐλῶνες. σταθμοί».

Θεραπνίδια· «ἑορτὴ παρὰ Λάκωσιν» Ἡσύχ.

Θεραπνίς, ίδος, ἡ, ποιητ. συνηρ. ἐκ τοῦ **θεραπαινίς**, Ἀνθ. Π. 9. 603.— **Θεράπνιον**, Ἡσύχ.

Θεράπόντιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θεράπων**, Λατ. servulus, famulus, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Γ', 74 Δινδ., Διογ. Λ. 4. 59.

Θεράποντίς, ίδος, ἡ, ἀνήκουσα εἰς θεράπαιναν, Θ. φερνὴ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 979.

Θεραπουσία, ἴδε ἐν λ. **Θεραπευσία**.

Θεράπων [ᾰ], **οντος**, ὁ, δοτ. πληθ. **θεραπόντεσσι** Πίνδ. Π. 4. 71: — ὑπηρέτης, «ἀκόλουθος», Ὀδ. Π. 253, κτλ.· ἀλλὰ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτάτοις Ἕλλησιν ἀείποτε διαφέρει τοῦ **δοῦλος**, δηλοῦν ἐλευθέραν καὶ ἔντιμον ὑπηρεσίαν (πρβλ. **δράστης**)· καὶ παρ' Ὁμ. εἶναι πολλάκις = τῷ **ἑταῖρος, ὀπάων**, σύντροφος ἐν ὅπλοις, ἂν καὶ κατώτερος κατὰ τὴν τάξιν ἢ τὸ ὄνομα, ὡς ὁ Πάτροκλος ἦτο Θεράπων τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Π. 244, Σ. 152· ὁ Μηριόνης τοῦ Ἰδομενέως, Ψ. 113· ὁ Ἐτεωνεὺς τοῦ Μενελάου (καὶ ὅμως καλεῖται κρείων), Ὀδ. Δ. 22· καὶ πάντες οἱ Ἕλληνες ἡγεμόνες καλοῦνται θεράποντες τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ἰλ. Τ. 149· — ἀλλαχοῦ ἰδιαιτέρως καλεῖται οὕτως ὁ ἡνίοχος, ἡνίοχος θεράπων Ε. 580, Θ. 119· καὶ ὁ κήρυξ, Δ. 321, Ὀδ. Σ. 424· προσέτι οἱ βασιλεῖς ἐκαλοῦντο Διὸς θεράποντες Λ. 255· οἱ πολεμισταὶ θεράποντες Ἄρηος Ἰλ. Β. 110, κτλ.· ἀοιδοὶ καὶ ποιηταὶ Μουσάων θεράποντες Ὕμν. Ὁμ. 32. 20, Ἡσ. Θ. 100, Θέογν. 769, Ἀριστοφ. Ὄρν. 909· ὁ Ἔρως εἶναι Ἀφροδίτης θ., Πλάτ. Συμπ. 203C· ἀκολούθως καθόλου, λάτρις, Ἀπόλλωνος Πίνδ. Ο. 3. 30, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνι 85A·— μετὰ δοτ., οἶκος ξένοισι θεράπων Πίνδ. Ο. 13. 3· λωτὸς, θ. Μουσῶν Εὐρ. Ἡλ. 717. **II.** βραδύτερον ἁπλῶς, ὑπηρέτης, Ἡρόδ. 1. 30.. 5. 105. Ἀριστοφ. Πλ. 3. 5. κτλ.· καὶ ἐν Χίῳ θεράποντες ἐκαλοῦντο οἱ δοῦλοι, Ἀρνόλδ. Θουκ. 8. 40, πρβλ. Ἀνδοκ. 2. 35, Λυσ. 111. 17.

Θέραψ, ᾰπος, ὁ, σπάν. ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ **θεράπων**, Συλλ. Ἐπιγρ. 4709· αἰτ. **θέραπα** Ἀνθ. Πλαν. 306. 10· ἀλλὰ συνήθως κατ' ὀνομ. πληθ. **θέραπες**, Εὐρ. Ἴωνι 94, Ἱκέτ. 762, Ἴων Χῖος ἐν Ἀποσπ. 2. 2, Ἀνθ. Π. 12. 229, Πολυδ. Γ', 122.

Θερεία, ἡ, θέρος, ἴδε ἐν λ. **Θέρειος**.

Θερειαυλος, ον, ἐν θερινῇ κατοικίᾳ διατρίβων, Θεόγνωστ. 96, 5.

Θερεί-βοτος, ον, (βόσκω) χρησιμεύων κατὰ τὸ θέρος εἰς βοσκήν, ἔχων κατὰ τὸ θέρος βοσκήν, Εὐστ. 222. 20.

Θερει-γενής, ές, αὐξανόμενος κατὰ τὸ θέρος, **κύμινον** Νικ. Θ. 601. **II.** θερμός, ὕδατα Νόνν. Δ. 26. 229.

Θερει-λεχής, ές, κατάλληλος πρὸς κατάκλισιν κατὰ τὸ θέρος (ἕνεκα τῆς σκιᾶς), πλάτανος Νικ. Θ. 385.

Θερει-νόμος, ον, κατὰ τὸ θέρος τρέφων, **θ. πόα, θερινὴ βοσκή**, νομή, Διον. Ἁλ. 2. 2.

Θέρειος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον**, ἴδε κατωτ., (θέρος): — ἀνήκων εἰς τὸ θέρος, ἐν καιρῷ τοῦ θέρους, αὐχμὸς θ., θερινὴ ξηρασία, Ἐμπεδ. 404 Sturz.· δρέπανον Ὀρφ. Ἀργ. 39. 11· καρποὶ αὐτόθι 18· θέρειος ὥρα Αἰλ. π. Ζ. 2. 25. **II. Θερεία**, Ἰων. **-είη** (ἐνν. ὥρα), ἡ, = **θέρος**, ὥρα τοῦ θέρους, «καλοκαίρι», Ἡρόδ. 1. 189, Ἀριστ. Θαυμαστ. 114· τῆς θερείας, ἐν καιρῷ θέρους, Νικ. Ἀποσπ. 10· ὑπὸ τὴν θερείαν Διόδ. 3. 24· καὶ ἐν τῷ πληθ., ταῖς θερείαις Πίνδ. Ι. 2. 61· ὡσαύτως, ἡ θέρειος Λιβάν. 3. σ. 153.

III. ὑπερθ. **θερείτατος, ον**, θερμότατος, Ἄρατ. 149, Νικ. Θ. 469.— Παρὰ πεζοῖς κοινότερος τύπος εἶναι **θερινός**.

Θερεί-ποτος, ον, (πίνω) ποτιζόμενος ἐν καιρῷ τοῦ θέρους, γύαι, περὶ τῆς Αἰγύπτου, Λυκόφρ. 847.

Θερείω, μεταγεν. ποιητ. τύπος τοῦ **θέρω**, Νικ. Θ. 124, Ἀλ. 580, ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ.

Θέρετρον, τό, (θέρος) τόπος ἐνδιατρίβειν θέρους ἐπιτήδειος, Ἱππ. παρὰ Γαλην.

Θερήγᾰνον, συνηρ. **θέρηγνον**, τό, (θέρος) τὸ πλεκτὸν πάτωμα τῆς θεριστικῆς ἁμάξης, «τὸ ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν παράπλεγμα τὸ ἐπὶ τῇ τῶν ἀσταχύων παρακομιδῇ γιγνόμενον» Ἡσύχ., Ε. Μ.

Θερίζω, Βοιωτ. ἀπαρ. **θεριδδεν** Ἀριστοφ. Ἀχ. 947: — μέλλ. **θερίσω** Εὐστ., Ἀττ. **θερῶ** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 19, 2: — ἀόρ. **ἐθέρισα** Σοφ. Αἴ. 239, συγκεκομ. **ἔθρισα** Αἰσχύλ. Ἀγ. 536 (πρβλ. **ἀποθερίζω**)· μεταγεν. (ὑποτ.) **ἐκ-θερίξω** Ἀνακρεόντ. 9. 7.— Μέσ., ἴδε κατωτ.— Παθ., ἀόρ. **ἐθερίσθην**· πρκμ. **τεθέρισμαι**· ἴδε κατωτ. (θέρος). Ἐκτελῶ θεριστικὴν ἐργασίαν, θερίζω, σῖτον, κριθάς, καρπὸν Ἡρόδ. 4. 42, Ἀριστοφ. Ὄρν. 506, κτλ. Συχνάκις συνδυάζεται μετὰ τοῦ **σπείρω**, ὡς, αἰσχρῶς μὲν ἔσπειρας, κακῶς δὲ ἐθέρισας Γοργ. ἐν Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 4, πρβλ. Πλούτ. 2. 394D· ποῖόν τινα οἴει μετὰ ταῦτα τὴν ῥητορικὴν καρπὸν ὧν ἔσπειρε θερίζειν; Πλάτ. Φαίδρ. 260D.— Μέσ., καρπὸν Δηοῦς θερίσασθαι Ἀριστοφ. Πλ. 515.— Παθ., ἃ [δράγματα] ἔτυχον .. τεθερισμένα Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 8. **2)** μεταφ. ὡς καὶ νῦν, Ἄρη τὸν .., θερίζοντα βροτοὺς Αἰσχύλ. Ἱκ. 638, πρβλ. Ἀγ. 536· βίον θ. ὥστε κάρπιμον στάχυν Εὐρ. Ἀποσπ. 757· θερίζειν Ἀσίαν, λεηλατεῖν αὐτήν, Πλούτ. 2. 182A. **3)** ἀποκόπτω, τοῦ μὲν κεφαλὴν καὶ γλῶσσαν ἄκραν ῥιπτεῖ θερίσας Σοφ. Αἴ. 239, πρβλ. Εὐρ. Ἱκ. 717, Ἀνθ. Παλατ. 9. 451· θερίσας στάχυν, ἀποκόψας, Ἀνθ. Π. 4. 2· ἀποθερίσαντες τῆς ἵππου τὴν χαίτην, ἀποθερίσαντες, ἀποκείραντες, Αἰλ. π. Ζ. 2. 10.— Παθ., πώλου δίκην, ἧτις συναρπασθεῖσα βουκόλων ὕπο .. ἀγρίᾳ χερὶ θέρος θερισθῇ ξανθὸν αὐχένων ἄπο Σοφ. Ἀποσπ. 587, 588, πρβλ. **ἀποθερίζω**. **4)** μεταφ., κάμνω καλὸν θερισμόν, δηλ. ἐπιτυγχάνω, μέλλω γέ τοι θερίδδεν Ἀριστοφ. Ἀχ. 947 (ἔνθα ἴδε Σχολιαστήν, ὅστις δίδει διάφορον ἑρμηνείαν). **5)** ὁ **θερίζων** (μετὰ τῆς λέξεως λόγος ἢ καὶ ἄνευ αὐτῆς), εἶδος **συλλογισμοῦ**, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 22, Συμπ. 23. **II.** ἀμετάβ., διέρχομαι τὸ θέρος, Ξεν. 3. 5, 15· θερίζουσιν ἐν τοῖς ψυχροῖς, χειμιάζουσι δ' ἐν τοῖς ἀλεεινοῖς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 12, 2., 13, 6., 19, 2· πρβλ. **ἐαρίζω**.

Θερίνεος, α, ον, = **θέρειος**, τροπέων τῶν θερινέων, τῶν θερινῶν τροπῶν (δηλ. 8/21 Ἰουνίου), Ἡρόδ. 2. 19.

Θερινός, ή, όν, «καλοκαιρινός», ὁ συνήθης πεζὸς τύπος, Θερ. ἀνατολαί Ἱππ. π. Ἀέρ. 282, πρβλ. Ἀφορ. 1245· μεσημβρία Ξεν. Κυν. 6. 26· ἥλιος Πλάτ. Νόμ. 915D· θερινὰι τροπαὶ αὐτόθι 767C· θερινὸν ὑπηχεῖν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 230C· τὰ θερινά, = τὸ θέρος, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 683C· ὄμβροι θερινοὶ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 19, 4, κτλ.

Θέρισις, εως, ἡ, (θερίζω) τὸ θερίζειν, Γλωσσ.

Θερισμός, ὁ, = **θέρισις**, Εὔπολις ἐν «Μαρικᾷ» 11, Πολύβ. 5. 95, 5. **II.** ὁ καιρὸς καθ' ὃν θερίζουσι, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 30, κ. ἀλλ. **2)** ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ σῖτος ὃν μέλλει νὰ θερίσῃ τις, ὁ μὲν θερισμὸς πολύς, οἱ δὲ ἐργάται ὀλίγοι αὐτόθι Θ' 37.

Θεριστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **θερίζω**, δεῖ θερίζειν, Θ. Στουδ. Cod. Par. 892, fol. 14 r°.

Θεριστήρ, ῆρος, ὁ, = **θεριστής**. Λυκόφρ. 840.

θεριστήριον, τό, θεριστικὸν ὄργανον, δρέπανον, Ἑβδ. (Α', Βασιλ. ΙΓ', 20, διάφ. γραφ. **θέριστρον**), Μάξ. Τύρ. 30. 6.

θεριστής, οῦ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ θερίζων, Ξεν. Ἱέρ. 6.10, Δημ 242. 23, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 37, 2:— **θερισταί**, οἱ, σατυρικόν τι ἔργον τοῦ Εὐριπ.

θεριστικός, ή, όν, ὁ ἁνήκων εἰς τὸ θερίζειν, σπάθη Βυζ. ὕμνος Σουίδ. ἐν λ. **Λιτυέρσης**.— ὡς οὐσ., **θεριστικόν**, τό, ἡ καρπολογία, ἐσοδεία, Στράβ. 381.

θεριστός, ή, όν, δν δύναταί τις νὰ θερίσῃ. **II.** τὸ **θεριστόν**, εἶδος βαλσάμου, Διοσκ.1.18.

θέριστος ἢ **θεριστός**, ὁ, (θερίζω) ὁ θερισμὸς ἢ ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ, Νικηφ. Βλεμμ. (Spohn) 40, **θέριτος** ἢ **θεριτὸς** Σχόλ. Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργα καὶ Ἡμ. 571· πρβλ. **ἄμητος**.

θερίστρια, ἡ, θηλ. τοῦ **θεριστήρ**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 618.

θερίστριον, τό, ἐλαφρὸν θερινὸν ἔνδυμα, ἀντίθετον τῷ **χειμάστριον**, οἱμοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη ἐσχίσται Θεόκρ. 15. 69, Ἀρισταίν. 1. 27· πρβλ. Müller Archäol. Kunst § 394.1.

θέριστρον, τό, = τῷ προηγ., Ἀλκαῖος 4, Ἀνθ. Π. 6. 254, Ἑβδ. (Γέν. ΚΔ', 65, ΛΗ', 14), Φίλων 1. 666.

θερί-τροπος, ον, ὁ τρεπόμενος κατὰ τὸ θέρος, θερίτροποι τροπαί, αἱ θεριναὶ τροπαὶ τοῦ ἡλίου, Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργα καὶ Ἡμ. 596.

Θέρμα, τό, = **Θέρμη**, Πλάτ. Θεαιτ.178C, Μένανδ. ἐν «Γεωργῷ» 7, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 66α.

θερμάζω, = τῷ ἑπομ., Νικ. Ἀλεξιφ. 60, Ἐπικ. εὐκτ. μέσ. ἀορ. **θερμάσσαιο**.

θερμαίνω: μέλλ. **θερμᾰνῶ**: ἀόρ. **ἐθέρμηνα** Ὅμ., κλ., μεταγεν. **ἐθέρμᾰνα** Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 21,11: παθ. πρκμ. **τεθέρμασμαι** (**δια-**) Ἱππ. 364. 1· περὶ τοῦ ἀορ. ὅ' ἴδε **Θέρμω**: (θερμός). Θερμαίνω, ζεσταίνω, εἰς ὅ κε θερμὰ λοετρὰ ἐΰπλόκαμος Ἑκαμήδη θερμήνῃ Ἰλ. Ξ. 7· ἥλιος θερμαίνων χθόνα Εὐρ. Βάκχ. 679, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 505· τὸ χαλκίον θέρμαινε Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 22.— Παθ., τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἥλασα πολλῆς, εἴως θερμαίνοιτο Ὀδ. Ι. 375· τὸ θερμαῖνον ψύχεται ὑπὸ τοῦ θερμαινομένου Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 3, 18, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 15, 6:— αἰσθάνομαι θερμότητα, τί οὖν δὴ ἐκείνῳ ἀποδίδως ὄνομα, τῷ ὁρᾶν, ἀκούειν, ὀσφραίνεσθαι, ψύχεσθαι, θερμαίνεσθαι; Πλάτ. Θεαιτ. 186D· ἔχω ἢ αἰσθάνομαι θέρμην, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 988. **2)** μεταφ., μάλα δὲ τοι θερμαίνει φιλότατι νόον Πίνδ. Ο.10 (11). 105· ἕως ἐθέρμην' αὐτὸν φλὸξ οἴνου Εὐρ. Ἄλκ. 758, πρβλ. Κύκλ. 425· σπλάγχνα θερμ. κότῳ Ἀριστοφ. Βατρ. 844· τὸ ἐν Αἰσχύλ. Χο. 1004 ὕποπτον χωρίον: πολλὰ θερμαίνοι φρενί (φρένα Lobeck) ὁ Passow ἑρμηνεύει: «πολλὰ πράσσοι θερμῇ φρενί».—Παθ., θερμαίνεσθαι ἐλπίσι Σοφ. Αἴ. 478· χαρᾷ θερμαινόμεσθα καρδίαν Εὐρ. Ἡλ. 402· θ. φησὶ τοὺς διαλεγομένους Πλάτ. Φαίδ. 63D, κτλ.

θέρμανσις, εως, ἡ, τὸ θερμαίνειν, Ἱππ. 424. 34, Ἀριστοτέλ. Μεταφ. 10.11, 2.

θερμαντέος, α, ον, δν πρέπει νὰ θερμάνῃ ἢ ἐξάψῃ τις, Ἱππ. π. Ἄρθρ.789.

θερμαντήρ, ῆρος, ὁ, λέβης πρὸς θέρμανσιν ὕδατος, Πολυδ. Ϛ', 89, Γ', 66.

θερμαντήριος, α, ον, προξενῶν θερμότητα, φάρμακα Ἱππ. 416. 5. **II.** χαλκίον θερμαντήριον = **θερμαντήρ**, Συλλ. Ἐπιγρ.161, 2139 οὕτω, θερμαντήριον μόνον, Γκλην.

θερμαντικός, ή, όν, δυνάμενος νὰ θερμάνῃ, παραγωγὸς θερμότητος, θερμ. τὸ πῦρ Ἀριστ. ἐν Ἀδήλ. 13, 11· τὸ θερμαντὸν πρὸς τὸ θερμαντικὸν ὁ αὐτ. Μεταφ. 4.15, 6'— μετὰ γεν., τὸ τῆς ψυχῆς θ. οἶνος Πλάτ. Τιμ. 60Δ.

θερμαντός, ή, όν, ἐπιδεκτικὸς θερμότητος, Ἀριστ. Φυσ. 5. 1, 2· πρβλ. **θερμαντικός**.

θερμᾰσία, ἡ, θερμότης, ζέστη, Ἱππ. Ἀφ. 1255, Ἀριστ. Προβλ. 1. 9, 2, κτλ.· ἡ παρ' Ἀττ. λέξις εἶναι **θερμότης** (Θωμ. Μ. 441), ἀλλ' ἴδε Ξεν. Ἀν. 5. 8,15.

θέρμασμα, τό, «ζέσταμα», θερμὸν κατάπλασμα, Ἱππ. π. Ὀξ.386.

θερμαστίον, τό, = **θερμαστρὶς** ΙΙ, Δίν. Τακτ. 18, Συλλ. Ἐπιγρ.155. 31·— διάφ. γραφ. **θερμαστρίον** ἐν ἐκδ. Hug.

θερμάστρα ἢ **-αύστρα**, ἡ, κλίβανος, κάμινος, Κλλ. εἰς Δῆλ. 144, Ἡσύχ.— Ἐπίρρ. **θερμαστρῆθεν**, ἐκ τῆς καμίνου, Ἡσύχ.

θερμαστρὶς ἢ **-αύστρα, ίδος**, ἡ, πυράγρα ἐν χρήσει παρὰ τοῖς σιδηρουργοῖς, δι' ἧς ἐλάμβανον τὰ πεπυρακτωμένα μέταλλα, «τσιμπίδα», Ἡσύχ.— καθόλου, πᾶν εἶδος λαβίδος, = **ὀδοντάγρα**, Ἀριστ. Μηχαν. 21, 2. **2)** μεταφ., βίαιον εἶδος χοροῦ, καθ' ὃ ὁ ὀρχούμενος ἀναπηδῶν διεσταύρου τὰ σκέλη ἐν εἴδει λαβίδος, Πολυδ. Δ', 102, Ἀθήν. 630Α· ἐντεῦθεν, **θερμαυστρίζω**, χορεύω τὸν χορὸν τοῦτον, Κριτίας 29, Λουκ. Ὀρχ. 34. **II.** εἶδος σφηνὸς ἢ γόμφου, Μαθ. Ἀρχ. σ. 10. **III.** = **Θερμαντήρ**, Ἑβδ. (Γ', Βασιλ. Ζ', 40, 45), Πολυδ. Γ', 66· οὕτω πιθ. παρὰ τῷ Εὐπόλ. ἐν Πολ. 36.— Οἱ τύποι διαφέρουσιν ἐν τοῖς χειρογράφ. παρ' Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ., ὁ Bekker παρέχει **-αστρὶς**, ὁ Meineke ἐν Εὐπόλ ἔνθ' ἀνωτ. προτιμᾷ **-αυστρὶς**, (κακῶς φέρεται ἐν Πολυδ. Γ', 66 **Θέρμαυστρις**, καὶ ἐν Ἡσυχ. **θέρμαστρις**).

Θερμαύστρα, -ίζω, -ίς, ἴδε ἐν λ. **Θερμαστρ-**.

Θέρμη, ἡ, (θερμὸς) θερμότης, ζέστη, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ.16· πυρετώδης ζέστη, πυρετός, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 90, Θουκ. 2. 49, Πλάτ. Θεαιτ.178C, Ἀριστ. Προβλ.1. 23, κτλ.· ὡσαύτως, ἱδρώς, Ἀρρ. Ἀν. 2. 27· πρβλ. **Θέρμα**. **II.** **Θέρμαι**, αἱ, θερμαὶ πηγαί, Λατ. thermae, Συλλ. Ἐπιγρ. 5694, 5809·— ὄνομα πόλεώς τινος ἐν Σικελίᾳ, Πολύβ.1. 24, 4.

Θερμ-ηγορέω, ὁμιλῶ θερμῶς, μετὰ θερμότητος, Χρησμ. παρὰ Λουκ. ἐν Περεγρ. 30.

Θερμ-ημέριαι, ῶν, αἱ, αἱ θερμαὶ ἡμέραι, ἐποχὴ τοῦ θέρους, «καλοκαῖρι», Ἱππ.227.25, Ἀριστ. Ι. Ζ. 5.13,4, Θεόφρ. Ι. Φ.7.1,7.

Θέρμῐνος, η, ον, (θέρμος) ἐκ θέρμων (κοιν. ἀπὸ λούπινα), Διοσκ. 2.135, Λουκ. π. Ἀλ. Ἱστ. 1. 27.

Θέρμιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θέρμος**, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 2. 67.

Θερμο-βᾰφής, ές, ὁ βαφεὶς θερμός, ἀντίθετον τῷ **ψυχροβαφής**, Θεόφρ. π. Ὀσμ. 22.

Θερμό-βλυστος, ον, ἀναβλύζων θερμός, τὸ θερμόβλυστον ῥεῖθρον Παῦλ. Σιλ. Θερμ. Πυθ. 33.

Θερμό-βουλος, ον, ἔχων θερμὴν ἰδιοσυγκρασίαν, ὁρμητικός, Εὐρ. (Ἀποσπ. 852), παρῳδούμενον ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 119· ἀνὴρ Λίλ. π. Ζ.7. 17.

Θερμο-δότης, ου, ὁ, ὁ δίδων θερμὸν ὕδωρ ἐν τοῖς λουτροῖς, Λατ. caldarius, Βυζ.· θηλ. **θερμοδότις. ιδος**, Ἀνθ. Π.9.183. — **Θερμοδοτέω**, Ἐκκλ. — **Θερμοδοσία**, ἡ, Ὀρειβάσ. σ. 77, Ματθ.

Θερμοειδής, ές, ἔχων θερμὴν φύσιν, Ἐτυμ. Μ. 557. 23.

Θερμο-εργός, ἴδε ἐν λ. **Θερμός** ΙΙ.

Θερμο-κοίλιος, ον, ἔχων θερμὴν κοιλίαν, θερμὸν στόμαχον, Ἱππ.1180G.

Θερμο-κύᾰμος, ἡ, εἶδος ὀσπρίου μεταξὺ τοῦ **θέρμου** καὶ τοῦ **κυάμου**, Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 2, Ἀθήν. 55E.

Θερμο-λούτης, ου, ὁ, ὁ μεταχειριζόμενος θερμὰ λουτρά, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβ. 286 Ματθ.— **θερμολουτέω**, μεταχειρίζομαι θερμὰ λουτρά, Ἑρμιππ. ἐν Ἀδήλ.1, Ἀλεξ. ἐν Ὀλ.1.11· οὐχὶ **-λουτρέω**, ὡς ἐν Ἀριστ. Προβλ.1. 29.— καὶ **θερμο-λουτία**, ἡ, θερμὸν λουτρόν, ἐν τῷ πληθ., Ἱππ. 380. 3, Θεόφρ. περὶ Ἰδρώτων 16, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπ. 1. 3· ἢ **-λουσία**, Κωμ. Ἀνών. 241, πρβλ. Λοβ. Φρύνιχ. 594.

Θερμο-μῖγής, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ θερμός, Πλούτ. 2. 890Β.

Θερμό-νους, ουν, ἔχων θερμὸν νοῦν, ἐξημμένος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1172.

Θερμ-οπλάω, ἔχω φλόγωσιν ἐν τῇ ὁπλῇ, ἐπὶ ἵππων, Ἱππιατρ. σελ.163, 253· αὐτὴ δὲ ἡ νόσος εἶναι **θερμόπλησις, εως**, ἡ, αὐτόθι 163, 164·— παρ' Ἡσυχ., **θερμόπλα** ἴσως διορθωτέον εἰς **Θερμοπλᾶν**.

Θερμοποσία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἑπομ., Ἀνών. π. διαίτ. ἐν Idel. phys. σ.195.

Θερμο-πότης, ου, ὁ, ὁ πίνων θερμὰ ποτά, Ἀθήν. 352Β· θηλ. **Θερμο-ποτίς, ίδος**, ποτήριον διὰ θερμὰ ποτά, Πάρφιλ. αὐτόθι 475D· ἐντεῦθεν thermopotare παρὰ Πλαύτ. Trin. 4. 3, 6.

Θερμό-πρωκτος, ον, ἀκόλαστος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ.1035.

Θερμόπτερος, ον, ἔχων θερμὰ πτερά, Cod. Par.2662, fol.79 r°.

Θερμο-πύλαι, ῶν, αἱ, κατὰ λέξιν, θερμαὶ πύλαι, δηλ. στενὸν πέραμα ὅμοιον πύλῃ, ἔνθα ὑπῆρχον θερμαὶ πηγαί, ὄνομα τοῦ περιφήμου στενοῦ τοῦ ἀπὸ Θεσσαλίας εἰς Λοκρίδα, ἢ κλεὶς τῆς Ἑλλάδος, καλούμεναι ὡσαύτως ἁπλῶς **πύλαι**, Ἡρόδ.7.176, 201. Στράβ.428.

Θερμο-πώλιον, τό, μαγειρεῖον, καπηλεῖον, παρὰ Πλαύτ. Curc. 2. 3,13, Trin. 4. 3, 6.

Θερμός, ή, όν, ὡσαύτως **ός, όν**, Ὕμν. Ὅμ. εἰς Ἑρμ. 110. Ἡσ. Θ. 696· (θέρω):— θερμός, ἐπὶ τῆς ἡπίας θερμοκρασίας τοῦ ὕδατος τῶν λουτρῶν, θερμὰ λοετρὰ (βραδύτερον καλούμενα Ἡράκλεια λ.) Ἰλ. Ξ. 6, Ὀδ. Θ. 249· λουτρὰ Πίνδ., κλ., ἴδε κατωτ. ΙΙΙ. 3· ἢ ἐπὶ δακρύων, Τ. 362· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς θερμοκρασίας τοῦ βράζοντος ὕδατος, αὐτόθι 388· τοῦ καίοντος ξύλου, Ι. 388· θ. καύματα, ἐπὶ μεγάλης θερμότητος, Ἡρόδ. 3.104· καθόλου ἀντίθετον τῷ **ψυχρός**, συχν. παρ' Ἀττ., ἰδίως ἐπὶ θερμῶν μετάλλων ἢ ποτῶν, Τηλεκλείδ. ἐν Ἀμφ.1. 8, Στερρ. 2, Φερεκρ. ἐν Περσ.1. 8, κτλ.· ἐπὶ τοῦ αἵματος, Σορ. Ο. Κ. 622, Αἴ.1412, κτλ.· ἐπὶ πυρετικῶν νόσων, Πίνδ. Π. 3. 117, Θουκ. 2. 48· πρβλ. **θερμαίνω, θέρμη**. **II.** μεταφ., θερμός, ζωηρός, ὁρμητικός, ὡς τὸ Λατ. calidus, ἐπὶ προσώπων, Αἰσχύλ. Θήβ. 603, Εὐμ. 560, Ἀριστοφ. ἐν Σφηξ. 918, κτλ.· θερμὸς καὶ ἀνδρεῖος Ἀντιφῶν 119.38· ὡσαύτως ἐπὶ πράξεων, πολλὰ καὶ θερμὰ μοχθήσας Σοφ. Τρ. 1046· θ. ἔργον Ἀριστοφ. Πλ. 415· ὁρᾶν τι νεανικὸν καὶ θερμὸν Ἄμφις ἐν Φιλαδελφ. 10· θ. πάθος Ἀνθ. Π. 5. 115· φάρμακον Ἀλκίφρων 1. 37· μετ' ἀπαρ., θερμότερος ἐπιχειρεῖν Ἀντιφῶν 115. 30· ὑπερθ., θερμόταται γυναῖκες Ἀριστοφ. Θεσμ.735.

2) ἔτι θερμός, πρόσφατος, ἴχνη Ἀνθ. Π. 9. 371· ἀτυχήματα Πλούτ. 2. 798Ε· γάμοι Φιλόστρ. 165. **III.** τὸ θερμόν, =

θερμότης, ζέστη, Λατ. calor, Ἡρόδ.1.142, Πλάτ. Κρατ. 413C, κτλ.· —«θερμόν· τὸ θέρος Βυζάντιοι» Ἡσύχ. **2) θερμόν** (ἐξυπ. ὕδωρ), τό, «ζεστὸ νερό», θερμῷ λοῦσθαι Ἀριστοφ. Νεφ. 1044, Ἐκκλ. 216, πρβλ. Meineke Φιλήμ. σ.375 μεγάλ. ἔκδ.·— ὡσαύτως, θερμὸν ποτόν, Λατ. calda, Γαλην. **3)** τὰ θερμά (ἐξυπ. χωρία) Ἡρόδ. 4. 29· ἀλλὰ (ἐξυπ. λουτρά), θερμὰ λουτρά, Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 3, κτλ. **IV.** Ἐπίρρ. **-μῶς,** Πλάτ. ἐν Εὐθυδ. 284E· συγκρ., θερμότερον ἔχειν Εὔβουλ. ἐν Ἀμαλθ. 1· φθέγγεσθαι Πλάτ. Φιλήβ. 25C.

Θέρμος, ὁ, εἶδος ὑσπρίου, «λούπινον», χρησιμεῦον ὡς ἀντίδοτον κατὰ τῆς μέθης, Ἄλεξ. ἐν Ὀλ.1.11, ἐν Ἀδηλ. 9, Θεόφρ. Ι. Φ. 8. 11, 2, Ἀνθ. Π.11. 413, Πολυδ. Ϛ', 45, Διοσκ. Β', ρλθ', ρλγ'.

Θερμο-σποδιά, ἡ, ὡς καὶ νῦν, θερμὴ σποδός, ζεστὴ στάκτη, Διοσκ. 2. 200· ἴδε Λοβ. Φρύν. 603.

Θερμότης, ητος, ἡ, (θερμὸς) ζέστη, θέρμη, Λατ. calor, Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 14, Πλάτ. Πολ. 335C, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 432B. **II.** μεταφ., ἔξαψις, ὀργή, πάθος, τοῦ Ἀχιλλέως Φιλόστρ.722· ἐν τῷ λέγειν Ἀθήν.1B.

Θερμο-τράγέω, τρώγω θέρμους, Λουκ. Λεξιφ. 5.

Θερμουργέω, πράττω τι μετὰ θερμότητος, ἐνθέρμως ἢ μετὰ σπουδῆς, Εὐστ. Πονημάτ. 99. 53.

Θερμουργία, ἡ, πρᾶξις θερμή, ἐσπευσμένη, Ἀππ. Μιθρ.108.

Θερμουργός, όν, (*ἔργω) ἐνεργῶν θερμῶς, ἀπερίσκεπτος, Ξεν. Ἀπομν.1. 3, 9, Λουκ. Τίμ. 2.

Θερμο-χύτης, ου, ὁ, ἀγγεῖον διὰ θερμὰ ποτά, Λῆμμα ἐν Ἀνθ. Π. 9. 587 (ἐν τῇ μεγάλῃ Ἐκδ.).

Θερμόω, = **θέρμω,** Ἀν. Ὀξ. 2. 448· τεθερμιῶσθαι, ἀμφίβολος γραφ. ἐν Ἀριστοφ. Λυσ.1079.

Θέρμ-υδρον, τό, τόπος ἔχων θερμὰς πηγάς, ὄνομα λιμένος τινὸς τῆς Ρόδου, Τέτζ. Ἰστ. 2. 369· ὡσαύτως **θέρμυδρα,** τά, Στέφ. Βυζ.· **θερμυδραί,** αἱ, Ἀπολλόδωρ. 2. 5,10.

Θέρμω (θέρω), θερμαίνω, ζεσταίνω, θέρμετε δ' ὕδωρ Ὀδ. Θ. 426, Ἀριστοφ. Βατρ. 1339.— Παθ., θερμαίνομαι, γίνομαι θερμός, θέρμετο δ' ὕδωρ Ὀδ. Θ. 437, Ἰλ. Σ. 348· πνοιῇ .. μετάφρενον εὐρέε τ' ὦμιω θέρμετ' Ψ. 381· θέρμετο δὲ χθὼν Ἐπ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **ἔνδιος**· μή πού τις ἐνὶ χροΐ θέρμετ' (Ἐπ. ἀντὶ θέρμηται) ἀϋτμὴ Ὀππ. Ἀλ. 3. 522.—Ἅπαντες οἱ τύποι (καὶ οὐδεὶς ἕτερος ἀπαντᾷ) ἡδύναντο νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς ἐνεργ. ἀόρ. 6' καὶ παθ. τοῦ **θερμαίνω**· ἐν τῇ Ἰλιάδι ὅμως (ἔνθ' ἀνωτ.) εἶναι φανερὰ ἡ σημασία τοῦ παρατ.

Θερμώδης, ες, (εἶδος) χλιαρός, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θερ. 2. 3.

Θερμωλή, ἡ, πυρετώδης θερμότης, Ἱππ. 416. 33., 418. 1, κτλ.

Θερόεις, εσσα, εν, ἀνήκων εἰς τὸ θέρος, ἐν καιρῷ θέρους, Νικ. Ἀλ. 583.

Θέρος, τό, (θέρω) «καλοκαίρι», χείματος οὐδὲ θέρευς Ὀδ. Η. 118· οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπώρῃ Μ. 76· ἐν θέρει, ἐν καιρῷ θέρους, αὐτόθι· ἀντίθετον τῷ ἐν ψύχει, Σοφ. Φ.18· θέρεϊ ἢ θέρει Ἰλ. Χ.151, Ἡσ.· ἐν τῷ θέρει Θουκ., κτλ.· τὸ θέρος, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ θέρους, Ἡρόδ. 1. 202· τοῦ θέρεος, διαρκοῦντος τοῦ θέρους, ὁ αὐτ. 2. 24· Ἀττ. τοῦ θέρους Ἀριστοφ.Ἀποσπ.76, κτλ.· θέρους (ἄνευ τοῦ ἄρθρ.) Πλάτ. ἐν Φαίδρ. 276B, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, τοῦ παρεστῶτος θέρους Σοφ. Φ.1340· τοῦ θ. εὐθὺς ἀρχομένου Θουκ. 2. 47· κατὰ θέρους ἀκμὴν Ξεν.Ἑλλ. 5. 3, 19· θέρους μεσοῦντος, κατὰ τὸ μέσον τοῦ θέρους, Λουκ.Ἰστ. Συγγρ.1· παρὰ Θουκ. τὸ θέρος περιελάμβανε καὶ τὸ ἔαρ καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοπώρου, ἐπειδὴ ἐσήμαινε τὴν ἐποχὴν τῶν ἀγροτικῶν ἐργασιῶν, ἅμα ἦρι τοῦ ἐπιγιγνομένου θέρους 4.117, πρβλ. 6. 8., 8. 61., 4. 1 πρὸς τὰ 4. 21., 2. 31. **II.** θερινοὶ καρποί, θερισμός, συγκομιδή, Θ. ἀλλότριον ἀμᾶν Ἀριστοφ.Ἱππ. 392, πρβλ. Δημ.1253. 15,Ἀνθ., κτλ.· θέρησταχύων, οἱ ὥριμοι στάχυες, Ἡλούτ. Φαβ. 2·— μεταφ., πάγκλαυτον ἐξαμᾶν θέρος Αἰσχύλ. Πέρσ. 822, πρβλ. Ἀγ. 1655· τὸ γηγενὲς δράκοντος .. Θ. Εὐρ. Βάκχ.1027· ἐπὶ τῆς χαίτης ἵππου, ἴδε **θερίζω** I. 3· ἐπὶ τοῦ πώγωνος νεανίου, Καλλ. εἰς Δῆλ. 298, Ἀνθ. Π. 10. 19.

Θερσιεπής, ές, ὁ μετὰ θράσους λαλῶν, Βακχυλ. 12. 199, ἔκδ. Blass.

Θερσίχθων· «θερμαίνων, γῆν καίων» Ἡσύχ.

Θερτήρια· «ἑορτή τις (ἀνθεστήρια;)» Ἡσύχ.

Θερσίτης, [ῑ], **ου,** ὁ, δηλ. ὁ αὐθάδης (**Θέρσος** ἀναφέρεται ὡς Αἰολ. ἀντὶ **θάρσος** ἐν Α. Β. 1190, Ἐτυμολ. Μ. 447),"Ομ.Ἰλ. Β. 212, 271.

Θέρω (ἴδε ἐν τέλ.), θερμαίνω, ζεσταίνω, θέρον αὐγαὶ ἡελίου Λιβύην Ἀπολλ. Ρόδ. Δ.1312· θέρων ἕλκος = θεραπεύων, Λατ. fovens ulcus, Νικ. Θ. 687: — ἀλλαχοῦ, **II.** μόνον ἐν τῷ Παθ. **Θέρομαι,** μετὰ Μέσ. μέλλ. **θέρσομαι,** Ὀδ. Τ. 507· ἀόρ. 5' **ἐθέρην** (ἐν Ἐπ. ὑποτακτ. **θερέω** ἀντὶ Θερῶ, Ρ. 23):— Ποιητ. ῥῆμα (ἐν χρήσει ἐνιαχοῦ καὶ παρὰ πεζοῖς), γίνομαι ζεστός, θερμός, θερμαίνομαι, νήησαν ξύλα πολλά, φόως ἔμεν ἠδὲ θέρεσθαι Γ. 61, πρβλ. 507· ἐπεί κε πυρὸς θερέω, πυρὶ θερμανθῶ, Ρ. 23 οὔτω βραδύτερον, θέρου, θερμαίνου, ζεσταίνου, Ἀριστοφ. Πλ. 953· ὁπόταν .. τις .. ῥιγῶν ποτε θέρηται Πλάτ. ἐν Φιλήβ. 46C· εἶδον Ἡράκλειτον θερόμενον πρὸς τῷ ἱπνῷ Ἀριστ. Μορ. Ζ. 1. 5, 6· θέρεσθαι πρὸς τὴν εἴλην Λουκ. Λεξιφ. 2· θέρεσθαι πυρί, ἐπὶ ἔρωτος, Καλλ. Ἐπ. 26· παρατατ. **ἐθέροντο** Φιλόστρ. 69,Ἀλκίφρων 1. 23. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, γίνομαι θερμός, Ἀρχέλ. παρὰ Ἡλουτ. 2. 954F· μή .. ἄστυ πυρὸς δηΐοιο θέρηται, μήπως καῇ διὰ πυρός,Ἰλ. Ζ. 331, πρβλ. Λ. 667. ('Ἐκ τῆς √ΘΕΡ παράγονται ὡσαύτως τὰ **θέρ-ος, θερ-ίζω, θέρ-μω, θερ-μός, θερ-μαίνω** (ὡσαύτως ἴσως **θάλ-πω,** καὶ **θερ-άπων, θερ-απεύω**)· πρβλ. Σανσκρ. ghar (lucere), ghar-mas (fervor)· Λατ. for-nus, for-nax, for-ceps, καὶ ἴσως fer-vo, ferveo, febris· Γοτθ. war mjan (θάλπειν)· Ἀρχ. Σκανδιν. var-mr, Ἀγγλο-Σαξον. καὶ Ἀρχ. Γερμ. war-am (Ἀγγλ. warm), κτλ.)

Θές, ἴδε ἐν λ. **τίθημι.**

Θέσις, εως, ἡ, (τίθημι) τοποθέτησις, τακτοποίησις, **ἐπέων** τε **θέσιν,** σύνθεσιν ἐπῶν, Πίνδ. Ο. 3. 14· (ἐντεῦθεν θέσις = ποίησις, Ἀλκαῖ. 128)· πλίνθων καὶ λίθων Πλάτ. Πολ. 333B· λεγομένων καὶ γραφομένων ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 206A· τῶν μερῶν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ.668D· Θ. νόμων, νομοθεσία (ἴδε **τίθημι** IV), αὐτόθι 690D, Δημ. 328. 20, κτλ.· Θ. ὀνομάτων, τὸ νὰ δώσῃ τις ὄνομα, Πλάτ. Κρατ. 390D· Θ. τελῶν, ἐπιβολὴ τελῶν, δασμῶν, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 425D· Θ. ἀγώνων, διορισμός, ἵδρυσις ἀγώνων, Διόδ. 4. 53. **II.** κατάθεσις, ὅπλων, ἀντίθετον τῷ ἀναίρεσις, Πλάτ. Νόμ. 813E. **2)** κατάθεσις χρημάτων πρὸ τῆς δίκης, Ἀριστοφ. Νεφ. 1191 (πρβλ. **πρυτανεῖα**)· χρήματα προπληρωνόμενα ἐπὶ ἀγορᾷ πράγματος, ἀρραβών, «καπάρο», Δημ. 896. 6, πρβλ. Λυσ.113.12. **III.** παραδοχή τινος ὡς πολίτου εἰς ξένην πολιτείαν, Ἀλεξανδρεὺς θέσει, Ἀθηναῖος Θ., ἀντίθετον τῷ φύσει (ἐκ γενετῆς) Σουΐδ.· Κρινοτέλην Πινδάρου, θέσει δὲ Φιλοξένου Συλλ. Ἐπιγρ. (Προσθῆκαι) 2480d, πρβλ. 2264o:— πρβλ. **θέτης** III, **θετὸς** II, **υἱοθεσία.** **IV.** θέσις, κατάστασις, Λατ. situs, θέσις πόλεως, Ἱππ π.Ἀέρ. 283, Θουκ.1. 37., 5.7· ἡ Θ. τῆς χώρας πρὸς τὰ πνεύματα Θεόφρ. Αἴτ. Φυτ. 3. 23, 5· γεωγραφικὴ θέσις, Πολύβ.16. 29, 3. **2)** ἐν τοῖς μαθηματικ., τοπικὴ θέσις, Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 6, 6, κ. ἀλλ.· κεῖσθαι θέσιν, ἴδε **κεῖμαι** II. 1· ἔχειν θέσιν ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. Ὑστ.1. 32, 2· θέσιν ἔχειν πρὸς ἄλληλα, ἔχειν τοπικὴν σχέσιν πρὸς ἄλληλα, ὁ αὐτ. ἐν Κατηγ. 6. 1, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 586B· τῇ θέσει μέσον Ἀριστ. Ἀν. Προτ. 1. 4, 3, κ. ἀλλ.· κατὰ τὴν Θ. τὴν πρὸς ἡμᾶς ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 4. 1, 5, κτλ. **V.** ἐν τῇ φιλοσοφ. γλώσσῃ, θέσις ἢ ζήτημα τεθέν, οὗ ζητεῖται ἡ ἀπόδειξις,Πλάτ. Πολ. 335A,Ἀριστ. Τοπ.1.11, 4 κέξ., Ἀν.Ὑστ. 1. 2,7, κ. ἀλλ.· Θέσιν διαφυλάττειν, διατηρεῖν αὐτὴν ἐν τῇ συζητήσει, ὁ αὐτ. ἐν Πθ. Νικ.1. 5, 6· κινεῖν, ἀναιρεῖν αὐτήν, Πλούταρχ. 2. 687B, πρβλ. Wytt. αὐτόθι 328A· πρβλ. **ὑπόθεσις.** **2)** γενική τις ἀρχή, Λατιν. quaestio infinita, propositum, ἄρσις δὲ εἶναι μερικὴ περίπτωσις, quaestio finita, Κικ. Τοπ. 21, Κυντιλ. 3. 5. **VI.** κατάθεσις, καταβίβασις, ἀντίθετον τῷ **ἄρσις** (ὕψωσις), πᾶσα πορεία ἐξ ἄρσεως καὶ θέσεως συντελεῖται Ἀριστ. Προβλ. 5. 41· ἐντεῦθεν ἐν τῇ μουσικῇ ἢ τῇ ῥυθμικῇ, τὸ πρὸς τὰ κάτω κτύπημα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πρὸς τὰ ἄνω (ἄρσις), ἴδε **ἄρσις** III. **VII.** ἐν τῇ Ρητορικῇ, ἐπιβεβαίωσις. **VIII.** παρὰ γραμμ., φωνῆέν τι εἶναι μακρὸν φύσει ἢ θέσει. **2)** αἱ Θέσεις, Λατ. positurae, αἱ στίξεις, Donat.

Θέσκελος, ον, Ἐπικ. ἐπίθ., ὅμοιος τῷ θεῷ, Λατ. divinus, ἀλλ' ἔτι παρ' Ὁμ. ἡ ἔννοια αὕτη περιωρίζετο εἰς τὸν πλήρη τύπον **θεοείκελος,** τὸ δὲ **θέσκελος** ἔκειτο ἐπὶ τῆς σημασίας ὑπερφυσικός, θαυμαστός, θαυμάσιος, καὶ ἀείποτε ἐπὶ πραγμάτων, ὡς τἀνάπαλιν τὸ **θεοείκελος** ἀείποτε ἐπὶ προσώπων· Θέσκελα ἔργα, πράξεις θαυμασταί, Ἰλ. Γ. 130, Ὀδ. Δ. 610· Θέσκελα εἴδως Ποιητὴς παρὰ Ἡλουτ. 2.1093B·— ὡς Ἐπίρρ., ἔϊκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ, ἦτο δὲ ὑπερβαλλόντως ὁμοία αὐτῷ, Ἰλ. Ψ. 107·— ὁ Νόνν. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν κυριολεκτικῶς, ὁμφή, προφήτης Θ. Ἰω. 3. 10, κτλ.· οὕτω καί, Θ. Ἑρμῆς Κόλουθ. 126. ('Ο Κούρτ. θεωρεῖ τὸ **θέσ-κελος** ὡς = ταῖς λέξεσι **θεσ-πέσιος, θέσ-φατος,** πρβλ. **ἔσκεν** πρὸς τὸ **ἔσπον,** καὶ ἴδε **Κκ.** Π. 2.)

Θέσμιος, Δωρ. **τέθμιος, ον,** (θεσμὸς) σύμφωνος πρὸς τοὺς νόμους, νόμιμος, ἑορτὰ τ. Πίνδ. Ν.11. 34· θέσμιον γονὰν ἐκβαλεῖν δόμων Αἰσχύλ. Ἀγ. 1564· θέσμιόν ἐστι = θέμις ἐστί, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 12. **II.** **Θέσμια,** τά, ὡς οὐσιαστ., νόμοι, ἔθιμα, τελεταί, Ἡρόδ. 1. 59, Πίνδ. Ι. 6 (5). 28, Αἰσχύλ. Εὐμ. 491, Σοφ. Αἴ.713, κτλ.· ὡσαύτως ἐν τῷ ἑνικ., Εὐρ. Τρῳ. 267.

III. Θέσμιος, ὡς ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος, Παυσ. 5.15,7· τῆς Δήμητρος, 8.15, 4.

Θεσμο-γράφος, ὁ, ὁ γράφων νόμους, Ἀπολλιν. Ψαλμ. Θ', 39.

Θεσμοδοσία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἑπομ., Δίδ.Ἄλεξ. σ.401, ἔκδ.Μί.

Θεσμο-δότης, ὁ, νομοθέτης, Ἰω. Μαλαλ.· θηλ. **-δότειρα,** Ὀππ.Ἀλ.1. 25.

Θεσμο-θεσία, ἡ, νομοθεσία, γραπτὸς νόμος, Ἐκκλ.

Θεσμοθετεῖον, τό, ἡ αἴθουσα ἐν ᾗ συνήρχοντο οἱ **θεσμοθέται,** Λατ. basilica Thesmothetarum, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. 4, 7. 8. Πλούτ. 2. 613B· ὡσαύτως **θεσμοθέσιον,** τό, αὐτόθι 714B, Σχόλ.

εἰς Πλάτ. Πρωτ. 337D· **-θέτιον**, Σουίδ. ἐν λέξ. **Πρυτανεῖον**.

Θεσμοθετέω, εἶμαι **Θεσμοθέτης**, Ἰσαῖ. 67. 2, Δημ. 1367. 6.

Θεσμο-θέτης, **ου**, ὁ, (τίθημι) νομοθέτης, νομοδότης, ἐπίθ. τὸ ὁποῖον ἴσως κατὰ πρῶτον ἐδόθη εἰς τὸν Δράκοντα, οὗ οἱ νόμοι ἐκαλοῦντο **Θεσμοί**· ἀλλὰ πράγματι **Θεσμοθέται** ἦσαν οἱ ἐξ νεώτεροι ἄρχοντες, οἱ ὁποῖοι ἐδίκαζον ὑποθέσεις μὴ ἀνηκούσας εἰς ἴδιόν τι δικαστήριον, καὶ εἶχον τὸ καθῆκον νὰ ἐξετάζωσι καὶ συνορμόζωσι τοὺς νόμους ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχωσιν ἀντιφάσεις ἢ πλεονασμοί, Αἰσχίν. 59.7 κἑξ., πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ.775, 935, Ἐκκλ. 290, Ἀντιφῶντα 145. 26, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. 3.10., 65. 12., 70. 3 κἑξ., Ἀποσπ. 374-8· ἐν Ἀττ. Ἐπιγρ., Συλλ. Ἐπιγρ. 75, 180-2, 380, Πολυδ. Η', 85, Φώτ.

Θεσμοθέτησις, **εως**, ἡ, διάταξις, διαταγή, Ἐκκλ.

Θεσμοθέτις, **ιδος**, ἡ, = **Θεσμοφόρος**, Κορνοῦτ. π. Θ. Φ. 28.

Θεσμο-λογέω, ἀπονέμω δικαιοσύνην, δικάζω, Κωνστ. Πορφ. Θεμ. 1.

Θεσμο-ποιέω, νομοθετῶ, Εὐρ. Φοιν. 1645.

Θεσμο-πόλος, **ον**, (πολέω) = **θεμιστοπόλος**, Ἀνθ. Π. 5. 293.

Θεσμός, Δωρ. **τεθμός**, ὁ, πληθ. **Θεσμοί**, ποιητ. **Θεσμά**, Σοφ. Ἀποσπ. 81· (τίθημι). Ὡς τὸ **θέμις**, τὸ τεθὲν καὶ ὡρισμένον καὶ ἐθιζόμενον, νόμος, διάταξις, Λατ. institutum, ἀλλὰ κυρίως ἐπὶ ἀρχαίων νόμων, οὓς ὑποτίθεται ὅτι καθιέρωσαν οἱ θεοί, παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ, λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἵκοντο, δηλ. ἐξεπλήρωσαν τὸν καθιερωμένον νόμον τῆς συζυγίας, ὡς τὸ Λατ. consuescere cum aliquo, Ὀδ. Ψ. 296· θεσμοὶ εἰρήνης, ἡ τάξις τῆς εἰρήνης, Ἔμπ. Ὁμ. 7.16· οἱ πάτριοι θ. Ἡρόδ. 3. 31· θεσμὸν τὸν μοιρόκραντον ἐκ θεῶν Αἰσχύλ. Εὐμ. 391· ἵμερος .. τῶν μεγάλων οὐχὶ πάρεδρος θεσμῶν Σοφ. Ἀντ.799· ἀρχῆς θεσμός, ὁ νόμος τῆς ἀρχῆς, κυβερνήσεως, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1104· παρέβη θ. ἀρχαίους Ἀριστοφ. Σφ. 331, πρβλ. Κρατῖν. Νομ. 2· θ. Ἄδραστείας ὅδε Πλάτ. Φαίδρ. 248C. **2)** καθόλου, κανών, παράγγελμα, νόμος, Σοφ. Τρ. 682· θ. πυρός, ὁ νόμος τοῦ διὰ πυρῶν σημείου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 304· τεθμὸς ἀέθλων Πίνδ. Ο. 6.117· στεφάνων τ., οἱ ὡρισμένοι στέφανοι, ὁ αὐτ. 13. 39. **3)** θ. ὅδ' εὔφρων, τὸ παρέχον εὐφροσύνην μέλος (πρβλ. **νόμος**), Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1035, πρβλ. Πίνδ. Ο. 7.162. **4)** ἐν Ἀθήναις τοῦ Δράκοντος οἱ νόμοι ἐκαλοῦντο **Θεσμοί**, ἐπειδὴ ἕκαστος αὐτῶν ἤρχετο διὰ τῆς λέξεως **Θεσμός** (πρβλ. **Θεσμοθέτης**), ἐνῷ οἱ τοῦ Σόλωνος ἐκαλοῦντο **νόμοι**, Ἀνδοκ. 11. 19, 26, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 8. 10.

II. τεθειμένον τι καὶ ὡρισμένον, ἵδρυμα, οἷον τὸ δικαστήριον τοῦ Ἀρείου Πάγου, Αἰσχύλ. Εὐμ. 484, 615· τεθμὸς Ἡρακλέος, Ποσειδᾶνος, δηλ. οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, οἱ τῶν Ἰσθμίων, Πίνδ. Ν. 10. 61, Ο. 13. 57. **III.** = **θησαυρός**, Ἀνακρ. 58. **IV.** «θεσμοί· αἱ συνθέσεις τῶν ξύλων» Ἡσύχ.

Θεσμοσύνη, ἡ, συνώνυμ. τῷ **δικαιοσύνη**, Ἀνθ. Π. 7. 593.

Θεσμο-τόκος, **ον**, ὁ τίκτων, παράγων θεσμούς, θεσμοδότης, Νόνν. Ἰω. 9. 146.

Θεσμοφόρια, **ων**, τά, ἀρχαία ἑορτὴ τελουμένη ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τῶν γυναικῶν εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος **Θεσμοφόρου** (ὃ ἴδε), καὶ διαρκοῦσα τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τῆς 11ης τοῦ Πυανεψιῶνος, Ἡρόδ. 2. 171, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1518, Θεσμ. 80, 182, κ. ἀλλ.· θ. ἑστιᾶν τὰς γυναῖκας, ὡς λειτουργία, χορηγῶ τὴν δαπάνην διὰ τὴν ἑστίασιν τῶν γυναικῶν κατὰ τὰ Θεσμ., Ἰσαῖ. 46. 11· — ὁμοία ἑορτὴ ἐν Ἐφέσῳ, Ἡρόδ. 6. 16· ἐν Θήβαις, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 29, πρβλ. τὸ ἑπόμ.

Θεσμοφοριάζω, τελῶ τὰ Θεσμοφόρια, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 29· **Θεσμοφοριάζουσαι**, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Ἀριστοφ.

Θεσμοφόριον, τό, ὁ ναὸς τῆς Δήμητρος **Θεσμοφόρου**, Ἀριστοφ. Θεσμ. 278, 880, Συλλ. Ἐπιγρ. 103· — ὡσαύτως **-εῖον**, Θέων ἐν Walz Ῥήτ. 1. 204. **II.** Θεσμοφόριον μέτρον Mar. Victor. ἐν Λατ. Γραμμ., ἔκδ. Keil, τ. VI. σ. 149. 19.

Θεσμο-φόρος, **ον**, ὁ τιθεὶς ἢ διδοὺς νόμον, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Δήμητρος, δοθὲν αὐτῇ ἐπειδὴ εἰσήγαγε τὴν καλλιεργίαν τῆς γῆς καὶ **ἔδωκε** τὴν πρώτην ὥθησιν εἰς τὸν σχηματισμὸν πολιτικῆς κοινωνίας, **εἰς** τὸν νόμιμον γάμον, κτλ., Ἡρόδ. 6. 91, 134· συχν. ἐν Ἐπιγραφ., Δήμητρι Θεσμοφόρῳ Συλλ. Ἐπιγρ. 2106, κ. ἀλλ.· σεμνὴ θ. Ἀνθ. Π. 5. 150, Λουκ.· τῷ θεσμοφόρῳ, ἡ Δημήτηρ καὶ ἡ Περσεφόνη, αἵτινες ἐλατρεύοντο ὁμοῦ κατὰ τὰ Θεσμοφόρια, Ἀριστοφ. Θεσμ. 83, 282, 303, Ἐκκλ. 443, κ. ἀλλ., πρβλ. Πίνδ. Ἀποσπ. 12· ὡσαύτως, αἱ Θεσμοφόροι Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 70, Πλούτ. ἐν Δίωνι 56, κτλ.· προσέτι **ὡς** ὄνομα τῆς Ἴσιδος, Διόδ. 1. 14· τοῦ Διονύσου, Ὀρφ. Ὕμν. 41. 1.

Θεσμο-φύλακες, οἱ, ὡς τὸ **νομοφύλακες**, φύλακες τῶν νόμων, ὄνομα ἀρχόντων ἐν Ἤλιδι, Θουκ. 5. 47, Διόδ. 5. 67.

Θεσμῳδέω, ψάλλω θεσμούς, παραγγέλματα, τὰ θεσμῳδούμενα, χρησμοί, Φίλων 1. 650. — **Θεσμ-ῳδός**, ὁ, ὁ ᾄδων θεσμούς, ὁ αὐτ. παρ' Εὐσ. Π. Ε. 360E.

Θεσ-πέσιος, **α**, **ον**, ὡσαύτως **ος**, **ον**, Εὐρ. Ἀνδρ. 297, Λουκ. π. Θυσ. 13· (θεός, ἔσπον = εἶπον, ἴδε **Θέσπις**, **Θέσκελος**)· — κυρίως ἐπὶ τῆς φωνῆς, ἐξαισίως ἠχῶν, ἐξόχως γλυκύς, ἀοιδὴ Ἰλ. Β. 600· Σειρῆνες Ὀδ. Μ. 158· ἔπη Πίνδ. Ι. 4. 67 (3. 57). **II.** ὃν οὐδεὶς δύναται νὰ προφέρῃ εἰμὴ ὁ θεός, ἑπομένως ἄφατος, ἄρρητος, ἀνέκφραστος· ὅθεν **1)** ἐν τοῖς πλείστοις τῶν Ὁμηρικῶν χωρίων ἔχει τὴν καθόλου ἔννοιαν τοῦ **θεῖος**, Ἰλ. Α. 591, Ὀδ. Ν. 363· ὀντ. θηλ. **Θεσπεσίη** (ἐνν. βουλῇ) ὡς Ἐπίρρ., κατὰ τὴν θέλησιν ἢ ἀπόφασιν τοῦ θεοῦ, Ἰλ. Β. 367· θ χάρις, συχνὸν ἐν τῇ Ὀδ.· ὡσαύτως ἐν Πινδ. Π. 12. 23, Εὐρ. Ἀνδρ. 297· θ. ὀδός, τὸ μέσον, ἡ ὁδὸς τῆς μαντείας, ἐπὶ τῆς Κασσάνδρας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1154· εὐχαῖς ὑπὸ θ., μὲ προσευχὰς εἰς τοὺς θεούς, Πίνδ. Ι. 6 (5). 54. **2)** θαυμάσιος, ἔξοχος, φοβερός, ἐπὶ φυσικῶν φαινομένων, θ. νέφος Ἰλ. Ο. 669· ἀχλὺς Ὀδ. Η. 42· λαῖλαψ Ι. 68· — καὶ ἀκολούθως, καθόλου, ἐπὶ φυσικῶν προϊόντων, θ. ἄωτον, χαλκός, ἐξόχως λεπτὸν ἔριον, θαυμάσιος χαλκός, Ὀδ. Ι. 434, Ἰλ. Β. 457· θ ὀδμή, ἐξόχως γλυκεῖα ὀσμή, «θεία», Ὀδ. Ι. 211· ὄζει ὀ' ὑακίνθου ὀδμὴ θ. Ἔρμιππ. ἐν Φορμ. 2. 9· οὕτω παρ' Ἡροδ., ἀπόζει θεσπέσιον ὡς ἡδὺ Γ. 113· — ἐπὶ ἀνθρωπίνων ὑποθέσεων, συχνὸν παρ' Ὁμ., θ. φύζα ἢ φόβος Ἰλ. Ι. 2., Ρ. 118· πλοῦτος Β. 670· θ. ἀλαλητὸς καὶ ὄμαδος, θ ἠχή, ἰαχή, βοή, συχνὸν παρ' Ὁμ.· θ. ὅμιλος Θεόκρ. 15. 66· ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς, τέχνη θ. τις καὶ ὑψηλὴ Πλάτ. Εὐθυδ. 289E· θ. βίος ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 365B· θ. καὶ ἡδεῖα ἡ διαγωγὴ αὐτόθι 553A· σοφοὶ καὶ θ. ἄνδρες ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 151B· θ. τὴν γνώμην Λουκ. ἐν Ἀλεξ. 4.

III. Ἐπίρρ. **-ίως**, θεσπεσίως ἐφόβηθεν, ὑπερβαλλόντως ἐφοβήθησαν, Ἰλ. Ο. 637· οὕτω τὸ οὐδέτ. θεσπέσιον ὡς Ἐπίρρ., θ. ὑλᾶν Θεόκρ. 25. 70. — Ἐπικ. λέξις ἁπαντῶσα ἅπαξ παρ' Ἡροδ., δὶς παρὰ τοῖς Τραγ., καὶ εὔχρηστος παρὰ Πλάτ.· ἴδε ἄνω. (Ἴδε **Θέσφατος**, καὶ πρβλ. Buttm. Λεξιλ. ἐν λ.)

Θεσπι-αοιδός, **όν**, (θέσπις) ποιητ. ἀντὶ **Θεσπιῳδός**, Ἡσύχ.

Θεσπῐ-δαής, **ές**, (δαίω) ἀνημμένος ὑπὸ θεοῦ τινος, θ. πῦρ, πῦρ φοβερόν, μανιῶδες, φαινόμενον πλέον τι ἢ φυσικόν, Ἰλ. Μ. 177, 441, Ὀδ. Δ. 418, κτλ., Ἡσύχ. Ἐπικ. λέξ. — Πρβλ. Buttm. Λεξιλ. ἐν λ. **Θέσκελος** 4.

Θέσπιδες· «θυσίαι. θεοσέβεια» Ἡσύχ.

Θεσπι-έπεια, (ἔπος) ἡ ἐκπέμπουσα θεῖα ἔπη, ἡ προφητική, τίς ὄντιν' ἀ θεσπιέπεια Δελφὶς εἶπε πέτρα .. ; Σοφ. Ο. Τ. 463· θηλ. ὡς εἰ ἐξ ἄρσεν. **Θεσπιεπής**, μὴ ὑπάρχοντος, πρβλ. **ἀρτιέπεια**, **ἡδυέπεια**.

Θεσπίζω· μέλλ. **-ίσω**, Ἀττ. **-ῖῶ**, Ἰων. ἀπαρέμ. **θεσπιέειν** Ἡρόδ. 8. 135· Δωρ. ἀόρ. **ἐθέσπιξα** Θεόκρ. 15. 63· (θέσπις). Χρησμῳδῶ, χρησμοδοτῶ, προφητεύω, προλέγω, μαντεύομαι, τι Ἡρόδ. 1. 47, κ. ἀλλ., καὶ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς· τινί τι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1210, Εὐρ. Ἀνδρ. 1161· καὶ ἐν τῷ Παθ.. τί δὲ τεθέσπισται ; Σοφ. Ο. Κ. 388. **II.** μετ' αἰτ., μαντοσύνην, τὴν θέσπισε Φοῖβος, ἐνέπνευσεν εἰς αὐτούς, Συλλ. Ἐπιγρ. 4379ο. **2)** μεταγεν., ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων, ἐπιτάσσω, διατάσσω, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰουλιανοῦ· ἐπὶ ἀρχόντων ἢ δικαστῶν, Ἐκκλ.

Θέσπιος, **ον**, = **Θεσπέσιος**, Ἡσ. Ἀποσπ. 54, Χρησμ. παρ' Ἀριστοφ. Ὄρν. 977. **II.** ὄν. κύρ., «Θέσπιος· ποταμὸς Βοιωτίας» Ἡσύχ.

Θεσπιόφημον· «παροιμίαν τινὰ» Ἡσύχ.

Θέσπις, **ιος**, ὁ, ἡ, (Νόνν. γεν. **ιδος**, Δ. 45. 133)· (θεός, ἔσπον = εἶπον, πρβλ. **Θεσπέσιος**)· — πλήρης θείων λόγων, θεόπνευστος, Ὅμηρ. μόνον ἐν τῇ Ὀδ.· ἀοιδὸς Ρ. 385· ἀοιδὴ Α. 328. Θ. 498, Εὐρ. Μηδ. 425, — ἀείποτε κατ' αἴτ. **θέσπιν**, πλὴν ὅτι ὁ Νόνν. ἔχει **θέσπιδα** Δ. 25. 452. **2)** καθόλου, θεῖος, θαυμάσιος, φοβερός, **θέσπις ἄελλα** Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρόδ. 209. — Ἐπικ. λέξ., ἅπαξ ἐν χρήσει παρ' Εὐρ. **II.** ὡς κύρ. ὄνομα, **Θέσπις**, ὁ ἐπινοητὴς τῆς τραγῳδίας, Ἀριστοφ. Σφ 1479, Ὁράτ. Ars Poetica 275.

Θέσπισμα, τό, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., χρησμοί, λόγια μαντικά, Ἡρόδ. 2. 29, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 82, Σοφ. Ο. Τ. 971. **2)** διάταγμα τῆς γερουσίας ἢ τοῦ αὐτοκράτορος, Βυζ.

Θεσπιστής, **οῦ**, ὁ, προφήτης, Μανέθων 6. 378. Ἰω. Χρυσ.

Θεσπιῳδέω, εἶμαι **Θεσπιῳδός**, προφητεύω, ᾄδω προφητικὸν μέλος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1161, Εὐρ. ἐν Φοιν. 959, Ἀριστοφ. Πλ. 9, Πλάτ. Ἀξ. 367D, κλ. — Κατὰ Πολυδ. Α', 17, «τὸ γὰρ θεσπιῳδῆσαι διθυραμβῶδες».

Θεσπιῴδημα, τό, = **Θέσπισμα**, Νικήτ. Χρον. 359A.

Θεσπι-ῳδός, **όν**, ὁ ᾄδων μαντικῶς, ἐπὶ προσώπων, Σοφ. Ἀποσπ. 401, Εὐρ. Ἑλ. 145, πρβλ. Μηδ. 668. — **Θεσπιῳδός**, ἡ, τὸ Λατ. Carmenta, Διον. Ἀλ. 1. 31. **II.** θ. φόβον, προξενηθέντα διὰ προφητείας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1134 (ἔνθα ὁ Ἔρμαν. διορθοῖ θεσπιῳδοί, ὅπως συμφωνῇ πρὸς τὸ τέχναι).

Θεσπρωτικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων εἰς τοὺς Θεσπρωτούς, Θεσπρωτικὸν ἔθνος οἱ Ἀμύνται Ἀριστ. Ἀποσπ. 452F.

Θεσσᾰλίζω, Ἀττ. **Θεττ-**, μιμοῦμαι τοὺς Θεσσαλούς, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 4. 15· ὁμιλῶ ὡς οἱ Θεσσαλοί, Στέφ. Βυζ.

Θεσσαλικός, Ἀττ. **Θεττ-**, **ή**, **όν**, ὡς καὶ νῦν, Θεσ. ἔθος, εἶδος καθίσματος ἢ ἀνακλίντρου, Ἱππ. π. Ἀρθρ. 783· ἵππος Εὔπολ. ἐν Αὐτ. 6· πρβλ. Πολυδ. Ζ', 112· Θ. ἔνθεσις, Θετταλικὰ δεῖπνα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 413· ἐπειδὴ ἡ Θεσσαλικὴ λαιμαργία ἦ ὁ παροιμιώδης, πρβλ. Ἀλεξ. ἐν Συντρ. 1, Ἀθήν. 418B κἑξ. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Κράτης ἐν Λαμ. 2.

Θεσσαλός, Ἀττ. **Θεττ-**, ὁ, ὡς καὶ νῦν Ἡρόδ., κλ.· παροιμ.,

Θεσσαλὸν σόφισμα, τέχνασμα Θεσσαλ. ἐκ τοῦ ἀπίστου χαρακτῆρος τοῦ λαοῦ, Εὐρ. ἐν Φοιν. 1407· Θ. νόμισμα, δηλ. κίβδηλον, Φώτ. Οἱ Θεσσαλοὶ ἦσαν γνωστοὶ διὰ τὴν λαιμαργίαν των, ἴδε **Θεσσαλικός**. **II.** θηλ., **Θεσσαλὶς** κυνῆ Σοφ. Ο. Κ. 314· ὡς οὐσιαστ., Θεσσαλίς, ἡ, εἶδος πεδίλου, Λύσιππ. ἐν Βακχ.2, Πολυδ. Ζ', 100 κ. ἀλλ., Ἡσύχ., Φώτ.

Θέσσασθαι, ποιητ. ἀόρ. = **αἰτῆσαι** (Ἡσύχ.), εὔχομαι, ζητῶ διὰ προσευχῆς, μετ' αἰτιατ., θεσσάμενος γενεὴν Ἡσ.Ἀποσπ. 23 (9)· γλυκερὸν νόστον Ἀρχίλ. 10· παίδων γένος Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 824· μετ' ἀπαρ., τάν ποτ' εὐάνδρον [εἶναι].. Θέσσαντο, κὐχήθησαν νὰ εἶναι ἡ χώρα αὐτη .. , Πίνδ. Ν. 5. 18 — Ἐντεῦθεν τὸ ῥημ. ἐπίθετ. **Θεστός**, ἐν τοῖς Ὁμηρ. συνθέτοις **ἀπόθεστος, πολύθεστος**. (Ἡ √ΘΕΣ κατὰ Κούρτ. φαίνεται ἐν τῇ λ. **θεός**, ὃ ἴδε).

Θεσπᾰτη-λόγος, ον, προφητικός, μόνον ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1442.

Θεσπᾰτίζω, προφητεύω, Ἡσύχ.

Θεσπᾰτόομαι, Παθ., εἶμαι θεόπνευστος, ἐμπεπνευσμένος, προφητεύω, Ἡσύχ.

Θέσπᾰτος, ον, (θεός, φημί), λαληθεὶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ, ἀποφασισθείς, ὁρισθείς, προορισθείς, Λατ. fatalis, μόρος Αἰσχύλ. Ἀγ.1321· ἥκει θέσφατος βίου τελευτὴ Σοφ. Ο. Κ.1472· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ φράσει θέσφατόν ἐστι, εἶναι ὡρισμένον, «γραφτό», ὡς γὰρ θ. ἐστι Ἰλ. Θ. 477, πρβλ. Εὐρ. Ι. Α.1556· μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., σοὶ δ' οὐ θ. ἐστι .. θανέειν, δέν σοι εἶναι πεπρωμένον νὰ ἀποθάνῃς, Ὀδ. Δ. 561, πρβλ. Κ. 473, Πίνδ. Π. 4. 125, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1073· οὕτως, εἴ τι θ. πατρί .. Ἱκνεῖθ' ὥστε πρὸς παίδων θανεῖν Σοφ. Ο. Κ. 969. **2)** ὡς οὐσιαστ., **θέσφατα**, τά, θεῖαι ἀποφάσεις, χρησμοί, Ὀδ. Ι. 507, Λ.151, 297· παλαίφατα Θ. Ν.172· οὕτως ἐν Πινδ. Ι. 8 (7). 66, Τραγ., Ἀριστοφ.· ὡσαύτως καθ' ἑνικ., Εὐρ. Ι. Τ.121. **II.** καθόλου, ὡς τὸ **θεῖος**, ὑπὸ τοῦ θεοῦ ποιηθείς, ἀήρ Ὀδ. Η. 143.— Πρβλ. τοὺς συνηθεστέρους Ὁμηρ. τύπους **θεσπέσιος, θέσπις, θέσκελος**.

Θετέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθετ., ὃν πρέπει νὰ θέσῃ τις, Πλάτ. Ἐπιν. 984Α, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 5,1. **II. Θετέον**, δεῖ τιθέναι, Πλάτ. Νόμ. 832Ε, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 14, κτλ.

Θετήρ, ῆρος, ὁ, = **Θέτης**, Κορνοῦτ. π. Θ. Φ.1, ἐν τέλ., Ἡσύχ.

Θέτης, ου, ὁ, (τίθημι) ὁ τιθείς, θ. ὀνόματος, ὁ δίδων ὄνομα, ὀνομάζων, Πλάτ. Κρατ. 389Ε. **II.** ὁ καταθέτων παρακαταθήκην ἢ ἐγγύησιν, Ἰσαῖ. 82.18· πρβλ. **Θέσις** ΙΙ. **III.** ὁ θετὸς πατὴρ παιδίου, Φώτ., Ἁρποκρ.· πρβλ. **Θέσις** ΙΙΙ.

Θετίδειον [ῐ], τό, ὁ ναὸς τῆς Θέτιδος, Εὐρ. Ἀνδρ. 20· ὡσαύτως **Θετίδιον**, Πολύβ., Στράβων 431.

Θετικός, ή, όν, ἔχων ἱκανότητα εἰς τὸ τιθέναι, ἁρμόδιος εἰς τὸ θέτειν, ὀνομάτων θ., εὐφυὴς εἰς τὸ δίδειν ὀνόματα, Διον. Ἁλ. π. Συνθέσ.16.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, ἁρμοδίως, ὁ αὐτ. ἐν Τέχνῃ Ρητ. 3. 5. **II.** ἀνήκων εἰς υἱοθεσίαν, περὶ αὐτῆς πραγματευόμενος, νόμοι Ἀριστ. Πολιτικ. 2.12,10. **III.** ἀνήκων εἰς **θέσιν** (σημασ.V), ἀμφισβητήσιμος, ὑπόθεσις Φιλόστρ. 576, πρβλ. 621· τὴν ζήτησιν θ ποιεῖσθαι, κάμνω τὸ ζήτημα ὑπόθεσιν συζητήσεως, Στράβ.102· θετικώτερον, μὲ πλειοτέραν συζήτησιν, Κικ. πρὸς Κόϊντ.Ἀποσπ. 3. 3. **IV.** παρὰ Γραμμ., ὁ θετικός, βαθμός, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 277.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, βεβαιωτικῶς, Διογ. Λ. 9. 75· ἀπολύτως, Ἑρμογ.

Θέτις, ῐδος, Δωρ. **ιος** Πίνδ., ἡ, μία τῶν Νηρηίδων, σύζυγος τοῦ Πηλέως, μήτηρ τοῦ Ἀχιλλέως· ὁ Ὅμ. ἔχει δοτ. **Θέτῐ**· ὡσαύτως (Ἰλ. Ω. 88) τὸν αὐτὸν τύπον ὡς κλητ., πρβλ. Ἡσ. Θ. 244, 1006· **Θέτιν** ὡς αἰτιατ.

Θετός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **τίθημι**, τεθειμένος, τοποθετημένος, Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 251· ἐν θέσει τινί, ἀντίθ. τῷ **ἄθετος** (ὃ ἴδε), Ἀριστ. Ἀν. Ὑστ.1. 27. **II.** τέκνον τινὸς κατὰ υἱοθεσίαν, υἱοθετηθείς, Πίνδ. Ο. 9. 95, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 366, Εὐριπ. Ἀποσπ. 361· θετὸν παῖδα ποιεῖσθαι Ἡρόδ. 6. 57, Πλάτ. Νόμ. 929C· θετὸς γενέσθαι τινὶ ἢ ὑπό τινος Πλούτ. ἐν Θησ. 13, Ἄππ. Ἐμφυλ. 1. 5· θετή, ἐξυπ. θυγάτηρ, Ἡσύχ. **2)** = προσποιητός, Ἐτυμ. Μ. 448. 21. **III.** ὡς οὐσιαστ., **θετόν**, τό, μέρος τοῦ κεφαλοδέσμου γυναικός, Σχόλ. εἰς Ἀνθ. Π. 5. 270.

Θετταλικέται, οἱ, οἱ πενέσται, «Φιλοκράτης δ' ἐν Β' Θεσσαλικῶν καλεῖσθαί φησι τοὺς πενέστας καὶ Θετταλικέτας» Ἀθήν. 264Α.

Θεττᾰλός, Θετταλικός, κτλ., μεταγεν. Ἀττ. ἀντὶ **Θεσσ-**.

Θεττᾰλό-τμητον κρέας, τεμάχιον κρέατος οἷον θὰ ἔκοπτέ τις διὰ πειναλέον Θεσσαλόν, Φιλέταιρ. ἐν Λαμπ.1.

Θεῦ, Δωρ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **Θέο, θοῦ**, προστ. μέσ. ἀορ. β' τοῦ **τίθημι**.— Καθ' Ἡσύχ. «δεῦρο· τρέχε».

Θεύγεσθαι· «θέλγεσθαι. Κρῆτες» Ἡσύχ.

Θευμορία, Θεύμορος, Δωρ. ἀντὶ **Θεομορία, Θεόμορος**. Καθόλου, οἱ Δωριεῖς ἠγάπων νὰ μεταβάλλωσι τὸ ἀρκτικὸν **θεο-** εἰς **θευ-**, ἰδίως εἰς κύρια ὀνόματα, οἷον **Θεῦγνις, Θεύδοτος, Θεύπομπος**, ἀντὶ **Θέογνις**, κτλ.· μεταγεν. Ἐπικ. καὶ Ἐπιγραμμ. ποιηταὶ παρεδέξαντο τοὺς Δωρ. τούτους τύπους· ὁ Καλλ. μάλιστα ἔχει καὶ **θεῦς** ἀντὶ **θεός**, εἰς Ὕμν. εἰς Δήμ. 58. Οἱ Ἀττ. συνήρουν εἰς **θου-**, ὡς **Θουκυδίδης, Θουκλῆς**, ἀντὶ **Θεοκυδίδης, Θεοκλῆς**, Maitt. π. Διαλ. σ.16, 217 Sturz, Böckh Συλλ.Ἐπιγρ. 1. σ. 353.

Θευμοριαζέτω· «θεῷ γέρας ἀναφερέτω» Ἡσύχ.

Θευξένια· «Ἀπόλλωνος ἑορτὴ» Ἡσύχ.

Θευπροπία, ἡ, = **Θεοπροπία**, Βακχυλ. 9. 41, ἔκδ. Blass, πρβλ. **Θευμορία**.

Θεῦρός, ὁ, (= **Θεωρὸς**) Ἐπιγρ. Θάσου CIG. 2161.

Θευφορία, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **Θεοφορία**, Ἀνθ. Π. 6. 220.

Θέω, Ἐπ. ὡσαύτως **θείω**, Ἰλ. Ζ. 507, Κ. 437 (παρ' Ἀττ. αἱ συλλαβαὶ **εο, εου, εω** δὲν συναιροῦνται)· Ἐπικ. ὑποτακτ. **θέῃσι** Ἰλ. Χ. 23· γ' ἐν. παρατ. **ἔθει** ἔτι καὶ ἐν Ὀδ. Μ. 407, **ἔθεε** παρὸ μεταγεν. πεζοῖς, Λοβ. Φρύν. 221· Ἰων. παρατ. **θέεσκον** Ἰλ. Υ. 229: μέλλ. **θεύσομαι** Ὅμηρ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 485, Ὄρν. 205, (**ἀντι-**) Ἡρόδ. 5. 22, (**μετα**) Ξεν. Κυν. 6, 22· **θεύσω** μόνον ἐν Λυκόφρ. 119·— οἱ λοιποὶ χρόνοι παραλαμβάνονται ἐκ τῶν ῥιζῶν **τρεχ-** καὶ **δραμ-**. (Ἐκ √ΘΕF (ὡς φαίνεται ἐν τῷ **θεύσομαι**), ἐξ ἧς ὡσαύτως τὰ **θοός, θοάζω, βοηθόος**, κτλ.· πρβλ. Σανσκρ. dhāv, dhāvāmi (curro).) Τρέχω, ποσί, πόδεσσι θέειν Ὀδ. Θ. 247, Ἰλ. Ψ. 623· βῆ δὲ θέειν Ἰλ. Ρ. 698 (ἴδε **βαίνω** Α. Ι)· θέειν πεδίοιο, τρέχειν ἐν τῷ πεδίῳ, Χ. 23 ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, ἔτρεχον ὑπεράνω τῶν σταχύων τοῦ σίτου, Υ. 227· ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς .. θέεσκον αὐτόθι 229· θᾶττον θανάτου θεῖ [ἡ πονηρία] Πλάτ. Ἀπολ 39Δ· ὁ βραδέως θέων ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ.Ἐλ. 373Β· ἐπὶ ἵππων, ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 423Δ· ἐν Ὀλυμπίᾳ θεόντων, τρεχόντων ἐν Ὀλ. (ἐν τοῖς ἀγῶσι), ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 822Β.— ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸ ῥῆμα κατὰ μετοχ. μεθ' ἑτέρου ῥήματος, ἦλθε θέων, ἦλθε θέουσα Ἰλ. Ζ. 54, 394, κτλ.· Ἴδε θέων, ἐπὶ ἐπιβάτου πλοίου, Ὀδ. Γ. 288· θέων Αἴαντα κάλεσσον, «φώναξε τρεχᾶτα τὸν .. », Ἰ. Μ. 343, κτλ. **2)** περὶ τρίποδος μὲν ἐμελλον θεύσεσθαι, νὰ ἀγωνισθῶσι τρέχοντες διὰ .. , Λ.701· μεταφ. (πρβλ. **τρέχω** ΙΙ. 2), περὶ ψυχῆς θέον Ἕκτορος, ἔτρεχον διὰ τὴν ζωὴν τοῦ Ἕκτορος, Χ. 161· θ. περὶ ὑμέων αὐτῶν Ἡρόδ. 8. 140, 1· θ. περὶ τοῦ παντὸς δρόμον αὐτόθι 74· καὶ ἐλλειπτικῶς, τὸν περὶ ψυχῆς θ. Συνέσ., κλ.· περὶ γυναικῶν καὶ παίδων Παυσ. 6. 18, 2, πρβλ. Valck. Ἡρόδ. 7. 57. **3)** μεταφ. ὡσαύτως, θ. ἐς νόσους Πλάτ. Νόμ. 691C· θ. ἐγγύτατα ὀλέθρου ὁ αὐτ. Πολ. 417Β· θέειν κίνδυνον Πλούτ. Φαβ. 26. **II.** ἐπὶ ἄλλων εἰδῶν κινήσεως, ὡς, **1)** ἐπὶ πτηνῶν, θεύσονται δρόμῳ Ἀριστοφ. Ὄρν. 205, πρβλ. Θουκ. 3.111, Ξεν. Ἀν.1. 8, 18·— σημειωτέον ὅτι οὐδαμοῦ εὑρηται τὸ τρέχειν δρόμῳ. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, τρέχω· **ἐπὶ** πλοίων, ἡ δ' ἔθεε κατὰ κῦμα Ἰλ. Α. 483, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 29· ἐπὶ τοῦ τροχοῦ τοῦ κεραμέως, Ἰλ. Σ. 601· ἐπὶ κυλινδουμένου λίθου, Ν. 141· ἐπὶ δίσκου, ῥιμφα θέων ἀπὸ χειρός, τρέχων ἐλαφρῶς, ὑψηλὰ .. , Ὀδ. Θ.193. **III.** ἐπὶ πραγμάτων τὰ ὁποῖα, καίπερ καθ' ἑαυτὰ ἀκίνητα, εἶναι ἐκτεταμένα εἰς μεγάλας διαστάσεις ἐν συνεχεῖ γραμμῇ, φλὲψ ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς Ἰλ. Ν. 547· ἰδίως ἐπὶ παντὸς κυκλοτεροῦς πράγματος, ὅπερ φαίνεται ὡς περιτρέχον καὶ εἰς ἑαυτὸ ἐπανερχόμενον, ἄντυξ ἢ πυμάτη θέεν ἀσπίδος Ἰλ. Ζ. 118· ὀδόντες λευκὰ θέοντες, ἀποτελοῦντες λευκὴν γραμμήν, Heinr. Ἡσ.Ἀσπ. Ἡρ.146· ἀμφὶ δέ μιν κίδισις θέε αὐτόθι 224. **IV.** μετ' αἰτ. τόπου, τρέχω ἀνά .. , τὰ δρη Ξεν. Κυν. 4, 6., 5,17· θάλασσαν, πέλαγος, κῦμα Jac. Ἀνθ. Π. σελ. 282, 642.— Τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα εὑρηται παρὰ Τραγ. μόνον ἐν Εὐρ. Ἴωνι 1217 (πρβλ. **ὑπερθέω**), ἀλλ' οὐχὶ σπανίως παρ' Ἀριστοφ καὶ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ., ἰδίως ἐν συνθέσει μετὰ προθέσ.

Θεῶ, ἀντὶ **θεάου**, προστ. τοῦ **θεάομαι**, ἴδε, κύτταξε.

Θεωνῦνα, ἡ, φυτὸν τὸ καὶ portulaca ἄλλως λεγόμενον, Apul. herb.103.

Θεωνῠμέω, ὀνομάζω κατὰ τὸ ὄνομα θεοῦ, Εὐστ. Πονημ. 40.14.

Θεωνῠμίαι, ῶν, αἱ, (ὄνομα) τὰ ὀνόματα ἢ αἱ ἰδιότητες τοῦ θεοῦ, Ἐκκλ.

Θεωνῠμικός, ή, όν, ὁ ἔχων ἀναφορὰν πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. Πονημάτ.144.10.

Θεώνῠμος, ον, ὀνομασθεὶς κατὰ τὸ ὄνομα θεοῦ, Ἐκκλ.

Θεωρεῖον, τό, τόπος ὅθεν βλέπει τις ἢ θεωρεῖ, Ἡσύχ.

Θεωρέω: μέλλ. **-ήσω**, κτλ.— Παθ., μέλλ. **-νηθήσομαι** Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 8. 280· ἀλλὰ μέσ. μέλλ. ἐπὶ παθ. σημασ., αὐτόθι 1.70, Διὶ. Ποικ. Ἰστ.7.10· (θεωρός). Βλέπω πρός τι, παρατηρῶ, θεῶμαι, «θωρῶ», γῆν πολλὴν Ἡρόδ. 4.76· τύχας τινὸς Αἰσχύλ. Πρ.302, Πλάτ., κλ.· ἐπιθεωρῶ στρατιώτας, Ξεν. Ἀν.1. 2,16, Ἑλλ. 4. 5, 6. **2)** ἐπὶ τῆς διανοίας, ὡς τὸ Λατ. contemplari, σκέπτομαι, ἐξετάζω φιλοσοφικῶς, αὐτῇ τῇ ψυχῇ αὐτὴν τὴν ψυχὴν Θ. Πλάτ. Γοργ. 523Ε, πρβλ. Πολ. 467C, κ. ἀλλ., Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 2, 1, κ. ἀλλ., Δημ.12. 24, κτλ. (ἴδε ἐν λ. **ἐκλογίζομαι**) ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, τοῦτο θ., εἰ ἀληθῆ λέγω Δημ. 29. 15· θ. τινά, ὁποτέρου τοῦ βίου ἐστὶν Αἰσχίν.77. 41· πόσας ἔχουσι διαφορὰς Ἀριστ. Γεν. Ζ. 3. 10, 28· θ. τίνας λέγομεν τοὺς φρονίμους Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6. 5, 1, κ. ἀλλ.· μετὰ προθέσ., θ. τι ἐκ τινος, κρίνω περί τινος πράγματος ἐκ τινος ἄλλου, τὴν ἔννοιαν

ἐκ τῶν ἔργων Ἰσαῖ. 36. 28, Αἰσχίν. 76. 28· θ. τι πρός τι, συγκρίνω, παραβάλλω, Δημ. 230. 26· πρὸς τοὺς πρὸ ἐμοῦ .. κρίνωμαι καὶ θεωρῶμαι ; ὁ αὐτ. 330. 8· τοὺς πρέσβεις θ. πρὸς τὸν καιρὸν καθ' ὃν ἐπρέσβευον Αἰσχίν. 38. 34· ὡσαύτως, θ. τι τεκμηρίοις Δημ. 578. 23. **β)** παρατηρῶ, ἐξετάζω, θ. μᾶλλον τοὺς πέλας δυνάμεθα ἢ ἑαυτοὺς Ἀριστ. Ἠθ Ν. 9. 9, 5, πρβλ. Πολιτ. 2. 5,12, κ. ἀλλ.· ταῦτα ἐμοῦ ἐθεωρήσατε, ὡς .. ποιουμένου Λυκοῦργ.151. 28.—Παθ , τεθεώρηται τοῦτο μάλιστα ἐπὶ τῶν περιστερῶν Ἀριστ. Ι. Ζ. 6. 3, 18, πρβλ. 5. 5, 4, κ. ἀλλ. **γ)** ἀπολ., κάμνω θεωρίας, φιλοσοφῶ, σκέπτομαι, ἀκριβῶς, φορτικῶς Ἀριστ. Πολιτ. 3. 9, 11, Μεταφ. 2. 4, 33· λογικῶς, φυσικῶς ὁ αὐτ. Ἀν. Ὑστ. 1. 32, 1, Οὐρ 3. 5, 8· περί τινος ὁ αὐτ. Μεταφ.1. 3, 2., 3. 2,15, κ. ἀλλ.· θ. ἔκ τινος, συμπεραίνω διὰ παρατηρήσεως ἐκ .. , αὐτόθι 6. 3, 7, κ. ἀλλ.· διά τινος ὁ αὐτ. Μετεωρ. 2.1, 5. **II.** ἐπὶ θεατῶν ἐν τοῖς δημοσίοις ἀγῶσι, τὰ Ὀλύμπια Ἡρόδ. 1. 59· ἀγῶνα ὁ αὐτ. 8. 26, Ξεν. Ἀν.1. 2,10· θ. τινα, βλέπω τινὰ παριστάνοντα, ὑποκρινόμενον ἐν θεάτρῳ, Δημ. 315.10, Θεόφρ. Χαρ. 11· ἁπολ., Ἀνδοκ. 31. 37· εἰσέρχομαι ὡς θεατής, ἐς τὰ Ἐφέσια Θουκ. 3.104· ἐς Ὀλυμπίαν Λουκ. Τίμ. 50· ἴδε ἐν λ. **ὀβολός** I. **III.** εἶμαι θεωρὸς ἢ πρεσβευτὴς τῆς πόλεως εἰς μαντεῖον ἢ εἰς ἀγῶνας, Θουκυδίδ. 5. 18· ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πώποτ' οὐδαμοῖ, πλὴν ἐς Πάρον Ἀριστοφ. ἐν Σφηξ. 1188· ὡσαύτως ἐπὶ τῶν πόλεων ὅσαι ἔπεμπον **θεωρούς**, οἱ Ἀθηναῖοι ἐθεώρουν ἐς τὰ Ἴσθμια Θουκ. 8. 10· πρβλ. **θεωρός** II. **2)** πέμπομαι ὅπως ἐρωτήσω τὸ μαντεῖον, Πλάτ. Ἐπιστ. 315Β. **IV.** ἐν τῷ θεωρήσασα τοὐμὸν ὄμμα Σοφ. Ο. Κ. 1084, ἡ αἰτιατ. ὄμμα δυνατὸν νὰ ἑκληφθῇ ὅπως ἐν τῇ φράσει βαίνειν πόδα, = θεωρήσασα διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ μου· ὁ Wunder προύτεινεν: ἐωρήσασα, ὑψώσασα τοὺς ὀφθαλμούς μου, θεωρήσασα ἄνωθεν· ἀλλ' αἰωρεῖν, οὐχὶ δὲ ἐωρεῖν, εἶναι ὁ δόκιμος Ἀττικὸς τύπος, δι' ὃ ὁ Jebb ἐξέδωκεν: αἰωρήσασα.

Θεώρημα, τό, τὸ θεωρούμενον, ὁρώμενον, ὡς τὸ **θέαμα**, Δημ. 247. 22· θεωρ. καὶ ἀκροάματα 545Γ· θεωρ. καὶ ἀκούσματα Δίων Κ. 52. 30: — καθόλου, ἑόρτασμα, ὅσα Μουσῶν ὡσὶν ἔχεται θεωρήματα Πλάτ. Νόμ. 753Α· τὸ ἐν ἡμῖν φάντασμα δεῖ ὑπολαβεῖν .. εἶναι θ. Ἀριστ. π. Μνήμ.1,15, πρβλ. π. Μαντ. ἐν Ὕπν. 2, 2. **2)** ἐπὶ τῆς διανοίας, θεωρία, σκέψις, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ.12. 8,10, Τοπ.1.11,1. **β)** τὸ διὰ θεωρίας πορισθέν, κανών,Λατ. praeceptum, Πολύβ 6.26,10, πρβλ. Κικ. de Fato 6. **γ)** ἐν τῷ πληθ., **θεωρήματα**, τά, αἱ τέχναι καὶ αἱ ἐπιστῆμαι, Πολύβ.10. 47,12. **δ)** ἐν τοῖς μαθηματικοῖς, θεώρημα, πρότασις ἀποδεικτέα, Εὐκλ. **II.** = **Θεώρησις**, Πλούτ. 2. 1131C.

Θεωρημᾰτικός, ή, όν, συμφωνῶν πρὸς ὅ,τι τις βλέπει, ὀνειροι Ἀρτεμ. 4.1. **II.** ἀγαπῶν τὰ **θεωρήματα**, θεωρητικός, ἀντίθετον τῷ **πρακτικός**, Διογ. Λ. 3. 49· δογματικός, ἐπίθ. Μητροδώρου τοῦ μαθητοῦ τοῦ Στίλπωνος, ὁ αὐτ. 2. 113· θ. ἀρεταί, ἅς τις κτᾶται διὰ τῆς φιλοσοφίας, ὁ αὐτ. 7. 90.

Θεωρημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θεώρημα**, Ἀρρ. Ἐπικτ. 2. 21,17, κτλ.

Θεωρήμων, ονος, ὁ, ἡ, θεωρητικός, Χοιροβ. ἐν Ἀν. Ὀξ. 2.220.

Θεώρησις, εως, ἡ, θεωρία, σκέψις, Πλάτ. ἐν Φιλήβ. 48Δ.

Θεωρητέον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ **Θεωρῶ**, δεῖ θεωρεῖν, Πλάτ. Νόμ. 815Β, Ἀριστ.

Θεωρητήριον, τό, ἐδώλιον ἐν τῷ θεάτρῳ, Πλούτ. Γ. Γράκχ. 12, Συλλ.Ἐπιγρ. 2782. 20.

Θεωρητής, οῦ, ὁ, ὁ θεατής, Ἡσύχ.

Θεωρητικός, ή, όν, ἀγαπῶν τὴν θεωρίαν, τοῦ περὶ τὰ σώματα κάλλους Ἀριστ. Πολιτ. 8. 3,12. **2)** ἐπὶ τῆς διανοίας, θεωρητικός, ἔχων τάσιν πρὸς τὰς σκέψεις, τὴν θεωρίαν, ὁ περὶ τὴν .. οὐσίαν θ. ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ.3.3,4· ὁ περὶ τῆς φύσεως θ. ὁ αὐτ. π. Μορ. Ζ.1.1, 30· μετὰ γεν., ἐπιστήμη θ. τοῦ ὄντος Πλάτ. Ὅροι 414Β· ἐπιστήμη θ., ἀντίθετον τῷ **πρακτική, ποιητική**. Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 5.1,5, κ. ἀλλ.· φιλοσοφία θ. αὐτόθι Δ ἔλαττον 1, 5· διάνοια, νοῦς αὐτόθι κλ.· θ. βίος, βίος θεωρίας, πλήρης θεωριῶν (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν πρακτικὸν βίον), ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 1. 5, 2, πρβλ.10.7,1 κέξ.· θ. φιλόσοφος Πλούτ. ἐν Περ.16, κτλ. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πολυδ. Δ', 8.

Θεωρητός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ ἴδῃ, Διόδ. 14. 60, Αἰλ. π. Ζ. 9. 6· ἐπὶ νόσου, ἣν πρέπει νὰ παραφυλάττῃ τις καὶ ἐξετάζῃ ἐν σχέσει πρὸς ἐπερχομένην κρίσιν, Ἱππ.Ἀφ.1245· πρβλ. **ἐπίδηλος**. **2)** ἐπὶ τῆς διανοίας, ὃν δύναταί τις νὰ φύσῃ διὰ θεωρίας, Πλούτ. 2. 722Β· λόγῳ, διὰ τοῦ λογικοῦ, αὐτόθι 870C· διὰ λόγου Διογ. Λ. 10. 47.

Θεώρητρα, ων, τά, ὦρα τὰ ὁποῖα ὁ νυμφίος ἔδιδεν εἰς τὴν νύμφην ὅτε αὕτη πρῶτον ἀπεκαλύπτετο, Εὐστ. 881. 31· πρβλ. **ἀνακαλυπτήρια**.

Θεωρία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, τὸ θεωρεῖν, παρατηρεῖν, θέα, παρατήρησις, θεωρίης εἵνεκεν ἐκδημεῖν, διὰ νὰ ἴδῃ τὸν κόσμον, Ἡρόδ. 1. 30· κατὰ θεωρίης πρόφασιν αὐτόθι 29· ἐκπέμπειν τινὰ κατ' ἐμπορίαν καὶ κατὰ θεωρίαν Ἰσοκρ. 359Δ, πρβλ. Θουκ. 6. 24, Πλάτ. Πολ. 556C. **2)** ἐπὶ διανοητικῆς ἐνεργείας, σκέψις, ἐξέτασις, φιλοσοφικὸς συλλογισμός, Πλάτ. Νόμ. 951C, κτλ.· καὶ ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. Πολ. 517D· τινός, περί τινος πράγματος, αὐτόθι 486Α· θ. ποιεῖσθαι περί τινος Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ.1.8,16, κτλ.

3) θεωρία, σκέψις λογική, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πρᾶξιν ἢ πεῖραν, Πολύβ.1. 5, 3· ἡ περὶ τὰ στρατόπεδα θ. ὁ αὐτ. 6. 42, 6· αἱ νυκτεριναὶ καὶ ἡμεριναὶ θ., θεωρητικὸς ὑπολογισμὸς νυκτὸς καὶ ἡμέρας, ὁ αὐτ. 9.14, 6· ἡ μαθηματικὴ θ. Πλούτ. κλ.

4) Παθ. = **Θεώρημα**, θέα, θέαμα, Αἰσχύλ. Ἱκ. 802, Εὐρ. Βάκχ.1047, κτλ.· ἰδίως ἐπὶ δημοσίου θεάματος ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ τοὺς ἀγῶνας, Ἀριστοφ. ἐν Σφηξ.1005, Ξεν. Ἱέρ.1.12· ἡ τοῦ Διονύσου θ., τὰ Διονύσια, Πλάτ. Νόμ. 640Α. **II.** τὸ νὰ εἶναί τις θεατὴς ἐν τῷ θεάτρῳ ἢ κατὰ τοὺς δημοσίους ἀγῶνας, Σοφ. Ο Τ. 1491· οὔτ' ἐπὶ θεωρίαν πώποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξῆλθες Πλάτ. Κρίτωνι 52Β· προσωποπ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 523, κ. ἀλλ.

III. τὸ ἀποστέλλειν θεωρούς, ἤτοι πρέσβεις τῆς πόλεως εἰς μαντεῖον ἢ εἰς ἀγῶνας, ἢ περιληπτικῶς αὐτοὶ οἱ **θεωροί**, ὡς ἡμεῖς λέγομεν **πρεσβεία**· θεωρίαν ἀπάγειν εἰς Δῆλον Πλάτ. Φαίδωνι 58C, πρβλ. Πολ. 556C· ἄγειν τῷ Διὶ τῷ Νεμείῳ τὴν κοινὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως θ. Δημ. 552. 6· πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 4. 8, 2, Ψήφισμα παρὰ Δημ. 256.14, Πολύβ. 28. 16, 4. **2)** τὸ ἄθλημα τοῦ θεωροῦ, ἐκπλήρωσις τοῦ ἔργου αὐτοῦ, τῆς Ὀλυμπιάδε θ. Θουκ. 6.18, πρβλ. Ἰσοκρ. 386C, κτλ.· ἦτο δὲ ἡ θεωρία μία τῶν μικροτέρων λειτουργιῶν, Böckh P. E.1. 286 κέξ.

Θεωρικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **Θεωρίαν** (σημασ. II. καὶ III.), πεπλώματ' οὐ θεωρικά, οὐχὶ ἑορταστικὰ ἐνδύματα, Εὐρ.Ἱκέτ. 97· θ. σκηνή, ἡ σκηνὴ ἣν μετεχειρίζοντο οἱ Θεωροί, Ἡλιοχ. ἐν Ἀδήλ. 1. 8· θ. ὁδός, = **Θεωρὶς** I. 2, Πολυδ. Β', 55: — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἡσύχ. **II. Θεωρικά** (ἐνν. χρήματα), τά, χρήματα ἄπερ ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Περικλέους ἐδίδοντο ἐκ τοῦ ταμείου εἰς τοὺς πτωχοὺς πολίτας, ὅπως πληρώνωσι τὰς θέσεις αὐτῶν ἐν τῷ θεάτρῳ (πρὸς 2 ὀβολοὺς ἑκάστην θέσιν), ἀλλ' ὡσαύτως καὶ δι' ἄλλους σκοπούς, Δημ. 31.13, κτλ.· πρβλ. Böckh P. E. 1. 289 κέξ., 227, κτλ.· ἐν τῷ ἑνικ., τὸ θεωρικόν, τὸ θεατρικὸν ταμεῖον, Δημ.264.11, Ἀριστ.Ἀθην Πολ.62,3',67,4 (ἔκδ. Blass), κλ.

Θεώριος, ἴδε **Θεάριος**: — **Θεώριον**, τό, θέαμα, Ἐκκλ. **II.** ὡς ἐπώνυμον, «Θεώριος· ὁ Ἀπόλλων» Ἡσύχ.

Θεωρίς, ίδος, ἡ. **1)** (μετὰ τῆς λέξ. νοῦς καὶ ἄνευ αὐτῆς), ἱερὸν πλοῖον ὅπερ ἔφερε τοὺς Θεωροὺς (πρβλ. **Θεωρὸς** II) εἰς τὸν τόπον εἰς ὃν ἐστέλλοντο, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλας ἀφάγας τῆς πολιτείας χρήσιμον, Ἡρόδ. 6. 87, πρβλ. Πλάτ. ἐν Φαίδωνι 58Β· ἡ συνήθεια τοῦ πέμπειν **θεωρίδα** ἕκαστον ἔτος εἰς Δῆλον λέγεται ὅτι ἤρξατο ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Θησέως, Spanh. Καλλ. εἰς Δῆλ. 314 Böckh P. E. 1. 286 κέξ.— μεταφ. ἐπὶ τοῦ πορθμείου τοῦ Χάρωνος, Αἰσχύλ. Θήβ. 858. **2)** (ἐξυπακ. ὁδός) ἡ ὁδὸς δι' ἧς ἐπορεύοντο οἱ θεωροί, Ἡσύχ.· καὶ οὕτω (κατὰ τὸν Ἔρμανν.) ἐν Αἰσχύλ. Ἑ.θ ἀνωτ.· ἀλλ' ἴδε Paley ἐν τόπῳ (851). **II.** ἐν τῷ πληθ., «Θεωρίδες· αἱ περὶ τὸν Διόνυσον Βάκχαι» Ἡσύχ.· ἢ ἐπὶ τῶν θεραπόντων τοῦ Ἀπόλλωνος, Νόνν. Δ. 9. 261· πρβλ. Δοβ.Ἀγλαοφ. 285.

Θεωρο-δόκος, Δωρ. Θεᾱροδόκος, ὁ, «ὁ τῶν θεωρικῶν χρημάτων ἐπιμελούμενος» Σουΐδ. **II.** ὁ ὑποδεχόμενος τοὺς Θεωροὺς, Συλλ. Ἐπιγρ. 1193, 2670.— **Θεωροδοκία**, ἡ, τὸ ὑπούργημα τοῦ θεωροδόκου, αὐτόθι 1693. 17· τὴν Θεαροδοκίαν τῶν Δηλίων αὐτόθι 2329.

Θεωρός, Δωρ. **Θεᾱρός**, ὁ, = **Θεωρητής, Θεατής**, Θέογν. 803, Αἰσχύλ. Ἱκ. 118, Χο. 246, Ἀποσπ. 391, Πλάτ., κλ.· ἀντίθετον τῷ **ἀγωνιστής**, Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 417F: ὁ περιηγούμενος πρὸς θεωρίαν ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων, περιηγητής, Πλάτ.Νόμ.951Δ, 953C· θ. εἰκάδων, παρὼν κατὰ τὰς ἑορτὰς καὶ βλέπων αὐτάς, Εὐρ. ἐν Ἴωνι 1076. **II.** πρεσβευτὴς πεμπόμενος ὅπως ἐρωτήσῃ μαντεῖον, Σοφ. Ο. Τ.114, Ο. Κ. 413 (πρβλ. **Θεοπρόπος** II)· ἢ ὅπως προσφέρῃ ἀνάθημά τι, Χρησμ., παρὰ Δημ. 531. 18· ἢ πρὸς τέλεσιν ἱερουργίας τινὸς κατὰ τοὺς ἀγῶνας, Διον.Ἀλ. π. Ἀυσ. 29. Οὗτοι οἱ **Θεωροὶ** ἦσαν ἐστεμμένοι καὶ μεγαλοπρεπῶς ἐνδεδυμένοι. Οἱ Ἀθηναῖοι ἔπεμπον **Θεωροὺς** εἰς τὸ Δελφικὸν μαντεῖον, εἰς τὴν Δῆλον, καὶ εἰς τοὺς τέσσαρας μεγάλους Ἑλληνικοὺς ἀγῶνας, Θεωρὸν ἐς τὰ Πύθια πέμψαι τινὰ Δημ. 380. 20, κτλ. (πρβλ. **Θεωρέω** II, **Θεωρία** III), ἴδε Valck.Ἀμμών. σ. 92, Böckh. P. E.1. 286 κέξ.

2) κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Διαδόχων καθόλου, πρεσβευτής, ἀπεσταλμένος, Συλλ.Ἐπιγρ.1693, Πλούτ. ἐν Δημητρ.11,Ἀθήν. 607C.

III. ἄρχων τις ἐν Μαντινείᾳ, Θουκ. 5. 47· ἐν Ναυπάκτῳ, ἐπὶ Στασία Θεαροῦ Συλλ.Ἐπιγρ.1758, πρβλ.1756-7· ἐν Θάσῳ, 2161· ἐν Κέῳ, 2351. (Ἡ παραγωγὴ τοῦ **Θεωρὸς** II ἐκ τοῦ **Θεός**, **ὥρα**, ὑποστηρίζεται μεταξὺ τῶν ἀρχαίων ὑπὸ Ἀρποκρ., Ἡσυχ., Φωτ., Μ.Ἐτυμ., μεταξὺ δὲ τῶν νεωτέρων ὑπὸ Müller Aegin.135, Welcker Θέογν. xvii, καὶ συμφωνεῖ ἡ ἐτυμολογία αὕτη πρὸς τὴν ἀναλογίαν ἣν παρέχουσι τὰ **Θυρωρός, νεωρός, ὀλίγωρος, πυλωρός, σκευωρός, ὕλωρός**. Ἀλλ' οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι κατὰ τὴν σημασίαν 1 τὸ **Θεωρὸς** παράγεται ἐκ τῆς √ΘΑΡ ἢ ΘΑΥ (ὁπόθεν θάομαι, **θεάομαι**)· ὥστε ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος θὰ ἦτο **Θαρρὸς** (**Θευρὸς** ἢ **Θεῦρὸς** ἀπαντᾷ ἐν Συλλ.Ἐπιγρ. 2161), ὁπόθεν **Θεαορός**, συνηρημ.**Θεωρός**, Δωρ. **Θεαρὸς** (οὕτω **τιμωρὸς** ἐκ τοῦ **τιμάορος**,

πάρᾱρος (Δωρ.) ἐκ τοῦ **παρήορος**), ἡ δὲ ἐξ ἀρχῆς ἔννοια εἶναι ἡ τοῦ θεατοῦ.)

Θεωροσύνη, ἡ, = **Θεωρία**, Μανέθων 4. 460.

Θέωσις, εως, ἡ, (θεόω) = **ἀποθέωσις**, Εὐμήθ. σ.110, Ἐκκλ.

Θεώτερος, α, ον, συγκρ. τοῦ **Θεός**, θειότερος, μᾶλλον θεῖος, ἴδε **Θεὸς** III.

Θηβᾱ-γενής, ές, ἐν Θήβαις γεννηθείς, Θηβαῖος, Ἡσ. Θ. 530· καὶ ὁ τύπος **Θηβαιγενὴς** εἶναι ὡσαύτως δόκιμος, Εὐρ. Ἱκέτ. 136 (ἔνθα ἴδε Matthiä), Διον. Π. 623· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 648, Koen. Γρηγ. 294.

Θῆβαι, ῶν, αἱ, ὄνομα πόλεων διαφόρων, ὧν ἐπισημόταται εἶναι αἱ ἐν Αἰγύπτῳ **Θῆβαι** (**ἑκατόμπυλοι**), αἱ ἐν Βοιωτίᾳ (**ἑπτάπυλοι**), καὶ ἄλλη ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ, ἅπασαι παρ' Ὅμ., ὅστις μεταχειρίζεται τὸν τε ἑνικ. καὶ τὸν πληθυντ. καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν πόλεων· πρβλ. **Θήβη**.—Ἐντεῦθεν **Θήβασδε**, εἰς Θήβας, Ἰλ. Ψ. 679, Ἀττ. **Θήβαζε** Σχόλ. εἰς Ἰλ. Γ. 29, κ. ἀλλ.: **Θηβαιεύς, έως**, Ἰων. **έος**, ὁ, ἐπίθ. Διός, ὁ Θηβαῖος, Ἡρόδ. 1.182, κτλ.: **Θηβαῖος, α, ον**, ἐκ Θηβῶν, Ὅμ., κλ.: **Θηβαΐας** (χάριν τοῦ μέτρου) Σοφ. Ἀντ. 1135:—ὡσαύτως **Θηβαϊκός, ή, όν**, Ἡρόδ. 2. 4, κτλ. (Ἴσως ἐκ τοῦ **Θηβὸς** (**Θηπὸς** ἐν τοῖς ἀντιγρ.), **ή, όν**, θαυμάσιος, καὶ **Θῆβος** = Θαῦμα, Ἡσύχ.· ὥστε ἡ ῥίζα εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ τοῦ **θάμβος**, τέθηπα· ὁ Sir G. Wilkinson λέγει ὅτι ἡ ἐν Αἰγύπτῳ πόλις ὠνομάσθη ἐκ τοῦ Ap ἢ Apé (= κεφαλὴ) μετὰ τοῦ θηλ. ἄρθρ. Tap ἢ Tapé.)

Θηβαΐς, ΐδος, ἡ, ἡ χώρα τῶν Θηβῶν (ἐν Αἰγύπτῳ), Ἡρόδ. 2. 28, (ἐν Βοιωτίᾳ) Θουκ. 3. 58· ἐντεῦθεν **Θηβαΐτης, ου**, ὁ, κάτοικος τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Θηβαΐδος, Στράβων 812. **II.** ἡ Θηβαΐς, ποίημα περιγράφον τὰ κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Θηβῶν, ὅπερ ἀπετέλει μέρος τοῦ ἐπικοῦ κύκλου, Παυσ. 8. 25.

Θηβάνας, ὁ, ὄνομα τοῦ βορειοανατολικοῦ ἀνέμου (**καικίου**) ἐν Λέσβῳ, Ἀριστ. π. Ἀνέμ. 2. Ἀλλὰ πιθανῶς ἔπρεπε νὰ ἦτο **Θήβανις**, ὁ, καθ' Ἡρωδιαν. παρ' Ἀρκαδ. 32. 21, Ἡσύχ., Στέφ. Βυζ. ἐν λ. Ἄδανα (ἔνθα ἴδε Meineke).

Θήβη, ἡ, ποιητ. τύπος τοῦ **Θῆβαι**· ἐντεῦθεν **Θήβηθεν**, Ἐπίρρ., ἐκ Θηβῶν, Ἐφιππ. Ὁμ. 1.7· ποιητ. **-θε**, Ἀνθ. Ηλαν. 4. 185· Αἰολ. **Θειβάθεν**, Ἀριστοφ. Ἀγ. 862· **Θήβησιν**, ἐν Θήβαις, Ἰλ. Ζ. 223, Χ. 479, Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 11· ποιητ. **Θήβησι** Ἰλ. Ξ. 114, Ὀδ. Ο. 247· Αἰολ. **Θείβᾱθι** Ἀριστοφ. Ἀχ. 868.

Θηγᾰλέος, α, ον, (θήγω) ὀξύς, κοπτερός, Ἀνθ. Π. 6.109., 7. 542. **II.** ἐνεργ., ὀξύνων, ἀκονῶν, μετὰ γεν. πράγμ., αὐτόθι 6. 68· ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως ἀναφέρει **Θηγάνεος**.

Θηγάνη, ἡ, ἀκόνη, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1536, Σοφ. Αἴ. 820· μεταφ., αἱματηρὰς θηγάνας, παροτρύνσεις εἰς αἱματοχυσίαν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 859· θ. λάλης Λουκ. Λεξιφ. 14.— ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει καὶ **Θήγανον**, τό.

Θηγᾰνίτης λίθος, ὁ, σκληρὸς λίθος χρησιμεύων ὡς ἀκόνη, Συλλ. Ἐπιγρ. 5578.

Θηγάνω, = **Θήγω**, ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἑρμάνν. ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1535 ἐκ τοῦ Ἡσυχ.

Θήγη, ἡ, τύπος μαλακώτερος τοῦ **Θήκη**, ὡς Gaius τοῦ Caius, Ἡσύχ. Τὸ σύνθετ. **διαθήγη** (ἐν τοῖς χειρογρ. **διαθηγὴ** ἢ **διαθιγὴ**) μετεχειρίσθη ὁ Δημόκρ. Ἀβδηρ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7.136, κτλ.

Θηγύς, ή, όν, ὀξύς, κοπτερός, Ἡσύχ.

Θήγω, Δωρ. **θάγω** [ᾰ] Ἀριστοφ. Λυσ. 1256· μέλλ. **θήξω** Εὐρ.: ἀόρ. **ἔθηξα** Πίνδ., Εὐρ.— Μέσ., ἀόρ. **ἐθηξάμην**, ἴδε κατωτ.— Παθ., πρκμ. **τέθηγμαι**, ἴδε κατωτ. (Ἡ ῥίζα ἀμφίβολος). Ποιητ. ῥῆμα (ἐν χρήσει παρὰ Ξεν.), ἀκονῶ, ὀξύνω, Ὅμ. (μόνον ἐν Ἰλ.), θήγων λευκὸν ὀδόντα Λ. 416, πρβλ. Ν. 476, Ἡσ. Ἀσπ. Ἱπ. 378· ὀδόντας Ἀριστοφ. Βατρ. 815· γένυν Εὐρ. ἐν Φοιν. 1380· θ. φάσγανον, ξίφος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1262, Εὐρ. Ὀρ. 1036·— ἐν τῷ Μέσ., δόρυ θηξάσθω, ἃς ἀκονήσῃ τὸ δόρυ του, Ἰλ. Β. 382.

2) μεταφ., παροτρύνω, διεγείρω, Πίνδ. Π. 10 (11). 23· παροξύνω, ὡς τὸ Λατ. acuere, τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικὰ Ξεν. Κύρ. 2. 1, 20, πρβλ. 1. 2, 10., 1. 6, 41, Ἀπομν. 3. 3, 7· τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ Αἰσχύλ. Θήβ. 715· λόγοι τεθηγμένοι, ὀξεῖς, δηκτικοὶ λόγοι, ὁ αὐτ. Ηρ. 311· οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη Σοφ. Αἴ. 584· λῆμα τεθ. Εὐρ. Ὀρ. 1625· τῆς διανοίας ὀργῇ τεθ. Ἀλκιδάμ. παρ' Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 2. **II.** ἀμεταβ., ὀργὴ γέροντος .. ἐν χειρὶ θήγει σὺν τάχει δ' ἀμιδλύνεται Σοφ. Ἀποσπ. 761.

Θηέομαι, Ἰων. τύπος τοῦ **Θεάομαι**.

Θήῃς, ἴδε τὸ ῥῆμα **τίθημι**.

Θηητήρ, ῆρος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ **Θεατής**, ὁ θεώμενος, θαυμάζων, ἐξ. τόξων Ὀρ. Φ. 397· ἀκρασίης Περικτιόνη παρὰ Στεβ. 488. 7.

Θηητής· «θεωρός» Ἡσύχ.

Θηητός, ή, όν, Ἰων. ἀντὶ **Θεατός**, Δωρ. **θᾱητός**, ὃν θεᾶται τις, θαυμαστός, θαυμάσιος, Λατ. spectandus, Ἡσ. Θ. 31, Τυρταῖ. 7. 29· θ. ἀγών, γυῖα, κτλ., Πίνδ. Ο. 3. 65, Π. 4. 141, κτλ.

Θηήτωρ, ορος, ὁ, = **Θηητήρ**, Νόνν. Ἰω. 7. στ. 26., 11. στ. 41, κτλ.

Θήϊον, τό, Ἐπ. ἀντὶ **Θεῖον**, θειάφι, Ὀδ. Χ. 493.

Θήϊος, Ἐπικ. ἀντὶ **Θεῖος**, ἐκ θεοῦ, πρβλ. **Θῆος**.

Θηκαῖος, α, ον, ὅμοιος θήκῃ ἢ σαρκοφάγῳ, οἴκημα Θ., τύμβος, Ἡρόδ. 2. 86· διάφ. γραφ. **Θηβαῖον**.

Θήκη, ἡ, (τίθημι) μέρος εἰς ὃ θέτει τίς τι, κιβώτιον, κίστη, χρυσοῦ θήκη, κιβώτιον χρημάτων, Λατ. theca, Ἡρόδ. 3.130., 9. 83, πρβλ. Εὐρ. Ἐκ. 1147, Ξεν. Οἰκ. 8,17. **2)** τόπος ἐν ᾧ ἐτίθεντο οἱ νεκροί, μνῆμα, τάφος, τύμβος, θήκας τε προγόνων Αἰσχύλ. Πέρσ. 405, Σοφ. Ο. Κ. 1763, πρβλ. Blomf. Ἀγ. 440 (453)· νεκρῶν θήκας ἀνοίγειν Ἡρόδ. 1.187, πρβλ. 67, κ. ἀλλ.· αἱ θῆκαι τῶν τεθνεώτων Θουκ. 1. 8., 3. 104· ἐς ἀναισχύντους θήκας ἐτράποντο, τρόπους ταφῆς, ὁ αὐτ. 2. 52· θήκας ὀρύττειν Ξεν. Κύρ. 7. 3, 5. **3)** ξίφους θ., «θηκάρι», Πολυδ. Ι', 144.

Θηκίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **Θήκη**, Ἡσύχ., Συλλ. Ἐπιγρ. 9288.

Θηκοποιοί, οἱ, οἱ κατασκευάζοντες θήκας ξιφῶν, Λατ. vaginarii, Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. πολ. **Α'**, 46.

Θηκοφόρος, ον, «οἱ τὰς προτομὰς τῆς ἀρχῆς φέρουσιν» Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. πολ. Γ', 8. 21.

Θηκτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **θήγω**, ἠκονημένος, ὀξύς, Αἰσχύλ. Θήβ. 944, Εὐρ. Μηδ. 40, Ἀνθ. Π. 6.110.

Θηλάζω: μέλλ. **-άσω** (ᾰ), Δωρ. **-άξω** (θηλή). **I.** ἐπὶ τῆς μητρός, «βυζαίνω», παρέχω γάλα, Λατ. lactare, ἐπὶ τῆς μητρὸς ἢ τροφοῦ, Φρύν. Κωμ. ἐν Μονοτρ 10, Λυσ. 92. 29· ἀπολύτ., παρέχω εἰς θηλασμόν, Ἀριστ. Ι. Ζ. 6. 22, 11· καὶ μαστοί, οἳ οὔ ποτε ἐθήλασαν Εὐαγγ. κ. Λουκ. κγ', 29· οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσ., ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως μέτριον χρόνον θηλάσονται Πλάτ. Πολ. 460D, πρβλ. Ἀριστ. Ι. Ζ. 6. 12, 4· οὐ συλλαμβάνουσι θηλαζόμεναι ὁ αὐτ. Γεν. Ζ. 4. 8, 15, πρβλ. Ι. Ζ. 6. 33, 2. — Παθ., «βυζαίνομαι», ὁ ἀδελφὸς .. θηλάζεται ὑπὸ τῶν τέκνων αὐτόθι 2. 13, 3, πρβλ. 6. 12, 8. **II.** ἐπὶ τοῦ νεογνοῦ ζώου, μυζῶ, «βυζαίνω», Λατ. lactere, ὁ αὐτ. Γεν. Ζ. 2. 1, 28., 5. 8, 2, κ. ἀλλ.· ἐλέφαντος ὁ σκύμνος θ. τῷ στόματι ὁ αὐτ. Ι. Ζ. 6. 27· θηλάζων χοῖρος, γαλαθηνὸν χοιρίδιον, Θεόκρ. 14.15. **2)** μετ' αἰτ., ἱασσὸν ἐθήλαξεν ὁ αὐτ. 3. 16· ἐὰν μὴ τύχῃ τεθηλακὼς ὁ ὄνος ἵππον Ἀριστ. Ι. Ζ. 6. 23, 7, πρβλ. 9. 30, 3.

Θηλᾰμινός, ὁ, ὁ «βυζαίνων», τὸ «βυζαχτάρικον», Ἡσύχ., ἔνθα ὁ Λοβ. Παθ. 201 **Θηλαμόνος**.

Θηλᾰμών, όνος, ἡ, = **Θηλάστρια**, Σωφρόν. παρ' Ἀθην. 288 Α, Θέσπις παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 675, Λυκόφρ. 31· ἴσως γραπτέον **Θηλαμόνας** ἀντὶ **Θηλονὰς** ἐν Πλουτ. 2. 278D· πρβλ. **Θηλαμινός**.

Θηλασμός, ὁ, τὸ θηλάζειν, «βύζαγμα», Πλούτ. Ρωμ. 4, Αἰμιλ. 14.

Θηλάστρια, ἡ, ἡ θηλάζουσα, τροσός, Σοφ. Ἀποσπ. 85, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 67, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 101.

Θήλεα, Θήλεια, ἴδε ἐν λ. **Θῆλυς**.

Θηλέω, Δωρ. **Θᾱλέω**, Ἐπικ. παρατ. **θήλεον** Ὀδ.· μέλλ. **Θηλήσω** (**ἀνα-**) Ἰλ.· Δωρ. ποιητ. ἀόρ. **θάλησα** Πίνδ., μετοχ. **Θηλήσας** Ἀνθ. Π. 9. 363· ἐν Ἱππ. 378. 52, ὁ Littré διορθοῖ τεθήλῃ μὲν ἀντὶ τεθηλημένα. Ποιητ. ἀντὶ **θάλλω**! εἶμαι πλήρης τινός, ἔχω ἀφθονίαν τινός, μετὰ γεν., λειμῶνες μαλακοὶ ἴου ἠδὲ σελίνου θήλεον Ὀδ. Ε. 73· ὡσαύτως μετὰ δοτ., θάλησε σελίνοις Πίνδ. Ν. 4.143· νικοφορίαις ἄστυ θάλησε αὐτόθι 10. 78.

2) ἀπολ., αὐξάνομαι ἀφθόνως, ζωηρῶς, ἀκμάζω, ἀνθῶ, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 221, Ἀνθ. Π. 9. 363, 4, Συλλ. Ἐπιγρ. 6278· ἐν Ἐπιγράμμ. παρὰ Πλουτ. 2. 110B, **ἐθάλεον** διορθωτέον ἀντὶ **ἐθάλλεον**, ἴδε Κόντου Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τ. Α', σ. 548. **II.** μεταβατ. ἐνεργείας, κάμνω τι νὰ ἀνθῇ, Ἀλέξ. Αἰτωλ. παρὰ Παρθεν. 14. 9· κοινῶς **θαλλήσει**.

Θηλή, ἡ, (θάω) τὸ μέρος τοῦ μαστοῦ ὅθεν ἐξέρχεται τὸ γάλα, ἡ «ῥῶγα», Λατ. papilla, Εὐρ. Κύκλ. 56, Πλάτ. Κρατ. 414Δ· τῶν μαστῶν ἡ θ., δι' ἧς .. τὸ γάλα διηθεῖται Ἀριστ. Ι. Ζ. 1. 12, 2, πρβλ. 2. 1, 38· ἐπὶ ζώων, αὐτόθι.

Θηλο-ειδής, ές, ἔχων τὸ σχῆμα θηλῆς, Γλωσσ.

Θηλονή, ἴδε ἐν λ. **Θηλαμών**.

Θηλυ-γενής, ές, θῆλυς τὸ γένος, ἐκ θηλέων συνιστάμενος, γυναικεῖος, θηλυγενῆ στόλον Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 29· ὄχλος Εὐρ. Βάκχ. 117· πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 802Ε.—Ἐπίρρ. **θηλυγενῶς**, Εὐστ. 10 27.

Θηλύ-γλωσσος, ον, ἔχων γυναικείαν γλῶσσαν, ὁμιλῶν τρυφερὰ ὡς γυνή, Ἀνθ. Π. 9. 26.

Θηλυγονέω, γεννῶ θήλεα, Θεόφρ. Ι. Φ. 9.18, 5.

Θηλυγονία, ἡ, τὸ γεννᾶν θήλεα, ἀντίθετον τῷ **κουρογονίᾳ**, Ἱππ. 234. 31· τῷ ἀρρενογονίᾳ, Ἀριστ. Ι. Ζ. 7. 6, 2, Γεν. Ζ. 4. 1, 23. **II.** συγγένεια πρὸς μητρός, Ἡρῳδιαν. 1.7, 6.

Θηλυ-γόνος, ον, ὁ γεννῶν θήλεα, Ἱππ. 683 ἐν τέλ., Ἀριστ. Γεν. Ζ. 4. 2, 1· ἐπὶ ζώων, ὁ αὐτ. Ι. Ζ. 7. 6, 2· καὶ γυναῖκες καὶ ἄνδρες .. θ. εἰσὶν αὐτόθι 7. 6, 2. **II. Θηλυγόνον**, τό, φυτόν τι, περὶ οὗ ἐπιστεύετο ὅτι συνήργει εἰς τεκνογονίαν θηλέων, Διοσκ. 3.140, πρβλ. Θεόφρ. Ι. Φ. 9.18, 5.

Θηλυδρίας, ου, Ἰων. **-ίης, εω**, ὁ, ἄνθρωπος θηλυπρεπής, γυναικώδης, γυναικοπρεπής, Ἡρόδ. 7. 153, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 5. 3· ἐπὶ ζώων, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 49, 3.

θηλυδριώδης, ες, (εἶδος) θηλυπρεπὴς τὸ εἶδος, γυναικώδης, μέλος Ἀριστοφ. Θεσμ.131.—Ἐπίρρ. **-δῶς,** Α. Β. 886.

θηλύ-θαιμνος, ον, ὁ, ἐπίθετον τοῦ φυτοῦ ἀθροτόνου, Cod. Par. 2286, fol. 2, V°.

θηλυκάρδιος, ὁ, ἄγνωστός τις λίθος τῶν τιμίων, Πλίν. Φ. Ἱστ. 37, 68.

θηλῠκεύομαι, ἀποθ., φέρομαι ὡς γυνή, Κλήμ. Ἀλ. 570.

θηλυκόμορφος, ον, = **θηλύμορφος,** Cod. Par. 2411, fol. 92, r°.

θηλῠκός, ή, όν, θῆλυς, ἀντίθετον τῷ **ἀρρενικός,** Ἀριστ. Γεν. Ζ.1. 20, 2., 2.7,16. **2)** παρὰ Γραμμ., γένους θηλυκοῦ, Διον. Ἀλ. πρὸς Ἀμμαῖον 2. 2.— Ἐπίρρ. **-κῶς,** Ἀριστ. παρ' Ἀθην.499D **3)** = **θῆλυς,** Συλλ.Ἐπιγρ. 5858b, 8876.

θηλυ κράνεια, ἡ θήλεια κράνεια, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 3,1.

θηλυ-κρᾰτής, ές, ὁ κυβερνῶν τὰς γυναῖκας, ἔρως Αἰσχύλ. Χο. 600.

θηλυ-κτόνος, ον, ὁ διὰ γυναικείας χειρὸς φονεύων, Ἄρης Θ. Αἰσχύλ. Πρ. 860.

θηλυκ-ώδης, ες, θηλυπρεπὴς τὴν φύσιν, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 265.

θηλύ-λᾰλος, ον, = **θηλύγλωσσος,** Μανέθων 4. 322.

θηλυμᾰνέω, μαίνομαι, «τρελλαίνομαι» διὰ γυναῖκας, Μανέθων 4. 164.

θηλύ-μᾰνής, ές, μανιωδῶς ἀγαπῶν τὰς γυναῖκας, Ἀνθ. Π. 5. 19., 9.16. **II.** ἐνεργ., εἰς μανίαν ἄγων τὰς γυναῖκας, Θ. ὀτοβοι κροτάλων αὐτόθι 321.

θηλυ-μελής, ές, ἐπὶ τῆς ἀηδόνος, ἡ ᾄδουσα μετὰ γλυκείας καὶ μελῳδικῆς φωνῆς, Ἀνθ. Π. 9.184.

θηλυ-μίτρης, ου, ὁ, ὁ φορῶν γυναικείαν μίτραν, ὁ ἐνδεδυμένος ὡς γυνή, Λουκ. Θεῶν Διαλ.18.1· ἀπαντᾷ καὶ τύπος **θηλύμιτρις** ἐν Λουκ. Διονύσῳ 3, ἔνθα ὅμως ὁ Ἰακώβιος ἐξέδωκε **θηλυμίτρης.**— Κατὰ Σουίδ. «θηλυμίτρης, ὁ πόρνος».

θηλύ-μορφος, ον, ἔχων μορφὴν γυναικείαν, Εὐρ. Βάκχ. 353, Ἀριστ. Φυσιογν. 5,10· ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ 4, Νικομ. Γερασ. ἐν Φωτ. Βιβλ.144.15.

θηλύ-νοος, συνηρημ. **-νους, ουν,** ἔχων νοῦν γυναικεῖον, Αἰσχύλ. Πρ.1003.

θηλύνω [ῠ], ἀόρ. **ἐθήλῡνα** Εὐρ.Ἀποσπ., (ἐξ-) Στράβ. 251· πρκμ. **τεθήλῡκα (-υγκα ;)** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀριστ.— Παθ., ἀόρ. **ἐθηλύνθην,** ἴδε κατωτ., (ἐξ-) Διον.Ἀλ. 13. 12· πρκμ. **τεθήλυσμαι** Ἱππ. 290. 8, Γαλην.· ἀλλὰ **-υμμαι (ἐκ-)** Πολύβ.37. 2, 2, Λουκ. Θεῶν Διαλ. 5. 3, γ' ἐνικ. **-υνται** Δίων Κ. 50. 27, ἀπαρ. **-ύνθαι (ἐκ-)** Πολύβ. 32. 2, 3· (θῆλυς). Κάμνω τινὰ θηλυπρεπῆ, ἐκθηλύνω, ἐκνευρίζω, Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ., Ξεν. Οἰκ. 4, 2· πραύνω, ἡσυχάζω, Ζέφυρος κῦμα θηλύνει Ἀνθ. Π.10. 4.—Παθ., γίνομαι μαλακός, αἱ σάρκες Ἱππ. π. Ἄρθρ. 820· ἐθηλύνθην στόμα (ἴδε ἐν λ. βαφή) Σοφ. Αἴ. 651· οὕπω ἐθηλύνθης, δὲν ἔδειξας ἀκόμη σημεῖον ὑποχωρήσεως, Ἀνθ. Π. 5. 251, πρβλ. 300· θηλυπρεπῶς φέρομαι, Βίων 15. 18· τᾷ μορφᾷ θηλύνετο Θεόκρ. 20. 14.— Σπάν. παρ' Ἀττ.

Θηλύ-παις, παιδος, ἡ, γεννήσασα κοράσιον, Λυκόφρ. 851.

Θηλυ-ποιός, όν, ἐξασθενῶν, ἀδυνατίζων, ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ 8, Νικομ. Γερασ. ἐν Φωτ. Βιβλ.144. 33.

θηλύ-πους, ὁ, ἡ, Θ. βάσις, τὸ πάτημα θηλέων ποδῶν, Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 421.

θηλυ-πρεπής, ές, ἁρμόζων εἰς γυναῖκα, γυναικώδης, Ἀνθ. Π. 12.175.

θηλύ-πρῑνος, ον, ὁ θῆλυς πρῖνος, Εὐστ. 302. 20.

θηλυ-πρόσωπος, ον, ἔχων γυναικεῖον πρόσωπον, Σουίδ. ἐν λ. **Σειρῆνες.**

θηλύ-πτερις, ιδος, ἡ, ἡ θήλεια πτερίς, Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 18, 8, Διοσκ. 4.187, ἔνθα γράφεται **Θηλυπτερίς·** ὡσαύτως **Θηλυπτέριον,** τό, Ἀλέξ. Τραλλ. παρὰ Φαβρικ.12. 611.

Θηλύρριζος, ὁ, ἄγνωστός τις λίθος τῶν τιμίων, Πλίν. Φ. Ἱστ. 37. 68.

Θῆλυς, Θήλεια, Θῆλυ, Ὅμ., ἂν καὶ παρὰ ποιηταῖς τὸ **Θῆλυς** συχνάκις ἀπαντᾷ ὡς θηλ. (ἴδε κατωτ.): Ἐπικ. θηλ. **Θήλεια,** αἰτ. πληθ. **-εας** Ἰλ. Ε. 269· ἐν τῇ πεζῇ Ἰάδι τοῦ Ἡροδ. καὶ Ἱππ. οἱ θηλ. τύποι εἶναι **Θήλεα, Θηλέης, Θηλέῃ, Θήλεαν,** πληθυντ. **Θήλεαι, Θηλέων, Θήλεας,** Δινδόρρ. Διάλ. Ἡροδ. xvii· γενικὴ τις **Θήλυδος** ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Σαφ. ὑπὸ τοῦ Χοιροβ. 219. 5· αἰτ. θηλ. **Θηλείην** Νικ.Ἀλ. 42, οὐδ. πληθ. **Θήλεια** Ἄρατ. 1068·— ὁ Ὅμ. καὶ ὁ Ἡσ. ἔχουσι καὶ τὸν τύπον **Θηλύτερος** ἄνευ ἐπαισθητῆς ἐννοίας συγκρίσεως, ἂν καὶ παρὰ μεταγενεστ. πεζοῖς **Θηλύτερος, -ύτατος** ἀπαντῶσιν ὡς ἀναμφίβολοι τύποι συγκρ. καὶ ὑπερθ., ἴδε κατωτ. **II.** (Ἐκ τῆς √ΘΑ, **Θάω,** θηλάζω). Γένους θηλυκοῦ, θηλυκός, ἀντίθετον τῷ **ἄρρην,** θήλεια θεός, θεά, Ἰλ. Θ.7· Ἥρη **Θῆλυς** ἐοῦσα, οὖσα θήλεια, Τ. 97, πρβλ. Αἰσχύλ.Ἀγ.1231, Σοφ. Τρ.1062· θήλειαι ἵπποι, φορβάδες, Ὀδ. Δ. 636, κτλ.· σύες θήλειαι, Ξ.16· ὅτις **Θῆλυς,** προβατίνα, Ἰλ. Κ. 215· θήλεια ἔλοφος Πίνδ. Ο. 3. 51· θήλεα κάμηλος Ἡρόδ. 3.102· ἡ θ. ἵππος αὐτόθι 86· Θ. ὄρνις Σοφ. Ἀποσπ. 424· ἅπαις θήλεος γόνου, στερούμενος θήλεος τέκνου, Ἡρόδ. 3. 66· **Θῆλυς σπορὰ** Εὐρ.Ἐκ. 659· θήλειαι γυναῖκες ὁ αὐτ. Ὀρ. 1205· θήλ. κόραι Πλάτ. Νόμ. 764D· ὡσαύτως μετ' ἄρσεν. ὀνομάτων, ὁ **Θῆλυς** ὄρευς, ἡ θήλεια ἡμίονος, Ἀριστ. Ι. Ζ. 6. 18, 22· **Θῆλυς ἄνθρωπος** ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4.10, 43. **β) ἡ Θήλεα,** Ἀττ. **-εια,** ἡ θηλυκή, γυνή, Ἡρόδ. 3.109, Αἰσχύλ.Ἀγ.1671, Ξεν.Ἀπομν. 2.1, 4· χρῆμα θηλειῶν, τὸ γένος τῶν γυναικῶν, Εὐρ. Ἀνδρ. 181· οὕτω, τὸ **Θῆλυ** Ἀριστ.Μετὰ τὰ Φυσ.1.6,8, κ.ἀλλ. **γ)** τὸ **Θῆλυ** γένος, τὸ γένος τῶν γυναικῶν, Εὐρ.Ἐκ. 885· οὕτω, τὸ **Θῆλυ** μόνον, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν.536, Πλάτ., κλ.· ὡσαύτως = **ἡ Θήλεια,** ὁ αὐτ. ἐν Κριτ.110C.

δ) ἐπὶ τινων φυτῶν, τὸ **Θῆλυ,** τὸ φέρον τὸν καρπόν, οἷον ἐπὶ τῆς ἐλαίας, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 8 (9), 1· Θ. κάλαμος Διοσκ. 1. 114· **Θήλεια φοίνιξ** Ἀχ. Τάτ.1.17· **Θῆλυ βούτομον** Θεόφρ. Ι. Φ. 4. 10, 4. **2)** ὁ ἀνήκων εἰς γυναῖκας, γυναικεῖος, **Θήλεα νοῦσος,** παρὰ τοῖς Σκύθαις (πρβλ. **Ἐνάρεες**), Ἡρόδ.1.105· νόμος Αἰσχύλ. Χο. 821· φύσις Πλάτ. Πολ. 453Δ· χάρις Ἀνθ. Πλαν. 4. 287· Θ. φόνος, τελούμενος ὑπὸ γυναικῶν, Εὐρ.Βάκχ.796. **II.** ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων ὡς μετεχόντων τῆς καρποφορίας, τῆς λεπτότητος ἢ τῶν ἄλλων ἰδιοτήτων τοῦ γυναικείου φύλου· ἐπομένως, **1)** **Θῆλυς ἔερση,** «ἁπαλὴ δρόσος» (Σχόλ.), Ἡσίοδ. Ἀσπ. Ἡρ. 395· (ἐν Ὀδ. Ε. 467, πρέπει νὰ εἶναι δροσερὰ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ψυχρά)· οὕτως ἴσως, Θ. νὺξ Σοφ. Ἀποσπ. 887· **Θηλύτατον πεδίον,** γονιμώτατον, Καλλ. Ἀποσπ. 296· **Θῆλυ ὕδωρ** Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 2. 6, 3· **θηλυτέρα ὁσμὴ** αὐτόθι 6.16, 4. **2)** τρυφερός, λεπτός, χαρίεις, **θηλύτεραι** δὲ γυναῖκες Ἰλ. Θ. 520· **θηλύτεραι** δὲ θεαὶ Ὀδ. Θ. 324 (ἐκτὸς ἂν ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις εἶναι ἁπλῶς παράδειγμα ὀνομάτων γένους καὶ εἴδους ἐν συνδυασμῷ, ὡς ἐν τοῖς ἀνὴρ αἰπόλος, σῦς κάπρος, κλ.), πρβλ. Ἡσύχ.· κουράων **Θῆλυς** αὐτὴ Ζ.122· Φοίβου **θήλειαι** .. παρειαί Καλλ.εἰς Ἀπόλλ. 37· **Θῆλυς** ἀπὸ χροιᾶς, ἔχων λεπτὴν ἐπιδερμίδα, Θεόκρ. 16. 49· ἐπὶ κράσεως ἢ χαρακτῆρος, μαλακός, τρυφερός, ἥπιος, ἀσθενής, ἀδύνατος, γυνὴ δὲ **Θῆλυς** οὖσα Σοφ. Τρ.1062· **Θῆλυς** ἡῦρημαι τάλας αὐτόθι 1075· γυνὴ δὲ **Θῆλυ** κἀπὶ δακρύοις ἔρυ Εὐρ. ἐν Μηδ. 928· **Θήλεια φρὴν** Ἀριστοφ. Λυσ.708· δίαιτα **θηλυτέρα** ἢ κατ' ἄνδρα Πλούτ. Μαρ. 54· **θηλύτατος** Λουκ. Εἰκ. 13— τὸ **Θῆλυ** τῆς ψυχῆς, ἐκθήλυνσις, Μένανδ. ἐν Ἀδήλ.16. **3)** ἐν τῇ μηχανικῇ, ἐκεῖνα τὰ μέρη ἐκαλοῦντο **Θήλεα** ἐντὸς τῶν ὁποίων εἰσήρχοντο ἕτερα, ὡς ὁ **Θῆλυς** κοχλίας («βίδα»), Πολυδ. Β', 178. **4)** ἐν τῇ γραμμ., γένους θηλυκοῦ, Ἀριστοφ. Νεφ. 671 κἑξ.· ἅττα δ' αὐτῶν (τῶν ὀνομάτων) **Θήλεα** αὐτόθι 682· τὰ **Θήλεα** Ἀριστ. Ποιητ.21,23. **5)** ἐν τῇ τῶν Πυθαγορείων γλώσσῃ, οἱ ἄρτιοι ἀριθμοὶ ἐλέγοντο **Θήλειες,** οἱ δὲ περιττοὶ **ἄρρενες,** πρβλ. Πλούτ. 2. 264A, 288D. **III. Θήλειαι,** αἱ, εἶδος τυροῦ, «τοὺς δὲ λεπτοὺς τῶν τυρῶν καὶ πλατεῖς Κρῆτες θηλείας καλοῦσιν» Ἀθήν. 658D.

Θήλυσμα, τό, ἐκθήλυνσις, θηλυπρέπεια, Γρηγ. Ναζ.

Θηλύ-σπορος, ον, τοῦ θήλεος γένους, γέννα, ἐπὶ τῶν θυγατέρων τοῦ Δαναοῦ, Αἰσχύλ. Πρ. 855.

Θηλυστολεῖον, φορῶ γυναικείου ἱματισμόν, Στράβ. 466, 526.

Θηλυστολεῖα, ἡ, γυναικεία ἐνδυμασία, Εὐστ.782. 47.

Θηλύ-στολος, ον, ἐνδεδυμένος στολὴν γυναικείαν, τὸ Θ., θηλυπρέπεια, Εὐστ.10. 24.

Θηλύτεκνος, ον, ὁ ἔχων θήλεα τέκνα, Ἀνώνυμ. Cod. 2506, fol.111, r°.

Θηλύτης, ητος, ἡ, (θῆλυς) θήλεια φύσις, ἀντίθετον τῷ **ἀρρενότης,** Ἀριστ. Γεν. Ζ. 4. 6,11. **β)** ἐπὶ φυτῶν, ὁ αὐτ. Φυτ. 1. 2, 8. **2)** γυναικεῖος τρόπος, λεπτότης, Πλούτ. Κράσσ. 32· ἡ Θηλ. τοῦ κάλλους, ἡ γυναικώδης φύσις τοῦ .. , αὐτόθι 24· ὡσαύτως, θηλυπρέπεια, ἐσθήτων ὁ αὐτ.Ἀλκιβ.16, κτλ.

Θηλυτοκέω, γεννῶ θήλεα, Ἱππ. 233 κἑξ., Ἀριστ. Ι. Ζ. 6. 19, 4, Γεν. Ζ. 4.1, 22.

Θηλυτοκία, ἡ, τὸ γεννᾶν θήλεα, Ἀριστ. Γεν. Ζ.4.2,8., 4.3,3.

Θηλυ-τόκος, ον, ὁ γεννῶν θήλεα, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 1. 18, 27, Θεόκρ. 25. 135. **2)** θήλεος γένους (Schneid. **Θηλύτοκα**), Ἀριστ. Πολιτικ.7.16, 6.

Θηλυ-φᾰνής, ές, ὅμοιος πρὸς γυναῖκα, Πλούτ. Θησ. 23, Ἀνθ. Π.11. 285.

Θηλυ-φόνος, ον, φονεύων γυναῖκας· **Θηλυφόνον,** τό, τὸ ἀκόνιτον, ἐλέγετο δὲ καὶ **σκορπίον,** ἐξ οὗ τὸ σημερινὸν ὄνομα αὐτοῦ σκορπίδι, εἶναι δὲ φυτὸν δηλητηριῶδες· ὁ Vimmer ἐξέδωκε **Θηλύφονον** προπαροξυτόνως, Θεόφρ. Ι. Φ. 9. 18, 2, Νικ. Ἀλ. 41, Ἡσύχ. ἐν λ.

Θηλύ φρων, ον. θηλυπρεπής, ἐκτεθηλυμμένος, Ἀριστοφ.Ἐκκλ.110.

Θηλύ-φωνος, ον, ἔχων γυναικείαν φωνήν, Αἰλ. π. Ζ. 6.19.

Θηλύ-χειρ, χειρος, ὁ, ἡ, ἔχων γυναικείαν χεῖρα, Εὐστάθ. 550. 37.

Θηλῠ-χίτων [ῐ], ὁ, ἡ, φορῶν γυναικεῖον χιτῶνα, Ἀνθ. Π. 6. 219, Χρησμ. παρὰ Λουκ. ἐν Ἀλεξ. 27.

Θηλύ-ψῡχος, ον, ἔχων γυναικείαν ψυχήν, Πτολ. Τετραβ. σ. 162. 23.

Θηλώ, όος, οῦς, ἡ, τροφός, «βυζάστρα», Πλούτ. 2. 278D, Ἡσύχ.

Θῆμα, τό, (τίθημι) = **Θήκη,** Σοφ. Ἀποσπ. 484.

Θῆμισυ, Ἀττ. κρᾶσις ἀντὶ **τὸ ἥμισυ.**

Θημο-λογέω, συναθροίζω εἰς σωρὸν ἢ θημωνιάν, συντρηθὲν ἐκ τοῦ **θημωνολογέω** (χάριν τοῦ μέτρου), Ἀνθ. Π. 9. 551.

Θημών, ῶνος, ὁ, (τίθημι) ὡς τὸ **θωμός,** σωρός, ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἡΐων θημῶνα τινάξῃ καρφαλέων Ὀδ. Ε. 368· Θ. ἀχύρων Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 7, 5· θημῶνα νηῆσαι Ὀππ. Ἁλ. 4. 496, πρβλ. Φίλωνα 2. 629.

Θημωνιὰ (οὐχὶ **Θημωνία**), ἡ, = τῷ προηγ., Ἐθδ. (Ἰὼβ ΚΑ', 32), Εὐστ. 1539. 16, κτλ.— Ὁ Ἡσύχ. ἔχει **Θειμωνειὰ** καὶ **Θημονιά.**

Θημωνο-θετέω (ἰὐχὶ **Θημον-**), θέτω εἰς σωρόν, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 10. 46·— ὡσαύτως **Θημωνιάω,** Achmes Ὀνειρ. 213.

Θήν, ἐγκλιτ. μόριον κυρίως ἐν χρήσει παρ' Ἐπικ., σπανίως δὲ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς (Αἰσχύλ. Ἱκ. 928, πρβλ. **δῆν** ΙΙ), συγγενὲς τῷ **δή,** ἐκφράζον ἰσχυρὰν πεποίθησιν, βεβαίως τώρα, ἐνίοτε τίθεται ἐν εἰρωνείᾳ, λείψετέ θην νέας, ὥστε θὰ ἀφήσητε τὰ πλοῖα, Ἰλ. Ν. 620· ὣς θην καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος Ρ. 29, Ὀδ. Π. 91· ἐπιτεταμένον, ἦ θην, κατ' ἀλήθειαν, Ἰλ. Α. 365, Ν. 813· οὔ θην, βεβαίως οὐχί, Β. 276, Θ. 448, Ὀδ. Ε. 211· οὔ θην δὴ Γ. 352· ἐπεί θην Π. 91· καὶ γάρ θην Ἰλ. Φ. 568.— Συχνὸν παρὰ Θεοκρ.

Θήνιον· «γάλα» Ἡσύχ.

Θῆξις, εως, ἡ, (θήγω) ἀκόνημα, ὀδόντων Εὐστ. Πονημ. 313. 92 ὑπὸ θῆξιν, ὡς τὸ στιγμῇ, εἰς μίαν στιγμήν, Ἐπιφάν.

Θηοῖο, Ἐπικ. ἀντὶ **Θεῷο,** θ' ἑνικ. εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ **Θηέομαι.**

Θῆος, α, ον, Δωρ. ἀντὶ **Θεῖος,** Καλλικρατίδ. παρὰ Στοβ. 486. 19, Εὐρύφαμ. αὐτόθι 555. 49.

Θηπαλέος, α, ον, «βωμολόχος» Ἡσύχ.— **Θηπέω,** ἐκπλήσσομαι, ὁ αὐτ.— **Θηπητής, οῦ,** ὁ, ὁ «ἀπατεών», ὁ αὐτ.· ἴδε **τέθηπα.**

Θήπω· «ἐπιθυμῶ. θαυμάζω» Ἡσύχ.

Θήρ, Θηρός, Ἐπικ. δοτ. πληθ. **Θήρεσσι,** ὁ, μεταγεν. ὡσαύτως ἡ, Αἰλ. π. Ζ. 6. 24, κτλ. (ἴδε ἐν τέλει). **Ἄγριον θηρίον, θηρίον** σαρκοβόρον, ἰδίως λέων, Ἰλ. Ο. 586, κτλ.· ὁ Νέμειος Θ. Εὐρ. Ἱκ. Μαιν. 153· συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ **λέων,** αὐτόθι 465, Ἐπιμενίδ. παρ' Αἰλ. π. Ζ. 12. 7· μετὰ τοῦ **λέαινα,** Ἀνθ. Π. 14. 63· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ἀγρίου κάπρου, Ἐρυμάνθιος Θ. Σοφ. Τρ. 1096· ἐπὶ τοῦ Κερβέρου, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1569· ὁ Θήρ, ἐπὶ ἐλάφου, ὁ αὐτ. Ἰλ. 572· ἐν τῷ πληθ., ζῷα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ πτηνὰ καὶ τοὺς ἰχθῦς, ἥ ἐπὶ πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἢ ἐπὶ χέρσου θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἔλωρ γένετ' Ὀδ. Ω. 291· ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 275, κτλ.· ἐν θηρσίν, ἐν βροτοῖσιν, ἐν θεοῖς ἄνω Σοφ. Ἀποσπ. 678, 12· ἐν ἀγρῇ θηρῶν Ἡρόδ. 3. 129· ἀφοβοι θῆρες (ἴδε ἐν λ. **ἄφοβος**) Σοφ. Αἴ. 366· μεταφ., θῆρες ξιφήρεις, ἐπὶ τοῦ Ὀρέστου καὶ Πυλάδου, Εὐρ. Ὀρ. 1272· ἡ σροβρότης.. θηρὸς (ἐνν. Ἔρωτος) Ἄλεξ. Φαιδρ. 1. 12· παροιμ., ἔγνω θὴρ θῆρα Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 25.

2) ἐπὶ παντὸς ζώου, πλωτοὶ θῆρες, δηλ. δελφῖνες, Ἀρίων ἐν Bgk. Λυρ. σ. 566· ἐπὶ πτηνῶν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1064 (λυρ)· ἐπὶ κωνώπων, Ἀνθ. Π. 5. 151. **3)** πᾶν μυθῶδες θηρίον, οἷον ἡ Σφίγξ, Αἰσχύλ. Θήβ. 558· ἰδίως ἐπὶ Κενταύρου, Σοφ. Τρ. 556, 568, 662, κ. ἀλλ. (πρβλ. **Φήρ**)· ὡσαύτως ἐπὶ σατύρου, Εὐρ. Κύκλ. 624· ἴσως ἡ λέξις σημαίνει σάτυρον καὶ ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 70, οὐ θεῶν τις οὐδ' ἄνθρωπος οὐδὲ θήρ.— Παρὰ πεζοῖς ὑπερίσχυσεν ὁ τύπος **Θηρίον,** ἂν καὶ εὑρηται τὸ **Θὴρ** παρ' Ἡροδ. ἔνθ' ἀνωτ., Ξεν. Κύρ. 4. 6, 4, Πλάτ. Πολ. 559D, Σοφ. 235B, Αἰλ. κλ. (Ἐκ τοῦ **Θὴρ** (Αἰολ. **φὴρ,** Λατ. fera) παράγονται αἱ λέξεις, **Θηρίον, Θήρα, Θηράω·** πρβλ. Γοτθ. dius, Ἀρχ. Σκανδ. dyr, Ἀγγλο-Σαξον. deôr (Ἀγγλ. deer, ἔλαφος)· Ἀρχ. Γερμ. tior (thier)· ἀλλ' ὁ Κούρτ. ἐγείρει ἀμφιβολίας περὶ τῶν σχέσεων τούτων.)

Θήρα, Ἰων. **Θήρη,** ἡ, κυνήγιον ἀγρίων ζώων, βὰν δ' ἴμεν ἐς θήρην Ὀδ. Τ. 429, πρβλ. Ἰλ. Ε. 49· ἴέναι ἐπὶ τὴν Θήρην Ἡρόδ. 1. 37., 4. 114· ζώειν ἀπὸ τῆς Θ. ὁ αὐτ. 4. 22· ζῆν ἀπὸ θήρας Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 8, 7· **θήραν ποιεῖν** Ξεν. Κύρ. 1. 4, 14· ποιεῖσθαι Ἀριστ. Ι. Ζ. 5. 5, 11· τοῦ πτηνοῦ γένους Θ. = **ὀρνιθευτική,** Πλάτ. Σοφ. 220B· ἡ περὶ θάλατταν Θ., ἁλιεία, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 823D, E· Θ. ποιεῖσθαι ὀρτύγων Διόδ. 1. 60· καθόλου, περιλαμβανομένης καὶ τῆς κυνηγεσίας, Πλάτ. ἐν Νόμ. 763B· ἐν τῷ πληθ., εἰς τὰς Θ. ἄγεσθαι, ἐπὶ ἀγρευτικῶν πτηνῶν, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 3. 1, 26. **2)** μεταφ., ἐπιμελὴς ἐπιεῖκὼς παντὸς πράγματος. **Θήραν** .. ἔχομεν τέξων = **Θηρῶμεν** τὰ τέξα Σοφ. Φ. 840· δυσμενῶν **Θήραν** ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 564· Θ. ἀνθρώπων, τῶν ἐρώντων Πλάτ. Σοφ. 222C· τοῦ ἡδέος ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 500D· ἐπιστημῶν ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 198A, κτλ. **II.** ὡς τὸ **ἄγρα,** τὰ ἀγρευόμενα ζῷα, λεία, «κυνῆγι», οἴμ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα **θήρην** Ὀδ. Ι. 158, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 251, Εὐρ. Βάκχ. 1141, Ξεν. Κύρ. 2. 4. 25· **Θήραν καλήν,** ἐπὶ αἰχμαλώτου, Σοφ. Φ. 609· ἐν τῷ πληθ., ὧ πταναὶ θῆρες, ἐπὶ πτηνῶν, αὐτόθι 1146· τὴν Θ. ἐπὶ τοῦ μέσου τηροῦσα, παραφυλάττουσα τὴν λείαν της, ἐπὶ ἀράχνης, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 39, 4. **III.** ἐν τοῖς Ῥωμαϊκοῖς χρόνοις, οἱ ἀγῶνες τοῦ ἱπποδρομίου, Ἐπιγράμμ. Ἑλλ. 351. 3· οὕτω, **θήρεια στόματα,** ἡ εἴσοδος τοῦ ἱπποδρομίου, αὐτόθι 885· **θηρεύτορες** ἄνδρες, ἀσχολούμενοι εἰς τοὺς ἀγῶνας τούτους, αὐτόθι.

Θηρ-αγρέτης, ου, ὁ, κυνηγός, Εὐρ. Βάκχ. 1020, Ἀνθ. Π. 6. 184· ὡσαύτως, **Θηραγρευτής,** Θεόδ. Πρόδρ. σ. 213.

Θηραγρία, ἡ, τὸ κυνήγιον ἀγρίων ζώων, Πολυδ. Ε', 12.

Θήρ-αγρος, ον, (ἄγρα) κατάλληλος πρὸς σύλληψιν ἀγρίων θηρίων, πέδη Ἴων παρ' Ἀθην. 451E· ὄνομα κυνὸς θηρευτικοῦ, Ἀνθ. Π. 7. 304.

Θηραϊκὸν ἢ **Θήραιον (Θηραῖον Φώτ.),** τό, ἱματισμὸς ὃν ἐφόρουν ἐν τοῖς σατυρικοῖς δράμασιν ἐν Ἀθήναις, ἐφευρεθὲν ἐν τῇ νήσῳ Θήρᾳ, ἴδε Ἀθήν. 424F· «Θήραον ἱμάτιον» Πολυδ. Ζ', 48. **II. Θήραιος,** «καὶ Θήραιον (οἶνον) τὸν ἐκ Κρήτης» Πολυδ. Ϛ', 16.

Θήρᾱμα, τό, (θηράω) τὸ συλλαμβανόμενον, ἄγρα, λεία, Εὐρ. Βάκχ. 869, Ἑλ. 192, Ἀνθ. Π. 6. 105, Πλούτ. ἐν Λουκούλ. 17· μεταφ., ἀρετὰ .. , θ. κάλλιστον βίῳ Ἀριστ. Σκολ. (Ἀποσπ. 625).

Θήραρχος, ὁ, ὁ ὁδηγῶν ἐλέφαντα, Αἰλ. Τακτ. 23· πρβλ. **ζωάρχος.**

Θηράσιμος [ᾰ], **ον,** (θηράω) ὃν δύναταί τις νὰ θηρεύσῃ, θηρεύοντες οὐ θηρασίμους γάμους Αἰσχύλ. Ἱκ. 858.

Θηράτειρα, καὶ Ἰωνικ. **Θηρήτειρα,** θηλυκ. τοῦ **Θηρητήρ,** ἡ θηρεύουσα, κυνηγός, Καλλ. εἰς Δῆλ. 230.

Θηρᾱτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθετ., ὃν πρέπει τις νὰ κυνηγήσῃ, νὰ ζητήσῃ μετὰ ζήλου, Σοφ. Φ. 116, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 8. **II. Θηρατέον,** πρέπει τις νὰ καταδιώξῃ, νὰ κυνηγήσῃ, Ξεν. Κύρ. 2. 4, 10.

Θηρᾱτήρ, Ἰων. **-ητήρ, ῆρος,** ὁ, ποιητ. ἀντὶ **Θηρατής,** Ἰλ. Ε. 51, κτλ.· θηρητῆρος ἀνδρὸς Φ. 574· ἄνδρες Θ. Μ. 170· κοῦροι Θ. Ρ. 726· τῶν ἀθλῶν Θ. Φιλόστρ. 864.

Θηρᾱτήριος, α, ον, = **Θηρατικός,** μετὰ γεν., **ἔρωτος** Σοφ. Ἀποσπ. 421.

Θηρᾱτής, οῦ, ὁ, (θηράω) κυνηγός, Αἰλ. π. Ζ. 13. 12· μεταφ., Θ. λόγων, Λατ. auceps verborum, Ἀριστοφ. Νεφ. 358· ὀξέης Διογ. Λ. 8. 8, κτλ.

Θηρᾱτικός, ή, όν, = **Θηρευτικός,** ἔργα Αἰλ. π. Ζ. 14. 5· Θ. σημεῖα, ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τὰ ὁποῖα ἀφίνουσι τὰ ζῷα, Πλούτ. 2. 593B.

2) ἐπιτήδειος εἰς θήραν, ἁρμόδιος, τὰ Θ. τῶν φίλων, τὰ τεχνάσματα δι' ὧν τις ἀγρεύει τοὺς φίλους, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 33.

3) ἔμπειρος εἰς τὴν θήραν, Πλούτ. 2. 960A, 965B.

Θηρᾱτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., ὃν δύναταί τις νὰ θηρεύσῃ, Πολύδ. 10. 47, 11, κτλ.

Θήρᾱτρον, τό, ὄργανον τοῦ κυνηγίου, δίκτυον, παγίς, κτλ., Ξεν. Ἀπομν. 2. 1. 4., 3. 11, 7, κτλ.

Θηρᾱτωρ, Ἰων. -ητωρ, ορος, ὁ, = **Θηρατήρ,** θηρήτορας ἄνδρας Ἰλ. Ι. 544 (540)· κύων θηράτωρ Νικόλ. Δαμ. σ. 47· μεταφ., Θ. λεξειδίων Δημόκρ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 328, Φώτ.

Θηράφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θηρίον,** ἐπὶ ἐντόμων, Δημόκρ. παρὰ Γαλην. 13. 892.

Θηράω: μέλλ. **-άσω** Σοφ. Φ. 958, Εὐρ. Ι. Τ. 1426, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 24, κτλ.· ἀόρ. **ἐθήρασα** Εὐρ. Βάκχ. 1215, Ξεν.: πρκμ. **τεθήρᾱκα** Ξεν. Κύρ. 2. 4, 16:— Μέσ., μέλλ. **θηράσομαι** (ὅπερ κατὰ τὸν Μοῖρ. εἶναι ὁ γνήσιος Ἀττ. μέλλ.) Εὐρ. Βάκχ. 228, Ι. Τ. 1324· ἀόρ. **ἐθηρᾱσάμην** Σοφ. Φ. 1007, Εὐρ. Ἱππ. 919:— Παθ., μέλλ. **-ᾱθήσομαι** Γεωπ.: ἀόρ. **ἐθηράθην,** ἴδε κατωτ. III: (θήρ, θήρα)· πρβλ. **συν-θηράω.** Κυνηγῶ ἢ καταδιώκω ἄγρα ζῷα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ συλλαμβάνειν αὐτά, λαγώς, σφῆκας Ξεν. ἔνθ' ἀ ωτ., Ἑλλ. 4. 2, 12, κτλ.· καί μ' οὔς ἐθήρων πρόσθε θηράσουσι νῦν Σοφ. Φ. 958· ἐπὶ ἁλιέων, Ἀριστ. Ἀποσπ. 66· ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων, συλλαμβάνω, καταλαμβάνω, καί σ' εἶλε θηρῶνθ' ἡ τύχη Σοφ. Ο. Κ. 1026, πρβλ. Φ. 1007, Ξεν. Ἀν. 5. 1, 9· ὡσαύτως, αἰχμαλωτίζω διὰ τοῦ τρόπου μου, τῶν λόγων μου, κτλ., Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 28., 3. 11, 7· Θ. πόλιν, ζητῶ νὰ καταστρέψω αὐτήν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 233. **2)** μεταφ. ὡς τὸ Λατ. venari, κυνηγῶ, σπουδαίως ἐπιδιώκω πρᾶγμά τι, τυραννίδα Σοφ. Ο. Τ. 541· θηρᾶν οὐ πρέπει τἀμιγχανα ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 92· ἰυρίαι κόραι θηρῶσι λέκτρον τοὐμόν Εὐρ. Ι. Α. 960· ἧμαρτον ἢ θηρῶ τι; ἀπέτυχον ἢ πλησιάζω νὰ ἐπιτύχω τὸ ζητούμενον; Αἰσχύλ. Ἀγ. 1194· τί χρῆμα θηρῶν; Εὐρ. Ἱκέτ. 115· ἁπλῶς, φθάνω, κατορθώνω, τι Πίνδ. Ι. 4 77 (3. 64). **3)** μετ' ἀπαρ., ζητῶ ἢ προσπαθῶ νὰ πράξω τι, θηρᾷ γαμεῖν με Εὐρ. Ἑλ. 63· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὅς με θηρᾶται λαβεῖν αὐτόθι 545· δέδορκά σε .. ἁρπάσαι θηρώμενον Σοφ. Αἴ. 2. **II.** Μέσ. σχεδὸν ὡς τὸ ἐνεργ., προσπαθῶ νὰ συλλάβω, ἁλιεύω, ἐγχέλεις Ἀριστοφ. Ἱππ. 864· ἀπολ., οἱ θηρώμενοι, οἱ κυνηγοί, Ξεν. Κυν. 11, 2· ἀλλά, **2)** κατὰ τὸ πλεῖστον μεταφ., ἐπιδιώκω, ἐπιζητῶ, ἐμέτοισι θηρώμενοι τὴν ὑγιείην Ἡρόδ. 2. 77· μαστοῖς ἔλεον Θ. Εὐρ. Ὀρ. 568· δόξαν Δημ. 1107. 17, κτλ.· **θηρῶμαι πυρὸς πηγήν,** ζητῶ νὰ ἀνεύρω, ἀνακαλύψω αὐτήν, Αἰσχύλ. Ἱκ. 109· μετ' ἀπαρ., ἴδε ἄνωτ. 3. **III.** Παθ., κυνηγοῦμαι, καταδιώκομαι, πρὸς ἄτης θηραθεῖσαι Αἰσχύλ. Ἱκ. 1072· ὑπ' ἀνδρῶν Εὐρ.

Βάκχ.732· Ἀλκιβιάδης διὰ κάλλος ὑπὸ γυναικῶν θηρώμενος Ξεν. Ἀπομν. 1. 224.— Πρβλ. **θηρεύω**.

θήρειος, ον, ὡσαύτως α, ον, Ηλάτ. ἐν Φαίδρῳ 248D, Ἀνθ. Π. 5. 266· (θήρ):— ἀνήκων εἰς ἄγρια ζῷα, Λατ. ferinus, θέρμια θήρειον λέοντος Παυσ. 8· θήρειον γραφήν, εἰκόνας ζώων ἐξεργασμένων ἐπὶ ὑφάσματος, Αἰσχύλ. Χο. 232· θ κάδος = **θήρ**, Εὐρ. Κύκλ. 325· θ. βία, περιφρ. ἀντὶ ὁ θήρ, ὁ κένταυρος, Σοφ. Τρ. 1059· θ. κρέα, κυνήγιον, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 6· θ. φύσις Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ.· θ. αὐλὸς (ἐκ νεβροῦ κώλων εἰργασμένος) Πολυδ. Δ', 75.

II. ἴδε **θήρα** III.

θηρείτας, ου, ὁ, Λακωνικ. ὄνομα τοῦ Ἄρεως, Παυσ. 3.19, 8, Ἡσύχ.

θηρ-επωδός, όν, θηρεπαοιδός, μαγεύων ἄγρια ζῷα δι' ἐπῳδῶν, Σουΐδ., Ἐκκλ.

θήρευμα, τό, (θηρεύω) = **θήραμα**, λάφυρον, λεία, Εὐρ. Ι. Α. 1162. **II.** ἐν τῷ πληθ., κυνήγιον, Πλάτ. Νόμ. 823B.

θήρευσις, εως, ἡ, τὸ κυνήγιον, ἡ θήρα, Πλάτ. Νόμ. 824A: μεταφ., ὀνομάτων θηρεύσεις ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ.166C.

θηρευτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **θηρεύω**, δεῖ θηρεύειν, Πολύβ. 1. 35, 8.

θηρευτήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ.,'Οππ. Κ.1. 449.

θηρευτής, οῦ, ὁ, (θηρεύω) = **θηρατής**, κυνηγός, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. (μόνον ἐν Ἰλ.) ἀείποτε ὡς ἐπίθ., ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῆσιν Ἰλ. Μ. 41· ἐν κυσὶ θηρευτῆσι Λ. 325· οὕτω δὲ καὶ ἐν Ἡσ.'Ασπ.'Ηρ. 303, 388, Θεόγν.1254, Ξεν.'Αγησ. 9, 6· ὡσαύτως ἐπὶ ἀλιέως,'Ηρόδ. 2.70· θηρευτὴς πέρδιξ, οὗ ἐγίνετο χρῆσις πρὸς ἀποπλάνησιν ἄλλων,'Αριστ. Ι. Ζ. 9. 8, 8· θ. ἰδὸς 'Ανθ. Π. 5.100. **2)** μεταφ., θ. νέων καὶ πλουσίων Πλάτ. Σοφ. 231D· καλλίστων ὀνομάτων 'Αθήν.122C.

θηρευτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς θήραν, κύνες θ. 'Αριστοφ. Ιλ.157, Ξεν. Λακ. 6, 3· βίος θ., ὁ βίος τῶν κυνηγῶν, 'Αριστ. Πολιτικ.1. 8, 8·— ἡ **-κή** (ἐξυπ. τέχνη), τὸ κυνήγιον, ἡ θήρα, Πλάτ. Πολιτ. 289A· μεταφ., ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 290B. **2)** μετὰ γεν., καὶ τὰ μὲν (τῶν ζώων) θηρευτικά, τὰ δὲ θησαυριστικὰ τῆς τροφῆς ἐστι 'Αριστ. Ι. Ζ.1.1,27.

θηρευτός, ή, όν, = **θηρατός**,'Αριστ. Πολιτικ.7. 2,15.

θηρεύτρια, θηλ. τοῦ **θηρευτήρ**, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **θηρότις**· θ. κύνες Θεμίστ. 220B.

θηρεύτωρ, ορος, ὁ, ἴδε **θήρα** III.

θηρεύω: μέλλ. **-σω**.— Μέσ., μέλλ. **-σομαι** Πλάτ. Σοφ. 222A: ἀόρ. **ἐθηρευσάμην** ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ.197D, ἐν Εὐθυδ.290C.— Παθ., ἀόρ. **ἐθηρεύθην** Ἡρόδ. 3. 102, Αἰσχύλ. Χο. 493, Πλάτ. (πρβλ. **θηράω**). Κυνηγῶ, θηρεύοντα, ἐνῷ ἐκυνήγει, ἐν τῷ κυνηγίῳ, 'Οδ. Τ. 465, πρβλ.'Ηρόδ. 4. 112· θηρεύειν διὰ κενῆς ἐν χρήσει παρ' Ἱπ. Προγν. 38, ἐπὶ τῶν κινήσεων τῶν χειρῶν ἀποθνήσκοντος ἀνθρώπου. **II.** μετ' αἰτ., κυνηγῶ, ἐπιδιώκω, συλλαμβάνω, ἀττελέβους 'Ηρόδ. 4. 172· θηρία, ὄρνιθας ἀγρίας Ξεν. Ἀν.1. 2, 7, Πλάτ. Θεαιτ. 197C· ἰχθῦς 'Αριστ. Ι. Ζ. 8. 20, 3, κ. ἀλλ.· ἐπὶ ἀνθρώπων, καταδιώκω, συλλαμβάνω, 'Ηρόδ. 4.183· θ. ἀνθρώπους ἐπὶ θοίνην ἢ θυσίαν 'Αριστ. Πολιτικ. 7. 2,15· συλλαμβάνω δι' ἐνέδρας, Ξεν. Ἀν.1. 2.13· Τιτυὸν βέλος θήρευσεν, ἔπληξεν αὐτόν, Πίνδ. Π. 4.161· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ,'Αριστοφ.'Αποσπ. 146, Πλάτ. Πολ. 531A, κτλ.— Παθ., κυνηγοῦμαι, καταδιώκομαι, 'Ηρόδ. 3.102· λαφυραγωγοῦμαι, αὐτόθι 108· συλλαμβάνομαι, πέδαις Αἰσχύλ. Χο. 493. **2)** μεταφ., καταδιώκω, ἐπιζητῶ, κερδέων μέτρον Πίνδ. Ν.11. 62· γάμους Αἰσχύλ. Πρ. 858· ἀρετὰν Εὐρ. Ι. Α. 569· θ. νέους πλουσίους ὀρφανοὺς Αἰσχίν. 24. 26· ἡδονάς, ἐπιστήμην, φιλίαν, εὐδοξον βίον 'Ισοκρ. 5C, Πλάτ. Θεαιτ. 200A, κ. ἀλλ.: εὐδαιμονίαν 'Αριστ. Πολιτικ. 7. 8, 5· ὀνόματα, ῥήματα Πλάτ. Γοργ. 489B,'Ανδοκ. 2, 23, πρβλ.'Αντιφῶντα 143. 30· τὰς ἀρχὰς τῶν συλλογισμῶν 'Αριστ. Ἀν. Πρ. 1. 30, 2, κ. ἀλλ.:— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλάτ. Γοργ. 464D, Εὐθυδ. 290C.— Οἱ Τραγ. προτείμων τὸν τύπον **θηράω**, πλὴν ὅπου τὸ μέτρον ἀπήτει **θηρεύω**.

θηρε-φόνος, ον, = **θηροφόνος**, Ἐτυμ. Μ. 502. 3.

θήρημα, θηρητήρ, -ήτειρα, -ήτωρ, Ἰων. ἀντὶ **θήραμα**, κτλ.

θηριάζομαι, μεταβάλλομαι ἢ μεταβαίνω εἰς θηρίον, ἐπὶ τῆς ψυχῆς, Ἑρμῆς Τρισμ.

θηριακός, ή, όν, (θηρίον) ὁ πραγματευόμενος περὶ ἀγρίων ἢ δηλητηριωδῶν θηρίων, λόγος Διοσκ.· ἡ **θηριακὴ** (ἐξυπ. ἀντίδοτος), ἀντίδοτον κατὰ δηλητηριώδους δήγματος, 'Αλέξ. Τραλλ. 5. σ. 244· οὕτω, θ. φάρμακα Γαλην.· **θηριακά**, ὄνομα ποιήματός τινος τοῦ Νικάνδρου, πραγματευόμενον περὶ τῶν ἀντιδότων τούτων, ἀντίθετον τῷ **ἀλεξιφάρμακα**, πρβλ. Διοσκ. προοίμ.· οὕτω, θ. ἄμπελος Γεωπ. 4. 8, Πλίν.14. 22.

θηρι-άλωσις, εως, ἡ, σύλληψις ἀγρίων θηρίων, Σύμμ. ἐν Γεν. ΜΘ', 9.

θηρι-άλωτος [ᾰ], **ον,** συλληφθεὶς ὑπὸ ἀγρίων θηρίων, Ἑβδ. (Δευ. Ε', 2).

θηρί-βορος, ον, ἴδε ἐν λ. **θηρόβορος**.

θηρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θηρίον**, ἐν τῷ πληθ. animalculae, Θεόφρ. Ι. Φ. 2. 8, 3.

θηρίκλειος, α, ον, ἢ ος, ον, πεποιημένος ὑπὸ Θηρικλέους, περιφήμου Κορινθίου κεραμέως (Εὔβουλ. Δολ. 2, Καρπ. 2), Θ. κύλιξ, κρατὴρ 'Αλεξ. Ἱππ. 2, Κυκν. 1· ἀλλὰ συχνάκις Θηρικλεία (ἢ -ος) μόνον, ὁ αὐτ.'Αγων. 4, Μένανδ. Θεοφ. 4, Μην. 2· φαίνεται ὅτι ἦτο μέγα, εὐρὺ ποτήριον, φέρον τὸ ἐπίθετον ἡ μεγάλη παρὰ Διωξίππ. Φιλ. 1· τῶν Θηρικλείων εὐκύκλωτον ἀσπίδα 'Αριστοφῶν Φιλ. 1· ἴδε B ntl. Φαλ. § 3.

θηριό-βλητος, ον, ἐπὶ τιμωρίας, ὅτε ἐρρίπτετο εἰς τὰ θηρία, τιμωρίᾳ θηριοβλήτῳ Θεοφυλ.'Ιστ. 3. σ. 37A.

θηριό-βρωτος, ον, = **θηρόβορος**, Διόδ.18. 36· χιτὼν Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 263, καὶ οὐσιαστ. **θηριοβρωσία**, ἡ, Θ. Στουδ. Cod. Coisl. 94, fol. 272 v°.

θηριο-γνώμων, ονος, ὁ, ἡ, ἔχων θηρίου ἢ κτήνους γνώμην, νοῦν, Κ. Μανασσ. Χρον. 85C, κλ.

θηριο-δέκται, οἱ, ἐκθέται ἐκτιθέντες ἄγρια θηρία, Βασιλικ. 60. 22,11.

θηριό-δηγμα, τό, τὸ δῆγμα ὄφεως, Διοσκ. 2. 97· ἴδε Λοβέκ. Φρυν. 304.

θηριό-δηκτος, ον, δηχθεὶς ὑπὸ ἀγρίου θηρίου, ἰδίως ὑπὸ ὄφεως, Δημόκρ. παρὰ Γαλην.13. 902, Διοσκ. 4. 24· **-δηκτικός, ή, όν,** 'Επιφάν.

θηριο-ειδής, ές, ὅμοιος ἀγρίῳ θηρίῳ, 'Αδαμάντ. Φυσ.1.1.

θηριο-θήρας, ου, = **θηροθήρας**, Βυζ.

θηριο-κόμος, ὁ, ὁ τρέφων καὶ περιποιούμενος ἄγρια θηρία, Προκόπ.

θηριο-κτόνος, ον, = **θηροκτόνος**, Εὐστ.1416.14.

θηριομαχεῖον, τό, τόπος ἐν ᾧ γίνεται θηριομαχία, Πράξ. Παύλ. κ. Θέκλης σ. 54 (ἔκδ. Tischendorf).

θηριομᾰχέω, μάχομαι πρὸς ἄγρια θηρία, Διόδ. 3. 43,'Αρτεμίδ. 2. 54.

θηριο-μάχης, ου, ὁ, ὁ μαχόμενος πρὸς ἄγρια θηρία, ἰδίως ἐν τῷ Ρωμ. ἀμφιθεάτρῳ, Λατ. bestiarius, Διόδ. Ἔκλογ. 537.

θηριομαχία, ἡ, τὸ μάχεσθαι πρὸς ἄγρια θηρία, Στράβ. 131, Φίλων 1. 602.

θηριο-μάχος, ον, ὁ μαχόμενος πρὸς ἄγρια θηρία, Λουκ. Λεξιφ. 19.

θηριο-μῐγής, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ ἄνθρωπος καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ θηρίον, οἷον ἡ Σκύλλα, Τζέτζ. Λυκόφρ. 45.

θηριό-μορφος, ον, (μορφὴ) ἔχων μορφὴν θηρίου, Εὐστ. 1139. 57, Ηρόκλ., κλ.· καὶ οὐσιαστ. **θηριομορφία**, ἡ, 'Επιφάν.

θηρίον, τό, κατὰ τύπον ὑποκορ. τοῦ **θήρ**, ἀλλὰ κατὰ τὴν χρῆσιν ἰσοδύναμον αὐτῷ, = ἄγριον θηρίον, ἄγριον ζῷον, ἰδίως ἐπὶ τῶν θηρευομένων, μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν, ἐπὶ ἐλάφου, Ὀδ. Κ. 171, 180 (οὐδαμοῦ ἐν Ἰλ.)· πράγματι δὲ εἶναι ὁ πεζὸς τύπος τοῦ **θήρ**, ἀλλά, ὡς ἡ λέξ. **παιδίον**, οὐδαμοῦ εὑρηται παρὰ Τραγ. (διότι τὰ 'Αποσπάσματα τοῦ Εὐριπ. τὰ προσαγόμενα ὡς παραδείγματα τοῦ ἐναντίου εἶναι νόθα): ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, 'Ηρόδ. 6. 44, Ξεν.'Αν. 1. 2, 7, 'Ισοκρ. 267B, κτλ.· ἀλλά, θ. ὕειον Πλάτ. Πολ. 535E· ἐπὶ κυνός, Θεόκρ.25.79:—ἐν τῷ πληθ., κτήνη, ζῷα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἀνθρώπους, πτηνὰ καὶ ἰχθῦς,'Υμν.'Ομ. εἰς 'Αφρόδ. 4,'Ηρόδ.3.108· ἄγρια θηρία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ βοτά, βοσκήματα, Πλάτ. Μενεξ. 237D·— παροιμ., ἢ θηρίον ἢ θεός, ἢ κατώτερον ἢ ἀνώτερον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως,'Αριστ. Πολιτικ.1. 2, 14, πρβλ.'Ιθ. Ν.7.1, 2· οὕτως, εἰς θηρίου βίον ἀφικνεῖσθαι Πλάτ. Φαίδρ.249B. **2)** συνώνυμον τῷ **ζῷον**,'Ηρόδ.1.119· νενόμισται πῦρ εἶναι ἔμψυχον ὁ αὐτ. 3.16· ἔτι καὶ ἐπὶ ἰχθύων,'Αριστ. Ι. Ζ.8.13,7,'Αντιφάν. Λυκ. 1. 7· οὐκ ἔστιν οὐδὲν θ. τῶν ἰχθύων ἀτυχέστερον ὁ αὐτ. ἐν Μοιχ.1· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ φυτά, Πλάτ. Συμπ.188B. **3)** δηλητηριώδεις ζῷον, ἑρπετόν, ὄφις (ἴδε **Θηριακός**), Διοσκ.1. 135, Πράξ.'Αποστ. κη', 4. **II.** ὡσαύτως ὡς πράγματι ὑποκορ., μικρὸν ζῷον, ζωύφιον, ἔντομον,'Αριστ. Ι. Ζ. 9. 39, 6· ἐν τῷ πληθ. ἐπὶ μελισσῶν, Θεόκρ.19. 6· ἐπὶ ἑλμίνθων,'Ιπ. παρὰ Γαλην. **III.** ὡς ἰατρικὸς ὅρος, = **Θηρίωμα**,'Ιπ. Κωακ.192. **IV.** ὡς ἐπίπληξις ἢ ὄνειδος, κτῆνος! ὡς τὸ Λατ. bellua ἢ τὸ Γαλλ. bête, ὦ δειλότατον σὺ θηρίον 'Αριστοφ. Πλ. 439, πρβλ. 'Ιπ. 274, Νεφ.184· κόλακι, δεινῷ θηρίῳ Πλάτ. Φαίδρ. 240B· ἡ πενία καλεῖται βαρύτατον θ., Μένανδ. ἐν 'Αδήλ. 497· περὶ δὲ τῆς μουσικῆς λέγεται ἀεί τι καινὸν θηρίον τίκτειν 'Αναξίλ. Ὑακ. 1· τί δ', εἰ αὐτοῦ τοῦ θηρίου ἀκηκόατε; ἔλεγεν ὁ Αἰσχίνης περὶ τοῦ Δημοσθένους, Πλίν.'Επιστ. 2. 3.

θηριο-νάρκη, ἡ, φυτὸν ὅπερ ναρκώνει τοὺς ὄφεις, Πλίν. 24. 102, κτλ.

θηριόπληκτος, ον, πληγεὶς ὑπὸ θηρίων, 'Ανώνυμ. Cod. Par. 2256, fol. 556 r°.

θηριο-ποιέω, μεταβάλλω εἰς ἄγρια ζῷα, Τζέτζ. Λυκόφρ. 818.

θηριο-πρεπής, ές, ἁρμόζων εἰς θηρίον, 'Εκκλ.—'Επίρρ. **θηριοπρεπῶς**, Κύριλλ. ἐν Ἀπ. τ. Π. σ. 293C, 310E, 378A.

θηριό-στερνος, ον, ἔχων στέρνον θηρίου ἀνοίου, Νικήτ. Εὐγεν. 4. 178.

θηριότης, ητος, ἡ, ἡ φύσις τοῦ θηρίου, ἀγριότης, τὸ κτηνῶδες, Ἀριστ. Ἰπ. Ν. 7.1,1, Μέτωπος Πυθαγ. παρὰ Στοβ. 10.11.

θηριό-τροπος, ον, ἔχων τὴν φύσιν ἀγρίου θηρίου, Ἐκκλ., καὶ οὐσιαστ. **θηριοτροπία**, ἡ, Οἱ μ. Θεοφάν. 1. 34.

θηριο-τροφεῖον, τό, τόπος ἐν ᾧ ἄγρια θηρία τρέφονται, Ὀρτένσ. ἐν Varro R. R. 3. 13.

θηριοτροφέω, τρέφω ὡς ἄγριον θηρίον ἐντὸς σπηλαίου, Ἀλκίφρ. Ἀποσπ. 5.

θηριο-τρόφος, ον, ἔχων ἄφθονα θηρία, περὶ χώρας, Στράβ. 131· τρέφων ἄγρια θηρία, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 250. 11. **II**. προπαροξ. **θηριότροφος, ον**, παθ., τρώγων ἄγρια ζῷα καὶ ἐξ αὐτῶν τρεφόμενος, Γαλην. 10. σ. 391.

θηριό-ψυχος, ἔχων ψυχὴν θηρίου, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 25.

θηριόω, μεταβάλλω εἰς ἄγριον θηρίον, Γρηγ. Ναζ.— Παθ., ἐπὶ τῶν ἑταίρων τοῦ Ὀδυσσέως, Συλλ. Ἐπιγρ. 6130. **II**. Παθ., αὐξάνομαι εἰς πλῆρες καὶ τέλειον θηρίον, πρὶν θηριοῦσθαι τὸν γόνον Εὔβουλ. Σφιγγ. 1.14. **2**) γίνομαι θηριώδης, ἄγριος, θηριούμενος Πλάτ. Νόμ. 935Α. **3**) ἐπὶ σπερμάτων, συνώνυμον τῷ **ζωοῦσθαι**, εἶμαι πλήρης σκωλήκων, Θεόφρ. Αἴτ. Φυτ. 5. 18, 1. **4**) ὡς ἰατρ. ὅρος, τεθηριωμένον ἕλκος = **θηρίωμα**, Διοσκ. 3.11.

Θηρίτας, ου, ὁ, = **Θηρείτας**, ὃ ἴδε.

θηριώδης, ες, (εἶδος) πλήρης ἀγρίων θηρίων, Λατ. belluosus, ἐπὶ τόπων, ἡ Θ. Λιβύη Ἡρόδ. 4. 181· οὔρεα θηριωδέστατα 1. 110· ἐν τῇ θηριώδει [χώρᾳ] 4.174, πρβλ. 181., 2. 32· θηριωδεστάτης ἐούσης τῆς θαλάσσης ταύτης, οὔσης πλήρους ἀδηφάγων ἰχθύων, 6. 44. **II**. ἐπὶ ζῴων, ἄγριος, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 2, 5· τὸ Θ., ἀγρία φύσις, ὁ αὐτ. Ι. Ζ. 8. 28,14. **2**) ἐπὶ ἀνθρώπων, κτηνώδης, ἄγριος, θηριώδης, Λατιν. belluinus, εἶτα Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ. 9· βίοτος Εὐρ. Ἱκέτ. 202· ἡδονὴ Πλάτ. Πολ. 591C· ὁ Θ. ἐν ἀνθρώποις σπάνιος Ἀριστ. Ἰπ. Ν. 7.1, 3· οἱ Λάκωνες .. θηριώδεις ἀπεργάζονται [τοὺς παῖδας] ὁ αὐτ. Πολιτικ. 8. 4, 1, πρβλ. 5· τὸ Θ., ἡ ζωϊκὴ φύσις, Εὐρ. Ἴωνι 666· τὸ κτηνῶδες, ὁ κτηνώδης χαρακτήρ, Πλάτ. Κρατ. 394Ε, κ. ἀλλ., πρβλ. Ἀριστ. Ἰπ. Ν. 7. 1, 2.—Ἐπίρρ., θηριωδῶς διακεῖσθαι πρός τινα Ἰσοκρ. 226C. **III**. ὡς ἰα ρ. ὅρος, κακῆς φύσεως, ἐπὶ ἕλκους, Διοσκ. 2. 131, Πλούτ. 2. 165Ε· πρβλ. **θηρίωμα**.

θηριωδία, ἡ, = **θηριότης**, Ἀριστ. Ἰπ. Ν. 7.1, 2 (Bekk. **θηριώδει**).

θηρίωμα, τό, κακὸν ἕλκος, πεφλογισμένον (πρβλ. **θηρίον** III), Κέλσ. 5. 28.

θηρι-ώνῠμος, ον, ὀνομασθεὶς ἐκ τοῦ ὀνόματος ἀγρίου θηρίου, Εὐστ. εἰς Διον. Π. 976.

θηρίωσις, εως, ἡ, ἡ εἰς θηρίον μεταβολή, Λουκ. Ὀρχ. 48. **II**. ἀγριότης, τὸ κτηνῶδες, Γρηγ. Νύσσ.

θηρο-βολέω, φονεύω ἄγρια ζῷα, Σοφ. Φιλ. 165, ἴδε Ἀνθ. Π. 6. 186.

θηρό-βορος, ον, ὁ καταβρωθεὶς ἢ κατασπαραχθεὶς ὑπὸ ἀγρίων θηρίων, κρέας Ψευδο-Φωκυλ. 136 (ἀλλ. **θηρίβορον**)· θηρ. θάνατος, δι' ἀγρίων θηρίων γινόμενος, Μανέθων 4. 614.

θηρό-βοτος, ον, ἔνθα τρέφονται ἄγρια ζῷα, ἐρημοσύνη Ἀνθ. Π. 9. 4.

θηρό βρωτος, ον, = **θηρόβορος**, Στράβ. 263, μετὰ διαφ. γραφ. **θηριόβρωτος**.

θηρό-δηκτος, ον, δηχθεὶς ὑπὸ ἄφεως, Σχόλ. εἰς Σοφ. Φιλ. 717.

θηρο-διδασκᾰλία, ἡ, τὸ δαμάζειν, ἡμεροῦν ἄγρια θηρία, Μανέθων 4. 425.

θηρο-διώκτης, ου, ὁ, κυνηγὸς θηρίων, Μανασσ. 6304· οὕτω, **θηροδίωξ, ωκος**, ὁ, Χοιροβ. ἐν Α. Β. 1381, Ἐτυμ. Μ.

θηρο-ειδής, ές, «θηροειδεῖς· ἐφαπτίδες ποικίλως διηθισμέναι» Ἡσύχ.

θηρο ζυγο-καμψι-μέτωπος, ον, = ὁ θῆρας ζυγῶν καὶ κάμπτων τὰ μέτωπα, λέξις σχηματισθεῖσα ὅπως περιλαμβάνῃ πάντα τὰ γράμματα ἐν ἑνὶ στίχῳ, Ἀνθ. Π. 9. 538.

θηρο-θήρας, ου ἢ **α**, ὁ, θηρευτής, Ἡσύχ.· ἴδε Λοβέκ. Φρυν. 627.

θηρό-θῡμος, ον, ἔχων ψυχὴν θηρίου, θηριώδης, Ἀνθ. Πλαν. 3.25.

θηροκομέω, τρέφω ἄγρια θηρία, Νικήτ. Χρον. 801D.

θηρο-κόμος, ον, ὁ τρέφων ἄγρια θηρία ἢ καμήλους, Ἰλιόδ. 10. 27.

θηρο-κράτωρ, ορος, ὁ ἄρχων τῶν θηρίων, Φιλῆς π. Ζῴων 35.23.

θηροκτονέω, φονεύω ἄγρια θηρία· καὶ οὐσιαστ. **θηροκτονία**, ἡ, Βυζαντ.

θηρο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων ἄγρια θηρία· ἐπίθετον τοῦ Ἡρακλέους, Συλλ. Ἐπιγρ. 1531· ἐν φοναῖς θηροκτόνοις, δηλ. ἐν κυνηγίῳ, Εὐρ. Ἑλ. 154.

θηρολεκτέω, = **λεξιθηρέω**, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 400D.— **θηρόλεξις**· «ὁ τὰς λέξεις θηρώμενος» Ἡσύχ., κλ.

θηρολετέω, καταστρέφω ἄγρια ζῷα, Εὐστ. 561. 3.

θηρ-ολετήρ, ῆρος, ὁ, = **θηρολέτης**, Τζέτζ. Cod. Par. 2644, fol. 250 r°.— Θηλ. **θηρολέτειρα**, ἡ, Εὐστ. Θεσσ. Πονημ. σ. 20. 56, ἔκδ. Taf.

θηρ-ολέτης, ου, ὁ, ὁ φονεύων ἄγρια θηρία, Ἡσύχ.· ὅζος ὁ θηρολέτης, ἐπὶ τοῦ ῥοπάλου τοῦ Ἡρακλέους, Ἀνθ. Πλαν. 4.104· Θηλ. **θηρολέτις, ιδος**, Ἡσύχ.

θηρ-όλετος, ον, καταστραφείς, φονευθεὶς ὑπὸ θηρίων, Ἀνθ. Π. 8. 210.

θηρο-μᾰχία, ἡ, μάχη πρὸς θηρία, Συλλ. Ἐπιγρ. 4039. 40, 4040. VII. 7.

θηρο-μῐ́γής, ές, κατὰ τὸ ἥμισυ θηρίον, φῦλα θηρ., περὶ τῶν Κενταύρων, Ὀππ. Κυν. 2.6·—θηρ. τις ὠρυγή, κραυγὴ ὡς ἡ τῶν θηρίων, Πλούτ. Μαρ. 30.

θηρό-μικτος, ον, = τῷ προηγ., δαίμων Λυκόφρ. 963.

θηρο-μορφία, ἡ, = **θηριομορφία**, Διον. Ἀρεοπ. Οὐρ. Ἱερ. 2. σ. 14.

θηρο-νόμος, ον, τρέφων ἢ ἔχων ἄγρια θηρία, ἐπὶ ὄρους, Ἀνθ. Π. 6.111· ἐπὶ τοῦ Πανός, Καστορίων παρ' Ἀθην. 455Α. **2**) ὁδηγῶν τὰ ἄγρια ζῷα, μάστιξ Νόνν. Δ. 11. 122· πρβλ. Λοβέκ. Παθ. 518.

θηρό-πεπλος, ον, ἐνδεδυμένος δέρματα θηρίων, Ὀρφ. Ὕμν. 68. 7· θηρ. μανία, ἡ μανία τοῦ νὰ φορῇ τις δέρμα θηρίου, Τίμαιος παρ' Ἀθην. 163F.

θηροπλαστέω, πλάττω, κάμνω θηρία, Τζέτζ. Λυκόφρ. 673.

θηρό-πλαστος, ον, μεταβάλλων εἰς θηρία, ἐπὶ τῆς Κίρκης, Λυκόφρ. 673.

θηρο-σκόπος, ον, ἀναζητῶν ἄγρια θηρία, Ὁμ. Ὕμν. 27.11, Βακχυλ. 10,107 (ἔκδ. Blass), Ἀνθ. Π. 6. 240.

θηροσύνη, ἡ, τὸ κυνήγιον, Ὀππ. Κυν. 4. 43, Ἀνθ. Π. 6.167.

θηρο-τόκος, ον, παράγων θῆρας, ἄλση Ἀνθ. Π. 6. 186.

θηρό-τροπος, ον, = **θηριότροπος**, Ἐκκλ.

θηροτροφέω, = **θηριοτροφέω**, Ἀριστ. Ἀίν. 2. 20.

θηρο-τρόφος, ον, τρέφων ἄγρια ζῷα, ἐπὶ τόπων, Εὐρ. Βάκχ. 556, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1561· περὶ τῆς Τηθύος, Ὀρφ. Ὕμν. 21. 6. **II**. προπαροξ., **θηρότροφος**, Παθ., ἔχων ὡς τροφὴν θηρία ἄγρια, ὄρακων Εὐρ. Φοιν. 820.

θηρό-τῡπος, ον, ἐν μορφῇ θηρίου, Ὀρφ. Ὕμν. 23. 5., 38. 8.

θηρο-φᾰνής, ές, φαινόμενος ὡς θηρίον, Πρόκλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 151.

θηρο-φονεύς, έως, ὁ, ὁ φονεύων θηρία, Ὀππ. Κυν. 1. 538.

θηροφονέω, φονεύω θηρία, Ὀππ. Κυν. 4. 24.

θηροφονία, ἡ, φόνος θηρίων, Γρηγ. Ναζ., Εὐστ. Πονημ. 356. 29 (ἔνθα ἐσφαλμένως -εῖαι).

θηρο-φόνος, ον, ὡσαύτως, **η, ον**, Θέογν. 11·—ὁ φονεύων ἄγρια ζῷα, ἔνθ' ἀνωτ.· κύνες Εὐρ. Ἱππ. 216· Ἄρτεμις ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 378, Ἀριστοφ. Θεσμ. 320· Ἀπόλλων Ἀνθ. Π. 9. 525, 8. **II**. **θηροφόνον**, τό, τὸ φονεῦον τὰ θηρία, ἀκόντιον, Διοσκ. 4.77.

θηρο-φόντης, ου, = **θηροφονεύς**, Βυζ.

θηρο-φόρος, ον, φέρων ἄγρια θηρία, πιθ. γραφ. ἐν Ἀνθ. Π. 14. 24.

θηρο-φυλάκιον, τό, θηριοτροφεῖον, Θεμίστ. 91C.

θηρό-χλαινος, ον, ἐνδεδυμένος δέρματα θηρίων, Λυκόφρ. 871.

θηρόψῡχος, ον, ἔχων ψυχὴν θηρίου, Ἀνώνυμ. Cod. Par. 2506, fol. 7 v°.

θήρῶν, κατὰ κρᾶσιν ἀντί: **τὸ ἠρῶον**, Ἀριστοφ. Σφ. 819.

θής, θητός, ὁ, φαίνεται (ἴδε ἐν τέλ.) ὅτι κυρίως ἦτο χωρικός, ἐργάτης ἢ δουλοπάροικος ἠναγκασμένος νὰ καλλιεργῇ τοὺς ἀγροὺς τοῦ κυρίου του, Λατ. ascriptus, glebae, villanus, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἁπλοῦν δοῦλον, θῆτές τε ἐμοῖς τε Ὀδ. Δ. 644 (πρβλ. **πενέστης, ἐπάρουρος**)· ἀλλ' ἤδη παρ' Ἡσιόδῳ φαίνεται ὅτι ἦτο μισθωτὸς ἐργάτης τῆς γῆς, Λατ. villicus, θῆτα δ' ἄοικον ποιεῖσθαι, μὴ ἔχοντα γυναῖκα καὶ παιδία, Ἔργα καὶ Ἡμέρ. 600 μισθωτοὺς καὶ θῆτας Πλάτ. Πολιτικ. 290Α· διακρίνονται δὲ οἱ τοιοῦτοι ἀπὸ τῶν **δούλων**, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 5, 4· πρβλ. **θητεύω, θητικός**. **2**) ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ πολίτευμα τοῦ Σόλωνος οἱ θῆτες ἦσαν μέλη τῆς τετάρτης καὶ ἐσχάτης τάξεως, ἧτις περιελάμβανε πάντας τοὺς πολίτας ὅσων ἡ κτηνοτικὴ περιουσία ἔφερεν εἰσόδημα ἧττον τῶν 150 μεδίμνων, ὅπερ ἦτο τὸ ἔσχατον ὅριον τοῦ εἰσοδήματος τῶν **ζευγιτῶν**), Πλούτ. ἐν Σόλωνι 18· ὡς οἱ capite censi ἢ proletarii ἐν Ῥώμῃ, καὶ οὗτοι ἠσχολοῦντο ὡς μισθωτοὶ ἐργάται, Ἀριστ. Ἀποσπ. 351· βάναυσοι καὶ θῆτες ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 3. 5, 4· ὅσοι τῶν θητῶν ἐτέλουν τὸ θητικόν, οὗτοι μετεῖχον ἐκκλησίας καὶ δικαστηρίων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀθην. Πολ. σ. 9, 6, παρελαμβάνοντο δὲ καὶ ὡς ψιλοὶ στρατιῶται καὶ ναῦται, καὶ ἐν περιπτώσει ἀνάγκης ὡς ὁπλῖται, Θουκ. 6. 43· πρβλ. Böckh P. E. 2. 259 κἑξ., Herm. Pol. Ant. § 108. **II**. Θηλ. **Θῆσσα**, νεώτ. **Ἄττ. Θῆττα**, ἡ, πτωχὴ κόρη, ἠναγκασμένη νὰ ἐργάζηται ἐπὶ μισθῷ, ἀντίθετον τῷ **ἐπίκληρος** (κληρονόμος περιουσίας), Πλούτ. ἐν Κορ. 25· Θ. γυνὴ Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 193, Πολυδ. Γ', 33. **2**) ὡς ἐπίθ. = **θητική**, Θῆσσα τράπεζα, δουλική, λιτή, Εὐρ. Ἄλκ. 2· Θ. ἑστία ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 204. (Ἐκ √ΘΕ. **τίθημι**, Γερμ. Sasse, Insasse, Lundsasse, πρβλ. **θησεύς**· ἴδε Buttm. Λεξίλ. ἐν λ. **θαάσσειν**· ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὸ Λατ. famulus εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν).

θησκίατο, θήσασθαι, ἴδε ἐν λ. **θάω, θηλάζω**.

θησαυρίζω, θέτω ἐντὸς ἀποθήκης, ἀποθηκεύω, ἀποθέτω, ἐν ἀσφαλεῖ θ. τὰ χρήματα Ἡρόδ. 2.121.1· θ. τὸν νεκρὸν ἐν οἰκήματι, τοποθετῶ αὐτόν, αὐτόθι 86· φάρμακα, σῖτα θ. παρ' αὐτῷ Ξεν. Κύρ. 8. 2, 24, κτλ.· ἐπὶ καρπῶν, ἀποθηκεύω, διατηρῶ, βάλλω εἰς ἅλμην, καυλοὺς ἐν ἅλμῃ Θεόφρ. Ι. Φ. 6. 4, 12· τὸ ἔλαιον θ. τὰς ὀσμάς, διατηρεῖ αὐτάς, ὁ αὐτ. ἐν Αἰτ. Φυτ. 6. 19, 3· ἡ ἑβένη θ. τὴν χρόαν, διατηρεῖ τὸ χρῶμά της ὁ αὐτ. Ι. Φ. 4. 4, 6.— Παθ., ῥᾴδ εὖ τεθησαυρισμένη Σοφ.'Αποσπ. 464· τὸ θησαυρισθὲν Συλλ.'Επιγρ. 5640. II. 37. **2)** μεταφ., θ. εὐτυχίαν, ἀποταμιεύειν εὐτυχίαν.., 'Αππ. Σαυνιτ.4.3· θ. χάριτας, ἀποταμιεύειν ἐν τῇ μνήμῃ, Διόδ.1. 90.— Μέσ., ἀποταμιεύω δι' ἐμαυτόν, ἑαυτῷ ὑπομνήματα Πλάτ. Φαίδρ. 276D, πρβλ.'Ισοκρ. π.'Αντιδ. § 244:— Παθ., τεθησαυρισμένος κατά τινος φθόνος Wess.Διόδ. 20. 36.

θησαύρισμα, τό, τὸ ἀποταμιευθέν, θησαυρός, Λατιν. penus, Σοφ. Φιλ. 37, Εὐρ.'Ηλ. 497,*'Ιωνι 1394·— μεταφ., θησ. κακῶν Δημόκρ. παρὰ Πλουτ. 2. 500D.

θησαυρισμός, ὁ, τὸ θησαυρίζειν, ἀποταμιεύειν, φυλάττειν τι, χρημάτων 'Αριστ. Πολιτικ.1. 8, 13· ὀσμῶν Θεόφρ. π.'Οσμ.14.

θησαυριστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀποταμιεύων, συνάγων, Πολυδ. Γ',115.

θησαυριστικός, ή, όν, ὁ ἐκ φύσεως ἔχων τὴν συνήθειαν νὰ ἀποταμιεύῃ, ζῷα τροφῆς θησαυριστικά, οἱ μύρμηκες, 'Αριστ. Ι. Ζ. 1. 1, 27.

θησαυρο-δοτέω, δίδωμι θησαυρούς, 'Εκκλ.

θησαυρο μᾰνία, ἡ, μανιώδης ἐπιθυμία πλούτου,'Εκκλ.

θησαυρο-ποιέω, θησαυρίζω, Πολυδ. Γ', 116.

θησαυρο-ποιός, όν, ὁ θησαυρίζων, θησαυριστής, Πλάτ. Πολ. 554Α.

θησαυρός, ὁ, (ἐκ √ΘΕ, **τίθημι**, μετὰ τῆς καταλήξ.-**αυρος**, ὡς ἐν ταῖς λέξεσι **κέντ-αυρος**, **λάστ-αυρος**): — τὸ ἀποταμιευθέν, συναχθὲν καὶ ἐν ἀποθήκῃ τηρούμενον, 'Αριστοφ. Ὄρν. 599, κτλ.· θ. χθονός, ἐπὶ τῶν ἀργυρείων μετάλλων τοῦ Λαυρείου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 238· θ. εὑρεῖν 'Αριστ. Πολιτικ. 5. 4, 4· ἄνθρακες ὁ θησαυρός, παροιμία ἐπὶ ἀποτυχίας, συχν. παρὰ Λουκ., ὡς π. χ. ἐν Ζεύξιδι 2· οὗ ω, σποδὸς οἱ θ γενήσονται 'Αλκίφρ. 2. 3, 13, ἔνθα ἴδε τὸν Bergler:— μεταφ., θ. γλώσσης φειδωλῆς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 717· θ. ὕμνων Ἡσιόδ. Θ. 6. 8· κακῶν Εὐρ. Ἴωνι 923, πρβλ. Ἱππ. Νόμ. 2· κόμας .. ἱκτήριον θησ. Σοφ. Αἴ. 1175· Διὸς θ., ἐπὶ τοῦ πυρός, Εὐρ. Ἱκέτ. 1010· οἰωνοῖς γλυκὺν θ., ἐπὶ νεκροῦ σώματος. Σοφ. Αντ. 30· οὕτως ἐπὶ συγγραμμάτων. θ., οὓς κατέλιπον ἐν βιβλίοις Ξεν. Ἀπομν. 1. 6.14· σοφίας Θ. Πλάτ. Φαίδ 16Ε· τιμῶν ὁ αὐτ. ἐν Μενεξ. 247Β· καλὸς θ. παρ' ἀνδρὶ σπουδαίῳ χάρις Ἰσοκρ. 8Β. **II.** ἀποθήκη, τόπος ἔνθα ἐπισωρεύει τις πράγματα, θησαυροφυλάκιον, Ἡρόδ. 2.150· τὸ θησαυροφυλάκιον ναοῦ, ὁ αὐτ.1.14, κτλ., πρβλ. Ξεν. 5. 3, 5, Στράβωνα 188, κτλ. **3)** δοχεῖον πολυτίμων πραγμάτων, κίστη, κιβώτιον, θήκη,'Ηρόδ.7.190, πρβλ.9.106· θ.βελέεσσιν, ἐπὶ φαρέτρας, Αἰσχύλ. Πέρσ.1022.

θησαυροφῡλᾰκέω, εἶμαι **θησαυροφύλαξ**, Διόδ. 19. 15, Φίλων 1. 338.

θησαυροφῡλάκιον, τό, τόπος ἢ δωμάτιον ἔνθα φυλάττεται ὁ θησαυρός, ταμεῖον, 'Αρτεμίδ.1.74, Εὐστ. Πονηρ.71.10.

θησαυρο-φύλαξ, ὁ, ὁ φύλαξ θησαυροῦ, Διόδ.18. 58.

θησαυρ-ώδης, ες, πλήρης θησαυροῦ, τάφοι Φιλόστρ. 303.

Θησεῖδαι, οἱ, ἀπόγονοι τοῦ Θησέως, δηλ. οἱ 'Αθηναῖοι, Σοφ. Ο. Κ. 1066.

Θησεῖον (ἢ **Θήσειον** καθ' 'Ηρῳδιανὸν ἐν Κραμήρου 'Ανεκδ. τ. 3, σ. 252, 17), τό, ὁ ναὸς τοῦ Θησέως, θεωρούμενος ὡς ἄσυλον, εἰς ὃ οἱ ἐγκληματίαι ἠδύναντο νὰ καταφύγωσιν, 'Αριστοφ. Ἱππ. 1312, 'Αποσπ. 477, 'Αριστ.'Αθην. Πολιτ. 21, 4.10., 90, 21:— ὁ τύπος **Θήσιον** ἀναφέρεται ἐν 'Αν.'Οξ. 2. 219. **II.** τὰ **Θησεῖα** ἢ **Θήσεια** (ἑξυπ. ἱερά), ἡ ἑορτὴ τοῦ Θησέως, 'Αριστοφ. Ἱλ. 627.

III. **Θήσειον**, τό, ἄνθος τι, 'Αθήν. 684Γ, Θεόφρ. Αἰτ. Φυτ. 7. 12, 3.

Θησειό-τριψ, τῐβος, ὁ, (τρίβω) ὁ πάντοτε ἐν τῷ Θησείῳ διατρίβων, δηλ. δοῦλος ἀποδρᾶς,'Αριστοφ.'Αποσπ. 394· ἴδε **Θησεῖον**.

Θησεύμεθα, Δωρ. μέσ. μέλλ. τοῦ **τίθημι**.

Θησεύς, ὁ, γεν. **Θησέως** [τρισύλλ., Σοφ. Φ. 562, Ο. Κ.1593, 1657, ἀλλὰ δισύλλ., αὐτόθι 1003, 1103]: — ὁ διάσημος προγονικὸς ἥρως τῶν 'Αθηνῶν, κατὰ πρῶτον μνημονευόμενος ἐν'Ιλ.Α.265, κτλ.· οἱ Θησέες Πλάτ. Θεαιτ. 169Β. (Ἰθάκην. ἐκ τῆς √ΘΕ, **τίθημι**, ὁ συνοικίζων, ἐκπολιτίζων· πρβλ. **θής**, **τίθημι** Α. III.)

Θησηΐς, ῐδος, συνων. **Θησῆς**, ῆδος, ἡ, ἡ ἀνάκουσα εἰς τὸν Θησέα, χθὼν Αἰσχύλ. Εὐμ. 1026. **II.** ὡς οὐσιαστ., ἡ **Θήσηΐς**, ποίημα περὶ τοῦ Θησέως, 'Αριστ. Ποιητ. 8, 2, Διογ. Λ. 2. 59. **2)** εἶδος κουρᾶς τῆς κόμης, ἣ πρῶτος ἐχρήσατο ὁ Θησεύς, δι' ὃ καὶ ὠνομάσθη ἀπ' αὐτοῦ Θησηΐς, Πλούτ. ἐν Θησ. 5.

Θῆσαι, ἄπαρ. παθ. ἐνεστ. τοῦ **Θάω**, θηλάζω.

Θῆσσα, θηλ. τοῦ **Θής**, ὃ ἴδε. **II.** ἑλληνικὸς τύπος τοῦ Λατ. thensa, ἱερὰ ἅμαξα, Πλούτ. Κορ. 25.

Θῆτα, τό, ἄκλ., ἴδε **Θ Θ**· ἀλλὰ γεν. **θήτατος**, ὡς **δέλτατος**, Δημόκρ. ἐν Α. Β. 781:— ὡσαύτως, ὄνομα τοῦ Αἰσώπου (ὅστις ἦτο **Θής**), Φώτ. Βιβλ.151. 23.

Θητεία, ἡ, (θητεύω) ἐπὶ μισθῷ ὑπηρεσία, ὑπηρεσία, Σοφ. Ο. Τ.1029,'Ισοκρ. 306Α· ἐν τῷ πλήθ., αὐτόθι 228Ε, Διον.'Αλ. 2.19.

Θητεύω, δουλεύω ἐπὶ μισθῷ (ἴδε **Θής**), Λαομέδοντι .. θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν 'Ιλ. Φ. 444, πρβλ. Ὀδ. Σ. 357· θητευέμεν ἄλλῳ, ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ Α. 489, πρβλ. Εὐρ.'Αλκ. 6, Κύκλ.77, Πλάτ. Εὐθύφρ. 4C, Πολ. 359D· θ. ἐπὶ μισθῷ παρά τινι Ἡρόδ. 8.137· θ. εἰς τὸ τεῖχος, ἐργάζομαι εἰς τὸ τ., Φιλόστρ. 721· θ. Παλλάδι καὶ Παφίῃ, ὑπηρετεῖν,'Ανθ. Π. 5. 293, 12.

Θητικός, ή, όν, (θής) ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς μισθωτὸν ἐργάτην, ἔργον 'Αριστ. Ρητ.1. 9, 26· βάναυσος καὶ θ. βίος ὁ αὐτ. Πολιτικ. 3. 5, 5· θητικωτέρα ἐργασία αὐτόθι 8. 6,15· θ. καὶ δουλικὸν πράττειν αὐτόθι 8. 2, 6. **2)** τὸ θητικόν, = οἱ Θῆτες, ἡ τάξις τῶν θητῶν, αὐτόθι 2.12, 6., 4. 4,10., 6.7,1· ὡσαύτως ὁ φόρος ὃν ἐτέλουν οἱ **Θῆτες**, Νόμ. παρὰ Δημ. 1067. 27, 'Αριστ.'Αθην. Πολιτ. 9, 7. 17. 22., 10. 3, Πολυδ. Η', 130. **3)** ὅμοιος πρὸς Θῆτα, δουλικός, πάντες οἱ κόλακες θ. 'Αριστ.'Ιθ. Ν. 4. 3, 29, πρβλ. Λουκ. Δραπέτ.12.

Θῆττα, ἡ, νεώτ. 'Αττ. ἀντὶ **Θήσσα**.

Θητ-ώνιον, τό, (ὦνος) «τὸ τοῖς μισθωτοῖς διδόμενον» Σουίδ.:— ἐν τῇ Συλλ.'Επιγρ.123. 54, ὁ Böckh διορθοῖ **Θητωνεῖν**, λαμβάνειν μισθόν.

-θῐ, κατ' ἀρχὰς κατάληξ. τῆς γεν. ὡς πτώσεως τοπικῆς, ὡς ἐν τῷ 'Ιλιόθι πρὸ 'Ιλ. Θ. 561· ἠῶθι πρὸ Α. 50:— ἀκολούθως. **II.** ἀχώριστον μόριον προστιθέμενον ἐν τέλει οὐσιαστικ., ἐπιθέτων καὶ ἀντωνυμιῶν, εἰς ἃ δίδει ἐπιρρηματικὴν σημασίαν,δηλοῦσαν τὸν τόπον ἐν ᾧ διαμένει τις, **ἀγρόθι**, **οἴκοθι**, **ἄλλοθι**, **ἀμφοτέρωθι**, **αὐτόθι**, κτλ.

θιαγών, όνος, ὁ, Αἰτωλικὸς πλακοῦς εἰς θυσίαν προσφερόμενος, Νίκ. παρ' 'Αθην.114C.— Καθ' 'Ησύχ. «θιαγόνες· ἄρτοι οἱ παρατιθέντο τοῖς θεοῖς».

θιάρατος, «εὐκτὸς» 'Ησύχ.

θιᾰσαρχέω, εἶμαι **θιασάρχης**, Συλλ.'Επιγρ.146.11, 2099.

θιᾰσ-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς **θιάσου**, Λουκ. Περεγρ.11.

θιᾰσεία, ἡ, ἡ πρᾶξις τοῦ **θιάσου**, εὐθυμία πανηγυρική, Πρόκλ. Ὕμν. εἰς Ἥλ. 21

θιᾰσεύω, φέρω εἰς **θίασον** ἢ εἰς Βακχικὴν συνοδείαν, ὃς με .. κόραις ἐθίασευσ' Εὐρ.*Ἴωνι 552· οὕτω, Θ χοροῖς ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 378.— Παθ., ἀνήκω εἰς Βακχικὸν θίασον, ἀγιάζομαι διὰ Βακχικῶν τελετῶν ἢ ὀργίων (ἴδε **ἁγιστεύω**), αὐτόθι 77. **II.** ἑορτάζω Βακχικὰ ὄργια, Στράβων 562.

θιᾰσίτης, ου, ὁ, = **θιασώτης**, Ἐπιγραφ. Τήνου ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 2338. 60, Πολυδ. Ϛ', 8.

Θιασίτιδες, αἱ, 'Επιγρ. Νικαίας ἢ Κυζίκου ἐν Ἐφημ. Φιλομαθ. τῆς 21 Μαρτίου 1859.

θίᾰσος, ὁ, (ἐνίοτε ἐν 'Αντιγράφοις **θύασος**, Elmsl. Βάκχ. 670, ἴδε ἐν τέλει):— ὅμιλος, συνοδεία ἀνθρώπων διερχομένη τὰς ὁδοὺς ἐν χοροῖς καὶ ᾄσμασιν, ἰδίως εἰς τιμὴν τοῦ Βάκχου,'Ηρόδ. 4. 79, Εὐρ. Βάκχ. 680,'Αριστοφ. Βατρ.156, κτλ.· θ. ἄγειν, εἰλίσσειν, ἀναχορεύειν Εὐρ. Βάκχ.115, κτλ.· τοὺς .. θιάσους ἄγων διὰ τῶν ὁδῶν τοὺς ἐστεφανωμένους τῷ μαράθῳ καὶ τῇ λεύκῃ Δημ. 313. 23· πρβλ. 'Αθήν.185C, 362Ε:— ἐνίοτε φαίνεται ὅτι ὁ θίασος ἦτο ὡς εἶδος θρησκευτικῆς ἀδελφότητος ἢ ἑταιρείας, ὡς οἱ συνθῦται Μουσάων ἐν ἐπιγραφ. Βοιωτ., σελ. 94 Keil, οἱ **Παναθηναΐσταὶ** καὶ **Διονυσιασταὶ** ἔν τινι Τηΐᾳ ἐπιγραφ.,Συλλ.'Επιγρ. 3073, πρβλ.3101,3112, οἱ **Ἀγαθοδαιμονιασταὶ** ἐν ταῖς 'Ανεκδότοις 'Επιγραφ. τοῦ Ross 282·— οἱ ἀρχηγοὶ τοιούτων θιάσων ἐκαλοῦντο **ἀρχιθιασῖται**.'Επιγραφ. Δήλ. ἐν τῇ Συλλ.'Επιγρ. 2271. 46 κέξ. **2)** καθόλου, μερίς, ὁμὰς ἀνθρώπων, «συντροφιά», Κενταύρων Εὐρ. Ι. Α.1059· ἡλίκων ὁ αὐτ. Ι. Τ.1146· Μουσῶν 'Αριστοφ. Θεσμ. 41· εὔσπλος Θ., ἐπὶ πολεμιστῶν, Εὐρ. Φοιν.796· Κενταυρικὸς καὶ Σατυρικὸς Πλάτ. Πολιτικ. 303C· τοῦ σοῦ θιάσου Ξεν.'Απομν. 2. 1, 13· 'Ασιανῶν ἀκροαμάτων θίασοι Πλούτ. ἐν Ἀντ. 24. **II.** ἡ ἑορτὴ ἢ τὸ συμπόσιον τοιούτων θιάσων, Πλούτ. 2. 301Ε, Κλεομέν. 34. ('Η σημασία τῆς λέξ. ὑποδεικνύει σχέσιν πρὸς τὴν √ΘΥ, **θυιάς**· καὶ περὶ τοῦ ι = υ, πρβλ. **φυτεύω φιτεύω**, **δρῦς δρῖα**, **ὑπερφανὴς ὑπεφίαλος**).

θιᾰσώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος θιάσῳ, ἑορταστικός, ἀμφίπολοι Βρομίου Νόνν. Δ. 35. 270· ὧραι ὁ αὐτ. ἐν Εὐαγγ. κ. Ἰω. δ', 45.

θιᾰσών, ῶνος, ὁ, «θιασῶνες· οἶκοι ἐν οἷς συνιόντες δειπνοῦσιν οἱ θίασοι» 'Ησύχ.

θιᾰσώτης, ου, ὁ, μέλος **θιάσου**,'Αριστοφ. Βατρ. 327,'Ισαῖος 77. 45, 'Αριστ. Ἠθ. Ν. 8. 9, 5, Συλλ.'Επιγρ. 109 - 10, κ. ἀλλ. **2)** μετὰ γεν., θιασῶται τοῦ Ἔρωτος, λάτρεις, ὀπαδοὶ τοῦ ἔρωτος, Ξεν. Συμπ. 8.1· ὁ ἐμὸς Θ. Εὐρ. Βάκχ. 549. **3)** ἐπὶ τοῦ Βάκχου, ἀρχηγὸς θιάσων,'Ανθ. Π. 9. 524, 8. **4)** καθόλου, ὀπαδός, μαθητής, Λουκ. Δραπέτ. 4, Θεμίστ. 33C.

θιᾰσωτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **θιασώτην**,'Αριστ. Οἰκ. 2. 4,1.

θιᾰσῶτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ **θιασώτης,** Ὀππ. Κυν. 4. 298.

Θίβεις· «γυναῖκές τινες» Ἡσύχ.

Θίβη, ἡ, πλεκτὸν κιβώτιον, θήκη, «καλάθιον», Ἐβδ. (Ἐξ. Β' 3), Ἡσύχ.. Φώτ., κτλ., (πρβλ. τὸ Ἑβρ. thēbah).

Θίβηνος· «κιβωτός. Κύπριοι» Ἡσύχ.

Θιβρὸς ἢ **θιμβρός, ά, όν,** λέξις ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς, ὡσὰ θ. χελώνης (ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει «ὠὰ χελώνης .. ἐψηθέντα ἐπ' ἀνθράκων», ὁ δὲ Ἡσύχ. διὰ τοῦ ἔμπυρα) Νικ. Ἀλ. 563, πρβλ. Θ. 35. **II.** παρὰ Καλλ. εὐρίσκομεν θ. Κυπρίς, Ἀποσπ. 267, καὶ θ. Σεμίραμις παρ' Εὔφορ. 97· εἰς ταῦτα δὲ τὰ χωρία ἀναφέρονται αἱ ἄλλαι ἑρμηνεῖαι τοῦ Ἡσυχ. **ἀπαλός, τρυφερός, ἁβρυντικός,** κτλ. (Ἡ σημασ. Ι. ὑποδεικνύει σχέσιν πρὸς τὸ **θερμός.** Ἐντεῦθεν τὸ Λακεδαιμ. ὄνομα **Θίβρων** (ἀντὶ **Θίμβρων**), διότι ἡ πρώτη συλλ. εἶναι βραχεῖα Φιλοστέφ. ἐν «Δηλίῳ» 1).

Θιβρώνιον, τό, «νόμισμα ἐδόκει ἀπὸ Θίβρωνος τοῦ χαράξαντος εἰρῆσθαι» Φώτιος ἐν λ.— ἀλλὰ κατὰ Ι. Σβορῶνον (ἐν Διεθνεῖ ἐφημ. νομισματ. ἀρχαιολ. τόμ. Ε', σ. 1 κέξ.) λεκτέον **Φειδώνιον** ἀπὸ Φείδωνος τυράννου τοῦ Ἄργους (600 π. Χ.).

θιγγάνω: θίξομαι Εὐρ. Ἱππ. 1068 (καὶ ὁ Elmsl. ἐπαινοσθοῖ **προσθίξει** ἀντὶ **-εις,** ἐν Ἡρακλ. 653): ἀόρ. **ἔθῐγον, θίγω, θίγωμι, θιγεῖν** (Λακων. **σῐ̆γῆν,** Ἀριστοφ. Λυσ.1004), **θιγών** (συχνάκις ἐσφαλμένως φέρεται: **θίγειν θίγων,** ὡς εἰ ἐξ ἑνεστ. **θίγω,** ὅπερ εὑρηται μόνον παρά τισι λίαν μεταγεν. συγγραφεῦσιν, Elmsl. ἐν Σοφ. Ο. Κ. 470, Εὐρ. Βάκχ. 304), Κόντ. ἐν Γλωσσ. Ἱπποκρ. σ. 521 κέφεξῆς.— Παθ., ἀόρ. **θιχθῆναι,** Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 258.

('Ἐκ √ΘΙΓ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ ἀορ. **θῖγ-εῖν,** πρβλ. Σανσκρ. deh, dêh-mi (ἀλείφω)· Λατ. fig-ulus, fig-ura (fingo), πρβλ. **θ** Θ.Ι. 2· Γοτθ. deig-a (πλάσσω), daig-s (φύραμα), dig-ans (ὀστράκινος), ga-dik-is (πλάσμα)· Ἀρχ. Σκανδ. deig, Ἀγγλο-Σαξον. dâg (ἀγγλ. dough, φύραμα)· Ἀρχ. Γερμ. teig:— Ἡ πρώτη λοιπὸν σημασία φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ τοῦ χειρίζομαι, ζυμώνω, σχηματίζω, ἰσχυρότερόν τι τοῦ ἁπλῶς ψαύω, ὅπερ ἐκφράζει ἡ √ΤΑΓ, Λατ. tang-o, te-tig-i, ἴδε ἐν λ. **τεταγών**). Ἐγγίζω, χειρίζομαι (ἴδε ἀνωτ.):— Σύνταξις: θιγγάνω τινός, ἐγγίζω πρόσωπόν τι ἢ πρᾶγμα, Αἰσχύλ. Ἀγ.663, κτλ.· χερσὶ ἢ χερὶ θιγγ. τινός ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 44, Εὐρ. Βάκχ.1317· δι' ὁσίων χειρῶν Σοφ. Ο. Κ. 470· ὡσαύτως μετ' αἰτ., θ. χεῖρα Ἀρχίλ. 25G, (ἐν Σοφ. Ἀντ. 546, ἃ μὴ Θίγες, κεῖται ἀντὶ τοῦ ταῦτα ὧν ..)· θ. ποτὶ χεῖλος ἐμὸν Θεόκρ.1.59:— Παθ., θιγγανόμενος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ.1.16, 5. **2)** κρατῶ, πιάνω τι διὰ τῆς χειρός, θιγὼν πλευρὰς σὺν ἐμοὶ Σοφ. Αἴ.1409. κτλ.· ὠλέναις Θ. τινὸς Εὐρ. ἐν Φοιν. 300· θ. γυναικός, συνέρχεσθαι αὐτῇ, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1044· θ. εὐνῆς αὐτόθι 885, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 329· καὶ ἀπολ., Εὐρ.Ἰλ. 51. **3)** ἐγγίζω, ἐπιχειρῶ, παντὸς .. λόγου κακοῦ γλώσσῃ Θ. Σοφ. Φιλ. 408· μή μοι λεπτῶν θίγγανε μύθων Εὐρ.Ἀποσπ. 916·— ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, προσβάλλω, θήρὸς Εὐρ. Βάκχ. 1183· τοῦ σοῦ σώματος ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α.1351. **II.** μεταφ. ἐπὶ αἰσθημάτων, ἐγγίζω, Εὐρ.Ἱππ. 310· ψυχῆς, φρενῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 107· πολλά γοῦν θιγγάνει πρὸς ἦπαρ, ἐγγίζουσι τὴν καρδίαν μου, Αἰσχύλ. Ἀγ.432. **2)** ἐγγίζω, ἀναφέρω ὁμιλῶν ἢ συζητῶν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ.1.7, 1 καὶ 7., 2. 4, 13, Πολιτικ. 7.1, 13. **3)** λαμβάνω μέρος εἴς τι, ἓν τ' ἀέθλοισι θίγον πλείστων ἀγώνων Πίνδ. Ι.1. 26, κτλ.:— ὁ Πίνδ. ὡσαύτως μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ὡς τὸ **ψαύω,** μετὰ δοτ., Π. 4. 528., 8. 33., 9. 75.— φθάνω, κτυπῶ, διαβολὴ θ. τινὸς Ἡλούτ. ἐν Ἀλεξ. 10.— (Σπάνιον παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν πεζολόγων (παρ' οἷς ἀντ' αὐτοῦ κεῖται τὸ **ἅπτομαι**), ἀλλ' εὕρηται παρὰ Ξεν. Κύρ.1. 3, 5., 5. 1, 15., 6. 4, 9, καὶ παρ' Ἀριστ.).

θίγημα, τό, φαῦσις, κατὰ Jac. ἀντὶ φιλημάτων ἐν Ἀνθ. Π. 12. 209.

θίγμα, τό, φαῦσις, Συλλ.Ἐπιγρ. 3546.11· ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει αὐτὸ διὰ τοῦ **μίασμα.**

θίγμι, «ποιῶ». Κρῆτες», καὶ **θιῆσαι,** ποιῆσαι, φιλῆσαι» Ἡσύχ.

θικέλιον· «τὴν γογγυλίδα. Λάκωνες» Ἡσύχ.

θιμβρύς, ά, όν, ἴδε **θιβρύς.**

θιμωνιά, ἡ, ἴδε **θημωνιά.**

θῖνος (= θέϊνος, θεῖος), πεδέχειν θίνων καὶ ἀνθρωπίνων Ἐπιγρ. Κωσίων ἐν Δήλῳ, Bull. de cor. hell. IV. σ. 353.

θῑνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἀμμώδει ἀκτῇ, ἀμμώδης, Στράβ. 344· θινώδες ἄγκιστρον, ἄγκυρα ἐν τῇ ἄμμῳ, Τραγ. παρὰ Πλουτ. 2. 446Δ.

θίξις, εως, ἡ, ψαῦσις, τὸ ἐγγίζειν, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 3. 1, 27, Φυσ. 3. 2, 4.

θιός· «θεός. Κρῆτες» Ἡσύχ.

θιπόβροτος καὶ **θριπόβροτος·** «ὁ ὑπὸ σητῶν βεβρωμένος» Ἡσύχ.

θῑς [ῑ], **θῑνός,** ὁ, ἐν Ἰλ. Ψ. 693, Ὀδ. Μ. 45, Ἀριστοφ. ἐν Σφ. 694· ἡ, ἐν Σοφ. Ἀντ. 591, Φ. 1124, Καλλ., καὶ παρὰ μεταγεν. πεζοῖς. Σωρός, πολὺς ὀστεόφιν θὶς Ὀδ. ἐνθ' ἀνωτ.· θῖνες νεκρῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 818· μεταφ., θῖνες πημάτων Λυκόφρ. 812· ἀλλὰ καθόλου, ἀπὸ τοῦ Ἡροδ. καὶ ἑξεῆς, ἐπὶ ἀμμωδῶν σωρῶν, ἀμμώδης ἀκτή, εἴτε μετ' ἄλλης λέξεως, θῖνες ψάμμου Ἡρόδ. 3. 26· ἄμμου, γῆς Πλούτ. Φαέθ. 6, κτλ.· ἢ ἀπολύτως, ἐν τοῖς θισὶν Ἀριστ. Ι. Ζ. 5.16, 4, πρβλ. 4.10, 9· οὕτω, θῖνες, ἐπὶ τῶν ἀμμωδῶν ἐκτάσεων τῆς Λιβύης, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1384· Νασαμώνων .. ὀλιγχὰς θῖνας Καλλ. Ἀποσπ.126. **2)** συνήθως (ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ. πλὴν τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος χωρίου) ἡ ἀμμώδης ἀκτὴ τῆς θαλάσσης, ἀλλ' ἀείποτε ἐν πλαγίαις πτώσεσι μετὰ τῆς λέξεως θάλασσα κατὰ γεν., παρὰ θῖνα .. θαλάσσης Ἰλ. Α. 34· ἐπὶ θινὶ θαλάσσης Δ. 248· ἐπὶ θῖνα θαλάσσης Ὀδ. Ζ. 236, κτλ.· παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο Ἰλ. Α. 326· θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς αὐτόθι 350, κτλ.· ἢ μόνη, ἐπὶ θινὶ Ὀδ. Η. 290· παρὰ θῖνα Ι. 46· θῖν' ἐν φυκιόεντι Ἰλ. Ψ. 693· οὕτω βραδύτερον, θῖν' ἁλὸς Ἀριστοφ. Σφ. 1521· πόντου Σοφ. Φιλ. 1124· θαλάσσης Εὐρ. Ἀνδρ.109· θαλαττία Διον. Ἁλ. 3. 44. **3)** ἄμμος ἢ ἰλὺς ἐν τῷ πυθμένι τῆς θαλάσσης, οἷβια .., κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν θῖνα Σοφ. Ἀντ. 591· μεταφ., ὡς μου τὸν θῖνα ταράττεις, δηλ. τὸ βάθος τῆς καρδίας μου, Ἀριστοφ. Σφ. 696, ἴδε Σχόλ. **4)** φυτὸν παραθαλάσσιον, Ἀριστ. π. Ζ. Ἱστ. 8.13, 2· θινὸς ὄζειν αὐτόθι 9. 35. **II.** ἄκρης [πόλιος] θίς, ὁ ναὸς ὁ ἐπιστέφων τὴν Ἀκρόπολιν, Καλλ. παρὰ τῷ Σχολ. Ἰλ. Ε. 422. ('Ἐν Κερκυραϊκῇ τινι Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1888 ὑπάρχει: παρὰ θεῖν' ἁλός. (Πρβλ. Σανσκρ. dhun-us (ἀκτὴ ἀμμώδης, νῆσος), Ἀγγλ. Σαξ. dun ('Αγγλ.down)· Ἀρχ. Γερμαν. dûn (ἀκρωτήριον)· χυδ. Γερμαν. dün-en Ἀνατολ.Ἀγγλ. denes)).

θλᾰδίας, ου, ὁ, (θλάω) ὁ τοὺς ὄρχεις συντεθλασμένους ἔχων, εὐνοῦχος, Ἐβδ. (Λευ. ΚΒ', 24), Φίλων 2. 261.— **θλαδιάω,** κάμνω τινὰ εὐνοῦχον, Ἡσύχ. ἐν λ. **φλαδιᾶν.**

θλάσις, εως, ἡ, (θλάω) σύντριψις, σπάσιμον, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9. 10, Προβλ. 9. 4, 3· πρβλ. **θλάστης.** [ᾰ: μακρὸν δὲ μόνον παρὰ Παύλ. Σιλ.].

θλάσμα, τό, (θλάω) σπάσιμον, σύντριμμα, πληγή, Ἀριστ. περὶ Θαυμασ.117, Διοσκ. 2. 200· πρβλ. **φλάσμα.**

θλάσπι, τό, = τῷ ἑπομ., Διοσκ. 2.186.

θλασπίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θλάσπις,** ἴδε Διοσκ. 2.186.

θλάσπις, εως, Ἰων. **ιος,** ἡ, (θλάω) εἶδος βοτάνης, ἧς ὁ καρπὸς ἑτρίβετο καὶ ἐχρηστίμευεν ὡς τὸ σίναπι, Ἱππ. 628 ἐν τέλ., 529, κτλ.·— **θλάσπι,** τό, Διοσκ. 2.186.

θλάστης, ου, ὁ, (θλάω) ὁ συντρίβων· ἰδίως ἰατρικὸν ἐργαλεῖον = **ἐμβρυοθλάστης,** Γαλην. 7. 28 (κοινὴ γραφὴ **θλάσις**).

θλαστικός, ή, όν, ἱκανὸς πρὸς θλάσιν, συντρίβων, Ἀριστ. Προβλ. 5. 37, 3.

θλαστός, ή, όν, ὁ θλασθείς, «σπαστός», «τσακιστός», ἐλάα Ἀριστοφ.Ἀποσπ.345, Δίφιλ.Ἀπλήστ.1. **2)** ὃν δύναταί τις νὰ θλάσῃ ἢ συνθλίψῃ, ἀντίθετον τῷ **θραυστός,** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4.1, 3, πρβλ. Μετεωρ. 4. 9, 18, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 3.

θλάττω, μεταγεν. τύπος τοῦ ἑπομ., Γαλην. 4. 539, Παῦλ. Αἰγ. σ. 213.

θλάω, ἀπαρ. **θλᾶν,** μετοχ. **θλῶσα,** Γαλην.: γ'. ἐνικ. παραι. **θλῆ** Ἡρώνδ. Μιμιάμβ. 2. 83, **ἔθλα** (συγκατ-) Μάχων παρ' Ἀθην. 348F: μέλλ. **θλάσω** (ἐν-) Ἱππ. 556. 22: ἀόρ. **ἔθλᾰσα,** Ἐπίκ. **θλάσσα.**— Παθ., ἐνεστ. **θλᾶται** Ἡρώνδ. Μιμιάμβ. 3. 44: μέλλ. **θλασθήσομαι** Γαλην.: ἀόρ. **ἐθλάσθην,** Ἱππ. 873. 2 (ὡς ὁ Littré διορθοῖ ἐκ τοῦ Γαλην.): πρκμ. **τέθλασμαι** (συν-) Ἀλεξ. ἐν Ἀδήλ. 12, **τέθλαγμαι** Θεόκρ. 32. 45. Συντρίβω, «σπάνω», «τσακίζω», θλάσσε δέ οἱ κοτύλην Ἰλ. Ε. 307· ὀστέα δ' εἴσω ἔθλασεν Ὀδ. Σ. 97. οὔτ' ἔρρηξε βαλὼν οὔτ' ἔθλασε Ἡσ.Ἀσπ.Ἡρ. 140· ἴδε ἐν λ. **οὖς.**— Παθ., Ἀριστ. Προβλ. 9. 4, 3. (**φλάω** εἶναι ἕτερος τύπος, πρβλ. **θ θ** Ι. 2· πρβλ. ὡσαύτως **θραύω**).

θλείβεται (= **θλίβεται**) Ἐπιγρ. Παγαίων ἐν Ἀθην. τ. Β', σ. 482.— **τεθλειμμένος** (ὁἰς) Ἐπιγρ. Σηστοῦ ἐν Μουσ. καὶ βιβλ. Σμύρν. 1878, σ. 20. 21.

θλῐβερός, ά, όν, (θλίβω) συντεθλιμμένος, στενός, Παῦλ. Αἰγ. σ.218. Εὐστ. Πονημ.90.65·— πεπιεσμένος, βεβαρημένος, Achmes Ὀνειρ. 200, 259. **II.** ἐνεργ., καταθλιπτικός, αὐτόθι 333.

θλίβη, ἡ, τρίψιμον, «ζούλισμα», Γαλην.12.113.

θλῐβίας, ου, ὁ, = **θλαδίας,** Στράβ. 623.

θλίβω [ῐ]: μέλλ. **θλίψω** Χρησμ. Σιβ. 3. 182, Εὐστ.: ἀόρ. **ἔθλιψα** Πλάτ. Τιμ. 60C, Καλλ.: πρκμ. **τέθλῖφα** Πολύβ. 18. 7, 3.— Μέσ., μέλλ. **θλίψομαι,** ἴδε κατωτ.— Παθ., μέλλ. (**ἀντι-**) **θλῐβήσομαι** Εὐμάθ. 3. 4: ἀόρ. **ἐθλίφθην** Πλάτ. Τιμ..91Α, Ἀριστ. Προβλ. 20. 23· ἀλλὰ μετοχ. ἀορ. β' **θλῐβείς** Ἀριστ. αὐτόθι, ὑποτ. **ἐκθλῐβῇ** Ἱππ. 411. 48: πρκμ. **τέθλιμμαι** Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀνθ. Π. 7. 472. (**φλίβω** εἶναι ἕτερος τύπος, ὡς τὸ **φλάω** τοῦ **θλάω**· πρβλ. ὡσαύτως **τρίβω**). Πιέζω, θλίβω, «τσιμπῶ», θλίβει τὸν ὄρρον ὁ θώραξ Ἀριστοφ. Εἰρ.1239, πρβ. Λυσ. 314· τοὺς ὄφεις θλίβων Δημ. 313. 25· ὅπου με θλίβει, ὅπου [τὸ πέδιλον] μὲ πληγώνει, Πλούτ. 2. 141Α.— Παθ., ἐπὶ ἀνθρώπου βαρέως φορτωμένου, ὡς θλίβομαι Ἀριστοφ. Βατρ. 5, πρβλ. Σφ. 1289. — Μέσ., πολλῆς φλιῆσι παραστὰς θλίψεται ὤμους, θὰ τρίψῃ τοὺς ὤμους του εἰς παραστάτας πολλῶν θυρῶν, ἐπὶ ἐπαίτου, Ὀδ. Ρ. 221· χείλεα θλίβειν, ἐπὶ φιλήματος,

Θεόκρ. 20. 4. **II.** πιέζω, στενοχωρῶ, ἐνοχλῶ, Πλάτ. Τιμ. 60C, κτλ.— Παθ., συμπιέζομαι, αὐτόθι 91A· θλιβόμενα καλύβα, μικρά, στενὴ καλύβη, Θεόκρ. 21.18· ὀδὸς τεθλιμμένη, ἀντίθετον τῷ **εὐρύχωρος**, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ζ', 14· βιοστεθλ., πενιχρός, ἐνδεής, Διον. Ἀλ. 8. 23, πρβλ. Ἀνθ. Π. 8.742. **2)** μεταφ., καταπιέζω, θλίβω, λυπῶ, ἀνάγκη θλ. τινά Καλλ. εἰς Δῆλ. 35, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1.10,12.— Παθ., θλ. διὰ τὸν πόλεμον ὁ αὐτ. ἐν Ηολ. 5.7, 4.—Ἅπαξ παρ' Ὁμ., οὐδαμοῦ παρὰ Τραγ.

θλιβώδης, ες, (εἶδος) καταπιεστικός, Νείλου Ἐπιστ. σ. 182,6.

θλιμμός, ὁ, = **θλῖψις**, Ἑβδ. (Ἔξοδ. Γ', 9).

θλιπτικός, ή, όν, καταπιεστικός, Ἐκκλ.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, διὰ πιέσεως, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 10. 83.

θλῖψις (οὐχὶ **θλίψις**), **εως,** ἡ, πίεσις, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 4, 5, Προβλ. 9. 4, 2, κ. ἀλλ. **2)** μεταφ., ὡς καὶ νῦν, θλῖψις, λύπη, στενοχωρία, συχν. ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ τοῖς Ἐκκλ.

θνάσκω, θνᾰτός, Δωρ. ἀντὶ **θνη-**.

θνησειδίος καὶ **θνησίδιος, ον,** προσέτι, **θνησιμαῖος, α, ον,** (θνήσκω) Λατ. morticinus, νεκρός· **θνησιμαῖον,** τό, νεκρὸν πτῶμα, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. Π', 25, κ. ἀλλ.)· ὡσαύτως **θνηξιμαῖον** Κλήμ. Ἀλ. 175. θνησιμαίων ἀπέχεσθαι, νὰ μὴ τρώγῃ τις τὰς σάρκας ἀποθανόντων ζώων, Ἡρακλ. σ. 218, πρβλ. Διογ. Λ. 9. 33· ἐσθήματα ἐκ θνησειδίων, ἐνδύματα κατασκευασθέντα ἐκ τῆς δορᾶς ζώων ἀποθανόντων, Φιλόστρ. 333, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 6. 2.

θνήσκω (ἡ), Δωρ. **θνάσκω**: μέλλ. Θᾰνοῦμαι Σιμων. 85.9, Σοφ. Ἀντ. 462, Τρ. 160, Εὐρ. Τρῳ. 1056, Ἐπικ. ἀπαρ. **-έεσθαι** Ἰλ. Δ. 12: — ἀόρ. **ἔθᾰνον,** Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀπαρ. **θανέειν,** ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ. πλὴν ἐν Ἰλ. Π. 52, **θανέμεν** Πίνδ. Π. 4.126:— πρκμ. **τέθνηκα** Ἰλ. Σ. 12, Ἀττ.: ὑπερσ. **ἐτεθνήκειν** Ἀντιφῶν 137. 34, Λυσ. 156.11, γ' πληθ. **-ήκεσαν** Ἀνδοκ. 8. 5· τοῦ πρκμ. ὑπάρχουσι πολλοὶ συγκεκομμένοι τύποι, γ' δυϊκ. **τέθνᾶτον** Ξεν. Ἀν. 4. 1, 19, α' πληθ. **τεθνᾶμεν** Ἰλάτ. Γοργ. 492E, γ' πληθ. **τεθνᾶσι** Ἰλ. Χ. 52, Ἀττ.· γ' πληθ. ὑπερσ. **ἐτεθνᾶσαν** Ἀντιφῶν 137. 36, Ἀνδοκ. 8. 42, Ξεν.· προστ. **τέθνᾱθι** Ἰλ. Χ. 365, **τεθνάτω** Ο. 496, Ἰλάτ., κλ.· εὐκτ. **τεθναίην** Ἰλ. Σ. 98, κτλ.· ἀπαρ. **τεθνάναι** [ᾰ] Ἡρόδ. 1. 31, Ἀριστοφ. Βατρ. 1012, Πλάτ. Κωμ. Λακ. 3, Θουκ., κλ.· **τεθνᾶναι** (**τεθνάμεναι** Brgk) Μίμνερμ. 2. 10, Αἰσχύλ. Ἀγ. 539 Ἐπικ. **τεθνάμεναι, -άμεν** Ἰλ. Ω. 225, Ο. 497, κτλ.· Αἰολ. **τεθνάκην** Σαπφὼ 2. 15· μετοχ. **τεθνεώς** Ἡρόδ. 9. 120, Ἀριστοφ. Ὄρν. 476, κτλ., θηλ. **τεθνεῶσα** Λυσ. 189. 2, Δημ. 1016. 26 (**τεθνηκυῖα** Ἱππῶναξ 21, Εὐρ. Ὀρ. 109), οὐδ. **τεθνεός** Ἡρόδ. 1.112. Ἱππ. 571.15 (**τεθνηκός** Πλάτ. ἐν Φαίδωνι 71D, πληθ. **τεθνεῶτα** 78C)· γεν. **τεθνεῶτος,** κ λ., Ὅμ., Ἀττ., ποιητ. **τεθνεότος** Ἀνθ. Π. παράρτ. 14, Κόϊντ. Σμ. 7. 66· Ἐπικ. **τεθνηώς** (διάγραφ. **-ειώς**) Ἰλ. Ρ. 161, **-ηυῖα** Ὀδ. Δ. 734, Λ. 140· γεν. **τεθνηῶτος** Ἰλ. Ι. 623 (629), κτλ.· ὡσαύτως, χάριν τοῦ μέτρου, **τεθνηότος** Ρ. 435, Ὀδ. Ο. 23, κ. ἀλλ. [**τεθνεὼς** ὡς δισύλλ. ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 476, **τεθνεῶτι** ὡς τρισύλλ. ἐν Ὀδ. Τ. 331, καὶ **τεθνεώτων** ἐν Εὐριπ. Ἱκέτ. 272·— ὅπου τινὲς γράφουσι **τεθνὼς** κτλ., ὡς ἐν Βαθρ. 45. 9]: — ἐκ τοῦ πρκμ. **τέθνηκα** ἐγεννήθησαν παρ' Ἀττ. οἱ τύποι τοῦ μέλλ. **τεθνήξω, τεθνήξομαι,** ὧν ὁ πρῶτος παρὰ τῇ παλαιοτέρᾳ, ὁ δὲ δεύτερος παρὰ τῇ νεωτέρᾳ Ἀτθίδι, Dawes M. C. 151 κέξ., Flmsl. καὶ Dind. εἰς Δειναρ. Ἀχ. 590· τὸν ἐνεργ. τύπον ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1279, Ἀριστοφ. Ἀχ. 325, ἀλλ' ἀποδοκιμάζεται ὡς ἀρχαϊκὸν ὑπὸ τοῦ Λουκ. ἐν Σολοικ. 7.— Τοῦ ῥήματος τούτου οἱ πεζοὶ συγγραφεῖς σχεδὸν δὲν μεταχειρίζονται τὸν ἁπλοῦν τύπον εἰμὴ ἐν τῷ πρκμ. καὶ ὑπερσ. (οἵτινες σπανίως εὕρηνται σύνθετοι), ἐνῷ ἀντὶ ἐνεστῶτος, μέλλοντος καὶ ἀορίστου χρῶνται τοῖς **ἀποθνήσκω, ἀποθανοῦμαι, ἀπέθανον**: τὸ **καταθνήσκω** ὡσαύτως εἶναι ποιητ.· ἴδε Veitch Ἀνώμαλα Ῥήματα. (Ἡ √ΘΑΝ, εὑρισκομένη ἐν τῷ ἀορίστῳ **θανεῖν, θάν-ατος, θνητός**, δὲν εὑρέθη ἐν ταῖς συγγενευούσαις γλώσσαις). Κατ' ἐνεστῶτα καὶ παραπατ., ἀποθνήσκω, ἐκπνέω, ἐπί τε φυσικοῦ καὶ βιαίου θανάτου, ἐν δὲ τῷ ἀορίστῳ καὶ παρακειμ., ἔχω ἀποθάνῃ, εἶμαι νεκρός, πρῶτον παρ' Ὁμ.· θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν Ἰλ. Η. 52, κτλ.· οἰκτίστῳ θανάτῳ θανέειν Ὀδ. Λ. 412· ζωὸς γὰρ θανών, ζῶν ἢ νεκρός, Δ. 553, πρβλ. Ο. 350· ἀλλ' ἤδη τέθνηκε Δ. 831· βουλοίμην κε .. τεθνάμεν ἢ ὁράασθαι Η. 107· ὡς ἄμεινον εἴη τεθνάναι μᾶλλον ἢ ζώειν Ἡρόδ. 1. 31, πρβλ. 7. 46· τεθνάναι κρεῖττον ἢ .. Δημ. 127. 28, πρβλ. 138. 7· ἄξιος τεθνάναι Ἀριστοφ. Βατρ. 1012, κτλ.— συχν. ἐν τῇ μετοχ., νέκυος πέρι τεθνηῶτος Ἰλ. Σ. 173· νεκρὸν .. τεθνηῶτα, νεκρὸν πτῶμα, Ὀδ. Μ. 10· οὕτω παρ' Ἀττ., οἱ τεθνηκότες ἢ τεθνεῶτες, οἱ θανόντες, οἱ νεκροί· οὕτως, οὔτε τεθνεῶτα οὔτε ζῶντα Ἡρόδ. 4. 14· οἴχεται θανών (ἴδε **οἴχομαι**)· θανὼν φροῦδος (ἴδε **φροῦδος**)· θανόντι συνθανεῖν Σοφ. Τρ. 708, Ἀποσπ. 690· ὁ θανών, ἀντίθετον τῷ ὁ κτανών, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 336·— ὁ ἐνεστ. ἐνίοτε λαμβάνει σημασίαν πρκμ., θνήσκουσι γάρ, ἀντὶ τεθνήκασι, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 118, πρβλ. Εὐρ. Ἐκ. 695, Βάκχ. 1041, κτλ. **3)** συχνάκις ἐν χρήσει ὡς παθ. ῥῆμα, **χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν, πίπτω διὰ χειρὸς τοῦ Αἴαντος, φονεύομαι ὑπ' αὐτοῦ,** Ἰλ. Ο. 289 ἁπλῶς, θν. ὑπό τινος, Λατ. perire ab aliquo, Πίνδ. Ο. 2. 36, πρβλ. Πλάτ. ἐν Εὐθύφρ. 4. D· ἔκ τινος Πίνδ. Π. 4. 128, Σοφ. Ο. Τ. 1454· πρός τινος αὐτόθι 292, Εὐρ. Ἑκ. 773· θεοῖς τέθνηκε Σοφ. Αἴ. 970· καὶ συχνὸν μετὰ δοτ. ὀργάνου, θν. χερί, ξορί, βρόχῳ, φαρμάκοις, κτλ., Τραγ.:— τὴν λέξιν μεταχειρίζεται κατὰ μοναδικὸν τρόπον ὁ Δημ.: οἱ δὲ σύμμαχοι τεθνᾶσι τῷ δέει τοὺς τοιούτους ἀποστόλους 53. 11· ὥστε [αὐτὸν] τεθνάναι τῷ φόβῳ τοὺς Θηβαίους ὁ αὐτ. 366. 26,— ἔνθα τὰ τεθνάναι τῷ δέει, τεθνάναι τῷ φόβῳ, δέον νὰ ἑρμηνευθῶσι, τοὺς φοβοῦνται ὡς τὸν θάνατον, ἢ ὅταν ἀκούσωσι περὶ αὐτῶν ἀποθνήσκουσιν ἐκ φόβου· προσέτι ον σκοτεινὸν καὶ τεθνηκὸς δειλίᾳ Αἰσχίν. 32.41·— ὁ Λουκ. ἐν Νεκρ. Διαλ. 7 ἔχει, θν. ἐπί τινι, ἀποθνήσκω ἀφέντων τινὰ ὡς κληρονόμον μου. **II.** μεταφ., ἐπὶ πραγμάτων, ἀποθνήσκω, χάνομαι, ἀπόλλυμαι, καταστρέφομαι, θνήσκει καλὸν ἔργον Πίνδ. Ἀποσπ. 86· λόγοι θνήσκοντες μάτην Αἰσχύλ. Χο. 846· θν. πίστις Σοφ. Ο. Κ. 611· τὸ τρύβλιον τέθνηκέ μοι Ἀριστοφ. Βατρ. 986· ὡσαύτως παρὰ πεζολόγοις, τέθνηκε τὸ τοὺς ἀδικοῦντας μισεῖν Δημ. 434.7· τεθνηκός τι φθέγγεσθαι Δίων Κ. 40. 54· τεθνηκὸς ὁρᾶν Καλλίστρ., κλ.

θνητ-άθνητος, ον, θνητὸς καὶ μὴ θνητός, Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 268B.

θνητο-γᾰμία, ἡ, γάμος μετὰ θνητοῦ, Εὐστ. 20.17.

θνητο-γενής, Δωρ. **θνᾱτ-, ές,** ἐκ θνητοῦ γένους καταγόμενος, Σοφ. Ἀντ. 835, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 799.

θνητο-ειδής, ές, θνητὸς τὴν φύσιν, Πλάτ. Φαίδωνι 86A, Πλούτ. 2.1002C.

θνητός, ή, όν, ὡσαύτως, **ός, όν,** Εὐρ. ἐν Ἴωνι 973, Ι. Α. 901, 1396: Δωρ. **θνατός**· (θνήσκω):— ὑποκείμενος εἰς θάνατον, ἀντίθετον τῷ **ἀθάνατος**, συχνὸν παρ' Ὁμ., κλ.· θν. ἄνδρες Ἡσ. Θ. 967· οὐδὲν .. θνητὸν ἐὸν Ἡρόδ. 8. 98· ζῷα πάντα θν. καὶ φυτὰ Πλάτ. ἐν Σοφιστ. 265C:— ἀκολούθως ὡς οὐσιαστ., θνητοί, ὡς τὸ βροτοί, Ὀδ. Τ. 593, Τραγ.· θνηταί, = γυναῖκες, Ε. 213· πάντων τῶν θνητῶν τὸ τάχιστον Ἡρόδ. 1. 216, 2. 68.— Τὴν λέξιν δυνάμεθα νὰ μετεχειρισθῶμεν μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων ἔτι ζώντων, ἑπομένως παρ' Εὐρ. ἐν Ἡρ Μαιν. 491, εἴ τις φθόγγον εἰσακούσεται θνητῶν παρ' Ἅιδῃ, τὸ θνητῶν πιθανῶς συναπτέον τῷ φθόγγον, οὐχὶ τῷ τις. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, ἁρμόζων εἰς θνητούς, ἀνθρώπινος, ἔργματα Εὐρ. Βάκχ. 1069· θνατὰ θνατοῖσι πρέπει Πίνδ. Ι. 5 (4). 20· θνατὰ χρὴ τὸν θνατὸν .. φρονεῖν Ἐπίχ. παρ' Ἀριστ. ἐν Ρητορ. 2. 21, 6, πρβλ. Σοφ. Τρ. 473, Ἀποσπ. 515, κτλ.· δῆλον ὅτι ἡ μὲν ψυχὴ τῷ θείῳ, τὸ δὲ σῶμα τῷ θνητῷ (δηλ. ἔοικε) Πλάτ. Φαιδ. 80A.

θνητότης, τητος, οὐσιαστ. τοῦ θνητός, Ἰω. Χρυσ. τ. 4. σ. 148D, κλ.

θνητόφρων, ον, ὁ θνητὰ φρονῶν, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 364, ἔκδ. Mil.

θνητό-ψυχος, ον, ἀποδεχόμενος τὸ θνητὸν τῆς ψυχῆς, Ἐκκλ.· οἱ **θνητοψυχῆται,** αἱρετικοὶ ἀποδεχόμενοι τὸ δόγμα τοῦτο, αὐτόθι.

Θοάδοι (= θοάζοι), εὐκτ., Ἐπιγρ. ἀρχαϊκὴ Ὀλυμπίας ἐν Arch. Ztg. 1881, σ. 82.

θοάζω, (θοός) μεταθ., κινῶ ταχέως, βιαίως, σφοδρῶς, πτέρυγας Εὐρ. Ι. Τ. 1141· τίς ὅδ' ἀγὼν .. θοάζων σε; τί ἔργον σὲ βιάζει τόσον; ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 335· θοάζω βρομίῳ πόνον ἡδύν, ἐπισπεύδω, ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 65· ἐθόαζον .. σῖτα γένυσιν, κατεδίβρωσκον λαιμάργως διὰ τῶν σιαγόνων τὴν τροφήν, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 382. **2)** ἀμετάβ., κινοῦμαι ταχέως, σπεύδω, ὁρμῶ, ὡς τὸ θύω, θοάζων αἰθέρος ἄνω καπνὸς ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 1542· ἔν τε δασκίοις ὄρεσι θοάζων ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 219· θοάζων ὁρμῷ ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 307· κῆτος θοάζον ἐξ Ἀτλαντικῆς ἁλὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 949. **II.** = **θάσσω, θάσσω, θακέω, θωκέω,** κάθημαι, ὑπ' ἀρχᾶς οὗτινος θοάζων [Ζεὺς] κρατύνει Αἰσχύλ. Ἱκ. 595· τίνας ποθ' ἕδρας θοάζετε; διὰ τί εἰσθε ἐν τοιαύτῃ ἱκετευτικῇ στάσει; Σοφ. Ο. Τ. 2 (ὡς τὸ ἕδρας θάσσειν, θακεῖν, προσθακεῖν, ἴδε τὰς λέξ.), ἔνθα ἴδε Δινδ., πρβλ. Πλούτ. 2. 22E.— Ὁ Ἔρμανν. ὅμως ἀναφέρει καὶ ταῦτα τὰ χωρία εἰς τὴν σημασ. Ι· ὥστε τὸ ἕδρας Θ. θὰ σημαίνῃ ἔρχομαι ἐν σπουδῇ εἰς τὴν ἱκετευτικὴν ταύτην στάσιν, ἢ κάθημαι ἐν θερμῇ ἱκεσίᾳ· ἐνῷ αἱ λέξεις τοῦ Αἰσχύλ. σημαίνουσιν, ὁ Ζεύς, εἰς οὐδένα ὑποκείμενος, ἄρχει ἀπολύτως. (Ὁ Buttm., Λεξιλ. ἐν λέξ. **θάσσω,** ὑποθέτει διπλῆν ῥίζαν τοῦ **θοάζω,** δηλ. ΘΕF, **θοός** διὰ τὴν σημασ. I, καὶ ΘΕ, τίθημι, διὰ τὴν σημασ. II).— Πρβλ. **ἐπιθοάζειν.**

Θόαξος «Ἀπόλλων» Ἡσύχ.

Θόασμα, τό, τόπος πρὸς ὄρχησιν, κτλ., Ὀρφ. Ὕμν. 48. 6.

Θοηρός· «τεταραγμένος ἐστὶν [θολερός;]» Ἡσύχ.

Θοιά· «(Κρῆτες) ζεῦγος ἡμιόνων» Ἡσύχ.

Θοϊμάτιον, Θοϊματίδιον, Ἀττ. κρᾶσις ἀντὶ **τὸ ἱμάτ-**.

Θοίνα, ἡ, ἴδε **Θοίνη.**

Θοινάζω, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ **θοινάω,** Ξεν. Ἀγησ. 8, 7, Αἰλ. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξει **Μάρκος Ἀπίκιος.**

Θοίνᾰμα, τό, φαγητόν, συμπόσιον, Εὐρ. ἐν Ὀρ. 814, ἐν Ἴωνι 1495· πρβλ. **Θοίννημα.**

θοιν-αρμόστρια, ἡ, ἡ δέσποινα ἡ προϊσταμένη συμποσίου, Ἐπιγραφ. Λακων. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1439,-46,-51· **θυναρμόστρια**, 1435-6· οὕτω, **θύν-αρχος**, ἀντὶ **θοίν-**, ὁ, Ἐπιγρ. Βοιωτ., αὐτόθι 1569.

θοινᾱτήρ, **ῆρος**, ὁ, ὁ παρέχων συμπόσιον, χαλεπὸς θ., κύριος φοβεροῦ συμποσίου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1502.

θοινᾱτήριον, τό, = **θοίνη**, Εὐρ. ἐν Ρήσ. 515.

θοινᾱτικός, ἡ, **όν**, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συμπόσιον, Ξεν. Οἰκ. 9. 7.

θοινάτωρ [ᾰ], **ορος**, ὁ, **θοινατήρ**, Εὐρ. ἐν Ἴωνι 1206, 1217· πρβλ. **θοινήτωρ**.

θοινάω, τρώγω, εὐωχοῦμαι, δελφῖνες ἐθοίνων ἰχθῦς Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 212. **II.** ἑστιῶ, «φιλεύω», φίλους Εὐρ. ἐν Ἴωνι 982· τὸ δεῖπνον, τό μιν ἐκεῖνος σαρξὶ τοῦ παιδὸς ἐθοίνησε (διάφ. γραφ. **-ισε**), τὸ δεῖπνον εἰς τὸ ὁποῖον ἐφίλευσεν αὐτὸν μὲ τὰς σάρκας τοῦ τέκνου του, Ἡρόδ. 1. 129. **2)** συχνότερον ἐν τῷ Μέσ. καὶ Παθ.: μέλλ. **-άσομαι**, Εὐρ. Ἡλ. 836, Κύκλ. 377, **-ήσομαι** (ἐκ-) Αἰσχύλ. Ἱκ. 1045· ἀόρ. **ἐθοινήθην** (ἴδε κατωτ.)· ἀλλ' **-ησάμην**, Νόνν. Δ. 5. 331, Ἀνθ. Π. 9. 244· πρκμ. **τεθοίνᾱμαι** (ἴδε κατωτ.)·

α) ἀπολ., ἑστιῶμαι, εὐωχοῦμαι, ἅπαξ παρ' Ὁμ., ἐς δ' αὐτοὺς προτέρω ἄγε θοινηθῆναι, τοὺς εἰσήγαγε νὰ φάγωσιν, Ὀδ. Δ. 36· παρὰ φίλοις θοινᾶσθαι Εὐρ. Ἄλκ. 542· θοινᾶσθαι καλῶς Κρατῖν. Πλουτ. 1· ἴδε ἐν λ. **πευστήριος**. β) μετ' αἰτ., μῶν τεθοίναται φίλους; Εὐρ. Κύκλ. 377· σὲ ὕστερον θοινάσομαι αὐτόθι 550· — ὡσαύτως μετὰ γεν., ἄλις λεόντων ἐστί μοι θοινομένῳ (ἔνθα ὅμως τὸ λεόντων ἠδύνατο νὰ συναφθῇ μετὰ τοῦ ἄλις) αὐτόθι 248· θοινήσατο θήρης Ἀνθ. Π. 9, 244· ὡσαύτως ἐπὶ διαθρωτικοῦ ἕλκους, σάρκα θοινᾶται ποδὸς Εὐρ. (Ἀποσπ. 790), ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ Ἀριστ. ἐν Ποιητ. 22, 13.

θοίνη, Δωρ. **θοίνα** (καὶ μεταγεν. **θοῖνα**, Μοῖρ.), ἡ, φαγητόν, δεῖπνον, εὐωχία, συμπόσιον, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 114, Ἡρόδ. 1. 119., 9. 82, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 281. 7, κτλ.· καὶ ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 530· θοίνης δὲ καὶ εἰλαπίνησι Θέογν. 239· ἐκ θοίνης, μετὰ τὸ γεῦμα, Ἐπίχ. 99 Ahr.· εἰς θ. καλεῖν τινα Εὐρ. Ἴωνι 1140· ἐπὶ θοίνην ἰέναι Πλάτ. Φαίδρ. 247Β· παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν θ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 508· σκευαζομένης θ. Πλάτ. Θεαιτ. 178D, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτ. 3. 11, 14· ἐν θ. λέγειν τινά, θεωρῶ, ὑπολογίζω ὡς δαιτυμόνα, καὶ καθόλου, «λογαριάζω», «λαμβάνω ὑπ' ὄψιν», Πλάτ. Νόμ. 649Α — μεταφ., ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 251Β, Φαίδρ. 236Ε· πρβλ. Ξεν. Κύρ. 4. 2, 39. (Ὁ Κούρτ. σχετίζει τὴν λέξιν μετὰ τοῦ **θύω**, **θυσία**· πρβλ. **φοίνα**).

θοίνημα, τό, = **θοίναμα**, Ποσειδ. παρ' Ἀθην. 153Β.

θοινήτωρ, ὁ, = **θοινάτωρ**, **θοινατήρ**, Ἀνθ. Π. 7. 241, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω 6. 55.

θοινίζω, ἴδε **θοινάω**.

θοῖτο, ἀντὶ **θεῖτο**, γ' ἑνικ. εὐκτ. ἀορ. 6' μέσ. τοῦ **τίθημι**.

θολερός, ά, όν, (θολός) πλήρης ἰλύος, λασπώδης, πυκνός, τεταραγμένος, ἀντίθετον τῷ **καθαρός** ἢ **λαμπρός**, κυρίως ἐπὶ τεταραγμένου ὕδατος, Ἡρόδ. 4. 53, Ἱππ. π. Ἀέρ. 285, Θουκ. 2. 102· θ. καὶ πηλώδης Πλάτ. Φαίδ. 113Α· οὕτω, μεταφ., λαμπρὸν δὲ θολερῷ σῶμα συμμίξας Εὐρ. Ἱκέτ. 222· ὡσαύτως, θολ. αὔρα Ἱππ. Ἐπιδημ. 1. 945· ἀὴρ Πλάτ. Τιμ. 58D ἐν τῷ Ὑπερθ. **-ώτατος**· αἷμα Ἀριστ. π. Ὕπν. 3. 27· νεφέλαι Ἀνθ. Π. 9. 277· χρὼς Αἰλ. π. Ζ. 14. 9· λίθος Θεόκρ. 16. 62· Συγκρ. **-ώτερος**, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 3, 4· — τὸ θολερόν, θολερότης, Ἱλούτ. 2. 670Α. **II.** μεταφ., ὡς τὸ Λατ. turbidus, τεταραγμένος ἕνεκα πάθους ἢ μανίας, συγκεχυμένος, θολεροὶ λόγοι, τεταραγμένοι λόγοι πάθους, ὀργῆς, Αἰσχύλ. Ἱκ. 885· θολερῷ χειμῶνι νοσήσας, μὲ τεταραγμένην θύελλαν μανίας, Σοφ. Αἴ. 206· ὀργίλος, ἐξοργισμένος, Νικ. Θηρ. 131. — Ἐπίρρ. **-ρῶς**, Κωμ. Ἀνών. 131b.

θολερότης, **ητος**, ἡ, ὁ χαρακτὴρ τοῦ θολεροῦ ἢ θολοῦ, Ἱππ. 1028D.

θολερό-χρους, **ουν**, ἔχων θολὸν χρῶμα, πιθ. γραφ. ἀντὶ **θολερόφρον** ἐν Ἡσυχ.

θολερώδης, **ες**, (εἶδος) ἀμφίδ. γραφ. ἀντὶ **θολώδης**, Θεόφρ. π. Πυρ. 24.

θολία, ἡ, (θόλος) κωνικὸς πῖλος μετὰ πλατέος γύρου πρὸς προφύλαξιν ἐκ τοῦ ἡλίου, ἢ ἴσως ἀλεξήλιον, Θεόκρ. 15. 39· — «θολία δ' ἑκαλεῖτο πλέγμα τι θολοειδες, ᾧ ἀντὶ σκιαδίου ἐχρῶντο αἱ γυναῖκες» Πολυδ. Ζ', 174., Γ', 127. **II.** κίστη ἔχουσα θολοειδὲς τὸ πῶμα, Πολυδ. Γ', 138.

θολικός, ή, όν, ἔχων θόλον, στοὰ Σουΐδ. ἐν λ. **Δαμιανός**.

θολο-ειδής, **ές**, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς **θόλον**, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 9, 6, Ἀθήν. 205Ε· περὶ τοῦ ἐν Ρώμῃ Πανθέου, Δίων Κ. 53. 27. — Ἐπίρρ. **-δῶς**, Διογ. Λ. 2. 9.

θολο-μῖγής, **ές**, μεμιγμένος μετὰ πηλοῦ, Ὀνάτ. παρὰ Στοβ. Ἐκλογ. 1. 98.

θόλος, ἡ, οἰκοδόμημα στρογγύλον μετὰ κωνικῆς στέγης (Ἡσύχ.), Ὀδ. Χ. 442, 459, 466· κυρίως ἐν τῇ αὐλῇ χρησιμεῦον εἰς τήρησιν ζωοτροφιῶν καὶ μαγειρικῶν σκευῶν, κατὰ τὸν Voss. **2)** ἐν Ἀθήναις, κυκλικόν τι οἰκοδόμημα, ἐν ᾧ οἱ Πρυτάνεις ἔτρωγον, Πλάτ. Ἀπολ. 32C, Ἀνδοκ. 7. 11, κτλ.· καὶ οἱ γραμματεῖς, Δημ. 419. 27, πρβλ. Παυσ. 1. 5, 1· ὅμοιον κτίριον ἐν Ἐπιδαύρῳ λαμπρὸν, ὁ αὐτ. 2. 27, 3. **II. θόλος**, ὁ, ἐν τοῖς δημοσίοις λουτροῖς, ὁ θολοειδὴς δι' ἀτμοῦ λουτρών, Ἀσκληπ. παρ' Ἀθην. 501D, Ἀλκίφρ. 1. 23, Βιτρούβ.· πληθ. **θόλα**, τά, ἐν Ἰω. Μαλαλ.

2) ἐπίδεσμος περὶ τὴν κεφαλήν, Γαλην. 12. 477. — Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Δ', σ. 113.

θολός, ὁ, πηλός, ἀκαθαρσία, ἰδίως ἐντὸς ὕδατος, «λούνη», Ἀθήν. 298Β· ἐπὶ τῶν ἐμμήνων, Ὀρφ. Αιθ. 484. **II.** τὸ πυκνὸν μέλαν ὑγρὸν ὃ ἡ σηπία ἐκρίπτει ὅπως θολώσῃ τὸ ὕδωρ καὶ οὕτω κρύψῃ ἑαυτήν, Λατ. loligo, Ἀριστ. Ι. Ζ. 4. 1, 11 καὶ 19., 9. 37, 19, κ. ἀλλ. **2)** ἡ κύστις ἐν ᾗ τὸ ὑγρὸν τοῦτο τηρεῖται, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 11 καὶ 54· πρβλ. **μήκων** II. — Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Σουΐδ. ἐν λ.

θολός, ή, όν, ἀντὶ **θολερὸς** ἐν χειρογρ. τοῦ Θεοφρ. ἐν Αἰτ. Φυτ. 4. 11, 3, Ἀθην. 420D· ἀναφερόμ. ὡσαύτως παρ' Ἡσυχ.

θολότης, **ητος**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Θεοφ. Κεραμ. σ. 981, ἐκδ. Μί.

θολόω· μέλλ. **-ώσω**, κάμνω τι θολόν, κυρίως ἐπὶ ὕδατος, θολ. ἅπαντα, ἐπὶ τῆς σηπίας, Ἀντιφ. ἐν «Ἁλιεῦσι» 1· ἐπὶ ἁλιέων, Ἀριστ. Ἀποσπ. 294. — Παθ., τεθολωμένον ὕδωρ Ἱππ. π. Ἀέρ. 283· τεθ. ἀὴρ Φιλύλλ. ἐν Ἀδήλ. 1. **2)** μεταφ., ὡς τὸ Λατ. perturbare, θολοῖ δὲ καρδίαν Εὐρ. Ἄλκ. 1067· τεθολωμένος, συγκεχυμένος ἐκ χαρᾶς, Φερεκρ. ἐν Μυρμ. 7. — Πρβλ. **καλχαίνω**, **πορφύρω**, **ὡσαύτως ἀνα-**, **δια-**, **ἐπι-**, **κατα-**, **παρα-**, **ὑπο-θολόω**.

θολύνω, = **θολόω**, Ἰω. Χρυσ. τ. 8. σ. 20, 27.

θολώδης, **ες**, τεθολωμένος, βορβορώδης, ἀκάθαρτος, ἐπὶ ὕδατος, Ἱππ. π. Ἀέρ. 285 (ἐν τῷ ὑπερθ. **-έστατος**)· ἐν ταῖς ἀμμώδεσι ἢ θολώδεσι Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 37, 2.

θόλωμα, τό, ὡς καὶ νῦν, Εὐστ. Πονημ. 239. 55.

θόλωσις, **εως**, ἡ, (θολόω) ὡς καὶ νῦν, ἰδίως τοῦ ὕδατος, Ἀριστ. Ι. Ζ. 4. 5, 12.

θολωτός, ή, όν, ὡκοδομημένος ὡς **θόλος**, Προκοπ. Κτίσματα 91Α, κτλ. **II.** (θολόω) τεταραγμένος, νοῦς Ἐκκλ.

θοός, ή, όν, (ἴδε ἐν τέλ.): — ποιητ. ἐπίθ., ταχύς, ὀξύς, εὐκίνητος, δραστήριος, ἐνεργητικός, τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἐνεργείας (ὠκὺς ἢ ταχὺς συνήθως κεῖνται πρὸς δήλωσιν ταχύτητος ποδῶν), ἐπίθ. τῶν πολεμιστῶν, Ἰλ. Ε. 430, 571, κτλ.· μετ' ἀπαρ., θοὸς μάχεσθαι αὐτόθι 536· ὡσαύτως ἐπὶ πραγμ., χεὶρ Μ. 306· βέλος Ὀδ. Χ. 83· ἅρμα Ἰλ. Ρ. 458· μάστιξ αὐτόθι 430· καὶ ὡς συνεχὲς ἐπίθ. τῶν πολεμικῶν πλοίων, θοαὶ νῆες, ἴσως κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἐμπορικὰ πλοῖα, Ἰλ. Ξ. 410, κτλ.· νηυσὶ θοῇσι .. πεποιθότες ὠκείῃσιν (ἔνθα τὸ ὠκὺς ἐκφράζει ταχύτητα κινήσεως, τὸ δὲ θοὸς ἐλαφρότητα, κουφότητα) Ὀδ. Η. 34· συχνάκις ὡσαύτως, θοὴ νύξ, ταχεῖα, ἐπειδὴ ὑπετίθετο ὅτι ἤλαυνεν ἅρμα ἢ διότι ἐπήρχετο αἰφνιδίως, Ἰλ. Κ. 394, Ὀδ. Μ. 284, Ἡσ. Θ. 481, πρβλ. Ἔρμανν. εἰς Σοφ. Τρ. 94· θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα, ἑτοιμάσατε ἐν σπουδῇ γεῦμα, Ὀδ. Θ. 38· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς ἐπὶ ἵππων καὶ κυνῶν, Πίνδ. Π. 4. 30, Εὐρ. Βάκχ. 977· θοαὶ μάχαι Πίνδ. Π. 8. 37· ὠδῖνες Ἀποσπ. 58· γλῶσσα Ν. 7. 106· θοὰ βάξις Αἰσχύλ. Ἀγ. 476· θ. ζυγόν, ἐπὶ ἑρετῶν, Σοφ. Αἴ. 243· πτέρυξ Εὐρ. Ἴωνι 123, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκ. 129· πνοαί, αὖραι Εὐρ. Ἀνδρ. 479, Τρῳ. 454· — ὡσαύτως (ὡς ἐν Ὀδ. Θ. 38) ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ. μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ἐκπρολιποῦσα θοὸν δόμον, ταχέως, ἐν σπουδῇ, Ἀντίμαχ. ἐν Ἀν. Ὀξ. 1. 201· θοὰν νύμφαν ἄγαγες Σοφ. Τρ. 857, πρβλ. Ὀδ. Β. 257, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 201. — Ἐπίρρ. **-ῶς**, ταχέως, ἐν σπουδῇ, Ὅμ.· ἀμέσως, ταχέως, Ὀδ. Ο. 216· ὡσαύτως ἐν Αἰσχύλ. Ἱκ. 1060, Ἱέρσ. 392· θοώτερον Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1406. **II.** ἐν Ὀδ. Ο. 299, νῆσοι θοαί, αἱ Ἐχινάδες, αἱ ὀξὺ ἢ ἀκανθοειδὲς ἔχουσαι σχῆμα (ὡς βελόναι), ὁπόθεν μάλιστα ἔχουσι καὶ τὸ ὄνομα **Ἐχινάδες** καὶ **Ὀξεῖαι**, πρβλ. Στράβ. 351, Λεξικ. Γενηρ. ἐν λ. **Ἐχινάδες**· οὕτω παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., θ. γόμφοι, ὀδόντες, πελέκεις Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 79, Γ. 1281, Δ. 1683, καὶ πρβλ. **θοόω**. (Ἡ ῥίζα τοῦ **θοός** Ι. εἶναι ΘΕϜ, **θέω** (**θεύ-σομαι**), πρβλ. Σανσκρ. dhâv-âmi (τρέχω)· — τὸ **θοός** ΙΙ. πιθανῶς ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν ῥίζαν τοῦ **θήγω**.)

θοόω· μέλλ. **ώσω**, (θοὸς ΙΙ) κάμνω τι ὀξὺ ἢ κοπτερόν, «σουβλερόν», ὡς τὸ ὀξύνω, Ὀδ. Ι. 327· τεθοωμένος Νικ. Θηρ. 228. **II.** μεταφ., θ. ἰάμβους, ποιῶ ὀξεῖς ἰάμβους, Χριστόδ. Ἔκφρ. 359. **2)** Παθ., παροργίζομαι, παροξύνομαι, κατά τινος αὐτόθι 28· λύσσῃ, μανίῃ τεθοωμένος Ὀππ. Ἁλ. 1, 557., 2. 525, πρβλ. Ἑρμησιάνακτ. Ἐλεγ. στ. 11.

θοραῖος, α, ον, (θορός) περιέχων τὸν σπόρον, **πυρὴν** Νικ. Θηρ. 583· — ὁ θοραῖος, ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς θεοῦ τῆς αὐξήσεως, Λυκόφρ. 352.

θοράνδις· «τὸ ἓξω Πάφιοι» Ἡσυχ.

θόρε, **θορεῖν**, ἴδε **θρώσκω**.

θορή, ἡ, = **θορός**, Ἡρόδ. 3. 101, Ἱλούτ. 2. 907Δ.

Θορικόνδε, Ἐπίρρ., εἰς τὸν Θορικόν, Ὅμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 126.

θορικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν σπόρον, **πόροι** θ.,

Λατ. ductus seminales, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν.1.14, 3, κ.ἀλλ.· τὰ θορικά, partes seminales, αὐτόθι 3. 5, 4.

θορίσκομαι, Παθ., δέχομαι σπέρμα, Ἀντών. Λιθ. 29.

Θόρναξ· «ὑποπόδιον Κύπριοι. ἢ ἱερὸν Ἀπόλλωνος ἐν τῇ Λακωνικῇ. ἀπό τε Θόρνακος Θορνάκιος Ἀπόλλων» Ἡσύχ.

θόρνυμαι, ἀποθ., = θρώσκω, Π, Ποιητ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ.716, Νικ. Θηρ.130 γ' πληθ. ὑποτακτ. ἐπεὰν θορνύωνται Ἡρόδ.3.109.

θορόεις, εσσα, εν, ἐν ἐμβρύῳ, ἐν σπερματι, βρέφος θ.' Ὀππ. Κυν. 3. 522.

θορο-ποιός, όν, παράγων σπέρμα, Ἐτυμ. Μ. 453. 52.

θορός, ὁ, τὸ σπέρμα τοῦ ἄρρενος, Ἡρόδ. 2. 93, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3.1, 7, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως **θορή**. (Πρβλ. **Ορώσκω** II).— Παρ' Ἡσυχ. **θόρος**.

θορυβάζομαι, Παθ., θορυβοῦμαι, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ι', 41 (δι. γραφ. **τυρβάζη**).

θορῠβέω: μέλλ. **ήσω**, (θόρυβος) κάμνω θόρυβον, ταραχήν, ἐπὶ μεγάλου πλήθους, Ἱππ. Ἐπιστ. 1275, Ἀριστοφ. Ἱππ. 666, Σφ. 622, κτλ.· βλέπων εἰς τὸν ἀεὶ θορυβοῦντα τόπον τῆς ἐκκλησίας Δημ. 577.10. **2**) ὡς τὸ Λατ. acclamare, βοῶ, φωνάζω, εἴτε ἐπιδοκιμαστικῶς, εἴτε τοὐναντίον: α) θαρρύνω, ἐπικροτῶ, Ἰσοκρ. 288C, Πλάτ. Εὐθυδ. 303B.— Παθ., λόγος τεθορυβημένος, μεγάλως ἐπικροτηθείς, Ἰσοκρ. 281C, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ.1. 2,10. β) συχνότερον, ἐγείρω θόρυβον ἐναντίον τινός, μετὰ δοτ., Πλάτ. Ἀπολ.17D, 20E, Δημ. 60. 27· ὡσαύτως, θ. ἐφ' οἷς ἂν λέγω Πλάτ. Ἀπολ. 30C· θ. πρός τινα Θουκ. 6. 61· ἀντίθετον τῷ θέλω ἀκούειν, Ἀνδοκ. 30. 2· ἀποθ., Πλάτ. Πρωτ.319C· οὕτως ἐν τῷ Παθητ., θορυβοῦμαι ὑπό τινος, ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ Σοφ. Αἴ. 164, πρβλ. Θουκ. 8. 50. **II**. μεταφ., συγχέω διὰ θορύβου ἢ ταραχῆς, διαταράττω, ἐνοχλῶ, Πλάτ. Φαίδρ. 245B, κ. ἀλλ.· φέρω εἰς ταραχὴν [στρατὸν] ἐν καιρῷ μάχης, Θουκ. 3. 78.— Παθητ., ταράττομαι, ἐνοχλοῦμαι, θορυβοῦμαι, Ἡρόδ. 3.78., 4.130. Θουκ. 4. 129, Πλάτ., κλ.· ὑπό τινος Σοφ. Αἴ. 164· ὑπὸ τῶν λεγομένων Πλάτ. Λύσ. 210E· τινι, διά τι πρᾶγμα, Δημ. 237. 6· ἐπί τινι Βάτων ἐν Ἀδήλ. 1. 2· περί τι Θουκ. 6. 61· πρός τι Πλούτ. Κομ. 29..

Θορύβηθρον, τό, ὄνομα τοῦ φυτοῦ **λεοντοπετάλου**, Διοσκ. 3. 100.

θορῠβητικός, ή, όν, ταραχώδης, θορυβώδης, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1380.

θορῠβοποιέω, ποιῶ θόρυβον, Διόδ.13.111, Ἀππ. Ἐμφυλ. 2.74.

θορῠβο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν θόρυβον, ταραχώδης, Πλούτ. ἐν Μαρ. 28.

θόρῠβος, ὁ, (θρόος, θρέομαι) ταραχή, ἰδίως ἡ συγκεχυμένη βοὴ πολυπληθοῦς συνελεύσεως, κραυγή. Πίνδ. Ο.10 (11). 88, Εὐρ.Ὀρ. 905, Θουκ. 8. 92, κτλ.· θόρυβος βοῆς, συγκεχυμένη κραυγή, Σοφ. Φ. 1263· θ. στρατιωτῶν Ἀριστοφ. Ἀχ. 546· Λιναίτης ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 547. **2**) ἰδίως εἰς ἔνδειξιν ἐπιδοκιμασίας ἢ τἀνάπαλιν (Πλάτ. Πολ. 492B, C): α) ἐπικρότησις, ἐπευφημία, Ἀριστοφ. Ἱππ. 547, Πλάτ. Πρωτ. 339D, κ. ἀλλ.· θόρυβον καὶ κρότον ἐποιήσατε Δημ. 519. 10. β) παράπονα, γογγυσμοί, Ἀνδοκ. 21. 30· οὕτω, μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς, μεγάλοι γογγυσμοὶ γίνονται καθ' ἡμῶν, Σοφ. Αἴ. 142. **II**. ταραχή, σύγχυσις, θ. παρέχειν τινὶ Ἡρόδ. 7. 181· ἐς θ. ἀπικέσθαι ὁ αὐτ. 8. 56, 87, πρβλ. 4.134, Θουκ. 4. 104· ἐγένετο ὁ θ. μέγας, ἐν μάχῃ, αὐτόθι 14· ἐν τῷ πλήθυντ., ταραχαί, Μένανδ. ἐν Μονοστ. 239. **III**. μετ' ἀπαρ., ἐς θόρυβον ἦλθον .. λευσθῆναι. ἐκινδύνευσα ἐκ τοῦ θορύβου νὰ λιθοβοληθῶ, Εὐρ. Ι Α.1350.

θορῠβώδης, ες, (εἶδος) ταραχώδης, πλήρης θορύβου, Πλάτ. Νόμ. 671A· συγκεχυμένος, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 49B, 1· θορυβώδεα ἐνυπνιάζεσθαι Ἱππ. Ἀρχ. Ἰητρ.12.— Ἐπίρρ. **-δῶς**, Πολυδ. Ε', 123. **II**. προξενῶν θόρυβον, ταραχήν, τῷ ἵππῳ θ. μηδὲν προσφέρειν Ξεν. Ἱππ. 9,15.

θορώδης, ες, = **θοραῖος**, Νεμέσ. π. Φύσ.Ἀνθρ. 25.

θοσίης (= θυσίαις), δοτ. πληθ., Ἐπιγρ. Λεβαδείας ἐν Bull. d. cor. hell. IV, σ. 97.

θου-, Ἀττ. ἀντὶ **θεο-**, ἴδε ἐν λέξ. **θεύμορος**.

θοῦ, προστ. μέσ. ἀόρ. 6' τοῦ **τίθημι**.

Θούϊος, ίω, ὁ, ὄνομα μηνός, Ἐπιγρ. Τανάγρας ἐν Ἀθηναίῳ τ. Δ', σ. 210.

θου-κυδίδης, δηλ. **θεο-κυδίδης**, ἴδε ἐν λ. **Θευμορία**.

θουραῖος, α, ον, = **θοῦριος**, βίαιος, θρασύς, ὁρμητικός, λάγνος, Λατ. salax, Ἡσύχ.·— θηλ. **θουράς, άδος**, Νικ. Θηρ. 131, Λυκόφρ. 612.

θουράω, Ἐπικ., ἐπιπηδῶ, ἐφορμῶ, μετ' αἰτ., Λυκόφρ. 85.

θουρήεις, εσσα, εν, = **θουραῖος**, Ἡσύχ.

θούρης, ου, ὁ, ὁ ἄρρην, ἐπὶ ζώων, Λατ. admissarius, Ἡσύχ.

θούρητρα· «ὀχεῖα» Ἡσύχ.

θουριό-μαντις, εως, ὁ, οὕτω καλεῖ ὁ Ἀριστοφάνης τὸν μάντιν Λάμπωνα, ὅστις ὑπῆρξεν ἀρχηγὸς τῆς εἰς τὸ Θούριον ἀποικίας τῷ 443 π. Χ., Ἀριστοφ. Νεφ. 332· ἴδε Σχόλ. ἐν τόπῳ, Πλούταρχ. Περικλ. 6.

θούριος, α, ον, παρ' Ἀττ. ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ θοῦρος, Αἰσχύλ. Θήβ. 42, Πέρσ.73, 118, Ἀγ.112, Εὐμ. 627, Σοφ. Αἴ. 212, 612, Ἀριστοφ. Ἱππ.757, Βατρ.1289.

θοῦρις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ ἑπομ., ὃ ἴδε.

θουριῶν· «ἐνεργῶν» Ἡσύχ.

θοῦρος, ὁ, (√ΘΟΡ, **θρώσκω**), ὁρμητικός, μαινόμενος, πολεμικός, Ὅμ. (ἀλλὰ μόνον ἐν Ἰλ.), ὡς ἐπίθετον τοῦ Ἄρεως. Ο. 127, κτλ.· Τυφὼν Αἰσχύλ. Ηρ. 354, πρβλ. Ἀποσπ. 196· ὄδρυ Εὐρ. Ρήσ. 492·— θηλ. **θοῦρις, ῐδος**, ἡ, τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίθετον τοῦ **ἀλκή**, Ὀδ. Δ. 527, καὶ συχν. ἐν Ἰλ.· ὡσαύτως θοῦρις ἀσπίς, πιθαν. ἡ ἀσπὶς μεθ' ἧς ὁρμᾷ τις εἰς τὴν μάχην, Ἰλ. Α. 32, Υ.162.

θόωκος, ὁ, Ἐπικ. ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **θῶκος**, ἴδε ἐν λέξει **θᾶκος**.

θόωσα, ἡ, (θοός) ταχύτης· μόνον ὡς κύριον ὄνομα, Ὀδ. Α. 71, Ἐμπεδ. 24.

θραγμός, ὁ, κρότος, τριγμός, θραγμὸς ἐρεικομένων κυάμων Σέξτ. Ἐμπ. Ι1.1.58. (Ἴδε ἐν λ. **θραύω**).

θραίειν· «λοιδορεῖν. Λάκωνες» Ἡσύχ.

Θρᾴκη, ἡ, Ἀριστοφ., Θουκ., κλ.: Ἰων. **Θρηΐκη**, Ἡρόδ.· Ἐπικ. συνηρ. **Θρῄκη**, Ἰλ. Ν. 301, κτλ., οὕτω καὶ παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Ηρ. 509, Εὐρ.· ἀλλὰ **Θρᾴκη**, ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 136, κ. ἀλλ.:— **Θρῄκηθεν**, ἐκ Θρᾴκης, Ἰλ. Ι. 5,72·— **Θρῄκηνδε**, εἰς Θρᾴκην, Ὀδ. Θ. 361.

Θρᾳκίζω, μιμοῦμαι τοὺς Θρᾷκας, Ἀπολλών. π. Ἐπιρρημ. 572, Στέφ. Β. ἐν λ. **Θρᾴκη**.

Θρᾳκικός, ή, όν, = τῷ ἑπομ., Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 21.

Θρᾴκιος, α, ον, ἐκ Θρᾴκης, Θουκ., κλ.· Ἰων. **Θρηΐκιος, η, ον**, Ἰλ. Κ. 559, Ἡρόδ.· συνηρ. **Θρῄκιος, α, ον**, Τραγ., Αἰσχύλ. Ἀγ.654, Εὐρ. Ἐκ. 36· **Σάμος Θρῃΐκίη** = **Σαμοθρᾴκη**, Ἰλ. Ν. 12. [**Θρηΐκιος** παρ' Ὅμ.· **Θρηΐκιος**, Φανοκλ. παρὰ Στοβ. τ. 64.14, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 903].

Θρᾳκιστί, Ἐπίρρ. κατὰ τρόπον Θρᾳκικόν, Θεόκρ.14. 46· πρβλ. **κείρω**.

Θρᾳκο-φοίτης, ου, ὁ, ὁ φοιτῶν ἢ μεταβαίνων συχνὰ εἰς Θρᾴκην, ὡς τὸ Ἀισοφοίτης, Ἀριστοφ. Ἀποσπ.198.

Θρακτικόν· «(Δωρ.)· πορευτόν» Ἡσύχ.

Θραμβόν· «καπυρόν» Ἡσύχ.

Θραμίς· «κριός» Ἡσύχ.

Θρανεύω, ἐκτείνω, τεντώνω τι ἐπὶ θράνου, κυρίως ἐπὶ βύρσης ἣν ἐκτείνουσιν ἐπὶ τοῦ βυρσοδεψικοῦ θράνου καὶ κατεργάζονται αὐτήν, ἐν τῷ Παθ. μετὰ μέσ. μέλλ. **-εύσομαι**, ἡ βύρσα σου θρανεύσεται Ἀριστοφ. Ἱππ. 369· πρβλ. **Θρανύσσω**.

Θρανίας, ου, ὁ, = **Θρανίς**, Μάρκελλ. Σιδ. 29.

Θρᾰνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **Θρανίον**, Ἀριστοφ.Ἀποσπ. 352.

Θρᾰνίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **Θρᾶνος**, Ἀριστοφ. Βατρ. 121, Αἰλ. π. Ζ.16. 33· τὸ θρανίον τοῦ κωπηλάτου, Πολυδ. Α', 94. **2**) = **λάσανα**, ἀφοδευτήριος δίφρος, Ἡσύχ. ἐν λ. **Θρανίον** καὶ **λάσανα**. **3**) = ὑποπόδιον Ἡσύχ. **4**) «τὸ ὑπὸ τοῖς φατνώμασι σανίδωμα» Ἡσύχ.

Θρᾰνίς, ίδος, ἡ, ἰχθὺς ὁ καλούμενος καὶ ξιφίας, Ξενοκρ. Εὐυδρ. 8, Πλίν.

Θρᾰνίτης [ῐ], **ου**, ὁ, (**Θρᾶνος**) ὁ ἐπὶ τῆς ἀνωτάτης σειρᾶς τῶν θρανίων καθήμενος κωπηλάτης ἐν τριήρει καὶ ἔχων τὴν μακροτάτην κώπην καὶ τὴν πλείστην ἐργασίαν, καὶ ἐνίοτε λαμβάνων πρόσθετον ἀμοιβήν, Θουκ. 6. 31, Ἀριστοφ. Ἀχ. 161, ἴδε Σχόλ. εἰς Βα ρ. 1101· — πρβλ. **ζυγίτης**. **θαλαμίτης**. **II**. ἐπίθ., ἀνήκων εἰς τὴν ἀνωτάτην σειρὰν θρανίων, ὑπὸ τὸν θρανίτην σκαλμὸν Πολυδ. 10. 3, 4·— θηλυκ., **Θρᾰνῖτις κώπη**, ἡ κώπη θρανίτου, Ἐτυμ. Μ. 454.12.

Θρᾰνῑτικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς **θρανίτην**, **κώπη** Ἀθήν.203F.

Θρᾰνο-γράφος, ὁ, = **τοιχογράφος**, Πολυδ. παρὰ C. Müller Fragm. Hist. 2. σ. XXX, Ἡσύχ.

Θρᾶνος, ὁ, (θράω) θρανίον, κάθισμα, Ἀριστοφ. Πλ. 545 (ἔνθα ἀναγνωστέον **Θράνου**, ἀντὶ **Θρόνους**). **2**) δίφρος ἀφοδευτικός, Ἱππ. παρὰ Γαλην. **II**. **Θρᾶνοι**, οἱ, «τὰ ξύλα τὰ κατακλείοντα τοὺς πλινθίνους τοίχους» Πολυδ. Γ', 49 (ἔνθα νῦν γράφεται: ἐπίθρανοι).

Θρᾶνυξ, υκος, = **Θρῆνυς**, Κόρινν ἐν Α. Β.1381.

Θρᾰνύσσω, θραύω εἰς τεμάχια, συντρίβω, Λυκόφρ. 664. (Ὡς τὸ **Θρανόω**, ὅπερ ἀπαντᾷ μόνον ἐν συνθέσει, ὡς **συνθρανόω**, ἐκ ῥίζης **Θραύω**· οὐδόλως σχετιζόμενον πρὸς τὸ **Θρανεύω**, **Θρᾶνος**).

Θρᾷξ, Θρᾳκός, ὁ, κάτοικος τῆς Θράκης, Ἰων. **Θρῄξ, ῃκος**, πληθ. **Θρῆϊκες**. Ἰλ. Δ. 533, κτλ., Ἡρόδ. 1. 28, κτλ.· Ἐπικ. συνηρ. **Θρῇξ, Θρῃκός**, Ἰλ. Ω. 234, κτλ., καὶ οὕτω πιθ. ἀείποτε παρὰ Τραγ., ἐπειδὴ ἐν Εὐρ. Ἐκ. 428, Ἀποσπ. 362. 48, γραπτέον **Θρῃξί**, **Θρῆξ** ἀντὶ **Θρᾳξί**.— θηλ. **Θρᾷσσα**, ὃ ἴδε. [τὸ ε ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι **Θρῄϊκος, Θρῄϊκες**, βραχὺ Ὅμ.· ἀλλὰ **Θρῄκες** ἐν Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 24, Ζ. 32, κτλ. μακρόν].

Θρᾷξαι, ἴδε τὸ ῥῆμα **Θράσσω**.

Θρᾳξεῖται· «(Δωρ.) ταράξεται. πορεύσεται» Ἡσύχ.

θρᾰσ-αύχην, ενος, ὁ, ἡ, ἔχων σκληρόν, θρασὺν τὸν αὐχένα, σκληροτράχηλος, Ἵππος Νικήτ. Χρον. 366Α.

θράσις· «θραῦσις. φθορά. θάνατος. ἀρρωστία. ἧττα ἐν πολέμῳ» Ἡσύχ.

θρασύσκειν· «ἀναμιμνήσκειν» Ἡσύχ.

θρασκίας, ου, ὁ, ἄνεμος πνέων μεταξὺ ἀργέστου καὶ ἀπαρκτίου, «θρακιᾶς» Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 9 κέξ., Κόσμ. 4, 13, Θεόφρ. π. Ἀνέμ. 42, Συλλ. Ἐπιγρ. 6180· πιθ. ὡς πνέων ἐκ Θράκης· μάλιστα γράφεται **θρᾳκίας** ἐν Ἀριστ. π. Ἀνέμ. 9, Θεοφρ. π. Σημ. 2, 10 κέξ.

θράσος [ᾰ], **εος**, τό, (θρασὺς) = **θάρσος** (ὃ ἴδε), θάρρος, τόλμη, Ἰλ. Ξ. 416, Πίνδ. Π. 5. 148, Αἰσχύλ. Πέρσ. 394, Σοφ Φ. 101, Ἰλ. 479, Εὐρ. Μηδ. 469, ἔνθα ἴδε τὸν Elmsl.· θρ. πολέμιων, θάρρος ἐν πολέμῳ, Πίνδ. Π. 2. 116· θρ. ἰσχύος, πεποίθησις ἐπὶ τῆς ἰσχύος, Σοφ. Φ. 104· θράσει ἀπίστῳ ἐπαιρόμενος Θουκ. 1. 120. **II.** τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὑπερβολικὸν θάρρος, θρασύτης, ὁρμητικότης, αὐθάδεια, εἰς τοῦτο θράσους ἀνήκει Ἡρόδ. 7. 9, 3, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 42, κτλ.· παμμάχῳ θράσει βρύων ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ.168, πρβλ. Πέρσ. 831· προβὰς ἐπ' ἔσχατον θράσους Σοφ. Ἀντ. 853· τόλμαις καὶ φρενῶν θράσει ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 46· πεπύργωσαι θράσει Εὐρ.Ὀρ 1568· πανουργίᾳ τε καὶ θράσει Ἀριστοφ.Ἵππ. 331, πρβλ. 637· τοῦ θράσους ἐπισχέσθαι τινὰ Πλάτ. Ἵππ. Μείζονι 298Α· τὸ τὴν τοῦ βελτίονος δόξαν μὴ φοβεῖσθαι διὰ θράσος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 701Β· θρ. καὶ ἀναίδεια Αἰσχίν. 27. 1, κτλ.— Βεβαιοῦται ὑπὸ τοῦ Ἀμμων. καὶ ἄλλων ὅτι τὸ μὲν **θάρσος** ἢ **θάρρος** κυρίως ἐσήμαινε θάρρος, τόλμην, γενναιότητα, τὸ δὲ **θράσος** ἀπερίσκεπτον τόλμην (θράσος μὲν γάρ ἐστιν ἄλογος ὁρμή, θάρσος δὲ ἔλλογος ὁρμή). Ἡ διάκρισις αὕτη βεβαίως ὑπάρχει παρὰ τοῖς πεζοῖς τῶν Ἀττ., πρβλ. **θρασύς** Ι. 2· ἀλλ' ὁ Ὅμ. χρῆται τῇ λ. **θάρσος** ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ἐννοιῶν, τῇ δὲ **θράσος** ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ **θάρσος**. Οἱ Ἀττ. ποιηταὶ ἔχουσι **θράσος** ἀντὶ **θάρσος** χάριν τοῦ μέτρου. Ἐκ τῶν ἐπιθ. καὶ ἐπιρρ. τύπων, τὸ **θρασὺς** εἶνε σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἐν χρήσει, τὸ δὲ **θαρσὺς** μόνον παρὰ μεταγεν.· τὸ **θαρσέω** ἢ **θαρρέω** δὲν ἔχει ἀντίστοιχον τύπον **θρασέω**, τὰ δὲ **θαρσύνω** καὶ **θρασύνω** φαίνεται ὅτι εἶναι ἐν χρήσει ἀδιαφόρως.

θρᾷσσα, ἡ, Ἀττ. **θρᾷττα**, Ἀριστοφ.Ἀχ. 273, κ. ἀλλ., Πλάτ. Θεαιτ.174Α· Ἐπικ. **θρῄσσα**, Νικ. Θ. 45· Τραγ. **θρῇσσα**, Σοφ. Ἀντ. 589, Εὐρ.Ἄλκ. 967· Δωρ. **θρῃΐσσα**, Θεόκρ. Ἐπιγρ. 18. 1: Θρᾳκία γυνή, Θρᾳκία δούλη. **2)** «εἶδος ἰχθύος καὶ ὀρνέου» Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **Θρᾴκη**.

θράσσω, Ἀττ. **θράττω**: μέλλ. **-ξω**: ἀορ. ἀπαρ. **θρᾶξαι** (οὐχὶ **θράξαι**) Αἰσχύλ. Πρ. 628:— συντετμημένος τύπος τοῦ **ταράσσω**, ἐνοχλῶ, ἀνησυχῶ, Πίνδ. Ι. 7(6). 56, Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ., Εὐρ. Ρήσ. 863· τί ἦν τὸ σὲ οὗ θρᾶττον Πλάτ. Φαίδωνι 86Ε, Φαίδρ. 242C, κτλ.· ἴδε Ruhnk Τίμ.: παθ. ἀόρ. **ἐθράχθη**, Σοφ.Ἀποσπ. 812· «θράττομαι· συντρίβομαι. συγκόπτομαι» Ἡσύχ. **2)** καταστρέφω, ἀφανίζω, Ἀνθ. Ἑλλαν. 255. **3)** περὶ τοῦ πρκμ. **τέτρηχα**, ἴδε ἐν λ. **ταράσσω** ΙΙ.

θρασύ-βουλος, ον, ὁ θρασεῖαν, τολμηρὰν ἔχων βουλήν, Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 29.

θρᾰσυγλωττία, ἡ, θρασύτης τῆς γλώσσης, Πολυδ. Β', 108.

θρᾰσύ-γλωττος, ον, ὁ θρασὺς τὴν γλῶσσαν, Ἡσίδ. εἰς τὸν Μάταιον Βίον 190· παρὰ δὲ Μανέθ. 4. 184 ἀπαντᾷ καὶ τύπος **θρασυγλωσσής, ές**, μετὰ τῆς αὐτῆς σημασίας.

θρᾰσύ-γυιος, ον, ἰσχυρὰ μέλη ἔχων, Κλειτομάχοιο νίκα θρασύγυιος Πίνδ. Π. 8. 52.

θρᾰσύ-δειλος, ὁ, ἡ, θρασύς, αὐθάδης καὶ ἐν ταὐτῷ δειλός, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 7, 9. **II.** ὄνομα πολυτίμου τινὸς λίθου, Ψευδο-Πλούτ. 2.1158Β.

θρᾰσυ-εργός, όν, θρασύς, τολμηρὸς ἐν τοῖς ἔργοις, Νόνν. Δ. 35. 365.

θρᾰσύ-θῡμος, ον, ἔχων τολμηρὰν ψυχήν, Μανέθων 4. 529.

θρᾰσυ-κάρδιος, ον, γενναιόκαρδος, «εὔτολμος» (Σχόλ.), Ἰλ. Κ.41, Ν.343· ἐκ διορθώσεως ἐν Ἀνακρ.1. 4 (ἐκ τῶν Ρητ. (Walz) τ. 6. σ. 129) ἀντὶ **θρεοκάρδιος**.

θρασυλογέω, ὁμιλῶ μετὰ θράσους, εὐτόλμως, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀγ. 1258.

θρασυλογία, ἡ, θρασεῖα, τολμηρὰ ὁμιλία, Βασίλ. τ. 2. σ. 660.

θρασυ-λόγος, ον, ὁ μετὰ τόλμης ὁμιλῶν, Ἐτυμ. Μ. 133. 42.

θρασύ-μαχος, ον, ὁ μετὰ θράσους μαχόμενος, Ἀριστ. Ρητ. 2. 23, 29.

θρᾰσυ-μέμνων, ον, ὁ εὐτόλμως σταθερὸς (πρβλ. **μέμνων**), ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, Ἰλ. Ε. 639, Ὀδ. Α. 267, Ἡσύχ.

θρᾰσυ-μήδης, ες, ὁ τολμηρῶς σκεπτόμενος ἢ σχεδιάζων, εὐτολμος, ἀποφασιστικός, Πίνδ. Π. 4. 254, Ν. 9. 31·— παρ' Ὁμήρ. χρόνον ὡς κύρ. ὄνομα.

θρᾰσύ-μητις, ιδος, ἡ, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Π. 324.

θρᾰσυ-μήχᾰνος, Δωρ. **-μάχανος, ον**, τολμηρὸς ἐν τῷ σχεδιάζειν ἢ μηχανᾶσθαι, Ἡρακλῆς Πίνδ. Ο. 6.114· λέοντες ὁ αὐτ. Ν. 4.101.

θρᾰσύ-μῡθος, ον, τολμηρὸς τὴν γλῶσσαν, Πίνδ. Ο.13.13.

θρᾰσύνω [ῡ]. (θρασὺς) = τῷ παλαιοτέρῳ τύπῳ **θαρσύνω**, πληρῶ τινα θάρσους, παραθαρρύνω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 222· πλήθει τὴν ἀμαθίαν θρασύνοντες, παρέχοντες θάρρος εἰς τὴν ἄγνοιαν αὐτῶν διὰ τοῦ πλήθους, Θουκ.1.142, πρβλ.7.76.— Παθ. καὶ Μέσ., ἀόρ. **θρασυνθῆναι** Αἰσχύλ.Ἱκέτ.772· **ἐθρασύνατο** Ἰσοκρ. 43C, 87Δ:— γίνομαι τολμηρός, λαμβάνω θάρρος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1188, κτλ.· μηδὲν θρασύνου Εὐρ. Ἐκ. 1183· οὐ .. ἀλόγως θρασυνόμεθα Θουκ. 5.104· πρὶν ὁρμῷ ναῦν θρασυνθῆναι, πρὶν ἢ τὸ πλοῖον καλῶς ἀσφαλισθῇ ἐν τῷ λιμένι, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. ἔνθ' ἀνωτέρω. **II.** Παθητ., ἐπὶ κακῆς σημασίας, εἶμαι ὑπὲρ τὸ δέον τολμηρός, εἶμαι θρασύς, αὐθάδης, Σοφ. Φιλ.1387, Ἀριστοφ. Βα ρ. 846, Ἰσοκρ. ἔνθ' ἀνωτ., Δημ. 272. 12· **ἐπί τινι** Ἀριστοφ.Ἀχ. 330, Ἰσοκρ. 87Α· θρ. πρός τι Λουκ. Ἀπολογ. 6. **III.** θρασύνειν τι, ἀλαζονεύεσθαι, κομπάζειν ἐπί τινι, Πολύδ. 4. 31, 4.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 474.

θρᾰσυ-ξενία, ἡ, ἡ τόλμη, τὸ θάρρος ξένου, Πλάτ. Νόμ. 879Ε.

θρᾰσύ-πονος, ον, τολμηρὸς ἢ πρόθυμος εἰς ἔργον, Πίνδ. Ο. 1. 156.

θρασυ-πτόλεμος, ον, τολμηρὸς ἐν πολέμῳ, Ἀνθ. Παλατ. παράρτ. 201.

θρᾰσύς, εῖα, ύ θηλ. **θρασέα** χάριν τοῦ μέτρου, Φιλήμ. Γάμ. 4· (ἴδε ἐν τέλ.)·— θαρραλέος, τολμηρός, γενναῖος, Λατιν. audax, Ὁμηρικὸν ἐπίθετον τοῦ Ἕκτορος, Ἰλ. Θ. 89, κτλ.· τοῦ Ὀδυσσέως (κατωτ. 2)· τοῦ Λαογόνου, Π. 604· ὡσαύτως, θρ. πόλεμος Ζ. 254, Κ. 28, Ὀδ. Δ. 146· θρασειάων ἀπὸ χειρῶν Ε. 434, Ἰλ. Ρ. 662, κ. ἀλλ.· θρ. καρδία Πίνδ. Π. 10. 69· πούς Ἀριστοφ. Βατρ. 330· ἐν τῷ ἔργῳ θρασὺς Ἡρόδ. 7. 49· θρ. τόξοισι Αἰσχύλ. Πρ. 871· ἡ ἐλπὶς θρασεῖα τοῦ μέλλοντος, πεποιθήσεως πλήρης, Θουκ. 7. 77· θρασὺς τὸ ἦθος Ἀριστ. Πολιτικ. 11. 27. **2)** τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὑπὲρ τὸ δέον τολμηρός, ὁρμητικός, ῥιψοκίνδυνος, Λατ. audax, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἶπετ' Ὀδυσσεύς Ὀδ. Κ. 436 (Σχολ. προπετής)· Γοργόνες Πίνδ. Π. 12.13·— οὕτω κατὰ τὸ πλεῖστον παρ' Ἀττ., τολμηρός, αὐθάδης, ἀλαζών, Αἰσχύλ. Πρ.178· Ἄρης .. πρὸς ἀλλήλους θρ., ἐπὶ ἐμφυλίου πολέμου, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 863· γλῶσση θρασὺς Σοφ. Αἴ. 1142· ἐν τοῖς λόγοις ὁ αὐτ. ἐν Φιλ.1307· ἐπὶ τῶν λόγων Δημ. 1441.19· ἀνομία θρασὺς Εὐρ. Ι. Τ. 275· πονηρὸς εἶ καὶ θρ. Ἀριστοφ.Ἵππ. 181· θρασεῖς καὶ ἀδικοι καὶ ὑβρισταὶ Πλάτ. Νόμ. 630Β· ὁ θρ. ἀλαζὼν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 7, 8· ὁμοιόν τι ἔχει .. ὁ θρ. τῷ θαρραλέῳ αὐτόθι 7. 9. 2·— τὸ μὴ θρασύ, ἡ μετριοφροσύνη, Αἰσχύλ.Ἱκ.197. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τολμᾷ τις, μετ' ἀπαρ., θρασύ μοι τόδ' εἰπεῖν. τολμῶ νὰ εἴπω τοῦτο, Πίνδ. Ν.7. 74· οὐκ ἄρ' ἐκείνῳ προσῆκε θρασύ; Σοφ. Φιλ.106. **III.** Ἐπίρρ. **-έως**· Συγκρ. **θρασύτερον**, ὑπὲρ τὸ δέον θρασέως, Θουκ. 8. 103· Ὑπερθετ. **θρασύτατα** (ἢ **-άτως**), Διόδ.17.44. (Ἐκ τῆς √ΘΑΡΣ ἢ ΘΡΔΣ παράγονται τὰ **θάρσος, θαρσέω, θράσος, θαρσύνω**, κτλ., καὶ ἴσως τὸ **θερσίτης**· πρβλ. Σανσκ. darsh, dṛshnōmi (audeo), dṛshtas (audax)· Γοτθ. ga-daursan (θαρρεῖν)· Ἀγγλο-Σαξον. dear (Ἀγγλ. dare)· Ἀρχ. Γερμ. gi-tar (τολμῶ)).

θρᾰσύ-σπλαγχνος, ον, ἔχων θρασεῖαν καρδίαν, Εὐρ.Ἱππ. 424. —Ἐπίρρ. **-ως**, Αἰσχύλ. Πρ.730.

θρασυστομέω, εἶμαι θρασὺς τὴν γλῶσσαν, Αἰσχύλ.Ἱκέτ. 203, Σοφ. Φιλ. 380, Εὐρ.Ἰκ.1286.

θρᾰσυστομία, ἡ, τὸ θρασέως ὁμιλεῖν, Ἀνθ. Π.12.141.

θρᾰσύ-στομος, ον, θρασὺς τὴν γλῶσσαν, ἀλαζών, Αἰσχύλ. Θήβ. 612, Ἀγ.1399, Εὐρ. Ἀποσπ. 3.

θρᾰσύτης, ητος, ἡ, ὑπερβολικὴ τόλμη, αὐθάδεια, Ἱππ. Νόμ 2, Θουκ. 2. 61, Λυσ. 100. 21· Θρ. = τὸ σφόδρα θαρρεῖν, Ἀριστ. Ρητ. 2.14, 1, πρβλ. Ἠθ. Ν. 2. 8, 5·— πληθ., Ἰσοκρ. 56Β, Δημ. 1452, 18.

θρασύτολμος, ον, ὁ μετὰ θράσους τολμῶν, Νικόλ. Μεθώνης ἐπίσκ. σ.72, ἔκδ.Ἀνδρ. Δημητρακοπούλου.

θρᾰσύ-φρων, ον, γεν. **ονος**, θρασὺς τὸ φρόνημα, τὸν νοῦν, Ὀππ.Ἀλ.1.112.

θρᾰσυφωνία, ἡ, = **θρασυστομία**, Πολυδ. Β', 112.

θρᾰσύ-φωνος, ον, **θρασύστομος**, Πολυδ. Β', 112.

θρᾰσυ-χάρμης, ου, τολμηρὸς ἐν μάχῃ, Κόϊντ. Σμ. 4. 502.

θρᾰσύ-χειρ, ειρος, ὁ, ἡ, τολμηρὸς τὰς χεῖρας, Ἀνθ. Π.7. 231.

θρᾰσυ-χειρία, ἡ, τόλμη χειρῶν, Πολυδ. Β', 148.

θρασύχειρος, ὁ, = **θρασύχειρ**, Βακχυλ. 2. 4 κατὰ διόρθωσιν Jebb (ἔκδ. Blass).

θρᾰσώ, όος, συνηρ. **οῦς**, ἡ, ἡ πλήρης τόλμης, ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς, Λυκόφρ. 936.

θράσων, ωνος, ὁ, ὄνομα ψλαζόνος στρατιώτου ἐν τῇ Νέᾳ Κωμῳδίᾳ, Τερέντιος Ἅφρος ἐν τῷ «Εὐνούχῳ».

θρᾷττα, ης, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ **θρᾷσσα**.

Θρᾷττα, ἡ, μικρὸς θαλάσσιος ἰχθύς, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 5. 6, 2, Ἀντιφ. Τυρρ. 2, Μνησίμ. Ἵππ.1. 41.— ὑποκορ. **Θρᾳττίδιον**, τό, Ἀναξανδρ. Αυκ. 1, Ἀθήν. 329Β-Ε. - διάφ. γρ. **Θρᾶττα**.

θράττης· «ὁ λίθος ὑπὸ Θρᾳκῶν» Ἡσύχ.

θράττω, Ἀττ. ἀντὶ **θράσσω**.

θραῦλος, **η**, **ον**, (οὐχὶ **θραυλός**, Ἀρκάδ. σ. 53. 10): — εὔθραυστος, Ἀδηλ. παρὰ Σουΐδ.— παρ' Ἡσυχ. ὡσαύτως **θραῦρος**.

θραῦμα, τό, (θραύω) = **θραῦσμα**.

θραύπαλος, ὁ, εἶδος θάμνου, Viburnum, Θεόφρ. Ι. Φ. 3. 6, 4· ὡς θηλ., αὐτόθι 4. 1, 3.

θραυπίς, **ίδος**, ἡ, μικρόν τι πτηνόν, Ἀριστ. Ι. Ζ. 8. 3, 6 (δι. γρ. **θλυπίς**).

θραυσ-άντυξ, **υγος**, ὁ, ἡ, (θραύω) ὁ θραύων τὰς ἄντυγας ἅρματος, Ἀριστοφ. Νεφ.1264.

θραῦσις, **εως**, ἡ, (θραύω) τὸ θραύειν, τσάκισμα, Ἀριστ.Μετεωρ. 4. 9, 9., 12, 8, Πλούτ. 2. 893D.

θραῦσμα ἢ **θραῦμα**, τό, (θραύω) τὸ θραυσθέν, σύντριμμα, τεμάχιον, ναυάγιον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 425, Διόδ. 3. 12, Λουκ. Ἱστ. Συγγρ. 25.— περὶ τοῦ ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ.1166, ἴδε ἐν λ. **θαῦμα**.

θραυσμός, ὁ, σπάσιμον, τῆς θαλάσσης Συλλ. Ἐπιγρ. 6187· καρδίας Ἐβδ. (Ναυ. Β', 10).

θραυστός, **ή**, **όν**, ὃν δύναταί τις νὰ θραύσῃ, εὔθραυστος, Τίμ. Λοκρ. 99C· πρβλ. **θλαστός**.

θραύω: μέλλ. **-σω** Ἀριστοφ.Ὄρν.466: ἀόρ. **ἔθραυσα** Σοφ.Ἡλ. 715, Εὐρ.Ἡρ. Μαιν.780.— Παθ., μέλλ. **θραυσθήσομαι** Γαλην.· ἀόρ. **ἐθραύσθην** (ἴδε κατωτ.), (**κατ-**) Πλάτ. Τίμ. 56E: πρκμ. **τέθραυσμαι** Θεόφρ. π. Αἰσθ/σ. 11, (**συν-**) Ξεν. Ἀγησ. 2, 14, (**παρα-**) Πλάτ. Νόμ. 757E (ἔνθα τὰ ἀντίγραφα ἔχουσι **-τεθραυμένον**)· πρβλ. **δια-θραύω**. (Ἴσ. ἐκ √ΘΡΥ, ὁπόθεν τὸ **θρύπτω**· πρβλ. τὸ Λατ. frustum, frustra· τὸ **τείρω** καὶ **τι-τρώσκω** πιθανῶς εἶναι συγγενῆ, Κούρτ. ὁρισ. 239· πρβλ. ὡσαύτως **θραγμός**, **θρανύσσω**.) Θραύω εἰς τεμάχια, συντρίβω, «τσακίζω», Ἡρόδ. 1. 174, Σιμων. 6, Αἰσχύλ. Πέρσ. 196, 415, κτλ., συχν. παρ' Εὐρ.· θρ. σάρκας Εὐρ.Ἱππ.1239.— Παθ., θραυομένης τῆς πέτρης, συντριβομένης, Ἡρόδ.1.174· σίδηρον θραυσθέντα καὶ ῥαγέντα Σοφ.Ἀντ. 476· θραύονται πτερά, συντρίβονται αἱ πτέρυγές των, Πλάτ. Φαίδρ. 248B· πρβλ. **θλαστός**. **II**. μεταφ., ὡς τὸ Λατ. frangere, = **θρύπτω**, ἀδυνατίζω, ἐξασθενῶ, καταβάλλω, μὴ θραύσοι χρόνος ὄλβον Πινδ. Ο. 6. 163, πρβλ. Εὐρ.Ἡρ. Μαιν. 780· ἔπος .. , ὅ,τι τὴν τούτων θραύσει ψυχὴν Ἀριστοφ.Ὄρν. 466· θρ. τὴν δύναμιν Ἰλούτ.Ἀλκιβ. 23· ἐλπίδα, κτλ., Ἡρῳδιαν. 3· 2, κτλ.— Παθ., πόθος θραυσθεὶς Ἀσπασίᾳ παρ' Ἀθην. 219E· θραυόμενος τὸν λογισμόν, Λατ. animo fractus, Ἰλούτ. Ἀντων.17.— Σπάνιον ἐν τῇ Ἀττ. πεζογραφίᾳ.

θράω, καθίζω, εὑρηται μόνον ἐν τῷ μέσ. ἀορ. **θρήσασθαι**, καθῆσθαι (παρ' Εὐσταθίῳ 1400, 5: «τὸ θρῆνυς .. κατὰ Ἀθήναιον ἀπὸ τοῦ θρῆσαι, ὅ ἐστι καθίσαι»), Φιλητᾶς παρ' Ἀθην.192E. (Ἡ ῥίζα τοῦ **θρᾶνος**, **θρῆνυς**, **θρόνος**, ἴσως καὶ τοῦ **ἀθερίζω**: πρβλ. τὸ Σανσκρ. dhar, dhaṛâmi (fero, sustineo)· Λατ. fretus.)

θρᾄσσα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **θρήϊσσα**, ἴδε ἐν λ. **θρᾷσσα**.

θρεκτικός, **ή**, **όν**, (τρέχω) ἱκανὸς εἰς τὸ τρέχειν, «τροχαστικὸς» Μοῖρ. σ. 187.— Καθ' Ἡσύχ.: «θρεκτικώτατος· ὀξύτατος».

θρεκτός, **ή**, **όν**, = **τροχαῖος**, θρεκτοῖσι νόμοις Σοφ. Ἀποσπ. 414, ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφ. **κρεκτοῖσι**.

θρέμμα, τό, (τρέφω) τὸ τραφὲν ἢ ἀνατραφὲν ὑπό τινος, θρ. Νηρεΐδᾶν, ἐπὶ δελφίνων, Ἀρίων ἐν Bgk. σ. 567· ἰδίως ἐπὶ ἡμέρων ζώων, κτήνη, βοσκήματα, ἰδίως πρόβατα καὶ αἶγες, Ξεν.Ἀγησ. 9, 6, Οἰκ. 20, 23· τὰ ἐν ταῖς ἀγέλαις θρ. Πλάτ. Πολιτ. 261A· τὰ ἀγελαῖα θρ. αὐτόθι 264A· ὑηνὰ θρ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 819D· ἐπὶ κατοικιδίων πτηνῶν, ὀρνίθων θρ. αὐτόθι 789B· καθόλου περὶ πάντων τῶν ζώων, τοῖς ἡμέροις καὶ ἀγρίοις .. θρ. ὁ αὐτ. ἐν Κριτί.118B, κ. ἀλλ. **2**) ἐπὶ ἀνθρώπων, Σοφ. Ο. Τ.1143, Φ. 243· Χαρίτων θρ. Ἀριστοφ.Ἐκκλ. 973· δύσκολον θρ. ὁ ἄνθρωπος Πλάτ. Νόμ.777B, πρβλ. Θεαίτ. 174B· ἐν Ἐπιγρ. συχν. ἐπὶ δούλων οἰκογενῶν, τὸ Χρυσίππου θρ., ὁ ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ γεννηθεὶς δοῦλος, Λατ. verna, Συλλ. Ἐπιγρ.1709b, πρβλ. 3113, 3266, κ. ἀλλ.· πρβλ. **θρεμμάτιον**, **θρεπτός**, **θρεπτήριον**. **3**) ἐν ποικίλῃ χρήσει, ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, οἷον ἐπὶ λέοντος, ἁπλατον θρ. κἀπροσήγορον Σοφ. Τρ.1093 (πρβλ. Πλάτ. Χαρμ. 155D)· ἐπὶ τοῦ Κερβέρου, αὐτόθι 1099· ἐπὶ σμήνους ἐμπίδων ἢ κωνώπων, Ἀνθ. Π. 5.151· θρ. Σελινοῦντος, ἐπὶ ἰχθύος, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 328C· Καρύστου θρ., κωμ. ἐπὶ ποτηρίου πεποιημένου ἐν Καρύστῳ, Ἀντιφ. ἐν Παρασ.1. 3. **4**) ὡς ὅρος ἀνειδιστικός, ὑμᾶς ἐρωτῶ, θρέμματ' οὐκ ἀνασχετὰ Αἰσχύλ. Θήβ. 182· ὦ θρέμμ' ἀναιδὲς Σοφ. Ἡλ. 622, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀυσ. 370. **5**) ἐν περιφρ., ὕδρας θρ., ἀντὶ ὕδρα, Σοφ. Τρ. 574· θρέμματα ποιδῶν, ἀντὶ παῖδες, Πλάτ. Νόμ. 790D· Καρύστου θρ., ἀντὶ Κάρυστος, Ἀντιφ. ἐν Παρασ.1. 3· θρέμματα παλλακῶν, ἀντὶ παλλακὰς τρεφομένας, Πλούτ. Σύλ.7.

θρεμματικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων ἢ ἁρμοζόμενος διὰ τὰ θρέμματα, Ἐπιγρ. Ἱεραπόλεως L. et W. 1687.

θρεμμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θρέμμα**, μικρός, νέος δοῦλος, Συλλ.Ἐπιγρ. 2733.

θρεμμάτο-τροφέω, τρέφω κτήνη, Διόδ. 2. 54, Στράβ.704.

θρέξασκον, **θρέξομαι**, ἴδε **τρέχω**.

θρεο-κάρδιος, **ον**, τεθλιμένος τὴν καρδίαν· ἀλλὰ πρβλ. **θρασυκάρδιος**.

θρέομαι, ἀποθ. ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., κράζω μεγαλοφώνως, «ἐξεφωνίζω», ἀείποτε ἐπὶ γυναικῶν, θρέομαι φοβερὰ μεγάλ' ἄχη Αἰσχύλ. Θήβ.78· ἀλλαχοῦ μόνον κατὰ μετοχ., μινυρὰ θρεομένας Ἀγ.1165· (ἐν Χο.970 εἶναι ἐφθαρμ.)· πάθεα μέλεα θρεομένα ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 110, πρβλ. Εὐρ.Ἱππ. 364· αὐτὴ θρεομένη σαυτῆ κακὰ ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 51. (Ἐκ τῆς √ΘΡΕ παράγονται ὡσαύτως τὰ **θρό-ος**, **θρῆ-νος**, **θρῦ-λος**, **θόρ-υβος**, **τον-θορύζω**: πρβλ. τὰ Σανσκρ. dhâr-â (φωνή), dhra-nâmi, ἐπιτατικ. dandhr-anmi (ἠχῶ)· Γοτθ. drun-jus (ᾠδόγγος)· Γερμ. drön-en, dröhn-en· Ἀγγλ. to drone).

θρέπτα, **ων**, τά, μαλακώτερος τύπος τοῦ **θρέπτρα**, ὃ ἴδε.

θρεπτάριον, τό, = **θρεμμάτιον**, Συλλ. Ἐπιγρ. 4299 (πρβλ. προσθήκας), 4303h. 5 (προσθ.)

θρέπτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **θρεπτήρ**, Εὐρ. Τρῳ.195, Ἀνθ. Π. 5. 106., 6. 51: μεταφ., δίκη θρ. πολήων Ὀππ. Ἀλ. 2. 680.

θρεπτέος, **α**, **ον**, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **τρέφω**, ὃν πρέπει νὰ ἀνατρέφῃ τις, Πλάτ. Πολ. 403C. **II**. **θρεπτέον**, δεῖ τρέφειν, Πλάτ. Τιμ.19A, Ξεν. Λακ. 9, 5· ἀλλά, **2**) ἐκ τοῦ Παθ., ἢ γὰρ ἐργαστέον ἢ ἀπὸ τῶν εἰργασμένων θρεπτέον, πρέπει τις νὰ τρέφηται .. , Ξεν.Ἱππαρχ. 8. 8.

θρεπτήρ, **ῆρος**, ὁ, ὁ τρέφων, ἀνατρέφων, Ἀνθ. Π.12.137, κ ἀλλ. **θρεπτήριος**, **ον**, ἱκανὸς νὰ θρέψῃ ἢ ἀναθρέψῃ, θρεπτικός, τρέφων, μαστὸς Αἰσχύλ. Χο. 545. **II**. πλόκσιμος Ἰνάχῳ θρ., κόμη τρεφομένη ὡς ἀφιέρωμα εἰς τὸν Ἴναχον, Αἰσχύλ. Χο. 6, πρβλ. Εὐστ.165. 6, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 4.145. **III**. **θρεπτήρια**, τά, ἀμοιβαὶ διὰ τὴν ἀνατροφήν, ὁποίας προσφέρουσιν οἱ γονεῖς εἰς τὸς τροφούς, Ὀμ."Υμν. εἰς Δήμ.168. 223 (πρβλ. **θρέπτρα**)· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ τὰ ὑπὸ τῶν τέκνων εἰς τοὺς γονεῖς ἀνταποδιδόμενα **θρέπτρα**, ὡς τὸ Ἀττ. **τροφεῖα**, Ἡσ."Εργ.ἡμ. Ἡμ. 186, Ἀνθ. Π. 1. 7, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 7. **2**) = **τροφή**, τὰ .. νηδύος θρ. Σοφ. Ο. Κ. 1263.

θρεπτικός, **ή**, **όν**, (τρέφω) ἱκανὸς νὰ θρέψῃ ἢ ἀναθρέψῃ, τινος Πλάτ. Πολιτικ. 267B, πρβλ. 276B, C· θρεπτικώτερα μῆλα Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 82F· **-ώτατος** οἶνος Μνησίθ. αὐτόθι 32D. **II**. ὁ συντελῶν πρὸς θρέψιν ἢ αὔξησιν, ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς θρ. καὶ γεννητικὴ Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 4, 14· ἡ θρ. ψυχὴ αὐτόθι 2· τὸ θρεπτικόν, ἡ δύναμις τῆς αὐξήσεως, ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 1. 13, 14· ἡ θρ. καὶ αὐξητικὴ ζωὴ αὐτόθι 1.7, 12, κτλ.

θρεπτός, **ή**, **όν**, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **τρέφω**· ὡς οὐσιαστ. **θρεπτός**, **Θρεπτή**, δοῦλος ἀνατραφεὶς ἐν τῷ οἴκῳ, οἰκογενής, Λατ. verna, Λυσ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 17, Φερεκρ. Μυρμ.12 (ἔνθα ἴδε Meineke)· συχν. ἐν Ἐπιγρ. καὶ παρὰ τοῖς Ἑβδ.· τὸν ἴδιον θρ. Συλλ.Ἐπιγρ. 1608 d, 2044, 2114 bb (προσθ.), κ.ἀλλ.· ὡσαύτως θηλ. **θρεπτή**, 1991-4, κ. ἀλλ.

θρέπτρα, τά, ὡς τὸ **θρεπτήρια**, ἡ ἀνταπόδοσις ἣν τὰ τέκνα ἀποδίδουσιν εἰς τοὺς ἀναθρέψαντας γονεῖς, οὐδὲ τοκεῦσιν θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε Ἰλ. Δ. 478, Ρ. 303· **θρέπτα** φαίνεται ὅτι εἶναι τύπος ἐφθαρμένος ἐν Κοίντ. Σμ. 11. 89, Ἡσυχ., κλ.· — πρβλ. **θρεπτήριος**.

θρέπτρα, ἡ, = **θρέπτειρα**, τροφός, Συλλ.Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 4300d.

θρέσκος, **-εύω**, **-κεία**, ἴδε **θρῆσκος**, κτλ.

θρεττάνελό, μίμησις τοῦ ἤχου τῆς κιθάρας (πρβλ. «τραλαρὰ» παρ' ἡμῖν), Ἀριστοφ. Πλ. 290.

θρέττε, τό, μόνον Ἀριστοφ. Ἱππ.17, οὐκ ἔνι μοι τὸ θρέττε, κατὰ τὸν Σχολ. = τὸ θαρραλέον, τὸ θρασύ, δὲν ἔχω τὸ θάρρος· πιθαν. βαρβαρισμός.

θρεῦμαι, ποιητ. συνῳδ. τοῦ **θρέομαι**, ἀλλ' οὐδὲν βέβαιον παράδειγμα ἀπαντᾷ.

θρέψα, ἴδε **τρέφω**.

θρεψ-ήνωρ, **ορος**, ὁ, ἡ, ὁ τρέφων ἄνδρας, ἀποπτύξαντες ὅλην θρεψήνορα δαῖτα Ἀπολλιν. Ψαλμ.106. 36.

θρεψίππας, **ου**, ὁ, = **ἱπποτρόφος**, Ἀπολλόδ. 2.7, 8.

θρέψις, **εως**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, θρέψιμον, Σέξτ.Ἐμπ. Μ.11. 97.

Θρηϊκίη, **Θρηΐκιος**, **η**, **ον**, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **Θρᾳκίη**, **Θρᾴκιος**, ὃ ἴδε.

Θρῄξ, **ικος**, ὁ, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ **Θρᾷξ**, ὃ ἴδε.

Θρήϊσσα, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **Θρᾷσσα**, ὃ ἴδε.

Θρήκη, ἡ, **Θρήκηθεν**, **Θρήκηνδε**, ἴδε ἐν λ. **Θρᾴκη**.

Θρήκιος, ἴδε **Θρᾴκιος**.

Θρήν-ερως, **ωτος**, ὁ, ἡ, ἐραστὴς θρηνώδης, Πολυδ. Ζ', 189· πρβλ. **δύσερως**.

Θρηνεύω, = **θρηνέω**, Συλλ.Ἐπιγρ. 4000.12.

Θρηνέω: μέλλ. **-ήσω** Αἰσχύλ., Σοφ.: ἀόρ., Εὐρ. Τρῳ. 111.— Μέσ., ἴδε κατωτ. 2: μέλλ. **-ήσομαι** (**ἐν-**) Χρησμ. Σιβ. 2.158· — ἀποστ. ἐν τῷ Παθητ. πρκμ., ἴδε κατωτ.· (**θρῆνος**). **Θρηνῳδῶ**, θρηνῶ, κλαίω, ὀδύρομαι, Μοῦσαί δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ἐπὶ καλῇ θρήνεον Ὀδ. Ω. 61· τίς ὁ θρηνήσων; Αἰσχύλ.

'Αγ.1541· τίς .. ἔσθ' ὁ θρηνῶν 'Αριστοφ. Νεφ.1260· θρ. πρὸς τύμβον Αἰσχύλ. Χο. 926· πρὸς ἑαυτὸν Ἰσοκρ. 155Δ:— μετὰ συστοίχ. αἰτ., στονόεσσαν ἀοιδὴν .. ἐθρήνεον, ἔψαλλον ἄσμα θλιβερόν, θρηνῶδες, Ἰλ. Ω. 722· γόον θρ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 420· ὀξυτόνους ᾠδὰς Σοφ. Αἴ. 631· ἐπῳδὰς αὐτόθ. 582· ὕμνους θρ., ἐπὶ τῆς ἀηδόνος, Ἀριστοφ.Ὄρν. 211· φθόγγους ἁλύρους Ἄλεξ. ἐν Ὀλύνθ. 1. 6.— Παθ., ἅλις μοι τεθρήνηται λόγοις Σοφ. Φιλ.1400· ἱκανῶς τεθρήνηται Λουκ. Κατάπλ. 20. **2)** μετ' αἰτ. ἀντικειμ., θρηνῶ διά τι, ὀδύρομαι, θρ. πόνους Αἰσχύλ. Πρ. 615· θάνατον Πλάτ. Φαίδ 85Δ· ὅσα τὸν ἐμὸν θρηνῶ πατέρα Σοφ.Ἠλ. 94, πρβλ. 530· τὸν φύντα Εὐρ.Ἀποσπ. 452· — οὕτω καὶ ἐν τῷ Μέσ., τόνδε θρηνεῖσθαι Αἰσχύλ. Πρ. 43.— Παθ.. θρηνοῦμαι, μὲ κλαίει τις, Σοφ. Αἴ. 852, Ἀποσπ. 585.

Θρήνημα, τό, θρῆνος, ὀδυρμός, Εὐρ.Ὀρ.132, Ἑλ.174, κτλ.

Θρηνητέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει νὰ θρηνήσῃ τις, Γρηγ. Ναζ. **II.** οὐδ., πρέπει τις νὰ θρηνήσῃ, Ἀπολλών. παρὰ Στοβ. 617. 55.

Θρηνητήρ, ῆρος, θρηνητής, θρηνῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 937.

Θρηνητήριος, α, ον, = **Θρηνητικός**, ᾠδαὶ θρ. Εὐστ.1372.26.

Θρηνητής, οῦ, ὁ, = **Θρηνητήρ**, Αἰσχύλ.Ἀγ.1075.

Θρηνητικός, ἡ, όν, ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ θρηνεῖν, ἀγαπῶν νὰ θρηνῇ,'Αριστ.Ἠθ. Ν. 9.11,4. **2)** ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς θρῆνον, οὐλήμια, αὐλὸς Πολυδ. Δ', 73, 75· τὸ θρ., ὕλη πρὸς θρῆνον, Πλούτ. 2. 623Α.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πολυδ. Ζ', 202.

Θρηνήτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **Θρηνητήρ** (ἴδε **Θρηνῳδός**), Θεοφύλακτ.

Θρηνήτωρ, ορος, ὁ, = **Θρηνητήρ**, Μανέθων 4.190.

Θρηνολογέω, θρηνῶ, κλαίω, τινα Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2113 c.

Θρηνολογία, ἡ, τὸ θρηνολογεῖν, ὡς καὶ νῦν, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 409. 3, ἔκδ. Α.

Θρῆνος, ὁ, (θρέομαι) ἐπικήδειος θρηνῳδία, θρῆνος, ὀδυρμός, ὡς τὸ Λατ. naenia, Κελτ. (Gaelic) coronach,'Ἰλ. Ω.721, Ἡρόδ. 2. 79.85, καὶ Τραγ.· θρῆνος οὐσιός, δι' ἐμέ, Αἰσχύλ.Πρ.388· εἰπεῖν .. θρῆνον θέλω ἐμὸν τὸν αὐτῆς ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ.1322. **2)** παράπονον, θρηνῶδες ἄσμα,'Ομ."Ὑμν.18.18, Πίνδ., κλ., καὶ συχν. παρὰ πεζοῖς·— ἐν τῷ πληθ., θρῆνοι, κλαυθμοί, Πίνδ . Τραγ., κτλ.· θρήνων ᾠδὰς Σοφ. Ἰλ. 88.—Ὑπάρχουσιν ἀποσπάσματα θρήνων παρὰ Πινδ. ἐν Ἀποσπ. 95-103.

Θρῆνυξ, = τῷ ἑπομ., Εὐφορίων ἐν Δ. Β. 1381· Δωρ. **θρᾶνυξ**, Κόρινν. αὐτόθι.

Θρῆνυς, υος, ὁ, (θράω) θρανίον ὑπὸ τοὺς πόδας τοποθετούμενον, **ὑποπόδιον**, ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἧσει Ἰλ. Ξ. 240, πρβλ.'Οδ. Τ. 57· ἴδε **ὑποπόδιον**. **II.** ἐν Ἰλ. Ο. 729, τὸ θρῆνυν .. ἐπταπόδην σημαίνει τὸ ἑδώλιον τοῦ κυβερνήτου τοῦ πλοίου ἢ ἕδραν ἐρετῶν.

Θρηνῳδέω, ᾄδω θρῆνον διά τινα, τινα Εὐρ. Ι. Α.1176.

Θρηνῴδημα, τό, θρῆνος, κλαυθμός, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 92.

Θρηνῳδός, ὁ, (εἶδος) δυσοίωνος θρῆνῳ, κατάλληλος πρὸς θρῆνον, ἀριστονίσι Πλάτ. Πολ. 398D, 411Α· φθόγγος, μέλος Πλούτ., κλ.· τὸ θρ. τῆς ψυχῆς, θρηνητικὴ διάθεσις, Πλούτ. 2. 822C.

2) = **θρηνητικός**, ἐπὶ προσώπ., Πλάτ. Νόμ.792Α, πρβλ. Πολ. 606Α.

Θρηνῳδία, ἡ, θρῆνος μετ' ᾠδῆς, Πλάτ. Πολ. 604D, Πλούτ. 2. 607Α.

Θρην-ῳδός, ὁ, ἡ, ὁ ἐν ᾠδῇ θρηνολογῶν, ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐκ Καρίας γυναικῶν (praeficae),'Αριστ.'Αποσπ.561, πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 202.

Θρῆξ, κος, ὁ,'Ιων. ἀντὶ τοῦ **Θρᾷξ**,'Ιλ.· θηλ. **Θρῆσσα**, ἡ, ὅ'ἴδε.

Θρησκεία, 'Ιων. **-ηίη**, ἡ, (θρησκεύω) θρησκευτικὴ λατρεία ἢ συνήθεια,'Ηρόδ.2 18,37 (ἐν τισι τῶν Ἀντιγρ. **θρησκίη** ἀντὶ **-ηίη**)· — θρησκεία, τιμή, λατρεία τοῦ θείου καὶ πίστις, Πλάξ.'Απ. κς', 5, 'Επιστ.'Ιακ. α', 26· θρ. τῶν ἀγγέλων, λατρεία τῶν ἀγγέλων, 'Επιστ. πρ. Κολ. β', 18· ἐν τῷ πληθ., Διον.'Αλ. 2. 63, κτλ.

Θρήσκευμα, τό, θρησκευτικὴ λατρεία,'Εκκλ.

Θρησκεύσιμος, ον, ἀνήκων εἰς τὴν λατρείαν, Εὐσέβ.'Εκκλ. 'Ιστ.7.13.

Θρησκευτήριον,τό,τόπος πρὸς λατρείαν,Σχόλ. εἰς Πινδ.Ο.7.33.

Θρησκευτής, οῦ, ὁ λατρεύων, μοναχός, Συνέσ.167C.

Θρησκεύω, (θρῆσκος), εἰσάγω καὶ ἐκτελῶ θρησκευτικὰ χρέη, Ἡρόδ. 2. 64., 65, Διον.'Αλ.7. 62, 67. **II.** μετ' αἰτ. λατρεύω, προσκυνῶ, θεοὺς Διον.'Αλ. 2. 22,'Ηρῳδιαν.1.11,'Επιγρ. 'Ελλ. 425·—ὡσαύτως μετὰ δοτ., θρ. νεκύεσσι Χρησμ. Σιβ. 8.49 — Παθ , Δίνων παρ' 'Αθην. 556Β. **III.** εἶμαι θρῆσκος, λατρευτής, Πλούτ. ἐν 'Αλεξ. 2.

Θρήσκια, τά, θρησκευτικαὶ πράξεις, Συλλ.'Επιγρ. 5069.

Θρῆσκος, ον, ὡς καὶ νῦν, εὐλαβὴς εἰς τὴν θρησκείαν, 'Επιστ. 'Ιακ. α', 26· ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς σημασίας, δεισιδαίμων, 'Ησύχ. ("Ισως ἐκ τοῦ θρέομαι, ψιθυρίζων προσευχάς, πρβλ. τὸ Γερμ. Lollard ἐκ τοῦ lallen, πρβλ. Πέρσ. 5. 184) — Κατὰ τοὺς Θεογνώστου Κανόνας ('Ανέκδ. Κραμήρου τ. 2. σ.14, 31), γραπτέον **θρῆσκος**, «παρὰ τὸ Θράϊξ Θραῖξ Θρῆττος καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η Θρῆξ Θρῆσκος, καὶ κατὰ συναίρεσιν Θρῆσσος».

Θρῆσσα, ἡ, 'Ιων. ἀντὶ **Θρᾷσσα**.

Θρῆττανον· «τῆς ἁμάξης, ἐφ' ᾧ τὰ ἀγόμενα ἐπιτίθεται» 'Ησύχ.

Θρῑάζω, (Θριαὶ) διατελῶ ἐν προφητικῇ παραφορᾷ, ἐνθουσιῶ, μαντεύομαι, Σοφ.'Αποσπ.415, Εὐρ.'Αποσπ. 481· πρβλ. **ἐνθριάκτος**. **II.** (θρῖον) συλλέγω φύλλα συκῆς,'Ησύχ.

Θρῑαί, ῶν, αἱ, Παρνασσίδες νύμφαι, τροφοὶ τοῦ 'Απόλλωνος, αἵτινες ἐφεῦρον τρόπον μαντείας διὰ ψήφων ἃς ἐλάμβανον ἔκ τινος ἀγγείου, Ilgen καὶ Herm. ἐν 'Ομ."Ὑμν. εἰς 'Ερμ. 552. **2)** αἱ οὕτως ἀνασυρόμεναι ψῆφοι ἢ τὰ μαντεύματα αὐτῶν, Λατιν. sortes, Καλλ. εἰς 'Απόλλ. 44, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.· πρβλ. Λοβ.'Αγλαοφ. 2. 814 κέξ.

Θριαμβεία, ἡ, θρίαμβος, Εὐσ. Β. Κωνστ. 67.

Θριαμβευτής, οῦ, ὁ, ὁ θριαμβεύων, Σουΐδ.

Θριαμβευτικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς θριαμβεύοντα, κηδεύματα θριαμβευτικά, συγγένεια πρὸς θριαμβευτάσας οἰκογενείας, Πλούτ. ἐν Κάτωνι Πρεσβ. 24.

Θριαμβεύω, πρκμ. **τεθριάμβευκα** Πλούτ. ἐν 'Αντ.34· (θρίαμβος). 'Απολαύω θριάμβου, Πλούτ., κλ.· θρ. ἀπό τινος, ὡς ἐν τῇ Λατ. triumphare de aliquo, Πλούτ. ἐν Ρωμ.25,'Αππ. Κελτικ. 1· κατά τινος Πλούτ. Κοριολ. 35, 'Αππ.'Εμφυλ. 1. 80· ἐπί τινι αὐτόθι 4. 31· τινά 'Επ. π. Κολοσ. 2.15:— ὡσαύτως, θρ. ἐπὶ νίκῃ 'Ηρῳδιαν. 3. 9· ἀπὸ μάχης Πλούτ. Ποπλικ. 9· θρ. νίκην ὁ αὐτ. 2. 318Β· θριάμβου ὁ αὐτ. ἐν Φαβ. 23. **II.** ὁδηγῶ, ἄγω ἐν θριάμβῳ, τινά ὁ αὐτ. ἐν Θησ.καὶ Ρωμ. Συγκρ. 4,'Επιστ.π. Κολοσσ., β' 15.— Παθ., θριαμβεύεσθαι ὑπό τινος Πλούτ. Κορ. 35· οὕτω λέγει ἡ Κλεοπάτρα πρὸς τὴν σκιὰν τοῦ 'Αντωνίου, μηδ' ἐν ἐμοὶ περιΐδῃς θριαμβευόμενον σεαυτόν (deduci triumpho 'Οράτ.) ὁ αὐτ. ἐν 'Αντων. 84. **III.** κάμνω τινὰ νὰ θριαμβεύσῃ, Β' 'Επιστ. πρ. Κορ.6', 14 (ἔνθα τινὲς προτείνουσι νὰ ἐκληφθῇ ἡ λέξις ἐν τῇ σημασ. II).

Θριαμβικός, ή, όν, εἰς θρίαμβον ἀνήκων, **ἑσθὴς** Ἰώσηπ.'Ιουδ. Πολ.7. 5, 4· ἀνήρ θρ., Λατ. vir triumphalis, ὁ αὐτ. ἐν Καμίλλ. 21, Κράσσ. 1.—'Επίρρ. **-κῶς**, 'Αππ.'Εμφυλ. 2.106.

Θριαμβίς, ίδος, ἀνώμ. θηλ. τοῦ **Θριαμβικός**, ἐξ ἀνωνύμ. συγγρ. παρὰ Σουΐδ.

Θριαμβο-διθύραμβος, ον, ἐπίθετ. τοῦ Βάκχου, Πρατίνας 1. 18· πρβλ. τὸ ἑπόμ. καὶ **διθύραμβος**.

Θρίαμβος, ὁ, ὕμνος εἰς τὸν Βάκχον, ᾀδόμενος ἐν ἑορταστικαῖς πομπαῖς εἰς τιμὴν αὐτοῦ, Κρατῖν. «Διθύμ.» 1. **2)** ὡς ὄνομα τοῦ Βάκχου, Διόδ. 4. 5,'Αθήν. 30Β, Πλούτ. ἐν Μαρκέλλ. 22,'Αρρ. 'Αναβ. 6. 28 ἴδε τὸ προηγ. **II.** ἐν χρήσει πρὸς ἔκφρασιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ triumphus, ὅπερ φαίνεται νὰ εἶναι γλωσσικῶς συγγενές, Πολύβ.6.15,8, Μνημ.'Αγκύρ. ἐν Συλλ.'Επιγρ.4040.11.18, Πλούτ. Ποπλικ. 20, κτλ.· ὁ μέγας θρ., ἀντίθετον τῷ ὁ ἐλάττων θρ., ovatio, Διον.'Αλ 8. 67, Πλούτ. Μαρκ. 22. ('Ο τύπος τῆς λέξεως μᾶς ὑπομιμνήσκει τὸ ἔαμβος (ἰάπτω), ἴδε ἐν λ.· ἀλλ' ἡ ἀρχὴ τῆς πρώτης συλλ. εἶναι ἄγνωστος).

Θριᾰσῐ́ς, εως, ἡ, (θριάζω) ποιητικὴ ἔκστασις, παραφορά, μανία, Σουΐδ. ἐν λ. **Θρίαμβος**.

Θριαστής, οῦ, ὁ, (θρῖον) ὁ καλλιεργῶν συκᾶς, Πολυδ.Ϛ', 140.

Θριγγίον, -γος, -γόω, μεταγενέστ. τύποι ἀντὶ τῶν **θριγκίον**, κτλ.

Θριγκίον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ ἑπομ., Λουκ."Ονειρος ἢ 'Αλεκτρ. 22, 'Αππ. Μιθρ.71.

Θριγκός, ὁ, ἡ ἀνωτάτη σειρὰ λίθων ἐν τῷ τοίχῳ, ἥτις ἐξεῖχε τῶν λοιπῶν· ἐπὶ τοῦ θριγκοῦ ἐστηρίζοντο αἱ δοκοὶ τῆς στέγης, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ.,'Οδ. Ρ. 267, Σοφ 'Αποσπ. 451,'Αριστ. Φυσ. 7. 3, 6· δῶμα περιφερὲς θριγκοῖς Εὐρ. 'Ελ. 430·—ἐν 'Οδ. Η. 87, θριγκὸς κυάνοιο, γείσωμα, γραμμή, «κορίζα» ἐκ κυάνου μετάλλου ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ δωματίου, (ἀλλ' ὁ στίχ. πιθανῶς εἶναι νόθος, ἴδε Nitzsch), πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 47. **2)** μεταφ., ἡ «κορωνίς», θριγκὸς ἀθλίων κακῶν Εὐρ. Τρῳ. 489· δοκεῖ ὥσπερ θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἡ διαλεκτικὴ .. ἐπάνω κεῖσθαι Πλάτ. Πολ. 534Ε. **II.** τεῖχος, φραγμός, περίφραγμα, περιτείχισμα, Εὐρ.'Ιωτ 1321,'Αριστοφ. Θεσμ. 58.—Παρὰ μεταγεν. συγγραφεῦσιν εὑρίσκομεν τὸν τύπον **θριγγός**, Πλούτ. 2. 94C, ὡσαύτως **θριγχός**,'Ιώσηπ.'Ιουδ. Πολ. 1. 21, 10 **τριγχός**, Εὐστ. 1570.17, πρβλ. Συλλ.'Επιγρ. 3777. 6.— Καθ' 'Ησύχ.: «θριγκός· ἡ σιερὰνη τοῦ τείχους. περίφραγμα ὡς περίβολος. ἤγουν τὸ ἀνάστατον τοῦ τοίχου [οἰκοδομῆς] ἐφ' ᾧ καὶ ἡ στέγη κεῖται. καὶ ὁ ὑπὸ τὸν κλινόποδα τοῦ τοίχου τόπος. ἢ περιχαράκωμα. καὶ τριγχός», πρβλ. Σουΐδ. ἐν λέξει, καὶ Σχόλ. εἰς 'Οδ. Η. 87.

Θριγκόω, περιστέφω διὰ θριγκοῦ ἢ γείσου, [αὐλὴν] ἐθριγκωσεν ἀχέρδῳ, περιέφραξεν εἰς τὸ ἐπάνω μέρος μὲ ἀκανθώδεις θάμνους, 'Οδ. Ξ 10 θριγκουμένη .. οἰκία 'Αριστ. Φυσ.7. 3, 6. **II.** κτίζω ὁμαλῶς μέχρι τῆς ἀνωτάτης σειρᾶς· καὶ οὕτω μεταφ., συμπληρῶ, τελειώνω, ἅτας τάσδε θριγκώσων φίλοις Αἰσχύλ.'Αγ. 1283· δῶμα κακοῖς θριγκοῦν, φέρω τὸν οἶκόν μου εἰς τὸ ὕψος τῆς δυστυχίας, τῆς ἀθλιότητος, Εὐρ.Ἡρ. Μαιν. 1280.

Θριγκώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος θριγκῷ,'Ησύχ. ἐν λ. **αἱμασιά**.

θρίγκωμα, τό, θριγκός, γεῖσον, Εὐρ. I. T. 74, ἐξ εἰκασ. τοῦ Ruhnk.

θρῐδᾰκηΐς, ΐδος, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **θριδάκινος**, Νικ. Θ.838.

θρῐδᾰκίνη [κῐ], ἡ, Ἀττ. τύπος τοῦ Ἰων. καὶ Δωρ. **θρίδαξ** (Ἀθήν.68F, Λοβ. ἐν Φρυν.130):—τὸ «μαροῦλι», Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 13, κτλ., Ἄμφις ἐν Ἰαλ. 1, Εὔβουλ. ἐν Ἀστυτ. 1· ὡσαύτως παρ' Ἱππ.: — μεταγεν., τὸ ἄγριον μαροῦλι, ἀντίθετον τῷ **θρίδαξ**, Γαλην.13. 648, Ἑλλάδ. παρὰ Φωτ. Βιβλ. 532.13:— ἐντεῦθεν ὑποκορ. **θρῐδᾰκῑνίς, ίδος**, ἡ, καὶ **θρῐδᾰκίσκη**, ἡ, ἴδε **θρίδαξ** ἐν τέλ. **II**. εἶδος ζυμαρικοῦ, Λουκ. Λεξιφ. 3, Ἀθήν.114F (ὁπότε εἶναι θηλ. ἐπίθ., ἐννοουμένου τοῦ μᾶζα).

θρῐδᾰκῐ́νος, η, ον, ἐκ θριδάκων, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἰστ. 1.13· ἴδε **θριδακίνη** II.

θρῐδᾰκώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος θρίδακι, Διοσκ. 2.160.

θρίδαξ, ᾰκος, ἡ, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ **θριδακίνη**, «μαροῦλι», Ἐπίχαρμ.109 Ahr., Ἡρόδ. 3. 32, Ἱππ., κλ. [ῑ̆ κατὰ τὸν Δράκ. 76. 10, δι' ὃ γραπτέον **θρῐδαξ**, οὐχὶ **θρίδαξ**. Ἀναγινώσκομεν ἀληθῶς θρῐδᾰκίσκας ἐν Ἀλκμᾶνι 62, καὶ θρῐδᾰκῖνας ἐν Εὐβούλ. Ἀστυτ.1· ἀλλ' ὑπάρχει πιθ. σφάλμα τι ἐνταῦθα, διότι ὁ Ἐπίχαρμ. ἔνθ' ἀνωτ. ἔχει θρῐδᾰκος, ἀπαντᾷ δὲ καὶ θρῐδᾰκῶν ἐν Ἀνθ. II. 9. 412., 11. 295· θρῐδᾰκες αὐτόθι 11. 413· οὕτω καὶ θρῐδᾰκῖνας Ἄμφις ἐν Ἰαλ. 1· θρῐδᾰκῑνίδων Στράττ. ἐν Ἀδήλ. 1. 6· θρῐδᾰκηΐδα Νικ. Θ. 838.]

θρίζω, ποιητ. συγκεκομμ. ἀντὶ τοῦ **θερίζω**.

θρῑνᾰκη, = **θρῖναξ**, Γραμμ.

θρῑνᾰκίη, ἡ, παλαιὸν ὄνομα τῆς Σικελίας, παραγόμενον ἐκ τοῦ **θρῖναξ**, τρίαινα, ἥτις ἦτο ἱερὰ εἰς τὸν Ποσειδῶνα, Ὀδ. Α. 107, κτλ.:— ἐν μεταγεν. χρόνοις ὁ παλαιὸς τύπος **Θρινακίη** μετεβλήθη εἰς **Θριναχρίη** ἢ **Τρινακρία**, Λατ. Trinacria, ὅπως συμφωνῇ πρὸς τὴν ὑποτιθεμένην ἐτυμολογίαν τρεῖς ἄκραι.

θρῖναξ, ᾰκος, ὁ, (τρίς, τρεῖς) τρίαινα, τρίκρανον ἐργαλεῖον δι' οὗ ἀνεκάτωνον τὸν σῖτον, «καρπολόγιν», Ἀριστοφ. Εἰρ. 567, Νικ. Θ.114 [ἔνθα ῑ̆, ἀλλὰ μεταγεν. καὶ ῖ̄, Ἀνθ. II. 6. 95· πρβλ. Δράκ σ. 121].

θρινία «ἄμπελος ἐν Κρήτῃ» Ἡσύχ.

θριξ, ἡ, γεν. **τρῐχός**, δοτ. πληθ. **θριξί**:— «τρίχα», ἐν χρήσει π. ρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῷ πληθ., ὀρθαὶ τρίχες ἔστων ἐν .. μελέεσσιν Ἰλ. Ω. 359· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς, Ἰλ. Χ. 77 πλῆρες: τρίχες κεφαλῆς Ὀδ. Ν. 399, 431· αἱ ἐν τῇ κεφαλῇ τρίχες Θουκ.1. 6·— ὡσαύτως, ἕριον πρωΐαιον, Ἰλ. Γ. 273, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 515· χοίρου τρίχες, Ἰλ. Τ. 254, Ὀδ. Κ. 239· οὐραῖαι τρίχες, αἱ τρίχες τῆς οὐρᾶς ἵππου, Ἰλ. Ψ. 519· ἀντίθετον τῷ πρῶται τρίχες Θ. 83· πρβλ· εὔθριξ, καλλίθριξ·—μεταγεν., λόφος ἐκ τριχῶν, ὁ λόφος τοῦ κορυθαλλοῦ, Γαλην. παρὰ Λοβεκ. Φρυν.339. **II**. ὁ ἑνικ. ἐν χρήσει περιληπτικῶς παρ' Ἀττ., ἀντέλλουσα θρὶξ Αἰσχύλ. Θήβ.535, Ἀγ.562, Σοφ. Ἰλ.451· τριχὸς πλέκαμος ἢ βόστρυχος Αἰσχύλ. Θήβ. 564, Χο. 230· θρὶξ γενείου ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ.1056· ἐν Ἐπιγραφ., Ἐπαφρόδιτος .. τὴν παιδικὴν τρίχα Ὑγίᾳ Συλλ. Ἐπιγρ. 2391, πρβλ. -92,-93·—ἐπὶ τῆς χαίτης ἵππου, Σοφ. Ἀποσπ.422· ἢ τῆς οὐρᾶς, Εὐρ. ἐν Ρήσ.781· κυνῶν, Ξεν., κτλ. **2**) μία μόνη θρίξ, παροιμ., θρὶξ ἀνὰ μέσσον, μιᾶς τριχὸς διάστημα, Θεόκρ.14. 9, πρβλ. Ξεν. Συμπ. 6. 2· ἄξιον τριχός. ἔχον ἀξίαν τριχός, ὅηλ. μηδεμίαν ἔχον ἀξίαν, Ἀριστοφ. Βατρ. 613· ἐκ τριχὸς κρέμασθαι, ἐπὶ τῶν σφόδρα διακινδυνευόντων, ὡς τὸ ἐπὶ ξυροῦ ἵστασθαι, Παροιμιογρ.· ἀπὸ τριχὸς ἠέρτημαι Ἀνθ. II. 5. 230· ἔλθοι εἰς ὀλβίστην ἱερὴν τρίχα, νὸ φθάσῃ εἰς λιπαρὸν καὶ εὐδαιμονέστατον γῆρας, αὐτόθι 7.164,165.

θρῐο-βόλος, ὁ, (**θριαὶ** 2) ὁ ῥίπτων ψῆφους εἰς τὸ μαντικὸν ἀγγεῖον, μάντις, Ποιητὴς παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. **Θρία**, πρβλ. Λοβέκ. ἐν Ἀγλαοφ. 2. 814.

θρίοι, οἱ— τούς τε θρίους ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ.440 εἶναι ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ τοὺς τεθρίους.

θρῖον, τό, φύλλον συκῆς, Ἀριστοφ. Σφ. 436, Ἐκκλ. 707, Κωμ. παρ' Ἀθην. 293D· καθόλου, φύλλον, Νικ. Ἀλεξιφ. 55. 407. **II**. μίγμα ᾠῶν, γάλακτος, στέατος ὑείου ἢ ἐριφείου, σεμιδάλεως, μέλιτος καὶ τυροῦ, εἶδος «σφογγάτου», οὕτω κληθὲν διότι περιετυλίσσετο εἰς φύλλον συκῆς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1102, ἔνθα ἴδε Σχολιαστ., πρβλ. καὶ Σχόλ. εἰς Ἱππ. 954 καὶ εἰς Βατρ. 134· δημιοῦ βοείου θρῖον ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐγκεφάλου θρίω σὺν ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. ἔνθ' ἀνωτ., Πολυδ. Γ', 57. (Πιθανῶς ἐκ τοῦ **τρίς, τρία**, ἐκ τῶν τριῶν λοβῶν τοῦ φύλλου συκῆς). [ῑ̆ Ἀριστοφ. Ἱππ.954, πρβλ. Ἀχ. 158, 1102. Ἀντὶ **θρῖον** ἐν Θεοκρ.13. 40, Ἀνθ. II. 9. 723, ἀναγνωστέον **θρύον**, κατὰ Ἰακώβ. σ.622· ἀλλὰ πρβλ. **λεπτόθρῖον**].

θρῖο-φόρος, ον, (**θριαὶ** 2) φέρων τὰς μαντευτικὰς ψήφους, μαντευόμενος δι' αὐτῶν, πρβλ. **θυρσοφόρος**. Λεβ. Ἀγλαοφ 2. 814.

θρῖπ-ήδεστος, ον, (**θρίψ, ἐδήδεσμαι**) σκωληκόβρωτος, ξύλον, ῥίζα Θεόφρ. (ἴδε κατωτ.)· κῶπαι ἢ κεροῖαι θριπήδεστοι Ἐπιγρ. ἐν Böckh's Seewesen σελ. 441, 447, 471 καὶ μετὰ θηλ. καταλήξ. κλιμακίδες ἢ κεραῖαι θριπήδεσται 431, 432. **II**. τὰ σφραγίδια θριπήδεστα ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 427, ἦσαν πιθ. κατὰ πρῶτον τεμάχια σκωληκοβρώτου ξύλου χρησιμεύοντα ὡς σφραγῖδες, καὶ ἔπειτα σφραγῖδες κεχαραγμέναι κατὰ μίμησιν αὐτῶν, Müller Archäol. d. Kunst § 97. 2.— Οἱ ἀντιγραφεῖς πολλάκις ἔγραψαν αὐτὸ ἐσφαλμ. ὡς ὑπερθ. **θριπηδέστατος**, οἷον ἐν Λουκ. Λεξιφ. 13, κτλ.· ἀλλ' ἐν Θεοφρ. I. Φ. 3. 8, 5 (ἔνθα κοινῶς **θριπωδέστατον**) τὸ ὑπερθ. εἶναι ἀναγκαῖον καὶ ἀναγνωρίζει αὐτὸ ὁ Παυσ. παρ' Εὐστ.1403.88.

θριπεῖον, τό, ναὸς τῆς Αἰγυπτίας θεᾶς Θρίπιδος ἢ Τρίπιδος, Ἐπιγρ. Αἰγυπτ. ἐν Letronne Recueil etc. τ. I. σ.112.

θρῐπό-βρωτος, ον, (βιβρώσκω) = τῷ προηγ., Λυκόφρ. 508.

θρῐπο-φάγος, ον, τρώγων σκώληκας τῶν ξύλων, Ἀριστ. I. Z. 9. 17, 2.

θρῐπώδης, ες, (εἶδος) σκωληκόβρωτος, ἐσφ. γραφ. ἐν Θεοφρ.· ἴδε **θριπήδεστος**.

Θρίσσα, Ἀττ. **Θρίττα**, ἡ, κοινῶς «φρίσσα», κατὰ τροπὴν τοῦ θ εἰς φ, ὡς τὸ φηκάριον ἀντὶ θηκάριον κτλ. (ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκράτην σ. 206), Ἀναξανδρ. ἐν Πρωτ. 1. 52, Ἔφιππ. ἐν Κύδ. 1. 5, Ἀριστ. I. Z. 9. 37,16.

Θρίσσος, ὁ, = **Θρίσσα**, διάφ. γραφ. ἐν Ἀνθ. II. 6. 304.

θρίψ, γεν. **θρῑπός**, ὁ, (οὐχὶ ἡ, Μένανδ ἐν Ἀδήλ.12), σκώληξ τρώγων τὸ ξύλον, Λατ. cossus, Θεόφρ. I. Φ. 5. 4. 4, Ἀνθ II.12. 109· ὁ θρὶψ τὸ ξύλον (ἐξυπ. λυμαίνεται) Μένανδ. ἐνθ' ἀνωτ., πρβλ. **θριπήδεστος**. (Πιθ. ἐκ τοῦ **τρίβω**. πρβλ. ἔψ.)

Θροέω: ἀόρ. **ἐθρόησα** Σοφ. Αἴ. 947, (**δι-**) Θουκ 6. 46.— Μέσ. καὶ Παθ., ἴδε κατωτ.: (Θρόος). Κράζω, βοῶ μεγαλοφώνως, Σοφ Ἰλ.1410· πρὰ νοῦν θρ. ὁ αὐτ. ἐν Φιλ.1195· πᾶσιν, πρὸς πάντας, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 67, πρβλ. Τρ. 531:— ὁμιλῶ, λέγω, Αἰσχύλ. Ἱκ. 608, Εὐρ.Ὀρ. 187· μετὰ συστοίχ. αἰτ., Θρ. σὺδὰν Αἰσχύλ. Χο. 828, Εὐρ.Ὀρ. 1248· λόγον Σοφ.Ἀντ. 1287· πολλὰ ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 592· εὔφημα, ψευδῆ Εὐρ. I. A. 143, 1345: — καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, θροούμενος ἔπος Αἰσχύλ. Εὐμ. 186. **2**) μετ' αἰτ., λέγω, διηγοῦμαι μεγαλορώνως, τοὺμὸν πάθος ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1137· νόμον ἄνομον αὐτόθι 1141, πρβλ. 104. Χο. 828· πᾶς τοῦτό γ' Ἑλλήνων θροεῖ Σοφ. Ο. Κ. 597· θάνατόν τινι θρ. αὐτόθι 1425.— Σπανίως ἐν χρήσει εἰ μὴ παρὰ τοῖς Τραγ.· παρὰ μεταγεν. πεζοῖς, Ἰώσηπ. ἐν Ἰουδ. Ἀρχ 19.1,16. **II**. Παθ., παράττομαι, φοβοῦμαι, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κβ', 6· πρβλ. **διαθροέω**.

Θρόησις, εως, ἡ, φόβος, πτόησις, τρόμος, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 640B.

Θροῖα (= **θρῖα**), τά, Πάπυρ. Αἰγυπτ. Journ. d. Sav. Janv. et Févr. 1873. — **Θροιαδέσμαι**, αἱ, δέσμαι θρίων, αὐτόθι.— **θροιοπώλιον**, τό, τόπος ἐν ᾧ ἐπωλοῦντο θρῖα, αὐτόθι.

Θρομβεῖον, Ἰων. **-ήιον**, τό, ὑποκορ. τοῦ **Θρόμβος**, Νικ. Ἀλ. 295.

Θρομβίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θρόμβος**, ὡς τὸ προηγ., Διοσκ. 6. 25.

Θρομβο-ειδής, ές, πλήρης θρόμβων ἢ κόκκων, Ἱππ. 595. 39., 606. 37.

Θρομβόομαι, γίνομαι θρομβώδης, ἐπὶ τοῦ αἵματος, Νικ. Ἀλ. 315· ἢ πήζομαι, ἐπὶ γάλακτος, πρβλ. **Θρόμβωσις**.

Θρόμβος, ὁ, (τρέφω, τέτροφα) ὄγκος, τεμάχιον, Λατ. grumus, οἷον ἐπὶ ἀσφάλτου. Ἡρόδ 1.179· βῶλος, ὄγκος πεπηγότος αἵματος, Αἰσχύλ. Χο. 533, 546, Εὐμ.184 (πρβλ.1041),-Ἱλάτ Κριτ.120A, κτλ.· ἐπὶ γάλακτος πηκτοῦ, αἰγῶν ἀπόρρους θρ. Ἀντιφ. Ἀφροδ. 1.8· θρόμβοι ἁλῶν, ὡς τὸ χόνδροι ἁλός, χονδρὸν ἅλας, ἄριπτον, Σουίδ.

Θρομβώδης, ες, = **Θρομβοειδής**, Ἱππ.Ἀφ. 1252 (ἐπὶ οὔρων) Σοφ. Τρ. 702, Ἀριστ. I. Z.7.1,19.

Θρόμβωσις, εως, ἡ, πῆξις γάλακτος Διοσκ. 5. 21.

Θρονίζομαι, Παθ., ἐνθρονίζομαι, ἀναβαίνω εἰς τὸν θρόνον, ὅτε ἐθρονίσθη ὁ βασιλεὺς Ἐσθ. (Ἐσθ. α', 2)· ἁπλῶς, καθέζομαι ἐπί τινος μέρους, ἐν δίφρῳ θρονιζόμενος Achmes Ὀνειροκρ. σ. 217, 26.

Θρόνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **Θρόνος**, Ἐκκλ., Ἐτυμ. M. 456. 28.

Θρονίς, ίδος, ἡ, = τῷ προηγ., Θεμίστ. 353D.

Θρονισμός, ὁ, τὸ ἐνθρονίζειν, Μανέθων 4.104.

Θρονιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐνθρονίζων, Συνέσ. Ἐπιστ. 67.

Θρόνον, τό, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ πληθ. **Θρόνα**, ἄνθη κεντημένα ἐπὶ ὑφάσματος, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε Ἰλ. Χ. 441·—ὁ Ἡσύχ. ἔχει: τρόνα· ἀγάλματα ἢ ῥάμματα ἀνθινα· πρβλ. **ποικιλόθρονος**. **II**. παρὰ μεταγεν. **Θρόνα** ἐκαλοῦντο ἄνθη ἢ βοτάναι ἐν χρήσει ὡς φάρμακα καὶ φίλτρα, Θεόκρ. 2. 59, πρβλ. Νικ. Θηρ. 493, 936, Λυκόφρ. 674.

Θρονο-ποιός, όν, κατασκευάζων θρόνους ἢ καθίσματα, Πολυδ. Ζ', 182.

Θρόνος, ὁ, (θράω), κάθισμα, ἕδρα, συχν. παρ' Ὅμ. ὡς κάθισμα καὶ ἐπὶ θεῶν καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων· οἱ καθήμενοι ἐπ' αὐτοῦ εἶχον καὶ ὑποπόδιον (θρῆνυν), πρβλ. Ἀθήν.192E· συχνάκις ἐκοσμεῖτο διὰ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου (χρύσεος, ἀργυρόηλος), ὡσαύτως ἥπλωνον ἐπ' αὐτῶν τάπητας, χλαίνας, ῥήγεα, κώεα· πρβλ. **ἔζω**, κτλ. **3**) βραδύτερον, θρόνος ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς σημασίᾳ, ἕδρα ἐξώμματος, ἀρχῆς, βασιλείας, θρ. βασιλήιος Ἡρόδ. 1. 14· καὶ μόνον, Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 3, κτλ.· Ζανὸς ἐπὶ θρόνον Θεόκρ.7. 93·

ἐν τῷ πληθ., θρόνοις ἧσθαι Αἰσχύλ. Χο. 975· ἐκ τυραννίδος θρόνων ἐκβαλεῖν ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 910· πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 1041, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1732.— ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως τὸ ἄξίωμα τοῦ βασιλέως, ἡ βασιλεία, ὃς νῦν σκῆπτρα καὶ θρόνους ἔχει Σοφ. Ο. Κ. 425, 448· γῆς κράτη τε καὶ θρόνους νέμω ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 237, πρβλ. Ἀντ. 166, κτλ. **3)** τὸ μαντικὸν κάθισμα τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ τῆς Πυθίας, Εὐρ. Ι. Τ. 1251, 1282· μαντικοὶ θρ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 616, κτλ. **4)** ἡ ἕδρα διδασκάλου, Λατ. cathedra, Πλάτ. Πρωτ. 315C, Ἀνθ. Π. 9. 174, κτλ. **5)** δικαστικὴ ἕδρα, Πλούτ. 2. 807B. **6)** ἕδρα ἐπισκ., Ἐκκλ. **II.** εἶδος ἄρτου, Νεάνθ. παρ' Ἀθην. 111D.

θρονόομαι, ἐνθρονίζομαι, θρονοῦμενος κριτὴς Λέοντ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. hell. I. σ. 201.

θρόνωσις, εως, ἡ, = **θρονισμός**, ὁ ἐνθρονισμὸς τῶν νεωστὶ μυηθέντων εἰς τὰ μυστήρια τῶν Κορυβάντων, Πλάτ. Εὐθυδ. 277D, πρβλ. Λοβέκ. ἐν Ἀγλαοφ. 116.

θρόος, Ἀττ. **θροῦς**, ὁ, (θρέομαι) θόρυβος ὡς πολλῶν φωνῶν, οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος Ἰλ. Δ. 437· — ποιητ. ἐπὶ μουσικῶν ἤχων, πολύφατος θρόος ὕμνων Πίνδ. Ν. 7. 119· θρ. αὐλῶν Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 654F. **2)** ὁ θόρυβος, γογγυσμὸς δυσηρεστημένου πλήθους, Θουκ. 4. 66., 7. 78., 8. 79, κτλ. **II.** φήμη, Λατ. rumor, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 37.

θροφός (=τροφός), ἡ, Ἐπιγρ. ἀγγείου πηλίνου CIG. 8139. 8185.

θρυαλλίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θρυαλλίς**, Λουκ. Τίμ. 14.

θρυαλλίς, ίδος, ἡ, εἶδος φυτοῦ ἐν χρήσει πρὸς κατασκευὴν ἐλλυχνίων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 11, 2, Νικ. Θηρ. 899. **II.** ἐλλύχνιον, «φυτίλι», Ἀριστοφ. Ἀχ. 874, Νεφ. 59, 585, κ. ἀλλ.

θρύγᾰνάω, ἐλαφρῶς κτυπῶ, τὴν θύραν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 34, κατὰ διόρθωσιν ἐκ τοῦ Ραβ. Ἀντιγρ. ἀντὶ **τρυγονῶσα**·— καθ' Ἡσύχ., «θρυγανᾷ· κνᾶται, ξύει».

θρύϊνος, η, ον, (θρύον) ἐκ βούρλου, Δίων Κ. Ἐκλογ. Βατ. 563, Σουΐδ.

θρῡλέω (κοινῶς **θρυλλέω**, ἴδε ἐν λ. **θρῦλος**)· — ποιῶ συγκεχυμένον θόρυβον, φλυαρῶ, τὴν νύκτα θρυλῶν καὶ λαλῶν Ἀριστοφ. Ἱππ. 348· ἐν Θεοκρ. 2. 142 **θρυλέωμι** (θρυλέοιμι Ahrens) εἶναι τρισύλλαβον κατὰ συνίζησιν τοῦ **-έω**. **II.** μετ. αἰτιατ. πράγμ., συνεχῶς ὁμιλῶ περί τινος πράγματος, ἐπαναλαμβάνω συχνάκις, Λατ. decantare, θρυλοῦσ' ἃ γ' εἰπεῖν ἤθελον Εὐρ. Ἰλ. 910· τὰ τοιαῦτα οἱ ποιηταὶ ἡμῖν ἀεὶ θρυλοῦσιν .. ὅτι .. Πλάτ. ἐν Φαίδωνι 65B· τὰ μυθώδη .. ἃ πάντες θρυλοῦσιν Ἰσοκρ. 282B· ὃ πάντες ἐθρύλουν τέως, ὡς δεῖ .. Δημ. 11. 1, πρβλ. 30. 21., 390. 5· τὴν τριήρη θρυλήσει, θὰ ἐπιμείνῃ λαλῶν περὶ τῆς τρ., αὐτόθι 566. 15 — Παθ., εἶμαι θέμα κοινῆς ὁμιλίας, τὸ θρυλούμενον, περὶ οὗ πάντες λαλοῦσι, περὶ οὗ γίνεται πολὺς λόγος, τὸ .. πανταχοῦ θρ. Εὐρ. Ἀποσπ. 287. 1, πρβλ. Ἰσοκρ. 419C· τὸ θρ. ποτε ἀπόρρητον Δημ. 19. 27· ἡ ὑπὸ πάντων θρυλουμένη εἰρήνη ὁ αὐτ. 528 ἐν τέλ.· τὰ μὲν παλαιὰ καὶ θρ. Ἀνάξιππ. ἐν «Ἐγκαλυπτομένῳ» 1. 4· οὕτω, περὶ τεθρυλημένου πολλοῖς Ἀριστ. Ρητ. 3. 14, 4· αἱ τεθρ. καὶ κοιναὶ γνῶμαι αὐτόθι 2. 21, 11· τὰ τεθρ. περὶ τὸν βάτραχον ὁ αὐτ. ἐν Ἱστ. Ζ. 9. 37, 1, κτλ. — ἐν Σοφ. Φιλ. 1401 **τεθρήνηται** ἐκ διορθώσεως.

θρύλημα (κοινῶς **θρύλλ-**), τό, θέμα κοινῆς ὁμιλίας, «παροιμία» (πρβλ. τὸ Λατ. fabula fies), Ἑβδ. (Ἰὼβ. ΙΖ', 6).

θρυλητός (κοινῶς **θρυλλ-**), **ή, όν**, περὶ οὗ κοινῶς γίνεται λόγος, Τζέτζ. Ἱστ. 12. 38.

θρύλιγμα (κοινῶς **θρύλλ-**), τό, σύντριμμα, Λυκόφρ. 880.

θρῡλίγμός ἢ **-ισμός** (κοινῶς **θρυλλ-**), ὁ, παραφωνία, παρατονία, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 11, Ητολ. Ἁρμ. 204.

θρῡλίζω (κοιν. **θρυλλ-**), κάμνω παραφωνίαν, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 488.

θρῡλίσσω (κοινῶς **θρυλλ-**), θραύω, συντρίβω, θρυλίξας Λυκόφρ. 487.— Παθ., θρυλίχθη δὲ μέτωπον Ἰλ. Ψ. 396.

θρῦλος, ὁ, ὅμοιον τῷ **θρόος, θόρυβος** (θρέομαι), θόρυβος ὡς πολλῶν φωνῶν, κραυγή, βοή, γογγυσμός, Βατραχομ. 135, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.— Πᾶσαι αὗται αἱ ἐκ τοῦ θρῦλος λέξεις συνήθως ἐγράφοντο διὰ δύο λ. Ἀλλὰ τὰ ἄριστα τῶν Ἀντιγράφ. καὶ οἱ κράτιστοι τῶν Γραμμ. γράφουσιν αὐτὰς δι' ἑνὸς λ (τὸ δὲ υ εἶναι φύσει μακρόν), ὡς ἐν Ἐτυμ. Μ. σ. 456. 39, Εὐστ. 1307. 42· καὶ ὁ τύπος οὗτος ἀποκατεστάθη ἤδη πανταχοῦ, ἴδε Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 348.

θρυμίς· «ἰχθὺς ποιός» Ἡσύχ.

θρύμμα, τό, (θρύπτω) ὡς καὶ νῦν, σύντριμμα, Ἱππ. 254. 37 καὶ 39, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 208, Ἀνθ. Π. 6. 232.

θρῐμμᾰτίς, ίδος, ἡ, εἶδος ζυμαρικοῦ, Ἀντιφάν. ἐν «Παρασίτῳ» 5, Φιλόξ. παρ' Ἀθην. 147B, «θρυμματὶς· σκεύασμα διὰ στέατος καὶ σεμιδάλεως καὶ συκαλίδων» Φωτίου Λεξ.

θρυόεις, εσσα, εν, ἔχων πλῆθος θρύων, βούρλων, Νικ. Θηρ. 200.

θρύον, τό, βοῦρλον, ἢ εἶδος βοτάνης, καίετο δὲ λωτός τε ἰδὲ θρύον ἠδὲ κύπειρον «εἶδος πόας, ὁ λεγόμενος θρύσις» (Σχόλ.) Ἰλ. Φ. 351, Ἀριστ. π. Θαυμ. 136, Διόδ. 3. 10· ἴδε Ὀρτον, ἐν τέλ. **II.** = **στρύχνος μανικός**, ἴσως ὁ ὀηλητηριώδης, Ὀρφ. Ἀργ. 929, Θεοφρ. Φυτ. Ἱστ. 9. 11, 6, (ἔνθα **θρύορον** διάφ. γρ.), Διοσκ. 4. 74.

θρύπτακον· «κλάσμα ἄρτου. Κρῆτες» Ἡσύχ.

θρυπτικός, ή, όν, ἱκανὸς νὰ θραύσῃ ἢ συντρίψῃ, τινος Γαλην. **II.** Παθ., εὔθραυστος· μεταφ., λεπτός, ἐκτεθηλυμμένος, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 15, Ἀπομν. 1. 2, 5· θρυπτικόν τι προσφθέγγεσθαι Δίων Κ. 51. 12.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Αἰλ. π. Ζ. 2. 11. **2)** σκληρός, τραχύς, αὐθάδης, πρὸς τοὺς ἐραστὰς ὁ αὐτ. ἐν Ποικ. Ἱστ. 3. 12.

θρύπτω· μέλλ. **θρύψω** Γρηγ. Ναζ.: ἀόρ. **ἔθρυψα (ἐν-)** Ἱππ. 621. 42.— Παθ. καὶ μέσ., μέλλ. **θρυφθήσομαι** Ἀρρ. Ἀν. 4. 19· **θρύψομαι** Ἀριστοφ. Ἱππ. 1163, Λουκ. Συμπ. 4· ἀόρ. **ἐθρύφθην** Ἀριστ. Προβλ. 11. 6, (ὑπ-) Ἀνθ. Π. 5. 294. 15· ὡσαύτως **ἐτρύφην** [ῠ] (**δι-**) Ἰλ. Γ. 363, **ἐθρύβην** Θεόδ. Πρόδρ.: πρκμ. **τέθρυμμαι** Ἱππ. 357. 49. (Συγγενὲς τῷ **θραύω**, ἴδε ἐν λ. **τείρω**). Θραύω εἰς μικρὰ τεμάχια, καταθραύω, κατασυντρίβω, συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ **κερματίζω**, Πλάτ. Κρατ. 426E· Νεῖλος βώλακα θρ. Θεόκρ. 17. 80.— Παθ., θραύομαι εἰς μικρὰ τεμάχια, συντρίβομαι, Πλάτ. Παρμ. 165B, Ἀνθ. Π. 12. 61· χιόνος τὰ μάλιστα θρυφθησόμενα Ἀρρ. Ἀν. 4. 6· ἐπὶ ἀέρος, διασκορπίζομαι, Ἀριστ. π. Ψυχ. 2. 8, 8. Ἡ κυριολεκτικὴ σημασία εἶναι συνηθεστέρα ἐν τοῖς συνθέτοις **ἀπο-, δια-θρύπτω**, κτλ. **II.** ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ὡς τὸ Λατ. frangere, θραύω, συντρίβω, ἐξασθενῶ, ἰδίως δι' ἀκολάστου καὶ ἀσώτου βίου, θρ. τὰν ψυχὰν Τίμ. Λοκρ. 103B· θρ. τι, φέρομαι θρυπτικῶς πρός τινα, Πλάτ. Νόμ. 778A. θρ. ἑαυτὸν = θρύπτεσθαι (ἴδε κατωτ.), Αἰλ. Ἐπιστ. 9, Γρηγόρ. Ναζ. **2)** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ παθητ., μετὰ μέσου μέλλ. (Ἀριστοφ. Ἱππ. 1163), ἐξασθενοῦμαι, ἐκνευρίζομαι, ἐκθηλύνομαι, μαλακίᾳ θρύπτεσθαι Ξεν. Συμπ. 8, 8· ἁπαλός τε καὶ τεθρυμμένος Λουκ. Χαρίδ. 4· θρύπτεται ἡ ὄψις, ἐξασθενοῦται, Πλούτ. 2. 936F. **3)** ζῶ ἀσώτως, ἀκολασταίνω, δλην ἐκείνην εὐῤῥόνην ἐθρύπτετο Σοφ. Ἀποσπ. 708. 9, πρβλ. Λουκ. Ἅλ. 31, Ἀνάχ. 29· ἡδοναῖς θρ., παραδίδομαι ἀκολάστως εἰς .., Πλούτ. 2. 751B· ὅμιλα θρυπτόμενον, χαλαρούμενον θηλυπρεπῶς, Ἀνθ. Π. 5. 287.— Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., ἀκολάστως, ἀσελγῶς, θηλυπρεπῶς, Πλούτ. 2. 801A. **γ)** ἀκκίζομαι, ὡραΐζομαι, κάμνω «νάζια», ὑπερηφανεύομαι, ἰδίως παρακαλούμενος νὰ πράξω τι, Λατ. delicias facere, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1163· ὡραζομένη καὶ θρυπτομένη Εὔπολ. ἐν Ἀδῆλ. 23· ἐθρύπτετο ὡς μὴ ἐπιθυμῶν λέγειν Πλάτ. ἐν Φαίδρῳ 228C, πρβλ. 236C, Ξεν. Συμπ. 8, 4· ἢ προσποιοῦμαι ὅτι ἀπορρίπτω τι προσφερόμενον, Πλούτ. ἐν Μαρ. 14, ἐν Ἀντων. 12, πρβλ. Dorv. Χαρ. 472· ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ ἰσοδυνάμου ἀκκίζεσθαι ἢ ὡραΐζεσθαι, Εὔπολ. ἔνθ' ἀνωτ. 23, πρβλ. Ruhnk. Τίμ. 19· θρύπτεσθαι πρός τινα, φέρεσθαι πρὸς αὐτὸν θρυπτικῶς, Πλούτ. ἐν Φλαμινίνῳ 11, Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ. 12. 1. **δ)** ἀλαζονεύομαι, γίνομαι ἀλαζών, τινι, εἴς τι ἢ διά τι πρᾶγμα, Ἀνθ. Π. 7. 218, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 1. 19, κτλ.: — καυχῶμαι, κομπάζω, Λατ. gloriari, Ἰλιάδ. 2. 10.

θρύσις, ὁ, = **θρύον**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Φ. 351.

θρύσκα· «ἄγρα λάχνα (ἔνθρυσκα)» Ἡσύχ.

θρύψις, εως, ἡ, θραῦσις εἰς μικρὰ τεμάχια, σύντριψις, οὔτε .. εἶη ἂν ἄπειρος ἡ θρ. Ἀριστ. π. Γεν. καὶ Φθορ. 1. 2, 20, πρβλ. τὸ π. Ψυχ. 2. 8, 5. **II.** μεταφ., μαλακότης, ἁβυναμία, ἀκολασία, ἀσέλγεια, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 16, Πλούτ. ἐν Λυκούργ. 14, Ἀνθ. Π. 8. 166, κτλ.

θρύψιχος· «τρυφερός, μαλακός. αἰσχρός. χαῦνος» Ἡσύχ.

θρυψί-χρως, ωτος, ἡ, ἔχων δέρμα λεπτόν, «τρυφερόχρως» Ἡσύχ.

θρύω, θορυβῶ, Θεογνώστου Κανν. σ. 20, 25.

θρυώδης, ες, (θρύον) πλήρης θρύων, βούρλων, Στράβ. 349.

θρῶναξ, ακος, ὁ, «κηφήν. Λάκωνες» Ἡσύχ.

θρώπτει· «σκώπτει» Ἡσύχ.

θρῶσις, εως, ἡ, «σπαρτίον» Θεογνώστ. Κανόν. 20. 28, κατὰ δὲ Ἡσύχ.: «διαίρεσις, σπαρτίον, σειρά, καὶ ἡ κάτω σχοῖνος τοῦ δικτύου».

θρώσκω (κάλλιον **θρῴσκω** Ἐτυμ. Μ. 456, 49) Ἰλ. Ν. 589, Αἰσχύλ. Χο. 846, Εὐμ. 660 (πρβλ. **ἐκθρῴσκω**): Ἐπικ. παρατατ. **θρῶσκον** Ἰλ. Ο. 314· μέλλ. **θοροῦμαι**, Ἰων. γ' πληθ. **θορέονται** (**ὑπερ-**) Ἰλ. Θ. 179, Αἰσχύλ. Ἱκ. 874· ἀόρ. **ἔθορον (ἐκ-)** Ἰλ. Η. 182, κτλ., Ἐπ. **θόρον** Ἰλ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἱππ. 321, ὑποτακτ. **θόρω** Ὀδ. Χ. 303, ἀπαρέμφ. **θορεῖν (ἀνα-)** Ξεν. Λακ. 2, 3, Ἰωνικ. **θορέειν (ὑπερ-)** Ἰλ. Μ. 53, Ἡρόδ. 6. 134· ἀκολούθως, **ἔθρωξα (ἀν-)** Ὀππ. Ἀλ. 3. 293: — ὁ τύπος ὁμοιάζει πρὸς τοὺς τύπους **βλώσκω, μολοῦμαι, ἔμολον**. Ἐκ τῆς √ΘΟΡ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἀορ., παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **θορή, θορός, θόρνυμαι**, καὶ πιθαν. αἱ λέξ. **θοῦρος, θούριος**, μετὰ τῶν Λατ. furere, furia, πρβλ. ΘΟΙ. 2.) Ποιητ. ῥῆμα, ἅλλομαι, πηδῶ, χαμᾶζε θορὼν Ἰλ. Κ. 528· ἐκ δίφροιο Θ. 320· ἀπὸ λέκτροιο Ὀδ. Ψ. 32· ἰχθῦς θρώσκων κατὰ κῦμα Ἰλ. Φ. 126· ἐπὶ βελῶν, ἀπὸ νευρῆφι δ' ὀϊστοὶ θρῴσκον Ο. 314, 470., Π. 773· ἐπὶ κυμάτων ἀναρριπτομένων ἐκ τοῦ λικμιστικοῦ πτύου, ἀπὸ

πτυόφι .. θρώσκουσι κύαμοι Ν. 589, πρβλ. ἐκθρώσκω·—ἐπὶ τῆς κώπης, Σοφ. Ο. Κ. 717. **2)** ἑπομένης προθέσεως, ἐπιπηδῶ, ἐφορμῶ, προσβάλλω, ἐπὶ Τρώεσσι θόρον Ἰλ. Θ. 252, Ο. 380· ἐπί τινα Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1296· θρ. πλησίον τινὸς Εὐρ. Ὀρ. 257· πρβλ. ἐνθρώσκω· (ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὁ Ὅμ. ἔχει σείποτε ἀόρ.: ἡ λέξις εἶναι σπανία ἐν τῇ Ὀδ.): — ἐπὶ νόσου ἐπανερχομένης περιοδικῶς, προσβάλλω, θρώσκει δ' αὖ .. ἀγρία νόσος Σοφ. Τρ. 1028. **3)** καθόλου, ὁρμῶ, ἐφορμῶ, Πίνδ. Π. 9. 212· πεδίον, ἀνὰ τὴν πεδιάδα, Εὐρ. Βάκχ. 874· σπεύδω πρός, θρῴσκει δόμους Σοφ. Τρ. 58·— μεταφ., λόγοι πεδάρσιοι θρῴσκουσι, ἀναπηδῶσιν εἰς τὸν ἀέρα, δηλ. ἐξαφανίζονται, Αἰσχύλ. Χο. 846. **II.** μεταθ., ὡς τὸ **θόρνυμαι**, «θρῴσκων κνώδαλα· ἐκθορίζων, καὶ σπερματίζων. γεννῶν. Αἰσχύλ. Ἀμυμώνῃ· Ἡσύχ., (Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 15)· ὁ θρῴσκων ὁ ἄρρην, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 660· πρβλ. **θορός, θορή**.

Θρωσμός, ὁ, ὕψωμα, ἐπὶ ἐδάφους ἀνυψωμένου ὑπεράνω τῆς πεδιάδος, ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο Ἰλ. Κ. 160, Λ. 56· ποταμοῖο Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 823.

Θύα, ἡ, ἴδε **Θυία**.

Θυάζω, (θύω) «ἐναγίζω, ἔρδω, ὀργιάζω, θύω» Βαρῖνος.

Θυάματα· «τὸ θύμον. καὶ θυμιάματα» Ἡσύχ.

Θυανία, ἡ, λέξις ἀμφίβολος ἐν Ἐπιχ. παρ' Ἀθην. 36D, ἔνθα ὁ Meineke καὶ ὁ Ahr. (Ἀποσπ. 99) διορθοῦσιν **ὑανία**, Δωρ. ἀντὶ **ὑηνία**.

Θύανον· «τὴν θυώνην. πέμμα δέ ἐστιν ἀντὶ βοὸς» Ἡσύχ.

Θύαρος, ὁ, = **αἶρα** II, Λατ. lolium, Διοσκ. 2.122.

Θυ-άρπαξ, ᾰγος, ὁ, ἡ, = **ἱερόσυλος**, Ἡσύχ.

Θυάς, άδος, (καὶ **Θυιάς**), ἡ, (θύω) «Θυάδες αἱ Βάκχαι παρὰ τὸ θύω τὸ ὁρμῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι Θυιάδες» Ἐτυμ. Μ. 457, 19, πρβλ. **Θυιάς**.

Θυάω, Λατ. subare, ἐπὶ θηλέων χοίρων κατὰ τὴν περίοδον τῆς ὀχείας, καπρόω, καπρίζω, Ἀριστ. Ἱστ. Ζ. 5,14, 23., 6. 18, 28.

Θυβριάς, άδος, ἡ, = **Θυμβριάς**, Ἀνθ. Π. παράρτ. 51.1.

Θύβρις, ιδος, ἡ, = **Θύμβρις**, ἴδε τὴν λέξιν.

Θῠγάτηρ, ἡ: γεν. **θυγατέρος**, καὶ κατὰ συγκοπ. **θυγατρός**· δοτ. **θυγατέρι, θυγατρί**· αἰτ. **θυγατέρα**, καὶ Ἐπικ. **θύγατρα**· κλητ. **θύγατερ**· ὁ Ὅμηρ. καὶ οἱ Ἀττ. ποιηταὶ χρῶνται ἀμφοτέροις τοῖς τύποις· παρὰ δὲ τοῖς πεζοῖς ἁπαντῶσι μόνον οἱ τρισύλλ. τύποι.

[τὸ **υ** γίνεται μακρὸν παρὰ τοῖς Ἐπικ. ποιηταῖς ἐν ταῖς τετρασυλλάβοις πτώσεσι χάριν τοῦ μέτρου]. (Ἰρβλ. Σανσκρ. duhitâ, Ζενδ. dughdar (ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος πιθανῶς ἦτο dhughatar)·—Γοτθ. dauhtar, Ἀρχ. Σκανδ. dóttir, Ἀγγλο-Σαξον. dohtor, Λιθ. duktė·—Ἀρχ. Γερμ. tohtar (tochter)). Θυγάτηρ, Ἰλ. Ι. 148, 290, Ὀδ. Δ. 4, κτλ.· θύγατρες ἵππων, ἐπὶ ἡμιόνων, Σιμωνίδ. 13.— Ὁ Πίνδ. καλεῖ τὰς ᾠδὰς του Μοισᾶν θυγατέρας Ν. 4. 4· θ. Σειληνοῦ, ἐπὶ τῆς ἀμπέλου, Ἰουλιαν. Συμπόσ. ἢ Καίσαρος 25· ἐπὶ λαγύνου, Ἀνθ. Π. 6. 248. **II.** ὑπηρέτρια, θεράπαινα, δούλη, μόνον παρὰ μεταγεν. ὡς ἐν Φαλάρ. Ἐπιστ. σ. 360, ἔνθα ἴδε Lennep.

Θῠγατρῐδῆ, ἡ, **θυγατέρος** θυγάτηρ, ἐγγόνη, Ἀνδοκ. 17. 2, Αυσ. 208. 8· ἀνεψιά. Διον. Ἁλ. περὶ Αυσ. 21·— ὑποκορ. **-ίδιον**, τό, Πλήθωνος Ἐπιτάφ. εἰς Κλεώπην § 21, σ. 14.

Θῠγατριδεύς, έως, ὁ, ὁ τῆς θυγατρὸς παῖς, ἔγγονος, **θυγατριδῆ** Ζήνωνα Ἐπιγρ. Σμύρνης ἐν Rhein. Mus. f. Plin. N. F. XXVII, σ. 463.

Θᾰγατρῐδοῦς οῦ, ὁ, θυγατρὸς υἱός, ἔγγονος, Ἰσαΐος 70. 30, Ἀριστ. Ἀποσπ. 433, κτλ.· Ἰων. **-ιδέος**, Ἡρόδ. 5. 67.

Θῠγατρίζω, καλῶ τινα θυγατέρα, Ἀραρὼς ἐν «Καινεῖ» 3, Φώτ. 96. 4.

Θῠγάτριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **Θυγάτηρ**, μικρὰ θυγάτηρ ἢ κόρη, Στράττις ἐν Ἀδηλ. 5, Μένανδρ. ἐν «Ραπιζομένῃ» 5, ἐν Ἀδηλ. 482.

Θυγατρίς, ίδος, ἡ, κορασίς, Θ. Στουδ. σ. 893, ἔκδ. Mi.

Θῠγατρό-γᾰμος, ον, νυμφευθεὶς τὴν ἰδίαν του θυγατέρα, Νόνν. Δ. 12. 73.

Θῠγατρο-γόνος, ον, γεννῶν κόρας, Νόνν. Δ. 7. 212., 12. 74, κτλ.

Θυγατρο-θετέω, λαμβάνω ὡς θετὴν θυγατέρα, Τζέτζ. Λυκόφρ. 183.

Θυγατρο-μιξία, μῖξις μετὰ θυγατρός, Ἐκκλ.

Θυγατρό-παις, ὁ, υἱὸς θυγατρός, Νικήτ. Χρον. 304B.

Θυγατροποιΐα, ἡ, τὸ θυγατροθετεῖν, κατὰ **θυγατροποιΐαν** δὲ Αἰσχίνα τοῦ Τιμοκλείδα Ἐπιγρ. Κῶ Annuaire des Etudes Gr. ς. 9, σ. 319.

Θυγατρο-ποιός, όν, γεννῶν θυγατέρας, Φίλων 1. 382.

Θυγατρό-τεκνον, τό, τέκνον θυγατρός, Τζέτζ. Ἱστ. 1. 595.

Θυεία, Ἰων. **-είη**, ἡ, ἰγδίον, «γουδί», Ἀριστοφ. Νεφ. 676, Βατρ. 124, κ. ἀλλ.· πρβλ. **ἔγδις**· **2)** ἀγγεῖον κοττάβου, Ηλάτ. Κωμ. ἐν «Διΐ Κακουμένῳ» 1.—Οἱ τύποι **Θυία**. **Θυῖα** εἶναι δεκτοὶ μόνον παρὰ μεταγεν., ὡς παρὰ Διοσκ. 2. 87, 88, ἴδε Λοβέκ Φρυν. 165.

Θύεια, ἡ, εἶδος δένδρου, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 4, 2, 6.

Θυείδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **Θυεία**. Ἀριστοφ. Ηλ 710, Δημόκρ. παρὰ Γαλην. 14.118·— ὁ τύπος **Θυΐδιον** ἐν τῷ Ῥαδ. Ἀντιγρ. τοῦ Ἀριστοφ. εἶναι ἐσφαλμένος.

Θύελλα, ἡ, (**θύω**, ὡς **ἄελλα** ἐκ τοῦ **ἄημι**)·— ποιητ. λέξις, στροβοτάτη καταιγίς, ἀνεμοστρόβιλος (πρβλ. **Ἅρπυιαι**), κακὴ ἀνέμοιο θύελλα Ἰλ. Ζ. 346, πρβλ. Ὀδ. Κ. 54, Μ. 288· μισγομένων ἀνέμων .. θύελλα Ὀδ. Ε. 317· πυρὸς δ' ὀλοοῖο θύελλαι, πιθαν. καταιγίδες μετ' ἀστραπῶν καὶ βροντῶν, Μ. 68· κούρας ἀνέλοντο θύελλαι Υ. 66· τοὺς σίψ' ἁρπάξασα φέρεν πόντονδε Θ. Κ. 48, πρβλ. Σοφ. Ἡλ. 1150· ποντία Θ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1660· ἐν παροιμιώσεσι, φλογὶ ἴσοι ἠὲ θυέλλῃ Ἰλ. Ν. 39· ἵκελοι πυρὶ ἠὲ Θ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 345·— μεταφ., ἄτης θύελλαι (ἴδε ἐν λ. **Θυηλή**) Αἰσχύλ. Ἀγ. 819.

Θυέλλειος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Χρησμ. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ. **Ἰουλιανός**.

Θυελλήεις, εσσα, εν, θυελλώδης, τρικυμιώδης, ὅμοιος θυέλλῃ, Νόνν. Δ. 1. 22., 2. 532.

Θυελλό-πους, ὁ, ἡ, ἔχων πόδας θυέλλης, ταχὺς ὡς θύελλα, θυελλοπόδων ἵππων Νόνν. Δ. 37. 441.

Θυελλο-τόκος, ον, παράγων θυέλλας, Νόνν. Δ. 28. 277.

Θυλλο-φορέομαι, Παθ., φέρομαι ὑπὸ θυέλλης, Διόδ. 16. 80.

Θυελλώδης, ες, ὅμοιος θυέλλῃ, τρικυμιώδης, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 418, Μανασσ. Χρον. σ. 121.

Θυέστειος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὸν Θυέστην, ῥάκη Ἀριστοφ. Ἀχ. 433.

Θυέστης, ὁ, = **δοιδυξ**, «γουδοχέρι», Διονύσιος Τύραννος παρ' Ἑλλαδίῳ ἐν Φωτίου Βιβλιοθ. σ. 532, 32.

Θυεστός, ὁ, ποτόν τι ἐκ κεκοπανισμένων ἀρωμάτων, ἀλλ' ἐν τοῖς Ἀντιγρ. τοῦ Ἡσυχ. φέρεται: «θύεστον· ποτὸν τὸ ἀπὸ ἀρωμάτων».

Θυευτός, ἐσφαλμ. γραφ. ἐν Θεογνώστου Κανόσι σ. 20.17.

Θυο-δόχος, ον, δεχόμενος θυμίαμα, τράπεζα Ἀνθ. Π. 8. 25.

Θυήεις, εσσα, εν, (θύος) εὐωδιάζων ἐκ καπνοῦ θυμιάματος, εὐώδης, Ὁμηρικὸν ἐπίθετον τοῦ **βωμὸς** Ἰλ. Θ. 48, Ψ. 148, Ὀδ. Θ. 363· οὗτος, Ἡσ. Θ. 557· ἀλλ' ἐν Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 237, περὶ τῶν σπαργάνων τοῦ Ἑρμοῦ.

Θυηκόος, ὁ, = **θυοσκόος**, Ἡσύχ.· συγκρ. τις τύπος: **τοῦ θυηκοῦ** ἁπαντᾷ ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 1. 79., 11. 95, ἴδε Böckh σ. 281.

Θυηλέομαι, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **Θυλέομαι**, ὃ ἴδε.

Θυηλή, ἡ, (θύω) τὸ μέρος τοῦ θύματος, ὅπερ ἐκαίετο, ἡ πρώτη προσφορά, ὡς τὸ **ἀπαρχαί**, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ὃ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλὰς Ἰλ. Ι. 220, πρβλ. Φιλόχ. 172, Ἀθήν. 566A· καθόλου, θυσία, ἄνευ θυηλῶν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1520· θυηλαὶ ἀναίμακτοι Ἀνθ. Π. 6. 324·— μεταφ., θυηλὴ Ἄρεος, προσφορὰ εἰς τὴν Ἄρη, δηλ. τὸ αἷμα τῶν πεφονευμένων, Σοφ. Ἠλ. 1423· οὕτως ὁ Ἑρμανν. ξπροτείνει ἄτης θυηλαί (ἀντὶ θύελλαι) ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 819.

Θυήλημα, ἴδε **Θύλημα**.

Θύημα, τό, (θύω) = τῷ προηγ. Τιμαίου Λεξ.

Θυηπολέω, εἶμαι **Θυηπόλος**, ἀσχολοῦμαι εἰς θυσίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 260, Εὐρ. Τρω. 330, Πλάτ. Πολ. 364E. **2)** μεταθ., θυσιάζω, Κρόνῳ θυηπολεῖν βρότειον .. γένος Σοφ. Ἀποσπ. 132, πρβλ. 468·— Παθ., θυηπολεῖται δ' ἄστυ μάντεων ὕπο, πληροῦται θυσιῶν ὑπ' αὐτῶν, Εὐρ. Ἡρακλ. 401, ἴδε Ruhnk ἐν Τιμ.

Θυηπολία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, θυσία, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1124, Ἀνθ. Π. 17, Διον. Ἁλ. 1. 21· καθόλου, μυστηριώδεις τελεταί, μύησις, Ὀρφ. Ἀργ. 472.

Θυηπολικός, ἡ, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς θυσίαν, Ζώσιμ. 4. 59.

Θυηπόλιον, τό, βωμός, Δωριεὺς παρ' Ἀθην. 413A. **II.** θυσία, Συλλ. Ἐπιγρ. 5078.

Θυη-πόλος, ον, ὡσαύτως **η, ον**, Σουίδ. (πολέω), ἀσχολούμενος εἰς θυσίας, **χεὶρ** Αἰσχύλ. Πέρσ. 202·— ὡς οὐσιαστ., μάντις, ἐπῳδός, Εὐρ. Ι. Α. 746, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1124· ἱερεύς, Συλλ. Ἐπιγρ. 956· αἱ Θ. παρθένοι, αἱ Ἑστιάδες, Διον. Ἁλ. 2. 64, πρβλ. 65., 3. 67.

Θυητής, οῦ, ὁ, = τῷ προηγ., Φοίνιξ παρ' Ἀθην. 530E, Näke Χοιρίλ. σ. 229.

Θυητός, ή, όν, προσφέρομαι ὡς θυσία, Ἀρετ. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4.

Θυη-φάγος, [ᾰ], **ον**, καταβροχθίζων τὰς προσφοράς, φλὸξ Αἰσχύλ. Ἀγ. 597.

Θυία, ἢ βέλτιον **Θύα**, ἡ, δένδρον τι τῆς Ἀφρικῆς εὐῶδες, ἐξ οὗ κατεσκεύαζον πολυτελῆ ἔπιπλα, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 3, 7, Πλίν. Η. Ν. 13. 30 (ἐν οἷς χωρίοις καλεῖται καὶ **Θύον**, ὃ ἴδε), Διόδ. 5. 46. Τὸ ξύλον ὅτως ἀσαπές, Θεόφρ. ἔνθ' ἀνωτ.· καὶ ἦτο ποικίλον, Στράβ. 202, Πλίν. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλ' εἶχεν ἐνίοτε κηλίδας, Διοσκ. 1. 25· ξύλον Θύϊον, ἀναφέρεται ὡς βαρύτιμον, Ἀποκάλ. ιη', 12. Ἧττο πιθανῶς εἴδός τι ἀρκεύθου ἢ arbor vitae. Οἱ Λατῖνοι μετέφραζον αὐτὸ διὰ τοῦ citrus, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν αὐτὸ πρὸς τὴν κιτρέαν, ἴδε Πλίν. Η. Ν. 13. 6. **2)** εἶδος δένδρου φυομένου ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν ὀρέων, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 9, 3., 4. 1, 2, κτλ.

Θυῖα, τά, (θύα) Βακχικὴ ἑορτὴ ἐν Ἤλιδι, Παυσ. 6. 26, 1.

Θυῖαι, αἱ, = **Θυιάδες**, Στράβ. 468· καὶ ὁ Böckh διώρθωσε

Θυίαισιν ἐν Σοφ.'Αντ.1152, ἀντὶ τοῦ **Θυΐασιν** τοῦ Λαυρ.Κώδικος.

Θυιάς, άδος, ἡ· συχνάκις ἐσφαλμένως γραφόμενον: **θυάς,** Βεντλέϋος εἰς 'Ορ.'Ωδ. 2.19, 9. Βλωμφ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 498· (θύω)· — γυνὴ μαινομένη ἢ θεόπνευστος, ἰδίως μαινάς, Βάκχη, αὐτόθι 498, 836, 'Ικέτ. 564, Πλούτ. 2. 293F, κτλ.· πρβλ. **Θυΐαι.**

II. ὡς θηλ. ἐπίθ. ἑορτῆ Νόνν. Εὐαγγ. κ.'Ιω. 6',113. **2)** μαινόμενος, ἐμμανὴς ἐξ ἔρωτος, ἐρωτόληπτος, Λυκόφρ.143· σπανιώτερον ὡς ὄρσ. κατὰ τὸν 'Ιακχῶν. ἐν Δελφ.'Επιγρ. 4. 45.

Θυΐδιον, ἴδε **Θυειδιον**

Θύϊνος, η, ον, ἐκ τοῦ δένδρου **Θυία** (ὃ ἴδε), δένδρα, ξύλον Στράβ. 202, Διοσκ.1. 21· πεποιημένος ἐκ ξύλου θυίας, Λατ. citrinus, Καλλίξ. παρ' 'Αθην. 205B.

Θυΐοεν· «πλῆρες», καὶ «θυΐοεντες· ἀνθοῦντες» Ἡσύχ.

Θυΐον, τό, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **Θύον.**

Θύϊος, α, ον, = **Θύϊνος,** Θεόφρ. Ι. Φ. 5. 2, 1· κοινῶς **τύϊος.**

Θυΐς, ΐδος (ὡς ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον, ἀλλὰ **Θυΐδος** ἐν τῷ κειμένῳ), ἡ, = **θυεία,** Δαμοκράτ. παρὰ Γαλην. τ.14. σ.130,18, ἔκδ. Kühn.

Θυΐσκη, ἡ, θυμιατήριον, 'Εβδ. (Α' Μακκ. α', 22, κ. ἀλλ.)· ὡσαύτως **Θυΐσκος,** ὁ,'Ιώσηπ.'Ιουδ.'Αρχ. 3. 6, 8:— **ὡσαύτως Θύσκη, -ος,** Ἐτυμ. Μ 458. 53, Σουΐδ.

Θυΐτης [ῑ] (ἐξυπ. λίθος), ὁ, Αἰθιοπικὸς τις λίθος, Διοσκ. 5. 154, ἴδε Sprengel.

Θυΐω ἢ **Θυίω,** = **Θύω,** διατελῶ ὑπὸ ἔμπνευσιν, ὑποτακτ. **Θυΐωσι** Ὕμν.'Ομ. εἰς 'Ερμ. 560· παρατ. **ἔθυιεν** 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 755.

Θῡλ-άγροικος, ον, ἄγροικος, ἄξεστος, ἀμβλὺς τὴν διάνοιαν, 'Αριστοφ.'Αποσπ.707.

Θῡλάκη, ἡ, = **Θύλακος,** τὰ ὀρχίπεδα, scrotum, 'Ιππιατρ.

Θῡλᾰκίζω, βάλλω εἰς τὸ θυλάκιον, ἐπαιτῶ, Ἡσύχ.

Θῡλάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **Θύλακος,** Ἡρόδ. 3.105,'Αριστοφ. ἐν Σφῆξ. 314, ἐν Βατρ.1203. **II.** τὸ περιέχον τὸ σπέρμα, Διοσκ. 2.128, Σχόλ. εἰς Νικ. Θ. 852.

Θῡλακίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **Θύλακος,** ἐπὶ τῆς ἐννοίας **Θυλάκιον** II, Αἰλ. π. Ζ. 6. 43, Νικ. Θ. 852· πρβλ. **Θυλακίτης.**

Θῡλᾰκίσκος, ὁ, = τῷ προηγ. I, καλάθιον ἄρτου, «σακκοῦλι», 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 464, Κράτης ἐν Θηρ. 1· 6' ὑποκορ. **Θυλακίσκιον,**'Αριστοφ.'Αποσπ. 32. **II.** = **Θυλάκιον,** Διοσκ. 2.128.

Θῡλᾰκίτης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομ.· — θηλ., θυλακῖτις μήκων, ἡ κοινὴ παπαροῦνα (πρβλ. **Θυλακίς**), Διοσκ. 4. 65· θ. νάρδος, ἡ ἀγρία, 1. 8.

Θῡλᾰκο-ειδής, ές, ὅμοιος θυλάκῳ ἢ σάκκῳ, 'Αριστ. Ι. Ζ. 5. 11, 2.

Θῡλᾰκόεις, εσσα, εν, = τῷ προηγ., Νικ.'Αλ. 403.

Θῡλᾰκόομαι, Παθ., γίνομαι θύλακος, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφάν. Εἰρ. 198.

Θύλᾰκος [ῡ], ὁ, σάκκος, «σακκοῦλι», ἰδίως πήρα ἢ ἀσκὸς διὰ τροφάς,'Ηρόδ. 3. 46· ἅλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ 'Αριστοφ. Ιλ. 763· δερῶ σε θύλακον, θὰ κάμω θύλακον ἐκ τοῦ δέρματός σου, ὁ αὐτ. ἐν 'Ιππ. 370:— μεταφ. ἐπὶ προσώπου, θύλ. τις λόγων, σάκκος πλήρης λόγων, Πλάτ. Θεαιτ.161Α. **2)** ὁ θύλακος ἐν ᾧ τὰ ὠὰ τοῦ θύννου εἰσὶν ἐγκεκλεισμένα,'Αριστ. Ι. Ζ. 6. 17,12, πρβλ. 5.19, 26. **II.** ἐν τῷ πληθ., αἱ εὐρεῖαι ἀναξυρίδες τῶν Περσῶν καὶ λοιπῶν 'Ασιανῶν, Εὐρ. Κύκλ.182, 'Αριστοφ. Σφῆξ.1087. **III.** σφαῖρα, Ἄντυλλ. παρ' 'Ορειβασ. σ. 124. (Πρβλ. τὸ Λατ. follis.) [ῠ μόνον ἐν μεταγεν. 'Επιγράμμ., 'Ανθ. Π. 8.166.]

Θῡλᾰκο-τρώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, κατατρώγων θύλακας, «μῦς. οἱ δὲ ἀκρὶς» Ἡσύχ.

Θῡλᾰκοφορέω, φέρω σάκκον ἢ πήραν, 'Αριστοφ.'Αποσπ. 619.

Θῡλᾰκο-φόρος, ον, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ πήραν, ὄνομα τῶν ὀρεινῶν χωρικῶν, οἵτινες καὶ πηροφόροι ἐκαλοῦντο,'Ησύχ., Φώτ.

Θῡλᾰκώδης, ες, = **Θυλακοειδής,** Θεόφρ. Ι. Φ. 3.7, 3.

Θῦλαξ, ᾰκος, ὁ, = **Θύλακος,** Αἴσωπ. 28. 4:— **Θῦλάς, άδος,** ἡ,'Ανθ. Π. 7. 413.

Θυλεόμαι, 'Αποθ., προσφέρω ὡς θυσίαν, Πολυδ. Α', 27 (ἔνθα τὰ 'Αντίγρ. ἔχουσι Θυλήσασθαι, οὐχὶ Θυηλήσασθαι), Πορφύρ. π.'Αποχ. ἐμψ. 2. 17.

Θύλημα, τό, τὸ προσφερόμενον, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. **Θυλήματα,** πλακούντια, θυμίαμα, κτλ.,'Αριστοφ. Εἰρ.1040, Φερεκρ. ἐν **Αὐτομ.** 1. 5, Τηλεκλείδ. ἐν Στερρ.1, Θεόφρ. Χαρ.10 (ἔνθα **Θυηλήματα**). [ῡ, Φερεκρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἴδε Meineke.]

Θυλλίς, ίδος, ἡ, = **Θύλακος,** 'Αρκάδ. σ. 30.12, Ἡσύχ.

Θῦμα, τό, (θύω) τὸ θυσιαζόμενον ἢ προσφερόμενον, προσφορά, σφάγιον, Τραγ., ὡς Αἰσχύλ. 'Αγ. 1310, Σοφ. Φ. 8· τὸ Θ. τοῦ 'Απόλλωνος Θουκ. 5. 53· Θ. θύειν, θύεσθαι Πλάτ. Πολιτ. 290Ε, Πολ. 378Α, κτλ.:— τὸ πλεῖστον ἐπὶ ζώων, ἀλλὰ πάγκαρπα Θ., πρρσφοραὶ ἐκ παντὸς καρποῦ, Σοφ.'Ηλ. 634, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 782C· **ἐπιχώρια Θ.,** κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἱερεῖα, λέγεται ὑπὸ τοῦ Σχολ. ὅτι εἶναι πλακούντια ἢ ζυμαρικὰ ἀπεικονίζοντα ζῷα, Θουκ. 1.126. **II.** θυσία, ὡς πρᾶξις, ὧδ' ἦν τὰ κείνης Θ. Σοφ. 'Ηλ. 573· μεταφ., Θ. λεύσιμον, ἡ θυσία [τοῦ 'Αγαμέμνονος] ἧς πρέπει νὰ γείνῃ ἐκδίκησις διὰ τῆς λιθοβολήσεως [τῆς Κλυταιμνήστρας], Αἰσχύλ. 'Αγ. 1118· θύματα τῆς ἡμετέρας ἐξουσίας 'Ηρῳδιαν. 2.13,10.

Θῡμ-άγροικος, ον, ἔχων ἄγροικον νοῦν, ἄξεστον ψυχήν, 'Αριστοφ.'Αποσπ.707.

Θῡμαίνω: μέλλ. **-ᾰνῶ,** (θυμὸς) ὀργίζομαι, θυμώνω, ὁμιλοῦσι θυμήνασαι 'Ησ. 'Ασπ. 'Ηρ. 262, 'Αριστοφ. Νεφέλ. 609· τινί, ἐναντίον τινός, αὐτόθι 1478, Εὔπολ. ἐν Μαρ. 21.

Θῡμ-αλγής, ές, (ἀλγέω) θλίβων τὴν ψυχήν, χόλον θυμαλγέα 'Ιλ. Δ. 513· λώβην Ι. 387· ὕβριν 'Οδ. Ψ. 64· λώβης Υ. 285· καμάτῳ αὐτόθι 118· δεσμῷ Χ.139· μῦθος Θ. 272· ἔπος Π. 69· λέγων θυμαλγέα ἔπεα 'Ηρόδ.1.129·— ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς λέξεις **Θυμηδής, Θυμήρης.** **II.** Παθ., ἐσωτερικῶς θλιβόμενος, καρδία Αἰσχύλ.'Αγ.1031.

Θῡμαλίς, ἴδε ἐν λ. **τιθυμαλίς.**

Θύμαλλος, ὁ, ἄγνωστός τις ἰχθύς, Αἰλ. π. Ζ.14. 22.

Θῡμάλωψ [ᾰ], **ωπος,** ὁ, τεμάχιον ξύλου ἢ ἄνθρακος ἀνημμένου, δαυλός, καίων ἄνθραξ, 'Αριστοφ.'Αχ. 231 (ἴδε ἐν λέξει **ἐπιζέω**), Θεσμ.729, Στράττ. π. Ψυχ. 5, Πολυδ. Ζ', 110, 152, Γ', 101. (Ἐκ τοῦ **τύφω,** ὥστε κατ' ἀκριβολογίαν ἔπρεπε νὰ εἶναι **θυμμάλωψ**· περὶ τῆς καταλήξεως πρβλ. **μώλωψ, αἱμάλωψ**).

Θυμαμοργός· «ἡ νόσος. 'Ερετριεῖς» Ἡσύχ.

Θῡμᾰρέω, εὐαρεστοῦμαι ἔν τινι, Θεόκρ. 26. 9.

Θῡμ-ᾰρής, ές, (ἴδε ἐν ἄνθρω **-ήρης**) ἁρμόζων εἰς τὴν καρδίαν, δηλ. εὐάρεστος, ἀγαπητός, εὐφρόσυνος, ἄλοχον θυμαρέα (τὸ τοῦ 'Ορατίου placens uxor) 'Ιλ. Ι. 336, 'Οδ. Ψ. 232· σκῆπτρον θυμαρὲς ἔδωκεν 'Οδ. Ρ.199·—ὡσαύτως οὐδέτ. ὡς 'Επίρρ. ἐν τῷ τύπῳ **θυμήρες** (ἴδε **κεράννυμι** Ι. 2),'Οδ. Κ. 362.— Παρὰ μεταγενεστ.'Επικ. ἀναφαίνεται ὁ τύπος **θυμήρης,**'Απολλ. Ρόδ. Δ.705, Μόσχ., κλ.· ὡς καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, Λουκ. Ἔρωσι 43, Πρῳδιαν. 8. 5.— Περὶ τῆς διαφορᾶς τοῦ τονισμοῦ **θυμάρης** καὶ **θυμήρης,** ἴδε Εὐστ.754. 61., 1946. 35.

Θῡμ-άρμενος, ον, = τῷ προηγ., Βακχυλ.16.71, Νικ.'Αλεξίφ. 590, Καλλ. εἰς Ἥρ.167.

Θυμαρνόλιον, τό, φυτόν τι, = **ἱππομάραθρον,** Διοσκ. 3.75.

Θυμᾰτίδης, ου, ὁ, ἴδε **Θυμίτης.**

Θύμβρα, ας, ἡ, (ἴσως ἐκ τοῦ **τύφω**) πικρά τις καὶ δριμεῖα βοτάνη, Satureia Thymbra, Εὔπολ. Αἰξὶν 1.5, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3.1,4, Διοσκ.3.45·— οὕτω **Θυμβραΐα,** ἡ,'Ιππ. παρὰ Γαλην. Λεξ. σ. 482· ὀπόθεν διορθοῦσι **Θυμβραίην** ἀντὶ **Θυμβρίην** ἐν 572. 41.

Θυμβρ-επίδειπνος, ον, δειπνῶν μὲ πικρὰ χόρτα, δηλ. ζῶν πενιχρῶς,'Αριστοφ. Νεφ. 421.

Θύμβρις, ιδος, ἡ, ὄνομα ποταμῶν τινων, ἰδίως τοῦ Τιβέρεως, 'Ανθ. Π. 9. 352 κέξ. (μετὰ διαφ. γραφ. **Θύβρις**):—**Θυμβριὰς** ἢ **Θυβριάς, άδος,** θηλ. ἐπίθ. τοῦ Τιβέρεως, Βεργίλλιος, ὃν ποτε Ρώμης Θυμβριὰς ἄλλον Ὅμηρον ἀνέτρεφε πάτριος ἠχώ Χριστ.'Ἐκφρ. 418,'Ανθ. Π. παράρτ. 51.1.

Θυμβρίτης οἶνος, ὁ, οἶνος παρεσκευασμένος μετὰ θύμβρας, Διοσκ. 5. 60.

Θύμβρον, τό, = **Θύμβρα,** Θεόφρ. π. Φυτ.'Ιστ. 7. 1, 2 (ἔνθα ὁ Schneider ἀμφιβάλλει περὶ τοῦ οὐδετέρου τύπου), Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ.'Αφ. 253.

Θυμβρο-φάγος, [ᾰ], **ον,** τρώγων θύμβρα, **θυμβροφάγον βλέπειν,** «ἀντὶ τοῦ δριμύ, ὅτι καὶ ἡ θύμβρα δριμυτάτη ἐστίν» (Δ. Β. 43, 5) 'Αριστοφ.'Αχ. 254.

Θυμβρώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος θύμβρᾳ, Θεόφρ. π. Φυτ.'Ιστ. 6. 7. 5.

Θύμελαία, ἡ, θάμνος τις οὗ ὁ καρπὸς (**κόκκος Κνίδιος**) εἶναι δραστήριον καθάρτιον, ἴσως Daphne cnidium, Διοσκ. 4.173.

Θύμελαΐτης οἶνος [ῑ], ὁ, οἶνος παρεσκευασμένος διὰ θυμελαίας, Διοσκ. 5.78.

Θῡμέλη, ἡ, (θύω) τόπος πρὸς θυσίαν, θυσιαστήριον, βωμός, Αἰσχύλ. 'Ικέτ. 667, Εὐρ. 'Ικέτ. 65, Ἴωνι 46, 114· καθόλου, σηκός, ἕδος, ἱερόν, θυμέλαι δ' ἐπίτηντο χρυσήλατοι ὁ αὐτ. ἐν 'Ηλ. 713. **2)** θυμέλαι Κυκλώπων, ὑποτίθεται ὅτι εἶναι οἱ ὄγκοι τῶν Κυκλωπείων τειχῶν ἐν Μυκήναις, ὁ αὐτ. ἐν Ι Α. 152· πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **Κυκλώπων ἕδος.** **3)** πλακοῦς πρὸς θυσίαν συνεστάμενος ἐκ χονδραλεσμένης βραστῆς κριθῆς καὶ ἐλαίου, Εὔπολ. ἐν 'Αδήλ. 63. **II.** ἐν τῷ 'Αθηναϊκῷ θεάτρῳ, βῆμα ἐν σχήματι βωμοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀρχήστρας, ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ ὁποίου ἵστατο ὁ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ (ἴσως ἀρχαιότερον αὐτὸς ὁ ποιητής), Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ.'Ιππ. 516), ὅπως διευθύνῃ τὰς κινήσεις του, Πλούτ. 2. 621Β· Διονυσιάς Θ. Πρατίνας 1. 3· **ἀναβαίνειν ἔνν. ἐπὶ τὴν Θ.**) Σχόλ. εἰς 'Αριστ.'Ιππ.149·— ἐντεῦθεν, **ὁ ἀπὸ τῆς Θ.,** ἐπὶ δραματικοῦ ποιητοῦ, Πλούτ. Δημητρ.12, κτλ.· **ὥσπερ ἐκ Θ.,** ὅ ἐστι θεατρικός, ὁ αὐτ. 2. 405Ε· ἴδε Λοβέκ. Φρυν.164. **III.** καθόλου, τόπος ὑψωμένος, βῆμα ἢ σκηνή, Πλούτ.'Αλεξ. 67.

Θῡμελικός, ἡ, όν. ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν θυμέλην, σκηνικός, θεατρικός, Πλούτ. Φαβ. 4, Σύλλ. 36· **Θ. ἔρις Κωμ.'Ανών.** 184· ὁ Θυμ. (δηλ. ἀγών) Συλλ.'Επιγρ.1625. 56, πρβλ. 2820 Α. 15., 3493.11·— **οἱ θυμελικοί,** ὁ χορὸς ἢ οἱ μουσικοί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **οἱ σκηνικοί.** **οἱ τακτικοὶ ὑποκριταί,** Πλούτ. Κάτωνι Νεωτ.

46· ἡ θυμ. σύνοδας, ὁ ὅμιλος τῶν θυμελικῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 349, 3476b, 4315n (προσθ.)·—τὸ **-κόν**, θεατρικόν, χυδαῖον ὕφος, τρόπος, Πλούτ. 2. 853A.

θῡμ-ηγερέων, συνάγων ἑαυτόν, ἀναζωπυρῶν ἑαυτόν, «ἀνακτώμενος τὴν ψυχήν» (Εὐστ.), Ὀδ. Η. 283· — τὸ ῥῆμα δὲν ἀπαντᾷ, πρβλ. **ὀλιγηπελέων**.

θῡμηδέω, εἶμαι πλήρης χαρᾶς, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 6. 103· ἐπί τινι Ἡλιόδ. 10. 3.

θῡμ-ηδής, **ές**, (ἦδος) εὐάρεστος, ἀγαπητός, προσφιλής, χρήματα .. θυμηδέα Ὀδ. Π. 389· τὰ λῷστα καὶ τὰ θυμηδέστατα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 962· παῖδας θυμηδέας Ἐπιγρ. Ἑλλ. 403. 7.

θῡμηδία, ἡ, χαρὰ τῆς καρδίας, Εὔπολ. ἐν «Κόλαξι» 5, Πλούτ. 2. 713D, κτλ.

θῡμήρης, ἴδε **θυμαρής**.

θῡμίαμα, Ἰων. **-ημα**, τό, τὸ χρησιμεῦον πρὸς θυμίασιν, θυμίαμα, Ἡρόδ. 1. 198, Ἄμφις ἐν Ὀδ. 1. 5, κτλ.· τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., εὐώδεις ὕλαι, ἀρώματα πρὸς καῦσιν ἢ κάπνισμα, Ἡρόδ. 2. 130., 7. 54, Σοφ. Ο. Τ. 4, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1716, Πλάτ., κτλ.· πρβλ. **θυμιάω**. **2)** τὸ χρησιμεῦον πρὸς ταρίχευσιν ἄρωμα, Ἡρόδ. 2. 86., 4. 71.

θῡμίᾱσις, **εως**, ἡ, τὸ θυμίασμα, Διοσκ. 1. 129. **II.** ἀναθυμίασις, ἐξάτμισις, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 26.

θῡμιᾱτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **θυμιάω**, δεῖ θυμιᾶν, Γεωπ. 6. 10.

θῡμιᾱτεύω, θυμιάω, θυμιατίζω, τὴν ἐκκλησίαν Σχόλ. εἰς Αἰσχίν. 4. 11.

θῡμιᾱτήριον, Ἰων. **θυμιητ-**, τό, ὡς καὶ νῦν, ἀγγεῖον ἐν ᾧ καίουσι θυμίαμα, «θυμιατόν», Ἡρόδ. 4. 162, Θουκ. 6. 46, Ἀνδοκ. 33. 3, κτλ.:— παρ' Ἐκκλ., **θῡμιᾱτήρ**, **ῆρος**, ὁ.

θῡμιᾱτίζω: μέλλ. **-ίσω**, = **θυμιάω**, Γεωπ. 6. 13, 2· τὸ μέσ. αὐτόθι 6. 12, 1.

θῡμιᾱτικός, **ή**, **όν**, κατάλληλος ὅπως καίηται ὡς θυμίαμα, Πλάτ. ἐν Τιμ. 61C.

θῡμιᾱτός, **ή**, **όν**, ῥημ. ἐπίθ., ὃν δύναταί τις νὰ καύσῃ ὡς θυμίαμα, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 25:— Ἰων. πληθ. **θυμιητά**, = **θυμιάματα**, Ἀρεταῖ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 11.

θῡμιᾱτρίς, **ίδος**, ἡ, = **θυμιατήριον**, Δαμασκ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 347. 35.

θῡμιάω, Ἰων. ἀόρ. **ἐθυμίησα**, Ἡρόδ.— Μέσ., Ἰων. μέλλ. **-ήσομαι** Ἱππ. 646. 2: ἀόρ. **ἐθυμιησάμην** ὁ αὐτ. 565. 40., 657. 20.— Παθ., μέλλ. **-ᾱθήσομαι** Διοσκ. 1. 83: ἀόρ. **ἐθυμιάθην** αὐτόθι 82· (θῦμα, θύω). Καίω οὕτως ὥστε νὰ παραγάγω καπνόν, θ. τὴν στύρακα Ἡρόδ. 3. 107· θ. λήβανον, λιβανωτόν, καίω αὐτὰ ὡς θυμίαμα ἢ ὡς προσφορὰν θυμιάματος, ὁ αὐτ. 3. 112., 6. 97· θυμιάματα ὁ αὐτ. 8. 99· λιβάνου δάκρυα Πίνδ. Ἀποσπ. 87. 2:— ἀπολ., καίω θυμίαμα, «θυμιάζω», Ἑρμιππ. ἐν Ἀρτ. 1· ὁ ἱερεὺς θυμιάτω Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 3641b. 19· τινί, εἰς τιμήν τινος, Ἀθήν. 289F· καὶ (ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ) Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 51.— Παθ., καίομαι, τὸ σπέρμα τῆς καννάβιος θυμιᾶται (Ἰων. ἀντὶ **-ᾶται**) Ἡρόδ. 4. 76· λίθος .. τεθυμιαμένος Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 538· θυμιώμενα καιόμενα, Πλάτ. ἐν Τιμ. 66D· ὡς καπνὸς παρέρχομαι, ἐξατμίζομαι, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 28.

2) καπνίζω, διὰ καπνοῦ καθαρίζω, ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ.— Παθ., θυμιᾶμεναι μέλισσαι Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 9. 40, 4. **II.** ἀμετάβ., καπνίζω, ἐκβάλλω καπνόν, ἄνθρακες θυμιῶντες Θεόφρ. π. Πυρὸς 75.

θῡμίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θυμός**, Ἀριστοφ. Σφηξ. 878.

θῡμίζω, ἔχω γεῦσιν θύμου, Ὀρειβάσ. σ. 157 Matth.— Παθητ., εἶμαι πικρός, «θυμιχθείς, πικρανθείς» Ἡσύχ.

θῡμίημα, **θυμιῆται**, Ἰων. ἀντὶ **θυμίαμα**, **θυμιᾶται**, ἴδε **θυμιάω**.

θῡμιητήριον, Ἰων. ἀντὶ **θυμιατήριον**, Ἡρόδ.— **θυμιητός**, ἴδε **θυμιᾱτός**.

θῡμικός, **ή**, **όν**, (θυμὸς) γενναιόψυχος, τολμηρός, θαρραλέος, ὁρμητικός, θ. καὶ ἐξύθυμοι οἱ νέοι Ἀριστ. Ρητ. 2. 15, 5· ἐπὶ τοῦ κυνός, ὁ αὐτ. Ι. Ζ. 1. 1, 33. **2)** ἐν χρήσει συνωνύμως τῷ **θυμοειδῆς** (3) παρὰ Πλάτ., ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 3. 9, 3.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πολύϐ. 18. 20, 12· συγκρ. **-ώτερον** Κικ. π. Ἀττ. 10. 11.

θύμιον, τό, = σμῖλαξ ἢ θύμος, Ἀέτ. 4. 1, 64. **II.** μεγάλη ἀκροχορδών, Ἱππ. 877F, Ηλίν. ἐν Φ. Ἱστ. 32. 45.

θῡμίτης [ῑ], **ου**, ὁ, (θύμος) παρεσκευασμένος ἢ μεμιγμένος μετὰ θύμου, ἅλες θυμῖται Ἀριστοφ. Ἀχ. 1099· οὖτος, αὐτόθι 772, περὶ θυμῖτιδᾶν ἁλῶν, ἐξ ὀνομαστ. **θυμιτίδης**, ἴδε Δινδόρφ. ἐν τόπῳ· οἶνος Διοσκ. 5. 59.

θῡμο-βᾰ́ρής, **ές**, βαρύς, βεβαρημένος τὴν καρδίαν, Ἀνθ. Π. 7. 146.— Θηλ. **-βᾰ́ρεια**, Ἐτυμ. Μ. 458. 24.

θῡμο-βολέω, προσβάλλω ὁρμητικῶς, βιαίως, Εὐστ. Πονημ. 225. 21.

θῡμοβορέω, τρώγω ἢ ἐνοχλῶ τὴν καρδίαν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 801.

θῡμο-βόρος, **ον**, (βιβρώσκω, βορᾶ) καταβιβρώσκων τὴν καρδίαν, θυμοβόρῳ ἐριδι Ἰλ. Τ. 58, κ. ἀλλ.:— περὶ τοῦ ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 103 χωρίου, τῆς θυμοβόρου φρένα λύπης, ἴδε ἐν λ. **θυμοφθόρος**.

θῡμο-δᾰ́κης, **ές**, δάκνων, ἐγγίζων τὴν καρδίαν, θυμ. γὰρ μῦθος Ὀδ. Θ. 185· ζήλου κέντρον Ἀνθ. Π. 9. 77· ἰαμβοι Χριστόδ. Ἔκφρ. 359· πρβλ. **δακέθυμος**.

θῡμο-ειδής, **ές**, εὔθυμος, θαρραλέος, ζωηρός, Λατ. animosus, ἀντιτίθεται τῷ **ἄθυμος**, Ἱππ. π. Ἀέρ. 288, Πλάτ. Πολ. 456Δ· τῷ **ὀργίλος**, αὐτόθι 411C· τῷ **βλακώδης**, Ξεν. Ἱππ. 9, 1. **2)** ὁρμητικός, ὀξύθυμος, ἀντίθετον τῷ **πραΰς**, Πλάτ. Πολ. 375C· ἐπὶ ἵππων, δυσπειθής, ἄγριος, ἀντίθετον τῷ **εὐπειθής**, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 25. Συμπ. 2, 10. **3)** ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τοῦ Πλάτωνος, τὸ θυμοειδὲς ἦτο τὸ μέρος τῆς ψυχῆς ὅπερ εἶναι ἕδρα τοῦ θάρρους, τῆς ἐλπίδος, τῆς ὀργῆς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἐπιθυμητικὸν** (ὅπερ εἶναι ἕδρα τῶν ὀρέξεων καὶ ὁρμῶν), Πολ. 410B, 141A., κἑξ., πρβλ. Διογ. Λ. 3. 67, καὶ ἴδε **Θυμός** II. 3.— Ἐπίρρ. **-δῶς**, Ἱππίδιαν. 4. 3.

θῡμόεις, **εσσα**, **εν**, πλήρης θύμου, Χοιρίλ. ἐν Näke Πονημ. 159, πρβλ. Σουΐδ. ἐν λ. **μᾶσσον**.

θῡμο-κράτωρ, **ορος**, ὁ, ὁ κρατῶν τοῦ θυμοῦ, Θ. Λάσκ. σ. 770, ἔκδ. Mi.

θῡμο-κτόνος, **ον**, ἀποκτείνων τὴν ψυχήν, Ἐκκλ.

θῡμο-λέαινα, ἡ, θηλ. τοῦ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 5. 300.

θῡμο-λέων, **οντος**, ὁ, λεοντόκαρδος, Coeur-de-lion, ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Η. 228· περὶ τοῦ Ὀδυσσέως, πόσιν ὤλεσα θυμ. Ὀδ. Δ. 724, 814· περὶ τοῦ Ἡρακλέους, Λ. 267, Ἡσ. Θ. 1007, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1041.

θῡμο-λῐ́πής, **ές**, (λείπω) = **λιπόθυμος**, Νόνν. Δ. 37. 540.

θῡμό-μαντις, **εως**, ὁ, ἡ, ὁ ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ ἔχων τὴν μαντικὴν δύναμιν, (ἄνευ δηλ. ἐμπνεύσεως θείας ὡς ὁ **θεόμαντις**), Αἰσχύλ. Πέρσ. 224.— Καθ' Ἡσύχ.: «θυμόμαντις· ὁ τὸ ἀποθησόμενον συλλογιζόμενος καὶ προγιγνώσκων. ψυχόμαντις. καὶ συνετῶς προορῶν τὰ ἀποθησόμενα» Ἡσύχ.· πρβλ. **θυμόσοφος**, **ψυχόμαντις**.

θῡμομᾰχέω, μάχομαι πεισματωδῶς, Πολύϐ. 9. 40, 5· πρός τινα Ἰλούτ. Δημητρ. 22· τινι Ἡράξ. Ἀπ. ιϐ', 20.— Κατὰ Σουΐδ.: «θυμομαχοῦντες· ἀγωνιόμενοι τὴν ψυχήν».

θῡμομᾰχία, ἡ, πεισματώδης μάχη, Πολύαιν. 2. 1, 19, Ἐκκλ.

θύμον [ῠ], τό, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 48, Προβλ. 20. 20, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 2, 3· πληθ. Θύμια Εὔπολ. Λίξιν 1. 5, Ἀντιφάν. ἐν «Ὁμοπατρίοις» 1. 4· γεν. **θύμων** Ἀριστοφ. Ἰλ. 283· ὡσαύτως **θύμος**, ὁ, Διοσκ. 3. 44· **θυμέων** Ἀνθ. Π. 9. 226·— ὁ θύμος, τὸ θυμάρι, Λατ. thymus. (Ἐκ τοῦ **θύω**, διὰ τὴν γλυκεῖαν αὐτοῦ ὀσμήν, ἢ διότι κατὰ πρῶτον ἐχρησιμοποιήθη πρὸς καῦσιν ἐπὶ τοῦ βωμοῦ). **2)** μῖγμα θύμου, μέλιτος καὶ ὄξους, ἐν μεγίστῃ χρήσει παρὰ τοῖς πένησι τῶν Ἀθηναίων, Ἀριστοφ. Ἰλ. 253· ἔνθα ἄλλοι ἐκλαμϐάνουσιν αὐτὸ ὡς σημαῖνον τὸν νῦν ἐν πολλῇ χρήσει βολβόν, πρβλ. αὐτόθι 283, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 2, Θεόφρ. Χαρακτ. 4.— Καθ' Ἡσύχ.: «θύμον· τὸ σκόροδον», κατὰ δὲ τὸν Σχολ. Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. «θύμους, οὓς οἱ κοινοὶ βολβοὺς ἢ ἀγριοκρόμμυά φασιν» **II.** «πρὸς δὲ τῇ κεφαλῇ τῆς καρδίας ὄπισθεν κατὰ τὸν ἔσοδον σφόδυλον ἔστι τις σὰρξ ἀδένι ἐοικυῖα ἣ καλεῖται θύμος» Πολυδ. Β', 218, πρβλ. Γαλην. τ. 2. σ. 797, 16· ὡσαύτως καλεῖται σῦκον. **2)** ἀδένες ἐν τοῖς μαστοῖς νεογνῶν ζώων, τὰ «γλυκάδια» τῶν μόσχων, αὐτόθι.

θῡμ-οῖ-ᾱλμη, ἡ, ποτὸν ἐκ θύμου, ὄξους καὶ ἅλμης, Διοσκ. 5. 24.

θῡμο-πλῆθής, **ές**, ὀργίλος, πλήρης ὀργῆς, Αἰσχύλ. Θήϐ. 686· πρβλ. **γυναικοπλῆθής**.

θῡμο-ρᾰΐστης, **ου**, ὁ, (ῥαίω) ὁ τὴν ζωὴν καταστρέφων, θάνατος Ἰλ. Ν. 544, Ξ. 414, 580· δηΐων ὑπὸ θυμοραϊστέων Τ. 591, Σ. 220.— Ἀλλ' ὁ Κόντος (Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 434) κρίνει ὀρθὸν τὸν τύπον **θυμορραίστης**.

θύμος, ὁ, ἴδε **θύμον**.

θῡμός, ὁ, ἡ ψυχὴ ἢ τὸ πνεῦμα, τὸ στοιχεῖον τῆς ζωῆς, τῆς αἰσθήσεως ἢ σκέψεως, ἰδίως τῶν ἰσχυρῶν αἰσθημάτων καὶ παθῶν (ὁρθῶς παραγόμενον ἐκ τοῦ **θύω** ὑπὸ Πλάτ. ἐν Κρατ. 419E, ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς, πρβλ. **θύω**)· **I.** ὡς τὸ Λατ. anima, spiritus, ἐν καθαρῶς φυσικῇ σημασίᾳ, ἡ ψυχή, πνοή, ζωή, θυμὸν ἀπαυρᾶν, ἀφελέσθαι, ἐξαίνυσθαι, ὀλέσαι, συχνὸν παρ' Ὅμ.· ἐξείλετο θυμὸν Ὀδ. Χ. 388· ἐπεί κε .. ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕλῃται Ἰλ. Χ. 68· θυμὸς ὤχετ' ἀπὸ μελέων Ν. 671· τὸν λίπε θυμὸς Δ. 470· λίπε δ' ὀστέα θυμὸς Μ. 386· ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμὸς Π. 469, Ὀδ. Κ. 163· ὠκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο Ἰλ. Χ. 880, πρβλ. Ν. 671· θυμὸν ἀποπνείειν Δ. 524· ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν Α. 593· θυμὸν ἀγείρειν, πρβλ. **θυμηγερέων**. μόγις δ' ἐσαγείρετο θυμὸν Φ. 417· ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη Δ. 475· ἄψορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη Δ. 152· ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ ψυχή, θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδών Λ. 334 —οὕτω καὶ ἐπὶ ζώων, Γ. 294, Μ. 150, κτλ.— ἡ σημασία αὕτη εἶναι σπανία παρ' Ἀττ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1388, Εὐρ. Βάκχ. 620. **2)** ἰσχύς, δύναμις, τείρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης Ὀδ. Κ. 78· ἐν δὲ θυμὸς τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἰῇρῷ Ἰλ. Σ. 744. **3)** πάτασσε

δὲ θυμὸς ἑκάστου, ἑκάστου ἀνδρὸς ἡ καρδία μεγάλως ἐπάλλετο, Ψ. 370, πρβλ. Η. 216, **II.** ὡς τὸ Λατ. animus, ἡ ψυχή, ὡς ἐκφαίνεται διὰ τῶν αἰσθημάτων καὶ παθῶν, ἡ καρδία· ἑπομένως,

1) ἐπὶ τοῦ αἰσθήματος ἐπιθυμίας κ.τ.τ., παρ' Ὁμ. ἰδίως ἐπιθυμία τροφῆς καὶ ποτοῦ, «ὄρεξις», πιέειν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι Ἰλ. Δ. 263· ἔπιον θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς Ι. 177· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης Α. 486· πλησάμενος.. θυμὸν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος Ὀδ. Ρ. 603, πρβλ. Τ.198· — ὡσαύτως, τί με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει; Ἰλ. Η. 68· μετ' ἀπαρ., βαλέειν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει, ἡ καρδία του τὸν ἐβίαζε νὰ βίψῃ, Θ.322· βαλέειν δέ ἑ ἔτο θυμὸς αὐτόθι 301· κέλεται δέ ἑ θ. ἀγήνωρ.. ἐλθεῖν, ἐπὶ λέοντος, Ν. 300· ὡσαύτως, ἀνίησιν, ἐποτρύνει θ. τινα ἢ θ. ἐπέσσυταί τινι, ἐφορμᾶται Ὅμ.· ἤθελε θυμῷ, ἐπεθύμει ἐν τῇ καρδίᾳ του ἢ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας του, Τ. 255, Φ. 65· ἔτο θυμῷ, Λατ. ferebatur animo, Β. 589· ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ.. ἔσεαι = ἀποθύμιος Α.563· — Οὕτω μεθ' Ὅμ., θυμῷ βουλόμενος, ἐπιθυμῶν ἐξ ὅλης καρδίας, Ἡρόδ. 5. 49· θυμὸς ὀρμαίνει, ὀτρύνει Πίνδ. Ο. 3.45, 68· θυμὸς ἡδονὴν φέρει Σοφ. Ἰλ.286· — θυμιός ἐστί μοι, θ. γίγνεταί μοι, μετ' ἀπαρ., ἔχω διάθεσιν νά.. , Ἡρόδ. 1.1., 8.116, Ξεν., κτλ.· βῆξαι θυμός, διάθεσιν νὰ βήξω, Ἱππ. Προγν. 39. **2)** διάθεσις, ἰδιοσυγκρασία, θέλησις, θ. πρόφρων, ἵλαος ἢ ἀπηνής, νηλεής, σιδήρεος Ὅμ.· ἕνα θυμὸν ἔχειν, ἓν φρόνημα, Ἰλ. Ο. 710, κτλ.· ἴσον θυμὸν ἔχειν Ρ. 720· ἐπὶ ζεύγους βοῶν, Ν. 704· ἐπὶ λύκων, κτλ., Χ. 263· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς ὣς ἔμεν, εὑρεστήθησαν νὰ ἔχωσι τοιοῦτο φρόνημα, Ὀδ. Κ. 415. **3)** τόλμη, θάρρος, μένος καὶ θυμὸς Ἰλ. Υ. 174· θυμὸν λαμβάνειν, ἀναθαρρεῖν, Ὀδ. Κ. 461· πᾶσιν δὲ παρὰ ποσὶ κάππεσε θυμὸς Ἰλ. Ο. 280· οὕτω μετὰ ταῦτα, θ. ἔχειν ἀγαθὸν Ἡρόδ. 1.120· θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν Σοφ. Ἰλ. 26· θ. ἀμυνίας Ἀριστοφ. Ἱππ. 570· ῥώμη καὶ θυμῷ ἐπίεναι Ξεν. Κύρ. 4. 2, 21· φρονήματός τε καὶ θυμοῦ ἐμπίπλασθαι Πλάτ. Πολ. 411C. — Ὁ Πλάτων διήρει τὸ ζῳῶδες μέρος τῆς ψυχῆς εἰς θυμὸν καὶ ἐπιθυμίαν, ἤτοι πάθος καὶ ὁρμήν, Πολ. 439E, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3.1, 21., 7. 6,1 κἑξ.· πρβλ. **θυμοειδὴς 3, θυμικὸς 2.**

4) ὡς ἕδρα τοῦ θυμοῦ, τῆς ὀργῆς, χωόμενον κατὰ θυμὸν Ἰλ. Α. 429· νεμεσίζεσθαι ἐνὶ θυμῷ Ρ. 254· θυμὸν ἐχώσατο Π. 616, κτλ.: — ἐντεῦθεν, ὀργή, πάθος, «θυμός», δάμασον θυμὸν Ι. 496· εἴξας ᾧ θυμῷ αὐτόθι 598· θυμὸς μέγας ἐστὶ.. βασιλῆος Β. 196, πρβλ. Ι. 496: — οὕτω μετὰ ταῦτα, θυμὸς ὀξὺς Σοφ. Ο. Κ. 1193, πρβλ. 1198, Εὐρ., κλ.· θυμῷ, ἐν ὀργῇ, Σοφ. Ο. Κ. 689· ἀντίθετ. τῷ λογισμὸς ἢ λόγος, Θουκ. 2. 11, Πλάτ., κλ.· ἐπανάγειν τὸν θ. Ἡρόδ. 2.160· ἐκτείνειν Ἀνδοκ. 27. 5· καταθέσθαι Ἀριστοφ. Σφηξ. 567· δακεῖν ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1369· θυμῷ χρᾶσθαι Ἡρόδ. 1. 137, κ. ἀλλ.· θυμῷ ἔχεσθαι ὁ αὐτ. 3. 50· ὀργῆς καὶ θυμοῦ μεστοί Ἰσοκρ. 249C· ἐπὶ ἵππων, Ξεν. Ἱππ. 9, 2· ἐν τῷ πληθ., παροξυσμοὶ ὀργῆς, πάθη, περὶ φόβων τε καὶ θυμῶν Πλάτ. Φιλήβ. 40E· οἵ τε θ. καὶ αἱ κολάσεις ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 323E, πρβλ. Νόμ. 633D, Ἀριστ. Ρητ. 2.13,13. **5)** ἡ καρδία ὡς ἕδρα τῶν ἠπιωτέρων αἰσθημάτων, χαρᾶς ἢ λύπης, χαῖρε δὲ θυμῷ Ἰλ. Ξ 156· ἐν θυμῷ, γρηῢ, χαῖρε Ὀδ. Χ. 411· γήθησε δὲ θυμῷ Ἰλ. Η.189· γηθήσειν κατὰ θυμὸν Ν. 416· θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγήθει αὐτόθι 491· ἄλγος ἱκάνει θυμὸν ἐμὸν Γ. 97· μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν Β. 171· ἄχνυτο θυμὸς Ξ. 39, πρβλ. Ζ. 524, κτλ.· φόβου, δέος ἔμπεσε θυμῷ Ρ. 625, πρβλ. Θ. 138· ἐλπίδος, πάτασσε δὲ θ. ἑκάστου Ψ. 370· ἀγάπης, τὴν ἐκ θυμοῦ φίλεον Ι. 343, πρβλ. Valck. Θεόκρ. 2. 61· ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ, «τῇ ἐμῇ ψυχῇ προσφιλέστατε» (Σχόλ.), Ἰλ. Ε. 243· καὶ τἀνάπαλιν, ἀπὸ θυμοῦ μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι, θὰ εἶσαι ξένος πρὸς τὴν καρδίαν μου, Α. 562· ἐκ θυμοῦ πεσέειν, «ἀποπεσεῖν τῆς ψυχῆς, ὅ ἐστι μισηθῆναι» (Σχόλ.), Ψ. 595· πρβλ. **ἀποθύμιος**· — οὕτω βραδύτερον, ἐρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσα Εὐρ. Μηδ. 8· ἐκ θυμοῦ κλαῦσαι Φιλέτ. Ἀποσπ. 2, πρβλ. Valck. Θεόκρ. 2. 61, κτλ. **6)** ὁπουδήποτε φαίνεται ὅτι σημαίνει τὴν ψυχὴν ὡς ἕδραν τῆς νοήσεως, ἡ κυριολεκτικὴ σημασία δύναται νὰ διατηρηθῇ παρ' Ὁμ.· ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θ. Ἰλ. Α.193, κτλ.· ἤδεε γὰρ κατὰ θυμὸν Β. 409, πρβλ. Δ.163, κτλ.· τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν Β. 36· ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν, ἡ καρδία ἢ ἡ θέλησίς των ἦτο διηρημένη, Ι. 8· ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκε, ἄλλος δὲ λογισμὸς μὲ ἀνεχαίτισε, Ὀδ. Ι. 302· φράζετο θυμῷ Ἰλ. Η.646· ἐν θυμῷ ἐβάλοντο ἔπος Ο. 566· ἀλλὰ παρὰ Τραγ. τοιαῦται φράσεις σχεδὸν δὲν δύνανται νὰ χωρισθῶσι τοῦ νοῦ ἢ τῆς διανοίας, τοὺς λόγους θυμῷ βάλε Αἰσχύλ. Ἱκ. 706· εἰς θυμὸν βαλεῖν τι Σοφ. Ο. Τ. 975· οὐδέ γ' εἰς θυμὸν φέρω, οὐδ' ἀμυδρὰν ἐνθύμησιν περὶ αὐτοῦ ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ 1347, πρβλ. Ἀποσπ. 581. — Μετὰ ῥημάτων δηλούντων ἐνέργειαν ψυχικὴν ἢ διανοητικὴν ὁ Ὅμ. ἔχει τὸ θυμῷ ὡς δοτ. ὀργανικήν, σπανιώτερον δὲ κατὰ θυμόν, ἐν θυμῷ· μετὰ τῶν αὐτῶν ῥημάτων συχνάκις μεταχειρίζεται τὸ θυμὸς ὡς τὸ ὑποκείμ., ἢ ἀντικείμ., ὥστε ἤλπετο κατὰ θυμόν, ἤλπετο θυμῷ εἶναι ἰσοδύναμα τῷ ἤλπετο θυμός· οὕτως, ἐμὸν θ. ἔπειθον Ὀδ. Ι. 33, καὶ ἐπείθετο θυμός. — Μεταχειρίζεται δὲ τὸ θυμὸς ὡς συνώνυμον τῷ **φρήν**, κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν Ἰλ. Δ.163· προσέτι ὡς συνώνυμ. ταῖς λέξ. **μένος, ψυχή, κραδίη**, ἴδε ἀνωτ. — Ἕδρα δὲ τοῦ θυμοῦ εἶναι παρ' αὐτῷ τὸ στῆθος ἢ τὸ διάφραγμα (φρένες), θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι, ἐν φρεσὶ θυμός, ἴδε ἀ ωτ. — Τὸ πληθ. θυμοὶ οὐδαμοῦ παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλ' εὑρηται ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ ἐπὶ παροξυσμῶν πάθους, ἴδε ἀνωτ. **II.** 4, Λοβ. Σοφ. Αἴ. 716.

θῡμοσοφέω, εἰμαι **θυμόσοφος**, Νικήτ. Χρον. 279D.

θῡμοσοφικός, ή, όν, ὅμοιος πρὸς **θυμόσοφον**, εὐφυής, Ἀριστοφ. Σφηξ. 1280.

θῡμό-σοφος, ον, ὁ φύσει σοφὸς τὴν ψυχήν, εὐφυής, ἔξυπνος, Ἀριστοφ. Νεφ. 877, Πλούτ. Ἀρτοξ. 17· ἐπὶ ζώων, Αἰλ. π. Ζ. 16. 3 καὶ 15· τὸ θ., εὐμάθεια, Πλούτ. 2. 970E. — Ἐπίρρ. **-φως**, Τζέτζ.

θῡμο-τερπής, ές, τέρπων τὴν ψυχήν, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 125, 150, ἔκδ. Mil.

θῡμοφθορέω, φθείρω, βασανίζω τὴν ψυχήν, κατατρώγω τὴν καρδίαν, Σοφ. Τρ. 142.

θῡμο-φθόρος, ον, φθείρων, καταστρέφων τὴν ψυχήν, τὴν ζωήν, φάρμακα Ὀδ. Β. 329· ἰὸς Νικ. Θ. 140: — κατατρώγων τὴν καρδίαν, τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον Ὀδ. Δ. 716· κάματος θυμ. Κ. 363· πενία Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 715· ἐπὶ προσώπων, ταραχώδης, ἐνοχλητικός, Ὀδ. Τ. 323· τὸ ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 103, τὴν θυμοφθόρον λύπης φρένα, ὁ Ἕρμαννος διώρθωσε: τῆς θυμοβόρου φρένα λύπης: — θυμοφθόρα πολλὰ (ἐνν. σήματα), σημεῖα δηλητηριάζοντα τὴν καρδίαν τοῦ βασιλέως (κατὰ τοῦ Βελλεροφόντου), Ἰλ. Ζ.169 (ἴδε ἐν λ. **γράφω**).

θῡμόω, παρεργίζω, παροξύνω, Ἑβδ. (Β' Βασιλ. ΙΖ', 20, κ. ἀλλ.)· — τὸ ἐνεργ. δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ἀττ.· ἐν Εὐρ. Ἱκέτ. 581 ἡ διόρθωσις τοῦ Dindorf ὡς τεθυμῶσθαι φρένας (ἀντὶ ὥστε θυμῶσαι) φαίνεται ἐπιτυχής. **II.** Μέσ. καὶ Παθ., **θ'** ἐνικ. **θύμοῖ** Ἀριστοφ. Βατρ. 584: μέλλ. **-ώσομαι** Αἰσχύλ. Ἀγ. 1069, **-ωθήσομαι** Ἑβδ.: ἀόρ. **ἐθυμωσάμην** Εὐρ. Ἑλ. 1343 (λυρ.)· συχνότερον **ἐθυμώθην** Ἡρόδ. 3. 1., 5. 33., 7. 11, κ. ἀλλ., Ἀττ.· πρκμ. ἀπαρ. **τεθυμῶσθαι** Ἡρόδ. 3. 52, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 369, Ἐπιστ. Πλάτ. 346Δ, ἴδε ἀνωτ. 1· — εἰμαι ὠργισμένος, ἀπολ., Ἡρόδ. ἐνθ' ἀνωτ., Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ., Σοφ., κλ.· θυμοῦ δι' ὀργῆς ἥτις ἀγριωτάτη ὁ αὐτ. Ο. Τ. 344· εἰς ἔριν θ. ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1018· ἐπὶ ζώων, εἰμαι ἄγριος, δυσπειθής, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 477, Ξεν.· θυμοῦσθαι εἰς κέρας, ἐκδηλοῦν τὴν ἐσωτερικὴν μανίαν διὰ σαλπισμάτων, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου: irasci in cornua, Elmsl. Βάκχ. 742· τὸ θυμούμενον, θυμός, ὀργή, ὀργίλος χαρακτήρ, Ἀντιφῶν 118. 16, Θουκ. 7. 68· — θυμοῦσθαί τινι, τὸ ὀργίζεσθαι ἐναντίον τινός, Αἰσχύλ. Εὐμ. 733, Σοφ. Ἀποσπ. 543, 1230, Πλάτ., κλ.· ὡσαύτως, εἴς τινα Ἡρόδ. 3. 52· περί τινος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1368 (κατὰ τὸν Ahr. ἀντὶ **μυθοῦσθαι**)· πρός τινα Πλούτ. Δίωνι 38· θυμοῦσθαί τινί τινος, ὀργίζεσθαί τινι περί τινος πράγματος, Εὐρ. Ὀρ. 751· μετὰ δοτ. πράγμ., ὀργίζομαι διά τι, Ἀριστορ. Βατρ. 1006.

θῡμώδης, ες, = **θῡμοειδής**, Ι, Ἀριστ. Ρητ. 2.12, 9· ἐπὶ ζώων, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1.1, 32, π. Ζ. Μορ. 2. 4, 5. **2)** = **θυμοειδὴς 2**, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7.6, 3, Πλούτ. 4, 462A — Ἐπίρρ. **-δῶς**, Ἀριστέας περὶ τῶν Ἑβδ.

θῡμώδης, ες, = **θῡμοειδής**, ὅμοιος πρὸς θύμον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6.7, 2.

θύμωμα [ῡ], τό, ὡς καὶ νῦν, ὀργή, πάθος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 860, ἐν τῷ πληθ. (ἴδε **ἄοινος**)· θ. τὸ πόντου Συλλ. Ἐπιγρ. 3685. 6.

θύμωσις, [ῡ], **εως**, τὸ θυμοῦσθαι, ὀργίζεσθαι, Κικ. Tusc. 4.9.

θῡμωτικός, ή, όν, = **θυμικός**, Ἐκκλ.

θῡναρμόστρια, θύναρχος, Λακων. ἀντὶ **θοιναρμόστρια, θοίναρχος**,

θυνᾶται· «εὐωχεῖται» Ἡσύχ.

θύνει· «ὠθεῖται. φέρεται. τρέχει. χαίρει. ὁρμᾷ» Ἡσύχ.

θῡνέω, = θύνω, μόνον κατὰ παρατ., ὁρμῶ, σπεύδω, ἐπὶ τοῦ δελφῖνος, δελφῖνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 210· ἐπὶ τῆς Ἔριδος καὶ τοῦ Κυδοιμοῦ, αὐτόθι 156· περὶ τῶν Μοιρῶν, 257. ἐπὶ ἀνδρῶν ἱππευόντων, αὐτόθι 286.

θύννα, ης, ἡ, = **θυννίς**, ὁ ᾠδὸς θύννος· θύνναν Ἱππῶν. 26· θύννης Ἀντιφάν. Κουρ. 2, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 303E, πρβλ. Ἀνέκδ. Ὀξ. 449.

θυννάζω, κτυπῶ διὰ «καμακίου» θύννον, «καμακώνω» μεταφ., κεντῶ, κεντρίζω, θυννάζοντες ἐς τοὺς θυλάκους Ἀριστοφ. Σφ. 1087.

θυνναῖος, α, ον, = θύννειος· τὸ θ., προσφορὰ ὡς ἀπαρχὴ τοῦ πρώτου ληφθέντος θύννου, Ἀθήν. 297E.

θύνναξ, ᾶκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **θύννος**, Ἐριφ. Μελ. 3.

θυννάς, άδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ θύννη, Ἀντιφ. ἐν Παιδερ. 1.

θύννειος, α, ον, τοῦ θύννου, τῶν ταρίχων.. τὰ θύννεια Ἀθήν. 116E· — τὸ θύννειον (δηλ. κρέας) Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 649Δ· ἡ τὰ θύννεια (δηλ. κρέα), ἡ σὰρξ τοῦ θύννου, Ἀριστοφ. Ἱππ. 354.

θυννευτικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς ἁλιείαν θύννων, σαγήνη Λουκ. Ἐπιστ. Κρον. 24.

θυννίζω· μέλλ. **ίσω, = θυννάζω**, πρβλ. **ἀποθυννίζω**.

θυννίς, ίδος, ἡ, θύννα, Ἐπίχ. 32 Ahr., Κρατῖν. Ἰλουτ. 3, Στράττις Καλλ. 2, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 9, 6, κ. ἀλλ.

θυννο-θήρας, ου, ὁ, ὁ ἁλιεύων θύννους, ὄνομα μίμου τινὸς τοῦ Σώφρονος, Ἀθήν. 303C, 306D.

θυννο-κέφαλος, ὁ, ἔχων κεφαλὴν ὡς τὴν τοῦ θύννου, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 35.

θυννο-λογέω, ὁμιλῶ περὶ θύννου, Εὐστ. 994. 47.

θύννος, ὁ, Λατ. thynnus, μέγας τις ἰχθὺς τῆς Μεσογείου θαλάσσης περιλαμβάνων πολλὰ εἴδη, χρησιμεύων δὲ εἰς τροφήν, πρῶτον ἀναφερόμενος ἔν τινι χρησμῷ παρ' Ἡροδ. 1. 62, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 424, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 17, 12., 8. 15, 3, κ. ἀλλ., Ἀθήν. σ. 301-303. Τὸ θηλ. εἶναι **θύννα** ἢ **θυννίς.** (Ἐκ τοῦ **θύνω, θύω,** ἔνεκα τῆς ταχείας καὶ ὁρμητικῆς αὐτοῦ κινήσεως, Ὀππ. Ἁλ. 1. 181· ἐντεῦθέν τινες γράφουσι **θῦνος,** ὡς συχνάκις ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις, π. χ. τοῦ Ἡροδ. ἔνθ' ἀνωτ.). — Κατὰ τὸν Κοραῆν (Ξενοκρ. περὶ τῆς ἀπὸ τῶν Ἐνύδρων Τροφῆς σ. 63) ἔσωσε καὶ παρ' ἡμῖν τὸ ἀρχαῖον ὄνομα» — «κατὰ μὲν τοὺς παλαιοὺς θύννος καὶ ὄρκυνος καὶ πηλαμύς, οὐ διαφόρου εἴδους ἀλλὰ διαφόρου ἡλικίας ἐστὶν ὀνόματα .. οἱ δὲ νεώτεροι ἰχθυολόγοι, εἰ καὶ τἆλλα συγχωροῦσι, τὴν γοῦν πηλαμύδα ἑτέραν εἶναι τοῦ θύννου διατείνονται. Αἴτιον δὲ τῆς συγχύσεως τῶν ὀνομάτων φασὶ τὸ παραπλησίαν εἶναι τὴν πηλαμύδα τῷ θύννῳ» Σημ. Κοραῆ ἔνθ' ἀνωτ. σ. 65. — νῦν κοινῶν ὀνομάζεται «τόννος».

θυννοσκοπεῖον, τό, τόπος ὑψηλὸς ἐξ οὗ παραμονεύουσι τοὺς θύννους, Στράβ. 223.

θυννοσκοπέω, παρατηρῶ, παραμονεύω θύννους, Ἀριστοφ. Ἱππ. 313· ἴδε **θυννοσκόπος.**

θυννοσκοπία, ἡ, τὸ σκοπεῖν, παρατηρεῖν τὰς κινήσεις τῶν θύννων· μεταφ., ἄγρυπνος προσοχή, Στράβ. 834.

θυννο-σκόπος, ον, παραμονεύων τοὺς θύννους. Ἀριστ. Ι. Ζ. 4. 10, 8, Ἰλούτ. 2. 980Α, πρβλ. Θεόκρ. 3. 26. Τοῦτο ἦτο τακτικὴ ἐνασχόλησις, ἰδίως ἐν ταῖς Σικελικαῖς ἀκταῖς· ἄνθρωπος καθήμενος ἐπὶ ὑψηλῆς σκοπιᾶς παρετήρει τὰς ἀγέλας τῶν θύννων ἐρχομένας καὶ ἐποίει σημεῖον εἰς τοὺς ἁλιεῖς ὅπως ῥίψωσι τὰ δίκτυα καὶ περικλείσωσι τὴν ἀγέλην. Τοῦτ' αὐτὸ ποιοῦσι καὶ νῦν ἐν Προποντίδι κατὰ τὴν ἁλιείαν τῶν πηλαμύδων καὶ ἄλλων ἀγελαστικῶν ἰχθύων.

θυννώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος θύννῳ, δηλ. βλάξ, ἠλίθιος, Λουκ. ἐν Δὶ Τραγ. 25.

θῦνος, ὁ, ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **θύννος,** ὃ ἴδε. **II.** «θῦνος· πόλεμος, ὁρμή, δρόμος» Ἡσύχ., ὅπερ ἔδει εἶναι **θυνὸς** κατὰ τὸν Ἀρκάδ. σ. 63. 25 (ἐσφαλμένως **θῦννος** σ. 193. 17), Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. σ. 33. 15.

θύνω [ῡ], ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., = **θύω** Β, **θυνέω,** ὁρμῶ, ἐφορμῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ πολεμιστῶν ἐν μάχῃ, θῦνε διὰ προμάχων, ἐν προμάχοισιν Ἰλ. Ε. 250, κτλ.· θῦνε γάρ ἄμι πεδίον αὐτόθι 87· πάντῃ θῦνε σὺν ἔγχεϊ Υ. 493· οἱ δὲ λύκοι ὣς θῦνον Λ. 73· θ. ἀμυδὶς Κ. 524· μετὰ μετοχ., θῦνον κρίνοντες, ἔσπευδον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ παρατάττοντες τὰς τάξεις, Β. 446· μνηστῆρας ὀρίνων θῦνε κατὰ μέγαρον Ὀδ. Ω. 449: — μεταφ., ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον θύνει λόγον, σπεύδει ἀπὸ τῆς μιᾶς διηγήσεως εἰς τὴν ἄλλην, Πίνδ. Π. 10. 84.

θυο-δόκος, ον, (θύος) δεχόμενος θυμίαμα, πλήρης θυμιάματος, εὐώδης, ἐπὶ τοῦ Δελφικοῦ ναοῦ, Εὐρ. Ἰωνι 511, 1549· ἀνακτόρων ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 1146· πρβλ. Ἡσύχ.

θυόεις, εσσα, εν, (θύος) πλήρης θυμιάματος, εὐώδης, εὔοσμος, νέφος (ἴδε ἐν λ. **στεφανόω**) Ἰλ. Ο. 153· ἐπίθ. τῆς Ἐλευσῖνος, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 319· ἄστεος ὁμφαλός, ἐπὶ βωμοῦ, Πίνδ. Ἀποσπ. 45. 3· βωμὸς Εὐρ. Τρῳ. 1061· Ἀστερίη Καλλ. εἰς Δῆλ. 300 ἀνάκτορον Ἀνθ. Π. 6. 277· μύρον Νόνν. Εὐαγγ. κατὰ Ἰω. 11 5. Πρβλ. **θυήεις, θυώεις.**

θύον, τό, (θύω) δένδρον, τοῦ ὁποίου τὸ ξύλον ἐκαίετο ὡς ἀρωματικόν, Ὀδ. Ε. 60· ὡσαύτως ἐν χρήσει εἰς πολυτελῆ ἔργα, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 207Ε, πρβλ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 5. 6· πιθαν. τὸ αὐτὸ τῷ **θυία,** ἴδε τὴν λέξ. **II.** = **θύος,** τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. **θύα,** τά, πλακούντια, θυμίαμα κτλ., Πίνδ. Ἀποσπ. 95. 7· διάφ. γραφ. παρ' Εὐπόλ. (ἴδε τὸ ἑπόμ.).

θύος, εος, τό, (θύω) θυσία, προσφορά, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1409· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., σὺν θυέεσσι Ἰλ. Ζ. 270, πρβλ. Ι. 499 (495)· σπονδῆσι θύεσσί τε ἱλάσκεσθαι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 336· λίσσομ' ὑπὲρ θυέων Ὀδ. Ο. 261· θύη πρὸ παίδων Αἰσχύλ. Εὐμ. 835. **2)** παρὰ μεταγεν., θυμίαμα, Λατ. thus, Ἱππ. παρὰ Γαλην., Θεόκρ. 2. 10· ἀλλὰ τὸ θυμίαμα εἶναι ἄγνωστον παρ' Ὁμ., Nitzsch Ὀδ. Ε. 60. **II.** πέμμα, πλακοῦς, θύει πέττειν Εὔπολις ἐν «Δημ.» 22.

θυοσκέω, προσφέρω ὁλοκαυτώματα, διὰ πυρὸς θυσίας, Ἡσύχ.· ὀπόθεν διορθοῦται ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 87, περίπεμπτα θυοσκεῖς, ἔνθα τὸ Μεδ. Ἀντίγρ. θυοσκινεῖς· — ἂν καὶ ἡ γραφὴ θυοσκεῖς εἶναι ὀρθή, φαίνεται ὅτι κεῖται ἀντὶ τοῦ θυοσκοεῖς (ἐκ τοῦ ἑπομ.).

θυσ-κόος, ου, ὁ, (ἴδε κοέω) θύτης, Ὀδ. Φ. 145, Χ. 318, 321, Εὐρ. Ῥήσ. 68· διακρινόμενος ῥητῶς ἀπὸ τοῦ μάντεως καὶ ἐερεύς, Ἰλ. Ω. 221· Μαινάδες Θ., αἱ θεόπνευστοι, Eltsl. ἐν Εὐρ. Βάκχ. 224· θ. Ἱρά, ἐργαλεῖα θυτικά, Ἀνθ. Π. παράρτ. 51, 2.

θυο-σκόπος, ου, ὁ, παρατηρῶν τὰ ἐντόσθια, Ἡσύχ., Φώτ., διάφ. γρ. ἐν Εὐρ. Ῥήσῳ 68. — καὶ οὐσιαστ. **θυοσκοπία, ἡ,** Ἰω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. πολ. ἐν προοιμίῳ.

θυόω (θύος), πληρῶ εὐωδίας· μετοχ. Παθ. πρκμ., **ἔλαιον** τεθυωμένον, εὐῶδες, Ἰλ. Ξ. 172· εἵματα τεθ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 184, Ποιητὴς παρ' Ἀθην. 682F· τεθ. ἄλσος Καλλ. Λουτρ. Παλλ. 63. — Ἐπικ. λέξις.

θύρᾱ, ας [ῡ], Ἰων. **θύρη,** ἡ, Ἰων. γεν. πληθ. **θυρέων** Ἡρόδ. 1. 9. (Ἐκ τῆς √ΘΥΡ παράγονται ὡσαύτως τὰ **θύρ-αζε, -ασι, -ηφι, θυρ-ίς, θυρ-εός,** καὶ ἴσως τὸ **θαῖρ-ος**· πρβλ. τὸ Σανσκρ. dvâr-am, dvâr· Λατ. for-es, for-as, -is (ἴδε **Θ** 0.1.2)· Γοτθ. **daur** (θύρα), Ἀρχ. Σκανδ. dyrr, Ἀγγλο-Σαξον. dur-u, Σλαυ. dver-i, Λιθ. dur-ys (fores)· Ἀρχ. Γερμ. tor (thür)). Θύρα εἴτε δωματίου εἴτε οἰκίας, Ὅμ., κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., δίφυλλος θύρα, διπλῆ, καὶ ἐν Ὀδ. Ρ. 267 προστίθεται τό: δικλίδες ὅπως ἐκφρασθῇ τοῦτο· **φαεινὰ** εἶναι συχνὸν τῆς θύρας ἐπίθετον, ὅπερ δυνατὸν νὰ ἀναφέρηται εἰς τὸ ἐστιλβωμένον ξύλον ἢ τὰ ἐκ μετάλλου (οἷον χρυσοῦ) κοσμήματα αὐτῆς, Ὀδ. Η. 88· θύραι αὐλῆς ἢ αὐλειαί, ἴδε ἐν λέξ. **αὔλειος, ἔρκειος**· θ. ἡ εἰς τὸν κῆπον φέρουσα Δημ. 1155. 13· ἡ κηπαία, ἴδε **κηπαῖος** II· — αἱ θύραι ἰδιωτικῶν οἰκοδομῶν συνήθως ἠνοίγοντο πρὸς τὰ ἔσω, Becker ἐν Χαρικλ. 260, 269, Ε. Τρ., ἴδε **ψοφέω** II· — σπανίως ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ **πύλαι,** Ἰλούτ. Κάτωνι Νεωτ. 55· — φράσεις: θύρην ἐπιτιθέναι, ἀντίθετον τῷ ἀνακλίνειν (ἴδε **ἀνακλίνω**)· τὴν θ. προστιθέναι, νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, Ἡρόδ. 3. 78, Λυσ. 92. 42· ἐπισπάσαι Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 36· κλείειν, ἐγκλείειν Ἀριστοφ. Πειρ. 1, Πλάτ. Πρωτ. 314D· ἐφέλκεσθαι Λουκ., κτλ.· τὴν θ. βαλανοῦν, μοχλοῦν, κλείειν, θέτειν τὸν μοχλόν, «ἀμπαρώνειν», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 259a, 331· θύραν κόπτειν, πατάσσειν, κρούειν, Λατ. januam pulsare, κτυπῶ, κρούω, Ἀριστοφ. Νεφ. 132, Βατρ. 38, Πλάτ. Πρωτ. 310Α· ἀράττειν. ἐπαράττειν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 977, Πλάτ. Πρωτ. 314D· τὴν θ. ἀνοιγνύναι, ἀνοίγειν, ἴδε ἐν λ. **ἀνοίγνυμι**· ὠθεῖν Λυσ. 94. 7· μικρὸν ἐνδοῦναι, ἀνοῖξαι ὀλίγον, Πλούτ. 2. 597D· — δόμου ἐν πρώτῃσι θυρῇσι στῆναι Ὀδ. Α. 255· ἵζει δ' ἐπὶ . . οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων Ρ. 339· θυρῶν ἔνδον Σοφ. Ἠλ. 78· πρὸ θυρῶν αὐτόθι 109· ἐπὶ ἢ παρὰ Πριάμοιο θύρῃσι, παρὰ τὰς θύρας τοῦ Πριάμου, δηλ. πλησιέστατα εἰς τὴν κατοικίαν του, Ἰλ. Β. 788., Η. 346· μεταφ., ἐπὶ ταῖς θύραις τῆς Ἑλλάδος εἶναι Ξεν. Ἀν. 6. 5, 23, πρβλ. Δημ. 140. 17, Ἰλούτ. Σύλλ. 29, Ἄρατ. 37· πυρετοῦ περὶ θύρας ὄντος, ἐγγίζοντος, ὁ αὐτ. 2. 128F· πρβλ. Ἰακωψίου Ἀνθ. Π. σ. 549. **2)** ἐκ τῆς Ἀνατολικῆς συνηθείας τοῦ νὰ δίδωνται αἱ αἰτήσεις ἐν τῇ πύλῃ, ἡ φράσις, αἱ τοῦ βασιλέως θύραι, κατάντησε νὰ σημαίνῃ ὅτι σήμερον ἡ Ὑψηλὴ Πύλη, Θεόπομπ. Ἱστ. 135· οἱ τῶν ἀρίστων Περσῶν παῖδες ἐπὶ ταῖς βασιλέως θύραις παιδεύονται, ἐν τοῖς ἀνακτόροις, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 3· φοιτέειν ἐπὶ ταῖς θύραις τοῦ βασιλέος, φοιτᾶν εἰς τὰ ἀνάκτορα, Ἡρόδ. 3. 119, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 2. 1, 8· αἱ ἐπὶ τὰς θύρας φοιτήσεις, τὸ συχνάζειν εἰς τὴν Αὐλήν, εἰς τὰ ἀνάκτορα, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1. 6, 7· ἐπὶ ταῖς τῶν πλουσίων θύραις διατρίβειν Ἀριστ. Ρητ. 2. 16, 2· περὶ θύρας διατρίβειν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 5. 11, 6. **3)** μεταφ., Μουσῶν ἐπὶ ποιητικὰς θύρας ἀφικέσθαι Πλάτ. Φαίδρ. 245Α· λέγεται ὡσαύτως ἐπὶ ἐραστῶν, πελατῶν, ἐπαιτῶν, προσέτι καὶ ἐπὶ μαθητῶν φοιτώντων εἰς τὰς κατοικίας διασήμων διδασκάλων, κτλ.· ἐπὶ τὴν θύραν (ἢ τὰς θύρας) τινὸς βαδίζειν, ἰέναι, φοιτᾶν κτλ., Ἀριστοφ. Πλ. 1007, Πλάτ. Πολ. 364Β, κτλ.· ἐπὶ ταῖσι θύραισι ἀεὶ καθῆσθαι Ἀριστοφ. Νεφ. 467· μεταφ., ἴδε **θυραυλέω** II. **4)** παροιμ., γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται Θέογνις 421, πρβλ. **ἀθυρόστομος**· οὐδέποτ' ἴσχει ἡ θύρα, ἐπὶ περιέργων, Εὔπολ. ἐν «Φιλ.» 9· ἐπὶ θύραις τὴν ὑδρίαν, θράσυ τὴν ὑδρίαν κατ' αὐτὴν τὴν θύραν, φέρω αὐτὴν μέχρι τῆς θύρας, ἀλλὰ δὲν κατορθώνω νὰ τὴν κομίσω σώαν ἐντὸς τῆς οἰκίας, Ἀριστ. Ρητ. 1. 6, 23· τίς ἂν θύρας ἁμάρτοι; ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1 (ἔλαττ.) 1. 2. **5)** ἡ θύρα ἁμάξης, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 9. **6)** θύρη καταπακτή, καταῤῥάκτης, «κλαβανίν», Ἡρόδ. 5. 16. **7)** κατασκεύασμα ἐκ σανίδων, σχεδία, ὁ αὐτ. 2. 96· ὡσαύτως, φραξάμενοι τὴν ἀκρόπολιν θύρῃσί τε καὶ ξύλοις, μὲ σανίδας καὶ ξύλα, ὁ αὐτ. 8. 51, πρβλ. Θουκ. 6. 101· ἐντεῦθεν **θυρεός.** **II.** καθόλου, εἴσοδος, οἷον εἰς σπήλαιον, Ὀδ. Ι. 243, Μ. 256, Ν. 109, 370, ἐν τῷ πληθ. **2)** ἐπὶ τῶν αἰσθητηρίων, ὡς τῶν θυρῶν ἢ εἰσόδων εἰς τὴν ψυχήν, Σερῆνος παρὰ Στοβ. 80. 31, Ἀριστ. Αἰ. 2. 7, Φιλόστρ. 946. **3)** ἐπὶ τῶν ὀστρακοδέρμων ὧν «τὰ μὲν ἐστι δίθυρα τὰ δὲ μονόθυρα· λέγω δὲ δίθυρα τὰ δυσὶν ὀστράκοις περιεχόμενα, μονόθυρα δὲ τὰ ἑνί» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 3, κ. ἀλλ.

θυράγματα, τά, (θυράζω) = **ἀφοδεύματα,** Ἡσύχ.

θυραδοᾶν, ἴδε ἐν λ. **θυρσάζω.**

θύραζε, Ἐπίρρ., κυρίως **θύρασδε,** εἰς τὴν θύραν, ἑπομένως ἔξω τῆς θύρας, Λατ. foras, ἐκ δὲ θύραζε ἔδραμον Ἰλ. Σ. 29, πρβλ. 416· δόμων ἐξῆγε θύραζε Ὀδ. Ο. 62, 465. **2)** καθόλου, ἔξω, Ἰλ. Ε. 694 (ἴδε ἐν λ. **ἐξωθέω**), Ὀδ. Ο. 451. κτλ.· ἐκβασις

..ἁλὸς πόλιοῖο θύραζε, ἔξω τῆς θαλάσσης, Ε. 410· ἰχθὺν ἐκ πόντοιο θ. [ἕλκειν] Ἰλ. Π. 408, πρβλ. Φ. 237· οὐδὲ θ. εἴων ἐξιέναι, ἔξω τοῦ πλοίου, Σ. 447: — οὕτω παρ' Ἀττ., ἐκφέρειν θ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 359· ἐξέλκειν τινά θ. ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 365, πρβλ. Σφ.70· ἐκχέω θύραζε, χύνω ἔξω, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 290· οἱ θ., οἱ ἐκτός, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ.748· τὰ θ., τὰ ἐκτός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τὰ ἔνδον, οἷς δὲ μὴ πίπτουσιν εὖ, τά τ' ἔνδον εἰσὶ τά τε θύραζε δυστυχεῖς Εὐρ. Ὀρ. 604· θ. ᾠοτοκεῖν ἢ ζωοτοκεῖν Ἀριστ. π. Γεν. Ζ. 1.10., 1. 12, 6, κ. ἀλλ. **3)** μετὰ γεν., θ. τῶν νόμων, ὡς τὸ ἔξω, Εὐρ. Βάκχ. 331, πρβλ. Μοῖρις 185.

Θύρᾱθεν, Ἐπικ. **Θύρηθε**, Ἐπίρρ., ἔξωθεν τῆς θύρας, ἔξωθεν, αἱ θ. εἴσοδοι Εὐρ. Ἀνδρ. 952· θ. εἰκάσαι ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 713· θ. ἐπεισιέναι Ἀριστ. π. Γεν. Ζ. 2. 3, 9, κ. ἀλλ. **2)** ἔξωθεν τῆς θύρας, ἔξω, θύρηθ' ἕα, ἦμην ἔξω (δηλ. τῆς θαλάσσης), Ὀδ. Ξ 352· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἔνδοθεν** (ὃ ἴδε), οὔτ' ἔνδοθεν, οὔτε θύραθεν Σοφ. Τρ. 1021· τὸν ἀέρα τὸν θύραθεν Ἀριστ. π. Ἀναπν. 21, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 1.1, 46· — οἱ θ., οἱ ξένοι, οἱ πολέμιοι, Αἰσχύλ. Θήβ. 68, 193· παρ' Ἐκκλ., οἱ ἐθνικοί· — τὰ θ., τὰ ἐξωτερικὰ ἀγαθά, Συνέσ. Ἐπ. 45.

Θύρᾶθι, Ἐπίρρ., εἰς τὴν θύραν, κατὰ τὴν θύραν, Ἐτυμ. Μ. 25.16.

Θύρᾰζος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον**, Σοφ. Ἠλ. 313, Εὐρ. Ἄλκ. 805· (θύρα)· — ἐν τῇ θύρᾳ, ἢ ἀκριβῶς ἔξω τῆς θύρας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1055, Σοφ. Αἴ. 793· θυραῖον οἰχνεῖν, ἔρχεσθαι εἰς τὴν θύραν, Σοφ. Ἠλ. 313· τόνδε βλέπω θ. ἤδη ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 595· θ. στίβος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἔναυλος**, τίν' ἔχει στίβον, ἔναυλον ἢ θυραῖον ; ποῦ περιπατεῖ, ἐντὸς τῆς αὐλῆς ἢ ἔξω ; ὁ αὐτ. ἐν Φ. 158· θ. ἔστω πόλεμος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν **ἐμφύλιον**, Αἰσχύλ. Εὐμ. 864: — μεταφ., θ. ἀμφὶ μητρόν, περὶ τὸν γυμνὸν μητρόν, Σοφ. Ἀποσπ. 791· θ. δόξα Πλούτ. Κάτωνι Πρεσβ. 18· θ. ὑποψίαι ὁ αὐτ. 2. 38D. **2)** μὴ ὢν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀπών, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1608, Χο. 115· θ. ἐλθεῖν, ἐλθεῖν ἐκ ξένης γῆς, Εὐρ. Ἴωνι 702· τοὺς δ' ἐν θυραίοις, τοὺς ζῶντας ἐν τῇ ξένῃ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο (ἴδε **ἀπό** III. 6), ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 217. **3)** ἐκ τῆς ξένης, ἐκ ξένης γῆς, ἄνδρες θυρ., ξένοι, ἄλλοι ἄνθρωποι, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 409· θυραῖα φρονήματ' ἀνδρῶν, αἱ σκέψεις τῶν ξένων, αὐτόθι 395. **4)** = **ἀλλότριος**, Λατιν. alienus, ὄλβος θ., ἡ εὐτυχία τῶν ἄλλων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 837· πῆμα Εὐρ. Ἄλκ. 778· χεὶρ ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 862. — Τραγ. λέξις ἐν χρήσει καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις.

Θυρᾱ-μάχος, ον, ἐπιτιθέμενος ἐναντίον θυρῶν, θυραμάχοις τε πυγμαχίαισι νέων Πρατίνας 1 10.

Θύρασι, -σιν, Ἐπίρρ. (θύρα) ἐν τῇ θύρᾳ, ἔξω, ἐκτός, Λατ. foris, Ἀριστοφ. Σφηξ. 891, Εἰρ. 942, 1023, κ. ἀλλ. **2)** ἔξω τῆς οἰκίας, ἔξω τῆς χώρας, Εὐρ. Ἠλ. 1074. — Συχνάκις γραφόμενον ἐσφαλμένως **θύραισι**, ἴδε Elmsl. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 401.

Θύραυλέω, ζῶ εἰς τὸ ὕπαιθρον, διατρίβω ἐκτὸς τῆς οἰκίας εἰς ἀνοικτὸν τόπον, Πλάτ. Πολιτ. 272Α, Νόμ. 695Α, Ξεν. Οἰκ. 7, 30, Ἰσοκρ. 132Α, κτλ.· ἰδίως ἐν πολέμῳ, ζῶ ἐν στρατοπέδῳ, Ἀριστ. Πολ. 6. 4, 11, Πλούτ. Καίσαρι 17, κτλ. **II.** αὐλίζομαι ἢ περιμένω παρὰ τὴν θύραν τινός, ἐπὶ ἑραστῶν ἀναμενόντων τὰς ἐρωμένας αὐτῶν, Πλούτ. 2. 759Β, Φίλων 1. 306, κτλ., ἴδε πλείονα παρὰ Ruhnk. εἰς Τίμ.

Θύραυλία, ἡ, τὸ αὐλίζεσθαι ἐν ὑπαίθρῳ, Λατ. excubiae, Τίμ. Λοκρ. 103Β, Λουκ. π τῶν ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. 10, κτλ.· ἐπὶ στρατιωτῶν, Πλούτ. 2. 498C· ἐπὶ ἀγρίων ζώων, Ἀριστ. Γεν. Ζ. 5. 3, 20. **II** τὸ ἀναμένειν εἰς τὴν θύραν, ἐπὶ ἑραστοῦ, Φίλων 1. 155.

Θύραυλικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς **θυραυλίαν**, Φιλόστρ. 940.

Θύρ-αυλος, ον, (αὐλὴ) αὐλιζόμενος ἐν ὑπαίθρῳ, Ἡσύχ.

Θύρα-ωρός, όν, ἴδε ἐν λ. **πυλαωρός**.

Θυργανᾶν· «κρούειν (κνύειν)» Ἡσύχ.

Θύρδα, Ἀρκαδ. ἀντὶ **θύραζε**, = **ἔξω**, Ἡσύχ.

Θυρεαμαχία, ἡ, εἶδος ἀγωνίσματος, Ἐπιγραφ. Σάμου, Bull. de corr. hell. V. σ. 482.

Θύρε-ασπις, ιδος, ἡ, μεγάλη ἀσπίς, Ἀνθ. Π. 6. 131· πρβλ. **Θυρεὸς** II.

Θυρεατικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν Θυρέαν, «Θυρεατικοί· οὕτω καλοῦνται στέφανοί τινες παρὰ Λακεδαιμονίοις, ὡς φησι Σωσίβιος ἐν τοῖς περὶ θυσιῶν, ψιλίνους αὐτοὺς φάσκων νῦν ὀνομάζεσθαι, ὄντας ἐκ φοινίκων» κτλ. Ἀθήν. 678Β, Ἡσύχ. ἐν λ.

Θύρεᾰ-φόρος, ον, = **Θυρεοφόρος**, Πολύβ. 5. 53, 8, Ἀρρ. Τακτ. 4. 4.

Θύρεο-ειδής, ές, ἔχων σχῆμα θυρεοῦ, χόνδρος θυρεοειδὴς (κακῶς θυροειδής), ὁ θυρεοειδὴς χόνδρος (τοῦ λάρυγγος), Γαλην. 2. 839.

Θύρεός, ὁ, (θύρα) λίθος ὄπισθεν θύρας τεθειμένος ὅπως κρατῇ αὐτὴν κλειστήν, Ὀδ. Ι. 240, 313, 340. **II.** παρὰ μεταγεν., μεγάλη ἐπιμήκης ἀσπὶς (ὁμοία τὸ σχῆμα πρὸς θύραν), κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν κυρίως **ἀσπίδα** (τὴν στρογγύλην), ὡς τὸ Λατ. scutum, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ clipeus, Ἐπιγραφ. παρὰ Πλουτ. ἐν Πύρρ. 26, Πολύβ. 2. 30, 3., 6. 23, 2· πρβλ. θύρα III.

Θύρεοφορέω, εἶμαι ὡπλισμένος μὲ θυρεόν, Πολύβ. 10. 13, 2.

Θύρεο-φόρος, ον, φέρων θυρεὸν ἢ μεγάλην ἐπιμήκη ἀσπίδα, Λατ. sculatus, Πλούτ. Κράσσ. 25· ὡσαύτως ἐν τῷ τύπῳ **Θυρεαφόρος**, Λοβ. Φρύν. 657.

Θυρεόω, καλύπτω, προστατεύω διὰ θυρεοῦ, Ἀκίλ. Ἠαλ. Διαθ.

Θύρ-επ-ανοίκτης, ου, ὁ, (ἀνοίγνυμι) ὁ ἀνοίγων τὰς θύρας, ἐπίθετ. τοῦ φιλοσόφου Κράτητος, πρὸς ὃν πᾶσαι αἱ θύραι ἦσαν ἀνοικταί, Πλούτ. 2. 632Ε· ἐκαλεῖτο δὲ θυρεπανοίκτης διὰ τὸ εἰς πᾶσαν εἰσιέναι οἰκίαν καὶ νουθετεῖν Διογ. Λ. 6. 86.

Θύρετρα, τά, = **θύρα**, Ἰλ. Β. 415, Ὀδ. Σ. 358, Φ. 49, Πίνδ. καὶ Ἀττ. — Ἐνικ. παρὰ Πολυβ. 30. 16, 5, Ἀνθ. Π. 5. 294, Ψευδο-Λουκ. Φιλοπατρ. 4.

Θυρετρικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς θύρετρον, πῆγμα Ἐπιγρ. Χίου ἐν Bull. de corr. hell. I. σ. 82.

Θύρη, Θύρηθε, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντὶ **θύρα, Θύραθεν**.

Θυρηβόλιον, τό, «τὴν ἐπ' ἀγρῷ οἴκησιν» Ἡσύχ.

Θύρηφι, Ἐπικ. δοτ. τοῦ **Θύρα**, ἐν χρήσει ὡς Ἐπίρρ., ἔξω, Ὀδ. Ι. 238, κτλ.· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἔνδοθι**, Χ. 220· τὸ ἢ τὰ θ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 363, Ναυμάχ. παρὰ Στοβ. 748. 2.

Θυριδωτός, ή, όν, (ὡς εἰ ἐκ τοῦ **θυριδόω**) ἔχων θυρίδας, παράθυρα, Πολυβ. Γ', 137.

Θύριον (οὐχὶ **θυρίον**, Εὐστ. 268. 9), τό, ὑποκορ. τοῦ **θύρα**, μικρὰ θύρα, Ἀριστοφ. Νεφέλ. 92 (διάφ. γραφ **θυρίδιον**), Θεσμ. 26, Πλούτ. Κλεομέν. 8, κτλ.· μεταφ., τὸ τοῦ λόγου θ. παραβάλλεσθαι, κλείειν τὴν θύραν τοῦ λόγου, ὁ αὐτ. 2. 940F, πρβλ. 965Β.

Θυρίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **θύρα**, Πλάτ. Πολ. 359D, Πλούτ. 2. 273Β. **2)** παράθυρον, Πράξιλλα 5, Ἀριστοφ. Σφηξ. 379, Θεσμ. 797, Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 2, 3, κτλ. **3)** αἱ ἑκατέρωθεν θυρίδες τῶν σχαδόνων τῆς μελίσσης, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Ζ. 9. 40, 9., 43, 1. **4)** τὸ ὄστρακον διθύρου ὀστρακοδέρμου, ὡς π. χ. τοῦ κτενός, αὐτόθι 4. 4, 24. **II.** ἐν τῷ πληθ., σανίδες, Ἡρακλείδ. παρ' Ἀθην. 521F: — «θυρίδας Ἀττικοὶ τὰς τῶν γραμματείων πτυχὰς» Ἡσύχ. **2)** κυψέλη σφηκῶν, Ἀριστ. Ι. Ζ. 9. 41, 7.

Θυριώτης, ου, ὁ, «ὁ ἔξω τῆς θύρας» Σουΐδ.

Θύρο-ειδής, ές, ὅμοιος θύρᾳ, Ἱπποκρ. 140 18. — **Θυροειδές**, τό, τὸ ἄνοιγμα τοῦ ἡβικοῦ ὀστοῦ, διὰ τοῦ τῆς ἤβης ὀστέου τρήματος, ὃ καλοῦσι θυροειδὲς Γαλην. τ. 2. 414, 1, πρβλ. **Θυρεοειδής**.

Θύρ-οιγός, όν, (οἴγνυμι) θυρωρός, Ἡσύχ.

Θύροκοπέω, κτυπῶ τὴν θύραν, ἀνοίγω αὐτὴν βιαίως, ἰδίως ἐπὶ μεθύσου, ἀπὸ γὰρ οἴνου γίγνεται καὶ θυροκοπῆσαι Ἀριστοφ. Σφηξ. 1254· θυροκοπῶν ὤφλεν δίκην Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 71. **2)** κτυπῶ οὕτως ὡς εἰ ἔκρουον θύραν, θ. τὴν πλευράν τινος Πλούτ. 2. 503Α· ὁ λιμὸς τὴν γαστέρα θυρ. Ἀλκίφρ. 3. 70.

Θύροκοπία, ἡ, τὸ κτύπημα τῆς θύρας, Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 46.

Θύροκοπικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς θυροκοπίαν. — **Θυροκοπικόν**, τό, εἶδος χοροῦ, Ἀθήν. 618C. — Παρ' Ἡσυχ. **Θυροκοπισμός**, ὁ.

Θύρο-κόπος, ον, (κόπτω) ὁ κτυπῶν τὴν θύραν, ἐπαίτης, ψωμοζήτης, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1195.

Θυροκροτέω, = **Θυροκοπέω**, Ἐκκλ.: **Θυροκρουστέω**, Βασίλ.

Θύρο-πηγία, ἡ, κατασκευὴ θυρῶν, Θεοφρ. Ι. Φ. 5. 7, 6.

Θύρο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων θύρας, Πολυδ. Ζ', 111, Ἡσύχ., Σουΐδ.

Θυρο-φύλαξ, ὁ, ὁ φυλάττων τὴν θύραν, θυρωρός, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Χ. 69· ῥομφαία θ. Ἐκκλ.

Θύρόω, (θύρα) θέτω θύραν, κλείω διὰ θύρας, κλείω καλῶς ὡς διὰ θύρας, νεὼς .. θυρῶσαι χρυσαῖσι θύραις Ἀριστοφ. Ὄρν. 613· μεταφ., βλεφάροις θυρῶσαι τὴν ὄψιν Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 6. — Παθ., στεγόμενα .. καὶ τεθυρωμένα, ἔχοντα στέγην καὶ θύρας, Πίνακ. Ἡρακλεωτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 142· πολλαῖς ἐξόδοις τεθυρῶσθαι Λουκ. Ἱππίας ἢ Βαλανεῖον 8.

Θυράζω, φέρω ἢ πάλλω τὸν θύρσον, Θυραδδοᾶν Λακων. μετχ. γεν. πληθ. θηλ. ἀντὶ θυρσαζουσῶν, Ἀριστοφ. Λυσ. 1313, ἔνθα ἴδε Δινδόρφ.

Θυράριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **θύρσος**, Πλούτ. 2. 614Α.

Θυρσ-αχθής, ές, ἐπὶ τοῦ Βάκχου, ὁ φέρων ἄχθος θύρσου, δηλ. ὁ φέρων ὑρσον, Ὀρφ. Ὕμν. 44. 5· ὁ Ruhnk. προτιμᾷ **Θυρσ-εγχής**, ἔχων ὡς δόρυ θύρσον.

Θυρσίαμβος, ὁ, «θρίαμβον ὠνόμαζον οἱ Διονύσου θεράποντες τὴν πομπὴν ἀπὸ τῶν θύρσων καὶ τῶν ἰάμβων, οἱονεὶ σκωμμάτων, ὡσανεὶ θυρσίαμβον» Ἰω. Λυδ. π. μην. Α', 2.

Θυρσίνη, = **ὀροβάγχη**, Διοσκ. (ἐκ τῶν νόθ. λ.) 2. 172.

Θύρσιον, τό, = **θύμον**, Διοσκ. (ἐκ τῶν νόθ. λ.) 3. 44: — ὡσαύτως = **κατανάγκη**, αὐτόθι 4. 134.

Θυρσίτης [ῑ], **ου**, ὁ, = **ὠκιμοειδές**, Διοσκ. (ἐκ τῶν νόθ. λ.) 4. 28.

Θυρσίων, ωνος, ὁ, Λατ. thyrsio, μέρος ἰχθύος, τούτου τοῦ ἰχθύος (δηλ. τοῦ καρχαρίου) μέρος (ἴσως διορθωτέον εἶδος) ἐστὶ καὶ ὁ ὑπὸ τῶν Ρωμαίων καλούμενος θυρσίων Ἀθήν. 310Ε.

θυρσο-ειδής, ές, ὅμοιος θύρσῳ, Διοσκ. 3.19.

θυρσο-κόμος, ὁ, ὁ περιποιούμενος τὸν θύρσον· ἓν ἐκ τῶν ἐραμμάτων τοῦ Λυσίππου, Σουΐδ. ἐν λ. **Λύσιππος.**

θυρσό-λογχος, ὁ, λόγχη ἐκ θύρσου, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 200D. **II.** ὡς ἐπίθ., Θ. ὅπλα, ὅμοια πρὸς θύρσον, Στράβ. 19.

θυρσο-μᾰνής, ές, ὁ μαινόμενος κρατῶν τὸν θύρσον, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Εὐρ. Φοίν. 792, Ὀρφ. Ὕμν. 49. 8.

θυρσο-πλῆξ, ῆγος, ὁ, ἡ, ὁ ἐν τοῖς Βακχείοις ἐνθεαζόμενος, Ἡσύχ.

θύρσος, ὁ, παρὰ μεταγεν. ποιητ. μεθ' ἑτεροκλ. πληθ. **θύρσα,** Ἀνθ. Π. 6.158:— ὁ θύρσος, ἤτοι ἡ Βακχικὴ ῥάβδος ἐστεμμένη μὲ κισσὸν καὶ φύλλα ἀμπέλου καὶ ἔχουσα ἐπὶ κορυφῆς κῶνον πίτυος, ἣν ἕφερον οἱ λατρευταὶ τοῦ Βάκχου, πρῶτον ἐν Εὐριπ. Βάκχ. 80, πρβλ. Ἀνθ. ἔνθ' ἀνωτ., Βεργ. Αἰν. 7. 390, καὶ ἴδε **θυρσαχθής, θυρσομανής.** **II.** ἑρμηνευόμενον ὡσαύτως παρ' Ἡσυχ. = **κλάδος, ῥάβδος**· καὶ τὸ thyrsus ἦν ἐν χρήσει ἐν τῇ Λατ. ὡς = τῷ turio, ἤγουν νέος κλάδος, βλαστός.

θυρσο-τῐνάκτης, ὁ, ὁ τινάσσων ἢ σείων τὸν θύρσον, ἐπὶ τοῦ Βάκχου, Ὀρφ. Ὕμν. 51. 4.

θυρσοφορέω, φέρω τὸν θύρσον, Διόδ. 4. 3. **II.** Θ. θιάσους, συνάγω ὁμίλους διὰ τοῦ θύρσου, Εὐρ. Βάκχ. 556.

θυρσοφορία, ἡ, τὸ φέρειν τὸν θύρσον, Πλούτ. 2. 671E.

θυρσο-φόρος, ον, ὁ φέρων θύρσον, Βάκχαι Εὐρ. Κύκλ. 64, Ἀνθ. Π. 9. 524.

θυρσο-χᾰρής, ές, εὐφραινόμενος ἐπὶ τῷ θύρσῳ, Ἀνθ. Π. 3. 1.

θυρσόω, (θύρσος) μεταβάλλω εἰς θύρσους, λόγχαι τεθυρσωμέναι Διόδ. 4. 4.

θυρώματα, τά, (θυρόω) δωμάτιον μετὰ θυρῶν, κοιτών, Ἡρόδ. 2. 169. **II.** θύρα μετὰ τῶν παραστάδων, τοῦ πλαισίου καὶ ὅλων τῶν ἐξαρτημάτων, Θουκ. 3. 68, Λυσ. 154.38, Πλάτ. Πολιτ. 280D, Δημ. 568.17, κτλ.· τὰ θυρ. ἀποσπάσας ὁ αὐτ. 845.19:— ἐν τῷ ἑνικῷ, Συλλ. Ἐπιγρ. 160 78. **2)** καθόλου, πιναξίς, Διωτογένης Πυθαγ. παρὰ Στοβ. 251. 22, Ἀρχύτ. παρὰ τῷ αὐτῷ 269. 19. **III.** παράθυρον, ἴδε Πλούτ. 2. 273B.— Τὸ ἑνικ. μόνον παρ' Ἡσυχ.

θύρ-ων, ωνος, ὁ, (θύρα) τὸ ἔξω τῆς θύρας μέρος, ἡ εἴσοδος, προθάλαμος, Λατ. vestibulum, Σοφ. Ἰλ. 328, Ο. Τ. 1242, Λουκ. π. Μισθ. Συνόντ. 42, Πολυδ. Α', 77. Πρβλ. **πυλών.**

θῠρωρεῖον, τό, τὸ δωμάτιον τοῦ θυρωροῦ, Βιτρούβ. 6.7.

θῠρωρέω, εἶμαι θυρωρός, Πλούτ. 2. 830A, Λουκ. Βίων Πράσει 7.

θῦρ-ωρός, ὁ, ἡ, (ὦρα ἢ οὖρος) φύλαξ τῆς θύρας, Λατ. janitor, Σαπφὼ 99, Ἡρόδ. 1. 120, Αἰσχύλ. Χο. 565, Πλάτ., κλ.· πρβλ. **πυλωρός.**

θυρωτός, όν, ἔχων θύραν ἢ ἄνοιγμα, Βαβρ. 59.11.

θῦσαι (θύσαι Θησ. Στ.), **ῶν,** αἱ ὡς τὸ **θυιάδες,** μαινάδες Βάκχαι, Λυκόφρ. 106· ἀλλὰ τὰ ἄριστα τῶν Ἀντιγρ. ἔχουσι **θύστησιν,** ὡς εἰ ἐκ τοῦ **θύσται,** πρβλ. **θυστάς.**

θῠσᾰνηδόν, Ἐπίρρ., ὡς θύσανος, Αἰλ. π. Ζ. 16.11.

θῠσανόεις, Ἐπικ. **θυσσανόεις, εσσα, εν,** μετὰ θυσάνων, κροσσωτός, Ὅμ. (μόνον ἐν Ἰλ.)· αἰγίδα θυσσανόεσσαν Ο. 229· Ρ. 593, κτλ.· ἀσπίδα Θ. Φ. 400.

θύσᾰνος [ῠ], ὁ, κροσσός, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., κροσσοί, κροσσωτὸν κόσμημα, Ὅμ. (μόνον ἐν Ἰλ.)· ἐπὶ τῶν κροσσῶν τῆς αἰγίδος Β. 448· καὶ ἐπὶ τῆς ζώνης τῆς Ἀθηνᾶς (πιθανῶς τὸ αὐτό), Ξ. 181, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 225, Ἡρόδ. 4. 189· κιθὼν θυσανωτὸς Ἡρόδ. 2. 81 (ὅρα παράστασίν τινα ἐν τῷ Ἡροδ. τοῦ Rawlinson ii σ. 133)· ἐπὶ τῶν ἐρίων τοῦ χρυσοῦ δέρατος, Πίνδ. Π. 4. 411· ἐπὶ τῶν πλοκάμων τῆς τευθίδος (σηπίας), Ὀππ. Ἁλ. 3. 177· θύσανος δικτυωτὸς ἔχων εὐμεγέθεις κώδωνας Διόδ. 18. 26. (Ἴσως ἐκ τοῦ **θύω,** ἕνεκα τῆς συνεχοῦς κινήσεως).

θῠσάν-ουρος, ον, (οὐρά), ἔχων οὐρὰν θυσανώδη, «δασύκερκος» Ἡσύχ.

θῠσᾰνώδης, ες, = **θυσανόεις,** ῥίζα Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1.6, 4.

θῠσᾰνωτός, ή, όν, ὡς εἰ ἐκ τοῦ **θυσανόω,** = **θυσανόεις,** κιθών, αἰγέη Ἡρόδ. 2. 81., 4.189· ἔνδυμα Ἰώσηπ. Ἰουδ. Πολ. 5. 5, 7.

θῡσείω, ἑφετ. τοῦ **θύω,** Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 249.

θύσθλα, ων, τά, (θύω) τὰ κατὰ τὰς Βακχικὰς τελετὰς χρησιμεύοντα πράγματα, ὡς π. χ. οἱ θύρσοι, οἱ πυρσοί, κτλ., τὰ ὁποῖα ἔφερον αἱ μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθῆναι Ἰλ. Ζ. 134. **II.** αὐτὴ ἡ Βακχικὴ τελετή, Ὀππ. Κυν. 1. 26·— ὡσαύτως, καθ' ἑνικ., Πλούτ. 2. 501E. **III.** καθόλου, πᾶσα θυσία, Θ. καταίθειν Λυκόφρ. 459, πρβλ. 720, 929, Ὀρφ. Ἀργ. 907, κτλ.

θῠσία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, (θύω) προσφορὰ ἢ τρόπος προσφορᾶς, Ἡρόδ. 2. 39., 4. 60. **2)** ἐν τῷ πληθ. ὡς τὸ Ὁμηρικὸν **θύεα,** προσφοραί, θυσίαι, ἱεραὶ τελεταί, Βατρ. 176, Ἐμπεδ. 422, καὶ Ἀττ.· ἐν θυσίῃσι εἶναι Ἡρόδ. 8. 99· θυσίαισι δέκεσθαί τινα Πίνδ. Η. 5.115· πρβλ. Ι. 5 [4]. 38· θυσίῃσι ἱλάσκεσθαι τὸν θεὸν Ἡρόδ. 1. 50., 6.105· θυσίας ἔρδειν 1.131, κ. ἀλλ.· ἐπιτελέειν αὐτόθι 63· ἀνάγειν 2. 60· εἶναι ἐν θυσίῃσι 8. 99· θυσίαν ποιεῖσθαι, θύειν Πλάτ. Συμπ. 174C, Πολ. 362C· ἄγειν, ἀποδιδόναι ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 2. 148E, κτλ.· ἐπὶ τῶν οἰκογενειακῶν θυσιῶν, Λατ. sacra privata, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 9, 5, Πολιτικ. 3. 9, 13:— ἐπὶ τῶν θεῶν, θυσίαν δέχεσθαι Αἰσχύλ. Θήβ. 701· ἐλέγετο δὲ ἡ θυσία θεοῦ ἢ θ. θεῷ Seidl. εἰς Εὐρ. Ἰλ. 1132. **3)** ἑορτὴ ἢ πανήγυρις, καθ' ἣν προσεφέροντο θυσίαι, Πλάτ. Φαίδωνι 51B, Τιμ. 26E, κ. ἀλλ.· θ. καὶ διαγωγαὶ τοῦ συζῆν Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 13, πρβλ. Ἠθ. Ν. 8. 9, 5. **II.** αὐτὸ τὸ θῦμα, Λουκ. π. Θυσ. 12, Πλούτ. 2. 184E.

θῠσιάζω: μέλλ. **-άσω,** ὡς τὸ **θύω,** ὡς καὶ νῦν, βοῦν, μῆλα Στράτων παρ' Ἀθην. 382E· ὑπέρ τινος Λυσ. 103. 31. **2)** θ. τινί, προστέρῳ ὡς θυσίαν εἰς τινα, Συλλ. Ἐπιγρ. 2423b· τινὶ ὑπέρ τινος 5127B. 37· θ. τῷ θεῷ καὶ βακχεύειν Διόδ. 4. 3. **3)** μετ' αἰτ., τοὺς .. βωμοὺς Θ., θυσιάζω ἐπὶ τῶν β., ὁ αὐτ. ἐν τοῖς Ἀποσπ. 602, 40.

θῠσίασμα, τό, = **θυσία** II, Ἐδδ. (Ἐξ. ΚΘ', 18)· Κῶδ. Βατ. **θυμίαμα.**

θῠσιαστέον, ῥημ. ἐπίθετον τοῦ **θυσιάζω,** δεῖ θυσιάζειν, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 325.

θῠσιαστήριον, τό, βωμός, Ἐδδ. (Ἐξ. ΚΖ', 1 κέξ., κ. ἀλλ.), Καιν. Διαθ.

θῠσιαστήριος, α, ον, ἀνήκων εἰς θυσίαν, ὕμνος Τίμαιος παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Πίνδ. σ. 312, ἔκδ. Boeckh.

θυσιαστής, οῦ, ὁ, ὁ θυσιάζων, θύτης, Σχολ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 221.

θύσῐμος, ον, (θύω) ἁρμόδιος εἰς θυσίαν, κτήνεα Ἡρόδ. 1. 50, Ἀριστοφ. Ἀχ. 784, κτλ.

θυσιο-πάρεδρος, ον, ὁ προσφέρων θυσίαν, Πτολεμ. Τετρ. 179. 21.

θύσις [ῠ], **εως,** ἡ, (θύω) ταραχή, μανία, ἀπὸ τῆς Θ. καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς Πλάτ. Κρατ. 419E. **II.** = **θυσία,** ἴδε ἐν λ. **ἐπίθυσις.**

θυσκάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ.

θύσκη, ἡ, ἄγγεῖον διὰ θυμίαμα, θυμιατήριον, Ἐτυμ. Μ. 458.53, Σουΐδ.· πρβλ. **θυΐσκη.**

θυσμικός, ή, όν, εἰς θυσίαν ἀνήκων, Συλλ. Ἐπιγρ. 2339 (προσθῆκαι).

θυσσᾰνόεις, Ἐπικ. ἀντὶ **θυσαν-.**

θυσσάς, άδος, μαινόμενος, μανιώδης, ἐπίθ. τοῦ Βάκχου, Συλλ. Ἐπιγρ. 871· πρβλ. **θυιάς.**

θυστάς, άδος, ἡ, (**θύω** Α) ἀνήκουσα εἰς θυσίαν, θυτική, θυστὰς βοή, ἡ κραυγὴ ἡ κατὰ τὴν προσφορὰν θυσίας γινομένη, Αἰσχύλ. Θήβ. 269· θ. λιταί, αἱ προσευχαὶ αἱ συνοδεύουσαι θυσίαν, Σοφ. Ἀντ. 1019. **II.** ὡς οὐσιαστ., = **θυτάς,** Ἡσύχ., ὅστις ἔχει ὡσαύτως: «θύστας· ὁ ἱερεὺς παρὰ Κρησί».

θυστηρίοις· «θυμιατηρίοις» Ἡσύχ.

θῠτεῖον, τό, τόπος ἔνθα ἐτελοῦντο θυσίαι, Αἰσχίν. 70, ἐν τέλ.

θῠτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **θύω,** δεῖ θύειν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1237, Πλάτ. Πολ. 365E.

θῠτήρ, ῆρος, ὁ, (**θύω** Α) ὁ θύων, σφάζων, θυσιαστής, Αἰσχύλ. Ἀγ. 225. 240, Σοφ. Τρ. 613, 661, 1192.

θῠτήριον, τό, = **θῦμα,** Εὐρ. Ι. Τ. 243. **II.** = **θυσιαστήριον,** Λατ. ara, ὄνομα ἀστερισμοῦ, Ἄρατ. 402. **III.** = **θυμιατήριον,** Φώτ., πρβλ. Εὐστ. Πονημ. 239.11.

θύτης [ῠ], **ου,** ὁ, ὁ θυσιάζων, ὁ θυσιαστής, Ἀππ. Ἰβηρ. 85, Ἡρωδιαν. 4.12, Συλλ. Ἐπιγρ. 5763· Δωρ. **θύτας,** αὐτόθι 1766.

θῠτικός, ή, όν, (**θύω** Α) χρησιμεύων εἰς τὸ θύειν, μαχαιρίδιον Λουκ. ἐν Ἀλιεῖ 45·— **ἡ -κή** (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἱεροσκόπου, τοῦ μάντεως, Ἀθήν. 659D, Ἡρωδιαν. 8. 3· οὕτω, τὸ θυτικὸν Πλούτ. 2. 904E· θ. μαντεῖα Σχολ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 496.

θύτις, ιδος, θηλ. τοῦ **θύτης,** Ἡσύχ.· **θύτριαι,** τοῦ **θυτήρ,** Σουΐδ.

θυφλός, ή, όν, (= τυφλός) Ἐπιγρ. πηλ. ἀγγείου Κύμης τῆς ἐν Ἰταλίᾳ CIG. 8337.

θῦψαι, θύψω, ἴδε τὸ ῥῆμα **τύφω.**

θύψις, (ἡ καλλίων **θῦψις**), **εως,** ἡ, (τύφω) καῦσις, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 320.

θύω [ῠ] (Α), Ὅμ., κλ.: παρατατ. **ἔθυον,** Ἐπικ. **θῦον** Ὀδ. Ο. 222, Ἰων. **θύεσκον** Ἱππῶν. 28: μέλλ. **θύσω** [ῡ] Εὐρ., Πλάτ., κ. ἀλλ., Δωρ. **θυσῶ** Θεόκρ. 2. 33: ἀόρ. **ἔθῡσα** Ὀδ., Ἀττ., Ἐπικ. **θῦσα** Ὀδ. Ξ. 446: πρκμ. **τέθῠκα** Ἀριστοφ. Λυσ. 1062, Πλάτ., πρβλ. Δράκοντα 46. 26., 87. 25.— Μέσ., μέλλ. **θύσομαι** Εὐρ. Ἡρακλ. 310 (ἀλλ' ὡς Παθ., Ἡρόδ. 7. 197): ἀόρ. **ἐθυσάμην** Ἡρόδ., Ἀττ.— — Παθ., μέλλ. **τῡθήσομαι** Διόδ. 16. 91: ἀόρ. **ἐτύθην** [ῠ] Ἡρόδ. 1. 216, Αἰσχύλ. Χο. 242: πρκμ. **τέθῠμαι** Αἰσχύλ. Εὐμ. 341, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1034, Ξεν., ἀλλὰ μετὰ σημασ. μέσ., ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 5.1, 18· καὶ οὕτως ὑπερσ. **ἐτεθῡτο** αὐτόθι 3.1, 23.— (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **θύω** Β). [ῡ ἀείποτε ἐν μέλλ. καὶ ἀορ., ῠ ἐν τῷ ἐνεργ. καὶ παθητ. πρκμ. καὶ παθητ. ἀορ.· ῡ μακρὸν ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνεστῶτι καὶ παρατατικῷ, πλὴν τῶν τρισυλλάβων πτώσεων τῆς μετοχ., **θῡοντα** Ὀδ. Ο. 260· **θῡοντες** Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 491· **θῡοντι** Θεόκρ. 4. 21.— Ἀκολούθως ἔχομεν ὀλίγας ἄλλας ἐξ-

αιρέσεις: **θῦεσκε** Ἰππῶναξ 28· **ἔθῦε**, **θῦων** Πίνδ. Ο. 10 (11). 69.,13. 98· **θῦειν**, ἐν τέλει στίχου, Εὐρ. Ἰλ. 1141, Κύκλ. 334, Ἀριστοφ. Ἀχ. 792 (ἐν τῷ στόματι ξένου)· **θῦεις**, **θῦω** Στράβων παρ' Ἀθην. 382E.] **I.** προσφέρω μέρος τροφῆς ὡς ἀπαρχὴν εἰς τοὺς θεούς, (τὸ θύειν δωρεῖσθαί ἐστι τοῖς θεοῖς Πλάτ. Εὐθύφρ. 14C)· **θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει Πάτροκλον** .. , ὁ δ' ἐν **πυρὶ βάλλε θυηλὰς** Ἰλ. Ι. 219 (ἔνθα ὁ Ἀρίσταρχ. σημειώνει ὅτι ὁ Ὅμ. μετεχειρίζετο τὴν λέξιν μόνον ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ προσφέρω ἢ καίω, οὐδέποτε δὲ ὡς = τῷ σφάξαι, πρὸς θυσίαν)· ἦ ῥα καὶ ἀργματα θῦσε θεοῖς, ἐπὶ σπουδῇς. Ὀδ. Ξ. 446, πρβλ. Ο. 260· οὕτως, ἔνθα δὲ πῦρ κήαντες ἐθύσαμεν (ἐνν. τῶν τυρῶν), ἐτελέσαμεν προσφορὰν τυροῦ, Ι. 231, πρβλ. μάλιστα Ἀθήν. 179B κἑξ.:— οὕτω, θ. ἀκρόθινα Πίνδ. Ο.10 (11).70· πέλανον, δεῖπνα Αἰσχύλ. Πέρσ. 204, Εὐμ.109· κριθάς, πυρούς, μελιτούττας Ἀριστοφ. Ὄρν. 565 κἑξ.· παρ' Ἡροδ. μετὰ δοτ. πράγμ., θ. τούτῳ ὅ τι ἔχοι ἕκαστος 1. 50· οὕτω, θ. Ἵπποισι (διάφ. γραφ. ἀντὶ Ἵππους) 1. 216. **2)** προσφέρω θυσίαν, δηλ. σφάξαν θῦμά τῳ, τῷ Ἡλίῳ θ. Ἵππους (διάφ. γραφ. Ἵπποισι) Ἡρόδ. 1. 216· ταῦρον Πίνδ. Ο. 13. 96· αὐτοῦ παῖδα Αἰσχύλ. Ἀγ.1417, πρβλ. Σοφ.Ἡλ. 532, κτλ.· ἱρὰ Ἡρόδ.1. 59· ἱερεῖα Θουκ.1.126, κτλ.· θ. θύματα, θυσίας, διαβατήρια, ἐπινίκια, ζωάγρια, ἴδε ἐν λ.: —καὶ ἁπλῶς, σφάζω, ἀποκτείνω, Ἡρόδ.1.126, Ἀριστοφ. Λυσ.1061. —Παθ., τὰ τεθυμένα, ἡ σὰρξ τοῦ θύματος, Ξεν. Ἑλλ. 4. 3, 14, κτλ.· τὰ τεθ. ἱερὰ αὐτόθι 3. 5, 5· τὰ θυόμενα ὁ αὐτ. ἐν Λακ. 15, 3. **3)** ἀπολ., θυσιάζω, προσφέρω θυσίας, Ἡρόδ. 1. 31, κ. ἀλλ., Αἰσχύλ.Ἀγ. 594.Ἀποσπ. 156, Σοφ. Ο. Κ. 1159· τοῖσι θεοῖσι θ. Φερεκρ. ἐν «Αὐτομάτῳ» 1, πρβλ.Ἡρόδ. 4. 60., 8. 138· θεῶν ἕνεκα Μένανδ. ἐν «Δυσκόλῳ» 3. **4)** ἑορτάζω διὰ προσφορῶν ἢ θυσιῶν, μετ' αἰτ., σῶστρα θ. Ἡρόδ. 1. 118· γενέθλια Πλάτ.Ἀλκ.1.121C· Λύκαια, Ἡράκλεια Ξεν.Ἀν.1. 2, 10, Δημ. 368.11· ἐλευθέρια Ἡνίοχ. ἐν Ἀθήλ.1.10· γάμους Πλούτ.Πομπ. 55. **5)** μετὰ διπλ. αἰτ., εὐαγγέλια θ. ἑκατὸν βοῦς, θυσιάζω 100 βοῦς ἐπὶ τῇ καλῇ ἀγγελίᾳ, Ἀριστοφ.Ἱππ. 656. **6)** Ἑστίᾳ θύειν, παροιμ. ἐπὶ φιλαργύρων, διότι οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ συμμετάσχῃ τῶν θυμάτων τῶν εἰς τὴν Ἑστίαν προσφερομένων, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Καπ. 4. **II.** Μέσ., κάμνω ὥστε νὰ θυσιασθῇ ἢ διατάττω νὰ θυσιασθῇ θῦμά τι ἵνα λάβω μαντείαν, ἐπομένως, = λαμβάνω μαντείαν, μαντεύομαι, Ἡρόδ.7.167,189, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 137, Εὐρ. Ἡρακλ. 340· ἐπὶ Πέρσῃ, ἐπὶ Κρότωνα, δηλ. περὶ ἐκστρατείας ἐναντίον .. , Ἡρόδ. 5. 44., 9.10, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7. 8, 21: — σπαν. μετ' ἀπαρ., θύομαι ἵνα, συμβουλεύομαι τὰ ἱερὰ ἂν πρέπει νὰ ἀπέλθω ἢ οὐχί, Ξεν.Ἀν. 2. 2, 3· οὕτω, θύεσθαι ἐπ' ἐξόδῳ αὐτόθι 6.4,9· ὑπὲρ τῆς μονῆς αὐτόθι 5.6, 27· ἐθυόμην εἰ βέλτιον ἦν, προσέφερον θυσίας [ὅπως μάθω] ἄν .. , αὐτόθι 5. 9, 31 (οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., ἔθυε τῷ Διΐ .. , πότερα ἄμεινον εἴη .. , αὐτόθι 7. 6, 44)· διαβατήρια θύεσθαι, ὡς ἐν τῷ ἐνεργ., Θουκ. 5. 54:— μεταφ., κατασπαράττω, ἐπὶ ἀγρίων ζῴων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 137.

θύω [ῡ] (B): ἀόρ. **ἔθῦσα** Καλλ. Ἀποσπ. 82:— ὡς τὸ **θύνω** καὶ **θυνέω**, ἐπὶ βιαίας κινήσεως, σπεύδω ἐμπρός, ὁρμητικῶς φέρομαι, ἐπὶ ὁρμητικῶς πνέοντος ἀνέμου, ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων Ὅδ. Μ. 400· Ζέφυρος μεγάλῳ σὺν λαίλαπι θύων αὐτόθι 408· ἐπὶ ἐξωγκωμένου ποταμοῦ, ὁ δ' ἐπέσσυτο οἴδματι θύων, ὁρμητικῶς φερόμενος μὲ τὸ ῥεῦμα ἐξωγκωμένον, Ἰλ. Φ. 234, πρβλ. 324, Ψ. 230, Ἡσ. Θ.109,131· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, κῦμα δ' ὄπισθεν πορφύρεον μέγα θῦε Ὀδ. Ν. 85· οὕτω, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν, τὸ ἔδαφος ἔβραζε μὲ αἷμα, Λ. 420, Χ. 309: — ἐντεῦθεν καθόλου, μαίνομαι, ἢ γάρ ὄγ' ὀλοιῇσι φρεσὶ θύει Ἰλ. Α. 342· ἔγχεϊ θῦεν Λ. 180· κασιγνήτα μένει θύοισα Πίνδ. Π. 3. 57· θύουσαν Ἄιδου μητέρα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1235· πυκνὰ δὲ οἱ κραδίη ἔντοσθεν ἔθυεν Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 755· μετ' ἀπαρ., ἐπιθυμῶ μετὰ σπουδῆς, σφίδρα, ἐνισπεῖν αὐτόθι Γ. 685: — ἐπὶ ἵππου, Καλλ.Ἀποσπ. 82· ἐπὶ ὄφεως, Νικ. Θ. 129. [ῡ ἀείποτε· ἀντὶ τοῦ **θύμενος** [ῡ] ἐν Πρατίν. παρ' Ἀθην. 617D ὁ Bgk. ἀναγινώσκει **σύμενος**.] (Ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὸ **θύω** (A) καὶ **θύω** (B) εἰς κοινὴν ῥίζαν καὶ λαμβάνει ὡς πρώτην σημασίαν τὴν τοῦ ὁρμᾶν, ταράττεσθαι, καὶ ὡς δευτέραν τὴν τοῦ καίειν, ἐξ ἧς καὶ ἡ τοῦ προσφέρειν, θυσιάζειν. Εἰς τὸ **θύω** (A) ἀνήκουσιν αἱ λέξεις **θύνω**, **θυνέω**, **θύελλα**, **θυὰς** (**θυιάς**), **θυώνη**, **θυμός**· εἰς δὲ τὸ **θύω** (B) ἀνήκουσιν αἱ λέξεις **θῦμα**, **θυμέλη**, **θυσία**, **θυστὰς** (**θοίνη**), **θύος**, **θυήεις**, **θύμος**, **θύμβρα**, **θεῖον** (**θέϜειον**). Οὕτως ἔχομεν ἔνθεν μέν, Σανσκρ. dhû, dhûnômi (commoveo, agito)· Ἀρχ. Γερμ. tunst (vis, impetus)· Σλαυ. dunati (spirare)· Λιθ. dumas (θυμός)· ἑτέρωθεν δέ, dhûmas (fumus)· Λατιν. fumus, suffio, ἴσως καὶ favilla· Γοτθ. dauns (odor)· Σλαυ. dymu (fumus)· Λιθ. dumai (θύη)· Ἀρχ. Γερμ. toum (vapor, fumus).)

θυώδης, **ες**, (θύος, ἄδ-ωδα, πρβλ. **εὐώδης**, **δυσ-ώδης**): — ἔχων τὴν εὐωδίαν θυμιάματος, εὐώδης, ἀρωματικός, εἵματα .. θυώδεα Ὀδ. Ε. 264· θαλάμοιο θυώδεος Δ.121· βωμὸς Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀπόλλ. 87· νηὸς Ὕμν. εἰς Ἀφρόδ. 58, Θεόκρ. 17. 123· Οὔλυμπος Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 322· λίβανος Ἐμπεδ. 422· καπνὸς Εὐρ.Ἀνδρ.1025. **II.** (θύον, εἶδος) ὡς τὸ δένδρον **θύον**, Θεόφρ. Ι. Φ. 3.15, 3., 5. 4, 2.

θυώεις, **εσσα**, **εν**, = **θυόεις**, Ἡσύχ., ὁπόθεν ὁ Casaub. διορθοῖ **θυῶεν** (ἀντὶ **θυῶθεν**) ἐν Ἡδύλῳ παρ' Ἀθην. 486B.

θύωμα, τό, (θυόω) τὸ καιόμενον ὡς θυμίαμα· ἐν τῷ πληθ., ἀρώματα, Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ.14, Ἡρόδ. 2. 40, 86.

Θυώνη, ἡ, (**θύω** B) ἐπίθ. τῆς Σεμέλης, Ὕμν. Ὁμ. 5. 21, Πίνδ. Π. 3.177, Ἀπολλ. Ῥόδ. κλ., ἴδε Valck. Diatr. σ. 154· ἐντεῦθεν αὐτὸς ὁ Βάκχος καλεῖται Thyoneus, Ὁράτ. — Ἐπίθ. **Θυωναῖος**, Διόνυσος Ὀππ. Κυν.1. 27.

Θυωνὶς (ἐνν. τράπεζα), ἡ, τράπεζα διὰ προσφοράς, Πολυδ. Δ', 123.

Θυωρίτης, **ου**, ὁ, ὁ ὑπηρετῶν ὡς **θυωρός**, Ἡσύχ.:— μεταφ., θ. κάλλους, κριτής, ἐξεταστὴς τοῦ κάλλους, ἐπὶ τοῦ Πάριδος, Λυκόφρων 93.

Θυωρός, ὁ, (θύος) φροντίζων περὶ προσφορῶν, θ. τράπεζα, φιλόξενος τρ., Καλλ. εἰς Ἥρ.134· οἱ θεοὶ τὴν τράπεζαν θυωρὸν καλοῦσιν Φερεκύδ. παρὰ Διογ. Λ.1.119. **II.** (θύος) μυρεψός, Νικ. Θ. 103.

Θώ, ὁ, κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ τοῦ **θώραξ**, Ἀνθ. Π. 6. 85.

Θωάζω, ἐπιβάλλω ποινήν, πρόστιμον, Ἐπιγρ.Ἡλ.1156 = Ὀλ. 7 = Roberts 296, κτλ.— ἐπίσης, **θωάω**, CIA IV, 1, σ. 139, II. 8-10, κτλ.· ἴδε Ἀθηνᾶς τ. 2, σ. 632, 634, 635.— πρασέτι, **θωέω**, Ἐπιγρ. Δελφ. BCH. 1895, 1 ff., D_{18}. Πάντες οἱ ἀνωτέρω τύποι ἔχουσι τὴν αὐτὴν σημασ. τοῦ ἐπιβάλλειν ποινήν, πρόστιμον.

Θωή ἢ **Θοφὴ** (ἴδε **ἀΘῶος**), ἡ, ποινή, Θωὴν ἐπιθήσομεν Ὀδ. Β. 192· Θωὴν ἀλέεινεν Ἀχαιῶν, ποινὴν ὑπ' αὐτῶν ἐπιβληθεῖσαν, Ἰλ. Ν. 669. **II.** ἐν τῷ τύπῳ **θώιον** (πρβλ. **ζωός**, **ζῷον**), Ἀρχίλ. 98, Ἐπιγρ. Λοκρίδ.1479 = CIGS. III, 333_9. Εὑρηται καὶ τύπος **θωίασις** ἐν Δελφ. Ἐπιγρ. BCH.1895, 1ff., D_{24}.

Θωΐζηαι· «φαγεῖν, γεύσασθαι» Ἡσύχ.

Θωκέω, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ **θᾱκέω**.

Θῶκος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ **θᾶκος**, ὃ ἴδε.

Θῶμα, **θωμάζω**, **θωμάσιος**, Ἰων. ἀντὶ **θαῦμα**, **θαυμάζω**, **θαυμάσιος**, Ἡρόδ.

Θῶμαι, Δωρ. ἀντὶ τοῦ θοινῶμαι, εὐωχοῦμαι, Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ.: μέλλ. **θωσοῦμαι** Ἐπίχαρμ.167 Ahr.

Θωμεύω, (θωμός) συμμίγνυμι, συνάγω, Ἡσύχ.

Θῶμιγξ, **ιγγος**, ὁ, σχοινίον λεπτόν, «τριχιά», Ἡρόδ. 1. 199, Αἰλ. Ποικ.Ἱστ. 3. 26· χορδὴ τόξου, νευρά, Αἰσχύλ. Πέρσ. 461, Εὐμ. 182· ὁρμιὰ ἁλιευτική, Ὀππ. Ἁλ. 3.76, κτλ.· — φέρεται **θώμιξ** ἐν Ἀνθ. Π. 9. 342.

Θωμίζω ἢ **-ίσσω**, μαστίζω, «δέρνω», νῶτον μάστιγι θωμιχθεὶς Ἀνακρ. 20.10· — κατὰ τὸν Ἡσύχ., «θωμίσει· νύσσει. δεσμεύει».

Θῶμισυ, Ἐπικ. κρᾶσις ἀντὶ **τὸ ἥμισυ**, Ἡσ.Ἔργ. κ.Ἡμ. 557.

Θωμός, ὁ, = **σωρός**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 295, Ἀριστοφ. Λυσ. 973, Ἀποσπ.19, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8.11, 4, Ἀνθ. Π. 6. 299, Ἡσύχ. —(ὡς τὸ **θημών**, ἐκ τῆς √ΘΕ, **τί-θημι**).

Θωπεία, ἡ, (θωπεύω) κολακεία, περιποίησις ὑπερβολική, Εὐρ. Ὀρ. 670, Ἀριστοφ. Ἱππ. 887 (ἐν τῷ πληθ.)· οὕτω. θωπεῖαι λόγων Πλάτ. Νόμ. 906B· θ. κολακικαὶ αὐτόθι 633D.

Θώπευμα, τό, κολάκευμα, περιποίησις, Ἀριστοφ. Σφ. 563· ἐν τῷ πληθ. «χάδια», Εὐρ. Ἱκέτ. 1103, Ἰλούτ. 2. 823C· — ὑποκορ. **θωπευμάτια**, τά, μικρὰ κολακεύματα, Ἀριστοφ.Ἱππ.788.

Θωπευτικός, **ή**, **όν**, ἔχων διάθεσιν νὰ θωπεύῃ, κολακευτικός, ἐπὶ κυνῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ.Ἱστ.1.1, 33· τὰ θωπευτικά, θωπεία, Πλάτ. Νόμ. 634Δ.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Δίων Κ. 69. 9, Γαλην. τ.14, σ. 600, 2.

Θωπεύω, (θώψ) κολακεύω, περιποιοῦμαι θωπευτικῶς, Λατ. adulari, τινὰ Σοφ. Ο. Κ.1003, 1336, Εὐρ. Ἡρακλ. 983, Ἀριστοφ. Ἀχ. 657, Ἱππ. 48· σὺ ταῦτα θώπευ', ἃς εἶναι ἰδικόν σου ἔργον οὕτω νὰ κολακεύῃς, Σοφ.Ἡλ. 397· θ. τὸν δεσπότην λόγῳ Πλάτ. Θεαίτ.173Δ· καιρὸν θ., ὡς τὸ καιρῷ θεραπεύειν, οἰκονομῶ τὰς περιστάσεις, Ψευδο-Φωκυλ. 87·— χαϊδεύω, ἵππον Ξεν. Ἱππ.10, 13, Κυν. 6, 21· ἐπὶ κυνῶν, Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 29.— Παθ., Ἀριστοφ.Ἱππ.1116.

Θωπικός, **ή**, **όν**, (θώψ) = **θωπευτικός**, Ἀριστοφ. Λυσ.1037. — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σουΐδ.

Θῶπλα, Ἀττ. συνηρ. ἀντὶ τοῦ **τὰ ὅπλα**, Ἀριστοφ.Ὄρν. 449.

Θώπτω, = **θωπεύω**, μετ' αἰτ., θῶπτε τὸν κρατοῦντ' ἀεὶ Αἰσχύλ. Πρ. 937: μέλλ. **θώψεις**, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 231.— Καθ' Ἡσύχ. «θώπτει· σκώπτει. θεραπεύει». (Πρβλ. **θώψ**).

Θωρᾱκεῖον, τό, = **θωράκιον** II, θώραξ, τεῖχος, Αἰσχύλ. Θήβ. 32, Συλλ.Ἐπιγρ. 3278, κ. ἀλλ.

Θωρᾱκίζω: μέλλ. **ίσω**, πεζὸς τύπος τοῦ **θωρήσσω**, ὁπλίζω διὰ θώρακος, θωρακίσας αὐτοὺς καὶ ἵππους Ξεν. Κύρ. 8. 8. 22.— Μέσ., φορῶ τὸν θώρακά μου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 2. 2, 14.— Παθ., θωρακισθέντες, ἐνδυθεὶς τὸν θώρακα, αὐτόθι 3. 4, 35· οἱ τεθωρακισμένοι, φοροῦντες θώρακα, Θουκ. 2.100, Ξεν.Ἀν. 2. 5. 35. **II.** καθόλου, καλύπτω δι' ὁπλισμοῦ ἀμυντικοῦ, ἐθωράκισε πλὴν τῶν

ὀφθαλμῶν ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6.1, 29· ὄγκῳ .. χλανίδος εὖ τεθωρακισμένος Ἐφιπ. ἐν «Ναυαγῷ» 1.10· —μεταφ., θ. ἑαυτούς, ἐπὶ ἀγρίων κάπρων καλυπτόντων ἑαυτοὺς διὰ πηλοῦ πρὸ τῆς μάχης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6.18, 3· θωρακισθεὶς πηλῷ Στράβ. 812.

θωρᾰκικός, ή, όν, πάσχων νόσον τοῦ θώρακος, «στηθικός», Ἀέτ. σ.167, 7.

θωράκιον [ᾰ], τό, ὑποκοριστ. τοῦ **θώραξ**, Λουκ. Παρασ. 49. **II.** ὡς τὸ **θώραξ III**, **θωρακεῖον**, ἔπαλξις, προτείχισμα, Διόδ.17. 44, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ., Φίλων 2. 324, 476· — ὡσαύτως, προφυλακτικὸν προστέγασμα τῶν διευθυνόντων τὸν πολιορκητικὸν κριόν, Λατ. pluteus, Ἀθήν. π. Μηχανημ. σ. 6· ἢ τῶν ἐπιχειρούντων νὰ καύσωσι τὰς μηχανὰς τῶν ἐχθρῶν, Διόδ 14. 51· λύγου θ. Μηνόδωρ. παρ' Ἀθην. 672D· — ὡσαύτως, ὁ ἐπὶ τῆς ῥάχεως τῶν ἐλεφάντων πύργος ἢ μᾶλλον τὸ ἀνώτατον μέρος αὐτοῦ, Πολύβ. Ἀποσπ. Ἱστ. 22, Διόδ. 2 17· — θέσις ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ, ἐν ᾗ ἑτοποθετοῦντο ἀκοντισταί, Ἀσκληπιάδ. παρ' Ἀθην. 475Δ.

θωρᾰκισμός, ὁ, ὁπλισμὸς τῶν θωράκων, Ἐβδ. (Β' Μακκ. Ε', 3), Εὐστ. Πο.ημ. 218. 35.

θωρᾰκίτης, ου, ὁ, στρατιώτης ὡπλισμένος μόνον διὰ θώρακος, Πολύβ.10. 29, 6.

θωρᾰκο-ειδής, ές, ἔχων σχῆμα θώρακος, Ὕφασμα Φίλων 2.226.

θωρᾰκο-ζώνη, ἡ, ζώνη τοῦ θώρακος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 234.

θωρᾰκο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων θώρακας, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 9.

θωρᾰκο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν θώρακας, ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. ἐν ἑκ τῶν προσώπων τοῦ δράματος.

θωρᾰκοφορία, ἡ, τὸ φορεῖν θώρακα, Κ. Μανασσ. Χρον. σ.134

θωρᾰκοφόρος, Ἰων. **θωρηκ-, ον,** ὁ φορῶν θώρακα, τεθωρακισμένος, Ἡρόδ.7. 89, 92, 8.113, Ξεν. Κύρ. 5. 3, 36.

θώραξ, ᾰκος, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **θώρηξ, ηκος,** ὁ· (θωρήσσω)· — ὡς καὶ νῦν, ἦτο δὲ ἐκ μετάλλου, ἰδίως ἐκ χαλκοῦ, Ὅμ. (μόνον ἐν Ἰλ.) χάλκεος, καὶ διὰ τὰ πολλὰ ἐπ' αὐτοῦ κοσμήματα ἐλάμβανε τὰ ἐπίθετα ποικίλος, παναίολος, πολυδαίδαλος, κτλ.· θ. φολιδωτός, Ποσειδ.ππ. Χορ. 1. 8· ὡσαύτως ἐκ λίνου, Ἡρόδ 3. 47. κτλ.· περὶ τοῦ ἐν Ἰλ. Δ 133, Υ. 415 ἴδε ἐν λέξει **ἄντομαι**· — τὸ πρόσθιον καὶ ὀπίσθιον ἔλασμα, ἐξ ὧν ἀπετελοῦντο γύαλα, συναπτόμενα διὰ θηλυκωτήρων καλουμένων ὀχέων ἑκατέρωθεν, πρβλ. Παυσ. 10. 26, 5· — θώρακα καὶ χέα, ἀστεῖον, παρὰ προσδοκίαν, Ἀριστοφ. Ἀχ.1133· — βραδύτερον ἐπὶ ὁπλισμοῦ καθόλου, πρβλ. **θωρακίζω** II. **II.** τὸ μέρος ὅπερ καλύπτει ὁ θώραξ, δηλ. ὁ κορμὸς τοῦ σώματος, Ἱπποκρ. 6, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν.1095, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ.1.12, πρβλ.13, 1, Προβλ. 33. 9, 1· ἀλλ' ἐνίοτε ἐκλαμβάνεται ὡς ἐκτεινόμενος καὶ κάτωθεν τοῦ διαφράγματος, Πλάτ. Τιμ. 69Ε· ἀπ' αὐχένος μέχρι αἰδοίων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1.7, 1, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 11· — ἀλλὰ παρὰ μεταγεν. ἰατρ., κυρίως καλεῖται **θώραξ** τὸ στῆθος· — ὑπάρχει δὲ λογοπαίγνιον ἐπὶ τῶν σημασιῶν I καὶ II ἐν Ἀριστοφ. Σφ.1194, 5. **2)** δεσμὸς διὰ τὸ στῆθος, στηθόδεσμος, Γαλην.12. 493. **III.** ἡ ἔπαλξις τείχους, ὡς τὸ **θωράκιον**, ἰδίως τὸ ἐξωτερικὸν μέρος αὐτοῦ, Λατ. lorica moenium, Ἡρόδ.1.181, Δίων Κ.74.10. **2)** = **δρύφακτον**, Βυζ. (Τὸ Λατ. lorica, ἴδε ἐν ὄρθρῳ: **θ θ**, II. 5). Πρβλ. Πολυδ. Α', 134, Β', 162, Ἡσύχ., Φώτ.

θωρηκοφόρος, ον, Ἰων. ἀντὶ **θωρακοφόρος**.

θωρηκτής, οῦ, ὁ, (θωρήσσω) ὡπλισμένος διὰ θώρακος, Ἀργείοισι θωρηκτῆσι Ἰλ. Φ. 429· Λυκίων, Τρώων πύκα θωρηκτάων, ὡπλισμένων δι' ἰσχυρῶν θωράκων, Μ. 317, Ο. 689, Φ.377.

θώρηξ, ηκος, ὁ, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντὶ **θώραξ**.

θώρηξις, εως, ἡ, τὸ πίνειν ἀμιγῆ οἶνον, φιλοποσία, μέθη, Ἱππ. Ἀφ.1245, Γαλην.18.1. σ.154· καθόλου, τὸ πίνειν, Ἱππ. 481. 35.

θωρήσσω, Ἐπικ. ἀόρ. **θώρηξα, ὑποτακτ. θωρήξομεν** (ἀντὶ **-ωμεν**) Ἰλ. Β. 72. Ὡς τὸ Ἀττ. **θωρακίζω**, ὁπλίζω διὰ θώρακος, καὶ καθόλου, ὁπλίζω, καθοπλίζω τὸν στρατὸν ὅπως ἢ ἕτοιμος εἰς μάχην, θωρῆξαί ἑ κέλευε .. Ἀχαιοὺς Ἰλ.Β.11· Μυρμιδόνας .. θώρηξεν Ἀχιλλεὺς Π.155· — συνηθέστ. ἐν τῷ μέσ. καὶ παθ., **θωρήσσομαι,** μέλλ. **-ξομαι,** ἀόρ. **ἐθωρήχθην**· — ὁπλίζω ἐμαυτόν, ἐνδύομαι τὸν ὁπλισμόν μου, αὐτίκα θωρήσσοντο Ἰλ. Τ. 352· τεύχεσι θωρηχθέντες Θ. 530, κτλ.· ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι Α. 226· ὡσαύτως, πόλεμον μέτα θωρηχθῆναι Υ. 329· θωρήσσεσθαι Ὀδ. Μ. 227· τεύχε' ἐνείκω θωρηχθῆναι, θὰ φέρω εἰς ὑμᾶς ὅπλα νὰ ὁπλισθῆτε, Χ. 139· ἐθωρήσσοντο δὲ χαλκῷ Ψ. 369· ἐν τῷδε (ἐνν. θώρακι) πρὸς τοὺς πολεμίους θωρήξομαι Ἀριστοφ. Ἀχ.1134· πρός ὃ ὁ Δικαιόπολις ἀπαντᾷ, ἐν τῷδε (ἐνν. χοΐ) πρὸς τοὺς συμπότας θ., ἐν σχέσει πρὸς τὴν σημασ. II. **II.** ἱκανοποιῶ διὰ ποτοῦ, Ἱππ.1016Β· θ. φρένα πότῳ Νίκ. Ἀλ. 32· μεθύσκω τινά, Θέογν.840. — Μέσ., πίνω ἄκρατον οἶνον, συνών. τῷ **μεθύω**, μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ οἴνῳ, Θέογν. 413, 470, 508, 880, Πίνδ. Ἀποσπ. 44· θωρηχθεὶς ὑπὸ οἴνου Ἱππ. 514.15. — Μεταγεν. συγγραφεῖς μεταχειρίζονται τὸ ἐνεργ. ἐπὶ ἀμεταδ. σημασίας ὡς τὸ μέσ., ἐνῷ ὁ Νίκανδρος (ἐν Ἀλεξιφ. 224) μεταχειρίζεται τὸ μέσ. ἐπὶ μεταδατ. σημασίας, τὸν μὲν .. νέκταρι θωρήξαιο.

Θώς, Θωός, ὁ, ὡσαύτως ἡ, ζῷον ἁρπακτικὸν ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ λύκου (Ἀριστ. Ι. Ζ. 2. 17, 12), πιθανῶς τὸ Τουρκιστὶ λεγόμενον «τσακάλι», Canis aureus (ὅπερ ἔτι καλεῖται **Θώς** ἐν τῇ Ἀνατολῇ)· θηρεύουσι δὲ τὴν τροφὴν αὐτῶν ἀγεληδόν, Τρῶες ἔπονθ' ὡς εἴ τε δαφοινοὶ θῶες .. ἀμφ' ἔλαφον Ἰλ. Λ.474, ἔνθα φαίνονται καταλείποντες ἐκ φόβου τὴν ἑαυτῶν βορὰν εἰς λέοντα, πρβλ.479 κέξ., Ἀριστ. Ι. Ζ. 9.1, 28., 9. 44, 9· ἀναφερόμενοι μετὰ λεοπαρδάλεων καὶ λύκων, Ν.103· θ. καὶ πάνθηρες Ἡρόδ. 4.192· — ὁ πληθ. **Θώακτες** (ἐξ ὀνομ. **Θῶας**) ἀπαντᾷ ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 6131b. (Ἱεθ. συγγενὲς τῷ **Θωόσσω**, ἐκ τῆς ἔξεως αὐτῶν τοῦ νὰ κρυγάζωσι θρηνητικῶς τὴν νύκτα· οὕτω τὸ Σανσκρ. ὄνομα τοῦ **θωὸς** krôshtri παράγεται ἐκ τοῦ krus, κραυγάζω).

Θώσσω, = **Θωρήσσω** II, ἀόρ. α' **Θῶξαι** ἢ **Θᾶξαι,** Ἡσύχ.· ἀόρ. παθ. **Θωχθείς** Σοφ. Ἀποσπ.183. — **Θωστήριον,** τό, = **εὐωχητήριον,** Ἡσύχ.

Θωτάζω, = **τωθάζω,** ἐμπαίζω, χλευάζω, Ἡσύχ.

Θωϋκτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ κραυγάζων, ὑλακτῶν, κροτῶν, Ἀνθ. Πλαν. 4. 91.

Θωῦμα, θωυμάζω, κτλ., ἤττον ὀρθοὶ τύποι ἀντὶ τῶν **θῶμα, θωμάζω,** κτλ.

Θωΰσιμός, οῦ, ὁ, ὑλακή, κυνῶν Νικήτ. Χρον. 214Β.

Θωΰσσω, μέλλ. **-ξω,** ἐπὶ κυνός, ὑλακτῶ, «κραυγάζω», Ἐπικ. παρὰ Σουΐδ.· ἐπὶ κώνωπος, βομβῶ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 893· — καθόλου, κράζω μεγαλοφώνως, κραυγάζω, φωνάζω, Σοφ. Αἴ. 308, Εὐρ. Τρῳ. 153, Ὀρ.168· μετὰ συστοίχ. αἰτ., τόνδ' ἐθώυξας λόγον Αἰσχύλ. Πρ. 393· τάσδ' ἀγγελίας ἐθώυξεν αὐτόθι 1041· τήνδε θωΰσσει βοὴν Σοφ. Αἴ. 335. **2)** μετ' αἰτ. προσ., ἐπικαλοῦμαι, καλῶ τινα, φθέγμα .. τινὸς θώυξεν αὐτὸν (σημειωτέα ἡ παράλειψις τῆς αὐξήσ.) ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1624· ὡσαύτως μετὰ δοτ., θ. κυσί, φωνάζω πρὸς τοὺς κύνας, Εὐρ Ἱππ. 219, πρβλ. Βάκχ. 871.

Θώψ, γεν. **Θωπός,** ὁ, κόλαξ, ψευδὴς φίλος, Ἡρόδ. 3. 80, Ποιητὴς ἐν Ἀν. Ὀξ. 2. 414, Ἀντιφῶν παρὰ Σουΐδ. **II.** ὡς ἐπίθ., **θῶπες λόγοι,** κολακευτικοί, Πλάτ. Θεαιτ.175Ε· **θῶπα τρόπον** ἀναφερόμ. ἐκ τοῦ Φίλωνος· ἴδε Rulnk. Τίμ. (Ἐκ τῆς √ΘΩΠ παράγονται ὡσαύτως τὰ **θώπτω, θωπεύω**)

I

Ι, ἰῶτα, τό, ἄκλιτον, ἕνατον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμ. ι' = 10, ἀλλὰ ,ι = 10,000. **I.** Λείποτε προφέρεται ὡς φωνῆεν, πλὴν ὅτε παρὰ ποιηταῖς εἶναι ἐν χρήσει περίπου ὡς τὸ Ἀγγλ. y (Γερμ. j) πρὸ φωνήεντος;— τοῦτο δὲ διαμένει ἐν τισιν Ὁμηρικοῖς τύποις, Αἰγυπτίης = Αἰγυπτῆς Ὀδ. Δ.127· ἀλλὰ καὶ οὕτω δὲν ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ποσότητος τῆς προηγουμένης συλλαβῆς, ὡς, καὶ πάντων ἴσασι πόλιας (= πόλῑας) Ὀδ. Θ. 560· — ἀλλαγοῦ ἡ ἀντικατάστασις τοῦ j διὰ τοῦ ι εἰκάζεται ἐκ συγγενῶν τύπων ἄλλων γλωσσῶν, οἷον, **πάτρ-ιος** = Σανσκρ. pitr-yas· ἄγ-ιος = Σανσκρ. yag-yas· γεν. **ἵππο-ιο** (**ἵππϝοσ-jo**) = Σανσκρ. asvas-ya· **κεινός** (Ἰων. ἀντὶ **κενὸς**) = **κενjός,** Σανσκρ. śun-yas· **μέσσος** (Ἐπικ. ἀντὶ **μέσος**) = **μέσjος,** Σανσκρ. madyas, Λατ. medius, Γοτθ. midjis· **ἰάπ-τω** = Λατ. jac-io.— Τὸ ὑπογεγραμμένον ι ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Γραμμ. **ι προσγεγραμμένον,** adscriptum, καὶ οὕτως ἐγράφετο, π. χ. **τῶι** (σὺχὶ τῷ), ὡς γράφεται ἔτι καὶ νῦν ἐν τοῖς κεφαλαίοις γράμμασιν· — ὁ σήμερον ἐν χρήσει τρόπος ἤρξατο ἀπὸ τῆς 13 ἑκατονταετηρίδος. Τὸ ει ἀντὶ τοῦ ῑ κατέστη κοινὸν ἐν Ἐπιγραφ. καὶ Ἀντιγράφοις μετὰ τοὺς χρόνους τοῦ Αὐγούστου, Ἐπιγραφ. τοῦ Βρεττ. Μουσ. ὑπὸ Newton σ. 38. **II.** τροπαὶ τοῦ ι: **1)** Δωρ., τὸ ι κεῖται ἀντὶ τοῦ **υ** ἐν τῷ γ' πληθ. καὶ τῇ μετοχ. τοῦ ἐνεστ., ὡς, **φιλέοισι, γελάοισι, ἐοῦσα,** ἀντί, **φιλέουσι, γελάουσι,** κτλ.· οὕτω καὶ **Μοῖσα, Ἀρέθοισα,** ἀντί, **Μοῦσα, Ἀρέθουσα,** κτλ. **6)** ὡσαύτως, προστίθεται εἰς τὸ **α** ἓν τισιν ἐπιθ. καὶ ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ., ὡς, **μέλαις, τάλαις, ῥίψαις,** ἀντί, **μέλας, τάλας,** κτλ.· καὶ ἐν τῇ αἰτ. πληθ. τῶν θηλ. τῆς α' κλίσ., ὡς, ταῖς νύμφαις, ἀντί, τὰς νύμφας (ὡς συμβαίνει καὶ νῦν ἐν τῇ καθωμιλημένῃ). **2)** Βοιωτ. ἀντὶ τοῦ **ε,** ὡς **Θιὸς** ἀντὶ **θεός,** Keil Ἐπιγρ. Ι· **πολεμαρχίω** ἀντὶ **-έω,** αὐτόθι ΙΙ· οὕτω Λακων. **σιός, σεῖος** ἀντὶ **θεός, θεῖος.** **3)** τὸ ῑ εὐκόλως μεταβάλλεται εἰς **ει,** ὅθεν τύποι οἷοι οἱ ἐξῆς: **εἴλλω** ἴλλω, **εἶλη** ἴλη, **εἴρην** ἰρήν, ἴδε Ἰλιάτ. Κρατ. 418C· τὸ ῑ ἐνίοτε ἐνηλλάσσετο πρὸς τὸ **ε,** ὡς ἐν τῷ **ἑστία,** Ἰων. **ἰστίη**· ἀλλὰ συχνότερον τὸ ι παρενεβάλλετο πρὸς μήκυνσιν τῆς συλλαβῆς, π. χ. **εἶν, εἷς, ξεῖνος, κεινός, πνείω, ὑπείρ, διαί, μεταί, παραί,** ἀντὶ **ἐς, ξένος, κενός, πνέω,** κτλ.· σπανίως ἐν μέσῳ λέξεων, ὡς **μεσαιπόλιος, ὁδοιπόρος, παραιβάτης**· — οὗτοι ῥίζαι ἔχουσαι ῑ μηκύνονται εἰς **ει,** καὶ οὕτω τὸ ἶμι (√Ι, **ἴμεν** ire) γίνεται **εἶμι**· ἐκ τῆς √ΙΠΘ γίνεται **πείθω**· ἐκ τῆς √ΛΙΠ **λείπω,** κτλ.· ὡσαύτως εἰς **οι,** ὡς· **ἶμεν, οἶμος,** πρβλ. ὡσαύτως **οἶκος** vicus, **οἶνος** vinum, **λοιβὴ** libare **4)** ἐν τῷ σχηματισμῷ λέξεων τὸ ι καὶ τὸ **γ** ἐνίοτε ἐναλλάσσονται, Buttm. Λεξίλ. ἐν λ. **ἀνήνο-**

θεν σ. 30. **5)** πρὸ τινων λέξεων προτάσσεται **ι**, ὡς **αἰβοῖ ἰαιβοῖ, ἄλλομαι ἐφ-ιάλτης, αὔω, ἰαύω, οὖλος, ἴουλος,** πρλθ. **Ἴακχος, ἰάλλω. 6)** ἄλλαι λαμβάνουσι **λ** πρὸ τοῦ **ι**, **ἴγδη λίγδος, ἰκμάω λικμάω. 7)** παρεντίθεται ἐν ῥήμασιν ἀσυναιρέτοις, οἷον **διαθησιόμενον** (διαθησόμενον) Ἐπιγρ. Κνωσίων ἐν Δήλῳ, Bull. d. cor. hell, IV. σ. 352·— **ἐπελθιόντεν** (ἐπελθόντες) Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Τέῳ, L. et W. 63·— **πραξίομεν** (πράξομεν) Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Τέῳ, L. et W. 70. 74·— **φυλαξίομεν** (φυλάξομεν) ἔνθ' ἀνωτ. 67.70·— **χαριξιόμεθα** (χαρισόμεθα) ἔνθ' ἀνωτ.70.74. [Ἡ ποσότης τοῦ **ι** ποικίλλει. Εἶναι συνήθης κατάληξις πολλῶν ἐπιρρημάτων, ἀλλὰ καὶ ἐν τούτοις οὐδεὶς ἔτι κανὼν ἐπετεύχθη, Spitzn. Vers. Heroic. σ. 47, Göttl. Θεοδόσ. σ. 74, 229].

-ί, ἰῶτα, δεικτικόν, ἐν τῇ συνήθει Ἀττ. διαλέκτῳ (οὐχὶ παρὰ Τραγ.) προστίθεται εἰς τὸ τέλος τῶν δεικτ. ἀντων. ὅπως ἐπιτείνῃ τὴν δύναμιν αὐτῶν καὶ οὕτως εἰπεῖν δείξῃ διὰ τοῦ δακτύλου τὸ περὶ οὗ πρόκειται πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, ὡς, **οὑτοσί, αὐτηΐ, τουτί,** Λατ. hicce· **ἐκεινοσί, ὁδί, ταδί, τοσουτονί, τοσονδί, τυννουτοσί,** κτλ.· ὡσαύτως τῶν μορίων **γέ, δέ, μὲν** παρεντιθεμένων, ὡς, **τουτογί, τουτοδί, ταυτηνδί, τουτουμενί,** ἀντὶ **τουτί γε, ταυτηνὶ δέ,** κτλ., ἴδε Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ.1357· ὡσαύτως εἰς δεικτ. Ἐπίρρ., ὡς **οὑτωσί, ὧδί, ἐνθαδί, δευρί, νυνὶ** καὶ **νυνδὶ** ἀντὶ **νυνὶ δέ** —Ἐκ τῶν τύπων τούτων οἱ λήγοντες εἰς **σι** φέρονται ἐνίοτε ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις μετὰ **ν ἐφελκυστικοῦ** πρὸ φωνήεντος, οἷον **οὑτοσίν, ἐκεινοσίν, οὑτωσίν,** κτλ., ἀλλ' ἡμαρτημένως· διότι τὸ **ν ἐφελκυστικὸν** οὐδέποτε ἄλλως ἀκολουθεῖ **ῑ**, ἀλλ' οὔτε προσάπτουσιν αὐτὸ οἱ ποιηταὶ εἰς τὸ **σι** χάριν τοῦ μέτρου (ὡς ἠδύνατό τις νὰ περιμένῃ). [**ῑ** ἀείποτε μετὰ τοῦ τόνου, ἐνῷ τὸ πρὸ αὐτοῦ φωνῆεν ἢ ἡ δίφθογγος βραχύνεται, ὡς **αὐτῇ, οὐτοῖ.**]

ἵ, ὡς ὀνομαστ. τῆς τριτοπροσώπ. (αὐτοπαθ.) ἀντωνυμ. **οὗ,** sui, ἡ μὲν ὡς **Ἵ θάσσον',** ἡ δ' ὡς **Ἵ τέκοι** παῖδα Σοφ. παρ' Ἀπολλων. π.Ἀντωνυμ. 330B, Διον. Θρ. ἐν **Α. Β.** 640, Ἐτυμ. Μ., κτλ., ἐκ διορθώσεως τοῦ Βεκκήρου ἐν Ἰλάτ. Συμπ. 175C, 223D:— δοτ. ἵν **αὐτῷ**,sibi ipsi, ἑαυτῷ, Ἡσ.Ἀποσπ.66· **ἵν** (ἐγκλιτ.) Πινδ. Ι.4.62 (37 Böckh).— Πρβλ. τοὺς τύπους **μίν, νίν, σφίν,** καὶ περὶ τῶν ἄλλων πτώσεων ἴδε ἐν λ. **οὗ, σφεῖς.** [**ῐ** κατὰ τὸν Δράκοντα 106, ἀλλὰ **ῑ**. Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ.]

ἰά, Ἰων. **ἰή,** ἡ, = **βοή, ἰωή,** φωνή, κραυγή, Χρησμ. παρ' Ἡροδ.1. 85, Αἰσχύλ. Πέρσ. 936· σύριγγος ἰὰ Εὐρ. Ῥῆσ. 553.

ἴα, ἴῃς, ἴῃ, ἴαν, ἀρχ.Ἰων. θηλ. τοῦ **εἷς,** ἀντὶ **μία, μιᾶς** κλ.

ἰὰ [ῑ], τά, ἑτερόκλιτον πληθ. τοῦ **ἰός,** βέλη, Ἰλ. Υ. 68.

ἴα [ῑ], τά, πληθ. τοῦ **ἴον** («μενεξές»),Ὀμ.Ὕμν. εἰς Δήμ. 6.

Ἰάζω: μέλλ. **-άσω,** (Ἰὰς) = **Ἰωνίζω,** Σχόλ. εἰς Λουκ. Κατάπλ. 22, Ἑρμογ.

ἰάζω, (ἴα) κράζω μεγαλοφώνως, κραυγάζω, Θεογνώστ. Κανόν.18.

ἰάζω (ἴον) ἔχω χρῶμα ἴου, Ἰλιάδ. 2. 30.

ἰαθενεῖ· «διαπορεῖ ἐπί τινι κακῷ. Κῶοι» Ἡσύχ.

ἴαθος· «πρόθυμος» Ἡσύχ.

ἰαί, 1) βαρβαρικὸν ἐπιφώνημα λύπης, Σοφ.Ἀποσπ. 54.

2) ἐπιφώνημα θριάμβου, Ἀριστοφ. Λυσ. 1292· **ἰαὶ ἰαὶ** ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ.1179· πρβλ. **ἰή**

ἰαιβοῖ [ῑ], κωμικὸν ἐπιφώνημα ἀντὶ **αἰβοῖ,**Ἀριστοφ. Σφ.1338.

ἰαίνω:Ἰων. παρατ. **ἰαίνεσκον,** Κόϊντ. Σμ.7. 340: ἀόρ. **ἴηνα** (προστ. **ἰήνατε**) Ὀδ. Θ. 426, Δωρ. **ἴᾶνα** Πίνδ.— Παθ., ἀόρ. **ἰάνθην** Ἰλ. Ψ. 600,Ὀδ. Δ. 549. [**ῐ** πλὴν τῶν ηὐξημένων χρόνων, π. χ.Ὀδ. Ο.165· ἀλλ ἐν ἀρχῇ στίχου **ῑ** ἄνευ αὐξήσ., Ἰλ. Ψ. 598,Ὀδ. Χ. 59, Ἀνθ. Π. 12. 95, Κόϊντ. Σμ. ἔνθ' ἀνωτ.] (Ἡ ἀρχὴ τῆς λέξεως ἄδηλος). Θερμαίνω, ἀμφὶ δὲ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἰήνατε Ὀδ. Θ. 426.— Παθ., ἰαίνετο δ' ὕδωρ Κ. 359· ἐντεῦθεν, ἰαίνεται, «χολοῦται, πικραίνεται» Φρύν. Τραγ. παρ' Ἡσυχ.

2) τήκω, ἰαίνετο κηρὸς Ὀδ. Μ. 175· μεταφ., θυμὸν ἰαίνειν, τήκειν τὴν καρδίαν, Ἰλ. Ω.119. **3)** κοινότερον παρ' Ὁμ. (πρβλ. Ἰλούτ. 2. 947C), θερμαίνω, ἀναζωπυρῶ, φαιδρύνω, Λατ. fovere, κραδίην καὶ θυμὸν ἰαίνειν Ὀμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 435· θυμὸν ἰαίνειν τινὶ Ὀδ. Ο. 379, Πινδ. Ο. 7.76, Θεόκρ.7. 29· καρδίαν Ἀλκμὰν 20, Πινδ. Π. 1. 20· νόον αὐτόθι 2. 166· συχνότερον ἐν τῷ Παθ., φαιδρύνομαι, εὐφραίνομαι, ἵνα .. σὺ φρεσὶ σῇσιν ἰανθῇς Ὀδ. Δ. 549· εἰσόκε σὸν κῆρ ἰανθῇ Χ. 59· τοῖο δὲ θυμὸς ἰάνθη Ἰλ. Ψ. 598· ὡσαύτως μετὰ δοτ., ὡς ἄρα σοί, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη αὐτόθι 600, πρβλ. Ψ. 321, κτλ.· ὡσαύτως, θυμὸν ἰάνθης Ψ. 47· φρένας ἔνδον ἰάνθης Ω. 382· μέτωπον ἰάνθη Ἰλ. Ο.103· μετὰ δοτ. πράγμ., ἥδομαι, εὐφραίνομαι ἔν τινι, καί τέ σφιν ἰαίνομαι εἰσορόωσα Ὀδ. Τ. 537· οὕτω, καρδίην ἰαίνεται Ἀρχίλ. 33 ἰανθεὶς ἀοιδαῖς Πινδ. Ο. 2. 26· πρβλ. **εὐφροσύνη**· παρὰ μεταγεν., ἰαίνειν τινά τινι Μανέθων 3. 184, Πολύαιν. 1. 1. **II.** = ἰάομαι, θεραπεύω, σώζω, ἀπαλλάττω, τινά ὀδυνάων Κόϊντ. Σμ. 10. 327· ὑπὲκ κακοῦ ἰαίνονται 4. 402.— Ἐπικ. καὶ Λυρ. λέξις σὐδαμοῦ ἐν χρήσει παρὰ Τραγ.

Ἰακός, ἡ, όν, (Ἰὰς) Ἰωνικός, Πολύβ. παρ' Ἀθην. 440B· τὸ Ἰακόν, ὁ Ἰωνικὸς τύπος, Ἀθην. 400C.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** Εὐστ. 1064. 4.

Ἴακχα, ης, ἡ, Σικυώνιον ὄνομα εὐώδους στεφάνου, ἀλλὰ μὴν καὶ ἴακχαν τινὰ καλούμενον οἶδα στέφανον ὑπὸ Σικυωνίων, ὡς φησι Τιμαχίδας ἐν ταῖς γλώσσαις. Φιλητᾶς δὲ οὕτως γράφει, 'ἴακχα, ἐν τῇ Σικυωνίᾳ στεφάνωμα εὐῶδες' κτλ.Ἀθην. 678A, πρβλ.Ἡσύχ. ἐν λ.

Ἰακχ-ἀγωγός, όν, ὁ τὸν Ἴακχον ἐξάγων, δηλ. ὁ φέρων τὸ εἴδωλον τοῦ Βάκχου ἐν ταῖς ἑορταῖς αὐτοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 481. 11, Πολυδ. Α', 35.

Ἰακχάζω, φωνάζω Ἴακχος, Λόγγος 3.11 (διάφ. γραφ. **ἰακχεύσαντες**)· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἰακχάζειν φωνὴν Ἡρόδ. 8. 65. **II.** καθόλου, = **ἰαχέω,** ἐπὶ πτηνῶν, ἰακχ. ἀοιδὴν Ὀρφ. Λιθ. 46.

Ἰακχαῖος, α, ον, Βακχικός, στέφανος Φιλητ. 22.

Ἰακχεῖον, τό, ἱερὸν τοῦ Βάκχου, Πλουτ.**Ἀριστείδ.** 27,**Ἀλκίφρων** 3. 59.

ἰακχέω, ἰακχή, ἴδε **ἰαχέω.**

ἰάκχιος, ία, ον, = **ἰακχαῖος,** ἐκ διορθώσεως τοῦ Erf. **ἀς** Σοφ. Ο. Τ.1219 (ἀντὶ **ἰαχέων**).

Ἴακχος, ὁ, (ἴδε ἐν λέξ. **Βάκχος**) μυστικὸν ὄνομα τοῦ Βάκχου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 398 κἑξ., Valck. εἰς Ἡρόδ. 8. 65· **τὸν Ἴακχον ἐξελαύνειν,** ὁδηγεῖν Βακχικὴν πομπήν, Πλουτ.**Ἀλκ.** 34. **2)** ὁ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ὕμνος (οἷος ὁ παρ' Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.), Ἡρόδ. 8. 65, Ἀθηνίων παρ' Ἀθην. 212D, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ., Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 4935b: — ἐν Εὐρ. Κύκλ. 69, ἔνθα ἡ λέξις ἀπαντᾷ ὡς ἐπίθετον, **Ἴακχος ᾠδή,** ἡ δευτέρα λέξις πιθανῶς εἶναι γλῶσσα πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **Ἴακχος. II.** κατὰ τὸν κατασκευαστὴν νέων λέξεων Διονύσιον τὸν Τύραννον, ὅστις τὸν **στῦλον** ἐκάλει **μενεκράτην,** ὅτι μένει καὶ κρατεῖ, καὶ τὸ **ἀκόντιον βαλλάντιον,** διότι ἐναντίον βάλλεται, ὁ χοῖρος = **ἴακχος** Ἀθήν. 98D.

ἰᾱλεμίζω, Ἰων. **ἰηλ-, (ἰάλεμος)** θρηνῶ, Καλλ.**Ἀποσπ.**176. — **ἰαλεμέω,** Φώτ.

ἰᾱλεμίστρια,Ἰων. **ἰηλ-,** ἡ, γυνὴ θρηνοῦσα, ἐκ διορθώσεως ἐν Αἰσχύλ. Χο. 424 κατὰ τὸν Ἔρμανν., ἐκ τοῦ Ἡσυχ. **(ἰηλεμιστρίας·** Ὀρηνητρίας), πρβλ. **Κίσσιος.**

ἰάλεμος [ᾱ],Ἰων. **ἰήλ-,** ὁ, θρῆνος, Αἰσχύλ.Ἱκ.116, Εὐρ. Ῥῆσ. 895, Τρῳ. 1304, Φοίν. 1034, κτλ.·— παροιμ., ἰαλέμου ψυχρότερος, ἐπὶ πράγματος ὀχληροῦ καὶ λυπηροῦ, Ζηνόβ. 4. 39. **II.** ὡς ἐπίθ., ἀτυχής, μελαγχολικός, Θεόκρ.15. 98, Μένανδρ. ἐν «Θησαυρῷ» 3· ἰαλ. ποιηταὶ Λουκ. Ψευδολογιστ. 24· ἰατροὶ Γαλην. 8. 833. (Πιθαν. ἐκ τῆς κραυγῆς **ἰή**).

ἰᾱλεμ-ώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς **ἰάλεμον,** ἐλεεινός, «ἰαλεμώδη· τὰ ψυχρὰ καὶ οὐδενὸς ἄξια» Ἡσύχ., Σουίδ., Φώτ.

ἰαλία, ἡ, «φωνή. Κρῆτες» Ἡσύχ.

ἰάλιον· «ἐρέβινθον. ἡ τὴν θάλασσαν. Κρῆτες» Ἡσύχ.

ἰάλλω: μέλλ. **ἰαλῶ (ἐπ-)** Ἀριστοφ. Νεφ. 1299: ἀόρ. **ἴηλα** Ὀδ., Δωρ. **ἴᾶλα** 32, Σώφρων Ahr.·—[**ῐ**, ἐκτὸς ἂν ἔχῃ αὔξησιν· ἀλλ' ὁ Ὅμ. οὐδέποτε μεταχειρίζεται τὴν αὔξησιν]. (Περὶ τῆς ῥίζης, ἴδε ἐν τέλ.) Πέμπω, ῥίπτω, ὅτ' ὀν ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν Ἰλ. Θ. 300, 309· ἀλλ' ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. τὸ πλεῖστον ἐν τῇ φράσει, ἐπ' ὀνείατα χεῖρας ἴαλλον, ἐξέτειναν τὰς χεῖρας ἐπὶ τὰ φαγητά· καὶ οὕτως, ἐπὶ σίτῳ χεῖρας ἴαλλον Ὀδ. Κ. 376· ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλε, ἐπέθηκε χεῖρας ἐπὶ τῶν συντρόφων μου, Ι. 288· περὶ χεροὶ δὲ δεσμὸν ἧηλα, «περιέβαλον» (Σχόλ.), Ἰλ. Ο.19· ἐπὶ δεσμὸν ἧηλε Ὀδ.Θ.447. **2)** σπανίως μετ' αἰτ. ἀντικειμ., ὡς τὸ **ἰάπτω 2,** ἄριστον ἀτιμίησιν ἰάλλειν, περιβάλλειν δι' ἀτιμιῶν, Λατ. ignominia petere,Ὀδ. Ν.142, **3)** βραδύτερον, ἁπλῶς ἐξαποστέλλω, πέμπω, ἄγγελον Θεόγν. 473, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 45· ἐπὶ Δωδώνης .. θεοπρόπους ἴαλλεν ὁ αὐτ. ἐν Ἱρ. 659· Δίκην ἴαλλε σύμμαχον ὁ αὐτ. ἐν Χο. 497· ἰ. ἅτρακτον, ἐξακοντίζει βέλος,Ἀνθ. Π.5.188· Φθίᾳ ἐλεύθερον ἦμαρ ἰ., πέμπειν .. , αὐτόθι 7. 529· ἰάλειν ὑλακήν, ἀπολύειν τὴν γλῶσσαν, ὠρύεσθαι, αὐτόθι 7.69· ἰάλλειν ἴχνος, τιθέναι τὸν πόδα, Νικ. Ἀλεξιφ. 242. **II.** ἀμεταβ. (ἐξυπακ. τοῦ **ἑαυτόν**), ἐξαποστέλλω ἐμαυτόν, δηλ. φεύγω, τρέχω,Ἡσ. Θ.269· πρβλ. **ἰάπτω.** — Ἐπικ. λέξ. ἐν χρήσει καὶ παρ' Αἰσχύλ., πρβλ. τὸ ἑπόμ.:— παρ' Ἀττ., ἔδει νὰ ἦτο **ἰάλλω** κατὰ τὸν Ἀρκάδ. ('Ο Κούρτ. παραβάλλει τὴν Σανσκρ. ῥίζαν ar, μετ' ἀναδιπλασ. iy-ar, iy-armi (moveor, tollor)· Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. il-an (eilen)· ὥστε τὸ **ι** εἶναι ἐξ ἀναδιπλ.).

ἰαλτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ , ἐκπεμφθείς, ἐξαποσταλείς, ἐκ δόμων Αἰσχύλ. Χο. 22.

Ἰᾱλυσός,Ἰων.**Ἰηλυσός,** ἡ, μία τῶν τριῶν Δωρ. πόλεων τῆς νήσου Ῥόδου, Ἰλ. Β. 656, Ἡρόδ. 1. 144, πρβλ. Πινδ. Ο. 7. 136, Στράβωνα 655· ἡ Ἰαλυσία, ἡ περὶ τὴν Ἰαλυσὸν χώρα, Διόδ.5.57· ἐπίθ. **Ἰηλύσιος, α, ον,** Διον. Π. 505.— Καθ' **Ἡσύχ.** «Ἰαλύσια· τὰ ἐν Ἰαλισῷ νομίσματα». [Παρὰ Πινδ. ἡ παραλήγ. εἶναι βραχεῖα· ἀλλὰ παρ' Ὁμήρῳ μακρά, ὅθεν διάφ. γραφ. **Ἰηλυσσός**].

2) Ἰήλυσσος, ου, ὁ, ὄνομα ἀνδρός,**Ἀθήν.** 296C.

ἴᾱμα, Ἰων. **ἴημα,** τό, (ἰάομαι) μέσον ἰάσεως, ἰάτρευμα, θε-

ραπεία, «ἰατρικόν», Ἡρόδ. 3. 130, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 384, Θουκ. 2. 51, Πλάτ., κλ.· στεναγμοί, τῶν πόνων ἰάματα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 382. **II.** = ἴασις, Δ' Ἐπιστ. π. Κορ. ιϐ', 9.

ἰᾱματικός, ή, όν, χρησιμεύων ἢ συντελῶν πρὸς ἴασιν, φάρμακον ἰαματικὸν Μακάρ. Ὁμ. σ. 92B, 154D, Ἰωάνν. ὁ τῆς Κλίμακ. σ. 28, 430, κλ.

ἰαματουργέω, ἰατρεύω, Θ. Στουδ. σ. 797, ἔκδ. Μί.

ἰαμβανάπαιστος, ον, ἴαμβος καὶ ἀνάπαιστος, Τζέτζ. ἐν Ἀνεκδ. Κραμήρ. Ὀξων. III., σ. 307.

ἰαμβαυλεῖν· «τὸ δι' αὐλοῦ παριαμβίζειν τῇ κιθάρᾳ καὶ ᾠδῇ» Ἡσύχ.

ἰαμβειο-γράφος, ὁ, ὁ γράφων ἰάμβους· ἴδε **ἰαμβειοφάγος.**

ἰαμβεῖος, ον, (ἴαμβος) ἰαμβικός, μέτρον Ἀριστ. Ποιητ. 4. 10. **II.** ὡς οὐσιαστ., **ἰαμβεῖον,** τό, ἰαμβικὸς στίχος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1133, 1204, Πλάτ. Πολ. 602B, Ἀριστ., κλ.· ἐν τῷ πληθ., ἰαμβικὸν ποίημα, Λουκ. π. Ὀρχ. 27· καθόλου, στίχος, Ἀθήν. 355A. **2)** ἰαμβικὸν μέτρον, Ἀριστ. Ρητ. 3.1, 9.

ἰαμβειο-φάγος, ὁ, λαίμαργος δι' ἰάμβους ἢ ὁ καταστρέφων τοὺς ἰάμβους ἐν τῇ ἀπαγγελίᾳ, ὡς ὁ Δημοσθ. (274. 6) ἐκάλει τὸν Αἰσχίνην, ὅστις ἦτο πρότερον ὑποκριτής, πρβλ. 315. 21· (κατὰ τὰ Σχόλ. Ἑρμογ., «ἰαμβοφάγος, ὁ ὑβριστής»): — διωρθώθη ἔκ τινων Ἀντιγράφων τοῦ Μεγ. Ἐτυμ., τοῦ Ἑρμογ., καὶ ἄλλων, ἀντὶ **ἰαμβειογράφος.**—Ἐν Α. Β.190 ἔχομεν ὡσαύτως τὸν τύπον **ἰαμβοφάγος,** «ἰαμβοφάγον τὸν πταίοντα λέγουσιν».

ἰαμβ-έλεγος, ὁ, στίχος ἀσυνάρτητος, συνιστάμενος ἐκ τοῦ πρώτου μέρους ἰαμβικοῦ τριμέτρου ἀκολουθουμένου ὑπὸ τοῦ δευτέρου ἡμίσεος ἐλεγειακοῦ πενταμέτρου, Ἡφαιστ. 15. 5.

ἰαμβιάζω, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 7. 405.

ἰαμβίζω, ἐπιτίθεμαι κατά τινος δι' ἰάμβων, σατυρίζω, λοιδορῶ, κακολογῶ, τινὰ Γοργ. παρ' Ἀθην. 505D, Ἀριστ. Ποιητ. 4. 10, Διον. Ἀλ. 7. 72.

ἰαμβικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς ἰάμβους ἢ συνιστάμενος ἐξ ἰάμβων, Ἀριστ. Ποιητ. 5. 6, 24, 10, Διον. Ἀλ., κλ.· **ἡ ἰαμβικὴ** (δηλ. ὄρχησις) Ἀθήν. 629C.

ἰαμβίς, ίδος, ἡ, μνημονεύεται ἄνευ ἑρμηνείας τινὸς ἐκ τοῦ Αἰσχύλ. ὑπὸ Ἡσυχ. (Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 74)· πρβλ. **παριαμβίς.**

ἰαμβισμός, ὁ, τὸ ἰαμβίζειν, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 227, 7, ἔκδ. Λ.

ἰαμβιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀπαγγέλλων ἢ ᾄδων ἰάμβους, «καθόλου δὲ διάφορος ἦν ἡ μουσικὴ παρὰ τοῖς Ἕλλησι, τῶν μὲν Ἀθηναίων τοὺς διονυσιακοὺς χοροὺς καὶ τοὺς κυκλίους προτιμώντων, Συρακοσίων δὲ τοὺς ἰαμβιστάς» Ἀθήν. Ε', 181C.

ἰαμβο-γράφος, ὁ, ὁ γράφων ἰάμβους, Σουΐδ. ἐν λ. **Σωτάδης Κρής.**— **ἰαμβογραφία,** ἡ, Τζέτζης ἐν Κραμήρου Ἀν. τ. 3. σ. 334, 15.

ἰαμβο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ἴαμβον, Ἀριστείδ. Κοϊντιλ. σ. 39. 40.

ἰαμβό-κροτος, ον, ὁ ἐν ἰαμβικῷ ῥυθμῷ κροτῶν, ἰαμβόκροτοι λόγοι Ρήτορες (Walz) 1. 443· ἦχος τοῦ λόγου αὐτόθι 5. 450.

ἰαμβοποιέω, ποιῶ ἰάμβους, Ἀριστ. Ποιητ. 22. 9.

ἰαμβο-ποιός, ὁ, ὁ ποιῶν ἰάμβους, Ἀριστ. Ποιητ. 9, 5, Χρον. Παρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2374. 58.

ἴαμβος, ὁ, μετρικὸς πούς συνιστάμενος ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς συλλαϐ., Πλάτ. Πολ. 400B, κτλ.· ὁ δ' ἴαμβος αὐτή ἐστιν ἡ λέξις ἡ τῶν πολλῶν Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 4. **II.** ἰαμβικὸς στίχος, ὁ τρίμετρος, ὃν κατὰ πρῶτον μετεχειρίσθησαν οἱ σκωπτικοὶ ποιηταὶ Ἀρχίλοχος καὶ Ἱππῶναξ (ὅθεν ὁ Ὁράτ. criminosi Iambi), ἴαμβος τρίμετρος Ἡρόδ. 1. 12· ἴαμβος Ἱππώνακτος Ἀριστοφ. Βάτρ. 661, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 17, 16, Ποιητ. 4. 10. Πολιτικ. 7. 17, 11. **III.** ἰαμβικὸν ποίημα, Στράϐ. 354· ἰδίως λοίδορον, ὑβριστικὸν ποίημα, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., Πλάτ. Ἴων 534C, Νόμ. 935E· ἐφ' ὑβριστῆρας ἰάμβους Ἀνθ. Π. 7. 352, κτλ. **2)** εἶδος αὐτοσχεδίων δραματικῶν ῥήσεων ἀπαγγελλομένων ὑπὸ τῶν **αὐτοκαϐδάλων** καλουμένων, αἵτινες ὕστερον καὶ αὐτοὶ ὠνομάσθησαν **ἴαμβοι,** Σῆμος ὁ Δήλιος παρ' Ἀθην. 622B. (Ἐκ τοῦ **ἴαπτω,** ἐπειδὴ ὑπῆρξεν ὁ πούς ἢ τὸ μέτρον ὅπερ κατὰ πρῶτον οἱ σατυρικοὶ ποιηταὶ μετεχειρίσθησαν, ἴδε ἄνωτ.· πρβλ. **κορ-υφή, κόρυμβος.**— Οἱ μυθολογοῦντες λέγουσιν ὅτι, ὅτε ἡ Δημήτηρ ἦτο κατατεθλιμμένη διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς θυγατρὸς της Περσεφόνης, γραῒ τις καλουμένη Ἰάμβη σκώψασα τὴν θεὸν ἐποίησε μειδιᾶσαι Ἀπολλόδωρ. 1. 5, 3.— Ἡ κατάληξις ἀπαντᾷ καὶ ἐν ταῖς λέξεσι **διθύραμβος, θρί-αμβος,** ὧν τὴν ἀρχὴν ἀγνοοῦμεν).

ἰαμβύκη, ἡ, μουσικὸν ὄργανον, πιθαν. διάφ. τοῦ **σαμβύκη,** Εὔπολις ἐν «Εἴλωσι» 3, Φίλλις παρ' Ἀθην. 636B. [ῡ πιθαν., ἴδε **σαμβύκη.**]

ἰαμβύλος, ὁ, λοιδορητικός, Ἀρκάδ. 57. 10, Ἡσύχ.

ἰαμβώδης, ες, (εἶδος) ἰαμβικός, σατυρικός, Φιλόστρ. 246.

ἴᾰμεναι, μεταγεν. τύπος τοῦ **εἰαμεναί,** «ἰαμεναί· οἱ ὑλώδεις καὶ ἔνυδροι τόποι, καὶ πόαν ἔχοντες· ἀπὸ τοῦ ἀντέναι τὴν ὕλην. τενάγη, τέλματα» Ἡσύχ.

ἰσμνοί, ῶν, οἱ, = **εἰαμεναί,** (προηγ.), Νικ. Θηρ. 30. 200, 538, 901. Ὁ Ἡσύχ. προπαροξύνει τὴν λέξιν καὶ ἑρμηνεύει: «θάμνοι, κοῖται. νομοί».

Ἰάν, ὁ, ἐν τῷ πληθ. **Ἴανες,** συνηρ. ἀντὶ **Ἰάων, Ἰάονες,** Ἴων, ἐξ Ἰωνίας, Αἰσχύλ. Πέρσ. 949, 950, 1025 (ἔνθα **Ἰάνων** μετὰ ᾰ, Στέφ. Βυζ. ἐν λέξ.

ἰάομαι: προστ. **ἰῶ,** ἴδε κατωτ., Ἰων. ἀπαρ. **ἰᾶσθαι** Ἱππ. 308. 38: μέλλ. **ἰάσομαι,** Εὐρ., κλ.· Ἰων. καὶ Ἐπικ. **ἰήσομαι,** Ὀδ., Ἱππ.: ἀόρ. **ἰασάμην,** Εὐρ., Πλάτ.· Ἰων. **ἰησάμην,** Ἰλ., κτλ.· — περὶ τοῦ Παθ. ἴδε κατωτ.· — [ῑᾰ- παρ' Ὁμ. κτλ· βραδύτερον καὶ ῐ, Εὐρ. Ἱππ. 597, Ἀνθ.]. (Ἡ ῥίζα ἀμφίβολος). Ἰατρεύω, θεραπεύω, τινά Ἰλ. Ν. 2· ὀρθαλμὸν Ὀδ. Ι. 525· ἀποπλ., αὐτόθι 520, Ἰλ. Ε. 899· οὕτω παρ' Ἡρόδ. 3. 134, κτλ.· ἰᾶσθαι τοὺς κάμνοντας Πλάτ. Πολιτικ. 299A· τὸ σῶμα Σοφ. Τρ. 1210· τὸ σῶμα τῶν παθῶν, θεραπεύειν αὐτὸ ἐκ τῶν παθῶν, Κλήμ. Ἀλ. 559. **2)** νόσους ἰᾶσθαι, κυρίως ἐπὶ ἰατρῶν, Πινδ. Π. 3. 81, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 597, κτλ., Πλάτ. Πρωτ. 340E· συμϐρνησι ἰ. τὰ ἕλκεα Ἡρόδ. 7. 181· — μεταφ., δύσνοιαν, ἀδικίαν ἰᾶσθαι Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1107, Ὀρ. 649, πρβλ. Ἰσοκρ. 136E, Αἰσχίν. 63. 31· ἰ. δίκελλαν, ἐπισκευάζειν, Ἀριϐάν. 4. 613· παροιμ., μὴ τῷ κακῷ τὸ κακὸν ἰῶ, δηλ. μὴ ποίει τὸ κακὸν χειρότερον, Ἡρόδ. 3. 53, πρβλ. Θουκ. 5. 65· μὴ κακοῖς ἰῶ κακὰ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 417· κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακὰ Σοφ. Ἀποσπ. 98. **3)** θεραπεύω τὰ ἀποτελέσματα δηλητηρίου, ἐνεργῶ ὡς ἀντιφάρμακον, ἄκρατος ἰ. τὸ κώνειον Πλούτ. 2. 653A. **II.** μέλλ. καὶ ἀόρ. ἐνεργ. ἀπαντῶσι παρὰ μεταγεν., **ἰάσουσα,** Νικήτ. Εὐγ. 3. 148, **ἰάσαμεν,** Γαλην.· — ὁ ἀόρ. **ἰάθην** εἶναι ἀείποτε Παθ., ἐθεραπεύθην, «ἀνέλαϐον», Ἀνδοκ. 20. 46, Ἀνθολ. Π. 6. 330, Γαλην., Καιν. Δ.· Ἰων. **ἰήθην,** Ἱππ. 532. 42· οὕτω μέλλ. **ἰαθήσομαι,** Λουκ. Ὄν. 14, Γεωπ.· **ἰάσομαι,** Ἀριστείδ. 2. 317: πρκμ. **ἴαμαι,** Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ε', 29.

Ἰᾶοναῦ, βαρβαρισμὸς ἀντὶ **Ἴων,** Ἀριστοφ. Ἀχ. 104.

Ἰάονες, οἱ, ἐκτεταμένος τύπος ἀντὶ **Ἴωνες,** εἰς οὓς περιλαμϐάνονται κατὰ τὸν Ὅμ. (Ἰλ. Ν. 685, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 147) οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς καὶ τῶν Μεγάρων· ἴδε Heyne εἰς Ἰλ. τ. 6. σ. 287:— ἐν τῇ Περσικῇ γλώσσῃ ἦτο = τῷ **Ἕλληνες,** Αἰσχύλ. Πέρσ. 178, 583· οὕτω καὶ σήμερον οἱ Τοῦρκοι καλοῦσι τοὺς Ἕλληνας **Γιουνάν:** — ὁ ἑνικ. **Ἰάων** εἶναι σπάν., Θεόκρ. 16. 57, πρβλ. **Ἰαοναῦ:** θηλ. **Ἰαονίς, ίδος,** Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 683B· **Ἰαονία,** ἡ, Ἰωνία, αὐτόθι Α. G.—**Ἰαόνιος, α, ον,** Ἑλληνικός, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 69, Πέρσ. 899 (κατὰ τὸν Ἕρμανν. ἀντὶ **Ἰόνιον**)· Ἀθηναῖος, Χρησμ. παρὰ Πλουτ. ἐν Σόλωνι 10. [**Ἰᾰόνες**·— ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 949 ὑπάρχει ἡμαρτημένος τύπος **Ἰᾰ́νων**].

ἴαπτω; μέλλ. **-ψω** (ἴδε ἐν τέλει)· — πέμπω, ῥίπτω, ὡς τὸ **προϊάπτω**· ὁ Ὅμηρ. ἔχει τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα μόνον ἐν τῇ φράσει, κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτειν (δηλ. τὰς χεῖρας), ἐκτείνειν τὰς χεῖρας κατὰ τοῦ ὡραίου σώματος, δηλ. τύπτειν τὸ στῆθος ἐκ θλίψεως, ὡς τὸ **κόπτεσθαι,** (ἀλλὰ κατ' Εὐστάθ. τὸ **ἰάπτειν** ἐνταῦθα σημαίνει ἁπλῶς «τὸ διαφθείρειν καὶ βλάπτειν»), Ὀδ. Β. 376, Δ. 749· - βραδύτερον, ῥίπτω, ἐξακοντίζω, βέλη εἴς τινα Αἰσχύλ. Ἀγ. 510· χερμάδα ἐπί τινι ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 297· πρόσθε πυλᾶν κεφαλὴν ἰάψειν, ὅτι θὰ ῥίψῃ τὴν κεφαλήν του πρὸ τῶν πυλῶν, αὐτόθι 525· — μεταφ., ἐπιτύμϐιον αἶνον ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ.. ἰάπτων (οὕτως ὁ Fec. Voss ἀντὶ τῆς γραφῆς τοῦ Ἀντιγράφου, ἐπιτύμϐιος αἶνος, ἐπὶ τῆς σημασίας Ι), ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1547· ψόγον ἐπί τινι Ριαν. παρὰ Στοϐ. 54. 9· ἰάπτειν ὀρχήματα, ἄρχεσθαι ὀρχημάτων, Σοφ. Αἴ. 700.— Παθ., ἐπί τινι ἰάπτεται βέλη Αἰσχύλ. Θήβ. 544. **2)** σπανίως μετ' αἰτ. ἀντικειμ., ὡς τὸ **ἐάλλω** 2, λόγοις ἰάπτειν τινά, προσϐάλλειν τινὰ διὰ λόγων, Σοφ. Αἴ. 501· ἐντεῦθεν παρ' Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς, τραυματίζω, βλάπτω, ἔγχος χρόα ἴαψεν Κόϊντ. Σμ. 6. 546· ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτειν τινὰ Θεόκρ. 3. 17· καὶ οὕτως ἐν τῷ Παθ., ἰάπτομαι ἄλγεσιν ἦτορ Μόσχ. 4. 39 ἴδε περιιάπτω, καὶ πρβλ. Κόϊντ. Σμ. 3. 455, 481· οὓς γῆρας ἰάπτει Ἀνθ. Π. 11. 389·— ὡσαύτως, βλάπτω, ματαιόω, ναυτιλίην Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 875. **II.** ἀμεταϐ. (ἐξυπακουομ. ἑαυτόν), ὁρμῶ, σπεύδω, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 547. (Ἡ ῥίζα φαίνεται ὅτι εἶναι ΙΑΠ, = Λατ. jac-io, πρβλ. **Π π. Π**:—ἐντεῦθεν **ἴαμβος**).

Ἴᾱπυξ, Ἰων. **Ἴηπυξ, ῦγος,** ὁ, ὁ ΒΔ. ἢ μᾶλλον ΔΒΔ. ἄνεμος, καλούμενος καὶ **ἀργέστης,** Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 12, Ἀποσπ. 238, 11. **II.** **Ἰᾰπύγες,** Ἰων. **Ἴηπυγες,** οἱ, λαὸς τῆς νοτίου Ἰταλίας, Ἡρόδ. 7. 170· — ἡ **Ἰᾰπυγία,** Ἰων. **Ἰηπυγίη,** ἡ χώρα αὐτῶν, αὐτόθ.· — ἐπιθ. **Ἰᾰπύγιος, α, ον,** Θουκ. 6. 30.

ἰάραξ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **ἱέραξ,** Ahr. Δωρ. Διάλ. § 16.

ἰάρεια, ἰαρειάδδω, ἰαριτεύω, ἰαρός, ἴδε **ἱερ-.**

ἰαμειτεύων, (= ἱερατεύων) Ἐπιγρ. Κυρήνης, CIG. 5137.

ἰαρεῖον «πρόβατον, βοῦς» Ἡσύχ.

ἰάρης, ὁ, (= ἱερεύς) Ἐπιγρ. Τεγέας L. et F. 340d.— **ἰάρη** ἢ **ἰαρῆ** (= ἱερέα) Ἐπιγρ. Δελφῶν W. et F. 403. — **ἰαρεύς, ἰα-**

ρεῖς αὐτόθι 77-8, 96-9, 122, 150, 219, 234, 300, 305, 322.

ἰαριγμόν· «χαρὰν καὶ θροῦν. Κρῆτες» Ἡσύχ.

Ἰάς, άδος, ἡ, θηλ. ἐπίθετ., Ἰωνική, στρατιή, ἐσθής Ἡρόδ. 5. 33, 87· τῇ Ἰάδι συγγενείᾳ Θουκ. 4. 61. **II.** ὡς οὐσιαστ. (ἐξυπακουομ. τοῦ γυνή), γυνὴ ἐξ Ἰωνίας, Ἡρόδ. 1. 92. κτλ. **2)** (ἐξυπακ. τοῦ γλῶσσα), ἡ Ἰωνικὴ διάλεκτος, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 16. **3)** Ἰωνικὸν ἄνθος, = ἴον, Νικ. Ἀποσπ. 2. 2. [ῐ, ἀλλὰ ῑ̆ ἐν ἄρσει, Ἐπιγρ. παρὰ Στεφ. Βυζ. ἐν λ. **Θούριοι**].

ἴᾶσῐ [ῐ], γ' πληθ. ἐνεστ. τοῦ **εἶμι**.

ἴᾶσι [ῐ], ἀντὶ **ἴασι**, γ' πληθ. ἐνεστ. τοῦ **ἴημι**.

ἰάσιμος [ᾰ], **ον**, (ἰάομαι) ὃν δύναταί τις νὰ θεραπεύσῃ, θεραπεύσιμος, εὐθεράπευτος, ἀντίθ. τῷ **ἀνίατος**, ἐπὶ προσώπων, φαρμάκοις Αἰσχύλ. Ἱκ. 475, Πλάτ., κλπ.· διαφθείρεσθαι ἰάσιμος ὤν Ἀντιφῶν 126. 19· μεταφ., εὐκόλως πραϋνόμενος, θεὸς Εὐρ. Ὀρ. 399. **2)** ἐπὶ τραυμάτων, τροῦμα ἰάσ. Πλάτ. Νόμ. 878C· μεταφ., ἰάσιμον ἁμάρτημα ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 525B· κακὰ ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 731D· ἰάσιμον τὸ πάθος Ἄλεξ. ἐν «Λέβητι» 5. 4.

ἴᾱσις [ῑ], Ἰων. **ἴησις, εως**, ἡ, (ἰάομαι) θεραπεία, τρόπος θεραπείας, Λατ. medela, Ἱππ. Ἀφ. 1246, Ἀρχίλ. 39, Σοφ. Ο. Τ. 68, Πλάτ. Συμπ. 188C, κ. ἀλλ.· οἷς [πήμασιν] ἴ. οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν Σοφ. Ἡλ. 876· [ἀδύκημα], οὗ μή ἐστιν ἴ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 14, 2· ἔλεγχος ἴ. τοῦ λόγου ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 5, 3.

ἰασιώνη, ἡ, φυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους convolvulus, κατά τινας ἡ ἐλξίνη ἢ κισσάμπελος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 13, 2.

ἰασιμ-έλαιον, τό, καὶ **ἰάσιμη**, ἡ, Περσικόν τι μύρον, ἴσως ἔλαιον ἰάσμου, «γλασεμόλαδον», Διοσκ. Νόθ. 1. 76· ὡσαύτως **ἰασμένον** μύρον, ὁ αὐτ.

ἰασπ-αχάτης, ου, ὁ, ἀχάτης ὅμοιος ἰάσπιδι, Ἀέτ. 1. 2, 37, Ἰλιν. Η. Ν. 37. 54.

ἰασπίζω: μέλλ. **-ίσω**, εἶμαι ὅμοιος ἰάσπιδι, Διοσκ. 5. 154.

ἴασπις, ιδος, ἡ, εἶδος πολυτίμου λίθου, Πλάτ. Φαίδ. 110D, Συλλ. Ἐπιγρ. 150B. 37, Θεόφρ. π. Λίθ. 23, κ. ἀλλ., (πρβλ. τὸ Ἑβρ. yashpêh).

ἰασπ-όνυξ, υχος, ὁ, ὄνυξ ὅμοιος ἰάσπιδι, Πλιν. Η. Ν. 37. 37.

ἰασπ-οπάλλιος, ὁ, ὀπάλλιος ὅμοιος ἰάσπιδι, Ἐπιφάν.

Ἰαστί [ῐ], Ἐπίρρ. (Ἰὰς) κατὰ τρόπον Ἰωνικόν, ἀντίθετον τῷ **Δωριστί**, Πλάτ. Λάχ. 188D. **2)** κατὰ τὸν Ἰωνικὸν τρόπον (μουσικῆς), Πρατίνας 5, Πλάτ. Πολ. 398E· ἡ Ἰαστὶ ἁρμονία Ἀθήν. 524F. **3)** ἐν τῇ Ἰάδι διαλέκτῳ, Λουκ. Ἡρόδ. 2.

Ἰάστιος, α, ον, Ἰωνικός, Μάξ. Τύρ. 7. 1.

ἰαστόν, τό, ἐν τῷ πληθ. **τὰ ἰαστά**, ἐπὶ φορεμάτων, ἴσως δηλωτικὸν τοῦ χρώματος αὐτῶν (ἀπὸ τῶν ἴων), Κ. Πορφ. Ἔκθεσις Βασιλ. Τάξ. σ. 496 ἔκδ. Βόννης.

ἰᾶσώ, όος, συνηρ. **-οῦς**, ἡ, κλητ. **Ἰασοῦ**, (ἰάομαι) θεὰ τῆς ἴάσεως καὶ τῆς ὑγιείας, Ἀριστοφ. Πλ. 701, Ἀποσπ. 83, Παυσ. 1. 34, 3.

ἰάτειρα, Ἰων. **ἰήτ-**, ἡ, ἡ θεραπεύουσα, θεραπευτική, φύσις Μόρ. Σιδ. 1· πόα Θεόδ. Πρόδρ. σ. 374.

ἰᾱτήρ [ῐ], καὶ Ἐπικ. **ἰητήρ, ῆρος**, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ἰατρός**, παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον χειρουργός, Ἰλ. Β. 732, Δ. 190, 194, κτλ., Πινδ. Π. 3. 115, κτλ.· — καθόλου, ἰατρός, ὁ ἐπιφέρων θεραπείαν, νόσων Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 7· μεταφ., ἰατὴρ κακῶν Ὀδ. Ρ. 384, Σοφ. Τρ. 1209 πένθεος Ἀνθ. Π. 7. 466· ἀπολ., λυτρωτής, σωτήρ, Πινδ. Π. 4. 480.

ἰᾱτήριον, Ἰων. **ἰητήριον**, τό, τρόπος θεραπείας, θεραπεία, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4· ἰητήρια νούσων Κόντ. Σμ. 7. 62.

ἰᾱτής, οῦ, ὁ, = **ἰατήρ**, Ἑβδ. (Ἰὼβ ΙΓ', 4).

ἰᾱτικός, ή, όν, ἰαματικός, Διοσκ. 5. 141, Ἰω. Χρυσ. τ. 2, σ. 700.

ἰᾱτορία, Ἰων. **ἰητορίη**, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ θεραπεύειν, ἰατρική, χειροτέχνης ἰατορίας, ἐπὶ χειρουργοῦ, Σοφ. Τρ. 1002, πρβλ. Γρηγ. Ναζ. ἐν Ἀνθ. Π. 8. 91, 92, Ἐπιγράμ. Ἑλλ. 243. 27.

ἰᾱτός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ θεραπεύσῃ, Πινδ. Ι. 8 (7). 30, Πλάτ. Νόμ. 862C, κ. ἀλλ.

ἰάτος, ον, (ἴον) παρεσκευασμένος ἐξ ἴων, τὸ ἴατον Ὀρειβάσ. 84 Ματθ.

ἰάτραινα, ἡ, = **ἰατρίνη**, Γλωσσ. Λυκόφρ. 61.

ἰᾱτρ-ἀλείπτης, ου, ὁ, (ἀλείφω) ἰατρὸς θεραπεύων δι' ἀλοιφῶν, ἐντριβῶν, κ. τ. τ., Πλιν. Ἐπ. 10. 4, Κέλσος· ἐντεῦθεν **ἰᾱτρ-ἀλειπτικὴ** (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἰατραλείπου, Πλίν. 29. 3.

ἰατρεία, Ἰων. **ἰητρείη**, ἡ, (ἰατρεύω) τὸ ἰατρεύειν, θεραπεία, «ἰατρειά», Ἱππ. π. Ἀγμ. 774, κ. ἀλλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 3311. **2)** μεταφ., θεραπεία, διόρθωσις, ἐπιθυμίας Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 7, 11· τῆς ἁμαρτίας αὐτόθι 2. 10, 13, πρβλ. 3. 13, 23· ἰατρείας ἕνεκα ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 7. 12, 1· ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 2. 3, 4, κ. ἀλλ.

ἰᾱτρεῖον, τό, ἐργαστήριον ἰατροῦ, θεραπευτήριον, Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 740, Πλάτ. Πολ. 405A, Αἰσχίν. 6. 28· κατ' ἰατρεῖον ἀνόσως διάγειν Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 939. **II.** ἀμοιβὴ ἰατροῦ, δαπάνη θεραπείας, «τὰ ἰατρευτικά», Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΑ', 19), Πολυδ. Δ', 177, Ζ', 186.

ἰάτρευμα, τό, = **ἴαμα**· ἐν τῇ Ρητορ., τρόπος θεραπείας ἐφαρμοζομένης ὑπὸ τοῦ ῥήτορος κατὰ προλήψεως ἢ ἀδιαφορίας τῶν ἀκροατῶν, Ἀριστ. Ρητ. 3. 14, 7, πρβλ. Δαμασκ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 317. 39.

ἰάτρευσις, εως, ἡ, = **ἰατρεία**, Πλάτ. Πολ. 357C, Ἀριστ. Φυσ. 2. 1, 12, κ. ἀλλ.

ἰατρευτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἰατρεύω, δεῖ** ἰατρεύειν, Ἀλέξ. Τραλλ. 12. σ. 216.

ἰᾱτρεύω, (ἰατρὸς) ὡς καὶ νῦν, θεραπεύω, τι Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 383· τινά ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 812, Πλάτ. Νόμ. 857D, κ. ἀλλ. — Παθ., διατελῶ ὑπὸ ἰατρικὴν θεραπείαν, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 357C, Γοργ. 478B κέξ., κ. ἀλλ. **2)** ἀπολ., ἐξασκῶ τὸ ἰατρικὸν ἐπάγγελμα, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 834· τίς ὀρθῶς ἰάτρευκεν; Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 11, 10. **II.** μεταφ., θεραπεύω, διορθώνω, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 3. 3, 15, κ. ἀλλ.

ἰάτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **ἰατρός**, «φησὶ γοῦν Ἀΐλιος Διονύσιος ἰατρὸν γυναῖκα, Ἄλεξις δὲ ἰάτριαν· ἡ δὲ ἰατρίνη οὐχ Ἑλληνικὸν φησι» Εὐστ. 859. 51 (Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 80).

ἰᾱτρικός, Ἰων. **ἰητρ-**, ἡ, **όν**, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἰατρόν, Ἱππ. Ἐπιστ. 1279, κλ.— **ἡ ἰατρικὴ** (δηλ. τέχνη), ὡς παρ' ἡμῖν, Ἡρόδ. 2. 84., 3. 129, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 8, Πλάτ., Πολυδ. Δ', 177, κλ.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἄλεξ. ἐν «Λέβητι» 5. 13. **II.** ἔμπειρος ἐν τῇ ἰατρικῇ ἐπιστήμῃ, Πλάτ. Πολ. 455E, κλ.· ἰ. γίνεσθαι ἐκ τῶν συγγραμμάτων, δηλ. κατὰ κανόνας, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 9, 21, κλ.— Συγκρ. **-ώτερος**, αὐτόθι 1. 6, 16. **2)** μεταφ., ἰ. περὶ τὴν ψυχὴν Πλάτ. Πρωτ. 312E.

ἰᾱτρίνη, ἡ, = **ἰάτρια**, μαῖα, Γαλην. 8. 414· πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. 651· ἴδε **ἰάτρια**.

ἰατρίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ἰατρός**, Σωφρόν. Ἱεροσ. ἐν Spicil. Rom. τ. ΙΙΙ. σ. 448-9.

ἰᾱτρο-λογέω, λέγω, πραγματεύομαι περὶ ἰατρικῆς, ὑπομνήματα δὲ κατέλιπεν ἐν οἷς φυσιολογεῖ, ἰατρολογεῖ, γνωμολογεῖ Διογ. Λ. 8. 78.

ἰατρο-λογία, ἡ, μελέτη, πραγματεία περὶ ἰατρικῆς, Φίλων 1. 302.

ἰᾱτρο-μᾰθημᾰτικοί, οἱ, οἱ ἀσκοῦντες τὴν ἰατρικὴν ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς ἀστρολογίας, ὡς ἐν Αἰγύπτῳ, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 24.

ἰᾱτρό-μαια, ἡ, μαῖα ἔχουσα καὶ γνῶσιν ἰατρικῆς, ἰατρίνη, Inscr. Gruter. f. 1110.

ἰᾱτρό-μαντις, εως, ὁ, ἰατρὸς ἅμα καὶ μάντις, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 263, πρβλ. Εὐμ. 62, Ἀριστοφ. Πλ. 11· μεταφ., φρενῶν ἰατρόμαντις Αἰσχύλ. Ἀγ. 1623.

ἰᾱτρον, τό, πιθαν. σφάλμα ἀντὶ τοῦ **ἰατρεῖον** (σημασ. ΙΙ), «ἴατρα· μισθοὶ θεραπείας» Ἡσύχ.

ἰᾱτρονίκης, ου, ὁ, νικητὴς τῶν ἰατρῶν, Ἐπιγραφ. παρὰ Πλιν. Η. Ν. 29. 5.

ἰᾱτρός, Ἰων. **ἰητρός**, ὁ, (ἰάομαι) ὡς τὸ **ἰατήρ**, ὁ θεραπεύων ἰατρὸς ἢ χειρουργός (διότι δὲν φαίνεται νὰ ὑπῆρχε διάκρισίς τις μεταξὺ τῶν δύο κλάδων), Ἰλ. Π. 28, κ. ἀλλ., πρβλ. Ἡρόδ. 3. 130, κέξ.· ἰητρὸς ἀνὴρ Ἰλ. Λ. 514· φὼς ἰατρὸς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 261· οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι Σοφ. Αἴ. 581· ἰατρῶν παῖδες, ἀντὶ τοῦ ἰατροί, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 7· ὡς ὄνομα τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 584, Λυκόφρ. 1207, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2134a· — ἰ. ὀφθαλμῶν, ὀδόντων, ὀφθαλμιατρός, ὀδοντιατρός, Ἡρόδ. 2. 84· — ὡσαύτως ὡς θηλ., Διογεν. Τραγ. παρ' Ἀθην. 636A, Ἰλούτ. 2. 143D· μαῖα Ἑλλάδ. παρὰ Φωτ. Βιβλ. 531. 8, «περὶ τὰς τικτούσας ἰατρός» Ἡσύχ. ἐν λ. **μαῖα**. **II.** μεταφ., ἰατρὸς πόνων Πινδ. Ν. 4. 3· ὦ θάνατε .. τῶν ἀνηκέστων κακῶν ἰατρὸς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 214· ὁ θάνατος λοῖσθος ἰατρὸς κακῶν Σοφ. Ἀποσπ. 626· ὀργῆς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι Αἰσχύλ. Πρ. 378, πρβλ. Χο. 699· ἀτυχίας Ἀντιφῶν 117. 40· τῆς πόλεως κακῶς βουλευσαμένης Θουκ. 6. 14· λύπης ἰατρὸς χρόνος Δίφιλος ἐν Ἀδήλ. 35· τῆς ὕβρεως Ἀθήν. 627E. [**ἰᾱτρός**, ἴδε τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα· **ἴᾱτρος**, μόνον ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 1071, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 363, Πλ. 406, **ἰητρείη** Συλλ. Ἐπιγρ. 3311].

ἰατροσόφιον, τό, βιβλίον περὶ ἰατρικῆς, κοινῶς «ἰατροσόφι», Δουκάγγ.

ἰᾱτρο-σοφιστής, οῦ, ὁ, διδάσκαλος, καθηγητὴς τῆς ἰατρικῆς, Ἐπιφάν. (τ. 1. σ. 627B, κτλ.), παρ' ᾧ ἁπαντᾷ καὶ τὸ ἐπίθ. **ἰατροσοφιστικὴ** (δηλ. τέχνη), τ. 1. σ. 709C.

ἰᾱτρο-τέχνης, ου, ὁ, ὁ μετερχόμενος τὴν ἰατρικὴν τέχνην, ἰατρός, Ἀριστοφ. Νεφ. 332.

ἰαττᾶταί, σχετλιαστ. ἐπιφώνημα, φεῦ, βαβαί, οἴμοι, «ἀλλοίμονον», Ἀριστοφ. Βάτρ. 648· οὕτως **ἰαττᾰταιάξ**, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1 (ἔνθα ἴδε Δινδ.), Θεσμ. 945, πρβλ. **ἀττᾶταί**.

ἰάτωρ, Ἰων. **ἰήτωρ, ορος**, ὁ, = **ἰατρός**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1778.

ἰαῦ, φωνὴ δι' ἧς ἀποκρίνεταί τις καλούμενος ὡς εἰ ἔλεγε, πάρειμι, «ἐδῶ εἰμαι», Ἀριστοφ. Βάτρ. 272, ἔνθα ὁ Σχολιαστὴς ἑρμηνεύει: «ἰαῦ, μίμημά ἐστι συριγμοῦ».

ἰαυθμός, ὁ, (ἰαύω) τόπος, κοίτη, ὅπου τὰ κτήνη αὐλίζονται, ἰδίως σπήλαιον, Λυκόφρ. 606, Ἡσύχ. **II.** ὕπνος, Ἡσύχ.

ἰαυοῖ, ἐπιφώνημα χαρᾶς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1029.

ἴαυος· «κοίτη. ἀπὸ τοῦ ἰαύειν». Ἡσύχ.

ἰαύω, ποιητ. ῥῆμα, τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (παρὰ Τραγ. μόνον ἐν Αὐρ. χωρίοις): μέλλ. **ἰαύσω** Λυκόφρ. 101, 430: ἀόρ. **ἴαυσα**, Ὁδ. (ἴδε ἐν τέλει). Κοιμῶμαι, διέρχομαι τὴν νύκτα, Ζηνὸς .. ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις, κοιμᾶσαι ἐν ἀγκάλαις τοῦ Διός, Ἰλ. Ξ. 213· **Διὸς** .. ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι Ὁδ. Λ. 261· παρὰ μνηστῆρσιν Χ. 464· ἴαυον ἐν κλισίῃ Ω. 209· ἐπὶ νηυσὶν Ἰλ. Σ. 259· ἀΰπνους νύκτας ἰαύειν Ι. 325, Ὁδ. Τ. 340· ἐκτὸς ἰ., κοιμᾶσθαι ἔξω, Ξ. 16· ἐπὶ κτηνῶν, ἔνθα δὲ πολλὰ μῆλ' .. ἰαύεσκον Ι. 184, κτλ.: — μετὰ συστοίχ. αἰτ., οὔτ' ἐνυχίαν τέρψιν ἰαύειν, οὔτε ν' ἀπολαύσω τῆς τέρψεως· νυκτερινοῦ ὕπνου, Σοφ. Αἴ. 1204· ὑπασπίδιον κοῖτον ἰαύειν, ἐπὶ στρατιώτου κοιμωμένου ὑπὸ τὴν ἀσπίδα, Εὐρ. Ῥῆσ. 740. **II.** μεταγεν., ὡς τὸ **παύω**, Λυκόφρ. 101:— παρ' Εὐρ. Φοιν. 1537, τὸ πόδα ἀνήκει εἰς τὸ ἁλαίνων οὐχὶ εἰς τὸ ἰαύων. ('Εκ τοῦ **ἄω** (ὅ ἐ. **ἄϝω**), μετὰ τοῦ ι ὡς ἀναδιπλ.· πρβλ. **I** ι 5).

ἰᾰφέτης [ῐ], ου, ὁ, (ἵημι, ἀφῐημι) τοξότης, Ἀνθ. Π. 9. 525, 10.

ἰᾰχέω: μέλλ. **-ήσω**: ἀόρ. **ἰάχησα**, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 20, Ἀνθ. Π. 7. 745. (Οἱ Τραγ. μετεχειρίζοντο τὴν λέξ. μόνον ἐν Αὐρ. χωρίοις, καὶ τὰ Ἀντίγραφα συνεχῶς παρέχουσι τὸν τύπον **ἰαχέω**, εἴτε μακρὸν εἶναι τὸ α εἴτε βραχύ· ὅπου εἶναι μακρόν, ὁ Πόρσων (ᾧ ἀκολουθοῦσιν ὁ Ἔρμαν. καὶ ὁ Δινδ.) γράφει **ἰαχχέω** (πρβλ. **ἰαχή**, **ἰάχχιος**), Εὐρ. Ἡρακλ. 752, 783, Ὀρ. 826, 965, κτλ., ἐνῷ ὁ Elmsl. ἐν Ἡρακλ. 752, ἐν Μηδ. 201, ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ α ἠδύνατο νὰ ἐπιμηκυνθῇ διὰ τῆς προφορᾶς πρὸ τοῦ **χ** ὡς τὸ **ο** πρὸ τοῦ **φ** (ἴδε **ὄφις**).— Ἐν πολλοῖς ἄλλοις χωρίοις τὸ **ἰαχεῖν** εἰσήχθη ὑπὸ τῶν Ἀντιγραφέων ἀντὶ τοῦ **ἀχεῖν** (Δωρ. τύπος τοῦ **ἠχεῖν**, εὐχρηστον παρὰ Τραγ. ἔτι καὶ ἐν ἀναπαίστοις), ἴδε ἐν λ. **ἀχέω** [ᾰ], **ἠχέω**. Κραυγάζω, κράζω, φωνάζω, «χουγιάζω», ὡς τὸ **ἰάχω**, Εὐρ. Ἡρακλ. 752, Ἰλ. 1150, Ὀρ 826, 965, κτλ.· — μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἰαχεῖν μέλος ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 516, αἴλινον ἐν Ἱκ. Μαιν. 349· ἀοιδᾶν Ἀριστοφ. Βάτρ. 217· πρβλ. **ἠχέω** II. **2)** σπανίως μετ' αἰτ. ἀντικειμένου, νέκυν ὀλόμενον, θρηνῶ, ὀδύρομαι διά .., Εὐρ. Φοίν. 1295, πρβλ. 1523:— Παθ., κἀτ' ἰαχήθης .. ἄδικος, προεκηρύχθης .., ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1147 (κατὰ τὸν Ἔρμαννον ἀντὶ τοῦ καὶ ἰαχὴ σή ..). **II.** ἐπὶ πραγμάτων, ἠχῶ, ἐκβάλλω ἦχον,, Ὁμ. Ὕμν. 27. 11, Καλλ. εἰς Δῆλ. 146, Ὀρφ., κτλ.· ὀλολύγματα ἰαχεῖ Εὐρ. Ἡρακλ. 783.

ἰαχή, ἡ, (ἰάχω) κραυγή, βοή, ἐν Ἰλ. ἐπί τε τοῦ νικητοῦ καὶ τοῦ ἡττημένου, Ο. 396, κτλ.· κραυγή, θρῆνος, Ὁδ. Λ. 43· ὡσαύτως, κραυγὴ χαρᾶς, ἰαχὰ ὑμεναίων Πινδ. Π. 3. 29, πρβλ. Θέογν. 777· κροτάλων τυμπάνων τε Ὁμ. Ὕμν. 13. 3· αὐλῶν Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 1104Ε· καὶ παρὰ Τραγ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἐπιφωνήσεων χαρᾶς, ὡς Εὐρ. Τρῳ. 337, Βάκχ. 149, Ι. Α. 1039· ἀλλά, πολύδακρυς ἰαχὴ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 939, πρβλ. ὡσαύτως Εὐρ. Ἡλ. 143, Φοίν. 1302.— Παρ' Ὁμ. λαμβάνει τὸ δίγαμμα, γένετο ϝιαχὴ Ἰλ. Δ. 456 ὑπὸ ϝιαχῆς Ο. 275, πρβλ. Π. 373, κτλ.· καὶ οὐδέποτε παρ' αὐτῷ ἐκβάλλεται φωνῆεν πρὸ τοῦ ι, ἂν καὶ τοὐναντίον συμβαίνει ἐν Ὁμ. Ὕμν. 13. 3, Ἡσ. Θ. 708, Ἀσπ. Ἡρ. 404.— Οἱ Τραγ. μεταχειρίζονται αὐτὸ μόνον ἐν λυρικοῖς χωρίοις καὶ ὅπου ἡ παραλήγουσα εἶναι μακρά, ὡς ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 939, Εὐρ. Ἡλ. 143, Τρῳ. 337, Ι Α. 1039, ὁ τύπος **ἰαχχὴ** ἀποκατεστάθη ὑπὸ τοῦ Πόρσωνος· ἴδε ἐν λ. **ἰαχέω**:— ἐν Εὐρ. Μηδ. 149 κ. ἀλλ. τὸ **ἰαχὰ** εἶναι σφάλμα ἀντὶ **ἀχά**, Δωρ. τύπ. τοῦ **ἠχή**, ὃ ἴδε.

ἴαχημα, τό, (ἰάχω) κραυγή, βοή, τὸ σύριγμα ὄφεως, Εὐρ. Ἱκ Μαιν. 883· ὁ ἦχος ὀργάνου, Ἀνθ. Π. 6. 165.— Πρβλ. **ἤχημα**.

ἴαχος, ὁ, = **ἰαχή**, ἀμφίβ. ἐν Ὀρφ. Ὕμν. 48. 3.

ἰαχρὸς [ῐ], **ὀν**, μαλακτ. θεὶς διὰ τήξεως, μεταφ., ἥσυχος, ἥμερος, «ἰαχρὸν· εὐδιεινόν» Ἡσύχ.· συγγενὲς τῷ **ἰαίνω**, ὃ ἴδε.

ἰάχω [ᾰ, ἴδε ἐν τέλ.]: Ἰων. παρατ. **ἴαχεσκε**, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 232· πρκμ. **ἔαχα**. Κραυγάζω, βοῶ, ἰάχοντες ἐπεσσύμεθ' Ὁδ. Δ. 454, κτλ.· ἐπὶ πολεμικῶν κραυγῶν, Ἀργεῖοι δὲ μιέγ' ἴαχον Ἰλ. Ρ. 317· σμερδαλέα ἰάχων Τ. 11, Ὁδ. Χ. 81· ἐπὶ πτοηθέντος παιδίου, «ἐξεφώνιζον», πρὸς κόλπον .. τιθήνης ἐκλίνθη ἰάχων Ἰλ. Ζ. 468· οὕτως ἐπὶ γυναικὸς ἐν τρόμῳ ἢ ἐν ὀδύνῃ διατελούσης, μέγα ἰάχουσα Ε. 343, Ὁδ. Κ. 328 ἐπὶ δούλων γυναικῶν θρηνολογουσῶν, ὀιμωαὶ .. θυμὸν ἀκηχεμέναι μεγάλ' ἴαχον Ἰλ. Σ. 29· ἐνίοτε ἐπὶ ἐνάρθρου λόγου, Εὐρ. Ἰλ. 705, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 581, 592, Ἀνθ. Π. 5. 299. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἠχῶ, ἀντηχῶ, ἀ τιλαλῶ, ἐπὶ ἠχοῦς, περὶ δ' ἴαχε πέτρη Ὁδ. Ι. 395, πρβλ. Ἰλ. Φ. 10· ἐπὶ κυμάτων, ἀμφὶ δὲ κῦμα στείρῃ .. μεγάλ' ἴαχε Ἰλ. Α. 482, Ὁδ. Β. 428, πρβλ. Ἰλ. Β. 394· ἐπὶ πυρός, μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαὲς πῦρ Ψ. 216· ἐπὶ νευρᾶς τόξου, ἐκβάλλω κλαγγήν, νευρὴ μὲ μέγ' ἴαχεν, ἄλτο δ' ὀϊστὸς Δ. 125· ἐπὶ πεπυρακτωμένου σιδήρου ἐντὸς ὕδατος, σίζω, Ὁδ. Ι. 392· ἐπὶ ἀσπίδος πληττομένης, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 232· ὡσαύτως, μέλοθρον ὑπὸ μολπῆς ἴαχεν Ἀ 0 Π. 7. 194. **3)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἰ. ἀοιδήν, μέλος, ἄζειν, μελῳδεῖν, Ὁμ. Ὕμν. 18. 18· κακὸν μέλος ἴαχεν Καλλ. εἰς Δήμ. Κάλαθον 40· αἰδὴν, φωνὴν Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 4. 239, κτλ.· φράζευ .. λογίων ἔδον, ἣν σοι Ἀπόλλων ἴαχεν ἐξ ἀδύτοιο, ἣν σοι ἐξέπεμψεν ἐκ τοῦ ἀδύτου, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1016· ἀλλ' ἴαχον Ἀπόλλω, ἐξύμνουν, ἔψαλλον ὕμνους πρὸς αὐτόν, ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 772.— Ὁ Ὅμ. καὶ ὁ Ἡσ. μεταχειρίζονται μόνον τὸ γ' ἑν. καὶ πληθ. τοῦ παρατ. καὶ τὴν μετοχ.· ὁ ἐνεστ. **ἰάχει** ὑπάρχει ἐν Ὁμ. Ὕμν. 18. 18 (ἔνθα ἡ κοινὴ γραφὴ εἶναι **χέει**), 27. 7, Εὐρ. Ἰλ. 707 (ἔνθα ἴσως **ἰαχεῖ**)· ὁ πρκμ. μόνον ἐν τῇ μετοχ. τῶν συνθέτων **ἀμφιαχυῖα** Ἰλ. Β. 316· **ἰαχέω** (ὃ ἴδε) ἢ **ἰαχχέω** εἶναι ὁ κοινότερος τύπος παρ' Ἀττ. ποιηταῖς. (Τὸ **ἰάχω** ἦτο ἐξ ὀρχῆς **ϜιϜάχω**, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἐν Ὀδ. Δ. 454 χωρίου, ἡμεῖς δὲ ἰάχοντες, καὶ ἐκ τῶν ἑξῆς, μέγα ἰάχουσα, σμερδαλέα ἰάχων, κτλ., ἴδε ἀνωτ.· αἰὲν ἰάχοντος Ἰλ. Λ. 453· ἀλλ' ὅμως εὑρίσκομεν συχνὰς ἐκθλίψεις πρὸ τοῦ ι, ὡς, μέγ' ἴαχον, μεγάλ' ἴαχε, περὶ δ' ἴαχε, κτλ., ἴδε ἀνωτ., ὡς καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις, ἐπίαχον, ἀμφιαχυῖα· τὸ δὲ καὶ βραχύνεται πρὸ τοῦ **ἴαχε**, Ἰλ. Υ. 62. Ὅθεν τὸ δίγαμμα παρελείπετο ὅπου τὸ μέτρον ἀπῄτει τοῦτο). [τὸ α ἐν τῷ τύπῳ τούτῳ ἀείποτε βραχύ, πρβλ. **ἰαχέω**· τὸ ι ἐπίσης βραχύ, ἀλλὰ μακρὸν ἐν τῷ παρατ. ἕνεκα τῆς αὐξήσεως, ἥτις ὅρως ἐλλείπει ὁσάκις τὸ μέρον ἀπαιτεῖ ᾰ, Ἰλ. Δ. 506, Ρ. 317, Τ. 41, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 232].

Ἴαων, ονος, ὁ, ἴδε **Ἴάονες**.

ἰβανατρίς, ίδος, ἡ, τὸ σχοινίον τοῦ κάδου, δι' οὗ ἀντλοῦσιν ἐκ τοῦ φρέατος ὕδωρ, «σχοινίον ἰμιτήριον» Ἡσύχ. — **ἰβανάω**, συνώνυμ. τῷ **ἀντλέω**, «ἰβανᾷ· ἀντλεῖ» ὁ αὐτ.— **ἴβανη**, ἡ, «κάδος, ἀντλητήριον» ὁ αὐτ.— **ἴβανον**· ἀκάδιον, σταμνίον, χαλκίον» ὁ αὐτ., πρβλ. **ἴβηνος**. ('Ο Κούρτ. σχετίζει τὰς λέξεις ταύτας πρὸς τὸ **εἴβω** καὶ **λείβω**).

ἴβδης, ὁ, «κουφοτύλι», πῶμα ὀπῆς ἐν τῷ πυθμένι πλοίου δυνάμενον νὰ ἀφαιρεθῇ πρὸς καθαρισμὸν τοῦ κύτους ἐκχυνομένου τοῦ ἐκεῖ ὕδατος, Εὐστ. 525. 34, 858. 38.

ἴβη, ἡ, = **σορός**, Ἡσύχ.· πρβλ. **θίβη**.

ἴβηνος, ὁ, «ἴβηνοι· σοροί, θῆκαι ὀστράκιναι, κιβωτοί» Ἡσύχ.

ἴβηρ· «χερσαῖόν τι θηρίον· ἀφ' οὗ καὶ "Ιβηρες» Ἡσύχ.

ἰβηρίς, ίδος, ἡ, = **λεπίδιον**, Δαμοκράτης παρὰ Γαλην. 13 σ. 635, Διοσκ. 2. 205. ('Εκ τοῦ τόπου ἐν ᾧ φύεται ἔλαβε τὸ ὄνομα).

ἰβιοταφεῖον, τό, τάφος τοῦ πτηνοῦ ἴβιος ἢ μέρος ἔνθα ἐθάπτοντο ἴβιες, Ἐπιγρ. Αἰγύπτου ἐν Philologus τ. 25, II, σ. 341.

ἴβις (οὐχὶ **ἶβις**, διότι τὸ ι εἶναι μακρόν, Τιμοκλ. ἐν «Αἰγυπτίοις» 1), ἡ· γεν. **ἴβιος** Ἡρόδ. 2. 76, κτλ., **ἴβιδος** καὶ **ἴβεως** Αἰλ. π. Ζ 10. 29· αἰτ. **ἴβιν** Ἡρόδ.· — πληθ. **ἴβιες** Ἀριστ., Ἰων. αἰτ. πλ. **ἴβις**, τὰς ἴβις Ἡρόδ. 2. 67. 75· δοτ. πληθ. **ἴβεσι** Παυσ. 8. 22, 5· — ἡ ἴβις, πτηνὸν Αἰγυπτιακὸν τρεφόμενον διὰ σκωλήκων καὶ ἑνύδρων ζώων, εἰς ὃ θεῖαι ἀπενέμοντο τιμαί, Ἡρόδ. 2. 65, 75 κέξ. (ὅστις μνημονεύει δύο εἴδη αὐτῆς), Ἀριστοτ. Ὄρν. 1296, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 27, κτλ. — Ἡ λευκὴ ἴβις (Abû Hannes) εἶναι ἡ Ibis religiosa· ἡ δὲ μέλαινα εἶναι ἡ falcinellus igneus, ὡραῖον κοκκινόχρουν πτηνὸν ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν πελαργῶν.

ἰβίσκος, ὁ, Λατ. hibiscus, = **ἀλθαία**, Διοσκ. 3. 163.

ἰβύ (Τηλεκλείδ. σ. 376)· «τινὲς τὸ βοᾶν· οἱ δὲ τὸ πολύ. ἔστι δὲ Λυδῶν» Ἡσύχ.

ἰβυκάνη, ἡ, = **βυκάνη**, Σουΐδ.· — ἐντεῦθεν ὁ ἀόρ. **ἰβυκινῆσαι**· «ἐπευφημῆσαι, βοῆσαι» Τηλεκλείδ. παρ' Ἡσυχ.· **ἰβυκνίσαι** ἐν Ἐτυμ. Μ. 464. 44· οὐσιαστ. **ἰβυκανίτης**, ὁ, Σουΐδ. ἐκ τοῦ Πολυδ. 2. 29, 6 (τὰ Ἀντίγραφα **βυκαννητῶν, βυκανιτῶν**). Ἰων. λέξ. κατὰ τὸν Ἡσύχ.

ἰβύκη· «εὑρημία» Ἡσύχ.

Ἰβύκινον, τό, μουσικὸν ὄργανον φέρον τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ Ἰβύκου, Σουΐδ.

ἰβυκτήρ, ῆρος, ὁ, παρὰ Κρησίν, ὁ ἀρχόμενος πολεμικοῦ ἄσματος, Ἡσύχ.

ἴβυξ, υκος, ῖβυς, υος, ὁ, πτηνόν τι κρακτικόν, Ἡσύχ., ἀλλὰ καθ' Ἡρῳδιανὸν (Α', 545, Β', 9) **ἶβυξ**.

ἰβύω, βοῶ· πλήττω, Ἡσύχ.

ἰβῶν· «εὑρημῶν» Ἡσύχ.

ἴγα, παρὰ Κρησίν, = **σίγα**, Ἡσύχ.

ἴγγιος, ὁ, (= ἔγγυος, ἐγγυητής) Ἐπιγρ. Τεγέας, L. et F. 340e.

ἰγδίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἴγδις**, Γεωπ. 12. 19, 5.

ἴγδις, ἡ, = **θυεία**, **ἰγδίον**, «γουδί», Σόλων 38, Δημοκράτης παρὰ Γαλην. 13. 904, Ἀνθ. Π. 9. 642· μνημονεύεται ὡς ἄχρηστον ἀντὶ **θυεία** ὑπὸ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 234· ἐν Ἱππ. 635. 34, Γεωπ. 9. 26, 4. ὑπάρχει ὁ τύπος **ἴγδη**, ὅστις ἴσως πρέπει νὰ διορθωθῇ· ἴδε Λοβεκ. Φρύν. 165, Πολυδ. Ι', 103. **II.** εἶδος ὀρχήσεως, γύναι, πρὸς αὐλὸν ἦλθες· ὀρχήσει πάλιν ἴγδιν Ἀντιφάνης ἐν «Κορoπλάθῳ» 1.

ἰγδισμα, τό, (ἐκ τοῦ **ἰγδίζω**, ὅπερ δὲν ἀπαντᾷ) κοπάνισμα ἐντὸς ἰγδίου· — εἶδος ὀρχήσεως, καθ' ἣν οἱ πόδες συνεχῶς ἐπλήττοντο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἢ κατὰ τὸν Μέγαν Ἐτυμολ. (464. 51), «εἶδος ὀρχήσεως ἐν ᾗ ἐλύγιζον ἐμτερῶς τῷ ὀσίδυκι». — Κατὰ Σουΐδ.: «ἴγδισμα, λύγισμα».

ἰγδο-κόπᾰνον, τό, «γουδοχέρι», Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. 147 (κατὰ εἰκασμὸν Valcken. ἀντὶ **ὀγδοκόπανον**).

ἴγκρος, ὁ, = **ἐγκέφαλος**, Ἀρκάδ. 74. 6, Ἡσύχ.

ἶγμαι, ἰγμένος, πρκμ. τοῦ **ἱκνέομαι**.

ἴγνητες, ων, οἱ, = **αὐθιγενεῖς**, Λατ. indigenae, Ροδία λέξις, Ἀπολλών. π. Ἀντων. σ. 330 (ὅστις γράφει τὴν λέξιν μετὰ δασείας, **ἵγνητες**, ἐκ τῆς ἀντων. ἴ), Χοιροβ. ἐν Α. Β 1188· καὶ ἐν τῷ ἐνικ., Ἐτυμ. Μ. 465, 1.— Καθ. Ἡσύχ.: «**Ἴγνητες**· οὕτως ὠνομάζοντο οἱ μετὰ τοὺς Τελχῖνας ἐποικήσαντες τὴν Ῥόδον».

ἰγνύᾱ, Ἰων. **ἰγνύη** [ῡ], ἡ, τὸ τοῦ γόνατος ὄπισθεν μέρος, ὁ ὑπὸ τὸ γόνυ τόπος, Λατ. poples, κατ' ἰγνύην βεβλημένος, «ἰγνύην, ἀγκύλην. ἢ τὸ ὄπισθεν τοῦ γόνατος» (Σχολ.), Ἰλ. Ν. 212· παρ' ἰγνύῃσιν ἕλιξε κέρκον Θεόκρ. 25. 242, πρβλ. Ἀνθ. Π. 12. 176, Ἰλιαν. 4. 253· ὡσαύτως παρὰ πεζολόγοις, Ἱππ. π. Ἀγμ. 761· τὸ μόριον τὸ τῆς ἅλσεως κύριον (καλεῖται δὲ τοῦτο ἰγνύα) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 5, 4· περὶ τὴν ἰγνύαν Ἰλουτ. Ἀρτοξ. 11.—Ἐξ ὀνομ. **ἰγνύς, ύος,** ἡ, εὑρίσκομεν δοτ. πληθ. **ἰγνύσι** Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 152· αἰτ. **ἰγνῦν** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. Ι. 15, 5 (διάφ. γρ. **-ύην**), ἀλλ' **ἰγνύαν** Θεόκρ. 26. 17· γεν. πληθ. **ἰγνύων** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 3, 1· αἰτ. **ἰγνύας** (ὅπερ δύναται νὰ ἀνήκῃ εἰς ἑκάτερον τύπον), αὐτόθι 3. 4 13. [ῡ ἐν **ἰγνύῃ**, ἴδε τὰ ἀνωτέρω χωρία· ἀλλὰ ῠ ἐν **ἰγνύσι** καὶ **ἰγνύα**].

Ἰδαῖος, α, ον, ὁ ἐξ Ἴδης· ἴδε ἐν λέξ. **Ἴδη.**

ἰδάλιμος, ον, (ἴδος) προξενῶν ἰδρῶτα, καῦμα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 413.

ἰδαλίς· «ὄρνις ποιὸς» Ἡσύχ.

ἰδᾰνικός [ῐ], ἡ, όν, (ἰδεῖν, ἰδέα) ὑπάρχων μόνον κατ' ἰδέαν, ἰδεώδης, κόσμιος Τίμ. Λοκρ. 97D.

ἰδανός [ῐ], ά, όν, (ἰδεῖν) ὡραῖος, ἐπίχαρις, κομψός, χάριτες Καλλ. Ἀποσπ. 467.

ἰδέ, Ἐπικ. σύνδεσμ. = **ἠδέ**, καί, Ὅμ., Ἡσίοδ.· ἅπαξ δὲ καὶ παρὰ Σοφ. (Ἀντ. 969) ἐν δακτυλικῷ στίχῳ, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb. [υ· ἀλλ' ὁ Ὅμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον (οὐχὶ πάντοτε, ἴδε ἐν Ἰλ. Ξ. 175, Τ. 285) ποιεῖ τὴν λήγουσαν θέσει μακρὰν καὶ ἐν τῇ τομῇ.—Ἡ λέξις φαίνεται ὅτι εἶχε τὸ δίγαμμα, **Fιδέ**: ἐντεῦθεν τὰ Ἀντίγραφα ποικίλλουσι μεταξὺ τοῦ **ἴδε** καὶ **ἠδὲ** μετὰ βραχέα φωνήεντα, ὡς, κνῆμαί τε ἰδέ .. ἢ κνῆμαί τε ἠδέ .., ᾤχοντο ἰδέ .. ἢ ᾤχοντο ἠδέ .. (Ἰλ. Δ. 147, 382), κτλ.].

ἴδαρ· «βρῶμα (Βοιωτ.)» Ἡσύχ.

ἰδέ, προστ. ἀόρ. τοῦ **εἶδον**, ἰδέ, ἰδού· Ὅμ.· μεταγ. **ἴδε.**

ἴδε, = **εἶδε**, Ἐπικ. γ' ἑνικ. τοῦ ἀορ. β' **εἶδον**, Ὅμ.

ἰδέα [ῐ], Ἰων. **ἰδέη**, ἡ, (ἰδεῖν) μορφή, ἰδέα καλὸς Πινδ. Ο. 10 (11). 123· τὴν ἰδέαν πάνυ καλὸς Πλάτ. Πρωτ. 315Ε· τὴν ἰδέαν μοχθηρὸς Ἀ δοκ. 13. 30, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 289, Ὄρν. 1000· ἰδέην ὀρῶν Ἡρόδ. 1. 80, πρβλ. 4. 109· τίθεται μετὰ τοῦ **μέγεθος**, πολλὰ κοῖλα καὶ παντοδαπὰ καὶ τὰς ἰδέας καὶ τὰ μεγέθη Πλάτ. Φαίδων 109Β, κτλ. **2)** τὸ φαινόμενον, ἡ ὄψις, ἢ ἡ ὁμοιότης πράγματός τινος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πραγματικότητα αὐτοῦ, Λατ. species, γνώμην ἐξαπατῶσ' ἰδέαι, ἐξωτερικὰ φαινόμενα ἐξαπατῶσι τὸν νοῦν, Θέογν. 128. **3)** εἶδος, φύλλα τοιῆσδε ἰδέης Ἡρόδ. 1. 203· φύσιν παρέχονται ἰδέης τοιήνδε [οἱ ποτάμιοι ἵπποι] ὁ αὐτ. 2. 71, πρβλ. 6. 119· ἐφρόνεον διφασίας ἰδέας, ἐσκέπτοντο δύο τρόπους ἐνεργείας, αὐτόθι 100· τά δ' ὄργι' ἐστὶ τίν' ἰδέαν ἔχοντά σοι; τίς εἶναι ἡ φύσις αὐτῶν ἢ τὸ σχῆμα; Εὐρ. Βάκχ. 471· ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν Ἀριστοφ. Βάτρ. 382· καινὰς ἰδέας εἰσφέρειν, εἰσάγειν νέους τρόπους, ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 547 τίς ἰδέα βουλήματος ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 993· πᾶσα ἰδέα θανάτου, παντὸς εἴδους θανάτου, θάνατος ἐν πάσῃ μορφῇ, Θουκ. 3. 81, πρβλ. 83., 2. 51· πολλαὶ ἰδέαι πολέμων ὁ αὐτ. 1. 109· ἡ ὑπάρχουσα ἰδέα τῆς παρασκευῆς ὁ αὐτ. 4. 55· πᾶσαν ἰδέαν πειράσαντες, δοκιμάσαντες πάντα τρόπον, ὁ αὐτ. 2. 19· τῇ αὐτῇ ἰδέᾳ ὁ αὐτ. 3. 62., 6. 76· οὐκ ἐν ταῖς αὐταῖς ἰδέαις, οὐχὶ ἐν ταῖς αὐταῖς σχέσεσιν, Ἰσοκρ. 36Α· εἰς μίαν τινὰ ἰδέαν, εἰς ἓν εἶδος ὑπάρξεως, Πλάτ. Θεαίτ. 184D· ἄλλη ἰδέα πολιτείας ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 544C, κτλ. **II.** ἐν τῇ Λογικῇ, = **εἶδος**, ὑπ' ὃ ἄτομα ἢ εἰδικώτερα εἴδη ὑπάγονται· ἢ μᾶλλον, γενική τις ἀρχὴ πρὸς τοιαύτην ταξινόμησιν, ἔφησθα .. μιᾷ ἰδέᾳ τά τε ἀνόσια ἀνόσια εἶναι καὶ τὰ ὅσια ὅσια Πλάτ. Εὐθύφρων 6D, πρβλ. Φαῖδρ. 265D, Σοφιστ. 253D, κτλ.·—ἀλλά, **2)** ἐν τῇ Πλατωνικῇ φιλοσοφίᾳ αἱ **ἰδέαι** δὲν ἦσαν ἁπλῶς **εἴδη**, ἀλλὰ πλέον τι, δηλ. γενικοί τινες τύποι, ἀρχέτυπα. Λατ. formae, ὧν ἀτελῆ ἀντίτυπα ἦσαν τὰ ἀνάλογα εἴδη τῶν ἐπὶ γῆς δημιουργημάτων· ἐθεωροῦντο δὲ αἱ ἰδέαι αὗται ὡς οἱ αἰώνιοι τύποι τοῦ ὄντος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ὑλικοὺς τύπους, μὴ ὁρώμενοι ἀλλὰ νοούμενοι· τὰς.. ἰδέας νοεῖσθαι μέν, ὁρᾶσθαι δ' οὔ Πολ. 507Β, πρβλ. 508Ε, καὶ ἰδίως 596 κέξ.· πρβλ. ὡσαύτως Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 6, 3., 6. 14., 12. 10, κ. ἀλλ., Ἠθ. Ν. 1. 6·— τὸ **εἶδος** λοιπὸν ἠδύνατο νὰ τεθῇ ἀντὶ τοῦ **ἰδέα**, ἀλλ' οὐχὶ **ἰδέα** ἀντὶ τοῦ **εἶδος**, πρβλ. **εἶδος** ΙΙΙ. 2. **III.** ἐν τῇ Ρητορ. σχεδὸν συνώνυμον τῷ **τόπος**, κοινὸς τόπος, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 3. 26, πρβλ. Ποιητ. 7. 7., 19, 5.

ἰδεῖν, ἀπαρ. τοῦ ἀορ. β' **εἶδον**· Ἐπικ. **ἰδέειν** Ὅμ.· Δωρ. **ἰδέμεν** Πίνδ.

ἰδέρως· «ὁ ἅμα τῷ ἰδεῖν ἐρῶν» Ἡσύχ.

ἴδεσκον, ες, ε, Ἰων. ἀντὶ **εἶδον**, Ἰλ. Γ. 217.

ἰδέω, Ἰων. ἀντὶ **ἴδω**, ὑποτακτ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. β' **εἶδον.**

II. Ἐπικ. ἀντὶ **εἰδῶ**, ὑποτ. τοῦ πρκμ. **οἶδα**, γινώσκω, Ἰλ. Ξ. 235 (διάφ. γραφ. **εἰδέω** ὡς δισύλλαβ.)

ἴδη, Δωρ. **ἴδα**, ἡ, ὡς φαίνεται, Ἰων. λέξις (ἐν χρήσει ἅπαξ παρὰ Θεοκρ.), δένδρον πρὸς ξυλείαν, ἐν τῷ πληθ., χώρη ὑψηλή τε καὶ ἴδῃσι συνηρεφὴς Ἡρόδ. 1. 110· οὔρεα .. ἴδῃσι παντοίῃσι συνηρεφέα 7. 111· χώρη .. δασέη ἴδῃσι παντοίῃσι 4. 109· λόφος δασὺς ἴδῃσι 175· ἐν τῷ ἐνικ., δάσος, ἐν τῇ ἴδῃ τῇ πλείστῃ, ἐν τῷ πυκνοτάτῳ μέρει τοῦ δάσους, 4. 109· ἴδαν ἐς πολύδενδρον Θεόκρ. 17. 9· ἴδῃ ναυπηγήσιμος, ξυλεία πρὸς .., Ἡρόδ. 5. 23· οὐδέποτε παρ' Ἀττ.:— «ἴδαι ἀμφιλαφεῖς» Πολυδ. Ε', 66. **II.** ὡς κύριον ὄνομα, **Ἴδη**, Ida, δηλ. τὸ σύνδενδρον ὄρος (πρβλ. τὰ ἀνωτέρω μνημονευόμενα χωρία), **1)** ἡ ἐν τῇ Τρῳάδι Ἴδη Ἰλ., κλ.· ἀρχ. γεν., Ἴδηθεν μεδέων. «τῆς Ἴδης βασιλεύων» (Σχόλ.), Ἰλ. Γ. 276· ὡς ἐπίρρ., ἐκ τῆς Ἴδης, Δ. 475:— ἐντεῦθεν, Ζεὺς Ἰδαῖος Π. 605· Ἰδαῖα ὄρεα Θ. 170· οὕτω καὶ παρὰ Τραγ. **2)** Ἴδη ἐν Κρήτῃ, ἔνθα ἐγεννήθη ὁ Ζεύς, Διον. Π. 502, Παυσ. 5. 7.

ἴδη, ἡ, ἡ λάψις τοῦ μετάλλου, Φιλόστ. Εἰκ. σ. 804, 808.

ἴδηαι, 6' ἑνικ. ὑποτακτ. τοῦ μέσ. ἀορ. 6' **εἰδόμην**, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **ἴδῃ.**

ἴδημα· «δραμα» Ἡσύχ.

ἰδήρατος· «καλός. ὡραῖος» Ἡσύχ.

ἰδήσω, Δωρ. μέλλ. τοῦ **εἶδον**, θὰ ἴδω, Θεόκρ. 3. 37.

ἰδία, ἴδε **ἴδιος** VI. 2.

ἰδιαζόντως, Ἐπίρρ., κατ' ἰδίαν, ἰδιαιτέρως, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 182.

ἰδιάζω: μέλλ. **-άσω** (ἴδιος) ζῶ μακρὰν τῶν ἄλλων, εἶμαι ἀποκεχωρισμένος τῶν ἄλλων, ἰδιωτεύω, Ἡρωδιαν. 4. 12, Δίων Κ. 66. 9· δωμάτιον ἰδιάζον Ἡλιόδ. 7. 12· ἰδιάζω τινί, ἀφοσιοῦμαι εἴς τι πρᾶγμα, «οὐ γάρ μοι σχολὴ· ξενικῶ γὰρ ἰδιάζω πράγματι» Ἀνώνυμ. ἐν Α. Β. 43· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, Ἀριστ. Προβλ. 19. 45. **II.** εἶμαι ἰδιόρρυθμος, ἰδιότροπος, διάφορος τῶν ἄλλων, ἰδιάζω τῇ φύσει Διόδ. 2. 58· ἡ ἰδιάζουσα φύσις Ἡλιόδ. 2. 28, πρβλ. Διόδ. 3. 46· ἰδιάζον συμπόσιον Ἀθήν. 12Α· τὰ ἰδιάζοντα, τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικά, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Κλήμ. Ἀλ.· ἰδιάζω τινί, ἰδιαιτέρως ἁρμόζω εἴς τι .., Αἰλ. π. Ζ. 6. 19. **2)** ἀνήκω εἴς τινα, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 7, 3.

ἰδιαίτερος, -ατος, Συγκρ. καὶ Ὑπερθ. τοῦ **ἴδιος**, ὃ ἴδε.

ἰδιάσεις, εως, ἡ, τὸ μένειν κατ' ἰδίαν, ἀπομόνωσις, «μοναξιά», ἵνα σπουδαῖοι ἐκ τῆς ἰδιάσεως γίνωνται Ἰωάνν. Κλίμακ. 410, 10.

ἰδιασμός, ὁ, (ἰδιάζω) ἴδιος τρόπος, ἰδιοτροπία, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 255.

ἰδιαστής, οῦ, ὁ, ὁ κατ' ἰδίαν ζῶν, ἀναχωρητής, ἡσυχαστής, Διογ. Λ. 1. 25, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3. 482Β.

ἰδιαστικός, ή, όν, ἀποκεχωρισμένος τῶν ἄλλων, ἰδιαστικὸς βίος καὶ ἀπράγμων Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 349 κἀλλ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 300.

ἰδικός, ή, όν, (εἶδος) μεταγεν. τύπος τοῦ **εἰδικός** (ὃ ἴδε), ἰδιαίτερος, εἰδικός, Στοβ. Ἐκλογ. 2. 236, Ἀνθ. 373Β, Γαλην., κλ. **2)** ἀνήκων εἴς τινα, ἴδιός τινος, Ἀνθ. Π. 5. 106, Μανέθων 5. 122.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Συγκρ. **-ώτερον**, Ἀθήν. 299D.

ἰδιό-βιος, ον, βιῶν καθ' ἑαυτόν, ζῶν βίον ἴδιον, Εὐστ. Πονημάτ. 224. 44.

ἰδιο-βουλέω, ἀκολουθῶ τὴν ἰδίαν ἐμαυτοῦ βουλήν, πράττω ἐκεῖνο ὅπερ ἐγὼ κρίνω εὔλογον, Ἡρόδ. 7. 8, 4 (οὕτως ὁ Δινδ. ἀντὶ τοῦ ἀνωμάλου τύπου **ἰδιοβουλεύειν**), Δίων Κ. 43. 27.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 300.

ἰδιο-γάμια, τά, χωριστοὶ γάμοι, ἀντίθετον τῷ **κοινογάμια**, Γρηγ. Ναζ. Ὁμ. 23. σ. 414.

ἰδιο-γενής, ές, ἔχων ἴδιον γένος, ἀντίθετον τῷ **κοινογενής**, Πλάτ. Πολιτικ. 265Ε, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 938, Διοσκ. 2. 71.

ἰδιό-γλωσσος, ον, ἔχων ἰδίαν, διακεκριμένην γλῶσσαν, Στράβων 226.

ἰδιογνωμονέω, ἔχω τὴν ἰδίαν μου γνώμην περί τινος ἢ πράττω τι ὡς ἐγὼ κρίνω εὔλογον, Δίων Κ. 45. 42., 53. 21· ἐν 43. 27 **ἰδιογνωμέω**, πιθ. ἐσφ. γραφ.

ἰδιογνωμοσύνη, ἡ, ἡ ἰδία τινὸς γνώμη, Μακάρ. σ. 53C.

ἰδιο-γνώμων, ον, ὁ πράττων ἢ ἐνεργῶν κατ' ἰδίαν γνώμην, αὐτογνώμων, ἰδιότροπος, Ἱππ. π. Ἀέρ. 295, Φρύν. Κωμ. ἐν «Μονοτρόπῳ» 1, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 9, 3.

ἰδιο-γονία, ἡ, τὸ γεννᾶν μόνον ἐκ τοῦ ἰδίου γένους, ἀντίθετον τῷ **κοινογονία**, Πλάτ. Πολιτικ. 265D.

ἰδιό-γραφος, ον, ἰδιοχείρως γεγραμμένος, «οὗτος ὁ ψαλμὸς ἰδιόγραφος εἰς Δαυὶδ καὶ ἔξωθεν τοῦ ἀριθμοῦ, ὅτε ἐμονομάχησε τῷ Γολιάθ» Ἑβδ. (ἐπιγραφὴ τοῦ τελευταίου ψαλμοῦ)· τὸ ἰδιόγραφον, = αὐόγραφον, Gell. 9. 14, 7.

ἰδιο-θᾰνέω, ἀποθνήσκω κατ' ἰδιαίτερον τρόπον, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 277· **ἰδιοθανατέω** Achmes Ὀνειροκρ. 141, 151· ἐπίθ., **ἰδιοθάνατος**, ον. αὐτόθι 194.

ἰδιο-θελῶς, Ἐπίρρ., κατ' ἰδίαν θέλησιν, Βίος Νείλου Νεωτέρ. σ. 39, 7.

ἰδιο-θηρευτικός, ή, όν, ὁ θηρεύων μόνος ἢ δι' ἑαυτόν· ἡ **ἰδιοθηρευτικὴ** (δηλ. τέχνη), ἰδιαιτέρα θήρα, Πλάτ. Σοφιστ. 222D· οὕτως, **ἰδιοθηρία,** ἡ, αὐτόθι.

ἰδιο-θρονέω, εἶμαι ἐπὶ τοῦ ἰδίου μου θρόνου, Ιτολ.Τετράβ.σ.51.

ἰδιο-κρᾶσία, ἡ, ἰδιαιτέρα κρᾶσις, Πρόκλ. παράφρ. Ιτολ. σ.13.

ἰδιό-κριτος, ον, (τὰ 'Αντίγραφα **-κοιτον**), = **ἰδιόρρυθμος,** Ἡσύχ.

ἰδιο-κτήμων, ον, ἔχων ἴδια κτήματα, Ἡφαιστ.'Αποτελ. 12, 1: οὐσιαστ., **ἰδιοκτημοσύνη,** ἡ, Θ. Στουδ. σ. 1245· «ὅπου ἰδιοκτημοσύνη καὶ οὐ κοινότης, ἄπεστιν ἐκεῖθεν ὁ Χριστὸς» ὁ αὐτ.1556, ἔκδ. Μί.

ἰδιό-κτητος, ον, κατεχόμενος ὡς ἰδιωτικὴ περιουσία, Ἱππ. 1291. 25, Στράβ. 684· Ἰδ. πανευτυχίη, ἣν κτᾶταί τις μόνος, Ἐπιγράμμ.Ἑλλ. 443.

ἰδιολογέομαι, ἀποθ., κατ' ἰδίαν συνδιαλέγυμαι μετά τινος, τινι Πλάτ. Θεάγ.121Α, Φίλων 1.197· πρός τινα Χαρίτων 6. 7.

ἰδιολογία, ἡ, ἰδιαιτέρα συνομιλία, Χαρίτων 4. 6· ἰδιαιτέρα συζήτησις, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ.10. 86.

ἰδιο-λόγος, ὁ, οὕτως ὠνομάζετο ἰδιαίτερος κυβερνητικὸς ὑπάλληλος ὑπὸ τὸν ἔπαρχον τῆς Αἰγύπτου, ὃς τῶν ἀδεσπότων καὶ τῶν εἰς Καίσαρα πίπτειν ὀφειλόντων ἐξετοστής ἐστι Στράβ.797.

ἰδιο-μήκης, ες, ἐπὶ ἀριθμῶν διπλασιαζομένων, «οἱ τετράγωνοι ὡς γινόμενοι ὑπό τινων ἀριθμῶν μηκυνθέντων τῷ ἰδίῳ μήκει, ταὐτὸν ἔχοντες τὸ πλάτος τῷ μήκει, ἰδιομήκεις ἂν καὶ ταυτομήκεις λέγοιντο, ὡς δὶς δύο» Νικομ. Ἀριθμ. 2. 59.

ἰδιό-μορφος, ον, ἔχων ἰδίαν μορφήν, Στράβ. 207, Πλουτ. Μάρ. 25.

ἴδιον, τό, ἴδε **ἴδιος.**

ἰδιο-νομία, ἡ, = **αὐτονομία,** Εὐστ. Πονηρ. 27. 4.

ἰδιοξενία, ἡ, ἰδιαιτέρα φιλία, ἡ κατ' ἰδίαν φιλοξενία, 'Ανώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξει.

ἰδιόξενος, ον, ξένος ἢ φίλος ἰδιώτου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πρόξενος,** «ὁ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτὸν ξένος ὤν, πρόξενος δὲ ὁ ὅλης πόλεως ξένος, παρ' ᾧ καὶ οἱ πρέσβεις κατάγονται» (Σουίδ.), Διον. 'Αλ. 1. 84, Διόδ. 13. 5, Λουκ. Φάλ. Β', 1, κτλ.· ὡς τὸ ἰδίᾳ ξένος ἐν 'Ανδοκ.19. 3· ἢ ἴδιος ξένος ἐν Διον.'Αλ.7. 2.

ἰδιόομαι, (ἴδιος) μέσ., κάμνω τι ἰδικόν μου, λαμβάνω δι' ἐμαυτόν, οἰκειοποιοῦμαι, Πλάτ. Πολ. 547Β, Νόμ. 742Β, πρβλ. Ἔφορ. 27. **2)** κάμνω τινὰ φίλον μου, τινὰ Δίων Κ. 39. 29.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ σ. 467.

ἰδιοπάθεια, ἡ, ἰδία ψυχικὴ πάθησις, τὸ αἰσθάνεσθαί τι μόνον δι' ἑαυτόν, ἀντίθετον τῷ **συμπάθεια,** Γαλην. 7. 454, 'Αλέξ. 'Αφρ. Προβλ. 2. 35.

ἰδιοπάθέω, εἶμαι ἰδιαιτέρως πως διατεθειμένος· καθόλου, = τῷ Λατ. aegre farre, Λοβεκ. σημ. εἰς Φρύν. 620.

ἰδιο-παθής, ές, ὁ καθ' ἑαυτὸν ψυχικῶς διατεθειμένος κατ' ἰδιαίτερόν τινα τρόπον, Γαλην.— Ἐπίρρ. **ἰδιοπαθῶς,** ἐξ ἰδιαιτέρων (προσωπικῶν) λόγων, Βασίλ. IV. 453C.

ἰδιοπεριγνώριμος, ον, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ γνωστός, περίφημος, Achmes 'Ονειροκρ. σ.108. 5.

ἰδιοπεριόριστος, ον, ἔχων διακεκριμένα ὅρια, καλῶς ὡρισμένος, «δύο φύσεις ἰδιοπεριορίστους ἐν Χριστῷ ὁμολογεῖσθαι» Θεόδ. Πρεσβύτ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. **Θεόδωρος** (6).—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 467.

ἰδιοπεριορίστως, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον διακεκριμένον, Κεδρην. I. 458, 20.

ἰδιό-πλαστος, ον, ἀφ' ἑαυτοῦ πλασθείς, αὐτόπλαστος, ἰδιόπλαστον ἀγαθὸν Σεκούνδου Γνωμ. σ. 21.

ἰδιοποιέω, ποιῶ τι ἰδιαιτέρως, τὴν ἐπίδειξιν ἰδιοποιῆσαι τοῖς παροῦσι, κατ' ἰδίαν ἑκάστῳ ἐπιδεῖξαι, Γαλην. 2. 672.

II. Μέσ., οἰκειοποιοῦμαι, ὡς τὰ **ἰδιόω, ἰδιόομαι,** Διόδ. 5. 13· κερδαίνω τὴν εὔνοιάν τινος, τὸν κάμνω ἰδικόν μου, φίλον μου, ὁ αὐτ.15. 29,'Εδδ. (Β' Βασιλ. ΙΕ', 6).

ἰδιοποίημα, τό, πρᾶξις οἰκειοποιήσεως, Γλωσσ.

ἰδιοποίησις, εως, ἡ, τὸ νὰ κάμνῃ τίς τι ἰδικόν του, οἰκειοποίησις,'Αθαν.'Ομ. τ.1. σ. 61, Δίδυμ.'Αλ. π.'Αγ. Τριάδ. σ. 6Β.

ἰδιο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν δι' ἑαυτὸν ἢ χωριστά, Δαμασκ.

ἰδιο-πρᾱγέω, ἐνεργῶ κατ' ἰδίαν, ἀνεξαρτήτως ἀπ' ἄλλων, Πολύβ. 8. 28, 9, Διόδ. 18. 39, 64· πράττω τὰ ἐμαυτοῦ, «κυττάζω τὴ δουλειά μου», Στράβ. 555.— Κατὰ Σουίδ.: «ἰδιοπραγεῖ· τὰ ἴδια πράσσει, ἡσυχάζει».

ἰδιο-πρᾱγία, τὸ πράττειν τὰ ἑαυτοῦ, πλεονεξία καὶ ἰδιοπραγία Πλάτ. Νόμ. 875Β. **II.** ἀνεξάρτητος ἐνέργεια, Κλήμ. 'Αλ. 803.

ἰδιοπραγμονέω, = **ἰδιοπραγέω,** Σχόλ. εἰς Εὐρ. Μήδ. 217, Σχόλ. εἰς Θουκ. I. 32.

ἰδιο-πράγμων, ον, γεν. **ονος,** φροντίζων περὶ τῶν ἰδίων του ὑποθέσεων, ἀντίθετον τῷ **πολυπράγμων,** Διογ. Λ. 9.112, Πρόκλ. παράφρ. Ιτολ. σ.122.

ἰδιοπροσωπέω, ἔχω ἰδιαιτέραν τινὰ ἔκφρασιν προσώπου, Πρόκλ. παράφρ. Ιτολ. σ.74·— **ἰδιοπροσωπία,** ἡ, ἰδιαιτέρα ἔκφρασις τοῦ προσώπου, Ιτολ. Τετράβ. σ. 155 — **ἰδιοπρόσωπος, ον,** ἔχων ἰδιαιτέραν ἔκφρασιν προσώπου, αὐτόθι σ. 50.

ἰδιορρυθμία, ἡ, ἰδιόρρυθμος τρόπος βίου, 'Ιωάνν. ὁ τῆς Κλίμ. σ. 42. 338, 409, 410, 411, κτλ.

ἰδιόρ-ρυθμος, ον, ὁ κατ' ἴδιον ῥυθμόν, ἴδιον τρόπον βιῶν, ὁ ζῶν ὡς αὐτὸς ἀρέσκεται νὰ ζῇ, Μαρκ. Ἐρημ. 1036D· ἰδιότροπος, Εὐστ. Πονημάτ. 64· 63, = **αὐθέκαστος.** Θωμ. Μάγιστρ.133.

II. = **αὐτόνομος,** Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασιλ. Τάξ. 128. 20.— Καθ' Ἡσύχ.: «αἰδιόρρυθμον· ἰδιότακτον».

ἴδιος [ῐδ], **α, ον,**'Αττ. καὶ **ος, ον,** Πλάτ. Πρωτ. 349Β,'Αριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ. 4. 8, 1., 9 40, 30· (ἴδε ἐν τέλει): **I.** ὁ εἰς ἑαυτὸν ἀνήκων· ἑπομένως: **1)** ἰδιαίτερος, ἰδιωτικός, ἀντίθετον τῷ **κοινός** ἢ **δήμιος:** παρ' Ὁμήρ. μόνον δίς (ἐν 'Οδ.), πρῆξις δ' ἤδ' ἰδίη οὐ δήμιος, αὕτη ἡ ὑπόθεσις εἶναι ἰδιωτικὴ οὐχὶ δημοσία, Γ. 82· δήμιον ἢ ἴδιον Δ.114· ἴδιος ἐν κοινῷ σταλείς Πινδ. Ο.13. 69· ἰδίῳ στόλῳ χρᾶσθαι, ἀντίθετον τῷ δημοσίῳ, Ἡρόδ. 5. 63· γῆς.. νοσούσης ἴδια κινοῦντες κακὰ Σοφ. Ο. Τ. 636· κοινὸν ἐξ ἰδίας ἀνοίας κακὸν Εὐρ. Ἑκ. 740, πρβλ. Ὀρ. 766· ἴδια πράσσων ἢ στρατοῦ ταχθεὶς ὕπο ; ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 1364· ἴδια κέρδη Ἡρόδ. 100· συμφορὰ 'Αντιφῶν 116.15· πρόσοδος 'Ανδοκ. 30. 25· τὰ ἴδια διάφορα Θουκ. 2. 37· πλοῦτος ἴδιος καὶ δημόσιος ὁ αὐτ.1. 80, πρβλ. 2. 61, Πλάτ. Πολ. 521Α· ἴδιος οὐ κοινὸς πόνος αὐτόθι 535Β, πρβλ. 543Β· ἴδια ξυμβόλαια αὐτόθι 443Ε· ἰδία ἢ πολιτικὴ πρῆξις ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 484D· πόλεις καὶ ἴδιοι οἶκοι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 890Β, πρβλ.796D, κτλ.· τὰ ἱρὰ καὶ τὰ ἴδια, ναοὶ καὶ ἰδιωτικαὶ οἰκοδομαί,'Ηρόδ. 6. 9., 8,109· τὸ ἐν ἰδίοις, συζήτησις μεταξὺ ἰδιωτῶν, Πλάτ. Σοφιστ. 225Β. **2)** ὁ «ἰδικός», ὡς κτῆμα ἢ περιουσία, ἀντίθετον τῷ **ἀλλότριος,** Πινδ. Ν. 6. 55· ἡ ἰδίη ἐλευθερίη 'Ηρόδ. 7. 147· Ζεὺς ἰδίοις νόμοις κρατύνων Αἰσχύλ. Πρ. 404· ἰδίᾳ γνώμῃ αὐτόθι 543 (ἀλλ' ἴδε ἐν λέξ. **αὐτόνους**)· οὗτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοί Εὐρ. Φοίν. 555· φίλων οὐδὲν ἴδιον, = κοινὰ τὰ τῶν φίλων ὁ αὐτ. ἐν 'Ανδρ. 376·— μετ' ἄντων., τὰ αὐτοῦ ἴδια Θέογν. 440· τὸ ἡμέτερον ἴδιον Δημ.1274.7, κτλ. **3)** τὰ ἴδια, παρ' 'Αττ., ἤτοι ἰδιωτικαὶ ὑποθέσεις, ἰδιωτικὰ συμφέροντα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ κοινά, Θουκ.1. 82., 2. 61, κτλ.· ἢ ἡ ἰδία περιουσία, ὁ αὐτ.1.141, κτλ.· ἴδια πράττειν, φροντίζειν περὶ τῶν ἰδίων, Εὐρ. Ι. Α.1363· ὡσαύτως, εἰς τὸ ἴδιον, δι' ἑαυτόν, Ξεν. 'Αν.1. 3, 3, κτλ.'— οἱ τύποι οὗτοι κατὰ τὸν Φρύν. εἶναι ἧττον 'Αττ. ἢ οἱ τύποι: **τὰ ἐμαυτοῦ, τὰ ἑαυτοῦ,** κτλ.· ἀλλὰ συχνάκις εὑρίσκομεν συνημμένα τὰ ἐπίθετα καὶ τὴν ἀντωνυμ., τοὐμὸν ἴδιον, ἡ ἰδία (ἡ προσωπικὴ) μου γνώμη,'Ισοκρ.117D· τὰ ἐμὰ ἴδια Δημ.1226. 24· τὸ ἴδιον τὸ αὐτοῦ, τὰ αὐτοῦ ἴδια 'Αντιφῶν 136. 27,'Ισοκρ.184Ε· τὰ ὑμέτερα ἴδια Δημ. 439. 25· τὰ ἴδια σφῶν αὐτῶν, τὰ ἴδια τὰ σφέτερα αὐτῶν 'Ανδοκ. 20. 4., 28. 9· Ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 441· ἐγωγε τοὐμὸν ἴδιον, ἐγὼ τοὐμὸν ἀχνύμενον τὸ κατ' ἐμέ, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 9. **4)** ἐπὶ προσώπων, ὁ ἀφωσιωμένος εἴς τινα, «ἰδικός του», ἴδιοι Σελεύκου Πολύβ. 21. 4, 4· ταῖς εὐνοίαις ἴδιοι Διόδ. 11. 26. **II.** ἰδιαίτερος, χωριστός, διακεκριμένος, ἔθνος ἴδιον καὶ οὐδαμῶς Σκυθικὸν Ἡρόδ. 4 18, πρβλ. 22· ἴδιοί τινες σοι [θεοί]; 'Αριστοφ. Βάτρ. 890· ἑκάστῳ ὑπόκειταί τις ἴδιος οὐσία Πλάτ. Πρωτ. 349Β· πόλεις.. βαρβάρους καὶ ἰδίας Δημ. 289.19· ὁ βάτραχος ἰδίαν ἔχει τὴν γλῶτταν, ἰδιάζουσαν,'Αριστ. π. τὰ Ζ.'Ιστ. 4. 9, 10:— ὡσαύτως, ἑπομένου τοῦ ἤ, ἴδιον ἢ ἄλλοι, ἰδιαίτερον καὶ διάφορον τῶν ἄλλων, Πλάτ. Γοργ. 481C· οὕτως, ἴδιον παρὰ τὰ ἄλλα Θεοφρ. π. Φυτ.'Ιστ. 6. 4, 10. **2)** παράδοξος, ἀσυνήθης, ἰδίοισι ὑμεναίοισι κούχι σώφροσιν Εὐρ. Ὀρ. 558· ἴδιον καὶ περιττὸν 'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 3.10,18· παράδοξος, ἰδιότροπος, ἐπὶ προσώπων, Πλούτ. 2. 57Ε· ἴδιός τις ὁ αὐτ. ἐν Θεμ .18. **3)** ἰδιαίτερος, κατάλληλος, ἴδια ὀνόματα, εἰδικά, ἰδιαίτερα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ περιέχοντα, γενικά, 'Αριστ. Ρητ. 3. 5, 3· ὄνομα ἴδιόν τινος Πλάτ. Πολ. 580Ε· τὸ ἴδιον τοῦ ἐπαίνου Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκ.19. **III.** ἴδιοι λόγοι, πεζοί, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ποίησις, Πλάτ. Πολ. 366Ε· ἴδε κατωτ. VI. 2, γ. **IV.** ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ 'Αριστ., τὸ ἴδιον εἶναι καθόλου ἡ χαρακτηριστικὴ ἰδιότης εἴδους τινός, Τοπ. 1. 5, 4., 1. 8, 2· ἀλλ' ἐνίοτε χαλαρώτερον, ἐπὶ ἰδιότητος ἰδιαζούσης εἰς ὅρον τινά (ἐν διακρίσει ἀπὸ ἄλλων), ἢ εἰς ὡρισμένον πρόσωπον ἐν ὡρισμένῳ χρόνῳ ἂν καὶ οὐχὶ ὡς διαρκὲς κατηγόρημα, αὐτόθι 5.1, 3. **V.** τὸ ὁμαλὸν Συγκρ. εἶναι **ἰδιώτερος,** 'Ισοκρ. 247C, Θεόφρ.· Ὑπερθ. **ἰδιώτατος,** Δημ. 641.17· ἀλλὰ **ἰδιαίτερος, ἰδιαίτατος** ἐν 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 2.10, 8., 16. 2, Θεοφρ. π. Φυτ.'Ιστ.1.14, 2., 6. 3, 1, πρβλ. Θωμᾶν Μάγιστρ. 466. **VI.** Ἐπίρρ. **ἰδίως,** Πλάτ. Νόμ. 807Β,'Ισοκρ.104Δ· Συγκρ. **ἰδιαιτέρως,** Θεοφρ. π. Φυτ.'Ιστ. 1.13, 4· ἢ **ἰδιαίτερον,**'Ηρωδιαν.7. 6· Ὑπερθ. **ἰδιαίτατα,** Διόδ.19.1· ἰδίως καλεῖν, καλεῖν δι' ἰδίου ὀνόματος, 'Αριστ. π. Κόσμ. 4.13·— συχνὸν παρὰ Σχολ., ἐπὶ λέξεων ἐν ἰδιαιτέρᾳ σημασίᾳ ἢ χρήσει· ὡσαύτως, χωριστά, ἔξω τοῦ στίχου, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Νεφ. 41. **2)** ὡσαύτως **ἰδίᾳ,** 'Ιων. **-ῇ,** ὡς Ἐπίρρ. = κατ' ἰδίαν, ἰδιαιτέρως, χωριστά, θύοντι ἰδίῃ μούνῳ 'Ηρόδ. 1. 132, πρβλ. 192· οὔτε ἰδίᾳ οὔτε ἐν κοινῷ

Θουκ.1.141· καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ὁ αὐτ. 3. 45· ἰδίᾳ ἕκαστος ὁ αὐτ. 8.1· συχνὸν παρὰ Πλάτ., κτλ.:— μετὰ γεν., ἰδίᾳ τῆς φρενός, χωριστά, ἔξω .. ,Ἀριστοφ. Βάτρ.102. β) πρὸς ἴδιον λογαριασμόν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 467. γ) παρὰ τοῖς πεζολόγοις, ἀντίθ. τῷ ὑπὸ ποιητῶν, Πλάτ. Πολ. 366Ε· ἴδε ἀνωτ. III. **3)** κατ' ἰδίαν, ἰδιαιτέρως, Φιλήμ. ἐν Ἀδηλ. 76, Πλούτ. 2. 120Ε· κατ' ἰδίαν εἰπεῖν τινι Διόδ.1. 21· κατ' ἰδίαν λαμβάνειν τινά, ἰδιαιτέρως, χωριστά, κατὰ μέρος, Πολύβ 4. 84, 8. (Ἡ λέξις αὕτη κατ' ἀρχὰς εἶχε τὸ δίγαμμα **Fίδιος**, ὡς φέρεται ἐν τοῖς Ἡρακλεωτ. Πίναξι, Ahr. π. Δωρ. § 5. 2, ἡ δὲ ῥίζα ἦτο **ϝε**, **Fε** ἢ **σFε**, ὥστε ὁ ἀρχικὸς τύπος θὰ ἦτο **σϝέδιος**:— ὁ τύπος **καθ' ἰδίαν**, μετὰ δασείας, ἀπαντᾷ ἐν Ἐπιγραφ., Συλλ.Ἐπιγρ. 2329. 2., 2347c. 8).

ἰδιό-σημος, ον, ἔχων ἰδίαν σημασίαν, ἰδιοσήμοις προσηγορευμένων ὀνόμασι Ῥήτορες (Walz) τ.7. σ.195.

ἰδιό-στολος, ον, ἐξηρτυμένος, ὡπλισμένος δι' ἰδίας δαπάνης, ἰδιοστόλῳ τριήρει περὶ Ἀρτεμίσιον ἐνδόξως ἐναυμάχησεν Πλουτ. Ἀλκιβ. 1· μεμισθωμένος πρὸς χρῆσιν, ἰδιόστολον ἐναυλώσατο πλοῖον Ἀθήν. 521Α· ἰδιόστολος ἔπλευσε, μὲ τὸ ἴδιόν του πλοῖον, Πλουτ. Θησ. 26.

ἰδιο-συγκρᾶσία, ἡ, (κρᾶσις) ἰδιαιτέρα κρᾶσις ἢ ἕξις τοῦ σώματος, Πτολ. Τετράβ.:— ὡσαύτως **-σύγκρᾱσις, εως**, ἡ, αὐτόθι·— ἀλλὰ **ἰδιοσυγκρῐ́σια**, ἡ, Σέξτ.Ἐμπ. Π.1.79· **ἰδιοσύγκρισις, εως**, ἡ, Διοσκ. περὶ Δηλητ. Φαρμάκ. σ. 4 (ἐν τῷ προοιμίῳ).

ἰδιο-σύγκρῐτος, ον, κατ' ἴδιον τρόπον συντεθειμένος, Ἑρμῆς ἐν Στοβ.Ἐκλογ.1.938.

ἰδιο-σύστᾰτος, ον, ἐξ ἑαυτοῦ συνεστὼς καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπάρχων, Διόδ. Ἀλ. 977Α, 925Β.—Ἐπίρρ. **-τως**, μετ' ἰδίας οὐσίας ἢ ὑποστάσεως, ὁ αὐτ. 984Β, κλ.

ἰδιότης, ητος, ἡ, (ἴδιος) ἰδιαιτέρα φύσις, διάφορος ποιότης ἢ οὐσία, ἰδιότης, Δαμάσκιος ἐν «Συντρόφοις» 1. 41· ἡ ἰδιότης τῆς ἡδονῆς Ξεν.Ἀν. 2. 3, 16· τῶν πράξεων Πλάτ. Πολιτικ. 305D· τοῦ πολιτεύματος Πολύβ 1.13, 13, κτλ.· εἰκὼν τῆς ἰδίας ἰδιότητος Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. Β', 23)·— ἐν τῷ πληθ., αἱ ἰδιότητες Ἀννίβου, «τὰ φυσικά του». ἡ φύσις αὐτοῦ, Πολύβ. 9. 22, 7.

2) παρὰ Γραμμ., εἰς ἰδιότητα, ἐν τῇ κυρίᾳ αὐτοῦ σημασίᾳ, κυριολεκτικῶς, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 319· εἰς ἰδιότητα τεθέν, τεθὲν ὡς κύριον ὄνομα, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **Θεσσαλία**.

ἰδιοτροπέω, εἶμαι ἰδιότροπος, Ἰω. Σκυλ. ἐν Γ. Κεδρην. τ. Β', σ. 674, 13, ἔκδ. Β.

ἰδιοτροπία, ἡ, ἰδιαίτερος τρόπος, Κλεομήδ. 2. σ. 104, Εὐστ. Ποντημάτ. 27, 8 καὶ 66.

ἰδιό-τροπος, ον, ἰδιαιτέρου τρόπου, οὐχὶ συνήθης, ἰδιότροπος, φύσις, νόσοι Διόδ. 3. 35., 5.10· ἰδιαιτέρου εἴδους, ὁ νυκτικόραξ Στράβ. 823.—Ἐπίρρ. **-πως**, Διόδ. 3.19.

ἰδιο-τρόφος, ον, τρέφων κτήνη ἰδιαιτέρως οὐχὶ δὲ κατ' ἀγέλας, Πλάτ. Πολιτικ. 261D. **II. ἰδιό-τροφος, ον**, ὁ ἐσθίων ὡρισμένα εἴδη τροφῆς, ἀντίθετον τῷ **παμφάγος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ.Ἱστ. 1. 1, 26.

ἰδιό-τῠπος, ον, ὁ ἔχων ἴδιον τύπον, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 938.

ἰδιο-ὑπόστατος, ον, ἔχων ἰδίαν ὑπόστασιν, ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπάρχων, Σχόλ. εἰς Ἐπικτ.Ἐγχειρ.17.

ἰδιο-φεγγής, ές, ἀφ' ἑαυτοῦ φέγγων, ἔχων ἴδιον φέγγος, ἐπὶ τῆς σελήνης, Ἀντιφῶν ἰδιοφεγγῆ τὴν Σελήνην Στοβ. Ἐκλογ. 1. 556.

ἰδιο-φυής, ές, ἰδίαν ἔχων φυὴν ἢ φύσιν, Ἀρχέλ. παρὰ Διογ. Λ. 2.17, Διόδ. 5. 30.

ἰδιό-φῦτον, τό, = **λεοντοπόδιον**, Διοσκ. (Νόθ.) 4.131.

ἰδιό-φωνος, ον, ὁ τῇ ἰδίᾳ τινὸς φωνῇ λεγόμενος, τὴν ἰδιόχειρον ἢ ἰδιόφωνον ὁμολογίαν Boisson. Ἀνέκδ. 3. σ. 350.

ἰδιό-χειρος, ον, γεγραμμένος διὰ τῆς ἰδίας χειρός τινος, Boisson. Ἀνέκδ. 3. σ. 350· τὸ ἰδιόχειρον, πρωτότυπον χειρόγραφον, Βυζ.—Ἐπίρρ. **-ρως**, τῇ ἰδίᾳ χειρί, Γεώργ. Κεδρην. σ. 384Β.

ἰδιοχρυσεῖν «ἔχειν χρυσὸν ὡς ἴδιον κτῆμα» Θ. Στουδ. σελ. 1556, ἔκδ. Μί.

ἰδιό-χρωμος, ον, ἔχων ἴδιον χρῶμα, Ἀρτεμίδ. 2. 3· **-χροος, ον**, Πτολ. Τετράβ. σ.103.

ἰδιόω, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ **ἰδιόομαι**, ὃ ἴδε.

ἴδῐσις [ῐδ-], **εως**, ἡ, ἵδρωμα, Ἀριστ. Προβλ. 35. 4.

ἰδίω [ῐδ-]: ἀόρ. **ἴδῐσα** Ἀριστ.: (ἴδος)· — ἱδρόω, κοιν ἱδρώνω, ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ ἱδρῶτος τοῦ ἐκ τρόμου, ἴδιον, ὡς ἐνόησα Ὀδ. Υ. 204· πρὶν ἂν ἰδίης καὶ διαλύσῃς ἄρθρων ἶνας Ἀριστοφ. Εἰρ. 85, πρβλ. Βατρ. 237· — ὡσαύτως παρ' Ἱππ. 606. 42, Ἀριστ. π. τὰ Ζ.Ἱστ. 3.19, 8, Θεοφρ. π. Φυτ.Ἱστ. 5. 9, 8, ἀλλὰ παρὰ πεζολόγοις συνηθέστερον **ἱδρόω**.

ἴδίωμα, τό, (ἰδιόω) ὃ ἔχει τις ἴδιον, χαρακτήρ, ἰδιότης, ποιότης, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 7, 8, Πολύβ. 2. 14, 3, Ἀθήν. 696Ε· τὸ καθ' αὐτὸν ἰδίωμα τηρεῖν Πολύβ. 2. 59, 2· τὰ περὶ τὴν χώραν, περὶ αὐτοὺς ἰδιώματα 2.14, 3., 6. 3, 3. **II** ἴδιος τρόπος φρασιολογίας, ἰδίωμα, ὕφος, Διον.Ἁλ.Ἐπιστολ. πρὸς Γναῖον Πομπ. σ. 783.

ἰδιωμᾰτικός, ή, όν, ἔχων ἰδιαίτερον χαρακτηριστικόν, Κλήμ. Ἀλ. 80.

ἰδιωνυμέω, ὀνομάζω δι' ἰδίου ὀνόματος, οὕτω γὰρ ἰδιωνυμεῖτο τὸ ἔθνος Γεώργιος Παχυμ. Ἀνδρ. σ. 288C.— **ἰδιώνυμος, ον**, ὠνομασμένος δι' ἰδίου ὀνόματος, Ῥήτορ. (Walz) τ.7. 22, 7 (;).

ἰδίωσις, εως, ἡ, (ἰδιόω) διάκρισις, διαστολή, χώρισμα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κοινωνία**, Πλάτ. Πολ. 462Β, Πλούτ. 2. 644D.

ἰδιωτεία, ἡ, ἰδιωτικὸς βίος ἢ ἐνασχόλησις, Ξεν.Ἱέρ. 8,1· ἀντίθετον τῷ **βασιλεία**, Πλάτ. Νόμ. 696Α· ἐν τῷ πληθ., ἀντίθετον τῷ **ἀρχαί**, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 618D. **II**. σκαιότης, φορτικότης, ἐλλειψις ἀνατροφῆς, ἀπειροκαλία, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 27, Ἀποκηρυττ.7.

ἰδιωτεύω, εἶμαι ἰδιώτης, δηλ. ζῶ κατ' ἰδίαν, μὴ ἀναμιγνυόμενος εἰς τὰ δημόσια ἢ μὴ ἔχων δημοσίαν ἢ πολιτικὴν ἀρχήν, Πλάτ. Ἀπολ. 32Α, Πολ. 579C· ἀντίθετον τῷ **ἄρχω**, Ξεν. Ἱέρ. 8. 5· ἀντίθετον τῷ **τυραννεύω**, Ἰσοκρ.15D, πρβλ. Αἰσχίν. 27. 32:—ἐπὶ χώρας, εἶμαι ἀναξία λόγου, Ξεν. Κύρ. 8.7,7. **II**. ἐξασκῶ τὸ ἐπάγγελμά μου ἰδιαιτέρως, ἐπὶ ἰατροῦ, ἀντίθετον τῷ **δημοσιεύω**, Πλάτ. Πολιτικ. 259Α, πρβλ. Γοργ. 514Ε κέξ. **III**. μετὰ γεν. πράγματος, τῆς ἀρετῆς ἰδιωτεύω, εἶμαι ἄπειρος αὐτῆς, δὲν εἶμαι ἐξησκημένος εἰς αὐτήν, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 327Α.

ἰδιώτης, ου, ὁ, (ἴδιος) πολίτης ὡς ἄτομον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πόλιν, ξυμφέροντα καὶ πόλεσι καὶ ἰδιώταις Θουκ. 1. 124, πρβλ. 3.10, Πλάτ. Συμ.185Β, Ξεν. Πόροι 4.18, κτλ. **II**. ὁ ζῶν βίον ἰδιωτικόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἔχοντα θέσιν δημοσίαν ἢ συμμετέχοντα τῶν πραγμάτων τῆς πόλεως, ἀνὴρ ἰδιώτης Πρόδ.1. 32, 59, 70, 123, κ. ἀλλ., πρβλ. Ψήφισμα παρ' Ἀνδοκ. 11. 31· ἀντίθετον τῷ **βασιλεύς**, Ἡρόδ. 7. 3· τῷ **ἄρχων**, Πλάτ. Πολιτικ. 259Β, πρβλ. Θουκ.1.115., 4. 2, Λυσ.103.1· τῷ **δικαστής**, Ἀντιφῶν 144.13· τῷ **πολιτευόμενος**, Δημ.150. 8· τῷ **ῥήτωρ**, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 37· τῷ **στρατηγός**, ἁπλοῦς στρατιώτης, Ξεν. Ἀν.1. 3, 11· ἰδ. θεοὶ Ἀριστοφ. Βάτρ. 891. **2)** κοινὸς ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ, τοῦ ὄχλου, οἱ ἰδ. καὶ πένητες Πλουτ. Θησ.24, Ἡρωδιαν. 4.10, κτλ. **3)** ὡς ἐπίθ., ἰδ. βίος, ἡ ζωὴ ταπεινῶν ἀνθρώπων, τρόπος ζωῆς οὐχὶ δημόσιος, ἀσχολίαι ἰδιωτικαί, Πλάτ. Πολ. 578C. **III**. ὁ μὴ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα ἐπιστήμην τινὰ ἢ τέχνην ἢ τὰ τῆς πόλεως πράγματα, ἰατρὸς καὶ ἰδιώτης Θουκ. 2 48, πρβλ.Ἱππ. π.Ἀρχ. Ἰητρ. 9, Πλάτ. Θεαίτ.178C, Νόμ. 933D ἰδιώτης ἢ τινα τέχνην ἔχων ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 221C, πρβλ. Πρωτ. 312Α· οὕτως, ἀντίθετον τῷ **ποιητής**, πεζογράφος, Πλάτ. Φαῖδρ. 258D, Συμπ. 178Β· ἰδ. καὶ μηδὲν αὐλήσεως ἐποῖων ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 327C· ὡσαύτως, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἐξ ἐπαγγέλματος ῥήτορα, Ἰσοκρ. 43Α· πρὸς ἠσκημένον στρατιώτην, Θουκ. 6.72, Ξεν.Ἱππαρχ. 8.1· πρὸς τακτικὸν ἀθλητήν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3.7,7.,12.1,Ἀριστ.Ἠθ. Ν. 3. 8, 8· πρὸς ἐπιτήδειον ἐργάτην (δημιουργόν), Πλάτ. Σοφιστ. 221C, Θεάγ. 124C:— ὡς ἐπίθετ., ὁ ἰδ. ὄχλος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς τεχνίτας, Πλουτ. Περικλ. 12.

2) μετὰ γεν. πράγμ., ἀγύμναστος, ἄπειρος εἴς τι, Λατ. expers, rudis, ἰατρικῆς Πλάτ. Πρωτ. 345Α, πρβλ. Τίμ. 20Α· ἔργου Ξεν. Οἰκ. 3, 9· ὡσαύτως, ἰδ. κατά τι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 5, 11· ἰδ. τὰ ἄλλα Ἡρωδιαν. 4.12· ἰδ. ὡς πρὸς ἡμᾶς ἀγωνίζεσθαι Ξεν. Κύρ.1. 5,11. πρβλ. Λουκ.Ἑρμότ. 81. **3)** καθόλου, ἄπειρος ἄνθρωπος, ἀδίδακτος, ἀμαθής, ἀντίθετον τῷ **πεπαιδευμένος**, Ξεν.Ἀπομν. 3.12,1· ἂν τε δεινοὶ λάχωσιν ἂν τε ἰδιῶται .. Δημ. 50.7· ἄνθρωπος ἀγύμναστος, **δυσκίνητος**, ἀντίθετον τῷ **ἀσκητής, ἀθλητής**, Σέξτ.Ἐμπ. π. Μ. 1. 234· ἀμαθὴς καὶ ἰδ., ἀντίθετον τῷ **τεχνίτης**, Λουκ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 29· πρβλ. **ἰδιωτικός** II. **IV**. **ἰδιῶται**, οἱ πολῖται, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ξένοι**, Ἀριστοφ. Βάτρ. 459, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολιαστ.

ἰδιωτίζω, μετατρέπω λέξιν τινὰ εἰς τὸ κοινὸν ἰδίωμα τῆς γλώσσης, Εὐστ.145.10.

ἰδιωτικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς ἰδιώτην, σῖτος καὶ ἑαυτοῦ (τοῦ τυραννεύοντος τῆς Μιλήτου Θρασυβούλου) καὶ ἰδιωτικὸς Ἡρόδ.1. 21· ἐς πύργον μέγαν .. καταφυγόντας ἰδιωτικὸν 4. 164· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **βασιλικός**, Πλάτ. Κριτί. 117Β· πρὸς τὸ **πολιτικός**, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 258D· ἰδιωτικὴ τριήρης, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Πάραλον, Δημ. 570, ἐν τέλ.· οἰωνὸς οὐκ ἰδιωτικός, οὐχὶ ἐκ τῶν συνήθων, ἀλλὰ προμηνύων μέγα τι, Ξεν.Ἀν. 6.1, 23· ἰδιωτικοὶ λόγοι, ὑποθέσεις ἰδιωτικαί, Διον.Ἁλ. περὶ Δημ. 56. **II**. μὴ πεποιημένος κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, ἄξεστος, ἄτεχνος, Πλάτ. Εὐθύδημ. 282D· φαῦλον καὶ ἰδιωτικὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Μείζ. 287, ἐν Ἴωνι 532D, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 234· τὸ ἰδ. ἐν τῇ λέξει Ἀριστ. Ποιητ. 22. 7. κέξ.·— ἐν τῷ Ἐπιρρ., μὴ φαύλως μηδὲ ἰδιωτικῶς Πλάτ. Νόμ. 966Ε, πρβλ. 839Ε· ἰδιωτικῶς καὶ γελοίως ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 278D· ἰδιωτικῶς ἔχειν ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 394Α· οὕτως, ἰδιωτικῶς τὸ σῶμα ἔχειν, ἀμελεῖν τῶν σωματικῶν ἀσκήσεων, Ξεν. Ἀπομν. 3. 12, 1·— πρβλ. **ἰδιώτης** III.

ἰδιῶτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ **ἰδιώτης**, κοινή, ἀναξία λόγου, Ἰωσήπ.Ἰουδ.Ἀρχ. 8.11, 1· ἰδιῶτις πόλις, ἀντίθετον τῷ **ἡγεμονίς**, οὐκ ἰδιῶτις πόλις, ἀλλ' ἡγεμονὶς Ἀππ. Ἐμφυλ. 4.16

καὶ 95. **II.** ἀσύνετος, οὐχὶ ἔμπειρος, Λουκ. Εἰκ. 13· ἀμαθής, ἄπειρος, Ἀλκίφρων 2. 4· κοινή, χυδαία, τῆς ἰδιώτιδος φωνῆς Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 211Β.

ἰδιωτισμός, ὁ, τρόπος ἰδιώτου, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 67· ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν, κοινὸν ἢ χυδαῖον ἰδίωμα, Λογγῖνος 31, Διογ. Α. 7. 59. **II.** ἰδιωτικὴ ζωή, Βυζ.· ἰδιωτικὴ συνομιλία, Ἰούλιος Ρουφινιανὸς (Jul. Rufin. de Fig. σ. 203).

ἰδι-ωφελής, ές, ἰδιωτικῶς, ἀτομικῶς ὠφέλιμος, ἀντίθετον τῷ **κοινωφελής**, Στοβ. (;).

ἴδμεν, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ ἴσμεν:— **ἴδμεν, ἴδμεναι**, Ἐπικ. ἀντὶ **εἰδέναι**· ἴδε **οἶδα**.

ἰδμοσύνη, ἡ, γνῶσις, ἐμπειρία, Ἀνθ. Πλαν. 4. 273· ἐν τῷ πληθ., Ἡσ. Θ. 377· παρ' Ἡσυχ. ὡσαύτως: **ἰδμή**, «ἰδμὴν· φρόνησιν».

ἴδμων, ον, γεν. **ονος**, (ἴδμεν, = εἰδέναι) πεπειραμένος, εἰδήμων, ἔμπειρος, ἴδμονι τέχνῃ, ἴδμονι βουλῇ Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ζ' 56, η', 143· τινός, εἴς τι πρᾶγμα, αὐτόθι, εὐνομίης ἴδμονα θῆκε πόλιν Ἀνθ. Π. 7. 575.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἴδμων· ἐπιστήμων, ἵστωρ».

ἰδνόομαι, Παθ., κάμπτομαι, κυρτοῦμαι, ἰδίως ἕνεκα ἄλγους, Ἰδνώθη, ἐπὶ τοῦ Θερσίτου, «ἀπὸ τῆς ὀδύνης συνεκάμφθη» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 266· ἰδνώθη δὲ πεσών Ν. 618· ἰδνωθεὶς ὀπίσω, ἐπὶ ὄφεως, «συνειλήσας ἑαυτόν, καμφθείς» (Σχόλ.), Μ. 205· ὅταν ῥίπτῃ τις σφαῖραν πρὸς τὰ ἄνω, τὴν (σφαῖραν) ἕτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα ἰδνωθεὶς ὀπίσω Ὀδ. Θ. 375· ἐπὶ τῆς μήτρας, ὅταν ἰδνωθῇ Ἱππ. 589. 16· ἰδνοῦται ὁ αὐτ. 595. 9:— Καθ' Ἡσύχ.: «ἰδνώθη· ἐτανύσθη. ἐκάμφθη».

Ἰδο-γενής, ές, γεγεννημένος ἐπὶ τῆς Ἴδης, Χρησμ. παρὰ Παυσ. 10. 12, 3.

ἰδομαλίδαι· «οἱ τὰς ὄψεις κοσμούμενοι» Ἡσύχ.

Ἰδομενεύς, έως, Ἐπικ. ῆος, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Κρητῶν, κυρίως = τὸ μένος, ἡ ἰσχὺς τῆς Ἴδης (τῆς ἐν Κρήτῃ), Ἰλ. Δ. 145, Δ 256, Ε. 48, κτλ.

ἕδος, εος, τό, ἱδρώς· ἐν τῷ πληθ. ἱδρῶτες, Ἱππ. 132C. **2)** ἰσχυρὰ θερμότης, οἵα ἡ τῶν κυνικῶν καυμάτων, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 397, Διον. Π. 966. [Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης παράγονται αἱ λέξεις **ἰδ-έω, ἰδ-ρόω, ἰδ-ρώς**· — ἡ ῥίζα αὕτη ἦν ΣΓΙΔ, πρβλ. Σανσκρ. svid, svid-yâmi, svêd-as, = Λατ. sud-o, sud-or· Ἀρχ. Σκανδ. sveit-i· Ἀγγλο-Σαξ. swat· Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. sveiz].

ἔδοσαν, Ἀλεξ. ἀντὶ **εἶδον**, Ἑβδ.· πρβλ. **ἤλθοσαν** ἀντὶ **ἦλθον**.

ἰδού, προστακτ. τοῦ μέσ. ἀορ. **εἰδόμην**:— ἀλλά, **II. ἰδού**, ὡς Ἐπίρρ., νά!, ἰδού!, μετὰ παντὸς εἴδους λέξεων, ἔτι καὶ ἐπὶ τοῦ ἀκούειν τι, ἰδοὺ δοῦπον οὖ κλύω τινά Σοφ. Αἴ. 870:— ἰδιαίτεραι χρήσεις, **1)** ὅταν δίδῃ τις ἢ προσφέρῃ τι, ὡς τὸ τῇ, νά, 'πάρε το, Λατ. en tibi! ἰδοὺ δέχου παῖ Σοφ. Φιλ. 776, πρβλ. Τρ. 1079, Εὐρ. Ὀρ. 143, Ἀριστοφ. Νεφ. 835, Εἰρ. 2. 5, κτλ.:— ἀλλά! ὅπως ἀγαπᾷς! Ἀριστοφ. Ἱππ. 121, 157. **2)** ἐν ἐπαναλήψει τῶν λέξεων ἄλλου προσώπου ἐμπαικτικῶς, ἰδού γ' ἄκρατον, ἄ, βέβαια, κρασί! μάλιστα! τί λόγος; Ἀριστοφ. Ἱππ. 344, πρβλ. Νεφ. 873, Εἰρ. 198, Ἐκκλ. 133· ἰδού γε ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 87, Θεσμ. 206, Ἐκκλ. 136.

ἰδοὺθοι· «αὐλῶν εἶδος» Πολυδ. Δ', 77.

ἰδρεία, Ἰων. **-είη**, ἡ, (ἵδρις) γνῶσις, ἐμπειρία, πεῖρα, Ἰδρείῃ πολέμοιο Ἰλ. Π. 359· οὐδέ τι ἰδρείῃ (κοινῶς, οὐδέ τ' ἀϊδρείῃ) Η. 198· οὔτως Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 72, Κόντ. Σιμ. 4. 226.— Παρὰ Θεοκρ. 22. 85 ὑπάρχει ἀμφίβολος τύπος, ἀλλ' ἰδρίῃ (ἄλλοι γράφουσιν ἰδρείῃ παραλείποντες τὸ ἀλλ').

ἵδρις, γεν. **ἵδριος**, Ἀττ. **ἵδρεως**, ὁ, ἡ, οὐδ. **ἵδρι**· κλητ. **ἵδρι** Ἀττ.: πληθ. **ἵδριες**·— τοὺς τύπους **ἵδριδι, ἵδριδα, ἵδριδες** (ἐν χρήσει ἀναμφιβόλως χάριν τοῦ μέτρου παρὰ τῇ Σαπφοῖ, τῷ Σοφοκλ. καὶ Φρυν.) ἀποδοκιμάζει ὁ Εὔστ. 407. 38, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἰλ. Γ. 219, Ἐτυμ. Μ. 42. 40· (√ΓΙΔ, οἶδα)— ποιητ. ἐπίθ. πεπειραμένος, εἰδήμων, ἵδρις ἀνήρ Ὀδ. Ζ. 233., Ψ. 160· μετ' ἀπαρ., ἵδριες.. νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν Π. 108· μετὰ γεν. πράγμ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 351, Πινδ. Ο. 1. 167, Τραγ., κλ.· μετὰ προθ., κατὰ γνώμην ἵδρις Σοφ. Ο. Τ. 1087· οὐδὲν ἵδρις ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 525· ἐν πολέμοις Διον. Π. 857. **2)** ἵδρις, μόνον παρ' Ἡσ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 776, ὁ προσοχτικός, δηλ. ὁ φύρμηξ (ὡς ἐν στ. 522, **ἀνόστεος**, ὁ ἄνευ ὀστῶν, δηλ. ὁ πολύπους 569, φερέοικος, ὁ τὸ οἴκημα μεθ' ἑαυτοῦ φέρων, ὁ κοχλίας): πρβλ. **ἀνθεμιουργός**.

ἱδρίτας, ου, ὁ, = **ἵδρις**, ἀμφίβολος γραφή, Ἀνθ. Π. 6. 182.

ἱδρόω [ῐ], ἴδε ἐν τέλει: μέλλ. **-ώσω**, Ἰλ. Β. 388: ἀόρ. **ἵδρωσα**, Ἰλ., Ξεν.: πρκμ. **ἵδρωκα**, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 26:— Παθ., πρκμ. **ἵδρωται**, ὁ αὐτ. ἐν Ἑρμοτ. 2: (ἴδος) Ἱδρώνω, Ὅμ. (ἰδίως ἐν τῇ Ἰλ.)· ἕνεκα κόπου, τὸν δ' ἱδρώοντα Ἰλ. Σ. 372· Ἵππους ὑπὸ ζυγοῦ ἱδρῶντας Θ. 543, Ὀδ. 39, πρβλ. Ἰλ. Β. 390, Λ. 598· ἐπὶ ἐλάτου διωκομένης ἧΐζε .. σπεύδουσ' ἱδρώοσα Λ. 119· ἱδρώσει τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσι, «ὑγρανθήσεται ὑπὸ τοῦ ἱδρῶτος τοῦ πολεμοῦντος» (Σχόλ.), Β. 388· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἱδρῶθ' ὃν ἵδρωσα μόγῳ Δ. 27:— μεταγεν., ἱδρ. διά τί τὸ πρόσωπον .. ἱδροῦσιν; Ἀριστ. Προβλ. 2. 17, πρβλ. 2. 2., 2. 31, 32.— Τὸ ῥῆμα τοῦτο, ὡς τὸ ἀντίθετον αὐτῷ, ῥιγόω, συναιρεῖται ἀνωμάλως εἰς ω καὶ ῳ ἀντὶ **ου** καὶ **οι**, θηλ. μετοχ. **ἱδρῶσαι**, Νηλήϊαι Ἵπποι ἱδρῶσαι Ἰλ. Α. 598 (ἐκτεταμ. **ἱδρώουσα** αὐτόθι 119)· ὑπερσ. ἐκτεταμ. **ἱδρώοντα, -οντας**· γ' πληθ. **ἱδρῶσι** Θεοφρ. Ἀποσπ. 9. 36· ἐκτ. **ἱδρῴη** Ἱππ. π. Ἀέρ. 285· ἀλλὰ παρὰ Ξεν. αἱ ἄριστα ἐκδόσεις ἔχουσιν **ἱδροῦντι** οὐχὶ **ἱδρῶντι**, Ἑλλ. 4. 5, 7, Ἀν. 1. 8, 1, Κύρ. 1. 4, 28· καὶ **ἱδροῦσι, παρ'** Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ.·— εὕρηται καὶ ἐνεστ. **ἱδρώω** ἐν Λουκ. περὶ τῆς Συρίης Θεοῦ 10. 17.

ἵδρυμα, τό, (ἱδρύω) οἰκοδόμημα ἱδρυθὲν ὑπό τινος, Ἰάσονος ἵδρυμα Στράβων 252, Πλουτάρχ. Μάρκελλ. 20. **2)** ὡς τὸ ἕδος, ναός, ἱερόν, θεῶν Ἡρόδοτ. 8. 144, Αἰσχύλ. Ἀγ. 339, Χο. 1036, Εὐριπ. Βάκχ. 951, Πλάτων. Νόμ. 717Β, κτλ.· ἔτι δὲ καὶ ἄγαλμα, δαιμόνων ἵδρυμα Αἰσχύλ. Πέρσ. 811, πρβλ. Διον. Ἀλ. 1. 41, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 22, 17. **3)** σὸν ἵδρυμα πόλεως, προπύργιον, στήριγμα τῆς πόλεως, ἐπὶ τῶν ἀρχηγῶν, ὡς τὸ Λατ. columen rei, Εὐρ. Ἱκέτ. 631· πρβλ. ἔρεισμα.

ἱδρῦσις, εως, ἡ, τὸ ἱδρύειν, ἀνεγείρειν, κτίζειν, ἰδίως ναούς, Πλάτ. Ἡλ. 427Β, Νόμ. 909Ε· ἵδρυσις ξοάνων, τοποθέτησις, ἐγκαίνια εἰδώλων, Διον. Ἀλ. 2. 18· ἵδρυσις πόλεως Πλουτ. Ρωμ. 9. **2)** Ἑρμέω ἱδρύσιες, ἀγάλματα Ἑρμοῦ, Ἀνθ. Π. 6. 253. **II.** διαμονή, κατοικία, Στράβ. 383, Πλούτ. 2. 408Δ· μεταφ., οὐκ ἔχειν ἵδρυσιν αὐτόθι 651D, κτλ. [ῠ μόνον παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, Ἰακωβίου Ἀνθ. Π. σ. 242].

ἱδρῦτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **ἱδρύω**, δεῖ ἱδρύειν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 923. **II.** Παθ., οὐχὶ ἱδρυτέον, δὲν πρέπει τις νὰ μείνῃ ἀργός, ἄπρακτος, Σοφ. Αἴ. 809.

ἱδρύω: μέλλ. **-ύσω** Εὐρ. Βάκχ. 1339: ὑπερσ. **ἵδρυσα** Ὅμ., Ἀττ.: πρκμ. **ἵδρυκα (καθ-)** Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 4, 6:— Μέσ., μέλλ. **-ύσομαι** Εὐρ. Ἡρακλ. 397, Ἀριστοφ. Πλ. 1198: ἀόρ. **ἱδρυσάμην** Ἡρόδ., Ἀττ.— Παθ., μέλλ. **ἱδρυθήσομαι** Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 6: ἀόρ. **ἱδρύθην** (οὐχὶ **ἱδρύνθην**, ἴδε κατωτ.): πρκμ. **ἵδρῦμαι**, ἀμφότερα ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. καὶ μέσ. σημασ., ἴδε ἐν τέλ. [τὸ ι φύσει βραχύ, Εὐρ. Βάκχ. 1070, ἀλλὰ κοινῶς θέσει μακρόν. τὸ υ φύσει μακρὸν ἔτι καὶ ἐν τῷ **ἱδρύω**, Εὐρ. Ἡρακλ. 786· ἂν καὶ ὁ Ὅμ. ποιεῖ αὐτὸ βραχὺ ἐν θέσει, **ἵδρῦε** Ἰλ. Β. 191· **καθίδρῦε** Ὀδ. Υ. 257. ῡ ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἀορ. α' πλὴν παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, ὡς ἐν Ἀνθ. Π. 7. 109, Νόνν., κλ.— Παθ. πρκμ. **ἵδρῦμαι** Αἰσχύλ. Ἱκ. 413, Εὐρ. Ἡρακλ. 19, Ἑλ. 820, Θεόφρ. 17. 21, κτλ., ὥστε τὸ ἀπαρέμφ. γραπτέον **ἱδρῦσθαι**, οὐχὶ **ἱδρύσθαι**.— Ὁ παθ. ἀόρ. συχνάκις φέρεται **ἱδρύνθην** ἐν Ἀνεκδότοις Ὁμήρ. καὶ ἄλλων συγγραφέων, ὅρα Λοβέκ. εἰς Φρύν. 37, Veitch Ἀνώμ. Ῥήμ. ἐν λ. Ἴσως μεταγεν. συγγραφεῖς θεωροῦντες τὸ υ βραχὺ μετεχειρίσθησαν τούτους τοὺς τύπους· ἀλλὰ παρ' Ὅμ. καὶ τοῖς Τραγ. τὸ **ἱδρύνθην** δὲν δύναται νὰ δικαιολογηθῇ διὰ παραβολῆς τῶν ἀορίστων **ἐκλείνθην, ἐκρίνθην**· διότι ἐν τούτοις τὸ ν ἀνῆκε εἰς τὴν ῥίζαν, καὶ τὸ υ εἶναι φύσει μακρὸν ἐν τῷ ἐδρύνθην]. Μεταβατ. τοῦ **ἕζομαι** (πρβλ. ἵζω, ἱζάνω), κάμνω ἢ βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ, αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς Ἰλ. Β. 191· ἵδρυσε θρόνῳ ἔνι θεῖον Ἄρῃα Ο. 142, πρβλ. Ὀδ. Γ. 37, Θ. 37· ἱδρ. τινὰ εἰς θρόνους Εὐρ. Ἴων 1573· ἕζων ἔπι ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 1070· ἵδρυσε τὴν στρατιὴν ἐπὶ ποταμῷ, ἐτοποθέτησε τὸ στράτευμα, διέταξε νὰ στρατοπεδεύσῃ, Ἡρόδ. 4. 124, πρβλ. 203.— Παθ., καθίζω, μένω, τοὶ δ' ἱδρύθησαν ἅπαντες (ἀλλὰ καὶ ἱδρύνθησαν κατὰ τὰς νεωτάτας ἐκδόσεις) Ἰλ. Γ. 78· κατ' οἶκον ἵδρυται γυνή Εὐρ. Ἱππ. 639· ἐπὶ στρατοῦ, στρατοπεδεύω, Ἡρόδ. 4. 203, κ. ἀλλ.· ἀσφαλῶς ἱδρυμένος ὁ αὐτ. 6. 86, 1· ἐν θεῶν ἕδραισιν ὧδ' ἱδρυμένας Αἰσχύλ. Ἱκ. 413· ἡ στρατιὰ βεβαίως ἕδοξεν ἱδρῦσθαι, ἐφάνη ὅτι ἐλαβεν ἀσφαλῆ θέσιν, Θουκ. 8. 40. **2)** ἐγκαθιστῶ τινα εἴς τινα τόπον, δεῖ γάρ με σῶσαι τὴν θανοῦσαν ἀρτίως γυναῖκα κεἰς τόνδ' αὖθις ἱδρῦσαι δόμον Εὐρ. Ἄλκ. 841· μήτ'.. ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀστοῖσιν ἱδρύσῃς Ἄρη ἐμφύλιον Αἰσχύλ. Εὐμ. 862· ἱδρύω πολλοὺς ἐν πόλει Πλουτ. Πομπ. 28.— Παθ., κατὰ χώρην ἵδρυται, μένουσι πάντοτε, Ἡρόδ. 8. 73· ποῦ κλύεις νιν ἱδρῦσθαι χθονός; Σοφ. Τρ. 68· ἐς Κολωνὰς ἱδρυθεὶς Θουκ. 1. 131· ὡσαύτως, ἱδρῦσθαι οἶκον (πρβλ. **ἕζομαι**) Εὐρ. Ἰλ. 1131· μεταξὺ φρενῶν ὀμφαλοῦ τε ἵδρυται Πλάτ. Τίμ. 77Β· ἐπὶ τοπικῶν νοσημάτων, **ἱδρυθεὶς** πόνος ἐς στῆθος Ἱππ. 169Α· τὸ ἐν κεφαλῇ.. ἱδρυθὲν κακὸν Θουκ. 2. 49. **3)** ἐν τῷ Μέσ., τοποθετῶ ἀσφαλῶς, ἐγκαθιδρύω, τινὰ ἄνακτα γῆς Εὐρ. Φοίν. 1008· τινὰ ἐς οἶκόν τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 46· ἱδρύσασθαι τοὺς βίους, ἐγκαθίστασθαι, Διον. Ἀλ. 1. 68. **4)** Παθ. πρκμ. ἵδρυμαι, ἐπὶ τόπων ἢ θέσεων, κεῖμαι, Λατ. situm esse, ἐπὶ πόλεως, Ἡρόδ. 2. 59· πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 231, Πλάτ. Νόμ. 745Β. **II.** ἱδρύω, στήνω, ἀνεγείρω καὶ καθιερῶ ναούς, ἀγάλματα, Valck. ἐν Ἱππ. 31· τρόπαια, Εὐρ. Ἡρακλ. 786· ἱδρῦσαι Ἑρμῆν, ἐγείρειν ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀριστοφ. Πλ. 1153· τὸν Πλοῦτον αὐτόθι 1192· Εἰρήνην ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 1091.— Παθητ., συχν. ἐν τῷ πρκμ., ἱρόν, βωμοὶ ἵδρυται Ἡρόδ. 1. 69., 7. 41, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 245· ἐν Ἀθήναις, ἥρωες κατὰ πόλιν ἱδρυμένοι, πρὸς τιμὴν τῶν ὁποίων ἐστήθησαν ἀγάλματα, Λυκοῦργ. 147. 43.— Μέσ., ἐγείρω δι' ἐμαυτόν, κτίζω, ἱδρύσαντο Πανὸς ἱρὸν Ἡρόδ. 6. 105, πρβλ. 1. 105, κ. ἀλλ.· ναῶν ἕδρας ἱδρυσάμεσθα

Εὐρ. Κύκλ. 291 (ἴδε Δινδ.), πρβλ. Ι. Τ.1453, Πλάτ. Πρωτ. 322Α, κ. ἀλλ.· οὕτως ὁ Παθ. πρκμ. μετὰ μέσ. σημασ., Ἡρόδ. 2. 42. Πλάτ. Συμπ.195Ε, Μένανδρ. ἐν «Ἡνιόχῳ» 2.

ἱδρωα ἢ **ἱδρῶα**, τά, (ἱδρὼς) «τὰ δ' ἱδρωα τῶν κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ἐξανθημάτων ἐστὶν ἑλκωδῶς τραχύνοντα τὸ δέρμα. Καὶ γίνεται καθάπερ καὶ αὐτὸ τοὔνομα ἐνδείκνυται, διὰ τοὺς πολλοὺς ἱδρῶτας, ὅταν χολωδέστεροί πως ἢ ὅλως δακνωδέστεροι τυγχάνωσιν ὄντες· ὀδαξοῦσι γὰρ οὗτοι τὸ δέρμα καὶ κνισμῶδες ἐργάζονται καὶ τραχύνουσιν ἑλκωδῶς» Γαλην. τ. 9. σ.116, Ἱππ. Ἀφ. 1248.— Κατὰ Πολυδ. (Δ', 202), «ἱδρῶα, ἐξανθήματα θερινά».

ἱδρώδης, ες, ὁ, εὐκόλως ἱδρώνων, Ἱππ.1157D, 1225B.

ἱδρώεις, εσσα, εν, ἔχων ἱδρῶτα, προξενῶν ἱδρῶτα, πόνον .. ἱδρώεντα Βακχυλ. XII [XIII] 57, ἔκδ. Blass.

ἵδρωμα, τό, ὡς καὶ νῦν, τὸ ἱδρώνειν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 3, 7.

ἱδρώς [ἴδε ἐν τέλει], **ῶτος**, ὁ, καὶ Αἰολ. ἡ, Bgk. εἰς Σαπφὼ 13· δοτ. **ἱδρῶτι**, αἰτ. **ἱδρῶτα**, ἀλλ' ὁ Ὅμ. ἔχει τοὺς συγκεκομμένους τύπους, δοτ. ἱδρῷ (πρβλ. **γέλως, ἔρως**), Ἰλ. Ρ. 385,745· αἰτ. **ἱδρῶ**, Λ. 621, Ν. 2: (**ἵδος**)·— ἱδρὼς, κοιν. «ἱδρως» ἢ «ἱδρωτας», Ὅμ. (ἰδίως ἐν Ἰλ.), καὶ Ἀττ.· κατὰ δ' ἱδρὼς ἔρρεεν ἐκ μελέων Ὀδ. Λ. 599· ἱδρὼς ἀνήει χρωτὶ Σοφ. Τρ.767· στάζειν ἱδρῶτι (ἴδε ἐν λέξ. **στάζω**)· ῥέεσθαι ἱδρῶτι Πλουτ. Κορ. 3:— ἐπὶ τοῦ ἱδρῶτος ὡς σημείου κοπώσεως, μόχθου, τῆς ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 287· ἱδρῶτα παρέχειν Ξεν. Κύρ. 2.1, 29·— ἐν τῷ πληθ., Ἱππ.Ἀφ. 1250,Ἀριστ., κτλ.· ἱδρῶτες ξηροί, οἱ μὴ ἐκ θερμῶν λουτρῶν προερχόμενοι, ἀλλ' ἐκ τῆς σωματικῆς ἀσκήσεως, Πλάτ. Φαῖδρ. 329C·

2) ἡ ἐξίδρωσις δένδρων, ὁ ἐξερχόμενος χυμός, κόμμι, ῥητίνη, σμύρνης ἱδρῶτα Εὐρ.Ἴων 1175· δρυὸς Ἴων παρ' Ἀθην. 451D· Βρομιάδος ἱδρῶτα πηγῆς, περὶ τοῦ οἴνου, Ἀντιφάνης ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς» 1.12. **II.** μεταφ., πᾶν ὅ,τι κερδαίνει τις διὰ τοῦ ἱδρῶτος τοῦ προσώπου αὐτοῦ, Ἀριστοφ.Ἐκκλ.750 (ἴδε ἐν λ. **ἵδος**)· [τ παρ' Ὅμ.· ῐ παρ' Ἀττ., Εὐρ. ἔνθ' ἀνωτ., ἴδε Meineke ἐν Κωμ.Ἀποσπ 3. 251, ἂν καὶ μακρὸν ἐν ταῖς λ. **ἵδος, ἰδίω**].

ἵδρωσις, ἡ, τὸ ἵδρωμα, μεταγεν.

ἱδρωτήριον, τό, τὸ προξενοῦν ἱδρῶτα, ἢ μέρος τοῦ λουτρῶνος ἔνθα ἠδύνατό τις νὰ ἱδρώσῃ ἐκ τῆς θερμότητος τῶν θερμῶν ἀτμῶν μόνον, πυριατήριον, ὑπόκαυστον, Γλωσσ.

ἱδρωτικός, ή, όν, προξενῶν τὸν ἱδρῶτα, Ἱππ. 370. 31,Ὀρειβάσ.18 Maith. **II.** ἐπὶ προσώπων, ἔχων τάσιν πρὸς ἵδρωσιν, εὐκόλως ἱδρώνων, Γαλην.14 290·—Ἐπίρρ., ἱδρωτικωτέρως διακεῖσθαι Ἀριστ. Προβλ. 2. 40.

ἱδρώτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἱδρώς**, Ἱππ.1210G.

ἱδρωτοποιός, όν, (ποιέω) ὁ ἱδρῶτα ἐμποιῶν, Διοσκ. 3.79.

ἱδρωτοποιῶ, ἐμποιῶ ἱδρῶτα, ἐν τῷ Παθ., Ἀριστ. Προβλ. 2. 42· **-ποιτα**, ἡ, αὐτόθι.

ἰδυῖα [ῑ], ἡ, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **εἰδυῖα**, μετοχ. θηλ. τοῦ **οἶδα**, ἰδυίῃ πάντα Ἰλ. Α. 365· ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμήρ. ἐν τῇ φράσει: ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν, «ἐπιστήμοσιν, ἐμπείροις φρεσὶν ἢ διανοίαις» (Σχόλ.), ἀείποτε δὲ ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου, ὡς ἐν Ἰλ. Α. 608, κτλ.

ἰδυῖοι, = συνίστορες, μάρτυρες, Ἀριστοφ.Ἀποσπ.1, Εὐστ. 1154. 25, Ἡσύχ.· πρβλ. **βιδυᾶοι**.

Ἴδυρις, ὁ, ὄνομα ἀνέμου· οὕτως ἀναγνωστέον ἐν Θεοφρ. περὶ Ἀνέμ. 53, ἀντὶ τοῦ **Δύρις**, Meineke εἰς Στέφ. Βυζ. 327.

ἰδύλευμα· «μάθημα» Ἡσύχ.

ἴε, ἴεν, Ἐπικ. γ' ἑνικ. παρατ. τοῦ εἶμι.

ἴει, Ἰων. καὶ Ἀττ. γ' ἑνικ. παρατ. τοῦ **ἵημι**.

ἰείη, Ἐπικ. ἀντὶ **ἴοι**, γ' ἑνικ. εὐκτ. ἐνεστ. τοῦ εἶμι.

ἰ-έλαιον, τό, (ἴον, ἔλαιον) ἔλαιον ἐξ ἴων, Συνέσ. περὶ Πυρετ. σ.102,194.

ἴελος· «ὁ τῶν ἐντέρων ταραγμὸς (Συρακόσιοι)» Ἡσύχ.

ἑέμεν, ἑέμεναι, Ἐπικ. ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ **ἵημι** — **ἑέμενος**, μετοχ. παθ. ἐνεστ.— Ἐντεῦθεν Ἐπίρρ. **ἑεμένως**, προθύμως, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 890.

ἴεν, Αἰολ. γ' πληθ. παρατ. τοῦ **ἵημι**· πρβλ. **ἔε**.

ἱερά, ἡ, εἶδος μικροῦ ὄρεως, «ἔστι δέ τι ὀφίδιον, ὃ καλοῦσί τινες ἱερὰν (ἱερὸν Βεκκῆρος), ὃ οἱ πάνυ μεγάλοι ὄφεις φεύγουσιν· γίνεται δὲ τὸ μέγιστον πηχυαῖον» κτλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 29, 5.

II. ὄνομα πολλῶν φαρμάκων ἐν τῇ Ἑλλ. φαρμακοποιίᾳ, Γαλην.· ἴδε **ἱερή**.

ἱεράγγελοι, οἱ· «θεωροί, ἀγγέλλοντες τὰς πανηγύρεις» Ἡσύχ.

ἱερ-ᾰγωγός, όν, ὁ φέρων ἱερά, δηλ. ἱερὰ σκεύη ἢ θύματα κτλ., μύσταις .. ἱεραγωγοῖς Ἠδύλος παρ' Ἀθην. 497D· ναῦς Πολύβ. 31. 20,11.

ἱεράζω, ὑπηρετῶ ὡς ἱερεύς, τοῖς Διοσκούροις Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2374e. 57:— Βοιωτ. ἰαρειάδδω, αὐτόθι 1568, πρβλ. 1576.

Ἱερακᾶς, ᾶ, ὁ, σχισματικός τις οὕτω καλούμενος, Ψευδο-Ἀθαν. IV. 516B.

ἱεράκειος, α, ον, ἀνήκων εἰς ἱέρακα ἢ ὅμοιος αὐτῷ, πρόσωπον Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ.116D.

ἱερᾰκῐδεύς, έως, ὁ, μικρὸς ἱέραξ, Εὐστ.753. 56.

ἱερᾰκίζω, φωνάζω ὡς ἱέραξ, Θεόφρ. π. Σημείων 6. 1, 16, Αἰλ. π. Ζ.7.7.

ἱεράκιον, τό, βοτάνη τις, ἱεράκιον τὸ μέγα Διοσκ. 3. 72, ἱεράκιον τὸ μικρὸν ὁ αὐτ. 3.73.—**ἱερακιάς, άδος**, ἡ, Ἀλέξ. Τραλλ.1.145.— **ἱερακία** βοτάνη Ὡραπόλλ.1. 6. **II. μέλος Ἱεράκιον** (ἐκ τοῦ κυρίου ὀνόματ. Ἱέραξ)· «τὸ Ἀργολικόν, ὃ ταῖς ἀνθεσφόροις ἐν Ἥρας ἐπηύλουν» Πολυδ. Δ', 78.

ἱερᾰκίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ἱέραξ**, Ἀριστοφ.Ὄρν.1112.

ἱερᾰκίτης, ὁ, λίθος ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ τραχήλου ἱέρακος, Πλιν. Ν. Η. 37. 60.

Ἱερακῖται, οἱ, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ σχισματικοῦ Ἱερακᾶ ἢ Ἱέρακος, Μακάρ. 209D, Ἐπιφάν. Η.12Α.

ἱερᾰκο-βοσκός, ὁ, ὁ τρέφων ἱέρακας, Αἰλ. π. Ζ.7. 9.

ἱερακο-ειδής, ές, = **ἱερακώδης**, Ἀνώνυμ. ἐν Boiss. ad Marin. σ.132.

ἱερακο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων ἱέρακας, Ἡσύχ. ἐν λ. **φαβοκτόνος**.

ἱερᾰκόμματος, ον, ὁ ἔχων ὄμματα ὡς τὰ τοῦ ἱέρακος, Θεοφ. Πρωτοσπ. σ.165, 2, ἔκδ. Greenhill.

ἱερᾰκό-μορφος, ον, ἔχων μορφὴν ἱέρακος· ἐπὶ τοῦ Αἰγυπτίου θεοῦ Φρὲ (τοῦ Ἡλίου), ὃν ἐζωγράφουν μετὰ κεφαλῆς ἱέρακος, Φίλων παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 41D, Ὡραπόλλ.1. 6, Σέξτ. Ἐμπ.· ἴδε Müller Archäol. d. Kunst. § 232. 3, Α.

ἱερᾰκο-πόδιον, τό, = **λυχνὶς ἀγρία**, Διοσκ. (Νόθ.) 3. 115.

ἱερᾰκο-πρόσωπος, ον, ἔχων πρόσωπον ἱέρακος (ἴδε **ἱερακόμορφος**), Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ.116D.

ἱερᾰκο-σόφιον, τό, πραγματεία περὶ θεραπείας ἢ ἀνατροφῆς ἱεράκων, ἐκδοθεῖσα ὑπὸ Rigalt. Lutet. 1612, καὶ ὑπὸ R. Hercher ἐν Λειψίᾳ τῷ 1866.

ἱερᾰκο-τρόφος, ον, = **ἱερακοβοσκός**, Ἐυάπ. 95. 18.

ἱερᾰκώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἱέρακι, Εὐνάπ. ἐν Φωτ.Βιβλ.54.14.

ἱεράμοιδοι· «προφῆται θεῶν» Ἡσύχ.

ἱέρᾰξ, ᾰκος, ὁ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **ἴρηξ, ηκος**, (ὁ μακρότερος τύπος πρῶτον παρὰ τῷ Ἀλκμᾶνι 16, Εὐρ. Ἀνδρ. 1141, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1052): — ἱέραξ, κοιν. «γέρακας» καὶ «γεράκια», ὠκύπτερος ἴρηξ Ἰλ. Ν. 62, πρβλ. 819· ὤκιστος πετεηνῶν Ο. 237· ἐλαφρότατος πετεηνῶν Ν. 86· πρβλ. **κίρκος, φασσοφόνος**, καὶ περὶ ἄλλων εἰδῶν ἴδε Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 36· ὡς πτηνὸν ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀριστοφ.Ὄρν. 516. **II.** εἶδος ἰχθύος, Ἐπίχ. 45 (ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ **ἰάραξ**), Ἀθήν. 356Α. (Ἴδε ἐν λ. **ἱερός**).

ἱερ-αοιδός (**ἱεράοιδος** ἐν τῇ ἑκδ. τοῦ Schmidt), ὁ, ἱερὸς ἀοιδός, «ποιητής» Ἡσύχ.

ἱεράομαι, Ἰων. **ἱράομαι**: μέλλ. **-άσομαι** [ᾰ], Παθ., εἶμαι ἱερεὺς ἢ ἱέρεια, θεοῦ Ἡρόδ.2.35,37· θεῷ Παυσ. 6.11, 2· ἀπολ., Θουκ. 2. 2· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἱερωσύνην ἱεράσασθαι Αἰσχίν. 3. 33· ἱρασάμενος τῇ πατρίδι κτλ., συχνὸν ἐν Ἐπιγραφ., ἴδε Ruhnk. εἰς Τίμ.— **ἱερεώσατο** (= **ἱεράσατο**), Ἐπιγρ. Πειραιῶς CIA. II. 613.— **ἱερεωμένης**, ἱερείας οὔσης, Ἐπιγρ. Πειραικῶς ἐν Ἀθηναίου τόμ. Π', σ. 237.

ἱεραπολέω, εἶμαι ἱεραπόλος, Συλλ.Ἐπιγρ. 1169, κτλ.· **ἱεραπολία**, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἱερατικὸν ἀξίωμα, Συνέσ. 327Β· **ἱεραπόλος**, ὁ, (πολέω) ὁ ἀνώτατος ἱερεὺς ἔν τισι τῶν Ἑλληνίδων πόλεων, Συλλ.Ἐπιγρ.1793a, c.

ἱεραρχέω, εἶμαι ὁ ἀνώτατος ἀρχηγὸς ἐν τοῖς ἱεροῖς πράγμασι, Διον.Ἀρεοπ. **2)** εἶμαι ἱεράρχης, ἀρχιερεύς, Λεοντ. Ι. 1369Β, οἱ ἱεραρχούμενοι, οἱ ὑπὸ τὸν ἱεράρχην, αὐτόθι.

ἱερ-άρχης, ου, ὁ, ὁ τῶν ἱερῶν τελετῶν ἄρχων, ὁ φροντίζων καὶ προνοῶν περὶ αὐτῶν, Συλλ.Ἐπιγρ.1570α. 13. **2)** ἀρχιερεύς, ἐπίσκοπος, Ψευδο-Διον.181Β,164Α, Εὐάγρ. 2468Α.

ἱεραρχία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ ἀρχὴ τοῦ ἱεράρχου, Συλλ.Ἐπιγρ. 8668, Ψευδο-Διον.121Α, Β, κ. ἀλλ.

ἱεραρχικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς ἱεραρχίαν, Ψευδο-Διον. 429C, Σιμοκ. 31, 9.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ψευδο-Διον. 257C.

ἱεράρχιος, ον, ὁ, ἱεραρχικός, ἱεράρχια τάγματα μέλψαι Ἀνθ. Π.1. 88.

ἱερᾶτεία, ἡ, τὸ ὑπούργημα τοῦ ἱερέως, ἡ ἱερωσύνη, ἡ περὶ τοὺς θεοὺς ἐπιμέλεια, Ἀριστ. Πολιτικ.7. 8,7, Συλλ. Ἐπιγρ. 2059. 23., 2909, κ. ἀλλ., Καιν. Διαθ.· Ἰων. **ἱερητεία**, Συλλ.Ἐπιγρ.2656.5.

ἱερᾶτεῖον, τό, τὸ ἱερὸν τοῦ ναοῦ, Συλλ.Ἐπιγρ. 8609, Ἀθαν. Ι. 676Α, 688Β, Παλλαδίου Βίος Χρυσ. 36Α, Προκόπ. III. 188, κτλ. **II.** Λατ. sacerdotium, οἱ ἱερεῖς, ὁ κλῆρος, Συλλ. Ἐπιγρ. 9263, Ἀθαν. Ι. 244C, κτλ., Βασίλ. IV. 713C, κτλ.

ἱερᾰτεύμα, τό, τὸ ἱερατεῖον, ἡ ἱερωσύνη, Ἐβδ. (Ἔξοδ. Ιθ', 6), Ἐπιστ. Α' Πέτρ. β', 5.

ἱερᾰτευματικός, ή, όν, ἱερατικός, Ἐπιγραφ. Murat. σ. 632, Πλουτ. Μάρκ. 5.

ἱερᾰτεύω, Ἰων. **ἱερητεύω**, (ὅπερ ἀπαντᾷ καὶ ἐν Βοιωτ. Ἐπιγραφῇ, Συλλ.Ἐπιγρ.1603· ἐν Φωκικῇ,1725· ἐν Θεσσαλικῇ,1775). Εἶμαι ἱερεὺς ἢ ἱέρεια, θεοῦ Συλλ.Ἐπιγρ. 1587, 1603, 1775· θεῷ αὐτόθι 1725, Ἱρῳδιαν. 5. 6· ἀπολ., Συλλ.Ἐπιγρ. 481.1593.2077.

κ. ἀλλ., Ἐδδ. (Ἔξοδ. ΚΗ', 1 κἑξ.), Καιν. Διαθ.· ὡσαύτως ὡς ἀποθ., **ἱερατεύομαι**, Συλλ.Ἐπιγρ. 3823. **2)** παρὰ Χριστ. συγγραφεῦσιν, εἶμαι ἐπίσκοπος.

ἱερατικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα, Θυσίαι Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 14, 12, πρβλ. Πλουτ. Μάρκελλ. 5., 2. 34E, 729A· ἡ ἱερατικὴ (δηλ. τέχνη) = **ἱερατεία**, Πλάτ. Πολιτικ. 290D· οἱ ἱερατικοί, ἡ τάξις τῶν ἱερέων, Ἡλιόδ. 7. 11. **II.** ἀφιερωμένος εἰς ἱεροὺς σκοπούς, Λουκ. Φιλοψ. 12· τὰ ἱερατικά, τὸ ἱερὸν ταμεῖον, Συλλ. Ἐπιγρ. 4595· ἴδε **ἱερογλυφικός**.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ.168D, κλ.

ἱερ-αύλης, ου, ὁ, αὐλητὴς αὐλῶν ἐν ταῖς θυσίαις, Συλλ.Ἐπιγρ. 184,187 κἑξ.

ἱερᾰφορία, ἡ, τὸ φέρειν ἱερὰ σκεύη, Διον.Ἁλ. 16.7.

ἱερᾰ-φόρος, ον, ὁ φέρων τὰ ἱερὰ σκεύη, Πλούτ. 2. 352B, Συλλ.Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2381b· **ἱεροφόρος**, αὐτόθι 1793b.

ἱέρεια, ἡ,Ἰων. **ἰρεια** (ὡς γράφει ὁ Δινδ. ἀντὶ ἱρηὴ ἐν Ἡροδ. 2. 53 κἑξ., 5. 72· ἀντὶ **ἱερείη**, 1. 175· ἀντὶ ἰρείη, 8.104)· παρὰ Τραγ. ὡσαύτως χάριν τοῦ μέτρου **ἱερία**, Σοφ.Ἀποσπ. 401, Εὐρ. Ὀρ. 261, I. T. 34, πρβλ. Elmsl. εἰς Εὐρ. Βάκχ. 1112· οὕτω καὶ ἐν Συλλ.Ἐπιγρ. 5799· ἀλλὰ **ἱερέα** αὐτόθι 1446, 2167d. 24 (προσθῆκαι), 3459, Ἐπικ. **ἱερέη**, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 42· **ἱερῆ** Συλλ. Ἐπιγρ. 2108, 3008· Δωρ. **ἱρέα** Πινδ. Π. 4. 9· **ἱαρέα** Ἐπιγραφ. Κυρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5143· **ἱαρία**, Ἐπιγραφ. Βοιωτ. παρὰ Keil. σ.73:— θηλ. τοῦ **ἱερεύς**, τὴν ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν Ἰλ. Z. 300, καὶ Ἀττ., πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ.758, Θουκ. 4. 133, Πλάτ. Φαῖδρ. 244B, κ. ἀλλ.

ἱερεία, ἡ, (ἱερεύω) θυσία ἢ ἑορτή, πανήγυρις, Ἐδδ. (Δ' Βασιλ. Γ'. 20). **II.** = **ἱερατεία**, Συλλ.Ἐπιγρ. 3491. 23.

ἱερεῖον, τό, Ἰων. **ἱερήιον** ἢ **ἱρήιον** (τὸ πρῶτον παρ' Ὁμ., τὸ δὲ δεύτερον παρ' Ἡροδ.):— ζῷον πρὸς θυσίαν ἢ σφαγήν, ἱερεύειν ἱερήιον Ὀδ. Ξ. 94· ἱερήια πολλὰ παρεῖχον αὐτόθι 250· ἄγειν ἱερήια καλὰ P. 600· ἐπεὶ οὐχ ἱερήιον οὐδὲ βοείην ἀρνύσθην Ἰλ. X. 159· ὅπερ κατήντησε παροιμιῶδες, οὐχὶ εὔκολον ἔργον, ἴδε Κικ. πρὸς Ἀττ. 1. 1, 4:— ἀκολούθως παρ' Ἡροδ. 1. 132., 6. 57, Ἀριστοφ. Λυσ. 84, Εἰρ. 1091, Ἀνδοκ. 16. 32· ἀντίθετον τῷ θύματα, Θουκ.1.126. **2)** ἐν Ὀδ. Λ. 23 ἐπὶ προσφορᾶς ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, ἀνθ' οὗ κατὰ τὸν Σχολ. ὀρθοτέρα ἦτο ἡ λέξις **τόμιον** ἢ **ἔντομον**. **II.** ἐπὶ κτηνῶν σφαζομένων πρὸς τροφήν, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἡρόδ. 2. 69, πρβλ. Ἱππων εἰς Ξεν. Κύρ. 1. 4, 17.

ἱερειτεύω ἢ **ἱεριτεύω,** = **ἱερατεύω**, Συλλ.Ἐπιγρ.5131,-4,-5.

ἱερεῖτις, ἴδε **ἱερῖτις**.

ἱερεύς, έως, Ἰων. **-ῆος,** ὁ, Ἀττ. πληθ. **ἱερῆς**· Ἰων. ὀνομ. **ἱρεὺς** Ἰλ. E. 10, Π. 604, Ὀδ. I. 198 καὶ Ἡρόδ.· Δωρ. **ἱαρεὺς** Ἐπιγρ. Ἀργ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1178, αἰτ. πληθ. **τὸς ἱερὲς** = τοὺς ἱερέας, Ἐπιγρ. Κυρ. αὐτόθι 5131, πρβλ. 5144· ὡσαύτως **ἱέρεως** Συλλ. Ἐπιγρ. 2058A. 23· «τὸ δὲ ἱέρεως τὸν ἱερέα σημαίνει· ἱέρεως γὰρ παρ' αὐτοῖς (δηλ. τοῖς Ἀθηναίοις) ὁ ἱερεύς» A. B.1197· **ἱέρης** Συλλ.Ἐπιγρ. 1513. 27 καὶ 30· (ἱερός):— ὁ τὰς θυσίας ἐπιτελῶν ἱερεύς, θύτης, εἰς ὃν καὶ ἡ ἐκ τῶν σπλάγχνων τοῦ θύματος μαντεία ἀνῆκεν, Ἰλ. A. 62, Π. 604, Πινδ. Π. 2. 31, Ἡρόδ., Ἀνδοκίδ.16. 32· ἐπ' ἱερέως τοῦ δεῖνα, ὡς χρονολογία, Συλλ.Ἐπιγρ. 2525b. c. 1., 5483, κ. ἀλλ. **2)** μεταφ., ἱερεύς τις ἄτης, λειτουργὸς δυστυχίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 735· καὶ κωμικῶς, λεπτοτάτων λήρων ἱερεῦ Ἀριστοφ. Νεφ. 359· ἱερεὺς Διονύσου, «Εὔπολις Αἰξῖν (Ἀποσπ.19), Ἱππόνικον σκώπτων, ὡς ἐρυθρὸν τῇ ὄψει» Ἡσύχ.

ἱερεύσιμος, ον, κατάλληλος ἢ ἁρμόδιος εἰς θυσίαν, Πλούτ. 2. 729C.

ἱερεύω, Ἰων. **ἱρεύω,** Ὀδ. Ξ. 94., P. 181, T. 198, Υ. 351· Ἰων. παρατ. **ἱερεύεσκον** Υ. 3· γ' ὑπερσ. Παθ. **ἱέρευτο** Ἰλ. Ω.125· (ἱερός). Σφάζω πρὸς θυσίαν, θυσιάζω, βοῦς.. ἧνις ἡκέστας ἱερευσέμεν Ἰλ. Z. 94· ταύρους θεῷ Φ. 131· τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσε .. Ζηνὶ Ὀδ. N. 24·— μέρος τοῦ θύματος ἤσθιον οἱ θυσιάζοντες· ἴδε ἰδίως τὸ τελευταῖον τῶν μνημονευθέντων χωρίων. **2)** σφάζω διὰ συμπόσιον, βοῦς ἱερεύοντες .. εἰλαπινάζουσιν Ὀδ. B. 56· ἄξεθ' ὗν τὸν ἄριστον, ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω Ξ. 414, πρβλ. Θ. 59· ὡσαύτως, δεῖπνον δ' αἶψα συῶν ἱερεύσατε, ὅστις ἄριστος Ω. 215· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, βοῦς ἱερεύσασθαι, σφάξαι δι' ἑαυτούς, T.198. **3)** καθιερώνω, ἀφιερώνω εἰς θεόν τινα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Παυσ.·— θυσιάζω, δηλ. φονεύω, Φίλων 2. 34.

ἱερεώσυνα, τά,Ἐπιγρ.Ἀθηνῶν CIA. II. 681·— **ἱερειώσυνα** αὐτόθι 623·— **ἱερώσυνα** αὐτόθι 610.— Καθ' Ἡσύχ. «ἱερώσυνα· τὰ τῷ ἱερεῖ διδόμενα ἱερεῖα».

ἱερεωσύνη (= ἱερωσύνη) Ἐπιγρ. Πάτμου, Ἐφ. Ἀρχ. περ. δ', 228.— **ἱερωσύναι** Ἐπιγρ.Ἐλευσῖνος CIA. II. 628.

ἱερή, ἡ, = **ἱέρεια**, (ὡς **βασίλη** ἀντὶ **βασίλεια**), Συλλ.Ἐπιγρ. 2108,Ἀνθ. Π.7.733,Ἀττ. **ἱερά**, Πλάτ. ἐν Α. Β. 100. Πρβλ. **μελλιέρη, παριέρη**.

ἱερήϊον, τό, Ἰων. ἀντὶ **ἱερεῖον**,Ὅμ.

ἱερηΐς, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἱέρεια**, συγκεκομ. αἰτ. **ἱερῇδα**, Συλλ. Ἐπιγρ.1064.

Ἱεροπολίη, ἡ, ἴδε **ἱεράπολία**.

ἱερητεία, ἱερητεύω,Ἰων. **ἱερᾶτεία, ἱερατεύω**.

ἱερία,Ἰων. **ἱερίη,** ἴδε **ἱέρεια**.

ἱερίζω, καθαίρω, ἐξαγνίζω, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἁγνίτης**.

ἱερίς, ίδος, ἡ, = **ἱέρεια**, Πλούτ. 2. 435B.

ἱερισμός, ὁ, ἐξαγνισμός, Ἐπιγρ. Δήλου Bull. d. corr. hell. VI. σ. 23.

ἱέρισσα, ἡ, = **ἱέρεια**, Συλλ.Ἐπιγρ. 4009b.

ἱεριστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐξαγνίζων, ἁγνιστής, Ἡσύχ. ἐξ εἰκασίας, Kuster.

ἱερῖτις, ιδος, ἡ, = **ἱκέτις**, Αἰσχύλ. (**Ἀποσπ.87**) παρ' Ἡσυχ., ἔνθα τὸ Ἀντίγραφ. ἔχει **ἱερείτην** ἀντὶ **ἱερεῖτιν** (δηλ. **-τιν**): «ἱερείτην· καθαρμοῦ δεομένην. ἱκέτιν. Αἰσχύλος Ἰξίωνι».

ἱερόβλαστος, ον, ἐπὶ τῆς ῥάβδου τοῦ Ἀαρών, ἡ ἐξ ἱερᾶς ῥίζης βλαστήσασα, Θ. Στουδ. σ.721, ἔκδ. Μί.

ἱερο-βοτάνη [ᾰ], ἡ, ἱερὰ βοτάνη, ἡ σιδηρῖτις, «σιδηρόχορτο», Λατ. verbena, κληθὲν οὕτως ἐπειδὴ ἐχρησίμευεν εἰς θυσίας, ἁγιασμοὺς καὶ ὡς φυλακτήριον· ἐν Διοσκ.4.61, ἱερὰ βοτάνη, ὡς συνώνυμον τῷ **περιστερεών**.

ἱερογλῠφέω, χαράττω ἱερογλυφικά,Ὡραπόλλ. 2. 34. **II.** ἱερογλυφέω τι, χαράττω τι ἱερογλυφικῶς, Εὐστ. 632. 52.

ἱερογλῠφικός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν· **ἱερογλυφικὰ** (δηλ. γράμματα), τά, τὰ παρ' Αἰγυπτίοις διὰ παντοίων σημείων γραφόμενα γράμματα ἐπὶ ὀβελίσκων καὶ ἄλλων μνημείων, Πλούτ. 2. 354F, Λουκ. Φιλοπ. 21, πρβλ.Ἑρμότ. 44, κτλ.· ταῦτα μετεγράφοντο ἐπὶ παπύρων δι' ἄλλων χαρακτήρων (τῶν **ἱερατικῶν**), Κλήμ.Ἀλ. 657· καὶ ταῦτα πάλιν ἁπλοποιούμενα μετεβάλλοντο εἰς τὰ **δημοτικά** (Ἡρόδ. 2. 36), ἅπερ ὁ Πορφ. ἐν Βίῳ Πυθ. § 12 καλεῖ **ἐπιστολογραφικά**, καὶ ὁ Κλήμ. ἔνθ' ἀνωτ., ἡ ἐπ. μέθοδος· ἴδε Müller Archäol. d. Kunst. § 216:— τὰ ἱερὰ γράμματα τοῦ Ἡροδ. πιθαν. περιελάμβανον τά τε ἱερογλυφικὰ καὶ τὰ ἱερατικά.

ἱερο-γλύφος [ῠ], ὁ, ὁ χαράττων ἱερογλυφικά,Ἐπιγραφ. Αἰγυπ. ἐν τῇ Συλλ.Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 4716d, 19, πρβλ. Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 251.

ἱερό-γλωσσος, ον, ἔχων προφητικὴν γλῶσσαν, Ἀνθολ. Παλ. παράρτ. 371.

ἱερο-γνωσία, ἡ, γνῶσις ἱερῶν πραγμάτων, Διον. Ἀρεοπ. σελ. 51, 183, κλ.

ἱερο-γομφία, ἡ, (γόμφος I. 2)=**ἱερογλυφικά**, Συνέσ.114C.

ἱερο-γραμματεύς, έως, ὁ, ἱερὸς γραμματεύς, κατωτέρα τις τάξις ἐν τῷ Αἰγυπτιακῷ ἱερατείῳ, τοῦ ὁποίου ἔργον ἦτο ἡ τήρησις τῶν ἱερῶν ἐγγράφων, ἡ διδασκαλία τῶν ἱερῶν τύπων καὶ τελετῶν καὶ ἡ ἐπιμέλεια πρὸς τήρησιν αὐτῶν,Ἐπιγραφ. Αἴγ. ἐν τῇ Συλλ.Ἐπιγρ. 4697.7, Λουκ. Μακρόβ. 4, Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίωνος 1. 32, Κλήμ. Ἀλ. 657· ἱερὸς γρ. ἐν Λουκ. Φιλοψ. 34.

ἱερό-γραπτος, ον, γεγραμμένος ἐπὶ ναοῦ ἢ ἐντὸς ναοῦ, Ἐκκλ.

ἱερό-γρᾰφα, τά, παραστάσεις ἱερῶν πραγμάτων· καὶ **ἱερογρᾰφέω**, Ἐκκλ.

ἱερογρᾰφία, παράστασις ἱερῶν πραγμάτων, Ἐκκλ. **2)** ἐν τῷ πληθ., ἡ ἁγία Γραφή, Βυζ.

ἱερογραφικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς παράστασιν ἱερῶν πραγμάτων, γράμματα Μανέθων παρὰ Συγκελλ. **2)** ἀνήκων εἰς τὴν ἱερὰν Γραφήν, Ἐκκλ.

ἱερο-γράφος, ὁ, ὁ γράφων περὶ ἱερῶν πραγμάτων, Καισάρ.1100.

ἱερόδακρυς, ὕ, γεν. υος, ἐπίθ. τοῦ λιβάνου, ὁ ἀποτελούμενος ἐξ ἱερῶν δακρύων, **ἱερόδακρυν λίβανον Μελανιππίδης** παρ' Ἀθην. 651F (Μελανιππ.Ἀποσπ.1).

ἱεροδενδρία, ἡ, ἄλσος ἱερῶν δένδρων, Βίος Ἀλεξ. στ. 4893, ἔκδ. Μί.

ἱεροδιάκονος, ὁ, διάκονος ἐκ τοῦ μοναχικοῦ τάγματος, ἢ καὶ ἁπλῶς διάκονος ἱεροῦ ναοῦ,Ἐκκλ.

ἱερο-δῐδάσκᾰλος, ὁ διδάσκαλος ἱερῶν πραγμάτων,Διον.Ἀρεοπ. 2.73·— ἐν Ρώμῃ, ὁ ἀρχιερεὺς Pontifex, Διον.Ἁλ. 2.73.

ἱερο-δόκος, ον, δεχόμενος θυσίας, Αἰσχύλ.Ἱκέτ. 363.

ἱερό-δουλος, ὁ, ἡ, δοῦλος ναοῦ, νεωκόροι καὶ **ἱεροδοῦλοι** Φίλων 2. 420· ἰδίως ἐπὶ δημοσίων ἑταιρῶν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀφροδίτης ἐν Κορίνθῳ, «ἃς ἀνετίθεσαν τῇ θεᾷ καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες» Στράβ. 378, 272, πρβλ. Πινδ.Ἀποσπ. 87· κ. ἀλλ., Συλλ.Ἐπιγρ. 2327, 5082· ἴδε Ἐ. Κουρτ. Ἀνέκδ. Δελφ. σ. 16 κ. ἑξ.— **ἱεροδουλεία** (ὀρθὸν **δουλεία**), ἡ, ἑταιρεία τῶν ἱεροδούλων, Συλλ. Ἐπιγρ. 6000.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 152.

ἱερο-δρόμος, ον. ἴδε **ἱεροδρ-**.

ἱερο-εργός, όν, ἴδε **ἱερουργός**.

ἱερο-θαλλής, ές, ἱερῶς θάλλων, Ὀρφ. Ὕμν. 39. 17· Ἔρμανν. **-θηλής**.

ἱεροθετέω, ὁρίζω, διαθέτω, βάλλω εἰς τάξιν τὰ ἀφορῶντα πράγματα ἱερά, ὡς μαντεύματα, θυσίας, κτλ., τοῦτο δὲ ἐποίουν οἱ ἱεροποιοί,Ἀριστ.Ἀποσπ.404·—**ἱεροθέτης, ου,** ὁ, (τίθημι) ὁ ὁρίζων ἢ διατάσσων ἱερὰς τελετάς· καὶ **ἱεροθυσία**, ἡ, Διον.Ἀρεοπ.121C.

ἱερο-θήκη, ἡ, ἀποθήκη ἱερῶν πραγμάτων, ἱερόν, Γλωσσ.

ἱερο-θρησκεία, ἡ, ἱερὰ λατρεία, Εὐσέβ. Π. 818B.

ἱεροθύσιον, τό, τόπος πρὸς τέλεσιν ἱερῶν θυσιῶν, τὸ δὲ ὀνομαζόμενον παρὰ Μεσσηνίων ἱεροθύσιον ἔχει μὲν θεῶν ἀγάλματα κτλ. Παυσ. 4. 32, 1.

ἱεροθυτεῖον, τό, = **ἱεροθύσιον**, Ἐπιγρ. Ρόδου, Rev. arch. 1867, II. σ. 26.

ἱεροθῠτέω, προσφέρω θυσίας, Ἡρακλείτου π. Ἀπίστων σ. 82, Συλλ. Ἐπιγρ. 5546. **II.** γίνομαι ἱεροθύτης, ἱεροθυτήσας, γενόμενος ἱεροθύτης, Ἐπιγρ. Ρόδου, N. Rhein. Mus. IV. σ. 185· οὕτω καὶ ἱεροθυτέων, ὧν ἱεροθύτης, Ἐπιγρ. Ἀμφίσσης, Bull. d. corr. hell. V. σ. 451.

ἱεροθύτης [ῠ], **ου**, ὁ, θυσιάζων ἱερεύς, Παυσ. 8. 42, 12, Συλλ. Ἐπιγρ.1297, 1536, κ. ἀλλ.

ἱερόθῠτος, **ον**, ὁ καθιερωμένος εἰς θεόν, ἱερόθυτος καπνός, ὁ ἐκ τῶν θυσιῶν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1265· ἱερ. θάνατος, ὁ ὡς θυσία προσφερόμενος ὑπὲρ πατρίδος ἢ ὑπὲρ ἱεροῦ τινος σκοποῦ, Πινδ. Ἀποσπ. 225·—τὰ ἱερόθυτα, θύματα, Θεοπόμπ. Ἱστ.79, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 20.

ἱερο-κατήγορος, ὁ, ἱερέων κατήγορος, Ἰω. Δαμασκ. Ἐπιστ. πρὸς Θεόφιλ. σ.126, ἔκδ. Combef.

ἱερο-καυτέω, προσφέρω ὡς ὁλοκαύτωμα, Α. Β. 51, 18.—Παθ., καίομαι ὡς θῦμα, Διόδ. 20. 65.

ἱεροκηρῡκεύω, εἶμαι ἱεροκήρυξ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2982· **-έω**, αὐτόθι 4303i,k.

ἱεροκήρυκτος, **ον**, κηρυχθεὶς ἱερός, ἡμέρα Θ. Στουδ. σ.720, ἔκδ. Μί.

ἱεροκήρυξ, **ῡκος**, ὁ, ὁ κήρυξ ἢ ὑπηρέτης ἐν θυσίᾳ, Δημ.1371. 16, Ἑρμίας παρ' Ἀθην.149E, Συλλ. Ἐπιγρ.184,-5,-8b, 190-4, κ. ἀλλ.· Δωρ. **ἱεροκάρυξ**, ὁ αὐτ. 2525b. 31.—Ἐν τῇ Ἐκκλησιαστ. γλώσσῃ, τὸ ἱεροκήρυξ τίθεται ἐπὶ τῶν ἱερῶν συγγραφέων, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν κηρυττόντων τὸν θεῖον λόγον ἐν τοῖς Χριστιανικοῖς ναοῖς, Ἀριστέας 21, Μεθόδ. 348A, Εὐστ. Ἀντ. 613A, Διδ. Ἀλ. 553B, Συνέσ.1413A.

ἱερο-κόμος, ὁ, ἐπιμελητὴς ναοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 5763b, πρβλ. 6656b· **-κόμας** (**ἱερόμας** Κῶδιξ) παρ' Ἡσυχ., ὅπερ ἑρμηνεύει: «τῶν ἱερῶν ἐπιμελούμενος».

ἱεροκόρος, ὁ, = **νεωκόρος**, Μεθόδ. 364B.

ἱεροκρύφιος, **α**, **ον**, ἱερῶς μυστηριώδης, ἱεροκρυφία (δηλ. εὐχή) Θ. Στουδ. σ. 1720, ἔκδ. Μί.—Ἐπιρρ. ἱεροκρυφίως, δι' ἱεροῦ, μυστηριώδους τρόπου, Δαμασκ. Ὀκτώηχ.

ἱερο-κτόνος, ὁ, ὁ φονεύων ἱερεῖς, Ἰω. Δαμασκ. II. 373C.

ἱερο-κώμη, ἡ, ἱερὰ κώμη, Ἐπιγραφ. Νουβ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5069.

ἱερόλαμπρος, **ον**, λάμπων ἱερῶς, προφήτωρ Μανέθ. Ἀποτελεσμ. Δ', 227.

ἱερόλας, ὁ, = **ἱερεύς**, Σοφ. (Ἀποσπ. 55) παρ' Ἡσυχ.· ἴδε Schmidt.

ἱερό-ληπτος, **ον**, θεόληπτος, Μανέθων 4. 227.

ἱερολογέω, Ἰων. **ἱερολ-**, συζητῶ περὶ ἱερῶν πραγμάτων, Λουκ. π. τῆς Συρ. Θεοῦ 26, Ἐτυμ. Μ. 468.14. **II.** εὐλογῶ γάμον, ἐπὶ τοῦ ἱερέως, Νικηφ. Κωνστ/πόλεως 1064B· ἐν τῷ Παθ., ἱερολογεῖται ὁ Ρωμανὸς τῇ Ζωῇ, ὡς λέγομεν νῦν στέφεται, Κεδρην. II. 485, 505.19.

ἱερολογία, Ἰων. **ἱερολογίη**, ἡ, ὁμιλία, λόγος περὶ ἱερῶν πραγμάτων, Λουκ. Ἀστρολ.10, Συνέσ.1272C, Διον. Ἀρεοπ. 92A, 377A, 429C. **II.** ἡ τέλεσις τῆς εὐλογίας τοῦ γάμου, = στεφάνωμα, Νικηφ. Κωνστ/πόλεως 860A, Λέοντ. Νεαραὶ 211, Κεδρην. II.505, 21, κτλ.

ἱερο-λόγος, ὁ ἱερολογῶν, ὁμιλῶν περὶ ἱερῶν πραγμάτων, Φίλων Βυβλ. παρ' Εὐσεβ. III. 72D· ἱερὸς συγγραφεύς, Διδ. Ἀλ. 681B, Διον. Ἀρεοπ.709A. **II.** ὁ εὐλογῶν γάμον ἱερεύς, Εὐστ. Ὀνειρ. 64. 85.

ἱερο-μᾰνία, ἡ, ἱερά, θρησκευτικὴ μανία, ἱερομανίαν ἄγειν Κλήμ. Ἀλ.11.

ἱερομάντης, **ου**, ὁ, = προφήτης, Δίδ. Ἀλ. 453A.

ἱερομαντία, ἡ, = ἱεροσκοπία, μνημονεύει τὴν λέξιν ὁ Schneid.

ἱερο-μάρτυς, **υρος**, ὁ, ἱερωμένος μάρτυς, δηλ. πρεσβύτερος ἢ ἐπίσκοπος βασανισθεὶς καὶ φονευθεὶς ὑπὲρ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, Θεοφ. 8. 18, Φώτ. III. 56A, Νικήτ. Παφλ. 565D.

ἱερομηνία, ἡ, (μήν, μήνη) ἡ ἱερὰ περίοδος τοῦ μηνός, αἱ ἡμέραι καθ' ἃς ἐγίνοντο αἱ μεγάλαι ἑορταὶ καὶ αἱ ἐχθροπραξίαι διεκόπτοντο, ἱερομηνία Νεμέας, ἐπὶ τῶν ἐν Νεμέᾳ ἀγώνων, Πινδ. N. 3. 4· ἱ. ἁ Πυθιάς Ἐπιγραφ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 44· ἐν σπονδαῖς καὶ προσέτι ἱερομηνίᾳ Θουκ. 3. 56· ἐν σπονδαῖς καὶ ἱερομηνίαις αὐτόθι 65· ἱερ. ἄγειν Δημ.710.1· ὡσαύτως **ἱερομήνια**, τά, ἡ ἑορτὴ τῶν Καρνείων ἐν Σπάρτῃ, Θουκ. 5. 54.—Κατὰ Σουίδ.: «ἱερὰ ἑορτὴ κατὰ μῆνα» καὶ «ἱερομηνίαι. αἱ ἑορτώδεις ἡμέραι ἱερομηνίαι καλοῦνται».—Πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ., Ἁρποκρ., Σχόλ. εἰς Πινδ. N. 3.1, κτλ.

ἱερομνήματα· «ὀχυρώματα» Ἡσύχ.

ἱερομνημονέω, εἶμαι ἱερομνήμων, Ἀριστοφ. Νεφ. 323, Συλλ. Ἐπιγρ.1689,1694, κ. ἀλλ.

ἱερο-μνήμων, Δωρ. **-μνάμων**, **ονος**, ὁ, ὁ φυλάττων ἐν τῇ μνήμῃ αὐτοῦ πᾶν ὅ,τι ἱερόν, εὐσεβεῖ σοι κέχρηται ἑραστῇ καὶ ὅρκων ἱερομνήμονι Ἀλκίφρων 2. 4. **II.** ὡς οὐσιαστ., **1**) ὁ ἱερογραμματεὺς ὁ πεμπόμενος εἰς τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον ἐξ ἑκάστης πόλεως τῶν μετεχουσῶν τοῦ συνεδρίου, ἐπέμπετο δὲ μετὰ τοῦ πυλαγόρου (τοῦ πράγματι ἀντιπροσώπου ἢ πρεσβευτοῦ), Δημ. 276. 22 κἑξ.· συχνάκις μνημονεύεται ἡ λέξις ἐν Ἀμφικτυονικοῖς Ψηφίσμασι, Συλλ. Ἐπιγρ.1688.10 κἑξ., 1689,-89b, 1711:—καθόλου, γραμματεύς, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8,7. **2**) ἄρχων τις ἔχων τὴν φροντίδα τῶν θρησκευτικῶν ὑποθέσεων, ὑπουργὸς τῆς θρησκείας, οὕτως εἰπεῖν, ὡς ἐν Βυζαντίῳ, Ψήφ. Βυζ. παρὰ Δήμ. 255. 20, πρβλ. Ἡσυχ. 4. 52, 4·— ἐν Ρώμῃ, ὁ Ποντίφηξ, Διον. Ἀλ. 8. 55., 10. 57.

ἱερο-μόναχος, ὁ, μοναχὸς ἱερωμένος, δηλ. ἱερεὺς ἄγαμος, διότι ὁ ἔγγαμος καλεῖται **πρεσβύτερος**, Εὐχολόγ., πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 8729, 8764.

ἱερό-μυρτος, ἡ, = **ὀξυμυρσίνη**, Διοσκ. 4.146.

ἱερο-μύστης, **ου**, ὁ, «ὁ τὰ ἱερὰ μυστήρια εἰσηγούμενος» Σουίδ., Φώτ.· ὁ τὰ ἱερὰ μεμυημένος, Διον. Ἀρεοπ. 681D, Μαξ. Ὁμ. Σχόλ. 216C — Καθ' Ἡσύχ. «ἱερομύστας· ἱερὰ μυουμένους».

ἱερόν, τό, ἴδε **ἱερὸς** III. 2.

ἱερονικέω, εἶμαι ἱερονίκης, νικῶ ἐν ἱεροῖς ἀγῶσιν, Ἐπιγρ. Λαρίσης ἐν Mém. sur une mission au mont Athos σ.120.

ἱερο-νίκης [νῑ], **ου**, ὁ, νικητὴς ἐν ἱεροῖς ἀγῶσι, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 30, καὶ συχνάκις ἐν Ἐπιγραφ. (ἐν τύπῳ **-νείκης**), Συλλ. Ἐπιγρ.765,1889, 2813 κ. ἀλλ.· Δωρ. **-νίκας**, 1418.

ἱερο-νόμος, ὁ, = **ἱεροδιδάσκαλος**, Διον. Ἀλ. 2. 73, Συλλ. Ἐπιγρ. 3595. 20., 3597b.

ἱερο-νουμηνία, ἡ, ἡ ἑορτὴ τῆς νουμηνίας, «ἱερομηνίαν δὲ λέγουσι κατὰ σύντμησιν τὴν ἱερονουμηνίαν, αἱ γὰρ τῶν μηνῶν ἀρχαὶ ἱεραί εἰσι τοῦ Ἀπόλλωνος» Σχόλ. εἰς Πίνδ.

ἱεροπαράδοτος, **ον**, ὁ ἐξ ἱερᾶς παραδόσεως, ἱεροπαράδοτα λόγια Εὐστ. Θεσσ. εἰς Μαν. τ. Κομν. παρὰ τῷ Taf. de Thes. σ. 423.

ἱερο-παρέκτης, **ου**, ὁ, ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἱερέως, Συλλ. Ἐπιγρ. 5763 καὶ προσθῆκαι.

ἱερόπλαστα, τά, καὶ **-πλαστία**, ἡ, = **ἱερό-γραφα**, **-γραφία**, Διον. Ἀρεοπ.124A,141A.—Ἐπίρρ. **ἱεροπλάστως** παρὰ τῷ αὐτῷ 137A.

ἱερόπνευστος, **ον**, ὁ, ἐμπεπνευσμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, Θ. Στουδ. σ. 801, ἔκδ. Μί.

ἱεροποιέω, ὑπηρετῶ ὡς ἱεροποιός, προσφέρω θυσίας, ἱεροποίησεν τῇ Ἀθηνᾷ Συλλ. Ἐπιγρ. 99. 6· ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας Ἀντιφῶν 146. 39, πρβλ. Ἰλάτ. Λύσ. 207D· μετ' αἰτ., ἱερ. εἰσιτήρια ὑπὲρ τῆς βουλῆς Δημ. 552. 2. **II.** θυσιάζω, τι Τζέτζ. Ἐξηγ. σ.113. **2**) ποιῶ τι ἅγιον, Κλήμ. Ἀλ.71· θεοποιῶ, Ἀριστείδ.1.191.

ἱεροποιία, ἡ, ἐπιμέλεια, φροντὶς περὶ ἱερῶν τελετῶν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ.14.10, 23, Συλλ. Ἐπιγρ. 4029.

ἱεροποίμην, **ενος**, ὁ, ἱερὸς ποιμήν, Ἰγνάτ. ἐν βίῳ, Νικηφ. σ. 194. 25, ἔκδ. De Boor.

ἱεροποιός, **όν**, (ποιέω) ἐπιμελητὴς ἱερῶν τελετῶν, Λατιν. sacrificulus· ἐν Ἀθήναις ἱεροποιοὶ ἦσαν δέκα ἄρχοντες, εἷς ἐξ ἑκάστης φυλῆς, ὧν ἔργον ἦτο νὰ ἐξετάζωσι τὰ θύματα μήπως εἶχον μῶμόν τινα, καλούμενοι καὶ **μωμοσκόποι**, Ἰλάτ. Λύσ. 207D, Δημ. 47. 13, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8, 19· ὁ αὐτ. ἐν Ἀθην. Πολ. (σ.78.7 ἔκδ. Blass) λέγει: «κληροῖ δὲ (δηλ. ὁ δῆμος) καὶ ἱεροποιοὺς δέκα, τοὺς ἐπὶ τὰ ἐκθύματα καλουμένους, [οἳ] τά τε μαντευτὰ ἱερὰ θύουσιν, κἄν τι καλλιερῆσαι δέῃ, καλλιεροῦσι μετὰ τῶν μάντε[ων]· κληροῖ δὲ καὶ ἑτέρους δέκα, τοὺς κατ' ἐνιαυτὸν καλουμένους, οἳ θυσίας τέ τινας θύο.σι, [καὶ τ]ὰς πεντετηρίδας ἁπάσας διοικοῦσι πλὴν Παναθηναίων»·— διακρίνονται δὲ τῶν **ἱερέων**, Συλλ. Ἐπιγρ. 76. 13, πρβλ. 115. 13., 120. 14, κ. ἀλλ.·— οἱ ἱεροποιοὶ τῶν σεμνῶν θεῶν ἦσαν ἄλλοι, Δημ. 552. 6., 570. 5, Δείναρχ. παρὰ τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμολόγῳ 468 ἐν τέλ.:— ὑπῆρχον ὅμοιοι τούτοις καὶ ἀλλαχοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2056. 22, 2157, 2953, κ. ἀλλ. **II.** ὁ θυσιάζων, Διον. Ἀλ.1. 40.

ἱερο-πομπός, ὁ, ὁ πομπὸς ἱερῶν πραγμάτων, Φίλων Π. 224, 42., 558, 10.

ἱεροπρακτέω, τελῶ τὰ τῆς θείας λατρείας, ὡς τὸ **ἱεροποιέω**, Πλανούδ., ἴδε Στεφ. Θησ. ἐν λ. **ἱδροποτέω**.

ἱερο-πρεπής, **ές**, ἐμπρέπων εἰς ἱερὸν τόπον, πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, σεβάσμιος, Ἰλάτ. Θεάγ.122D, Λουκ.· **ἱεροπρεπέστατος** Ξεν. Συμπ. 8, 40.—Ἐπίρρ. **-πῶς**, Στράβ. 567, Βηρωσὸς παρ' Ἰωσήπ. κατὰ Ἀππίωνος 1. 20 (;), Συλλ. Ἐπιγρ. 2270. 21.—Καθ' Ἡσύχ.: «ἱεροπρεπῶς· θεοπρεπῶς».

ἱερο-πρόσπολος, ὁ, ἱερὸς θεράπων, ἱερεύς, Πτολ. Τετράβ. σ. 159.

ἱερό-πτης, ου, ὁ, ὁ μαντευόμενος διὰ θυσιῶν, Δίων Κ. 52. 36., 64. 5.

ἱερός [ἴδε ἐν τέλ.], **ά, όν, καὶ ός, όν,** ἐν τῇ φράσει, ἱερὸς ἀκτή, ὁ σῖτος, ἢ καθ' Ἡσύχ. «ἄλφιτα», Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 595, 805, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 8. 77· Ἰων. καὶ ποιητ. **ἱρός, ή, όν,** (ἴδε ἐν τέλει)· Δωρ. **ἰαρὸς** Ἐπιγραφ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 20, κτλ.: (πρβλ. **ἐέρεια, ἐέραξ**)·— Ὑπερθ. **ἱερώτατος,** Ἀριστοφ. Ἱππ. 582, Πλάτ. (Ὁ Κούρτ. παραβάλλων τὴν λέξιν πρὸς τὸ Σανσκρ. ishiras (ἀκμάζων, σφριγῶν, ζωηρός), νομίζει ὅτι ἡ πρώτη σημασία εἶναι ἡ τοῦ ἀκμαῖος, ἰσχυρός, καὶ ἐκ τῆς ὑλικῆς ταύτης σημασίας προέκυψεν ἡ παρ' Ὁμήρῳ σημασία τοῦ θαυμάσιος, ὑπερφυσικός, θεῖος· ἱερὸν γάρ τὸ μέγα Ἀρετ. π. Δίτ. Χρον. Παθ. 1. 4). **I.** ἀκμαῖος, ἰσχυρός, θεῖος, ἱερός, ἱερὴ ἵς Τηλεμάχοιο Ὀδ. Β. 409, κ. ἀλλ.· ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο Θ. 419, κτλ.· ἱερὸς ἰχθύς (ἴδε κατωτέρω IV. 2) Ἰλ. Π. 407· ἱερὴ ἐλαίη Ὀδ. Ν. 372· ἅλφιτον Ἰλ. Ν. 631, πρβλ. Ε. 499· οὕτω, Δημήτερος ἱερὸς ἀκτή (ἴδε ἐν ἀρχῇ)·— ὡσαύτως, ἐπὶ παντὸς φυσικοῦ πράγματος, ἱερῶν ποταμῶν Ὀδ. Κ.351, Ἰλ. Λ.726, Σοφ. Φ. 1215, Εὐρ. Μήδ. 410· ἱεραὶ βῆσσαι Ὀδ. Κ. 275· ἱερὸν κνέφας Ἰλ. Ρ. 455, Λ.194· φάος Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 337· ἀκολούθως, ὡς τὸ **θέσκελος,** θεσπέσιος, πρὸς ἔκφρασιν ἐκπλήξεως ἢ θαυμασμοῦ, ἱερὸν τέλος, ἱερὸς στρατός, λαμπρὸς στρ., Ἰλ. Κ. 56, Ὀδ. Ω. 81· ἱερὸς δίφρος, λαμπρὸς δίφρ., Ἰλ. Ρ. 464:—μεθ' Ὅμ., ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἱερὸν χεῦμα θαλάσσης Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 178· ἱρὸν κῦμα Εὐρ. Ἱππ. 1206· κύματα ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 265· ἐπὶ τῆς βροχῆς, ὁμίδρος Σοφ. Ο. Τ. 1428· δρόσοι Εὐρ. Ἴων 117:— ἐν Θεοκρ. 5. 22, οὐδὲν ἱερόν, «οὐδενὸς ἄξιον» (Σχόλ.), ἀνάξιον λόγου, «δὲν εἶναι μεγάλη δουλειά»· ἱερὸς ὕπνος Καλλ. Ἐπιγράμμ. 10·— Ὑπερθ., χωρίον ἱερώτατον Πλάτ. Νόμ. 755Ε, πρβλ. Τίμ. 45Α. **II.** ἐπὶ θείων πραγμάτων, ἱερός, ὡς καὶ νῦν, Λατ. sacer, Ὅμ., κλ.· ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης Ὀδ. Κ. 426· ἱερὸν γένος ἀθανάτων Ἡσ. Θ. 21· ἱερὸν λέχος, τὸ τοῦ Διός, 57· ἱερὴ δόσις, δῶρον θεοῦ, 93· ἱερὸς πόλεμος, πόλεμος ἐναντίον ἱεροσύλων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 556, κτλ. **2)** ἐπὶ γηΐνων πραγμάτων, καθιερωμένος εἰς θεὸν ἢ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν θεοῦ τινος, ἅγιος, ἡγιασμένος, βωμὸς Ἰλ. Β. 305· ἱ. δόμος, ἐπὶ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς, Ζ. 89· καὶ συχν., ἱερὴ ἑκατόμβη Α. 99, 431, κτλ.· χόες Σοφ. Ο. Κ. 469, κτλ.· — ἱρὰ γράμματα, = ἱερογλυφικά (ὃ ἴδε), Ἡρόδ. 2. 36· ἱρὸς λόχος ὁ αὐτ. 2. 81, κτλ.·— συχνὸν παρ' Ἀττ., ἱ. ἄγαλμα, τρίπους, θᾶκος, Σοφ. Ο. Τ. 1379, Εὐρ. Ἴων 512, κτλ.· χρήματα, ποιήματα, Πλάτ. Πολ. 568D, κτλ.: ἱερὸν τὸ σῶμα τῷ θεῷ διδόναι, ἐπί τινος ἀφιερουῦντος ἑαυτὸν εἰς θεόν τινα, Εὐρ. Ἴων 1284· ἱ. σώματα, περὶ ἱεροδούλων, Στράβ. 272·— ἐπὶ τῶν Ρωμαίων δημάρχων = sacrosanctus, ἀπαραβίαστος, ἱερὸς καὶ ἄσυλος Πλουτ. Τ. Γράκχ. 14, 15, κτλ.·— ἱερὸς νόμος, ὁ περὶ θυσιῶν νόμος, κτλ., Δημ. 525. 18·— ἐνίοτε ἀντιτίθεται τῷ **βέβηλος,** ἀλλὰ τοῦτο παρ' Ἀττ. συνηθέστερον ἐκφέρεται διὰ τοῦ ἱερὸς καὶ ὅσιος (ἴδε ἐν λ. **ὅσιος** Ι. 2), ἢ τοῦ ἱερὸς καὶ ἴδιος (ἴδε ἴδιος Ι. 2). **3)** ἐπὶ παντὸς τόπου διατελοῦντος ὑπὸ τὴν προστασίαν θεοῦ τινος, Ἴλιος, Πύλος, Θήβη Ὅμ.· Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον, Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα Ὀδ. Α. 2, Ἰλ. Π. 100· περὶ τῶν Ἀθηνῶν, ἅπαξ παρ' Ὅμ., Ὀδ. Λ. 323· ἀλλὰ συχνάκις παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, ὡς ἐν Πινδ. Ἀποσπ. 45, ἐν Σοφ. Αἴ. 1221, ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 1037· ὡσαύτως, Σούνιον ἱρόν, πίθαν. ἐκ τῆς ἐκεῖ λατρείας τῆς Ἀθηνᾶς (ἴδε κατωτ. IV. 8), Ὀδ. Γ. 278:— οὕτως, ἱερὸς κύκλος, κυκλικὸς τόπος ὑπὸ τὴν προσ.ασίαν τοῦ Διός, οἱ δὲ γέροντες εἵατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ Ἰλ. Σ. 504· —ὁ Ὅμ. συνάπτει τὸ **ἱερὸς** μετὰ γεν. τῆς θεότητος, ἄλσος ἱερὸν Ἀθηναίης, ἄντρον ἱερὸν Νυμφάων Ὀδ. Ζ. 322. Ν. 104, 348· καὶ αὕτη εἶναι μετὰ ταῦτα συνήθης σύνταξις, Ἡρόδ. 1. 80., 2. 41, Εὐρ. Ἄλκ. 75, Ἀριστοφ. Πλ. 937, Πλάτ. Φαίδ. 85Β, Ξεν. Ἀν. 5. 3. 13, κτλ.· σπανιώτερον μετὰ δοτ., κριοὶ εἰσὶ σφι ἱροὶ Ἡρόδ. 2. 42, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 955Ε. **4)** ἐπὶ βασιλέων, ἡρώων, κλ., ἐκ τῆς ἰδέας ὅτι θεότης προστατεύει αὐτούς, ἱεροὶ βασιλεῖς Πινδ. Π. 5 131· ἱ. καὶ εὐσεβής, ἐπὶ τοῦ Οἰδίποδος, Σοφ. Ο. Κ. 287· ἀλλ' ἄνθρωπος ἱερὸς ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 652 εἶναι ὁ μεμυημένος τὰ μυστήρια. **III.** ὡς οὐσιαστ. **1)** **ἱερά,** Ἰων. **ἱρά,** τά, προσφοραί, θυσίαι, θύματα, συχν. παρ' Ὁμήρ.· ἱερὰ ῥέζειν, Λατ. sacra facere, operari, Ἰλ. Α. 147, κτλ.· ἑρδειν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 334· διδόναι Ὀδ. Π. 184· ἀλλ' ὅ γε δέκτο μὲν ἱρὰ Ἰλ. Β. 420, πρβλ. Ψ. 207· σπάνιον ἐν τῷ ἑνικῷ, ὄφρ' ἱρὸν ἐτοιμασσαίατ' Ἀθήνῃ Κ. 571:— οὕτω καὶ μεθ' Ὅμ., θῦσαι ἱρὰ Ἡρόδ. 1. 59., 8. 54, κτλ.· ποιεῖν 2. 63· αἴθειν Σοφ. Φιλ. 1033· ἱ. πατρῷα Αἰσχύλ. Θήβ. 1010· πρβλ. **ἄπυρος**· τὰ διαβατήρια ἱ. Θουκ. 5. 116. **β)** μεθ' Ὅμ., τὰ ἐντόσθια τοῦ θύματος ἃ ἐξετάζοντες ἐμαντεύοντο, τὰ ἱρὰ οὐ προεχώρεε χρηστά Ἡρόδ. 5. 44· τὰ ἱερὰ καλὰ ἦν Ξεν. Ἀν. 1. 8, 15· ἢ ἁπλῶς, τὰ ἱερὰ γίγνεται αὐτόθι 2. 2, 3· πρβλ. **ἄλοσος, καλλιερέω.** **γ)** καθόλου, ἱερὰ πράγματα, ἱεραὶ τελεταί, Λατ. sacra, Ἡρόδ. 1. 172., 4. 33· τῶν ἱερῶν καὶ κοινῶν μετέχειν Δημ. 1300. 6. **2)** μεθ' Ὅμ., **ἱερόν, Ἰων. ἱρόν,** τό, ναός, ἱερὸς τόπος, Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.· ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ οἰκοδομήματος τοῦ ναοῦ κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ τέμενος, ἔστι δὲ ἐν τῷ τεμένει.. Ἱρὸν κτλ. Ἡρόδ. 2. 112, πρβλ. 9. 65· ἀλλ' ἐνίοτε ἄνευ ἀντιδιαστολῆς τινος πρὸς τὸ **ἄλσος** καὶ τέμενος, ἐς Διὸς στρατίου ἱρόν, μέγα τε καὶ ἅγιον ἄλσος πλατανίστων Ἡρόδ. 5. 119., 7. 197· ἐνίοτε τίθεται ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν ἱερῶν οἰκοδομῶν κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ **ναός** ἢ **νεώς,** ὁ αὐτ. 2. 170, Θουκ. 4. 90., 5. 18: πρβλ. **σηκός, χρηστήριον.** **3)** ἱρὸν τῆς δίκης, ἡ ἱερὰ ἀρχὴ τοῦ δικαίου, Εὐρ. Ἑλ. 1002. **IV.** ἰδιαίτεραι φράσεις μεθ' Ὅμ., **1)** παροιμ., ἱερὰ ἄγκυρα, δηλ. ἡ ἐσχάτη ἐλπίς τινος, Λουκ. ἐν Δὶ Τραγ. 51, ἐν Δραπέτ. 13, Πολυδ. Α', 93, Παροιμιογρ. σ. 60, κτλ.:— λέγεται συμβουλὴ ἱερὸν χρῆμα εἶναι, ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ καθήκοντος τῶν συμβούλων, Πλάτ. Θεάγ. 122, Α, πρβλ. Πλάτ. Ἐπιστ. **321C, Ξεν.** 5. 6, 4, Λουκ. Ρητόρ. Διδασκ. 1, Παροιμιογρ. σ. 318·— τὸν ἀφ' ἱερᾶς κινεῖν, ἴδε **γραμμὴ** III. **2)** ἱερὸς ἰχθύς, ὁ αὐλωπίας· ὃν καλοῦσι καὶ **ἀνθίαν,** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 6, πρβλ. Ἀθήν. 282Ε, Πλούτ. 2. 981D. **3)** ἱ. λόχος, ἴδε ἐν λ. **λόχος. 4)** ἱερὰ νόσος, ἡ ἐπιληψία, Ἡρόδ. 3. 33, Ἱππ. π. Ἀέρ. 291, ἴδε ἐν λέξ. **δαιμονίζομαι**· ὡσαύτως καλουμένη **μεγάλη, Ἡρακλεία,** Ποιὲς Οἰκ. Ἱππ. ἐν λέξ. **ἱερή**·— ἱ. νόσος ἦτο ὡσαύτως ἡ λέπρα, Vales. Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4. 19. **5)** ἡ ἱ. ὁδός, ἡ εἰς Δελφοὺς ἄγουσα, Ἡρόδ. 6. 54, ἔνθα ἴδε Wess.· ὡσαύτως ἡ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Ἐλευσῖνα, ἣν ἐπορεύοντο οἱ μύσται, Κρατῖνος ἐν «Δραπέτισιν» 15, ἴδε Παυσ. 1. 36, 3, Ἀρποκρ. ἐν λέξ.· καὶ ἡ ἐξ Ἠλιδος εἰς Ὀλυμπίαν, Παυσ. 5. 25, 7. **6)** ἱ. ὀστέον, os sacrum, τὸ ἔσχατον τῆς σπονδυλικῆς στήλης ὀστοῦν, τὸ ἱερὸν ὀστοῦν, Πλούτ. 2. 981D, Γαλην., κτλ. **7)** ἡ ἱερά (δηλ. τριήρης), ἣν οἱ Ἀθηναῖοι ἔπεμπον εἰς Δῆλον, ἢ ἡ Σαλαμινία ἢ ἡ Πάραλος, Δημ. 50. 1. **8)** συχνάκις ἐν τῇ γεωγραφίᾳ, ἱερὰ ἄκρα, ἐν τῇ Λυκίᾳ, Στράβ. 666· ἱ. ἀκρωτήριον, ἐν τῇ Ἱσπανίᾳ, τὸ τοῦ ἁγίου Βικεντίου, αὐτόθι 106· Ἱερὰ νῆσος, μία τῶν Λιπαραίων νήσων, Θουκ. 3. 88, κτλ.· ἱ. ὄρος, ἐν τῇ Θρᾳκικῇ Χερσονήσῳ, κτλ. **V.** Ἐπίρρ. **ἱερῶς,** ἁγίως, Πλουτ. Λυκοῦργ. 27. [Τὸ ι φύσει βραχὺ καὶ ἀείποτε οὕτω παρ' Ἀττ. πλὴν τοῦ **καθιερωμένος,** Αἰσχύλ. Εὐμ. 304·—ἀλλ' ὁ Ὅμ. καὶ ὁ Ἡσ. μηκύνουσιν αὐτὸ ἐν ἄρσει χάριν τοῦ μέτρου, ὡς ἐν τῷ τέλει τῶν ἑξαμέτρων, ἱερὸν ἦμαρ, ἱερὰ ῥέζειν, ἁλφίτου ἱεροῦ ἀκτή· οὕτω καὶ ἔν τινι λυρικῷ χωρίῳ, Εὐρ. Βάκχ. 160, καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις, **ἱεραγωγός, ἱεροβαλλής, ἱερόφωνος.** Ἀείποτε ῑ ἐν τῷ συνῳρ. τύπῳ **ἱρός**· ὁ τύπος οὗτος καλούμενος καθόλου Ἰων., εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ἐπικ. χάριν τοῦ μέτρου· εὑρηται ἐν τοῖς ἀρίστοις Ἀντιγράφοις τῶν Ἀττ. ποιητῶν καὶ καθ' ἃ φρονεῖ ὁ Δινδ. ἦν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Τραγ. (πλὴν τοῦ πρώτου ποδὸς τοῦ τριμέτρου), πρὸς ἀποφυγὴν ἀναλελυμένων ποδῶν, ἴδε εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 268, Λεξικ. Αἰσχύλ. ἐν λ.· ὡσαύτως ἐν λυρικαῖς χωρίοις τῆς κωμῳδ., ἴδε εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 301, ἔνθα τό: τῶν θεῶν ἱερὰς ἔχοντα .. δάκτυλος ἀντὶ τροχαίου, εἶναι ἀπαράδεκτον, Σφ. 308].

ἱερός, Δωρ. **ἰαρός,** ὁ, = **ἱερεὺς** ἢ **ἱερόδουλος,** Συλλ. Ἐπιγρ. 13, 1487, 2339b (προσθῆκαι), κ. ἀλλ.

Ἱερός, ὁ, μὴν Δηλίων, Bull. d. cor. hell. V. σ. 29, πρβλ. CIA. I. 283.

ἱερο-σαλπιγκτής, ὁ, ὁ σαλπίζων ἐν καιρῷ θυσίας, «ὁ ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς (τῇ σάλπιγγι χρώμενος) ἱεροσαλπιγκτής· ἄμεινον δὲ τὸ ἱερὸς σαλπιγκτής, διαλυσάντων τοὔνομα» Πολυδ. Δ', 87, Συλλ. Ἐπιγρ. 1969, 2983· **ἱεροσαλπιστής** 5763.

ἱεροσκοπέομαι, Μέσ., θεωρῶ, ἐξετάζω τὰ θύματα, μαντεύομαι ἐξ αὐτῶν, Πολύβ. 34. 2, 6· ἱερ. μόσχῳ, μαντεύομαι ἐκ τῶν ἐντοσθίων μόσχου, Διόδ 1. 70.

ἱεροσκοπία, ἡ, μαντεία ἐκ τῶν σπλάγχνων θύματος, Λατ. haruspicina, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 384.

ἱεροσκόπος, ον, ὁ ἐξετάζων τὰ θύματα, μάντις, Λατ. haruspex, Διον. Ἀλ. 2. 22, Συλλ. Ἐπιγρ. 5763· θέμιν θ' ἱεροσκόπον ἀνδρῶν Ὀρφ. Ὑμν. 1. 23.

Ἱεροσόλυμα, ων, τά, ἡ πόλις Ἱερουσαλήμ, «ἡ μητρόπολις τῆς Ἰουδαίας, ἢ Σόλυμα ἐκαλεῖτο ἀπὸ τῶν Σολύμων ὀρῶν» Στέφ. Βυζ. ἐν λ., Στράβ. 759, κέξ., Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίωνος 1. 14, σ. 446, κτλ., Ἑβδ. (Τωβ. Α', 4, Α', Μακκ. Α', 14 κ. ἀλλ.), Πολύβ. 16. 39, 4.— **Ἱεροσολυμίτης,** ὁ πολίτης, Ἑβδ. (Σειρ. Ν', 27), Εὐαγγ. κ. Μάρκ. α' 5, κατὰ Ἰω. ζ', 25, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 4, 7, κτλ.— θηλ. **Ἱεροσολυμῖτις, ιδος,** ἡ, Γενέσ. 74, 16 καὶ **Ἱεροσολυμήτις, ίδος,** ἡ, Χρησμ. Σιβυλλ. 12. 103.— Κατά τινας γραπτέον **Ἱεροσόλυμα** μετὰ ψιλοῦ πνεύματος.

Ἱερόσολυμος, ὁ, ὁ νομιζόμενος θεμελιωτὴς τῶν Ἱεροσολύμων, Πλούτ. 2. 366C. **2)** ἐν τῷ πληθ., οἱ **Ἱεροσόλυμοι,** = οἱ **Ἱεροσολυμῖται.** Ἀνσίμαχ. παρὰ Ἰωσήπῳ κατὰ Ἀππίωνος 1. 34.

ἱερο-στάτης [ᾰ], **ου,** ὁ, ὁ ἐπιστάτης, ἐπιμελητὴς ἱερῶν ἔργων ἢ τοῦ ἱεροῦ, Ἑβδ. (Α', Ἔσδρ. Ζ', 2).

ἱερο-στολικά, τά, ποίημα Ὀρφικὸν περὶ ἱερῶν στολῶν, Σουίδ. ἐν λ. Ὀρφεύς (6).

ἱερο-στολιστής, οῦ, ὁ, (στολίζω) = τῷ ἑπομ., Πορφύρ. περὶ Ἀποχῆς Ἐμψύχ. 4. 8.

ἱερο-στόλος, ὁ, Αἰγύπτιος ἱερεὺς ἔχων τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἱερῶν στολῶν, Πλούτ. 2. 351B, ἔνθα ἴδε Wyttenb.

ἱεροσῡλέω, κλέπτω, ληστεύω ναόν, πράττω ἱεροσυλίαν, 'Αριστοφ. Σφ. 845, 'Αντιφῶν 130. 22, Πλάτ., κλ. **II.** μετ' αἰτ., ἱεροσυλήσαντες τὰ ὅπλα, ληστεύσαντες τὰ ἱερὰ ὅπλα, Δημ. 1318. 27, πρβλ. Λυκοῦργ. 167, 16· ἀλλά, ἱεροσυλῶ τὰ ἱερά, ληστεύω, διαρπάζω τοὺς ναούς, Πολύϐ. 31. 4, 10.

ἱεροσύλημα, τό, ἱερόσυλος διαρπαγή, κλοπὴ δι' ἱεροσυλίας, ἱεροσυλία, γενομένων δὲ πολλῶν ἱεροσυλημάτων κατὰ τὴν πόλιν 'Εϐδ. (Β' Μακκ. Δ', 39).— Καθ' 'Ησύχ. «ἱεροσυλημάτων· τῶν κλοπῶν τοῦ ἱεροῦ».

ἱεροσύλησις, **εως**, ἡ, σύλησις ναοῦ, ἱεροσυλία, Διόδ. 16. 14.

ἱεροσῡλία, ἡ, = τῷ προηγ., Ξεν. 'Απολ. 25, Πλάτ. Πολ. 443A, κ. ἀλλ.

ἱεροσυλικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἱερόσυλον, Εὐστ. Πονημάτ. 72. 9., 157. 75.

ἱερό-σῡλος, ὁ, (συλάω) ὁ συλῶν ναόν, Λατ. sacrilegus, 'Αριστοφ. Πλ. 30, Λυσίας 185. 13, Πλάτ. Πολ. 344B, κ. ἀλλ. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, τὸ λαμϐανόμενον δι' ἱεροσυλίας, ἱεροσύλοις καὶ πικραῖς παροψίσι Εὔϐουλ. ἐν «'Αμαλθείᾳ» 1. 4.

ἱερο-ταμίας, **ου**, ὁ, ταμίας ναοῦ, Συλλ. 'Επιγρ. 4512, -13, -16, -95.

ἱεροταμιεύω. εἶμαι ταμίας ἱεροῦ, δηλ. ναοῦ, ἱεροταμιεύσαντος (τοῦ δεῖνα), 'Επιγραφ. Ρόδου N. Rhein. Mus. IV. σ. 185· ἱεροταμιευσαμένων (τῶν δεῖνα) 'Επιγραφ. 'Εφέσου ἐν Bul. de Cor. Hell. I. σ. 291.

ἱερο-τελεστής, **οῦ**, ὁ, = **ἱερομύστης**, περὶ τοῦ Χριστοῦ, Διον. 'Αρεοπ. 200D, 376D, 377A.

ἱεροτελεστία, ἡ, ἡ τέλεσις ἱερῶν τελετῶν, «ἁγιστεία δὲ ἡ ἱεροτελεστία» Σουίδ. ἐν λ. **ἁγίασμα**, Σωφρόν. 3985B, = **ἱερολογία**, Λέοντ. Νεαρ. 211.

ἱεροτελεστικός, **ή**, **όν**, κατάλληλος πρὸς τέλεσιν ἱερῶν τελετῶν, 'Εκκλ.

ἱερό-τευκτος, **ον**, κατεσκευασμένος ἱερῶς ἢ χάριν ἱεροτελεστιῶν, οἶκος 'Ανδρ. Κρήτ. 18, 126.

ἱερότης, **ητος**, ἡ, ὡς τὸ **ἁγιότης** ἢ **ἁγιωσύνη**, Λατ. sanctitas, ὡς προσωνυμία, Τζέτζ. 'Επιστ. 1. σ. 267.

ἱερό-τροχος, **ον**, ἅρμα ἱερ., ἱερὸν ἅρμα, 'Ορφ. Ὕμν. 13. 2.

ἱεροτῡπία, ἡ, ἱερὰ τελετή, 'Εκκλ.

ἱερότῡπος, **ον**, ὁ ἔχων ἱερὸν τύπον, ἐπὶ ἱερῶν εἰκόνων, 'Εκκλ.

ἱερουργέω, ἐκτελῶ ἱερὰς τελετάς, Φίλων 2. 94, κτλ. **II.** μετ' αἰτ., ἱερουργεῖν τὴν κλίνην, στρωννύναι τὴν ἱερὰν κλίνην (ἡ στρῶσις τῆς ἱερᾶς κλίνης ἦν ἑορτὴ παρὰ τοῖς Ρωμαίοις, ἐν ᾗ κοσμήσαντες τὰς τῶν θεῶν κλίνας παρετίθεσαν αὐτοῖς θοίνην), Συλλ. 'Επιγρ. (προσθ.) 4528· σφάζω τὸ πρὸς θυσίαν ἱερεῖον, «σφάξαι δὲ τὸ ἱερουργῆσαι τὸ ζῷον» 'Αμμώνιος σ. 132 ἔκδ. Valck.· ἱερουργοῦντα τὸ εὐαγγέλιον τοῦ θεοῦ, ὑπηρετοῦντα εἰς τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον τοῦ θεοῦ, 'Επιστ. π. Ρωμ. ιε', 16· ἱερ. σωτηρίαν τινὸς Γρηγ. Ναζ.· οὕτως ἐν τῷ Μέσῳ τύπῳ, ἱερουργίας ἱερουργεῖσθαι Πλουτ. 'Αλέξ. 31.— Παθ., τὰ ἱερουργηθέντα, αἱ γενόμεναι θυσίαι, Ἡρῳδιαν. 5. 5· ἱερουργούμενοι ϐωμοί, ἐπὶ τῶν ὁποίων προσφέρονται θυσίαι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀμελούμενοι, Πορφύρ. πρὸς Μαρκέλλαν σ. 34.

ἱερούργημα, τό, = τῷ ἑπομ., 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. 'Αρχ. 8. 4, 5.

ἱερουργία, ἡ, θρησκευτικὴ τελετή, θυσία, 'Ηρόδ. 5. 83 ὅις (ἔνθα τὸ 'Ιων. **ἱροεργίαι**, οὐχὶ **ἱρουργίαι**, εἶναι ὁ ἀληθὴς τύπος), Πλάτ. Νόμ. 774E. **II.** = **λειτουργία**, Εὐσέϐ. Π. 1196B, Κύριλλ. 'Αλ. Χ. 344C, Σωφρ. 3981C, D.

ἱερουργικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων εἰς ἱερουργίαν, ἱερουργικὴ μάχαιρα Σχόλ. εἰς Εὐρ. 'Ορ. 195.— 'Επίρρ. **ἱερουργικῶς**, Γερμ. Κων/πόλεως σ. 736, ἔκδ. Μί.

ἱερουργός, ὁ, (* ἔργω) θυσιάζων ἱερεύς, θύτης, Καλλ. 'Αποσπ. 450 (ἐν τῷ 'Επικ. τύπῳ **ἱεροεργός**), 'Αμμώνιος σ. 92.— Ἐν 'Επιγραφ. Κρήτης (Mus. It. III, σ. 697) ἀπαντᾷ καὶ τύπος **ἱεργός**.

Ἱερουσαλήμ, ἡ, ἄκλιτ., τὰ Ἱεροσόλυμα, 'Ιώσηπ. κατὰ 'Απίωνος 1. 22, σ. 455, κλ.

ἱεροφαντέω, εἶμαι ἱεροφάντης, Λουκ. 'Αλέξ. 39. **II.** μεταϐ., ἐκτίθημι, διδάσκω ὡς ἱεροφάντης, Ἡρακλείδ. 'Αλληγ. 64.— Παθ., τοὺς ἱεροφαντηθέντας λογισμοὺς τοῦ θεοῦ, τοὺς ἐμπνευσθέντας, Φίλων 1. 194.

ἱεροφάντης, 'Ιων. **ἱροφάντης**, **ου**, ὁ, (φαίνω) ὁ διδάσκων τὴν τάξιν τῶν θυσιῶν καὶ τῆς λατρείας, ὡς τὸ **ἱερομνήμων**, ἰρ. τῶν χθονίων θεῶν 'Ηρόδ. 7. 153· ὁ τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια μυῶν ἱερεύς, Συλλ. 'Επιγρ. 123. 48, Λυσ. 103. 21, 'Ισαῖ. 64. 18, Πλουτ. 'Αλκιϐ. 33· ἐν 'Αθήναις, θρησκευτικός τις ἄρχων, Συλλ. 'Επιγρ 188, 190-4, 197, κ. ἀλλ.· ἐν Ρώμῃ, ὁ Pontifex Maximus, Διον. 'Αλ. 2. 73., 3. 36· ὁ δὲ μέγιστος τῶν Ποντιφίκων, οἷον ἐξηγητοῦ καὶ προφήτου, μᾶλλον δὲ ἱεροφάντου τάξιν ἐπέχει Πλουτ. Νουμ. 9· κατὰ τοὺς χριστιανικοὺς χρόνους, ἱερεύς, Ἑλλ. 'Επιγράμμ. 1068. 13.— Καθ' 'Ησύχ.: «ἱεροφάντης· μυσταγωγός, ἱερεὺς ὁ τὰ μυστήρια δεικνύων», πρβλ. Πολυδ. Δ', 35.

ἱεροφαντία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱεροφάντου, Πλουτ. 'Αλκιϐ. 34. **2)** ἡ ἀποκάλυψις ἱερῶν πραγμάτων, Κλήμ. 'Αλ. Ι. 112C, 1216C.

ἱεροφαντικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων εἰς ἱεροφάντην, στέμμα Λουκ. 'Αλέξ. 60· ϐίϐλοι ἱερ., Λατ. libri pontificales, Πλουτ. Νουμ. 22.— 'Επίρρ. **-κῶς**, Λουκ. Ἀλέξ. 39.

ἱεροφάντις, **ιδος** (ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 196), θηλ. τοῦ **ἱεροφάντης**, τῇ ἱεροφάντιδι Πλουτ. Σύλλ. 13, Συλλ. 'Επιγρ. 432, 435.— Κατὰ Φώτιον: «ἱεροφάντιδες· αἱ τὰ ἱερὰ φαίνουσαι τοῖς μυουμένοις».— Ὁ προπαροξύτον. τύπος **ἱερόφαντις** εἶναι ἐσφαλμέν.

ἱεροφάντρια, ἡ, ὡς τὸ **ἱερόφαντις** θηλ. τοῦ **ἱεροφάντης**, Hierofantriae ἔν τινι Λατ. 'Επιγραφ. παρὰ τῷ Gruter. σ. 309.

ἱεροφάντωρ, **ορος**, ὁ, = **ἱεροφάντης**, 'Ιουλιαν. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. **'Ιουλιανός**, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 1059, κλ.

ἱεροφεγγής, **ές**, ὁ ἐκπέμπων ἱερὸν φέγγος, ἔχων ἱερὰν λάμψιν, 'Ανδρ. Κρήτ. σ. 195.

ἱερο-φοιτάω, φοιτῶ εἰς τὰ ἱερά, ἐπισκέπτομαι ναούς, Πτολ. Τετράϐ. σ. 158. 20.

ἱερο-φόρος, **ον**, ἴδε **ἱεραφόρος**.

ἱερόφρων, ὁ, ἡ, ἱερὰ φρονῶν, Μιχ. μοναχ. ἐν ϐίῳ **Θ.** Στουδ. σ. 265, ἔκδ. Μί.

ἱεροφῡλάκιον, τό, μέρος ἔνθα φυλάττουσιν ἱερὰ σκεύη, Διον. 'Αλ. 2. 70.

ἱερο-φύλαξ [ῠ], ποιητ. **ἱρ-**, **ᾰκος**, ὁ, φύλαξ ναοῦ, = **ναοφύλαξ**, Λατ. aedituus, Εὐρ. Ι. Τ. 1027 (ἐκ διορθώσεως τοῦ Markl.), Συλλ. 'Επιγρ. 5545. 2) ἐν Διον. 'Αλ. 2. 73 ἰσοδυναμεῖ τῷ Λατ. pontifex.

ἱερό-φωνος, **ον**, ὁ ἐκπέμπων ἱερὰν φωνήν: ὡς οὐσιαστ., πιθαν. ὁ ἀπαγγέλλων τοὺς χρησμοὺς ἱερεύς, ὑποφήτης, 'Επιγραφ. Αἰγυπτ. ἐν Συλλ. 'Επιγρ. 4684, πρβλ. 6000· — παρὰ Σουίδ. καὶ Φωτ. ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **μεγαλόφωνος**· — πρβλ. **ἡμερόφωνος**.

ἱεροφωρέω, = **ἱεροσυλῶ**, 'Επιγρ. 'Ωλένου 'Αχαΐας, Bull. d. cor. hell. II. σ. 98.

ἱερό-χθων, ποιητ. **ἱρ-**, ὁ, ἡ, ὁ ἐξ ἱερᾶς γῆς, οὐ θέμις ἀμφὶ νέκυσσι βαλεῖν ἱερόχθονα βῶλον 'Ανθ. Π. παράρτ. 50. 27.

ἱερο-ψάλτης, **ου**, ὁ, ὁ ἱερὸς ψαλμῳδός, ἱεροψάλτης Δαβὶδ Βασίλ. τόμ. 2. σ. 72, 'Ιώσηπος ἐν 'Ιουδ. 'Αρχ. 12. 3, 3. **2)** ὁ ἐν τοῖς ναοῖς τῶν Χριστ. ψάλλων, ὁ ἱεροψάλτης μοναχὸς Εὐσταθ. Πονημάτ. 323, 94.

ἱερό-ψῡχος, **ον**, ἔχων ἱεράν, εὐσεϐῆ ψυχήν, 'Ιωσήπ. Μακκ. 17.

ἱερόω, Δωρ. **ἰαρόω**, (ἱερὸς) καθιστῶ τι ἱερόν, καθιερῶ, ἀφιερῶ, ἀνατίθημι, Πλάτ. Νόμ. 771B· τῆς γῆς, τὰν 'Αμφικτίονες ἰάρωσαν 'Επιγραφ. Δελφ. ἐν τῇ Συλλ. 'Επιγρ. 1688. 16.— Παθ. παρκμ. **ἱερῶσθαι** Θουκ. 5. 1,— ἐν τῇ μετοχ. **ἱερωμένος**, ἀφιερωμένος, ἱερός, Διοδ. 'Εκλογ. Βατ. 116, 12, Διον. 'Αλ. Ι. 57, 10, κτλ., Πλουτ. 2. 403F. - Παρὰ τοῖς 'Εκκλ. Συγγρ., ἱερεύς, κληρικός, ὡς καὶ νῦν, Εὐσ. Π. 956C, IV. 81C, κλ.

ἱέρωμα, τό, πρᾶγμα καθιερωμένον εἰς τὸν θεόν, προσφορά, 'Εϐδ. (Β' Μακκ. ιϐ', 40).— Καθ' 'Ησύχ.: «ἱέρωμα, τὸν κόννον Λάκωνες, ὅν τινες μαλλὸν (ἢ) σκόλλυν».

ἱερωνυμέω, καλῶ δι' ἱεροῦ ὀνόματος, Θεόδ. Πρόδρ. ἐν 'Επιστ. (Lazerii Misc. 1, 60, καὶ Notitt. Mss. τ. 6, σ. 541), Εὐστ. Πονημάτ. 145, 1.

ἱερωνυμία, ἡ, ἱερὸν ὄνομα, Εὐστ. Πονημάτ. 40, 96.

ἱερώνῠμος, **ον**, (ὄνομα) ἔχων ἱερὸν ὄνομα, Λουκ. Λεξιφ. 10.

ἱερῶς, 'Επίρρ., ἴδε **ἱερὸς V**.

ἱερωστί, 'Ιων. **ἱρωστί**, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον ἱερόν, ἱερῶς, ὁσίως, εὐσεϐῶς, 'Ανακρ. 146.

ἱερωσύνη, 'Ιων. **ἱρωσύνη**, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱερέως, 'Ηρόδ. 3. 142, κ. ἀλλ., καὶ 'Αττ.· ἱερωσύνης μετασχεῖν Δημ. 1376. 18, 'Αριστοτέλ. 'Αθηναίων Πολιτεία 31. 18., 61. 19., 84. 6: — ἐν τῷ πληθ., ἱερατικαὶ ἐργασίαι, θυσίαι, τελεταί, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Εἰρ. 923· ἴδε ἐν λ. **κληρόω** Ι. 3.— Παρὰ τοῖς 'Εκκλ., ὁ χριστιανικὸς κλῆρος, οἱ ἱερεῖς, Ἐπιφάν. Ι. 868D, II. 824B, 'Ιω. Χρυσ. Ι. 382B, κλ.· — ἀπαντᾷ καὶ διὰ τοῦ **ο**, **ἱεροσύνη** Συλλ. 'Επιγγρ. 2264p. σ. 1036, ὡς καὶ ἐν Θεοφρ. 'Ιστ. Φυτ. 4. 5, 3.

ἱερώσυνος, **η**, **ον**, ἱερατικός· **ἱερώσυνα**, τά, τὸ μερίδιον τοῦ ἱερέως ἐκ θυσίας ἢ ἐκ τῶν προσφερομένων μερῶν, 'Αμειψίας ἐν «Κόννῳ» 3, ἀλλὰ κατὰ τὰ Α. Β. 44, «τὰ τοῖς θεοῖς ἐξαιρούμενα μέρη καὶ θυμιώμενα.

ἱερωτεία καὶ **ἱερητεία**, ἡ, = ἱερατεία, Dittenberger, Hermes 16, 171 (CIGr. 2656, 4), ἐξ 'Αλικαρν., Κουμανούδης ἐν 'Αθηναίῳ 7, 208 ἐκ Βιθυν. καὶ Χαλκηδόνος.

ἱερωτεύω, = ἱερατεύω, 'Επιγραφ. Νικαίας ἢ Κυζίκου, Rev. Arch. 1865, II. σ. 215.

ἴεσις, **εως**, ἡ, (εἰμι) πορεία, τὸ ἰέναι, λέξις χαλκευθεῖσα ὑπὸ Πλάτ. ἐν Κρατύλῳ 426C, ὅτι ἴεσις βούλεται εἶναι (κίνησις), καὶ ἴεσις ἂν ὀρθῶς καλοῖτο αὐτόθι.

ἴεσις, **εως**, ἡ, ἐκ τοῦ **ἵημι**, ῥίψιμον, 'Ετυμ. Μ. 469. 23.

ἰέττας· «πατέρας (τέττας). Κρῆτες. ἢ τοὺς ἀγρίους τράγους» Ἡσύχ.

ἰεῦ, χλευαστικὸν ἐπιφώνημα, Λατ. hui!, 'Αριστοφ. Σφ. 1335.

ἱζάνω, Αἰολ. ἰσδάνω· πρβλ. **καθ-, προσ-. ὑφ-ιζάνω·** (ἵζω): **I.** Μεταβ., κάμνω τινὰ νὰ καθίσῃ, τοποθετῶ, αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε καὶ ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα, αὐ Ἀχιλλεὺς δὲ αὐτόθι τὸν στρατὸν κατέσχε καὶ ἐκάθισεν αὐτοὺς εἰς τὸν ἐν ᾧ ἀγωνίζονται εὐρύχωρον τόπον» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ψ. 258. **II.** ἀμετάβ., καθίζω ἐμαυτόν, καθέζομαι, Λατ. sedere, ἐν τῷ [κλισίῳ].. ἵζανον Ὀδ. Ω. 209, πρβλ. Σαπφὼ 2. 3· οὔ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος ἰζάνει Ἰλ. Κ.92· ἡ δρόσος ἱζ. ἐπὶ δόνακας Φιλόστρ.750.

2) ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καταχαμαὶ ἱζάνω, Λατ. sidere, Θουκ.2.76, πρβλ. **ἵζω** ἐν τέλει, **ἵζημα.**

ἰζέλα· «ἀγαθὴ τύχη. Μακεδόνες» Ἡσύχ.

ἵζημα, τό, τὸ κατακάθισμα, βύθισις, ὑποχώρησις πρὸς τὰ κάτω, γῆ ἵζημα λαμβάνει Στράβ. 58, 102, Ἱλιούτ. 2. 434B. **2)** ἐπὶ γλώσσης, βάθος, ἀντίθετον τῷ **ὕψος,** Λογγῖνος 9. 13.

ἵζω (Δωρ. **ἐφ-ίσδω** Θεόκρ.5.97), προστακτ. **ἵζε** (οὐχὶ **ἵζε**) Ὀδ. Ω.393, Εὐρ.· [προστ. παθ. **ἴσδευ** = **ἵζου,** Ἐπιγρ.ἐν Papers of Am. School at Athens 3. Ἀριθ. 437]: παρατ. **ἵζον** Ἰλ., Εὐρ., Ἰων. **ἵζεσκον** Ὀδ. Γ. 409: ἀόρ. **εἷσα** Ὅμ., ἴδε κατωτ. I. (οὗτοι εἶναι οἱ μόνοι τύποι παρ' Ὅμ.): μέλλ. **ἵζήσω,** (**ὑφ-**) Κύριλλ.: ἀόρ. **ἵζησα** Δίων Κ. 50. 2.,58. 5, κτλ. πρκμ. **ἵζηκα** Γαλην.— Μέσ. καὶ Παθ., ἴδε κατωτ. I καὶ III, καὶ **ἕζομαι.**— Τὸ πλεῖστον παρὰ ποιηταῖς καὶ μεταγεν. πεζολόγοις, ὁ δὲ πεζὸς Ἀττ. τύπος εἶναι: **καθίζω.**

(Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἐν λ. **ἕζομαι**). **I.** μεταβ. ἐνεργείας, καθίζω τινά, κάμνω αὐτὸν νὰ καθίσῃ, μή μ' ἐς θρόνον ἵζε Ἰλ. Ω. 553· βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἵζε γερόντων Β. 53· ἵζειν μάντιν ἐν θρόνοις Αἰσχύλ. Εὐμ.18: ὁ Ἰω. καὶ ποιητ. ἀόρ. **εἷσα** εἶναι ἀείποτε μεταβατ. ἐνεργείας, ἰῶς ἐν τοῖς συνθέτοις, **ἐφ-, καθ-εἷσα**), εἷσεν ἐν κλισιοῖς. κατὰ κλισιούς, ἐπὶ θρόνου, ἐς δίφρον, ἐς ἀσάμινθον Ὅμ.· εἷσέ μ' ἐπὶ βουσί, μὲ ἔταξεν ἐπόπτην τῶν βοῶν, Ὀδ. Υ. 210. σκοπὸν εἷσε, ἔβαλεν, ἐτοποθέτησε σκοπόν, Ἰλ. Ψ. 359· λόχον εἷσαν, ἔστησαν ἐνέδραν, Δ. 392· εἷσεν ἐν Σχερίῃ, τοὺς ἐτοποθέτησε, τοὺς ἔβαλεν εἰς τὴν νῆσον Σχερίαν, Ὀδ. Ζ. 8, πρβλ. Ἰλ. Β. 549· προστακτ. **εἷσον** Ὀδ. Η. 163· μετοχ. **ἕσας** Κ. 361, Ξ. 280· οὕτω παρ' Ἡροδ., τοῦτον εἷσε ἐς τὸν θρόνον Γ. 61· ἐπὶ τὸ δεῖπνον ἵζειν τοὺς βασιλέας Ζ. 57· ἀπαρ. **ἕσσαι** ἐν Πινδ. Π. 4. 486· σπάνιον παρ' Ἀττ., σὺ γάρ νιν εἴσας ἐς τόδε, διότι σὺ ἤγαγες αὐτὴν εἰς τοῦτο τὸ σημεῖον τῆς δόξης, Σοφ. Ο. Κ. 712 (Λυρ.)· πρβλ. **καθίζω. 2)** οἱ μεθ' Ὁμηρ. συγγραφεῖς μεταχειρίζονται τὸ μέσ. **εἰσάμην** ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **ἵδρύω,** ἐγείρω καὶ ἀφιερώνω ναούς, ἀγάλματα κτλ. εἰς τιμὴν τῶν θεῶν, Θέογν. 12, Ἡρόδ. 1. 66· ἐν Ἐπιγρ. Κερκύρ. Brugmann, IF. III. 87 ὑπάρχει ὁ τύπος ἱσάτο, καὶ ἐν Ἐπιγρ. Ἐπιδ. Κ. 138, τὸν δ' ὑμῖν Βρασίδας ξυνήιον ἵσατο βωμιόν. Ἐν Ἀργ. Ἐπιγρ. εὑρηται ἵσσατο Philologus 48. 396· μετοχ. **εἰσάμενος** Θουκ. 3. 58, Πλουτ. Θεμ. 22: μελλ. **εἴσομαι** Ἀπολλ. Ρόδ. Β.807· — περὶ τοῦ **ἐέσατο** ἐν Ὀδ. Ξ. 295, ἴδε ἐν λ. **ἐφίζω.** I.

II ἀμεταβ., καθέζομαι, κάθημαι, Λατ. sedere, Ἰλ. Β. 96,792, κτλ.· ἵζεν ἐν μέσσοισι, ἐκάθισεν ἐν τῷ μέσῳ, Υ. 15. ἔζειν ἐς θρόνον Ὀδ. Θ. 469, Ἡρόδ. 5. 25· ἐς θᾶκον Σοφ. Ἀντ. 990· ἐς ἕδραν Πλάτ. Τίμ. 53A. ἴδε κατωτ. II· ὡσαύτως, ἵζειν ἐπὶ θρόνου Ἰλ. Σ. 422, πρβλ. Ὀδ. Ρ. 339· ἐπὶ λίθοις Γ. 409· ἐπ' ἄκριας ἡνεμοέσσας Ξ. 365· ἵζ. ἐπὶ τὸ δεῖπνον Ἡρόδ. 6. 57· ἐπὶ κώπην, περὶ κωπηλατῶν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 199· ἐπὶ κώπᾳ πηδαλίῳ τε Εὐρ. Ἄλκ. 441· ἐπὶ τοὺς νεὼς ἵζουσι Ἐπικράτης ἐν «Ἀντιλαΐδι» 2. 12.— μετ' αἰτ. τόπου, ἵζειν θρόνον Αἰσχύλ. Ἀγ. 982· ἕδρας Εὐρ. Ῥῆσ. 512· βωμὸν Ἴων 1314· ἴδε κατωτ. III. 1, **καθίζω** II.

2) κάθημαι ἥσυχος, ἡσυχάζω, Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 457.

3) μεταφ., ἵζειν εἰς ὀχετὸν ἄτας, βυθίζεσθαι εἰς..., Πινδ. Ο. 10 (11). 46· εἰς ἑτέραν ἵζει ἕδραν Πλάτ. Τίμ. 53A· ἴδε κατωτ. III. 2. **III** τὸ παθ. εἶναι ὡσαύτως συχν. ἐν σημασ. II, κάθημαι, πάροιθ'.. ἵζευ ἐμεῖο Ἰλ. Γ. 162. Διὸς .. ποτὶ βωμὸν Ἑρκείου ἵζοιτο Ὀδ. Χ. 334· ἐνεδρεύω, ἐνθ' ἄρα τοί γ' ἵζοντ' Ἰλ. Σ. 522.— καὶ τοῦτο εἶναι σύνηθες παρ' Ἡροτ., ἰδίως ἐπὶ στρατεύματος, κάθημαι, λαμβάνω θέσιν, ἵζεσθαι ἀντίοι τινί 9. 29, πρβλ. 6. 5, κ. ἄλλ.· ἵζεσθαι ἐν τῷ Τηϋγέτῳ ἢ ἐς τὸ Τηΰγετον 4. 145, 146· ἐν τῷ Ἰσθμιῷ ἢ ἐς τὸν Ἰσθμὸν 8. 71· ἐς Ἱρὸν Ἀφροδίτης 1.199· ἐς τὰ πρόθυρα 3.140· ἐπὶ τὸν ὄχθον 4.203· οὕτω παρ' Ἀττ., ἐν ἀγνῷ ἵζεσθε Αἰσχύλ. Ἱκ. 224· ἐς θρόνους Εὐρ. Ἴων 1618:— μετ' αἰτ., ἵζεσθαι κρήνας ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 142. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, καταχαμαὶ ἱζάνω, βυθίζομαι. Λατ. sidere, ἡ νῆσος ἱζομένη Πλάτ. Τίμ. 25C, ἴδε ἀνωτ. II. 3.

ἰή, Λατ. io, ἐπιρώνημα χαρᾶς, ἰή, ἰή, ἰή,' Αριστοφ. Εἰρήν. 195· ἰὴ παιὼν αὐτόθι 453, κ. ἄλλ.· ἰὴ παιῆον Καλλ."Υμν. εἰς Ἀπολλ. 21, 97, 193· ἀλαλαλαὶ ἰὴ παιὼν Ἀριστοφ. Λυσ. 1291· πρβλ. **ἰήϊος 2)** Ἐπιφών. λύπης, θλίψεως, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1003, Ἱκ. 115. Ἀγ. 1485.— ἐντεῦθεν, **ἰήϊος, ἰήλεμος.** [τὸ ι κανονικῶς μακρόν, ἀλλ' ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. ἔνθ' ἀνωτ. βραχύ· πρβλ. **ἰώ**].

ἰή, ἡ, Ἰων. λέξ. φωνή, βοή, Χρησμ. παρ' Ἡροδ.1. 85.

ἰηδών, όνος, ἡ, (ἰαίνω) χαρά, εὐφροσύνη, σχηματισθὲν ὡς τὸ **ἀλγηδών,** Ἡσύχ.

ἰη-θενεω, ἐκπλήσσομαι καὶ ἀπορῶ, σχηματισθὲν ὡς τὸ **εὐθενέω,** Ἡσύχ.

ἰήϊος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον,** ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος (πρβλ. **ἴϊος**), ὃν ἐπεκαλοῦντο διὰ τῆς κραυγῆς ἰή ἢ ἰή παιών (ἴδε ἐν λέξ. **ἰή**), Αἰσχύλ. Ἀγ. 146, Σοφ. Ο. Τ. 154, 1096, Ἀριστοφ. Σφ. 874, π.βλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 702. κέξ. **II.** θλιβερός, οἰκτρός, λυπηρός, ἰήϊοι κάματοι Σοφ. Ο. Τ. 174· ἰήϊος βοά, γόος, κραυγὴ θλίψεως, θρῆνος, κωκυτός, Εὐρ. Φοίν. 1036, Ἱλ.1210. Ἐκ τῆς κραυγῆς **ἰή,** πρβλ. **Εὔιος·** ἀλλ' ἐσχετίζετο ὡσαύτως μετὰ τοῦ **ἰάομαι,** καὶ ἐπομένως ἀπετείνετο καὶ εἰς τὸν Ἀσκληπιόν, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1027. 6, ἴδε καὶ Ἡσύχ.

ἰήκοπος, ον, ἐν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1265 ἀντὶ ἀνδροδαΐκτου.. ἰήκοπον, νῦν γενικῶς δέχονται τὴν γραφὴν τοῦ Heath (**ἰὴ κόπον**), πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 860.

ἴηλα, ἴδε **ἰάλλω.**

ἰήλεμος, ἰηλεμίζω, ἰηλεμίστρια, Ἰηλυσός, Ἰων. ἀντὶ **ἰάλεμος, ἰαλεμίζω,** κτλ.

ἴημα, Ἰων. ἀντὶ **ἔαμα.**

ἵημι, ἵης, ἵησι, γ' πληθυντ. **ἴᾶσι,** Ἰων. καὶ Ἐπικ. **ἰεῖσι·** προστακτ. **ἶει** Ἰλ. Φ. 338, Εὐρ. Ἡλ. 594· ὑποτακτ. **ἰῶ·** εὐκτ. **ἰείην** (ὡσαύτως **ἀφ-ἱοίμι** Ξεν. Ἑλλ. 6. 4,3)· ἀπαρ. **ἰέναι·** μετοχ. **ἰείς·** (πρόσωπά τινα τοῦ ἐνεστ. **μεθ-ιεῖς, -ιεῖ, συν-ιοῦσι** ὡς εἰ ἐκ ῥήματος **ἰέω·** ἐντεῦθεν ὡσαύτως προστ. **ἶει,** ἴδε ἀνωτ.· ἀπαρ. **συνιεῖν** Θέογν. 565· προσέτι, ὡς εἰ ἐκ ῥήματος **ἴω,** γ' ἐνικ. ἐνεστ. **ἶει** Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 634, προστακτ. **ξύν-ιε, -ίετε** Θέογν. 1240, Ἀριστοφ. Εἰρ. 603): — παρατ. γ' ἐνικ. **ἵη** Ἰλ. Α. 479, γ' πληθυντ. **ἵεσαν** Εὐρ. Βάκχ. 1099, **ἵεν** Ἰλ. Μ. 33, **ξύν-ιεν** (κοινῶς **-ιον**) Α. 273· (ὡσαύτως, ὡς εἰ ἐξ ἐνεστ. **ἰέω. ἶεις** Ἀριστοφ. Σφ. 355, Ἰων. **ἵεσκε (ἀν-)** Ἡσ. Θ.157)· περὶ ἄλλων ἀνωμάλων τύπων ἴδε ἐν λέξ. **ἀν-ίημι, ἀφ-ίημι:** — μέλλ. **ἥσω** Ἰλ., Ἀττ.: ἀόρ. α' **ἧκα,** Ἐπικ. **ἔηκα,** ἐν χρήσει μόνον ἐν τῇ ὁριστ., Ἰλ. Ε. 125, Α. 48, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐν συνθέτοις (πρβλ. **ἀν-, ἀφ-, ἐν-, καθ-, μεθ-, συν-ίημι**): ἀόρ. β' **ἧν,** οὐδέποτε ἐν χρήσει ἐν τῇ ὁριστ. εἰμὴ ἐν συνθέτοις καὶ τότε οὐδέποτε καθ' ἑνικ.· γ' ἑνικὸν ὑποτακτ. **ᾖσι** (ἕτεροι **ἥσει**) Ἰλ Ο. 359· ἀπαρ. **εἶναι** Ἀριστοφ. Βάτρ.133· — πρκμ. **εἷκα,** μόνον ἐν συνθέτοις (**ἀφ-, καθ-, παρ-**).— Μέσ., ἐνεστ. **ἵεμαι:** παρατ. **ἱέμην** Ἰλ. Μ. 274, Ὀδ. Χ. 304, Ἀττ.:— μέλλ. **ἥσομαι** (ἐν συνθέτοις **μεθ-, προ-, ἐξαν-**) Ἡρόδ. 5. 35, Δημ.12. 20, Εὐρ. Ἀνδρ.718·— ἀόρ. α' **ἡκάμην** (μόνον ἐν συνθέτοις **προσ-, προ-**)· ἀόρ. β' **εἵμην,** Ἐπικ. καὶ Ἰων. **ἴμην,** ἐξ οὗ εὑρίσκομεν τοὺς τύπους **εἷτο (ἐφ-, ἀφ-),** Σοφ. Φιλ. 619, Ξεν., **ἕτο (συν-)** Ὀδ Δ.76, **ἕντο** Ἰλ. Ι. 92, κτλ.· προστακτ. **ἕο (ἐξ-)** Ἡρόδ. 5. 39, **οὗ (ἀφ-)** Σοφ. Ο. Τ.1521· ὑποτακτ. **ὦμαι (συν-)** Ἰλ. Ν. 381· εὐκτ. **εἵμην (ἀφ-)** Ἀριστοφ. Ὄρν. 628, ἢ **οἵμην (προ-)** Πλάτ. Γοργ. 520C· ἀπαρ. **ἔσθαι (προσ-)** Ἀριστοφ. Σφ. 742· μετοχ. **ἕμενος (προ-)** Ἰσοκρ., κλ.:— Παθ., μέλλ. **ἐθήσομαι (ἀν-)** Θουκ. 8. 63: ἀόρ. **εἴθην** (μόνον ἐν συνθέτοις **ἀφ-, καθ-, παρ-**)· πρκμ. **εἷμαι** (μόνον ἐν συνθέτοις· γ' πληθ. **ἀν-έωνται** Ἡρόδ. 3.165, **ἀφ-έωνται** ἐν τῇ Καιν. Διαθ.): ὑπερσ. **εἵμην.**— Τοῦ Παθ. καὶ Μέσ. ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον ἐνεστ., παρατ. καὶ γ' πληθ. Μέσ. ἀορ. β' **ἕντο.** Καθόλου ἐν τῷ σχηματισμῷ τὸ ἵημι συμφωνεῖ πρὸς τὸ **τίθημι.**— Πολλοὶ τῶν χρόνων, ὡς ἀνωτέρω ἐσημειώθη, ἀπαντῶσι μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις· καὶ πολλαὶ ποικιλίαι ἰδιάζουσι μόνον εἰς σύνθετά τινα, ὡς π. χ. ὁ Ἐπικ. μέλλ. **ἀνέσω,** ὁ ἀόρ. α' **ἄνεσα,** ὁ πρκμ. **ἀνέωνται,** ἐκ τοῦ **ἀνίημι,** καὶ ὁ παρατ. **ἠφίουν** καὶ πρκμ. **ἀφέωνται** ἐκ τοῦ **ἀφίημι,** κτλ. ('Ἐκ τῆς ✓'Ι. ἦτις εἶναι ἐπιτεταμένος τύπος τῆς ῥίζης Ἰ (ὁπόθεν τὸ **εἶμι**), ἐπὶ μεταθ. σημασ.· πρβλ. Σανσκρ. i, yâ (ire), ὅπερ μετὰ ἀναδιπλασιασμοῦ θὰ ἦτο yi-yâmi, = ἴημι). [Τὸ ι παρ' Ὅμ καὶ τοῖς Ἐπικ. εἶναι βραχύ, μακρὸν δὲ παρ' Ἀττ.· ἀλλ' ἔτι καὶ παρ' Ὅμ. ἐνίοτε μακρὸν χάριν τοῦ μέτρου, π. χ. ἶει Ἰλ. Γ. 221, κτλ.· ἰεῖσαι Ὀδ. Μ.192· οὕτως ἐν ἀπαρ. **ἰέμεν, ἰέμεναι,** μετοχ. **ἰέμενος,** καὶ ἐν ἄλλοις σχηματισμοῖς, οἵτινες δὲν δύνανται ἄλλως νὰ σταθῶσιν ἐν ἑξαμέτρ., ὡς **ἀν-ἰετε.** Τἀνάπαλιν ἴ ἐνίοτε παρ' Ἀττ. ἴησι Αἰσχύλ. Θήβ. 310, ἴεντα αὐτόθι 493, ἴεἰς, ἴεῖσα Εὐρ. Ι. Τ. 298, Ι. Α. 1101, Ἑκ. 338· ἴεῖσαν Ἰκέτ. 281· ἔτι καὶ παρὰ τοῖς Κωμ. **συνίημι** Ἀριστοφ."Ορν. 916, Στράτων ἐν «Φοινικίδῃ» 1, 3· ἴεἰς ἴδε Meineke Κωμ. 4. 652]. Ῥιζικὴ σημασία: θέτω εἰς κίνησιν, κάμνω τι νὰ κινηθῇ, οὕτω δὲ εἶναι τὸ μεταβ. τοῦ **εἶμι,** ἦκα.. πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι (πρβλ. κατωτ. 3) Ὀδ. Μ. 442· οὕτως, ἰ. πόδα Εὐρ. Ῥῆσ. 798· χέρας Ἀνθ. Π. 6. 220.— Αὕτη ἡ ἔννοια μεταβαίνει εἰς σημασίας ποικίλων ἀποχρώσεων: **1)** πέμπω, ἀποστέλλω, ἰδίως ἐπὶ ἐμψύχων, τίς γάρ σε θεῶν ἐμεὶ ἄγγελον ἧκε ; Ἰλ. Σ.182· Αἰνείαν .. ἐξ ἀδύτοιο ἧκε Ε. 512· ἐπὶ οἰωνῶν πεμπομένων ὑπὸ τῶν θεῶν, τοῖσι δὲ δεξιὸν ἧκεν ἐρωδιὸν Κ. 274, πρβλ. Β. 309., Θ. 247· ἕλαφον .. εἰς ὁδὸν αὐτὴν ἧκεν Ὀδ. Κ.158· ἰέναι τινὰ πέτρας ἄπο, ῥίπτειν τινὰ κάτω ἀπὸ τῆς πέτρας, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν.320, πρβλ. Σοφ. Τρ. 273·— ἐπὶ πραγμάτων ἀψύχων, τοῖσιν δ' ἵκμενον σῦρον ἶει ἑκάεργος Ἀπόλλων' Ἰλ. Α. 479· σέλας, τέρας, ἐέρσην, κλ. **2)** ἐπὶ ἤχου, φωνῆς, λέξεων καὶ τῶν τοιούτων, ἐκπέμπω, προφέρω, ὅπα Ἰλ. Γ. 152, Ὀδ.

Μ.192· ὅπα ἐκ στήθεος, ἔπεα Ἰλ. Γ. 221, 222· γλῶσσαν Ἡρόδ.1. 57· Ἑλλάδα γλῶσσαν Ι., λαλεῖν Ἑλληνιστί, ὁ αὐτ. 9. 19· Δωρίδα γλῶσσαν Θουκ. 3.112· φωνὴν Παρνησίδα Αἰσχύλ. Χο. 563· δύσθροα βάγματα ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 635· θρῆνον ἐκ στήθεος ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 865· μέγαν κωκυτὸν Σοφ. Αἴ. 851, κτλ.· πᾶσαν ἴης γλῶσσαν, ποιητ. ἀντὶ πᾶσαν φωνὴν ἴης, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 596· ἀφώνως, ἀλόγως τὸ τᾶς εὐφάμου στόμα φροντίδος ἰέντες, δηλ. κινοῦντες τὰ χείλη ἡμῶν ἄνευ φωνῆς ἢ λέξεων μετὰ σιωπηλῆς ἀφοσιώσεως, Σοφ. Ο. Κ. 133· πᾶσαν (τὸ λεγόμενον) φωνὴν ἰέντα Πλάτ. Νόμ. 890D· ἦκε, ἁπολ. (ἐξυπακ. τοῦ φωνήν), Πλούτ. 2. 973D, Wytt. ἐν Ἐπιστ. Κριτ. σ. 253·— ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, ἄλλα μέλη τῶν χορδῶν ἰεισῶν Πλάτ. Νόμ. 812D. **3**) ἐκπέμπω, ῥίπτω, ἐκτινάσσω, ἐξακοντίζω, ὡς τὸ **ἐφιέναι**, λᾶαν, βέλος. δόρυ, κτλ., Ὀδ. Ι. 538, Ἰλ. Δ. 498· κτλ.· ποταμόνδε λαβὼν ποδὸς ἦκε φέρεσθαι, λαβὼν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ποδὸς τὸν ἔρριψεν εἰς τὸν ποταμὸν νὰ φέρηται ὑπ' αὐτοῦ, Φ. 120· Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἴει χαλκήρε' ὀϊστὸν καί ῥ' ἔβαλε γλουτὸν κατὰ δεξιὸν Ν. 650· ἐπ' ἀλλήλοις ἴεσαν βέλεα Ἡσ. Θ. 684· οὕτω Πίνδ., κτλ. **6**) μετὰ δοτ. τοῦ ὀργάνου, ἴησι τῇ ἀείνῃ, ἴησι βλῆμα τῇ ἀείνῃ (κατὰ Κλεάρχου δηλ.), ἐπιτίθεται ῥίπτων κατ' αὐτοῦ τὴν ἀείνην, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 12· τοιαύτη φαίνεται ἡ σύνταξις καὶ τοῦ Ὁμηρικοῦ χωρίου, δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες Ἰλ. Β.774, Ὀδ. Δ. 626, Ρ.168. **γ**) ἡ αἰτ. συχνάκις παραλείπεται, ὥστε τὸ **ἴημι** ἐνίοτε φαίνεται ἀμετάβ., τόσσον γὰρ ἴησιν Ι. 499, πρβλ. Θ. 203, Ἰλ. Ρ. 515. κλτ.· ὡσαύτως παρὰ πεζολόγοις, Πλάτ. Θεαίτ.194Α. Ξεν. Ἀν. 3. 4, 17· μετὰ γεν. ἀντικειμ., πῶν μεγάλων ψυχῶν ἰεὶς οὐκ ἂν ἁμάρτοις, ῥίπτων τὸ βέλος σου κατὰ τῶν ἐξόχων ψυχῶν δὲν θὰ ἀποτύχῃς, Σοφ. Αἴ.154· ἐπὶ σκοπὸν Ξεν. Ἀγησ.1, 25. **4**) ἐπὶ ῥεύματος ποταμοῦ, κάμνω αὐτὸ νὰ χύνεται πρός τι μέρος, ἐννῦμαρ δ' ἐς τεῖχος ἴει ῥόον, «ἐπὶ ἐννέα δὲ ἡμέρας ἐπὶ τὸ τεῖχος ἔπεμπε τὸ ῥεῦμα» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Μ. 25· Ἀξιοῦ, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησι Φ.158· ἔνθα Βυβλίνων ὀρῶν ἄπο ἵησι σεπτὸν Νεῖλος εὔποτον ῥέος Αἰσχύλ. Ἱκ. 812· ὡσαύτως παραλειπομένου τοῦ **ὕδωρ**, ποταμὸς ἐπὶ γαῖαν ἵησιν, ὁ ποταμὸς χύνει τὰ ῥεύματά του ἐπὶ τῆς γῆς, Ὀδ. Λ. 239· κρήνῃ ἵησιν Η.130·— ἐπὶ δακρύων, δάκρυον ἦκε χαμᾶζε Η.191·— ἐπὶ τοῦ πυρός, ἴει νᾶμα παμφάγου πυρὸς Εὐρ. Μήδ.1187, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 493. **5**) κάμνω τι νὰ πίπτῃ κάτω, κἀδ δὲ κάρητος ἦκε κόμας Ὀδ. Ζ. 231· ἑθείρας ἴει ἀμφὶ λόφον Ἰλ. Τ. 383, Χ. 316· ἐκ δὲ ποδοῖιν ἄκμονας ἦκα δύω, ἐκρέμασα δύο ἄκμονας ἐκ τῶν δύο ποδῶν του, Ο.19· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς φάσγανον ἦκε χαμᾶζε, ἀφῆκε νὰ πέσῃ χαμαί, Ὀδ. Χ. 84, πρβλ. Ἰλ. Μ. 205· οὕτω παρ' Ἀττ., αὐτὸν ἰέναι ἀπὸ τοῦ τείχους Ἀριστοφ. Σφ. 355· ἦκαν ἑαυτούς, ἔρριψαν ἑαυτούς, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 18. **6**) καθόλου, βάλλω, θέτω, ἐν δέ τε φάρμακον ἦκε Ὀδ. Κ. 317 (πρβλ. ἐνίημι).

II. Μέσ., πέμπω ἐμαυτόν, σπεύδω, συχνὸν κατὰ μετοχ. μετ' ἐπιρρ., οἴκαδε, ἐρεβόσδε, πρόσω ἱέμενος, σπεύδων, Ὅμ.· ἱέμενος Τροίηνδε Ὀδ.Τ.187· οὕτως, ἵεσθαι κατὰ τὴν φωνὴν Ἡρόδ. 2.70· πρός τινα 9.78· δρόμῳ ἵεσθαι ἐπί τινα 6.112· καὶ παρ' Ἀττ., ἵετ' εὐθὺ πρὸς λέχη Σοφ. Ο. Τ.1242· εἰς ὄρεα Εὐρ. Βάκχ.140· εἰς Κολωνὸν ἱέμην Φερεκρ. ἐν «Πετάλῃ» 1· ὁ λέων ἵεται ἐπὶ τὸν βαλόντα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 44. 5·— ἁπολ., ἱέμενος ῥεῖ Πλάτ. Κρατ. 419Ε, κτλ. **2**) μεταφ., σπεύδω, ἐπιθυμῶ, προθυμοῦμαι νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρεμφ., ἵετο γὰρ βαλέειν Ἰλ. Π. 383· βαλέειν δὲ ἵετο θυμός, «προεθυμεῖτο, ὥρμα» (Σχόλ.), Θ. 301, πρβλ. Ν. 386· ὡσαύτως, ἵετο θυμῷ Β. 589, κ. ἀλλ.·— μετὰ γεν., σφὼ δὲ ἐπιθυμῶ τι, κατὰ μετοχ., ἱέμενοι πόλιος, νίκης Λ. 168, Ψ. 271, πρβλ. Σοφ. Τρ. 514· ἱέμενος ποταμοῖο ῥοάων, Ὀδ. Κ. 529, πρβλ. Nitzsch ἐν Ὀδ. Α. 58·— ἁπολ. κατὰ μετοχ., ἱέμενός περ, «καίπερ προθυμούμενος» (Σχόλ.), Ὀδ. Α. 6, κτλ. **3**) τὸ γ' πληθ. τοῦ μέσ. ἀορ. 6' ἔντο εὕρηται παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῇ φράσει, ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο, ἀφοῦ ἀπέβαλον τὴν ἐπιθυμίαν φαγητοῦ καὶ ποτοῦ, δηλ. ἀφοῦ ἔφαγον καὶ ἔπιον καλῶς, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου postquan exempta fames epulis: — τινὲς ἐκλαμβάνουσιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας τὸ ἐν Ἰλ. Τ. 402 χωρίον, ἐπεί χ' ἐῶμεν πολέμιοι, ἀλλ' ἴδε ἐν λέξει **ἐῶμεν**.

ἶνα, ἀόρ. α' ἐνεργ. τοῦ **ἰαίνω**.

Ἰηπαιήων, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐκ τοῦ ἐπιφθέγματος ἰή παιὰν Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 272. **II.** ὕμνος ᾀδόμενος εἰς τιμὴν αὐτοῦ, Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 500. 517.

ἰηπαιωνίζω: μέλλ. **-ίσω**, κραυγάζω, ἀναρωνῶ, ἰὴ παιών! Ἀριστοφ. Ἱππ. 408.

ἴησι, Ἐπικ. γ' ἐνικ. ὑποτακτ. ἐνεστ. τοῦ **εἶμι**.

ἰήσιμος, **ἴησις**, Ἰων. ἀντὶ **ἰάσιμος**, **ἴασις**.

Ἰησοῦς, γεν. **οῦ**, δοτ. **οῦ** (καὶ **Ἰησοῖ** Ἐβδ.), αἰτ. **οῦν**, κλητ. **οῦ** Καιν. Διαθ., ὁ Ἰησοῦς, Jesus, Ἑλλην. τύπος τοῦ Ἑβραϊκοῦ Joshua ἢ Jehoshua, σωτήρ.

Ἰησου-τόκος, ἡ, ἡ τὸν Ἰησοῦν τεκοῦσα, Θεόδ. Ἀβουκ. Διάλ. σ. 470, 16.

ἰήτειρα, **ἰητέον**, **ἰητήρ**, **ἰητόριον**, **ἰητρός**, κτλ., Ἰων. ἀντὶ **ἰάτειρα**, **ἰατέον**, **ἰατήρ**, κτλ.

ἰήτης· «τοξότης, ἰοβόλος» Ἡσύχ.

ἰήτωρ, **ορος**, ὁ, ἰατρός, Ἡσύχ.· — **ἰητορίη**, ἡ, ἰατρική, ὁ αὐτ.

ἴητρον, τό, = **ἴατρον** (παρ' Ἡσυχ.), μισθὸς θεραπείας, Ἡρώνδ. Μιμίαμβ. 4. 16.

ἰθαγένεια, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ ἑπομ.

ἰθᾱγενής, **ἐς** (ῑθ), Ἐπικ. **ἰθαιγ-**, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 648· (ἰθύς, γένος):— γεγεννημένος ἐκ νομίμου γάμου, νόμιμος, ἀλλὰ μὲ ἴσον ἰθαιγενέεσσιν ἐτίμα [ἔνθα τὸ ε εἶναι βραχὺ χάριν τοῦ μέτρου], μὲ ἐτίμα ὡς τοὺς γνησίους υἱούς του, λεγόμενον παρὰ νόθου, Ὀδ. Ξ. 203, πρβλ. Ἀλέξ. Αἰτωλ. παρὰ Παρθεν. 21. 2., 14. 3· οὕτως, ἐπὶ ἔθνους, ἐκ τοῦ ἀρχαίου γένους, γνήσιος, ὡς τὸ **αὐτόχθων**, ἀντίθετον τῷ **ἔπηλυς**, ἰθ. Αἰγύπτιοι Ἡρόδ. 6. 53, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 306· οὕτως, ἰθ. κύημα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἔκτρωμα, Ἱππ. 618, 654. 11· ἐπί τινων ἐκ τῶν στομάτων τοῦ Νείλου, φυσικός, ἀφ' ἑαυτοῦ ὑπάρχων, ἀντίθετον τῷ **ὀρυκτός**, οὐκ ἰθαγενέα στόματα Νείλου, ἀλλ' ὀρυκτὰ Ἡρόδ. 2. 17· ἰθ. νότος, ζέφυρος, γνήσιος, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 12· ἰθ. χρυσίον Κλήμ. Ἀλ. 342.

ἰθαίνω· «ἰθαίνειν· εὐφρονεῖν» Ἡσύχ.

Ἰθάκη [ῑ], πατρὶς τοῦ Ὀδυσσέως, νῆσος παρὰ τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Ἑλλάδος, Ὅμ. πολλαχοῦ ἐντεῦθεν ὁ Ὀδ. καλεῖται **Ἰθᾰκήσιος**, ὁ, Ἰλ. Β. 184, Ὀδ. Β. 24, κτλ.· **Ἰθάκηνδε**, εἰς τὴν Ἰθάκην, Η. 322· **-ηθεν**, ἐκ τῆς Ἰθάκης, Κόντ. Σμ. 7. 187.— Περὶ τοῦ ζητήματος ἂν ἡ σημερινὴ Ἰθάκη εἶναι ἡ ἐπὶ Ὁμήρου, ἴδε Nitzsch ἐν Ὀδ. Ι. 25, ἐν τῷ προλ. σελ. XVIII. νέξ., Merry ἐν Ὀδ. τόμ. α' παραρτ. 3.

ἴθανα· «σχοινία» Ἡσύχ.

ἰθαρός, **ά**, **όν**, παρ' Ἡσυχ. «ἰθαραῖς· ταχείαις, κούφαις, ἰλαραῖς, καλαῖς, καθαραῖς», ὧν ἡ τελευταία σημασία ἐν Ἀνθ. Π. 15. 22, 10, κρανᾶν ἰθαρᾶν νᾶμα·—**ἴθαρ**, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει «εὐθέως, ταχέως», εἶναι ἁπλῶς τὸ Ὁμηρικὸν **εἴθαρ**.

Ἰθάς· «ὁ τῶν Τιτάνων κήρυξ Προμηθεύς· τινὲς Ἴθαξ» Ἡσύχ.

Ἰθείη· «ἄμαξα. Θεσσαλοί» Ἡσύχ.

ἰθέως· «ὀρθῶς» Ἡσύχ.

ἰθή, ἡ, «εὐφροσύνη» Ἡσύχ.

ἰθοάναι· = **ἑστάναι**, αἱ δέ κα μὴ ἰθᾶντι, ἢ ἰθᾶντες (= ἑστῶσι ... ἑστῶντες) Ἐπιγρ. Κρήτης, Cau. 42A, στ. 49.

ἴθῐ, προστακτ. τοῦ **εἶμι**, ὕπαγε, ἐλθέ, Ὅμ., Ἀττ.· «ἴθι· ἧκε, ἔρχου» Ἡσύχ. **II.** ὡς τὸ ἄγε, ὡς ἐπίρρ. παρακελευσματικόν, ἀλλ' ἴθι, ταῦτα δ' ὀπίσθεν ἀρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν εἴρηται Ἰλ. Δ. 362· ἴθι νυν Ἀριστοφ. Βάτρ. 519, κ. ἀλλ.

ἰθέτας· «μωρὸς» Ἡσύχ.

ἴθμα, τό, (εἶμι) βάδισμα, βῆμα, πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι Ἰλ. Ε.778, πρβλ. Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ.114, Καλλ. εἰς Δήμ. 59.

ἰθμαίνων· «ἀσθμαίνων» Ἡσύχ.

ἰθμία, ἡ, «ἡ τῶν μελισσῶν ἐρυθρὰ κάπρος» Ἡσύχ.

ἴθρῐς, ὁ, εὐνοῦχος, Ἰακωψίου Ἀνθ. Π. σ.175.— Καθ' Ἡσύχ. «ἴθρις· σπάδων, τομίας, εὐνοῦχος».

ἰθῠ-βόλος, **ον**, ὁ κατ' εὐθεῖαν βάλλων, κτυπῶν, ἀκόντιον Ἀπολλόδ. 3.15· εὐθύς, Βυζ.

ἰθυγενές· «εἰς εὐθύτητα τεταμένον» Ἡσύχ.

ἰθύ-γραμμος, **ον**, εὐθύγραμμος, Ἀγαθ. Σχόλ. Ἰστ. 5, σ. 153, ἔκδ. Παρ.

ἰθῠ-δίκης [ῐθ-], **ου**, ὁ, ὁ δικαίως κρίνων, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 228, ἀντίθετον τῷ **δωροφάγος**, αὐτόθι 219, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 1. 35.

ἰθῠ-δῐκος, **ον**, = τῷ προηγ., Ἀνθ. Π. 8.135, παράρτ.151.

ἰθυδρομέω, εὐθυδρομῶ, τρέχω κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, Εὐαγρ. Ἐκκλ. Ἰστ. 270, 28.

ἰθυ-δρόμος [ῐ], **ον**, ὁ ἔχων εὐθεῖαν κίνησιν, πρίων Ἀνθ. Π. 6.103·—οὐσιαστ. **ἰθυδρομία**, ἡ, ἰθ. τῶν πόρων Ἑρμῆς Τρισμέγ.

ἰθύ-θριξ [ῐθ], **τρῐχος**, ὁ, ἡ, ἔχων τρίχας εὐθείας, ἀντίθετον τῷ **οὐλόθριξ** (ἔχων «σγουρὰ μαλλιά»), Ἡρόδ.7.70, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Δ', 955.

ἰθῠ-κέλευθος [ῠ], **ον**, πορευόμενος τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν χωρὶς νὰ παρεκκλίνῃ δεξιὰ ἢ ἀριστερά, ἐπὶ βέλους, Νόνν. Δ.15. 364.

ἰθυ-κρήδεμνος [ῠ], **ον**, ἐπίθετ. τῶν πλοίων, Ἡμφως παρὰ Παυσ.7. 21, 9, πιθαν. νὰ σημαίνῃ πλοῖον ἔχον τὰ ἱστία **ἀναπεπταμένα**.

ἰθυ-κτέᾰνος, **ον**, ὑψηλὸς καὶ εὐθύς, «ἰθυκτέανον· τὸ ἰθὺ πεφυκὸς καὶ ὀρθὸν δένδρον» Ἡσύχ.· πρβλ. **εὐκτέανος** 2 (**κτείς**).

ἰθυκτίων, ἴδε **ἰθυπτίων**.

ἰθύ-κῡφος, **η**, **ον**, ἢ **ἰθυ-κυφής**, **ές**, λέξ. δύσκολος, παρ' Ἱππ. π. Ἄρθρ. 810. 842, κτλ., ἐπὶ τῆς κυρτότητος τῆς σπονδυλικῆς στήλης· ἡ ὅλη κυρτότης παρίσταται διὰ τοῦ **ἰθυσκόλιος**, ἡ τοῦ κατωτέρου μέρους διὰ τοῦ **ἰθύλορδος**, ἡ δὲ τοῦ ἀνωτέρου διὰ τοῦ **ἰθύκυφος**. Ἡ πιθανὴ σημασία τῶν λέξεων τούτων εἶναι: κυρτὸς ἅμα καὶ εὐθύς· δηλ. κυρτὸς ὡς ἐκ τοῦ πλαγίου ὁρώμενος, ἀλλὰ εὐθὺς ὁρώμενος ἐκ τοῦ ὄπισθεν.— ἑπομένως τὸ **ἰθύκυφος** θὰ σημάνῃ (ἐπὶ τῆς

σπονδυλικῆς στήλης) κυρτὸς πρὸς τὰ ἔξω καὶ ὀπίσω, ἐν ᾧ τὸ **ἰθύ-λορδος** πρὸς τὰ ἔσω καὶ ἐμπρός· ἴδε ἐν λ. **κυφός**.— Αὕτη φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ ἑρμηνεία τοῦ Γαληνοῦ.

ἰθύ-λορδος, η, ον, ἴδε **ἰθύκυφος**.

ἰθῠμᾰχέω, μάχομαι δικαίως, νομίμως, τινί Νικήτ. Χρον. 19. 3

ἰθῠμᾰχία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, μάχη καλή, δικαία, εἰλικρινής, Ἡρόδ. ποιέεσθαι 4.120· ἰθυμαχίη διώσασθαί τινα αὐτόθι 102.

ἰθῠ-μάχος, [ῐ], **ον**, ὁ μαχόμενος δικαίως καὶ εἰλικρινῶς, Σιμων. 139 (ἄλλως **εὐθ-**).

ἴθυμβος, ὁ, βακχικὸς χορός, Πολυδ. Δ', 104.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἴθυμβος· γελοιαστής· καὶ τὸ σκῶμμα. ἀπὸ τῶν ἰθύμβων .. κλ.», πρβλ. καὶ Φώτ.

ἰθύ-νοος, **ον**, ὁ ἔχων εὐθὺν νοῦν, Παύλου Σιλ. Ἐκφρ. 601.

ἴθυνσις, **εως**, ἡ, = **εὔθυνσις**, διεύθυνσις, Ἱππ. 86F.

ἰθύντατα, Ἐπίρρ., Ὑπερθ. τοῦ **ἰθύ**.

ἰθυντῆρ [ῐ], **ῆρος**, ὁ, ὁ ἰθύνων, ὁδηγῶν, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 209, 1260, Ἀνθ. Π. 15. 21· Ἡφ. πυρός, δηλ. ὁ Ἥφαιστος, Κόλουθ. 54.— κυβερνήτης, ἀναμορῤῥωτής, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 905'— ὡς ἐπίθετ., ἰθυντῆρι νόῳ Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 17. 22.

ἰθυντήριος, **ον**, διευθύνων· διάφ. γραφ. ἀντὶ **εὐθυντ-** ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 764.

ἰθυντής, **οῦ**, = **ἰθυντήρ**, Ἡσύχ.·— **ἰθύντωρ**, Ὀρφ. Ἀργ. 122, Νόνν.

ἰθύνω [ἴδε ἐν τέλ.]: Ἰων. παρατ. **ἰθύνεσκον**, Κόϊντ. Σμ.: ἀόρ. **ἴθυνα**, Ὅδ. Ψ. 197:— Μέσ., ἴδε κατωτ. 2: ἀόρ. **ἰθύνασθαι** Κόϊντ. Σμ. 14. 500:— Παθ., ἀόρ. **ἰθύνθην** Ἰλ. Π. 275· πρκμ. **ἴθυμμαι** Διον. Π. 341, **ἀπ-ίθυνται** Ἱππ. 756D: (ἰθύς). [**ἰθύνω** (ῐ, ῠ): ῐ- μόνον ἐν Ἀνθ. Πλαν. 74]. Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **εὐθύνω** (ἀπαντῶν ἐνιαχοῦ παρὰ Τραγ., ἀλλὰ σπανίως ἄνευ διαφ. γραφ. **εὐθυν-**), εὐθύνω, κάμνω τι εὐθύ, «ἰσάζω», ἐπὶ στάθμιγγ' ἴθυνεν, πρὸς τὴν στάθμην, διὰ τῆς στάθμης, Ὅδ. Ε. 245, Ρ. 341, Φ. 44, 121, Ψ. 197.—Παθ., τὼ δ' ἰθυνθήτην, ἐπὶ ἵππων ἐζευγμένων ὁμοῦ, «ἀπ' εὐθείας ἔστησαν τεταγμένοι» (Σχόλ.), Ἰλ. Π. 475. **2)** ὁδηγῶ κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, ἵππους τε καὶ ἅρμ' ἰθύνομεν (Ἐπικ. ἀντὶ **-ωμεν**), ἅς τοὺς ὁδηγήσωμεν κατ' εὐθεῖαν, Ἰλ. Α. 528· νῆα θοὴν ἰθύνει [ὁ κυβερνήτης] Ἰλ. Ψ. 317· τὴν δ' ἄνεμός τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν Ὅδ. Α. 10, κτλ.· ἴθυνε δόρυ, δηλ. τὸ πλοῖον, Αἰσχύλ. Πέρσ. 411· ἰθ. δρόμιον, κῶλον Εὐρ. Ἱππ. 1227, Ὀρ. 1016· πῶλους ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 179· βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη, διηύθυνεν αὐτὸ ἡ Ἀθηνᾶ, Ἰλ. Ε. 290.— Μέσ. κατευθύνω δι' ἐμαυτόν, ἐπὶ βλημάτων, ἐπ' Ἀντινόῳ ἰθύνετο πικρὸν ὀϊστόν, ἐσκόπευε τὸ βέλος του κατ' εὐθεῖαν πρός .., Ὅδ. Χ. 8· πηδαλίῳ ἰθύνετο (δηλ. νῆα) Ὅδ. Ε. 270, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 324· μετὰ γεν., ἀλλήλων ἰθυνομένων .. δοῦρα, «ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἀλλήλους ἰθυνόντων, τουτέστιν, ἀπ' εὐθείας βαλλόντων» (Σχόλ.), Ἰλ. Ζ. 3· πρβλ. **ἰθὺς** ὡς Ἐπίρρ. — Παθ., ἐπὶ πλοίου, διευθύνομαι, κυβερνῶμαι, Ἡρόδ. 1.194. **3)** κυβερνῶ, ὁδηγῶ, διευθύνω, Ζεὺς .. πάντ' ἰθύνει Ἰλ. Ρ. 632· ἰθ. στρατὸν Αἰσχύλ. Πέρσ. 773· ἰθ. ἑορτὰς Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 3· ζωὴν Ἀνθ. Π. 6. 68· ἐπὶ δικαστοῦ, μύθους ἰθύνω, ἐπανορθῶ ἀδίκους κρίσεις, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 265, πρβλ. Καλλ. εἰς Δία 83· ἰθύνω τὸ πλέον τινί, κρίνων ἀπονέμω τὸ μεγαλείτερον μέρος εἴς τινα, Θεόκρ. 5.71.— Παθ., ἰθύνεσθαι θανάτῳ, κολάζεσθαι θανάτῳ, Ἡρόδ. 2.177.

ἰθυπορέω, πορεύομαι κατ' εὐθεῖαν πρός τινα, Ἱππ. 278. 46.

ἰθῠ-πόρος, **ον**, κατ' εὐθεῖαν πορευόμενος, Ἀνθ. Π. 6. 64, 68, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιθ', 140· ὡς ὄ.ομα τοῦ Ἀπόλλωνος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2072. 18.

ἰθυ-πτίων, [πτῐ], **ωνος**, ὁ, ἡ, μόνον ἐν Ἰλ. Φ. 169, μελίην ἰθυπτίωνα Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε, ἐκ τοῦ **πέτομαι**, κατ' εὐθεῖαν πετομένην (πρβλ. **ἰθὺς** Ι)· ἀλλ' ὁ Ζηνόδοτος ἀνέγνω **ἰθυκτίωνα**, ἐκ τοῦ **κτείς** ἢ **κτηδών**, εὐθείας ἴνας ἔχων.

ἰθύρροπος [ῠ], **ον**, (ῥοπὴ) κρεμάμενος καθέτως, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 809.

ἰθύς, **ἰθεῖα**, **ἰθύ**, Ἰων. θηλ. **ἰθέα** Ἡρόδ. 2.17, ἂν καὶ ἐν ταῖς πλαγ. πτώσεσιν ἔχει **ἰθείης**, ῃ, αν. [ῑ πλὴν ἐν τῷ Ἐπικ. συνθέτῳ **ἰθαιγενής**, Ὅδ. Ξ. 203]. Ἰων. καὶ Ἐπικ. τύπος τοῦ Ἀττ. **εὐθύς**, «ἴσιος». **1)** εὐθύς, κατ' εὐθεῖαν, Λατ. rectus, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας μόνον ἐν τῷ Ἐπιρρ. **ἰθὺς** (κατωτ. ΙΙ)· ἰθεῖη τέχνη, κατ' εὐθεῖαν, ὁμέσως, Ἡρόδ. 9. 57· ἰθέα ὁδὸς 2. 17· ἰθεῖαν (δηλ. ὁδόν), κατ' εὐθεῖαν, Λατ. recta (δηλ. via), 7.193· ἐκ τῆς ἰθέης, ἀπ' εὐθείας, φανερά, 2.161., 9. 37· κατ' ἰθὺ εἶναι, κατ' εὐθεῖαν ἀπέναντι, 9. 51· ἰθ. ἁτραπὸς Νικ. Θηρ. 265, πρβλ. Ἀνθ. Π. 10. 3· ἰθύντατον ἴχνος Διον. Π. 651· γραφίδες ἰθύνονται Ἀνθ. Π. 6. 63· ἰθύτατον ὄρος, καθ' ὑπερβολὴν ἀπότομον, Ἀππ. Ἰβηρ. ἐν ἀρχῇ. **2)** τὸ ἐπίθ. ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, εὐθύς, δίκαιος, εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, .. ἰθεῖα γὰρ ἔσται [ἡ δίκη] Ἰλ. Ψ. 580 (ἐντεῦθεν, ἐν Αἰσχύλ. Ἱκ. 84, ὁ Ἑρμαννος ἀναγινώσκει, ἰθεῖη Διός· πρβλ. Ἡσύχ., «ἰθεῖα· δικαιοσύνη»)· διακρινώμεθα νεῖκος ἰθείῃσι δίκαις Ἡσ. Ἔρ. κ. Ἡμ. 36· ἀντίθετον τῷ σκολιαὶ δίκαι αὐτόθι 219, 222, Θεογ. 86· οὕτως ἐν τῷ Ὑπερθ. Ἐπιρρ., δίκην ἰθύντατα εἰπεῖν, κρῖναι δικαιότατα, Ἰλ. Σ. 508· οὕτω καὶ ἀκολούθως, ἰθεῖα κεφαλὴ Θέογν. 535· πρήξιες ἰθύτεραι ὁ αὐτ. 1020· ἰθύς τε καὶ δίκαιος Ἡρόδ. 1. 96· λόγος ἰθὺς αὐτόθι 118. **II.** **ἰθύς**, ἢ σπανιώτερον, **ἰθύ**, ὡς Ἐπίρρ., κατ' εὐθεῖαν πρός, συχν. παρ' Ὁμήρ., κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ γεν. ἀντικειμένου, αὐτὰρ ὁ βῆ ὀ' ἰθὺς Διομήδεος Ἰλ. Ε. 849· ἰθὺς Δαναῶν Ρ. 340· ἰθὺς Λυκίων .. ἔσσυο καὶ Τρώων Π. 584· ἰθὺς κίεν οἴκου, ὑπῆγε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν οἶκον (δηλ. τὴν κλισίην, σκηνὴν τοῦ Ἀχιλλέως), Ω. 471, πρβλ. Ὅδ. Ο. 511· τοῦ γ' ἰθὺς βέλος πέτετ' οὐδ' ἀπολήγει Ἰλ. Υ. 99· οὔτω παρ' Ἡροδ., ἰθὺ τοῦ Ἴστρου 4. 89· ἰθὺ τῆς ἀρχῆς τῆς Τομύριος 1. 207, πρβλ. 6. 95, κ. ἀλλ.·— ὡσαύτως, ἰθὺς πρὸς τεῖχος Ἰλ. Μ. 137· ἰθὺς ἐπὶ Θεσσαλίης Ἡρόδ. 5. 64. **2)** ἀπολ., τῇ ῥ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε, «ἐκεῖσε δὴ κατ' εὐθὺ ἐπὶ φρονήματι ἐπαιρόμενος ἤλαυνε τοὺς ἵππους» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Μ. 124, Ν. 135· ἰθὺς μεμαὼς Λ. 95, κτλ.· ἰθὺς μαχέσασθαι, «ἐπ' εὐθείας μάχεσθαι» (Θ. Γαζῆς), Ρ. 168· οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον, «οἱ δὲ (ἀναβάται) τὴν τῶν χειρῶν ἰσχὺν εὐθὺ τῶν ἐναντίων ἔφερον» (Θ. Γαζῆς), Ε. 506, πρβλ. Υ. 108· ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ, δηλ. ἐπεὶ προσετέτραπτό οἱ ἰθύ, ἀντεμετώπισεν αὐτόν· ἐστράφη ἐναντίον του πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, Ἰλ. Ξ. 403·— ὡσαύτως ἐπὶ χρόνου, ἀμέσως, Ἡρόδ. 3. 58. **3)** ἰθέως, Ἐπίρρ. ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ., κατὰ τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς τρόπον, 2.121, 2. κτλ.· ἰθέως ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον 8. 108.

ἰθύς [- -], ἡ, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον κατ' αἰτ. **ἰθύν**. **1)** ἀν' ἰθύν = ἀν' ὀρθόν, κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὰ ἄνω, ὑψηλά, Ἰλ. Φ. 303, Ὅδ. Θ. 377. **2)** ἐπιχείρησις, πρᾶξις ἀπαιτοῦσα ταχεῖαν ἐκτέλεσιν, οἵσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν Ὅδ. Δ. 434· ἄριστοι πᾶσαν ἐπ' ἰθύν Ἰλ. Ζ. 79· γυναικῶν γνώμην ἰθύν, «τὴν κατὰ ψυχὴν ὁρμήν» (Εὐστ.), Ὅδ. Π. 304.

ἰθύ-σκολιος, **ον**, κεκυρτωμένος κατὰ μίαν διεύθυνσιν, ἀλλὰ εὐθὺς κατ' ἄλλην, ἐπὶ τῆς σπονδυλικῆς στήλης, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 810· ἴδε ἐν λ. **ἰθύκυφος**.

ἰθυτένεια, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **ἰθυτενής**, εὐθυγραμμία, Πτολ. Γεωγρ. σ. 9. 29.

ἰθῠ-τενής, ές, εὐθυτενής, εὐθύς, κανών Ἀνθ. Παλατ. 6. 65· στάθμη αὐτόθι 103· ὄρθιος, κάθετος, Ἀνθ. Πλαν. 261· μεταφ., Ἰθ. κνήμη Ἀριστοφ. 1. 27.—Ἐπίρρ. **-νῶς**, Νικήτ. Εὐγεν. 1. 206, Εὐσταθ. Πονημάτ. 130, 60, κτλ.

ἰθύτης, **ητος**, ἡ, (ἰθύς) εὐθύτης, ὀδοῦ Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 6.

ἰθυ-τμής, **ῆτος**, ὁ, ἡ, = τῷ ἑπομ., Νόνν. Δ. 2. 451., 5. 282.

ἰθύ-τομος, **ον**, (τέμνω) κατ' εὐθεῖαν τετμημένος, δηλ. εὐθύς, οἶμος Διον. Ἀρ.

ἰθύ-τονος [ῠ], **ον**, = **ἰθυτενής**, Ἀνθ. Παλ. 6. 187 (Brunck **ἰθυτενῶν**).

ἰθύ-τριγλ, ἀντὶ **εὐθύτριγλον**, παράδοξος τύπος μνημονευόμενος ἐκ τοῦ Δημοκρ. ἐν τοῖς κανόσι τοῦ Θεογνώστου σ. 79. 16 (Ἀνέκδ. Κραμ. τ. 2).

ἰθύτριχες, οἱ, αἱ, πληθ. τοῦ **ἰθύτριξ**.

ἰθυ-φαλλικός, ἡ, **όν**, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἰθύφαλλον, εἶδος μέτρου, Ἡφαιστ.· τὰ ἰθυφαλλικά, ποιήματα ἐν τοιούτῳ μέτρῳ πεποιημένα, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 4 (**ἰθυφάλλια** εἶναι ἐσφαλμ. γραφ.), Πολυδ. Δ', 53.

ἰθύ-φαλλος, ὁ, fascinum erectum, τὸ ἐντεταμένον ἀνδρικὸν αἰδοῖον, ὃ ἔφερον ἐν ταῖς ἑορταῖς τοῦ Βάκχου, Κρατῖν. ἐν «Ἀρχιλόχοις» 12, κτλ. **II.** τὸ ποίημα τὸ ἐπὶ τῷ ἰσταμένῳ φαλλῷ ᾀδόμενον, οὗ οἱ στίχοι ἀπετελοῦντο ἐκ καθαρῶς τροχαϊκοῦ βραχυκαταλήκτου διμέτρου, Ἕρμαννος ἐν El. Metr. σ. 94. **III.** «ἰθύφαλλοι, οἱ τοὺς ἰθυφάλλους ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ ὀρχούμενοι» Ὑπερείδ. παρ' Ἁρποκρ. ἐν λέξει· «οἱ ἰθύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως καὶ ᾠδῆς ἀπήντων αὐτῷ» Δημοχάρης παρ' Ἀθην. 253C, 129D· φοροῦντες προσωπεῖον μεθυόντων καὶ ἐστεφανωμένοι εἰσερχόμενοι εἰς τὴν ὀρχήστραν, Σῖμος ὁ Δήλιος παρ' Ἀθην. 622B·— ὄνομα τοῦ Πριάπου, Συλλ. Ἐπιγρ. 5960· μεταφ., λάγνος, ἀσελγής, 1261. 17, κτλ.

ἰθῠ-φάνεια, ἡ, ἡ κατ' εὐθεῖαν πρόσπτωσις ἢ λάμψις τοῦ φωτός, Ἡλιοδ. Ὀπτ.

ἰθύω: ἀόρ. **ἴθῡσα**, Ὅμ. Ἡρόδ.· πρβλ. **ἐπιθύω**: (**ἰθύς**). Πορεύομαι κατ' εὐθεῖαν, σπεύδω, ὁρμῶ κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὰ ἐμπρός, σπάνιον κατ' ἔνεστ., ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων ἰθύει [ῠ], «ἐπ' εὐθείας ὁρμᾷ» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Α. 552· ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο, ἐπ' εὐθείας ἐφέρετο ἡ μάχη ἀνὰ τὴν πεδιάδα ὅτε μὲν τούτων ὅτε δὲ ἐκείνων τρεπόντων τοὺς ἄλλους, Ζ. 2· ἰθύει τάχιστα ἑλεφὶς Πινδ. Ἀποσπ. 258·— μετὰ γεν. ἀντικειμ., ὣς Ἕκτωρ ἴθυσε νεός, ὥρμησε κατ' εὐθεῖαν πρός, Ἰλ. Ο. 693· οὕτως, ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος Μ. 443· ἴθυσαν πρός .. Ἡρόδ. 4.122. **II.** μετ' ἀπαρ., προθυμοποιοῦμαι, ὁρμῶμαι νὰ πράξω τι, ὁπότ' ἰθύσειε .. μάσασθαι Ὅδ. Α. 591· ἰθυσέν ὀ' ὀλολύξαι Χ. 208· ὡσαύτως, ὅκῃ (ἢ ὅκου) ἰθύσειε στρατεύεσθαι, καθ' οἱανδήποτε διεύθυνσιν προυτίθετο νὰ βαδίσῃ, Ἡρόδ. 1. 204., 3. 39· ἰθύοντα στρατεύεσθαι ὁ αὐτ. 7. 8, 2.— Φαίνεται ὅτι εἶναι ἀμετάβ. τύπος τοῦ **ἰθύνω**, ἰσοδύναμος τῷ **θύω** Β, **θύνω** (ἅπερ ἴδε)· ἡ σημασ. Ι. οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ὁδ.

καὶ ἡ σημασ. II. οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ἰλιάδι.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἰθύω· ἐπιβάλλομαι».

ἰθυωρίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **εὐθυωρία**, ἡ φυσικὴ διεύθυνσις ἢ θέσις μέλους τινὸς τοῦ σώματος, κτλ., Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 746.

ἰθών· «πυγή. λαγαρὸς καὶ πρωκτός» Ἡσύχ.

ἰΐζω, (ἰός) εἶμαι πλήρης ἰοῦ δηλ. σκωρίας, ἐσκωριασμένος, φαίνομαι ὡς σκωρία, Διοσκ. 5.119 (120).

ἱκᾰνοδοσία, ἡ, Λατ. satisdatio, ἐγγύη, ἐγγύησις· καὶ **ἱκανοδότης, ου**, ὁ, ἐγγυητής, Ἀρμενοπ. 1. 4, 68· ἴδε Δουκάγγ. ἐν λ.

ἱκᾰνο-κόσμητος, ον, ἱκανῶς, πλουσιοπαρόχως κεκοσμημένος, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7. σ. 479, 15.

ἱκᾰνο ποιέω, παρέχω ἱκανοποίησιν, Γλωσσ.: **ἱκανο-ποίησις, εως**, καὶ **ἱκανο-ποιτα**, ἡ, τὸ ἱκανοποιεῖν, Ἐκκλ.

ἱκανός [ῐ], **ή, όν**, (ἵκω, ἱκάνω), ἐπίθ. τοῦ πεζοῦ λόγου ἐν χρήσει δὶς ἢ τρὶς καὶ παρὰ Τραγ., ἴδε κατωτ.· **I.** ἐπὶ προσώπων, ὡς καὶ νῦν, ἀρκούντως ἰσχυρός, ἱκανός, μετ' ἀπαρεμφ., εἴπερ αὐτοὶ ἱκανοὶ ἦσαν Πολυκράτεα παραστήσασθαι Ἡρόδ. 3. 45, Ἀντιφῶν 113. 8, κτλ.· ἱκ. τεκμηριῶσαι, ἱκανὸς νὰ ἀποδείξῃ τι, Θουκ. 1. 9· ἱκ. πεῖσαι Ξεν. Κύρ. 1. 4, 12· ἱκ. ζημιοῦν, ἔχων ἐπαρκῆ ἰσχὺν ὅπως τιμωρήσῃ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀακ. 8, 4· ἱκ. βοηθεῖν, ἐρωτᾶν, κτλ., Πλάτ. Φαῖδρ. 276Ε, κτλ.· ὡσαύτως, ἱκ. ὥστε γνῶναι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 875Α, πρβλ. Φαῖδρ. 258Β:— ἱκ. εἴς τι Ἡρόδ. 4.121· κατά τι Πολύβ. 26. 5, 6, κ. ἀλλ.· μετ' αἰτ. πράγμ., ἀνὴρ γνώμην ἱκανός, ἄνθρωπος μεθ' ἱκανῆς φρονήσεως, Ἡρόδ. 3. 4· ἱκ. τὴν ἰατρικὴν Ξεν. Κύρ. 1. 6. 15· καὶ μετὰ δοτ. πράγμ., ἱκ. ἐμπειρίᾳ καὶ ἡλικίᾳ Πλάτ. Πολ. 467D· οἱ τοῖς χρήμασιν ἱκανώτατοι Ξεν. Ἱππ. 2,1·— μετὰ δοτ., ἰσόπαλος πρός .., ἰσοδύναμος, εἷς πολλοῖς ἱκανὸς ἰδιώταις Πλάτ. Πρωτ. 322C, πρβλ. Θεαίτ. 169Α:— ἀπολ., ἱκανὸς Ἀπόλλων Σοφ. Ο. Τ. 377· ἱκ. ἂν γένοιο σὺ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 495· οἱ ἱκανώτατοι τῶν πολιτῶν Ἰσοκρ. 260Α, πρβλ. 215D· εὐφυεῖς καὶ ἱκ. Πλάτ. Πολ. 365Α· ἱκανὸς σοφιστὴς ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 204Α· αὐλητᾶι ἱκανοὶ πρὸς ἰδιώτας, ἀρκούντως ἱκανοὶ ἐν συγκρίσει πρὸς ἰδιώτας, ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 327C· γυνὴ ἱκανὴ μέν, ἀγροικος δὲ Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 3. **II.** ἐπὶ πραγμάτων πρὸς ἔκφρασιν τοῦ ποσοῦ, ὡς καὶ νῦν, ἱκανός, ἐπαρκής, «ἀρκετός», τὰ ἀρκοῦνθ' ἱκανὰ τοῖς σώφροσιν, τὰ ἀρκοῦντα εἶναι ἀρκετὰ εἰς τοὺς φρονίμους, Εὐρ. Φοίν. 554, πρβλ. Τρῳ. 996· ἱκ. κακὰ Ἀριστοφ. Λυσ. 1047· ἱκανὰ τοῖς πολεμίοις εὐτύχηται, ἀρκούσας ἐπιτυχίας ἔσχον, Θουκ. 7.77· ἱκ. τεκμήριον Πλάτ., κτλ.· ἱκ. εἶς, ἐπί, πρός τι Ξεν. Ἱέρ. 4, 9, Πλάτ. Πολ. 371Ε, Πρωτ. 322Β:— ἐπὶ μεγέθους, ἀρκούντως μέγας, οὐχ ἱκανῆς οὔσης τῆς Ἀττικῆς Θουκ. 1. 2· οὐδ' ἦν ἱκανά σοι .. μέλαθρα .. ἐγκαθυβρίζειν Εὐρ. Τρῳ. 997, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 373D, κ. ἀλλ.· λῦπαι Ἀντιφῶν 116. 29· μέρος τῶν ὄντων αὐτόθι 115. 25, κτλ.·— ἐπὶ χρόνου, ὡς καὶ νῦν, ἱκανός, «ἀρκετός», ἱκ. χρόνον Ἀριστοφ. Εἰρ. 354· ἱκ. χρόνος τινὶ Λυσ. 97. 20. **2)** ἐπαρκής, ἱκανὴν μαρτυρίαν παρέχεσθαι Πλάτ. Συμπ. 179Β· ἱκανῷ λόγῳ ἀποδεῖξαι ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Ἐλάττ. 369C·— τὸ ἱκανὸν λαμβάνειν, λαμβάνειν ἐγγύησιν (εἴτε χρηματικὴν εἴτε ἄλλην), Λατ. satis accipere, καὶ λαβόντες τὸ ἱκανὸν παρὰ τοῦ Ἰάσονος .. ἀπέλυσαν αὐτοὺς Ηρέξ. Ἀποστ. ιζ', 9· τὸ ἱκ. ποιῶ τινι, ἱκανοποιῶ ἀπαίτησίν τινος, «πρὸς τὸν ἀδολέσχην λιπαροῦντα συλλαβέσθαι αὐτῷ, τὸ ἱκανόν σοι ποιήσω, φησίν, ἐὰν παρακλήτους πέμψῃς, καὶ αὐτὸς μὴ ἔλθῃς» Διογ. Λ. 4. 50:— ἐφ' ἱκανόν, = ἱκανῶς, Πολύβ. 11. 25, 1. **III.** Ἐπίρρ. **-νῶς**, ἀρκούντως, ἀρκετά, προσηκόντως, Θουκ. 6. 92, κτλ.· λαγόνες λαπαραὶ ἱκανῶς Ξεν. Κυν. 5. 30. **2)** ἀγγέλλοντες ἱκανῶς ἔχειν τὸ τεῖχος, ὅτι προεχώρησεν ἡ οἰκοδομὴ αὐτοῦ ἀρκούντως, ὅτι ἔλαβεν ἐπαρκὲς ὕψος, Θουκ. 1. 91, Ξεν., κλ.· ἱκ. ἐχέτω, ἂς εἶναι τοῦτο ἀρκετόν, Πλάτ. Σοφιστ. 245Ε· ἱκ. ἔχει πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 430C, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 6. 3, 22· περί τι Πλάτ. Πολ. 402Α· ἱκ. ἔχειν τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 493C· ἱκ. ἔχειν τοῦ βάθους ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 194D, πρβλ. Φίλησ. 62Α:— οὕτω καί, ἱκ. πεφυκέναι πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 158Β, πρβλ. Ἀντιφῶντα 115. 2·— Ὑπερθ. **ἱκανωτάτως** Ἱππ. 7. 37· **ἱκανώτατα** Πλάτ. ἐν Φιλήβ. 67Α.

ἱκανότης, ητος, ἡ, τὸ νὰ εἶναί τις ἱκανός, ἁρμόδιος, πρόσφορος, Πλάτ. Λῦσ. 215Α. **II.** ἐπάρκεια, ἐπαρκὴς ἀριθμός, παίδων δὲ ἱκανότης ἀκριβὴς ἄρρην καὶ θήλεια ἔστω τῷ νόμιῳ ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 930C.

ἱκᾰνόω: μέλλ. **-ώσω**, καθιστῶ τινα ἱκανὸν νὰ εἶναί τι, ἡ ἱκανότης ἡμῶν ἐκ τοῦ θεοῦ, ὃς καὶ ἱκάνωσεν ἡμᾶς διακόνους καινῆς διαθήκης Β' Ἐπιστ. πρὸς Κορ. γ', 6.— Παθ., ἱκανοποιοῦμαι, εὐχαριστοῦμαι, τινὶ Διον. Ἀλ. 2.74· ἀπολ., Τέλης παρὰ Στοβ. 523. 34· ἱκανούσθω ὑμῖν, ἱκανὸν ἔστω ὑμῖν, δηλ. οὐκ ἔστι πλέον χρεία, ἱκανούσθω ὑμῖν ἀναβαίνειν εἰς Ἱερουσαλήμ· ἰδοὺ θεοί σου κτλ. Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. Ιβ', 28).

ἱκάνω [κᾰ]: παρατ. **ἵκανον** [ῐ ἕνεκα τῆς αὐξήσ.], εὔχρηστον μόνον ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις, ὁ δὲ μέλλ., ἀόρ. καὶ πρκμ. λαμβάνονται ἐκ τοῦ **ἱκνέομαι**. Ἐπικ. ῥῆμα, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **ἵκω**, ἀπαντῶν ἐνιαχοῦ παρὰ Τραγ., = ἔρχομαι, ἐς Χρύσην ἵκανεν ἄγων ἱερὴν ἑκατόμβην Ἰλ. Α. 431· ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν Ι. 354· ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Β. 17, 168· ἁλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνω Ὀδ. Ο. 492· οὕτως, οἵκαδε Αἰσχύλ. Ἀγ. 1337· οἱ ἱκάνομεν Σοφ. Ἡλ. 8· πρὸς ἑσχατιὰν Πινδ. Ο. 3.78· ἀλλὰ παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' αἰτ., ἔρχομαι πρός τι, ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν Ἰλ. Ω. 501· ἱκανέμεν ἠμὲν ἔτερον δῶ Ὀδ. Δ. 139, πρβλ. 29· Ἴδην δ' ἵκανον Ἰλ. Ο. 151· ἀπολ., χαίρετον· ἦ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον, «χαίρετε· ὄντως που ἄνδρες προσφιλεῖς παρεγένεσθε» (Θ. Γαζῆς), Ι. 197· εὖ ἱκάνεις Σοφ. Ἡλ. 1102. **2)** φθάνω, ἐκτείνομαι μέχρι, ἐλάτη .. δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν Ἰλ. Ξ. 288· φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανεν Ο. 686, πρβλ. Σ. 214, Τ. 379· ἦβης μέτρον ἱκ. Ὀδ. Σ. 217, Τ. 532. **II.** μετὰ προσωπικοῦ ἀντικειμένου, συχν. ἐπὶ λυπηρῶν πραγμάτων, ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει Ἰλ. Β. 171, πρβλ. Α. 254· πένθος ἱκάνει με, ἱκάνει φρένας καὶ θυμὸν κτλ., Ὅμ.· τάφος δέ οἱ θυμὸν ἵκ. Ὀδ Ψ. 93· οὕτως, ἄλγος, γῆρας, δύη, κάματος, κῆδος, ὀϊζύς, μόρος, χόλος, χρειὼ ἱκάνει τινά· ὡσαύτως, ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνει Ἰλ. Α. 610· παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει με, ἐκπληροῦνται εἰς ἐμέ, Ὀδ. Ι. 507· σπανίως μετὰ δοτ., σφῶιν ἐελδομένοισιν ἵκανεν (πρβλ. **ἄσμενος**) Φ. 209. **2)** ἐπὶ ἐκέτου, σόν τε πόσιν σά τε γούνατ' ἱκάνω Ι. 147, πρβλ. Ε. 449, Ν. 231· οὕτω, Σόλων 12. 21, Αἰσχύλ. Πέρσ. 159· πρβλ. **ἱκνέομαι** II. 3. **III.** καθ' ὅμοιον τρόπον ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸ Μέσ., χρειὼ γὰρ ἱκάνεται Ἰλ. Κ. 118· τὰ σὰ γούνατ' ἱκάνομαι Σ. 457, Ὀδ. Γ. 92, Δ. 322· οἶκον Ψ. 7, 27, κτλ.

Ἰκάριος [ῐκᾰ], **α, ον**, πόντος Ἰκ., τὸ μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους τὸ μεταξὺ τῶν Κυκλάδων καὶ τῆς Καρίας, ἔνθα ἐλέγετο ὅτι Ἴκαρος ὁ υἱὸς τοῦ Δαιδάλου ἐπνίγη, Ἰλ. Β. 145· Ἰκ. πέλαγος Ἡρόδ. 6. 96· Ἰκάριον μόνον, αὐτόθι 95.

ἴκελος [ῐ], **η, ον**, ποιητ. καὶ Ἰωνικ. τύπος τοῦ **εἴκελος**, ὅμοιος, ὁμοιάζων, τινι Ἰλ. Α. 467, κ. ἀλλ., Ἡρόδ. 3. 81, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1082, κτλ.· ὀργαῖς .. ἀλωπέκων ἴκελοι, «τοῖς τῶν ἀλωπέκων τρόποις ὅμοιοι» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 2.141.—Ἐπίρρ. **-λως**, Ἱππ. 272.

ἰκελόω [ῐ], καθιστῶ τι ὅμοιον, θηρσὶν κείνους ἰκελώσας Ἀνθ. Π. 9. 83.

ἱκεσία, ἡ, (ἱκέτης) ἡ δέησις ἱκέτου, Εὐρ. Ὀρ. 1337, Ἀνθ. Π. 5. 116, Πλούτ.· ἱκεσίαισι σαῖς Εὐρ. Φοίν. 91· ἱκεσίας ποιεῖσθαι, ὑπὲρ τῆς πόλεως, ὡς τὸ Λατ. supplicatio, Αἰσχίν. 70. 33, Διον. Ἁλ. 8. 43. [ῐ, ἀλλὰ ῑ̆ χάριν τοῦ μέτρου ἐν Ἀνθ. ἔνθ' ἀνωτ., Πρόκλ. Ὕμν. 1. 36].—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 131-2.

ἱκεσιάζω, = **ἱκετεύω**, Νικήτ. Χρον. 251C.

ἱκεσιασμός, ὁ, = **ἱκεσία**, Νικ. Χων. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθ. τ. Α', σ. 85.

ἱκέσιος, α, ον, ἢ **ος, ον**, (ἴδε κατωτ.): ἐπίθετ. τοῦ Διὸς ὡς προστάτου τῶν ἱκετῶν, Αἰσχύλ. Ἱκ. 616, Σοφ. Φιλ. 484, Εὐρ. Ἐκ. 345· πρὸς Ἱκεσίου Λουκ. Ἁλ. 3· ὡσαύτως, Ἱκεσία Θέμις Διὸς Αἰσχύλ. Ἱκ. 360· πρλ. **ἱκετήσιος, ἵκτιος**. **2)** ἀποτελούμενος ἐξ ἱκετίδων, παρθένων ἱκ. λόχος Αἰσχύλ. Θήβ. 111. **3)** ἱκετευτικός, ἱκεσίους πέμπων λιτὰς Σοφ. Φιλ. 495· ἱκεσίαν .. προστροπὰν Εὐρ. Ἡρακλ. 108· ἱκεσίοις σὺν κλάδοις ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 102· ἱκεσία χερὶ αὐτόθι 108· ἀνάγκας ἱκεσίους λύειν αὐτόθι 39:— ἐπὶ προσώπων, Ἱκέσιός σε λίσσομαι Σοφ. Ἀντιγ. 1290· ἱκεσία τε γίγνομαι Εὐρ. Μήδ. 710. [ῐ̆κ-, πλὴν χάριν τοῦ μέτρου ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Β. 215.]

ἱκετά-δοκος, ον, δεχόμενος ἱκέτας, Αἰσχύλ. Ἱκ. 713.

ἱκετεία [ῐ], ἡ, Ἀττικώτερος τύπος τοῦ **ἱκεσία**, Θουκ. 1. 24· ἱκετείαν ποιεῖσθαί τινος, ἱκετεύειν τινά, ὁ αὐτ. 3. 67· ἱκ. θεῶν, ἱκεσίαι πρὸς τοὺς θεούς, Λυσ. 194. 21· ἐφ' ἱκετείαν τρέπεσθαι Πλάτ. Ἀπολ. 39Α· πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 183Α, κ. ἀλλ. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 130, 132.

ἱκέτευμα [ῐ] τό, τρόπος ἱκεσίας, δεήσεως, καὶ μέγιστον ἦν ἱκέτευμα τοῦτο Θουκ. 1. 137, πρβλ. Πλουτ. Θεμιστ. 24.

ἱκετεύσιμος, η, ον, = **ἱκετήριος**, Ἡσύχ.

ἱκέτευσις, ἡ, = **ἱκεσία**, Σουΐδ.

ἱκετευτέος, α, ον, ὃν πρέπει νὰ ἱκετεύσῃ ἢ παρακαλέσῃ τις, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 38.

ἱκετευτικός, ή, όν, παρακλητικός, Σχόλ. εἰς Σοφ.—Ἐπίρρ. **-ῶς**, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀντήδην**.

ἱκετεύω: μέλλ. **-σω** (ἐκ διορθώσεως τοῦ Markl.) ἐν Εὐρ. Ι. Α. 462, Ἰσοκρ. 154Α: ἀόρ. **ἱκέτευσα**: — ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ μόνον κατὰ παρατ. καὶ ἀόρ. μετὰ ῑ̆ χάριν τοῦ μέτρου, ἀλλὰ παρὰ Τραγ. μετὰ ῑ̆ ἕνεκα τῆς αὐξήσεως:— Μέσ. καὶ Παθ. ἴδε κατωτ. Πλησιάζω τινὰ ὡς **ἱκέτης** (ἴδε τὴν λέξ.), ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα Ὀδ. Ο. 277, πρβλ. Π. 292, 301., Ρ. 573· ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσε Ἰλ. Π. 574, πρβλ. Ἰσ. Ἀσπ. Ἡρ. 13· ἱκ. τινὰ γονάτων ἢ πρὸς γονάτων Εὐρ. Ἐκ. 752, Μήδ. 854· ἀπολ., Ἡρόδ. 3. 48., 5. 51.— Παθ., ἀόρ. **ἱκετευθείς** Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 2. 2. **2)** δέομαι, παρακαλῶ, μετ' αἰτ. προσώπου καὶ ἀπαρ., ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἱκέτευεν ἱππόθεν ἐξέμεναι Ὀδ. Λ. 531, πρβλ. Ἡρόδ. 1.11, Σοφ. Ο. Κ. 1414, Εὐρ. Ἴωνα 468· ἱκ. ὡς ..,

Λουκ.'Ανάχ.1·— ὡσαύτως μετὰ γεν. προσώπ. καὶ ἀπαρ., παρακαλῶ τινα νά .., ἱκέτευσον πατρὸς τὴν σὴν ἀδελφὴν μὴ θανεῖν Εὐρ. Ι. Α. 1242· μετὰ δοτ., οὐδεὶς γὰρ μισῶν τινα ἱκετεύει αὐτῷ 'Ισαῖος π. τοῦ Μενεκλέους κλήρου § 8. **3**) μετ' αἰτ. πράγμ., ὑπὲρ οἴκου .. ἱκ. τάδε Εὐρ.'Ορ. 673· ὅσα πρὸς ἱεροῖς ἱκέτευσαν Θουκ. 2. 47. **4**) παρὰ Τραγ. συχν. παρενθετικῶς, ἱκετεύω ἢ ἱκετεύω σε, ὡς τὸ **λίσσομαι**, Σοφ. Φιλ. 932, 1181, Εὐρ.'Εκ. 99· οὕτως, 'Αριστοφ. ἐν Νεφ. 696, κ. ἀλλ., καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, 'Αριστοφ. ἐν 'Εκκλ. 915· καὶ συχνάκις συνδεόμενον μετ' ἄλλων ρημάτων ὁμοίας σημασίας, Σοφ. Ἔνθ' ἀνωτ., Πλάτ. Εὐθύδ. 282Β, κτλ.

ἱκετήριος, συγκεκομ. **ἱκτήριος, α, ον**, ὡς ἐπίθ. μόνον ἐν τῷ δευτέρῳ τύπῳ· (**ἱκέτης**)·— ἱκτήριος θησαυρός, ἐπὶ κόμης προσφερομένης εἰς νεκρόν, Σοφ. Αἴ. 1175· **ἱκτήριοι** = **ἱκέται** ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 327· φωτῶν ἱκτήρια = φῶτας ἱκτηρίους ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 923. **II. ἱκετηρία**, Ἰων. **-ίη**, (ἐξυπακουομ. τοῦ **ῥάβδος**), ἡ, κλάδος ἐλαίας ὃν ὁ ἱκέτης ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ ὡς σύμβολον τῆς καταστάσεως καὶ τῶν ἀξιώσεών του, λευκοστεφεῖς ἱκετηρίας Αἰσχύλ.'Ικ.192· ἱκετηρίην λαμβάνειν, φέρειν 'Ηρόδ. 5. 51., 7. 141· ἱκετηρίαν ἔχειν 'Αριστοφ. Ἱππ. 383· τιθέναι 'Ανδοκ. 15. 2. ἱκ. ἔθηκεν παρ' ὑμῖν, = ἱκέτευσεν ὑμᾶς Δημ. 262.16, πρβλ. 703. 23· **ὑπέρ** τινος ἱκ. τιθέναι εἰς τὴν βουλὴν Αἰσχίν. 14. 41, πρβλ. 36.11· ἱκ. καταθεῖναι 'Ανδοκ 15.1· θέσθαι 'Αριστ.'Αποσπ. 394· προσάλλεσθαι Δίλ. Ποικ. 'Ιστ. 3.26· οὕτω, κλάδοι ἱκτήριοι Σοφ. Ο. Τ. 3·— ὡσαύτως κατὰ ἰσχυρὰν μεταφοράν, ἱκετηρίαν δὲ γόνασιν ἐξάπτω σέθεν τὸ σῶμα τοὐμόν, ἔνθα ὁ ἱκέτης παριστᾷ ἑαυτὸν ὡς κλάδον ἐλαίας, Εὐρ. Ι. Α. 1216· οὕτω νομίζετε τὸν παῖδα τοῦτον ἱκετηρίαν προκεῖσθαι Δημ. 1078. 26. **2**) = **ἱκεσία**, Ἰσοκρ. 186D (διάφ. γραφ. **ἱκετείας**), Πολύδ. 3.112, 8, 'Ηλιόδ. 7. 7.

ἱκετηρίς, ίδος, ἡ, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **ἱκετήριος**, 'Ορφ.Ὕμν. 2. 13., 33. 27.

ἱκέτης [ῐ], **ου**, ὁ, (ἵκω) ὁ ἐρχόμενος ὅπως ζητήσῃ βοήθειαν ἢ προστασίαν, φυγὰς ὅστις θέτει τὴν ἱκετηρίαν του ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἢ ἐπὶ τῆς ἑστίας οἰκίας τινός, μεθ' ὃ ἦτο ἀπαραβίαστος· ἰδίως ὁ ἐρχόμενος ὅπως ἐξαγνισθῇ μετὰ ἀνθρωποκτονίαν ἣν ἔπραξεν, ἀνὴρ ἱκέτης 'Ιλ. Ω. 158, πρβλ. Ὀδ. Ο. 277· ὁ τοιοῦτος ἦτο ἤδη ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Διός, Ι. 270· ἐθεωρεῖτο ἄξιος σεβασμοῦ (αἰδοῖος), Π. 165· καὶ ἀπέλαυε τῶν ἱερῶν δικαιωμάτων τοῦ ξένου, Θ. 546, κτλ.· ἱκέται ἱζόμενοι τοῦ θεοῦ 'Ηρόδ. 2. 113, πρβλ. 5. 71· ἱκ. σέθεν ἔρχομαι Πινδ. Ο. 5. 45, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 634, Θουκ. 1. 136· ἱκ. πατρῴων τάφων ὁ αὐτ. 3. 59· δέξασθαι ἱκέτην Αἰσχύλ.'Ικ. 28·— ἐν Ὀδ. Π. 422 ἡ λ. **ἱκέτης** ἐκλαμβάνεται ὑπὸ τῶν ἀρχ. σχολιαστ. ὡς σημαίνουσα τὸν προσδεχόμενον ἱκέτας, «ὡς ἄν τις εἴποι τὸν ἱκετοδόχον»· ἀλλὰ δὲν φαίνεται νὰ ὑπάρχῃ λόγος ὅπως ἀποχωρήσωμεν τῆς κοινῆς σημασίας·— **ἑκτήρ, ἕκτωρ, προσίκτωρ, προστροπαῖος** εἶναι λέξεις ἰσοδύναμοι, ἀλλ' ἀνήκουσιν εἰς τοὺς μεθ' Ὅμηρον, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 930.—Ὅρα περὶ τῆς ὅλης ὑποθέσεως Müller ἐν Εὐμ. § 51 κέξ., καὶ ἴδε **'Ιξίων**.—Ἱππόλ. **ἱκέτις, ἵκτης**.

ἱκετήσιος [ῐ], **α, ον**, ἐπίθετ. τοῦ Διὸς ὡς θεοῦ προστάτου τῶν ἱκετῶν,'Οδ. Ν. 213. **II.** ὡς τὸ **ἱκέσιος**, Νόνν. Δ. 36. 379.

ἱκετικός, ή, όν, = **ἱκετήριος**, Φίλων 2. 546, Εὐστ. Πονημάτ. 165. 87.—'Επίρρ. **-κῶς**, Δουκ.'Ιστ. Βυζ. σ. 65Β, κλ.

ἱκέτις [ῐ], **ιδος**, ἡ, θηλ. τοῦ **ἱκέτης**, 'Ηρόδ. 4. 165., 9.76, Αἰσχύλ.'Ικέτ. 349, 429, Σοφ. Ο. Τ. 920, κτλ.

ἱκετο-δόχος, ον, = **ἱκεταδόκος**, Εὐστ.1807. 9.

ἱκετώσυνα (δηλ. ἱερά), τά, ἁγνισμοὶ ἀπὸ ἀνθρωποκτονίας, «ἱκετώσυνα· καθαρτήρια, ἱκέσια» 'Ησύχ.

ἵκηαι, 'Επικ. ἀντὶ **ἵκῃ**, δ' ἐνικ. τῆς ὑποτακτ. τοῦ ἀορ. δ' τοῦ **ἱκνέομαι**, 'Ιλ. Ζ. 143.

ἵκκος, ὁ, = **ἵππος**,'Ετυμ. Μ. 474. 12· ἴδε **ἵππος** ἐν τέλ.

ἱκμαδώδης, ες, (εἶδος) ὑγρός, πλήρης ἰκμάδος, Σχόλ. εἰς 'Οδ. Λ.7, καὶ **ἱκμώδης, ες**, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Προμ. 88.

ἱκμάζω, = τῷ ἑπομ.. Νικ. 'Αποσπ. 3.16. **II.** ὡς τὸ **ἐξικμάζω**, ἐξατμίζω τὴν ὑγρασίαν, καταξηραίνω, «ἱκμάζειν· κατασκελετεύειν» 'Ησύχ.· Ἱκμασθέντος δὲ τούτου Πλούτ. 2. 954Ε.

ἱκμαίνω, (ἰκμὰς) ὑγραίνω, Νικ. 'Αλεξιφ. 112·— Μέσ., δέπας Ἱκμαίνεσθαι, ἀλείφειν τὸ σῶμα, 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 847.— Παθ., βρέχομαι, ὑγραίνομαι, Νικ.'Αποσπ. 3.7.'Απολλ. Ρόδ. Δ.1066.

ἱκμαῖος, ὁ, (ἰκμὰς) δίυγρος, ἐπίθ. τοῦ Διὸς ὡς τὸ **ὑέτιος**, Λατ. Jupiter fluvius, 'Απολλ. Ρόδ. Β. 522, Κλήμ.'Αλ.753.

ἱκμαλέος, α, ον, πλήρης ἰκμάδος, ὑγρός,'Ιππ. 593.15,'Οππ. 'Αλ. 3. 595, Νόνν. Εὐαγγ. κ.'Ιω. κε', 65.

ἵκμαρ, τό, = **ἰκμάς**, «νοτίς» 'Ησύχ.

ἰκμάς, άδος, ἡ, νοτίς, ὑγρασία, ὑγρότης, ἆφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔδῃ, «ταχέως δὲ ἡ ὑγρασία ἀπῇλθεν» (Θ. Γαζῆς), 'Ιλ. Ρ. 392· ἰκμάδος ἐστὶν ἐν αὐτῇ [τῇ Διόνῃ] οὐδὲν 'Ηρόδ. 4.185· ἀνιεὶς ἐκ τοῦ σώματος ἰκμάδα, ἐπὶ πτώματος ἐκτεθειμένου εἰς τὸν ἥλιον, ὁ αὐτ. 3.125, πρβλ.'Ιππ. π.'Αέρ. 285· ἀλλ' ὡσαύτως, τῶν θανόντων ἴσον οὐκ' ἔνεστ' ἰκμάς, δὲν ὑπάρχει αἷμα, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 230· συχν. παρ' 'Αριστ. ἐπὶ παντὸς εἴδους ζωικῶν χυμῶν ἢ ἐκκρίσεων: — κωμ. μεταφ., τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος 'Αριστοφ. Νεφ. 233· ἱκ. Βάκχου, ὀηλ. οἶνος, 'Ανθ. Π. 5. 134· καὶ τὰν εὔκολλον δρυὸς ἰκμάδα, ὀηλ. τὸν ἰξόν, αὐτόθι 6.109.

ἰκμᾰ́σιος, ἡ, = **ἰκμάς**, «ἰκμασία· ὁ ἔνδροσος ἀήρ, ὑγρασία» 'Ησύχ.

ἰκμάω = **λικμάω**, «ἰκμᾶν· λικμᾶν, σῖτον καθαίρειν» 'Ησύχ.

2) κτυπῶ, τραυματίζω, τὼς ἀ(ν)θρώπως τὼς ἰ(ν) τᾶι μάχαι ἰκμαμένως, τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐν τῇ μάχῃ τετραυματισμένους, 'Επιγρ. Κύπρ. 60_3, πρβλ. **ἰκτέα**.

ἴκμενος, μόνον ἐν τῇ φράσει, ἴκμενος οὖρος, ἐπὶ οὐρίου ἀνέμου, 'Ιλ. Α. 479, 'Οδ. Β. 420, κτλ.— ('Αναμφιβόλως ἐκ √FIK, **ἵκω, ἱκνέομαι**, = ἄνεμος ἀκολουθῶν, εὐνοϊκός, Λατ. secundus).

ἴκμη, ἡ, (ἰκμὰς) φυτὸν φυόμενον ἐν ὑγροῖς τόποις, ἰδίως ἐν τῇ λίμνῃ τῇ περὶ τὸν 'Ορχομενόν, Θεόφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 4. 10, 1.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἴκμη· φυτόν τι γινόμενον περὶ τὸν 'Ορχομενόν».

ἴκμιος, ον, ὑγρός, ἴκμιος ἀὴρ Νόνν. Δ. 2. 490.

ἰκμό-βολον, τό, ὑγρὸς βῶλος γῆς, Διοσκ. 2.123.

ἰκμώδης, ες, (εἶδος) πλήρης ἰκμάδος, ὑγρός, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Ἱκ. 88, ἴδε **ἰκμαδώδης**.

ἴκνεῖος· «τροφεύς. Ῥόδιοι» καὶ «**ἰκνείαν**· τροφείαν» καὶ «**ἰκνά**· τροφεῖα» 'Ησύχ.

ἰκνέομαι, ἀποθ. ἐκτεταμ. τύπος τοῦ **ἵκω** (ὃ ἴδε), **ἱκάνω**, ἅπερ εἶναι οἱ παρ' 'Ομήρῳ τύποι τοῦ ἐνεστῶτος· τοῦ δὲ ἐνεστ. **ἰκνέομαι** μεταχειρίζεται ὁ 'Ομ. μόνον τοὺς τύπους **ἰκνεύμεναι, ἰκνεύμεσθα** ('Οδ. Ι. 128, Ω. 339): παρατ. **ἰκνεῖτο** Σοφ. Ο. Κ. 970: μέλλ. **ἵξομαι** 'Ομ., Τρ.: Δωρ. **ἰξοῦμαι** 'Ανθ. Π. 9. 341:— ἀόρ. **ἰκόμην** 'Ομ. [μετὰ ῐ, πλὴν ὁσάκις ἐκτείνεται διὰ τῆς αὐξήσ., ὡς ἐν τῷ **ἵκετο**, κτλ.], καὶ παρὰ πᾶσι τοῖς ποιηταῖς· περὶ τῆς μετοχ. **ἱκμένος** ἴδε ἐν λ.:— πρκμ. **ἷγμαι, ἵκται**, Εὐρ.'Ικέτ. 22 (κατὰ τὸν "Ερμαννον ἀντὶ τοῦ **κεῖται**), μετοχ. **ἐγμένος**, Σοφ. Φιλ. 494, ὑπερσ. **ἵκτο**, 'Ησ. Θ. 481, Σιμων. (;) ἐν 'Ανθ. Π. 6. 217: — ὁ παρὰ τοῖς πεζολόγοις ἐν χρήσει τύπος εἶναι **ἀφικνέομαι** (ἴδε κατωτ. ΙΙΙ)· ἀλλ' ἐνίοτε εἶναι εὔχρηστος καὶ ὁ ἀόρ. **ἵκετο** 'Ηρόδ.1. 216, **ἵκηται** Πλάτ. Φαῖδρ. 276D, συνηθέστερος παρὰ Λουκ. καὶ τοῖς μεταγεν. συγγραφεῦσιν. "Ερχομαι, αἶψα δ' Ἵκοντο 'Ιλ. Σ. 532· ὁπότε Κρήτηθεν Ἵκοιτο, ὁσάκις ἤρχετο ἐκ Κρήτης, Γ. 233· ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο Ἵξεσθαι Ζ. 502· πλῆρες, ὑπότροπον οἴκαδ' ἱκ. 'Οδ. Χ. 35, πρβλ. Υ. 332· οὕτω, πεζὸν ἐνθάδ' ἱκ. Α.173· ἐεῦρο Ρ. 524· λιμένος .. ἐντὸς Ἵκοντο Λ. 432· ἐς "Ολυμπον Ε. 360· ἐς χῶρον Δ. 446· ἐς νῆσον, ἐς Πύλον, κτλ.· ἐπὶ νῆας Ζ. 69· ἐπί τε κλισίας καὶ νῆας, κτλ.· κατὰ λειμῶνα 'Οδ. Ω.13· προτὶ πτόλιν, προτὶ ἄστυ 'Ιλ.· πρὸς γούνατα 'Ησ. Θ. 460· ὑπὸ πτόλιν 'Ιλ. Α. 182·— ἀλλὰ παρ' 'Ομ. συχν. μετ' αἰτ., ἔρχομαι, φθάνω εἴς τι, Ἵκετο νῆας 'Ιλ. Θ. 149· τέλος Ἵκεο μύθων Ι. 56· ἱκ. "Ολυμπον,Τροίην, δῆμον, ἔθνος ἑταίρων, κτλ.· οἶκον .. καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν 'Οδ. Ψ. 259· οὕτω βραδύτερον, Ἱκέσθαι γαῖαν Πινδ. Π. 4. 210· ἄλσος Αἰσχύλ. 'Ικ. 556· στέγας Σοφ. Ο. Τ. 534, κτλ. **2**) ἔρχομαι, φθάνω εἰς .., ποσὶν οὐδας ἱκ. 'Οδ. Θ. 376· οὐδ' Ἵκετο χρόα καλόν, ἐπὶ δόρατος, 'Ιλ. Α. 352· οὐδ' ὀστέον Ἵκετο 'Οδ. Τ. 451, ἴδ. ἐν λ. **ὑπερίημι**· οὕτως ἐπὶ πράγμ., ἠχὴ δ'.. Ἵκετ' αἰθέρα 'Ιλ. Ν. 837, Σ. 207· ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν Ἵκετ' ἀϋτμὴ Ξ. 174· ὅσσον πυρὸς Ἵξετ' ἀϋτμὴ 'Οδ. Π. 290, πρβλ. Τ. 9. 20· ἐς πόλιν Ἵκετ' ἀϋτὴ Ξ. 265·— οὕτως ἐπὶ χρόνου, ἧβης μέτρον ἢ ἥβην ἱκ. 'Ιλ. Α. 225, Ω. 728, κτλ.· γήραος οὐδὸν ἢ γῆρας 'Οδ. Ο. 246· οὕτως, ἐπὶ γῆρας Θ. 237· οὐκ ἂν τις τούτων γε ἐὐθρονον 'Ηῶ Ἵκοιτο, οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν θὰ ἔζη ἕως τὸ πρωΐ, Ρ. 497· οὕτω καί, οὐ τέλος Ἵκεο μύθων 'Ιλ. Ι. 56· ὀλέθρου πείραθ' ἱκ. Β. 143· οἱ μὲν ἔπειτα ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν Ἵκοντο, «ἀσπαστῶς καὶ ἐπιθυμητικῶς ὑπεμνήσθησαν τοῦ πάλαι τῆς συνουσίας νόμου» (Σχόλ.), περὶ τοῦ 'Οδυσσέως καὶ τῆς Πηνελόπης ὅτε μετὰ τὴν ἀναγνώρισιν μετέβησαν εἰς τὴν κλίνην, 'Οδ. Ψ. 296, πρβλ. 354. **3**) ἐν ποικίλαις φράσεσιν· μετὰ κλέος Ἵκετ' 'Αχαιῶν, ἀπῆλθεν εἰς τοὺς 'Αχαιοὺς παρακολουθῶν τὴν φήμην αὐτῶν,'Ιλ. Α. 227· ἐπεὶ Ἵκεο χεῖρας ἐς ἁμάς, ἀφοῦ ἔπεσες εἰς τὰς χεῖρας ἡμῶν, Κ.448· ὅ τι χεῖρας Ἵκοιτο, ὅ τι ἔπιπτεν εἰς τὰς χεῖρας των, 'Οδ. Μ. 331· ἱκ. ἐς γενεάν τινος, εἰς τὴν οἰκογένειάν τινος, Πινδ. Ν. 10. 25· ἐς λόγους τοὺς σοὺς ἱκοίμην, ἀντὶ ἐς λόγους Ἱκοίμην σοι, νὰ συνομιλήσω μετὰ σοῦ, Σοφ. 'Ιλ. 315· ἐνθάδ' Ἵξομαι, ἐδῶ ἐπὶ τέλους θὰ φθάσω, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1365· ἦν ποτε δασιὸς Ἵκηται, ἐάν ποτε ἔλθῃ πάλιν περίστασις πρὸς μερισμὸν λαφύρων,'Ιλ. Α.166. **II.** μετὰ προσωπικοῦ ἀντικειμένου, ὁ δὲ κεν κεχολώσεται, ὃν κεν Ἵκωμαι, «οὗτος δὲ ὀργισθείη ἂν πρὸς ὃν ἂν ἀφίκωμαι (Θ. Γαζῆς), 'Ιλ. Α. 139, κτλ.· ἐς τινα 'Οδ. Ζ. 176· ἀλλὰ καί, ἔρχομαι εἰς τὴν οἰκίαν τινός, Ἵκετο δ' ἐς Πείραιον Υ.372· εἰς τὴν σκηνήν τινος, πρὶν Πηλεΐωνάδ' ἱκέσθαι 'Ιλ. Ω 338·— οὕτω, μετὰ Τρῶας Ἵκ. Γ. 264· σπανίως μετὰ δυτ., ἐπειγομένοισι δ' Ἵκοντο Μ. 374, πρβλ. 'Οδ. Φ. 207, καὶ ἴδε **ἱκάνω** ΙΙ. **2**) ἐπὶ θλίψεως, δυστυχίας, κτλ., ἐπέρχομαι εἴς τινα, πένθος Ἵκ. τινὰ ἢ φρένας 'Ιλ. Α. 240, 362· ἄλη καὶ πῆμα καὶ ἄλγος Ἵκηταί τινα 'Οδ. Ο. 345· λιμὸς 'Ιλ. Τ. 348· ὁππότε μιν κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούνατ' Ἵκοιτο Ν.711· ἄδος, ἄχος,

σέβας, χόλος, Ικ. τινὰ θυμιὸν ἢ κραδίην, κτλ. **3)** συχνάκις ὡς τὸ **ἱκετεύω**, προσέρχομαί τινι ὡς ἱκέτης, τὴν ἱκόμην φεύγων Ἰλ. Ξ.260, πρβλ. Χ.123. Ὀδ. Π.424· ὡσαύτως, τὰ σὰ γοῦνα ἱκόμεθ' Ι. 267·— οὕτω βραδύτερον, θεοὺς προστροπαῖς ἱκνουμένη Αἰσχύλ. Πέρσ. 216· Ζῆνα .. ἱξόμεσθα σὺν κλάδοις ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 159, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 671· [θεὸν] θυέεσσιν ἱκνεῖσθαι, πλησιάζειν θεόν τινα μετὰ προσφορῶν καὶ δεήσεων, Θεοκρ. Ἐπιγράμ. 7. 3· πρβλ. **ἱκάνω** II. 2. **6)** παρὰ Τραγ. ὁ ἐνεστ. εἶναι ἐν χρήσει ἀκριβῶς ὡς τὸ **ἱκετεύω**, τάσδε τὰς θεὰς καλῶν ἱκνοῦμαι Σοφ. Ο. Κ.1011· καὶ σὲ πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 588, πρβλ. Ο. Κ. 275, Φιλ. 470· οὕτω, ταύτης ἱκνοῦμαί σ' Εὐρ. Ὀρ.671:— μετ' ἀπαρ., πάντες σ' ἱκνοῦνται .. θάψαι νεκροὺς Εὐρ.Ἰκ.130.— συχνάκις παρενθετικῶς ὡς τὸ **λίσσομαι**, Σοφ. Φιλ. 932, Ἰλ. 132, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 758. **III.** παρὰ πεζολόγοις εἶναι ἐν χρήσει τὰ σύνθετα, **ἀφικνέομαι**, καὶ **ἐφικνέομαι**, ἀλλὰ τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα εἶναι εὔχρηστον κατ' ἐνεστ. καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζολόγοις συνωνύμως τῷ **προσήκει**, ἁρμόζει, εἶναι πρέπον, μετ αἰτ. ἀπαρ., φαμὲν ἡμέας ἱκνέεσθαι ἡγεμονεύειν Ἡρ. 9. 26· τοὺς μάλιστα ἱκνέεται (δηλ. κεκάρθαι) ὁ αὐτ. 2 36· οὕτως, ἐς τὸν ἱκνέεται, ἐκεῖνος εἰς ὃν ἀνήκει, ὁ αὐτ. 6. 57· ἱκνέεται, εἶναι σύνηθες νά .., Ἱππ. π. Ἄρθρ. 828· παρὰ μεταγεν. οὐχὶ ἀπρόσ., οὗ ἡ ἱερουργία ἱκνεῖτο Δίων Κ. Exc. Peiresc.29. **2)** συχνάκις ὡσαύτως κατὰ μετοχ., τὸ ἱκνεύμενον, τὸ ἁρμόζον, τὸ πρέπον, Ἡρόδ. 6. 84· ὁ ἱκν. χρόνος, ὁ ἁρμόζων, ὁ κατάλληλος χρόνος, ὁ αὐτ. 6. 86, 1, Ἱππ. π. Ἀέρ. 234· ἐν ἱκνουμένᾳ ἡμέρᾳ, χρησμ. παρὰ Δημ. 1072. 27· τὸ ἱκν. ἀνάλωμα, ἡ ἀναλογοῦσα δαπάνη, Θουκ. 1. 99· κατὰ τοὺς ἱκν. χρόνους Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 1. 19, (ὡσαύτως ἐπὶ τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν, Διον. Ἁλ 1. 66)· τὸ ἱκν. μέγεθος Ἀριστ. αὐτόθι 4. 4, 29· ἡ ἱκν. ἐπιστήμη ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 4. 1, 2· τῆς ἱκν. ἡλικίας τυχεῖν αὐτόθι 7. 14, 5· οὐδὲν εἴρητο ἱκν. Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 1.205:— οὕτω καὶ ἐν τῷ Ἰων. Ἐπιρρ. **ἱκνευμένως**, ἁρμοδίως, ὀρθῶς, Ἡρόδ. 6. 65, Ἱππ.652. 33.

ἵκρια, τά, γράφεται καὶ **ἰκρία** (ἀλλ' ἴδε Ἀρκάδ. σ. 119. 18): τὸ μερικὸν κατάστρωμα τῶν Ὁμηρικῶν πλοίων, τὸ κατὰ τὴν πρῷραν καὶ κατὰ τὴν πρύμναν (διότι τὰ πλοῖα ταῦτα κυρίως εἰπεῖν δὲν εἶχον κατάστρωμα, ἴδε Θουκ. 1. 10), ὧν τὸ μεταξὺ μέρος ἐκαλεῖτο **ἄντλος**. Ὅτι αὕτη εἶναι ἡ ἀληθὴς σημασία τοῦ **ἵκρια φαίνεται** ἐκ τῶν ἀκολούθων χωρίων: ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου κατέπεσεν ἀπ' ἰκριόφιν, δηλ. ἐκ τοῦ (κατὰ τὴν πρύμναν) καταστρώματος, Ὀδ. Μ. 414· ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων τούτων ἐκοιμῶντο οἱ ἄνδρες, οὗ θην δὴ τοῦδ' ἀνδρὸς Ὀδυσσῆος φίλος υἱὸς νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν καταλέξεται Γ. 353· στόρεσαν ῥῆγός τε λίνον τε νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν .. , ἵνα νήγρετον εὕδοι Ν. 74· ὁ Τηλέμαχος θέτει τὸ δόρυ του ἐπ' ἰκριόφιν Ο. 285· καὶ λαμβάνει αὐτό, νηὸς ἀπ' ἰκριόφιν αὐτόθι 552· ἄνθρωποι περιπατοῦσιν εἰς τὰ ἵκρια, Ἰλ. Ο. 676, 685, πρβλ. 729· εἰς ἵκρια νηὸς ἔδαινον πρῴρης Ὀδ. Ν. 229· ἐν Ὀδ. Ε. 252 (ἵκρια δὲ στήσας, ἁραρὼν θαμέσσι σταμίνεσσιν) ὁ Εὐστ. ἑρμηνεύει: «ἐνταῦθα .. τὰ ἵκρια δοκεῖ τὰ ἐγκοίλια λέγεσθαι, ὡς δηλοῖ τὸ 'ἵκρια στήσας'. αὐτὰ γὰρ εἰσιν ὀρθά, οὐ μὴν τὰ καταστρώματα»· ἀλλὰ τὰ ἐγκοίλια εἶναι οἱ **σταμῖνες**, οἵ τινες μετὰ τῶν ἐπηγκενίδων συναπετέλουν τοὺς **τοίχους** τοῦ πλοίου· καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος κωλύων ἡμᾶς νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ἵκρια εἶναι τὰ σανιδώματα τοῦ καταστρώματος, καθὼς ὀλίγον ἀνωτέρω ἐν στίχῳ 163, ἴδε Σχόλ. ἐν τόπῳ καὶ πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 566, Λυκόφρ 751· ἂν καὶ μεταγενέστ. ποιηταί, ὡς ὁ Νόνν. Δ. 40. 446 καὶ 452, φαίνεται ὅτι μεταχειρίζονται τὸ **ἵκρια** ἀντὶ τοῦ **ἐπηγκενίδες**. **II.** καθόλου, **ἱκρίωμα**, **ἵκρια ἐπὶ σταυροῖς** ὑψηλά .. ἔστησε Ἡρόδ. 5.16, πρβλ. Στράβ. 549, Ἡσύχ. **2)** ἐπὶ τῶν θεωρείων ἢ καθισμάτων τοῦ θεάτρου, Κρατῖν. ἐν Ἀδηλ. 51 καὶ αὐτόθι Meineke, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 395, Ἀθήν. 167F· ταῦτα ἦσαν κατ' ἀρχὰς ξύλινα, τὰ ὁποῖα ταχέως ἀντικατεστάθησαν διὰ λιθίνων. **3)** ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ.2139 ὁ Böckh ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ cancelli. **III.** = **ἱστός**, «κατάρτι», Εὐστ. 1533. 31· ὁ σταυρός, Ἐκκλ.

ἱκριο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων ἵκρια ἢ θρανία, Πολυδ. Η', 125.

ἱκριόω, = **ἐδωλιάζω**, θεάτρόν τι κυνηγετικὸν ἱκριώσας, κατασκευάσας αὐτὸ ἐν εἴδει ἱκριώματος μετὰ καθισμάτων ἐκ σανίδων, Δίων Κ. 43. 22.— Παθ., αὐτόθι 59.7.

ἱκρίωμα, τό, κατασκεύασμα ἐκ ξύλων, εἴδος «σκαλωσιᾶς», «τὰ λεγόμενα ἱκριώματα, ἃ ἐξωθεν ἐπ' ἀσφαλείᾳ τείχους πρῶτα τίθενται» Εὐστ. 903. 54, Ἡσύχ. ἐν λ. **κατῆλιψ**.

ἱκριωτῆρες, οἱ, τὸ πάτωμα τοῦ καταστρώματος, Ἐπιγραφ. ἐν Böckh's Att. Seewesen, σ. 507, 533, Πολυδ. Γ', 157.

ἱκταῖος, α, ον, = **ἱκέσιος**, Αἰσχύλ. Ἰκ. 385 [μετὰ βραχείας παραληγούσης ὡς ἐν τῷ **δείλαιος**: ὁ Δινδ. **ἱκτίου**.]

ἵκταρ, Ἐπίρρ. (ἵκω), μὲ ἓν κτύπημα, εὐθέως, ταχέως, ἀμέσως, ὁμοῦ, ἐν τῷ ἅμα, κεραυνοὶ ἵκταρ ἅμα βροντῇ Ἡσ. Θ. 691.

II. ἐπὶ τόπου, πλησιέστατα, πλησίον, ἐγγύς, μετὰ γεν., ἵκτ. μελάθρων Αἰσχύλ. Ἀγ. 117· Ἴ. ἥμενοι Διὸς Εὐμ. 998· ταῦτα πρὸς τύραννον οὐδ' Ἴ. βάλλει, οὐδὲ πλησίον αὐτοῦ δὲν κτυπῶσι. πολὺ ἀπέχουσι τοῦ σκοποῦ. παροιμ. ἐν Πλάτ. Πολ. 575C, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 15. 29. **III.** = τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον Γαλην. ἐν Λεξικ. Ἱπποκρ.

ἵκταρ, ὁ, εἶδος ἰχθύος, Καλλ. παρ' Ἀθην. 329A.

ἱκτέα, ἡ, «ἀκόντιον» Ἡσύχ.

ἱκτερίας λίθος, ὁ, εἶδος κιτρίνου λίθου, Πλιν. Η. Ν. 37. 61.

ἱκτεριάω, (ἵκτερος) πάσχω ἵκτερον, «κιτρινάδα», «χρυσῆ», Διοσκ. 3. 1, Μ. Ἀντων. 6. 57, Ἱλιόδ. 3. 8.

ἱκτερικός, ή, όν, πάσχων ἵκτερον, «κιτρινάδα», Γαλην.— **ἱκτεριώδης**, ες, Ἱππ. Ἀφ.1526.— **ἱκτερόεις**, **εσσα**, **εν**, Νικ. Ἀλεξιφ. 475.

ἱκτερόομαι, Παθ., ἔχω ἵκτερον, «κιτρινάδα», Ἱππ. 69, Γλωσσ. Γαλην.

ἵκτερος, ὁ, ὑπάρχει αἰτ. **ἵκτερα** παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Λευ. ΚΓ', 16):— «κιτρινάδα», «χρυσῆ», Ἱππ. Ἀφ. 1251· περὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν τοῦ ἱκτέρου, ὁ αὐτ. 472. 35., 551. 8. **II.** πτηνόν τι χρώματος κιτρινοπρασίνου, ὅπερ (ὡς ἐπιστεύετο) προσδλέπων ὁ πάσχων ἐξ ἱκτέρου ἐθεραπεύετο· ἀπέθνησκε δὲ τὸ πτηνόν! Πλίν. 30.11· τὸ αὐ.ὸ ἐπιστεύετο καὶ περὶ τοῦ **χαραδριοῦ**, ἴδε ἐν λ.

ἱκτερώδης, ες, = **ἱκτερικός**, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1111.

ἱκτήρ, ῆρος, ὁ, = **ἱκέτης**, Σοφ. Ο. Τ.185, Εὐρ. Ἡρακλ.764· ὡς ἐπίθ., Ἱκτ. κλάδοι Σοφ. Ο. Τ. 143· θαλλὸς Εὐρ. Ἱκέτ. 10. **II.** Ζεὺς ἱκτήρ, ὁ προστάτης τῶν ἱκετῶν, Αἰσχύλ. Ἱκέτ.479.

ἱκτήριος, α, ον, ἴδε **ἱκετήριος**.

ἵκτης, ου, ὁ, = **ἱκέτης**, **πτωχός**, κτλ., Ἡσύχ., Θεογνώστου Καν. σ. 15. 33· εὕρηται δὲ καὶ ἐν Λυκόφρ. 763 (ἄχλαινος, ἵκτης, κτλ.)· ἴσως λοιπὸν ἀναγνωστέον **ἵκτιδες** ἀντὶ **ἱκέτιδες**, αὐτόθι 1162.

ἱκτίδεος, α, ον, (ἱκτὶς) ἴδε ἐν λ. **κτίδεος**.

ἱκτῖνος (οὐχὶ **ἵκτινος**, Ἡρῳδιαν. παρ' Εὐστ. 1825. 12), ὁ, εἶδος ἁρπακτικοῦ πτηνοῦ, εἶδος ἱέρακος, ἐκ τῶν γαμψωνύχων καὶ ἁρπακτικῶν, κοινῶς «περδικογέρακο», Σιμων. Ἰαμβ. 11, Ἡρόδ. 2. 22, Σοφ. Ἀποσπ. 113, 890, Ἀριστοφ. Ὄρν. 502, κ. ἀλλ., Πλάτ. Φαίδ. 82A· ἱκτίνου ἀγχιστρόφου ἦθος Θέογν. 1261· φεύγεις ἱκτίνου σχέτλιον ἦθος ἔχων ὁ αὐτ.1302· ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 525, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδηλ.69 ἔχομεν ἑνικ. αἰτ. **ἵκτῖνα**· («ἱκτῖνα σημαίνει τὴν λεγομένην λούπην ... , Πλάτων δὲ προπαροξυτόνως λέγει, ὡς παρὰ Ἀριστοφάνει, 'ἵκτινα παντόφθαλμον ἅρπαγα τρέφει, οὐ γάρ ἐστιν ἀπὸ τῆς ἱκτῖν εὐθείας ἀλλ' ἐκ τοῦ ἵκτινος, ἧς ἡ γενικὴ ἱκτίνου, ἡ αἰτιατικὴ ἵκτινον καὶ κατὰ μεταπλασμὸν ἵκτινα»· Ἐτυμ. Μ. 470. 34, Χοιροβ. τ. 1. σ. 278, 22): ὀνομαστ. πληθ. **ἱκτῖνες**, Παυσ. 5. 14, 1· δοτ. **ἱκτῖσι**, Κτησ. παρὰ Φωτ. ἐν Βιβλ. 46. 18· ἀλλ' οὐδαμοῦ εὕρηται ὀνομαστ. **ἵκτιν**, **ἴνος**. **II.** εἶδος λύκου, Ὀππ. Κυν. 3. 331.

ἵκτιος, **ον**, ἴδε **ἱκταῖος**.

ἵκτις, **ῖδος** (Ἀρκ. 55, 6) καὶ **ἱκτίς**, **ίδος**, ἡ, κοινῶς «κουνάβι» (πρβλ. **γαλέη**), Ἀριστοφ.' Αχ. 880. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 11, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ.196, γνωστὴ ὡσαύτως τῷ Ὁμήρ., ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἐπιθετ. τύπου **κτίδεος** ἴδε Rolleston Journ. of Anat. 2. σ. 56. ('Η ἐσφαλμ. γραφ. παρ' Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.), ἱκτῖδας ἐνύδρως διορθοῦται ὑπὸ Elmsl., ἵκτῖδας, ἐνύδριας).

ἵκτο, γ' ἑνικ. ὑπερσ. τοῦ **ἱκνέομαι**, Ἡσ. Θεογ. 481.

ἱκτορεύω, ποιητ. ἀντὶ **ἱκετεύω**, Σοφ.Ἀποσπ. 56, Ἡσύχ.

ἵκτωρ, **ορος**, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ἱκέτης**, ἀλλ' ἐν χρήσει ἐπὶ γυναικῶν ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 652· ὡς ἐπίθετ., μαστὸν ἵκτορα Εὐρ. ἐν Φοιν.1569 (καθ' Ἕρμανν. ἀντὶ **ἱκέταν**).

ἵκω [ἴδε ἐν τέλει], ἐν χρήσει κυρίως καρ' Ἐπικ., οὐδέποτε παρ' Ἡροδ., οὔτε παρ' Ἀττ. (ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ.176 ὁ Πόρσ. διώρθωσεν: ἥκετε, καὶ ἐν Ἀποσπ. 5, ὁ Burges **ἧξουσ**')· οἱ ἐνεστῶτες: **ἵκω** καὶ **ἱκάνω** εἶναι οἱ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρῳ, πρβλ. **ἱκνέομαι** ἐν ἀρχ.: Δωρ. **ἔκω** Ἐπίχ. 19. 13 Ahr., ἀλλ' **ἵκει** Λακων ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 87: παρατ. **ἵκον** Ἰλ. Α. 317: Δωρ. μέλλ. **ἵξῶ** Μεγαρεὺς ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 742: ἀόρ. **ἶξον**, ἴδε ἐν τέλει· ἕτερος ἀόρ. **ἷξα** ἐν Κοίντ. Σμ. 12. 461, Ἀνθ. Π. 8. 170· περὶ τοῦ **ἵξομαι**, **ἶγμαι**, ἴδε ἐν λ. **ἱκνέομαι**. ('Ἐκ τῆς √FIK (ἂν καὶ τὸ F δὲν φαίνεται παρ' Ὁμήρῳ), πρβλ. Σανσκρ. viś, viś-âmi (intro, adeo, contingo), Ζενδ. viś (venire): ἐντεῦθεν ὡσαύτως, **ἱκάνω**, **ἱκνέομαι**, **ἱκέτης**, **ἱκμενος**). Ἔρχομαι, ἐς δόμον ἵκει Ὀδ. Σ. 353· ἷξεν δ' ἐς Πριάμοιο Ἰλ. Ω. 160, πρβλ.122· εἰ δέ κεν οἶκαδ' ἵκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν Ι. 414· ἐπὶ Θρηκῶν .. τέλος ἷξον Κ. 470· ἷξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν Υ. 328· ποταμοῖο κατὰ στόμα .. ἷξε νέων Ὀδ. Ε. 442· κατὰ νῆας ἷξε θεῶν Ἰλ. Α. 807· ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἵκω Ὀδ. Ρ. 444:— ἀλλὰ παρ' Ὁμήρῳ συχνάκις μετ' αἰτ., ἔρχομαι εἰς, δόμον, Τροίην, κλισίην Ἰλ. Σ. 406, κτλ.· Μαλειάων ὄρος Ὀδ. Γ. 288·— ἐπὶ προσώπων, Πινδ. Ν. 5. 91, πρβλ. Ο. 5. 20·— συναπτόμενον μετὰ μετοχῆς, ἷξε θεῶν, ἦλθε τρέχων· ἷξε νέων, ἴδε ἀνωτ.· ἷξεν ἀλώμενος Ἰλ. Β. 667· ἷξον ἰόντες Κ. 470. **2)** ἐπὶ πραγμ., πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μηονίην κτήματα περνάμεν' ἵκει, πιπρασκόμενα φθάνουσι, φέρονται ἐκεῖ, Ἰλ. Σ. 292. **3)** φθάνω ἕως εἰς .., κνίση ὀ' οὐρανὸν ἵκει Ἰλ. Δ. 317· αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἵκει Β.153, Ξ. 60· αἴγλη

δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἵκε Β. 458, πρβλ. Θ. 509· ὁρμιαγδὸς .. οὐρανὸν ἵκε δι' αἰθέρος Ρ. 425· κλέος οὐρανὸν ἵκει Ὀδ. Ι. 20· ὕβρις τε βίη τε .. οὐρανὸν ἵκει Ὀδ. Ο. 329, Ρ. 565· Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἵκει Ν. 248· οὕτως, ἵκει τ' ἐς ἄκρον ἀνδρείας Σιμων. 26· 6. **4**) οὕτως ἐπὶ αἰσθημάτων, κτλ., ὅτε κέν τινα .. χόλος ἵκοι Ἰλ. Ι. 525, Ρ. 399· τοι πινυτὴ φρένας ἵκει Ὀδ. Υ. 228· χρειὼ ἵκει με, ἀνάγκη μοι ἐπίκειται, Β. 28, Ε 189· ὡσαύτως ἀπολ., χρειὼ τόσον ἵκει Ἰλ. Κ. 142. [Ἐν τῷ ἵκω ϊ ἀείποτε· ἐν τῷ ἱκάνω, καὶ ταῖς ἀναυξήτοις ἐγκλίσεσι τοῦ ἱκόμην, ϊ ἀείποτε.— Ἐν Πινδ. Π. 2. 67 (36) ἔχομεν: ἵκοντ' μετὰ ϊ, ὁπόθεν ὁ Böckh ἐπηνώρθωσεν ἑκόντ'].

ἵλᾱ [ῑ], ἡ, Δωρ. ἀντὶ **ἵλη**.

ἱλᾰδόν [ῐ], Ἐπίρρ., (ἵλη) κατ' ἵλας, Λατ. turmatim, Ἰλ. Β 93, Ἡρόδ. 1.172 (ἔνθα **εἱλαδόν**)· καθόλου, ἐν ἀφθονίᾳ, σωρηδόν, ἀθρόως, τὴν μέν τοι κακότητα καὶ ἱλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι ῥηϊδίως, «ὁμοῦ πᾶσαν» (Πρόκλ.), Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 285, πρβλ. Buttm. Λεξίλ. ἐν λ. **εἰλεῖν** 21·— ἴδε **ἰληδόν**.

ἱλάειρα [ᾰ], ἡ, ἱλαρῶς φωτίζουσα, φλὸξ Ἐμπεδ. 243· σελήνη ὁ αὐτ. παρὰ Πλουτ. 2. 920C. (Ηιθαν. ἐκ τοῦ **ἱλαρός**).

ἵλαθι, ἴδε **ἵλημι**.

ἵλαμαι, μεταγεν. τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ἱλάομαι, ἱλάσκομαι**, Ἵλαμαι δέ σ' ἀοιδῇ Ὁμ. Ὕμν. 20. 5· Ἀργοτέρην Ὀρφ. Ἀργ. 942· πρβλ. **ἵλημι** [ῑ ἐν Ὁμ. Ὕμν., ῐ ἐν Ὀρφικ. ἐν ἄρσει].

ἱλᾶντες· «ἐξευμενιζόμενοι· ἐξιλεούμενοι» Ἡσύχ.

ἱλάομαι [ᾰλᾱ], Ἐπικ. ἀντὶ **ἱλάσκομαι**, Ἰλ. Β. 550, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 847: τύπος τις **ἱλέομαι** ἀπαντᾷ ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 117, 128· **ἱλεόομαι** ἐν Πλάτ. Νόμ. 804Β, Λουκ. π. Ὀρχ. 17, Δίων Κ. 59, 27., 78. 34.

ἵλαος [ἴδε ἐν τέλει], **ον**, Ὅμ. καὶ Πίνδ. ὡς καὶ ἐν λυρικοῖς χορίοις τῶν Ἀττ. ποιητῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 1040, Σοφ. Ο. Κ. 1480, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1148· ἀλλ' Ἀττ. **ἵλεως, ων**, (οὕτω γραφόμενον καὶ ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Ἡροδ. 6. 91)· δυϊκ. **ἵλεω** Πλάτ. Εὐθύδ. 273Ε· ὀνομ. πληθ. **ἵλεῳ** Σοφ. Ο. Κ. 44, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 9· οὐδ. **ἵλεα** Πλάτ. Φαίδ. 95Α· ὡσαύτως **ἵλεος, ον**, Ἐπιγρ. Κρητ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2555, 26, Ἡσύχ.· **ἵληϜος** Ἑλλην. Ἐπιγράμμ. 743:— ἐπὶ θεῶν, εὐμενής, ἵπειθ' Ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν Ἰλ. Α. 583· πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 338, Θέογν. 780, Ἀρχίλ. 20, Πινδ. Ο. 3. 59, Τραγ. καὶ Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Θεόκρ. 5. 18, Πλάτ. Νόμ. 712Β. **II**. ἐπὶ ἀνθρώπων, εὐμενής, ἀγαθός, πρᾶος, ἥπιος, σὺ δ' Ἵλαον ἔνθεο θυμὸν Ἰλ. Ι. 639· σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν Ἵλαος ἔστω Τ. 178· Ἵλεως κλύειν Σοφ. Ἡλ. 655· δέξασθαι ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1009, Τρ. 763· ἐποίησέ θ' ἱλαρὸν .. κἀπέδειξεν Ἵλεων Ἔφιππος ἐν «Ἐμπολῇ» 1, 7: ἐνίοτε μάλιστα κεῖται σχεδὸν ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ **ἱλαρός**, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 204, Πλάτ. Συμπ. 206D· ὁ οἶνος τὸν ἄνθρωπον ποιεῖ Ἵλεων ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 649Α. [ᾰ ἀείποτε· ᾱ ὡσαύτως, πιθανῶς κατ' ἀναλογίαν τοῦ **λᾱός**, **Μενέλᾱος**, ἐν Ἰλ. Α. 583, Ὕμν. εἰς Δήμ. 204, Ἡσ. καὶ Αἰσχύλ. Ἑ. θ' ἀνωτ.· ἀλλ' ἐν τοῖς λοιποῖς μνημονευθεῖσι χωρίοις ᾰ].

Ἴλαξ· «ἡ πρῖνος, ὡς Ῥωμαῖοι καὶ Μακεδόνες» Ἡσύχ.

ἰλαπίνη, ἀντὶ **εἰλαπίνη**, «ἰλαπίνας· θυσίας, ἑορτὰς» Ἡσύχ.

ἴλαρ, ἀντὶ **εἶλαρ**, «ἴλαρ· ἀσφάλεια, φυλακή, κώλυμα» Ἡσύχ.

ἱλαρεύομαι, ἀποθετ., γίνομαι περιχαρής, χαίρω, ἀγάλλομαι, Σύμμ. ἐν Ἄσματι Ἀσμάτων Α', 4, κλ.

ἱλᾰρία [ῐ], ἡ, (ἱλαρός) = **ἱλαρότης**, Λουκ. Ἔρωτ. 17.

ἱλάρια (δηλ. ἱερά), τά, Λατ. hilaria, ἑορταζόμενα ἐν Ῥώμῃ μετὰ τὴν ἐαρινὴν ἰσημερίαν, Μακρόβ. Saturn. 1. 21, Δαμάσκιος ἐν Φωτίου Βιβλιοθ. σ. 345, 7.

ἱλαροπρόσωπος, ον, ὁ ἔχων ἱλαρὸν πρόσωπον, Θ. Στουδ. Cod. Par. 891, fol. 21 r°.

ἱλᾰρός [ῐ], **ά, όν**, (ἵλαος) φαιδρός, πλήρης χαρᾶς, εὔθυμος, «περιχαρὴς τῇ ὄψει» (Ἡσύχ.), Λατ. hilaris, φέγγος Ἀριστοφ. Βάτρ. 455· ἀντὶ σκυθρωπῶν ἱλαροὶ Ξεν. Ἀπομν. 3. 7, 12· ἱλαρὸν βλέπειν Ἀνθ. Π. 12. 159, Φιλόστρ. 788·— τὸ ἱλαρόν, = ἱλαρότης, Πλουτ. Σύλλ. 34, Ἀθήν. 624D.— Ἐπίρρ. **-ρῶς**, Ξεν. Ἀπολ. 33·— «ἱλαρῶς· εὐθύμως, φαιδρῶς» Ἡσύχ.

ἱλᾰρότης, ητος, ἡ, φαιδρότης, εὐθυμία, Λατ. hilaritas, Πλουτ. Ἄγης. 2, Ἀλκίφρ. 3. 43, Καιν. Διαθ.: πρβλ. **ἱλαρία**.

ἱλᾰρο-τραγῳδία, ἡ, ἡ ἐκ τοῦ τραγικοῦ εἰς τὸ κωμικὸν καταπίπτουσα τραγῳδία, ἐφεῦρε δὲ αὐτὴν πρῶτος Ῥίνθων ὁ Ταραντῖνος κωμικός, Σουΐδ. ἐν λ. **Ῥίνθων**.

ἱλᾰρόω, καθιστῶ τι ἱλαρόν, **μὴ ἱλαρώσῃς** πρὸς αὐτὰς τὸ πρόσωπόν σου Ἐβδ. (Σειράχ. Ζ', 24, κ.ἀλλ.)· προσέτι, **ἱλᾰρύνω**, τοῦ ἱλαρῦναι πρόσωπον ἐν ἐλαίῳ Ἐβδ. (Ψαλμ. ΡΙ", 15).

ἱλαρχέω, εἶμαι ἱλάρχης, Ἐπιγρ. Βοιωτ. ἐν Larfeld 11.

ἱλ-άρχης [ᾰ], **ου**, ὁ, (ἵλη) ὁ διοικητὴς ἵλης ἱππέων, Λατ. praefectus alae, Πολύβ. 6. 25, 1, κτλ.

Ἵλαρχος, ου, ὁ, ὄνομα κύριον, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 10.

ἱλᾰρῳδέω (ᾰ) εἶμαι **ἱλαρῳδός**· **ἱλᾰρῳδία**, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ **ἱλαρῳδοῦ**· καὶ **ἱλᾰρ-ῳδός**, ὁ, (ᾠδὴ) ὁ ᾄδων ἱλαρά, φαιδρὰ (οὐχὶ κωμικὰ) ᾄσματα, ἅπαντα παρ' Ἀθην. 621Α, Β, C.

ἱλάσιμος, ον, ἐξιλεωτικός, Μάρκ. Ἀντων. 12, 14.

ἱλάσκομαι [ἴδε ἐν τέλει]: μέλλ. **ἱλάσομαι** [ᾰ] Πλάτ. Φαίδ. 95Α, Ἐπικ. **ἱλάσσομαι**, Χρησμ. παρὰ Παυσ. 8. 42, 4, Δωρ. **ἱλάξομαι** Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 808 (ἐνεργ. **ἐξιλάσω** Χρησμ. Σιβυλλ. 7. 30)· ἀόρ. **ἱλάσᾰμην**, Ἐπικ. ὑποτακτ. 6' ἐνικ. **ἱλάσσεαι** Ἰλ., **-ηαι** Ἀπολλ. Ρόδ.· ὡσαύτως **ἱλαξάμην** ὁ αὐτ. Α. 1093. [ῑ κανονικῶς· ἀλλ' ὅμως ϊ ἐν Ἰλ. Α. 100, 147, πρβλ. **ἐξιλάσκομαι**]. Ἀποθ.: (ἵλαος). Ἐξιλεώνω, καταπραΰνω (ἴδε **ἵλαμαι, ἱλάομαι**), παρ' Ὁμήρῳ ἀείποτε ἐπὶ θεῶν, αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελόμην θεὸν ἱλάσκεσθαι Ἰλ. Α. 386, πρβλ. 100, 444., Ζ. 380, 385, Ὀδ. Γ. 419· μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο Ἰλ. Α. 472, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 336· ὄφρ' ἡμῖν Ἐκάεργον ἱλάσσεαι Ἰλ. Α. 147. **2**) ἐπὶ ἀνθρώπων, οὓς ἐπιθυμεῖ τις νὰ ἐξευμενίσῃ μετὰ θάνατον διὰ θείων τιμῶν, Ἡρόδ. 5. 47· ἀκολούθως ἁπλῶς, ἐξευμενίζω, ἱλάσκεσθαί τινα χρήμασι ὁ αὐτ. 8. 112· πῶς ἱλασόμεθα καὶ τίνι λόγῳ Πλάτ. Φαίδ. 95Α· ἱλασόμενοι τὴν πρὸς αὐτὸν ὀργὴν τοῦ Καίσαρος Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 61· **3**) ἱλαρόν ποιῶ τινα, παρέχω αὐτῷ φαιδρότητα, Μοισᾶν δόσιν, ἀεθλοφόροις ἀνδράσιν πέμπων, γλυκὺν καρπὸν φρενός, ἱλάσκομαι, «ἱλαροὺς αὐτοὺς καὶ εὐχαρίστους ἀποτελῶ» (Σχόλ.)· τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Σχολιαστοῦ παραδέχεται καὶ ὁ Dissen θεωρῶν τὸ **ἱλάσκομαι** ἐνταῦθα = τῷ **εὐφραίνω**, Πινδ. Ο. 7. 15. **II**. ἐν τῇ Καιν. Διαθ. ἐξιλεώνω, κάμνω ἐξιλέωσιν, εἰς τὸ ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ Ἐπιστ. π. Ἑβρ. 6', 17· ὡσαύτως μετὰ δοτ. συγχωρῶ, αὐτὸς δέ (ὁ Θεὸς δηλ.) ἐστιν οἰκτίρμων καὶ ἱλάσεται ταῖς ἁμαρτίαις αὐτῶν Ἐβδ. (Ψαλμ. ΟΖ', 38). **III**. ἐν τῇ Καιν. Διαθ. προστακτ. ἀόρ. Παθ. **ἱλάσθητι**, ἔσο ἵλεως, εὐσπλαγχνος, ἐλεήμων, τινὶ Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιη', 13 (πρβλ. **ἐξιλάσκομαι**), ἐν ᾗ σημασίᾳ ὁ Ὅμηρος μεταχειρίζεται τοὺς ἐνεργ. τύπους, **ἱλήκω, ἵλημι**, οὓς ἴδε.

ἵλασμα, τό, ἱλασμός, Χρησμ. Σιβυλλ. παρὰ τῷ Ζωσίμῳ 2. 6.

ἱλασμός [ῐ], ὁ, μέσον ἐξιλεώσεως, Πλουτ. Σόλων 12, Ὀρφ. Ἀργ. 39, 552, κτλ. **2**) ἐξιλέωσις, προσφορὰ περὶ ἁμαρτίας, Ἐβδ. (Ἰεζεκιὴλ ΜΔ', 27, Β' Μακκ. Γ", 33), Α' Ἐπιστ. Ἰω. 6' 2, δ', 10.

ἱλαστήριος, α, ον, ἐξιλαστικός, εἰς ἐξιλέωσιν προσφερόμενος, τινος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 7, 1· χεῖρες ἱλαστ. Νικηφ. Ἀντιοχ. Βίος Συμ. Στυλ. ἐν Actt. SS Maii τ. 5, σ. 335, 17. **II**. **ἱλαστήριον** (ἐξυπακουομ. τοῦ ἐπίθεμα), τό, τὸ κάλυμμα τῆς κιβωτοῦ εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, Ἐβδ. (Ἐξ. ΚΕ', 18, ΑΖ', 6 κέξ.), Ἐπιστ. π. Ἑβρ. 9', 5, πρβλ. Φίλωνα 2. 150. **2**) (ἐξυπακουομ. τοῦ **ἀνάθημα**), ἱλασμός, ἐξιλέωσις, Ἐπιστ. π. Ρωμ. γ' 25, Ἐκκλ.

ἱλαστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐξιλεωτής, Ἀκύλας, Θεοδ. Ψαλμ. ΠΔ', 4.

ἱλᾰτεύω, = **ἱλήκω**, Ἐβδ. (Δαν. Θ', 19).

ἱλέομαι, ἱλεόομαι [ῑ], ἴδε ἐν λ. **ἱλάομαι**.

ἱλεο-ποιέομαι, Μέσ., = **ἱλάσκομαι**, ἐξιλεώνω, Μεθ. Ἀντιοχ. Ὁμιλ. σ. 1216Α.

ἱλεός [ῑ], ὁ, = **εἱλεός** Ι καὶ ΙΙ, Ἡσύχ.

ἵλεος, καὶ **ἵλεως, ων**, Ἀττ. ἀντὶ **ἵλαος**, ὃ ἴδε.

ἱλεόω, ἴδε **ἱλάσκομαι**.

ἱλέωσις, εως, ἡ, ἐξιλέωσις, Μιχ. Ψελλ. ἐκ τῶν Χαιρήμονος Αἰγυπτιακῶν, Bull. d. cor. hell. I. σ. 201.

ἵλη [ῑ], Δωρ. **ἵλα**, Ἰων. **εἴλη**, ἡ, (ἴλλω, εἴλω):— πλῆθος, ὁμὰς ἀνθρώπων, Ἡρόδ. 1. 73. 202· εὔφρονες ἵλαι, εὔθυμοι ὅμιλοι, Πινδ. Ν. 5. 70· ὡσαύτως, ἵλη λεόντων Εὐρ. Ἄλκ. 581. **2**) ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, ἵλη ἱππικοῦ, Λατ. turma, ala, κυρίως ἐξ 64 ἀνδρῶν· κατ' ἵλας κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ κατὰ τάξεις· οἱ δὲ παρήλαυνον τεταγμένοι κατ' ἵλας καὶ κατὰ τάξεις Ξεν. Ἀν. 1. 2, 16· καθόλου, στράτευμα, ὅμιλος (στρατιωτῶν), Σοφ. Αἴ. 1407. **3**) ἐν Σπάρτῃ, διαίρεσίς τις τῶν νέων, Ξεν. Λακ. 2. 11· κατ' ἵλην Πλουτ. Λυκοῦργ. 16., 2. 237Β· πρβλ. Müller Dor. 4. 5. 2. (περὶ τῆς ἐτυμολογίας ἴδε **εἴλω** ἐν τέλ.).

ἰληδόν [ῐ], Ἐπίρρ., = **ἱλαδόν**, Κόϊντ. Σμ. 1. 7, 2. 397., 6. 643· πρβλ. **εἰληδόν**.

ἱλήκω [ῑ], (ἵλαος) εἰμὶ ἵλεως, εὐμενής, ἐπὶ θεοῦ, ἅπαξ παρ' Ὁμ. καθ' ὑποτακτ., εἴκεν Ἀπόλλων ἡμῖν ἱλήκησι Ὀδ. Φ. 365· ἀλλαχοῦ κατ' εὐκτικ., ἱλήκοις, Δέσποινα Ἀνθ. Π. 5. 73· ἱλήκοις, Πολιοῦχε αὐτόθι 9. 154, κ. ἀλλ.· θεοὶ μάκαρες, ἱλήκοιτε Ἀλκίφρ. 3. 68.

ἵλημι [ῑ], = τῷ προηγ., ἀλλ' ἴσως ἐν χρήσει μόνον κατὰ προστ., ἵληθι, ἐν προσευχαῖς, γενοῦ ἵλεως! Ὀδ. Γ. 380, Π. 184· μεταγεν. ἵλᾰθι Θεόκρ. 15. 143, Ἀνθ. Π. 11. 400· ἀμφότερα, ἵλᾰθ', ἄναξ, ἵλᾰθι Ἀνθ. Π. 12. 158· πληθ. ἵλᾰτε, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 984.

Ἴλια· «μόρια γυναικεῖα» Ἡσύχ.

Ἰλιάδαι [ῐ], οἱ, ἀπόγονοι τοῦ Ἴλου, δηλ. Τρῶες, Ἀνθ. Π. 9. 77· ὡς ἐπίθετ., Ἰλιάδαι Βασιλῆες Εὐρ. Ἀνδρ. 1023.

Ἰλιᾰκός [ῐᾰ], ἡ, όν, ἀνήκων εἰς τὴν πόλιν Ἴλιον, Τρωϊκός, Ἀνθ. Π. 9. 192, Στράβ. 20· ἀναφερόμενον εἰς τὴν Ἰλιάδα, Ἡρωδιαν., Γραμμ.

Ἰλιάς [ῐᾰ], **άδος**, ἡ, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **Ἰλιακός**, Ἡρόδ. 5. 94, καὶ Τραγ.: **II**. ὡς οὐσιαστ. **1**) (ἐξυπακουομ. τοῦ γῆ), ἡ Τρωϊκὴ γῆ, ἡ Τρωάς, Ἡρόδ. 5. 122. **2**) (ἐξυπακουομ. τοῦ γυνή), ἡ ἐκ Τροίας γυνή, Τρῳάς, Εὐρ. Ἑλ. 1114, Τρῳ. 245, κτλ. **3**)

(ἐξυπακ. τοῦ ποίησις), ἡ Ἰλιὰς τοῦ Ὁμήρου, Ἀριστ. Ποιητ. 4,12, κ. ἀλλ.· παροιμ., Ἰλιὰς κακῶν, δηλ. ἀτελεύτητος σειρὰ κακῶν, δυστυχημάτων, Δημ. 387. 12, Διοδ. Ἀποσπ. Βιβλ. 36. **III.** εἶδος κίχλης (πτηνοῦ)· ἴσως turdus Iliacus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 20· ἀλλ' ἐν Ἀθην. 65Α, Εὐστ. 947. 8. φέρεται: **ἱλλάς.**

ἱλιγγιάω [ἱλ], αἰσθάνομαι σκοτοδινίαν, ζάλην ὡς ὅταν βλέπῃ τις ἀφ' ὑψηλοῦ μέρους πρὸς τὰ κάτω, ἱλιγγιῶν ἀφ' ὑψηλοῦ κρεμασθεὶς Πλάτ. Θεαίτ. 175D· ἐκ μέθης, ἱλ ὥσπερ μεθύουσα ὁ αὐτ. ἐν Φαίδ. 79C· ὑπὸ μέθης Κλήμ. Ἀλ. 187· ἱλιγγιῶ κάρα λίθῳ πεπληγμένος Ἀριστοφ. Ἀχ. 1218· ἕνεκα περιπλοκῶν ἢ δυσκολίας, ἐσκοτώθην καὶ ἱλιγγίασα Πλάτ. Πρωτ. 339Ε· ἱλ. ὑπὸ τῆς τοῦ λόγου ἀπορίας ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 216C· ὑπὸ τοῦ δέους Ἀριστοφ. Ἀχ. 581· ἐπί τινι Λουκ. Τοξ. 30· πρὸς τὴν θέαν Ἡλιόδ. 5. 6.— Ὡσαύτως φέρεται: **εἱλιγγιάω** Κλήμ. Ἀλ. ἔνθ. ἀνωτ., Ἀνθ. Π. 7. 706, Σουίδ.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἱλιγγιῶν· τὸ ἐσκοτῶσθαι. καὶ δοκεῖν περιφέρεσθαι, κύκλῳ συστρέφεσθαι», προσέτι, «εἱλιγγιῶν, συστροβεῖσθαι, σκοτοῦσθαι».

ἵλιγγος, ὁ, (ἵλλω, εἴλω) ὁ τῆς κεφαλῆς σκοτισμός, ζάλη τῆς κεφαλῆς τοιαύτη, ὥστε νὰ νομίζῃ τις ὅτι περιστρέφονται τὰ πάντα περὶ ἑαυτόν, Λατ. vertigo, λιποθυμία, Ἱππ. Ἀφ. 1247, Πλάτ. Πολ. 407C· σκοτοδινίαν ἱλιγγόν τε ἐμποιεῖν τινι ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 892Ε· ὡσαύτως, ταραχή, διατάραξις τῆς κοιλίας, Νικ. Ἀλεξιφ. 610. **2)** ἀνεμοστρόβιλος κτλ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 142. **3)** διατάραξις φρενῶν, Ἰλούτ. 2. 1068C.— Ὡσαύτως φέρεται **εἴλιγγος**, Ἀπολλ. Ρόδ. ἔνθ' ἀνωτ. Νικ. Ἀλεξιφ. 609.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἵλιγγος καὶ ἴλιξ· ὁ τῆς κεφαλῆς σκοτισμός. ὁ γὰρ τῶν ἑντέρων θόρυβος ἴλεὸς λέγεται, ὁ σπαραγμός· λέγουσι δὲ οὕτω καὶ τὴν τῶν πραγμάτων ταραχήν».

ἴλιγξ, ιγγος, ἡ, δίνη, συστροφή, Διόδ. 17. 97, Ἀλεξ. Ἀφροδ. Πρβλ. 2. 71.— Παρ' Ἡσυχ.: «ἴλιξ· συστροφὴ ὑδάτων».

Ἰλιορραίστας, ὁ (ῥαίω) «ὁ τῆς Ἰλί υ φθορεύς, ἤτοι ὁ Διομήδης» (Σχόλ.), Ἀνθ. Π. 15. 26.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 434.

Ἴλιος [Ἰλ], ου, ἡ, ἡ πόλις τοῦ Ἴλου, Τροία, Ὅμ., Εὐρ. Ἀνδρ. 103·—**Ἴλιον**, τό, μόνον ἐν Ἰλ. Ο. 71, ἀλλ' ὁ ἐπικρατῶν παρὰ τοῖς Τραγ. τύπος·— ἐντεῦθεν αἱ Ἐπικ. γενικαί: **Ἰλιόθεν**, ἐκ τῆς Τροίας, Ἰλ. Ξ. 251, Ὀδ. Ι. 39· **Ἰλιόθι** πρό, πρὸ τῆς Τροίας, Ὀδ. Θ. 581, κτλ.· **Ἰλιόφι** κλυτὰ τείχεα, τὰ τείχη τῆς Τροίας, Ἰλ. Φ. 295. **II.** ὡς ἐπίθ., **Ἴλιος**, α, ον, Τρωϊκός, Ἀθάνα Εὐρ. Ἑκ. 1008· ὡσαύτως, **-ος**, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1164.

ἱλιοί· «θηρία διὰ φρυγάνων, ἢ σκώληκες ἐν ταῖς δρυσίν, οἷς χρῶνται εἰς δέλεαρ. Ἀντίγονος δὲ ὁ Καρύστιος ἐν τῷ περὶ ζῴων τὸν καλούμενον μῦν ἐλειὸν» Ἡσύχ.— **ἱλιός**· «μῦς τις» ὁ αὐτ.

Ἰλισσός [Ἰλ], οῦ, ὁ, ποταμὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ, Ἡρόδ., κτλ.· **Εἰλισσός** ἐν Παυσ. 1. 19, 5.—Κατὰ Κόντον (Γλωσσ. Παρατ. θ') γραπτέον δι' ἑνὸς **σ**, **Ἰλῖσός.**

ἱλλάζω, «ἱλλάζει, δεσμεύει, συστρέφει, ἀγελάζει» Ἡσύχ.

ἱλλαίνω, βλέπω διαστρόφως, «ἀλλοιθωρίζω», Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1066· ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, εἶμαι ἢ γίνομαι διάστροφος, «ἀλλοιθωρίζω», ὁ αὐτ. 153C, 1122C·— οὕτω καὶ ὡς ἀποθ., **ἱλλαίνομαι**, 491. 6.

ἱλλάς, άδος, ἡ, (ἵλλω, εἴλω) ἐξ ἱμάντων πεπλεγμένος δεσμός, σχοινίον ἐξ ἱμάντων, βοῦς, ὃν τ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες ἱλλάσι .. δήσαντες ἄγουσιν Ἰλ. Ν. 572· πρβλ. **ἐλλεδανός.**

II. ἐν τῇ σκοτεινῇ φράσει: ἱλλάδας γονάς, ἣν ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει ἐκ τοῦ Εὐρ. (Ἀποσπ. 834) καὶ Σοφοκλ. (Ἀποσπ. 73) (μετὰ τῆς ἑρμηνείας ἀγελειάς καὶ τὰς συστροφάς), οἱ Γραμμ. φαίνεται ὅτι ἐξέλαβον τὸ Ἰλλάδας ὡς ἐπίθ., ὁμοῦ συνηγμένας, ἀγελαίας, πρβλ. **ἱλλάζω.** **III.** ἴδε **Ἰλιὰς** III.

ἱλλίζω, ῥίπτω πλάγιον βλέμμα ἢ στραδοκυττάζω, κάμνω νεῦμα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, διανεύω, «γνεύω», Εὐστ., Σουίδ.· πρβλ. **ἐπιλλίζω** καὶ **ἰλλώπτω.**

ἱλλίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ ἑπομ., «ἱλλίς· στρεβλή, διεστραμμένη» Ἡσύχ.

ἱλλός, ὁ, (ἵλλω) ἀλλοίθωρος (κατὰ τὸν Μοῖρ. «ἱλλόν, Ἀττικῶς. στραβόν, Ἑλληνικῶς), ἱλλὸς γεγένημαι προσδοκῶν, «ἀπὸ τὸ «κύττα, κύττα νὰ τὸν περιμένω στράβωσαν τὰ 'μάτια μου», Ἀριστοφ. Θεσμ. 846.— Συγκρ. **ἱλλότερος**, ἱλλοτέρα τᾶν κορωνᾶν Σώφρων παρὰ τῷ Σχολιαστῇ εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 846.

ἵλλος, ὁ, (ἵλλω) ὁ ὀφθαλμός, ἐν τῇ Ἰάδι διαλέκτῳ κατὰ τὸν Πολυδ. Β', 54, «καὶ ἵλλος μὲν ὁ ὀφθαλμός· ἱλλὸς δὲ ὁ στραβός» Εὐστ. 206, 28.

ἵλλ-οψ, οπος, ὁ, ἡ, λέξις ἐπινοηθεῖσα πρὸς ἐξήγησιν τοῦ Ὁμηρικοῦ **ἔλλοψ**, «ἔλλοπες .. βούλονται γὰρ κατὰ τὴν ἀναλογίαν ἵλλοπές τινες εἶναι διὰ τὸ εἴργεσθαι φωνῆς· ἔστι γὰρ τὸ μὲν ἴλλεσθαι εἴργεσθαι, ἡ δὲ ὄψ φωνὴ» κτλ. Ἀθήν. 308B, C, πρβλ. Πλούτ. 2. 728E.

ἵλλω, περιστρέφω, συστρέφω, ἴδε **εἴλω.** **II.** ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, βλέπω ἐκ τοῦ πλαγίου, στραβοκυττάζω, ἀλλοιθωρίζω· ἡ σημασία αὕτη ἀπαντᾷ μόνον ἐν τοῖς παραγώγοις **ἱλλός, -αίνω**, κτλ.

ἱλλώδης, ες, (εἶδος) διάστροφος, ἀλλοίθωρος, ὄμματα Ἱππ. 607. 44.

ἱλλωπέω, ἱλλωπίζω, = **ἱλλίζω**, «σκαρδαμυκτεῖν γὰρ τὸ σκαίρειν καὶ μύειν τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ὃ καὶ ἱλλωπεῖν λέγεται ἢ ἱλλωπίζειν» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 292, Σουίδ.· προσέτι, **ἱλλώπτω**, «καὶ ἱλλώπτειν ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τὸ παραβλέπειν» Πολιδ. Β', 52· «ἱλλώπτειν· στραβίζειν, ἀπὸ τῶν ἵλλων, τῶν ὀφθαλμῶν. ἐμβλέπειν. τὸ καταμύειν» Ἡσύχ. (Κατὰ τὸν Λοβέκ. ἐν Φρυν. 607, οὐχὶ ἐκ τοῦ **ἵλλω** καὶ **ὤψ**, ἀλλ' ἁπλῶς ἐκ τοῦ **ἱλλός.**)

ἵλλωσις, εως, ἡ, διαστροφή, ὀφθαλμιῶν Ἱππ. 72Ε, 168Η, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 7.

ἱλύθματα· «πέταλα» Ἡσύχ.

ἱλυόεις (Ῐ), **εσσα, εν**, (ἰλύς) πλήρης ἰλύος, πηλώδης, βορβορώδης, ἀκάθαρτος, πεδίον Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 823· ζάλος Νικ. Θηρ. 568· ἀχλὺς Ἀνθ. Π. παράρτ. 39.

ἱλῦώς [Ῐ], ό, = **εἰλεός** II, **εἰλυός**, φωλεός, κοίτη, Καλλ. εἰς Δία 25.— Καθ' Ἡσύχ. «ἰλύαι (παροξυτόνως)· ἔνθα τὰ θηρία αὐλίζεται, φωλεοί».

ἰλύς [Ῐ], ύος, ἡ, πηλός, βόρβορος, λάσπη ἡ σχηματιζομένη ἐν ταῖς κοίταις ποταμῶν ἢ λιμνῶν (νῦν, Ἴλαμμος ἐν Κυζίκῳ). τεύχεα καλά, τὰ που μάλα νειόθι λίμνης κείσεθ' ὑπ' ἰλύος [ῡ] κεκαλυμμένα Ἰλ. Φ. 318· ἐπὶ ἐδάφους σχηματισθέντος ἐκ προσχώσεως, Ἡρόδ. 2. 7· ἰλὺς καὶ ψάμμος Ἱππ. π. Ἀέρ. 286. **2)** καθίζημα, «καταπάτι», Ἱππ. 615. 15· τοῦ οἴνου, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 17, κ. ἀλλ. **3)** ἀκαθαρσία, αἵματος Γαλην.· στέρνων Ἀνδρόμαχος παρὰ Γαλην. 13. σ. 876. [Ἐν Ἰλ. (ἔνθ' ἀνωτ.) ἡ δευτέρα συλλαβὴ τῆς γεν. εἶναι μακρὰ ἐν ἄρσει, ἀλλὰ βραχεῖα ἐν θέσει (ὡς ἐν τῷ **ἰσχύος**) Ἀνθ. Πλαν. 4. 230, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 823.]

ἰλυσπάομαι, γραφόμενον καὶ **εἰλυσπάομαι**, ἀποθ., ἕρπω συστρεφόμενος ὡς σκώληξ, Πλάτ. Τίμ. 92Α, Αἰλ. π. Ζ. 8. 14., 9 32, Ἰλούτ. 2. 567Β, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 1, 4, Ἰουδ. Πόλ. 3, 7, 21.— οὐσιαστ. **ἰλύσπασις, εως**, ἡ, Ἀριστ. π. Ζ. Πορείας 9. 9.— ἐπίθ. **ἰλυσπαστικός, ή, όν**, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 20.

ἰλύω, (ἰλύς) **καλύπτω δι' ἰλύος ἢ βορβόρου**, Ἡσύχ. **II.** = **εἰλύω**, «συστρέφω», ὁ αὐτ.

ἰλυώδης, ες, ὅμοιος πρὸς ἰλύν, Ἱππ. 204Δ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 75, Γαλην.· πηλὸς Ἰλ. Ἀρρ. Ἰνδ. σ. 357.

ἰλύωμαι· «ἐρρύπωμαι» Ἡσύχ.

ἶμα, τό, = **εἷμα**, «ἵματα· ἱμάτια» Ἡσύχ.

ἱμαῖος [ῑ], α, ον, (ἱμάω) ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἄντλησιν ὕδατος· οὐσ., «τὸ ἆσμα ὃ ᾄδουσιν οἱ ἀντληταί» (Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1293)· ἀείδει καί που τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον Καλλ. Ἀποσπ. 42, πρβλ. Τρύφωνα παρ' Ἀθην. 618Ε κέξ., Ilgen Προοίμ. Σχολ. 5· οὕτως, Ἰμονιοστρόφου μέλη Ἀριστοφ. Βάτρ. 1293.— Κατὰ Σουίδ. «ἱμαῖον ᾆσμα, τὸ ἐπὶ τῇ ἀντλήσει λεγόμενον, παρὰ τὸ ἱμᾶν. οἱ δὲ τὸ μυλωθρικὸν» καὶ καθ' Ἡσύχ. «ἱμαῖος· ὠδὴ ἐπιμύλιος, καὶ ἑπαντ(λ)αῖος, καὶ ἐπίνοστος».

ἱμαλίς, ίδος, ἡ, ἐπίθ. τῆς Δήμητρος παρὰ τοῖς Συρακοσίοις, Πολέμων παρ' Ἀθην. 109Α.— ἐντεῦθεν **ἱμαλιά**, «τὸ ἐπίμετρον τῶν ἀλεύρων. ἐπιγέννημα ἀλετρίδος. καὶ ὁ ἀπὸ τῶν ἀχύρων χνοῦς. καὶ περιουσία» Ἡσύχ.— προσέτι **«ἱμάλιον**· πολυφόρον. καρποφόρον. νόστιμον» ὁ αὐτ. **II** Δωρ. λέξ. ἀντὶ τοῦ ἱμαῖον μέλος, Τρύφων παρ' Ἀθην. 618Ε.

ἱμανήθρη (**ἱμονήθρη** Rutherfoed), ἡ, = **ἱμονιά**, τὴν ἱμανήθρην τοῦ κάδου ταχέως λῦσον Ἡρώνδ. Μιμιαμβ. 5. 11.

ἱμαντάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἱμάς**, ναυτικὸς ὅρος, Ἡσύχ.

ἱμαντ-ελιγμός, οῦ, ὁ, συστροφὴ σχοινίου, παιδιά τις, Πολυδ. Θ', 118, Εὐστ. 979. 28.

ἱμαντ-ελικτής, ὁ, (ἑλίσσω) ὁ συστρέφων σχοινία· μεταφ., δύσκολος σοφιστὴς ἀκανθώδη προβάλλων ζητήματα, Δημόκρ. παρὰ Πλουτ. 2. 614Ε· ἡ ὀνομαστ. **ἱμαντελικτέες** ἐν Κλήμ. Ἀλ. 328, πιθανῶς προέκυψεν ἐκ παρανοήσεως τῆς Ἰων. γεν. πληθ. **-εων** παρὰ Δημοκρ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἱμαντίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἱμάς**, Ἐτυμ. Μ. 671. 8.

ἱμάντῑνος, η, ον, (ἱμὰς) ἐξ ἱμάντων, ἐπὶ δερματίνων δεσμῶν, Ἡρόδ. 4. 189, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 837.

ἱμαντό-δεσμος, ὁ, δερμάτινος δεσμός, Ἡσύχ. ἐν λ. **ζεύγλας.**

ἱμαντό-δετος, ον, δεδεμένος δι' ἱμάντων, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Δ. 440.

ἱμαντο-μάχος, ον, ὁ μὲ ἱμάντας (λωρία) μαχόμενος (πυκτεύων), Χρησμ. παρὰ Τζέτζ. Ἱστ. 7. 422.

ἱμαντο-πάροχος, ὁ, ὁ παρέχων ἱμάντας διὰ τοὺς ἀγῶνας, Συλλ. Ἐπιγρ. 2758 III D. 6.

ἱμαντο-πέδη, ἡ, ἱμάντινος δεσμός, παγίς· ἐπὶ τῶν πλοκάμων τοῦ πολύποδος, Ἀνθ. Π. 9. 94.

ἱμαντό-πους, ποδος, ὁ, ὡς τὸ Λατ. loripes, ὁ ἔχων τὰς κνήμας στρεβλάς· ἰδίως, **1)** ὄνομα ἔθνους τινὸς Αἰθιοπικοῦ, Πλιν. Π. Ν. 3. 8. Ἀπολλόδ. παρὰ Τζέτζ. Ἱστ. 7. 767. **2)** εἶδος ὑδρωδίου πτηνοῦ, Ὀππ. Ἰξευτ. 2. 9.

ἱμαντοτομέω, τέμνω ἱμάντας, Πολυδ. Ϛ', 81, 83.

ἱμαντοτόμος, ὁ, ὁ τέμνων ἱμάντας, λωρία, Ἐκκλ.

ἱμαντόω, δένω ἢ πλέκω δι' ἱμάντων, «ἱμαντωμένην κλίνην» Ἡσύχ. ἐν λ. πύξ.

ἱμαντώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ἱμάντα, Πλάτ. Τίμ. 76C, Διοσκ. 2. 201, Ἡσύχ. ἐν λ. λύγος· — συγκριτ. ἱμαντωδέστερος Διοσκ. Β. 201.

ἱμάντωμα, τό, = **ἱμάντωσις** II, Νικήτ. Χρον. 185D.

ἱμάντωσις, εως, ἡ, τὸ συνδέειν διὰ λωρίων, «ἱμάντωσις· σύνδεσμος τῶν κορυγίων (corrigiarum) τοῦ ὑποδήματος» Ἡσύχ.· περὶ τῶν λωρίων ἀμάξης, Πολυδ. Α', 142. **II.** δέσις ξύλων ἐμβαλλομένων τοῖς οἰκοδομήμασιν, Ἐβδ. (Σειράχ. ΚΒ', 16), Φώτ., κτλ. **III.** ἐπιμήκυνσις τοῦ γαργαρεῶνος (σταφυλῆς), ὡς τὸ **ἱμάντιον**, Ἀέτ. 8, 43.

ἱμ-αοιδός, ὁ, ὁ ᾄδων τὸν Ἱμαῖον, Πολυδ. Δ'. 53· «ὁ πρὸς τῇ μύλῃ καὶ τῷ ἀντλήματι ᾄδων» Ἡσύχ.

ἱμάς, ὁ, γεν. **ἱμάντος**, (οὐχὶ **ἱμᾶντος**, Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. σ. 34, 14)· Ἐπικ. δοτ. πληθ. **ἱμάντεσσι** (ἴδε ἐν τέλ.):— δερμάτινον λωρίον, κοιν. «λουρί», Ἰλ. Κ. 262, κτλ.· ἱμάντα βοὸς Ἰλ. Γ. 375· βοέους ἱμάντας Χ. 397. **2)** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., οἱ ἱμάντες ἢ τὰ λωρία δι' ὧν οἱ ἵπποι ἦσαν προσδεδεμένοι εἰς τὸ ἅρμα, Λατ. lora, Θ. 543, Κ. 499, 567. **6)** αἱ ἡνίαι, ὅπως .. τανύσῃ βοέοισιν ἱμᾶσιν Ψ. 324, κτλ.· τριητοῖς ἱμᾶσι Σοφ. Ἰλ. 747, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 1222. **γ)** τὰ λωρία δι' ὧν εἶναι δεδεμένος ὁ δίφρος, Ἰλ. Ε. 727. **δ)** μάστιξ, ἥτις συνίστατο ἐκ πολλῶν λωρίων, Ψ. 363. **ε)** τὰ λωρία, δι' ὧν οἱ πυκτεύοντες περιετύλισσον τὰς χεῖρας των· Λατ. caestus, Ψ. 684 (ἐν μεταγεν. χρόνοις εἶχον ἐμπεπηγμένα καρφία, κτλ., καὶ τότε ἐκαλοῦντο μύρμηκες), πρβλ. Πινδ. Ν. 6. 60, Πλάτ. Πρωτ. 342C. **3)** ἐν τῷ ἐνικῷ, ὁ ζωστὴρ ἢ στηθόδεσμος τῆς Ἀφροδίτης, Λατ. cestus, ἢ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἑλύσατο κεστὸν ἱμάντα Ἰλ. Ξ. 214. 219· **6)** τὸ λωρίον, ὅπερ περιδενόμενον ὑπὸ τὴν σιαγόνα ἐκράτει τὴν περικεφαλαίαν ἐν τῇ θέσει αὐτῆς, ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς ἀπαλὴν ὑπὸ δειρὴν Γ. 371, 375. **γ)** ἐν τῇ Ὀδ. λωρίον δι' οὗ ὁ μοχλὸς ἐσύρετο εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ὅπερ ἔπειτα προσεδένετο εἰς τὴν κορώνην, Ὀδ. Α. 442, (ἴδε Σχολιαστ. καὶ Εὐστ ἐν τόπῳ), προβλ. Δ. 802, Φ. 46. **δ)** μεθ' Ὅμ., τὸ λωρίον ὑποδήματος, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 14, Ἔφιππος ἐν «Ναυαγῷ» 1. 9, Μένανδρ. ἐν «Δεισιδαίμονι» 2. **ε)** σχοινίον ἱστίου, Ἀριστοφάνης ἐν «Μαμμακύθῳ» 7. **ζ)** τὸ σχοινίον δι' οὗ ἀντλοῦσιν ὕδωρ ἐκ τοῦ φρέατος, ἀλλαχοῦ **ἱμονιά**, Πολυδ. Ι', 31, Μοῖρ. **η)** λωρίον κυνός, Ξεν. Κυν. 7. 6· ἐντεῦθεν παροιμ., ἱμὰς κύνειός ἐστι, σκληρός, ἰσχυρὸς ὡς λωρίον σκύλου, Ἀριστοφ. Σφ. 231. **θ)** μάστιξ, ἔξω τις δότω ἱμάντα ταχέως Ἀντιφάν. ἐν «Γανυμήδει» 2. 8.

II. = **ἱμάντωσις** III, Ἀέτ. 2. 4, 43. **III. ἱμάντες**, ἐν τῇ οἰκοδομῇ, πιθανῶς = **στρωτῆρες**, σειρὰ λίθων χρησιμευόντων εἰς σύνδεσιν (ἴδε **ἱμάντωσις** II). Συλλ. Ἐπιγρ. 260, ὅρα Böckh σ. 281.

(Ἡ ῥίζα εὑρηται ἐν τῇ Σανσκρ. si, sinomi, sināmi, (vincio)· ἐντεῦθεν ὡσαύτως, **ἱμάσσω**, **ἱμάσθλη**, **ἱμονιά**, **μάσθλη**, **μάστιξ**· Ἀρχ. Σαξ. simo (δεσμός)· Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. seil, seid).

[‿ ‿, συνῃθ.· ἀλλ' ὡσαύτως ῐ ἐν θέσει τε καὶ ἐν ἄρσει, ἐν Ἰλ. Θ. 544, Κ. 475, Ψ. 363, Ὀδ. Φ. 46, Ἀπολλ. Ρόδ.· — ἐν τοῖς παραγώγοις καὶ συνθέτοις ἀείποτε ῐ).

ἱμάσθλη [ῐ], ἡ, (ἱμὰς) τὸ λωρίον μάστιγος, μάστιξ, Ἰλ. Ψ. 582, Ὀδ. Ν. 82· μεταφ., νηὸς ἱμ., δηλ. τὸ πηδάλιον πλοίου, Ἀνθ. Π. 6. 28· παρὰ μεταγεν., πᾶν λωρίον, Ὀππ. Κυν. 4. 217.

ἱμασσιά, ἡ, (= αἱμασιά), Ἐπιγρ. Τροιζῆνος L. et F. 157a.

ἱμάσσω [ᾰ]: μέλλ. **ἱμάσω** [ᾰ] ἀόρ. **ἵμᾶσα**: (ἱμὰς):— μαστίζω, κτυπῶ διὰ τῆς μάστιγος τοὺς ἵππους, τοὺς δ' ἵμασ' Ἀντίλοχος Ἰλ. Ε. 589, πρβλ. Λ. 531· ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους Ὀδ. Ε. 380· ἐπὶ ἀνθρώπων, εἰ .. σε πληγῇσιν ἱμάσσω Ἰλ. Ο. 17· ὡσαύτως, ἵμασε χθόνα χειρί, ἔπληττεν, Ὅμ. Ἥμν. εἰς Ἀπόλλ. 340· ὅτε .. γαῖαν ἱμάσσῃ, ὅταν πλήττῃ αὐτὴν διὰ τῶν κεραυνῶν, Ἰλ. Β. 782. — Παθ., ἱμασσόμενος δέμας αὔραις Ἀνθ. Π. 7. 696· φρένα κέντρῳ Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιαʹ, 32. — Ἀπαντᾷ καὶ τύπος **ἱμάσκω** ἐν Ἐπιγρ. Ἡλιδ. 1152$_{7.8}$ = Ὀλ. 2 = Roberts 292.

ἱμάστα· «μάστιξ» Ἡσύχ.

ἱμᾰτ-ηγός, όν, ὁ φέρων, μεταφέρων ἱμάτια, ναῦς Θεόφρ. π. Λίθ. 68.

ἱμᾰτίδάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἱμάτιον**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 64. [ῐ̆μ-, δᾰ̆-].

ἱμᾰτίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἱμάτιον**, Ἀριστοφ. Πλ. 985, Λυσίας παρὰ Πολυδ. Ζ', 42· κατὰ κρᾶσιν μετὰ τοῦ ἄρθρου, **θαἱμᾰτίδια** Ἀριστοφ. Λυσ. 401. [-ῐ̆διον Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.].

ἱμᾰτιεύομαι, ἀποθ., κατασκευάζω ἱμάτια· οἱ ἱματιευόμενοι (ἱματευόμενοι Κουμαν. Συναγ. Λέξ.), ἡ συντεχνία τῶν ἱματοποιῶν, Ἐπιγραφ. Θυατ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3480.

ἱμᾰτίζω, ἐνδύω· μετοχ. παθ. πρκμ. **ἱματισμένος** Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ε', 15, κτλ.

ἱμάτιο-θήκη, ἡ, ὡς καὶ νῦν, θήκη ἱμα ίων, Ἡσύχ. ἐν λ. **καν-δυτάναι**.

ἱμᾰτιο-κάπηλος, ὁ, ὁ πωλητὴς ἱματίων, Λουκ. π. Μισθ. Συνόντ. 38, κτλ.

ἱμᾰτιο-κλέπτης, ου, ὁ, ὁ κλέπτων ἱμάτια, Διογ. Λ. 6. 52.

ἱμᾰτιο-μίσθης, ου, ὁ, ὁ ἀπομισθῶν ἱμάτια, ὁ δανείζων ἐνδύματα ἐπὶ μισθῷ, Πολυδ. Ζ', 78, Δ. Β. 100, 25.

ἱμᾰτιο-μισθωτής, οῦ, ὁ, = τῷ προηγ., Πολυδ. Ζ', 78.

ἱμάτιον [ῐ̆μᾰ-], τό, κατὰ τύπον ὑποκορ. τοῦ ἷμα (δηλ. εἷμα), ἔνδυμα· ἀλλ' ἐν χρήσει ἀείποτε ἐπὶ ἐξωτερικοῦ ἐνδύματος, ἐπανωφόριον φορούμενον ἄνωθεν τοῦ χιτῶνος, λέξις τοῦ πεζοῦ λόγου ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὸ ποιητ. **χλαῖνα**, Λατ. pallium, Ἡρόδ. 2. 47, λαμπρὸν ἱμάτιον ἔχων Ἐπίχ. 143 Ahr.· **θοἱμάτιον** κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τὸ **ἱμ-**, Ἀριστοφ. Νεφ. 180, κ. ἀλλ. — Ἥτο δὲ τοῦτο ἐπίμηκες τεμάχιον ὑφάσματος ῥιπτόμενον ὑπεράνω τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου καὶ φερόμενον εἴτε ὑπὸ τὸν δεξιὸν ὦμον, εἴτε ὑπεράνω αὐτοῦ, Müller Archäol. d. Kunst. 337, ἴδε **ἀναβάλλω** III, **ἀμπέχω** II, πρβλ. **χλαῖνα**, **χλανίς**, **τρίβων**, **φᾶρος**· ἐθεωρεῖτο δὲ θηλυπρεπὲς νὰ σύρηται κατὰ γῆς ὄπισθεν, Πλάτ. Ἀλκ. 1. 122C, Δημ. 442. 15:— διὰ τῆς λέξεως **ἱμάτιον** μετέφραζον τὴν λέξιν toga, Πλούτ., κλ.· ἐντεῦθεν, ἐν ἱματίοις, ἐπὶ πολίτου ἐν τῇ συνήθει καθημερινῇ ἐνδυμασίᾳ ἐν καιρῷ εἰρήνης, Λατ. togati, Πλουτ. Κάμιλλ. 10· ἀλλ' ἱμ. Ἑλληνικόν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ Ρωμαϊκὸν toga, Λουκ. π. Μισθ. Συνόντ. 25. **2)** **ἱμάτια**, τά, καθόλου, ἐνδύματα, Ἡρόδ. 1. 9, Δημ. 816. 24· κατὰ κρᾶσιν **θαἱμάτια** Ἀριστοφ. Σφ. 408, Λυσ. 1093 (πρβλ. **ἱματίδιον**). **II.** καθόλου, ὕφασμα, σκέπασμα, Ἡρόδ. 4. 23, πρβλ Διόδ. 14. 109, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 8. 7.

ἱμᾰτιο-πωλέω, πωλῶ ἱμάτια, ἐμπορεύομαι εἰς ἐνδύματα, Εὐστ. Πονημάτ. 99. 26.

ἱμᾰτιο-πώλης, ου, ὁ, πωλητὴς ἐνδυμάτων, Κριτίας 54, Συλλ. Ἐπιγρ. 3433· θηλ. **ἱματιόπωλις, ιδος**, Ἀθήν. 76A· ἡ ἱματ. ἀγορὰ Πολυδ. Ζ', 78, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 532, κέξ.

ἱμᾰτιουργικός, ή, όν, (*ἔργω) ἀνήκων εἰς κατασκευὴν ἱματίων·— ἡ **ἱματιουργικὴ** (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἱματιουργοῦ, τοῦ κατασκευαστοῦ ἱματίων, Πλάτ. Πολιτικ. 280A

ἱμᾰτι-ουργός, ὁ, κατασκευαστὴς ἱματίων, Συλλ. Ἐπιγρ. 6612.

ἱμᾰτιο-φορίς, ίδος, ἡ, σάκκος ἢ μικρὸν κιβώτιον ἐνδυμάτων, Ἀμμών. 141, Εὐστ. 144. 5.

ἱμᾰτιοφῠλᾰκέω, εἶμαι ἱματιοφύλαξ, Λουκ. Ἱππ. 8.

ἱμᾰτιοφῠλᾰκιον, τό, ἱματιοθήκη· οὐχὶ **ἱματοφυλάκιον** ὡς ἐν Γλωσσ.

ἱμᾰτιο-φύλαξ, ὁ, ἡ, φύλαξ, ἐπιμελητὴς τῶν ἱματίων, Ἐπιφάν. Ι. σ. 459B, κλ.

ἱμᾰτισμός, ὁ, ἐνδυμασία, στολή, Θεοφρ. Χαρακτ. 6. 15, 4, κτλ.

ἱμάω, Ἀττ. ἀπαρ. **ἱμᾶν**, Φώτ.· (**ἱμάς**) — ἀ. ασύρω, ἀντλῶ, ἰδίως ὕδωρ ἐκ φρέατος, Ἀθήν. 352A. — Μέσ., ῥοῴ, ἐκμυζῶ, γάλα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 21, 2, π. Ζ. Μορ. 4. 10, 38.

ἴμβηρις· «ἔγχελυς. Μηθυμναῖοι» Ἡσύχ.

ἱμείρω [ῑ], Αἰολ. **ἰμέρρω**, Σαπφὼ 1. 27· (**ἵμερος**)· ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, ποθῶ, μετὰ γεν., τί κακῶν ἱμείρετε τούτων ..; Ὀδ. Κ. 431, πρβλ. 555, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 31· ἰμ. μάχης Αἰσχύλ. Ἀγ. 940· βίου Σοφ. Ἀποσπ. 689, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 435:— μετ' ἀπαρ., ἐπιθυμῶ ἢ ποθῶ νὰ πράξω τι, Σόλων 12. 7, Αἰσχύλ. Πέρσ. 233, Σοφ. Ο. Τ. 587· — μετ' οὐδετ. ἐπιθ., γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι προσήλθεθ' ἱμείροντες αὐτόθι 59:— ἀποπ., ὁ αὐτ ἐν Ἰλ. 1053· ἀσμένοις .. καὶ ἱμείρουσιν .. τὸ φῶς ἐγίγνετο Πλάτ. Κρατ. 418C. **II.** συχνότερον ὡς ἀποθετ., **ἱμείρομαι**: ἀόρ. μέσ. **ἱμειράμην** Ἰλ. Ξ. 163, Παθ., **ἱμέρθην** Ἡρόδ. 7. 44:— μετὰ γεν., ὁππότ' ἂν .. ἧς ἱμείρεται αἴης (Ἐπικ. ἀντὶ -ηται) Ὀδ. Α. 41· χρημάτων ἰμ. μεγάλως Ἡρόδ. 3. 123· μετ' ἀπαρ., εἴ πως ἱμείραιτο παραδραθέειν φιλότητι (πρβλ. **ἵμερος**) Ἰλ. Ξ. 163, πρβλ. Ὀδ. Α. 59, Ἡρόδ. 6. 120, Σοφ. Ο. Τ. 386. — Οὐδαμοῦ παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ. πεζογράφων· ἐν Πλάτ. Κρατ. 118C ἡ μετοχὴ εἰσάγεται (ὡς τὸ ἀσμένοις γίγνεται αὐτοῖς) μόνον ὡς ἐτυμολογικὸν ἐπιχείρημα.

ἷμεν, ἷμεναι [ῑ], Ἐπικ. ἀπαρ. τοῦ **εἶμι**.

ἡμέρα, ἡ, ἀρχαῖος τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ἡμέρα**, κατὰ τὸν Πλάτ. ἐν Κρατ. 418C, D.

ἱμεράμπυξ, υκος, ἡ, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδ., ἡ ἔχουσα ἱμερόεσσαν ἄμπυκα, ἐρατεινὸν διάδημα ἢ ταινίαν πρὸς ἀνάδεσιν τῶν τριχῶν, Βακχυλ. 16. 9, ἔκδ. Blass.

ἱμερόγυιος, ον, ὁ ἔχων ἱμερόεντα γυῖα, ἐρατεινὰ μέλη τοῦ σώματος, Βακχυλ. 12, 137, ἔκδ. Blass.

ἱμερο-δερκής, ές, ὁ προσβλέπων μὲ βλέμμα πλῆρες ἐπιθυμίας, Παυλ. Σιλ. Ἀμβων 275.

ἱμερόεις [ῑ], **εσσα, εν**, (ἵμερος) διεγείρων ἵμερον, ἐπιθυμίαν, ἐράσμιος, ἀγαπητός, ποθεινός, θελκτικός, παρ' Ὅμ. ἀείποτε ἐπὶ πραγμάτων, ἱμερόεντα .. ἔργα γάμοιο Ἰλ. Ε. 429, κτλ.· χροὸς ἱμερόεντος Ξ. 170· ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν Ὀδ. Α. 421, Σ. 304· χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα αὐτόθι 193, πρβλ. Ἰλ. Σ. 603· ἱμερόεν καθαρίζειν Ἰλ. Σ. 570· ἔπε' ἱμερόεντα βροτοῖσιν Ὀδ. Ρ. 519· ὡσαύτως, πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδυ γόος Κ. 398 (ἴδε ἐν λ. **ἵμερος**)· — ἐπὶ προσώπων, Πινδ. Ἀποσπ. 58, Θεόκρ. 7. 118, Ἀνθ. Π. 5. 278:— Ὑπερθ. **ἱμεροέστατος** Θέογν. 1365, Πίνδ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἱμεροθᾰλής, ές, (θάλλω) Δωρ. ἀντὶ τοῦ -θηλής, ἠδέως θάλλων, ἀνθῶν, ἔαρ Ἀνθ. Π. 9. 564· συνών. ἡμεροθ-.

ἱμερό-νους, ουν, ἔχων ἐρασμίαν ψυχήν, Ὀρφ. Γμν. 56. 8.

ἱμερόομαι, Παθ., ἐπὶ τοῦ θήλεος, συνέρχομαι, συνουσιάζομαι μετ' ἀνδρός, ἱμεροῦσθαι χρὴ τοῦ ἀνδρὸς Ἱππ. 596. 49· ἢ ἀπολύτως, ἱμερωθεῖσαι 599. 44, ἔνθα ὁ Γαλην. ἑρμηνεύει, «τῆς ἐπιθυμίας τυχοῦσαι καὶ ἀνδρὶ μιγεῖσαι».

ἵμερος [ῐ], ὁ (ἴδε ἐν τέλει)· πόθος, ἐπιθυμία πρός τι, Λατιν. desiderium, μετὰ γεν. πράγμ., σίτου .. περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ Ἰλ. Λ. 89, κτλ.· γόου ἵμερον ὦρσεν, ἤγειρεν [ἐν αὐτοῖς] ἐπιθυμίαν θρήνου, πρὸς ἀνακούφισιν δηλ. τῆς θλίψεως, (πρβλ. Ἑβδ. ἐν Γεν. ΜΓ', 30), Ἰλ. Ψ. 14· ὑφ' ἵμερος ὥρτο γόοιο Ὀδ. Π. 215, κτλ.· καὶ μετὰ δευτέρας γεν. (ἀντικειμ.), πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο, διὰ τὸν πατέρα της, Δ. 113· πρβλ. **ἱμερόεις**: — Παρ' Ἡροδ., ἵμερον ἔχειν = ἱμείρεσθαι, μετ' ἀπαρ., 5. 106, 8. 43· ὡσαύτως, ἵμερος ἔχει με .. ἰδεῖν Σοφ Ο. Κ. 1725· ἵμ ἐπῆλθέ μοι, ἐπείρεσθαι Ἡρόδ. 1. 30, πρβλ. 9. 3· σπάνιον παρ' Ἀττ. πεζολόγοις, ὡς Πλάτ. ἐν Φαίδρ. 251C. Συμπ. 197D:— ἐν τῷ πληθ., πολλοί γάρ εἰς Ἐν ξυμπίτνουσιν ἵμεροι, πολλαὶ ὁρμαὶ ἢ αἰσθήματα, Αἰσχύλ. Χο. 299. **2)** ἀπολ., ἐπιθυμία, ἔρως, Λατ. cupido, ὥς σεο νῦν ἔραμαι καί μέ γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ Ἰλ. Γ. 446· ὀδὸς νῦν μοι φιλότητα καὶ ἵμερον Ξ. 198· οὕτω βραδύτερον, γλυκὺς ἵμ. Πινδ. Ο. 3. 58· δαμεὶς φρένας ἱμέρῳ αὐτόθι 1. 65· ἱμέρῳ πεπληγμένος Αἰσχύλ. Ἀγ. 544, πρβλ. Ἱκ. 649, κτλ., Σοφ. Ἀντ. 795, Τρ. 476, Ἀριστοφ. Βάτρ. 59 (ἴδε ἐν λ. **ἐναστάζω**)· — σχεδὸν ὡς τὸ **ἔρως**, ἂν καὶ οὐτος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκφράζει ἁπλῶς τὸ ζῳῶδες πάθος, πρβλ. Λουκ. Θεῶν Κρίσιν 15 (Θεῶν Διάλ. 20, 15), ἔνθα γίνεται διάκρισις τῶν λέξεων ἔρως, **ἵμερος**, **πόθος** **3)** ὡς κύριον ὄνομα, ὁ Ἔρως, Νόνν. Δ. 1, πρβλ. Ἡσ. Θ. 64. **II.** ὡς ἐπίθ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ οὐδ. ὡς Ἐπίρρ., ἵμερον αὐλεῖν Ἀθ. Π. 9. 266· ἵμερα μελίζεσθαι, δακρύειν αὐτόθι 7. 30, 364. (Κυρίως **ἵσμερος**, ἐκ √ΙΣ, πρβλ. τὸ Σανσκρ. ish, ikk-hâmi ἀντὶ aiss-kami (desidero), ish-tas (ποθητός), ish-mas (θεὸς τῆς ἀγάπης, ἔρως)· Σαβινικ. ais-os (προσευχή)· Σλαυ. is-kati (ζητῶ)· Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. eis-côn:— ἐντεῦθεν, **ἱμείρω**, κτλ.· καὶ **ἰότης**.

ἱμερό-φωνος, ον, ἔχων φωνὴν ἐρατεινήν, θελκτικήν, ἀηδόνων Σαπφὼ 42, Ἀλκμὰν 13 (ἔνθα κοινῶς **ἱερόφ-**), Θεόκρ. 28. 7· πρβλ. **ἡμερόφωνος**.

ἰμέρρω [ῐ], Αἰολ. ἀντὶ **ἱμείρω**, ὃ ἴδε.

ἱμερτός [ῐ], **ἡ**, **όν**, (ἱμείρω) ἐπιθυμητός, ποθητός, ἐράσμιος, ἀγαπητός, ἐπίθετον ποταμοῦ, Ἰλ. Β. 751· ἐπὶ τόπων, Σίλλων 1. 1· κίθαρις Ὀμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 510· στέφανοι Ἡσ. Θ. 577· λέχος Πινδ. Π. 3. 177· ἀοιδαί, δόξα ὁ αὐτ. Ο. 6. 10, Π. 9. 132· ἱμ. ἡλικίη, ἀγαπητὴ ζωή, Σιμων. 86· ἐπὶ προσώπων, Ἀνθ. Π. 5. 298., 9. 524, 525.— Ποιητ. λέξ., ἀλλὰ παρὰ Πλουτ. εὑρηται: ἱμερτόν, ἱμερτά, 2. 394B, 926F.

ἱμερώδης, ες, (εἶδος) = **ἱμερόεις**, Καλλίστρ. Εἰκ. 904.

ἱμητὸς [ῐ], **ἡ**, **όν**, (ἱμάω) ὃν δύναταί τις νὰ ἀντλήσῃ, «ἀντλητός» Ἡσύχ.

ἰμίνη· «κοτύλη» Ἡσύχ.

ἴμμεναι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἔμεναι**, ἰέναι, ἀπαρ. τοῦ **εἶμι**

ἱμονιά [ῐ], ἡ, (ἱμὰς) τὸ σχοινίον δι' οὗ ἀντλοῦσιν ἐκ φρέατος ὕδωρ· καθόλου, σχοινίον, Ἄλεξις ἐν «Πανυχίδι» 3· ἱμονιὰν (ἀπολ.), τὸ μῆκος σχοινίου, δηλ. τοιοῦτον τὸ μῆκος ὅσον σχοινίον χρειάζεται κάδος πρὸς ἄντλησιν ὕδατος, ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιὰν ἀποπατεῖς, «ἀλλὰ σὺ χέζεις τόσην ὥραν ὡς νὰ ἔβγαζες κουράδι μακρὺ σὰν σχοινὶ πηγαδιοῦ», Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 351.

ἱμονιο-στρόφος, ὁ, ὁ περιστρέφων τὴν ἱμονιάν, ἀντλῶν ὕδωρ, ἴδε ἐν λ. **ἱμαῖος**· — **ἱμονιοστροφέομαι**, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 80. 17, ἔκδ. Α.

ἰμφαίνειν (= ἐμφαίνειν) Ἐπιγρ. Τεγέας, L. et F. 340e.

ἴμφας· **αζεύξας**. Θετταλοί», καὶ «**Ἴμφιος**· Ποσειδῶν ὁ ζύγιος» Ἡσύχ.

ἴν, δοτ. καὶ αἰτ. τῆς ἀρχαίας προσωπ. ἀντων. ἴ, ἣν ἴδε.

ἰν, = **ἐν**, Κρῆτες, Ἡσύχ., πρβλ. Λατ. in, intus.

ἴν, **εἶν**, ἡ **ἶν**, τό, ἄκλ., Ἑβραϊκὸν μέτρον ὑγρῶν, ἴσον πρὸς δύο Ἀττικ. χόας, Ἑβδ. ("Ἐξοδ. ΚΘ', 40, Λ', 24, Λευ. ΚΓ', 13, Ἀριθμ. ΙΕ', 5, κτλ.), Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 8, 3., 3. 9, 4, κτλ., Εὐστ. 1282, 51.

ἴνα (πιθανῶς αἰτ. τῆς ἀρχαίας προσωπ. ἀντωνυμ. ἴ, ὡς τὸ **οὗ** = **ὅπου**, **ὡς** = **ὅπως**, ἐκ τοῦ **ὁ**, **ὅς**)· **Α.** Ἐπίρρ., **Ι.** τόπου, **1)** ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ἐκεῖ, μόνον ἐν Ἰλ. Κ. 127, ἀλλ' ἴομεν· κεῖνους δὲ κιχησόμεθα πρὸ πυλάων .. ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέθεσθαι, ἐκεῖ γὰρ παρήγγειλα αὐτοῖς ἀθροισθῆναι· (Θ. Γαζῆς). **2)** κοινότερον ἀναφορικ., ὡς τὸ **ὅπου**, στῆσε δ' ἄγων ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες Ἰλ. Β. 558, Ὀδ. Ι. 136, Ἡρόδ. 9. 27, 54, Πινδ. Ο. 1. 95· καὶ παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Ἱκ. 21, 725, 793, 830, Σοφ. Ἠλ. 21, 855, 936, κτλ.· σπανίως παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ. πεζολόγοις, Πλάτ. Ἀπολ. 17C, Σοφιστ. 243B. Φίληβ. 61B· συνηθέστερον παρὰ μεταγενεστέροις, Ἀρρ. Ἀν. 1. 3, 2, Λουκ. Χάρ. 22, πρὸς Ἀπαίδευτ. 3· οὕτω καὶ ἵνα τε Ἰλ. Υ. 478· ἵνα περ Ω. 382, Ὀδ. Ν. 364, πρβλ. Λυσ. 13. 72. **β)** μεθ' Ὁμηρ., ὡς ἄλλα Ἐπιρρ. τόπου, μετὰ γεν.; ἵνα πυνθάνοιτο γῆς, ἐν οἱῳδήποτε μέρει τῆς γῆς, Ἡρόδ. 2. 133· οὕτως, ἵνα τῆς χώρης ὁ αὐτ. 1. 98· ἔμαθε ἵνα ἦν κακοῦ, ἐν ποίᾳ δυστυχίᾳ, ὁ αὐτ. 1. 213· λελῆθέναι σε φημὶ σὺν τοῖς φιλτάτοις αἴσχιστ' ὀμιλοῦντα, οὐδ' ὁρᾶν ἵν' εἶ κακοῦ Σοφ. Ο. Τ. 367, 413· οὐχ ὁρᾷς ἵν' εἶ κακοῦ; Αἴ. 386, πρβλ. Ο. Τ. 1442, Τρ. 1145, κτλ. **γ)** μετὰ ῥημάτων κινήσεως, ἵν' οἴχεται Ὀδ. Δ. 821, Ζ. 55, Τ. 20· ὁρᾷς ἵν' ἦκεις Σοφ. Ο. Τ. 687, πρβλ. 1311, 1515, Ο. Κ. 937, Δείναρχ. 2. 10· ἵναπερ ὥρμητο Θουκ. 4. 74. **II.** ἐπὶ περιστάσεων, γάμος .. ἵνα χρή, καθ' ὃν πρέπει, Ὀδ. Ζ. 27· ἵνα μὲν ἔξῃν αὐτοῖς .., ἐνταῦθα .., ὅτε ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν των, Ἀντιφῶν 142. 16.

Β. Σύνδεσμος, ἵνα, ὅπως, «διὰ νά ..», κοινῶς ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἑφεξῆς κατὰ τὸ πλεῖστον, τιθέμενον ἐν ἀρχῇ ἀλλ' ἐνίοτε ἔχων πρὸ ἑαυτοῦ ἐμφαντικήν τινα λέξιν, Heind. ἐν Πλάτ. Χαρμ. 169D· ὡσαύτως, ἵνα δή, Ἰλ. Η. 26, Ψ. 207, Ἡρόδ. 1. 29, Πλάτ. Πολ. 420E, 610C. **Ι.** γενικὴ χρῆσις: **1)** μεθ' ὑποτακτ., **α)** ἠγουμένου ἀρχικοῦ χρόνου ὁριστ., ἢ καὶ ὑποτακτ. ἢ προστακτ. ἠγουμένης, Ὀμ., Ἡρόδ., Ἀττ.· — ἠγουμένου ἐνεστ. ὁριστ., σοί ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται ἵν' εἰδῇς Ὀδ. Β. 111, Ἰλ. Γ. 252, Ξεν. Ἀπομν. 3. 2, 3, Κύρ. 1. 2, 11, Ἰσοκρ. 27A· ἠγουμένου πρκμ. ὁριστ., τίπτ' αὖτ' .. εἰλήλουθας; ἢ ἵνα ὕδριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο; Ἰλ. Α. 208, Ἰσοκρ. 67C· ἠγουμένου μέλλοντος, ταῦτα δέ τοι πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί .. ἵνα θᾶσσον ἵκηαι ἐς Πύλον Ὀδ. Β. 307, Δ. 591, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 15· ἠγουμένης ὑποτακτ., εἴπω τι δῆτα κἄλλ', ἵν' ὀργίζῃ πλέον; Σοφ. Ο. Τ. 364, Πλάτων. Μένων 71D· ἠγουμένης προστακτ., ἀλλ' ἴθι οἱ νέκταρ .. στάξον ἐνὶ στήθεσσ', ἵνα μή μιν λιμὸς ἵκηται Ἰλ. Τ. 348, κ. ἀλλ., Αἰσχύλ. Πρ. 61, Σοφ. Φιλ. 880, Ἀριστοφ. Βάτρ. 297, Πλάτ. Πολ. 341B.— Ἡ Ἐπικ. ὑποτ. συχνάκις τηρεῖ τὸν τύπον τῆς ὁριστ., ἵνα μίσγεαι Ἰλ. Β. 232· ἵνα παυσόμεν Φ. 314· ἵνα μεταδαίσομαι Ψ. 207· ἵνα σπείσομεν Ὀδ. Π. 165, ἴδε Κουρτ. Ἑλλ. Ρήματ. ii σ. 72 κέξ., 259. κέξ. **β)** ἱστορικοῦ χρόνου ἠγουμένου, ἐν παρομοιώσεσιν, ἔνθα ὁ ἀόρ. ἀναφέρεται εἰς οἱανδήποτε περίστασιν, δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε .. ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὖῃ Ὀδ. Ε. 490 (ἔνθα ὑπάρχει ἑτέρα γραφὴ αὔοι)· οὕτω καὶ ὅταν ὀὲν ὑπάρχῃ τύπος πρκμ., ἢ ὁ ἀόρ. ἀντικαθιστᾷ τὸν παρκμ., Ἰλ. Ι. 99. Ὀδ. Θ. 580, Ἡρόδ. 5. 91, Λυσ. 92. 12, Δημ. 117. 26:— ὡσαύτως ὅταν τὸ γινόμενον ἐξετάζηται ὡς ἓν μέρους τοῦ κυρίου ὑποκειμένου, ἀλλὰ σὲ παῖδα .. ποιεύμην, ἵνα μοί ποτ' ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς Ἰλ. Ι. 495, Ὀδ. Κ. 24, Ἡρόδ. 1. 29., 6. 100· συχνάκις παρὰ Θουκ. (1. 44, 99, 132, κ. ἀλλ.), Λυσ. 92. 29, 33, 37, κ. ἀλλ. **γ)** ἠγουμένης εὐκτ. μετὰ τοῦ ἄν, Ἰλ. Ω. 264, Ὀδ. Ζ. 58, Λυσ. 109. 23. **δ)** ἠγουμένου παρατ. μετὰ τοῦ ἄν, Δημ. 623. 11. **2)** μετ' εὐκτ., **α)** ἱστορικοῦ χρόνου ἠγουμένου, Ἰλ. Ε. 2, Ὀδ. Γ. 2, Αἰσχύλ. Θήβ. 219, Λυσ. 97. 25, Πλάτ. Πρωτ. 314C, κτλ.— οὕτως ἠγουμένου ἱστορικοῦ ἐνεστ., Εὐρ. Ἑκ. 11· — ἐνίοτε ἀμφότεραι αἱ ἐγκλίσεις, ὑποτακτ. καὶ εὐκτ., ἀκολουθοῦσιν ἐν ἀλλεπαλλήλοις προτάσεσιν, ἵνα νηυσὶ πῦρ ἐμβάλῃ, Θέτιδος δ' .. ἀρὴν πᾶσαν ἐπικρήνειε Ἰλ. Ο. 597 (ἔνθα ὁ Ἔρμανν. γράφει: ἐμβάλοι), Ὀδ. Γ. 77, Ἡρόδ. 8. 76, 2., 9. 51, Δημ. 651. 22 κἑξ., 1188. 21 κξἑ. **β)** ἠγουμένης εὐκτ., Ὀδ. Σ. 369, Σοφ. Φιλ. 325· — ἠγουμένης εὐκτικῆς μετὰ τοῦ ἄν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 413. **γ)** σπανίως ἀρκτικοῦ χρόνου ἠγουμένου, ὅτε μὲν διότι τὸ παρελθὸν φαίνεται ἐνυπάρχον ἐν τῷ παρόντι, ὅτε δὲ ἴσως ἔνεκα τῆς ἐνυπαρχούσης ἐν τῇ εὐκτικῇ τῆς ἐννοίας τῆς εὐχῆς, Ὀδ. Ρ. 250, Ἀριστοφ. Βάτρ. 23, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 34, Πλάτ. Πολ. 410C. **3)** μετὰ παρωχημένων χρόνων ὁριστικῆς, **α)** προηγουμένης ἀνεκπληρώτου εὐχῆς, Πλάτ. Κρίτων 44D. **β)** προηγουμένης ὁριστικῆς μετὰ τοῦ ἄν, πρὸς ἔκφρασιν πράγματος μὴ ἐπακολουθήσαντος ἢ μὴ δυναμένου νὰ ἐπακολουθήσῃ, Σοφ. Ο. Τ 1389, Ἀριστοφ. Σφ. 961, Λυσίας 101. 3, Πλάτ. Μένων 89B, Δημ. 849. 25. **γ)** κατόπιν ῥημάτων, οἷα τὸ **ἐχρῆν** καὶ **ἔδει**, Εὐρ. Ἱππ. 647, Πλάτ. Πρωτ. 335C, Συμπ. 181D, πρβλ. Εὐθύδ. 304E, Ἰσοκρ. 189D, Δημ. 716. 1., 837. 13, κ. ἀλλ.· — ἐπὶ μὴ ἐκπληρωθείσης ὑποχρεώσεως, τεθαύμακα ὅτι οὐκ εἶπεν (= ἔδει εἰπεῖν) .. ἵνα .. Πλάτ. Θεαίτ. 161C· ἀντὶ τοῦ κοσμεῖν (= δέον κοσμεῖν) .. ἵνα .. Δημ. 959. 1.— Σημειωτέον ὅτι ὁπουδήποτε ὑπάρχει ἂν ἐν προτάσει τοῦ εἴδους τούτου, οἱ νεώτεροι κριτικοὶ καθόλου ἀποβάλλουσιν αὐτό, ἴδε Cobet V. LL. 102 κέξ. **4)** ἵνα μὴ ὡς τὸ ἀρνητικὸν τοῦ ἵνα, Λατ. ut ne ἢ ne, ἵνα μή μιν λιμὸς ἵκηται Ἰλ. Τ. 347 καὶ Ἀττ. **II.** ἰδιαίτεραι χρήσεις: **1)** τὸ ἵνα, ὡς σύνδεσμος τελικὸς οὐδέποτε λαμβάνει ἂν· διότι ὁπουδήποτε ὑπάρχει ἐν' ἂν ἔχει τὴν σημασίαν: ὅπου, ὁπουδήποτε, Σοφ. Ο. Κ. 405, Εὐρ. Ἴων 315· — ἔν τισι κατὰ τὰ φαινόμενα ἐξαιρέσεσι τὸ ἂν ἢ κε ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα, Ὀδ. Μ. 156, Εὐρ. Ἰ. Α. 1579. **2)** τὸ ἵνα, ὡς τὸ ὅπως, Λατ. ut, κατόπιν ῥημάτων σημαινόντων θέλησιν καὶ προσπάθειαν, διαταγὴν καὶ παράκλησιν, εἶναι κοινὸν μόνον παρὰ τοῖς μεταγενεστ. συγγραφ. (πρβλ. Ὀδ. Γ. 327 πρὸς

τὸ Γ. 19), ὡς παρὰ Διον. Ἁλ. 1.215, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 23, 27, Καιν. Διαθ., κτλ.·— ἐντεῦθεν τὸ ἵνα μεθ' ὑποτακτ. κατήντησε νὰ τίθεται ἀντὶ τῆς ἀπαρεμφ.· περὶ τοῦ ἵνα ἀντὶ ὥστε Πλουτ. Ἠθ. 2. 333A, πρβλ. Wytt. 2. 6. σ. 517. **3)** ἐλλειπτικαὶ χρήσεις, **α)** ὅπου ὁρίζεται ὁ σκοπὸς τοῦ λεγομένου, Λατ. ut, Ζεὺς ἔσθ', ἵν' εἰδῇς, εἶναι ὁ Ζεύς, σοὶ τὸ λέγω, δηλ. διὰ νὰ τὸ γνωρίζῃς, Σοφ. Φιλ. 989· ἵνα μὴ εἴπω ὅτι οὐδεμιᾷ Πλάτ. Πολ. 507D· οὕτως, ἵνα συντέμω Δημ. 1102. 26· ἵν' ἐκ τούτων ἀρξώμεθα ὁ αὐτ. 528· 1 **β)** ὡς τὸ **ὅπως**, μετὰ παραινετικῆς ἐννοίας, ἐννοουμένου τοῦ **ὅρα** ἢ **βλέπε**. Ἵνα ἐλθὼν ἐπιθῇς τὰς χεῖρας αὐτῇ Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ε', 23, πρβλ. Β' Ἐπιστ. πρ. Κορ. η', 7, κτλ. **γ)** ἵνα τί (δηλ. γένηται); πρὸς τί τέλος; πρὸς τί; ἀπολύτως εἴτε ὡς ἐρώτημα, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 719· ἢ ἀκολουθοῦντος ῥήματος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 409, πρβλ. Ἰλιάτ. Ἀπολ. 26C, κτλ.· οὕτως, Ἵνα δή τί; Ἀριστοφ. Νεφ. 1192.— Ἰδίως τὸ **ὅπως ἀπ'** ἀρχῆς μέχρι τέλους.

Ἰναγόντω (=ἐναγόντων) προστακτ. Ἐπιγρ. Τεγέας, L. et F. 340e.

Ἰναία, ἡ, = ἴς, «δύναμις», Ἡσύχ.

Ἰνάρετος· «ἱκανός. ἐνάρετος. Κύπριοι» Ἡσύχ.

Ἰνάσσω: μέλλ. **ἀσω**, = **ἰνόω**, ἐνδυναμῶ, ἰσχὺν παρέχω, Ἐτυμολ. Μ. 100. 49. Σουΐδ.

Ἴνᾰχος [ῐ], **ου**, ὁ, ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 170, Εὐρ. Ἡλ. 1. **ΙΙ.** υἱὸς τοῦ Ὠκεανοῦ, βασιλεὺς τοῦ Ἄργους, Αἰσχύλ. Πρ. 663, κ. ἀλλ.· ἐπίθ. **Ἰνάχειος, α, ον**, αὐτόθι 59, κ. ἀλλ.— Καθ' Ἡσύχ. «Ἰνάχεια· ἑορτὴ Λευκοθέας ἐν Κρήτῃ, ἀπὸ Ἰνάχου».

-ίνδα, ἐπιρρηματικὴ κατάληξις λέξεων σημαινουσῶν παιδιάν, ἄθυρμα, τὸ πλεῖστον μετὰ τοῦ ῥήματος **παίζω**, ὡς **βασιλίνδα, ὀστρακίνδα, χυτρίνδα** κτλ. Πολυδ. Θ', 110, Δ. Β. 1533.

Ἰνδάλλομαι, ἀποθ., σπανίως ἐν χρήσει καὶ συνήθως κατ' ἔνεστ. καὶ παρατ.: ἀόρ. **ἰνδάλθην** μόνον παρὰ Μαξίμ. π. καταρχ. 163, καὶ Λυκόφρ. 961: (ἐκ τοῦ **εἴδομαι, εἶδος**, πρβλ. **εἰδάλλομαι**) Φαίνομαι, ἰδίως φαίνομαι ὅμοιος, «ὁμοιάζω», ὡς τέ μοι ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι Ὀδ. Γ. 246, προβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 179, Θεόκρ. 22 39· ὡσαύτως μετὰ διπλῆς αἰτ., Ἰνδάλλετο δὲ σφισι πᾶσι .. μεγαθύμῳ Ἠλείωνι, ἐφαίνετο εἰς αὐτοὺς ὡς ὁ υἱὸς τοῦ Πηλέως, Ἰλ. Ρ. 213· – οὕτω παρὰ Πλάτ. θεοῖς .. ξένοις .. Ἰνδαλλόμενοι Πολ. 381 E, πρβλ. Νόμ. 959A. **2)** φαίνομαι, νομίζομαι, ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἵπποι, ἄλλος δ' ἡνίοχος Ἰνδάλλεται Ἰλ. Ψ. 460· ὥς μοι Ἰνδάλλεται ἦτορ, ὥς μοι φαίνεται ἐν τῇ μνήμῃ μου, ὡς διαμένημαι, Ὀδ. Τ. 224·— οὕτω παρ' Ἀττ., ὥστ' ἔμοι γ' Ἰνδάλλεται ὁμοιότατος κλητῆρος εἶναι πωλίῳ, «φαίνεταί μοι ὅμοιος εἶναι πώλῳ κλητῆρος» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 188· τοῦτο γάρ μοι Ἰνδ. [ἡ ψυχή], οὐκ ἄλλο τι ἢ διαλέγεσθαι Πλάτ. Θεαίτ. 189E· τὰ δι' ὀφθαλμῶν Ἰνδαλλόμενα ἡμῖν Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 3. **3)** ἀμφὶ δὲ .. μεληδόνες Ἰνδάλλοντο, ἐφαίνοντο, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ', 812.— Ἐπικ. λέξ., σπανία παρ' Ἀττ.

Ἴνδαλμα, τό, μορφή, εἰκών, ὁμοίωμα, Λατ. species, Αἰλ. π. Ζ. 17. 35, Ἀνθ. Π. 5. 251, Λουκ., κλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἰνδάλματα· φαντάσματα, ἀφομοιώματα, εἰκόνες».

Ἰνδαλματίζομαι, = **Ἰνδάλλομαι**, Διόδ. 4. σ. 1069.

Ἰνδαλματικός, ή, όν, = **εἰκονικός**, Ἐπιφ. Ι. 352A.

Ἰνδαλμός, ὁ = **Ἴνδαλμα**, ὄνομα ποιήματός τινος τοῦ Τίμωνος, Διογ. Λ. 9. 65, 105.

Ἰνδέα· «μεσημβρία. Μακεδόνες» Ἡσύχ.

Ἰνδικον, = **Ἰνδικον**, Ἐπιγρ. Τεγέας, L. et F. 340e.

Ἰνδικο-πλεύστης, ου, ὁ, ὁ εἰς Ἰνδικὴν πλεύσας, ἐπώνυμον Κοσμᾶ τοῦ μοναχοῦ.

Ἰνδικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τοὺς Ἰνδούς· ἡ Ἰνδικὴ χώρα Ἡρόδ. 3. 98· ὡσαύτως θηλ. **Ἰνδίς, ίδος**, Νόνν. Δ. 17.377. **ΙΙ.** Ἰνδικὸν φάρμακον, εἶδος πεπέρεως, Ἱππ. 630.38, πρβλ. 573. 53. **2)** ὡς οὐσ. τὸ **Ἰνδικόν**, ὕλη βαφικὴ νυανόχρους, κοιν. «λουλάκι», Διοσκ. 5.101.— Ὑπερθετ. **Ἰνδικώτατος**, λίθους .. τῶν Ἰνδικωτάτων καὶ θαυμασίων Φιλόστρ. 11 (σ. 9 ἐκδ. Gayser).

Ἰνδικτιών, ῶνος, ἡ, Λατ. indictio = **ἐπινέμησις**, Ἀθαν. Π. 725A, Καρθαγ. Συν. Καν. 135, Κυριλλ. Ἀλ. Χ. 377B, κλ.

Ἰνδικτος, ον, ἡ, = **Ἰνδικτιών**, Χρον. Πασχ. 355, 17, Ἀνδρ. Κρήτ. 1329B.

Ἴνδιξ, ικος, ὁ, Λατ. index, πίναξ, Βασιλ. 60, 35, 2 καὶ 6.

Ἰνδιστί, Ἐπίρρ., ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν Ἰνδῶν, Κτησ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 45. 39.

Ἰνδο-γενής, ές, ἐν Ἰνδίᾳ γεννηθείς, Μανέθων 1. 297, κλ.

Ἰνδόθεν, Ἐπίρρ. ἐξ Ἰνδίας, Εὐστ. Παρεκβολ. 302. 57.

Ἰνδ-ολέτης, ου, ὁ, ὁ τοὺς Ἰνδοὺς καταστρέψας, ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, Ἀνθ. Π. 9. 524.

Ἰνδός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, τὸ πρῶτον παρ' Ἡρυθ. καὶ Αἰσχύλ. Ἱκ. 284 οἱ **Ἰνδοί**, ἰδίως ἐπὶ τῶν ὁδηγούντων τοὺς ἐλέφαντας, Φύλαρχος παρ' Ἀθην. 606F, Πολύβ., κλ. **2)** ὁ ποταμὸς Ἰνδός, Λατ. Indus, Ἡρόδ. 4. 44, κτλ. **3)** ὄνομα σοφίσματος, Ἰλούτ. 2. 133B. **ΙΙ.** ὡς ἐπίθετ. = **Ἰνδικός**, Ἀνθ. Π. 9. 544.

Ἰνδο-σκυθία, ἡ, ἡ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰνδοῦ χώρα, Πτολ. 7.1.

Ἴνδουρος· «ἀσπάλαξ» Ἡσύχ.

Ἰνδο-φόνος, = **Ἰνδολέτης**, Νόνν. Δ. 17. 387.

Ἰνδοφυής, ές, φυεὶς ἐν Ἰνδικῇ, Μ. Φιλῆς τόμ. Α', σ. 205, ἔκδ. Mil.

Ἰνδῷος, α, ον, = **Ἰνδικός**, Νόνν. Δ. 17. 380.

Ἰνεύει· «τείνει» Ἡσύχ.

Ἰνέω, ἢ **ἰνάω**, κενῶ, Ἴων. λέξις ἔχουσα σχέσιν πρὸς τὸ Λατιν. inanis, Γαλην. Λεξ. Ἱππ.: Μέσ. μέλλ. **ἰνήσομαι** Ἱππ. 610.10., 642. 55· καὶ ἐπὶ παθ. σημασ., ὁ αὐτ. 418. 8.— Παθ., **ἰνῶνται, -ώμενος**, ὁ αὐτ. 418. 6., 419. 38.— Ἐν τοῖς πλείστοις τῶν χωρίων τούτων τὰ Ἀντίγραφα εἶναι πολὺ ἢ ὀλίγον ἐφθαρμένα.— Ἐν Γαληνοῦ Λεξ. Ἱππ. φέρεται: «ἰνέει, κενοῖ. καὶ **ἰνηθμός**· κένωσις. καὶ **ἰνεῖται**, κενοῦται».

ἴνη, ἡ, = ἴς ΙΙ, Ἀρρ. Περίπλ. Ἐρυθρ. Θαλάσσ. σ. 178.

ἰνηθμός, ὁ, κένωσις, Ἱππ. 416. 16., 16., 419. 25, ἴδε **ἰνέω**.

ἴνησις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., Ἑρωτιαν. 186.

ἰνίον [ῐν-], τό, (ἴς) τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς τὸ μετὰ τὴν κορυφὴν ἐκ τῶν ὄπισθεν πρὸς τοὺς τένοντας καταβαῖνον (τοῦ τριχωτοῦ κρανίου τὸ μὲν πρόσθιον βρέγμα, τὸ δὲ ὀπίσθιον ἰνίον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 7, 2): καθόλου, τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς κεφαλῆς, τὸ πρὸς τὸν αὐχένα, βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον Ἰλ. Ε. 73· διὰ ἰνίου ἦλθε [δόρυ] Ξ. 495· πρβλ. Ἱππ. Ἀφ. 1248, Θεόκρ. 25. 264.

ΙΙ. = **ξέστης**, καλεῖται δὲ παρ' Αἰγυπτίοις ὁ ξέστης ἰνίον Γαλην. 13. 982.

ἶνις, ὁ, υἱός, Αἰσχύλ. Εὐμ. 323, Ἱκέτ. 43, 261, Εὐρ. Τρῳ. 571, Ἡρ. Μαιν. 354· σκύμνος, ἔθρεψε δὲ λέοντος ἶνιν (κατὰ διόρθωσιν τοῦ Conington ἀντὶ σίνιν τοῦ κώδικος) δόμοις Αἰσχύλ. Ἀγ. 717· ὡσαύτως **ἶνις**, ἡ, θυγάτηρ, Εὐρ. Ι. Α. 119.— Μόνον ποιητ. (ὁ Pott παραβάλλει πρὸς αὐτὸ τὸ Ἀρχ. Σκανδιν. sv-einn (juvenis), Ἀγγλιστὶ swain).

ἰνμενφής, ές, ἐπίμεμπτος, ἀσεβής, Ἐπιγρ. Μαντ. BCH. 1892, $570_{23.\ 28}$.

ἴνμονφος, ον, ἐπίμεμπτος, καταδεδικασμένος, Ἐπιγρ. Μαντ. BCH. 1892, 470_{31}.

ἰννήν· «κόρην μικράν· καὶ τὴν ἐν τῷ ὀφθαλμῷ» Ἡσύχ.

ἴννος, ὁ, = **γίννος**, ὃ ἴδε.

ἰνοειδής, ές, = **ἰνώδης**, Θεοφρ. Ἱστ. Φυτ. 3.12,7.

ἰνόω, (ἴς) ἐνδυναμώνω, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. σ. 49.

ἰνύεται· «κλαίνει. ὀδύρεται» Ἡσύχ.

ἴνυξ· ὄρνεόν τι, ᾧ χρῶνται αἱ φαρμακίδες» Ἡσύχ.

ἰνφορβισμός, ὁ, τὸ ἁρπάζειν ἢ καταλαμβάνειν τι, Ἐπιγρ. Ἀρκ. Hoffmann GD, I, σ. 23, ἀρ. 29.

ἰνφορβέω, καθείργω ἕνεκα παρανόμου βοσκήσεως, Ἐπιγρ. Ἀρκαδ., Hoffmann GD, I, σ. 23, ἀρ. 29 = BCH. 1889, 281ff. 1.3.

Ἰνώ [ῐ], **ούς**, συνηρ. **οῦς**, θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, λατρευομένη ὡς θεὰ τῆς θαλάσσης ὑπὸ τὸ ὄνομα **Λευκοθέα**, Ὀδ. Ε. 333, Ἡσ. Θ. 976, Πίνδ., κλ.·— παροιμ., Ἰνοῦς ἄχη Ζηνόβιος (παρὰ Παροιμιογρ. 4. 38).

ἰνώδης [ῐ], **ες**, (εἶδος) πλήρης ἰνῶν, ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος ζώου, Ξεν. Κυν. 4.1, Ἀριστ. π. τ. Ζ. Ἱστ. 1.17, 17· ἐπὶ τοῦ αἵματος, τὸ γὰρ αἷμα τούτων (δηλ. τῶν ταύρων καὶ κάπρων) ἰνωδέστατον ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 4, 6· ἐπὶ φυτῶν ἢ λαχάνων, φλοιός, φύλον Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3.12, 1 καὶ 5.

Ἰνωποφύλαξ, ακος, ὁ, φύλαξ τοῦ ποταμοῦ Ἰνώπου, Ἐπιγρ. Δήλου, Bull. d. cor. hell. IV. σ. 461.

ἶξ (οὐχὶ ἴξ), **ἶκος**, ἡ, εἶδος σκώληκος καταστρέφοντος τὰ τῆς ἀμπέλου βλαστήματα, πιθανῶς τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ἶψ**, ποικίλον ἶκα, τῶν ἀμπέλων ὀφθαλμῶν ὀλετῆρα Ἀλκμὰν 27, πρβλ. Ἀμμών. 74, ἔκδ. Valck.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἶξ· θηρίδιόν τι ἀμπέλους ἐσθίον».

ἰξᾰλή (οὐχὶ ἴξ-), ἡ, δέρμα αἰγός Ἱππ. π. Ἀγμ. 770· ἐχρησίμευεν ὡς ἔνδυμα τῶν ὑποκριτῶν ἐν τοῖς σατυρικοῖς δράμασιν, «ἐσθὴς σατυρικὴ» Πολυδ. Δ'. 118. Ἐν Σχολ. Ἀριστοφ. Νεφ. 72 φέρεται **ἰσάλη**, ἐν Θεογνώστ. Καν. σ. 14 **ἰσσέλη**.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἰξαλῆ· αἰγὸς δορά. ἢ πηδητική».—Ἴδε παρὰ τῷ αὐτῷ καὶ τὰς λέξεις: **ἰσαέλα** καὶ **ἰτθελάν** ἃς ἑρμηνεύει διὰ τῆς λέξεως **διφθέρα**.— Πρβλ. **ἀλωπεκῆ, λεοντῆ**.—Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 320.

ἰξᾶλος, ον, ἐπίθ. τῆς ἀγρίας αἰγὸς (ἴδε ἐν λέξ. **αἴξ**), ἰξάλου αἰγὸς ἀγρίου Ἰλ. Δ. 105 (ἔνθα ἴδε Σχόλ.), πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 32, 113., 9. 99·— ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **πηδητικός, ὁρμητικός**, καὶ κοινῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ **ἀΐσσω**, ὡς εἰ ἦν **ἀΐξαλος** (πρβλ. **αἴξ, αἰγός**).

ἰξευτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ δι' ἰξευτικῶν καλάμων, δηλ. μὲ «ἰξόβεργας» συλλαμβάνων πτηνά, Μανέθων 4. 339.

ἰξευτήριος, ον, ἰξευτικός, ἴδε **ἰξεύτρια**.

ἰξευτής, οῦ, ὁ, (ἰξεύω) ὡς τὸ **ἰξευτήρ**, ὁ συλλαμβάνων πτηνὰ διὰ τοῦ ἰξοῦ, ὀρνιθοθήρας, ἰξευτὰς κῶρος Βίων 2.1, πρβλ. Λυκόφρ. 105, Ἀνθ. Π. 9. 822.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἰξευτής· στρουθοπιάστης».

ΙΙ. ὡς ἐπίθ., ἰξευτικός, ἰξευταῖς καλάμοις αὐτόθι 6.152.

ἰξευτικός, ή, όν, = ἰξευτήριος, Ἀρτεμίδ. 2.19·— τὰ **ἰξευ-**

τικά, ποίημά τι τοῦ Ὀππιανοῦ: ἰξευτικὴ (ἐξυπ. τέχνη) Πολυδ. Ζ', 139.

ἰξεύτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **ἰξευτήρ**, ὡς ἐπίθ. τῆς Τύχης, Λατ. fortuna viscata, Πλούτ. 2. 321F· φέρεται δὲ καὶ **ἰξευτηρία** (εἰ ἡ γραφὴ ὀρθή), αὐτόθι 281E.

ἰξεύω, (ἰξός) συλλαμβάνω διὰ τοῦ ἰξοῦ, Ἰω. Χρυσ., Ἐτυμολ. Μ. 471. 53.— Μέσ., Πολυδ. Ζ', 135.

ἰξία, ἡ, = **ἰξὸς** I, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3.7, 6. **II.** τὸ φυτὸν **χαμαιλέων**, ἰδίως τὸ λευκὸν εἶδος, Διοσκ. 3. 10, Πλίν. 22. 21. **2)** εἶδος Κρητικοῦ φυτοῦ, = **τραγάκανθα**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9.1, 3. **III.** = **κιρσός**, varicocele, Ἰξίην Ἱππ. 1240D (κοινὴ γραφ. **ἴξιν**), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 11, 15., 3. 19, 11, Προβλ. 4. 20, κ. ἀλλ.

ἰξίας, **ου**, ὁ, δηλητηριῶδές τι φυτόν, ὅπερ «ἐν τῷ πίνεσθαι οἷόν τι ὠκίμῳ κατὰ τὴν ὀσμὴν καὶ κατὰ τὴν γεῦσιν ἐμφαίνει· ἐπιφέρει δὲ γλώσσης φλεγμονὰς» κτλ. Διοσκ. περὶ Δηλητηρίων Φαρμάκων 21, Γαλην., κλ.

ἰξίνη [ῑ], ἡ, εἶδος ἀκάνθης, ἀκάνθης τῆς ἰξίνης καλουμένης, ἐξ ἧς συνήγετο ἡ μαστίχη, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9.1, 2.

ἰξιόεις, **εσσα**, **εν**, κατεσκευασμένος ἐκ τοῦ φυτοῦ **ἰξίας**, ἰξιόεν .. πῶμα οὐλοφόνον Νικ. Ἀλεξιφ. 279.

ἰξίον, τό, τὸ φύλλον τοῦ φυτοῦ **ἰξία**, Γαλην. Λεξ. **II.** ὑποκορ. τοῦ **ἰξός**, Νικήτ. Εὐγ. 2.130.

ἴξις, Ἰων. **ἴξις**, **εως**, ἡ, (ἴκω) γραμμὴ κινήσεως, κατ' ἴξιν τινός, κατὰ τὴν διεύθυνσίν τινος, κατ' εὐθεῖαν πρός τι, Ἱππ. Ἐπιδ. τὸ Α' 974· ἐς τὴν ἄνω ἴξιν ὁ αὐτ. π. Ἠητρεῖον 740· κατὰ τὴν τοῦ θώρηκος ἴξιν, κατὰ τὴν τοῦ θώρηκος διάβασιν, ὁ αὐτ. π. Διαίτ. Ὀξ. 385· κατὰ τὴν ὄπισθεν ἴ. ὁ αὐτ. 826E· ἴξιν παρέχεσθαι, παρέχεσθαι ἐλευθέραν δίοδον, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ.Λ.10. 43.—Ἰων. λέξ. **2)** = **ἄφιξις**, καὶ ταῦτ' Ἀχαιῶν ἴξις ἐξεργάζεται Εὐρ. Τρῳ. 396·— ἐν Α. Β. 99, 4, φέρεται: «ἧξις, ἀντὶ τοῦ ἄφιξις. Εὐριπίδης Τρωάσιν».— Τὴν γραφὴν **ἧξις** παρεδέξατο ὁ Nauck., ἴδε **ἧξις**.— Παρ' Ἡσυχ. προπερισπᾶται ἡ λέξις καὶ ἑρμηνεύεται: «ἴξις παρουσία, ἄφιξις, ἱκετία», ὑπάρχει δὲ παρὰ τῷ αὐτῷ καὶ ἡ γραφὴ **ἧξις**.

Ἰξίων [ῐ], **ονος**, ὁ, μυθώδης τις βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας: τὸ ὄνομα αὐτοῦ πιθανῶς ἦτο = **ἱκέτης**, διότι οὗτος ἦτο ὁ πρῶτος ἀνθρωποκτόνος, καὶ ἑπομένως ὁ πρῶτος ἱκέτης, πρβλ. Πινδ. Π. 2. 59 πρὸς Αἰσχύλ. Εὐμ. 441, 718, Διόδ. 4. 69, καὶ ἴδε Welcker Αἰσχύλ. Τριλογ. σ. 547, Müller εἰς Εὐμ. § 53· πληθ., οἱ Ἰξίονες Ἀριστ. Ποιητ.18. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 207.

ἰξοβολέω, συλλαμβάνω, διὰ τοῦ ἰξοῦ:— ἁπλῶς, συλλαμβάνω, Ἀνθ. Π. 9. 273.

ἰξο-βόλος, **ον**, ὁ βάλλων, τοποθετῶν ἰξευτικοὺς καλάμους:—ὡς οὐσιαστ., ὀρνιθοθήρας, Μανέθων 4. 243.

ἰξοβόρος, **ον**, (βορὰ) ὁ τρώγων τὸν καρπὸν τοῦ ἰξοῦ, ἡ ἰξοβόρος (δηλ. κίχλη), Turdus viscivorus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 20, ἔνθα ὁ Ἀθήν. 65 **ἰξοφάγος**.

ἰξο-εργός, ὁ, ὁ διὰ τοῦ ἰξοῦ συλλαμβάνων πτηνά, ὀρνιθοθήρας, Ἀνθ. Π. 9. 264.

ἶξον, **ες**, **ε**, ἀόρ. β' τοῦ **ἵκω**.

ἰξός, ὁ, Λατ. viscum, παρασιτικόν τι φυτὸν φυόμενον κυρίως ἐπὶ τῆς δρυὸς καὶ ἔχον φύλλα ὅμοια πρὸς τὰ τῆς πύξου, φύεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων δένδρων, ὡς τῆς μηλέας καὶ τῆς ἀπίου· εὑρίσκεται δὲ καὶ πρὸς τὰς ῥίζας θάμνων τινῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 1, 11, Διοσκ. 3. 93 (103). **II.** ὁ καρπὸς αὐτοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 17, 8. **III.** ἡ κόλλα ἢ κολλητικὴ ὕλη ἡ ἐκ τοῦ καρποῦ παρασκευαζομένη, Λατ. viscum, Εὐρ. Κύκλ. 433, Πλουτ. Κορ. 3· «Ἴων δ' ἐν Φοίνικι ἢ Καινεῖ δρυὸς ἱδρῶτα εἴρηκε τὸν ἰξόν» Ἀθήν. 451D:— πᾶσα κολλώδης οὐσία, Ἱππ. 621. 13. **2)** μεταφ. ἰξὸς ὀμμάτων, ὁ ἑλκύων τὴν ἀτενῆ προσοχὴν τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἄλλων, Τιμόθ. ἐν Ἀδηλ.1· ἐκφυγὼν τὸν ἰξὸν τὸν ἐν πράγματι Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 57· καθάπερ ἰξῷ τινι προσέχεται τοῖς τοιούτοις ἡ ψυχὴ ὁ αὐτ. ἐν Κατάπλ. 14. **3)** ὡς τὸ **γλίσχρος**, φειδωλός, φιλάργυρος, «σφιχτός», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 620· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 399. (Κατ' ἀρχὰς φαίνεται ὅτι ἦτο **Fιξός**, πρβλ. Λατ. viscum, viscus.

ἰξο-φάγος, **ον**, ἴδε **ἰξοβόρος**.

ἰξο-φορεύς, **έως**, ὁ, ἀλληλιμμένος δι' ἰξοῦ, δόνακες ἰξοφορῆες, «ἰξόδεργες», Ἀνθ. Π. 9. 209.

ἰξο-φόρος, **ον**, περὶ τῶν δένδρων ἐπὶ τῶν ὁποίων φύεται ὁ ἰξός, ἰξοφόροι δρύες, αἱ ἰξὸν φέρουσαι, Σοφ. Ἀποσπ. 354. **II.** ἀλληλιμμένος δι' ἰξοῦ, δόναξ Ὀππ. Ἁλ.1. 32.

ἰξόω, ἀλείφω δι' ἰξοῦ, ἐν τῷ παθ., τὰ ἰξούμενα μὴ καίεσθαι Θεόφρ. π. Πυρὸς 61· πρέμνοις ἰξωθεῖσι Πλανούδ. Μετάφρ. Ὀβιδ. 15. 474.

ἰξύα, ἡ, εἶδος δένδρου, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ.1.17, 6.

ἰξύας· «ἰχθύς τις» Ἡσύχ.

ἰξυόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ τῆς ὀσφύος, Ἄρατ. 144· καὶ οὕτως ἀναγινώσκει ὁ Schneider ἐν Ὀππ. Κυν. 2. 6, ἔνθα κοινῶς **ἰξυόφεν**.

ἰξύς, **ύος**, ἡ, ἡ ὀσφύς, ἡ μέση, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξυῖ (ποιητ. συνηρ. ἀντὶ **ἰξύϊ**) Ὀδ. Ε. 231, Κ. 544· ἐπὶ γυναικείας ζώνης, πρβλ. Λόγγον 1. 4· ἐπὶ ἀνδρός, Ἄρατ. 310· ἐπὶ κενταύρων, Ὀππ. Κυν. 2. 6· ἐπὶ ἐλάφου, Ἀνθ. Πλαν. 96·— ἀλλ' ἐν Ἱππ. π. Ἀγ. 765, κατὰ πληθ. **ἰξύες**, «τὸ μεταξὺ τῶν ἰσχίων καὶ τῆς ὀσφύος» Γαλην. Λεξ. 12. 224. (Πιθαν. συγγενὲς τῷ **ἰσχύς**, ὡς τὸ **ἰσχίον**, πρβλ. Κικ. latera et vires). [ῡ ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἰτ. τοῦ ἑνικοῦ· ῠ ἐν τρισυλλάβοις πτώσεσιν.]

ἰξώδης, **ες**, (εἶδος) ὅμοιος ἰξῷ, κολλώδης, Ἱππ. 876C, κτλ.· — μεταφ., φιλάργυρος, φειδωλός, Λουκ. Τίμ. 29· πρβλ. **γλοιός**.

ἰξωτός, **ή**, **όν**, (εἶδος) ὁ διὰ τοῦ ἰξοῦ συλλαμβανόμενος, Εὐστ. Πονημάτ. 311. 65.

Ἰοβάκχεια, τά, ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἰοβάκχου, δηλ. τοῦ Διονύσου, Δημ. 1371. 24.

Ἰόβακχος, ὁ, ὁ Βάκχος ὃν ἐπεκαλοῦντο διὰ τῆς κραυγῆς **ἰώ**, Ἀνθ. Πλαν. 289, Μάξιμ. π. καταρχ. 496. **2)** ὕμνος ἀρχόμενος διὰ τοῦ ἰὼ Βάκχε, πρβλ. Ἀρχίλ. (107) παρ' Ἡφαιστ. σ. 94, πρβλ. Ρήτορας (Walz.) 9.129, Πρόκλ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 320. 31.

Ἰο-βάπτης, **ου**, ὁ, ὁ βαφεὺς ὅστις βάπτει μὲ χρῶμα τοῦ ἴου, Γλωσσ.

Ἰόβας· «κάλαμος παρὰ Κρησὶν» Ἡσύχ.

Ἰο-βαφής, **ές**, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἴου, Δημόκρ. Ἐφέσ. παρ' Ἀθην. 525C· ἐπὶ ὕδατος, Ἀθήν. 42E·— **Ἰο-βάφητος**, **ον**, ἐν Νικήτ. Χρον. 9. 12.

Ἰοβηλαῖος, **α**, **ον**, διάφ. γρ. ἀντὶ **Ἰωβηλαῖος**, Ἀποστ. Διατ. σ. 319.

Ἰο-βλέφαρος, Δωρ. **Ἰογλέφ-**, **ον**, ἔχων βλέφαρα μὲ ἰοχρόους βλεφαρίδας Πινδ. Ἀποσπ. 113, Μανέθων 5. 145, Λουκ. Εἰκ. 8, Ὑπὲρ τῶν Εἰκόνων 26.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἰοβλέφαροι· καλλιβλέφαροι».

Ἰοβολέω, [ῐ], ῥίπτω βέλη, τοξεύω, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1440, Ἀνθ. Π. 5. 188· ἐς ἐμὴν κραδίην αὐτόθι 5. 10· **II.** ῥίπτω ἰόν, χύνω δηλητήριον, μυγαλαῖ Ἰοβολοῦσαι Γεωπ. 2. 47, 12.

Ἰο-βόλος [ῐ], **ον**, (ἰός) ἐπὶ τόξου, τὸ ῥῖπτον βέλη, Ἀνθ. Π. 6. 34. **II.** ὁ χύνων δηλητήριον, δηλητηριώδης, ἐπὶ ζώων, Νουμήν. παρ' Ἀθην. 304F, Ἡρῳδιαν. 3. 9· ἐν τῷ Ὑπερθ., Ἰοβολώτατα τῶν ἑρπετῶν Ἰώσηπος ἐν Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 5, 5· **Ἰοβόλα**, τά, δηλητηριώδη ζῷα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 29. 4. **2)** ἐπὶ βελῶν, τὰ βεβαμμένα εἰς δηλητήριον, Ὀρφ. Ὑμν.12.16· ἔχιδνα γευσαμένη αἵματος Ἰοβόλου, δηλητηριώδους, Ἀνθ. Π. 11. 237· μεταφ., Ἰοβόλοι γένυες, ἐπὶ τοῦ Μώμου, Ἀνθ. Πλαν. 4. 266.

Ἰο-βόρος [ῐ], **ον**, (ἰός) ὁ τρώγων δηλητήριον, Ὀππ. Κυν. 3. 223, Ἐπιφάν.· ἐπὶ ὄφεως, Ἐπιγράμμ. Ἑλλην. 465. 4. **II.** βιβρώσκων δηλητηριωδῶς, πυθεδόνες Νικ. Θηρ. 467. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἰοβόρον· παλίγκοτον, ἤγουν ὀργίλον».

Ἰο-βοστρῦχος, **ον**, ἔχων ἰώδεις, μέλανας βοστρύχους, Πινδ. Ο. 6. 50, Ι. 7 (6). 33.

Ἰογάστριος, = **ὁμογάστριος**, διάφ. γραφ. Ζηνοδότ. ἐν Ἰλ. Φ. 95, πρβλ. Κόντου ἐν Ἀθηνᾶ τόμ. Α', σ. 150.

Ἰό-γληνος, **η**, **ον**, ἔχων ἰοειδεῖς, μελανίζοντας ὀφθαλμούς, «ἰόγληναι (κῶδ. ἰογλῆναι)· μελαίνας γλήνας ἔχουσαι» Ἡσύχ.

Ἰόδετος, **ον**, (δέω) δεδεμένος ἢ πεπλεγμένος δι' ἴων, Ἰοδέτων στεφάνων Πινδ. Ἀποσπ. 45.

Ἰο-δνεφής, **ές**, (δνόφος) ἔχων χρῶμα σκοτεινὸν ὡς τὸ ἴον, (ἴδε **ἴον** IV), «τὸ μέλαν ἢ πορφυροῦν, ἢ τὸ λεγόμενον κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἁνθινον» (Εὐστ.), Ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα Ὀδ. Δ. 135, Ι. 426.

Ἰο-δόκος [ῐ], **ον**, (ἰός) ἐπὶ φαρέτρας, ἡ δεχομένη, ἡ ἐγκλείουσα ἐν ἑαυτῇ βέλη, φαρέτρη Ἰλ. Ο. 444, Ὀδ. Φ.12, Πιττακ. σ. 261 Schneidew., κτλ.·— ὡς οὐσιαστ., **Ἰοδόκη**, ἡ, φαρέτρα, βελοθήκη, ἀμφὶ δὲ νώτοις Ἰοδόκη τετάνυστο Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 679, Γ. 156, 279, Ἀνθ. Π. 6. 296· ἡ Ἰοδόχη, Ἡσύχ., Φώτ. **II.** περιέχων ἰόν, δηλητήριον, ὀδόντες Ἰοδ., δηλητηριώδεις, Νικ. Θηρ.184.

Ἰο-ειδής, **ές**, (ἴον) ὅμοιος πρὸς τὸ ἄνθος ἴον (ἴδε **ἴον** IV), πορφυροῦς, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ἰοειδέα πόντον, εἴτε ἐν γαλήνῃ, Ἰλ. Α. 298, Ὀδ. Ε. 56, κτλ.· εἴτε ἐν τρικυμίᾳ, Ὀδ. Λ. 107, πρβλ. Ἡσ. Θ. 844· κρήνη ὁ αὐτ. 3· ὕδωρ, Θεόκρ. 16. 62 (ἔνθα ὁ Meineke διαειδέϊ, διαφανεῖ)·— μεταφ., λοιγός, κέντρον Νικ. Θηρ. 243, 886. **II.** ὅμοιος πρὸς ἴον κατὰ τὴν εὐωδίαν, εὐώδης, εὔοσμος, κυκλαμὶς Ὀρφ. Ἀργ. 920.

Ἰόεις, **εσσα**, **εν**, (ἴον) ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ἴου, μέλας, Ἰόεντα σίδηρον Ἰλ. Ψ. 850· Ἰόεντα θάλασσαν Νικ. Ἀλ.171.

Ἰόζωνος, **ον**, (ζώνη) «πορφυρόζωνος» Ἡσύχ.

Ἰο-θαλής, **ές**, θάλλων μετὰ τῶν ἴων, Φιλόξ. 2. 43.

Ἰό-κολπος, **ον**, = **Ἰόζωνος**, Ἀλκαῖος 12.

Ἰο-λόχευτος, **ον**, (ἰός) γεννηθεὶς ἐκ δηλητηρίου, Πρόκλ. Ὕμν. 1. 41.

ἴομεν, Ἐπικ. ἀντὶ **ἴωμεν**, α' πληθ. ὑποτακτ. ἐνεστ. τοῦ **εἶμι**.

Ἰο-μῖτης [ῑ], **ες**, (ἰός) μεμιγμένος μὲ δηλητήριον, Ἀνθ. Π. 9.1.

Ἰ-όμματος, **ον**, ἔχων ὀφθαλμοὺς χρώματος ἰοειδοῦς, δηλ. μέλανας, Ἀνωνύμου Ὕμν. εἰς τὴν Παρθ.10.

Ἰό-μωροι, οἱ, δὶς παρ' Ὁμ., Ἀργεῖοι Ἰόμωροι, ἐλεγχέες

Ἰλ. Δ. 242· Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι Ξ. 479. —Ἡ ἀναλογία ἐκ τοῦ **ἐγχεσίμωρος** ὑποδεικνύει τὴν σημασίαν ἣν ἀποδίδει εἰς τὴν λέξιν ὁ Σχολ. «οἱ περὶ τοὺς ἰούς, ὅ ἐστι τὰ βέλη, κακοπαθοῦντες, πολεμικοί». (ἐκ τῆς √ΜΕΡ, **μέρ-ιμνα, μερ-μερίζω**, κτλ.), M. Müller, Lectures, 2. 333 — ἀλλὰ (1) τὸ ι τοῦ **ἰός** (βέλος) εἶναι μακρόν, ἐνῷ ἐν τῇ λέξ. **ἰόμωροι** εἶναι βραχύ (2) εἶναι βέβαιον ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ὁμήρου οἱ Ἕλληνες συνήθως δὲν ἔκαμνον χρῆσιν βελῶν· (3) ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις φαίνεται ὡς λέξις ὀνειδιστική. Ἡ πιθανωτέρα ἑρμηνεία εἶναι: δυστυχής, δύσμοιρος, ἄθλιος, κακόμοιρος, εἶναι δὲ ἀδύνατον νὰ παραδεχθῇ τις ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ **ἴον, μόρος**, ἔχων τὴν μοῖραν τοῦ ἰοῦ, βραχύβιος. Ἕτεροι παράγουσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ **ἰά**, φωνή, = θορυβώδης, ταραχώδης, Γλάδστων ἐν Hom. Stud. 1. 356, Ἡσύχ.— Ἄλλ' ἡ ὀρχὴ τοῦ **ἰο-** διαμένει ἀμφίβολος, καὶ ἡ ἔννοια τῆς καταλήξεως **-μωρος** εἶναι ἐπ' ἴσης σκοτεινὴ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ὅπου ἀπαντᾷ, **ἐγχεσίμωρος, ὑλακόμωρος, σινάμωρος.**

ἴον [ῐ], τό, ἑτερόκλιτ. δοτ. πληθ. **ἴᾰσῐ** [ᾰ̆], Νικ. Ἀποσπ. 2. 2:— μενεξές, viola odorata, ἰδιαιτέρως διακρινόμενον εἰς ἴον μέλαν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 13, 2, π. Φυτ. Αἰτ. 4.1, 21, Διοσκ. 4.122· καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντὶ Θεόκρ.10. 28, πρβλ. Ἀνθ. Π. 4. 1, 21· κυαναυγὲς Θεοφρ.π Φ. Αἰτ.5.74·—περὶ τῆς Ὁμηρ.σημασίας ἴδε κατωτ. IV. **II.** ἴον τὸ λευκὸν ἢ λευκόϊον, φαίνεται ὅτι περιελάμβανε ποικιλίας τινὰς οἷον τὰ τεχνικῶς καλούμενα: Cheiranthus καὶ Mathiola· περιγράφεται δὲ ὡς ἔχον διάφορα χρώματα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 6, 3· κίτρινον (χλωρόν), π. Φυτ. Αἰτ. 6. 14, 11· φλόγιον π. Φυτ.Ἱστ. 6. 8, 1· μήλινον ἢ κυανοῦν ἢ πορφυροῦν Διοσκ. 3.138· οὕτως ὁ Πλίν. ἀναφέρει violae purpureae, lute e, albae H. N. 21.14·— τὰ κοινότατα ἐν Ἑλλάδι εἴδη φαίνεται ὅτι εἶναι τὸ λευκόϊον θαλάσσιον (Matthiola tricuspidata), τὸ πορφύρεον (M. incana), καὶ τὸ μήλινον (Cheiranthus Cheiri). **III.** τὸ λευκόϊον ὡσαύτως ἀναφέρεται ὡς βολβῶδες φυτόν, ἴσως τὸ leucoium aestivum, Θεοφρ. π. Φυτ.Ἱστ. 7.13, 9· ἢ εἶδος «ζουμπουλίου», τὸ πρῶτον ἄνθος ὅπερ ἀνθεῖ μετὰ τὸν χειμῶνα, Πλίν. 21. 38. **IV.** τὸ ὄ.ομα ἁπανταχοῦ ἅπαξ παρ' Ὁμ., λειμῶνες μαλακοὶ ἴου ἠδὲ σελίνου θήλεον Ὀδ. Ε.72. — Ἐνταῦθα δύσκολον εἶναι νὰ ὑποτεθῇ ὅτι σημαίνει τὸ ἴον, ἐπειδὴ ἀναφέρεται ὡς αὐξανόμενον μετὰ τοῦ σελίνου εἰς ἑλώδεις λειμῶνας· ὅθεν ὁ Πτολεμαῖος ὁ Εὐεργέτης προὔτεινε τὴν γραφὴν **αἴου**, = δαυκίου (σία γὰρ μετὰ σελίνου φύεσθαι, ἀλλὰ μὴ ἴα Ἀθήν.61C)· διὰ τὸν αὐτὸν λόγον δὲν δύναται νὰ εἶναι τὸ ἄνθος Cheiranthus ἢ τὸ Matthiola. Οὔτε δύναται νὰ εἶναι λευκόν τι ἄνθος, διότι τὸ **ἰο-ειδὴς** κεῖται παρ' Ὁμ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, καὶ τὸ **ἰόεις, ἰο-δνεφὴς** ἐπὶ πραγμάτων μελανοχρόων. Ὁ Ruskin λέγει ὅτι τὸ ἴον παρ' Ὁμ. δυνατὸν νὰ εἶναι ἡ κυανῆ ἢ ἐρυθρὰ ἶρις· καὶ τοῦτο κάλλιστα συμφωνεῖ πρὸς τὸ παρὰ Πινδ. Ο. 6. 91, ἔνθα ἀναφέρονται ἴα καὶ αὐτῶν αἱ ξανθαὶ καὶ παμπόρφυροι ἀκτῖνες. (Οἱ σύνθετοι τύποι **ἰο-ειδὴς** καὶ **ἰο-δνεφής**, πιθαν. δὲ καὶ τὸ **ἴον**, ἀπαιτοῦσι τὸ δίγαμμα παρ' Ὁμήρ., καθὼς τὸ **ἴον** ἐν Θεοκρ. 10. 28, καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει **γία** (δηλ. **Ϝία**) **ἄνθη**, ὥστε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ ἀμφιβολία περὶ τῆς σχέσεως τῆς λέξ. **Ϝίον** πρὸς τὸ Λατιν. vio-la).

ἰονθάς, άδος, ἡ, τριχωτός, «μαλλιαρός», ἐπίθ. τῆς ἀγρίας αἰγός, Ὀδ. Ξ. 50.

ἴονθος, ὁ, ἡ ῥίζα τριχός, μικρά, νέα θρίξ, Φρύν. ἐν Δ. Β. 44 **II.** ἐξάνθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου, τὸ ὁποῖον συχνάκις συνοδεύει τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τοῦ γενείου, κτλ., Ἱππ.Ἐπιδημ. τὸ Α', 970, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 31, 2, Προβλ. 34. 4., 36. 3·— τοιαῦτα ἐξανθήματα καλοῦνται: ἐπάρσεις ἰονθώδεις παρὰ τῷ Θεοφρ. περὶ Ἱδρ.16. (Συγγενὲς τῷ **ἀνθεω** ;)

Ἰόνιος [ῐ], **α, ον**, (**Ἰώ**) ὀνομασθεὶς ἐκ τοῦ ὀνόμα ος τῆς Ἰοῦς, Ἰόνιος κόλπος ἢ πόρος, ἡ θάλασσα ἡ μεταξὺ τῆς Ἠπείρου καὶ Ἰταλίας, κατὰ τὸ ἄνοιγμα τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ἣν διεκολύμβησεν ἡ Ἰώ, πόντιος μυχὸς .. Ἰόνιος κεκλήσεται, τῆς σῆς πορείας μνῆμα Αἰσχύλ. Ἱκ. 839, πρβλ.Ἡρόδ. 6.127, Πινδ. Ν. 4. 87, Θουκ., κλ.· ὡσαύτως ἁπλῶς, ὁ Ἰόνιος ὁ αὐτ. 6. 30· βραδύτερον, Ἰόνιον πέλαγος Ἀνθ. Π. 6. 251, πρβλ. **Ἰωνικός**.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 211.

ἰόομαι [ῐ], Παθ. (**ἰός** II) γίνομαι ἰώδης, πληροῦμαι ἰοῦ, σκωρίας, σκωριάζω,Ἀριστ. π. Χρωμ. 3, 8, Θεοφρ. Χαρακτ.10, Διοσκ. 5. 89, κ. ἀλλ.

ἰο-πάρειος, ον, ἔχων ὠραίας ὡς τὰ ἴα παρειάς, καλλιπάρειος, Ἀνωνύμου Ὕμν. εἰς τὴν Παρθ.10.

ἰό-πεπλος, ον, φορῶν πέπλον χρώματος ἰοῦ,Ἡσύχ. ἐν λ. **ἰοπλόκος**.

ἰο-πλόκᾰμος, ον, ἔχων ἰοειδεῖς, μέλανας πλοκάμους, Ἰοπλοκάμων Μοισᾶν Πινδ. Π.1. 2, Σιμωνίδ. 21.

ἰόπλοκος, ον, πεπλεγμένος δι' ἴων, ἴσως = τῷ **ἰοπλόκαμος**. Ἰόπλοχ' ἁγνά, μειλιχόμειδε Σαπφοῖ Ἄλκ. παρὰ Ἡφαιστίωνι σ. 80, ἔκδ. Gaisf., ὡς ἐπίθ. τοῦ Διονύσου, 9. 524, ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, (ϝ)ιόπλοκον εὐ εἰπεῖν [Κύπριν ..] Βακχυλ. VIII [IX]. 72, Ἰόπλοκοι .. Νηρηΐδες XVI [XVII]. 38, κτλ. Ἡ λέξις αὕτη συνήθως τονίζεται ἐπὶ τῆς παραληγούσης **ἰοπλόκος**, οὕτω καὶ ὁ Ἡσύχ., ὅστις ἑρμηνεύει: «ἰοπλόκος· ἰόπεπλος· ἀπὸ τοῦ χρώματος».

ἴορκος, ὁ, ἴδε **δορκάς**.

ἰός [ῐ], ὁ, πληθ. **ἰοί, ἀλλ' ὡσαύτως** ἑτερογεν. **ἰά**, Ἰλ. Υ. 68: — βέλος, ἰὸν ἔγκε Ἰλ. Δ. 48· βλήμενος ἢ ἰῷ ἢ ἔγχεϊ Θ. 514· οὕτω παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 461· ἦκεν κομήτην ἰόν, ἔρριψε πτερωτὸν βέλος, Σοφ. Τρ. 567. **II.** σκωρία, ἰδίως ἡ τοῦ σιδήρου ἢ τοῦ χαλκοῦ, Λατ. ferrugo, aerugo, Θέογν. 451, Πλάτ. Πολ. 609Δ, Τίμ. 59C, Θεόκρ.16.17. **2)** δηλητήριον, οἷον τὸ τῶν ὄφεων, Αἰσχύλ.Ἀγ. 831, Εὐμ. 478, Σοφ. Τρ.771, Εὐρ. Ἴων 1015, Ἱλούσ. 2. 562C, κλ.· ὁ Πινδ. περὶ μέλιτος λέγει, ἰὸς ἀμειμφὴς μελισσῶν, ἀλλ' ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς δράκοντας τοὺς θρέψαντας τὸν Ἴαμον, Ο. 6.79. (Αἱ δύο λέξεις παράγονται ἐκ διαφόρων ῥιζῶν· ἡ πρώτη αὐτῶν εἶναι = τῷ Σανσκρ. ishus (βέλος), ἡ δὲ δευτέρα = τῷ Σανσκρ. vishas, visham, Λατ. vi-rus, δηλητήριον.)

ἷος, ἵα, Ἐπικ. ἀντὶ **εἷς, μία**, ἴδε ἐν λ. **εἷς**.

ἰο-στέφᾰνος, ον, φορῶν στέμμα ἐξ ἴων, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, Ὁμ. Ὕμν. 5. 18, Σόλων 11. 4· τῶν Μουσῶν, Θέογν. 250· τῶν Χαρίτων, Ἀνθ. Π. 8. 127· ἰδίως τῶν Ἀθηνῶν, Πινδ. Ἀποσπ. 46, πρβλ. πρὸ πάντων Ἀριστοφ.Ἀχ. 637, Ἱππ. 1323.

ἰότης, ητος, ἡ, (ἴδε **ἵμερος** ἐν τέλει) θέλησις, βούλησις, παρ' Ὁμ. σχεδὸν ἀείποτε κατὰ δοτ., ὡς, θεῶν ἰότητι, τῇ βουλήσει τῶν θεῶν (ἴδε ἐν λ. **ἕκητι**), Ἰλ. Τ. 9, Ὀδ. Π. 214, κτλ.· σπανιώτερον ἐπὶ ἀνθρώπων, μητρὸς ἐμῆς ἰότητι Ἰλ. Σ. 396· κακῆς .. ἰ. γυναικὸς Ὀδ. Α. 384· μνηστήρων ἰ. Σ. 234· ἀλλήλων ἰ. Ἰλ. Ε. 874· ἀναιδήτῳ ἰ., ἀναισχύντῳ βουλήσει,Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 360· ἡ κἀτ. μόνον ἐν Ἰλ. Ο. 41, δι' ἐμὴν ἰότητα, ἀντὶ ἐμῇ ἰότητι. **II.** ὁ Αἰσχύλ. ἔχει αὐτὸ ἅπαξ ἐν χορικῷ ὡ, τὸ **ἕκατι** II, χάριν τινός, ἰότατι γάμων Ἱκ. 559.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἰότητι· βουλήσει, θελήσει, αἰτίᾳ, ὀργῇ, χάριτι».

ἰο-τόκος, ον, (**ἰός** II. 2) γεννῶν, παράγων ἰόν, δηλητηριώδης, ἰοτόκοι τε περὶ στομάτεσσιν ὀδόντες Ὀππ. Κυν. 3. 73.

ἰο-τῡπής [ῡ], **ές**, (**ἰός**) βληθείς, κτυπηθεὶς διὰ βελῶν,Ἀνθ. Π. 5. 87., 6. 265.

ἰού ἢ **ἰοῦ** (ἴδε ἐν τέλει), ἐπιφών. σχετλιαστικόν, οἴμοι, ἀλλοίμονον, Λατ. heu! συνήθως κατ' ἐπανάληψιν, ἰοὺ ἰού, Αἰσχ. Ἀγ. 1212, Δημ. 406, 8· ἰοὺ ἰοὺ δύστηνος ἢ δύστηνε Σοφ. Τρ. 1143, Ο. Τ. 1071· ἰοὺ ἰοὺ βοᾶν, κεκραγέναι Ἀριστοφ. Νεφ. 543, Εἰρ. 345· σπανίως ἅπαξ, φεῦ, ἰοὺ τῆς ἀσβόλου ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 245· ἢ τρίς, ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ.110·— μετ' ἄλλων ἐπιφωνημάτων, ἰοὺ ἰού, ὢ ὢ κακὰ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1214· ἰοὺ ἰοὺ πόπαξ ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 143. **II.** ὡς τὸ **ἰώ**, κραυγὴ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 25, Εὐρ. Κύκλ. 464, 576, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1096, Πλάτ. Πολ. 432D, πρβλ. Γοργ. 499B, Συμπ. 223A. (Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Δινδ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 345, πρβλ. καὶ Σχολιαστ. αὐτόθι.— Παρ' Ἀττ. ποιηταῖς ἐνίοτε ὡς ἐκτὸς στίχου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 25. 1214, Ἀριστοφ. Νεφ. 1).

Ἰουδαιεύς, έως, ὁ, = Ἰουδαῖος, Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **Ἰουδαία.**

Ἰουδαῖος, ὁ, Ἑβραῖος: **Ἰουδαία**, Ἑβραία: ἡ **Ἰουδαία** (ἐξυπ. γῆ), ἡ χώρα·— **Ἰουδαϊκός, ή, όν**, Ἑβραϊκός,Καιν.Διαθ.—Ἐπίρρ. **Ἰουδαϊκῶς** κατὰ τὸν τρόπον τῶν Ἰουδαίων, Ἐπιστ. π. Γαλάτ. 6', 14·—**Ἰουδαΐζω** λαμβάνω τὸ μέρος τῶν Ἰουδαίων, μιμοῦμαι αὐτούς·— **Ἰουδαιόφρων**, ὁ, ἡ, ὁ φρονῶν τὰ τῶν Ἰουδαίων, Δαμασκ. Π. 313C·— **Ἰουδαϊσμός**, ὁ, τὸ ἰουδαΐζειν, Ἐβδ. (Β' Μακκ. Β', 21).— **Ἰουδαϊστής, οῦ**, ὁ, = ὁ ἰουδαΐζων, Ἀδαμάντ. 1784B.— **Ἰουδαΐστι** Ἐπίρρ. = Ἑβραϊστί, Ἐβδ. (Δ' Βασιλ. ΙΗ', 26).

Ἰουδοτέλεστος, ὁ, ὁ σχὼν τὸ τέλος τοῦ Ἰούδα, Θ. Στουδ. σ. 1476, ἔκδ. Μί.

ἰουλίζω: μέλλ. **ἰσω**, χναύω, ἅπαντᾷ μόνον παρὰ Τρυφιοδ. (53), ἀλλ' ἡ λέξις ἦτο παλαιοτέρα, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Φωτ. Λεξ.: «ἰουλίζων, ὁ τῆς γενειάδος ἀρχόμενος».

ἰουλίς, ίδος, ἡ, εἶδος ἰχθύος, κοινῶς γύλος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 2, 1. Ἀνθ. Π. 7. 504· ἰουλίδας ἔψειν μὲν ἐν ἅλμῃ, ὀπτᾶν δὲ ἐπὶ τηγάνου Δωρίων παρ' Ἀθην. 301F.—Ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκράτ. σ. 59.

ἰουλό-πεζος, ον, ἔχων πολλοὺς πόδας, ὡς ὁ σκώληξ ἴουλος, «σαραντα-πόδαρος», μεταφ. ἐπὶ τῶν κωπῶν νεώς, «ἰουλόπεζοι, αἱ πολλὰς κώπας ἔχουσαι, ἐκ μεταφορᾶς τινος σκώληκος ἰούλου ὀνομαζομένου πολλοὺς πόδας ἔχοντος» (Σχολ.), Λυκόφρ. 23· πρβλ. **ἴουλος** IV.

ἴουλος, ὁ, = **οὖλος** (μετὰ προθεματικοῦ ι, ἴδε Ι ι ΙΙ. 5), τὸ χνοῶδες γένειον τὸ κατὰ πρῶτον φυόμενον κάτωθεν τῶν κροτάφων τῶν νέων, ἐν τῷ πληθ., πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἴουλοι ἀνθῆσαι, πρὶν ἔτι ἀναφανῶσιν αἱ πρῶται τῶν τριχῶν ἐκφύσεις κάτωθεν τῶν κροτάφων αὐτῶν, Ὀδ. Α. 319· στείχει δ' ἴουλος ἄρτι διὰ παρῄδων Αἰσχ. Θήβ. 531· πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλειν Θεόκρ. 15. 85· οὕτω κατὰ πληθ., ἔτι χνοάοντας ἰούλους ἀντέλλων, «φύων» (Σχολ.), Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 43· ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους κειράμενος Ἀνθ. Π. 6. 198· ἰούλοις πλῆσαι παρειὰς Ἑλλην. Ἐπιγράμμ.657, κτλ., Ἡσύχ. **2)** τὸ ἄνθος ἡρακλεωτικῆς καρύας, Θεόφρ. π. Φυτ.Ἱστ. 3.7, 3. **II.**

«ἴουλοι δὲ καὶ **οὖλοι** αἱ ἐκ τῶν δραγμάτων συναγόμεναι δέσμαι» ('Ησύχ.), ὀπόθεν ἡ Δημήτηρ λέγεται ὅτι ἐκλήθη **Ἰουλώ**, Σῆμος ὁ Δήλιος παρ' Ἀθην. 618D Δ, Ἀρτεμίδ. 2. 24. **2)** ὕμνος εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος, Σῆμος ἔνθ' ἀνωτ. 618E, Ἐρατοσθ. παρὰ Τζέτζ. ἐν Λυκόφρ. 22, ἴδε Spanh. εἰς Καλλ. Ὕμν. εἰς Δήμ. ἐν ἀρχῇ. **III** τὸ ἄρρεν οὐλῶδες ἐξάνθισμα τῶν μονοοίκων φυτῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 11. **IV.** ἔντομόν τι ὅμοιον τῇ σκολοπένδρᾳ ἢ τῷ πολύποδι, «σαρανταπόδαρος», Iulus oniscoïdes, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 6, π. Ζ. Μορ. 4. 6, 1, Νουμήν. παρ' Ἀθην. 305Δ. **V.** = **ἰουλίς**, Ἐρατοσθ. αὐτόθι 284.

ἰουλοφόρος, ον, φέρων ἰούλους, ἀμφὶ γένυν χνοάων πρῶτον ἰουλοφόρον Ἐπιγρ. Θεσσαλ. ἔμμετρος, Mém. sur une mis. au mont Athos σ. 22.

Ἰουλώ, οῦς, ἡ, ἡ θεὰ τῶν ἰούλων, δεματίων, ἡ Δημήτηρ, ἴδε **ἴουλος** II.

ἰουλώδης, ες, (εἶδος) = σκολοπενδρώδης, ὅμοιος πρὸς σκολόπενδραν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 56.

ἰύφ, ἐπ φώνημα ἀηδίας, ἀποστροφῆς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 826, κατὰ τὸν Σχολ.· ἀλλ' ἡ λέξις εἶναι ἐφθαρμένη· ἴδε Ἔρμανν. ἔνθ' ἀνωτ.

ἰο-φόρος, ον, (**ἰὸς** II. 2, **φέρω**) ὁ φέρων ἰόν, δηλητηριώδης, Ὀππ. Κυν. 3. 433.

ἰοχέαιρα, ἡ, ἡ χέουσα, ἐκτοξεύουσα βέλη, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, Ἰλ. Ε. 53, κλ.· ὡσαύτως ὡς οὐσιαστ., **Ἰοχέαιρα** = Ἄρτεμις, Ἰλ. Φ. 480, Ὀδ. Λ. 198· — βραδύτερον, ἰοχ. **φαρέτρα** Ἀνθ. Π. 6. 9. **II.** (**ἰὸς** II. 2) ἡ χύνουσα ἰόν, δηλητήριον, «Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος ἰοχέαιραν τὴν ἀσπίδα τὸ ζῷον (εἶπε)» Ἀθήν. 99Β. (Τὸ δεύτερον μέρος τῆς λέξεως εἶναι: **-χέϜαιρα**, ἀναμφιβόλως ἐκ τῆς √ΧΕϜ ἢ ΧΕΥ, **χέω**, οὐχί, ὡς κοινῶς νομίζεται, ἐκ **χαίρω**). [ῑ̆ ὡς ἐν τῷ **ἰός**· ἀλλ' ὅμως ῑ̆ ἐν Πινδ. Π. 2. 16]. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἰοχέαιρα· τοξοφόρος. ἢ ἰοὺς χέουσα. ἢ ἰσχυρά. ἢ βέλεσι χαίρουσα».

ἰπνεύω, (ἰπνὸς) φρύγω, ξηραίνω τι ἐν τῷ κλιβάνῳ, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐκοδομεύετο.**

ἰπνή, ἡ, «ἐφιππὶς» Ἡσύχ.

ἴπνη, ἡ, (ἵπτομαι) πτηνόν τι, ὅπερ τύπτει διὰ τοῦ ῥάμφους τοὺς φλοιοὺς τῶν δένδρων (ἴσως δρυοκολάπτης), Ἀντών. Λιβερ. 21: — **ἵππα· πιπὼ** ἀμφίβ. παρ' Ἡσυχ.

ἴπνιος, α, ον, (ἰπνὸς) ἀνήκων εἰς τὸν ἰπνόν, τὸν κλίβανον (φοῦρνον)· «ἴπνια· τὰ καθάρματα τοῦ ἰπνοῦ» Ἡσύχ. **II.** ἐν Καλλ. Ἀποσπ. 216 (ἐκ τοῦ **ἰπνὸς** IV) ἡ κόπρος τῶν ζώων, ἴδε Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 832.

ἰπνίτης [ῑ̆], **ου,** ὁ, ὀπτηθεὶς ἐν κλιβάνῳ, «ψημένος 'ς τὸν φοῦρνον», οἱ ἰπν. ἄρτοι Ἱππ. 356. 13· καὶ ἄνευ τοῦ **ἄρτος**, θερμῶν ἰπνιτῶν ἥσθιον Τιμοκλ. ἐν «Ψευδολήσταις» 1· ἰπν. φθοῖς Ἀνθ. Π. 6. 299.

ἰπνοκᾰ́ής, ές, (καίω) ὀπτηθεὶς ἐν κλιβάνῳ, Λουκ. Λεξιφ. 6.

ἰπνο-λέβης, ητος, ὁ, λέβης κτιστός, Λουκ. Λεξιφ. 8, Ἀθήν. 98C.

ἰπνο-λεβήτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Πολυδ. Ι', 66.

ἴπνον, τό, φυτόν τι φυόμενον εἰς ἑλώδεις τόπους, ἵππουρις (Sprengel), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 10, 1.

ἰπνοπλάθος, ου, ὁ, (πλάσσω) ὁ ἐργαζόμενος ἐν κλιβάνῳ ἢ καμίνῳ, κεραμεύς, σχεδὸν ὡς τὸ **κοροπλάθος** (ὃ ἴδε), Πλάτ. Θεαίτ. 147Α (διάφ. γραφ. **ἰπνοπλάστης**, ὡς ἐν Γαλην. 6. 36· **ἰπνοπλάθης** ἐν Τιμ. Λεξ.), Πολυδ. Ζ', 163, Ἀρποκρ.· — οὕτω καὶ **ἰπνοτοιός, όν,** Λουκ. Προμ. 2, Θεμίστ. 256D.

ἰπνός, ὁ, κλίβανος, «φοῦρνος», κάμινος, Λατ. furnus, Ἡρόδ. 5. 92, 7, Ἱππ. 476. 25, Ἀντιφάν. ἐν «Ὁμφάλῃ» 1, 3, Δίφιλ. παρ' Ἀθην. 54Α, Ἀρχέστρατ. αὐτόθι 319Ε: — ἰδίως πρὸς θέρμανσιν ὕδατος διὰ λουτρόν, Ἀριστοφ. Σφ. 139, Ὄρν. 436, **II.** ὁ τόπος τοῦ κλιβάνου, Λατ. culina, **μαγειρεῖον**, Σιμων. Ἰαμβογρ. 6. 61, Ἀριστοφ. Σφ. 837, Λυκούργ. παρ' Ἁρποκρ. **III.** λαμπτήρ, φανὸς Ἀριστοφ. Εἰρ. 841, Πλ. 815, Αἰλ. π. Ζ. 2. 8. **IV.** = **κοπρών**, σωρὸς κόπρου ἢ ἀπόπατος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 132, Ἡσύχ. (Ὁ Κουρτ. ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὴν √ΠΕΠ, **πέσσω**, ὡς εἰ ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος ἦν **πεπ-νός**, σ. 699).

ἰπνών, ῶνος, ὁ, κοπρών, σωρὸς κόπρου, Ἐπιγρ. Δήλου, Bull. d. cor. hell. VI. σ. 63.

ἰπο-κτόνος [ῑ̆], **ον,** (ἴψ) ὁ φονεύων τοὺς ἀμπελοφάγους ἵπας, τοὺς φθείροντας τὰς ἀμπέλους σκώληκας, ἐπίθετον τοῦ Ἡρακλέους ἐν Ἐρυθραῖς, Στράβ. 613.

ἶπος, ὁ, ἐνίοτε ἡ, (ἵπτομαι) ἐν τῇ μυάγρᾳ (παγίδι τῶν ποντικῶν), τὸ πίπτον ἐπὶ τοῦ ποντικοῦ ξύλον καὶ κατέχον αὐτόν, «τὸ ἐμπῖπτον τοῖς μυσὶ ξύλον» Ἡσύχ., Πολυδ. Ζ', 41, Εὐστ. 16. 40, κλ.· ἴδε **εἶπος.** **2)** πᾶν βάρος, τὸ πιεστήριον τοῦ κναφέως, Ἀρχίλ. 159· ἐν Πινδ. Ο. 4. 11 ἡ Αἴτνη καλεῖται Ἶπος ἀνεμόεσσα, τὸ βάρος ὅπερ πιέζει καὶ κρατεῖ εἰς τὴν θέσιν του τὸν Τυφωέα· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

ἰπόω [ῑ̆], καταπιέζω, καταθλίβω, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 813 (Littré), Κρατῖν. ἐν «Κρεοβουλίνῃ» 10· — Παθ., πιέζομαι, ἱπούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο (πρβλ. **ἶπος**) Αἰσχύλ. Ηρ. 365· ἱπούμενος ταῖς εἰσφοραῖς, καταπιεζόμενος διὰ τῶν εἰσφορῶν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 924.

ἵππα, ἡ, ἴδε **ἵπνη.**

ἱππ-αγρέται, ῶν, οἱ, (ἴδε **ἀγρέτης**), τρεῖς ἄρχοντες ἐν Σπάρτῃ, οἵτινες ἐξέλεγον τριακοσίους ἐπιλέκτους ἱππέας ἐκ τῶν ἐφήβων, ὅπως ὑπηρετῶσιν ὡς σωματοφύλακες τοῦ βασιλέως (ἴδε **ἱππεῖς** II. 2), Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 9, Λακ. 4. 3, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. 269. 4. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἱππαγρέτας· ἀρχὴ ἐπὶ τῶν ἐπιλέκτων ὁπλιτῶν».

ἱππ-αγρος, ὁ, = **ἵππος ἄγριος,** Ὀππ. Κυν. 3. 252.

ἱππ-ᾰ́γωγός, όν, φέρων ἵππους· ἰδίως ἐπὶ τῶν πλοίων, δι' ὧν μετέφερον ἱππικὸν στράτευμα, Ἱππαγωγὰ πλοῖα Ἡρόδ. 6. 48· Ἱππαγωγοὶ νέες αὐτόθι 95· ἐν ἱππαγωγοῖς ναυσὶν Θουκ. 2. 56., 4. 42· τριήρεις ἱππαγωγοὺς Δημ. 44. 20, Διόδ. 11. 3· ὡσαύτως, μόνον Ἱππαγωγοί Ἀριστοφ. Ἱππ. 599, Δημ. 46. 5.

ἱππάζομαι: μέλλ. **ἀσομαι**· ἀποθ.: (ἵππος): — ἐλαύνω ἵππους, ὁδηγῶ ἅρμα, Ἀντίλοχος ἀφραδέως ἱππάζεται Ἰλ. Ψ. 426· βραδύτερον, **ἱππεύω** Ἡρόδ. 4. 114, Ἱππ. π. Ἀέρ. 291, Ἀριστοφ. Νεφ. 15· Ἱππ. ἐφ' Ἵππων Ἡρόδ. 4. 110· **ἵππῳ** Ξεν. Ἱππ. 10, 1· Ἵππους Πλάτ. Ἴων 540D, Ε· — σπάνιον ἐν τῷ ἐνεργ., **ἱππάσαι** ἐξ ἀγέλης πῶλον παρὰ Πολυδ. Α', 182. **2)** Παθ., ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἐλαύνομαι ἢ ἱππεύομαι, Πλάτ. Ἴων 540D· δαμάζομαι, τιθασεύομαι ὅπως ἱππεύωμαι εὐχερῶς, Ξεν. Ἱππ. 3. 1., 11, 7. **II.** Ἱππάζεσθαι χώραν, διέρχεσθαι χώραν τινὰ ἐφ' ἵππου, Πλουτ. Κάμιλλ. 23. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 32.

ἱππαῖς, ῖδος, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **ἱππηΐς**, θηλ. τοῦ **ἱππικὸς** II, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 4935b.

ἱππαιχμία, ἡ, μάχη ἱππικοῦ, ἱππομαχία, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 1. 24.

ἵππ-αιχμος, ον, ὁ μαχόμενος ἀπὸ ἵππου, ἔφιππος πολεμιστής, Πινδ. Ν. 1. 25.

ἱππάκη [ᾰ̆], ἡ, τυρὸς ἐξ ἱππείου γάλακτος ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Σκύθαις, Ἱππ. π. Ἀέρ. 291, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 203, πρβλ. Θεοπόμπ. Ἱστ. 51, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 13, 2 (ἔνθα διάφ. γρ. **ἱππακή**), Διοσκ. 2. 80· — ὡσαύτως **ἱππάκης, ου,** ὁ, Εὐστ. 916. 16. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἱππάκη· Σκυθικὸν βρῶμα ἐξ ἵππου γάλακτος. οἱ δὲ ὀξύγαλα ἱππεῖον, ᾧ χρῶνται Σκύθαι. πίνεται δὲ καὶ ἐσθίεται πηγνύμενον ὡς Θεόπομπος ἐν τρίτῳ αὐτοῦ λόγων. καὶ μάνδρα ἵππων παρὰ Λάκωσιν». **II.** εἶδος ὀσπρίου, ἐρεβίνθους καὶ θέρμους καὶ Ἱππάκην καὶ ὀρόβους κτλ. Φίλων Μαθ. σ. 86, Πλίν. 25. 44.

ἱππ-ακοντιστής, οῦ, ὁ, ἱππεὺς ἀκοντιστής, ὡς τὸ **ἱπποτοξότης**, Ἀρρ. Τακτ. 149, 189, Πολυδ. Α', 131.

ἱππ-ᾰλεκτρῠών, όνος, ὁ, ἵππος καὶ ἀλεκτρυών, γρύψ, μυθώδές τι ζῷον ἐν Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 137) παρὰ Σχολ. ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1177, πρβλ. Βατρ. 937, 959, Ὄρν. 800. — Καθ' Ἡσύχ.: «ἱππαλεκτρυών· τὸν μέγαν ἀλεκτρυόνα, ἢ τὸν γραφόμενον ἐν τοῖς Περσικοῖς περιστρώμασι. γράφονται δὲ οἷον γρῦπες. ἔνιοι γῦπα».

ἱππᾰ́λεος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἱππικός**, Ὀππ. Κυν. 1. 169, 242, κτλ.

ἱππᾰ́λίδας, ου, ὁ, ποιητ. ἐκτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἱππεύς**, Θεόκρ. 24. 127· ὡς τὸ **δραπετίδας** ἀντὶ **δραπέτης**, Schäf. εἰς Μόσχ. 1. 3.

ἱππ-άνθρωπος, ὁ, κένταυρος, Εὐστ. 1909. 53.

ἱππᾰπαί, κραυγὴ τῶν ἱππέων, παρῳδία τῆς τῶν ναυτῶν κραυγῆς (ῥυππαπαί), Ἀριστοφ. Ἱππ. 602.

ἱππάρδιον, τό, ἡ καμηλοπάρδαλις (;), ἀμφίβολος τύπος ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 20.

ἱππαρίδιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **ἵππος**, Εὐστ. Θεσσ. σ. 97, ἔκδ. Μί.

ἱππάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἵππος**, μικρὸς ἵππος, «ἀλογάκι», Ξεν. Κύρ. 1. 4, 19. **2)** «ἱππάριον· ὄρνεον ποιόν, παραπλήσιον χηναλώπεκι» Ἡσύχ.

ἱππ-αριμοστής, οῦ, ὁ, Λακεδαιμ. ἀντὶ τοῦ **ἵππαρχος**, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 10., 5. 12· πρβλ. **ἱππαγρέται.**

ἱππαρχέω, εἶμαι **ἵππαρχος**, διευθύνω τὸ ἱππικόν, μετὰ γεν., Ἡρόδ. 9. 20, 69, Δείναρχ. 109. 37· τῶν Ἱππέων Δημ. 570. 12· ἀπολ., Ξεν. Ἀγησ. 2. 4, Λυσ. 177. 14· **ἱππάρχηκα** Δημ. 570. 12· οἱ **ἱππαρχηκότες** Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 14. — Παθ., ὑπηρετῶ ὑπὸ **ἵππαρχον**, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 4, 14.

ἱππάρχης, Δωρ. **-άρχας,** ὁ, = **ἵππαρχος**, Πολύβ. 10. 22, 6, Διον. Ἁλ. 7. 4, Πλουτ. Τιμολ. 32, Ἐπιγρφ. Λακ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1241. 3., 1341—45.

ἱππαρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ **Ἱππάρχου**, Ξεν. Ἀθ. 1, 3. **II.** σῶμα ἱππικοῦ διοικούμενον ὑπὸ τοῦ **ἱππάρχου**, Πολύβ. 10. 23, 4, κτλ.

ἱππαρχικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **ἵππαρχον**, ἡγεμονία ἱππ. = Ἱππαρχία, παρὰ Συνίδ.· ἱππ. **ἐστί**, εἶναι ἔργον ἢ καθῆκον τοῦ ἱππάρχου, Ξεν. Ἱππαρχ. 5. 1.

ἵππ-αρχος, ὁ, διοικῶν τὸν ἵππον, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, Πινδ. Π. 4. 79· πρβλ. **ἵππιος.** **II.** διοικητὴς ἱππικοῦ, Ἡρόδ. 7. 154· ἐν Ἀθήναις ἐξελέγοντο δύο ἵππαρχοι ἔχοντες ὑφ' ἑαυτοὺς 10 φυλάρχους, Ἀριστοφ. Ὄρν. 739, Λυσίας 146. 20, Πλάτ. Νόμ. 755G, 880D, Ξεν., Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 90, 7 καὶ 12· Ἱππ. εἰς Λῆμνον χειροτονεῖν Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκ. 14· χειροτονοῦσι δὲ καὶ εἰς Λῆμνον **ἵππαρχον**, ὃς Ἱππι[ελ]εῖται τῶν ἱππέων τῶν ἐν Λήμνῳ Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 90, 15, ἔκδ. Blass· πρβλ.

Δημ. 47.11:— ὁ Ξεν. ἔγραψε πραγματείαν περὶ τῶν καθηκόντων τοῦ ἱππάρχου, ἴδε Schneid. παρὰ Διν. ἐν Ξεν. Πονηματ. ἐν τῷ Πίνακι. — Ὑπῆρχον παρόμοιοι ἄρχοντες ἐν Σπάρτῃ, ἴδε **ἱππάρχης**· ἐν Βοιωτίᾳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 1575. 14· ἐν Ἀχαΐᾳ καὶ Αἰτωλίᾳ, Πολύδ.· καὶ ἐν ἄλλαις Ἑλληνικαῖς πόλεσι.—μεταχειρίζεται δὲ τὴν λέξιν ὁ Πλούτ. πρὸς μετάφρασιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ Magister Equitum..

ἱππάς, άδος, ἡ, ἀνώμ. θηλ. τοῦ **ἱππικός**. Ἱππὰς στολή, ἱππικὴ στολή, Ἡρόδ. 1. 80· ἐσθὴς Δίων Κ. 38. 14. **2)** ἡ ἱππὰς (δηλ. τάξις) ἡ τάξις τῶν ἱππέων ἐν Ἀθήναις, Ἀριστ. Πολιτικ. 2.12,6, πρβλ. Ἡρφδιαν. 5.1· θυσίαι Ἱππάδες, θυσίαι προσφερόμεναι ὑπὸ τῶν ἱππέων, βοῦς ἱππάς, ἡ εἰς τοιαύτην θυσίαν θυομένη βοῦς, Ἡσύχ.· — πύλαι Ἱππάδες, ὄνομα πύλης τινὸς τῶν Ἀθηνῶν. Πλούτ. 2. 849C. **3)** ὁ φόρος τῶν Ἱππέων ἐν Ἀθήναις, Λατ. census equestris, Ἱππάδα τελεῖν Ἰσαῖος 67. 23, Σόλων 18, Πολυδ. Η , 130. **4) ἱππάδες,** αἱ, ἱππικοὶ ἀγῶνες, Συλλ. Ἐπιγρ. 1588· — ἐν τῷ ἐνικῷ, παιδικόν τι παιγνίδιον, Πολυδ. Θ', 122, Ἡσύχ. **II.** = **ἵππος**, ἡ, «φοράδα», Ὀππ. Κυν.1.162.

ἱππᾰσία, ἡ, (ἱππάζομαι) τὸ ἱππεύειν, ἱππευτικὴ γύμνασις, Ἀριστορ.Ἀχ.1165· Ἱππ. ποιεῖσθαι, = Ἱππάζεσθαι, ἐκτελεῖν πορείαν ἐφ' ἵππου, Ξεν.Ἱππ. 8, 9, πρβλ.Ἀν. 2. 5, 33· Ἱππ. Ἱππάζεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 11, 17. **2)** τὸ ἐλαύνειν ἅρμα, ἁρματηλασία, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 12. 1, κτλ. **II.** τὸ ἱππικόν, Ἀρρ. Ἀν. 4. 4.

ἱππάσιμος, [ᾰ], **η, ον,** (ἱππάζομαι) κατάλληλος πρὸς ἱππασίαν, Αἴγυπτον τὸ πρὶν ἐοῦσαν ἱππασίμην καὶ ἀμαξευομένην, ἀντίθ. τῷ ἄνιππος γέγονε, Ἡρόδ. 2. 108, πρβλ. 5. 63, 9. 13, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 14· τὸ Ἱππάσιμον, δηλ. τὸ πεδινόν, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 2, 12·— μεταφ., τοῖς κόλαξιν ἑαυτὸν ἀνεικώς Ἱππάσιμον, «ἀφήσας τὸν ἑαυτόν του νὰ τὸν καβαλλικεύσουν οἱ κόλακες», Πλουτ. Ἀλέξ. 23.

ἱππάσιον, τό, = **ἱππασία**, Βυζ.

ἵππασμα, τό, τὸ ἱππεύειν, ἵππευμα, «καβαλλίκευμα», Ἀχιλλ. Τάτ.1.13.

ἱππασμοί, οἱ, = **ἱππάσματα**,' Ν. Χων. σ. 297. 5, ἔκδ. Β.

ἱππαστήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ. Π, Ἀνθολ. Π. 5. 203, 7. 424.

ἱππαστής, οῦ, ὁ, = **ἱππευτής**, Λουκ.Ἔρωτ. 46. **II.** ὡς ἐπίθ., κατάλληλος πρὸς ἱππασίαν, ἐπὶ ἵππου, Ξεν.Ἱππ.10, 17.

ἱππαστί,Ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον ἱππέως, «ἱππαστὶ καθίζειν· ὅταν οἱ παῖδες ἐπὶ τῶν ὤμων περιβάδην καθέζωνται» Ἡσύχ.

ἱππαστικός, ή, όν, ἀγαπῶν τὴν ἱππασίαν, Πλουτ. Ἄλκ. 23.

ἱππαστός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ ἱππεύσῃ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 22, 13.

ἱππάστριαι κάμηλοι, αἱ, αἱ ὁρμάδες κάμηλοι, Πλουτ. Εὐμ.15.

ἱππ-άφεσις, εως, ἡ, ἡ ἀφετηρία ἐν ἱπποδρομίῳ, Λατ. carceres, Πολυδ.Ἀποσπ. Γραμμ.76, Διον.Ἀλ. 3. 68,Ἀνθ. Π. παράρτ. 274.

ἱππεία, ἡ, (ἱππεύω) τὸ ἱππεύειν ἢ ἐλαύνειν ἵππους, ἐπιτηδειότης ἢ ἐμπειρία εἰς ἀμφότερα, ἀγὼν ἱπποδρομικός, Σοφ.Ἠλ. 505· καὶ ἐν τῷ πληθ., Εὐρ.Ἱκ. Μαιν. 374. **II.** ἱππικόν, Ξεν.Ἀν. 5. 6, 8, καὶ (ἑπομένης τῆς λέξ. **ἱππικόν**) Ἀγησ.1, 23. **III.** ἱπποφορβία, ἱπποτροφία, Στράβ. 215· πρβλ. **πωλεία.**

Ἵππειον· «τὸ Ἄργος. ἀπὸ Ἵππης τῆς Δαναοῦ» Ἡσύχ.

ἵππειος, α, ον, (ἵππος) ἀνήκων εἰς ἵππον ἢ ἱππους, ζυγός, φάτνη, ὁπλή, κτλ.,Ἰλ. Ε.799, Κ. 568, κτλ.· κάπαι Ὀδ. Δ. 40 ἵππειος λόφος, ἐξ ἱππείων τριχῶν, Ἰλ. Ο. 537· — ὡσαύτως ἐν Σοφ.Ἀντ. 340, Ἀποσπ. 588· ἀλλ. οἱ Τραγ. προτιμῶσι τὸν τύπον **ἵππιος**, ὅπερ ἐκ διορθώσεως χάριν τοῦ μέτρου ἐν Αἰσχύλ. Θήβ.122· τὸ Ἵππειον γάλα Ἀριστ. π. τὰ Ζ.Ἱστ. 3. 20, 13· ἀλλ' ὁ συνήθης παρὰ πεζολόγοις τύπος εἶναι **ἱππικός**. **II.** «ἵππειος δρόμος· τετραστάδιός τις» Ἡσύχ.

ἱππ-ελάτειρα [ῐ], θηλ. τοῦ ἑπομ., Ὀρφ.Ὕμν. 31.12.

ἱππ-ελάτης [ᾰ], **ου,** ὁ, ὁ ἐλαύνων ἢ ἱππεύων ἵππους, Ὀππ. Κυν.1. 95.

ἱππ-έλᾰφος, ὁ, κατὰ γράμμα ἡ ἵππος ἅμα καὶ ἔλαφος, ἴσως τὸ ζῷον antilope strepsiceros (ἴδε Letronn. Journal des Sav. 1833. σ. 697), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 20· ἡ θήλεια ἱππέλαφος οὐκ ἔχει κέρατα αὐτόθι 21,

ἱππ-εραστής, οῦ, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ἵππους, Αἰλ. π. Ζ. 2. 28.

ἵππερος, ὁ, ἱππομανία, σχηματισθὲν κατὰ τὸ ἵκτερος, ὕδερος, κτλ., μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως ἔρος (ὅπερ εἶναι ὁ ἀρχαῖος τύπος τοῦ ἔρως), ἀλλ' ἱππερόν μου κατέχειν τῶν χρημάτων, «ἔπαιξε παρὰ τὸν ἵκτερον .. οὕτω δὲ καὶ τοῖς χρήμασιν αὐτοῦ ἐπιθεθλῆσθαί φησιν ἵπερον, οἷον ἱππικὸν ἔρωτα, νόσον ἱππικήν, διὰ τὸ πολλὰ δεδαπανηκέναι» (Σχόλ.), Ἀριστορ. Νεφ. 74,Ἡσύχ.

ἱππετοῦμαι· «ἀγώνισμαι. Λάκωνες» Ἡσύχ.

ἵππευμα, τό, (ἱππεύω) πορεία ἐφ' ἵππου ἢ ἐφ' ἅρματος, Εὐρ. Ι. Τ. 1428, καὶ παρ' Ἀριστοφ ἐν Θεσμ. 1066.

ἱππεύς, γεν. έως.Ἐπικ. ῆος, ὁ, (ἵππος) Ὅμ. (μόνον ἐν Ἰλ.)· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ πεζός, ἓκ δ' ἔσσυτο λαὸς, πεζοὶ θ' ἱππῆές τε Ἰλ. Β. 810· λέγεται δὲ ἢ περὶ τοῦ ἡνιόχου ἢ περὶ τοῦ ἐκ τοῦ ἅρματος μαχομένου ἥρωος, Ο. 70, Μ. 66, (πρβλ. **ἱππότης**)· ἢ ἐπὶ ἁρματηλάτου ἀγωνιζομένου εἰς ἀγῶνα ἁρματηλασίας, Ἱππεῦσιν μὲν πρῶτα .. ἄεθλα θῆκε γυναῖκα ἄγεσθαι Ψ. 262.

2) ἀνὴρ ἔφιππος, ἱππεὺς ὡς καὶ νῦν, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 3. 88,, 9. 49. καὶ Ἀττ., ὡς ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 14 (ἴδε ἐν λ. (**ἵππος**)· τῆς πολιτείας ἱππεύς, δημόσιος ταχυδρόμος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 81.

ἱππηλάσιον, τό, = **ἱππηλασία**, Νικήτ. Χρον. σ. 146B,Ἄννα Κομν. 15. σ. 466.

ἱππηλάσιος, α, ον, (ἐλαύνω) ὡς τὸ **ἱππήλατος**, ἁρμόδιος πρὸς ἱππασίαν ἢ ἁρματηλασίαν, Ἱππ. ὁδός. ἀμαξιτός,Ἰλ. Η. 340, 439.

ἱππηλάτᾶ, ὁ, Ἐπικ. ἀντὶ **ἱππηλάτης**, συχν. παρ' Ὁμήρ., Ἱππηλάτα Τυδεΐδη Ἰλ. Δ. 387, κτλ , ἴδε **ἱππηλάτης**.

ἱππηλᾰτέω, ἱππεύω ἢ ἐλαύνω ἵππους,Ἀριστοφ.Ὄρν.1443, κλ.

ἱππηλάτης [ᾰ], **ου,** ὁ, (ἐλαύνω) ὁ ἐλαύνων ἢ ὀδηγῶν ἵππους, ὁ μαχόμενος ἀπὸ τοῦ ἅρματος, Ὅμ. (ἀείποτε ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ **ἱππηλάτα** καὶ μόνον ἐν τῇ ὀνομαστ.), ὡς τιμητικὸν ἐπίθ., ὡς σήμερον τὸ «ἱππότης», πρβλ. τὸ Ἀγγλ. Knight, Γερμ. Ritter, Ἱππ. Τυδεΐδης Ἰλ. Δ. 387· γέρων Ἱππ. Πηλεΐδης Η. 125 Ἱππηλάτα Φοῖνιξ Ι. 432· Οἰνεΐδης αὐτόθι 581· Νέστωρ Ὀδ. Γ. 436· πρβλ. **ἱππότης**·— τὸ ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 126 Ἱππ. λεώς, ἀντιτίθεται τῷ πεδοστιβὴς· Ἱππηλάται Εὐρ. Ῥῆσ.117.

ἱππήλᾰτος, ον, (ἐλαύνω) ἁρμόδιος πρὸς ἱππασίαν ἢ ἁρματηλασίαν (ὡς τὸ παρὰ πεζογράφοις **ἱππάσιμος**), οὐ γάρ τις νήσων Ἱππήλατος οὐδ' εὐλείμων Ὀδ. Δ. 607· γαῖα Ν. 242· ὡσαύτως, ὁδὸς Ἱππ., ὁδὸς ἁμαξιτός, Λουκ. Ρητόρ. Διδάσκ. 3, Πολυδ. Θ', 37· οὕτως, Ἱππ. οἶδμα Νόνν. Δ. 20. 157·— Ἱππ. ἔργον Ἀθήνης, δηλ. ὁ Δούρειος ἵππος, Τρυφιόδ. 2.

ἱππημολγία, ἡ, τὸ ἄμελγμα τῶν θηλ. ἵππων, Σκύμν. 815, ἔκδ. Meineke.

ἱππημολγοί, οἱ, (ἀμέλγω) οἱ ἀμέλγοντες τὰς θηλείας ἵππους, τὰς φοράδας, Σαυθικὴ ἢ Ταρταρικὴ φυλή, Ἰλ. Ν. 5, πρβλ. Στράβ. 296 κέξ.· καλούμενοι παρ' Ἡσ.,Ἀποσπ. 122 Göttl.,Ἱππ. Σκύθαι· παρὰ δὲ Καλλ. ἐν Ὕμνῳ εἰς Ἥραν 252, Ἱππ. Κιμμέριοι, πρβλ. Ἡσύχ.

Ἱππιάζω· μέλλ. **-άσω,** μιμοῦμαι τὸν σοφιστὴν Ἱππίαν, Φιλόστρ. 604.

ἱππι-άναξ [ᾰ], **ακτος,** ὁ, ἄναξ, ἡγεμὼν τῶν ἱππέων, Διαῖξίν τ' ἠδ' Ἀρσάκην ἱππιάνακτας Αἰσχύλ. Πέρσ. 997.

ἱππίας, ου, ὁ, ὄνομα κομήτου,Ἰω. Λυδ. σ. 272 Röth.

ἱππιατρία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ ἰατρεύειν ἵππους, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ.

ἱππι-ἰᾱτρός (οὐχὶ ἱππίατρος. Ἀρκάδ. 86. 19), ὁ, ἵππων ἰατρός, συχν. ἐν Ἱππιατρ.· — **ἱππιατρικός, ή, όν,** ἀνήκων ἢ ἁρ-

μόζων εἰς θεραπείαν ἵππων, Ἱππ. φάρμακον Δημητρ. Ἱερακοσόφ. σ.158· — **ἱππιατρικόν**, τό, σύγγραμμα περὶ θεραπείας ἵππων, Σουΐδ. ἐν λ. **Χείρων**· σῴζεται εἰσέτι βιβλίον συγγραφὲν ὑπό τινος μεταγεν. συγγραφέως, φέρον τὴν ἐπιγραφήν: **τῶν Ἱππιατρικῶν βιβλία δύο.**

ἱππίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἵππος**, ὡς τὸ **ἱππάριον** παρὰ Ξεν., Εὐστ. Πονημάτ. 294. 48. **II.** εἶδος ἰχθύος, Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 304E, Ἡσύχ.

ἱππικός, ή, όν, (ἵππος) ἀνήκων εἰς ἵππον ἢ ἵππους, ὡς τὸ **ἱππειος** (ὃ ἴδε), Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.· ἁρὸς χραίνει σταλαγμοῖς ἱππικῶν ἐκ πνευμόνων Αἰσχύλ. Θήβ. 61· ἱππικῶν φρυαγμάτων αὐτόθι 245, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 717, 719· ὀχήματα, ἅντυγες αὐτόθι 740, Αἴ. 1030· φάτναι Εὐρ. Βάκχ. 509. **2)** ἀνήκων εἰς ἱππεῖς ἢ εἰς ἅρματα, ἱππικὸς ἀγών Ἡρόδ. 1.167, Ἀνδοκ. 32. 29· (ἐν τῇ φράσει: ἱππικῶν ἀγῶν Σοφ. Ἠλ. 698, τὸ ἱππικῶν εἶναι πιθανῶς οὐδέτερον, ἴδε κατωτ. IV)· δρόμος Σοφ. Ἠλ. 754· ναυάγια αὐτόθι 730· ἆθλον Πλάτ. Νόμ. 949Α. **II.** ἀνήκων εἰς ἱππασίαν ἢ ἱππικήν, ἱππικός, ἱππευτικός, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 20· ἱππ. ἄσκησις, γύμνασις εἰς τὸ ἱππεύειν, Συλλ. Ἐπιγρ. 117. 18 ἱππ. ἡγήτωρ, ἀρχηγὸς τῶν ἱππέων ἢ «ἱπποτῶν», 402· ἔμπειρος εἰς τὸ ἱππεύειν, ἀντίθετον τῷ **ἄφιππος**, Πλάτ. Πρωτ. 350Α, κ. ἀλλ. **2)** ἡ **ἱππικὴ** (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ ἱππεύειν, Ἀριστοφ. Νεφ. 27, κτλ.· ὡσαύτως, ἱππ. ἐπιστήμη Πλάτ. Λάχ. 193Α. Ὁ Ξεν. ἔγραψε πραγματείαν περὶ τῆς ἱππικῆς τέχνης:— οὕτω, τὰ ἱππικὰ Πλάτ. Ἀλκ. 1. 124Ε· ἡ ἐμὴ ἱππική, τὸ ἐμὸν ἵππευμα, Λυσ. 169. 6. **III.** ἁρμόδιος πρὸς ἵππευσιν, Ὑπερθ. **ἱππικώτατος** Ἀριστοφ. Λυσ. 677. **IV.** τὸ ἱππικόν, ὡς καὶ νῦν, οἱ ἱππεῖς στρατιῶται, Ἡρόδ. 7. 87, Εὐρ. Ἱκέτ. 682, Ξεν. Ἀν. 6 5, 29, κτλ.· οὕτω, τὰ ἱππικὰ Πολύβ. 3. 114, 5. **2)** ὁδὸς ἢ διάστημα τεσσάρων σταδίων, Πλουτ. Σόλων 23· παρὰ μεταγεν. αὐτὸ τὸ ἱπποδρόμιον, Χρον. Πασχ. 623. 13, 15, κ. ἀλλ., Θεοφ. 149. 197, 19, κ. ἀλλ.· — ἡ ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ σταδιοδρομία ἢ ἁρματηλασία, Ἀποφθ. Ἐπιφαν. 2, Χρον. Πασχ. 572, 11, κλ. **V.** Ἐπίρρ. **-κῶς**, ὡς ἁρμόζει εἰς ἱππέα·— Ὑπερθ. **-κώτατα**, κατὰ τὴν ἀρίστην ἱππικὴν τέχνην, Ξεν. Οἰκ. 21, 7.— Περὶ παντοίων ἱππικῶν ὀνομάτων ἴδε Πολυβ. Α', 181-198.

ἱππιλάρχης, ὁ, = **ἰλάρχης**, Ἰουλ. Ἀφρικ. ἐν Κεστοῖς 73, σ.313.

ἱππιλαρχία, ἡ, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱππιλάρχου καὶ τάγμα ἱππικοῦ, ὡσαύτως καὶ τὸ ἱππικὸν εἰς λδ' διῃρῆται τάγματα ἱππιλαρχίαι ὀνομαζόμενα Ἰουλ. Ἀφρ ἐν Κεστοῖς σ. 313, 28., 312, 38.

ἵππιος, α, ον, ὡσαύτως, **ος, ον**, Böckh εἰς Πινδ. Ο. 1. 163: (**ἵππος**):— μεταγεν. ποιητ. τύπος τοῦ **ἵππειος** (ὃ ἴδε), ἀνήκων εἰς ἵππον ἢ ἵππους, σθένος ἱππ. Πινδ. Π. 2. 22· Ἄργος Ἵππ. (πρβλ. **ἱππόβοτος**) ὁ αὐτ. ἐν Ι. 7 (6). 11· δίαυλοι Εὐριπ. Ἠλ. 825· ἅνασσα ἱππ., ἐπὶ τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 307· — συχνάκις περὶ τοῦ Ποσειδῶνος ὡς δημιουργοῦ τοῦ ἵππου, Αἰσχύλ. Θήβ. 130, Ἀριστοφ. Ἱππ. 551, Νεφ. 83, κτλ.· ἐντεῦθεν περὶ τοῦ Κολωνοῦ ὡς ἱεροῦ εἰς αὐτόν, Ὑπόθ. β' καὶ γ' εἰς Σοφ. Ο. Κ., Παυσ. 1. 30, 4, ἐπιγραφ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγραφ. 527· ὡσαύτως περὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Πινδ. Ο. 13. 115, Σοφ. Ο. Κ. 1070, Ἀρποκρ.· περὶ τῆς Ἥρας, Παυσ. 5. 15, 5. **II.** ἀνήκων εἰς ἱππεῖς ἢ εἰς τὸ ἱπποδρόμιον, εἰς τοὺς ἱπποδρομικοὺς ἀγῶνας, ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι κεῖνον ἱππίῳ νόμῳ Αἰοληΐδι μολπᾷ χρή, «ἐμὲ δὲ πρέπει ἐγκωμιάσαι (δηλ. τὸν Ἴερωνα) κατὰ τὸν νόμον (τὸν ἦχον) τὸν ἁρμόζοντα τοῖς ἱππικοῖς, διὰ μολπῆς, ἣγουν ᾠδῆς Αἰολίδος» (Σχόλ.) Πινδ. Ο. 1. 163· ἱππίαν ἔσοδον (ἢ κατὰ Bergk, ἐς ὁδόν), ὁ αὐτ. ἐν Π. 6. 50· ἄεθλα Ἀνθ. Π. 6. 312.

ἱππιο-χαίτης, ου, ὁ, ὁ ἐξ ἱππείων τριχῶν, λόφον ἱππιοχαίτην Ἰλ. Ζ. 469.

ἱππιο-χάρμης, ου, ὁ, ὁ ἀπὸ τοῦ ἅρματος μαχόμενος, Ἰλ. Ω. 257, Ὀδ. Λ. 259, Ἡσ. Ἀποσπ. 23, 26 Göttl.· βραδύτερον ἀναβάτης ἵππου, ἱππεύς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 29. **II.** ὡς ἐπίθ., ἱππ. κλόνοι, ὁ θόρυβος τῆς συμπλοκῆς ἱππέων, αὐτόθι 106. Πρβλ. **ἱπποχάρμης.**

ἱππίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **ἵππος**, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Ἀλέξιδος. **II.** κόσμημά τι τῆς κεφαλῆς (πρβλ. **ἱππεὺς V**), Κρατῖνος ὁ νεώτερος ἐν «Ὀμφάλῃ» 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἱππίσκος· ἐπίθεμα κεφαλῆς· ἢ γυναικεῖον κόσμιον».

ἱππίτης· «ἱπποφορβὸς» Ἡσύχ.

ἱππο-βάμων [ᾰ], **ον**, γεν. **ονος**, (βαίνω) ὁ βαίνων ἐπὶ ἵππου, ἱππικός, ἔφιππος, στρατὸν Ἀριμασπὸν ἱπποβάμονα Αἰσχύλ. Πρ. 805· ἐπὶ τῶν κενταύρων, Σοφ. Τρ. 1095. **2)** τρέχων ὡς ἵππος ἢ χρησιμεύων πρὸς ἵππευσιν, κάμηλος Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 284 (ἴδε Ἕρμαννον). **3)** μεταφ., ῥήματα ἱππ., μεγάλαι, πομπώδεις λέξεις, ὡς τὸ Λατ. equestris oratio, Ἀριστοφ. Βάτρ. 821.

ἱππο-βάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, ἀναβάτης ἵππου, ἱππεύς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 26. **II.** Ἱπποβ. Ἵππος ἢ ὄνος, ὁ ἐπιβαίνων τῶν θηλειῶν, ἄλλως: **ἐπιβήτωρ**, Στράβ. 388.— **ἱπποβατέω**, ἐπιβαίνω τῶν θηλειῶν ἵππων, Cod. Par. 2322, fol. 57 v°.

Ἱππόβιννος, ὁ, (βινέω) κατὰ κωμικὸν παραγραμματισμὸν τοῦ κυρίου ὀνόμ. **Ἱππόνικος**, = **ἱππόπορνος**, Ἀριστοφ. Βάτρ. 429.

ἱππο-βοσκός, όν, (βόσκω) ὁ βόσκων ἵππους, Δίλ. π. Ζ. 6. 10, Σουΐδ. ἐν λέξει **βοτά.**

ἱππο-βότης, ου, ὁ, (βόσκω) ὁ τρέφων ἵππους, Ἀτρεὺς Εὐρ. Ὀρ. 1000, Ι. Α. 1059. **II.** οἱ **ἱππόβοται** ἐν Χαλκίδι τῆς Εὐβοίας ἦσαν τάξις πολιτῶν, ὡς οἱ **ἱππεῖς**, Λατ. Equites, οἱ ἱππόται, εὐγενεῖς, Ἡρόδ. 5. 77., 6. 100· ἡ ἱπποβοτῶν πολιτεία Ἀριστ. Ἀποσπ. 560, πρβλ. Grote Ἱστ. τῆς Ἑλλ. τ. 3, σ. 228, πρβλ. **ἱππεὺς II, ἱποτρόφος.**

ἱππό-βοτος, ον, (βόσκω) βοσκόμενος, τρωγόμενος ὑπὸ ἵππων, ἐπὶ πλουσίας γῆς πρὸς βόσκησιν, Ὀδ. Δ. 606, Εὐρ. Ἀνδρ. 1229· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τοῦ πεδίου τοῦ Ἄργους, ἕνεκα τῶν πλουσίων νομῶν τῆς Λέρνης, Ἰλ. Β. 287, κ. ἀλλ., Εὐρ. Ἱκέτ. 365.— **Ἱππόβοτος**, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ χώρα τῶν Χαλκιδέων ἣν ἐκυρίευσαν οἱ Ἀθηναῖοι καὶ ἐκληρούχησαν εἰς δισχιλίους κλήρους, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 6. 1.

ἱππο-βουκόλος, ὁ, ὁ βόσκων ἵππους, Σοφ. Ἀποσπ. 891, Εὐρ. Φοίν. 28.— «ἱπποβουκόλους· τοὺς ἵππους νέμοντας» Ἡσύχ.

ἱππό-βροτοι ὠδῖνες, αἵτινες ἔφερον εἰς φῶς ἵππον καὶ βροτόν, (δηλ. τὸν Πήγασον καὶ τὸν Χρυσάορα), Λυκόφρ. 842.

ἱππό-βρωτος, ον, ὑπὸ ἵππων καταβρωθείς, Ἀρσεν. ἐν Ἰωνιᾷ, ἴδε Fischer εἰς Παλαιφ. σ. 104.

ἱππο-γέρανοι, οἱ, ἱππικὸν ἐκ γεράνων, Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστ. 1. 13.

ἱππο-γνώμων, ον, γεν. **ονος**, ὁ δυνάμενος νὰ κρίνῃ καλῶς περὶ ἵππων· ἐντεῦθεν καθόλου, ταχύς, ὀξὺς εἰς τὸ κρίνειν, τινὸς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 238· πρβλ. **προβατογνώμων.**

ἱππό-γῦποι, οἱ, ἱππικὸν ἐκ γυπῶν, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 13.

ἱπποδαμάντ(ε)ιος· «οἶνος ποιὸς ἐν Κυζίκῳ» Ἡσύχ.

ἱππο-δάμαστής, οῦ, ὁ, = τῷ ἑπομ., Πολυδ. Α', 181, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἱππόδαμοι.**

ἱππό-δαμος, ον, (δαμάω) ὁ δαμάζων τοὺς ἵππους, Ὅμ., ἐπίθ. τῶν ἡρώων (πρβλ. **ἱππότης**), Ἰλ. Β. 23, Ὀδ. Γ. 17· ἐπὶ τῶν Τρώων καθόλου, Ἰλ. Δ. 352, κτλ.· καὶ ἐν Ἱσ. Ἀποσπ. 31 Göttl., ἐπὶ τῶν Γερηνίων·— θηλ. **Ἱππο-δάμεια**, γυνὴ τοῦ Πειρίθου, κτλ., Ἰλ. Β. 742, κτλ.— Ἐσφαλμένως παρ' Ἡσυχ. **ἱπποδάμοι.**

ἱππο-δάσεια, [ᾰ], ὡς θηλ. ἄνευ ἄρσεν. ἐν χρήσει, παρ' Ὅμ. ἀείποτε ἐπίθ. τοῦ **κόρυς**, ἢ καὶ ἐπαΐξας κόρυθος λάβεν ἱπποδασείης, τῆς δασείας ἐκ τῶν ἱππείων τριχῶν, Ἰλ. Γ. 369, Ὀδ. Χ. 112, κτλ.

ἱππόδεσμα, ων, τά, δεσμοὶ ἵππων, ἡνίαι, μόνον ἐν Εὐριπ. Ἱππ. 1225.

ἱππο-δέτης, ου, ὁ, ὁ δένων ἵππους, ἱποδέτην ῥυτῆρα Σοφ. Αἴ. 241· ἐπίθετ. τοῦ Ἡρακλέους ἐν Θήβαις καὶ Ὀγχηστῷ, Παυσ. 9. 26, 1.

ἱποδίνητος, ον, ὁ ὑπὸ τῶν ἵππων δινούμενος, ἐπὶ ἁρματηλάτου, Εὔμοιρε Συρακοσίων ἱποδινήτων στρατηγὲ Βακχυλ. 5. 2 (ἔκδ. Blass.), πρβλ. **οἰστροδίνητος.**

ἱππο-διώκτης, ου, ὁ, Δωρ. **-τας**, = **ἱππηλάτης**, Θεόκρ. 14. 12, Συλλ. Ἐπιγρ. 3291.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἱποδιώκτας· ἡνιόχους».

ἱπποδρομέω, λαμβάνω μέρος εἰς ἱπποδρομικὸν ἀγῶνα, Θεόδ. Πρόδρομ. VIII. 33, ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Mai. τόμ. VI. σ. 405.

ἱπποδρομία, ἡ, ἱπποδρομικὸς ἀγὼν ἵππων ἢ ἁρμάτων, Πινδ. Π. 4. 119, Ι. 3. 21, Ἀττ.· ἱπποδρομίαν ἄξετε Ἀριστοφ. Εἰρ. 899· ποιεῖν Θουκ. 3. 104· ἱππ. παιδική, ἣν καλοῦσι Τροίαν (ἣν περιγράφει ὁ Ὀυεργίλιος ἐν Αἰν. 5. 545 κἑξ.), Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 3.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἱπποδρομία· ἀγὼν Ἀθήνησι Θησεῖ ἀγόμενος».

ἱπποδρομικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς ἱπποδρόμιον, ἱπποδρομικὸς ἀγὼν Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ψ. 757.

ἱπποδρόμιος, ον, ἀνήκων εἰς ἀγῶνα ἵππων, Ἱπποδρόμιος μὴν, Βοιωτικὸς μήν, = τῷ Ἀττ. Ἑκατομβαιῶνι, Συλλ. Ἐπιγρ. 1562, Πλουτ. Κάμιλλ. 19· ὡσαύτως ἐν Δελφοῖς, Κουρτ. Ἀνέκδ. Δελφ. 21, 22. **II.** ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ὡς τὸ **ἵππιος**, Πινδ. Ι. 1. 78. **III.** ὡς οὐσιαστ., **ἱπποδρόμιον**, τό, = τῷ ἑπομ., Σωκρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 7. 22, Σουΐδ. ἐν λ. **Σεβῆρος**, κλ.

ἱππό-δρομος, ὁ, ὁδὸς δι' ἅρματα, λεῖος δ' ἱππ. ἀμφὶς Ἰλ. Ψ. 330. **2)** τὸ μέρος ἔνθα ἐτελοῦντο ἀγῶνες ἱππικοὶ καὶ ἁρματηλασίας, ἱπποδρόμιον, Λατ. curriculum, Πλάτ. Κριτίας 117C, Δημ. 1155. 9·— περὶ τοῦ Ὀλυμπιακοῦ **ἱπποδρόμου** ἴδε Παυσ. 6. 20, 10 κἑξ.·— κατὰ κωμικὴν μεταφ., Ἱππόδρομος οὗτός ἐστί σοι μαγειρικῆς Ποσείδιππος ἐν «Χορευούσαις» 1. 23. **II. ἱππο-δρόμος**, ὁ, ἱπποδρόμιοι ψιλοί, ἐλαφρὸν ἱππικόν, Ἡρόδ. 7. 158.

ἱππο-ζώνη, ἡ «ἡ τοὺς ἵππους θηλάσασα» Ἡσύχ. **II.** τὸ μέρος τὸ ἀμέσως ὀπίσω τῶν προσθίων ποδῶν ἵππου, Ἱππιατρ. σ. 90. 2.

ἱππόθεν, Ἐπίρρ. (ἵππος) ἐκ τοῦ ἵππου, ἐπὶ τῶν ἡρώων τῶν καταβαινόντων ἀπὸ τοῦ δουρείου ἵππου, ἱππόθεν ἐκχυνόμενοι κοῖλον λόχον ἐκπρολιπόντες Ὀδ. Θ. 515, 11, 531.

ἱππο-θήλης, ὁ, ὅς. θηλάσας θήλειαν ἵππον καὶ τρεφόμενος ὅπως ὀχεύῃ τὰς ἵππους, «οὐ προσδέχεται δ' οὔτε ἡ ἵππος τὸν ὄνον οὔτε ἡ ὄνος τὸν ἵππον, ἐὰν μὴ τύχῃ τεθηλακὼς ὁ ὄνος ἵππον· ὑποβάλλουσι γὰρ ἐπίτηδες οὓς καλοῦσιν ἱποθήλας· οὗτοι δὲ ὀχεύουσιν ἐν τῇ νομῇ βίᾳ κρατοῦντες ὥσπερ οἱ ἵπποι» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ.

6. 23, 7.— Ἴδε Κόντου Γραμματικὰ ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 557.

ἱππό-θοος, ον, «ἱπποδιώκτης» Ἡσύχ.· ἐν τῇ Ἰλ. μόνον ὡς κύριον ὄνομα.

ἱππο-θόρος, ὁ, (θόρνυμι) ὁ βατεύων θηλείας ἵππους, κυρίως ἐπὶ ὄνου τρεφομένου ὅπως ὀχεύῃ θηλείας ἵππους πρὸς παραγωγὴν ἡμιόνων, «ὄνος ἵππους βιβάζων» Ἡσύχ. **II.** ὡς ἐπίθ., Ἱππόθορος νόμος, μέλος παιζόμενον ὅτε ἐβατεύοντο φοράδες, ὡς ὁρμῆς ἐγερτικόν, Πλούτ. 2, 138B, 704F.

ἱππο-θῡτέω, θυσιάζω, ἵππους, τούτῳ δὲ (τῷ Ἡλίῳ) Ἱπποθυτοῦσι Στράβων 513.

ἱππο-ἰατρος, ὁ, ἰατρὸς ἵππων, Ἀνθ. Ἑλλην. 4. 271 (ἐν τῇ ἐπιγρ.), Συλλ. Ἐπιγρ. 1953.— οὐσιατ., **ἱππο-ϊατρική, ἡ,** Γ. Μελιτηνιὸς στ. 1340.

ἱππο-κάμπιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἱππόκαμπος,** Ἐπίχ. 16 Ahr. **II.** εἶδος ἐνωτίων, Κωμ. παρὰ Πολυδ. Ε', 97.

ἱππό-καμπος, ὁ, τέρας τι ἔχον σῶμα ἵππου καὶ οὐρὰν ἰχθύος ἐφ' οὗ οἱ θαλάσσιοι θεοὶ ᾠχοῦντο, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 211· ἑστήκει Ποσειδῶν χάλκεος, ἔχων ἱππ. ἐν τῇ χειρὶ Στράβ. 384, Φιλόστρ. 774. **2)** μικρὸν θαλάσσιον ζῷον, ὁ θαλάσσιος ἵππος, Διοσκ. 2. 3, Αἰλ. π. Ζ. 14. 20, κτλ.

ἱππο-κάνθαρος, ον, εἶδός τι κανθάρου, ἀλογοκάνθαρος, κωμικὴ λέξις ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 181.

ἱππο-κέλευθος, ον, ὁ ἐφ' ἵππων ποιούμενος τὴν κέλευθον, ἐπίθ. τοῦ Πατρόκλου, ὡς τὸ **ἱππότης, ἱππηλάτης,** Διογενὲς Πατροκλείς, Ἱπποκέλευθε Ἰλ. Π. 126, 584, 839· ἱππεύς, Ἀνθ. Ἑλλην. 9. 210.

ἱππο-κενταύρειος, α, ον, ἀνήκων εἰς κένταυρον, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 9. 125.

ἱππο-κένταυρος, ὁ, κένταυρος, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρις ὀσφύος ἄνθρωπος, κατὰ δὲ τὸ ἄλλο ἥμισυ ἵππος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἰχθυοκένταυρος,** (ὃ ἴδε), Πλάτ. Φαῖδρ. 229D, Ξεν. Κύρ. 43, 17. ὡσαύτως ὡς θηλ., θήλειαν Ἱπποκένταυρον ἐποίησεν Λουκ. Ζεῦξις 3.

ἱππο-κλείδης, ὁ «οὕτω κακοσχόλως τὸ τῆς γυναικὸς μόριον Ἀριστοφάνης (Ἀποσπ. 621) εἶπεν» Ἡσύχ., πρβλ. καὶ Φωτ. Λεξ.

ἱππο-κομέω, περιποιοῦμαι ἵππους, ἰ. κάνθαρον, περιποιοῦμαι ὡς ἱπποκόμος κάνθαρον, κἄπειτα τοῦτον (τὸν κάνθαρον) Ἱπποκομεῖν μ' ἠνάγκασεν Ἀριστοφ. Εἰρ. 74.

ἱππο-κόμος, ὁ, (κομέω) ὡς καὶ νῦν, ἱπποκόμος, προσέτι θεράπων, ἀκόλουθος τοῦ ἱππέως ἐν πολέμῳ, Λατ. equis), Ἡρόδ. 3. 85, 88, Θουκ. 7. 75, 78, Ξεν., κτλ.

ἱππό-κομος, ον, (κόμη) κεκοσμημένος μὲ κόμην ἵππου, ὡς ἐπίθ. τῆς περικεφαλαίας, ὡς τὸ **ἱππόδασυς,** Ἱππόκομοι κόρυθες Ἰλ. Ν. 132, κτλ.· Ἱππόκομον πήληκα Π. 797· Ἱπποκόμων τρυφαλιῶν Μ. 339 (οὐδαμοῦ ἐν Ὀδ.)· Ἱπποκόμοις κορύθεσσι Σοφ. Ἀντ. 116.

ἱππο-κόρυθος, ον, = τῷ ἑπομ., Πορφ. Ὁμηρ. Ζητήμ. 15.

ἱππο-κορυστής, οῦ, ἐπίθετον τῶν ἀφ' ἵππων, δηλ. ἀπὸ τοῦ ἅρματος μαχομένων ἡρώων, ἀνέρες Ἱπποκορυσταί, «οἱ ἵππους κορυσσόντες· τοῦτ' ἔστι, πολεμικοί, ἢ ἀφ' ἵππων μαχόμενοι» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 1, Ω. 677· ἐπίθ. τῶν Παιόνων, Π. 287, Φ. 205·— ἄλλοι παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ **κόρυς,** «ἔνιοι δὲ μεγάλας κόρυθας ἔχοντες· οἱ δὲ τοὺς ἐξ ἱππείων τριχῶν» Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμηρ., ἀλλ' ὅρα **χαλκοκορυστής.**

ἱππο-κόσμια, τά, κοσμήματα ἵππων, Ἡσύχ. ἐν λ. **φάλαρα.**

ἱππο-κρᾰτέω, ὑπερισχύω διὰ τοῦ ἱππικοῦ, νικῶ, καὶ τρόπαιον εἰστήκει καὶ Ἱπποκράτουν Δημ. 387. 13, Πολύδ. 3. 66, 2·— Πλθ., εἶμαι ὑποδεέστερος κατὰ τὸ ἱππικόν, ὅπως μὴ πανταπασιν Ἱπποκρατῶνται Θουκ. 6, 71· εἶμαι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἱππικῆς δυνάμεως, ἀλλ' Ἱπποκρατεῖται μὲν ἅπαντα καὶ τὴν χώραν ἔχουσι νῦν οἱ πολέμιοι Συνέσ. 265, ἔνθα διάφ. γρ. **ἱπποκροτεῖται.**

ἱππο-κράτης, ου, ὁ, ὁ κρατῶν τοὺς ἵππους, ἱπποκόμος, Κ. Πορφ. Ἔκθ. Βασ. τάξ. σ. 698, ἔκδ. Β.

ἱππο-κρᾰτία, ἡ, νίκη ἐν ἱππομαχίᾳ, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 24·— «ἱπποκρατία· τὸ τοῖς ἵπποις νικᾶν» Ἡσύχ.

ἱππό-κρημνος, ον, καθ' ὑπερβολὴν κρημνώδης, δύσβατος, ἐπὶ λέξεων τὰς ὁποίας πρέπει νὰ σπάσῃ τις τὸ κεφάλι του ὅπως τὰς ἐννοήσῃ, γρυπαέτους χαλκηλάτους καὶ ῥήμιαθ' Ἱππόκρημνα, ἃ ξυμβαλεῖν οὐ ῥᾴδιον Ἀριστ. Βάτρ. 929· ἴδε **ἵππος VI.**

Ἱππο-κρήνη, ἐσφαλμ. γρ. ἀντὶ **Ἵππου κρήνη,** ἡ πηγὴ τῶν Μουσῶν ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος, ἐν Ἀντιγράφοις τοῦ Στράβ. Παυσ., κτλ.

ἱππο-κροτέομαι, Παθ., καταπατοῦμαι ὑπὸ τῶν ἵππων, Συνέσ. 265B, ἴδε **ἱπποκρατέω** ἐν τέλει.

ἱππό-κροτος, ον, ἠχῶν ἐκ τῶν πατημάτων τῶν ἵππων, Ἱππόκροτον ὁδὸν Πινδ. Π. 5. 123· γυμνασίων τῶν Ἱπποκρότων Εὐρ. Ἱππ. 229· Ἱππ. δάπεδα γυμνάσιά τε ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 207, πρβλ. Ἀνθ. Π. 12. 131.

ἱππο-λάπᾰθον [λᾰ], τό, εἶδος λαπάθου μεγαλειτέρου τοῦ συνήθους, rumex hydrolapathum, ἀλογολάπατον, «ἱππολάπαθον, λάπαθόν ἐστι μέγα, ἐν ἕλεσι γεννώμενον» Διοσκ. 2.141, πρβλ. **ἵππος VI.**

ἱππο-λειχήν, ῆνος, ἡ, «βοτάνη ἡ ἱπολειχὴν θεραπευτική, θεραπεύουσα τῶν ἵππων τους λειχῆνας, ἣν λέγουσιν ἱπποσέλινον» Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 945.

ἱππο-ολέτης, ὁ, ὀλετήρ, καταστροφεὺς τῶν ἵππων, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. σ. 211.

ἱππο-λεχής, ές, ἐπὶ τῆς Δηοῦς, ἡ τεκοῦσα ἵππον, Ἱπολεχοῦς Δηοῦς κρυπτήριον ἄντρον Χρησμ. παρὰ Παυσ. 8. 42, 6.

ἱππολήπτρας· «τὰς τριχίνας σειρὰς Πάρθοι οὕτω καλοῦσιν» Ἡσύχ.

ἱππολούστρας· «ἔνθα τοὺς ἵππους ἀπένιζον» Ἡσύχ.

ἱππο-λοφία, ἡ, ἵππου χαίτη, Ἀδριανοῦ Μελέται ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 1, σ. 532, 7.

ἱππό-λοφος, ον, ἔχων λόφον ἐξ ἱππείων τριχῶν, Ἱππόλοφος κόρυς Ἀνθ. Π. παράρτ. 323·— ἱππόλ. λόγοι, κατὰ κωμικὴν μεταφορ., Ἀριστοφ. Βάτρ. 818.

ἱππό-λῡτος, ον, ὁ λύων, ἀφίνων ἐλευθέρους τοὺς ἵππους, Ἀνθ. Ἑλλην. 44· Λυδέκ. **ἱππελάτης.**

ἱππομᾰνέω, εἶμαι ἐμμανὴς δι' ἵππον, οἷον αἱ φοράδες, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 16. 8· καθόλου, εἶμαι ἀσελγής, αὐτόθι. **II.** μεταφ., ἐπὶ ἀνθρώπου, μανιωδῶς ἀγαπῶ τοὺς ἵππους, Συνέσ. 250A.

ἱππο-μᾰνής, ές, ἐν Σοφ. Αἴ. 143 λειμὼν ἱππ. δυνατὸν νὰ σημαίνῃ λειμῶνα ἐν ᾧ οἱ ἵπποι εὑρίσκουσι μανιώδη τέρψιν, ἢ ἁπλῶς λειμῶνα σπαργῶντα ἐκ τῆς εὐβλαστίας, χλοερόν, «εὐανθῆ, ἐφ' ᾧ οἱ ἵπποι νέμονται» (Σχολ.), ἢ ἔχοντα πληθὺν ἵππων (ὡς ἐκλαμβάνει αὐτὸ ὁ Toup., πρβλ. **καρπομανής, ὑλομανέω**), ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ. **II.** ὡς οὐσιαστ., **ἱππομανές, ές,** τό, εἶδός τι φυτοῦ ἐν Ἀρκαδίᾳ τὸ ὁποῖον οἱ ἵπποι μανιωδῶς ἀγαπῶσιν, ἢ τὸ ὁποῖον τρωγόμενον κάμνει αὐτοὺς νὰ μαίνωνται, Ἱπομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι· τῷδ' ἐπὶ πᾶσαι καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὥρεα καὶ θοαὶ ἵπποι Θεόκρ. 2. 48, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9.15, 6. **2)** μικρὰ μέλαινα σαρκώδης οὐσία φυομένη ἐπὶ τοῦ μετώπου νεογεννήτου πώλου, ἥτις λαμβανομένη πρὶν ἢ καταβρωθῇ ὑπὸ τῆς μητρός, ἐθεωρεῖτο ὡς ἰσχυρὸν φίλτρον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 22, 17., 8. 24, 9, Θεοφρ. Ἀποσπ. 15, 1, Αἰλ. π. Ζ. 3.17., 14. 18· πρβλ. Οὐεργιλ. Αἰν. 4. 516. **3)** ὑγρόν τι ἐκρέον ἐκ τῶν θηλειῶν ἵππων κατὰ τὴν ὥραν τῆς ὀχείας, «περὶ τὴν ὥραν τῆς ὀχείας ῥεῖ ταῖς ἵπποις ἐκ τοῦ αἰδοίου ὅμοιον γονῇ, λεπτότερον δὲ πολὺ ἢ τὸ τοῦ ἄρρενος· καὶ καλοῦσι τοῦτό τινες ἱπομανὲς» Ἀριστ. αὐτόθι 6.18, 18, 10 κἑξ., Παυσ. 5. 27, 3, Οὐεργιλ. Γεωργ. 3. 280.

ἱππο-μᾰνία, ἡ, μανιώδης ἀγάπη πρὸς ἵππους, Λουκ. Νιγρ. 29.

ἱππο-μάραθρον, τδ, εἶδος μεγάλου μαράθου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6.1, 4, Διοσκ. 3. 82· φέρεται δὲ **-μάραθον** παρὰ τῷ Ῥούφῳ καὶ Ὀρειβ.· καλούμενον Ἵππειον μ. παρὰ Νικάνδρῳ ἐν Θήρ. 596· ἴδε **ἵππος VI.**

ἱππομᾰχέω, μάχομαι ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἔφιππος, Θουκ. 4.124, 18· πῶς ἅμα δυνήσεται Ἱππομαχεῖν τε καὶ φαλαγγομαχεῖν καὶ πυργομαχεῖν; Ξεν. Κύρ. 6. 4, 18· πρὸς τοὺς ὁπλίτας Ἱππομαχεῖν Ξεν. Ἀγησ. 2, 3.

ἱππομᾰχία, ἡ, μάχη ἱππικοῦ στρατεύματος, Θουκ. 2. 22., 4. 72, Πλάτ. Λάχ. 193B, κτλ.

ἱππομαχικός, ἡ, όν, ἀνήκων εἰς ἱπποομαχίαν, νίκη Ἱπποομαχικὴ Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **Ἀλάβανδα.**

ἱππο-μάχος, ον, (μάχομαι) μαχόμενος ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἱππεὺς στρατιώτης, Σ. μων. 145, Λουκ. Μακρόβ. 17, Συλλ. Ἐπιγ. 1051, 1914.

Ἱππο-μέδων, οντος, ὁ, ἡγεμὼν ἵππων, ἱππικοῦ, ὡς κύριον ὄνομα, Αἰσχύλ., κλ. [Ἐν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. 488, μετὰ τῆς 6' συλλαβῆς μακρᾶς ὡς εἴ ἦν, **Ἱπποομμέδοντος,** πρβλ. **Παρθενοπᾶος.**]

ἱππό-μητις, ὁ, ἡ, ἔμπειρος εἰς ἵππους ἢ εἰς ἱππασίαν, Πινδ. Ι. 7 (6).13.

ἱππο-μῑγής, ές, ἐν μέρει ἵππος, κατὰ τὸ ἥμισυ ἵππος καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἄνθρωπος, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9.16.

ἱππο-μολγία, -μολγός, = **ἱππημολγία, ἱππημολγός.**

ἱππό-μορφος, ον, ἔχων μορφὴν ἵππου, ὅμοιος ἵππῳ, Πλάτ. Φαῖδρ. 353C.

ἱππο-μύρμηξ, ὁ, μέγας μύρμηξ, «ἀλογομύρμηκας», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 28, 3· ὁ Sundevall παραβάλλει τὸ εἶδος Formica Herculeana. **II.** πληθ., ἱππικὸν ἐκ μυρμήκων, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 12· ἴδε **ἱππογέρανοι.**

ἱππόνικος, ον, ὁ νικῶν ἐν ἱππικοῖς ἀγῶσι, Πυρρίχου τ' εὔδοξον Ἱππόνικον υἱόν, Βακχυλ. 13. 22 ἔκδ. Blass.

ἱππο-νομεύς, έως, ὁ, ὁ βόσκων ἵππους, Γλωσσ.

ἱππο-νόμος, ον, ὁ νέμων ἵππους, Πολυδ. Α', 181. **II. ἱππόνομα, τά,** «μισθὸς ἱππικός, καὶ τῶν ἡμιόνων» Ἡσύχ., ὅπερ πιθαν. νὰ σημαίνῃ πληρωμὴν διὰ τὴν νομὴν ἵππων.

ἱππο-νώμας, ὁ, ὁδηγῶν ἢ διατηρῶν ἵππους, Σοφ. Αἴ. 231 (κατὰ Ἡρόδ. ἀντὶ **ἱπποονόμους χάριν** τοῦ μέτρου), Εὐρ. Ἱππ. 1309, Ἀριστοφ. Νεφ. 571.

ἱππόομαι, Παθ., ἔχω τὴν ἀντίληψιν ἢ τὴν ἰδέαν ἵππου, φαντάζομαί τι ὡς ἵππον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πραγματικὴν αὐτοῦ ὕπαρξιν, Πλούτ. 2. 1120D, 1121A· πρβλ. **ἀνθρωπόομαι, τοιχόομαι.**

ἱππο-πάρνος, ον, ἔχων μεγάλας παρειάς, Ἀπολλων. Λεξ. ἐν λέξ. **ἱππόβοτον.**

ἱππο-πέδη, ἡ, δεσμὸς τῶν ποδῶν ἵππου, Τουρκ. «κιοστέκι», Ἱππιατρ. 256. 23. **II.** ὄνομα ὅπερ ἔδωκεν ὁ Εὔδοξος εἰς τὴν τροχιὰν πλανήτου, Σιμπλίκ. εἰς Ἀριστ. π. Οὐρ. σ. 500.10 Brandis, πρβλ. Προκλ. Εὐκλ. σ. 31. 38.

ἱππο-πῆραι, **ῶν**, αἱ, τὸ δισάκκιον τοῦ ἱππέως, Σενεκ. Ἐπιστ. 87. 7.

ἱππο-ποίητος, **ον**, προξενηθεὶς ὑπὸ ἵππου, κλῆρ Σχόλ. εἰς Ἀνθ. Π. τ. 3. σ. 822.

ἱππο-πόλος, **ον**, (πολέω) ἀσχολούμενος εἰς ἵππους, ἐπὶ τῶν Θρακῶν, Ἰλ. Ν. 4, Ξ. 227.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἱππεπόλων· τῶν ἡνιοχούντων, ἢ ἐφ' ἵπποις πολουμένων, ἢ περὶ ἵππους ἀναστρεφομένων».

ἱππό-πορνος, ὁ, ἡ, σφόδρα πόρνος, ἀσελγὴς πόρνος, Ἀλκίφρ. 1. 38, Ἀθήν. 565C, Εὐστ. 1909. 63, πρβλ. **ἵππος** VI.

ἱππο-πόταμος, ὁ, ὁ Αἰγύπτιος ποτάμιος ἵππος, Γαλην. 13. 492 Chart., Δαμάσκ. παρὰ Φωτ. σ. 342. 36· πρβλ. **ἵππος** III.

ἵππορ· «τὸν τε ἵππον, καὶ τὸν τετράχαλκον. καὶ τῆς ὄρνης τὸ στῆθος. Λάκωνες» Ἡσύχ.

ἵππος (ἴδε ἐν τέλει), ὁ, ἵππος, κοιν. τὸ ἄλογον, ἡ **ἵππος**. ἡ φοράδα, πρῶτον παρ' Ὅμ.— Οἱ ποιηταὶ μεταχειρίζονται ἀμφότερα τὰ γένη, ἀλλὰ τὸ θηλ. εἶναι τὸ συνηθέστατον, διότι παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οἵτινες δὲν εὐνούχιζον τοὺς ἵππους, ἡ θήλεια ἦ ὁ χρησιμωτέρα ὁ Ὅμηρος ἐπαινεῖ τὰς φοράδας τοῦ Εὐμήλου, περὶ ὧν λέγει: ἵπποι μὲν μέγ' ἄριστοι ἔσαν Φηρητιάδαο, τὰς Ἴφιμος ἤλαυνε ποδώκεας ὄρνιθας ὡς (Ἰ. Β 763), ἀλλὰ θεωρεῖ ὡς ἐπονειδιστον πρᾶγμα ἄρρην ἵππος νὰ νικηθῇ ὑπὸ θηλείας, μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύῃ Αἴθη θῆλυς ἐοῦσα Ψ. 408 κέξ. Ὅπως δὲ ἐναργέστερον δηλώσῃ τὸ γένος, ὁ Ὅμηρος προστίθησιν εἰς τὸ **ἵππος** τὸ **θῆλυς** ἢ **ἄρρην**, θήλεες ἵπποι Ἰλ. Ε. 269· ἵπποι θήλειαι Λ. 681, Ὀδ Δ. 636· ἄρσενες ἵπποι Ὀδ. Ν. 81· πρβλ. Ἡρόδ. 3. 86, Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 288B:— τὸ πληθ. **ἵπποι** παρ' Ὅμ. σημαίνει τοὺς τὸ ἅρμα σύροντας ἵππους, ἐρυσάρματες Ἰλ. Π. 370· συνήθως ζεῦγος αὐτῶν, ὅθεν ὁ δυϊκὸς ἐν Ε 237, Θ. 41, κ. ἀλλ.· ἐνίοτε δὲ καὶ τρεῖς κατὰ μέτωπον, ἴδε **παρήορος**· σπανίως τέσσαρες, ἴδε **τετράορος**·— ἐντεῦθεν τὸ ἵπποι καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἅρματος, ἀφ' ἵπποιϊν, ἀφ' ἵππων, ἀπὸ τοῦ ἅρματος, Ἰλ. Ε. 13,19, κ. ἀλλ.· καθ' ἵππων ἄλλεσθαι, ἐξ ἵππων βῆσαι αὐτόθι 111, 163· ἵππων ἐπιδησόμενος, διανοούμενος, μέλλων νὰ ἀναβῇ εἰς τὸ ἅρμα του, αὐτόθι 46· ἵππων ἐπεβήσετο Κ. 513, πρβλ. 529 (διότι ἐπιμελὴς ἀνάγνωσις τοῦ ὅλου χωρίου δεικνύει ὅτι ὁ Διομήδης καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ᾠχοῦντο ἐπὶ τοῦ ἅρματος τοῦ Ῥήσου, οὐχὶ ἐπὶ τῶν ἵππων αὐτοῦ): — ἀντίθετον τῷ **πεζοί**, πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων Ὀδ Ζ. 267, πρβλ. Ι. 49· ἵπποι καὶ ἀνέρες Ἰλ. Β. 554· λαός τε καὶ ἵπποι Σ. 153. Ἐν πᾶσι τοῖς τοιούτοις χωρίοις ἐννοοῦνται ἥρωες ἐπὶ τῶν ἑαυτῶν ἁρμάτων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς πεζῇ μαχομένους· διότι ἱππεῖς στρατιῶται οὐδαμοῦ ἀναφέρονται παρ' Ὅμ.· καὶ ἡ ἱππικὴ τέχνη ἂν καὶ γνωστὴ εἰς αὐτόν, ἀναφέρεται ὡς τι ἀσύνηθες καὶ πρὸ ἐπίδειξιν γινόμενον, οὐχὶ δὲ καὶ κοινὸν τοῖς πολλοῖς (πρβλ. **κέλης, κελητίζω**)· παρ' Ἡσ. δὲ μόνον ἅπαξ ἀναφέρεται, νῶθ' ἵππων ἀναβάντες ἐθύνεον Ἀσπ. Ἡρ. 286.—Τὰ Ὅμ. ἐπίθετα εἶναι, ὡς πρὸς τὸ χρῶμα, αἴθωνες, βαλιοί, λευκότεροι χιόνος, ξανθοί, φοίνικες· ὡς πρὸς τὴν χαίτην, εὔτριχες, καλλίτριχες, κυανότριχες, ὅτριχες· ὡς πρὸς τὴν ταχύτητα, ὠκέες, ὠκύποδες, ἀθλοφόροι, ἀερσίποδες, εὐσκαρθμοι, ὠκυπετεῖς, πόδας **αἰόλοι**· ὡς πρὸς τὴν στερεότητα τῶν ὁπλῶν, μώνυχες, κρατερώνυχες, χαλκόποδες (δὲν ὑπάρχει ἴχνος πεταλώσεως παρ. Ὅμ.)· καὶ καθόλου, ἐριαύχενες ὑψηχέες·— οὕτω παρὰ Πινδ., ἀκαμαντόποδες, παρὰ Σιμωνίδῃ ἀελλόποδες, κτλ.· ἵπποι ἀθληταί, τῶν ἀγώνων, Αυσ. 157. 39·— ἡ τροφὴ αὐτῶν εἶναι ζειαὶ ἢ ὅλυραι, κριθαί, ἔτι δὲ καὶ σῖτος, Ἰλ. Κ. 568, Θ. 189· ἐξήγοντο εἰς βοσκήν, ἀλλὰ καὶ ἐν ἱππῶνι ἐτρέφοντο, ἴδε **στατός**.— Περὶ τῆς ἀνατροφῆς καὶ χρήσεως τοῦ ἵππου ἴδε τὴν περὶ Ἱππικῆς πραγματείαν τοῦ Ξενοφῶντος. **II.** ὡς περιληπτικὸν ὄνομα, **ἵππος**, ἡ, τὸ ἱππικόν, Λατ. equitatus, Ἡρόδ., Ἀττ.· ἀείποσε καθ' ἑνικόν, ἔτι καὶ μετ' ἀριθμητικῶν, π. χ., ἵππος χιλίη = χίλιοι ἱππεῖς, Ἡρόδ. 7. 41· μυρίη αὐτόθι· ἵππος μυρία, τρισμυρία Αἰσχύλ. Πέρσ. 302, 315· ἡ διακοσία ἵππος Θουκ. 1. 61· ἵππον ἔχω εἰς χιλίαν Ξεν. Κύρ. 4. 6, 2. **III.** θαλάσσιος ἰχθύς, Ἀντίμαχ. ἐν Ἀποσπ. 18.— ἀλλά, ὁ ἵππος ὁ ποτάμιος, ὁ Ἱπποπόταμος, Ἡρόδ. 2. 71, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 7, 2· οὕτως, ὁ ἵππος τοῦ Νείλου Ἀχιλλ. Τάτ. 4. 2. **IV.** γυνὴ ἀσελγής, Αἰλ. π. Ζ. 4.11, πρβλ. Ἀριστ. π τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18. 8·— «τὸ μόριον καὶ τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ ἀνδρὸς» Ἡσύχ. **V.** πάθος τῶν ὀφθαλμῶν, καθ' ὃ οὗτοι διηνεκῶς συσπῶνται καὶ συγκλείονται, Ἱππ. παρὰ Γαλην. **VI.** ἐν συνθέσει ἐκφράζει πολλάκις τὸ μέγα ἢ τραχύ, ἴδε τὰς λέξεις **ἱππόκρημνος, -λάπαθον, -μάραθρον, -πορνος, -σέλινον, -τυφία**, καὶ πρβλ. **βου-**. **VII.** **ἵππος**, ὁ, εἰδικὸς τις λειτουργὸς ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς θεᾶς Βελήλας, Ἐπιγρ. Πειραιῶς ἐν Ἀθην. τ. Ε', σ. 428 = CIA. III. 1280a. Ὁ ἀρχικὸς τύπος ἦν πιθανῶς **ἐκϜος**· πρβλ. Σανσκρ. aśv-as, Λατ. equ-us, Γοτθ. aih-us, Ἀρχ. Σαξον. ehu· καὶ ἴδε **κ** II. 2).

ἱππο-σειρης, **ου**, ὁ, ὁ ὁδηγῶν ἵππον ἀπὸ τῆς σειρᾶς, ἀπὸ τὸ «καπίστρι» Ἀνακρ. 75. 6.

ἱππο σέλῖνον, τό, εἶδος τραχέος ἀγριοσελίνου, Smyrnium olus atrum, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 2, 1, κ. ἀλλ.· μεταφ., γελᾶν ἱπποσέλινα Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 2.

ἱππόσαος, **ου**, ὁ, (σεύω) διεγείρων εἰς δρόμον τοὺς ἵππους, Πινδ. Π. 2.119, Ι. 5 (4). 40·— θηλ. **ἱππόσοα**, ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 3. 47· καὶ **ἱππόσοος**, **ον**, Νόνν. Δ 37.320.

ἱπποστάσιον, τό, = τῷ ἑπομ., Λυσ. παρὰ Πολυδ. Θ', 50· ἐν τῷ πληθ., Ἀππ. Καρχηδ. 95, Μιθρ. 84·— ὡσαύτως **-στασία**, ἡ, Ἱππιατρ.

ἱππό-στᾰσις, **εως**, ἡ, στάβλος ἵππων, Πολύβ. 13. 8, 3, Φίλων 2.307, Πολυδ. Α', 184·— μεταφ., Ἀελίου κνεφαία ἱππόστασις, ὁ σκοτεινὸς στάβλος τοῦ Ἡλίου, δηλ. αἱ δυσμαί, Εὐρ. Ἄλκ. 594· ἀλλὰ τἀνάπαλιν, Ἕω φαεννάν, ἡλίου θ' ὑποστάσεις, αἱ ἀνατολαί, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 771.

ἱππόσυνη, ἡ, (ἵππος) δεξιότης εἰς τὸ ἡνιοχεῖν τοὺς ἵππους ἅρματος, καθόλου, ἡ τέχνη τοῦ διευθύνειν ἢ διοικεῖν ἵππους, ἱππόσυνη .. πεποιθώς Ἰλ. Δ 303, πρβλ. Λ. 503· ἐν τῷ πληθ., λελασμένος ἱπποσυνάων Ἰλ. Π. 776, Ὀδ. Ω 40· ἱππόσυνας ἐδίδαξαν Ψ. 307. **II.** = **ἵππος** II., ἱππικόν, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 141.

ἱππόσῠνος, **η**, **ον**. = **ἱππικός**, Δαρδανία τλάμων Γανυμήδεος ἱππόσυνα, Διὸς εὐήετα Εὐρ. Ὀρ. 1392, ἔνθα ὅμως (ὡς ὁ Σχολ. σημειοῦται) **ἱππόσυνα**, δυνατὸν νὰ εἶναι Δωρ. γεν. ἐξ ὀνομ. **ἱπποσύνης**, ὁ.

ἱππότᾰ, ὁ, Ἐπικ. τύπος τοῦ **ἱππότης**.

ἱπποτακτικά· «ἵππων τάξις μισθοφόρων» Ἡσύχ.

ἱππο-τέκτων, **ονος**, ὁ τέκτων, κατασκευαστὴς τοῦ Δουρείου ἵππου, Λυκόφρ. 930.

ἱππότης, **ου**, ὁ, ὁ ἐλαύνων ἢ ἱππεύων ἵππους, ἔμπειρος τῆς ἱππευτικῆς, ἱππεύς, ἱππότης, Λατ. eques, Ἡρόδ. 7. 55., 9. 49, 69· ὁ Ὅμ. ἀείποτε μεταχειρίζεται τὸν Ἐπικ. τύπον **ἱππότᾰ**, ὡς ἐπίθ. τῶν ἡρώων (πρβλ. **ἱππεύς**), Γερήνιος Ἱππότα Νέστωρ· οὕτω καὶ Οἰνεύς, Πηλεύς, Φυλεύς, Τυδεύς· βραδύτερον καὶ ἐπὶ τοῦ Κολωνοῦ, τόνδ' Ἱππότην Κολωνὸν Σοφ. Ο. Κ. (πρβλ. **ἵππιος**)· Ἱππότης, ἥρμοσε, Λουκ. Τοξ. 47·—τοῖ Ἱππότη Βωιωτ. ἀντὶ οἱ Ἱππεῖς, Συλλ. Ἐπιγρ. 1588. **II.** ὡς ἐπίθ., Ἱππόται λαοὶ Πινδ. Π. 4. 271· Ἱππότης λεώς, οἱ ἱππεῖς. τὸ ἱππικόν, Αἰσχύλ. Θήβ. 80· λεών ἄνιππον Ἱππότην τε Σοφ. Ο. Κ. 899· Ἱππ. ὄχλος Εὐρ. Ἱκέτ. 660· στρατὸς Ἱλουτ Αἰμ 9.— Ποιητ. λέξ., ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἡροδ.· ἀλλ' ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττικῷ λόγῳ ἀείποτε **ἱππεὺς** ἢ **ἱππικός**.

ἱππότης, **ητος**, ἡ, τὸ ἀφηρημένον τοῦ **ἵππος**, ἡ ἔννοια περὶ αὐτοῦ, Σιμπλίκ., «ἀρχέτυπα .. ἀσώματά τινα ὄντα, ὥσπερ τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἀνθρωπότης, καὶ τῶν ἵππων ἡ ἱππότης» Σχόλ. εἰς Ἀριστείδ. σ. 167, ἔκδ. Fromm.

ἱππό-τιγρις, **ιδος**, ὁ, εἶδος μεγάλης τίγρεως, Δίων Κ. 77. 6· ἴδε **ἵππος** VI.

ἱππό-τῑλος, ὁ, (**τιλάω**) διάρροια τῶν ἵππων, Ἱππιατρ. σ. 169.

ἱππότις, **ιδος**, θηλ. τοῦ **ἱππότης**, Ἱππότις ἠὼς Τρυφιόδ. 670· Ἱππότις Ὥρη Νόνν. Δ. 1. 172.

ἱππο-τόκος, **ον**, ἡ, τεκοῦσα ἵππον, ἐπὶ τῆς Μεδούσης, Νόνν. Δ. 47. 693.

ἱπποτοξεία, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ Ἱπποτοξότου, Τζέτζ. Ἱστ. 6. 966.

ἱππο-τοξότης, **ου**, ὁ, ἔφιππος τοξότης, ὡς οἱ Πέρσαι, Ἡρόδ. 9. 49· οἱ Σκύθαι, ὁ αὐτ. 4. 46· οἱ Γέται, Θουκ. 2. 96·— ὡς φαίνεται, ὡσαύτως εἶδος ψιλοῦ ἱππικοῦ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ἴδε Ἀριστοφ. Ὄρν. 1179, Λυσίας 141. 39· οὕτω, τοξότης ἀφ' ἵππων Κρὴς Πλάτ. Νόμ. 834D.

ἱππο-τράγ-ἔλᾰφος, ὁ, μυθῶδες τέρας ἐξ ἵππου, τράγου καὶ ἐλάφου ἀποτελούμενον· ἐπὶ ἐκπώματος, δηλ. ποτηρίου παριστάνοντος τὸ τέρας τοῦτο, Φιλήμ. ἐν «Χήρᾳ» 1.

ἱππο-τρέφειον, τό, τόπος ἐν ᾧ τρέφονται ἵπποι, μάλιστα οἱ χάριν ἄθλων τρεφόμενοι, Στράβ. 212, 752.

ἱππο-τροφέω: ἀόρ. **ἱππο-τρόφησα** Παυσ. 3. 8, 1: πρκμ. **ἱππο-τρόφηκα**, Ἱπποτροφηκότος τοῦ πάππου Διογ. Λ. 8. 51, (καθ-) Ἰσαῖ. 55. 23· ἀλλ' **ἱππο-τετρόφηκα** Λυκοῦργ. 163. 37. Τρέφω, διατηρῶ ἵππους, Λυκοῦργ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἰσοκρ. 353C, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 13, Ἀθήν. 534B· πρβλ. **ἱππο-τρόφος** II, **ἱππο-βάτης**. **II.** μεταχειρίζομαι ὡς τροφὴν ἵππων, οἱ δὲ Θρᾷκες τὴν μὲν πόαν (τοῦ τριβόλου) χλωρὰν Ἱπποτροφοῦσι, κτλ. Διοσκ. 4. 15.

ἱππο-τροφία, ἡ, τὸ τρέφειν ἢ διατηρεῖν ἵππους, ἰδίως χάριν Ἱπποδρομικῶν ἀγώνων (πρβλ. **ἱππο-τρόφος**). Ἱπποτροφία γάρ οὐ Ζακύνθῳ, ἀλλ' ἀρούραισι πυρφόροις ὀπαδεῖ Σιμων. 15 (15)· Ἱπποτροφίας νομίζειν Πινδ Ι. 2. 55, πρβλ. Θουκ. 6. 12, Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 7, 1· — ὡσαύτως πρὸς ὑπηρεσίαν τῆς πόλεως, Πλάτ. Λύσ. 205C· πρβλ. **ἱππο-τρόφος** II.

ἱππο-τροφικός, ἡ, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς Ἱπποτρόφον· ἡ **-κή** (δηλ. τέχνη), = **ἱππο-τροφία**, Κλήμ. Ἀλ. 338.

ἱππο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων, διατηρῶν ἵππους, ἔχων ἀφθόνους ἵππους, ὡς τὸ τοῦ Ὁμήρ. **ἱππόβοτος**, ἐπὶ τῆς Θράκης, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 505· περὶ τοῦ Ἄργους, Πινδ. Ν. 10.77. **II.** ἐπὶ προσώπων, ὁ τρέφων, διατηρῶν ἵππους χάριν ἱπποδρομικῶν ἀγώνων, Πινδ. Ι. 4. 23 (3. 32), κτλ.:— ἡ **ἱπποτροφία** ἦτο ἐν Ἑλλάδι σημεῖον πλούτου, πλούτους τε καὶ ἱπποτροφίας καὶ νίκας Πλάτ. Λύσ. 205C· Ἱπποτροφεῖν ἐπιχειρήσας, ὃ τῶν εὐδαιμονεστάτων ἔργων ἐστὶ Ἰσοκρ. 355C· πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 2, 6· μέγας καὶ λαμπρὸς ἱπποτρόφος Δημ. 331. 18, πρβλ. Πλουτ. Θεμ. 5, Ἀγησ. 20. Παυσ. 6. 2, 1· ἵππους ἀγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς Αἰσχύλ. Ἱκ. 466: — ἦτο ὡσαύτως χαρακτηριστικὸν τῶν ὀλιγαρχικῶν πόλεων, ὅσαις πόλεσιν ἐν τοῖς ἵπποις ἡ δύναμις ἦν, ὀλιγαρχίαι παρὰ τούτοις ἦσαν Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 3, 3· οἷον ἐπὶ τῶν Μαγνήτων, τῶν Χαλκιδέων καὶ Ἐρετριέων τῆς Εὐβοίας, Θέογν. 603, Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ., καὶ 5. 6, 14.— Πρβλ. Böckh P. E. 1. 74, καὶ ἴδε ἐν λ. **ἱππεύς, ἱπποβότης,** κτλ.

ἱππο-τῦφία, ἡ, (τῦφος) ὑπερηφία ἥτις καταλαμβάνει τὸν ἐφ' ἵππου ὀχούμενον, ὑπερβολικὴ ὑπερηφανία, ἀλαζονεία. Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 45, Διογ. Λ. 3. 39· πρβλ. ἵππος VI.

ἱππ-ούραιον, τό, = **ἱππουρις** II, ἵππου οὐρά, Ἄρατ. 438.

ἱππ-ουρεύς, έως, ὁ, = **ἱππουρος**, Ἰκέσιος παρ' Ἀθην. 304C.

ἱππ-ουρις, ιδος, ἡ, (οὐρὰ) ὡς θηλ. ἐπίθ., κεκοσμημένος μὲ ἵππου οὐράν, συχνὸν παρ' Ὅμ. (ἰδίως ἐν Ἰλ.) ὡς ἐπίθ. τῶν οὐσιαστικῶν: **κόρυς, κυνέη, τρυφάλεια,** ἀλλὰ μόνον κατ' ὄνομ. καὶ αἰτ. **ἵππουρις, -ιν,** Ὀδ. Χ. 124, Ἰλ. Γ. 337, Ζ. 495, Τ. 382, κτλ. **II.** ὡς οὐσιαστ., ἵππου οὐρά, Αἰλ. π. Ζ. 16. 21· Σκύθου οὐρά, Δ. Β. 44, 22. **2)** ἔνυδρόν τι φυτόν, equisetum, «φύεται ἐν τόποις ἐρύδροις ... καυλία ἔχει κενά, ὑπέρυθρα, ὑποτραχέα, στερεά, γόνασι διειλημμένα ἐμπεφυκόσιν εἰς ἄλληλα, περὶ δὲ αὐτὰ σχοινώδη φύλλα πυκνά, λεπτά· αὔξεται δὲ εἰς ὕψος ἀναβαίνουσα ἐπὶ τὰ παρακείμενα στελέχη, καὶ κατακρημνᾶται περιεχουμένη κόμαις πολλαῖς μελαίναις, καθάπερ ἵππου οὐρὰ» Διοσκ. 4.46. **3)** πάθος τι τοῦ μέρους ἔνθα χωρίζονται τὰ σκέλη προξενούμενον ἐκ τῆς συνεχοῦς ἱππασίας, ἀμφίβολ. λέξ. ἐν Ἱππ. 1240C.

ἱππ-ουρος, ον, (οὐρὰ) ἔχων οὐρὰν ἵππου, **1)** θαλάσσιός τις ἰχθύς, ὁ καὶ **ἱππουρεὺς** καὶ **κορύφαινα** καλούμενος, coryphaena hippurus, Ἐπίχ. 40 Ahr., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 10. 20· ὁ Ὀππιανὸς (Ἁλ. 1. 184 καὶ 4, 404) καταλέγει τὸν ἰχθὺν τοῦτον ἐν τοῖς κητώδεσιν. **2)** εἶδος ἐντόμου, Αἰλ. π. Ζ. 15. 1.

ἱπποφαγία, ἡ, τὸ ἐσθίειν ἵππειον κρέας, Θεόδ. Πρόδρ. Η. 24, ἔκδ. Mai.

ἱππο-φᾶές, έος, τό, εἶδος φυτοῦ, Euphorbia spinosa (Sprengel), δι' οὗ οἱ ἀρχαῖοι ἔκναπτον τὰ ἱμάτια, Ἀσκληπ. παρὰ Γαλην. 2. σ. 42, Διοσκ. 4. 159 (162) κτλ.— Παρ' Ἱππ. εὑρίσκομεν γεν. **ἱπποφαέως**, 539. 18., 546. 5 καὶ 47, κτλ.· ἀλλ' ἐνίοτε μετὰ διαφ. γραφ. **ἱππόφεω**, ἐκ τοῦ **ἱππόφεως**, ὁ, ὅπερ ἀπαντᾷ παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 5, 2, καὶ Γαλην. Τὸ φυτὸν **ἱππόφαεστον**, τό, ἦτο ἴσως ἄλλο εἶδος, Διοσκ. 4. 163, Πλίν. 27. 66, πρβλ. Ruf. σ. 26 Matth.— Ὡσαύτως ἐκαλεῖτο **ἱπποφανὲς** καὶ **ἱπποφυὲς** καὶ **ἐχῖνιον** Διοσκ. (Νόθ). 159 (162).

ἱππό-φλομος, ὁ, εἶδος μεγάλου φλόμου (verbascum), Πλίν. 25. 94.

ἱππο-φοβάς, άδος, ἡ, ἵππου φόβος, μυθικὸν φυτόν, Δημόκρ. παρὰ Πλιν. 24. 102.

ἱπποφορβεύς, έως, ὁ, = **ἱπποφορβός**, Πολυδ. Ζ', 185· θηλ. **ἱπποφορβάς, άδος**, Σχόλ. εἰς Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 5.

ἱπποφορβία, ἡ, = **ἱπποτροφία**, Πλάτ. Πολιτικ. 299D.

ἱπποφόρβιον, τό, ἀγέλη ἵππων βοσκομένων, Ἡρόδ. 4. 110, Ξεν. Ἑλλ. 4. 6, 6. **II.** = **ἱπποτροφεῖον**, Εὐρ. Ἡλ. 623, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 22, 7, Φίλων 2. 307.

ἱππο-φορβός, όν, (φέρβω) = **ἱπποτρόφος**, ὁ τρέφων, διατηρῶν ἵππους, Πλάτ. Πολιτικ. 261D, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 22, 18· Ἱππ. γῆ Διον. Ἁλ. 1. 37. **2)** αὐλὸς ἱππ., εἶδος αὐλοῦ, τὸν ὁποῖον μετεχειρίζοντο οἱ **ἱπποφορβοί**, «πρὸς τὰς ἵππων νομάς, ἡ δὲ ὕλη δάφνη τοῦ φλοιοῦ γυμνωθεῖσα» Πολυδ. Δ', 74.

ἱππόφυής, ές, ἵππου φυὴν ἢ φύσιν ἔχων, ἱπποειδής, Ἱπποφυές τι δαιμόνιον ἡ Ποδάργη, εἰ κατὰ τὸν μῦθον καὶ βόσκεται καὶ ἵππους γεννᾷ Εὐστ. 1050, 59.

ἱππο-χάρμης, ου, ὁ, = **ἱπποιοχάρμης**, Πινδ. Ο. 1. 35.

ἱππώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος ἵππῳ, Ξεν. Ἱππ. 1, 11, Πολυδ. Δ'. 192.

ἱππώκης, -εος, ὁ, ὁ ἔχων ταχεῖς ἵππους, πρὸς αὐγὰς Ἱππώκεος ἀελίου Βακχυλ. Χ. (XI). 101, ἔκδ. Blass.

ἱππών, ῶνος, ὁ, τόπος ὅπ' ἵππους. **1)** ἱπποστάσιον, Ξεν. Ἱππ. 4. 1, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 207F, κτλ. **2)** σταθμὸς ταχυδρομικός, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 17.

ἱππ-ωνέω, (ὠνέομαι) ὠνοῦμαι, ἀγοράζω ἵππους, Ξεν. Ἱππαρχ. 1, 14, Ἱππ. 11, 13.

ἱππωνία, ἡ, τὸ ὠνεῖσθαι, ἀγοράζειν ἵππους, Ξεν. Ἱππαρχ. 1, 12, Ἱππ. 1, 1., 3. 1, Πολυδ. Δ', 182.— τὸ **ἱππωνεῖα** εἶναι πλημμελὴς γραφή, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Ἡρακτηρ. σ. 132.

ἵπταμαι, ἀποθ., ἕτερος τύπος τοῦ **πέτομαι**, ἀπαντῶν παρὰ Μόσχῳ 3. 43, Βαβρ. 65. 4, Λουκ., καὶ παρ' ἄλλοις μεταγεν. ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 325. Ἴδε **πέτομαι**.

ἵπτομαι: μέλλ. **ἴψομαι:** — ἀποθ., πιέζω ἰσχυρῶς, κατατιέζω, μέγα ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν Ν. Α. 454, Π. 237· τάχα ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν Β. 193· καθόλου, ἐπιφέρω βλάβην, βλάπτω, Θεόκρ. 30. 19. πρβλ. Στρᾰβ. 370.— ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει τοὺς ἐνερ. τύπους, ἴψαι, ἴψας (Ἡ ῥίζα εἶναι ΙΠ, **ἵπος, ἰπόω**, κτλ.)

ἰπύα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **σιπύα**, Ἡσύχ. ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 301.

ἴφαρμος, ου, ὁ, «ἀρχή τις» Ἡσύχ., πιθαν. = **ἱπαρμοστής**.

ἴπωσις [ῑ], **εως,** ἡ, (ἰπόω) ἰσχυρὰ πίεσις, θλῖψις, σύνθλιψις, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 813.

ἱπωτήριον, τό, πιεστήριον, Ἱπ. ληνοῦ Γλωσσ.

ἰρά, τά, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **ἱερά**, Ὅμ.

ἰραί, ἴραι ἢ **ἶραι, ῶν,** αἱ, διάφ. γραφ., Ἰλ. Σ. 531, ἀντὶ **εἶραι**· ἴδε εἴρη.

ἰράομαι, Ἰων. ἀντὶ **ἱεράομαι**.

ἰρέα, ἰρέη, ἰρεία, ἰρηΐη, ἴδε ἐν λ. **ἱέρεια**.

ἴρερος, διάφ. γραφ. ἀντὶ **εἴρερος**.

ἰρεύς, ἰρεύω, ἰρήϊον, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **ἱερεύς, ἱερεύω**, κτλ.

ἰρήν, ένος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ **εἰρήν**, Ἡρόδ. 9. 85.

ἴρηξ, ηκος, ὁ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **ἱέραξ**, Ὅμ., Ἡσ.

ἰρήτειρα, ἡ, (ἱεράομαι) ἱέρεια, Ἡσύχ.

ἰρίνεος, α, ον, = **ἴρινος**, Νικ. Ἀλεξιφ. 203, 241.

ἰρῠνό-μικτος, ον, μεμιγμένος μὲ ἔλαιον ἴριδος, Φιλήξ. 2. 41.

ἴρῠνος [ῑ], **η, ον,** κατεσκευασμένος ἐκ τῆς ἴριδος (φυτοῦ), ἴδε ἔρις II. 3.

Ἶρις, ιδος, ἡ, αἰτ. **Ἶριν**, κλητ. **Ἶρι**· — ὁ ἄγγελος τῶν θεῶν μεταξὺ ἑαυτῶν, Ἰλ. Θ. 398, Ο. 144· ἢ συνηθέστερον ἀπὸ τῶν θεῶν εἰς τοὺς ἀνθρώπους φέρουσα ἀγγελίας, Β. 786, Γ. 121, κτλ.· ἀλλὰ ταναπαλιν ἐν Ψ. 198 ἀγγέλλει τὰς εὐχὰς τοῦ Ἀχιλλέως: ἐν Ε. 353, 368 παρίσταται ὡς βοηθὸς καὶ θεράπαινα τῆς Ἀφροδίτης: τὰ ἐπίθετα αὐτῆς ἅπαντα δηλοῦσι ταχύτητα, ταχεῖα, ἀελλόπος, ποδήνεμος, πόδας ὠκέα, χρυσόπτερος: ἐν τῇ Ὀδ. οὐδαμοῦ μνημονεύεται· ἐκεῖ ὁ μόνος ἄγγελος τῶν θεῶν εἶναι ὁ Ἑρμῆς: ὁ Ἡσ. ἐν Θεογ. 780 ὀνομάζει αὐτὴν θυγατέρα τοῦ Θαύμαντος. (Τινὰ τῶν χωρίων ὑποδεικνύουσι τὴν ἀπώλειαν τοῦ F ἢ ἀρκτικοῦ τινος συμφώνου, ὡκέα Ἶρις Ἰλ. Β. 786, 790, Ε. 368· βᾶσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα Θ. 398· θέουσα δὲ Ἶρις Ψ. 201.) **II.** ὡς πρωσηγορ. **ἶρις**, ἡ γεν. ἴριδος καὶ εως, Ἀλέξ. Τραλλ. σ. 225, Γεωπ. 6. 8, 1· αἰτ. ἶριν Ηλούτ. 2. 664E· ἴριδα Νικ. Ἀλεξιφ. 406· Ἐπικ. δοτ. πληθ. ἴρισσιν· — τὸ οὐράνιον τόξον, κοινῶς ἡ «ὁδός», παρ' Ὁμήρῳ, ὡς ἐν τῇ ἀγίᾳ Γραφῇ, θεωρεῖται ὡς σημεῖον τοῖς ἀνθρώποις, ὁρᾶκοντες .., ἴρισσιν ἐοικότες ἄς τε, Κρονίων ἐν νέφεϊ στήριξε τέρας μερόπων ἀνθρώπων Ἰλ. Λ. 27· ἂν καὶ ὁ Ὅμηρος συνήθως προσωποποιεῖ τὴν ἶριδα ὡς ἄγγελον μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς (ἴδε ἀνωτ.):— ὁ Ἀριστοτ. ἐξετάζει αὐτὴν ὡς φυσικὸν φαινόμενον, Μετεωρ. 3. 4, 9. **2)** πᾶς φωτεινὸς κύκλος περί τι λάμπον σῶμα, ὡς ἡ ἅλως, κοινῶς τὸ «ἁλῶνι» τῆς σελήνης ἢ ὁ φωτεινὸς κύκλος περιτῆς φλογὸς καιομένης λαμπάδος, Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ., Θεοφρ. Σημ. 1, 13· περὶ τὰ ὄμματα τῆς οὐρᾶς τοῦ ταῶ, Λουκ. π. Οἴκου 11· ἡ ἶρις τοῦ ὀφθαλμοῦ, Πολυδ. Β', 70. **3)** τὸ φυτὸν ἶρις, οὗ τὸ συνηθέστατον ἐν Ἑλλάδι εἶναι ἡ πορφυρᾶ ἶρις κιτρινίζουσα ἐν τῷ μέσῳ, I. Germanica, εὐάνθεμιον ἶριν Ἀνθ. Π. 4. 1, 9· τὸ ἄνθος πολλὰς ἔχει ἐν ἑαυτῷ ποικιλίας Θεοφρ. Ἀποσπ. 20. 30· ἀλλὰ τὸ σπουδαιότατον εἶδος εἶναι ἡ λευκὴ ἶρις, I. Florentina, ἧς ἡ ἀρωματικὴ ῥίζα ἀπετέλει σπουδαῖον ἐμπόριον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 7, 3, π. Φυτ. Αἰτ. 6. 11, 13, κτλ., πρβλ. Διοσκ. 1. 1· ἐκ ταύτης κατεσκευάζετο τὸ ἴριγον μύρον, μνημονευόμενον ὑπὸ Ἡλάτ. τοῦ Κωμ. ἐν «Λάκωσιν» 1, 7, Κηφισόδωρ. ἐν «Τροφωνίῳ» 1, 2, Ἄλεξ. ἐν «Εἰσοικιζομένῳ» 1. 8, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 9, 2:— ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας τινὲς τῶν παλαιῶν γράφουσι τὴν λέξιν ὀξυτόνως **ἶρις, ίδος**, Εὐστ. 391. 33, Σχόλ. εἰς Νίκανδρ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἰρῖτις, ιδος, ἡ, λίθος τις τῶν τιμίων, Plin. H. N. 37.138.

ἰριώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς ἶριν, τὸ οὐράνιον τόξον, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 4, 15.

ἱρο-, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **ἱερο-**.

ἱρο-δρόμιος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **ἱεροδρ-**, τρέχων ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσι, Φιλόξ. (15) ἐν Ἀνθ. Π. 9. 329· ἱεροδρόμιον ὕδωρ, ἐπὶ ἱερᾶς πηγῆς, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 835. 6.

ἱρόν, τό, Ἰων. ἀντὶ **ἱερόν**· — **ἱρουργία**, ἴδε ἐν λ. **ἱερουργία**.

ἱρο-πόλος, ὁ, ἡ, ἱερεὺς ἢ ἱέρεια, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 957, 1011.

ἱρός, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **ἱερός**, ἀλλ' ὡσαύτως παρ' Ἀττ. ποιητ., ἴδε **ἱερὸς** ἐν τέλει.

Ἶρος, ὁ, ὄνομα δοθὲν ὑπὸ τῶν μνηστήρων εἰς τὸν Ἰθακήσιον ἐπαίτην Ἀναιῶν, Ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκε .. Ἶρον δὲ νέοι κίκλησκον ἄπαντες, «παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω καὶ ἀπαγγέλλω» (Εὐστ.), Ὀδ. Σ. 5 κέξ.· — ἐντεῦθεν παρὰ μεταγεν. ὡς προσηγορ. = ἐπαίτης, Αἰθάν. 1. 568· πληθ. **Ἶροι**· Λουκ. Ἰλιάδων ἢ Εὐχ. 24.

ἱρο-φάντης, ὁ, Ἰων. ἀντὶ **ἱεροφάντης**.

ἱρό-χθων, ὁ, ἡ, ἀνήκων εἰς ἱερὰν γῆν, βῶλος Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1046. 86.

ἱρών, ῶνος, ὁ, ἴσως ἱερόν, ἢ ἱερὸς τόπος, Ἐπιγρ. Ἰδαλίου Κύπρου Cau. 118, πρβλ. Κούρτ. Stud. VII. σ. 249.

ἱρωστί, Ἰων. ἀντὶ **ἱερωστί**, κατὰ ἱερὸν τρόπον, Ἀνακρ. 146.

ἱρωσύνη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **ἱερωσύνη**, ἱερατικὸν ἀξίωμα, Ἡρόδ. 4. 161.

ἶς [ῐ], ἡ, γεν. **ἰνός**, αἰτιατ. **ἶνα**, ὀνομαστ. πληθυντ. **ἶνες**, δοτ. **ἶνεσι** Ἰλ. Ψ. 191: — μῦς (τοῦ σώματος), παρ' Ὁμήρῳ μόνον ἅπαξ καθ' ἑνικόν, ὡς τὸ **ἰνίον**, ὁ μυὼν ὁ κατὰ τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου μέρος, ὡς ὃ' ὅτ' ἂν .. ἀνήρ .. ἶνα τάμῃ διὰ πᾶσαν Ἰλ. Ρ. 522: — ἀλλὰ κατὰ πληθ., οἱ μύες, μυῶνες, οὐ γάρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσιν, (κατὰ τὸν Σχολ. αἱ ἶνες σημαίνουσιν ἐνταῦθα νεῦρα «ὡς κινήσεώς τε καὶ αἰσθήσεως ὄργανα»), Ὀδ. Δ. 219, πρβλ. Ἰλ. Ψ. 191· ἶνες ἄρθρων Ἀριστοφ. Εἰρ. 86, πρβλ. Ἀρχίλ. 127· μεταφ., ἥρωες εἶναι αἱ **ἶνες** τῆς Τροίας, Πινδ. Ι. 8 (7). 113. **2)** βραδύτερον (ἀφοῦ οἱ μυῶνες ἐκλήθησαν **νεῦρα**) αἱ **ἶνες** εἶναι τὰ ἐντὸς τῶν μυώνων μιτοειδῆ ἀγγεῖα, Λατ. fibrae, Πλάτ. Τίμ. 82C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 6, 1, κ. ἀλλ.· ἶνες αἱμάτιος, τὸ ἐνῶδες μέρος, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 4. 1, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 81Α· ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 12, 7 τὰ ἀγγεῖα τῶν φυτῶν· πρβλ. **ἐνώδης**· — μεταφ. ἐπὶ μετάλλων, Πλούτ. 2. 434B. **3)** λεπτὴ ἶς, ἡ ἐγκαρσία γραμμὴ ἐν τῷ γράμματι Θ, Γαλην. 9. 354. **II.** ἐν τῷ ἑνικῷ, κατὰ τὸ πλεῖστον ἰσχύς, δύναμις, «νεῦρα», ἀλλ' ἄρα καὶ ἶς ἐσθλὴ Ἰλ. Μ. 320· ἔπερσεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον, «ἐπεστήριξε δὲ δύναμιν μεγίστην» (Θ. Γοζῆς), Ιι. 269, κτλ.· ἤ μοι ἔτ' ἐστὶν ἶς, οἵη πάρος .. Ὀδ. Φ. 283, πρβλ. Λ. 393, Σ. 3· — συχνὸν ἐν περιφρ. ὡς τὸ **βίη**, ἱερὴ ἶς Τηλεμάχοιο, ὁ κραταιὸς Τηλέμαχος· κρατερὴ ἶς Ὀδυσῆος Ἰλ. Ψ. 720· ἶς Ἡρακλῆος Ἡσ. Θ. 951· καὶ ἐν διττῇ περιφρ., ἶς βίης Ἡρακληείης Ἡσ. Θ. 332· οὕτως ἶς ἀνέμοιο ἢ ἀνέμοιο Ἰλ. Ο. 383, Ρ. 739, Ὀδ. Ι. 71· ἶς ποταμοῖο Ἰλ. Φ. 536. (Ἐκ τῆς √FΙΣ· διότι τὸ **F** ἀναφαίνεται παρ' Ὁμ. ὡς ἐν τοῖς **ἶφι, ἶφιος**, Λατ. vis, vires· ἐντεῦθεν ὡσαύτως **ἰσχύς**, Λακων. **βίσχυς**, (ὃ ἐ. **Fίσχυς**) Ἡσύχ. Ἀλλ. ἡ ἐτυμολογία δὲν εἶναι ἄμοιρος δυσκολιῶν, ἴδε Κούρτ. ἀριθ. 615).

ἰσ-άγαθος, ον, ἐξ ἴσου ἀγαθός, Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 15.

ἰσ-άγγελος, ον, = ἴσος ἀγγέλοις, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κ', 36· ἀγγελικός, Κλήμ. Ἀλ. σ. 120. — Ἐπίρρ. **-λως**, ἀγγελικῶς, Ἐκκλ.

ἰσ-άδελφος [ᾰδ], **ον**, ὡς ἀδελφός, ἴσος ἀδελφῷ, ἐπὶ τοῦ Πυλάδου, Εὐρ. Ὀρ. 1015.

ἰσάζω· μέλλ. **ἀσω**: — Παθ. μέλλ. **ἰσασθήσομαι** Ἀριστ. Ἰἡθ. Ν. 7. 10, 26· ἀόρ. **ἰσάσθην**· πρκμ. **ἴσασμαι**· (ἴσος). Κάμνω τι ἴσον, φέρω εἰς ἰσορροπίαν, ἐπὶ ἀνθρώπου ζυγίζοντος, γυνὴ χερνῆτις .. σταθμὸν ἔχουσα .. ἀμφὶς ἀνέλκει ἰσάζουσ' Ἰλ. Μ. 435· ἰσ. τὰς κτήσεις, ἴσας ποιεῖν, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 6, 10· ὥστε τὸ ἄδικον τοῦτο ἄνισον ὂν ἰσάζειν πειρᾶται ὁ δικαστής ὁ αὐτ. Ἠθ. Ν. 5. 4, 4, πρβλ. 9. 1, 1. — Μέσ., θέλω νὰ κάμνω ἐμαυτὸν ἴσον πρός τινα, οὕνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο (δηλ. ἡ Νιόβη) Ἰλ. Ω. 607. — Παθ., γίνομαι ἢ εἶμαι ἴσος τινί, θεοῖς Πλάτ. Τίμ. 41C, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 5, 9, κ. ἀλλ.· μηκέτι μὲν ποδὸς ἴχνος ἰσάζεται, κατὰ τὸ βάδισμα, Νικ. Θηρ. 286. **II.** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., εἶμαι ἴσος, Πλάτ. Νόμ. 773Α, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 14, 8. Πολιτικ. 5. 4, 11, κ. ἀλλ. [ἔ παρ' Ὁμήρῳ· ἔ ἐν Νικ. Θηρ. 286, 886].

ἰσαίομαι, ποιητ. ἀντὶ **ἰσάζομαι**, ὁμοιάζω, ἰσαιομένην .. νάρδῳ Νικ. Ἀλεξιφ. 399, Ἀποσπ. 2. 56, Ἄρατ. 235, 513.

ἰσαῖος [ῐ], **α. ον**, μεταγεν. ποιητ. τύπος τοῦ **ἴσος**, Νικ. Θηρ. 360· — **ἡ ἰσαία** (δηλ. μοῖρα) ἰσότης, Καλλ. εἰς Δία 63, Φιλόστρ. 867.

ἰσαίτερος, ἰσαίτατος, Συγκρ. καὶ Ὑπερθ. τοῦ **ἴσος**.

ἰσάκις [ᾰκ], Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ **ἴσος**, ἴσα τόσας φοράς, Στράβ. 174· ἴσος ἰσάκις, ἐπὶ ἀριθμοῦ, ὁ ἐφ' ἑαυτὸν πολλαπλασιασθείς, τετράγωνος ἀριθμός, Πλάτ. Πολ. 546C, Θεαίτ. 147E, 148Α, Εὐκλ. 7. 17.

ἰσ-άκτιος, ον, ὁμοιος πρὸς τοὺς ἐν Ἀκτίῳ ἀγῶνας, Συλλ. Ἐπιγρ. 4472. 11· πρβλ. **ἰσολύμπιος**.

ἰσαμέριος, ον, Δωρ. ἀντὶ **ἰσημέριος**, διαρκῶν ἴσον χρόνον. Σοφ. Ἀποσπ. 692.

ἴσαμι, Δωρ. ἀντὶ **ἴσημι**, ὃ ἴδε.

ἰσ-άμιλλος, ον, μετὰ ἴσης ἀμίλλης, Κύριλλ.· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., ἰσάμιλλα δραμεῖν τινα Ἀνθ. Ἰι. 9. 311.

ἰσ-άμμορος, ον, ἴσος ἐν τῇ δυστυχίᾳ, «δύσμορος» Ἡσύχ.

ἴσαν, ἐπορεύοντο, ἀπήρχοντο· γ' πληθ. παρατ. Ἐπικ. τοῦ εἶμι. Ὅμ. ἐν Ἰλ. Δ. 494, κ. ἀλλ. **II.** ἤδεισαν, ἐγίγνωσκον, γ' πληθ ὑπερσ. Ἐπικ. τοῦ **οἶδα**, ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν Ἰλ. Σ. 405, Ὀδ. Δ. 772.

ἰσάναν· «ἰσάνιον, ῥητίνην» Ἡσύχ.

ἰσ-ανάφορος, ον, ἴσον ὕψος ἔχων, Παύλου Ἀλ. Ἀποτελεσματικά, σ. 19, 8, 11, 19.

ἴσ-ανδρος, ον, (ἀνὴρ) ἴσος ἀνδρί, ὅμοιος πρὸς ἄνδρα, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀντιάνειραι**.

ἰσ-άνεμος [ᾰ], **ον**, ταχύς, ὡς ὁ ἄνεμος, Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 206.

ἰσ-άνθρωπος, ον, ἴσος ἀνθρώπῳ, ὅμοιος ἀνθρώπῳ, Ἐκκλ.

ἴσαντι, Δωρ. ἀντὶ **ἴσασι**, γ' πληθ. τοῦ **οἶδα**.

ἰσ-άξιος, ον, ἴσης ἀξίας, Πορφυρ. π. Ἀποπ. Ἐμψύχ. 2. 55, κλ. — Ἐπίρρ. **ἰσαξίως** = ἴσως ἀξίως, Ἰαμβλ. Μυστ. 282, 4.

ἰσ-απόστολος, ὁ, ἴσος πρὸς ἀπόστολον, Συλλ. Ἐπιγρ. 8742, Κύριλλ. Ἀλ. Χ. 349Α· συνήθως **ἰσαπόστολοι** λέγονται Κωνσταντῖνος ὁ μέγας καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἑλένη, προσέτι Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ Θέκλα, κλ., Ὡρολόγ. ἐν μηνὶ Μαΐῳ 21, Ἰουλ. 22, Σεπτ. 24, Ὀκτωβρ. 22. (Πρβλ. Εὐσέβ. Ἰι. 1209C, 1225B, C.).

ἰσ-άργῡρος, ον, ἔχων ἀξίαν ἀργύρου ἴσου βάρους, ἔστιν θάλασσα .. τρέφουσα πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρον κηκῖδα παγκαίνιστον, εἰμάτων βαφὰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 959· ἰσαργύρου τ' ἐς χεῖρα κυπρίου λίθου δώσουσι κόσμιον Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 689B, πρβλ. Θεόπομπ. παρ' Ἀθην. 526D.

ἰσ-αριθμόω, εἶμαι ἰσάριθμος, ἴσος κατὰ τὸν ἀριθμόν, στρατόν., ἰσαριθμοῦντα .. ψάμμῳ τῇ θαλασσίᾳ Τζέτζ. Ἱστ. 1. 939.

ἰσ-άριθμος [ᾰ], **ον**, ἴσος κατὰ τὸν ἀριθμὸν πρός τι, διεῖλε ψυχὰς ἰσαρίθμους τοῖς ἄστροις Πλάτ. Τίμ. 41D, πρβλ. Νόμ. 845Α, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8. 3, 1, κ. ἀλλ.· οὕτω καὶ Καλλ. εἰς Δῆλ. 175. ἀλλὰ παρ' Ἐπικ. κατὰ τὸ πλεῖστον **ἰσήριθμος** Ἀνθ. Ἰι. 6. 84, 328, Λυκόφρ. 1258· — ὡσαύτως μετὰ γεν., Μουσῶν ἰσήριθμον Συλλ. Ἐπιγρ. 6245. — Ἐπίρρ. **-μως**, Θεμίστ. 367B.

ἰσ-άρτητος, ον, (ἀρτάω) ἐν ἰσορροπίᾳ, Φίλων 1. 462 (ὑποπτ.)

ἰσέσκετο [ῐ], Ἐπικ. γ' ἑνικ. τοῦ μέσ. παρατατ. τοῦ **ἰσάζω**, Ἰλ. Ω. 607.

ἰσ-άστερος, ον, ὅμοιος, ἴσος πρὸς ἀστέρα, λαμπρὸς ὡς ἀστήρ, Ἰωσήπ. Μακκ. 17, 5.

ἰσαστικός, ἡ, όν, ὁ ἰσάζων, ἦν δὲ καὶ ἰσαστικὴ στάθμιη καὶ ἐν θεάτροις τῶν δρομέων Φιλήμ. Λεξικ. Τεχνολογ. σ. 128 ἔκδ. Osann.

ἰσάτις, ιδος, ἡ, φυτόν τι ἐξ οὗ γίνεται βαφὴ βαθέος κυανοῦ χρώματος, Λατ. isatis tinctoria, κοινῶς «λουλάκι», Ἱππ. 874Ι, Θεοφρ. π. Αἰσθ. 77, Διοσκ. 2. 216.

ἰσατώδης, ες, ὅμοιος πρὸς ἰσάτιδα, Ἱππ. 1137B, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 15.

ἰσ-αύδης, ες, ἢ **ἰσαυδής, ές**, (αὐδὴ) ἠχῶν ὁμοίως, ὃς σθένει ἀνορέαν ἰσαυδέα Σϋριγξ Θεοκρ. ἐν Ἀνθ. Ἰι. 15. 21.

ἰσᾶχῶς [ᾰ], Ἐπίρρ., (ἴσος) κατ' ἴσον ἀριθμὸν τρόπων, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 1, 2. κ. ἀλλ.· ἰσ. τινὶ αὐτόθι 9. 2; 9, Ἠθ. Νικ. 1. 6, 3, κ. ἀλλ.

ἰσαγινόσημος, ον, (**ἴσαγινον** = **ὕσγινον** — σῆμα) ἔχων σῆμα ὕσγινον, δηλ. κόκκινον, Ἐπιγρ. Μεγάρ. (Edict. Dioclet.) ἐν CIL τ. 3. μέρ. 2, σ. 1057.

Ἴσεια [ῐ], **ων**, τά, ἑορτὴ τῆς Ἴσιδος, Διόδ. 1. 14, 87.

Ἴσειον [ῐ], τό, ναὸς τῆς Ἴσιδος, Πλούτ. 2. 352A.

ἰσεννύω, (ἕνος) ἔχων τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, ἰσεννύουσι Ἱππ. 638. 42 (ἐκ διορθώσ. τοῦ Foës., ἐκ τοῦ Γαλην. Λεξ., ἀντὶ ἴσαι νῦν ἑοῦσαι)· Schneid. ἰσενοι ἑοῦσαι, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας.

ἰσηγορέω καὶ **-έομαι**, ὁμιλῶ μετὰ τῆς αὐτῆς παρρησίας καὶ ἐλευθερίας, Ἐβδ. (διάφ. γραφ. Σειρὰχ Ιί', 11), Ἐκκλ.

ἰσηγορία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἴση ἐλευθερία γλώσσης, παρρησία, καὶ καθόλου, ὡς τὸ **ἰσονομία**, ἰσότης, Ἡρόδ. 5. 78, Εὔπολις ἐν «Χρυσῷ γένει» 2, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 10· ἰσ. καὶ ἐλευθερία Δημ. 555. 16· ἴδε **μετουσία**.

ἰσ-ήγορος, ον, ἔχων ἴσην ἐλευθερίαν ἐν τῷ λέγειν, Πολυδ. Ϛ', 174.

ἰσήϊ· «ἰσοῖ. ἰσάζει. Βοιωτοὶ» Ἡσύχ.

ἰσ-ήλῐκος, η, ον, = τῷ ἑπομ., Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθημ. σ. 91.

ἰσῆλιξ, ῐκος, ὁ, ἡ, ἔχων ἴσην ἡλικίαν τινί, ὀπίμιονος μεγάλου .. ἰσήλικος τοῖς ἀειγενέσι θεοῖς Ξεν. Συμπ. 8, 1, Κωμ. Ἀνώνυμ. 311b· ἰσ. χρόνος Φίλων 1. 6.

ἰσηλύσια, τά, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **εἰσηλύσια**.

ἰσ-ημερία, ἡ, ἡ ὥρα τοῦ ἔτους καθ' ἣν ἡ ἡμέρα εἶναι ἴση μὲ τὴν νύκτα, ἰσ. ἐαρινὴ καὶ μετοπωρινὴ ἢ φθινοπωρινὴ Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 16, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 17, 5, πρβλ. Ἱππ. π. Ἀέρ. 288· ἴδε **ἰσαμέριος**.

ἰσ-ημερινός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν ἰσημερίαν, ἀνατολή, δυσμή Ἀρ. στ. Μετεωρ. 2. 6, 3, κ. ἀλλ., Στράβ. 71· πυρὸς ἰσημερινός, οἵτος σπειρόμενος κατὰ τὴν ἰσημερίαν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 11, 4· ὁ ἰσ. κύκλος, ὁ κύκλος τῆς σφαίρας ὁ ἀπέχων ἐξ ἴσου ἀπὸ τῶν δύο πόλων, Πλούτ. 2. 429F, κτλ.· ὁ ἰσημ. (δηλ. κύκλος) Πτολ.· ἰσ. χρόνοι, αἱ μοῖραι τοῦ ἰσημερινοῦ, ὁ αὐτ.

ἴσημι, γινώσκω· ἀλλὰ τοῦ ἐνεστ. εὑρίσκομεν μόνον τούτους τοὺς Δωρ. τύπους, **ἴσαμι** Ἐπίχ. 98 Ahr., Πινδ. Ἰι. 4. 441, Θεόκρ. 5. 119· **ἴσης** ἢ **ἴσας** ὁ αὐτ. 14. 31· **ἴσᾶτι** ὁ αὐτ. 15. 146· **ἴσᾶμεν** Πινδ. Ν. 7. 21· **ἴσᾶτε** Περίανδρ. παρὰ Διογ. Α. 1. 99· **ἴσαντι** Ἐπίχ. 26 Ahr., Θεόκρ. 15. 64., 25. 27· γ' πληθ. ὑποτ. **ἰσᾶντι**

Ἐπιγραφ. Κρήτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3053· μετοχ. δοτ. ἴσαντι Πινδ. Π. 3. 52.— Περὶ ἄλλων τύπων, οἵτινες φαίνονται ὡς ἀνήκοντες εἰς τὸ ῥῆμα τοῦτο, οἷον, ἴσμεν, ἴδμεν, ἴσθι, ἴσαν, ἴδε ἐν λέξ. *εἴδω Β. [ῐ-· ἀλλὰ ῑ- ἐν Θεοκρ. 25. 27].

ἰσ-ήρετμος, ον, ἔχων ἴσον ἀριθμὸν κωπῶν, τινι Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 242.

ἰσήρης, ες, = ἴσος, Ἰσ. ψῆφοι Εὐρ. Ι. Τ. 1472· ὁ Νίκανδρ. ἐδανείσθη τὸν τύπον τοῦτον ποιῶν ῐ ἐν Θηριακ. 643· ῐ̆ αὐτόθι 788· Ἰσ. τινὶ ὁ αὐτ. παρὰ Γαλην. 12. 383Δ· (περὶ τῆς καταλήξεως ἴδε **κατήρης**).

ἰσήριθμος, ον, ποιητ. ἀντὶ **ἰσάριθμος.**

ἴσθι, γίνωσκε, προστακτ. τοῦ **οἶδα.** **II.** ἴσθι, ἔσο, προστ. τοῦ **εἰμί.**

Ἴσθμια, ων, τά, ἴδε **Ἴσθμιον** IV.

Ἰσθμιάζω: μέλλ. **άσω,** πορευρίσκομαι εἰς τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας, καὶ παροιμία «Ἰσθμιάζειν, ἐπὶ τῶν κακῶς βιούντων, ἐπίνοσος γὰρ ὁ τῶν Ἰσθμίων καιρὸς» Σουίδ., Ἡσύχ. **II.** (**ἰσθμός** I) Κατὰ Φώτιον.: «ἰσθμιάζει, καταπίνεται· ἰσθμὸς γὰρ ὁ τράχηλος».

Ἰσθμιακός, ή, όν, = **Ἰσθμικός** (ὃ ἴδε)· — **Ἰσθμιακά, τά,** εἶδος στεφάνων, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 414.

Ἰσθμιάς, άδος, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ προηγ., Πινδ. Ι. 8 (7). 5. αἱ Ἰ. σπονδαὶ Θουκ. 8. 9. **II.** ἡ Ἰσθμιάς (ἐξυπ. ἑορτή), ἡ τῶν Ἰσθμίων ἑορτή, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Διὶ Κακουμένῳ» 1. 10· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., αἱ Ἰσθμιάδες = τὰ Ἴσθμια Πινδ. Ο. 13, 46· — τὰ Ἴσθμια ἤγοντο κατὰ πᾶσαν τριετίαν, Ἀπολλόδ. 2. 7, 2.

Ἰσθμιαστής, οῦ, ὁ, θεατὴς κατὰ τοὺς Ἰσθμικοὺς ἀγῶνας: **Ἰσθμιασταὶ** ἦσ το ὄνομα δράματός τινος τοῦ Αἰσχύλου.

Ἰσθμικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὸν Ἰσθμόν, ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ, Στράβ. 378 (διάφ. γραφ. **Ἰσθμιακός**), Παυσ. 5. 2, 1.

Ἴσθμιον, τό, (ἰσθμὸς) ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν τράχηλον ἢ λαιμόν, περιδέραιον, Ὀδ. Σ. 300· ὡσαύτως, εἶδος διαδήματος ἢ στεφάνου, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 414. **2)** **ἴσθμια,** τά, τὰ περὶ τὸν τράχηλον ἢ τὸν λάρυγγα μέρη, Ἱππ. 267. 46, Νικ. Ἀλεξιφ. 191, 628. **II.** ὁ τράχηλος ἀμφιφορέως, Σουίδ.· «τὸ τοῦ φρέατος περιστόμιον» Φώτ., πρβλ. Μοῖρ. σ. 193· ποτήριόν τι ἐκάλουν οἱ Κύπριοι **ἴσθμιον** Ἀμφιλ. παρ' Ἀθην. 472Ε, ἴδε Panofka ἐν Nieb. Rhein. Mus. 2. 3. σ. 451. **III.** «γῆ στενὴ μεταξὺ δύο θαλασσῶν» Ἡσύχ. **IV.** **Ἴσθμια** (ἐξυπ. ἱερά), τά, οἱ Ἰσθμικοὶ ἀγῶνες πανηγυρίζόμενοι ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου κατὰ πᾶσαν τριετίαν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 879· περὶ τῆς ὥρας τοῦ ἔτους καθ' ἣν ἐτελοῦντο ἴδε Arnold εἰς Θουκ. 8. 9, καὶ Λεξ. Ἀρχαιολ. Ραγκαβῆ, ἔκδ. Δ. Κωνσταντινίδου 1888.

Ἰσθμιο-νίκης, ου, ὁ, νικῶν ἐν ταῖς Ἰσθμικοῖς ἀγῶσιν: — **Ἰσθμιονῖκαι,** ἐπιγράφονται ᾠδαί τινες τοῦ Πινδάρου.

ἴσθμιος, α, ον, Εὐρ. Τρῳ. 1098· — ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ ἢ εἰς αὐτὸν ἀνήκων, Ἰσθμικός, Πινδ. Ο. 13. 4, Σοφ. Ο. Τ. 940, κτλ.

Ἰσθμο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς ἰσθμόν, Περίπλ. Εὐξ. Πόντ. σ. 7.

Ἰσθμόθεν, Ἐπίρρ., ἐκ τοῦ Ἰσθμοῦ, Ἀνθ. Π. 9. 588.

Ἰσθμόθι, Ἐπίρρ., ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ, Ἀνθ. Π. 6. 259.

Ἰσθμοῖ, Ἐπίρρ., ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ, ἐν τῷ Ἰσθμῷ, Πινδ. Ο. 13. 139, Λυσ. 157. 39, Τιμόκρ. παρὰ Πλουτ. ἐν Θεμιστ. 21· ὡσαύτως, ἐν Ἰσθμιοῖ Σιμ. ἐν Ἀνθ. Π. 13. 14.

ἰσθμός, οῦ, ὁ (ἴδε ἐν τέλ.), λαιμός, στενὴ διάβασις ἢ συναφή, Πλάτ. Τίμ. 62Ε· μεταφ., βίου βραχὺν ἰσθμὸν Σοφ. Ἀποσπ. 146. **II.** λαιμὸς γῆς μεταξὺ δύο θαλασσῶν, ὁ Ἰσθμὸς τῆς Χερσονήσου Ἡρόδ. 6. 36· τοῦ Ἄθω ὁ αὐτ. 7. 22· Κιμμερικὸς Αἰσχύλ. Ηρ. 726· ὁ Ἰ. τῆς Παλλήνης Θουκ. 1. 56· ὁ τῶν Λευκαδίων Ἰ. ὁ αὐτ. 3. 81. **2)** ὁ Ἰσθμὸς (ἁπλῶς) ἦτο ὁ Ἰσθμὸς τῆς Κορίνθου, Πίνδ., κλ.· καὶ θηλυκ., κλεινᾷ τ' ἐν Ἰσθμῷ Πινδ. Ο. 7. 148· ἐπ' Ἰσθμῷ ποντίᾳ αὐτόθι 8. 64, Ἡρόδ. 8. 40, κλ.· ἡ δοτ. **Ἰσθμῷ** κεῖται ὡς Ἐπίρρ., ὡς τὸ **Ἰσθμοῖ** (ὃ ἴδε), Θουκ. 5. 18 Ἀνθ. Π. 13. 15· πρβλ. **Πυθοῖ, Ὀλυμπίασι.** **3)** ἐν Διον. Π. 20, μακρὰ ὀρεινὴ ὀφρὺς ἢ ῥάχις ἔχουσα μόνον ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους τὴν θάλασσαν. ('Ἐκ τοῦ **εἶμι, ἴθμα** (πρβλ. **εἰσίθμη**), πρβλ. **δυσμή, δυθμή** ἐκ τοῦ **δύω**].

ἰσθμώδης, ες, = **ἰσθμοειδής,** Θουκ. 7. 26.

Ἰσιᾶκός [ῑ], **ή, όν,** ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν Ἶσιν, Διοσκ. 3. 27, Πλούτ. 2. 352Β:— θηλ. **Ἰσιάς, άδος,** ἡ, Ἰακωβίου Ἀνθ. Π. σ. 96.

ἰσίκιον [ῐσῐ], τό, ἢ **ἴσικος,** ὁ, ἔδεσμα ἐκ κρέατος «λιανισμένου» εἰς λεπτότατα τεμάχια σχηματισθὲν ἐκ τοῦ Λατ. insicium, Ἀθήν. 376D, πρβλ. Ἀνθ. Π. 11. 212.

Ἶσις, ἡ, γεν. **Ἴσιδος,** Ἰων. **Ἴσιος,** δοτ. **Ἴσι,** (**Ἴσιτι** Συλλ. Ἐπιγρ. 4683), αἰτ. **Ἶσιν.** Αἰγυπτία θεότης, ἀνταποκρινομένη πρὸς τὴν τῶν Ἑλλήνων Δήμητρα, Ἡρόδ. 2, 41, 59, 156· ἀλλὰ ταυτιζομένη τῇ Ἰοῖ ὑπὸ Καλλ. ἐν Ἐπιγράμμ. 60, Ἀπολλόδ. 2. 1, 3. **II.** ὡς προσηγορ., **1)** εἶδος φυτοῦ, Γαλην. τ. 13, σ. 773, 780· ἄλλο φυτὸν ἐκαλεῖτο Ἴσιδος τρίχες Πλούτ. 2. 939D, πρβλ. Πλιν. Η. Ν. 13. 52. **2)** ἔμπλαστρόν τι Γαλην. τ. 10, σ. 385, 389., τ. 13. σ. 681, 761.

ἴσκα, ας, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ ἴσκα· γράφεται καὶ **ὖσκα,** Αἰτ. 7, 91· ἡ καρδία τῆς καρύας, Παῦλ. Αἰγινήτ. 222, Κ. Πορφυρ. Ἔκθεσις Βασιλ. Τάξ. 471, 18.— Ἐν τοῖς Τακτ. Λέοντ. ἁπαντᾷ καὶ τύπος **ἴσακα.**

ἴσκε, ἴσκεν, ποιητ. ἀντὶ **ἔννεπεν** ἢ **ἔνισπεν,** εἶπεν, Ὀδ. Χ. 31 (εἰ τὸ χωρίον γνήσιον), καὶ συχνάκις παρ' Ἀλεξανδρ. ποιηταῖς, ὡς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 240, Γ. 396, κτλ.· ἐν Ὀδ. Τ. 203, ἐν τῷ στίχῳ ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα, ὁ Εὐστ. καὶ ὁ Σχολ. ἑρμηνεύουσι τὴν λέξ. διὰ τοῦ **εἴκαζεν, ὡμοίου·** α' πρόσ. **ἴσκον** ἐν Θεοκρ. 22. 167: — μετοχ. **ἴσκων** Λυκόφρ. 574. (Περὶ τῆς ῥίζης: ἴδε ἐν λ. **ἔσπον**).— Καὶ ὁ Ἡσύχ. συμφωνεῖ τοῖς Σχολιασταῖς: «ἴσκε· ἤκαζε. ὡμοίου».

ἴσκλος, ὁ, ἴδε **ὖσκλος.**

ἰσκός· «κλέπτης» Ἡσύχ.

ἴσκω, συντετημ. τύπος τοῦ **εἴσκω,** ἐξομοιῶ, κάμνω τι ὅμοιον πρός τι, τινί τι, π. χ. φωνὴν ἴσκουσ' ἀλόχοισιν, ἐξομοιοῦσα τὴν φωνήν σου τῇ φωνῇ τῶν ἀλόχων, πρὸς τὴν φωνὴν τῶν συζύγων των, Ὀδ. Δ. 279. **II.** νομίζω τινὰ ὅμοιον πρός τινα, ἐμὲ σοὶ ἴσκοντες, νομίζοντές με ὁμοιόν σου (ἐκλαμβάνοντές **με** ἀντὶ σοῦ), Ἰλ. Π. 41· σὲ τῷ ἴσκοντες Λ. 798. **2)** νομίζω, **θεωρῶ,** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Σιμων. ἐν Ἀνθ. παραρτ. 80.

ἴσμα, τό, (ἴζω) θεμέλιον, ἵδρυμα, κτίσμα, κάθισμα, Λυκόφρ. 731.

ἴσμη (κῶδ. **ἰσμή**), ἡ, (οἶδα, ἴσμεν) «πρόφασις, σύνεσις, φρόνησις» Ἡσύχ.

ἰσο-βᾰθής, ές, ἔχων ἴσον βάθος, Ὀρειβάσ. σ. 90.26 Cocch.

ἰσοβαρέω, ἔχω ἴσον βάρος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ρ. 742.

ἰσο-βᾰρής, ές, ἔχων ἴσον βάρος, Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 6, 8., 4. 2, 7, κτλ.

ἰσοβασίλειος, ον, ἴσος πρὸς βασιλέα, Μ. Ἀκομ. τόμ. Α', σ. 340.13, ἔκδ. Λ.

ἰσο-βᾰσιλεύς, έως, ὁ, ἡ, ἴσος πρὸς βασιλέα, Πλουτ. Ἀλέξ. 39.

ἰσό-βοιος, ον, (βοῦς) ἔχων ἀξίαν ἑνὸς βοός, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀντίβοιος.** **II.** **ἰσόβοιον,** τό, «ἄνθος ὅμοιον μήκωνι», δηλ. ὅμοιον μὲ «παπαροῦναν», Ἡσύχ. ἐνλέξει.

ἰσοβόλων· «ἰσοστοιχίων. ἔνιοι δὲ διπλῶν» Ἡσύχ.

ἰσό-βρυον, τό, φυτὸν ὅμοιον πρὸς βρύον, «μάρον ἢ ἰσόβρυον,.. πόα γνώριμος, φρυγανώδης, ὁμοία τῷ ἄνθει ὀριγάνῳ· τὰ μέντοι φύλλα τούτου λευκότερα πολλῷ καὶ τὸ ἄνθος εὐῶδες» Διοσκ. 3. 49.

ἰσό-γαιος, ον, ἴσος μὲ τὴν γῆν, Λουκ. Νέρ. 5· Ἀττ. **ἰσόγεως,** τέμνειν Ἰσόγεων, ἴσα μὲ τὴν γῆν, ἕως εἰς τὴν γῆν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3.7, 3.

ἰσογενής, ές, ἴσος τὸ γένος, ὁμοειδής, Κύριλλ. Ἀλ. Διάλ. 5 π. Ἁγ. Τριάδ. σ. 581.

ἰσο-γλώχῑν, ῖνος, ὁ, ἡ, ἰσογώνιος, καὶ **τύπον ἄλλον ἔτευξεν** ἰσογλώχινι τριγώνῳ Νόνν. Δ. 6. 23.

ἰσογνωμέω, ἔχω ὁμοια αἰσθήματα, τὴν αὐτὴν γνώμην, τινὶ ἰσογνωμίῶν τοῖς προλαβοῦσι Κύριλλ. Ἀλ. VI. 220C.

ἰσο-γνώμων, ονος, ὁ, ἡ, ἔχων τὴν αὐτὴν γνώμην τινί, ὁ αὐτ. VI. 388B.

ἰσο-γονία, ἡ, ἰσότης γένους ἢ εἴδους, Πλάτ. Μενέξ. 239Α, Δίων Κ. 52. 4.

ἰσογράμματος, ον, ἔχων ἴσον ἀριθμὸν γραμμάτων, Εὐστ. Θεσσαλ. σ. 512, ἔκδ. Μί. τόμ. 186.

ἰσό-γρᾰφος ἢ **ἰσογράφος, ον,** ὁ γράφων ὁμοίως τινί, μεταφ., Ἰσ. τέττιξιν, μουσικός, ἔμμουσος· ὡς ὁ τέττιξ, «Τίμων εἰς τὸν Πλάτωνα λέγων φησὶ .. ἀγορητὴς ἡδυεπής, τέττιξιν ἰσογράφος» Διογ. Λ. 3.7· — **ἰσογραφή,** ἡ, ὄνομα συγγράμματός τινος τοῦ Ἀντισθένους, Διογ. Λ. 6.16· — **ἰσόγραφον,** τό, ἀντίγραφον ἴσον καὶ ἀπαράλλακτον τῷ πρωτοτύπῳ., Μένανδρ. Προτίκτωρ 364, 7.

ἰσο-γώνιος, ον, ἴσας ἔχων τὰς γωνίας, **τρίγωνα** Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 3, 3.

ἰσο-δαίμων, ον, γεν. **ονος,** ἰσόθεος, ὅμοιος τῷ θεῷ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 633. **II.** ἴσος τινὶ κατὰ τὴν εὐδαιμονίαν, Ἰσ. βασιλεῦσι Πινδ. Ν. 4. 136.

ἰσο-δαίτης, ου, ὁ, (δαίω), ὁ δίδων ἢ μοιράζων εἰς πάντας ἐξ ἴσου, ἐπίθ. τοῦ Διονύσου καὶ Πλούτωνος, Πλούτ. 2. 389Α, Ἡσύχ., Ἁρποκρ.· ἴδε Λυδεκ. Ἀγλαοφ. 622.— Κατὰ τὸ Ρητορικ. Λεξ. σ. 267. 3: «ἰσοδαίτης Θεός, ὁ ἥλιος (δηλ. ὁ **Ἀπόλλων**) ὁ τὸν ἴσον ἑκάστῳ θάνατον διανέμων». **II.** ὡς οὐσιαστ., ὁ μερίζων ἢ μοιράζων τὸ κρέας εἰς τὴν τράπεζαν, Λουκ. Ἐπιστ. Κρον. 32, 36.

ἰσό-δενδρος, ον, ἴσος πρὸς δένδρον, **ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῖσαι** Πινδ. Ἀποσπ. 146.

ἰσοδιαιρέομαι, διαιροῦμαι εἰς ἴσα μέρη, Νικηφ. Βλεμμ. σελ. 706, ἔκδ. Μί.— **ἰσοδιαίρετος, ον,** διαιρούμενος εἰς ἴσα μέρη, αὐτόθι σ. 705.

ἰσο-δίαιτος, ον, ἔχων τὴν αὐτὴν δίαιταν, ζῶν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς καὶ ἄλλος τις, καὶ ἐς τὰ ἄλλα πρὸς τοὺς πολλοὺς οἱ τὰ μείζω κεκτημένοι (τῶν Λακεδαιμονίων) **ἰσοδίαιτοι μάλιστα κατέστησαν,** «ὁμοδίαιτοι» (Σχολ.), Θουκ. 1. 6· τινὶ Λουκ. Δὶς Κατηγ. 33.

ἰσο-διάστατος, ον. τῶν αὐτῶν διαστάσεων, Νικομάχ. Ἀριθμ. 128. Εὐστ. Πονημάτ. 313.75.

ἰσό-δομος, ον, ἐπὶ τοίχου, ᾠκοδομημένος κατὰ (κανονικὰς) ἴσας σειράς, ἀντίθετον τῷ ψευδισόδομος, ᾠκοδομημένος κατ' ἀνίσους σειράς, Πλίν. 36. 51, Βιτρούβ. 2. 8. § 33.

ἰσό-δουλος, ον, ἴσος πρὸς δοῦλον, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Χο. 132, Βασίλ. τ. 2, σ. 703Β.

ἰσοδρομέω, τρέχω, ἴσα μέ τινα, τινι Ἀριστ. Προβλ. 16. 3 ἰσοδρομεῦσαι χελιδόσι (Ἰων. μετοχ.) Νικ. Θηρ. 105. **2)** μεταφ., συντρέχω μέ τινα, τινι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 10. 5, 3· πρός τι αὐτόθι 2· τοῖς οὐρανίοις ἔργοις Λογγῖνος 15. 9· ἀπολ., συνεργῶ, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 19, 19.

ἰσο-δρόμος (ἢ **ἰσόδρομος**), **ον,** τρέχων ἴσα μὲ ἄλλον, τινί Τίμ. Λοκρ. 96Ε, Πλάτ. Τίμ. 38D· τινὸς Ἀριστ. π. Κόσμ. 6, 18· ἀπολ., ἰσ. μῆκος, δρόμος τοῦ αὐτοῦ μήκους, Ἀνθ. Π. 7. 212. **II.** ὡς ἐπίθετ. τῆς Κυβέλης, καὶ θηλυκ. **Ἰσοδρόμη,** Ἰσοδρόμης μητρὸς ἱερὸν Στράβ. 440.

ἰσοδῠνᾰμέω, ἔχω ἴσην δύναμιν, πρός τι Πολύβ. 2. 56, 2.

ἰσοδῠνᾰμία, ἡ, ἴση δύναμις ἢ ἰσχύς, Τίμ. Λοκρ. 95Β.

ἰσοδύναμος, ον, ἴσος τὴν δύναμιν, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 135. — Ἐπίρρ. **-μως,** Εὐστ. 72. 33.

ἰσοελκής, ές, ὁ ἴσην τὴν ὁλκὴν ἔχων, ἕλκων τὸ αὐτὸ βάρος, ἰσοβαρής, Νικ. Θηρ. 41, 44.

ἰσο-επής, ές, ἴσος ἐν τῷ λέγειν, Κύριλλ. Ἀλ. Διάλ. 7 π. τῆς Ἁγ. Τριάδ. σ. 657.

ἰσο-επίπεδος, ἔχων ἴσον ἐπίπεδον, ἴσος κατὰ τὸ ἐπίπεδον, Ἰάμβλ. εἰς Νικομ. Ἀριθμ. 131Β.

ἰσο-έτηρος, ον, ἴσος κατὰ τὰ ἔτη, Νόνν. Δ. 21. 175.

ἰσο-ετής, ές, = τῷ προηγ., Ἀπολλ. Λεξ. ἐν λ. **οἰέτεας.** **II. ἰσοετές,** τό, ἀειθαλές τι φυτόν, Πλίν. 25. 102.

ἰσο-ευρής, ές, ἴσος κατὰ τὸ εὖρος, Φώτ.

ἰσοζῡγέω, κάμνω τι ἴσον κατὰ τὸ βάρος πρὸς ἄλλο, Νικάνδρ. Θηρ. 908.

ἰσοζῠγής, ές, ἴσος τὸ μέγεθος, ἰσοζυγέων κυπαρίσσων, ἀποτελούντων ζεῦγος ἴσον καθ' ὅλα, Ἀνθ. Π. 10. 16.

ἰσό-ζῡγος, ον, καὶ **ἰσόζυξ,** γεν. ὕγος, ὁ, ἡ, ἴσος καθ' ὅλα, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 5. 85. **2)** ἰσόζυγον ῥῆμα, τὸ λαμβάνον ἀντικείμενον ταυτοπροσωπεῖν ἑαυτῷ, ὡς π. χ., τύπτω ἐμαυτόν, τύπτεις σεαυτὸν Ἀπολλώνιος Δύσκ. περὶ Ἀντωνυμ. 348Α. **3)** = **ἰσοβαρής,** Ἐπιφάν. Π. 33Α. 253Β.

ἰσο-θάνατος, ον, ἴσος πρὸς θάνατον, «τὸ δὲ ἰσοθάνατον Σοφοκλέους εἰπόντος ἐν Κρεούσῃ οὐ πάνυ ἀνεκτόν» Ηολυδ. Ζ', 174 (Σοφ. Ἀποσπ. 329).

ἰσοθεΐα, ἡ, τὸ εἶναί τινα ἰσόθεον, ἰσότης πρὸς τὸν θεόν, Ἰω. Χρυσ. Ι. 66669, ΙΙ. 433Β, κτλ.

ἰσό-θεος, ον, ἴσος πρὸς τοὺς θεούς, ὅμοιος τοῖς θεοῖς, ἐπίθετον ἐξόχων ἡρώων, Ἰλ. Β. 565, Ὀδ. Α. 324, κτλ.· παρὰ Τραγ. ἰδίως ἐπὶ βασιλέων, Πόρσων παρὰ τῷ Blomf. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 81, πρβλ. 856, Σοφ. Ἀντ. 836· οὕτω Πλάτ. ἐν Φιλήβῳ 255Α, Ἰσοκρ. 15D, κτλ.· Κωμ. μεταφορ., νομίσαι τ' ἰσόθεον τὴν ἔγχελυν Ἀντιφάνης ἐν «Λύκωνι» 1. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ἰσ. τυραννὶς Εὐρ. Τρῳ. 1169· δόξα Ἰσοκρ. 111D· τιμαί Πολύβ. 10. 10, 11· τιμαὶ Συλλ. Ἐπιγρ. 1535. 4· διάνοιαι 4699. 21. [ἴσ- παρ' Ὁμ. καὶ ἐν λυρικοῖς χωρίοις τῶν Τραγ.· ἴδε **ἴσος**] — Ἐπίρρ. **ἰσοθέως** Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ, 470Α.

ἰσοθεόω, κάμνω τινὰ ἴσον τοῖς θεοῖς, Αἰσώπου Μῦθοι 160.

ἰσό-θροος, ον, ἠχῶν ὁμοίως, Ἰσόθροος ἔδρεμεν ἠχώ Νόνν. Δ. 36. 473.

ἰσό-θῡμος, ον, ἔχων ἴσον φρόνημα, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Η. 295.

ἰσό-καινος, ον, ἴσος πρὸς καινόν, ὡς νέος, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀντίκαινον.**

ἰσο-κάμπανος, ον, ἴσος πρὸς στατῆρα, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Δ. 129· πρβλ. **κάμπανος.**

ἰσο-κατάληκτος, ον, ἰσοσύλλαβος, κατὰ ἰσοκατάληκτον κλίσιν Εὐστ. 1839. 53.

ἰσο-κέλευθος, ον, ἰσόδρομος Νόνν. Δ. 48. 286· μεταφ., κοινός, εὔχος Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 105D.

ἰσο-κέφᾰλος, ον, ἔχων ὁμοίαν κεφαλήν, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **ἰσόπαλος,** Ἴβυκος ππρ' Ἀθην. 58Α.

ἰσο-κίνδῡνος, ον, ἴσος πρὸς τὸν κίνδυνον, ἰσοπαλής, καλῶς παρεσκευασμένος ὅπως ἀντιμετωπίσῃ κίνδυνον, Θουκ. 6. 34, Δίων Κ. 41. 55.

ἰσοκίνητος, ον, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν κίνησιν, ὁ ἴσως κινούμενος, Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1851, 61.

ἰσο-κιννάμωμος, ον, ὅμοιος τῷ κινναμώμῳ, ἐπὶ τῆς κασσίας, Πλίν. 12. 43.

ἰσο-κλεής, ές, ἴσον ἔχων κλέος, ἴσην ἔχων δόξαν, ἰσόδοξος, Εὐσέβ. Π. 60Α, Καισάριος 1024 - Ἐπίρρ. **ἰσοκλεῶς,** Νικ. Χων. Θησ. ὀρθοδ. σ. 256-7, ἔκδ. Μί.

ἰσοκληρία, ἡ, ἰσότης, περιουσίας, Εὐστ. Πονημάτ. 146. 36.

ἰσο-κληρονόμος, ον, ἴσα κληρονομῶν, Walz εἰς Ρήτ. 4. 169.

ἰσόκληρος, ον, ἴσος κατὰ τὴν περιουσίαν, Πλουτ. Λυκοῦργ. 8.

ἰσο-κλῑνής, ές, ἰσόρροπος, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 36.

ἰσό-κοιλος, ον, ἔχων τῆς αὐτῆς διαμέτρου κοιλότητα ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου μέχρι τοῦ ἑτέρου, αὐλὸς Πλούτ. 2. 1021Α.

ἰσόκορμος, ον, ὀρθοτενής, Βελθ. κ. Χρυσ. στ. 579. ἔκδ. Μαυρ.

ἰσο-κόρῡφος, ον, ἐξ ἴσου ὑψηλὸς ἢ ἔξοχος, πόλεις Δίον. Ἀλ. 3. 9.

ἰσο-κρᾱής, ές, ἴσως κεκραμένος, πιθαν. γραφ. ἐν Ἱππ. 474. 4· κοινῶς **ἰσοκρατεῖ.**

ἰσό-κραιρος, ον, ἔχων ἴσα κέρατα, Νόνν. Δ. 27. 24.

ἰσο-κράς, ὁ, ἡ, = **ἰσοκρατής,** Ἀρκάδ. 193. 15.

ἰσοκράτεια, ἡ, διαφ. γραφ. ἀντὶ **ἰσοκρατία.**

Ἰσοκράτειος, ον, ἀνήκων εἰς τὸν Ἰσοκράτην, Διον. Ἀλ. π. Ἰσοκρ. 20.

ἰσοκρᾰτέω, εἶμαι ἰσοδύναμος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 81, Γαλην. τ. 6, σ. 528, 15.

ἰσο-κρᾰτής, ές, ἔχων ἴσην ἰσχὺν ἢ δύναμιν, ἔχων ἴσα δικαιώματα μετὰ τῶν ἄλλων, ἰσοκρατέες .. αἱ γυναῖκες τοῖσι ἀνδράσι Ἡρόδ. 4. 26· ἰσ. καὶ ἰσότιμοι Πλούτ. 2. 827Β — καθόλου, ἴσος, Ἀριστ. Προβλ. 26. 26, 3. — Ἐπίρρ. — τῶς, Φίλων 1. 198.

ἰσο-κρᾰτία, ἡ, ἰσότης ἰσχύος ἢ δυνάμεως, Τίμ. Λοκρ. 95C. **2)** παρ' Ἡρόδ. 5. 92, 1, = **ἰσονομία,** ἰσότης δυνάμεως καὶ δικαιωμάτων, ἀντίθετον τῷ τυραννίς.

ἰσό-κρᾰτος, ον = **ἰσοκρατής,** Πραξαγόρ. παρὰ Ρούφῳ 44.

ἰσό-κριθος, ον, ἴσος πρὸς τὴν κριθὴν κατὰ τὴν τιμήν, Πολύβ. 2. 15. 1.

ἰσό-κτῑτος, ον, (κτίζω) ἐκτισμένος ὅμοιος, «ἰσόκτιτον, ἴσον κατεσκευασμένον» Ἡσύχ., Φώτ.

ἰσό-κτῡπος, ον, ἠχῶν ὁμοίως τινί, βρονταίοις πατάγοισιν ἰσόκτυπον Νόνν. Δ. 27. 92.

ἰσό-κυκλος, ον, ἐξ ἴσου κυκλικός, στρογγύλος, Φιλόξ. 2. 10.

ἰσοκωλία, ἡ, ἰσότης κώλων Ἑρμογέν. Ρητ. 287, 20.

ἰσό-κωλος, ον, ἔχων ἴσα κῶλα, Ἀριστ. Τοπ. 6. 11, 2· τὰ ἴσ., περίοδος ἀποτελουμένη ἐξ ἴσων κώλων ἢ μερῶν, Δημήτρ. Φαλ. § 25, πρβλ. Διόδ. 12. 53, Πλούτ. 2. 350Ε, πρβλ. Ἀθήν. 187C. 2) τοῦ αὐτοῦ μεγέθους χορδαὶ Νικομ. ἐν Ἀρχ. Μουσ. σ. 11.

ἰσο-λεξία, ἡ, ἰσότης, ὁμοιότης λέξεων, Ρήτορες W. Ilz 6. σ. 328.

ἰσο-λεχής, ές, ἔχων τὴν αὐτὴν κλίνην, ὁμόκοιτος, Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμ. σ. 2.

ἰσολογέω, ὁμιλῶ ἐλευθέρως, παρρησίᾳ, πρός τινα, τινι Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 702.

ἰσο-λογία, ἡ, = **ἰσηγορία,** Πολύβ. 26. 3, 9· 31. 7, 16.

ἰσ-ολύμπιος, ον, ὅμοιος τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς, Φίλων 2. 567. **II.** ὅμοιος τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι, Συλλ. Ἐπιγρ. 4472. 13· πρβλ. **ἰσάκτιος.**

ἰσό-λῠρος, ον, ὅμοιος λύρᾳ, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 645, ἴδε **ἀντίλυρος.**

ἰσο-μάτωρ, Δωρ. ἀντὶ **-μήτωρ,** ὃ ἴδε, Θεόκρ. 8. 14.

ἰσό-μαχος, ον, ἴσος ἐν τῇ μάχῃ, ἰσοπαλής, Διον. Ἀλ. 3. 52, Διόδ. 17. 83· φάλαγξ Ἰσ. Ξεν. Ἀγησ. 2, 9 (κατὰ τὸν Leuncl. ἀντὶ **ἰσ-όμαλος**· κ. ἀλλ· **ἰσό-παλος**).

ἰσο-μεγέθης, ες, ἴσος κατὰ τὸ μέγεθος, Ξεν. Κυν. 5. 29, Πολύβ. 10. 44, 2. — Ἐπίρρ. **-θως,** Ἀριστείδ. Κοϊντιλ. 123.

ἰσο-μερής, ές, = **ἰσόμοιρος,** Ἀθήν. 143Ε. — Ἐπίρρ. **-ρῶς,** Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 39Β.

ἰσο-μέτρητος, ον, ἔχων ἴσον μέτρον, ἀνάλογος, Πλάτ. Φαῖδρ. 235D, Ἀριστ. Ἀποσπ. 377· τινι, πρός τινα, Δίων Κ. 59. 11. — Ἐπίρρ. **-τως,** Θεοδ. Μετοχ. Σύμμικτ. σ. 70.

ἰσομετρία, ἡ, ἰσότης μέτρου, Ἀριστ. Ἀποσπ. 43.

ἰσό-μετρος, ον, = **ἰσομέτρητος,** Ἔφιππος ἐν «Ναυαγῷ» 1, 9. — Ἐπίρρ. **ἰσομέτρως,** ἐν ἴσῳ μέτρῳ, Κύριλλ. Ἀλ. Ι, 637Α, Διδ. Ἀλ. 307Α, 393D.

ἰσο-μέτωπος, ον, ἔχων ἴσον μέτωπον, ἐπὶ πολεμικῆς παρατάξεως ἐν μάχῃ, Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 16.

ἰσο-μήκης, ες, ἴσος τὸ μῆκος, Πλάτ. Πολ. 546C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 15, 14· τινί Στράβ. 400, κτλ.

ἰσο-μήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, «ὁ τῇ μητρὶ ἴσος» Ἡσύχ.

ἰσο-μιλήσιος, α, ον, κατὰ τὸν Μιλήσιον τρόπον, ἱμάτιον Διόδ. 12. 21.

ἰσομοιρέω, ἔχω ἴσον μερίδιον, Θουκ. 6. 39, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 17· τινός, ἐκ τινος πράγματος, Ἰσαΐας 35. 9, Δημ. 1172. 27· τινος πρός τινα ἢ τινι, πράγματός τινος μετ' ἄλλου προσ., Θουκ. 6. 16, πρβλ. Ἰσοκρ. 90Α, Ἀλ. 6. 66.

ἰσομοιρία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, ἴσον μερίδιον ἢ ἴση μετοχὴ εἴς τι πρᾶγμα, ἰσομοιρία τῶν κακῶν Θουκ. 7. 75· ἐπὶ κλιμάτων, εὐκρασία, Ἱππ. π. Ἀέρ. 288. **2)** = **ἰσονομία,** Νυμφόδ. παρὰ τῷ Σχολ. Σοφ. ἐν Ο. Κ. 337, Δίων Κ. 52. 4.

ἰσόμοιρος, ον, (μοῖρα) ὁ λαμβάνων ἴσον μερίδιον μετὰ τῶν ἄλλων, ὁ μετέχων ἐξ ἴσου ἢ ὁμοίως πράγματός τινος, μετὰ γεν. πράγμ., πάντων Ξεν. Κύρ. 4. 6, 12, κτλ.· μετὰ δοτ., τιμαῖς ἰσόμοι-

ρον ἔθηκε τὴν ὁμόλεκτρον ἥρωσιν Συλλ. Ἐπιγρ. 2439·— **ἰσόμοιρον**, τό, ἴσον μερίδιον, Νικ. Θηρ. 592. **2)** ἔχων τὴν αὐτὴν ἔκτασίν τινι, σκότῳ φάος ἰσόμοιρον Αἰσχύλ. Χο. 319, ἔνθα ἡ ἀρχαία γραφὴ ἦτοι: **ἰσοτίμοιρον**, ἣν οἱ πλεῖστοι τῶν νεωτέρων κριτικῶν ἀκολουθοῦντες τῷ Erfurd μετέτρεψαν εἰς **ἀντίμοιρον**, ἀλλὰ κατὰ τὸν Paley προτιμητέα ἡ γραφὴ **ἰσόμοιρον**, τὸ δὲ ι ἐγένετο μακρὸν Ἐπικῇ ἀδείᾳ ὡς ἐν τῷ: **ἰσόνειρον** ἐν Προμ. 558, ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ· ἰσόμοιρα .. ἐν τῷ κόσμῳ φῶς καὶ σκότος Διογ. Λ. 8. 26· ὦ φάος ἀγνὸν καὶ γῆς ἰσόμοιρ' ἀήρ (καθότι ὁ ἀὴρ καλύπτει ἅπασαν τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς) Σοφ. Ἰλ. 87 (πρβλ. Ἡσ. Θ. 126, Γαῖα .. ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ Οὐρανόν).—Ἐπίρρ. **-ρως** Εὐστ. 161. 20.

ἰσό-μορος, ον, = **ἰσόμοιρος**, λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος περὶ ἑαυτοῦ ὡς ἰσομόρου πρὸς τὸν Δία, Ἰλ. Ο. 209· καθόλου, ὅμοιος, ἔργον ἀραχναίοις νήμασιν ἰσόμορον Ἀνθ. Π. 6. 206· ἰσόμορον, ἴσον μέρος, ἴσον μερίδιον, Νικ. Θηρ. 105, Ἀνδρόμαχος παρὰ Γ'αλην. 14. 41, 16. ἔκδ. Kühn. [ῑσ-, ἴδε ἴσος ἐν τέλ.]

ἰσ-όνειρος, ον, ὅμοιος πρὸς ὄνειρον, κενός, μάταιος, Αἰσχύλ. Πρ. 549 [ἔνθα τὸ ῡ ὠδήγησε τὸν Reisig νὰ διορθώσῃ **ἀντόνειρος**, ἴδε τὴν λ. **ἴσος** ἐν τέλ.].

ἰσό-νεκυς, **υος**, ὁ, ἡ, ἴσος ἢ ὅμοιος νεκρῷ, ὁλόμεθ' ἰσονέκυες, ὁλόμεθ' Εὐρ.Ὀρ. 200, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.

Ἰσονέμεος ἀγών, ὅμοιος τῷ ἐν Νεμέᾳ πανηγυριζομένῳ. Ἐπιγρ. Δελφῶν καὶ Ἀθηνῶν, Bull. d. corr. hell. V. σ. 305-7·— πρβλ. **Ἰσολύμπιος** ΙΙ.

ἰσο-νέμητος, ον, ἐξ ἴσου διανενεμημένος, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 105C.

ἰσο-νεφής, ές, ἔχων ὕψος ἴσον τῷ ὕψει τῶν νεφῶν, φθάνων μέχρι τῶν νεφῶν, ἰσονεφέσιν ὄρεσιν Βασίλ. Σελευκ. ἐν βίῳ Θέκλ. σ. 294Α, ἔνθα διάφ. γραφ. **ἀγχινεφέσιν**.

ἰσονημία, ἡ, ἰσότης νήματος εἰς τὸ πάχος, Στουδ.1748C.

ἰσο-νοέω, νοῶ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, μνημον. ἐκ τοῦ Ἰω.Χρυσ.

ἰσονομέομαι, Παθ., ἔχω ἴσα δικαιώματα μετά τινος, ἀλλὰ δὴ μὴ μετὰ πολλῶν ἰσονομεῖσθαι ; Θουκ. 6. 38.

ἰσονομία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἴση διανομή, ἴσον μερίδιον, ἀναλογία, ἰσορροπία, Ἀλκμέων ἔφη τῆς μὲν ὑγιείας εἶναι συνεκτικὴν τὴν ἰσονομίαν τῶν δυνάμεων, ὑγροῦ, ξηροῦ, θερμοῦ κτλ. Στοβ. 542. 30, Τίμ. Λοκρ. 99Β,'Επίκουρ. παρὰ τῷ Κικ. Ν. D.1. 19. **ΙΙ.** ἰσότης δικαιωμάτων, ἡ ἰσότης Ἑλληνικῆς δημοκρατίας. Ἡρόδ. 3. 80, 142· ἰσ. ποιεῖν ὁ αὐτ. 5. 37, πρβλ. Θουκ. 4. 78· ἰσ. πολιτικὴ ὁ αὐτ. 3. 82· ἰσ. ἐν γυναιξὶ πρὸς ἄνδρας καὶ ἀνδράσι πρὸς γυναῖκας Πλάτ. Πολ. 563Β.

ἰσονομικός, ή, όν, ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἰσονομίαν, ἀνήρ Πλάτ. Πολ. 561Ε.

ἰσό-νομος, ον, ἐπὶ πόλεων, ἔνθα ἅπαντες ἔχουσιν ἴσα δικαιώματα, ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην Σκόλιον παρ' Ἀθην. 695Β· δίκαιος καὶ ἰσόνομος πολιτεία Πλάτ. Ἐπιστ. 326D· ἐν ἰσονόμῳ πολιτεύειν Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 15· τί πλέον ἐπιζητῶ, εἰ τὸ παρὸν ἔργον ζῶσυ νοεροῦ, καὶ κοινωνικοῦ καὶ ἰσονόμου θεῷ ; Μ. Ἀντων. 8. 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «ἰσονόμου (παροξυτόνως)· ἰσομερές».

ἰσονύκτιος, ον, ὡς τὸ **ἰσήμερος**, Γαλην.16. σ. 407.

ἴσοξ (esox)· «ἰχθύς ποιος κατώδης» Ἡσύχ.

ἰσό-ξυλος, ον, ὅμοιος πρὸς ξύλον, Ἡσύχ. ἐν λ. **ὄξυλον**.

ἰσοπαθῶς, Ἐπίρρ., μετ' ἴσου πάθους, Θ. Στουδ. σ.1620, ἔκδ.Μί.

ἰσό-παις, **-δος**, ὁ, ἡ, ἰσχὺν ἰσόπαιδα, ἰσχὺν ὁμοίαν τῇ ἰσχύϊ παιδίου, Αἰσχύλ. Ἀγ.74.

ἰσο-πάλαιστος, ον, ἔχων μῆκος ἢ πλάτος μιᾶς παλαιστῆς, παλάμης, Ἀνθ. Π. 6. 287. [ῐ..ᾰ]

ἰσο-πᾰλέω, εἶμαι ἰσόπαλος πρός τινα, Ἐκκλ.

ἰσο-πᾰλής, ές, ἴσος ἐν τῇ πάλῃ, ἰσόπαλος ἐν μάχῃ, μαχομένων καὶ γενομένων ἰσοπαλέων Ἡρόδ. 1. 82, πρβλ. 5. 49. **2)** καθόλου, ἰσοδύναμος, ἴσος, Παρμενίδ. 104, Θουκ. 2. 39· πλήθει ἰσ. τισὶ ὁ αὐτ. 4. 94· νὺξ ἰσ. ἡμέρᾳ τινὶ Ἀνθ Π. 9. 384, 18, πρβλ.Ὀρφ.Ἀργ.1017.—Ἐπίρρ. **-λῶς**, Σχόλ. εἰς Ἄρατ.147.

ἰσοπαλίς, **ίδος**, ἡ, = τῷ ἑπομ., Δ', Μακκ. Γ', 9, ὑπάπτερον.

ἰσό-πᾰλος, ον, = τῷ **ἰσοπαλής**, Λουκ. Ἰλιάδ. ἢ Εὐχ. 36, Δίων Κ. 40. 42, Πολυδ. Γ', 149, Ε', 157,Ἡσύχ.· πρβλ. **ἰσοκέφαλος**, **ἰσόμαχος**.

ἰσο-πᾰχής, ές, ἴσος τὸ πάχος,Ἀριστ. π. τὰ Ζ.Ἱστ. 4. 2, 23, Θεοφρ. π. Φυτ.Ἱστ. 3. 5, 6.

ἰσό-πεδον, τό, ἐδαφος ἐπίπεδον, εἴδος ἵκηται ἰσόπεδον Ἰλ. Ν.142, Ξεν. Κύρ. 3.1, 5· φυλάττειν ἐπὶ τοῦ ἰσοπέδου ἑαυτὴν Λουκ. Εἰκ. 21.

ἰσό-πεδος, ον, ἔχων ὁμαλὴν ἐπιφάνειαν, ἐπίπεδος, ἐξ ἰσοπέδου χωρίου Ἱππ. Κερ. Τρωμ. 902, πρβλ. Λουκ. Ἱππ. 4· ἰσ. χρώματα, ἐπιτιθέμενα ἐπὶ ἐπιπέδου, ἀντίθετον τῷ **κοῖλα**. Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ.1.49. **2)** μετὰ δοτ., ἐπίπεδος ἢ ἴσος πρός .., χοῦν ποιῆσαι τῇ ἄλλῃ γῇ ἰσόπεδον Ἡρόδ. 4: 201, πρβλ. Διόδ.19. 94.— **ἰσοπεδόω**, μεταγεν.

ἰσο-πέλεθρος, ον, ἔχων τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν πλέθρων, ἰσομήκης,Ἡσύχ.

ἰσο-πενθής, ές, ἔχων ἴσον πένθος, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Εὐμ.783.

ἰσο-πέρᾰστος, ον, ὁμοίως περατούμενος, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Α. 98.

ἰσο-περιμέτρητος, ον, = τῷ ἑπομ., Ψευδο-Ἰουστ.1381Β.

ἰσο-περίμετρος, ον, ἔχων ἴσην περίμετρον, Συνέσ. 71C, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ.162.

ἰσο-πετής, ές, πετόμενος μετὰ τῆς αὐτῆς ταχυτητος, «δύο αἰετοὺς ἰσοπετεῖς» Σχόλ. εἰς Εὐρ.Ὀρ. 321.

ἰσό-πετρος, ον, ὅμοιος πέτρᾳ, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ.192.

ἰσό-πηχυς, υ, ἔχων τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν πήχεων, Ὁππ. Ἀλ, 1. 213.

ἰσό-πλαστος, ον, ὅμοιος,Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀντίπλαστος**.

ἰσο-πλᾰτής, ές, ἴσος τὸ πλάτος,Ἀριστ. Οἰκ.1. 6, 9,Ἀρχίμηλος παρ' Ἀθην. 209C· ἄρτος Ἰσ.Ἀθήν.128D (συνήθ. γράφ. **-πλατύς**), πρβλ. Ἀνθ. Π. παράρτημα 15· μετὰ δοτ., Ἰσ. τῷ τείχει Θουκ. 3. 21.

ἰσο-πλάτων, **ωνος**, ὁ, ἴσος τῷ Πλάτωνι, ἄλλος Πλάτων, Νικόστρατον ἰσοπλάτωνα Ἀνθ. Π.11. 354. [ῐ.. ᾰ].

ἰσό-πλευρος, ον, ἔχων ἴσας τὰς πλευράς, ἰσόπλευρον τρίγωνον Πλάτ.Τίμ. 54Α, Ε· ἐπίπεδον ἰσόπλευρον ἰσοπλεύρου αὐτόθι 55Ε. **ΙΙ.** ἐπὶ ἀριθμῶν, τετράγωνος, ἀντίθετον τῷ **ἑτερομήκης**, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 147Ε, Ἀριστ. Ἀναλυτ.Ὑστ.1. 4, 3.

ἰσο-πλῆγής, ές, ἔχων ἴσας πλήξεις, κτυπήματα (χρόνου), Ἀρχ. Μουσ.

ἰσο-πληθής, ές, ἴσος κατὰ τὸν ἀριθμὸν ἢ τὸ ποσόν, ἡήρ Ἱππ. 462. 58· ἱππεῖς Ξεν. Ἀγησ. 2. 9· τινι, πρός τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, Θουκ. 6. 37. **2)** ἔχων ἴσον μέγεθος, ἐν Ἐπιρρ. **-θῶς** Εὐκλείδ.12. 5.

ἰσοπολῑτεία, ἡ, ἰσότης πολιτικῶν δικαιωμάτων, Ἀριστ.Ἀποσπ. 537· παρεχομένη εἰς ἰδιώτας, εἶμεν αὐτῷ ἰσοπολιτείαν Ἐπιγραφ. Βοιωτ. ἐν τῇ Συλλ.Ἐπιγρ.1567, πρβλ.1772-3. **2)** ἰδίως συνθήκη μεταξὺ δύο πόλεων περὶ ἀμοιβαίας παραχωρήσεως τοιούτων δικαιωμάτων,Ἐπιγρ. Κρητ. ἐν τῇ Συλλ.Ἐπιγρ. 2554.190., 2558, Πολύβ.16. 26, 9, κτλ.· Λεβαδεῦσίν ἐστιν Ἰσ. πρὸς Ἀρκάδας Πλούτ. 2. 300Α· οὕτως, αἱ ἰσοπολίτιδες πόλεις, αἱ εἰσελθοῦσαι εἰς τοιαύτας συνθήκας, Συλλ. Ἐπιγρ. 4040 ΙΙ.16· ἐντεῦθεν ἐπὶ τῶν Ρωμαϊκῶν municipia, Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 10:— πρβλ. Niebuhr Ρωμ.Ἱστ. 2, σημείωσ.101.

ἰσοπολίτης [λῑ̆], ου, ὁ, πολίτης ἔχων ἴσα πολιτικὰ δικαιώματα, Ἰσ. ποιεῖν τινα τοῖς ἀγγέλοις Κυρίλλ.Ἀλ.Ὁμιλ. εἰς τὸ Πάσχ. 1.15, κλ. **3)** ἔχων ἀμοιβαῖα πολιτικὰ δικαιώματα, πολίτης Ρωμαϊκῆς τινος ἰσοπολιτείας (municipium), Διον Ἀλ. 8.76,Ἰωσήπου Ἰουδ.Ἀρχ.12.1, κτλ.—Θηλ. **ἰσοπολῖτις**, **ιδος**, ἡ, Ἀππ.Ἐμφυλ 1. 10, πρβλ. **ἰσοπολιτεία**.

ἰσό-ποσος, ον, ἴσος κατὰ τὸ ποσόν, Ὀρνεοσόφ. ἐν Αἰλιανοῦ τ. 2, ἔκδ. Herch. σ. 580. 23.

ἰσο-πραξία, ἡ, ὁμοία κατάστασις, τὸ εὑρίσκεσθαι εἰς ὁμοίαν κατάστασιν, «διὰ τὴν ὁμοιότητα καὶ τὴν ἰσοπραξίαν τῶν ἔτι μαχομένων καὶ τὴν τοῦ τέλους ἀδηλίαν» Εὐστ. 662. 35.

ἰσό-πρεσβυς, υ, ὅμοιος πρὸς γέροντα, Αἰσχύλ.Ἀγ.78.

ἰσό-πτερος, ον, ἴσος πτερῷ, ἐλαφρός, ταχύς, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ.Ἀγ. 272.

ἰσοπτυχής, ές, ἔχων ἴσας πτυχάς, ἰσοπτυχὲς χιτώνιον Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, Rang. Ant. hell. 865·— **ἰσοπτυχής** (Θηλ.) αὐτόθι 862.

ἰσό-πτωτος, ον, (πτῶσις) ἔχων ἴσας πτώσεις, Ἀπολλών. π. Ἀντων. 375Β.

Ἰσοπύθια, τά, ὄνομα ἀγῶνος, Ἰσοπύθια Αὐγούστεια μεγάλα ἱερὰ Ἐπιγρ. Θυατείρων CIG. 3498.—Ἰσοπύθιον μουσικὸν ἀγῶνα Ἐπιγρ. Δελφ. ἐν Bull. de corr. hell.V. σ. 375. 384.

ἰσό-πυργος, ον, ἴσος ἢ ὅμοιος πρὸς πύργον,Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀντίπυργος**.

ἰσό-πυρον, τό, φυτόν τι, πιθαν. εἶδος κορυδαλλίδος, (κατ' ἄλλους menyanthes ἐν τοῖς ἕλεσι φυόμενον), Sprengel εἰς Διοσκ. 4.121. Κατὰ Sibthorp νῦν ὀνομάζεται **στακτέρι**, ἐν Ζακύνθῳ δὲ **καπνόχορτον**.

ἰσορρεπής [ῐ], ές, = **ἰσόρροπος**, Νικάνδρ. Θηρ. 646, Ποιητὴς Βοταν. 98.

ἰσορροπέω, εἶμαι ἰσόρροπος, εἶμαι **ἐν ἰσορροπίᾳ**, Πλάτ. Τίμ. 52Ε, Νόμ.733D, 794Ε· τινι Πολύβ.1.11, 1.

ἰσορροπή, ἡ, ἴση ῥοπή, ἰσορροπία, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σελ. 1062C

ἰσορρόπησις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθηματ. σελ. 153.

ἰσορροπία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ ἔχειν ἴσην ῥοπὴν ἢ κλίσιν πρὸς ἑκάτερα τὰ μέρη, Πλάτ. Φαίδ.109Α.

ἰσορροπικά, τά, δύο συγγράμματα τοῦ Ἀρχιμήδους περὶ ἰσορροπίας, σ. 104-120, ἔκδ. Βασιλ.

ἰσόρροπος, ον, (ῥοπὴ) ἐξ ἴσου ῥέπων πρὸς ἑκάτερα τὰ μέρη,

ἰσορροπῶν, ἐν ἰσορροπίᾳ εὑρισκόμενος, Πλάτ. Φαῖδ 109Α, Πολιτικ. 270Α, κτλ.· τάλαντα βρίσας οὐκ ἰσορρόπῳ τύχῃ Αἰσχύλ. Πέρσ. 346· ἱστάντες τὸν πῆχυν τοῦ ζυγοῦ Ἰσ. Συλλ.Ἐπιγρ. 123. 32. **2)** καθόλου, ἐν ἰσορροπίᾳ εὑρισκόμενος, Ἰσ. αὐτὸς ἑαυτῷ, ἐπὶ ἀνθρώπου ἔχοντος τὰ σκέλη τοῦ αὐτοῦ μήκους, Ἱππ. π. Ἀγμ.765· ἐπὶ ῥινὸς πεπλατυσμένης ἢ πεπιεσμένης ἀλλ' οὐχὶ στραβῆς, ὁ αὐτ. π.Ἄρθρ.803· ἐπὶ ὀστοῦ, κυλινδρικός, αὐτόθι 800· δέρμα ἴσ., ἀντίθετον τῷ **περιῤῥεπές**, αὐτόθι 817· ἴσ. ἀγών, ἀναποφάστος, Εὐρ.Ἱκέτ. 706· μάχη Θουκ.1.105· δύναμις Πλάτ. Τίμ. 52Ε· βίος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 733C· τιμὴ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9.1, 7·— μετὰ δοτ., τὸ γένος τὸ Ἀττικὸν ἐὸν ἴσ. τῷ ἑαυτῶν, ὃν ἰσόπαλον πρὸς τὸ ἰδικόν των,Ἡρόδ. 5. 91· ἴσ. Ῥωμαίοις Ἡρῳδιαν. 6.7· ἴσ. καταστῆναί τινι Συλλ. Ἐπιγρ. 2059. 18· ἰσόρ. ὁ λόγος τῶν ἔργων, ἐν ἀκριβεῖ ἰσορροπίᾳ πρὸς .., Θουκ. 2. 42· οὕτως, ἴσ. πρός τι Ἡρῳδιαν. 6 3. **II.** Ἐπίῤῥ., ἰσορρόπως ἀφιέναι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808· πορεύεσθαι Πλάτ. Φαῖδρ. 247Β· ἀγωνίζεσθαι Δίων Κ. 41. 61.

ἴσος, η, ον, Ἐπικ. **ἶσος** καὶ **ἔϊσος,** (ἴδε ἐν τέλ.):— ἴσος πρός, ἴσος τὸν ὄγκον, τὸ μέγεθος, τὴν ἰσχὺν ἢ τὸν ἀριθμόν, ἔχων τὴν αὐτὴν μορφήν, καὶ ἐνίοτε σχεδὸν ὡς τὸ **ὅμοιος**, τὸ πλεῖστον μετὰ δοτ., κύματα ἴσα ὄρεσσιν Ὀδ. Γ. 290· ἶσος ἀναύδῳ Κ. 378, κτλ.· ἀλλὰ συχνάκις ἐν χρήσει ἀπολ., ἴσην .. βίην καὶ κῦδος Ἰλ. Ζ. 205· ἴσον θυμὸν ἔχειν, ἔχειν τὴν αὐτὴν ἢ ὁμοίαν γνώμην, Ν. 704, Ρ.720· οὕτω κατ' οὐδ. ὡς Ἐπίῤῥ., ἴσον ἐμοὶ φρονέουσα Ο. 50· μηδὲ θεοῖσιν ἴσ' ἔθελε φρονέειν Ε.441, πρβλ Φ.315, κτλ.· ὡσαύτως, δωμάτων ἔχων ἴσον, ἔχων ἴσον μέρος, Εὐρ. Φοίν. 550 (ἀλλ' ἡ σύνταξις μετὰ γεν. ἀντὶ δοτ., ὡς ἐν τῷ **ὅμοιος** καὶ τῷ Λατ. similis, εἶναι λίαν ἀμφίβ., ἴδε Θωμᾶν Μάγιστρ. σ. 649): — ἶσος τινὶ τὸ μέγαθος, ὕψος Ἡρόδ. 2. 32, 124· τὸ μῆκος, τὸ πλάτος Ξεν.Ἀν.5.4,32· ἀριθμὸν Εὐρ.Ἱκέτ.662· ἴσα τὸν ἀριθμὸν Πλάτ. Πολ. 441C:— ἡ δοτ. συχνάκις τίθεται κατ' ἐλλειπτικὸν τρόπον τοῦ λέγειν οὕτως ὥστε τὸ πραγματικὸν ἀντικείμενον συγκρίσεως παραλείπεται, οὐ μέν σοί ποτε ἶσον ἔχω γέρας (δηλ. τῷ σῷ γέρατ) Ἰλ. Α.163· τοῖσδ' ἴσας ἄγων ναῦς (δηλ. ταῖς τῶνδε) Εὐρ. Ι. Α. 262· ἴσα τοῖς νῦν στρατηγοῖς ἀγαθὰ Δημ.172.17· πρβλ. τὴν λ. **ὅμοιος** Β. 2: — μεθ' Ὅμ., ἑπομένου ἀναφορικοῦ, ἐμοὶ ἶσον .., ὅσονπερ ὑμῖν Ἀριστοφ.Ἐκκλ.173· τὰ ἐκεῖ ἴσα, ὥσπερ τὰ ἐνθάδε Ανσ. 155. 15· τὰ ἴσα ὅσαπερ .. Νόμ. παρὰ Δημ. 634.14, ἔνθα κατωτ. IV. 1. **2)** ἡ λέξις συχνάκις ἐπαναλαμβάνεται πρὸς δήλωσιν ἴσων σχέσεων, ἴσα πρὸς ἴσα Wess. εἰς Ἡρόδ. 1. 2· ἴσοι πρὸς ἴσους Σοφ. Ἀντ. 142· ἴσους ἴσοισι .. ἀντιθεὶς Εὐρ. Φοίν.750· ἴσα ἀντὶ ἴσων λαμβάνειν, ἐκδοῦναι Πλάτ. Νόμ.774C· οὕτως ἐπὶ τῆς συμμίξεως οἴνου μετὰ ὕδατος, ἐπὶ ἴσου οἴνου ἴσῳ ὕδατι κεκραμένου, τίς ἐκέρασε σφῶν. ὦ κακόδαιμον, ἴσον ἴσῳ; Κωμικ. παρ' Ἀθην. 426B· ἴσον ἴσῳ κεκραμένον αὐτόθι 473C· κύλικος ἴσον ἴσῳ κεκραμένης, ἔνθα τὸ **ἴσον** κεῖται ἐπιῤῥηματικῶς, Ἀριστοφ. Ἰλ. 1132· οὕτω, διδόναι γάλα καὶ οἶνον πίνειν ἴσον ἴσῳ Ἱππ. 1040D· μεταφ., μηδὲν ἴσον ἴσῳ φέρων, ἀντὶ τοῦ δίκαιον καὶ ἐξ ἴσου,«ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κιρναμένου οἴνου πρὸς ὕδωρ ἴσον· λέγει δὲ κατ' ἴσον εἰπεῖν καὶ ἀκοῦσαι» (Σχόλ.),Ἀριστοφ.Ἀχ.354, ἔνθα ἴδε Elmsl. **3)** ἐπὶ προσώπων, βούλεται ἡ πόλις ἐξ ἴσων εἶναι καὶ ὁμοίων Ἀριστ. Πολιτικ. 4.11. 8. **II.** ἴσα μεμερισμένος, ἴσος, ἴση μοῖρα μένοντι Ἰλ. Ι. 318· τὴν ἴσην ἔχων .. μοῖραν Κρατῖνος ἐν «Ὥραις» 4· ὡσαύτως μόνον, ἴση, ἴση μερίς, ἰσομοιρία, ὡς μή τις μοι ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης Ὀδ. Ι. 42 (πρβλ. ἔϊσος Ι)· οὐ μὴν ἴσην ἔτισεν (δηλ. τίσιν) Σοφ. Ο. Τ. 810· ἄχρι τῆς ἴσης, μέχρι τοῦ σημείου τῆς ἰσότητος, Δημ. 61. 15·— τὰ ἴσα, ἴσον μερίδιον, δίκαιον μέτρον, τὰ ἴσα νέμειν Ἡρόδ. 6. 11· τῶν ἴσων τυγχάνειν τινί, ἀντίθετον τῷ **πλεονεκτεῖν**, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 20· προστυχόντι τῶν ἴσων, ἐπιτυχόντι δικαίων ὅρων, Σοφ. Φιλ. 552·— ἴσαι (δηλ. ψῆφοι), ἰσοψηφία,Ἀριστοφ. Βάτρ. 685. **2)** ἐν Ἀθήναις, ἐπὶ τῆς ἴσης διανομῆς πάντων τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἴση καὶ ἔννομος πολιτεία Αἰσχίν. 1. 25· τὴν πολιτείαν ἰσαιτέραν καθιστάναι Θουκ. 8. 89· ὡς τῆς πολιτείας ἐσομένης ἐν τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 45, πρβλ. 7. 1, 1· ἐπὶ ποίας ἴσης καὶ δικαίας προφάσεως; Δημ. 320· 14·— τὰ ἴσα. ἴσα δικαιώματα, ἰσότης, συχνάκις συναπτόμενον πρὸς τὰ ὅμοια ἢ τὰ δίκαια, ὡς, τῶν ἴσων καὶ τῶν δικαίων ἕκαστος ἡγεῖται ἑαυτῷ μετεῖναι ἐν τῇ δημοκρατίᾳ Δημ. 536,12· οὐ μέτεστι τῶν ἴσων καὶ τῶν ὁμοίων πρὸς τοὺς πλουσίους ὁ αὐτ. 551. 11· τῶν ἴσων μετεῖχε τοῖς ἄλλοις ὁ αὐτ. 545.27:— ὡσαύτως, ἡ ἴση καὶ ὁμοία (δηλ. δίκη), τῆς ἴσης καὶ ὁμοίας μετέχειν Θουκ. 4.105· ἐπ' ἴσῃ τε καὶ ὁμοίῃ, ἐπὶ ἴσοις καὶ ὁμοίοις ὅροις,Ἡρόδ. 9.7,πρβλ. Θουκ.1. 145· ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ ὁ αὐτ.1.27,πρβλ.Συλλ.Ἐπιγρ.3137.44 **3)** ἐπὶ προσώπων,δίκαιος, ἀπροσωπόληπτος, Σοφ.Φιλ.685, πρβλ. Ο. Τ. 677· ἴσος δικαστὴς Πλάτ. Νόμ. 957C· ἴσοι καὶ κοινοὶ ἀκροαταὶ Δημ. 848. 8, πρβλ. 227. 23., 1274. 10· ἴσον καὶ κοινὸν δικαστήριον Δημ. 85. 25· κοινοὺς μέν .. ἴσους δὲ μὴ Πλάτ. Γοργ. 337Δ· ἴσος ἴσθι κρίνων Μένανδρ. ἐν «Μονοστίχ.» 266, πρβλ. 257· κριτὴς ἴσος καὶ δίκαιος Πολύβ. 25. 5, 3, κτλ. **4)** ἡ ἴση φρουρά, ἡ τακτικὴ φρουρὰ («ἡ τεταγμένη» Σχολιαστ.), Θουκ 7. 27. **III.** ἐπὶ ἐδάφους, ὁμαλός, ἐπίπεδος, Λατ. aequus, εἰς τὸ ἴσον καταβαίνειν, ἐπὶ στρατεύματος, Λατ. in aequum descendere, Ξεν. Ἀν. 4. 6, 18.— ἀλλά, ἐν ἴσῳ προσιέναι, προχωρεῖν ἴσῳ βήματι, αὐτόθι 1. 8, 11· οὐκ εἰς τὸ ἴσον καθιστάμενοι ἐμάχεσθε (τοῖς λέουσι καὶ ἄρκτοις κλ.),δὲν ἐμάχεσθε ὡς ἴσος πρὸς ἴσον, (ἀλλὰ διὰ δόλου τινός), ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 6, 28· δι' ἴσου, κατ' ἴσην ἀπόστασιν, Πλάτ. Πολ. 617Β. **IV.** Ἐπίῤῥ. **ἴσως,** ἴδε ἐν λέξ.· ἀλλ' ὑπάρχουσι πολλοὶ ἄλλοι ἐπιῤῥ. τύποι, **1)** οὐδ. ἑνικ. καὶ πληθ. ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἐφεξῆς (ἴδε ἐν ἀρχῇ), ἴσον.. ἀπήχθετο Κηρὶ μελαίνῃ, ὅσον καὶ τὸν θάνατον, Ἰλ. Γ. 454· ἴσον ἐμοὶ βασίλευε, ἐξ ἴσου μετ' ἐμοῦ βασίλευε, Ι. 616· ἴσον γὰρ σε θεῷ τίσουσιν Ἀχαιοὶ αὐτόθι 603· ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ Σ. 82· τόν .. ἴσα θεῷ .. εἰσορόωσιν Ὀδ. Ο. 520· ἴσα φίλοισι τέκεσσιν Ἰλ. Ε. 71, πρβλ. Ν. 176,Ὀδ. Α. 432. 11. 304, κτλ.· — οὕτω βραδύτερον ἀπολ., ὁμοίως ἐξ ἴσου, δείλαιε τοῦ νοῦ τῆς τε συμφορᾶς ἴσον Σοφ. Ο. Τ. 1347, πρβλ. Ἡρόδ. 8. 132· μετὰ δοτ., ἴσον ναοῖς θεῶν Εὐρ. Ἑλ. 801· ἴσαν τῷ πρίν, ἐξ ἴσου ὡς πρότερον, Εὐρ.Ἱππ. 302 (κοινῶς, τῶν πρίν)· ἴσα τοῖς πάνυ Δίων Κ. Exc. Peiresc. 77. 2· συχνάκις ἑπομένου τοῦ **καί**, ἴσα καί .., ἐξ ἴσου, ὁμοίως ὡς, ὡς εἰ, Λατ. aeque ac, Σοφ. Ο. Τ.1187, πρβλ. Εὐρ. Ἰλ. 994, Θουκ. 3. 14· ὡσαύτως ἴσον, ὡς .. Εὐρ. Ἴων 1363· ὥσπερ .. Σοφ. Ἰλ. 532· ὥστε .. Εὐρ. Ὀρ. 882· ἅτε .. ὁ αὐτ. ἐνΗρ. Μαιν. 667· ὅσονπερ .. Δημ. 191.3. **2)** μετὰ προθ., ἀπὸ τῆς ἴσης, ἐξ ἴσου, Ἀκιν. ex aequo, Θουκ. 1. 15., 3. 40· ἀπ' ἴσης εἶναι Δημ. 179. 21·— ἐν ἴσῳ, ἐξ ἴσου, Θουκ. 2. 53· ἐν ἴσῳ γὰρ ἦν τόδ',τοῦτο δὲ ἦτο ἐν ἰσότητι, Εὐρ. Ι. Α. 1199· ἐν ἴσῳ ἐστὶ καὶ εἰ .. Θουκ. 2. 60· ἐν τῷ ἴσῳ εἶναι ὁ αὐτ. 4. 10, πρβλ. 65:— ἐξ ἴσης Πλάτ. Νόμ. 860Ε· συχνότερον, ἐξ ἴσου, Ἡρόδ. 7. 135, Σοφ. Ο. Τ. 563, κτλ.· ἐξ ἴσου τινὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 516, 644, Ἀντιφῶν 127. 26· ἐξ ἴσου καί.. Σοφ. Ο. Κ. 254· ὡς .. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 61· οἱ ἐξ ἴσου, οἱ ἴσης θέσεως, ἴσου βαθμοῦ, Πλάτ. Νόμ. 777D, 919D· ὁ ἐξ ἴσου κίνδυνος Πολύβ. 9. 4, 4· ἐκ τοῦ ἴσου γίγνεσθαί τινι Θουκ. 2. 3· ἐκ τοῦ ἴσου μάχεσθαι, Λατ. aequo Marte pugnare, Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 16· ἐξ ἴσου πολεμεῖν Δημ. 101. 21·— ἐπὶ ἴσης,•βραδύτερον ἐπίσης, ἐπὶ ἴσης διαφέρειν τὸν πόλεμον Ἡρόδ. 1. 74, πρβλ. 7. 50, 1, Σοφ.Ἠλ. 1061, κτλ.· ὡσαύτως, ἐπ' ἴσου Πολύβ. 1. 18, 10· ἐπ' ἴσον Δημ. 261. 26, κτλ.· ἴδε ἀνωτ. II. 2·—κατὰ ἴσα, ἐπὶ ἴσα Ἰλ. Θ. 336, Μ. 436 (ἴδε ἐν λ. τείνω), ἐπὶ ἀμφιῤῥεποῦς μάχης. **V.** Ἀττ. Συγκρ. **ἰσαίτερος** Εὐρ. Ἱκέτ. 441, Θουκ. 8. 89, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 14. (Ἡ λέξις εἶχε τὸ δίγαμμα, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς Ὁμηρικῆς χρήσεως καὶ ἐκ τοῦ τύπου **ἔϜισος**· καὶ **Ϝισοτελία** δὲ εὑρηται ἐν Βοιωτ. ἐπιγραφ., Συλλ. Ἐπιγρ. 1562-3· πρβλ. Σανσκρ. vishu (aeque), vishuvan (aequinoctium).) ['Ἐκ τοῦ γλωσσ. τοῦ Ἡσυχ. **γισγὸν** (δηλ. **ϜισϜόν**· **ἴσον**, φαίνεται ὅτι ἐξ ἀρχῆς ὑπῆρχε δεύτερον Ϝ μετὰ τὴν συλλαβὴν **Ϝισ**·— καὶ τοῦτο δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενον ὅτι τὸ ι εἶναι ἀείποτε μακρὸν παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ., πλὴν ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 750 (ἔνθα τὸ χωρίον εἶνε ὑποπτον)· οὕτω καὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., ἂν καὶ οὗτοι οἱ ποιηταὶ δὲν διστάζουσι νὰ μεταχειρισθῶσιν ἔ ὅπου ἀναγκαῖον, ἴδε Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 53, 211, 253, κτλ.ε ἐνίοτε μάλιστα ἔχουσιν ἀμφοτέρας τὰς ποσότητας ἐν τῷ αὐτῷ στίχῳ, ἔχοισαν ἴσον κάτω ἴσον ἄνωθεν Θεόκρ. 8. 19· πρέσβυ ἴσον κούροις, ἴσον ἀδόντα κόραις, μνημονεύεται ἐκ τῆς Ἀνθ.'— ἔ ὡσαύτως ἐν τῇ παλαιᾷ Ἀτθίδι, Σόλων 15 (5). 1·— ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ Ϝ ἐξέπεσε, τὸ ι ἐβραχύνθη, ὡς πρῶτον παρὰ Θεόγν. 678, ἀείποτε παρὰ Πινδ. (πλὴν ἐν τῷ συνθέτῳ **ἰσοδαίμων**), καὶ ἀείποτε παρὰ τοῖς Ἀττ. (διότι ἐν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 214, εἴ μοι γένοιτο φᾶρος ἴσον οὐρανῷ, ὁ Ἔρμανν. διορθοῖ **οἷον**), πλὴν ἐν τῷ Ὁμηρικῷ ἐπιθέτῳ **ἰσόθεος**, οἱ Τραγ. ἐμήκυναν τὸ ι ἐν δακτυλικοῖς στίχοις, ὡς ἐμήκυναν καὶ τὸ α τοῦ **ἀθάνατος**, κτλ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 80, Σοφ. Ἀντ. 836, Εὐρ. Τρῳ. 1169, Ι. Α. 626·— ἔ ἐν τοῖς **ἰσόμοιρος, ἰσόνειρος**, εἶναι ἀμφίβολον, ἴδε τὰς λέξ.].

ἰσοσθένεια, ἡ, τὸ ἴσον σθένος, ἡ ἰσοδυναμία, Διογ. Λ. 9. 73.

ἰσοσθενέω, ἔχω ἴσην δύναμιν. Γαλην. τ. 4. σ. 307, κλ.

ἰσο-σθενής, ές, ἔχων ἴσην δύναμιν, ἰσοδύναμος, πενίαν Ἰσ. πλούτῳ ποιεῖν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Δημοκρ. (Γαλην τ. 4, 467C)· ἀδάμαντος Ἰσ. ἄορ Ὀππ.Ἀλ. 2. 466· ἐκ τρυτάνης Ἰσ. Κλήμ. Ἀλ.141.

ἰσοσθενία, ἡ, = **ἰσοσθένεια,** Κλήμ.Ἀλ. 877.

ἰσο-σκελής, ές, ἔχων ἴσα σκέλη, τρίγωνον Πλάτ. Τίμ. 54Δ· οὕτω, τὸ ἰσοσκελὲς Ἀριστ.Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 4, 7. **2)** ἐπὶ ἀριθμῶν δυναμένων νὰ διαιρεθῶσιν εἰς δύο ἴσα μέρη, ἄρτιος (οἷον 6 = 3+3), ἀντίθετον τῷ **σκαληνός**, περιττὸς (ὡς 7 = 4+3) Πλάτ. Εὐθύφρων 12D.

ἰσοσκελία, ἡ, τὸ ἔχειν δύο πλευρὰς ἴσας, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ.178.

ἰσ-όσπριος, ον, ὅμοιος πρὸς ὄσπριον, ὄνος Ἰσ., ἔντομον **ὅπερ**

συσπειρᾶται καὶ γίνεται ὅμοιον ὀσπρίῳ, καλούμενον ὡσαύτως ἴουλος, Σοφ.'Αποσπ. 334, ἴδε 'Ησύχ. ἐν λ. ὄνος ἰσόσπριος.

ἰσοστάδην, 'Επίρρ. (ἵστημι) μὲ ἴσην δύναμιν ἢ ἀντίστασιν, ἰσοπάλως, Σουίδ. ἐν λ. **ἀνταγωνιστής**· ἀλλὰ πιθαν. ἐσφ. γραφ. ἀντὶ ἢ συστάδην, ὡς ἔν τινι ἀντιγράφῳ.

ἰσοσταθμέω, εἶμαι ἴσος κατὰ τὸ βάρος, Σουίδ. ἐν λ. ἄγουσαν.

ἰσό-σταθμος, ον, ἔχων ἴσον βάρος, Διοσκ. 1. 54· ἴσος, κανονικός, σφυγμὸς Γαλην. 7. 336.

ἰσο-στάσιος, ον, = τῷ προηγ., ἰσοβαρής, ἰσόζυγος, τινι Πλουτ. Γ. Γράκχ. 17, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 5· ἰσοδύναμος πρός τινα, τινι 'Ιππ. 1278. 23, κτλ.· πρβλ. **ἰσάργυρος**.— 'Επίρρ. **-ίως**, Πολυδ. Η', 11· οὐδ. πληθ. ὡς 'Επίρρ., Ἰσοστάσια βαίνειν Φίλων 1. 462, 12.

ἰσο-στατέω, εἶμαι ἰσόσταθμος, ἴσος, Κύριλλ. 'Αλ. εἰς 'Ησαΐαν 45, σ. 613, Διόδ. 4. 798.—Περὶ τοῦ ῥήματος τούτου ὁ Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρατ. 31 σημειοῦται: «τὸ ἰσοστατῶ ἔχει ἀμετάβατον σημασίαν παρὰ Διοδωρῳ καὶ Κυρίλλῳ τῷ 'Αλεξανδρείας, ἀλλ' ἐν τῷ Παιδαγωγῷ τοῦ Κλήμεντος (Κλήμ. 'Αλ. Παιδαγ. 1. 8, σ. 119) ἀπαντᾷ «... ἐπὶ πάντας δικαίως ἰσοστατεῖ καὶ μετ' ἀρετῆς ...», ὅπερ δὲν νοεῖται ἄλλως καθ' ἡμᾶς ἢ μεταβατικῶς λαμβανόμενον».

ἰσοστοιχέω, ἀντιστοιχῶ, ἐπὶ γραμμάτων, «ἀντιστοιχεῖ τὰ δασέα τοῖς ψιλοῖς, τουτέστιν ἰσοστοιχεῖ· πολλάκις γὰρ εἰς τὸν τόπον τῶν ψιλῶν τὰ δασέα τίθεται» Α. Β. 811, 21., 812. 22.

ἰσο-στοιχία, ἡ, ἴση σειρά, Ἰω. Κιννάμ. 'Ιστ. 32C, Βυζ.

ἰσό-στοιχος, ον, = **ἀντίστοιχος**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. 'Ανδρ. 745· ὡσαύτως, ἔχων ἴσους κανονικοὺς στοίχους, Διονύσ. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 777D.

ἰσό-στροφος, ον, ἴσως ἐστραμμένος, ὁμαλός, χορδὴ 'Ιάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 26 (116).

ἰσοσυλλᾰβέω, ἔχω τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν συλλαβῶν, Χοιροβ. ἐν Α. Β. 1218·— **ἰσοσυλλᾰβία**, ἡ, ἴσος ἀριθμὸς συλλαβῶν, αὐτόθι·— **ἰσο-σύλλᾰβος, ον**, ἔχων τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν συλλαβῶν, Πλούτ. 2, 739A, Ρήτορες (Walz) τ. 6., σ. 328, κτλ.·— 'Επίρρ. **-βως**, Ἐτυμ. Μ. 552. 34.

ἰσο-σώματος, ἢ -σωμος, ον, ἔχων ὅμοιον σῶμα, Σχόλ. εἰς Εὐρ. 'Ανδρ. 745.

ἰσο-τάλαντος, ον, ἔχων ἴσον ἢ ὅμοιον βάρος, Εὐστ. Πονημ. 158, 40.

ἰσοτᾰχέω, τρέχω ἐξ ἴσου ταχέως πρός τινα, τινι Φίλων 1. 463; 'Ηλιόδ. 8. 17, Θεοφρ. 'Αποσπ. 89. 11.

ἰσοτᾰχής, ές, ἐξ ἴσου ταχύς, 'Αριστ. Φυσ. 4. 8, 15., 7. 4, 9, κ. ἀλλ.· τινι αὐτόθι, 6. 9, 6.—'Επίρρ. **-χῶς**, ὁ αὐτ. ἐν Μηχαν. προοιμ. 10, Πολύβ. 34. 4, 6, Στράβ. 25.

ἰσοτέλεια, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ **ἰσοτελής**, ἰσότης φόρων καὶ δασμῶν, Ξεν. 'Ελλ. 2. 4, 25, Πόροι 4. 12, Συλλ. 2053b, c· φέρεται **Γισοτελία** ἐν Βοιωτ. 'Επιγρ., ἴδε **ἴσος** ἐν τέλει, **ἰσοτελὴς** ἐν τέλει.

ἰσοτέλεστος, ον, (τελέω) κατεσκευασμένος ἀκριβῶς ὅμοιος, ἀκριβής, Ἰσοτ. μίμημα Νόνν. Δ. 18. 247. **2)** ὁ ἐν ἰσότητι δίδων τέλος εἴς τι· ἐν Σοφ. Ο. Κ. 1220 ὁ θάνατος καλεῖται ἐπίκουρος ἰσοτέλεστος, ὁ σύμμαχος ἢ φίλος ὁ εἰς πάντας ὁμοίως ἐρχόμενος, ἡ δὲ γεν. "Αιδος ἐνοῦται μετὰ τῆς ἑπομένης λέξεως μοῖρα, ὡς τὸ θανάτου μοῖρα ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 917, Εὐρ. Μήδ. 987.

ἰσοτελὴς, ές, (τέλος) ὁ ἴσα τελῶν, πληρώνων, ἔχων τὰ αὐτὰ βάρη: ἐν 'Αθήναις οἱ **ἰσοτελεῖς** ἦσαν εὐνοούμενοι **μέτοικοι** ἀπολαύοντες πάντων τῶν ἀστικῶν δικαιωμάτων πλὴν τῶν πολιτικῶν· ἐλογίζοντο μετὰ τοὺς **προξένους**, δὲν εἶχον ἀνάγκην **προστάτου**, δὲν ἐτέλουν **μετοίκιον**, καὶ ἀντὶ τῶν δικαιωμάτων τούτων καὶ προνομίων ὑπέκειντο εἰς τὰ αὐτὰ καὶ οἱ λοιποὶ πολῖται βάρη, Λυσ. παρ' 'Αρποκρ., 'Αριστ. 'Αθην. Πολ. 86. 4 (ἔκδ. Blass). Συλλ. 'Επιγρ. 809-10· πρβλ. Böckh P. E. 2. 318 κέξ.· ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχον ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν πολιτῶν οὔτε ἦσαν ἐγγεγραμμένοι μεταξὺ τῶν μελῶν δήμου τινὸς ἢ φυλῆς. Περὶ τῶν γενικῶν σχέσεων τῆς **ἰσοτελείας**, ἴδε Niebuhr Ρωμ. 'Ιστ. 2. σημ. 101: ἐνίοτε τὸ προνόμιον τοῦτο παρείχετο καὶ εἰς τοὺς πολίτας φιλικῆς πολιτείας, 'Επιγραφ. Βοιωτ. ἐν Keil IVb. 22.

ἰσο-τενής, ές, ἐξ ἴσου τεταμένος, ἔχων ἴσην ἔκτασιν, Παύλου Σιλ. "Αμβων 150, 230.

ἰσοτερπής, ές, ὁ τέρπων ὁμοίως, Θ. Στουδ.

ἰσό-τεχνος, ον, ἴσος τὴν τέχνην ἢ δεξιότητα, τινι Συλλ. 'Επιγρ. 2025.

ἰσότης, ητος, ἡ, (ἴσος) ἰσότης παντὸς εἴδους, ἀριθμητική, φυσική, ἠθική καὶ (ὑπὲρ πάσας) πολιτική, Εὐρ. Φοίν. 536, 542, κτλ.· ἐν τῷ δυϊκῷ, Πλάτ. Νόμ. 757B καὶ Ε· ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 733B, 'Ισοκρ. 152A. **II.** δικαιοσύνη, ἀπροσωπολημψία, Πολύβ. 2. 38, 8.

ἰσοτίμημα, τό, ἴση τιμή, ἀξία, 'Ησύχ. ἐν λέξ. **ἰσωνία**, πρβλ. **ἰσωνία**.

ἰσοτῑμία, ἡ, ἰσότης προνομίων, ἐξ ἰσοτιμίας διαλέγεσθαί τινι, δηλ. ὡς ἴσος πρὸς ἴσον, Λουκ. 'Αλ. 34, Φίλων 1. 160· πρβλ. **ὁμότιμος**.

ἰσό-τῑμος, ον, ἀπολαύων ἴσης τιμῆς, ἔχων τὰ αὐτὰ προνόμια· ὅμοιος, Ἰσότιμος ἔσται Μαύσωλος καὶ Διογένης; Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 24. 3, Ἡλουτ. Λύσ. 19, κτλ.· μέτριος καὶ Ἰσ. 'Ηρῳδιαν. 2. 4· Ἰσ. μάχη, ἴση, ἰσόρροπος, Ἀἰλ. π. Ζ. 10. 1· Ἰσ. πίστις Α' 'Επιστ. Πέτρ. α', 1:— τὸ Ἰσότιμον = Ἰσοτιμία, 'Ηρῳδιαν. 2. 3.— 'Επίρρ. **-μως**, 'Αθήν. 177C, Συλλ. 'Επιγρ. 4031-2.

ἰσο-τοιχος, ον, ἔχων ἴσους τοίχους ἢ πλευρὰς ἑκατέρωθεν, ἐπὶ πλοίου, 'Ησύχ. ἐν λ. ἑῖσας, Σχόλια εἰς 'Ιλ. Α. 306, κτλ.

ἰσό-τονος, ον, ἐξ ἴσου τεταμένος, Γαλην. τ. 18. μέρος 1, σ. 351· ἔχων ἴσην ἔντασιν ἢ τόνον, 'Αρχ. Μουσ., ὁπόθεν **ἰσοτονία**, αὐτόθι.— 'Επίρρ. **νως**, ἐξ ἴσου, Διοσκ. 1 83.

ἰσο-τράπεζος, ον, ἴσος πρὸς τὴν τράπεζαν, δηλ. ἀρκούντως μέγας ὥστε νὰ γεμίσῃ αὐτήν, κάκκαβος 'Αντιφάνης ἐν «Παρασίτῳ» 1, Φιλόξ. 2. 15.

ἰσο-τρῐβής, ές, ἐν Αἰσχύλ. 'Αγ. 1443, σελιμάτων ἰσοτριβὴς (ἐξ εἰκασίας τοῦ Pauw ἀντὶ **ἰστοτριβὴς** τῶν κωδ.) ἐξ ἴσου τρίβων, πιέζων τὰ σέλματα, δηλ. τὰ ἑδώλια.

ἰσό-τροπος, ον, ἔχων ὅμοιον τρόπον, ὅμοιον χαρακτῆρα.— 'Επίρρ. **πως**, Παλλαδ. Λαυσ. σ. 142A.— **ἰσοτροπέω**, **ἰσοτροπία**, Κύριλλ. 'Αλ. VI. 893C, Κύριλλ. Κατ. εἰς τοὺς Ψαλμ. τ. 1. σ. 680, 5.

ἰσό-τῡπος, ον, ἔχων ὅμοιον τύπον ἢ σχῆμα, Νόνν. Δ. 1. 448. — Ἐπίρρ. **πως**, 'Επιφάν. τ. 1. σ. 257C.— ῥῆμ. **ἰσοτυπόω**, Θ. Στουδ. σ. 421, ἔκδ. Μί.

ἰσο-τύραννος, ον, ἰσοτύραννος ἀρχή, ἴση τῇ τυραννίᾳ, ἀπόλυτος, δεσποτική, 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 9, 20, Διον. 'Αλ. 5. 70.

ἰσουργέω, ἐργάζομαι, κάμνω ὅμοια πράγματα, Κύριλλ. 'Αλ. VIII. 841B.

ἰσουργός, όν, (*ἔργω) ὁ ἐργαζόμενος ὅμοια πράγματα, ἔχων ὁμοίαν δύναμιν, Δίδ. 'Αλ. 804C, Κύριλλ. 'Αλ. I. 165B, X. 17C.— οὐσιαστ. **ἰσουργία**, ἡ, Κυρίλλου ἅπαντα τόμ. 1, σ. 361C.

ἰσο-ὕψής, ές, ἔχων ἴσον ὕψος, κλίμακα Ἰσοῦψῆ τῷ τείχει Πολύβ. 8. 6, 4.

ἰσό-ὑψος, ον, = τῷ προηγ., Γαλην. τ. 18, μέρος 1, σ. 757.

ἰσο-φᾰής, ές, ἔχω/ ἴσην λάμψιν, ὁμοίαν λαμπρότητα, Γρηγ. Ναζ. III. 1434A, Καισάρ. 1004.

ἰσο-φᾰνής, ές, φαινόμενος ὅμοιος, Νόνν. Δ. 9. 233.

ἰσοφᾰρίζω, = **ἀντιφερίζω**. **ἀντιφέρομαι**, οὐδὲ τίς οἱ δύναται μένος Ἰσοφαρίζειν, «ἐξισοῦσθαι» (Σχόλ.), Ἰλ. Ζ. 101· ἔργα δ' 'Αθηναίη .. Ἰσοφαρίζοι, «ἐξισοῖτο» (Σχόλ.), Ι. 390, πρβλ. Θεόκρ. 7. 30·— καθόλου, εἶμαι ἴσος ἢ ἰσοδύναμος πρός τινα, τινι Ἰλ. Φ. 191, 'Ησ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 488, Σιμωνίδ. 149. **II.** μεταφ., ποιῶ τι ἴσον, Νικ. Θηρ. 572.

ἰσο-φέριστος, ον, ἴσος τῷ φερίστῳ, δηλ. τῷ ἀρίστῳ, Γρηγ. Ναζ. III. 401A.

ἰσό-φθογγος, ον, ἴσον φθόγγον ἐκπέμπων, ἠχῶν ὁμοίως τινί, Νόνν. Δ. 6. 202.

ἰσό-φονος, ον, = **ἀντίφονος**, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 895.

ἰσοφορία, ἡ, ἴση ἢ τακτικὴ κίνησις ὀρχηστοῦ, Πολυδ. Δ', 97.

ἰσο-φόρος, ον, φέρων ἢ ἕλκων ἴσα βάρη, ἴσος κατὰ τὴν ἰσχὺν ἢ δύναμιν, βόες .. ἥλικες, Ἰσοφόροι 'Οδ. Σ. 373. **II.** προπαροξ., ἰσόφορος, ἐπὶ ὀρχηστοῦ, ὁ κινούμενος κανονικῶς, ὁμαλῶς, Πολυδ. Δ', 97.

ἰσο-φυής, ές, ἐκ τῆς αὐτῆς οὐσίας, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 1. 13, 2, Νόνν. Εὐαγγ. κ. 'Ιω. α', 2.— 'Επίρρ. **-ῶς**, 'Αναστ. Σιν. 264C· ὡσαύτως, φυσικῶς, ἀντίθετον τῷ **τυπικῶς**, Γρηγ. Νύσσ. 1. σ. 864C.

ἰσόφωτος, ον, φωτίζων ἴσως, ἔχων ἴσον φῶς, Μ. 'Ακομ. τ. Α', σ. 331. 20, ἔκδ. Λ.

ἰσο-χειλής, ές, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐπιφανείας μὲ τὰ χείλη ἀγγείου, οἵνος κρίθινος ἐν κρατῆρσιν· ἐνῆσαν δὲ καὶ αὐταὶ αἱ κριθαὶ Ἰσοχειλεῖς Ξεν. 'Αν. 4. 5, 26· ζωρὸν κεράσας Ἰσοχειλέα 'Ανθ. Π. 6. 105· ἰσοχειλῆ τὴν κάτω σιαγόνα ποιήσας ὁ βάτραχος, εἰς τὸ αὐτὸ ἐπίπεδον μὲ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4. 9, 12· μετὰ δοτ., Εὐφράτης Ἰσ. τῇ γῇ 'Αρρ. 'Αν. 7. 7.

ἰσό-χειλος, ον, = τῷ προηγ., τινὶ Γεωπ. 12. 19, 4.

ἰσό-χειρ, χειρος, ὁ, ἡ, ἔχων ἰσοδύναμον χεῖρά τινι, περὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, Ἰσόχειρ τε καὶ ἰσοσθενὴς τῷ πατρὶ Κύριλλ. 'Αλ. περὶ 'Αγ. Τριάδ. σ. 578.

ἰσό-χνοος, ον, ἔχων ὅμοιον χνοῦν τινι, μῆλον .. Ἰσόχνοον ἀρτιγόνοισιν 'Ανθ. Π. 6. 252.

ἰσό-χορδος, ον, ἔχων ὁμοίας χορδάς, 'Ησύχ. ἐν λέξει **ἀντίχορδος**.

ἰσοχρονέω, εἶμαι ἰσόχρονός τινι, ἔχω τὴν αὐτὴν ἡλικίαν μέ τι, Λουκ. π. τῆς Συρ. Θεοῦ 3· Ἰσ. καθάπερ .. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 11. 9. **II.** παρὰ τοῖς Γραμμ. = ἰσόχρονός εἰμί τινι, «τὰ δεύτερα πρόσωπα πληθυντικὰ εἰς τε λήγοντα ἰσοχρονεῖ κατὰ τὴν παραλήγουσαν τοῖς πρώτοις, λέγοιμεν, λέγοιτε» 'Απολλώνιος περὶ Συντάξ. 257, 16.

ἰσο-χρόνιος, ον, = τῷ ἑπομ., τὸ δὲ μὴ ἰσοχρονίους εἶναι κοινὸν καὶ ἐπὶ τῶν δένδρων Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 11, 2.— 'Επίρρ. **-ίως**, 'Ιεροκλ. σ. 260.

ἰσό-χρονος, ον, ὁμόχρονος, σύγχρονος, ἐγένετο δὲ ὁ Θεόκριτος ἰσόχρονος τοῦ Ἀράτου Βίος Θεοκρίτου.— Τὸ ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 8, 3, ἰσόχρονα κατὰ τὰς κινήσεις (κοιν. παρισόχρονα) ὁ Schneid. διώρθωσε περισσόχρονα.—Ἐπίρρ. **-νως** Γεμῖν. 789D, Σέξτ. Ἐμπ. 743, 8. **II.** παρὰ Γραμμ., ἔχων τὸν αὐτὸν χρόνον, ὁμόχρονος, Δράκ. 26, 13., 142, 24, Ἀπολλών. π. Συντάξ. 257.—Ἐν τῇ μετρικῇ: «ἰσόχρονος (στίχος) .. ἐστὶν ὁ τὰ μεγέθη τῶν συλλαβῶν καὶ τοὺς πόδας ἀπὸ τῶν πρώτων μέχρι τῶν ἐσχάτων τὰ αὐτὰ ἔχων, ἤγουν ἐξ ὅλων σπονδείων συγκείμενος ὡς τὸ (Ὀδ. Φ. 15): τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιϊν» Σχόλ. εἰς Ἡφαιστ. σ. 184, ἔκδ. Gaisf.

ἰσό-χρῡσος, ον, ἴσος χρυσῷ, ἔχων ἀξίαν ἴσου βάρους χρυσοῦ, Ἄρχιππ. ἐν Ἀδήλ. 8, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 305E, Συλλ. Ἐπιγρ. 1227.

ἰσό-ψαμμος, ον, ἴσος πρὸς τὴν ἄμμον κατὰ τὸν ἀριθμόν, φάλαγγες ἰσόψαμμοι Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 77Α.

ἰσοψηφία, ἡ, ἰσότης ψήφων, διὰ τὴν ἰσοψηφίαν ἀπελύετο Διον. Ἁλ. 7. 64. **II.** ἴσον δικαίωμα ψήφου, τοῖς Λατίνοις ἰσοψηφίαν διδοὺς Πλουτ. Γ. Γράκχ. 9.

ἰσό-ψηφος, ον, ἔχων ἢ λαμβάνων ἴσον ἀριθμὸν ψήφων, ἢ δι' ἴσου ἀριθμοῦ ψήφων. νικᾷ δ' Ὀρέστης, κἂν ἰσόψηφος κριθῇ Αἰσχύλ. Εὐμ. 741· δίκη Ἰσ. αὐτόθι 795. **II.** ἔχων ἴσην ψῆφον μετ' ἄλλων, ἔχων ἴσην δύναμιν, ἰσόψηφοι ξύμμαχοι Θουκ. 1. 141, πρβλ. 3. 11, 79· ποιεῖν τινα ἰσόψηφόν τινι Πλάτ. Νόμ. 692Α· ἐπὶ ὁλοκλήρου πόλεως, ἡ ἔχουσα ἴσον δικαίωμα ψήφων, ἐλευθερώσας τήνδ' ἰσόψηφον πόλιν Εὐρ. Ἱκέτ. 353. **III.** λέξεις ἢ στίχοι λέγονται ἰσόψηφοι, ὅταν τὰ γράμματα αὐτῶν συναριθμούμενα κατὰ τὴν ἀριθμητικὴν αὐτῶν ἀξίαν παράγωσιν ἀριθμὸν ἴσον τῷ ἀριθμῷ ὃν δίδουσι τὰ γράμματα ἄλλης λέξεως, ὡς π. χ. ἡ λέξις **κήλη** (20+8+30+8 = 66) εἶναι ἰσόψηφος τῇ λ. **ζημία** (7+8+40+10+1 = 66), πρβλ. τὰς λέξεις **Δαμαγόραν** καὶ **λοιμὸν** Ἀνθ. Παλ. 11. 334, Συλλ. Ἐπιγρ. 3544-6, Ἀνθ. Π. 6. 321-329, πρβλ. Ἀρτεμίδ. 3. 34., 4. 26, Γέλλ. 14. 4.

ἰσοψυχία, ας, ἡ, ἀταραξία, μετριότης, πραότης, Ἰω. Χρυσ. περὶ Πραότ. τ. 6. σ. 752, 12.

ἰσό-ψῡχος, ον, ἔχων ἴσην ἐνέργειαν ψυχῆς, κράτος ἰσόψυχον Αἰσχύλ. Ἀγ. 1470.—Ἐπίρρ. **-χως,** Εὐστ. 831. 52. **2)** ἔχων ὁμοίαν ψυχήν, ἔχων τὰ αὐτὰ αἰσθήματα, ὁμοφρονῶν, Ἐπιστ. π. Φιλ. 6'. 20.

ἰσόω [Ῐ]: μέλλ. **ἰσώσω,** καθιστῶ τι ἴσον τινί, δρόμιου δ' ἰσώσας τάφεσει τὰ τέρματα Σοφ. Ἠλ. 686 (ἴδε ἐν λ. ἄφεσις), Ἀριστοφ. Σφ. 565, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 65.—Μεσ., πᾶσαι δὲ (αἱ Κῆρες) ἀμφ' ἑνὶ φωτὶ μάχην ἔθεντο .. ἐν δ' ὄνυχας χεῖράς τε .. ἰσώσαντο, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐξ ἴσου ἐξέτειναν τοὺς ὄνυχας καὶ τὰς χεῖράς των, δηλ. ἐπετέθησαν κατ' αὐτοῦ δι' ἀμφοτέρων, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 263.— Παθ. καὶ Μέσ., γίνομαι ὅμοιος ἢ ἴσος πρός τινα, τοῖσίν κεν ἐν ἄλγεσιν ἰσωσαίμην Ὀδ. Π. 212· θεοῖσι μὲν νῦν οὐκ ἰσούμενόν σ'.. κρίνοντες Σοφ. Ο. Τ. 31, πρβλ. 581, Πλάτ. Φαῖδρ. 239Α

ἴσσα, ἐπιχαρτικὸν ἐπιφώνημα, δηλ. ἐπιτρόπημα χαρᾶς καὶ θριάμβου ἐπὶ τῇ δυστυχίᾳ ἑτέρου, Πλάτ. Κωμ. «Λαΐῳ» 4, πρβλ. Meineke εἰς Μενάνδρ. «Ἀνατιθεμένην ἢ Μεσσηνίαν» 6. (Ὀνοματοπ.· πρβλ. **σίττα**)

ἰσσᾶσθαι· «κληροῦσθαι. Λέσβιοι» Ἡσύχ.

ἰσσέλα, ἰτθέλα, ἴδε ἐν λ. **ἰξαλῆ.**

ἰστάκη· «δρέπανον. Βοιωτοὶ» Ἡσύχ.

ἱστάνω, μεταγεν. τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ἵστημι,** Ὀρφ. Ἀργ. 904, Ἀθήν. 115F, Ἐπιστ. π. Ρωμ. γ', 31, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 26, 17: παρατ. **ἵστανον (συν-)** Πολύδ. 4. 82, 5· **(δι-)** Ἀππ. Ἰβηρ. 36· πρβλ. ὡσαύτως **ἐφ-ιστάνω.** Ὁ τύπος οὗτος εἰσήχθη ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων εἰς τὸν Λυσ. 25. 3, καὶ τὸν Ἰσαῖον 2. 29, κλ.

ἱστάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἱστός,** Μένανδρ. ἐν «Ἑαυτὸν τιμωρουμένῳ» 3.

ἱστάω, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **ἵστημι,** ἐν χρήσει παρ' Ἡροδ. ἐν τῷ γ' ἐνικ. ἐνεστ. καὶ παρατ. **ἱστᾷ, ἵστα,** 2. 106., 4. 103., 6. 43, ἴδε Δινδ. περὶ Διαλ. Ἡροδ. σ. XXXVIII·—ἐνίοτε εὑρηται καὶ ἐν Ἀντιγράφ. Ἀττ. συγγραφέων, **ἱστᾷς** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 445 **ἱστᾶν** Πλάτ. Κρατ. 437Β· συχνὸν παρὰ μεταγεν., Διοσκ. 4. 43, Αἴσωπ., Θεμίστ., κλ.

ἱστός, ά, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **οἶδα,** ὃν πρέπει νὰ γνωρίζῃ τις, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀθηναίου. **II.** **ἱστέον,** πρέπει τις νὰ γινώσκῃ, Πλάτ. Συμπ. 217C, Θεαίτ. 202Ε.

ἱστεών, ῶνος, ὁ, = **ἱστών,** ἐριουργεῖον, Πολυδ. Ζ', 28· «ἱστὸν λέγε, μὴ ἱστεών· ἁμαρτήσει γὰρ τῷ λέγοντι ὁμοίως καλαμεών, ἱππεών, ἀνδρεών, δέον καλαμών, ἱππὼν καὶ τὰ ὅμοιαν» Φρύν. σ. 166.

ἵστημι. I. χρόνοι μεταβατικῆς ἐνεργείας, στήνω, ἐνεστ. **ἵστημι** (πρβλ. **ἱστάω, ἱστάνω**), πρστ. **ἵστη** Ἰλ. Φ. 313, Εὐρ. Ἱκέτ. 1230, **καθ-ίστα** Ἰλ. Ι. 202· παρατ. **ἵστην,** Ἐπικ. **ἵστασκε** Ὀδ. Τ. 574:— μέλλ. **στήσω,** Δωρ. **στᾱσῶ** Θεόκρ. 5. 54: — ἀόρ. α' **ἔστησα,** Ἐπικ. γ' πληθ. **ἔστᾶσαν** ἀντὶ **ἔστησαν** Ἰλ. Μ. 56 (ἔνθα τὸ γ' πληθ. ὑπερσ. **ἕστασαν** πρέπει νὰ διαστέλληται ἀπὸ τοῦ γ' πληθ. ἀορ. **ἔστασαν,** αὐτόθι 55), Ὀδ. Γ. 182, κτλ.. ἐντεῦθεν, παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς **ἑστᾶσας, ἑστᾶσε** Ἀνθ. Π. 9. 714, 718:— οὕτω καὶ μέσ. ἀόρ. α' **ἐστησάμην,** ἴδε κατωτ. Δ. III. 1 καὶ 2· (ὁπουδήποτε ὁ χρόνος οὗτος ἔχει ἀμεταβ. σημασ., διωρθώθη, πρβλ. **περιίστημι** Β. 1. 2):—περὶ τοῦ μεταγεν. πρκμ. **ἕστᾰκα,** ἴδε ἐν λ. **II.** ἀμεταβ., ἵσταμαι, **1)** ἐκ τοῦ ἐνεργ., ὁ ἀόρ. 6' **ἔστην,** Ἐπικ. **στάσκον** Ἰλ. Γ. 217· γ' πληθ. **ἔστησαν,** ἢ συχνότερον παρ' Ὁμ. **ἔσταν, στάν** [ᾰ]· προστ. **στῆθι,** Δωρ. **στᾶθι** Θεόκρ.· ὑποτακτ. **στῶ,** Ἐπικ. 6' καὶ γ' ἑνικ. **στήῃς, στῇ** (ἀντὶ **στῇς, στῇ**) Ἰλ. Ε. 598, Ρ. 330, α' πληθ. **στέωμεν** (ὡς δισύλλ. Χ. 231, καὶ **στείομεν** ἀντὶ **στῶμεν,** Ο. 297· εὐκτ. **σταῖεν,** Ἐπικ. γ' πληθ. **σταίησαν** Γ. 733, ἀπαρ. **στῆναι,** Ἐπικ. **στῆμεναι** Ρ. 167, Ὀδ. Ε. 414, Δωρ. **στᾶμεν** Πινδ. Π. 4. 2.· μετοχ. **στάς:**— πρκμ. **ἕστηκα:** ὑπερσ. **ἑστήκειν.** καὶ παρ' Ἀττ. ἐνίοτε μετ' ἐπιτεταμένης αὐξήσεως **εἱστήκειν** Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 925, Ἀριστοφ. Ὄρν. 513, Θουκ., κλ.· Ἰων. γ' ἑνικ. **ἑστήκεε** Ἡρόδ. 7. 152·— ἀπὸ τοῦ Ὁμήρ. καὶ ἐρεῖς οἱ συγκεκομμένοι δυϊκοὶ καὶ πληθ. τύποι τοῦ πρκμ. προτιμῶνται, **ἕστᾶτον, ἑστᾶμεν, ἕστᾶτε** (ἢ ἐν Ἰλ. Δ. 243, 246, **ἕστητε,** ἐκτὸς ἂν τοῦτο εἶναι τοῦ ἀορ. 6' **ἔστητε**), **ἑστᾶσι,** παρ' Ἡροδ. **ἑστέᾱσι,** ὡσαύτως προστ. **ἕστᾶθι·** ὑποτακτ. **ἑστῶ·** εὐκτ. **ἑσταίην·** ἀπαρ. **ἑστάναι,** Ἐπικ. **ἑστάμεν, ἑστάμεναι, ἑστηκέναι** μόνον παρὰ μεταγεν., ὡς Αἰλ.· μετοχ. **ἑστώς,** (**ἑστηκώς** εἶναι σπάν. παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσιν, Ἡρόδ. 2. 126, Πλάτ. Μένων 93D, Νόμ. 802C, Ἄλεξις ἐν «Λέβητι» 4. 16, ἴδε κατωτ. Β. II.), θηλ. **ἑστῶσα** (οὐχὶ **ἑστυῖα**), οὐδ. **ἑστὼς** καὶ **ἑστός,** πρβλ. Δινδ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 564· γεν. **ἑστῶτος·** Ἰων. **ἑστεώς, ἑστεός, ὦτος·** Ἐπικ. **ἑστηώς** Ἡσ. Θ. 747· ὁ Ὅμ. δὲν μεταχειρίζεται τὴν ὀνομαστ.· ἀλλὰ γεν. **ἑστᾰότος,** αἰτ. **ἑστᾰότα,** ὀνομ. πληθ. **ἑστᾰότες,** ὡς εἰ ἐκ τοῦ **ἑσταώς·**— οὕτω καὶ συγκεκομμ. ὑπερσ., **ἑστάτην, ἑστᾰμεν, ἕστᾰτε, ἕστᾰσαν,** ἴδε Spitzn. Excurs. εἰς Ἰλ.·— ὑπάρχει μεταγεν. ἐνεστ. **ἑστήκω,** σχηματισθεὶς ἐκ τοῦ πρκμ., Ἀνθ. Π παράρτ. 65. **2)** Παθ., ἵσταμαι (περὶ τοῦ **ἑστήκω** ἴδε ἐν λ. **στήκω**)· προστ. **ἵστασο** Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 449, **ἵστω** Σοφ. Φιλ. 893, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 737.· παρατ. **ἱστάμην:** μέλλ. **σταθήσομαι** Ἀνδοκ. 27. 43, Αἰσχίν. 68. 23· ἀλλὰ **στήσομαι** Ἰλ. Υ. 90, συχν. παρ' Ἀττ.· ὡσαύτως (ἐκ τοῦ πρκμ. **ἕστηκα**): γ' μέλλ. **ἑστήξω** καὶ **ἑστήξομαι,** ἴδε Elmsl. εἰς Ἀριστ. Ἀχ. 597 (590), πρβλ. **θνήσκω, τεθνήξω, τεθνήξομαι:**—ἀόρ. **ἐστάθην** Ὀδ. Ρ. 463, Πίνδ., Ἀττ. (**ἐστησάμην,** ἀείποτε μεταβ. ἐνεργείας, ἴδε ἀνωτ.): πρκμ. **ἕσταμαι** (δι-) Πλάτ. Τίμ. 81D, **κατεστέσταται** διάρ. γραφ. Ἡρόδ. 11. 196. (Ἐκ τῆς √ΣΤΑ προέρχονται καὶ αἱ λέξεις, **στά-σις, στα-τήρ, στα-θμός, στα-μίν, στά-μνος, στή-λη,** καὶ μετ' ἀναδιπλασ. τὸ **ἵ-στημι,** (ἀντὶ **σί-στημι**)· οὕτω καὶ ἐκ τοῦ Σανσκρ. stha παράγεται δι' ἀναδιπλασ. τὸ ti-sthâ-mi· πρβλ. Ζενδ. hi-sta-mi (sto), stha-lam (locus, δηλ. stlocus, Ἀγγλ. stall)· ἐκ τοῦ Λατ. sta παράγονται τὰ sto (stare), si-sto, sta-tus, Sta-tor, sta-tuo, sta-men, sta-bulum, sta-bilis· πρβλ. Γοθ. sta-nda, sta-ths (τόπος), Ἀρχ. Σκανδ. sta-dr, Ἀγγλο-Σαξον. ste-de (Ἀγγλ. home-stead)· Σλαυ. sta-ti, Λιθ. sto-ti (stand), Ἀρχ. Ὑψ. Γερμ. stâm, stedi·— πρβλ. ὡσαύτως τὰς λέξ. **ἱ-στ-ός, στή-μων,** stamen, πρὸς τὸ Σανσκρ. stha-vis (ὑφάντης).)

Α. Μεταβ. ἐνεργείας, βάλλω νὰ σταθῇ, στήνω, τοποθετῶ, Ὅμ., κλ.: — τακτοποιῶ, παρατάσσω ἀνθρώπους, πεζοὺς δ' ἐξόπισθεν στῆσε Ἰλ. Δ. 298, πρβλ. Β. 525, κτλ.· οὕτω παρ' Ἀττ., στῆσαί τινας τελευταίους Ξεν. Κύρ. 6. 3, 25, κτλ. **II.** κάμνω τινὰ νὰ σταθῇ, σταματῶ, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, λαὸν δὲ στῆσον· Ἰλ. Ζ. 433· νέας, ἵππους, ἡμιόνους στῆσαι Ὀδ. Γ. 182, Ἰλ. Ε. 755, Ω. 350· μύλην στῆσαι, σταματῶ τὸν μύλον, Ὀδ. Υ. 111· στῆσεν ἄρ' (δηλ. ἡμιόνους) Π. 4· στῆσαι δ' ἐν Ἀμνισῷ [αὐτὸν] Τ. 188· ἔτι καὶ ἐκ τοιούτων χωρίων ὁ Damm (Λεξικ. σ. 2246) συνεπέρανεν ὅτι ὁ ἀόρ. α' κεῖται ἐνίοτε ἀμεταβ.):— οὕτω παρ' Ἀττ. στήσαντες τὴν ἑαυτῶν φάλαγγα, σταματήσαντες αὐτήν, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 5· ῥοῦν στῆσαι Πλάτ. Κρατ. 437Β, κτλ.. καὶ ὃς τὰ ὄμματα ἔστησεν, προσήλωσεν αὐτά, εἶχεν αὐτὰ ἀκίνητα, ἐπὶ τοῦ Σωκράτους εὐθὺς ὅτε ἐξέπνευσεν, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 118· στ. τὸ πρόσωπον, Λατ. componere vultum, Ξεν. Κύρ. 1, 3, 9· στ. τὴν ψυχὴν ἐπὶ τοῖς πράγμασιν Πλάτ. Κρατ. ἔνθ' ἀνωτ. **III.** στήνω, πελέκεας, τοὺς κεῖνος .. ἵστασχ' ἑξείης, ἵστα, ἔστηνε, Ὀδ. Τ. 474· ἔγχος μὲν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα, ἔφερε καὶ τὸ ἔστησε πρὸς τὸν κίονα, Α. 127, Ρ. 29· φαίνεται δὲ ὅτι τὸ αὐτὸ σημαίνει καὶ τὸ ἔγχος δ' ἔστησε ἐν Ἰλ. Ο. 126·— ἵστημι ἱστόν, στήνω τὸν «ἀργαλειὸ» (ἴδε ἐν λ. **ἱστὸς** I. καὶ II, ἔνθα φαίνεται ὅτι ἐν γένει ὁ Ὅμ. ἐπὶ τῆς πρώτης ἐννοίας προτιμᾷ, ἱστὸν στήσασθαι, ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας, ἱστὸν στῆσαι) στήσαντο κρατῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο Ὀδ. Β. 431· θεοῖς .. κρατῆρα στήσασθαι, εἰς τιμὴν τῶν θεῶν, Ἰλ. Ζ. 528·— οὕτω καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα, στῆσαί τινα ὀρθόν, στῆσαι ὀρθὰν καρδίαν Πινδ. Π. 3. 95, 170· ὀρθῷ στ. ἐπὶ σφυρῷ ὁ αὐτ. I. 7.

(6). 19· ἐς ὀρθὸν ἱστ. τινά Εὐρ. Ἰκέτ. 1230· ἱστάναι λόγχας, πρὸς μάχην, Σοφ. Ἀντ. 146· ἰδίως ἐγείρω οἰκοδομάς, ἀγάλματα, ἀνδριάντας, τρόπαια, κτλ.· ἱστ. ἀνδριάντα Ἡρόδ. 2.110· τροπαῖα Σοφ. Τρ. 1102· οὕτω, στήσασθαι τροπαῖα Ἀριστοφ. Ἱππ. 453, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 7· τὰ μακρὰ τείχη Θουκ. 1. 69·— ὡσαύτως παρ' Ἀττ., ἱστάναι τινὰ χαλκοῦν, ἐγεῖραί τινι χαλκοῦν ἀνδριάντα, Δημ. 172, 18., 425. 1.,493. 17· (οὕτως ἐν τῷ πρκμ., οὗτος ἕστηκε λίθινος Ἡρόδ. 2.141)· καὶ ἐν τῇ Παθ. φωνῇ, σωρηλάτος ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθητι Πλάτ. Φαῖδρ. 236Β· σταθῆναι χαλκοῦς Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 9)· ἴδε κατωτ. Β. ΙΙΙ. 1, καὶ πρβλ. **ἀνάκειμαι**. **2)** κάμνω τι νὰ ἐγερθῇ, ἐγείρω, διεγείρω, ἀνακινῶ, κονίης .. ἱστᾶσιν ὀμίχλην Ἰλ. Ν. 336· ἵστη δὲ μέγα κῦμα Φ. 313· νεφέλην ἔστησε Κρονίων Ὀδ. Μ. 405, πρβλ. Ἰλ. Ε. 523· ἐπὶ μάχης, κτλ., φυλόπιδα στήσειν, ἐγερεῖν μόχην, Ὀδ. Λ. 314· ἔριν στήσαντες Π. 292· (οὕτως ἀμεταθ., φύλοπις ἕστηκε, ἤρχισε συμπλοκή, Ἰλ. Σ. 172)· ὡσαύτως κατὰ μέσον ἀόριστ., στήσασθαι μάχην Ἰλ. Σ. 533, Ὀδ. Ι. 54· πολέμους Ἡρόδ. 7. 9, 2· οὕτως, ἱστάναι βοὴν Αἰσχύλ. Χο. 885· κραυγὴν Εὐρ. Ὀρ. 1529· καὶ ἐν τῷ Παθ., θόρυβος ἵστασθαι βοῆς, ἐγείρεται, Σοφ. Φιλ. 1263· ὡσαύτως, ἐπὶ ὀργῆς ἢ ἐλπίδος, κ.τ.λ. μῆνιν, ἐλπίδας στῆσαι, κτλ., Ἐπ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 692. **3)** θέτω, διορίζω, τινὰ βασιλέα Ἡρόδ. 1. 97· τύραννον Σοφ. Ο. Τ. 940, πρβλ. Ο. Κ. 1041, Ἀντ. 666.— Παθ., ὁ ὑπὸ Δαρείου σταθεὶς ὕπαρχος Ἡρόδ. 7. 105. **4)** ὁρίζω, ἱδρύω, χορούς, πανννυχίδας ὁ αὐτ. 3. 48· (οὕτω, στήσασθαι νόμους ὁ αὐτ. 2, 25· ἀγῶνα Ὀμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 150· στῆσαι χορόν, Ὀλυμπιάδα, ἑορτὰν Πινδ. Π. 9. 200, Ο. 2. 5., 10 (11). 70· κτερίσματα Σοφ. Ἠλ. 434· χορούς Δημ. 530· 27· καὶ ἐν τῷ Παθ., ἀγορὴ ἵσταταί τινι Ἡρόδ. 6. 58. **5)** ἐπιφέρω, προξενῶ, ἀμπνοάν Πινδ. Π. 4. 354· στῆσαι δύσκηλον χθόνα, καταστῆσαι τὴν κατάστασιν αὐτῆς ἀπεγνωσμένην, «δυσθεράπευτον» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Εὐμ. 825· καὶ ἐν τῷ μέσ. ἀορ., Πλάτ. Πολ. 484D, Διον. Ἁλ. 1.61. **ΙΥ**. θέτω εἰς τὴν πλάσιγγα, ζυγίζω, Ἰλ. Τ. 247., Χ. 350., Ω. 332, Ἀριστοφ. Σφ. 40, Ξεν., κτλ.· ἵστημί τι πρός τι, ζυγίζω τι πρὸς ἕτερόν τι, Ἡρόδ. 2.65· ἀγαθὸς ἱστάναι, ἱκανός, ἔμπειρος εἰς τὸ ζυγίζειν, Πλάτ. Πρωτ. 356Β τὸ ἐγγὺς καὶ τὸ πόρρω στήσας ἐν τῷ ζυγῷ αὐτόθι, πρβλ. Λυσίαν 117. 40· ἐπὶ τὸ ἱστάναι ἔρχομαι, καταφεύγω εἰς τὸ ζύγισμα, Πλάτ. Εὐθύφρων 7C.—Παθ., ἵστασθαι ἐπὶ ζυγοῦ Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 29, 15.

Β. Ἐν τῇ Παθ. φωνῇ καὶ ἐν τοῖς ἀμεταθ. χρόνοις τῆς ἐνεργ., ἵσταμαι, στέκομαι, ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη Ἰλ. Β.172· ἀλλά μοι ἄσσον στῆθι Ψ. 97· εἴ κέ μευ ἄντα στήῃς Ρ. 30· στῆθ' οὕτως ἐς μέσσον Ὀδ. Ρ. 447· οὕτως, ἐς μέσον Ἡρόδ. 3.130, καὶ Ἀττ.· ἀντίοι ἢ ἐναντίοι ἔσταν Ἰλ :— παροιμ. ἐπὶ κρισίμων περιστάσεων, ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς Ἰλ. Κ. 173·— συχν. ἁπλῶς ἰσχυρότερον τοῦ εἶναι (ὡς τὸ Ἰταλικὸν stare), ἀργύρεοι σταθμοὶ ἐν χαλκέῳ ἔστασαν οὐδῷ, δηλ. ἦσαν, Ὀδ. Η. 89, κτλ.· οὕτως, **ἑστάτω** ἀντὶ **ἔστω**, ἀλλ' ἑστάτω μοι καὶ δέος τι καίριον Σοφ. Αἴ. 1084· τὰ νῦν ἑστῶτα = τὰ νῦν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ μέλλοντα, Σοφ Τρ.1271· ἐμοὶ δ' ἄχος ἑστᾶκεν αὐτόθι 200· παρ' Ἀττ. ὡσαύτως μετ' Ἐπιρρ., διατελῶ ἕν τινι καταστάσει, ἵνα ξυμφορᾶς ἢ χρείας ἔσταμεν, εἰς τί σημεῖον συμφορᾶς ἢ ἀνάγκης εὑρισκόμεθα, ὁ αὐτ. ἐν Τρ.1145, Ο. Τ.1442· ποῦ τύχης ἕστηκεν; ὁ αὐτ. ἐν Αἴ.102· παρὰ μεταγεν. ὡσαύτως, ἀδίκως, ὀρθῶς, εὐλαβῶς ἵστασθαι, φέρεσθαι ἀδίκως, κτλ., Πολύβ. 17, 3, 2., 33.12, 3, κτλ.·— βραχυλογικῶς, στῆναι ἐς.. Ἡρόδ. 9. 21· στ. ἐς δίκην Εὐρ. Ι. Τ. 962· στ. παρά τινα Ἰλ. Ω 169: —ὡσαύτως (ὡς τὸ **ἕζεσθαι, καθίζω**) μετ' αἰτ. τόπου, τί τοῦτ' αἰθερίαν ἕστηκε πέτραν Εὐρ. Ἰκέτ. 987· στῆτε τόνδε τρίβον ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ.1251· ἀλλὰ μετὰ συστοίχ. αἰτ., ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς .. στῆναι; Σοφ. Φιλ. 277. **2)** κεῖμαι, εὑρίσκομαι, κατὰ βορέαν Θουκ. 6.104. **ΙΙ**. «σταματῶ», ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν Ἰλ. Λ. 348, Ὀδ. Ζ. 211, Κ. 97· ἀντίθετον τῷ **φεύγω**, Ζ.199, κτλ.· διαμένω ἀργός, Ἰλ. Δ. 243· παύομαι, λήγω, ἡσυχάζω, Ε. 485, Κ. 480· ἑστάναι, διατελεῖν ἐν στάσει, ἀντίθετον τῷ **κινεῖσθαι**, Πλάτ. Θεαίτ.183D, πρβλ. Πολ. 436D· ὡσαύτως, κατὰ χώρην ἑστάναι Ἡρόδ. 4. 97· ἐπὶ πραγμάτων, οὐ μὴν ἐνταῦθ' ἕστηκε τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν τελειώνει ἐδῶ, Δημ. 547. 24, πρβλ.141. 3· ἐὰν ἡ κοιλία στῇ, ἐὰν μείνῃ ἀνέκκριτος, ἐὰν συμβῇ δυσκοιλιότης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ, Ἱστ.7.12,1· μετοχ., οὐ στήσεται ἀδικῶν, οὐ παύσεται, Δημ.134. 4:— ἀπροσ., ἵσταται, σταματᾷ, γίνεται στάσις, Λατ. sistitur, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 27, 4, κ. ἀλλ. **2)** μεταφ., μένω σταθερός, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 23· τῇ διανοίᾳ Πολύβ. 21. 9, 3· κατὰ μετοχ. ἑστηκώς, ἑστερεωμένος, εὐσταθής, στερεός, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 8, 4. Ἠθ. Ν. 2. 2, 3, Μετὰ τὰ Φυσ. 8. 3, 6·— ἐπὶ ἡλικίας, ἑστηκυῖα ἡλικία, ἡ καθεστηκυῖα, Πλάτ. Νόμ. 802C. **ΙΙΙ**. ἵσταμαι ὀρθός, ὑψοῦμαι, ἵστανται κρημνοὶ Ἰλ. Μ. 55· σκιώνομαι, ὀρθαὶ τρίχες ἔσταν Ω. 359· ἵστανται κονίη Β.151· κῦμα Φ. 240· ἐπὶ ἵππου, ἵστασθαι ὀρθός, τὸ λεγόμενον «σοῦζα», Ἡρόδ. 5.111· ἵστασθαι βάθρων, ἀπὸ τῶν βαθμίδων, Σοφ. Ο. Τ.143·— ἱδρύομαι, ἐγείρομαι, στήνομαι, στήλη ἧπ'.. ἑστήκη Ἰλ. Ρ. 435· ἕστηκε τροπαῖον Αἰσχύλ. Θήβ. 956· μνημεῖον Ἀριστοφ. Ἱππ. 269, κτλ.· ἴδε ἀνωτ. Α.111.1, καὶ πρβλ. **ἀνάκειμαι**. **2)** καθόλου, ἐγείρομαι, ὀρχίζω, νεῖκος, φύλοπις ἵσταται Ἰλ. Ν. 333, Σ. 171· πρβλ. Α. ΙΙΙ. 2. **3)** πρὸς δήλωσιν χρόνου, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, κατὰ τὰς πρώτας ἀρχὰς τοῦ ἔαρος, Ὀδ. Τ. 519· ὁ δ' ἕβδομος ἑστήκει μείς, ὁ ἕβδομος μὴν ἦρχισεν, Ἰλ. Τ. 117· τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο, κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἑνὸς μηνὸς καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἄλλου, Ὀδ. Ξ. 162, Τ. 307, πρβλ. Ἔργ. κ. Ἡμ.778· ἕνθα, ὡς παρ' Ὀμ., ὁ μὴν προφανῶς διαιρεῖται εἰς δύο μέρη, μὴν ἱστάμενος καὶ φθίνων· ἀλλὰ κατὰ τὸ Ἀττ. ἡμερολόγιον διῃρεῖτο εἰς τρεῖς δεκάδας, μὴν ἱστάμενος, μεσῶν, φθίνων, πρῶτον παρ' Ἡροδ. 6. 57,106, πρβλ. Ἀνδ.16.7, Θουκ. 5. 54·— σχεδὸν ἤδη μεσημβρία ἵσταται Πλάτ. Φαῖδρ. 242Δ. **4)** διορίζομαι, στῆναι ἐς ἀρχήν Ἡρόδ. 3. 80· ἴδε ἀνωτ. Α. ΙΙΙ. 3.

ἱστιατόριον, τό, = **ἑστιατόριον**, Δωρ. τύπος ἐν Ἐπιγραφ. Ἰαλυσ. Ρόδου, Newton, The Coll. of. Ance. Gr. Inscr. in the British Mus. II. ἀρ. 349, I, 16.

ἱστιάτωρ [ᾰ], **ορος**, Ἰων. ἀντὶ **ἑστιάτωρ**, ἐν Ἐφέσῳ ὁ τοῖς θεοῖς τὰς θοίνας παρασκευάζων, Λατ. epulo, rex sacrorum, Παυσ. 8. 13, 1.

ἱστίη, Ἱστίη, Ἱστίαια, ἴδε **ἑστία**·— **ἱστιητόριον**, ἴδε **ἑστιατόριον**.

ἱστιο-δρομέω, ἐπὶ πλοίου, πλέω, τρέχω πλησίστιος, Ἱππ.1279. 30, Πολύβ.1. 60, 9, Διόδ. 3. 28.

ἱστίον, τό, (ὑποκορ. τοῦ **ἱστὸς** μόνον κατὰ τύπον), ὕφασμα, σινδών, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΖ', 9.15)·— ἀλλὰ παρ' Ὀμ. ἱστίον πλοίου, «πανί», καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ. **ἱστία** (ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀναπετάννυμι**), ἕλκον δ' ἱστία λευκὰ .. βοεῦσι, ἔσυρον ἐπάνω διὰ δερματίνων σχοινίων τὰ λευκὰ ἱστία, δηλ. «τὰ πανιά», Ὀδ. Β. 426· τέταθ' ἱστία, ἦσαν τεταμένα, «τεντωμένα», Λ. 11, πρβλ. Πινδ. Ν. 5. 92· ἱστία στέλλεσθαι, μηρύεσθαι, καθελεῖν (ἴδε τὰς λέξ.)· ὡσαύτως, λύειν Ὀδ. Ο.496· οὕτω βραδύτερον, ἱστίοισι χρᾶσθαι Ἡρόδ. 4. 110· ἄκροισι χρῆσθαι ἱστίοις Ἀριστοφ. Βάτρ. 1000 (ἴδε ἐν λ. **ἄκρος**)· πλήρεσιν ἢ ὅλοις ἱστίοις, «μὲ γεμᾶτα πανιά», μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ ἀνθρώπου, παροιμία παρὰ Σουίδ.· σπανίως καθ' ἕνικ., ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον Ἰλ. Α. 481, πρβλ. Πινδ. Π. 1. 178· ἱστίῳ καταπετάσαι τινά, καλύψαι τινα δι' ἱστίου, Πλάτ. Παρμ.131Β· πρβλ. **πέπλος** ΙΙ. 2.

ἱστιο-ποιέομαι, Παθ., ἐφοδιάζομαι μὲ ἱστία, ἐπὶ πλοίων, Στράβ. 691.

ἱστιορράφος [ᾰ], ὁ, (ῥάπτω) ὁ ῥάπτων ἢ ἐπισκευάζων ἱστία, Συλλ. Ἐπιγρ. 9175, Πολυδ. Ζ', 160. **2)** μεταφ., μηχανορράφος, δολοπλόκος, ἀπατηλός, Ἀριστοφ. Θεσμ. 935.

ἱστιο-φόρος, ον, φέρων ἱστία, ἔχων ἱστία, ναῦς Πλανούδ. Ὀθιδ. Μεταμ.15.719.

ἱστο-βοεύς, έως, Ἰων. **ῆος**, ὁ, τὸ πρὸς τὸν ζυγὸν μέρος τοῦ ῥυμοῦ, πρὸς δὲ τὸ ἀντίθετον μέρος ὁ ἱστοβοεὺς συνάπτεται μετὰ τοῦ γύου, ὁ ἱστοβοεὺς δὲ καὶ ὁ γύης ἀποτελοῦσιν ὁμοῦ τὸν ῥυμόν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ.433, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Γ.1318· ἴδε Π. Γενναδίου «τὸ ἐον Κυπριακὸν ὄροτρον» σ. 4 καὶ 11 ἐν Λευκωσίᾳ 1899·— παροιμ., ἱστοβοῆι γέροντι νέαν ποτίβαλλε κορώνην, εἰς παλαιὸν ἱστοβοέα ἔβαλε νέαν κορώνην, κοινῶς «κορωνίδι» (κορῶναι δὲ λέγονται τὰ ξυλάρια τὰ ἐμπεπηγμένα εἰς τὴν ἔξω ἄκραν τοῦ ἱστοβοέως, ἐπὶ τῶν ὁποίων δένεται ὁ ζυγός)· ἡ δὲ παροιμία ἐπὶ γέροντος νυμφευομένου νέαν γυναῖκα, Χρησμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 225D·— αἰτ. **ἱστοβόην**, πίθαν. ἑσφ. γραφ. ἀντὶ **ἱστοβοῆ**, Ἀνθ. Π. 6.104.

ἱστο-δόκη, ἡ, ξύλον ἐξέχον κατὰ τὴν πρύμναν, ἐφ' οὗ κατεβιβάζετο καὶ ἐστηρίζετο ὁ ἱστός, ἱστὸν δὲ ἱστοδόκη πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες Ἰλ. Α. 434· ἴδε Σχολ., ὅστις ἑρμηνεύει διὰ τοῦ **ἱστοθήκη**.

ἱστο-κεραία, ἡ, κεραία ἱστοῦ, κοινῶς «ἀντέννα», Ὀρφ. Ἀργ. 194, Ἀρτεμίδ.1. 35.

ἱστο-πέδη, Δωρ. **ἱστοπέδα**, ἡ, «ὁ τόπος ἐν ᾧ ὁ ἱστὸς ἐντίθεται» (Σχόλ.), Ὀδ. Μ. 51,162, Ἀλκαῖ. 18. 6.

ἱστό-ποδες, οἱ, = **καλέοντες**, αἱ μακραὶ δοκοὶ τοῦ ἱστοῦ, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ ὕφασμα διετείνετο, Ἀνθ Π. 7. 424, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 36.— Ὑποκορ., **ἱστοπόδια**, τά, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 587-8 ἔκδ. Β.

ἱστοποιία, ἡ, ἱστουργία, Κλήμ. Ἀλ. 269.

ἱστο-πόνος, ον, ὁ, ἱστουργός, ὑφάντης, Ἀνθ. Π. 6. 48, 247, Μανέθων 4. 423.

ἱστορέω, (ἵστωρ) ἐρευνῶ, ἐξετάζω τι, μανθάνω ἐρευνῶν ἢ ἐξετάζων, τι Ἡρόδ. 2. 113, Αἰσχύλ. Ἱκ. 632, Σοφ. Ο. Τ. 1156, κτλ.· περί τινος Πολύβ. 3. 48,12·— ἐξετάζω, παρατηρῶ, χώραν, πόλιν Πλουτ. Θησ. 30, Πομπ. 40· τὴν σύνεσίν τινος ὁ αὐτ. ἐν Κικ.2, κτλ.·—μετὰ σημασ. πρκμ., κακῶς τὸ μέλλον ἱστορῶν Αἰσχύλ. Πέρσ.454, Εὐμ.455. **2)** μετ' αἰτ. προσώπου, ἐξετάζω ἢ

ἐρωτῶ, ἱστορέων αὐτους ἤντινα δύναμιν ἔχει ὁ Νεῖλος Ἡρόδ. 2. 19, πρβλ. 3. 77· ζητῶ πληροφορίας, ἐρωτῶ, ἀλλ' ἱστορήσω Φοῖβον εἰσελθών δόμους Εὐρ. Ἴων 1547.— Παθ., ἐρωτῶμαι, κληθέντας ἱστορέεσθαι εἰ.. Ἡρόδ. 1. 24· ἱστορούμενος Σοφ. Τρ. 415, Εὐρ. Ἑλ. 1371. 6) ἐρωτῶ περί τινος, Αἴγισθον ἔνθ' ὤκηκεν ἱστορῶ Σοφ. Ἠλ. 1101, πρβλ. Ο. Τ. 1150, 1156, Εὐρ. Ὀρ. 380, Τρῳ. 261. 3) μετὰ διπλῆς αἰτ., ἐρωτῶ τινα περί τινος, Εὐρ. Φοίν. 621, Λυκόφρ. 1. 4) ἀπολ., ἐξετάζω, ἐρωτῶ, συχν. παρ' Ἡροδ., ἀκοῇ ἱστ. 2. 29· ἰδίως κατὰ μετοχ., ἱστορέων εὑρίσκε 1. 56, πρβλ. 2. 29, κλ.· οὔθ' ὁρῶν οὔθ ἱστορῶν Σοφ. Ο. Τ. 1484· ἑπομένου ἀναφορικοῦ, ἱστόρεόν τε ὅτεῳ τρόπῳ περιγένοιτο Ἡρόδ. 1. 122. **II.** διὰ γραπτοῦ λόγου διηγοῦμαι ὅ τι ἔμαθον, ἐξιστορῶ, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 3, 13, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 13, 1, Λουκ. Ἰῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 7, κτλ. — Παθ., ἱστορεῖται περὶ Γοργοῦς τάδε Ἡλούτ. 2. 227E, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν Κικ. 1· πρβλ. **ἱστορία** II. **III.** ἐν τῷ Παθ., παριστάνομαι ὡς, «καὶ Ἀπολλόδωρος δ' εἴρηκεν ἐκ τῆς Βοιωτίας ἐπελθόντας Γῆντας ἱστορεῖσθαι καὶ ἀποίκους τοῖς Αἰτωλοῖς γενομένους» Στράβ. 464·— καὶ παρὰ Βυζ., παριστάνομαι διὰ τῆς ζωγραφικῆς, ζωγραφοῦμαι, Σουΐδ. ἐν λ. **ἱστορημέναι**, μεθ' ἑρμηνείας: «πρὸ θέαν ἱστάμεναι», πρβλ. καὶ τὸ τροπάριον: «ἄλαλα τὰ χείλη τῶν ἀσεβῶν ..» κτλ.

ἱστόρημα, τό, ὑπόθεσις πρὸς ἐξέτασιν, ἐρώτημα, Ἀνακρεόντ. 4. 9. **II.** διήγησις, διήγημα, Διον. Ἁλ. 2, 61.

ἱστορία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, γνῶσις ἢ μάθησις δι' ἐρωτήσεων ἢ ἐρεύνης προσγιγνομένη, ἱστορίησι εἰδέναι τι παρά τινος Ἡρόδ. 2. 118, πρβλ. 119· ἡ περὶ φύσεως ἱστ. Πλάτ. Φαῖδ. 96Α· καὶ οὕτως ὁ Ἀριστοτέλ. ἐκάλεσε τὸ περὶ ζῴων σύγγραμμα αὐτοῦ, αἱ περὶ τῶν ζῴων ἱστ. π. Ζ. Μορ. 2. 1, 1, κ. ἀλλ.· ἡ ἱστ. ἡ περὶ τὰ ζῷα αὐτόθι 3. 14, 8· ἡ ζωικὴ ἱστ. αὐτόθι 3. 5, 18, κτλ.· καὶ ὁ Θεόφρ. τὸ ἑαυτοῦ σύγγραμμα, ἡ φυτῶν ἱστ.· ἀπολ., ἐπὶ ἐπιστήμης καθόλου, ἔλβιος ὅστις τῆς ἱστ. ἔσχε μάθησιν Εὐρ. Ἀποσπ. 902· περὶ γεωμετρίας, Πυθαγ. παρ' Ἰαμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 89. 2) ἡ οὕτω κτηθεῖσα γνῶσις, πληροφορία, Ἡρόδ. 1. 1, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16· συνδυάζεται μετὰ τοῦ ὄψις καὶ **γνώμη**, Ἡρόδ. 2. 99· πρὸς ἱστορίαν τῶν κοινῶν, πρὸς γνῶσιν τῶν .., Δημ. 275. 27· ἡ τῆς ψυχῆς ἱστ. Ἀριστ. π. Ψυχῆς 1. 1, 1. **II.** ἔγγραφος ἔκθεσις τῶν ἐρευνῶν τινος, διήγησις, ἱστορία (σημασία ἧς τὰ πρῶτα ἴχνη ἀνευρίσκομεν ἐν Ἡροδ. 7. 96), αἱ τῶν περὶ τὰς πράξεις γραφόντων ἱστ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 4, 13, Ποιητ. 9, 1, Πολύβ., κλ.·— κατὰ τὸν Verr. Flaccus ἡ ἱστορία εἶναι κυρίως διήγησις πραγμάτων, ἃ εἰδέ τις ὡς αὐτόπτης, Λατ. rerum cognitio praesentium. **III.** παρ' Ἐκκλ., ἡ ἱστορική, ἡ κατὰ γράμμα ἔννοια τῆς Γραφῆς, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἀναγωγὴ** 1, 4, **ἀλληγορία**. **IV.** παρὰ Βυζ., ζωγραφική, ζωγραφία.

ἱστορικός, ἡ, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς γνῶσιν ἢ ἔρευναν, τὴν μὲν μετὰ δόξης μίμησιν δοξομιμητικὴν προσείπωμεν, τὴν δὲ μετ' ἐπιστήμης ἱστορικήν τινα μίμησιν Πλάτ. Σοφιστ. 267Ε· ἀναγκαῖον καὶ τῶν παρὰ τοῖς ἄλλοις εὑρημένων ἱστορικὸν εἶναι, νὰ εἶναι γνώστης καὶ τῶν ὑπὸ τῶν ἄλλων εὑρημένων, ἵνα ἔχῃ τὴν ἱκανότητα νὰ ἐκθέτῃ αὐτά, Ἀριστ. Ρητ. 1. 4, 8. **II.** ἀνήκων εἰς τὴν ἱστορίαν, ἱστορικός, τοῖς δὲ τὰς ἱστορικὰς πραγματείας ἐκφέρουσιν Διον. Ἁλ. Περὶ Θουκυδ. Χαρακτ. 50· ἀνὴρ φιλόσοφος καὶ γραμμάτων οὐκ ἄπειρος ἱστορικῶν Πλουτ. Θεμιστ. 13·— ὡς οὐσιαστ., ἱστορικὸς συγγραφεύς, Ἀριστ. Ποιητ. 9 2, κτλ.· **-ώτατος** Πλουτ. Σερτώριος 9·— Ἐπίρρ. **-κῶς**, λεπτομερῶς, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 8, 1, Στράβ. 6.

ἱστοριογραφέω, γράφω ἱστορίαν, Διον. Ἁλ. εἰς Θουκ. 42.

ἱστοριογραφία, ἡ, τὸ γράφειν ἱστορίαν, Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίωνος 19.

ἱστοριογραφικός, ἡ, όν, = **ἱστορικός** II, Α. Β. 734, 1.

ἱστοριο-γράφος, ὁ, συγγραφεὺς ἱστορίας, ἱστορικός, Πολύβ. 2. 62, 2, Διόδ. 1. 9, Συλλ. Ἐπιγρ. 2905. 2 (Α) 13· ἀλλὰ διακρίνεται ἀπὸ τοῦ ἁπλῶς διηγήσεις γράφοντος συγγραφέως, ὡς ἐρευνῶν τὰ ἱστορικὰ γεγονότα, Πλούτ. 2. 898Α.

ἱστόριον, τό, (ἵστωρ) τὸ δι' ἐρεύνης μανθανόμενον, λογικὸν ἐπιχείρημα, ἀπόδειξις, Ἱππ. 239. 32., 245, ἐν τέλ.

ἱστοριῶδης, ες, ὅμοιος πρὸς ἱστορίαν, λέξεις ἱστοριώδεις Τζέτζ. Ἱστ. 4, ἐπιγρ. εἰς στ. 781, κτλ.

ἱστός, ὁ, (ἵστημι) πρᾶγμα στηθὲν καὶ μένον ὄρθιον. **I.** ἱστὸς πλοίου, «κατάρτι», ἱστόν.. στῆσαν ἀείραντες, «τὸ ἐσήκωσαν καὶ τὸ ἔστησαν τὸ κατάρτι» Ὀδ. Ο. 289, πρβλ. Ἰλ. Ψ. 852· ἱστοὺς στησάμενοι Ὀδ. Ι. 77, πρβλ. Ἰλ. Α. 480· οὕτως, ἱστὸν αἴρεσθαι Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 29· ἀντίθετον τῷ καθαιρεῖν, κἀδ δ' ἕλον ἱστόν, τὸν κατεβίβασαν, Ὀδ. Ο. 496·— καθόλου, ῥάβδος μακρά, ἀνέθεσαν ἀστέρας χρυσέους, οἳ ἐπὶ ἱστοῦ χαλκέου ἑστᾶσι Ἡρόδ. 8. 122. **II.** ἡ δοκὸς τοῦ ἱστοῦ, ἤτοι «ἀργαλειοῦ», ἥτις ἵσταται ὀρθία καὶ οὐχὶ ὁριζοντίως ὡς παρ' ἡμῖν· (ἐντεῦθεν περὶ ὑφάσματος λέγεται, καταβῆναι ἀφ' ἱστοῦ Θεόκρ. 15. 35)· ἀκολούλως καθόλου, ὁ «ἀργαλειός», Ἰλ. Ζ. 491, Ὀδ. Λ. 357, κτλ.· ἱστὸν στήσασθαι, στήνω τὸν «ἀργαλειὸ» καὶ ἀρχίζω ὕφασμα, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 777· ἱστὸν ἐποίχομαι, κινοῦμαι ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους τοῦ ἱστοῦ πρὸς τὸ ἄλλο, διότι ὁ ὑφαίνων ἔδει νὰ βαδίζῃ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέρους εἰς τὸ ἕτερον καὶ τἀνάπαλιν· ἱστὸν ἐποιχομένην, «ἱστουργοῦσαν καὶ ὑφαίνουσαν» (Σχόλ.), Ἰλ. Α. 31, Ὀδ. Ε. 62· ἴδε ἐν λ. **παλίμβαμος**.— Παρὰ μεταγεν., ὅτε εἰσήχθη ὁ ὁριζόντιος ἱστός, ὁ κάθετος ὠνομάσθη ἱστὸς ὄρθιος, Ἀρτεμίδ. 3. 36· τὸ εἶδος τοῦτο εἶναι καὶ νῦν ἐν χρήσει ἐν τῇ Ἰνδικῇ καὶ ἐν Τουρκίᾳ ἐν τῇ κατασκευῇ ταπήτων, καὶ τὰς ψιάθους (ψάθας) ἐπὶ τοιούτων ἱστῶν ὑφαίνουσι νῦν ἐν πλείσταις πόλεσι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μάλιστα δὲ ἐν Πανόρμῳ τῆς Κυζίκου. **2)** ὁ στήμων ὁ εἰς τὸν ἱστὸν προσηρμοσμένος καὶ ἑπομένως αὐτὸ τὸ ὕφασμα, ἱστὸν ὕφαινε Ἰλ. Γ. 125, κτλ.· ἡμιτίῃ μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστόν, νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, περὶ τῆς Πηνελόπης, Ὀδ. Β. 104· ἱστὸν μεταχειρίζεσθαι Πλάτ. Φαῖδ. 84Α· ὁ ἐκτετιμημένος ἱστός, τὸ ἀποκεκομμένον ἀπὸ τοῦ στήμονος καὶ τετελειωμένον ὕφασμα, ἀντίθ. τῷ ὁ πρὸς ἑκτομήν, Ἀρτεμίδ. ἔνθ' ἀνωτ.·— ὡσαύτως, ὕφασμα μεγέθους τινός, τεμάχιον ὑφάσματος, ὀθονίων ἱστοὶ τρισχίλιοι Πολύδ. 5. 89, 2· τρεῖς ἱστοὺς καθελεῖν Στράβ. 378·— ἐντεῦθεν **στήμων**, τὸ στημόνι· περὶ τῶν διαφόρων μερῶν ἴδε ἐν λέξ. **μίτος, πηνίον, καῖρος, κανών, ἀντίον, ἄγνυθες**. [Εἰκόνας τοῦ νῦν ἐν χρήσει παρ' ἡμῖν ἱστοῦ κλ. ἐργαλείων ἴδε ἐν Ἀθηνᾶς τ. 10, μεταξὺ τῶν σελ. 540 καὶ 541. **3)** ἀραχνᾶν ἱστοὶ πέλονται, ὑφάσματα ἀραχνῶν, Βακχυλ. Ἀποσπ. 4 (13). **4)** μελίκηρον, κηρίβρα μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 8. **III.** τὸ τῆς κνήμης ὀστοῦν, κοινῶς «καλάμι», κνήμη, Ὀππ. Κυν. 1. 408.

ἱστοτέλεια, ἡ, εἰς τὸ ὑφαίνειν ἐξεσκημένη, ὑφάντρια, Νόνν. Δ. 6. 154.

ἱστό-τονος, ον, τεταμένος ἐπὶ τοῦ ἱστοῦ («ἀργαλειοῦ»), ἱστότονα πηνίσματα, «τοὺς ἱστοὺς οὓς ἐν τῷ ἀέρι αἱ ἀράχναι ὑφαίνουσι» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Βάτρ. 1315.

ἱστο-τρῐβής, ές, ὁ περὶ τὸν ἱστὸν (πλοίου) τριβόμενος, σελμάτων ἱστοτριβὴς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1442, ἔνθα ὁ Pauw διώρθωσεν ἱστοτριβὴς καὶ ἡ διόρθωσις αὐτοῦ ἐγένετο δεκτή.

ἱστουργεῖον, τό, ἐργαστήριον ἱστουργοῦ, Γλωσσ.

ἱστουργέω, ἐργάζομαι εἰς τὸν ἱστόν, ὑφαίνω, Σοφ. Ο. Κ. 340, Ἀθήν. 618D.

ἱστούργημα, τό, ὕφασμα, Ἰω. Τζέτζ. Ἐπιστ. 71, σ. 63.

ἱστουργία, ἡ τέχνη τοῦ ἱστουργοῦ, ὑφαντική, Πλάτ. Συμπ. 197Α, Ἀλκίφρων 3. 41.

ἱστουργικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἱστουργίαν, Πολυδ. Ζ', 35, Ι', 126· ἡ ἱστ. (ἔξυπ. τέχνη) = τῷ προηγ., Γρηγ. Ναζ. τ. 1. σ. 151C, ἔκδ. Βενεδ.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πολυδ. Ζ', 35.

ἱστουργός, ὁ ἢ ἡ, ὁ ἐργαζόμενος εἰς τὸν ἱστόν, ὑφαντουργός, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 1. 24, 3, Διον. Ἀλεξ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 774Α.

ἱστο-φόρος, ον, φέρων ἱστόν, Ἡσύχ. (;)

ἵστραξ· «ὄρνις τις ποιὸς» Ἡσύχ.

ἱστριανόν, τό, εἶδος ἱεροῦ σκεύους ἐξ ὑφάσματος, Πολυδ. Ι', 191.

ἱστρίων, ωνος, ὁ, Λατ. histrio, ἠθοποιὸς θεάτρου, Συλλ. Ἐπιγρ. 6659c.— Κατὰ Πλούτ. (289C, D) οἱ ἱστρίωνες προσηγορεύθησαν οὕτως ἀπὸ Ἴστρου τοῦ ἐκ Τυρρηνίας.

Ἴστρος, ὁ, ὁ Δανούβιος ποταμός, κοινῶς «Δούναβις», πρῶτον παρ' Ἡσ. Θ. 339·— ἐπίθετ. **Ἰστριᾱνός, Ἰων. -ηνός, ἡ, όν**, ἐκ τοῦ Ἴστρου, Σκυθικός, Ἡρόδ. 4. 78, κτλ.· Ἰστριανὰ πρόσωπα, προσωπεῖα κατάστικτα, ὁμοιάζοντα πρὸς τὰ πρόσωπα τῶν Σκυθῶν δούλων, Ἡσύχ. ἐν λ. (Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 44)· Ἰστριανοὶ ζειραί, χιτῶνες Σκυθικοὶ κεχρωματισμένοι διὰ ζωηρῶν χρωμάτων, Θεόγνωστ. ἐν Λοβ. Ἀγλαοφ. 1258· **Ἰστριᾱνίδες** παρ' Ἡσυχ.

ἱστρίδες, αἱ, «ἐσθῆτές τινες οὕτω λεγόμεναι» Ἡσύχ.

ἵστω, γ' ἐνικ. προστ. τοῦ **οἶδα**· πρβλ. **ἴστω**.

ἱστών, ῶνος, ὁ, = ἱστουργεῖον, Λατ. textrina, Varro R. R. 1. 2, 21, Πολυδ. Ζ', 28.

ἵστωρ ἢ **ἴστωρ, ορος**, ὁ, ἡ, (ἴδε ἐν τέλει)·— **σοφός**, συνετός, ἔμπειρος, γινώσκων τοὺς νόμους καὶ τὸ δίκαιον, κριτής, ἐπὶ ἱστορι πεῖραρ ἐλέσθαι, «ἐπὶ κριτῆ» (Σχόλ.), Ἰλ. Σ. 501· ἵστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω Τ. 486· **Ἵστορες**, διαιτηταί, Ἐπιγραφ. Βοιωτ. Keil 3. 12· θεοὺς πάντας Ἵστορας ποιούμενος Ἱππ. Ὅρκ. ἐν ἀρχ., πρβλ. Πολυδ. Η', 106· **ἀχέων ἴστωρ** Ἀνθ. Π. 8. 24. **II.** ὡς ἐπίθ., εἰδήμων, ἔμπειρος, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 790· ἴστωρ τινός, ἔμπειρός τινος, ᾠδῆς Ὁμ. Ὕμν. 32. 2· κἀγὼ τοῦδ' ἴστωρ, ὑπερίστωρ Σοφ. Ἠλ. 850, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 1431, Πλάτ. Κρατ. 406Β.— Πρβλ. **συνίστωρ**. (Οἱ Γραμμ. διδάσκουσιν ὅτι πρέπει νὰ γράφηται **ἵστωρ**, ὡς τὰ **ἱστορέω**, κτλ., Σχόλ. εἰς Ἰλ. Σ. 501, Λεξ. π. πνευμάτων· ἀναμφιβόλως παράγεται ἐκ τῆς ῥίζης ΓΙΔ (εἰδω), διότι ἔχει τὸ F παρ' Ὁμ. καὶ γράφεται οὕτως ἐν Βοιωτ. Ἐπιγραφ., ἴδε ἀνωτ.· ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὸ Σανσκρ. vid-vis (gnarus), Γοτθ. veid-vôds (μάρτυς)).

ἰσχάδιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **ἰσχάς**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 798.

ἰσχάδο-κάρυον, τό, μῖγμα ξηρῶν σύκων μετὰ καρύων ἢ ἀμυ-

γδάλων, Ἀρρ. Ἐπικτ. 4.7, 23· ὡσαύτως κατὰ πληθ., αὐτόθι 3. 9, 22., 4,7, 22.

ἰσχαδο-πώλης, ου, ὁ ἔμπορος σύκων, Φερεκρ. ἐν «Ἀγαθοῖς», 3, Νικοφ. παρ' Ἀθην. 126E· — θηλ. **ἰσχαδόπωλις, ιδος,** Ἀριστοφ. Λυσ. 564.

ἰσχαδο-φάγος, ον, τρώγων ξηρὰ σῦκα, Ἡσύχ. ἐν λ. **κραδοφάγος.**

ἰσχᾰδ-ώνης, ου, ὁ ἰσχάδας ὠνούμενος, ἀγοραστὴς ἰσχάδων, Φερεκρ. ἐν «Ἀγαθοῖς» 4.

ἴσχ-αιμος, ον, (ἴσχω) ἔχων τὴν δύναμιν νὰ κωλύῃ τὴν ῥεῦσιν τοῦ αἵματος, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9.13, 1· δεινῶς γὰρ ἰσχαιμόν ἐστι τὸ φάρκακον Λουκ. Τίμ. 46· — **ἴσχαιμος,** ἡ, ῥίζα φυτοῦ τινος τῆς Θρᾴκης ἔχουσα τὴν δύναμιν νὰ κωλύῃ τὴν ῥοὴν τοῦ αἵματος· «κεντηθείσης φλεβός, οἱ δὲ καὶ σφοδροτέρως διατμηθείσης» Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9.15, 3, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Λ. 848.

ἰσχαίνω, πλημμελ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **ἰσχναίνω,** ὃ ἴδε.

ἰσχᾰλέος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **ἰσχνός,** λεπτός, χιτῶν'.. οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κάτα ἰσχαλέοιο Ὀδ. Τ. 233· — λεπτός, μηδαμινός, περόναι Μανέθων 6. 434· — μετέπειτα **ἰσχναλέος,** Εὐστ. εἰς Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ.

ἰσχαλεῦσαι· «θηλάσαι» Ἡσύχ.

ἰσχαλωμένα· δεδερματωμένα» Ἡσύχ.

ἰσχᾰνάω, Ἐπικ. ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **ἰσχάνω** (πρβλ. τὸ ἑπόμ.)· Ἰων. παρατ. **ἰσχανάασκον** Ἰλ. Ο.723. Κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, σταματῶ, Ε. 89 (ἴδε ἐν λ. γέφυρα)· νῦν δ' ἐπεὶ ἰσχανάας, (δηλ. με) Ὀδ. Ο. 346. — Παθ., ἐπέχω, περιμένω, νηυσὶν ἔπι .. ἐελμένοι ἰσχανόωντο Ἰλ. Μ. 38· σὸν μῦθον ποτιδέγμενοι ἰσχανόωνται Ὀδ. Η.161, πρβλ. Ἰλ. Τ. 234. **II.** ἀμεταβ., μετὰ γεν., μένω προσκεκολλημένος εἴς τι, ἐφίεμαί τινος, ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, ποθῶ, μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν Ἰλ. Ψ. 300· ἰσχανόων φιλότητος Ὀδ. Θ. 288· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., μυῖα .. ἰσχανάᾳ δακέειν Ἰλ. Ρ. 572· ἰσχανόωσιν ἰδεῖν Ἡρόκλ. Ὕμν. εἰς Ἀρρ. 2. 6· πρβλ. ἔχομαι, ἀντέχομαι. — Ἐν τισι γλώσσαις τοῦ Ἡσυχ. ἀναγνωρίζεται ὁ τύπος **ἰχανάω,** πρβλ. Ἐτυμ. Μ. 478. 44· καὶ ὁ Διηθ. προτιμᾷ τὸν τύπον τοῦτον ἐπὶ τῆς σημασ. II· ἀπαντᾷ δὲ ἐν Βαβρ. 77. 2 (τυροῦ δ' ἁλώπηξ ἰχανῶσα)· καὶ **Ἴχανα,** ὄνομα Σικελικῆς τινος πόλεως (παρὰ Στεφ. Βυζ.), εἶναι ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης· πρβλ. καὶ **ἴχαρ.**

ἰσχάνω [ᾰ], Ἐπικ. ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **ἴσχω** (ἴδε προηγ.)· — κωλύω, ἐμποδίζω, ἀναχαιτίζω, δέος ἰσχάνει ἄνδρας Ἰλ. Ξ. 387· Αἴαντ' ἰσχανέτην Ρ.747· πρβλ. **κατισχάνω:** — μετὰ γεν., ἐμποδίζω, κωλύω ἀπό τινος, κρύος ἀνέρας ἔργων ἰσχάνει Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 493· — ὡσαύτως παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4.13, 6 (ἔνθα ἄλλοτε ἦτο **ἰσχαίνει**).

ἰσχάς, άδος, ἡ, (ἰσχνὸς) ξηρὸν σῦκον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 755, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 27F, 75B, κτλ.· περίφημοι ἦσαν αἱ τῆς Ἀττικῆς ἰσχάδες, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 24, καὶ ἴδε τὴν λ. **παράσημον:** — ὡσαύτως, «τὰς ὀρυπετεῖς καὶ γεργερίμους ἐλάας (τὰς ὡρίμους δηλ.) καὶ ἰσχάδας οἱ πάλαι ἔλεγον» Εὐστ. 1963. 55. **2)** εἶδος εὐφορβίου, (φυτόν), Euphorbia Apios, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 9, 6. **II.** (ἴσχω), τὸ ἔχειν τὴν δύναμιν νὰ κρατῇ στερεῶς, ἄγκυρα Σοφ. Ἀποσπ. 669, πρβλ. Λουκ. Λεξιφ. 15, Ἀθήν. 99D.

ἰσχερώ· «ἑξῆς. Κύπριοι» Ἡσύχ.

ἰσχιᾰδικός, ή, όν, (ἰσχίον) ἀνήκων εἰς τὰ ἰσχία, φθίσις Ἱππ. 139F. **II.** ἐπὶ τῶν πασχόντων ἐξ ἰσχιαλγίας, Διοσκ. 1. 35, Γαλην. **III.** ἰαματικὸς διὰ τὴν ἰσχιαλγίαν, ἐπίπλασμα Διοσκ. 2. 205.

ἰσχιάδδεν, Ἀκκων., = **ἰσχιάζειν,** Ἡσύχ.

ἰσχιάζω, περιπατῶ κινῶν ὑπερβολικῶς τὰ ἰσχία, «ἰσχιάζειν, τὸ ἐν τῷ βαδίζειν ἐπὶ πολὺ ἑκατέρωσε μεταφέρειν» Σουΐδ., Φώτ., Ἰω. Κινάμ. Ἱστ. 46A, κλ. **II.** Παθ., χωρίζομαι (ὡς τὰ ἰσχία), Γαλην.

ἰσχιᾰκός, ή, όν, = **ἰσχιαδικός,** Θεοφρ. Ἀποσπ. 87 καὶ παρ' Ἀθην. 624B.

ἰσχιάς, (ἐξυπακουομ. τοῦ νόσος), **άδος,** ἡ, πάθος τοῦ ἰσχίου μετ' ὀδύνης εἰς τὴν πρόσφυσιν αὐτοῦ καὶ εἰς τὸ πυγαῖον ἄκρον καὶ εἰς τὸν γλουτόν, Ἱππ. Ἀφ. 1248, π. Ἀέρ. 293. **II.** εἶδος ἀκάνθης, Γαλην.

ἰσχίον, τό, (ἴδε **ἰξύς**), τὸ ὑποδεχόμενον τὴν τοῦ μηροῦ κεφαλὴν κοῖλον, ὅπερ καὶ κοτύλη λέγεται, κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσιν Ἰλ. Ε. 305, πρβλ. Λ. 339, Ὀδ. Ρ. 234. **2)** ἐν τῷ πληθ., τὰ περὶ τὰ ἰσχία σαρκώδη μέρη, οἱ μηροὶ κάπρου, ἰσχία τε γλουτούς τε Ἰλ. Θ. 340· λέοντος, πλευράς τε καὶ ἰσχία Υ.170· ἵππου, Ἡλιόδ. Αἰθ. 254C, πρβλ. Ε· ἀλλὰ συνήθως ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐκ τῶν μηρῶν ἑξ τε τὰ ἰσχία καὶ τὰς λαπάρας Ἡρόδ. 6. 75· πρβλ. Ξεν. Ἱππ. 7. 7· ἰσχίων φύσιν πρὸς τὰς ἀναπαύσεις χρήσιμον Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4.10, 55· τὰ ἰσχία σαρκώδη ἐποίησεν [ἡ φύσις] αὐτόθι 54· ἐντεῦθεν τὰ πτηνὰ καὶ ἄλλα ζῷα λέγεται ὅτι δὲν ἔχουσιν ἰσχία, αὐτόθι 52, 58, πρβλ. **ἀνίσχιος.** **II.** παρὰ μεταγεν. ἀνατομικοῖς **ἰσχίον** εἶναι τὸ προέχον μέρος τοῦ ἀνωνύμου ὀστοῦ (os innominatium), ἐφ' οὗ ὁ ἄνθρωπος στηρίζεται καθήμενος, Γαλην. 2.772., 4.252 (Kühn).

ἰσχιορρωγικός, ή, όν, (ῥώξ) ἔχων διερρωγότα τὰ ἰσχία, χωλαίνων, στίχος Ἰσχ., ἰαμβικὸς στίχος μετὰ σπονδείων ἐν τῇ β', δ' καὶ ς' χώρᾳ, Γραμμ. παρὰ Tyrwh, Diss. de Babrio σ. 17· πρβλ. **χωλίαμβος.**

ἰσχναίνω: μέλλ. **-ᾰνῶ (συν-)** Εὐρ. Ι. Α. 694· ἀόρ. **ἴσχνᾱνα** Αἰσχύλ. Εὐμ. 267, Ἀριστοφ., Ἰων. **-ηνα** Ἡρόδ. 3.24, Ἱππ.— Μέσ. (ἴδε **κατισχναίνω**):— Παθ.: ἀόρ. **ἰσχνάνθην** Ἱππ. 176E, 184G· (**ἰσχνός**). ποιῶ τι ἰσχνόν, ἀποξηραίνω, ἐπεὰν τὸν νεκρὸν ἰσχνήνωσι, ἐπὶ ταριχεύσεως, Ἡρόδ. 3. 24, πρβλ. Ἱππ. Ἀφ. 1253, Αἰσχύλ. Εὐμ. 267, Πλάτ. Γοργ. 521F, κτλ.· ἰσχν. τὸ σῶμα Ἱππ. π. Ἄρθρ. 799, πρβλ. Πλάτ. Πολιτικ. 293B, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 8.6,7· ἀντλῶ, στραγγίζω, ἔπινε βρῦτον ἰσχναίνων χρόα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 123. **2)** μεταφ., ἐλαττώνω πόνον, Ἱππ. Ἀφ. 1251· σφυδῶντα θυμὸν ἰσχναίνειν, καταπραΰνειν ἐξεγηγερμένον στόμαχον, Αἰσχύλ. Πρ. 380· τὸ δεινὸν καὶ διαφθορὰν φρενῶν ἴσχναινε Εὐρ. Ὀρ. 298· τὴν τέχνην οἰδοῦσαν ἴσχνανα, ἀπελέπτυνα τὴν τέχνην (τὴν τραγῳδίαν), Ἀριστοφ. Βάτρ. 241. — Ἐν τῇ μεταφορικῇ σημασίᾳ ἀπαντᾷ συνεχῶς ὡς διάφ. γραφ. **ἰσχαίνω** (ὡς ἐν τοῖς συνθέτοις **κατισχαίνω, συνισχαίνω**), ἀλλ' ἴδε Πάρσωνα εἰς Εὐρ. Ὀρ. 292, καὶ πρβλ. **ἰσχάνω** ἐν τέλει.

ἰσχνᾰλέος, ἴδε **ἰσχαλέος.**

ἴσχνανσις, εως, ἡ, τὸ ἰσχναίνειν, λεπτύνειν, λέπτυνσις, Εὐστ. Πονημάτ. 129. 23.

ἰσχναντικός, ή, όν, ἁρμόδιος πρὸς ἴσχνανσιν, Ἀριστ. Πρβλ. 5. 40, 4.

ἰσχνᾰσία, ἡ, ἰσχνότης, λεπτότης, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 2, 3., 8. 6, 7.

ἰσχνασμός, ὁ, = **ἴσχνανσις,** Ἱππ. π. Ἀγμ. 762.

ἰσχνεῦσαι· «ὑφεῖναι, θηλάσαι» Ἡσύχ.

ἰσχνίδες· «ἄγκυραι ἰσχάδες. καὶ φιλήματος εἶδος» Ἡσύχ.

ἰσχνογάστωρ, ορος, ὁ, ὁ ἰσχνὴν ἔχων γαστέρα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Τζέτζου (ἐπιστ. 81).

ἰσχνο-επέω, συζητῶ λεπτομερῶς τι, λεπτολογῶ σοφιστικῶς, Κύριλλ. Ἀλ. ΙΙΙ. 996A, κλ.

ἰσχνο-κᾰλᾰμώδης, ες, (εἶδος) ἔχων ἰσχνοὺς καλάμους, ἐπὶ ποταμοῦ, περὶ τοῦ ἐν Ἰλ. Σ. 576 παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα, περὶ οὗ ὁ Εὐστ. ἐν τόπῳ λέγει: «εἰσὶ δέ τινος οἳ φασιν ὑπ' ἐν ῥοδανον-δονακῆα, ἤγουν ἰσχνοκαλαμώδη».

ἰσχνό-κωλος, ον, ἔχων ἰσχνὰ κῶλα ἢ μέλη, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. σ. 142 Matth.

ἰσχνολέσχης, ου, ὁ λεπτολόγος συζητητής, Πισίδης παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **ἐπιστάτης,** δ'.

ἰσχνο-λογέω, (λόγος) συζητῶ μετὰ λεπτολογίας, Κύριλλ. Ἀλ. Προοίμ. εἰς Ἄγγαῖον σ. 627· — **ἰσχνολογία,** ἡ, λεπτολογία, παρὰ τῷ αὐτῷ· — **ἰσχνολόγος,** ὁ, ὁ ἰσχνολογῶν, ὁ αὐτ. περὶ τῆς Ἁγ. Τριάδ. τ. 1, σ. 413.

ἰσχνομυθέω, = **ἰσχνολογέω** — **ἰσχνο-μυθία,** ἡ ἰσχνολογία ἢ λεπτολογία, Κύριλλ. Ἀλ. κατὰ Ἰουλιαν. σ. 110A, Ἡσύχ. ἐν λ.

ἰσχνο-πάρετος, ον, ἔχων ἰσχνὰς παρειάς, γραῦς Ἀνθ. Π. παράρτ. 336.

ἰσχνοποιέω, καθιστῶ τι ἰσχνόν, Ἑρμ. Τρισμέγ. σ. 37, 21 Cameror.

ἰσχνο-ποιός, όν, ὁ καθιστῶν τινα ἰσχνόν, νηστείας ἰσχνοποιοῦ Εὐστ. Πονημάτ. 128. 33.

ἰσχνό-πους, ποδος, ὁ, ἡ, ἔχων ἰσχνοὺς πόδας, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ι. 464, πρὸς ἑρμηνείαν τῆς Ὁμηρ. λέξ. **ταναύποους.**

ἰσχνός, ἡ, όν, ξηρός, μεμαραμμένος, εὐτελής, ἐς τὸ σπυρίδιον ἰσχνά μοι φυλλεῖα δός, εὐτελῆ, ξηρὰ ἀπολεπίσματα ἢ φύλλα θριδακίνης κατὰ τὸν Σχόλ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 469 ἰσχνὸς τυρός, ἀντίθετον τῷ **χλωρός,** Ἡσιόδ. Ζ', 48. **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, λεπτός, ἀδύνατος, ἰσχνοί, Ἱππ. Ἀφ. 1246, κτλ.· ἰσχνοὶ καὶ σφηκώδεις Ἀριστοφ. Πλ. 561· ἰσχνοὶ καὶ ἄσιτοι Πλάτ. Νόμ. 665E· οὕτω καὶ ἰσχν. ἕξις, ἀδύνατος κατάστασις τοῦ σώματος, Πλουτ. Λυκοῦργ. 17· ἐπὶ τῆς φωνῆς, ἰσχνὸν φθέγγεσθαι, μὲ ἀδύνατον φωνήν, Λουκ. Νιγρ. 11. **3)** ἀδύνατος, ἀσθενής, πνεῦμα Ἱππ. 1131G. **4)** μεταφ., ἐπὶ ὕφους, λεπτόν, ξηρόν, ἁπλοῦν, ἀπέριττον ὕφος, ἰσχνὸς χαρακτήρ, τὸ Λατ. tenue dicendi genus, Διον. Ἁλ. πρὸς Γναῖον Πομπ. 2, πρβλ. Δημήτρ. Φαληρ. 190: — Ἐπίρρ., ἰσχνῶς εἰπεῖν, καθαρῶς, ἁπλῶς, ξηρῶς, Πολυβ. 1. 2, 6· ὡσαύτως, ἰσχνὸς ἰδεῖν Λυκοῦργ. 157, κ. ἀλλ.· ἰσχνῶς ἐστηκώς Ἱππ. 196B. (Ἐκ τοῦ **ἰσχάνω,** διότι τὸ **ἰσχανός** = συμπεπιεσμένος, «ζουλημμένος», πρβλ. Ἱππ. Ἀγμ. 765· ἐντεῦθεν **ἰσχναίνω, ἰσχναλέος, ἰσχνάς**).

ἰσχνόσαρκος, ον, ὁ ἔχων ἰσχνὰς σάρκας, Ἰω. Εὐχαΐτ. 1167A.

ἰσχνο-σκελής, ές, ἔχων ἰσχνά, λεπτὰ σκέλη, Διογ. Λ. 5. 1, Γαλην. τ. 6. σ. 327, 3.

ἰσχνο-σύνθετος, ον, ἰσχνῶς ἢ χαλαρῶς συντεθειμένος, Γεωργ. Πισίδ. π. Ματαιότ. 150.

ἰσχνό-της, ητος, ἡ, ὡς καὶ νῦν, λεπτότης, ἀδυναμία, ὀλιγότης σαρκῶν, Ἱππ. π. Ἀέρ. 293, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 7. 1, 11. **2)** ἐπὶ ὕφους, ἁπλότης, τὸ ἀπέριττον ἢ ἀκαλλώπιστον, Λατ. tenuitas ἰσχν. φράσεως, ἐπὶ τοῦ Λυσίου, Διον. Ἀλ. τῶν Ἀρχαίων Κρίσις 5. 1· πρβλ. **ἰσχνός**. **3)** λεπτότης προφορᾶς, ἀντίθετον τῷ πλατειασμός, Κυντιλιαν. (Quintil.) 1, 5. 32.

ἰσχνουργής, ές, (*ἔργω) λεπτῶς εἰργασμένος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 64.

ἰσχνοφωνέω, ἔχω ἀδύνατον φωνήν, ἢ τραυλίζω, Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 291C.

ἰσχνό-φωνος, ον, ἔχων λεπτήν, ἀδύνατον ἢ ὀξεῖαν φωνήν, σχεδὸν ὡς τῷ **λεπτόφωνος**. Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Δ', 955, πρβλ. Γαλην. τ. 9, σ. 73, Πλούτ. 2. 89B, 721C:—ἀλλά, **II**. ἀλλαχοῦ φαίνεται ὅτι σημαίνει: ἔχων κώλυμα ἐν τῇ φωνῇ, δυσκολευόμενος νὰ ὁμιλήσῃ, τραυλίζων (ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ ἁρμοδιωτέρα λέξις θὰ ἦτο τὸ **ἰσχόφωνος**· ἀλλὰ τὰ Ἀντίγραφα καὶ οἱ Γραμματ. ὁμοφώνως ἀποδίδουσι τὸ **ἰσχνόφωνος**, καὶ ὁ Ἀριστ. λέγει ὅτι οἱ ἰσχνόφωνοι ἰσχνονται τοῦ φωνεῖν Προβλ. 11. 35, πρβλ. 10. 40., 11. 55, Α. Β. 100)· ἰσχν. καὶ τραυλὸς Ἱπόδ. 4. 155·— οὕτως **ἰσχνοφωνία**, Ἰων. **-ίη**, Ἱππ. 1040B, Ἀριστ. Προβλ. 10. 40., 11, 30, κτλ.

ἰσχνόω, = **ἰσχναίνω**, ξηραίνω, Ἀριστ. Προβλ. 5. 40.

ἰσχνωτικός, ή, όν, ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ ἰσχναίνῃ, ἰσχναντικός, δύναμις Διοσκ. 5.126.

ἰσχομένως, Ἐπίρρ. (ἴσχω) μετὰ κωλυμάτων, ἐμποδίων, Πλάτ. Κρατ. 415C.

ἰσχ-ουρέω, πάσχω ἐξ ἰσχουρίας, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 4.

ἰσχουρία, ἡ, ἐπίσχεσις τῶν οὔρων, δυσουρία, Γαλην. τ. 2. σ. 320.

ἰσχόφωνος, ἴδε **ἰσχνόφωνος** II.

ἰσχύρησις, εως, ἡ, τὸ ἰσχυρίζεσθαι, Ἱππ. 26.19· (μήπως **ἰσχύρισις**;)

ἰσχῡριεῖω, ἐφετικὸν ἐκ τοῦ ἑπομένου, τολμῶ ἢ ἐπιθυμῶ νὰ διισχυρισθῶ, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 780, Γαλην. 12. σ. 290.

ἰσχῡρίζομαι: μέλλ. **-ἴσομαι** Λυσ. 106. 17, Ἰσοκρ. 363D: Μέσ. ἀόρ. α' **ἰσχῡρίσάμην** Θουκ. 5. 26, Πλάτ.· ἀποθ. Κάμνω ἐμαυτὸν ἰσχυρόν, γίνομαι ἰσχυρός, τῷ σώματι Πλάτ. Γοργ. 489C· ἰσχυριζόμενος ὑφ' ἵππων σίδηρος, λαμβάνων δύναμιν ἐκ τῆς ὁρμῆς τῶν ἵππων, Ξεν. Κύρ. 6. 4, 18. **II**. ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, μεταχειρίζομαι ἢ δεικνύω τὴν ἰσχύν μου εἴς τινα, ὥσπερ εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ἰσχυρίζεσθαι Ἀριστοτέλ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 26, πρβλ. Προβλ. 28. 14·— ἀγωνίζομαι περί τινος πράγματος, ὑπὲρ ἄθλων μεγίστων ἰσχυριζόμενοι Αἰλιαν. π. Ζ. 15. 15·— ἐπιμένω ἢ ἐπιμόνως ἐξακολουθῶ πράττων τι, μετὰ γεν., Θουκ. 7. 49· ἰδίως διὰ τῆς γλώσσης, ἐπιμένω εἴς τι, διισχυρίζομαι, μετ' αἰτιατ., καὶ ἀπαρ., ὁ αὐτ. 3. 44, Ἰσαῖος 83. 2· τι Πλάτ. Γοργ. 495B· οὕτως, ἰσχ. ὅτι .., ὡς Θουκ. 4. 23., 6. 55, Πλάτ. Θεαίτ. 172B· περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 249C. **2)** ἐμπιστεύομαι εἴς τι πρᾶγμα, ἔχω πλήρη πεποίθησιν, ἐμμένω, τῷδε Λυσ. 137. 43· ταῖς διαθήκαις Ἰσαῖος 35. 13· τῷ νόμῳ, τῇ παρασκευῇ Δημ. 901. 8., 1081. 16, πρβλ. Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 20· ἀπολ., Ἀντιφῶν 138. 23.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 471.

ἰσχῡρικός, ή, όν, τραχύς, ἄκαμπτος, ἐπίμονος, Πλάτ. Θεαίτ. 169B· οὕτω Meineke ἐν Ἀλέξιδος «Προσκεδαννυμένῳ» 1, ἀντὶ **ἰσχυρίσκος**.

ἰσχῡριστέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **ἰσχυρίζομαι**, δεῖ ἰσχυρίζεσθαι, Πλάτ. Πολ. 533Α.

ἰσχῡριστικῶς ἔχω, = **ἰσχυρογνωμονέω**, Γαλην. τ. 12, σ. 290.

ἰσχῡρο-γνώμων, ον, ονος, ἐπιμένων ἐν τῇ γνώμῃ του, ἄκαμπτος, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 9, 2, Διογ. Λ. 2. 24·— ἐντεῦθεν **ἰσχῡρογνωμονέω**, εἶμαι ἰσχυρογνώμων, ἄκαμπτος τὴν γνώμην, Εὐστ. Πονημάτ. 252. 51· καὶ **ἰσχῡρογνωμοσύνη**, ἡ, ἐπιμονή, Ἰώσηπος κατὰ Ἀπίωνος 1. 22.

ἰσχῡρό-δετος, ον, ἰσχυρῶς δεδεμένος, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 148.

ἰσχῡρο-θώραξ, ᾶκος, ὁ, ἡ, ἔχων ἰσχυρὸν θώρακα, Ἡσύχ. ἐν λ. **χαλκοχιτώνων**.

ἰσχῡρο-κάρδιος, ον, ἰσχυρὰν ἔχων καρδίαν, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **πλήθυμος**.

ἰσχῡρό-μᾰχος, ον, ἐπὶ μάχης, ἡ πεισματωδῶς διεξαγομένη, μάχας ἰσχυρομάχους Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 271Ε.

ἰσχῡρο-πᾰθέω, = **δεινοπαθέω**, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 71.

ἰσχῡρο-πλήκτης, ου, ὁ, ἰσχυρῶς πλήττων, Ἡσύχ. ἐν λ. **διοπλήκταν**.

ἰσχῡροποιέω, καθιστῶ τι ἰσχυρόν, ἐνισχύω, τὴν δύναμιν ἰσχυροποιῆσαι τῷ τε πλήθει καὶ ταῖς ἀρεταῖς τῶν ἡγεμόνων Διόδ. 17. 65· ἰσχυροποιῶν .. τὰς ἐπικρατείας τὰς Ἀντιγόνου Πολύβ. 28. 17, 7· ἀπολ., ἐπὶ λογικῶν ἐπιχειρημάτων, Κλήμ. Ἀλ. 427.— Παθ., ὅτε δὲ ἰσχυροποιηθῇ τὸ θερμὸν Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 9, 4· τῆς δυναστείας ἰσχυροποιουμένης Διόδ. 14. 9.

ἰσχῡροποίησις, εως, ἡ, τὸ ἰσχυροποιεῖν, ἐνίσχυσις, διαβεβαίωσις, Κλήμ. Ἀλ. 601.

ἰσχῡρο-ποιός, όν, ἐνισχύων, ἐνδυναμώνων, δυναμωτικός, Ἐτυμ. Μ. 480, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Χο.

ἰσχῡρο-πότης, ου, ὁ, ὁ πίνων ἰσχυρῶς, ὁ πίνων πολύ, Ἡσύχ. ἐν λ. **ζαπότης**.

ἰσχῡρό-πους, **ποδος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἰσχυροὺς πόδας, Ἡσύχ. ἐν λ. **χαλκόποδας**.

ἰσχυρο-πράγμων, ον, ὁ ἰσχυρά, μεγάλα ἔργα πράττων, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ Ὁμηρικοῦ **ὀβριμοεργός**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ε. 403, Παῦλ. Ἀλεξ. Ἀποτελεσμ. 53, 8.

ἰσχῡρόρριζος, ον, (ῥίζα) ἰσχυρὰν ἔχων ῥίζαν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 12, 3, κτλ.

ἰσχυρός, ά, όν, (ἰσχύς) δυνατός, ῥωμαλέος, ἐπὶ σωματικῆς δυνάμεως, ἀντίθετον τῷ **ἀσθενής**, Σοφ. Φιλ. 945, Εὐρ. Ἀποσπ. 292, κλ.· οὕτω καὶ ἐπὶ πραγμάτων, Ἰσχ. βέλος Ἀλκαῖος 15· ῥεῦμα Ἡρόδ. 8. 12· ἐπὶ στρατοῦ, ἰσχυρὰ φάλαγξ Ξεν. Κύρ. 7. 1, 30· ἐπὶ τόπου, ὡς τὸ ὀχυρός, Ἡρόδ. 1. 76, Θουκ. 4. 9, Ξεν. Ἀν. 4. 6, 11, κτλ.· τὸ ἰσχυρόν, δύναμις, ἰσχύς, Θουκ. 3. 6, Ξεν. Ἱππαρχ. 8, 24· τὰ ἰσχυρότατα ἐλπιζόμενα μέλλεται, τὰ ἰσχυρότατα ἐλπιζόμενα στηρίγματα, δηλ. οἱ ἰσχυρότατοι ἐπίκουροι οὓς περιμένετε βραδύνουσι καὶ δὲν ἔρχονται, Θουκ. 5. 111· τὰ τῆς πόλεως ἰσχ., ἐν οἷς κεῖται τῆς πόλεως ἡ ἰσχύς, Αἰσχίν. 63. 9·— τραχύς, σκληρός, ἰσχυρὰν χθόνα Αἰσχύλ. Πέρσ. 310· καὶ ἐπὶ τροφῆς, δύσπεπτος. Ἱππ. 817C. **2)** ἔχων ἰσχύν, κράτος, δύναμιν, κραταιός, ἄλοχος Διὸς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 302· πόλις Εὐρ. Ἱκέτ. 447· θεὸς Ἀριστοφ. Πλ. 946· ἰσχ. τὸ πολλὸν Ἡρόδ. 1. 136· οἱ ἰσχυροὶ ἐν ταῖς πόλεσιν Ξεν. Ἀπ. 1, 14. **3)** δυνατός, ὑπερβολικός, βαρύς, μέγας, σιτοδηΐη, ψῦχος Ἡρόδ. 1. 94., 4. 29· ἀναγκαίη ὁ αὐτ. 1. 74· αἱ λίαν ἰσχ. τιμωρίαι ὁ αὐτ. 4. 205· ὅρκος, ἀνάγκαι Ἀντιφῶν 140. 33., 144. 15· νόσημα Ἱππ. 396. 34· βήξ Θουκ. 2. 49· γέλως, ἐπιθυμίαι κτλ., Πλάτ. Πολιτ. 388E, 560B, κτλ.· νόμος ἰσχ., αὐστηρός, Ἡρόδ. 7. 102, Λυκοῦργ. 130· ἔχθρα Πλάτ. Φαῖδρ. 233C· γνώμη ἰσχυροτέρη, δυνατωτέρα, θετικωτέρα, Ἡρόδ. 9. 41· τρόπῳ ᾧ ἂν δύνησθε ἰσχυροτάτῳ Θουκ. 5. 23· κατὰ ἰσχυρόν, διὰ τῆς ἰσχύος, ἀντίθετον τῷ **δόλῳ**, Ἡρόδ. 4. 201., 9. 2. **II**. Ἐπίρρ. **-ρῶς**, μετὰ πάσης τῆς δυνάμεως, ἐγκεῖσθαι Θουκ. 1. 69, κτλ. **2)** λίαν, ὑπερβολικῶς, μετ' ἐπιθέτων, Ἡρόδ. 4. 108· ἔθνος ἰσχυρῶς μέγα αὐτόθι 183· διῶρυξ ἰσχυρῶς βαθεῖα Ξεν. Ἀν. 1. 7, 15, κτλ.· μετὰ ῥημάτων, ἰσχυρῶς ἥδεσθαι, ἀνιᾶσθαι, φοβεῖσθαι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 3, 44, κτλ.— Συγκρ. **-ότερος** ἢ **-ότερον**, Ἡρόδ. 3. 129, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 12, κτλ.— Ὑπερθ., ἐν ἀποκρίσεσιν, ἰσχυρότατά γε, βεβαιότατα, Λατ. maxime vero, ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 1. 15.

ἰσχῡρο-σώματος, ον, ἔχων ἰσχυρὸν σῶμα, δυνατός, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 1. 360.

ἰσχῡρότης, ητος, ἡ, ἰσχύς, δύναμις, Διον. Ἀλ. 3. 65, Φίλων 1. 128.

ἰσχῡρό-φρων, ονος, ὁ, ἡ, ἔχων ἰσχυρὸν φρόνημα, Δίων Κ. ἐν Mai. Coll. Vat. 2. 540.

ἰσχῡρό-φωνος, ον, ἔχων ἰσχυρὰν φωνήν, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. 97 Matth.

ἰσχῡρό-χρως, **ωτος**, ὁ, ἡ, = **ἰσχυροσώματος**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ε. 289.

ἰσχῡρό-ψῡχος, ον, ἔχων ἰσχυρὰν ψυχήν, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐφθέμη**.

ἰσχῡρόω: μέλλ. **-ώσω**. ἰσχυροποιῶ, καθιστῶ τι ἰσχυρόν, στερεώνω αὐτό, ἰσχύρωσαν αὐτὰ ἐν ἥλοις Ἑβδ. (Ἡσαΐας ΜΔ', 7)· ἐν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 1, 3, **ἰσχύρωσε** ἐκ διορθώσεως.

ἰσχύς [ἴδε ἐν τέλ.], ύος, ἡ, (ἴσως συγγενὲς τῷ ἔχω, **ἴσχω**) σωματικὴ δύναμις), Ἰσ. Θ. 146, 823, καὶ Ἀττ.· ἀκμαὶ ἰσχύος Πινδ. Ο. 1. 156· δεινὸν ἰσχύος θράσος Σοφ. Φιλ. 104· τὴν ἰσχὺν δεινὰ καὶ τὴν ῥώμην Πλάτ. Συμπ. 190B· πρὸς ἰσχὺν ἄριστα πεφυκὼς Ξεν. Συμπ. 5, 5· ἐν τῷ πληθ., ἰσχύες καὶ ἀσθένειαι Πλάτ. Πολ. 618D· κατὰ σωμάτων ἰσχὺς καὶ εὐμορφίας ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 744C· ὡσαύτως, ἰσχὺς γῆς Σοφ. Ο. Κ. 610· ἐπὶ ὠχυρωμένης θέσεως, Θουκ. 4. 35. **2)** ἰσχύς, δύναμις, κράτος, ἐξουσία, θεῶν Αἰσχύλ. Θήβ. 226, Σοφ. Αἴ. 118· βασιλεία γὰρ διόλωλεν ἰσχὺς Αἰσχύλ. Πέρσ. 590, πρβλ. 12· ὅπου γὰρ ἡ συζυγοῦσι καὶ δίκη, δύναμις καὶ τὸ δίκαιον, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 311a· φύσεως ἰ., περὶ τοῦ Θεμιστοκλέους, Θουκ. 1. 138· ἐπὶ μέγα ἐλθεῖν ἰσχύος, εἰς μέγα ὕψος δυνάμεως ὁ αὐτ. 2. 97, πρβλ. 1. 85, κτλ.· παρὰ ἰσχὺν τῆς δυνάμεως, ὁ αὐτ. 7. 66· ἰ. μάχης, μαχομένη δύναμις, ὁ αὐτ. 2. 97· ἰ. τῆς ἐλπίδος ὁ αὐτ. 4. 65, πρβλ. 2. 62. **3)** βία, οὐ κατ' ἰσχὺν οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερόν, οὐχὶ διὰ τῆς βίας κτλ., ἀντίθετον τῷ **δόλῳ**, Αἰσχύλ. Πρ. 212· πρὸς ἰσχύος κράτος Σοφ. Φιλ. 991· πρὸς ἰσχύος χάριν Εὐρ. Μήδ. 538· ἀναρπάζοντες ὑπὸ τῆς ἰσχύος Ἐπικράτης ἐν «Ἀντιλαΐδι» 2. 10· ἰσχύϊ Θουκ. 3. 62, Πλάτ. Πρωτ. 332B. **4)** κινητήριος δύναμις, Ἀριστ. Φυτ. 7. 5, 3, π. Οὐρ. 1. 7, 16, κ. ἀλλ. **II**. στρατιωτικὴ δύναμις, ἡμῖν δὲ οὕπω ἡ

ἰσχὺς πάρεστιν Κύρ. 1. 4, 19. [ὗ ἐν τῇ γεν., κτλ.· ἐν τῇ ἑνικ. ὀνομ. καὶ αἰτ. ὑ ἐν Πινδ. N. 11. 41, ἀλλ' ἀείποτε ῡ παρὰ τοῖς Ἀττ., ὡς π. χ. ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 1074, Χο. 721, Σοφ. Αἴ. 118].

ἰσχῡσις, εως, ἡ, = **ἰσχύς,** δύναμις, Φίλων 1. 354.

ἰσχῡτήριος, α, ον, ἐνισχύων, δίδων δύναμιν, δυναμωτικός, τοῖσι σιτίοισιν ἰσχυτηρίοισι χρῆσθαι Ἱππ. 416. 38· ἀλλ' ἐν 36, ὁ Ἐρωτιαν. (σ. 384) **ἰσχητήριος** = **ἴσχαιμος**· ἴδε Littré 4, σ. 312.

ἰσχύω [ἴδε ἐν τέλ.]: παρατ. **ἴσχυον** Ἀριστοφ. Σφ. 357: μέλλ. **ἰσχύσω** Βατραχομ. (ἔνθα ὅμως αἱ νεώτεραι ἐκδ. ἔχουσιν ἐνεστῶτα), Αἰσχύλ. Προμ. 510, Ξεν. Ἀθην. 1. 14, κλ.: ἀόρ. **ἴσχῡσα** Σοφ. κλ.: πρκμ. **ἴσχῡκα** Αἰσχίν. 23. 33:— Παθ., ἀόρ. **κατ-ισχύθην** Διόδ.: (**ἰσχύς**). Εἶμαι ἰσχυρὸς (κατὰ τὸ σῶμα δηλ.), ἰσχύοντά τε καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα Σοφ. Τρ. 234, Ξεν., κλ.· ὃς μέγιστον ἴσχυσε στρατοῦ, ὅστις ἦτο ὁ ἰσχυρότατος ἐν τῷ στρατῷ, Σοφ. Αἴ. 502· ἰσχ. τοῖς σώμασιν Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 7· τὸ σῶμα ἰσχύει Ἀντιφῶν 140. 29· ἰσχυόν τ' αὐτὸς ἐμαυτοῦ, δηλ. ἰσχυρότερος ἦν ἢ τὰ νῦν Ἀριστοφ. Σφ. 357· ἰσχύειν ἐκ νόσου, ἀναλαμβάνειν, Ξεν. Ἑλλ. 6. 4, 18. **2)** ἔχω ἰσχύν, δύναμιν, ἐπικρατῶ, μηδὲν μεῖον ἰσχύσειν Διὸς Αἰσχύλ. Πρ. 510, κτλ.· πλέον μεῖζον ἰσχ. Εὐρ. Ἑκ. 1118, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1606·— ἰσχ. τινί, εἶμαι ἰσχυρὸς ἕν τινι πράγματι, σοφίᾳ ἀνὴρ ὑπὲρ ἀνδρῶν ἰσχύων Πινδ. Ἀποσπ. 33· θράσει Εὐρ. Ὀρ. 903· ἰσχ. τινὶ πρός τινα Θουκ. 3. 46· ἰσχ. ἐκ πονηρίας Δημ. 20. 26· ὅθεν ἢ ἧπερ ἰσχύουσι Θουκ. 1. 143., 2. 13· ἰσχ. παρά τινι, ἔχω δύναμιν ἢ «ἐπιρροὴν» ἐπί τινος, ὁ αὐτ. 8. 47, Αἰσχίν. 28. 9, Δημ. 990. 21, κτλ.· ἐν πᾶσι ὁ αὐτ. 983. 18. **6)** οὐχὶ ἐπὶ προσώπων, ἰσχύω, ἐπικρατῶ, ἔχω ἰσχύν, ὅρκος ἰσχ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 621· τἀληθὲς γὰρ ἰσχῦον τρέφω Σοφ. Ο. Τ. 356· λόγος Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 9, 5·— ἄπρος., ἃ γὰρ ὡρίσω σὺ δίκαια, ὅτε Τίμαρχον ἔκρινες, ταὐτά δῆπου ταῦτα καὶ κατὰ σοῦ προσήκει τοῖς ἄλλοις ἰσχύειν Δημ. 416. 20, πρβλ. 791. 20· — μετ' ἀπαρ., τὸν μὲν καιρόν ποτ' ἰσχύειν καὶ ἄνευ τοῦ δικαίου τὸ συμφέρον πράττειν ὁ αὐτ. 214. 5, Πλουτ. Πομπ. 58. **3)** ἐξέχω, Λατ. valere, ἴδε ἐν λ. **ἴσχω** III. 2. [ῡ ἀείποτε παρ' Ἀττ., Σοφ. Αἴ. 1409, Ο. Τ. 356, Ἀριστοφ. Σφ. 357, Ὄρν. 488, 1607· παρὰ μεταγεν., ὑ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., Ἀνθ. Π. 5. 167, 212· ἔτι καὶ **ἴσχῡσα** Θεόδ. Πρόδρ. σ. 89].

ἴσχω, ἕτερος τύπος τοῦ ἔχω (ἀπαντῶν μόνον κατ' ἐνεστ., καὶ παρατ. ἐνεργ. καὶ Παθ., Ἐπικ. ἀπαρ. **ἰσχέμεναι, ἰσχέμεν,** Ὀδ. Χ. 330, Ἰλ. Ρ. 501), ἀλλὰ παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. μετὰ περιωρισμένης σημασίας, κωλύω, ἀναγκαιτίζω, δὲν ἀφίνω τινὰ νὰ ἀπέλθῃ, κρατῶ ἐντός, περιορίζω (ἀλλ' ἴδε κατωτ. II). ἦ νύ σέ που δέος ἴσχει Ἰλ. Ε. 812, 817, κλτ.· Καλυψοῦς ἥ μιν ἀνάγκη ἴσχει Ὀδ. Δ. 558· θυμὸν ἴσχειν ἐν στήθεσσιν Ἰλ. Ι. 256· ἴσχεν ἐὸν μένος Ἡσ. Θ. 687· οὐδ' ἔτι σηκοὶ ἴσχουσι (τοὺς μόσχους) Ὀδ. Κ. 413· [πρὼν] ποταμῶν .. ῥέεθρα ἴσχει Ἰλ. Ρ. 750· ἴσχειν ἵππους Ο. 456, κτλ.· οὕτω καὶ παρ' Ἡροδ. 3. 77, καὶ τοῖς Ἀττ.:— μετὰ γεν., χειμάρρου .. τὸν .. οὔτ' ἄρα ἔρκεα ἴσχει ἀλωάων, τὸν ἐμποδίζει ἀπό .. , Ἰλ. Ε. 90· ἀλλ' ἴσχε μὲν σῆς συγγόνου .. ξίφος, μὴ κτείνῃς αὐτήν, Εὐρ. Ἑλ. 1656· ἴσχ. τῆς ῥοῆς, τοῦ ἰέναι Πλάτ. Κρατ. 416B, 420E· οὕτως, ἴσχ. τινὰ μὴ πράσσειν Εὐρ. Ι. Α. 661 πρβλ. **ἔχω** Α. ΙΙ. 8· ἴσχε δακὼν στόμα ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. Μαιν. 1244· τὸ ἴσχον, τὸ κωλῦον, θαυμάσας ὅ τι τὸ ἴσχον εἴη τὴν πορείαν Ξεν. Ἀν. 6. 3, 13. **2)** ἀμεταβ., **ἴσχε,** «στάσου», ἴσχε, μὴ φοβοῦ, νικῶν πολὺ Αἰσχύλ. Χο. 1052· ἐπὶ πλοίων, εἶμαι ἠγκυροβολημένος, Θουκ. 2. 91, πρβλ. 7. 35· ἐπὶ ποταμῶν, «σταματῶ, ὀλιγοστεύω», Ἀρρ. Ἀν. 5. 9· — ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀμεταβ. ταύτης σημασ. παρ' Ὁμ. εἶναι εὔχρηστον τὸ Μέσ. ἧ Παθ., **ἴσχεσθ'** Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε Ὀδ. Ω. 54, πρβλ. Ἰλ. Γ. 82· σὺ δὲ ἴσχεο, «κρατήσου», γενοῦ ἥρεμος, «παύου» (Σχόλ.), Α. 214· ἴσχεο, «πέπαυσο» (Σχόλ.), Β. 247, Ὀδ. Χ. 356, κτλ.· ἡσυχάζω, μένω ἥσυχος, σιωπῶ, καὶ ἴσχεο μηδ' ὀνομήνῃς Α. 251:— μετὰ γεν., ἴσχομαί τινος, ἀπέχομαι ἀπό τινος, ἀφίσταμαι, ἀπομακρύνομαι, λώβης ἴσχεσθαι Ὀδ. Σ. 347, Υ. 285, Ω. 323, 531· ἀλλά, ἴσχετο ἐν τούτῳ, ἄπρος., ἐᾶς ἐσταμάτησε, διεκόπη (ἡ διαπραγμάτευσις), Ξεν. Ἀν. 6. 3, 9. **II.** κρατῶ, [κανόνα] ἀγχόθι δ' ἴσχει στήθεος Ἰλ. Ψ. 762, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 575, Φιλ. 1111:— μεταφ., κρατῶ, φυλάττω, διατηρῶ, εὐφημίαν νῦν ἴσχ', εὐφήμει, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 178· ἐλπίσιν ἴσχειν τι, ἐλπίζειν τι, αὐτόθι 138· εἰ ταύταν τούτῳ γνώμαν ἴσχεις, ἐὰν ἐξακολουθῇς νὰ ἔχῃς ταύτην τὴν γνώμην ἢ τοῦτον τὸν σκοπὸν περὶ τούτου τοῦ ἀνδρός, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 853· ἐπιστήμην Πλάτ. Θεαίτ. 198Δ· ἐπὶ ἐξωτερικῶν πραγμάτων, ὀδύνη ἴσχει τὴν γαστέρα, κατέχει, κυριεύει, ταλαιπωρεῖ, Ἱππ. 567. 38· τὸν αἶσ' ἁπλατος ἴσχει Σοφ. Αἴ. 256.— Παθ., φθόῃ ἴσχεσθαι Ἰσοκρ. 386D.

III. μεθ' Ὅμ., ὡς τὸ ἔχω, ἔχω ὑπὸ τὴν κατοχήν μου, κατέχω ὡς κτῆμά μου, Ἡρόδ. 2. 39, Θουκ. 3. 58· ἔχω γυναῖκα, σύζυγον, Ἡρόδ. 5. 92, 2·— ἐπὶ γυναικῶν, ἴσχ. ἐν γαστρί, ἢ ἁπλῶς ἴσχειν, = κυοφορεῖν, ἐγκυμονεῖν, Ἱππ. 1014F, κτλ.· ὡσαύτως, μετὰ τοῦτον ἴσχει Κλεόμβροτον Ἡρόδ. 5. 41· ἀκολούθως ὡσαύτως, ἴσχε κἀμοῦ μνῆστιν, ἔχε καὶ ἐμὲ εἰς τὴν μνήμην σου, Σοφ. Αἴ. 520· λῆστιν ἴσχεις = ἐπιλανθάνει, λησμονεῖς, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 584· ἄλλος ἴ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1031· γνώμην ἴ. = γνῶναι ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 214· ἴ. βουλὸν βίου ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 302· νοῦν Πλάτ. Συμ. 181D· ἐπωνυμίαν, θάρσος, δέος, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Παρμ. 130E, κτλ.· — μετὰ διπλῆς αἰτ., ἴσχ. τινὰ ξύνευνον Σοφ. Αἴ. 1031· θεὸν οὐ λήξω προστάταν ἴσχων ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 882. **2)** περιέχω, περιλαμβάνω, ἐπιφέρω, φθόνον ἴσχει ὄλβος Πινδ. Π. 11. 45·— οὕτως, αἱ ψῆφοι τάλαντον ἴσχουσιν, ἰσοδυναμοῦσι πρός .. Πολύβ. 5. 26, 13· ἡ δὲ μνᾶ ἴσχει λίτρας δύο καὶ ἥμισυ Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 7, 1· ἀλλὰ πιθανῶς διορθωτέον ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις: **ἰσχύουσι, ἰσχύει,** ἴδε **ἰσχύω** 3. **3)** ἀμεταβ., ὡς τὸ ἔχω, ἀπολέμως ἴσχειν, ἀπολέμως ἔχειν, Πλάτ. Πολιτικ. 307E· εὖ ἴσχ., εὖ ἔχειν, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 411C· ὧδε ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 38C· χαλεπώτερον Θουκ. 7. 50.

ἰσ-ωνία, ἡ, (ὠνὴ) ἴση τιμή, ἰσότης τιμῆς, δικαία τιμή, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1227.

ἰσωνῡμία, ἡ, ταυτότης ὀνόματος, Ἀπολλ. π. Ἀντωνυμ. 269C.

ἰσώνῡμος, ον, (ὄνομα) ἔχων τὸ αὐτὸ ὄνομα, μετὰ γεν., καλεῖν τινα ἰσώνυμον ἔμμεν μάτρως Πινδ. Ο. 9. 96. [ῑ Νικ. Θηρ. 678].

ἴσως, Ἐπίρρ. τοῦ **ἴσος,** ἐξ ἴσου, καθ' ὅμοιον τρόπον, Σοφ. Φιλ. 758, Πλάτ. Νόμ. 805A, κτλ.· ὡς **ἰσαίτατα** αὐτόθι 744C. **II.** ἐξ ἴσου, ἰσάκις, ἴσως λαβεῖν τι Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 12· μετὰ ἰσότητος, ἐν ἰσότητι, ἴσως καὶ καλῶς Δημ. 59. 19· οὐκ ἴ. οὐδὲ πολιτικῶς ὁ αὐτ. 151. 4· ἴ. καὶ δικαίως Διον. Ἁλ. 10. 40· οὐκ ἴσως Πολύβ. 24. 2, 7. **III.** κατὰ τὰ φαινόμενα, πιθανῶς, ἴσως, Ἡρόδ. 6. 124, Αἰσχύλ. Πρ. 317, Σοφ. Φιλ. 144, κτλ.· οὐκ ἴσως, ἀλλ' ὄντως Πλάτ. Νόμ. 965C·— παρ' Ἀττ. συχνάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ **ἄν** ἢ **τάχ' ἄν,** ὑμᾶς δ' ἃ φράζω ὁρᾶτε, καὶ τάχ' ἄν μ' ἴσως πύθοισθε .. σεσωσμένον Σοφ. Αἴ. 691, 1009, Πλάτ. Ἀπολ. 31A· ἀμφισβητοῦντες προστιθέασιν ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα Ἀριστ. Ρητ. 2. 13, 2 (πρβλ. **τάχα**)· καὶ κατὰ Ἀντίγραφα τοῦ Αἰσχύλ. ἐν Ἱκέτ. 727 καὶ Εὐρ. ἐν Ι. Τ. 1055, τὸ ἴσως κεῖται ἀντὶ τοῦ ἄν μετ' εὐκτικ., ἀλλ' εἶναι ἁπλῶς σφάλμα τῶν ἀντιγραφέων, ἴδε W. Dind. ἐν τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου·— ἴσως μέν .., ἴσως δέ .. Ξεν. Κύρ. 4. 2, 3· ἴσως, ἴσως Ἀριστοφ. Νεφ. 1320, Δημ. 37. 23:— συχνάκις ἐν χρήσει οὐχὶ πρὸς δήλωσιν ἀμφιβολίας, ἀλλὰ πρὸς μετριόφρονα τροποποίησιν ἢ μετρίασιν θετικοῦ τινος ἰσχυρισμοῦ, Σοφ. Ο. Κ. 661, Πλάτ. Φαίδ. 61C, 67A, Φαῖδρ. 233E, κ. ἀλλ., καὶ συχνάκις παρ' Ἀριστ. **IV.** μετ' ἀριθμ., περίπου, Ἀριστοφ. Πλ. 1058, Δαμόξενος παρ' Ἀθην. 15B.

ἴσωσις, εως, ἡ, (ἰσόω) ἐξίσωσις, παραβολή, σύγκρισις, Γλωσσ.

ἴταλα· «ἑστία, εἰς ἃ τοὺς ἱστοὺς διατείνουσιν» Ἡσύχ.

Ἰταλία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, Ἡρόδ. 1. 24, κτλ. [Ἡ πρώτη συλλαβὴ ἐκτείνεται ἐν δακτυλικῷ στίχῳ, Σοφ. Ἀντ. 1119, Καλλ. εἰς Ἥραν 58, ὡς τὸ Italia παρ' Οὐεργιλίῳ.]

ἰταλιάζω· μέλλ. (καθ' Ἡσύχ.) **ἰταλιάξω,** ἐν Ἰταλίᾳ διατρίβω, Φώτ., Ἡσύχ.

Ἰταλίδης, ου, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **Ἰταλιώτης,** Ἀνθ. Π. 9. 344.

Ἰταλικός, ἡ, όν, ὡς καὶ νῦν, ὁ Σικελικός τε καὶ Ἰταλικὸς νόμος Πλάτ. Νόμ. 659B, κτλ.·— ἀνώμαλ. θηλ. **Ἰταλίς, ίδος,** Ἰταλὶς ὠκυμόρους ἀμφεκάλυψε κόνις Ἀνθ. Π. 7. 373· ἡ **Ἰταλὶς** (δηλ. γῆ) = **Ἰταλία,** Δίων Κ. 54. 22.

Ἰταλιώτης, ου, ὁ, Ἕλλην κάτοικος τῆς Ἰταλίας, Θουκ. 6. 44, κτλ., πρβλ. **Σικελιώτης**·— θηλ. **-ῶτις, ιδος,** ἐπίθ., Θουκ. 8. 91, Στράβ. 243· **-ωτικός, ή, όν,** Πλάτ. Ἐπιστ. 326B, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 15.

Ἰταλόθεν, ἐξ Ἰταλίας, Χρησμ. Σιβυλλ. 4. 519.

Ἰτᾶλός, ὁ, ὁ ἐγχώριος κάτοικος τῆς Ἰταλίας, Στράβ. 210·— ὡς ἐπίθ., Ἀνθ. Π. 7. 741, κτλ. [ῑ, ἀλλὰ ῐ χάριν τοῦ μέτρου, Ἰακωβίου Ἀνθ. Π. σ. 505· ὡς καὶ ἐν τοῖς **Ἰταλίς, Ἰταλία.**]

ἰτᾰλός, ὁ, = **ταῦρος,** (Ἡσύχ.), ὁπόθεν λέγεται ὅτι ἐκλήθη ἡ Ἰταλία, Τίμαι. 12, πρβλ. Βάρρωνα (Varro) R. R. 2. 5, ἐν λ. **Ἰταλία.** (Ἀρχικῶς: **Fιταλός,** πρβλ. Σανσκρ. vatsas, Λατ. vitulus· Ὀσκαν. Viteliu (Italia)· Σλαυ. tele.)

ἰτᾰμεύομαι, ἀποθ., φέρομαι ἰταμῶς, Ἰουλιαν. Λόγ. 7, πρὸς Ἡρακλ. Κυνικ. σ. 210, Ἰω. Χρυσ. τ. 2. σ. 582.

ἰτᾰμία [ῐ], ἡ, = **ἰταμότης,** Ἑβδ. (Ἱερ. ΚΘ', 15).

ἰτᾰμός [ῐ], ἡ, όν, (εἶμι, ἴτης) ὁρμητικός, σπεύδων, κύνες Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 234) παρ' Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 1292· ἕτοιμος πρὸς πᾶν πρᾶγμα, παράτολμος, θρασύς, ἀναίσχυντος, ἀσυλλόγιστος, ἄσωτος, ὡς τὸ Λατ. audax, ἰτσμὸν καὶ τολμηρὸν ἡ πονηρία Δημ. 777. 3· ἰτ. πρός τι Ἀριστ. Προβλ. 30. 6, Πλουτ. Γάλβ. 25· ἰταμώτερος πρὸς λόγους ὁ αὐτ. 2. 1041A· τὸ ἰταμὸν = ἰταμότης, ὁ αὐτ. ἐν Φαβ. 19, κτλ.· τὸ ἰτ. τῆς ψυχῆς ὁ αὐτ. ἐν Ρωμ. 7· ἰταμόν τι δεδορκὼς Λουκ. Δραπέτ. 19· ἰτ. ἀντιβλέπειν Αἰλ. π. Ζ. 17. 12.— Ἐπίρρ. **-μῶς,** Ἄλεξ. ἐν «Κνιδίᾳ» 1, ἐν «Φαί-

δρῳ» 2· Συγκρ. **-ώτερον**. Πλάτ. Νόμ. 773B· ἰταμώτερον τῷ βίῳ χρῆσθαι Δημ. 414. 1· Ὑπερθ.,**-ώτατος** Λουκ. Ἰκαρομ. 30.

ἰταμότης, ητος, ἡ, ἀπερίσκεπτος τόλμη, ἀπερισκεψία, θρασύτης, ἀναισχυντία, Λατ. audacia, Πλάτ. Πολιτικ. 311A, Πλούτ.2. 715D· συγγραφεὺς Πολύβ. 12. 10, 4.

ἰτέα [ἴδε ἴτυς ἐν τέλ.], Ἰων. **ἰτέη**, ὡσαύτως **ἰτείη** (Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1428), ἡ, ἡ ἰτέα, κοινῶς «ἰτιά», καὶ κατὰ τὸ Τουρκ. «σουγιουτγιά», Λατ. salix, Ἰλ. Φ. 350 (πρβλ. **ὠλεσίκαρπος**), Ἡρόδ. 1. 194, κτλ.· λευκὴ καὶ μέλαινα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 13, 7. **II.** ἀσπὶς ἐκ πλέγματος κεκαλυμμένη μὲ γύψον, δέρμα βοός, ἢ χαλκόν, Εὐρ. Ἡρακλ. 376, Ἰκέτ. 695, Τρῳ. 1193, Κύκλ. 7, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 720. **III.** = **ἵππουρις**, Διοσκ. (ἐν τοῖς Νόθ.) 4. 46. (Πρβλ. **ἴτυς, οἶσος, οἰσύα**· τὸ **F** ἀναφαίνεται ἐν τῷ **ἴτυς** (ἴδε ἐν λ.) ὡς καὶ ἐν τῷ Σανσκρ. vîtikâ (δεσμός, κτλ.)· Λατ. vitex, vimen, vitis, vilta· Ἀγγλο-Σαξον. widde (Ἀγγλ. withy) Λιθ. vitols (ἰτέα, Ἀγγλ. willow)· Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. wida (weide):— ἡ ῥίζα εὑρίσκεται ἐν τοῖς Σανσκρ. vê, va-yâmi (texo), Λατ. vi-co).

ἰτέϊνος [ῑ̆], **η, ον**, ἐξ ἰτέας, Λατ. salignus, Ἱτ. ῥάβδος Ἡρόδ. 4. 67, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 3, 4. **II.** ἐκ κλάδων ἢ κλωναρίων ἰτέας κατεσκευασμένος, ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτείνοισιν Θεόκρ. 16. 79, 22. 190.

ἰτέον, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **εἶμι**, δεῖ ἰέναι, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 390, Πλάτ. Πολ. 394D, Νόμ. 803E.

ἰτεών [ῑ̆], **ῶνος**, ἡ, (ἰτέα) τόπος πλήρης ἰτεῶν, Γεωπ. 3. 6, 6, πρβλ. **ἐλαιών, δαφνών**.

ἴτηλος, η, ον, ἑρμηνευόμενον παρ' Ἡσυχίῳ, ἔμμονος, οὐκ ἐξίτηλος (Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 37).

ἴτης, ου, ὁ, = **ἰταμός**, θρασύς, τολμηρός, ῥιψοκίνδυνος, Ἀριστοφ. Νεφ. 445, Πλάτ. Συμπ. 203D· καὶ ἴτας γε ἐφ' ἃ οἱ πολλοὶ φοβοῦνται ἰέναι ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 349E, πρβλ. 349C.

ἰτητέον, = **ἰτέον**, Ἀριστοφ. Νεφ. 131, Δίφιλ. ἐν Α.Β. 100, 12.

ἰτητικός, ή, όν, = **ἰταμός**, ἰτητικώτατον ὁ θυμὸς πρὸς τοὺς κινδύνους, παρατολμότατος εἶναι ὁ θυμὸς πρὸς τοὺς κινδύνους, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 8, 10.

ἴτθαι (Βοιωτ.), «καθῆσθαι» Ἡσύχ.

ἴτον, τό, εἶδος μύκητος, μανιταρίου, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 13.

ἰτός, ή, όν, (εἶμι) ὃν δύναταί τις νὰ διαβῇ, διαβατός, Ἀνθ. Π. 7. 480.

ἴτρια (οὐχὶ **ἰτρία**, Ἀρκάδ. 119. 18), τά, εἶδος πλακούντων, Ἀ ανρ. 16, Σόλων 37, Σοφ. Ἀποσπ. 199, Ἀρχιππος ἐν «Ἡρακλεῖ γαμοῦντι» 4· πεποιημένων ἐκ σησάμου καὶ μέλιτος, Ἀθήν. 646D· ἀλλὰ διακρινομένων ἀπὸ ἄλλων, οἵτινες καλοῦνται **σησαμοῦντες** ὑπὸ Ἀριστοφ. ἐν Ἀχ. 1092· καὶ ἀπὸ τῶν ὑπὸ τοῦ Διοσκ. (4. 64) ὀνομαζομένων **μελιττωμάτων**· παρὰ Διον. Ἀλ. 1. 55, λέγεται ὅτι κατεσκευάζοντο ἐκ σίτου, ἀλλ' ὅμως διακρίνονται ἀπὸ τῶν καλουμένων **πυραμούντων** ὑπὸ τοῦ Ἐφίππου ἐν «Ἐφήβοις» 1.

Προσέτι λέγεται ὅτι τὸ παρὰ Ρωμαίοις **λῖβον** (libum) συνέκειτο ἐκ γάλακτος, ἰτρίων καὶ μέλιτος Ἀθήν. 125F. Ὥστε κυρίως φαίνεται ὅτι ἦσαν πλακούντια ἐξ ἀλεύρου (ἴδε Ἡσύχ.) ποικιλλόμενα διὰ τῶν διαφόρων μίξεων.

ἰτρίνεος, α, ον, ὅμοιος πρὸς ἴτρια, Ἀνθ. Π. 6. 232.

ἰτριο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν ἴτρια, Πολυδ. Ζ', 30· πρβλ. **χιδροπώλης**.

ἰττέλα, ἡ, διφθέρα, Πολυδ. Ζ', 211.

ἴττω, Βοιωτ. ἀντὶ **ἴστω**, γ' ἑνικ. προστ. τοῦ **οἶδα**, ἰδίως ἐν τῇ φράσει ἴττω Ζεύς, ἔστω μάρτυς ὁ Ζεύς, λέγει Κέβης ὁ Θηβαῖος ἐν Πλάτ. Φαίδ. 62A· Θήβαθεν ἴττω Ζεὺς καὶ ἴττω Ἡρακλῆς, λέγει ὁ Βοιωτὸς ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 911, 860· πρβλ. Πλάτ. Ἐπιστ. 345A, Valck. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1671 (1677), καὶ ἴδε τὴν λέξιν **ἴστωρ**.

ἴτυλος· «μόνος, ἐρημικός, νέος, ἄπαλός» Ἡσύχ.

ἴτυς [ἴδε ἐν τέλ.], **υος**, ἡ, ὡς τὸ **ἄντυξ**, κύκλος ἢ περιθώριον κατεσκευασμένον ἐξ ἰτέας (πρβλ. **ἰτέα**) ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. (μόνον ἐν τῇ Ἰλ.) ἀείποτε ἐπὶ τοῦ κύκλου ἢ τῆς περιφερείας τροχοῦ, ὄφρα ἴτυν κάμψῃ, «ἴτυν, ἀψῖδα· λέγει δὲ τὴν περιφέρειαν τοῦ τροχοῦ» (Σχόλ.). Τὰ τέσσαρα τεμάχια τὰ ἀποτελοῦντα τὸν κύκλον τοῦ τροχοῦ καὶ νῦν λέγονται ἀψῖδες, Ἰλ. Δ. 486, πρβλ. Ε. 724·— ἡ ἐξωτάτη ἄκρα ἢ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος, Ἱσ. Ἀσπ. Ἠρ. 314, Ἡρόδ. 7. 89· ἡ αὐτὴ ἡ στρογγύλη ἀσπίς, Τυρταῖος 11, Εὐρ. Ἴων 210, Τρῳ 1197, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 4. 7, 12· — ἴτυς βλεφάρων, τὸ τοξοειδὲς καμπύλον τῶν ὀφρύων, Ἀνακρεόντ. 15. 17· ἀγκίστρων ἴτ. Ἀνθ. Π. 628, πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 5. 138· ἴτ. τῆς πλευρᾶς, πλευρά, Γαλην. τ. 2. σ. 681. 9. [ῐ̆τῠς Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ. ἀλλὰ ῑ̆τέαι Φ. 350.].

Ἴτυς, υος, ὁ, υἱὸς τοῦ Τηρέως καὶ τῆς Πρόκνης, Τραγ.: ἐν τρισυλλάβῳ τύπῳ, **Ἰτῦλος**, υἱὸς τοῦ Ζήθου καὶ τῆς Ἀηδόνος, Ὀδ. Τ. 522. [Συνήθως: **ἰτῦς**, Blomf. εἰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 1113 (1144)· ἀλλ' ἐν δακτυλικοῖς μέτροις καὶ ῠ̄, Σοφ. Ἰλ. 148, Δινδ. ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 212].

ἴτω [ῑ̆], γ' ἑνικ. προστ. τοῦ **εἶμι**, ἂς ὑπάγῃ, Ὁμ.· παρ' Ἀττ. σχεδὸν ὡς ἐπιφώνημα, ἐμπρός, καὶ ὅ τι θέλῃ ἂς γείνῃ, ἴτω· ποιήσω, πᾶσαν αἰσχύνην ἀφεὶς Σοφ. Φιλ. 120, Elmsl. εἰς Εὐρ. Μήδ. 780.

Ἰτωνία, ας, ἢ **ιάς, ιάδος**, ἡ, ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς, ἐξ Ἴτωνος, πόλεως ἐν Θεσσαλίᾳ, χρυσαίγιδος Ἰτωνίας Βακχυλ. Ἀποσπ. 15 (23)· Ἰτωνιάδος Καλλ. εἰς Δήμ. 74.

ἰῦ, θαυμαστικὸν ἐπιφώνημα, Θεογνώστ. Κανόνες 161, Ἰω. Ἀλεξ. τονικὰ παραγγέλματα 37.

ἰυγγικός, ή, όν, (ἰυγξ) μαγικός, ἰυγγικὴ φύσις Δαμασκ. περὶ Ἀρχ. 351, 370.

ἰυγγο-δρομέω, = **βοηδρομέω, βοηθέω**, «ἰυγγοδρομεῖν· ἐκβοηθεῖν. Βοιωτοί» Ἡσύχ.

ἰυγή, ἡ, φωνή, κραυγή, βοή, ὠρυγή, οἷον ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν ὀδύνῃ, Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 9. 43, Σοφ. 752· ὁ συριγμὸς ὄφεων, Νικ. Θηρ. 400, Ὀππ. Ἁλ. 1. 565, Ἡσύχ., πρβλ. **ἰυγμός**. [ῐ̆ῡ- παρὰ Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ.].

ἰυγκτόν· «τορὸν» Ἡσύχ.

ἰυγμός, ὁ, (ἰύζω) βοή, κραυγὴ χαρᾶς, Ἰλ. Σ. 572· ὡσαύτως, κραυγὴ ὀδύνης, Αἰσχύλ. Χο. 26, Εὐρ. Ἡρακλ. 126· πρβλ. **ἰυγή**. [ῡ̆ ἐν Ἰλ.· ῡ̆ παρὰ Τραγ.]

ἴυγξ, ἴυγγος, ἡ, (ἰύζω) «τὸ ὄρνεον τὸ λεγόμενον σεισοπυγίς» (Σουΐδ.), κοινῶς «σουσουβάδα» ἢ κωλοσουσουράδα», Iynx torquilla, κληθεῖσα οὕτως ἐκ τῆς κραυγῆς αὐτῆς, ἐνῷ τὸ τῆς συνηθείας ὄνομα προέκυψεν ἐκ τῆς σείσεως τῆς οὐρᾶς, καὶ τὸ παρ' Ἄγγλοις wryneck ἐκ τῆς κινήσεως τοῦ αὐχένος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 12, 4, π. Ζ. Μορ. 4. 12, 35, Αἰλ. π. Ζ. 19. Οἱ γόητες καὶ αἱ μάγισσαι τῶν ἀρχαίων ἔδενον τὸ πτηνὸν τοῦτο εἰς τροχὸν καὶ περιέστρεφον αὐτὸν πιστεύουσαι ὅτι οὕτως εἶλκον τὰς καρδίας ἀνδρῶν καὶ ἤθελγον ἢ ἐμάγευον αὐτοὺς εἰς ὑπακοήν· ἐντεῦθεν ἦτο ἐν πολλῇ χρήσει πρὸς ἀνάκτησιν ἀπίστων ἐραστῶν. Ἡ ἐνέργεια αὕτη ἐκαλεῖτο ἕλκειν ἴυγγα ἐπί τινι, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 17 (ἔνθα ἴδε Schneid.)· οὕτως, ἴυγξ ἕλκει τινά ποτὶ δῶμα Θεόκρ. 2. 17· καὶ μεταφ., ἕλκομαι ἴυγγι ἦτορ, ὡς διὰ μαγείας, Πινδ. Ν. 4. 56· ὥσπερ ἀπὸ ἴυγγος τῷ κάλλει ἑλκόμενος Λουκ. π. Οἴκου 13· οὕτως ἐν Πινδ. Π. 4. 381, ἴυγγα τετράκναμον, πιθανῶς σημαίνει τὸν τροχὸν τὸν ἔχοντα τὰς πτέρυγας καὶ τοὺς πόδας τῆς ἴυγγος τεταμένα οὕτως ὥστε νὰ ἀποτελῶσι τέσσαρας κνήμας ἤτοι ἀκτῖνας τοῦ τροχοῦ, πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 205, καὶ ἴδε Σχολιαστ. Πινδ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** μεταφ., γοητεία, φίλτρον, τῇ σῇ ληφθέντες ἴυγγι Ἀριστοφ. Λυσ. 1110, πρβλ. Λυκόφρ. 310, Διογ. Λ. 6. 76· — ὡσαύτως, λέξις ἰσχυροτέρα τοῦ **πόθος**, σφοδρὰ ἐπιθυμία, ἴυγγα.. ἀγαθῶν ἑτάρων Αἰσχύλ. Πέρσ. 989. [ῐ̆ Ἐπικ. καὶ παρὰ Πινδ.· ῡ̆ Ἀττ.].

ἰύζω (ῡ̆): ἀόρ. **ἴυξα** Πίνδ.:— κραυγάζω, βοῶ, «χουγιάζω», πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν Ἰλ. Ρ. 66· οἱ δ' ἰύζοντες ἕποντο Ὀδ. Ο. 162· — ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ἐπὶ ἀνθρώπων βοώντων πρὸς ἐκφόβησιν καὶ ἀποδίωξιν ἀγρίου θηρίου, πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 507· — βραδύτερον, κραυγάζω, βοῶ ἐκ λύπης ἢ ἄλγους, ἴυξεν ἀφωνήτῳ ἄχει Πινδ. Π. 4. 422· παρ' Αἰσχύλ. μόνον κατὰ προστ., ἰύζ. ἀποτμον βοάν Πέρσ. 280, πρβλ. 1042, Ἰκέτ. 808, 873· μετοχ. **ἰύζων** Σοφ. Τρ. 787. (Ἐκ τοῦ ἐπιφωνήματος **ἰύ**, ὃ ἴδε). [ῐ̆ Ἐπικ. καὶ παρὰ Πινδ.· ῡ̆ ἐν Σοφ. Τρ. 787· ι ἀβέβαιον παρ' Αἰσχύλ.]

ἰυκτής [ῑ̆], **οῦ**, ὁ, (ἰύζω), ὁ φωνάζων ἢ κραυγάζων, ψάλτης, αὐλητής, Θεόκρ. 8. 30, ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ **ἰυκτά**.

ἴυρκες· «αἶγες ἄγριαι. ὑστριχίδες» Ἡσύχ.

ἴφθῑμος, η, ον, ὡσαύτως, **ος, ον**· (**ἴφι, ἴφιος**)· ἰσχυρός, δυνατός, ῥωμαλέος, ἐπὶ σωματικῆς ῥώμης· ἑπομένως: ὥμοις ἴφθ. Ἰλ. Σ. 204· κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην.. ἔθηκεν Γ. 336· ἰφθίμων ποταμῶν.. ῥέεθρα Ρ. 749· βοῶν ἰφθ. κάρηνα Σ. 23· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίθετον ἡρώων, Γ. 336, Σ. 204, κτλ.· καὶ οὕτως, ἴφθ. ψυχαί, κεφαλαί Α. 3, Λ. 55· ἐπὶ τοῦ Ἅδου, Ὀδ. Κ. 534, Λ. 47:— οὕτω καὶ ἐπὶ γυναικῶν, εὔρωστος, εὐπρεπής, οἵα πρέπει νὰ εἶναι ἡ γυνὴ ἥρωος (ὅρα Ὀδ. Κ. 105, 106)· ἰφθ. βασίλεια Η. 332· ἅλοχος, παράκοιτις Ἰλ. Ε. 415, Ὀδ. Ψ. 92, κτλ.· θυγάτηρ Ο. 364· ἰφθίμην Ἠρὼ Λ. 287.—Ὀσάκις ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ γυναικῶν, μεταχειρίζεται τὴν κατάληξιν τοῦ θηλ. **ἰφθίμη**· ἀλλὰ λέγει ἴφθιμοι ψυχαί, κεφαλαί, προκειμένου περὶ ἀνδρῶν.

ἴφι (ἴσως ἀρχαία δοτ. τοῦ ἴς, ὃ ἴδε), Ἐπικ. ἐπίρρ., ἰσχυρῶς, κραταιῶς, συχν. παρ' Ὅμ., ἀλλὰ μόνον μετὰ τεσσάρων ῥημάτων, ἴφι ἀνάσσειν, κραταιῶς ἢ κρατερῶς κυβερνᾶν, βασιλεύειν, Τενέδοιό τε ἴφι ἀνάσσεις Ἰλ. Α. 38, κτλ.· ἴφι μάχεσθαι, ἀνδρείως, Α. 151· ἴφι δαμῆναι, δαμασθῆναι ὑπερτέρᾳ δυνάμει, Τ. 417, Ὀδ. Σ. 156· ἴφι κτάμενος Ἰλ. Γ. 375·— οὕτως, ἴφι βιησάμενος Εὔφορος 61· καὶ παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., ἴδε Ἔτυμ. Μ. σ. 480, 7.— Συχν. ἐν κυρίοις ὀνόμασι, π. χ. **Ἰφιάνασσα, Ἰφιγένεια, Ἰφιγόνη, Ἰφιδάμας, Ἴφικλος**, κτλ.

ἰφῐγένειᾰ, ἡ, ἰσχυρὰ γεννηθεῖσα, ἰσχυρά, ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, Παυσ. 2. 35, 1, Ἡσύχ. **II.** ὡς κύριον ὄνομα, **Ἰφιγέ-**

νεια, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἡ παρ' Ὁμήρῳ **Ἰφιάνασσα**, Στησίχ. 28, Τραγ., κτλ., ἂν καὶ τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα διακρίνονται παρὰ Σοφ. Ἠλ. 157:— καλεῖται ὡσαύτως καὶ **Ἰφιγόνη**, Εὐρ. Ἠλ. 1023· **Ἴφις** Λυκόφρ. 324. [ῐφ-. Ὁ Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 1526 ἔχει **-γενεᾶ**, ὡς τὸ **ἀνοία** ἀντὶ **ἄνοια**, **εὐκλεία** ἀντὶ **εὔκλεια**]

ἰφῐ-γένητος, ον, ὁ δι' ἰσχύος γινόμενος, πῦρ Ὀρφ. Ἀποσπ. 2. 28

Ἰφικρατίδες, αἱ, εἶδος ὑποδημάτων κληθέντων οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀθηναίου στρατηγοῦ Ἰφικράτους, Διόδ. 15. 44, Ἀλκίφρ. 3. 57, Δαμάσκ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 342. 31.

ἴφιος, **α**, **ον**, (ἶφι) Ἐπικ. ἐπίθ., συχν. παρ' Ὁμ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ φράσει ἴφια μῆλα, παχέα, εὐτραφῆ πρόβατα, Ἰλ. Ε. 556, κ. ἀλλ.

ἴφυον [ῐ], τό, εἶδος βοτάνης, κατὰ τὸν Σχολιαστ. «εἶδος ἀγρίου λαχάνου», Ἀριστοφ. Θεσμ. 910, Ἀποσπ. 473, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 6, 11.

ἰχανάω, ἴδε **ἰσχανάω** ἐν τέλ.

ἴχαρ, τό, σφοδρὰ ἐπιθυμία, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 850, ἔνθα ἴδε Σχολ.

ἰχθύα, Ἰων. **-ύη**, ἡ, (ἰχθύς) τὸ ἀπεξηραμμένον δέρμα τοῦ ἰχθύος, ῥίνη, χρησιμεῦον ὅπως δι' αὐτοῦ ξέωσι τὰς ἐπιφανείας πραγμάτων, Ἱππ. 914D, «ἰχθύην, ῥίνης θαλαττίης δέρμα ξηρόν. Δύναται δὲ καὶ τὸν σιδηροῦν ὄνυχα ὀηλοῦν, ᾧπερ εἰς τὰς ἐμβρυουλκίας καὶ τὰς ἐμβρυοτομίας χρώμεθα, διὰ τὴν πρὸς τὰς λεπίδας τῶν ἰχθύων ὁμοιότητα» Γαληνοῦ Ἱπποκρ. Γλωσσ. Ἐξηγ. 488. **II.** πιθ. εἶδος ἀγγείου ἢ δοχείου ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔθετον παστοὺς ἰχθῦς, Συλλ. Ἐπ. γρ. 8346c.

ἰχθυάζομαι, ἀποθ., = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 7. 693.

ἰχθυάω, (ἰχθύς) ἁλιεύω, ψαρεύω, τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατ' Ἐπικ. ἐνεστ. καὶ παρατ., ἰχθυάασκον γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν Ὀδ. Δ. 368·— μετ' αἰτ., αὐτοῦ δ' ἰχθυάᾳ .. δελφῖνας, ψαρεύει, Μ 95, πρβλ. Ὀππ. Ἀλ. 1. 426·— ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Λυκόφρ. 46. **II.** παίζω (ὡς ἰχθύς). δελφῖνες .. ἐθύνεον ἰχθυάοντες Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 210. **III.** Παθ., ἰχθυώμενος ἄρτος (συνήθ. γραφ. **ἀργός**), κατεσκευασμένος μετ' ἰχθύων, Ὡραπόλ. 1. 14.

ἰχθυβολεύς, **έως**, ὁ, = **ἰχθυβόλος**, Νικ. Θηρ. 793, Καλλ. εἰς Δῆλ. 15, Ἀνθ. Π. 7. 504., 10. 9, πρβλ. Ἀθήν. 116Δ.

ἰχθυβολέω, βάλλω, κτυπῶ ἰχθύν, κοινῶς «καμακώνω», Ἀνθ. Π. 7. 381, 637.

ἰχθυ-βόλος, **ον**, πλήπτων, συλλαμβάνων ἰχθῦς, ἰχθ. μηχανή, περὶ τῆς τριαίνης, «καμακίου», Αἰσχύλ. Θήβ. 133· αἴθυιαι Ἀνθ. Π, 6. 23. **2)** ὡς οὐσιαστ., ἁλιεύς, «ψαρᾶς», αὐτόθι 7. 295., 9. 227. **II.** Παθ., ἰχθ. θήρα, ἄγρα ἰχθύων ἠγρευμένων διὰ τῆς τριαίνης, αὐτόθι 6. 24· ἰχθ. σεῖπνα Ὀππ. Ἀλ. 3. 18.

ἰχθυ-βόρος, **ον**, ὁ ἐσθίων ἰχθῦς, Ἀνθ. Π. 7. 652.

ἰχθύ-βοτος, **ον**, (τόπος) ἔνθα βόσκονται ἰχθύες, ἰχθύβοτοι νομαὶ Ὀππ. Ἀλ. 2. 1, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. κα', 80.

ἰχθυ-γόνος, **ον**, ὁ γεννῶν, παράγων ἰχθῦς, Νόνν. Δ. 26. 275.

ἰχθύδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἰχθύς**, μικρὸς ἰχθύς, «ψαράκι». [ῠ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 344. 8, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Φινεῖ» 1. 3, Ἀναξίλας ἐν «Μαγείροις» 1. κ. ἀλλ.· ἀλλ' ὗ ἐν δακτυλικοῖς, Ἀνθ. Π. 11. 405, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 311C.]

ἰχθυ-δόκος, **ον**, (δέχομαι) ὁ δεχόμενος ἐντός, ἢ ἐντὸς τοῦ ὁποίου θέτουσιν ἰχθῦς, σπυρίς, «ψαροζέμπιλον», Ἀνθ. Π. 6. 4.

ἰχθύη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **ἰχθύα**, ὃ ἴδε.

ἰχθύ-ημα-τα, τά, (ἰχθύα) λεπίδες, κοιν. «λέπια» ἰχθύων· ἐντεῦθεν, πράγματα σμικρὰ ὁμοιάζοντα μὲ λεπίδας, λεπίσματα, κ.τ.τ., Ἱππ. 877D, 880F, C, κτλ.· τὸ ἑνικ. μόνον ἐν 880F.— Κατὰ τὸν Ἐρωτιανὸν (σ. 488), «ἰχθυήματα, λεπίσματα ψοιῶν».

ἰχθυηρός, **ά**, **όν**, (ἰχθύς) κατάλληλος, ἐπιτήδειος εἰς ὑποδοχὴν ἰχθύων, τοὺς δὲ πινακίσκους τοὺς σαπροὺς τοὺς ἰχθυηροὺς ἀργυροῦς πάρεσθ' ὁρᾶν Ἀριστοφ. Πλ. 813, Ἀποσπ. 449 (Πολυδ. Γ', 82)· ζωμιός, «ψαρόσουπα», Λουκ. Λεξιφ. 5· οὐκ ἔστιν ἰχθυηρὸν ὑπὸ σοῦ μεταλαβεῖν, δὲν ἠμποροῦμεν νάγοράσωμεν τίποτε ἀπὸ ψαρικὴ ἕνεκα σοῦ, (διότι ὅλα σὺ τὰ ἀγοράζεις), Δίφιλ. ἐν «Ἐμπόρῳ» 1. 21·— τὴν πύλην τὴν ἰχθυηράν, τὴν ἰχθυϊκήν, δηλ. ἔνθα ἦν ἡ τῶν ἰχθύων ἀγορά, Ἐδδ. (Νεσμ. Γ', 3).

ἰχθυΐα, ἡ, (ἰχθύς) ἁλιεία, Πρόκλ. ἐν Βίῳ, Ὁμ. σ. 9.

ἰχθυϊκός, **ή**, **όν**, = **ἰχθυηρός**, τὰ ἰχθ. ζῷδια Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 215, Ἐδδ. (Β', Παραλ. ΑΙ', 14)·— ὡσαύτως **ἰχθύϊνος**, **η**, **ον**, Αἰλ. π. Ζ. 17. 32.

ἰχθύ-κεντρον, τό, τρίαινα, «καμάκι», Πολυδ. Γ', 133· **ἰχθυόκεντρον**, Ἡσύχ. Σουΐδ.

ἰχθυ-μέδων, **οντος**, ὁ, βασιλεὺς τῶν ἰχθύων, περὶ τοῦ δελφῖνος, Μαρκ. Σιδ. 54.

ἰχθυ-νόμος, **ον**, ὁ ἄρχων τῶν ἰχθύων, ἐπὶ τοῦ δελφῖνος, Ὀππ. Ἀλ. 1. 643.

ἰχθυο-βολεύς, **ἰχθυοβόλος**, = **ἰχθυβολεύς**, **ἰχθυβόλος**, Φώτ., Εὐστ. 191. 33, κλ.

ἰχθυό-βρωτος, **ον**, καταβρωθεὶς ὑπὸ ἰχθύων, Πλούτ. 2. 668Δ.

ἰχθυο-ειδής, **ές**, ἔχων σχῆμα ἰχθύος, λεπίδος σιδηρᾶς **ἰχθυοειδέος** Ἡρόδ. 7. 61.

ἰχθυόεις, **εσσα**, **εν**, (ἰχθύς) πλήρης ἰχθύων, πόντος, Ἑλλήσποντος Ἰλ. Ι. 4, 360· ἰχθυόεντα κέλευθα, δηλ. ἡ θάλασσα, Ὀδ. Γ. 177· μυχὸς ἰχθ., ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου, Ἀριστ. Θεσμ. 324· ὄμμιος πρὸς ἰχθύν, δέμιας Ὀππ. Ἀλ. 3. 548. **II.** ἀποτελούμενος ἐξ ἰχθύων, θήρη Ὀππ. Ἀλ. 1. 666· ἰχθυϊκός, ἰχθυόεντα βόλον Ἀνθ. Π. 6. 223.

ἰχθυό-θηρ, **θηρος**, ὁ, τὸ ἰχθυοειδὲς θηρίον, ὁ κροκόδειλος, Μιχαὴλ Γλυκᾶς Χρον. σ. 273D.

ἰχθυο-θήρας, **ου**, ὁ ἀγρευτὴς ἰχθύων, ἁλιεύς, «ψαρᾶς», Κύριλλ.· οὕτω καὶ **ἰχθυο-θηρευτής**, **οῦ**, ὁ, Μανέθων 4. 243· **ἰχθυοθηρητήρ**, **ῆρος**, ὁ, Ἀνθ. Π. 7. 702.

ἰχθυο-θηρία, ἡ, ἁλιεία, Εὐστ. (;)· ἡ **ἰχθυοθηρικὴ** (ἐξυπ. τέχνη) Πολυδ. Α', 97.

ἰχθυό-θηρον, τό, = **κυκλάμινος**, Διοσκ. (Νόθ.) 2. 194.

ἰχθυο-κένταυρος, ὁ, ἡ, «τὰ μὲν ἄνω μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ ἄνθρωπος, τὰ δὲ ἐξ ὀμφαλοῦ μέχρις οὐραίου δελφίς», ἐπὶ τοῦ Τρίτωνος, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 34.

ἰχθυόκεντρον· «τρίαινα» Ἡσύχ.

ἰχυό-κολλα, ἡ, ἡ «ψαρόκολλα», Διοσκ. 3. 102, Γαλην. τ. 13, σ. 738, Γεωπον. 13. 14, 13. **2)** παρὰ Πλινίῳ, ὁ ἰχθὺς ὁ παράγων αὐτήν, ἀντακαῖος, 32. 27.

ἰχθυο-κτόνος, **ον**, ὁ φονεύων τοὺς ἰχθῦς, Φιλῆς περὶ Ζῴων 80. 6.

ἰχθυο-λογέω, ὁμιλῶ περὶ ἰχθύων, Ἀθήν. 308D, 360D.

ἰχθυο-λύμης [λῡ], **ου**, ὁ, ὁ λυμαινόμενος τοὺς ἰχθῦς, καταστροφεὺς αὐτῶν, κωμικὸν ἐπίθετον τῶν Ἀθηναίων ὡς ἀγαπώντων καθ' ὑπερβολὴν ἐδέσματα ἐξ ἰχθύων, τὸ τοῦ Ὀρατίου pernicies macelli, Ἀριστοφ. Εἰρ. 814.

ἰχθυό-μαντις, **εως**, ὁ, ὁ διὰ τῶν ἰχθύων μαντευόμενος, Ἀθήν. 333D, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 8. 5.

ἰχθυό-μορφος, **ον**, ὁ ἔχων μορφὴν ἰχθύος, Γεώργ. Σύγκελλ. σ. 16B.

ἰχθυ-οπτεῖ, **ίδος**, θηλ. ἐπίθ., κατάλληλος πρὸς ὄπτησιν ἰχθύων, ἐσχάραι ἰχθυοπτίδες Πολυδ. Ϛ', 88, Γ', 95, Ἡσύχ.

ἰχθυο-πώλαινα, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ ἑπομ., γυνὴ πωλοῦσα ἰχθῦς Φερεκρ. ἐν «Ἰπνῷ» 1. (Ἀθήν. 612B).

ἰχθυοπωλεῖον, ἴδε **ἰχθυοπώλιον**.

ἰχθυο-πώλης, **ου**, ὁ, ὁ πωλῶν ἰχθῦς, συχν. παρὰ Κωμ., ὡς Ἀριστοφ. ἐν Ἀποσπ. 344. 10, Ἀντιφάνης, ἐν «Βουταλίωνι» 1. 7, Ἄλεξ. ἐν «Δορκίδι» 1, κ. ἀλλ.·— θηλ. **ἰχθυόπωλις** ἀγορά, ἔνθα πωλοῦνται οἱ ἰχθύες, «τὰ ψαράδικα», Πλούτ. 2. 849D·— **ἰχθυοπωλέω**, πωλῶ ἰχθῦς, Πολυδ. Ζ', 26.

ἰχθυο-πωλία, ἡ, τὸ πωλεῖν ἰχθῦς, Ἀθήν. 276F, Πλούτ. 2. 668Δ· ἐκτὸς ἂν ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ἀναγνωσθῇ **ἰχθυοπώλια** κατὰ τὸν Schneid.

ἰχθυο-πώλιον, τὸ μέρος ἔνθα πωλοῦνται ἰχθύες, Συλλ. Ἐπιγρ. 2058B. 4· **ἰχθυοπωλεῖον** ἐν Πλουτ. 2. 668Α· ἀμφότεροι δ' οὗτοι οἱ τύποι ἀπαντῶσι καὶ παρὰ τῷ Σχολ. Ἀριστοφ. εἰς Βατρ. 1100.

ἰχθυόρροος, **ον**, συνηρ. **-ρους**, **ουν**, (ῥέω) ἐπὶ ποταμοῦ, ὁ ἐν τοῖς ῥεύμασιν αὐτοῦ ἔχων πληθὺν ἰχθύων, τὸν ἰχθυόρρουν ποταμὸν Τιμοκλ. παρ' Ἀθην. 342Δ.

ἰχθυο-τροφεῖον, τό, ὡς καὶ νῦν, μέρος ἔνθα τρέφονται ἰχθύες, Ἀθήν. 208Α, πρβλ. 511F.

ἰχθυο-τροφικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἰχθυοτροφίαν, Γεωπον. 20. 1.

ἰχθυο-τρόφος, **ον**, ὁ τρέφων ἰχθῦς, πλήρης ἰχθύων, διαβρομὰς ἰχθυοτρόφους Πλουτ. Λούκουλλ. 39, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἰχθυόεν**.

ἰχθυουλκός, ὁ, (ἕλκω) ἁλιεύς, ψαρᾶς, Φώτ., Σουΐδ.· παρ' Ἡσυχ. καὶ Θεοδωρήτ. ἐν Ἔπιστ. 76 φέρεται: **ἰχθυολκός**.

ἰχθυοφᾰγέω, τρώγω ἰχθῦς, τρέφομαι ἐξ ἰχθύων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 14, 4.

ἰχθυοφᾰγία, ἡ, τὸ ἐσθίειν ἰχθῦς, Εὐστ. 135. 19.

ἰχθυο-φᾰγος [ᾰ], **ον**, ὁ ἐσθίων ἰχθῦς, Ἀθήν. 345Ε·— οἱ Ἰχθ. ἄνδρες, οἱ ἐσθίοντες ἰχθῦς, φυλή τις ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, Ἡρόδ. 3. 19, πρβλ. Στράβ. 769 κἑξ., Παυσ. 1. 33, 4· ἑτέρα φυλὴ ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κόλπου, Στράβ. 720.

ἰχθυοφορέω, φέρω ἰχθῦς, Ἐτυμ. Μ. 117. 26.

ἰχθυο-φόρος, **ον**, ἔχων ἰχθῦς, κρηνίδας ἰχθυοφόρους Κτησίας ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 46. 32. **2)** φέρων, μεταφέρων ἰχθῦς, πλοῖα Ἐδδ. (Ἰώβ, Μ', 26).

ἰχθυ-πᾱγής, **ές**, ἐμπηγνύμενος εἰς τὸν ἰχθύν, ἄγκιστρον Ἀνθ. Π. 6. 27.

ἰχθύς [ἴδε ἐν τέλ.], **ύος**, ὁ· αἰτ. **ἰχθύν**, παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς ὡσαύτως **ἰχθύα** Ἀνθ. Π. 9. 277, ἴδε ἐν τέλ.: κλητ. **ἰχθῦ** Ἤρινν. 2, Κράτης ἐν «Θηρίοις» 1. 9·— πληθ. **ἰχθύες**, αἰτ. **ἰχθύας**, συνηρ. **ἰχθῦς**, Ὀδ. Ε. 53, ἀμφότεροι οἱ τύποι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Κωμ., πρβλ. Τηλεκλείδ. ἐν «Ἀμφικτύοσι» 1. 8, Ἀρχιππον ἐν «Ἰχθύσι» 14 πρὸς: Ἀντιφάν. ἐν «Βουταλίωνι» 1. 12, Ἔφιππον ἐν «Φιλύρᾳ» 2, οὕτω καὶ παρ' Ἀριστ., κλ.—Κατὰ τὰ Δ. Β. (44. 22) «ἰχθῦς, ἡ αἰτιατικὴ τῶν πληθυντικῶν Ἀττικώτερον ἢπερ ἰχθύας»·—

δυτκ. **ἰχθῦ** Ἀντιφάν. ἐν «Προβλήματι» 1. 15· πρβλ. **ὀφρύς**. Ὡς καὶ νῦν, ἰχθύς, «ψάρι», ὠμηστής Ἰλ. Ω. 82, πρβλ. Φ. 122, 203, Ὀδ. Ξ. 126, κτλ.· — παροιμ., ἀφωνότερος τῶν ἰχθύων Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτρ. 1, κτλ.· — μεταφορ., ἐπὶ μωροῦ ἀνθρώπου, Πλούτ. 2. 975B. **II.** ἐν τῷ πληθ., **οἱ ἰχθύες**, ἡ τῶν ἰχθύων ἀγορὰ ἐν Ἀθήναις, παρὰ τοὺς Ἰχθῦς Ἀριστοφ. Σφ. 789, Βάτρ. 1068, Ἀντιφάν. ἐν «Κνιθ.» 2· πρβλ. **λάχανον, μύρον**, κτλ. [ῡ ἐν δισυλλ. πτώσεσιν· ῠ ἐν τρισυλλάβ. καὶ ἐν ἅπασι τοῖς συνθέτοις: τὴν δὲ ἐξαίρεσιν **ἰχθῦν**, Θεόκρ. 21. 49, ἀφαιρεῖ ἡ διόρθωσις τοῦ Meineke **ἰχθύ**·].

ἰχθῦσι-λῃστήρ, ῆρος, ὁ, κλέπτης τῶν ἰχθύων, Ἀνθ. Π. 7. 295· κ. ἄλλως **ἰχθυοληϊστήρ**, ἀλλ' ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 687.

ἰχθῦ-τόκος, ον, γεννῶν, παράγων ἰχθῦς, μνημον. ἐκ τοῦ Νόνν.

ἰχθῦ-φάγος [ᾰ], **ον**, = **ἰχθυοφάγος**, Ἀνθ. Π. 9. 83.

ἰχθῦ-φόνος, ον, φονεύων ἰχθύς, Ὀππ. Κυν. 2. 444.

ἰχθυώδης, ες, = **ἰχθυοειδής**, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 13, 29, κ. ἀλλ.— Ἐπίρρ. **-δῶς**, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 10. **II.** ὡς τὸ **ἰχθυοέις**, πλήρης ἰχθύων, λίμνη Ἰχθυώδης Ἡρόδ. 7. 109.

ἴχλα· «κίχλα» Ἡσύχ.

ἴχμα, τό, πιθαν. ἐφθαρμ. ἀντὶ **ἴθμα**, «ἴχματα· ἴχνια» Ἡσύχ.· ἴδε Koen εἰς Γρηγ. Κορίνθου 218.

ἰχναῖος, α, ον, (ἴχνος) ὁ κατ' ἴχνος καὶ κατὰ πόδας παρακολουθῶν τινι, περὶ τῆς Θέμιτος καὶ Νεμέσεως, Ἰχναίη τε Θέμις Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 94, Λυκόφρων 129· Ἰχναίη .. Νέμεσις Ἀνθ. Π. 9, 405·— ὁ Στράβ. (435) φαίνεται ὅτι παράγει τὴν λέξιν ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ πόλεως Ἴχναι, ἔνθα ὑπῆρχε ναὸς τῆς Θέμιδος.

ἰχνάομαι, ἀποθ., = **ἰχνεύω**, «ἰχνᾶται· ἰχνοσκοπεῖ» Ἡσύχ., Σουίδ.

ἰχνεία, ἡ, τὸ ἰχνεύειν, ἐπὶ κυνῶν, Ξεν. Κυν. 3. 7.

ἰχνε-λάτης, ἴδε ἐν λ. **ἰχνηλάτης**.

ἴχνευμα, τό, ἴχνος, Πολυδ. Ε', 11.

ἰχνεύμων, ονος, ὁ, ὁ ἀνιχνεύων· ἐντεῦθεν, **1)** ζῷόν τι τῆς Αἰγύπτου ὅμοιον ἰκτῖδι, ὅπερ ἀνιχνεύει τὰ ᾠὰ τοῦ κροκοδείλου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 35, 2· καλεῖται καὶ **ἰχνευτής**, Ἡρόδ. 2. 67, κλ. **2)** εἶδος σφηκῶν θηρευόντων τὰς ἀράχνας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 20, κλ.

ἴχνευσις, εως, ἡ, τὸ ἰχνεύειν, Ξεν. Κυν. 3. 4., 10, 5.

ἰχνεύτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **ἰχνευτήρ**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1907.

ἰχνευτέος, α, ον, ρημ. ἐπίθετ., ὃν δεῖ ἰχνεύειν, ἰχνευτέα ἡ δικαιοσύνη Φιλόστρ. 262.

ἰχνευτήρ, ῆρος, ὁ, = τῇ ἑπομ., Ὀππ. Κυν. 1. 76, 449· ὡς ἐπίθετ., ἰχνευτὴρ ταρσὸς Νόνν. Δ. 46. 115.

ἰχνευτής, οῦ, ὁ, ὁ ἰχνεύων, Πολυδ. Ε', 10. 17· ἴχν. κύων, ὁ διὰ τῆς ὀσφρήσεως εὑρίσκων τὸ θήραμα, πρβλ. Ἀνθ. Π. 5. 16·— **Ἰχνευταὶ** ἦτο ἡ ἐπιγραφὴ σατυρικοῦ δράματος ταῦ Σοφοκλέους. **III.** = **ἰχνεύμων** I, ἴδε ἐν λέξει.

ἰχνευτικός, ἡ, όν, ἱκανὸς εἰς τὸ ἀνιχνεύειν, κύων Αἰλ. π. Ζ. 6. 59.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, δι' ἰχνεύσεως, Εὐστ. Πονημάτ. 174. 51.

ἰχνεύω, (ἴχνος) ἀνιχνεύω, ἰχνηλατῶ, Σοφ. Αἴ. 20, Ο. Τ. 221, 475· ἴχν. θῆρας κυσὶ Εὐρ. Κύκλ. 130· κύνες ἰχνεύουσαι Πλάτ. Νόμ. 654Ε· μεταφορ., κατὰ σοῦ τὴν ψῆφον ἰχνεύων, ζητῶν νὰ εὕρῃ τὴν ψῆφον νὰ ψηφίσῃ κατὰ σοῦ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 802· ἴχν. τὰ λεχθέντα Πλάτ. Παρμ. 128C· τὴν τοῦ καλοῦ φύσιν ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 401C·— ἰχνεύεις .. τίς εἰμ' ἐγώ .. ; Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 227. **2)** ἰχνεύω τὰ ὄρη, περιέρχομαι τὰ ὄρη κυνηγῶν, Ξεν. Κυν. 4. 9.— Παρὰ Πινδ. Π. 8. 48, ὁ Böckh ἀναγινώσκει ἰχνέων (ἀκολουθῶν τοῖς ἴχνεσι ..) χάριν τοῦ μέτρου, ἀλλὰ βελτίων ἡ διόρθωσις τοῦ Ἑρμάννου οἰχνέων (ἰχνεύων Christ.).

ἰχνηλᾰτέω, ἀνιχνεύω, κατ' ἴχνη ἀναζητῶ, Φίλων 1. 12., 2. 475, Εὐστ. Πονημάτ. 128. 10.

ἰχν-ηλάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, (ἐλαύνω) ὁ ἰχνηλατῶν, ὁ κατ' ἴχνη ἀναζητῶν, ἀληθείας Ἰλούτ. 2. 762B·— ποιητ. **ἰχνελάτης** Ἀνθ. Π. 6. 183, Ἡλιαν. 289.

ἰχν-ηλάτησις, εως, ἡ, τὸ ἰχνηλατεῖν, κατ' ἴχνη ἀναζητεῖν, Εὐστ. Πονημάτ. 301. 59.

ἰχνηλᾰτία, ἡ, = τῷ προηγ., Πολυδ. Ε', 11· ἀναγνωστέον **ἰχνηλασία**, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 507.

ἰχνηλατικός, ἡ, όν, = **ἰχνευτικός**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 8.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 90.

ἴχνιον, τό, ὑποκρ. τοῦ **ἴχνος** μόνον κατὰ τύπον (ἴδε Chandler, Gr. Accents § 340), ἴχνος, «πατημασιά», ἴχνι' ἐρευνῶντες κύνες ἦϊσαν Ὀδ. Τ. 436· μετ' ἴχνεα βαῖνε θεοῖο, τὴν παρηκολούθει κατὰ πόδας, Ε. 193, Ἰλ. Σ. 321· κατ' ἰχνιά τινος βαίνειν Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 575, Κόϊντ. Σμ. 361· ἴχνιον ἐδράσασθαι, στηρίξαι τὸν πόδα, Ἀνθ. Π. 6. 70. **2)** μεταφορ., ἴχνος, λείψανον, ἀγλαΐης αὐτόθι 58.

ἴχνιππος· «ὅπου οἱ λίθοι τρίβονται. ἀκόνη» Ἡσύχ.

ἰχνο-βάτης [ᾰ], ὁ, ὁ βαίνων ἐπὶ τοῖς ἴχνεσί τινος, ἰχνηλάτης, ὄνομα θηρευτικοῦ κυνός, Ὀβιδίου Μεταμορφ. 3. 107.

ἰχνο-βλᾰβής, ές, βλαφθεὶς εἰς τὸν πόδα, Μανέθων 4. 500.

ἰχνο-γρᾰφία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ γράφειν τὰ ἴχνη, τὰς πυκνοτάτας γραμμάς, σχεδίασμα, Βιτρούβ. 1. 2, § 20.

ἰχνο-πέδη, ἡ, εἶδος δεσμοῦ ἢ παγίδος, Ἀνθ. Π. 6. 109., 7. 626.

ἴχνος, εος, τό, (ἴδε ἐν τέλ.)· — ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἴχνος ποδὸς κτλ., Ὀδ. Ρ. 317, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 678, Ἡρόδ. 4. 82, Πινδ., κλ.· μεταφορ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 695· ἐς ταὐτὸν ἐλθών .. ἴχνος λόγων ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 845, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1184· Σοφ. Ο. Τ. 109· ἴχνος τειχέων Εὐρ. Ἑλ. 108· ἴχνη τῶν πληγῶν Πλάτ. Γοργ. 524C· Αἰσχίν. 84. 22: — Φράσεις, ἴχνος ποδὸς θεῖναι, Λατ. vestigia ponere, Εὐρ. Ὀρ. 234, Ι. Τ. 752· θέσθαι Ἀνθ. Π. 7. 464· λεπτὸν ἴ. ἀρβύλης τίθετε, βαδίζετε ἐλαφρῶς, ἡσύχως, Εὐρ. Ὀρ. 140· ἴχνος ἐπαντέλλειν ποδὸς ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 104· ἴ. ἐρείδειν Ἀνθ. Π. 5. 301· ἐν ἴχνεσί τινος πόδα νέμειν Πινδ. Ν. 6. 27, Σοφ. Αἴ. 32, Πλάτ. Πολ. 410B, πρβλ. Εὐρ. Ἐκ. 1059, Πλάτ. Ἐπιστ. 330E, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρῳ 276D, ἐν Θεαιτ. 187E· ἴχνους προσάπτεσθαι, ἐκ τοῦ πλησίον ἀκολουθεῖν, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 290D· ἴχνη ὑποψίας εἴς τινα φέρει Ἀντιφῶν 119. 7, πρβλ. Ξεν. Κυν. 6. 15, κτλ. **2)** ποιητ., πούς ἢ κνήμη, ἀντίθετ. τῷ **ὠλένη**, Εὐρ. Βάκχ. 1134. **3)** τὸ τραχὺ πέλμα τοῦ ποδός, Γαλην. 12. 195A· τὸ πέλμα ὑποδήματος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 827, πρβλ. Ἀρρ. Ἰνδ. σ. 330.

ἰχνο-σκοπέω, παρατηρῶ, ἐξετάζω τὰ ἴχνη, ἰχνοσκοποῦσά τ' ἐν στίβοισι τοῖς ἐμοῖς Αἰσχύλ. Χο. 227· ἰχν. καὶ στιβεύειν τὸ μέλλον Πλούτ. 2. 399A.

ἰχνοσκοπία, ἡ, τὸ ἰχνοσκοπεῖν, Πλούτ. 2. 917F.

ἰχὼρ [ῐ], **ῶρος**, ὁ, ὁ αἰθέριος χυμὸς ὁ ῥέων εἰς τὰς φλέβας τῶν θεῶν, Ἰλ. Ε. 340· Ἐπικ. αἰτ. **ἰχῶ** ἀντὶ **ἰχῶρα**, ὡς τὸ γέλω ἀντὶ γέλωτα καὶ **ἰῶρῶ** ἀντὶ **ἰῶρῶτα**, Ἰλ. Ε. 416·— βραδύτερον ἁπλῶς, = αἷμα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1480. **II.** τὸ ὑδατῶδες μέρος τῶν ζωϊκῶν χυμῶν, Λατ. serum· τοῦ αἵματος, Πλάτ. Τίμ. 83C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 19, 11 (ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 9), π. Ζ. Μορ. 1. 4, 8· τῆς χολῆς, Ἱππ. 396. 8· τοῦ γάλακτος, ὡς τὸ **ὀρρός**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, 6· τὸ ὑγρὸν τὸ ῥέον ἐξ ἡμιόπτου κρέατος ὅταν διατέμῃ τις αὐτό, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 399E· ὁ χυμὸς τῶν φύλλων, Διοσκ. 1. 172· ἀλλ' ἀσαύτως, **2)** ἐπὶ ἐφθαρμένων καὶ ῥυπαρῶν χυμῶν, κῦον, «ἔμπυον», ὕλη, Λατ. pus, Ἱππ. Κερ. Τρωμ. 911· ἰχῶρες ὑδαρεῖς ὕπωχροι, ῥέοντες ἐκ τῶν γυναικῶν κατὰ τὸν τοκετόν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 9, 2. **III.** τὸ δηλητήριον ὄρεων, ὁ αὐτ. π. Θαυμασ. 141· ἐπὶ τῆς νάφθης, αὐτόθι 97.

ἰχορω-ειδής, ές, ὁμοιάζων πρὸς ἰχῶρα ἢ ὀρρόν, ἰχωροειδὲς αἷμα, «τὸ περιέχον ἐν ἑαυτῷ μοχθηρὰν ὑγρότητα λεπτήν .. καὶ διαῤῥωτικήν» Ὑπόμν. Γαλην. εἰς Ἱππ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 19, 8.

ἰχωρορροέω, (ῥέω) ἐκβάλλω ἰχῶρα, πυώδη ὕλην, σύριγγες .. ὅσαι .. ἰχωρορροοῦσιν αἰεὶ Ἱππ. 200E· παρὰ μεταγεν., **ἰχωρροέω**, Διοσκ. 3. 26, Ἐρωτιαν. σ. 126.

ἰχωρώδης, ες, = **ἰχωροειδής**, Ἱππ. 494. 3, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 7, 3.

ἴψ, (οὐχὶ **ἴψ**), ὁ, γεν. **ἰπὸς** [ῐ], ὄνομ. πληθ. **ἴπες**· (ἵπτομαι)·— σκώληξ καταστρέφων κέρατα καὶ ξύλα, Ὀδ. Φ. 395· ὡσαύτως, ὁ τρώγων τὰ βλαστήματα τῶν ἀμπέλων, ὡς τὸ **ἶξ**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 10, 5, π. Φυτ. Αἰτ. 3. 22, 5, Στράβ. 613.

ἴψαο, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἵπτομαι**.

ἴψοι, ἴψηλος, Αἰολ. ἀντὶ **ὕψοι, ὑψηλός**, ἴψοι δὲ τὸ μέλαθρον .. ἀέρρετε τέκτονες ἄνδρες Σαπφὼ ἐν Ἐπιθαλαμ. 91 [73], κτλ., ἴδε Ahr. D. Aeol. σ. 81. (Ἐν Λυρ. Ἀνθολ. Brhk. **ὕψοι**).

ἴψος ἢ **ἰψός**, ὁ, εἶδος φελλόδρυος ἢ ἴσως τὸ Pyrus Cretica, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 5, 2. **2)** παρ' Ἡσυχ., = **κισσός**: «ἰψόν· τὸν κισσὸν Θ(ο)ύριοι».

ἴω, ὑποτακτ. τοῦ **εἶμι**.

ἰᾶ, συνηρ. ἀντὶ τοῦ **ἰάου**, προστ. τοῦ **ἰάομαι**.

ἰώ, ἐπιφώνημα, ὡς ἐν τῷ Λατ. io triumphe! — τιθέμενον μόνον ἢ διπλοῦν, σπανίως τριπλοῦν, ὡς ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 125, τίθεται ἰδίως ἐπὶ ἐπικλήσεως βοηθείας, Ἰὼ μάκαρες, Ἰὼ θεοί ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 96, Σοφ. Φιλ. 736. **2)** συχνάκις ὡσαύτως ἐπὶ θλίψεως ἢ παθημάτων, Ἰὼ δύστανος Σοφ. Ἀντ. 850· κτλ.· κ. μ. γεν. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1305, κτλ. **II.** μετ' ἄλλων ἐπιφωνημάτων, Ἰὼ Ἰὴ αὐτόθι 1485· [ῐ̄, ἀλλ' ὅμως ἐνίοτε ῑ̆, ἐν ἀναπ. καὶ δακτυλ. στίχοις, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1455, 1537, Σοφ. Ἡλ. 150, Εὐρ. Ἄλκ. 741].

Ἰώ [ῐ̄], **Ἰοῦς**, ἡ· αἰτ. **Ἰώ**, προσέτι **Ἰοῦν** Ἡρόδ. 1. 1· κλητ. **Ἰοῖ** Αἰσχύλ. Ἱκ. 635, κλ.:— θυγάτηρ τοῦ Ἰνάχου. **II.** ὄνομα τῆς σελήνης ἐν Ἄργει, Εὐστ. εἰς Διον. Περιηγ. 92.

ἰωά, = **ἰώ**, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1070.

ἰωβήλ, = τῷ ἑπομ., Ὠριγέν. VII. 20D, Σύγκελλ. 185. 4.

ἰωβηλαῖος, ου, ὁ, ἔτος ἀφέσεως παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις κατὰ πεντηκονταετίαν. Κατὰ τὸ ἔτος ταῦτο οἱ χρεῶσται ἀπηλλάσσοντο τῶν δανείων, καὶ οἱ ἐν δουλείᾳ ὄντες ἠλευθεροῦντο κτλ., Διαθήκη τῶν δώδεκα Πατρ. 1065C, Ὠριγέν. Ι. 520A, ΙΙΙ. 1076A, κλ.

ἰώβηλος, ου, ὁ, = τῷ προηγ., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 12, 3.

ἰώγα, ἴδε **ἰών, ἰώγγα**.

ἰωγή, ἡ, Ἐπικ. λέξις ὡς τὸ **σκέπας**, σκέπη, Βορέω ὑπ' ἰωγῇ, ὑπὸ σκέπην ἀπὸ τὸν βόρειον ἄνεμον, Ὀδ. Ξ. 533.

ἰώδης [ῐ̄], **ες**, (ἰόν, εἶδος) ἔχων χρῶμα ἴου, Ἱππ. Προγν. 40.

ἰώδης [ῐ̄], **ες**, (ἰός, εἶδος) ὅμοιος πρὸς σκωρίαν, ἔχων χρῶμα

σκωρίας, Θεοφρ. π. Λίθ. 37, κτλ.· **II.** ὁριμύς, πικρός, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16· δηλητηριώδης, Ἀθήν. 42A· τὸ ἰῶδες, ἐπὶ τοῦ φθόνου, ὁ φθόνος, Πλούτ. 2. 565C.

ἰωή, ἡ, (ἴδε **αὔω**) πᾶς ἰσχυρὸς ἦχος· ἡ κραυγὴ ἢ βοὴ ἀνδρῶν, Ἰλ. Κ. 130, κτλ.· ἦχος φόρμιγγος, Ὀδ. Ρ. 261· ἐπὶ ἀνέμου, Ἰλ. Δ. 276, Λ. 308· ἐπὶ πυρός, Η. 127· ἐπὶ βημάτων, Ἡσ. Θ. 682· ἡ τῶν ὅπλων κλαγγή, Κόλουθ. 56· ἐπὶ τῆς ἠχοῦς, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 21, 90· Ἰ. Λατινίς, ἡ Λατινικὴ γλῶσσα, αὐτόθι 19. 102· — Ἐπικὴ λέξις ἐν χρήσει καὶ παρὰ Σοφ. ἐν Φιλ. 216.

ἰωθεές· «ὀξυνθεὶς» καὶ «**ἰώθη**· ὠξύνθη. ἐχολώθη.» Ἡσύχ.

ἰωκή, ἡ, (**διώκω**, πρβλ. **Δδ** II. 10)· — καταδίωξις, Ἰλ. Ε. 521. Αἴτ. κατὰ μεταπλασμὸν (ὡς εἰ ἐξ ὀνομ. **ἰώξ**), ἰῶκα Λ. 601.

ἰωλία, ἡ, (ἴα) = **φήμη**, Ἡσύχ.

ἰών, ἰόνγα, Βοιωτ. ἀντὶ **ἐγώ, ἔγωγε**, Ἀπολλ. π. Ἀντ. 324B.

Ἴων, ωνος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ξούθου (ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος) καὶ τῆς Κρεούσης, ἐξ οὗ ἡ φυλὴ τῶν Ἰώνων, Ἡρόδ. 7. 94, κτλ.· — **Ἴωνες**, οἱ, ἴδε Clinton 1. 53, κέξ.· — **Ἰωνία**, ἡ, ἡ χώρα αὐτῶν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 771.

ἰωνία, ἡ, τὸ φυτὸν τοῦ ἴου, ἴδε **ἰωνιά**, 2.

ἰωνιά, ᾶς, ἡ, (ἴον) λειμὼν ἴων, Λατ. violarium, Ἀριστοφ. Εἰρ. 577· **2)** τὸ φυτὸν τοῦ ἴου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 9, 4. **II.** = **χαμαίπιτυς** Ἀθήν. 681D.

Ἰωνίζω, μιμοῦμαι τοὺς Ἴωνας, Σχόλ. εἰς Κλήμ. Ἀλ.

Ἰωνικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τοὺς Ἴωνας, ἐκτεθηλυμμένος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 46· — Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τὸν Ἰωνικὸν τρόπον, θηλυπρεπῶς, Ἀριστοφ. Θεσμ. 163· — τὸ Ἰωνικὸν μέτρον, μέτρον συνιστάμενον ἐξ Ἰωνικῶν στίχων ὡς τοῦ Ὁρατίου ἐν Ὠδ. Γ. 12· — ἀνώμ. θηλ. **Ἰωνίς, ίδος**, Παυσ. 6. 22, 7, κτλ.· — ὡσαύτως **Ἰωνιάς, άδος**, Ἀθήν. 681D.

ἰωνίσκος, ὁ, Ἐφέσιον ὄνομα τοῦ ἰχθύος **χρυσόφρυος**, Ἀθην. 328C.

Ἰωνιστί, Ἐπίρρ., ἐν τῇ Ἰωνικῇ διαλέκτῳ, Α. Β. 572.

Ἰωνο-κάμπτης, ου, ό, ὁ κάμπτων μαλακῶς τὴν ἑαυτοῦ φωνὴν ἐν τῷ ᾄδειν ὡς οἱ Ἴωνες, Πλούτ. 2. 539C.

Ἰωνό-κυσος, ἀκόλαστος, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 28.

ἰωρός, ὁ, (**ὥρα, οὖρος**, ἴδε **Ιι** II. 5), φύλαξ τῆς πόλεως, Ἀπολλών. π. Ἀντωνυμ. 330. — Παροιμ., οὐδ' ἐντὸς ἰωροῦ, οὐδ' ἐν ἀσφαλείᾳ, Σουίδ., Παροιμιογρ. Gaisf. σ. 87.

ἰῶτα, Καλλίας παρ' Ἀθην. 453D, ἴδε ὑπὸ τὸ στοιχεῖον **ι**· — παροιμ. ἐπὶ πράγματος λίαν μικροῦ, τὸ σμικρότατον τῶν γραμμάτων (τὸ Ἑβρ. jôd), ἰῶτα ἓν .. οὐ μὴ παρέλθῃ Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 18.

ἰωτακισμός, οῦ, ὁ, τὸ προφέρειν τὸ ἰῶτα μετὰ πολλῆς ἐμφάσεως, π. χ. Troiia, Maiia, Spald. Quintil. 1. 5, 32, Isid. Etym. 1. 32, 5. **II.** ἐπανάληψις τοῦ **ι**, ὡς Junio Juno Jovi jure irascitur, Marc. Capell. § 514.

ἰωτίζω, γράφω διὰ τοῦ ἰῶτα, Μοσχόπ. π. σχεδ. σ. 55· — οὕτως, **ἰωτογραφέω**. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 921. — ἴδε Κόντου Γλωσσ.

ἰωχμός [ῐ], ὁ, = **ἰωκή**, Ἰλ. Θ. 89, 158· ἰωὴ ἀσπέτου ἰωχμοῖο Ἡσ. Θ. 683, πρβλ. Θεόκρ. 25. 279.

ἴωψ, ωπος, ὁ, μικρός τις ἰχθύς, Ἀθήν. 229A, 300F

J

[**J**, ι, j ἢ y (iod, jod ἢ yod), τὸ ἰῶτα νεκρόν, γράμμα ὑποθετικόν, κοινῶς ἡμίφωνον νομιζόμενον, προφερόμενον δ' ὡς τὸ καθ' ἡμᾶς συμφωνοειδὲς ἰῶτα, ἤγουν ὡς ι ἢ ὡς ε ἐπιφερομένου φωνήεντος, σχεδὸν δηλαδὴ ὡς τὸ οὐρανικὸν γ ἑπομένου ε ἢ ι, οἷον· ἰατρὸς ἰατρὸς γιατρός, ἱεράκιον ἱεράκι γεράκι, γηγενής, κλπ. Τὸ ὑποθετικὸν τοῦτο γράμμα οὐδέποτε οὐδαμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γῆς ἢ γλώσσης εὑρηται οὐδὲ μνημονεύεται, προσελήφθη δ' ἐν τῷ ἀνὰ χεῖρα λεξικῷ μόνον διότι ἐπ' ἐσχάτων χρόνων εἰσήχθη διὰ τῆς συγκριτικῆς φιλολογίας εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γραμματικήν, καὶ ταῦτα πρὸς θεωρητικὴν ἑρμηνείαν ἐτυμολογικῶν τινων καὶ προσῳδικῶν φαινομένων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, μάλιστα δὲ πρὸς μερικὴν ἐξήγησιν τῆς καλουμένης 'ἀντεκτάσεως' ἢ 'ἀναπληρωτικῆς ἐκτάσεως'. Κατὰ τὴν θεωρίαν ταύτην τὸ ἰῶτα νεκρὸν (ῐ)—

Α'. Ἀρκτικὸν μὲν ὂν διεσώθη ἔν τισι λέξεσιν ὡς δασὺ πνεῦμα (᾽), οἷον· Ἰνδ. yás, ὅς· Αὐεστ. yākar, Λατιν. iecur, ἧπαρ· Ἰνδ. yajñás (λατρεία), ἁγνός· Ἰνδ. yushmá, Γοτθ. jus, ὑμεῖς· (ἀλλ' Αἰολ. ὔμμες)· ἐν ἄλλαις δὲ λέξεσιν ὡς **ζ**, οἷον· Ἰνδ. yugám, Λατ. iugum, ζυγόν· Ἰνδ. yávas, Λιθουαν. javai (σῖτος), ζειαί· yūshas (ζωμός), Λατ. ius (Γαλλ. jus), ζωμός, ζύμη.

Β'. Κείμενον δὲ μεταξὺ δύο φωνηέντων, ἐξέπεσε τέλεον ἀπολωλός, οἷον· ὄρειος δέος (πρβλ. δείδω), φθοία φθόη· τρειες τρέες (ἐν Γόρτυνι), τρεῖς· τιμαιο, φιλειο, μισθοιο (τιμάω, φιλέω, μισθόω). Ἐν πολλοῖς δ' ὅμως διεσώθη ὡς ι ἰδίᾳ ἐν τοῖς συμπλέγμασι κι (= φι) καὶ ιι, ἑπομένου φωνήεντος, οἷον· φυίω μεθυίω ἀλυίω (ἐν Λέσβῳ)· υἱὺς υἱὸς (ἀλλὰ καὶ ὑός)· ἰατῆραν (= ἰατῆρα). Παφίιας (ἐν Κύπρῳ)· Δαμάτρυιυς ἰαροῖσι, διία (ἐν Ἠμφυλίᾳ)· ἔτι δ' ἐν τοῖς συγκριτικοῖς πλειόων, χερειόων, καλλειόων, ἡδειόων, ἐχθιόων κλπ. (πρβλ. καὶ τιθεῖμεν, φιλεῖμεν, λύσαιμεν, τιθείην, διδοίην κλπ.).

Γ'. Εὑρισκόμενον δὲ κατόπιν συμφώνου ἢ περιεσώθη ὡς ι, ἢ ἐξέπεσεν ἀντεκτείναν τὴν προηγουμένην συλλαβήν.

α'. ι περισωθὲν ὡς ι.

(1) αϝι ανι αρι, οϝι ονι ορι = αι οι, οἷον· **ἄϝιετος** (πρβλ. Λατ. avis), αἰϝετός (αἰθετός· ἀετός, Ἡσύχ.), Ἀττ. ἀετός· **ἄϝιο**, ᾄϝιο. ᾄσω (πρβλ. Διϝαίϝων ἐν Κορίνθῳ)· **κλαϝιο**, κλαίω, Ἀττ. κλάω· **καϝιο**, καίω, Ἀττ. κάω.

(2) Ἐκ τῶν ασι οσι εσι υσι ισι, ἐκπεσόντος τοῦ **σ**, προέκυψεν αι οι ει υι ιι ᾗ ῑ, οἷον· **νασιο** (νάσσαι), ναίω· **λιλασιο-** (Ἰνδ. lālasas, ποθῶν), λιλαίομαι, λιλάω· **τοσιο** (Ἰνδ. tasya), τοῖο, Δωρ. τῶ, Ἀττ. τοῦ· **ἐμεσιο, ἐμεῖο** = ἐμοῦ· **ἀλεθεσια** (ἀληθές), ἀλήθεια· **γεγονεσια, γεγονεῖα**· **ἔσιεν** (Ἰνδ. syám), εἴην· **τελεσιο, τελείω**· **ἰδυσια, ἰδυῖα**· **κονισιο** (κονίσαλος) κονῖω· **ὁσιο-, οἶομαι**, κτλ.

β'. ι ἐκπεσὸν ἀντεκτείναν δὲ τὴν προηγουμένην συλλαβήν.

Τὸ σύμπλεγμα ντι πανταχοῦ ἐτράπη πρῶτον μὲν εἰς νσ, εἶτα δ' εἰς σ μετ' ἀντεκτάσεως, οἷον·

	Κρήτ. Θεσσ.	Λεσβ.	Ἰων. Ἀττ.	Δωρ.
*παντια	πάνσα	παῖσα	πᾶσα	πᾶσα
*μοντια	*μονσα	μοῖσα	μοῦσα	μῶσα
*λεγοντια	λέγονσα	λέγοισα	λέγουσα	λέγωσα
*τιθεντια	τιθένσα	τιθεῖσα	τιθεῖσα	τιθῆσα
τάνς	τάνς	ταίς	τάς	τάς
*ἐνς	ἔνς	εἷς	εἷς	ἧς

Κατὰ τἀνωτέρω τὸ ι κατόπιν συμφώνου ἐκπεσὸν ἀντεξέτεινε τὸ α ε ο τῆς προηγουμένης συλλαβῆς, οὕτως ὥστε ἀρχέγονα μὲν ανι αρι ονι ορι αϝι οϝι ἀντεξετάθησαν εἰς αι οι, ἀρχέγονα δὲ ενι ερι ινι ιρι υνι υρι εἰς ει ῑ ῡ, οἷον· **φανιο** φαίνω, **τεκτανιο** τεκταίνω, **σπαριο** σπαίρω, **ἀγκονια** ἄγκοινα, **μοριο** μοῖρα, **ᾄϝιο** ᾄσω, **κλαϝιο** κλαίω, **ἀμοϝια** (ἀμοιϝάν ἐν Κορίνθῳ) ἀμοιβή, **κτενιο** κτείνω, **φθεριο** φθείρω, **περια** πεῖρα, **κρινιο** κρῖνω, **ὀτρυνιο** ὀτρῡ́νω. Ἐνταῦθα καταλεκτέον καὶ τὸ **ἄλιος** ἄλλος, ὅπερ Αἰολικῶς ἐνίοτε τρέπεται εἰς αἶλος, οἷον· αἴλων (ἐν Κύπρῳ) = ἄλλων· αἰλότρια (ἐν Ἠλιδι) = ἀλλότρια (πρβλ. αἰλότροπον· ἀλλοιότροπον παρ' Ἡσυχίῳ). Ἀλλ' ὅμως ἐν τῷ φαινομένῳ τούτῳ τῆς ἀντεκτάσεως παρατηρητέον ὅτι ἐν τοῖς ενι ερι ινι ιρι τὸ ι ἐν μὲν τῇ Αἰολίδι (τῆς Λέσβου) ἀφωμοιώθη τῷ προηγουμένῳ συμφώνῳ, ἀλλαχοῦ δὲ ἀντεξέτεινε τὸ προηγούμενον ε ι υ, οἷον· **κτενιο** φθεριο οἰκτιριο ὀτρυνιο ἐν μὲν Λέσβῳ· κτέννω φθέρρω οἰκτίρρω ὀτρύννω, ἀλλαχοῦ δέ· κτείνω φθείρω οἰκτῑ́ρω ὀτρῡ́νω. Ἡ Αἰολικὴ αὕτη ἔκτασις ἐφαρμόζεται πάντοτε ἐπὶ τοῦ λι ἔνθα τὸ ἐκπεσὸν ι ἀφωμοιώθη τῷ λ καὶ παρήγαγε λλ, οἷον· **ἄλιος** (Λατ. alius) ἄλλος· (ἐν Κύπρῳ καὶ αἶλος, ὡς ἀνωτέρω)· **καλιος** (Ἰνδ. kalyānas 'ὡραῖος') κάλλος· **στελιο** στέλλω· **αἰολιο** αἰόλλω· **ποικιλιο** ποικίλλω· **φυλιον** (Λατ. folium) φύλλον· (**πολϝιο**) **πολιο** πολλοί, κλπ.

Σημ. 1. Τὸ κι (kι, qι) ἐν μὲν Ἀττικῇ καὶ Βοιωτίᾳ καὶ μέρει τῆς Θεσσαλίας, ἔτι δ' ἐν Εὐβοίᾳ καὶ Κρήτῃ, ἐμφανίζεται ὡς ττ, ἀλλαχοῦ δ' ὡς σσ, οἷον (ἐκ ῥίζης pāq) πάτταλος, πάσσαλος· (plāq) πλήττω, πλήσσω· (pēq) πέττω, πέσσω· (γλωχίς) γλῶττα, γλῶσσα· (ἥκιστα) ἧττων, ἧσσων· Λατ. picis, pitta, pissa· (ἑλαχύς) ἐλάττων, ἐλάσσων· (ταχύς) θάττων, θάσσων· (ταραχή) ταράττω, ταράσσω, κλπ. — Τὸ φαινόμενον τοῦτο παρατηρεῖται ἐνίοτε καὶ ἐν τοῖς τι καὶ θι, οἷον· **προτιο, πρόσσω**· **χαριεντια, χαρίεσσα**· **κορυθιο, κορύσσω**· Ἰνδ. mádhyas, **μεθιος**, Λατ. medius, Βοιωτ. μέττος, μέσος, Ἀττ. μέσος· **ὀτιος, ὅσσος**· ἔτι δ' ἐν ἀρχῇ λέξεων, ἔνθα δ' ὅμως τὸ διπλοῦν σύμφωνον ἀναγκαίως γράφεται ἁπλοῦν, οἷον· σεύω, ἀλλ' ἔσσευε, ὅτε σσεύετο (Ἰλ. Ρ. 463)· (ἐκ ῥίζης κιο- 'οὗτος') τήμερον σήμερον, καὶ τῆτες σῆτες.

Σημ. 2. Τὸ gι καὶ dι ἐν μὲν Ἀτθίδι καὶ Ἰάδι καὶ ταῖς διαλέκτοις τῆς Λέσβου καὶ Θεσσαλίας καὶ βορειοδυτικῆς Ἑλλάδος ἐμφανίζεται ὡς **ζ** (ἐν Λέσβῳ ὡς σδ), ἐν δὲ Βοιωτίᾳ, Θεσσαλίᾳ, Λακωνικῇ, Κρήτῃ, Μεγάροις, Ἠλιδι ὡς δ, οἷον· **ἀγιομαι** (πρβλ. ἁγνός) ἁζομαι, **μειγιον** (μέγας) μέζων, **ποδιος** (ποδά, τοῦ ποδός) ποδός, (Ἰνδ. dyāús), Λεσβ. Σδεύς, Βοιωτ. καὶ Λακων. Δεὺς (καὶ Δδεύς;) Ζεύς. — Ἐπὶ πᾶσι σημειωτέον ἐνταῦθα τὰς ῥηματικὰς καταλήξεις ὁλοντοροώνων ῥημάτων εἰς -άζω καὶ -ίζω (ἐκ τοῦ **-αδιο** καὶ **-ιδιο**), ἐν αἷς τὸ ζ διαλεκτικῶς φέρεται καὶ ὡς δδ ἢ σδ, οἷον· **φροντίζω, φροντίσδω** (ἐν Λέσβῳ)· **δοκιμάζω, δοκιμάδδω** (ἐν Βοιωτίᾳ)· **παίζω, παίδδω** (ἐν Λακωνικῇ)· **δικάζω, δικάδδω** (ἐν Γόρτυνι)· **χρήιζω, χρήδδω** (ἐν Μεγάροις), κλπ. [**Α. Ν. Γιάνναρης**]

Κ

Κ, κάππα, τό, ἄκλ., τὸ δέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου· ὡς ἀριθμητικόν, **κ'** = 20, ἀλλὰ **,κ** = 20,000. Τὸ ἀριθμητικὸν **κα'** (21) κεῖται ὡς μία συλλαβὴ ἔν τινι ἐμμέτρῳ ἐπιγραφῇ δημοσιευθείσῃ ὑπὸ τοῦ Keil ἐν τῇ Φιλολογικῇ Ἐφημερίδι τοῦ Bergk (Bergk's Philol. Journal) (1846), σ. 984, ὡς τὸ ζήσασα ἔτη ε', ἐν τέλει ἑξαμέτρου. **I.** τὸ **κ** εἶναι τὸ ψιλὸν οὐρανισόφωνον ἄφωνον ἔχον ἀντίστοιχα τὸ μέσον **γ** καὶ τὸ δασὺ **χ**. Ἐν ταῖς Ἰνδο-Εὐρωπαϊκαῖς γλώσσαις τὸ Ἑλλ. **κ**, Λατ. c (k), q, Σανσκρ. k, kh, k' ἢ ś = τῷ Γοτθ. καὶ Γερμ. ἀρκτικῷ h, καὶ (ἐνίοτε) τῷ μέσῳ g·— ὡς, **καρδία**, **κέαρ**, Λατ. cor, Σανσκρ. hṛid = Γοτθ. hairto, Ἀρχ. Σκανδιν. hjarta, Ἀγγλο-Σαξον. heorte, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμαν. herza·— **κάλαμος**, Λατ. calamus, culmus, Σανσκρ. kalamas = Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. halam, halm·— **κάνναβις**, Σανσκρ. śanam = Ἀρχ. Σκανδ. hanpr, Ἀγγλο-Σαξον. hœnep, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. hauf·—**κεφαλή**, Λατ. caput, Σανσκρ. kapâlas = Γοτθ. haubith, Ἀρχ. Σκανδ. höfud, Ἀγγλο-Σαξον. heâfod, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. houpit·— **κύων** (**κυν-ός**), Λατ. canis, Σανσκρ. śvâ (ἀντὶ śvan), = Γοτθ. hunds, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. hund, κτλ.·—**νύξ**, (**νυκτ-ός**), Λατ. nox (noct-is), Σανσκρ. nak, naktis, = Γοτθ. nahts, Ἀγγλο-Σαξον. niht, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. naht·— **δέκα**, Λατ. decem, Σανσκρ. daśan, = Γοτθ. taihun, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. zehan·— **ὀκτώ**, Λατ. octo, Σανσκρ. ashtâu, = Γοτθ. ahtau, Ἀγγλο-Σαξον. eahta, Γερμ. acht. **II.** μεταβολαὶ τοῦ **κ** ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς διαλέκτοις, κτλ.· **1)** παρ' Ἴωσι τὸ **κ** ἀντικαθιστᾷ τὸ **χ**, ὡς, κιθὼν δέκομαι βάθρακος κύθρη ἀντὶ χιτὼν δέχομαι βάτραχος χύτρα:— οὕτως οἱ παλαιότεροι Ἀττ. μετέβαλλον τὸ χνόος, γνάπτω, ῥέγχω εἰς κνόος, κνάπτω, ῥέγκω. **2)** Παρ' Ἴωσι τὸ **κ** ἐνίοτε ἀντικαθιστᾷ τὸ **π**, ὡς **κου, κοτε, κως**, κτλ., ἀντὶ **που, ποτε, πως**, κτλ.· οὕτως, ἔσκε = **ἔνεσπεν, ἵππος** Λατ. equus, **σκῦλον** Λατ. spolia, **κώληξ** Λατιν. poples· πρβλ. ὡσαύτως **αἰ-πόλος, πᾶς** καὶ **ἕ-κασ-τος**. **2)** παρὰ Δωρ. τὸ **κ** ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ **τ**, ὡς **ὅκα, ἄλλοκα, τῆνος** ἀντὶ **ὅτε, ἄλλοτε, κεῖνος**. **4)** παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς τὸ **κ** προετάσσετο λέξεών τινων, ὡς **καπήνη** ἀντὶ **ἀπήνη**, Ἀθήν. 418D. **5)** τὸ **γ** πρὸ τοῦ **κ** (ὡς καὶ πρὸ τοῦ **γ, χ, ξ**) προφέρεται ὑγρῶς ὡς **ν**·— πρβλ. **κόππα**.

κᾶ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ Ἰων. **κε**, = τῷ **Ἀττ. ἄν**, (ὡς **γᾶ**, Δωρ. ἀντὶ **γε**), Ἀριστοφ. Ἀχ. 737, 799, Ἱππ. 201, Αυσ. 117, Θουκ. 5. 77, Θεόκρ. [Περὶ τοῦ ᾶ, ἴδε Elmsl. εἰς Ἀχ. 806].

καβάδης, ου, ὁ, = **καβάδιον**, Τζέτζ. Χιλ. 12, 791.

καβαδίκιν ἀντὶ **καβαδίκιον, ου, τό,** = **καβάδιον**(;)Achmes Ὀνειρ. 268.

καβάδιον, ου, τό, (Περσικὸν) «καφτάνι» = **κάνδυς**, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 749, 16, κλ.

κα-βαίνων, Δωρ. ἀντὶ **καταβαίνων**, Ἀλκμὰν 22· πρβλ. **κάπετον**.

κάβαισος, ὁ, (κάβος) ἀδηφάγος, ἄπληστος, Κρατῖνος ἐν «Μαθακοῖς» 7.

κᾰβάλλης, ου, ὁ, ἐργάτης καὶ ἀχθοφόρος ἵππος, Λατ. caballus, Γερμ. Gaul, Πλούτ. 2. 828E·— ἐντεῦθεν **καβαλλάριος, ὁ** ἱππεύς, Προκ. Π. 289, 20, ὡς κύριον ὄνομ. Εὐάγρ. 2873B, Ἰωάνν. Μόσχ. 2925B, κλ.·— **καβαλλαρικός, ή, όν**, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἱππικόν, ἱππικός, Θεοφαν. 557. 8, Λέοντ. Τακτ. 6. 2., 18. 82, 10.— ὡς οὐσ. τὸ **καβαλλαρικὸν** = τὸ **ἱππικόν**, ἡ ἵππος, Θεοφαν 548. 19, κλ.

καβαλλικεύω, εύσω, = ἱππεύω, Μαυρίκ. 1. 2, Θεοφάν. 594, 16., 595. 13, Λέοντ. Τακτ. 6. 12, κλ.

καβαλλῖνος, α, ον, τὸ Λατ. caballinus = ἵππειος· ὡς οὐσ. ἡ **καβαλλίνα**, ἐξυπ. κόπρος, καβαλλίνα ἀλόγου Θεοφάν. 728. 16.

καβάλλιος, α, ον, = **καβαλλῖνος** Θεοφάν. 636, 17.

καβαλλοκιλίκιον, τό, σκέπασμα ἵππου, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. 462. 6.

Κάβαρνοι· «οἱ τῆς Δήμητρος ἱερεῖς, ὡς Πάριοι» Ἡσύχ.

κάβασε· «κατάβηθι. Λάκωνες» Ἡσύχ.

κάββᾶλε, Ἐπικ. ἀντὶ **κατέβαλε**: ἀόρ. 6' τοῦ **καταβάλλω**.

καββᾶλλικός, ή, όν, Λακων. ἀντὶ **καταβλητικός**, ὁ δυνάμενος νὰ καταβάλῃ τὸν ἀντίπαλόν του, «Λάκωνί τινι ἠττωμένῳ ἐν Ὀλυμπίᾳ εἶπέ τις, ὁ ἀνταγωνιστής, ὦ Λάκων, ἐγένετό σου κρείσσων· οὔμενουν, ἔφη, ἀλλὰ καββαλικώτερος» Πλούτ. 2.236E, ἔνθα ἴδε Wyttenb., πρβλ. M. Ἀντων. 7. 52·— **καββαλικὴ** (δηλ. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ παλαιστοῦ, Γαλην. 6. σ. 38.

καββάς, ἴδε **καταβαίνω**·— **καββασία**. ἴδε **καταβασία**.

κάββλημα «περίστρωμα. Λάκωνες» Ἡσύχ.

Κάβειροι, οἱ, μυστηριώδεις δευτερεύουσαι θεότητες λατρευόμεναι ὑπὸ τῶν Πελασγῶν ἐν Λήμνῳ καὶ Σαμοθράκῃ, ὁπόθεν τὰ ἀρχαῖα ἐκεῖνα μυστήρια διεδόθησαν καθ' ἅπασαν τὴν Ἰλλάδα· οὗτοι ἐθεωροῦντο ὡς βραχεῖς τὸ ἀνάστημα μετὰ μεγάλων γεννητικῶν μορίων καὶ ἐκαλοῦντο υἱοὶ τοῦ Ἡφαίστου ὡς κατέχοντες τὴν τέχνην τοῦ ἐργάζεσθαι τὰ μέταλλα, Ἡρόδ. 2.51.,3.37; Στράβ. 470, κέξ. Ἡ ἀρχὴ καὶ πρόοδος τῆς Καβειρικῆς λατρείας ἐξητάσθη ὑπὸ τοῦ Λοβεκίου ἐν Ἀγλαοφ. σ. 1202 κέξ., Welcker ἐν Αἰσχύλ. Τριλογία. — **Καβειρίδες**, αἱ, καὶ **Καβειρώ**, ἡ, αἱ ἀδελφαὶ καὶ ἡ μήτηρ τῶν Καβείρων, μνημονεύονται ὑπὸ Στράβ. 472.— Στέφ. ὁ Βυζ. ἀναφέρει τοὺς ἑπιθ. τύπους **Καβειραῖος, α, ον**, (ὡσαύτως παρὰ Παυσ. 9. 25, 5-7), **Καβειρικός, ή, όν**, θηλ. **Καβειριάς, άδος**· ὡσαύτως τὸ ἀποθ. **Καβειριάζομαι**, τελῶ τὰ Καβειρικὰ μυστήρια· — ὡσαύτως **Καβειρεῖται**, οἱ, Παυσ. 9. 25, 8·— **Καβείρειον**, τό, ὁ ναὸς αὐτῶν, ὁ αὐτ. 9. 26, 2· **Καβείρια**, τά, τὰ μυστήρια αὐτῶν, Ἡσύχ.

καβιοθύρα, ἡ, (ἐκ τοῦ Λατ. cavea, **θύρα**), ἡ καταρρακτὴ θύρα κοινῶς «κλαδανὴ» Ἀρχ. Μαθημ. σ. 47.

καβλέει· «καταπίνει» Ἡσύχ.

καβλῆς· «μάνδαλος τῶν θυρῶν. Πάφιοι» Ἡσύχ.

κάβος, ὁ, μέτρον σίτου ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν **χοῖνιξ**, Ἐβδ. (Δ' Βασιλ. Ϛ', 25), Γεωπ. 7. 20. [Πιθαν. ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Kab.).

κάγ, σπάνιον ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ **κατὰ** πρὸ τοῦ **γ**, **κὰγ γόνυ** ἀντὶ **κατὰ γόνυ**· **κὰγ γόνυ δουρὶ βαλὼν** Ἰλ. Υ. 458· **κὰγ γόνων** Σαπφὼ 25 (50).

καγκαίνω καὶ **κάγκω**, ξηραίνω, ἀποξηραίνω, Ἡσύχ., ὅστις ἑρμηνεύει τὸ **καγκαίνει** διὰ τοῦ «θάλπει, ξηραίνει» καὶ **καγκομένης** διὰ τοῦ «ξηρᾶς τῷ φόβῳ».

κάγκαμον, τό, Ἀραβικόν τι κόμμι ἐν χρήσει εἰς καπνίσματα, Διοσκ. 1. 23, Πλίν. 12. 44.— Καθ' Ἡσύχ.: «**κάγκαμον**, παρ' Ἰνδοῖς ξύλου δάκρυον καὶ θυμίαμα.

κάγκανος, ον, (καίω, καγκαίνω) κατάξηρος, κατάλληλος πρὸς καῦσιν, ξύλα **κάγκανα** Ἰλ. Φ. 364, Ὀδ. Σ. 308, Θεόκρ. 24. 87· **κάγκανα** κᾶλα Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 112· στάχυς Λυκόφρ. 1430.— Παρ' Ἡσυχ. εὑρίσκομεν **καγκαλέα**· κατακεκαυμένα·—καὶ **καγκάνεος** ἁπαντᾷ παρὰ Μανέθωνι 4. 324.

κάγκελος, ὁ, τὸ Λατ. cancelli, δρύφακτος, κιγκλίς, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 8. 57, Ἡσύχ.· ὡσαύτως **κάγκελλος**, Βυζ.· ὄθεν **καγκελλάριος**, ὁ, = **λογοθέτης**, Ἰω. Λυδ. π. Ἀρχῶν Πολιτικ. 3. 36·— **κάγκελον**, τό, ὡς καὶ νῦν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 638, 672·— ἐντεῦθεν, **καγκελο-ειδῶς**, Ἐπίρρ., ἐν εἴδει κιγκλίδων, Ἱπποκρ. 254·— **καγκελο-θῠρίς, ίδος**, ἡ, = **κιγκλίς**, Ἐτυμολ. Μ. 513. 3· ὡσαύτως, **καγκελωτὴ θύρα**. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 124, Πολυδ. Η', 124 (μετὰ διπλοῦ λ).

καγκύλη, ἡ, Αἰολ. ἀντὶ **κηκίς**, Ἡσύχ.

καγρᾶς· «καταραγᾶς. Σαλαμίνιοι» Ἡσύχ.

καγχάζω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **καχάζω**, ὃ ἴδε.

καγχᾰλάω (παρ' Ὁμ. **καγχαλόω**), γελῶ ἠχηρῶς, καγχάζω, Λατ. cachinnari, καγχαλόωσι, καγχάζουσι χλευαστικῶς, Ἰλ. Γ. 43· **καγχαλόων**, χαίρων, ἀγαλλόμενος, Ζ. 514, Κ. 565· **καγχαλόωσα** Ὀδ. Ψ. 1, 59· **καγχαλάασκε** Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 996·— πρβλ. **καχάζω**.

καγχαλίζομαι, «καγχαλίζεται· χαίρει. ἱλαρύνει» Ἡσύχ., καὶ **καγχαλῶ**· «χαλῶμαι. ὑπὸ χαρᾶς ἀνίεμαι» ὁ αὐτ.

κάγχαλος· «κρίλος ὁ ἐπὶ ταῖς θύραις. Σικελοί» Ἡσύχ.

κάγχαμος, ὁ· «κισσὸς ὑπὸ Κροτωνιατῶν» Ἡσύχ.

καγχάς, ἄντος, ὁ, Λατ. cachinno, ὁ καγχάζων, κωμ. ὑποκριτὴς τῆς Δωρικῆς σκηνῆς, Müller Dor. 4. 7, 3· πρβλ. ὡσαύτως **Χαρῖνος**.

κάγχασις, εως, ἡ, = **καγχασμός**, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 333, ἔκδ. Mil.

καγχασμός, μεγαλόφωνος, ἠχηρὸς γέλως, κοινῶς «κάκανα», Κλήμ. Ἀλ. 196, Πολυδ. Ζ', 199· ἴδε **καχασμός**.

καγχαστής, οῦ, ὁ, ὁ καγχάζων, ἠχηρῶς γελῶν, Δ. Β. 45, Πολυδ. Ζ', 29.

καγχᾶται· «γελᾷ ἀτάκτως» Ἡσύχ.

καγχλάζω, = **καγχάζω**, Ἀθήν. 438F· «καγχλάζει· ἀθρόως γελᾷ» Ἡσύχ.

καγχρυδίας, ου, ὁ, εἶδος πυροῦ, σίτου, Θεοφρ. Ἱστ. Φυτ. 8. 4, 3.

καγχρύδιον, κάγχρυς, κτλ., ἴδε ἐν λέξ. **καχρύδιον, κάχρυς**, κτλ.

κάγὼ [ᾶ], Ἀττ. κατὰ κρᾶσ., ἀντὶ **καὶ ἐγώ**.

κάδ, Ἐπικ. ἀντὶ **κατὰ** πρὸ τοῦ **δ**, **κὰδ δώματα** Ὀδ. Δ. 72· **κὰδ δύναμιν** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 334· ἀλλαχοῦ πρὸ τοῦ **δέ**, Ἰλ. Β. 160, κτλ.· **κὰδ' δ' ἔβαλε**, κατὰ τμῆσιν ἀντὶ τοῦ **κατέβαλε δέ**, Ὀδ. Δ. 344· πρβλ. **κα-βαίνω, κά-ζελε, κα-υάξαις**.

καδᾱλέομαι, Δωρ. ἀντὶ **καταδηλέομαι**, τῷ Διΐ Ὀλυμπίῳ τῷ **καδαλημένῳ** (ἀντὶ **καδδαλημένῳ**, δηλ. **καταδεδηλημένῳ**) Ἐπιγρ. Ὀλυμπ. παρὰ Boeckh τ. 1, σ. 26.

κάδαλος· «κοιλώματα. κωλόβαθρα» Ἡσύχ.

[**καδδίζω**, ῥίπτω ψῆφον εἰς κάδδον, ῥῆμα πλασθὲν πρὸς ἐξήγησιν τοῦ παρὰ Πλουτ. ἐν Λυκούργῳ 12 **κεκαδδίσθαι** (**κεκαδδεῖσθαι** κατὰ τὰ ἀντίγρ.), ὅπερ σημαίνει, ἀποδοκιμάζεσθαι διὰ ψήφου, **τὸν δὲ οὕτως ἀποδοκιμασθέντα κεκαδδεῖσθαι** λέγουσι Πλούτ.

ἔνθ' ἀνωτ.—'Ο Κοραῆς ἐν τῷ κειμένῳ ἔχει τὴν γραφὴν κεκαδδεῖσθαι, ἐν δὲ ταῖς σημειώσεσι (σ. 385) λέγει: «κεκαδδεῖσθαι] Δ. Γ. κεκαδδῆσθαι. Διορθοῦν δ' ἐπεχείρησαν οἱ μὲν κεκαδδίσθαι (παρὰ τὸ καδδίζω), οἱ δὲ κεκαδδιχίσθαι (παρὰ τὸ καδδιχίζω) ἢ ἐκκεκαδδιχίσθαι».]

κάδδιχος, ὁ, Σικελικόν τι μέτρον, ἴσως τὸ αὐτὸ καὶ **ἡμίεκτον**, Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν τῇ Συλλ.'Επιγρ. 5774. 53 (ἴδε Franz σ. 707).— Παρὰ Πλουτ. ἐν βίῳ Λυκ. 12, = **κάδος** II, «κάδδιχος (κάδος Κοραῆς) γὰρ καλεῖται τὸ ἀγγεῖον εἰς ὃ τὰς ἀπομαγδαλίας ἐμβάλλουσιν».

καδδραθέτην, ἴδε τὸ ῥῆμα **καταδαρθάνω**.

καδδῦσαι, 'Επικ. ὀνομ. πληθ. θηλ. μετοχ. ἀορ. 6' ἐνεργ. τοῦ **καταδύω**.

κάδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κάδος**, 'Εβδ. (Α' Βασιλ. ΙΖ', 40)· **κάδδιον** Διον. Θρ. ἐν Bast. Γρηγ. 28.

καδίσκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **ἐπομ.**, μέρος ἡδυσματοθήκης, τῆς καλουμένης καὶ κυμινοδόκου, Νικοχάρης ἐν «Γαλατείᾳ» 1.

κάδίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **κάδος**, Κρατῖνος ἐν «Πυτίνῃ» 16.

II. κάλπη: ἐν ἐγκληματικαῖς δίκαις ὑπῆρχον συνήθως δύο καδίσκοι, εἰς οὓς οἱ δικασταὶ ἔρριπτον τὰς ψήφους, εἰς τὴν μίαν τὰς καταδικαστικὰς καὶ εἰς τὴν ἄλλην τὰς μὴ τοιαύτας, ὁ καδίσκος δὲ σοι ὁ μὲν ἀπολύων οὗτος, ὁ δ' ἀπολλὺς δεῖ Φρύν. Κωμ. ἐν «Μούσαις» 2, πρβλ.'Αριστοφ. Σφ. 853, Λυσίαν 133.12, Λυκοῦργ. 169.12, κτλ. (ἴδε ἐν λ. **κημός**)·— ἀλλ' ἐν πολιτικαῖς ὑποθέσεσιν ὁσάκις ζήτημά τι ἔμελλε νὰ ἀποφασισθῇ ἐπιδεχόμενον πλείονας λύσεις τῶν δύο, ἐτοποθετεῖτο ἀνάλογος ἀριθμὸς καδίσκων, π. χ. τέσσαρες, Δημ 1053. 3, πρβλ. Schömann εἰς 'Ισαῖον περὶ τοῦ 'Αγνίου Κλήρου § 21·— πρβλ. **καδδιχος**.— Καθ' 'Ησύχ.: «καδίσκοι· σιπύαι, εἰς ἃ, τὰ ἱερὰ ἐτίθεσαν. καὶ τὰ ἀγγεῖα εἰς ἃ τὰς ψήφους ἔφερον».

καδμεία ἢ **καδμία** (ἐξυπακ. γῆ), «γεννᾶται δὲ ἡ καδμεία ἐκ τοῦ χαλκοῦ καμινευομένου, προσιζανούσης τῆς λιγνύος τοῖς τοίχοις καὶ τῇ κορυφῇ τῶν καμίνων» κτλ., ἐχρησίμευε δὲ ὡς φάρμακον εἰς ὀφθαλμικὰ πάθη καὶ ἄλλα, Διοσκ. 5. 85, Γαλην.

Καδμεῖος, α, ον, ὁ ἐκ τοῦ Κάδμου, Καδμεία .. Σεμέλη, ἡ τοῦ Κάδμου θυγάτηρ,'Ησ. Θ.940, Τραγ.· ποιητ. **Καδμέϊος**, Πινδ. Ι. 4. 88 (3. 71), Σοφ.'Αντ. 1115·— **Καδμεῖοι**, οἱ, οἱ παλαιοὶ κάτοικοι τῶν Θηβῶν,"Ομ.,'Ησ., Τραγ.· ὡσαύτως **Καδμείωνες** 'Ιλ. Δ. 385, κτλ.:— ἡ Καδμεία, ἡ ἀκρόπολις τῶν Θηβῶν, Ξεν.'Ελλ. 6. 3, 11·— παροιμ., Καδμεία νίκη, ἐπιφέρουσα δηλ. τὸν ἴδιον ὄλεθρον τῶν νικώντων (ἐκ τοῦ μύθου τῶν Σπαρτῶν, δηλ. τῶν καταγομένων ἐκ τῶν σπαρτῶν ὀδόντων τοῦ δράκοντος, ἢ ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Πολυνείκους καὶ 'Ετεοκλέους),'Ηρόδ.1.166, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 641C, Πλούτ. 2. 488A, Σουίδ.· ὡσαύτως, Καδμεῖον κράτος 'Ανθ. Π. 5.179.

Καδμειώνη, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, δηλ. ἡ Σεμέλη, Συλλ. 'Επιγρ. 6280B. 59.

Καδμήϊος, η, ον, 'Ιων. ἀντὶ **Καδμεῖος**, 'Ηρόδ., (ἴδε **Κάδμος**) εὑρηται καὶ ἐν Τραγ. τριμέτρῳ παρὰ Γαλην.13, σ. 641:— θηλ. **Καδμηΐς**, ίδος,'Ομ."Υμν. 7. 57, 'Ησ. "Εργ. κ. 'Ημ. 161· ὡσαύτως παρ' 'Αττ., Θουκ.1.12.

Κάδμῖλος, ὁ, «'Ερμῆς ἐν Τυρρηνίᾳ» Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 162, 'Αρκάδ. 56, 2, κλ., πρβλ. τὴν λ. **κάδουλοι**.

Καδμο-γενής, ές, ἐκ τοῦ Κάδμου γεννηθείς, Αἰσχύλ. Θήβ. 302, Σοφ. Τρ.116, Εὐρ.

Κάδμος, ὁ,'Οδ. Ε. 333,'Ησ. Θ.937, κτλ.· υἱὸς τοῦ τῆς Φοινίκης βασιλέως 'Αγήνορος, ἀδελφὸς δὲ τῆς Εὐρώπης, θεμελιωτὴς τῶν ἐν Βοιωτίᾳ Θηβῶν·— ἡ διήγησις αὐτῆ εἶναι τῶν μεθ' "Ομηρον χρόνων, διότι κατὰ τὰ ἐν 'Οδ. Λ. 262 ὁ 'Αμφίων καὶ ὁ Ζῆθος ἦσαν οἱ κτίτορες αὐτῆς. 'Ο Κάδμος λέγεται ὅτι ἤνεγκεν ἐκ Φοινίκης τὸ παλαιὸν 'Ελληνικὸν ἀλφάβητον ἐκ δεκαξὲ γραμμάτων, ὁπόθεν ταῦτα ἐκλήθησαν **Καδμῆϊα ἢ Φοινικήϊα** γράμματα ('Ηρόδ. 5. 58, 59)· ταῦτα βραδύτερον ηὐξήθησαν τῇ προσθήκῃ ἄλλων ὀκτὼ γραμμάτων, καλουμένων 'Ιωνικῶν, **η ω υ φ χ ζ ξ ψ**· πρβλ. Wolf Προλεγ. σ. lii κέξ. (**Κάδμος** πιθαν. = τῷ: ὁ ἐξ 'Ανατολῶν ἄνθρωπος, πρβλ. τὸ 'Εβρ. Qedem = 'Ανατολή).

κάδο-ποιός, όν, κατασκευάζων κάδους ἢ ἀγγεῖα, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Εἰρ. 1201.

κάδος [ᾰ], ὁ, ὡς καὶ νῦν, ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν ὕδατος ἢ οἴνου, Λατ. cadus, 'Ανακρ. 16, 'Αρχίλ. 4, 'Ηρόδ. 3. 20, Σοφ. 'Αποσπ. 479, 'Αριστοφ. κλ.· οἱ "Ιωνες τὸ κεράμιον ἐκάλουν **κάδον**, Κλείταρχος (ἐν ταῖς γλώσσαις) παρ' 'Αθην. 473B. **2)** μέτρον ὑγρῶν, = **ἀμφορεύς**, Φιλόχ. παρὰ Πολυδ. Γ', 71, 'Ανθ. Π. παράρτ. 28. 'Αριστ. 'Αποσπ. 426. **II.** κάλπη ἐν ᾗ οἱ ψηφοφοροῦντες ἔρριπτον τὰς ψήφους, ὡς τὸ **καδίσκος**, Λατ. situla, 'Αριστοφ. "Ορν. 1032.— Τὸ μέτρον συνήθως ἀπαιτεῖ τὸ **κάδος** δι' ἑνὸς δ, οὐδέποτε **κάδδος**, τὸ δὲ διπλοῦν δ εἶναι βεβαιωμένον μόνον ἐν τοῖς Δωρ. τύποις **κάδδιχος, καδδίζομαι**.

κᾶδος, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κῆδος**.

κάδουσα· «εἶδος σταφυλῆς» 'Ησύχ.

Κάδουλοι ἢ **Κάδωλοι** (**κάδμιλοι** Kiessling), οἱ, παῖδες ὑπηρετοῦντες εἰς τὴν λατρείαν τῶν Καβείρων, παραβαλλόμενοι ὑπὸ Διον. 'Αλ. 2. 22 πρὸς τοὺς ἐν Ρώμῃ Camilli.

καδρανὲς (καπρ—)· «καταφωρὲς» 'Ησύχ.

κάδυρος· «κάπρος ἔνορχις» 'Ησύχ.

κᾰδύτας, ου, ὁ, παρασιτικόν τι φυτόν, Συριακὴ λέξις, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 17, 3.— Παρ' 'Ησυχ. γράφεται, κασύτας καὶ ἑρμηνεύεται: «Συριακὸν βοτάνιον».

Κάειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **Κάρ**, γυνὴ ἐκ Καρίας, 'Ιλ. Δ. 142. **II.** ἐπίθ. θηλ. = **Καρική**, π. χ. Κάειρα ἐσθὴς 'Ηρόδ. 5. 88.

κᾰεῖς, κᾰῖμεναι, ἴδε ἐν λ. **καίω**.

κά-ζελε, 'Αρκάδ. ἀντὶ **κατ-έβαλε**.

κάζομαι, ἴδε **καίνυμαι**.

κᾰθά [ᾰ], 'Επίρρ., ἐν χρήσει ἀντὶ **καθ' ἅ**, συμφώνως πρός, ἀκριβῶς ὡς, Μένανδρ. ἐν «Μονοστίχ.» 551, Πολύδ. 3. 107, 10, 'Εβδ., κτλ.· γραφόμενον **καθ'ἃ** ἐν Ξεν. 'Απομν. 4. 6, 5, 'Ελλ. 1. 7. 29. **II.** παρὰ παλαιοτέροις συγγραφ. **καθάπερ**, 'Ιων. **κατάπερ**, 'Ηρόδ. 1. 182, κ. ἀλλ., 'Αριστοφ. 'Ιππ. 8,'Εκκλ. 61, κτλ.· μετὰ μετοχ., ὡς τὸ **ὡς**, ἅτε, Δίων Κ. 37.54·— μετὰ προσθήκης τοῦ **εἰ** πρὸς ἐπίτασιν, **καθάπερ εἰ** ('Ιων. **κατάπερ εἰ** 'Ηρόδ. 1. 170), ὡς εἰ, ἀκριβῶς ὡς, Πλάτ. Φίληβ. 22E, 59E, κ. ἀλλ.· μετὰ τοῦ **ἄν**, **καθάπερ ἄν** Δημ. 633. 17· μετὰ τοῦ **ἄν** καὶ τοῦ **εἰ** συγχρόνως **καθάπερ ἄν εἰ** Πλάτ. Νόμ. 684C, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 4. 2, 16, κτλ.— Πρβλ. **καθό, καθώς**.

καθαγιάζω, = τῷ ἐπομ., 'Εβδ. (Λευκ. ΚΖ', 26. Β' Μακκ. Α', 26).

καθαγίζω: μέλλ.**-ίσω**, 'Αττ.**-ιῶ**· 'Ιων. **καταγιῶ** 'Ηρόδ. 1. 86. Καθιερῶ, προσφέρω εἰς θεόν τινα, **τινί τι**, ἀκροθίνια ταῦτα καταγιεῖν θεῶν ὅτεῳ δὴ 'Ηρόδ. ἔνθα ἀνωτ., 'Αριστοφ. "Ορν. 566, πρβλ. Λυσιστρ. 238, Πλάτ.,κλ.·— ἐπὶ θυσίας διὰ πυρός, θυμιήματα κ. 'Ηρόδοτ. 2. 130· κ. πυρὶ αὐτόθι 47· κ. ἐπὶ πυρῆς 7. 167· ἐπὶ τοῦ βωμοῦ 1. 183· ἀπολ., 2. 40, κτλ.: — προσφέρω προσφορὰς εἰς τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν, Λατ. parentare, Λουκ. περὶ Πένθους 9. **II.** καθόλου, καίω, καταγιζομένου τοῦ καρποῦ τοῦ ἐπιβαλλομένου [ἐπὶ τὸ πῦρ]'Ηρόδ. 1. 202·— καίω νεκρὸν σῶμα, ἔτι δὲ καὶ θάπτω, Πλουτ. 'Αντών. 14, πρβλ. Βρυῦτ. 20· οὕτω πιθαν. ἐν Σοφ. 'Αντ. 1081, ὅσων σπαράγματ' ἢ κύνες καθήγισαν, ὅσων τὰ κατεσπαραγμένα σώματα κύνες ἔθαψαν, δηλ. κατέφαγον, (Λαυρ. Κῶδ. καθήγνισαν· ἀλλ' ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει, μετά ἄγους ἐκόμισαν· ὁ Δινό. ἕπεται τῷ Wunder νομίζοντι ὅτι οἱ στίχοι 1080-1083 εἶναι νόθοι), ἴδε σημ. Jebb, ὅστις παραδέχεται τὴν γραφὴν **καθήγνισαν**.

καθᾰγισμός, ὁ, καθιέρωσις·— ἐπικήδειοι τελεταί, Λατ. parentalia, Λουκ. περὶ Πένθους 19.

καθαγνίζω: μέλλ. **-ίσω**,'Αττ.**-ῐῶ**, καθαρίζω, ἐξαγνίζω,ἁγιάζω, τὸν τόπον θείῳ καὶ δᾳδὶ Λουκ. Φιλοψ. 12· μήτηρ πυρὶ καθήγνισται δέμας, δηλ. ἐκάη ἐπὶ τῆς νεκρικῆς πυρᾶς, Εὐρ. 'Ορ. 40. **II.** προσφέρω ὡς ἐξιλεωτικὴν θυσίαν, καλλίφλογα πέλανον ἐπὶ πυρὶ καθαγνίσας ὁ αὐτ. ἐν "Ιωνι 707.— Περὶ τοῦ ἐν Σοφ. 'Αντ. 1081, ἴδε **καθαγίζω** II.

καθαιμακτός, όν, καθημαγμένος, κεκηλιδωμένος αἵματι, αἱματηρός, τὸν 'Ελένας φόνον καθαιμακτὸν Εὐρ. 'Ορ. 1358.

καθαιμάσσω: μέλλ. **-ξω**, καθιστῶ αἱματηρόν, βαντίζω ἢ κηλιδώνω μὲ αἷμα, «καταματώνω», τινα Αἰσχύλ. Εὐρ. 450· χρόα, σὲ ῥηγν καθαιμάξαι Εὐρ.'Εκ.1126, 'Ορ.1527· σκήπτρῳ κ. κάρα ὁ αὐτ. ἐν 'Ανδρ. 588· τὴν γλῶτταν Πλάτ. Φαίδρ. 254E.

καθαιμᾰτόω, = τῷ προηγ., «καταματώνω», Εὐρ. Ἑλ. 1599, 'Ηρ. Μαιν. 234, 256, Φοίν. 1161, 'Αριστοφ. Θεσμ. 695.

κάθ-αιμος, ον, πλήρης αἵματος ἢ αἱμάτων, «αἱματωμένος», τραύματα, σῖτα Εὐρ.Ι. Τ. 1374, 'Ηρ. Μαιν. 384.

καθαίρεσις, εως, ἡ, τὸ καθαιρεῖν, καταστρέφειν, καταστροφή, φόνος, σφαγή, Στησίχ. παρὰ Σουίδ., Πλουτ. 'Αντών. 82· κατάλυσις, κατεδάφισις, Θουκ. 5. 42, 'Ισοκρ. 153B, Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 15· ἡ τῆς ἐξουσίας, κατάλυσις, ἀνατροπή, 'Ηρωδιαν. 2. 4, 9, πρβλ. Β' 'Επιστ. π. Κορ. ι', 8· ἡ κ. τοῦ λαοῦ = ὁ λαὸς ὁ καθαιρεθεὶς 'Εβδ. (Α' Μακκ. Γ', 43)·— αἱ καθαιρέσεις, τὰ ἐρείπια, 'Αθην. περὶ Μηχανημάτ. 92B. **2)** ἐλάττωσις, μείωσις, ἀντίθετον τῷ αὔξη, πρόσθεσις, 'Αριστ. Φυσ. 3. 6, 9, κέξ.:— ἐν τῇ ἰατρικῇ, ἐλάττωσις τῆς πλεοναζούσης σαρκός, ἴσχνανσις, 'Ιππ. 1174G τῶν σωμάτων 'Αριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 4, 11· τῶν ὄγκων Πλάτ.Τίμ. 58E· = πρβλ. **καθαιρέω** II. 6. **3)** καθαίρεσις ἐκ τοῦ ἀξιώματος,'Ηρῳδιαν. 3.1, 1· ἰδίως ἐπὶ ἐπισκόπου ἢ πρεσβυτέρου ἕνεκα ἀξιοποίνου πράξεως, 'Αλέξ. 'Αλ. 577C, 581B, Συνόδ. 'Αντιοχ. 1, 'Αθαν. I.260D,'Επιφάν. II. 200A, κλ. **4)** ἔκλειψις ἡλίου καὶ σελήνης, «τινὲς δὲ καὶ τὰς ἐκλείψεις ἡλίου καὶ σελήνης καθαιρέσεις ἐκάλουν τῶν θεῶν» Σχόλ. εἰς 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 533.

καθαιρετέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν δεῖ καθαιρεῖν, Θουκ.1.118.

καθαιρέτης, ου, ὁ, ὁ καθαιρῶν, καταβάλλων, καταρρίπτων, πολεμίων Θουκ. 4. 83· Καίσαρος Δίων Κ. 44.1.

καθαιρετικός, ή, όν, καταστρεπτικός, ἀφανιστικός, μετὰ γεν., καθαρετικὸς παντὸς οὐτινοσοῦν Κορνοῦτ.184. **2)** ὑπο-

βιβόζων, ἐλαττῶν, μειωτικός, φάρμακα Γαλην. 13, σ. 130· σπληνὸς καθαιρετικὸν Διοσκ. Β. 137· καθ. τῆς ψυχῆς Φίλων 2. 148.

2) Ἐκκλησιαστ. ἐπὶ καθαιρέσεως κληρικοῦ, **τὰ καθαιρετικὰ** (ἐξυπακουομ. γράμματα), ἔγγραφα καθαιρέσεως, Σωκράτ. 164 B.

II. Ἐπίρρ. **-κῶς**, διὰ καθαιρέσεως, τινος Ὠριγέν. κατὰ Κέλσ. 25 B.

καθαιρετός, ή, όν, κτητός, ὃν δύναταί τις νὰ ἔχῃ, ὃ ἐκεῖνοι ἐπιστήμῃ προύχουσι, καθαιρετὸν ἡμῖν ἐστι μελέτῃ, δυνάμεθα κτήσασθαι αὐτὸ διὰ τῆς ἀσκήσεως, Θουκ. 1. 121, ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι **καθαιρετέον**, ἀλλὰ πρβλ. Δίων. Κ. Ἔκλογ. Βατ. σ. 181 ἔκδ. Mai.

καθαιρέω, Ἰων. **καταιρέω**: μέλλ. **-ήσω**: μέλλ. δ' **καθελῶ** Ἀνθ. Πλαν. 334: ἀόρ. β' **καθεῖλον**, ἀπαρ. **καθελεῖν**: ἀόρ. α' παρὰ Βυζ. **καθήρησα** καὶ **καθήρεσα**. Καταβιβάζω, καθείλομεν ἱστία Ὀδ. Ι. 149· κἀδ δ' ἀπὸ πασσαλόφι ζυγὸν ἤρεον (ἐν τιμήσει) Ἰλ. Ω. 268· καθαίρειν ἄχθος, καταβιβάζειν, δηλ. καταβιβάζειν αὐτὸ ἀπὸ τῶν ὤμων τινός, Ἀριστοφ. Βάτρ. 10· κ. τὸ σημεῖον (πρβλ **σημεῖον** Ι. 3) Ἀνδοκ. 6. 4· κ. τῶν ἐκ τῆς στοᾶς ὅπλων, τινὰ ἐξ αὐτῶν, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 8· ἐκεῖνον μὲν καθεῖλον, κατεβίβασαν ἐκ τοῦ σταυροῦ, Πολύβ. 1. 86, 6· — οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, φθάνει τὰ τόξα κατελόμενος, προφθάνει καὶ καταβιβάζει τὰ τόξα (δηλ. ἐκ τοῦ μέρους ἔνθα ἐκρέμαντο), Ἡρόδ. 3. 78· τοὺς ἱστοὺς Πολύβ. 1. 61, 1. **2)** κλεῖσ τοὺς ὀφθαλμοὺς νεκροῦ, ὅσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ Ἰλ. Λ. 453· ὀφθαλμοὺς καθελοῦσα Ὀδ. Ω. 296· οὕτω, χερσὶ κατ' ὀφθαλμοὺς ἐλέειν Λ. 426.

3) ἐπὶ μάγων, κατάγω, καταβιβάζω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Λατ. caelo deducere, σελήνην Ἀριστοφ. Νεφ. 750, Πλάτ. Γοργ. 513 Δ· καθ. εἰκόνα Λυκοῦργ. 164. 29. **4)** κατά με πέδον γᾶς ἔλοι, «νάνοίξ' ἡ γῆ καὶ νὰ μὲ καταπιῇ», Εὐρ. Ἱκέτ. 829. **II.** καταβάλλω, καταστρέφω, ὅτε κέν μιν Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι Ὀδ. Β. 100, Γ. 238, Τ. 145, κτλ.· μὴ καθέλοι μιν αἰὼν Πινδ. Ο. 9. 90· φῶτ' ἄδικον καθαιρεῖ Αἰσχύλ. Ἀγ. 398· μοῖρα τὸν φύσαντα καθεῖλε Σοφ. Αἴ. 517, πρβλ. Εὐρ. Ἡλ. 878, κτλ.· ἁπλῶς, ἀποκτείνω, φονεύω, ταῦρον αὐτόθι 1143, πρβλ. Σοφ. Τρ. 1063.

2) καταλύω, ἐλπίσας (ὁ Κροῖσος) καταιρήσειν Κῦρόν τε καὶ τὴν Περσέων δύναμιν Ἡρόδ. 1, 71, πρβλ. 1. 4, 95., 2. 147, κτλ., πρβλ. Δημ. 20. 11, κτλ.· ἰδίως, ἐκβάλλω τῆς ἀρχῆς, ἐκθρονίζω, Ἡρόδ. 1. 124., 7. 8· τό τε λῃστικὸν καθῄρει ἐκ τῆς θαλάσσης, καὶ τὴν πειρατείαν ἠφάνιζεν ἐκ τῆς θαλάσσης, Θουκ. 1. 4· κ. ὕβριν τινός, ὄλβον, τὸ ἀξίωμα Ἡρόδ. 9. 27, Σοφ. Ἀποσπ. 572, Πλουτ. Θεμιστ. 22· καθῃρημένος τὴν αἴσθησιν, ἐστερημένος, ὁ αὐτ. ἐν Περικλ. 38. **3)** κατεδαφίζω, τὰς πόλεις Θουκ. 1. 58, πρβλ. 2, 14., 5, 39· τῶν τειχῶν, μέρος τῶν τειχῶν, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 13· καθῃρέθη .. Οἰχαλία ὄρει Σοφ. Τρ. 478, κτλ. **4)** ἐξαλείφω, ἀπαλείφω, καταργῶ, ἀκυρῶ, τὸ Μεγαρέων ψήφισμα Θουκ. 1. 140, πρβλ. 139, Πλουτ. Περικλ. 29· ἔργον κ. λόγῳ Φιλήμων ἐν Ἀδηλ. 18. **5)** ὡς Ἀττ. δικανικὸς ὅρος, καταδικάζω, ἡ καθαιροῦσα ψῆφος, καταδικαστικὴ ψῆφος, Λυσ. 133. 12· μετ' ἄπαρ., ἐμὲ πάλος καθαιρεῖ .. λαβεῖν Σοφ. Ἀντ. 275· καὶ οὕτω πιθαν., κατά με .. Ἀΐδας ἔλοι πατρὶ ξυνθανεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1689, πρβλ. Εὐρ. Ὀρ. 862· ἁπλῶς ἀποφασίζω, ὅ τι ἂν αἱ πλείους ψῆφοι καθαιρῶσι Διον. Ἀλ. 7. 36, πρβλ. 39. **6)** ἐλατόνω, ὑποβιβάζω, μειῶ, ἀντίθετον τῷ **αὔξω**, Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 20, πρβλ. Φυσ. 6. 6, 9· — ἐλαττόνω, καθιστῶ τι ἰσχνότερον, σῶμα κ. διαίταις Πλουτ. Ἀντών. 53· πρβλ. **καθαίρεσις** 2. **III.** νικῶ, καταλαμβάνω, κυριεύω, κἀδ δέ μιν ὕπνος ἥρει Ὀδ. Ι. 372· κατ. τινὰ Ἡρόδ. 6. 29, Ξεν.· καθ. τινὰ ἐν ἀφροσύνῃ, συλλαμβάνειν τινὰ ἐν τῇ ἐκτελέσει ἀφροσύνης, Σοφ. Ἀντ. 383· μετὰ γεν. τοῦ μέρους, κ. τῶν ὤτων, λαμβάνειν ἐκ τῶν ὤτων.., Θεόκρ. 5. 132· πρβλ. **καθευρίσκω**. **IV.** λαμβάνω ὡς ἀμοιβὴν ἢ βραβεῖον, καθαιρεῖν ἀγῶνα ἢ ἀγώνισμα Πλουτ. Πομπ. 8· μεταφ., κατορθώνω, ἀγώνιον .. εὖχος ἔργῳ καθελὼν Πινδ. Ο. 10. 75· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, φόνῳ καθαιρεῖσθ', οὐ λόγῳ, τὰ πράγματα Εὐρ. Ἱκέτ. 749· ἐν τῷ Παθ., Ἡρόδ. 7. 50, § 2· πρβλ. **αἱρέω** II. 3, **συγκαθαιρέω**. **V.** σπανιώτερον ὡς τὸ ἁπλοῦν **αἱρεῖν**, λαμβάνω καὶ ἀποκομίζω, ἁρπάζω, Ἡρόδ. 6. 41, πρβλ. 5. 36.

κᾰθαίρω: μέλλ. **κᾰθᾰρῶ** Ξεν. Οἰκ. 18, 6, Πλάτ. Νόμ. 735 B: ἀόρ. α' **ἐκάθηρα**, μεταγεν. **ἐκάθᾰρα** (Μοῖρ. σ. 101), — ὁ τύπος οὗτος εἰσήχθη ὑπὸ τῶν ἀντιγραφέων εἰς τὸν Ἀντιφῶντα, 145. 37, Ξεν. Ἀν. 5. 7, 35, κτλ.· πρκμ. **κεκάθαρκα** (**ἐκ-**) Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 753: — Μέσ., μέλλ. **καθαροῦμαι** Πλάτ. Κρατ. 396 Ε: ἀόρ. **ἐκαθηράμην** Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 376, Πλάτ.: — Παθ., μέλλ. **καθαρθήσομαι** Γαλην.: ἀόρ. **ἐκαθάρθην** Ἡρόδ., Ἀττ.: ἀόρ. β' **ἀποκαθαρῆναι** Ἀρρ. Κυν. 27. 1 (Müller): πρκμ. **κεκάθαρμαι** Πλάτ., κτλ.: (**καθαρός**). **I.** ἐπὶ τοῦ καθαιρομένου προσώπου ἢ τοῦ πράγματος, καθαρίζω, καθήρατε δὲ κρητῆρας Ὀδ. Υ. 152· τραπέζας ὕδατι .. καθαίρειν Χ. 439· καθήραντες χρόα καλὸν ὕδατι Ω. 44· κ. οἰκίαν Ἀντιφῶν 145. 37· μετὰ γεν., ἵππον αὐχμηρᾶς τριχὸς Σοφ. Ἀποσπ. 422: ὡσαύτως, κ. σῖτον Ξεν. Οἰκ. 18, 6., 20, 11· καθαίρω χρυσόν, τὸν «λαγαρίζω», Πλάτ. Πολιτικ. 303 D· καθαρίζω, ἀπαλλάττω χώραν ἀπὸ τεράτων καὶ ληστῶν, Σοφ. Τρ. 1012, 1061, Πλουτ. Θησ. 7· κ. ληστηρίων τὴν ἐπαρχίαν ὁ αὐτ. ἐν Μαρ. 6: — Παθ., τὴν νῆσὸν καθαρθεῖσαν Ἡρόδ. 4. 71. **2)** ἐπὶ θρησκευτικῆς ἐννοίας, ἐξαγνίζω, ἀπολυμαίνω, [δεῖπας] ἑκάθηρε θεείῳ, ἐξήγνισε καπνίσας διὰ θείου, Ἰλ. Ι. 228· καθ. τινὰ φόνου, ἐξαγνίζειν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ φόνου, ἀπὸ τῆς ἀνθρωποκτονίας, Ἡρόδ. 1. 44· Δῆλον κ. αὐτόθι 64, πρβλ. 1. 8· στόλον κ., Λατ. classem lustrare, Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 96: — Μέσ., καθαρίζω ἐμαυτόν, ἐξαγνίζομαι, Ἡρόδ. 4. 73· οἱ φιλοσοφίᾳ καθηράμενοι Πλάτ. Φαῖδ. 114 C, πρβλ. Φαῖδρ. 243 Δ· καθαίρεσθαι καθορμοὺς ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 868 Ε· καθήρασθαι στόμα, τηρεῖν τὴν γλῶσσαν καθαράν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 376: — οὕτως ἐν τῷ Παθ. τύπῳ κεκαθαρμένος καὶ τετελεσμένος Πλάτ. Φαῖδ. 69 C **3)** καθαρίζω διὰ φαρμάκων καθαρσίων, ἴδε **ὑποκαθαίρω**: — Παθ., καθαρίζομαι διὰ καθαρσίου, Ἵππ., κτλ.· Föes. Οἰκ., καὶ πρβλ. **κάθαρσις, καθαρτικός**. **4)** κλαδεύω δένδρον ἀποκόπτων τοὺς περιττοὺς ἢ ξηροὺς κλάδους, κ.τ.τ., Εὐαγγ. κ. Ἰω. ιε', 2. **5)** μεταφ. παρὰ Θεοκρ. 5. 119, = **μαστιγόω**, πρβλ. **ἀποδέω**. **II.** ἐπὶ τῶν διὰ καθαρμοῦ ἀποβαλλομένων ἀκαθαρσιῶν, ἀποβάλλω καθαρίζων, ἀποπλύνω, λύματα πάντα κάθηρεν Ἰλ. Ξ. 171· ἐπεὶ πλῦνάν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα Ὀδ. Ζ. 93· ἀφανίζω, τὰ λῃστικὰ Δίων Κ. 37. 52· — καὶ μεταφ., φόνον κσθ. Αἰσχύλ. Χο. 74. **III.** μετὰ διπλ. αἰτ., αἷμα κάθηρον .. Σαρπηδόνα, καθάρισον αὐτὸν ἐκ τοῦ αἵματος, ἀπόπλυνον τὸ αἱμά του, Ἰλ. Π. 667. — Παθ., καθαίρομαι γῆρας, καθαρίζομαι, ἀπαλλάττομαι, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 42 α· φόνον καθαρθεὶς Ἡρόδ. 1. 43.

καθάλλομαι: μέλλ. **-ἅλοῦμαι**: ἀόρ. **-ηλάμην**: ἀποθ.: — πηδῶ κάτω, ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἀπ' ὄχθων Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 7, Ἱππ. 3. 7· μεταφ., ἐπὶ θυέλλης, ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω, κατέρχομαι μεθ' ὁρμῆς, καταβαίνω, ἴσος ἀέλλῃ, ἥ τε καθαλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει Ἰλ. Λ. 298.

καθαλμής, ές, (ἅλμη) ὑφάλμυρος, Νικ. Ἀλεξιφ. 514.

κάθᾰλος, ον, (ἅλς) ὑπὲρ τὸ δέον ἁλατισμένος, κάθαλα ποιήσας πάντα, ὅλως διόλου ἁλμυρά, «βουτημένα εἰς τὸ ἁλάτι», Δίφιλος ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 1. 13· κωμικῶς, ἐπ' αὐτοῦ τοῦ μαγείρου, κάθαλος, κάτοξος Ποσείδιππος ἐν «Ἀναβλέποντι» 1. 7· πρβλ. **κάτοξος**.

καθᾰμαξεύω, κατατρίβω διὰ τῶν τροχῶν ἁμάξης· μετοχ. Παθ. πρκμ. **καθημαξευμένος, η, ον,** μεταφ., ὡς τὸ Λατ. tritus, τετριμμένος, πεπατημένος, συνήθης, κοινός, ἕωλος, Ἀρτεμίδ. 1. 13 (Ἀντίγρ. **κατημ-**)· γύναιον καθημαξευμένον ὑπὸ παντὸς τοῦ προσιόντος, ἐπὶ κοινῆς πόρνης, Αἰλ. παρὰ Σουΐδ. καθ. ἀντιλογίαι, ἀντιρρήσεις τετριμμέναι, ἕωλοι, Διον. Ἀλ. 10. 41· τὰ σύ καθ. τοὺς προτέρους ὁ αὐτ. περὶ τῶν Ἀρχ. Ρητόρων 4, περὶ Θουκ. 11. 2· οὕτως Ἐπίρρ. **καθημαξευμένως**, τετριμμένως, κοινῶς, Αἴλ. Διον. παρ' Εὐστ. 1387. 9.

καθαμαρτάνω, ἁμαρτάνω πολύ, καθημαρτημένη γῇ Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 189.

κάθαμμα, τό, (καθάπτω) δέμα, δεσμός, κόμβος, κάθαμμα λύειν λόγου, λύειν δύσκολον, περίπλοκον ζήτημα, Εὐρ. Ἱππ. 671· κάθαμμα λύεις, «παροιμία ἐπὶ τῶν δύσκολόν τι λύειν ἐπιχειρούντων» Ζηνόδ. 4. 46 (ἐν Παροιμιογράφοις), Σουΐδ. ἐν λ.

καθαμμίζω, κατακαλύπτω δι' ἄμμου, ἑαυτὰ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 5, ἴδε **ἄμμος**.

καθανύω, Ἀττ. ἀντὶ **κατανύω**, διάφ. γραφ. ἐν Σοφ. Ἠλ. 1451, Α. Β. 14.

καθάπαν, Ἐπίρρ., βέλτιον διῃρημένως: **καθ' ἅπαν**, καθόλου, ἐν γένει, Σουΐδ. ἐν λ. **καθάπαξ**.

καθάπαξ, Ἐπίρρ., ἅπαξ διὰ παντός, Ὀδ. Φ. 349, Δημ. 301. 22 — ἀκολούθως ὡς τὸ **ἁπλῶς**, ἅπαξ διὰ παντός, «μιὰ φορά», οἱ καθάπαξ ἐχθροὶ ὁ αὐτ. 294. 11· τοῖς καθάπαξ ἀτίμοις ὁ αὐτ. 779. 6· οὕτω καθ. πέπρακεν ἑαυτὸν 377. 7, πρβλ. 542. 24 — οὐδὲ καθάπαξ, οὐδὲ ἅπαξ, Πολύβ. 1. 2, 6., 20, 12, κτλ.

καθάπαξ, καθαπερεί, καθαπερανεί, ἴδε **καθά**.

καθαπλόω, ἁπλώνω τι ἐπί τινος, τοῦ δὲ αὐχένος ἐπιχαρίτως καθήπλωται (ἡ κόμη) Ἀριστοπάν. 2. 4.

καθάπτομαι, ἴδε **καθάπτω** II.

καθαπτός, ή, όν, ἐφωδιασμένος, θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς Εὐρ. Ἀποσπ. 752, πρβλ. Ἀριστ. Βατρ. 1212. — Καθ' Ἡσύχ.: «κάθαπτος, τῷ τόνῳ ὡς μόναρχος· λέγει δὲ τὸν καθημμένον, καὶ ἐπερραμμένας τὰς δορὰς καὶ τοὺς θύρσους ἐξεσφηκωμένους φοροῦντα», πρβλ. καὶ Σουΐδ., ὅστις τονίζει τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς λῃγούσης καὶ ἑρμηνεύει: **ἐνδεδυμένος**. **II.** καθαπτὸν ὄργανον, ὅπερ ἠχεῖ ὅταν κρούῃ τις αὐτό, ὡς τὸ κύμβαλον ἢ τὸ τύμπανον, Ἀθήν. 174 C.

καθάπτω, Ἰων. **κατάπτω**: μέλλ. **-ψω**. Θέτω ἐπάνω εἴς τι, κρεμῶ ἢ προσάπτω τι εἴς τι, περιβάλλω, οἷον τόδ' ἡ δολῶπις Οἰνέως κόρη καθῆψεν ὠμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐρινύων ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον Σοφ. Τρ. 1051· οὕτω, καθ. τι ἀμφί τινι Εὐρ. Ἰων 1006· ἐπί τι Ξεν. Κυν. 6, 9· τι εἴς τι Πολύβ. 8. 8, 3· τι ἔκ τινος Πλούτ. 2. 647 Ε· ἄγκυραν καθάψας, στερεώσας, Φιλήμ.

ἐν Ἀδήλ.1.10· τὰ ὀστέα καθάπτει τὰ νεῦρα Ἀριστ. π. Πνεύμ. 5.10.— Μέσ., κισσὸν ἐπὶ κρατὶ καθάπτεσθαι Θεοκρ.Ἐπιγράμμ. 3. 4.— Παθ., βρόχῳ καθημμένος Σοφ. Ἀντ.1222, πρβλ. Θεόκρ. 30.11. **2)** ἐνδύω, περιβάλλω, ἐν Μέσ., σκευῇ σῶμ' ἑμὸν καθάψοιμι Εὐρ. Ῥῆσ. 202, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9.19.— Παθ., καθημμένοι νεβρίδας, ἐνδεδυμένοι μὲ δέρματα νεβρῶν, Στράβ. 719· ἴδε **καθαπτός**. **3)** ἀμεταβ., προσκολλῶμαι, εἴς τι, πρός τι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 4, 9 καὶ 12·— παρὰ μεταγεν. μάλιστα σπανίως ἐπὶ τῆς μέσ. σημασ. (ΙΙ), πιάνω, κρατῶ τι, προσκολλῶμαι εἴς τι, ἐχιδνα ἐκ τῆς θέρμης ἐξελθοῦσα καθῆψε τῆς χειρὸς αὐτοῦ Πράξ. Ἀποστ. κη', 3, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 20, 10· τόξευ καθάψαι, λαβεῖν αὐτὸ εἰς χεῖρας, Πολυδ. Α', 164. **ΙΙ.** ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. μόνον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, καθάπτεσθαί τινα ἐπέεσσι, ἐπὶ καλῇς ἢ κακῇς σημασίας, ὡς, σὺ τόν γ' ἐπέεσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι, «νὰ τὸν πιάσῃς μὲ μαλακὰ λόγια», Ἰλ. Α. 582· μαλακοῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν Ὀδ. Κ. 70· μειλιχίοις ἐπέεσσι καθ. Ω.293· ἀλλ' ὡσαύτως, ἀντιδίοις ἐπέεσσιν καθαπτόμενος, ὀνειδίζων διὰ λόγων ἐναντίων, Σ. 415. Υ. 323· χαλεποῖσι καθ. ἐπέεσσιν Ἐργ. κ.Ἡμ. 330· ὡσαύτως ἄνευ ἐπιθετικοῦ προσδιορισμοῦ, ὀνειδίζω, ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἄρηα Ἰλ. Ο. 127, πρβλ.Ὀδ. Β. 240· τέλος καὶ ἄνευ τοῦ **ἐπέεσσι**, γέροντα καθαπτόμενος προσέειπεν Β. 39, πρβλ. Υ. 22, Ἰλ. Π. 421. **2)** μεθ' Ὅμηρον, ἀείποτε μετὰ γεν., ἐπιτίθεμαι, προσβάλλω, ὀνειδίζω, Ἡρόδ. 6. 69, Θουκ. 6. 16, Πλουτ. Κρίτων 52 Α, Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 4· ἀποκ., Θουκ. 6. 82· ὡσαύτως, καθάπτεσθαι τῆς οὐραγίας Πολύβ..1.19, 14:— ἀλλὰ παρ' Ἡροδ., ὡσαύτως, ὡς τὸ Λατ. anteslari, θεῶν .. καταπτόμενος, ἐπιμαρτυρόμενος, ἐπικαλούμενος αὐτούς, 6. 68· Δημαρήτου καὶ ἄλλων μαρτύρων 8. 65. **3)** ἅπτομαι, τυραννίδος δὲ .. οὐ καθηψάμην Σόλων 27, 3· βρέφεος χείρεσσι Θεόκρ. 17. 65· τοῦ τραχήλου Ἀρρ.Ἐπίκτ. 3. 20,10. **4)** ἀντιλαμβάνομαί τινος, εἶμαι εὐαίσθητος πρός τι, ψόφου Ἱππ. 68D.

καθάρβολος χλανίς· «παθήρης ἕως τῶν ἀρβυλῶν» Ἡσύχ.

καθάρειος καὶ **καθάριος, ον,** (καθαρὸς) ἐπὶ προσώπων, καθαρός, ἀγαπῶν τὴν καθαριότητα, κομψός, Λατ. mundus, τοὺς καθαρείους περὶ ὄψιν, περὶ ἀμπεχόνην, περὶ ὅλον τὸν βίον Ἀριστ. Ρητ. 2. 4, 15· καθαριώτατόν ἐστι τὸ ζῷον (δηλ. ἡ μέλισσα), ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 40· καθάριος ἀκολουθίσκος Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 550Δ· καθάριος τῇ διαίτῃ Διόδ. 5. 33· οἱ καθαριώτεροι Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 492. 2· οὕτως ἐπὶ πραγμάτων, ἐὰν ἡ σκευασία καθάριος ἢ Μένανδρ. ἐν «Φάσματι» 1· καθαριώτερα (ἢ -ειότερα) ὅπλα Πολύβ. 11. 9, 5· βρώματα καθαριώτατα Πλούτ. 2. 106C· βίος, δίαιτα καθάρειος Ἀθήν.74D, Πυθαγ. Χρυσᾶ Ἔπη 35· εἰς τὰ καθάρεια (κοινῶς καθαρά) Meineke Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 290.— **καθάριον,** τό, καθαρτικόν, Ἡπυρ. Ὀξυρρυγχ. Grenfell. καὶ Hunt τ. Ι καὶ ΙΙ (1898-1899):— οὕτως Ἐπίρρ., **καθαρείως,** μὲ καθαριότητα, καθαρείως ἐγχέουσιν Ξεν. Κύρ. 1. 3, 8, πρβλ.Ἀθήν.152Α· μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρείως Εὔδουλος ἐν «Τιτθαῖς»1, Νικόστρ. ἐν «Ἀντύλλῳ» 3· ἔχειν καθαρείως Ἄμφις ἐν «Φιλεταίρῳ» 1· καθαρίως καὶ λιτῶς Στράβ.154. **ΙΙ.** ἐπὶ ὕφους, καθαρός, καθαρεύων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 244.— Ὁ Cobet, V. LL. σ. 82, πιστεύει ὅτι ὁ γνήσιος Ἀττ. τύπος εἶναι **καθάρειος,** οὐχὶ **-τος**· παρὰ Νικοστρ. καὶ Εὐδούλῳ ἔνθ' ἀνωτ., τὸν τύπον τοῦτον ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον, ἀλλ' οὐδέποτε συμβαίνει τοῦτο διὰ τὸν τύπον **καθάριος.**

καθαρειότης, ἡ, = **καθαριότης,** Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2139b. 9, Εὐστ. Πονημάτ. 279.11.

καθάρευτέον, ρημ. ἐπίθ., δεῖ καθαρεύειν, ὧν μάλιστα καθαρευτέον Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 6, Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 33, 8 (;), Κλήμ.Ἀλ. 238.

καθαρεύω, (καθαρὸς) εἶμαι καθαρὸς ἢ ἁγνός, Πλάτ. Φαῖδ. 58B, Νόμ.759C·— μετὰ γεν., εἶμαι καθαρὸς ἢ ἐλεύθερος ἐνοχῆς, ἀθῷος, φόνου Πλάτ.Ἐπιστ. 356Ε· ἁμαρτημάτων Πλουτ. Κάτων Νέ(τ. 24· ὀνείδους Λουκ. Ἔρωτ. 22·— καθαρεύω ἀπ' αὐτοῦ (δηλ. τοῦ σώματος) Πλάτ. Φαῖδ. 67Δ· ὡσαύτως, καθ. γνώμῃ, εἶμαι καθαρὸς τὸν νοῦν, ἔχω διαγῆ διάνοιαν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 355· εἶμαι καθαρὸς περί τι, καθαρεύοντα περὶ ταῦτα Πολύβ. 6. 56, 15.

2) ἐν τῇ Ρητορ., ἐπὶ ὕφους, εἶμαι καθαρός, κατὰ τὸ καθαρεύειν τὴν διάλεκτον οὐδεὶς .. αὐτὸν ὑπερεβάλετο Διον.Ἀλ. π. Λυσ. 2· ὡσαύτως, κ. τὴν φωνήν, ἔχω καθαρὰν προφοράν, Βυζ.

3) παρὰ τοῖς Γραμμ., ἐπὶ φωνήεντος οὗ προηγεῖται ἕτερον φωνῆεν, οἷον τὸ α ἐν τῇ λέξ. **σοφία** καθαρεύει, δηλ. εἶναι καθαρόν, Εὐστ.1859.13,Ἐτυμολ. Μ.

καθαριεύω, εἶμαι καθάριος, Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 4. 6· ἴδε Valck. εἰς Ξενοφ. Ἀποσπ. 2. 1, 22, Stallb. εἰς Πλάτ. Φαῖδ. 58B.

καθαρίζω, ὡς καὶ νῦν, οὐαὶ ὑμῖν .. ὅτι καθαρίζετε τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ', 25· ποιῶ, καθιστῶ τι καθαρόν, ἃ ὁ θεὸς ἐκαθάρισε σὺ μὴ κοίνου Πράξ.Ἀποστ. ι', 15. **ΙΙ.** καθαρίζω, ἐξαγνίζω, ἀπὸ ἁμαρτίας Ἐβδ. (Σειράχ, ΛΗ', 10)· ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ Κλήμ. Ἀλ. 539.— Παθ., γίνομαι καθαρός, ἀπαλλάσσομαι ἀπὸ νόσου, θεραπεύομαι, θέλω, καθαρίσθητι Εὐαγγ. κ. Ματθ. η', 3· καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς νόσου, καθαρίζομαι, ἐξαλείφομαι, αὐτόθι·— μέσ. μέλλ. **καθαριοῦμαι** ἐν Ἱππ. 267, κατὰ τὸν Littré (8. 508).

καθάριος, ἴδε **καθάρειος.**

καθαριότης ἢ **καθαρειότης, ητος,** ἡ, ὡς καὶ νῦν, Λατιν. munditiae, Ἡρόδ. 2. 37, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 22· διαύγεια, διαφέρει ἡ ὄψις ἀφῆς καθαρειότητι Ἀριστ. Ἠθ. Ν.10. 5,7, πρβλ. 10.7, 3· τοῦ ἀέρος Θεόφρ. π. Αἰσθ. 48· εὐπρέπεια, λιτότης καὶ ἁπλότης βίου, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **πολυτελές,** Πλουτ. Κράσσ. 3,Ἀθήν. 542C· οὕτως ἐπὶ συνομιλίας, «ἡ δὲ περὶ τὰς ᾠδὰς καὶ τὰ μέλη παίδευσις οὐχ ἧττον ἐσπουδάζετο τῆς ἐν τοῖς λόγοις εὐτελείας καὶ καθαριότητος» Πλουτ. Λυκοῦργ. 21.— Πρβλ. **καθάρειος.**

κάθαρισμός, ὁ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **καθαρμός,** Εὐαγγ. κ. Λουκ. β', 22, κ.Ἰω. γ', 6, Λουκ.Ὄν. 22.

καθαριστήριον, τό, τόπος πρὸς καθαρισμόν, Ἀρποκρ. ἐν λ. **κεγχρεών.**

κάθαρμα, τό, (καθαίρω) ὅ,τι ἀπορρίπτεται κατὰ τὴν κάθαρσιν ἢ τὸν καθαρμόν· ἐν τῷ πληθ., αἱ ἀκαθαρσίαι τῶν θυμάτων, Αἰσχύλ. Χο. 98·— ἡ ἀκαθαρσία ἥτις ἀπομένει μετὰ τὴν τῆξιν μεταλλούχου οὐσίας, σκωρία, Στράβ. 146C. **2)** μεταφ., ἐπὶ ἀναξίων καὶ μηδαμινῶν ἀνθρώπων, πρόστυχος, ἀπερριμμένος, ἀπόβλητος, σκύβαλον τῆς κοινωνίας, Ἀριστοφ. Πλ. 454· αἱρούμενοι καθάρματα στρατηγοὺς Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 15· τοὺς μὲν ἐχθροὺς, τοὺς δὲ καθάρματα, τοὺς δὲ οὐδὲν ὑπολαμβάνων εἶναι Δημ.578. 19, πρβλ. 269. 26., 578. 20, Αἰσχίν. 84.15.—Ἦτο συνήθεια ἐν Ἀθήναις νὰ τρέφωσι δημοσίᾳ φαύλους τινὰς καὶ λίαν ἀγενεῖς καὶ ἀχρήστους ἀνθρώπους, οὓς ὅτε ἐπήρχετο εἰς τὴν πόλιν συμφορά τις, ὡς π. χ. λοιμὸς ἢ τοιοῦτόν τι, προσέφερον ὡς θυσίαν ῥίπτοντες εἰς τὴν θάλασσαν καὶ λέγοντες: περίψημα ἡμῶν γενοῦ, ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι οὕτως ἐκαθαρίζετο ἡ πόλις ἐκ τοῦ ἄγους· οἱ τοιοῦτοι δὲ ἐκαλοῦντο καθάρματα, περικαθάρματα, περιψήματα, φαρμακοί, δημόσιοι· ἴδε Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. καὶ εἰς Ἱππ. 1133.

ΙΙ. ἐν τῷ πληθ. = **κάθαρσις,** καθαρισμός, ἐξάγνισις, Εὐρ. Ι. Τ. 1316· ποντίων καθαρμάτων .. ἀμοιβάς, ὡς ἀμοιβὴν διὰ τὴν κάθαρσιν τῆς θαλάσσης (ἐκ τῶν πειρατῶν), ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 225. **ΙΙΙ.** ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 44, ἐντὸς καθάρματος σημαίνει ἐντὸς τοῦ κεκαθαρμένου ἐδάφους, ἴδε Λεξικ.Ἀρχ.

καθαρμόζω, προσαρμόζω, προσάπτω, βρόχον δείρᾳ Εὐρ.Ἱππ. 771· πλόκαμον ὑπὸ μίτρᾳ ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 929·— περὶ τοῦ χωρίου ἐν Εὐρ. Ῥήσ. 210, ἴδε ἐν λ. **πρόσθιος.**

κάθαρμός, ὁ, (καθαίρω) καθαρισμός, ἁγνισμὸς ἀπὸ ἐνοχῆς, νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην Σοφ. Ο. Τ. 1228:— ἐντεῦθεν, μέσον καθαρισμοῦ, ἁγνιστικὴ θυσία, ἱλαστήριος θυσία, καθαρμὸν τῆς χώρας ποιεῖσθαί τινα, θύειν τινὰ πρὸς καθαρισμὸν τῆς πόλεως, Ἡρόδ. 7. 197· μύσος ἐλαύνειν καθαρμοῖς, ὡς τὸ ἄγος ἐλαύνειν, Αἰσχύλ. Χο. 968, πρβλ. Θήβ. 738, Εὐμ. 277, 283, Σοφ. Ο. Τ. 99· θοῦ νῦν καθαρμὸν δαιμόνων, ἀπόστρεψον τὴν ὀργὴν αὐτῶν διὰ καθαρμῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 466· καθαρμὸν θύειν, προσφέρειν ἁγνιστικὴν θυσίαν, Εὐρ. Ι. Τ. 1352· λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων, ἀπὸ ἐγκλημάτων, Πλάτ. Πολ. 364Ε· ὁ περὶ τὴν διάνοιαν καθ. ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 227C· καθαρμὸν ποιεῖσθαι τῆς δυνάμεως, Λατ. lustrare exercitum, Πολύβ. 22. 24, 9, Πλουτ. Καῖσ. 43. **2)** λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν τελετῶν τῆς μυήσεως· πιθανῶς ἐπὶ τῶν κατωτάτου βαθμοῦ, Πλάτ. Φαῖδ. 69C (ἔνθα ἴδε τὸν Stallb.), Φαῖδρ. 244Ε· ἀνιστὰς ἀπὸ τοῦ καθαρμοῦ Δημ. 313. 18, πρβλ. Πλούτ. 2. 47Δ. **3)** καθαρμοί, ᾠδαὶ ἁγνισμῶν ὑπὸ Ἐμπεδοκλέους, Ἐπιμενίδου, κλ., Ἀθήν. 620D· ἴδε Grote Ἑλλην. Ἱστ. 1. σ. 87. **ΙΙ.** καθαρισμός, ἀποκάθαρσις, ἔκκρισις, κένωσις, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 10, 6, (πρβλ. π. Ζ. Γεν. 2. 4,11), Πλούτ. 2.134D. **ΙΙΙ.** = **κάθαρμα** ΙΙΙ, Πλούτ. 2. 518B.

καθαρο-γραφέω, γράφω καθαρῶς,Ἀναστ. Σιν.Ὁδηγ. σ.154B.

καθαρο-δίαιτος, ον, ὁ ζῶν καθαρῶς, Ἀναστ. Σιν. Ὁδηγ. σ. 242, 3.

καθαρο-λογέω, ὁμιλῶ καθαρῶς, Εὐστ. 352. 35.

κάθαρο-ποιέω, = καθαρὸν ποιῶ, Κλήμ.Ἀλ. Στρώμ. 5. 8, 56, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 506.— Καθ' Ἡσύχ.: «καθαραποιεῖ· καίρει».— **καθαροποιός,** Boiss.Ἀνέκδ. 4. σ. 368.

κάθαρο-πότιον, τό, καπηλεῖον ἐν ᾧ πωλεῖται καθαρὸς οἶνος, Boiss. Ἀνέκδ. 3. 78.

καθαρός, ά, όν, (ἴδε ἐν τέλ.): **1)** ὡς καὶ νῦν, ἀντίθετον τῷ **βυπαρός,** εἵματα Ὀδ. Ζ. 61, κτλ. (ἀλλ' οὐχὶ οὕτως ἐν τῇ Ἰλ.)· οὕτω παρ' Ἀρχιλ. 6 Gaisf.,Ἡρόδ. 2. 37, Εὐρ. Κύκλ. 35. 562, κτλ.·— ἐπὶ προσώπ., = **καθάριος.** καθαρὸς περὶ ἐσθῆτα Ἀριστ. π. Ἀρετ. κ. Κακ. 5, 5, πρβλ. Ρητ. 3. 15, 5. **2)** ἀντίθετον τῷ **πλήρης, μεστός,** ἀνοικτός, καθαρός, ἐλεύθερος, κενός, ἐν καθαρῷ (δηλ. τόπῳ), ἐν τόπῳ ἀνοικτῷ ἔνθα δὲν ὑπῆρχον

νεκροί, ἐν καθαρῷ, ὅτι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος Ἰλ. Θ. 491, Κ. 199· ἐν καθαρῷ, ὅτι κύματ' ἐπ' ἠϊόνας κλύζεσκον Ψ. 61· κελεύθῳ ἐν καθαρᾷ Πινδ. Ο. 6.36· ἀλλ' ἐν Ο. 10 (11). 55, ἐπὶ τόπου ἀδένδρου· πρβλ. Ἡρόδ. 1. 132· ἐν καθαρῷ βῆναι, ἐκποδὼν βῆναι, νὰ ἀφήσῃ τὴν ὁδὸν ἐλευθέραν ἀποχωρῶν αὐτῆς, Σοφ. Ο. Κ. 1575· ἐν καθαρῷ οἰκεῖν, οἰκεῖν ἐν ὑπαίθρῳ, Πλάτ. Πολ. 52D· διὰ καθαροῦ ῥέειν, ἐπὶ ποταμοῦ, ῥέοντος διὰ καθαροῦ τόπου, οὐχὶ τεναγώδους δηλ. ἢ ἑλώδους, Ἡρόδ. 1. 202· ἐν καθαρῷ λειμῶνι Θεόκρ. 26. 5· ἐν ἠλίῳ καθαρῷ, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ὑπὸ .. σκιᾷ, Πλάτ.Φαῖδρ.239C· ὡς σφι τὸ ἐμποδὼν ἐγεγόνεε καθαρόν, ἀφχρέθη, «ἔλειψε», Ἡρόδ.7.183· καθαρὰς ποιεῖσθαι τὰς ἀρκυστασίας, ἱστάναι τὰ δίκτυα ἐν τόπῳ ἀνοικτῷ, Ξεν. Κυν. 6, 6:— μετὰ γεν., γλῶσσα καθαρὴ τῶν σημήνων, ἀπηλλαγμένη τῶν σημείων, Ἡρόδ. 2. 38· καθαρὸν τῶν προβόλων, ἐπὶ φρουρίου, Ἀρρ. Ἀν. 2. 21, 7. **3)** ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας· παρ' Ὁμήρῳ, θάνατος καθαρός, ὁ ἁπλοῦς, ὁ διὰ ξίφους γινόμενος, διότι ὁ δι' ἀγχόνης ἐθεωρεῖτο μιαρός, καθαρῷ θανάτῳ Ὀδ. Χ. 462· ἢ θάνατον οὐ καθαρὸν τὸν δι' ἀγχόνης ὑπομένουσιν Φίλων 2. 610:— τὸ πλεῖστον ἀντίθετον τῷ **μυσαρός**, ἐλεύθερος ἐνοχῆς ἢ μιάσματος, ἀμόλυντος, καθαρός, ἀμίαντος, νόος Θέογν. 89· χεῖρες Αἰσχύλ. Εὐμ. 313· καθαρὸς χεῖρας Ἡρόδ. 1. 35, Ἀντιφῶν 310. 30, Ἀνδοκ. 12 ἐν τέλει· καθ. παρέχειν τινὰ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν Πλάτ. Κρατ. 405B· ἰδίως ἐπὶ προσώπων, καθαρὸς μετὰ μίασμα, ἱκέτης προσῆλθες καθαρὸς ἀβλαβὴς δόμοις Αἰσχύλ. Εὐμ. 474, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 548, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, βωμοί, θύματα, δόμοι, μέλαθρα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 655, Εὐρ. Ι. Τ. 1163, κτλ.:— μετὰ γεν., καθαρὸς ἀπό τινος πράγματος, καθαρὸς ἐγκλημάτων Ἀντιφῶν 120. 24· ἀδικίας, κακῶν, κτλ., τὸ τοῦ Ὀρατίου sceleris purus, Πλάτ. Πολ. 496E, Κρατ. 403E, Ξεν. Οἰκ. 20, 20, κτλ.· ὁ τῶν κακῶν καθ. τόπος Πλατ. Θεαίτ. 177Δ· καθ. τὰς χεῖρας φόνου ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 864E· Κόρινθον .. ἀποδεῖξαι τῶν μιαιφόνων καθαρὰν Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 6· ὡσαύτως, καθ. ἀπό τινος Δίων Κ. 37. 24:— καθαραὶ ἡμέραι, Λατ. dies fasti, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς ἀποφράδας, Πλάτ. Νόμ. 800D. **4)** ἀντίθετον τῷ **θολερός**, ἐπὶ ποταμοῦ, ῥέει καθαρὸς (ὁ Βορυσθένης) παρὰ θολεροῖσι Ἡρόδ 4. 53· ἐπὶ ὕδατος ἐν γένει καὶ ἄλλων πραγμάτων, καθαρὰ ὕδατα Εὐρ. Ἱππ. 210· δρόσοι ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 96· καθαρὰ καὶ διαφανῆ ὑδάτια Πλάτ. Φαῖδρ. 229B· οὕτω, καθ. φάος, φέγγος Πινδ. Π. 6. 14, 9. 159· πνεῦμα καθ. οὐρανοῦ Εὐρ. Ἑλ. 867· καθαρὸς ἄρτος Ἡρόδ. 2. 40· χρυσὸς αὐτόθι 166· σῖτος Ξεν. Οἰκ. 18, 8· ἀργύριον Θεόκρ. 15. 36· ἄκρατος καὶ καθ. νοῦς Ξεν. Κύρ. 8. 7, 30· χροαὶ Ἀριστ. π. Αἰσθ. 3. 12· φωναὶ ὁ αὐτ. π. Ἀκουστ. 25 κτλ. **5)** ἐπὶ καταγωγῆς, ἀντίθετον τῷ **ξένος**, καθαρός, γνήσιος, σπέρμα θεοῦ Πινδ. Π. 3. 27· πόλις Εὐρ. Ἴων 673· τῶν Ἀθηναίων ὅπερ ἑστράτευε καθαρὸν ἐξῆλθε, δηλ. ἦσαν πολῖται γνήσιοι τὴν καταγωγήν, Θουκ. 5. 8, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 506, καὶ ἴδε κατωτ. 7· καθαρόν, «παρρησιαστικόν, εἰλικρινές, γνήσιον» (Σχολ.), Ἀριστοφ. Σφ.1015· καθ. Τίμων, καθαρὸς καὶ ἁπλοῦς, ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 1549· καθαρὸς δοῦλος, «οἱονεὶ ἀπηκριβωμένος Α. Β. 105. 5, Ἀντιφάνης, ἐν «Ἀγροίκῳ» 10. **6)** ἐπὶ γλώσσης, καθαρεύουσα, ἀμιγής, Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 2, πρὸς Γναῖον Πομπ. 2:— ἀλλὰ παρὰ Γραμματικοῖς ἐπὶ φωνήεντος οὗ προηγεῖται ἕτερον φωνῆεν, Δράκων π. Μέτρ. 22. **7)** ὁ ἄνευ μώμου ἢ ἐλλείψεως εἰς τὸ εἶδός του, τέλειος, ἄμωμος, ἀνεπίληπτος, ὁ καθ. στρατός, τὸ καθαρὸν τοῦ στρατοῦ, τὸ ὑγιῶς ἔχον μέρος τοῦ στρατοῦ, τὸ ἄριστον, Ἡρόδ. 1. 211., 4. 135· ἴδε ἀνωτ. 5. **9)** ἀκριβής, ἂν καθαραὶ ὦσιν αἱ ψῆφοι, ἂν ὁ λογαριασμὸς εἶναι ἀκριβής, «σωστός», Δημ. 303. 22, ἔνθα ἴδε Dissen. **II.** Ἐπίρρ., ἁγνῶς καὶ καθαρῶς Ὀμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 121, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 335· καθαρῶς γεγονέναι, ἐκ καθαροῦ αἵματος, Ἡρόδ. 1. 147. **2)** ἔχων καθαρὰς χεῖρας, καθαρῶς, τιμίως, σὺν δίκῃ .. καὶ κ. Θέογν. 198· δικαίως καὶ κ. Δημ. 127. 5· ἁπλῶς, καθ. τε καὶ μετρίως τὸν βίον διεξελθεῖν Πλάτ. Φαῖδ. 108C. **3)** σαφῶς, λέγειν Ἀριστοφ. Σφ. 631, πρβλ. Εὐρ. Ῥῆσ. 35· λέξις καθαρῶς καὶ ἀκριβῶς ἔχουσα Ἰσοκρ.83Α· καθ. γνῶναι, εἰδέναι Ἀριστοφ. Σφ. 1045, Πλάτ. Φαῖδ. 66D,E· καθαρώτατα ἀποδεῖξαι ὁ αὐτ. ἐν Κρατ.426A **4)** ὁλοκλήρως, Δίων Κ. 36. 8. (Ἐκ τῆς √ΚΑΘ γίνονται καὶ αἱ λέξεις **καθ-αίρω, κάθ-αρσις**, κλ.· πρβλ. Σανσκρ. śudh, śudhâmi (purifico, lustro)· Λατ. cast-us. Ἀρχ. Σαξον. hed-ar, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. heid-ar).

καθαρό-τευκτος, ον, καθαρῶς κατεσκευασμένος, Ἰω. Δαμασκ. τ. 2, σ. 854C.

καθαρότης, ητος, ἡ, ἁγνότης, τὸ ἀμόλυντον, τὸ ἀκηλίδωτον, ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, Πλάτ. Φαῖδ.111B, Νόμ.778C· ἡ περὶ τὰ χρήματα καθ., ἡ τιμιότης, Πολύβ. 32.11, 9·— ὡς τίτλος, ἡ σὴ Καθαρότης Εὐσέβ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 3. 61. **II.** διαύγεια, ἡ καθαρότης ὀφθαλμῶν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀχλυῶδες, Ἱππ. 152G.

καθαρουργία, ἡ, καθαρά, τελεία ἐργασία, Συλλ.Ἐπινο. 4558.

καθαρουργικός, ή, όν, (ἔργον) καθαρῶς εἰργασμένος, καθαρῶς κατεσκευασμένος, γύρεως καθαρουργικῆς Γεωπ.20.35(σ.1264).

καθαροχειρία, ἡ, τὸ ἔχειν καθαρὰς τὰς χεῖρας, ἁγνάς, Θ. Στουδ. σ.1748, ἔκδ. Μί.

καθαρπάζω, ἁρπάζω τι διὰ τῆς βίας, ἐκ τε δεξιᾶς ξίφη καθαρπάζουσιν ἐξαιρούμενοι Εὐρ. Ἀνδρ. 813· ἁρπάζω τι ἐν σπουδῇ, κρεμιαστὰ τεύχη πασσάλων καθαρπάσας αὐτόθι 1122· ἁρπάζω, διαρπάζω, τὰ ἀλλότρια Στράβ.761.

καθάρσιος, ον, (καθαίρω) καθαρίζων ἀπὸ ἐνοχῆς ἢ μιάσματος, καθαρτικός, ἁγνιστικός, Ζεὺς Ἡρόδ.1. 44, Ἀριστ. π. Κόσμ. 7, 3, κτλ.· περὶ τοῦ Βάκχου, μολεῖν καθαρσίῳ ποδὶ Σοφ.Ἀντ.1144· — ἀνήκων εἰς θυσίαν, αἷμα Αἰσχύλ. Εὐμ. 449, Θ. 680· πῦρ, φλὸξ Εὐρ. Ἱκ. Μαιν. 927, Ι. Α.1112, Ἑλ. 869· προχύται Ι. Α.1472.

2) μὲ ἀ γεν., καθ. φόνου, καθαρίζων, ἐξαγνίζων ἀπὸ .., Αἰσχύλ. Εὐμ. 578· [Λοξίας] δωμάτων καθάρσιος, ὁ καθαρίζων, ἐξαγνίζων τὰ δώματα, αὐτόθι 63· καθάρσιος οἴκων, ἐξαγνιστικὸς οἴκων, Εὐρ.Ἱκ. Μαιν. 923. **II.** ὡς οὐσιαστ., **1) καθάρσιον** (δηλ. ἱερόν), τό, καθαρτήριος θυσία, ὡσαύτως, τὸ θῦμα, Αἰσχίν. 4.10·— ἐντεῦθεν, καθαρμός, ἁγνισμός, καθαρσίου ἐδέετο κυρῆσαι Ἡρόδ.1. 35, πρβλ. Elmsl. εἰς Ἀριστοφ.Ἀχ. 44. **2)** (ἐξυπακουομ. τοῦ φάρμακον) ὡς καὶ νῦν, καθάρσιον, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. σ. 111.

κάθαρσις, εως, ἡ, (καθαίρω) ὁ ἀπὸ ἐνοχῆς ἢ μιάσματος καθαρισμός, καθαρμός, ἁγνισμός, Λατ. lustratio, Ἡρόδ. 1. 35, Πλάτ. Κρατ. 405Α, κλ.· παρὰ Πλάτωνι, περὶ τῆς ψυχῆς, κάθαρσις· τὸ χωρίζειν ὅτι μάλιστα ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν Φαίδ. 67C, πρβλ. Σοφ. 227C· περὶ τοῦ ἀποτελέσματος ἢ τῆς ἐνεργείας τραγικοῦ ποιήματος, κ. τῶν παθημάτων Ἀριστ. Ποιητ. 6, 2, πρβλ. Πολιτικ. 8. 7, 3, πρβλ. **καθαρτικός.** **II.** παρὰ τοῖς ἰατρ., ἀποκάθαρσις ἢ ἀποβολὴ χυμῶν τοῦ σώματος, κένωσις, εἴτε φυσικὴ εἴτε διὰ φαρμάκων, Ἱππ. Ἀφ. 1254, πρβλ. 402. 6, κτλ.· κ. ἰατρικὴ Πλάτ. Νόμ. 628D· καθάρσεις ἔμμηνοι, τὰ ἔμμηνα τῶν γυναικῶν, Ἱππ.Ἀφ.1255· καθάρσεις καταμηνίων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6.18, 20· οὕτω καὶ μόνον, κάθαρσις ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 4. 6,16, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, κ. μετὰ τόκον Ἱππ. π.Ἀέρ. 284· ἢ ἐν τόκοις κ.Ἀριστ. π. τὰ Ζ.Ἱστ. 6. 20, 5· κ. αἵματος αὐτομάτη μοι .. συνέβη Δημ.1260. 24. **III.** τὸ κλάδευμα δένδρων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3.7,12· πρβλ. **διακάθαρσις II.**

καθαρτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ καθαίρειν, Ἱππ.417, Γεωπ.10.77,2.

καθαρτήρ, ῆρος, ἡ, = **καθαρτής,** Πλούτ. 2. 302A,, Μανέθων 4. 25.

καθαρτήριος, ον, ἀνήκων εἰς καθαρμόν, θυσίαι Διον.Ἀλ. 9. 40· τὰ καθαρτήρια Πολυδ. Α', 32.

καθαρτής, οῦ, ὁ, (καθαίρω) ὁ καθαρίζων ἀπὸ ἐνοχῆς ἢ μιάσματος, ὁ ἐξαγνίζων, Ἱππ. 301. 38· σοῦ γὰρ ἔρχομαι .. καθαρτὴς Σοφ. Ἠλ. 70· στρατοῦ καθ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 32· τῆς χώρας Ἀριστοφ. Σφ. 1043· δοξῶν .. περὶ ψυχὴν καθ. εἶναι Πλάτ. Σοφιστ. 231E.

καθαρτικός, ή, όν, ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν ἰδιότητα νὰ καθαρίζῃ, ἁγνιστικός, Πλάτ. Τίμ. 60D· τὰ μέλη τὰ καθ. (ἴδε **κάθαρσις** I), Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7, 5· μετὰ γεν., καθ. ῥυπαριῶν Κέβητος Πίνακ. 14·— ἡ **καθαρτικὴ** (δηλ. τέχνη), Πλάτ. Σοφιστ. 231B. **II.** παρὰ τοῖς Ἰατρ. ὡς καὶ νῦν, φάρμακον καθαρτικὸν Πλούτ. 2. 999F· τὸ καθαρτικὸν μόνον Ἱππ. π. Ἀγμ. 766· ὡσαύτως, καθαρτικὸς οἶνος Διοσκ. 5.76.

καθάρτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **καθαρτής,** Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 3.139.

κάθαρτρον, τό, τὸ πρὸς κάθαρσιν χρήσιμον, Τζέτζ. Ἐξήγ. εἰς Ἰλ.126, 2.

καθάρυλλος, ον, κωμικὸν ὑποκορ. τοῦ **καθαρός,** «καθαρούτσικος», ἄρτους πριάμενος μὴ τῶν καθαρύλλων Πλάτ. Κωμ. ἐν «Νυκτὶ μακρᾷ» 1.—Ἐπίρρ. **καθαρύλλως,** Κρατῖν. ἐν «Δηλιάσιν» 7.

καθαρώδης, ες, (εἶδος) διαυγής, ὄμμα Ἱππ.1162C.

καθαυαίνω, ἴδε **καταυαίνω.**

κάθαψις, εως, ἡ, τὸ μετὰ λουτρὸν τρίψιμον, Ὀρειβάσ. 288 Matth.

καθέδρα, ἡ, κάθισμα, καθ. τοῦ λαγώ, θέσις ἢ κοίτη τοῦ λαγωοῦ, Ξεν. Κυν. 4, 4· ἕδρα, κάθισμα, Ἡρῳδιαν. 2. 3· ἀντίθετον τῷ **κλίνη,** Πλούτ. 2.714E· ἐπὶ τῶν θρανίων τῶν κωπηλατῶν, Πολύβ. 1. 21· 2·— ὡσαύτως, ἀφοδευτήριον, ἀπόπατος, εἰσῆλθεν εἰς καθέδρας ὡς διὰ χρείαν τῆς γαστρὸς Θεοδώρητ. ἐν Ἐκκλησ. Ἱστ. 1.14. **2)** τὰ ὀπίσθια, ἐφ' ὧν καθίζομεν, ἕδρα, Ἱππ. 557. 48, πρβλ. Πολυδ. Β', 184. **3)** ὁ πούς ἢ ἡ βάσις κίονος, Στράβ. 816. **II.** ἡ στάσις ἢ θέσις ἐν τῷ καθίζειν, τρόπος καθίσματος, Ἀριστ. Κατηγ. 7, 3, π. Ζ. Μορ. 4. 10, 55, Θεοφρ. Ἀποσπ. 7. 5, Πλούτ., κτλ.· ἐν τῇ καθέδρᾳ, ἐν ᾧ ἐκάθηντο ἄρχοι, Θουκ. 2.18, πρβλ. Πλουτ. Κάμιλλ. 28. **III.** θρόνος ἐπισκόπου ἐν τῷ ναῷ, Γρηγ. Ναζ. Ι. 489C. **2)** ἡ ἕδρα τῆς ἐπισκοπικῆς ἀρχῆς, Κλη-μέντια 301, κλ. **3)** συνεδρία συνελεύσεως, Σύνοδ. Νικ. Ι.808E.

καθέδριος, ον, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ἕδραν, εἰς τὸ **καθί-**

ζειν, Ὀρειβάσ. σ.115 Matth., κτλ.:— **καθέδριον**, τό, ὑποκορ. τοῦ **καθέδρα**, Ἰατρ.

καθέζομαι: παρατ. **ἐκαθεζόμην**, ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ (ὡς εἰ μὴ ἦν σύνθετον), Ξεν. Ἀν. 1. 5, 9, Κύρ. 5. 3, 25 (ἀλλὰ συχνάκις ὡς ἀόρ. β', ὡς ἐν Θουκ. 4. 110, Πλάτ., κλ.)· παρὰ Ποιηταῖς, **καθεζόμην**, Ὅμ., Τραγ., ἔτι καὶ Ἀριστοφ. ἐν Λυσ. 1139:— μέλλ. **καθεδοῦμαι**, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 200, Ὄρν. 727, Ἀνδοκ. 15. 8, Πλάτ. ἐν Θεαιτ. 146Α· παρὰ μεταγεν. **καθεδήσομαι** Διογ. Λ. 2 72· ὡσαύτως μεταγεν. μέλλ. **καθεσθήσομαι** Ἐβδ. (Λευ. ΙΒ', 5)· ἀόρ. **καθεσθεὶς** Ἀνθ. Π. 9. 644, Παυσ. 9. 3, 11, ἀλλ' ἴδε Λουκ. Σολοικ. 11 καὶ πρβλ. Φρύν. 269: πρβλ. **κάθημαι**· ὁ Buttm διεσχυρίζετο ὅτι ὁ γνήσιος ἐνεστὼς καὶ παρατ. ἦτο **καθέζομαι**, **ἐκαθιζόμην**, καὶ ὅτι τὸ **ἐκαθεζόμην** ἢ **καθεζόμην** ἦτο μόνον ἀόρ.· ἀλλὰ τὰ νῦν ὑπάρχοντα Ἀντίγραφα εἶναι ἐναντία τῆς τοιαύτης γνώμης· ἴδε Veitch Ἀνώμαλ. Ρήματ.:— ἐπὶ τῆς μεταφ. ἐννοίας παραλαμβάνονται τὰ **καθίζω**, **καθεδρύω**: Ἀποθ. Καθίζω, ἀγορήνδε καθεζώμεσθα κιόντες, νὰ ὑπάγωμεν καὶ νὰ καθίσωμεν εἰς τὴν ἀγοράν, Ὀδ. Α. 372· ἐπὶ θύρῃσι καθέζετο, ἐκάθισεν, Ι. 417, πρβλ. Ἰλ. Ω. 126, κτλ.· κατ' ἄρ' ἔζευ ἐπὶ θρόνου Ἰλ. Ω. 522 κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ .. λίθοισιν Ὀδ. Γ. 406· καθεζομένη πρόχνυ (ἴδε **πρόχνυ**)· οὕτω, καθ. ἐν .. εὐναταρίοις Σοφ. Τρ. 918· ἐπὶ ζυγοῖς Εὐρ. Φοίν. 75· ἐς θρόνον Αἰσχύλ. Ηρ. 229· ἐνθαδὶ Ἀριστοφ. Βάτρ. 200· οὐ λαχόντες προεδρεύειν, ἀλλ' ἐκ παρασκευῆς καθεζόμενοι Αἰσχίν. 54. 8. **2**) κάθημαι, μετὰ τῆς συμπαρομαρτούσης ἐννοίας τοῦ ἀναπαύομαι, τίφθ' οὕτως κατ' ἄρ' ἔζεαι ἶσος ἀναύδῳ; Ὀδ. Κ. 378, πρβλ. Ζ. 295.

3) καθίζω ὡς ἱκέτης, ἱκέται καθεζόμεσθα βώμιοι Εὐρ. Ἡρακλ. 33· πρὸς τὰ ἱερὰ ἱκετῶν καθεζομένων Θουκ. 3. 70, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 1139, Δημ. 262. 18. **4**) ἐπὶ στρατοῦ, καθίζω εἴς τινα τόπον, στρατοπεδεύω, Θουκ. 2. 18., 7. 77.

καθείατο, Ἐπικ. ἀντὶ **ἐκάθηντο**, γ' πληθ. παρατ. τοῦ **κάθημαι**.

καθείμαρται, παθ. πρκμ., ἐν χρήσει ἀπρος., εἶναι προωρισμένον ὑπὸ τῆς μοίρας, ἰδίως πρὸς ὄλεθρόν τινος, Λουκ. Φιλοψ. 14· καθ. τινι, μετ' ἀπαρ., αὐτόθι 16, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 6, 10·— οὕτω κατὰ μετοχ., πάλαι καθειμαρμένων τούτων, προωρισμένων ὑπὸ τῆς μοίρας, Πλουτ. Ἀλέξ. 52.

καθείργνῡμι, καὶ ἐν Λουκ. Ἔρωσι 39 **καθείργω** (ἀντὶ **κατείργω**): ἀόρ. α' **καθεῖρξα**. Ἐγκλείω, περιορίζω, φυλακίζω, κατὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ Ὀδ. Κ. 238· οὐ καθεῖρξ' ἡμᾶς Εὐρ. Βάκχ. 610· τοὺς μάντιας .. κατειργνῦσι ἐς μέσα τὰ φρύγανα Ἡρόδ. 4. 69· τὸν πατέρα .. ἔνδον καθείρξας Ἀριστοφ. Σφ. 70· πρβλ. Κρατῖνον ἐν «Θρᾴτταις» 4, Αυσ. Ἀποσπ. 41. 4, Πλάτ. Θεαίτ. 197Ε· κηρίνοις πλάσμασι καθείρξας αὐτόθι 200Β· ἐν τῷ σταυρώματι Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 3· ἐν οἰκίσκῳ Δημ. 258. 21.

2) σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, καθεῖρξαι χρυσὸν ἐν δόμοις Ἀνάνιος 1· τὴν σελήνην .. ἐς λοφεῖον Ἀριστοφ. Νεφ. 751· τὴν μακρολογίαν ἣν καθείρξῃς, ἐὰν περιορίσῃς, Πλάτ. Γοργ. 461Β.

κάθειρξις, εως, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ **κάτειρξις**, τὸ καθείργειν, περιορίζειν, φυλάκισις, Αἰλ. π. Ζ. 15. 27, Πλούτ. 2. 366D, Ἀριστείδ. 1. 303.

καθεὶς (συνήθ. **καθεῖς**) ἀντὶ **καθ' εἷς**, κατὰ εἷς, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, ἕκαστος, ὁ καθεὶς δὲ τῶν ἄλλων Ἐβδ. (Γ' Μακκ. Ε', 34)· οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἷς καθεῖς (διάφ. γρ. εἷς καθ' εἷς) Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιδ', 19, κτλ.· ἀνώμαλος ἡ φράσις (ἀντὶ εἷς καθ' ἕνα), πιθαν. σχηματισθὲν κατὰ τὸ οὐδέτερον ἓν καθέν, ὅπερ σημειοῦται ὁ Λουκ. ἐν Σολοικ. 9.

καθεῖσα, ἴδε ἐν λ. **καθίζω**·— **ἀλλὰ καθεῖσαν**, γ' πληθ. ἀορ. β' τοῦ **καθίημι**.

καθειστόν· «εἶδος φιλήματος» Ἡσύχ.

καθέκαστα, ἴδε **ἕκαστος**.

καθεκούσιος, ον, = **ἑκούσιος**, Ἐβδ. (Ἀριθμ. ΙΕ', 3).

καθεκτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ κατέχειν, κωλύειν, ἀναχαιτίζειν, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 63, κτλ.

καθέκτης, ου, ὁ, (κατέχω) θύρα καταρρακτή, καταπακτή, «κλαβάνη», Γεωπ. 14. 6, 6.

καθεκτικός, ή, όν, ἱκανὸς εἰς τὸ νὰ κρατῇ ἢ κατέχῃ τι, ἡ μνήμη ἕξις καθ. ὑπολήψεως Ἀριστ. Τοπ. 4. 5, 1, πρβλ. π. τὰ Ἴστ. 10. 3, 3. **2**) ἱκανὸς νὰ κρατῇ ἐντός, τοῦ πνεύματος, ἀντίθετον τῷ **προετικός**, ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 33. 15, 4· καθεκτικός, ἔχων τὴν δύναμιν νὰ συγκρατῇ, συνεκτικός, Ἀλέξ. Ἀφρ. ἐν Προβλ. 2. 60.

καθεκτός, ή, όν, (κατέχω) ὁ κατεχόμενος ἢ ἐμποδιζόμενος, ἀναχαιτιζόμενος, θρασὺς καὶ βδελυρὸς οὐδὲ καθεκτὸς Δημ. 515. 12, πρβλ. Πλουτ. Φάβ. 10, Ηομπ. 66· τῶν πραγμάτων οὐκέτι πολλοῖς ὄντων καθεκτῶν, ἐπειδὴ ἡ ἐξουσία δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ κρατηθῇ εἰς τὰς χεῖρας πολλῶν, ὁ αὐτ. ἐν Βρούτ. 47· ἐν τῷ καθεκτῷ εἶναι, νὰ κρατηθῇ τις, νὰ περιορίσῃ ἑαυτόν, νὰ μείνῃ ἀδιάφορος, Φιλόστρ. 818.— Ἐπίρρ., οὐ καθεκτῶς, οὕτως ὥστε νὰ μὴ περιορίζηταί τις, ὁ αὐτ. 712.— Καθ' Ἡσύχ.: «καθεκτόν. ἐφικτόν, καταληπτόν».

καθελίσσω, Ἰων. **κατειλίσσω**, τυλίσσω τι διά τινος πράγματος, κατειλίσσουσι πᾶν τὸ σῶμα σινδόνος .. τελαμῶσι, ἐπὶ τῶν ταριχευομένων σωμάτων, Ἡρόδ. 2. 86· ἐπὶ τραυμάτων, ὁ αὐτ. 7. 181.— Παθ. τὰς κνήμας ῥάκεσι .. κατειλίχατο (γ' πληθ. ὑπερσ.) αὐτόθι 76· κατειλίχθαι ταινίῃ Ἱππ. π. Ἄρθρ. 783.

καθελκόομαι, Παθ. πληροῦμαι ἑλκῶν, Ἱππ. 1213D· καθελκωθεὶς Ἀρστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 9. 37, 10·— **καθέλκωσις**, ἡ, τὸ οὐσιαστ. τοῦ προηγ., ἴδε **καθήγησις**.

καθελκτικός, ἡ, όν, ὃν δύναται νὰ καθελκύσῃ τις, πύλαι Γ. Πισιδ. Ἑξάημ. Ϛ', 687.

καθελκυσμός, ὁ, τὸ καθελκύειν τι, ἰδίως τὸ καθελκύειν, καταβιβάζειν πλοῖον εἰς τὴν θάλασσαν, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 207Α.

καθέλκω: μέλλ. **καθέλξω**, Ἀριστ. Βάτρ. 1398, **καθελκύσω** Λουκ. Θεῶν Διάλ. 21. 1: ἀόρ. **καθεῖλκῦσα** Θουκ. 6. 34· πρκμ. **καθειλκῦκα** Δημ. 60. 8:— Παθ., ἀόρ. καὶ πρκμ., ἴδε κατωτ.: ἴδε τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα ἕλκω). **1**) ἐπὶ πλοίου, σύρω, καταβιβάζω αὐτὸ εἰς τὴν θάλασσαν, Λατ. deducere naves, Εὐρ. Ἑλ. 1531, Ἀριστοφ. Ἀχ. 544, πρβλ. Ἱππ. 1315· καθεῖλκον ναῦς ἐς Πειραιᾶ Θουκ. 2. 93· τῶν νεῶν καθελκυσθεισῶν ἐς τὴν θάλασσαν Ἡρόδ. 7. 100· εἴ τι ναυτικὸν ἐστι καθειλκυσμένον Θουκ. 6. 50. **2**) σύρω πρὸς τὰ κάτω τὴν πλάστιγγα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1398. **3**) σκέλη δὲ καθέλκυσται ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ, μακρὰ δὲ τείχη ἐκτείνονται ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ (μέχρι τῆς θαλάσσης), Στράβ. 380.

κάθεμα, τό, (**καθίημι**) περιδέραιον, ὅρμος, Ἐβδ. (Ἡσαΐας Γ', 18)· φέρεται **κάθημα** ἐν Ἀντιφάν. Ἀδηλ. 78. — Καθ' Ἡσύχ.: «κάθεμα· ὁ κατὰ στήθους ὅρμος».

κάθεμεν, Ἐπικ. α' πληθ. ἀόρ. β' τοῦ **καθίημι**.

καθέν, ἀντὶ **καθ' ἕν**, ἴδε **κατὰ** Β. ΙΙ. 4.

καθέννῡμι, ἐνδύω, ἴδε **καταέννυμι**.

καθεξῆς, Ἐπίρρ. = τῷ συνηθεστέρῳ **ἐφεξῆς**, Πλούτ. 2. 615Β, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 8. 7, Συλλ. Ἐπιγρ. 3208. 9· ποιητ., κατάθ' ἑξείης Ὀππ. Κυν. 3. 59.

κάθεξις, εως, ἡ, (κατέχω) κατοχή, κράτησις, τῆς ἀρχῆς Θουκ. 3. 47· ἐν μνήμῃ καὶ καθέξει Πλούτ. 2. 968C. **2**) τὸ κρατεῖν τι ἐντός, περιορισμός, ἀναχαίτισις, τοῦ πνεύματος Ἀριστ. π. Ὕπν. 2, 17· τοῦ θυμοῦ, τῆς ἐπιθυμίας ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Εὐδ. 2. 7, 8.

καθέξω, μέλλ. τοῦ **κατέχω**, ἔτι ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου.

κάθερμα, τό, ἐν τῷ πληθ. = **ἔρματα** (ἴδε **ἔρμα** ΙΙΙ). Ἀνακρ. 20.

καθέρπω: ἀόρ. α' **καθείρπῡσα** (ἴδε τὸ ἁπλοῦν **ἕρπω**)·— ἕρπω, συρόμενος καταβαίνω, ἀπ' ὀρθίων πάγων καθεῖρπεν ἔλαφος Σοφ. Ἀποσπ. 110· καθέρπυσόν νυν ἐς Κεραμεικὸν Ἀριστοφ. Βάτρ. 129, πρβλ. 485:— μεταφ., παρὰ τὰ ὦτα ἄρτι ἴουλος καθέρπει Ξεν. Συμπ. 4. 23, πρβλ. Ἀσκληπιάδ. ἐν Ἀνθ. Π. 12. 36.

κάθες, προστ. ἀόρ. β' τοῦ **καθίημι**.

κάθεσαν· «κατέβησαν. Αἰολεῖς» Ἡσύχ.

καθέσιμος, ον, μισθὸς βουλευτικὸς ἢ ἄλλη τις χορηγία δι' ἐγτατάστασιν τῶν βουλευτῶν, ἔδωκε τῇ βουλῇ καθέσιμον (ἐξυπ. ἀργύριον) δραχμὰς ἑξακοσίας Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. 444-6.

κάθεσις, εως, ἡ, (καθίημι) τὸ ἀτίενται πρὸς τὰ κάτω, καταβίβασις, τῆς κόμης Διογ. Λ. 1. 109. **2**) ἡ παρουσίασις δραμάτων ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1060. **ΙΙ.** (ἐκ τοῦ παθ.) κατάβασις, κάθοδος, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2, 22, Προβλ 32. 5, 3.— Καθ' Ἡσύχ.: «κάθεσιν· καταγωγήν. οἴκησιν».

κάθεσσαν, καθέσσαντο, ἀόρ. α' τοῦ **καθίζω**.

καθεστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **καθέζομαι**, δεῖ καθέζεσθαι, Φερεκρ. ἐν Ἀδηλ. 92.

καθεστηκότως, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεργ. πρκμ. τοῦ **καθίστημι**, ὡρισμένως, σταθερῶς, ἡσύχως, καθ. ἔχειν πρός τι Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 5, 22.

καθεστήξω, μέλλ. γ' τοῦ **καθίστημι**, μετ' ἀμεταβ. σημασ.

καθεστίᾶσις, εως, ἡ, δημοσία ἑστίασις, Keil Ἐπιγρ. Βοιωτ. σ. 133

καθεστός· «παρεστός. αὐτόθεν ὑπάρχων» Ἡσύχ.

καθεστῶτα, ων, τά, συγκεκομ. οὐδ. πληθ. μετοχ. πρκμ. τοῦ **καθίστημι**.

καθετήρ, ῆρος, ὁ, (καθίημι) πᾶν ὅ,τι ἐμβάλλεται εἴς τι· **1**) «στρημμένον» μοτὸν εἰς ἕλκος ἐντιθέμενον, «τυτίλι», «καθετῆρι στρεπτῷ μοταρίῳ» Γαλην. Λεξικ. Ἱπποκρ. 2. 488, (ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ Ἱπποκράτους εἶναι **καθετήριον**)· **2**) χειρουργικὸν ἐργαλεῖον πρὸς κένωσιν τῆς οὐρυδόχου κύστεως, Γαλην. 2. 396· ἢ δι' ἐγκλύσματα, ὁ αὐτ. **3**) ὁρμὶὰ ἁλιευτική, Ἀρτεμίδωρ. 2. 14. **4**) = κάθεμα, Νικόστρ. ἐν Ἀδηλ. 7, Κλήμ. Ἀλ. 244, ἴδε **ἄλυσις**.

καθετήριον, τό, = **καθετήρ** Ι, μοτοῦν ὠμολίνῳ καθετηρίῳ Ἱππ. 659. 20· τὸ ὄργανον τὸ καθ. Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 9.

καθετηρισμός, ὁ, εἰσαγωγὴ τοῦ καθετῆρος, Παῦλ. Αἰγ. 6. 59.

καθέτης, ὁ, πιθαν. εἶδος θύρας καταρρακτῆς μετὰ σιδηρῶν ὀδόντων, ἣν ἀφίνουσι νὰ πέσῃ κατ' ἐχθρῶν ἀπειλούντων νὰ εἰσέλθωσιν (ἴδε πτερὸν ΙΙΙ. 9), Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 114.

καθετικός, ή, όν, κάθετος, Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 112. — Ἐπίρρ. **-κῶς,** Εὐστ. Πονημ. 155. 45.

καθετοιμάζω, ἑτοιμάζω ἐντελῶς, Γ. Παχ. τ. Β', σ. 588, 16, ἔκδ. Β.

ΚΑΘ ΕΤΟΣ (=κατ' ἔτος) Ἐπιγρ. Σύρου, CIG. 2347c· πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 338.

κάθετος, ον, (καθίημι) ἀφιεμένος πρὸς τὰ κάτω, κάθετος, πρὸς τὴν γῆν Ἀριστ. Μηχαν. 30, 2· — ὡς οὐσιαστ., **1)** **κάθετος** (δηλ. γραμμή), ἡ, Τίμ. Λοκρ. 98B, Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 3, 7., 3. 5, 14, κ. ἀλλ.· — πρὸς τὴν κάθετον δ' ἐμετρήθη (πρὸς κάθετον δ' ἐμέτρει ἔκδ. Κοραῆ, ἔνθα ἴδε σημ.) Ἐπιγρ. παρὰ Πλουτ. Αἰμ. 15· κατὰ κάθετον ἢ πρὸς κάθετον, καθέτως, Πλούτ. 2. 890F, 938A· — κάθετον ὕψος, τριῶν ἥμισυ σταδίων ἔχον τὴν κάθετον Στράβ. 379. **2)** (καθ. ὁρμιά), εἶδος ὁρμιᾶς, κοινῶς καθητή, Ὀππ. Ἁλ. 3. 77, 138· τριχίνης κσθέτου Ἀνθ. Π. 7. 637, (ἔνθα ὁ κῶδιξ καθέτης). **3)** σχοινίον ἔχον εἰς τὴν μίαν ἄκραν βάρος τι δι' οὗ διακρίνει ὁ κτίστης τοὺς ὀρθοὺς ἢ μὴ τοιούτους τῶν τοίχων, Ἀμμών., κοινῶς «σαοῦλι» καὶ «σαλαμαντρί». **4)** (ἐξυπ. ἀμνὸς ἢ βοῦς), ὁ, «κάθετος· ὁ καθιέμενος εἰς τὸ πέλαγος ἀμνὸς» Λυσ. παρ' Ἁρποκρ. ἐν λ.· — «κάθετον· ἔστι μὲν γραμμή τις παρὰ γεωμέτραις· σημαίνει δὲ καὶ βοῦν τινα καθιέμενον εἰς τὴν θάλασσαν ἐπὶ θυσίᾳ τῷ Ποσειδῶνι» Φώτ., Σουΐδ. **II.** καταρρακτὴ θύρα, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 115.

καθευδητέον, ρημ. ἐπιθ., δεῖ καθεύδειν, Πλάτ. Φαῖδρ. 259D.

καθεύδω, (οὕτω καὶ τὰ ἀντίγραφα τοῦ Ἡρυδ. 2. 95, ἀλλ' ἐν νεωτέραις ἐκδόσεσι γράφεται **κατεύδω**)· παρατ. **καθεῦδον,** Ὅμ., Ἀριστοφ. ἐν Ὄρν. 495· **καθηῦδον** Πλάτ. Συμπ. 217D, κ. ἀλλ.· **ἐκάθευδον** Λυσ. 93. 1., 94. 1, Ξεν. Οἰκ. 7. 11: μέλλ. **καθευδήσω** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 419, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 30, κτλ.: οὐχὶ Ἀττ. ἀόρ. **ἐκαθεύδησα** Ἱππ. 538. 54, Λουκ. Ὄν. 6: πρκμ. **καθηύδηκα** Ἐπιφάν. Ι. σ. 418. Πλαγιάζω ἕνα κοιμηθῶ, κοιμῶμαι, Ἰλ. Α. 611, Ὀδ. Α. 4, 304., Ζ. 1, Ἡρόδοτ., κτλ.· ἀντίθετον τῷ ἀγρυπνέω ἢ ἐγρήγορα, Θέογν. 471, Πλάτ. Φαῖδ. 71C. κλ.· καθεύδουσιν μάτην ἄκραντα βάζω Αἰσχύλ. Χο. 881· οὔτε νυκτὸς δύναται καθεύδειν οὔτε μεθ' ἡμέραν Πλάτ. Φαῖδρ. 251E· τὰς νύκτας οὐ καθεύδομεν, δηλ. ἀγρυπνοῦμεν, Βάτων ἐν «Εὐεργέταις» 1· μαλακῶς καθεύδειν Ἀντιφάν. ἐν «Παρεκδιδομένῃ» 1. 6· σκληρῶς καθεῦδον Τιμοκλ. ἐν «Ἰκαρίοις» 4· — ἐπὶ ἄρρενος καὶ θήλεος, ἵνα τώ γε καθεύδετον ἐν φιλότητι Ὀδ. Θ. 313· καθ. μετά τινος Πλάτ. Συμπ. 219D· — καθόλου, διέρχομαι τὴν νύκτα, τὴν βουλὴν εἰς ἀκρόπολιν ἰέναι κἀκεῖ καθ. Ἀνδοκ. 7. 10· — καθ. ἐπὶ ξύλου, ἐπὶ ὄρνιθος, Ἀριστοφ. Νεφ. 1431· — ἐκ τοῦ καθεύδοντος, ἐκ τῆς καταστάσεως τοῦ ὕπνου, Πλάτ. Φαίδ. 72B. **II.** μεταφ., διατελῶ ἀργός, οὐ καθεύδουσιν χερὶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1357, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 20, Ἀν. 1. 3, 11, Δημ. 438. 15· καθ. τὸν βίον, διέρχεσθαι τὸν βίον ἐν ὕπνῳ, ἐν ἀργίᾳ, Πλάτ. Πολ. 404A· ἀντίθετον τῷ **ἐνεργεῖν,** Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 5, 1· ἀντίθετον τῷ προσέχειν τοῖς πράγμασι, Πλουτ. Ἠμπ. 15. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, διατελῶ ἐν ἡσυχίᾳ, ἡσυχάζω, ἐλπίδες οὔπω καθ. Εὐρ. Φοίν. 634· καθεύδειν ἐᾶν ἐν τῇ γῇ κατακείμενα τείχη Πλάτ. Νόμ. 771D· τοὺς νόμους ἐᾶν καθ. Πλουτ. Ἀγησ. 30. — Κατὰ τὸν Schleusner, ἐν τῇ Καιν. Διαθ ἐπὶ τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου, ὡς τὸ **κοιμᾶσθαι,** ἀλλ' ἅπαντα τὰ παραδείγματα ἀποδεικνύουσι τὸ ἐναντίον πλὴν τοῦ ἐν τῇ Α' πρὸς Θεσσ. Ἐπιστ. ε', 10, ἔνθα σχετίζεται πρὸς τὴν συνήθη σημασίαν ἐν ἑδαφ. 6· πρβλ. καλὸς νέκυς, οἷα καθεύδων Βίων 1. 71.

καθεύρεμα, τό, ἐφεύρεσις, Ἔβδ. (Σειράχ. ΑΕ', 9. 12).

καθ-ευρεσι-λογέω, ὁμιλῶ εὐγλώττως, Πολύδ. Ἔκλογ. Βατ. σ. 397.

καθευρίσκω, εὑρίσκω, ποῖ ποῖ καθεύρω κλεινὸν Ὠκύπουν φίλοι .. Λουκ. Ὠκύπους 68· — Παθ. καθευρέθη κοσμιοῦσα, κατελήφθη ἐν τῇ πράξει ἐνῷ ἐκόσμει.., Σοφ. Ἀντ. 395· ἀλλ' ὁ Nauck ἔχει διορθώσει **καθηρέθη,** καὶ τὴν γραφὴν ταύτην παρεδέξατο καὶ ὁ Jebb, ἴδε σημ. αὐτοῦ ἐν τόπῳ, ἴδε καὶ Class. Journal XVII. 58. Ἴδε τὸ ῥῆμα **καθαιρέω** ΙΙΙ.

κάθεφθος, ον, καλῶς βεβρασμένος, «καλοβρασμένος», Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 368A, Ὀρειβάσ. σ. 187 Matth.

καθέχει (=κατέχει), Ἐπιγρ. ἔμμετρ. Ἀθηνῶν, τῶν προευκλειδίων χρόνων, CIA. Ι. 479.

καθεψής, ές, =τῷ **κάθεφθος,** Νικ. Ἀλεξιφ. 586.

καθέψησις, εως, ἡ, καλὴ βράσις, Ἱππ. 356. 27, Διόδ. 1. 40.

καθεψιάομαι, πειράζω, ἐμπαίζω, περιγελῶ, λοιδοροῦμαι, Λατ. illudere, μετὰ γεν., ὡς σέθεν αἱ κύνες αἵδε καθεψιόωνται Ὀδ. Τ. 372 (πρβλ. 370, κἀκείνῳ ἐφεψιόωντο).

καθέψω: μέλ. **καθεψήσω,** βράζω τι καλῶς, Διοσκ. 6. 6. 7, Πλούτ. 2. 555B· χωνεύω, ταχὺ γοῦν καθέψας τἀργύριον Ἀριστοφ. Σφ. 795. — Παθ., ξηραίνομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 5, 2, Διόδ. 1. 40. **II.** μεταφ., καθιστῶ ἥσυχον, συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ **πρᾶϋνειν,** Ξεν. Ἱππ. 9. 6· πρβλ. **πέσσω.**

κάθῃ, Ἀττ. ἀντὶ **κάθησαι,** 6' ἐνικ. ἐνεστ. τοῦ **κάθημαι.**

καθηγεμονία, ἡ, οὐσ. τοῦ ἑπομ., Ἐπιγρ. Πειραιῶς CIA. ΙΙΙ. 49.

καθηγεμών, όνος, ὁ, ἡ, = **ἡγεμών,** ὁδηγός, καθηγεμὼν τῆς ὁδοῦ Ἡρόδ. 7. 128, πρβλ. Πολύβ. 3. 48, 11· Ἀράτῳ καθηγεμόνι χρησάμενος περὶ τῶν ὅλων ὁ αὐτ. 7. 14, 4· καθ. τῆς ἀρετῆς, εἰς τὴν ἀρετήν, Πλουτ. Δίων 1· ὡς ὄνομα θεῶν, παραπλήσιον τῷ **ἀρχηγέτης,** Διόνυσος καθ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3067-68A· Ἀφροδίτη καθ. Πλουτ. Θησ. 18· ἴδε Böckh Συλλ. Ἐπιγρ. 2. σ. 657. — Καθ' Ἡσύχ.: «καθηγεμών· ὁδηγός. διδάσκαλος».

καθηγέομαι, Ἰων. **κατηγ-**: μέλλ. **-ήσομαι:** — ἀποθ. Προηγοῦμαι τῆς ὁδοῦ, χρησιμεύω ὡς ὁδηγός, ὁδηγῶ, ἀποδ., Ἡρόδ. 9. 40, 66. Θουκ. 6. 4· οἱ κατηγεόμενοι, οἱ ὁδηγοί, Ἡρόδ. 7. 130· σὺ καθηγοῦ, ἕψομαι δ' ἐγώ Πλάτ. Ἐπιστ. 312B: — ἀκολούθως, **κατ. τινὶ εἰς τόπον,** κατηγέοντο οἱ Σκύθαι (τοῖσι Πέρσῃσι) ἐς τοὺς χώρους Ἡρόδ. 4. 125, 6. 102· ἐπὶ τόπον 7. 215· ὡσαύτως, κατ. τινι ὁδὸν 9. 104. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., δεικνύω, τὸ ἕρμα σφι κατηγήσατο Πάμμων, ἔδειξεν εἰς αὐτούς, ὁ αὐτ. 7. 183· ταῦτα δὲ καθηγησομένους ἔπεμψε τόν τε αὐτῆς ἀνεψιὸν καὶ Δαφναγόραν, ὡς ὁδηγοὺς ἵνα ὑποδείξωσι ταῦτα, Ξεν. Ἀν. 7. 8, 9· ὁ τὸν ποταμὸν καθηγούμενος, ὁ ὁδηγῶν εἰς τὸ διαβατὸν μέρος τοῦ ποταμοῦ, Πλάτ. Θεαίτ. 200E. **3)** μετὰ γεν., καθηγοῦμαι τοῦ λόγου, ἀρχίζω τὴν ὁμιλίαν, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 199C· ὧν καθηγήσαιτ' ἂν τοῦτο, τῶν ὁποίων τοῦτο δύναται νὰ εἶναι ἡ ἀρχή, ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 182C· καθηγήσατο τῆς εἰς Ἰταλίαν στρατείας, ὑπῆρξεν ἡγεμών, ὁδηγός, Πλουτ. Κάμιλλ. 15· εἶμαι ἀρχηγός, βουλόμενος .. ἄρχειν .. τοῦ πολιτεύματος ὁ αὐτ. ἐν Θησ. 35. **4)** εἰσάγω τι πρῶτος ἐγώ, ἰδρύω, ἡ αὐτὴ γυνὴ .. χρηστήριον κατηγήσατο Ἡρόδ. 2. 56· καὶ μετὰ μετοχ., οὐ κατηγήσομαι τὸν νόμον τόνδε τιθεὶς ὁ αὐτ. 7. 8, 1· μετὰ γεν. προσ., εἶμαι διδάσκαλός τινος, διδάσκω τινά, Στράβ. 674, Διον. Ἁλ. π. Ἰσαίου 1, εἰς Ἀμμ. 5· καί, ὁ καθηγησάμενος, ὁ διδάσκαλος, Πλούτ. 2. 120A.

καθήγησις, ἡ, ὁδηγία, ἐσφαλμ. γραφ. παρ' Ἀντιγ. Καρ. 187 (ὁ Bentl. **καθελκώσεις**), = πρὸς τὸ **καθηγεῖσαι** Καισάρειος 1024, = πρὸς τὸ **ἡγουμενία** Στουδ. 229A.

καθηγητής, οῦ, ὁ, ὁδηγός, Νουμήν. παρ' Ἀθην. 313D· ὡς καὶ νῦν, καθηγητής, διδάσκαλος, Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 3, Πλούτ. 2. 70E, ἔνθα ἴδε Wyttenb. 85D, κτλ. — ὡσαύτως, **καθηγητήρ, ῆρος,** ὁ, Μανέθων 2. 300· θηλ. **καθηγήτειρα** Ὀρφ. Ὑμν. 75. 6. **2)** ὁ καθηγούμενος μοναστηρίου, ἡγούμενος, Συναξάριον Ἰαν. 11.

καθηγητικός, ή, όν, ἱκανὸς νὰ ὁδηγῇ, ὁδηγῶν, μετὰ γεν., Γαλην. 2. 27B.

καθηγούμενος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ἡγούμενος μονῆς, **καθηγουμένη,** ἡ, ἡγουμένη, Ἐκκλ. — **καθηγουμενεῖα** = **ἡγουμενία,** Νείλ. 433C.

καθηδύνω, γλυκαίνω, ζωμὸς καθηδυσμένος περιττῶς Ἀθήν. 140A· — εὐαρεστῶ, τινὰ Εὐνάπ. σ. 13· τὴν ὄσφρησιν Εὐμάθ. σ. 130 ἔκδ. Teuch.

καθηδυπάθεια, ἡ, βίος ἡδυπαθής, «καθηδυπάθειαν (καθ' ἡδυπάθειαν Μουσοῦρος)· τὴν σαρκικὴν ἐπιθυμίαν» Ἡσύχ.

καθηδῠπάθέω. ἀσωτεύω, δαπανῶ τι εἰς ἡδονὰς καὶ πολυτέλειαν, βαρεικοὺς οὓς ἐγὼ λαβὼν οὐκ εἰς τὸ ἴδιον κατεθέμην ἐμοί, ἀλλ' οὐδὲ καθηδυπάθησα Ξεν. Ἀν. 1. 3, 3· τὸν χρόνον καθ. καὶ ἀναλίσκειν Πλουτ. Ἀντών. 28· τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς καθ. Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 12. 6.

καθήκω, Ἰων. **κατήκω,** (ἵδε **ἥκω**), κατέρχομαι ἢ καταβαίνω, ἰδίως εἰς μάχην, Λατ. in certamen descendere, Αἰσχύλ. Χο. 455. **2)** κατέρχομαι ἕως .., φθάνω ἕως, ἐς θάλασσαν Ἡρόδ. 7. 22, 130· ἐπὶ θάλ. 2. 32., 5. 49, Θουκ. 2. 27· πρὸς τὸν Μηλιακὸν κόλπον ὁ αὐτ. 3. 96· κέρκος .. ἐς λεπτὸν καθήκουσα, ἀπολεπτυνομένη εἰς τὴν ἄκραν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 11. 2· μεταφ., ἐπὶ καταγωγῆς, ὃ [γένος] εἰς αὐτὸν κ. Ἀρρ. Ἀν. 1. 11, 8. **3)** ἔρχομαι, καταντῶ εἴς τινα, καθῆκεν εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος, ἡ σειρὰ τοῦ λόγου ἦλθεν εἰς ἡμᾶς, Αἰσχίν. 31. 27, πρβλ. Πλουτ. Ἀλκιβ. 2, κτλ. **4)** ἐπὶ χρόνου, ὁπότε καθήκοι ὁ χρόνος Ξεν. Ἑλλ. Α. 7, 2· ὁ χρόνος καθήκει, ἔφθασεν ὁ καιρός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 23· ἑορτὴν εἰς τὰς ἡμέρας ἐκείνας καθηκούσης, ἐπειδὴ ἡ ἑορτὴ ἔπιπτεν εἰς ἐκείνας τὰς ἡμέρας, Πλουτ. Φάβ. 18, πρβλ. Πολύβ. 4. 7, 1· ἐκκλησίαν ποιῆσαι, ὅταν ἐκ τῶν νόμιων καθήκῃ, ὅταν φθάσῃ (ὁ καιρὸς) ὁ ὡρισμένος ὑπὸ τῶν νόμων, Δημ. 399. 6.

II. εἶμαι ἁρμόδιος, πρόσφορος, κατάλληλος, τοῦ καθήκοντος χρόνου Σοφ. Ο. Τ. 75, πρβλ. Δημ. 50. 6, Αἰσχίν. 71. 29· αἱ καθ. ἡμέραι, αἱ κανονικαὶ ἡμέραι, αἱ ἁρμόδιαι, Δημ. 1372. 8· ἐν τῇ καθ. ὥρᾳ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 14, 2· ἐν τοῖς καθ. καιροῖς αὐτόθι 6. 18, 25· τοῖς καθ. νομίμοις ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 7. 2, 18· ἡ καθ. σύνοδος ἢ ἐκκλησία Πολύβ. 4. 14, 1., 15, 8, κτλ.· τὰς ἐσθῆτας τὰς καθ. ἀεὶ τοῖς περιθεταῖς, τὰς ἁρμοζούσας εἰς .., ὁ αὐτ. 3. 78, 3. **3)** ἀπρόσ., καθήκει μοι, ἀνήκει εἰς ἐμέ, ἁρμόζει, μετ' ἀπαρ., οἷς καθήκει ἀθροίζεσθαι, ὧν καθῆκον εἶναι νὰ συναθροίζωνται, Ξεν. Ἀνάβ. 1. 9, 7, πρβλ. Κύρ. 8. 1, 4, κτλ.· — οὕτω κατὰ μετοχ., τὸ καθῆκον, τὰ καθήκοντα,

δ,τι εἶναι ἁρμόδιον ἢ κατάλληλον, τὸ «καθῆκον», ἢ χρέος τινός, αὐτόθι 1. 2, 5· τὰ καθήκοντα τοῖς Σπαρτιήτησι Ἡρόδ. 7. 104· ἰδίως ὡς τεχνικὸς ὅρος τῶν Στωϊκῶν, Διογ. Λ. 7. 25, Κικ. Off. 1. 3:— ἀλλά, **3)** ἐν Ἡροδ. 1. 97., 5. 49, **τὰ καθήκοντα = τὰ καθεστῶτα**, ἡ παροῦσα τῶν πραγμάτων κατάστασις, αἱ παροῦσαι περιστάσεις. **4)** Ἐπιρρ. μετοχ. τοῦ ἐνεστ. **καθηκόντως**, ἁρμοδίως, πρεπόντως, Πολύϐ. 5. 9, 6, Πλούτ. 2. 448F.

καθηλιάζω, φωτίζω τι διὰ τοῦ φωτὸς τοῦ ἡλίου, Ἀνθ. Π. 11. 428.

κἄθηλος, κατὰ κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ **καὶ ἄθηλος**, Ἀριστοφ. Λυσ. 881.

καθηλόω, καρφώνω τι ἐπί τινος ἢ εἴς τι, τι πρός τι Πλουτ. Ἀλέξ. 24· πρός τινι Διόδ. 20. 54· περί τι Ἀπολλόδ. 1. 9, 1.— Παθ., σανίσι καθηλωμένη, καρφωμένη μέ .., Πολύϐ. 1. 22, 5· χάλκωμα συμμαχίας .. ἐν Καπιτωλίῳ καθηλωθῆναι Συλλ. Ἐπιγρ. 2485.7.

καθήλωμα, τό, κάρφωμα, Ἑϐδ. (Α' Βασ. Ϛ', 21) κατὰ τὸν Ἀλεξ. Κώϊκα.

καθήλωσις, εως, ἡ, κάρφωμα ἐπί τινος ἢ εἴς τι, Σύμμαχ. εἰς Ἰεζεκ. Ζ' 23, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 4. 15, ἐν τέλ.

καθηλωτής, οῦ, ὁ, ὁ καθηλῶν τι, καρφωτής, Γλωσσ.

καθηλωτός, ον, καρφωτός, Schneid.

κάθημα, τό, = **κάθεμα**, Ἀντιφάνης ἐν Ἀδήλ. 78· πρβλ. **καθετὴρ** 3.

κάθημαι, Ἰων. **κάτημαι**· ϐ' ἐνικ. **κάθησαι** Ἡρόδ., Ξεν., ἀλλὰ **κάθῃ** Ὑπερείδ. ἐν Α. Β. 100, 32, Κωμ. Ἀνώνυμ. 305· Ἰων. γ' πληθ. **κατέαται** Ἡρόδ. 2. 86· προστ. **κάθησο** Ἰλ., Εὐρ., συγκεκ. **κάθου** Ἀριστοφ. ἐν Κωμ. Ἀποσπ. 2. 1190, Ἀναξανδρ. ἐν «Ζωγράφοις» 1, Α. Β. 100, 31, **καθήσθω** Αἰσχύλ. Ἱκ. 919. ὑποτακτ. **κάθωμαι, κάθῃ** Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 176, **κάθηται** Ἀριστοφ. Ἱππ. 754. εὐκτ. **καθοίμην** ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 919, Λυσ. 149, ἔνθα ἴδε Δινδ.· ἀπαρ. **καθῆσθαι**· μετοχ. **καθήμενος**:— παρατ. **ἐκαθήμην** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 152, Δημ., κτλ.· **ἐκάθητο** Ὁμ. Ὕμν. 6. 14, Ἀριστοφ. Ὄρν. 510, Θουκ.· **ἐκάθησθε** Ἀριστοφ. Ἀχ. 638· **ἐκάθηντο, Ἰων. ἐκατέατο** Ἡρόδ.· ἀλλ' ὡσαύτως ἄνευ συλλαϐ. αὐξήσ., **καθῆστο** Ἰλ. Δ. 569, Εὐρ. Βάκχ. 1102, Φοίν. 1466, Πλάτ., κτλ., ἢ **καθῆτο** Δημ. 285. 2., 300. 26· Ἰων. **κατῆστο** Ἡρόδ. 1. 45· **καθῆσθε** (ὁ ἐνεστ. εἶναι: **κάθησθε**) Δημ. 776. 7· **καθῆντο** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 302, Θουκ., κλ., Ἐπικ. **καθείατο** Ἰλ. Λ. 76, Ἰων. **κατέατο** Ἡρόδ.— Οὗτοι εἶναι οἱ μόνοι χρόνοι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφ. (καὶ εἶναι πράγματι πρκμ. καὶ ὑπερσ. τοῦ **καθέζομαι**· πρβλ. **ἧμαι**): ὁ μέλλ. **καθήσομαι** (ὅστις δύναται νὰ ὑπάρχῃ παρὰ τοῖς Ἑϐδ. καὶ ἐν τῇ Καιν. Διαθ.) εἶναι ἀναμφιϐόλως ἐσφαλμένος ἐν Εὐρ. Ἀδήλ. 77.

Κάθημαι, κοιν. «κάθομαι», αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἴδρυε λαοὺς Ἰλ. Β. 191· πέτρῃ ἐπὶ προϐλῆτι καθήμενος Π. 407· ἀλλ' ὅ γ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθήμενος Ὀδ. Ε. 82· καθήμενος οἷος ἐν Ἴδῃ Ἰλ. Θ. 207· Ἀργεῖοι ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο ἵππους Ψ. 448· κλαῖον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος Ὀδ. Κ. 497· θύρῃσι καθήμενοι Ρ. 530· (οὕτως, ἐπὶ ταῖς θύραις Ἀριστοφ. Νεφ. 466)· αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος Ὀδ. Φ. 420· καθήμεθ' ἄκρων ἐκ πάγων (πρβλ. **ἐκ** Ι 6), Σοφ. Ἀντ. 411· ἀλλά, ἐκ τοῦ μέσου κατῆστο, ἀπεσύρθη ἐκ τοῦ μέσου καὶ ἐκάθισε μακράν, Ἡρόδ. 3. 83., 4. 118, 8. 73· ἐν θρόνῳ καθ. Εὐρ. Ἰλ. 315· καθ. πρὸς τάφῳ ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1084· πρὸς τὸ πῦρ Ἀριστοφ. Σφ. 773· ἐπὶ δίφρου Πλάτ. Πολ. 328C. **ἐφ' ἵππων** Ξεν. Κύρ. 4. 5, 54· ἐς τουργαστήριον Ἀλκίφρ. 3. 27:— μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἕδραν καθ. Εὐρ. Ἡρακλ. 55· οὕτω, καθῆσθαι ἑδραῖα ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 266· ἀλλὰ μετ' αἰτ. τόπου, κάθημαι ἐπί τινος, ὀφρύην ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 394· πρβλ. **καθέζω** ΙΙ. **2)** κάθημαι ἐν δικαστηρίῳ, συνεδριάζω, οἱ καθήμενοι, οἱ δικασταί, τὸ δικαστήριον, Ἀνδοκ. 18. 13, κτλ.· δικαστὰς οὐχ ὁρῶ καθημένους Ἀριστοφ. Νεφ. 208· ὑμεῖς οἱ καθήμενοι, σεῖς οἱ καθήμενοι ὡς δικασταί, Θουκ. 5. 85· οὐκ ἐπὶ τούτῳ κάθ. ὁ δικαστὴς Πλάτ. Ἀπολ. 35C· κάθ. ὑπὲρ τῶν νόμων Δημ. 1329. 19·— ἐπὶ τῆς βουλῆς, Ἀνδοκ. 6. 42· βουλῆς περὶ τούτων καθημένης Δημ. 552. 16· ἐπὶ συνεδριαζόντων, ἡμῶν καθημένων πέμπειν πρὸς τὴν πόλιν κτλ. Ξεν. Ἀν. 5. 10, 5· οἱ ἐν θεάτρῳ θεαταί, Ἡγήσιππ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. 29. **3)** ἁπλῶς, κάθημαι, Λατ. desidere, ὕψι περ ἐν νεφέεσσι καθημένω Ὀδ. Π. 264· σφῖσιν ἐνὶ μεγάροισι καθείατο (ἀντὶ ἐκάθηντο) Ἰλ. Α. 76· ἐν πένθει μεγάλῳ κατῆστο Ἡρόδ. 1. 46· μετὰ κοπὴν καθημένους, ἀναπαυομένους μετὰ κόπον, Σοφ. Ἀποσπ. 380·— καὶ ἐπὶ κακῆς σημασ., κάθημαι ἀργός, ἀπραγῶ, Ἰλ. Ω. 403, Ἡρόδ. 3. 134· ἐπὶ στρατοῦ, Θουκ. 4. 124· οὐδὲν ποιοῦντες ἐνθάδε καθήμεθα, μέλλοντες ἀεὶ Δημ. 156. 28, πρβλ. 24. 26., 25. 10, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ πολιορκοῦντος στρατεύματος, κάθημαι ἢ μένω ἐνώπιον θέσεώς τινος, Θουκ. 2. 20, πρϐλ. 101· ἐχθρῶν ὑπ' αὐτοῖς τείχεσιν καθημένων Εὐρ. Φοίν. 752. **4)** ἄγω βίον «καθιστικόν», ἄσημον, ἐν σκότῳ καθήμενος Πινδ. Ο. 1. 133· πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 919· αἱ βαναυσικαὶ [τέχναι] ἀναγκάζουσι καθῆσθαι Ξεν. Οἰκ. 4, 2· ἀκολούθως, εἶμαι ἐνησχολημένος, ἐργάζομαι, ἰδίως εἰς «καθιστικὴν» ἐργασίαν, Ἡρόδ. 2. 86· κάθ. ἐπὶ τῇ τραπέζῃ, ἐπὶ τραπεζιτῶν, Δημ. 1196. 16, πρϐλ. 1111. 28· ἐπ' ἐργαστηρίου ὁ αὐτ. 1367. 26· ἐπὶ τοῦ .. ἰατρείου Αἰσχίν. 6. 18. **5)** διαμένω, ἐν Δελφοῖσιν κατήμενοι ἀνέπειθον τὴν Πυθίην χρήμασι Ἡρόδ. 5. 63· ἐπὶ τόπου, κεῖμαι, Λατ. subsidere, τῶν αὐτῶν χωρίων ἐνια σύνορα καὶ ὁμοίως καθήμενα κτλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 8, 7, Διλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 1· χθαμαλός, ἐν τοῖς καθημένοις χωρίοις ὁ αὐτ. π. Ζ. 16. 12 (κ. ἀλλ. **καθειμένοις**). **6)** ἐπὶ ἁγάλματος, εἶμαι τεθειμένος, κεῖμαι, φημὶ γὰρ δὴ ὁμοιότατον αὐτὸν εἶναι τοῖς σεληνοῖς τούτοις τοῖς ἐν τοῖς ἐριουγλυφείοις καθημένοις Πλάτ. Συμπ. 215A, πρϐλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 12, 2. **7)** ἐπὶ πραγμάτων, τοποθετοῦμαι, τίθεμαι, χαίρω λαγῴοις ἐπ' ἀμύλῳ καθημένοις Τηλεκλείδ. ἐν «Σ·ερροῖς» 2, πρϐλ. Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσι» 1. 17· τὸ πηδάλιον κ. πλάγιον Ἀριστ. Μηχαν. 5. 3, πρϐλ. 5.

καθημαξευμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **καθαμαξεύω**.

καθηματωμένως, ἐπίρρ. τοῦ παθ. πρκμ. τοῦ **καθαιματόω**, Νικήτ. Εὐγεν. 7. 53.

καθημέραν, Ἐπίρρ., βέλτιον διχρημένως: **καθ' ἡμέραν**, τῆς καθημέραν διαίτης, τῆς καθημερινῆς, Πλάτ. Ἐπιστ. 11. 359A.

καθημερεία, ἡ, ἡ καθ' ἡμέραν ἀσχολία, Πολύϐ. 6. 33, 4.

καθημέριος, Δωρ. **καθαμ-, α, ον**, καθημερινὸς (καθ' ἡμέραν), Εὐρ. Φοίν. 229·— παρὰ μεταγν. **καθημερινός, ή, όν**, Πλουτ. Λυκοῦργ. 10, Ἀθήν. 259F· πρϐλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 53 (ὅστις ὅμως συγχέει αὐτὸ πρὸς τὸ μεθημερινός). **ΙΙ.** κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν, νῦν σε μοῖρα καθαιμερία φθίνει, φθίνει, «κατὰ ταύτην σε τὴν ἡμέραν ἡ Μοῖρα εἰς φθορὰν καὶ ἐλάττωσιν τοῦ γένους ἄγει» (Σχόλ.), Σοφ. Ἱλ. 1414, ἀλλ' ἴδε σχμ. Jebb, ὅστις ἐξέδωκε: νῦν σοι μοῖρα καθαιμερία φθίνει φθίνει ἑρμηνεύων τό: φθίνει ἀμεταβάτως.

καθημεροδύτης, ου, ὁ, θύων καθ' ἡμέραν, Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Ztg 1880, σ. 57.

καθημερόω, ἡμερόω, πραΰνω, τὴν ψυχὴν Πορφ. Βίος Πυθ. 32·— οὕτως ἐν «ᾧ μέσῳ τύπῳ, καθησυχάζω, κατευνάζω, θαλάσσης κύματα καθημερωσάμενοι Ψευδο-Καλλισθέν. παρὰ Φαῦρ. ἐν Ἑλλ. Βιϐλιοθ. 14. 148 (ἔκδ. 1728).

καθηνιοχέω, = **ἡνιοχέω**, Ἰω. Χρυσ. τ. 6, σ. 774.

κἄθῆρας, κἀθήρας, ἀπαρ. καὶ μετοχ. ἀορ. α' τοῦ **καθαίρω**.

καθησυχάζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἡσυχάζω**, Πολύϐ. 9. 32, 2, Φίλων 2. 71.

καθίγνυμαι, Μέσ., = **καθίζομαι**, Ἱππ. π. Ἀγμ. 752, πρϐλ. 658. 38., 662. 19., 665. 11., 674. 49·— **καθιγνῦσαι** παρὰ Φωτίῳ γράϕεται ἐρϕαρμένον ἀντὶ τοῦ **καθαγνίσαι**, πρϐλ. Schmidt Ἡσύχ. ἐν λ. **καγαθῆσαι**.

καθ' ἑδίαν (= **κατ' ἰδίαν**), Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν τοῦ Β' π. Χ. αἰῶνος, CIA. II. 436 κ. ἀλλ.

κάθιδρος, ον, = **καθίδρως**, Ἑϐδ. (Ἱερ. Ιʹ, 6), Ἡσύχ., Φώτ.

καθιδρόω, ἱδρῶ ὡ σφοδρῶς, Γλωσσ.

καθίδρῦμα, τό, = **ἵδρυμα**, Γλωσσ.

καθίδρῦσις, εως, ἡ, = **ἵδρυσις**, Λατ. dedicatio, Διόδ. 4. 51, κτλ. **ΙΙ.** ὁ ἐνθρονισμὸς αὐτοκράτορος, Φιλόστοργ. 9. 10.

καθιδρύω, μεταϐατ. ἐνεργείας τοῦ **καθέζομαι**, βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ, Ὀδυσῆα καθίδρυε Ὀδ. Υ. 257· μακάρων ἐς αἶαν σὸν καθιδρύσει βίον Εὐρ. Βάκχ. 1339.— Παθ., ἐγκαθιδρύομαι, κατοικῶ, τόπον ἀπράγμονα ὅποι καθιδρυθέντε διαγενοίμεθ' ἂν Ἀριστοφ. Ὄρν. 45· καθιδρυμένος ἐν πόλει Πλάτ. Σοφιστ. 224D· κοίλαν δὲ καθιδρυθέντες ἐς Ἀργώ, καθίσαντες, Θεόκρ. 13. 28. **2)** θέτω, τοποθετῶ, ἐν τοῖς τιμιωτάτοις τὸ τιμιώτατον (δηλ. τὴν καρδίαν) καθίδρυκεν ἡ φύσις Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 4, 6· περιορίζω, ἐφ' ἑνὸς τόπου κ. τὴν ἱστορίαν Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 6.— Παθ., καθ. ἐς ἑαυτῶν χώραν Ἱππ. π. Ἀγμ. 773, πρϐλ. Ἡρορρ. 102Γ· ἐν αἷς [ἱστορίαις] τὴν ἀλήθειαν καθιδρῦσθαι ὑπολαμϐάνομεν Διον. Ἀλ. 1. 1. **3)** καθιερῶ, ἀφιερώνω, Εὐρ., ὅστις μεταχειρίζεται μέσον ἀόρ. α' (Ι. Τ. 1481), καὶ παθ. πρκμ. ἐπὶ ἐνεργητ. σημασ. (Κύκλ. 318), πρϐλ. Ἀνθ. Π. παράρτ. 143.— Παθ., Ποσειδεῶνος τοῦ καθιδρυθέντος ὑπὸ .. Συλλ. Ἐπιγρ. 2655. 5. **4)** ἱδρύω, κτίζω, ἀνεγείρω, γυμνάσιον Ἑϐδ. (Β' Μακκ. Δʹ, 12).

καθίδρως, ωτος, ὁ, ἡ, πλήρης ἱδρῶτος, κουρασμένος, Βασίλ. ΙΙΙ. 440C.

καθιερεύω, θυσιάζω, σφάζω, φονικοὶ καὶ ἕτοιμοι καθιερεύειν αὐτούς τε καὶ τὰ παιδικὰ Πλάτ. Φαῖδρ. 252C· ὥσπερ ὁ τὴν μητέρα καθιερεύσας καὶ φαγὼν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 7. 5, 3· τὸν ἱκέτην Διον. Ἀλ. 8. 1.

καθιερουργέω, = τῷ προηγ., Διόδ. 20. 14.

καθιερόω, Ἰων. **κατῑρόω**: μέλλ. **-ώσω**:— ἀφιερῶ, Ἡρόδ. 1. 92, 164· τῇ μὲν γὰρ Ἀθηνᾷ καθιέρωσεν .. ς στατῆρας εἰς ἀναθήματα .. Ἀνσ. 155. 21· τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ θεῷ

Πλάτ. Νόμ. 745Ε· ἱερόν, ἄγαλμα Πολύβ. 3. 22, 1, κτλ.· ἑαυτὸν ὑπὲρ τῆς πατρίδος τῷ δαίμονι καθ. Πλουτ. Κάμιλλ. 21· τὸ θέατρον Δίων Κ. 39. 38.— Παθ., ἐμοὶ τραφεὶς τε καὶ καθιερωμένος [ῑ] Αἰσχύλ. Εὐμ. 304· ἡ Κιρραία χώρα καθιερώθη Δημ. 277. 7, πρβλ. Αἰσχίν. 69. 8· οἱ καθιερωμένοι τῷ Διΐ, οἱ ἱερεῖς αὐτοῦ, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 224. **2)** καθορίζω τι ὡς ἱερόν, τὴν φήμην, τὸ νόμιμον Πλάτ. Νόμ. 838D, 839C· δίκαια ἐν στήλῃ καθιερωμένα Πολύβ. 9. 36, 9. Λέξις τοῦ πεζοῦ λόγου ἐν χρήσει ἅπαξ παρ' Αἰσχύλ. ἐν Εὐμ. 304, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 192.

καθιέρωσις, εως, ἡ, ἀφιέρωσις, Αἰσχίν. 60. 13, Πλουτ. Ποπλ. 15, κτλ.

καθιερωτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει τις νὰ καθιερώσῃ, Πλάτ. Νόμ. 809Β.

καθιερωτικός, ή, όν, ἀφιερωτικός, λόγος Σώπατρ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 5. σ. 14.

καθιζάνω, καθίζω, κάθημαι, οἱ δὲ θεοὶ θῶκόνδε καθίζανον, ἐλήμβανον τὰς θέσεις των εἰς τὸ συνέδριον, Ὀδ. Ε. 3· μάντις ἐς θρόνους καθιζάνω Αἰσχύλ. Εὐμ. 29· καθ. ἐπί τι Ἰσοκρ. 13Β. ἐπί τινος ἢ τινι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 3, 14., 9. 32, 12· παρά τινα Πολύαιν. 8. 64· ἀπολ., σὺ δὲ καθίζανε Φερεκρ. ἐν Ἀδηλ. 92.— Ηρβλ. **καθίζω.**

καθίζησις, εως, ἡ, τὸ καθίζειν ἢ καθῆσθαι, Γρηγ. Νύσσ. 3, σ. 355.

καθίζω, Ἰων. **κατίζω:** παρατ. **καθῖζον** ἢ **κάθιζον** (ὡς ὁ Wolf), Ὅμ., Ἀττ. **ἐκάθιζον** (ὡς εἰ τὸ ῥῆμα μὴ ἦτο σύνθετον) Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 6, Δείναρχ. 106. 34:— μέλλ. **καθίσω** Ἀπολλόδ. Κωμ. ἐν «Διαμαρτάνοντι» 2, Ἀττ. **καθιῶ** Ξεν. Ἀν. 2. 1, 4, Δημ. 4. 16, 708. 1., 997. 23, Δωρ. **καθιξῶ** Βίων 4. 16:— ἀόρ. α' **ἐκάθισα** Ξεν. Κύρ. 6. 1, 23, Μένανδρ. ἐν «Δεισιδαίμονι» 4, Ἐπικ. **κάθῖσα** Ἰλ. Τ. 280, Ἀττ. **καθῖσα** Εὐρ. ἐν Φοιν. 1188, Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 911, Θουκ. 6. 66., 7. 82, Ἰων. **κάτισα** Ἡρόδ. 1. 88., 4. 79· Ἐπικ. μετοχ. **καθίσσας** Ὅμ., Δωρ. **καθίξας** Θεόκρ. 1. 12, ὑποτ. **καθίξῃ** αὐτόθι 51· παρὰ μεταγεν. **ἐκαθίζησα** Δίων Κ. 37. 27., 54. 30:— ὑπάρχει καὶ ἕτερος ἀόρ. ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. **καθεῖσα** (κάθεσσα παρὰ Πινδ.) ἀείποτε ἐπὶ μεταβατ. σημασίας· ὑποτ. **καθέσω,** ἴδε κατωτ. Ι. 4 (ἴδε ἐν λ. **ἵζω** Ι):— πρκμ. **κεκάθῐκα** Διόδ. 17. 115:— Μέσ., παρατ. **ἐκαθιζόμην** Ἀριστοφ. Σφ. 824· ἐν τμήσει, κἀδ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἵζοντο κιόντες Ἰλ. Τ. 50: μέλλ. **καθιζήσομαι** Πλάτ. Φαῖδρ. 229Α, Εὐθύδ. 278C, (προσ-) Αἰσχίν. 77. 33, παρὰ μετ. γεν. **καθίσομαι** Πλούτ. 2. 583F, Καιν. Διαθ., -ιοῦμαι Ἑβδ.· — ἀόρ. (ἐπ-, παρ-) **ἐκαθισάμην** Θουκ. 4. 130, Δημ. 897. 4, Ἐπικ. **καθισσάμην** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 278:— Παθ., ἀόρ. α' μετοχ. **καθιζηθείς** Δίων Κ. 63. 5: **Ι.** Μεταβατ. ἐνεργείας, βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ, ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας Ἰλ. Ε. 68· μή με κάθιζ' Ζ. 360· πρίν γ' ὅτε δή σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνεσσι καθίσας Ι. 488· κἀδ δ' εἶσ' ἐν θαλάμῳ Γ. 382· τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου Σ. 389· κατίσαι τινὰ ἐπ' οἰκήματι Ἡρόδ. 2. 121, 5· καθίσαι τινὰ εἰς θρόνον Ξεν. Ἀν. 2. 1, 4. **2)** θέτω, τοποθετῶ, τὸν μὲν .. καθεῖσεν ἐπ' ἠῖόεντα Σκάμανδρον Ἰλ. Ε. 36· κἀδ δ' ἐν Ἀθήνης εἷσεν Β. 549. πρβλ. Ὀδ. Ζ. 202· Κρόνον .. Ζεὺς γαίης νέρθε καθεῖσεν Ἰλ. Ξ. 204· καθίσαι τινὰ εἰς δόμον Εὐρ. Ἴων 1541. στρατὸν καθίζει, βάλλει αὐτὸν νὰ στρατοπεδεύσῃ, Εὐρ. Ἡρακλ. 664, Θουκ. 4. 90· καθ. τὸ στράτευμα ἐς χωρίον ἐπιτήδειον ὁ αὐτ. 6. 66· κοθ. χωρὶς μὲν τοὺς ὁπλίτας, χωρὶς δὲ τοὺς ἱππέας Πλάτ. Νόμ. 755Ε. **3)** θέτω ἢ βάλλω πρός τινα σκοπόν, καθίστημι, σκοπὸς ὃν ῥα καθεῖσεν Αἴγισθος Ὀδ. Δ. 524· κατίσαι φυλάκους, φύλακας Ἡρόδ. 1. 89, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 14· ἄλλους κάτισον ἀγαγὼν κατὰ τάς .. πύλας Ἡρόδ. 3. 155· καθ ἑνέδραν Πλουτ. Ποπλ. 19:— σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, τι ἐπὶ τηγάνοις Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 4. **3)** ἱδρύω, «στήνω», ἀνδριάντα κάθεσσαν Πινδ. Π. 5. 55· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, βωμοί, τοὺς Μήδεια καθίσσατο Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1219· περὶ τοῦ ἐν Εὐρ. Ἱππ. 31 χωρίου, ἴδε ἐν λ. **ἐγκαθίζω.** **4)** συγκαλῶ ἢ διευθύνω συνέλευσιν, ἀγορὰς ἠμὲν λύει ἠδὲ καθίζει, περὶ τῆς Θέμιδος, Ὀδ. Β. 69· ἵστημι, ὅταν καθέσωσιν ἀγῶνα Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. παρὰ Θουκ. 3. 104· καθ. τὸ δικαστήριον, συγκαλῶ εἰς συνεδρίαν τὸ δικαστήριον, Ἀριστοφ. Σφ. 305, πρβλ. Δημ. 997. 23· τοὺς νομοθέτας ὁ αὐτ. 708. 1· ἀλλά, καθίζω τινὶ δικαστήν, διορίζω τινὰ δικαστὴν ὅπως δικάσῃ τινά, Πλάτ. Νόμ. 873Ε· ἐάν τε χιλίους ἐάν θ' ὁπόσους ἂν ἡ πόλις καθίσῃ Δημ. 585, ἐν τέλ.· ἱδρύω, ὁρίζω, δικαστήρια Πλάτ. Πολιτικ. 298Ε· τὴν βουλὴν Πλουτ. Σόλων 19. **5)** φέρω τινὰ εἴς τινα κατάστασιν, κάμνω αὐτὸν νά, κλαίοντά τινα καθ. Πλάτ. Ἴων 535Ε, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 15· ἀλλ' αὐτόθι 14, κλαίειν τινὰ καθ., κάμνω τινὰ νὰ κλαίῃ:— περὶ τοῦ ἐν Θεοκρ. 1. 51 χωρίου, ἴδε **ἀκράτιστος.** **ΙΙ.** ἀμεταβ., καθίζω, λαμβάνω τὴν θέσιν μου, κάθημαι, ἀπολ., Ὅμ. Γ. 394, καὶ Ἀττ.· μετ' ἀθανάτοισι καθίζοις Ἰλ. Ο. 50, καθῖζον ἐν .. θρόνοισι Ὀδ. Θ. 422· ἐν θώκοις Ἡρόδ. 1. 181· ἐπὶ τοῖς ἐργαστηρίοις ἢ τῶν ἐργαστηρίων Ἰσοκ. 372D, 142D· ἐπὶ σκίμποδα Ἀριστοφ. Νεφ. 251· ἐπὶ ξένορων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 9, 1· (ἀλλά, καθ. ἐπὶ κώπην, ἐπὶ ἑρετῶν, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 197)· καθ. ἐπὶ τὸν βωμὸν Θουκ. 1. 126, πρβλ. Λυσίαν 132. 4:— παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως μετ' αἰτ., καθ. τρίποδα, βωμόν, ὀμφαλόν, ἱερὰ Εὐρ. Ἴων 366, Ἰλ. 980, Ἡρακλ. Μαιν. 48, Ἴων 6, 1317· πρβλ. **ἕζομαι, ἵζω, ἧμαι, ἑφέζομαι, ἔφημαι, πρόσημαι, προσίζω,** Λοβέκ. εἰς Σοφ. Αἴ. 191. **2)** καθίζω νὰ φάγω, Λατ. discumbere, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 2. **3)** λαμβάνω θέσιν ὡς δικαστής, καθίζω νὰ δικάσω, Ἡρόδ. 1. 97., 5. 25, Πλάτ. Νόμ. 659Β, Δημ. 728. 28. **4)** καθίζω ἔν τινι χώρᾳ, στρατοπεδεύω, ἐς χωρίον Θουκ. 4. 93. **5)** καθ ζω (εἰς τὰ ὀπίσθια), ὥστε ἐπὶ τὰ ἰσχία ἄμφω καθίσαι τῷ ἵππῳ Πλάτ. Φαῖδρ. 254Β. **6)** ἐπὶ πλοίων, ὡς καὶ νῦν, ἐπιγενομένης ἀμπώτεως καὶ καθισάντων τῶν πλοίων Πολύβ. 1. 39, 3, Στράβ. 99. **ΙΙΙ.** καὶ τοῦ μέσου γίνεται χρῆσις ἐπὶ τῆς ἀμεταβ. ταύτης σημασίας, Ἰλ. Τ. 50 (ἐν τμήσει), ἴδε ἐν τῇ ἀρχῇ. Θεόκρ. 15. 3, κτλ.· ἐὰν δὲ καθίζεσθαι κελεύσῃ, ἐὰν δὲ διατάξῃ νὰ λάβωσι τὰς θέσεις των (μεταξὺ τῶν θεατῶν τοῦ θεάτρου), Δημ. 532. 20· πρὶν καὶ προέδρους καθίζεσθαι ὁ αὐτ. 567. 6, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 229Δ, Ηολ. 516Ε, κ. ἀλλ. **2)** ἐπὶ πτηνῶν, καταβαίνω, καθίζω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 10, 1. Ηρβλ. **καθέζομαι.**

καθίημι, Ἰων. **κατίημι:** μέλλ. **καθήσω:** ἀόρ. α' **καθῆκα,** Ἐπικ. **καθέηκα:** πρκμ. **καθεῖκα** Λύσιπ. ἐν «Βάκχαις» 1, Δημ. 858. 10· (ἴδε τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα ἵημι). Καταπέμπω, ῥίπτω πρὸς τὰ κάτω, ἀφίνω, ἢ κάμνω νὰ πέσῃ τι, κἀδ δὲ [κεραυνὸν] .. ἦκε χαμᾶζε Ἰλ. Θ. 134· κατὰ δ' ὑψόθεν ἦκεν ἐέρσας Λ. 53· οἶνον λευκανίης καθέηκα, κατεβίβασα τὸν οἶνον εἰς τὸν λάρυγγά μου, Ω. 642· καθίετε ἵππους ἐν δίναις, βυθίσατε αὐτοὺς ἐν τῷ ποταμῷ, ὡς θυσίαν εἰς τὸν ποτάμιον θεόν, Φ. 132· [ἱστία] ἐς νῆας κάθειμεν, κατεβιβάσαμεν, Ὀδ. Ι. 72· λαῖφος καθήσειν Αἰσχύλ. Εὐμ. 555· σχοίνῳ σπυρίδα κατ., καταβιβάζω διὰ σχοινίου, Ἡρόδ. 5. 16· σῶμα πύργων καθ. Εὐρ. Τρῳ. 1011· ἐς ταύτην (τὴν λίμνην δηλ.) κοντὸν κατιεῖσι ἐπ' ἄκρῳ μυρσίνην προσδήσαντες Ἡρόδ. 4. 195· ἐμαυτὸν εἰς ἅλα Εὐρ. Ἑλ. 1613· ὅπλα εἰς ἅλα αὐτόθι 391· δέλεαρ καθεῖσαν (γ' πληθ. ἀορ. β') ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 1181· καθ. τι ἐς πῶμα ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1034· νάρθηκ' ἐς πέδον ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 706· καθ. σπονδάς, σπένδειν, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 60· οὐ δραπέτην τὸν κλῆρον ἐς μέσον καθείς, δὲν ἔρριψε κλῆρον τοιοῦτον ὥστε ν' ἀποφύγῃ τὴν μετὰ τοῦ Ἕκτορος μάχην, Σοφ. Αἴ. 1285, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb.— κατ. ἄγκυραν Ἡρόδ. 7. 36· τὰ δίκτυα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 4. 8, 12:— μὴ δύνασθαι κατιεμένην καταπειρητηρίην ἐς βυσσὸν ἰέναι, νὰ μὴ δύναται ῥιπτομένη βολὶς νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πάτον (πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦ βάθους), Ἡρόδ. 2. 28· ἐπὶ ὑδάτων, χύνομαι πρὸς τὰ κάτω, Πλάτ. Φαῖδ. 112Ε· οὐδεὶς καθεὶς ἐδυνήθη πέρας εὑρεῖν, διὰ τῆς βολίδος, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 27· οὕτως, οἷαν πρόφασιν καθῆκε (ἀστεῖον, παρὰ προσδοκίαν, ὡς εἰ εἶχε κατὰ νοῦν νὰ εἴπῃ, οἷον ἄγκιστρον) Ἀριστοφ. Σφ. 174· λόγους συμβατηρίους καθ., προτείνειν, ῥίπτειν εἰς τὸ μέσον λόγους συμβιβαστικούς περὶ εἰρήνης, Δίων Κ. 41. 47· ἐβουλήθησαν πεῖραν καθεῖναι, ἠθέλησαν νὰ κάμωσι δοκιμήν, ἀπόπειραν, Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 2. 13, π. Ζ. 1. 57:— καὶ πρῶτον μὲν καθεῖσαν εἰς ὤμους κόμας, καὶ πρῶτον μὲν ἀφῆκαν τὰ μαλλιά των νὰ πέσουν εἰς τοὺς ὤμους των, Εὐρ. Βάκχ. 695, πρβλ. Ι. Τ. 52· τὸν πώγωνά τε ὅταν καθῶμεν, ὅταν ἀφήσωμεν νὰ κρέμωνται κάτω τὰ γένειά μας, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 100, πρβλ. Θεσμ. 841· καὶ ἐν τῷ Παθ., καθειμένος τὸν πώγωνα Πλουτ. Φωκ. 10· τὸ γένειον αὐτῷ καθεῖτο, εἶχεν ἀφειμένα μακρὰ γένεια, Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 11. 10 — καὶ ἅμα λέγων ταῦτα καθεῖκε τὰ σκέλη [ἀπὸ τῆς κλίνης] ἐπὶ τὴν γῆν, κατεβίβασεν αὐτὰ ἐπὶ τὴν γῆν, ἐπὶ ἀνθρώπου κεκλιμένου ἐπὶ κλίνης, Πλάτ. Φαίδων 61C· παρήγγελτο δὲ τὰ μὲν δόρατα ἐπὶ τὸν δεξιὸν ὦμον ἔχειν ἕως σημαίνοι τῇ σάλπιγγι· ἔπειτα δὲ εἰς προβολὴν καθιέντας, ἔπεσθαι βάδην, καταβιβάσαντες αὐτὰ καὶ ἔχοντες ἕτοιμα πρὸς ἐπίθεσιν, Ξεν. Ἀν. 6. 5, 25 καθ. τὰς κώπας, καταβιβάζειν αὐτὰς ἐντὸς τοῦ ὕδατος πρὸς ἀναχαίτισιν τῆς ὁρμῆς τοῦ πλοίου, Θουκ. 2. 91·— σπανίως ἐπὶ κτυπήματος, δι' ὁμφαλοῦ καθῆκεν ἔγχος Εὐρ. Φοίν. 1413· καθῆκε ἑὰλόν ποιὸς ἐς κάρα ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. Μαιν. 933.— καθεῖσα πρὸς γαῖαν γόνυ, κλίνασα πρὸς τὴν γῆν τὸ γόνυ, ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 561· ἐς δὲ γῆν γόνυ καμάτῳ καθεῖσαν, ἐγονάτισαν, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 333· —εἰς ὕπνον καθῆκεν, τὸν ἐβύθισεν εἰς ὕπνον, τὸν ἔκαμε νὰ ἀποκοιμηθῇ, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. Μαιν. 1006· τινὰ εἰς κίνδυνον Διον. Ἁλ. 5. 27·— κακ. τινὰ ἐς λειμώνων χλόην Εὐρ. Ι. Α. 423· εἰς ἀλλοτρίαν καθέντι χώραν στρατόπεδα, ὁδηγήσαντι, μεταβιβάσαντι, ἐπὶ στρατηγοῦ, Πολύβ. 3. 70, 11, πρβλ. 3. 92, 7· καθεὶς ἐνέδρας, τοποθετήσας, στήσας, ὁ αὐτ. 4. 63, 9.— Παθ., κατέρχομαι, ἐπὶ μαστοῦ ζώου, ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ μαστοῦ τῆς θηλείας ἵππου, Ἡρόδ. 4. 2., πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 10, 3·— ὡσαύτως, ἐκτείνομαι κάτω πρὸς τὴν θάλασσαν, ὄρεσι πρὸς τὴν θάλατταν καθειμένοις Πλάτ. Κριτίας 118Δ· καὶ οὗ καθεῖτο τὰ τείχη, δὲν κατέβαινον τὰ τείχη (μέχρι τοῦ Στρυμόνος), Θουκ. 4. 103, πρβλ. 5. 52:— ἀλλά, τὸ καθειμένον τῆς φωνῆς, χαμηλός, βαθὺς τόνος

τῆς φωνῆς, Ἡρωδιαν. 5. 2. **2)** πέμπω ἢ ἄγω εἰς τὸν ἀγῶνα, εἰσάγω εἰς τὸ σ.άδιον, Λατ. demittere ad certamen. ἅρματα μὲν ἑπτὰ καθῆκα Θουκ. 6.16· ζεύγη καθῆκε Ἰσοκρ. 353D· πλῆρες, οὐ γὰρ εἰς ἀγῶνα καθείκασιν Πλούτ. 2. 616C, κτλ.· καθ. δράματα Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 552· τὴν πρώτην διδασκαλίαν Πλουτ. Κίμ. 8 (πρβλ. **κάθεσις**)·— οὕτω καί, ἔδοξε τοῖς πρυτάνεσι .. γνῶμας καθεῖναι (κωμ. ἀντὶ προθεῖναι) Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 397· τοῦτον τὸν λόγον καθεῖκε, εἰσήγαγε τοῦτο τὸ ἐπιχείρημα, Δημ. 858.10· κατὰ τὴν ἀγορὰν καθ. λογοποιοὺς ὁ αὐτ.704, ἐν τέλ.

3) ἀποτείνω,ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα Λουκ. π. Μισθ. Συνόντ.34· πέμπω τι πρός τινα σκοπόν, τἄλλα δὲ φίλους καὶ ῥήτορας ἑτέρους καθιεὶς ἔπραττεν Πλουτ. Περικλ. 7.— Παθ., κατέρχομαι, ἡ στρατηλασίη ἡ βασιλέως .. κατίετο ἐς πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα Ἡρόδ.7.138. **II.** κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμεταθ. (ἐξυπακούσω. τοῦ ἑαυτόν), κατέρχομαι βιαίως ὡς ἄνεμος, ἔξειμι γάρ σοι λαμπρὸς ἤδη καὶ μέγας καθιείς Ἀριστοφ. Ἱππ. 430· καθέντες εἰς γόνυ προυβάλοντο τοὺς θυρεούς, κλίναντες ἑαυτοὺς πρὸς τὸ γόνυ προέτειναν τὰς ἀσπίδας, Πλουτ. Ἀνιών. 45· καθ. εἰς ἀγῶνα, Λατ. descendere in arenam, ὁ αὐτ. 2. 616D, Λουκ. Ἀλεξ. 6· καθ. ἐς Ρόδον, φθάνω ἐκεῖ, Πολύαιν. 5, 17, 2· — πρβλ. **συγκαθίημι** II. καὶ ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 398.

καθικετεύω, Ἰων. **κατικετεύω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **ἱκετεύω**, αἰτοῦμαί τι ἱκετευτικῶς, ἃ μου καθικετεύσατ' Εὐριπ.Ἑλ.1018.

2) ἐνθέρμως παρακαλῶ, ἱκετεύω, κατικ. τινὶ Ἡρόδ. 6. 68· πολλὰ καθ. τινά Ἰλιόδ. 6.14· τινά, μετ' ἀπαρ., Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 32·— ὡσαύτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Εὐρ.Ὀρ. 324.

καθικμαίνω, = **κατικμαίνω**, ὃ ἴδε.

καθικνέομαι: μέλλ.-**ἑξομαι**: ἀόρ.β'-**ἱκόμην**: ἀποθ. Κατέρχομαι· ἀλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσι μόνον μεταφ., φθάνω, ἐγγίζω, ἐπεὶ μὲ μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον, «ἀντὶ τοῦ ἵκετο καὶ κατέλαβε λέγει» (Εὐστ.), Ὀδ. Α. 342· μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ, «πάνυ γέ πώς μου καθήψω τῆς ψυχῆς» (Θ. Γαζῆς). Ἰλ. Ξ.104· ὡσαύτως, μέσον κάρα διπλοῖς κέντροισί μου καθίκετο, μὲ ἐκτύπησεν εἰς τὴν κεφαλήν, Σοφ. Ο. Τ. 809· γυναῖκας ἐς ἕλμους καθικνουμένας ὑπέροις, τυπτομένας διὰ κοπάνων, Παυσ. 5.18, 2·— παρὰ τοῖς πεζολόγοις ἡ γεν. ἧτο συχνοτέρα, καθικέσθαι τῆς πηγῆς .. ὅσον ἐπιψαῦσαι τοῦ ὕδατος, νὰ καταβῇ (τὸ διὰ σχοινίου καταβιβαζόμενον κάτοπτρον) πρὸς τὴν πηγὴν τόσον πλησίον ὅσον νὰ ἐγγίσῃ τὸ νερόν, ὁ αὐτ.7. 21, 12· καθ. τῆς ψυχῆς, ἐγγίσαι αὐτήν, Πλάτ. Ἀξ. 369Ε· ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο Λουκ. Νιγρ. 35· ἡ ὕβρις οὐ μετρίως μου καθίκετο ὁ αὐτ. ἐν Τοξ. 46· καθ. τινος πικρότατα Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 3· οὕτω, καθ. τινος σκύτει, κονδύλῳ, τύπτειν τινὰ διὰ τῆς μάστιγος, κτλ., Πλουτ.Ἀντών.12,Ἀλκιβ.7. **2)** καθ. τῆς ἐπιβολῆς, φθάνω, κατορθώνω τὸν σκοπόν μου, Πολύβ. 2. 38, 8, πρβλ. 4. 50, 10· ἀπολ., τειχίζειν ἐπιβαλλόμενοι καθίξονται, θὰ ἐπιτύχωσιν, ὁ αὐτ. 5. 93, 5.

καθιλαρύνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἱλαρύνω**, Σουίδ.· **καθιλαρεύομαι**, = **ἱλαρύνομαι**, Βασίλ. III. 257B.

καθιμάω [ῑ], καταβιβάζω διὰ σχοινίου, καθιμᾷ αὐτὸν δήσας Ἀριστοφ. Σφ. 396, 379· καθιμῶντι μὲν γὰρ γίνεται βάρος μεῖζον ἢ εἰ μόνον κενὸν δεῖ κατάγειν τὸν κάδον, ὅταν τις καταβιβάζῃ τὸν κάδον εἰς τὸ φρέαρ διὰ τοῦ κηλωνείου, ὅηλ. γερανίου,Ἀριστ. Μηχανικ. 28. 2· ἁπλῶς, καταβιβάζω, τὸν τράχηλον εἰ καθιμήσας ἀνελκύσεις (δηλ. τὸ ὀστοῦν ἐκ τοῦ φάρυγγος τοῦ λύκου), ἐπὶ τοῦ ἑρωδιοῦ, Βαβρ. 94. 3.—Παθ., ἐς τὸ Καπιτώλιον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καθιμῆσθαι Δίων Κ. 45. 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «καθιμᾷ· καθίησι. χαλᾷ» καὶ «καθίμησε· κατήνεγκεν ἢ κατήντλησε», καὶ «καθιμῶσι· χαλῶσι».

καθίμησις, **εως**, ἡ, τὸ καταβιβάζειν διὰ σχοινίου, Πλούτ. 2. 264E.

καθιμονεύω, **καθίημι**, Ἡσύχ.

καθίξω, Δωρ. ὑποτακτ. τοῦ ἀορ. α' τοῦ **καθίζω**.

καθιππάζομαι: μέλλ. -**άσομαι**: ἀποθ.: **1)** μεταθ. διατρέχω τόπον τινὰ ἔφιππος, ἐπὶ ἱππικοῦ στρατεύματος, ἡ δὲ Ἵππος προελθοῦσα κατιππάσατο χώρην τὴν Μεγαρίδα Ἡρόδ. 9.14.

2) καταπατῶ ἔφιππος, καὶ ἁπλῶς καταπατῶ, ὡς τό, λάξ πατεῖν, προσβάλλω, παραβιάζω, νέος γραίας δαίμονας καθιππάσω Αἰσχύλ. Εὐμ.150· ἐπεὶ καθιππάζει με πρεσβῦτιν νέος αὐτόθι 731· παλαιοὺς νόμους καθιππάσασθε αὐτόθι 779· παρὰ μεταγεν. μετὰ γεν., καθ. φιλοσοφίας Διογ. Λ. 4. 47· πρβλ. **καθιππεύω**. **II.** ὡσαύτως ὡς παθ., πρκμ. **καθιππάσθαι** Μάχων παρ' Ἀθην. 581D, ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας (**καθιππᾶσθαι** διάφ. γραφ.).

καθίππευσις, **εως**, ἡ ἐπιδρομὴ δι' ἱππικοῦ, Διογ.Ἀλ. 9. 9.

καθιππεύω, = **καθιππάζομαι**, ἐπιτρέχω ἢ διατρέχω διὰ τοῦ ἱππικοῦ, τὰ πεδία Διον. Ἀλ. 3. 26, πρβλ. Ἡρωδιαν. 6. 2· ἐπὶ ἰχθύος, κῦμα καθ. Ὀππ. Ἀλ. 2. 515:— Παθ., ποταμοὶ καθιππεύονται, ἐπὶ πεπηγότων ποταμῶν οὓς διέρχεταί τις ἔφιππος, Ἀριστ. π. Θαυμασ.168, Ἡρωδιαν. 6.7. **2)** ὁρμῶ ἔφιππος κατά τινος, τί δ', εἰ καθιππεύσαιμιεν Ἀργείων στρατῶν; «τί δέ, εἰ ἔφιπποι ὁρμήσαιμεν ἐπὶ τὸν στρατὸν τῶν Ἀργείων;»(Σχόλ.),Εὐρ. Φοίν.732.

καθιπποκρᾰτέω, = τῷ ἑπομ., Πολυδ. Α', 164, Θ', 141.

καθιππομᾰχέω, νικῶ διὰ τοῦ ἱππικοῦ, Πολυδ. Θ', 141.

καθιππότροφέω, σπαταλῶ τὴν περιουσίαν μου εἰς ἱπποτροφίας, δηλ. εἰς διατήρησιν ἵππων, Ἰσαῖος 55. 22· πρβλ. **κατὰ** Ε. VI.

καθίπταμαι, ἴδε **καταπέτομαι**.

καθίπταξις (ἴσως **καθίππαξις**), **εως**, ἡ, «πομπῆς ὄνομα παρὰ Λακεδαιμονίοις» Ἡσύχ.

κάθῖσις, **εως**, ἡ, τὸ καθίζειν, κάθισμα, Πλούτ. 2.158B. **II.** τὸ νὰ κάθηταί τις ἀργὸς ἕνεκα θλίψεως ἢ πένθους, αὐτόθι 609B.

κάθισμα, τό, τὸ μέρος ἐφ' οὗ τις κάθηται, ἐν τῷ πληθ. τὰ ὀπίσθια, οἱ γλουτοί, τὰ «κωλομέρια», Σχόλ. εἰς Αἰσχίν.17. 43: = πυγή, πρωκτός, Λεοντ. Κύπρ.1725B. **2)** κάθισμα, ἕδρα, Εὐσέβ. II. 1065B, Καισάρ. 856, κλ.·—ἰδίως τὸ κάθισμα τοῦ αὐτοκράτορος ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ, Χρον. Πασχ. 528, 5., 588, 19, κτλ.·— τὸ μέρος τοῦ θρόνου ἐφ' οὗ κάθηταί τις, Κοσμ. Ἰνδ.101B, Βυζ. **II.** σμῆνος, μελισσῶν Εὐστ. Πονημάτ. 58.70. **III.** καθίζημα, καταπάτι, κατακάθισμα, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 95. **VI.** παρ' Ἐκκλ., **1)** τὸ κελλίον μοναχοῦ, ὡσαύτως **καθισμάτιον**, τό, Παχώμ. 952A. **2)** ἓν ἐκ τῶν εἴκοσι μερῶν εἰς ἃ οἱ Ψαλμοὶ τοῦ Δαυῒδ διαιροῦνται, κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ὁποίου ἐν ταῖς μοναῖς οἱ μοναχοὶ ἐκάθηντο, Στουδ. 1705C, 1708B, C, Βαλσαμ. Λαοδ. 17 (Κασσιαν. I,100A,102A). **3)** **καθίσματα**, τροπάρια, κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἢ ᾄσιν τῶν ὁποίων δύνανται οἱ ἐκκλησιαζόμενοι νὰ κάθωνται, Λειτουργική.

καθιστάνω, εὕρηται ἀντὶ τοῦ **καθίστημι** ἐν τῷ ἀπαρ., παρ' Ἰσαίῳ ἐν τῷ περὶ Μενεκλ. Κλήρου § 29, παρὰ Λυσ.171.16.,176. 38., 180. 7, Συλλ. Ἐπιγρ. 3065. 22: παρατ. παρὰ Διοδ.15. 33·— οὕτω, **καθιστάω**, ἀπαρ. **καθιστᾶν** Διόδ. 19. 15: μετοχ. **καθιστῶντες** (διάφ. γραφ. **καθιστάνοντες**) Πράξ.Ἀποστ. ιζ'. 15.

καθιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **καθίζω**, δεῖ καθίζειν, Σωρ Ἐφ. ἔκδ. Ερωτ. σ.103.

καθίστημι, Α. ἐπὶ μεταβατ. σημασίας· τῆς μὲν ἐνεργ. φωνῆς ὁ ἐνεστ., ὁ παρατατ., ὁ ἀόρ. α' καὶ ὁ μέλλ., τῆς δὲ μέσης ὁ μέλλ. (Παυσ. 3. 5,1), ὁ ἀόρ. α' καὶ ἐνίοτε ὁ ἐνεστ. (ἴδε κατωτ. Α. II. 2)· ὡσαύτως σπανιώτερον ὁ πρκμ. **καθέστᾰκα**, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 38, Διον. Ἀλ. π. Δημ. 54, Διόδ., κλ. (ἴδε τὸ ἁπλοῦν **ἵστημι**). Βάλλω ἢ στήνω εἰς τὸ μέσον, κρηπῖδα καθίστα, «εὐτρέπιζε, ἑτοίμαζε» (Σχόλ.), Ἰλ. Ι. 202· νῆα κατάστησον, κάμε αὐτὴν νὰ σταθῇ, κάμε αὐτὴν νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὴν γῆν. Ὀδ. Μ. 185· κατέστησαν δίφρους, ἑτοποθέτησαν αὐτοὺς κατὰ τάξιν ὅπως ὦσιν ἕτοιμοι διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ἁρματοδρομίας, Σοφ.Ἰλ.710· ποῖ δεῖ καθιστάναι πόδα; Εὐρ. Βάκχ. 184, πρβλ. Ξεν.Ἀν. 7. 7, 22·— ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, [λαῖφος] κατεστήσαντο βοεῦσι, ἐστερέωσαν αὐτό, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 407. **2)** φέρω εἴς τινα τόπον, κατάγω, τούς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι, νὰ μὲ ἀγάγωσιν εἰς .., Ὀδ. Ν. 274· κ. τινά ἐς Νάξον Ἡρόδ.1. 64, πρβλ. Θουκ. 4.78· πάλιν αὐτὸν κ. ἐς τὸ τεῖχος σῶν καὶ ὑγιᾶ ὁ αὐτ. 3. 34· κ. τοὺς Ἕλληνας εἰς Ἰωνίαν πάλιν Ξεν. Ἀν.1. 4,13· καὶ ἄνευ τοῦ **πάλιν**, ἐπαναφέρω, ἐς φῶς σὸν κατ. βίον Εὐρ.Ἄλκ. 362.— Παθ., οὐκ ἂν ἀντὶ πόνων χάρις καθίσταιτο, δὲν ἤθελεν ἀναγνωρισθῇ χάρις διὰ τοὺς κόπους ἡμῶν, Θουκ. 4. 86. **3)** ἄγω τινὰ ἐνώπιόν τινος, ὡς μοι καταστήσῃς τὸν παῖδα ἐς ἔλεγχον Ἡρόδ.1. 209· ἴδε κατωτ. Β. I. 6. **II.** καθιστῶ, κατέστησεν ἐναντίαν τὴν φάλαγγα Ξεν.Ἀν. 1. 10, 10· τοποθετῶ, προφυλακὰς καταστήσαντας αὐτόθι 3 2,1, κτλ.

2) διορίζω, κατέστησε τύραννον εἶναι παῖδα τὸν ἑαυτοῦ Ἡρόδ. 5. 94, πρβλ. 25· ἀλλὰ καθόλου ἄνευ τῆς ἀπαρ., κ. τινα ὕπαρχον αὐτόθι 7. 105· ἄλλον [ἄρχοντα] ἀντὶ αὐτοῦ Ξεν. Κύρ. 3. 1, 12, κτλ.· ὡσαύτως, κατ. τινα εἰς ἀρχὴν Αἰσ. 120. 30, κτλ., πρβλ. Εὐρ.Ἱκέτ. 352· ἐπὶ ἀρχὴν Ἰσοκρ. 260A, πρβλ. Ἀριστοφ.Ὄρν. 672· ὡσαύτως, κ. ἐγγυητὰς Ἡρόδ. 1. 196, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1064· δικαστάς, ἐπιμελητάς, νομοθέτας ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 917, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 9, κτλ.: — ἀκολούθως ἐπὶ ἀγώνων κ. τ. τ., γυμνικοὺς ἀγῶνας κ. Ἰσοκρ. 41A·— οὕτω καὶ μετὰ μέσ. ἀρ., διορίζω δι' ἐμαυτόν, ὁρίζω, ἰδρύω, τύραννον καταστήσασθαι παρὰ σφίσι αὐτοῖσι Ἡρόδ. 5. 92,1· ἄρχοντας Ξεν. Ἀν. 3.1, 39, κτλ.·— σπανίως μετ' ἀπαρ., οἱ καθιστάντες μουσικὴν .. παιδεύειν Πλάτ. Πολ. 410B. **6)** ἰδίως ἐπὶ πραγμάτων ἀφηρώντων τὴν πολιτείαν, εἰσάγω, ἐγκαθιστῶ, καθιστῶ, ὁρίζω, ἰδρύω, νομοθετῶ, νόμους, τελετὰς Εὐρ.Ὀρ. 892, Βάκχ. 21, κτλ.· κατ. πολιτείαν, ὀλιγαρχίαν, κτλ., ὡς τὰ Λατ. ordinare, constituere rempublicam, Πλάτ., κλ., ἴδε Wolf. εἰς Λεπτ. σ. 229· ἀλλὰ καὶ βάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, πολιτείαν Πλάτ. Πολ. 590Ε·— ὡσαύτως ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τοῦτο βουλευτήριον γῆς καθίσταμαι Αἰσχύλ. Εὐμ.706· τὴν Ἱππίου καθίσταμαι τυραννίδα Ἀριστοφ. Σφ. 502· καθίστατο τὰ περὶ

τὴν Μυτιλήνην ἢ αὐτῷ ἐδόκει Θουκ.3.35,πρβλ.1.76,114.,8.70· πρὸς ἐμὲ τὸ πρᾶγμα καταστήσασθαι, νὰ ἔλθῃ εἰς συνεννόησιν μετ' ἐμοῦ, Δήμ. 543.15.—Παθ., ἡ .. κατασταθεῖσα δύναμις Ἰσοκρ.110C. **3)** φέρω εἴς τινα κατάστασιν, κατ. τὸ σῶμα, παρασκευάζειν τὸ σῶμα πρὸς χρῆσιν φαρμάκου, Ἱππ. 648. 40· οὕτω, κατ. δῆμον ἐς μοναρχίαν Εὐρ. Ἱκέτ. 352· κ. τινὰ ἐς ἀπόνοιαν Θουκ. 1. 82· ἐς φόβον ὁ αὐτ. 2. 81· ἐς ἀπορίαν ὁ αὐτ. 7.75· εἰς ἀνάγκην Λυσ. 96. 33· εἰς αἰσχύνην Πλάτ. Σοφιστ. 230D· εἰς ἐρημίαν φίλων ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 232D· εἰς ἀγῶνας ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολογ. 24C· τινὰ εἰς ἀσφάλειαν Ἰσοκρ.107B· τίνας εἰς ἀγῶνα καθέστακα; Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 38, Λυκοῦργ.148. 4· ἀλλὰ καί, κατ. τινὰ ἐν κινδύνῳ Ἀντιφῶν 136. 26· τὴν πόλιν ἐν πολέμῳ Πλάτ. Μενέξ. 242A· τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ Ξεν. Κύρ. 4. 5, 28:— ὡσαύτως, καθίστημι ἐμαυτὸν ἐς κρίσιν, ὑποβάλλω ἐμαυτὸν εἰς κρίσιν, νὰ τὸν κρίνωσι, Θουκ.1.131, πρβλ. Λυκοῦργ.148. 26· ἀλλά, κατ. τινὰ εἰς τοὺς ἀρχικούς, θεωρεῖν τινα ὡς ἀνήκοντα εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν, Ξεν. Ἀπομν. 2.1, 9. **4)** κάμνω ἢ καθιστῶ τινα τοιοῦτον, ψευδῆ γ' ἐμαυτὸν Σοφ. Ἀντ. 547· τινὰ ἀμνήμονα, ἄπιστον Ἀντιφῶν 115. 29, Θουκ.1. 68, κτλ.· κατ. τι φανερὸν ὁ αὐτ. 2. 42, πρβλ. 1. 32· ἐπίπονον τὸν βίον κατ.Ἰσοκρ. 211C·— καὶ μετὰ μετοχ., κλαίοντα καθιστάναι τινά, ἄγειν τινὰ εἰς δάκρυα, Εὐρ. Ἀνδρ. 635:— σπανίως μετ' ἀπαρ., καθ. τινὰ φεύγειν, ποιεῖν τινα φεύγειν, Θουκ. 2. 84, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 283.— Μέσ., τὴν ναυμαχίαν πεζομαχίαν καθίστασθαι Θουκ.2.89. **5)** ἐπανορθῶ, ἀποκαθιστῶ, θεραπεύω, ἃς (δηλ. τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν) οὐδ' ὁ Μελάμπους .. καταστήσειεν ἂν Ἄλεξις ἐν «Κρατεύᾳ» 2:— καὶ κατὰ μέσ. ἀόρ., καταστήσασθαι εὐδαιμονίαν Ἰσοκρ. 53B. **6)** τὴν ζόην καταστήσασθαι ἀπ' ἔργων ἀνοσιωτάτων, πορίζεσθαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀπὸ ἀνοσιωτάτων ἔργων, Ἡρόδ. 8. 105. **7)** κάμνω, ἐξακολουθῶ, πάννυχοι .. διάπλοον καθίστασαν Αἰσχύλ. Πέρσ. 382· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κρυφαῖον ἔκπλουν οὐδαμῆ καθίστατο αὐτόθι 385.

Β. ἀμεταβ. ἐν ἀορ. 6', πρκμ. καὶ ὑπερσ. τοῦ ἐνεργ. (ὡσαύτως ἐν τῷ μέλλ. **καθεστήξω**, Θουκ. 3. 37, 102), καὶ ἐν ἅπασι τοῖς μέσοις χρόνοις (πλὴν τοῦ ἀορ. α'), καὶ τῆς παθ.: — καθίσταμαι, ἐγκαθίσταμαι, ἐς τόπον Ἡρόδ. 3. 131· ἐδύνατο ἐς ὑπογάστριον καθίσταντο Ἱππ. 1235C· ἐπὶ ἁρμῶν, ἐξίσταται καὶ καθ., ἐξαρθροῦται καὶ πάλιν εἰσέρχεται εἰς τὸν ἁρμόν, ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 784· ἁπλῶς, φθάνω εἴς τινα τόπον, ἐς Ῥήγιον Θουκ. 3. 86· ἔχεις διδάξαι δή μ' ὅποι καθέσταμεν; δύνασαι νά μοι εἴπῃς ποῦ ἐφθάσαμεν; Σοφ. Ο. Κ. 23. **6)** ἔρχομαι ἢ παρουσιάζομαι ἐνώπιόν τινος, ἵσταμαι ἐνώπιον αὐτοῦ, Πινδ. Π. 4. 240· λέξον καταστὰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 295 (ἐκτὸς ἂν ληφθῇ ἐπὶ τῆς σημασ. 4), πρβλ. Ἡρόδ. 1. 151· κ. ἐς ὄψιν τινὸς ὁ αὐτ. 7. 29· καταστάντες ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας ἔλεγον ὁ αὐτ. 3. 46, πρβλ. 156· καταστὰς ἐπὶ τὸ πλῆθος ἔλεγε Θουκ. 4. 84· πρβλ. κατάστασις 1. 3. **7)** τίθεμαι ὡς φρουρός, Ἡρόδ. 7. 59, Σοφ Ο. Κ. 355, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 19, κτλ.· διορίζομαι, γίνομαι, δεσπότης.. καθέστηκα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 142· στρατηλάτης νέος καταστὰς Εὐρ.Ἱκέτ.1216· κατ. χορηγός, στρατηγός, κτλ., Ἀντιφῶν 142. 31, Ἰσοκρ., κλ.· οἱ πρέσβυλοι καθεστᾶσιν ἐπὶ τοῖς βουλευταῖς Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 15, 12· ἴδε ἐν λ. **κομιδῇ**. **8)** ἐπὶ φυσικῆς ἐννοίας, ἀφίνω καθίζημα, κατακάθισμα, «καταπάτι». Ἱππ. 940C, 945F. **9)** ἡσυχάζω, καθίσταμαι γαλήνιος, ἐπὶ ὕδατος, ὅταν ἡ λίμνη καταστῇ Ἀριστ. Ἱππ. 865· πνεῦμα λεῖον καὶ καθεστηκός, οὐχὶ σφοδρόν, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 1003· ὁ θόρυβος κατέστη Ἡρόδ. 3. 80· ἕως τὸ πρᾶγμα κατασταίη Λυσ. 132. 8:— οὕτως, ἐπὶ προσώπων, λέξον καταστάς, γενόμενος ἥρεμος, Αἰσχύλ. Πέρσ. 295 (ἀλλ' ἴδε ἀνωτ. 2)· πρβλ. **καθεστηκότως**· ἡ ψυχὴ καθίσταται Ἀριστ. Φυσ. 7. 3, 15· ὁρῶμεν [τοὺς ἐνθουσιαστικούς].. καθισταμένους ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 8. 7, 4· καθεστῶτι προσώπῳ, μὲ ἥρεμον, γαλήνιον πρόσωπον, Πλουτ. Φάβ. 17· μαίνεσθαι καὶ ἔξω τοῦ καθεστηκότος εἶναι Λουκ. Φιλοψ. 5·— ἡ καθεστηκυῖα, τὸ τοῦ Κικέρωνος: constans aetas, ἡ μέση ἡλικία, Θουκ. 3. 36· οἱ καθεστηκότες, οἱ ἔχοντες τὴν μέσην ἡλικίαν, «μεσόκοποι», Ἱππ.Ἀφ.1243. **5)** ἐν τῷ πρκμ., καθίσταμαι, γίνομαι, καὶ ἐν τῷ ἀορ. καὶ ὑπερσ., καθίσταμαι, ἔρχομαι, πολέμιον ἀντὶ φίλου ἐμοὶ καταστῆναι Ἡρόδ. 1. 87· ἔμφρων καθίσταται Σοφ. Αἴ. 306· καταστῆναι τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἧσσαν Ἱππ. 97B· ἑκουσίως αὐτὸς εἰς κίνδυνον καταστὰς Ἀντιφῶν 118· 5· ἐς φόβον Ἡρόδ. 8. 12· ἐς δέος, λύπην Θουκ. 4. 108., 7. 75· ἐς ἔχθραν τινί Ἰσοκρ. 202Δ· εἰς ὁμόνοιαν Λυσ. 151. 2· εἰς συνήθειαν ἐποίησε τοῦ λόγου τούτου τὴν πόλιν καταστῆναι, ἔκαμε τὴν πόλιν νὰ συνηθίσῃ εἰς τὸν λόγον τοῦτον, Αἰσχίν. 23. 37·— ἀντισασιώτης κατεστήκει, εἶχε καταστῇ, εἶχε γείνῃ, Ἡρόδ. 1. 92, πρβλ. 9. 37· ἐν δείματι μεγάλῳ κατέστασαν 7. 138· καταστάντων σφι εὖ τῶν πρηγμάτων 7. 132, πρβλ. 2. 84· τίνι τρόπῳ καθέστατε; τί σᾶς ἔκαμε νὰ ἔλθητε νὰ σταθῆτε ἐδῶ; Σοφ. Ο. Τ.10· φονέα με φησι .. καθεστάναι αὐτόθι 703· ἄπαρνος δ' οὐδενὸς καθίστατο ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 435· κρυπτὸς καταστὰς Εὐρ. Ἀνδρ.1064· οἱ ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας καθεστῶτες, γενόμενοι, Ἀντιφῶν 115. 4· ἐν οἵῳ τρόπῳ [ἡ τῶν Ἀθηναίων ἀρχὴ] κατέστη, πῶς ἐγένετο, πῶς ἦλθεν εἰς ὕπαρξιν, Θουκ. 1. 97, πρβλ. 96· ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου (δηλ. τοῦ πολέμου), ἐκ τῆς πρώτης αὐτοῦ ἀρχῆς, Θουκ. 1. 1. **6)** γίνομαι, ὁρίζομαι, καθίσταμαι ἐπικρατῶ, ὑπάρχω, καί σφι μαντήϊον Διὸς κατεστήκεε Ἡρόδ. 2. 29· ἄγραι .. πολλαὶ κατεστέασιν αὐτόθι 70, πρβλ. 1.200· ὅδε σφι νόμος κατεστήκεε 1. 197· βροτοῖσιν ὃς καθέστηκεν νόμος Εὐρ. Ἱππ. 91· μετ' ἀπαρ., θεὸν Ἀμφιάραον πρώτοις Ὡρωπίοις κατέστη νομίζειν Παυσ. 1. 34, 2 :— ἐντεῦθεν ἐν τῇ μετοχ. πρκμ., ὑπάρχων, ὡρισμένος, ἐπικρατῶν, νενομοθετημένος, τὸν νῦν κατεστῶτα κόσμον Ἡρόδ. 1. 65· ἦν κατεστηκὸς οὐδὲν περὶ φόρου ὁ αὐτ. 3. 89· τοὺς κατεστεῶτας τριακοσίους, ὁ αὐτ. 7. 205· οἱ κατεστῶτες νόμοι Σοφ. Ἀντ. 1113, Ἀριστοφ. Νεφ. 1400· τὰ καθεστῶτα, ἡ παροῦσα κατάστασις τῶν πραγμάτων τοῦ βίου, καὶ μάντις οὐδεὶς τῶν καθεστώτων βροτοῖς Σοφ. Ἀντ. 1160· ὡσαύτως, ὑπάρχοντες νόμοι, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, τὸ πολίτευμα, Πλάτ. Νόμ. 798B, Ἰσοκρ. 151B· τὰ κατεστεῶτα Ἡρόδ. 1. 59. **7)** ἐπὶ ἀγορᾶς, πλέον ἢ ὅσου ἐμοὶ κατέστησαν, περισσότερον παρ' ὅ,τι «ἐστοίχισαν» εἰς ἐμέ, Ἀνδοκ. 2.11. **8)** ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι, πρός τινα Πολύβ. 25. 2, 5·— οὕτως ἐν τῷ Παθ., Τιτήνεσσι κατέσταθεν Ἡ. Θ. 674.

Γ. ὁ μέσ. ἀόρ. α' καὶ ἐνίοτε ὁ μέσ. ἐνεστ. τίθενται ἔστιν ὅτε ἐπὶ μεταβατ. ἐννοίας, ἴδε ἀνωτ. **Α. ΙΙ. 2**, κέξ.

καθιστήριον, τό, κάθισμα, ἕδρα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 729, Ἡσύχ. ἐν λ. **δίφρον**.

καθιστής, ὁ, ὁ ἐφ' ἵππου καθήμενος, ἱππεύς, Μακόρ. 660D.

καθιστορέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἱστορέω**, Γεωπ. 15. 2, Εὐστ. Πονημάτ. 63, 10.

καθιστόρησις, εως, ἡ, ἔρευνα, Θεοδ. Μετοχ. σ. 72.

καθό, Ἐπίρρ. ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ **καθ' ὅ** = **καθά**, Αυσ. 213. 19, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 18, 1, Διοδ. Ἐκλογ. 582. 83, κτλ.

ΙΙ. = ὥστε, Πλάτ. Σοφ. 267D, Πλούτ. 2. 51B.

καθοδηγέω, ὁδηγῶ, Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 13· μετ' αἰτ., ὁ αὐτ. 2. 558D.

καθοδήγησις, εως, ἡ, = τῷ ἑπομ., Κλήμ.Ἀλ. 304.

καθοδηγία, ἡ, ὁδηγία, Στράβ. 99.

καθοδηγός, ὁ, ὁδηγός, ὁ δεικνύων τι, Ὀρφ."Υμν.7.8,Ἀπολλόδ. 3. 4,1.

κάθοδος, Ἰων. **κάτοδος**, ἡ, κατάβασις, Πλούτ. 2. 378E, Λουκ. Νεκυομ. 2· ὁδὸς πρὸς τὰ κάτω, ὁ αὐτ. ἐν Νεκρ. Διαλ. 27.1·—ἐπὶ πραγμάτων ἐσθιομένων, ἐν τῇ καθόδῳ ἡ ἡδονή Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4.11, 4. **2)** ἡ κάθ. ἡ ἐπὶ θάλασσαν, ὡς τὸ κατάβασις, Ἀρρ.Ἀν.1. 2, 4. **ΙΙ.** ἐπάνοδος, ἐπιστροφή, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 19, Θουκ. 3. 114· ἰδίως ἐπάνοδος ἐξορίστου εἰς τὴν πατρίδα του, Ἡρόδ. 1. 60, 61. κ. ἀλλ., Θουκ. 3. 85., 5. 16, κτλ.· κάθ. καὶ ἄδεια ὁ αὐτ. 8. 81. **ΙΙΙ.** = **περίοδος**, Ἐδδ. (Ἐκκλ. Γ', 6), Φώτ.

κάθοδον· «κάθοδον» Φώτ., ἀλλὰ παρ' Ἡσυχ. διχρημένως «καθ' οἶμον· κατὰ λόγον, καθ' ὁδὸν τὴν προσήκουσαν».

καθολικός, ή, όν, (καθόλου) ὁ εἰς τὸ ὅλον ἀναφερόμενος, «γενικός», καθολικῷ λόγῳ = ὡς καθόλου εἰπεῖν,Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 6,1· καθ. ἔμφασις (ἴδε ἐν λ.) Πολύβ. 6. 5, 3, πρβλ. 1. 57, 4· καθ. καὶ κοινὴ ἱστορία ὁ αὐτ. 8. 4, 11· καθ. περίληψις Διογ. Ἀλ. π. Συνθ. 12· καθ. λόγοι, γενικοί, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς εἰδικούς, Σέξτ. Ἐμπ. π. Π. 2. 84· νόμος καθ. Φίλων 2. 172· καθ. ἐπιστολή, γενική, Εὐσ. Ἱστ. Ἐκκλ. 4. 15, κτλ.· οὕτω, τὰ καθολικὰ αὐτόθι 3. 3· ἡ καθολικὴ ἐκκλησία, ἡ παγκόσμιος, Κυρίλλ. Ἱεροσολ. Κατήχ. 18, κτλ.· καθ. προσῳδία, ἴδε ἐν λ. **καθόλου**.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, γενικῶς, Ἀριστ. π. Φύσ. 2. 8, 9, Πολύβ. 4.1, 8· συγκρ. **-ώτερον**, ὁ αὐτ. 3. 37, 6. **ΙΙ.** ὡς οὐσιαστ., οἰκονομικός τις ὑπάλληλος, ἐλεγκτής, Εὐσ.Ἐκκλ.Ἱστ. 10. 6·— ἐντεῦθεν, **καθολικότης**, ἡ, τὸ ὑπούργημα καὶ ἀξίωμα αὐτοῦ, αὐτόθι 8. 11.

καθολκεύς, ἕως, ὁ, (καθέλκω) εἶδος ἐπιδέσμου, Γαλην. 11. 476· καλεῖται ὡσαύτως **καθολικός**.

καθολκή, ἡ, ἡ καθέλκυσις πλοίων εἰς τὴν θάλασσαν, **Δίν.Τακτ.** 10,Ἀθήν. 204C.

καθολκός, όν. (καθέλκω) ὁ καθέλκων, καταβιβάζων, καθ. βρῖθος Ποιητὴς ἄγνωστος ἐν βίῳ Θεοδώρ. σ. 28, ἔκδ. **Wernsdorf**, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 316.

καθόλου, ὡς Ἐπίρρ., ὡς πρὸς τὸ ὅλον, «ἐν γένει», γενικῶς, ἀντὶ **καθ' ὅλου**, ὡς φέρεται παρὰ συγγραφεῦσι πρὸ τοῦ Ἀριστ. (π. χ. Φίλιππ. παρὰ Δημ. 251. 3)· καθ. γράφειν, ἀντίθετον τῷ κατὰ μέρος, Πολύβ. 3. 32, 8· καθ. εἰπεῖν Πλούτ. 2. 397C, κτλ.· οὕτω, τὸ καθόλου Διόδ.1.77, Πλούτ. **2)** συχνὸν ἐν τῇ Λογικῇ τοῦ Ἀριστ., τὸ καθόλου, κοινὸν ὄνομα, κατ' ἀντίθεσιν

πρὸς τὸ καθ' ἕκαστον (ἰδιαίτερον)· λέγω δὲ καθ. μὲν ὃ ἐπὶ πλειόνων πέφυκε κατηγορεῖσθαι, καθ' ἕκαστον δὲ τὸ μὴ περὶ Ἑρμην.7,1, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 26, 2· ὡσαύτως, καθολικόν, γενικόν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τό, τὸ κατὰ μέρος (μερικόν), Ρητ. 1. 2, 15, κ. ἀλλ.· πρότασις καθόλου, γενική, Ἀναλυτ. Πρότ 1.1, 2, κέξ.· ἡ καθ. ἀπόδειξις, γενικὴ ἀπόδειξις, Ἀναλυτ. Ὕστ. 3. 24, 1· γενικῶς, ἐν χρήσει ὡς κατηγορούμενον, ὅπως τὰ ἐπίθ., καθ. εἰσὶν αἱ ἀρχαὶ Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 6, 7, κέξ.· τοῦτο γάρ ἐστι καθ. μᾶλλον Πολιτικ. 2. 6, 8· οἱ καθ. λόγοι, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ ἐπὶ μέρους, Ἰθ. Ν. 2.7,1, κτλ.·— οὕτως, ἡ τῶν καθ. πραγμάτων σύνταξις, γενική, παγκόσμιος ἱστορία, Πολύβ.1. 4, 2, πρβλ. 3. 32, 8· ἡ καθ. προσῳδία ἢ ἡ καθόλου (ἐξυπ. προσῳδία), ὡσαύτως, ἡ καθολικὴ προσῳδία, ὄνομα ἔργου τινὸς τοῦ Ἡρῳδιανοῦ περὶ τόνων, συχνάκις μνημονευόμενον ὑπὸ τῶν γραμματικῶν, ἐπιτομὴ τοῦ ὁποίου εἶναι τὸ περὶ τόνων σύγγραμμα τοῦ Ἀρκαδίου ἢ Θεοδοσίου.—Ἐκκλ., ἡ καθόλου ἐκκλησία = ἡ καθολικὴ ἐκκλησία Σωζομ.1311A, Κυριλλ.Ἀλ.100C. **II.** οὐ καθόλου, οὐδόλως, «καθόλου», ὡς λέγομεν νῦν ἐπὶ ἀρνήσεως, ne omnino quidem, Δημ. 827. 9· οὐδὲ καθ. Πολύβ.1. 20. 2.

καθομηρεύω, λέγω τι Ὁμηρικῶς, «καθωμηρευμένα· καθ' Ὁμηρον εἰρημένα» Ἡσύχ.

καθομηρίζω, Ὁμηρικῶς περιγράφω, Ἀριστοφ. 1. 3, 12, ἴδε **καθομηρεύω**.

καθομιλέω: μέλλ. **-ήσω**, ἑλκύω διὰ τῆς καθ' ἡμέραν συναναστροφῆς, κτῶμαι τὴν εὔνοιάν τινος, τοὺς γνωρίμους Ἀριστ. Πολιτικ. 5.11, 33. πρβλ. Πλούτ. 2. 52E, καὶ ἐν Καίσ. 15 (ἔνθα ἄλλοτε **καθωμίλησε** ἀντὶ **καθωμίλησε**), Ἀππ. Ἐμφυλ.5. 63· ὡσαύτως μετὰ δοτ., καθομιλῶ τῷ πλήθει, ἔρχομαι εἰς συγκοινωνίαν, σχετίζομαι μετὰ τοῦ λαοῦ, Διόδ.14.70· οὕτω, καθ. τοὺς καιροὺς ἢ τοῖς καιροῖς, φέρεσθαι κατὰ τὰς περιστάσεις, Λατ. inservire temporibus, Ἀθήν. 513B, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 47, 516, 1001:— Παθ., ὑπὸ Δημιάδου καθομιληθεὶς Διόδ.16. 87. **II.** Παθ., ἡ καθωμιλημένη ὁδός, ἡ διαβεβομένη πολὺ τοῖς πολλοῖς ὁδοιπορίᾳ, Πολύβ.10, 5, 9· ὑφ' ἧς ὁ σαρδόνιος γέλως οὐκ εὐφήμως ἐν τῷ βίῳ καθωμίληται, κατήντησε παροιμιώδης, Διοσκ. περὶ Δηλητ. Φαρμακ.14·—Ἐπίρρ. **καθωμιλημένως** Εὐστ. Πουημ.302. 29.— Περὶ τοῦ καθωμίληται καὶ καθωμιλημένη γλῶσσα ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ.1.

καθόμοιος, ον, ἐντελῶς ὅμοιος, παρόμοιος, καὶ σὺ καθόμοιον ἔπαθες ὃ καὶ ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον Λυδ.κ.Ροδ. σ.363 4, ἐκδ.Wr.

καθομολογέω: μέλλ. **-ήσω**, ὁμολογῶ ἢ παραδέχομαι, ἰδίως πρὸς ζημίαν ἢ βλάβην μου, καὶ ὅρα, ὦ Κρίτων, ταῦτα καθομολογῶν, ὅπως μὴ παρὰ δόξαν ὁμολογῇς Πλάτ. Κρίτων 49C. Γοργ. 499B. **II.** ὑπισχνοῦμαι, δίδω ὑπόσχεσιν, καθομολογήσας ἡμῖν πίστιν δοῦναι ἐν ἀκροπόλει Ἀνδοκ. π. Μυστηρ. 42· ἀνάθημα .. τῷ θεῷ καθωμολογημένον Λουκ. Φαλαρ. Β', 1. **2)** ἀραβωνίζω, τὴν Κλαυδίαν ἡμῶν ἀνδρὶ καθωμολόγηκα Πλουτ. Τ. Γράκχ. 4· οὕτω παθ. πρκμ. ἐπὶ ἐνεργ. σημασ., καθωμολογημένος τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Πσκόρῳ ὁ αὐτ. ἐν Κράσσ. 33· ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐπὶ παθ. σημασ., Ἰουλίαν Σκηπίωνι καθωμολογημένην καὶ γαμεῖσθαι μέλλουσαν ὁ αὐτ. ἐν Πομπ. 47.

καθοπλίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, ὁπλίζω ἐντελῶς, καθοπλίσας τῇδε τῇ πανοπλίᾳ Αἰσχίν. 75. 33, πρβλ. Ψήφισμα παρὰ Δημ. 265. 23, Πλουτ. Φιλοπ. 9.— Μέσ., ὁπλίζομαι ἐντελῶς, Πολύβ. 3. 62.7, κτλ.· τὰς παντευχίας καθωπλίσαντο Ἰώσηπ. εἰς Μακκ 3, περὶ τὸ τέλος.— Παθ., εἶμαι ὡπλισμένος, ὑμᾶς ὁρῶν .. καθωπλισμένους οὕτω Ξεν. Κύρ. 2. 1, 11· τῷ θυμιατηρίῳ καθωπλισμένος. ἐφωδιασμένος μέ ..,Ἰώσηπος εἰς Μακκ.7. **II.** ἐν Σοφ. Ἰλ.1086, ἡ φράσις: τὸ μὴ καλὸν καθοπλίσασα ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Σχολ. «καταπολεμήσασα τὸ αἰσχρὸν καὶ νικήσασα», ἀλλὰ τὸ **καθοπλίσασα** φαίνεται ἐφθαρμένον καὶ πολλοὶ προέτειναν διορθώσεις, ὧν ἀρίστη φαίνεται ἡ τοῦ J. H. H. Schmidt, ἥτις εἶναι: ἀπολακτίσασα, ἴδε Σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

καθόπλισις, εως, ἡ, ὅπλισις, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 6, Πολύβ. 6. 23, 14· οὕτω, **καθοπλισμός**, ὁ, ὁπλισμός, αὐτόθι 11. 32, 7· οἱ ἐν τοῖς βαρέσι καθ. αὐτόθι 3.113, 7, κτλ.

καθοπλιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **καθοπλίζω**, δεῖ καθοπλίζειν, Γερμ. Κ)πόλεως Cod. Coisl. 278, fol. 227 v°.

καθορᾶτικός, ή, όν, ὁ καθαρῶς διορῶν τι, διορατικός, ὀξὺς τὴν ὅρασιν, Πολυδ. Θ', 151.

καθοράω, Ἰων. **κατοράω**: παρατ. **καθεώρων** Ξεν. Κύρ. 3. 2, 10,Ἰων. γ' ἑνικ. **κατώρα** Ἡρόδ.7. 208: πρκμ. **καθεώρακα** ἢ **-εόρακα**: μέλλ. **κατόψομαι**: πρκμ. **κατῶμμαι** Πλάτ. Πολιτ. 432Δ: ἀόρ. α' **κατώψην** ὁ αὐτ.ἐν Φιλήβῳ 46B·— περὶ τοῦ ἐνεργ. ἀορ. ἴδε **κατεῖδον**. Ὁρῶ πρὸς τὰ κάτω, ἐξ Ἴδης καθορῶν Ἰλ. Ζ. 21, Α. 337· ἐπί τινος Ἡρόδ 7. 44· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἐπὶ Θρηκῶν καθορώμενος αἰὰν Ἰλ. Ν. 4. **II.** μεταφ., ὅσους ἡ ὀπόσους ἡέλιος καθορᾷ Σόλων 14, Θέογν.168, 850, πρβλ. 616, Ξεν. Κύρ. 3. 2, 10· ὑψόθεν τὸν τῶν κάτω βίον Πλάτ. Σοφιστ. 216C, κτλ.:— οὕτω παρ' Ὁμ. τὸ μέσον, Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται Ἰλ. Ω. 291. **2)** βλέπω τι εὐκρινῶς, κατώρα πᾶν μὲν οὐ τὸ στρατόπεδον Ἡρόδ. 7. 208., 9. 59, Ἀριστοφ. Νεφ. 326, Πλάτ., κλ.:— Θουκ. 3. 20, 112, Πλάτ., κλ. **3)** βλέπω, παρατηρῶ, εὖ καθορᾶς Πινδ Π. 9, 86. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1059· καθορᾶν τι ἐν τινι Πλάτ. Νόμ. 905B, πρβλ. Γοργ. 457C· ἵν' ἃ πανουργεῖς μὴ καθορᾷ σου, ἵνα μὴ παρατηρῇ τὰ πανοῦργα τεχνήματά σου (ἃ πανουργεῖς = τὰ πανουργήματα), Ἀριστοφ.Ἱππ. 803· ὡσαύτως, κατορᾷ δὲ καὶ τὰς τρίχας τῆς οὐρῆς εἰ κατὰ φύσιν ἔχει πεφυκυίας, παρατηρεῖ δὲ κτλ., Ἡρόδ. 2. 38. **4)** ἐρευνῶ, ἐξετάζω, τὰ ἄλλα Ἡρόδ. 3.17, πρβλ.123. **5)** θεωρῶ μετὰ σεβασμοῦ, σέβομαι, τὸ τοῦ Θεοῦ κράτος Ἐβδ. (Γ' Μακκ. Γ', 11).

καθορίζω, ὡς καὶ νῦν, «ὁρίζω» Ἡσύχ.

καθοριστικός, ή, όν, ὁ καθορίζων τι, ὁμολογία καθοριστικὴ Κλήμ.Ἀλ. 861.

καθορμάω, = **ὁρμάω**, ὁρμιεῖν καθορμᾷ ὁ ἵππος Ἀνθ. Π. παράρτ. 52.

καθορμίζω: μέλλ.Ἀττ. **-ῶ**: φέρω πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, **φέρω** εἰς ἀγκυροβολίαν, καθώρμισαν [τὰς ναῦς] πρὸς τόπον Πολύβ. 1. 53, 10· τὸν στόλον εἰς τὸ νεώριον Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 39 :— Παθ., μετὰ μεσ. ἀορ., ἔρχομαι εἰς τὸν λιμένα, προσορμίζομαι, ἐς τόπον Θουκ. 3. 32., 6. 97, κτλ.· Παθ. ἀόρ., Πολύβ. 1. 21, 5, κτλ., ὑπ' Ἀκραγαντίνων (κατὰ Κορᾶν ὑπὸ ἄκρας τινός, κατὰ δὲ Κόβητον ὑπ' ἄκραν τινά) καθωρμίσθησαν Πολύαιν. 6. 16, 4. **2)** μεταφ., ἐς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας, ἤγαγες σεαυτὸν εἰς ταύτας τὰς δυστυχίας, Αἰσχύλ. Πρ. 965 (τὸ Μεδ. Ἀντίγραφ. καθώρσας, ὀπίσθεν ὁ Ἕρμαννος κατούρισας)· καθ. ἑαυτὸν εἰς ἡσυχίαν Πλούτ. 2. 455C: — Παθ., καθώρμισται ἡ κύστις ἐκ τῶν νεφρῶν, ἐξέρρηται ἐξ αὐτῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 9, 7.

καθόρμιον, τό, = **ὅρμος**, περιδέραιον, Ἐβδ. (**Ὡσηὲ Β'**, 13), Φώτ., Σουίδ.— Καθ' Ἡσύχ.«**κάθορμα**· τὰ ἔνορμα, περιθέματα ἀραβωνιακά, ἢ κόσμια περιτραχήλια».

καθοσιόω, ὡς τὸ **καθιερόω**, ἀνατίθημι, **ὁσιερῶ**, ἄγαλμα Πολυδ. Α', 11 :— Μέσ., ὃν θεῷ καθωσιώσατο Εὐρ. Ι. Τ. 1320: Παθ., ἐπεὶ δὲ βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα καθωσιώθη Ἀριστοφ. Πλ. 661, πρβλ. Διον.Ἀλ. 2. 23· καθωσιωμένος τινί, ἀφωσιωμένος εἴς τινα, ἐπὶ προτώπων, Ἡρῳδιαν. 7. 6, πρβλ. Εὐστ. Ἰσ. Ἐκκλ. 9. 1. **2)** καθ. πόλιν καθαρμοῖς, ἁγνίζειν, Πλουτ. Σόλων 12.

καθοσίωσις, εως, ἡ, ἀφιέρωσις, ἀγαλμάτων Πολυδ. Α', 11. **2)** ἀφοσίωσις, ἀγάπη μετ' ἀφοσιώσεως, Εὐτέθ. Π. 1237A.— ὡσαύτως ὡς τίτλος, ὁ αὐτ. Π. 800C, 828A, 821B, C, κλ. **II.** ἐσχάτη προδοσία, Ἀποστ. Διατ. 5. 14, Παλλάδ. Βίος Χρυσ. 30B, Εὐαγ. 5. 3·— ἔγκλημα καθοσιώσεως, ἐσχάτης προδοσίας, crimen majestatis, Παλλαδ. Βίος Χρυσ. 30B, Σωκράτ. 601A (πρβλ. Πολύβ. 26. 5, 1: ἐπὶ βασιλικοῖς ἐγκλήμασι, καὶ 26. 5, 3: ἐπὶ βασιλικαῖς αἰτίαις).

καθόσον, ἀντὶ **καθ' ὅσον**, Θουκ. 6. 88, κτλ.— Ἐν ταῖς **ἀρίσταις** ἐκδόσεσι νῦν γράφεται διῃρημένως.

καθότι, Ἰων. **κατότι**. ἀντὶ τοῦ **καθ' ὅ τι**, ὁ μὲν **Ἀρταβαζάνης**, κατότι πρεσβύτατός τε εἴη Ἡρόδ. 7. 2· **καθότι** (καθ' ὅ τι) χωρήσει, πῶς θὰ προχωρήσῃ, τί τέλος θὰ λάβῃ, Θουκ. 1. 82· γνώμην ἐσενεγκεῖν εἰς τὸν δῆμον καθότι (καθ' ὅ τι) ἄριστα ἡ πόλις οἰκήσεται· κατὰ τίνα τρόπον, ὁ αὐτ.8.67, πρβλ. 4. 34., 5.76· καθ' ὅσον, Πολύβ.18.19, 5, κλ. Ἐν ταῖς ἀρίσταις ἐκδόσεσι νῦν γράφεται διῃρημένως.

κάθου, προστ. τοῦ **κάθημαι**, «κάθησο Ἀττικῶς, κάθου κοινῶς» Μοῦρις 215· «κάθου, Ἀλεξὶς Ταραντίνοις, Δίφιλος Εὐνούχῳ· Ἀντιατθιστὴς ἐν Α. Β. 100, 31.

καθυβρίζω, Ἰων. **κατυβρίζω**: μέλλ. Ἀττ.**-ιῶ**·— μεταχειρίζομαι μετὰ περιφρονήσεως, φέρομαι ὑβριστικῶς, μετ' αἰτ., ὑβρίζω, καθυβρίζουσα καὶ σὲ καὶ τὰ σὰ Σοφ.Ἰλ. 522, Εὐρ.Ἡλ. 698. καθ. ταῦτα αὐτὸν ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 616· τὸν δῆμον Ἀριστοφ. Ἀχ. 631:— ὡσαύτως μετὰ γεν.. ὦ λῆμ' ἀναιδές, τοῦ καθυβρίζειν δοκεῖς..; Σοφ. Ο. Κ.960, Φιλ.1364· καθυβρίζεται τοιαῦτα τῶν χειρωνάκτων ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, τοιαῦται ἀφορμαὶ ὑπάρχουσι, δι' ἃς οἱ χειρώνακτες ἐμπαίζονται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 391· **2)** μετὰ δοτ.,Ἡρόδ.1. 212, Παυσ. 4. 27, 3· ὡσαύτως, καθ. εἰς θυγατέρας (ἀλλὰ πιθανῶς ἀναγνωστέον τὰς ἀντὶ εἰς) Διον. Ἀλ. 11. 2.

καθυβριστέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ καθυβρίζειν, Κλήμ. Ἀλ. 220.

καθυγραίνω, ὑγραίνω ἐντελῶς, Ἀριστ. Προβλ. 1, 39. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 18, 10, Πλούτ.:— Παθ., Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ.1. 13, 6· ἐπὶ τῆς κοιλίας, τουτέοισιν αἱ κοιλίαι καθυγραίνονται, ἀνακουφίζονται, Ἱππ.Ἀφ. 1250, κτλ. **II.** ὑγροποιῶ, εἰς ὑγρὸν μεταβάλλω, τὰ σκληρότατα τῶν ὀστῶν ἐν τῇ κοιλίᾳ τήκειν καὶ καθυγραίνειν Πλούτ.2.642C.—Παθ., παρὰ τῷ αὐτῷ 2.953D.

καθυγρασμός, ὁ, τὸ καθυγραίνειν, ἡ γλῶττα δεῖται καθυγρασμοῦ Ἀέτ. 93. 34.

κάθυγρος, ον, λίαν ὑγρός, πλήρης ὑγρότητος, Ἱππ. Ἀρ. 1255· ἐπὶ φυτῶν αὐξανομένων καὶ εὐδοκιμούντων ἐν ὑγροῖς τόποις, ἔνια δὲ ὡσπερεὶ κάθυγρα καὶ ἕλεια καθάπερ ἰτέα καὶ πλάτανος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 4. 2· ταῖς σαρξὶ κάθυγροι καὶ λευκοὶ Διόδ. 5, 28.

κάθυδρος [ῠ], **ον,** πλήρης ὕδατος, κάθυδρος κρατὴρ Σοφ. Ο. Κ. 158 (πρβλ. κατωτ. 472)· χωρίον ἐπίπεδον.. γεῶδες καὶ κάθυδρον Πολύδ. 5. 24, ϟ.

καθῠλακτέω, ὑλακτῶ, «γαυγίζω» κατά τινος, Πλούτ. 2.969D· μετὰ γεν., ἔασον αὐτὸν ἅπρακτά σου καθυλακτεῖν Βασιλ. Ὁμιλ. 10, σ. 396D, Τζέτζ. Ἐξηγ. Ἰλ. σ. 3, 13.

καθῠλίζω: μέλλ. **-ίσω,** διυλίζω, «στραγγίζω», καθυλίσαι τὸν οἶνον Ἀθήν. 420D.

καθῠλομᾰνέω, ἐπὶ φυτῶν, αὐξάνομαι καθ' ὑπερβολὴν εἰς κλάδους καὶ φύλλωμα, ἀγριεύω, ἀλλ' ὅμως ἀεὶ χρήζει γυνὴ σωφρονίζοντος· ἔχει γὰρ φύσει τὸ ἀκόλαστον ἐν ἑωυτῇ, ὅπερ εἰ μὴ καθ' ἡμέρας ἐπικόπτοιτο, ὡς τὰ δένδρα καθυλομανεῖ Ἱππ 1276, 41· καθυλομανεῖ γὰρ μὴ κλαδευομένη ἡ ἄμπελος Κλήμ. Ἀλ. 138. — Καθ' Ἡσύχ.: «καθυλομανεόντων· ὕλην ἐχόντων πολλήν».

καθυμνέω, ἐφυμνῶ, ἐγκωμιάζω, Κλεάνθ. 6, Διόδ. 11. 11, Πλούτ. 2. 1098B, 1117A.

καθύομαι, Παθ., καταβρέχομαι, σφοδροῖς ὄμβροις Στέφ. Βυζ.

καθυπάγω, ἐντελῶς καταστρέφω, τὸν δὲ Χρυσάφιον πικρῷ κανάτῳ καθυπάγει Μανασσ. Χρον. σ. 57.— Παθ., ὑπάγομαι εἰς, ὑποβάλλομαι, τὴν βασιλεύουσαν πόλιν τυραννικῇ δουλείᾳ.. καθυπηγμένην Εὐσ. Βίος Κωνστ. 1. 26· ὑπάγομαι, καθυπάγεται δὲ τῇ τοιαύτῃ παραγωγῇ καὶ τὸ ἰσχιάγρια Εὐστ. 890, 18.

καθυπακούω, μεταφ., ὑποβάλλω, Γεώργ. Παχυμ. ἐν Βίῳ Ἀνδ. σ. 40C.

καθυπατεύω, κυβερνῶ ὡς ὕπατος, Φώτιος ἐν Maji Collect. Vat. nov. τ. 1. σ. 259.

καθυπάρχω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑπάρχω,** Πλουτ. Κικέρων 23.

καθυπείκω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑπείκω,** Εὐμαθ. σ. 242, Γεώργ. Παχυμ. ἐν Βίῳ Μιχ. Παλ. σ. 7D.

καθυπεκδέχομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑπεκδέχομαι,** Ν. Χων. σ. 628, 13, ἔκδ. Β.

καθυπεμφαίνω, = **ὑπεμφαίνω,** ὑποδεικνύω, Εὐμαθ. σ. 129, 130 (μετὰ διαφ. γραφ. **καθυποφαίνω**), Εὐστ. Πονημάτ. 321. 51.

καθυπενδίδωμι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑπενδ-,** Νικήτ. Χρον. 101C.

καθυπεραϋκοντίζω, ἐντελῶς ὑπερακοντίζω, Ἵν' οἱ Θεοὶ τοὺς Γηγενεῖς.. καθυπερηκόντισαν, «δέον (εἰπεῖν), κατεπολέμησαν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ὄρν. 825.

καθυπερβαίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑπερβαίνω,** Φωτ. λόγ. π. σώμ., χειρόγρ. μονῆς Ἰβήρων.

καθυπερέχω: μέλλ. **-ξω,** εἶμαι πολὺ ὑπέρτερος, βίος ἀνθρώπω τελήϊος Θεῷ μὲν λείπεται.. ἀλόγων δὲ ζῴων καθυπερέχει Εὐρυφάμου Πυθαγ. π. Βίου παρὰ Στοβ. 555. 41· τινί, ἔν τινι ἢ κατά τι, καθυπερεχόντων τῶν Κελτῶν τῇ τόλμῃ καὶ τῷ πλήθει Πολύδ. 2. 25, 9, Καλλικρ. παρὰ Στοβ. 486. 53· σπανίως μετ' αἰτ., ἐξουσίαν καθ. Θεανὼ ἐν Ἐπιστ. 8. σ. 744 ἔκδ. Gal.

καθυπερηφᾰνέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑπερηφανέω,** ὑπόθεσις α' εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ.

καθυπερηφανεύομαι, γίνομαι καθ' ὑπερβολὴν ὑπερήφανος, ὑπερισχύω, Εὐστ. 561. 1, Ἡσύχ. ἐν λ. **κατεπλατύνετο.**

καθυπερηφανία, ἡ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑπερηφανία,** Φιλόδ. π. κακιῶν 16. 5, ἔκδ. Sauppe.

καθύπερθε, ποιητ. πρὸ φωνήεντος **-θεν,** Λοβέκ. εἰς Φρύν. 284. Ἰων. **κατύπερθε:** Ἐπίρρ.: — ἄνωθεν, ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, δεινὸν δὲ λόφος καθ. ἔνευεν Ἰλ. Γ. 337, πρβλ. Χ. 196, Ὀδ. Μ. 442, Θέογν.. κλ.· ἐκ μὲν τοῦ πεδίου.., καθ. δέ.., 5. 59:— μετὰ γεν., καθύπερθε μελαθρόφιν, ἄνωθεν ἐκ τῆς ὀροφῆς, Ὀδ. Θ. 279. **2)** ἄνω, ἐπάνω, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὑπένερθε,** ἡ μὲν ἔβαλλε θρόνοις ἔνι ῥήγεα καλά, πορφύρεα καθύπερθ', ὑπένερθε δὲ λῖθ' ὑπέβαλλεν Ὀδ. Κ. 353· καθύπερθεν ἐπιρρέει, ῥέει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, Ἰλ. Β. 754· κατ. τῶν ὅπλων Ἡρόδ. 7. 36·— πρὸς δήλωσιν γεωγραφικῆς θέσεως, Λέσβος ἄνω.., καὶ Φρυγίη καθύπερθε Ἰλ. Ω. 545· μετὰ γεν., καθύπερθε Χίου, ἄνωθεν, δηλ. πρὸς βορρᾶν τῆς Χίου, Ὀδ. Γ. 170:—παρὰ πεζολόγοις, ἡ χώρη ἡ κατ. Ἡρόδ. 4. 8· ἡ κατ. ὁδὸς 1. 104, κτλ.· τὰ κατύπερθε, ἡ πρὸς τὰ ἄνω χώρα, δηλ. πρὸς τὰ μεσόγαια, τὰ κατ. τῆς λίμνης ὁ αὐτ. 2. 5· τὰ κατ. τῆς θηριώδεος αὐτ. 32· τοῖσι κατ. Ἀσσυρίων οἰκημένοισι 1. 194. **3)** ὑπέρτερος, ἐπειρώτεον, τίνα ἂν θεῶν ἱλασάμενοι κατύπερθε τῷ πολέμῳ Γεγενητέων γενοίατο Ἡρόδ. 1. 67· τῶν ἐχθρῶν κατύπερθε γενέσθαι 8. 60· ὡσαύτως; ἐπὶ ὑποθέσεων, οὕτω τε ἐλογίζετο κατύπερθε οἱ τὰ πρήγματα ἔσεσθαι τῶν [Ἑλληνικῶν] ὁ αὐτ. 8. 136· κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθεν Θέογν. 679· μόχθου καθ., ὑπέρτερος αὐτοῦ, ἀκατάβλητος ὑπ' αὐτοῦ, Πινδ. Π. 9. 55· ζώης μοι καθύπερθεν χειρὶ καὶ πλούτῳ τεῶν ἐχθρῶν ὅσον νῦν ὑπόχειρ | ναίεις Σοφ. Ἰλ. 1090· ὡσαύτως, κατ. ἦ.. Ἡρόδ. 8. 75. **II.** ἐπὶ χρόνου, πρό, μετὰ γεν., ὁ αὐτ. 5. 28. Πρβλ. **ἄνω.**

καθυπερτερέω, ἐπὶ ἀστέρων, ἀνέρχομαι ὑψηλά, Πορφύρ.· εἶμαι ὑψηλότερα, τινὸς Μανέθων 6. 687· εἶμαι ὑπέρτερος, «ὅσον τὰ θεῖα τῶν ἀνθρωπίνων καθυπερτερεῖ κατὰ τὸ κρεῖττον» Ἀρέθας εἰς Ἀποκ. 1.

καθυπερτέρησις, εως, ἡ, τὸ εὑρίσκεσθαι ἐν τῷ ὑπερτάτῳ ὕψει, ἐπὶ ἀστέρος, Πρόκλ. Παραφρ. Πτολ. σ. 179.

καθυπέρτερος, α, ον, Ἰων. **κατυπ-, η, ον,** συγκρ. ἐπίθ.· (**καθύπερθε**) : = **ὑπέρτερος,** Σελήναιης.. καθυπέρτερος Μανέθων 6. 604. **II.** συνήθ. μεταφ., ὑπερέχων, ὑπερτερῶν, ἀνώτερος, κατ. γίγνεσθαι τῷ πολέμῳ Ἡρόδ. 1. 65, 67, 68, πρβλ. Θουκ. 5. 14· ὡς εἶδον κατυπέρτερα τῶν Περσέων γινόμενα τὰ πρήγματα Ἡρόδ. 7. 233, πρβλ. Θουκ. 7. 56· θεοῦ δ' ἔτι ἰσχὺς καθυπερτέρα Λίσχύλ. Θήβ. 226· καθ. Ζεὺς Θεόκρ. 24. 97· μετὰ γεν., πόλις καθυπερτέρα τῶν ἀντιπάλων Ξεν. Ἀπομν. 4. 6, 14, πρβλ. Θεόκρ. 24. 98, κτλ.:— οὐδ. **καθυπέρτερον** ὡς Ἐπίρρ., = **καθύπερθε,** ὁ αὐτ. 2. 60.— Ὑπερθ. **καθυπέρτατος, η, ον,** ὕψιστος, ἐν τῇ κατυπερτάτῃ τῆς γῆς Ἡρόδ. 4. 199.

καθυπερτῐόομαι, μέσ., ὑπερτίθεμαί τινι, Müller Fr. Hist. Gr. 3. σ. 400, N. Χων. σ. 162, 23, ἔκδ. Β.

καθυπηρετέω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ὑπηρετέω,** Εὐμάθ. 9. 4, κτλ.— Μέσ., χεῖρες καθυπηρετούμεναι Σχόλ. εἰς Πλάτ. σ. 62 Ruhnk.

καθυπισχνέομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑπισχνέομαι,** Λουκ. Ρητόρ. Διδ. 25, Ἑρμότ. 6, Γρηγ. Ναζ. τ. 2. σ. 1881D.—Καθ' Ἡσύχ. «καθυπισχνεῖτο, ὡμολογεῖτο».

καθυπνής, ές, = **κάθυπνος,** Νικ. Ἀλεξιφ. 434.

καθύπνιος, ον, συμβαίνων καθ' ὕπνους, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 219D.

κάθυπνος, ον, βεβυθισμένος εἰς ὕπνον, κάθυπνος ὡς μήκωνα φάρμακον πίνων Παρμένων παρ' Ἀθην. 221B, Ἀριστ. Προβλ. 3. 34, 2.

καθυπνόω, Ἰων. **κατυπνόω,** κοιμῶμαι βαθέως, βυθίζομαι εἰς ὕπνον, Ἡρόδ. 4. 8., 7. 12, 15. 16, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1. 30.— οὕτως ἐν τῷ Παθ., κατυπνωμένος, βεβυθισμένος εἰς ὕπνον, Ἡρόδ. 3. 69., 7. 14, 17.

καθύπνωσις, εως, ἡ, ἀποκοίμησις, Ἀριστ. Προβλ. 11. 17, 2.

καθυποβάλλω, ὑποβάλλω εἴς τι, Εὐστ. 1406. 41, Σουίδ., Βυζ.

καθυπογράφω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑπογρ-,** Φώτ., Εὐστ. 974. 13.

καθυποδείκνυμι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑποδ-,** Εὐστ. Πονημάτ. 109. 52.

καθυποδέομαι, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ὑποδέομαι,** πέδιλα καθυποδούμενος Ν. Χων. σ. 745. 9, ἔκδ. Β.

καθυποδέχομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑποδ-,** Εὐμάθ. 6. 16.

καθυποδύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑποδύω,** Εὐστ. Πονημάτ. 291. 27.

καθυπόκειμαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑπόκειμαι,** Ἀρτεμίδ. ἐν Ὀνειρ. 1. 1.

καθυποκλέπτω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑποκλέπτω,** Εὐμάθ. 9. 20.

καθυποκλίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑποκλίνω,** ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Ἰω. τοῦ Χρυσοστ.

καθυποκρῑνομαι [ῐ], διὰ τῆς τέχνης τοῦ ὑποκρίνεσθαι (ὡς ἐν θεάτρῳ) ὑποτάσσω τινὰ εἰς τὴν θέλησίν μου, Δημ. 449. 16· καταστρέφω τι διὰ τῆς κακῆς ὑποκρίσεως, καθυποκρινομένοις καὶ διαφθείρουσι τὰς βουλήσεις τῶν ποιημάτων Διον. Ἁλ. κ. περὶ τῆς Λεκτ. Δημοσθένους δεινότ. 53· πρβλ. **καταυλέω, κατορχέομαι.**

II. καθυποκρίνομαι εἶναι, ὑποκρίνομαι, προσποιοῦμαι ὅτι εἶμαι ἄλλος τις, καθυποκρίνεται Ἐνιπεὺς εἶναι Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 13. 2· ὡσαύτως, καθυποκρίνομαι φιλίαν, προσποιοῦμαι, Φίλων 2. 530· τὴν σεμνότητα Ἰμερ. σ. 68.

καθυποκύπτω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑκοκύπτω,** Ν. Χων. σ. 602. 1, ἔκδ. Β.

καθυπομένω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑπομένω,** Λέων Διάκ. ἐν Ἱστ. σ. 27. 14, κλ.

καθυπονοέω, ὑπονοῶ, μετ' αἰτ., Ἰάμβλ. π. Μυστ. 212, 1, Δαμασκ. π. Ἀρχ. σ. 76, κλ.

καθυποπίπτω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑποπίπτω,** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Λογγίνου.

καθυποπτεύω, = **ὑποπτεύω,** ἀμφότερα ἐν Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλ. 5. 1.

καθυποσαίνω, Εὐμάθ. 4. 18·—**καθυποσκελίζω,** Νείλου Ἐπιστ. 275·— **καθυποσπάω,** Εὐστ. Πονημάτ. 206. 34·— **καθυποστῐβίζω,** ἀμφιβ. παρὰ Νικολ. Δαμ. σ. 20 ἔκδ. Orell.·— **καθυποστρέφω,** Ἐκκλ.·— ἅπαντα ἐπιτεταμ. ἀντὶ **ὑποσαίνω, ὑποσκελίζω,** κτλ.

καθυποσημαίνομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑποσημαίνομαι,** ὑπογράφω, Φωτ. Ἐπιστ., σ. 198, ἔκδ. Ἰω. Βαλ. ἐν ὑποσημ. 4.

καθυποστέλλω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑποστέλλω,** Γερμαν. Κ]πόλεως σ. 685, ἔκδ. Μί.

καθυπόσχεσις, εως, ἡ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑπόσχεσις,** Γ. Παχ. τ. Β', σ. 297. 18, ἔκδ. Β'.

καθυποτάσσω, Ἀττ. **-ττω**, ὑποτάσσω ἐντελῶς, Εὐσέβ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 1. 46, κτλ.

καθυποτρέχω, Εὐμάθ. 5.5· — **καθυπουργέω**, ὁ αὐτ. 1.8· ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑποτρέχω**, **ὑπουργέω**.

καθυποφαίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑποφαίνω**, Εὐστ. Παρεμβ. 189. 94.

καθυποφέρω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑποφέρω**, πλήγματα τοῦ θεοῦ Ν. Χων. σ. 400. 7, ἔκδ. Β. — **καθυπενήνεκται** αὐτόθι σ. 629.

καθυποψιθυρίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑποψιθυρίζω**, Εὐμάθ. 4. 1.

καθυπτιάζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὑπτιάζω**, Ν. Χων. σ. 529. 7, ἔκδ. Β.

καθυστερέω, μένω ὀπίσω, καθυστερῶ, μετὰ γεν. προσώπ. καὶ πράγματ., καθ. τινος τῆς θεραπηΐης Ἱππ. 1277. 45· ὡσαύτως μετὰ δοτ. πράγμ., Πολύβ. 24.7, 5, κτλ.· μετὰ δοτ. τρόπου, καθ. πολὺ τῇ διώξει Πλουτ. Κράσσ. 29· οὔτω μετ' αἰτ. πράγμ., ἀπαρχὰς ἄλωνος καὶ ληνοῦ σου οὐ καθυστερήσεις. δὲν θὰ παραλείπῃς νὰ προσενέγκῃς αὐτὰς εἰς ἐμέ, Ἐβδ. (Ἐξ. ΚΒ', 29).

2) μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, σπεύδων δὲ μὴ καθυστερεῖν τῆς ἐν Ῥώμῃ καταστάσεως τῶν ὑπάτων, σπεύδων δὲ ἵνα μὴ φθάσῃ ἀργὰ διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν ὑπάτων, Πολύβ. 11. 33. 8· ὑπελείπετο καὶ καθυστέρει πάντων ὁ αὐτ. 5. 17, 7· τῆς ἐκτάξεως ὁ αὐτ. 10. 39, 5, πρβλ. Διόδ. 5. 53, Στράβ. 653· καθυστερῶ θανάτου, δὲν ἀποθνήσκω, Ψευδο-Λουκ. ἐν Φιλοπάτριδι 16· καθ. πάσης τροφῆς, στερεῖσθαι, Ἐβδ. (Σειράχ, ΛΖ', 20).

3) ἀπολ., ξενίας ἀεὶ φρόντιζε, μὴ καθυστέρει, μὴ μένε ὀπίσω, Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 396, πρβλ. Πολύβ. 5.16, 5, κ.ἀλλ.

καθυστερίζω, = τῷ προηγ., Γεωπ. 2.13.

καθυταὶ μναῖ (= καθαυταί, ἤτοι ἱεραί), Ἐπιγρ. ἀρχαϊκὴ Ὀλυμπίας ἐν Arch. Ztg. 1879 σ. 47, 48, καὶ 1878 σ. 66.

καθυφαίνω, ἐνυφαίνω, συνυφαίνω, Ἐβδ. (Ἐξ. ΚΓ', 17)· — Παθ., εἶμαι ἐνυφασμένος, αὐτόθι (Ἰουδὴθ Κ', 21)· χρυσῷ καὶ ἄνθεσι Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 4.7.

καθύφεσις, ἡ, λαθραία συμφωνία πρὸς ἐξαπάτησιν, ἡ μετὰ τοῦ ἀντιδίκου συνεννόησις, ἐγκατάλειψις τῆς δίκης, Λατ. praevaricatio, Πολυδ. Γ', 143.

καθυφίημι, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ὑφίημι**, ἀφίνω, παραμελῶ δολίως, καιρὸν ἐάν τις ἐκὼν καθυφῇ τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῷ Δημ. 343. 3, πρβλ. 206. 17., 851. 29, Λουκ. Προμ. 5: — ἰδίως ἐν δίκῃ, καθ. τὸν ἀγῶνα, δολίως διεξάγω, διακινδυνεύω τὴν δίκην, Λατ. praevaricari, Δημ. 563. 20· οὐ τῷ μὴ καθυφίεναι ταῦτα σεμινύνομαι ὁ αὐτ. 262. 12· ἀπολ., καθυφέντων τῶν κατηγόρων, ἐγκαταλιπόντων τὴν ἀγωγήν, ὁ αὐτ. 652. 22: — ὡσαύτως ἀμεταθ., ἀποσύρομαι, μετὰ γεν., Κλήμ. Ἀλ. 287. **II.** Μέσ., καθυφίεσθαί τινι, ὑποχωρεῖν, Ξεν. Ἑλ. 2. 4, 23· καθυφίεσθαι ἔν τινι, γίνεσθαι νωθρόν, ἀμελεῖν, π. χ. ἐν μάχαις, Πολύαιν. 8. 24, 1, πρβλ. Λουκ. ἐν Ἀποκηρυττ. 7. **2)** εὑρίσκομεν ὡσαύτως τὸ μέσ., μετὰ παθ. πρκμ., ἐν χρήσει ἐπὶ ἐνεργείας ὡς τὸ ἐνεργ., εἰ καθυφειμεθά τι τῶν πραγμάτων Δημ. 30.25· καθυφίεσθαι ἑαυτὸν Πολύβ. 3. 60, 4· ἐπ' ἀργυρίῳ τὸ τίμημα καθυφειμένος Πλουτ. Κικ. 8· οὐδέν.. καθυφηκάμην Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 16, 4· ἐπὶ ἰατροῦ, ἀμελῶς θεραπεύω, Λουκ. Ἀποκηρυττ. 7.

καθυφίσταμαι, Παθ., τῷ ὄντι **ὑφίσταμαι**, Ἰουλιαν. 163D.

καθυφοράομαι, μέσ. ἐπιτεταμ. ἀντὶ **ὑφοράω**, Σωζομ. Ἱστ. Ἐκκλ. 2. 27.

καθωπλισμένως, Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ **καθοπλίζω**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 325.

καθώρ (= καθώς) Ἐπιγρ. Ὀλυμπίας ἐν Arch. Ztg. 1876, σ. 183.

καθωραΐζομαι, = **ὡραΐζομαι**, «καθωραΐζεται· σεμνύνεται» Φώτ., Σουΐδ.

καθωρισμένως, Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ **καθορίζω**, ὡρισμένως, Κλήμ. Ἀλ. 861.

καθώς, Ἐπίρρ. = **καθά**, Ἡρόδ. 9. 82, κατὰ τὰ Ἀντίγραφα· ἀλλ' ἡ λέξις φαίνεται τοῦ μεταγεν., Ἑλληνισμοῦ, ὡς Ἀριστ. Προβλ. 10.10, π. Φυτ. 1.1, 8, Καιν. Διαθ., κτλ.· οὐδαμοῦ παρ' Ἀττ. ἀπαντῶσα, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 426, Sturz Μακ. Διάλ. 75 κἑξ. **2)** τίνι τρόπῳ, πῶς, Συμεὼν ἐξηγήσατο καθὼς πρῶτον ὁ θεὸς ἐπεσκέψατο λαβεῖν ἐξ ἐθνῶν λαὸν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ Πράξ. Ἀποστ. ΙΕ', 14. **II.** ἐπὶ χρόνου, ὡς, ὅτε, καθὼς δὲ ἤγγιζεν ὁ χρόνος τῆς ἐπαγγελίας αὐτόθι ζ', 17, πρβλ. Β' Μακκ. Δ', 31.

καΐ, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ καὶ αἰ, Θεόκρ. 29. 16.

καί, σύνδεσμος, ὅτε μὲν συμπλεκτικός, συνδέων πρὸς ἀλλήλας λέξεις καὶ προτάσεις, ὡς τὸ Λατ. et· ἢ ἔχων σχέσιν πρὸς μίαν μόνην λέξιν ἢ φράσιν, ἔτι, προσέτι, ἀκόμη, Λατ. etiam· (πρβλ. Σανσκρ. k'a, Λατ. que· τὸ δὲ **τίς** συγκρινόμενον πρὸς τὸ quis ὑποδεικνύει τὴν σχέσιν τῶν τε, καί). Ἀμφότεραι αἱ σημασίαι διετηρήθησαν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικῇ.

Α. συμπλεκτικός, «καί», **1)** ἁπλῶς συνδέει λέξεις ἢ προτάσεις πρὸς προηγουμένας, ὡς, ἢ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων Ἰλ. Α. 528, κτλ.· πρὸς στενωτέραν σύνδεσιν εἶναι ἐν χρήσει, τε.., καί.., ἄρκτοι τε καὶ λέοντες, ἀμφότερα ὡς ἀναγόμενα εἰς τὴν τάξιν τῶν ζώων· θαυμάζοντες ὡς σοφοί τε καὶ εὐτυχεῖς γεγενημένοι, καὶ ὡς σοφοὶ καὶ ὡς εὐτυχεῖς, δηλ. ὡς σοφοὶ καὶ ἐπομένως εὐτυχεῖς· (ἀλλὰ παρ' Ὅμ. **τε καὶ** τίθεται ἐν τῇ αὐ ᾗ προτάσει, εἴ περ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν Ἰλ. Δ. 160, Φ. 262· οὕτω καί: ἠδέ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσω Ὀδ. Α. 240· καί τε Ἰλ. Α. 521, κτλ.· καὶ κατ' ἐπανάληψιν, **καί τε .., καί τε ..**, καὶ θ' ἁπαλὸν γελάσαι, καί τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκε Ὀδ. Ξ. 465): — ὁ **καί**, ἐπαναλαμβάνεται παρὰ πεζολόγοις πρὸς συνειρμὸν δύο ἢ πλειόνων ὀνομάτων, αἱ δὲ ἔλαφοι καὶ δορκάδες καὶ αἱ ἄγριαι οἷες καὶ οἱ ὄνοι οἱ ἄγριοι Ξεν. Κύρ. 1.4, 7· ὁ ὄχλος πλείων καὶ πλείων ἐπέρρει, αὐτόθι 7.5, 39· συχνάκις ὅπου προστίθενται ἐπίθετα μετὰ τὸ **πολύς**, πολλὰ καὶ ἐσθλὰ Ἰλ. Ι. 330· πολλὰ καὶ μεγάλα Δημ. 835. 20· πολλοὶ καὶ ἀγαθοί, κτλ. **2)** ἡ λέξις ἢ αἱ λέξεις αἱ διὰ τοῦ **καί** προστιθέμεναι χρησιμεύουσιν ἐνίοτε πρὸς ὁρισμὸν ἐκείνων πρὸς ἃς συνάπτονται δι' αὐτοῦ, πρὸς μακρὸν ὄρος καὶ Κύνθιον ἔχθον, πρὸς τὸ μακρὸν ὄρος καὶ ἰόεις πρὸς τὸν Κύνθιον ὄχθον, Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 17, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 63, Σοφ. Τρ. 1277· (ἐνίοτε ἀντιστρόφως, πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὄλυμπον Ἰλ. Ε. 398)· οὕτω καὶ ἐπὶ προσθήκης οὕτως εἰπεῖν κλιμακωτῆς, ἔχθροί καὶ ἔχθιστοι Θουκ. 7. 68· οὕτω καί, τις καὶ ἄλλος, Heind εἰς Πλάτ. Φαίδωνα 58D· τινὲς καὶ συχνοὶ ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 455C· καὶ πολλάκις, ἄλλοι τε καὶ .., ἄλλως τε καὶ .., ἴδε ἐν λ. **ἄλλος** II. 6. **ἄλλως** 1: — ἡ ἀνθρωπίνη σοφία ὀλίγου τινὸς ἀξία ἐστὶ καὶ οὐδενός, ἔχει ὀλίγην ἢ οὐδεμίαν ἀξίαν, Πλάτ. Ἀπολ. 23A: — τὸ **καὶ** ὡσαύτως συνάπτεται μετὰ τῆς δεικτικῆς ἀντωνυμ. **οὗτος**, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, εἶναι.. βούλοισι, καὶ τούτοισι ὡς ὀρηπέτῃσι Ἡρόδ. 6.11, πρβλ. 1.147· **καὶ ταῦτα**, «καὶ μάλιστα».., γελᾶν ἀναπείθειν, καὶ ταῦθ' οὕτω πολέμιον ὄντα τῷ γέλωτι Ξεν. Κύρ. 2. 2, 16, κτλ. **II.** ἐν ἀρχῇ προτάσεως, **1)** ἐν ἐρωτῇ ἐπικλήσει, καί μοι δὸς τὴν χεῖρα, ἔλα τώρα δός μοι τὴν χεῖρά σου!, Ἰλ. Ψ. 75· καί μοι λέγε.., καί μοι ἀπόκρινα.., καί μοι ἀνάγνωθι, Πλάτ. Εὐθύφρων 2A, Γοργ. 462B, καὶ Ῥήτορες. **2)** ἐπὶ ἐρωτήσεων, δι' ὧν εἰσάγεται ἀντίρρησις, καὶ πῶς..; Ἡρόδ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1373· καὶ δὴ τί..; ἀλλὰ τί λοιπόν..; Εὐρ. Ἑλ. 101· καὶ ποῖον..; Σοφ. Αἴ. 462· καὶ τίς εἶδε πώποτε βοῦς κριδανίτας; Ἀριστ. Ἀχ. 86· οὕτω, κἄπειτ' ἔκτας; Εὐρ. Μήδ. 1398: — οὕτως ἄνευ ἐρωτήσεως, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. Μαιν. 509. **3)** = **καίτοι**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1249. **III.** κατόπιν λέξεων σημαινουσῶν ταυτότητα ἢ ὁμοιότητα τὸ **καὶ** δέον νὰ ἑρμηνεύηται διὰ τοῦ **ὡς**, **καθώς**, Λατ. atque ἢ ac μετὰ τὰ aeque perinde, simul, γνώμῃσι ἐχρέοντο ὁμοίῃσι καὶ σύ, εἶχον τὴν αὐτὴν γνώμην ὡς σύ, ἢ ἦν καὶ σὺ εἶχες, Ἡρόδ. 7·50, 2, πρβλ. 84· ἴσον ἢ ἴσα καὶ.., Σοφ. Ο. Τ. 612, 1187, Εὐρ. Ἱκ. 994· ἐν ἴσῳ εἶναι καὶ εἰ.., Θουκ. 2. 60, κτλ.· οὕτω καὶ κατόπιν λέξεων δηλουσῶν σύγκρισιν, ἴδε ἐν λέξ. **φθάνω** IV. 1· ἢ σύγχρονον ἐνέργειαν, ἴδε ἐν λ. **ἅμα** I. **2)** ἐνίοτε καὶ ἄνευ λέξεώς τινος προηγουμένης, ἦν ἡμαρ δεύτερον, καὶ κατηγόμην, ἔνθα ἀντὶ τοῦ **καὶ** ἠδύνατο νὰ τεθῇ **ὅτε**, Σοφ. Φιλ. 355· παρέρχονταί τε μέσαι νύκτες καὶ ψύχεται τὸ ὕδωρ Ἡρόδ. 4. 181, πρβλ. 3. 108., 4. 139. **IV.** ὡσαύτως τὸ **καὶ** συνδέει καταφατικὴν πρότασιν μετ' ἀποφατ., **καὶ οὐ, καὶ ἥκιστα** κτλ., ἔχει δύναμιν ἐναντιωματικοῦ μορίου, ἀλλ' ὥς τι δράσων εἶρπε καὶ θανούμενος Σοφ. Τρ. 160· ὡσαύτως μεταβιβάζει τὴν ἄρνησιν εἰς τὸ δεύτερον κῶλον τῆς περιόδου καὶ οὕτως ἀντικαθιστᾷ τὸ οὐτε, Ἰακωβίου Ἀνθ. Π. σ. 698. **V.** ἐπὶ ὁρίσιμου ὁρισμοῦ ἀριθμοῦ, περίπου, καὶ ἐς ἑβδομήκοντα μυριάδας Ἡρόδ. 2. 60· αὐξανόμενος δὲ γίνεται καὶ ἐς ἑπτακαίδεκα πήχεας, καὶ μέζων ἔτι ὁ αὐτ. 2. 60, 68. **VI.** παρ' Ἀττ., τὰ **καί**.., **καί**.., πολλάκις ἔχουσι πρὸς ἄλληλα τὴν σχέσιν ἣν τὰ Λατ. cum.., tum.., οὐ μόνον.., ἀλλὰ καί.., καὶ ἀεὶ καὶ νῦν, καὶ τότε καὶ νῦν Πλάτ. Γοργ. 523A, Φίλ. 60B· καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν Ξεν. Ἀν. 1. 1, 7. **VII.** κατὰ σχῆμα ἀνακόλουθον, ὡς φαμένη καὶ κερδοσύνῃ ἠγήσατ' Ἀθήνη, ἀντὶ, ὡς ἔφη καὶ .., Ἰλ. Χ. 247· ἔρχεται δὲ αὐτή τε .., καὶ τὸν υἱὸν ἔχουσα, ἀντί, καὶ ὁ υἱὸς αὐτῆς, Ξεν. Κύρ. 1. 3. 1· ἄλλας τε κατηγεμόνευσι σφι ὁδούς, καὶ τέλος ἐγίνοντο Ἡρόδ. 9. 104· — ὡσαύτως κατόπιν ἐπεχουσῶν τόπον παρεμφατικῶν ῥημάτων, τοιοῦτος ὤν, κἄτ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι, ἀντί, τοιοῦτος ἦν, κἄτ'.., Ἀριστοφ. Ἱππ. 392, πρβλ. Νεφ. 624.

Β. ὅταν ὁ **καὶ** ἀναφέρηται εἰς μίαν μόνην λέξιν ἢ πρότασιν, ὡς τὸ Λατ. etiam, ἔπειτά μοι καὶ λίποι αἰών, τότε καὶ ἡ ζωὴ ἅς με ἀφήσῃ, δηλ. ἡ ζωὴ ὡς καὶ πάντα τὰ ἄλλα ἀγαθά, Ἰλ. Ε. 685· τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόωτο, ἔτι καὶ τὸν ἀθῷον, Λ. 654, κτλ., πρβλ. Δ. 161, κτλ.· συχνάκις παρὰ τοῖς πεζολόγοις μετὰ δεικτικῶν ἀντωνυμιῶν, καὶ αὐτοί, αὐτοὶ ἐπ' ἴσης, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 44· Ἀγίας καὶ Σωκράτης καὶ τούτω ἀπεθανέτην, καὶ οὗτοι ὡσαύτως ἀπέθανον, αὐτόθι 2. 6, 30. ποβλ. 4. 1. 27, πρβλ. **καίτοι**

II·— ἡ σύνταξις αὕτη δύναται νὰ δικαιολογηθῇ ἐκ τῶν ἀντιθετικῶν φράσεων, οὐ μόνον .., ἀλλὰ καὶ .., οὐ μόνον .., ἀλλ' ὡσαύτως .., οὐ μᾶλλον .., ἢ καὶ .., ἂν καὶ οἱ Ἀττ. καὶ ἐπὶ ἰσχυρᾶς ἐμφάσεως παραλείπουσι τὸ **καὶ** μετὰ τὸ **ἀλλά**, Wolf. εἰς Δημ. Λεπτ. σ. 257· οὕτω Λατ. non modo .. ἢ non solum .., sed (ἀντὶ sed **etiam**) .., Passow ad Tac. Germ. 10. 15· πρβλ. **καὶ γάρ.** **2)** παρ' Ἕλλησι τοῦτο τὸ **καὶ** συχνάκις ἐπαναλαμβάνεται ἔν τε τῇ ἡγουμένῃ προτάσει καὶ τῇ ἑπομένῃ, σκέψαι, ἐὰν ἄρα καὶ σοὶ ξυνδοκῇ ἅπερ καὶ ἐμοὶ Πλάτ. Φαῖδ. 46C, πρβλ. Ἰλ. Z. 476, Ξεν. Ἀν. 2. 1, 22· ἀλλ' ἐνίοτε ἡ ἑπομένη πρότασις μένει ἄρρητος, λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος (δηλ. ὡς καὶ ἐγώ) Ὀδ. Φ. 152·— ἐνίοτε δὲ τὸ **καὶ** εὑρίσκεται μόνον ἐν τῇ ἑπομένῃ προτάσει, ἀνδρεῖός που οὗτος, ὃν καὶ σὺ λέγεις Πλάτ. Λάχ. 191A· ἰδίως ἐν ταῖς φράσεσιν, εἴπερ τις καὶ ἄλλος ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 66A· ὥς τις καὶ ἄλλος Ξεν. Ἀν. 1. 3, 15· εἴπερ ἄλλῳ τῳ πειθοίμην ἄν, καὶ σοὶ πείθομαι Πλάτ. Πρωτ. 329B. **3)** πολλάκις ἐν τῇ ἀποδόσει κατόπιν χρονικῶν συνδέσμων, ἀλλ' ὅτε δή ῥα .., καὶ τότε δή .., Ἰλ. A. 494, πρβλ. Θ. 68, Ὀδ. Ξ. 111· ὡσαύτως μετὰ τὸ **εἰ.** Ἰλ. E. 897· οὕτως ἐνίοτε ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, ὡς δὲ ἔδοξεν, καὶ ἐχώρουν Θουκ. 2. 93·— παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ τῇ Καιν. Διαθ. (πιθαν. = τῷ Ἑβρ. νῦ) ὡς ἁπλῆ ἀπόδοσις, πίστευσον αὐτῷ, καὶ ἀντιλήψεταί σου Σειράχ. B', 6· ἐν πραΰτητι τὰ ἔργα σου διέξαγε, καὶ ἀγαπηθήσῃ αὐτόθι Γ', 17· εἰπὲ λόγῳ, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου Εὐαγγ. κ. Ματθ. η', 8, κ. Λουκ. ζ', 7, κτλ.

II. συχνάκις **ὁ καὶ** χρησιμεύει πρὸς αὔξησιν ἢ ἐλάττωσιν τῆς δυνάμεως τῶν λέξεων, θεὸς καὶ ἀμείνονας ἵππους ὡρῄσαιτο (κυρίως ἄλλους καὶ ἀμείνονας), καὶ καλλιτέρους ἀκόμη, Ἰλ. K. 556· δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον (ὅ ἐστιν ἄλλο καὶ μεῖζον) Ψ. 551, πρβλ. 386· ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο (δηλ. ἄλλοις τε καὶ Διΐ) E. 362· ἀλλὰ πολλάκις τοιαύτη ἑρμηνεία δὲν δύναται νὰ δοθῇ, ἢ καί μοι νεμεσήσεαι .. ἀληθῶς, θὰ θυμώσῃς; Ὀδ. A. 389· ἐν τῷδε κάχόμεσθα σωθῆναι .. λόγῳ; ἐκ τούτου λοιπὸν ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία ἡμῶν; Εὐρ. Ἡρακλ. 498, πρβλ. Βάκχ. 616· συχν. μετ' ἐπιρρημάτων, καὶ κάρτα, καὶ λίην, ἐν ἀρχῇ λόγου, βεβαιότατα, ἀληθέστατα, Ἰλ. Τ. 408, Ὀδ. A. 46, Γ. 203· οὕτω, καὶ μάλα, καὶ πάλαι, καὶ πάνυ, κτλ., Elmsl. εἰς Εὐρ. Ἡρακλ. 386·— ὡς ἐλαττωτικὸν τὸ **καὶ** δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ διὰ τοῦ: ἀκόμη καὶ .., τοὐλάχιστον .., ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι Ὀδ. A. 58· οἷς ἠδὺ καὶ λέγειν Ἀριστοφ. Νεφ. 528. **2)** κατόπιν ἐρωτηματικῶν, **πῶς**; **τίς**; κτλ., ἔνθα δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ, εἰπέ μοι περαιτέρω, Λατ. dic praeterea, ἴδε παραδείγματα εἰς Ἡρόδ. Φοιν. 1373, ἔνθα ποιεῖται διάκρισιν τοῦ **πῶς καί** ... ἀπὸ τοῦ **καὶ πῶς** ..; ἴδε ἀνωτ. A. II. 2. **3)** οὕτω τὸ **εἰ καὶ** διακριτέον ἀπὸ τοῦ **καὶ εἰ**, καθ' ὅσον τὸ μὲν πρῶτον κεῖται πρὸς δήλωσιν καταστάσεως, ἥτις καίπερ μὴ ἀμφισβητουμένη παριστάνεται ὡς μικρᾶς σημασίας, = ἂν καί, ἂν ἀκόμη .., τὸ δὲ δεύτερον δεικνύει ὅτι ἡ ὑπόθεσις εἶναι καθ' ἑαυτὴν ὅλως ἀπίθανος, πρβλ. Ἰλ. A. 347, E. 351, Ὀδ. N. 292, Π. 98 πρὸς τὰ ἐν Ἰλ. E. 410, Ὀδ. Z. 313, H. 139.—Ἡ παρατήρησις αὕτη δὲν ἐφαρμόζεται εἰς περιστάσεις καθ' ἃς τὸ **εἰ** καὶ τὸ **καὶ** ἐξασκεῖ ἑκάτερον τὴν ἰδίαν του δύναμιν, ὡς, εἴ περ ἀδειής τ' ἐστί, καὶ εἰ .., καὶ ἂν .., Ἰλ. H. 117, κτλ.). **4)** ἐπειδὴ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ γλώσσῃ ἡ μετοχὴ συχνάκις κεῖται ἀντὶ τοῦ **εἰ** μετὰ παρεμφατικοῦ ῥήματος, ἔπεται ὅτι τὸ **καὶ** εὑρισκόμενον πρὸ τοιαύτης μετοχῆς δύναται νὰ ἀντικαθιστᾷ τὸ καὶ εἰ.., ἢ τὸ εἰ καί .., καὶ δύναται νὰ ἑρμηνευθῇ διὰ τοῦ ἂν καί, καίπερ, Ἕκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι οἴω, ἀντὶ τοῦ, ἢν καὶ μεμάῃ, ὅσον καὶ ἂν προθυμῆται, Ἰλ. I. 655· οὕτω, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἐσθλὸς ἐών, ἀγορεύεις (ἀντὶ εἰ καὶ ἐσθλὸς εἶ) Ἰλ. Π. 627, πρβλ. N. 787, Ὀδ. B. 343, Valck εἰς Εὐρ. Φοιν. 277· φεύγουσι καὶ πολλοὶ ὄντες, φεύγουσιν ἂν καὶ εἶναι πολλοί, Πλάτ. Φαῖδ. 58D.—Ἐν ἅπασι τούτοις τοῖς παραδείγμασιν ἠδύνατο νὰ τεθῇ καίπερ, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἰσοδύναμα· διότι (π. χ.) ἐν Ξεν. Ἀν. 1. 6, 1, καὶ πρόσθεν πολεμήσας, τὸ καίπερ, δὲν ἠδύνατο νὰ τεθῇ.— Παρ' Ἀττ. τὸ **καὶ** μεταβαίνει εἰς τὴν σημασίαν τοῦ **καίτοι**, ὅταν εὑρίσκηται ἐν ἀρχῇ παρενθετικῆς προτάσεως, Wolf εἰς Δημ. Λεπτ. σ. 238.

Γ. Θέσις:— τὸ **καὶ** ἐνίοτε παρὰ ποιηταῖς τίθεται δεύτερον μετά τινα λέξιν, ὡς τὸ Λατ. et, ὡς, ἔγνωκα, τοῖσδε κοὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω, ἀντί, καὶ τοῖσδε οὐδὲν Αἰσχύλ. Ἱκ. 51, ἔνθα ἴδε Δινδ. **2)** ἐπειδὴ τὸ **καὶ** ἀείποτε ἀνήκει εἰς τὰ ἑπόμενα, σπανίως τίθεται ἐν τέλει στίχου, ὡς ἐν Σοφ. Φιλ. 312, Ἀριστοφ. Σφ. 1193.

Δ. Τὰ σύνθετα καὶ οἱ συνδυασμοὶ τοῦ **καί**, ὡς, καὶ γάρ, καί γε, καὶ εἰ, καί τοι, κτλ., ἀκολουθοῦσι κατὰ τάξιν ἀλφαβητικήν.

Ε. Κρᾶσις: μετὰ τοῦ ᾰ, ὡς, κἀκ, κἀγαθοί, κλ.· μετὰ τοῦ ε, ὡς, κἀγώ, κἄπειτα, κλ.· μετὰ τοῦ η μόνον ἐν τῷ θηλ. ἄρθρῳ, χή· μετὰ τοῦ ο, ὡς, χώ, χὠστις, κτλ.· μετὰ τοῦ υ ἐν τῇ ἀντωνυμ., ὑμεῖς, χύμεῖς· μετὰ τοῦ ω ἐν τῇ ἀντωνυμ. ὦ, χὦ· μετὰ τοῦ αι, ὡς, κἀχρῶν· μετὰ τοῦ αυ, ὡς, καὐτόν· μετὰ τοῦ ει, ὡς, κεί, κείς, κᾆτα· μετὰ τοῦ εὐ, ὡς, κεὐγένεια, κεὐσταλής· ἀντὶ οι ἐν τῇ ἀντωνυμ. χοί· μετὰ τοῦ ου ἐν τῷ χοὔτος, κοὐδέ, κτλ.

καιάδας, ου, Δωρ. **α,** ὁ, χάσμα ἢ σπήλαιον ὑπόγειον ἐν Σπάρτῃ, εἰς ὃ οἱ πολιτικοὶ κακοῦργοι ἢ τὰ πτώματα αὐτῶν ἐρρίπτοντο, ὡς παρ' Ἀθηναίοις τὸ **βάραθρον**, Θουκ. 1. 134, πρβλ. Παυσ. 4. 18, 4, Πλουτ. Ἀγησ. 19. Ὁ τύπος **καιάτας** ἢ **καιέτας** ἀναγινώσκεται κατὰ τῷ Στράβωνι 233, 367, Εὐστ. 1478. 45· καὶ **καιετός**, διαρρωγή, σχισμὰς ἐν τῇ γῇ, Στράβ. 367·— ὅθεν ἐν Ὀδ. Δ. 1, ὁ Ζηνόδοτος ἀνέγνω Λακεδαίμονα καιετάεσσαν, πλήρη σπηλαίων ἢ χασμάτων (ἀντὶ κητώεσσαν, ἴδε **κητώεις**)·— ἐνῷ παρὰ Καλλ. ἐν Ἀποσπ. 224 Εὐρώτας καιετάεις ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ καλαμινθώδης, πλήρης μίνθης, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **καιέτα**, Βοιωτ. ἀντὶ τοῦ **καλαμίνθη.**

καίατα· «ὀρύγματα. ἢ τὰ ὑπὸ σεισμῶν καταρραγέντα χωρία» Ἡσύχ.

καὶ γάρ, διότι ἀληθῶς, πρὸς βεβαίωσιν προτάσεως ἥτις ἀφ' ἑαυτῆς εἶναι ἀρκούντως βεβαία, Λατ. etenim, Ἰλ. Γ. 188, Ὀδ. Σ. 261, Ἡρόδ. 3. 15, καὶ Ἀττ.· ὡσαύτως, διότι ἄλλως, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 6·— ἡ ἔννοια ἐπιτείνεται ἐν τῷ, καὶ γὰρ δή, διότι βεβαίως, διότι ἀληθῶς, Ἰλ. Η. 810· ὡσαύτως παρ' Ἐπικ., καὶ γάρ ῥα Α. 113· καὶ παρ' Ἀττ., καὶ γὰρ καί, καὶ γὰρ οὖν, καὶ γάρ τοι, Λατ. etenim profecto, Πλάτ. Πρωτ. 317C, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 8, κτλ.

καὶ .. γε, ἴδε τὸ μόριον γε Η. 1.

καὶ δέ, ἴδε τὸν σύνδεσμον **δὲ** ΙΙΙ.

καὶ δή, καὶ δὴ καί, ἴδε ἐν λ. **δὴ** ΙΙ. 5.

καὶ εἰ, κατὰ κρᾶσιν **κεἰ**, ἴδε ἐν λ. **καὶ** Β. ΙΙ. 3.

καιετάεις, καιέτας, καιετός, ἴδε ἐν λ. **καιάδας.**

καΐκᾶ, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **καὶ κἄκα**, Θεόκρ. 3. 26.

καικίας, ου, ὁ, ὁ βορειοανατολικὸς ἄνεμος, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 12 καὶ 21, Προβλ. 26. 1, π. Κόσμ. 4. 12, κἑξ., Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 37· καικίας καὶ συκοφαντίας πνεῖ Ἀριστοφ. Ἱππ. 437 (λογοπαίγνιον ἐπὶ τοῦ **καικίας**).

καικύλην· «τὴν κεφαλὴν» Ἡσύχ.

καὶ μήν, ἴδε ἐν λ. **μὴν** ΙΙ. 2.

καινία· «νίκη» Ἡσύχ.

καινεργάτης, ου, ὁ, καινά, θαυμάσια ἐργαζόμενος, ὁ θεὸς Θ. Λάσκ. σ. 767, ἔκδ. Μί.

καινίζω: μέλλ. **-ῐῶ**· (καινός)·— ποιῶ τι καινόν· κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τῆς λέξεως ταύτης πρέπει τὸ **καινίζω** νὰ ἀναλύηται εἰς τὸ ἔχω καινόν, φέρω καινόν, ὡς καί τι καινίζει στέγη, ἡ οἰκία ἔχει τι καινὸν περὶ ἑαυτήν, κἄτι παράδοξον, Σοφ. Τρ. 867· καίνισον ζυγόν, δοκίμασον τὸν νέον ζυγόν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1071· ἀμφίβληστρον ὡς ἐκαίνισαν, πῶς κατὰ πρῶτον μετεχειρίσθησαν τὸ δίκτυον, (λαμβανομένης τῆς τοῦ Blomfield διορθώσεως ἀντὶ τοῦ ᾧ σ' ἐκαίνισαν, ὅπερ ὁ Stanley ἑρμηνεύει: «μὲ τὸ ὁποῖον ἐσχάτως σὲ συνέλαβον»), ὁ αὐτ. ἐν Αἰσχύλ. Χο. 492· καινίζω εὐχάς, προσφέρω νέας, παραδόξους προσευχάς, Εὐρ. Τρῳ. 889· πρῶτος ἔπειτ' τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, ἐχρήσατο πρῶτος αὐτός, περὶ τοῦ ταύρου ὃν κατεσκεύασεν ὁ Περίλαος, Καλλ. Ἀποσπ. 119· καινίζω δόρυ Λυκόφρ. 530. **II.** νεωτερίζω, ὥστε μηδὲν .. καινίζεσθαι Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 62. **III.** ἀνακαινίζω, τὴν πόλιν αὐτόθι 8679.— Πρβλ. **ἐγκαινίζω.**

καινίς, ίδος, ἡ, (καίνω) μάχαιρα, διάφ. γραφ. ἐν Λουκ. Ὄν. 40, ἴδε Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. σ. 63.

καίνισις, εως, ἡ, ἀνακαίνισις, τῆς καρδίας Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἱστ. 4, σ. 200, 15.

καινισμός, ὁ, νεωτερισμός, Θεόφιλος Ἀντικ. 2.14, σ. 358, Reitz.

καινιστής, οῦ, ὁ, νεωτεριστής, Εὐστ. Πονημάτ. 207. 47.

καινογενής, ές, παρ' Εὐστ. εἰς Ὀδύσ. σ. 1715. 39, ἔνθα φαίνεται ἡμαρτημένον ἀντὶ **κοινογενής.**

καινογραφέω, γράφω καινά, Κοσμ. Ἱεροσ. σ. 505, ἔκδ. Μί.

καινο-γράφης, ές, γραφεὺς κατὰ νέον τρόπον, Φίλικος ὁ Κερκυραῖος παρ' Ἡφαιστ. σ. 53, ἔκδ. Gaisf.

καινοδοξέω, ἔχω καινάς, νέας δόξας, νέα σχέδια περί τινος (ἀλλ' αἱ νεώτεραι ἐκδ. ἔχουσι **καινοτομέω**), Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 16, 11, 1.

καινόδοξος, ον, ἔχων καινὰς δοξασίας, νέα σχέδια, Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ. 1152A.

καινο-ειδής, ές, κατὰ νέον σχῆμα, ὑπὸ νέαν μορφήν, Ὠριγέν. κ. Κέλσ. 8, σ. 289 = 400 Seager.

καινό-λεκτος, ον, νεολέκτος, κατὰ νέον τρόπον λεχθείς, ἀσυνήθης, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. σ. 3.

καινολογία, ἡ, καινὸς τρόπος τοῦ λέγειν, ἀσυνήθης, παράδοξος φρασιολογία, Πολύβ. 38. 1, 1, Διον. Ἁλ. π. Λυσ. σ. 458·— **καινολόγος, ον,** μεταχειριζόμενος νέας φράσεις, Εὐστ. 1801. 27.

Καινόν, τό, τὸ «νέον δικαστήριον» ἐν Ἀθήναις, «τόπος ἐν τῷ δικαστηρίῳ οὕτω λεγόμενος· εἰσὶ δὲ δ', Παράδυστος, Καινός, Τρίγωνος, Μέσος» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Σφ. 120· πρβλ. Richter Προλεγ. σ. 104.

καινο-πάθέω, πάσχω τι καινόν, ἀνήκουστον, Πλούτ. 2. 1106A· πρβλ. **ξενο-δεινο-παθέω.**

καινο-πάθής, ές, πολλὰ πήματα καὶ καινοπαθῆ, ἀνήκουστα καὶ φοβερά, Σοφ. Τρ. 1277, διάφ. γραφ. **καινοπαγῆ.**

καινο-πηγής, ές, νεωστὶ συμπαγείς, κατασκευασθείς, Αἰσχύλ. Θήβ. 642.

καινο-πήμων, ον, ὁ ἄρτι δυστυχήσας, δμωΐδες δὲ καινοπήμονες, «αἱ νεωστὶ πάσχουσαι καινὰ πήματα» (Σχόλ.), Αἰσχύλ. Θήβ. 363.

καινόπιστος, ον, ὁ ἔχων καινὴν πίστιν, Νικόλ. Μεθώνης ἐπίσκ. ἔκδ. Ἀνδρ. Δημητρ. ἐν προοιμίῳ σ. ε'.

καινοποιέω: πρκμ. **κεκαινοποίηκα** Πολύβ. 4. 2, 4·— κάμνω νέον, ἀνανεόνω, πόλεμον Πολύβ. 11. 5, 5· τὰ τῆς ὀργῆς ὁ αὐτ. 22. 14, 3· καινοποιέω ἐλπίδας, δίδω νέαν ζωὴν εἰς τὰς ἐλπίδας, ὁ αὐτ. 70, 11· καινοποιῶ τά τινος ἁμαρτήματα, ἀνανεόνω τὴν μνήμην αὐτῶν, ὁ αὐτ. 30. 4, 17, πρβλ. 32. 14, 9, κτλ. **II.** κάμνω ἢ παράγω νέα πράγματα, κάμνω μεταβολάς, καινοτομῶ, πολλὰ καινοποιεῖ ἡ τύχη ὁ αὐτ. 1. 4, 5, κτλ.· ἀπολ., εἰ καινοποιεῖν δοκοίην Λουκ. Προμ. εἰ ἐν λόγ. 3, κτλ.— Παθ., τί καινοποιηθὲν λέγεις; τί νέον δυσεύχημα ἔχεις ν' ἀναγγείλῃς; Σοφ. Τρ. 873, πρβλ. Πολύβ. 9. 2, 4· τὰ καινοποιηθέντα, τὰ ἀνανεωθέντα Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 44.— Κατὰ Σουΐδ. «κεκαινοποιημένοι .. τουτέστιν ὑγιεῖς», ἔνθα διορθωτέον κεκαινοποιημένοι.

καινοποίησις, εως, ἡ, ἀνακαίνισις, ἀναγέννησις, Ἀθαν. τ. 1. ο. 497.

καινοποιητής, οῦ, ὁ, ὁ ἐφευρίσκων νέα πράγματα πρὸς ἡδονήν, καὶ γὰρ καινοποιητὰς ἀμφοτέρων τούτων κέκτηνται Ξεν. Κύρ. 8. 8, 16.

καινοποιΐα, ἡ, πλήρης μεταβολή, ἀνανέωσις, περί τι Πολύβ. 4. 2, 10.

καινο-ποιός, όν, κάμνων τι νέον, ἀνανεόνων, καινοποιοῦν πνεῦμα Γρηγ. Ναζ. II. 608D.

καινο-πρᾱγέω, πράττω τι νέον ἢ ἀσύνηθες, Εὐστ. 36. 16.

καινοπράγημα, τό, νεωτερισμός, Εὐστ. Πονημάτ. 296. 19.

καινοπρᾱγία, ἡ, νεωτερισμός, ἔφεσις πρὸς νεωτερισμόν, Διόδ. 15. 8.

καινοπραξία, ἡ, = **καινοπραγία,** Εὐστ. Πονημάτ. 158, 3.

καινοπρέπεια, ἡ, τὸ καινοπρεπὲς πράγματός τινος, Εὐστ. 93.31.

καινοπρεπής, ές, ὁ φαινόμενος νέος, ἀσυνήθης, σχήματα Ἑρμογ.·— ἐπὶ προσώπων, ὅμοιος πρὸς ἀρχάριον, ἀδέξιος, καινοπρεπέστερος ἑαυτοῦ ὑπὸ ὀψιμαθείας Πλούτ. 2. 334C.—Ἐπίρρ. **-πῶς,** κατὰ νέον, νεωστὶ ἐφηρμοσμένον τρόπον, καινοπρεπεστέρως λέγειν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 11· Ὑπερθ. **καινοπρεπέστατα** Δίων Κ. 79. 11.

καινόρραφος, ον, νεωστὶ ῥαφείς, Θ. Στουδ. God. Par. 891, fol. 166 r'.

καινός, ή, όν, νέος, πρόσφατος, Λατ. recens, novus, καινὰ καὶ παλαιὰ ἔργα Ἡρόδ. 9. 26· καινὴ ὁμιλία Αἰσχύλ. Εὐμ. 406· καινοὺς λόγους φέρω, φέρω νέα, νέας εἰδήσεις, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 659· τί δ' ἐστὶ καινόν; Σοφ. Ο. Κ. 722, πρβλ. Φιλ. 52· τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 916· θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 613· περιϊόντες πυνθάνεσθαι κατὰ τὴν ἀγοράν, λέγεταί τι καινόν; Δημ. 43· 8· ἐκ καινῆς (δηλ. ἀρχῆς), ἐκ νέου, πάλιν, Λατ. de novo, Θουκ. 3. 92: — ἰδίως ἐπὶ νέων δραμάτων, τραγῳδῶν ἀγωνιζομένων καινῶν Αἰσχίν. 58. 31· καὶ βραχυλογικῶς, τραγῳδοῖς καινοῖς, κατὰ τὴν παράστασιν νέων τραγῳδιῶν, παρὰ Δημ. 243. 17· τραγῳδῶν τῇ καινῇ [ἐπιδείξει] ὁ αὐτ. 244. 1· κυκλίων τῇ πρώτῃ Συλλ. Ἐπιγρ. 2671. 20· καινὴ κωμῳδία, νέα, πρώτην φορὰν παριστανομένη, αὐτόθι 2759. III, ἐνῷ νέα κωμῳδία σημαίνει τὸ εἶδος τῆς κωμῳδίας (διότι ἡ Ἀρχαία Ἑλλ. κωμῳδία εἶχε τρεῖς περιόδους, παλαιάν, μέσην καὶ νέαν)· ἴδε ἐν λ. **κωμῳδία.**—Ἐπίρρ. **-νῶς,** ἐκ νέου, Ἄλεξ. ἐν «Ὕπνῳ». 1. 4. **II.** νεωστὶ ἐφευρεθείς, νέος παράδοξος, καινὰ προσφέρειν σοφὰ Εὐρ. Μήδ. 299 (ἴδε ἐν λ. **μετονομάζω**)· καινοὶ θεοί, πρωτοφανεῖς, παράδοξοι θεοί, Πλάτ. Εὐθύφρων 3B, πρβλ. Ἀπολ. 24C· καινοί τινες σοφισταὶ ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 271B· καινὰ καὶ ἄτοπα ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 405D· καινά, νεωτερισμοί, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 16· οὐδὲν καινότερον εἰσέφερε τῶν ἄλλων Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 3, πρβλ. Πλάτ. Φαίδ. 115B· πεπόνθαμεν τὸ καινότατον Δημ. 931. 19·— τὸ καινὸν τοῦ πολέμου, ἡ ἀπροσδόκητος τροπὴ ἣν ὁ πόλεμος λαμβάνει πολλάκις, Θουκ. 3. 30: — τὸ καινότατον, τὸ παραδοξότατον παρενθετικῶς, Λουκ. Νιγρ. 21· εἰ χρὴ καινότατα μᾶλλον ἢ κακουργότατα εἰπεῖν Ἀντιφῶν 119. 25·—Ἐπίρρ., μὴ σὺ καινῶς μοι λάλει, κατὰ νέον, παράδοξον ὕφος, Ἄλεξις ἐν «Μανδραγοριζομένῃ» 5, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 267B· καινοτέρως νοεῖν περί τινος Ἀριστ. π. Οὐρ. 4. 2, 6. **III.** παρὰ Πλουτ. καινὸς ἄνθρωπος = novus homo, Κάτων Πρεσβύτ. 1· πράγματα καινά = res novae, Κικ. 14, πρβλ. 2. 212C.

καινό-σπουδος, ον, σφόδρα ἀγαπῶν τὸν νεωτερισμόν, τὸ περὶ τὰς νοήσεις καιν. Λογγῖνος 5. 1.

καινο-σχήμων, ον, (κατὰ τὸν Θησ. Στεφ. **καινόσχημος, ον**), ὁ κατὰ νέον ἢ ἰδιάζοντα τρόπον σχηματισθείς, ἐν τῷ οὐδετέρῳ μόνον, καινόσχημόν ἐστι κατὰ σύνταξιν Εὐστ. 1479. 57· μάλιστα καινόσχημον τοῦτό γε Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 1398·—προσέτι, **καινοσχημάτιστος, ον,** ὅτε δὲ εἶπη, εὐρύοπα Ζεύς, καινοσχημάτιστος ἐκείνη εὐθεῖα Εὐστ. 141. 32.

καινό-τᾰφον σχῆμα, ἀντὶ καινὸν σχῆμα τάφου, Ἀνθ. Π. 7. 686.

καινότης, ητος, ἡ, τὸ οὐσ. τοῦ **καινός,** τὸ καινόν, ἀπανθεῖ τις καινότης ἀεὶ ἄθικτον ὑπὸ τοῦ χρόνου διατηροῦσα τὴν ὄψιν, περὶ τῶν οἰκοδομημάτων ἃ ἐγένοντο ἐπὶ Περικλέους, Πλουτ. Περικλ. 13, Φιλόστρ. 922. **2)** καὶ μετὰ καινότητος μὲν λόγου ἀπατᾶσθαι ἄριστοι, εἰς τὸ νὰ ἀπατᾶσθε ὑπὸ λόγου καινοῦ εἶσθε ἄριστοι, Θουκ. 3. 38· ἐπὶ τῇ καινότητι τῶν εὑρημένων Ἰσοκρ. 208B· χρὴ γὰρ εἰς ὄχλον φέρειν .. ὅσ' ἄν τις καινότητ' ἔχειν δοκῇ Ἀναξανδρ. ἐν Ἀδήλ. 3· ἡ ἐν τοῖς σχηματισμοῖς καινότης Διον. Ἀλ. πρὸς Ἀμμ. Ἐπ. β', 3· πληθ. **καινότητες,** νέα πράγματα, Ἰσοκρ. 23A· αἱ καινότητες καὶ αἱ ὑπερβολαὶ τῶν τιμῶν Δίων Κ. 44. 3.

καινοτοκέω, γεννῶ καινά, Ἰσίδ. Θεσσαλ. σ. 25, ἔκδ. Μί.

καινοτομέω, ὀρύττω νὰ εὕρω νέον μεταλλεῖον, Ξεν. Πόροι 4. 27, κέξ.·— «καινοτομεῖν: καινὴν λατομίαν τέμνειν· κυρίως» Φώτ. **II.** τὸ πλεῖστον μεταφ., ἀρχίζω τι νέον, καθιερῶ νέον τι πρᾶγμα, τελετήν τινι Ἀριστοφ. Σφ. 876· ἀπολ., ἐπιφέρω μεταβολὰς ἢ νεωτερισμοὺς εἰς τὴν πολιτείαν, Λατ. res novare, ὁ αὐτ. ἐν Ἐκκλ. 584, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 6, 8., 5.12, 17· οὕτω, καιν. τι νέον Πλάτ. Νόμ. 797B, πρβλ. 709A· ὡσαύτως, καιν. περὶ τὰ θεῖα ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρονι 3B, 16A· περὶ τῶν θείων αὐτόθι 5A· καιν. τὴν περὶ τὰ τέκνα καινότητα Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 7, 1· οὐθὲν ἀξιοῖ καινοτομεῖν εἰς αὐτά, νὰ ἐπενέγκῃ μεταβολήν τινα εἰς αὐτά, Διον. Ἀλ. 7. 70.— Παθ., Πλάτ. Νόμ. ἔν0' ἀνωτ., Δημ. 1370. 25.

καινοτόμημα, τό, νεωτερισμός, Μεταγεν.

καινοτομία, ἡ, τὸ ὀρύττειν ἢ ἀνοίγειν νέα μεταλλεῖα, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 45 (καὶ αὐτόθι Schneidew.), Συλλ. Ἐπιγρ. 162, πρβλ. Πολυδ. Γ', 87, Ζ', 98. **II.** κατὰ τὸ πλεῖστον μεταφ., νεωτερισμὸς ἔν τινι, οὗ τι καινοτομίαι ὀνομάτων ἕνεκα Πλάτ. Νόμ. 715C· καιν. περὶ τοὺς λόγους Πλουτ. Κικ. 2· νεωτερισμοὶ ἐν τῇ πολιτείᾳ, Λατ. res novae, Πλάτ. Νόμ. 949E· καιν. τῆς πολιτείας Πολύβ. 13. 1, 2. **2)** = **καινότης,** ὁ αὐτ. 1. 23, 10· πληθ., Πλουτ. Ἀλέξ. 72.

καινοτόμος, ον, (τέμνω) νεωτερίζων, οἱ Σωκράτους λόγοι ἔχουσι τὸ κομψὸν καὶ τὸ καινοτόμον, τὸ κομψὸν καὶ νεωτεριστικόν, ἀσύνηθες, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 6, 6. **II. καινότομος,** Παθ., εἰς ὃν εἰσάγονται καινοτομίαι, Ἑρμογέν. σ. 146.

καινοτροπία, ἡ, τρόπος μὴ συνήθης, καινοτροπία τοῦ σχήματος Εὐστ. 1200. 56· παραδοξίας καὶ καινοτροπίας ὁ αὐτ. ἐν Πονημ. 46, 70, κτλ.

καινό-τροπος, ον, ἀσυνήθης, παράδοξος, τίς ὁ καινότροπος οὗτος μῦθος κατ' ἐμὲν ἦκεν ἀκοάν; μνημονεύεται ἐκ τῶν Ἀποσπ. Εὐριπ. (Δαν. 49;)· χειμῶνι τῶν πώποτε μάλιστα καινοτρόπῳ Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 90· τραγῳδία .. καινότροπος Εὐστ. Πονημάτ. 269. 39.—Ἐπίρρ. **καινοτρόπως,** Νικ. Χων. σ. 402. 19, ἔκδ. Μί.

καινουργέω, κατασκευάζω ἐκ νέου, λαβεῖν χρυσίνους τέτταρας, ἐξ ὧν αὖθις καινουργῆσαί μοι τὴν σαγήνην ὑπάρξειεν Ἀλκίφρων 3. 3. **2)** ἀρχίζω τι νέον πρᾶγμα, ἀρχίζω νὰ κάμνω τι νεωστί, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 17· τί καινουργεῖς; τί νέον σχέδιον μελετᾷς; Εὐρ. Ι. Α. 2· καινουργέω λόγον, ὁμιλῶ νέους, παραδόξους λόγους, αὐτόθι 838· ἐπὶ τὸ καινουργεῖν φέρου, κάμνε τι νέον, ἀσύνηθες, πρωτοφανές, Ἀντιφάνης ἐν «Ἀλκήστιδι» 1· κάμνω νεωτερισμούς, νεωτερίζω, περί τι Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 16, πρβλ. Διον. Ἀλ. 11. 21:— Παθ., τὰ καινουργούμενα, πᾶσα πρὸς μεταβολὴν ἢ ἀλλοίωσιν ἐπιχείρησις, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 12.

καινούργημα, τό, καινοτόμημα, νεωτερισμός, Μεταγεν.

καινουργής, ές, καινούργιος, ἀμεταχείριστος, Σχόλ. εἰς Ἰλ Ι. 122.

καινούργησις, εως, ἡ, τὸ ποιεῖν τι καινουργές, ἀνανέωσις, Σουΐδ.

καινουργία, ἡ, νεωτερισμὸς ἐν τῇ πολιτείᾳ, ταραχὴ καὶ καινουργία Ἰσοκρ. 125C, πρβλ. Διον. Ἀλ. π. Ἰσοκρ.

καινουργίζω = **καινουργῶ,** Μεταγεν.

καινούργιος, α, ον, ὡς καὶ νῦν, καινούργιος, νέος, χύτρα Ἀέτ. 8. 6, σ. 150B, 50, Νικήτ. Χρον. σ. 242D· ἰχθὺν καινούργιον Ὀρνεοσόφ. σ. 205.

καινουργισμός, «ἡ ἀνακαίνισις καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον κάλλος ἀναμόρφωσις» Σουΐδ.

καινουργός, όν, (**ἔργω**) καινὰ ἐπεργαζόμενος, παράγων μεταβολάς, πόλεμος Ἰλιάδ. 9. 5· καινουργὸς βασάνων, ἐφευρίσκων νέας βασάνους, Ἰώσηπος εἰς Μακκ. 11. 23. **II.** Παθ., τὸ καινουργόν, νέον τι, ἀσύνηθες, Λουκ. Προμ. εἰ ἐν λόγ. 3· τῶν κολάσεων τὸ πρὸς ὠμότητα καιν. ὁ αὐτ. ἐν Κατάπλ. 26.

καινοφᾰνής, ές, φαινόμενος καινός, οὐχὶ συνήθης, Εὐστ. 39. 16.

καινό-φῐλος, ον, ὁ συχνάκις ἀλλάσσων φίλους, «καινόφιλον λέγουσι τὸν μὴ τοῖς αὐτοῖς φίλοις χρώμενον ἀεὶ» Φώτ., Σουΐδ.

καινο-φρᾰδής, ές, κατὰ καινὸν τρόπον ἐκπεφρασμένος, Εὐστ. Πονημάτ. 56. 1.

καινοφωνέω, κατὰ καινόν τινα τρόπον ἐκφράζω τι, διὰ νέων λέξεων λέγω τι, Εὐστ. 67. 6.

καινό-φωνος, ον, ἐπὶ λέξεων, οὐχὶ ἐκ τῶν ἐν κοινῇ χρήσει, ἀσυνήθης, καινοφώνους λέξεις Εὐστ. 1761. 23, κλ.

καινόω, (καινὸς) μεταβάλλω, ἀλλάσσω, τὰ ἐπιβουλεύματα Δίων Κ. 47. 4· ἐπὶ γλώσσης, Διον.Ἁλ. π. Θουκ. 21.— Παθ., ἐπὶ πολιτικῶν μεταβολῶν, Θουκ. 1. 71· καινοῦσθαι τὰς διανοίας, κλίσιν εἰς νεωτερισμοὺς καὶ μεταβολὰς ἐν τῇ πολιτείᾳ ἔχειν, ὁ αὐτ. 3. 82. **II.** = **ἐγκαινίζω,** κάμνω τὰ ἐγκαίνια οἰκοδομῆς τινος, καινοῦν τῷ λόγῳ, νόῳ δὲ ἄλλα μηχανᾶσθαι Ἡρόδ. 2. 100. **III.** ἀνακαινίζω, ἀνανεόω, Συλλ. Ἐπιγρ. 8790.

καί νύ κε, καί νύ κεν εἴρυσσέν τε καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος, εἰ μή .., «καὶ δὴ εἵλκυσεν ἂν αὐτὸν ..» (Θ. Γαζῆς), «καὶ παρ' ὀλίγον» (Σχόλ.), Ἰλ. Γ. 373, πρβλ. Θ. 90, Ὀδ. Ω. 50· οὕτω, καί νύ κε δὴ Ἰλ. Ρ. 530· **ὡσαύτως** ἑπομένου **εἰ** ἄνευ τοῦ **μή,** Ὀδ. Λ. 317· ἑπομένου τοῦ **ἀλλά,** αὐτόθι 630·— ἄνευ ἀποδόσεως, καί νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσκοι Ξ. 325.

καίνυμαι, ἀποθ., ὑπερτερῶ τινα κατά τι, μετ' αἰτιατ. προσώπ. καὶ ἀπαρ. δηλοῦντος τὸ κατά τι, ἐκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων νῆα κυβερνῆσαι, ὑπερέβαινε πάσας τὰς φυλὰς τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν τέχνην τοῦ κυβερνᾶν πλοῖον, «ἐκαίνυτο, πάνυ ἐνίκα» (Εὐστ.), Ὀδ. Γ. 282· ὡσαύτως μετὰ δοτ. πράγματος, ἦ ῥα γυναικῶν φῦλον ἐκαίνυτο .. εἶδεϊ τε μεγέθει τε Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 4· πρβλ. **ἀποκαίνυμαι.**— Πλὴν τοῦ παρατ. τούτου, ὁ Ὅμ. συχνάκις μεταχειρίζεται τὸν παρακείμ. καὶ ὑπερσ. **κέκασμαι, ἐκεκάσμην,** Δωρ. **κέκαδμαι,** ἅπερ κεῖνται ὡς ἐνεστ. καὶ παρατ. σχηματισθέντα ἐκ ῥήματος ***κάζω** (ἴδε ἐν τέλει·— **ἐκάζοντο, καζόμενος** ἀπαντῶσι παρὰ Νικήτ. ἐν Χρον. 120.141):— ὑπερτερῶ τινα κατά τι, μετ' αἰτ. προσ. καὶ δοτ. πράγμ., ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς Ἰλ. Β. 530· ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο ἔγχεί θ' ἱπποσύνῃ τε, ὃς τοὺς ἡλικας ἐνίκα ἐν τῇ χρήσει τοῦ δόρατος καὶ τῇ ἱππικῇ, Π. 808· ὃς ἀνθρώπους ἐκέκαστο κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε Ὀδ. Τ. 395 (ἴδε Σχολιαστ. καὶ Εὐστ.), πρβλ. Ἰλ. Υ. 35· μετ' ἀπαρ. ἀντὶ δοτ. πράγμ., ὁμηλικίην ἐκέκαστο γνῶναι, ὑπερέβαινε τοὺς ὁμηλικας εἰς τὸ γινώσκειν, Ὀδ. Β. 158· οὕτως, ἐκέκαστο ἰθύνειν Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 867, ἴδε τὸ ῥῆμα **ἀποκαίνυμαι:**— οὕτω καὶ μετὰ δοτ. πράγμ. μόνον, δόλοισι κεκασμένε, ἔξοχε εἰς δόλους, Ἰλ. Δ. 339· παντοίης ἀρετῇσι κεκασμένος ἐν Δαναοῖσι Ὀδ. Δ. 725, πρβλ. 815, Ι. 509, Ἰλ. Ε. 54· ἀγλαΐῃν,.. μετὰ δμωῇσι κέκασσαι Ὀδ. Τ. 82· ἐκ πάντων τέχνησι κεκασμένος Οὐρανιώνων Ἡσ. Θ. 929· μετὰ γεν., τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ υἱάσι φασὶ κεκάσθαι, «τούτων πάντων, ὦ γέρον, πλούτῳ καὶ υἱοῖς φασί σε προέχειν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ω. 546· (περὶ τοῦ ἐν Ἰλ. Ω. 535 στίχου: πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο, ἴδε **ἐπικαίνυμαι**):— οὕτω παρὰ ποιηταῖς μεθ' Ὅμηρον, ὧμον ἐλέφαντι κεκασμένον, κεκοσμημένον, Πινδ. Ο. 1. 42· φρουραῖς κέκασται, εἶναι καλῶς ἐφωδιασμένος μὲ .., Εὐρ. Ἡλ. 616· πανουργίαις μείζοσι κεκασμένον Ἀριστοφ. Ἱππ. 685· καὶ ἀπολ., εὖ κεκασμένον δόρυ, καλῶς ὡπλισμένος ὅμιλος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 766.— Ποιητ. ῥῆμα· διότι τὸ ἐν Πλάτ. Πολ. 334Β εἶναι εἰλημμένον ἐκ τῆς Ὀδ. Τ. 395. ("Αν καὶ κατὰ τύπον ὅμοιον τῷ **καίνω,** ὅμως φαίνεται ἀνῆκον μᾶλλον εἰς √ΚΑΔ, ἧτις ἀναφαίνεται ἐν τῷ πρκμ. καὶ ὑπερσ. **κέκαδμαι,** κτλ.).

καὶ νῦν, ἔτι καὶ νῦν, καὶ τώρα ἀκόμη, Ὅμ., τὸ πλεῖστον ὅταν θέλῃ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τι διὰ παραδείγματος, π. χ. ἐν Ἰλ. Α. 101, Ὀδ. Α. 35· καὶ νῦν ἤτοι Ὀδ. Δ. 151.

καίνω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1562, Χο. 886: μέλλ. **κᾰνῶ,** Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1075: ἀόρ. 6' **ἔκᾰνον** Τραγ., ἀπαρ. **κᾰνεῖν,** Δωρ. **κανῆν** Θεόκρ. 24. 90: πρκμ. **κέκονα** Σοφ. Ἀποσπ. 896: — Παθ., Αἰσχύλ. Θήβ. 347, Εὐρ. Ι. Τ. 27:—τύπος ἰσοδύναμος τῷ **(κταίνω) κτείνω,** ἀποκτείνω, φονεύω, σφάζω, Αἰσχύλ. Θήβ. 630, Χο. 930, κτλ., καὶ συχν. παρὰ Σοφ.— Τὸν τραγικὸν τοῦτον τύπον μεταχειρίζεται ὁ Τιμοκρέων (Λυρ.) 1. 9, Θεόκρ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὁ Ξεν. ἅπαξ μεταχειρίζεται τὸ ἁπλοῦν ῥῆμα **καίνω** ἐν Κύρ. Παιδ. 4. 2, 24· ἀλλὰ τὸ σύνθετον **κατακαίνω** πολλάκις.

καινῶς, Ἐπίρρ., ἴδε **καινὸς** ἐν τέλει.

καίνωσις, εως, ἡ, ἀνανέωσις (λύπης), Φίλων 2. 45· νεωτερισμὸς (λόγων), Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 6, 10.

καίπερ, ἦ διγρ. **καί περ,** ἄν καί· παρ' Ὅμ. ἀείποτε παρεντίθεται μεταξὺ τοῦ **καὶ** καὶ τοῦ **περ** ἑτέρα λέξις (πλὴν ἐν τῷ **καί περ** πολλὰ παθόντα Ὀδ. Η. 224), ἐνῷ παρὰ Πινδ. ἀείποτε, παρὰ δ' Ἀττ. ποιηταῖς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ παρὰ πεζολόγοις ἀείποτε ἀποτελεῖ μίαν λέξιν:—ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετὰ μετοχ., ὡς, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ Ἰλ. Α. 577· καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου Θ. 125· καὶ πρίν περ θυμῷ μεμαὼς Ε. 135· καὶ οὐκ ἀγαθόν περ ἐόντα Ι. 627· καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι Μ. 410· καὶ πολλὰ περ ἀθλήσαντι Ο. 30· καὶ κρατερός περ ἐὼν αὐτόθι 195· καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα Π. 617· καὶ νέκυός περ ἐόντος Ω. 423· καὶ κήδεά περ πεπαθυῖη Ὀδ. Ρ. 555· οὕτω μετὰ μετοχ. καὶ παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, καίπερ ἀχνύμενος Πινδ. Ι. 8. (7). 9, πρβλ. Ν. 6. 10· καὶ θοῦρός περ ὢν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 196. 2. καίπερ αὐθάδη φρονῶν ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 907· καίπερ οὐ στέργων ὅμως ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 712· καίπερ οὐ δύσοργος ὤν Σοφ. Φιλ. 377, κτλ.· — συχνάκις ἡ μετοχὴ ἐξυπακούεται, καὶ αὐτοί περ [ὄντες] πονεώμεθα Ἰλ. Κ. 70· καὶ θεός περ [ὢν] Αἰσχύλ. Ἀγ. 1176· γινώσκω σαφῶς, καίπερ σκοτεινὸς [ὤν], τήν γε σὴν αὐθῆ ὄμως Σοφ. Ο. Τ. 1326· ἀλλ' ὡσαύτως μετά τινος διαφορᾶς, εἰ μὲ μονάς γε, καὶ ὀψέ περ [ἐρυόμενος] .., ἐρύεσθαι Ἰλ. Ι. 247· ἐπιμνησαίμεθα χάρμης καὶ πρὸς δαίμονά περ [μαχούμενοι] Ρ. 104· λέγεις ἀληθῆ, καίπερ ἐκ μακροῦ χρόνου [λέγων] Σοφ. Ο. Τ. 1141· ἀλλ' ἔστιν ὧν δεῖ, καίπερ οὐ πολλῶν ἄπο, = καίπερ οὐ πολλῶν ὄντων, ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 647·— σπανίως μετὰ ῥήματος, καίπερ ἔχει (Bgk. κεἰπερ) Πινδ. Ν. 4. 58· καίπερ ἐκεῖνό γε ᾠμην τι εἶναι Πλάτ. Συμπ. 219C: — παρ' Ἀττ. ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει συχνάκις τίθεται τὸ **ὅμως,** ἴδε Αἰσχύλ. καὶ Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐνίοτε δὲ καὶ προηγεῖται, Stallb. Πλάτ. εἰς Πολ. 495D.

καί ῥα, Ἐπικ., καὶ λοιπόν, ἑπόμενως, καί ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο Ἰλ. Α. 360, 569, κτλ.

καίραμα· «μέρος νεώς· ἢ ἀμφίεσμα» Ἡσύχ.

καιρικός, ή, όν, τοῦ καιροῦ, ἀνήκων εἰς τὸν καιρόν, Εὐστ. 17. 3.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** ὁ αὐτ. ἐν Πονημαπ. 266. 94.

καίρῐμος, η, ον, = **καίριος,** ἀμφίβολον ἐν Μάχωνι παρ' Ἀθην. 581Β.

καιριολεκτέω, (λέγω) μεταχειρίζομαι λέξιν τινὰ προσηκόντως, Εὐστ. 909. 17.

καίριος, α, ον, ὡσαύτως, **ος, ον,** Θέογν. 341, Τραγ., Λουκ. Νιγρ. 35· (**καιρός** Β): **1)** παρ' Ὅμ. ἀείποτε ἐπὶ τόπου, ὁ ἐν τῷ προσήκοντι τόπῳ, ἐντεῦθεν, ἐπὶ μελῶν τοῦ σώματος, καίριον, ἐπικίνδυνον μέρος τοῦ σώματος, ἔνθα ἐὰν κτυπηθῇ τις ἀποθνήσκει, Ἰλ. Θ. 84, 326· οὐκ ἐν καιρίῳ, «οὐκ ἐν ἐπικινδύνῳ» (Σχόλ.), Δ. 185· οὕτι βέλος κατὰ καίριον ἦλθεν Λουκ. 439· ὁ αὐχὴν ἐστὶ τῶν καιρίων Ξεν. Ἱππ. 12, 2· καιριώτατον αὐτόθι 8·— **ὡσαύτως** ἐπὶ πληγῶν, καιρία (δηλ. πληγή), θανατηφόρον τραῦμα, καιρίην (κοινῶς: καιρίᾳ) τετύφθαι Ἡρόδ. 3. 64· πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1343· καιρίας πληγῆς τυχεῖν αὐτόθι 1265· πρβλ. Ξεν. Κύρ. 5. 4, 5, καὶ ἴδε **ἀνταῖος·** οὕτω, καιρίας σφαγὰς Εὐρ. Φοίν. 1430· καίρια νοσήματα, τραύματα Ἱππ. 448. 8· ἔχειν τὴν καταφορὰν καιρίαν Πολύβ. 2. 33, 3. **II.** ἐπὶ χρόνου, ὁ ἐν τῷ προσήκοντι χρόνῳ, ἔγκαιρος, προσήκων, κατάλληλος, εὕρισκε ταῦτα καιριώτατα Ἡρόδ. 1. 125· χρὴ λέγειν τὰ καίρια Αἰσχύλ. Θήβ. 1, πρβλ. Χο. 582, 619· καίριοι συμφοραὶ αὐτόθι 1064· εἴ τι καίριον λέγεις Σοφ. Ἀντ. 724· δρᾶν, φρονεῖν τὰ καίρια ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 120, Ἡλ. 228· καίριος σπουδὴ ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 637· καιριωτέρα βουλὴ Εὐρ. Ἡρακλ. 471· κ. ἐνθύμημα Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 4· τὸ ἀεὶ καίριον ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 4. 2, 12, κτλ.· ὡσαύτως ἐν συμφωνίᾳ πρὸς τὸ ὑποκείμ., καιρίαν δ' ἡμῖν ὁρῶ στείχουσαν Ἰοκάστην, ἐρχομένην κατὰ τὸν προσήκοντα χρόνον, Σοφ. Ο. Τ. 631· καίριος ἦλθες Εὐρ. Ἡλ. 598· ὁ δὲ Δινδ. διώρθωσε καιρία (ἀντὶ καὶ δορία) πτώσιμος, πίπτουσα κατὰ τὴν προσήκουσαν ἢ ὀλεθρίαν στιγμήν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1122: — τὰ καίρια, ἐπίκαιροι περιστάσεις, εὐκαιρίαι, Θουκ. 4. 10· αἰφνίδιοι δυσκολίαι, Δίων Κ. 34. 77, 2. **2)** διαρκῶν ἐπί τινα καιρόν, Ἀνθ. Π. 12. 224. **III.** τὸ κύριον μέρος πράγματός τινος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 15, 4 (Schneid. **κυριώτατα**). **IV.** Ἐπίρρ. **-ρίως,** ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ, ἁρμοδίως, καιρίως εἰρημένον Αἰσχύλ. Ἀγ. 1372· σκοπεῖν Εὐρ. Ῥῆσ. 339· Συγκρ. **-ωτέρως,** Ξεν. Κύρ. 4. 5, 49·— οὕτω καί, πρὸς τὸ καίριον Σοφ. Φιλ. 525. **2)** θανατηφόρως, θανασίμως, σύτασμένος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1344, πρβλ. Πολύβ. 2. 69, 2.

καιριότης, ητος, ἡ, οὐσιαστ. ἀφηρημ. τοῦ **καίριος,** Ἰω. Ἀκτ. π. Οὖρ. ἐν Idel. phys. etc. II. σ. 185.

καιρο-λουσία, ἡ, ἡ ἐν καταλλήλῳ καιρῷ λοῦσις, Ἀποστ. Διατ. 1. 9.

καιρονομέω, ὁδηγῶ προσηκόντως, ὄρνιν ἑκαιρονόμεις (ἑκαιρομάνεις Κῶδ.) Ἀνθ. Π. 9. 272.

καιροπτία ἢ **-εία** (πρβλ. **ἐποπτεία**), ἡ, λέξις ἀμφίβολος παρ' Ἰωσήπῳ κατ' Ἀπ. 2. 11· ἴσως τὸ διὰ καιροπτείας σημαίνει, διὰ τοῦ καιροσκοπεῖν, ὡς ἑρμηνεύει αὐτὸ ὁ J. G. Müller.

καῖρος (Α), ὁ «καῖρος δέ φασι καίρωμα, τὸ διάπλεγμα, ὃ οὐκ ἐᾷ τοὺς στήμονας συγχέεσθαι» (Εὐστ. 1571. 57), κοινῶς «μιτάρι» ἢ τὰ λεπτὰ σχοινία τῶν ἀντίων ὅπου δένονται αἱ ἄκραι τοῦ στήμονος:— ἐντεῦθεν **«καιρῶσαι,** (**καιρόω**) συνδῆσαι τὸν στήμονα», καὶ **καίρωσις, εως,** ἡ, ἡ σύνδεσις τοῦ στήμονος, Πολυδ. Ζ', 33· **καίρωμα,** Καλλ. Ἀποσπ. 295· **καιρωστρὶς** ἢ **καιρωστίς, ίδος,** ἡ ὑφάντρια, αὐτόθι 356.—Καθ' Ἡσύχ.: «καιρωτρίδες· ἐργαστρίδες. ὑφαστρίδες», πρβλ. Δοβέκ. εἰς Φρύν. 257, ἴδε καὶ τὴν λέξ. **καιροσέων.**

καιρός (Β), (ἡ ἐτυμολ. ἀδέβαιος)·— προσῆκον μέτρον (Λατ. modus) πράγματός τινος πρὸς ἕτερον, ἀναλογία, (οὐδαμοῦ παρ' Ὅμ.),

μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 692, Θέογν. 401· καιρὸς παντὸς ἔχειν κορυφάν, «παντὸς δὲ πράγματος τὸ τέλος καὶ κορυφὴν ὁμοίως ἡ εὐκαιρία ἔχει, τουτέστι, δεῖ κατὰ καιρὸν καὶ μεγάλα καὶ μικρὰ λέγειν» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 9· 135· καιρὸς χάριτος Αἰσχύλ. Ἀγ. 787 (πρβλ. **ὑποκάμπτω** II)· καιροῦ πέρα, πέρα τοῦ μέτρου, οὐχὶ προσηκόντως, ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 507· καιρὸς σαφής, ἡ ἀκριβὴς σχέσις δύο πραγμάτων, Εὐρ. Ἱππ. 388· μεῖζον τοῦ καιροῦ γαστήρ, μεγαλειτέρα τοῦ δέοντος, Ξεν. Συμπ. 2· 19· καιροῦ μεῖζον, πλέον τοῦ δέοντος, Εὐρ. ἐν Πλειση̈νει 2 (Ἀποσπ. 628)· προσωτέρω ἢ πορρωτέρω τοῦ καιροῦ προϊόντες, πορρωτέρω τοῦ δέοντος προχωροῦντες, Ξεν. Ἀν. 4. 3, 34, Ἑλλ. 7. 5, 13· ὀξύτερα τοῦ καιροῦ Πλάτ. Πολιτικ. 307Β· νωθέστερα τοῦ κ. αὐτόθι 210Ε· ὑπερβάλλων τὸν κ. Πλουτ. Ἀγησ. 8. **II.** ἐπὶ μέλους τοῦ σώματος, ἐς καιρὸν τυπείς, εἰς μέρος καίριον, Εὐρ. Ἀνδρ. 1120. **III.** συνήθως ἐπὶ χρόνου, ὁ κατάλληλος καιρός, ἡ κατάλληλος περίστασις ἢ εὐκαιρία, Λατ. opportunitas, χρόνου καιρὸς Σοφ. Ἠλ. 1292· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἄνευ προσδιορισμοῦ, καιρὸς βραχὺ μέτρον ἔχει, δηλ. δὲν περιμένει, Πινδ. Π. 4. 508· καιρὸν ὅλβου = καίριον ὅλβον ὁ αὐτ. ἐν Ν. 7. 85, ἴδε Ἑρμανν. εἰς Εὐρ. Μήδ. 126· δηλοῦν ὅ τι περ δύναται κ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 576· τίνα καιρὸν τοῦ παρόντος βελτίω ζητεῖτε ; Δημ. 32. 25· καιρὸς δόσεως, πρὸς δόσιν, Ἱππ. 386. 50· καιρὸν παριέναι, νάρκην τις τὸν καιρὸν νὰ παρέρχηται, Θουκ. 4. 27· οὕτω, κ. τῶν πραγμάτων τοῖς ἐναντίοις καθυφιέναι καὶ προδοῦναι Δημ. 342. 2· ἀντίθετον τῷ καιροῦ τυχεῖν, Εὐρ. Ἑκ. 593, Πλάτ. Νόμ. 687Α· καιρὸν λαμβάνειν Θουκ. 2. 34, Λυσ. 130. 18· καιροῦ τυχεῖν Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 201· καιροῦ λαβέσθαι Λουκ. Τίμ. 13· καιρὸν ἁρπάζειν Πλουτ. Φιλοπ. 15· κ. τηρεῖν Ἀριστ. Ρητ. 2. 6, 4· καιρῷ χρῆσθαι Πλουτ. Πύρρ. 7·— ἔχει καιρόν τι, συμβαίνει ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ, Θουκ. 1. 42, κτλ.· ἡ ἀπορία ἔχει καιρόν τινα Ἀριστ. μετὰ τὰ Φυσ. 7. 3, 7· καιρὸν ἔχω τοῦ εἶναί τι, νὰ εἶμαι ἡ κυρία αἰτία, Πλάτ. Πολ. 421Α·— καιρός ἐστι, μετ' ἄπαρ., εἶναι ἁρμοδία περίστασις νὰ .., Ἡρόδ. 8. 144, Αἰσχύλ. Πρ. 523, κτλ.· νῦν καιρὸς ἔρδειν Σοφ. Ἠλ. 1368· ἐνίοτε μετὰ τοῦ ἄρθρου, ἀλλ' ἔσθ' ὁ καιὸς .. ξένους .. τυγχάνειν τὰ πρόσφορα Αἰσχύλ. Χο. 710· ὁ κ. ἐστι μὴ μέλλειν ἔτι Ἀριστοφ. Θεσμ. 661, πρβλ. Πλ. 255. **6)** ἐπιρρηματικαὶ χρήσεις: εἰς ἢ ἐς καιρόν, εἰς κατάλληλον καιρόν, Ἡρόδ. 7. 144, Εὐρ. Τρῳ. 739, κτλ.· ἐς κ. ἐπείγεσθαι Ἡρόδ. 4. 139· ἐς αὐτὸν κ. Σοφ. Αἴ. 1168·— οὕτως, ἐν καιρῷ Αἰσχύλ. Πρ. 379, Πλάτ. Κρίτων 44Α·— ἐπὶ καιροῦ Δημ. 424. 2., 484. 20, κτλ.·— κατὰ καιρὸν Πινδ. Ι. 2. 32· ὡς οἱ κατὰ κ. ἦν Ἡρόδ. 1. 30:— παρὰ τῷ ἐντυχόντι κ. Θουκ. 2. 43:— πρὸς καιρὸν Σοφ. Αἴ. 38, Τρ. 59, κτλ.·— σὺν καιρῷ Πολύβ. 2. 38, 7· ὡσαύτως ἄνευ προθέσεων, καιρῷ Σοφ. Ο. Τ. 1516, Θουκ. 4. 59· καιρόν, ἀπολ., Σοφ. Αἴ. 34, 1316· καιρὸν γὰρ οὐδὲν ἦλθες Εὐρ. Ἑλ. 479, πρβλ. Μήδ. 128, Λοβέκ. εἰς Σοφ. Αἴ. 34·—ἅπαντα ταῦτα εἶναι ἀντίθετα πρὸς τὰς φράσεις, ἀπὸ καιροῦ, Λατ. alieno tempore, Πλάτ. Θεαίτ. 187Ε· ἄνευ καιροῦ Πλάτ. Ἐπιστ. 339C· παρὰ καιρὸν Πινδ. Ο. 8. 31, Εὐρ. Ι. Α. 800, Πλάτ. Πολιτικ. 277Α· πρὸ καιροῦ, πρώρως, Αἰσχύλ. Ἀγ. 367:— ἐπὶ καιροῦ, ὡσαύτως σημαίνει, ἐκ τοῦ παραυτίκα, ἐκ τοῦ προχείρου, ex tempore, ἐπὶ καιροῦ λέγειν Πλουτ. Δημοσθ. 8, πρβλ. τοῦ αὐτοῦ Ἀντών. 6, Ἀρτοξ. 5. **2)** ἐπὶ τῶν ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ, π. χ., κ. χειμῶνος Πλάτ. Νόμ. 709D·— παρὰ μεταγεν. ὡς καὶ νῦν, ἁπλῶς = **χρόνος**, Φιλόστρ. 252. **3)** πληθ., οἱ καιροί, αἱ περιστάσεις, ἡ τῶν πραγμάτων κατάστασις, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὡς τὸ τοῦ Κικέρωνος gravissima tempora, ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς, κατὰ τὰς κρισίμους περιστάσεις, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 33, ἴδε Ἑρμηνευτὰς εἰς Δημ. 470. 12· τοὺς καιροὺς παριέναι Πλάτ. Πολ. 374C· τοὺς κ. ὑφαιρεῖσθαι Αἰσχίν. 63. 12·— οὗτω καθ' ἑνικ., Ξεν. Ἀν. 3. 1, 44, Δημ. 214. 5· ὁ ἔσχατος καιρός, ἔσχατος κίνδυνος, Πολύβ. 29. 11, 12, κτλ.· καιρῷ δουλεύειν Ἀνθ. Π. 9. 441·— καιροὶ σωμάτων, αἱ ἅρισται ἐποχαὶ ἢ καταστάσεις τῶν ἀνθρωπίνων σωμάτων, ὅταν δηλ. ἀκμάζωσιν, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 11· πρβλ. **ἀκμή**. **IV.** κέρδος, ὠφέλεια, κάρπωσις, τινος, ἔκ τινος πράγματος, Πινδ. Ο. 2.100, Ρ. 1. 110· ἐς κ. ἔσται τινὶ τελεύμενον, εἰς ὠφέλειαν αὐτοῦ, Ἡρόδ. 1. 206· ἐπὶ σῷ καιρῷ Σοφ. Φίλ. 151· τίνα καιρόν με διδάσκεις ; Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1061· τί σοι καιρὸς .. καταλείβειν ; τί σε ὠφελεῖ .. ; Εὐρ. Ἀνδρ. 130, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 5. 5, 45· τίνος ἕνεκα καιροῦ Δημ. 681. 21· οὗ κ. εἴη, ὅπου ἦτο πρόσφορον ἢ ὠφέλιμον, Θουκ. 4. 54· ἦ κ. ἦν αὐτόθι 90· μετὰ μεγίστων καιρῶν οἰκειοῦται τε καὶ πολεμιοῦται, μὲ σπουδαιότατα ἀποτελέσματα, ὁ αὐτ. 1. 36.

καιροσέων, θηλ. γεν. πληθ. ἐν Ὀδ. Η. 107, καιροσέων ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον, ἐκ τῶν πυκνῶς ὑφασμένων ὀθονῶν στάζει τὸ ὑγρὸν ἔλαιον, δηλ. τὸ ὕφασμα εἶναι τοσοῦτον πυκνόν, ὥστε τὸ ἔλαιον δὲν διέρχεται δι' αὐτοῦ ἀλλὰ στάζει ἀπ' αὐτοῦ ἐκ τῶν ἄκρων. Λέγεται ὅτι ὁ τύπος εἶναι ἀντὶ **καιροεσσέων** (Ἐπικ. γεν. πληθ. τοῦ **καιρόεις**), καὶ ὁ Bgk. ἀναγινώσκει **καιρουσσέων**. Προφανῶς παράγεται ἐκ τοῦ **καῖρος** Α.

καιροσκοπέω, καιροφυλακῶ τὸν κατάλληλον καιρόν, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 63· οὕτως ὁ Α. Διν. (ἀντὶ καιρῷ σκόπει) ἐν Μενάνδρ. Μονοστίχ. 307·— **καιρο-σκόπος**, **ον**, Γρηγ. Ναζ. Ὁμ. 53, σ. 753.

καιρο-σπάθητος [ᾰ], **ον**, (**καῖρος** Α) πυκνῶς ὑφασμένος, καιροσπάθητον .. ὕφασμα Ἑρμιππ. ἐν «Ἀθηνᾶς γοναῖς» 3.

καιρότερον. «ἐνωρότερον.» Ἀχαιὸς· Ἡσύχ.

καιρο-τηρέω τὰς μεταβολάς, καιροσκοπῶ τὰς μεταβολάς, Διόδ. 19. 16, πρβλ. 13. 21·— ἐντεῦθεν, **καιροτηρησία** (ἢ **καιροτήρησις**), ἡ, Ἀριστέας σ. 88, ἔκδ. Ὄξων., ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 299.

καιρο-φῠλᾰκέω, περιμένω τὸν προσήκοντα καιρὸν νὰ πράξω τι, παραμονεύω τι, καιροφυλακεῖ τὴν πόλιν ἡμῶν, ὅ ἐστι φυλάττει τοὺς τῆς πόλεως καιρούς, Λατ. tempora urbis observare, Δημ. 678. 17· διὰ τοῦτο δεῖ παιδιὰς εἰσάγεσθαι καιροφυλακοῦντας τὴν χρῆσιν, παρατηροῦντας μετὰ προσοχῆς τὴν χρῆσιν αὐτῶν ἵνα μὴ γένηται κατάχρησις αὐτῶν, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 3, 4· ἀπολ., Ἀππ. Καρχηδ. 58, Μιθρ. 70·— ὡσαύτως, ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω, Λουκ. Ἀποκηρυττ. 16.— Παθ., καιροφυλακεῖται Μητρόδ. παρὰ Στοβ. 304. 28.—Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις φέρεται **καιροφυλακτέω**, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 575, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατ. σ. 296, κἑξ.

καιρόω, **καίρωμα**, **καίρωσις**, **καιρωστὶς** ἢ **-στρίς**, ἴδε ἐν λ. **καῖρος** Δ.

Καῖσαρ, **ᾰρος**, ὁ, τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομα τοῦ Γαΐου Ἰουλίου Καίσαρος παραληφθὲν ὡς τίτλος ὑπὸ τῶν αὐτοκρατόρων μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Ἀδριανοῦ, ὁπότε ἤρξατο ἀποδιδόμενον εἰς τὸν ἄμεσον διάδοχον τοῦ θρόνου, Gibbon κεφ. 3·— ἐντεῦθεν **Καισάρειος**, **ον**, τοῦ Καίσαρος, ἀνήκων εἰς τὸν Κ., **οἱ Καισάρειοι**, οἱ οἰκεῖοι αὐτοῦ, Δίων Κ. 78. 18, κτλ.·— **τὸ Καισάρειον**, τόπος τις ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, Στράβ. 794· ἀνάκτορον τοῦ Ἡρῴδου, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 1. 21, 1·— ὡσαύτως **Καισαριανοί**, οἱ, οἱ τοῦ Καίσαρος ἄνθρωποι, οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ, Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 91.

Καισᾰρεύω, ὑποκρίνομαι τὸν Καίσαρα ἢ αὐτοκράτορα, Δίων Κ. 66. 8.

καιτάεις, συγχεκομ. ἀντὶ **καιετάεις**, Buttm. Λεξίλ. ἐν λ. **κητώεσσα**.

καί τε, ἴδε **καὶ** Α. Ι. 1.

καί τοι ἢ **καίτοι**, παρ' Ὁμ. (ὅστις ἀείποτε παρεντίθησι μίαν ἢ δύο λέξεις μεταξὺ τοῦ **καὶ** καὶ τοῦ **τοι** πλὴν ἐν Ἰλ. Ν. 267), = καὶ ὄντως, καὶ προσέτι· οὕτως ἐνίοτε καὶ παρ' Ἀττ., καὶ σύ τοι Εὐρ. Μήδ. 344· καὶ τἄλλά τοι Ξεν. Κύρ. 7. 3, 10·— πρὸς εἰσαγωγὴν συμπεράσματος, καὶ λοιπόν, Ἰσοκρ. 61Β. **II.** παρ' Ἀττ., κατὰ τὸ πλεῖστον, καὶ ὅμως, πρὸς δήλωσιν ἀντιρρήσεως ἣν αὐτὸς ὁ λαλῶν εἰσάγει, καίτοι τί φημι ; Αἰσχύλ. Πρ. 101· καίτοι τί σωνῶ ; Σοφ. Ο. Κ. 1132· καίτοι φύγοιμ' ἂν Εὐρ. Κύκλ. 480· καίτοι καὶ τοῦτο .. Δημ. 43. 16., 268. 15·— ὡσαύτως ἐπιτεταμ., καίτοι γ' Ἀριστοφ. Ἀχ. 611, κτλ.· κατὰ τὸ πλεῖστον χωριζόμενον, καίτοι .. γε, Cobet. V. LL. σ. 60· καί τοι γε μὴν σὺ κάρτ' ἐμοῦ σοφώτερα (νῦν· καὶ τῷ μὲν (εἶ) σὺ κάρτ' κτλ. Wakefield, Abresch) Αἰσχύλ. Εὐμ. 849· οὕτω, καίτοι περ Ἡρόδ. 8. 53. **III.** μετὰ μετοχ. παραπλήσιον τῷ **καίπερ**, Σιμωνίδ. 8 (12). 4, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 159, Λουκ. Ἀλέξ. 3.

καίτρεαι, «ὅπλα Ἰβηρικά· οἱ δὲ κυρτίας» Ἡσύχ.

καίω, Ἀρχ. Ἀττ. **κάω** [ᾰ], πρβλ. **κλαίω**: παρατ. **ἔκαιον** Ὀδ. Ι. 553, Ἀρχ. Ἀττ. **ἔκαον**, Ἐπικ. **καΐον** Ἰλ. Φ. 343, Ὀδ. Φ. 176 (διάφ. γραφ. **κῆον**, **κεῖον**, ὡς **κατακειέμεν** ἀντὶ **κατακαιέμεν** Ἰλ. Ζ. 408):— μέλλ. **καύσω** Ξεν. Κύρ. 5. 4, 21, (**ἐπι-**) Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 4, (**κατα-**) Ἀριστοφ. Λυσ. 1218· ὡσαύτως **καύσομαι** ὁ αὐτ. ἐν Ἱλ. 1054:— ὁμαλ. ἀόρ. α' **ἔκαυσα** ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 1088, Θουκ. 7. 80 (δίς), Πλάτ. κλ.· τὰ Ἀντίγραφα τοῦ Ὁμ. ποικίλλουσι μεταξὺ τοῦ **ἔκηα** καὶ **ἔκεια** (ὧν ὁ πρῶτος τύπος προτιμᾶται ὑπὸ τῶν νεωτέρων ἐκδοτῶν, ἴδε Spitzn. Excurs. xv ad Il., La Roche Text-Kritik, σ. 298), **ἔκηα** Ἰλ. Α. 40, κτλ., Ἐπικ. **κῆεν** Φ. 349: προστ. **κῆον** Ὀδ. Φ. 176· α' πληθ. ὑποτ. **κήομεν** Ἰλ. Ζ. 377, 396· εὐκτ. **κήαι**, **κήαιεν**, Φ. 336, Ω. 38· ἄπαρ. **κῆαι** Ὀδ. Ο. 97· μέσ.:— **κήαντο**, **κηάμενοι** Ἰλ. Ι. 88, 234· **κηάμενος** Ὀδ. Η. 2, Ψ. 51· οἱ Ἀττ. ποιηταὶ ἔχουσι καὶ μετοχ. **κέας**, **κέαντες**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 849, Σοφ. Ἠλ. 757· **ἐκκέας** Εὐρ. Ρῆσ. 97, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1133:—πρκμ. **κέκαυκα** (**κατα-**, **προσ-**) Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 37, Ἄλεξις ἐν «Λέβητι» 5.— Μέσ., ἀόρ. α' **ἐκαυσάμην** (**ἀν-**) Ἡρόδ. 1. 202., 8. 19· Ἐπικ. **κήαντο** Ἰλ. Ι. 88:— Παθ., μέλ. **καυθήσομαι** Ἱππ. 586. 12, (**κατα-**, **ἐκ-**) Ἀριστοφ. Νεφ. 1505, Πλάτ.· μεταγεν. **κἀήσομαι** Α' Ἐπιστ. π. Κορ. γ' 15, Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 507:- ἀόρ. **ἐκαύθην** Ἱππ. 1120Ε, (**κατ-**) Ἡρόδ., Θουκ.· Ἐπικ. **ἐκάην** [ᾰ] Ἰλ. Ι. 212, Ὀδ. Μ. 13, (**κατ-**) Ἡρόδ., ἄπαρ. **καήμεναι** Ἰλ. Ψ. 280:— πρκμ. **κέκαυμαι** Εὐρ. Κύκλ. 457, Θουκ., κλ., ἄπαρ. **κεκαῦσθαι** Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 5. (Τὸ ι ἐν τῷ **καίω** ἀντικατέστησε τὸ **F** (ἴδε ἐν λ. **κλαίω**) τῆς √ΚΑΥ ἢ ΚΑ**F**, ὅπερ ἀναφαίνεται ἐν τῷ μέλλ. **καύσω**, ἐν τῇ λέξει **καῦ-μα**, κτλ.· πρβλ. Γοτθ. hai-s (λαμπάς), hau-ri (ἄνθραξ), hei-to (πυρετός)· Ἀρχ.

Σκανδιν. hi-ti, Ἀγγλο-Σαξον. hœ-tu (Ἀγγλ. heat), κτλ.· ἀλλ' ὁ Κούρτ. δὲν παραδέχεται σχέσιν πρὸς τὸ Σανσκρ. śush (siccescere).)

I. ἀνάπτω, πυρὰ πολλὰ Ἰλ. I. 77· πῦρ κήαντες Ὀδ. I. 231· πῦρ κῆαι O. 97, κτλ.· καὶ ἐν τῷ μέσῳ. τύπῳ, πῦρ κήαντο, Ἰλ. I. 88, πρβλ. 234, Ὀδ. Π. 2:— Παθ., καίομαι, πυραὶ νεκύων καίοντο Ἰλ. Α. 52· θεείου καιομένοιο Θ. 135· καιομένοιο πυρὸς Τ. 376, κτλ.· οὕτως, Ἡρόδ. I. 86, Ἀριστοφ. Σφ. 1372, κτλ.. φῶς πυρὸς καιόμενον Πλάτ. Πολ. 514B· αἱ φλόγες αἱ καιόμεναι .. περὶ τὸν οὐρανόν, τὰ ἀναφλεγόμενα μετέωρα, Ἀριστ. Μετεωρ. I. 4, 1· ἐπὶ μεταλλούχου οὐσίας, τήκομαι, χωνεύομαι, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 24. **II.** θέτω εἰς τὸ πῦρ, καίω, μηρία, ὀστέα Ὀδ. I. 553, Ἡσ. Θ. 457· νεκροὺς Ἰλ. Φ. 343· δένδρεα, ὕλην αὐτόθι 357, κτλ.— Παθ., νηυσὶν καιομένῃσιν Ἰλ. I. 602.

2) καίω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἡρόδ. 3. 104, Πλάτ. Κρατ. 413B· [χείμαρρος] ἡελίῳ κεκαυμένος, ἀπεξηραμμένος ὑπὸ τοῦ ἡλίου, Ἀνθ. Π. 9. 277. **3)** ἐπὶ μεγάλου, δεινοῦ ψύχους ὡς καὶ νῦν (τὸ τοῦ Οὐεργιλίου penetrabile frigus adurit), ἡ χιὼν καίει τῶν κυνῶν τὰς ῥῖνας Ξεν. Κυν. 8, 2, πρβλ. 6, 26· καίειν λέγεται .. τὸ ψυχρόν, οὐχ ὡς τὸ θερμόν, κτλ., Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 5, 5. **4)** Παθ., ἐπὶ τῆς θέρμης τοῦ πυρετοῦ, ὡς τὸ Λατ. uri, φλέγομαι, καταξηραίνομαι, «στεγνώνω», τὰ ἐντὸς ἑκάετο Θουκ. 2. 49· μεταφ., ἐπὶ πάθους, ἰδίως ἐρωτικοῦ, ἐν φρασὶ καιομέναν Πινδ. Π. 4. 390· κάομαι τὴν καρδίαν Ἀριστοφ. Λυσ. 8· καομένη Ἑλλάς, εὑρισκομένη ἐν καταστάσει ἐξάψεως, ἐρεθισμοῦ, Λυσίας 914. 22· ἔρως .. ὕδρει καόμενος Πλάτ. Νόμ. 783A· καίεσθαί τινος [ἔρωτι] Ἑρμησιάναξ 5. 37, πρβλ. Παρθέν. 14.

III. καίω καὶ καταστρέφω (ἐν πολέμῳ), τέμνειν καὶ κ., καίειν καὶ πορθεῖν, καταστρέφειν καὶ ἐρημοῦν διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου, Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 15., 6. 5, 27. **IV.** ἐπὶ χειρουργοῦ, καυτηριάζω, τι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 787· ἐν τῷ Παθ. τύπῳ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀφ. 1258· ἀπολ., τέμνω καὶ κάω, κάμνω ἐγχείρησιν καὶ καυτηρίασιν, Πλάτ. Γοργ. 480C, 521E, Ξεν. Ἀν. 5. 8, 18, κτλ.· σπανίως ἀντιστρόφως, κέαντες ἢ τεμόντες, ἀλλ' οὕτω σημαίνει: ποιήσαντες ἤτοι τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλο, οὐχὶ δὲ ἀμφότερα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 849· ἴδε ἐν λ. **τέμνω** I. 5.

V. καίω ἢ «ψήνω» (ἐν καμίνῳ) πήλινα σκεύη, ἔκαεν οἶνου κανθάρους, «ἔψηνε κρασοπότηρα», Φρύν. Κωμ. ἐν «Κωμασταῖς» 1.

κάκ, κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ τοῦ πλήρους **κατὰ** πρὸ τοῦ **κ,** παρ' Ὅμ. τὸ πλεῖστον κἀκ κεφαλῆς, κἀκ κεφαλήν· ὡσαύτως, κἀκ κόρυθα Ἰλ. Λ. 351· κἀκ κορυφὴν Θ. 83· πρβλ. **κάγ, κάδ.**

κἀκ, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ ἐκ,** Ἡσ. Θ. 447· συχν. παρ' Ἀττ.

κακάβη, ἡ, **κάκαβος,** ἡ, **κακάβιον,** τό, = **κακκάβη, κάκκαβος,** κτλ.

κἀκαγγελέω, φέρω κακὰς ἀγγελίας, Τραγ. παρὰ Δημ. 315. 23, Φώτ.

κἀκαγγελία, ἡ, κακὴ ἀγγελία, ἐκ διορθώσεως ἐν Μανέθωνι 4. 550 (ἀντὶ **καταγγελία**).

κἀκ-άγγελος, ον, ἄγγελος κακῶν, κομιστὴς κακῶν ἀγγελιῶν, γλῶσσα Αἰσχύλ. Ἀγ. 636, πρβλ. Πλούτ. 2. 241B, Ἀντ. Λιθερ. 15.

κἀκ-άγγελτος, ον, προξενηθεὶς ἐκ κακῆς ἀγγελίας, κ. ἄχη, αἱ ἐκ κακῆς ἀγγελίας προερχόμεναι λῦπαι, Σοφ. Ἀντ. 1286.

κακάγορος, κακᾱγορία, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κακήγορος, κακηγορία,** Πινδ.

κακαλία, ἡ, φυτόν, ἴσως εἶναι τὸ Mercurialis, Διοσκ. 4. 123.

κακαλίς, ίδος, ἡ, «νάρκισσος» Ἡσύχ.

κάκαλον, τό, = **τεῖχος,** Αἰσχύλ. (Ἀποσπ. 161) παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξει.

κἀκ-ανδρία, ἡ, ἀνανδρία, Σοφ. Αἴ. 1014, Εὐρ. Ῥῆσ. 814.

κακανέω, παρὰ Πλουτ. 2. 235F, κακανεῖν νέων ψυχάς, ἔνθα ἡ πιθανὴ γραφὴ εἶναι: **κατακονᾶν,** ἀκονᾶν, ὀξύνειν.

κακανθέω, παράγω κακὰ ἄνθη, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξ. 420.

κἀκ-ανθήεις, εσσα, εν, ἔχων κακόν, βλαβερὸν ἄνθος, Νικ. Ἀλεξιφ 420.

κάκαρον, τό, = κρανίον, λέξις «τῶν μὴ κατὰ γλῶσσαν λογάδα ὁμιλούντων» Εὐστ. σ. 1796, 58.

κἄκάω, ἴδε **κακκάω.**

κακεγκάκως ἢ **κακιγκάκως,** ἀντὶ **κακὴν κακῶς,** = **κακὸς κακῶς,** Κ. Μανασσ. Χρον. 46D, 63D, κλ.

κάκεῖ, κἀκεῖθεν, κἀκεῖνος, Ἀττ. κράσεις ἀντὶ **καὶ ἐκεῖ, καὶ ἐκεῖθεν, καὶ ἐκεῖνος.**

κάκεις ἢ **κακεῖς,** οἱ, εἶδος Αἰγυπτίων ἄρτων, καὶ οἱ κακεῖς δὲ ἴδιόν τι ἄρτου γένος στατικὸν κοιλίας Στράβ. 824.

κακ-ελπιστέω, ἔχω κακὰς ἐλπίδας, κ. καὶ φοβεῖσθαι Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 5, 27.

κἀκ-έμφατος, ον. κακῶς ἠχῶν, κακόηχος, ἐπὶ λέξεων ὧν γίνεται χρῆσις ἐπὶ αἰσχρᾶς, ἀτόπου ἢ διφορουμένης ἐννοίας, Quint. Instit. Rhet. 8. 3, 44, Σχόλ. εἰς Λουκ. Λεξιφ. 21.—Ἐπίρρ. **-τως,** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 48, 426, κτλ. **II.** = **ἄδοξος, δυσκλεής.** Ἡσύχ. ἐν λ. **κάκην.**

κακενθυμησία, ἡ, = **κακὴ ἐνθύμησις,** Βίος Νείλου Νεωτέρου 145Δ.

κἀκεντρέχεια, ἡ, δραστηριότης εἰς τὸ κακόν, δολιότης, πονηρία, Πολύβ. 4. 87, 4, Ὠριγέν. VII. 152A.

κἀκ-εντρεχής, ές, ὁ ἐν κακοῖς ἐντρεχής, δραστήριος εἰς τὸ κακόν, κακός, δόλιος, Ἐπίχ. ἐν Α. Β. 105, Πολύβ. ἐν Call. Vat. (Mai) 2. 414, Στράβ. 301.—Ἐπίρρ. **-χῶς,** Βασίλ. IV. 865C, Ὠριγέν. VII. 152B.

κακ-επίθυμος οἴνου, ἔχων σφοδρὰν, ὀλεθρίαν ἐπιθυμίαν πρὸς τὸν οἶνον, οἰνοφερής, πάροινος, Ἡσύχ. ἐν λέξει **οἰνόφλυξ.**

κἀκ-εργᾰσία, ἡ, κακὴ ἐργασία, Θεοφρ. Ἀποσπ. 9. 10· ὡς φαίνεται παρεφθάρη ἐκ τοῦ **κατεργασία,** G. Dindorf.

κακ-εργέτης, ου, ὁ, κακὰ ἐργαζόμενος, σκωπτικὸν ὄνομα τοῦ Γ' Πτολεμαίου (τοῦ Φύσκωνος) ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **εὐεργέτης,** Ἀθήν. 184C· ὡσαύτως **κακεργάτης,** Νικήτ. Εὐγ. 4. 164·— θηλ. **-γάτις** ἢ **-γέτις, ιδος,** Θεμίστ. 331D, Διον. Ἀρεοπ. 441Α.

κάκ-ερως, ωτος, ὁ, ἡ, ὁ ἀτυχῶς, ὀλεθρίως ἐρῶν, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 206.

κἀκ-εστώ, οῦς, ἡ, κακὴ κατάστασις, τὸ ἔχειν κακῶς, ἀντίθετ. τῷ **εὐεστώ,** «κακεστοῦν· κακὴν κατάστασιν. ἢ ἀπραγίαν» Ἡσύχ.

κἀκ-έσχᾰτος, ον, ἐσχάτως κακός, σφόδρα κακός, Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 498.

κακεύνουχος, ὁ, κακὸς εὐνοῦχος, Καλλ. κ. Χρυσ. στίχ. 2294, ἔκδ. Λ.

κάκη, ἡ, (κᾰκὸς) κακία, μοχθηρία, Εὐρ. Ἱππ. 1335, Ἀριστοφ. Ὄρν. 541, Πλάτ., κλ. ἐπὶ ἵππου, Πλάτ. Φαῖδρ. 247B. **2)** φαυλότης, ἀνανδρία, ὀκνηρία, ἄψυχον κάκην Αἰσχύλ. Θήβ. 192· λήματος κάκη αὐτόθι 616· δειλίαν καὶ κάκην Εὐρ. I. T. 676· εἴκοντας κάκῃ Πλάτ. Μενέξ. 246B· διὰ κάκην ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 468Α.

κᾰκηγορέω, κακῶς ὁμιλῶ περί τινος, ὑβρίζω, κακολογῶ, κατηγορῶ, τινα Πλάτ. Συμπ. 173D, Πολ. 395C· κακηγορεῖν τινα πρός τινα Ψευδο-Φωκυλ. 213· ἀπολ., ἀπεχόμενος .. τοῦ κακηγορεῖν Πλάτ. Νόμ. 934E, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. N. 5. 1, 14.—Παθ., κατηγοροῦμαι, κακολογοῦμαι, Πλάτ. Πολ. 368C.

κᾰκηγορία, ἡ, κακολογία, κατηγορία, διαβολή, Πινδ. Π. 2. 67· κακηγορία τινός, κατηγορία, δυσφημία, Πλάτ. Φαῖδρ. 243Α, Β·— κακηγορίας δίκη, ἀγωγὴ ἐπὶ δυσφημίᾳ, Δημ. 524. 22., 540. 22· κακηγορίας δικάζεσθαι Λυσ. 116. 22, κτλ.· κακηγορίᾳ ἔνοχος Δημ. 1308. 3.

κᾰκηγορίου δίκη, = τῷ προηγ., παρὰ Δημ. 544. 18· ἄχρηστον κατ' ὄνομ.

κᾰκηγόρος, ον, (ἀγορεύω) κακῶς ὁμιλῶν κατά τινος, ὑβριστικός, ὀνειδιστικός, Πινδ. Ο. 1. 85 (ἐν Αἰολ. αἰτ. πληθ. **κακαγόρος**)· γλῶττα Πλάτ. Φαῖδρ. 254E· κ. τινος, κακολογῶν τινα, δυσφημῶν, Ἀθήν. 220Α·— ἀνώμαλ. Συγκρ. **κακηγορίστερος** Φερεκράτ. ἐν «Κραπατάλλοις» 16· Ὑπερθ. **-ίστατος** Ἐφαντίδης ἐν Ἀδῆλ. 4.— Ἐπίρρ. **-ρως** Πολυδ. Η', 81.

κᾰκ-ήθης, ες, συγκεκομμ. ἀντὶ **κακοήθης,** Ἱππ. 655. 22, Νικ. Θηρ. 152.

κᾰκηλόγος, ον, ὁ κακολογῶν, κακολόγος, Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 117.

κᾰκηπελέων, ὁ κακῶς ἔχων, ἐν κακῇ καταστάσει ὤν, Ἐπικ. μετοχ. σχηματισθεῖσα κατὰ τὸ Ὁμηρικὸν **ὀλιγηπελέων,** Νικ. Θηρ. 878, Ἀλεξιφ. 93.

κᾰκηπελία, ἡ, κακὴ κατάστασις, ἀντίθετον τῷ **εὐηπελία,** Νικ. Θηρ. 319.

κᾰκία, ἡ, (κακὸς) ὁ κακὸς χαρακτήρ τινος, ἔλλειψις ἀγαθῶν προσόντων, ἀνικανότης, ὡς τὸ Ὁμηρικὸν **κακότης** (vitiositas, Κικ. Tusc. 4. 15), ἀντίθετον τῷ **ἀρετή,** Θέογν. 322, Σοφ. Ο. Τ. 512, Πλάτ. Συμπ. 181E, Πολ. 348C, κλπ.· κακίᾳ ἡνιόχων, διὰ τὴν ἀνικανότητα τῶν ἡνιόχων, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 248B·— πληθυντ. **κακίαι,** ἐλλείψεις, ἐλαττώματα, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 6, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 556D. **2)** δειλία, ἔλλειψις θάρρους, ὄκνος, Θουκ. 2. 87· κακία καὶ ἀνανδρία Πλάτ. Κρίτων 45E. **3)** ἠθικὴ κακία, μοχθηρία, πονηρία, φαυλότης, κακία, Λατ. pravitas, μετ' ἀρετῆς ἀλλ' οὐ μετὰ κακίας Ἀνδοκ. 8. 25· ἡ ἀρετή, ὡσαύτως δὲ .. καὶ ἡ κακία Πλάτ. Μένων 72Α, κτλ.· προσωποπ. ἐν τῷ μύθῳ τοῦ Προδίκου, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 26. **II.** κακὴ φήμη, δυσφημία, ἀτιμία, κ. ἀντιλαβεῖν Θουκ. 3. 58. **2)** ὁ ὑποφέρει τις κακόν, Ἑβδ. (Α' Μακκ. Ζ', 23)· ἀρκετὸν τῇ ἡμέρᾳ ἡ κακία αὐτῆς Εὐαγγ. κ. Ματθ. ς', 34.

κᾰκιζό-τεχνος, ον, ὁ κακίζων τὰ ἔργα τῆς τέχνης, εὑρίσκων ἐλλείψεις, μηδέποτε εὑρίσκων αὐτὰ τέλεια, ἐπίθ. τοῦ Καλλιμάχου, ὃς ἦν γνωστὸς διὰ τὴν γνωστὴν ἐξεργασίαν τῶν ἔργων αὐτοῦ, Παυσ. 1. 26, 7, Ἰλίν. 34. 19, § 35. Ἀλλὰ τὰ Ἀντίγραφα τοῦ Παυσ. ἔχουσι **κατατηξί-τεχνος,** ὅπερ φαίνεται γνήσιον, = ὁ κατατήκων ἢ παραλύων τὴν τέχνην, πρβλ. Διον. Ἀλ. τόμ. 6, σ. 1114 Reiske, Sillig. Catal. Artif. σ. 128.

κακίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῐῶ,** (κακὸς) ὀνειδίζω, κατηγορῶ, τινα Ἡρόδ. 3. 145, Δημ. 907. 12· κακ. τινὰ ὅτι οὐκ .. Θουκ. 2. 21· κακ. καὶ νουθετεῖν Πλάτ. Πολ. 560Δ· τὴν τύχην κακ. Δημ.

327. 22, πρβλ. 538. 12:— **Παθ.**, ὀνειδίζομαι, κακολογοῦμαι, ὑπό τινος Θουκ. 1. 105. **II.** κάμνω τινὰ δειλόν, Εὐρ. Ι. Α. 1435:— Παθ., φέρομαι ὡς δειλός, οὗ ἐ κακιζόμενόν γε κατέκτα Ὅ. Ω. 214· οὕτω, καὶ μὴ κακισθῆς Εὐρ. Μήδ. 1246, πρβλ. Ἰλ. 982, Πλάτ. Μενέξ. 247C· κακίζεσθαι τύχῃ, βλάπτεσθαι μόνον ὑπὸ τῆς τύχης, Θουκ. 5. 75.

κᾰκῐ́ότερος, μεταγεν. ποιητ. τύπος τοῦ συγκρ. **κακίων**, Ἀνθ. Π. 12. 7.

κᾰκισμός, ὁ, (κακίζω), τὸ κακίζειν, κατηγορία, ὄνειδος, Στράβ. 422.

κᾰκιστέος, α, ον, ρημ. ἐπίθ., δν δεῖ κακίζειν, Κλήμ.Ἀλ. 343.

II. κακιστέον, δεῖ κακίζειν, μετὰ αἰτ., Εὐρ. Ι. Α. 105.

κακιστεύω = **κακίζω**, Μαλαλ. 136. 18.

κακίω· «ἰδροῦν ἄρχομαι. Λάκωνες» Ἡσύχ., πρβλ. **κηκίω**, προσέτι ἴδε τὴν λέξ. **κακις** παρὰ Θεογνώστῳ ἐν Ἀνεκδ. Κραμ. 2. 79, 4, καὶ τὸ Ὁμηρ. πολὺς δ' ἀνεκήκιεν ἱδρὼς Ἰλ. Ψ. 507.

κᾰκίων, **κάκιστος**, ἀνώμαλ. Συγκρ. καὶ Ὑπερθ. τοῦ **κακός**.

κακκάβη, (Α), ἡ, = **χύτρα**, «τὴν χύτραν δ' Ἀριστοφάνης .. κακκάβην εἴρηκεν οὕτως· τὴν κακκάβην γὰρ κᾶε τοῦ διδασκάλου Ἀθήν. 169C (Ἀριστοφ.Ἀποσπ. 26),Ἀντιφάνης ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 3, Δωρίων παρ' Ἀθην. 338Δ·— ὡσαύτως **κάκκᾰβος**, ὁ, Νικοχ. ἐν «Λημνίαις» 4, Ἀντιφάν. ἐν «Παρασίτῳ» 1. 3, (ἔνθα ἴδε Meineke), ὁ αὐτ. ἐν Ἀδηλ. 32·— ὡσαύτως **κάκκαβος**, ἡ, Ἀλέξ. Τραλλ. 3. σ. 202· ἴδε Φρύν. σ. 427, Μοῖριν σ. 206, Ἡσύχ., Φώτ. καὶ Ζωναρ. σ. 1154. Φέρεται δὲ **κάκαβος**, **κακάβη**, δι' ἑνὸς **κ**, παρὰ Γαλην. 13. σ. 949D, 9947.

κακκάβη, (Β), **πέρδιξ**, κληθεῖσα οὕτως ἐκ τῆς φωνῆς αὐτῆς (ὅθεν καὶ ῥῆμα **κακκαβίζω**),Ἀθήν. 389F: (τὸ Σανσκρ. Kukkubha, ὡς λέγει ὁ H. H. Wilson, εἶναι ὁ φασιανός).

κακκᾰβίζω. ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν περδίκων, «κακκαρίζω», τῶν περδίκων οἱ μὲν κακκαβίζουσιν οἱ δὲ τρύζουσιν Ἀριστ. π. τὰ Ἱστ. 4. 9, 18, Θεόφρ. παρ' Ἀθην. 390Α· ἐπὶ γλαυκῶν, γλαυκῶν .. κακκαβιζουσῶν ἀεὶ Ἀριστοφ. Λυσ. 761·— ὡσαύτως **κακκάζω**, «κακκάζειν· τὰς ὄρνις τὰς πρὸς τὸ τίκτειν φθεγγομένας Ἀττικοὶ» Ἡσύχ.: πρβλ. **κικκαβᾶν**.

κακκάβιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κακκάβη** (Α), Εὔβουλος ἐν «Ἴωνι» 1.

κακκάβις, **ῐ̆δος**, ἡ, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **κακκάβη** (Β), Ἀλκμὰν 22.

κακκαβοπυρφόρος, ον, (**κάκκαβος**, **πυρφόρος**), πλοῖον φέρον λέβητας πλήρεις Ἑλληνικοῦ πυρός, Θεοφ. 540, 19, 646. 15.

κάκκᾰβος, ἴδε **κακκάβη** (Α).

κακκάζω, ἴδε **κακκαβίζω**.

κάκκασμα, **τος**, τό, κακκάρισμα, περὶ τῆς φωνῆς γλαυκός, Νικ. Ἀκομ. τ. 2, σ. 298, 25, ἔκδ. Λ.

κακκάω, «κάμνω τὰ κακκά μου», παιδικὴ λέξις, κακκᾶν δ' ἂν οὐκ ἔφθης φράσαι, κἀγὼ λαβὼν θύραζε ἐξέφερον ἂν καὶ προὐσχόμην σε, «δὲν ἐπρόφθανες νὰ 'πῇς ἔχω κακκὰ καὶ σ' ἔπαιρνα ἔξω καὶ σὲ κρατοῦσα νὰ τὰ κάμῃς», Ἀριστοφ. Νεφ. 1383 (Βιβλ. **κακᾶν**), 1390.

κακκεῖαι, ἧττον ὀρθὸς τύπος τοῦ **κακκῆαι**, ὃ ἴδε.

κακκείοντες, Ἐπικ. ἀντὶ **κατακειόντες**, μετοχ. τοῦ **κατακείω**.

κακκεφᾰλῆς, χείρων τύπος τοῦ **κἀκ κεφαλῆς**, ἴδε ἐν λ. **κάκ**.

κάκκη, ἡ, «κακκά», ἀνθρωπίνη κόπρος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 162.

κακκῆαι, Ἐπικ. ἀπαρ. τοῦ **κατακαίω**.

κακκόρ· «ὁ μικρὸς δάκτυλος. Λάκωνες» Ἡσύχ.

κακκόρυφα, **κακκορῡφήν**, χείρων τύπος τοῦ **κἀκ κορ-**, ἴδε ἐν λ. **κάκ**.

κακκρύπτω,Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **κατακρύπτω**,Ἡσ.Ἔργ. κ.Ἡμ.469.

κάκκυνηγετῶ, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **καὶ ἐκκυνηγετῶ**.

κακκώνιον· «σκαρίον» Ἡσύχ.

κακο-, ἐν συνθέσει, ἴδε **κακός** ἐν τέλ.

κακο-αισχής, ές, = κακὸς καὶ αἰσχρός, Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ. 402Α.

κάκο-ανάστροφος, κακῶς ἀναστρεφόμενος, οὐχὶ εὐπροσήγορος, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 233.

κᾰκοβάκχευτος,**ον**, = κακῶς βακχεύων, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 316, 319.

κακόβας· «ἐπὶ κακῷ ἥκων» Ἡσύχ.

κᾰκόβιος, ον, ζῶν πενιχρῶς, διάγων βίον πλήρη στερήσεων, Ἡρόδ. 4. 95, Ξεν. Κύρ. 7. 5. 67, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 17, 2, Στράβ. 821.

κᾰκοβίωτος, ον, = **ἀβίωτος**, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Πλ. 969.

κᾰκοβλαστέω, βλαστάνω κακῶς ἢ μετὰ δυσκολίας, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 7, 2:— **κᾰκοβλαστής**, ές, βλαστάνων κακῶς ἢ μετὰ δυσκολίας, αὐτόθι 1. 20, 60., 4. 7, 2.— Συγκρ. **κακοβλαστότερος**. ὁ αὐτ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 1.

κᾰκόβλητος, ον, κακῶς ῥιφθείς, μὴ ἐπιτυχών, ἐπί οἱστοῦ, βέλους, Σουίδ. ἐν λ. **ἀβλῆτα βέλη**.

κακοβολέω, κακῶς, ἀνεπιτυχῶς βάλλω, ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν ἀστραγάλων, οὐδέποτε κακοβολεῖ ὁ Θηραμένης ἐν ἀστραγάλοις Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1001.

κᾰκόβορος, ον, τρώγων κακὴν τροφήν, περὶ τῆς ἴδιος, ἥτις λέγεται ὅτι ἐσθίει ὄφεις καὶ σκορπίους, Δίλ. π. Ζ. 10. 29.

κᾰκοβουλεύομαι, Παθ., κακῶς συμβουλεύομαι, ψυχὴ κακοβουλευθεῖσα Εὐρ. Ἴων 877· ἀλλ' ὁ τύπος εἶναι ἐσφαλμένος καὶ ὁ Ἑρμαννος διορθοῖ: κακὰ βουλευθεῖσα, ὁ δὲ Nauck ἐξέδωκε κακοβουληθεῖσα, ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ.

κᾰκοβουλία, ἡ, τὸ κακῶς βουλεύεσθαι, Διογ. Λ. 7. 93, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 11. 3.

κακοβουλοσύνη, ἡ, = τῷ προηγ., Χρησμ. Σιβυλλ.Ἀποσπ. 1, 19.

κᾰκόβουλος, ον, κακῶς βουλευόμενος, ἀσύνετος, φροντὶς Σοφ. Ἀποσπ. 519· φῶτες Εὐρ. Βάκχ. 399, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1055.

II. ἐνεργ., συμβουλεύων κακῶς, ἀντίθετον τῷ **εὔβουλος**, Πλάτ. Σίσυφ. 391C.

κᾰκοβουλοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κακοβουλία**, Χρησμ. Σιβυλλ. Ἀποσπ. 1. 19.

κᾰκόγαμβρος γόος, θρῆνος ὑπὲρ δυστυχοῦς γαμβροῦ, Εὐρ. Ρῆς. 260.

κᾰκογᾰμίου δίκη, ἡ, ἀγωγὴ ἐναντίον τοῦ συνάψαντος παράνομον ἢ ἀνοίκειον γάμον, Πλουτ. Λύσανδ. ἐν τέλ.

κᾰκόγᾰμος, ον, νυμφευόμενος παρανόμως, μνηστῆρες Εὐστ. 1451. 47· κ. γάμος, ἀτυχὴς γάμος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 1238.

κᾰκογείτων, ον, γεν. **ονος**, κακὸς γείτων, Καλλ. εἰς Δήμ. 117·— ἀλλ' ἐν Σοφ. Φιλ. 692, οὐδέ τιν' ἐγχώρων κακογείτονα, δηλ. γείτονα κακῶν, ἢ ἐν κακοῖς, ἵνα ᾖ πλησίον αὐτοῦ ὅταν πάσχῃ, ἴδε σημ. Jebb ἐν τόπῳ.

κᾰκογένειος, ον, ἔχων ἀθλίαν γενειάδα, Σουίδ. ἐν λ. εἰς **Τροιζῆνα**.

κᾰκογενής, ές, = **δυσγενής**, Δίων Κ. 44. 37.

κακόγεως, ὁ, ἔχων κακὴν γῆν, ἄγονος, Μοσχόπ. Περὶ Σχεδ. σ. 66.

κακόγηρος, ὁ, κακὸς γέρων ἢ μοναχός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **καλόγηρος**, Παλλαδ. Λαυσ. 1065C, κλ.

κᾰκογήρως, **ως**, ὁ, ἡ, ὁ κακὸν ἔχων γῆρας, Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 205, ἔκδ. Boissonade, ἔνθα φέρεται παροξυτόνως **κακόγηρως**, οὕτω καὶ ἐν τῷ Θησ. Στεφ.

κᾰκογλωσσία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, «κακογλωσσιά», Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 4. 504.

κᾰκόγλωσσος, ον, κακόγλωσσος βοή, κραυγὴ δυστυχίας, Εὐρ. Ἐκ. 661. **II.** ἐπιφέρων κακὸν (εἰς ἑαυτὸν) διὰ τῆς γλώσσης του, λαλῶν πρὸς ἰδίαν αὐτοῦ βλάβην, ἐπὶ τῆς Νιόβης, Καλλ. εἰς Δῆλον 96.

κακογνωμία, ἡ, (**κακογνώμων**) = **κακοφροσύνη**, Achmes Ὀνειρ. 258, σ. 239.

κᾰκογνωμονέω, εἶμαι κακῶς διατεθειμένος, Νικήτ. Χρον. 108, Α. Β. 334, 7.

κᾰκογνωμοσύνη, ἡ, = **κακοβουλία**, Αἴσωπ. 226, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 370.

κᾰκογνώμων, ον, κρίνων κακῶς, ἀσύνετος, οὐ κακογνώμων ἦν, ἀλλὰ καὶ συνίει τὰ πολλὰ ὀξύτατα Δίων Κ. 77. 11.

κᾰκό-γονος, ον, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 26 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἄγονος**, τόκοισί τε ἀγόνοις, κακοῖς, ἀκάρποις, ἄνευ τεκνογονίας

κᾰκόγραιος, ον, κακόγραια μάγουλα, μάγουλα κακῆς ἢ δυσμόρφου γραίας, Νικήτ. Χρον. σ. 371B.

κᾰκογράφος, ὁ, ὁ γράφων κακῶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **καλλιγράφος**, Φωτίου Βιβλιοθ. σ. 287, 43.

κᾰκογύναιος, ον, κακὸς εἰς γυναῖκας ἢ κατ' ἄλλους, ἀτυχὴς εἰς τὰς γυναῖκας, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 228.

κᾰκοδαιμονάω. κατέχομαι ἢ βασανίζομαι ὑπὸ κακοῦ δαίμονος, εἶμαι ὥς τις δαιμονιζόμενος, Ἀριστοφ. Πλ. 372, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 5, Δημ. 93. 24 (κοινῶς **κακοδαιμονοῦσι**), Δείναρχ. 101. 41, Πλουτ. Λούκουλλ. 4· πρβλ. **κακοδαιμονία** II, Λοβέκ. εἰς Φρύν.79.

κᾰκοδαιμονέω, εἶμαι δυστυχής, Ξεν.Ἱέρ. 2, 4, Πλούτ. 2. 76Α· ἴδε τὸ προηγούμ.

κακοδαιμόνημα, τό, = **κακοδαιμονία**, Βασίλ. τ. 1, σ. 56.

κᾰκοδαιμονία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἀτυχία, δυστυχία, ἀντίθετον τῷ **εὐδαιμονία**, Ἡρόδ. 1. 87, Ἀντιφῶν 138. 35, Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 3, κτλ. **II.** τὸ κατέχεσθαι ὑπὸ κακοῦ δαίμονος, μανία, Ἀριστοφ. Πλ. 501, Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 19, Δημ. 23. 26.

κᾰκοδαιμονίζω, θεωρῶ τινα κακοδαίμονα, ταλανίζω αὐτὸν διὰ τὴν κακήν του τύχην, τὸν κακοτυχίζω, ἀντίθετον τῷ **εὐδαιμονίζω**, Στράβ. 520, Φίλων 1. 219.

κᾰκοδαιμονικός, ή, όν, ὁ ἐπιφέρων ἀτύχημα, δυστυχίαν, Διογ. Λ. 7. 104, Σέξτ.Ἐμπ. Μ. 9. 176.

κᾰκοδαιμονιστέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **κακοδαιμονίζω**, δεῖ κακοδαιμονίζειν, Φίλων 2. 671.

κᾰκοδαιμονιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐπικαλούμενος κακόν τινα δαίμονα, ἀντίθεταν τῷ **ἀγαθοδαιμονιστής**· καθόλου, ἄνθρωπος διεφθαρμένος καὶ ἄθλιος, Λυσ. παρ' Ἀθην. 551F.

κᾰκοδαιμοσύνη, ἡ, = **κακοδαιμονία** I, Ἱππόδαμ. παρὰ Στοβ. 250. 39. **II.** = **κακοδαιμονία** II, Δίλ. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξει **Ἀπίκιος**.

κᾰκοδαίμων, ὁ, ἡ, **κακόδαιμον**, τό, γεν. **ονος**, κατεχόμενος ὑπὸ κακοῦ δαίμονος, Ἀντιφῶν 134. 23· ὁ κ. Σωκράτης Ἀριστοφ. Νεφ.104· ἀτυχής, δυστυχής, κακότυχος, Εὐρ.Ἱππ.1362· συχνὸν παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ὦ κακόδαιμον, ὦ ἄθλιε, κακότυχε, Ἀριστοφ. Πλ. 386· οἷμοι κακοδαίμων ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 105·— ὡσαύτως ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ὡς τὸ **τλήμων** ἐν Σοφ. Ο. Τ. 1175, ἔνθα ἴδε Erf.— Συγκρ. **-έστερος** Λουκ. Λεξιφ. 25·—Ἐπίρρ. **-μόνως** Λουκ. Βίων Πρᾶσις 7. **II.** ὡς οὐσιαστ., ὁ κακὸς δαίμων, πονηρὸν πνεῦμα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 112, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 4, 38. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 154, 157.

κᾰκοδάκρῡτος, **ον**, ἐν τῷ οὐδ. μόνον, παρ' Ἡσυχίῳ, πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λέξ. **δύστακτον**, ἥτις σημαίνει τὸ κακῶς στάζον, κακῶς δακρῦον, ἐπὶ δένδρων παραγόντων ῥητίνην ἢ μαστίχην.

κᾰκοδεκτεύω, = κακῶς δέχομαι Ἡσύχ.

κᾰκόδερμος, **ον**, ἔχων κακὸν δέρμα, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 4 ἐν τέλ.

κακοδιαιτησία, ἡ, κακὴ δίαιτα, Σωρανὸς Ἐφέσ. ἔκδ. Ermi. σ. 143.

κᾰκοδῐδασκᾰλέω, διδάσκω τινὰ τὸ κακόν, κακοδιδασκαλεῖ γὰρ τοὺς πολλοὺς Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 41.

κᾰκοδῐδασκᾰλία, ἡ, κακὴ διδασκαλία, διδασκαλία κακῶν δογμάτων, Ἐκκλ.· ἐν τῷ πληθ., Ἰγνάτ. πρὸς Φιλαδελφεῖς 2.

κακοδιδάσκαλος, ὁ, διδάσκαλος τοῦ κακοῦ, Ψευδο-Κλήμ. Ρ. 1457D.

κᾰκοδιοικέω, διοικῶ κακῶς, Achmes 18.

κᾰκοδῐκία, ἡ, κακή, διεφθαρμένη δίκη, Πλάτ. Νόμ. 938B, πρβλ. Πολυδ. Η', 14.

κάκοδμος, **ον**, (ὀδμὴ) Ἰων. ἀντὶ **κάκοσμος**, Ἱππ. Προγν. 40.

κακοδόκιμος, = **ἀδόκιμος**, Ἐπιχάρμου Ἀποσπ. 23, 1.

κᾰκοδοξέω, ἔχω κακὴν φήμην, Ξεν. Ἀπομν. 1. 7, 2., 3. 6, 17. **2)** = **κακόδοξός εἰμι**, Ἀθαν. Ι. 220A.

κᾰκοδοξία, ἡ, κακὴ φήμη, δυσφημία, Ξεν.Ἀπολ.31, Πλάτ.Πολ. 361C. **II.** κακὴ δοξασία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ὀρθοδοξία**, Κλήμ. Ἀλ, ΙΙ. 424A, Εὐστ. Ἀντιοχ. 660A, Εὐσ. VI. 920B, Ἀθαν. Ι. 425D, Βασιλ. IV. 424C.

κᾰκόδοξος, **ον**, ἔχων κακὴν δόξαν: δηλ., **1)** ἄνευ φήμης, ἄγνωστος, Θέογν. 195. **2)** ἔχων κακὴν φήμην, Εὐρ. Ἀνδρ. 778, Ξεν. Ἀγησ. 4, 1.—Συγκρ. **-ότερος** Πλατ. Μίν. 321A. **II.** ἐκκλησ., ὁ μὴ δοξάζων ὀρθῶς, μὴ ἔχων ὀρθὴν δοξασίαν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **ὀρθόδοξος**, Ἀθαν. Ι. 213C.

κᾰκοδουλία, ἡ, ἡ κακία τῶν δούλων, Δίων Χρυσ. 2. 136.

κᾰκόδουλος, ὁ, κακῶς μεταχειριζόμετος τοὺς δούλους αὐτοῦ, Κρατῖν. ἐν «Θρᾴτταις» 7, ἔνθα ἴδε Meineke. **II.** κακὸς δοῦλος, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 7.

κᾰκοδρομία, ἡ, κακὸς δρόμος (διὰ θαλάσσης), κακὸν ταξείδιον, Ἀνθ. Π. 7. 699.

κᾰκόδωρος, **ον**, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἄδωρος**, Σουίδ.

κᾰκοειδής, **ές**, κακὴν μορφὴν ἔχων, ἄσχημος, δυσειδής, Δίων Κ. 78. 9.

κᾰκοειμονία, ἡ, τὸ ἐνδύεσθαι κακῶς, κακὸν «ντύσιμον»,Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 308.

κᾰκοείμων, **ος**, γεν. **ονος**, κακῶς ἐνδεδυμένος, ῥακενδύτης, πτωχοὺς κακοείμονας Ὀδ. Σ. 41.

κᾰκοελκής, **ές**, κακὸν ἕλκος ἔχων, Μανέθων 1. 54.

κᾰκοεξία, ἡ, (ἔχω) κακὴ ἕξις, κακοήθεια,Ἑβδ. (Σειράχ, ΙΘ', 5).

κᾰκοέπεια, ἡ, κακὸς τρόπος ἐκφράσεως, ἀντίθετον τῷ **εὐέπεια**, Σουίδ. **II.** κακὴ γλῶσσα, βλασφημία (ἐν τῷ τύπῳ: **κακοεπία**), Φώτ.

κᾰκοεργᾰσία, ἡ, = **κακεργασία**, Λεσβῶναξ 173. 28.

κᾰκοεργής, **ές**, = **κακοεργός**, Μανέθων 1. 249, Συλλ. Ἐπιγρ. 2398. 15.

κᾰκοεργία, **κακοεργός**, Ἐπικ. ἀντὶ **κακουργία**, **κακοῦργος**, ἴδε τὰς λέξ.

κᾰκοζηλία, ἡ, οὐσιαστ. τοῦ **κακόζηλος**, ἀντίθετον τῷ **εὐζηλία**, Πολύβ. 10. 25, 10· ἰδίως ἐπὶ ὕφους, κακόζηλος μίμησις, «γίνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις οὕτω καὶ ἐν ὀρχήσει ἡ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων» Λουκ. π. Ὀρχ. 82.

κᾰκόζηλος, **ον**, κακῶς καὶ ἀπειροκάλως μιμούμενος, ἀντίθετον τῷ **εὔζηλος**, ῥήτωρ Διογ. Λ. 1. 38· ἐπὶ ὕφους, τὸ **κακ.** = κακοζηλία, Λογγῖνος 3. 4· mala affectatio παρὰ Κυντιλιανῷ (Quintilianus) 8. 3, 56.—Ἐπίρρ., κακοζήλως εἰπεῖν Γαλην. 10. 330.

κᾰκοζωΐα, ἡ, ὡς καὶ νῦν, τὸ νὰ ζῇ τις κακῶς καὶ ἀθλίως, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἄλκ. 1. 17, κτλ.· ποιητ. **κακοζοΐα**, Σαπφὼ ἐν Ἀνθ. Π. 7. 505·—**κακοζωέω**, Achmes Ὀνειροκρ. 151.

κᾰκοήθεια, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ὁ χαρακτὴρ τοῦ κακοήθους, ἀχρειότης, Λατ. malitia, Πλάτ. Πολ. 348D.Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 303 (= 284 Baiter), Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 42· ἔστι γὰρ κακοήθεια τὸ ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνειν ἅπαντα Ἀριστ. Ρητ. 2. 13, 3· τῆς γνώμης κακοηθίη Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 133. 66. — Κατὰ τὸν Ἀμμώνιον (σ. 80): κακοήθεια μέν ἐστι κακία κεκρυμμένη, κακοτροπία δὲ ποικίλη καὶ παντοδαπὴ πανουργία»·— πληθ., κακ. ὑπὲρ τοῦ πράγματος λεγόμεναι Αἰσχίν. 23. 43·— ἐπὶ ζώων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 9, 2. **II.** κακοὶ τρόποι, κακὰ ἤθη, Ξεν. Κυν. 13, 16. **III.** κακὴ ἕξις ἢ κατάστασις (τοῦ σώματος), καχεξία, Διοσκ. 3. 96.

κᾰκοήθεμα, τό, κακοήθης πρᾶξις Πλουτ. Πομπ. 37.

κᾰκοηθεύομαι, ἀποθ., εἶμαι ἢ γίνομαι κακοήθης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 313, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐγκιλικίζεται**, Ἐτυμ. Μ. σ. 234, 46·— ἐπὶ ἕλκους, τῶν κακοηθευομένων ἑλκῶν Ἀέτ. Ι. σ. 14.

κᾰκοήθης, **ες**, (ἦθος) ὁ ἔχων κακὸν ἦθος, ἔχων κακὰς διαθέσεις, κακεντρεχής, μοχθηρός, Λατ. malitiosus, ἀντίθετον τῷ **εὐήθης**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 822. 3, Δημ. 228. 27, Πλάτ. Ἐπιστ. 360C· ἰδίως ὁ διανοούμενος τὸ κακόν, ὁ ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνων ἅπαντα, Ἀριστ. Ρητ. 2. 13, 3. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, κλειδία.. κρυπτὰ κακοηθέστατα, ἐκ τοῦ χειρίστου εἴδους, Ἀριστοφ. Θεσμ. 422. **3)** ὡς οὐσιαστ., **τὸ κακόηθες**, ἡ κακοήθεια, ἡ κακία, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 107·— κακὴ ἕξις ἢ ἰσχυρὰ ῥοπὴ πρὸς τὸ πράττειν τι, Πλάτ. Πολ. 401B, κλ.· scribendi κ. Ἰουβενάλ. 7. 52. **II.** ἐπὶ ἕλκους, πυρετῶν, κ.τ.τ. ὡς καὶ νῦν, κακοήθης,Ἱππ. Ἀφ. 1256, Προγν. 44:—Ἐπίρρ. **-θως** Ἱππ. π. Ἄρθρ. 807, Φίλιππ. παρὰ Δημ. 251. 22: — Συγκρ. **-εστέρως** Πολυδ. Δ', 148.

κᾰκοηθέζομαι, ἀπο. = **κακοηθεύομαι**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 16, 4, κλ. **II.** μεταβ., διαβάλλω, ὀνειδίζω, ὑποβιβάζω τὴν ἀξίαν ἢ χρησιμότητά τινος, τοὺς κακοηθιζομένους τὴν φιλοσοφίαν Στοβ. Ἐκλογ. 2. 40· οὕτω καὶ ῥηματ. ἐπίθ., κακοηθιστέον ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐκλαμβάνοντι Ἀριστ. Ρητ. 3. 15, 12.

κᾰκοήθη, ἴδε **κακοήθεια**.

κᾰκοήτωρ, **ορος**, ὁ, ἡ, ἔχων κακὴν καρδίαν, Χρησ. Σιβυλλ. 1. 174.

κᾰκοηχής, **ές**, κακῶς ἠχῶν, κακὸν ἦχον ἐκπέμπων, Πολέμων ἐν Φυσιογν. σ. 252· ὡσαύτως **κακόηχος**, **ον**, Σουίδ. ἐν λ. **ἐκμελής**.

κᾰκοθαλπής, **ές**, (θάλπω) κακῶς θερμαίνων, Ἡσύχ. ἐν λ. **δυσθαλπέος**.

κᾰκοθᾰνᾰσία, ἡ, κακὸς θάνατος, Παῦλ. Ἀλεξ. Ι. 3.

κᾰκοθάνᾰτος, **ον**, ἀποθνήσκων κακῶς ἢ ἀθλίως, Πλούτ. 2. 22C.

κᾰκοθέᾰτος, **ον**, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **δυσθέατος**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 1004.

κᾰκοθέλεια, ἡ, κακὴ θέλησις, κακεντρέχεια, Γερμ. ἐν Mai. Coll. Vat. 1. σ. 683.

κᾰκοθελής, **ές**, κακῶς διατεθειμένος, δυσμενής, κακεντρεχής, Λατ. malevulus, Πολέμων ἐν Φυσιογν. σ. 267.

κᾰκόθεος, **ον**, ἔχων κακοὺς θεούς, Θεόφρ. παρὰ Πορφυρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 2. 7. **II.** = **δύσθεος**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 289

κᾰκοθεράπεια, ἡ, κακὴ θεραπεία, Ἱππ. 521. 34., 522. 24.

κᾰκοθέρειος, **ον**, ἔχων κακὸν θέρος, Ἄσκρην χωρίον τῶν Βοιωτῶν δυσχείμερόν τε καὶ κακοθέρειον Τζέτζ. Προλεγ. εἰς Ἡσίοδον τόμ. 3, σ. 12, ἔκδ. Gaisf.

κακοθερής, **ές**, = **κακοθέρειος**, κακοθερεῖς φύσεις Σωραν. Ἐφέσ. ἔκδ. Erm. σ. 55.

κᾰκοθημοσύνη, ἡ, τὸ κακῶς διατίθεσθαί τινα τὰ ἑαυτοῦ, ἀταξία, ἀντίθετον τῷ **εὐθυμοσύνη**, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 470.

κᾰκοθηνέω, διατελῶ ἐν κακῇ καταστάσει, δὲν πηγαίνω καλά, δὲν αὐξάνομαι εἰς πλῆθος, ἐπὶ προβάτων,Ἀριστ. π. τὰ Ζ.Ἱστ. 6. 19, 7· ἴδε **εὐθηνέω**.

κᾰκόθροος, **ον**, συνῃρ. **-θρους**, **ουν**, ὁ κακῶς θροῶν, ὀνειδιστικός, ὑβριστικός, λόγος .. κακόθρους Σοφ. Αἴ. 138.

κᾰκοθῡμία, ἡ, ἐχθρικὴ διάθεσις, ἐκ τῆς ἐπιχωριαζούσης τότε πρὸς ἀλλήλους κακοθυμίας Πλουτ. Λυκοῦργ. 4.

κᾰκόθῡμος, **ον**, κακῶς διατεθειμένος, Μανέθων 4. 564, Πολέμων ἐν Φυσιογν. 251.

κᾰκόθυρσος, **ον**, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἄθυρσος**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 1492.

κᾰκόθῡτος, **ον**, προσφέρων κακὰς θυσίας, Θεόφρ. παρὰ Πορφυρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 2. 7.

κᾰκοῐδρῡτος, **ον**, κακῶς ἱδρυμένος, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀΐδρυτος**.

κᾰκ-οἰκονόμος, ὁ, κακὸς οἰκονόμος, Φίλων 2. 269.

Κᾰκοΐλιος, ἡ, κακὴ ἢ δυστυχὴς Ἴλιος, Κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστήν, «ἣν οὐδὲ ὀνομάσαι καλόν» (Σχόλ.), Ὀδ. Τ. 260, 597., Ψ. 19·— πρβλ. **κακὸς** ἐν τέλ.

κακοιώνιστος, **ον**, ἔχων κακοὺς οἰωνούς, Ἰω. Μαλαλ. 187. 16.

κᾰκοκαρπία, ἡ, κακὴ κατάστασις τῶν καρπῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 4, 1, κ. ἀλλ.

κᾰκόκαρπος, **ον**, φέρων κακὸν καρπόν, οὐχὶ εὔκαρπος, Γρηγ. Θαυμ. 75D.

κᾰκοκέλᾰδος, **ον**, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **δυσκέλαδος**, Πρόκλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 194.

κᾰκοκέρδεια, ἡ, ἀγάπη κακοῦ, φαύλου κέρδους, αἰσχροκέρδεια, Θέογν. 225.

κᾰκοκερδής, **ές**, αἰσχροκερδής, ἐπιδιώκων φαῦλα κέρδη, Χρησ. Σιβυλλ. 3. 189, Γρηγ. Ναζ. Ἐπιγρ. 207, κλ.

κᾰκοκλεής, **ές**, (κλέος) κακὴν φήμην ἔχων, κακοκλεὲς αἶσχος Τρυφιόδ. 127.

κᾰκόκνημος, Δωρ. **-κνᾶμος**, **ον**, (κνήμη) ἔχων ἀσθενεῖς, λεπτὰς κνήμας, Θεόκρ. 2. 63, Καλλ. ἐν Α. Β. 1188, Ἡσύχ.

κακοκοίμητος, **ον**, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **δυσηλεγής**, Ἡσύχ.

κακοκρῐσία, ἡ, κακὴ κρίσις, Ἀνθ. Π. 7. 236, Πολύβ. 12. 24, 6.

κακόκρῐτος, **ον** = **δύσκριτος**, Γαλην. ἐν Ἀφορ. 3, 8., 4. 29.

κακοκτερής· «κακῶς θάπτων» Ἡσύχ.

κακοκτέριστος, **ον**, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἀκτέριστος**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 1207.

κακόλεκτρος, **ον**, = **κακόγαμος**, Ὀππ. Κυν. 1. 261.

κακολῐμένιστος, **ον**, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἄνορμος**, Σχόλ. Τρικλιν. εἰς Σοφ. Ο. Τ. 422 (τόμ. Β', σ. 290, ἔκδ. G. Dind.).

κακολογέω, ὡς καὶ νῦν, Λατ. maledicere, Λυσ. 112. 36, Ὑπερείδ. ἐν Α. Β. 102· ὁ κακολογῶν πατέρα αὐτοῦ ἢ μητέρα αυτοῦ τελευτήσει θανάτῳ Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΑ', 16), Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιε', 4, κατὰ Μάρκ. ζ', 10.

κακολογητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **κακολογέω**, δεῖ κακολογεῖν, Ρήτ. Spengel τ. 1, σ. 229. 9.

κακολογία, ἡ, τὸ κακολογεῖν, ἐλέγχειν, ὀνειδίζειν, ψέγειν, Ἡρόδ. 7. 237, Πλάτ. Πολ. 401Α, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 6, κτλ.· πρβλ. Θεοφρ. Χαρακτ. 28.

κακολογικός, **ή**, **όν**, ὀνειδιστικός, ψεκτικός, Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλ. 36, 1, Εὐστ. Πονημάτ. 46. 1.

κακολόγος, **ον**, ὁ κακολογῶν, ὑβριστικός, Πινδ. Π. 11. 44· γραῦς τις κακολόγος Μένανδρ. ἐν «Κανηφόρῳ» 5, Ἀριστ. Ρητ. 2. 4, 18· κακολόγος οὐδὲ τῶν ἐχθρῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 4. 3, 31.

κακόμαγος γραῖα, κακή, διεστραμμένη μάγισσα, Καλλ. κ. Χρυσορ. σ. 1065, ἔκδ. Λ.

κακομᾰθής, **ές**, κακῶς, δυσκόλως μανθάνων, Ἀναξανδρίδης ἐν «Ἀχιλλεῖ» 1.

κακομᾰνέω, εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν ἐμμανής, Φίλων 2. 501.

κακόμαντις, **εως**, ὁ, ἡ, μάντις κακῶν, προφητεύων τὸ κακόν, Ἐρινὺς Αἰσχύλ. Θήβ. 724· θυμὸς ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 10· ἀπολ., ἔρροις, ὦ κακόμαντι Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 935.

κακομάχανος, ἴδε **κακομήχανος**.

κακομᾰχέω, μάχομαι κακῶς, οὐχὶ ὡς πρέπει, ἀλλὰ δολίως μάχομαι, Πλούτ. 2. 32Β, Λουκ. Δημώνακτος βίος 49.

κακομέλετος, **ον**, (**μελέτη**, οὐχὶ ἐκ τοῦ **μέλος**) πλήρης κακῶν οἰωνῶν, κακομέλετον ἰὰν Μαριανδυνοῦ θρηνητῆρος Αἰσχύλ. Πέρσ. 936, ἴδε Ἡσύχ. ἐν λ. **Μαριανδυνὸς θρῆνος**.

κακομετρέω, ὡς καὶ νῦν, ἀπατῶ ἐν τῷ μετρεῖν, ὥσπερ οἱ κάπηλοι .. κακομετροῦντες Λουκ. Ἑρμότ. 59.

κακομέτρητος, **ον**, ἐν τῇ μετρικῇ, κακῶς μεμετρημένος· τὸ **κακομέτρητον**, = τῷ ἑπομένῳ, διὰ τὸ κακόμετρητον Εὐστ. 1644. 32.

κακομετρία, ἡ, κακόν, ἐσφαλμένον μέτρον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ. εἰς Διον. Π.

κακόμετρος, **ον**, ἐν τῇ μετρικῇ ἐπὶ στίχου, ἔχων κακὸν μέτρον, Πλούτ. 2. 747F, κλ.

κακομηδής, **ές**, (μῆδος) ἐπινοῶν τὸ κακόν, ἀπατηλός, Ὁμήρ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 389.

κακομήτης, **ου**, ὁ, = τῷ προηγ., Εὐρ. Ὀρ. 1403, Ὀρφ. Ἀποσπ. 8. 47 (50), «κακόβουλος» Ἡσύχ.

κακομητίη [ῑ], ἡ, πονηρία, δολιότης, Μανέθων 2. 308.

κακομήτωρ, **ορος**, ὁ, ἡ, κακὴ μήτηρ, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ ἐν Σοφ. Ἠλέκτρᾳ 1154, μήτηρ ἀμήτωρ, Ἡσύχ.· — παρὰ Μανέθ. 4. 307, πιθ. ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κακομήστωρ**, = **κακομήτης**.

κακομηχανάομαι, ἀποθ., = τῷ ἑπομ., Πλούτ. 2. 23D, Κλήμ. Ἀλ. 253· — ἀλλὰ παρὰ Πλουτ. ὑπάρχει διάφ. γραφ. **κακὰ μηχανάομαι**.

κακομηχᾰνέω, μηχανῶμαι κακά, περί τινα Πολύβ. 13. 3. 2.

κακομηχᾰνία, ἡ, τὸ μηχανᾶσθαι κακά, Λουκ. Φάλαρ. 1. 12, Πολέμων ἐν Φυσιογν. σ. 185.

κακομήχᾰνος, **ον**, Δωρ. **κακομάχανος**, μηχανώμενος κακά, ἐφευρίσκων τρόπους νὰ βλάψῃ τινά, ἐπιβλαβής, ὀλέθριος, δόλιος, Ἰλ. Ζ. 344, Ὀδ. Π. 418· ἔρις Ἰλ. Ι. 257· λῃσταὶ κακομάχανοι, κακοῦργοι, Βακχυλ. XVII. 8, Blass.— Ἐπίρρ. **-νως**, Φώτ. ἐν Βιβλιοθ. σ. 292, 9.

κακ-ομῐλία, ἡ, κακὴ συναναστροφή, Διόδ. 12. 12:— ὁ Λοβέκ. (Φρύν. 677, εἰς Σοφ. Αἴ. σ. 356) προτιμᾷ **κακομιλία**, ὡς παρὰ Φιλοδήμ. 4. 43 Göttl.· ἀλλ' ὁ ὀρθὸς τύπος ἴσως ἦτο **κακο-ομιλία**.

κακομίμητος [ῑ], **ον**, μόνον ἐν τῷ Ἐπιρρ., κακομιμήτως γράφειν, κακοζήλως, ἐπὶ κακοῦ ζωγράφου, Ἀριστ. Ποιητ. 25, 10.

κακόμισθος, **ον**, κακῶς ἀνταμειφθείς, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Χο. 733, Βασίλ. τ. 3, σ. 208Α.

κακομοιρία, ἡ, κακὴ μοῖρα, δυστυχία, «κακομοιριά», Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 851, Εὐρ. Φοίν. 156.

κακόμοιρος, **ον**, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἔχων κακὴν μοῖραν, δυστυχής, Ἀνθ. Π. 7. 375.

κακόμορος, **ον**, = τῷ προηγ., Ἡσύχ. ἐν λέξει **πανάποτμος**, Σουίδ. ἐν λ. **αἰνόμορος**.

κακομορφία, ἡ, κακὴ μορφή, ἀσχημία, Γλωσσ.

κακόμορφος, **ον**, ἀσχημόμορφος, Ἀνθ. Π. 5. 89· κακόμορφε Ἐπιγρ. Kaib. 1140, 2.

κακομουσία, ἡ, κακὴ μουσική, διαφθορὰ μουσικῆς, Πλούτ. 2. 748C.

κακόμουσος, **ον**, ἄμουσος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 786· πρβλ. **παράμουσος**.

κακόμοχθος, **ον**, ὁ μοχθῶν ἀσκόπως, ἐπὶ ματαίῳ, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. ΙΕ', 8).

κακομυθία, ἡ, = **κακολογία**, Θεοδώρητ. τ. 4, σελ. 280, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 393.

κακονοέω, εἶμαι κακῶς διατεθειμένος κατά τινος, δεικνύω κακὴν πρόθεσιν ἐναντίον αὐτοῦ, Λυσ. 182. 18.

κακονόητος, **ον**, = **κακόνοος**, Πολέμων ἐν Φυσιογν. σ. 200.

κακόνοια, ἡ, τὸ κακῶς διακεῖσθαί τινι, δυσμένεια, ἀντίθετον τῷ **εὔνοια**, Λυσ. 165. 33, Ξεν. Ἀν. 7. 7, 46, Κύρ. 3. 1, 38, Δημ. 243. 19., 580. 2.

κακονομέομαι, Παθ., κακῶς κυβερνῶμαι, Ὤκελλος Λευκαν. 4. 8.

κακονομία, ἡ, κακὸν σύστημα νόμων καὶ κυβερνήσεως, κακὴ διοίκησις, κακὸν πολίτευμα, ἀντίθετον τῷ **εὐνομία**, Ξεν. Ἀθην. 1. 8.

κακόνομος, **ον**, ἔχων κακοὺς νόμους, κακὴν διοίκησιν, ἀντίθετον τῷ **εὔνομος**, Ἡρόδ. 1. 65· — Ὑπερθ. **-ώτατος** Φίλων 2. 268.

κακόνοος, **ον**, συνηρ. **-νους**, **ουν**: Ἀττ. πληθ. **κακόνοι**· κακῶς διατεθειμένος, κακῶς διακείμενος, δυσμενής, ἀντίθετον τῷ **εὔνους**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 496, 671· εὐνοεῖν τοῖς κακόνοις Ξεν. Κύρ. 8. 2, 1· κακ. τῇ πόλει Θουκ. 6. 24· τῷ πλήθει Λυσ. 171. 35· τῷ δήμῳ κακόνους ἔσομαι, ὀλιγαρχικὸς ὅρκος παρ' Ἀριστ. ἐν Πολιτικ. 5. 9, 11· ἐχθρικῶς διακείμενος, τινὶ Ξεν. Ἀν. 2. 5, 16 καὶ 27· εἰς τὰ πράγματα Λυσ. 159. 41:— Ὑπερθ. **κακονούστατος** Λυσ. 110. 38, Δημ. 623. 4.— Ἐπίρρ. **κακονόως** Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 180, ἢ **κακόνως** Πολυδ. Ε', 115. Ὑπερθ. **κακονούστατα** αὐτόθι 116· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 141.

κακονύμφευτος, **ον**, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἀνύμφευτος**, Σχόλ. νεώτ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 980.

κακόνυμφιον ἔργον, τὸ ἔργον κακῆς νύμφης, Νόνν. Δ. 3. 308.

κακόνυμφος, **ον**, κακῶς γενομφευμένος, κακονυμφοτάτα ὄνασις, ὅλως ἀνωφελὴς γάμος, Εὐρ. Ἱππ. 758. **II**. ὡς οὐσιαστ., κακὸς ἢ ἀτυχὴς γαμβρός, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 206, 990· ἴδε **κακὸς** ἐν τέλει.

κακόνωτος, **ον**, ἔχων κακά, ἀκάθαρτα νῶτα, ἐπὶ ἰχθύος, Ἀντιφάνης ἐν «Κουρίδι» 2. 7.

κακοξενία, ἡ, ἀφιλοξενία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **φιλοξενία**, Χαρώνδ. Καταν. παρὰ Στοβ. 289. 40, Πλουτ. Κάτ. Νεώτ. 12.

κακόξενος, Ἰων. **κακόξεινος**, **ον**, ὁ δεχόμενος εἰς τὸν οἶκόν του ξένους ἀναξίους φιλοξενίας, «κακῶν ξένων ὑποδοχεύς» (Σχόλ.), Τηλέμαχ' οὔτις σεῖο κακοξεινώτερος ἄλλος Ὀδ. Υ. 376. **II**. δυσμενὴς πρὸς τοὺς ξένους, ἄξενος, ἀφιλόξενος, Εὐρ. Ἄλκ. 558 (διάφ. γραφ. ἀντὶ **ἐχθρόξενος**), Ἀνθ. Π. 699, Λυκόφρ. 1286.

κακοξύνετος, **ον**, συνετὸς εἰς τὸ κακόν, οὐκ ἀξυνετωτέρου, κακοξυνετωτέρου δέ, οὐχὶ ὀλιγώτερον συνετοῦ ἀλλὰ συνετωτέρου εἰς τὸ κακόν, Θουκ. 6. 76.

κακοοινία, ἡ, κακὴ ποιότης οἴνου, ἀντίθετον τῷ **εὐοινία**, Γεωπ. 5. 4, 3.

κακοπάθεια, ἡ, τὸ κακοπαθεῖν, τὸ πάσχειν δεινά, δυστυχία, ἀθλιότης, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 11 (ἐν τῷ πληθ.), Ἀντιφῶν 122. 19, 131, Ἰσοκρ. 127C· (ἐν τῷ πληθ.), ταῖς παρὰ τὴν ἀξίαν νῦν κακοπαθείαις Θουκ. 7. 77.

κακοπᾰθέω, πάσχω κακά, ὑποφέρω, εὑρίσκομαι ἐν κακῇ καταστάσει, ἐν δυστυχίᾳ, ἐν θλίψει, Θουκ. 1. 78, Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 17, Ἀνδοκ. 23. 5, Λυσ. 105. 35, Δημ. 276. 13· **τινι**, τοῦ χωρίου τῇ ἀπορίᾳ Θουκ. 4. 29· ὑπό τινος ὁ αὐτ. 2. 41· ὡσαύτως ἐπὶ νόσου, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16· κακ. σώματι, κακοπαθεῖν κατὰ τὸ σῶμα Ἀντιφῶν 129. 31., 131. 29, Ἰσοκρ. 24Α. Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 275 κέξ.

κακοπᾰθής, **ές**, (πάθος) ὁ πάσχων κακά, ἐν δυστυχίᾳ εὑρισκόμενος, Φίλων Μηχαν. 56.— Ἐπίρρ. **-θῶς**, ἀθλίως, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 4.

κακοπαθητικός, **ή**, **όν**, ἄθλιος, ἐλεεινός, δυστυχής, Ἀριστ. Ἠθ. Εὐδ. 2. 3, 8.

κακοπαθία, ἡ, Ἀττ. τύπος ἀντὶ **κακοπάθεια**, Meisterh.[3] 42.

κακόπᾰθος, **ον**, = **κακοπαθής**, βίος Διον. Ἀλ. 8. 83. **2)** κοπιώδης, κοπιαστικός, μεταλλεῖαι Ποσειδώνιος παρ' Ἀθην. 233Ε.

κακοπαρθενεύτως, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἀπαρθένευτα**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1740.

κακοπάρθενος, ἡ, ἀτυχὴς παρθένος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 612· ἴδε **κακὸς** ἐν τέλ. **II.** ὁ, ἡ, ἀπρεπὴς εἰς παρθένον, ἀνοίκειος αὐτῇ, Ἀνθ. Π. 7. 468.

κακόπατρις, ιδος, ὁ, ἡ, ἔχων πατέρα ἄσημον, ἐξ ἀσήμων καταγόμενος, ἀντίθετον τῷ **εὔπατρις**, Θέογν. 193· περὶ τοῦ Πιττακοῦ, κακοπάτριδα Πιττακὸν Ἀλκαίου Ἀποσπ. 37Α [5].

κακοπερίπᾰτος, ον, κακῶς περιπατῶν, ἐπὶ ἵππων, Ἱππιατρ. σ. 262.

κακοπέτης, ες, (πέτομαι) κακῶς πετόμενος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 15, 3, πρβλ. **κακόπτερος**.

κακόπηρος, ον, ἔχων κακὴν πήραν, «σακκοῦλι», Ἐτυμολ. Μ. 670. 57.

κακοπῑνής, ές, καθ' ὑπερβολὴν ἀκάθαρτος, ῥυπαρός, βδελυρός, κακοπινέστατόν τ' ἄλγημα, ῥυπαρώτατον παιπάλημα, «βρωμερὸς κατεργάρης», Σοφ. Αἴ. 381· οὐ μόνον τοῖς ἤθεσιν ἀλλὰ καὶ ἕξει Ἀθήν. 565Ε.

κακοπιστία, ἡ, ἀπιστία, Ἰω. Χρυσ.· κακὴ, ἐσφαλμένη πίστις, αἵρεσις, Ἀθαν. Ι. 324C, ΙΙ. 940C, Ἐπιφάν. Ι. 472Β, κλ.

κακοπιστίας, ου, ὁ, = **κακόδοξος**, αἱρετικός, Θεοφάν. 513,6.

κακόπιστος, ον, κακῶς πιστεύων, αἱρετικός, Λεόντ. Κύπρ. 1708Β, Μάρκ. Ἐρημ. σ. 42.

κακοπλαστία, ἡ, κακὴ ἐπίνοια, πλάσμα, ἐφεύρεσις, Φωτ. Βιβλιοθ. 90. 37·— **κακόπλαστος**, ον, κακῶς ἐπινοηθείς, Ἑρμογ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 3, σ.7.—Ἐπίρρ.-**τως**, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 805.

κακοπλοέω, κακῶς πλέω, Στράβ. 691·— **κακόπλοια**, ἡ, ἡ τοῦ πλοῦ κακοπάθεια, Συλλ. Ἐπιγ. 2693. 3·— **κακόπλοος**, ον, συνηρ. **-πλους**, ουν, δυσκόλως διαπλεόμενος, θάλασσα Σχόλ. εἰς Φιλόστρ. 478 (Bois.) πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἄπλους**.

κακόπνευστος, ον, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **δυσαής**, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ν. 99.

κακόπνοος, ον, Ἀττ. **-πνους**, ουν, (πνοὴ) κακῶς δυσκόλως, ἀναπνέων, ἐπὶ ἵππου, Πολυδ. Α', 197·— οὐσιαστ. **κακόπνοια**, ἡ, Ἰω. Ἀκτ. π. διαγνώσεως παθῶν ἐν Idel. phys. etc. II. σ. 390.

κακοποιέω, κάμνω κακόν, κακουργῶ, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 109, Ἀριστοφ. Εἰρ. 731· κακῶς διευθύνω τὰς ὑποθέσεις μου, Ξεν. Οἰκ. 3. 11. **II.** μεταβ., βλάπτω, καταστρέφω, δύνανται πολλὰ τὴν βασιλέως χώραν κακοποιεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 3. 5, 26· κακοποιεῖν καὶ λυμαίνεσθαι τὴν χώραν Πολύβ. 4. 6, 10· τὰς νῆας 13. 4, 1.

κακοποίησις, εως, ἡ, = **κακοποιΐα**, Ἑβδ. (Γ' Μακκ. Γ', 2, κ. ἀλλ.).

κακοποιητικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν ἢ δυνάμενος νὰ ποιῇ τὸ κακόν, ἔχων τάσιν πρὸς τοῦτο, Ἀριστέας περὶ τῶν Ἑβδ. σ. 53.

κακοποιΐα, ἡ, τὸ ποιεῖν τὸ κακόν, κακὴ πρᾶξις, Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλ. 16. 6· ἐν τῷ πληθ. βλάβαι, Ἰσοκρ. 7C, 285Α.

κακοποιός, όν, ὁ πράττων τὸ κακόν, βλαπτικός, βλαβερός, ὄνειδος Πινδ. Ν. 8. 56· κακοποιοί, οἱ πράττοντες τὸ κακόν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 35· κακοποιὸν σκεῦος, «κακὸν ἀγγεῖον» ἐπὶ ἀνθρώπου πονηροῦ πράττοντος πολλὰ κακά, Πολύβ. 15. 25, 1· — ἐπὶ πραγμάτων, βλαπτικός, ἐπιβλαβής, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 6, 4, κτλ.· τὸ κακοποιὸν τῆς ὕλης Ἀριστ. Φυσ. 1. 9, 3·— ἐν τῇ ἀστρολογίᾳ, ὁ προμηνύων κακόν τι, ἐπὶ ἀστέρων, Achmes Ὀνειρ. 4. 59.

κακοπολῑτεία, ἡ, κακὴ κυβέρνησις πολιτείας, κακὴ διοίκησις, Πολύβ. 15. 21, 3, Φίλων 1. 41, Πλούτ. ἐν βίῳ Λυκ. 7, Πομπ. 75, Καίσ. 28, κλ.

κακοπονητικός, ή, όν, ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὑποστῇ κόπους, ταλαιπωρίας, ἕξις σώματος Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 6, 12.

κακόποτμος, ον, δύσποτμος, «κακότυχος», ἰὼ ἰὼ ταλαίνας κακόποτμοι τύχαι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1136· ἐμὲ κακόποτμον Εὐρ. Ἑλ. 694, Βακχυλ. V. 138, Blass· κακ. ὄρνις ἡ κρὲξ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 17, 1.—Ἐπίρρ. **-μως**, Κ. Μανασσ. Χρον. 5514.

κακόπους, ὁ, ἡ, **-ποδος**, τό, ἔχων κακοὺς πόδας, ἵππος Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 4, Ἱππ. 1, 2· εὔπτερα μέν, κακόποδα δὲ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 21.

κακοπρᾱγέω, εἶμαι ἀτυχής, ἀποτυγχάνω ἔν τινι ἐπιχειρήσει, Θουκ. 4. 55· δυστυχῶ, οὐ γὰρ οἱ κακοπραγοῦντες δικαιότερον ἀφειδοῖεν ἂν τοῦ βίου, οἷς ἐλπὶς οὐκ ἔστιν ἀγαθοῦ, ἀλλ' κτλ. ὁ αὐτ. 2. 43· κακ. ἀναξίως Ἀριστ. Ρητ. 2. 9, 4.

κακοπράγημα, τό, κακὴ συμπεριφορά, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀνδραγάθημα**, Μεθόδ. 117Α.

κακοπρᾱγής, ές, κακοποιός, Θεοφ. Σιμοκ. 181, 13· «κακοπραγοῦς· κακοεργοῦ» Ἡσύχ.

κακοπρᾱγία, ἡ ἀποτυχία, κακοτυχία, κακὴ τύχη, δυστυχία, αἱ κατ' οἶκον κακοπραγίαι Θουκ. 2. 60· κακοπραγία γίγνεται Ἀριστ. Πολιτ. 4. 11, 14· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 2. 9, 1. **II.** τὸ πράττειν τὸ κακόν, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. Ε', 23). **2)** κακὴ πρᾶξις, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 5, 4.

κακοπραγμονέω, πράττω τὸ κακόν, εἶμαι κακῶς διατεθειμένος, Πολύβ. 3. 2, 8, κτλ.

κακοπραγμοσύνη, ἡ, κακὴ πρᾶξις, Δημ. 800. 17, Πολύβ. 4. 23. 8.

κακοπράγμων, ον, ὁ πράττων τὸ κακόν, βλαβερός, ἐπιβλαβής, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2. 36, Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 245, 252· Ὑπερθ. **κακοπραγμονέστατος** Πολύβ. 8. 11, 3.—Ἐπίρρ. **-μόνως**, Εὐστ. Πονημ. 111. 15.

κακοπραγμονικῶς, Ἐπίρρ. = **κακοπραγμόνως** Γρ. Ναζιαν. Ὁμιλ. 23, σ. 433Α.

κακοπραξία, = **κακοπραγία**, Κλήμ. Ἐπιστ. πρὸς Ἰάκωβ. § 9.11.

κακοπρόσωπος, ον, ἔχων κακὸν πρόσωπον, δυσειδής, ἄσχημος, Ποσειδιππ. ἐν Ἀθήν. 9, Πλούτ. 2. 1058Α:— τὸ **κακοπρόσωπον** Ξενοκρ. παρὰ Στοβ. 559. 20.

κακόπτερος, ον, ἔχων κακὰς πτέρυγας, ἀδύνατος τὰς πτέρυγας, ἀντίθετον τῷ **εὔπτερος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 22, 2, κ. ἀλλ.·— ἐπὶ τῆς Σφιγγὸς ὡς πτηνοῦ κακὰ προμηνύοντος, Ἐπίγραμμα παρὰ τῷ Σχολ. Εὐρ. ἐν Φοιν. 50.

κακοπώγων, ὁ ἔχων κακόν, ἀραιὸν πώγωνα, ὡς τὸ **σπανοπώγων**, Mahaffy on the Fl. Petr. Papyri I καὶ II.

κακο-ρέκτης, ου, ὁ, πράττων τὸ κακόν, κακοποιός, κακοῦργος, Συλλ. Ἐπιγρ. 9065δ.

κακορμίας (κακορά(α)ς Herwerden)· «κατακόψας παρὰ Εὔκλῳ» Ἡσύχ., οὕτω Κυπρ. γλώσσημ. **κατακοράσας** ἐκ ῥήμ. **κοράω** = **κείρω**.

κακορραφεύς, έως, ὁ, ὁ μηχανώμενος κακά, «κακορραφέας· κακοποιούς, κακοπράγμονας» Ἡσύχ.

κακορραφέω, μηχανῶμαι κακά, Συνέσ. 286Β.

κακκορραφία, ἡ, μηχανορραφία, σκευωρία, κακοβουλία, κακορραφίης ἀλεγεινῆς Ἰλ. Ο. 16· κακορραφίησι νόοιο Ὀδ. Β. 236· μήτι κακορραφίῃ ἀλεγεινῇ.. ἀλγήσετε Μ. 76.

κακορράφος, ον, ὁ κακὰ μηχανώμενος, βλαπτικός, δίκτυα Θεόδ. Πρόδρ. σ. 230.

κακορρέκτης, ου, ὁ, (ῥέζω) ὁ πράττων τὸ κακόν, κακοποιός, βλαπτικός, καταστρεπτικός, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 595·— θηλ., καρπῶν **κακορρέκτειρα** χάλαζα Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 753, ἴδε **κακορέκτης**.

κακορρημονέω, κακολογῶ, Νείλου Ἐπιστ. 346, Εὐστ. Πονημάτ. 121. 30.

κακορρημοσύνη, ἡ, κακολογία, Πολύβ. 8. 12, 3· κατηγορία, ὕβρις, Πολυδ. Η', 80.

κακορρήμων, ον, (ῥῆμα) ὁ λέγων τὸ κακόν· ὁ λέγων περὶ κακοῦ, προμηνύων τὸ κακόν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1155. **II.** τὸ κακορρῆμον = τῷ προηγ., Σουίδ. ἐν λ. **Ἀρχίλοχος**:—Ἐπίρρ. **-όνως** Πολυδ. Η', 81.

κακόρρογχος, ον, ὁ κακῶς ῥέγχων ἢ ῥέγκων, κακόρρογχα (κακόρρυγχα ἡ συνήθ. γρ.) παιδία Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 23, 77, ἴδε σημ. Κοραῆ σ. 392.

κακορροθέω, = **κακολογέω**, μετ' αἰτ., κακορροθεῖς συγγόνους Εὐρ. Ἱππ. 340, Ἄλκ. 707, Ἀριστοφ. Ἀχ. 576, Θεσμ. 896. — Καθ' Ἡσύχ.: «κακορροθεῖ· κακολογεῖ, λοιδορεῖ, ὑβρίζει».

κακορρόθησις, ἡ, = **κακολογία**, Πανταλέων παρὰ τῷ Heins εἰς Ἡσύχ.

κακόρρυγχος, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ **κακόρρογχος**, ἴδε τὴν λ

κακόρρυθμος, ον, ἔχων κακὸν ῥυθμόν, κακὸν χρόνον, ἐπὶ φωνῆς, κακόρ[θμα] κα[ὶ ἅ]μετρα] Φιλόδημ. περὶ Ρητ. ἔκδ. Sudh σ. 162, 1 (ἔνθα εἶναι γεγραμμ. δι' ἑνὸς ρ), Ἰωσ. Γενέσιος σ. 8·— ἐπὶ τοῦ σφυγμοῦ, Γαλην. 2. 258.

κακορρύπᾰρος, ον, λίαν ῥυπαρός, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 382 ὡσαύτως **κακόρρυπος**, ον, Βαβρ. 10. 1.

κᾰκός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, Λατ. malus: **I.** ἐπὶ προσώπων, **1)** ἀντίθετον τῷ **καλός** (δηλ. εὔμορφος), δυσειδής, ἄσχημος, εἶδος μὲν ἦην κακός, «κατὰ μὲν τὴν μορφὴν δυσειδὴς ἦν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Κ. 316. **2)** ἀντίθετον τῷ **ἀγαθός**, **ἐσθλός**, ἐπὶ καταγωγῆς, ἐκ ταπεινοῦ οἴκου, «πρόστυχος», ἄσημος, γένος ἐστὲ διοτρεφέων βασιλήων .. , ἐπεὶ οὔ κε κακοὶ τοιούσδε τέκοιεν Ὀδ. Δ. 64· Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον .. ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσι Ζ. 189· οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν Χ. 415· οὐδ' ἂν εἰ .. φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακὴ Σοφ. Ο. Τ. 1063· κακὸς τ' ὢν κἀκ κακῶν αὐτόθι 1397. **3)** ἐπὶ δειλίας ἐν πολέμῳ, καὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀγαθός**, **ἐσθλός**, ποταπός, δειλός, ἄνανδρος, Ἰλ. Β. 365, Ζ. 489· κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ (ὁ τοιοῦτος ἐν τῷ προηγουμένῳ στίχῳ καλεῖται δειλὸς ἀνήρ) Ν. 279· ἢ κακὸς ἢ ἀγαθὸς Ρ. 622· Ἕκτωρ σε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει Θ. 153, πρβλ. Ὀδ. Γ. 375· κακὸν καὶ ἀνήνορα Κ. 301· οὕτως, οἵτινες .. ἐγένοντο ἄνδρες κακοὶ ἢ ἀγαθοὶ ἐν τῇ ναυμαχίῃ Ἡρόδ. 6. 14· κ. καὶ ἄθυμος ὁ αὐτ. 7. 11· οὐδαμῶν εἰσι κακίονες ἀνδρῶν αὐτόθι 104· κακὸν πρὸς αἰχμὴν Σοφ. Φιλ. 1306· κακὸς εἶναι, ἐν πολέμῳ, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 31. **4)** κακὸς εἰς τὸ εἶδος αὐτοῦ, μὴ ἐπιστάμενος καλῶς τὴν ἑαυτοῦ τέχνην, ἀνάξιος, μηδαμινός, ἐλεεινός, ἠνίοχοι Ἰλ. Ρ. 487· νομῆες Ὀδ. Ρ. 246· κακὸς ἀλήτης, ἄθλιος, ἐπαίτης, Ρ. 578, πρβλ. 217· οὕτω, κακὸς ἰατρὸς

Αἰσχύλ. Πρ. 473· κυβερνήτης, ναύτης Εὐρ.Ἱκέτ. 880, Ἀνδρ. 457· μάγειρος Πλάτ. Φαῖδρ. 265Ε:— μετ' αἰτ. τρόπου, πάντα γὰρ οὐ κακός εἰμι, δὲν εἶμαι κακὸς εἰς πάντα τὰ πράγματα, Ὀδ. Θ. 214· κακὸς γνώμην Σοφ. Φιλ. 910· ὡσαύτως, κακὸς γνώμῃ ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 964·— μετ' ἀπαρεμφ., κακὸς μανθάνειν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 545, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 264· νῆσος φυτεύεσθαι κακὴ Ἡλούτ. 2. 262C:— οὕτω καὶ ἐπὶ πραγμάτων, κακὰ εἵματα Ὀδ. Λ. 191, Ξεν. 506· κακὰ εἱμένος Τ. 326· κακὸν ῥάκος Ξ. 342. **5)** ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, κακός, ἄθλιος, φαῦλος, πονηρός, Λ. 383, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 238, Τραγ., κλ.· ὦ κακῶν κάκιστε Σοφ. Ο. Τ. 334, Φιλ. 984· πλεῖστον κάκιστος ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 744· κακὸς πρός τινα Θουκ. 1. 86. **6)** = **δήλαιος**, τί μευ δοκεῖς τὰ σπλάγχνα τῆς κακῆς πάσχειν ; Ἡρώνδ. ΙΙΙ. 42. **ΙΙ.** ἐπὶ ἐξωτερικῶν πραγμάτων, οἷον θανάτου, νόσου καὶ τῶν τοιούτων, ἐνεργητικῶς, φέρων, προξενῶν κακά, κακός, ὀδυνηρός, ὀλέθριος, συχνότατα παρ' Ὅμ., κλ., ὡς, δαίμων, θάνατος, μοῖρα, αἶσα, κῆρες, νόσος, ἕλκος, φάρμακα, ὀδύνη· χόλος, ἔρις· πόλεμος, ἔπος, ἔργον· ἦμαρ, ἄνεμος, κτλ.·— ἐπὶ οἰωνῶν κ. τ. τ., οὐχὶ αἴσιος, ἀπαίσιος, δυσμενής, κακός, Λατινικ. infaustus, ὄρνις, ὄναρ, σῆμα·— οὕτω καὶ παρὰ Τραγ., κακὴ τύχη, δαίμων, μόρος, κτλ.·— ὡσαύτως ἐπὶ λόγων, κακός, ὑβριστικός, αἰσχρός, κακοὶ λόγοι Σοφ. Ἀντ. 259, Τρ. 461·—κακὸς ποιμήν, δηλ. ἡ θύελλα (κατ' ἄλλους = κακὸς πηδαλιοῦχος, ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ), Αἰσχύλ. Ἀγ. 657.

Β. κακόν, τό, καὶ **κακά**, τά, ὡς οὐσιαστ., δυστυχία, κακόν, κακά, δίδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε Ὀδ. Θ. 63· ἀθάνατον κακόν, περὶ τῆς Σκύλλης, Μ. 118· ἐκ μεγάλων κακῶν πεφευγέναι Ἡρόδ. 1. 65· οὕτω, κακὸν ἄμαχον, ἄπρηκτον Πίνδ.· ἔκπαγλον, ἄφερτον, ἀμήχανον, κτλ., Τραγ.· (δεινά) δρᾶσαι δικαιοῖ, δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν, προτίθεται νὰ πράξῃ εἰς ἐμὲ δεινὰ ἐκλέξας ἓν ἐκ τῶν δύο κακῶν, δηλ.: ἢ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος ἢ κτεῖναι λαβὼν Σοφ. Ο. Τ. 640, πρβλ. Ο. Κ. 496· μή τι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν υἷας Ἀχαιῶν, μήπως θυμώσῃ καὶ κάμῃ τίποτε κακὸν εἰς αὐτούς, Ἰλ. Β. 195· ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι Γ. 354, κτλ.· ὡσαύτως, τινι Ὀδ. Ξ. 289· κακὰ φέρειν ἢ τεύχειν τινί Ἰλ. Β. 304, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 263· καὶ παρ' Ἀττ., κακόν τι (ἢ κακά) ποιεῖν τινα (ἴδε **δράω**, **ποιέω**, **ἐργάζομαι**)· κακὸν πάσχειν ὑπό τινος, κτλ.:— παρὰ Τραγ. συχνάκις ἐπαναλαμβάνεται, κακὰ κακῶν = τὰ κάκιστα, Σοφ. Ο. Κ. 1238· εἴ τι πρεσβύτερον ἔτι κακοῦ κακὸν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 1365· δεινὰ πρὸς κακοῖς κακὰ ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 595, πρβλ. Ἀντ. 1281· δόσιν κακὰν κακῶν κακοῖς Αἰσχύλ. Πέρσ. 1041·— ἴδε ἐν λ. **ἰάομαι**. **2) κακά**, τά, ὡσαύτως, κακοὶ λόγοι, ὀνείδη, πολλά τε κακὰ λέγειν Ἡρόδ. 8. 61, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 571, Σοφ. Αἴ. 1244, Φιλ. 382, κτλ.

Γ. Βαθμοὶ συγκρίσεως: **1)** ὁμαλὸν συγκρ. **κακώτερος** Ὀδ. Ζ. 275, Ο. 343, κτλ., Θεόκρ. 27. 21, κτλ.· ἀλλ' οὐδέποτε οὕτως ἐν τῷ δοκίμῳ Ἀττικῷ λόγῳ:— ἀνώμαλ. **κακίων**, **ον**, [μετὰ ῑ̆] παρ' Ὅμ., Θεόγν., κλ., [μετὰ ῑ̆] παρ' Ἀττ.:— **κακῑ́οτερος** ἐν Ἀνθ. Π. 12. 7. **2)** Ὑπερθ. **κάκιστος** Ὅμ., κλ.· ὦ κάκιστε, ἀθλιώτατε, τὸ κάκιστόν τινος ἢ ἓν τινι, τὸ χείριστον μέρος, τὸ ἀπορριπτόμενον μέρος πράγματός τινος.—Ἀλλά, **χείρων**, **χείριστος**, καὶ **ἧττων**, **ἥκιστα** (ὡς ἐπίρρ.), εὑρηνται ὡσαύτως ὡς συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ **κακός**, ἴδε τὰς λέξεις.

Δ. Ἐπίρρ. **κακῶς**, Λατ. male, ἢ εὖ ἠὲ κακῶς Ἰλ. Β. 253, κτλ.:— κακῶς ποιεῖν τινα, κακοποιεῖν· κακῶς ποιεῖν τι, βλάπτειν τι, κακῶς ποιεῖν τινά τι, προξενεῖν βλάβην εἴς τινα, κακῶς πράσσειν, εἶναί τινα ἐν κακῇ καταστάσει, δυστυχεῖν, Αἰσχύλ. Πρ. 264, κτλ.· κάκιον Ἀνδοκ. 30. 27· σπανίως, κακῶς πάσχειν Αἰσχύλ. Πρ. 759, 1041· (πρβλ. **ποιέω**, **πράσσω**, κτλ.)· κακῶς γίγνεταί τινι Ἡρόδ. 1. 8· κ. ὀλέσθαι Σαπφώ, κλ.· κακὰ ἐρεῖν, λέγειν τινά Μίμνερμ. 4, Ἀριστοφ. Ἀχ. 503· κακὰ εἰδότες = ἀγνοοῦντες, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 13, Ἰσοκρ., πρβλ. Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 43· κακῶς ἐκπέφευγα, Λατ. vix demum effugi, Δημ. 556. 1· Συγκρ. **κάκιον** Ἡρόδ. 1. 109, Σοφ. Ο. Τ. 428, Ἀντιφῶν ἔνθ' ἀνωτ., κτλ.:—Ὑπερθ. **κάκιστα** Ἀριστοφ. Βάτρ. 1456, Εἰρ. 2, Πλάτ. Πολ. 420Β, κλ. **2)** οἱ Ἀττ. ἀγαπῶσι τὸν συνδυασμὸν ἐπιθ. καὶ Ἐπιρρ., κακὸν κακῶς νιν .. ἐκτρίψειν βίον Σοφ. Ο. Τ. 248· κακὸς κακῶς ταφήσει Εὐρ. Τρῳ. 446· ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς Ἀριστοφ. Ἱππ. 189, 190· οὕτω, κακοὺς κάκιστα Σοφ. Αἴ. 839· καὶ ἀντιστρόφως, κακῶς κακὴ θανεῖται (ἔνθα προηγεῖται τὸ ὥσπερ ἀξίᾳ) Εὐρ. Τρῳ. 1055· οὕτω καὶ ὅταν παρεμβάλλωνται λέξεις, κακῶς .. ἀπόλλυσθαι κακοὺς Σοφ. Φιλ. 1369, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 268, Ἀριστοφ. Ἱππ. 2· πρβλ. **κακός** Γ. 8.

Ε. Ἐν τῇ συνθέσει μετὰ λέξεων σημαινουσῶν κακόν τι ἐπιτείνει τὴν τοιαύτην ἔννοιαν ὡς τὸ **δυσ-**, Λατ. male-, ὡς ἐν τῷ **κακοπινής**, **κακόσενος**, **κακοφθόρος**· ἀλλὰ μετὰ λέξεων σημαινουσῶν καλόν τι δηλοῖ μικρὰν ποσότητα ἢ βαθμὸν τούτου τοῦ καλοῦ, ὡς ἐν τοῖς **κακόδοξος**, **κακόπιστος**. Ἐνίοτε παρὰ ποιηταῖς φαίνεται ὡς εἰ ἦτο ἁπλῶς ἐπίθ. συμφωνοῦν μετὰ τοῦ οὐσιαστ. μεθ' οὗ συνδέεται, ὡς **Κακοίλιος** ἀντὶ **κακὴ Ἴλιος**, **κακόνυμφος** ἀντὶ **κακὸς νυμφίος**, πρβλ. **καλλικολώνη**, **ἄϊρος**, **δύσπαρις**, **αἰνοπατήρ**.

κακό-σημος, **ον**, ὁ κακὰ σημαίνων, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 1013, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἄσημος**.

κακόσῑνος, **ον**, λίαν βλαπτικός, λίαν ἐπιβλαβής, Ἱππ. π. Ἀγμ. 778· ἐν τῷ Συγκρ. **κακοσινώτερος**

κακοσῑτία, ἡ, ἔλλειψις ὀρέξεως, ἀνορεξία, Ἀρχιγέν. παρ' Ὀρειβασ. Ιι. 23, 6.

κακόσῑτος, **ον**, δύσκολος, δυσχερὴς πρὸς τὴν τροφήν, μὴ ἔχων ὄρεξιν τροφῆς, μὴ ἐσθίων ἐπαρκῆ τροφήν, μὴ χωνεύων καλῶς τὴν τροφὴν ἣν ἐσθίει, Εὔβουλος ἐν «Γανυμήδει» 1· ὁ περὶ τὰ σιτία δυσχερὴς Ἡλάτ. Πολ. 475C, Αἰλ. π. Ζ. 3. 45, πρβλ. Ἀρρ. Κυν. 8. 2.

κακοσκελής, **ές**, ἔχων κακὰ σκέλη, Ἵππος Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 4, Πολυδ. Β', 193.

κακοσκηνής, **ές**, ἔχων κακόν, ἄθλιον σκῆνος, δηλ. σῶμα, Ἀνθ. Π. 7. 401.

κακοσμία, ἡ, κακὴ ὀσμή, Πολυδ. Β', 75· κακοσμίην [ῑ] ἀλεείνων Συλλ. Ἐπιγρ. 8655. 7.

κάκ-οσμος, **ον**, κακὴν ἔχων ὀσμήν, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 179, Σοφ. Ἀποσπ. 147, Ἀριστοφ. Εἰρ. 38.

κακό-σπερμος, **ον**, ἔχων κακὸν ἢ ὀλίγον σπόρον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 4, 4.

κακοσπλαγχνέω, εἶμαι δειλός, Γεώργ. Παχυμ. 357Ε.

κακόσπλαγχνος, **ον**, δειλός, ἄνανδρος, Αἰσχύλ. Θήβ. 237.— Ἐπίρρ. **κακοσπλάγχνως**, Γ. Παχυμ. τ. Α', σ. 400. 1, ἔκδ. Β.

κακοσπορία, ἡ, κακὸς σπορητὸς ἢ κακὴ συγκομιδή, Ἀνθ. Π. 7. 175.

κακοσσόμενος, ἡμαρτημέν. γραφ. ἐν Ἰλ. Α. 105, ἀντὶ κάκ' ὀσσόμενος.

κακοστᾰθέω, εὑρίσκομαι ἐν κακῇ καταστάσει, Νικ. Θηρ. 431· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, εἶμαι ἐναντίος, αὐτόθι 269· οὕτω, **κακοστᾰθής**, ές, ἀσταθής, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 73Α.

κακο-στένακτος, **ον**, κακῶς, θλιβερῶς στενάζων, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 856, κτλ.

κακοστομᾰχέω, εἶμαι κακοστόμαχος, πάσχω ἀπὸ «κακοστομαχιάν», Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 212.

κακο-στόμᾰχος, **ον**, ἔχων κακόν, ἀσθενῆ στόμαχον, Κικ. Fam. 16. 4, 1, Ἀνθ. Π. 11. 155, Ἐπίκτ. 1. 25, 15., 4. 4, 25. **ΙΙ.** ἐνεργ., κακὸς διὰ τὸν στόμαχον, ἐπιβλαβής, οὐχὶ ὑγιεινός, Ἡρακλείδης ὁ Ταραντῖνος παρ' Ἀθην. 120C.—Συγκρ. **-ώτερος**, Δίφιλ. Σίφν. αὐτόθι 56Β.

κακοστομέω, κακολογῶ, τὴν μητέρα κακοστομοῦμεν Σοφ. Ἠλ. 597.

κακοστομία, ἡ, αἰσχρορρημοσύνη, κακολογία, «κακογλωσσιά», Εὐστ. Πονημάτ. 260. 67. **ΙΙ.** ἐσφαλμένη, κακὴ προφορά, κακοστομία καὶ οἷον βαρβαροστομία, περὶ τῆς προφορᾶς τῶν τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν μανθανόντων βαρβάρων, Στράβ. 662.

κακόστομος, **ον**, κακολόγος, λέσχαι Εὐρ. Ι. Α. 1001. **ΙΙ.** δυσπρόφερτος, κακόηχος, Λογγῖνος 43. 1.

κακό-στρωτος, **ον**, κακῶς ἐστρωμένος, δηλ. πλήρης πτυχῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 556.

κακο-συμβίβαστος, **ον**, δυσκόλως συμβιβαζόμενος, διὰ τὸ κακοσυμβίβαστον τῆς ἐννοίας Εὐστ. 1946. 13.

κακο-συνάντητος, **ον**, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **δυσάντης**, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 370.

κακο-σύνετος, ἴδε ἐν λ. **κακοξύνετος**.

κακοσύνη (ἕνεκα τοῦ μέτρου, ἀντὶ τοῦ ὀρθοῦ **κακωσύνη**), ἡ, κακόν, κακοτυχία, Χρ. Πασχ. 255Β.

κακοσυνθεσία, ἡ, κακὴ σύνθεσις· παρ' Ἡσυχ. κλ. πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **κακορραφία**· παρὰ Φωτ. καὶ Σουΐδ. ἐν τῷ μὴ ὀρθῷ τύπῳ **κακοσύνθεσις**.

κακο-σύνθετος, **ον**, κακῶς συντεθειμένος, ἔπη ἄμετρα καὶ κακοσύνθετα Λουκ. π. Διαβολ. 14· κακοσύνθετος τὸ σῶμα Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 822.— Ἐπίρρ. **-τως**, Σχόλ. εἰς Εὐριπ. Ἐκ. 801.

κακοσυνταξία, ἡ, κακὴ σύνταξις, Εὐστ. 210. 31, κτλ.

κακόσφαιρος, **ον**, οὐχὶ ἀκριβῶς σφαιρικός, οὐχὶ ἐντελῶς στρογγύλος, μάργαροι κακόσφαιροι Τζέτζ. Ἱστ. 11. 494.

κακοσφυξία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, κακὸς σφυγμός, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 8, Γαλην. τ. 6, σ. 117., τ. 10, σ. 471.

κακόσχημος, **ον**, οὐχὶ κόσμιος, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. σ. 177.— Ὑπερθ. Ἐπίρρ. **κακοσχημονέστατα** (ὡς ἐκ θετικοῦ **κακοσχήμων**), Πλάτ. Νόμ. 728Β.

κακοσχολεύομαι, ἀποθ., = τῷ ἑπομ., Κύριλλ. Ἁλ. κ. Ἰουλ. 4, σ. 125.

κακοσχολέω, κακῶς δαπανῶ τὴν ὥραν τῆς σχολῆς, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1040C.

κακοσχολία, ἡ, τὸ κακῶς δαπανᾶν τὴν ὥραν τῆς σχολῆς, ὄκνος, ῥᾳθυμία, Πλούτ. 2. 274C.

κακόσχολος, **ον**, (σχολὴ) ὁ κακῶς δαπανῶν τὸν χρόνον τῆς σχολῆς, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 19, 15·— ἐντεῦθεν, ὀκνηρός, Ἀνθ. Π. 5,

104.—Ἐπίρρ. **-λως**, Ἔτυμ. Μ. 634. 6, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 397. **II.** ἐνεργ., πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρυμόνος μολοῦσαι κακόσχολοι, «ἐπὶ κακῷ ποιοῦσαι σχολάζειν» (Σχόλ.),Αἰσχύλ.Ἀγ.194.

κακό-τακτος, ον, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **δύστακτος**, Ἡσύχ.

κακό-τᾰφος, ον, κακῶς τεθαμμένος, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 5. 346, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἀτύμβευτος.**

κακοτεκνία, ἡ, τὸ ἔχειν κακὰ τέκνα, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **εὐτεκνία**, Φρύν. ἐν Α. Β. 46, 16.

κακο-τελεύτητος, ον, κακῶς τελευτῶν, ἔχων κακὸν τέλος, καταντῶν εἰς κακά, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 910, Ἀγ. 909.

κακοτέρμων, ον, κακῶς τελευτῶν ἢ μετὰ δυσκολίας, Ποιητὴς Βοταν. 94.

κακοτεχνέω, μεταχειρίζομαι κακὰς τέχνας, ἐνεργῶ κακῶς ἢ δολίως, φέρομαι πανούργως καὶ ἀπατηλῶς, ὡς τὸ **πανουργέω.** Λατ. malitiose agere, κακοτεχνήσαντα ἐς Δημάρατον Ἡρόδ. 6. 74· περὶ τὰς διαθήκας Δημ. 1136. 24·— ἀπολ., Ἀντιφῶν 113. 41, Δημ. 848. 5., 942. 26. **2)** κακοτέχνως ἔχω, ἐπὶ ὕφους, Δημ. Φαληρ. § 28· ἁρμονίαι περὶ τὰς καμπὰς φθόγγων κακοτεχνοῦσαι, κακοτέχνως ἔχουσαι, Κλήμ.Ἀλ. 195. **II.** μεταφ., ἐξαπατῶ, παραπλανῶ διὰ δολίων τεχνασμάτων, τοὺς νέους Ἀριστ. 2. 18. **2)** παραποιῶ, κιβδηλεύω, οὐ κακοτεχνήσω οὐδὲν τῶν ἐν τῇδε τῇ ἰσοπολιτείᾳ γεγραμμένων οὔτε λόγῳ οὔτε ἔργῳ Κρητικὸς ὅρκος ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2555. 19· καὶ ἐν τῷ Παθ., Διοσκ. 5. 143· πρβλ. **κακουργέω** II.

κακοτέχνημα, τό, κακόν, φαῦλον τέχνασμα, Οἰνόμ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 217C, Ἰωσ. Γενέσ. 35C.

κακοτεχνής, ές, ἴδε **κακότεχνος** ἐν τέλει.

κακοτεχνία, ἡ, κακὴ τέχνη: **I.** ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, φαῦλον τέχνασμα, δόλος, Ἡράκλειτ. παρὰ Διογ. Λ. 8. 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 2712. 15., 4957. 55· ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς μαγείας, Εὐσέβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 199B·— συχν. ἐν τῷ πληθ., ὡς δικανικὸς ὅρος, δόλια τεχνάσματα ἐν δίκῃ τινί, ψευδεῖς μαρτυρίαι, δικαζέσθω .. κακοτεχνιῶν τῷ φάσκοντι βλαβῆναι Πλάτ. Νόμ. 936D, πρβλ. Δημ. 1139. 11., 1201. 7· δόλοι καὶ ἐπιορκίαι καὶ κακοτεχνίαι Λουκ. Ἀλέξ. 4· πρβλ. **κακοτεχνέω** II.— Κατὰ τὸν Ἁρποκρ.: «κακοτεχνιῶν· δίκης ὄνομα, ἣν οἱ ἑλόντες τινὰ ψευδομαρτυριῶν κατὰ τοῦ παρασχομένου αὐτὸν (ἢ αὐτοῦ) ἐδίδοσαν». **II.** ἐπὶ ῥητορικῆς καὶ ἄλλων τεχνῶν, κακή, φαύλη, διεφθαρμένη τέχνη, Λουκ. Παράσ. 27, Πλούτ. 2. 228B· διαφθορά, κατάπτωσις τῆς τέχνης, ὑπερβολικὴ λεπτολογία, Δημήτρ. Φαληρ. § 27· τὸ παρὰ τοῖς ὄχλοις εὐδοκιμεῖν σημεῖον κακοτεχνίας Ἀθήν. 631F· ἐν τῷ πληθ., ἡδονὰς καὶ κακοτεχνίας εἰσάγων Στράβ. 301.

κακοτεχνίζω: μέλλ. **-ίσω**, = **κακοτεχνέω**, Ἀλκαῖ. Κωμ. ἐν «Γκνυμήδει» 7.

κακοτεχνίου (δηλ. δίκη) = **κακοτεχνιῶν**, Λυσ. παρὰ Πολυδ. Η', 37· ἴδε **κακοτεχνία** I.

κακότεχνος, ον, (τέχνη) κακῶς τετεχνασμένος, ἢ μάλα δὴ κακότεχνος .. σὸς δόλος Ἰλ. Ο. 14·— ἐπὶ ἀσέμνων ὀρχήσεων, Ἀνθ. Π. 5. 129, 132· ἐπὶ ἀσμάτων, Πλούτ. 2. 706D.— Ἀττ. ἀνώμαλ. συγκρ. **κακοτεχνέστερος**, ὡς εἰ ἐκ τοῦ **κακοτεχνής**, Λουκ. π. Διαβολ. 10· ἀλλ' Ὑπερθ. **κακοτεχνότατος** Ἀνθ. Π. 5. 132.— Ἐπίρρ. **-νως**, **ἀτέχνως**, Φίλων 1. 195.

κακότης, ητος, ἡ, (κακός)· — κακὸς χαρακτήρ, κακία: **I.** ἐπὶ ἀνθρωπίνων χαρακτήρων, ποταπότης, φαυλότης, ἀνανδρία, ἀχρειότης, Ἰλ. Β. 368, Ν. 108, Ὀδ. Ω. 455· ἀτιμία καὶ κακότης Τυρταῖος 7. 10· κακότης καὶ δειλία Θουκ. 5. 100·— κακὴ κατάστασις, κακὴ ποιότης, τῶν οὔρων Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1086· πληθ., κακαὶ ἰδιότητες, ὁ αὐτ. π. Διαίτ. Ὀξ. 393. **3)** κακία, μοχθηρία, πονηρία, τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος Ἰλ. Γ. 366, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 285, Ἡρόδ. 2. 124, κ. ἀλλ.· κακότητ' ἀσκεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 1066· οὐδεμιῇ κακότητι λειφθῆναι τῆς ναυμαχίας, ὅτι δὲν παρευρέθησαν εἰς τὴν ναυμαχίαν οὐδαμῶς ἕνεκα κακῆς τινος προθέσεως, Ἡρόδ. 7. 168· ἄνευ κακότητος συμφορὰ Ἀντιφῶν 141. 20· πληθ., αἱ ἐντὸς κακότητες, αἱ ἐλλείψεις, Πλάτ. Ἀξίοχ. 366A. **II.** ἐπὶ τῆς καταστάσεως τῶν ἀνθρώπων, κακὴ κατάστασις, ἀθλιότης, τὸ κακὸν ὃ πάσχει τις, κακοδαιμονία, ἀντίθετ. τῷ **εὐδαιμονία**· ἐκφυγέειν κακότητα, τὸ δεινόν, Ὀδ. Ε. 414, πρβλ. 290, 379, 397, Ἡρόδ. 2. 128., 6. 67, Σοφ. Ἰλ. 236· ἰδίως ἐν μάχῃ, τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου, Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος Ἰλ. Λ. 382, πρβλ. Μ. 332, Ἡρόδ. 8. 109, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., δυστυχίαι, ἀθλιότητες, Εὐρ. Ἀποσπ. 305.

κακο-τράχηλος, ον, ἔχων κακόν, ἀσθενῆ τράχηλον, Ἀπολλων. Λεξ. Ὁμηρ. σ. 1, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἀτράχηλος.**

κακοτροπεύομαι, ἀποθ., = τῷ ἑπομ., πρός τινα Πολύβ. 5. 2, 9, ἴδε Α. Β. 354.

κακοτροπέω, φέρομαι κακοτρόπως, δυστροπῶ, ἐθελοκακῶ, Ἱππ. 606. 31.

κακοτροπία, ἡ, κακία τρόπων, δυστροπία, ἀχρειότης, Θουκ. 3. 83, Δίων Κ. 54. 21.— Κατὰ τὸν Ἀμμώνιον: «κακοτροπία· ποικίλη καὶ παντοδαπὴ πανουργία».

κακότροπος, ον, κακὸς τοὺς τρόπους, μοχθηρός, διεστραμμένος, δύστροπος, Δίων Κ. 52· 2, ὁ αὐτ. ἐν Ἐκλογ. 38, 26, Ζηνοβ. Παροιμ. 5. 41.—Ἐπίρρ. **-πως** Δίων Κ. 47. 4.

κακοτροφέω, κακῶς τρέφομαι, ἐπὶ φυτῶν, ὅταν δὲ κακοτροφήσαντα ἀναλάβῃ πάλιν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 2, 2· καὶ ὀλίγον ἀνωτέρω τὸ παθ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἐζώδη δὲ γίνεται τὰ κακοτροφηθέντα. **II.** Παθ., ὡσαύτως, κακῶς τρέφομαι, κακῶς με περιποιοῦνται, ἐπὶ ἀμπέλων, Θεαν. Ἐπιστ. 4.

κακοτροφία, ἡ, κακὴ τροφὴ ἢ θρέψις, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 2, 3.

κακοτῡχέω, εἰμαι κακοτυχής, ἀντίθετον τῷ **εὐτυχέω**, Θουκ. 2. 60.

κακοτῡχής, ές, «κακότυχος», ἀντίθετον τῷ **εὐτυχής**, Εὐρ. Μήδ. 1274, Ἱππ. 669, Ἱκέτ., αὐτόθι 679· τὸ **κακοτυχὲς** = τῷ ἑπομ., ὁ αὐτ. ἐν Ἱρ. Μαιν. 133.

κακοτῡχία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ.

κακόῡπνος, ον, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἄῡπνος**, Ἡσύχ.

κακοϋπονόητος, ον, (ὑπονοέω) πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **δυστόπαστος**, Σουΐδ.

κακουργέω, εἰμαι κακοῦργος, πράττω κακά, δεινὰ πράγματα, Εὐρ. Ὀρ. 823, κτλ.· κακουργεῖν τι Ἀντιφῶν 118. 11· μηδὲν κακουργεῖν Πλάτ. Πρωτ. 326A· περί τινα ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 416C· ἵππος ἣν κακουργῇ, ἐὰν εἶναι κακός, ἐὰν προξενῇ βλάβην Ξεν Οἰκ. 3. 11· ἀδικεῖν καὶ κακ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1175· κακουργέειν καὶ ἐξαμαρτάνειν Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττ. 375D· — ἐπὶ λογικῶν ἐπιχειρημάτων, κακ. ἐν τοῖς λόγοις, ἀγωνίζομαι διὰ σοφιστικῶν τεχνασμάτων, κτλ., Πλάτ. Γοργ. 489B, πρβλ. 483A, Ἀριστ. Ρητ 3. 2, 7· οὕτω, κακ. τὸν λόγον, μεταχειρίζομαι οὐχὶ ὀρθῶς· τὸ ἐπιχείρημα, Πλάτ. Πολ. 338D·— ἐπὶ πραγμάτων, βλάπτω, ὁ .. ἱδρὼς κακουργεῖ Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 6. **II.** μετ' αἰτ. προσ., προξενῶ βλάβην ἢ κακὸν εἴς τινα, «κακομεταχειρίζομαι», βλάπτω, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 257, Εὐρ. Ἱκέτ. 537· κακουργεῖν καὶ ἀδικεῖν Πλάτ. Νόμ. 679E.— Παθ., κακουργεῖται ἡ ἀτυχία Ἀντιφῶν 118. 2·— λεηλατῶ χώραν, κακ. τὴν Εὐβοιαν Θουκ. 2. 32, πρβλ. 3. 1· κακ. τὴν χώραν καὶ τὰ κτήματα Πλάτ. Νόμ. 760E, κτλ.·— παραποιῶ, διαφθείρω, τοὺς νόμους Δημ. 721. 20· τὰ ἀληθῆ καὶ μὴ κακουργούμενα ὁ αὐτ. 878. 5· πρβλ. **κακοτεχνέω** 2. **2)** ὡσαύτως μ. δοτ., κ. τοῖς προβάτοις, ἐπὶ κυνῶν, Πλάτ. Πολ.416A.

κακούργημα, τό, κακὸν ἔργον, πανοῦργον τέχνασμα, δολία παραποίησις, δόλος, ἀπάτη, Ἀντιφῶν 130. 22, Πλάτ. Νόμ. 933E, κτλ.· τὰ ἐν τοῖς συμβολαίοις κακουργήματα Πλάτ. Πολ. 426E.

κακουργία, Ἐπικ. **κακοεργίη** [ῐ], ἡ, ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ κακούργου, κακὸν ἔργον, μοχθηρία, τὸ πράττειν τὸ κακόν, κακία, ὡς κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων Ὀδ. Χ. 374· ἀκολούθως παρὰ Θουκ. 1. 37, Πλάτ. Πολ. 422A, 434C, κτλ.· ἐπὶ ἵππου, τὸ ἔχειν ἐλαττώματα, Ξεν. Ἱππαρχ. 1. 15· ἐπὶ μαγείας, Διοσκ. 1. 120. **II.** ἐν τῷ πληθ., δολιότητες, τὰ κιβδηλεύματά τε καὶ κακ. τῶν πωλούντων Πλάτ. Νόμ. 917E, πρβλ Ξεν. Κύρ. 1. 6, 28.

κακουργικός, ή, όν, κακός, ὀλέθριος, ἐκ κακίας προερχόμενος, ἀδικήματα Ἀριστ. Ρητ. 2. 16, 4.

κακοῦργος, Ἐπικ. **κακοεργός, όν,** (ἔργον):— πράτων τὸ κακόν, βλαπτικός, φαῦλος, μοχθηρός, παρ' Ὅμ. μόνον ἅπαξ, ἀλλὰ μεγαστὴρ ὀτρύνει κακοεργός, ἐνοχλητική, Ὀδ. Σ. 54· συχνάκις βραδύτερον, κακοῦργοι κλῶπες Ἡρόδ. 1. 41· κακοῦργος ἀνὴρ Σοφ. Αἴ. 1043· ὡσαύτως, κακοῦργοι ἐπιθυμίαι Πλάτ. Πολ. 554C· κακουργότατος λόγος Δημ. 494. 26, κτλ.· κακοῦργος μάχαιρα Ἀνθ. Π. 11. 136. **2)** ὡς οὐσιαστ., ἐγκληματίας, κακοῦργος, ἔνοχος κακουργήματος, Ψευδο-Φωκυλ. 125, Ἀντιφῶν 130. 16, 18., 131. 26, Θουκ. 1. 134, κτλ.·— ἀκολούθως (τεχνικῶς), κλέπτης ἢ λῃστής, Ἀντιφῶν 115. 19, πρβλ. 140. 18, Δημ. 602. 1., 732. 14, κτλ.· οὐδεὶς κακοεργὸς Θεόκρ. 15. 47· πρβλ. Ἀττ. Process. σ. 76. **3)** Ἐπίρρ. **-γως**, Πολυδ. Γ', 132· Ὑπερθ., κακουργότατα διαβάλλειν τινὰ Ἀντιφῶν 119. 25. **II.** ἐπιφέρων βλάβην εἴς τινα, ἐπιβλαβής, μετὰ γεν., κακοῦργος εἶναί τινος, βλάπτειν τινά, Ξεν. Ἀπομν. 1. 5, 3, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 421B· οὕτω καὶ ἀπολ., αὐτόθι 554C· κακουργοτάτη καὶ αἰσχίστη ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 1. 118A.

κακουχέω, (ἔχω) ὑποβάλλω εἰς κακουχίας, ταλαιπωρῶ, κακουχεῖν ἑαυτὸν Τέλης παρὰ Στοβ. 522. 18.— Παθ., ὑπὸ τοῦ δημοῦ (τῶν κωνώπων) κακουχουμένους, κακουμένους, Διόδ. 3. 23· κακουχουμένους τελευτῆσαι τὸν βίον, ταλαιπωρουμένους, Πλούτ. 2. 114E.

κακουχία, ἡ, κακοπάθεια, ταλαιπωρία, Πλάτ. Πολ. 615B· ἐν χθονὸς κακουχίᾳ, κακώσει, ἐρημώσει, Αἰσχύλ. Θήβ. 668. **II.** κακὴ κατάστασις, ὡς τὸ **κακεξία**, Ἄλεξις ἐν «Ἐπικλήρῳ» 3·— ἀθλιότης, κακοτυχία, δυστυχία, Πολύβ. 3. 79, 6, κτλ.·— θόρυβος, ὀχλαγωγία, ὁ αὐτ. 5. 15, 6.

κακόφᾰτις, ιδος, ἡ, κακῶς ἠχοῦσα, δυσοίωνος, βοὰ Αἰσχύλ. Πέρσ. 936.

κακόφατος, ον, ἴδε **κακέμφατος.**

κακοφημία, ἡ, κακὴ φήμη, ἡ ἐκ τῶν πολλῶν κακοφημία Ἀϊλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 7.

κακόφημος, **ον**, κακῶς ἠχῶν, δυσοίωνος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 214· τὸ κακόφημον, κακοί, δυσοίωνοι λόγοι, Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 6. 5, 3.—Ἐπίρρ. **-μως**, μὲ κακούς, ὀνειδιστικοὺς λόγους, ὑβριστικῶς, Μανέθων 5. 323.

κακόφθαρτος, **ον**, κακῶς ἐφθαρμένος, Ἡσύχ. ἐν λ. **κακόκνημος**.

κακοφθόρος, **ον**, λίαν καταστρεπτικός, ὀλέθριος, Νικ. Θηρ. 795, Ἀλεξιφ. 168· ὡσαύτως κατὰ ἑτερόκλ. γεν. **κακοφθορέως** (ὡς ἐξ ὀνομαστ. **κακοφθορεύς**). ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξιφ. 465.

κακό-φιλος, ὁ, κακὸς φίλος, Νικηφ. Βλεμμ. Γεωγραφ. Πονημάτ. σ. 11.

κακό-φλοιος, **ον**, ἔχων κακὸν φλοιόν, «κακόφλουδος», Νικ. Ἀλεξιφ. 331.

κακοφραδής, **ές**, (φράζομαι), ὁ κακῶς ἐπιλογιζόμενος, «κακόβουλος» (Σχόλ.), Αἴαν, νεῖκος ἄριστε, κακοφραδὲς Ἰλ. Ψ. 483, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 936· — οὐδ. **κακοφραδές**, ὡς Ἐπίρρ., ἀνοήτως, μωρῶς, Εὔφορος, ἐν Ἀποσπ. 50. Μόνον ποιητ.

κακοφραδία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, κακὴ σκέψις, ἀνοησία, ἄνοια, μωρία, κακοφραδίῃσι τιθήνης Ὁμ. Ἴλ. εἰς Δήμ. 227, πρβλ. Νικ. Θηρ. 348, Κόντ. Σμ. 12. 554.

κακοφραδοσύνη, ἡ, = τῷ προηγ., Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 437. 4.

κακοφράδων, **ον**, = **κακοφραδής**, Φαβωρῖν. πρβλ. **κακοχρήσμων**.

κακό-φραστος, **ον**, = **κακοφραδής**, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 673.

κακοφρονέω, εἶμαι κακόφρων, ἔχω κακὸν φρόνημα, κακὰς διαθέσεις, εἶμαι δυσμενής, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1174. **II**. εἶμαι ἄφρων, ἀνόητος, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 824.

κακοφροσύνη, ἡ κακὴ διάθεσις, δυσμένεια, Ἑβδ. (Παροιμ. ΙΣ', 19). **II**. ἀνοησία, μωρία, Ὀππ. Ἀλ. 3. 363.

κακόφρων, **ον**, (φρὴν) κακὸν ἔχων φρόνημα, κακὰ φρονῶν, δυσμενής, ἐχθρικός, Πινδ. Ἀποσπ. 230, Εὐρ. Ἡρακλ. 372, Ἱκέτ. 744. κακόφρων μέριμνα Αἰσχύλ. Ἀγ. 100. **II**. ἄφρων, ἀπερίσκεπτος, Σοφ. Ἀντ. 1104, Εὐρ. Ὀρ. 824.

κακοφυής, **ές**, (φυὴ) ὁ ἔχων κακὰ φυσικὰ ἐλαττώματα, κατὰ τὴν ψυχὴν Πλάτ. Πολ. 410Α. **II**. (φύομαι), ὁ κακῶς φυόμενος Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 11, 8.

κακοφυΐα, ἡ, «κακία ἐν φύσει καὶ ἁμαρτία τοῦ κατὰ φύσιν· νόσος τοῦ κατὰ φύσιν» Πλάτ. Ὅροι 416D· κακὴ αὔξησις, κ. σώματος Βυζ.

κακοφωνία, ἡ, κακὸς ἦχος φωνῆς, ἐπὶ λέξεων κακοήχων, «Τύρταιος δ' ἐκαλεῖτο ἔμπροσθεν ὁ Θεόφραστος, μετωνόμασε δ' αὐτὸν ὁ Ἀριστοτέλης Θεόφραστον.. φεύγων τὴν τοῦ προτέρου ὀνόματος κακοφωνίαν» Στράβ. 618· κακοηχία προερχομένη ἐκ τῆς τοποθετήσεως τῶν λέξεων ἐν τῷ λόγῳ, Δημήτρ. Φαληρ. 255 (Ρήτορ. (Walz) τ. 9. 106).

κακόφωνος, **ον**, κακῶς ἠχῶν, μὴ ἀπηχῶν, τὰ ξηρὰ κακόφωνα Ἀριστ. π. Ἀκουστ 40· ἐπὶ λέξεων, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 12· **τὸ κακόφωνον = κακοφωνία**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 248.— πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **δυσκέλαδος**, «κακοκέλαδος, καὶ οἱονεὶ κακόφωνος» Πρόκλ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 194.

κακόχαρτος, **ον**, χαιρέκακος, χαίρων ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς, Ἔρις κακόχαρτος, «ἡ χαίρουσα ἐν τοῖς κακοῖς, ἢ ἐν ᾗ χαίρουσιν οἱ κακοί» (Τζέτζ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 28. 194.

κακοχείμερος, **ον**, δυσχείμερος, δυσχείμων, κακοχείμεροι φύσεις Σωρ. Ἐφέσ. σ. 55, ἔκδ. Erm.

κακοχρήσμων, Δωρ. **-χράσμων**, **ον**, (χράομαι) μεθ' οὗ δυσκόλως δύναταί τις νὰ συζῇ, δύστροπος, ἢ κατ' ἄλλους, ἄπορος, κακοχράσμων γάρ ὁ δᾶμος, «ἢ ὁ **ταῦρος**, ὁ τοῦ Λαμπριάδου δηλονότι ... ἀντὶ τοῦ κακὸς εἰς τὸ χρῆσθαι αὐτῷ τινα» (Σχόλ.), Θεόκρ. 4. 22· ἀλλ' ὁ Meineke διορθοῖ **κακοφράδμων** ἐκ τοῦ Κώϊκος Harl., παρατηρῶν ὅτι ὁ Θεόκριτος μεταχειρίζεται τοὺς τύπους **χρῆσθαι** καὶ **χρῆμα**, κλ., οὐχὶ δὲ **χρᾶσθαι** καὶ **χρᾶμα**.

κακό-χρηστος, **ον**, κακῶς ἢ καταχρηστικῶς τεθεὶς εἰς χρῆσιν, κακόχρηστον δὲ ἐνταῦθα Σχόλ. εἰς Φιλόστρ. σ. 412 Boiss.

κακοχροέω, ἔχω κακὸν χρῶμα, Διοσκ. 1. 183.

κακόχροια, ἡ, χρῶμα κακόν, Διοσκ. 3, 1, κλ.

κακόχροος, **ον**, συνηρ. **χρους**, **-ουν**, ἔχων κακὴν χροιάν, Ἱππ. 113D, 521. 12, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 17, 2.

κακόχυλος, **ον**, ἔχων κακὸν χυλὸν ἢ χυμόν, μῆλα Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην 54Α, 68FA, 80B κἑξ.

κακοχυμία, ἡ, ἡ κακὴ κατάστασις τῶν χυμῶν, Γαλην. 2. 206D, 4. 333D, Διοσκ. 2-109, κτλ.

κακό-χυμος, ἔχων κακούς, νοσηροὺς χυμούς, πλήρης χυμῶν, Ἀριστ. Προβλ. 30. 1, 15, Ἀθήν. 24F, Ἱκέσιος αὐτόθι 309B.

κακό-ψογος, **ον**, μετὰ κακίας ψέγων, Θέογν. 287.

κακοψυχία, ἡ, δειλία, ὀλιγοψυχία, ἀντίθετον τῷ **εὐψυχία**, Πλάτ. Νόμ. 791C.

κακόω: μέλλ. **ὠσω**, (κακὸς) κακῶς μεταχειρίζομαι, κακοποιῶ, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ προσώπων, κεκακωμένοι ἐν Πύλῳ ἦμεν, ἐλθὼν γὰρ ἐκάκωσε [ὁ Ἡρακλῆς] Ἰλ. Λ. 690· μηδὲ γέροντα κάκου κεκακωμένον Ὀδ. Δ. 754· ἠμὲν κυδῆναι .. βροτόν, ἠδὲ κακῶσαι Η. 212, πρβλ. Υ. 99· ὅσοι παθόντες εὖ κακοῦσί μ' ἐκδίκως Αἰσχύλ. Πρ. 976· κ. [θεὸς] δῶμα ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 160· κ. τοὺς ἀναιτίους Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1162· τοὺς Ἀθηναίους Θουκ. 8. 32, πρβλ. 4. 25· τὸν δῆμον Λυσ. 138. 38· ἑαυτούς Πλάτ. Μενέξ. 248C:— ἐν τῷ Παθ., ὡσαύτως, πάσχω, ὑποφέρω, εὑρίσκομαι ἐν κακῇ καταστάσει, κεκακωμένος ἅλμῃ, εὑρισκόμενος εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν, κακῶς διακείμενος ἕνεκα τῆς ἐν τῇ θαλάσσῃ κακουχίας, ἢ ἕνεκα τοῦ ἐπὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ ἐπικειμένου ῥύπου ἐκ τῆς θαλασσίας ἁλμης, Ὀδ. Ζ. 137 (ἴδε ἀνωτ.)· πρβλ. Ἡρόδ. 1. 170, 196., 2. 133, Αἰσχύλ. Πέρσ. 728, Σοφ. Ο. Κ. 261, Ἀνδοκ. 21. 36· πρὸς θεῶν κακοῦται Εὐρ. Ἑλ. 268· ἐκάκωτο ὑπὸ τῆς πορείας Ξεν. Ἀν. 4. 5, 35· ἐκ πυρετοῦ Ἀνθ. Π. 11. 382.

2) ἐπὶ πραγμάτων, βλάπτω, διαφθείρω, καταστρέφω, τὰ κοινὰ Ἡρόδ. 3. 82· τὸ ναυτικὸν Θουκ. 8. 78· ἐπὶ τοῦ ἀέρος, βλάπτω ψυτόν τι, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 11, 2. **2)** ἐν τῷ Παθ., ἐπὶ ἀσθενειῶν, χειροτερεύω, βαίνω ἐπὶ τὸ χεῖρον, Ἱππ. Μοχλ. 853· κακοῦται τὸ σκέλος ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 825.

κακτάμεναι, Ἐπικ. ἀπαρ. τοῦ ἀορ. β' τοῦ **κατακτείνω**, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 453.

κάκτανε, Ἐπικ. ἀντὶ **κατάκτανε**, προστακτ. τοῦ ἀορ. β' τοῦ **κατακτείνω**· κάκτανε Βελλεροφόντην Ἰλ. Ζ. 164· ἀλλ' ὡσαύτως ἀντὶ **κατέκτανε** γ' ἑνικ. ὁριστ. ἀορ. β'.

κάκτεινε, Ἐπικ. ἀντὶ **κατέκτεινε**, γ' ἑνικ. παρατ. τοῦ **κατακτείνω**.

κάκτος, ἡ, Λατ. cactus, «ἡ δὲ κάκτος καλουμένη περὶ Σικελίαν μόνον, ἐν τῇ Ἑλλάδι δὲ οὐκ ἔστιν. ἴδιον δὲ παρὰ τἆλλα τὸ φυτόν· ἀφίησι γὰρ εὐθὺς ἀπὸ τῆς ῥίζης καυλοὺς ἐπιγείους, τὸ δὲ φύλλον ἔχει πλατὺ καὶ ἀκανθῶδες» Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 4, 10, Φιλητ. 16, Θεόκρ. 10. 4, κτλ. **2)** **κάκτος**, ὁ, ὁ καρπός, ἔτι καὶ νῦν ἐσθιόμενος, μήκων, μάραθος, τραχέες τε κάκτοι Ἐπίχ. 110 Ahr.· ὡσαύτως ὁ καυλὸς τοῦ φυτοῦ, «καλοῦσι δὲ τοὺς καυλοὺς τούτους κάκτους· ἐδώδιμοι δέ εἰσι περιλεπόμενοι μικρὸν ἐπίπικροι, καὶ θησαυρίζουσιν αὐτοὺς ἐν ἅλμῃ» Θεόφρ. ἔνθ' ἀνωτ.

κάκυνσις, **εως**, διαστροφή, διαφθορά, «διαφέρει κάκυνσις καὶ κάκωσις· κάκυνσις μὲν ἐπὶ ψυχῆς, κάκωσις δὲ ἐπὶ σώματος» Σχόλ. νεώτερ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 251, Θεοφ. Βουλγ. 3, σ. 632c.

κακύνω, βλάπτω, φθείρω, Σουΐδ.·— Παθ., βλάπτομαι, διαφθείρομαι, «χαλνῶ», τὰ δὲ κακυνόμενα (μύρα) πλείω ποιεῖ δυσωδίαν Θεοφρ. π. Ὀσμ. 56. **2)** Παθ., ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, δείκνυμαι κακός, φέρομαι κακῶς, Εὐρ. Ἐκ. 251, Πλάτ. Τίμ. 42C· ἰδίως ἐπὶ στρατιωτῶν, δυστροπῶ, δὲν πειθαρχῶ, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 27. **II**. Παθ., ὡσαύτως, ὡς τὸ **κακόομαι**, ὑρίσταμαι κακώσεις, Δίων Κ. 60. 2· ὀνειδίζομαι, ἐπιπλήττομαι, Εὐρ. Ἱππ. 686.

κακχάζω, = **καχάω**, μόνον παρ' Ἡσυχ.

κάκχαρτος· «κατάχαρτος» Ἡσύχ.

κακχέει, Αἰολ. = **καταχεῖ**, κακχέει λιγύραν ἀοίδαν Ἀλκαίου Ἀποσπ. 39 (28a)·— κακχέεται Σαπφὼ 2. 13.

κακχεῦαι, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **καταχεῦαι**, ἀπαρ. ἀόρ. α' τοῦ **καταχέω**.

κακχύδην, ποιητ. ἀντὶ **καταχύδην**, δ ἴδε.

κακχωρεῖ· «δραπετεύει. κακουργεῖ» Ἡσύχ.

κακῶδης, **ες**, (ὄζω) κακῶς ὄζων, Ἱππ. 671. 52, Ἀριστ. Προβλ. 2. 13.

κακωδία, ἡ, κακὴ ὀσμή, δυσωδία, ἀποφορά, Θεοφρ. π. Ἰδρ. 10.

κακώλεθρος, **ον**, σφόδρα καταστρεπτικός, ὀλέθριος, Σχόλ. νεώτ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 496.

κακωνῠμέομαι, Παθ., ἔχω κακὸν ὄνομα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **εὐωνυμοῦμαι**, Εὐστ. Πονημάτ. 141. 20.

κακωνῠμία, ἡ, κακὸν ὄνομα, κακὴ φήμη, Συμμ. Παλ. Διαθ. (Ἔξοδ. ΑΒ', 25), Ἀθανάσ. τ. 1. σ. 115.

κακώνῠμος, **ον**, (ὄνομα) ἔχων κακὸν ὄνομα, = **δυσώνυμος**, Σουΐδ.

κακῶς, Δωρ. αἰτ. πληθ. ἀντὶ **κακούς**, «κακώς· δειλοὺς» Ἡσύχ.

κάκωσις, **εως**, ἡ, (κακόω) κακοποιεῖν τινα, κακοποίησις, ἡ τοῦ ἡγεμόνος κάκωσις Ξεν. Ἀν. 4. 6, 3· ταλαιπωρία, βλάβη, φθορά, τῶν πληρωμάτων (τῶν πλοίων) Θουκ. 7. 4, πρβλ. 82. **2)** κατὰ τὸν Ἀττ. νόμον, κακώσεως δίκη, ἀγωγὴ κατὰ υἱοῦ διὰ κακὴν μεταχείρισιν ἢ παραμέλησιν γονέων, Λυσ. 138. 33, Λυκοῦργ. 169. 2, Δημ. 141, ἐν τέλ., Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. σ. 82. 13 (ἔκδ. Blass), κτλ.· ὡσαύτως διὰ παρομοίαν διαγωγὴν πρὸς τὰς συζύγους, Δημ. 1332. 13· καὶ (ἐναντίον ἐπιτρόπων) διὰ κακὴν μεταχείρισιν τῶν ἐπιτροπευομένων, «κακώσεως: δίκης ὄνομά ἐστι ταῖς τε ἐπικλήροις κατὰ τῶν γεγαμηκότων, καὶ κατὰ τῶν παίδων τοῖς γονεῦσι, καὶ κατὰ τῶν ἐπιτρόπων τοῖς ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν ἐπεξιοῦσι διδομένη» Ἁρποκρ.· — ὡσαύτως ἐν χρήσει πρὸς μετάφρασιν τοῦ Ρωμαϊκοῦ actio repetundarum, Πλουτ. Καῖσ. 4:— πληθ., αἰκίαι σωμάτων καὶ κακώσεις Ἀριστ. Ρητ. 2. 8, 9, πρβλ. 2. 7, 3. **II**. βλάβη, δυστύχημα, Θουκ. 2. 43:— τὸ κακὸν ἀποτέλεσμα ἀσθενείας, Ἱππ. π. Ἀρχ Ἰητρ. 15, π. Ἀέρ. 292· αἱ τῆς σαρκὸς κακώσιες Τίμ. Λοκρ. 102C.

κακωτής, οῦ, ἄνθρωπος κακοποιός, βλαπτικός, Φίλων 1. 544.

κακωτικός, ή, όν, βλαπτικός, κακωτικὸν γάρ τῆς ἀρτηρίας τοῦτο Διοσκ. 1. 123, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 10, κτλ.·— ἀνώμαλ. θηλ. **κακώτρια**, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 111Α, κλ.

Καλαβίδια, Καλαβίς, ἴδε **Καλλαβίς**.

καλαβοίδια· «ἐν τῷ τῆς Δερεάτιδος ἱερῷ Ἀρτέμιδος ᾀδόμενοι ὕμνοι» Ἡσύχ.

καλαβούτης, = **καλαβώτης**, ἀσκαλαβώτης, Neue Gr. Zauberp Wessely I. 186.

καλαβρίζω, καλαβρισμός, ἴδε **κυλαβρίζω** κτλ.

καλαβρός· «βάρβαρος» Ἡσύχ.

καλαβύστας· «τοὺς κωλώτας (= ἀσκαλυβώτας, εἰ ἡ λέξις ἔχει καλῶς). Ἀργεῖοι» Ἡσύχ.

καλᾰβώτης, ου, ὁ, = **ἀσκαλαβώτης**, Ἑβδ. (Λευ. ΙΔ', 30).

καλαδία· «ῥυκάνη» Ἡσύχ.

καλάζει· «ὀγκοῦται» Ἡσύχ.

καλάθαρβα· «παροινία» Ἡσύχ.

καλᾰθη-φόρος, ον, ὁ φέρων κάλαθον: «καλαθηφόροι· οἱ τὰ μαγειρικὰ φέροντες» Ἡσύχ.:— **Καλαθηφόροι** δρᾶμα ὑπὸ Εὐβούλου, Ἀμμών. σ. 50.

καλάθιον, τό, Σχόλ. εἰς Καλλ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 1, Πολυδ. Γ', 125· καὶ **καλᾰθίς, -ίδος**, ἡ, Ἡσύχ. ἐν λ. **πλαγγών**, = τῷ ἑπομ.

καλᾰθίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **κάλαθος**, Ἀριστοφ. Θεσμ. 822, Αυσ. 535. 579. **II.** εἶδος ὀρχήσεως, Ἀπολλοφάνης παρ' Ἀθην. 467F, Ἡσύχ., Πολυδ. Δ', 105· τὸ παρ' Ἀθην. 629F, **καλαθισμὸς** εἶναι πιθ. σφάλμα.

καλᾰθοειδής, ές, ἔχων σχῆμα τοῦ καλάθου, Κλεομήδ. σ. 115. —Ἐπίρρ. **-δῶς**, Ἡρακλείδ. σ. 472 Ἐκδ. Gale.

καλᾰθο-ποιός, ον, ὁ κατασκευάζων καλάθια, Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεὺς ἐν Λ. Β. 602, 22.

κάλαθος [κᾰ], ὁ, καλάθιον ἔχων τὸ σχῆμα ἀγγείου, Λατ. calathus, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1325· κυρίως «γυναικεῖον σκεῦος εἰς ἐρίων ἀπόθεσιν» Ἡσύχ., πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 579, Οὐεργιλ. Αἰν. 7. 805· πρὸς ἐναπόθεσιν καρπῶν, Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 15:— βλέπει τις τὸν κάλαθον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἀρχαίων ἀγαλμάτων τῆς Δήμητρος (ἴδε «Κάλαθον Δήμητρος» τοῦ Καλλιμ.), ὁπόθεν κατήντησε νὰ σημαίνῃ τὸ ὑπὸ φύλλων ἀκάνθου περιθεόμενον κιονόκρανον, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 206Β, πρβλ. Βιτρούβ. 4. 1, 9. **II.** σκεῦος πρὸς ψῦξιν ὕδατος, συνήθως **ψυκτήρ**, Ἡσύχ.·— παρὰ Λατίνοις πρὸς ψῦξιν οἴνου, Οὐεργιλ. Ἔκλογ. 5. 71· πρὸς ἐναπόθεσιν γάλακτος, ὁ αὐτ. ἐν Γεωρ. 3. 402· πρὸς ἐναπόθεσιν τυροῦ Κολουμέλλας 7. 8. **III.** «ἀγγεῖον, ἐν ᾧ χωνεύουσι σίδηρον» Ἡσύχ.

IV. παρὰ Βυζ. τὸ φάτνωμα ὀροφῆς, Λατ. laquear· ὁπόθεν **καλαθόω, καλάθωσις**, Μαλάλ. 339, 6, Θεοφ. Κοντ. 147, 10.

καλάϊνος ἢ **καλλάϊνος, η, ον**, ὅμοιος πρὸς **κάλαϊν** (ἴδε τὴν λέξιν), ἔχων χρῶμα κυμαινόμενον μεταξὺ κυανοῦ καὶ πρασίνου, ἐπὶ χρώματος μεταβαλλομένου, καλλαΐνᾳ .. πτέρυγι, ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος, Ἀνθ. Π. 7. 428· καλαΐνῳ χρώματι προσόμοιος, περὶ ἰάσπιδος λίθου, Διοσκ. 5. 159· «καλλάϊνον· ἔστι δὲ χρῶμα ἀνθηρόν, ἢ τὸ βένετον χρῶμα οὕτω λεγόμενον» Ἐτυμ. Μέγ. 486, 49· σιδηρόξαφος Ἰω. Λυδ. π. Μην. 4. 25. **II.** κέραμος ὁ καλλάϊνος, Αἰγυπτιακὰ ἀγγεῖα (κατὰ τὸν Schneid.) ἐκ θείου καὶ νάτρου, Ἐτυμολ. Μ. ἔνθ' ἀνωτ., Σουΐδ. ἐν λ. **κάλλη**· καλ. ὄστρακα παρὰ Γαλην. 13. 478· οὕτω πιθ., πλινθὶς καλλαΐνα Ἀνθ. Π. 6. 295.— Περὶ τῆς λέξεως ταύτης ἴδε πίνακα Ἑλλην. Κοραῆ εἰς Μάρκ. Ἀνων. σ. 131 ἐν λέξει **βενετιανός**.

κάλαϊς ἢ **κάλλαϊς**, ἡ, πολύτιμος λίθος πρασινίζοντος κυανοῦ χρώματος (ἴδε τὸ προηγούμεν.), κοινῶς «περουζὲς» (Τουρκ.), ἢ κατ' ἄλλους χρυσόλιθος, Πλίν.· ἀλλὰ διάφορος κατὰ τὸν Σαλμάσιον ἐν Σωλίνῳ, σ. 713 τοῦ καλλαΐνου λίθου·— ὑπάρχει καὶ ῥῆμα **γαλαΐζω**, κοιν. «γαλαζίζω», παρὰ Achmes ἐν Ὀνειρ. 220, πρβλ. τὸ τῆς καθωμιλημένης **γαλάζιος**.— Καθ' Ἡσύχ. «κάλαϊς· τὸ ἱστίον. καὶ ὄνομα κύριον».

καλαῖς, αἴδος, ἡ, πιθαν. ἀλεκτορίς, ὄρνις, τὸι Ἀσκλαπιὸι θύειν βὸν ἔρσενα ... καὶ καλαΐδα Ἐφημ. Ἀρχ. 1899, σ. 1, ἀρ. 1 = Dittenb.[2] 938, 1 κἑξ. καὶ 20.

κᾰλᾰμ-άγρωστις, εως, ἡ, καλαμώδης ἄγρωστις, «μείζων ἐστὶ κατὰ πάντα τῆς ἀγρώστεως .. ἔστι δὲ κτηνῶν ἀναιρετικὴ βρωθεῖσα» Διοσκ. 4. 31.

καλα(μά)ζει· «ὀγκοῦται, Ἀχαιοὶ» Ἡσύχ., πρβλ. **κάλαμα**· «ὄγκος» παρὰ τῷ αὐτῷ.

καλαμαῖος, α, ον, ὁ ἐκ τῆς καλάμης ἢ ἐν τῇ καλάμῃ τοῦ σίτου ὑπάρχων (καλάμαι)·— **καλαμαία**, ἡ, εἶδος ἀκρίδος, «ἔστι δὲ ἀκρὶς ἐν τῇ καλάμῃ γινομένη, καὶ καλεῖται μάντις» (Σχόλ. εἰς Θεόκρ.10,18), Ἡσύχ., Λατ. mantis oratoria ἢ religiosa· ὡσαύτως, **καλαμαῖον**, τό, «μικρὸν τεττίγιον, τὸ καλαμαῖον λεγόμενον» Ἡσύχ., Εὐστ. 1181. 54.— **καλαμαῖα**, τά, ἑορτὴ τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Περσεφόνης ἐν Ἐλευσῖνι, ὡς τὰ **ἅλῶα** καὶ **χλόϊα**, συνετέλεσε δὲ καὶ τὴν τῶν καλαμαίων θυσίαν Ἐφημ. Ἀρχ. 1890 ἀρ. 60 (= Dittenb.[2] 890), πρβλ. CIA II add. 571Β.

Καλαμαιών, ὁ, ὄνομα μηνὸς ἐν Μιλήτῳ καὶ Κυζίκῳ, = **Μουνιχιών**, Dittenb.[2] 314, III. 42 Bisschoff de Fast. Gr. Antiq.

καλαμάομαι, ἀποθ. (καλάμη), συλλέγω τοὺς μετὰ τὸν θερισμὸν καὶ τὴν συγκομιδὴν ἀπολειφθέντας ἐν τῷ ἀγρῷ στάχυς, «καλαμᾶσθαι, τὸ συλλέγειν τὰ λείψανα τῶν τεθερισμένων» Λεξ. Ῥητορ.· καὶ ἐπὶ ἄλλων καρπῶν, «καλαμᾶσθαι· τὰ λείψανα τῶν τετρυγημένων συνάγειν» Φώτ.·— «καλαμᾶται· τρυγᾷ τὰ ἀνώτερα μέρη τῶν ἐλαιῶν» Ἡσύχ.·—ἐὰν δὲ ἐλαιολογῇς, οὐκ ἐπαναστρέψεις καλαμήσασθαι τά ὀπίσω σου Ἑβδ. (Δευτ. ΚΔ', 22), Κρατῖν. ἐν Ἀθήλ. 119:— μεταφ., [Ἀλέξανδρος] ἐθέρισε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ [ὁ Ἀντίγονος] καλαμῶμαι Πλούτ. 2. 182Α· τοὺς ὑπολειφθέντας ἐκ τοῦ στρατοῦ συνάγω, Ἑβδ. (Ἰουδὴθ Κ', 45).

καλαμάριον, τό, (κάλαμος) θήκη καλάμων, ἤτοι γραφίδων, προσέτι καὶ μελανοδοχεῖον, Σύνοδ. Χαλκ. 905D, Ἰω. Λυδ. 179, 20, Ἀναστ. Σιναΐτ. 188. **II.** «τευθίδες· τὰ κοινῶς λεγόμενα καλαμάρια» Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 3, 166, Ἀνώνυμ. Ἰατρ. σ. 247. 265.

καλαμ-αύλης, ου, ὁ, ὁ τῷ καλάμῳ αὐλῶν, Ἀθήν. 176D, πρβλ. **ῥαπαύλης**.

καλαμ-αυλητής, οῦ, ὁ, = τῷ προηγ., Ἡσύλος παρ' Ἀθην. 176D.

καλαμεύς, έως, ὁ, ἁλιεύς, Παγκράτ. παρ' Ἀθην. 305C.

καλαμευτής, οῦ, ὁ, (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. ***καλαμεύω**) θεριστής, Θεόκρ. 5. 111. **II.** = τῷ **καλαμεύς**, Ἀνθ. Π. 6. 167., 10. 8.

καλαμεών, ῶνος, ὁ, = **καλαμών**, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 167.

καλάμη [ᾰ], ἡ, (ἴδε κάλαμος) τὸ στέλεχος τοῦ στάχυος, κυρίως τοῦ σίτου, Λατ. calamus, stipula, μεταφ. παρ' Ὁμ., αἶψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώπεσιν, ἧς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν, ἄμητος δ' ὀλίγιστος, δηλ. ταχέως δὲ ἐπέρχεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους κόρος τῆς μάχης, ἧς πλείστην μὲν καλάμην [ἤγουν πολλοὺς ἄνδρας] κατὰ γῆς ὁ σίδηρος ἔχεεν, ὁ θερίζομενος δὲ καρπὸς εἶναι πάνυ ὀλίγος, δηλ. τὸ ἐκ τῆς μάχης κέρδος, Ἰλ. Τ. 222· καλάμη πυρῶν, ἄχυρον ἐκ σίτου, Ἡρόδ. 4. 33· σὺν τῇ καλάμῃ ἀπόκειται ὁ σῖτος Ξεν. Ἀντ. 5. 4, 27· καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα .. ἀσταχύων Καλλ. εἰς Δήμ. 20· παροιμ. ἐπὶ ἁπλήστου γεωργοῦ, πυροὺς ἐπὶ καλάμῃ ἀροῦν, σπείρειν ἀμέσως ἐπὶ τοῦ ἄρτι θερισθέντος ἀγροῦ, οὗτοσὶ δὲ πυρους ἐπὶ καλάμῃ ἀροῖ Λυσίας παρὰ Σουΐδ., ὅστις ἑρμηνεύει «τουτέστιν ἀεὶ σπείρων οὐδεμίαν ἄνεσιν τῇ γῇ δίδωσιν», Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 4, 5· μεταφ., ἐπὶ γέροντος, καλάμινγ γέ σ' ὁἶομαι εἰσορόωντα γιγνώσκειν, «οἶμαί σε ὁρῶντα τὸ τῆς νεότητος ὑπόλειμμα τὴν κατὰ θέρος καλάμην, ἤγουν τουτὶ τὸ σῶμα φέρον ποτὲ καρπὸν ἀρετῆς, γινώσκειν ἐξ αὐτοῦ, οἷος ἂν ἦν ἐγὼ καὶ ὅτε τὸ τῆς ἡλικίας μοι λήϊον ἤκμαζεν» (Εὐστ.), Ὀδ. Ξ. 214· οὕτω, τὸ γῆρας καλάμη Ἀριστ. Ρητ. 3. 10. 2· τὴν καλ. δωρῇ, δοὺς ἑτέροις τὸ θέρος Ἀνθ. Π. 11. 36· οὕτω, Ῥήσου καλάμη, τὸ λείψανον τοῦ Ῥήσου, δηλ. τὸ πτῶμα αὐτοῦ, Χρησμ. παρὰ Πολυαίνῳ 6. 53· ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι, κρίνειν ἐκ τῶν λειψάνων, Λουκ Ἀλέξ. 5. **3)** = **λινοκαλάμη** Καλλ. Ἄποσπ. 265. **II** = **κάλαμος**, Ἡλιόδ. 8. 9.

καλαμηδόν, Ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον τεθραυσμένου καλάμου, ἐπὶ εἴδους τινὸς κατάγματος, Παῦλ. Αἰγ. 6. 89.

καλαμητομία, ἡ, τὸ τέμνειν τὰς καλάμας σίτου, θερισμός, Ἀνθ. Π. 6. 36.

καλαμη-τόμος, ον, τέμνων τὴν καλάμην, θερίζων, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 987.

καλαμήτρια, ἡ, ἡ συλλέγουσα καλάμας, σταχυολογοῦσα, Πλούτ. 2. 784Α.

καλαμητρίς, ίδος, ἡ, ἡ τὰ δράγματα συλλέγουσα, Ἡσύχ.

καλαμηφάγος, [ᾰ], **ον**, κατατρώγων τὴν καλάμην, δηλ. θερίζων ἢ κόπτων αὐτήν, ὀρέπανον Ἀνθ. Π. 6. 65.

καλαμηφορέω, κρατῶ καλάμην ὡς σημεῖον ὅπως δι' αὐτοῦ λάθω σῖτον, (**κάλαμος** VI), Θεμίστ. 352. 34 Δινδ.

καλαμη-φόρος, ον, φέρων καλάμην ὡς σύμβολον ἢ σύνθημα στασιώτου, Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 2· ἄλλοτε: **καλαμοφόρος**.

καλάμια· «τὰ στελέχια» Ἡσύχ.

καλαμίζω: μέλλ. **-ίσω**, (κάλαμος) φυσῶ, παίζω τὸν κάλαμον, αὐλῶ, Ἀθήν. 697C (ἔνθα ὁ Λοβέκ. εἰς Ἀγλαόφ. 1087 προτείνει **καλαβίζω** ἐκ τοῦ **Καλαβίς**).

καλαμίνδαρ· «πλάτανος Ἰδιονεῖς (;)» Ἡσύχ., ἔνθα ὁ **Meineke** διορθεῖ **Ἰσιονεῖς** καὶ ὁ Schmidt (ἐν τῇ μεγ. ἐκδ.) **Ἠδωνοῖς**.

καλαμίνθη, ἡ, = **καλάμινθος**, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 648, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 7, 1, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 16, 4·— «καλαμίνθη· πόα, ὁμοία ἡδυόσμῳ» Ἡσύχ.

Καλαμίνδιος, ὁ, κωμικὸν ὄνομα βατράχου, Ὁμ. Βατραχομ. 227.

καλαμινθίτης οἶνος, ὁ, οἶνος κατεσκευασμένος μετὰ μίνθης, Διοσκ. 5. 62. [ῐ].

καλάμινθος, ἡ, (μίνθα) Νικ. Θηρ. 60.

καλαμινθώδης, ες, πλήρης μίνθης, Στράβ. 367, Ἀπολλ. Λεξ. ἐν λ. **κητώεσσαν**.

καλάμῐνος, η, ον, ἐκ καλάμου, οἰκίαι Ἡρόδ. 5. 101· ὀϊστοί, τόξα ὁ αὐτ. 7. 61, 65· αὐλός, σῦριγξ Ἀθήν. 182D, Πολυδ. Δ', 67., Γ', 153· καλάμινον πλέγμα, ἐκ καλάμου κάλαθος, πρὸς ἐναπόθεσιν τυροῦ, ὁ αὐτ. 7. 173:— σκελετός, ἄπυγος, καλάμινα

σκέλη φορῶν, μὲ σκέλη ὅμοια καλάμοις κατὰ τὴν λεπτότητα, Πλάτ. Κωμ. ἐν 'Αδήλ. 2. **II.** ἐκ καλάμου, πλοῖα καλάμινα 'Ηρόδ. 3. 98, πρβλ. 99 (καλάμιον ἓν γόνυ πλοῖον ἕκαστον ποιέεται), ὥστε πρέπει νὰ ἦσαν τὰ λεγόμενα bamboo.

καλάμιον, τό, ὑποκορίστ. τοῦ **κάλαμη**, «καλάμια· στελέχια» 'Ησύχ. **II.** ὑποκορ. τοῦ **κάλαμος**, **1)** = **κάλαμος** I. 7, Εὐστ. 1181. 53. **2.** καλάμια τῶν ὑποδέσεων = ἀναγωγεῖς, Εὐστ. 995. 30, Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Πλ. 784. **3)** = **κάλαμος** VI, Βυζ.

καλαμίς, ίδος, ἡ, (κάλαμος) ἰξευτικὸς κάλαμος, ὀρνεόφοιτον ὑπὲρ καλαμῖδα (τ̄ χάριν τοῦ μέτρου) 'Ανθ. Π. 10. 11. **2)** θήκη καλάμων, δηλ. γραφίδων, κονδυλοθήκη, Λατιν. theca calamaria, Πολυδ. Γ', 59, 'Ησύχ.·— ὡσαύτως, γραφίς, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Παύλ. Αἰγ. **3)** ξυλάριον πρὸς καθαρισμὸν τῶν ὀδόντων, ὅπερ συνήθως κατεσκευάζετο ἐκ καλάμου, Διοσκ. 1. 89. **4)** = **κάλαμος** I. 7, δηλ. κόσμημά τι περὶ τοὺς πλοκάμους, 'Ησύχ. **5)** πληθ. «καλαμίδας· τὰς νῦν λεγομένας ὠλένας, ἐπεὶ ἀπὸ καλάμων γίνονται. ἢ τοὺς θηλυκοὺς καλάμους τοὺς πρὸς σύνδεσμον τῶν πλινθίνων καταστρωμάτων τῆς οἰκοδομίας» Α. Β. 269, 25. **6)** «Κερυνῖται (διορθώθη Κερονῆται) δὲ τοὺς μικροὺς τέττιγας καλαμίδας καλοῦσι» 'Ησύχ. (διορθώθη καλαμίνδας). **7)** «ἁλιευτικὸς κάλαμος» 'Ησύχ.

καλαμίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **κάλαμος**, χρησιμεύων ὡς σωλήν, 'Αριστοφ. 'Αχ. 1034, Γαλην 5. 359. **2)** = **κάλαμος** I. 7, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 437. **3)** ὁ βραχίων ἢ κλάδος λυχνίας, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΕ', 31 κἑξ.).

καλαμίτης [Ῐ], **ου,** ὁ, = **καλάμινος**, ὅμοιος πρὸς κάλαμον, στύραξ 'Αλέξ. Τραλλ. 5. 261. **II.** παρὰ Δημ. 270. 11, ὁ καλαμίτης ἥρως, ἴσως (ἐκ τοῦ **κάλαμος** I. 6) ὁ ἥρως τῆς μήλης, κωμικὸν ὄνομα τοῦ ἰατροῦ 'Αριστομάχου, οὗ ὑπῆρχεν ἀνδριὰς ἐν 'Αθήναις καλούμενος ὁ ἥρως ὁ ἰατρὸς ὁ αὐτ. 419. 22.

καλαμῖτις, ίδος, ἡ, = **καλαμαία**, εἶδος ἀκρίδος, 'Ανθολ. Π. 7. 198.

κᾰλᾰμο-βόας, **α,** ὁ, ὁ διὰ τοῦ καλάμου βοῶν, ὁ μὴ βοῶν διὰ τοῦ στόματος πρὸς ἀναίρεσιν τῶν λόγων τοῦ ἀντιπάλου αὐτοῦ, ἀλλὰ διὰ τοῦ καλάμου (δηλ. τῆς γραφίδος) κατασιγάζων αὐτόν, κωμικὸν ἐπώνυμον τοῦ Στωϊκοῦ 'Αντιπάτρου, ὅστις δὲν ἐτόλμα νὰ συζητήσῃ διὰ ζώσης φωνῆς πρὸς τὸν Καρνεάδην, Πλούτ. 2. 514D.

κᾰλᾰμογλῠφέω, κόπτω κονδύλια, κάμνω γραφίδας, «πένας», 'Ετυμ. Μ. 485. 33· καὶ **καλαμογλύφος, ον,** ὁ κατασκευάζων γραφίδας, αὐτόθι.

κᾰλᾰμο-γρᾰφία, ἡ, τὸ γράφειν διὰ καλάμου ἢ γραφίδος, Μανέθων 4. 72.

κᾰλᾰμο-δύτης [ῠ], **ου,** (δύω) εἶδος πτηνοῦ ζῶντος μεταξὺ τῶν καλάμων, Αἰλ. π. Ζ. 6. 46.

κᾰλᾰμο-ειδής, ές, ὅμοιος καλάμῳ, Διοσκ. 3. 149, 'Ησύχ.

κᾰλᾰμόεις, εσσα, εν, ἐκ καλάμου, συρίγγων καλαμοεσσῶν Εὐρ. Ι. Α. 1038.

κᾰλᾰμο-κόπιον, τό, τετμημένος καλαμών, Γεωπ. 2. 6, 31.

κάλαμος [κᾰ], ὁ, (ἴδε ἐν τέλει): καλάμι, μεῖζον ἢ ὁ δόναξ, Λατ. arundo, ἐν χρήσει πρὸς στέγασιν οἰκιῶν ἢ καὶ πρὸς κατασκευὴν τοίχων, 'Ηρόδ. 5. 101· πρὸς κατασκευὴν στρωμάτων ἢ πλεγμάτων, ὁ αὐτ. 1. 179., 2. 96, πρβλ. Θουκ. 2. 76· πρὸς κατασκευὴν στεφάνων (ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μετεχειρίζοντο τὸν λευκὸν κάλαμον), στεφανωσάμενος καλάμῳ λευκῷ 'Αριστοφ. Νεφέλ. 1006· πρὸς κατασκευὴν στιβάδος, δηλ. στρωμνῆς, «ἐκάθευδον δὲ .. ἐπὶ στιβάδων, ἃς αὐτοῖς συνεφόρουν τοῦ παρὰ τὸν Εὐρώταν πεφυκότος καλάμου τὰ ἄκρα ταῖς χερσὶν ἄνευ σιδήρου κατακλάσαντες» Πλουτ. Λυκοῦργ. 16·— περὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν ὅρα Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 4.11,10·—περὶ τοῦ ἐν 'Ηρόδ. 3. 99, ἴδε **καλάμινος** II·— ἐντεῦθεν κατὰ τὰς κυριωτάτας αὐτοῦ χρήσεις, **1)** αὐλὸς ἐκ καλάμου, αὐλός, Πινδ. Ο. 10 (11). 100, Ν. 5. 70, Εὐρ. 'Ηλέκτρ. 702, Ι. Τ. 1126· κάλ. αὐλητικὸς Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. ἔνθ' ἀνωτ.·— σωλὴν ὀργάνου, ἔτι καὶ ἐκ μετάλλου, Θεοδώρητ.—'Εν Σοφ. 'Αποσπ. 34, = **ὑπολύριος** (ὃ ἴδε), ὁ κάλαμος ὁ κατὰ τὴν βάσιν τῆς λύρας ἐγκαρσίως τεθειμένος, ὅπου προσδένονται αἱ χορδαί. **2)** ἁλιευτικὸς κάλαμος, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ταῖς ἀρ' ἱερῶν» 3, Θεόκρ. 21. 43· κάλ. ἁλιευτικὸς 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 11. **3)** ἐπὶ βέλους ὅπερ κατεσκευάζετο ἐκ καλάμου ἔσωθεν μεστοῦ ἐντεριώνης (κάλ. ναστός, μεστοκάλαμος)· καλούμενος ὡσαύτως κάλαμος τοξικὸς ἢ Κρητικὸς (calami spicula Cnossii, κατὰ Ὁράτ.), Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 4. 11, 11· βαλίτης ἢ βελίτης Γεωπ. 2. 6, 23. **4)** γραφὶς ἐκ καλάμου, Πλουτ. Δημ., κάλαμοι γραφεῖς Πολυδ. Γ', 61. **5)** ῥάβδος πρὸς καταμέτρησιν· ἐντεῦθεν, ὡρισμένον τι μέτρον μήκους 6 2/3 πήχεων, Συλλ. 'Επιγρ. 1732b. **6)** χειρουργικὴ μήλη, Θεοφάν. Νόνν. **7)** ἐργαλεῖον πρὸς διακόσμησιν τῆς κόμης χρησιμεῦον ὡσαύτως ὅπως μέντ ἐν αὐτῇ ὡς κόσμημα, πιθαν. καρφοβελόνη, περόνη μακρά, Συνέσ. 65Α, 66Β· πρβλ. **καλαμίς** 4, **καλάμιον** II. 1.— Καθ' 'Ησύχ.: «κάλαμος· ὅροφος. Κῷοι. καὶ τὸ ἐπιτιθέμενον τῆς λύρας ἠχεῖον». **II.** περιληπτικῶς, **1)** «καλάμια», 'Αριστ. Μετεωρ. 2. 3, 38. **2)** ἐπὶ φυτῶν ὅσα δὲν εἶναι μήτε θάμνοι, μήτε ὕλη, μήτε δένδρα, Ξεν. 'Αν. 1. 5, 1. **3)** πλέγμα ἐκ καλάμου, Πλάτ. Πολ. 372Β· στέγη ἐκ καλάμων παρ' 'Ησυχ. **III.** = **καλάμη**, ὁ καυλὸς τοῦ σίτου, «καλάμι», Ξεν. 'Αν. 4. 5, 26, Οἰκ. 18, 2. **IV.** ἐν 'Ανθ. Π. 6. 292, πιθαν. κόσμημά τι περὶ τὸν γυναικεῖον χιτῶνα. **V.** ὁ κάλ. τοῦ σκέλους, τὸ ὀστοῦν τῆς κνήμης (τὸ καλάμι), Σχόλ. εἰς Λουκ. π.'Αλη θ. 'Ιστ. 1. 23. **VI.** κατὰ τὴν 4ην ἑκατονταετηρίδα μ. Χ. σημεῖόν τι δι' οὗ ἐλάμβανον σῖτον, Λατ. tessera, Γλωσσ., πρβλ. **καλαμηφορέω.** ('Εντεῦθεν καὶ τὰ **καλάμη, καλαμεύς,** κτλ.· πρβλ. Σανσκρ. Kalamas, Λατ. calamus, culmus· 'Αρχ. Σκανδ. hálmr, 'Αγγλο-Σαξον. healm, halm, 'Αρχ. Ὑψηλ. Γερμαν. halam, halm).

καλαμο-στεφής, ές, κεκαλυμμένος διὰ καλάμων, Ὁμ. Βατραχ. 127.

καλαμο-σφάκτης, ου, ὁ, ὁ σφάζων, φονεύων διὰ τοῦ καλάμου, δηλ. τῆς γραφίδος, Φίλων 2. 536.

καλαμο-τύπος, ον, (**καλαμοτύπορ** Λακων.) «καλαμοτύπορ· ἰξευτής. Λάκωνες» 'Ησύχ.

καλαμό-φθογγος, ον, ἐπὶ ᾠδοῦ ἢ μέλους, Πάν, ὁ καλαμόφθογγα παίζων, ὁ παίζων μέλη διὰ τῆς σύριγγος, ἤτις ἦτο κατεσκευασμένη ἐκ καλάμων, 'Αριστοφ. Βάτρ. 230.

καλαμο-φόρος, ον, πρβλ. **καλαμηφόρος.**

καλαμό-φυλλος, ον, ὁ ἔχων φύλλα οἷα τὰ τοῦ καλάμου, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 1. 10, 5, Γεωπ. 10. 44.

καλαμόω, περιδένω τεθραυσμένον ὀστοῦν διὰ καλάμων, Γαλην. **II.** Παθ., ἐπὶ τοῦ καυλοῦ τῶν σιτηρῶν, γίνομαι καλάμη, κοινῶς «καλαμώνω», ὥστε σχεδὸν ἅμα τῷ καλαμοῦσθαι συνίστασθαι [ᾰ] μικρὸν ὕστερον Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 8. 2, 4.

καλαμώδης, ες, ὅμοιος καλάμῳ, πλήρης καλάμων, τὰ καλαμώδη 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 18, 10., 6. 14, 2· καλ. λίμνη 'Ανθ. Π. 7. 365.

καλαμών, ῶνος, ὁ, τόπος πλήρης καλάμων, «καλαμιώνας», ὡσαύτως, **καλαμεὼν** Λοβέκ. εἰς Φρύν. 167.

καλαμωτή, ἡ, «ὁ ἑκατέρωθεν περὶ τὰ χείλη τῶν πλοίων φραγμὸς» Εὐστ. 1533. 51.

καλάνδαι, ῶν, αἱ, τὸ Ρωμαϊκὸν Calendae, = **νουμηνία**, τῇ νέᾳ σελήνῃ ἣν Ἕλληνες μὲν νουμηνίαν, Ρωμαῖοι δὲ καλάνδας καλοῦσιν Διον. 'Αλ. τ. 3, σ. 1638· καλάνδαις Σεπτεμβρίου ὁ αὐτ. ἐν τ. 2. σ. 1151, κτλ., πρβλ. 'Ιωσήπου 'Ιουδ. 'Αρχ. 14, 10, κτλ., Πλουτ. Κικ. 2, κτλ.

καλανδολόγιον, τό, calendarium, καλενδάριον, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀστρολόγοις, Νικηφ. Κων/πόλεως 852Α.

κάλανδρος, ὁ, εἶδος κορυδαλλοῦ, 'Οππ. 'Ιξευτ. 3. 15.

καλάνι ἀντὶ **καλή**, βαρβαρισμὸς ἐν 'Αριστοφ. Ὄρν. 1678.

κᾰλᾰπους, οδος, ὁ, (κᾶλον) καλαπόδι ὑποδηματοποιοῦ, Πλάτ. Συμπ. 191Α:— ἐκ διορθώσεως ἐκ τοῦ Πολυδ. Γ', 141, ἀντὶ **καλόπους**, ἂν καὶ παρὰ τῷ αὐτῷ Β', 195, ὡς καὶ παρὰ τῷ Μ. 'Ετυμ. 486, 6, φέρεται **καλόπους**·— ὑποκορ. **κᾰλαπόδιον,** τό, παρὰ Γαλην. 6, σ. 364, καὶ **καλοπόδιον** Σουίδ., Μ. 'Ετυμ. 510, 46.

καλαρῖνες· «ὀχετοί.' Λάκωνες» 'Ησύχ.

κάλαρις, ὁ, μικρὸν πτηνὸν (ἄγνωστον) κατεσθιόμενον ὑπὸ τῶν γαμψωνύχων, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 17, 2.

καλαρρυγαί· «τάρροι. 'Αμερίας» 'Ησύχ.

καλάσῑρις, ιος, ἡ, «χιτὼν θυσανωτὸς Αἰγύπτιος» (Πολυδ. Ζ', 71), κιθῶνας λινέους .. θυσανωτούς, τοὺς καλέουσι καλασίρις 'Ηρόδ. 2. 81· ἔχων καλάσιριν Κρατῖν. ἐν «Δηλιάσιν» 1· ὡσαύτως, καλασίρεις κορινθιουργεῖς, ἃς ἐφόρουν οἱ 'Εφέσιοι, Δημόκρ. 'Εφέσ. παρ' 'Αθην. 525D·— ὄνομα κωμῳδίας τοῦ 'Αλέξιδος. Πρβλ. **τρυφοκαλάσῑρις.** **II. Καλασίριες** ἐλέγοντο οἱ ἀποτελοῦντες ἓν ἐκ τῶν μαχίμων γενῶν ἐν Αἰγύπτῳ, οἱ δὲ μάχιμοι αὐτῶν καλέονται .. Καλασίριές τε καὶ 'Ερμοτύβιες 'Ηρόδ. 2. 164, κτλ. (Κατὰ τὸν Herwerden γραπτέον **καλάσηρις** διὰ τοῦ **η** ὡς ἐν ἐπιγρ. 'Ανδανίας τίτ. α 91 a C παρὰ Michel Recueil d' Inscr. Gr. 694, 18, 19.

καλάτωρ, ορος, ὁ, Λατ. calator, ὑπηρέτης, θεράπων, Συλλ. 'Επιγρ. 5780.

Καλαυρία ἢ **Καλαύρεια** (**Καλαυρεία** Meisterh ³40), ἡ, νῆσος πρὸ τῆς Τροιζῆνος Στράβ. 369· παρὰ Διον. Π. 499, χάριν τοῦ μέτρου Καλαύρια· ἐντεῦθεν, Καλαυρῖτις λιθάργυρος, εἶδος λιθαργύρου (ὀξειδίου τοῦ μολύβδου) ἐξαγομένου ἐκεῖθεν, Διοσκ. 5. 102 (ἀλλὰ κατὰ Sprengel **Λαυρῖτις**).

καλαυρόπιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., 'Αρτεμίδ. 4. 72.

καλαῦροψ (οὐχὶ **καλάβροψ**, ἴδε ἐν τέλει), **οπος,** ἡ, ῥάβδος βουκολικὴ χρησιμεύουσα πρὸς ἐπαναγωγὴν τῶν βοσκημάτων εἰς τὴν ἀγέλην, ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ, «βουκολικὴν ῥάβδον· ἔστι δὲ ξύλον κατὰ τὸ ἕτερον μέρος ῥοπὴν ἔχον, ὅ ἐστι βάρος» (Σχόλ.), Ἰλ. Ψ. 845, πρβλ. 'Ανθολ. Π. 6. 106, Πλαν. 74, Πολυδ. Γ', 131, κτλ. (Κυρίως **καλάβροψ**, ἐκ τοῦ **βρέπω**, ἴδε ἐν λ. **ῥέπω**· τὸ πρῶτον μέρος τῆς λέξεως εἶναι ἄδηλον).

καλαφάτης, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Καλαφάτης, ὡς ἐπώνυμον, Κεδρ. Π. 537.

καλαφάτησις, ἡ, καλαφάτισμα, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. 658, 13., 675, 6.

καλαφατίζω, **ἐκαλαφάτισα**, **-ίσθην**, **-σμένος**, ὡς καὶ νῦν, Νικήτ. Χων. 717, 24, πρβλ. τὸ Ἰταλ. calafatare.

κάλαφος· «ἀσκάλαφος. Μάγνητες» Ἡσύχ.

καλδάριον, τό, τὸ Λατ. caldarium, θερμαντήριον ἀγγεῖον, λέβης, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 670, 17.

καλείμενος = **καλούμενος** Ἐπιγρ. Δελφ. Colliz Gri. Dial. 2061, 9 καὶ ἀλλ.

κάλεντον Αἰολ. = **καλούντων**.

κάλεσσαι, Αἰολ. = **καλέσαι**, Ἀλκ. Ἀποσπ. 46. 1.

κάλεσις, **εως**, ἡ, ἴδε **κλῆσις**, III, Διον. Ἁλ. Η. 682, 5.

καλεσί-χορος, **ον**, μόνον ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ **καλεσσίχορος**· προκαλῶν τὸν χορὸν ἢ καλῶν εἰς τὸν χορόν, Βρόμιος Ὀρφ. Λιθ. 712.

καλεστής, **οῦ**, ὁ, πρὸς ἑρμηνείαν τῆς λέξεως **κλητήρ**, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 574·— **καλεστός**, **ή**, **όν**, ἀντὶ **κλητός**, Γλωσσ.

καλεύειν = **καταλεύειν**· «λιθοβολεῖν. Αἰολεῖς» Ἡσύχ.

κάλεχες· «κατάκεισο. Πάφιοι» Ἡσύχ.

καλέω, Ἐπικ. ἀπαρ. **καλήμεναι** Ἰλ. Κ. 125: Ἰων. παρατ. **καλέεσκον** Ἰλ.· γ' ἑνικ. **κάλεσκε** Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1514: μέλλ., Ἰων. **καλέω** Ἰλ. Γ. 383, Ἀττ. **καλῶ** Πλάτ. Συμπ. 175Α, Ξεν. Συμπ. 1. 15, κτλ.· παρὰ μεταγεν. **καλέσω** (**ἐγ-**, **παρα-**) πιθ. ὀφείλεται εἰς τοὺς ἀντιγραφεῖς τὸ παρὰ Δημ. 93. 16., 382. 7., 661. 9., (τὸ **καλέσω** ἐν Σοφ. Φιλ. 1452, Ἀριστοφ. Πλ. 964, κτλ., εἶναι ἀόρ. α' ὑποτακτ.): ἀόρ. α' **ἐκάλεσα**, Ἐπικ. **ἐκάλεσσα**, **κάλεσσα** Ὀδ. Ρ. 379, Ἰλ. Π. 693, (παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. **ἔκλησα**, Νικ. Ἀποσπ. 22, Μουσαῖος 10): πρκμ. **κέκληκα**:— Μέσ., μέλλ. Ἀττ. **καλοῦμαι** Ἀριστοφ. Νεφ. 1221, Ἐκκλ. 864· ἐπὶ παθ. σημασ., Σοφ. Ἠλ. 971:— παρὰ μεταγεν. **καλέσομαι** (**ἐκ-**, **ἐπι-**) πιθαν. ὀφείλεται εἰς τοὺς ἀντιγραφεῖς τὸ παρ' Αἰσχίν. 24. 41, Λυκούργ. 150. 6:—ἀόρ. **ἐκαλεσάμην**, Ἐπικ. **καλεσσάμην**:—Παθ., μέλλ. **κεκλήσομαι** Ἰλ. Γ. 138, Αἰσχύλ. Θήβ. 698, 840, κτλ.· ὁ τύπος **κληθήσομαι** (εὑρισκόμενος ἔν τισιν ἀντιγράφοις τοῦ Εὐρ. ἐν Τρῳ. 13, καὶ παρὰ Πλάτ. Νόμ. 681D) εἶναι μεταγεν.: ἀόρ. **ἐκλήθην** Σοφ., κλ.:— πρκμ. **κέκλημαι**, Ἐπικ. γ' πληθ. **κεκλήαται** Ἀπολ. Ῥόδ. Α. 1128, Ἰων. **κεκλέαται** Ἡρόδ. 2. 164· Ἐπικ. γ' πληθ. ὑπερσ. **κεκλήατο** Ἰλ. Κ. 195· εὐκτ. **κεκλήμην**, **κεκλῆο** Σοφ. Φιλ. 119, **κεκλήμεθα** Ἀριστοφ. Λυσ. 253. (Ἐκ τῆς √ΚΑΛ παράγονται ὡσαύτως τὰ **κλ-ητός**, **κλ-ητήρ**, **κλ-ῆσις**, καὶ ἴσως τὰ **κέλ-ομαι**, **κελ-εύω**, (**κλύω**, **κλέος** διαφέρουσι· Λατ. calare, cal-endae, con-cil-ium, cla-mare, καὶ ἴσως: cla-ssis, classicum· πρβλ. Γοτθ. la-thôns, ἀντὶ ga-la-thôns, (κλῆσις)· Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. la-dôn (laden)). **I.** καλῶ, φωνάζω: **1)** προσκαλῶ, εἰς ἀγορὴν καλέσαντα Ὀδ. Α. 90· ἐς Ὄλυμπον Ἰλ. Α. 402· ἀγορήνδε, θάλαμόνδε, θάνατόνδε Ἰλ. Υ. 4. κτλ.· μετὰ μόνης αἰτ., ὅσοι κεκλήατο (ἀντὶ **-ηντο**) βουλήν, «ὅσοι κεκλημένοι ἦσαν εἰς τὸ συμβούλιον» (Σχόλ.), Κ. 195· αὐτοὶ γὰρ κάλεον [ὥστε] συμμητιάασθαι Κ. 197, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 466, Ἠλ. 996· κάλλεόν τέ μιν εἰς ἕ ἕκαστος Ἰλ. Ψ. 203· ἐπὶ οἱ καλέσας Ὀδ. Ρ. 330, κτλ.·— ἀπολ., πρόσκαλῶ, Τραγ., κλ.· εἰς μαρτυρίαν Πλάτ. Νόμ. 937Α· ἐμὲ νῦν ἤδη καλεῖ ἡ εἱμαρμένη Πλάτ. Φαίδ. 115Α·— ὁ Ὅμ. συχν. ἔχει καὶ μέσ. ἀόρ., καλέσασθαί τινα, καλέσαι τινὰ πρὸς ἑαυτόν, Ἰλ. Α. 270, Ὀδ. Θ. 43, κτλ.· φωνῇ Ἰλ. Γ. 161· ἀγορήνδε λαὸν Α. 54. **2)** καλῶ εἰς τὸν οἶκόν μου πρὸς εὐωχίαν, προσκαλῶ, Ὀδ. Κ. 231, Ρ. 382, κτλ. (οὐδαμοῦ ἐν Ἰλ.)· βραδύτερον συχν. μετὰ προσδιορισμοῦ, καλ. ἐπὶ δεῖπνον, Λατ. vocare ad coenam, Ἡρόδ. 9. 16, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 30, κτλ.· ἐς θοίνην Εὐρ. Ἴων 1140· ὑπὸ σοῦ κεκλημένος Πλάτ. Συμπ. 174D, κτλ.· κληθέντες πρός τινα, εἰς τὸν οἶκόν τινος, Δημ. 402. 15· ὁ κεκλημένος, ὁ κεκλημένος εἰς Δεῖπνον, «καλεσμένος», Δαμόξ. παρ' Ἀθην. 102D. **3)** ἐπικαλοῦμαι, τοὺς θεοὺς Ἡρόδ. 1. 44, Πινδ. Ο. 6. 99, Αἰσχύλ. Πρ. 71· ἰδίως κατὰ τὰς θυσίας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 479· μάρτυρας κ. θεοὺς Σοφ. Τρ. 1248:— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τοὺς θεοὺς καλούμεθα Αἰσχύλ. Χο. 201, πρβλ. 216, Σοφ. Φιλ. 228· ὡσαύτως, μαρτύρια τε καὶ τεκμήρια καλεῖσθαι Αἰσχύλ. Εὐμ. 486: — ἀλλὰ ἀρᾶς, ἅς σοι καλοῦμαι, τὰς ὁποίας ἐπικαλοῦμαι ἐναντίον σου, Σοφ. Ο. Κ. 1385:— ἐν τῷ παθ., ἐπὶ τοῦ θεοῦ, μὲ ἐπικαλεῖταί τις, Αἰσχύλ. Εὐμ. 174. **4)** ὡς δικαστικὸς ὅρος, ἐπὶ τοῦ δικαστοῦ, καλεῖν τοὺς ἀμφισβητοῦντας εἰς τὸ δικαστήριον Δημ. 406· 27, κτλ.· ὡσαύτως ἁπλῶς καλεῖν ὁ αὐτ. 407. 5, Ἀριστοφ. Σφ. 851, κτλ.· ἐὰν μὲν καλέσῃ Δημ. 532. 20·— ὡσαύτως, ὁ ἄρχων τὴν δίκην καλεῖ Ἀριστοφ. Σφ. 1441· ἐν τῷ παθ., ἡ πατροκτόνος δίκη κέκλητ' ἂν αὐτῷ Σοφ. Ἀποσπ. 624· πρὶν τὴν ἐμὴν [δίκην] καλεῖσθαι, πρὶν ἢ εἰσαχθῇ, Ἀριστοφ. Νεφ. 780· καλουμένης τῆς γραφῆς Δημ. 1336. 10:— ἀλλά, **6)** ἐπὶ τοῦ ἐνάγοντος, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, καλεῖσθαί τινα, ἐγκαλεῖν τινα εἰς τὸ δικαστήριον Ἀριστοφ. Νεφ. 1221, Σφ. 1416, Ἐκκλ. 864, πρβλ. Δημ. 640. 23· καλ. τινα ὕβρεως Ἀριστοφ. Ὀρν. 1046· καλ. τινὰ πρὸς τὴν ἀρχὴν Πλάτ. Νόμ. 914C· πρ'λ. **κλητήρ**, **κλητεύω**. **II.** καλῶ διά τινος ὀνόματος, ὀνομάζω, ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοὶ Ἰλ. Α. 403, κτλ. (ἴδε ἐν λ. **ἐπίκλησις**, **ἐπώνυμος**)· κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσιν Ε. 306· οὕτω παρ' Ἀττ., ὡς σφας καλοῦμεν Εὐμενίδας Σοφ. Ο. Κ. 486, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 86, κτλ.·— ὄνομα καλεῖν τινα, καλῶ τινα μέ τι ὄνομα, εἶπ' ὄνομ', ὅττι σε κεῖθι κάλεον, μὲ τί ὄνομα σὲ ὠνόμαζον ἐκεῖ, Ὀδ. Θ. 550, πρβλ. Εὐρ. Ἴων 259, Πλάτ. Κρατ. 483B, κτλ.· (καὶ ἐν τῷ παθ., ὄνομα καλεῖσθαι Ἡρόδ. 1. 173, Πινδ. Ο. 6. 94)· οὕτως ἄνευ τοῦ **ὄνομα**, τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος τύχοιμ' ἄν; Αἰσχύλ. Ἀγ. 1232· τοῦτο αὐτὴν κάλεον Καλλ. Ἀποσπ. 429· ὡσαύτως, τὸ μὲν ὄνομα ἱμάτια ἐκαλέσαμεν, ἐδώκαμεν εἰς αὐτὰ τὸ ὄνομα ἱμάτια, Πλάτ. Πολιτ. 279E· ἕκαστον τῶν ὀνομάτων οὐκ ἐπί τινι καλεῖς; ὁ αὐτ. ἐν Παρμ. 147D, Σοφ. 218C· (καὶ ἐν τῷ Παθ., τύμβῳ δ' ὄνομα σῷ κεκλήσεται — κυνὸς ταλαίνης σῆμα = τύμβος σὸς κεκλήσεται σῆμα κυνὸς ταλαίνης, Εὐρ. Ἑκ. 1271). **1)** = **κλέω**, κλείζω, φημίζω, ἐπαινῶ, τὴν σὴν πίστιν καλοῦντες Kaib. ep. 481, 1 — Παθ., καλοῦμαι, ὀνομάζομαι, Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο Ἰλ. Β. 684· ἔτ' εἰσὶ καὶ ἀφνειοὶ καλέονται Ὀδ. Ο. 433·— ὁ καλούμενος, ὁ φέρων τὸ ὄνομα .., ἐν τῇ Θεράπνῃ καλευμένῃ Ἡρόδ. 6. 61· ὁ κ. θάνατος Πλάτ. Φαίδ. 86D· ἤ τινα Λατοΐδα κεκλημένον ἢ πατέρος, «ἤ τινα τοῦ τῆς Λητοῦς παιδός, Ἀπόλλωνος ἀπόγονον κεκλημένον ἢ καὶ υἱὸν αὐτοῦ..., ἢ πατέρος, ἤγουν τοῦ Διὸς» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 3. 119· οὕτω, καλεῖσθαί τινι ὁ αὐτ. ἐν Ο. 7. 140. **2)** ὁ Παθ. πρκμ. **κέκλημαι** σημαίνει ἔχω λάβει ὄνομα, φέρω ὄνομα, καὶ συχνάκις σχεδὸν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ **εἰμί**, ἰδίως (παρὰ ποιηταῖς) ἐπὶ προσώπων μεταβαινόντων εἰς ἔγγαμον βίον, οὕνεκα σὴ παράκοιτις κέκλημαι, διότι εἶμαι σύζυγός σου, Ἰλ. Δ. 61· φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις Γ. 138· αἳ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἴη, εἴθε τοιοῦτος ἀνὴρ νὰ ἦτο σύζυγός μου, Ὀδ. Ζ. 244· ἤγαγετ' ἐς μέγα δῶμα φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν Ἡσ. Θ. 410· σὴ κεκλημένη ἦν Ὀμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 324· μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἴην Ἰλ. Β. 260· οὕτω καὶ παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 2, 242, Σοφ. Ἠλ. 230, 336, κτλ.· εἰ τόδ' αὐτῷ φίλον κεκλημένῳ Αἰσχύλ. Ἀγ. 161, κτλ.·— σπανίως κατ' ἐνεστ., αἳ γάρ, ... τοῖος ἐὼν οἷός ἐσσι,.. παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι, νὰ εἶχες τὴν θυγατέρα μου καὶ νὰ ἦσο γαμβρός μου, Ὀδ. Η. 313·— πρβλ. **κηρύσσω** II. 3. **3)** ἐνταῦθα δύο ποιητ. συντάξεις πρέπει νὰ σημειωθῶσι: **α)** Ἀλεισίου ἔνθα κολώνη κέκληται, ὅπου ὑπάρχει ὁ λόφος ὁ καλούμενος λόφος τοῦ Ἀλεισίου, Ἰλ. Λ. 758· καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., ἔνθ' Ἀρέας πόρον ἄνθρωποι καλέουσιν, ἔνθα ὑπάρχει ὁ πόρος ὃν οἱ ἄνθρωποι καλοῦσι πόρον Ἀρέας, Πινδ. Ν. 9. 96, ἴδε Σχολ., πρβλ. **κλέω** (Α), **κεκλήσκω** III, **κλήζω** II. **6)** ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως ἢ ἀπαρ., μάτρως δ' ἐκάλεσσέ μιν ἰσώνυμον ἔμμεν, τὸν ὀνόμασε μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἐκ μητρὸς πάππου του, Πινδ. Ο. 9. 96· καλεῖ με, πλαστὸς ὡς εἴην πατρί, δηλ., καλεῖ με πλαστόν, Σοφ. Ο. Τ. 780· οὕτω, καλοῦμέν γε παραδιδόντα μὲν διδάσκειν, λέγομεν ὅτι ὁ παραδίδων διδάσκει, Πλάτ. Θεαίτ. 198B· οἱ δὲ τράγοι πίονες ὄντες ἧττον γόνιμοί εἰσιν (ἀφ' ὧν καὶ τὰς ἀμπέλους ὅταν μὴ φέρωσι, τραγᾶν καλοῦσι, λέγουσιν ὅτι..) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 14, 18· πρβλ. **ὀνομάζω** II.

κάλη, **κᾰλήτης**, Δωρ. καὶ Ἀττ. ἀντὶ **κηλ-**, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 639.

κάλη, [ᾰ], ἡ, ὄγκωμα, κύφωμα, ἴδε ἐν λ. **κήλη**.

καλήμεναι, Ἐπικ. ἀπαρ. ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ **καλέω**, Ἰλ. Κ. 125.

καλ-ήμερος, **ον**, ἔχων καλὰς ἢ εὐτυχεῖς ἡμέρας, Ἀνθ. Παλ. 9. 508.

κάλημι, Αἰολ. ἀντὶ **καλέω**, (Schmidt ἀντὶ «καλημνεῖ· καλεῖ σαφῶς» Ἡσύχ.), Σαπφὼ 1. 16, ἴδε Schäf εἰς Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 352.

κᾰλήτωρ, **ορος**, ὁ, (καλέω) ὁ καλῶν, ὁ συγκαλῶν, Λατ. calator, κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος, «ἐπιθετικῶς τὸν κήρυκα ἀπὸ τοῦ βοᾶν τὸν ὄχλον» (Σχόλ.), Ἰλ. Ω. 577·— ἀλλ' ὡς κύριον ὄνομα ἐν Ο. 419.

κᾰλιά, Ἰων. **καλιή**, ἡ, ξυλίνη κατοικία, καλύβη, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 372, 501, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 170, Δ. 1095· ἰδίως ἀποθήκη, σιτοβολών, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 299, 305· φωλεὰ πτηνοῦ, Θεόκρ. 29. 12, Ψευδο-Φωκυλ. 79, Λουκ. π. τῆς Συρ. Θεοῦ 29, κτλ.·— ὡσαύτως, ξύλινος σηκὸς περιέχων ἄγαλμα θεοῦ, ἢ σπήλαιον, Πανὸς .. καλιὴ Ἀνθ. Π. 6. 253.— Καθ' Ἡσύχ.: «καλιαί· νοσσιαὶ ἐκ ξύλων. καὶ ξύλινά τινα περιέχοντα ἀγαλμάτια εἰδώλων. δηλοῖ δὲ καὶ σκηνὴν (ἢ) οἰκίαν». Πρβλ. **καλιός**. [ῐ παρ' Ἡσ., κλ.· ἀλλὰ ῐ̆ παρὰ Θεοκρ. καὶ Ψευδο-Φωκυλ.].

καλιάς, **άδος**, ἡ, = τῷ προηγ., καλύβη, Ἀνθ. Π. 11. 44, Πλούτ. 2. 418A: ναΐδιον, Διον. Ἁλ. 3. 70, Πλουτ. Νουμ. 8, κτλ.

καλίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **καλιά**, Εὔπολις ἐν «Αὐτολύκῳ» 5 (Πολυδ. Ι', 161).— Καθ' Ἡσύχ. «καλίδια· ἕντερα. Κύπριοι».

κάλιθος· «οἶνος. Ἀμερίας» Ἡσύχ.

καλίκιοι, οἱ, ἴδε ἐν λ. **κάλτιος**.

κᾰλινδέομαι, ἀποθ. μόνον ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (πλὴν τῆς μετοχ. ἀορ. **καλινδηθείς** ἐν Συνεσ. Ἐπιστ. 32), διαφέρον ἀπὸ τοῦ **κυλινδέομαι** μόνον κατ' ἦχον (πρβλ. **ἀλινδέω**)· κυλίομαι, Λατ. volutari, ἐν τῇσι στοιῇσι ἑκαλινδέετο Ἡρόδ.

3. 52· ἀποθνήσκοντες ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐκαλινδοῦντο, περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ προσβληθέντων, Θουκ. 2. 52· ἐπὶ πτηνῶν, καλ. ἐν τῇ γῇ, καλ. τοῖς πτεροῖς πρὸς τὴν κόνιν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 5., 9. 7, 2· ῥεύμασι Πλουτ. Τιμολ. 28·— μεταφ., ἐν θιάσοις καὶ μεθύουσιν ἀνθρώποις καλ. Δημ. 403. 19· ἐντεῦθεν, συνεχῶς ἀσχολοῦμαι εἴς τι, διέρχομαι τὰς ὥρας ἐν τινι, διατρίβω, Λατ. versari in aliqua re, ἐν τῷ πειρᾶσθαι Ξεν. Κύρ. 1. 4, 5 (ἀλλ. **κυλινδέομαι**)· περὶ τὰ δικαστήρια καλινδεῖσθαι Ἰσοκρ. 295B· καλ. ἐπὶ τοῦ βήματος, Δατ. in foro versari, ὁ αὐτ. 98C (Βεκκῆρος **κυλ-**)· ἐν ἀγοραῖς Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 27· καπηλείοις Συνέσ. ἐνθ' ἀνωτ.

κᾰλῐνδήθρα, ἡ, = **ἀλινδήθρα**, τόπος ἐν ᾧ οἱ ἵπποι ἐκυλίοντο μετὰ τὴν γύμνασιν (πρβλ. **ἐξαλίω**), Αἰλ. π. Ζ. 3. 2.

κᾰλίνδησις, εως, ἡ, = **κυλίνδησις**, βόλος κύβου, Ἀλκίφρ. 3. 42.

κάλῐνος, η, ον, (κᾶλον) ξύλινος, Λυκόφρ. 1418, Ποιητὴς ἐν τοῖς εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1283 Σχολίοις.

καλίομαι· «καλοῦμαι. Δωριεῖς» Ἡσύχ.

κάλιον· «ξυλάριον. βακτηρίδιον» Ἡσύχ.

κᾰλῐ̄ός, ὁ, καλύβη, οἰκίσκος, Ἐπίχ. 21 Ahr. **2)** κλωβὸς ὀρνίθων, «οἰκίσκος ὀρνίθειος» Πολυδ. Ι', 160 (Κρατῖνος ἐν «Θράττ.» 4.) **3)** δεσμωτήριον, Ἡσύχ.

κᾶλίς = **κηλίς**, Δωρ. ἢ Αἰολ. Κραμήρου Ἀνέκδ. Παρ. 3. 32. 28. — Καθ' Ἡσύχ. «καλίς· σκέπαρνον» ἀντὶ **σκαλίς**.

κάλιστος ἀντὶ **κάλλιστος** (χάριν τοῦ μέτρου), Σαπρ. 133.

καλιστρέω: μέλλ. **-ήσω**· Ἐπικ. ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **καλέω**, Καλλ. εἰς Ἄρτεμ. 67, εἰς Δήμ. 97·— «ἐκαλίστρουν· Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβούλου, εἰ γνήσιος. Ἰακὸν δέ ἐστι, καὶ τάχ' ἂν εἴη Δεινάρχου· καὶ οὗτος γὰρ ξενικοῖς ὀνόμασι χρῆται» Ἁρποκρ. ἐν λ. **ἐκαλίστρουν**.

καλιτέρος ἀντὶ **καλιτέρως** = **καλλιόνως**, Ἐπιγραφ. ἀρχαϊκὴ Ὀλυμπίας Arch. Ztg 1881, σ. 82, ἴδε Κουμαν. Συναγ. Λ. Ἀθησ., καὶ Herwerden L. Gr. ἐν λ.

καλκαίνεται· «φροντίζει· ταράττεται» Ἡσύχ. ἀντὶ **καλχ-**.

καλκοῦν = **χαλκοῦν** Meisterh. ² 79 β.

Καλλᾰβῖς, ίδος, ἡ, «τὸ περισπᾶν τὰ ἰσχία ἢ γένος ὀρχήσεως ἀσχημόνως τῶν ἰσχίων κυρτουμένων» Ἡσύχ.· Καλλαβίδας βαίνειν Εὔπολις (ἐν «Κόλαξιν» 17) παρ' Ἀθην. 629F, πρβλ. Φώτ. ἐν λ.· **Καλλαβίδια**, τά, ἡ ἑορτὴ καθ' ἣν αὕτη ἡ ὄρχησις ἐγίνετο, Ἡσύχ.· **καλλαβδόομαι**, χορεύω τὸν τοιοῦτον χορόν, παρὰ τῷ αὐτῷ· πρβλ. **καλαμίζω**.

κάλλαιον, τό, ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀλεκτρυόνος σαρκώδης λόφος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 49, 2., 9. 50, 2·— πληθυντ. **κάλλαια**, τά, ὁ σαρκώδης αὐτοῦ πώγων, Λατ. palea, Ἀριστοφ. Ἱππ. 497. **2)** τὰ οὐραῖα πτερὰ αὐτοῦ, Αἰλ. Διονύσ. παρ' Εὐστ. 1278. 50.—Ὁ τύπος **κάλλεα** ὑπῆρχεν ἄλλοτε ἐν Αἰλ. π. Ζ. 11. 26., 15. 1· πληθ. **κάλλεσιν** εὑρηται καὶ νῦν παρὰ Κλήμ.Ἀλ. 263. (Πιθ. ἐκλήθησαν ταῦτα οὕτως ἕνεκα τῶν εὐκόλως μεταβαλλομένων χρωμάτων αὐτῶν, πρβλ. **κάλαϊς**).

καλλάϊνος, κάλλαϊς, ἴδε **καλάϊνος**.

καλλαίφις, Αἰολ. ἀντὶ **καταλάπτεις**, ἴδε Neue εἰς Σαπφὼ 67 (15).

καλλᾰρίας, ου, ὁ, ἰχθὺς θαλάσσιος ἐκ τοῦ γένους τῶν ὀνίσκων, κοινῶς «γαβαρύψαρον», Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 316A, Ὀππ. Ἁλ. 1. 105, ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 48·— ὡσαύτως, **καλαρίας** ἡ γαλαρίας, Ἡσύχ. ἐν λ. **λαζίνης**.

καλλάφθεντος, Αἰολ. = **καταληφθέντος**, Ἐπιγρ. 119A, 20 Hoffm.

καλλείπω, Ἐπικ. ἀντὶ **καταλείπω**, Ὁμ. Ἰλ. Κ. 238, κτλ.

καλλι-, πρῶτον συνθετικὸν πολλῶν λέξεων, ἐν αἷς ἡ ἔννοια τοῦ ὡραίου προστίθεται εἰς τὴν κυρίαν ἢ ἁπλῆν ἔννοιαν τοῦ πράγματος, πρβλ. **ὑψι-**· τὸ **καλλι-** εἶναι ἐνίοτε ὡς ἁπλοῦν ἐπίθ. μετὰ τοῦ οὐσιαστ., ὡς **καλλίπαις** = **καλὴ παῖς**· (ἴδε **καλλίπαις** Η.)· πρβλ. **κακός** ἐν τέλ.

καλλιάζω, ῥῆμα ἀπαντῶν ἐν Κυζικηναῖς Ἐπιγραφ. (Συλλ. Ἐπιγρ. 3662-4), ἔνθα φαίνεται ὅτι σημαίνει τὰ καθήκοντα ἢ τὴν ὑπηρεσίαν ἱερῶν τινων λειτουργῶν, ὧν ἀρχηγὸς ἦν ὁ **καλλιαρχῶν**. αὐτόθι 3661-2. Ὁ Böckh (σ. 921) σχετίζει τὴν λέξιν μετὰ τοῦ **κάλλιον**, τό, ὄνομα δικαστηρίου τινὸς ἐν Ἀθήναις καὶ ὡσαύτως = **τέμενος**, Α. Β. 1. 269, 270, 309, Ἡσύχ.

καλλίας, ου, ὁ,— πίθηκος, ἡμερωμένος, οἷος διατήρουν κοινῶς ἐν Ἀθήναις, Δείναρχ. παρὰ Σουΐδ., πρβλ. Πινδ. Π. 2. 132· — (Εὐρημισμός, ἴδε Γαλην. 18. 2, 236 καὶ 611)·— παρὰ Λάκωσι, καθ' Ἡσύχ. «καλλίαρ· πίθηκος».

καλλιάς, άδος, ἡ, συνώνυμον τῷ φυτῷ **στρύχνος**, Physalis Alkekengi, Sprengel εἰς Διοσκ. 4. 72.

καλλι-αστράγαλος, ον, ἔχων καλούς, κομψοὺς ἀστραγάλους, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 33.

καλλιβάντες· «ὅμοια σμιλίοις καὶ ψαλίσιν, ἐν αἷς τὰς ὀρῦς κοσμοῦσιν αἱ γυναῖκες» Ἡσύχ.

καλλίβλαστος καὶ **καλλιβλάστητος, ον**, καλῶς βλαστάνων, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 5, στ. 185., 87B.

καλλιβλέφᾰρος, ον, ἔχων καλά, ὡραῖα βλέφαρα, ὡραίους ὀφθαλμούς, Εὐρ. Ἴων 189. **II.** ὡς οὐσιαστ., **καλλιβλέφαρον** (δηλ. φάρμακον), τό, βαφὴ τῶν βλεφάρων καὶ βλεφαρίδων, Διοσκ. 1. 86, Γαλην., τ. 13, σ. 260, Πλίν.

καλλιβόας, ου, ὁ, καλῶς, ἡδέως ἠχῶν, αὐλὸς Σιμωνίδ. 56, Σοφ. Τρ. 640, Ἀριστοφ. Ὄρν. 682.

καλλί-βολος, ον, βόλου ὄνομα ἐν τῇ κυβείᾳ, καλός, ἐπιτυχὴς βόλος, ἐπιτυχὲς ῥῖψιμον τοῦ κύβου, Πολυδ. Ζ', 204.

καλλίβοτος, ον, ἔχων καλὰς βοσκάς, Νόνν. Δ. 36. 59.

καλλίβοτρυς, υ, μὲ ὡραῖα, πυκνά, «φουντωτὰ» ἄνθη, ἢ ἔχων πολλὰς κεφαλὰς ἀνθέων ἐκ μιᾶς ῥίζης, ὁ **καλλίβοτρυς** κατ' ἠμισρ ἀεὶ νάρκισσος Σοφ. Ο. Κ. 682.

καλλίβωλος, ον, ἔχων καλοὺς βόλους, εὔφορον γῆν, ἄστυ Εὐρ. Ὀρ. 1382.

καλλιγάληνος [ᾰ], **ον**, ὡραῖος ἐν τῇ γαλήνῃ αὐτοῦ, πρόσωπα καλ. Εὐρ. Τρ. 831.

καλλίγᾰμος, ον, εὐτυχὴς ἐν τῷ γάμῳ, καλλιγάμοις λέκτροις Ἀνθ. Π. 9. 765.

καλλιγένεθλος, ον, καλῶς ἐσχηματισμένος, Ποιητὴς π. Βοταν. **II.** ἐνεργ., ἔχων ὡραῖα τέκνα, Κόριννα 23, Πρόκλ. Ὕμν. εἰς Ἑκάτ. 1.

καλλιγένεια, ἡ, ἡ τεκοῦσα ὡραῖον τέκνον, ὡς κύρ. ὄνομα: «Καλλιγένειαν οὐ τὴν γῆν, ἀλλὰ τὴν Δήμητραν· οὐδεὶς γὰρ οὕτως ἔφη τὴν γῆν καλλιγένειαν. οἱ μὲν τροφὸν αὐτῆς· οἱ δὲ ἱέρειαν· οἱ δὲ ἀκόλουθον» (Ἡσύχ.)·— «Καλλιγένειαν· Ἀπολλόδωρος μὲν γῆν· οἱ δὲ Διὸς καὶ Δήμητρος θυγατέρα· Ἀριστοφάνης δὲ κωμικὸς τροφὸν» Φώτ.— εὔχεσθε ταῖν Θεσμοφόροιν, τῇ Δήμητρι καὶ τῇ Κόρῃ, καὶ τῷ Πλούτῳ, καὶ τῇ Καλλιγενείᾳ κτλ., «ὀαίμων περὶ τὴν Δήμητραν, ἣν προλογίζουσαν ἐν ταῖς ἑτέραις Θεσμοφοριαζούσαις ἐποίησεν» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Θεσμ. 299· μὰ τὴν Καλλιγένειαν Ἀλκίφρ. 2. 4, 1, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 5432· ἴδε Fritzch. εἰς Ἀριστοφ. ἐνθ' ἀνωτ., Ἀπολλοδ. Ἀποσπ. σ. 1057 Heyne·— ἡ παρ' Ἀλκίφρ. 3. 39 φράσις τὰ Καλλιγένεια θύουσιν εἶναι ἁπλῶς ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τῇ Καλλιγενείᾳ, καθ' ἃ παρατηρεῖ ὁ Berger.

καλλιγέφῡρος, ον, ἔχων καλὰς γεφύρας, Εὐρ. Ρῆς. 349.

καλλίγλουτος, ον, = **καλλίπυγος**, Νίκανδρ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 33.

καλλίγλωττος, ον, εὔγλωττος, Μανασσ. Χρον. 3823. κ. ἀλλ.

καλλιγομφος, ον, ἔχων καλοὺς γόμφους ἢ ἧλους, Θεόδ. Πρόδρ. Τετράστ. 156, 2, ἔκδ. Souvign.

καλλίγονος, ον, ἐκ καλοῦ γένους, Πορφύρ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 110D· τέκνων καλλιγόνους στάχυας Ἑλλ. Ἐπιγράμ. 266.

καλλιγραμμία, ας, ἡ, καλὴ γραμμή, Θ. Λάσκ. Cod. Par. 3048, fol. 51 r°.

καλλιγρᾰφέω, γράφω ὡραῖα, μὲ καλὸν γράψιμον, Βασίλ. τ. 2. σ. 1116. **2)** ἐπὶ ὕφους, γράφω γλαφυρῶς, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 1, 7· οὕτω παθ. πρκμ. ἐπὶ ἐνεργ. σημασ., Λογγίνος 33. 5, ἀλλ' ἐπὶ παθ. σημασ., Διογ. Λ. 7. 18.— Φρύν. ἐν σ. 122 (203 ἔκδ. Rutherford): «καλλιγραφεῖν, διαλελυμένως λέγουσιν ἐκεῖνοι (δηλ. οἱ Ἀττικοί): εἰς κάλλος γράφειν». **II.** ζωγραφῶ, «ζωγρασιδώνω», τὸ πρόσωπον περιχρίει, ἐπεντρίβει, καλλιγραφεῖ, φύκει πυρσαίνει, κτλ. Πολυδ. Ε', 102.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 281-284.

καλλιγράφημα, ατος, τό, καλὸν γράψιμον, Θ. Λάσκ. Cod. Par. 3048, fol. 55 r°.

καλλιγρᾰφία, ἡ, ὡραῖον γράψιμον, καὶ καλὸν ὕφος, πρβλ. Πλούτ. 2. 397C πρὸς 145F, καὶ ἴδε Συλλ. Ἐπιγρ. 3088.

καλλιγράφικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς καλλιγραφίαν, ἐργαλεῖον Σουΐδ. ἐν λ. **κανονίς**. **2)** ἐπὶ ὕφους, γλαφυρός, Εὐστ. Πονημάτ. 825. 85.

καλλιγράφος [ᾰ], **ον**, ὁ γράφων μὲ καλὸν γράψιμον· ὡς οὐσιαστ., καλὸς ἀντιγραφεὺς βιβλίων, «ἄνδρα τινὰ τῶν εἰς κάλλος γραφόντων, ὃν ἐν συνθέσει φωνῆς καλλιγράφον ὀνομάζει τὰ πλήθη» Θεοφύλ. Σιμοκ. 215C, Ἡρῳδιαν. σ. 477, ἔκδ. Piers., κλ.

καλλιγύναιξ [ῠ], ὁ, ἡ, ἔχων ὡραίας γυναῖκας, ποιητ. λέξ., ἐν χρήσει μόνον ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσιν (Λοβέκ. εἰς Φρύν. 659)· ὁ Ὅμ. ἔχει Ἑλλάδα καλλιγύναικα, Ἀχαιΐδα κ., Σπάρτην κ. ἐν Ἰλ. Β. 683., Γ. 75, Ὀδ. Ν. 412· ἡ Σαπφὼ ἐν 135 ἔχει τὴν γενικὴν καὶ ὁ Πίνδ. ἐν Π. 9. 131 τὴν δοτ.— Πρβλ. **ἀγύναιξ**.

καλλιδένδρος, ον, ἔχων ὡραῖα δένδρα, Πολυδ. 5. 19, 2, ἐν τῷ Ὑπερδ.: — **καλλιδενδρία**, ἡ, δάσος ἐκ καλῶν δένδρων, Συλλ. Ἐπιγρ. 8735. 11.

καλλίδῑνης [ῑ], **ου**, ὁ, ὡραίας δίνας ἔχων, Πηνειὸς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 368.

καλλιδίφρος, ον, ἔχων ὡραῖον δίφρον, ἅρμα, Ἀθηναία Εὐρ. Ἐκ. 467.

καλλιδόναξ, ὁ, ἡ, ἔχων ὡραίους δόνακας, καλάμους, Εὐρώτας Εὐρ. Ἑλ. 493.

καλλίδωρος, ον, ὡραῖος ὡς δῶρον, μέλη Ποιητὴς Ὀδ. εἰς Θεόδωρ. 16 Wernsd.

καλλιέθειρος, ὁ, ἡ, ἔχων ὡραίαν κόμην, Ὀρφ. Ὕμν. 49. 7· ἀνώμ. θηλ. **καλλιέθειρα**, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. ια', 2.

καλλιέλαιος, ἡ, ἡ ἥμερος ἐλαία, ἀντίθετον τῷ **ἀγριέλαιος**, Ἀριστ. π. Φυσ. 1. 6, 4, Καιν. Διαθ.·—ὡσαύτως ὡς ἐπίθ., ὁ παράγων καλὸν ἔλαιον, καὶ γενήσεται ἡ ἐλαία πολυφόρος καὶ καλλιέλαιος Γεωπ. 9. 8., 9. 10, 6.

καλλιέπεια, ἡ, καλλιλογία, Ἀθαν. Π. 952C, Γρηγ. Νύσ. τ. 2. σ. 384D, Εὐστ. Πονημάτ. 318, 80. — Καθ' Ἡσύχ. «καλλιέπεια· καλλιλεξία».

καλλιεπέομαι, μετὰ κεκαλλιεπημένων φράσεων περιαυτολογῶ ἢ μεγαλορρημονῶ, κ. ὡς .. εἰκότως ἄρχομεν Θουκ. 6. 83· εἰ δοῦλος καλλιεποῖτο, μετεχειρίζετο γλαφυράν, κεκαλλιεπημένην φράσιν, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 3· ἵνα τι καὶ ἡμεῖς τῶν σοφῶν ῥημάτων ἐμῴδλωμεν, ὧν οἱ δεξιοὶ περὶ τὰς δίκας καλλιεποῦνται, μεταχειρίζονται μετὰ καλλιεπείας ὅπως ἀποδείξωσί τι, Πλάτ. Ἱππαρχ. 225C.— Παθ., λόγοι κεκαλλιεπημένοι ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασι ὁ αὐτ. ἐν Ἀπολογ. 17B, πρβλ. Εὐσ. Ἐγκώμ. Κωνστ. ἐν τῷ προλόγῳ.

καλλιεπής, **ές**, γλαφυρῶς ὁμιλῶν ἢ γράφων, εὐφραδής, εὐρήμων, Ἀριστοφ. Θεσμ. 49 (ἐπὶ τοῦ Ἀγάθωνος), 60, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 18, Ἡσύχ. ἐν λ. **εὔρημον**.

καλλιεργέω, ἀπεργάζομαί τι καλῶς, Συλλ. Ἐπιγρ. 8802, καὶ τὴν μίαν τοῦ παντὸς σύμπνοιαν καὶ ἁρμονίαν καλλιεργοῦσα μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διον. Ἀρεοπαγ.· — **καλλιέργημα**, τό, καὶ **καλλιεργία**, ἡ, ὡραία ἐργασία, Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 3. 31, 2.—Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 398.

καλλίεργος, **ον**, καλῶς εἰργασμένος, Πλάτ. παρὰ Φίλωνι 2. 490, 610.

καλλιερέω, Ἰων. **καλλιρέω** (Δινδ. περὶ Διαλ. Ἡροδ. XXXVII)· πρκμ. **κεκαλλιέρηκα**, ἴδε Ξεν. Κύρ. 6. 4, 12· (ἱερόν). Ἔχω εὐνοϊκὰ σημεῖα ἔν τινι θυσίᾳ, λαμβάνω καλοὺς οἰωνοὺς ἐπί τινι ἐπιχειρήσει, Λατιν. litare, perlitare, ἐπὶ προσώπου, κἂν καλλιερῆτε γλῶτταν ἀγαθὴν πέμπετε Πλάτ. Κωμ. ἐν «Διὶ κακουμένῳ» 4, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 6. 4, 12, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἡρόδ. 6. 82, Ἰσοκρ. 308A, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 22, κτλ.· παρ' Ἡροδ. 7. 113, ἐς τὸν (δηλ. ποταμὸν).. ἐκαλλιρέοντο σφάζοντες ἵππους,— τὸ ἐς τὸν συναπτέον τῷ σφάζοντες. **2)** μετ' αἰτ., θυσιάζω μετὰ καλῶν οἰωνῶν, ταῖς Νύμφαις τὸν ἀμνὸν Θεόκρ. 5. 148· καλλιερεῖν βοῦν Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 21 (ἐξ εἰκασίας τοῦ Saupp. κοινῶς: καὶ ἄλλ' ἱερεῖα)· ἑαυτὸν Πλουτ. Ἀλέξ. 69· ἀπολ., κ. τοῖς θεοῖς Ξεν. Ἱππαρχ. 3, 1, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 791A·—οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἀριστοφ. Πλ. 1181.— Παθ., ἐὰν καὶ καλλιερηθῇ τοῖς θεοῖς Μένανδρ. ἐν «Μέθῃ» 1. 8.

II. ἐπὶ αὐτῆς τῆς θυσίας, παρέχω καλοὺς οἰωνούς, εἶμαι εὐοίωνος, καλλιρησάντων τῶν ἱρῶν (οὕτως ὁ Λίβιος, litato, perlitato) Ἡρόδ. 9. 19· καλλιρῆσαι θυομένοισι οὐκ ἐδύνατο [τὰ ἱρά], αἱ θυσίαι δὲν παρεῖχον καλοὺς οἰωνούς, ἦσαν ἐπιμόνως δυσοίωνοι, ὁ αὐτ. 7. 134· ὥς σφι ἐκαλλιέρεε [τὰ ἱρά], τὸ πρόσω ἐπορεύοντο ὁ αὐτ. 9. 19· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., οὐκ ἐκαλλιέρεε [τοῖσι Πέρσῃσι] ὥστε μάχεσθαι αὐτόθι 38· οὐδαμῶς ἐκαλλιέρεε διαβαίνειν μιν ὁ αὐτ. 6. 76· κατ' ἀντίθεσιν δὲ πρὸς τοῦτο ἔχει ἐν 9. 39, καλὰ ἐγίνετο τὰ ἱρά· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὡς οὐδὲ ταῦτα ἐκαλλιερεῖτο Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 17.— Καθ' Ἡσύχ.: καλλιερεῖν· θύειν, ἱερουργεῖν, καλῶς τὰ ἱερὰ ποιεῖν (καλῶς τοῖς ἱεροῖς χρήσασθαι)».— Κατὰ Σουΐδ. «Ἕλληνες δὲ τότε καλλιερεῖν νομίζουσιν ὅταν δαίμονί τινι θύσαντες αἰσίων ἐπιτύχωσι σημείων ἐν τῷ ἥπατι τοῦ ἱερείου».

καλλιέρημα, τό, εὐοίωνος θυσία, «θυσία εὐπρόσδεκτος» Ἡσύχ.· — προσέτι **καλλιέρησις**, **εως**, ἡ, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA. I. 55.

καλλιζυγής, **ές**, καλῶς ἐζευγμένος, Εὐρ. Ἀνδρ. 278.

καλλίζωνος, ὁ, ἡ, ὁ καλὴν φορῶν ζώνην, γυναῖκες Ἰλ. Π. 139, Ω. 698, Ὀδ. Ψ. 147· κ. Ἥρα Βακχυλ. V. 87.

καλλίης = **καλλίας**, πίθηκος, ὅκως τις καλλίης κάτω κύπτων Ἡρωνδ. III. 41.

καλλιθέμεθλος, **ον**, ἔχων καλὰ θεμέλια, Μουσαῖος 71.

καλλίθριξ, **τρῖχος**, ὁ, ἡ, ἔχων καλὰς τρίχας ἢ ὡραίαν χαίτην, καλλίτριχας ἵππους Ἰλ. Ε. 323, Ὀδ. Γ. 475, κτλ.· ἐπὶ προβάτων, ἔχων ὡραῖον ἔριον, καλλίτριχα μῆλα νομεύων Ὀδ. I. 336, πρβλ. 469.

καλλιθῡτέω, = καλλιερέω, καλλιθυτῶν κάπρον ὀρεινόμιον Ἀνθ. Π. 6. 240.

καλλιθῦτος, **ον**, ὁ εὐοιώνως θυσιασθείς, αἶγες Ἑλλ. Ἐπιγρ. 872.

καλλικαρπέω, φέρω καλὸν καρπόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 15, 2, Γεωπον. 3. 3, 6.

καλλικαρπία, ἡ, ὡραιότης καρποῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 4, 1.

καλλίκαρπος, **ον**, ἔχων ὡραῖον καρπόν, πλούσιος εἰς ὡραίους καρπούς, ἀγλαόκαρπος, τῆς καλλικάρπου Σικελίας Αἰσχύλ. Πρ. 369, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 464· Συγκρ. **-ότερος** Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 8, 1· Ὑπερθ. **-ότατος** τόπος Πολύβ. 5. 19, 2. **2)** ἐπὶ δένδρων, μῆλαξ Εὐρ. Βάκχ. 108, πρβλ. Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 1. 17, 10.

καλλικέλᾰδος, **ον**, καλῶς, ὡραῖα ἠχῶν, «εὔφωνος» Σουΐδ.

καλλικέρα, **ας**, ἡ, ἔχουσα καλὰ κέρατα, θηλ. τοῦ ἑπομ., καλλικέραν δάμαλιν Βακχυλ. 18, 24 (ἔκδ. Blass), πρβλ. **ὑψικέραν** αὐτόθι 15. 22.

καλλίκερως, ὁ, ἡ, ἔχων καλὰ κέρατα, Ἀνθ. Π. 7. 744., 9. 603.

II. = **αἰγόκερως**, Γαλην. τ. 13. 355.

καλλίκλᾰδος, **ον**, καλοὺς ἔχων κλάδους, Κ. Μανασσ. Χρον. 106, 129.

καλλίκοκκος, **ον**, ἔχων ὡραίους κόκκους, ῥόα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 9, 2.

Καλλικολώνη, ἡ, (ὡραῖος λόφος), τόπος πλησίον τῆς Τροίας ἐπὶ τοῦ Σιμόεντος, Ἰλ. Υ. 53, 151·— ὡς ἐπίθ., **καλλικόλωνος** λόφος Δημήτρ. Σκήψιος παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἰλ. Υ. 53.

καλλικόμας, ὁ, καλλίτριχος, καλλικόμαν πλόκαμον Εὐρ. I. A. 1080.

καλλίκομος, **ον**, ὁ, ἡ, ἔχων ὡραίαν κόμην, ἐπὶ γυναικῶν, Ἰλ I. 449, Ὀδ. Ο. 58, Πινδ. Π. 9. 184· Ὧραι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 75, πρβλ. Θ. 915· Χάριτες Ἀριστοφ. Εἰρ. 798:— ἐπὶ δένδρων, ἔχων ὡραῖα φύλλα, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 88.

καλλικοτταβέω, = καλῶς κοτταβίζω, Σοφ. Ἀποσπ. 482.

καλλίκρεας, γεν. **κρέως**, τό, = **πάγκρεας**, καλλίκρεας, ὅπερ ἔνιοι πάγκρεας ὀνομάζουσι Γαλην. τ. 2. 781, Θεοφ. Πρωτοσπ. σ 8, πρβλ. **μεσεντέριον**.

καλλικρήδεμνος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὸν κρήδεμνον, ὡραῖον κάλυμμα κεφαλῆς, ἅλοχος Ὀδ. Δ. 623.

καλλίκρηνος, Δωρ. **-κρᾶνος**, **ον**, ἔχων καλὴν κρήνην, Πινδ. Ἀποσπ. 211.

καλλίκρουνος, **ον**, = τῷ προηγ., καλλίκρουνος Δίρκη Νικήτ. Χρον. 3. 1.

καλλίκτιτος, **ον**, καλῶς ᾠκοδομημένος, «καλοκτισμένος», Νόνν. Δ. 26. 85.

καλλιλαμπέτης, **ου**, ὁ, ὁ καλῶς λάμπων, Ἥλιος Ἀνακρ. 25.

καλλιλεκτέω, ὁμιλῶ κομψῶς, γλαφυρῶς, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 2. 55, Διογ. Λ. 5. 66.

καλλιλεξία, ἡ, καλλιέπεια, Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. 306, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Θεσμ. 383, Ἡσύχ. ἐν λ. **καλλιέπεια**.

καλλιλογέω, λέγω, ἐκφράζω τι γλαφυρῶς, μὲ κομψὰς φράσεις, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 3 (ἐν τῷ Παθ.)·— μεταχειρίζομαι φράσεις ὡραίας πρὸς κάλυψιν κακοῦ πράγματος, καλλιλογεῖτε καὶ εἰρωνεύεσθε. ὦ Μινύκιε, ὄνομα καλὸν ἔργῳ περιθέντες ἀνοσίῳ ὁ αὐτ. 8. 32.— Μέσ., Λουκ. Τόξ. 35.

καλλιλογία, γλαφυρότης ὕφους, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 16.

καλλιμάρτυς, **υρος**, ὁ, ὁ καλῶς καὶ γενναίως μαρτυρήσας, Μωκίου τοῦ καλλιμάρτυρος Νικήτ. Χρον. σ. 379C, κλ., Ἡρωδιαν. Ἐπιμ. 186.

καλλίμασθος, ὁ, ἡ, ἐπὶ γυναικός, ἡ ἔχουσα καλοὺς μαστούς, Ἰω. Μαλάλ. 101, 17.— **καλλίμαστος**, Τζέτζ. Μεθ' Ὅμ. 506.

καλλιμᾰχος, **ον**, ὁ καλῶς καὶ γενναίως μαχόμενος, Λιβάν. 1. 616.

καλλίμηρος, **ον**, ἔχων καλοὺς μηρούς, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλ. 1. 992.

καλλίμορφος, **ον**, καλῶς ἐσχηματισμένος, δέμας Εὐρ. Ἀνδρ. 1155· χορὸς τέκνων ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 925· ὁ καλὸς τὴν μορφήν, τοὺς καλλιμόρφους καὶ περιβλέπτους ταῦς Ἀντιφάνης ἐν «Ὁμοπατρίοις» 1. 5.

κάλλῑμος, **ον**, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **καλός**, δῶρα Ὀδ. Δ. 130, Θ. 439· οὖρος Λ. 640· χρόα, ὅπα κάλλιμον Λ. 529, Μ. 192.

καλλίνᾰος, **ον**, ὁ καλῶς ῥέων, καλλίρροος, Κηφισὸς Εὐρ. Μήδ. 835, πρβλ. Ἄλκ. 589.

καλλίνῑκος, **ον**, (νίκη), ἐνδόξως νικήσας, ἐνδόξως θριαμβεύων, Ἀρχίλ. 106, κτλ.· κῦδος καλ., ἡ δόξα λαμπρᾶς νίκης, Πινδ. I. 1. 13, πρβλ. 5 (4). 68· καλλίνικος ἅρμασι ὁ αὐτ. Π. 1. 60· μετὰ γεν., τῶν ἐχθρῶν, κατὰ τῶν ἐχθρῶν, Εὐρ. Μήδ. 765, πρβλ. Πλάτ. Ἄλκ. 2. 151C· — ἐπίθετον τοῦ Ἡρακλέους, Ἀρχίλ. ἔνθ' ἀνωτέρω, Συλλ. Ἐπιγρ. 2385· τοῦ Ἀπόλλωνος, Müller Archäol. d. Kunst § 361· Σελεύκου τοῦ Β', Πολύβ. 2. 71, 4, Στράβ. 750, κτλ.· ἐπὶ ἄλλων βασιλέων, Mionnet 4, σ. 456· περὶ τῶν χριστιανικῶν μαρτύρων, Συλλ. Ἐπιγρ. 8625, κ. ἀλλ. **II.** κοσμῶν ἢ ἐξυψῶν τὴν νίκην, μέλος, ὕμνος Πινδ. Π. 5. 143, N. 4. 26· ᾠδή, μοῦσα Εὐρ. ἐν Ἰλ. 865, ἐν Φοιν. 1728· στέφανος ὁ αὐτ. ἐν I. T. 12· — τὸ καλλίνικον, ἡ δόξα τῆς νίκης, Πινδ. N. 3. 31· οὕτω, καλλίνικος (ἐξυπακ. ὕμνος) ὁ αὐτ. ἐν Ο. 9. 3· καλλίνικον ᾄσεται Εὐρ. Μήδ. 45· τὸν καλλίνικον μετὰ θεῶν ἐκώμασε ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 180· ὡσαύτως, τὰν Ἡρακλέους καλ. [ᾠδὴν] ἀείδω αὐτόθι 681· πρβλ. **τήνελλα**. **II.** τὸ καλλίνικον, μέλος τι πρὸς αὐλόν, Τρύφων παρ' Ἀθην. 618C.— Καθ' Ἡσύχ.: «Καλλίνικος· ὄνομα κύριον. καὶ εἶδος ὀρχήσεως ἐπὶ τῇ τοῦ Κερβέρου ἀναγωγῇ. ἢ νικητής».

καλλιοινία, ἡ, καλὴ ποιότης οἴνου, Γεωπ. 6. 3, πρβλ. 5. 2. 19.

κάλλιον, οὐδέτ. τοῦ **καλλίων**, ἐν χρήσει ὡς ἐπίρρ., ἴδε ἐν λ. **καλὸς** Γ.

Καλλιόπη, ἡ, (ἐκ τοῦ **ὄψ**, ἡ καλὴν ἔχουσα φωνήν) ἡ πρώτη τῶν Μουσῶν κατὰ Ἀπολλόδωρον, πρώτην Καλλιόπην, εἶτα Κλειώ

κτλ. Ἀπολλόδ. 1, 3, 2· ἡ Ἐπικὴ Μοῦσα, ἡ ἐξέχουσα πασῶν τῶν ἄλλων Μουσῶν, Καλλιόπη θ'· ἢ δὴ προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων Ἡσ. Θεογ. 79, Ὁμ. Ὕμν. 31. 2·— Καλλιόπεια, Ἀγαθ. Προοίμ. Ἀνθ. 107·— ὡς ἐπίθ., κούρα καλλιόπα, ἐπὶ τῆς Ἠχοῦς, Θεόκρ. Fist. 19.

καλλ-ίουλος, ὁ, ὡς τὸ **οὖλος** καὶ **ἴουλος**, ὕμνος εἰς τὴν Δήμητρα, Σῆμος ὁ Δήλιος παρ' Ἀθην. 618E.

καλλιόω, κάμνω τι ἔτι ὡραιότερον·— Παθ., τί ἐκαλλιώθησαν μαστοί σου; Ἐβδ. (Ἆσμα Ἀσμ. Δ', 10).

καλλίπαις, παιδος, ὁ, ἡ, ἔχων ὡραῖα τέκνα, εἰ μή σε Λητὼ καλλίπαις ἐγείνατο Τραγ. παρὰ Γαλην. 11. 483· καλ. πότμος Αἰσχύλ. Ἀγ. 762· καλ. στέφανος = στέφανος τῶν παίδων, Εὐρ. Ἱκ. Μαιν. 839· ὡσαύτως παρὰ πεζολόγοις, Πλάτ. Φαῖδρ. 261A, Ἀριστ. παρὰ Ἀθ. ἐν Ποικ. Ἱστ. 1. 14, Ἀριστείδ. 1. 235. **II.** ὡραῖον τέκνον, Εὐρ. Ὀρ. 964· πρβλ. **καλλι-**, II.

καλλιπάρῃος, ον, ἔχων ὡραίας παρειάς, Χρυσηΐδα καλλιπάρῃον Ἰλ. Α. 143· Ἑλένη δὲ παρίστατο καλλιπάρῃος Ὀδ. Ο. 123· Λητοῖ .. καλλιπαρῄῳ Ἰλ. Ω. 607· ὅτ' ἄγετο καλλιπάραον [ἢ καλλίπαχυν] κόραν Βακχυλ. XIX. 4 Blass. κτλ.·— **καλλιπάρειος** παρὰ Πολυδ. Β', 87.

καλλιπάρθενος, ον, ἔχων ὡραίας παρθένους, δηλ. νύμφας, Νείλου .. καλ. ῥοαὶ Εὐρ. Ἑλ. 1· δέρη καλ., λαιμὸς καλῆς παρθένου, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 1574. **II.** παρὰ μεταγεν., = καλὴ παρθένος, Λοβέκ. εἰς Φρύν. σ. 600.

κάλλῖπε, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **κατέλιπε**, ἀπαρ. **καλλιπέειν**, ἴδε **καταλείπω**.

καλλιπέδῑλος, ὁ, ἡ, ἔχων, φορῶν καλὰ πέδιλα, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 57.

καλλιπέπλος, ὁ, ἡ, ὁ φορῶν καλοὺς πέπλους, φορῶν καλὰ ἐνδύματα, ἐπὶ γυναικῶν, Πινδ. Π. 3. 43, Εὐρ. Τρῳ. 339.

καλλιπέταλον, τό, τὸ ὡραῖα ἔχον πέταλα ἢ φύλλα φυτόν, τὸ **πεντάφυλλον**, Διοσκ. 4. 42 (ἐκ τῶν νόθων).

καλλιπέτηλος, ον, εὐπέταλος, Ἀνθ. Π. 9. 64., 10. 16.

καλλίπηχυς, υ, γεν. **εως**, ἔχων ὡραῖον πῆχυν, καλ. βραχίων Εὐρ. Τρῳ. 1194· ἔχων ὡραίους βραχίονας, παρθένον καλλίπηχυν καὶ εὐδάκτυλον Ἀλκίφρων 3. 67.

καλλιπλόκᾰμος, ὁ, ἡ, ἔχων ὡραίους πλοκάμους, Δημήτηρ Ἰλ. Ξ. 326· Θέτι καλλιπλοκάμῳ Σ. 407· Ἑλένα Πινδ. Ο. 3. 2· Πιερίδες Εὐρ. Ι. Α. 1040· χρυσέαν ἄρνα καλλ. ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 705.

καλλίπλουτος, ον, ἔχων καλόν, πολὺν πλοῦτον, πόλις Πινδ. Ο. 13. 159.

καλλίπνοος, ον, συνηρ. **-πνους, ουν**, καλὴν πνοὴν ἐκπέμπων, καλῶς ἠχῶν, αὐλὸς Τελέστης παρ' Ἀθην. 617B·— ὡσαύτως ἐπὶ ὀσμῆς, ἡδύπνους, εὐώδης, «κρίνα· ἄνθη καλλίπνοα» Ἡσύχ.

καλλίπολις, εως, ἡ, ὡραία πόλις, Πλάτ. Πολ. 527C· συχν. ὡς κύριον ὄνομα, Ἡρόδ. 7. 154, κτλ.

κάλλῖπον, Ἐπικ. ἀντὶ **κατέλιπον**, ἴδε **καταλείπω**.

καλλίπονος, ον, καλῶς, κομψῶς εἰργασμένος, Παύλου Σιλ. Ἔκφρ. 138.

καλλιπότᾰμος, ον, ἐκ καλῶν ποταμῶν, καλλιπόταμος ὕδατος νοτὶς Εὐρ. Φοίν. 645.

κάλλ-ιππος, ον, ἔχων ὡραίους ἵππους, Νικηφ. Βλεμμ. Γεωγρ. Πονημάτ. σ. 4·— καλὸς ἱππεύς, Ἐκκλ.

καλλιπρεπής, ές, κάλλει διαπρέπων, εὐπρεπής, ὡραῖος, Εὐσέβ. Π. 1328B.

καλλιπρόβατος, ον, ἔχων καλὰ πρόβατα, Ἡσύχ. ἐν λ. **εὔρηνος**.

καλλιπρόεδρος, ὁ, καλὸς πρόεδρος, καλλιπρόεδρε, καλέ μου πρόεδρε, Μιχ. Ψελλ. ἐν Μεσ. Βιβλιοθ. Σάθ., τ. Ε', σ. 468.

καλλιπρόσωπος, ον, ἔχων ὡραῖον πρόσωπον, Φιλόξ. παρ' Ἀθην. 564E.

καλλίπρῳρος, ον, (πρῷρα) ἔχων ὡραίαν πρῷραν, ἐπὶ πλοίων, τὸ καλλίπρῳρον Ἀργοῦς σκάφος Εὐρ. Μήδ. 1335:— μεταφ., ἐπὶ ἀνθρώπων, ἔχων ὡραῖον πρόσωπον, ὡραῖος, Αἰσχύλ. Θήβ. 533. στόμα καλλ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 235.— Καθ' Ἡσύχ.: «καλλίπρωρον· εὐπρόσωπον».

καλλιπῡγος, ον, ὁ, ἡ, = καλὴν τὴν πυγὴν ἔχων, Κερκιδᾶς παρ' Ἀθην. 554D· ὄνομα περιφήμου ἀγάλματος τῆς Ἀφροδίτης ἤδη ἐν Νεαπόλει εὑρισκομένου, Müller Archäol. d. Kunst § 377. 2.

καλλιπῦλος, ον, ἔχων ὡραίας πύλας, Θήβη Ἀνθ. Π. παράρτ. 16.

καλλίπυργος, ον, ἔχων ὡραίους πύργους, ἄστυ Εὐρ. Βακχ. 1202· τὰ καλλ. πεδία, περὶ τῶν Θηβῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 618· καλλ., σοφία, ὑψηλή, ἔξοχος, Ἀριστοφ. Νεφ. 1024.

καλλιπύργωτος, ον, = τῷ προηγ., πόλις Εὐρ. Βακχ. 19.

καλλίπωλος, ον, ἔχων ὡραίους πώλους, Πινδ. Ο. 14. 2.

καλλιρέεθρος, ον, ἔχων ὡραῖα ῥεῖθρα, κρήνη Ὀδ. Κ. 107· Ἴστρος Ἡσ. Θ. 339· Δίρκα Εὐρ. Ἱκ. Μαιν. 784.

καλλιρέω, ἴδε **καλλιερέω**.

καλλιρόας, ὁ, = **καλλίρρους**. Ἀλφεὸν παρὰ καλλιρόαν Βακχυλ. Χ, 26· Λοῦσον ποτὶ καλλιρόαν αὐτόθι 96.

καλλίρροος, ον, ποιητ. ἀντὶ **καλλίρροος**, ὃ ἴδε.

καλλιῤῥαβδος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὴν ῥάβδον, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἀκαλαυρόπις**· (ἀλλ' ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Schmidt φέρεται **καλλίραδος** ἀντὶ **καλλιῤῥαβδος**).

καλλιῤῥειθρος, ον, ἔχων καλὰ ῥεῖθρα, ῥέων τῷ λόγῳ κατὰ πηγάδα καλλίῤῥειθρον Ν. Χων. σ. 148. 16, ἔκδ. Β.

καλλιῤῥημονέω, ὁμιλῶ μετὰ καλλιῤῥημοσύνης, Εὐστάθ. 829. 51, κτλ.

καλλιῤῥημοσύνη, ἡ, γλαφυρότης γλώσσης, καλλιέπεια, Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 23, Λουκ. ἐν Διῒ Τραγ. 27. **II.** γλῶσσα ἀλαζονική, μεγαλορρημοσύνη, ὁ αὐτ. ἐν Θεῶν Διαλ. 21. 2.

καλλιῤῥήμων, ον, ἐπὶ λέξεων, καθαρὰ καὶ καλλιῤῥήμων λέξις, καλὴ καὶ γλαφυρὰ ἐν τῇ ἑκφράσει, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 3 καὶ 16, (τ. 5, σ. 12 καὶ 101, 12) ἔκδ. Reisk.

καλλίῤῥοος, ον, ποιητ. ὡσαύτως **καλλίρροος** (ἴδε κατωτ.)·— καλῶς ῥέων, ὕδωρ, κρουνὸς Ἰλ. Β. 752, Ω. 147· ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο Ὀδ. Ε. 441· κρήνην .. καλλίροον Ρ. 206· πηγὴ Αἰσχύλ. Πέρσ. 201:— μεταφ., ἐπὶ τῆς φωνῆς, καλλιῤῥόοισι πνοαῖς Πινδ. Ο. 6. 143.— Θηλ. **Καλλιρόη**, μία τῶν Ὠκεανίδων, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 419, Ἡσ. 288, κτλ.·— ἀλλὰ **Καλλιῤῥόη**, ὡσαύτως, περίφημος κρήνη ἐν Ἀθήναις, παρὰ μεταγενεστέροις **Ἐννεάκρουνος** (ἀλλ' ἦδη πάλιν **Καλλιῤῥόη**), Θουκ. 2. 15, Πλάτ. Ἀξίοχ. ἐν ἀρχ.— Καθ' Ἡσύχ.: «Καλλιρόη (δι' ἑνὸς ῥ)· κρήνη ἐν Ἀθήναις».

καλλιστάδιος, ον, ὁ ἔχων ὡραῖον στάδιον, Εὐρ. Ι. Τ. 437.

καλλιστάφῡλος, ον, ἔχων ὡραίας σταφυλάς, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἐριστάφυλον**.

καλλίστᾰχυς, ῠ, ἔχων, παράγων καλοὺς στάχυς, καλλίσταχυ γαῖα Χρησμ. Σιβυλλ. 11 (9). 118. 177, 241.

καλλιστεῖον, τό, (καλλιστεύω) βραβεῖον καλλονῆς, Εὐρ. Ι. Τ. 23, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 1· οὕτως ἐν τῷ πληθ., Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ι. 130· ἀλλ' ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, = **ἀριστεῖα**, βραβεῖον ἀνδρείας ἢ γενναιότητος, Σοφ. Αἴ. 435.

καλλίστερνος, ὁ, ἡ, ἔχων ὡραῖον στῆθος, Νόνν. Δ. 5. 553.

καλλίστευμα, τό, ὑπέροχον κάλλος, Εὐρ. Ὀρ. 1639. **II.** τὸ ἐκλεκτότατον κάλλος, περὶ τῶν Φοινισσῶν αἵτινες ἦσαν ἐκ τῶν κάλλει προεχουσῶν παρθένων, Εὐρ. Φοίν. 215· τὰ δευτερεῖα καλλιστευμάτων Δυκόφρ. 1011.

καλλιστεύω, (κάλλιστος) εἶμαι ὁ κάλλιστος, ὁ ὡραιότατος, Ἡρόδ. 1, 196., 4. 72, 163, 180., 6. 32, Εὐρ. Τρῳ. 227· μετὰ γεν., καλλιστεύσει πασέων τῶν γυναικῶν Ἡρόδ. 6. 61, πρβλ. 7. 180· — ὡσαύτως ἐν τῷ τύπῳ, ὥρᾳ' ἃ καλλιστεύεται τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισι Εὐρ. Μήδ. 947, πρβλ. Βακχ. 407, Ἱππ. 1009.

καλλιστέφανος, ον, ἐπὶ τῆς Δήμητρος, ἡ καλῶς ἐστεμμένη, ἡ φοροῦσα καλὸν στέφανον Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 252, 296· ἐπὶ τῆς Ἥρας, Τυρταῖος 1· εὐῤῥοσύνη Εὐρ. Βακχ. 376. **II.** καλλ. ἐλαία., ἡ ἀγρία ἐλαία ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἐξ ἧς ἐλαμβάνοντο οἱ στέφανοι τῶν νικητῶν, Ἀριστ. π. Θαυμαστ. 51. 1, Παυσ. 5. 15, 3.

καλλιστό-κροτος, ον, κροτῶν, ἠχῶν κατὰ κάλλιστον τρόπον, Νικήτ. Εὐγ. 2. 320.

κάλλιστος, η, ον, Ὑπερθ. τοῦ **καλός**· ἴδε **καλὸς** Β.

καλλιστρούθια, τά, ὄνομα εἴδους σύκου, Ἀθήν. 75E.

Καλλιστώ, οῦς, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Λυκάονος, Εὐρ. Ἑλ. 375 (ἐν τῇ κλητ. **Καλλιστοῖ**), μεταβληθεῖσα εἰς ἄρκτον, Παυσ. 1. 25, 1, κτλ.· καὶ σχετιζομένη πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τῆς Ἄρκτου, Ἡσ. παρ' Ὑγίνῳ ἐν Ποιητ. Ἀστρ. 2. 1, Οὐεργιλ. Γεωργ. 1. 138, κτλ.· εὑρηται ἀείποτε ἐν σχέσει μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ ὁ τάφος αὐτῆς ἦτο παρὰ τὸν ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος Καλλίστης, Παυσ. 8. 35, 8· πρβλ. **καλός** Ι. 2, καὶ ἴδε Müller Proleg. Mythol. σ. 75· ὁ Αἰσχύλ. ἔγραψε δρᾶμα καλούμενον **Καλλιστώ**.— Καθ' Ἡσύχ.: «Καλλιστώ· γυναικεία θεὸς ἐρωτική, διὰ τὸ κάλλος κληθεῖσα οὕτω».

καλλισύνθετος, ον, καλῶς συντεθειμένος, Θ. Στουδ. σ. 615.

καλλίσφῦρος, ὁ, ἡ, ἐπὶ γυναικῶν, ἡ ἔχουσα καλὰ σφυρά, καλλισφύρου ἕνεκα νύμφης Ἰλ. Ι. 560 (556), πρβλ. Ξ. 319, Ὀδ. Ε. 333· Νίκη Ἡσ. Θ. 384, κτλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «καλλίσφυρος· καλή, ἀπὸ μέρους. εὔρυθμος».

καλλιτεκνία, ἡ, ἡ καλλονὴ τέκνων, εἰς ἔριν ἀφικομένην Λητοῖ περὶ καλλιτεκνίας Παρθέν. 33.

καλλίτεκνος, ον, ἔχων ὡραῖα τέκνα, Ἀριστ. Ἀποσπ. 622.— Συγκρ., καλλιτεκνοτέρα τῆς Νιόβης Λουκ. Θεῶν Διάλ. 16. 1· Ὑπερθετ., καλλιτεκνότατος Πλουτ. Αἰμίλ. 5·— **καλλίτεξ**, ἡ, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 186

καλλιτεχνέω, κατασκευάζω τι καλῶς μετὰ πολλῆς τέχνης, καλλιτεχνικῶς, Εὐστ. Πονημάτ. 153. 72, Ὀλυμπιοδώρου Ὑπόμνημ. εἰς τὸν Ἐκκλησιαστ. σ. 6361).

καλλιτέχνημα, τό, ἔργον τέχνης, Εὐστ. 318, 66.

καλλιτέχνης, ου, ὁ, καλὸς τεχνίτης, καλῶς ἐργαζόμενος, Ἀναχρεόντ. 4. 1· πληθ. **-τέχνεις** Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 796.

καλλιτεχνία, ἡ, κομψότης, ἡ τελειότης τῆς τέχνης, Πλουτ. Περικλ. 13, Ἀθήν. 191B.

καλλίτεχνος, ὁ, ἡ, καλὸς, ἐπιδέξιος, τεχνίτης, ἐτιτήδειος κατασκευαστὴς κομψῶν τεχνουργημάτων, Στράβ. 41, 757.

καλλιτόκεια, ἡ, ἀνώμαλ. ποιητ. θηλ. τοῦ ἑπομ.,'Οππ. Κυν.1.6.

καλλιτόκος, ον, = **καλλίτεκνος**, Χριστοδ. Ἔκφρ. 132.

καλλίτοξος, ὁ, ἡ, ἔχων ὡραῖον τόξον, Εὐρ. Φοίν. 1162.

καλλιτράπεζος [ᾰ], **ον**, ἔχων ὡραίαν πλουσίαν τράπεζαν, Καλλίας ἢ Διοκλῆς ἐν «Κύκλωψι» 2, Ἀμειψίας ἐν «Σφενδόνῃ» 1.

καλλίτρῐχον, τό, = **καλλίφυλλον**, Διοσκ. 4.136, Αἰλ. π. Ζ. 1.35.

καλλίτρῐχον, ον, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **καλλίθριξ**, 'Οππ. Κ. 1. 321. **II.** παράγων ἄφθονον κόμην, κάμνων τὰς τρίχας ὡραίας, Διοσκ. 1. 178.

κάλλιφ', Ἐπικ. ἀντὶ **κάλλιπε**, δηλ. **κατέλιπε**.

καλλιφᾰνής, ές, = τῷ ἑπομ., Κ. Μανασσ. Χρον. 120Α.

καλλιφεγγής, ές, φέγγων καλῶς, ἡλίου σέλας, Ἕως Εὐρ. Τρῳ. 860, Ἱππ. 455· ὦ καλλιφεγγῆ λαμπάδ' εἰλίσσων φλογός ἥλιε Θεοδέκτης παρὰ Στοβ. 9. 10. 8· ἄνθος παρ' Ἀθην. 680Β.

καλλίφθογγος, ον, ὡραῖα ἠχῶν, κιθάρα, ᾠδὴ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 350, Ἴων 169· ἱστοὶ ὁ αὐτ. Ι. Τ. 222.

καλλίφλοξ, ὁ, ἡ, ἀναδίδων καλήν, εὐοίωνον φλόγα, πέλανος Εὐρ. Ἴων 706.

καλλιφῦής, ές, ἔχων καλὸν ἀνάστημα ὁμότροφος ἤνθεε Νύμφαις καλλιφυὴς Νίκαια Νόνν. Δ. 15. 171.

καλλίφυλλον, τό, εἶδος μικρᾶς πτερίδος, Ἱππ. 1226Ε· τὸ αὐτὸ ὀνομάζεται προσέτι **καλλίτριχον** καὶ **ἀδίαντον**, «καλλίφυλλον (καλλίφυτον, Kühn): ὅπερ καλλίτριχον καὶ ἀδίαντον ὀνομάζεται» Γαλην. τ. 19, σ. 107, 11, ἔκδ. Kühn.

καλλίφυλλος, ον, ἔχων ὡραῖα φύλλα, Ἀνακρεόντ. 45. 3· πιθαν. γραφ. ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 3, 2 (ἀντὶ **καλόφυλλος**).

καλλιφύτευτος, ον, καλῶς πεφυτευμένος, Νικήτ. Χρον. 21. 9.

καλλιφῦτος, ον, = τῷ προηγ., Νόνν. Δ. 47. 38.

καλλιφωνέω, προφέρω τι μετ' εὐφωνίας, Εὐστ. 664. 41.

καλλιφωνία, ἡ, ὡς τὸ **εὐφωνία**, ἀντίθ. τῷ **κακοφωνία** καὶ **δυσφωνία**, Διον. Ἁλ. π. Ρητ. 1. 5., 4. 1, Λουκ. Ἁλ. 22. **2)** λαμπρότης φωνῆς Ἐπιφάν. 1. 564Δ.

καλλίφωνος, ὁ, ἡ, ἔχων καλὴν φωνήν, ὑποκριταὶ Πλάτ. Νόμ. 817C.

καλλίχειρ, χειρος, ὁ, ἡ, μὲ καλὰς χεῖρας, ἄλλη δ' ἐγύμνου καλλίχειρας ὠλένας Χαιρήμων παρ' Ἀθην. 608C.

καλλιχέλωνος, ον, «καλλιχέλωνος· ὁ ὀβολός. εἶχε γὰρ τὸ νόμισμα χελώνην ἐπικεχαραγμένην» Ἡσύχ.—«ἐν τοῖς Εὐπόλιδος Εἵλωσιν εἴρηται 'ὀβολὸν τὸν καλλιχέλωνον'» (Εὔπολις ἐν «Εἵλωσιν» 4) Πολυδ. Θ', 74, πρβλ. **χελώνη VI, Müller Aegin.** σ. 95.

κάλλ-ιχθυς, υος, ὁ, εἶδος ἰχθύος, ὅστις ἐκαλεῖτο καὶ **ἀνθίας** καὶ **καλλιώνυμος**, Δωρίων παρ' Ἀθην. 282C, «'Αριστοτέλης δὲ καὶ καρχαρόδοντα εἶναι τὸν κάλλιχθυν σαρκοφάγον τε καὶ συναγελαζόμενον» αὐτόθι D, ('Αριστ. Ἀποσπ. 297), «Δωρίων δὲ ἐν τῷ περὶ ἰχθύων διαφέρειν φησὶν ἀνθίαν καὶ κάλλιχθυν» Ἀθήν. 282Ε.— Περὶ τοῦ τονισμοῦ τοῦ **κάλλιχθυς** ἴδε 'Αρκάδ. σ. 92, 6.

καλλίχοιρος, ον, ἐπὶ τῆς ὑός, «γουρούνας», ἡ γεννῶσα καλοὺς χοίρους, «εἰσὶ δὲ τῶν ὑῶν αἱ μὲν εὐθὺς καλλίχοιροι μόνον, αἱ δὲ ἐπαυξανόμεναι» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 29.

καλλίχορος, ον, ἐπίθετον μεγάλων πόλεων, Ὀδ. Λ. 581 (ἔνθα ἴδε Nitzsch), Ὁμ. Ὕμν. 14. 2, Πινδ. Π. 12. 45· ἐς καλλίχορον Καλυδῶν' Βακχυλ. V. 106, ἐν χθονὶ καλλιχόρῳ ὁ αὐτ. Χ. 32 Blass, Σιμωνίδ. ἐν 'Ανθ. Π. 6. 212, Εὐρ. Ἡρακλ. 359,— εἶναι δὲ Ἐπικ. τύπος τοῦ **καλλίχωρος**, ἔχων ὡραίους τόπους, ὡς τὸ **εὐρύχορος** ἀντὶ **εὐρύχωρος**. **II.** ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ὡραίους χορούς ἢ ὀρχήσεις, στέφανοι, ἀοιδαὶ Εὐρ. Φοίν. 787, Ἀποσπ. 462· τρόπον τὸν καλλιχορώτατον Ἀριστοφ. Βάτρ. 451: — ὁ καλλίχορος, ἱερά τις πηγὴ παρὰ τὴν Ἐλευσῖνα, ἡ πηγὴ τῶν καλῶν χορῶν, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 273, πρβλ. Εὐρ. Ἴων 1075, Ἱκέτ. 392, 620. **2)** καλὸς ἐν τῷ χορῷ, ἐπὶ τοῦ 'Απόλλωνος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 690· καλλ. δελφῖνες ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1454.

καλλίχροος, ον, ἔχων καλόν, ζωηρὸν χρῶμα, ἄνθεσι ναρκίσσου καλλιχρόου (δι. γραφ. καλλιρρόου, ἀλλ' ὁ Meineke ἐξέδωκεν: ἄνθεσι ναρκίσσου καὶ λειρίου) Κύπρια ἔπη παρ'Ἀθην. 682F.

καλλιχωρία, ἡ, ὡραιότης, καλλονὴ χώρας, καλλιχωρίᾳ, διάφ. γραφ. ἐν Διοδ. 1. 30, ἀντὶ κάλλει χώρας.

καλλίων, ον, γεν. **ονος**, Συγκρ. τοῦ **καλός**· ἴδε **καλὸς** Β.

καλλιωρία, ἡ, ἐπὶ τοῦ καιροῦ, καλός, εὔδιος καιρός, Θ. Στουδ. σ. 1312, ἔκδ. Mi.

καλλιώτερον, διάφ. γραφ. ἐν Θουκ. 4. 118, ἀντὶ **κάλλιον**·— **καλλιότερα** ἀντὶ **καλλίω** διάφ. γραφ. ἐν Γεωπον. 2. 23, 9.

καλλιώνῠμος, ον, ἔχων ὡραῖον ὄνομα: ὡς οὐσιαστ., εἶδος ἰχθύος, **οὐρανοσκόπος**, 'Ιππ. 357. 43, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 13, 3, Μένανδρ. ἐν «'Ανατιθεμένῃ» 2.— Καθ' Ἡσύχ.: «καλλιώνυμος· εἶδος ἰχθύος. μεταφέροντες δέ τινες τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τοῦ αἰδοίου ἔτασσον ἀνδρὸς καὶ γυναικός»· ὁ αὐτ. ἐν λέξ. **ψαμμοβύτης** λέγει: «ἰχθύς, ὃν καὶ καλλιώνυμον ὀνομάζουσιν».—Ὁ **οὐρανοσκόπος** κατὰ τὸν Κοραῆν, ὑπὸ μὲν τῶν Βυζαντίων νῦν καλεῖται **βάτραχος**, ὑπὸ δὲ τῶν Σμυρναίων **βοῦφος** (χυδ. **μποῦφος**) κτλ. Ἴδε μακρὰν σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκράτ. σ. 68, 69 κέξ.

καλλονή, ἡ, ὡς καὶ νῦν, σπανιώτερος τύπος τοῦ **κάλλος**, Ἡρόδ. 3. 106., 7. 36, Ἱππ. 22. 26, Εὐρ. Τρῳ. 977, Βάκχ. 459, Ι. Α. 1308, Πλάτ. Συμπ. 206D.

καλλοποιός, ὁ, ἡ, παράγων κάλλος, Πλωτῖνος σ. 1323 Creuz. καὶ δι' ἑνὸς λ, «τοιοῦτον δὲ ὂν (τὸ δίκαιον μέτρον) καλοποιόν ἐστι τῆς ψυχῆς» Πρόκλ. εἰς Πλάτ. 'Αλκ. τ. 1, σ. 327.

κάλλος, εος, 'Αττ. **ους**, τό, (καλός):— εὐμορφία, ἐπὶ τοῦ Γανυμήδους, κάλλεος εἵνεκα οἷο 'Ιλ. Υ. 235· ἐπὶ γυναικῶν, 'Ιλ. Ι. 130, κτλ.· ἐν 'Οδ. Σ. 192, κάλλεϊ μέν οἱ πρῶτα προσώπατα καλὰ κάθηρεν ἀμβροσίῳ, οἵῳ Κυθέρεια χρίεται [ἡ 'Αθηνᾶ κατέστησε τὸ πρόσωπον τῆς Πηνελόπης λαμπρὸν μὲ ἀθάνατον κάλλος, μὲ τὸ ὁποῖον ἡ 'Αφροδίτη ἀλείφει ἑαυτήν,— ἔνθα τὸ χρίεται ἔκαμε καὶ αὐτὸν τὸν Voss νὰ ἐκλάβῃ τὸ κάλλος ὡς μύρον τι· ἀλλ' ὁ Ὅμηρος θεωρεῖ τὸ κάλλος ὡς τι ἐξωτερικόν, ἐπιχεόμενον εἰς τὸν ἄνθρωπον, «ἔστι δὲ κάλλος τοιοῦτον ἀμβρόσιον ἀλληγορικῶς ἡ ἐπιπολάζουσα κατὰ πρόσωπον φυσικὴ καλλονὴ καὶ εὐπρέπεια» (Εὐστ.)]; (πρβλ. **χάρις** Ι)· οὕτω, κάλλεΐ τε στίλβων καὶ εἴμασι 'Ιλ. Γ. 392· κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβων 'Οδ. Ζ. 237· πρβλ. Ὁμ. Ὕμ. εἰς Δήμ. 277:— συχνάκις ὡσαύτως παρὰ Τραγ. καὶ πεζολόγοις, γυναῖκε.. κάλλει ἀμώμῳ Αἰσχύλ. Πέρσ. 185· ἀντίθετον τῷ **αἶσχος**, Πλάτ. Συμπ. 201Α· τῶν ἔργων τό τε μέγεθος καὶ τὸ κάλλος 'Ισοκρ. 240Β· χώρη κάλλεϊ καὶ ἀρετῇ μέγα ὑπερφέρουσα Ἡρόδ. 8. 144, πρβλ. Πλάτ. Χαρμ. 157Ε· ἐπὶ πλοίων, Θουκ. 3. 17· κάλλος τῆς ψυχῆς, τῶν μαθημάτων Πλάτ. Πολ. 444D, Γοργ. 475Α· ἐς κάλλος ἀσκεῖ, προσπαθεῖ νὰ φαίνηται ὡραία, νὰ ἐπιδεικνύῃ τὸ κάλλος αὐτῆς, Εὐρ. Ἡλ. 1073· οὐ γὰρ ἐς κάλλος τύχας δαίμων δίδωσιν ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1201· εἰς κάλλος ζῆν, χάριν ἡδονῆς, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 33· ἀλλά, ὁ εἰς κ. βίος, ἀντίθετον τῷ **αἰσχρουργία**, ὁ αὐτ. ἐν 'Αγησ. 11, 6:— συχν. ἐν τῷ πληθ., κατά τε σωμάτων κάλλη καὶ κατὰ τὴν τῶν ψυχῶν .. ἀρετὴν ἐλλόγιμοί τε ἦσαν καὶ ὀνομαστότατοι πάντων τῶν τότε Πλάτ. Κριτίας 112Ε, 115D, κτλ.· κάλλος, γλαφυρότης ὕφους, Λογγῖνος 5, 1. **2)** ὡς συγκεκριμένον, ἐπὶ προσώπων, καλλονή, ὡραιότης, Σοφ. (ἴδε ἐν λ. **ὕπουλος**), Αἰλ. π. Ζ. 17. 23· τὸ πλεῖστον ἐπὶ γυναικῶν, τὴν θυγατέρα, δεινόν τι κάλλος καὶ μέγεθος Ξεν. Κύρ. 5. 2, 7· Γαλάτεια, κάλλος 'Ερώτων Φιλόξ. 8· 'Ελένη καὶ Λήδα καὶ ὅλως τὰ ἀρχαῖα κάλλη Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 18. 1, πρβλ. Εἰκ. 2· ὡς ὁ Τερέντιος (ἐν Εὐνούχῳ 2. 2, 70) λέγει forma ἀντὶ formosa puella. **3)** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, ὡραῖα πράγματα, οἷον ἐνδύματα καὶ ὑφάσματα, ἐν ποικίλοις .. κάλλεσιν βαίνειν Αἰσχύλ. 'Αγ. 923· βάπτειν τὰ κάλλη Εὔπολις ἐν 'Αδήλ. 45· πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 110Α, Κριτίαν 115D, Πολυδ. Ζ', 64, 'Ησ. ἐν λ.· κυπαρίττων ὕψη καὶ κάλλη Πλάτ. Νόμ. 625Β· κάλλεα κηροῦ, ὡραῖα ἔργα ἐκ κηροῦ, δηλ. κηρῆθραι, 'Ανθ. Π. 9. 363, 15· κάλλη τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἱερῶν Δημ. 35. 15· κάλλη οἰκοδομημάτων = καλὰ οἰκοδομήματα Πλούτ. 2. 409Α, πρβλ. 935, Δίων Κ. 65. 16.— Ὅρα ὡσαύτως **κάλλαια**.

καλλοσύνη, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **κάλλος**, Εὐρ. Ὀρ. 1388, Ἑλ. 383· καλλ. ἐπέων Δημόκρ. παρὰ Διογ. Λ. 9. 48.

καλλυντήριος, ον, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ καλλύνειν, «καλλυντήρια· κοσμητήρια» Ἡσύχ.· τὰ καλλυντήρια, ἑορτὴ κατὰ τὴν 19ην τοῦ Θαργηλιῶνος, ὁπότε τὸ ἄγαλμα τῆς 'Αθηνᾶς ἐκ νέου ἐκαλλύνετο, δηλ. ἐκοσμεῖτο, Φώτ., Ἐτυμολ. Μ. 487. 13· πρβλ. **πλυντήρια**.

καλλυντής, οῦ, ὁ, ὁ καλλύνων, «κουρεύς» Ἡσύχ.

κάλλυντρον, τό, ἐργαλεῖον πρὸς καθαρισμόν, σάρωθρον, «σκοῦπα», Πλουτ. Δίων 55, Κλήμ. 'Αλ. 238. **II.** κόσμημα, 'Ανώνυμ. παρὰ Σουίδ.· «κάλλυντρα· σκόλοπες, χάρακες. κοσμητήρια» Ἡσύχ. **III.** ἄγνωστος θάμνος, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 21, 1.

καλλύνω [ῠ], (καλός) ἐξωραΐζω, Σοφ. Ἀποσπ. 713. 6, κτλ.:— καθαρίζω καλῶς, σαρώνω, 'Αριστ. Προβλ. 24. 9, 1· ὡς ῥαίνηται καὶ καλλύνηται [ἡ πλατεῖα] Πολύδ. 6. 33, 4· μεταφ., νέων ψυχὰς καλλύνειν (κακκονεῖν ἔκδ. Δινδορφ.) Λεωνίδας παρὰ Πλουτ. 2. 959Β· ἀλλ' ἐν βίῳ Κλεομ. 2, ὑπάρχει τὸ αἰκάλλειν καὶ ἐν 2. 235F κακανεῖν, «ὅ τις παρήνει τρέπειν εἰς τὸ κακκονεῖν (τουτέστι κατακονεῖν ἢ κατακονᾶν)» Κοραῆς εἰς Πλουτ. Κλεομ. ἔνθ' ἀνωτ. (τ. 5. σ. 356). **2)** μεταφ. ὡσαύτως, προσπαθῶ νὰ δώσω καλὴν ὄψιν εἰς κακὸν πρᾶγμα, ὅταν ἐν κακοῖσί τις ἀλοὺς ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ Σοφ. 'Αντ. 496, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 944Β. **3)** Μέσ., καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι ἔν τινι, ἑπομένου **εἰ** .. , ὁ αὐτ. ἐν 'Απολ. 20C· ἐπί τινι Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 39· πρβλ. **καλλωπίζω** ΙΙ. 2.

κάλλυσμα, τό, σάρωμα, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **σάρματα**· μηδὲ τὰ καλύσματα φέρειν ἐπὶ τὰ σήματα Inscr. Gr. Ant. ἔκδ. H. Roehl 1882.

καλλωπίζω: μέλλ. **-ίσω**, (ῶ):— κυρίως, κάμνω τὸ πρόσωπον ὡραῖον· ἐντεῦθεν, δίδω ὡραίαν ὄψιν εἴς τι πρᾶγμα, καλλύνω, κοσμῶ, καλλ. ὄνομα Πλάτ. Κρατ. 408Β, πρβλ. 409C· τὴν πόλιν, ὥσπερ γυναῖκα Πλουτ. Περικλ. 12· τὸ λογικὸν 'Αρρ. Ἐπίκτ. 3. 1, 26.— Παθ., οἰκία .. δαπάνῃ κεκαλλωπισμένη Ξεν. Ἱέρ. 11, 2, πρβλ. Οἰκ. 9, 4· τὴν δ' ἑτέραν (δηλ. γυναῖκα) .. κεκαλλωπισμένην τὸ μὲν χρῶμα, ὥστε λευκοτέραν τε καὶ ἐρυθρο-

τέραν τοῦ ὄντος δοκεῖν φαίνεσθαι, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 1, 22. **II.** Μέσ., κοσμῶ, καλλωπίζω ἐμαυτόν, κάμνω ἐμαυτὸν ὡραῖον, Πλάτ. Συμπ. 174A. **2)** κατὰ τὸ πλεῖστον μεταφ., ὑπερηφανεύομαι ἐπί τινι, νομίμων δὲ καὶ εὐσχημόνων, οἷς πρὸ τοῦ ἐκαλλωπίζετο, πάντων καταφρονήσασα δουλεύειν ἑτοίμη Πλάτ. Φαῖδρ. 252A, Πολιτ. 405A, Ξεν. Ἀγησ. 11, 11· περί τινος Ἀριστ. Ρητ. πρὸς Ἀλ. 1, 11· ὡσαύτως, καλλ. ὅτι .., Πλάτ. Πρωτ. 317C· ὡς .. , μετὰ μετοχ., ὁ αὐτ. ἐν Κρίτωνι 52C, ἐν Θεαιτ. 195D·— ἀπολ., κάμνω ἐπίδειξιν, ἐπιδεικνύομαι, «καμαρώνω», ὅταν μάλιστα καλλωπίζηται, ἐπὶ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 10, 5. **3)** προσποιοῦμαι ὅτι δὲν θέλω, «κάνω νάζια», τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐκαλλωπίζετο ἡμῖν ὁ Πρωταγόρας Πλάτ. Πρωτ. 333D· παῦσαι πρός με καλλωπιζόμενος Φαῖδρ. 236D· μετ' ἀπαρ., λόγῳ παραιτεῖσθαι καλλωπιζόμενος, προσποιούμενος ὅτι ἀποδοκιμάζει, ὅτι δὲν θέλει, Πλουτ. Καῖσ. 28, πρβλ. Φαλάρ. Ἐπιστ. 19.

καλλώπισμα, τό, κόσμημα, στολισμός, τὰ καλλωπίσματα, τὰ παρὰ φύσιν συνθήματα Πλάτ. Γοργ. 492C· καλλωπισμάτων χρυσῶν δημιουργὸς Πλουτ. Λυκοῦργ. 9, κτλ.· ἐπὶ λόγου, Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 46.

καλλωπισμός, ὁ, τὸ καλλωπίζεσθαι, ἐπιδείκνυσθαι, Πλάτ. Πολ. 572C, Κρατ. 414C, 426D· ἐπὶ ἵππου, «καμάρωμα», Ξεν. Ἱππ. 10, 16. **II.** διακόσμησις, διάκοσμος, Ἱππ. 19. 45· εἰς καλλωπισμόν, πρὸς στολισμόν, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 23· καλλωπισμοὶ περὶ τὸ σῶμα Πλάτ. Φαίδ. 64D.

καλλωπιστέος, **α**, **ον**, ρημ. ἐπίθ., ὃν δεῖ καλλωπίζειν, Κλήμ. Ἀλ. I. 560A.

καλλωπιστής, οῦ, ὁ, ὁ καθ' ὑπερβολὴν καλλωπίζων ἑαυτόν, ὁ πολὺ κομψευόμενος, ἀντίθετον τῷ **φιλόκαλος**, εἶναι βούλου τὰ περὶ τὴν ἐσθῆτα φιλόκαλος, ἀλλὰ μὴ καλλωπιστὴς Ἰσοκρ. 7D, Ἀριστ. Ρητ. 2. 24, 7.

καλλωπιστικός, ή, όν, = **καλλυντήριος**, μετὰ γεν., Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 23, 14· ἡ καλλωπιστικὴ (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ καλλωπίζειν, καλλύνειν, Γαλην 14, σ. 766.

καλλωπίστρια, ἡ, θηλ. τοῦ **καλλωπιστής**, Πλούτ. 2. 140B.

κᾰλο-αγόραστος, **ον**, «καλοαγόραστον», καλῶς ἀγορασθέν, εὐθηνόν, Ζωναρ. πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **εὔωνον**, ὅπερ ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει **εὐαγόραστον**.

κᾰλο-βᾰμων [βᾰ], ὁ περιπατῶν ἐπὶ ξυλίνων δοράτων ἐχόντων ἐξέχουσάν τινα θέσιν διὰ τὸν πόδα, Λατ. grallator, Μανέθων 4. 287 [ἔνθα **κᾰλοβᾰμων** χάριν τοῦ μέτρου].

κᾰλοβασία, ἡ, τὸ βαδίζειν ἐπὶ ξυλίνων δοράτων, Μιχαὴλ Ψελλ. ἐν σημειώσει Piers. εἰς Μοῖρ. 64.

κᾰλοβάστακτος, καλῶς βασταζόμενος, εὐφόρητος, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Ἑπτ. ἐπὶ Θήβ. 644.

κᾰλοβατέω, βαδίζω ἐπὶ ξυλίνων δοράτων, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Πορφυρ.:— καὶ **κᾰλοβάτης**, **ου**, = **καλοβάμων**, Μανέθων 5. 146.

κᾰλόβιος, **ον**, ὁ ζῶν εὐπρεπῶς, Παύλου Ἀλ. Ἀποτελ. 2.

κᾰλοβουλία, ἡ, = **εὐβουλία**, Γλωσσ.

κᾰλογένειος, **ον**, ἔχων καλὰ γένεια, Ἡσύχ. πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἠϋγένειος**.

καλόγερος ἴδε **καλόγηρος** ἐν τέλει.

καλογηρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **καλόγηρος**, εἰρωνικῶς λεγόμενον, Μιχ. Ψελλ. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθ. τ. Ε', σ. 367· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

καλογήριον, τό, περιφρονητικὸν ὑποκορ. τοῦ **καλόγηρος**, «παληοκαλόγερος», Βίος Νείλου Νεωτ. 161C.

καλογηρίτζιν ἀντὶ **καλογηρίτζιον**, τό, = τῷ προηγ., Βίος Νείλου Νεωτ. 100A, Πτωχοπρ. Β', 477 (ἐν Ἀτάκτ. Κοραῆ τ. Α', σ. 31).

κᾰλόγηρος, **ου**, ὁ, = **εὐγήρως**, εὐτυχὴς ἐν τῷ γήρατι. Συνήθως ὡς ἐπώνυμον διδόμενον εἰς μοχανοὺς ἄνευ διακρίσεως ἡλικίας, Παλλαδ. Λαυσ. 1058B, 1113D, 1236A·— ἀπαντᾷ καὶ **καλόγερος**, Ζωσιμᾶς 1693B.— **καλογηρικός**, ἀνήκων εἰς καλόγηρον, **καλογηρική**, ἡ, ὁ βίος τοῦ καλογήρου, Νικήτ. εἰς Μανουὴλ 4, 6, κτλ.·— **καλογραῖα**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἡ μονάζουσα, μοναχή, ἴδε Δουκάγγ.

καλόγηρος, **υος**, ὁ, ἡ, καλλίφωνος, Σουίδ. ἐν λέξ. **κρήγυον**, ἔνθα φέρεται **καλογήρυον** ἡμαρτημένως.

καλόγλωττος, **ον**, = εὐγλωττος, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 78C.

καλογνώμων, **ον**, γεν. **ονος**, ἔχων καλὴν γνώμην, καλὸν φρόνημα, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 223· — οὐσιαστ., **καλογνωμοσύνη**, ἡ, Κ. Μανασσ. Χρον. 9. 66.

καλόγραφος, **ον**, καλῶς γεγραμμένος, βιβλίον Μ. Ἀτταλ. ἐν Μεσ. Βιβλιοθ. Σάθ. τ. Α', σ. 50.

κᾰλοδιδάσκαλος, ὁ, διδάσκαλος ἀρετῆς, Ἐπιστ. π. Τίτον 6', 3.

κᾰλοειδής, **ές**, ἀνήκων εἰς καλὸν εἶδος, Σώπατρ. ἐν Ρήτορσιν (Walz) 8. 56, 14.

καλοείμων, **ονος**, ὁ, ἡ, καλῶς ἐνδεδυμένος, Ἡσύχ. ἐν λ. **λιναγερτουμένη** (ἔνθα ἐν τῇ ἐκδ. M. Schmidt: **κακοείμων**).

καλοέργαστος, **ον**, καλῶς εἰργασμένος, «εὐεργὴς γῇ, εὔφορος, καλοέργαστος» Ζωναρᾶς.

καλοέργᾰτις, **ιδος**, ἡ, ἡ καλὰ ἔργα ποιοῦσα, Πορφύρ. Ἀντρ. Νυμφ. 30

καλοεργός, **όν**, ὁ τὸ καλῶν ποιῶν, ἀγαθοεργός, Μανέθων 1.256.

καλοήθεια, ἡ, χρηστότης ἤθους, Εὐστ. Πονημάτ. 66. 67·— **κᾰλοήθης**, **καλόηθες**, χρηστὸς τὸ ἦθος, Μ. Ἀντων. 1. 1, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 232.

κᾰλοθέλεια, ἡ, τὸ θέλειν τὸ καλόν, Παλλάδ. ἐν βίῳ Ἰω. Χρυσ. σ. 50.

καλοθελής, **ές**, εὖ διακείμενος, εὔνους, Πέτρ. Ἀντιοχ. 805C.—Ἐπίρρ. **καλοθελῶς** Λεόντ. Κύπρ. 1736A.

καλόθριξ, **τριχος**, ὁ, ἡ, = **καλλίθριξ**, Ἡρῳδ. Ἐπιμερ. 166, κλ.

καλ-οιόνιστος, **ον**, εὐοιώνιστος, εὐοίωνος, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 721.

καλοκαγαθέω, εἶμαι καλοκάγαθος, καλοκαγαθεῖν ἀσκοῦντας Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 1 (σ. 529), ἐκ διορθώσεως τοῦ Bgk

καλοκαγαθία, ἡ, ὁ χαρακτὴρ καὶ ἡ διαγωγὴ τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ (ἴδε **καλοκάγαθος**), εὐγένεια, χρηστότης, Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 14, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 16, Πολυδ. Α', 13, 4, καὶ συχν. ἐν ἐπαινετικαῖς ἐπιγραφαῖς (Συλλ. Ἐπιγρ. 1388, 1368, 1450, κ. ἀλλ.)· τῆς πόλεως καλ. Δημ. 157. 9· ἀντίθετ. τῷ **κακία**, **πονηρία**, Ἰσοκρ. 2, B, Δημ. 777. 5· τῷ **ῥαδιουργία**, Ξεν. Ἀγησ. 11. 6.

κᾰλοκαγᾰθικός, ή, όν, ὁ ἁρμόζων εἰς καλὸν κάγαθόν, ἔντιμος, Πολύδ. 7. 12, 9.—Ἐπίρρ. **-κῶς** Πλουτ. Φωκ. 32. **2)** ἔχων κλίσιν εἰς καλοκαγαθίαν, ὁ αὐτ. ἐν Θεμ. 3., 2. 225F, Μουσώνιος παρὰ Στοβ. 414. 8, ἐν τῷ Συγκρ.

κᾰλοκᾰγᾰθος, **ον**, ἐπιθετικὸς τύπος πρῶτον ἀπαντῶν παρὰ Πολυδ. Δ', 11 (διότι παρ' ἅπασι τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσι φέρεται διηρημένως: καλὸς κἀγαθός)· ὁ τύπος οὗτος, ὡς φαίνεται, προέκυψεν ἐκ τοῦ **καλοκαγαθία**.— Αἱ φράσεις: καλὸς κἀγαθός, καλοὶ κἀγαθοὶ φαίνεται ὅτι κατ' ἀρχὰς ἐλέγοντο περὶ τῶν εὐπατριδῶν ἢ ἐπιφανῶν ἀνδρῶν, Λατ. optimates, ὡς τὸ Ἀρχ. Γαλλ. prudhommes, Γερμ. gute Männer, κτλ., Ἡρόδ. 1. 30, Ἀριστοφ. Ἱππ. 185, 735, κ. ἀλλ., Θουκ. 4. 40., 8. 48, Ξεν. Ἑλλ. 5. 3, 9, Κύρ. 4. 4, 23, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 8, 4, κτλ.· πρβλ. **ἀγαθός** καὶ ἴδε Welcker προοίμ. εἰς Θέογν. σ. xiiii· ὡσαύτως, καλοί τε κἀγαθοὶ Ξεν. Ἀν. 4. 1, 19·— ἀλλὰ βραδύτερον ὡς παρ' Ἀριστ. (Μεγ. Ἠθικ. 2. 9, 2, κτλ.), καλὸς κἀγαθὸς ἐσήμαινε τὸν τέλειον ἄνθρωπον, τὸν ἔχοντα πάντα τὰ προσόντα τὰ ἀποτελοῦντα τὸν ἀληθῶς εὐγενῆ καὶ καλῶς ἀνατεθραμμένον ἄνθρωπον, τὸν τελείως σπουδαῖον· ἐλέγετο προσέτι ἐπὶ ἰδιοτήτων καὶ ἐνεργειῶν, κτλ., οὐδὲν καλὸν κἀγαθὸν εἰδέναι Πλάτ. Ἀπολ. 21D· καλά τε κἀγαθὰ ἔργα Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 20· οὐκοῦν ἡ μὲν μετὰ φρονήσεως καρτερία καλὴ κἀγαθή; Πλάτ. Λάχ. 192C· μαντεῖαι Δημ. 1466, ἐν τέλ.· περὶ στρατοῦ, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 6· περὶ πραγμάτων, πᾶν ὅ τι καλὸν κἀγαθόν ἐστιν αὐτόθι 7. 2, 12· τὰ καλὰ καὶ τἀγαθὰ ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 1. 2, 23, πρβλ. Κύρ. 2. 1, 17· ἐν τῷ Ὑπερδ., ὅ τι κάλλιστον καὶ ἄριστόν ἐστιν ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 2. 1, 9., 5. 6, 28:— σπανίως μετὰ λέξεων παρεμπιπτουσῶν ἐν τῷ μεταξύ, ἦν καὶ καλός, ὦ δέσποτα, καὶ ἀγ., μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ξενοφ.· κ. μὲν γὰρ ἦν καὶ ἀγ. Πλουτ. Λυκοῦργ. 25. — Ἐπίρρ. **-θως** Συλλ. Ἐπιγρ. 2139b. 33 (προσθῆκαι) 2379.

κᾰλοκαιρία, ἡ, καλὴ τῶν πραγμάτων κατάστασις, Μελάμπ. π. Παλμῶν 493 Franz.· ὁ δὲ Ἡσύχ. διὰ τῆς λέξεως **καλοκαιρία** ἑρμηνεύει τὸ **εὐετηρία**·— **καλοκαιρίζω**, διέρχομαι τὸ θέρος, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 74, 15·— **καλοκαιρινός**, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, Ἱππιατρ. σ. 271·— **καλοκαίριον**, τό, ὡς καὶ νῦν, τὸ θέρος, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. Τάξ. 29, Θεοφάν. 326, ἴδε Δουκάγγ.— **καλοκαῖριν** Πτωχοπρόδρ. 1. 68.

καλόκαρπος, **ον**, εὔκαρπος, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 310, ὅπερ ἴσως διορθωτέον **καλλίκαρπος**.

καλοκαρδία, ἡ, «καλὴ καρδιά», = **εὐθυμία**, Achmes Εἰσαγ. εἰς Ἀστρολ. Δουκαγγ.

καλοκαρδιάζω, «καλοκαρδίζω», εὐφραίνω τινά, Δαμασκηνοῦ Στουδίτου Ὁμιλ. 23.

κᾰλοκάρφωτος, **ον**, «καλὰ καρφωμένη», πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **εὐγόμφωτος**, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 58.

καλοκέραστος, **ον**, καλῶς κεκερασμένος, «εὔζωρον· καλοκέραστον» Ζωναρᾶ Λεξ.·— ὁ Ἡσύχ. τὸ **εὔζωρον** ἑρμηνεύει: «εὐκέραστον».

καλοκήρῡξ, **ῡκος**, κήρυξ τοῦ καλοῦ, Ἰωάν. Μον. 301C.

καλοκοίμητος, **ον**, καλῶς κεκοιμημένος, Συλλ. Ἐπιγρ. 9873, πρβλ. 71, -82.

κᾰλοκοπέω, κόπτω ξύλα, «καλοκοπῆσαι· ξυλοκοπῆσαι. ἢ σχοινοκοπῆσαι» Ἡσύχ.

καλόκτιστος, **ον**, καλῶς ᾠκοδομημένος, «καλοκτισμένος», Νικ. Χων. Χρον. σ. 372, 27.

καλολάϊγξ, **ϊγγος**, ἡ, καλὸν πετράδιον, ὡραία ψηφίς, «λίθοι., ὅμοιαι καλολάϊγξιν, αἷς παίζουσιν αἱ κόραι» Τζέτζ. Ἴστ. 7. 254.

κᾰλολογέω, καλῶς ὁμιλῶ, Εὐστ. 1177. 5· καὶ **κᾰλολογία**, ἡ Achmes 158, Ἡσύχ. Wakef.

καλομήχανος, **ον**, (μηχανὴ) καλῶς μηχανώμενος, Ἡσύχ. Wakef.

κᾶλον, τό, ξύλον· ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον κατὰ πληθ., κᾶλα = ξύλα, τεμάχια ξύλων πρὸς καῦσιν, κάγκανα κᾶλα Ὁμ. Ὕμν. εἰς

Ἑρμ. 112· παλαίθετα κᾶλα καθήρει Καλλ. Ἀποσπ. 459· κατέπινε καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἄνθρακας Ἴων παρ' Ἀθην. 411B· ὡσαύτως, ξύλα πρὸς κατασκευὴν ἀφίδων τροχοῦ ἁμάξης, καμπύλα κᾶλα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 425· ποττὰ κᾶλα (ἄλλοτε καλά), δηλ. ἐναντίον τῶν [Περσικῶν] πλοίων, Ἀριστοφ. Λυσ. 1253· ἔνθεν ὁ Bergk ἀναγινώσκει ἔρρει τὰ κᾶλα, κατεστράφησαν τὰ πλοῖα (ἀντὶ: τὰ καλά) ἐν Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 23, Πλουτ. Κίμ. 28. ('Ἐκ τοῦ **καίω, κάω**, ὥστε κυρίως ἐσήμαινε ξύλα πρὸς καῦσιν, ὡς τὸ **δαλός** ἐκ τοῦ **δαίω**· ὁ Ἡσύχ. ἔχει **κηλὸν** καὶ **καυαλέον** μετὰ τῆς ἑρμηνείας: «ξηρόν»· πρβλ. ὡσαύτως **κῆλον**).

καλόνης· «εἶρων. Ῥόδιοι» Ἡσύχ.

κᾰλονοησία, ἡ, καλὴ νόησις, ἀντίληψις, Δωρόθ. 1720C, 1804C.

κᾰλο-πέδῐλα, τά, (κᾶλον) ξύλινα πέδιλα, ἦσαν δὲ ταῦτα πιθ. τεμάχια ξύλου ἄπερ ἔδενον εἰς τοὺς πόδας τῆς ἀγελάδος κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀμέλξεως ὅπως μὴ κινῆται, ἀλλ' ὃ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν ἐϋτμήτοισιν ἰμᾶσι καλοπέδιλ' ἁράρισκε παρασταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγειν Θεόκρ. 25. 103 (ἐν ἐκδ. Ahrens: κωλοπέδας ἁράρισκε περισταδόν, ἐγγὺς ἀπέργων).

κᾰλοπόδινος, ον, ἔχων καλὸν «ποδαρικὸν» ὅπου πατήσῃ.— Ἐπίρρ. **καλοποδίνως**, = **εὐτυχῶς**, Χρον. Πασχάλ. 7358.

κᾰλοπόδιον, τό, Γαλην. 6. σ. 364, ἴδε **καλάπους**.

κᾰλοποιέω, ποιῶ τὸ καλόν, καλοποιοῦντες Β' Ἐπιστ. π. Θεσσ. γ', 13, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **κακοποιῶ**, Ἐτυμ. Μ. 189. 24·— **καλοποιΐα**, ἡ, εὐποιΐα, Θεόφιλ. πρὸς Αὐτόλυκ. 1. 5·— **καλοποιός, όν**, ὁ ποιῶν τὸ καλόν, ἀγαθοποιός, μετὰ γεν., τὸ δίκαιον καλ. τῆς ψυχῆς Ἱρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. 1. 327.

κᾰλόπους, ὁ, ὡς οὐσιαστ., ἴδε ἐν λ. **καλάπους**.

κᾰλόπους, ὁ, ἡ, **καλόπουν**, τό, ὁ ἔχων ὡραίους πόδας, εὔπους, Σουίδ.

κᾰλοπρᾶγία, ἡ, τὸ πράττειν τὸ καλόν, τὸ δίκαιον, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 68.

καλοπροαίρετος, ον, ὡς καὶ νῦν, ὁ καλὴν ἔχων προαίρεσιν, Σπανέας στ. 230, ἐν Ἐκλογῇ μνημ. τῆς νεωτ. Ἑλλ. γλ. Μαυροφρύδου.

καλοπρόσωπος, ον, ἔχων ὡραῖον πρόσωπον, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 310, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. σ. 123.

καλόπρυμνος, ον, ἔχων ὡραίαν πρύμναν, μνημονεύεται ἐκ τῶν Σχολ. εἰς Ὅμηρ.

καλορρημοσύνη, ἡ, = **καλλιρρημοσύνη**, Σχόλ. εἰς Ὅμ., Ἡσύχ., Wakef.

καλόρρινος, ον, ὁ ἔχων καλὴν ῥῖνα, Ἀπόκρυφ. Μαρτυρ. Βαρθολ. 2.

κᾰλός, ὁ, σχοινίον, ἴδε ἐν λ. **κάλως**.

καλός, ἡ, όν, Αἰολ. **κάλος, α, ον**, ἴδε κατωτ. Ζ)·— εὔμορφος, ὡραῖος Λατ. pulcher, ἐπὶ ἐξωτερικῆς μορφῆς, κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν Ἰλ. Β. 673· ἀλλ' ἐπὶ ἀνδρῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπαντᾷ ἐν τῇ φράσει, καλός τε μέγας τε· ὡσαύτως, μέγας καὶ καλὸς Ὀδ. Ι. 513· οὕτω καὶ ἐπὶ γυναικῶν, καλή τε μεγάλη τε Ν. 289, Ο. 418· καὶ ἐπὶ τόπων, αὐλὴ καλὴ τε μεγάλη τε Ξ. 7· ἐπὶ κυνός, κύων ὅδε κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ, καλὸς μὲν δέμας ἐστὶν Ρ. 307· οὕτω παρὰ πεζολόγοις, εἶδος κάλλιστος Ξεν. Κύρ. 1. 2, 1· καλὸς τὸ σῶμα ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2, 6, 30· τὴν ὄψιν Θεόπομπ. Ἱστ. παρ' Ἀθην. 517E· οὕτω, καλὸς ἰδέᾳ Πινδ. Ο. 10 (11). 123· ὡσαύτως, χορῷ καλή, ὡραία ἐν τῷ χορῷ, Ἰλ. Π. 180· κάλλιστος .. ποικίλμασιν ἠδὲ μέγιστος Ζ. 294, Ὀδ. Ο. 107· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., καλ. εἰσοράασθαι κτλ., Ὅμ.· ἐσορᾶν κ. Πινδ. Ο. 8. 25· καλλίονες καὶ μείζονες εἰσοράασθαι Ὀδ. Κ. 396·— ὡσαύτως ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος, ἐνδυμάτων, ὅπλων, κτλ., πρόσωπα, ὄμματα, παρήϊα, ὦμοι, κτλ.· εἵματα, φάρεα, χιτών, χλαῖνα, πέδιλα, κτλ.· φάσγανον, σάκος, ἀσπίς, κόρυς· ἐπὶ οἰκοδομῶν καὶ τῶν ὁμοίων, σῶμα, τεῖχος, ἅμαξα, τράπεζα, θρόνος, κρήνη, πόλις, τέμενος, ἀγρός, κτλ. **2)** παρ' Ἀττ. ὁ **καλὸς** συχνάκις ἀκολουθεῖ κύριον ὄνομα προσώπου, Ἀλκιβιάδης ὁ καλός, ἡ Σαπφὼ ἡ καλὴ Πλάτ. Ἀλκ. 1. 113B, Φαῖδρ. 235C· ἐντεῦθεν οἱ ἐρασταὶ συνείθιζον νὰ γράφωσι τὰ ὀνόματα τῶν ἐρωμένων ἐπὶ τῶν τοίχων, δένδρων, κ. τ. τ., ὁ δεῖνα καλός, ἡ δεῖνα καλή, ἴδε Ἑρμηνευτ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 144, Σφ. 98, Creuzer Πλωτῖν. περὶ τοῦ «καλοῦ» σ. 97·— οὕτως, ἡ Καλὴ ἦ Καλλίστη ἦτο ὄνομα τῆς Ἀρτέμιδος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 140, Παυσ. 1. 29, 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 4443· ἴδε ἐν λ. **Καλλιστώ**. **3)** τὸ καλόν, ὡς τὸ **κάλλος**, καλλονή, ὡραιότης, Εὐρ. Ι. 21, κτλ.· τὰ καλά, τὰ προσήκοντα, τὰ πρέποντα, ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ, Ἡρόδ. 1. 8, 207, Πινδ. Ο. 1. 134, κτλ.· τὰ ἐν ἀνθρώποις καλά, κτλ., ἴδε Schneid. εἰς Ξεν. Κύρ. 7. 2, 13. **II.** ἐν σχέσει πρὸς τὴν χρῆσιν, ὡς τὸ **ἀγαθός**, καλός, ἁρμόδιος, ὡς λέγομεν καὶ νῦν, καλὸς λιμὴν Ὀδ. Ζ. 263· ἀνέμῳ .. καλῷ Ξ. 253, 299·— καλὸς εἶς τι Ξεν. 3. 3, 6· πρός τι Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 295C, Γοργ. 474D, κτλ.· μετ' ἀπαρ., κάλλιστος τρέχειν Ξεν. Ἀν. 4. 8, 26·— ἰδίως ἐν ταῖσδε ταῖς φράσεσιν: ἐν καλῷ [τόπῳ], ἐν καλῇ θέσει, Ἀριστοφ. Θεσμ. 292, Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 25· ἐν καλῷ τοῦ κόλπου, τῆς πόλεως αὐτόθι 6. 2, 9, κτλ.· ὡσαύτως, ἐν καλῷ, ἐν καλῇ θέσει ἢ ἐν περιστάσεσιν εὐνοϊκαῖς, Θουκ. 5. 59, 60· ἐν καλῷ (ἐξυπ. χρόνῳ) σ' ἔξω δόμων ηὔρηχ', εἰς καλὴν ὥραν σὲ ηὖρα ἔξω τῆς οἰκίας, Εὐρ. Ι. Α. 1106, Ξεν., κτλ.· ἐν καλῷ [ἐστί], μετ' ἀπαρ., Σοφ. Ἠλ. 384· (οὕτω, καλόν ἐστι, μετ' ἀπαρ., ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 1155, Ἀριστοφ. Εἰρ. 278, Θουκ. 8. 2)·— οὕτω καί, εἰς καλὸν Σοφ. Ο. Τ. 78, Πλάτ. Μένων 89E· εἰς κάλλιστον Σοφ. Ο. Τ. 78, κτλ. **2)** ἐπὶ θυσιῶν, καλός, αἴσιος, εὐοίωνος (ἴδε **καλλιερέω**), ἱερὰ Αἰσχύλ. Θήβ. 379· οἰωνοὶ Εὐρ. Ἴων 1333· τὰ τοῦ θεοῦ καλά, ἅπαντα τὰ ἱερὰ καθήκοντα ἐτελέσθησαν καλῶς, Ἀριστοφ. Εἰρ. 868· οἱ γὰρ μάντεις ἀποδεδειγμένοι ἦσαν ὅτι μάχη μὲν ἔσται, τὸ δὲ τέλος καλὸν τῆς ἐξόδου Ξεν. Ἀν. 5. 2, 9· καλὰ ἦν τὰ ἱερὰ αὐτῷ ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 3. 2, 3· μετ' ἀπαρ., ἰέναι .. καλὰ τὰ ἱερὰ ἦν ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 2. 2, 3· περὶ τῆς ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς 1. 1, 23, φράσεως: ἔρρει τὰ κ.., ἴδε ἐν λ. **κᾶλον**. **III.** ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, ὡς καὶ νῦν, Λατ. pulcher, honestus, παρ' Ὁμ. ἀείποτε κατ' οὐδ., οὐ καλὸν ἔειπας Ὀδ., πρβλ. Ρ. 381· μεῖζον κλέος .. καὶ κάλλιον Σ. 255· συχνάκις, καλόν [ἐστι], μετ' ἀπαρ., καλόν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κῆδειν, ὅς κέ με κήδῃ Ἰλ. Ι. 615 (611)· οὐ γὰρ ἔμοιγε καλὸν (ἐξυπ. ἄρχειν) Φ. 440· οὐ καλὸν ἀτέμβειν, οὐδὲ δίκαιον Ὀδ. Υ. 294· οὕτω παρ' Ἀττ., καλόν μοι τοῦτο ποιούσῃ θανεῖν Σοφ. Ἀντ. 72, κτλ.· καὶ ἐν τῷ Συγκρ., οὐ μέν τοι τόδε κάλλιον οὐδὲ ἔοικε Ὀδ. Η. 159, πρβλ. Ἰλ. Ω. 52:— συχνάκις παρὰ μεταγεν., καλὰ ἔργματα, εὐγενεῖς πράξεις, Πινδ. Ι. 4. 71 (3. 60)· ὡσαύτως. τὰ καλὰ ὁ αὐτ. ἐν Ο. 13. 64, Σοφ. Ἀποσπ. 675, κτλ.· ὡσαύτως, ἔξοχα προτερήματα, Ξεν. Συμπ. 8. 17. **2) τὸ καλόν**, ἠθικὸν κάλλος, ἀρετή, ἀντίθετον πρὸς **τὸ αἰσχρόν** (κατὰ Κικέρωνα honestum καὶ turpe), Ξεν.Ἀπομν. 1. 1, 16, Πλάτ. Συμπ. 183D, 201E, Αυσ. 216C, κ. ἀλλ.· ὅττι καλόν, φίλον ἐστί. τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστίν. τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων Θέογν. 17, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 881, Ἱκέτ. 300, Ι. Α. 22. **3)** ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας μεταχειρίζονται τὴν λέξιν ἐπὶ ἀνδρῶν οἱ ὀκτιμοι συγγραφεῖς μόνον ἐν τῇ φράσει: καλὸς κἀγαθός, ἴδε ἐν λ. **καλοκἀγαθος**. **IV.** παρ' Ἀττ. οὐχὶ σπανίως εἰρωνικῶς ὡς τὸ Λατ. praeclarus, λαμπρός, θαυμάσιος, γέρας καλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 209· καλ. γὰρ οὐμὸς βίοτος, ὥστε θαυμάσαι Σοφ. Ἠλ. 393, πρβλ. Elmsl. εἰς Εὐρ. Βάκχ. 652· καλὴν .. ἀπειλήφασιν Ὡρειτῶν χάριν Δημ. 128. 2· καλὴν γ' ὕβριν ἥμεν ἂν ὑβισμένοι ὁ αὐτ. 660. 20· καί σοι .. θωπεῦσαι καλὸν Σοφ. Ο. Κ. 1003· μετ' ὀνομάτων καλῶν Θουκ. 5. 89: ἴδε κατωτ. **καλῶς** 8.

Β. Βαθμοὶ συγκρίσ.:— Συγκρ. **καλλίων, ον**, Ὅμηρ., παρ' ᾧ συνάπτεται μετὰ τοῦ **ἀμείνων** καὶ **μείζων**, Ἰλ. Ω. 52, Ὀδ. Κ. 396· ὁ Ἀλκαῖος (130) ἔχει **καλίων**.—Ὑπερθ. **κάλλιστος, η, ον**, Ἰλ. Υ. 233, κτλ.·—**καλλιώτερος** εἶναι λίαν μεταγεν. τύπος ἀπαντῶν παρὰ τοῖς Ἀντιγράφοις τοῦ Θουκ. 4. 118· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 136· ὡσαύτως **καλώτερος**, ἴδε Ἡρωδιαν.Ἐπιμ. 69· Ὑπερθ. **καλλιστότατος**, Ψελλ. εἰς Ἅσμα Ἀσμάτ. 2. 16.

Γ. Ἐπίρρ.:— οἱ ποιηταὶ πολλάκις χρῶνται τῷ οὐδετ. **καλὸν** ὡς ἐπ.ρ., καλὸν ἀείδειν κτλ. Ἰλ. Σ. 570, Ὀδ. Α. 155· οὕτω καὶ τῷ **καλά**, οἱ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ Ἰλ. Ζ. 326· βραδύτερον ὡσαύτως, τὸ καλὸν Θεόκρ. 3. 3 καὶ 18, Καλλ. Ἐπιγράμμ. 56. **II.** ὁμαλ. Ἐπίρρ. **καλῶς**:— κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, καλῶς, ὀρθῶς, δικαίως, οὐδ' ἔτι καλῶς οἶκος ἐμὸς διόλωλε Ὀδ. Β. 63· καλῶς ζῆν, τεθνηκέναι κτλ. Σοφ. Αἴ. 479, κτλ.· οὐ καλῶς ταρσεῖς ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 457· καλῶς ἀγωνίζεσθαι, προσηκόντως, Λυσ. 138. 20· συχν. ἐν τῇ φράσει, καλῶς καὶ εὖ, καλῶς τε καὶ εὖ Πλάτ. Πρωτ. 319E, Παρμ. 128B, κτλ. **2)** ἐπὶ καλῆς τύχης, καλῶς, εὐτυχῶς, καλῶς πράσσειν = εὖ πράσσειν, Αἰσχύλ. Πρ. 979, Σοφοκλ. Ἀντ. 272· καλῶς καὶ εὖ πράττειν Πλάτ. Χαρμ. 172Δ· ἰδίως ἐν τῇ φράσει καλῶς ἔχειν Αἰσχύλ. Θήβ. 799, κτλ.· καλῶς ἔχει σοι Ἀριστοφ. Ἀχ. 947· καλῶς ἔχει, μετ' ἀπαρ., Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 1· ὡσαύτως μετὰ γεν., καλῶς ἔχειν τινός, καλῶς ἔχειν ὡς πρός τι, Ἱππ. 264. 13· καλῶς τινος κεῖσθαι Θουκ. 1. 36· ὡσαύτως, καλ. ἔχει τινί ὁ αὐτ. 4. 117, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 3·— καλλιόνως ἔχειν Πλάτ. Θεαίτ. 169E, κτλ. **3) καλῶς** = **πάνυ**, τελείως, τὸν καλῶς εὐδαίμονα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 300· καλῶς ἔξοιδα Σοφ. Ο. Κ. 269· οὕτως ἐν τῷ Συγκρ., κάλλιον εἰδέναι Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 300D. πρβλ. Θεαίτ. 161B· κάλλιον ἐοικέναι Ἱππ. 234. 19·— καὶ ἐν τῷ Ὑπερθ. **κάλλιστα**, Σοφ. Ο. Τ. 1172, Πλάτ. κλ. **4)** κάλλιστα ἀκούειν, ἔχειν καλὴν φήμην, Λατ. bone audire, Πλούτ. 2. 177E. **5)** καλῶς ποιῶν, ὡς Ἐπίρρ., = ὀρθῶς, δικαίως, ἀξίως, Λατ. merito, καλῶς τοίνυν ποιῶν ἀπόλλυται Ἀριστοφ. Ἱλ. 863, πρβλ. Δημ. 17. 10., 141. 14., 304. 26, Αἰσχίν. 87. 1. **6)** ἐν ἀποκρίσεσι, πρὸς βεβαίωσιν τῶν λόγων τοῦ προλαλήσαντος, = «πολὺ καλά», καλά, Λατ. euge, Εὐρ. Ὀρ. 1216, Δημ. 998. 25·— ἀλλ' ὡσαύτως, ὅταν ἀποποιῆταί τίς τι εὐγενῶς ἢ μετ' εἰρωνείας, «σ' εὐχαριστῶ!», Λατ. benigne, Ἀριστοφ. Βάτρ. 888· πάνυ κ. αὐτόθι 512· ἀμέλει κ. αὐτόθι 532· καὶ ἐν τῷ ὑπερθετ., κάλλιστ' ἐπαινῶ αὐτόθι 508· ἔχει κάλλιστα Θεόκρ. 15. 3· πρβλ. Bentl. Terent. Heaut. 3. 2, 7, Ὁράτ. Ι. Ἐπ. 7, 16 καὶ 62. **7)** εἰρωνικῶς, = λαμπρά, Λατ. belle, καλῶς ἐρήμης γ'

ἂν σὺ γῆς ἄρχοις μόνος Σοφ. Ἀντ. 739, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 588, Δείναρχ. 98, ἐν τέλ., Ἑρμηνευτ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 344. **8)** συχνάκις ἐπαναλαμβανόμενον μετὰ τοῦ ἐπιθ. (ἴδε **κακός** B καὶ Δ), καλὴ καλῶς Ἀριστοφ. Ἀχ. 253, Εἰρ. 1330, Ἐκκλ. 730 (ὡς ἐν τῇ Λατ. bella belle, Plaut. Asin 3. 3, 86, κτλ.)· οὕτω, καλὸς κἀγαθὸς τὰ ῥέξαις Πινδ. Ο. 9. 142.

Δ. Περὶ τῶν συνθέτων ἴδε ἐν **καλλι-**.

Ε. Ποσότης:— ᾱ παρ' Ἐπικοῖς καὶ παλαιοῖς Ἰαμβ. ποιηταῖς (ὁ Ἑρμαννος διορθοῖ τὰ χωρία ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 63, Θεογ. 585)· ᾰ παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Ἀττικ. (διότι τὸ ἐν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 308 εἶναι ἐφθαρμένον, καὶ ἐν Σοφ. Φιλ. 1381 ὁ Δινδ. ἀντὶ καλῶς ὁρῶ ἀναγινώσκει λῶσθ' ὁρῶ). Ἐν Ἐλεγ. Ἐπιγρ. καὶ βουκολικοῖς ποιηταῖς ᾰ ἢ ᾱ κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου, ἀλλ' ἐν τῇ θέσει κατὰ τὸ πλεῖστον ᾰ, Ἰακωβ. Ἀνθ. Π. σ. 761. Ἐν Θεοκρ. 6. 19, ἀμφότεραι αἱ ποσότητες ἀπαντῶσιν ἐν ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ στίχῳ, τά μὴ καλὰ καλὰ πέφανται· πρβλ. **ἴσος**. Ἐν τῷ Συγκρ., ῐ παρ' Ὁμ., ῡ παρ' Ἀττ. ἀείποτε πλὴν ἐν Μενάνδρ. Μονοστίχ. 89· ἀλλὰ τὸν στίχον τοῦτον ἀπορρίπτει ὁ Meineke.

Ϛ. (Ἐτυμολ.:—ὡς ἀρχικὴ σημασία φαίνεται ἡ τοῦ καθαροῦ, πρβλ. **καλλύνω**, **κάλλυντρον**, **κάλλιστον** ὕδωρ (Ἰλ. Φ. 158), **καλλιρρόη**·— ὁ Κούρτ. σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὸ Σανσκριτ. Kalyas (σῶος, ὑγιής), Kalzânas (καλός, εὔμορφος)· Γοτθ. hails (hale, whole).)

καλοστιχοπλόκος, ὁ, καλὸς στιχοπλόκος, ποιητής, Θεόδ. Πτωχοπρόδρ. κ. ἡγουμ. Α', 152.

καλοστροφέω, καλῶς ἀναστρέφω, ἐπὶ γεωργοῦ, πρὶν ἀρχίσω νὰ ἀροτριῶ ἀναστρέφω καλῶς τοὺς βώλους τῆς γῆς διὰ τῆς δικέλλης, καλοστροφῆσαι αὐτὸ (τὸ χωρίον) καὶ κοπανίσαι καὶ οὕτως ἀροτριᾶσαι Δωρόθ. 1156Α.

καλόστροφος, ὁ, καλῶς ἐστραμμένος, στρόφος δὲ ὁ καλόστροφος λῶρος Τζέτζ. Ἐξηγ. εἰς Ἰλ. σ. 114, 25.

καλοσύμβουλος, **ον**, καλὸς σύμβουλος, ὁ συμβουλεύων καλῶς, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 229.

καλόσυντύχος, **ον**, καλὸς εἰς τὰς συνεντεύξεις, εὐόμιλος, κοινωνικός, Ζωναρ.

καλοτεχνία, ἡ, = **καλλιτεχνία**, Σωπάτρου Σχόλ. εἰς Ἑρμογ. Στάσεις ἐν Ῥήτορσι (Walz) 4. 51, 18.

καλότης, **ητος**, ἡ, = **κάλλος**, καλλονή, λέξις σχηματισθεῖσα ὑπὸ Χρυσίππου, Πλούτ. 2. 441Β· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 350.

καλοτίθηνος, **ον**, καλότροφος, Ἡσύχ.

καλότριχον (καλλίτρ-)· «τὸ ἀδίαντον» Ἡσύχ.

καλότροπος, **ον**, ὡς καὶ νῦν, ὁ καλοὺς ἔχων τρόπους, Ἰω. Διάκονος ἐν Bandini Anecd. 91.

καλότροφος, **ον**, καλῶς τρεφόμενος, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **καλοτίθηνος**.

καλοτύπος, ὁ, (κᾶλον) «ὁ δρυοκολάπτης» Ἡσύχ.

καλοῦφαντος, **ον**, καλῶς ὑφασμένος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 603, Σουίδ. ἐν λ. **εὐήτριον**.

καλόφθαλμος, **ον**, ὁ ἔχων καλοὺς ὀφθαλμούς, Πορφύρ. ἐν Ἀλλατίου Ἐκλογ. σ. 314, Θεοδέκτης παρ' Ἀθην. 454Ε, κατὰ διόρθ. Σκαλιγέρου ἀντὶ **μαλακόφθαλμος**, ἀλλ' ἤδη διωρθώθη ἐπιτυχῶς: **μεσόφθαλμος**.

καλόφτλος, **ον**, = **εὔφιλος**, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 627, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **Εὔξεινος (πόντος)**.

κᾰλοφόρος, **ον**, (κᾶλον) ξυλοφόρος, θεράπων ὑπηρετῶν ἐν Κρητικῷ συσσιτίῳ, Δωσιάδης παρ' Ἀθην. 143Β.

κᾰλόφρων, **ον**, γεν. **ονος**, = **εὔφρων**. Ἡσύχ. ἐν λ. **εὔφρων**.

κᾰλόψῡχος, **ον**, = **εὔψυχος**, Ἡσύχ. ἐν λ. **εὔθυμος**.

καλπάζω, (κάλπη) ἐπὶ ἵππου, τρέχω σκιρτῶν, τρέχω πηδητικῶς, Ἱππιατρ. σ.120,128·—κατὰ Σουίδ.: «καλπάζειν, τὸ ἀόρῶς βαδίζειν»· Ἀκύλ. Ἱαλ. Διαθ., ἴδε Field Ἐξαπλ. (Ἱερ. Η', 6)·— **καλπασμός**, οῦ, ὁ, τὸ τρέχειν πηδητικῶς, ὁ ἐν ἀναβολῇ καλπασμὸς Φιλούμενος παρ' Ὀρειβασ. σ. 66 Mai.

καλπάσος, ἡ, ἴδε **κάρπασος**.

κάλπη (Α), δρόμος, τρέξιμον πηδητικόν, ἀγὼν ἱπποδρομίας ἐν Ὀλυμπίᾳ, καθ' ἣν ὁ ἀναβάτης ὅτε ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέρμα κατεπήδα ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ παρεκάλπαζε μέχρι τοῦ τέρματος, Παυσ. 5. 9, 1· ὁ τῆς κάλπης ἀγὼν Πλούτ. 2. 675C. (Ἡ ῥίζα πιθανῶς εἶναι ἡ αὐτὴ καὶ τοῦ **καρπ-άλιμος**, **κραιπ-νός**).— Καθ' Ἡσύχ.: «κάλπη· ἵππος βαδιστής. καὶ εἶδος δρόμου».

κάλπη (Β), ἡ, = **κάλπις**, Ἀριστοφ. 2. 4· ἀγγεῖον εἰς ὃ ἐναπέθετον τὴν τέφραν νεκροῦ, Πλουτ. Μάρκελλ. 30, Ἡρῳδιαν. 3. 15, κ. ἀλλ.·— ὄνομα ἀστερισμοῦ, δηλ. οἱ τέσσαρες ἀστέρες οἱ ἐν τῇ ἄκρᾳ τῆς χειρὸς τοῦ Ὑδροχόου, Πρόκλ.

κάλπιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., «ποτηρίου τι γένος Ἐρυθραίου, ὡς φησι Πάμφιλος» Ἀθήν. 475C.

κάλπις, **ιδος**, ἡ· αἰτ. **κάλπιν** Ὀδ. Η. 20, **κάλπιδα** Πινδ. Ο. 6. 68·— ἀγγεῖον πρὸς ἄντλησιν ὕδατος, ὑδρία, στάμνος, Ὁμ. καὶ Πίνδ. ἔνθ' ἀνωτ., Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 107, Εὐρ. Ἱππ. 121, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1339, Λυσ. 358, κλ.·— Κατὰ Φιλήμονα παρ' Ἀθην. 468F· «καλπὶς (ὀξυτόνως) .. δακτυλωτὸν ἔκπωμα καὶ τὸ ἄμφωτον, εἰς ὃ ἐστιν οἷόν τε τοὺς δακτύλους ἐκατέρωθεν διείρειν»·— μυροθήκη, λοῦται .. ἐκ χρυσοκολλήτου γε κάλπιδος Ἀντιφάνης ἐν «Θορικίοις» 1, Πολύβ. 31. 3, 17·— κάλπη πρὸς ψηφοφορίαν, κληρωτίς, Ἀνθ. Π. 7. 384, Λουκ. Ἑρμότ. 40, 57·— πληθ. αἱτ. **κάλπεις**, «τὰς κάλπεις ἔνθα τὰς ψήφους καθίεσαν δικάζοντες» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 321, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ: **καδίσκος**·— ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν τῆς τέφρας νεκροῦ, Ἀνθ. Π. 12. 74·— Παναθηναϊκὸν ἀγγεῖον, Καλλ. Ἀποσπ. 122.— Παρ' Ἡσυχ. καὶ **κάλπος**, ὃ ἑρμηνεύει: «ποτηρίου εἶδος». (Πιθαν. συγγενὲς τῷ **κεφαλή**: τὸ Σανσκρ. kharparas σημαίνει ἀμφότερα κεφαλὴν καὶ ἀγγεῖον, ὡς τὸ Λατ. testa· πρβλ. προσέτι τὸ Λατ. calpar: Κούρτ. 54).

κάλτιος, ὁ, Σικελικὸς τύπος τοῦ calceus, εἶδος ὑποδήματος, Ῥίνθων παρὰ Πολυδ. Ζ', 90, πρβλ. Πλουτ. Αἰμίλ. 5., 2. 813Ε·— παρὰ Πολυδ. 30. 16, 3, ἔχομεν τὸν ἀμφίβολον τύπον **καλίκιοι**· καὶ παρὰ Πλουτ. 2. 465Δ, **καλτίκιοι**. Τὸ κυρίως Ἑλληνικὸν ὄνομα τοῦ εἴδους τούτου τοῦ ὑποδήματος ἦτο **ὑπόδημα κοῖλον**. —Καθ' Ἡσύχ.: «κάλτοι· ὑποδήματα κοῖλα, ἐν οἷς ἱππεύουσι».

κᾰλύβη [ῠ], ἡ, (καλύπτω) ὡς καὶ νῦν, «καλύβα», Λατ. tugurium, Ἡρόδ. 5. 16, Θουκ. 1. 133., 2. 52, Θεόκρ. 21. 7, 18, κτλ.· τοῦ Θεοῦ ἡ ἱερὰ καλύβη Συλλ. Ἐπιγρ. 4591. **ΙΙ.** πρακάλυμμα, καλύβας περιβάλλοντες περὶ τὰς κλίνας, αἳ πεπλεγμέναι εἰσὶν ἐκ ῥάβδων Θεοπόμπου Ἱστ. 222, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 295·— τύπος **κάλυβι** κατὰ μεταπλασμ. ἀντὶ **καλύβη** ἐν Ἀποσπάσμ. Σοφ. (;) ἐν Παπύρ. Ὀξυρύγχ. ὑπὸ Grenf καὶ Hunt Π. σ. 26.

κᾰλύβιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἀνωτ., «καλύβι», ἀναπαυσάμενος ἐν καλυβίῳ τινὶ σαγηνέων Πλουτ. Πομπ. 73.

καλυβίς· «παστὰς» Ἡσύχ.

κᾰλῠβίτης, **ου**, ὁ, ζῶν ἐντὸς καλύβης, καλυβῖται τινες καὶ λυπρόβιοι Στράβ. 318, Εὐστ. Πονημάτ. 244. 1·— ὡς ἐπώνυμον, Ἰωάννης ὁ Καλυβίτης Ὡρολόγ. Ἰανουαρ. 15.

κᾰλῠβο-ποιέομαι, Μέσ., κατασκευάζω δι' ἐμαυτὸν καλύβην, περιφράξαντες γὰρ δένδρεσι καταβεβλημένοις εὐρυχωρῆ κύκλον καὶ αὐτοὶ (δηλ. οἱ Βρεττανοὶ) ἐνταῦθα καλυβοποιοῦνται καὶ τὰ βοσκήματα καταστᾶθμεύουσιν Στράβ. 200.

καλυβοποιΐα, ἡ, κατασκευὴ καλυβῶν, Στράβ. 726.

κᾰλῠβος, ἡ, = **καλύβη**, παστάς, Συλλ. Ἐπιγρ. 5362b.

καλύβωμα ἢ **καλύμβωμα**, **ατος**, τό, τὸ καλύπτειν τι, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 671. 8, 9.

καλυκ-άνθεμον, τό, συνώνυμον τῷ **περικλύμενον**, εἶδος αἰγοκλήματος, Διοσκ. 4. 14 (ἐν τοῖς νόθοις).

καλύκειος λίθος, ὁ, λίθος τις ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ ἰχθύος τοῦ καλουμένου **σάλπη** (κοινῶς σάλπα ἢ σάρπα) Ἡσύχ.· πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 19, 5.

καλυκίζειν· «ἀνθεῖν» Ἡσύχ.

καλύκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κάλυξ**, «καλύκιον· μικρὸν ῥόδον» Ἡσύχ.

κᾰλῠκο-στέφᾰνος, **ον**, ἐστεμμένος διὰ τῶν καλύκων ἀνθέων, καλυκοστεφάνους κούρας Βακχυλ. Χ.108, καλυκοστεφάνου .. Ἀρτέμιδος ὁ αὐτ. V. 98, Ἀνθ. Π. 6. 55· ὧραι Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 993Ε, ἐξ εἰκασίας τοῦ Ἰακωβίου.

κᾰλῠκώδης, **ες**, ὅμοιος πρὸς κάλυκα ἄνθους, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 10, 4.

καλύκων· «ὀμματοφύλλων» Ἡσύχ.

καλυκῶπις, **ῐδος**, ἡ, (ὤψ) ἔχων πρόσωπον ὅμοιον κάλυκι ἄνθους, δηλ. ἀνθηρός. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 8, 420, εἰς Ἀφρ. 285, Ὀρφ. Ὕμν. 78. 2.

καλυκωπός· «εὐόφθαλμος» Ἡσύχ.

καλύμμα, τό, (κᾰλύπτω) κυρίως, τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἐν χρήσει παρὰ γυναιξί, καλύπτρα καλύπτουσα ἅπαν τὸ πρόσωπον πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν καὶ καταπίπτουσα ἐπὶ τῶν ὤμων (πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 372), κάλυμμα κυάνεον, μέλαινα καλύπτρα ἣν ἐφόρουν εἰς ἔνδειξιν πένθους ἀντὶ τοῦ κρηδέμνου, Ἰλ. Ω. 93, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 42· ἐφορεῖτο δὲ ἰδίως ὑπὸ νυμφῶν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1178, πρβλ. **καλύπτρα**· ὑπὸ γυναικῶν καθόλου, Ἀριστοφ. Λυσ. 532, Ἀποσπ. 309. 5· ὡς σημεῖον αἰσχύνης ἢ θλίψεως, κάρα καλύμμασι κρυψάμενον, Λατ. capite obvoluto, Σοφ. Αἴ. 245· κάλυμμα τιθέμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ νεκροῦ (πρβλ. **πέπλος** 1), ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1468· κάλυμμα ἐν γένει, δείξω γὰρ τάδ' ἐκ καλυμμάτων, ἔξω τῶν καλυμμάτων, δηλ. ἐκκεκαλυμμένα, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1078· κάλυμμα ἐκ σανίδων, ἐπιθεὶς καλύμματα πάχος δακτύλου Dittenb. ^{1} 352. 57. **2)** εἶδος ἁλιευτικοῦ δικτύου ἔχοντος σχῆμα σάκκου, Ὀππ. Ἁλ. 3. 82: ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦ ἱματίου τὸ ὁποῖον ἡ Κλυταιμνήστρα ἔρριψεν ἐπάνω εἰς τὸν σύζυγον αὐτῆς, ἐν καλύμμασιν Αἰσχύλ. Χο. 494 (κατὰ Ἡρσ. ἐγκαλύμμασιν). **3)** τὸ κρανίον (ὡς τὸ κάλυμμα τοῦ ἐγκεφάλου), Νικ. Θηρ. 906. **4)** τάφος, Ἀνθ. Π. 7. 227. **5)** παρὰ τοῖς ζῴοις, Λατ. operculum, τὸ κάλυμμα τῶν βραγχίων τῶν ἰχθύων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 13, 6· ὡσαύτως ἐπὶ κοχλιῶν καὶ ὀστρακοδέρμων, αὐτόθι 5. 15, 12· ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὸ βλέφαρον, Πολυδ. Β', 66· ἐπὶ τῆς κηρήθρας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 21. **6)** τὸ κέλυφος καρποῦ, Νικ. Ἀλεξιφ. 269. **7)** τὸ καλύπτον καὶ προφυλάσσον τὸ σῶμα ἐν καιρῷ μάχης, ὡς π. χ., ἀσπίς, περικε-

φαλαία, Ἐδδ. (Α' Μακκ. Δ', 6 καὶ Ϛ', 2). **8)** κάλυμμα θυρίδος, Διόδ. 20, 91. **9)** κάλυμμα τῶν τιμίων δώρων, Ψευδο-Χρυσ. XII. 779D. Ἐν χρήσει εἶναι τρία καλύμματα ἐν τῇ μυσταγωγίᾳ, ἓν τὸ καλύπτον τὸν δίσκον, ἕτερον τὸ καλύπτον τὸ ποτήριον, καὶ τρίτον τὸ καλύπτον τὸ δισκοπότηρον, δηλ. τὸν δίσκον ὁμοῦ καὶ τὸ ποτήριον, τὸ τελευταῖον τοῦτο κάλυμμα λέγεται καὶ **ἀὴρ κοινῶς ἀέρας.**

κᾰλυμμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κάλυμμα**, εἶδος κεράμων πρὸς στέγασιν ὁρορῆς, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 54: ἴδε Müller Archäol. d. Kunst § 283.

κάλυνμα, ἀντὶ **κάλυμμα**, ἐν Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρ. Collitz,Samml. de Ge. Dial. 3325.

κάλυξ [ᾰ], **ῡκος**, ἡ, ὡσαύτως, ὁ, Διοσκ. 2. 172· (καλύπτω)· — κάλυμμα, σκέπασμα, περικάρπιον, ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ ἀνθέων καὶ καρπῶν: **1)** ἡ θήκη τῶν σπόρων τοῦ ἐνύδρου κρίνου, «ἔστι δὲ καὶ ἄλλα κρίνεα ῥόδοισι ἐμφερέα, ἐν τῷ ποταμῷ γινόμενα .. ἐξ ὧν ὁ καρπὸς ἐν ἄλλῃ κάλυκι παραφυομένῃ ἐκ τῆς ῥίζης γίνεται» Ἡρόδ. 2. 92· τῆς ὀρύζης, ὁ αὐτ. 3. 100· τοῦ σίτου, πρὶν ἐν τῇ κάλυκι γένηται ἡ στάχυς Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 2, 4, πρβλ. 8. 4, 3· κάλυκος ἐν λοχεύμασι, δηλ. ὅταν ἀρχίσῃ νὰ «δένῃ» ὁ καρπός. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1392, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 25, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1065, **2)** ἡ κάλυξ τοῦ ἄνθους, τὸ μὴ ἐκπετασθὲν ἔτι ἄνθος, ἀνεμωνῶν κάλυξι .. ἠριναῖς Κρατῖνος ἐν «Μαλθ.» 1· ὅσα ἐν κάλυκι ἀνθεῖ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 22, 8, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 10, 3· παρὰ ποιηταῖς, ὁ «κοντζὲς» (Τουρκ.), ὁ «κοντζὲς» τοῦ ῥόδου, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 427, Θεόκρ. 3. 23, πρβλ. Ἀνθ. Π. 12. 8, κτλ.:—μεταφ., σταθερὰ .. κάλυξ νεαρᾶς ἥβης Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 74. **II.** Ἐν Ἰλ. Σ. 401, κάλυκες εἶναι κοσμήματα γυναικεῖα, περὶ ὧν οὐδὲν ἄλλο γινώσκομεν εἰμὴ μόνον ὅτι ἦσαν κατεσκευασμένα ἐκ μετάλλου καὶ ἔργα τοῦ Ἡφαίστου, ἴσως ἐνώτια ἔχοντα σχῆμα καλύκων, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 87, 164.— Παρὰ μεταγενεστ. ἐκφέρεται καὶ κατ' ἄρσεν. γένος, ὡς π. χ. παρὰ Διοσκορίδῃ, παρὰ Μιχ. Ψελλῷ, παρὰ Νικάνδρῳ κλ., ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 362 κἑξ.

κάλυξις, εως, ἡ, «κόσμος τις ἐκ ῥόδων» Ἡσύχ.

κᾰλύπτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ ἑπομ., = **καλύπτρα**, Ἀνθ. Π. 6. 206.

καλυπτήρ, ῆρος, ὁ, κάλυμμα, θήκη, «θηκάρι», Ἱππ. 893B, Ἀριστ. Προβλ. 20. 9. **2)** μικρὰ κίστη, κιβώτιον, Ἀριστ. Προβλ. 20. 9, 2, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 4. **3)** κέραμος, «κεραμίδι», Διον. Ἁλ. 6. 92· καλ. ἀνθεμωτοί, Ἐπιγρ. παρὰ Ussing σ. 68· καλυπτῆρες κορινθιουργεῖς Πολυδ. Ι', 157. **4)** ἐν τῷ πληθ., τὰ μακρὰ πτερὰ τῶν ἁρπακτικῶν ὀρνέων, Δημητρ. Ἱερακοσ. 17. **5)** μεταφ., ἐπὶ τῶν εὐπατριδῶν καὶ πλουσίων κατοίκων πόλεως, ὁ καλύπτων καὶ ἐπισκιάζων τοὺς κατωτέρους αὐτοῦ, τῆς πόλιος καλυπτῆρες καὶ τῇ γενῇ φυσῶντες Ἡρώνδ. Ι. 31.

καλυπτηρίζω, καλύπτω διὰ κεράμων, Ἐπιγρ. παρὰ Müller de Munim. Ath. σ. 36. 71, ἐν τῷ μέλλ. **καλυπτηριεῖ**· — οὕτω **καλυπτηριάζω**, Γλωσσ.

κᾰλυπτήριον, τό, κάλυμμα, Γλωσσ.· — **ὡσαύτως καλυπτής, οῦ**, ὁ, κεραμίς, ὁ αὐτ.

κᾰλυπτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., κεκαλυμμένος, Σοφ. Ἀποσπ. 479, Ἀριστοφ. Θεσμ. 890. **II.** (Ἐκ τοῦ **καλύπτω** II) περιτεθειμένος οὕτως ὥστε νὰ καλύπτῃ, Λατ. circumdatus, καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς, ἐκ τοῦ περικαλύπτοντος πάχους, Σοφ. Ἀντ. 1011.

κᾰλύπτρα, Ἰων. **-πτρη**, ἡ, ὡς τὸ **κάλυμμα**, κάλυμμα γυναικός, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην Ἰλ. Χ. 406, πρβλ. Ὀδ. Ε. 232, Παρμεν. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 111, Αἰσχύλ. Πέρσ. 537, Ἱκέτ. 121· καλ. πλοκάμων Ἀρχίλ. 16· καλύπτρα νύμφης (πρβλ. **ἀνακαλυπτήρια**) Εὐφορίων παρὰ τῷ Σχολ. Εὐρ. εἰς Φοιν. 688·— μεταφ., ὀνοφερὰ καλ., τὸ σκοτεινὸν κάλυμμα τῆς νυκτός, Αἰσχύλ. Χο. 811. **2)** ἐπὶ χώρας ἐν Περσίᾳ δεδομένης ὑπὸ τοῦ μεγάλου βασιλέως εἰς τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τῆς ὁποίας νὰ δαπανᾷ διὰ τὰς καλύπτρας αὐτῆς (πρβλ. **ζώνη** Ι. 3), Πλάτ. Ἀλκ. 1. 123B, πρβλ. Ἀριστείδ. 1. 513. **II.** τὸ σκέπασμα φαρέτρας, Ἡρόδ. 4. 64.

καλύπτω, Ἐπικ. παρατ. **κάλυπτον** Ἰλ. Ω. 20: μέλλ. **-ψω**: ἀόρ. **ἐκάλυψα**, Ἐπικ. **κάλ-**, Ἰλ. Ψ. 693: πρκμ. **ἀπο-κεκάλυφα** Ὠριγέν.— Μέσ., μέλλ. **καλύψομαι** Αἰολ.: ἀόρ. **ἐκαλυψάμην** Ὅμηρος.— Παθ., μέλλ. **καλυφθήσομαι** Παυσ. κλ.: ἀόρ. **ἐκαλύφθην** Ὀδ., Εὐρ.: πρκμ. **κεκάλυμμαι** Ἰλ., Ξεν. Κύρ. 5. 1, 4: ὑπερσ. **κεκάλυπτο** Ἰλ. Φ. 549.— Σπάνιον παρὰ πεζολόγοις πλὴν τῶν συνθέτων. (Ἐκ τῆς √ΚΑΛΥΒ ἢ ΚΑΛΥΦ, ἥτις φαίνεται ἐν ταῖς λέξ. **καλύβ-η, κελύφ-η, -ος**· πρβλ. Λατ. cel-are, occul-ere, cla-m, clu-peus·— ἡ √ΚΡΥΒ ἢ ΚΡΥΦ, ὁπόθεν τὸ **κρύπτω**, εἶναι συγγενής. **I.** σκεπάζω διά τινος πράγματος (πρβλ. **κρύπτω** ἐν τέλ.), παρὰλέγ .. μετάφρενον εὐρὺ κάλυψεν Ἰλ. Κ. 29· σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας Ἰλ. Ε. 23· (ἀλλ' ἐν Ἰλ. Ν. 425, τὸ ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι σημαίνει μεταφρ. φονεῦσαι): — ἀκολούθως ἁπλῶς, σκεπάζω (πρβλ. **κατακαλύπτω**), μέλαν δὲ ἑ κῦμα κάλυψεν Ψ. 693· πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται ὅσσε καλύπτων, «πᾶν δὲ τὸ συνοφρύωμα τοῦ μετώπου κάτω ἕλκει καλύπτων τοὺς ὀφθαλμούς» (Θ. Γαζῆς), ἐπὶ λέοντος, Ρ. 136· πέτρον χειρὶ ἑκάλυψεν, ἐσκέπασε, Π. 735·— συχνὸν ἐπὶ θανάτου, τέλος θανάτοιο κάλυψεν ὀφθαλμοὺς Λ. 250, πρβλ. Ε. 553· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν Δ. 461, 503, κτλ.· τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν Ν. 580· τὼ δέ οἱ ὅσσε νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα Ξ. 439· οὕτω, τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε Ρ. 591, Σ. 22· ἐ πένθος ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε Λ. 249· οὕτω παρὰ Πινδ. καὶ Τραγ., καλ. χθονί γυῖα, δηλ. θάπτεσθαι, Πινδ. Ν. 8. 65· ὡσαύτως, χθονί, τάφῳ καλύπτειν, θάπτειν τινά, Αἰσχύλ. Ἱκ. 582, Σοφ. Ἀντ. 28· γῇ χέρσῳ Εὐρ. Φοίν. 1634, Ἑλ. 1006· καὶ ἀπολ., καὐτὴ καλύψω Αἰσχύλ. Θήβ. 1040. — Μέσ., σκεπάζω, καλύπτω ἐμαυτόν, «σκεπάζομαι», ἀργεννῆσι καλυψαμένη ὀθόνῃσιν Ἰλ. Γ. 141· κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο Ἰλ. Ξ. 184· ἀπολ., καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηῒ κεῖμην Ὀδ. Κ. 53.— Παθ., ἀσπίδι ταυρείῃ κεκαλυμμένος .. ὦμους Ἰλ. Π. 360· ἐν χλαίνῃ κεκαλ. Ω. 163· χαλκῷ, ἠέρι κεκαλ. Ν. 192, Φ. 549· οἷος κεκαλυμμένος ἀὼτῳ Ὀδ. Α. 443· μελαίνῃ φρικὶ καλυφθείς, «τῇ ἐπιγενομένῃ μελανίᾳ .. ἐκ τῆς ἐπιπολαίου κινήσεως τῶν ὑδάτων» (Σχόλ.), Δ. 402. **2)** ὡς τὸ **κρύπτω**, σκεπάζω, κεκαλυμμένοι ἵππῳ, κεκρυμμένοι ἐντὸς αὐτοῦ, Ὀδ. Θ. 503· ἔξω μέ που καλύψατε Σοφ. Ο. Τ. 1411· μή τι καὶ κατάσχετον κρυφῇ καλύπτει καρδίᾳ θυμουμένη ὁ αὐτ. ἐν Ἀντιγ. 1254· σιγῇ καλ. Εὐρ. Ἱππ. 712. **3)** ἐπισκιάζω τι διὰ κακοῦ τινος πράγματος, σὺ μὴ κάλυπτε τὰς εὐδαίμονας ἔργοις Ἀθήνας ἀνοσίοις Σοφ. Ο. Κ. 282. **II.** περιβάλλω, Λατ. circumdare, πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν, «ἔμπροσθεν δὲ περιέβαλεν αὐτὸν τὸ περίπλωμα τοῦ λαμπροῦ πέπλου» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ε. 315· τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω, θὰ συσσωρεύσω ἐπ' αὐτοῦ τόσον συρφετὸν παντοίας ὕλης, Φ. 321· ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας, ἀμφικαλύψας Μενοιτιάδην σάκει κτλ., Ρ. 132· πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο καλύψας Χ. 313. (Τὸ **υ** βραχὺ ἐν τῷ τονισμῷ).

κάλυψις, εως, ἡ, τὸ καλύπτειν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 22, Ἡσύχ. ἐν λ. **στρέφωσις.**

Κᾰλυψώ, όος, συνηρ. **οῦς**, ἡ, νύμφη τις, θυγάτηρ τοῦ Ἄτλαντος, Ὀδ. Α. 52· ἡ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Ἡσ. Θ. 359· ἔζη δὲ ἐπὶ τῆς νήσου Ὠγυγίας, καὶ ὠνομάσθη οὕτως ἐπειδὴ ἔκρυψε (ἐκάλυψε) τὸν Ὀδυσσέα κατὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπιστροφὴν αὐτοῦ, Ὀδ. Ε. 14, Η. 244 κἑξ.

Καλχαδών, Καλχαδόνιοι, Δωρικ. ἀντὶ **Καλχηδών, Καλχηδόνιοι**, ἐν Ἐπιγραφ.

καλχαίνω, (κάλχη) κυρίως, κάμνω τι πορφυροῦν.— Παθ., εἶμαι πορφυροῦς, Νικ. Θ. 641. **II.** μεταφ., ὡς τὸ Ὁμηρικὸν **πορφύρω** (πρβλ. **Κάλχας**), κάμνω τι σκοτεινὸν καὶ ταραχῶδες ὅμοιον πρὸς τὴν τρικυμιώδη θάλασσαν, σκέπτομαι ἢ ἐξετάζω τι κατὰ βάθος, Λατ. volutare, καλ. ἔπος Σοφ. Ἀντ. 20· ἀμφί τινι Εὐρ. Ἡρακλ. 40· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ἐπιθυμῶ, ποθῶ, λέκτρων στερηθείς, ὧν ἐκάλχαινε τυχεῖν Λυκόφρ. 1457.

Κάλχας, αντος, ὁ, ὁ τῶν Ἑλλήνων μάντις ἐν Τροίᾳ, Ἰλ.· κλητ. **Κάλχαν** ἢ **-α**, La Roche Text-Kr. σ. 293. (Ἀναμφιβόλως ἐκ τῆς αὐτῆς καὶ τὸ **καλχαίνω** ῥίζης, = ὁ Ἐρευνῶν).

κάλχη, ἡ, (ἴσως συγγενεύει τῷ **κόγχη**) ὁ κοχλίας τῆς πορφύρας, ἀλλαχοῦ πορφύρα, Νικ. Ἀλ. 393. **2)** πορφυρᾶ βαφή, Στράβ. 529. **II.** ἡ ἕλιξ τοῦ κιονοκράνου, «μέρος κεφαλῆς κίονος» Ἡσύχ.· ἀλλ' ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 1, 90, ὁ Böckh. νομίζει ὅτι αἱ κάλχαι ἢ χάλκαι (ἐν τῷ Ἐρεχθείῳ) εἶναι ὁ ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου μέρους τοῦ ἐπιστυλίου διάκοσμος, ἴδε σ. 282. **III.** εἶδος βοτάνης χρώματος ὡσαύτως πορφυροῦ, Ἀλκμὰν παρ' Ἀθην. 682Α·— φέρεται **κάλκη** ἐν Νικ. Ἀποσπ. 2. 60.

κᾰλῴδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κάλως**, σχοινίον (οὐχὶ χονδρόν), Εὔπολις ἐν Ἀδῆλ. 18, Ἀριστοφ. Σφ. 379, Θουκ. 4. 26.

καλ-ώνῠμος, ον, ἔχων καλὸν ὄνομα, Φωτ. Βιβλιοθ. 88. 27, Συλλ. Ἐπιγρ. 9622.

καλ-ωπός, ή, όν, (ὤψ) ἔχων ὡραῖον πρόσωπον, ἀμφίβολ. παρ' Ἡσυχ.

καλῶς, Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ **καλός**, ὃ ἴδε.

κάλως [ᾰ], ὁ, γεν. **κάλω**, αἰτ. **κάλων**· Ἐπικ. καὶ Ἰων. **κάλος, ου**, ὁ, Ὀδ. Ε. 260, καὶ Ἡρόδ.· ἀλλὰ καὶ πληθ. **κάλωες** ἀπαντᾷ ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Β. 725· αἰτ. **κάλωας** Ὀρφ. Ἀργ. 253, Ὀππ. (ἴδε κατωτ.)· δοτ. **κάλωσι** Ὀρφ. Ἀργ. 237: — καραβόσχοινον πρὸς ἀνέλκυσιν καὶ καθέλκυσιν τῶν ἱστίων ἢ τῆς κεραίας, οὕτως ἴσως ἐν Ὀδ. ἑνθ' ἀνωτέρ., ὅπου **κάλοι** καὶ **πόδες** (τὰ κατὰ τὰ ἔσχατα ἄκρα τοῦ ἱστίου σχοινία) καὶ **ὑπέραι** (τὰ καλῴδια τὰ συνάπτοντα τὰ ἄκρα τῆς κεραίας πρὸς τὸ κατάστρωμα) διακρίνονται ἀπ' ἀλλήλων· οὕτω, τῶν ἱστίων τοὺς κάλως Ἡρόδ. 2. 36· κάλως ἐξτέναι, ἀπολύειν τὰ σχοινία, δηλ. ἀνοίγειν τὰ ἱστία, ὅταν στράτευμ' Ἀργεῖον ἐξιῇ κάλως Εὐρ. Τρ. 94· ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων, ἀπολύουσι πᾶν σχοινίον, δηλ. πάσῃ δυνάμει καὶ παντὶ τρόπῳ προσπαθοῦσι, «βάλλουν τὰ δυνατά των» (ἀντίθετον τῷ ἄκροισι κρασπέδοις .. ὑπεκδραμεῖν αὐτόθι 524), ὁ αὐτ.

ἐν Μηδ. 278· τοὺς κάλως ἔκλυε καὶ χάλα πόδα Ἐπικρ. ἐν Ἀδήλ. 2· πάντας ἔσεισε κάλως Ἀνθ. Π. 9. 45· παροιμ., πάντα ἐξίεναι κάλων Ἀριστοφ. Ἱππ. 756 (ἔνθα ἴδε Σχολ.)· φόνιον ἕξιει κάλων, παρώτρυνεν αὐτὸν εἰς τὸ φονικὸν ἔργον, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 837· πάντα κάλων ἐκτείνειν Πλάτ. Πρωτ. 338Α· κινεῖν Λουκ. Σκυθ. 11· γαστρὶ πάντας ἐπιτρωπῶσι κάλωας Ὀππ. Ἁλ. 2. 223, πρβλ. 172. **II.** ἐν γένει, σχοινίον, «τριχιά», κάλων κατιέναι, καταβιβάζειν σχοινίον πρὸς βολιδοσκόπησιν, Ἡρόδ. 2. 28· ἀπὸ κάλω παραπλέω, παραπλέω τὴν παραλίαν ῥυμουλκούμενος (πρβλ. **ῥυμουλκέω**), Θουκ. 4. 25· σχοινίον χονδρόν, «παλαμάρι», Ἡρόδ. 2. 96· πρυμνήτης κάλως Εὐρ. Μήδ. 770.

κᾶλω-στρόφος, ὁ, ὁ συστρέφων, κατασκευάζων σχοινία, Πλουτ. Περικλ. 12.

κᾰλωσύνη, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Διγεν. Διήγ. 396.

κάμ, Ἐπικ. συντετμημ. τύπος τῆς **κατά** πρὸ τοῦ **μ**, ἴδε ἐν λ. **καμμένω**.

κᾰμᾰκίας σῖτος, ὁ, εἶδος μακροῦ σίτου, δηλ. ἔχοντος μακρὰν καλάμην, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 7, 4.

κᾰμᾰκίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κάμαξ**. Εὐστ. Πονημ. 319. 44.

κᾰμᾰκῖνος, **ον**, (κάμαξ) κατεσκευασμένος ἐκ καλάμου ἢ ὁμοίας εὐθράστου ὕλης, δόρυ κ., ἀντίθετον τῷ **κρανέϊνον**, Ξεν. Ἱππ. 12, 12.

κᾰμάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κάμαξ**, Σχολ. νεώτ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 39.

καμακίς· «κοσμάριον, ὃ τοὺς πλοκάμους περιέχει. ἔνιοι σύριγγα» Ἡσύχ.

καμάν· «τὸν ἀγρόν. Κρῆτες» Ἡσύχ.

κάμαξ [κᾰ], **ᾰκος**, ἡ, καὶ ὁ, ὑποστήριγμα κλάδων ἀμπέλου, Ἰλ. Σ. 563, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 298. **2)** πᾶν μακρὸν ξύλον, κάμαξ πεύκης Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 167. **3)** τὸ κοντάρι δόρατος, τὸ ξύλον αὐτοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 66· πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 1155, Ἡλ. 852, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 357· χάλκεαι κάμακες, ἔχουσαι κρίκους κατὰ τὴν κορυφήν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 2. **4)** οἰάκιον, «δοιάκι» τοῦ πηδαλίου, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 6. (Ἐντεῦθεν, **καμάσσω**).

κᾰμάρα, Ἰων. **-ρη** [μᾰ], ἡ, Λατ. camera, πᾶν πρᾶγμα ἔχον θολωτὸν σκέπασμα, σκεπαστὴ ἅμαξα, Ἡρόδ. 1. 199· ἐστεγασμένον ἀκάτιον λεπτὸν στενὸν καὶ κοῦφον, Στράβ. 495· θάλαμος θολωτός, Ἀγαθαρχίδης ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 454. 33, Διόδ. 2. 9· ὁ θόλος τάφου, «καμάρα», Συλλ. Ἐπιγρ. 2241, 3007, 3104, κ. ἀλλ.· κλίνη μὲ οὐρανόν, Ἀρρ. Ἀν. 7. 25, 5· θολωτὸς ὑπόνομος, Σχόλ. παρὰ τῷ Λοβ. Παθ. 223. **II.** ὡς ἰατρικὸς ὅρος, τὸ κοῖλον τοῦ ὠτός, Πολυδ. Β', 86. (Πρβλ. Ζενδ. kamara (θόλος, ζώνη), Λατ. camurus· ἀλλὰ τὸ camera πιθαν. ἐλήφθη ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς:— ἴσως αἱ λέξεις: **κμέλεθρον**, **μέλ-αθρον** συγγενεύουσι πρὸς τὸ **καμάρ-α**, Κούρτ. ἀρ. 31a).

κᾰμᾰρεύω· «σωρεύω. φιλοπονῶ. πορίζω. κακοπαθῶ. συνάγω» Ἡσύχ. (ἀμφίβ. λέξ.).

καμαρικός, **ή**, **όν**, = **καμαρωτός**, Ἀθήν. Μηχαν. σ. 10. 23.

κᾰμάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **καμάρα**, «κοιτὼν καμάρας ἔχων» καὶ «καμάριον· δωμάτιον καμαρωτόν· καὶ ὅλως ἡ καμάρα Ἑλληνικὸν τὸ ὄνομα» Φώτ. **2)** θάλαμος ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ, Γαλην. **3)** μέρος μηχανῆς πολεμικῆς, Ἥρων.

κᾰμᾰρο-ειδής, **ές**, ὅμοιος πρὸς καμάραν, θόλον, θολοειδής, Γαλην. τ. 10, σ. 151, κλ.

κάμαρος, ὁ, ἴδε **κάμμαρος**. **II.** τὸ φυτὸν δελφίνιον, Διοσκ. 3. 48 (ἐκ τῶν νόθων).

καμαρόω, κατασκευάζω τι μὲ καμάραν, θόλον, **κάμνω** αὐτὸ μὲ ἢ ὡς θόλον, ἵνα καμαρώσωσι τὸν αἰθέρα Εὐσ. Πρ. Εὐαγγ. σ. 776D, Παθ.: κεκαμαρωμένοις οἴκοις Συλλ. Ἐπιγρ. 1104, κλ.

καμαρώδης, **ες**, = **καμαροειδής**, Ἱππόλυτ. 852Β.

κᾰμάρωμα, τό, θόλος, ἁψίς, Στράβ. 738, Εὐστ. Πονημάτ. 69. 17, Γαλην.

καμαστίς· «μέτρον τι. Ἀμερίας» Ἡσύχ.

κᾰμάρωσις, **εως**, ἡ, «καμάρωσίς ἐστιν ὀστοῦ διακοπὴ μετὰ τὸ σιναρὸν ὀστοῦν ἀνακεκλάσθαι ἐξ ἀμφοτέρων καὶ παραπλησίως καμάραις ἐσχηματίσθαι» Γαλην. τ. 19, σ. 432, 11.

κᾰμᾰρωτός, **ή**, **όν**, ῥηματ. ἐπίθ., θολωτός, καὶ οἶκοι καμαρωτοὶ πάντες διὰ τὴν ἀξυλίαν Στράβ. 738· ὁ μετὰ καμαροειδοῦς στέγης, σκεπαστός, Ἀθήν. 139F, 196C.

κᾰμᾰσῆνες, **ων**, οἱ, εἶδος ἰχθύων, Ἀνθ. Π. 11. 20· ἀλλὰ παρὰ Ἐμπεδ. 235, 285, ἐπὶ ἰχθύων ἐν γένει.

κᾰμάσσω: μέλλ. **-ξω**, σείω, δονῶ (ἐκ τοῦ **κάμαξ** 2, ὡς τὸ **δονέω** ἐκ τοῦ **δόναξ**), «καμάσσειν· κραδαίνειν, τινάσσειν, σείειν» Ἡσύχ.

κᾰμᾰτηδόν, Ἐπίρρ. (κάματος) μετὰ καμάτου, κόπου, Μανέθων 4. 622.

κᾰμᾰτηρός, **ά**, **όν**, κοπιώδης, ἐπίμοχθος, γῆρας Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 247· οὐδὲ τά γόνατα κόπος ἐλεῖ καματηρός μου Ἀριστοφ. Λυσ. 542· καματηρὸν αὔτμένα φυσιόωντε Ἀπολλ. Ρόδ. Β', 87· καματηρὸν τὸ ἄρχειν Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 34. **2)** ὁ προξενῶν κάματον, σοβαρὰ καὶ καματηρὰ πηδήματα Λουκ. π. Ὀρχ. 34. **II.** Παθ., καταβεβλημένος ἐκ τοῦ καμάτου, καταπεπονημένος, τοὺς καματηροὺς τῶν ἀνδρῶν (οὓς μικρὸν ἀνωτέρω ὠνόμασε: τοὺς ἀσθενεστάτους εἰς τὰς ταλαιπωρίας) Ἡρόδ. 4. 135, πρβλ. Διον. Ἁλ. 10. 53, Ἀρρ. Ἀν. 5. 16, 2:— Ἐπίρρ. **καματηρῶς**, ἐπιπόνως, Πολυδ. Γ', 105.— Τύπος **καματερός** ἀπαντᾷ παρὰ Κ. Πορφ. πρὸς Νικηφ. 178, 9, ἐπὶ φορτηγῶν πλοίων: καράβια καματερά.

κᾰμᾰτηφόρος, **ον**, ἐπιφέρων κάματον, κόπον, Ἱππόλυτ. 797Β.

κάμᾰτος, ὁ, (κάμνω) μόχθος, κόπος, ἄτερ καμάτοιο Ὀδ. Ζ. 325· ἄνευ καμάτου Πινδ. Π. 12. 50· κάματόν θ' Ἵππων Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 192. 6· οὐδέποτ' ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι, δὲν θὰ τελειώσουν ποτὲ τὰ βάσανά μου, Σοφ. Ἡλ. 231, πρβλ. 130: ἐπὶ τῶν ὠδίνων τοῦ τοκετοῦ, οὔτε τόκοισιν ἰηΐων καμάτων ἀνέχουσι γυναῖκες ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 174· ἁπλῶς κόπος, πόνον ἠδὺν κάματόν τ' εὐκάματον Εὐρ. Βάκχ. 68· κάματος ὁ πολὺς Λουκ. Ἑρμότ. 71· πρβλ., καμάτων ἄλις Ἀνθ. Π. 9. 359. **2)** τὰ ἀποτελέσματα τοῦ καμάτου, κόπωσις, ὁππότε κέν μιν γυῖα λάβῃ κάματος Ἰλ. Δ. 230, πρβλ. Ν. 85, 711, κτλ.· κ. πολυαΐξ γυῖα δέδυκεν Ε. 811· αἴθρῃ καὶ καμάτῳ δεδμημένον Ὀδ. Ξ. 318· ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος (οὕτως ὁ Ὁράτ., ludo fatigatumque somno), Ὀδ. Ζ. 2· καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες Ι. 75. **3)** ἀσθένεια, Σιμωνίδ. 85. 10· ἐν τῷ πληθ., Διον. Ἁλ. 10. 53. **II.** τὸ διὰ κόπου κερδαινόμενον, ἡμέτερος κάματος, τὰ διὰ τῶν ἡμετέρων κόπων κτηθέντα, Ὀδ. Ξ. 417· ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται Ἡσ. Θ. 599, πρβλ. Θέογν. 925. **2)** τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ κόπου, ὡς τὸ **πόνος**, Λατ. labor, τόρνου κάματος, πρᾶγμα κατεσκευασμένον διὰ τοῦ τόρνου, Αἰσχύλου Ἀποσπ. 55, πρβλ. Ἀνθ. Π. 6. 206.— Ποιητικὴ λέξις ἐν χρήσει παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις πεζογράφοις.

κᾰμᾰτουργία, ἡ, ἐργασία καματηρά, κοπώδες ἔργον, Ἐπιφάν. Π. 761C.

κᾰμᾰτόω, κοπιῶ, «καματῶν· κοπιῶν» Ἡσύχ.· οὕτω πιθανῶς ὁ Ἰώσηπ. ἐν Ἰουδ. Πολ. 2. 17, 7.

κᾰμᾰτώδης, **ες**, (εἶδος) κοπώδης, ὀχληρός, θέρεος καματώδεος ὥρῃ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 582· πλαγαί, μέριμναι Πινδ. Ν. 3. 28, Ἀποσπ. 239· καματωδέστερος Θεοφρ. Ἀποσπ. 7 § 13.

καμβατηθείς· «καταπονηθείς» Ἡσύχ. = **καββατηθείς**, ἤτοι **καταπατηθείς**. Ἴσως γλ. Δελφικ.

κάμε, Ἐπικ. ἀόρ. β' τοῦ **κάμνω**: ἀλλὰ **κάμέ**, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ ἐμέ**.

καμελαύκιον, **ου**, τό, εἶδος καλύμματος κεφαλῆς, Λέοντ. Τακτ. 19, 42, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 11. 353., 16. 573., 9, πρὸς Ρωμαν. 82. 11, Κεδρ. Ι. 297, 14.— Ὡσαύτως, **καμηλαύκιον** Θεοφ. 354, 6. 687, 4, 198, 5, Σουίδ. ἐν λ., πρβλ. τὸ νῦν ὑπὸ τῶν ἱερέων καὶ ἀρχιερέων φορούμενον **καλυμμαύχιον**, ὅπερ εἶναι λέξις νεωτέρας ἐπινοήσεως.

καμέλλα, ἡ, τὸ Λατ. camella, εἶδος ποτηρίου, ἡ κύλιξ, Πολυδ. Γ', 110.

καμηλάνθραξ, **ακος**, ὁ, (**κάμηλος**, **ἄνθραξ**) = **μελικηρίς**, πάθος τι, Λέων Ἰατρ. 211.

καμηλάριος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ἡλλαδ. Λαυσ. 1100D, Ἰω. Μόσχ. 2968Β, Δωρόθ. 1741C.

καμηλάτης, ὁ, ἐν παπύρ. Βερολ. 34, Π. 5, εἰ ὑγιῶς ἔχει, ἀντὶ **καμηληλάτης** = **καμηλίτης**.

κᾰμήλειος, **α**, **ον**, ἀνήκων εἰς κάμηλον, «καμηλήσιος»· καμήλεια (δηλ. κρέα) ἐσθίειν Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 1. 14 ἐν τέλ.

κᾰμηλ-έμπορος, ὁ, ὁ ἐπὶ καμήλων μεταφέρων τὰ ἐμπορεύματα αὐτοῦ ἔμπορος, Στράβ. 815.

καμηλίζω: **-ίσω**, εἶμαι ὅμοιος καμήλῳ, ἡ κεφαλὴ τὸ μὲν εἶδος καμηλίζουσα Ἠλιόδ. 10. 27.

καμήλιον, τό, = **κάμηλος**, Kenyon Gr. Papyr. Π. 298, 318, κλ., πρβλ. Κεδρην. Ι. 755, 10, Λεόντ. Κύπρ. 1729Β.

κᾰμηλίτης [ῑ], **ου**, ὁ ὁδηγῶν τὰς καμήλους, καμηλάριος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 47, 1, π. Θαυμασ. 2·— ὁ ἐπὶ καμήλου ὀχούμενος, καμηλοβάτης, Ἠλιόδ. 10. 5, Ἡρῳδιαν. 4. 15·— ὡσαύτως = **καμηλέμπορος**, Στράβ. 39, 748. **2)** καμ. βοῦς, πιθανῶς ὁ βάκτρος, Σουίδ.

κᾰμηλο-βάτης, **ου**, ὁ, ὁ ἐπὶ καμήλου ὀχούμενος, Κλήμ. Ἀλ. 267.

κᾰμηλο-βοσκός, ὁ, ὁ βόσκων καμήλους, Στράβ. 767.

καμηλό-κεντρον, τό, κέντρον δι' οὗ κεντοῦσι τὰς καμήλους, Σωφρόνιος 3489Α.

κᾰμηλοκό-μος, **ον**, ὁ τρέφων διατηρῶν καμήλους, καμηλοκόμοι καὶ οὗτοι Εὐστ. εἰς Διον. Π. 954.

κᾰμηλο-πάρδαλις, **εως**, ἡ, τὸ γνωστὸν ζῷον, Ἀγαθαρχίδ. ἐν Φωτίου Βιβλιοθ. 455. 4, Διόδ. 2. 51, Ἀθήν. 201C, Ἠλιόδ. 10. 27.

καμηλο-πόδιον, τό, = **πράσιον**, εἶδος φυτοῦ, Διοσκ. 3. 119 (ἐκ τῶν νόθων).

κάμηλος [ᾰ], ὁ καὶ ἡ, «καμήλα», πρῶτον παρ' Ἡροδ. (πρβλ. **ἀστραβίζω**), Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 285· τοὺς ἔρσενας τῶν καμήλων Ἡρόδ. 3. 105· κάμηλος ἀμνός, νεογνὸν καμήλου, «καμηλάκι», Ἀριστοφ. Ὄρν. 1559· κάμηλοι αἱ Βακτριαναὶ καὶ αἱ Ἀράβιαι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1. 16· διαφέρουσι δὲ αἱ Βάκτριαι τῶν

'Αραβίων· αἱ μὲν γὰρ δύο ἔχουσιν ὕβους, αἱ δὲ ἕνα μόνον αὐτόθι 24· κ. δρομὰς Πλουτ. 'Αλέξ. 31. **2)** ἡ κάμηλος (ὡς ἡ **ἵππος**, τὸ ἱππικόν), κάμηλοι ἔν τινι στρατεύματι μετὰ τῶν ἀναβατῶν αὐτῶν, ὡς εἰ ἐλέγομεν τὸ **καμηλικὸν** κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **ἱππικόν**, τῇ δὲ καμήλῳ ἕπεσθαι τὸν πεζὸν στρατὸν ἐκέλευε 'Ηρόδ. 1. 80.— Ηρβλ. **κάμιλος**. (Ηρβλ. τὸ 'Εβρ. gamal).

κᾰμηλο-τροφέω, τρέφω ἢ διατηρῶ καμήλους, Διόδ. 3. 45.

καμηλοφορβός, ὁ, (**φέρβω**) = **καμηλοβοσκός**, Νικήτ. Βυζ. 713B, ἐν τῇ 'Ελληνικῇ Πατρολογίᾳ.

κᾰμηλ-ώδης, **ες**, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κάμηλον, οἱ ὀνώδεις καὶ καμηλώδεις ἄνθρωποι τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα Γαλην. 6. 664, 11, Νικήτ. Χων. Χρον. 140D.

καμηλών, **ῶνος**, ὁ, στάβλος καμήλων Πάπυρ. Βερολ. 339, 15 κ. ἀλλ.

κάμῐλος, ὁ, κατὰ τὸν Σουίδ. καὶ Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. Σφ. 1030, «τὸ παχὺ σχοινίον». Ἡ λέξις πιθανῶς ἔχει τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἐκ τοῦ γνωστοῦ χωρίου τῆς Καιν. Διαθ. (Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιθ', 24): «εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τρυμαλιᾶς ῥαφίδος διελθεῖν», ἔνθα ὑπό τινων ἐνομίσθη καταλληλοτέρα πρὸς τὴν παρομοίωσιν ἡ ἔννοια τοῦ σχοινίου ἢ τῆς καμήλου. 'Αλλ' οἱ 'Αραβες ἔχουσι παροιμίαν περὶ ἐλέφαντος διερχομένου διὰ τῆς ὀπῆς τῆς βελόνης· καὶ τὸ διυλίζοντες τὸν κώνωπα τὴν δὲ κάμηλον καταπίνοντες εἶναι ὁμοίως παροιμιώδης φράσις ἐν τῷ Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ', 24.

καμιναία, ἡ, **κάμινος**, Ἑβδ. ('Εξ. Θ', 10)·—**καμιναῖος**, **αία**, **ον**, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κάμινον, αὐτόθι Θ', 8.

κᾰμινεία, ἡ, ἔργον καμίνου, ἡ διὰ τῆς καμίνου ἐργασία, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 9, 6 (διάφ. γραφ. **καμινία**).

κᾰμῑνεύς, **έως**, ὁ, ὁ μεταχειριζόμενος κάμινον ἐν τῇ ἐργασίᾳ αὐτοῦ, ὡς ὁ χαλκεὺς ἢ κεραμεύς, Διόδ 20. 63.

κᾰμῑνευτήρ, **ῆρος**, ὁ, καμινευτικός, αὐλὸς καμινευτήρ, ὁ σωλὴν φυσητηρίων χαλκέως, 'Ανθ. Π. 6. 92.

κᾰμῑνευτής, **οῦ**, ὁ, = **καμινεύς**, Λουκ. π. Θυσιῶν 6·— θηλ. **καμινεύτρια**, 'Αρίσταρχ. εἰς 'Οδ. Σ. 27.

καμῑνευτικός, **ή**, **όν**, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κάμινον, Σουίδ.

κᾰμῑνεύω, χωνεύω, καίω, θερμαίνω, τήκω ἐν καμίνῳ, 'Αριστ. π. Θαυμασ. 48, 'Αποσπ. 248, Θεοφρ. π. Λιθ. 69· σίδηρος καμινευόμενος Στράβ. 223.

κᾰμῑναῖος, **α**, **ον**, ἀνήκων εἰς κάμινον, Ἑβδ. ('Εξ. Θ', 8, ὡς διάφ. γραφή), Γρηγ. Ναζ. Ι. 948C· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 552.

κᾰμίνιον [μῐ], τό, ὑποκορ. τοῦ **κάμινος**, «καμῖνι», Γεωπ. 2. 3, 9, Βυζ.

κᾰμῑνίτης, ὁ, ὠπτημένος ἐντὸς κλιβάνου, ἄρτος Φιλιστίων ὁ Λοκρὸς παρ' 'Αθην. 115F.

κᾰμῑνόθεν, 'Επίρρ., ἐκ καμίνου, Νικ. Θηρ. 707, Καλλ. εἰς 'Αρτεμ. 60.

κᾰμῑνο-καύστης, **ου**, ὁ, ὁ θερμαίνων κάμινον ἢ κλίβανον, Ἡλιόδ.· θηλ. **καμινοκαύστρια**, Σχόλ. εἰς 'Οδ. Σ. 26.

κᾰμῑνος, ἡ, «καμῖνι», κλίβανος, «φοῦρνος» πρὸς χώνευσιν μετάλλων, ὄπτησιν πηλίνων ἀγγείων, κεράμων καὶ πλίνθων, 'Ομ. 'Επιγράμμ. 14, 'Ηρόδ. 1. 179., 4. 164, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 280· πρὸς ὄπτησιν κρέατος, 'Ηρόδ. 1. 133·— ὡσαύτως, κτιστὴ θερμάστρα πρὸς θέρμανσιν δωματίου, Γαλην. 6. 146·— ἀλλ' οὐδέποτε ἀνοικτὴ θερμάστρα ἢ ἑστία ἐντὸς δωματίου, Λεξικ. 'Αρχαιολ.·— παροιμιῶδες ἐπί τινος ἐσῴοντος θερμά, καίοντα φαγητά, κάμινος οὐκ ἄνθρωπος Κρώβυλος ἐν 'Αδηλ. 1. 4· κάμινον ἔχων ἐν τῷ πνεύμονι, ἐπὶ μεθύσου, Κωμ. 'Ανών. 269. (Ἴσως ἀκ τῆς √ΚΑF, **καίω**, ἂν καὶ ἡ μεταβολὴ τοῦ F εἰς μ παρέχει ἀμφιβολίας· τὸ Λατ. caminus παρελήφθη ἐκ τῆς 'Ελλ.).

κᾰμῑνώ, **οῦς**, ἡ· γρηῦς καμ., γραῖα ἐργαζομένη εἰς κάμινον, καμινεύτρια, 'Οδ. Σ. 27.

κᾰμῑνώδης, **ες**, ὅμοιος καμίνῳ ἢ κλιβάνῳ, Στράβ. 246.

καμίσιος, ὑποκαμίσιος, ἔχει Εὐωδία εἰς λόγον καμισίων λιναρίων Πάπυρ. Βερολ. 550. 20.

κάμμα, τό, (**κάπτω**), Λακωνικὸν ἔδεσμα (καλούμενον καὶ **φαιστόν**), ὅπερ ἐκάπτετο διὰ φύλλων δάφνης (καμματίδων), Νικοκλῆς παρ' 'Αθην. 141A.—'Ιδε 'Ησύχ. ἐν λ. **κάμματα**.

κάμμᾰρος, ὁ, εἶδος καρίδος, 'Επίχαρμος καὶ Σώφρων παρ' 'Αθην. 306C· παρὰ Γαλην. 6. 735, **καμμαρίς**, **ίδος**, ἡ· ἐν τῇ Λατ. cammarus, gammarus· ὁ 'Ησύχ. ἔχει: «καμμάρους (Δωρ.)· τὰς ἐρυθρὰς καρίδας»· περιγράφονται δὲ ὡς ἐρυθραὶ καὶ λειοστρακιῶσαι ὑπὸ Σώφρονος 52 Ahr. **II**. εἶδος ἀκονίτου, Ἱππ. 418. 24, Διοσκ. 4. 77 (ἐν τοῖς νόθοις)).—'Εν τοῖς 'Αντιγράφοις συχνάκις φέρεται: **κάμμορος**.

καμμάρψαι· «καταλαβεῖν. Αἰολεῖς» 'Ησύχ.

κάμμαρψις, **εως**, ἡ, «μέτρον σιτικόν, τὸ ἡμιμέδιμνον. Αἰολεῖς» 'Ησύχ.

καμματίδες, **ων**, αἱ, ἴδε **κάμμα**.

καμμέν, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **κἀμ μέν**, 'Επικ. ἀντὶ **κατὰ μέν**, ὡς, κἀμ μὲν ἄροτρον ἄξειαν, ἀντί, κατάξειαν μὲν ἄροτρον 'Ησ. 'Εργ. κ. 'Ημ. 437· πρβλ. 'Οδ. Υ. 2· οὕτω κἀμμέσον ἀντὶ κἀμ μέσον, 'Ιλ. 172· πρβλ. **κάγ**, **κάδ**, **κάκ**.

καμμένειν· «καταμένειν» 'Ησύχ.

κάμμες, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **καὶ ἄμμες**, Αἰολ. ἀντὶ **καὶ ἡμεῖς**, νεύμεθα κάμμες ἐς ὄρθρον Θεόκρ. 18. 56, κτλ.

καμμίξας, 'Επικ. ἀντὶ **καταμίξας**, μετοχ. ἀορ. α' τοῦ **καταμίγνυμι**, διάφ. γραφ. ἀντὶ κ' ἀμμίξας, δηλ. κε ἀναμίξας 'Ιλ. Ω. 529.

καμμονίη, 'Επικ. ἀντὶ **καταμονή**, ἐρμηνεύμ. ὑπὸ τοῦ Σχολ. «ἡ ἐκ καταμονῆς νίκη», εἴ κεν ἐμοὶ Ζεὺς δώῃ καμμονίην 'Ιλ. Χ. 257, πρβλ. Ψ. 661, 'Ανθ. Πλαν. 4. 221.

κάμμορον, τό, «ψυκτικὸν φάρμακον», κατὰ τὸν Ζεῦξιν, κατὰ δὲ Ζην. τὸν 'Ηροφίλειον τὸ «κώνειον», Γαλην. τῶν Ἱπποκρ. Γλωσσ. 'Εξήγ. 490, Ἱππ. 418, 24· ἢ τὸ ἀκόνιτον, Νικ. 'Αλεξιφ. 41· ἴδε Foës Oecon.

κάμμορος, **ον**, 'Επικ. ἀντὶ **κατάμορος**, ὑποκείμενος εἰς τὴν μοῖραν, κακὴν ἔχων μοῖραν, κακόμοιρος, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν 'Οδ. Λ. 216, πρβλ. Β. 351, Ε. 160·— οὐδαμοῦ ἐν 'Ιλ.

καμμύω, 'Επικ. καὶ Ποιητ. ἀντὶ τοῦ **καταμύω**· παρ' 'Αττ. ἐν χρήσει μόνον παρ' 'Αλέξιδι ἐν 'Αδήλ. 71· ὡσαύτως παρὰ μεταγενεστ. συγγραφεῦσι· ἴδε Φρύν. 339.

κάμνω, ἐκτεταμένος τύπος ἐκ τῆς √ΚΑΜ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἀορ.· μέλλ. **κἀμοῦμαι**, **καμεῖ** Σοφ. Τρ. 1215· **καμεῖται** 'Ιλ. Β. 389, Αἰσχύλ.· 'Επικ. ἀπαρ. **-έεσθαι** 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 580: ἀόρ. 6' **ἔκαμον**, ἀπαρ. **καμεῖν**, 'Επικ. ὑποτακτ. μετ' ἀναδιπλ. **κεκάμω**, **κεκάμῃσι**, **κεκάμωσι** 'Ιλ. Α. 168, Η. 5, Ρ. 658 (ἔνθα ὁ 'Αρίσταρχ. ἀνεγίνωσκε: κε κάμω, κτλ.): πρκμ. **κέκμηκα** 'Ιλ. Ζ. 262, 'Αττ.· ὑπερσ. **ἐκεκμήκεσαν** Θουκ. 3. 98· 'Επικ. μετοχ. **κεκμηώς**, **κεκμηῶτι**, **κεκμηῶτα** 'Ιλ. Ψ. 232, Ζ. 261, 'Οδ. Κ. 31· **κεκμηότας** 'Ιλ. Λ. 802· τὸ δὲ **κεκμηῶτας** ἐν Θουκ. 3. 59 εἶναι πιθαν. σφάλμα ἀντὶ **κεκμηκότας**.— Μέσ., ἀόρ. **ἐκάμόμην** 'Οδ. Ι.130, **καμόμεσθα** 'Ιλ.Σ.341. **I**. μεταβ., κατασκευάζω τι μετὰ κόπου, κάμνω, ἐπὶ τοῦ ἔργου τοῦ χαλκέως ἢ σιδηρουργοῦ, ζῶμά τε καὶ μίτρη τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες, τὴν ὁποίαν ἔκαμαν ἄνδρες χαλκουργοί, 'Ιλ. Δ. 187, 216· ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε, ὅτε κατεσκεύασε πάντα τὰ ὅπλα, Σ. 614· σκῆπτρον .., τὸ μὲν "Ηφαιστος κάμε τεύχων Β. 101, πρβλ. Θ. 195· ὡσαύτως, οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἐνι τέκτονες, οἵ κε κάμοιεν νῆας ἐϋσσέλμους 'Οδ. Ι. 126· πέπλου, ὃν αἱ Χάριτες κάμον αὐταὶ 'Ιλ. Ε. 338, πρβλ. 'Οδ. Ο. 105· ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, ἐν κάμ' 'Επειὸς Λ. 523· λέχος Ψ. 189. **3)** κατὰ μέσ. ἀόρ., διὰ κόπου κτῶμαί τι, τὰς (δηλ. γυναῖκας) αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφί τε δουρί τε μακρῷ 'Ιλ. Σ. 341. **3)** ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἐργάζομαι, καλλιεργῶ μετὰ κόπου, οἵ κέ σφιν καὶ νῆσον .. ἐκάμοντο 'Οδ. Ι. 130· ἱρὸν .., ὃ ῥ' ἐκάμοντο 'Απολλ. Ρόδ. Β. 718, πρβλ. Φιλητ. 7. "Οτι αὕτη ἦτο ἡ πρώτη σημασία ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ὁμιλουμένης 'Ελληνικῆς, ἐν ᾗ μεγίστη γίνεται χρῆσις τοῦ **κάμνω** ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας. Περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ῥήματος τούτου ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς 'Ελληνικῇ καὶ τῶν ποικίλων ἐξ αὐτοῦ φράσεων, ἴδε Κοραῆ "Ατακτα τόμ. Β', σ. 172 κέξ. **II**. ἀμεταβ., ἐργάζομαι, κοπιάζω, ὑπέρ τινος Θουκ. 2. 41:— ἀκολούθως, ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος συνεχοῦς ἐργασίας, κουράζομαι, ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει, «ἀνδρὶ δὲ κεκοπιακότι, τὴν δύναμιν μεγάλως αὔξει ὁ οἶνος» (Θ. Γαζῆς), 'Ιλ. Ζ. 261, πρβλ. Λ. 802· οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε Θ. 22· **τινι**, ὃς οἱ πολλὰ κάμῃσι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἄεξῃ 'Οδ. Ξ. 65· μετ' αἰτ. τοῦ μέρους καθ' ὅ τις αἰσθάνεται κόπωσιν, οὐδέ τι γυῖα .. κάμνει, οὔτε αἰσθάνεται κόπον εἰς τὰ μέλη του, 'Ιλ. Τ. 170, κτλ.· περὶ δ' ἔγχει χεῖρα καμεῖται 'Ιλ. Β. 389· ὃ δ' ἀριστερὸν ὦμον ἔκαμνεν Π. 106·— ὡσαύτως συχνότατα μετὰ μετοχ., κάμνει πολεμίζων, ἐλαύνων, ἐρεθίζων, δακρυχέουσα, θέουσα, κτλ. Α. 168, Η. 5, Ρ. 658, κτλ.· οὐ μέν θην κάμετον .. ὀλλῦσαι Τρῶας Θ. 448· ἔκαμον δέ μοι ὅσσε πάντῃ παπταίνοντι 'Οδ. Μ. 232· ἀλλ' ἐπὶ διαφόρου ἐννοίας, οὐκ ἔκαμον τανύων, δὲν ἠσθάνθην κόπωσιν τανύων τὸ τόξον, εὐκόλως ἐτάνυσα αὐτό, Φ. 426, πρβλ. 'Ιλ. Θ. 448·— παρ' 'Αττ. συχνάκις μετ' ἀρνήσεως, οὗτοι καμοῦμαι .. λέγουσα, δὲν θὰ κουρασθῶ λέγουσα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 881· μὴ κάμῃς λέγων Εὐρ. Ι. Α. 1143· οὐκ ἂν κάμοιμι τὰς κακὰς κτείνων ὁ αὐτ. ἐν 'Ορ. 1590· οὔποτ' ἂν κάμοιμ' ὀργουμένη 'Αριστοφ. Λυσ. 541, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 470C, Νόμ. 912E, κτλ.·— μετὰ δοτ., μὴ κάμνε λίαν δαπάναις, «μὴ ἀπόκαμνε εἰς τὰς δαπάνας» (Σχόλ.) Πινδ. Π. 1. 175. **2)** καταβάλλομαι ἐν τῇ μάχῃ, ἡττῶμαι, ταῖσι (δηλ. μάχαις) Μήδειοι κάμον, ἐν αἷς ἡττήθησαν οἱ Μῆδοι, αὐτόθι 1. 151, 156· εἰς τὸ κάμνον οἰκεῖου στρατοῦ, τὸ καταπονούμενον ὑπὸ τῶν πολεμίων μέρος τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ, Εὐρ. Ἱκέτ. 709. **3)** εἶμαι ἀσθενὴς ἢ ἄρρωστος, ὑποφέρω ἐξ ἀσθενείας, οἱ κάμνοντες (μετοχ. ἐνεστ.), οἱ ἀσθενεῖς, 'Ηρόδ. 1. 197, πρβλ. Σοφ. Φιλ. 282, 'Αριστοφ. Νεφ. 708, 'Ανδοκ. 9. 20, Πλάτ. κλ.· καμοῦσα ἀπέθανε, νοσήσασα ἀπέθανε, 'Ανδοκ. 16. 3, πρβλ. Δημ. 307. 29· μετὰ συστοίχ. αἰτ., κάμνειν νόσον εἰκείου Εὐρ. 'Ηρακλ. 990, Πλάτ. Πολ. 408E· κάμνουσι ποδάγραν, πάσχουσιν ἐκ ποδάγρας, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 1· ἀλλ' ὡσαύτως, κ. τοὺς ὀφθαλμοὺς 'Ηρόδ. 2. 111· **κάμνω**

τὸ σῶμα, εἶμαι ἀσθενὴς κατὰ τὸ σῶμα, ἔχω κακὴν κρᾶσιν, Πλάτ. Γοργ. 478Δ·— ὡσαύτως μετὰ δοτ. τρόπου, κ. πάθ. Πινδ. Π. 8. 68· νοσήματι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 21, 1· ἐν χρήσει καὶ ὡς Παθ., κάμνειν ὑπὸ νόσου, πάσχειν ἐκ νόσου, Ἡρῳδιαν. 3. 14, 4· ἀπὸ τοῦ τραύματος Λουκ. Τόξ. 60. **4)** καθόλου, ὑποφέρω, πάσχω, θλίβομαι, στενοχωροῦμαι, στρατοῦ καμόντος Αἰσχύλ. Ἀγ. 670· τῷ πεποιημένῳ κ. μεγάλως Ἡρόδ. 1. 118, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 482, Εὐρ. Μήδ. 1138, Ἡρ. Μαινόμ. 293· οὐ καμεῖ τοὐμὸν μέρος, δὲν θὰ εὕρῃς κώλυμα παρ' ἐμοῦ, δὲν θὰ ἔχῃς νὰ παραπονεθῇς ἐναντίον μου, Σοφ. Τρ. 1215· ὡσαύτως, κ. ἔν τινι Εὐρ. Ἐκ. 306, Ι. Α. 966· οὕτως ἐπὶ πλοίου, νεὼς καμούσης ποντίῳ πρὸς κύματι Αἰσχύλ. Θήβ. 210·— μετὰ συστοίχ. αἰτ., οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ λύπης Σοφ. Ἠλ. 532· καμάτους κ. Ἡρῳδιαν. 3. 6. **5)** οἱ καμόντες (μετοχ. ἀορ.), οἱ τελέσαντες τὸ ἑαυτῶν ἔργον, Λατ. defuncti, δηλ. οἱ νεκροί, Ἰλ. Γ. 278· βροτῶν εἴδωλα καμόντων Ὀδ. Λ. 476· εἴδωλα καμ. Ω. 14, Ἰλ. Ψ. 72, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 231, κτλ.· οὕτω παρ' Ἀττ., κεκμηκότες Σοφ. Ἀποσπ. 268, Εὐρ. Ἱκέτ. 576· παρὰ πεζολόγοις, οἱ κεκμηκότες Θουκ. 3. 59, Πλάτ. Νόμ. 718Α, 927Β, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 11, 6·— ἀλλ' ἐν Εὐρ. Τρ. 96 κεκμηκότες εἶναι αἱ σκιαί, τὰ πνεύματα τῶν νεκρῶν, Λατ. dii manes.—Ὁ πρκμ. εἶναι ἀείποτε ἀμετάβ.

κάμορος· «κλήθρα τὸ δένδρον» Ἡσύχ.

κάμος ἢ **κᾶμος**, εἶδος ζύθου, Πρίσκος 183. 14. **2)** = **κάβος**, εἶδος μέτρου, Ἐπιφάν. ΙΙΙ. 272Β, 281Α.

καμπάγιον, τό, = **κάμπαγος**, Χρον. Πασχ. 530, 6, Μαλάλ. 322. 11.

κάμπαγος, ὁ, τὸ Λατ. campagus, εἶδος ὑποδήματος, Ἰω. Αυδ. 134, 22.

καμπανίζω, ζυγίζω, Ἰω. Δαμασκ. ΙΙ. 329D.

καμπανιστής, = **ζυγοκρούστης**, **ζυγοπλάστης**, Ἰω. ὁ Νηστευτὴς (Jejunator) 1924Β.

καμπάλεος, **α**, **ον**, (καμπὴ) = **καμπτός**, «καμπαλέας· καμπύλας» Ἡσύχ.

κάμπανος, ὁ, = **στατήρ**, «καντάρι», Γλωσσ.· ἴδε Δουκάγγ. (γράφεται καὶ **καμπανός**).

καμπεσί-γουνος, **ον**, ὁ κάμπτων τὰ γόνατά τινος, «καμπεσίγουνος· ἡ Ἐρινύς, ἀπὸ τοῦ κάμπτειν τὰ γόνατα τῶν ἁμαρτανόντων» Ἡσύχ.· πρβλ. **καμψίπους**.

καμπεσί-γυιος, **ον**, κάμπτων τὰ μέλη, παίγνια κ., τὰ νευρόσπαστα, Ὀρφ. Ἀποσπ. 17, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ.

καμπή, ἡ, (ἴδε **κάμπτω**) ὡς καὶ νῦν, ἐπὶ ποταμοῦ, ὡς ὁ ποταμὸς βραδύτερος εἴη περὶ καμπὰς πολλὰς ἀγνύμενος Ἡρόδ. 1. 185· Εὐβοΐδα καμπήν, ἐπὶ τοῦ Εὐρίπου, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 27. **II.** ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ τὸ μέρος ἔνθα κάμπτουσι τὰ ἅρματα, ἐν τῷ ἀγῶνι, ὁ καμπτήρ, Λατ. flexus, curriculi, περὶ ταῖσι καμπαῖς ἡνίοχοι πεπτωκότες Ἀριστοφ. Εἰρ. 904· καμπαῖσι δρόμων συμφοραῖς Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 224· εὐλαβηθῆναι περὶ τὴν κ. Πλάτ. Ἴων 537Α· μεταφ., μῦθον ἐς καμπὴν ἄγειν, ἄγειν τὸν λόγον εἰς τὸ μέσον, εἰς τὸ σημεῖον τῆς στροφῆς, Εὐρ. Ἠλ. 659· οὕτω, καμπὰς ποιεῖσθαι Πλάτ. Φαῖδ. 72Β· πρβλ. **κάμπτω** ΙΙ, **καμπτήρ** ΙΙ. **III.** ἐν τῇ μουσικῇ, στροφή, αἰφνίδιος μεταβολή, καμπαὶ ἁσμάτων Φιλόστρ. 620· ἴδε ἐν λ. **κακότεχνος**, καὶ πρβλ. **κάμπτω** ΙΙΙ, **κατακάμπτω**: ὡσαύτως ἐν τῇ Ρητορικῇ, ἡ στροφὴ προτάσεως, Δημήτρ. Φαληρ. § 17. **IV.** ἡ κάμψις ἢ τὸ λύγισμα μέλους, τῶν δακτύλων, τῶν ὤμων, τῶν ἰσχίων, τῶν βραχιόνων, κτλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 26, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, οὐκ ἔχουσα καμπὰς Πλάτ. Τίμ. 75C, πρβλ. 74Ε· ἴδε **κάμπτω** Ι.

κάμπη (παροξύτ.), ἡ, «κάμπια», Λατ. eruca, Ἱππ. 263. 36, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τοῦ μεταξοσκώληκος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 10, κτλ. **II.** μυθώδες τι Ἰνδικὸν τέρας, Διόδ. 3. 72, Νόνν. Δ. 18. 237. Πρβλ. **κάμπος**. (Πρβλ. τὸ ἐν Βέβαις kapanâ (σκώληξ, κάμπη)· ὁ Κούρτ. ἀμφιβάλλει περὶ τῆς σχέσεως τῆς λέξεως πρὸς τὸ **κάμπτ-ω**, ἂν καὶ εἶναι δύσκολον νὰ ἀμφιβάλλῃ τις περὶ αὐτοῦ, πρβλ. τὴν παρατήρησιν τοῦ Ἀριστ. ἐν τῷ π. Ζ. Πορείας 7, 5, [τὰ ἄποδα] δυσὶ χρώμενα προέρχεται καμπαῖς, κτλ.).

καμπιδούκτωρ, **ορος**, Λατ. campiductor, = **ὁδηγός** (ἐν τῇ στρατιωτ. γλώσσῃ), Ἰω. Χρυσ. ΙΙΙ. 519C, Μαυρίκ. 12. 8, 11, Λέοντ. Τακτ. 7. 54, 55, κλ.

καμπιδουκτώριον, τό, ἡ σημαία τοῦ **καμπιδούκτορος**, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. 11, 21. 575, 19. 641.

κάμπιμος, **η**, **ον**, (καμπὴ) ὁ μετὰ καμπῶν, δρόμιος πολλοὺς ἐξέπλησα καμπίμους Εὐρ. Ι. Τ. 81·— ὡσαύτως **κάμπιος**, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 213, κτλ.· **κάμπειος**, Ἡσύχ.

κάμπος, **εος**, τό, θαλάσσιόν τι τέρας, Λυκόφρ. 414· πρβλ. **ἱππόκαμπος**.

κάμπος, ὁ, Λατ. campus, = **πεδίον**, Κοσμ. Ἰνδ. 444Α, Μαυρ. 7, 1, κλ. **2)** = **στρατόπεδον**. Ἀθαν. ΙΙ. 820Α,Β, 821Β.

κάμπος· «ἱππόδρομος. Σικελοί» Ἡσύχ.

καμπουλίρ· «ἐλαίας εἶδος. Λάκωνες» Ἡσύχ.

καμπτήρ, **ῆρος**, ὁ, καμπή, γωνία, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 6, Στράβ. 655. **II.** ἐν τῷ σταδίῳ **καμπτὴρ** ἦτο τὸ σημεῖον καθ' ὃ οἱ τρέχοντες ἐν τῷ ἀγωνίσματι τοῦ διαύλου ἢ δολίχου ἔστρεφον περὶ αὐτὸ ἵνα ἐπανέλθωσιν εἰς τὸ μέρος ὅθεν ἀνεχώρησαν, ἐνῷ ἐν τῷ ἁπλῷ δρόμῳ ἦτο τὸ τέρμα, ὡς τὸ **καμπὴ** ΙΙ, Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 2, πρβλ. Βαθρ. 29. 4· μεταφ., ὡς τυφλὸς δύπέκεινα (δηλ. τοῦ ἑξηκοστοῦ ἔτους) τοῦ βίου καμπτήρ, ὅπερ σημαίνει: θάτερον κῶλον τοῦ διαύλου (κατὰ τὸν Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 344) Ἡρώνδ. Μολπ. XII. 42 Meister, πρβλ. Στοβ. 591. 34· πύματος καμπτήρ, ἡ ἐσχάτη στροφή, ὁ ἔσχατος δρόμος τῆς ζωῆς, Ἀνθ. Π. 12. 257· πρβλ. **κάμπτω** ΙΙ.

καμπτηρία, ἡ, = **καμπτὴρ** ΙΙ, Τζέτζ. Ἱστ. 8. 27.

καμπτικός, **ή**, **όν**, εὐκόλως καμπτόμενος, εὔκαμπτος, δακτύλου τὸ καμ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 15, 3· κίνησις ἡ καμ. ὁ αὐτ. π. Πνεύματ. 7. 1· φωνάριον Πολυδ. Δ', 64.

καμπτός, **ή**, **όν**, ὃν δύναται νὰ κάμψῃ τις, Πλάτ. Τίμ. 44Ε, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6. **II.** ὡς οὐσιαστ., = **καμπτὴρ** ΙΙ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 28, Ἐτυμ. Μ. 609. 29, Ἀκύλας ἐν Παλ. Διαθ.

κάμπτρα, ἡ, ἴδε ἐν λ. **κάμψα**·—**καμπτροποιός**, ὁ, ὁ κατασκευαστὴς καλαθίων, Γλωσσ.

κάμπτω: μέλλ. **κάμψω** Σοφ. Ο. Κ. 91, Ἐπικ. ἀπαρ. **-έμεν** Ἰλ. Τ. 72· ἀόρ. **ἔκαμψα** Ὅμ., Ἀττ.· Παθ., μέλλ. **καμφθήσομαι** Ἀριστείδ., κλ.: ἀόρ. **ἐκάμφθην** Αἰσχύλ., Θουκ.: πρκμ. ἀπαρ. **κεκάμφθαι** Ἱππ. 830F, μετοχ. **κεκαμμένος** (**ἐπι-**, **συγ-**) ὁ αὐτ. 37, Ξεν. Ἱππ. 7. 2. (Ἐκ τῆς √ΚΑΜΠ, ἥτις φαίνεται ἐν ταῖς λέξεσι **καμπ-ή**, **καμπ-ύλος**· τὰ δὲ **γάμπ-τω**, **ἄ-γναμπ-τος** εἰσὶν ἔτι μᾶλλον ἐπιτεταμ. τύποι, πρβλ. Σανσκρ. kump-as (ἀνάπτηρος), Λιθ. kamp-as (γωνία), kump-as (κυρτός)· ἴσως καὶ Σανσκρ. kuk̑, kuñk-é (se incurvare).) Κάμπτω, κυρτόνω, ὄφρα ἵτυν κάμψῃ Ἰλ. Δ. 486 (πρβλ. **ὑποκάμπτω**)· συχνάκις, γόνυ κάμπτω, κάμπτω τὸ γόνυ μου οὕτως ὥστε νὰ καθίσω καὶ νὰ ἀναπαυθῶ, ἡμὶ μὲν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν Ἰλ. Ζ. 118, πρβλ. Τ. 72· ὁ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψεν χεῖράς τε στιβαρὰς Ὀδ. Ε. 453· σὺ κάμπτων γόνατ', δηλ. ὑβδόλως ἀναπαυόμενος, Αἰσχύλ. Πρ. 32· ἄσμενος δὲ τἄν..κάμψειεν γόνυ αὐτόθι 398· ἴδω..κάμψας γόνυ Εὐρ. Ἐκ. 1150· οὕτω, κάμ. κῶλα Σοφ. Ο. Κ. 19· ἀκολούθως, κάμπτειν μόνον, κάθημαι, ἀναπαύομαι, αὐτόθι 85, Εὐρ. Ἐκ. 1079· ἐπὶ προσευχῆς, ὅτι ἐμοὶ κάμψει πᾶν γόνυ Ἐβδ. (Ἡσαΐας ΜΕ', 23)· οὐκ ἔκαμψαν γόνυ τῇ Βάαλ Ἐπιστ. π. Ρωμ. ια', 5, κτλ.· (οὕτω, τιθέναι τὰ γόνατα Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιε', 19, κτλ.):—Παθ., κάμπτομαι, ἀντίθετον τῷ **ἐκτείνομαι**, Πλάτ. Τίμ. 74Β· ἡ κεκαμμένη (δηλ. γραμμή), οὐχὶ ἡ εὐθεῖα, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 6, 14. **II.** ἐν τῇ ἁρματηλασίᾳ, στρέφω τοὺς ἵππους τοῦ ἅρματος περὶ τὸν καμπτῆρα (**καμπτὴρ** ΙΙ, πρβλ. **καμπὴ** ΙΙ)· κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν Αἰσχύλ. Ἀγ. 344· κάμπτοντος ἵππου, ἐνῷ ἔστρεφεν ὁ ἵππος, Σοφ. Ἠλ. 744· κάμ. περὶ νύσσαν Θεόκρ. 24. 117· ἐντεῦθεν μεταφ., κάμπτω βίον, κάμνω τὴν ἐσχάτην στροφὴν τοῦ βίου, Σοφ. Ο. Κ. 91· κάμπτειν βίου τέλος Εὐρ. Ἱππ. 87, πρβλ. Ἑλ. 1666, Ἠλ. 956· διὰ λόγου κάμπτω κακά, τελειώνω τὰ δυστυχήματα διὰ λόγου, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 748. **2)** οὕτως ἐπὶ ναυτιλλομένων, παρακάμπτω, περικάμπτω ἀκρωτήριον, Ἡρακλέας στήλας Ἡρόδ. 4. 42· τὸ ἀκρωτήριον, τὴν ἄκρην ὁ αὐτ. 4. 43., 7. 122· ὡς δὲ τὴν ἄκραν κάμπτοντας ἡμᾶς εἶδον Μένανδρ. ἐν «Ἁλιεῦσιν» 9· τὴν ἄκραν κάμπτων Αἰσχρίων ὁ Σάμιος παρ' Ἀθην. 335C· Μαλέαν κ. Ποιητὴς παρὰ Στράβ. 378, Διόδ. 13. 64, κτλ.· ὡσαύτως, κάμπτειν περὶ ἄκραν Ἀριστοφ. Ἀχ. 96· ὡσαύτως, κάμπτω κόλπον, περικάμπτω τὸν κόλπ., Ἡρόδ. 7. 58. **3)** ἀπολ., πάλιν κάμπτω, στρέφομαι ὀπίσω, Εὐρ. Βάκχ. 1225, πρβλ. Ρῆσ. 235· ἐγγὺς τῶν ἐμῶν κάμπτειν φρενῶν (κοινῶς κάμπτη), ἔρχεσαι πλησίον τῆς ἰδικῆς μου ἰδέας, ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 815. **III.** ἐπὶ τῆς Μουσικῆς, Φρῦνις δ' ἴδιον στρόβιλον ἐμβαλὼν τινα κάμπτων με καὶ στρέφων ὅλην διέφθορεν, διὰ τῶν κάμψεων καὶ περιστροφῶν του μὲ κατέστρεψεν ἐντελῶς, Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 1. 15, ἔνθα εἰσάγεται ἡ Μουσικὴ ἐν γυναικείῳ σχήματι καὶ λέγει τὰ εἰρημένα, ἴδε **καμπὴ** ΙΙΙ· κ. νέας ἀψῖδας ἐπῶν Ἀριστοφ. Θεσμ. 53· κ. ᾠδὰς Φιλόστρ. 180. **IV.** μεταφορ. ὡς τὸ Λατ. flectere, inflectere, κάμπτειν τινά, καταβάλλειν, ταπεινοῦν, Πινδ. Π. 2. 94:—Παθ., κάμπτομαι, κυρτοῦμαι, πημοναῖσι Αἰσχύλ. Πρ. 237, 306, πρβλ. 513, Θουκ. 3. 58· **κάμπτομαι**, ὑποκύπτω, Πλάτ. Πρωτ. 320Β, κτλ.· κάμπτεσθαι καὶ ἕλκεσθαι πρὸς φιλοσοφίαν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 494Ε· κ. ἐπὶ τὸ ψεῦδος, παρασύρεσθαι, περιπλέκεσθαι εἰς πράξεις ἀπατηλάς, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 173Α.

καμπύλη (δηλ. βακτηρία), ἡ, κεκαμμένη ῥάβδος, ὡς τὸ Ρωμ. lituus, Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. Ι', 173, Πλούτ. 2. 790Β, Δλκίφρ. 3. 3.

καμπῠλιάζω, = τῷ ἑπομ., Φώτ., Σουίδ.

καμπύλλω, Ἰων. ἀντὶ **κάμπτω**. στρέφω, λυγίζω, «στραβώνω», Ἱππ. π. Ἄρθρ. 826 ἐν τῷ Παθ.· ἐν τῷ Μέσ., αὐτόθι 812·— **καμπυλεύεσθαι** παρὰ τῷ Ἐρωτιανῷ σ. 226, ὅπερ ἑρμηνεύει **κάμπτεσθαι**.

καμπυλόγραμμος, ἔχων καμπύλας γραμμάς, ἐκ τοῦ Θησ. Στέφ.

καμπῠλο-ειδής, **ές**, ἔχων σχῆμα καμπύλον, καμπυλοειδῆ

φαντασίαν λαμβάνειν Πλούτ. 2. 1121C.—Ἐπίρρ. **καμπυλοειδῶς**, Θεοδώρητ. τ. 4, σ. 372.

καμπύλοεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ **καμπύλος**, καμπυλόεσσαν ἴτυν Ἀνθ. Π. 6. 28.

καμπῠλόομαι, Παθ., γίνομαι καμπύλος, Achmes Ὀνειρ. σ.54.

καμπῠλό-πρυμνος, ον, ἔχων καμπύλην πρύμναν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 392, ἴδε Ἀπολλωνίου Λεξικ. ἐν λ. **κορωνίδες**.

καμπῠλόρ-ρῑνος, ῑνος, ὁ, ἡ, ὁ ἐπικαμπῆ τὴν ῥῖνα ἔχων, Ἐτυμ. Μ. 396. 36, Σουΐδ. ἐν λ. **γρυπός**·— **καμπυλόρρις** Ἡσύχ. ἐν λ. **γρυπός**·— ὡσαύτως **καμπυλόρρῑνος, ον**, Ἰω. Μαλαλ. 314.10.

καμπύλος [ῠ], **η, ον**, (κάμπτω) ἐπικαμπής, κυρτός, ἀντίθετον τῷ **εὐθύς**, ἐπὶ τόξου, καμπύλα τόξα Ἰλ. Γ. 17, κτλ.· ἅρμα Ε. 231· κ. κύκλα, ἐπὶ τροχῶν, αὐτόθι 722· ἄροτρα Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 309· δίφρος Πινδ. Ι. 4. 49 (3. 47)· ὄχημα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 183· κ. ἐς τὸ ἔξω Ἱππ. π. Ἄρθρ. 780· καμπύλα τε καὶ εὐθέα Πλάτ. Πολ. 602C·— μεταφ., κ. μέλος, ᾠδὴ ποικίλον ἔχουσα μέτρον, Σιμωνίδ. 36.— Πρβλ. **καμπύλη**.

καμπῠλότης, ητος, ἡ, κυρτότης, Ἱππ. 153B, Ἀριστ. Κατηγ. 8. 20, π. Ζ. Μορ. 1. 3, 11, κτλ.

καμπυλόω, ποιῶ τι καμπύλον, Achmes Ὀνειροκρ. 54. 10.

καμπύλ-οχος, ον, ἔχων καμπύλους τροχούς, ἐπὶ τοῦ ἁρότρου, Ὀρφ. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 675, ἐν τέλ. (κατὰ Λοβ. ἀντὶ τῆς ἡμαρτημένης γραφῆς **καμπυλόχρως**).

κάμψα, ης, ἡ, «θήκη, γλωσσοκομεῖον» Ἡσύχ.·— παρὰ Φωτίῳ καὶ Σουΐδᾳ **κάψα** μετὰ τῆς ἑρμηνείας «κίστη ἢ θήκη»· πρβλ. Λατ. caps·, capsula·— **κάμπτρα** παρὰ μεταγεν., ἴδε Δουκάγγ.·— ὑποκορίστ. **καμψίον**, τό, Ἡσύχ.· **καμπτρίον** Γεωπ. 10. 21, 10·— ὡσαύτως **καμψάκης** καὶ **καψάκης, ου**, ὁ, ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, «ῥοΐ», Ἐβδ. (Ἰουδὶθ Ι', 5, πρβλ. Γ' Βασιλ. ΙΖ', 12 καὶ 16· ὑδατοδόχον ἀγγεῖον, αὐτόθι ΙΘ', 6)·— **καψάκιον**, τό, Ἡσύχ.

καμψάνεμα, τό, λιβανωτίς, «δενδρολίβανον», Διοσκ. 3. 87.

καμψάριος, ὁ, Λατ. campsarius, δοῦλος φυλάττων ἐν τοῖς βαλανείοις τὰ ἐνδύματα τῶν λουομένων, Ἐπιφάν. Ι. 956D.

καμψι-δίαυλος, ον, ὁ παρακάμπτων τὸν καμπτῆρα οὕτως ὥστε νὰ διαδράμῃ τὸν ὅλον δίαυλον· μεταφ. ἐπὶ τῆς χειρὸς κιθαριστοῦ, ἡ ταχέως ἀνακάμπτουσα, κινουμένη ἄνω καὶ κάτω ἐν τῷ πλήττειν τὰς χορδάς, χεῖρα καμψιδίαυλον ἀναστρωφῶν τάχος Τελέστης ἐν «Ὑμεναίῳ» παρ' Ἀθην. 637A.

καμψικίζω, = **βαρβαρίζω**, «καμψικίζουσα· βαρβαρίζουσα» Ἡσύχ.

καμψίον, τό, ἴδε **κάμψα**.

καμψί-ουρος, ον, ὁ κάμπτων τὴν οὐράν, ἴδε **σκίουρος**.

καμψί-πους, ὁ, ἡ, **πουν**, τό, κάμπτων τὸν πόδα ἐν τῷ τρέχειν, δηλ. ταχέως τρέχων, Ἐρινὺς Αἰσχύλ. Θήβ. 791·— ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει καὶ λέξιν **καμπεσίγουνος**, ἣν ἴδε.

κάμψις, εως, ἡ, (κάμπτω) καμπή, Πλάτ. Τίμ. 74A· κάμψιν ἔχειν, καμπὴν ἔχειν, ἐπὶ ἀρθρώσεων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 1, 11.

καμψός, ή, όν, (κάμπτω) «καμπύλος» Ἡσύχ., πρβλ. **γαμψός**.

κάμων [ᾰ], **ωνος**, ὁ, = **σκαμωνία**, Νικ. Ἀλεξιφ. 484.

κάν, ποιητ. ἀντὶ τῆς προθ. **κατὰ** πρὸ τοῦ **ν**, κάν νόμον Πινδ. Ο. 8. 103· πρβλ. **καμμέν**.

κἀν, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ ἐν**.

κἄν (οὐχὶ **κἀν**), κατὰ κρᾶσιν, **I.** ἀντὶ **καὶ ἄν** .. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 355, καὶ συχνὸν παρ' Ἀττ.·— οὐχὶ συχνὸν ὅταν ὁ **καὶ** εἶναι ἁπλῶς συμπλεκτικός, Πλάτ. Φαίδ. 79A, Γοργ. 514D· ἀλλὰ συχνὸν ὅταν ὁ **καὶ** εἶναι ἐπιτατικός, ὅγε κἂν μέγα δοίη (αἱ νεώτεραι καὶ ἄρισται ἐκδ. ἔχουσι νῦν: ὅγε καὶ (ἢ κεἰ) μέγα δοίη (ἢ δώῃ) Ἡσ. ἔνθ' ἀνωτ.· κακὸν δὲ κἂν ἐν ἡμέρᾳ γνοίης μιᾷ Σοφ. Ο. Τ. 615, πρβλ. 591, Αἴ. 45, κτλ.· ἐνίοτε τίθεται κατόπιν ἢ πρὸ ῥήματος ἔχοντος τὸ **ἄν**, ἄνδρα χρὴ .. δοκεῖν πεσεῖν ἂν κἂν ἀπὸ σμικροῦ κακοῦ αὐτόθι 1078· ἐπεὶ κἂν σὺ .. εἴ τίς σε διδάξειεν .. , βελτίων ἂν γένοιο Πλάτ. Πρωτ. 318B, πρβλ. Πολ. 515D· ἡ χρῆσις αὕτη εἶναι συνήθης ἐν τῇ φράσει, κἂν εἰ, ἔνθα τὸ **καὶ** ἀνήκει κυρίως εἰς τὸ **εἰ**, τὸ δὲ **ἄν** ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα τὸ ἀκολουθοῦν ἐν τῇ ἀποδόσει, νῦν δέ μοι δοκεῖ, κἂν ἀσέβειαν εἰ καταγιγνώσκοι, τὰ προσήκοντα ποιεῖν (ἀντὶ καὶ εἰ καταγιγνώσκοι, ποιεῖν ἄν) Δημ. 530. 22, ἔνθα ἴδε Buttm.·— ἐντεῦθεν,

2) τὸ **κἄν** κατήντησε νὰ τίθεται καὶ ὅταν τὸ ἐν τῇ ἀποδόσει ῥῆμα εἶναι κατὰ χρόνον μὴ δυνάμενον νὰ λάβῃ τὸ **ἄν**, ὡς, κἂν εἰ πολλαὶ [αἱ ἀρεταί] .. εἰσιν, ἓν γέ τι εἶδος ταὐτὸν ἅπασαι ἔχουσι Πλάτ. Μένων 72C· κἂν εἰ μή τῳ δοκεῖ ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 473A, 579D, πρβλ. 408B, Φαῖδ. 71B, Σοφ. 247E, κλ.· συχν. οὕτω παρ' Ἀριστ., ἴδε Πίνακας εἰς Ἀριστ. Bonitz. **3)** παρὰ μεταγενεστ. τὸ **κἄν**, καὶ μὴ ἑπομένου τοῦ **εἰ**, κατήντησε νὰ τίθηται ἁπλῶς ὥς τις μᾶλλον ἐπιτεταμένος τύπος τοῦ **καί**, κἂν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα Θεόκρ. 23. 41, πρβλ. 35· οἷς οὐδὲ κἂν ὄνος ὑπῆρξε πώποτε Λουκ. Τίμ. 20, πρβλ. Θεῶν Διαλ. 5. 2, κτλ., ἴδε Meineke εἰς Μενάνδρ. «Μισουμένους» 11 καὶ πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1480, ἀλλά μοι πάρες κἂν σμικρὸν εἰπεῖν. **II.** ἀντὶ καὶ ἀν(= ἐάν), = καὶ ἐάν, ἄν καί, μετὰ τῶν αὐτῶν ἐγκλίσεων μεθ' ὧν τὸ **ἐάν**, Σοφ. Αἴ. 15, Ἀριστοφ. Ἀχ. 957, 1021, Πλάτ. κλ.

2) κἄν .. , κἄν .. , = εἴτε .. , εἴτε .. , Λατ. sive .. , sive .. , Δημ. 774. 7.

κανάβεια· «κυνηγετικά, ὡς γύργαθοι. ἢ ὑποδήματα ποιὰ» Ἡσύχ.

κᾰνάβῐνος, η, ος, «κανάβινος κηρός· ᾧ χρῶνται οἱ ἀνδριαντοποιοὶ πρὸς πλάσιν» Ἡσύχ.· σῶμα κ., ἰσχνὸς ὡς κάναβος, Ἀνθ. Π. 11. 107·— ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις τὰ Ἀντίγραφα ἔχουσι: **κανάβιον** ἢ **καννάβιον**.

κάνᾰβος ἢ **κάνναβος**, ξύλινος σκελετὸς περὶ ὃν οἱ καλλιτέχναι ἔπλασσον τὸ πρόπλασμα διὰ πηλοῦ ἢ κηροῦ, «κάναβοι· τὰ ξύλα περὶ ἃ τὸ πρῶτον οἱ πλάσται τὸν κηρὸν τιθέασιν» Ἡσύχ.· «περὶ ὃ δὲ οἱ τοὺς πίθους πλάττοντες τὸν πηλὸν περιθέντες πλάττουσι, τοῦτο δὲ ξυλήφιον κάνναβος καλεῖται» Πολυδ. Ζ', 164, πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst § 305. 7. **2)** σχεδίασμα τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος διὰ γραμμῶν διαγραφουσῶν τὰς φλέβας, κτλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 5, 3, π. Ζ. Γεν. 2. 6, 18. **3)** ἰσχνὸς ἄνθρωπος, «πεσσὶ καὶ κόκκαλον», Στράττις ἐν «Κινησίᾳ» 3 (Πολυδ. Ι', 189), Ἡσύχ. [**κᾰ-**, Ἀνθ. Π. 11. 107· καὶ ὁ Meineke γράφει **κάνναβος** παρὰ τῷ Στράττι ἔνθ' ἀνωτ.].

κάναδοι· «σιαγόνες, γνάθοι» (Μακεδ.) Ἡσύχ.

καναδόκα· «χηλὴ (χεῖλη κῶδ.) ὀστοῦ» Ἡσύχ.

κάναθρον ἢ **κάνναθρον**, τό, (κάννα) ἄμαξα ἐκ καλάμων ἢ λύγου πεπλεγμένη, «κάνναθρα· ἁστράβη ἢ ἅμαξα πλέγματα ἔχουσα, ὑφ' ὧν πομπεύουσιν αἱ παρθένοι, ὅταν εἰς τὸ τῆς Ἑλένης ἀπίωσιν· ἔνιοι δὲ ἔχειν εἴδωλα ἐλάφων ἢ γυπῶν» Ἡσύχ., Εὐστ. 1344. 44· ἐπὶ πολιτικοῦ καννάθρου κατήγει εἰς Ἀμύκλας ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ [δηλ. τοῦ Ἀγησιλάου] Ξεν. Ἀγησ. 8· καὶ ὁ Πλούταρχος, Ἀγησ. 19, περὶ τοῦ αὐτοῦ λόγον ποιούμενος περιγράφει τὴν τοιαύτην ἅμαξαν ὡς ἔχουσαν τὸ σχῆμα γρυπῶν καὶ τραγελάφων, «κάναθρα δὲ καλοῦσιν εἴδωλα γρυπῶν ξύλινα καὶ τραγελάφων, ἐν οἷς κομίζουσι τὰς παῖδας ἐν ταῖς πομπαῖς».

κᾰνάσσω: μέλλ. **-ξω**, καταπίνω μετὰ θορύβου ὡς ὅταν κάμνοντες γαργάραν, κενόνω εἰς τὸν λάρυγγα ποτήριον οἴνου μετὰ ποιοῦ τινος ἥχου, «τὰ μέν τοι κάναστρα φελλώδεις τινὲς πινακίσκοι εἶναι δοκοῦσιν, ἀφ' ὧν τὸ ἐκκενῶσαι ἢ ἐκπιεῖν κανάζαι λέγουσι καὶ ἐκκανάζαι» Πολυδ. Ι, 85: ἀλλαχοῦ μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις **δια-**, **ἐγ-**, **ἐκ-κανάσσω**, καὶ τούτων δὲ φαίνεται ὅτι δὲν γίνεται χρῆσις κατ' ἐνεστ. (Ἐκ τῆς √ΚΑΝ, ὅθεν καὶ αἱ λ. **καναχή, -έω, -ίζω**, καὶ **κόν-αβος**· πρβλ. Σανσκρ. kankani (campana), πρβλ. Λατ. cano, cantus).

κανάλης, ὁ, = **ὑπόνομος**, Βασιλικ. 58. 22, 1, Γλωσσ.

κανάλιον, τό, Λατ. canalis, = **πάροδος**, Ἀθαν. Ι. 340B.

καναλίσκος, ὁ, μικρὸς κάναλος, Ἀναστ. Σιν. 97C.

κάναλος, ὁ, ὀχετός, διῶρυξ, Κεδρην. Ι. 496, 17, Ἀρμενόπ. 5. 11 (10), 42.

κάναστρον, τό, (κάνη) = **κάνεον**, κάνιστρον, Λατ. canistrum, «κάνιστρον... κανοῦν» Ἡσύχ.· ὡσαύτως **κάνυστρον** «ἐν δὲ τοῖς Δημιοπράτοις (τοῦ Εὐπόλιδος) οὐ κάναστρον μόνον, ἀλλὰ καὶ κάνυστρον εὑρίσκομεν» Πολυδ. Ι', 85· καὶ **κάναυστρον** Ἀττ. Ἐπιγρ. παρὰ Dittenb. 44, 10· προσέτι **κάνιστρον** ἐν τῷ ἄσματι τῆς χελιδόνος παρὰ τῷ Bgk. εἰς Λυρ. σ. 883. **II.** πήλινον ἀγγεῖον, πινάκιον, ἀλλαχοῦ τρύβλιον, κότυλοι καὶ πάντα κάναστρα Ὁμήρ. Ἐπιγράμμ. 14. 3 (Wolf παροξυτ. **κανάστρα**), Νικοφ. ἐν Ἀδήλ. 2.

κᾰνᾰχέω, ῥῆμα ἐκφράζον διαφόρους ἤχους, κανάχησε δὲ χαλκὸς Ὀδ. Τ. 469· καναχοῦσι πηγαί, Κρατῖνος ἐν «Πυτίνῃ» 7· ὥραν πᾶσαν καναχῶν ὁλόφωνος ἀλέκτωρ, ὁ αὐτ. ἐν «Ὥραις» 1· μετὰ συστοίχ. αἰτ., κ. μέλος, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 907.— Πρβλ. **καναχίζω**.

κᾰνᾰχή, ἡ, (κανάσσω) ὀξὺς ἦχος· ἰδίως ἡ κλαγγὴ μετάλλου, δεινὴν.. πήλῃ βαλλομένη καναχὴν ἔχε Ἰλ. Π. 105, πρβλ. 794· καναχὴ δ' ἦν ἠμιόνοιιν, μέγας θόρυβος, Ὀδ. Ζ. 82· ὀδόντων μὲν ταραχὴ πέλεν, τὸ τρίξιμον τῶν ὀδόντων, Ἰλ. Τ. 365, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 164· κατὰ πληθ., αὐτόθι 160:— οὗτος βραδύτερον, χρυσοῦ κ. Σοφ. Ἀντ. 130· καναχὰ αὐλῶν, ἦχος αὐλῶν, Πινδ. Π. 10. 60· γλυκεῖαν αὐλῶν καναχὰν Βακχυλ. Π. 12, καναχὰ χαλκ]όκτυπος ὁ αὐτ. XIII. 15, Blass, πρβλ. Σοφ. Τρ. 642, καὶ ἴδε τὸ ἑπόμ.·— ὡσαύτως περὶ τῆς φόρμιγγος, τοῖο δὲ φόρμιγξ χρυσέου ὑπὸ πλήκτρου καναχὴν ἔχει ἱμερόεσσαν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλ. 185.

κᾰνᾰχηδά, μετὰ καναχῆς, ἠχητικῶς, μετὰ κτύπου πολλοῦ, ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες Ἡσ. Θ. 367· Λυδίαν μίτραν καναχηδὰ (καναχαδὰ Bergk) πεποικιλμέναν Πινδ. Ν. 8, 25, πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 71· ἐπὶ αὐλῶν, ἴδε ἐν λ. **μίτρα**.

καναχηδής, ές, = **καναχής**, Γαζ. Ἔκφρ. 2. 162· Λοβέκ. **καναχώδης**.

κᾰνᾰχηδόν, Ἐπίρρ., = τῷ **καναχηδά**, Διον. Π. 145, Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 3.

κᾰνᾰχή-πους, ὁ, ἡ, **πουν**, τό, ὁ διὰ τῶν ποδῶν ποιῶν καναχήν, κρότον, ἐπὶ ἵππου, Λατ. sonipes, Ἡσ. παρὰ Πλουτ. 2. 154A, καναχάποδα ἵππον Ἀλκμ. Ἀποσπ. 23, 14, Ὀππ. Κυν. 2. 431.

κᾰνᾰχής, ές, ἴετε δάκρυ καναχές, συνοδευόμενον ὑπὸ κωκυτῶν καὶ στεναγμῶν, Αἰσχύλ. Χο. 152· πρβλ. **καναχή, -ηδά**.

καναχισμός, ὁ, οὐσιαστ. τοῦ ἑπομ., Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 273, ἔκδ. Βασιλ.

κἀνἀχίζω, = **καναχέω**, κανάχιζε δὲ δούρατα Ἰλ. Μ. 36· δῶμα σμερδαλέον κανάχιζε (διαφ. γρ. κονάβιζε) Ὀδ. Κ. 399, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 373.— Καθ' Ἡσύχ.: καναχίζει· οἰμώζει», καί: «κανάχιζεν· ἐψόφει, ἐρώνει, ἐκραύγαζεν».

κἀνἀχός, **ἡ**, **όν**, θορυβώδης, κ. βάτραχοι Νικ. Θηρ. 620.

κάνδαλοι· «κοιλώματα, βάθρα, κωλοβόθραι» (διάφ. γρ. κωλόβαθρα) Ἡσύχ.

κάνδαρος, ὁ, = **ἄνθραξ**, Ἡσύχ. (Πρβλ. candeo).

κάνδαυλος, ὁ, εἶδος Λυδίου ἐδέσματος, οὗ ὑπῆρχον διάφοροι ποικιλίαι, Νικόστρ. ἐν «Μαγείρῳ» 1, Ἄλεξ. ἐν «Ἰαννυχίδι» 1. 2 καὶ 17, Φιλήμ. ἐν «Παρεισιόντι» 1, Μέναν̓δρ. ἐν «Τροφωνίῳ» 1. 11· φέρεται δὲ **κάνδῦλος** ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 624 (ἴδε Δινδ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 122), Μέναν̓δρ. ἐν «Ψευδηρακλεῖ» 1. 6.— Καθ' Ἡσύχ. «κάνδυλος· διὰ λαγῴων καὶ γάλακτος καὶ τυροῦ καὶ μέλιτος πέμμα ἐδώϊμον».

κανδήλη, ἡ, Λατ. candela, λαμπάς, Ἀθήν. 701B. **2)** κρεμαστὸς λαμπτήρ, Ἐπιφάν. Η. 196B, Ἰωάνν. Μόσχ. 3056C, Λεοντ. Κύπρ.1708D·— **κανδηλάπτης**, **ου**, ὁ, καὶ πιθαν. **κανδήλαυρος**, ὁ, ὁ ἀνάπτων τοὺς λαμπτῆρας, κανδηλάπτης ὡς καὶ νῦν, Συλλ. Ἐπιγρ. 9528·— **κανδηλάβρα** Βασιλικ. 44. 13, 3, 44. 15, 19, 1, καὶ **κανδήλαβρον** Βασιλικ. 15. 4, 6, = τῷ Λατιν. candelabrum.

κανδιδᾶτισσα, ἡ, ἡ γυνὴ τοῦ **κανδιδᾶτου**, Στουδ. 1592C, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 67, 21.

κανδιδᾶτος, ὁ, τὸ Λατ. candidatus, ἀξιωματικός, Συλλ. Ἐπιγραφ. 1133, 4029, Νεῖλ. 160B, Προκόπ. Η. 441, 15, Ἰω. Μόσχ. 3060A, κλ.

κανδοφόρους· «μελανειμονοῦντας» Ἡσύχ.

κανδόχα· «κήλη· Λάκωνες» Ἡσύχ. (ἔνθα διορθωτ. **κανδόκα**· «χηλή ..»).

κάνδυς, **υος**, ὁ, Μηδικὸς μανδύας χειριδωτός, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 2, Ἀν. 1. 5, 8· κ. ποικίλος Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 21· ἴδε Müller Archäol. d. Kunst § 246. 5.— Καθ' Ἡσύχ. «κάνδυς· χιτὼν Περσικός, ὃν ἐμπορποῦνται οἱ στρατιῶται»·— τύπος τις **κανδύκη** φαίνεται ἀπαντῶν ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 60.

κανδύταλις, ἡ, ἱματιοθήκη, Μακεδ. λέξις παρὰ τῷ Διφίλ. ἐν «Ἐπιδικαζομένῳ» 1, Μέναν̓δρ. ἐν «Ἀσπίδι» 8 (παρὰ Πολυδ. Γ', 137)·— ὡσαύτως, **κανδυτάλη** ἢ **-άνη**, «κανδυτάναι ἢ κανδύλαι· ἱματιοθῆκαι ὅπου τὰ πολυτελῆ ἱμάτια ἔβαλλον» Ἡσύχ.· πληθ. **κανδύτανες** (ἢ **-εις**) Πολυδ. Ζ', 79, «κανδύτανες· ἱματιοφορίδες· οἱ δὲ εἶδος ἰχθύων· ἔστι δ' ὅτε τὸ αἰδοῖον» Φώτ.· οὕτω καὶ **κανδύλη**, Ἡσύχ. ἔνθ' ἀνωτ.

κάνειον, τό, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ. **II.** τὸ πῶμα ἀγγείου, Ἱππ. 648. 45.

κάνεον [ᾰ], τό, Ἐπικ. καὶ **κάνειον**, Ἀττ. συνῃρ. **κανοῦν** (**κάννα**):— κάνιστρον ἐκ καλάμου πεπλεγμένον, πλεκτὸν κανίσκιον, ἰδίως δι' ἄρτον, «πανέρι», Λατ. canistrum, σῖτον ἐλών ἐπένειμε τραπέζῃ καλοῖς ἐν κανέοισιν Ἰλ. Ι. 217· περικαλλέος ἐν κανέοιο Ὀδ. Ρ. 343, κτλ., πρβλ. Ἡρόδ. 1. 119· ἐκ χαλκοῦ πεποιημένον, χάλκειον κάνεον Ἰλ. Λ. 630· ἐκ χρυσοῦ, χρύσεια κάνεια Ὀδ. Κ. 355· ἐκ πηλοῦ ὀπτοῦ, κεράμιον Διον. Ἀλ. 2. 23: — ἐχρησίμευε πρὸς ἐναπόθεσιν εἰς αὐτὸ τῆς εἰς τὰ θύματα ἐπιρριπτομένης κριθῆς κατὰ τὴν ὥραν τῆς θυσίας, ἔχεν οὐλὰς ἐν κανέῳ Ὀδ. Γ. 442· κανοῦν ἐνῆρκται Εὐρ. Ἡλ. 1142, πρβλ. Ἡρ. Μαιν. 926, Αἰσχίν. 70. 31· τὸ κανοῦν ὁλὰς ἔχον Ἀριστοφ. Εἰρ. 948, πρβλ. Ἀχ. 244, 253, Ὄρν. 850· προσφερόμενον ὡς ἀναθηματικὸν δῶρον, Συλλ. Ἐπιγρ. 1570δ. 3. 2855. 21.

κανῆν, Δωρ. ἀπαρέμ. ἀορ. β' τοῦ **καίνω**, ὅκα παῖδα κανῆν (κανεῖν Meineke) τεὸν ἤθελον αὐτοὶ Θεόκρ. 24, 92.

κάννης, **ητος**, ὁ, ψιάθιον ἐκ καλάμων, ὅπερ αἱ Ἀθηναῖαι γυναῖκες ἐλάμβανον μεθ' ἑαυτῶν ἐξερχόμεναι ἔξω, Νόμ. Σόλωνος παρὰ Πλουτ. Σόλ. 21· ἔνθα ὅμως ὁ Κοραῆς σημειοῦται: «κάνητα, παρὰ τὸ κάνης, κάνητος, οὗ τὸ ὑποκοριστικὸν κανήτιον· Δωρικῶς ἡ παρ' ἡμῖν συνήθεια προφέρει κανάτιον, οὐ τὸν κάλαθον σημαίνουσα, ὡς ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ ἐστὶν ἐκδέξασθαι, ἀλλ' ὑδατηρὸν ἀγγεῖον»· παροιμ., ὁ κάνης τῆς κοίτης ὑπερέχει, «ἐπὶ τῶν τὰ μὴ ἀναγκαῖα μείζω καὶ πλείω τῶν ἀναγκαίων κεκτημένων» Φώτιος 524, 17, ἔκδ. Πόρσ., Κράτης ἐν «Ἥρωσιν» 5. — Κατὰ Σουΐδ. «κάνης ὁ ψίαθος. καὶ κλίνεται κάνητος».

κἀνήτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κάνεον**, «τὸ δὲ νῦν κανίσκιον κανήτιον ἐκάλουν» Πολυδ. Ζ', 86.

κανητοποιός, ἴδε **καννητοποιός**.

κἀνηφορέω, φέρω τὸ ἱερὸν κάνιστρον ἐν πομπῇ, Ἀριστοφ. Λυσ. 646, 1194, Ἐκκλ. 732, Συλλ. Ἐπιγρ. 4316 (προσθῆκαι), κ. ἀλλ.· ἔμελλε γάρ τῷ Διΐ τῷ βασιλεῖ κανηφορεῖν Πλούτ. 2. 771F· Ἴσιδι Συλλ. Ἐπιγρ. 2298, πρβλ. 8602-3·— ἴδε **κανηφόρος**.

κἀνηφορία, ἡ, τὸ φέρειν τὸ ἱερὸν κάνιστρον, ὅπερ ἦν ἔργον τῶν κανηφόρων, Πλάτ. Ἵππαρχ. 229C.

κανηφορικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων εἰς κανηφόρον, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν ClA. I. 152.

κἄνη-φόρος, **ον**, ὁ φέρων τὸ ἱερὸν κάνιστρον.— **Κανηφόροι**, αἱ, παρθένοι ἐν Ἀθήναις φέρουσαι ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν κατὰ τὰς πομπὰς κανᾶ ἐν οἷς ὑπῆρχον τὰ ἱερὰ σκεύη ὧν χρῆσις ἐγίνετο κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Δήμητρος, τοῦ Διονύσου καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ἀριστοφ. Ἀχ. 242, 260, Ὄρν. 1551, Ἐπιγραφ. Ἀττ. παρὰ τῷ Ussing σ. 46.— Καθ' Ἡσύχ.: «κανηφόροι· ἐν ταῖς πομπαῖς αἱ ἐν ἀξιώματι παρθένοι ἐκανηφόρουν, ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς Παναθηναίοις. οὐ πάσαις δὲ ἐφεῖτο κανηφορεῖν»·— ὡσαύτως, καν. θεᾶς Ἀρτέμιδος Ἐπιγραφ. Ἠσιδ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4362. Αἱ Ἀθηναῖαι κανηφόροι ὤφειλον νὰ ἔχωσιν ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν δέκα ἐτῶν, εἶχον τὴν κόμην πεπασμένην, ἕρερον δὲ ὁρμαθὸν ξηρῶν σύκων καὶ ἑτέραι ἐπεσκίαζον αὐτὰς ἄνωθεν διὰ σκιαδίου ἢ θολίας. Τὸ ὑπούργημα αὐτῶν, ὅπερ ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ μεγίστη τιμή, ἐκαλεῖτο **κανηφορία**, καὶ τὸ ῥῆμα **κανηφορέω**. Τοιαῦται ἀγάλματα παρθένων, αἵτινες δι' ἑκατέρων τῶν χεινῶν κρατοῦσιν ἐπὶ κεφαλῆς κανοῦν, πολλάκις κατεσκεύαζον οἱ ἀρχαῖοι τεχνῖται, τὰ περιφημότερα δὲ τούτων ἦσαν αἱ Κανηφόροι τοῦ Πολυκλείτου καὶ τοῦ Σκόπα, πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst § 422. 7.

κανθάρεως, ὁ, ὄνομα εἴδους ἀμπέλου, ἐκ τῶν σταφυλῶν τῆς ὁποίας παρεσκευάζετο ὁ λεγόμενος κανθαρίτης οἶνος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 15, 5· διαφ. γραφ. **κανθάρεος**. Παρ' Ἡσυχ.: «κανθάρεως· ἀμπέλου εἶδος».

κανθάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κάνθαρος** II, Πλούτ. 2. 461E· πρβλ. Meineke εἰς Ἐπιγέν. ἐν «Ἡρωίνῃ» 1.

κανθαρίς, **ίδος**, ἡ, ὄνομα πολλῶν ἐντόμων, ἰδίως. **1)** ἡ κανθαρὶς τοῦ ἐκδορίου, Cantharis vesicatoria, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 8, 3, κτλ. **2)** κάνθαρός τις ἐπιβλαβὴς εἰς τὰ σιτηρά, κανθαρὶς σιτηβόρου Νικ. Ἀλεξιφ. 115· εἶδος μεγάλου κανθάρου παρὰ τὴν Αἴτνην, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἑορταῖς» 2· ἁπλῶς κάνθαρος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 7, 1· ὡσαύτως εἰς καρπούς, κτλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 22. **II.** εἶδος ἰχθύος, Νουμήν. παρ' Ἀθην. 326F.

κανθᾰρίτης οἶνος, ὁ, οἶνος ἐκ τῆς ἀμπέλου τῆς καλουμένης ὁ κανθάρεως, Πλίν. 14. 9.

κανθάρο-ειδής, **ές**, ὅμοιος πρὸς κάνθαρον, Φίλης περὶ Ζώων ἰδιότ. 43. 3.

κάνθᾰρος, ὁ, Λατ. cantharus, εἶδος κανθάρου λατρευομένου ἐν Αἰγύπτῳ, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 232, Σοφ. Ἀποσπ. 173, Ἐπίχ. παρὰ τῷ Σχολιαστ. Ἀριστοφάνους εἰς Εἰρ. 72·— παροιμ., κανθάρου σκιαί, «ἐπὶ τῶν φοβουμένων τὰ μὴ ἄξια φόβου» Διογενιαν. ἐν Παροιμιογρ. σ. 200, ἔκδ. Gaisf.· περὶ τοῦ ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 695 στίχου: ἀετὸν τίκτοντα κάνθαρός σε μαιεύσομαι ἴδε **μαιεύομαι**. **II.** εἶδος ποτηρίου, cantharus, scarabaeus, Φρύν. ἐν «Κωμασταῖς» 1, κτλ., παρ' Ἀθην. 473 κέξ. **III.** εἶδος Ναξίου πλοιαρίου, Ἀριστοφ. Εἰρ. 143, πρβλ. Meineke εἰς Μέναν̓δρ. 122· ἴδε **κάραβος** III. **IV.** εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, ὡσαύτως ἐν τῷ Λατ. cantharus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8, 13, 3. Ὁ ἰχθὺς οὗτος σήμερον ὀνομάζεται **σκάθαρος** καὶ **σκαθάρι**, ἴδε σημ. Κοραῆ εἰς Ξενοκρ. σ. 75 κέξ. **V.** σημεῖον ἐπὶ τῆς γλώσσης τοῦ Αἰγυπτίου θεοῦ Ἄπιος, «ἔχει δὲ ὁ μόσχος οὗτος, ὁ Ἄπις καλεόμενος, σημήια τοιάδε· ἐὼν μέλας ἐπὶ μὲν τῷ μετώπῳ λευκὸν τετράγωνον ... , ὑπὸ δὲ τῇ γλώσσῃ κάνθαρον» Ἡρόδ. 3. 28· nodus ἐν Πλιν. 8. 71. **IV.** γυναικεῖόν τι κόσμημα, Ἀντιφάνης ἐν «Βοιωτίᾳ» 4 (Ἀθήν. 474E)· πιθανῶς πολύτιμός τις λίθος, ἴδε Müller Archäol. d. Cunst. § 230.

κανθαρ-ώλεθρος (οὐχὶ **-όλεθρος**), ὁ ὄλεθρος τῶν κανθάρων, οὕτως ἐκαλεῖτο μέρος τι τῆς Θρᾴκης, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 120, Στράβ. 330, Πλούτ. 2. 473E, Ἀντίγ. Καρ. 14· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 705.

κἄνθεν, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ καὶ ἔνθεν, Σοφ. Αἴ. 725.

κανθήλια, **ων**, τά, Λατ. clitellea, σάγμα ὑποζυγίων ἢ τὰ ἑκατέρωθεν τοῦ σάγματος κοφίνια, Ἀριστοφ. Σφ. 169· ἐντεῦθεν, μεγάλα κοφίνια πρὸς μεταφορὰν σταφυλῶν κατὰ τὸν τρυγητόν, Ἀρτεμιδ. 4. 6, Γεωπ. 6. 11· «τὰ σάγματα τῶν ὄνων καὶ τὰ τούτοις ἐπιτιθέμενα λύγινα πλέγματα» Ἡσύχ. **II.** «τὰ ἐν τῇ πρύμνῃ τῆς νεὼς ἐπικαμπῆ ξύλα, τιθέμενα πρὸς σκηνοπήγια» Ἡσύχ.

κανθήλιος, ὁ, = **κάνθων**, εἶδος μεγάλου ὄνου χρησίμου πρὸς φόρτωσιν, φορτηγὸς ὄνος, Λατ. cantherius, Ἀριστοφ. Λυσ. 290· ὡς φανερὸς γένοιο κανθήλιος ὢν Λουκ. Ψευδολογιστ. 3· ὄνος κανθήλιος Ἑρμιππος ἐν «Ἀρτοπώλισιν» 5, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 11, Πλάτ. Συμπ. 221E, κτλ.:—μεταφ., ὄνος, βλάξ, μωρός, «χονδροκέφαλον γαϊδοῦριν», Λύσιππος ἐν Ἀδήλ. 1, Λουκ. ἐν Διΐ Τραγ. 31.

κανθίαι, **ῶν**, αἱ, = **κανθήλια**, Ἀρτεμίδ. 4. 6.

κανθίς, **ίδος**, ἡ, κόπρος ὄνου, «ὀνὶς» Ἡσύχ.

κανθός, ὁ, ἡ γωνία τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 9, 2, π. Ζ. Μορ. 2. 13, 1, Νικ. Θηρ. 673· «τῶν βλεφάρων τὰ ἑκατέρωθεν ἄκρα κανθοί, ὧν αἱ ῥίζαι ἐγκανθίδες» Πολυδ. Β', 71:— ποιητικῶς, ὁ ὀφθαλμός, Καλλ. Ἀποσπ. 150, Μοσχίων παρὰ Στοβ. 561. 43, Ὀππ. Κύν. 4. 118, κτλ. **II.** = **ἐπίσωτρον**, δηλ. ἡ μεταλλίνη στεφάνη τοῦ τροχοῦ, Λατ. canthus, Ἐτυμ. Μ. 364. 29, Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ἰ. Ε. 724· πρβλ. Persius 5. 71, Loring ἐν Hell. J. 11, σ. 311.— Καθ' Ἡσύχ. «ὁ τοῦ ὀφθαλμοῦ κύκλος, καὶ ἀναπηγὴ τοῦ κα-

πνοῦ ἐν τοῖς ὑπνοῖς. τινὲς δὲ καὶ καπνοδόχην. καὶ μήποτε οἱ χυτρόποδες. Σικελοί. καὶ εἰς ὃ τὰς κάχρυς φρύγουσιν».

κανθύλη, ἡ, οἴδημα, πρήξιμον, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 216.

κανθώδης, **ες**, κυρτός, ῥάμφει κανθώδει Καλλ. Ἀποσπ. 204.

κάνθων, **ωνος**, ὁ, **κανθήλιος**, ὄνος φορτηγός, Ἀριστοφ. Σφ. 179, Ἀνθ. II. 11. 383, 399·— ἐντεῦθεν ὁ Τρυγαῖος ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 82, καλεῖ τὸν κάνθαρον αὐτοῦ διὰ τοῦ ὀνόματος **κάνθων**, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως **κάνθαρος**.

κᾰνίας, **ου**, ὁ, = **κάλαθος**, ἀμφίβολον παρ' Ἡσυχ.

κανίδιον, τό, εἶδος μέτρου ἐν Αἰγύπτῳ, κανίδια οἴνου PPW σ. 151. 677, 8. 860.

κανίκλειον, τό, τὸ μελανοδοχεῖον τοῦ αὐτοκράτορος, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. 719, 18, κλ.· — ὁ τοῦ κανικλείου ἢ ὁ ἐπὶ τοῦ κανικλείου, ὁ φυλάττων ἢ κρατῶν τὸ μελανοδοχεῖον τοῦ αὐτοκράτορος, αὐτόθι 9. 15, Κουροπ. 12. 19·— ὡσαύτως, **καλλίκλειον** Ἰω. Λυδ. 180. 4. [Φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ ἐξελληνισθεὶς τύπος τοῦ Λατ. cannicula, ὑποκορ. τοῦ canna· καὶ εἰ ἔχει οὕτως σημαίνει τὸ καλαμάριον.]

κανίκλειος, ὁ, = «ὁ τὴν τοῦ βασιλικοῦ καλάμου ἐγκεχειρισμένος πρόνοιαν,» Γενέσ. 23. 20, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 7. 19., 131, 17.

κανικλείων, **ωνος**, ὁ, = τῷ προηγ., Γρηγέντ. 781A.

κανίκλης, ὁ, = **κανίκλειος**, Θεοφ. Κοντ. 388.

κᾶνις, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ ἄνις**, **ἄνευ**, Μεγαρεὺς παρ' Ἀριστοφ. ἐν Ἀχ. 834.

κᾰνίσκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κάνεον**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 208, Πτολ. παρ' Ἀθην. 229D, Ἡσύχ. ἐν λ. **καννοῦν**.

κάνιστρον, τό, ἴδε **κάναστρον**.

κάννα ἢ **κάννη**, **ης**, ἡ, κάλαμος, Λατ. canna: πλέγμα ἐκ καλάμων χρησιμεῦον διὰ περιφράγματα, Κρατῖνος ἐν «Πυτίνῃ» 12, πρβλ. Πολυδ. Ι', 184, Ἀριστοφ. Σφ. 394, πρβλ. Φερεκρ. ἐν «Ἰπνῷ» 8. (Ἐντεῦθεν, **κάναθρον** ἢ **κάνναθρον**, **κάνεον**: ἴσως ἡ ῥίζα εἶναι Σημιτική· πρβλ. τὸ Ἑβρ. kânek).

καννάβῐνος, **η**, **ον**, ἐκ καννάβεως, Ἀνθ. Π. 11. 325.

καννάβιον, τό, = τῷ ἑπομ. Διοσκ. 3. 165, Γεωπ. 13. 11, 9.

κάννᾰβις, ἡ· γεν. **ιος** Ἡρόδ. 4. 74, **εως** Γαλην., Πολυδ. Ζ', 72· αἰτ. **κάνναβιν** Μοσχίων παρ' Ἀθην. 206F· ὡσαύτως **καννάβιδα** (οὐχὶ **-βίδα**) Ἡρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Παυσ. 6. 26, 6:— «καννάβι», Σοφ. Ἀποσπ. 231, Ἡρόδ., ἐν τῷ πληθ., σπόροι καννάβεως, Ἐφιππ. ἐν «Κύδωνι» 2 (ἔνθα φέρεται **κανναβίδες**)· οἱ Σκύθαι καίοντες σπέρμα καννάβεως ἐκαπνίζοντο πρὸς ἐξίδρωσιν, καὶ τοῦτο ἐχρησίμευεν εἰς αὐτοὺς ὡς λουτρόν, διότι οὐδέποτε ἐλούοντο δι' ὕδατος, Ἡρόδ. 4. 75· ἐντεῦθεν, κανναβισθῆναι, «πρὸς τὴν κάνναβιν ἐξιδρῶσαι καὶ πυριασθῆναι» Ἡσύχ. (Πρβλ. τὸ Σανσκρ. śanam, Λατ. cannabis· Λιθ. kannapes· Ἄγγλο-Σαξον. hœnep· Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. hanf, κτλ.).

κανναβόκοκκος, ὁ, κανναβόσπορος, Μοσχίων 157, 237.

κάνναβος, ἡ, = τῷ προηγ., Πολυδ. Ι', 176. **II**. διάφ. γραφ. ἀντὶ **κάναβος**.

κάνναθρον, τό, = **κάναθρον**.

καννεύσας, Ἐπικ. ἀντὶ **κατανεύσας**, κατὰ τὸν Wolf ἐν Ὀδ. Ο. 464.

κάννεώσασθαι, ποιητ. ἀντὶ **καὶ ἀνανεώσασθαι**.

καννητοποιός, ἴδε **κανητ-**.

καννόμον, ἧττον ὀρθὸς τύπος ἀντὶ τοῦ **κὰν** (δηλ. **κατὰ**) **νόμον**, Πίνδ.

καννωτός, **ή**, **όν**, (κάννα) πεποιημένος ἐκ καλάμου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 840.

κανοναρχέω, ἐκτελῶ τὰ καθήκοντα κανονάρχου, Στουδ. 1748A.

κανονάρχης, **ου**, ὁ, ἐν τοῖς μοναστηρίοις, ὁ ἐπὶ τῶν κανόνων, ὁ ὁδηγὸς ἐν ταῖς ἱεροπραξίαις, ὁ ἐπιβλέπων τὴν κανονικὴν τέλεσιν τῶν ἱεροπραξιῶν, Νεῖλ. 497B, Κύριλλ. Σκυθ. Β. Σ. 287B, 303A, Ἰω. Μόσχ. 2860, κλ.

κᾰνόνῐας, ὁ, ὁ εὐθὺς ὡς κανών, ἔχων εὐθυτενὲς ἀνάστημα, λεπτὸς καὶ ὑψηλός, Λατ. ad ammussim factus, Ἱππ. π. Ἀέρ. 294.

κᾰνονίζω, (κανὼν) μετρῶ ἢ κρίνω διὰ κανόνος, Λογγῖνος 16. 4· μετρῶ, ῥυθμίζω, τὰς πράξεις ἡδονῇ καὶ λύπῃ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 3, 8· τοῖσι [τοῖς πλάνησιν] κανονίζεται αἰὼν Ἀνθ. Παλ. παράρτ. 40. **II**. παρὰ τοῖς Γραμμ., κανονίζεται, ἀκολουθεῖ τὸν κανόνα, Θεοδόσ. 1020, 11., 1034, 20., 980, 28. **III**. παρ' Ἐκκλ., δέχομαι εἰς τὸν κανόνα τῶν Γραφῶν, Ἀθαν. Π. 1177C, Ψευδο-Ἀθαν. IV. 284A, 289B. **IV**. κάμνω κανόνα, περὶ τῶν ἐκκλησιαστ. κανόνων, Σωκρ. 2, 17.—Ἀπροσώπως, κανονίζεται, εἶναι ὁ κανών, Βασίλ. IV. 805A. **V**. ἐπιβάλλω κανόνα, δηλ. ἐκκλησιαστικὴν ποινήν, τινὰ Ρωμαν. καὶ Κ. Πορφυρογ. Νεαρ. 274.

κανονικάριοι, οἱ, οἱ εἰσπράκτορες μισθῶν, Ἰουστινιαν. Κώδικ. 10. 19, 9, Νεαραὶ 30. 7 § α', 128, 5, 6.

κᾰνονικός, **ή**, **όν**, (κανὼν) σύμφωνος τῷ κανόνι, κατὰ τὸν κανόνα, Εὐστάθ. 113. 40, κλ.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἀρτεμίδ. προοίμ. ἐν τέλ. **II**. ἡ **κανονικὴ** (δηλ. τέχνη), θεωρητικὴ μουσική, καθ' ἣν οἱ φθόγγοι τῆς κλίμακος μετροῦνται κατὰ τὰς διαφόρους ἁρμονίας, Γελλ. 16. 18, Εὐκλ. κλ.· — οἱ **κανονικοί**, θεωρητικοὶ μουσικοί, ἐπὶ τῶν Πυθαγορείων, Πρόκλ. **III**. τὸ **κανονικόν**, Ἐπικούρειον ὄνομα τῆς Λογικῆς, Διογ. Λ. 10. 29. **IV**. κατὰ τοὺς κανόνας ἢ ἀποβλέπων τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, Ὠριγέν. II. 83A· κανονικὰ βιβλία, τὰ κανονικὰ βιβλία τῆς Γραφῆς, Σύνοδ. Λαοδ. 59, 41· κανονικὰ γράμματα Σύνοδ. Ἀντιοχ. 8· ἐπιστολαὶ Βασίλ. IV. 664B, 836C, Γρηγ. Νύσσ. II. 221B, Κύριλλ. Ἀλ. X. 89A. **2) κανονικός**, ἀνήκων εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐκκλησίας ἐν ταῖς ἱεροτελεστίαις, κ. ψάλτης Σύνοδ. Λαοδ. 15. **3)** γνώστης τῶν κανόνων τῆς ἐκκλησίας, Βασίλ. IV. 664C. **V**. ὡς οὐσιαστ., α) λογιστής, Κλεομήδ. 96, 31. **β)** κληρικός, ἐν τῷ πληθ., Βασίλ. III. 1381B, Κύριλλ. Ἱερ. Προκατ. 4. **γ) κανονικὴ** (ἐξυπ. παρθένος), παρθένος ἀφιερωμένη εἰς τὴν διακονίαν τοῦ ναοῦ, Βασίλ. IV. 392B, 648B, 673B, Μακάρ. 704D, Χρυσ. I. 248D, Νεῖλ. 217C, κλ.

κᾰνόνιον, τό, ὑποκοριστ. τοῦ **κανών**, Ἥρων ἐν Math. Vett. 251. **II**. = τῷ ἑπομ., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 149, 153. **III**. = **σταμίς**, Πολυδ. Α', 92. **IV**. διάγραμμα πρὸς εὕρεσιν τοῦ Πάσχα κλ., Μάξιμ. Ὁμολ. 1217C κέξ.

κᾰνονίς, **ίδος**, ἡ, πιθαν. εἶδος ὀβελοῦ, ἔλκει ὁ θεσμοθέτης ἐξ ἑκάστου τοῦ κιβωτίου πινάκιον ἓν .. καὶ ἐμπήγνυσι τὰ πινάκια τὰ ἐκ τοῦ κιβωτίου εἰς τὴν κανονίδα Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. σ. 95, 13 (ἔκδ. Blass)·—κατὰ Σουΐδ. = «ἐργαλεῖον καλλιγραφικόν»·— κανονὶδ' ὑπάτην (ἔνθα τὸ ῐ) Ἀνθ. Π. 6. 62.

κᾰνόνισμα, τό, = **κανὼν** I. 3, Ἀνθ. Π. 6. 295. **II**. = **κανὼν** II, Εὐστ. Πονημάτ. 21. 37· γραμματικὸς κανών, ὁ αὐτ. εἰς Ἰλ. 439. 26.

κᾰνονισμός, ὁ, ἴσως ἡ ζωοφόρος οἰκοδομήματος, Μανέθων 1. 299., 4. 151.

κᾰνονιστέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **κανονίζω**, δεῖ κανονίζειν, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 9.

κᾰνονιστής, ὁ, ὁ εἰσάγων κανόνα, «θεσμοθεσίαν νεαρὰν ἐξεφώνησαν οἱ καινοὶ κανονισταὶ» Εὐστ. Πονημάτ. 64. 84.

κανονογραφία, ἡ, τὸ γράφειν ἀστρονομικοὺς πίνακας, Πτολεμ. Μεγαλ. Συντ. Ἀστρ. τ. 1, σ. 109, 6 Halm. **2)** τὸ γράφειν κανόνας, Σύγκελλ. 223, 20.

κᾰνονοποιΐα, ἡ, τὸ ποιεῖν ἀστρονομικοὺς πίνακας, Θέων εἰς Πτολεμ. σ. 39.

καντάτωρ, **ορος**, ὁ, τὸ Λατιν. cantator, στρατιωτικὸς μουσικός, Μαυρίκ. 2, 18, Λέοντ. Τακτ. 12. 71, 72, 120.

κανταῦθα, Ἀττ. κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **καὶ ἐνταῦθα**, Θουκ. 1. 10.

καντζιλέριος, ὁ, = καγγελλάριος, Ἰωάνν. Κιννάμ. 141. 12.

κανυσῖνος, ὁ, ἔνδυμα ἐκ Κανυσίου ἐρίου κατεσκευασμένον (τὸ δὲ Κανύσιον μεγίστη πόλις τῶν Ἰταλιωτίδων πόλεων), Ἀθήν. 97E, πρβλ. Στεφ. Βυζαντ. ἐν λ. **Κανύσιον**.

κάνυστρον, τό, ἴδε **κάναστρον**.

Κάνωβος, ὁ, (ἀλλὰ **Κάνωπος** εἶναι ὁ τύπος ὃν ἐπιδοκιμάζει ὁ Στέφ. Βυζ.), Canopus, πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου, ἔστιν πόλις Κάνωβος ἐσχάτη χθονὸς Αἰσχύλ. Πρ. 846, Ἡρόδ. 2. 15, κλ.· περίφημος διὰ τὸν ναὸν τοῦ Σεράπιδος, ὅστις ἐκαλεῖτο **Κανωβίτης**, Ἀνθ. Π. 6. 148· ἢ **Κανωβεύς**, Χρησμ. παρὰ Παυσ. 10. 13, 8·— τὸ δυτικώτατον στόμα τοῦ Νείλου ἐκαλεῖτο Κανωβικὸν στόμα, Ἡρόδ. 2. 17, 113· ἢ ἡ πύλη ἡ Κανωβικὴ Στράβ. 795, 800·— ἡ τροφὴ τῶν Κανωβιτῶν ἦτο περίφημος, ὅθεν ἡ λέξις Κανωβισμὸς = ἀβροδίαιτος βίος, Στράβ. 800· πρβλ. Εὐστ. εἰς Διον. Π. 11, Ἰουβεν. 15. 44· ἐντεῦθεν ὁ Ὀκτάβιος ἤλεγχε τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ Ἀντώνιον ὡς ὄντα οὐχὶ Ἀντώνιον ἀλλά τινα Σεραπίωνα, Δίων Κ. 50. 27.

κανών, **όνος**, ὁ, (κάννα) πᾶσα εὐθεῖα ῥάβδος, ἰδίως χρησιμεύουσα ὅπως τηρῇ τι εὐθές. **1)** ἐν Ἰλ. Ν. 407 λέγεται ὅτι ὁ Ἰδομενεὺς εἶχεν ἀσπίδα δύω κανόνεσσ' ἀραρυῖαν· ἐν Ἰλ. Θ. 193 περὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Νέστορος ὁ Ὅμηρος λέγει: πᾶσαν χρυσείην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτήν· καὶ περὶ τῶν πελτῶν (ancilia) ἃς ἔφερον οἱ ἱερεῖς Σάλιοι, λέγεται ὅτι εἶχον κανόνας, Διον. Ἁλ. 2. 71. Φαίνεται δὲ ὅτι οὗτοι ἦσαν δύο ξύλιναι ῥάβδοι ἐκτεινόμεναι ἐγκαρσίως κατὰ τὸ κοῖλον μέρος τῆς ἀσπίδος, δι' ὧν διήρχετο ὁ πῆχυς τῆς χειρὸς καὶ οὕτω συνεκρατεῖτο ὑπὸ τοῦ φέροντος αὐτήν. Εἰς μεταγεν. χρόνους τὸν ἕτερον τῶν κανόνων ἀντικατέστησε λαβίς τις (**ὄχανον**, **πόρπαξ**). **2)** ἐργαλεῖον ὑφαντικόν, πιθ. ἡ κερκὶς («σαγίττα»), δι' ἧς ἡ κλωστὴ τοῦ ὑφαδίου (πηνίου) εἰσήρχετο μεταξὺ τῶν κλωστῶν τοῦ στήμονος (μίτου), Ἰλ. Ψ. 761 (ἔνθα ἴδε τὸν Heyne), Ἀριστοφ. Θεσμ. 822, Ἰλούτ. 2. 156B, Νόνν. Δ. 37. 631. **3)** κανών, ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κτίσταις ἢ τοῖς τέκτοσι (διαφέρων τῆς **στάθμης**), πύργους.. ὀρθοῖσιν ἔθεμεν κανόσιν Εὐρ. Τρῳ. 6· βάθρα φοίνικι.. ἡρμοσμένα ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 945· πρβλ. Πλάτ. Φίλημ. 56B, Ξεν. Ἀγησ. 10. 2, Ἀνθ. Π. 11. 120· ὥστε τέκτονος παρὰ στάθμην ἰόντος ὀρθοῦται κανών Σοφ. Ἀποσπ. 421· κανόνα προσφέρειν Αἰσχίν. 82. 26· προσάγειν Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 5· κανόνεσσι.. μετρήσασθαι Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 724· ὅρα τὴν κωμικὴν περιγραφὴν τοῦ Μέτωνος μετροῦντος τὸν οὐρανὸν διὰ τοῦ κανόνος καὶ τοῦ διαβήτου, Ἀριστοφ. Ὄρν. 999 κέξ.· μολίβδινος κανών, δηλ. εὔκαμπτος, εἰς ὃν

δὲν δύναταί τις νὰ δώσῃ πίστιν περὶ ἀκριβοῦς καταμετρήσεως, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 10, 7, πρβλ. Ρητ. 1. 1. 5. **6)** «χαράκι, ρῆγα», Ἀνθ. Π. 6. 63. **γ)** μεταφ., κανόνες καὶ πήχεις ἐπῶν Ἀριστφ. Βάτρ. 799· λαμπρὰ μὲν ἀκτὶς ἡλίου, κανὼν σαφὴς Εὐρ. Ἱκέτ. 650. **4)** «τὸ ἐπάνω τῆς τρυπάνης ὃν καὶ εἰς ἰσότητα ταύτην ἄγον», δηλ. ἡ γλῶσσα τῆς «ζυγαριᾶς» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 799, Ἀνθ. Π. 11. 334. **5)** ῥάβδος παραπετάσματος, πολυτελεῖς αὐλαῖαι..κανόνας ἔχουσαι περιχρύσους Χάρης παρ' Ἀθην. 538D. **6) κανόνες** ἐκαλοῦντο καὶ αἱ ὀπαὶ ἢ τὰ «κλειδιὰ» τοῦ αὐλοῦ, Ἀνθ. Π. 9. 365. **7)** αἱ ῥάβδοι κλωβίου, Ἰω. Χρυσ. **ΙΙ.** μεταφ., ὡς τὸ Λατ. regula, norma, πᾶν ὅτι χρησιμεύει πρὸς διακανόνισιν ἢ καθορισμὸν ἄλλων πραγμάτων, κανόνι τοῦ καλοῦ μαθὼν Εὐρ. Ἐκ. 602· γνώμῃς πονηροῖς κανόσιν ἀναμετρούμενος τὸ σῶφρον ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 52· οὕτως ὁ νόμος εἶναι κανὼν ἀδικημάτων Λυκοῦργ. 149. 4· ὁ σπουδαῖος ἄνθρωπος εἶναι κανὼν καὶ μέτρον τῆς ἀληθείας Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 4, 5· ἡ ἐλευθερία καὶ τὸ μηδένα δεσπότην ἔχειν αὐτῶν ἦσαν τοῖς προτέροις Ἕλλησιν ὅροι τῶν ἀγαθῶν καὶ κανόνες Δημ. 324. 28· οὕτω καί, ὁ Ἐπικούρου κανών, ἤτο ὁ κανὼν αὐτοῦ περὶ φιλοσοφίας, Δαμόξενος ἐν «Συντρόφοις» 1. 15· καὶ ὁ Δορυφόρος τοῦ Πολυκλείτου ἐκαλεῖτο κανών, ἤτοι ὑπόδειγμα καλῆς ἀναλογίας, ἴδε Müller Archäol. d. Kunst § 120. 4·— ἐν τῇ μουσικῇ τὸ μονόχορδον ἦτο ὁ κανών, ἤτοι ἡ βάσις πάντων τῶν μουσικῶν διαστημάτων, Ast. Νικομ. Θεολ. Ἀρ. σ. 318· τὸν κανόνα ἐκ μιᾶς χορδῆς εὑρεῖν Διογ. Λ. 8. 12.— παρὰ τοῖς Γραμμ. καὶ ἐν τῇ Ρητ. ὁ **κανὼν** ἦτο γενικός τις νόμος βασιζόμενος ἐπὶ τῶν πλειόνων πρὸς ἔλεγχον τῶν ἡμαρτημένων, Α. Β. 1180·— ἐν τῇ χρονολογίᾳ, κανόνες χρονικοὶ ἦσαν κύριαι ἐποχαί, αἵτινες ἐχρησίμευον ὅπως ὁρίζωσι πάσας τὰς ἐν τῷ μεταξὺ χρονολογίας, Πλουτ. Σόλων 27· καὶ κανὼν ἦτο χρονολογικὸν σύστημα, Διον. Ἁλ. 1. 74. **6)** ὡσαύτως, **κανὼν** ἦτο «τὸ μέτρον τοῦ πηδήματος» Πολυδ. Γ', 151· μεταφ. κατὰ τὸν κανόνα ἡμῶν, κατὰ τὰ ὅρια τῆς ἐνεργείας ἡμῶν, Β' Ἐπιστ. π. Κορ. ι', 15 **2)** παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. Γραμμ., συλλογαὶ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων ἐκαλοῦντο κανόνες, ὡς ἄριστα ὑποδείγματα δοκίμου συγγραφῆς, Ruhnk. Hist. Crit. Orat. Graec. σ. xciv, πρβλ. Quintil. Inst. 10. 1. 54 καὶ 59. **3)** παρ' Ἐκκλησιαστ., **κανόνες** ἐκαλοῦντο τὰ βιβλία ὅσα ἡ Ἐκκλησία ἀπεδέξατο ὡς τὸν κανόνα πίστεως, τὰ ὡς θεόπνευστα ἀποδεκτὰ γενόμενα μέρη τῆς ἁγίας Γραφῆς· τὰ λεγόμενα κανονικὰ βιβλία Ἀθαν. Ι. 456A, Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ. 1598A· πρβλ. **κανονίζω. 6)** οἱ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ἄθροισμα αὐτῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 8800. **γ)** οἱ κανονικοὶ λειτουργοὶ τῆς Ἐκκλησίας. **δ)** κανὼν συνόδου, ἢ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, Βασίλ. IV. 400B, Σωκράτ. 108B, Σωζ. 925B. **ε)** = **ὁ ἱερατικὸς κατάλογος**, οἱ ἐν τῷ κανόνι ἐξεταζόμενοι Σύνοδ. Νικ. Ι. 16, 17, Ἐπιφάν. Π. 340B, 196A· τὰς παρθένους τὰς ἀναγεγραμμένας ἐν τῷ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνι = **τὰς κανονικὰς** Σωκράτ. 613A, 121A. **ζ)** = **ἀκολουθία** Βασίλ. 644C, Παλλάδ. Λαυσ. 1100C· **κανὼν ὁ ἑωθινὸς** = ἡ ἀκολουθία τοῦ ὄρθρου Ἰω. Μόσχος 2856C, 2870C, 3009C, κλ. **η)** κανὼν ἐκκλησιαστικὸς ἐπιβαλλόμενος ὡς τιμωρία πρὸς μετάνοιαν, Βίος Βασίλ. 194B, κλ. **θ)** ἐν ταῖς ἱεροτελεστίαις κανὼν εἶναι σύστημα ᾠδῶν. Κανὼν πλήρης συνίσταται ἐξ ἐννέα ᾠδῶν· ἀλλ' ἐν τοῖς πλείστοις κανόσιν ἡ δευτέρα ᾠδὴ λείπει· αἱ ᾠδαὶ ἐν τούτοις ἀριθμοῦνται ὡς εἰ ἡ δευτέρα ᾠδὴ κατεῖχε τὴν ἑαυτῆς θέσιν· οὕτως, ἡ τελευταία ᾠδὴ πάντοτε καλεῖται ᾠδὴ ἐνάτη, ἡ πρὸ αὐτῆς ᾠδὴ ὀγδόη καὶ οὕτω καθεξῆς, Στουδ. 1708B, Βίος Νείλου Νεωτ. 141A (ἴδε **τετραῴδιον, τριῴδιον**).—Ὁ μέγας κανών, ὁ μακρότερος ἐν ταῖς ἱεροτελεστίαις, ᾄλλεται τὴν Πέμπτην μετὰ τὴν τετάρτην Κυριακὴν τῆς Τεσσαρακοστῆς ἐν τῷ ὄρθρῳ, Τριῴδ. [οἱ προεξέχοντες τῶν ποιησάντων ἁσματικοὺς **κανόνας** εἶναι ὁ Ἀνδρέας Κρήτης, Κοσμᾶς ὁ ἐξ Ἱεροσολύμων, Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, Θεόδωρος καὶ Ἰωσὴφ οἱ Στουδῖται, καὶ Θεοφάνης ὁ ἐπονομασθεὶς Γραπτός. Ἴδε Fabric Bibloth. Graec. τόμ. Χ. σ. 136, καὶ Κοραῆ Συνέκδ. Ἱερατικ. σ. κδ' ἔκδ. Παρισίων.]

κανωπικόν, τό, τὸ φυτὸν **πιτύουσα** ἢ **πιτυοῦσα**, Διοσκ. 4. 166 (ἐκ τῶν νόθων).

κάνωπον, τό, ἴσως ἄνθος ἀκταίας, «σαμπούκος», Λατ. sambucus, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Παύλ. Αἰγ.

Κάνωπος, ὁ, ἴδε **Κάνωβος.**

κάπ, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **κατὰ** πρὸ τοῦ π, φ, κάπ πεδίον Ἰλ. Ζ. 201· κὰπ φάλαρα Π. 106.

κάπαῖος, α, ον, ἀνήκων εἰς κάπην, φάτνην· ἴδε **κάπη.**

καπαλευτής, οῦ, ὁ, = **ὀνηλάτης**, Ἡσύχ.

καπαλίζω, = **ζευγηλατέω.** Ἡσύχ.

καπάναξ, ακος, ὁ, «τρεῖς δὲ ἔχοντος τοῦ ταρρίου πλευρὰς τὰς κατὰ τοὺς ἵππους τὸ ἀνώτατον ξύλον καπάναξ καλεῖται», ἐπὶ ἅρματος, Πολυδ. Α', 142.

Κἄπᾰνεύς, έως, ὁ, εἷς τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, πιθανῶς ἐκ τῆς √ΚΑΠ, καπνός, ἕνεκα τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ, ἴδε Αἰσχύλ. Θήβ. 425 κἑξ., Σοφ. Ἀντ. 135.

κἄπάνη [πᾰ̄], ἡ, Θεσσαλικ. ἀντὶ τοῦ **ἀπήνη**, «καπάνας Θετταλοὶ πάντες καλοῦσι τὰς ἀπήνας» Ξέναρχ. ἐν «Σκύθαις» 2, ἴδε Κόβητον Ν. LL. 16·— ἡ μέση ῥάβδος ἅρματος, Πολυδ. Α', 142. **ΙΙ.** = **φάτνη** = **κάπη**, Ἡσύχ.· ὡσαύτως, «τριχίνη κυνῆ» ὁ αὐτ. [Ἡ παραλήγουσα μακρά· ἴδε **καπᾶνικός**].

κἄπᾶνικός, ή, όν, (καπάνη) ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 413, τὰ Θετταλικὰ γὰρ πολὺ καπᾶνικώτερα, ὅπερ ὁ Ἀθήν. (418D) ἑρμηνεύει διὰ τοῦ ἀμαξιαῖα, = ὀγκώδη, ὑπερβολικῶς μεγάλα, ἐνῷ ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς τὸ **καπάνη ΙΙ** (**φάτνη**), καὶ τὸ ἑρμηνεύει διὰ τοῦ χορταστικώτερα, ἀχθονώτερα.

καπαρδεῦσαι· «μαντεύσασθαι» Ἡσύχ.

καπέτις, ιος, ἡ, = **χοῖνιξ**, Πολύαιν. 4. 3, 32, Ἡσύχ., πρβλ. **καπίθη.**

κάπετον, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κατέπεσον**, Πινδ. Ο. 8. 50· πρβλ. **καβάς.**

κάπετος, ἡ, (ἀντὶ **σκάπετος** ἐκ τοῦ **σκάπατος**), τάφρος, ὄχθας καπέτοιο βαθείης, ἐπὶ τῆς περὶ τὰ πλοῖα τάφρου, Ἰλ. Ο. 356, πρβλ. Σ. 564:— ὀπή, τάφος, ἐς κοίλην κάπετον θέσαν [Ἕκτορα] Ω. 797· πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1165, 1403· ὀπὴ πρὸς ὑποδοχὴν μοχλοῦ, αὐλάκιον μοχλοῦ, κτλ., Ἱππ. π. Ἄρθρ. 834B, 836B.

καπετώλια, τά, ἀγῶνες ἱδρυθέντες ὑπὸ Δομιτιανοῦ, IGSI 746.

Καπετωλιονείκης, ου, ὁ, ὁ νικήσας ἐν τοῖς Καπετωλίοις ἀγῶσιν, Ἐπιγρ. Μιλήτου ἐν Rev. Arch. 1874, σ. 112, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 6829.

κάπη [ᾰ̄], ἡ, (ἴδε **κάπτω**) θέσις διὰ τὴν τροφὴν τῶν ζώων, φάτνη, [ἵππους] κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπῃσιν Ἰλ. Θ. 434· ἐρ' ἱππείῃσι κάπῃσι Ὀδ. Δ. 40· ἀντὶ κάπης Λυκόφρ. 95· **κάπηθεν**, ὡς Ἐπίρρ., Σουίδ.· καὶ ἐπίθετόν τι **καπαῖος**, ἀναφέρεται ἐν τοῖς Ὄξον. Ἀνεκδ. 3. 83, 13, πιθανῶς ἐκ τοῦ Ἀντιφάνους, καπαῖον Δία· ἤτοι φατναῖον, ἴδε Meineke εἰς Ἑλλ. Κωμ. 3. 58.

κάπηλεία, ἡ, (καπηλεύω) τὸ μικρὸν ἐμπόριον, «λιανοπούλημα», ἰδίως ἐμπόριον ζωοτροφιῶν, διατήρησις πανδοχείου, Πλάτ. Νόμ. 849D, 918D, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 8, 8· ἐν τῷ πληθ., μικρά, μηδαμινὰ ἐμπόρια, αὐτόθι 4. 4, 10· ἐπὶ ψιμυθιουμένων δύναται νὰ εἴπῃ τις: **καπηλείαν** ἀσκεῖ προσώπῳ Πολυδ. Ε', 102.

κάπηλεῖον, τό, τὸ ἐργαστήριον καπήλου, ἐν ᾧ ἐπώλουν, ὡς καὶ νῦν ἐν τοῖς παντοπωλείοις, οὐ μόνον οἶνον, ἀλλὰ καὶ τροφὰς καὶ παντοῖα ἄλλα πράγματα, Λατ. caupona, Σοφ. Ἀποσπ. Λυσ. 427, Ἐκκλ. 154, Λυσίας 94. 5. Ἰσοκρ. 149D. Ἡ λέξις διετηρήθη μέχρι σήμερον, ἀλλὰ νῦν κυρίως σημαίνει οἰνοπωλεῖον καὶ οἰνοπνευματοπωλεῖον.

καπήλευμα, τό, νόθευσις, νοθεία, γλεύκους Εὐστ. Πονημάτ 259. 23.

κάπηλευτής, οῦ, ὁ, = **κάπηλος**, Γλωσσ.

κάπηλευτικός, ή, όν, = **καπηλικός**, Πλάτ. Νόμ. 842D.

καπηλεύω, εἶμαι κάπηλος ἢ μικρέμπορος, κάμνω ἐμπόριον, «λιανοπωλῶ», Ἡρόδ. 1. 155., 2, 35, Ἰσοκρ. 15A, Νυμφόδ. ἐν τοῖς εἰς Σοφ. Ο. Κ. 337 σχολίοις· ὃ!' ἀψύχου βορᾶς σίτου καπήλευ', ἐμπορεύου καπηλικῶς τροφὰς ἐξ ἀψύχων, δηλ. λαχανικά, Εὐρ. Ἱππ. 953. **ΙΙ.** πωλῶ λιανικῶς, «λιανοπωλῶ», κ. πράγματα Ἡρόδ. 3. 89· τὸν ἔρπιν, δηλ. τὸν οἶνον, Ἱππῶναξ ἐν Ἀποσπ. 42. **2)** μεταφ., κ. τὰ μαθήματα, πωλῶν αὐτὰ καπηλικῶς, Πλάτ. Πρωτ. 313D· οὕτως, ἔοικεν οὐ καπηλεύσειν μάχην, ὅτι δὲν θὰ διεξαγάγῃ τὸν πόλεμον μὲ ἐλεεινὰ καὶ ἀνάξια λόγου παίγνια (πρβλ. τὸ τοῦ Ἐννίου non cauponantes bellum), Αἰσχύλ. Θήβ. 545· οὕτω, κ. τὴν ὥραν, ἐπὶ πορνῶν, Φίλων 2. 576· εἰρήνην πρός τινα χρυσίου κ. Ἡρωδιαν. 6. 7· τύχη καπηλεύουσα.. τὸν βίον, παίζουσα μὲ τὸν βίον, διαφθείρουσα αὐτόν, Ἀνθ. Π. 9. 180· κ. τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ Β' Ἐπιστ. π. Κορ. 6', 17 (ὡς τὸ **δολοῦντες** αὐτόθι δ', 2).

καπηλικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κάπηλον, Δεινόλοχος παρὰ Πολυδ. Γ', 117· μισθωτός, σοφιστὴς ὁ αὐτ. 4. 48:— **ἡ καπηλικὴ** (δηλ. τέχνη) = **καπηλεία**, Πλάτ. Σοφιστ. 223D, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 9, 4. **2)** ὅμοιος πρὸς μικρέμπορον, πανοῦργος, δόλιος, καπηλικὰ μέτρα φιλεῦσα Ἀνθ. Π. 9. 229:—Ἐπίρρ., καπηλικῶς ἔχει, «κομμωτικῶς καὶ ἐψιμυθιωμένως ἔχει καὶ οὐ τὴν κατὰ φύσιν χροιάν, ἀλλὰ νόθον καὶ ξένην», ἐπὶ γραίας ἐψιμυθιωμένης, (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Πλ. 1063. Συγκρ. **-ώτερον**, Νουμήν. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 739A.

κάπηλίς, ίδος, ἡ, θηλ. τοῦ **κάπηλος**, Λατ. copa, Ἀριστοφ. Θεσμ. 347, Πλ. 435, 1120·— ὡσαύτως φέρεται **κάπηλις** Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 259A, πρβλ. Ἀρκάδ. 31.

κἄπηλοδύτης, ου, ὁ, (δύω) ὁ συχνάζων εἰς τὰ καπηλεῖα, «καπηλοδύτης· ὁ ἐν τῷ καπηλείῳ ἑζόμενος» Ἡσύχ.

κάπηλος, ὁ, μικρέμπορος, λιανοπωλητής, μεταπράτης, Λατ. propola, institor, Ἡρόδ. 1. 94., 2. 141, καὶ Ἀττ.· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἔμπορον. Λυσ. 166. 17, Ξεν. Κύρ. 4. 5, 42, Πλάτ. Πολ. 371D, Πρωτ. 314A· ἢ πρὸς τὸν παράγοντα τὸ πωλούμενον (τὸν αὐτοπώλην), ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 231D, Πολιτικ. 260D· λέγεται ἐπὶ τοῦ Δαρείου διὰ τὰς αὐστηρὰς αὐτοῦ οἰκονομικὰς διακανονίσεις, Ἡρόδ. 3. 89:— κάπηλος ἀσπίδων, ὅπλων Ἀριστοφ. Εἰρ. 477, 1209· οὕτω δὲ καὶ ἐν συνθέσει, **ἀνδραποδο-, βιβλιο-, ἱματιο-, σιτο-κάπηλος. 2)** ἰδίως ὁ διατηρῶν καπηλεῖον, Λατ. caupo, Ἀριστοφ. Θεσμ. 347, Λυσ. Ἀποσπ. 3, Λουκ., κλ.

3) μεταφ., κ. πονηρίας, ὁ μεταχειριζόμενος δόλους, Δημ. 784. 7. **II.** ὡς ἐπίθ. **κάπηλος, ον,** = **καπηλικός**, κάπηλος βίος Διον. Ἁλ. 9. 25· ἰδίως, ἐξαπατῶν, δόλιος, πανοῦργος, κ. προσφέρων τεχνήματα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 338· «κάπηλον φρόνημα: παλίμβο[υ]λον καὶ οὐχ ὑγιές, ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν καπήλων τῶν μὴ πιπρασκόντων εἰλικρινῆ καὶ ἀκέραια τὰ ὤνια» Α. Β. 49. **(κάπηλος, καπηλίς** = Λατ. caupo, copa:— Γοτθ. kaupôn, Ἀρχ. Σκανδ. kaupa, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. koufan, kaufôn, Ἀγγλοσαξον. ceapian, τὰ δὲ Ἀγγλικά: chaffer, cheap, Chipping, chap-man, horse-couper, κτλ. φαίνεται ὅτι παρελήφθησαν ἐκ τῆς Λατ.· διότι τὸ Ἑλλ. **κ** (c) ἔπρεπε νὰ ἐκφέρηται διὰ τοῦ Τευτον. k ἢ g).

καπηλοτρῐ̆βέω, καπηλείαν μετέρχομαι, καπηλεύω, Ἡσύχ.

κάπηξ· «ξύλον τι ἐν τῇ πρύμνῃ τῆς νεὼς ὑπερέχον» Ἡσύχ.

κᾰ̆πητόν, τό, (κάπη) τροφὴ ζῴων, παρὰ τῷ μεταγενεστέρῳ Λατινισμῷ capitum, Ἡσύχ.

κάπια, ων, «τὰ σκόροδα. Κερυνῖται» Ἡσύχ.

καπίθη, ἡ, μέτρον χωροῦν δύο χοίνικας, ἰδίως ἐν Περσίᾳ, ἡ δὲ καπίθη δύο χοίνικας Ἀττικὰς ἐχώρει Ξεν. Ἀν. 1. 5, 6. (Πιθαν. λέξις Περσική).

καπναύγης, ὁ, ὁ τῷ καπνῷ μαντευόμενος, Συλλ. Ἐπιγρ. 5763-71.

καπνείω, ποιητ. ἀντὶ **καπνίζω,** Νικ. Θηρ. 36.

καπν-έλαιον, τό, ἐλαιώδης ῥητίνη ἐκ δένδρων, Γαλην. 13. 626.

κάπνεος, κάπνεως, ἴδε **κάπνιος.**

κάπνη, ἡ, = **καπνοδόχη,** Ἀριστοφ. Σφ. 143, Ἄλεξ. ἐν «Παννυχίδι» 2. 13.

καπνηλός, όν, πλήρης καπνοῦ, μυρίζων ἢ ἔχων τὴν γεῦσιν καπνοῦ, Νικ. Θηρ. 54.

καπνηρός, ά, όν, = τῷ προηγ., Κ. Μανασσ. Ἐρωτικ. 9. 57.

καπνία, ἡ, = **κάπνη,** Μοῖρ. 292.

καπνίας, ου, ὁ, (καπνός) πλήρης καπνοῦ, κωμικὸν ἐπώνυμον τοῦ κωμικοῦ ποιητοῦ Ἐκφαντίδου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 151.

II. ὡς οὐσιαστ. **1) καπνίας** οἶνος, ὁ, ἔχων γεῦσίν τινα καπνοῦ ὡς ἐπὶ μακρὸν ἐκτεθεὶς εἰς τὸν καπνόν, Λατ. vinum fumosum, ἢ οἶνος ἐκ τῆς ἀμπέλου τῆς καλουμένης κάπνιος, Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 1. 6, Ἀλεξανδρ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 70, κτλ.· ἴδε Ἡσύχ. καὶ Φώτ. **2) καπνίας** (δηλ. λίθος), ὁ, εἶδος ἰάσπιδος, Πλίν. 37. 37.

καπνιάω, καπνίζω, μελισσάων σμῆνος μέγα .. καπνιόωσι Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 131. **II.** ἀμετάβ., ἐκβάλλω καπνόν, καπνίζω, Πλούτ. 2. 454Α.

καπνίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῶ̃,** κάμνω καπνόν, δηλ. ἀνάπτω πῦρ, Ἰλ. Β. 399. **II.** καπνίζω τινά, τὸν μυρίζω διὰ τοῦ καπνοῦ, Δημ. 1257. 15, Σώπατρ. παρ' Ἀθην. 160F.— Παθ., **καπνίζομαι,** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 27, 2· αἰσθάνομαι ἐνόχλησιν ἐκ τοῦ καπνοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Προβλ. 10. 51· ἐπὶ τῶν ἐχόντων ἐξέχοντας ὀφθαλμούς, διὰ τί οἱ ἐξόφθαλμοι καπνίζονται μᾶλλον; αὐτόθι 31, 6. ἐπὶ τῆς μαγειρικῆς τέχνης, καπνιζομένη τυραννίς, ἡ βασιλεία τοῦ καπνοῦ, Δημήτρ. Κωμ. ἐν «Ἀρεοπαγίτῃ» 1, 3. **2)** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., γίνομαι μέλας ἐκ τοῦ καπνοῦ, διὰ ταῦτα καὶ κεκάπνικ' ἄρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 892.

καπνικός, ή, όν, προφυλακτικὸς καπνοῦ, καὶ ῥῖψις .. καπνικοῦ καλύμματος τοῦ περὶ τὴν κεφαλὴν Εὐστ. Πονημάτ. 279. 85· **τὸ καπνικόν,** φόρος τῶν καπνοδόχων, Θεοφάν. 756, 6 (τὴν λειτουργίαν ἣν παρεῖχεν ὑπὲρ καπνοῦ, Μαλάλ. 246, 17).

κάπνιος (δηλ. ἄμπελος), ἡ, εἶδος ἀμπέλου φερούσης σταφυλὰς ἐχούσας τὸ χρῶμα τοῦ καπνοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 3, 2, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 151· φέρεται **κάπνεος** παρ' Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 12· **κάπνεως** ἐν Κώδ. Urb. τοῦ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 5. 3, 1 καὶ παρ' Ἡσυχ.· **καπνία** παρὰ Σουίδ.— πρβλ. **καπνίας** II. 1.

II. κάπνιος (καπνὸς Kühn), ἡ, εἶδος βοτανίου θαμνοειδοῦς, «τούτου ὁ χυλὸς δριμύς, .. δακρύων ἀγωγός, ὅθεν καὶ τοὔνομα εἴλκυσε» Διοσκ. 4. 110, Λατ. fumaria.

κάπνισις, εως, ἡ, τὸ νὰ εἶναί τις ἐκτεθειμένος εἰς τὸν καπνόν, τὸ καπνίζεσθαι, ἡ δὲ κάπνισις μετὰ δακρύου Ἀριστ. Πρβλ. 10. 51.

κάπνισμα, τό, τὸ καπνίζειν διὰ θυμιάματος, θυμίαμα, Ἐπιφάν. Ι. 320Α, Παλλαδᾶς 46, Κ. Πορφυρ. Ἔκθεσις Βασ. Τάξ. 468, 15·— καπνός, Εὐστ. Πονημάτ. 235. 64.

καπνιστέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **καπνίζω,** δεῖ καπνίζειν, Φίλων Μηθ. σ. 99.

καπνιστήριον, τό, τὸ θυμιατήριον, Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 555, ἔκδ. Β.

καπνιστικός, ή, όν, καλὸς πρὸς κάπνισμα, Γαλην. 14. 501, 8.

καπνιστός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, καπνιστὰ κρέα ἐφθὰ Ἀθήν. 153C.

καπνίτης, ὁ, = **κάπνιος** II, Διοσκ. 4. 110.

καπνοβάτης, ὁ, θεοσεβεῖς καὶ καπνοβάτας Στράβ. 296, 297, ἔνθα ὁ Κερατῆς σημειοῦται: «ὕποπτον μὲν τὸ θεοσεβεῖς ἐνθάδε, ὑποπτότερον δὲ τὸ καπνοβάτας. Αἱ παρὰ τῶν κριτικῶν προταθεῖσαι διορθώσεις εἰσί, καπνοπάτας, καπροβάτας, καπανοβάτας, σεμνοβάτας, σεμνοβιώτας, ἀπνοβιώτας· ἔναγχος δέ τις καὶ ἀγνοβιώτας γραπτέον εἶναι εἴκασε. Τούτων οὐδεμίαν ἀποδεξάμενος εἴασα τὸ καπνοβάται κατὰ χώραν, καίπερ οὐδὲν μᾶλλον σαφὲς ὂν τῶν προταθεισῶν διορθώσεων. Ἴσως καθάπερ ἐσημειωσάμην ἐν τῇ Γαλλικῇ μεταφράσει (Strab. tom. III. page 26, not 1), γραπτέον **καπάτας,** τουτέστι καθαρός, ὡς ἐξηγεῖται τὸ ξενικὸν ὄνομα τοῦθ' Ἡσύχιος» (Στράβ. τ. 4. σ. 114, ἔκδ. Κοραῆ).

καπνο-δόκη, ἡ, κυρίως μέρος ὅπερ δέχεται τὸν καπνόν, δηλ. ὀπὴ ἐν τῇ στέγῃ δι' ἧς ὁ καπνὸς ἐξέρχεται, καπνοδόχη, Ἡρόδ. 4. 103., 8. 137, Φερεκρ. ἐν «Τυραννίδι» 2, Εὔπολις ἐν «Βάπταις» 11· ὁ εἰς **-δόχη** τύπος ἀπαντᾷ μόνον παρὰ μεταγενεστ., ὡς Λουκ. Ἰκαρομ. 13, Γαλην.· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 307.

καπνο-δοχεῖον, τό, = τῷ προηγ., Γλωσσ.· **καπνο-δόχος, ον,** ὁ δεχόμενος τὸν καπνόν, Γλωσσ.

καπνο-ειδής, ές, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ καπνοῦ, σκορπίον .. λευκόν, πυρόν, καπνοειδῆ Αἰλ. π. Ζ. 6. 20.— Ἐπίρρ. **-δῶς** Γρηγ. Νύσσ. τ. 1. σ. 77Β.

καπνο-λογέω, εἰσπράττω φόρον καπνοδόχων, Νεαρ. 6 Μανουὴλ Κομν. l. 2, Juris Graeco-Rom. σ. 159.

καπνόομαι, μεταβάλλομαι εἰς καπνόν, κατακαίομαι, Πινδ. Π. 5. 111, Εὐρ. Ἱκέτ. 497, Τρῳ. 8.

καπνο-ποιός, όν, ὁ κάμνων καπνόν, «καπνοποιὸν τὸ σύκινον ξύλον» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 145.

καπνόρ-ροος, ον, ῥέων ἐκ καπνοῦ, πλήρης καπνοῦ, καπνορ[ρόων] οἰκιῶν Εὐστ. Πονημάτ. 311. 1.

καπνός, ὁ, (ἴδε ἐν τέλ.) ὡς καὶ νῦν, Ὅμ., κλ.· κνισᾶντι καπνῷ Πινδ. Ι. 4. 113 (3. 84), πρβλ. Ἰλ. Α. 315· καπνῷ πυρὸς Αἰσχύλ. Ἀγ. 497· παροιμ., καπνοῦ σκιά, ἐπὶ μηδαμινῶν καὶ ἀναξίων λόγου πραγμάτων, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 295, Σοφ. Φιλ. 946, τἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς οὐκ ἂν πριαίμην ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1170· ὡσαύτως, περὶ καπνοῦ στενολεσχεῖν Ἀριστοφ. Νεφ. 320· καπνὸς καὶ φλυαρία Πλάτ. Πολ. 581D· καὶ ἐν τῷ πληθ., βάκχευε, πολλῶν γραμμάτων τιμῶν καπνούς, τιμῶν τὰς μωρίας τῶν πολλῶν γραμμάτων, Εὐριπ. Ἱππ. 954· καπνοὺς .. καὶ σκιὰς Εὔπολις ἐν «Αὐτολ.» 14·— μεταφ., λέλογχε δὲ μεμφομένοις ἑσλοὺς ὕδωρ καπνῷ φέρειν, ἐπέτυχε δὲ νὰ εὕρῃ εἰλικρινεῖς καὶ ἀγαθοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες νὰ χύσωσιν ὕδωρ ἐπὶ τοῦ καπνίζοντος πυρὸς τῶν φθονερῶν, Πινδ. Ν. 1. 35, πρβλ. Πλουτ. Ἀποσπ. 23. 2. (Ἐκ τῆς √KVAP, ὡς φαίνεται ἐν τῷ Λιθ. kvap-as (ἀτμός), kvep-iu (φυσῶ), κτλ., ἀλλὰ τὸ υ ἀπώλετο ἐν τοῖς **κάπος, καπύω, κεκαφηώς, καπνός,** καὶ Σανσκρ. kapis (οὖτω)· ἐνῷ ἐν τῇ Λατ. τὸ k ἐξαφανίζεται, vapor, vapidus, κτλ.).

καπν-οσφράντης, ου, ὁ, ὁ τὸν καπνὸν ὀσφραινόμενος, ἐπὶ φιλαργύρων ἢ παρασίτου, Κωμ. Ἀνών. 102, Ἀλκίφρ. 3. 49.

καπνοῦχος, ὁ, = **καπνοδόχη,** Βασιλικ. 58. 2, 13.

καπνώδης, ες, ὡς καὶ νῦν, ἀντίθετον τῷ **ἀτμιδώδης,** Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 4, 3., 3. 6, 10, κ. ἀλλ., Θεόφρ., κλ.· καπν. καὶ συννεφὴς ἀήρ Πολύβ. 9. 16, 3.—Ἐπίρρ. **-δῶς,** Γαλην. τ. 4, σ. 507, 8. **2)** ἐπὶ χρώματος, μαῦρος, σκοτεινός, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 5. 3, 2, Φιλοφ. 16.

καπνωδία, ἡ, αἰθάλη, ἀσβόλη, «καπνιά», μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νείλου (Ἐπιστ. σ. 72;), ἡ γραφὴ καὶ ἡ σημασ. τῆς λέξ. ὕποπτος.

κάπος καὶ **κάφος,** ὁ, «τὸ πνεῦμα» Εὐστ. 1280. 34· ὡσαύτως **κάπυς** Ἡσύχ.

κᾶπος, Δωρ. ἀντὶ **κῆπος,** Πίνδ., Θεόκρ.· ἴδε ὡσαύτως ἐν λέξει **ἄπος.**

κάππα, τό, τὸ δέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλην. ἀλφαβήτου, ἴδε **Κ κ.**

Καππαδοκίζω, εὐνοῶ τοὺς Καππαδόκας (**Καππαδόκαι, ῶν,** Ἡρόδ.· ἢ **Καππάδοκες, ων,** Στράβ.), ἐκόλαζε τοὺς καππαδοκίσαντας Ἀπολλ. Μιθρ. 53.— Παθ., φέρομαι ὡς οἱ Καππαδόκαι, δηλ. φέρομαι δειλῶς, δολίως, πανούργως, Ἀνθ. Π. 11. 238.

Καππαδοκικός, ή, όν, εἶδος ἐκπώματος, Πολυδ. Ϛ', 96·—εἶδος πλακοῦντος, Ἀθήναιος 647C.

κάπparις, εως, ἡ, τὸ φυτὸν καὶ ὁ καρπός, Λατιν. capparis, Ἱπποκρ. 890Ε, Ἀριστ. Προβλ. 20. 12, Ἀντιφάνης ἐν «Βομβυλίῳ» 3, κ. ἀλλ.· τὴν κάππαριν συνέλεγον αἱ πτωχαὶ γυναῖκες, Φρύνης ἐρασθεὶς ἠνίκ' ἔτι τὴν κάππαριν συνέλεγεν Τιμοκλ. ἐν «Νεαίρᾳ» 1· ἐντεῦθεν ἐν τῷ ὑποκρ. ἡ παροιμία, πρὸς καππάριον ζῆς, δυνάμενος πρὸς ἀνθίαν Ἀνώνυμ. Κωμικ. παρὰ Πλουτ. 668Δ·— ἡ ῥίζα αὐτῆς ἐκαλεῖτο **καππαρό-ριζον,** Ὀρνεοσόφ. σ. 252.

κάππαστον· «ποικίλον [κατάπαστ-]» Ἡσύχ.

καππάτια· «γυναικεῖα ἱμάτια» Ἡσύχ.

καππαύει, = **καταπαύει,** Πινδ. Ν. 9. 15.

καππεδίον, ἧττον ὀρθὸς τύπος ἀντὶ **κάπ** (δηλ. **κατά**) **πεδίον** Ἰλ.

κάππεσον, ες, ε, Ἐπικ. ἀόρ. β' τοῦ **καταπίπτω,** Ὅμ.· «καππετών· καταπεσών. κείμενος» Ἡσύχ.

καππο-φόρος, ον, ἐπὶ ἵππου σεσημειωμένου διὰ τοῦ στοιχείου **κάππα,** Λουκ. πρὸς Ἀγράμμ. 5· εἰ μὴ ἀναγνωστέον **κοππαφόρος** (πρβλ. **κοππατίας**).

καππῠρίζω, ἀντὶ **καταπυρίζω,** ἀνάπτω, «παίρνω φωτιά», ἢ κατὰ τὸν Σνολ. «πυρακτοῦμαι», Θεόκρ. 2. 24, ἔνθα ἀντὶ τοῦ **καπ-**

πυρίσασα ὁ Valck. προτείνει **καππυρὸς εὖσα**, ὁ δὲ Meineke **ἐξέδωκε κἀκπυρήσασα.**

καππώτας, α, ὁ, ἴδε ἐν λ. **καταπαύτης.**

κάπρα, «αἶξ. Τυρρηνοί» Ἡσύχ.

κάπραινα, ἡ, θηλ. τοῦ **κάπρος**, ἀγρία ὗς· μεταφ. ἀκόλαστος, αἰσχρὰ γυνή, Φρύν. Κωμ. ἐν «Μούσαις» 3· ὦ σαπρὰ καὶ πασιπόρνη καὶ κάπραινα Ἑρμιππ. ἐν «Ἀρτοπώλισι» 2.

καπράω, ἐπὶ θηλειῶν ὑῶν, ὅταν ὀργῶσι πρὸς ὀχείαν καὶ ζητῶσι τὸν κάπρον, Λατ. subare, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 17·— μεταφ., εἶμαι αἰσχρός, ἀκόλαστος, λάγνος, καπρῶσα γραῦς Ἀριστοφ. Πλ. 1024, πρβλ. Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 320·— ὡσαύτως, **καπρίζω, καπρώζω.**

κάπρειος, α, ον, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κάπραν, ὁ τοῦ κάπρου, καπρείων.. ὀδόντων Νόνν. Δ. 18. 245.

καπρία, ἡ, τὸ μέρος τῆς μήτρας τῶν θηλειῶν ὑῶν ἐν ᾧ τὰ ᾠάρια· τοῦτο ἐκτέμνουσιν ἐνίοτε ὅπως ἐμποδίσωσι τὴν πρὸς τὴν ὀχείαν ὁρμὴν τοῦ ζώου, ἐκτέμνεται δὲ καὶ ἡ καπρία τῶν θηλειῶν ὑῶν, ὥστε μηκέτι δεῖσθαι ὀχείας, ἀλλὰ πιαίνεσθαι ταχέως Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 50, 17. **II.** οὐσία τις ὡς τὸ **ἱππομανὲς** τῶν θηλειῶν ἵππων, ἥτις ἐκρέει ἐκ τῶν θηλειῶν ὑῶν μετὰ τὴν ὀχείαν, αὐτόθι 6. 18, 10 καὶ 26.

καπρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κάπρος**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 421.

καπρίζω, = **καπράω**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 10.

καπριόδους σῦς, ἔχων ὀδόντας κάπρου, Κ. Μανασσ. Χρον. 9. 34.

κάπριος, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **κάπρος**, ἀγριόχοιρος, Ἰλ. Λ. 414, Μ. 42· ὡσαύτως, σῦς κάπριος Λ. 293, Ρ. 282 (ἴδε ἐν λ. **κάπρος**). **II.** ὡς ἐπίθ. **κάπριος, ον**, = **κάπρειος**, ὅμοιος πρὸς ἀγριόχοιρον, καπρίους ἔχειν τὰς πρῴρας Ἡρόδ. 3. 59.

κάπρος [ᾰ φύσει], ὁ, ὁ χοῖρος, ἰδίως δὲ ὁ ἀγριόχοιρος, Ἰλ. Ρ. 725, κτλ.· ὡσαύτως, σῦς κάπρος, προστιθεμένου τοῦ ὀνόματος τοῦ εἴδους εἰς τὸ τοῦ γένους (πρβλ. **κάπριος**), Ε. 783, Ρ. 21·— ἐχρησίμευεν ὡς θῦμα ἐν ταῖς θυσίαις, Τ. 197, Ἀριστοφ. Λυσ. 202 (ἔνθα ἴδε Σχολ.) ἦπαρ κάπρου ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 302. **II.** εἶδος θαλασσίου ἰχθύος ἐκ τῶν σκληροδέρμων, Φιλήμ. ἐν «Στρατιώτῃ» 1, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 13, 8· περὶ τῶν ἐν Ἀχελῴῳ κάπρων λέγει ὁ Ἀριστοτέλης ὅτι ἐκπέμπουσι τριγμόν τινα ὡς γρυλισμὸν χοίρου, αὐτόθι 4. 9, 5· ὁ ἰχθὺς οὗτος ἦτο περιζήτητος ὑπὸ τῶν τρυφεροβίων καὶ λίχνων, ἐς Ἀμβρακίαν ἐλθών.. τὸν κάπρον γ' ἂν ἐσίδῃς ὠνοῦ καὶ μὴ κατάλειπε, κἂν ἰσόχρυσος ᾖ Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 305Ε· ὡσαύτως **καπρίσκος**, ὁ, Κρώβυλος ἐν «Ψευδυποβολιμαίῳ» 2, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 355F.— Καθ' Ἡσύχ.: «κάπρος. ὗς ἄγριος, ἢ τὸν φάγρον ἰχθύν». (Πρβλ. Λατ. caper, capra, Ἀρχ. Σκανδιν. hafr, Ἀγγλο-Σαξον. kœfer (τράγος)·— ἀλλ' ἡ ἔλλειψις τοῦ ἐν ἀρχῇ h καθιστᾷ δύσκολον τὴν συσχέτισιν πρὸς τὸ aper, Ἀγγλο-Σαξον. eofor, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. ebar).

καπρο-φάγος [ᾰ], «Ἄρτεμις ἐν Σάμῳ» Ἡσύχ.

καπρο-φόνος, ον, ὁ φονεύων κάπρους, καπροφόνος κύων Ἀνθ. Π. 9. 83.

καπρώζω, = **καπράω**, Σκληρίας παρ' Ἀθην. 402Β.

καπτήρ, ῆρος, ὁ, παρὰ Θεορρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 4, πήλινος σωλήν·— ἀλλὰ κατὰ Schneid. **καλυπτήρ**, ἴδε Ἀριστ. Προβλ. 20. 9.

κάπτω (ἐκτεταμέν. ἐκ τῆς √ΚΑΠ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ **κάπη**): μέλλ. **κάψω**. Χανδὸν ἐσθίω, «χάπτω», ἐμπίδας Ἀριστοφ. Ὄρν. 245, πρβλ. Σώφρονος Ἀποσπ. 20· ἁλφιτα Νικοκλ. παρ' Ἀθην. 140D· ἐπὶ ὑγρῶν ἐν γένει, καταπίνω, μὰ τὸν Διόνυσον ὃν σὺ κάπτεις ἴσον ἴσῳ Ξέναρχ. ἐν «Πορφύρᾳ» 3, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3. 10., 9. 35· ἐπὶ ἀέρος, κάπτω αὔρας Εὔβουλος ἐν «Ἀντιόπῃ» 2. 7·— ἐκρράζει δὲ μείζονα ἀδηφαγίαν καὶ ἀπληστίαν ἢ τὸ ἐσθίειν καὶ πίνειν, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 7, Ἐκκλ. 687· καὶ κυρίως λέγεται ἐπὶ τῆς ἄρκτου, ἥτις οὐδὲ σπάσει οὐδὲ λάψει ἀλλὰ κάψει (πίνει) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 6, 1· ἴδε ἐν λέξ. **κάψις**:— τὸ **κάπτω** συχνάκις μετατρέπεται ἐσφαλμένως εἰς **λάπτω** ἢ **κάμπτω**, Hemst. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. σ. 314, Κόβητος ἐν V. LL. 247.

καπύνιοι· «ἀκόλουθοι» Ἡσύχ.

καπυρίδια, ων, τά, εἶδος πλακουντίων, Ἀθήν. 113D· ἴδε **λαπύρια.**

καπύρίζω, διάγω ἀσώτως, παραδίδομαι εἰς τὰς ἡδονὰς (ἴδε **καπυρὸς** II), Στράβ. 800·— **καπυριστής**, οῦ, ὁ, ἄσωτος, ὁ πρὸς τὰς ἡδονὰς ἀκρατής, αὐτόθι 661.

καπυρις, ὁ, «Περσικὸς χιτὼν χειριδωτὸς» Ησυδ. Ζ'. 58.

καπύρόομαι, Παθ., γίνομαι ξηρός, καταξηραίνομαι, τοῦ μὴ κατὰ τὰς νεωλκίας καπυροῦσθαι τὴν ὕλην μὴ νοτιζομένην Στράβ. 195.

καπύρός, ά, όν, ἀπεξηραμμένος ὑπὸ τοῦ ἀέρος, ξηρός, κάρυα Ἐπίχ. 101 Ahr.· κρέα Ἀντιφάνης ἐν «Παρασίτῳ» 2· ὀστέον, διάφ. γραφ. ἐν Ἱππ. 911C· ἄλευρον καὶ ἄλφιτον κ. Ἀριστ. Προβλ. 21. 3· ἐπὶ τοῦ πάππου τῆς ἀκάνθης, ὡς ἀπ' ἀκάνθας ταὶ καπυραὶ χαῖται, «ὡς ἀπὸ τῆς κινάρας οἱ πάπποι. λέγονται δὲ οἱμαι χαῖται διὰ τὸ κόμαις ἐοικέναι. καπυραὶ δὲ αἱ κεκαυμέναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου» (Σχόλ.), Θεόκρ. 6. 16. **2)** ἐνεργ., ὁ ξηραίνων, ἀποξηραίνων, κ. νόσος, ἐπὶ τοῦ ἔρωτος, ὁ αὐτ. 2. 85. **II.** μεταφ., ἐπὶ ἤχου, καπυρὸν γελᾶν, γελᾶν μεγαλοφώνως, Ἀνθ. Π. 7. 414, Λόγγος 2. 5. κ. γέλως Ἀλκίφρων 3. 48:— οὕτω περὶ τῶν ποιητῶν λέγεται ὅτι ἔχουσι, καπυρὸν στόμα, στόμα ἢ ἆσμα καλλίφωνον (πρβλ. **κράμβος**), Θεόκρ. 7. 37, Μόσχ. 3. 94· συρίζω πάνυ καπυρόν, πάνυ λιγυφώνως, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 22. 3·— ᾠδαὶ κ., ᾠδαὶ ἀγροικικαὶ καὶ ἄσεμνοι ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἐσπουδασμέναι**, Ἀθήν. 697Β: πρβλ. **κράμβος, κρεμβαλέος**. (Ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς αἱ λέξ. **καπύω, καπνός**· πρβλ. **αὖος** ἐκ τοῦ **ἄω, ἄημι**).

καπυρώδης, ες, (εἶδος) καπυρὸς τὸ εἶδος, ξηρός, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἴτρια.**

κάπυς, ἴδε **κάπος.**

κάπύω, ἐκπνέω, ψυχὴν οὔτι κάπυσσεν Κόϊντ. Σμ. 6. 523· ἴδε **ἀποκαπύω.**— Καθ' Ἡσύχ: «ἐκάπυσ(σ)εν· ἐξέπνευσεν· **κάπυς** γὰρ τὸ πνεῦμα».

καπφάλαρα, ἧττον ὀρθὸς τύπος ἀντὶ **κἀπ** (δηλ. κατὰ) φάλαρα Ἰλ. Η. 106.

κάπων, ωνος, ὁ, τὸ «καπῶνι», Λατ. capo, Γλωσσ.

κάρ, ἀντὶ **κατὰ** πρὸ τοῦ **ῥ**, κὰρ ῥόον Ἰλ. Μ. 33· κὰρ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς Υ. 421.

κάρ, ὡς φαίνεται ἀρχαία λέξις σημαίνουσα κόμην ἀποκεκομμένην, βόστρυχον κόμης (ἐκ τοῦ **κείρω**, πρβλ. **ἀ-καρής**), τίω δέ μιν ἐν κἀρὸς αἴσῃ, τὸν ἐκτιμῶ ὅσον καὶ μίαν τρίχα, flocci eum facio, Ἰλ. Ι. 378·— οἱ Γραμμ. ἑρμηνεύουσι τὸ **καρὸς** ὡς = **θανάτου** (πρβλ. **κήρ, κηρός**), θεωρῶ αὐτόν, (δηλ. τὸν μισῶ) ὡς τὸν θάνατον (πρβλ. Ἴσον ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ Ἰλ. Γ. 454)· ἕτεροι ἀνέγνωσαν ἐν Καρὸς αἴσῃ, θεωρῶ αὐτὸν ὡς Κᾶρα (ἐκ τῆς Καρίας), δηλ. τὸν περιφρονῶ· ἀλλὰ τοῦτο ἀναφέρεται εἰς μεταγενεστ. παροιμ. (πρβλ. τὸ ἑπόμ.), ἀλλ' οὐδ' ἐπιτρέπει τὴν τοιαύτην γραφὴν ἡ ποσότης τοῦ Κᾶρός. Ἴδε Ἡσύχ. ἐν λ. **καρὸς αἴσῃ.** **II.** ὡσαύτως, = **κάρα, κάρη**, κεφαλή, ἐπὶ κάρ, κατὰ κεφαλῆς, ὡς τὸ **κατωκάρα**, Ἰλ. Π. 392· ἀνὰ κάρ, πρὸς τὰ ἄνω, Ἱππ. παρὰ Γαλην.

Κάρ, ὁ, γεν. **Κᾱρός**, Πληθ. **Κᾶρες**, κάτοικος Καρίας, Ἰλ. Β. 867· θηλ. **Κάειρα**, αὐτόθι. Ἐν μεταγενεστέροις χρόνοις οἱ Κᾶρες ἐμισθοῦντο ὡς μισθοφόροι, Ἀρχίλ. 20, Valck. εἰς Ἡρόδ. 5. 66, Hemst. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. ὑπόθ. σ. 6 κέξ.· ὡς τοιοῦτοι δὲ ἐχρησιμοποιοῦντο κατὰ τὰς μάχας ἐν ἀπογνώσει πραγμάτων ὅπως μὴ ἀπολεσθῶσιν οἱ ἐκ τῶν πολιτῶν στρατιῶται· ὅθεν ἡ παροιμία, ἐν τῷ Καρὶ κινδυνεύειν, ὅταν τις βάλῃ ἄλλον νὰ κινδυνεύσῃ δι' αὐτόν, Λατ. experimentum facere in corpore vili, Εὐρ. Κύκλ. 647, πρβλ. Σχολ. εἰς Πλάτ. Λάχ. 187Β, Εὐθύδ. 285C· οὕτως, ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον .. πειρᾶσθαι Κρατῖνος ἐν «Βουκόλοις» 4· δεῖ ἐν Καρὶ τὴν πεῖραν γίγνεσθαι Πολύβ. 10. 32, 11· ἐν τῷ Καρὶ καὶ οὐκ ἐν τοῖς ἑαυτῶν σώμασι κινδυνεύειν Ἀριστείδ. 1, σ. 163, Κικ. Flacc. 27:— οἱ Κᾶρες δοῦλοι ἦσαν ὡσαύτως πολυπληθεῖς, ὅθεν ἡ παροιμία, θύραζε, Κᾶρες, οὐκέτ' Ἀνθεστήρια, ἐμπρός, ἔξω εἰς τὴν ἐργασίαν σας, δοῦλοι, αἱ ἑορταὶ παρῆλθον, Παροιμιογρ. **κάρᾱ**, Ἰων. **κάρη** [κᾰ], τό, (περὶ τῶν τύπων καὶ τῆς ῥίζης ἴδε κατωτ.):— ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κεφαλή** (ἴδε Λουκ. Λεξιφ. 3), πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον Ἰλ. Χ. 74, κτλ.· ἐπὶ ἵππων, Ζ. 509· περὶ πόδα περὶ κάρα, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 165· τὰ κακὰ καὶ τὰ δυστυχήματα λέγεται ὅτι καταπίπτουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπου, ὡς καὶ νῦν, Σοφ. Ο. Κ. 564, Ἀντ. 1272·— ἐπὶ τοῦ προσώπου, γέλωτι τοὐμὸν φαιδρὸν δψεται κάρα ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1310· μηδέ μου κάρα τὸ δυσπρόσοπτον ὀρῶν ἀτιμάσῃς ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 285. **2)** σπανίως, ἡ κεφαλὴ ἢ κορυφὴ πράγματός τινος, οἷον ὄρους, ἠχεῖ δὲ κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου Ἡσ. Θ. 42· ἐπὶ δένδρου, Σοφ. Ἀποσπ. 24· ἡ ἄκρα ἢ τὸ χεῖλος ποτηρίου, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 473, Εὔβουλος ἐν «Κυθευταῖς» 1. 6. **3)** παρ' Ἀττ. ποιηταῖς χρησιμεύει ὡς ἡ λέξις **κεφαλὴ** καὶ τὸ Λατ. caput, ὡς περίφρασις δηλοῦσα τὸν ἄνθρωπον, οἷον, Οἰδίπου κάρα, τουτέστιν Οἰδίπους, Σοφ. Ο. Τ. 40. 1207· ἀδελφὸν Ἰσμήνης κάρα ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1· ὦ κασίγνητον κ., ἀντὶ ὦ κασίγνητε, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1164· ὦ φίλον κ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1631· φίλον κ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 905.—Ὁ Ὅμ. ἔχει τὸ **κάρη** μόνον κατ' ὀνομαστ. καὶ αἰτ. τοῦ ἑνικοῦ καὶ παραλαμβάνει τὰς πλαγίας πτώσεις ἐκ τῆς γ' κλίσεως, γεν. καὶ δοτ. **κάρητος, κάρητι**, Ὀδ. Ζ. 230, Ἰλ. Ο. 75· ἔχει ὡσαύτως καὶ τοὺς πληρεστέρους τύπους **κᾰ́ρήτος, κᾰ́ρήτι**, Ἰλ. Ψ. 44, Τ. 405·— πληθυντ. **κᾰ́ρήτα** Ἰλ. Α. 309 (σχηματισθέντας ὡς ἐξ ὀνομαστ. **κάρηαρ** ἢ **κάρηας**, ἂν καὶ οὐδεὶς τοιοῦτος τύπος ἀπαντᾷ): δοτ. πληθυντ. **κάρησι** Τρυφιόδ. 602· ἐν Ἐπιγρ. ἐμμέτρ. Τανάγρας τῶν Χριστιανικῶν χρόνων (Bull. d. cor. hell. III. σ. 144) ἀπαντᾷ γεν. **κάρατος**· — οἱ μεθ' Ὅμηρον ποιηταὶ ἔκλινον τὸ **κάρη** ὡς εἰ ἦν ὄνομα τῆς α' κλίσεως, δηλ. γεν. **κάρης**, Μόσχ. 4. 74, Καλλ. Ἀποσπ. 125· δοτ. **κάρῃ** Θέογν. 1018, Νικ. Θηρ. 249· αἰτ. **κάρην Διον. Π.** 562, Νικ. Θηρ. 131· Τραγ. δοτ. **κάρᾳ**, τῷ σῷ κάρᾳ Αἰσχύλ. Χο. 227· περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 179· ἐν τώμῷ κάρᾳ Σοφ. Ο. Κ. 564· ἐν δ' ἐμῷ κάρᾳ ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1272, **πρβλ.** Ἀποσπ. 147, Εὐρ. Ἠλ. 55. 108· αἰτ. **κάραν Δίσωπ. 94, πρβλ.**

Mehlhorn εἰς Ἀνακρ. 50. 9·— εὑρίσκομεν δὲ τὴν ὁμαλὴν συνηρ. Ἐπικ. ὀνομ. πληθ. **κάρη** ἐν Ἰλ. Κ. 259, ὡσαύτως **κάρα** ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 12 (ἔνθα βραχύνεται πρὸ φωνήεντος), Σαννυρίων ἐν «Γέλωτι» 2· ἐν Σοφ. Ἀντ. 291 εἶναι πιθ. ἑνικ.— Πρόσθες εἰς τοὺς τύπους τούτους καὶ τὰς πτώσεις τὰς σχηματιζομένας ἐκ τοῦ **κράς**, ὁ ἴδε. (Πρβλ. **κάρ**, **κράς**, **κάρηνον**, **κρανίον**, **κάρανος**, πιθ. καὶ **κόρση**, **κόρυς**, **κορυφή**, **κόρυμβος**, **Κόρινθος** (ἀλλὰ τὸ **κέρας** εἶναι πιθανῶς ἐκ διαφόρου ῥίζης), Σανσκρ. śiras, śiram, Λατ. cerebrum (cere comminuit brum, Enn.), Γοτθ. hvairnei, Ἀρχ. Σκανδιν. hjarni (Σκωτ. harn), Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμαν. hirni (hirn), κτλ.

κάρα· «αἶξ ἥμερος Πολυρρήνιοι. ὑπὸ Γορτυνίων † ἄλλοι δὲ ἡ συκῆ. Ἴωνες τὰ πρόβατα. καὶ τὴν κεφαλὴν» Ἡσύχ.

καραβαία· «δίκρουν ξύλον» Ἡσύχ.

κᾰρᾰβίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κάραβος** ἐπὶ πάσης σημασίας, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐφόλκια**

κᾰρᾰβῖς, **ἴδος**, ἡ, = **κάραβος** I, Hemst. εἰς Ἀλ. Τραλλ.— Καθ' Ἡσύχ. «καραβῖδες· γρᾶες» [Μηθυμναῖοι]·— «αἱ δὲ γρᾶες αὗται αἱ παρ' ἡμῖν εἰσι καραβῖδες» κατὰ Κορᾐ̃ν σημ. εἰς Ξενοκρ. σ. 191· ὁ Πτωχοπρόδρ. ἀποκαλεῖ αὐτὰς ὑποκορίστ. «καραβιδίτζας» αὐτόθι 196. **II.** = **κάραβος** II, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 261· ἀλλὰ διακρίνονται ἀπ' ἀλλήλων παρὰ Γαλην. 19. 686.

κᾰρᾰβοειδής, **ές**, ὅμοιος πρὸς κάραβον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 21, π. Ζ. Μορ. 4. 5, 17.

κᾰρᾰβο-πρόσωπος, **ον**, ἔχων πρόσωπον ὅμοιον καράβῳ, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 35.

κάρᾰβος [κᾰ], ὁ, κάνθαρος κερασφόρος, καλούμενος καὶ **κεράμβυξ**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 7, 1 καὶ 9., 5. 19, 12 (ἐν τῷ τελευταίῳ χωρίῳ μετὰ διαφ. γραφ.: **καράβιοι**, **καράμβιοι**). **II.** ὀστρακόδερμον ἀκανθωτόν, ὁ Palinurus (κατὰ τὸν Cuvier), Ἐπίχ. 27 Ahr., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 302, κτλ.· διαφέρων τοῦ καρκίνου, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 8, 3, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 5, κέ., 8. 2, 19 κέ.· μαλακόστρακος αὐτόθι 1. 1, 19·—κατὰ δὲ τὸν Δίφιλον (παρ' Ἀθηναίῳ 106C) «τῶν δὲ ὀστρακοδέρμων καρίς, ἀστακός, κάραβος, καρκίνος τοῦ αὐτοῦ γένους ὄντα διαφέρουσι· μείζων δ' ἐστὶν ὁ λέων τοῦ ἀστακοῦ. οἱ δὲ κάραβοι καὶ γραψαῖοι λέγονται· τῶν καρκίνων δ' εἰσὶ σαρκωδέστεροι». **III.** πλοῖον ὡς λέγομεν καὶ νῦν «καράβι» Ἐτυμ. Μ. 490. 31· πρβλ. **κέρκουρος**, **κάνθαρος**. (Πρβλ. τὸ Λατ. scarabaeus, καὶ Σανσκρ. śarabha, śalabha, ἀκρίς:— ἀλλὰ τῶν βορείων γλωσσῶν crab, crabba, krebs δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προκύπτωσιν ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης).

κᾰρᾰβώδης, **ες**, = **καραβοειδής**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 12, π. Ζ. Γεν. 3. 8, 4.

καραβάλη· «ἁρμενοθήκη» Ἡσύχ.

κᾰρᾱ-δοκέω, κυρίως, ἀναμένω μετὰ προσοχῆς, παρατηρῶ ἔχων τεταμένην κεφαλήν, περιμένω μετ' ἀνησυχίας, ἐπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως καρ. τὴν μάχην τῇ πεσέται Ἡρόδ. 7. 163, 168· τὸν πόλεμον κῇ ἀποβήσεται ὁ αὐτ. 8. 67· οὕτω, κ. ὅταν στράτευμα.. ἔξίη Εὐρ. Τρῳ. 93· ὡσαύτως μετ' αἰτ., αὔοαν ἱστίοις κ. αὐτόθι 456. κ. τἀνθένδε Ἡρακλ. 279· κ. ἀγῶνας Ἑλ. 739· παρουσίαν τινὸς Ι. Α. 1433· τἀπιόντα τραύματα Ι. Τ. 313, κτλ.· τὰ προσταχθησόμενα Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 6· συχνάκις παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, κ. τὸν καιρὸν Πολύβ. 1. 33, 11·— ὡσαύτως, κ. εἴς τινα: ἐκαραδόκησεν εἰς ἐμὲ ἡ βουλὴ πάλιν, ἀπέβλεψεν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 663.

κᾰρᾰδοκία, ἡ, τὸ ἀναμένειν τι ἀνυπομόνως, Ἑβδ. (Παροιμ. Γ', 28).

κάραι· «συκαῖ» Ἡσύχ.

καραιβαράω, Φερεκρ. ἐν Ἀδηλ. 15, ἴδε **καρηβαρέω**.

Καραιός, ὁ, (κάρη) «Ζεὺς παρὰ Βοιωτοῖς οὕτω προσαγορεύεται» Ἡσύχ., ἴδε Meineke εἰς Κρατῖνον ἐν «Νεμέσει» 10.

καράκαλλον, τό, κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, κουκοῦλα, κουκούλιον, Λατ. caracalla, Ἀνθ. Π. 11. 345.

καράμβας· «ῥάβδον ποιμενικήν» Ἡσύχ.

καράμβιος, ἴδε **κάραβος**.

κᾰρᾰνιστήρ, **ῆρος**, ὁ, ἀποβλέπων τὴν ἀποτομὴν τῆς κεφαλῆς, καρανιστῆρες ὀφθαλμωρύχοι δίκαι Αἰσχύλ. Εὐμ. 186·— οὕτω, **καρανιστὴς** μόρος, θάνατος δι' ἀποκεφαλισμοῦ, Εὐρ. Ῥῆσ. 817.

κάραννος· «κεκρύφαλος. κρήδεμνον. ἢ ἔριφος. ἢ ζημία» Ἡσύχ.

κᾰρᾱνον, τό, ἴδε **κάρηνον**.

κάρᾱνος, ὁ, (κάρα) ἄρχων, κύριος, Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 3, Ἀνακρεόντ. 15. 3.

κᾰρᾱνόω, ὡς **τὸ κεφαλαιόω**, καὶ ποῖ τελευτᾷ καὶ καοανοῦται λόγος· κεφαλαιοῦται, Αἰσχύλ. Χο. 528· τοιόνδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φίλοις αὐτόθι 705.— Καθ' Ἡσύχ.: τοιόνδε πρᾶγμα μὴ καρανώσαι φίλοις· τελειώσωσιν· καὶ «καρανώσω· τελειώσω· καὶ «καρανῶσει· κορυφώσει».

κάρανώ· «τὴν αἶγα. Κρῆτες» Ἡσύχ.

κᾰρᾱτομέω, ἀποτέμνω τὴν κεφαλήν, ἀποκεφαλίζω, Εὐρ. Ῥῆσ. 586, Λυκόφρ.. 313.

καρᾱτόμησις, **εως**, ἡ, καὶ **-τομία**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἀποτομὴ τῆς κεφαλῆς, ἀποκεφαλισμός, Ἀνώνυμ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 3, σ. 596, 12, Εὐδοκ. 336, Δούκα Ἱστορ. Βυζ. σ. 84B, Τατιαν. πρὸς Ἕλληνας σ. 250, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 4, 483.

κᾰρᾰτομος, [ρᾰ], **ον**, (τέμνω) ἀποτετμημένος τὴν κεφαλήν, καρατομηθείς, Γοργόν' ὡς καρατόμῳ (καρατομῶν κατὰ Δοβρέκκιον ἐν ἐκδ. Nauck) Εὐριπ. Ἄλκ. 1118· κ. ἑρημία νεανίδων, δηλ. ἡ σφαγὴ αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 564· οὕτως, Ἕκτορος.. καρατόμους σφαγὰς ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσ. 606. **2)** ἀποτετμημένος ἐκ τῆς κεφαλῆς, κ. χλιδαί, ἀποτετμημένοι ἐκ τῆς κόμης πλόκαμοι, Σοφ. Ἰλ. 52. **II.** παροξ., **καρατόμος**, **ον**, ἐνεργ., ὁ καρατομῶν, ἀποκεφαλίζων, μετὰ γεν., Ἑλλάδος καρατόμον Λυκόφρ. 187.

καρβάζω, **καρβαΐζω**, **καρβανίζω**, = **βαρβαρίζω**, Ἡσύχ.

καρβάνιον, τό, λέξ. Ἀραβ. «κιρβάν», κοινῶς «κερβᾶνι», Κ. Πορφ. πρὸς τὸν υἱὸν Ρωμαν. 201, 20.

κάρβᾰνος, **ον**, = **βάρβαρος**, ξένος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 914· χεὶρ Ἀγ. 1061, πρβλ. Λυκόφρ. 1387· αἵτ. **καρβᾶνα** Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 129. — Καθ' Ἡσύχ.: «κάρβανοι καὶ πισσᾶται, οἱ ἀλφὸν ἢ λέπραν ἔχοντες. Ἕλληνες δὲ τοὺς βαρβάρους, οἱ δὲ τοὺς Κᾶρας».

καρβάτιναι, αἱ, ὑποδήματα ἐξ ἀκατεργάστου ἢ νεοδάρτου δέρματος, ἰδίως βοός, «τσαρούχια», Ξεν. Ἀν. 4. 5. 14, Ἀριστοτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 27· τὰ crepidae carbatinae τοῦ Κατούλλου 98. 4.—Παρ' Ἡσυχ. δὲ καὶ **καρπάτινον**, τό, ὅπερ ἑρμηνεύει: «ἀγροικικὸν ὑπόδημα μονόδερμον», ὁ δὲ Πολυδ. Ζ', 88 ἔχει: «καρβατίνη, ἀγροικικὸν ὑπόδημα, κληθὲν ἀπὸ Καρῶν».

καρβᾶτιών, ἡ **καρβατίων**, ὁ, λιθοβόλος μηχανή, καταπέλτης, Μαθημ. Ἀρχ. σ. 92.

κάρβις· «μαστροπὸς» Ἡσύχ.

κάρδακες, οἱ, ξένοι μισθοφόροι μεταξὺ τῶν Περσῶν, Πολύβ. 5. 79, 11 καὶ 82, 11·— περὶ τῆς λέξεως ταύτης λέγει ὁ Στράβων 734 ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ **κάρδα**, λέξεως Περσικῆς σημαινούσης τὸ ἀνδρῶδες καὶ πολεμικόν.— Καθ' Ἡσύχ.: «κάρδακες· οἱ στρατευσάμενοι βάρβαροι ὑπὸ Περσῶν. καὶ ἐν Ἀσίᾳ οὕτω καλοῦσι τοὺς στρατιώτας, οὐκ ἀπὸ ἔθνους ἢ τόπου (ἀλλ' ὅτι πάντα τὸν ἀνδρεῖον ἢ κλῶπα λέγουσι κάρδακα)».

καρδᾰμάλη, εἶδος Περσικῆς μάζης ἐκ καρδάμου, Ἀθήν. 114F· «καρδαμάλη: μᾶζα ἐκ καρδάμου μεμαγμένη· βρῶμα γινόμενον Περσικὸν» Φώτ.·—**καρδαμύλη**, ἡμαρτημένως ἐν τῇ Ἐπιτομῇ τοῦ Ἀθην., παρὰ δὲ Πολυδ. Ϛ', 76 **καρδάμη**. Τύπος τις **παρδαμάλη** ἀναφέρεται παρὰ Φωτ. ἐν λ. **καρδαμάλη**.

καρδᾰμίζω, (κάρδαμον) ὁμιλῶ περὶ καρδάμων, ἐγθὲς ἔφαγον κάρδαμα λέγει ὁ Μνησίλοχος· τί καρδαμίζεις; οὐ βαδιεῖ δεῦρ' ὡς ἐμέ; τί φλυαρεῖς περὶ καρδάμων; δὲν θὰ βαδίσῃς πρὸς ἐμέ; ἀποκρίνεται ὁ Κλεισθένης, Ἀριστοφ. Θεσμ. 616 καὶ 617.

κᾰρδαμίνη, ἡ, = τῷ ἑπομ., Διοσκ. 2. 155.

καρδᾰμίς, **ίδος**, ἡ, (κάρδαμον) βοτάνη τις ὁμοία καρδάμῳ, ἄλλως καλουμένη **ἰβηρίς**, **λεπίδιον** ἢ **σισύμβριον**, Νικ. Ἀλεξιφ. 533, Πλούτ. 2. 466D.

κάρδᾰμον, τό, ὡς καὶ νῦν, Λατ. nasturtium, ἢ ὁ σπόρος αὐτοῦ ὃν οἱ Πέρσαι ἔτριβον καὶ ἤσθιον ὡς νῦν ἐσθίομεν τὸ σίναπι, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 8, Perizon. εἰς Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 39· ἐν τῷ πληθ., πάσχει δὲ ταὐτὸ τοῦτο καὶ τὰ κάρδαμα (δηλ. ἕλκουσι πρὸς ἑαυτὰ τὴν ἰκμάδα) Ἀριστοφ. Νεφ. 234· κάρδαμ' ἐσκευασμένα Εὔβουλος ἐν «Ἰξίονι» 1. 4·— μεταφ., βλέπειν κάρδαμα, δηλ. ῥίπτειν δριμὺ βλέμμα (ὡς τὸ νᾶπυ, δριμὺ βλέπειν), ὀξυθύμων καὶ δικαίων καὶ βλεπόντων κάρδαμα Ἀριστοφ. Σφ. 455·— παροιμ. ἐπὶ μηδαμινῶν πραγμάτων, ὅσῳ διαφέρει σῦκα καρδάμων (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου quid distent aera lupinis), Ἡνίοχος ἐν «Τροχίλῳ» 1. 2.

καρδαμό-σπορον, τό, σπόρος καρδάμου, κοινῶς «καρδαμόσπορος», Γαλην. 14. 505.

καρδαμύσσω, = **σκαρδαμύσσω**, Ἡσύχ., Ἐτυμ. Μ. 490. 53.

καρδάμωμον, τό, εἶδος ἀρώματος, Λατ. amomum cardamum, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 7, 2.

καρδία, ἡ, Ἰων. **καρδίη**, Ἐπικ. **κρᾰδίη** (**καρδίη** εὑρηται παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ ἀρχῇ ἑνὸς στίχου, ὅστις ἐπαναλαμβάνεται ἐν Ἰλ. Β. 452, Λ. 12, Ξ. 152)· **καρδία** ἀείποτε παρὰ Τραγ., πλὴν ἔν τισι δακτυλικοῖς καὶ ἀναπαιστικοῖς στίχοις, Αἰσχύλ. Πρ. 881, Θήβ. 781, Εὐρ. Μήδ. 99, Ἱππ. 1274· ἀλλ' Αἰολικός τις τύπος **κάρζα** μνημονεύεται ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 407. 21, τοῦτον δ' ὁ Διονδόρριος προτείνει διὰ τοὺς ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 288, Ἱκέτ. 72, 799 στίχους, ἔνθα τὸ **καρδία** μετὰ συνιζήσεως εἶναι ἀπαράδεκτος· πρβλ. ὡσαύτως **κορζία** (ἴδε ἐν τέλ.). Ἡ καρδία, κοινῶς «καρδιά», ὡς ἕδρα τῆς ζωῆς, ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει Ἰλ. Ν. 282· κραδίη δέ μοι ἔξω στήθεος ἑκθρώσκει, ἐπὶ πεφοβημένου ἀνθρώπου, Κ. 94· πηδᾷ ἡ καρδία Ἀριστοφ. Νεφέλ. 1391, Πλάτ. Συμπ. 215E. **2)** ὡς τὸ Λατ. cor, ἡ ἕδρα τῶν αἰσθημάτων καὶ παθῶν, Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., κτλ.· οἰδάνεται κραδίη χόλῳ Ἰλ. Ι. 646 (642)· τέθληθι δή, κραδίη Ὀδ. Υ. 18, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 837· καρδίας πλέως, «γεμᾶτος ἀπὸ καρδιά», διάφ. γραφ. ἐν Ἀρχιλ. 52· ἴδε ἐν λ. **θυμός** 2·— ἐπὶ δειλοῦ ἀνθρώπου, κυνὸς ὄμματ' ἔχων κραδίην δ' ἐλάφοιο Ἰλ. Δ. 225· ἐπὶ τολ-

μηροῦ ἀνθρώπου, [σφηκῶν] κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες Π.266· ἐπὶ διαφόρων καταστάσεων τῆς καρδίας, ὀρχεῖται καρδία φόβῳ Αἰσχύλ. Χο. 167· θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι κ. ἔχεις Σοφ. Ἀντ. 88· τὸν νέον τίνα οἴει καρδίαν ἴσχειν; τίνα νομίζεις εἶναι τὰ αἰσθήματα τοῦ νέου, Πλάτ. Πολ. 492C·— ἐπὶ θλίψεως ἢ χαρᾶς, ἐν κραδίῃ μέγα πένθος ἄεξε Ὀδ. Ρ. 489, πρβλ. Δ. 548· ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἴκανεν Ἰλ. Β. 171, πρβλ. Κ. 10· οὕτω, κελαινόχρως δὲ πάλλεταί μου καρδία Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 785·— ἐπὶ θερμῆς ἀγάπης, ἐκ τῆς καρδίας φιλεῖν Ἀριστοφ. Νεφ. 86· ἀπὸ καρδίας Θεόκρ. 29. 4, κτλ. (ἀλλὰ τάπὸ καρδίας λέγειν, Λατιν. ex animo, ὁμιλεῖν ἐλευθέρως, παρρησίᾳ, Εὐρ. Ι. Α. 475). **3)** καθόλου, ἡ «καρδιά» μου, δηλ. ἡ κλίσις, ἡ ἐπιθυμία, ὁ πόθος, ὁ σκοπός μου, κραδίη καὶ θυμὸς Ἰλ. Κ. 200, κτλ.· καρδίας δ' ἐξίσταμαι Σοφ. Ἀντ. 1105· καρδία ψυχή τε Εὐρ. Ἄλκ. 837· ἴδε ἐν λ. **σιδήρεος**. **4)** ἡ καρδία ἢ ὁ νοῦς, ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες Ἰλ. Φ 441, πρβλ. Κ. 444· κραδίη πόρφυρε Ὀδ. Δ. 572, πρβλ. Ε. 389.— Ηρβλ. τὸ ταυτόσημον **ἦτορ**. **II.** «τὸ στόμα τῆς γαστρὸς» (κατὰ Γαληνόν), ὁ στόμαχος, Θουκ. 2. 49, ἴδε Foës. Οἰκ. Ἱπ. **III.** ἡ «καρδιὰ» τοῦ ξύλου, ἡ ἐντεριώνη, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 4, 5, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 14, 1· ὡσαύτως **ἐγκάρδιον**. (Ἐκ τῆς √ΚΑΡΔ ἢ ΚΡΑΔ· πρβλ. **κραδ-ίη, κέαρ**· Σανσκρ. hṛid, hṛid-ayam· Λατ. cor, cord-is, κτλ.· Γοτθ. hairt-o, Ἀρχ. Σκανδ. hjart-a, Ἀγγλο-Σαξον. heort-e, Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμαν. herz-a).

καρδιακός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν καρδίαν, ἐκ τῆς καρδιακῆς περιδινήσεως Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἰλ. 912·— «τὸ παρὰ τοῖς ῥήτορσι καρδιακὸν πῦρ, ὅ ἐστι τὸ κατὰ διάθεσιν ζέον» Εὐστ. 801, 36· καρδιακὴν .. ἀγάπην, ὡς καὶ νῦν, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 27Α.

II. = **καρδιαλγής**, Διοσκ. 1. 155·— Ἐπίρρ. **-κῶς**, κ. κινδυνεύειν Σέξτ. Ἐμπ. 1. 84.

καρδιαλγέω, πάσχω ἐκ καρδιαλγίας, Ἱπ. 1010Ε, ἴδε **καρδιώσσω**.

καρδιαλγής, ές, πάσχων ἐκ καρδιαλγίας, Ἱππ.π.Διαίτ.Ὀξ. 388.

καρδιαλγία, ἡ, «καρδιόπονος», στομαχόπονος, Γαλην. τ. 9, σ. 124, 142, κ. ἀλλ.— Καθ' Ἡσύχ. καὶ Φώτ.: «καρδιαλγίαι· λῦπαι καρδίας».

καρδιαλγικός, ή, όν, πάσχων συνήθως ἐκ καρδιαλγίας, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1108.

Καρδιανοί· «οἱ Ἕλληνες παρὰ Σκύθαις» Ἡσύχ.

καρδιᾶτις, ἡ, Πυθαγόρειον ὄνομα τοῦ ἀριθμοῦ πέντε, πεντάς, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 32.

καρδιάω, = **καρδιαλγέω**, ἐν τῇ Ἐπικ. μετοχ. **καρδιόωντα**, Νικ. Ἀλεξιφ. 594.

καρδιεταστής, οῦ, ὁ, ὁ ἑτάζων τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, Θ. Λάσκ. σ. 768, ἔκδ. Μί.

καρδιο-βολέομαι, Παθ., βάλλομαι εἰς τὴν καρδίαν, δηλ. λυποῦμαι, «καρδιοβολεῖσθαι· λυπεῖσθαι» Ἡσύχ. Ἐν Ἡρώνδ. IV. 52 μὴ παντετοίμως καρδιηβόλει (ἀντὶ κραδίῃ βάλοι) Meister σ. 713.

καρδιο-βόλος, ον, προσβάλλων τὴν καρδίαν ἢ τὸν στόμαχον, βρώματα Ἀρετ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 3· φάρμακα Ροῦφ. σ. 16.

καρδιο-γνώστης, ου, ὁ, ὁ γινώσκων τὰς καρδίας, Ηράξ. Ἀπ. α', 24, ιε', 8, Κλήμ. Ἀλ. Ι. 141Β, Ὠριγέν. Ι. 1469C, κλ.

καρδιό-δηκτος, ον, δάκνων τὴν καρδίαν, καρδ. γυναικῶν κράτος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1471, κατὰ τὸν Abresch ἀντὶ καρδίᾳ δηκτόν.

καρδιο-ειδής, ές, ἔχων τὸ σχῆμα τῆς καρδίας, Ἑρμίας εἰς Πλάτ. Φαῖδρ. σ. 199.

καρδιο-κολάπτης, ου, ὁ, ὁ τὴν καρδίαν κολάπτων, ὡς ὁ δρυοκολάπτης τὸ ξύλον, Εὐστ. Πονημάτ. 288. 6.

καρδιοκράτωρ, ορος, ὁ, ὁ κρατῶν, ἐξετάζων τὰς καρδίας, Κ. Μανασ. Χρον. ΙΧ. σ. 63.

καρδιό-πληκτος, ον, ὁ ὑπὸ φόβου πληγεὶς τὴν καρδίαν, ἐκπεπληγμένος, Σχόλ. εἰς Ξεν.Ἀν. 3. 4, 12, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἐμβρόντητος**.

καρδιοπονέω, αἰσθάνομαι πόνον τῆς καρδίας, Μᾶρκος Ἐρημ. περὶ Βαπτίσμ. σ. 166.

καρδιό-πονος, ὁ, πόνος τῆς καρδίας, Γαλην. 14. 550.

καρδιοστάλακτος, ον, ὁ ἐκ τῆς καρδίας στάζων, καρδιοστάλακτον δάκρυον BCH, 1900, σ. 336.

καρδιόστερρος, ον, ὁ ἔχων στερρὰν, ἄκαμπτον καρδίαν, καρδιόστερροι καὶ σκληροτράχηλοι Ἰσαὰκ Ἀρμεν. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μί. τ. 132, σ. 1205.

καρδιο-στρόφος, ὁ στρέφων, ταράσσων τὴν καρδίαν, Νικήτ. Εὐγεν. 6, 413.

καρδιό-τρωτος, ον, ὁ, ὁ τετρωμένος τὴν καρδίαν, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 118.

καρδιουλκέω, (ἕλκω) ἕλκω, ἐξάγω τὴν καρδίαν ἐκ τοῦ θύματος κατὰ τὴν θυσίαν, Λουκ. Θυσ. 13, ἴδε Λοβεκ. Ἀγλαόφ. 587.

καρδιουλκία, ἡ, τὸ καρδιουλκεῖν, Κλήμ. Ἀλ. 13.

καρδιουργέω, = **καρδιουλκέω**, Ἡσύχ. ἐν λ. **καρδιοῦσθαι**.

καρδιοφᾰγέω, ἐσθίω τὴν καρδίαν, Εὐστ. Πονημάτ. 192. 90.

καρδιο-φάγος, ον, ὁ τὴν καρδίαν κατατρώγων, Μανασσ. Χρον. 5687.

καρδιο-φλόγιστος, ον, ὁ φλογίζων τὴν καρδίαν, Διήγ. Ἀχιλ. στ. 1002, ἔκδ. Wr.

καρδιοφύλαξ [ῠ], **ᾰκος,** ὁ, προφυλάσσων τὴν καρδίαν, ὁ θώραξ, Πολύβ. 6, 23, 14.

καρδιώω, πλήττω, τιτρώσκω τὴν καρδίαν, ἐκαρδίωσας ἡμᾶς, ἀδελφή μου νύμφη· ἐκαρδίωσας ἡμᾶς ἐνὶ τῶν ὀφθαλμῶν σου Ἐβδ. (Ἆσμα Ἀσμάτ. Δ', 9)· πρβλ. **καρδιάω**. **II.** ἐγκαρδιώνω, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 347. 5, ἔκδ. Λ.— Καθ' Ἡσύχ.: «καρδιοῦσθαι· καρδιουργεῖν, ἐπὶ τῶν ἱερείων».

καρδιωγμός, ὁ, = **καρδιαλγία**, Ἱππ. Προγν. 45, Ἀφορ. 1249, κλ.

καρδίωξις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., Εὐστ. Πονημάτ. 83. 39.

καρδιώσσω, Ἀττ. -ττω, = **καρδιαλγέω**, ἔχω στομαχόπονον, Ἱππ. Προγν. 46, Ἀριστ. Προβλ. 3. 18, 1, Αἰλ. π. Ζ. 9. 11, καὶ ἐκ διορθώσεως ἐν Ἀριστοφ.Ἀποσπ. 329. **II.** παρὰ τοῖς Σικελιώταις Ἕλλησι, = **βουλιμιάω**, Φώτ.— Καθ' Ἡσύχ. ἐν λ. «τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ναυτιᾶν».

καρδοπεῖον, τό, «τῆς καρδόπου τὸ πῶμα. Κάρδοπος δὲ ἡ μάκτρα, ἤγουν ἡ κάμπτρα, ὅπου τὰ ἄλευρα μάσσουσιν» Ἡσύχ. **II.** = **παυσικάπη**, φίμωτρον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 286.

καρδοπογλύφος [ῠ], ὁ γλύφων, κατασκευάζων σκάφας διὰ ζύμωμα, ἢ ἄλλα ξύλινα σκεύη, Κράτης ἐν «Γείτοσι» 3 (Πολυδ. Ζ', 179).

κάρδοπος, ἡ, σκάφη ἐν ᾗ ζυμώνουσι, ταυτόσημον τῷ **μάκτρα**, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1159· ὥρα κωμικὰς συζητήσεις περὶ τοῦ γένους αὐτῆς παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Νεφ. 670-80· κ. πλατεῖα Πλάτ. Φαῖδ. 99Β:— καθόλου, ξύλινον ἀγγεῖον, κυρβαίη δ' αἰεὶ κατὰ καρδόπου ἕρποι μᾶζα Ὁμήρου Ἐπιγράμμ. 15. 6· ἰγδίον, Νικ. Θηρ. 527.

κάρδος, ἡ, τὸ Λατ. carduus = **κάκτος**, «τὴν κάκτον εἶναι ταύτην τὴν ὑπὸ Ρωμαίων καλουμένην κάρδον» Ἀθήν. 70Ε.

Κάρειος, μὴν Χαλαίων = **Μεταγειτνιών** Ἀττ., Bisschoff. de F. G. A.

κάρειον, τό, ποιητ. ἀντὶ **κάρα**, στιφροῖς.. καρείοις Νίκ. παρ' Ἀθην. 684Α· ἀλλὰ κατὰ τὸν Schneid. **καρήνοις**.

κάρζα, Αἰολ. ἀντὶ **καρδία**, «τὴν καρδίαν φασὶν (Αἰολεῖς)» Ἐτυμ. Μ. 407, 22.— Παρ' Ἡσυχ. «**κόρζα**· καρδία. Πάφιοι».

κάρη, τό, Ἰων. καὶ Ὁμ. ἀντὶ τοῦ **κάρα** (ὃ ἴδε), ἡ κεφαλή, Ἰλ. **κάρηαρ,** ἡ, κατὰ συνθήκην λαμβανομένη ὀνομαστικὴ τῶν Ἐπικ. τύπων **καρήατος, -ήατι, -ήατα**, ἴδε **κάρα**.

κᾰρηβᾰρεια ἢ **καρηβαρία**, Ἰων. **-ίη**, ἡ, βάρος ἐν τῇ κεφαλῇ, κεφαλαλγία, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 389, Ἀφ. 1253· καρ. βάκτρου, βάρος τῆς κορυφῆς αὐτοῦ, Ἀνθ. Π. 9. 249·— ὡσαύτως, **καρηβάρησις, εως,** ἡ, παρὰ Μακροβ. 5. 9.

κᾰρηβᾰρέω, ἔχω ἢ αἰσθάνομαι ὀχληρὸν βάρος ἐν τῇ κεφαλῇ, ὡς συμβαίνει μετὰ πολλὴν οἰνοποσίαν ἢ ὅταν ἀναπνεύσῃ τις τὰς ἀτμίδας ἀνθράκων καιομένων, οἱ ἄνθρωποι ὑπὸ τῆς τῶν ἀνθράκων ἀτμίδος καρηβαροῦσι καὶ φθείρονται πολλάκις Ἀριστ. περὶ Αἰσθήσ. 5· τὴν κεφαλὴν καρηβαροῦσιν οἱ ὑπνώσσοντες ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 7, 4· ἰχθύδια ἅττα ... καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ ψόφου, γινόμενα ὡς ἐμβρόντητα, παραζαλιζόμενα, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 11· ὑπὸ τοῦ σάλου Λουκ. Ἑρμότ. 28· τῷ σώματι κ. καὶ σφάλλεσθαι Πλουτ. Ἀρτοξ. 11, πρβλ. Ἀντών. 85· μεταφ., ἐπὶ ἀτράκτου ἔχοντος πολὺ νῆμα ἐπ' αὐτοῦ, τόν τε καρηβαρέοντα πολυρροίβδητον ἄτρακτον Ἀνθ. Π. 6. 160, πρβλ. 5. 258.—Ἕτερος τύπος **καραιβαρέω** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φερεκρ. (Ἀδηλ. 15) ὑπὸ Αἰλιαν. Διον. παρ' Εὐστ. 1461. 27, καὶ ἁπανταχ. ἐν Θεοφρ. π. Ὀσμ. 46, ὡς διάφ. γραφ. ἐν Λουκ. Λεξιφ. 13· πρβλ. **καρηβαριάω**.

κᾰρη-βᾰρής, ές, ἔχων βάρος κατὰ τὴν κεφαλήν, Συνέσ. 93Α.

κᾰρηβᾰρησις, κᾰρηβᾰρίη, ἴδε **καρηβάρεια**.

κᾰρηβᾰριάω, = **καρηβαρέω**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 625· ἀλλ' ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 80.

κᾰρηβᾰρικός, ή, όν, ὑποκείμενος εἰς καρηβαρίαν, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1102· τὸ **καρηβαρικόν**, = **καρηβάρεια**, Τηλεκλείδ. ἐν Ἀδήλ. 6. **II.** προξενῶν καρηβαρίαν, οἶνος Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 392· νότος ὁ αὐτ. ἐν Ἀφ. 1247.

καρηβοᾶν· «τὸ ἰλιγγιᾶν καὶ πεπληρῶσθαι τὴν κεφαλὴν ὑπὸ κραυγῶν, Αἴλιος Διονύσιος παρ' Εὐσταθ. 1461. 26, πρβλ. Φώτ. ἐν λ.

καρηκομόωντες, ἢ κάλλιον διηρημένως **κάρη κομόωντες**, (κομάω) οἱ τὰς κεφαλὰς κομῶντες, οἱ ἔχοντες μακρὰν καὶ πυκνὴν κόμην, ἐπὶ τῶν Ἀχαιῶν, οἵτινες συνείθιζον νὰ ἀφίνωσι νὰ μεγαλώνῃ ὅλη των ἡ κόμη, θωρῆξαί ἑ κέλευε κάρη κομόωντας Ἀχαιοὺς Ἰλ. Β. 11· τίπτ' ἄνεω ἐγένεσθε, κάρη κομόωντες Ἀχαιοί; αὐτόθι 323·—οἱ δὲ Ἄβαντες διετήρουν κόμην μόνον εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς, δι' ὃ καὶ ἐκαλοῦντο ὄπισθεν κομόωντες αὐτόθι 542.— Κατὰ κωμικὴν μεταφορὰν τὸ ἐπίθετον **καρηκομόωντες** ἐδίδετο καὶ εἰς τοὺς ἐχίνους, αὐτὰρ ἐχίνους ῥῖψα καρηκομόωντας ἀκάνθαις Πάτρων παρ' Ἀθην. 135Α. (Ῥῆμα εὕρηστον **καρηκομάω** δὲν ὑπάρχει).

κᾰρῆναι, ἀπαρ. ἀορ. β' Παθ. τοῦ **κείρω**.

κάρηνον, τό, Δωρ. **κάρᾶνον**, Αἰσχύλ. Χο. 396, Μόσχ. 1. 12, ἀλλὰ **κάρηνα** Εὐριπ. Ἀποσπ. 541· ἐν τοῖς παραγώγοις τὸ ᾰ ἐπικρατεῖ (κάρη):— ἡ κεφαλή, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. (ὡς ἀείποτε

παρ' Ὁμ.), **ἀνδρῶν κάρηνα**, περιφραστ. ἀντὶ τοῦ ἄνδρες, Ἰλ. Λ. 500· νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα Ὀδ. Κ. 521, κτλ.· βοῶν ἴφθιμα κ., ὡς λέγομεν, «τόσα κεφάλια βώδια», Ἰλ. Ψ. 260· ἵππων ξανθὰ κάρηνα Ι. 407·— μεταφ., ἐπὶ κορυφῶν ὀρέων, κατ' Οὐλύμποιο καρήνων Α. 44, κτλ.· καὶ ἐπὶ πόλεων, πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα Ἰλ. Β. 117, Ι. 24· Μυκάλης αἰπεινὰ κ. Β. 869·— τὸ ἐνικ. ἐν Ὁμ. Ὕμν. 7. 12., 28. 8, Μόσχ. 1. 12., 2. 87, Κόλουθ. 264.

κάρητος, κάρητι, γεν. καὶ δοτ. τοῦ **κάρη**, Ὁμ.· ἴδε **κάρα**.

καρηφόρως, Ἐπίρρ., ἐν στίχῳ ἰαμβικῷ δηλοῦν, οὕτως ὥστε φορεῖσθαι ἐπὶ τῆς κάρας, Θ. Στουδ. σ. 441, ἔκδ. Μί.

καρθμός, ὁ, = **κίνησις**, Ἡσύχ.· πιθ. τὸ αὐτὸ καὶ **σκαρθμός**.

κάρθρα, τά, (κείρω) μισθὸς κουρᾶς προβάτων, «κουρευτικά», Ἐπιγρ. Λεβαδείας τῶν χρόνων Διοκλητιανοῦ ἐν Mitth. d. d. arch. Inst. V. σ. 70.

κᾰρῐδάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **καρίς**, Ἀναξανδρίδης ἐν «Λυκούργῳ» 1, ἔνθα ἴδε Meineke·— ὡσαύτως **κᾰρίδιον**, τό, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 15.

κᾰριδόω· μέλλ. **ώσω**, (καρὶς) κυρτοῦμαι ὡς καρίς, Ἀναξανδρίδ. ἐν «Πανδάρῳ» 1. [ᾰ πιθ. ἔνθ' ἀνωτ., ἀλλ' ἀβέβαιον].

καρίεντο, βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1210 ἀντὶ **χαρίεν**.

Κᾰρίζω, φέρομαι ὡς Κάρ, Παροιμιογρ. σ. 216. **II**. ὁμιλῶ ὡς Κάρ, δηλ. βαρβαρίζω, Στράβ. 663.

κᾰρικοεργής, ές, Καρικῆς ἐργασίας, καρικοεργέος ὀχάνου Ἀνακρεόντ. παρὰ Στράβ. 661, καριευεργέος κατὰ διόρθ. Bgk.

Κᾰρικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Καρίαν, ἢ Καρικῆς τέχνης, λόφον τε σείων Καρικὸν Ἀλκαῖος παρὰ Στράβ. 661.— Καθ' Ἡσύχ.: «Καρικόν· εὐτελές, μικρόν, δηλοῖ δὲ καὶ ἀφροδίσιον σχῆμα αἰσχρόν», προσέτι: «Καρικοὶ τράγοι· ὡς εὐτελῶν ὄντων. Σοφοκλῆς Σαλμωνεῖ» (Ἀποσπ. 485). **II. Καρικόν**, τό, εἶδος ἀλοιφῆς, Ἱππ. 878E. **III. Καρικὴ** μοῦσα, ἡ, εἶδος ἐπικηδείου ὕμνου, θρῆνος, Πλάτ. Νόμ. 800E· οὕτω, **Καρικὰ** αὐλήματα Ἀριστοφ. Βάτρ. 1302· μέλος ἀδόμενον ἐν συμποσίοις, αὐλοὺς δ' ἔχουσά τις κορίσκη Καρικὸν μέλος τι μελίζεται τοῖς συμπόταις Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λάκωσιν» 1. 12.— Καθ' Ἡσύχ.: «Καρικὰ μέλη· ἐλέγετό τις Καρικὸς ῥυθμὸς ἐκ τροχαίου καὶ ἰάμβου συγκείμενος».

καριμοίρους· «τοὺς ἐν μηδεμιᾷ μοίρᾳ. ἢ μισθοφόρους, διὰ τὸ τοὺς Κᾶρας πρώτους μισθοφόρους γενέσθαι» Ἡσύχ.

Κᾰρίνη [ῐ], ἡ, γυνὴ ἐκ Καρίας, Φανίας παρὰ Πλουτ. ἐν Θεμιστ. 1· Καρίνη παρθένος Πλούτ. 2. 246E· Καρῖναι κύνες Πολυδ. Ε', 37. **2)** θρηνήτρια ἐκ Καρίας, «Καρῖναι· θρηνῳδοὶ μουσικαί, αἱ τοὺς νεκροὺς τῷ θρήνῳ παραπέμπουσαι πρὸς τὰς ταφὰς καὶ τὰ κήδη. παρελαμβάνοντο δὲ αἱ ἀπὸ Καρίας γυναῖκες» Ἡσύχ.— Ὁ Ἀντιφάνης καὶ ὁ Μένανδρος ἐποίησαν κωμῳδίας ἐχούσας τὸ ὄνομα Καρίνη, Meineke Ἀποσπ. Ἑλλ. Κωμικῶν, πρβλ. **Καρικὸς** III.

Κάριος[ᾰ], α, ον, = **Καρικός**, ἰδίως ὡς ἐπίθ. τοῦ Διός, Ἡρόδ. 1. 171., 5. 66, Στράβ. 659, κτλ.· ἴδε **Καραιός**.

καριόω, ἀποκτείνω, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἐκαρίωσας**.

κᾰρίς, (περὶ τῆς γεν. ἴδε ἐν τέλει), ἡ·— μικρὸν ὀστρακόδερμον, κοινῶς «καρίδα» ἢ «γαρίδα», Ἀναν. 1, καὶ παρὰ κωμικοῖς (ἴδε κατωτ.)· Δωρ. **κουρὶς** ἢ **κωρὶς**, Σώφρων, Ἐπίχ. καὶ Σιμωνίδ. παρ' Ἀθην. 106D καὶ E. (ᾰ παρ' Ἀναν. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀριστοφ. Σφ. 1522, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 26, Εὔπολις ἐν «Αἰξὶν» 3, ἐν «Δημ.» 21· ἀλλὰ βραδύτερον ῐ̄, γεν. **ῖδος**, Ἄραρος, Ἄλεξις, Εὔβουλος, κλ. παρ' Ἀθην. 105 κέξ.· πρβλ. Spitzn. Vers. Heroic. σ. 49, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 171].

κάρισο, βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1195, ἀντὶ **χαρίσω**.

Κᾰριστί, Ἐπίρρ., ἐν τῇ Καρικῇ γλώσσῃ, βαρβαρικῶς, Στράβ. 663.

Κᾰρίων, ωνος, ὁ, κυρίως, μικρὸς Κὰρ στρατιώτης· σύνηθες ὄνομα τῶν δούλων παρὰ τοῖς κωμικοῖς, ὡς ἐν Ἀριστοφ. Ἱλ., Plaut. Mil. Glor.

καριῶσαι· «ἀποκτεῖναι» Ἡσύχ.

κορκαδών, όνος, ἡ, «καρκαδόνα: τοῦτο λέγεται Χάρωνος δάνειον συναγόμενον ἐκ τοῦ ὀβολοῦ τοῦ συγκηδευομένου τοῖς τελευτῶσιν· οὐχ ὡς ἔνιοι πλανώμενοι βοτάνης ὄνομα φασὶν εἶναι» Φώτ., Σουίδ., (ἔνθα φαίρεται καρκάδονα)· ἴδε Hemst. εἰς Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 21.

καρκαίρω, σείομαι, ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ πατήματος ἀνδρῶν καὶ ἵππων, κραδαίνομαι, τρέμω, Λατ. tremere, κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν ὀρνυμένων ἅμυδις, «ἐκινεῖτο, ἤχει. ὀνομασοποιία ὁ τρόπος» (Σχόλ.), Ἰλ. Υ. 157.— Καθ' Ἡσύχ.· «καρκαίρει· φοβεῖ».

καρκαρίς, ή, «ξύλων ἢ φρυγάνων φορτίον» Ἡσύχ.

κάρκαρον, τό, εἱρκτή, φυλακή, carcer. «κάρκαρον· τὸ δεσμωτήριον· οὕτως Σώφρων» Φώτ.·— ὡσαύτως **κάρκαρος**, ὁ, Διόδ. 31 Ἐκλογ. σ. 516·— παρ' Ἡσυχ. εὑρίσκομεν πληθ. «**κάρκαροι**, τραχεῖς. καὶ δεσμοί». καὶ «**κάρκαρα** . . μάνδρα».

καρκῑνάς, άδος, ὑποκορ. τοῦ **καρκίνος**, Ὀππ. Κυν. 2. 286, Ἀλ. 1. 320.

καρκῑνευτής, οῦ, ὁ, ὁ ἀγρεύων καρκίνους, Ἀρτεμίδ. 2. 14.

καρκίνηθρον, τό, φυτόν τι, πολύγονον ἄρρεν, polygonum aviculare, Διοσκ. 4. 4 (ἐκ τῶν νόθων).

καρκίνια, τά, γυναικεῖα ὑποδήματα, Ἡρώνδ. VII. 28.

καρκῑνίας, ου, ὁ, λίθος πολύτιμος ἔχων χρῶμα καρκίνου, Πλίν. Η. Ν. 37. 72.

καρκίνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **καρκίνος**, «τὸ δὲ καλούμενον καρκίνιον τρόπον τινὰ κοινόν ἐστι τῶν τε μαλακοστράκων καὶ τῶν ὀστρακοδέρμων. αὐτὸ μόνον γὰρ τῇ φύσει ὅμοιον τοῖς καραβοειδέσι, καὶ γίνεται αὐτὸ καθ' αὑτό· τῷ εἰσδύεσθαι καὶ ζῆν ἐν ὀστράκῳ, ὅμοιον τοῖς ὀστρακοδέρμοις . . , τὴν δὲ μορφὴν ὡς μὲν ἁπλῶς εἰπεῖν ὅμοιόν ἐστι τοῖς ἀράχναις, πλὴν τὸ κάτω τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ θώρακος μεῖζον ἔχει ἐκείνου» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 27· κέξ.· — μικρόν τι εἶδος καρκίνων εὑρισκομένων ἐν ταῖς πίναις (πρβλ. πιν[ν]οτήρης), «ἔχουσι δ' ἐν αὐταῖς (αἱ πῖναι) πιν[ν]οφύλακα, αἱ μὲν καρίδιον αἱ δὲ καρκίνιον» αὐτόθι 5. 15, 15.

καρκῖνο-βάτης, ου, ὁ, ὁ βαδίζων ὡς καρκίνος, Ἀριστών. ἐν «Ἡλίῳ» 1· ἀλλὰ τὸ μέτρον ἀπαιτεῖ **καρκινοβήτης**, Meineke, εἰς Μένανδρον σ. 183 (ἔκδ. Μείζων).

καρκῖνο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς καρκίνον, τὰ καρκινοειδῆ, τὰ ἀνήκοντα εἰς τὸ εἶδος τῶν καρκίνων, αἱ καρίδες τῶν καρκινοειδῶν διαφέρουσι τῷ ἔχειν κέρκον Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 8, 2 καὶ 6, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 6. 20.

καρκίνος [ῐ], ὁ, μετὰ ἑτερογεν. πληθ. **καρκίνα** (ἴδε ἐν τέλ.)· — «κάβουρας», «καβοῦρι», Λαντ. cancer, Ἑλλάνικ. 40, Ἀριστοφ. Ἱππ. 608, Πλάτ. Εὐθύδ. 297C. Τοῦ καρκίνου ὑπάρχει πλήρης περιγραφὴ ἐν Βατραχομυομ. 295, κέξ.·— διάφορα εἴδη περιλαμβάνονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 2 κέξ.· καθ' ὅσον τινὲς μὲν αὐτῶν εἶναι μαλακόστρακοι, ἄλλοι δὲ ὀστρακόδερμοι, αὐτόθι 8. 17, 11· περὶ τοῦ σχήματος αὐτῶν κτλ. ἴδε 4. 2, 8., 4. 4. 3, 2· ἔστηκε δ' ἐς μ' ὀρεῦσα καρκίνου μεῖζον Ἡρώνδ. IV. 44·— παροιμ., οὔποτε ποιήσεις τὸν καρκίνον ὀρθὰ βαδίζειν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1083. **II**. ὁ Καρκίνος, Cancer, ὡς σημεῖον ἐν τῷ Ζῳδιακῷ, Ἄρατ. 147, Πλούτ. 2. 908C. **III**. διαβρωτικὸν ἕλκος ἢ νόσημα, Ἱππ. Ἀφ. 1257 (ἴδε Foës Oecon.), Δημ. 798. 23: ἀλλαχοῦ **καρκίνωμα**. **IV**. ἐξ ὁμοιότητος πρὸς τὰς χηλὰς τοῦ καρκίνου κατὰ τὸ σχῆμα, **1)** λαβίς, πυράγρα, Ἀγθ. Π. 6. 92, Ἀθήν. 456D· ὡς βασανιστήριον ὄργανον, Διόδ. 20. 71·— μεταφ., λήψεται τὸν τράχηλον ἐντόνως ὁ καρκίνος τοῦ ξένων δαιτυμόνος, ἡ πυράγρα ἐντόνως θὰ σφίξῃ τὸν λαιμὸν τοῦ φαγόντος τοὺς ξένους, δηλ. θὰ τιμωρηθῇ ἐπαξίως, Εὐρ. Κύκλ. 609 (οὕτω παρὰ τῷ Ὀβιδ., angebar ceu guttura forcipe pressus). **2)** = **ζυγώματα**, «μετὰ δὲ τοὺς κροτάφους δύο ὀστᾶ εἰσι πλαγίων συμβολαί, περιειληφότων τὰ ὦτα, ὀνομάζονται δὲ ζυγώματα καὶ καρκίνοι» Πολυδ. Β', 85. **3)** εἶδος πεδίλων, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 75. **4)** εἶδος ἐπιδέσμου, Γαλην. 12. 476. **V**. = **κίρκινος**, κύκλος, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 54·— τὰ καρκίνα σπειροῦχα, ἐν Ἀγθ. Π. 6. 295, φαίνεται ὅτι εἶναι διαδῆται σχηματίζοντες κύκλους. (Πρβλ. Σανσκρ. kark-as, Λατ. canc-er).

καρκινό-σαρξ, ακος, ὁ, ὁ ἔχων σάρκα καρκίνου, Θ. Στουδ. σ. 777, ἔκδ. Μί.

καρκῑνό-χειρες, ων, οἱ ἀντὶ χειρῶν ἔχοντες καρκίνων χηλάς, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 35.

καρκῑνόω· μέλλ. **-ώσω**, κάμνω τι ὅμοιον πρὸς καρκίνον, κ. τοὺς δακτύλους, συγκάμπτω ἢ κυρτώνω αὐτοὺς ὡς χηλὰς καρκίνων, Ἀντιφάνης ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς 1. 15· ἴδε Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 2, σ. 180.— Παθ., ἐπὶ ριζῶν, περιπλέκομαι, «ἐμπερδεύομαι», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 3, π. Φυτ. Αἰτ. 1. 12, 3, κτλ.— Καθ' Ἡσύχ. «καρκινοῦται· ὅταν ῥιζοῦται ὁ σῖτος καὶ σκληρύνεται». **II**. ἐν τῷ Παθ. ὡσαύτως, πάσχω ἐκ καρκίνου, Ἱππ. 570. 30.

καρκῑνώδης, ες, (εἶδος) **καρκινοειδής**, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 8, 2, Πλούτ. 2. 980B. **II**. ἐπὶ τοῦ ἀποστήματος τοῦ διαβρωτικοῦ καρκίνου, καρκινώδης ὄγκος Γαλην. τ. 18 μέρ. Α', σ. 80, 8.

καρκίνωθρον, τό, ὄνομα τοῦ φυτοῦ τοῦ ἄλλως καλουμένου **φίλωθρον**, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 902.

καρκίνωμα, τό, **καρκίνος** III, Ἱππ. 1162D, 1238F, κτλ.

καρκώ· «λάμια» Ἡσύχ.

κάρμα, τό, «γλεῦκος. τὸ πρῶτον ἀποθλιβόμενον διὰ τῶν χειρῶν. καὶ κούρευμα» Ἡσύχ.

καρναβάδιον, τό, κύμινον, Γεωπ. 9. 28.

καρνεᾶται· «οἱ ἄγαμοι· κεκληρωμένοι δὲ ἐπὶ τὴν τοῦ Καρνείου λειτουργίαν. πέντε δὲ ἀφ' ἑκάστης... ἐπὶ τετραετίαν ἐλειτούργουν» Ἡσύχ.

Κάρνεια, τά, (**Κάρνεα** χάριν τοῦ μέτρου ἐν Θεοκρ. 5. 83)·— ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος Καρνείου παρὰ τοῖς Δωριεῦσι τῆς Πελοποννήσου, ἰδίως παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις, ἐπὶ ἐννέα ἡμέρας τοῦ Ἀττικοῦ μηνὸς Μεταγειτνιῶνος, ὅστις παρ' αὐτοῖς ἐκαλεῖτο Καρνεῖος μήν, Εὐρ. Ἄλκ. 449, Θουκ. 5. 54· ὥστε συνέπιπτε κατὰ τὸν χρόνον τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, Ἡρόδ. 7. 206, 8. 72, Θουκ. 5. 75· τὰ Κάρνεια νικᾶν Ἑλλάνικ. παρ' Ἀθην. 635E· πανηγυρίζειν Πλούτ. 2. 873E.— Οἱ ἐν τοῖς Καρνείοις ἀγῶσι νικηταὶ ἐκαλοῦντο **Καρνεονῖκαι** Müller Dor. 1. 7. § 2.— Ἴδε Σχόλια εἰς Θεοκρίτου Εἰδύλλ. 5, 83.

Καρνεῖος· «ἐπίθετον Ἀπόλλωνος· ἴσως ἀπὸ Κάρνου τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης» Ἡσύχ.

κάρνη· «ζημία» Ἡσύχ.

κάρνον, τό, «τὴν σάλπιγγα. Γαλάται» Ἡσύχ.· **κάρνυξ**, ὁ, Διόδ. 5. 30.

κάρνος· «φθεῖρ. βόσκημα, πρόβατον» Ἡσύχ.

κάροινον ἢ **κάρυνον**, τό, γλεῦκος βεβρασμένον, σίραιον, ἕψημα, «πετμέζι», Λατ. caroenum ἢ carenum, Νικολ. Ἀλεξ., Παλάδ.· παρὰ Γαλην. 6. 801, **καρύϊνον**·— τὰ ἀγγεῖα ἐν οἷς ἐρυλάττετο ἐκαλοῦντο **καρύϊνα κεράμια**, Λατ. carinariae, Φιλάγριος παρ' Ὀρειβασ. 57 Matth., Γεωπ. 13. 7· ὡσαύτως **καρυΐσκοι**, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΕ', 33, 34).

κάρον [ᾰ], τό, ἢ **κάρος**, ὁ, κύμινον, carum carui, «κάρος σπερμάτιον ἐστὶ γνώριμον .. ἀναλογοῦν ἀνίσῳ» Διοσκ. 3. 66.— Καθ' Ἡσύχ.: «κάρον· μεγάλη ἀκρίς».

καρός· «κωφός. οἱ δὲ σκοτόδινος. βόσκημα. ἐγκέφαλος (ἔγκαρος). ὠνή. καιρός. ἢ φθορὰ» Ἡσύχ.

κάρος [ᾰ], ὁ, βαρὺς ὕπνος, νάρκη, οἷα ἡ ἐπακολουθοῦσα τὴν μέθην, κάρος καὶ κραιπάλη Ἀριστ. Προβλ. 3. 17, 3· ὡσαύτως ἐξ ἄλλων αἰτιῶν, κάρος δέ μιν ἀμφεκάλυψεν πορφύρεος, γαῖαν δὲ περὶξ ἐδόκησε φέρεσθαι νειόθεν Ἀπολλ. Ῥόδ. Β.203, Στράβ. 778.— Κατὰ Γαλην. (τ. 9. σ. 196), κυρίως λέγεται κάρος ἡ παντὸς τοῦ σώματος αἰφνίδιος ἀναισθησία τε καὶ ἀκινησία.

κάρουα· «κάρυα. Λάκωνες» Ἡσύχ.

κάρουξ (=**κήρυξ**), Ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτικεῦ ἐν CIG. 1583.

καροῦχα, ἢ ὀρθότ. **καρροῦχα**, ἡ, Λατ. carruca, ἅμαξα, Πολυκ. Μαρτύριον 8, Χρον. Πασχ. 571, 7, κλ.

κάρόω: μέλλ. **-ώσω**, βυθίζω εἰς βαθὺν ὕπνον, ναρκώνω, πληγαὶ καροῦσαι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 797· ἐπὶ οἴνου, Ἀναξανδρίδ. ἐν «Ἀγροίκοις» 2, πρβλ. Ἀθήν. 33Α· ὀδμὴ καροῦσα, ὀσμὴ ναρκοῦσα, ἐπιφέρουσα ἀναισθησίαν, αὐτόθι 675D.— Παθ., αἰσθάνομαι βάρος ἐν τῇ κεφαλῇ, ναρκοῦμαι, ὑπὸ βροντῆς, ἐπί τινων ἰχθύων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 20, 1· ὑπὸ μύρου, ἐπὶ μελισσῶν, ὁ αὐτ. π. Θαυμασ. 21· καρούμενοι ὑπὸ τῶν εὐωδιῶν Στράβ. 778· θανάτῳ κεκαρωμένος Θεόκρ. 24. 58· τραύμασι Διον. Ἁλ. 3.19· τὴν διάνοιαν ὁ αὐτ. π. Θουκ. 34· πρβλ. **χαρακόω**.

Κάρπᾰθος, ἡ, νῆσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Ρόδου, ἀνθ' οὗ παρ' Ὁμ. (Ἰλ. Β. 676) ὑπάρχει **Κράπαθος** χάριν τοῦ μέτρου· ὁ συνήθης τύπος Κάρπαθος κατὰ πρῶτον ἀπαντᾷ ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 43·— τὸ **Καρπάθιον** πέλαγος κατὰ πρῶτον παρὰ Στράβ. 488.

καρπαία, ἡ, μιμικὴ τις ὄρχησις τῶν Θεσσαλῶν, καθ' ἣν χωρικὸς μάχεται κατά τινος θέλοντος νὰ κλέψῃ τὰ κτήνη του, μετὰ τοῦτο Αἰνιᾶνες καὶ Μάγνητες ἀνέστησαν οἳ ὠρχοῦντο τὴν καρπαίαν καλουμένην ἐν τοῖς ὅπλοις Ξεν. Ἀν. 6. 1, 7, πρβλ. Ἀθήν. 15F· ἴδε Sturz Μακ. Διαλ. 41. (Πρβλ. **κραιπνός**).

καρπάλῐμος, ον, (ἴδε ἐν λ. **κραιπνός**)·—Ἐπικ. ἐπίθ., ταχύς, Λατ. rapidus, ἐπίθετον τῶν ποδῶν, Ἰλ. Π. 342, 809, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 280· οὕτω παρ' Ἀριστοφ. ἐν Θεσμ. 957 (Λυρ.):— Ἀλλ' ὁ Ὅμ. πολλῷ συνηθέστερον ἔχει τὸ Ἐπίρρ. **καρπαλίμως**, ταχέως, ὁρμητικῶς, Ἰλ. Α. 359, κτλ. **2)** παρὰ Ηινδ. Π. 12. 35, γένυες καρπ., πρόθυμοι σιαγόνες.

καρπάσινος, η, ον, πεποιημένος ἐκ καρπάσου, δηλ. ἐκ λεπτοῦ λίνου, Στράβ. 294, Διον. Ἁλ. 2. 68:— ὡσαύτως **καρπάσιος, α, ον**, Παυσαν. 1. 26, 7.— Κατὰ Φώτ. «καρπάσινοι, κορτῖναι», παραπετάσματα.

κάρπᾰσος, ἡ, μετὰ ἑτεροκλ. πληθ. **κάρπασα**, Ἰακωβ. Ἀνθ. Π. σ. 577· **κάρπασον**, τό, Ὀρφ. Ἀργ. 925:— εἶδος λεπτοῦ λίνου συομένου ἐν Ἱσπανίᾳ, Λατ. carbasus, Διον. Ἁλ. 2. 68, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 736·— (ἀλλὰ τὸ ὄνομα παράγεται ἐκ τοῦ Σανσκρ. kârpâsa, δηλ. βάμβαξ). **II**. φυτόν τι οὗ ὁ ὀπὸς «ποθεὶς κάρον ἐπιφέρει καὶ πνιγμὸν ὀξὺν» Διοσκ. περὶ Δηλητηρ. Φαρμακ. 13·— ὑπὸ Γαλην. καλεῖται **ὀποκάρπασον**, ὑπὸ δὲ τοῦ Πλιν. Η. Ν. 32. 20 sucus carpathi.

καρπάτινον, ἴδε **καρβάτινα**.

κάρπεα· «ὄρχησις Μακεδονικὴ» Ἡσύχ.

καρπεία (οὐχὶ **καρπία** ὡς ἐνίοτε ἐν Ἀντιγράφοις), ἡ, τὸ καρποῦσθαι, κάρπωσις, Πολύβ. 32. 2, 8·—«καὶ τὸ μὲν καρποῦσθαι κάρπωσιν λέγει Ξενοφῶν, ἣν οἱ νῦν καρπείαν» Πολυδ. Ζ', 149, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. III. 5.

καρπεῖον, τό, = **καρπός**, Νικ. Ἀλεξιφ. 277· ἐν τῷ πληθ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 220.

κάρπεντον, τό, τὸ Λατ. carpentum, εἶδος ἁμάξης, Δίων Κ. 60. 22, 2 καὶ **καρπέντιον** 60. 33, 2.

κάρπευμα, τό, καρπός, Σωσίβ. 17 Heeren.

καρπεύω, καρποῦμαί τι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κατέχειν ἢ κεκτῆσθαι, καρπεύειν ἀγαθὴν καὶ πλείστην χώραν Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 149, Συλλ. Ἐπιγρ. 1840, κ. ἀλλ., Πολύβ. 10. 28, 3.

κάριτη· «τὰ σπέρματα. καὶ τήγανα ὀβελίσκους ἔχοντα» Ἡσύχ.

καρπήσιον, τό, ξύλον ἀρωματικὸν κυρίως ἐξ Ἀσίας κομιζόμενον, Γαλην. τ. 13, σ. 186· ὡσαύτως **καρπησία**, ἡ, Παῦλ. Αἰγ. 5. 44.

καρπίζω, (Α), συλλέγω τὸν καρπόν, ἢ ἁπλῶς συλλέγω τι, «καρπίζουσι δὲ αὐτὴν (δηλ. τὴν δίκταμον) ἐν θέρει καὶ φθινοπώρῳ» Διοσκ. 3. 37. **II**. Μέσ., **καρπίζομαι** = **καρποῦμαι**, καρπίζεσθαι γῆν Θεόπομπ. παρ' Ἀθην. 261Α, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2561b (προσθήκαι), 2737b· ἀλλ' ὡσαύτως, ἐξαντλῶ, καρπίζεται τὴν γῆν μάλιστα πυρὸς εἶτα κριθή Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 9, 1, π. Φυτ. Αἰτ. 4. 8, 1· μεταφ., κῦδος ἐκαρπίζετο Συλλ. Ἐπιγρ. 1998. **III**. καθιστῶ τι καρποφόρον, γονιμοποιῶ, Εὐρ. Βάκχ. 406, Ἑλ. 1228.

καρπίζω, (Β), ἀπελευθερῶ δοῦλον ἐγγίζων αὐτὸν διὰ τῆς ῥάβδου, Λατ. vindicare in libertatem, Γλωσσ.

κάρπιμος, ον, φέρων καρπόν, καρποφόρος, εὔκαρπος, καρπίμου θέρους Αἰσχύλ. Πρ. 455· μήθ' αἱμά μου δέξαιτο κάρπιμον πέδον Εὐρ. Ὀρ. 1086· κάρπιμος στάχυς Ἱκέτ. 31· καρπίμους ἐτῶν κύκλους ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 112· μυρρίναι Ἀριστοφ. Εἰρ. 1154· καρπίμοις κισσοῦ κλάδοις ἔστεψα Ἄλεξ. ἐν «Κύκνῳ»· 1·— τὰ κάρπιμα, τὰ καρποφόρα δένδρα ἢ οἱ σιτοφόροι ἀγροί, Ἀριστοφ. Σφ. 264· θερίσαι κάρπιμα Συλλ. Ἐπιγρ. 4310. 15· κάρπιμα ἀγαθά, κτήματα προσοδοφόρα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἄκαρπα**, Ἀριστ. Ρητ. 1. 5, 7, πρβλ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 33·— μεταφ., ἀμέλγει τῶν ξένων τοὺς καρπίμους, «ἁρμέγειες», «βυζάνειες» τοὺς εὐπόρους τῶν ξένων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 326.

καρπίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **καρπός**, Θεόφρ. π. Ὀσμ. 32. **II**. «ἑλλέβορον, τὸ ἰδιωτικῶς καρπίον καλούμενον» Ἱππιατρ. σ. 43, 15.

κάρπιον, τό, Ἰνδικόν τι δένδρον ὅπερ Ἑλληνιστὶ ὀνομάζεται **μυροῤῥόδα**, Κτησ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλιοθ. 49. 33.

καρπισμός, ὁ, (**καρπίζω** Α) ἡ συγκομιδὴ καρποῦ, καρ. τῆς γῆς, ἐξάντλησις τοῦ ἐδάφους, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 8, 2.

καρπισμός, ὁ, (**καρπίζω** Β), ἡ ἀπελευθέρωσις δούλου, ἥτις ἐγίνετο ἐγγιζομένου αὐτοῦ διὰ τῆς ῥάβδου (vindicto), Λατ. emancipatio, Κλήμ. Ἀλ. 679· οὕτω καὶ **καρπιστεία**, ἡ, Γλωσ.·— **καρπιστής, οῦ**, ὁ, ὁ ἀπελευθερῶν δοῦλόν τινα, Λατ. vindex, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 24, 76., 4. 1, 113., 7. 17·— **καρπιστικός, ή, όν**, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς ἀπελευθέρωσιν, Γλωσσ.

καρπο-βάλσαμον, τό, ὁ καρπὸς βαλσάμου, Γαλην. τ. 13, σ. 915.

καρποβόλον· «τὸ σιτοβόλον ἀγγεῖον» Ἡσύχ.

καρπο-βρῖθής, ές, κλίνων ἐκ τοῦ βάρους τῶν καρπῶν, «φορτωμένος ἀπὸ καρπόν», Νικ. Χρον. 21. 9.

καρπό-βρωτος, ον, ἔχων βρώσιμον καρπόν, ξύλον Ἑβδ. (Δευτ. Κ', 20(.

κορπο-γένεθλος, ον, = **καρπογόνος**, Ἀνθ. Π. 9. 525, 11.

καρπογονέω, φέρω καρπόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 1, 1, π. Φυτ. Αἰτ. 3. 9, 2.

καρπογονία, ἡ, παραγωγὴ καρποῦ, καρποφορία, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 5, 5.

καρπο-γόνος, ον, φέρων καρπόν, καρποφόρος Διοσκ. 5. 159.

καρποδαίτης, ὁ, ἐν Ἐπιγραφ. Γορτυνίας, περὶ τῆς σημασ. ἴδε Baunack, Philol. s. 1899, 489.

καρπό-δεσμα, ων, τά, δεσμὰ τῶν καρπῶν, τῶν χειρῶν, ψέλια, βραχιόνια, Λουκ. Λεξιφ. 10.

καρπο-δέσμιος, ον, φορῶν καρπόδεσμα, Ὡραπόλλ. 2. 78.

καρποδότειρα, ἡ, ὡς ἐξ ἀρσ. **καρποδοτήρ**, Ὀρφ. Ὕμν. 42. 9, Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 280.

καρποδοτέω, δίδω καρπόν, καρποφωρῶ, Εὐστ. Πονημ. 258. 81, κτλ.

καρπο-δότης, ου, ὁ, ὁ δίδων καρπούς, ὁ γεωργὸς ἄνω βλέπων καὶ τὸν καρποδότην ἐπικαλούμενος Γρηγ. Ναζ. Ι. 617D, ΙΙΙ. 1592Α.

καρπο-ζιζανιοφόρος, οὖ ὁ καρπὸς εἶναι ζιζάνια, Ἀναστ. Σιν. 1073C.

Καρποκράσιοι, ων, οἱ, = **Καρποκρατιανοί**, Ἐπιφάν. Ι. 364Β.

Καρποκράτης, ους, αἱρετικός τις, Κλήμ. Ἀλ. Ι. 1129Β, Τερτουλλ. Ι, 66Β, κτλ.— **Καρποκρατιανοί**, οἱ, οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ, Ἠγήσιππος 1324Α.

καρπολογέω, συλλέγω, συγκομίζω καρπόν, **Ψευδο-Χρυσ. τ. 7.** σ. 496, 9, κλ.· πρβλ. **καρφολογέω**.

καρπολογία, ἡ, συλλογή, ἡ συγκομιδὴ καρπῶν, Γεωπ. 10. 78, 1.

καρπο-λόγος, ον, ὁ συγκομίζων ἢ συνάγων καρπόν, Πολύαιν. 3. 10, 9.

καρπο-μᾰνής. ές, ὁ παράγων πληθὺν καρπῶν, καρποβριθής, (πρβλ. ὑλομανής), Σοφ. Ἀποσπ. 591 (ἐκ τοῦ Ἡσυχίου, ὅστις ἑρμηνεύει: «εἰς κόρον ἐξυθρίζουσα»).

καρπο-ποιός, όν, ἐπὶ τῆς Δήμητρος, ἡ ποιοῦσα, παράγουσα καρπόν, Εὐρ. Ῥῆσ. 964.

καρπός (Α), ὁ, (ἴδε ἐν τέλει):— ὡς καὶ νῦν· παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. (μόνον καθ' ἑνικ.) τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν καρπῶν τῆς γῆς, τῶν σιτηρῶν, καρπὸς ἀρούρης Ἰλ. Ζ. 142· καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 117· οὕτω, καρ. Δήμητρος Ἡρόδ. 1. 193, κτλ.· Δηοῦς Ἀριστοφ. Πλ. 515· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ οἴνου, οἶνον εὔφρονα καρπὸν ἀρούρης Ἰλ. Γ. 246· ἀλλ' ἁπλῶς: **καρ-**

πός, ἐπὶ τοῦ σίτου, κτλ., κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἀμπέλους ἢ τὸν οἶνον, Ἀριστοφ. Νεφ. 1119, Ἐκκλ. 14· καρποῦ ξυγκομιδή, ἡ συγκομιδή, ὁ θερισμός, Θουκ. 3. 15:— ἐπὶ δένδρων, καρ. λωτοῖο, κρανείης Ὀδ. Ι. 94, Κ. 242· μελιηδέα κ., ἐπὶ σταφυλῶν, Ἰλ. Σ. 568· κ. ἐλαίας Πινδ. Ν. 10. 65· ἀμπέλινος Ἡρόδ. 1. 212· τὸν ἐπέτειον καρπόν, τοὺς καρποὺς τοῦ ἔτους, Πλάτ. Πολ. 470Β·— ἐν τῷ πληθ., καρπῶν ἑστερημένοι διξῶν, στερηθέντες τῆς παραγωγῆς δύο ἐτῶν, Ἡρόδ. 8. 142· καρ. ὑγροὶ καὶ ξηροί, δηλ. τὰ προϊόντα δένδρων καὶ τῶν ἀγρῶν, Ξεν. Οἰκ. 5. 20· οὕτω, ξύλινοι καὶ σιτικοὶ καρποὶ Στράβ. 240. **2)** σπόρος γεννημάτων, Ξεν. Οἰκ. 16. 12, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 2, 1. **II.** καθόλου, «καρπός», παραγωγή, κέρδος, ὄφελος, οἱ καρποὶ ἐκ τῶν ἀγελῶν Ξεν. Κύρ. 1. 1, 2· τῶν ἀναλωμένων τοὺς καρποὺς Ἰσαῖος 53. 38· οὕτω τὸ μέλι καλεῖται καρπὸς ὑγρὸς παρὰ Πορφυρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 2. 20· τὸ ἔριον, καρ. εὐανθὴς μήλων Ὀππ. Ἁλ. 2. 22· **II.** ἐπὶ ἐνεργειῶν, καρπός, ἀποτέλεσμα, ἐπακολούθημα, κέρδος, κτλ., εἰ καρπὸς ἔσται θεσφάτοισι Λοξίου, ἂν οἱ χρησμοὶ αὐτοῦ καρποφορήσωσι, δηλ. ἐπαληθεύσωσιν, ἐκπληρωθῶσιν, Αἰσχύλ. Θήβ. 618· γλώσσης ματαίας καρ., δηλ. αἱ κατάραι, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 830· ὁμιλίας κακῆς .. καρ. οὐ κομιστέος ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 600· οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι Σοφ. Ἀποσπ. 717, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 260C· συχνὸν παρὰ Πινδ., ἐπέων δὲ καρπὸς οὐ κατέφθινε, δὲν ἔμεινεν ἄνευ ἀποτελέσματος, Ι. 8 (7). 101· καρ. φρενῶν, ἡ σοφία, Π. 2. 135· ἀλλά, καρ. φρενός, περὶ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ᾠδῶν, Ο. 7. 15· ἤβας καρπός, αἱ πρῶται τρίχες τοῦ γενείου, Ο. 6. 67· ἀλλὰ ὡσαύτως ἡ παρθενία, Π. 9. 193, κτλ.— Καθ' Ἡσύχ. «καρποῦ δίκη (Λυσίας)· τῷ βλάψαντι καρπὸν οὕτως ἐδίκαζον» Ἡσύχ., Φώτ. (Ἐντεῦθεν **κάρπ-ιμος, καρπ-όω**, καὶ ἴσως **κρώπ-ιον** (δρέπανον)· πρβλ. Λατ. carp-o, carp-tor· Λιθ. kerpù (seco, meto)· Ἀγγλο-Σαξ. hearf-est (θερισμός, Ἀγγλ. harvest)· Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. herb-ist (herbst)).

καρπὸς (Β), ὁ, ὁ ἁρμὸς τοῦ πήχεως μετὰ τῆς χειρὸς (ὠλένης καὶ παλάμης), Ἰλ. Ω. 671, Ὀδ. Ω. 398, Ἱππ. π. Ἀγμ. 752, καὶ Ἀττ.· ἐπὶ καρπῷ χειρὸς Εὐρ. Ἴων 1009· καρποὶ χειρῶν αὐτόθι 891, πρβλ. Ξεν. Κύρ 6. 4, 2.

καρπο-σπόρος, ον, ὁ σπείρων καρπόν, Μανέθων 4. 256.

καρπο-τελής, ές, φέρων τὸν καρπὸν εἰς ἐντέλειαν, καρποφόρος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 689.

καρποτόκεια, ἡ, ποιητικ. θηλ. τοῦ **καρποτόκος**, Νόνν. Δ. 21. 26.

καρποτοκέω, φέρω καρπόν, καρποφορῶ, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 2, 3, Φίλων 1. 444

καρποτοκία, ἡ, καρποφορία, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 2, 1, π. Φυτ. Αἰτ. 2. 1, 2.

καρπο-τόκος, ον, καρποφόρος, Ἀνθ. Π. 12. 225, Φίλων 1. 53, κτλ

καρπο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων ἢ ὡριμάζων τὸν καρπόν, Λυκόφρ. 1423, Ὀρφ. Ὕμν. 20. 1, κτλ.· — ἐν Εὐρ. Ἴωνι 475 ἀναγνωστέον **κουροτρόφοι** μετὰ τοῦ Musgr.

καρποφαγέω, ζῶ τρώγων καρπούς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 9· τῆς πρώτης δρυὸς καρποφαγήσαντες Πορφύρ. περὶ Ἀποχ. Ἐμψύχ. 2. 5.

καρπο-φάγος, ον, ἔχων ὡς τροφὴν τοὺς καρπούς, τρώγων καρπούς, ἀντίθετον πρὸς τὰς λέξεις **ζωοφάγος, σαρκοφάγος** καὶ **παμφάγος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 26, Πολιτικ. 1. 8, 5, κ. ἀλλ.

καρπο-φθόρος, ον, ὁ φθείρων, βλάπτων τοὺς καρπούς, Ἀνθ. Π. 9. 256.

καρποφορέω, φέρω, παράγω καρπόν, Ξεν. Πόροι 1, 3, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 5, 2, κτλ.

καρποφόρημα, τό, τὸ καρποφορηθέν, ὁ παραχθεὶς καρπός, Εὐστ. 1572. 33.

καρποφορία, ἡ, ἡ παραγωγὴ καρποῦ, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 9, 3, Φίλων 1. 105, κτλ.

καρπο-φόρος, ον, φέρων καρπόν, κάρπιμος, ἐπὶ δένδρων, Ἡρόδ. 1. 193., 2. 156, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 22, κτλ.· ἐπὶ χωρῶν, Πινδ. Π. 4. 11, Εὐρ. Ἑλ. 1485, κτλ.· ἐπὶ τῆς Δήμητρος, τὴν καρποφόρον βασίλειαν Ἀριστοφ. Βάτρ. 382, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2175, 2384f (προσθῆκαι), 4082· καὶ θηλ. **καρποφόρα** ἁπαντᾷ αὐτόθι 2528.

καρποφῠέω. (φύω) παράγω καρπόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 11, 7 (διάφ. γραφ. **καρπογονέω**).

καρπο-φύλαξ [ῠ], **ᾰκος**, ὁ, ὁ φυλάττων τοὺς καρπούς, Ἀνθ. Π. 6. 22.

καρπόχειρ, μεταγενεστ. λέξις ἀντὶ τοῦ **μετακάρπιον**, Εὐστ. 1572. 38·— ὡσαύτως, **καρποχείριον**, τό, Μελέτ. ἐν τοῖς Ὀξον. Ἀνεκδ. 3. 120.

καρπόω· μέλλ. **-ώσω**, φέρω καρπὸν ἢ φέρω ὡς καρπόν· μεταφ., ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης Αἰσχύλ. Πέρσ. 821, πρβλ. Θήβ. 601· πρβλ. **ἐκκαρπίζομαι**:— ὡσαύτως ἐν τῷ Παθ., Ὀκελλ. ὁ Λευκαν. **2)** προσφέρω ὡς θυσίαν, Ἑβδ. (Λευ. Β', 11). **II.** συχνότερον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ **καρπόομαι**, λαμβάνω καρπὸν δι' ἐμαυτόν, δηλ. **1)** θερίζω τοὺς καρπούς τινος, μετ' αἰτιατ. πράγματος, ἀρούρας Ἡρόδ. 2. 168· χθόνα Αἰσχύλ. Πρ. 851, Ἱκέτ. 253· καὶ μεταφ., καρποῦσθαι βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 593· δὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ τὴν γῆν καρποῦσθαι, ἀπολαμβάνειν τὸν καρπὸν τῆς γῆς δὶς κατ' ἔτος, Πλάτ. Κριτίας 118Ε:— ἐντεῦθεν, ἐξαντλῶ δι' ὑπερβολικὴν ἀπαιτήσεων, λεηλατῶ, καρπουμένῳ τὴν Ἑλλάδα Ἀριστοφ. Σφ. 520, πρβλ. Ἰσοκρ. 68Β, 75D, Δημ. 419. 19. **2)** λαμβάνω τὸν καρπὸν ἢ τὸν τόκον τῶν χρημάτων, ἔδωκεν ἑβδομήκοντα μνᾶς καρπώσασθαι ὁ αὐτ. 813. 19· τοὺς λιμένας καὶ τὰς ἀγορὰς καρποῦσθαι, ἀπολαμβάνειν ὠφελείας ἐξ αὐτῶν, ὁ αὐτ. 15. 22· ἔθνη Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 12· καρπ. ἰδίᾳ τὰς τῆς πόλεως συμφορὰς Λυσ. 174. 1· πλεονεξίαν Δημ. 662. 5· οὕτως ἐν τῷ παθ. πρκμ., τὸ ἐργαστήριον κεκαρπωμένος, ἀπολαμβάνων τὰ κέρδη τοῦ ἐργαστηρίου, ὁ αὐτ. 828. 16·— ἀπολ., ὠφελοῦμαι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 837. **3)** λαμβάνω τοὺς καρπούς, ἔχω τὴν ἐλευθέραν χρῆσίν τινος, τὰ αὐτοῦ ἀγαθὰ γιγνόμενα Θουκ. 2. 38· τὴν τῶν πολεμίων Ξεν. Ἀγησ. 1. 34· τὴν οἰκείαν ἀδεῶς καρπ. Δημ. 16. 19, πρβλ. 17. 11·— ἀκολούθως, **4)** ἁπλῶς, ἀπολαύω, ἀελπτον ὄμμα .. φήμης Σοφ. Τρ. 204· τἀμὰ .. λέχη Εὐρ. Ἀνδρ. 935· ἐλευθερίαν Θουκ. 7. 68· τὴν σοφίαν Πλάτ. Εὐθύδ. 305Ε· ἡδονὴν ταύτην ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 251Ε, πρβλ. 240Α, κτλ.· εὔκλειαν καὶ ἀσφάλειαν Ξεν. Κύρ. 8. 2, 22· δόξαν Δημ. 478. 2· τὴν ἡλικίαν ὁ αὐτ. 1351. 13·— ἐνίοτε ὡς τὸ **ἀπολαύω**, ἐπὶ κακῆς σημασίας, καρποῦσθαι λύπας Ἱππ. 295. 46· φρενῶν τὴν ἁμαρτίαν Αἰσχύλ. Ἀγ. 502· τὰ ψευδῆ καλὰ αὐτόθι 621· πένθη Εὐρ. Ἱππ. 1427· ἄπαιδα καρπ. βίον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 575. 3· τὰ μέγιστα ὀνείδη Πλάτ. Συμπ. 183Α.

καρπύκη, ἡ, Ἰνδικὴ τις βοτάνη παρεμφερὴς βουγλώσσῳ, Κλειτοφῶν παρὰ Στοβ. 541. 35.

καρπυραί (= **καρφυραί**)· «ξύλων ξηρῶν κοῖται» Ἡσύχ.

καρπώδης, ες, καρποφόρος, χρήσιμος, ὠφέλιμος, Γλωσσ.

κάρπωμα, τό, καρπός, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1001· κέρδος, Ἡσύχ. **II.** προσφορά, Ἑβδ. (Ἀριθ. ΙΗ', 9)· πρβλ. **κάρπωσις**. **II.**

καρπ-πώνης, ου, ὁ, ὁ ἀγοραστὴς καρπῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 355.21. καὶ οὐσ. **καρπωνία**, ἡ, Kenyon Gr. Pap. II. 190, 7 (a 160p. C).

καρπώσιμος, ον, παρέχων ἢ παράγων καρπούς, ὠφέλιμος, Ἀθήν. 478Α.

κάρπωσις, εως, ἡ, τὸ καρποῦσθαί τι, ἀπόλαυσις, ὠφέλεια, Ξεν. Κύρ. 4. 5. 16. **II.** αἱ προσφοραὶ τῶν καρπῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 523· καθόλου, προσφορὰ ἢ θυσία, Ἑβδ. (Λευ. Δ', 10, κ. ἀλλ.), πρβλ. **κάρπωμα** II.— Καθ' Ἡσύχ.: «κάρπωσις· θυσία Ἀφροδίτης ἐν Ἀμαθοῦντι».

καρπωτός, όν, (**καρπὸς** Β)·— ὁ μέχρι τοῦ καρποῦ καθικνούμενος, καρ. χιτών, ἔχων χειρίδας μέχρι τῶν καρπῶν τῶν χειρῶν, Ἑβδ. (Β' Βασιλ. ΙΓ', 18, 19)· πρβλ. **χειριδωτός**.

κάρραξον· «Πάφιοι κα[τά]ραξον» Ἡσύχ.

καρ-ρέει, ἀντὶ **καταρρεῖ**, Σαπφ. 4. 3, Ahrens.

καρρέζουσα, Ἐπικ. ἀντὶ **καταρρέζουσα**, Ἰλ. Ε. 424· ἴδε **καταρρέζω**.

κάρρον, τό, ὡς καὶ νῦν, Λατ. carrum, δίτροχον ἁμάξιον, Ἑβδ. (Γ' Ἔσδρ. Ε', 55, 78).

κάρρων, ον, γεν. **ονος**, Δωρ. ἀντὶ **κρέσσων, κρείσσων**, Ἀλκμὰν 83, Ἐπίχ. 115 Ahr., Σώφρων 27, Τίμ. Λοκρ. 94C, κ. ἀλλ.· — **καρρόθεν**, Ἐπίρρ., ἀπὸ τοῦ κρείττονος, Δαμάσκιος παρὰ Σουΐδ. — Πρβλ. **κάρτα, κρατύς, κάρτιστος**.

κάρσιος, α, ον, πλάγιος, Ἡσύχ., Σουΐδ.· ἀλλὰ πιθαν. εὔχρηστον μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις **ἐγκάρσιος, ἐπικάρσιος**.

κάρσις, εως, ἡ, (κείρω) τὸ κείρειν, θερίζειν, τῶν εἰς κάρσιν (κράστιν, «γρασίδι», Wimmer) σπαρέντων Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 8, 3.

κάρτᾰ, (ἴδε ἐν τέλει):—Ἐπίρρ., συχνάκις ἐν χρήσει ἐν τῷ Ἰωνικῷ πεζῷ λόγῳ τοῦ Ἡροδ. καὶ Ἱππ., καὶ παρὰ Τραγ., ἀλλὰ σπάνιον παρὰ Κωμ. καὶ τοῖς Ἀττ. πεζογράφοις (ἴδε κατωτ.):— μάλα, πάνυ, Λατ. valde adm(dum· καὶ μετὰ ῥημάτων, σφόδρα, Λατ. vehementer· κάρτα οὐκ οἰκός, σφόδρα ἀπίθανον, Ἡρόδ. 2. 27· κάρ. θεραπεύειν τινά, ἀντίθετον τῷ **μετρίως**, 3. 80· κ. δεόμενος 8. 59·— οὕτω, κ. πρευμενεῖς Αἰσχύλ. Ἀγ. 840· κ. ἰδεῖν ὁμόπτερος ὁ αὐτ. ἐν Χο. 174· εἰ καὶ μακρὰ κ. ἐστὶν Σοφ. Τρ. 1218· ὡς σου κ. νῦν μνείαν ἔχω Εὐρ. Μήδ. 328, πρβλ. 222, κτλ.· ἅπαξ παρὰ Πλάτ., πηλοῦ κ. βαθέος Τίμ. 25D· λῃρεῖς ἔχων κ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 342. **2)** συχνάκις λαμβάνει τὴν σημασίαν τοῦ Nel maxim, ὑπὲρ πᾶν μέτρον, «σωστά», ἐντελῶς, μάλιστα, κάρτα δ' ἔστ' ἐγχώριος Αἰσχύλ. Θήβ. 413· κάρτα δ' ὢν ἐπώνυμος ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 90, πρβλ. Θήβ. 658· κ. δ' εἰμὶ τοῦ πατρός, ἐντελῶς μὲ τὸ μέρος τοῦ πατρός μου, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 738· κ. δ' εἶσ' ὅμαιμοι ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 940:—οὕτω καί, ἡ κάρτα ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 592, 1252, Σοφ. Ἠλ. 312, 1278, κτλ.· σὺ δὲ κ. φείδῃ Ἀμειψίας ἐν Ἀδήλ. 1. 5. **3)** καὶ κάρτα, ἐνισχύει τὴν δύναμιν τοῦ προηγουμένως ῥηθέντος, τὰ ἀνέκαθεν λαμπροί, ἀπὸ δὲ [τούτου].. καὶ κάρτα λαμπροὶ Ἡρόδ. 6. 125· ἰδίως ἐν διαλόγῳ, ἦ γάρ τινες ναίουσι..;—Ἀπόκρισις, καὶ κάρτα.., Σοφ.

Ο. Κ. 65· ἄρ' ἄν τί μου δέξαιο..;—'Απόκρισις καὶ κάρτα γ' Εὐρ. Ἱππ. 90· ἅπαξ παρ' 'Αριστοφ. καὶ κ. μεντἂν.. καθεἵλκετε 'Αχ. 544:— ὁ Ἡρόδ. ἀείποτε χρῆται τῷ· τὸ κάρτα ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας μετ' ἐλαφρᾶς εἰρωνείας, ἐς ὃ δὴ καὶ τὸ κ. ἐπύθοντο 1. 191, πρβλ. 71., 3. 104., 4. 181. ('Ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ αἱ λέξεις **κάρτος, κράτος, κράτιστα**, πρβλ.'Αρχ.Ὑψηλ. Γερμ. harto, πολύ).— Καθ' Ἡσύχ.: «κάρτα· πάνυ, λίαν, μεγάλως».

καρτάζεσθαι· «κρατύνεσθαι, διισχυρίζεσθαι καὶ διαμάχεσθαι» Ἡσύχ.

καρτάζωνον, τό, Ἰνδικὸν ζῷον, Αἰλ. π. Ζ. 16. 20.

καρταίνειν· «κρατεῖν» Ἡσύχ.

καρταίπους, ὁ, ἡ, **πουν**, τό, γεν. **ποδος**, = **κραταίπους** (ὃ ἴδε), Πίνδ. Ο. 13. 81.

κάρταλλος, ὁ, «κόφινος ὀξὺς τὰ κάτω» (Σουίδ.),'Εδδ. (Δ' Βασιλ. Γ', 7, κ. ἀλλ.), πρβλ. Φίλωνα 1. 694· παρ' Ἡσυχ. **κάρταλλον**, ὅπερ ἑρμηνεύει: «πλεκτὸν ἀγγεῖον, ἐν τοῖς ὑφαρτυτικοῖς»:—ὑποκορ. **καρταλάμιον**, τό, (δι' ἑνὸς λ) ἴδε Δουκάγγ.

καρτερ-αίχμης, -αύχην, ἴδε ἐν λ. **κρατερ-αίχμης, κρατερ-αύχην.**

καρτερέω: μέλλ. **-ήσω**, ὑπομένω γενναίως καὶ εὐσταθῶς, βούλομαι δέ σου κλύειν πότερα δέδοκταί σοι μένοντα καρτερεῖν ἢ πλεῖν μεθ' ἡμῶν Σοφ. Φιλ. 1274, κτλ.· ῥᾷον παραινεῖν ἢ παθόντα καρτερεῖν Εὐρ. Ἄλκ. 1078, πρβλ. Θουκ. 7. 64· κ. μάχῃ Εὐρ.Ἡρακλ. 837· κ. παίδων ἐλπίδι Θουκ. 2. 44:—συγνὸν μετὰ προθ., ἀντέχω εἴς τι, μαλακὸς δὲ καρτερεῖν πρὸς ἡδονάς τε καὶ λύπας Πλάτ. Πολ. 556Β· πρὸς λιμὸν καὶ ῥῖγος Ξεν. Κύρ. 2. 3, 13· ἐπὶ τοῖς παροῦσι 'Ισοκρ. 125D, πρβλ. Πλάτ. Λάχ. 194Α· ἀλλά, καρτερῶ ἐν ταῖς ἡδοναῖς, εἶμαι μέτριος εἰς, δὲν νικῶμαι ὑπ' αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 635C· ἐν πολέμῳ ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 193Α· ὡσαύτως, κ. ἀπὸ τοῦ ὕπνου, ἀντέχω κατ' αὐτοῦ, ἀγρυπνῶ, Αἰλ. π. Ζ. 13. 13·— μετὰ μετοχ., ἐπιμένω, ἐμμένω εἰς τὸ πράττειν τι, οἱ δ' ἐκαρτέρουν πρὸς κῦμα λακτίζοντες Εὐρ. Ι. Τ. 1395· εἴ τις καρτερεῖ ἀναλίσκων ἀργύριον φρονίμως Πλάτ. Λάχ. 192Ε· ἀκούων Αἰσχίν. 88. 19· πρβλ. **ἀποκαρτερέω**· — τὰ δεῖν' ἐκαρτέρουν, ἤμην παραδόξως ἰσχυρογνώμων, ἐπίμονος, Σοφ. Αἴ. 650. **II.** μετ' αἰτ. πράγμ., ὑποφέρω μεθ' ὑπομονῆς, ὑπομένω, τὰ δ' ἀδύνατ' ἡμῖν καρτερεῖν οὐ ῥᾴδιον Εὐρ. Ι. Α. 1370· κ. θεοῦ δόσιν ὁ αὐτ. ἐν 'Αλκ. 1071· τῷ σώματι τὰ συντυγχάνοντα Ξεν.'Απομν.1. 6. 7· πολλὴν κακοπάθειαν 'Αριστ. Πολιτικ. 3. 6, 5:— Παθ., κεκαρτέρηται τἀμά, δι' ἐμὲ τὸ καρτερεῖν ἐτελείωσε πλέον, ὡς ἀπάντησις εἰς τὴν παρακέλευσιν: ἀλλὰ καρτέρει, Εὐρ. Ἱππ. 1457.—Παρ' Ἡσυχ., οὐ καρτεριάδει· οὐ φρόνιμος εἶ, πιθανῶς διορθωτέον εἰς οὐ καρτερίδδει (Λακων. ἀντὶ καρτερίζει)· ἀλλ' ὁ Schmidt ἐξέδωκεν: «οὐ καρτερεῖ ἀηδεῖ, ἤ οὐ φρόνιμος εἶ».

καρτέρημα,τό, τὸ μετὰ καρτερίας γινόμενον, Πλάτ. Μένων 88C.

καρτέρησις, εως, ἡ, τὸ καρτερεῖν, καρτερία, Πλάτ. Λάχ. 193D· ἐν τῷ πληθ., ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 637Β. **2)** μετὰ γεν., τὸ ὑπομένειν τι μετὰ καρτερίας, τοῦ χειμῶνος ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 220Α· τῶν ἀλγηδόνων ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 633Β.

καρτερητός, ή, όν, δν δύναταί τις νὰ ὑπομένῃ, οὐ καρτερητῶν ἀλεπαλλήλων πόνων Νικήτ. Εὐγ. 7. 251.

καρτερία, ἡ, τὸ καρτερεῖν, ὑπομένειν, ἀντέχειν, ἀντίθετον τῷ **μαλακία**, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 15, πρβλ. Πλάτ. Λάχ. 192Β, κ. ἀλλ.· ἀντιδιαστέλλεται ἀπὸ τοῦ **ἐγκράτεια**. «ἀντίκειται δὲ τῷ μὲν ἀκρατεῖ ὁ ἐγκρατής, τῷ δὲ μαλακῷ ὁ καρτερικός· τὸ μὲν γὰρ καρτερεῖν ἐστιν ἐν τῷ ἀντέχειν, ἡ δὲ ἐγκράτεια ἐν τῷ κρατεῖν .., διὸ καὶ αἱρετώτερον ἐγκράτεια καρτερίας ἐστίν» 'Αριστ. Ἠθ. Ν. 7. 7, 4·— ἐν τῷ πληθ., εἴ πού τινες .. καρτερίαι πρὸς ἅπαντα .. λέγονται Πλάτ. Πολ. 390D.

καρτερικός, ή, όν, ὁ δυνάμενος νὰ καρτερῇ, νὰ ὑπομένῃ, 'Αμειψίας ἐν «Κόνῳ» 1, 'Ισοκρ. 181C, κτλ.· πρὸς χειμῶνα Ξεν. 'Απομν. 1. 2, 1, Πλάτ. Ὅρ. 12Α· ἀντίθετον τῷ **μαλακός** καὶ διαστελλόμενον ἀπὸ τοῦ **ἐγκρατὴς** (πρβλ. **καρτερία**), 'Αριστ. Ἠθ. Ν. 7. 7, 4.—Ἐπίρρ. **-καρτερικῶς**, αὐτόθι 10. 9. 8.

καρτερο-βρόντης, ου, ὁ, ὁ κρατερῶς, ἰσχυρῶς βροντῶν, Πινδ. 'Αποσπ. 127. 2.

καρτερο-γούνασιν Ἵπποις, μὲ ἵππους ἔχοντας ἰσχυρὰ γόνατα, Τζέτζ. ἐν τοῖς Μεθ. Ὁμ. 93.— ἑτερόκλ. δοτ. τοῦ **καρτερόγουνος**, Λοβέκ. εἰς Φρύν. 659.

καρτερ-οδόντης, ου, ὁ, ὁ ἔχων ἰσχυροὺς ὀδόντας, ἐπὶ μυός, Εὐστ. Ὀνομάτ. 313. 63.

καρτερό-θῡμος, ον, ἔχων κρατερὰν καρδίαν, καρτερόψυχος, ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, 'Αχιλλέως, Τυδέως, 'Οδ. Φ. 25, Ἰλ. Ν. 350· ἐπὶ τῶν Μυσῶν, Ξ. 512· ἐπὶ τοῦ Διός, Ἡσ. Θ. 476· ἐπὶ τῆς Ἔριδος, αὐτόθι 225· καθόλου, σφοδρός, ἰσχυρός, ἄνεμοι αὐτόθι 378.

καρτερο-πλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, ὁ κρατερῶς, ἰσχυρῶς πλήττων, Διόδ. 5. 34.

καρτερό-πονος, ον, ὁ μετὰ καρτερίας φέρων τοὺς κόπους, Σχόλ. εἰς 'Οππ. 'Αλ. 1. 35.

καρτερός, ά, όν, (κάρτος) = **κρατερός** (ὃ ἴδε), δυνατός, ἰσχυρός, ῥωμαλέος, φάλαγγες Ἰλ. Ε. 592· καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστι [Ἕκτωρ] Ν. 316· μετ' ἀπαρ., καρτερός ἐστι μάχῃ ἔνι φῶτας ἐναίρειν αὐτόθι 483· κ. ἐν πολέμῳ Ι. 53· κ. ἐν μάχῃ Αἰσχύλ. Θήβ. 417· τὰ καρτερώτατα,τὰ ἰσχυρότατα, Σοφ. Αἴ. 669.

2) μετὰ γεν., ὁ κατέχων τι, κάτοχος, κύριός τινος, 'Ασίης 'Αρχίλ. 22· οὐκέτι τῆς αὐτοῦ γλώσσης κ. οὔτε νόου **Θέογν.** 480· ἀμῶν Θεόκρ. 15. 94· οὔτε τῶν σωμάτων κ. οὔτε τῶν φρενῶν Διον. Ἁλ. 7. 11· παθῶν ὁ αὐτ. 5. 8· γῆς καὶ οἰκιῶν Ἐπιγραφ. ἐν Newton's Halic. σ. 672. **3)** ὡς τὸ **καρτερικός**, πρὸς πάντα Ξεν. Κύρ. 1. 6, 25· ὡσαύτως, ἐπίμονος, πρὸς τὸ ἀπιστεῖν Πλάτ. Φαίδ. 77Δ· κ. πρὸς τὸ λέγειν, ἰσχυρὸς εἰς τὸ συζητεῖν, Θεαίτ. 169Β. **4)** ἐπὶ πραγμάτων, ἰσχυρός, δυνατός, μέγας, ὅρκος Ἰλ. Π. 108· κ. ἔργα, πράξεις ἰσχύος, Ε. 872· κ. ἕλκος Π. 517· κ. μάχη, ναυμαχίη, πεισματώδης, Ἡρόδ. 1. 76., 8. 12, Θουκ. 4. 43· ἀλαλά, μέριμνα Πινδ. Ι. 7 (6). 15., 8 (7). 24· λίθος, βέλος ὁ αὐτ. Ο. 1. 179·— τὸ καρτερόν, δύναμις, ὁρμή, βία, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 612· ἀλλά, τόλμης τὸ κ., τὸ ἀκρότατον σημεῖον τόλμης, Εὐρ. Μήδ. 393: — κατὰ τὸ καρτερόν, μετὰ ἐπιρρηματικῆς σημασίας, ὡς τὸ πρὸς βίαν, Ἡρόδ. 1. 212, 'Αριστοφ. 'Αχ. 622, κτλ.· πρὸς τὸ καρτερὸν Αἰσχύλ. Ἱκ. 212· καί, τὸ καρτερόν, ἀπολ., Θεόκρ. 1. 41. **5)** ἐπὶ τόπου ἢ θέσεως, ὡς τὸ **ὀχυρός**, Θουκ. 4. 3· τὸ καρτερώτερον τοῦ χωρίου ὁ αὐτ. 6. 10. **II.** Ἐπίρρ. **-ρῶς**, ἰσχυρῶς, δυνατά, κλ., ἐντεῦθεν, κ. ὑπνοῦσθαι, βαθέως, Ἡρόδ. 3. 69. **III.** τό σύνηθες συγκρ. καὶ ὑπερθ. εἶναι **κρείσσων** καὶ **κράτιστος** (ἅπερ ἴδε)· ἀλλ' οἱ ὁμαλοὶ τύποι, **καρτερώτερος, -ώτατος**, ἀπαντῶσιν ἐνίοτε, Πινδ. Ο. 1. 179, Αἰσχύλ. Θήβ. 517, 'Αποσπ. 311α, Σοφ. Αἴ. 669, Θουκ. 5. 10, Πλάτ. Φαίδ. ἔνθ' ἄνωτ., Ξεν. Κύρ. ἔνθ' ἄνωτ.

καρτερότης, ητος, ἡ, ἰσχύς, ἀντοχή, Κυρίλλ. Ἱεροσολ. Κατήχ. σ. 178 = 274Β.

καρτερούντως, Ἐπίρρ. τοῦ **καρτερέω**, μετὰ καρτερίας, ἰσχυρῶς, καρτερούντως ἀμυνομένου τὴν τύχην Πλάτ. Πολ. 399Β.

καρτερό-χειρ, ειρος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων ἰσχυρὰν χεῖρα, Ἄρης Ὁμ. Ὕμν. 7. 3· βασιλεὺς 'Ανθ. Π. 9. 210.

καρτεροψυχία, ἡ, εὐστάθεια, γενναιότης ψυχῆς, ἀνδρεία, Ἰωσήπ. Μακκ. 9. 26, Ἐκκλ.

καρτερό-ψῡχος, ον, ὁ ἔχων κρατερὰν, ἰσχυρὰν ψυχήν, ἀνδρεῖος, Ἰω. Χρυσ. τ. 7. 532, 24.

καρτερόω. ἐνισχύω, Ἑρμῆς ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 1086.

καρτερῶνυξ, καρτερώνῡχος, ἴδε **κρατερῶνυξ.**

κάρτιστος, η, ον, Ἐπικ. ἀντὶ **κράτιστος.**

καρτός, ή, όν, (κείρω) κεκαρμένος, λεῖος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **τραχύς**, ἐπὶ ὑρασμάτων ἢ ἱματίων, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 30, 42. **II.** δν δύναταί τις νὰ κόψῃ εἰς τεμάχια ἢ κατατετμημένος, κ. κρόμμυον, Λατ. sectile porrum, Γαλην.· οὗτω, τὸ καρτόν,ἀπολ., Γεωπ. 2. 6, 32.

κάρτος, εος, τό, Ἐπικ. ἀντὶ **κράτος** (ὃ ἴδε), ἰσχύς, δύναμις, ῥώμη, κάρτεϊ καὶ σθένεϊ σφετέρῳ Ἰλ. Ρ. 322· κάρτος τε βίη τε 'Οδ. Ζ. 197· κάρτεϊ νικήσας πατέρα Ἡσ. Θ. 73· παρ' Ἡροδ. 8. 2 ἐν ταῖς νεωτέραις ἐκδόσεσι διορθοῦται **κράτος**, κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν παρ' αὐτῷ χρῆσιν.

καρτύνω, Ἐπικ. ἀντὶ **κρατύνω.**

καρύα, ἡ, ἡ «καρυδιὰ» (ὁ δὲ καρπὸς λέγεται **κάρυον**), Σοφ. 'Αποσπ. 892, 'Αριστ. π. Φυτ. 1. 7, 1, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 2, 3.

Καρύαι, ῶν, αἱ, τόπος ἐν Λακωνικῇ μετὰ περιφήμου ναοῦ τῆς 'Αρτέμιδος, Θουκ. 5. 55, κτλ.·— ἐντεῦθεν, **II. Καρυᾶτις**, ἡ, ἐπώνυμον τῆς 'Αρτέμιδος, Παυσ. 3. 10, 7. **2)** Λακωνικὸν ὄρχημα εἰς τιμὴν τῆς 'Αρτέμιδος, Πολυδ. Δ', 104·— ὁπόθεν **Καρυᾱτίζω**. ὀρχοῦμαι τὸ ὄρχημα τοῦτο, Λουκ. π. Ὀρχ. 10. **III. Κᾰρυάτῐδες, ων**. αἱ, αἱ ἱέρειαι τῆς 'Αρτέμιδος ἐν Καρύαις, Meineke εἰς Εὔφορ. σ. 94. **2)** ἐν τῇ 'Αρχιτεκτονικῇ Καρυάτιδες εἶναι ἀγάλματα κορῶν χρησιμεύοντα ὡς κίονες ἢ ὑποστηρίγματα ἐπιστυλίων, Βιτρούβ. 1. 1· πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst § 279, Museum Crit. 2. 400, καὶ ἴδε ἐν λ. **Ἄτλαντες, Τελαμῶνες, Καννηφόροι.** **3)** εἶδος ἐνωτίου, Πολυδ. Ε', 97.

κᾰρυάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **καρύα**. Γλωσσ.

κᾰρυᾰτίζω, παίζω μὲ κάρυα, Φίλων 1. 11·— Μέσ., Νικήτ.150Α.

κᾰρύδιον. τό. ὑποκορ. τοῦ **κάρυον**, μικρὸν κάρυον, «καρῦδι» ἀμύγδαλα, καρύδια, κτλ., Φιλύλλιος ἐν «Φρεωρύχῳ» 2.

κάρυδοι· «κορυδαλοὶ» Ἡσύχ.

καρυδόω. εὐνουχίζω ἵππον, **καρύδωσις, εως**, ἡ, εὐνουχισμός, Ἱππιατρ. 239, 33.

καρυ-έλαιον. τό, κοινῶς καρυδόλαδον, Γαλην. 14. 519.

κᾰρυηδόν, ὁμοίως πρὸς κάρυον·— καρ. κάταγμα, ἐπιφέρον θραῦσιν εἰς πολλὰ τεμάχια οἷα τὰ τοῦ τεθραυσμένου καρύου, Γαλην. 2. 397· πρβλ. **ἀλφιτηδόν.**

καρυήματα, τά, κάρυα, Λακων. λέξις παρ' Ἡσυχ.

κᾰρυηρός. ά. όν, εἰς κάρυον ἀνήκων, ὅμοιος καρύῳ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 11, 3.

κᾰρύϊνον, τό, ἴδε **κάροινον**.

κᾰρύϊνος, η, ον, = **καρυηρός**. ἔλαιον Γαλην. 13. 172· κ.

χρῶμα, ὡς τὸ τοῦ καρύου, Θεοφρ. π. Αἰσθ. 78· κ. ῥάβδος, ἐκ ξύλου καρύας, Ἑβδ. (Γέν. Λ', 37).

κᾰρυΐσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **κάρυον**, ἴδε ἐν λ. **κάροινον**.

καρυΐτης, ὁ, ὅμοιος πρὸς κάρυον, τιθύμαλλος καρ., Euphorbia Myrsinites, Διοσκ. 4. 165.

καρυκάζειν· «ταράττειν» Ἡσύχ.

κᾰρῡκεία, ἡ, ἡ παρασκευὴ ἐδεσμάτων κεκαρυκευμένων, Ἀθήν. 646E, Λουκ. Συμπ. 11, Λεξιφ. 6, Αἰλ. π. Ζ. 4. 40· καρυκεία ποιητικὴ Συνέσ. 53D. **2)** ταραχή, «καρυκείαις ... ταραχαῖς» Ἡσύχ.

κᾰρύκευμα, τό, ἥδυσμα, ἄρτυμα, ἔδεσμα πολυτελῶς κεκαρυκευμένον, Βασίλ. τ. 1. σ. 124B, Ἡσύχ., Πολυδ. Ϛ', 56, Ἐτυμ. Μ. 492, 46, κλ.

κᾰρῡκευτής, ὁ, ὁ καρυκεύων, ὁ παρασκευάζων τὴν καρύκην μάγειρος Κλήμ. Ἀλ. 268.

καρῡκευτός, **ή**, **όν**, κεκαρυκευμένος, καρυκευτοῖς ἀρώμασι Νικήτ. Χων. Χρον. 158Δ, ἔνθα ὁ κῶδιξ Μονάχ. ἔχει: καρυκευτικοῖς, δηλ. ἀρώμασιν οἷς χρῶνται πρὸς τὸ καρυκεύειν, καὶ ἡ γραφὴ αὕτη εἶναι ἡ ὀρθοτέρα.

κᾰρῡκεύω, ἀρτύω, ἡδύνω τὸ ἔδεσμα διὰ καρύκης, τοῖς δὲ κεκαρυκευμένοις ὄψοισι καὶ ζωμοῖσιν ἥδομ', ὦ θεοί Ἄλεξ. ἐν «Ὁμοίᾳ» 1· τὰ ἱερεῖα περιτέμνοντες.. ἐμαγείρευον αὐτὰ καὶ ἐκαρύκευον Ἀθήν. 173D· λοπάδα εὖ μάλα κεκαρυκευμένην Ἀλκίφρων 3. 53· ἐς ταυτὸν καρυκεύειν, μέλι, σεμίδαλιν, ᾠὰ Μένανδρ. ἐν «Ψευδηρακλεῖ» 1· μεταφ., ἀεί τινα παιδιὰν ἢ πρᾶξιν ἢ λόγον ἐφ' ἡδονὴν καὶ πρὸς ἡδονὴν ὀψοποιεῖν καὶ καρυκεύειν Πλούτ. 2. 55A·—Παθ., τὰ κεκαρυκευμένα Μένανδρ. ἐν «Τροφωνίῳ» 1. 7. **2)** μεταφ. ὡς τὸ Λατ. miscere res, συνταράσσω, ἀναδεύω, Ἡσύχ., ἐν λ. **καρύκη**, ὅστις ὡσαύτως ἀναφέρει καὶ τὸν τύπον **καρυκάζω**.

καρύκη [ῡ], ἡ, «βρῶμα Λύδιον ἐξ αἵματος καὶ ἡδυσμάτων συγκείμενον» Ἡσύχ.· ταρίχη πνικτὰ καὶ καρύκη Φερεκρ. ἐν Ἀδηλ. 3, Λυδικὴν καρύκην αὐτόθι 89, πρβλ Ἡσύχ., Ἀθήν. 516C, πρβλ. 160B, Πλούτ. 2. 664A, Λουκ. Τίμ. 54· ζωμοῦ κ. Πολυδ. Ϛ', 56.

κᾰρύκῐνος, **η**, **ον**, ἔχων τὸ χρῶμα τῆς καρύκης, δηλ. βαθὺ κόκκινον, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 3.

κᾰρῡκο-ειδής, **ές**, = τῷ προηγ., Ἱππ. 1129D.

κᾰρῡκο-ποιέω, ποιῶ, παρασκευάζω καρύκην (σάλτσαν), Ἀριστοφ. Ἱππ. 343.

κᾰρῡκοποιός, **όν**, ὁ παρασκευάζων καρύκην, Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 173D.

κάρυξ, Δωρ. ἀντὶ **κήρυξ**.

κᾰρυο-βᾰφής, **ές**, βεβαμμένος διὰ βαφῆς παρασκευαζομένης ἐκ τῶν κελύφων χλωρῶν καρύων ὡς ποιοῦσι καὶ νῦν αἱ γυναῖκες βάπτουσαι τὴν μέταξαν, ἴδε Δουκάγγ.

κάρυο-κατάκτης, ὁ, ἐργαλεῖον δι' οὗ θραύουσι τὰ κάρυα, καρυοθραύστης, Πάμφιλ. παρ' Ἀθην. 53B, Ἡσύχ. ἐν λ. **μουκηροβαγόρ**.

καρυκτὸς, **ή**, **όν**, = **κηρυκτός**, Ἐπιγρ. Κερκύρας ἐν CIG.1845.

κάρυον [ᾰ], τό, (ἴδε ἐν λ. **κραναός**), πᾶς καρπὸς ὅμοιος καρύῳ, Ἀριστοφ. Σφ. 58, Πλ. 1056, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 29· διακρίνονται δὲ εἰς διάφορα εἴδη, ὡς κάρ. βασιλικὰ ἢ Περσικά, τὰ «καρύδια», Διοσκ. 1. 178, καλούμενα καὶ ἁπλῶς κάρυα Βατραχομυομ. 31, Ἐπίχ., κτλ., πρβλ. Ἀθήν. 52A· κάρυα κασταναϊκὰ ἢ κασταναῖα, τὰ κάστανα (ἴδε ἐν λ. **κάστανα**), καλούμενα καὶ κάρ. Εὐβοϊκὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 5, 4· κάρ. Ἡρακλεωτικά, τὰ λεπτοκάρυα ἢ «λεφτόκαρα», Τουρκ. «φουντούκια», Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 19, καλούμενα προσέτι καὶ Ποντικὰ ἢ λεπτὰ Διοσκ. 1. 179· κάρ. πικρά, πικρὰ ἀμύγδαλα, «πικραμύγδαλα», Ἀρχιγ. παρὰ Γαλην. **II**. ὁ πυρὴν καρπῶν τινων καὶ ἰδίως ὁ ἐν τῷ κώνῳ πίτυος, Θεοφ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 5, κτλ. **III**. ἐν τῇ μηχανικῇ, εἶδος τροχαλίας, Math. Vett. σ. 44.

κᾰρῦο-ναύτης, **ου**, ὁ, πλέων ἐντὸς καρύου, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 38.

κᾰρῦό-φυλλον, τό, κυρίως, φύλλον καρύας, εἶδος Ἰνδικοῦ ἀρώματος, τὸ γνωστὸν «γαρύφαλλον» ἢ «μοσχοκάρφι», Λατ. caryophyllum, Γαλην. τ. 14. 462, 3., 507, 1, Ἀχιλλ. Τάτ. 612, κλ. (φύλλον ἰνδὸν Σιμοκ. 294, 9, φύλλον ἰνδικὸν Θεοφ.429, 10).

καρύσσω, Δωρ. ἀντὶ **κηρύσσω**, Σιμωνίδ., Βακχυλ. 12. 231.

καρυτίζομαι, ἀποθ. = **εὐφραίνομαι**, Ἡσύχ.

καρύ-χροος, **ον**, συνηρ. **-χρους**, **ουν**, ἔχων τὸ μελαφὸν χρῶμα τῶν καρύων, Ἡσύχ.

κᾰρυώδης, **ες**, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κάρυον, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 19, 1, κτλ.

καρύων· «πλακοῦς ἔχων κάρυα» («καρύων πλακοῦς· ἔχων κάρυα» Schmidt) Ἡσύχ.

καρυωτὸς φοίνιξ, ὁ, βάλανος φοίνικος ἔχουσα σχῆμα καρύου, Στράβ. 800, Γαλην. τ. 6. σ. 607, 3· ὡσαύτως, **καρυῶτις**, **ιδος**, ἡ, Διοσκ. 1, 148. **II**. φιάλη καρυωτή, ἔχουσα κάτωθεν στηρίγματα ἐν σχήματι καρύων, ὡς ἡ **βαλανωτὴ φιάλη**, «ἧς τῷ πυθμένι χρυσοῖ ὑπέκειντο ἀστράγαλοι» Ἀθήν. 502B, Συλλ. Ἐπιγρ. 2852. 31, 33, κτλ., Σῆμος παρ' Ἀθην. ἔνθ' ἀνωτ.

καρφᾰλέος, **α**, **ον**, (κάρφω) ξηρός, κατάξηρος, ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημιῶνα τινάξῃ καρφαλέων Ὀδ. Ε. 369 (πρβλ. **καρχαλέος**)· δέρμα Ἱππ. Ἀφ. 1256, Προγν. 36· ἀστάχυες, ἄρουρα Ἀνθ. Π. 9. 384, 14, Ὀρφ. Λιθ. 266· καρφ. δίψη Ἀνθ. Π. 9. 272·— ἐπὶ ἤχου, καρφαλέον δέ οἱ ἀσπὶς .. ἄϋσε, ἡ ἀσπὶς ἐξέβαλε ξηρὸν ἦχον (ὡς κοῖλον πρᾶγμα), Ἰλ. Ν. 409. **II**. ἐνεργ., ξηραίνων, καταξηραίνων, πῦρ Νικ. Θηρ. 691.

καρφ-ᾱμάτιον, τό, (ἀμάω) πιθαν. δίκρανον πρὸς συλλογὴν τῶν πεσόντων σταχύων τοῦ σίτου, Λατ. merga· «καρφαμάτια· ἐν οἷς θερίζουσι τοὺς ξηροὺς στάχυας» Ἡσύχ.

καρφεῖα, τά, ὥριμος καρπός, καρφεῖα .. κέδρου, κατὰ τὸν Σχολιαστ. «τὰ ψήγματα δὲ τῆς κέδρου κεδρία λέγει κάρφη» Νικ. Ἀλεξιφ. 118.

κάρφη, ἡ, χόρτος ξηρός, Ξεν. Ἀν. 1. 5, 10, Ἀρρ. Ἀν. 1. 3.

καρφηρός, **ά**, **όν**, (κάρφος) ἐκ ξηρῶν καρφῶν, εὐναῖαι καρφηραί, φωλεαὶ (πρβλ. **καρφίτης**), Εὐρ. Ἴων 172· ὁ Ἡσύχ. ἔχει: **καρφυραὶ** (ὡς οὐσιαστ.) καὶ ἑρμηνεύει: «νοσσιαί. θάμνοι», καὶ «καρφυραί· αἱ ἐκ ξηρῶν ξύλων γινόμεναι κοῖται. Εὐριπ. Ἴωνι».

καρφίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κάρφος**, Γαλην. τ. 14, σ. 562, 19.

καρφισμός, **οῦ**, ὁ, = καρπισμός, Συλλ. Ἐπιγρ. 2700e.

καρφίτης, **ου**, ὁ, ᾠκοδομημένος ἐκ ξηρῶν χόρτων, θάλαμος κ., ἐπὶ τῆς φωλεᾶς χελιδόνος, Ἀνθ. Π. 10. 4· πρβλ. **καρφηρός**.

καρφο-ειδής, **ές**, ὅμοιος πρὸς κάρφην, Γεωπ. 2. 6, 29.

καρφολογέω, συνάγω ἢ συλλέγω ξηροὺς κλάδους, καρφ. τὰ δένδρα, ἀποκόπτω, συνάγω ξηρὰ κλαδία ἐκ τῶν δένδρων, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 15, 1 (κοινῶς καρπολογούμενα)· — ὡσαύτως, ἀφαιρῶ μικρὰ τεμάχια ἀχύρων, τρίχας ἢ ἄλλο τι ἀπὸ τοῦ ἱματίου τινός, χάριν περιποιήσεως, ὁ αὐτ. ἐν Χαρακτ. 2, Γαλην. 18. 74.

καρφο-λογία, ἡ, τὸ ἀφαιρεῖν ἢ συλλέγειν κάρφη ἢ ἄλλα τοιαῦτα, Γαλην. 14. 733.

κάρφος, **εος**, τό, (ἴδε ἐν τέλει): — πᾶν εἶδος ξύλου ἢ καλάμου λεπτοῦ, μικροῦ καὶ ξηροῦ, ἰδίως ξηρὰ καλάμη τῶν σιτηρῶν, Λατ. palea, festuca, stipula· ὁ Ἡρόδ. (3. 111) καλεῖ τὰ ξηρὰ ξύλα τοῦ κινναμώμου (τῆς κανέλλας) κάρφεα (ἔχει δὲ ἡ λέξις αὕτη περίεργον ὁμοιότητα πρὸς τὸ Ἀραβικὸν ὄνομα τοῦ κινναμώμου kerfet, kirfah, πρβλ. Στέφ. Βυζ. ἐν λ. **Ἀβασηνοί**)· ἐπὶ τοῦ καυλοῦ τῆς ὀρύζης, Πολύαιν. 4. 3, πρβλ. Λουκ. Ἑρμότ. 33·— ἀκολούθως, καθόλου ἐν τῷ πληθ., ξηροὶ κλάδοι ἢ κλῶνες, τεμάχια ξύλου, ἄχυρα, τρίχες ἐρίου καὶ τὰ τοιαῦτα, δι' ὧν τὰ πτηνὰ κατασκευάζουσι τὰς φωλεὰς αὐτῶν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 642, πρβλ. Σώφρωνα παρὰ Δημητρ. Φαληρ. § 147 (Ῥήτορες Walz τ. 9. σ. 68), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 7, 1· περιληπτικῶς ἐν τῷ ἑνικῷ, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 22a, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 20, Ἀθήν. 187C·— ἐν τῷ ἑνικῷ, ξυλάριον, πελεκοῦδι, κάρφος χαμᾶθέν νυν λαβὼν τὸν λύχνον πρόβυσον Ἀριστοφ. Σφ. 249·— παροιμ., μηδὲ κάρφος κινεῖν, διατελεῖν ἐν παντελεῖ ἠρεμίᾳ, ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 474· ἀπὸ τῆς κύλικος κάρφος τῷ μικρῷ δακτύλῳ ἀφαιρεῖν Ἀθήν. 604C. **II**. = **καρπίς**, Πλούτ. 2. 550B· οὐδὲ κ. ἐβλάβη, οὐδόλως, οὐδὲ κατὰ μικρόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 4924. **III**. πινακίδιον ξύλινον, ἐφ' οὗ τὸ σύνθημα ἦτο γεγραμμένον, Πολύβ. 6. 36, 3. **IV**. ἐν τῷ πληθ., ὥριμος καρπὸς (ἢ κατὰ τὸν Σχολιαστ. τὸ δέρμα, δηλ. ὁ φλοιὸς τοῦ καρποῦ), Νικ. Ἀλεξιφ. 230, 491, Θηρ. 893, 941· πρβλ. **καρφεῖα**. (Πιθαν. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ τὸ **κάρφω**. Ὁ Κούρτ. σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὰ **σκαρφίον**, **σκαρφάω**, **σκάριφος**).

καρφόω, = **κάρφω**, Ἀνθ. Π. 7. 385· παρ' Ἡσυχ. **καρφύνω**, «καρφύνεσθαι· ξηραίνεσθαι. φθείρεσθαι».

καρφυραί, ἴδε **καρφηρὸς** ἐν τέλει.

κάρφω: μέλλ. **κάρψω**, Ἐπίκ. ῥῆμα, μαραίνω, καταξηραίνω, κάρψω μὲν χρόα καλόν, θὰ ξηράνω τὴν ὡραίαν ἐπιδερμίδα, θὰ ῥυτιδώσω αὐτήν, Ὀδ. Ν. 398, πρβλ. 430· ἠέλιος χρόα κάρρει Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 573· καὶ ἐν τῷ Παθ., χρὼς κάρφεται ἠδὴ Ἀρχίλ. 91· πρβλ. Εὐφορίωνα 54, Νικ. Θηρ. 328. **2)** μεταφ., ἀγήνορα κάρφει Ζεύς, «τὸν αὐθάδη καὶ ὑπερόπτην εὐτελῆ ποιεῖ καὶ ταπεινόν» (Πρόκλ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 7· κάματοι κάρφοντες γυῖα Νικ. Ἀλεξιφ. 383.— Παθ., οἵτω κάρφεσθαι Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1094. (Πρβλ. **κάρφη**, **καρφαλέος**, **καρφηρός**, ἴσως δὲ καὶ **κάρφος**).

καρφώδης, **ες**, (εἶδος) = **καρφοειδής**, Γλωσσ.

κάρχαι· «καρκίνοι. Σικελοί» Ἡσύχ.

καρχᾰλέος, **α**, **ον**, (ἴδε **κέρχνος**, **κέρχνω**)· — τραχύς, δίψη καρχαλέοι, ἔχοντες κατάξηρον τὸν λάρυγγα ἐκ δίψης, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου siti asper, Ἰλ. Φ. 541 (διάφ. γραφ. **καρφαλέοι**, πρβλ. Spitzn. ἐν τόπῳ)· οὕτως ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 1442, Νόνν. Δ. 14. 426· (καρφαλέος δίψει Ἀνθ. Π. 9. 272, πρβλ. 7. 536). **II**. τραχύς, ὁρμητικός, ἄγριος, κ. κύνες Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1058· λύκοι Τρυφιόδ. 615 (κοινῶς **καρχαρέος**, ἴδε Wernick.)· ἐπὶ ἤχων, **χρεμετισμός**, ἱμάσθλη Νόνν. Δ. 29. 199., 48. 307.

καρχαρέος, **α**, **ον**, = **κάρχαρος**, ἴδε **καρχαλέος** II.

καρχαρίας, ου, ὁ, εἶδος μεγάλου ἰχθύος οὕτω καλουμένου ἐκ τῶν ὀξέων αὐτοῦ ὀδόντων, Σώφρων παρ' Ἀθην. 306D, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 1. 13, Φιλόξεν. παρ' Ἀθην. 5D.— Κατὰ Κοραῆν (ἐν σημ. Ξενοκρ. σ. 72) «κύνας δέ, ὃ πρῶτον ἔταξεν Ὀππιανός, ἄγριον ἐπονομάσας. καὶ εἶεν ἂν οὗτοι οἱ καὶ καρχαρίαι καλούμενοι (Γαλλ. requins) πάντων ὠμοβορώτατοι τῶν κυνῶν. οὓς καὶ σκύλλας, πρὸς δὲ καὶ λαμίας (καθὰ καὶ νῦν ἔτι καλοῦμεν αὐτὰς ἐν τῇ συνηθείᾳ) ἐκάλουν ἕτεροι, ὥς φησι Νικάνδρος (παρὰ τῷ Ἀθην. 306), τὰς αὐτὰς οὔσας ταῖς ὑπὸ τοῦ Ὀππιανοῦ (Ἀλ. Α', 370, Ε', 36 καὶ 358) καλουμέναις λάμναις» κτλ.

καρχἄρ-όδους, ὁ, ἡ, -ουν, τό, ὁ ἔχων ὀξεῖς, κοπτεροὺς ὀδόντας, καρχαροδόντων Ν. 198· ἅρπην καρχ. Ἡσ. Θ. 180· ἐφαρμοζόμενον εἰς τὸν Κλέωνα ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Ἱππ. 1017, Σφ. 1031.— Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη ἐκεῖνα τὰ ζῷα εἶναι καρχαρόδοντα, ὅσα ἐπαλλάττει τοὺς ὀδόντας τοὺς ὀξεῖς π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 51· πρβλ. π. Ζ. Μορ. 3. 1, 6, ἔνθα εἶναι ἀντίθετον πρὸς τὸ **χαυλιόδους**· πρβλ. ὡσαύτως **συνόδους**.— Ὡσαύτως ἐπὶ τῶν χηλῶν τῶν μεγάλων ποδῶν τοῦ ἀστακοῦ, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2. 12.

καρχἄρ-όδων, οντος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Θεόκρ. 24. 85.

κἀρχἄρος, ον, καὶ **α, ον,** Ἀλκμὰν 132.—κυρίως, ὁ ἔχων τοὺς ὀδόντας ὀξεῖς, ὀξυόδους, κάρχαρος κύων, «ὁ κεχαραγμένους ἔχων τοὺς ὀδόντας, ἤτοι κεχηνότας· νῦν δὲ τὸ κῆτος» (Σχόλ.), Λυκόφρων 34, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 16. 18· στόμα Ὀππ. Κυν. 2. 142· ἔρκος ὁ αὐτ. ἐν Ἀλ. 1. 506· ὀδόντες Φιλόστρ. 841· ὄγγμα Λουκ. Τραγῳδοποδ. 302· κάρχαρόν τι μειδήσας, ἐπὶ τοῦ λύκου, Βαβρ. 94. 6·— καθόλου, ὀξύς, δηκτικός, μεταφ. ἐπὶ ἐπικρίσεως, Ἀλκμὰν ἔνθ' ἀνωτ., Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 43· ῥήτωρ ὁ αὐτ. ἐν Μισθ. Συνόντ. 35, πρβλ. Ἀθήν. 251E. (Ἴδε ἐν λ. **κραναός**).

Καρχηδονίζω: μέλλ. **-ίσω**, λαμβάνω τὸ μέρος τῶν Καρχηδονίων, Πλουτ. Μάρκελλ. 20, ἔνθα τὰ χείρονα Ἀντίγραφα ἔχουσι **Καρχηδονιάζω**.

Καρχηδών, όνος, ἡ, «μητρόπολις Λιβύης, διασημοτάτη πόλις, ἀπὸ Καρχηδόνος Φοίνικος» (Στ. Βυζάντ.), Ἡρόδ. 3. 19, Σοφ. Ἀποσπ. 536·— ἐπίθ. **Καρχηδόνιος, α, ον,** αὐτόθι· **Καρχηδονιακός, ή, όν,** Στράβ. 832

καρχήσιον, Δωρ. **-άσιον**, τό, «ποτήριόν ἐστιν ἐπίμηκες, συνηγμένον εἰς μέσον ἐπιεικῶς, ὥστα ἔχον μέχρι τοῦ πυθμένος καθήκοντα» Κλ. Ἰξενος ὁ Ῥόδιος παρ' Ἀθην. 474, Σαπφὼ 70, Φερεκύδ. 27, Κρατῖν. ἐν «Διονυσαλεξάνδρῳ» 1· καρχησίῳ ἀργυρῷ Συλλ. Ἐπιγρ. 139· 19, πρβλ. 140. 19, 141. 8, 150. 26·— οὕτως ὁ Οὐεργίλ. μεταχειρίζεται τὸν πληθ. carchesia· πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst § 299A. **II.** τὸ ἀκρότατον τοῦ ἱστοῦ, δι' οὗ τὰ σχοινία τῶν κεραιῶν διέρχονται, καθ' ἑνικόν, Πινδ. Ν. 5. 94 (ἔνθα τὸ ζυγὸν καρχασίου εἶναι ἡ τὸ ἱστίον φέρουσα κεραία), Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 1, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 565, Ἀθήν. 475A· ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ἑκ. 1261, Πλουτ. Θεμιστ. 12· πρβλ. τὸ ἑπόμ.— Ἐν Ἐπικρ. Ἀδήλ. 2. ὑπάρχει λογοπαίγιον ἐπὶ τῆς διπλῆς σημασίας τῆς λέξεως (I καὶ II). **III.** ἡ ὀρθία δοκὸς γεράνου, Schneid Βιτρούβ. 10. 5.— Καθ' Ἡσύχ.: «τὸ ἐπικείμενον τῶν [ἱστῶν;] ξύλον, καὶ ἐργαλεῖον τεκτονικὸν δελτοειδές.

καρχήσιος, ὁ, ἐν τῷ πληθ., «καρχήσιον, τῷ ἐπ' ἄκρῳ τῷ ἱστίῳ τῷ ἔχοντι τροχηλίαν. καὶ καρχήσιοι ἐπ' αὐτοῦ κάλοι οἱ τεταμένοι» Γαλην. Λεξικ. Ἱππ. σ. 492. **2)** χειρουργικὸ ἐπίδεσμοι, ὁ αὐτ. τ. 12, σελ. 304, 377.

κἀρώδης, ες, (εἶδος) βεβαρημένος, νυσταλέος, βλέμματα Ἱππ. 1217H·— τὸ **καρῶδες** = **κάρωσις**, ὁ αὐτ. 72B· τὰ καρώδεα, παροξυσμοὶ νυσταγμοῦ ἢ νάρκης, ὁ αὐτ. 75H, 205D. **II.** ἐπιφέρων νάρκην, ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 798.— Ἐπίρρ. **-δῶς**, Γαλην. 14. 4.

κάρωσις, εως, ἡ, (**κἀρόω**) βάρος ἐν τῇ κεφαλῇ, νυσταγμός, νωθρὴ κάρ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 798, πρβλ. Φιλωνίδ. ἰατρὸν παρ' Ἀθην. 675A.

κἀρωτίδες, ων, αἱ, αἱ δύο μεγάλαι ἀρτηρίαι τοῦ τραχήλου, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 11, Γαλην. (Ἐκ τοῦ **καρόω**, ἴδε Γαλην. 5. 195.

κἀρωτικός, ή, όν, ὁ ἐπιφέρων κάρωσιν, νυσταγμόν, νάρκην, καρωτικὸς ὁ κρίθινος (δηλ. οἶνος) Ἀριστ. Ἀποσπ. 101· κ. φάρμακα Γαλην.

κἀρωτόν, τό, ξυκί, «καρῶτον», Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 371E, πρβλ. **σταφυλῖνος**.

κάς, τὸ δέρμα, Ἡσύχ. **II.** «Κύπριοι ἀντὶ τοῦ καί», ὁ αὐτ. —Ἐν Ἐπιγρ. Ἰδαλίου τῆς Κύπρου, πολλάκις, Cau. 118, ἴδε Συναγ. Λ. Ἀθ. Κουμανούδη ἐν λ.

κᾶς, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ εἰς** ἢ **καὶ ἐς**, π. χ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 184, Ὄρν. 949, κτλ.

κάσα, ἡ, τὸ Λατ. casa, οἰκία, καλύβη, οἴκησις, Ἀθήν. Μηχ. σ. 6, Ἡσύχ.

κασαλβαδικός, ή, όν, ὅμοιος πόρνῃ·—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. Πονημάτ. 248. 53.

κἀσαλβάζω, φέρομαι ὡς πόρνη, Ἑρμιππ. παρὰ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1164, πρβλ. Meineke εἰς Ἑλλ. Κωμ. 1. σ. 98. **2)** μετ' αἰτ., κ. τοὺς στρατηγούς, κακομεταχειρίζομαι, ὑβρίζω αὐτοὺς κατὰ τρόπον πορνικόν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 355.

κἀσαλβᾶς, ᾶδος, ἡ, ὡς τὸ **κάσσα**, πόρνη, ἑταίρα, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1106, Ἀποσπ. 402·— παρ' Ἡσυχ. ὡσαύτως **κασαύρα** ἢ **κασαυρᾶς**, ἡ· παρὰ Λυκόφρ. 1385 **καυσωρίς, ίδος**· παρὰ τῷ Ἱππώνακτι 81, Ἀντιφάνει ἐν Ἀδήλ. 95, **κασωρῖτις, ιδος**·— ἔχομεν ὡσαύτως **κᾰσώριον**, τό, χαμαιτυπεῖον, πορνεῖον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1285 (τὰ βιβλ. **κασαυρ-**), **κασωρεῖον** παρ' Ἡσυχ.· καὶ τὸ ῥῆμα **κασωρεύω**, πορνεύω, Λυκόφρ. 772.

κᾰσάλβιον, τό, διάφ. γραφ. (μνημονευομένη ὑπὸ τοῦ Σχολ.) ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 1285, ἀντὶ **κασαύριον**.

κάσαμον, τό, = **κυκλάμινος**, ἡ, Ἀέτ.

κασάνες· «αὐγές. Λάκωνες» Ἡσύχ.

κάσας, ου, ὁ, φέρεται καὶ **κασᾶς** ἢ **κασῆς**, τάπης ἢ δορὰ διὰ κάθισμα, ἐφίππιον, Ξεν. Κύρ. 8. 3, 6. Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει **κάς**, δορά, δέρμα· ἢ πιθαν. ἡ λέξις νὰ εἶναι συγγενὴς πρὸς τὸ **κῶς**, **κῶας**,— ἂν μὴ εἶναι Περσική).

κασαύρα, κασαυράς, κασαύριον, ἴδε **κασαλβᾶς**.

κασέλα· «καθέδρα. Λάκωνες» Ἡσύχ.

κασεύδει· «κοιμᾶται. Λάκωνες» Ἡσύχ.

κάσης· «ἡλικιώτης» Ἡσύχ.

κάσια, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἄρωμά τι ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κινναμώμου ἀλλὰ κατωτέρας ποιότητος κομιζόμενον ἐκ τῆς Ἀραβίας, Ἡρόδ. 2. 86., 3. 110· λίβανον εὐώδεις τε φοίνικας κασίαν τε .., τέρενα Συρίας σπέρματα Μελανιππίδ. Ἀποσπ. 1, πρβλ. Μνησίμ. ἐν «Ἱποστρόφῳ» 1. 58· κασία μετὰ κινναμώμου, λιβανωτοῦ καὶ μύρρας εἶναι μεταξὺ τῶν δώρων τῶν φερομένων εἰς τὸ ἐν Βραγχίδαις μαντεῖον τοῦ Διδυμέως Ἀπόλλωνος, Συλλ. Ἐπιγρ. 2852. 59, πρβλ. **κασιοβόρος, ξυλοκασία, συριγγίς**. (Σημιτικὴ λέξις, ἴδε **κιννάμωμον**). [Ἐνίοτε φέρεται διὰ δύο **σ**, **κασσία**. πρβλ. **κασσίζω**· ἀλλὰ casia παρὰ Λατ. ποιηταῖς καὶ τὸ **κασιόπνους** παρὰ τῷ Ἀντιφάν. ἐν «Ἀφροδισίῳ» 1. 14 ἀπαιτοῦσιν ᾰ, ἄρα γραπτέον διὰ τοῦ ἁπλοῦ **σ**.]

κᾰσιγνήτη, ἡ, θηλ. τοῦ **κασίγνητος**, ἀδελφή, Ὁμ. Ἰλ. Π. 432, κλ.· μεταφ., ὡς τὸ **κάσις**, συκῆν μέλαιναν, ἀμπέλου κασιγνήτην Ἱππῶναξ παρ' Ἀθην. 78C, κλ.· λάγυνε, .. κασιγνήτη νεκταρέης κύλικος Ἀνθ. Π. 6. 248.

κᾰσιγνητικός, ή, όν, ἀδελφικός, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ι. 563.

κᾰσίγνητος, ὁ, (κάσις, γενέσθαι, πρβλ. **γνήσιος**):— ἀδελφός, Ὅμ., κλ.· κυρίως ὡς τὸ **ἀδελφός**, ἐπὶ τῶν γεννηθέντων ἐκ τῆς αὐτῆς μητρός, Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον Ἰλ. Α. 257· ὡς θηλ., ἀδελφή, τῷδε τῷ κασιγνήτῳ, αἱ δύο αὗται ἀδελφαί, Σοφ. Ἠλ. 977, πρβλ. Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 11· (ἀλλ' ὁ Ὅμ. ἀείποτε ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας μεταχειρίζεται τὸν θηλ. τύπον **κασιγνήτη**)· — ἐπὶ καθολικωτέρας ἐννοίας, ἐξάδελφος, κασίγνητοί τε ἔσαν τε Ἰλ. Π. 456, πρβλ. Ο. 545. **II.** ὡς ἐπίθ., **κασίγνητος, η, ον,** = ἀδελφικός, κασίγνητον κάρα Σοφ. Ἀντ. 899, 915, Ἡλ. 1164, Εὐρ. Ὀρ. 294· οὕτω δύναται νὰ ἐκληφθῇ καὶ τὸ κασιγνήτοιο φόνοιο Ἰλ. Ι. 567· πρβλ. **κάσις, ἀδελφός**.

κᾰσιο-βόρος, ον, τρώγων κασίαν, ἐπὶ σκώληκος, «κασιοβόρος· ἐν κασίᾳ γινόμενος σκώληξ» Ἡσύχ.

κάσιοι· «οἱ ἐκ τῆς αὐτῆς ἀγέλης ἀδελφοί τε καὶ ἀνεψιοί. καὶ ἐπὶ θηλειῶν οὕτως ἔλεγον Λάκωνες» Ἡσύχ.

κᾰσιό-πνους, ουν. ἔχων ὀσμήν, εὐωδίαν κασίας, εὐωδιάζω ὡς κασία, Ἀντιφάνης ἐν «Ἀφροδισίῳ» 1. 14.

κάσις [ᾰ], ὁ, γεν. **κάσιος**, πρῶτον ἐν Ὀρφ. Ἀργ. 1234· δοτ. πληθ. **κασίεσσι**, Νικ. Θηρ. 345:— ἀδελφός, Αἰσχύλ. Θήβ. 674, κτλ.· κλητ. **κάσι** Σοφ. Ο. Κ. 1440· ἡ **κάσις**, ἡ ἀδελφή, τὴν Ἕκτορός τε χἀτέρων πολλῶν κάσιν Εὐρ. Ἑκ. 361, 943:— μεταφ., λιγυὺν μέλαιναν, αἰόλην πυρὸς κάσιν Αἰσχύλ. Θήβ. 494· κάσις πηλοῦ ξύνουρος διψία κόνις ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 495· πρβλ. **κασιγνήτη**· οἱ Λάκωνες τοὺς ἐν τῇ αὐτῇ ἀγέλῃ ἀνατρεφομένους παῖδας ἐκάλουν **κάσεις**, Böckh ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1, σ. 613, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λ. **κάσιοι**· — (Ὁ τύπος **κάσις** δὲν ἀπαντᾷ παρ' Ὅμ., ἂν καὶ περιέχεται ἐν τῷ **κασί-γνητος, -γνήτη**. Ἅπαντα εἶναι λέξεις ποιητικαί. Ἡ ἐτυμολογία τοῦ **κάσις** εἶναι ἄγνωστος· τὰ ὀνόματα **Κασσάνδρα. Κασσιέπεια** εἰσὶ συγγενῆ).

κασκαλίζω, = **γαγγαλίζω**, γαργαλίζω, Ἡσύχ.

κάσκανα, τά, (**κάς**) = **κασσύματα**, Ἡσύχ.

κασκός· «ὁ μικρὸς δάκτυλος» Ἡσύχ.

κάσμορος· «δύστηνος» Ἡσύχ.

κασπολέω, Αἰολ. τύπος τοῦ **κατασταλλω**, πρβλ. Σαπφὼ 82.

κάσσα, ἡ, = **κασαλβᾶς**, Λυκόφρ. 131· ἐν τῷ Μ. Ἐτυμολ. 493. 28, ὡσαύτως **κασσαβᾶς**.

κασσία, ἡ, ἴδε **κασία**.

κασσίζω: μέλλ. **-ίσω**, φαίνομαι ἢ ἔχω τὴν γεῦσιν κασίας, ἢ μυρίζω ὡς κασία, Διοσκ. 1. 13.

Κασσῑτερίδες, ων, αἱ, ἤτοι αἱ παράγουσαι κασσίτερον νῆσοι, (ἴδε ἐν λ. **κασσίτερος**). Ἡρόδ. 3. 115· προσθ. Στράβ. 120, 129, κλ.

κασσῑτέρινος, Ἀττ. **καττ-**, η, ον, πεποιημένος ἐκ κασσιτέρου, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἐλέγχ. 1, 2, Πλούτ. 2. 1075C.

κασσῐ́τερο-ποιός, ὁ, = **κασσιτερουργός**, Πρόκλ. παράφρασ. Πτολ. σ. 251.

κασσίτερος [ῐ], Ἀττ. **καττ-**, ὁ, «καλάϊ», συχν. ἐν Ἰλ. (ἂν καὶ **οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.**), τὸ πλεῖστον ὡς κόσμημα ὁπλισμοῦ, Ἰλ. Α. 25, 34., Σ. 565, 574· ἢ ἁρμάτων, Ψ. 503. Συνήθως ἐτήκετο, Ἰλ. Σ. 474, Ἡσ. Θ. 862· καὶ ἐχύνετο ἐπὶ τοῦ σκληροτέρου χαλκοῦ, ὅθεν χεῦμα κασσιτέροιο, περίχυμα κασσιτέρου, Ἰλ. Ψ. 561· κ. πάνεφθος Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 208· ἀλλὰ κατειργάζοντο αὐτὸν καὶ διὰ τῆς σφύρας ὡς ἐν Ἰλ. Υ. 271, ἕνθα ἔχομεν ἀσπίδα μὲ πέντε ἐλάσματα (πτύχας), πάντα δὲ ἐσφυρηλατήθησαν, καὶ τὰ δύο ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἐκ κασσιτέρου:— πέντε πτύχας ἤλασε κυλλοποδίων (δηλ. ὁ Ἥφαιστος), τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο, τὴν δὲ μίαν χρυσέην· αἱ κνημῖδες ἦσαν ἐκ κασσιτέρου, κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο Ἰλ. Φ. 592· κνημῖδας ἑανοῦ κασ. (ἕνθα τὸ ἐπίθετον παρέχει τὸν λόγον τῆς χρήσεως τοῦ μετάλλου τούτου, διότι τὸ **ἑανὸς** ἐνταῦθα καθ' Ἡσύχ. σημαίνει: **ἐνδιάχυτος**), Σ. 613. (Τὸ Σανσκρ. ὄνομα εἶναι kastîra, ὅπερ λέγεται ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ kâsh (λάμπω), εὑρίσκεται δὲ κασσίτερος ἐν ταῖς παρὰ τὴν Ἰνδικὴν νήσοις. Ἐντεῦθεν εἰκάζεται ὅτι οἱ Φοίνικες κατὰ πρῶτον ἔλαβον τὸ ὄνομα μετὰ τοῦ μετάλλου ἐκ τῆς Ἀνατολῆς καὶ μετήνεγκαν αὐτὸ εἰς τὴν ἐπαρχίαν Cornawll τῆς Ἀγγλίας καὶ τὰς νῦν καλουμένας Scilly Isles, αἵτινες ὠνομάσθησαν Κασσιτερίδες, ὅπερ ἐγίνωσκεν ὁ Ἡρόδ. (3. 115) ὡς ὄνομα τοῦ τόπου ὅθεν ἐξήγετο τὸ μέταλλον, ἂν καὶ ἠγνόει τὸ μέρος ἔνθα αὗται αἱ νῆσοι ἐκειντο (ὑπάρχει ὁδὸς τις καλουμένη Cassiter S reet ἐν Bodmin)· ἴδε Lassen ἐν Ritter's Erdkunde 5. 439· Τὸ Ἀραβικὸν ὄνομα εἶναι kasdir, πιθανῶς ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς).

κασσῐτερουργός, ὁ, (***ἔργω**) ὁ ἐργαζόμενος τὸν κασσίτερον, Γλωσσ.

κασσῐτερόω: μέλλ. **-ώσω**, καλύπτω διὰ κασσιτέρου, «γανώνω», Διοσκ. 1. 33.

κάσσον· «ἱμάτιον, παχὺ καὶ τραχὺ περιβόλαιον» Ἡσύχ.

κάσσῡμα, Ἀττ. **κάττυμα**, τό, πέλμα ὑποδήματος ἐκ σκληροῦ δέρματος, ὡς μεμίσηκά σε Κλέωνος ἔτι μᾶλλον, ὃν καταπεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσι καττύματα, «καττύματα δέ ἐστι δέρματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ ἅπερ τοῖς σανδάλοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν ὑποβάλλεται» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 300, Ἱππ. 315, 869· σκυτεὺς κάσσυμα κεντῶν Ἱππ. 1153D· μεταφ., ὑποδύσασθαι ἐχθρῶν παρ' ἀνδρῶν καττύματα Ἀριστοφ. Σφ. 1160· πρβλ. **ῥάπτω** II.—Καθ' Ἡσύχ.: «κάττυμα· ἀπάτη, δόλος. συσκεύασμα. δολιότης». **II.** παρὰ Πλουτ. 2. 1138B, **καττύματα** εἶναι κακοὶ ἦχοι αὐλοῦ, ἀηδῆ μέλη,— πιθανῶς ὡς συνερραμμένα ἄνευ ἑνότητος καὶ ἁρμονίας.—Κατὰ Πολυδ. Ζ', 86, εἶδος ἐλαφροῦ ὑποδήματος. «οἱ δὲ κονίποδες λεπτὸν ὑπόδημα πρεσβυτικόν· καὶ τὸ κάττυμα κοῦφον, ὡς ἐγγὺς εἶναι τῆς κόνεως τὸν πόδα».

κασσύω [ῡ], Ἀττ. **καττύω**, πρβλ. **ἐγ-**, **παρα-κασσύω**·— συρράπτω δέρματα ὡς ὁ ὑποδηματοποιός, Πλάτ. Εὐθύδ. 294B, Νίκ. παρ' Ἀθην. 370A· οὕτως ἐν τῷ μέσ. (ἂν μὴ ἀναγνωστέον **καττύομεν**), Φερεκρ. ἐν Ἀδηλ. 75. **II.** μεταφ. ὡς τὸ **ῥάπτω**, συρράπτω δόλον, ὡς τὸ Λατ. dolos suere, οἷδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμ' ὅθεν καττύεται (λέγει Κλέων ὁ βυρσοδέψης), γνωρίζω τὸ ἐργαστήριον ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ δέρμα τοῦτο προέρχεται, «ἀστείως δὲ τῇ λέξει κέχρηται ἀπὸ τῶν ὑποδημάτων» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 314· καττύειν διαβολάς Ἀλκίφρων 3. 58· κεκαττυμένα σοφιστικῆ τροπολογίᾳ Κλήμ. Ἀλ. 998. πρβλ. **κάσσυμα**. (Πιθανῶς **καττύω** εἶναι, ὡς ἀνωτέρω ἐσημειώθη, ὁ Ἀττ. τύπος τοῦ **κασσύω**, ἂν καὶ ὁ τύπος ὁ διὰ τοῦ διπλοῦ **σσ** εἶναι πολὺ σπάνιος (πρβλ. **καττύς**)· ἀλλ' εὕρηται παρ' Ἱππ. 1153D, Νικ. Ἀποσπ. 11. Εἰ οὕτως ἔχει πρέπει νὰ εἶναι συντετμ. τύπος τοῦ **κατα-σύω**, ἐκ τῆς √ΣΥ, ἥτις φαίνεται ἐν τῇ Λατ. suo, sutor, sutura, subula, Σανσκρ. siv, sivyâmi (suo), syûtis (sutura), Γοτθ. suija (ἐπιῤῥάπτω), Ἀρχ. Ὑψηλ. Γερμ. suid (sutura), κτλ.).

Κασταλία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, περίφημος πηγὴ ἢ κρήνη τῶν Μουσῶν ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ, ὑπὸ τῇ Ὑαπείᾳ κορυφῇ Ἡρόδ. 8. 39· Φοῖβε, Παρνασσοῦ κράναν Κασταλίαν φιλέων Πινδ. Π. 1. 75· Κασταλίας νᾶμα Σοφ. Ἀντ. 1130· Κασταλίας ὕδωρ Εὐρ. Φοίν. 230· Κασταλίας ῥεέθρων ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 1257· τὰς Κασταλίας ἀργυροειδέας δίνας ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 95—«δοῦναι δὲ τὸ ὄνομα τῇ πηγῇ γυναῖκα λέγουσιν ἐπιχωρίαν, οἱ δὲ ἄνδρα Καστάλιον. Πανίας δὲ θυγατέρα Ἀχελῴου τὴν Κασταλίαν φησὶν εἶναι» Παυσ. 10. 8, 9. (Πιθανῶς συγγενὲς τῷ **καθαρός**, Λατ. castus).

κάστᾰνα, **ων**, τά, Λατ. castăneae, Μνησίθ. παρ' Ἀθην. 54B· καλούμενα ὡσαύτως **κάρυα** Κασταναῖα, Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 19 (καὶ πιθ. Διόδ. 3. 19), **Καστανᾶϊκὰ** Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 11, Διόδ. 2. 50· **καστάνια**, τά, ἔνιοι δὲ καστάνια κατὰ τὸ καλούμενον οὐδέτερον γένος Γαλην. 6. 426, κτλ.· ἐν τῷ ἐνικῷ **καστανέα**, ἡ, ἠδέως ἐσθιομένας καστανέας ὁ αὐτ. 6. 426F, 11. 648, Γεωπ.· **καστάνεια**, τά, «Ἀμφίλοχος (κοιν. Ἀγέλοχος) δὲ ἄμωτα καλεῖ τὰ καστάνεια» Ἀθήν. 54D (καστάνεια κάρυα Ἐτυμ. Μ. 493. 26)· καὶ παρὰ τῷ Νικ. ἐν Ἀλεξιφ. 269, **κάστηνα**· (λέγεται ὅτι παρήχθη τὸ ὄνομα ἐκ τῆς **Καστανάιας**, πόλεως τοῦ Πόντου, Ἐτυμ. Μ., ἔνθ' ἀνωτ.· **Καστᾰνίς** αἶα Νικ. Ἀλεξιφ. 271). —Καθ' Ἡσύχ.: «κάσταναι· Διὸς βάλανοι, Εὐβοϊκὰ κάρυα».

καστᾰνεών, **ῶνος**, ὁ, δάσος ἐκ καστανεῶν, Γεωπ. 3. 15, 7.

κάστᾰνος, ἡ, «καστανέα», «καστανιά», τὸ δένδρον, Ἡσύχ. ἐν λ. **κάρυα**.

κάστελλος· «ὄνομα τόπου [ἄνω φέροντος καὶ] κάτω φέροντος καὶ μερίζοντος τὸ ὕδωρ» Ἡσύχ.

κάστϊν, Ἀττ. κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **καὶ ἐστίν**, Σοφ. Αἴ. 1154, Ἀριστοφ. Λυσ. 838.

κάστον· «ξύλον. Ἀθαμᾶνες» Ἡσύχ.

κᾱστόν, Ἀττ. κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **καὶ ἐστόν**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 326.

Καστόρειος, **ον**, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Κάστορα.— τὸ Καστ. μέλος, πολεμικὸν μέλος ᾀδόμενον πρὸς αὐλὸν πρὸς ἐξύμνησιν νικῶν ἐν τοῖς ἱπποδρομικοῖς ἢ ἁρματηλατικοῖς ἀγῶσι, τινὲς δὲ ῥυθμόν τινα φασὶ τὸ Καστόρειον, χρῆσθαι δὲ αὐτῷ τοὺς Λάκωνας ἐν ταῖς πρὸς τοὺς πολεμίους συμβολαῖς» (Σχόλ.), Πινδ. Π. 2. 128 (ἔνθα ἴδε Böckh), Πλουτ. Λυκοῦργ. 22, Ἠθικ. 1140C· ὁ Καστ. ὕμνος Πινδ. Ι. 1. 21·— ἐπειδὴ ὁ Κάστωρ ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ ἐπινοήσας τὴν ξυνωρίδα, ἴδε Donalds. εἰς Πινδ. Ἀποσπ. 80:— ἐκαλεῖτο ὡσαύτως καὶ ἱππικὸς νόμος, ὁ αὐτ. ἐν Ο 1. 162.

καστορίδες, αἱ, ἐξαίρετον εἶδος θηρευτικῶν Λακωνικῶν κυνῶν, «αἱ δὲ καστορίδες Κάστορος θρέμματα, Ἀπόλλωνος δὲ δῶρον» Πολυδ. Ε', 39, Ἀνθ. Π. 6. 167· ὡσαύτως, **καστόριαι** κύνες Ξεν. Κυν. 3, 1. **II.** θαλάσσιοι μόσχοι ἢ φῶκαι, Ὀππ. Ἀλ. 1. 398, Αἰλ. π. Ζ. 9. 40.

καστορίζω, ἔχω τὴν ὀσμὴν καστορίου, Διοσκ. 2. 10.

καστόριον, τό, Λατ. castoreum, ἢ (ἐν τῷ πληθ.) castorea, ἔκκριμά τι ῥευστὸν μελιτῶδες εὑρισκόμενον ἐντὸς δύο ὑμενωδῶν κυστιδίων παρὰ τὰ ὀπίσθια τοῦ κάστορος, οὐχὶ δὲ (ὡς ἐπιστεύετο) ἐν τοῖς ὄρχεσι, εἶναι δὲ «βαρύοσμον, βρωμῶδες, δριμύ, δηκτικὸν» κλ. Διοσκ. 2. 26, Γαλην. **II.** «εἶδος βαφῆς ἀπὸ τῆς κογχύλης» Σουΐδ.

καστόριος, **α**, **ον**, (κάστωρ) ἀνήκων εἰς τὸν κάστορα, ἐκ τοῦ κάστορος, Ἡσύχ.· καστ. ἱμάτια, ἐκ δέρματος κάστορος, Λατ. castorinae ἢ -eae vestes, Ἐκκλ. **II.** πρβλ. **καστορίδες** I.

καστορνῦσα, Ἐπικ. ἀντὶ **καταστορνῦσα**, ἴδε ἐν λ. **καταστόρνυμι**.

κάστρα, τά, = τῷ Λατ. castra, Συλλ. Ἐπιγρ. 2972, κ. ἀλλ.· **κάστρησις** ἢ **κάστρησις**, ὁ, = castrensis, αὐτόθι 3888.

κάστρωμα· «περίστρωμα» Ἡσύχ.

Κάστωρ, **ορος**, ὁ, υἱὸς τοῦ Διὸς (ἢ τοῦ Τυνδάρεω) καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφὸς δὲ τοῦ Πολυδεύκους, Ἰλ. Γ. 237 κἑξ., Ὀδ. Ξ. 204 κἑξ.

κάστωρ, **ορος**, ὁ, κοινῶς «καστόρχι», λέγεται καὶ «ποταμόσκυλος» καὶ «βύδρα», ζῷον ἀμφίβιον ζῶν παρὰ τὰς ὄχθας λιμνῶν ἢ ποταμῶν, Castor fiber, Ἡρόδ. 4. 109, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 5, 8 (πρβλ. Σανσκρ. kastûri, μόσχος). **II.** = **καστόριον** II, Ἱππ. 659. 41, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 10. **III.** ἕτερον ὄνομα τοῦ κρόκου, Διοσκ. (ἐν τοῖς νόθοις) 1. 25.

κασύτας, **ου**, ὁ, πιθαν. = **καδύτας**, «Συριακὸν βοτάνιον» Ἡσύχ.

κασφυράσσεται· «κατασπείρει» Ἡσύχ.

κάσχεθε, Ἐπικ. ἀντὶ **κατέσχεθε**, **κατέσχε**, ἴδε ἐν λ. **κατέχω**.

κᾰσώρῐον, **κᾰσωρεύω**, **κᾰσωρίς**, **κασωρῖτις**, ἴδε **κασαλβάς**.

κάτ, ἀντὶ τοῦ **κατὰ** πρὸ τοῦ **τ**, ἴδε ἐν λ. **καττά**.

κατὰ [κᾰτᾰ], πρόθ. μετὰ γεν. ἢ αἰτ.· (οὐδέποτε μετὰ δοτ., διότι ἐν χωρίοις οἷα τὰ ἐν Ὀδ. Κ. 238, Β. 425, Ο. 290, κατὰ συφεοῖσιν ἑέργνυ, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν,— εἶναι ἁπλῶς κεχωρισμένη διὰ τμήσεως ἀπὸ τῶν ῥημάτων, συφεοῖς κατεέργνυ, προτόνοις κατέδησαν). Ριζικὴ σημασία: κάτω, πρὸς τὰ κάτω: τύπος ποιητ. **κασαὶ** μνημονεύεται ὑπὸ Ἀπολλ. Δυσκόλου, καὶ εὑρίσκεται ἔν τισι συνθέτοις μετὰ τοῦ **βαίνω**, ὡς **καταιβάτης**· ἴδε κατωτ. F.—Ἐν τοῖς Ἀνεκδότοις ἡ πρόθεσις **κατὰ** εὐκόλως συγχέεται μετὰ τῆς **μετά**, Βασ. Παλαιογρ. 825.

Α. ΜΕΤΑ ΓΕΝΙΚΗΣ, I. σημαίνουσα κίνησιν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων χωόμενος κῆρ, «κατέβη δὲ ἀπὸ τῶν τοῦ Ὀλύμπου ἀκρωτηρίων ὀργὴν βαρεῖαν ἔχων κατὰ τὴν ψυχὴν» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Α. 44, Χ. 187· βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων Π. 677· βαλέειν μεγάλης κατὰ πέτρης Ὀδ. Ξ. 399· κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας, «κατῆλθες ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ζ. 128· καθ' Ἵππων ἀΐξαντε, «ἀπὸ τῶν ἵππων ὁρμήσαντες» (Θ. Γαζῆς), αὐτόθι 232· δάκρυα .. κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε, ἐκ τῶν βλεφάρων, Ρ. 438· καὶ οὕτω παρ' Ἀττ., ῥίπτειν, ὠθεῖν κατὰ τῆς πέτρας, κατὰ τῶν κρημνῶν, κτλ.· ἁλλεσθαι κατὰ τῆς πέτρας Ξεν. Ἀν. 4. 2, 17·— οὕτως ἐν τῇ φράσει, κατ' ἄκρης, ἴδε ἐν λ. **ἄκρα**. **II.** σημαίνουσα κίνησιν πρὸς τὰ κάτω, **1)** κατεπάνω τινός, ἐπάνω εἴς τι, κατὰ χθονὸς ἴμματα πήξας Ἰλ. Γ. 217· ἰδίως ἐπὶ τῶν θνησκόντων, κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς, ἐχύθη ἀχλὺς ἐπάνω εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, Ε. 696, Π. 344· τῷ μὲν .. κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλὺν Ο 321· τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν .. νὺξ ἐκάλυψε Ν. 580·— βάλλω ἢ χέω τι ἐπάνω εἴς τι, φᾶρος ἐλὼν χερσὶ .. κὰκ κεφαλῆς εἴρυσσε Ὀδ. Θ. 85· [κόπρος] κατὰ σπείους κέ-

χυτο πολλή Ι. 330·— οὕτω παρ' Ἀττ., ὕδωρ κατὰ χειρός, ἴδε ἐν λ. **χείρ**· μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχεῖν Πλάτ. Πολ. 398Α· πρβλ. **κατασπένδω**· οὕτω, νάρκη μου κατὰ τῆς χειρὸς καταχεῖται Ἀριστοφ. Σφ. 713· κατὰ τῆς τραπέζης καταπάσσειν λεπτὴν τέφραν ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 177· ξαίνειν κατὰ τοῦ νώτου πολλάς [πληγάς] Δημ. 403. 4· κατὰ τῆς χώρας ἐσκεδασμένοι Πολύβ. 1. 17, 10, πρβλ. 3. 19, 7· κατὰ κόρρης παίειν = ἐπὶ κόρρης, Λουκ. κλ. **2)** ἐντός, μέσα, εἰς, νέκταρ στάξε κατὰ ῥινῶν Ἰλ. Τ. 39· ἐπὶ βέλους ἢ ἀκοντίου, κατὰ γαίης ὤχετο (δηλ. τὸ χάλκεον ἔγχος) Ν. 504, κτλ.· ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος Φ. 172· ἐπὶ ἀποθανούσης ψυχῆς, ψυχὴ κατὰ χθονὸς ὤχετο Ψ. 100· οὕτω παρὰ Τραγ., κατὰ χθονὸς (ἢ γῆς) δῦναι, κτλ.· κατὰ χθονὸς κρύπτειν, θάπτειν, Σοφ. Ἀντ. 24· ἐντεῦθεν, ὁ κατὰ γῆς, νεκρὸς ἐν τῇ γῇ κείμενος, τεθαμμένος, Ξεν. Κύρ. 4. 6, 5· οἱ κατὰ χθονὸς θεοὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 689, κτλ.· θεοὶ οἱ κατὰ γᾶς ὁ αὐτ. ἐν Χο. 475, κτλ.· (ἐντεῦθεν ὁ Ἑρμανν. διορθοῖ κατὰ γᾶς (ἀντὶ γᾶν) ἐν Εὐμ. 374, 838)·— οὕτω, κατὰ θαλάσσης καταδῦναι, ἀφανίζεσθαι Ἡρόδ. 7. 6 καὶ 235·— ὡσαύτως, βᾶτε κατ' ἀντιθύρων, κατάβητε κάτω διὰ τῶν ἀντιθύρων, Σοφ. Ἰλ. 1433 (πρβλ. ἐπὶ κλίμακος καταβαίνειν, διὰ τῆς κλίμακος, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 25). **3)** παρὰ μεταγενεστ., κίνησιν πρός τι σημεῖον (ὡς αἱ προθ. **ἐπὶ** καὶ **πρὸς** μετὰ γεν.), τοξεύειν κατὰ σκοποῦ Ἡρῳδιαν. 6. 7, 19. **4)** εὔχεσθαι ἢ ὁμόσαι κατά τινος (ἐπειδὴ ὁ εὐχόμενος ἢ ὀμνύων ἐκτείνει τὴν χεῖρά του ἐπάνω εἰς τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου εὔχεται ἢ ὀμνύει, ἢ ἐπειδὴ ἐπικαλεῖται τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν κατ' αὐτοῦ ἐν περιπτώσει ἀθετήσεως) Θουκ. 5. 47· κατὰ τέκνων ὀμνύναι Δημ. 852. 18, πρβλ. 1268. 24· ἐπιορκεῖν κατὰ τῶν παίδων Αυσ. 210. 9· κατ' ἐξωλείας ὀμνύναι, ἴδε ἐν λ. **ἐξώλεια**·— ὡσαύτως ἐπὶ εὐχῆς, τῇ δ' Ἀγροτέρᾳ κατὰ χιλίων παρήνεσα εὐχὴν ποιήσασθαι χιμάρων εἰσαύριον Ἀριστοφ. Ἱππ. 660· πρβλ. **ὄμνυμι** III. **5)** ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ἐναντίον τινός, Αἰσχύλ. Χο. 221, Σοφ. Αἴ. 304, κτλ.· κατὰ πάντων φύεσθαι Δημ. 231. 14· ἰδίως ἐπὶ δικαστῶν ἀποφασιζόντων ἐναντίον τινός, Αἰσχύλ. Θήβ. 198, Σοφ. Αἴ. 449, κτλ.· ψεύδεσθαι κατά τινος Αυσ. 164. 42· λέγειν κατά τινος Σοφ. Φιλ. 65, Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 2, κτλ.· τὸ λόγος κατά τινος διαφέρει τοῦ λόγος πρός τινα, ὡς τὸ Λατ. oratio in aliquem, ἀπὸ τοῦ adversus al., Wolf. praef. Leptin. cli.· ὡσαύτως, λαμβάνειν δῶρα κατά τινος Δείναρχ. 109. 11, πρβλ. 110. 31· (ἐντεῦθεν τὰ σύνθετα **καταγιγνώσκω, καταδικάζω, κατηγορέω**, μετὰ γεν.).

6) ἀπὸ τοῦ Πλάτ. καὶ ἑρεξῆς, ὡς τὸ Λατ. de, περί τινος, ὡς πρός τι, ἐν σχέσει πρός τι, σκοπεῖν κατά τινος Πλάτ. Φαίδων 70D· κατὰ τῶν ἄλλων τεχνῶν τοιαῦτα εὑρήσομεν ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 253Β· ἔπαινος κατά τινος, ἀπονεμόμενος εἴς τινα, Αἰσχίν. 22. 31· λέγειν κατά τινος, λέγειν περί τινος, Πλάτ. Ἀπολ. 37Β, Πρωτ. 323Β, κτλ.· εἰ ἔν γέ τι ζητοῖς κατὰ πάντων ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 73D, πρβλ. 74D· ὥσπερ εἴρηται κατὰ πασῶν τῶν πολιτειῶν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 7, 11· καὶ συχνάκις ἐν τοῖς περὶ λογικῶν ζητημάτων συγγράμμασι τοῦ Ἀριστοτ., κατά τινος λέγεσθαι ἢ κατηγορεῖσθαι, τίθεσθαι ὡς κατηγορουμένον τινος· καταφάναι (ἢ ἀποφάναι) τι κατά τινος, τι περί τινος, κτλ. **7)** κατ' ἰχνῶν τινος ὀδεύειν Λουκ. Ρητόρ. Διδάσκ. 9. **III.** περιφρ. ἀντὶ Ἐπιρρ., ἰδίως ἐν τοῖς: καθ' ὅλου καὶ κατὰ παντός, ἀντὶ **ὅλως** καὶ **πάντως**.

Β. ΜΕΤ' ΑΙΤΙΑΤΙΚΗΣ, I. ἐπὶ κινήσεως πρὸς τὰ κάτω, κατὰ ῥόον, πρὸς τὰ κάτω τοῦ ῥεύματος, ἀντίθετον τῷ ἀνὰ ῥόον, Ἡρόδ. 2. 96, πρβλ. 1. 194., 4. 44, Πλάτ. Φαῖδρ. 229Α· ἴτω κατ' οὖρον κῦμα Αἰσχύλ. Θήβ. 690· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ῥείτω κατ' οὖρον Σοφ. Τρ. 468· πρβλ. **κάτω** καὶ **ἄνω**. **2)** ἐπὶ κινήσεως ἐπάνω εἰς ἕκτασίν τινα, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασίν τινος, καὶ ὡσαύτως ἄνευ τῆς ἐννοίας τινὸς κινήσεως, κατὰ γαῖαν, Ἑλλάδα, Ἀχαιΐδα, Τροίην,—κατὰ κέλευθον, πόντον, κῦμα, ὕλην, πτόλιν, οἶκον, δμιλον, στρατόν, νῆας, κλισίας,—κατὰ πόλεμον, ὑσμίνην, μόθον, κλόνον, κτλ.· οὕτω, καθ' Ἑλλάδα Αἰσχύλ. Ἀγ. 578· κατὰ πόλιν ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 6· κατὰ τὴν ἀγορὰν Δημ. 284. 25, κτλ.— οὕτως, ὅταν ὁρίζῃ τις τὸ βαλλόμενον ἢ τραυματιζόμενον μέρος, βάλλειν, νύσσειν, οὐτᾶν κατὰ στῆθος, γαστέρα, κτλ., εἰς τὸ στῆθος:— ὡσαύτως, βάλλειν κατὰ στῆθος, ζωστῆρα, κτλ.· βέλος κατὰ καίριον ἦλθεν, ἐκτύπησε καίριον μέρος, Ἰλ. Λ. 439:— παρ' Ὅμ. ὡσαύτως, κατὰ θυμόν, κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν (ἀλλ' ὅμως πρβλ. σημασ. IV.), παρὰ πεζογράφοις, κατὰ νοῦν. **3)** καταντικρύ, ἀπέναντι, κατὰ Σινώπην πόλιν Ἡρόδ. 1. 76, πρβλ. 2. 148., 3. 14, κτλ.· ἀνὴρ κατ' ἄνδρα Αἰσχύλ. Θήβ. 505· μολών.. μοι κατὰ στόμα ὁ αὐτ. ἐν Χο. 573· οἱ μὲν Ἀθηναῖοι κατὰ Λακεδαιμονίους ἐγένοντο Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 18· πλησίον, κατὰ τὸ προάστειον Ἡρόδ. 3. 54· τύμβον κατ' αὐτὸν Αἰσχύλ. Θήβ. 528, πρβλ. Ἱκέτ. 869. **II.** διανεμητικῶς, ἐπὶ ὅλου διηρημένου εἰς μέρη, κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας Ἰλ. Β. 362· κατὰ σφέας, καθ' ἑαυτούς, χωριστά, Β. 366· αὐτὴ καθ' αὐτὴν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1013· καὶ οὕτω παρὰ πεζογράφοις, κατὰ κώμας κατῳκῆσθαι Ἡρόδ. 1. 96· καθ' ἑαυτοὺς ἕκαστοι ἐτράποντο, ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια, 5. 15· κατ' ἄνδρα, ὁ αὐτ. 6. 79· κατὰ μίαν τε καὶ δύο, ἀνὰ μίαν καὶ ἀνὰ δύο, ὁ αὐτ. 4. 113, κτλ. **2)** οὕτως ἐπὶ μερῶν χρόνου, καθ' ἡμέραν, κατ' ἦμαρ, καθ' ἑκάστην ἡμέραν, «καθημέρα», ἴδε **ἡμέρα** III, **ἦμαρ**. **3)** ἐπὶ ἀριθμῶν, τόσοι ἑκάστοτε, καθ' ἕνα, ἕνα ἑκάστοτε, Ἡρόδ. 7. 104· κατ' ὀλίγους Wess. εἰς Ἡρόδ. 8. 113· κατὰ τὰς πέντε καὶ εἴκοσι μνᾶς πεντακοσίας δραχμὰς εἰσφέρω, πληρώνω 500 δραχμὰς διὰ κάθε 25 μνᾶς, Δημ. 81. 11· κατὰ διακοσίας καὶ τριακοσίας, εἰς χωριστὰ ποσὰ 200 καὶ 300 δραχμῶν, ὁ αὐτ. 817. 1· οὕτω μετὰ τοῦ οὐδ. ἐπιθ., κατὰ μικρόν, ὀλίγον, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, βαθμηδόν, κτλ.· καθ' ἓν = καθάπαξ, Αἰσχύλ. Χο. 317. **III.** πρὸς δήλωσιν διευθύνσεως πρός τι ἀντικείμενον ἢ σκοπόν, συχν. παρ' Ὅμ., [πλεῖν] κατὰ πρῆξιν, κατ' ἐμποριάν, χάριν ἐμπορίου, Ὀδ. Γ. 72, Ι. 253· πλαζόμενοι κατὰ λῃΐδα, πρὸς ἀναζήτησιν λείας, Γ. 106· ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος, ἦλθον νὰ ζητήσω τι παρὰ τοῦ Τειρεσίου, νὰ ζητήσω τὴν γνώμην αὐτοῦ, σχεδὸν ὡς τὸ χρησόμενος ἦλθον, Α. 479, κτλ.· ὡς ἢ **ἐπὶ** καὶ **μετὰ** μετ' αἴτ., κατὰ λῃΐην, εἰς ἀναζήτησιν λείας, Ἡρόδ. 2. 152· ἴεται κατὰ τὴν φωνὴν αὐτόθι 70· κατὰ θέαν ἥκειν, χάριν θέας, Θουκ. 6. 31· καθ' ἁρπαγήν ἐσκεδασμένοι, διεσκορπισμένοι χάριν ἁρπαγῆς, Ξεν. Ἀν. 3. 5, 2. **2)** κατὰ πόδας τινὸς ἐλαύνειν, ἀκολουθεῖν κατὰ πόδας, ἐκ τοῦ πλησίον, Ἡρόδ. 9. 89, πρβλ. 53· κατ' ἴχνος, ἐπὶ τὰ ἴχνη, Σοφ. Αἴ. 32. **IV.** πρὸς δήλωσιν συμφωνίας πρός τι πρᾶγμα, συμφώνως πρός, κατὰ θυμὸν Ὅμ.· καθ' ἡμέτερον νόον, κατὰ τὴν ἀρέσκειάν μας, Ἰλ. Ι. 108· κατὰ νόον πρήξωμεν Ἡρόδ. 4. 97· κατὰ μοῖραν, ὡς εἶναι ὀρθὸν καὶ πρέπον, Ὅμ.· οὕτω, κατ' αἶσαν, κατὰ κόσμον, ἀντίθετον τῷ παρὰ μοῖραν, παρ' αἶσαν, Ὅμ.·—οὕτω καὶ βραδύτερον, αἰτίαν καθ' ἥντινα Αἰσχύλ. Πρ. 226· κατ' ἔχθραν, κατὰ φθόνον, δι' ἔχθραν, ἕνεκα ἔχθρας, φθόνου, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 335, Εὐμ. 686· καθ' ἡδονήν, πρὸς εὐαρέστησιν, ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 261· κατὰ τὸ ἔχθος τὸ Θεσσαλῶν Ἡρόδ. 8. 30, πρβλ. 9. 37· κατὰ φιλίαν, κατ' ἔχθος Θουκ. 1. 60, 103, κτλ.· κατὰ δύναμιν, κατὰ τρόπον λέγειν, κατ' εὐνοιαν, μετ' εὐνοίας, κατὰ τὴν ξυμμαχίαν, κατὰ τὰ συγκείμενα, κτλ. **2)** ἐν σχέσει πρός, ὡς πρὸς.., τὰ κατ' ἀνθρώπους = τὰ ἀνθρώπινα, Αἰσχύλ. Εὐμ. 930, πρβλ. 310· τὰ κατὰ τὸν Τέλλον Ἡρόδ. 1. 31· τὰ κατὰ τὴν Κύρου τελευτὴν αὐτόθι 214· τὰ κατὰ πόλεμον, τὰ πολεμικὰ πράγματα· τὰ κατὰ τὴν πόλιν, αἱ τῆς πόλεως ὑποθέσεις, κτλ.· οὕτω, τὸ καθ' ὑμᾶς, ὅσον ἀποβλέπει εἰς ὑμᾶς, Ἡρόδ. 7. 158· κατά γε ἐμέ, κτλ.· κατὰ ταῦτο, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ὑπὸ ταύτην τὴν ὄψιν· κατὰ ταὐτά, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καθ' ὅτι, καθ' ὅσον, κτλ.:—οὕτως ἡ πρόθεσις **κατὰ** εἶναι εὔχρηστος ὁπόταν ἀναφέρηται γνώμη ἑτέρου, κατ' Αἰσχύλον Ἀριστοφ. Θεσμ. 134· κατὰ Πίνδαρον Πλάτ. Φαῖδρ. 227Β· κατὰ τὸν Δίφιλον, ὡς φησιν ὁ Δίφιλος, Πλουτ. Νικ. 1.

3) ὑπονοουμένης συγκρίσεως ἢ παραβολῆς, κρομμύου λοπὸν κάτα, ὡς λέπυρον κρομμύου, Ὀδ. Τ. 233· οὐ κατὰ Μιθραδάτην, «ὄχι 'σὰν τὸν Μιθραδάτην», Ἡρόδ. 1. 121· κατὰ πνιγέα, ὁμοίως πρὸς κλίβανον, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1001· κηδεῦσαι καθ' ἑαυτόν, συνάψαι κηδεστίαν (διὰ γάμου συγγένειαν) ἀνάλογον πρὸς τὴν ἑαυτοῦ θέσιν, Αἰσχύλ. Πρ. 890· οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖν ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 425· κατ' ἄνδρα, μὴ θεὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 925· πολλοὺς ἐγὼδα κοὐ κατὰ σὲ νεανίας, οὐχὶ τοῦ εἴδους σου, Χιωνίδης ἐν «Ἥρωσι» 1· οὐ κατὰ τὰς Μειδίου λειτουργίας Δημ. 569.16· ἡ βασιλεία κατὰ τὴν ἀριστοκρατίαν ἐστὶ Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 2:—ἐντεῦθεν, συχν. κατόπιν συγκριτικοῦ, ἢ κατά.., Λατ. quam pro, quam quod conveniat, κτλ.· μείζων ἢ κατ' ἀνθρώπου φύσιν Ἡρόδ. 8. 38, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 20Ε, κτλ.· μείζω ἢ κατὰ δάκρυα, παρὰ πολὺ μεγάλα παθήματα, ἐπαξίως τῶν ὁποίων δὲν δύναταί τις νὰ κλαύσῃ, Θουκ. 7. 75· βαθύτερα ἢ κατὰ Θρῄκας, παρ' ὅσον ἦτο σύνηθες μεταξὺ τῶν Θρακῶν, Ἡρόδ. 4. 95:— ἢ πρὸς καὶ ἢ ὡς, μετ' ἀπαρ., ἦτο ἐν χρήσει κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, πρβλ. **ὡς** Β. III. **V.** διὰ τῆς εὐνοίας θεοῦ τινος, κτλ., κατὰ δαίμονα, Λατ. non sine numine, Πινδ. Ο. 9. 42, πρβλ. Π. 8. 97· κατὰ θεῖον Ἀριστοφ. Ἱππ. 147· κατὰ τύχην τινά Δημ. 1173. 27. **VI.** ἐπὶ ἀριθμῶν μὴ ἀκριβῶς ὁριζομένων (ἴδε κατωτ. VII. 2), σχεδόν, περίπου, κατὰ ἑξηκόσια ἔτεα, 600 ἔτη περίπου, Ἡρόδ. 2. 145, πρβλ. 6. 44, 79, 117· οὕτω καί, κατ' οὐδέν, σχεδὸν τίποτε, ὁ αὐτ. 2. 201. **VII.** ἐπὶ χρόνου, διαρκοῦντός τινος γεγονότος, ἐν καιρῷ τινος, κατὰ τὸν πόλεμον, διαρκοῦντος τοῦ πολέμου, ὁ αὐτ. 7. 137· καθ' ἡμέραν, ἐν καιρῷ ἡμέρας, Αἰσχύλ. Χο. 819, πρβλ. Ἀγ. 668· κατ' εὐρρόνην, ἐν καιρῷ νυκτός, νύκτωρ, ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 221· ἀλλὰ πρβλ. Π. 2.

2) περίπου (ἴδε ἀνωτ. VI), κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον Ἡρόδ. 3. 131· μάλιστα μετὰ ὀνομάτων ὀνομαστῶν προσώπων, κατὰ Ἄμασιν βασιλεύοντα, κατὰ τοὺς χρόνους ὅτε ἐβασίλευεν ὁ Ἄμασις, ὁ αὐτ. 2. 134· κατὰ τὸν κατὰ Κροῖσον χρόνον ὁ αὐτ. 1. 67, πρβλ. 6. 58, κτλ.· οἱ κατ' ἐκείνους ὑμέτεροι πρόγονοι Δημ. 561, ἐν τέλ.· οἱ κατὰ τὸν Πλάτωνα, κτλ. **VIII.** μετ'

ἀφηρημ. οὐσιαστ. ἐν χρήσει περιφραστικῶς ἀντὶ Ἐπιρρ., καθ' ἡσυχίην, κατὰ τάχος, κτλ., ἀντὶ ἡσύχως, ταχέως, Ἡρόδ. 1. 9, 124., 7. 178· κατ' ἰσχύν, κατὰ κράτος, διὰ τῆς βίας, διὰ τῆς ἰσχύος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 390, κτλ.· κατὰ μέρος, ἐν μέρει, μερικῶς· κατὰ φύσιν, φυσικῶς· κατὰ τὴν τέχνην, τεχνηέντως, κτλ.

Γ. ΘΕΣΙΣ: ἡ **κατὰ** δύναται νὰ τεθῇ μετὰ τὸ ἐξ αὐτῆς ἐξαρτώμενον πτωτικὸν, καὶ τότε γράφεται κατ' ἀναστροφ. **κάτα**, ὡς: τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο Ἰλ. Υ. 221, κτλ.· οὕτω καὶ ἐν τμήσει, ὁπόταν ἀκολουθῇ τῷ ῥήματι αὐτῆς, ὡς: ὦ μοι ἐγών, εἰ μέν κε λίπω κάτα τεύχεα καλὰ Ρ. 91, Ὀδ. Ι. 6.

Δ. ἀπολ., ὡς ΕΠΙΡΡ. καθ' ἁπάσας τὰς ἄνω ἐκτεθείσας σημασίας, ἰδίως ὡς τὸ **κάτω**, πρὸς τὰ κάτω, ἄνωθεν, κάτω, συχν. παρ' Ὁμ.

Ε. ἡ **κατὰ** ἐν συνθέσει σημαίνει: **I.** πρὸς τὰ κάτω, κάτω, ὡς π. χ. **καταβαίνω, καταβάλλω, κατάκειμαι, καταπέμπω, καταπίπτω, καταπλέω**· προσέτι τὸ ὑποκάτω, οἷον, **καταχθόνιος ὑποχθόνιος. II.** συμφωνίαν, ὡς **κατᾴδω** (occino), **καταινέω, καταθύμιος. III.** τὸ ἐναντίον, ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας (πρβλ. Α. ΙΙ. 5), ὡς, **καταγιγνώσκω, καταιρίνω, καταγελῶ, καταψηφίζομαι**·— σπανιώτερον μετὰ οὐσιαστικοῦ, ὡς **καταδίκη. IV.** συχνάκις μόνον πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἁπλῆς λέξεως, ὡς, **κατακόπτω, κατακτείνω, καταφαγεῖν**, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ οὐσιαστ. καὶ ἐπιθέτων, ὡς, **κατάδηλος, κάτοξος. V.** ἐνίοτε τίθεται ὅπως δώσῃ μεταβατικὴν δύναμιν εἰς ῥῆμα ἀμετάβατ. ὡς ἐν τῷ **καταθρηνέω. VI.** ὑπονοεῖ φθοράν, ἀνάλωσιν, δαπάνην, ὡς π. χ. **καταλειτουργέω, καθιπποτροφέω, καταζευγοτροφέω**· καὶ καθόλου ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ὑποβιβάζω κατὰ τὴν ἐκτίμησιν, ὡς ἐν τῷ **καταγιγνώσκω**, ἴδε Κόβητον Ν. LL. σ. 574. **VII.** προσέτι σημαίνει κατάταξιν, **κατατάσσω, καταλοχίζω, κατακληρῶ. VIII.** διαμελισμόν, **ὡς κατατέμνω, κατακόπτω, κατατεμαχίζω.**

Ζ. ἡ **κατὰ** ὡς πρόθεσις συνετέμνετο ἐνίοτε, ἰδίως παρὰ τοῖς Ἐπικ., εἰς **κάγ, κάκ, κάμ, κάν, κάπ, κάρ, κάτ** πρὸ τῶν γραμμάτων **γ, κ, μ, ν, π** (ἢ **φ**), **ῥ, τ** (ἢ **θ**)· ὅρα τοὺς τύπους τούτους, ἕκαστον ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει. Τὰ Ἀντίγραφα καὶ οἱ παλαιότεροι ἐκδόται συνάπτουσι τὴν πρόθεσιν μετὰ τῆς ἀκολουθούσης λέξεως εἰς ἕνα τύπον, ὡς **καγγόνυ, καδδέ, κακκεφαλῆς, καππεδίον, καπφάλαρα, καρρόον, καττάδε, καττόν**, κτλ. Ἐν τοῖς συνθέτοις ῥήμασιν ἡ **κατὰ** ἐνίοτε μεταβάλλεται εἰς **καθ, καλ, καρ, κατ** πρὸ τῶν γραμμάτων **θ, λ, ρ, θ**, ὡς **κάθβαλε, κάτθανε, κάλλιπε, καρρέζουσα**· καὶ πρὸ τῶν **στ, σχ**, ἡ δευτέρα συλλαβὴ ἐνίοτε ἐκλείπει, ὡς τοῖς **καστορνῦσα, κάσχεθε, κασσύω**, ὡς καὶ ἐν τοῖς Δωρ. τύποις **καβαίνων, κάπετον.**

κατά, Ἰων. ἀντὶ **καθ' ἅ**, Ἡρόδ., ἴδε Koen εἰς Γρηγ. Κορίνθου σ. 400, Struve Quaest. Herodot. 1. σ. 34· πρβλ. **παραποιέω.** ΙΙ.

κᾰ́τα, Ἀττ. κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **καὶ εἶτα**, ἴδε **εἶτα** ἐν τέλει.

κατάβα, ἀντὶ **κατάβηθι**, προστ. ἀόρ. 6′ τοῦ **καταβαίνω.**

καταβάδην [**βᾰ**], Ἐπίρρ., ὡς καταβαίνων, ἔχων τὸν πόδα κάτω, ἀναβάδην ποιεῖς ἔξον καταβάδην, κάμνεις τὰ ποιήματά σου ἔχων τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἐνῷ ἠδύνασο νὰ κάμνῃς αὐτὰ ἔχων αὐτὸν κάτω, Ἀριστοφ. Ἀχ. 411, ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν Ἱππ. π. Ἀέρ. τ. 2. σ. 331, πρβλ. **ἀναβάδην.**

καταβαθμός, ὁ, κατάβασις, ὄνομα τῆς κρημνώδους κατωφερείας ἥτις χωρίζει τὴν Αἴγυπτον ἀπὸ τῆς Νουβίας καὶ σχηματίζει τοὺς καταρράκτας, Αἰσχύλ. Πρ. 811 (ἐν τῷ Ἀττ. τύπῳ **Καταβασμός**), Πολύβ. 31. 26, 9, Στράβ. 791, Sallust. Jug. 17 καὶ 19· πρβλ. **Κατάδουποι.**

καταβαίνω, ποιητ. **κᾰβαίνω**, Ἀλκμὰν 22: μέλλ. **-βήσομαι**, Ἡσ. Θ. 750: πρκμ. **-βέβηκα**: ἀόρ. **κατέβην**, ποιητ. καὶ πληθ. **κατέβαν** Ἰλ. Ω. 329, Πίνδ.: προστ. **κατάβηθι** Ὀδ. Ψ. 20, Ἀριστοφ. Λυσ. 873· **κατάβᾶ** ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 979. Βατρ. 35· **κάβασι**· «κατάβηθι, Λάκωνες» Ἡσύχ.· Ἐπικ. α′ πληθ. **καταβείομεν** (ἀντὶ **-βῶμεν**) Ἰλ. Κ. 97· ποιητ. μετοχ. **καββάς** Πίνδ.:— Μέσ., Ἐπικ. ἀόρ. α′ **κατεβήσετο** Ἰλ. Ζ. 288., Ν. 17, Ὀδ. Β. 337, κ. ἀλλ. (ἐν ταῖς παλαιοτέραις ἐκδόσ. συχνάκις ἡμαρτημένως **κατεβήσατο**)· προστ. **καταβήσεο**, Ἰλ. Ε. 109. Κατέρχομαι, καταβαίνω, Λατ. descendere, ἀντίθετον τῷ **ἀναβαίνω.** Σύνταξις: — μετ' ἐμπροθέτου προσδιορισμοῦ, κ. ἐξ ὄρεος, κατέρχομαι ἐκ.., Ἰλ. Ν. 17· μετὰ γεν. μόνον, ὡς, κ. πόλιος Ω. 329· οὐρανόθεν κ. Λ. 184· καὶ οὕτω παρ' Ἀττ.:—κ. ἐς πεδίον, ἐς μέγαρον, ἐς κρήνην Γ. 252, κτλ.· ἢ μετ' αἰτ. τόπου μόνον, θάλαμον κατεβήσετο Ὀδ. Β. 337· κατέβην δόμον Ἄϊδος εἴσω Ψ. 252, πρβλ. Ἡσ. Θ. 750· καὶ οὕτω παρὰ Πινδ. καὶ Ἀττ.:—ἀλλ' ὡσαύτως μετ' αἰτ. ἐπὶ ὅλως διαφόρου ἐννοίας, κατέβαιν' ὑπερῴᾳ, κατέβαινεν ἐκ τοῦ ἄνω πατώματος, Ὀδ. Σ. 206, Ψ. 85· καί, κλίμακα κατεβήσετο, κατέβη τὴν κλίμακα, Α. 330, (οὕτω, κ. κατὰ κλίμακος Λυσ. 92. 30)· ξεστὸν ἐφόλκαιον καταβάς, καταβὰς διὰ τοῦ ξεστοῦ πηδαλίου, Ὀδ. Ξ. 350 (πρβλ. **καταθρώσκω**)· οὕτως ἀπολ., καταβαίνειν δ' οὐ σχολὴ Ἀριστοφ. Ἀχ. 409· ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ. τύπῳ, Ἵππος καταβαίνεται, καταβαίνει τις ἀπὸ τοῦ ἵππου, Ξεν. Ἱππ. 11, 7.—Ἰδιαίτεραι χρήσεις, **1)** κατέρχομαι ἀπὸ ἅρματος ἢ ἵππου, δίφρου Ἰλ. Ε. 109· ἐκ τῆς ἁρμαμάξης Ἡρόδ. 9. 76· ἀφ' ἁρμάτων Πινδ. Ν. 6. 87· ἀπὸ τοῦ ἵππου Ξεν. Κύρ. 5. 5, 6· ἀλλά, κ. ἀπὸ τῶν ἵππων, ἐγκαταλείπω τὴν ἱππασίαν, Δημ. 1046. 11. **2)** ἐκ τῆς μεσογαίας καταβαίνω εἰς τὴν θάλασσαν, ἰδίως ἐκ τῶν κεντρικῶν μερῶν (πρβλ. **ἀναβαίνω** ΙΙ. 3), Ἡρόδ. 1. 94, κτλ.· οὕτω, κ. ἐς Πειραιᾶ, ἐς λιμένα Πλάτ. Πολ. ἐν ἀρχ., Θεαίτ. ἐν ἀρχ. **3)** ἔρχομαι εἰς τὴν ξηράν, φθάνω εἰς τὴν ξηρὰν ἀσφαλῶς, Πινδ. Ν. 4. 63·—ἐντεῦθεν, φθάνω εἰς τὸν σκοπόν μου, εἰς τὸ τέλος, αὐτόθι 3. 73· κ. ἐπὶ τελευτὴν Πλάτ. Πολ. 511Β. **4)** κατέρχομαι εἰς τὴν κονίστραν ἢ τὸ στάδιον, ἀγωνίζομαι, παλαίω, σταδιοδρομῶ, κ. ἐπ' ἄεθλα Ἡρόδ. 5. 22· καὶ ἀπολ., ὡς τὸ Λατ. in certamen descendere, Σοφ. Τρ. 504, Ἀν. 4. 8, 27· οὕτω, καταβατέον ἐπὶ τὴν ἅμιλλαν Πλάτ. Νόμ. 833D· καταβατέον γ' ἐπ' αὐτούς μ', πρέπει νὰ κάμω ἐπίθεσιν κατ' αὐτῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 1514·—πρβλ. **καθίημι** Ι. 2. **5)** ἐπὶ ῥήτορος, κατέρχομαι ἀπὸ τοῦ βήματος, Λυσ. 128. 33, Δημ. 348, 10, κτλ.· σπανίως δὲ προστίθεται τὸ ἀπὸ τοῦ βήματος, ὁ αὐτ. 375. 20· οὕτω, κατάβα·— καταβήσομαι Ἀριστοφ. Σφ. 979. —παρὰ μεταγεν. καί, καταβαίνω ἀπὸ τοῦ λόγου, ἀπὸ τῶν ἰαμβείων, παύομαι.., Λουκ. Τόξ. 35, Νεκυομ. 2. **6)** σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, πρὶν.. καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὔρου Ἰλ. Ξ. 19· ἐπὶ δακρύων, Εὐρ. Ἀνδρ. 111· ἐπὶ ῥευμάτων, τὰ δ' ἐκ τῶν ὀρῶν καταβαίνοντα ὑποδεχομένη ῥεύματα Πλάτ. Κριτίας 118D· ἐπὶ τῆς μήτρας, καταβαίνουσιν αἱ ὑστέραι κάτω Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 2, 6· πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ; πόσο σοῦ ἐστοίχισε [τὸ ὕφασμα, ἡ ἐσθὴς] νὰ καταιβῇ ἀπὸ τὸν «ἀργαλειό», Θεόκρ. 15. 35. **II.** μεταφ., **1)** καταβαίνω εἴς τι, φθάνω εἴς τι κατὰ τὴν ὁμιλίαν, καταλήγω, καταβαίνε ἐς λιτάς, ἐτελείωνε μὲ προσευχήν, Ἡρόδ. 1. 116· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον μετὰ μετοχ., κατέβαινεν αὐτὶς παραιτεόμενος ὁ αὐτ. 1. 90, πρβλ. 1. 118., 9. 94.

2) κ. εἴς τι, καταλήγειν εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα, συμφωνεῖν ἔν τινι, ὡς, κ. εἰς χρόνους, συμφωνεῖν εἰς ἡλικίαν, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 5. **3)** καταβαίνω, ὡς καὶ νῦν, ἐπὶ τιμῶν, Πολυδ. Α′, 51. **4)** συγκαταβαίνω, πρός τινα Βασίλ. **III.** ὑπάγω, προχωρῶ, Πινδ. Ν. 3. 73., 4. 63.

Β. μεταβ., καταβιβάζω, ἄλλον ὕπερθε βάλλων, ἄλλον δ'.. καταβαίνει Πινδ. Π. 8. 111.

καταβακχεύω, πληρῶ βακχικῆς μανίας· καὶ παθ., μαίνομαι, Εὐμέλ. σ. 154. **II.** προσβάλλω, ὑβρίζω χυδαίως, τινος Θεοδωρ. Μετοχ. Σύμμικτα 453.

καταβακχιόομαι, Παθ., κυριεύομαι ὑπὸ βακχικῆς μανίας, καταβακχιοῦσθε δρυὸς ἢ ἐλάτας κλάδοισι, στεφανοῦσθε ἐν Βακχικῇ μανίᾳ διὰ κλάδων δρυὸς ἢ ἐλάτης, Εὐρ. Βάκχ. 109.

καταβάλλω: μέλλ. **-βᾰλῶ**: ἀόρ. **κατέβᾰλον**, Ἐπικ. γ′ ἐνικ. **κάββαλε.** Ῥίπτω, καταρρίπτω, ἀνατρέπω, κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον Ἰλ. Β. 414· ἐς μέσσον κ. τι Ο. 357· ἐνὶ πόντῳ Ἡσ. Θ. 189· ἐπ' ἀκτῆς Ἰλ. Ψ. 125· ἐπὶ χθονὶ Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 462, κτλ.· κ. τινὰ ἐνθάδε Ὀδ. Ζ. 172· κ. τὰ οἰκήματα, τὰ ἀγάλματα Ἡρόδ. 1. 17., 8. 109· κ. τινὰ ἀπὸ τοῦ ἵππου Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 41· ἀπ' ἐλπίδος Πλάτ. Εὐθύφρων 15Ε· κ. ἐς τὸ μηδέν, καταβιβάζειν εἰς τὸ μηδέν, ἀντίθετον τῷ ἐξᾶραι ὑψοῦ, Ἡρόδ. 9. 79, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 202. **2)** καταβάλλω δι' ὅπλου, φονεύω, Ἰλ. Β. 692, Ἡρόδ. 4. 64, κτλ.· ἢ διὰ κτυπήματος, κ. πατάξας Λυσ. 136. 22· ἰδίως ἐπὶ σφαγῆς θυμάτων, θύω, καὶ σφάγια πρὸ δορὸς καταβάλοις Εὐρ. Ὀρ. 1603, Ἰσοκρ. 19Α· κ. θῦμα δαίμοσιν Εὐρ. Βάκχ. 1246. **2)** ῥίπτω, φέρω εἴς τινα κατάστασιν, κ. τινὰ ἐς ξυμφορὰς ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 606· εἰς ἀπορίαν, εἰς ἀπιστίαν Πλάτ. Φίλ. 15Ε, Φαίδ. 88C, κτλ. **4)** ῥίπτω μακράν, ἀπορρίπτω, Ἰσοκρ. 238Α, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 4· μεταφ., λησμονῶ, Αἰλ. παρὰ Σουΐδ.·— καταβ. εἴς τι, ῥίπτω ἐπάνω εἴς τι, Πλάτ. Νόμ. 960Ε, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 5, ἐν τέλ.:— κ. ἑαυτόν, Λατ. se abjicere, Πλουτ. Καῖσ. 38· ἐντεῦθεν, καταβεβλημένοι, ἐγκαταλελειμμένοι ἄνθρωποι, Λατ. homines projectae audaciae, Ἰσοκρ. 234Β.—Ἐπίρρ. **καταβεβλημένως**, μετὰ περιφρονήσεως, ὁ αὐτ. περὶ Ἀντιδ. § 326. **II.** ἐπὶ ἠπιωτέρας σημασίας, ἀφίνω νὰ πέσῃ, ἀπὸ ἓο κάββαλεν υἱὸν Ἰλ. Ε. 343· κάββαλε νεβρόν, ἐπὶ ἀετοῦ, Θ. 249· καταβιβάζω, ἐπὶ κυνός, οὔατα κάββαλεν ἄμφω Ὀδ. Ρ. 302· ὡς ναυτικὸς ὅρος, κ. ἱστία Θέογν. 671· τάκατια Ἐπικρ. ἐν Ἀθήν. 2· ὡσαύτως, κατ' ὀφθαλμοὺς βαλεῖ Αἰσχύλ. Χο. 575· τὰς ὀρρῦς κ. Εὐρ. Κύκλ. 167 (πρβλ. **ὀφρύς**)·—ἐγκαταλείπω χρηματικὴν ἀπαίτησιν, ἐὰν καταβαλόντα ἐν ὑπωμοσίᾳ Δημ. 260, ἐν τέλ.·— περὶ τοῦ ἴουλον .. καταβάλλων ἐν Θεοκρ. 15. 85, ἴδε ἐν λέξ. **ἴουλος. 2)** τοποθετῶ, Λατ. deponere, κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ, μέγα κρεοδόχον ἀγγεῖον ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὴν φλόγα τοῦ πυρός, Ἰλ. Ι. 206, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 165, Σφ. 727, κτλ. **3)** καταβιβάζω, ἰδίως εἰς τὴν παραλίαν, κ. σιτία Ἡρόδ. 7. 25,— ἔνθα ἕτεροι ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς σημαῖνον, ἀποθηκεύω, ἐπισωρεύω, **4)** φέρω, δίδω εἰσόδημα, καταβάλλει [ἡ λίμνη] ἐπ' ἡμέραν ἑκάστην τάλαντον ἀργυρίου ἐκ τῶν ἰχθύων Ἡρόδ. 2. 149· τὰς ἐπικαρπίας τῇ πόλει Ἀνδοκ. 12. 29. **5)** ὡς καὶ νῦν, ἀποτίνω, πληρώνω, τἀργύριον Θουκ. 1. 27· καββαλὼν τριώβολον Ἀμειψίας ἐν «Μοιχοῖς» **1·**

ἁρραδῶνα Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 223· τιμήν τινι ὑπέρ τινος Πλάτ. Νόμ. 932D, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 25· καταβαλών σοι δραχμὴν τῶν βοτρύων, διὰ τὰ σταφύλια, Φιλόστρ. 661· κ. ζημίαν, ἀποτίνειν πρόστιμον, Δημ. 724. 4 (πρβλ. **καταβολή** II. 2).— Παθ., τὰ προσκαταβλήματα .. διὰ τὸν τοῦ νόμου τούτου φόβον καταβάλλεται Δημ. 731. 7. **5)** ῥίπτω τινὰ εἴς τινα τόπον καὶ κατακλείω αὐτὸν ἐκεῖ, συλλαβόντες δέ σφεας κατέβαλον ἐς ἐρκτὴν Ἡρόδ. 4. 146. **6)** παρέχω, δίδω, μαρτυρίαν Δημ. 921. 4· καταθέτω ἔγγραφον, Πλάτ. Σοφιστ. 232D· καὶ ἐν τῷ μέσ., τῶν νόμων οὐκ ἐώντων .. ψευδεῖς γραφὰς εἰς τὰ δημόσια γράμματα καταβάλλεσθαι, «**γραφὴ**» παρὰ Δημ. 243. 25. **7)** ῥίπτω σπόρον, σπείρω, εἰς ποίαν γῆν ποῖον σπέρμα καταβλητέον Πλάτ. Θεαίτ. 149E· καὶ ἐν τῷ Παθ., Πλούτ. 2. 905E·— μεταφ., σπέρμα κ. τοιούτων πραγμάτων Δημ. 748. 13· κατέβαλον φάτιν, διέδοσαν φήμην, Λατ. spargere voces, Ἡρόδ. 1. 122, πρβλ. Εὐρ. Ἱκ. Μαιν. 758. **8)** βάλλω ὡς θεμέλιον, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τὴν τῆς ναυπηγίας ἀρχὴν καταβαλλόμενος Πλάτ. Νόμ. 803A· καταβαλλομένα μέγαν οἶτον Εὐρ. Ἑλ. 164· Ἀρίστιππος τὴν Κυρηναϊκὴν φιλοσοφίαν κατεβάλλετο Στράβ. 837· τοὐπτάνιον ὀρθῶς καταβαλέσθαι Σωσίπατρ. ἐν «Καταψευδομένῳ» 1. 39· καινὴν νομοθεσίαν Διόδ. 12. 20· αἵρεσιν Πλούτ. 2. 329A· φλυαρίας Γαλην.— Παθ., ὅταν δὲ κρηπὶς μὴ καταβληθῇ .. ὀρθῶς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1261· ὡσαύτως, καταβεβλημέναι μαθήσεις, θεμελιώδεις, βάσιμοι, τακτικαί, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 2, 6· τὰ κ. παιδεύματα αὐτόθι 8. 3, 11. **9)** μετ' ἀπαρ., γάμον καταβάλλομ' ἀείδειν, ἄρχομαι ψάλλων περὶ .., Καλλ. Ἀποσπ. 169. **III.** Παθ., «πλαγιάζω», κατακλίνομαι, εἰς εὐνὰν Θεόκρ. 18. 11.

καταβαπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **καταβάπτω**, δεῖ καταβάπτειν, Σωρ. Ἐφ. σ. 211, ἔκδ. Erm.

καταβαπτίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῖῶ**, βυθίζω ἐντὸς τοῦ ὕδατος, καταπνίγω, τὸ πλῆθος τοῦ οἴνου τὴν ζωτικὴν δύναμιν.. καταβαπτίζει Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 17, Ἀλκίφρ. 2-3, πρβλ. Ἀχιλλ. Τατ. 1. 3.—Παθ., πνίγομαι, ὑπὸ μέθης, τῇ θλίψει Εὐμάθ. σ.198.

καταβαπτισμός, οῦ, ὁ, = **βαπτισμός**, Εὐστ. Πονημάτ. 137.41.

καταβαπτιστής, οῦ, ὁ, ὁ καταβυθίζων καὶ καταπνίγων, λέξις χαλκευθεῖσα ὑπὸ Γρηγ. τοῦ Ναζ. 1. σ. 670, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **βαπτιστής**.

καταβάπτω, καταβυθίζω, τὸν δάκτυλον καταβάπτειν εἰς πίσσαν ὑγρὰν Διοσκ. π. Ἰοβολ. 27 ἐν τέλει· τὰς σταφυλὰς .. καταβάπτομεν εἰς γλεῦκος καὶ θάλασσαν Γεωπ. 8. 23· ποτίζω τι διὰ βαφῆς, χρωματίζω καλῶς, ἐς κόρον καταβαφεῖσα Λουκ. Εἰκόν. 16. 1. **II.** βάπτω ἐρυθρόν, «καταβάπτει· κατερυθραίνει ἐρυθρῷ βάμματι» Ἡσύχ.· οὖρον καταβεβαμμένον, βαθὺ ἔχον χρῶμα, Παλλάδ. περὶ Πυρετῶν σ. 52.

καταβαρβᾰρόω, καθιστῶ τι ὅλως βάρβαρον, ἅπερ κατεβαρβάρωσαν τὴν τέχνην τῶν γραμμάτων Τζέτζ. Ἱστ. 12. 230.

καταβᾰρέω, καταβαρύνω, καταβάλλω διὰ τοῦ βάρους μου, καταπονῶ, ὡς μὴ καταβαρήσειν αὐτὸν Λουκ. Θεῶν Διάλ. 21. 1 (ἔνθα διαφ. γρ. καταπονήσειν)· μεταφ., ἐπιβαρύνω, καταφορτώνω, κ. τὴν Ἰταλίαν ἐσφοραῖς Ἀππ. Ἐμφ. 5. 67·—Παθ., καταβαρεῖσθαι ὑπὸ τῆς μάχης Πολύβ. 11. 33, 3· τοῖς ὅλοις 18. 4, 8· ὑπὸ τοῦ πάθους Διόδ. 19. 24.

καταβᾰρής, ές, βαρέως φορτωμένος, καταβαρῆ [πλοῖα] Πολυδ. Δ', 172, Α', 103, Δίων Κ. 39. 42., 74. 13.

καταβάρησις, εως, ἡ, τὸ καταβαρύνειν, πιέζειν πρὸς τὰ κάτω, Γλωσσ.

καταβᾰρύνω, = **καταβαρέω**, Θεοφρ. Ἀποσπ. 8. 9· μεταφ., κ. τὸν βίον Ἀντίπατρ. παρὰ Στοβ. 418. 44, πρβλ. Ἑρμῆν ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 1. 404.

καταβᾰσᾰνίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **βασανίζω**, Ἱππ. 85B.

καταβᾰσία, ποιητ. **καββ-**, = **κατάβασις**, κατὰ τὸν Ἔρμανν. εἰς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 828. **II.** ἐν τῇ Λειτουργικῇ, ἡ λ. **καταβασία** ἀναφέρεται εἰς τὸν **εἱρμὸν** ὅταν ψάλληται ἀρῶς μετὰ τὸ τέλος ᾠδῆς κανόνος. Αἱ καταβάσιαι τῶν μεγάλων ἐκκλησιαστικῶν ἑορτῶν εἶναι οἱ εἱρμοὶ τοῦ κανόνος τῆς ἑορτῆς, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. 30. 5.

καταβασίδιον, τό, = τῷ ἑπομ., Ἐπιφάν. Μοναχ. 268D.

κατάβασιον, τό, = **κατάβασις**, ὁδὸς πρὸς τὰ κάτω ἄγουσα, ἰδίως εἰς τὸν κάτω κόσμον, Δαμάσκιος ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 344. 16· καταβάσιον.."Αιδου Σουίδ. ἐν λ. **πορθμῆον**. **II.** τόπος διὰ λείψανα ὑπὸ τὸ θυσιαστήριον, Σωζομ. Ἐκκ. Ἱστ. 9. 2, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 1. 117, 9, κλ.

καταβάσιος, ον, = **καταιβάσιος**, πῦρ Ἐθδ. (Σοφ. Σολ. Γ', 6).

κατάβᾰσις, εως, ἡ, ἀντίθετον τῷ **ἀνάβασις**, τὸ καταβαίνειν, ὁδὸς δι' ἧς καταβαίνει τις, Ἡρόδ. 1. 186., 7. 223, καὶ Ἀττ.· ἡ εἰς "Αιδου κατάβασις Ἰσοκρ. 211E· ἴδε Ἡρόδ. 2. 122, καὶ πρβλ. **καταίβασις**. **2)** ἡ ἀπὸ τῆς ἄνω Ἀσίας κατάβασις εἰς τὴν παραλίαν, Ξεν. Ἀν. 3. 5, 4., 5. 5, 4· ἡ ἐπὶ θάλατταν κ. Διοδ. 14. 25. **3)** κατωφέρεια, Δημήτρ. Φαληρ. 248. **II.** = **καταβάσιον** II, Βυζ.

καταβασκαίνω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **βασκαίνω**, Πλούτ. 2. 680C, 682B καὶ Ε.

καταβασμός, ὁ, ἴδε **καταβαθμός**.

καταβᾰτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **καταβαίνω**, Ἀριστοφ. Λυσ. 884, Πλάτ. Πολ. 520C· ἴδε ἐν λ. **καταβαίνω** I. 4.

καταβᾰτεύω, πατῶ ἢ περιπατῶ ἐπί τινος, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 467.

καταβάτης [βᾰ], **ου**, ὁ, ὁ καταβαίνων ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ μαχόμενος πεζῇ, Πλάτ. Κριτίας 119B.

καταβατικός, ή, όν, παρέχων εὔκολον κατάβασιν, Πορφύρ. Ἀντρ. Νυμφ. 22.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ὀλυμπιόδ. εἰς Πλάτ. Ἄλκ. 2. σ. 78 Creuzer.

καταβᾰτός, ή, όν, κατωφερής, ἀπόκρημνος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 353. **II. καταβατόν**, τό, = σελίς, κοινῶς «καταιβατόν», Ἀναστ. Σιν. 201C, «σελὶς καταβατὸν βιβλίου» Ἡσύχ., ἴδε σημ. Boisson. εἰς Ἱππώδιαν. Ἐπιμ. σ. 2.

καταβαυκαλάω, ἀποκοιμίζω νανουρίζων, Αἰλ. π. Ζ. 14. 20· «τὸ σεῖστρον ᾧ καταβαυκαλῶσιν αἱ τίτθαι ψυχαγωγοῦσαι τὰ δυσυπνοῦντα τῶν παιδίων» Πολυδ. Θ', 127.

καταβαυκάλησις, εως, ἡ, ἡ διὰ νανουρισμάτων ἀποκοίμισις τῶν παίδων, «αἱ δὲ τῶν τιτθευουσῶν ᾠδαὶ καταβαυκαλήσεις ὀνομάζονται» Ἀθήν. 618E.

καταβαυκαλίζω: μέλλ. **-ίσω**, = **καταβαυκαλάω**, Κωμ. Ἀνώνυμ. 64, Φώτ., Σουίδ. **II.** (**βαύκαλις**), καταπίνω, Σώπατρ. παρ' Ἀθην. 784B.

καταβδελύσσομαι, ἀποθ., ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **βδελύσσομαι**, Ἐβδ. (Ἰεζεκ. ΛΔ', 27).

καταβεβαιόομαι, ἀποθ., ἰσχυρῶς διαβεβαιῶ, Πλουτ. Καῖσ. 47.

καταβεβαίωσις, εως, ἡ, ἰσχυρὰ διαβεβαίωσις, Πλούτ. 2. 1120D.

καταβεβλημένως, ἴδε **καταβάλλω** ἐν τέλει.

καταβεί̈ομεν, Ἐπικ. ὑποτ. ἀόρ. 6' τοῦ **καταβαίνω**.

καταβελής, ές, πληγεὶς διὰ πολλῶν βελῶν, ἐξαιμος ὢν ἤδη καὶ καταβελὴς ὁ Κούρτιος Διον. Ἁλ. 2. 42., 5. 24· καταβελής τε γεγονὼς Κ. Μανασσ. Χρ. σ. 94B.—Κατὰ Σουίδ. «καταβελεῖς, πολλῶν βελῶν βολὰς δεξάμενοι».

καταβιάζω, βιαίως ὑποτάσσω, Φίλων 1. 685:—βέλτιον ὡς ἀποθ., βιάζω, παραβιάζω, ἀναγκάζω, καταβιάσασθαι παρὰ γνώμην τοὺς πολλοὺς Θουκ. 4. 123, πρβλ. Ἀππ. Ἐμφυλ. 2. 28· δυνάμει καὶ φίλοις καὶ χάριτι καταβιαζόμενοι Πλούτ. 2. 385E. **II.** Παθ., ἀναγκάζομαι, καταβιάζεται ὑπ' ἐκείνου ὁ αὐτ. ἐν Θησ. 11, πρβλ. Wyttenb. 2. 639F· μετ' ἀπαρ., πράγματα ὁμολογεῖν μὴ πεφυκότα καταβιαζόμενοι Πλούτ. 2. 75F, Εὐνάπ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. **Εὐτρόπιος**· [νούσημα] ἤδη ὑπὸ χρόνου πολλοῦ καταβεβιασμένον, ἐπὶ χρονίου νοσήματος, Ἱππ. 303. 46.

καταβῐβάζω: μέλλ. Ἀττ. **-βιβῶ**, μεταβ. ἐνεργείας τοῦ **καταβαίνω**, καταβιβάζω, κοινῶς «καταιβάζω», **καταβιβάσας** τὸν Κροῖσον ἀπὸ τῆς πυρῆς Ἡρόδ. 1. 87, πρβλ. 86· τοὺς ἐκ τοῦ καταστρώματος ἐς κοίλην νῆα ὁ αὐτ. 8. 118· τὴν πόλιν πρὸς τὴν θάλατταν Πλουτ. Θεμιστ. 4· ὀδηγῶ ἔξω τῆς πόλεως, «καταβαβάζεσθαι ὑπὸ τοῦ διδασκάλου παῖδας περὶ τὰ τείχη περιπατήσοντας καὶ γυμνασομένους» ὁ αὐτ. ἐν Καμίλλ. 10· εἰς μεταλλεῖον, ὁ αὐτ. 2. 262E· — μεταφ., καταβίβασον ἀπὸ τῶν ὑπερηφάνων .. αὐχημάτων .. σεαυτὸν ἐπὶ τὸ δημοτικὸν Διον. Ἁλ. 7. 45. **2)** ἀναγκάζω τι νὰ καταβῇ, κατεβίβασαν δὲ εἰς τὸ ὁμαλὸν τὸ στρατόπεδον Ξεν. Ἑλλ. 4. 6, 7· κάμνω τι νὰ καταβῇ, κινῶ, καταβιβάζειν τὰ γυναικεῖα Ἱππ. 80B. **II.** φέρω ὀπίσω, ἐπαναφέρω, καταβιβάζω τὴν διήγησιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ.. πολέμου Διον. Ἁλ. 1. 8. **III.** ἐν τῇ γραμματ. περὶ τοῦ τόνου, καταβιβάζω αὐτὸν ἐκ τῆς προπαραληγούσης εἰς τὴν παραλήγουσαν ἢ λήγουσαν, ὡς π. χ. **ἄγγελος, ἀγγέλου. θρέψασαι, θρεψασῶν**, ἢ ἐκ τῆς παραληγούσης εἰς τὴν λήγουσαν, **λαβοῦσαι, λαβουσῶν**, Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. 213, Ἐτυμολ. Μ. 774. 33, κτλ. **IV.** ἐπὶ τῶν ὠνίων, καταβιβάζω τὴν τιμήν, Σωκράτ. 424B.

καταβῐβασμός, ὁ, τὸ καταβιβάζειν, Πρόκλ. παράφ. Πτολ. σ. 67. 8. **II.** ἡ καταβίβασις τοῦ τόνου πρὸς τὸ τέλος τῆς λέξεως, Εὐστ. 1361. 39· οὕτω, **καταβίβασις, εως**, ἡ, «ἄνθος πλεονασμῷ τοῦ ξ ξάνθος καὶ καταβιβάσει τοῦ τόνου ξανθὸς» Ἐτυμ. Μ. 610. 24.

καταβιβαστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **καταβιβάζω**, ὃν δεῖ καταβιβάζειν, Πλάτ. Πολ. 539E.

καταβῐβρώσκω: μέλλ. **-βρώσομαι**: ἀόρ. **κατέβρων**· παθ. πρκμ. **καταβέβρωμαι**: ἀόρ. **κατεβρώθην**· πρβλ. **καταβρώθω**. Κατατρώγω, Ὁμ. "Ὑμν. εἰς Ἀπόλλ. 127, Ἡρόδ. 3. 16· καταβεβρωκὼς σιτία ἴσως ἐλεφάντων τεττάρων Ἀντιφάνης ἐν «Διδύμοις» 1· μεταφ., καταβεβρώκασι .. τὰς οὐσίας, ἔφαγον τὰς περιουσίας των, Ἡγήσιππ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 1. 30.— Παθ., **καταβέβρωται** Ἡρόδ. 4. 199, πρβλ. Πλάτ. Φαίδ. 110A·— (περὶ τοῦ **καταβρώξειε** ἐν Διον. Π. 604, ἴδε ἐν λ. **καταβρόξειε**).

καταβῑνέω, = **βινέω**· γ' ἐνικ. **καταβινῆσι**, βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1215.

καταβιόω: μέλλ. **-ώσομαι**: ἀόρ. **κατεβίων** Πλάτ., ὡσαύτως **κατεβίωσα**, Πολύβ. 12. 28, 6, Πλουτ. Δημοσθ. 24. Τελειώνω τὸν βίον μου, περνῶ τὴν ζωήν μου, τὸ ἡδέως καταβιῶναι τὸν βίον Πλάτ. Πρωτ. 355Α, πρβλ. Πολ. 578Γ· ἀπολ., Πολύβ. Ἔ. Θ' ἄνωτ., κτλ.

καταβίωσις, **εως**, ἡ, τὸ διέρχεσθαι τὸν βίον, ζῆν, Διόδ. 18. 52, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 16.

καταβλαβής, **ές**, βεβλαμμένος τὰς φρένας, Διδ. Ἀλ. 608C.

II. παθὼν μεγάλην βλάβην, κατεστραμμένος, Ἐπιγρ. Ταυρ., CIG οὕτω καὶ Ἰτ. 432$_5$, 9.

καταβλᾱκεύω, μεταχειρίζομαί τι ἀδεξίως καὶ ἀμελῶς, ἀμελῶ, καταρραθυμῶ, καταβλακεύουσι τὴν διόρθωσιν τοῦ σώματος Ἱππ. π. Ἄρθρ. 820· οὔτε γὰρ ἠδικήσαμεν τοῦτον οὐδέν, οὔτε κατεβλακεύσαμεν Ξεν. Ἀν. 7. 6, 22.— Παθ., εἶμαι ἀμελὴς ἢ ὀκνηρός, Γρηγ. Ναζ. περὶ Θεολογ. 539Δ.— Καθ' Ἡσύχ. «καταβλακεύειν· ῥαθυμεῖν, ἢ δαπανᾶν ῥαθύμως».

καταβλάπτω: μέλλ. **-βλάψω**, μεγάλως βλάπτω, ζημιώνω, Ὀμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 93, Πλάτ. Νόμ. 877Β· βλάβην καταβλάπτω τινά, ἐπιφέρω ζημίαν, βλάβην εἴς τινα, αὐτόθι 864Ε· καταβεβλαφότες τὴν πρόσοδον Συλλ. Ἐπιγρ. 1570a. 51· ὅ κα καταβλάψῃ αὐτόθι 1845. 103.

καταβλέθει· «καταπίνει» Ἡσύχ.

καταβλέπω: μέλλ. **-βλέψω**, βλέπω πρὸς τὰ κάτω πρός τινα, κατέβλαψεν εἰς τοὺς μαχομένους ἄνωθεν Πλουτ. Ἄρατ. 32· θεωρῶ, βλέπω, ὁ αὐτ. 2. 680D. **2)** βλέπω μετὰ προσοχῆς τι, ἐξετάζω, Κάλλ. εἰς Δῆλ. 303, Πλούτ. 2. 469B, κλ.

κατάβλημα, τό, τὸ καταθετὸν ἢ καταβληθέν, πρβλ. **προσκατάβλημα**. **II**. πᾶν πρᾶγμα καταβιβαζόμενον, **1)** παραπέτασμα, τὸ καταπέτασμα τοῦ θεάτρου, Πολυδ. Δ', 127, 131:—περὶ τῶν καταβλημάτων τῶν πλοίων ἴδε Böckh Att. Seewesen, σ. 161. **2)** κράσπεδον ἢ κροσσωτὴ παρυφή, Ἀθήν. 536Α. **3)** ἐξωτερικὸν περικάλυμμα, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 799.

καταβλής, **ῆτος**, ὁ, = **ἐπιβλής**, μοχλός, μάνδαλος, Ἡσύχ.

καταβλητέον, ῥημ. ἐπιθ., δεῖ καταβάλλειν, ἴδε τὸ ῥῆμα **καταβάλλω** II, 7.

καταβλητικός, **ή**, **όν**, συντελῶν εἰς τὸ καταβάλλειν, καταρρίπτειν, Ξεν. Ἱππ. 8. 11· μετὰ γεν., τῆς δυνάμεως καταβλητικὸν Γαλην. τ. 6, 260, 6· τὰ πολλὰ ἐκεῖνα καὶ καταβλητικὰ τοῦ μεγέθους τῆς Ἑλλάδος Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 19.

καταβληχάομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **βληχάομαι**, Θεόκρ. 5. 42.

καταβλώσκω, ποιητ. ἀντὶ **κατέρχομαι**, καταβαίνω, εἰς ἄστυ καταβλώσκοντα Ὀδ. Π. 466· πόλεος νόσφι καταβλώσκοντας Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 322· ἐπὶ ναυτῶν, Λυκόφρ. 1068 (ἐν τῷ ἀνωμάλῳ μέλλ. **-βλώξω**)·—ἐπὶ ποταμοῦ ἢ ῥύακος, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 227.

καταβοάω: μέλλ. **-βοήσομαι** Ἀριστοφ. Ἱππ. 286, Νεφ. 1154, Ἰων. **-βώσομαι** Ἡρόδ. Βοῶ μεγαλοφώνως, κραυγάζω ἐναντίον τινός, κατακραυγάζω, μετὰ γεν, Ἡρόδ. 6. 85· κ. τινων ὅτι τὰς σπονδὰς λελυκότες εἶεν Θουκ. 1. 67, πρβλ. 115., π. 45.—Παθ., καταβωμιένῳ ἐπιφθόνως ὑπὸ τῶν ἀφαιρουμένων Ἀππ. Ἐμφυλ. 5. 13. **II**. μετ' αἰτ., διὰ τῆς κραυγῆς καταβάλλω, νικῶ διὰ τῆς βοῆς, κατεβόησε δ' ἂν κεκραγὼς τοξότας τρισχιλίους Ἀριστοφ. Ἀχ. 711· καταβοήσομαι βοῶν σε ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 286, πρβλ. **κατακράζω**. **III**. μετὰ συστοίχ. αἰτ., κατά μοι βόασον οἰκτρὰν ὅπα τοῖς ἔνερθ' Ἀτρείδαις, πέμψον πρὸς χάριν μου θλιβερὰν κραυγὴν εἰς τοὺς ἐν τῷ κάτω κόσμῳ Ἀτρείδας, Σοφ. Ἠλ. 1067.

καταβοή, **ῆς**, ἡ, βοὴ ἢ κραυγὴ ἐναντίον τινός, κατακραυγή, μετὰ γεν. προσ., Θουκ. 1. 73., 8. 58· ἡ κ. ἡ ἐς Λακεδαίμονα ὁ αὐτ. 8. 87.

καταβόησις, **εως**, ἡ, τὸ καταβοᾶν, κραυγάζειν ἐναντίον τινός, Πλουτ. Πομπ. 67, πρβλ. 2, 420F. **II**. ἐπευφημίαι, «ζητωκραυγή», Φίλων 2. 537· μεγαλόφωνος κραυγή, Ἀρτεμίδ. 1. 24.

καταβοᾰρεύω, ἢ **-όω**, καταθάπτω, κοινῶς «χανδακώνω», πιθαν. γραφ. παρὰ Τατιαν. πρὸς Ἕλληνας σ. 169C.

καταβολάδας· «κλάδους» Ἡσύχ.

καταβολεύς, **έως**, ὁ, ἰδρυτής, Γεωργ. Παχυμ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 1. σ. 566, Σχόλ. εἰς Πινδάρου Ο. 3. 1. **II**. ὁ καταβάλλων χρήματα, ὁ ἀποτίνων, πληρώνων, Γλωσσ.

καταβολή, ἡ, τὸ ῥίψιμον, κατάθεσις, σπερμάτων Λουκ. Ἔρωτ. 19, Πρὸς Ἑβρ. Ἐπ. ια' 11. **II**. μεταφ., **1)** θεμέλιον, ἀρχή, Πινδ. Ν. 2. 5· κ. ποιεῖσθαι τυραννίδος Πολύβ. 13. 6, 2· ἐκ καταβολῆς, ἐκ θεμελίων, ἐκ νέου, πάλιν, Λατ denuo, ὁ αὐτ. 1. 36, 8, κτλ.· πρὸ καταβολῆς κόσμου Ἐπιστ. π. Ἑφεσ. α', 4· τῆς αὐτῆς κ. γεγονέναι Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 13, 3. **2)** πληρωμή, ἰδίως μερική, κατὰ διαλείμματα καταβαλλομένη, καταβάλλειν τὰς καταβολὰς Δημ. 1352. 22· τὸ ἀργύριον ὃ ἔφερε καταβολὴν τῇ πόλει, τὰ χρήματα ἃ ἔφερεν ὡς παρακαταθήκην (χάριν ἐγγυήσεως), Νόμ. παρὰ Δημ. 973. 4· πρβλ. **καταβάλλω** II. 4. **3)** ἡ κ. τῆς περιόδου, ἡ τακτικὴ περίοδος, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 18.—Καθ' Ἡσύχ.: «καταβολή· θυσία, τελετή». **III**. περιοδικὴ προσβολὴ ἀσθενείας, παροξυσμός, Λατ. accessio, τῆς ἀσθενείας Πλάτ. Γοργ. 519Α, πρβλ. Ἱππ. Ἐλάττων 372Ε (ἔνθα **κατηβολή**)· πυρετοῦ Δημ. 118. 20· ὡσαύτως καταρράκτης ἐν τῷ ὀφθαλμῷ, Πλουτ. Τιμολ. 37. **2)** κ. θεοῦ, θεία ἔμπνευσις, θεοπνευστία, Πολυδ. Α', 16.—Ἐπὶ τοῦ τύπου **κατηβολή**, ὅστις ἀναφέρεται (μὲ τὴν σημασ. III.) ἐκ τοῦ Ἱππ. ὑπὸ Γαλην., καὶ ἐκ τοῦ Εὐρ. (Ἀποσπ. 617) ὑπὸ Ἡσυχ., ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 699.

κατάβολος, ὁ, θέσις ἢ τόπος ἔνθα δύναταί τις νὰ θέσῃ τι: **I**. μέρος ἐν θαλάσσῃ ἔνθα περιέκλειον ὄστρεα, μύδια, κ.τ.τ. ἢ ἰχθῦς, ὀστρεοτροφεῖον, ἰχθυοτροφεῖον, Ξενοκρ. 27 (σελ. 13, ἔκδ. Κοροῆ, οὗ ἴδε σημ. ἐν σ. 144). **II**. ἐπίνειον, Σχόλ. εἰς Θουκ. 1. 30, Ἐτυμολ. Μ. 336. 21.

καταβομβέω, ἠχῶ μετὰ πολλοῦ βόμβου, ἀλλεπαλλήλων κυμάτων καταβομβούντων Γεωργ. Ἀκροπ. Χρον. σ. 87Α.

καταβορβόρωσις, **εως**, ἡ, ἐν τῷ βορβόρῳ κυλίνδησις, «καταλάσπωμα», Πλούτ. 1. 166Α·— τὸ ῥῆμα **καταβορβορόω**, «καταλασπώνω», παρὰ τῷ Τατιανῷ 5. σ. 118.

καταβόρειος, **ον**, (**βορέας**) = τῷ ἑπομ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 8, 1.

κατάβορρος, **ον**, πεφυλαγμένος ἀπὸ τοῦ βορρᾶ, δηλ. ἐστραμμένος πρὸς νότον, ἀντίθετον τῷ **πρόσβορρος**, Πλάτ. Κριτίας 118Β, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 9, 7· οἰκία κ. Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 9.

καταβόσκησις, **εως**, ἡ διὰ τῆς βοσκήσεως ἐρήμωσις τόπου τινός, Σύμμαχ. ἐν Παλ. Διαθ. Ἡσαΐ. Ϛ', 13.

καταβόσκω: μέλλ. **-βοσκήσω**, βόσκω ποίμνια ἔν τινι τόπῳ, Λατ. depascere, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων, περιληπτ. οἱ ποιμένες τῆς Σάμου, Θεόκρ. 15. 126.— Μέσ., μετὰ μέσ. ἀορ. α' καὶ παθ. ἐπὶ βοσκομένου ποιμνίου, βόσκομαι, τρέφομαι, Λατ. depasci, Λόγγος 2. 16, Γεωπ. 2. 39, 2· καταβιβρώσκω, καταναλίσκω, φθείρω, ἐπὶ λοιμοῦ, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 125· δέμας καταβόσκεται ἀτη Νικ. Θηρ. 244· ἡσυχίη δὲ πόλιν καταβόσκει, καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν βασιλεύει ἡσυχία, Τρυφ. 503.— Κατὰ τὸν Ἡσύχ.: «καταβόσκονται· τρέφονται. νέμονται. δαπανῶσιν».

καταβόστρῡχος, **ον**, κομῶν τοῖς βοστρύχοις, πολλοὺς ἔχων βοστρύχους, «μὲ φουντωτὰ μαλλιά», νεανίας Εὐρ. Φοίν. 146, Ἀρισταίν. 2. 19, Ἡλιόδ. 7. 10.

καταβοστρῡχόω, σχηματίζω βοστρύχους, «ἡ θρὶξ περὶ τοὺς ὤμους ἐξήπλωτο, φιλοτίμως καταβοστρυχουμένη» Εὐμάθιος σ. 110.

καταβουκολέω, ἀποπλανῶ, ἐξαπατῶ, Θεμίστ. 330Α, ἐν τῷ Παθ.

καταβρᾰβεύω, καταδικάζω τινὰ ὡς βραβέα, ἑπομένως, στερῶ τινα τοῦ βραβείου, στερῶ τῶν δικαίων του, ἀδικῶ αὐτόν, μετ' αἰτ., Ἐπιστ. π. Κολ. 6', 18, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 399, Εὐστ.— Παθ., ὑπὸ Μειδίου καταβραβευθέντα, ἀδίκως καταδικασθέντα κατὰ τὴν δίκην του διὰ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Μειδίου, Δημ. 544 ἐν τέλ.— Καθ' Ἡσύχ.: «καταβραβεύεται· κατακρίνεται. καταγωνίζεται».

καταβράζει· «καταβοᾷ» Ἡσύχ.

καταβρενθύομαι, ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστῶτα καὶ παρατ., ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **βρενθύομαι**, Θεοφύλ. Σιμ. 1. 3.

κατάβραχος, **ον**, πλήρης βράχων, Μαρτύριον Ἀρέθ. ἐν Ἀνεκδ. Boisson. τ. 5. 49.

καταβρέχω: μέλλ. **-βρέξω**:— Μέσ., μέλλ. **-βρέξομαι**: Ἱππ. 649.— Παθ., ἀόρ. α' **κατεβρέχθην** Ἀριστοφ. Νεφ. 297· ἀόρ. β' **κατεβράχην** [ᾰ] Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 17, 2. Καταβρέχω, ὡς καὶ νῦν, καταποτίζω, μὴ καταβρεχθῶ Ἀριστοφ. ἔνθ' ἄνωτ.· ὁρῦς ἐν ὕδατι καταβρεχομένη Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 4, 3·— — μεταφ., κάδοις Χίου με κατάβρεχε Ἡδύλος παρ' Ἀθην. 473Α· μέλιτι καταβρέχειν, ὡς τὸ εὐλογίαις ῥαίνειν, Πινδ. Ο. 10 (11). 119· ἀλλ' ὅμως καύχημα κατάβρεχε σιγᾷ, ἐπικάλυπτε τῇ σιωπῇ, ὁ αὐτ. ἐν Ι. 5 (4). 65· οὕτω, σιγᾷ βρέχεσθαι, σιγᾶν, σιωπᾶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 269.

καταβρίζω, κατακοιμῶμαι, «καταβρίξας· κατακοιμηθείς» Ἡσύχ.

καταβρῑθω [ῐ]: μέλλ. **-βρίσω**, ἀμεταβ., βαρέως πιέζομαι ὑπό τινος, καταβαρύνομαι, ὅτε μαλλοῖς καταβεβρίθασι, «ὑπὸ τῶν μαλλῶν καταβαροῦνται» (Μοσχόπουλ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 232· ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε, «οἱ δὲ κλάδοι ἐκλίνοντο εἰς τὴν γῆν βραβύλοις καταβαρύμενοι» (Σχόλ.), Θεόκρ. 7. 146. **II**. ἀμεταβ., ὑπερτερῶ κατὰ τὸ βάρος, εἶμαι ὑπέρτερος, ὄλβῳ μὲν πάντας κε καταβρίθοι βασιλῆας Θεόκρ. 17. 95 (ὡς ἔχουσιν Ἀντίγραφά τινα· κοινῶς **καταβεβρίθει**).

καταβρῑμάομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **βριμάομαι**, Κόρινν. 18.

καταβροντάω: μέλλ. **-ήσομαι**, βροντῶν καταβάλλω, τοὺς ῥήτορας Λογγῖνος 34. 4· πρβλ. Θεμίστ. 337D· πρβλ. **καταβοάω** II, **καταφλέγω** II.

καταβρόξειε, ἴδε **βρόχω** 2.—Καθ' Ἡσύχ. «καταβρόξειε· καταπίοι».

καταβροτόω, μολύνω δι' αἵματος πεπηγότος, «κατεβρότωσεν· ἐμόλυνεν» Ἡσύχ.

καταβροχή, ἡ, κατάβρεγμα, πότισμα, μαλάκωμα, καταβροχῇ διὰ γλυκέος ἐλαίου χρηστέον Γαλην. τ. 14, σ. 448, 1.

καταβροχθίζω: μέλλ. **-ίσω**, καταπίνω, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 126, Ἀριστοφ. Ἱππ. 357, 826, Ὄρνιθ. 503· κατεβρόχθισεν ἂν τὴν Πελοπόννησον ἅπασαν Ἑρμιππ. ἐν «Μοίραις» 3· μεταφ., λόγους μόνον καταβροχθίσας Ἀθήν. 270B·— πρβλ. **βρόχω** II

καταβροχθισμός, ὁ, τὸ καταβροχθίζειν, Κλήμ. Ἀλ. 185.

καταβρύκω: ἀόρ. α' **κατέβρυξα** Νικ. Ἀλεξιφ. 675·— δάκνων κόπτω εἰς τεμάχια, κομματιάζω, κατατρώγω, Ἱππῶναξ παρ' Ἀθην. 645C, Ἀνθ. Π. 6. 263, Νίκ. ἔνθ' ἀνωτ.

καταβρῡχάομαι, ἀποθ., μεγάλως, ἠχηρῶς βρυχῶμαι, Κύριλλ. Κατ. ἐν Ψαλμ. τ. 1. σ. 199. 6 (ὅστις ἔχει καὶ τὸν τύπον **-βρύχομαι**). **II.** = **καταβρύκω**, Εὐμάθ. σ. 445.

καταβρύω, ἀφθόνως βλαστάνω, κισσῷ καταβρύουσαν Εὔβουλος ἐν «Κυβευταῖς» 1· ἀλλ' ὁ Ἡόρσ. διώρθωσε, κισσῷ κάρα βρύουσαν, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 473.

καταβρώθω, μεταγεν. τύπος ἀντὶ **καταβιβρώσκω**, Βαβρ. μέρος 2. 67, 18· πρβλ. **βεβρώθοις** ἐν Ἰλ. Δ. 35.

κατάβρωμα, τό, τὸ ἐσθιόμενον, τροφή, Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΙΔ', 9, κ. ἀλλ.), Ἐτυμ. Μ. ἐν λέξ. **θοινητήριον**.

καταβρώξειε, ἴδε **βρόχω** 2.

κατάβρωσις, εως, καταβρόχθισις, «καταφάγωμα», Ἑβδ. (Γέν. ΛΑ', 15).

καταβρώσομαι, μέλλ. τοῦ **καταβιβρώσκω**.

καταβῡθίζω, ὡς καὶ νῦν, Ἱππ. 1284. 25, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 4, 7· ναῦν Διόδ. 15. 34· μεταφ., ἡ φιλοχρηματία καὶ ἡ φιληδονία .. καταβυθίζουσιν αὐτάνδρους ἤδη τοὺς βίους Λογγῖνος 44. 6.

καταβυρσόω, κατακαλύπτω ἐντελῶς διὰ δερμάτων, Θουκ. 7. 65· τυλίσσω τι ἐντὸς βύρσης, Πλουτ. Κλεομ. 38.

καταβύω, φράττω, «στουπώνω», τὰ ὦτά που καταβύουσα Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 135B.

κατάγαιος, ον, Ἰων. ἀντὶ **κατάγειος**, οἰκήματα δὲ ἔκτηνται κατάγαια Ἡρόδ 3. 97, 4 95· θησαυροὶ κατάγαιοι ὁ αὐτ. 2. 50.

καταγᾰνόω, καταλαμπρύνω, Κλήμ. Ἀλ. 289.

κατ-αγᾰπάω: μέλλ. **-ήσω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **ἀγαπάω**, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 94 καὶ 116.

καταγαργᾰλίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **γαργαλίζω**, Εὐμάθιος σελ. 77.

καταγαυριάομαι, καὶ **-όομαι**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. 3. σ. 85C, κλ.

καταγγελεύς, έως, ὁ, = **κατάγγελος**, Πράξ. Ἀποστ. ιζ', 18.

καταγγελία, ἡ, προκήρυξις, πολέμου Λουκ. Παράσ. 42· ἐκ καταγγελίας ἐπιτελεῖν ἀγῶνα Πλουτ. Ρωμ. 14· κατ. ποιεῖσθαι, ἀπόφασιν, ψήφισμα, Συλλ. Ἐπιγρ. 3656 **II.** καταγγελία, κατηγορία, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 10. 7, 4.

κατ-αγγέλλω: μέλλ. **-ελῶ**, ἀναγγέλλω, κηρύσσω, πόλεμον Λυσ. 174. 28, Διόδ. 14. 68, κτλ.· κ. ῥύσιά τινι Πολύβ. 4. 53, 2. **2)** κατ. ἀγῶνα, Λατ. litem intendere, Λουκ. Παράσ. 39. **3)** καταγγέλλω, ὅτι κατήγγειλαν αὐτοῦ τὴν ἐπιβουλήν Ξεν. Ἀν. 3. 5, 38· δοῦλοι κ. τοὺς δεσπότας Ἡρῳδιαν. 5. 2· κ. τι πρός τινα Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 3641b. 32: πρβλ. **κατάγγελτος**.

κατ-άγγελος, ὁ, ἡ, ὁ προκηρύττων, ἀναγγέλλων, Πλούτ. 2. 241B (ἐσφαλμ. γραφ. ἀντὶ **κακάγγελος**). **II.** ἕτερον ὄνομα τῆς ἀγρίας μυρσίνης, Διοσκ. (ἐν τοῖς νόθοις) 4. 146.

καταγγελτικός, ή, όν, ἀναγγέλλων, μετὰ γεν. πράγματος, καταγγελτικὸν τῆς θυσίας Ἰλιόδ. 3. 1, Εὐσ. Ἀπόδειξ. Εὐαγγ. 132B.

κατάγγελτος, ον, κατηγγελμένος, προδεδομένος, κ. γίγνεσθαί τινι Θουκ. 7. 48, κτλ.

κατ-αγγίζω, τίθημι εἰς ἀγγεῖον, Διοσκ. 5. 22 καὶ 31, Ἐπιφάν. Ι. 369C, Παλλαδ. Λαυσ. 1012C, κλ.

κατάγειος, Ἰων. **κατάγαιος, ον**, (γέα, γῆ), ἐντὸς τῆς γῆς, ὑπὸ τὴν γῆν, ὑπόγειος, θησαυροὶ κατάγαιοι Ἡρόδ. 2. 150· κατάγαιον οἴκημα ὁ αὐτ. 3. 97, κτλ.· αἱ οἰκίαι ἦσαν κατάγειοι Ξεν. Ἀν. 4. 5, 25· κατάγειος οἴκησις Ἰλάτ. Πολ. 514A, Πρωτ. 320E· ἐκ τοῦ καταγείου, κάτωθεν τοῦ ἐδάφους, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 532B· τὰ κατάγεια, δωμάτια ἰσόγεια, τοῦ ἰσογείου πατώματος, ἐναντιθέσει πρὸς τὰ ὑπερῷα Διον. Ἀλ. 10. 32. **II.** ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, στρουθοὶ κατάγαιοι, ἴδε **στρουθός** II. Τύπος τις **κατώγειος** = **κατάγειος**, ἁπαντᾷ ἐν τοῖς Γεωπ. 9. 22, 2, καὶ **κατώγεως** παρὰ τῷ Σουΐδ., προσέτι **κατώγαιος** παρὰ τῷ Ἀλεξ. Τραλλ. 11. σ. 137· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 297.

Καταγέλα, ἡ, κωμικὸν ὄνομα ὑποτιθεμένης τινὸς πόλεως, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς Σικελικῆς πόλεως Γέλας, τοὺς δ' ἐν Καμαρίνῃ κἀν Γέλᾳ κἀν Καταγέλᾳ Ἀριστοφ. Ἀχ. 606, πρβλ. Ἀθήν. 315F.

καταγελάσιμος, ον, γελοῖος, προξενῶν γέλωτα, πρβλ. Plaut. Stich. 4. 2, 50, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ **Γελάσιμος**, ὅπερ ἦν ὄνομα παρασίτου.

καταγέλασις, εως, ἡ, τὸ καταγελᾶν, Βυζ.

καταγελαστής, οῦ, ὁ, ὁ καταγελῶν, Ἰω. Χρυσ. τ. 4. σ. 245.

καταγελαστικῶς, ἐμπαικτικῶς, Πολυδ. Ε', 128.

καταγέλαστος, ον, ὡς καὶ νῦν, ἄξιος γέλωτος, καταγέλαστος εἶ Ἀριστοφ. Νεφ. 849· ὦ καταγέλαστ' ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 480· κ. δῆτ' ἔσει .. ἔχων ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 226· Πέρσας μὴ ποιήσῃς καταγελάστους γενέσθαι Ἕλλησι Ἡρόδ. 8. 100, πρβλ. Ἰλάτ. Ἀπολ. 35B·— ἐπὶ πραγμάτων, κ. τὸ χρῆμα γίγνεται ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 485A· φοβοῦμαι οὖτι μὴ γελοῖα, ἀλλὰ μὴ καταγέλαστα εἴπω ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 189B, κτλ.— Συγκρ., Ἰλάτ. Ἐπιστ. 314A· Ὑπερθ., Ἰσοκρ. 209E, 321B, Ἰλάτ.—Ἐπίρρ. **-τως**, Ἰλάτ. Νόμ. 781C· Ὑπερθ. **-τότατα**, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 252B.

καταγελάω: μέλλ. **-άσομαι**: παθ. πρκμ. **-γελάσμαι**:— ὡς καὶ νῦν, περιγελῶ, ἐμπαίζω, μετὰ γεν., Ἡρόδ. 5. 68, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1081, Ἀνδοκ. 33. 6, Ἰλάτ., κλ.· ἀλλὰ παρ' Ἡροδ. **ὡσαύτως** μετὰ δοτ., π. χ. 3. 37, 38, 155., 4. 79, πρβλ. Schweigh. εἰς 7. 9, καὶ ἴδε **καταείδω**:— ἀπολ., γελῶ ἐμπαικτικῶς, περιγελῶ, Εὐρ. Ι. Α. 372, Ἀριστοφ. Ἱππ. 161, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 13, Δημ. 563. 28 (ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ), ἔνθα ἴδε Βουττμ. **2)** μετ' αἰτ., σκώπτω, χλευάζω τινά, Εὐρ. Βάκχ. 286, Ἑβδ. (Σειράχ. 7. 11):— Παθ., καταγελωμένην μέγα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1271, Ἀριστοφ. Ἀχ. 680· τὸ εὔηθες καταγελᾶσθὲν ἡφανίσθη Θουκ. 3. 83· τὸ καταγελᾶσθαι μὲν πολὺ αἴσχιστόν ἐστι Μένανδρ. ἐν «Ἐπιτρέπουσιν» 3· πρβλ. Ἰλάτ. Εὐθύφρ. 3C, κ. ἀλλ.

κατ-άγελος, ον, ἔχων ἀφθόνους ἀγέλας, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 206.

κατάγελως, ωτος, ὁ, περίγελως, περίπαιγμα, ἐμπαιγμός, Λατ. ludibrium, τί δῆτ' ἐμαυτοῦ καταγέλωτ' ἔχω τάδε ; τὰ κοσμήματα ταῦτα ἅπερ ἐπισύρουσι κατ' ἐμοῦ τὸν ἐμπαιγμὸν τῶν ἀνθρώπων ; Αἰσχύλ. Ἀγ. 1264, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 76, Ξεν. Οἰκ. 13, 5, κτλ.· κ. πλατύς, μέγας, ἄκρατος περίγελως, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1126· κατάγελων .. φίλοις παρασχεθεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 320· ὁ κ. τῆς πράξεως, τὸ κορύφωμα τῆς ἀτοπίας τοῦ πράγματος, Ἰλάτ. Κρίτων 45E· κατάγελων ἡγούμην πάντα Φιλόστρ. 303, Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 22. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἀντικείμενον γέλωτος, οὗτος κ. νομίζεται Μένανδρ. ἐν «Ἐπαγγ.» 1.

καταγεμίζω: μέλλ. **-σω**, ὡς καὶ νῦν, γεμίζω τι πολύ, τὰ σκάφη ὑπὲρ τὴν δύναμιν αὐτῶν κατεγέμισαν Δίων Κ. 74. 13.

καταγέμω, μόνον ἐν χρήσει κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., εἶμαι πλήρης, γέμω ἔκ τινος, εἶμαι κατάφορτος, καταγέμειν τῆς λείας Πολύβ. 14. 10, 2· δάφνης καὶ μυρσίνης καταγέμει Διόδ. 5. 43.

καταγεραίρω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **γεραίρω**, Κύριλλ. Ἀλ. Ι. 589B.

καταγεύομαι, ἀποθ., ἐξετάζω, δοκιμάζω, καταγεύεσθαι τοῦ βάθους Χειρουργ. Ἀρχ. σ. 94. **II.** ὡσαύτως **ὡς** παθ., καταγευσθείς· «τῇ γεύσει νικηθείς» Φώτιος.

κατάγευσις, εως, ἡ, τὸ γεύεσθαι, γεῦσις, γεύσιμον, καταγεύσεως ἡδονὴν Γρηγ. Νύσσ. τ. 2. σ. 941D.

καταγεωμετρέω, μετρῶ τι κατὰ τοὺς κανόνας τῆς γεωμετρίας, καταγεωμετροῦντες τὴν ἤπειρον Μ. Ψελ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σ' ἐθν. τ. Ε', σ. 305.

καταγεωργέω, γεωργῶ, καλλιεργῶ, τὸ πεδίον τὸ ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων ἀνιερωθὲν αὖθις κατεγεώργουν Στράβ. 419.

καταγεώτης, ου, ὁ, νεκροθάπτης, «καταγεῶται· οἱ θάπτοντες τοὺς τελευτῶντας. οἰκοῦσι δὲ ἔξω τῶν πόλεων» Ἡσύχ.

καταγηράσκω, Ὀδ. Τ. 360, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 93, Εὐριπίδ. Μήδ. 124, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 10, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 26, κτλ.· — ὡσαύτως **καταγηράω**, Ἡρόδ. 2. 146, Ἰλάτ. Κριτ. 112C, Ἰσαῖος περὶ τοῦ Μενεκλ. Κλήρου § 27:— μέλλ. **γηράσομαι** [ᾰ], Ἀριστοφ. Ἱππ. 1308, κτλ.· ἀλλὰ **-άσω** Ἰλάτ. Συμπ. 216B, Νόμ. 949C:— ἀόρ. **-εγήρᾱσα** Ἡρόδ. 2. 146, Ἰλάτ. Θεαίτ. 202D, Δημήτρ. παρ' Ἀθην. 633B, **-εγήρᾱνα** Ἀθήν. 190E· (κατὰ Μοῖριν: «γηρᾶναι καὶ καταγηρᾶναι, Ἀττικῶς. γηρᾶσαι καὶ καταγηρᾶσαι Ἑλληνικῶς»)· **κατεγήρα** εἶναι ὡσαύτως πίθαν. τύπος ἀορίστου (ἴδε ἐν λ. **γηράσκω**): πρκμ. **καταγεγήρᾱκα** Ἰσοκρ. 208A. Γίνομαι γέρων, «καταγεράζω», ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν Ὀδ. Τ. 360· κατεγήρα Κυκλώπεσσι, ἐγήρασε μεταξὺ αὐτῶν, Ι. 510, πρβλ. Ἡρόδ. 6. 72.

καταγηρασμός, οῦ, ὁ, γῆρας, γεροντικὴ ἡλικία, Ἱπποκρ. σ. 53.

καταγῑγαρτίζω, ἐξάγω τὰ γίγαρτα, τὰ «κουκούτσια» μεταφ., ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, stuprare, Ἀριστοφ. Ἀχ. 275.

καταγίγνομαι, Ἰων. καὶ μεταγενέστ. **καταγίνομαι** [ῐ]:— μένω, διαμένω, κατοικῶ, ἐν τόπῳ παρὰ Δημ. 521, ἐν τέλ., Τέλης παρὰ Στοβ. 232. 57, Συλλ. Ἐπιγρ. 4699. 14. **2)** ὡς καὶ νῦν, καταγίνομαι, ἀσχολοῦμαι εἴς τι ἢ περί τινος, ἔν τινι Πολύβ. 32. 15, 6· περί τινος Γαλην. 12. 14· περί τι Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 2, 6, κτλ.· εἴς τι Ἀπολλ. π. Συντάξ. 294. **II.** ὑπάγω ἢ ἔρχομαι, κατέρχομαι, εἰς βυθὸν Ἰλούτ. 2. 943C (ἄλλως **καταδύομαι**).

καταγιγνώσκω, Ἰων. καὶ μεταγενέστ. **-γῑνώσκω**: μέλλ. **-γνώσομαι**. Παρατηρῶ, ἀνακαλύπτω, ἰδίως παρατηρῶ τι εἴς τινα βλάπτον τὴν ὑπόληψιν αὐτοῦ, μετὰ γεν. προσ. **I.** καθόλου, καταγνοὺς τοῦ γέροντας τοὺς τρόπους, παρατηρήσας τὰς ἀδυναμίας αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 46· πολλήν γέ μου κατέγνω-

κας δυστυχίαν, = δυστυχέστατόν γ' ἐμὲ ἔγνωκας εἶναι, Πλάτ. Ἀπολ. 25Α· ὡσαύτως, οὐκ ἐπιτήδεα καταγνόντες κατ' ἐμεῦ, κρίναντες περὶ ἐμοῦ οὐχὶ ὡς ἔπρεπεν, ἀδίκως ὑποπτεύσαντές με, Ἡρόδ. 6. 97·— καὶ μετὰ μετοχ., «τοὺς μὲν γὰρ εἰκῇ ταῦτα πράττοντας, ζημιουμένους ἑώρων, τοὺς δὲ γνώμῃ συντεταγμένῃ ἐπιμελουμένους καὶ θᾶττον καὶ ῥᾷον καὶ κερδαλεώτερον κατέγνων πράττοντας», παρετήρησα ὅτι .., Ξεν. Οἰκ. 2. 18· τὸ χωρίον νοσερὸν [ὂν] καταγνόντες Διογ. Λ. 2. 109. **II.** μετ' αἰτ. κατηγορίας ἢ καταδίκης, ἐπιφέρω ὡς κατηγορίαν ἐναντίον τινός, ἀνανδρίην κ. τινὸς Ἱππ. 293. 30· κ. τινὸς μηδὲν ἀνόσιον Ἀντιφῶν 117. 36· δειλίαν, δωροδοκίαν κ. τινὸς Λυσίας 141. 8., 163. 33· οὐδὲν ἀγενὲς ὑμῶν καταγιγνώσκω Δημ. 563 ἐν τέλ.· κακίαν, ἀδικίαν, ψυχρότητα, μανίαν κ. τινὸς Πλάτ.:— Παθ., καταγνωσθεὶς δειλίαν, καταδικασθεὶς ἐπὶ δειλίᾳ, Διον. Ἀλ. 11. 22· κ. ἐπὶ λογοκλοπίᾳ Διογ. Λ. 8. 54· κατεγνωσμένος Ἐπιστ. πρ. Γαλ. 6', 11. **2)** ὡσαύτως μετὰ γεν. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, ὅτι παρανόμων αὐτοῦ κατέγνωτε; Δημ. 790. 19., 1444. 16· τούτου μὴ καταγινώσκειν φόνον Λυσ. 1. 30. **3)** μετ' ἀπαρ., κ. ἑαυτοῦ ἀδικεῖν, κατηγορῶ ἐμαυτὸν ὡς ἀδικοῦντα, Λυσ. 158. 26, Αἰσχίν. 29. 5., πρβλ. Δημ. 571, 11., 581. 1· κ. ἑαυτοῦ μὴ περιέσεσθαι Ξεν. Κύρ. 6. 1, 36· οὕτως ἐν τῷ Παθ., διαῶδας δὲ ἐς Χίον (ὁ Ἰστιαῖος) ἐδέθη ὑπὸ Χίων καταγνωσθεὶς πρὸς αὐτῶν νεώτερα πρήσσειν, ὑποπτευθεὶς ὑπ' αὐτῶν ὅτι .., Ἡρόδ. 6. 2· κ. αὐθέντης (ἐξυπακ. εἶναι) Ἀντιφῶν 123. 40:— οὗτω καί, ἐμοῦ .. κατέγνωκας ὅτι εἰμὶ ἥττων τῶν καλῶν Πλάτ. Μένων 76C· κ. ὡς .. ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρ. 2B, πρβλ. Θουκ. 6. 34. **4)** μόνον μετὰ γεν. προσ., κατηγορῶ τινα, κ. τοῦ ἀνθρώπου Πλάτ. Δημόδοκος 382E. **III.** μετ' αἰτ. ποινῆς, ἀποφασίζω ἐναντίον τινός, καταδικάζω εἰς, κ. τινὸς θάνατον, ἐκδίδω ἀπόφασιν (καταδικαστικὴν) θανάτου ἐναντίον τινός, Λατ. damnare aliquem mortis, Θουκ. 6. 60· Μηδισμοῦ κ. τινὸς θάνατον, ἕνεκα Μηδισμοῦ, Ἰσοκρ. 731· οὕτω, κ. τινὸς φυγήν Ἀνδοκ. 14. 26, Λυσ. 143. 19· (ἐντεῦθεν ἐν Πλάτ. Θεαιτ. 206E, ὁ Heind. προτιμᾷ τὴν ἀνάγνωσιν: μὴ καταγιγνώσκωμεν τὸ μηδὲν εἰρηκέναι τοῦ ἀποφηναμένου, ἀντὶ τὸν ἀποφηνάμενον)· οὕτω, θάνατον, φυγήν, κ. κατά τινος Διόδ. 18. 62., 19. 51.— Παθ., θάνατός τινος κατέγνωστο Ἀντιφῶν 137. 34· οὐδὲ ὧν θάνατος κατέγνωσται Ὅρκος Ἡλιαστῶν παρὰ Δημ. 746. 26· καταγνωσθεὶς θάνατον, καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνστ. 2. 35· ἀλλὰ θανάτῳ Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 29· πρβλ. **καταδικάζω, κατακρίνω. 2)** ὡσαύτως, ἐπὶ δίκης, ἐκδίδω ἀπόφασιν ἐναντίον τινός, δίκην Ἀριστοφ. Ἱππ. 1360· καὶ ἐν τῷ Παθ., μὴ ὀρθῶς καταγνωσθεῖσα Ἀντιφῶν 6. 3· ἀλλ' ὡσαύτως, ἁπλῶς ὡς τὸ **διαγιγνώσκομαι**, Αἰσχύλ. Εὐμ. 573. **IV.** περιφρονοῦμαι, νομιοῦσι μεγαλείως παρολιγωρεῖσθαι καὶ καταγινώσκεσθαι πάντες Πολύβ. 5. 27, 6.— Πρβλ. **κατακρίνω, καταδικάζω.**

κατ-ᾄγίζω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **καθαγίζω**, Ἡρόδ. 1. 86.

κατ-ᾄγῑνέω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **καταβιβάζω**, ἧ περ ἄμαξαι ἀστυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην Ὀδ. Κ. 104. **II.** κατάγω, ἐπαναφέρω, ἀνακαλῶ, Ἡρόδ. 6. 75, πρβλ. 79.

κατ-αγλᾴζω, ποιῶ τι ἀγλαόν, καταλαμπρύνω, Ἀνθ. Π. 11. 64, κτλ.— Παθ., **κατηγλαϊσμένοι**, κατακεκοσμημένοι, λαμπρῶς ἐνδεδυμένοι, Κωμ. Ἀνών. 60.

καταγλῆναι· «καταναλῶσαι» Ἡσύχ.

καταγλαϊστικῶς, Ἐπίρρ., οὕτως ὥστε νὰ λάμπῃ τι, Στέφ. Διάκ. 1128'.

καταγλῐσχραίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **γλισχραίνω**, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 386:— ὡσαύτως **καταγλισχρεύομαι**, ἀποθετ., εἶμαι λίαν γλίσχρος ὡς πρός τι, τινος Θεοδωρ. Μετοχ. Σύμμικτα 546.

κατάγλισχρος, ον, λίαν γλίσχρος, φειδωλός, Ἀλέξ. Τραλλ. 10, σ. 568· πρβλ. **κάτοζος.**

καταγλῠκάζω, = τῷ ἑπομ., Εὐμάθ. σ. 157.

καταγλῠκαίνω, κάμνω τι λίαν γλυκύ, Γαληνικ. τ. 14. σ. 753, 13· μεταφ., ποιητῶν μέτρῳ καὶ μύθῳ καταγλυκαινόντων τὴν ἀκοὴν Ἐκκλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ταῦτ' οὐ μὰ τὸν Δία Γνήσιππος οὐδὲ Κλεομένης ἐν ἐννέ' ἂν χορδαῖς κατεγλυκήνατο Χιωνίδης ἐν «Πτωχοῖς» 1.

καταγλυπτόν· «εἶδος φιλήματος» Ἡσύχ.

καταγλῠφή, ἡ, (γλύφω) ἐντομή, κοίλανσις, ἔχειν δὲ .. τὸ ξύλον καὶ καταγλυφὴν χρὴ βαθυτέρην καὶ τετράγωνον ὡς τριῶν δακτύλων Ἱππ. π. Ἄρθρ. 834·— **κατάγλυφος**, ἡ, παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Μοχλ. 865, εἶναι ἀμφίβολ.· ἀλλὰ **κατάγλυφος, ον**, ἐγγεγλυμμένος, ἀπαντᾷ ἐν μεταγεν. Ἐπιγραφ., Συλλ. Ἐπιγρ. 3922.

καταγλῠφω [ῠ], κοιλαίνω, διακοιλαίνω, Ἱππ. Μοχλ. 865·— ποιῶ ἀμυχὰς εἴς τι, σπαράττω, τὰ πρόσωπα Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 1036C.

καταγλωσσαλγέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **γλωσσαλγέω**, Εὐμάθ. σ. 282.

καταγλωττίζω: Παθ. πρκμ. **κατεγλώττισμαι**:— ἀκολάστως φιλῶ συνάπτων χείλη πρὸς χείλη καὶ γλῶσσαν πρὸς γλῶσσαν, Κωμικ. παρὰ Πολυδ. Β', 109:— ἐντεῦθεν, μέλος κατεγλωττισμένον, ᾆσμα ἀκόλαστον, αἰσχρόν, Ἀριστοφ. Θεσμ. 131, ἴδε τὸ ἑπόμ. (ἕτεροι ἑρμηνεύουσιν: ᾆσμα συντεθειμένον διὰ λέξεων σπανίων καὶ ἐξεζητημένων, ὡς τὸ λέξις κατεγλωττισμένη ἐν Φιλοστρ. 21, Εὐναπ. σ. 99, κλ.· πρβλ. **κατάγλωττος** II). **II.** μεταχειρίζομαι τὴν γλῶσσαν (ἢ ὁμιλῶ) ἐναντίον ἑτέρου, ψευδῆ κ. τινὸς Ἀριστοφ. Ἀχ. 380. **III.** καταγλωττίζω τινά, **καταβάλλω** αὐτὸν διὰ τῆς γλώσσης, ἐντεῦθεν ἐν τῷ Παθ., τὴν πόλιν πεποίηκας ὥστε νυνὶ ὑπὸ σοῦ μονωτάτου κατεγλωττισμένην σιωπᾶν, «πλήρη γενομένη τῶν σῶν λόγων» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 352.

καταγλώττισμα, τό, αἰσχρόν, ἀκόλαστον φίλημα, ἡ δ' αὖ (ὄζουσα) μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων, ἔνθα ὁ Σχολιαστ. λέγει: «καταγλώττισμά ἐστιν ὅταν ἐν καιρῷ τῆς συνουσίας ὁ ἀνὴρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ τῷ τῆς γυναικὸς ἐμβάλῃ στόματι», Ἀριστοφ. Νεφ. 51· ἴδε τὸ προηγ. **II.** φράσις σπανία καὶ ἐξεζητημένη, Ἀττικῶν καταγλωττισμάτων πανδαισίαν Συνέσ. 53C.

καταγλωττισμός, ὁ, = τῷ προηγ. I, Πολυδ. Β', 109.

κατάγλωττος, ον, πολυλόγος, «πολυλογᾶς», «γλωσσᾶς», Γέλλ. 1. 25, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 16, 20· πρβλ. **κάτοζος. II.** ποιήματα κ., ποιήματα ἐν γλώσσῃ ἐξεζητημένῃ καὶ οὐχὶ συνήθει, οἷα τὰ τοῦ Εὐφορίωνος, ἴδε Meineke εἰς Εὔφορ. σ. 47, Ἀνθ. Π. 11. 218· τὸ κατάγλωττον τῆς λέξεως Διον. Ἀλ. π. Θουκ. 53· οὕτως ἐν Λουκ. Λεξιφ. 25 ὁ Meineke διορθοῖ, οὐδὲ .. ἐπαινοῦμεν τοὺς κατάγλωττα (ἀντὶ κατὰ γλῶτταν) γράφοντας ποιήματα· πρβλ. **καταγλωττίζω** I, **γλῶσσα** II. 2.

κατᾶγμα (Α), τό, (κατάγω) ἐξεσμένον ἔριον ἕτοιμον πρὸς νῆσιν, «λαναρισμένον», μικρὰ τολύπη, Πλάτ. Πολιτικ. 282E· μέρος μαλλοῦ, Σοφ. Τρ. 695, Ἀριστοφ. Λυσ. 583, Φιλύλλ. ἐν Ἀδήλ. 4.

κάτᾱγμα (Β), τό, Ἰων. **κάτηγμα** (κατάγνυμι), σπάσιμον, Ἱππ. Ἀφ. 1253, ἴδε Foës Oecon.

καταγνάμπτω, κατακάμπτω, Ἀνθ. Π. 4. 3, 51.

καταγνάφω, καταδρύπτω, σπαράττω, «καταξεσχίζω», ἴδε **καταγράφω** ἐν ἀρχ.

κατ-άγνῡμι: ἀπαρέμφ. **καταγνύναι** [ῠ], Θουκ. 4. 11, Πλάτ., κλ.· ἢ **καταγνύω**, κροκοδείλων .. ᾗ καταγνύει (δηλ. ὁ ἰχνεύμων) Εὔβουλος ἐν «Σφιγγοκαρίωνι» 1. 14, Ξεν. Οἰκ. 6, 5:— μέλλ. **κατάξω** Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 30:— ἀόρ. **κατέαξα** Ὅμ., Ἀττ., Ἰων. **κατῆξα** Ἱππ. 1149E, μετοχ. **κατάξας** (τὰ Ἀντίγρ. **κατεάξας**) Λυσ. 100. 6· ἐν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 664, 691 ἡ ἀρχαία Ἐπικ. εὐκτ. **καυάξαις** κεῖται ἀντὶ τοῦ **κατϜάξαις** ἢ **καϜϜάξαις**, πρβλ. **εὔαδον** ἐν λ. **ἀνδάνω**:— Παθ., **κατάγνῡμαι** Ἱππ. 778E, 830C, Ἀριστοφ. Εἰρ. 703:— ἀόρ. 6' **κατεάγην** [ᾰ], ὑποτακτ. **κατᾰγῶ** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 502, εὐκτ. **κατᾰγείην** ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 944, καὶ ὁ Elmsl. διορθοῖ: κατᾰγῇ φερόμενος· ἀόρ. α' **κατεάχθην** Ἑβδ. (Ἱερέμ. ΛΑ', 25), καταχθεὶς Δίων Χρυσ. 11, 339:— πρκμ. **κατέᾱγα**, Ἰων. **κατέηγα** (ἐπὶ παθητ. σημασ.), μετοχ. συνηρ. **κατηγὼς** Φοίνιξ παρ. Ἀθην. 495D: παθ. πρκμ. **κατέαγμαι** Λουκ. Τίμ. 10.— Οἱ τύποι **κατέαξα, κατεάγην** ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς τοὺς Ἀντιγραφεῖς νὰ φυλάξωσι τὸ **ε** καὶ εἰς τοὺς ἀναυξήτους τύπους, οἷον **κατεάξω** Πλάτ. Φαίδων 86A, **κατεάξαντες** Λυσίας 100. 6, **κατεαγεὶς** αὐτόθι 99. 43· ἀντὶ τῶν ὀρθῶν τύπων **κατάξω, κατάξας, καταγείς**, ἅπερ ἤδη ἀπανταχοῦ διωρθώθησαν, πλὴν παρὰ μεταγενεστέροις, οἷον μέλλ. **κατεάξει** Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιϐ', 20, **κατεαγῶσιν** Εὐαγγ. κ. Ἰωάν. ιθ', 31· ἴδε Κόβητον V. LL. 43·— παρ' Ἱππ. 817C εὑρηται ὑποτακτ. **κατεαγῇ**, ἐνῷ ὀλίγον ἀνωτέρω ὑπάρχει: **καταγῇ**. Καταθραύω εἰς τεμάχια, κατασυντρίβω, «κατακομματιάζω», κατά θ' ἅρματα ἄξω Ἰλ. Θ. 403, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 691· τὸ (δηλ. ἔγχος) γὰρ κατεάξαμεν Ἰλ. Ν. 257· νέα μέν μοι κατέαξε Ποσειδάων Ὀδ. Ι. 283, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 664· εἴ τινες μαχεσάμενοι ἔτυχον ἀλλήλων κατάξαντες τὰς κεφαλὰς Λυσ. 100. 6· κατάξειέ τις αὐτοῦ μεθύων τὴν κεφαλὴν Ἀριστοφ. Ἀχ. 1166 (οὕτω τὸ Ραβ. Ἀντίγραφον· διάφ. γραφ. τῆς κεφαλῆς, καὶ ὁ Εὔβουλος ἐν Ἀδήλ. 30 ἔχει: οὐ γὰρ κατάξει τῆς κεφαλῆς τὰ ῥήματα, ἴδε κατωτ. II)· γυνὴ ποτε κατέαξ' ἐχῖνον Ἀριστοφ. Σφ. 1436· οὐκ ἂν δυναίμην Ναξίαν ἀμυγδάλην κατᾶξαι Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 4· τὰς ἀμυγδάλας (**-λὰς** κατ' Ἀρίσταρχ., **-λᾶς** δὲ κατὰ Φιλόξεν., Ἀθήν. 53A) κάταξον τῇ κεφαλῇ σαυτοῦ λίθῳ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 488. **2)** θραύω, συντρίβω, ἐξασθενῶ, ἐκνευρίζω, πατρίδα θ', ἣν αὔξειν χρεὼν καὶ μὴ κατᾶξαι Εὐρ. Ἱκέτ. 508· μὴ κ. μηδὲ κερματίζειν τὴν ἀρετὴν Πλάτ. Μένων 79A· τὰς ψυχὰς κατεαγύουσι Ξεν. Οἰκ. 6. 5· ἀπολύτ. κατὰ μετοχ. πρκμ. **κατεαγώς**, ὡς τὸ Λατ. fractus, effeminate, καταβεβλημένος, ἐκτεθυλημμένος, ὡς ὑπὸ γυναικῶν ἢ κατεαγότων ἀνθρώπων Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 18, Πλούτ. **II.** ἐν τῷ Παθ. τύπῳ μετὰ πρκμ. ἐνεργ., θραύομαι, συντρίβομαι, δόρατα κατεηγότα Ἡρόδ. 7. 224· ὀστέα Ἱππ. π. Ἀγμ. 758· κλητὶς ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 790· περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ κατάγνῦται τὸ τεῦχος Σοφ. Ἀποσπ. 147· κατέαγεν ἡ χύτρα Ἀριστοφ. Θεσμ. 403· ἰδίως κατεαγέναι ἢ καταγῆναι τὴν κεφαλὴν Ἀριστοφ. Πλ. 545, Ἀνδοκ. 9. 6, Λυσ. 97. 35., 99. 43, κτλ.· τὸ κρανίον Εὐρ. Κύκλ. 684· τὸ σκάφιον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 502· οὕτω, κατεαγέναι ἢ κατάγνυσθαι τὰ ὦτα, ἐπὶ

πυγμάχων (πρβλ. **ὠτοκάταξις**), Πλάτ. Γοργ. 515E, Πρωτ. 342B· τὴν κλεῖν κατεαγὼς Δημ. 247. 11·— ἀλλ' ὡσαύτως μετὰ γεν., τῆς κεφαλῆς κατέαγε περὶ λίθον πεσών Ἀριστοφ. Ἀχ. 1180· κατεάγη τῆς κεφαλῆς ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1428· τῆς κεφαλῆς κατεαγέναι δεῖν Πλάτ. Γοργ. 469D· κατέαγα τοῦ κρανίου Λουκ. Τίμ. 48:— ἐν τῇ συντάξει ὁ Ἡρῳδιαν. θεωρεῖ τὴν γενικὴν ὡς διαιρετικὴν (οὐ πᾶσαν τὴν κεφαλὴν ἀλλὰ μέρος τι αὐτῆς) σ. 448 Piers: πρβλ. **συντρίβω** II 2.

καταγνῡπόομαι, ἐν τῷ Παθ. πρκμ. **κατεγνυπῶσθαι**· «ὁτὲ μὲν ἁβρῶς διαιτᾶσθαι καὶ τρυφᾶν, ὁτὲ δὲ κατηρῆ εἶναι» Ἡσύχ., Ἐτυμολ. Μ. 236. 40· Ἐπίρρ. **κατεγνυπωμένως**, νωθρῶς, ἀνάνδρως, Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 361 (Φώτιος)· πρβλ. **καταγρυπόω** καὶ ἴδε **γνυπετός**.

κατ-αγνωμονέω, πράττω τι ὅλως διόλου ἀσκέπτως καὶ ἄνευ κρίσεως, Εὐστ. Πονημάτ. 69. 57.

κατάγνωσις, εως, ἡ, τὸ καταφρονεῖν τινα ἕνεκά τινος, αἰσθόμενοι δὲ αὐτοὺς οἱ Ἀθηναῖοι διὰ κατάγνωσιν ἀσθενείας σφῶν παρασκευαζομένους, = διὰ τὸ καταγνῶναι σφῶν ἀσθένειαν παρασκ., Θουκ. 3. 16· μομφή, κατηγορία, κατάκρισις, Πολύβ. 6. 6, 8. **II.** κρίσις γινομένη κατά τινος, καταδίκη, Θουκ. 3. 82, Δημ. 571. 15· τὴν κατάγνωσιν τοῦ θανάτου, τὴν εἰς θάνατον καταδίκην, Ξεν. Ἀπομν. 4. 8, 1.

καταγνωστέον, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ καταγινώσκειν, καταδικάζειν, τῆς ὀρχήσεως αὐτῆς καταγνωστέον Λουκ. π. Ὀρχ. 80.

καταγνωστικός, ή, όν, = **κατάγνωστος**, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 164A, ἀντίθετ. τῷ **Γνωστικοί**, παυσάσθωσαν οἱ Γνωστικοί, καταγνωστικοὶ δὲ ὄντες τὸν τρόπον ὁ αὐτ. τ. 2, σ. 66C.— Ἐπίρρ. **καταγνωστικῶς**, Εὐσταθ. Θεσσαλ. Πονημ. σ. 227. 57, ἔκδ. Taf.

κατάγνωστος, ον (ἢ **-στός, όν**), ἄξιος κατακρίσεως, ἐπονείδιστος, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 81C.

καταγογγύζω, γογγύζω ἐναντίον τινός, καταγογγύζουσι τοῦ Δημητρίου Ἐδδ. (Α' Μακκ. ΙΑ', 39).— Παθ., κατεγογγύσθη ὡς οἱ κλέπτοντες καὶ νοσφιζόμενοι Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 748C, κλ.

καταγοητεύω, καταμαγεύω, ἐξαπατῶ διὰ τεχνασμάτων, τινά Ξεν. Κύρ. 8. 1, 40, Ἀν. 5. 7, 9, Πλούτ. 2. 986E, κτλ.· κρέως καρυκείᾳ καταγοητευθέντος, μεταβληθέντος, τροποποιηθέντος διὰ τῆς καρυκευτικῆς τέχνης, Αἰλ. π. Ζ. 4. 40.

καταγομος, ον, κατάφορτος, πλοῖον Πολύβ. 9. 43, 6· ἅμαξα Διόδ. 5. 35· στρατοῦ λαφύρων καταγόμου Ἀππ. Συρ. 21· πρβλ. **κάτοξος**.

καταγομφόω, καρφώνω στερεῶς, κατακαρφώνω, Ἀνέκδ. Boisson. 5. 384.

κατ-ἄγοράζω: μέλλ. **-άσω**, ἀγοράζω τι διὰ μιᾶς, χονδρικῶς, φορτία Δημ. 908, ἐν τέλ.· ἁπλῶς, ἀγοράζω τι ἐκ τῆς ἀγορᾶς, παππία, βούλει δραμὼν εἰς τὴν ἀγορὰν καταγοράσαι μοι Ἐφιππος ἐν «Φιλύρᾳ» 2 (ἔνθα ὁ Meineke προτείνει κἀτ' ἀγοράσαι).

καταγόραξις, εως, ἡ, = **καταγορασμός**, Ἐπιγρ. Θουρίας L. et F. 303a.

κατ-αγορασμός, ὁ, = **ἀγορασμός**, ἐξαπέστειλε ναῦς φορτίδας καὶ χρήματα πρὸς τὸν τοῦ σίτου καταγορασμὸν Διόδ. 16. 13.

κατἄγόρευσις, ἡ, ἔκθεσις, Πλούτ. 2. 428F· καταμήνυσις, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 3, 2.

καταγορευτικός, ή, όν, ὁ ἀποφαινόμενος ὡρισμένως περί τινος πράγματος, ὁριστικός, Διογ. Λ. 7. 70· περὶ τῶν καταγορευτικῶν, σύγγραμμά τι τοῦ Χρυσίππου, αὐτόθι 190.

κατ-ἄγορεύω (οὗ ὁ ἐν χρήσει ἀόρ. εἶναι **κατεῖπον**, ὥστε πιθ. διορθωτέον **καταγορεύῃ** ἀντὶ τοῦ **-εύσῃ** ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 107): — ἀναγγέλλω, τί τινι Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Θουκ. 4. 68., 6. 64· τι πρός τινα Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 5. **II.** = **κατηγορέω**, τινος Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 11, 15, Αἰλ. π. Ζ. 7. 15.

καταγραπτέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **καταγράφω**, πρέπει τις νὰ καταγράψῃ ἢ περιγράψῃ, Φίλων Βελοπ. σ. 52· ἐν πίνακι ἐπιπέδῳ κατ., μνημονεύεται ἐκ τοῦ Στράβ.

κατάγραπτος, ον, πλήρης, ποικίλος, Φωτ. Λεξ., Σουΐδ.· ὁ ἔχων χαράγματα, γραμμάς, «ὁ κατάγραπτος, ἤγουν ὡς ἡ κοινὴ ὁμιλία λαλεῖ, γραμμιστὸς» Εὐστ. 852, 11· ἀμύγδαλα κατάγραπτα Γεωπον. 10. 60, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ, κτλ.

καταγραφεύς, έως, ὁ, ὁ καταγράφων, ὁ τῶν ἐθνικῶν ξ καταγραφεὺς Εὐδοκ. σ. 126 (σ. 218 ἐν τέλει, ἔκδ. Flach).

καταγρᾰφή, ἡ, τὸ σχεδιάζειν τι κατὰ τοὺς μαθηματικοὺς κανόνας, τὴν τῆς σφαίρας εὕρεσιν καὶ καταγραφὴν Διόδ. 3. 60· σχηματισμὸς πινάκων, Πτολεμ.· ἐν Πλάτ. Συμπ. 193A ὁ Ruhnk. διώρθωσε **κατὰ γραφήν**. **2)** ὁρισμὸς τῶν ὁρίων, Λατίνους τε γὰρ ἠξίου τῇ καταγραφῇ τῆς χώρας συμπεριλαμβάνειν Διον. Ἁλ. 8. 69. **II.** = **ἀπογραφή**, καταγραφαῖς τῶν ὀνομάτων Πλούτ. 2. 492B· αἱ καταγραφαί, ἀπογραφαὶ ἢ κατάλογος στρατιωτῶν, Πολύβ. 2. 24, 10, κτλ. **III.** καταγραφὴ περιουσίας εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἀγοραστοῦ, Λατ. mancipatio, D'Orville εἰς Χαρίτωνα Ἀφροδισιέα 1. 14.

κατάγρᾰφος, ον, = **κατάγραπτος**, Ἀλέξ. Μύνδ. παρ' Ἀθην. 387F, Λουκ. Ἀλέξ. 12. **II.** ἐζωγραφημένος ἐν καταπομῇ, κατὰ κρόταφον, Ἱππαρχος εἰς Ἄρατ. Φαιν. 1. 6, σ. 180· οὕτω, **κατάγραφα**, τά, Λατ. obliquae imagines, Πλίν. 35. 34.

καταγράφω [ᾰ]: μέλλ. **ψω**, νύττω, κολάπτω, καταξύνω, ποιῶ ἀμυχάς, χαράττω, ὡς τὸ **καταμύσσω**, Ἡρόδ. 3. 108 (ἔνθα εἰς ἐκ τῶν κωδίκων ἔχει **καταγνάφω**), Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 10. 3· ἱπτάμενος δὲ οὔποτε δένδρεα κεῖνα κατέγραφεν (δηλ. **ἔκλιπτεν**) ὃς ἁλήτης Νόνν. Δ. 21. 327· κατέγραφεν ἤέρα ταρσῷ, ἐλαφρῶς διέσχιζεν, αὐτόθι 4. 407, πρβλ. Τρυφιόδ. 669. **2)** ἐγχαράττω, γράφω, νόμους εἰς ἄξονας Πλουτ. Σόλ. 25, πρβλ. Πολύβ. 5. 9, 4· ὅρκια ὁ αὐτ. 29. 2, 6· (ἡ Ἀττ. λέξις εἶναι **ἀναγράφω**)· — ἰχνογραφῶ, σχεδιογραφῶ, Παυσ. 1. 28, 2· περιγράφω, Διον. Π. 707. **3)** πληρῶ τι διὰ γραμμάτων, στήλην .. Ἑλληνικοῖς γράμμασι καταγεγραμμένην Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. α', 7· ζωγραφῶ, εὐανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν ὁ αὐτ. ἐν Ἔρωσι. **II.** καταγράφω, ὡς καὶ νῦν, Θρήσσαις ἐνσανίσιν τὰς Ὀρφέα κατέγραψεν γῆρυς Εὐρ. Ἄλκ. 969. **2)** ἀναγράφω, μνήμας εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον Πλάτ. Νόμ. 741C· χορηγοὺς κ. τινάς Ἀριστ. Οἰκ. 2. 32· ἄνδρας οὓς ἕξει θνήσκειν Πλουτ. Κικ. 46·— ἰδίως ἐγγράφω ὡς στρατιώτην, Πολύβ. 1. 49, 2, κτλ.· οὕτως ἐπὶ ὅρκου καὶ ὁμήρων, καταγραφῆναι, νὰ ἐγγραφῶσι, σημειωθῶσιν, ὁ αὐτ. 29. 2, 6· Σαπφὼ ἐν Μούσαις δεκάτη καταγράφεται Ἀνθ. Π. 9. 571.— Μέσ., ἐνεργῶ ὥστε νὰ ἐγγραφῶ, ἑαυτὸν ἐπὶ φυλῆς Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2139b. 43. **3)** διὰ ἐγγράφου διαταγῆς συγκαλῶ, κοινοβούλιον Πολύβ. 28. 16, 1·— μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., διαγράφω ἐκ τῶν προτέρων ἢ ὁρίζω, θεσμὸν ἀνάγκης ὅσιον καταγράψασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰκείας φύσεως Λουκ. Ἔρωτ. 19. **4)** παραχωρῶ ἐγγράφως, Λατ. mancipere, Πλούτ. 2. 482C·— καθόλου, προμηθοῦμαι, καταγράφων ἑαυτῷ λύτρα πλεῖστα ὑπὲρ τῆς κόρης ἢ χρυσίον πάμπολυ Αἰλ. παρὰ Σουΐδ.· μετ' ἀπαρ., ὑπολογίζω, λογαριάζω, ἐλπίζω, δεῖπνον ἕξειν .. ἑαυτῷ καὶ τοῖς παισὶ κατέγραφε ὁ αὐτ. περὶ Ζ. 7. 11.

καταγρεύω, Αἰολ. ἀντὶ **καθαιρέω**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2166. 10: πρβλ. **ἀγρεθέντες**, = **αἱρεθέντες**, αὐτόθι 28.

κατ-αγρέω, καθαιρῶ, καταλαμβάνω, Σαπφὼ 40, Ἡσύχ. ἐν λέξ.· **κατάγρεντον** (= καθαιρούντων, καθαιρεῖτωσαν), προστακτ., Ἐπιγρ. Λέσβου τῶν χρόνων τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, CIG. 2166.

καταγρῡπόω, κάμνω τι ὅλως γρυπόν, καμπυλώνω τὴν ῥῖνα, αὐστηρὸν καὶ κατεγρυπωμένον, μυκτηριστικόν, Πλούτ. 2. 753C, ὡς τὸ τοῦ Ὁρατίου nasus aduncus· ὁ Schneid. ὅμως ἀναγινώσκει: κατεγνυπωμένον, πρβλ. **καταγνυπόομαι**.

καταγυιόω, ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 393.

καταγυμνάζω: μέλλ. **-άσω**, γυμνάζω, ἐξασκῶ πολύ, τὰ σώματα Λουκ. Ἀνάχ. 24· πολλὰ κ. τινὰ ὁ αὐτ. ἐν Μισθ. Συνόντ. 42· μετ' ἀπαρ., ἣν πολλαῖς ἀνάγκαις καὶ πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν καταγυμνάζωσιν ὁ αὐτ. ἐν Νιγρ. 27. **II.** Μέσ., σπαταλῶ εἰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις, εἰς ἀγῶνας, «κατεγυμνάσατο· ἐπὶ γυμνασίαν ἀνάλωσεν» Ἡσύχ.

καταγυμνόω, ἐντελῶς γυμνόω, μέλλων καταγυμνωθεῖσαν ὁρᾶν Ἀριστοφ. 1. 7.

καταγύναιος, ον, = **κατάγυνος**, Ἰσ. Πορφυρ. ἐν Ἀλλατίου Exc. σ. 310, Γλωσσ.

καταγύνης, ὁ, = **φιλογύνης**, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ. ἄνευ παραπομπῆς.

κατάγῡνος, ον, παραδεδομένος ὅλως διόλου εἰς τὰς γυναῖκας, «γυναικᾶς», καταγύνους Ἀριστ. π. Θαυμασ. 88.

κατάγχουσα, ἡ, = **ἄγχουσα**, Διοσκ. 4. 23.

κατ-άγχω, ἄγχω, πνίγω, στραγγαλίζω, Βασίλ.—Καθ' Ἡσύχ.: «κατάγχει· πνίγει. κωλύει. κατέχει· ἀνακρούει» **II.** μεταφ., ἐκβιάζω, τινὰ Πλούτ. 2. 526B.

κατ-άγω: μέλλ. **-ξω**, Ἐπικ. ἀπαρ. **-αξέμεν** (ἐν σημασ. ἀορ.) Ἰλ. Ζ. 53: ἀόρ. **κατήγαγον**: πρκμ. **καταγήοχα** Ψήφισμα παρὰ Δημ. 249. 18. Ἄγω τι πρὸς τὰ κάτω, Λατ. deducere, ἰδίως ἄγω εἰς τὸν κάτω κόσμον (**κατέρχομαι, κάτειμι, ἐγὼ κατέρχομαι**), ψυχὰς μνηστήρων κατάγων Ὀδ. Ω. 100· εἰς Ἅιδαο Α. 164· πρβλ. Πινδ. Ο. 9. 51, Παυσ. 3. 6, 2·— καθόλου, φέρω εἴς τινα τόπον, Ὀδ. Υ. 163· ἐκ τῶν ὁρῶν εἰς τὸ ἄστυ Πλάτ. Κριτίας 118D, κτλ.·— κάμνω νὰ καταβῇ κάτω διὰ μαγείας, ὡς τὸ Λατ. deducere, elicere, κατάγειν τὸν Δία Πλουτ. Νουμ. 15· ἀετὸν αὐτόθι 8. **2)** ἄγω πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὴν θάλασσαν, ἵππους δ' ἐξελάσας .. δῶκεν ἑταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἰλ. Ε. 26, πρβλ. Ζ. 53, Φ. 32· ἐπὶ θάλατταν τὸ στράτευμα Ξεν. Ἀγησ. 1, 18. **3)** ἄγω ἐκ τοῦ πελάγους εἰς τὴν ξηράν, τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἴς ἀνέμοιο Ὀδ. Τ. 186· κατάγειν ναῦν, ἄγειν πλοῖον εἰς λιμένα, Λατ. subducere navem in portum, Ἡρόδ. 8. 4· (ὡσαύτως, κ. σκάφος εἰς τὴν θάλασσαν Ἀθήν. 207A)· ἰδίως πρὸς φορολογίαν ἢ λῃστείαν, Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 33, Ἀν. 5. 1, 11, Δημ. 63. 19., 217. 10., 249. 18., 480. 16· κ. ναῦς ἐς τοὺς ἑαυτῶν συμμάχους Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 28· ὡσαύτως, κ. τοὺς ἐμπόρους Πολύβ.

5. 95, 4, Διόδ. 20. 81· κατάγω σαγήνην, σύρω τὸ δίκτυον εἰς τὴν ξηράν, Πλουτ. Σόλων 4· κλύδωνα κ. πολύν, δηλ. ἐκ τῆς θαλάσσης, ὁ αὐτ. ἐν Μαρ. 36· ὥρα πνεῦμα λαμπρὸν ἐκ πελάγους κατάγουσα ὁ αὐτ. ἐν Θεμιστ.14.—Παθ., κατέρχομαι, φθάνω εἰς τὴν ξηράν, ἀντίθ. τῷ **ἀνάγεσθαι**, ἐπὶ ναυτῶν ὡς καὶ ἐπὶ πλοίων, οἱ δ' ἰθὺς κατάγοντο Ὀδ. Γ.10, πρβλ.178· ἐπ' ἀκτῆς νηῒ κατηγαγόμεσθα Κ. 140, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 43· οὕτω βραδύτερον, Σίγειον οὑρίῳ πλάτῃ κατηγόμην Σοφ. Φιλ. 356· κατάγεσθαι ἐς τὸν Μαραθῶνα Ἡρόδ. 6. 107, πρβλ. 8. 4· εἰς τὸν λιμένα Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 36· ἐξ Ἐρετρίης ἐς Μαραθῶνα Πλάτ. Μενέξ. 240C.

6) κατάγεσθαι παρά τινι, καταλύειν εἰς τὴν οἰκίαν τινός, Λατ. deversari apud aliquem, Εὔπολις ἐν Ἀδηλ. 62· ὡς τινα Δημ. 1242. 14· ὡσαύτως, εἰς οἰκίαν τινὸς ὁ αὐτ. 1190. 25· εἰς πανδοκεῖον Πλούτ. 2. 773E·— πρβλ. **κατάκτης**. **4)** ἑλκω, νήθω, κλώθω, Λατ. deducere filum, Φερεκρ. ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ» 7, Πλάτ. Σοφιστ. 226B· μεταφ., κ. λόγον ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 80E· πρβλ. **κάταγμα** (Δ), **κατάκτρια**. **5)** ἄγω εἴς τινα κατάστασιν, ἐς κίνδυνον φανερὸν κ. τὴν πόλιν Θουκ. 4. 68· ὁ οἶνος εἰς ὕπνον κ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 13. 6. **6)** κ. θρίαμβον, Λατ. deducere triumphum, Πολύβ. 11. 33, 7· ἔκ τινος, ἀπό τινος Πλούτ. ἐν Φαβ. 24, κτλ.· συνοδεύω, ὡς τὸ **πομπεύω**, ὁ αὐτ. ἐν Αἰμιλ. 38, κτλ. **7)** κ. γένος, ὑπολογίζειν τὸ γένος, τὴν καταγωγήν, ἀπό τινος ὁ αὐτ. 2. 843E.— Παθ., τὰ στέμματα κατάγεται εἴς τινα, ὑπολογίζονται, φθάνουσι μέχρι .., ὁ αὐτ. ἐν Νουμ. 1. **8)** κατάγω βοάν, καταβιβάζω τὴν φωνήν, Εὐρ. Ὀρ. 150 (ἀντίθετον τῷ κτύπον ἄγω, 176):— μεταφ., καταβιβάζω, ὑποβιβάζω, χαμηλώνω, πρὸς αὐτόν, πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ὅρον, Δίων Χρυσ. 2. 164. **II.** ἐπαναφέρω, Λατ. reducere, κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν, ἔφερεν ἐπανερχόμενος πολλὰς εἰδήσεις [ἐκ τῆς Τροίας], Ὀδ. Δ. 258· ἰδίως ἐπανάγω εἰς τὴν πατρίδα ἐκ τῆς ἐξορίας, Ἡρόδ. 1. 60, κτλ.· κ. οἴκαδε Ξεν. Ἀν. 1. 2, 2· καθόλου, ἀποκαθιστῶ, τυραννίδας ἐς τὰς πόλις Ἡρόδ. 5. 92, 1· εἰρήνην .. εἰς τὰς πατρίδας Πολύβ. 5. 105, 2.— Παθ., ὑποστρέφω, ἐπανέρχομαι, ἐξ Ἐρετρίας εἰς Μαραθῶνα Πλάτ. Μενέξ. 240C· ἐπὶ τὸ στρατόπεδον Ξεν. Ἀν. 3. 4, 36. **III.** ἕλκω, «τεντώνω» καταπέλτην, μνημονεύεται ἐκ τῶν Ἀρχ. Μαθημ.

κατᾰγωγεύς, έως, ὁ, κατάγων, καταβιβάζων, Μ. Φιλῆς τ. Α', σ. 349, ἔκδ. Mil.

κατᾰγωγή, ἡ, ἡ ἐκ τοῦ πελάγους εἰς τὴν ξηρὰν προσέγγισις, προσόρμισις, ἵνα μὴ ἁπορῶσιν ὕδατος καὶ λιμένων καὶ τῶν ἐπιτηδείων ἐν ταῖς καταγωγαῖς Θουκ. 6. 42.— Κατὰ Πολυδ. Α', 99: «χωρία ἐπιθαλαττίδια, οἷς ἔστι προσχεῖν ... λιμὴν ἢ καταγωγή». **6)** καθόλου, τόπος εἰς ὃν καταλύουσιν οἱ ὁδοιποροῦντες, κατάλυμα, πανδοκεῖον, σταθμός, Λατ. statio, ὡς τὸ **καταγώγιον**, Ἡρόδ. 1. 181., 5. 52., 6. 35, Πλάτ. Φαῖδρ 230B, κτλ.

2) τὸ καταβιβάζειν τι ἐκ μέρους ὑψηλοῦ, εἰς καταγωγὴν ὑδάτων ἐξαναλίσκων Ἰωσήπου Ἰουδ. Πόλ. 2. 9, 4· μεταφ., κ. τοῦ γένους, γενεαλογία, Πλούτ. 2. 843E. **II.** τὸ ἐπαναφέρειν τινὰ ἐκ τῆς ἐξορίας, ἀνάκλησις, Πολύβ. 32. 23, 8, Διόδ. 5. 4.

2) τὸ ἕλκειν ἢ ἐντείνειν καταπέλτην, τὸ «τέντωμα» αὐτοῦ, Ἀρχ. Μαθημ. σ. 125. **III.** πᾶν ὅ,τι ἐκτείνεται ἀπὸ σημείου τινὸς ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἔστι δὲ ῥὶς ἡ ἀπὸ τοῦ μεσοφρύου μέχρι τοῦ χείλους καταγωγὴ Θωμᾶς Μάγιστρ. σ. 784.

καταγωγιάζω, κατάγω, μετάγω που, Κ. Πορφυρ. Ἔκθ. Βασ. τάξ. σ. 667. 659, ἔκδ. Β.

κατᾰγώγιον, τό, τόπος εἰς ὃν δύναται ὁ ὁδοιπορῶν νὰ καταλύσῃ, κατάλυμα, πανδοκεῖον, Θουκ. 3. 68, Πλάτ. Φαῖδρ. 259A, Ξεν. Πόροι 3. 12· Μουσῶν κ. Πλουτ. Λούκουλλ. 42·— τὸν τύπον **καταγωγεῖον** ἀποκατέστησεν ὁ Πόρσων ἐν Ἀντιφάνους «Ἀφροδισίῳ» 2. 5, Μάχωνι παρ' Ἀθην. 337D. **II.** τὰ καταγώγια, ἑορτή τις ἐν Ἔρυκι τῆς Σικελίας ἐπὶ τῇ ἐπανόδῳ περιστερᾶς ἐκ τοῦ πελάγους, ἀντίθετον τῷ **ἀναγώγια**, Ἀθήν. 394F, πρβλ. Λοβεκ. Ἀγλαοφ. 177.

κατᾰγωγίς, ίδος, ἡ, σχοινίον δι' οὗ ἐνετείνετο ὁ καταπέλτης, Ἀρχ. Μαθημ. σ. 75, 76, 127. **III.** γυναικεία τις ἐσθής, Πολυδ. Ζ', 49.— Καθ' Ἡσύχ.: «καταγωγίς· ἱμάτιον ποιὸν παράπηχυ γυναικεῖον. καὶ σκεῦος πεντηρικόν. καὶ κράσπεδον. καὶ παράλωμα».

κατᾰγωγός, όν, ὁ κατάγων, καταβιβάζων, ἐπὶ γοήτων οἵτινες ἐζήτουν νὰ καταβιβάσωσι τὴν σελήνην, deducere lunam, Ἀνθ. Βατ. 2, σ. 600. **2)** μεταφ., ὁ καταβιβάζων, ὑποβιβάζων, Ἰαμβλ. Μυστ. 2. 6, κτλ. **II.** παρέχων καταφύγιον, ἐπὶ λιμένος ἢ ὅρμου, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 494.

κατ-ᾰγωνίζομαι: μέλλ. **-ίσομαι**, Ἀττ. **-ῐοῦμαι**, ἀποθ.:— ἀγωνίζομαι ἐναντίον τινός, τινα Πολύβ. 2. 42, 3, κτλ.· τὴν ἀλήθειαν ὁ αὐτ. 13. 5, 5. **2)** ὑπερισχύω ἐναντίον τινός, νικῶ, ὁ αὐτ. 2. 45, 4· κ. Ὀδυσσέα περὶ στεφάνου Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 22.—Παθ., καταγωνισθεὶς ὑπό τινος ὁ αὐτ. ἐν Συμπ.19.

κατᾰγώνισις, εως, ἡ, νίκη, Γλωσσ.· οὕτως ἀναγνωστέον παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ **κατάγωσις**·— ὡσαύτως **κατᾰγωνισμός**, ὁ, Πολυδ. Θ', 142.

καταγωνιστής, οῦ, ὁ, νικητής, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 63.

καταγωνιστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς καταγωνισμόν, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 706, ἔκδ. Stalb.

καταδαίνυμαι: μέλλ. **-δαίσομαι**, ἀποθ.: — καταβιβρώσκω, κατατρώγω, καταναλίσκω, μετ' αἰτ., Φρύν. Τραγ. παρὰ Παυσ. 10. 31, 2, Θεόκρ. 4. 34, Αἰλ. π. Ζ. 12. 6.

καταδαίω, κατακαίω, καταφλέγω, **κατεδάη** (παθ. ἀόρ.), Ἡσύχ. ἐν λ.· ἴδε **καταδατέομαι**.

καταδάκνω: μέλλ. **-δήξομαι**, καταδαγκάνω, καταδάκνω δάκτυλον ἄκρον, Βατραχομυομαχ. 45.— Παθ., καταξέομαι, κατὰ χρόα πάντ' ὀνύχεσσι δακνόμενος Θεόκρ. 7. 110.

καταδακρυχέων, ουσα, ἐσφαλμένος τρόπος γραφῆς τοῦ κατὰ δάκρυ χέων.

καταδακρύω, θρηνῶ, κλαίω, τὴν τύχην Ξεν. Κύρ. 5. 4, 31· τινος, διά τινα, Σουΐδ.· ἀπολ., κλαίω πικρῶς, Εὐρ. Ἑλ. 673, Πλουτ. Καῖσ. 41, κτλ. **II.** μεταβ. ἐνεργείας, κάμνω τινὰ νὰ δακρύσῃ, κινῶ εἰς δάκρυα, Ἀππ. Καρχηδ. 70, Ἐμφυλ. 4. 94.

καταδακτῠλίζω, «καταδακτυλίζειν· τῷ ἀσελγῶς τῷ δακτύλῳ τῆς τοῦ πέλας ἕδρας ἅπτεσθαι. τοῦτο καὶ σκιμαλίζειν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν» Α. Β. 48. 23· **καταδακτῠλικός, ή, όν**, ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ καταδακτυλίζειν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1381: πρβλ. **σκιμαλίζω**.

καταδᾰμάζω: μέλλ. **-άσω**, ὡς καὶ νῦν, δαμάζω ἐντελῶς, καταβάλλω, Θουκ. 7. 81, κατὰ μέσ. ἀόρ. **καταδαμάσασθαι**: παθ. ἀόρ. ἐν Δίωνι Κ. 50. 10.

καταδᾰμνάμαι, = τῷ προηγ., Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 137.

καταδάνειος [ᾰ], **ον**, «ὑποθηκευμένος», «καταφορτωμένος ἀπὸ δάνεια», «βουτημένος εἰς χρέη», οὐσία Διόδ. 17. 109.

κατᾰδᾰπανάω, σπαταλῶ, ἀσωτεύω, τὴν οὐσίαν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 12, 18· καὶ τὸ τῶν στρωμάτων δὲ βάρος εἰς τὰ ἐπιτήδεια καταδαπανᾶτε, δηλ. ἀντὶ νὰ φέρητε μεθ' ἑαυτῶν πολλὰ στρώματα, νὰ φέρητε πολλὰς τροφάς, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 30·— Παθ., [τὰ χρήματα] κατεδαπάνητό σφι Ἡρόδ. 5. 34.— Μέσ., εἶμαι ἄσωτος, Πύρρων παρ' Ἀθην. 419E. **II.** καταναλίσκω, ἔνθα δ' εἴ τι ἦν διαπορευόμενοι [κατεδαπανήσαμεν, ἐπὶ τροφῶν, Ξεν. Ἀν. 2. 2, 11· λιμὸς κ. τινα Σωτάδ. παρὰ Στοβ. 528. 21:— Παθ., καταδαπανᾶσθαι κακίᾳ, αἰκισμοῖς, κτλ., Ἐβδ. (Σοφ. Σολ. Ε', 14), Ἐκκλ.

καταδᾰπάνη, ἡ, μεγάλη δαπάνη, σπατάλη, Ἀλέξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 75.

καταδαπανητικός, ή, όν, ἄσωτος, ἐκ τοῦ Μ. Ἐτυμολ.

καταδάπτω: μέλλ. **-δάψω**, κατεσθίω, κατασπαράττω, μή με ἔα .. κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν Ἰλ. Χ. 339· κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν Ὀδ. Γ. 259· μεταφ., καταδάπτεται ἦτορ Π. 92.

καταδαρδάπτω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ προηγ., Ἡσύχ., Ἐκκλ.

καταδαρθάνω: ἀόρ. **κατέδαρθον**, καὶ κατὰ ποιητ. μετάθεσιν **κατέδρᾰθον**, Ὅμ.· ὡσαύτως παθ. ἀόρ. 6' **κατεδάρθην**, γ' πληθ. **κατέδαρθεν** Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1227,— χρόνος ὃν μεταχειρίζονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ μεταγενέστεροι (διότι ἐν Ὀδ. Ε. 471 ὁ Βεκκῆρος γράφει **καταδράθω** (ἐνεργ.) ἀντὶ **-δραθῶ** (Παθ.), καὶ ἐν Ἀριστοφ. Πλ. 300 ὁ Πόρσων διώρθωσε **καταδαρθόντα** ἀντὶ **-θέντα**). Ἀποκοιμῶμαι, κοιμῶμαι, «πλαγιάζω» (ἴδε κατωτ.), κατὰ τὸ πλεῖστον εὔχρηστον ἐν τῷ ἀορ., ἐν θάμνοισι κατέδραθον Ὀδ. Ζ. 285, πρβλ. Ψ. 18· τὼ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον Θ. 296· καδδραθέτην ἀντὶ κατεδραθέτην, Ο. 494· εἰ δὲ κεν .. καταδράθω Ὀδ. Ε. 471· ἔασον καταδαρθεῖν τί με, «νὰ πάρω ὀλίγον ὕπνον», νὰ κοιμηθῶ ὀλίγον, Ἀριστοφ. Νεφ. 38· κατέδαρθεν εὐδαίμων Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 445A, πρβλ. Ἱππ. 1151E, Ξενοφ. Ἀγησ. 9, 3·— ἐν τῷ ἐνεστ., ἀποκοιμῶμαι, καταλαμβάνομαι ὑπὸ τοῦ ὕπνου, ἀντίθετον τῷ **ἀνεγείρομαι**, Πλάτ. Φαίδων 71D, 72B: πρκμ. **καταδεδαρθηκώς**, ἀποκοιμηθείς, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 219C. **2)** ἁπλῶς, διέρχομαι τὴν νύκτα, κοιμῶμαί που, κατέδαρθον ἐν Θησείῳ ἐν ὅπλοις Θουκ. 6. 61.

καταδατέομαι: μέλλ. **-δάσομαι**, Μέσ.:— μοιράζομαί τι μετ' ἄλλων, κατασπαράττω, καταβιβρώσκω, ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται Ἰλ. Χ. 354.— Παθ., ὑπ' ἰχθύων καταδασθῆναι (Κόβητος κατεδεσθῆναι) Λουκ. Δημώνακτος βίος 35.— Καθ' Ἡσύχ.: «καταδέδασται· καταδέδρωται. καταμεμέρισται». **II.** τὰν γᾶν κατεδασσάμεθα, ἐκ νέου κατεμερίσαμεν, Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5775. 28· πρβλ. **προσδατέομαι**.

καταδεδίττομαι, ἀποθ., καταφοβίζω. Κύριλλ.— Καθ' Ἡσύχ. «καταδεδίτταται· καταφοβεῖται».

καταδεής, ές, (καταδέω) ἐλλιπὴς ἔν τινι, στερούμενός τινος, τινος Ἡρόδ. 2. 121, 2· ἀπολ., ἐπὶ προσώπων, ἐνδεής, πένης, Δημ. 141. 1· κ. τάφος, πενιχρὰ ταφή, Πλάτ. Νόμ. 719E. **2)** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ Συγκρ., **καταδεέστερος**, ὑποδεέστερος, κατώτερος, Ἰσοκρ. 16B, 294B, Δημ., κτλ.· καταδεέστερός τινος τῷ τάχει, πρὸς τὸ φρονεῖν Ἰσοκρ. 27D, 86A. **II.** Ἐπίρρ. **-δεῶς**, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ Συγκρ. **καταδεέστερον**, Ἰσοκρ. 99A, 130A, 240C, κτλ.· ὡσαύτως, καταδεεστέρως ἔχειν περί τι Δημ. 1182, ἐν τέλ.

καταδεής, ές, (καταδείδω) λίαν δειλός, Πολυδ. Γ', 136.

καταδεῖ, ἀπρόσ., ὑπάρχει ἔλλειψις, ἴδε ἐν λ. **καταδέω**.

καταδείδω, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ ἀορ. **-δεῖσαι**, καὶ (παρὰ τῷ Φαλάριδι ἔνθα κατωτ.) μέλλ. **-δείσειν**: — μεγάλως φοβοῦμαι, τι Ἀριστοφ. Εἰρ. 759, Ἀνδοκ. 29. 5, Θουκ. 2. 93· περί τινος Φίλων 2. 102· μή .. , αὐτόθι 590. **II.** ἐμβάλλω εἰς μέγαν φόβον, πτοῶ, Φαλάρ. Ἐπ, 84.

καταδείκνῡμι καὶ **-ύω**: μέλλ. **-δείξω**, Ἰων. ἀόρ. **κατέδεξα**: — ἀνακαλύπτω τι καὶ δεικνύω αὐτό, τὸν Ταρτησὸν οὗτοί εἰσι οἱ καταδέξαντες Ἡρόδ. 1. 163· Νεκῶ .. πρώτου καταδέξαντος (δηλ. τὴν Λιβύην περίρρυτον ἐοῦσαν) 4. 42, Πλάτ. Πολ. 407D, κτλ.· μετ' ἀπαρεμφ., κάμνω γνωστὸν ὅτι .. , Αἰσχίν. 39. 26· ἑπομένου συνδέσμου, κατέδειξεν ἐναργῶς, ὡς .. Ἀριστ.Ἀποσπ. 623.— Παθ., μετὰ μετοχ., κατεδέδεκτο ἐοῦσα οὐδὲν χρηστή, εἶχεν ἀποδειχθῆ ὅτι .., Ἡρόδ. 7. 215. **2)** ἐρευρίσκω καὶ διδάσκω, εἰσάγω, καταδεικνύω, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1079· ὅστις τέχνην πρῶτος κατέδειξεν Ἀντιφάνης ἐν «Κναφεῖ» 1· ἰατρικὴν Πλάτ. Πολ. 407D, πρβλ. 406C· τελετὰς Δημ. 772. 26· τὸν οἶνον τοὺς θεοὺς θνητοῖς καταδεῖξαι Κωμ. Ἀνώνυμ. 16· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., δεικνύω τὸν τρόπον καθ' ὃν γίνεταί τι, ἐπὶ τὰ κράνεα λόφους ἐπιδέεσθαι Κᾶρές εἰσι οἱ καταδέξαντες Ἡρόδ. 1. 171· ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 1032 ἀμφότεραι αἱ συντάξεις συνδυάζονται, τελετὰς θ' ἡμῖν κατέδειξε φόνων τ' ἀπέχεσθαι, πρβλ. 1062.

καταδειλιάω: μέλλ. **-άσω** [ᾰ], δεικνύω δειλίαν, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 22, Δημ. 1410. 5, Ἡρωδιαν. 2. 5.

καταδειμαίνω, φοβοῦμαι ὑπερβολικῶς, Εὐνάπ. σ. 138 (78 ἔκδ. Boiss.). **2)** μεταθ., καταφοβῶ, ἐμβάλλω εἰς μέγαν φόβον, κατατρομάζω, καταπληκτικῶ τοὺς βαρβάρους καταδειμαίνεις βλέμματι Μιχ. Ψελλ. ἐν Μεσ. Βιβλ. Σάθα τ. Ε', σ. 228.

καταδειπνέω, καταβιβρώσκω ἐν τῷ δείπνῳ, ταῦρον Δίλ. Ποικ. Ἱστ. 1. 24· πρβλ. Πλούτ. 2. 355C.

κατάδειπνον, τό, = **δεῖπνον**, Μανέθων 4. 200.

καταδενδρόομαι, Παθ., εἶμαι σύνδενδρος, περὶ τοῦ ὄρους Λιβάνου, Ἰω. Φωκᾶ Ἔκφρασις .. τῶν κατὰ Παλαιστίν. Ἁγ. Τόπ. 4.

κατάδενδρος, ον, πλήρης δένδρων, Νυμφόδ. παρ' Ἀθην. 265D, Διόδ. 17. 68, κτλ.· τὰ κ. τῶν ὀρέων Γεωπ. 2. 6, 1· πρβλ. **κάτοξος**.

καταδέομαι, μετὰ γεν. προσ., δέομαι θερμῶς, Λατ. deprecari, Πλάτ. Ἀπολ. 33E· πρβλ. **καταδέω** (Β).

καταδέρκομαι: ἀόρ: α' **κατεδέρχθην** Σοφ.: ἀόρ. β' **κατέδρᾰκον** Ὀππ. Ἀλ. 1. 10· ἀποθ. Ποιητ. ἀντὶ **καθοράω**, αὐτοὺς Ἥλιος .. καταδέρκεται ἀκτίνεσσι Ὀδ. Α. 16· μανίας ἄνθος καταδερχθῆναι Σοφ. Τρ. 1000, πρβλ. Ποιητὴν παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 661· ὡσαύτως, ἐπὶ χθόνα καὶ κατὰ πόντον αἰθέρος ἐκ δίης καταδέρκεαι ἀκτίνεσσι Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 70.

καταδερματόω, καλύπτω καλῶς διὰ δέρματος, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κατερρινωμένον**. (Ἄλλοι ἑρμηνεύουσιν: ἀφαιρῶ τὸ δέρμα).

κατάδεσις, εως, ἡ, τὸ στερεῶς δένειν, στερεὸν δέσιμον, Πλούτ. 2. 771A. **II.** δέσις διὰ μαγείας, Λατ. defixio, Πλάτ. Νόμ. 933A· πρβλ. **κατάδεσμος**.

καταδεσμεύω, δένω δι' ἐπιδέσμων, τραύματα Ἑβδ. (Σειράχ. Α', 7), πρβλ. Γεωπ. 12. 21. **II.** δένω ἰσχυρῶς, φυλάττω τι, μὴ καταδεσμεύσῃς εἰς ἁμαρτίαν, μὴ προσκολληθῇς εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ ἐπαναλάβῃς αὐτήν, Ἑβδ. (Σειράχ. Ζ', 8).

καταδεσμέω, = τῷ προηγ., Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 265D, κτλ.

κατάδεσμος, ὁ, ὁ ἐπιδενόμενος καὶ καλύπτων τι, καλυπτήρ, τηνδὶ περιζωσάμενος ὥαν λουτρίδα κατάδεσμον ἧδης περιπέτασον Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Παισὶ» 2. **II.** μαγικὸς δεσμός, τὸ μαγγανεύειν δι' αὐτοῦ, Πλάτ. Πολ. 364C, ἔνθα ἴδε Stallb.· κ. καὶ φαρμακεῖαι Ἀρτεμίδ. 1. 77· πρβλ. **κατάδεσις** II, **καταδέω** (Α) III.

κατάδετος, ον, ἰσχυρῶς δεδεμένος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Κωνστ. Μανασσ.

καταδεύω, καταβρέχω, πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι γιτῶνα οἴνου ἀποβλύζων, πολλάκις μὲ κατέβρεξας εἰς τὸ στῆθος ἀπεμῶν τὸν οἶνον, δηλ. ὅν σαι ἔβιδον νὰ πίῃς (ἐπὶ μικροῦ παιδίου), Ἰλ. Ι. 490 (486)· μήποτέ σ' οὐρανόθεν .. νέφος ἀμφικαλύψῃ .. , κατά θ' εἵματα δεύσῃ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 554· κεφαλῆφι δ' ὑπερθεν πῖλον ἔχειν .. ἵν' οὖατα μὴ καταδεύῃ (δηλ. ὁ ὑετός), αὐτόθι 544·— ἐπὶ ποταμοῦ, ποτίζω, πεδία κ. Εὐρ. Φοίν. 827.

καταδέχομαι, ἀποθ., δέχομαι, ἀποδέχομαι, τι εἰς τὴν ψυχὴν Πλάτ. Πολ. 401E· τινα ἐπὶ γάμον Λουκ. Τόξ. 44· πάσαις ταῖς πύλαις τὴν ἡδονὴν ὁ αὐτ. ἐν Νιγρ. 16·— ἰδίως ἐπὶ τροφῆς, τοὺς φακοὺς Εὔπολις ἐν Ἀδηλ. 29· πόμα Ἱππ. 1221D· τροφὴν Πλάτ. Τίμ. 84B, πρβλ. Ἀριστ. π. Ἀναπν. 11, 3. **2)** δέχομαι ὀπίσω, δέχομαι πάλιν εἰς τὴν πατρίδα, ἰδίως ἐκ τῆς ἐξορίας, Ἀνδοκ. 23. 42, Λυσ. 104. 22, κτλ.· Παθ. ἀόρ. **καταδεχθῆναι**, ἐπὶ παθ. σημασίας, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 31, Δίων Κ. 78. 39· καὶ μέλλ. **καταδεχθήσεσθαι**, αὐτόθι 40. 40. **3)** ἐπιδέχομαι, «ἀδικήμασι μεγίστοις ἀναβολὴν μὴ καταδεχομένοις» Σουΐδ. ἐν λέξ. **εἰσαγγελία** c.

καταδέω (Δ): μέλλ. **-δήσω**· δένω, προσδένω εἴς τι, δένω στερεῶς, πρυμνήσια, Ἰστὸν Ἰλ. Α. 436, Ὀδ. Β. 425· Ἵππους μὲν κατέδησαν .. ἱμᾶσιν φάτνῃ ἐφ' Ἱππείῃ Ἰλ. Κ. 567· οὕτως, ἐπ' ἀμέρσησι κάπῃσιν Θ. 434· ἐμὲ μὲν κατέδησαν .. ἐνὶ νηῒ Ὀδ. Ξ. 345· δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ Ο. 433· κ. λάρνακας Ἡρόδ. 3. 123.— Παθ., καταδεδεμένος τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἡρόδ. 2. 122· ἐν φόβῳ καταδεθεῖσα Εὐρ. Ἴων 1498, (οὕτω, μανία καταδεῖ τινα Ἑρμησιάναξ 3. 85)· καταδεῖται ψυχὴ ὑπὸ τοῦ σώματος Πλάτ. Φαίδων 83D.— Μέσ., δένω εἰς ἐμαυτόν, ἀγχόνιον βρόχον κατεδήσατο Εὐρ. Ἑλ. 686· μεταφ., ἀριθμῷ καταδήσασθαι Διον. Ἁλ. Τέχν. Ρητ. 11. 3· κ. τινὰ ὁρκίοις Παρθέν. 12. **2)** βάλλω εἰς τὰ δεσμά, φυλακίζω, καθείργω, Ἡρόδ. 3. 143, Θουκ. 8. 15, Πλάτ. Τίμ. 70E, κτλ.· κ. τὴν ἐπὶ θανάτῳ (δηλ. δέσιν) Ἡρόδ. 5. 72. **3)** καταδικάζω τινὰ ἐπί τινι ἐγκλήματι, μετ' ἀπαρ., κ. τινα φῶρα εἶναι Valck εἰς Ἡρόδ. 2. 174· καὶ οὕτως ἐν 4. 68, ἀντίθετον τῷ **ἀπολύω**. **II.** δεσμεύω, κωλύω, ἐμποδίζω, ἀνέμων κατέδησε κελεύθους ἢ κέλευθα Ὀδ. Ε. 363., Κ. 20· ἀλλ' ἐν Ζ. 272, κατέδησε κέλευθα, ἐσταμάτησε τὸν δρόμον μου, πρβλ. Δ. 380· οὕτω, τοῦ γε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν Ξ. 61. **II.** δένω διὰ μαγικῶν δεσμῶν, Δείναρχ. παρ' Ἁρποκρ., Ἀθήν. 670C, Δίων Κ. 50. 5, Συλλ. Ἐπιγρ. 538, 539· πρβλ. Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 378F· καὶ ἴδε **κατάδεσις** II, **κατάδεσμος** II.

καταδέω (Β): μέλλ. **-δεήσω**: — ἐλλείπομαι, εἶμαι ἐλλιπής, χρειάζομαι, μετὰ γεν., ἰδίως ἐπὶ ἀριθμῶν, ἡ ὁδὸς καταδεῖ πεντεκαίδεκα σταδίων ὡς μὴ εἶναι πεντακοσίων Ἡρόδ. 2. 7· οὗτος, πυραμίδα .. εἴκοσι ποδῶν καταδέουσαν .. [ὡς μὴ εἶναι] τριῶν πλέθρων ὁ αὐτ. 2. 134· ἕνδεκα μυριάδες ἦσαν, μιῆς χιλιάδος .. καταδέουσαι ὁ αὐτ. 9. 30, πρβλ. 70· ἐν 8. 82, τὸ **κατέδεε** δύναται νὰ ληφθῇ ὡς ἀπρόσ., δύο νηῶν κατ. ἐς τὸν ἀριθμόν, ὑπῆρχεν ἔλλειψις δύο πλοίων, ἢ (βέλτιον) δυνάμεθα νὰ νοήσωμεν τὸ ναυτικὸν ἐκ τῶν ἡγουμένων. **2)** ἔρχομαι κατόπιν, μένω ὀπίσω, ὑστερῶ, Θῆβαί τε αἱ Αἰγύπτιοι .. ἀνδρὸς ἰδιώτου μέσου δυνάμιει χρημάτων καταδέουσιν εἰς εὐδαιμονίαν Παυσαν. 8. 33, 2.

καταδηϊόω, λεηλατῶ, ἐρημώνω, Διον. Ἁλ. 11. 42, ἐν τῷ συνεπτυγμ. τύπῳ **καταδηόω**.—Ἐντεῦθεν οὐσιαστ. **-δήωσις**, ἡ, καταστροφή, ἐρήμωσις, Κύριλλ.

καταδηλέομαι, ἀποθ., βλάπτω, καταστρέφω, Ἐπιγρ. Ἀρχ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 11 (ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ **καταδαλέομαι**), ἴδε Böckh σ. 28.

κατάδηλος, ον, ἐντελῶς φανερός, καταφανής, ὁρατός, τούτοις οὐ κατάδηλος ἦν ἡ μάχη ὑπὸ τοῦ .. ὄρους Θουκ. 4. 44· κατάδηλος γίγνομαι, γίνομαι φανερός, ἀνακαλύπτομαι, Ἡρόδ. 1. 5., 3. 68· κ. μᾶλλον .. τὰ τῶν Χίων ἐφάνη Θουκ. 8. 10· κατάδηλον ποιεῖν Ἡρόδ. 3. 88· μετὰ μετοχ., κ. ἔσται φυλάσσων Σοφ. Ο. Κ. 1214· κ. γίγνονται προσποιούμενοι Πλάτ. Ἀπολ. 23D, κτλ.· κ. εἶναι ὅτι .. , ὡς .. Πλάτ. Πρωτ. 342B, 355B, Ἀριστ., κτλ.—Ἐπίρρ. **καταδήλως**, καταφανῶς, Πολυδ. Ϛ', 207.

κατάδημα, τό, λέξις ἀδήλου σημασίας ἐν Ἀριστ. Προβλ. 25. 2, 3.

καταδημᾰγωγέω, διὰ παντοίων τεχνασμάτων καὶ δημαγωγιῶν ἀπατῶ τινα καὶ ἀποστερῶ αὐτὸν τῶν δικαίων του, τινα Πλούτ. 2. 482D.— Παθ., τούτοις ὁ καταδημαγωγούμενος ὁ αὐτ. ἐν Περικλ. 9, Κλεομ. 13, κτλ.

καταδημαγωγία, ἡ, τὰ τεχνάσματα τοῦ δημαγωγοῦ, δημαγωγία, Γεωργ. Παχυμ. Ἀνδρον. σ. 176C.

καταδημιουργέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **δημιουργέω**, Θεόδωρ. Μετ. Σύμμικτα (Miscell.) 182.

καταδημοβορέω, καταναλίσκω, λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι, «δότω αὐτὰ τῷ πλήθει καταναλῶσαι» (Σχόλ.), Ἰλ. Σ. 301.

καταδημοκοπέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **δημοκοπέω**, Ἀππ. Μιθρ. 19.

καταδηριάομαι, Ἰλ. Η. 96, ἔνθα νῦν γράφεται διηρημένως **κάτα δηριάομαι**.

καταδιαίνω, καταβρέχω, Νικήτ. Παφλαγ. ἐν Combefis Auct. novis τ. 1. σ. 474C.

καταδιαίρεσις, ἡ, τὸ καταδιαιρεῖν, μερισμός, καταδιαιρέσεις (κατὰ διαιρέσεις Κῶδ.) τῶν μελῶν Φιλόδημ. περὶ Μουσ. ἐν Χειρογρ. Ἡρακλεωτ. τ. 1, στήλ. 30, 14.

καταδιαιρέω: μέλλ. **-ήσω**, διαιρῶ εἰς μέρη, τὸ πλῆθος εἰς λόχους Διον. Ἁλ. 4. 19· κύκλον εἰς μοίρας Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 23.— Μέσ., ἐλπίσαντες καταδιελέσθαι τὰς πόλεις, ὅτι θὰ τὰς μοιρασθῶσιν, Πολύδ. 2. 45, 1, Διόδ. 3. 29.

καταδίαιτα, ἡ, καταδικαστικὴ ἀπόφασις διαιτητοῦ ἐναντίον τινός, τὴν καταδίαιταν δεδοικότας Λεξ. Ρητορ. Καντάβριγ. ἐν Nauck, Lex. Vind. σ. 350.

καταδιαιτάω. (ἴδε **διαιτάω**) ὡς διαιτητὴς ἐκφέρω κρίσιν ἐναντίον τινός, ἀντίθετον τῷ **ἀποδιαιτάω**, ὁ διαιτητὴς οὐ κατεδίᾱτα, ἀλλ' ἀπιὼν ᾤχετο ἀποδιαιτήσας τούτου τὴν δίαιταν Δημ. 1190. 8, πρβλ. 542. 1· οἷός τ' ἦν πείθειν αὐτόν, ἣν κατεδεδιητήκει, ταύτην ἀποδεδιητημένην ἀποφαίνειν αὐτόθι 6, πρβλ. 544. 7., 1013. 21· ἐρήμην καταδιαιτᾶν τινος,

παταδικάζειν τινὰ ἐρήμην, Λουκ. Ὑπὲρ τῶν Εἰκόν. 15.— Μέσ., καταδιαιτᾶσθαι δίαιτάν τινος, ὅταν ἐνεργήσῃ τις ὥστε νὰ ἐκδοθῇ ἀπόφασις ἐναντίον τινὸς ἐν διαίτῃ, Λυσ. 172. 38· πρβλ. Reiske εἰς Δημ. 1013. 23., 1272. 9, καὶ ἴδε **καταδικάζω**.

καταδιαλλάσσω, συνδιαλλάττω, ἐν τῷ παθ. καταδιηλλάγην Ἀριστοφ. Σφ. 1284.

καταδιασπλεκόω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **σπλεκόω**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1082.

καταδιαφθείρω, **κατασπαταλῶ**, τὰ πατρῷα Εὔπολις ἐν «Αὐτολύκῳ» 10.

καταδιαχέω, διαχέω πανταχοῦ, ἐν τῷ παθ., τὸ αἷμα ὥσπερ τὰ τηκτὰ καταδιαχεῖσθαι Ἀριστ. π. Πνεύμ. 5, 8.

καταδίδω, δίδω, ἀπονέμω, τὰ ἀριστεῖα τινι Διον. Ἁλικ. π. Συνθ. 18. **II**. ἀμεταθ. ὡς τὸ **ἐκδίδωμι**, ἡ Προποντὶς καταδιδοῖ ἐς τὸν Ἑλλήσποντον Ἡρόδ. 4. 85, πρβλ. Πλουτ. Φάθ. 6· πρβλ. **ἐκδίδωμι** II.

καταδιΐστημι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **διΐστημι**, «καταδιΐστᾶσι· καταχωρίζουσι» Ἡσύχ., Φώτ., Σουΐδ.

καταδικάζω: μέλλ. **-άσω**, ὡς καὶ νῦν.— Συντάσσεται μετὰ γεν. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ., κ. τινὸς θάνατον Ἡρόδ. 1. 45· ζημίαν, δίκην κ. τινὸς Νόμ. παρὰ Δημ. 733. 5, κτλ.· πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 11·— μετὰ γεν. προσ. καὶ ἀπαρ., κ. τινὸς τὰ ἔσχατα παθεῖν Ξεν. Κύρ. 3. 1, 9, πρβλ. Ἀν. 6. 6, 15·— μόνον μετὰ γεν. προσ., Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 29. 2·— ἀπολ., Πλάτ. Νόμ. 958C.— Μέσ., ἐνεργῶ ὥστε νὰ ἐκδοθῇ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἐναντίον τινός, δίκην καταδικάζεσθαί τινος Θουκ. 5. 49, Δημ. 571. 21· κατ. τινος, ἄνευ τῆς αἰτιατ., Λυσ. 167. 41, Δημ. 1144. 17· ὡσαύτως, κ. τινος χρημάτων, ἐνεργῶ ὥστε νὰ καταδικασθῇ τις εἰς πληρωμὴν χρημάτων, Παυσ. 6. 3, 7· ἀπολ., Πλάτ. Νόμ. 857A, κτλ.· πρβλ. **καταγιγνώσκω** III.— Παθ., καταδικασθεὶς αὐτόθι 937C· ἐπὶ φόνῳ, διὰ φόνον, Διόδ. 4. 76, πρβλ. 3. 12· καταδεδικασμένος Ἰσαῖος 82. 18· παρὰ μεταγενεστ. συγγραφ. καταδικασθῆναι θανάτῳ, νὰ καταδικασθῇ τις εἰς θάνατον, Διόδ. 13. 101, κτλ., ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 475· θάνατον Δίων Κ. 68. 1· τὴν ἐπὶ θάνατον Ἀρτεμίδ. 4. 62· φυγὴν Ἀππ. Ἰταλ. 3· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., καταδικάζεται ἀποθανεῖν Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 29· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικαστοῦ, ἀντέλεγον μὴ δικαίως σφῶν καταδεδικάσθαι, ὅτι ἡ καταδίκη αὐτῶν ἐγένετο ἀδίκως, Θουκ. 5. 49. **II**. διακηρύττω διὰ ῥητῆς ἀποφάσεως, ὅτι .. Ξεν. Ἀν. 5. 8, 21.— Πρβλ. **καταδιαιτάω**.

καταδικαστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ καταδικάσῃ, Κλήμ. Ἀλ. 950.

καταδικαστής, **οῦ**, **ὁ**, **ὁ καταδικάζων**, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. σ. 242, Kiessl.

καταδίκη [Ῐ], ἡ, ὡς καὶ νῦν, Ἐπίχαρμ. 99 Ahr.· ἡ χρηματικὴ ποινή, ἀποζημίωσις, Θουκ. 5. 49, 50, Δημ. 1155. 2· μετεῖναι αὐτῷ τὸ ἥμισυ τῆς καταδίκης Συλλ. Ἐπιγρ. 2161. 16, πρβλ. 2556. 52., 5774. 156.

κατάδικος, **ον**, (δίκη) ὡς καὶ νῦν, **ὁ καθ' οὗ** ἐξεδόθη καταδικαστικὴ ἀπόφασις, **ὁ** καταδεδικασμένος, μετὰ γεν., φυγῆς, εἰς ἐξορίαν, Διόδ. 13. 63· θανάτου ὁ αὐτ. ἐν Ἐκλογ. 570. 55· ἀπολ., Ἀππ. Ἐμφυλ. 1. 2, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2759b.

καταδιόλλυμι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **διόλλυμι**, Θεοφυλ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 43A.

καταδιφθερόω, κατακαλύπτω διὰ διφθερῶν, ἤτοι δερμάτων ζώων, Πλούτ. 2. 664C.

καταδιφρεύω, καταρρίπτω ἀπὸ τοῦ δίφρου, Εὐστ. 183. 38.

καταδίχιον, τό, μέτρον τι, Ἐπιγρ. Ταυρομενίου Σικελίας, N. Jahrb. f. Philol. etc. 1869 σ. 307.

καταδιψάω: μέλλ. **-ήσω**, κάμνω τινὰ νὰ διψήσῃ, Εὐμάθ. σ. 149.

καταδίψιον, τό· «εἶδος καύματος» Ἡσύχ.

κατάδιψος, **ον**, ἔχων δίψαν, ἐπιθυμίαν πράγματός τινος, μετὰ γεν., κατάδιψοι λόγου τυγχάνουσιν Βασίλ. τ. σ. 896D: ἀπολ., Ἑρμῆς Τρισμέγ. σ. 39. 5.

καταδιωκτικός, **ή**, **όν**, ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ κάμῃ τινὰ νὰ φεύγῃ, ὁσμὴν .. καταδιωκτικὴν .. ζώων Ὡραπόλλ. 2. 90.

καταδιώκω: μέλλ. **-ξω** ἢ **-ξομαι**, τρέχω κατόπιν τινὸς ὅπως συλλάβω αὐτόν, καταδιώκω, Θουκ. 1. 49., 3. 84, κτλ.·— μεταφ., ἐπιδιώκω, Πολύβ. 6. 42, 1.

καταδοκέω: μέλλ. **-δόξω**· κυρίως σκέπτομαι ἢ νομίζω τι ἐναντίον ἢ πρὸς βλάβην τινός, μετ' ἀπαρ., κ. τινα ποιεῖν τι, ὑποπτεύω τινὰ ὡς πράττοντά τι ἢ ὄντα τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, Ἡρόδ. 3. 27· κ. σφέας εἶναι κλῶπας 6. 16· καταδόξας .. σφέας ἐθελοκακέειν 8. 59, πρβλ. 9. 57· οὕτως ἐν 1. 22, 111., 3. 69, κτλ., εὐκόλως ἐξυπακούεται ἀπαρέμφατον ἐκ τῶν συμφραζομένων· ἡ αἰτ. προσ. μετατρέπεται εἰς δοτ. ἐν 9. 99, τοῖσι κατεδόκεον νεοχμὸν ἄν τι ποιέειν, ἴδε Schweigh.:— τὸ Παθ. εἶναι ὡσάυτως ἐν χρήσει μετ' ἀπαρ., καταδοχθεὶς φονεὺς εἶναι Ἀντιφῶν 116. 32, πρβλ. 35·— ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, οὐ .. ἂν κοτε κατέδοξα, ἔνθεν ἦν, οὐδέποτε ἤθελον εἰκάσῃ τίνος υἱὸς ἦτο, Ἡρόδ. 1. 111.

κατ-ᾱδολεσχέω: ἀόρ. **κατηδολέσχησα**·— καταζαλίζω, ἐνοχλῶ τινα διὰ τῆς πολυλογίας μου, πῶς οὖν σὺ πένης ὢν φλυαρεῖς τοσαῦτα καὶ καταδολεσχεῖς ἡμῶν; Πλούτ. 2. 22A· κατηδολέσχηκά σου φιλόσοφε 503B·— μετοχ. παθ. πρκμ. **κατηδολεσχημένος** Σουΐδ.

καταδονέω, καταταράττω, τρομάζω, Κύριλλ.

καταδοξάζω: μέλλ. **-άσω**, = **καταδοκέω**, Ξεν. Ἀν. 7. 7, 30, Διοδ. Ἔκλογ. 520. 25· καὶ ἐν τῷ Παθ., αὐτόθι 39. **2)** σχηματίζω ἐσφαλμένην γνώμην περί τινος, ὑπέρ τινος Διον. Ἁλ. 6. 10· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., αὐτόθι 29.

καταδουλεύομαι, = **καταδουλόω**, Σύμμαχ. ἐν Παλ. Διαθ., Εὐσ. παρὰ Στοβ. 79. 12.

καταδουλίζομαι, ἀποθ. = τῷ προηγ., Κουρτ. Ἐπιγραφ. Δελφ. 2· ἀόρ. **καταδουλίξασθαι** αὐτόθι 39·— **καταδουλισμός**, ὁ, καταδούλωσις, ἐφάπτεσθαι ἢ ἅπτεσθαί τινος ἐπὶ καταδουλισμῷ, τυπικὴ φράσις ἐν Δελφ. Ἐπιγραφαῖς ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγραφ. 1699, 1701, 1704, κ. ἀλλ.

καταδουλόω, ἄγω εἰς δουλείαν, ὑποδουλώνω, Ἀθήνας Ἡρόδ. 6. 109· τὴν Ἑλλάδα 8. 144· Ἀθηναίοις τὴν Κέρκυραν καταδουλοῦν Θουκ. 3. 70, πρβλ. Ἰσοκρ. 192E.— Παθ., καταδεδούλωντο Ἡρόδ. 5. 116· κατεδουλώθησαν 6. 22· καταδεδουλωμένος ὑπό τινος Πλάτ. Συμπ. 219E, πρβλ. Λυσ. 149. 39. **2)** εὐχρηστότερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κάμνω τινὰ δοῦλον εἰς ἐμαυτόν, ὑποδουλώνω, τὴν μητρόπολιν Ἡρόδ. 7. 51· τινας Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 13, κτλ.· ἡ τύχη .. τὸ σῶμα κατέδουλώσατο Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 39· οὕτω καὶ παθητ. πρκμ. **καταδεδούλωμαι** Εὐρ. Ι. Α. 1269, Πλάτ. Πολ. 351B, Μενέξ. 240A· δουλείαν κ. τινα Ἐβδ. (Ἰεζεκ. ΚΘ', 18). **II**. ὑποδουλώνω τὸ πνεῦμα, ἐξασθενῶ, καταδουλοῖ τὴν τόλμιαν ἡ ἀνάγκη Ἀππ. Καρχηδ. 81.— Παθ., Ξεν. Κυρ. 3. 1, 23, Πλάτ., κλ. **2)** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, καταδουλοῦσθαι τὴν γνώμην Ἱππ. π. Ἀγμ. 762· τὰς ψυχὰς Ἰσοκρ. 270C· τὸ λογιστικὸν Πλάτ. Πολ. 553D.

καταδούλωσις, **εως**, ἡ, ὑποδούλωσις, ὑποταγή, Θουκ. 3. 10., 7. 66, Πλάτ. Νόμ. 776D.

καταδουπέω, πίπτω μετὰ δούπου ἢ ἰσχυροῦ ἤχου, τυπεὶς κατέδουπε κεραυνῷ Ἀνθ. Π. 7. 637.— Καθ' Ἡσύχ.: «κατέδουπε· τέθνηκε». **II**. μεταθ., διὰ τοῦ δούπου «ξεκωφαίνω», Νικήτ. Χρον. 2. 7.

Κατάδουποι, **ων**, **αἱ**, ὄνομα τῶν καταρρακτῶν τοῦ Νείλου, ἢ ὡς τὸ **Καταβαθμός**, ἡ ἀπότομος κατωφέρεια ἐξ ἧς γίνονται οἱ καταρράκται, Ἡρόδ. 2. 17, Θεόφρ. π. Λίθ. 34, Φιλόστρ. 264, Πλιν. 5. 9· παρὰ τῷ Κικ. de Rep. 6. 18, Catadupa, ὡς οὐδέτ. πληθ.— Καθ' Ἡσύχ. «κατάδουπος· ὀργίλος. καταρράκτης». (Συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ **καταδουπέω**, ἀλλ' ἴσως εἶναι ἐγχώριον ὄνομα λαβὸν τύπον Ἑλλ. λέξεως).

καταδοχή, ἡ, ἡ ἐκ νέου παραδοχή, ἀποδοχή, Πλάτ. Νόμ. 867E. **2)** ἡ παραλαβὴ κληρονομίας, Θεοφίλου Ἀντικένσωρος Ἰνστιτοῦτα 2. 19, 432. **II**. μέρος ὅπερ δέχεταί τι, Γαλην. 14. 713, 13.

καταδρᾰθῶ, ἴδε **καταδαρθάνω**.

καταδράσσομαι, Μέσ., ὀράττομαι ἐντελῶς, Διοσκ. περὶ Ἰοβόλ. σ. 44.

καταδρέπω, ἀποκόπτω, τῶν δενδρέων **τὰ φύλλα** Ἡρόδοτ. 8. 115.

καταδρομή, ἡ, ἐπιδρομή, εἰσβολή, Θουκ. 1. 142· ἐνέδραι καὶ κ. 5. 56· καταδρομὰς ποιεῖσθαι 7. 27, κτλ.· καταδρομῆς γενομένης Λυσ. 160. 29· ὥσπερ κ. ἐποιήσω ἐπὶ τὸν λόγον μου Πλάτ. Πολ. 472A. **2)** μεταφ., βιαία προσβολή, λοιδόρημα, ὀνειδισμός, κ. μέλλει περὶ ἐμοῦ ποιεῖσθαι Αἰσχίν. 19. 6, πρβλ. Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 3· κ. ποιεῖσθαι κατά τίνος Πολύβ. 12. 23, 1· πρβλ. Ἐρνέστ. Λεξ. Ρητορ., καὶ **καταθέω**. **II**. ὀπὴ ἐντὸς τῆς γῆς ἢ τῆς ἄμμου χρησιμεύουσα ὡς φωλεὰ ἢ κρησφύγετον εἰς ζῷά τινα, Αἰλ. π. Ζ. 2. 9., 5. 49., 9. 1.

κατάδρομος, **ον**, ὁ ὑποστὰς καταδρομήν, ἐρημωθείς, μέλαθρα πυρὶ κατάδρομα Εὐρ. Τρῳ. 1300. **II**. ὡς οὐσιαστ., σχοινίον ἐφ' οὗ παίζουσιν οἱ σχοινοβάται, Sueton. Ner. 11.

καταδροσίζω, καταβρέχω διὰ τῆς δρόσου, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 6. 88.

κατάδρυμμα, τό, σπάραγμα, σαρκῶν .. καταδρύμματα χειρῶν, σπαράγματα τῆς σαρκὸς διὰ τῶν χειρῶν, Εὐρ. Ἱκέτ. 52.

κατάδρῡμος, **ον**, πλήρης δρυμῶν, λίαν δασώδης, Στράβ. 199.

καταδρύπτω: μέλλ. **-δρύψω**, σπαράττω, ξεσχίζω (διὰ τῶν ὀνύχων), παρειὰς Ἀνθ. Π. 5. 43., 7. 487, πρβλ. Μ. Ἀντων. 6. 20.— Μέσ., κατὰ δ' ἑδρύπτοντο παρειάς, κατέσχιζον τὰς παρειάς των, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 243.

καταδῡφάσσω: μέλλ. **-άξω**, περιφράσσω, κατακλείω, κατασφαλίζω, Λυκόφρων 239.

καταδῡναστεία, ἡ, κατάθλιψις, καταπίεσις, Ἐβδ. (Ἔξοδ. Ϛ', 7, κ. ἀλλ.).

καταδῡναστεύω, ἐξασκῶ δυναστείαν ἐπί τινος. καταθλίβω, τινὰ

Ξεν. Συμπ. 5, 8, Ἑδδ. (Ἔξοδ. Α', 13, κ. ἀλλ.)· τινὸς Διόδ. 13. 73, ἴδε Σουίδ.· ἀπολ., Στράβ. 747, Πλούτ. 2. 367D.— Παθ., κατατιέζομαι, ὑπό τινος Στράβ. 270, Διοδ. Ἐκλογ. 611. 84, Ἑδδ. Νεεμ. Ε', 5), Παλ. Διαθ.

καταδύνω, ἴδε **καταδύω**.

κατάδῦσις, εως, ἡ, ἡ ὑπὸ τὸ ὕδωρ καταβύθισις, δύσις, ἐπὶ ἀστέρων, Ἱππαρχ. εἰς Ἄρατ.·— κατάβασις, Λουκ. π. Ἀληθ.Ἱστ. 1. 33. **II.** κρύπτη, ὀπή, ὁ αὐτ. ἐν Ἔρωσι 34, Ἀθήν. 477D.

καταδύστης, ου, ὁ, ὁ καταβυθίζων, Ἡσύχ. ἐν λ. **καταύστης**, ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 433.

καταδῦσωπέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **δυσωπέω**, ἐνθέρμως ἱκετεύων δυσωπῶ (κάμνω νὰ ἐντραπῇ), τινά Λουκ. Θυσ. 3.

καταδύω ἢ **-δύνω**. **I.** ἀμετάβ., ἐν τῷ ἐνεργ. ἐνεστ. **καταδύνω** καὶ τῷ μέσῳ **καταδύομαι**: μέλλ. **-δῦσομαι**: ἀόρ. **-εδῦσάμην**, Ἐπικ. δ' καὶ γ' ἐνικ. **-δῦσεο, -δῦσετο**: ἐνεργ. ἀόρ. δ' **κατέδυν**: πρκμ. **καταδέδῦκα**. Κατέρχομαι, καταβαίνω, βυθίζομαι, δύνω («βασιλεύω»), ἰδίως ἐπὶ τοῦ ἡλίου (ὡς ὁ Ὅμ. ἀείποτε ἐν τῷ ἐνεργ. ἀορ. δ'), ἡέλιος κατέδυ Ἰλ. Α. 475, κτλ.· ἄμ' ἠελίῳ καταδύντι αὐτόθι 592· ἐς ἠέλιον καταδύντα Ὀδ. Κ. 183· ὡσαύτως, ἡέλιος καταδῦόμενος Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 197· οὕτω, καταδεδυκέναι τὴν νῆσον κατὰ θαλάττης Ἡρόδ. 7. 135· ὡσαύτως, ἐπὶ νεώς, βυθίζομαι ἢ μᾶλλον καθίσταμαι ἀνίκανος πρὸς πλοῦν (ἴδε κατωτ. ΙΙ), ὁ αὐτ. 8. 90, Θουκ. 2. 92., 7. 34, Ξενοφ. Ἑλλ. 1. 6, 35, κτλ.· ὡσαύτως, οἱ ἱππεῖς καταδύνοντες ἐν τέλμασιν Πολύβ. 5. 47, 2· βυθίζομαι ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀναδύνω**, Βατραχομ. 89· καταδεδυκώς, χωθεὶς ἐντός, Ἀριστοφ. Σφ. 140· ἴδε ἐν λ. **ἀνακύπτω** καὶ κατωτ. ΙΙ. **2)** εἰσδύομαι, εἰσέρχομαι εἰς, Λατ. subire, μετ' αἰτ., καταδῦναι ὅμιλον Ἰλ. Κ. 231, κτλ.· κατεδύσετο πουλὺν ὅμιλον αὐτόθι 517· καταδύσεο μῶλον Ἄρηος Σ. 134· οὕτω, μάχην, δόμον, πόλιν καταδῦναι Γ. 241, Θ. 375, Ὀδ. Δ. 246·— ὡσαύτως, ἐπομένης προθέσεως, μυῖαι καδδῦσαι (Ἐπικ. ἀντὶ καταδ-) κατά .. ὠτειλὰς Ἰλ. Τ. 25· σπάργαν' ἔσω κατέδυνε Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 237· καταδυσόμεθ'.. εἰς Ἀΐδαο δόμους, θὰ κατέλθωμεν εἰς .., Ὀδ. Κ. 174· οὕτω, καταδύνειν ἐς ὕλην Ἡρόδ. 9. 37, πρβλ. 4. 76· εἰς φάραγγας, ἐπὶ λαγωῶν, Ξεν. Κυν. 5. 16· εἰς ἄπασαν [τὴν πόλιν] Πλάτ. Πολ. 576D· κατὰ τῆς γῆς Ἡρόδ. 4. 132· κατὰ τέφρας πολλῆς Πλουτ. Κάμιλλ. 32· — συχν. μετὰ τῆς ἐννοίας τοῦ **λαθραίως**, ὑπεισέρχομαι, ἐμβαίνω, καταδύεται εἰς τὸ ἐντὸς τῆς ψυχῆς ὅ τε ῥυθμὸς καὶ ἁρμονία Πλάτ. Πολ. 401D· ἡ ἀναρχία εἰς τὰς ἰδίας οἰκίας αὐτόθι 562E. **3)** ὑφέρπω καὶ κρύπτομαι, καταδύομαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης Ξεν. Κύρ. 6. 1, 35· καταδεδυκὼς ἐν τῇ οἰκίᾳ Πλάτ. Πολ. 579B· ὁ σοφιστὴς ἐς ἄπορον τόπον καταδέδυκεν ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 239C, κτλ. **4)** εἰσέρχομαι εἰς .., δηλ. «φορῶ», ἐνδύομαι, κατέδυ κλυτὰ τεύχεα Ἰλ. Ζ. 504, πρβλ. Ὀδ. Μ. 228· κατεδύσετο τεύχεα καλὰ Ἰλ. Η. 103· εἵματα Μόσχ. 4. 102. **II.** Μεταβατ. ἐνεργείας, κάμνω τινὰ νὰ βυθισθῇ, καταβυθίζω, Λατ. mergere, submergere, λίαν σπάνιον ἐν τῷ ἐνεστ., ἐμπίπτων καὶ καταδύων Φερεκρ. ἐν «Ἀγρίοις» 6· ἐμὲ καταδύουσι τῷ ἄχει Ξεν. Κύρ. 6. 1, 37· κατὰ τὸ πλεῖστον κατ' ἀόρ. α', γαύλους δὲ .. καταδύσας Ἡρόδ. 6. 17, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 49· ἀλλ' ἐν ναυμαχίᾳ, καταδῦσαι ναῦς συνηθέστερον σημαίνει καταστρέψαι αὐτὰς μέχρι τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, καταστῆσαι αὐτὰς ἀνικάνους πρὸς πλοῦν ἢ ἐνέργειαν, Ἡρόδ. 8. 87, 88, 90, Θουκ. 1. 50, ἴδε ἀνωτ. 1. 1· ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν, ἀφήσαμεν τὸν ἥλιον νὰ δύσῃ μὲ τὴν ὁμιλίαν μας, Λατ solem condere, Ἀνθ. Π. 7. 80, πρβλ. Ἀριστοφ. 1. 24, καὶ ἴδε **ἐνδύω** ΙΙ.

κατ-άδω, Ἰων. **-αείδω**:— ᾄδω πρός τι, Λατ. occinere, καὶ ἐπομ., **I.** μεταβ., θέλγω, καταπραΰνω διὰ τοῦ ᾄσματος, τινα Διον. Ἀλ. 4. 29, Πλούτ. 2. 745E, Λουκ.· καὶ μετὰ δοτ., ᾄδω μαγευτικὴν ᾠδὴν (ἐπῳδὴν) εἴς τινα, καταείδοντες .. τῷ ἀνέμῳ Ἡρόδ. 7. 191, πρβλ. **καταγελάω**.— Παθ., δι' ἐπῳδῆς ἐπείγομαι νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ., οἱονεὶ καταδόμενος κατὰ Reisk. ἀντὶ καταναγκαζόμενος Αἰλ. π. Ζ. 5. 25. **6)** κ. δεῖπνον, κάμνω τὸ δεῖπνον εὔθυμον δι' ᾀσματος, Αἰλ. Ποικ.Ἱστ. 7. 2. **2)** ᾄδω συνεχῶς, «ξεκωφαίνω» ᾄδων, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 2. 2· — ᾄδω ἐναντίον τινὸς ἐπῳδάς, ὁ αὐτ. ἐν Φιλοψ. 31· Παθ., ἔχω τινὰ ἐνώπιόν μου ᾄδοντα, ὁ αὐτ. ἐν Δὶς Κατηγ. 16. **3)** πληρῶ δι' ᾀσμάτων, τὰς λόχμας Λόγγος 1. 9· ἠδὼν .. κατᾴδει τῶν ἐρημαίων χωρίων Αἰλ. π. Ζ. 1. 43. **II.** μετὰ συστοίχ. αἰτ., ᾄδω ὡς ἐπῳδήν, ἐπᾴδω, κατῇδε βάρβαρα μέλη μαγεύουσ' Εὐρ. Ι. Τ. 1337. **III.** ἀμεταβ., ᾄδω ἄνωθεν ἢ καθ' ἅπασαν τὴν ἔκτασιν τόπου τινός, ἐπὶ πτηνῶν, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 1, π. Ζ. 1. 20.

καταδωροδοκέω, διαφθείρομαι διὰ δώρων, δέχομαι δωροδόκημα, Ἀριστοφ. Σφ. 1036, Λυσίας 178. 6· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἀριστοφ. Βάτρ. 361, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 26.

κατ-αείδω, Ἰων. ἀντὶ **κατᾴδω**.

καταειέρωσα (=**καθειέρωσα**), Ἐπιγρ. Ρώμης, τῶν χρόνων Σεβήρου τοῦ αὐτοκράτορος, CIG. 5921,—Ἐπιγρ. Μαιονίας Μουσ κ. βιβλ. Σμύρνης 1880, σ. 161.

καταειμένος, η, ον, μετοχ. παθ. πρκμ., **1)** τοῦ **καταέννυμι**, Ὀδ. Ν. 351. **2)** τοῦ **καθίημι**, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 830.

καταείσατο, ἴδε **κάτειμι**.

καταέννῡμι ἢ **-εινύω** (ἀρχ. Ἐπικ. ῥῆμα μὴ ἀπαντῶν ἐν τῷ τύπῳ **καθ-έννυμι** ἕνεκα τοῦ δίγαμμα, πρβλ. **ἐπιέννυμι**), εὔχρηστον μόνον κατὰ παρατ., ἀόρ. καὶ πρκμ. παθ. (ἴδε κατωτ.). Ἐνδύω, καλύπτω, θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυσαν (ἀόρ., διάφ. γρ. καταείνυον) Ἰλ. Ψ. 135 (περὶ τοῦ ἐθίμου ἴδε **κείρω** Ι)· νηοὺς αἵματι καπνῷ τε .. καταείνυον Ὀππ. Ἀλ. 2. 673.— Παθ., ὄρος καταειμένον ὕλῃ Ὀδ. Ν. 351, Τ. 431, Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 228, εἰς Ἀφρ. 286.

καταϜελμένον τὸν πολιατᾶν (= κατ-ειλμένων, συνηθροισμένων τῶν πολιτῶν), μετοχ. τοῦ **κατείλω**, Ἐπιγρ. Γορτυνίων Κρήτης, Cau. 37 = IG. ant. 476.

κατ-αζαίνω, κάμνω τι ἐντελῶς ξηρόν, καταξηραίνω, στεγνώνω, καταζήνασκε δὲ δαίμων (Ἰων. ἀόρ. α'), Ὀδ. Λ. 587.

καταζάω, ζῶ, διέρχομαι τὴν ζωήν μου, ἐν ἀνακτόροις θεοῦ καταζῇ δεῦρ' ἀεὶ σεμνὸν βίον Εὐρ. Ἴων 56· πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 192B, Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 1. 10, 10, Πλούτ. 2. 194A, κτλ.

καταζεύγνῡμι καὶ **-ύω**: μέλλ. **-ζεύξω**: — ζευγνύω ὁμοῦ, ἐν ἅρματι κ. σθένος ἵππειον Πινδ. Π. 2. 21.— Παθ., δύο πλοῖα κατέζευγμένα Διόδ. 20. 85· μεταφ., εἶμαι ἡνωμένος, ταῖς πρώτον οὕτω καταζευγνυμέναις πόλεσιν Πλάτ. Νόμ. 753E· ἐπὶ γάμου, Αἰλ. Ποικ.Ἱστ. 4. 1. **2)** ἐν τῷ Παθ. ὡσαύτως, περιορίζομαι, δεσμεύομαι, ὑπ' ἀνάγκης Ἡρόδ. 8. 22· ἐν τυμβήρει θαλάμῳ κατεζεύχθη Σοφ. Ἀντ. 946· δουλείᾳ Κλήμ. Ἀλ. 4. **II.** ἀμεταβ., καταλύω, στρατοπεδεύω, ἀντίθετον τῷ **ἀναζεύγνυμι**, Πολύβ. 3. 95, 3, κτλ.

καταζευγοτροφέω, κατασπαταλῶ χρήματα εἰς ἀγοράν καὶ διατροφὴν ζευγῶν ἵππων, Ἰσαῖος 55. 23.

κατάζευξις, εως, ἡ, σύζευξις, ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς Πλούτ. 2. 750C. **II.** ἀντίθετον τῷ **ἀνάζευξις**, στρατοπέδευσις, ὁ αὐτ. ἐν Σύλλ. 28, κτλ.

καταζήνασκε, ἴδε **καταζαίνω**.

καταζητέω, ἐρευνῶ, ἐξετάζω, καταζητεῖν ἑαυτοὺς ἑφ' ἑκάστην πρᾶξιν ἀγαθὴν Γεωργ. Ἀλ. Βίος Χρυσ. τ. 8, σ. 187, 16.

καταζοφόω, ἐπισκοτίζω, οὐρανὸν κατεζόφωσε Ἰω. Δαμασκ. Ἐπιστ. πρὸς Θεόφ. Αὐτοκρ. σ. 126.

καταζυγίς, ἡ, = **κατάζευξις**, Matth. Vett σ. 60, 64, 65, κλ.

καταζωγρᾰφέω: μέλλ. **-ήσω**, ζωγραφῶ, περιγράφω, Εὐμάθ. 4. 8, Βασίλ.

καταζωμεύω, ῥοχῶ τι ἐντελῶς, Ἡσύχ.

κατάζωμα, τό, «ἔνδυμα» Ἡσύχ. ἐν λ. **ἔλατρον** (ἔνθα **κατάζωσμα**).

καταζώννῡμι καὶ **-νύω**: μέλλ. **-ζώσω**:—ζωννύω στερεῶς· Μέσ., ζωννύω δι' ἑαυτόν, δορὰς ὄφεσι κατεζώσαντο Εὐρ. Βάκχ. 698· ἐν ἱματίοις κ. τοὺς χιτωνίσκους Πλουτ. Πύρρ. 27.— Παθ., χιτῶνας μίτραις κατεζωσμένοι Διον. Ἀλ. 2. 70.

καταζώστης, ου, ὁ, «καταζῶσται· ἱμάντες οἱ τὰ σκεύη τοῖς ἵπποις καταζωννύοντες» Ἡσύχ.

καταζωστικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος εἰς ζῶσιν, τὸ καταζωστικόν, ἔργον τι τοῦ Ὀρφέως διαλαμβάνον περὶ τοῦ τρόπου τῆς ζώσεως τῶν ἱερῶν ἐσθήτων, Σουίδ., ἴδε Λοβέκ. εἰς Ἀγλαόφ. 727.

κατ-άημι, Ἐπικ. μετοχ. ἀορ. **καταέσσας**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ ἄημι, Ἡσύχ.

καταθᾰλαττίζω, κατακαλύπτω, κατακλύζω μέρος τι δι' ὕδατος καὶ καθιστῶ αὐτὸ ὡς θάλασσαν, καταθαλαττίζει (ὁ Νεῖλος) τὴν Αἴγυπτον Μ. Γλυκ. Χρον. σ. 16D.

καταθᾰλαττόω, ῥίπτω εἰς τὴν θάλασσαν, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 712.

καταθάλπω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **θάλπω**, Πλούτ. 2. 367D, Διογ. Α. 7. 152.

καταθαμβέομαι, Παθ., εἶμαι ἔκθαμβος πρός τι, μετ' αἰτιατ., Πλουτ. Νουμ. 15, Φαβ. 26.

καταθάπτω: μέλλ. **-ψω**, θάπτω, Ἰλ. Τ. 228, Ω. 611, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1553, Λυσ. 107. 23, Ἰσοκρ. 388E.

καταθαρσέω, παρὰ νεωτέροις Ἀττ. **-θαρρέω**, φέρομαι θαρραλέως, τολμηρῶς ἐναντίον τινός, τινος Πολύβ. 1. 40, 3, Στράβ. 573, κτλ. **II.** ἔχω πεποίθησιν ἔν τινι, τοῖς ὅλοις Πολύβ. 3. 86, 8.

καταθαρσύνω, παραθαρρύνω τινὰ πρός τι, τινὰ πρὸς τὸ μέλλον Πλουτ. Λούκουλλ. 29.— Παθητ., ἐν τῷ τύπῳ **καταθρασύνομαι**, = τῷ προηγ., Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 21. 2, Διογ. Α. 2. 127· μετὰ γεν., Θεμίστ. 464. 10 Δινδ.

καταθαυμάζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **θαυμάζω**, Κύριλλ.

καταθεάομαι: μέλλ. **-άσομαι** [ᾰ], ἀποθ.: — θεωρῶ, βλέπω τι ἄνωθεν, τὰ γιγνόμενα καταθ. ἀπὸ λόφου Ξεν. Ἀν. 6. 5, 30· καταθ. εἴς τι αὐτόθι 1. 8, 14·— καθόλου, θεωρῶ, μελετῶ, φορὰς ἄστρων Πλούτ. 2. 426D· μεταφ., θεῶμαί τι νοερῶς .., Ξεν. Κύρ. 8. 2, 18.

καταθεατέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ προηγ., δεῖ καταθεᾶσθαι, Πλωτῖν. ἔκδ. Kirchh. τ. 1, σ. 13. 9.

καταθείω, καταθείομαι, καταθείομεν, ἴδε **κατατίθημι**.

καταθέλγω: μέλλ. **-ξω**, ὑποτάσσω διὰ μαγικῶν τεχνασμάτων ἢ ἐπῳδῶν, καταμαγεύω, τοὺς αὐτὴ κατέθελξε (δηλ. ἡ Κίρκη) Ὀδ. Κ. 213, πρβλ. Χρύσιππ. παρ' Εὐστρ. 511. 20, Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 12, κτλ.

κατάθελξις, εως, ἡ, μάγευμα, Λουκ. Φιλοψ. 9.

καταθεματίζω, = **ἀναθεματίζω**, κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν κριτικῶν ἐκδόσ. τῆς Καιν. Διαθ. ἐν Εὐαγγ. κ. Ματθ. κς', 74, Ἀποκάλ. κϐ', 3, ἀντὶ **καταναθεματίζω**·— **καταθεματισμός, οῦ**, ὁ, Ἰουστ. Μάρτ. Ἀποκρ. πρὸς Ὀρθοδ. 121, ἔνθα ὡσαύτως ὁρίζεται τὸ **κατάθεμα**, ὡς σημαῖνον τὸ συνθέσθαι τοῖς ἀναθεματίζουσιν.

καταθεμελιόομαι, ἐπιτεταμ. τοῦ **θεμελιόομαι**, Ἰω. Δυδ. π. μην. Δ, 38.

κατάθεος, ον, εὐσεβής, Πολυδ. Α', 20.— Κατὰ Φώτιον ἐν λέξ. **ὔλολυν**: «ὔλολυν· Μένανδρος τὸν γυναικώδη καὶ κατάθεον καὶ βάκηλον».

καταθεράπεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **θεραπεύω**, Γλωσσ.

καταθερμαίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **θερμαίνω**, Ὀρειβάσ. σ. 63 Matth.

κατάθερμος, ον, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **θερμός**, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 3. 42.

καταθέρω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **θέρω**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 191.

κατάθεσις, εως, ἡ, ὅταν οἱ κλάδοι τοῦ φοίνικος πίπτωσι πρὸς τὰ κάτω, διπλῇ τῇ καταθέσει τῶν κλάδων ἀμφίχαιτα γινόμενα (τὰ στελέχη τῶν φοινίκων) Διόδ. 2. 53· καταβολή, χώσιμον καταβολάδων εἰς τὴν γῆν, Γεωπ. 9. 5, 1· οὕτω, **καταθετέον**, ῥηματ. ἐπίθ., δεῖ κατατιθέναι, αὐτόθι 4. 12, 15. **2)** πληρωμή, καταβολὴ χρημάτων, ἐπὶ τῇ καταθ. τοῦ φόρου Συλλ. Ἐπιγρ. 2826. 17 (ς), πρβλ. Πολυδ. Δ', 47, Ε', 103, Θωμᾶν Μάγιστρ. **3)** βεβαίωσις, ἐπιβεβαίωσις, Ἐτυμολ. Μ. 97. 38·— ὡσαύτως, κατάθεσις, ὁμολογία, Ἰω. Μαλαλ. σ. 494. **4)** ἐγκατάλειψις, τοῦ πολέμου Ἀνών. παρὰ Σουΐδ. **5)** κατάθεσις σώματος εἰς τάφον, συχν. ἐν μεταγεν. ἐπιγραφ., Συλλ. Ἐπιγρ. 9598, 9610, κ. ἀλλ.

καταθετικά, τά, πιθανῶς ῥήματα συγκαταθέσεως δηλωτικά, Εὐστ. Θεσσαλ. Πονημ. σ. 241, 46, ἔκδ. Taf., ἴδε Κουμανούδ. Συναγ. λέξ. ἀθησαυρ. ἐν λέξει.

καταθέω: μέλλ. **-θεύσομαι**, τρέχω πρὸς τὰ κάτω, ἀπὸ λόφων Θουκ. 3. 97, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 3. 2, 1· ἐπὶ πλοίων, εἰσέρχομαι εἰς τὸν λιμένα, εἰς Πειραιᾶ ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 1. 1, 35. **II.** εἰσβάλλω, εἰς πόλεις αὐτόθι 5. 2, 43· ἀλλὰ μετ' αἰτ., κ. χώραν, ἐπιτρέχω, λεηλατῶ δι' εἰσβολῶν, Θουκ. 7. 27, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 15· οὕτω, κ. θάλατταν Πολύαιν. 1. 23, 1. **2)** μεταφ., προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, καταδιώκω, Παρθέν. 13· ἰδίως διὰ λογικοῦ ἐπιχειρήματος, Πλάτ. Θεαίτ. 171C, Νόμ. 806E· πρβλ. **καταδρομή**.

καταθεωρέω, θεωρῶ ἢ θεῶμαι ἄνωθεν, Πλάτ. Γοργ. 465D, ἐν τῷ Παθ.·— οὐσιαστ. **καταθεώρησις, εως**, ἡ, Ἀπολλ. Πολιορκ. σ. 14. 23.

καταθήγω, ὀξύνω, ἀκονῶ, Ἀνθ. Π. 6. 303· μεταφ., «καταθῆξαι· παροξῦναι» Ἡσύχ.

καταθήκη, ἡ, παρακαταθήκη, ἐνέχυρον, Νικίας παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 748, Ἰσοκρ. 364B, Λυσ. 900. 1 (μετὰ διαφ. γραφ. **παρακαταθήκη**).

καταθηλύνω, κάμνω τινὰ θηλυπρεπῆ, Λουκ. Περεγρ. 19, Ἑταιρ. Διάλ. 5. 3· καρποὶ κατατεθηλυσμένοι, μαλακοί, Ἱππ. 290. 8.

***καταθήπω**, ἄχρηστος ἐνεστ. τοῦ **κατατέθηπα**, ὃ ἴδε.

καταθηρεύω, κατακυνηγῶ, κυνηγῶν συλλαμβάνω, τινὰ Κύριλλ.

καταθλαδία ποινή, ἡ, ἡ ποινὴ τοῦ εὐνουχισμοῦ, Ἰώσηπ. ἐν Γενέσ. 11D.

καταθλάω, κατασυντρίβω, εὐνουχίζω, κατατεθλασμένος (κατὰ διόρθ. Valck) τὰ μόρια Κλήμ. Ἀλ. 556 ἀντὶ **κατηναγκασμένος**.

κατ-αθλέω, καταβάλλω ἐν τῇ πάλῃ, νικῶ ἐν τῷ ἀγῶνι, Πλούτ. 2. 8D· τὴν ἀμαθίαν αὐτόθι 47F, πρβλ. 459B. **II.** καταγυμνάζω ἐμαυτόν, αὐτόθι 2F· ἐν ἀκοντισμοῖς αὐτόθι 8D· ἠθληκότες, καλῶς γεγυμνασμένοι, ἐπὶ στρατιωτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Μαρ. 26· καὶ ἐν τῷ Παθ., κατηθλημένοι ἐν πολέμοις Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

καταθλίβω: μέλλ. **-ψω**, πιέζω τι ἐπάνω εἴς τι, ἐάν τις καταθλίβῃ τοὺς δαυλοὺς ἀποσβέννυσιν Θεόφρ. π. Πυρὸς 23· καταπιέζω, τὸ πνεῦμα Πλούτ. 2. 133D· καταθλῖβεῖσα ἀναθυμίασις ὁ αὐτ. ἐν Αἰμιλ. 14. [ῑ, πλὴν ἐν τῷ ἀορ. 6'].

καταθλιόομαι, γίνομαι ἐντελῶς ἄθλιος, Σιμοκ. 170, 19.

κατάθλιψις, εως, ἡ, καταπίεσις, Γλωσσ.

καταθνήσκω: μέλλ. **-θανοῦμαι**: ἀόριστ. **κατέθανον**, Ἐπικ. **κάτθανον**: πρκμ. **-τέθνηκα** (ἴδε ἀνωτ.). Ποιητ. ῥῆμα, ἀποθνήσκω, τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη Ἰλ. Χ. 355· ἐν τῷ ἀορ. καὶ πρκμ., εἶμαι νεκρός, κάτθανε καὶ Πάτροκλος Φ. 107· κατατεθνήκασι, ἀντίθετον τῷ ζώουσι, Ο. 664· συχνὸν κατὰ συγκεκομμ. μετοχ. πρκμ., ἀνδρὸς .. κατατεθνηῶτος Η. 89, Χ. 164· νέκυι κατατεθνηῶτι Π. 565· νεκροὺς κατατεθνηῶτας Σ. 540, κτλ.·— ἡ λέξις εἶναι συχνὴ παρὰ Τραγ., ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ συγκεκομμ. μέλλοντι **κατθανοῦμαι**, Εὐρ. Μήδ. 1386, Ἄλκ. 150, κτλ.· καὶ ἐν τοῖς μέρεσιν ἐκείνοις τοῦ συγκεκομμένου ἀορ., ὅσα δὲν λαμβάνουσι τὴν αὔξησιν, **κατθανεῖν, κατθανών**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 873, 1290, κτλ.· ἡ ὁριστ. **κάτθανε** μόνον ἐν ἀναπαιστικῷ στίχῳ, αὐτόθι 1553 (ἔνθα χρησιμεύει ὡς Παθ. τοῦ **κατακτείνω**). **2)** ἐκλείπω, ἀφανίζομαι, γίνομαι ἄφαντος, μέλι, μορφὰ Μόσχος 3. 34, Βίων 1. 31.

καταθνητός, ή, όν, θνητός, Ἰλ. Ε. 402, κτλ.· τὸ θηλ. ἐν Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ. 39, 50.

καταθοινάω, κατατρώγω, εὐωχοῦμαι, Ἡσύχ.· ὡσαύτως κατὰ μέσ. ἀόρ., Παροιμιογρ. σ. 215·—Παθ. ἀόρ., Ἀθήν. 283B.

καταθοίνησις, εως, ἡ, τὸ καταθοινᾶν, κατανάλωσις, Νικήτ. Χρον. 171D.

καταθολόω, κάμνω τι λίαν θολόν, μολύνω, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀναξαγ.

καταθορεῖν, ἴδε **καταθρώσκω**.

καταθορῦβέω, ἐγείρω θόρυβον ἐναντίον τινός, παραζαλίζω τινὰ διὰ τοῦ θορύβου, ἕως ἂν ἀποστῇ ὁ ἐπιχειρῶν λέγειν καταθορυβηθεὶς Πλάτ. Πρωτ. 319C. **2)** καθόλου, διαταράττω, ἐνοχλῶ, Νουμήν. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 14. 6.

καταθρᾰσύνω, ἴδε **καταθαρσύνω**.

κατάθραυστος, ον, κατατεθραυσμένος εἰς τεμάχια, Διοσκ. 5. 102.

καταθραύω, θραύω εἰς τεμάχια, συντρίβω, Πλάτ. Πολιτικ. 265D, Τίμ. 56E· εἰς λεπτὰ Γαλην. 12. 357.

κατ-αθρέω, καταθεῶμαι, βλέπω ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω, Μανέθων 4. 421, Κύριλλ.

καταθρηνέω, ἐπιτεταμ. τοῦ **θρηνῶ**, κλαίω, Εὐρ. Ἡλ. 1326· μετ' αἰτ., Διόδ. 17. 118, Ἀππ. Καρχηδ. 81.

καταθριαμβεύω, θριαμβεύω καταβαλών τινα, τινὸς Θεόδωρ. Μετοχ.

καταθροέω, = **καταθορυβέω**, Πολυδ. Η', 154, Νικήτ. Εὐγ.

καταθρῡλέω, = **καταθορυβέω**, Πολυδ. Η', 154.

κατάθρυπτος, ον, λίαν ἁβροδίαιτος, τρυφηλός, Εὔβουλος ἐν «Σφιγγ.» 2.

καταθρύπτω, «θρύβω», «καταθρύβω», Νικ. Ἀλεξιφ. 61, Ἀρτεμίδ. παρ' Ἀθην. 663E· καταθρ. ἄρτους εἰς γάλα Διόδ. 1. 83· ἄρτος εἰς κρᾶμα καταθρῦβείς Κλήμ. Ἀλ. 126.—Πρβλ. **κατατρίβω**.

καταθρώσκω: ἀόρ. β' **κατέθορον**:— καταπηδῶ, κἀδ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον Ἰλ. Δ. 79· μετ' αἰτ., καταθ. τὴν αἰμασιήν, πηδῶ ἀπὸ τοῦ φράκτου κάτω, Ἡρόδ. 6. 134, πρβλ. **καταβαίνω** Ι· καταθορόντες ἀπὸ τῶν ἵππων ὁ αὐτ. 3. 86· μετὰ γεν., Νόνν. Δ. 23. 220.

κατα-θῡμέω, ὅλως ἀθυμῶ, χάνω ὁλοσχερῶς τὸ θάρρος, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 7.

καταθύμιος [ῡ], **α, ον**, ὡσαύτως **-ος, ον**, Εὔμηλ. παρὰ Παυσ. 4. 33, 2:— ὁ ἐν τῷ νῷ ἢ τοῖς στοχασμοῖς, ὄφρα ἔπος εἴπωμι, τό μοι καταθύμιόν ἐστιν Ὀδ. Χ. 392· μηδέ τί τοι θάνατος κατ. ἔστω, ἅς μὴ ἐπικάθηται ὁ θάνατος βαρὺς ἐπὶ τῆς καρδίας σου, Ἰλ. Κ. 383, πρβλ. Ρ. 201. **II.** σύμφωνος πρὸς τὰς διαθέσεις τινός, κατὰ τὴν «καρδιάν του», οὔτι μάλ' ἀνθρώποις κατ. πάντα τελεῖται Θέογν. 617, πρβλ. 1086· Μαρδονίῳ τὰ σφάγια οὐ δύναται κατ. γενέσθαι Ἡρόδ. 9. 45· ἐούσης ταύτης [γυναικὸς] οἱ καταθυμίης ὁ αὐτ. 5. 39· τί γὰρ ἧδιον ἀνθρώπῳ γυναικὸς καταθυμίας; Ἀντιφῶν παρὰ Στοβ. 422. 7, πρβλ. Μουσ. αὐτόθι 413. 23· παῖς καταθύμιος Δημόκρ. αὐτόθι 452. 16.—Ἐπίρρ. **-ίως**, Εὐσ. κλ.— Καθ' Ἡσύχ. «καταθύμια· ἀρέσκοντα τῇ ψυχῇ, ἡδέα, εὔθυμα, ἢ κατὰ νοῦν».

καταθῡμοβορέω, ἐπιτεταμέν. ἀντὶ τοῦ **θυμοβορέω**, ζωὴν κατ. Πυθαγ. ἐν Βίῳ Ὁμ. σ. 366.

καταθυμόομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **θυμόομαι**, Βυζ.

καταθύω, θυσιάζω, πρόβατα Ἡρόδ. 8. 19, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 4. 5, 35, κτλ. **2)** προσφέρω, ἀφιερῶ, τὴν δεκάτην Ξεν. Ἀν. 5. 3, 13, Διόδ. 4. 21. **II.** Μέσ., φίλτροις καταθύσομαι, θὰ ἀναγκάσω διὰ μαγικῶν θυσιῶν, Θεόκρ. 2. 3, πρβλ. 10. 159.

καταθωπεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **θωπεύω**, Βυζ.

καταθωρᾱκίζομαι, Παθ., καλύπτομαι διὰ θώρακος πανταχόθεν, Ξεν. Κύρ. 6. 2, 17.

καταί, σπάνιος ποιητ. τύπος ἀντὶ τοῦ **κατά**, Ἀπολλών. περὶ Συντάξ. σ. 309.

καταιβᾰσία, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **κατάβασις**, Κόϊντ. Σμ. 6. 484. **II.** **καταιβασίαι**, καταβαίνουσαι ἀστραπαί, κεραυνοί, Wyttenb. εἰς Πλούτ. 2. 555A· πρβλ. **καταιβάτης**.

καταιβάσιος, ον, ὁ καταβαίνων, ἐπίθ. τῶν ἀστραπῶν καὶ κεραυνῶν (ἴδε τὸ προηγ.), Χρησμ. παρὰ Πορφ. ἐν Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 239B· προσέτι **καταβάσιος**, πῦρ αταβάσιον Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. Γ', 6). **II.** ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς τοῦ θεοῦ ὃν ἐπεκαλοῦντο οἱ προσευχόμενοι περὶ ἐπανόδου (**καταβάσεως**) εἰς τὴν χώραν αὐτῶν, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 1408, Παροιμιογρ. σ. 313·

καταίβᾰσις, εως, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κατάβασις**, Ἀνθ. Π. 11. 23.

καταιβάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, ἐπίθετ. τοῦ Διὸς ὡς καταβαίνοντος ἐν βρονταῖς καὶ ἀστραπαῖς, ὁ Jupiter Elicius τῶν Ρωμαίων, Ἀριστοφ. Εἰρ. 42, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 522F, Λυκόφρ. 1370, Παυσ. 5. 14,

10, Κορνοῦτος περὶ Θ. Φύσ. 9· — ὡσαύτως ἐπὶ τῆς βροντῆς αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Πρ. 359, Λυκόφρ. 382· — ἀπεδίδετο ὑπὸ τῶν κολάκων Ἀθηναίων εἰς τὸν Δημήτριον, Πλουτ. Δημήτρ. 10. **2)** ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ ὅστις ὡδήγει τὰς ψυχὰς εἰς τὸν Ἅδην, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 649. **3)** ἐπὶ τοῦ Ἀχέροντος, ὁ καταβαίνων ὑπὸ τὴν γῆν διὰ καταβόθρας, Εὐρ. Βάκχ. 1360.— Ἐπὶ τούτων τῶν ἐννοιῶν ὁ τύπος **καταβάτης** οὐδέποτε ἀπαντᾷ· πρβλ. **καταιβάσιος, καταιβάτις**, κτλ.

καταιβάτις [ᾰ], **ιδος**, ἡ, θηλ. τοῦ προηγ., ζῶσ' ἐς Ἄιδην ἴζεται καταιβ. Λυκόφρ. 497. **2)** κ. κέλευθος, οἶμος, τρίβος, ἀπότομος, κατωφερὴς ἀραπάς, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 353, Γ. 160, Λυκόφρ. 91. **II.** ἐνεργ., ἡ κατάγουσα, καταιβιβάζουσα, σελήνης καταιβάτις, ἡ καταιβιβάζουσα τὴν σελήνην δι' ἐπῳδῶν, Σωσιφάν· παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 533.

καταιβᾰτός, ή, όν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **καταβατός**, θύραι .. καταιβαταὶ ἀνθρώποισι, δι' ὧν οἱ ἄνθρωποι καταβαίνουσιν, Ὀδ. Ν. 110.

κατᾱΐγδην, Ἐπίρρ., ὁρμητικῶς, βιαίως, σφοδρῶς, τινὶ Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 64.

καταιγῐδώδης, ες, θυελλώδης, τρικυμιώδης, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1016, Εὐστ. 1414. 38.

κατ-αιγίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῐῶ**, ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω ὡς θύελλα, πρὶν καταιγίσαι πνοὰς Ἄρεως Αἰσχύλ. Θήβ. 63· καταιγίζων βρόμος, ἦχος ὁρμητικός, παταγώδης, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 195· ἐκνεφίας καταιγίσας ἐς τὴν ἀγορὰν Ἄλεξ. ἐν «Δημητρ.» 1. 5· — καθόλου, εἶμαι θυελλώδης, ὁρμητικός, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ἀνθ. Π. 10. 16· ἐπὶ τοῦ ἔρωτος, αὐτόθι 12. 88· ἐπὶ ἄλγους καὶ νόσου, Ἱππ. 489. 48., 494. 50· — πρβλ. **ἐπαιγίζω**. — Καθ' Ἡσύχ. «καταιγίσας· κατασχίσας· οἱ γὰρ ἀνατιθέντες ἱμάτια κατέσχιζον αὐτά, ἵνα μὴ ἀρθῶσι παρά τινων».

καταιγίς, ίδος, ἡ, (**αἰγὶς** ΙΙ) θύελλα ὁρμητικὴ καταβαίνουσα ἄνωθεν, Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 16, Ἀνθ. Π. 7. 273, κτλ.· μεταφ., αἱ τῶν πραγμάτων καταιγίδες Νικήτ. Χρον. 63D· ἐπὶ μαχῶν, Τζέτζ. Ἰστ. 1. 984.

κατ-αιγισμός, ὁ, = τῷ προηγ.· οὕτως ὁ Ἐπίκουρος ἐκάλει τὰς τῆς σαρκὸς ἐπιθυμίας ἢ ἡδονάς, ἴδε Ἀθήν. 546E, Πλούτ. 2. 1090B.

κατ-αιδέομαι: μέλλ. **-έσομαι**, ἀποθ. μετὰ μέσου μέλλ. καὶ ἀορ. Παθ.:— αἰσθάνομαι αἰδῶ ἢ σέβας ἐνώπιόν τινος, ἐντρέπομαι, φοβοῦμαι αὐτόν, μετ' αἰτ., Ἡρόδ. 3. 72, 77, Σοφ. Ο. Τ. 654, Εὐρ. Ὀρ. 682· δαίμονα καταιδεσθεῖσα Εὐριπ. Ἱππ. 772· καταιδέσθητι πατρῷον Δία Ἀριστοφ. Νεφ. 1468· μετ' ἀπαρ., ἐντρέπομαι νὰ πράξω τι, Εὐρ. Ἡρακλ. 1027· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 805. **II.** τὸ ἐνεργ. **καταιδέω**, καταισχύνω, «ἐντροπιάζω», ἤδη ἀπαντᾷ μόνον παρὰ μεταγενεστ., ὡς ἐν Ἡλιοδ. 4. 18, Θεμιστ. 191B· ἀλλ' αἱ γλῶσσαι τοῦ Ἡσυχ. καὶ Φωτ. (**καταιδεῖ, κατήδεσα, κατήδεσαν**) δεικνύουσιν ὅτι ὁ τύπος εἶναι ἀρχαιότερος.

κατ-αιβει = **εἰσαεί**, Ἐπιγρ. Λοκρ. ἐν CIA. 2. 3.

καταιέτια, τά, γεῖσα κ. (**καταέτια**) Ἐπιγρ. Πειρ. CIA. Ι. 1054, 39· **αἰετός, αἰεταῖος, ἐναιέτιον, καταιέτιος**, παραιετὶς ἐδιφθογγογραφοῦντο καὶ ἐν τοῖς καλοῖς χρόνοις, Meisterh. ²25, 5.

κατ-αιθάλόω, κατακαίω, μεταβάλλω εἰς αἰθάλην, δόμους .. καταιθαλώσω Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 157· ὃν Ζεὺς κεραυνῷ πυρπόλῳ καταιθαλοῖ Εὐρ. Ἱκέτ. 640· σῶμα καὶ δόμων περιπτυχὰς κ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 1242, πρβλ. 1248· μεταφ., ἐπὶ ἔρωτος, καταιθαλώσεις τῶν νεωτέρων τινὰ αὐτόθι 1261.— Παθητ., [Τροίας] πυρὶ κατηθαλωμένης Εὐρ. Τρῳ. 60· ὑπ' ἀσβόλου κατηθαλωμένος, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 5. 4.

κατ-αιθύσσω, κινοῦμαι ταχέως τῇδε κἀκεῖσε ἐπάνω εἴς τι, κυματίζω, ἅπαν νῶτον καταίθυσσον (πλόκαμοι) Πινδ. Π. 4. 147· (Κάστωρ) καταιθύσσει (κάτ' αἰθύσσει Christ) ἐστίαν, καταπέμπει τὴν λάμψιν του ἐπὶ τῆς ἑστίας, αὐτόθι 5. 13.

κατ-αίθω, κατακαίω, εἰς τέφραν μεταβάλλω, καταίθουσα .. δαλὸν (οὕτως ὁ Canter. ἀντὶ κ' αἴθουσα) Αἰσχύλ. Χο. 606· σὺ δ' οὖν κάταιθε Εὐρ. Ἀνδρ. 258· ὕφαπτε καὶ κάταιθε Ἀριστοφ. Θεσμ. 730· καταίθεσθαι πυρὶ Εὐριπ. Τρῳ. 1296. **2)** μεταφ., καίω, ἀνάπτω, ἐξεγείρω, Λυκόφρ. 249· ἔρως με καταίθει Θεόκρ. 7. 56· οὕτω καὶ ἐν τῷ Παθ., καταίθεσθαι ἐπί τινι, ὡς τὸ Λατ. uri, ὁ αὐτ. 2. 40· — τὸ ἐν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 302 χωρίον εἶναι ἐξηλαμένον

κατ-αικίζω: μέλλ. **-ιῶ**, πληγώνω δεινῶς, κακῶς μεταχειρίζομαι, τεύχεα .. κατῄκισται, τὰ ὅπλα ὑπέστησαν βλάβην, ἔγειναν ὀλόμαυρα [ἕνεκα τοῦ καπνοῦ καὶ τῆς αἰθάλης], Ὀδ. Ι. 290, Τ. 9· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, σῶμα σὸν καταικιεῖ Εὐρ. Ἀνδρ. 828, πρβλ. Διόδ. 18. 47.

καταίνεσις, εως, ἡ, συναίνεσις, μνηστεία, Πλουτ. Τ. Γράκχ. 4.

κατ-αινέω: μέλλ. **-έσω**, ποιητ. **-ήσω**, Πίνδ. Συναινῶ, συμφωνῶ εἴς τι, ἐπιδοκιμάζω αὐτό, ἀντίθετον τῷ **ἀναίνομαι**. μετ' αἰτ. πράγμ., ὁ δὲ καταινέει ταῦτα Ἡρόδ. 4. 80., 6. 62· καταινέω ἐπί τινι, συναινῶ ἐπί τινι ὅρῳ, καταινέσαντος ἐπὶ τούτοις τοῦ παιδὸς ὁ αὐτ. 3. 53· ὡσαύτως μετὰ δοτ. πράγμ., τοῖς μὲν ἄλλοις κατήνει, συνετίθετο, κατεύνεφε συναινῶν, Σχόλ. Θουκ. 4. 122· ἀπολ., οὐ καταινέσαμεν, ἀλλὰ ἀπειπάμεθα Ἡρόδ. 9. 7, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 80. **2)** συμφωνῶ ἢ ὑπισχνοῦμαι ὅτι θὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ., ἀορ., Πινδ. Π. 4. 395· μετ' ἀπαρεμφ. μέλλ., καταίνεσον μή ποτε προδώσειν Σοφ. Ο. Κ. 1633, πρβλ. 1637· ὡσαύτως, κ. τοῦτον βασιλέα σφίσιν εἶναι, συναινῶ, συμφωνῶ ἵνα εἶναι οὗτος .., Ἡρόδ. 1. 98· κ. τινα ταγὸν (ἐξυπακ. εἶναι) Ἀνθ. Π. 9. 98. **3)** παρέχω, παραχωρῶ τί τινι αἰσοῦντι, συγκατατίθεμαι εἰς τὴν αἴτησίν του, ὑπισχνοῦμαι, τοῦτ' ἐμοὶ πόλις τὸ δῶρον .. κατήνεσεν (ἴδε Δινδ.) Σοφ. Ο. Κ. 432· ἰδίως ὑπισχνοῦμαι εἰς γάμον, μνηστεύω, ἀρραβωνίζω, τὴν θυγατέρα, τὴν παῖδά τινι Εὐρ. Ι. Α. 695, πρβλ. Πλουτ. Πομπ. 47.

κατ-αΐξ [τᾰ], **ῐκος**, ἡ, = **καταιγίς**, (ἐκ τοῦ **καταΐσσω**), βορέαο κατ. Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 1203, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 114.— Καθ' Ἡσύχ., «κατάσεισις. ὁρμή», καὶ «κατάϊκες· καταπνοαί».

κατ-αιονάω ἢ **-έω**· μέλλ. **-ήσω**, καταντλῶ, ἐπιχέω, καταβρέχω, ὑγραίνω, πλύνω, ἐπὶ ἀλγούντων μερῶν τοῦ σώματος, Ἱππ. 617. 38, Πλούτ. 2. 74D· μεταφ., κ. τινα σοφίᾳ Δίων Κ. 38. 19. — Παθ., ἐν τῇ θερμῇ πυέλῳ καταιονηθέντες Λουκ. Λεξιφ. 5· καταιονῶντα καὶ καταπλάττοντα συνάπτει ὁ Γαληνός, ὡς καὶ τὸ καταντλεῖν τὴν φλεγμονὴν καὶ καταπλάττειν καὶ σχάζειν· ἐνέβρεξαν καὶ κατηόνησαν συνάπτει ὁ Πλούτ. ἐν Ἠθ. σ. 74D, καὶ «καταιονᾶσθαι· καταντλεῖσθαι» Ἡσύχ., Πολυδ. Δ', 180· — ἐντεῦθεν **καταιόνημα**, τό, πλύσις, πλύσιμον, Αἰλ. π. Ζ. 8. 22· καταιονήμασι καὶ ἐπιπλάσμασι Ἀλέξ. Τραλλ. 1, σ. 52· — **καταιόνησις, εως**, ἡ, κατάβρεξις, κατάντλησις, πλύσις διὰ θερμοῦ ὕδατος· κατάπλασμα καὶ κ. (πρβλ. Γαλλ. étuvement) Μ. Ἀντων. 5. 9, Πολυδ. Δ', 180, Γαλην.· ἡ κατὰ τῆς κεφαλῆς κ. ἐν τοῖς λουτροῖς Εὐστάθ.· — ὡσαύτως **καταιονίζω**, Ψελλ.

καταιρέω, Ἰων. ἀντὶ **καθαιρέω**.

καταίρεσις, Ἰων. ἀντὶ **καθαίρεσις**.

κατ-αίρω: μέλλ. **-ᾰρῶ**, κατὰ τὸ πλεῖστον ἀμετάβ., κατέρχομαι, καταβαίνω, ἐφορμῶ·— ἐπὶ πτηνῶν, καταπέτομαι, ἐς τὰ βιβλία Ἀριστοφ. Ὄρν. 1288· ἐς Δελφοὺς Παυσ. 10. 15, 5· ἐνταῦθα Πλουτ. Ρωμ. 9· οὕτως ἐπὶ μελισσῶν, ὁ αὐτ. 2. 41F·— ἐπὶ προσώπων, κατ. ἀπ' ὄχθων, καταπηδῶ, Ξεν. Ἱππαρχ. 6, 5· ἐκεῖσε Εὐρ. Βάκχ. 1293· ἐς Ἀθήνας Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 281A, κτλ. **2)** ἐπὶ πλοίων, καταπλέω, φθάνω, εἰσέρχομαι εἰς τὸν λιμένα, ἐς Καῦνον Θουκ. 8. 39· ἐκ .. ἐπὶ .. ἢ πρὸς .. Πολύβ. 1. 56, 3., 60. 3· ἀπὸ .. δευρὶ Ἀλκίφρ. 1. 38 (ἀντίθ. **ἀπαίρω**),— Καθ' Ἡσύχ. «κατήραμεν· ἤλθομεν»· παρ' αὐτῷ καὶ ὁ μέσ. τύπος, «καταρέσθαι· καταλύειν».

κατ-αισθάνομαι, ἀποθ., ἐντελῶς ἀντιλαμβάνομαί τινος, τι Σοφ. Ο. Τ. 422.

καταΐσιμος, ον, = **αἴσιμος**, ἀγαθός, εὐνοϊκός, Ἡσύχ.

καταισιμόω, μεταχειρίζομαι, δαπανῶ, φθείρω ἐντελῶς, Εὔβουλ. ἐν «Αὐγῇ» 1· κατησίμωκα πῶμα, ἐκπίνω, πίνω ἐντελῶς, Ἐπίνικ. ἐν «Μνησ.» 1· καὶ τὸ παθ., κατησίμωται πάντα· πρβλ. **ἀναισιμόω**.

καταΐσιος, ον, = **αἴσιος**, ὅλως δίκαιος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1598, Ἡσύχ.

κατ-αΐσσω: μέλλ. **-ῐξω**, καταφέρομαι μεθ' ὁρμῆς, ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω, ἐκ .. Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 224· παρ' Ὁμήρῳ ἐν τμήσει, καθ' ἵππων ἀΐξαντες Ἰλ. Ζ. 232· κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα αὐτόθι Β. 167, ἀντίθ. τῷ **ἀναΐσσω**. Ἑρμᾶς παρὰ Στοβ. Ἐκλ. 1. 1076. **II.** μετ' αἰτ., τινάσσομαι διὰ μέσου, ὁρμητικῶς διέρχομαι, φρήν .. κόσμον καταΐσσουσα Ἐμπεδ. 396.

κατ-αισχρεύομαι, ἀποθ., λαλῶ ἢ ἐνεργῶ αἰσχρῶς, κακῶς, τοιαῦτα κατησχρεύσατο Τζέτζ. Ἰστ. 6. 32.

κατ-αισχυμμός, ὁ, αἰσχύνη, ἐντροπή, ὀνειδισμός, Κλήμ. Ἀλ. 587.

κατ-αισχυντήρ, ῆρος, ὁ, ὁ καταισχύνων, ἀτιμάζων, ἴδε ἐν λ. **αἰσχυντήρ**, δόμων κ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1333.

κατ-αισχύνω, ἀτιμάζω, ἐντροπιάζω, μήτε καταισχύνειν πατέρων γένος Ὀδ. Ω. 508· μὴ καταισχύνητέ τε δαῖτα, ἀκόσμως φερόμενοι, Π. 293, Τ. 12, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 53, Αἰσχύλ. Θήβ. 546, Ἱκέτ. 996, Δημ. 260. 2, κτλ.· τὴν σὴν οὐ κατ. φύσιν, δὲν ἀτιμάζω τὴν φύσιν σου, δηλ. δὲν δεικνύομαι ἀνάξιός σου, ἀλλ' ὁμοία σου, Σοφ. Ἠλ. 609· κ. τὸ Τρωϊκὸν κλέος Εὐρ. Ἑλ. 845· τὸ γένος οὐ καταισχυνῶ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1451. κ. τὴν πατρίδα ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1220· τοὺς προγόνους Πλάτ. Λάχ. 187A· ὑποσχέσεις ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 183E· τὰς εὐγενείας ταῖς αὐτῶν .. κακίαις Ἰσοκρ. 155C, κτλ. **2)** ἀτιμάζω γυναῖκα, διακορεύω, φθείρω, Λυσ. 96. 15, πρβλ. Δημ. 1125. 12· τὴν παρθενίαν Πλουτ. Νομ. 10. **3)** ἐμὸν καταίσχυνε .. χρέος, μὲ κατήσχυνε διότι τὸ χρέος μου ἔμεινεν ἀπλήρωτον, Πινδ. Ο. 10 (11) 10. **II.** Μέσ., αἰσθάνομαι αἰδῶ, ἐντροπὴν ἐνώπιόν τινος, θεοὺς Σοφ. Φιλ. 1382, πρβλ. Ο. Τ. 1424· οὕτως ἐν τῷ Παθ. ἀορ., καταισχυνθέντες τὴν ἀρετὴν αὐτῶν Ἰσοκρ. 60E· μετ' ἀπαρ., ἐντρέπομαι νὰ .., Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808· μὴ καταισχυνθῆναι .., ὅπως μὴ δόξει .., νὰ μὴ ἐντραπῇ ἐκ φόβου μήπως φανῇ ἢ νομισθῇ δειλός .., Θουκ. 6. 13· «καταισχύνειν ἀντὶ τοῦ καταχέζειν» Βαβρ. 82, 8.

καταΐσχω, Ἐπικ. ἀντὶ **κατίσχω, κατέχω**, Ὀδ. Ι. 122

κατ-αιτιάομαι: μέλλ. **-άσομαι** [ᾰ], Ἀποθ.:— ἐντελῶς αἴτιόν τινα νομίζω, ἀποδίδω εἰς αὐτὸν ἐνοχὴν κακοῦ, κατηγορῶ, ὀνειδίζω, τινα Ἡρόδ. 6. 14· τί σαυτὸν ἀδικῶν τὴν τύχην καταιτιᾷ; Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 116· καταιτιάσηται αὐτὸν ζῶντα Δημ. 1306. 28· τινα ἀσεβείας Δίων Κ. 68. 1· τινα, μετ' ἀπαρ., κατηγόρησε Diiesc. 128·— ἀπολ., ἐν μέσ. ἀλληλοπαθεῖ σημασίᾳ, κατηγορῶ ἀμοιβαίως καὶ κατηγοροῦμαι, ἀλλήλων ἤπτοντο καταιτιεύμενοι Ἡρόδ. 5. 92, 3. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἐπιβάλλω τι ὡς κατηγορίαν ἐναντίον τινός, καταλογίζω, ἀμαθίαν Θουκ. 3. 42· καταιτιώμενος ταῦτα Δημ. 553, 7. **II.** ἡ μετοχ. ἀορ. α' παθ. **καταιτιαθείς** εἶναι ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. σημασίας, τοὺς καταιτιαθέντας ἀπέκτειναν Θουκ. 6. 60· τοὺς ἐκ τοῦ Περσικοῦ πολέμου κ. ἀπολύσαντες τῆς διαβολῆς Πολύβ. 3. 5, 4· μετ' ἀπαρ., καταιτιαθεὶς ταῦτα πρᾶξαι Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 32· οὕτω καί, οἱ κατηγιαμένοι Πολύβ. 32. 7, 14., 33. 1, 4· καὶ μετ' αἰτ., φήσας αὐτὸν κατηγιᾶσθαι τὴν κλοπήν, ὅτι εἶχε κατηγορηθῆ διὰ τὴν κλοπήν, Διόδ. 4. 31.

κατ-αιτίᾱσις, εως, ἡ, κατηγορία, Πλούτ. 2. 546F, Μ.Ἀντων. 1. 16.

καταΐτυξ, ῦγος, ἡ, χαμηλὴ περικεφαλαία ἢ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς («σκοῦφος») ἐκ δέρματος ταύρου ἄνευ φάλου ἢ λόφου, Ἰλ. Κ. 258. (Ἐκ τῆς **κατὰ** καὶ ἴσως τοῦ **τυκτός, τεύχω**).

κατ-αιχμάζω, πλήττω συνεχῶς, διὰ τῆς αἰχμῆς ἢ τοῦ δόρατος πλήττων καταβάλλω, «καταφονεύω» Ἡσύχ.· μετὰ γεν., Νόνν. Δ. 21. 6, κτλ.

κατ-αιχμαλωτίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἁπλοῦ**, Τζέτζ.

κατ-αιωρέομαι, Παθ., κρέμαμαι πρὸς τὰ κάτω, θύσανοι κατηωρεῦντο Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 225.

κατακαγχάζω, μετὰ καγχασμοῦ ἢ δυνατοῦ γέλωτος χλευάζω τινά, γελῶ μεγαλοφώνως πρός τι, τινος Ἀνθ. Π. 2. 216, Σουΐδ.

κατακαᾱμεν, κατακαιέμεν, ἴδε **κατακαίω**.

κατακαίνυμαι: πρκμ. **-κέκασμαι**, κοσμοῦμαι, ψηφῖσι χρυσοπάστοις τὸ πλεῖστον μέρος κατακέκασται Walz. (Ῥήτορες) 1. 639.

κατακαίνω, = **κατακτείνω**, «κατακαίνειν, ἀναιρεῖν, φονεύειν» Σουΐδ., εὔχρηστον μάλιστα ἐν τῷ ἀορ. β' **κατέκανον** (ὁ τετελ. μέλλ., ἄνδρα κατακεκονότες ἔσεσθε ἐν Ξεν. Ἀν. 7. 6, 36), συχνὸν παρὰ Ξεν. καὶ μεταγενεστ., Λ. Διηνδ. εἰς Ἀν. ἔνθ' ἀνωτ. καὶ 1. 6, 2· **κατέκανον** (ἢ κατὰ Ἕρμαννον **κάκτανον**) ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον ἐν Σοφ. Ἀντ. 1340· κατακανὼν Ἐπιστ. π. Κορ. ε', 6, 5· ὁ ἐνεστὼς ἁπανταχοῦ παρ' Ἀρρ. ἐν Ἰνδ. 11. 10, Παρθεν. 7. 24, Διόδ. 1. 89. Πρβλ. **καταξαίνω**.

κατακαίριος, ον, = **καίριος**, διάφ. γραφ. ἐν Ἰλ. Λ. 439, Ἀνθ. Π. 9. 227.

κατακαίω, Ἀττ. **-κάω** [ᾰ], Ἐπικ. ἀπαρ. **κατακαιέμεν**, Ἰλ. Η. 408: μέλλ. **-καύσω** Ἀριστοφ. Λυσ. 1218: ἀόρ. **κατέκαυσα** Θουκ. 7. 25· Ἐπικ. **κατέκηα**· α' πληθ. ὑποτ. **κατακήομεν** ἢ **-κείομεν** (ἀντὶ **-κήωμεν**) Ἰλ. Η. 333· ἀπαρ. **κατακῆαι** Ὀδ. Λ. 46, **κακκῆαι** αὐτόθι 74 (μετὰ διαφ. γραφ. **-κεῖαι**): πρκμ. **-κέκαυκα** Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 37.— Παθ., μέλλ. **-καυθήσομαι** Ἀριστοφ. Νεφ. 1505: ἀόρ. **κατεκαύθην** καὶ **κατεκάην**, ἀμφότερα παρ' Ἡροδ., ὧν τὸ α' λέγεται ὅτι εἶναι ὁ Ἀττ. τύπος: πρκμ. **-κέκαυμαι** Ἀνδοκ. 14. 36, Ξενοφ. (πρβλ. **καίω**). Καίω, ἐντελῶς, καίων καταστρέφω, ἐξαφανίζω, παρ' Ὁμήρῳ ἐπὶ τῆς καύσεως θυμάτων καὶ νεκρῶν πτωμάτων, κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα Ἰλ. Α. 40· κατὰ μῆρ' ἔκαη Γ. 460· κατακήομεν αὐτοὺς Ἰλ. Η. 333· μιν κατέκηε σὺν ἔντεσι Ζ. 418· οὕτω, κ. τοὺς μάντιας, ἔκαυσαν αὐτοὺς ζῶντας, Ἡρόδ. 4. 69· ζώοντα κατακαυθῆναι ὁ αὐτ. 1. 86, πρβλ. 2.107·— ἀκολούθως ἐπὶ πόλεων, οἰκιῶν, κτλ., κατὰ μὲν ἔκαυσαν.. πόλιν ὁ αὐτ. 8. 33· κατεκαίετο ὁ ἐν Δελφοῖσι νηὸς ὁ αὐτ. 1. 50· ἡ οἰκίη κατεκάη ὁ αὐτ. 4. 79· κατακαυθέντων τῶν ἱρῶν ὁ αὐτ. 6. 101, πρβλ. Ἀνδοκ. 14. 36· γῆ κατακεκαυμένη, μέρος κεκαυμένον, ἡφαιστειῶδες, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 21· **Κατακεκαυμένη** ἦτο τὸ ὄνομα τῆς ἄνω κοιλάδος τοῦ Ἕρμου ἐν Λυδίᾳ, Στράβ. 628· καὶ ὁ ἐκεῖθεν ἐξαγόμενος οἶνος ἐκαλεῖτο **κατακεκαυμενίτης**. **II.** Παθ. ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ πυρός, κατὰ πῦρ ἐκάη, εἶχε τελειώσῃ, Ἰλ. Ι. 212.

κατακᾰλέω: μέλλ. **-έσω**, καλῶ κάτω, προσκαλῶ, ἐκ τῆς μητροπόλεως κατακληθεὶς Θουκ. 1. 24· κ. δούλους ἐπ' ἐλευθερίᾳ Στράβ. 646.— Μέσ., κ. Ἀθήναζε Πλουτ. Σόλων 24. **II.** ἐπικαλοῦμαι, τοὺς θεοὺς Ἀππ. Καρχηδ. 81· οὕτω, κατακαλέσασθαι, διάφ. γραφ., Ἰσοκρ. 218C, πρβλ. Πλουτ. Θεμιστ. 13. **III.** καλῶ ὀπίσω, ἀνακαλῶ, τοὺς φεύγοντας ἐκ τῆς ἐξορίας Πολύβ. 26. 5, 1, Οἰνόμ. παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 232A.

κατακαλλύνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **καλλύνω**, Εὐμάθ. σ. 446, συχνὸν παρὰ Κυρίλλ.

κατακαλλωπίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **καλλωπίζω**, Γ. Κεδρην. τ. Α', σ. 572. 7, ἔκδ. Β.

κατακάλυμμα, τό, κάλυμμα, σκέπασμα, καταπέτασμα, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΣ', 14), Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 5. 12, 3.

κατακᾰλύπτω: μέλλ. **-ψω**, καλύπτω ἄνωθεν, καλύπτω ἐντελῶς, κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν (δηλ. τοὺς μηροὺς) Ἰλ. Α. 460· με τεθνηῶτα .. κατὰ γαῖα καλύπτοι Ζ. 464· κατὰ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν Π 325· Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κ. Ρ. 594· κάμὲ θανάτου κατὰ μοῖρα καλύπτοι Αἰσχύλ. Πέρσ. 917· πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 120, Ἡρόδ. 2. 47, Εὐρ. Τρῳ. 1314, κτλ.— Μέσ., κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος γοάασκεν, κατακαλύψας τὴν κεφαλήν του, Ὀδ. Θ. 92· οὕτω, κατακαλυψάμενος μόνον, Ἡρόδ. 6. 67, ὅπερ ἀλλαχοῦ λέγει, ἐγκαλυψάμενος, καλύψας τὸ πρόσωπόν του, καὶ κατακαλύπτεσθαι τὴν κεφαλὴν Ἐπιστ. π. Κορ. ι', 11, 7· καὶ κατακεκαλυμμένος ὁ αὐτ. 1. 119· κἂν κατακεκαλυμμένος τις γνοίη, καὶ ὁ ἔχων κάλυμμα (ἐνώπιον τοῦ ὀφθαλμοῦ του) θὰ ἠδύνατο νὰ ἴδῃ, Πλάτ. Μένων 76B· λογισμῷ τοῦτῳ κατακαλυψάμενος, διὰ τοῦ λογισμοῦ τούτου καλύψας ἑμαυτόν, Πλάτ. Ἐπιστ. 340A· ἀντίθετ. τῷ **ἀναφαίνομαι**, Πλάτ. Τίμ. 40.

κατακάλυψις, εως, ἡ, τὸ κατακαλύπτειν, ἡ σκέπασις, Γαλην.

κατακᾰμᾰρόω, καλύπτω διὰ θόλου («καμάρας»), Ἡσύχ.

κατακάμπτω, κάμπτω πρὸς τὰ κάτω ὥστε νὰ σχηματίσω κοίλωμα πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθετον τῷ **ἐξ ὀρθοῦ**, Πλάτ. Τίμ. 71C· εἰς κύκλον αὐτόθι 36B· κ. τὰς στροφάς, ἴδε ἐν λ. **στροφὴ** Ι. 3.— Παθ., ἀντίθετον τῷ **ἀνακάμπτομαι**, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 6.— βλαστοὶ κατακεκαμμένοι, ἀντίθ. ὀρθοί, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 8. **II.** καλύπτω διὰ θόλου, ὑπόνομοι συνόμῳ λίθῳ καταμφθέντες Στράβ. 235. **III.** μεταφ., κ. ἐλπίδας, κάμπτω, καταστρέφω, ἀνατρέπω, ἐξαφανίζω ἐλπίδας, Εὐρ. Τρῳ. 1252 (κ. ἀλλ. **κατέκναψε** ἢ **-γναψε**).— Παθ., κάμπτομαι (διὰ δεήσεως), συγκινοῦμαι, Αἰσχίν. 26, 33.

κατάκαμψις, εως, ἡ, τὸ κάμπτειν πρὸς τὰ κάτω, γύρισμα, κλάδων Στράβ. 175· τὸ κάμπτειν οὕτως ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἐκ τοῦ ἐντὸς μέρους κοίλωμα πρὸς τὰ κάτω· ἀντίθετον τῷ **ἀνάκαμψις**, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 8.

κατακάρδιος, ον, ὁ ἐν τῇ καρδίᾳ ἢ πρὸς αὐτήν, πληγὴ Ἡρωδιαν. 7. 11, 6· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., κατακάρδια βάλλειν, καιρίαν πληγήν, κατάκαρδα Μανασσ. Χρον. 4389.

κατακάρπιον, τό, = **περικάρπιον**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 10, 3, ἀμφίβολ.

κατάκαρπος, ον, καρποφόρος, κλάδος κ. Ἀριστόδ. παρ' Ἀθην. 495F· — κ. ἐλαία, ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει καὶ πλούσιος.— Ἐπίρρ. **-πως**, ἀφθόνως, πλουσίως, Ἑβδ. (Ὡσ. ΙΔ', 7).

κατακαρπόω, ποσσφέρω διὰ πυρὸς θυσίας, ἰδίως καρπῶν· Σουΐδ. = ἁγίως καῦσαι.

κατακάρπωσις, εως, ἡ, ἡ κατάκαυσις τῆς διὰ τῶν καρπῶν θυσίας, ἡ τέφρα τοῦ ὁλοκαυτώματος, Ἑβδ. (Λευ. Ϛ'. 10, 11(.

κατακᾰρῡκεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **καρυκεύω**, ἡ μαγειρικὴ κατακαρυκεύουσα Συνέσ. 2B.

κατακαρφόω, = ἥλοις ἢ γόμφοις δένω, Νικήτ. Χρον. 635. 27.

κατακάρφω (ἴδε **κάρφω**), ποιῶ τι ὡς κάρφος, μαραίνω ἢ ξηραίνω ἐντελῶς, ἀφανίζω, Ἡσύχ.— Παθ., ξηραίνομαι, πίπτω κάτω ξηρός, φυλλάδος κατακαρφομένης Αἰσχύλ. Ἀγ. 80.

κατακάρψεις· «καταφλέξεις» Ἡσύχ.

κατάκασσα, ἡ, = **κάσσα**, Κλλ. Ἀποσπ. 184· **κατακάσα** Ἐτυμολ. Μ. 494. 38, Σουΐδ.· — «κατακάσας· τὰς κακοδαίμονας, τὰς διὰ τὰ ὀνείδη ὑπὸ αἰσχύνης ἐπὶ οἰκίας μενούσας» Ἡσύχ.

κατάκαυμα, τό, πρᾶγμα κεκαυμένον, πληθ. κεκαυμένα μέρη, Γεωπ. 12. 17, 11. **2)** φλύκταινα ἐκ καύματος, Ἱππ. 143C, πρβλ. **αἰθόλικες**, Ἑβδ. (Λευ. ΙΓ', 24, 25). **II.** καύσιμον, Ἑβδ. (Ἐξ. ΚΑ', 25).

κατακαυματόω, πυρπολῶ, καίω ἐντελῶς, Εὐμάθ. σ. 149.

κατακαυχάομαι: μέλλ. **-ήσομαι**, ἀποθ.:— καυχῶμαι ἐναντίον τινός, ὑπερηφανεύομαι, τινος ἢ κατά τινος Ἐπιστ. π. Ρωμ. ια', 18, Ἐπιστ. Ἰακ. γ', 14· δὲν ἔχω φόβον περί τινος, τινος αὐτόθι 6', 13· κατ. ἐν τινι, ὑπερηφανεύομαι εἴς τι, Ἑβδ. (Ζαχ. Κ', 12).

κατακαχρύω: μέλλ. **-ύσω**: ἀόρ. **-ῦσαι**, Παυσ. παρ' Ἡσυχ. καὶ Φωτ., πρβλ. Εὐστ. 1835. 42: — «κατακαχρύσω καταρρύξω καὶ συντρίψω», μεταφορὰ ἐκ τῶν καχρύων δηλ. τῶν φρυγομένων ἢ καβουρδιζομένων κριθῶν, αἱ ὁποῖαι ῥήγνυνται, Φώτ. σ. 137. 11.

κατακεῖαι, -κειέμεν, -κείομεν, ἴδε ἐν λ. **κατακαίω**.

κατάκειμαι, Ἐπικ. γ' πληθ. **κατακείαται** Ἰλ., Ἰων. **-κέαται** Ἡρόδ.· ὑποτακτ. **-κέωμαι** Πλάτ. Συμπ. 213B.— ἐν χρήσει μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ παρατ. μετὰ μέσ. μέλλ. **-κείσομαι**· πρβλ. **κατακείω**. Κεῖμαι, εἶμαι ἐξηπλωμένος, μῆλα τὰ δὴ κατάκειτ' ἐσφαγμένα Ὀδ. Κ. 532, Λ. 45· ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε .. ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνὴς Ἰλ. Ω. 10· ἐφ' ἁρμαμαξῶν μαλθακῶς κατακείμενοι Ἀριστοφ. Ἀχ. 70. **2)** κεῖμαι νεκρυμμένος, ἐν λόχμῃ .. κατέκειτο μέγας σῦς Ὀδ. Τ. 439· θάνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος Ἰλ. Ρ. 677. **3)** κεῖμαι ἐν ἀποθήκῃ, ὑπάρχω, Λατ. reponi, δοιοὶ γάρ τε πίθοι

κατακείεται ἐν Διὸς οὔδει Ἰλ. Ω. 527· τό γ' εἰν οἴκῳ κατακείμενον Ἡσ.Ἔργ. κ. Ἡμ. 362, κατάκειται πάνθ' ἅπερ εἶπας, ἔνθα εἶναι ὡς παθητ. τοῦ καταθέσθαι θοἰμάτιον, ὅπερ προελέχθη, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 514· μεταφ., ἄλγεα .. ἐν θυμῷ κ. Ἰλ. Ω. 523. **4)** εἶμαι ἐν τῇ κλίνῃ ὡς ἀσθενής, κατεκέατο ὀφθαλμιῶντες Ἡρόδ. 7. 229, κ. νοσῶν Λουκ. Ἰκαρομ. 31, Ἱππ. Ἐπιδ. 3. 1096, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 313, Πλ. 742· ὡσαύτως, νέκυς κ. Τυρταῖος 7. 19·— ὡσαύτως, κεῖμαι ὀκνηρός, ἄπρακτος, ἀργός, Ξεν.Ἀν. 3. 1, 14·— ἐπὶ πραγμάτων, κεῖμαι παρημελημένος, ἐὰν ἐν τῇ γῇ κατακείμενα τὰ τείχη Πλάτ. Νόμ. 778D. **5)** εἶμαι ἀνακεκλιμένος κατὰ τὸ φαγητόν, Λατιν. accumbere, πίνε, κατάκεισο Ἀριστοφ. Ἀχ. 985, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 121· ἀνίστασθαι ὡς κατακεισόμενον παρὰ τῷ Σωκράτει Πλάτ. Συμπ. 223B, κ. ἀλλ. **6)** ἐπὶ ξηρᾶς, κεῖμαι κατωφερῶς πρὸς τὴν θάλασσαν (οὕτω παρ' Ὁρατίῳ Usticae cubantis), πρῶνες ἔξοχοι κ. πρὸς Ἰόνιον πόρον Πινδ. N. 4. 85. **7)** ἀρετᾷ κατακεῖσθαι, ὡς τὸ ἐγκεῖσθαι, ἐπιμελῶς καταγίνομαι εἰς ἔξοχα ἔργα, Λατιν. virtuti incumbere, ὁ αὐτ. ἐν I. 1. 58 Böckh (Ἔρμανν., ἀρετά κατάκειται, ἡ ἀρετὴ κεῖται ἐνώπιον τοῦ ἀνθρώπου)· ἐν ἐπιγραφ. εὑρηται καὶ ἀντὶ τοῦ **κεῖμαι** ἐν ἐπιταφίοις· ἔνθα ἁπαντᾷ καὶ ὁ βάρβαρος τύπος **κατάκητε**, IGSI. 599. 629.

κατακείρω: μέλλ. **-κερῶ**, κείρω ἐντελῶς, ἀποκόπτω, τὸν πώγωνα Ἰλιάδ. 2. 52D· οὕτω παρὰ τοῖς Κωμ., ὁ κουρεὺς .. ὑπὸ τῆς ὑπήνης κατακερεῖ τὴν εἰσφορὰν Εὔπολ. ἐν «Χρυσῷ γένει» 6.— Μέσ., κ. τὰς κεφαλάς, κόπτουσι τὴν κόμην των μέχρι τοῦ δέρματος, Ἡρόδ. 1. 82. **II.** παρ' Ὁμ. μόνον μεταφορ., ἀποκόπτω, κατακόπτω, ἐρημώνω, σπαταλῶ, βίοτον κατακείρετε πολλὸν Ὀδ. Δ. 686· ὅτι μοι κατακείρετε οἶκον Χ. 36· μῆλα δ' ἅ μοι μνηστῆρες .. κατέκειραν Ψ. 356.

κατακείω, = **κατάκειμαι**, ἀναπαύομαι, κοιμῶμαι, ἀλλ' ἐν χρήσει μετὰ σημασίας μέλλοντος, δαισάμενοι κατακείετε οἶκαδ' ἰόντες Ὀδ. Η. 188, Σ. 407· σπείσαντες κατακείομεν οἶκαδ' ἰόντες (Ἐπικ. ἀντὶ -κείωμεν) αὐτόθι 418· κακκείοντες, Ἐπικ. μετοχ., ἐν τῇ φράσει, οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε (ἢ κλισίηνδε) ἕκαστος Ἰλ. Α. 606, Μ 58, Ὀδ. Η. 229, Ν. 17.

κατακεκράκτης, ου, κλητ. **κατακεκρᾶκτα**, ὁ, ὁ κατακράζων, ὁ διὰ τῶν κραυγῶν του καταβάλλων ἢ ἐπιβάλλων σιγὴν εἰς τὸν ἄλλον, Ἀριστοφ. Ἱππ. 303 (κατὰ τὸν Ἔρμανν. ἀντὶ **καὶ κεκράκτα**).

κατακελαδέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **κελαδέω**, Βυζ.

κατακελευσμός, ὁ, τὸ κατακελεύειν τινά, παρορμᾶν, παραθαρρύνειν, Πολυδ. Δ', 84.

κατακελεύω, ἐπιβάλλω, ἐπιτάττω σιωπήν, κατακέλευσον = σιγὴν πρόσταξον, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1273· καθόλου, ἐπιτάττω, διατάττω, μετ' ἀπαρ., Πλουτ. Ὀθων 18. **2)** ἰδίως ἐπὶ τοῦ κελευστοῦ, δίδω τὰ προστάγματα καὶ ὁδηγῶ εἰς τὸν χρόνον ἢ ῥυθμὸν τῆς κωπηλασίας, Ἀριστοφ. Βάτρ. 208.

κατακενόω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **κενόω**, Ἐβδ. (Γέν. ΜΒ', 35), ὁ Εὐστάθ. συνάπτει, «ἁρπάζει καὶ κατακενοῖ».

κατακεντέω, κεντῶ πολύ, τρυπῶ, διατρυπῶ, κατακέντει τὸ δέρμα πυρὶ Πλάτ. Τίμ. 76B, Διόδ. 3. 36, κλ.· κατατοξεύω, καταβάλλω, οἱ κένταυροι τὸ ὄνομα ἔλαβον, ὅτι τοὺς ταύρους κατεκέντουν Παλαίφατ. 1. 7· κ. δόρασί τε καὶ ξίφεσι Ζώσιμ. 4. 49, 3· γραφίσι κ. Θεοδ. Η. Ε. 3· κατακεντεῖν καὶ καταϊαίνειν Ἀππ. Ἰσπ. 4. 35.—Παθ., πλήττομαι διὰ μαχαίρας, Κτησίας Περσ. 14· μεταφ., ὑπὸ ἀπιστίας κατακεντούμενοι Φίλων 1. 287· — ὑπάρχει καὶ τύπος **κατακεντάννυμι** ἐν Ψευδο-Λουκ. Φιλοπάτρ. 4, πρβλ. Λοβεκ. Ῥήματ. 208· **κατακεντάω** παρὰ τῷ Ἐπιφαν.— Καθ' Ἡσύχ. «κατακεντεῖ· τιτρώσκει».

κατακέντημα, τό, στῖξις, στίγμα, σημεῖον, ἡ ὑπὸ ἡ σχηματισθεῖσα ἐκ τοῦ κεντήματος, Πλάτ. Τίμ. 76B.

κατακεντίζω: μέλλ. **-ίσω**, διὰ δόρατος φονεύω, Αἰλ. π. Ζ.7. 2.

κατακεντρόω, κέντροις στίζω, κοσμῶ, θῦραι κατακεκεντρωμέναι, θύραι ἐξ ὧν ἐξοχαί τινες ὡς κέντρα ἐξεῖχον, τραχύταται ἦσαν, Διόδ. 18. 71· πρβλ. **κεντρωτός**.

κατακεραΐζω, λίαν κεραΐζω, καταστρέφω, Κ. Παντεχν. ἐν ann. etc. VI, σ. 50.

κατακεράννῡμι, (ἀνα)μιγνύω, οἶνον κατακεραννύμενον καλῇ ὑδροποσίᾳ Πλουτ. 2. 132D· ὡσαύτως **-ύω**, Πολυδ. Ι', 149. — Μέσ., μέλλ. **-κεράσομαι** Εὐμάθ. 4. 25.—Παθ., Ἀριστ. Προβλ. 28. 1, 3.

κατακέρᾱσις, εως, ἡ, μῖξις, ἀνάμιξις, κατακεράσει αὐξάνεται, οἷον οἶνος ὕδατος προσεγχυθέντος Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 18.

κατακέρασμα, μῖγμα, μῖξις.

κατακεραστικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς μῖξιν, μετρίασιν, φάρμακα Γαλην.· μετὰ γεν., κ. τῶν ὀριμέων οὔρων Γεωπ. 12. 19, 8.

κατακεραυνόω, πλήττω διὰ κεραυνοῦ καὶ φονεύω, ἀντιβροντῶντα κατεκεραύνωσε Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 4.— Παθ., πλήττομαι διὰ κεραυνοῦ, κατακεραυνωθεὶς ἐμβρότητος ἤμην Εὐμάθ. 150· καὶ **κεραυνοβολέομαι**, κεραυνῶ **καταβάλλομαι** ἢ φονεύομαι, αὐτόθι 313.

κατακερδαίνω, ἀδίκως κερδίζω ἔκ τινος, Ξεν. Οἰκ. 4. 7.

κατακερκίζω, ἐν Ἐπιγρ. κατακερκίζων τοῖχος, ὁ κερκίδας σχηματίζων ἢ ὁ κατὰ κερκίδας διηρημένος, Ἐπιγρ. Ἐφέσ. L. B. 141.

κατακερματία, ἡ, παρὰ Θεοδ. Στουδ. σ. 932. ἔ. Μί.

κατακερματίζω, (κέρμα) μεταβάλλω εἰς μικρὰ νομίσματα, «ἀλλάσσω», ἀργύριον κατακεκερματισμένον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 24. **2)** καθόλου, διαιρῶ εἰς μικρὰ μέρη, κατακόπτω, ἀποκτείνοντες κατακερματίζουσι Καίσαρα Ἰωσ. Γενεσ. σ. 51· κατ. αὐτὴν (δηλ. ἀρετὴν) κατὰ μόρια Πλάτ. Μένων 79C· κ. τὴν τέχνην εἰς μικρά, κατατρίβει καὶ φθείρει, Δημήτρ. Φαληρ. 76· κατακεκερματικότων τὴν μουσικὴν Πλούτ. 2. 1142A.— Παθ., κατακόπτομαι, φαίνεται εἰς σμικρότερα κατακεκερματίσθαι ἡ τοῦ ἀνθρώπου φύσις Πλάτ. Πολ. 395B· κατακεκερμάτισται .. ὡς οἷόν τε σμικρότατα ὁ αὐτ. ἐν Παρμεν. 144B· κατακεκ. ἐρωτήσεσι πρὸς ἀποκρίσεις, διηρέθη εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 253B, πρβλ. 257C, 258D· διήγησις εἰς μικρὰς κατ. τομὰς Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 9· τοῦ πυρετοῦ .. κατακερματιζομένου, βαθμηδὸν ἐλαττουμένου, Ἱππ. 388. 44.

κατακερματισμός, ὁ, διαίρεσις εἰς μικρὰ μέρη, κ. τῆς δυνάμεως Πορφ. Αἰσθ. 37· κ. νομισματικός, ἡ ἀλλαγὴ τῶν χρημάτων εἰς μικρὰ νομίσματα, Εὐστάθ.

κατακερτομέω, διὰ κακολογιῶν πειράζω τινά, χλευάζω, σκώπτω, ὀνειδίζω ἰσχυρῶς, μετὰ σφοδρότητος, κατέχαιρε καὶ κατεκερτόμει Ἡρόδ. 1. 129· τινα ὁ αὐτ. 2. 135· τινος Πολύαιν. 1. 34, 1· καὶ τὸ παθ., φλυαρηθέντες καὶ κατακερτομηθέντες Φιλ. 1042· κατακερτομούμενον πρὸς τῶν ἀντιπάλων ὁ αὐτ. 1041.

κατακερχνόομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ· «τραχύνομαι» Ἡσύχ.

κατακέφᾰλα, Ἐπίρρ. ἀντὶ **κατὰ κεφαλῆς** («μὲ τὸ κεφάλι κάτω»), Γεωπ. 10. 30· κ. λοῦσθαι Ἐπιγραφ. Ἀττ., πρβλ. **ὑπερκέφαλα**.

κατακεχαρισμένως, Ἐπίρρ., λίαν κεχαρισμένως, μετὰ χάριτος, Κουμ. συν. λέξ.

κατακηδεύομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ, Ἐκκλ.

κατακηλέω, διὰ τῆς ἡδύτητος τῆς ἀκοῆς καταπραΰνω τὴν ψυχήν, καταθέλγω, διὰ μαγειῶν ἀποδιώκω, θεραπεύω, Λατ. delinire, τὴν ἄτην Σοφ. Τρ. 1003. — Παθ., «κατακηλεῖσθαι· τὸ ὑπὸ τῶν αὐλῶν θέλγεσθαι· καὶ κατακηλούμενοι· ἐξοιστρούμενοι, καταθελγόμενοι» Ἡσύχ.— κατακεκηλῆσθαι πάντας Πλάτ. Κρατ. 403D, Ἀθήν. 174B, Δαμασκ., ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 338. 7.

κατακήλησις, εως, ἡ, κατάθελξις, μάγευσις, μαγεία, Ὠριγέν. 1. 324C, 325A.

κατακηλητικός, ή, όν, ἱκανὸς εἰς τὸ καταθέλγειν πρὸς μαγείαν, κατάλληλος εἰς μαγείαν, τινος· ἱερουργίας κ. Αἰλ. π. Ζ. 17. 19.

κατακηλῑδόω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **κηλιδόω**, Δίωνος Κ.Ἐκλογ. Βατ. σ. 168.

κατακήομεν, ἴδε **κατακάω**.

κατακηπεύω, καλλιεργῶ τὸν κῆπον· καὶ μεταφορ., Εὐστάθ. 206.

κατακηρόω, **κατακαλύπτω** διὰ κηροῦ, τὸν νεκρὸν κ. Ἡρόδ. 1. 140, ἴδε Ξεν.Ἱππ. 10, 7.— Παθ., κατακεκηρωμένον τὸ σῶμα Ἡρόδ. 4. 71.

κατακηρύσσω, Ἀττ. **-ττω**: — προκηρύττω ἢ ἐπιτάττω διὰ δημοσίου κήρυκος, σιγὴν Ξεν. Ἀν. 2. 2, 20· ὅπερ καὶ κατακελεῦσαι λέγεται, Πολυδ. Δ', 91, 93.— Παθ., Πολύβ. 23. 2, 6. **2)** Παθ. ὡσαύτως, καλοῦμαι διὰ κήρυκος ἐν τῷ δικαστηρίῳ, Πολυδ. Π', 61. **II.** ἐν δημοπρασίᾳ, κ. τι εἴς τινα, «κατακυρώνω», κηρύττω τὴν λῆξιν τῆς δημοπρασίας ἀποδίδων τὸ πωλούμενον εἰς τὸν τὰ πλείονα προσενεγκόντα, Πλουτ. Σύγκρ., Λυσ. καὶ Σύλλ. 3.

κατακιβδηλεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **κιβδηλεύω**, Ἐκκλ.

κατακινδῡνεύω, ἐμβάλλω τινὰ εἰς κίνδυνον, κ. τῶν πενήτων Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 162, ἔκδ. Λ.— Τὸ ἐν Ἄνν. Κομν. Ἀλεξιάδ. 9 ἐξεδόθη ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐκδόσει Βόννης **κατηναιδεύσαντο** (ἀντὶ **κατεκινδυνεύσαντο**).

κατακῑνέω, ἐπιτεταμέν. ἀντὶ τοῦ **κινέω**, = συγκινῶ, Βασίλ.· «γελῶν κατεκινοῦ καὶ ἐσαλεύου» Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5. 116.

κατακίρνημι, ποιητικὸν ἀντὶ **κατακεράννυμι**, μιγνύω, μετριάζω, ἡ ὑγρότης κατεκίρνα τὸ ἄγαν θερμὸν Ἀλέξ. Ἀφρ.· Προβλ. 2, 70, καὶ Παθ., ῥητορικὴ κατακιρναμένη ταῖς ἐπιχειρήσεσι Λογγῖνος 15. 9· εὐωδία κατακιρναμένη τῷ περιέχοντι ἀέρι Κασσ. Προβλ. 35.

κατακισηρίζω, καταλεαίνω, κατατρίβω καὶ στιλβώνω διὰ κισσήρεως («ἐλαφρόπετρας»), μετοχ. παθ. πρκμ., μεταφορ., ἐπὶ ἐκτεθηλυμμένου· κατακεκισηρισμένος Ἀθήν. 529A, Ἡρῳδιαν. Β', 534. 24, Χοιροβ. 227. 27.

κατάκισσος, ον, ἐστεμμένος, κεκαλυμμένος μὲ κισσόν· πλόκαμοι κ. Ἀνακρεόντ. 44. 5.

κατ-ακκίζομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἀκκίζομαι**· = προσποιοῦμαι, Ἡσύχ.

κατάκλᾰδος, ον, πλήρης κλάδων, ὁ Ἡσύχ. συνάπτει μετὰ τοῦ **κατάπρεμνος**.

κατακλαίω, Ἀττ. -κλάω [ᾰ]: μέλλ. **-κλαύσομαι**: — μεγαλοφώνως θρηνῶ, πολὺ κλαίω τινά, τινα Ἀριστοφ. Σφ. 386· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, Εὐρ. Ἑλ. 156· σύγγονον κατακλαιομένη Ι. Τ. 149. **2)** ἀπολ., θρηνῶ μεγαλοφώνως, Εὐρ. Ἑλ. 113. 128. **II.** μετὰ γεν. προσ., θρηνῶ ἐνώπιόν τινος ἢ πρός τινα, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 23, 4, κτλ.· κ. αὐτὸς ἑαυτοῦ 3. 13, 4.

κατακλᾰ́σασθαι, **-κλασθῆναι**, ἴδε **κατακλείω**, **κατακλάω**.

κατάκλᾰσις, **εως**, ἡ, θραῦσις εἰς τεμάχια, σύνθλασις, κάταξις, τῶν ἄρθρων Ἱππ. 1165C· ὡσαύτως, διαστροφή, ἕμματος ὁ αὐτ. 73C. **II.** θλάσις καὶ διασκόρπισις φωτὸς ἢ ἤχου, «διάχυσις», ἀντίθ. τῷ **ἀνάκλασις**, Ἀριστ. Προβλ. 11. 23 καὶ 51.

κατάκλασμα, τό, θραῦσις, σπάσιμον, Εὐστ. Πονημάτ. 304. 46.

κατακλαστός, όν, = κατακεκλασμένος, τεθλασμένος εἰς τεμάχια, τὸ **κατακλαστόν**, ἐπὶ τοῦ ἄρτου τῆς εὐχαριστίας, ὁ εὐλογηθεὶς ἄρτος, Ἐκκλ.

κατακλαυθμυρίζομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ, κατακλαίω, Ἐκκλ.

κατάκλαυσις, **εως**, ἡ, (κατακλαίω) πολὺς θρῆνος, κλαυθμός, Γλωσσ.

κατακλάω [ᾰ], Ἀττ. ἀντὶ **κατακλαίω**.

κατακλάω [ᾰ]: παρατ. **κατέκλων** Ἰλ., Ἡρόδ.: ἀόρ. **κατέκλᾱσα** Πλάτ. Φαίδων 117D. — Παθ. πρκμ. καὶ ἀόρ. (ἴδε κατωτ.), κατατσακίζω, θλῶν σμικρύνω, ἀποκόπτω, ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον οὐδὲ κατέκλων Ἰλ. Υ. 227 (πρβλ. Ούεργ. Αἰν. 7. 808)· κατεκλάσθη δ' ἑνὶ καυλῷ ἔγχος Ἰλ. Ν. 608· οὕτω, τὰ ὄρατα κατέκλων Ἡρόδ. 9. 62, πρβλ. Πινδ. Π. 5. 46· φυτευτήρια ἐλαιῶν κ. Δημ. 1251. 24· κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης κλάσσε, ἐτσάκισε, ἔκλινε, Θεόκρ. 25. 147· κ. τὸν ὀφθαλμόν· οἷον ἐνθρύπτεσθαι διὰ τὸν ὀφθαλμόν, ὅπερ ποιοῦσι ταῖς ἐρωμέναις οἱ ἐρασταί, τὸν ἕτερον ἐκκλίνοντες ὀφθαλμὸν Α. Β. 45. **II.** μεταφ., καταθλίβω, κατασυντρίβω, οὐδένα ὄντινα οὐ κατέκλασε, ἅπαντας μᾶς συνέτριψε, συνέτριψε τὰς καρδίας μας διὰ θλίψεως, Πλάτ. Φαίδων 117D· οὕτως ὁ Ὅμ. ἐν τῷ Παθ., ὡς τὸ Λατ. frangi, ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος, ἐτσάκισεν ἡ καρδιά μου, καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ κρατηθῶ, Ὀδ. Δ. 538, πρβλ. Κ. 496· κατεκλάσθης καὶ ᾤκτισας Καλλιμ. Ὕμν. Δήμ. 107· ἐκκόψας τὸ θράσος καὶ κατακλάσας τὸ σοβαρὸν Πλουτ. Ἠθ. 767· ὡσαύτως ἐπὶ φόβου, ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ δεισάντων Ι. 256, πρβλ. Κ. 198 Μ. 277· ἐπὶ πάθους, ἐρώτων .. νόσῳ φρένας .. κατεκλάσθη Εὐρ. Ἱππ. 766· ὡσαύτως ἐπὶ καταπείσεως, Διογ. Λ. 114· ἔτι, ἐκθηλύνω, μαλθακὸν καθιστῶ, τῶν δὲ σωμάτων διὰ τὸ ἀβροδίαιτον κατακλῶσι καὶ θρύπτουσι τὰς δυνάμεις Κλήμ.Ἀλ. Στρωμ. σ. 785.

2) βραδύτερον, ἐπὶ οἴνου, ὅς μοι δοὺς τὸ πῶμα κατέκλασεν Εὐρ. Κύκλ. 677, κτλ.· καὶ ἐν τῷ Παθ., κατακεκλασμένος, καταβεβλημένος ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ, Ἱππ. 203E, κτλ.· ὄμματα κατακεκλασμένα, διάστροφα, Ἀριστ. Φυσιογν. 3, 8· μεταφ., ἐκνενευρισμένος, ἐκτεθηλυμμένος, ἐπὶ ἀνδρῶν, Κωμ. Ἀνώνυμ. 38· ἐπὶ μέτρου ἐλλιποῦς, πόδες κατακεκλασμένοι Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 25· γραφαὶ κ. αὐτόθι 18· μέλη (πρβλ. **κατάθρυπτος**), Ἰω. Χρυσ.

III. ἐν τῷ Παθ., ἐπὶ φωτός, «διαχέομαι», ἀντίθετον τῷ **ἀνακλᾶσθαι**, Πλούτ. 2. 897D· οὕτω καὶ ἐπὶ ἤχου, αἱ κατακλώμεναι φωναί, ἦχοι τεθλασμένοι, συγκεχυμένοι, Ἱππ. 158E· ἀλλά, κατακλᾶν ἑαυτόν, κάμνω τὴν φωνήν μου χαμηλοτέραν, ἀντίθετον τῷ **ἀνακλᾶν**, κεκραγώς, ἑαυτὸν ἀνακλῶν καὶ κατακλῶν, ἀναβιβάζων καὶ χαμηλώνων τὴν φωνήν, Λουκ. π. Ὀρχ. 27.

κατάκλειμα, τό, (κατακλείω) κλείσιμον, περιορισμός, δεσμός, Γαλην.

κατάκλειος, **ειδος**, καὶ **κατακλείς**, **-εῖδος**, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ἐπικ. **-κληῖς**, **-ηῖδος**, ἡ, ἐργαλεῖον πρὸς κλεῖσιν ἢ ἐξασφάλισιν τῶν θυρῶν, διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ μοχλοῦ καὶ ἀπὸ τῆς περόνης ἥτις ἐξασφαλίζει τὸν μοχλὸν (βάλανος)· τῆς κατακλείδος ἐπιμελοῦ καὶ τοῦ μοχλοῦ φύλατθ' ὅπως μὴ τὴν βάλανον ἐκτρώξεται Ἀριστοφ. Σφ. 154· — αἱ κ. τῶν ἀξόνων, περόναι τιθέμεναι πρὸς τὸ ἔξω μέρος τῶν ἀξόνων, ἐξασφαλίζουσαι τοὺς τροχούς, Διόδ. 17. 53· τὰς ἐν Πτολεμαΐδι κ., δηλ. τοῦ Νείλου, ΜΓΙ Ι, 13 (18α). **2)** κατακλὴς βελέμνων, θήκη βελῶν, φαρέτρα, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 82. **II.** αἱ διὰ τὴν ἀρσενικὴν κόπτσαν ἢ περόνην ὀπαὶ πρὸς συγκόμβωσιν ἐνδυμάτων, περόναι, «κληῖσιν εὐγναμπτοις ἁραρυῖαι· ἔνθα κληῖδα τὴν κατάκλειδα ἢ κατάκλεισιν τῶν περονῶν ἑρμηνεύουσιν» Σχόλ. εἰς Ὀδ. Σ. 293, Ἡσύχ.

III. ὁ χόνδρος ὁ συνδέων τὸ ὀστοῦν τῆς κλειδὸς μετὰ τοῦ στέρνου, «σφαγή· ὁ κατὰ τὴν κατακλεῖδα τόπος» Ἡσύχ., «κατὰ τὸ στῆθος ἐπερονῶντο οὐχ ὡς ἡμεῖς κατὰ τὴν κατακλεῖδα τοῦ ὤμου» Σχολ. Ἰλ. Ξ. 180, Ἡρωδιαν. 4. 13, 12, Γαλην 4. 20, Πολυδ. Β', 133. **IV.** κῶλον περιόδου, Κικ. πρὸς Ἀττ. 2. 3., 9. 18. **V.** τὸ ἕκτον μέρος στίχου ἢ συστήματος στίχων, Ἡφαιστ. 29. 6., 37. 5, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 659.

κατάκλεισις, **εως**, ἡ, τὸ κατακλείειν, ἡ ἐντελὴς κλεῖσις, Γαλην. **κατάκλειστος**, ον, κατακεκλεισμένος, ἐπὶ γυναικῶν, Καλλιμ. Ἀποσπ. 118· γύναια κ. μηδὲ τῆς αὐλείου προερχόμενα Φιλ. σ. 977E, πρβλ. Λουκ. Τίμ. 15· οἶκοι κατάκλειστος ἦν Διογ. Λ. 6. 94· κ. εἶχε τὰ βιβλία Στράβ. 609.

κατακλείω, Ἰων. **-κληῖω**, ἀρχ. Ἀττ. **-κλῄω** Θουκ.: μέλλ. Ἰων. **-κληῖσω**, Δωρ. **κατακλᾴξω**· καὶ παράδοξός τις τύπος **κατακλιῶ** ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Εὐπόλιδος (ἐν «Χρυσῷ γένει» 19).—Μέσ., ἀόρ. **κατεκλεισάμην** Ξεν. Κύρ. 7. 2, 5· Δωρ. **κατεκλᾳξάμην** Θεόκρ.— Παθ., ἀόρ. **κατεκλείσθην** Ἀττ.· Ἰων. **κατεκληίσθην** Ἡρόδ. 2. 128· Δωρ. **κατεκλάγθην** (κατὰ τὸν Valck. ἀντὶ **-εκλᾴσθην**), ἴδε κατωτ.: — πρκμ. **κατακέκλειμαι** ἢ **-κέκλεισμαι**, Ἀριστοφ. Πλ. 206, κτλ. **I.** μετ' αἰτ. προσ., κλείω, ἐγκλείω τεταριχευμένον σῶμα ἐν τῇ θήκῃ αὐτοῦ, Ἡρόδ. 2. 86· συχνάκις ἐπὶ ἀποκλεισμοῦ, τοὺς Ἕλληνας ἐς τὴν νῆσον κ., τοὺς ἠνάγκασε νὰ καταφύγωσιν εἰς τὴν νῆσον καὶ ἐκεῖ τοὺς ἔκλεισε, Θουκ. 1. 109· κ. ἑαυτοὺς εἰς ἕρυμα Ξεν. Κύρ. 4. 1, 18· κατακλείειν τοὺς ψιλούς, τοὺς γυμνήτας εἴσω τῶν ὅπλων = τῶν ὁπλιτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 3. 4, 26., 3. 3, 7· — ὡσαύτως, κ. ἑαυτὸν εἰς πολιτείαν, ὅ ἐστι, δὲν εἶμαι πολίτης τοῦ ὅλου κόσμου ἀλλὰ μόνον ὡρισμένης τινὸς πολιτείας, ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 1, 13· καὶ κ. ἑαυτὸν ἐν Ἱρῳδ. 5, 8, 12· καὶ ὁ μέσ. ἀόρ., ὁ Κροῖσος κατακλεισάμενος ἐν τοῖς βασιλείοις ἐδόα Κῦρον Ξεν. Κύρ. 7. 2, 5.— Παθ., πολιορκοῦμαι, ἐς τὸ τεῖχος κατακλῄσθαι Θουκ. 4. 57· ναυσὶ κατεκλείσθησαν ὁ αὐτ. 1. 117· οἱ κατακεκλειμένοι, οἱ πολιορκούμενοι, Ἰσοκρ. 124A· ὅταν [ἐς νεφέλας] ἄνεμος κατακλεισθῇ Ἀριστοφ. Νεφ. 404. — Μέσ., ἐγκλείομαι, κλείομαι μέσα, ἐν τοῖς βασιλείοις Ξεν. Κύρ. 7. 2, 5· οὕτω Παθ. **κατεκλάσθης** Θεόκρ. 7. 84· ἀλλ' ὡσαύτως **κατακλᾴξασθαι**, κλείω τὴν νύμφην μετ' ἐμαυτοῦ [ἐν τῷ νυμφικῷ θαλάμῳ], ὁ αὐτ. 18. 5. **2)** μεταφ., νόμῳ κ., ἐγκλείω, δηλ. ἐξαναγκάζω, ἀναγκάζω, ἂν .. πᾶσαν τὴν δύναμιν νόμῳ κατακλείσητε ἐπὶ τῷ πολέμῳ μένειν Δημ. 49. 16· πρβλ. Ἀνδοκ. 24. 19, Ἀντιφῶντα ἐν «Ἡλους.» 1. 15. **3)** μεταφ. ὡσαύτως, τῆς πόλεως εἰς κίνδυνον μεγίστην κατακεκλειμένης, ἀφοῦ κατήντησεν .., Δημ. 803, ἐν τέλ.· εἰς σπάνιν κατακλεισθῆναι Διόδ. 20. 74· εἰς πολιορκίαν, ἀμηχανίαν, ὄλεθρον Διον. Ἀλ., κλ.· ὡσαύτως, μεταφορ., κατακλείειν τὸ πᾶν τῆς τέχνης εἰς .. , ἐφαρμόζειν καὶ ἐξασκεῖν ὅλην τὴν ἐν τῇ τέχνῃ ἱκανότητα .., Ἡλιόδ. 3. 4. **II.** μετ' αἰτ. πράγματος, κλείω, τὰς πυλίδας Ἡρόδ. 1. 191· τὰ ἱρὰ 2. 124, πρβλ. 128· τὸ ἐργαστήριον 4. 14· τὸν δίφρον Ξεν. Κύρ. 6. 4, 10· κατέκλεισε πάντα καὶ κατεσημήνατο καὶ φύλακας κατέστησε Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 27. εὑρὼν ἅπαντα κατακεκλειμένα Ἀριστοφ. Πλ. 206.

2) κ. τὴν δεξιάν, σφίγγω, Λουκ. Προμ. 2. **3)** κλείω λόγον, συμπεραίνω, Διογ. Λ. 10. 138· εἰς ἀπειλὴν κ. τὸν λόγον, τελευτῶ, καταλήγω εἰς ἀπειλήν, Διον. Ἀλ. 7. 14· οὐ κατακλείει, δὲν συμπληροῖ τὸ νόημα, Ἀπολλών. π. Συντάξ. 180.

κατακλῆς, ἴδος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **κατάκλεις**.

κατακληροδοτέω, διανέμω διὰ κλήρου, Ἑβδ. (Α' Μακκ. Γ', 36), Πράξ. Ἀποστ. ιγ', 19· διανέμω τι ὡς κληρονομίαν, Μανασ. Χρον. σ. 22.

κατακληροδοτισμός, οῦ, ὁ, διανομὴ διὰ κλήρου ἢ ὁ τῆς κληρονομίας, Ἰω. Χρυσ.

κατακληρονομέω, **I.** μετ' αἰτ. πράγμ., **1)** κληρονομῶ, λαμβάνω διὰ κληρονομίας, Ἑβδ. **2)** ἀφίνω ὡς κληρονομίαν, διαμοιράζω, αὐτόθι. **3)** διὰ κλήρων μοιράζω, αὐτόθι. **II.** μετ' αἰτ. προσ., κάμνω τινὰ κληρονόμον τινός, αὐτόθι.

κατακληρουχέω, λαμβάνω ὡς μερίδιόν μου, ἰδίως ἐπὶ κατακτηθείσης χώρας, μοιράζομαι μετ' ἄλλων, διανέμομαι μετ' ἄλλων, ἐπὶ τῶν νέων ἀποίκων. κ. τὴν γῆν Πολύβ. 2. 21, 7· οἱ κατακεκληρουχηκότες τὰς οὐσίας ὁ αὐτ. 7. 10, 1· κ. τὴν γῆν εἰς κλήρους Ἀϊλ. Ποικ. Ἱστ. 6. 1· — καὶ ἐν τῷ παθητ., τὴν κατακεκληρουχημένην χώραν ὑπὸ τῶν Ρωμαίων Στράβ. 3, 40, 8.

2) παρέχω ὡς μερίδιον, τινί τι Διόδ. 1. 54, κτλ.

κατακληρόω, διανέμω, ὡς τὸ προηγούμ., Διόδ. 13. 2.— Μέσ., λαμβάνω τὸ μερίδιόν μου, Πλουτ. Πομπ. 41· λαμβάνω κλῆρον, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. Ιᾼ', 42).

κατακλησία, ἡ, = τῷ ἑπομ.· «σύγκλητος ἐκκλησία, ἣν ἐξαίφνης ἐποίουν μείζονος χρείας ἐπιλαβούσης· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ κατακλησία ὅτι καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν κατεκάλουν» Πολυδ. Η', 116.

κατάκλησις, **εως**, ἡ, σύγκλησις καὶ τῶν μὴ ἐνδημούντων πολιτῶν, Ἀμμών. σ. 47, καὶ κατὰ τοῦτο διαφέρει τῆς ἐκκλησίας εἰς ἣν συνήρχοντο μόνον οἱ Ἀθηναῖοι. **2)** ἐπίκλησις τῶν θεῶν (κυρίως ἵνα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβῶσι καὶ βοηθήσωσι), Συλλ. Ἐπιγρ. 6850A, Πολυδ. Α', 29. **II.** ἀνάκλησις, Διόδ. 13, σ. 539 (ἂν μὴ ἀναγνωστέον **μετάκλησις**).

κατάκλητος, ον, προσκληθείς, ἐν κ. ἀλίᾳ Ἡρακλεωτ. Ηἰνακ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5775. 10· πρβλ., τῶν Ἀττικῶν κατακλησία.

κατακλῄω, ἴδε ἐν λ. **κατακλείω**.

κατάκλῑμα, τό, τόπος ἐν ᾧ ἀνακλίνεταί τις· ἀλλ' ἴδε ἐν λέξ. **περιάκλιμμα**.

κατακλῑνής, ές, κατακεκλιμένος ἢ ἀνακείμενος ἐπὶ κλίνης,

κλινήρης, κλινοπετής, Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Γ', 1096, Πολύβ. 31. 21, 7. **II.** κατωφερής, κατάντης, ἐπικλινής, ἀταρπὸς Ἀνθ. Π. παράρτ. 48· γεώλοφος ἡρέμα κ. Διον.Ἁλ. 5. 38.

κατακλίνησις, τὸ κατακεῖσθαι ἐπὶ τῆς κλίνης.

κατακλῑνο-βάτης, ές, ὁ κάμνων τινὰ κλινήρη, ἐπίθετον τῆς ἀρθρίτιδος, Λουκ. Τραγῳδοποδ. 198 (ἐν τῇ κλητ. **κατακλινοβατές**· ὁ τύπ. τοῦ ἐπιθ. ὕποπτος, διότι ἡ ἀναλογία ἀπαιτεῖ ὁ κατακλινοβάτης, ἡ κατακλινοβάτις, -ιδος:— συνάπτεται μετὰ τοῦ ἐπιθ. ἐπιδεσμοχαρής.

κατακλίνω: μέλλ. **-κλῑνῶ** (ἴδε **κλίνω**):— βάλλω τι ἢ τινὰ κάτω, κάμνω νὰ καθίσῃ ἢ νὰ πλαγιάσῃ, [δόρυ] κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ Ὀδ. Κ. 165· κατ. τοὺς Πέρσας εἰς λειμῶνα, διατάξας νὰ ἀνακλιθῶσι (πρὸς δεῖπνον) ἔν τινι λειμῶνι, Ἡρόδ. 1. 126, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 363C, 420E· κατ. παιδίον, τὸ βάλλω νὰ κοιμηθῇ, Ἀριστοφ. Λυσ. 18· αἱ δὲ θεράπαιναι κατακλίνασαι αὐτὴν ἐν τῇ ἁρμαμάξῃ Ξεν. Κύρ. 6. 4, 11· ἐκεῖ σκιά ἐστι καὶ πνεῦμα μέτριον καὶ πόα **καθέζεσθαι** ἢ ἐὰν βουλώμεθα κατακλιθῆναι Πλατ. Φαῖδρ. 3, B, καί, κατακλινέντι τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς πάσας αὐτόθι 5. 6·— οὕτως ἐπὶ ζώων, ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 9, 3· κ. τινὰ εἰς Ἀσκληπιοῦ, βάλλω ἀσθενῆ νὰ κοιμηθῇ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὅπως ἰαθῇ, Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 411, 662, Σφ. 123· κατακλιθέντα ἐς τὸ ἱερὸν Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 31· πρβλ. **ἐγκοιμάομαι**·— ἀνακλίνομαι παρὰ τὴν τράπεζαν, παρακάθημαι εἰς φαγητόν, Λατ. accumbere, κατακλιθέντας πίνειν Ἡρόδ. 2. 121, 4· κατακλῑνήσομαι Ἀριστοφ. Ἱππ. 98, πρβλ. ἐπὶ πᾶσι Σφ. 1208 κέξ.· κατακλινεὶς δευρὶ ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 694· κατακλίνηθι μετ' ἐμοῦ ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 904· κατακλίνεσθαι παρά τινα ἢ τινι Πλάτ. Συμπ. 175Δ, 203C· ὡσαύτως, κ. ἐπὶ κοίτῃ, ἐπὶ στιβάδος Ἀριστοφ. Σφ. 1040, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 15· ἐπὶ ἀσθενοῦς, «πέφτω 'ς τὸ κρεββάτι», Ἱππ. Ἐπιδημ. τὸ Α', 939· κατεκλίθη ὕπτιος Πλάτ. Φαίδων 117E· ποτὲ μὲν ἐστὼς ἐναργής, ποτὲ δὲ κατακεκλιμένος, (δηλ. ὁ νεκρός), Πολύβ. 6. 53, 1· ἐν Ἀνδοκ. 16. 28, κατελύθη ἐκ διορθώσεως τοῦ Baiter.· κατακλίνας ἑαυτὸν καὶ ἡμᾶς Πλουτ. Συμπ. ἑπτ. Σοφ. 149, ὅπου εὑρηται καὶ ὁ μέσ. ἀόρ. κατακλινάμενος. **II.** κάμνω τι νὰ κλίνῃ, κλίνω, «γέρνω» πρὸς τὰ ἐμπρός, ἕως ἂν κατακλίνῃ ὁ ἐλέφας τοὺς φοίνικας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 30· αἱ ἔλαφοι κατακλίνονται ὑπὸ τῆς ἡδονῆς, θελγόμεναι ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ἁπλώνονται κατὰ γῆς, αὐτόθι 9, 5· ἡ κάμηλος κ. εἰς γόνατα, κάθηται εἰς τὰ γόνατα, γονατίζει, 2, 1· καὶ ἐν τῷ ἀορ., ὅταν κατακλιθῇ εἰς γόνατα αὐτόθι· μεταφ., κ. τύραννον, καταβάλλω, καταρρίπτω τύραννον, Θέογν. 1183. **III.** Παθ., ἐπὶ ἐδάφους, εἶμαι κατωφερής, εἶσω κατακέκλιται κοίλη νάπη Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 734. **2)** ἐπὶ τοῦ ἡλίου, δύεται, βασιλεύει ὁ ἥλιος, Πολυδ. Δ', 157. **3)** ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, στρέφομαι πρὸς τὰ πλάγια, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 29.

κατάκλῑσις, εως, ἡ, τὸ νὰ κάμῃ τίς τινα νὰ κατακλιθῇ ἢ νὰ καθίσῃ παρὰ τὴν τράπεζαν, τιμὴν ἀποδοτέον τῷ πρεσβυτέρῳ ὑπαναστάσει καὶ κατακλίσει καὶ τοῖς τοιούτοις, = μὲ τὸ νὰ ὑπανίστανται ἐκ τῆς ἕδρας αὐτῶν πρὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ νὰ καθίζωσιν αὐτοὺς εἰς τὴν καλλιτέραν θέσιν τῶν συμποσίων, Πλάτ. Πολ. 425B· σιγάς τε τῶν νεωτέρων παρὰ πρεσβυτέροις καὶ κατακλίσεις καὶ ὑπαναστάσεις Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 2, 9· ἡ κ. τοῦ γάμου, ἡ εὐωχία κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ γάμου, Ἡρόδ. 6. 129. **II.** (ἐκ τοῦ **κατακλίνεσθαι**), τὸ καθῆσθαι παρὰ τὴν τράπεζαν, ἤτοι ἐπὶ δεῖπνον, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 17, 9 καὶ 11· παρά τινι Πλάτ. Συμπ. 175E. **2)** τρόπος τοῦ κατακλίνεσθαι ἐπὶ τῆς κλίνης, π. χ. ἐπὶ γνάθον Ἱππ. π. Ἄρθρ. 799, πρβλ. Προγν. 37· ἡ ἐν τῇ νοσηλείᾳ κ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 8, 33.

κατακλιτέον, πρέπει νὰ κατακλίνῃ τίς τινα, νὰ τὸν βάλῃ νὰ κοιμηθῇ.

κατάκλιτον, τό, ἀνάκλιντρον, Φώτ., κλῖναι ἢ θρόνοι εἰς ἀνάκλισιν ἐπιτήδεια, Σουΐδ.

κατακλονέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **κλονέω**, σεισμῷ κατακλονεῖται ὁ οἶκος, καταταράττεται, Γρηγ. Νύσσ.· κατακλονεῖται καὶ δέδοικε Ἄννα Κομν. 80.

κατακλῡδωνίζω, κατακλύζω, Εὐμάθ. 7. 9.

κατακλύζω: μέλλ. **-κλύσω** [ῠ], ποιητ. **-κλύσσω**, Πινδ. Ο. 10 (11). 15: πρκμ. **κέκλυκα**,— πλημμυρίζω, κατασκεπάζω μὲ ὕδωρ, τὴν γῆν (ἐπὶ τοῦ Νείλου) Ἡρόδ. 2. 13, πρβλ. 99, Πινδ. Ο. 9. 76, ἡ θάλασσα κυματωθεῖσα τὸ μὲν κατέκλυσε, τὸ δὲ ὑπενόστησε Θουκ. 3. 89· ὅταν οἱ θεοὶ τὴν γῆν καθαίροντες ὕδασι κατακλύζωσιν Πλάτ. Τίμ. 22D, Συλλ.Ἐπιγρ. 4697. 25. **2)** μεταφ., καταποντίζω, καταβάλλω, τοίους γὰρ κατὰ κῦμα .. ἔκλυσεν Ἀρχίλ. 8. 4. τὴν Φρυγῶν πόλιν .. ἡλπισας κατακλύσειν δαπάναις Εὐρ. Τρῳ. 995· ἅπαντα .. κατακλύσει ποιήμασιν Κρατῖν. ἐν «Πυτ.» 7· κ. δίαιταν ἀφθονίᾳ, κάμνω ὥστε ἡ ζωὴ νὰ πλημμυρίσῃ μὲ ἀφθονίαν, Ξεν. Οἰκ. 2. 8· κατέκλυσε δεινῶν πόνων, ἐπλήρωσε κατεπλημμύρισε μὲ δεινὰ παθήματα, Εὐρ. Ὀρ. 243· Ι καὶ μέλλει γέλως . ὥσπερ κῦμα .. κατακλύσειν Πλάτ. Ηλ. 473C. — Παθ., ἀλλοδαπῷ κύματι φωτῶν κατακλυσθῆναι (ἀόρ. ἀπαρ. κατὰ L. Dind.), περὶ πόλεως, Αἰσχύλ. Θήβ. ἐν τέλ.· κατακλυσθεὶς ὑπὸ τοῦ τοιούτου ψόγου Πλάτ. Πολ. 492C· κατακεκλυσμένος χρυσίῳ, ἄρθονον χρυσίον λαβών, δωροδοκήσας, διαφθαρείς, Πλουτ. Δημοσθ. 14. **II.** πλημμυρῶν καὶ καθαρίζων παρασύρω, ἐκπλύνω, κῦμα κατ. ψᾶφον ἐλισσομέναν Πινδ. Ο. 10 (11). 15. **2)** ἐκπλύνω, τὰ ἴχνη τοῦ λαγῷ Ξεν. Κυν. 5, 4. **III.** πληρῶ ὕδατος, τὴν πύελον Ἀριστοφ. Εἰρ. 843, πρβλ. Γαλην. 6. 229· (πρβλ. καὶ **ἐπικλύζω**).

κατάκλῡσις, εως, ἡ, πλημμύρησις, ὑετοὺς ῥαγδαίους καὶ κατακλύσεις, ἡ διὰ κλυστηρίου κάθαρσις, Ἱππ. 47. 21· πρβλ. τὸ ἑπόμενον.

κατάκλυσμα, τό, καθάρσιον ἢ κλύσμα, Ἱππ. 338. 27.

κατακλυσμός, ὁ, πλημμύρα τῶν ὑδάτων, κάλυψις τῆς χώρας δι' αὐτῶν, Πλάτ. Νόμ. 677A, 679D, Συλλ.Ἐπιγρ. 2374. 6· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Τίμ. 25C, κ. ἀλλ. **2)** μεταφ., κατ. πραγμάτων, λήθη, φθορὰ τῶν .. , Δημ. 299. 21.

κατάκλυστον, τό, ἔδαφος ψηφιδωτὸν κατακλυζόμενον ὑπὸ ὕδατος, Ἐπιγρ. Δήλου ἐν Ἀθην. τ. Β', σ. 131.

κατάκλυστρον, τό, τὸ Λατ. compluvium, Γλωσσ., τὸ μέρος, ἔνθα τὸ ὕδωρ τῶν βροχῶν κατακλύζεται, συρρέει.

κατακλῶθες, αἱ, αἱ κλώθουσαι (δηλ. Μοῖραι), ἴδε ἐν λ. **κλῶθες**.

κατακλώθω, κλώθω, νήθω τὴν μοῖραν ἢ τύχην τινός, Συλλ. Ἐπιγρ. 6870.—Μέσ., κατεκλώσαντο Λυκόφρ. 145· πρβλ. **κλῶθες**.

κατακνάω, καταξέω, τέμνω καὶ μερίζω, ἀπόκριναι .. , εἰ μὴ κατέκνησας τοῖς στρατιώταις ἄλαδες, ἂν δὲν διένειμας ἢ κατέξυσας τοὺς τυροὺς διὰ τῆς τυροκνήστεως, Ἀριστοφ. Σφ. 965·— ὡσαύτως, **-κναίω**, Θεμίστ. 562B. Πρβλ. τὸ ἑπόμ. καὶ **κατακνίζω**.

κατακνήθω, = τῷ προηγ., κ. εἰχῆνα Νικ. Θηρ. 944. — Παθ., κατακνησθείην, «καταξεσθείην εἰς μικρὰ μέρη καὶ ἀναλωθείην» (Σχολ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 771, Διοσκ. 2. 149.

κατάκνημος, ον, ὁ ἔχων παχείας κνήμας, Πάπυρ. Αἰγυπτ.

κατάκνηστις, ιδος, ἡ, μάχαιρα πρὸς ἀπόξεσιν (πρβλ. **τυρόκνηστις**), Ἡσύχ.

κατακνῑδεύω, (κνίδη) αἰσθάνομαι κνησμὸν οἷον ὅταν κεντηθῶ ὑπὸ κνίδης, «τσικνίδας», «καταξύω» Ἡσύχ.

κατακνίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, κατατέμνω, κατακόπτω εἰς τεμάχια, τι εἰς λεπτὰ Ἀθήν. 376D· κόπτω εἰς μικρὰς λωρίδας, Λουκ. Ὠκυπ. 91· μεταφ., ὡς τὸ Λατ. vellicare, διαιροῦνται σὺκ ὀρθῶς καὶ κατακνίζονται τοὺς λόγους καὶ διαφθείρονται Ἰσοκρ. 236C, Λουκ. Διάλ. π. Ἡσιόδ. 5. **II.** γαργαλίζω, Παθ., γαργαλίζομαι, αἰσθάνομαι κνησμὸν ἢ «φαγοῦραν», διεγείρεται ἡ (σαρκικὴ) ὄρεξις· ἐγὼ δὲ κατακέκνισμαι, ὑπὸ ἔρωτος πάσχω, Ἀριστοφ. Πλ. 973.

κατακνισμός, ὁ, = **κνισμός**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 975.

κατακνώσσω, πίπτω εἰς ὕπνον, κοιμῶμαι, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ, 690, Ὀρφ. Λίθ. 316.

κατακοιμάω (περὶ τῆς Ὁμηρ. χρήσεως ἴδε κατωτ. **II.** 2).

I. ἀμεταβάτ., κοιμῶμαι ἐντελῶς, κοιμῶμαι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, κ. τὴν φυλακήν, κοιμῶμαι καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς φυλακῆς μου, Ἡρόδ. 9. 93, πρβλ. Ἀλ. π. Ζ. 1. 15., 3. 13., 13. 22· οὕτω, κατακοιμῆσαι τὴν ἡμέραν Ξεν.Ἀπομν. 2.1,30. **II.** ὡς μεταβ., ὥσπερ κατακοιμίζω, βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, κυρ. καὶ μεταφορ.· — οὐδὲ .. λάθα κατακοιμάσῃ (δηλ. τοὺς νόμους) Σοφ. Ο. Τ. 870· κατεκοίμησα τοὐμὸν ὄμμα αὐτόθι 1222· καὶ οὕτω, κατακοιμήσαντ' ἐκείνους (-κοιμίσαντ';) ἔνθα = ἐνίκησεν ἐκείνους ἐν τῷ ἀγῶν τοῦ ὕπνου, αὐτὸς ἀντέσχε κατὰ τοῦ ὕπνου, καὶ ἐκοίμησεν ἐκείνους Πλάτ. Συμπ. 223D, πρβλ. Λουκ. Ὄν. 6· — ξεῖνόν τινα χρήμασι πείσας κατεκοίμησεν ἐς Ἀμφιάρεω, τὸν ὑπέβαλεν ἢ ἔστειλεν νὰ κοιμηθῇ εἰς.., Ἡρόδ. 8. 134·— σχεδὸν ἀπανταχοῦ ὑπάρχει ἡ διάφ. γραφ. **κατακοιμίζω**. **2)** ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῷ Παθ. ἀορ., **κατακοιμηθῆναι**, κοιμηθῆναι, ἀπελθεῖν εἰς ὕπνον, Ἰλ. Β. 355, Ἡρόδ. 2. 121, 4· κατακοιμηθήτω Ἰλ. Ι. 427· κατακοιμηθέντας ἐν τῷ Ἱρῷ Ἡρόδ. 1. 31· ἂν ὑπαίθριος κατακοιμηθῇ ὁ αὐτ. 4. 7:— προστ. ἐνεστ. **κατακοιμάσθω** Ἀριστοφ. Θεσμ. 46· — καὶ ὁ πρκμ. δοκοῦντα **κατακεκοιμῆσθαι** Πλουτ. Κικ. 20.

κατακοιμητής, οῦ, ὁ, = **κατακοιμιστής**, ὁ κατακοιμίζων τινά, Γλωσσ.

κατακοιμητικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ κατάλληλος πρὸς κατακοίμησιν, Σχολ.

κατακοιμίζω, = **κατακοιμάω** II (ἀνθ' οὗ ἀπαντᾷ συνεχῶς ὡς διάφ. γραφ.), βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, «νανουρίζω», ὅπερ **καταβαυκαλῶ** λέγει ὁ Πολυδ. 9. 127 τὰ συσυπνοῦντα τῶν παιδίων Πλάτ. Νόμ. 790D, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 34· μεταφ., κ. τὸν λύχνον, σβεννύω τὸν λ., Φρύν. Κωμ. ἐν «Μονοτρ.» 6· ἐξαπατήσας καὶ κατακοιμίσας τοὺς πολεμίους Πλούτ. 2. 346C.— Παθ., ἐπὶ ὀχληρῶν ζητημάτων, ἵνα .. ἀεὶ ἂν κατακοιμισθεῖεν Συλλ.Ἐπιγρ. 356. 24. — Ἐπὶ τῆς ἀμεταβ. σημασίας ὁ μόνος ὀρθὸς τύπος εἶναι τὸ **κατακοιμάω**.

κατακοιμιστής, οῦ, ὁ, ὅστις βάλλει τινὰ νὰ κοιμηθῇ, θαλα-

μηπόλος, τοιοῦτοι ἦσαν εὐνοῦχοι τῶν βασιλέων τῆς Ἀσίας, Διόδ. 11, 69, Πλούτ. 2. 173D· πρβλ. **κοιτωνίτης**.

κατακοινόω, κοινόν τι ποιῶ, μεταδίδω, τινί τι Ἐκκλ., Λατ. communico, πρβλ. τὸ ἑπόμ.

κατακοινωνέω, κοινωνὸς γίνομαι μετά τινος, ἠρεῖθ' .. κατακοινωνήσας τούτοις τῆς μὲν ὠφελείας τούτους ποιῆσαι μερίτας, ἡμᾶς δὲ ἀδικῆσαι Δημ. 889. 6· κατακοινωνήσαντες τὰ τῆς πόλεως Αἰσχίν. 63. 9 (διάφ. γραφ. **κατακοινώσαντες**).

κατακοιρᾰνέω, κυβερνῶ, διοικῶ, ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει «κατακοσμῶ»·— περὶ τοῦ Ὁμ. ἴδε ἐν λ. **κοιρανέω**.

κατακοιτάζομαι, ἐν τῇ κοίτῃ, κλίνῃ εὑρίσκομαι, Κουμαν. Συναγ.

κατάκοιτος, **ον**, ὁ ἐπὶ τῆς κλίνης, ἥσυχος, αὐτόθι 1.

κατακολᾰφίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **κολαφίζω**, διὰ κολάφων πλήττω, καθυβρίζω, Ἐκκλ.

κατακολλάω, κολλῶ ἐπί τινος, ποικίλλω ἐγκολλῶν, Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 205B. **2)** συγκολλῶ, Ἀριστ. Προβλ. 9. 1· συνδέω στενῶς, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 783.

κατακόλλησις, ἡ, **εως**, ἐντελὴς κόλλησις, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. τάξ. σ. 676, ἔκδ. Β.

κατάκολλος, **ον**, μεμιγμένος μὲ κόλλαν, μέλαν Αἰν. Τακτ. 31.

κατακολλῠβίζω, = **κατακερματίζω**, ἀλλάσσω τὰ χρήματα καὶ παίρνω μικρὰ νομίσματα, κάμνω λιανά, Α. Β. 104. 11.

κατακολουθέω, ἀκολουθῶ κατόπιν τινός, Δόγγος 3. 15, Ἐβδ. (Δαν. Θ', 10)· ὑπακούω, τῷ νόμῳ Πλουτ. Λύσ. 25· κ. ταῖς ὀχυρότησι τῶν τόπων, ἐπιζητῶ ὀχυρὰς θέσεις πρὸς στρατοπέδευσιν, Πολύδ. 6. 42, 2·— ῥημ. ἐπίθ. **κατακολουθητέον**, πρέπει τις νὰ ἀκολουθήσῃ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 186., 11. 175.

κατακολούω, κατακολοβώνω, περικόπτω, Ἐβδ. (Ἱερ. Κ', 4), κ. τὸν λόγον, ὥσπερ τὸ κατακρούειν, καταθορυβεῖν ἐπὶ τοῦ διακόπτειν, Πολυδ. Η', 154.

κατακολπίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, **εἰσπλέω εἰς κόλπον**, προσορμίζομαι, κ. εἰς Αἴγιναν Θουκ. 8. 92· **ὁ παράπλους τῷ μὴ κατακολπίζοντι** Στράβ. 358.

κατακόλπισις, **εως**, ἡ, **προσόρμισις**, **τὸ εἰς κόλπον «ἄραγμα»**, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ.

κατακολυμβάω, βουτῶ κάτω, **κολυμβῶ εἰς τὸ βάθος**, Θουκ. 7. 25, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 20.

κατακολυμβητής, **οῦ**, ὁ, **ὁ δύτης**, **Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 48, 6.**

κατακομάω, φέρω, τρέφω κόμην μακράν, **πώγωνα** Προκόπ.

II. μεταβ., παρέχω φύλλωμα ἢ ἄνθησιν, ἔαρ κ. τὴν γῆν Βυζ.

κατακομῐδή, ἡ, ἡ εἰς τὸ παράλιον **καταβίβασις** πρὸς ἐξαγωγὴν (ἐμπορευμάτων), ἀντίθετον τῷ **ἀντίληψις**, ὧν ἡ θάλασσα τῇ ἠπείρῳ δίδωσι (εἰσαγωγὴ ἐμπορ.) Θουκ. **1.** 120. **2)** τὸ φέρειν εἰς τὴν πατρίδα, Διόδ. 18. 3.

κατακομίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῖῶ**, **φέρω κάτω καὶ ἔκ τινος ὑψηλοτέρου μέρους εἰς χαμηλότερον**, κατακομίζουσιν ἐπὶ ναῦν ὥρᾳ Συνέσ.· ἐκ τῶν μεσογείων εἰς **τὴν παραλίαν**, σῖτον τῷ στρατεύματι Θουκ. 6. 88· ὕλην **ποταμοῖς** κ. Στράβ. 498, πρβλ. Ἡρῳδιαν. 8. 2.— Μέσ., ἐνεργῶ **ὥστε νὰ καταχθῇ τι**, **φέρω ὁ**ι' ἐμαυτόν, πορίζομαι, τἄλλα ὡραῖα πλοίοις κατεκομίζοντο Πλάτ. Κριτίας 118E. **2)** κ. ναῦν, φέρω αὐτὴν εἰς τὸν λιμένα, ὡς τὸ **κατάγω**, Δημ. 1223. 26., 1291. 10· **ὡσαύτως**, ἐπαναφέρω εἰς τὸν λιμένα, αὐτόθι 1289. 9, Αἰσχίν. 37. 16. **3)** φέρω εἰς ἄσυλον, καταφύγιον, κ. παῖδας καὶ γυναῖκας ἐκ τῶν ἀγρῶν Δημ. 379. 26· κ. τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν Ψήφισμ. παρὰ τῷ αὐτῷ 238. 15· γυναῖκας ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὰ τείχη Λυκοῦργ. 149. 46, πρβλ. Διόδ. 12. 39. **4)** εἰσάγω, εἰσκομίζω, κέραμον πανταχόθεν Ἀθήν. 784C.

κατάκομος, **ον**, ἔχων μακράν, ἄφθονον καὶ καθειμένην κόμην, κόρυς Εὐρ. Βάκχ. 1186· Διόνυσος κατάκομος καὶ εὐχαίτης Ἰμέρ. 21, 8, σ. 742· πρόσωπον ἐχίδναις κατάκομον (τὸ τῆς Μεδούσης) Λουκ. Θεῶν Διάλ. 19. 1· **προσωπεῖον τῆς σκηνῆς**, Πολυδ. Δ', 139. **2)** μεταφ., κ. ὕλαι καὶ κατάσκιοι, δάση πυκνόφυλλα, δασύφυλλα, Συνέσ. 75C· λειμῶνες, ποώδεις, πλήρεις χόρτου, Θεοφύλ. Σιμοκ. ἐπ. 62· κ. ἐλπίσι, πλούσιος εἰς ἐλπίδας, ὁ αὐτ.

κατακομπέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **κομπέω**. κατακομπάζω, ἀλαζονεύομαι, ὑπερηφανεύομαι, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 98A.

κατακομπολακῠθέω, κομπῶ, καυχῶμαι μετὰ κομπορρημοσύνης, Τζέτζ. Ἱστ. 10. 278, ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. **κομπολακύθης**, ὃ ἴδε.

κατακομψεύομαι, ἀποθ., ὁμιλῶ μετὰ κομψότητος ἢ καυχήσεως καὶ κόμπου, Βασίλ. 1. σ. 13B, τινὸς Σχόλ. εἰς Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 6· = καταγελῶ.

κατᾰκονά, ἡ, (κατακαίνω), διαφθορά, καταστροφή, κατακονὰ ἀβίοτος βίου Εὐρ. Ἱππ. 821.— Ὁ Σχόλ. (πρβλ. Ἐτυμ. Μ. 50. 25, Εὐστ. 381. 22) πρέπει νὰ εἶχεν ἀναγνώσει κατακονᾶ .. βίος, ἐκ τοῦ **κατ-ακονάω**, φθείρω καὶ λεπτύνω, κατατρίβω (ὅπως ὅταν τις ἀκονᾷ χάλυβα), ἀλλ' ἐσφαλμένως·— τὸ ῥῆμα **κατακονάω** (ἐκ τοῦ **ἀκόνη**) ἀπαντᾷ ἐν Εὐστ. Πονημ. 295. 44· μεταφορ., ἴδε ἐν λέξει **καλλύνω**.

κατακονδῠλίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **κονδυλίζω**, διὰ τῶν κονδύλων ἢ γρόνθων κτυπῶ, κονδύλοις καταβάλλω, **κατακεκονδύλισται**, ὥστε ἔχειν τὰ τῶν κονδύλων ἴχνη τοῦ Μειδίου ἔτι φανερὰ Αἰσχίν. 84, 22.

κατακονδύλιστος, **ον**, διὰ κονδύλων, γρόνθων κτυπημένος· — καθ' Ἡσύχ. = ἐπικόρριστος.

κατακονδυλόω, = **κατακονδυλίζω**, Ἡσύχ.

κατ-ᾰκοντίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, ἐν χρήσει ὡσαύτως παρ' Ἡροδ. 9. 17· καταβάλλω ἀκοντίζων, ὁ αὐτ. ἔνθ' ἀνωτ., Δημ. 277. 21, κτλ· τὸ παθ. **κατακοντίζομαι**, Γρηγ.

κατακοπή, ἡ, τὸ κατακόπτειν· ἐπὶ δένδρων, κλαδεύειν· αἱ διακαθάρσεις τῶν δένδρων καὶ αἱ κατακοπαὶ ποιοῦσι πολυκαρπεῖν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 12, 6· τὸ κατακόπτειν εἰς τεμάχια, ἱερεῖα πρὸς κατακοπὴν Θεοπόμπ. Ἱστ. 125.

κατάκοπος, **ον**, κατακεκομμένος, «κομμένος», κουρασμένος, κεκοπιακώς, κεκμηκώς, κατάπονος, πεπονημένος, ἐξ ὁδοῦ μακρᾶς Διον. Ἁλ. 6. 29· ὑπὸ τῆς μάχης Διόδ. 13. 18· πρβλ. **κόπος**· καὶ ἐνεργ., σκληρὰ μὲν καὶ ἀντίτυπος (πᾶσα μεταφορὰ) κατάκοπος, εὐφραίνει δὲ πραεῖα καὶ ἄλυπος Φιλόδ. περὶ Ρητορ. ἔκδ. Sudh. σ. 173, 17.

κατακόπτης, **ου**, ὁ, ὁ κατακόπτων, ὁ μεριστής· σπλάγχνων Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 35.

κατακοπτικός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατακόπτειν, Ἐπιγραφ.

κατακοπτικῶς, Ἐπίρρ., πωλεῖν ἐν μικρᾷ ποσότητι, «λιανικῶς», Κουμ. συναγ. λέξ.

κατακόπτω: μέλλ. **-ψω**, κόπτων καταρρίπτω· ἐπὶ δένδρων, κλαδεύω, ἀκρωτηριάζω, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 15, 1, π. Φυτ. Αἰτ. 2. 15, 4, κτλ. **2)** κόπτω εἰς τεμάχια, «κομματιάζω», Ἡρόδ. 1. 48, 73., 2. 42, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1688, κτλ.· (μαγείρῳ προσήκει) σφάττειν τε καὶ ἐκδέρειν καὶ τὰ σμικρὰ κρέα κατακόψαντα ἕψειν τε καὶ ὀπτᾶν Πλάτ. Εὐθύδ. 301C· κατακοπείς, κεκομμένος εἰς τεμάχια, «κομματιασμένος», Ἡρόδ. 8. 92. **3)** φονεύω, «πετσοκόπτω», ὁ αὐτ. 1. 207., 6. 75, Ἀττ. **4)** ἐπὶ στρατιωτικῆς ἐννοίας, κατακόπτω, καταστρέφω, τὴν μόραν Δημ. 172. 26· οὕτως ἐν τῷ Ηαθ., κατακοπῆναι Ξεν. Ἀν. 1. 2, 25· κατακεκόψεσθαι αὐτόθι 5. 16. **5)** καθόλου, θραύω εἰς τεμάχια, καταστρέφω, στεφάνους Δημ. 615. 16· κέραμον Πολύδ. 5. 25, 3· ἔρια ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα (Βρ. κατακαπτόμενα), τριβόμενα, τρωγόμενα, ὡς καὶ νῦν λέγομεν, Ἀριστοφ. Λυσ. 730· καταπονῶ, κατακουράζω, ὅπως μὴ κατακόπτωσι τοὺς ἵππους οἱ τελευταῖοι τὸν ἡγεμόνα διώκοντες Ξεν. Ἱππαρχ. 4, 5·— μεταφ., κ. τὴν ἀρχὴν Πλουτ. Δημήτρ. 30· τὸ τῆς ψυχῆς γαῦρον ὁ αὐτ. 2. 762F· κατεκόπημεν ἄν, ἠθέλομεν «πετσοκοπῆ», Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἔορτ.» 8· σύνθεσις κατακεκομμένη, κατακερματισμένη, ὁ λόγος ὁ συγκείμενος ἐκ μικρῶν κώλων ἢ προτάσεων. **6)** ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, μαστοὺς κατεκόψατο Ἑλλ. Ἐπιγρ. 316, ἐν σφοδρᾷ θλίψει, ὅταν τις κόπτῃ, τύπτῃ ἑαυτόν· συχνὸν τὸ μέσ. ἐπὶ τοιαύτης σημασίας παρὰ Χρυσοστόμ., ἐπί τινι· κ. καὶ καταξαίνειν τὰς παρειάς. **II.** κόπτω εἰς νομίσματα, χρυσίον Ἡρόδ. 3. 96· τὸν θρόνον ὄντα ἀργυροῦν Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 3· τὰς χρυσᾶς πλίνθους εἰς νόμισμα Διόδ. 16. 56, πρβλ. Δημήτρ. Φαληρ. § 293.

κατακόρακες, πληθ. οἱ, ἡ λέξις εὕρηται ἐν τῇ ἐκθ. τῆς βασιλ. τάξ. Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου σ. 672 ἔκ. Β., περόνια κ' καταπρόσωπα σὺν τῶν κατακοράκων αὐτῶν· ἡ λέξ. δεῖται ἑρμηνευτοῦ.

κατακορής, **ές**, (κατακορέννυμι), ἐντελῶς κορέννυμαι, εἰμὶ πεπληρωμένος μέχρι κόρου, κεκορεσμένος σχεδὸν μέχρις ἀηδίας, οἴνῳ Α. Β. 48· σιτίοις Προκοπ. Ἀνέκδ. 13, ἀντίθετον τῷ ἄκροις δακτύλοις γεύεσθαι. **2)** ἐπὶ χρωμάτων, πεπληρωμένος, τέλειος, «βαθύς», Λατ. saturatus, μέλαν κατακορὲς Πλάτ. Τίμ. 68C, Θεοφρ. π. Χρωμ. 25· κ. χροιὴν ἡ χρόα Γαλην. **II.** μεταφ., ὑπερβολικός, σφοδρός, βιᾶς, ἐρυθημα, ῥύσις, δίψα, ὕπνος, κτλ., Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 393, κ. ἀλλ., ἴδε Foës Oecon. **2)** ἐπὶ τοῦ ὁμιλεῖν, ἀκόρεστος, ὑπερβολικός, ἄμετρος, φορτικός, ὀχληρός, παρρησία, συνουσία Πλάτ. Φαῖδρ. 240E, Νόμ. 776A· ἀν ἡ κατακορῆ [τὰ ἐπίθετα] Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 3· ὁ Δημοσθένης .. ἐν τούτῳ τῷ γένει κατακορέστατος Λογγῖνος 22. 3· κατακορεστέραις κέχρηται ταῖς ἁρμονίαις Διον. Ἁλ. π. Δημ. 45. —Ἐπίρρ. **-ρέως** Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἴδε **κατάκορος**.

κατακορμίζω, κόπτω ξύλον εἰς κορμοὺς ἢ εἰς μικρὰ τέμνω, κατακόπτω, Παυσ. παρ' Εὐστ. 1291. 53, ἑρμηνεύοντι διὰ τούτου τὸ ῥῆμα διαπλήσσειν· ὡσαύτως **κατακορμάζω**, Ἡσύχ.

κατάκορος, **ον**, = **κατακορής**, Πολυδ. Ε', 151, Θωμᾶς Μάγιστρ. ἐν λ. **διάκορος**·— ἐπὶ χρωμάτων, κατάκορως πρασίζειν Διοσκ. (;)· κ. μέλας Γεωπ. 16. 2, 1. **II.** μεταφ. ὡς τὸ **κατακορής**. ὑπερβολικὸς καὶ ὀχληρός, τοῦ τῶν γυναικῶν γένους λάλου καὶ κατάκορου ὄντος Πολύδ. 32. 12, 10· κ. καὶ περίεργοι ἱερουργίαι Πλουτ. Ἀλέξ. 2.—Ἐπίρρ. **-ρως**, εἰς ὑπερβολήν, ἀμέτρως, τῇ τύχῃ κατ. χρώμενος παρὰ Δημ. 289. 16, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 3. 7, 7.

κατακοσμέω, βάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, ἐπήν.. δόμον κατα-

κοσμήσησθε Ὀδ. Χ. 440· ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμεε πικρὸν ὀϊστόν, προσήρμοζεν, ἐτοποθέτει τὸ βέλος ἐπὶ τῆς νευρᾶς, Ἰλ. Δ. 118· πόλιν καὶ ἰδιώτας κ. Πλάτ. Ἀξ. 540D· εἰς τάξιν κ. τινα πρὸς ἄλληλα ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 88E· τὸ ἦθος Διωτογ. παρὰ Στοβ. 251. 49· τὴν διάνοιαν Πλουτ. Βρουτ. 13.— Μέσ., Πλάτ. Πολ. 560A, Νόμ. 685D· κατακοσμεῖσθαι πρὸς τὴν γνώμην τινός, συντάσσομαι, ῥυθμίζομαι πρὸς τὴν γν., Πλουτ. Σύγκρ. Περικλ. καὶ Φαβ 3. **2)** παρασκευάζω, ἐφοδιάζω ἐντελῶς, ὅπλοις Ξεν. Ἑλλ. 4. 3· σεμνοτέροις πράγμασι Ἀριστοφ. Σφ. 1473· κ. τινα οἷον ἄγαλμα, στολίζω, κοσμῶ, Πλάτ. Φαῖδρ. 252D· κατακοσμούμενος εἴς τι, ἐντελῶς ἕτοιμος διά τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 273A. **II.** φέρω εἰς τάξιν, ῥυθμίζω, Πλουτ. Νουμ. 14· ἑαυτοὺς ὁ αὐτ. ἐν Ρωμ. 23, πρβλ. Βρουτ. 13.

κατακόσμησις, εως, τακτοποίησις, Πλάτ. Πολιτικ. 271E, Τίμ. 47D. **2)** κόσμησις, τὸ στολίζειν, Πλούτ. 2. 712D.

κατάκοσμος, ον, κεκοσμημένος, πλήρης κόσμου, ἑστολισμένος, Ἀππ. Μιθρ. 115, Συλλ. Ἐπιγρ. 9536· — **κατακόσμητος, ον,** Βυζ.

κατακοττᾰβίζω τινός, παίζω τὸν κότταβον ἐν τῷ συμποσίῳ πρὸς τιμήν τινος, Ἀριστοφ. Γηρυτ. 16 (Bgk.) ἐν Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 2. 1011.

κατάκουσις, εως, ἡ, τὸ ἀκούειν, ἄκουσμα, Ἀρρ. Ἀν. 5. 7, 5.

κατακουστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀκούων, ἀκροώμενος, προσέχων, Γλωσσ.

κατακουτίζω, ἐν τῇ φράσει, κατακούτισόν μοι τὴν φωνήν σου, ποίησόν με, ἵνα καλῶς ἀκούσω τὴν φωνήν σου, Ἀκομ. τ. Β. σ. 348. 21, ἔ. Α.

κατ-ἀκούω: μέλλ. **-σομαι,** ἀκούω καὶ πείθομαι, ὑποτάσσομαι, Ἀράβιοι οὐδαμὰ κατήκουσαν ἐπὶ δουλοσύνῃ Πέρσῃσι Ἡρόδ. 3. 88, πρβλ. Ἀππ. Συρ. 55· τινὸς Δημ. 15. 29, Ἀππ. Μιθρ. 57· πρβλ. **κατήκοος.** **2)** μετὰ προσοχῆς ἀκούω ἢ δίδω ἀκρόασιν εἴς τινα, Δημ. 74. 6, Στράβ. 644· ἐπιμελητὴς χειροτονηθεὶς εὐσεβῶς κατήκουσε Ἐπιγρ. Dittenb. 647, 13. **3)** ἀκούω σαφῶς, τι ἢ τινά Εὐρ. Ῥῆσ. 553, Θουκ. 2. 84., 3. 22, Πλάτ. Πολ. 531A· τινὸς Ἀριστοφ. Βάτρ. 312, Πλάτ. Πρωτ. 330E· ὁ θυρωρὸς .. κατήκουεν ἡμῶν, μᾶς ἤκουε κρυφίως, ἐβαλλεν αὐτί, ἐκρυφάκουεν, αὐτόθι 314C· κατακούειν τῶν λάθρᾳ καὶ ἐν ἀπορρήτῳ διαλεγομένων Στράβ. 14, 644· κ. τινὸς αὐλοῦντος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 5, 4.

κατακρᾰδαίνω, λίαν **κραδαίνω, κατασείω,** Γρηγ. Νύσσ. τ. Α. σ. 462, Α.

κατακράζω: μέλλ. **-κεκράξομαι,** διὰ κραυγῶν καταβάλλω, ὑπερτερῶ ἐν τῷ κράζειν, κατακεκράζομαί σε κράζων Ἀριστοφ. Ἱππ. 287, πρβλ., καταβοῶ τινα αὐτόθι 6. **2)** μετὰ γεν., κατέκραζε τὸ πλῆθος Ἰωάννου Ἰω. Μαλ. 475, 3. **3)** διὰ τῶν κραυγῶν ἐκκωφῶ, «ξεκωφαίνω», ψάλλειν οὐ κατακράζειν Εὐστ.

κατακραιπᾰλάω, λίαν **κραιπαλάω,** ἐν τοῖς οἴνωσι κατακραιπαλᾶν Προκόπ. Ἱστ. 619, Β.

κατακρᾰνία, ἡ, πάθημα, νόσος τῆς κεφαλῆς τῶν ἵππων, Ἱππιατρ.

κατάκρας, Ἰων. **-ἄκρης,** βελτίων ἡ διῃρημένη γραφὴ **κατ' ἄκρας·** ἴδε **ἄκρα.** Ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου μετεχειρίσθησαν καὶ οἱ ἄλλοι ποιηταὶ καὶ πεζοί, μετὰ τῶν ῥημ. αἱρεῖν, πέρθειν, πυρὶ σμύχειν· καὶ ὁ Ρωμ. ποιητὴς alto a culmine· — «κατὰ κεφαλῆς, κατὰ κράτος. σφοδρῶς. καὶ αἰφνιδίως» Ἡσύχ.

κατάκρᾱσις, εως, ἡ, = **κατακέρασις,** Πλούτ. 2. 688C.

κατακρᾰτέω, ὑπερισχύω ἐναντίον τινός, νικῶ, μετὰ γεν. προσ., κατακρατεῖν ἀνδρὸς εἴωθεν γυνὴ Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 100, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 14, 4, κτλ.· ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., τοὺς ἄλλους ἀρετῇ κατ. Δίων Κ. 54. 29.— Παθ., νικῶμαι, ἡττῶμαι, κατακρατεῖται ὑπὸ νόμου βελτίονος Ζάλευκ. παρὰ Στοβ. 280. 27. **2)** ἀπόλ., ὑπερισχύω, γίνομαι κύριος, ὑπερνικῶ, κατὰ μοῖρ' ἐκράτησεν Αἰσχύλ. Πέρσ. 101, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 168, Πλάτ. Νόμ. 840E· ὁ Πηνειὸς τῷ ὄνόματι κατακρατέων ἀνωνύμους τοὺς ἄλλους [ποταμοὺς] εἶναι ποιεῖ Ἡρόδ. 7. 129· ἐπὶ γνώμης, ἡ βουλὴ τοῦ Δρούσου κατεκράτησεν Δίων Κ. 57. 16. **II.** μετ' αἰτ. πράγμ., ὑπερτερῶ τινα, νικῶ, κ. τὰς τροφὰς Πλάτ. Νόμ. 789D, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 22. 8, 2· ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγμ.· κ. τῆς προθέσεως, γίνομαι κύριος τοῦ σκοποῦ μου, Πολύβ. 5. 38, 9· τοῦ γενέσθαι τι ὁ αὐτ. 82. 11, 13· κ. τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου, ἐντελῶς κατεῖχε, καλῶς νὰ λέγῃ καὶ νὰ γράφῃ ἐγνώριζεν, ὁ αὐτ. 40. 6, 4.

κατακράτησις, εως, ἡ, ἡ κατανίκησις, καθυπόταξις, Πολυδ. Θ', 142.

κατακρᾰτητικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς τὸ κατακρατεῖν ἢ συνέχειν, τινος Ἀέτ. 3. 1, 37· σταλτικὸν ἅμα καὶ κατακρατητικὸν τῶν ῥευμάτων Ὀρειβάσ. 65, Matth.

κατακρατύνω, λίαν **κρατύνω,** ἐνδυναμώνω, Κύριλλ.

κατακραυγάζω, = **κατακράζω,** Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 4, 28.— Παθ., τοὺς μὲν θαυμάζεσθαι, τὸν δὲ κατακραυγάζεσθαι Εὐστ. Πονημάτ. 353 9.— **κατακραυγή,** ἡ, μεγάλη καὶ ἠχηρὰ κραυγή, πράγματα παρέχεις καὶ κατακρ. ὁ αὐτ.

κατακρεμᾶμαι, Μέσ., κρέμαμαι πρὸς τὰ κάτω, αἰωροῦμαι, Ἡρόδ. 4. 72. φύσκαι προσπεπασσαλευμέναι κ. Κρατῖν. ἐν «Πλούτ.» 1· ἔκ τινος πράγματος, κώδωνες κατ. τῆς ἐσθῆτος Πλούτ. 2. 672A· ὅρμοι, ὧν κατεκρέμαντο λίθοι Πολυδ. Ε', 98.

κατακρεμάννυμι: μέλλ. **-κρεμάσω,** κρεμῶ πρὸς τὰ κάτω, κἀδ δ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασε φόρμιγγα Ὀδ. Θ. 67· τὸν νέκυν κατὰ τοῦ τείχεος κ. Ἡρόδ. 2. 121, 3· ἐν Ὁμ. Ὕμν. 27. 16, κεῖται ἐπὶ μέσης σημασίας, κατακρεμάσασα .. τόξα, κρεμάσασα τὰ τόξα ἐξ ἑαυτῆς.— Παθ., εἶμαι κρεμασμένος πρὸς τὰ κάτω, Ἱππ. π. Ἀγμ. 767, Διόδ. 18. 26· πρβλ. τὸ προηγ.

κατακρέμαστος, ον, κρεμάμενος, αἰωρούμενος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 12.

κατακρεουργέω. κατατέμνω εἰς τεμάχια ὅπως ὁ κρεοπώλης ἢ ὁ μάγειρος τὸ κρέας, Ἡρόδ. 7. 181· κατακρεουργήσαντα τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα καταφαγεῖν Ξάνθ. παρ' Ἀθην. 415D· ξίφει τὸ σῶμα εἰς πολλὰ τμήματα κατακρεουργούμενοι Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10. 8, 7.

κατάκρεως, = κρεώδης, σαρκώδης, Ἡρωδιαν.

κατακρῆθεν, Ἐπίρρ., βέλτιον γραφόμενον διῃρημ. **κατὰ κρῆθεν,** κατὰ κεφαλῆς, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς κάτω, πάντοθεν, παντελῶς, ἴδε ἐν λ. **κράς II.**

κατακρήμνᾰμαι, μέσ., = **κατακρέμαμαι,** Ἱππ. 464. 20, Ἀριστοφ. Νεφ. 377·— παρατατ. **κατεκρημνῶντο** (ἐκ τοῦ **κατακρημνάομαι**), Ὁμ. Ὕμν. 6. 39.

κατακρημνίζω: μέλλ. **-ιῶ,** ῥίπτω κατὰ κρημνοῦ, ἀπόλ., Πλουτ. Μάρ. 45., 2. 825B, κ. ἀλλ.· μετὰ προσδιορισμοῦ, ἀπὸ.. τοῦ κρημνοῦ Ἑβδ. (Β' Παραλ. ΚΕ', 12), πρβλ. Εὐαγγ. κ. Λουκ. δ', 29.— Παθ., Δημ. 446. 12, Πλούτ., κλ. **2)** καθόλου, ῥίπτω «κατακέφαλα», ἐκ τριηρέων Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 31· ἀπὸ τῶν ἵππων Πολύβ. 3. 116. 12· ἀπὸ τοῦ πύργου Διόδ. 4. 31.—Παθ., ῥίπτομαι πρὸς τὰ κάτω, κατὰ κρημνῶν, ἐὰν δέ τις περὶ τῶν ἱερῶν χρημάτων μνησθῇ, κατακρημνίζεται Δημ. 446, 11, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 7., 8. 3, 41

κατακρημνισμός, οῦ, ὁ, τὸ νὰ ῥίψῃ τις εἰς κρημνούς, Ἀθήν. π. Μηχ. σ. 11.

κατακρημνιστής, οῦ, ὁ, ὁ ῥίπτων τινὰ εἰς κρημνούς, Γλωσσ.

κατάκρημνος, ον, ἀπόκρημνος, τραχύς, ἀπότομος, κατάντης, χῶρος Βατραχομυομ. 154, Γεωπ. 18. 18, 2.

κατάκρης, Ἐπίρρ., Ἰων. ἀντὶ **κατάκρας,** ὃ ἴδε.

κατακρῆσαι, = **καταχέαι** Φώτ., ἴδε ἐν λ. **κρῆσαι.**

κατακρῐβόω, λίαν καὶ ἐπιμελῶς **ἀκριβόω,** Μένανδρ. Βυζ. σ. 378.

κατ-ακρῐβεύω, κάμνω θόρυβον διὰ τῆς γλώσσης ὅπως σμῆνος ὀλόκληρον ἀκρίδων, καταλαλῶ, φλυαρῶ, Ἡσύχ., Φώτ.

κατάκρῐμα, τό, κατάκρισις, καταδίκη, τὸ νὰ κατακριθῇ τις, καταδικασθῇ, Διον. Ἀλ. 6. 61· κατακριμάτων ἀφέσεις Ἑβδ. (Σειράχ., ΜΓ', 12), ἵνα πρὸς ἑαυτὸν ἑνώσας τὸ κατακριθέν, ὅλον λύσῃ τοῦ κατακρίματος Γρηγ. Ναζ.

κατακρῑνω: μέλλ. **-κρῑνῶ:**— κρίνω κατά τινος, ἐναντίον τινός, ὡς τὸ **καταγιγνώσκω** (καταχειροτονῶ), θάνατόν τινος Ἰσοκρ. 11C· θάνατον Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 5. 16 (ἐν τῇ ἐπιγραφῇ).— Παθ., τοῖσι κατακέκρῑται θάνατος, ἔχουσι καταδικασθῆ εἰς θάνατον οὗτοι, Ἡρόδ. 7. 146· κατακεκριμένων οἱ τούτων, ὅτε αὕτη ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἐξεδόθη ἐναντίον αὐτοῦ, ὁ αὐτ. 2. 133, πρβλ. Ἀντιφῶντα 120. 39· ἀπρόσ., ἦν κατακρῑθῇ μοι, ἂν ἐκδοθῇ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἐναντίον μου, Ξεν. Ἀπολ. 7. **2)** μετ' αἰτ. προσ., καταδικάζω, Ἀντιφῶν 128. 26· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., κατέκρινάν μιν ἕκδοτον ἄγεσθαι Ἡρόδ. 6. 85, πρβλ. 9. 39, Θεόκρ. 23. 23 (ἔνθα ἐξυπακούεται τὸ βαδίζειν)· κ. τινὰ θανάτῳ Εὐαγγ. κ. Ματθ. κ', 18· μετ' αἰτ. πράγμ., τί τινος, καταδικάζω τινὰ διά τι πρᾶγμα, κ. πολλὴν ἀνοιάν τινος Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 3, 9· ψευδολογίαν τινὸς Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 14, 4.— Παθ., καταδικάζομαι, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 54· ψήφῳ θανάτου κατακεκριμένος Εὐρ. Ἀνδ. 496 (πρβλ. **κατακυρόω**)· κατακεκριμένος ἀποθνήσκειν Ξεν. Ἱέρ. 7, 10· κατακριθῶμεν πενίαν, θάνατον, φυγήν Γρηγ. **II.** Παθ., ὡσαύτως ἁπλῶς, κρίνομαι, νομίζομαι, θεωροῦμαι, κατεκρίθη Ἀπόλλων ἀγανὸς ἔμμεν Πινδ. Ἀποσπ. 116· πρβλ. **καταδοκέω.**

κατακρῑσιμος, ον, ὁ κατακεκριμένος, καταδικος· ἡ χώρα ἀπὸ κατακρισίμων κατεργάζεται Ἀρρ. Περίπλ. σ. 33.

κατάκρῑσις, εως, ἡ, τὸ κατακρίνειν, καταδικάζειν, Φώτ., κλ.

κατακρῑτής, οῦ, ὁ, ὅστις κατακρίνει, ὁ καταδικάζων, Εὐστ.

κατακριτικόν, τὸ νὰ κατακρίνῃ τις, Εὐσταθ. Θεσσ. Πονημάτ. πρ. 188, 91, ἔ. Taf.

κατάκρῑτος, ον, κατακεκριμένος, καταδεδικασμένος, Διοδ. Ἐκλογ. 592. 61, Πλούτ. 2. 188A· ὡς θανάτου κατάκριτον, εἰς θάνατον, Λουκ. Ἔρωτ. 52, πρβλ. 23 καὶ 36.

κατακροαίνω, καταπατῶ, μετὰ κρότου, τι Γρηγ. Ναζ.· τινος Εὐστ. Πονημάτ. 282. 65.

κατ-ακροάομαι -ῶμαι, ἀκροῶμαι μετὰ προσοχῆς· κ. μου τὰ μουσοδονήματα Εὔπολις ἐν «Πρόσπ.» 4· τινος Εὐσ.· τι Ἰώσηπ.

κάτ-ακρος, ον, ὁ ἐντελής, ὁ ἀκρότατος, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ο, 536. —Ἐπίρρ. **-ως,** σφόδρα· τρωθεὶς κατάκρως· ἡ γλυκεῖα καὶ κ. θέλγουσα ὄψις Βυζ.

κατακροτᾰλίζω, κάμνω ἰσχυρὸν θόρυβον ὡς διὰ κροτάλων, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 247.

κατάκροτέω, κροτῶ, κτυπῶ δυνατά· πόδεσσι, σφύρᾳ κ. Εὐστ. 117. 20. **2)** ἄγαν ἐπαινῶ, διὰ χειροκροτημάτων, κατευφημῶ, Φώτ. σ. 138, 5, Ἡσύχ.

κατάκροτος, ον, θορυβώδης, πλήρης κρότου, ἠχὴ Ἡλιόδ. 1. 30.

κατακρουνίζω: μέλλ. **-ίσω**, ἐπιχέω ἄνωθεν (ἀφθόνως), ὡς διὰ κρουνοῦ, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 320B· ἐξ ὑψηλοτέρου βάλλοντες καὶ οἱον κατακρουνίζοντες Γαλην. — Παθ., καταρραντίζομαι, καταρραίνομαι ὡς ἀπὸ κρουνοῦ, εἰστήκει κατακρουνιζόμενος Διογ. Λ. 6. 41.

κατακρουνισμός, ὁ, καὶ πληθ. οἱ **κατακρουνισμοί**, τὸ νὰ καταχέῃ τις ἄνωθεν ἐπὶ ἄλλου ἀφθόνως ὕδωρ ὡς διὰ κρουνοῦ (Γαλλ. douche), ἥτις λέξις δυστυχῶς εἶναι ἐν πολλῇ χρήσει· κακῶς· καὶ πρέπει νὰ ἀντικατασταθῇ ἡ ξένη λέξις διὰ τῆς ἑλλ. κατακρουνισμός, ἥτις εἶναι εὐληπτοτέρα τῆς λέξ. καταιόνησις.

κατάκρουσις, εως, ἡ, ἡ πρὸς τὰ κάτω κροῦσις, ὤθησις ἰσχυρά, Ἀριστ. Προβλ. 3. 25, 1., 33. 17. **II.** σεῖσις, τὸ σείεσθαι, Φίλων Βελοπ.

κατακρουστικός, ή, όν, καταπιέζων ἢ ὠθῶν ὀπίσω ἢ πρὸς τὰ κάτω, κατ. ὁ οἶνος, ἀντιδρῶν πρὸς τὴν θέρμην ἑτέρου, ὁ καταβάλλων τὴν ἐπιπολάζουσαν καὶ ἀναθυμιῶσαν θερμότητα καὶ ὁσμὴν ἄλλου οἴνου, ἀντίθ., οἶνος ἐπιπολαστικὸς Ἀριστ. Προβλ. 3. 18, 1, διὸ καὶ ἐν 3. 24, κατάκρουσις τῆς ἐπιπολῆς τοῦ θερμοῦ.

κατακρούω, κρούων ὠθῶ πρὸς τὰ κάτω, ἐμπηγνύω, τὸ πρέμνον πρὸς αὐτῇ τῇ γῇ κατάκρουσον Γεωπ. 10. 61· κ. τὸν λίθον μολύβδῳ ἢ λίθῳ Ἐπιγρ. Didenb. 542, 14. **2)** κτυπῶν συμπυκνώνω, κτυπῶ δυνατά, ταῖς σπάθαις τὰ ὕφη Ἡσύχ.· — σχάζω, τὰ οἰδήματα βαθύτερα καὶ πυκνότερα κατ. Ἱππ. 188G. **3)** κτυπῶ χάλκινα σκεύη, κτλ., ὅπως προσελκύσω μελίσσας (καὶ σφετερισθῶ αὐτάς), διὰ τοῦ κρότου δελεάζω καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἕλκω, ἐὰν τοὺς ἐσμοὺς τοὺς ἀλλοτρίους .. κατακρούων οὕτως οἰκειῶται Πλάτ. Νόμ. 843E. **4)** πολὺ κροτῶ, ἐκκωφῶ, «ξεκωφαίνω», τοῖς μεγάλοις ψόφοις κατακρουόμενοι Βασίλ. παρὰ Πολυδ. Η', 154· συνώνυμ. τοῦ **καταθορυβεῖν**.

κατακρύβην, ἀντὶ τοῦ **ἀναφανδόν**, κρυφά, κρυφῷ τῷ τρόπῳ.

κατακρύπτω, ποιητ. μετοχ. **κακκρύπτων**, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 469· Παθ. ἀόρ. **κατεκρύβην** (ἴδε **κρύπτω**). Κρύπτω ἐντελῶς, κατακαλύπτω, σκεπάζω τι ὥστε νὰ μὴ φαίνηται, μή τι κατακρύψειν Ἰλ. Χ. 120· τοὺς δ' Ἀθήνη νυκτὶ κατακρύψασα .. ἐξῆγε Ὀδ. Ψ. 372· κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ Ι. 329· ὑπὸ κόλπῳ Ο. 469· ὑπὸ τὴν θύρην Ἡρόδ 1. 12· ἐς κυψέλην ὁ αὐτ. 5. 92, 4· εἰς τὴν γῆν Ξεν. Κύρ. 3. 3, 3· ἐν μεγάρῳ πλοῦτον κ. Πινδ. Ν. 1. 45· ἐν ἀπορρήτῳ καὶ ἀδήλῳ Πλάτ. Πολ. 460C· μεταφορ., κόνις οὐ κατ. χάριν, «καὶ τῶν τεθνεώτων ἐφικνεῖται» (Σχολ.), Πινδ. Ο. 9. 104· ἄστυ .. πένθει δνοφερῷ κρ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 536· ἄλλῳ δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤϊσκεν Ὀδ. Δ. 247. **II.** ἀπολ., ἀποκρύπτω, κρύπτω ἐμαυτὸν ἢ τὴν ἀληθῆ μου φύσιν, οὔτι κατακρύπτουσιν, ἐπὶ τῶν θεῶν, δηλ. ἑαυτούς, Ὀδ. Η. 205.

κατακρυσταλλόω, ποιῶ τι νὰ φαίνεται ὡς κρύσταλλον, τῆς χιόνος λυομένης καὶ κατακρυσταλλούσης τὰς τῶν ναμάτων ἐπιρροάς Βυζ.

κατακρῦφή, ἡ, = **κατάκρυψις**, μεταφ., ὑπεκφυγή, Σοφ. Ο. Κ. 218 (ἀποφυγὴ τοῦ μὴ εἰπεῖν, Σχόλ.).

κατακρύφω, = **κατακρύπτω**, Κόϊντ. Σμ. 2. 478, Νόνν. Δ. 25. 476.

κατάκρυψις, ἡ παντελὴς κρύψις.

κατακρώζω, φωνάζω δυνατὰ ὡς οἱ κόρακες, διὰ τῶν κρωγμῶν καταβάλλω ἢ ἐνοχλῶ, μίσει σφε κατ. κολοιοὶ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1020· καὶ μετὰ γεν., μήποτε κατακρώξωσιν αὐτοῦ ψόφοι Εὐστ.

κατακτάμεν καὶ **-κτάμεναι**, ἴδε **κατακτείνω**.

κατακτάομαι: μέλλ. **-κτήσομαι**, ἀποθετ., ἀποκτῶ δι' ἐμαυτὸν ἐντελῶς, καταλαμβάνω τι, ἔχω ὑπὸ τὴν πλήρη κατοχήν μου, Σοφ. Αἴ. 768· εἰ μὴ κατακτήσει νοῦν τινα = ἐὰν δὲν συνέλθῃς εἰς τὸν νοῦν σου, αὐτόθι 1256, Ἰσοκρ. 79B· βίον κ. Πλάτ. Τίμ. 75B· χώραν κ. Πολύβ. 6. 7, 4· βασιλείαν, ὄρη, οἰκησιν κατ. Στράβ. 6, 273· — μεταφ., κερδίζω πρὸς τὸ μέρος μου, κερδίζω ἐντελῶς τὴν εὔνοιάν τινος, τὸ θέατρον· = τὰς ψυχὰς τῶν θεατῶν κατ. Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 8· — ἀόριστός τις 6' ἐνεργ. **κατέκτην** (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **κατάκτημι**) ἀπαντᾷ ἔν τινι Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 6270. **II.** παθ. ἀόρ. ἐπὶ παθ. σημασίας, τὰ κατακτηθέντα Διόδ. 16. 56.

κατακτᾰ́ς, **κατακτάμενος**, ἴδε **κατακτείνω**.

κατακτεᾰτίζομαι, Μέσ., = **κατακτάομαι**, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 136.

κατακτείνω: μέλλ. **-κτενῶ**, Ἰων. **-κτᾰνῶ**, Ἐπικ. **-κτᾰνέω**. Ἰλ. Ζ. 409, κτλ.· ἀόρ. α' **κατέκτεινα** Ὅμ. (καθ' ἁπάσας τὰς ἐγκλίσεις πλὴν τῆς ὁριστ.): ἀόρ. 6' **κατέκτᾰνον** Ὅμ., κλ., Ἐπικ. προστ. **κάκτανε** Ἰλ. Ζ. 164, **κάκτανον** Σοφ. Ἀντ. 1140 (Ἑρμαν.): ποιητ. ἀόρ. 6' **κατέκτᾰν**, ας, α, Ὅμ., Αἰσχύλ. Εὐμ. 460, Ἀποσπ. 180, 222: Ἐπικ. ἀπαρ. **κακτάμεναι** Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 453, **κατακτάμεν** Δ. Ο. 557: μετοχ. **κατακτᾰ́ς** Ἰλ., Τραγ.: πρκμ. **κατέκτονα** Αἰσχύλ. Εὐμ. 587.— Μέσ. μέλλ. ἐπὶ Παθ. σημασίας **κατακτανέεσθε** Ἰλ. Ξ. 481: ἀόρ. **κατεκτάθην** [ᾰ], γ' πληθ. **κατέκταθεν** Ἰλ. Ε 558, κτλ.: μετοχ. μέσ. ἀορ. **κατακτάμενος** (ἐπὶ παθ. σημασίας) Ὀδ. Ξ. 106· ἀλλὰ τὸ **καταθανεῖν** εἶναι εὔχρηστον ὡς τὸ Παθ. τοῦ ῥήμ. τούτου (ἴδε **κτείνω**). Φονεύω, θανατώνω, ἐν τῇ μάχῃ ἀνθρώπους, συχν. αἱ φράσ., κατακτάμεναι μενεαίνων, κακτάμεναι μεμαώς, ἀλλὰ καί, μῆλα Ὀδ. Ω. 66, συχνὸν παρ' Ὅμ. καὶ Τραγ. σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, ὡς Ἡρόδ. 2. 75, Ξεν. Ἱέρ. 6. 14., 7. 12, κτλ.

κατακτενίζω: μέλλ. **-ίσω**, κτενίζω μετ' ἐπιμελείας, κατεκτενισμένοι τὰς κόμας ἐπὶ τὸ μετάφρενον καὶ τοὺς ὤμους Δοῦρις παρ' Ἀθην. 525E.

κατακτενισμός, ὁ, ἐπιμελὲς κτένισμα, τοὺς τῆς κεφαλῆς κατακτενισμοὺς Ἡρόδ. παρ' Ὀρειβασ. 305.

κατάκτενος, ον, (κτείς) ἐπιμελῶς ἐκτενισμένος, κόμη Ἡσύχ.

κατάκτης, ὁ, παρὰ Πολυδ. Ζ', 16, οἱ εἰς τὰ πανδοκεῖα καταγόμενοι κατάκται ἂν λέγοιντο, (πρβλ. **κατάγω** Ι. 3. b.), μᾶλλον ἐνεργ. ληπτέον, οἱ ὁδηγοῦντες εἰς τὰ πανδοκεῖα. **2)** ἐκ τοῦ **κατάγνυμι**, ὁ θραύων τι.

κατάκτησις, εως, ἡ, τελεία κτῆσις, τὸ λαμβάνειν, ὑποτάσσειν τι εἰς κατοχήν, κ. πραγμάτων, τῆς χώρας, τῶν πέλας, γῆς, δυναστείας Πολύβ. 4. 77, 2, Στράβ. 357, κτλ.

κατακτίζω, ἐντελῶς ἢ καλῶς **κτίζω**, Εὐσ. κ. Μαρκελλ. 45D.

κατακτός, ή, όν, (κατάγνυμι) ὃν δύναταί τις νὰ κατάξῃ, θραύσῃ, σπάσῃ· διαφέρει **τοῦ θραυστός**, ὅτι ἐκεῖνο μὲν κόπτεται εἰς μεγάλα κομμάτια, ὁ δὲ θραυστὸς εἰς πολλὰ καὶ μικρότερα· καὶ τὰ μὲν κατακτὰ καὶ θραυστὰ ἅμα ἢ χωρίς· οἷον ξύλον κατακτὸν μὲν ὄν, θραυστὸν δ' οὔ· κρύσταλλος δὲ καὶ λίθος θραυστόν, κατακτὸν δ' οὔ· κέραμος δὲ καὶ θραυστὸν καὶ κατακτὸν Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 8· πρβλ. καὶ **κάταξις** καὶ τὰ ῥήμ. **θραύειν** καὶ **καταγνύναι**· τὰ κατακτὰ τῶν ὀπωρῶν Σουΐδ. ἐν λέξ. **τρωκτά**· ἀντίθ. **δυσκάτακτος**, παρὰ Διοσκ. ἀντιτίθεται καὶ πρὸς τὸ **θλαστός**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 4. **II.** (κατάγω) ὁ πρὸς τὰ κάτω φερόμενος, ἐπὶ ἑνὸς εἴδους κοττάβου, Φερεκρ. ἐν «Ἴπν.» 9, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1244· πρβλ. Ἀθήν. 667E.

κατάκτρια, ἡ, γυνὴ ἡ κατάγουσα τὸ νῆμα, ἡ νήθουσα (πρβλ. **κατάγω** Ι. 4)· ἐπὶ τῆς ἐριουργοῦ, Ἡσύχ.

κατακτῠπέω, λίαν κτυπῶ, δι' ἰσχυροῦ κτύπου ἢ θορύβου ἐνοχλῶ καὶ βλάπτω· κατακτυπῶν βρονταῖς· — πᾶσα δὲ ἀκοὴ βαρυτάτοις ψόφοις κατακτυπεῖται Ἰω. Χρυσ. καὶ Βασίλ.· τινος, πρός τινα, Ἀλκίφρων 1. 23.

κατακτύπησις, εως, ἡ, τὸ νὰ κάμνῃ τις κτύπον πολύν, Εὐστ. 1602. 18.

κατάκτῠπος, ον, ἐγείρων μέγαν κτύπον, θόρυβον, Ζωναρ. οὕτως ἑρμηνεύει τὴν λέξ. **κατάδουπος**.

κατακῠβεύω, χάνω ἐν τῇ κυβείᾳ καὶ καταστρέφω τι διὰ τοῦ παιγνιδίου (πρβλ. **καθηδυπαθῶ**, **καθιπποτροφῶ**)· κατακυβεύσας τὰ ὄντα Λυσ. 142. 16· πάνθ' ὅσα ἐκτήσατο κατακέκυβευκε Δίων Κ. 45, 28.— Παθ., χάνομαι διὰ τῆς κυβείας, ἀπωλώλει ταῦτα καὶ κατεκεκύβευτο Αἰσχίν. σ. 13. 34. **II.** Παθ. ὡσαύτως, ἡττῶμαι ἐν τῷ παιγνιδίῳ· οἱ κατακυβευόμενοι Εὐστ. 1396. 54· ἐν γένει, ἡττῶμαι, κατακυβευθεὶς τύχαις πολέμου ὁ αὐτ. ἐν Πονημ. 281. 75.

κατακῠβιστάω, πίπτω μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, κάμνω «τούμπαις», κατακυβιστήσας εἰς θάλασσαν βαθεῖαν Λίλ. π. Ζ. 5. 54.

κατακῦδαίνω, λίαν **κυδαίνω**, τιμῶ, δοξάζω, Ἄννα Κομν. σ. 357D.

κατακῦδρόω, λίαν **κυδρόω**, τιμῶ, δοξάζω, Νικήτ. Χρον. 40A.

κατακῠκάω: μέλλ. **-ήσω**, ἀναμιγνύω καὶ ἀνακατώνω, ἢ φύρω, τὸ λευκὸν τῶν ᾠῶν ἐν ὕδατι κατακυκῶν Ἱππ. 497. 16· — μεταφ., ταράττω, κ. τὴν ναῦν ὀδυρμοῖς Εὐμάθ. 11. 7.

κατακυκλόω, ἐντελῶς κυκλῶ, περικλείω, Ἑβδ. (Ἰουδ. ΙΣ', 2), κατεκύκλωσαν καὶ ἐνήδρευσαν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 8, 6· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κατακυκλωσάμενος αὐτὸν ἐπολιόρκει Ἰλιουτ. Σερτώρ. 9· ἡ ἐπίδεσις κατακυκλουμένη ἐπὶ τοῦ μετώπου Γαλην.

κατακῠλίνδω ἢ **-κυλίω**: μέλλ. **-κυλίσω**[ῐ]: ἀόρ. παθ. **κατεκυλίσθην**:— κυλίω πρὸς τὰ κάτω, κατεκύλιον ὑπερμεγέθεις πέτρας ἄνωθεν Διον. Ἁλ. 11. 26, Ἑβδ. (Ἱερ. ΝΑ', 25).— Παθ., κυλίομαι πρὸς τὰ κάτω, ἐκρίπτομαι, κρημνίζομαι Ἡρόδ. 1 84., 5. 16· κατακεκυλισμένοι ἀπὸ τῶν ἵππων Ξεν. Κύρ. 5. 3, 1· ἀπὸ τῶν πετρῶν κατακυλισθέντα διεφθάρησαν Δικ. περ. ὄρ. Πηλ. σ. 142, 9· — ἐνεστὼς τις **κατακυλινδέω** ἀπαντᾷ παρὰ Δίωνι Κ. 56. 14· εὑρηνται καὶ τὰ παράγωγα **κατακυλιστός** καὶ **κατακύλισμα**.

κατακύλλωμα, τό, ἰδιαιτέρα περίστασις χωλότητος (**κύλλωμα**) Εὐστ. 1599. 13. **II.** μεταφ., τὸ πέρας καὶ ἀνωτάτω τῶν κακῶν, Φώτ., Σουΐδ., πρβλ. **κατακύμωμα**.

κατακῡμόω = **κατακυματόω**, ὡς αἱμόω, καὶ αἱματόω.

κατακῡμαίνω, ὁρμῶ διὰ τῶν κυμάτων μου ἐναντίον τινός, Θάλασσα Κύριλλ.

κατακῡμᾰτόω, κατακαλύπτω μὲ κύματα, κτυπῶ καὶ κατακλύζω, Εὐμάθ. 6. 17· ἐν τῷ Παθ., ὡς ναῦς ἐν σάλῳ κατεκυματοῦμην ὁ αὐτ. 230.

κατακυμβᾰλίζω, «ξεκωφαίνω» τινὰ κρούων κύμβαλα ἢ εὐφραίνω, Ἰουστῖν. Μ.· πρβλ. **καταυλέω**.

κατακύμωμα, τό, (ἐκ τοῦ **κατακυμόω** = **κατακυματόω** ὡς τὸ **αἵμωῦν** = **αἵματοῦν**) τὸ πέρας καὶ ἀνωτάτω τῶν κακῶν, οὕτω διώρθωσε τὴν λ. **κατακύλλωμα** ὁ Herwerden.

κατακυπτάζω, θαμιστικὸν τοῦ **κατακύπτω**, Σώφρων παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 263.

κατακύπτω: μέλλ. **-ψω**, κύπτω πολὺ πρὸς τὰ ἐμπρός, «σκύπτω», πρόσσω γὰρ κατέκυψε Ἰλ. Π. 611, Ρ. 527· ἐπινεύοντας ἢ κατακύπτοντας ἢ κυλινδουμένους χαιρεῖ γυμνάζεσθαι Γαλην. 6. 324·—κατακάμπτομαι καὶ κύπτω ἐξ αἰσχύνης· μᾶλλον τῶν καλύκων ἐρυθαίνετο, καὶ κατακύψας .. Ἀνθ. Π. 12. 8. **2)** κλίνω πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ βλέπω εἴς τι πρᾶγμα, κ. εἴσω τοῦ χάσματος Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 21. 1· κ. εἰς τὸ ἄστυ ὁ αὐτ. ἐν Ἁλ. 39, πρβλ. Ἰκαρομ. 15· πρβλ. **παρακύπτω** (ἀντίθ. **ἀνακύπτω**).

κατακῡρίευσις, **εως**, ἡ, κατακράτησις, Ἀθανάσ.

κατακῡριεύω, ἀποκτῶ ἢ ἐξασκῶ ἐντελῆ κυριαρχίαν, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 2, 3, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΟΑ', 8)· οὐκ εἶπε, κυρίευε, ἀλλὰ κατακυρίευε, τὴν ἐπιτεταμένην δεσποτείαν δηλῶν Χρυσ. τ. Ι. σ. 726, 19. **2)** κ. τινός, λαμβάνω ἐξουσίαν ἐπί τινος, ἐξουσιάζω τι, Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 6, 3· τῶν ἐχθρῶν, τῆς γῆς Ἑβδ. (Ψαλμ. Θ', 25)· τῶν ἐθνῶν Καιν. Διαθ.· κ. πλοίου Διόδ. 14. 6.

κατακῡρόω, ἐπιβεβαιῶ, δίδω κῦρος ἢ ἔγκυρον ποιῶ, τι· μὴ οὐ τάδε ταύτῃ κατακυροῦσθαι Σοφ. Ἀντ. 936, ὅτι ταῦτα δὲν πραγματοποιοῦνται οὕτω· κ. τὴν ὠνήν, ἐπικυρῶ, «κατακυρώνω» τὴν ἀγορὰν ἐν δημοπρασίᾳ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 4, 4.— Παθ., ψήφῳ θανάτου κατακυρωθείς, = κατακριθείς, καταδικασθείς εἰς θάνατον, Εὐρ. Ὀρ. 1013.

κατακυρτόω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **κυρτόω**, Εὐμάθ. 7. 7.

κατάκυψις, ἡ, τὸ νὰ κατακύπτῃ τις, Εὐστ. Θεσ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 136. σ. 89.

κατακωκύω, θρηνῶ μεγαλοφώνως, Φώτ.

κατακωλύω, κωλύω ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τίς τι, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., κ. μελιηδέα γᾶρυν ἀραρεῖν ἀκοαῖσι Σιμωνίδ. 51· κ. δειπνεῖν Ἀριστοφ. Ἀχ. 1088· κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, τινὰ Ξεν. Οἰκ. 12, 1, Δημ. 1248. 1· κ. ἔξω τινὰς Ξεν. Ἀν. 5. 2, 16· ἄχθεται .. τῷ κατακωλύοντι Φερεκρ. ἐν «Χειρ.» 3. 6.— Παθ., μετὰ γεν. πράγματος, κατεκωλύθη τοῦ ἐς Σικελίαν πλοῦ Δημ. 896. 20.

κατακωμάζω, εἰσορμῶ ἐν παραφορᾷ ὡς οἱ εὐθυμοῦντες, οἱ κωμάζοντες, ὡς τὸ **εἰσκωμάζω**· καὶ ἐπὶ τῆς δυστυχίας, ὡς, τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε δώμασιν, ἐπέπεσεν, ἐνέσκηψεν, Εὐριπ. Φοίν. 352.

κατακωμῳδέω, προσβάλλω διὰ κωμῳδίας, περιπαίζω, ὑβρίζω, Τζέτζ., Βασίλ.· ὁ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Σφ. 61 ἑρμηνεύει διὰ τούτου τὸ **ἐνασελγαίνω**.

κατακωχή, **κατακώχιμος**, ἀδόκιμος τύπος ἀντὶ τῶν **κατοκωχή**, **-χιμος**.

καταλᾰβεύς, **έως**, ἡ, ὁ κρατῶν τι, πάσσαλος ἢ καρφίον, Φώτ., Ἡσύχ.

καταλᾰβή, ἡ, κατάληψις, ἀντίληψις, τὸ ἐννοεῖν, Πλάτ. Ὅροι 412C.

κατάλαβρος, **ον**, ἐπιτεταμέν. ἀντὶ τοῦ **λάβρος**, Εὔπολις ἐν «Χρυσῷ γένει» 9.

καταλαγνεύομαι, εἶμαι λίαν λάγνος, ἀκόλαστος, ἀσελγής, **καταλαγνευθείς** Ἡσύχ., εἰς ἡδονὰς κατενεχθείς.

κατάλαγνος, **ον**, ἐκ διορθώσεως τοῦ Toup. ἐν Σχολ. εἰς Θεόκρ. 4. 62, εὐεπίφορος πρὸς τὰς συνουσίας.

καταλαγχάνω, διὰ κλήρου καταλαμβάνω, τι Αἰλ. π. Ζ. 9. 35.

κατ-αλαλάζονεύομαι, καυχῶμαι ἢ κομπορρημόνως ὑπερηφανεύομαι διά τι, περί τινος Ἰσοκρ. 311B, 316C· μετὰ κόμπου διηγοῦμαι, οἷά περ φήσει καὶ καταλαλονεύσεται πρὸς ὑμᾶς Δημ. 569. 9· τι Θεόφρ. παρὰ Διογ. Λ. 5. 40· ὡς .. Πλουτ. Λούκουλλ. 22. **II.** κ. τινος, καταλαζονευόμενος περιτρέχω τινα, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΛΣ', 3)· τινος ἐπί τινι κατηλαζονεύσατο Σουΐδ. ἐν λ. **Ἀδράστεια**.

καταλαθιστής, ὁ, Δωρ., «καταλαθισταί· ἐξηγηταί, ἀληθεῖς ἑρμηνευταί» Ἡσύχ.

καταλακτίζω = **λακτίζω**, Φιλῆς τ. Β. 417, ἔκ. Mill.

κατ-αλαλάζω, λίαν ἀλαλάζω (φωνάζω πολεμικῶς), ὑπερηφανεύομαι, Ἀκύλας Ψαλμ. 146, 7· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., φωνὰς ἐπινικίους Κύριλλ.

καταλᾰλέω, λίαν λαλῶ, φλυαρῶ μεγαλοφώνως, διαλαλῶ, κοινολογῶ, τοῖς θύραζε ταῦτα κ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 752· τινος, ἐνώπιόν τινος, Λουκ. Ὄν. 12. **II.** λαλῶ ἐναντίον τινός, συκοφαντῶ, κατηγορῶ, τινα Ψήφισμα τοῦ Κοινκτίου ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1770· τινα πρὸς πάντας Πολύβ. 3. 90, 6· τὸ δόγμα ὁ αὐτ. 18. 28, 1· τινος Διόδ. 11. 44· κατά τινος Ἑβδ. (Ψαλμ. ΜΓ', 18). — Παθ., καταλελαλημένος, καταβεβοημένος, Πολύβ. 27. 12, 2.

2) ὁμιλῶν πολὺ ἐνοχλῶ τινα, Β. Α. 46·— ὁ Φρύνιχ. ἑρμηνεύει τὸ **καταγλωττίζειν** διὰ τοῦ κ. καὶ καταφορεῖν πολλοὺς λόγους.

καταλαλητέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ὁμιλήσῃ ἐναντίον τινός· ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Θωμᾶ Μαγίστρ.

καταλᾰλιά, ἡ, κακὴ φήμη, συκοφαντία, κατηγορία, κατάκρισις, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. Α', 11), Καιν. Διαθ., Ἐκκλ.

καταλᾰλος, ὁ, ὁ συκοφάντης, ὁ ἐναντίον τινὸς ὁμιλῶν, Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. α', 30.

καταλαμβάνω: μέλλ. **-λήψομαι**, Ἰων. **-λάμψομαι** Ἡρόδ. 6. 39., 9. 108: πρκμ. Ἰων. **καταλελᾰβήκα** ὁ αὐτ. 9, 60: πρκμ. **-εἴληφα**, Ἰων. ὑπερσ. **-λελαβήκεε** ὁ αὐτ. 3. 42.—Παθ., Ἰων. ἀόρ. **-ελάμφθην** ὁ αὐτ.· ὅρκῳ καταλέλαιμαι ἐν Ἐπιγρ. Χερρονήσ. Dittenb. 461. 41 (ἴδε **λαμβάνω**). Πιάνω, λαμβάνω δυνατά, κυριεύω, Λατ. occupare, μετ' αἰτιατ., τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν Ὀδ. Ι. 433, κτλ.· οὕτως, Ἡρόδ. 5. 71, Εὐρ. Κύκλ. 546, Ἀριστοφ. Ἀυσ. 624, κτλ.· **κατέλαβε** τὴν ἀκρόπολιν Θουκ. 1 126. πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀυσ. 263, Ἰσοκρ. 72D, κτλ.· πάντα φυλακαῖς κ. Πλουτ. Περικλ. 33· κ. ἕδρας Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 21, 86 (ἴδε ἐν λ. **θέα** ΙΙΙ)· ἐπὶ θεότητος, κατέχω τόπον τινά, συχνάζω που, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Ἰσοκρ.—Μέσ., καταλαμβάνω δι' ἐμαυτόν, Λατ. capesso, τὰ πρήγματα Ἡρόδ. 6. 39· τὴν πόλιν κατελάβετο Πολύβ. 1. 58. 2· καὶ ὁ πρκμ. ὡς μέσ., κατειλημμένων τῶν βαρβάρων τὴν πέτραν Διόδ. 17, 85· τὰ ἄλλοι οὐ κατελάβοντο, ὅσα οἱ ἄλλοι δὲν ἐμνημόνευσαν, διὸ ἐπιφέρει ὁ συγγραφεύς, μνήμην ποιήσομαι Ἡρόδ. 6, 55. **2)** παρ' Ὅμ. ὁ θάνατος, ἡ κόπωσις καὶ ἡ νόσος προσωποποιοῦνται ὅτι διώκουσι καὶ καταλαμβάνουσι τὸν ἄνθρωπον, τὸν δὲ κατ' ὄσσε ἕλλαβε .. θάνατος Ἰλ. Ε. 83, Π. 334· Ἄργον .. κατὰ μοῖρ' ἔλαβεν .. θανάτοιο Ὀδ. Ρ. 326· εὖτ' ἂν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν Α. 192· συχνάκις παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγραφεῦσιν **ἐπὶ** δυστυχημάτων, ἐπέρχομαι αἴφνης, εὑρίσκω, συμφορὰ κατ. πόλιν Εὐριπ. Ἱππ. 1161· ἰδίως παρ' Ἡροδ., κατελάμβανε τοὺς αἰελούρους τοιάδε 2. 66· πένθεα μεγάλα τοὺς Αἰγυπτίους κ. αὐτόθι, πρβλ. 3. 42· ὅσα φεύγοντας ἐκ τῆς πατρίδος κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνειν, δυνατὸν νὰ καταλάβωσιν, εὕρωσιν αὐτούς, 4. 11· νοῦσος κατέλαβέ μιν, ὡς καὶ νῦν, «τὸν ἔπιασε», 3, 149· ἤν τι καταλαμβάνῃ νεώτερον τὸν πεζὸν 8. 21· ἀνήκεστόν τι κατ. ἡμᾶς Θουκ. 4. 20· κίνδυνος κ. τινα Δημ. 259. 7· σπανίως ἐπὶ καλῆς τύχης, τοῦτον κατέλαβε εὐτυχίη τις Ἡρόδ. 3. 139.

3) καταλαμβάνω διὰ τοῦ νοῦ, ἐννοῶ, Πλάτ. Φαιδρ. 250D· διὰ τῆς ἐναργεστάτης αἰσθήσεως τὸ συνιέναι καὶ κατειληφέναι ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 901, κτλ.· κ. τι ὑπάρχον Ἀριστ. Τοπ. 5. 3, 5· ἔκ τινος ὅτι .., Διον. Ἁλ. 5. 46·— οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ αὐτ. 2. 66. **4)** ἀποδέχομαι, παρά τοῦ βασιλέως .. δωροδοκήματα Πλάτ. Κωμ. ἐν «Πρεσβ.» 1. **II.** φθάνω, προφθάνω, πιάνω, (οὐκ ἀπολείπομαι ἐπὶ τάχους ποδῶν), τοὺς φεύγοντας Ἡρόδ. 1. 63, πρβλ. 2. 30., 7. 211. **2)** ἀνακαλύπτω, εὑρίσκω, φθάνω αἰφνιδίως, συλλαμβάνω, Λατ. deprehendo, κ. πάντα ἔξω Θουκ. 2, 18· κ. τινὰ ἔνδον Πλάτ. Πρωτ. 311A· κ. πολλὴν ἀπρασίαν τῶν φορτίων 909, 12· ἐπ' αὐτοφώρῳ καταληφθέντα ἐμαυτὸν Πλάτ. Ἀπολ. 22· καὶ μετὰ μετοχ., κ. τινὰ ζῶντα ὁ αὐτ. 3. 10· τὸν τοξότην ἥκοντα κ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 1209, πρβλ. Θουκ. 8. 63, 65, Εὐρ. Κύκλ. 260· κατ. τὴν θύραν ἀνεωγμένην Πλάτ. Συμπ. 174D· καταλαμβάνει τοὺς ἄρχοντας ἐξιόντας Δημ. 542. 3· κατείληπτο σοφιζόμενος ὁ αὐτ. 567. 19.

III. ἀπρος., καταλαμβάνει τινά, μετ' απαρ., ὡς τὸ Ἀττ. **συμβαίνει**, γίνεταί τι εἴς τινα, εἶνε ἡ τύχη τινὸς νὰ πράξῃ τι, τοῦτον κατέλαβε κεῖσθαι Ἡρόδ. 2. 152, πρβλ. 3. 118, 149· καταλελάβηκε ἐμὲ τοῦτο .. ἐκφῆναι ὁ αὐτ. 3. 65, πρβλ. 4. 105., 6. 38. **IV.** ἀπολ., πρὸς τὴν καταλαβοῦσαν συμφορήν, ἥτις συνέβη, αὐτόθι 161· τὰ καταλαβόντα = τὰ συμβάντα, αἱ περιστάσεις, ὁ αὐτ. 9. 49· ἦν πόλεμος καταλάβῃ, συμβῇ, Θουκ. 2. 54, πρβλ. 4. 31· τῆς νυκτὸς καταλαβούσης, ἐπελθούσης, Διόδ. 20. 86· ὁμοίως, ἐπὶ ἡμέρας, χειμῶνος, ἑσπέρας, οὔπω ἡμέρας καταλαβούσης, πρὶν φωτίσῃ, τὰ ἄστρα καταλαβεῖν (Ἐπιγρ.)

V. πιάνω μὲ τὴν χεῖρα καὶ πιέζω, κρατῶ κάτω, καλύπτω, τὸν ὀφθαλμὸν τῇ χειρὶ Πλάτ. Θεαίτ. 165B· καταλαμβάνεται (= κατέχεται ἐντὸς τοῦ σώματος) τὸ θερμόν, ἐναντίον τοῦ διαλύειν, ἐξατμίζειν, Ἀριστ. Προβλ. 2. 40· κ. τι ἰμᾶσι Πλούτ., κλ.· περόναις κατ. Αἰλ. γόμφοις, συνών. τοῦ **καταδεῖν** Ἀθήν. 672F, (καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κατελάβοντο δεσμοῖς τὸ στόμιον Διόδ. 3. 37). **2)** πιέζων κρατῶ κάτω, «σταματῶ», ἐμποδίζω, κατ. αὐξανομένην τὴν δύναμιν Κύρου Ἡρόδ. 1. 46· κ. τὸ πῦρ, καταβάλλω, αὐτόθι 87· ἴσχειν καὶ κατ. ἑαυτὸν ὁ αὐτ. 3. 36, πρβλ. 2. 162., 3. 52· κατ. τὰς διαφοράς, θέτω τέρμα εἰς αὐτάς, 7. 9, 2· κατ. ἐρίζοντας, καταπαύω τοὺς ἐρίζοντας, 3 128· ὁ τῶν Περσέων θάνατος καταλαμφθείς

ἐσιγήθη, κατακρυφθεὶς κωλυθείσης πάσης ἐρεύνης περὶ αὐτοῦ .., 5. 21· τὰς φλέβας καταλαμβανόμενοι, συνθλίβοντες, πιέζοντες τὰς φλέβας,'Αριστ. π.Ὕπν. 2, 8. **3)** δένω, κ. πίστι, ὁρκίοις, Λατ. jurejurando adstringere, δένω δι' ὅρκου, Ἡρόδ. 9.106, Θουκ., κτλ.— Παθ., νόμοις καὶ ἔθεσι κατειλημμένος 'Αριστ. Πολιτικ. 7. 2, 12· ζημίαις Πλάτ. Νόμ. 823Α· [τὰς σπονδὰς] εὗρον κατειλημμένας, εὗρον τὰς σπονδὰς τελειωμένας, συνωμολογημένας (ἀντίθ. **μετακινητάς**), Θουκ. 5. 21. **4)** ἀναγκάζω, βιάζω τινὰ νὰ πράξῃ τι, μετ' ἄπαρ., ἀναγκαίην μιν κατ. φαίνειν, τὸν βιάζει νὰ φανερώσῃ τὴν ἀλήθειαν, Ἡρόδ. 3. 75.— Παθ., ἀναγκαίῃ καταλαμβανόμενος, ἀναγκαζόμενος, βιαζόμενος, ὁ αὐτ. 2. 65, πρβλ. Θουκ. 7. 57. **5)** εὑρίσκω ἔνοχον, καταδικάζω (αἱρῶ), τὸν ἀναίτιον καταλαβόντας, τὸν αἴτιον ἀφεῖναι 'Αντιφῶν 120. 26· καί, ἀπολύειν μᾶλλον ἢ καταλαμβάνειν δίκαιον ὁ αὐτ. 129. 5· ἐὰν καταληφθεὶς ἀποθάνω ὁ αὐτ. 117, 20· καὶ ἐν 'Επιγρ. Dittenb. 523, 58· τὸ δὲ ἥμισυ τοῦ καταλαβόντος ἔστω, καὶ δίκη κ. 546, 22. **VI.** ἀπροσ., καταλαμβάνει τὴν πόλιν, ἐνδιαφέρει, Wyttenb.Ἑλλ.'Επιγρ. σ. 201. **VII.** παρὰ Βυζ., φθάνω εἴς τι μέρος, τόπον, εἰς ἢ ἐπὶ τόπον.

κατάλαμπρος, ον, λίαν λαμπρός, φεραυγὴς Σουίδ..

καταλαμπρύνω, λαμπρύνω, φωτίζω, τὸν ναὸν κάλλει καὶ φωτὸς αἴγλῃ Προκόπ.· μεταφ., νοῦν Κύριλλ.

καταλαμπτέος, α, ον, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **καταληπτέος,** ὃν πρέπει νὰ καταλάβῃ ἢ σταματήσῃ τις, θανάτῳ, διὰ θανάτου,Ἡρόδ. 3. 127.

καταλάμπω: μέλλ. **-λάμψω.** — Παθ. ἀόρ. **κατελάμφθην,** λάμπω ἐπί τινος ἢ ὑπεράνω τινός, μετὰ γεν., ὧν ὁ ἥλιος καταλ. Πλάτ. Πολ. 508D· ὡσαύτως μετ' αἰτ., κατ. τοὺς στενωποὺς τὰ πολλὰ φῶτα, φωτίζω, Πλουτ. Κικ. 22· ἡμέρα κατέλαμψεν αὐτὸν ὁ αὐτ. ἐν 'Αγησ. 24, πρβλ. Λουκ. Προμ. 19· κατέλαμπον κάμηλοι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ἀπήστραπτον ἐκ τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ἐξ ὧν κεκοσμημέναι ἦσαν, Πλουτ. 'Αριστ. **II.** ἀπολ., λάμπω, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Ἱππ. π. 'Αέρ. 282, Εὐρ. Ἡλ. 464, 586· καὶ Παθ., **καταλάμπομαι,** ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλαμπόμενοι Ξεν.'Απομν. 4. 7, 7· Εὐρ. Τρῳ. 1070, Ἴων 87· φωτὶ καταλάμπεσθαι καὶ τραυοῦσθαι Γρηγ.· ὑπὸ τοῦ κάλλους καταλαμφθεῖσα Μακαρ. Ὁμιλ. 2. Β, καὶ οὐδέτ., ἡ κόρη τῶν λεόντων καταλαμπομένη 'Αλέξ. 'Αφροδ.

καταλαμφθήμειν = καταληφθῆναι 'Επιγρ. Φασηλίδος, ὁ τύπ. Ροδίων, Collitz 4259.

κατάλαμψις, εως, ἡ, τὸ καταλάμπειν, πολλὴ λάμψις 'Ιάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 67, Πτολ.

καταλαμψίφρων, ὁ, καταλάμπων τὰς φρένας, τὴν ψυχήν, ὁ κ. θεὸς Θεόδ. Λάσκ. σ. 769, ἔ. Μί.

καταλαξεύω, πελεκῶ λίθους, Θεόδ. Πρόδρ. 433. **2)** ἐγχαράττω ἐπὶ λίθου, γράμματα Κοσμᾶς 205D.

κατάλαος = (κατα-ἀλαὸς) = ἀλαός, τυφλός, ὁ Herwerden προτείνει καὶ ἡ λέξις **κάδαμος** (τοῦ 'Ησυχίου) = τυφλός, νὰ ἀναγνωσθῇ **κάδαλος.**

κατάλαψις, Δωρ., = **κατάληψις.**

κατ-αλγέω, ὑποφέρω πολύ, αἰσθάνομαι ἰσχυρὸν πόνον, Σοφ. Φιλ. 368, Πολύβ. 3. 80, 4.

κατ-αλγύνω, ἰσχυρὸν ἄλγος προξενῶ, λυπῶ πολὺ ἢ πόνον προξενῶ (ποιῶ ἀλγεῖν, καταλγεῖν), Κύριλλ. 'Αλ., κλ.

καταλεαίνω, κατατρίβω, καταλεπτύνω, ποιῶ τι λεῖον, καὶ μεταφορ., καταπραΰνω, Κλήμ. 'Αλ. 179, Κύριλλ.

κατάλεγμα, τό, θρηνῶδες ᾆσμα, θρῆνος, μυρολόγι, θρῆνος καὶ μέλος καὶ οὐαί, ὅπερ ὁ Σύμμ. ἐν Παλ. Διαθ. ἑρμηνεύει, «θρῆνος καὶ κατάλεγμα καὶ μέλος πενθικόν»,'Ωριγέν.'— ὑποκορ. **καταλεγμάτιον,** τό, 'Επιφάν., ἴδε **καταλέγομαι** ἐν τέλ.

καταλέγω, κατακλίνω, βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ· ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κατακλίνομαι, πλαγιάζω, τοῦ ὁποίου ὁ Ὅμ. ἔχει τὸν ἀόρ. α' **κατελέξατο** Ἰλ. Ι. 690, Ὀδ. Κ. 555· καὶ τοὺς συγκεκομ. τύπους **κατέλεκτο** Ὀδ. Ι. 662, κτλ.: μετοχ. **καταλέγμενος** Ὀδ. Χ. 196: ἀπαρ. **καταλέχθαι** Ο. 394: μέλλ. **καταλέξομαι:** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 521. **II.** ἐκλέγω, «διαλέγω» μεταξὺ πολλῶν,Ἡρόδ. 1. 59· τῶν χρησμῶν, ἐκ τῶν χρ., ὁ αὐτ. 7. 6. **2)** ἐκλέγω ὡς στρατιώτας, καταγράφω (εἰς τοὺς καταλόγους), στρατιώτας, ὁπλίτας 'Αριστοφ. 'Αχ. 1065, Λυσ. 394, κτλ.· κ. εἰς ὁπλίτας Λυσίας 145. 2· εἰς τὸν κατάλογον τῶν 'Αθηναίων ὁ αὐτ. 172. 38· ἐς τὰς ναῦς Θουκ. 3. 75· οὕτω, κ. τὸν 'Ηρακλέα εἰς τοὺς δώδεκα θεοὺς Διόδ. 4. 39· τινὰς εἰς τὴν σύγκλητον Πλουτ. Πομπ. 13· εἰς τῶν τριηράρχων καταλεγεὶς 'Ισαῖ. 63. 29· καὶ ὁ μέλλ. **καταλεγήσομαι·** μετὰ δοτ., κ. τινὰ τοῖς δημοσίᾳ ἱππεύουσιν Φιλόστρ. 524, πρβλ. 532· μετ' ἄπαρ., τοὺς πλουσιωτάτους ἱπποτροφεῖν κ. Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 15· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ, ἐκλέγω δι' ἐμαυτόν, Ἡρόδ. 1. 98· ὁπλίτας καταλεγόμενος Θουκ. 7. 31· κατελέξατο στρατιὰν Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 21·— Παθ. (ἀόρ. β' **κατελέγην,** συνηθέστερος παρ' 'Αττ. τοῦ ἀορ. α' (Piers. Μοῖρ. 207, κέξ.), ἴδε Πλάτ. Νόμ. 762Ε, 934Α), καταγράφομαι, ἐγγράφομαι, Λατ. conscribi, Ἡρόδ. 7. 1· τῶν τρισχιλίων κ., καταγράφομαι μεταξὺ τῶν τρισχιλίων, Λυσ. 183. 42· κ. στρατιώτης ὁ αὐτ. 114. 31· κατειλεγμένος Ἱππεύειν ὁ αὐτ. 146. 43· ὁ κατειλεγμένος Δημ. 997. 3·— πρβλ. **κατάλογος.** **3)** καταριθμῶ, συγκαταλέγω, θεωρῶ ὡς μεταξύ .., θεωρῶ ὡς .., οὓς οἱ πολλοὶ πλουσίους κ. Πλάτ. Νόμ. 742Ε· οὕτω, τοῦτον καταλεκτέ' ἐστιν εἰς .. Εὔβουλ. ἐν «'Αντ.» 3·— καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλάτ. 'Αξίοχ. 368Β. **III.** διηγοῦμαι, ἐκθέτω κατ' ἔκτασιν καὶ κατὰ τάξιν, Ὅμ., ἀείποτε κατὰ μέλλ. ἢ ἀόρ. α', ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω Ἰλ. Κ. 413, 427, κτλ.· τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον αὐτόθι 384, 405 κτλ.· πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον Ω. 407· ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον Ὀδ. Γ. 97· συχνάκις παρ' Ἡρόδ. 4. 83, 114· εὐεργεσίαν κ. Ξεν. 'Αν. 1, 6, 27· καὶ ὁ πρκμ. **κατείλοχα** Παυσ., ἰδίως ἐν τῷ Παθ., τούτων δὴ τῶν καταλεχθέντων, τούτων τῶν ποταμῶν οἱ ὁποῖοι ἐμνημονεύθησαν ἢ ἀπηριθμήθησαν, Ἡρόδ. 4. 50, πρβλ. 23, 28, 95, κ. ἀλλ. Μέσ., Βίος Ὅμ. 21. **2)** ἑπομένου ἀναφορικοῦ ἐπιρρήμ. ἢ ἐξηρτημένης προτάσεως, κατάλεξον ὅπως ἤντησας Ὀδ. Ρ. 44· κεῖνον ὀΐζυρὸν κατάλεξον, ἦπου ἔτι ζώει .., διήγησαί μοι τὴν ἱστορίαν τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου, Δ. 832. **3)** λογαριάζω, λέγω ἓν πρὸς ἕν, λέγω τὰ πάντα, καθ' ἕκαστα λέγω (πρβλ. **κατάλογος**), μνηστῆρας ἀριθμήσας κατέλεξον Π. 235· ἐπὶ σειρᾶς βασιλέων (δυναστείας) ἢ προγόνων, κατέλεγον οἱ ἱρέες ἐκ βίβλου .. βασιλέων τ' καὶ λ' οὐνόματα Ἡρόδ. 2. 100· τοὺς ἀεὶ πατέρας ὁ αὐτ. 6. 53· κ. ἑαυτὸν πατρόθεν, ἐλογάριαζε τὴν καταγωγήν του πρὸς πατρὸς,αὐτόθι 1. 173·— σπάν. παρ' 'Αττ., κ. τοὺς ἄρχοντας Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 285Ε, πρβλ. 'Επ. 327Ε, Ξεν.'Απομ. 2. 4, 4·— παρὰ μεταγεν. ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, 'Αθήν. 504F, Βίος Ὅμ. 21. **4)** τετράμετρα πρὸς τὸν αὐλὸν κ., ἀπαγγέλλειν, Ξεν. Συμπ. 6. 3· τὰς πατρίας εὐχὰς Ἑρμ. παρ' 'Αθην. 149Ε·— **καταλέγομαι,** ὀδύρομαι τὸν τεθνεῶτα, ἴδε **κατάλεγμα.**

καταλείβω: μέλλ. **-ψω,** χύνω πρὸς τὰ κάτω, ὥσπερ ἐν ταῖς σπονδαῖς τὸν οἶνον ἐκ τῆς φιάλης·— μεταφ., χύνων δάκρυα φθείρω, δέμας καταλείβω Εὐρ. 'Ανδρ. 131 (ὡς τὸ **κατατήκω**).— Μέσ., στάζω πρὸς τὰ κάτω, σταλάζω, γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο Ἰλ. Σ. 109, τοῦ ἐν μελισσουργείοις καταστάζοντος· ἐκ πέτρης καταλείβεται Ἡσ. Θ. 786· δάκρυά τ' ἐκ δακρύων καταλείβεται, καταρρέουσιν, Εὐρ. Τρῳ. 601· «καταλειβόμενον· καταστάζον» Ἡσύχ.· καὶ ὡς παθ., καταλειβομένας ἄλγεσι πολλοῖς κατατηκομένας, Εὐρ. Ἱκέτ. 119.

κατάλειμμα, τό, ὑπόλοιπον, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. ΙΓ', 13), Γαλην. 14. 456.

καταλειόω, κάμνω τι ἐντελῶς λεῖον, οὕτω διωρθώθη τὸ κατειλοῦντα, Πολυδ. Α', 207.

καταλειπτέον, ῥημ. ἐπίθ. (δεῖ καταλείπειν), πρέπει τις νὰ ἀφήσῃ ὀπίσω, Φίλων Βελοπ. 100, εἴς τινά τι, τινί τι Κλήμ. 'Αλ. 194.

κατ-άλειπτος, ον, ἀληλιμμένος ἐντελῶς, πολὺ ἀλειμμένος, σμύρνῃ 'Αριστοφ. Ἱππ. 1332· μύρῳ Εἰρ. 862.

καταλείπω, 'Επ. ὡσαύτως **καλλείπω,** μέλ. **καλλείψω,** ἀόρ. **κάλλῐπον,** ἅπαντες οἱ τύπ. παρ' Ὅμ.· Ἰων. παρατ. **καταλείπεσκον** Ἡρόδ.· **-λέλοιπα,** 'Αριστοφ. Λυσ. 736.— Μέσ. μέλ. (ἐπὶ παθ. σημασ.), Ξεν. 'Αν. 5. 6, 12.— Παθ. μέλ. **καταλειφθήσομαι,** Ἰσοκρ. 311D, 358Α, 'Αφίνω ὀπίσω, παρ' ὄχεσφιν ἄλλον.. κάλλιπεν Ἰλ. Μ. 92· ἰδίως ἐπὶ προσώπων ἀποθνησκόντων ἢ ἀπερχομένων εἰς μακρινὸν μέρος, κἀδ δέ με χήρην λείπεις ἐν μεγάροισι Ω. 726· οὖρον .. κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν' Ὀδ. Ο. 88· οἷόν μιν Τροίηνδε κιὼν κατέλειπεν Ὀδυσσεὺς Ρ. 314· τὴν στρατιὴν καταλείπεσκε ἐν τῷ προαστείῳ Ἡρόδ. 4. 78· φύλακον κ. τινὰ αὐτόθι 1. 113, πρβλ. 2. 103· κ. τινὰ μόνον Σοφ. Φ. 809, κτλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, καταλείπεσθαι παῖδας, ἀφίνω ὀπίσω μου, Ἡρόδ. 3. 34, Πλάτ. Συμπ. 209D, κτλ.— Παθ., μένω ἢ ὑπολείπομαι ὀπίσω, Ἡρόδ. 1. 209· ἕνα μὴ καταλείπεσθαι ἐνθάδε, ἡμεῖς δὲ πλέοιμεν ἄν· εἰ δὲ μέλλοιμεν οἱ μὲν καταλείψεσθαι, οἱ δὲ πλεύσεσθαι Ξεν. 'Αν. 5. 6, 12· μετὰ γεν., καταλελειμμένος τοῦ ἄλλου στρατοῦ, ἓν μέρος ἐκ τοῦ ἄλλου στρατοῦ ὅστις ἔμεινεν (ὅπως φυλάττῃ τὴν 'Ιωνίαν),Ἡρόδ. 9. 96, πρβλ. 7. 170· οὓς ἂν καταλείπωσι κυρίους (οἱ ἀποδημοῦντες) 'Επιγρ. Dittenb. **2)** ἀφίνω ὡς κληρονομίαν (περὶ τοῦ πατρός, τῶν προγόνων), [τόξον] παιδὶ κάλλιπ' ἀποθνήσκων Ὀδ. Φ. 33· οὕτως, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε κάλλιπεν Α. 242, πρβλ. Α. 279· δόκησιν ἰσχύος καὶ ξυνέσεως Θουκ. 4. 18· αἰδῶ κ. παισὶν οὐ χρυσὸν Πλάτ. Νόμ. 729Β· ὀνείδη παισὶ 'Αντιφ. 117. 20· μετ' ἄπαρ., καταλείψει οὐδὲ ταφῆναι, οὐχὶ ἀρκετὰ οὐδὲ πρὸς ταφήν, 'Αριστοφ. Πλ. 556· καταλιπών τι διαθήκαις· κ. διαθήκας 'Επιγρ. Dittenb. — Παθ., χρήματα καταλειφθέντα, ὅσα κατέλιπέ τις εἰς τοὺς κληρονόμους, Ἰσαῖ. Κλεων. § 49· ἐπίτροποι καταλελειμμένοι ὑπὸ τοῦ πατρὸς 'Επιγρ. Dittenb. κτλ. **3)** ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ ἁπλῶς, ἀφίνω ἕν τινι κατάστασιν, κόλπον βαθὺν καταλιπόμενος τοῦ κιθῶνος Ἡρόδ. 6. 125. **II.** ἀφίνω τινὰ εἰς τὴν τύχην, ἐγκαταλείπω· οὕτω δὴ μέμονας Τρώων πόλιν .. καλλείψειν ; ἐρωτᾷ ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν 'Αγαμέμνονα, Ἰλ. Ξ. 88· καταλείψουσι πόλιν, ἐπὶ τῶν Τρώων, Χ. 383· πολλοὺς καταλείψομεν, πολλοὺς θὰ ἀφήσωμεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, Μ.

226, πρβλ. Ρ. 91· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι Ὀδ. Γ. 271· κἀδ δέ κεν εὐχωλὴν Ἰριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν Ἀργείην Ἑλένην (δηλ. γενέσθαι) Ἰλ. Β. 160· σχεδίην ἀνέμοισι φέρεσθαι κ. Ὀδ. Ε. 344· μέλη., θηρσὶν βορὰν Εὐρ. Ἱκέτ. 45·— ὡσαύτως παρ' Ἀττ., κατ' αἰῶνα λίποι Αἰσχύλου Θήβ. 219· μή με καταλίπῃς μόνον Σοφ. Φ. 809· οἰκίας τε καὶ ἱερὰ Θουκ. 2. 16, πρβλ. 3. 58· κ. τὴν δίαιταν, δὲν ἐμφανίζομαι κατὰ τὴν δίκην (ἀντιθ. ἀπαντᾶν πρὸς τὴν κυρίαν) Δημ. 544. 21· μὴ κ. διαθήκας, δὲν ἀφίνω διαθήκην, Ἰσαῖ. 76. 10. **III.** ἀφίνω ὑπόλοιπον (ἀντιθ. τοῦ ἀποκτείνω), ὀκτὼ μόνον Ξεν. Ἀν. 6. 3, 5· κ. ἄφοδον, ἀφίνω ἔξοδον, αὐτόθι 4. 2, 11· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Πλάτ. Τίμ. 73Ε· ὑπερβολὴν οὐκ. χαρᾶς, μένω ἀνυπέρβλητος εἰς τὴν χαράν, Πολύβ. 16. 23, 4, πρβλ. 16. 25, 6· οὐκ. ὑπερβολὴν φιλοτιμίας (Ἐπιγραφ.)— Παθ., διαμένω, μένω ὀπίσω, Λυσ. 197. 19, κτλ.· καταλείπεται μάχη, εἰσέτι ὑπολείπεται νὰ διεξαχθῇ, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 11· καὶ μέσ., καταλείπεσθαι ἑαυτῷ, κρατῶ διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ὁ αὐτ. Ἀπομν. 1. 1, 8. **2)** ἀφίνω κατὰ μέρος, ἐναντίον τοῦ **περιαιρέω**, ὁ αὐτ. 3. 2, 4, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7, 9· **3)** καταλείπω τὸν λόγον, τελειώνω τὸν λόγον, Ἰσοκρ. 195Α, Ξεν. Κυν. 1. 10., 10, 15· κ. τὸ ἔργον, ἀμελῶ.

καταλειτουργέω, δαπανῶ ἅπασαν τὴν περιουσίαν μου εἰς τὰς δημοσίας ὑπηρεσίας (λειτουργίας), Ἰσαῖ. 108. 29, Δημ. 956. 20· πρβλ. **κατὰ** Ε. VI.

κατ-ἀλείφω: μέλ. **-ψω**, ἐντελῶς ἀλείφω, καταχρίω, διὰ τῆς ἀλοιφῆς σκεπάζω, τὸ κηρίον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 50· κατήλειψε τὸν χηραμὸν τῷ πηλῷ Αἰλ. π. Ζ. 3. 26.— Παθ., καταλείφομαι διά τινος, καταλείπτηλειπται τινι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 8· ὅταν καταλειφθῇ αὐτόθι 5. 22, 12· πίττῃ καταλήλιπται Πολυδ. Θ', 112· κατηλεῖφθαι Γεωπον. 6. 1, 3, ἐφαρμ. ἀντὶ καταληλεῖφθαι· ἐν Ἐπιγρ. τέγη στεγνὰ παρέξει καὶ καταλείψας .. , ὅπερ ἀλλαχοῦ πιττῶσαι τὰς ὀροφὰς εὕρηται, Dittenb. 587, 179.

κατάλειψις, εως, ἡ, τὸ καταλείπειν ἢ ἀφίνειν ὀπίσω, κ. συγγραμμάτων Πλάτ. Φαῖδρ. 257Ε, Ἀριστ. Ἀποσπ. 146· ἐκ χρημάτων καταλείψεως, διὰ κληροδοτήσεως, Συλλ. Ἐπιγρ. 4369.

II. = κατάλειμμα, Ἑβδ. (Γεν. ΜΕ', 7)· ποιητ. κάλλειψιν Ἡσύχ.

καταλεκτέον ἢ **-έα**, ρήματ. ἐπίθετον, ἴδε ἐν λέξει **καταλέγω** II. 3. **II. καταλεκτέος, α, ον**, πρέπει νὰ καταλεχθῇ, νὰ συνταχθῇ, κατάλογος κ. Πλάτ. Νόμ. 968C.

κατάλεξις, εως, ἡ, ἐκλογή, στρατολογία, καταγραφὴ στρατιωτῶν, Ἀππ. Ἰβήρ. 49, ἀντίθετ. τῷ **κλήρωσις**.

καταλεπρόω-ῶ, ἐντελῶς λεπρώνω, Μ. Ἀκομ. τ. Α', σ. 86, 6, ἔκδ. Λ.

καταλεπτολογέω, δαπανῶ, καταστρέφω διὰ λεπτολογίας καὶ σοφισμάτων, πνευμόνων πολὺν πόνον Ἀριστοφ. Βάτρ. 828· «τὸ κατὰ λεπτὸν καὶ ἀκριβῶς περὶ ὁτιοῦν πράγματος διαλέγεσθαι» Βεκκήρ. Ἀνέκδ. 48, 16.

καταλεπτύνω, κάμνω τι λίαν λεπτὸν καὶ ἀσθενές, Ἱππ. π. Ἀέρ. 283, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 5, 10· οἱ καταλεπτυνόμενοι, οἱ καταλελεπτυσμένοι Γαλην. 8. 588, 590· καταλελεπτύνθαι ὑπὸ τῆς νόσου Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 197.

καταλευκαίνω, κάμνω τι ἐντελῶς λευκόν, «ἀσπρίζω», Κύριλλ.

κατάλευκος, η, ον, λίαν λευκός, λευκότατος, Βυζ.

καταλευκόω, = **καταλευκαίνω**, Αἰν. Τακτ. 31.

καταλεύσιμος, ον, ἄξιος καταλευσθῆναι, λιθοβολισμοῦ, Λυκοῦργ. μόνον παρὰ Σουΐδ.

κατάλευσμα, λιθοβόλημα, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 6, 1181, ἔ. Kink.

καταλεύω, λιθοβολῶν θανατώνω (**καταλιθόω, καταλιθάζω, καταλιθοβολῶ**), Ἡρόδ. 1. 167, καὶ Παθ., καταλευσθεὶς 5. 38· κατὰ μὲν ἔλευσαν αὐτοῦ γυναῖκα, κατὰ δὲ τέκνα 9. 5, 120, Ἀριστοφ. Ἀχ. 285, Θουκυδ. 1. 106, κτλ. **II.** παρ' Ἡσυχ., καταδικάζω εἰς ἀναγκαστικὴν ἐργασίαν ἐν τοῖς λατομείοις, οἱ «καταλευόμενοι· οἱ εἰς τὰ μέταλλα βαλλόμενοι».

κατ-αλεύω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἀλεύω**, «ἐκκλίνω» Ἡσύχ.

κατ-ἄλέω: μέλ. **-έσω**, ἀλέθω ἐντελῶς, κατατρίβω, κατὰ πυρὸν ἄλεσσαν Ὀδ. Υ. 109, πρβλ. Ἑκαταῖ. 290, Ἡρόδ. 4. 172, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 9· κατήλεσαν Στράβων 260· κ. τινα λεπτὸν Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΑΒ', 20).

καταλήγω: μέλλ. **-ξω**, παύω, τελειώνω, σταματῶ, ἀντίθ. τοῦ **ἄρχομαι**, πρὶν καταλῆξαι .. ἄχος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1479· ἢ μετ' ἐπιρρ., ποῖ καταλήξει μένος ἄτης ; εἰς ποῖον σημεῖον θὰ παύσῃ ; ὁ αὐτ. ἐν Χο. 1075· κ. ἐν .., τελειώνω εἰς ἢ μέ .., Πλούτ. 2. 791C· εἰς ἢ ἐπί .., ἀρξόμεθα μὲν ἀπὸ τῆς .. καταλήξομεν δὲ εἰς .. Διόδ. 20. 2., 14. 2· περί .. Πλούτ. 2. 705Α· πρός τι Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 02· αὐτοῦ καταλήγομεν, μαθεῖν .. (δὲν ζητοῦμεν ἄλλο νὰ μάθωμεν ἢ ..) Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 4, 14·— τὰ καταλήγοντα, ὡς τὸ καταλῆγον, καὶ τὰ λήγοντα, τὰ ὄρια τόπου, τὰ σύνορα, Πλουτ. Φάβ. 6, Ἀριστ. 11. **II.** μεταφ., φέρω εἰς πέρας, τελειώ.ω, εἰς ἣν κατέληξεν ὁ Θουκυδίδης τὴν πραγματείαν Διόδ. 14. 84.

καταλήθομαι, ἀποθ., λησμο.ῶ ἐντελῶς (ἴδ. **λήθομαι**), τινός Ἰλ. Χ. 389.

καταληΐζομαι, ἀποθετ., ληλατῶ, διαρπάζω, «καταληϊσάμενος, λαφυραγωγήσας, καταπατήσας» Σουΐδ., Ἡσύχ., Φώτ.

καταληκτέον, ρήμ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ καταλήξῃ, νὰ παύσῃ, Δείναρχ. 103. ἐν τέλει.

καταληκτικός, ή, όν, ὁ καταλήγων, παύων, σταματῶν· ὁ κ. (ἐξυπακ. στίχος), ἐλέγετο ὁ ἔχων τὸν τελευταῖον πόδα ἐλλιπῆ· «καταληκτικὰ (δηλ. μέτρα) ὅσα μεμειωμένον ἔχει τὸν τελευταῖον πόδα» Ἡφαιστ. σ. 25, πρβλ. **βραχυκατάληκτος, ὑπερκατάληκτος**. **II.** Ἐπίρρ. **-κῶς**, κ. εὐφραίνειν (= τελείως, ὥστε νὰ μὴ χρειάζηται τις ἄλλο τι) Μ. Ἀντων. 7, 13· κ. διδόναι 9, 42.

κατάλημμα, τό, ἡ προηγουμένη πρότασις (= **λῆμμα**), Διογέν. Λ. 7. 45.

κατάληξις, εως, ἡ, παῦσις, τέλος, τέρμα, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 61. **2)** ἡ τελευταία συλλαβὴ στίχου, Λογγῖνος 41. 2· κυρίως, ὁ τελευταῖος πούς ὅταν εἶναι ἐλλιπὴς κατὰ μίαν συλλαβὴν ἢ πλείονας, «συλλαβὴ ἀντὶ ὅλου ποδὸς παραλαμβανομένη» Διον. Ἁλ. περὶ Συνθ. 18.

καταληπτέος, α, ον, ρήματ. ἐπίθ. τοῦ **καταλαμβάνω**, ὃν πρέπῃ νὰ καταλάβῃ ἢ κατάσχῃ τις, Πλουτ. Καῖσ. 32· Ἰων., καταλαμπτέος, ὁ ἴδ. **2)** καταληπτέον, πρέπει τις νὰ ἐννοήσῃ, νὰ καταλάβῃ, Εὐσεβ. Ἀπόδ. Εὐ. 496C.

καταληπτήρ, -ῆρος, ὁ, ἱμάς, δι' οὗ δένομέν τι, Ἡσύχ.· ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, λίθοι μεγάλοι ἀποτελοῦντες τὸ ἀνώτατον τοῦ στυλοβάτου μέρος ἐφ' ὧν οἱ στῦλοι ἐγείρονται, Ἐπιγρ. Dittenb.

καταληπτικός, ή, όν, δυνάμενος νὰ καταλάβῃ ἢ ἀναχαιτίσῃ, κ. τοῦ θορυβητικοῦ, «προκαταλαμβανόμενος τοὺς ἀκούοντας ὥστε θόρυβον μὴ κινῆσαι» Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1380. **2)** ἐπὶ τῆς διανοίας, δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ, κ. φαντασία Διογ. Λ. 9. 11, Πλούτ. 2. 889Ε, κτλ.· **τὸ -κόν**, ἡ δύναμις τῆς ἀντιλήψεως, τοῦ ἐννοεῖν, Μ. Ἀντων. 4. 22.—Ἐπίρρ **-κῶς**, κατὰ βάθος, ἐντελῶς, μαθητευθέντες καταληπτικῶς ἐπιγνώσονται Κλήμ. Ἀλ. 378, κτλ.

II. ὑποκείμενος εἰς νόσον, κατάληψιν ἢ καταληψίαν, ἀναφερόμ. ἐκ τοῦ Moschio Muliebr. αἱ λήθαργικαὶ καὶ κ. ἀπὸ τῶν ἀναληπτικῶν χωρίζονται.

καταληπτός, ή, όν, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **καταλαμβάνω**, καταληφθείς, ὃν κατέλαβέ τις, Διοδ. Ἔκλογ. 508. 47· καταληφθεὶς ὑπὸ παροξυσμοῦ, σπασμοῦ, Ἱππ. 830Ε. **2)** δυνάμενος νὰ ἐπιτευχθῇ, ὅσον .. τὰ πράγματα ἐφαίνετο κατ. Θουκ. 5. 11· ἐπιτευκτὰ ἢ κατορθωτά, σοφία κ. ἅπαντα Φιλόστρ. 711· μεταφ., ὃν δύνανται τις νὰ ἐννοήσῃ, εὐνόητος, Κικέρ. Ἀκαδ. 1. 11, 41, Πλούτ. 2. 1074C, κτλ.· θεὸς ἐστι φῶς τὸ ἀκρότατον, οὔτε νῷ καταληπτὸν οὔτε λόγῳ ῥητὸν Γρηγ. **II.** μεταφ., καταλαμβάνον ἐξαίφνης, (ὡς ἡ καταληψία), Ἱππ. 830Ε., πένθει θεόθεν καταληπτόν, θλῖψις ἐπισκήψασα εἰς ἡμᾶς ἐκ μέρους τῶν θεῶν· ὡς λέγεται «νόσος συμφορὰ καταλαμβάνει», καὶ ἡ φρ. κατὰ μικρὰν ὑπαλλαγὴν πένθει θεόθεν καταληπτός, καταληφθείς, Εὐρ. Ἱππ. 1347.

καταληρέω, χάνω τι διὰ φλυαρίας, τὴν ἐξωμίδα Εὔβουλ. ἐν «Κερκ.» 1. **II.** ἐνοχλῶ τινα λαλῶν, ἐκκωφῶ, «ξεκωφαίνω», κατηβολέσχησά σου καὶ κατελήρησα Ἰουλιαν. Ἐπιστ. 12, Ἀχιλλ. Τάτ. 7. 11.

καταληστεύω, ὡς ληστὴς διαρπάζω, Κύριλλ. Ἱεροσολ.

κατάληψιμος, ον, ὃν πρέπει τις νὰ καταλάβῃ καὶ καταδικάσῃ, ἀντίθετον τῷ **ἀπολύσιμος**, Ἀντιφῶν 129. 4.

κατάληψις, εως, ἡ, τὸ καταλαμβάνειν, πιάσιμον, οὐκέτι ἐν καταλήψει ἐφαίνετο εἶναι, δὲν ἐφαίνετο πλέον δυνατὸν ὥστε νὰ πιασθῇ ὁ στόλος τῶν πολεμίων, Θουκ. 3. 33. **2)** ἐπίθεσις, προσβολή, Ἀριστοφ. Νεφέλ. 318· ἐν τῇ μουσικῇ, δοκιμὴ τῶν χορδῶν διὰ τῶν δακτύλων ἢ τῶν πλήκτρων πρὸς ἐξακρίβωσιν ἂν εἶναι καλῶς ἐντεταμέναι, Σχολ. ἐν τόπῳ. **3)** κατάληψις, κατοχή, κυρίευσις, τῆς βασιλείας Ἰσοκρ. 203Α· χωρίων Πλάτ. Γοργ. 455Β, Πολ. 526D, Δημ., κλ.· καταλήψεις πολέμου, πολεμικαὶ κατοχαί, Ἀππ. Ἐμφυλ. 4. 14. **4)** ἐν τῇ Στωϊκῇ φιλοσοφίᾳ, κατανόησις, ἀντίληψις, Λατ. comprehensio, Κικ. Ἀκαδ. Πρ. 2. 6 καὶ 10, Πλούτ. 2. 877C, Λουκ. Παρασ. 6· «οἱ δογματικοὶ καλοῦσι τὴν μὲν ἀληθῆ καὶ βεβαίαν γνῶσιν κατάληψιν, ἀκαταληψίαν δὲ τὸ ἐναντίον ταύτῃ» Γαλην. 2 290· ἐν τῷ πληθ., ἀντιλήψεις, ἔννοιαι, Κικ. Fin. 3. 5, Λουκ. Ἑρμότ. 81, κλ.· εἰσήχθη δὲ εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικέρωνος, Πλουτ. Κικ. 40. **II.** συγκράτησις διὰ τῶν δακτύλων, ἐπιδέσμων ἢ ἐργαλείων πρὸς σταμάτησιν τῆς ῥύσεως τοῦ αἵματος (πρὸς ἰσχαιμίαν), Ἱππ. 21. 9., 743Γ, G, κτλ.· ὁ ὕπνος .. τοῦ αἰσθητηρίου κ., συμπίεσις καὶ παῦσις Ἀριστ. π. Ὕπν. 3, 30. **2)** κράτησις, ἐπίσχεσις (ἕνεκα ἐμφράξεως κτλ.), οὔρου, τῶν χυμῶν, τοῦ πνεύματος Γαλην.

III. παρὰ μεταγεν., ἡ **καταληψία**, νόσος, ἡ καὶ **κατοχὴ** λεγομένη, ἀναισθησία τις τῆς ψυχῆς μετὰ πήξεως τοῦ παντὸς σώματος, Γαλην. 8, 485., 19, 415· κατὰ τοὺς νῦν ἰατροὺς ἡ καταληψία εἶνε ἡ νοσηρὰ ἐκείνη κατάστασις ἡ παρατηρουμένη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ὑστερικῶν προσώπων, καθ' ἣν τὰ μέλη τοῦ σώματος

ἀκουσίως ἐπὶ πολὺ μένουσιν ἀκίνητα ἐν οἷᾳ δήποτε θέσει διδομένη εἰς αὐτὰ παθητικῶς.

καταλίζω, καταποντίζω (= **καθαλίζω**).

καταλιθάζω, = **καταλιθόω**, καταλιθοβολῶ, Εὐαγγ. κ. Λουκ. κ', 6, Ἐκκλ.

καταλῐθοβολέω, ῥίπτω λίθους ἐναντίον τινός, λιθοβολῶν φονεύω, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΙΖ', 4)· — **οὐσιαστ.**, **καταλιθοβόλησις**, **εως**, ἡ, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 331, μετὰ διαφ. γραφ. **καταλίθωσις**.

κατάλῐθος, **ον**, πλήρης λίθων, κεκοσμημένος μὲ πολυτίμους λίθους, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΗ', 17).

καταλῐθόω, λιθοβολῶ μέχρι θανάτου (**καταλεύω**), Δημ. 296. 11· καταλιθούμενος ὑπὸ τῶν ἀστῶν Παυσ. 6. 9, 7. **II.** κοσμῶ διὰ πολυτίμων λίθων· «καταλιθῶσαι· καταχρυσῶσαι» Ἡσύχ.

καταλιμνάζω, μεταβάλλω εἰς λίμνην, κατελιμνάζετο ἡ γῆ τοῖς φόνοις τῶν πιπτόντων Βυζ.

καταλιμπάνω, = **καταλείπω**, Ἱππ. 627. 28, Θουκ 8. 17, Ἀντιφῶν ἐν «Ἀντ.» 2.

καταλῖναι, καταλεῖψαι· ἴδε **ἀλίνω**, Φώτ.

καταλῐπαίνω, κάμνω τινὰ λιπαρόν, παχύν· «λιποποιῶ» Ἡσύχ., Θεοφ. Σιμ.

καταλῐπαρέω, παρακαλῶ θερμῶς, καθικετεύω, ἱκέτευε καὶ κατελίπαρει Λουκ. Θεῶν Διάλ. 25. 2, κτλ.· κατελιπάρουν προσπίπτοντες Β. Χρυσοστ. 8, 306, 24· ἱκέτευεν, ἠντιβόλει, κατελιπάρει φιλήμασι, δάκρυσι, χειρῶν ἐμπλοκαῖς Β. Δωροθ.

καταλῐτανεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **λιτανεύω**, Βυζ.

καταλιχμάομαι, ἀποθ., λείχων κατατρώγω, τρώγω, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 57· — παρ' Ὀππ. Κ. 2. 389, **καταλιχμάζομαι**, περιλείχω, «γλείφω».

καταλιχνεύω, δαπανῶ τρώγων, Γλωσσ.

κατᾶλιψ, (μεσόδμη) Δωρ. **κατῆλιψ**.

καταλλάγδην, Ἠπείρ., ἀμοιβαίως, ἐναλλάξ, ἐν εἴδει καταλλαγῆς, Ἡσύχ.

καταλλᾰγή, ἀλλαγή, ἰδίως χρημάτων, νομισμάτων, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 4, 3 ὡσαύτως τοῦ ἀργυραμοιβοῦ ἢ τραπεζίτου τὸ κέρδος ἐπὶ τῇ ἀλλαγῇ νομισμάτων (Ἰταλ. campio), Δημ. 1216. 18· ἐὰν τάργύριον αὐτῷ καταβάλῃς, ἐπράξατο Αἰγιναῖον· ἂν δ' αὐτὸν δέῃ κέρματα ἀποδοῦναι προσαπέδωκεν Ἀττικά. κατ' ἀμφότερα δὲ τὴν καταλλαγὴν ἔχει Δίφιλ. ἐν «Πολυπρ.» 1. 14, Εὔφρων ἐν «Ἀποδιδ.» 1. 4· πρβλ. **ἐπικαταλλαγή**. **II.** μεταλλαγὴ ἀπὸ ἔχθρας εἰς φιλίαν, συνδιαλλαγή, συμφιλίωσις, Αἰσχύλ. Θήβ. 767· καταλλαγὰς ποιεῖσθαι πρός τινας = καταλλάττεσθαι Δημ. 10. 15· ὡσαύτως, κ. πολέμου Ἀριστοφ. Ὄρν. 1588· πρβλ. **διαλλαγή**. **2)** διαλλαγὴ τῶν ἁμαρτωλῶν μετὰ τῶν Θεῶν, Β' Ἐπιστ. π. Κορ. ε', 9. **2)** παρ' Ἐκκλ., συγχώρησις, ἄφεσις.

καταλλαγμα, τό, = τῷ προηγ., Ἡσύχ.

καταλλακτὴρ = τῷ ἑπομ., καταλλακτῆρες τῆς μάχης Μ. Ἀτταλ. σ. 31, 12. ἔκδ. Β.

καταλλακτήριος, **α**, **ον**, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν ἀνταλλαγήν, λύτρον Εὐστ. Πονημάτ. 60. 44. **II.** διαλλακτικός, ἀνήκων εἰς διαλλαγήν, συμφιλίωσιν, συμβάσεις Φίλων 1. 673.

καταλλάκτης, **ου**, ὁ, ἀργυραμοιβός, κολλυβιστὴς Γραμμ., Βυζαντ. (ἀργύρογνώμων) Μ. Ἐτυμ. **II.** ὁ ἐνεργῶν πρὸς διαλλαγήν, μεσίτης, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 15, 2.

καταλλακτικός, **ή**, **όν**, εὔκολος πρὸς διαλλαγήν, εἰρηνευτικός, εὐδιάλλακτος, εὐκατάλλακτος, Ἀριστ. Ρητ. 1. 9, 31.

κατ-αλλάσσω: Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-άξω** (ἴδε **ἀλλάσσω**)· — ἀνταλλάσσω νομίσματα, χρήματα, Πλουτ. Ἄρατ. 18. κτλ.· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Δημ. 376. 3· διὰ τί τὰ τετράδραχμα καταλλάττεται μέν, ὀργίζεται δ' οὔ; Ματρέας παρ' Ἀθην. 19Β, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς σημασ. ΙΙ. — Μέσ., ἀνταλλάσσω πρᾶγμά τι πρὸς ἕτερον, τι ἀντί τινος Πλάτ. Φαίδων 69Α· τι πρός τι αὐτόθι· βίον πρὸς μικρὰ κέρδη Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 3. 9, 6· τί ἐπ' ἀργυρίῳ Ἡρωδιαν. 21. 3· ἀνταλλάσσω, αἰχμαλώτους Δίων Κ. Ἀποσπ. 64, 66· — ἀνταλλάσσω, παραχωρῶ ἀντί τινος, τὴν χάριν τῶν νόμων, ἀντὶ τῶν νόμων, Δείναρχ. 111. 8· — καταλλάσσειν τὸν βίον, ἀποθνήσκειν, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 5. 2. **II.** μεταβάλλω τινὰ ἀπὸ ἐχθροῦ εἰς φίλον, διαλλάττω, συμφιλιώνω, σφέας Ἡρόδ. 5. 29, πρβλ. 95., 6. 108· κ. τινὰ πρὸς ἀλλήλους Ἀριστ. Οἰκ. 2. 16, 2· θεὸς κόσμον κ. ἑαυτῷ Β' Ἐπιστ. π. Κορ. ε', 19· — Μέσ., καταλλάσσεσθαι τὴν ἔχθρην τινί, καταλύω τὴν ἔχθραν μου πρός τινα, γίνομαι φίλος, διαλλάττομαι, Ἡρόδ. 1. 61, πρβλ. 7. 145· — καὶ ἰδίως ἐν τῷ ἀορ. **κατηλλάχθην** ἢ **κατηλλάγην** (ὧν τὸ πρῶτον προτιμῶσιν οἱ Τραγ., τὸ δὲ δεύτερον οἱ πεζοί), συνεφιλιώθην, τινι Εὐρ. Ι. Α. 1157, Ξεν. Ἀν. 1. 6, 1, κλ.· πρὸς ἀλλήλους Θουκ 4 59· θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου, διὰ νὰ συνδιαλλαγῇ πρὸς αὐτοὺς μετὰ τὴν ὀργήν του, Σοφ. Αἴ. 744· κ. πρός τινα ἐκ διαφορᾶς Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 2. 21· πρβλ. **διαλλάσσω**.

κατ-άλληλος, **ον**, ὁ κείμενος ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, ἀντίστοιχος, ἁρμόδιος, πόροι κ (ἀντιτιθέμενοι τοῖς παραλλάττουσιν) Ἀριστ. Προβλ. 11. 58, 3, πρβλ. Θεοφρ. Δίτ. Φυτ. 6. 9, 2· φύσει ἅμα κατάλληλα τελειοῦται· διὸ καὶ ἀκούει τε ἅμα καὶ φωνεῖ [τὰ παιδία] Ἀριστ. Προβλ. 11. 27, 2· γλῶσσα σύμμετρος καὶ κ. τῷ στόματι Ἀρτεμίδ. 1. 32· κ. λόγος Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 37· τὸ κ. τῆς διανοίας αὐτόθι 31· τὸ κ. τῆς συντάξεως Ἀπολλών.· τοῖς στρατιωτικοῖς ἔργοις καταλληλότερος Δίων Κ. 71. 1, πρβλ. Κλήμ. Ἀλ. 177· μετ' ἀπαρεμφ., «οὐ γὰρ κατάλληλον ζεούσῃ ἡλικίᾳ τῶν ὑγρῶν τὸ θερμόστατον ἐπεγχεῖν» ὁ αὐτ. 178· ἐρώτημα κατάλληλόν τινι ὁ αὐτ. 939· — Ἐπίρρ. **-λως**, κ. λέγεσθαι Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 17, 6· κ. τῇ φύσει Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 22, 9. **II.** ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, κατ' οὐδ. πληθ. κατάλληλα ὡς ἐπίρρ.. «τὰς κατάλληλα γενομένας πράξεις», ἐν σειρᾷ καὶ ἐν τάξει, Πολύβ. 3. 5, 6., 5. 31, 5.

κατ-αλληλότης, **ητος**, ἡ, ἁρμοδιότης, συμφωνία, Ἀπολλ. π. Συντάξ. ἐν ἀρχ., κτλ.

κατ-ἀλοάω: μέλλ. **-ήσω**, κατασυντρίβω εἰς τεμάχια, ὡς ἐν τῷ ἀλωνίῳ, ἀλωνίζω, «στουμπίζω», συντελῶ, τελειώνω, μετ' αἰτιατ., τῇ ῥύμῃ τῶν ἵππων τοὺς πίπτοντας κατηλόων Ξεν. Κύρ. 7. 1, 31, τοὺς ὁμήρους κατηλόησαν Αἰσχίν. 46. 36. — Παθ., κατηλόηται, κατατέτριπται, Εὔβουλ. ἐν «Αὐγ.» 1. 5· τὴν ὀρῦν κατηλοημένος Λουκ. Ἰκαρ. 15· («οὐχὶ ἁπλῶς κτείνω, ἀλλὰ ξύλοις παίων· ἀφ' ὧν καὶ πατραλοίας ὁ τὸν πατέρα κτείνων» Φώτ. 149, 9).

καταλοβεύς, ὁ, (λέξ. ἀρχιτεκτονική) κορωνὶς ἢ γεῖσον ἐπιστέφον τὸ ὑπέρθυρον ἢ τὸν ὀρθοστάτην· πᾶσα δὲ τοιαύτη ἐξοχὴ τῆς κορωνίδος πρὸς τὰ κάτω παρέχει τὴν ἰδέαν τοῦ λοβοῦ· (ὁ Ἡσύχ. ἐν λέξει **λοβός**· «τὰ ἄκρα πάντων, τῶν ὤτων τὰ κάτω, τὸ ἄκρον τοῦ ἥπατος)»· σταθμοῖς καὶ καταλοβεῦσι Ἐπίγρ. Ἐπιδαύρου· ἐκ θεμελίων ἄχρι ἐπὶ τὸν καταλοβέα τὸν ἐπὶ τῶι ὀρθοστάται καὶ τα θυρώματα Ἐπίγρ. Κρήτης.

καταλογάδην, Ἠπείρ., ὡς ὁμιλεῖ ἢ διαλέγεταί τις ἐν πεζῷ λόγῳ, κ. συγγράφειν, διηγεῖσθαι Πλάτ. Συμπ. 177Β, Λυσ. 204Δ· τὰ κ. γράμματα, ἐναντίον τοῦ τὰ μετὰ μέτρου, Ἰσοκρ. 2. 7· οἱ κ. ἴαμβοι Ἀθήν. 445Β· «ἃ μὲν καταλ. ἃ δ' ἐν μέτρῳ» Σουΐδ.· τὰ ἔπη τῶν κ. εὐμνημονευτότερα Σχολ. Πλάτ.· ἐν τοῖς δίχα μέτρου καὶ κ. Πλουτ. Ἠθ. 316· τὰ κ. ἐναντ. πρὸς τὰ ἐμμέτρα Ἀθήν. 635.

καταλογεῖον, τό, ὁ τόπος ἔνθα ἐργάζεται ὁ καταλογεὺς ἢ ἐνεργεῖται ἡ καταλογή, Ἀπυρ.

καταλογεύς, **έως**, ὁ, (**καταλέγω** ΙΙ) ὁ ἐκλέγων καὶ καταγράφων τοὺς πολίτας ἐν καταλόγῳ διὰ τὴν στρατιωτικὴν ἢ καὶ δι' ἄλλην δημοσίαν ὑπηρεσίαν, Αυσ. 159. 9, πρβλ. Φώτ.

κατ-αλογέω, ἴδε ἐν λ. **κατηλογέω**.

καταλογή, ἡ, (**καταλέγω** ΙΙ) ἐκλογὴ καὶ καταγραφὴ στρατιωτῶν εἰς τάξεις, Δίων Χρυσ. Χρ. 43. 11. **II.** αἰδὼς πρός τινα, σεβασμός, Πολύβ. 23. 12, 10· κ. ποιεῖσθαι τοῖς πρεσβεύταις τὴν ἀριθμοῦσαν 12. 16, 10· ἀποδοκιμάζεται ἡ σημ. ὑπὸ τοῦ Φρύν. 440, ὅπου διωρθώθη εἰς καταδοχήν· ὅπως.. κ. αὐτῶν γένηται Συλλ. Ἐπιγρ. 5879. 9· ἔπειτα λαμβάνεται ὡς τὸ χάριν μετὰ γεν., κ. τῆς συγκλήτου καὶ δήμου ὡμολόγησε δῶσειν· κ. θεῶν Ἐπιγρ. **III.** ἀπαγγελία, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μουσικήν, «τὸ τὰ ᾄσματα μὴ ὑπὸ μέλει λέγειν» Ἡσύχ., ἴδε ἐν λέξει **παρακαταλογή**.

καταλογία, ἡ, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **καταλόχεια**.

καταλογίζομαι, μέλ. Ἀττ. **-ιοῦμαι**· ἀποθ.— λογαριάζω, ἀριθμῶ, ὑπολογίζω, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 16, Ἑλλ. 3. 2. 18· κ. τὸ εὐεργέτημα πρός τινα, τὸ σημειώνω εἰς λογαριασμόν του, Δημ. 78. 7· καταλογιζέσθω μηδεὶς τοῦθ' ὑμῖν ἐν ἀρετῇ, μηδεὶς ἃς λογαριάζῃ τοῦτο εἰς ὑμᾶς ὡς ἀρετήν, Αἰσχίν. 82. 40· μετ' ἀπαρ., κατελογίσατο τῇ βουλῇ τὴν Ἰταλίαν ἡμερῶσαι Ἀππ. Ἰλλυρ. 16. **II.** λογαριάζω ἢ ὑπολογίζω μεταξύ, ἐναριθμῶ, λατ. annumerare, τοὺς ἀχαρίστους ἐν τοῖς ἀδίκοις κ. Ξεν. Ἀπομ. 2. 2. 1. — Παθ. **κατελογίσθην** ἐν Ἑβδ. **III.** ἀφηγοῦμαι κατὰ σειράν, Ἀππ. Συρ. 61· κατελογίσατο τῷ δήμῳ πάντα Μακεδ. 17.

καταλόγιον, τό, ᾆσμα Καλλιμ. κ. Χρυσορ. στ. 2042-3, ἔκδ. Λ.· ἐν στίχ. 2870 τὸ αὐτὸ λέγεται καὶ **κατάλογος** ὅπερ παρὰ Κ. Πορφυρογ. **κατάλεγμα**, Κουμ. Συναγ. Λέξ.

καταλογισμός, ὁ, λογαριασμός, ἀφήγησις, Ἑβδ. (Δ', Παραλ. Ε, 7.).

κατάλογος, ὁ, ἀναγραφὴ ὀνομάτων, προσώπων ἢ πραγμάτων, σημείωσις τούτων κατὰ σειράν, «κατάλογος», Πλάτ. Θεαίτ. 175Α, Νόμ. 968C· κ. νεῶν, ὁ τῶν πλοίων, ἐν Ἰλ. Β, Πλουτ. Σόλ. 10· παροιμ. ἐπὶ μακρᾶς διηγήσεως, νεῶν δὲ κατάλογον δέξεις μ' ἐρεῖν Ἀπολλόδ. ἐν Ἀθήν. 1. 17· κ. γυναικῶν, ποίημα Ἡσιόδου, ἴδε **ἠοῖαι**. **2)** ἐν Ἀθήναις, ἀναγραφὴ τῶν πολιτῶν ὅσοι ὑπεχρεοῦντο εἴς τινα δημοσίαν λειτουργίαν ἢ ὑπηρεσίαν, σημείωσις τῶν ὀνομάτων τῶν πολιτῶν, ἐντεθεὶς ἐν κατ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1369, πρβλ. Δημ. 261. 9· ὁ κατάλογος τῶν στρατευσίμων, [ὁπλῖται] ἐκ καταλόγου, λαμβανόμενοι ἐξ ἐκείνων ὧν τὰ ὀνόματα ὑπάρχουσιν ἐν τῷ καταλόγῳ, Θουκ. 6. 43 (ἔνθα ἴδε τὸν Arnold), 7. 16, 20., 8. 24· οὕτως, οἱ ἐν τῷ καταλόγῳ Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 9· οἱ ἔξω τοῦ κ., ἢ, οἱ ὑπὲρ τὸν κ., οἱ ὑπερβάντες τὴν στρατεύσιμον ἡλικίαν, Λατ. emeriti, ἐναντίον τοῦ, οἱ ἐν ἡλικίᾳ, αὐτόθι 2. 3, 51, **Δημ.**

167· 17· καταλόγους ποιεῖσθαι κάμνω τοὺς διὰ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν καταλόγους, καταγράφω στρατιώτας, Λατ. delectum habere, Θουκ. 6. 26, Δημ. 1208. 6· εἰς κ. καταλέγειν Λυσ. 172. 38· καταλόγοις χρηστοῖς ἐκκριθέν, ἐπὶ ἐκλεκτοῦ στρατεύματος, Θουκ. 6. 31· τῆς ἐκ καταλόγου στρατείας Ἀριστ. Ἀθην. Πολ. 38. 8 (ἔκδ. Blass)· προγράφειν στρατιᾶς κ. Πλουτ. Κάμιλλ. 39· τὸν κ. ἀποδιδράσκειν, (δηλ. τὴν στρατείαν) περὶ τῶν δειλῶν, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 33· κατάλογον τρισχιλίων τινὶ δοῦναι ἀναφερόμ. ἐκ τοῦ Πολυαίν. **6)** ὁ κατάλογος τῆς βουλῆς, οἱ ἔξω τοῦ κ., ἐκ τοῦ κ. ἐξαλείφειν Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 51. **γ)** κ. ἱερός, τοῦ κλήρου, Ἐκκλ.·— ἐν Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρου 242, κατάλογοι εἶνε τῆς Βουλῆς ἐπίτροποι παρόντες κατὰ τὴν ἐξέλεγξιν τῶν εἰσπράξεων καὶ τῶν δαπανῶν.

κατ-ᾰλοιάω, = **καταλοάω**, Φώτ.

καταλοιδορέω, ῶ, μετὰ σφοδρότητος κακολογῶ τινα, συκοφαντῶ, τινί τινος Εὐμάθ. σ. 166.

κατάλοιπος, ον, ὁ ἀφεθεὶς ὑπόλοιπος, Πλάτ. Τίμ. 39E, κτλ.· ἐκ τοῦ κ. Ἀριστ. π. τὰ Ζῶα Ἱστ. 5. 16, 6· τοῦτο .. κατάλοιπόν ἐστι, μετ' ἀπαρ., Στράτων Φοιν. 1. 10· πρβλ. **κατάλυπος** = **κατάλοιπος** ἐν Βοιωτ. ἐπιγραφ., πρβλ. **ἀπόλυπου** (= **ἀπόλοιποι**) Ἐπιγρ.

κατ-ᾰλοκίζω, κόπτων σχηματίζω αὐλακας, καταυλακίζω καὶ μεταφ., τραυματίζω, κάμνω ἀμυχάς, κατὰ μὲν ὄνυξιν ἡλοκίσμεθ' Εὐρ. Ἱκέτ. 826.

καταλούομαι, μέσ., δαπανῶ εἰς λουτρόν, ὡς ὕδωρ χύνω τὰ χρήματα, καταλόει [χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ καταλούει] μου τὸν βίον Ἀριστοφ. Νεφ. 838.

καταλοφάδεια, Ἐπίρρ. (λόφος) = κατὰ τὸν λόφον, ἐπὶ τοῦ λόφου, αὐχένος, τραχήλου, βῆν δὲ καταλοφάδεια φέρων (δηλ. τὴν ἔλαφον) Ὀδ. Κ. 169, ὅπου πρόκειται περὶ τῆς πελωρίας ἐλάφου, ἥτις ἦτο τόσον βαρεῖα ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν φέρῃ ἐπὶ τοῦ ὤμου (χειρὶ ἑτέρῃ), ἀλλ' ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ τραχήλου ἤτοι ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὤμων, κοινῶς: καταλοφάδια (ὅπερ συμφωνεῖ κατὰ τύπον πρὸς τὸ **κατωμάδιος**), ἀλλ' ἴδε Εὐστ. ἐν τόπῳ· παρὰ Θεογνώστ. Κανόν. σ. 164 (ἔνθα **τελλοφάδεια**, διορθ. **καταλλοφάδεια**) τὸ λ ἐδιπλασιάσθη διὰ νὰ γίνῃ τὸ α μακρόν, ὅπερ ὅ' ὅμως ἦν περιττόν.

καταλοχάω, στήνω ἐνέδραν κατά τινος, Θεοδώρητ.

καταλόχεια, = καταλοχισμός, Ἐβδ. (διάφ. γραφ. ἐν Α' Παραλ. ΛΑ', 18).

καταλοχίζω, διανέμω εἰς λόχους, τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ, Πολυδ. Α', 173, καὶ καθόλου, διανέμω, εἰς τάξεις Διόδ. 18. 70· εἰς ἀγέλας Πλουτ. Λυκοῦργ. 16· εἰς ὁπλίτας ὁ αὐτ. ἐν Σύλλ. 18.

καταλοχισμός, ὁ, ἡ εἰς λόχους διανομή, Πλουτ. Κικ. 15, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 29, Συλλ. Ἐπιγρ. 3137-45, Ἐβδ. (Α' Παραλ. Δ', 33)·— ἐν τῷ Παπύρῳ Ὀξυρρ., κ. διανομὴ τῶν ἀγρῶν, εἰς τοὺς κατοίκους ἐν Αἰγύπτῳ· ἐν δὲ τῷ Παπύρῳ Βερολ., κ. ὑπὲρ τελῶν σημαίνει τὴν ἐγγραφὴν τοῦ ὀνόματος ἐν τοῖς βιβλίοις, ἐν ᾗ σημασίᾳ τὸ ῥῆμα **καταχωρίζειν** καὶ ὁ **καταχωρισμὸς** συνηθέστατα εἶναι.

κατ-αλσής, ές, πλήρης ἄλσους ἢ δάσους, Στράβων 258·— παρὰ μεταγ. (ὡς Εὐστ., Διον. Π. 321, Μαλαλ. σ. 78. 12) **ὡσαύτως κάταλσος**, ον, ἐρεμνά, ὅ ἐστι σύμφυτα καὶ δασέα καὶ κάταλσα Εὐστ.· συνηρεφὴς καὶ κάταλσος Ἄχμ. Ὀνειρ.

καταλῡγίζω, μέλλ. **-ίσω**, πολὺ λυγίζω, Ἡσύχ.

καταλῡκουργίζω, μνημονεύω καὶ μεταχειρίζομαι τοὺς νόμους τοῦ Λυκούργου ἐναντίον τινός, Ἀλκίφρων 2. 1.

κατάλῡμα, τό, πανδοκεῖον, τὸ μέρος ἔνθα καταλύει τις καὶ μένει Πολύβ. 2. 36, 1, Ἐβδ. (Ἐξ. Δ',24), Καιν. Διαθ.· παρὰ μεταγεν. ἐν γένει κατοικία (ὁ Μοῖρις σημειοῖ, «κατάλυμα Ἕλληνες, καταγώγιον Ἀττικοί»).

καταλῡμαίνομαι, ἀποθ., ἐντελῶς καταστρέφω, ἀφανίζω, τὸν οἶκον Ξεν. Οἰκ. 2. 13· αἱ βανσυσικαὶ τέχναι τὰ σώματα καταλυμαίνονται καὶ τὰς ψυχὰς καταγνύουσιν αὐτόθι 6. 5, πρβλ. Πολύβ. 5 9, 3.

καταλυμακόομαι, **-οῦμαι**, Παθ., καλύπτομαι μὲ λίθους, Ἡρακλειωτ. Ἱππ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774-56: ὁ Ἡσύχ. ἔχει λύμακες· πέτραι.

καταλύμανσις, εως, ἡ, καταστροφή, Γλωσσ.

καταλῡπέω, ῶ, πολὺ λυπῶ, προξενῶ πόνον εἴς τινα, βλάπτω, δυσαρεστῶ, Κύριλλ.

κατάλῡπος, ον, Βοιωτ. ἀντὶ **κατάλοιπος**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1569. 17.

καταλύσιμος, ον, ὃν πρέπει τις νὰ διαλύσῃ ἢ καταστρέψῃ, ἀφανίσῃ, κακὸν Σοφ. Ἠλ. 1246.

κατάλῡσις, εως, διάλυσις, ἀνατροπή, κατάργησις, ἰδίως πολιτευμάτων ἢ κυβερνήσεων, ἀντίθ. **σύστασις**, ἡ τῶν τυράννων ἐκ τῆς Ἑλλάδος κ. Θουκ. 1. 18· τοῦ δήμου Ἀνδοκ. 6. 2, Λυσ. 131. 32· τῆς παρούσης πολιτείας Πλάτ. Νόμ. 864D· τῆς ἀρχῆς Ξεν. Κύρ. 8. 1. 47· τῆς ὀλιγαρχίας, τυραννίδων Ἀριστ. Πολ. 5. 6, 2., 5. 10, 32· κ. μυστηρίων Ἐπιγρ. **2)** ἡ ἀπόλυσις ἢ διάλυσις στρατιωτικοῦ σώματος, στρατιᾶς Ξεν. Κύρ. 6. 1, 13· κ. τριήρους, διάλυσις τοῦ πληρώματος πλοίου, Δημ. 1209. 24· εἰς κατάλυσιν, μέχρι τῆς ἀπολύσεως, ἐπὶ στρατιωτῶν ἐν ἐπιθεωρήσει, Ἱππαρχ. 3, 12. **3)** κατ. τοῦ πολέμου, τέλος τοῦ πολέμου, εἰρήνευσις, Θουκ. 8. 18, Ξεν. Ἀπομν. 2. 8, 1. **4)** καθόλου, τέλος, τέρμα, κ. τοῦ βίου, τοῦ συμποσίου Ξεν. Ἀπολ. 30, Συμπ. 9. 7· ἡ συνομιλία τῶν πονηρῶν κ. τῆς ἀρετῆς, φθορά, καταστροφή, ἀντίθ. **αὔξησις**. ἀρετῆς ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 1. 2, 20.

II. τόπος ἐν ᾧ ἀναπαύεταί τις, διαμονή, ἀνάπαυσις, δεξώμεθ' οἴκων καταλύσεις Εὐρ. Ἡλ. 393· κ. ποιεῖσθαι; ἀναπαύεσθαι, Πολύβ. 2. 15, 5. **2)** = καταλυμα, μέρος ἔνθα τις μένει ἢ ἀναπαύεται, κατοικία, οἴκημα, σταθμοὶ καὶ καταλύσεις (Ἰων.) κάλλιστα Ἡρόδ. 5. 62· ξένοις κ. ποιεῖν Πλάτ. Πρωτ. 315D, πρβλ. Νόμ. 919A, Meineke εἰς Ἀντιφ. Ἄδων. 3, Ἀλεξ. ἐν Ἀγων. 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 1104. 5· οὐδαμοῦ κατάλυσιν μισθωσίμην εὑρεν Ἀθήν. 337C· τὰς μὲν τῶν ζώντων οἰκήσεις καταλύσεις ὀνομάζουσιν ὡς ὀλίγον χρόνον ἐν ταύταις οἰκούντων ἡμῶν, τοὺς δὲ τῶν τετεθνηκότων τάφους ἀϊδίους οἴκους προσαγορεύουσιν Διόδ. 1. 51, ἴδε **καταλύω** II. 2.

καταλυσσάω, εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν ὠργισμένος, «λυσσασμένος», ἐναντίον τινός, τινος Ἰσίδ. Πηλουσ., Σουίδ.

καταλῡτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει νὰ καταλύσῃ, καταβάλῃ τις, τύραννος κ. ἐστὶν Χιων. Ἐπιστ. 15. **II.** οὐδ., πρέπει τις νὰ καταβάλῃ, νὰ καταργήσῃ, κατ. ἐστὶ τύραννον Διόδ. 41. 65. **2)** πρέπει τις νὰ καταλύσῃ, μείνῃ, ἀναπαυθῇ, (διασκηνητέον) Σουίδ.

καταλῡτήριον, τό, = κατάλυμα, Πολυδ. Α', 73.

καταλῡτής [ῡ], ου, ὁ, καταλύων, ξένος, τοὺς κ. παρίενται οἱ πανδοχεῖς Πολύβ. 2. 15, 6, Πλουτ. Σύλλ. 25· ἀλλά, **2) καταλυτής**, ὁ, (ὀξυτόνως), καθαιρέτης, καταστροφεύς, ὁ κ. τοῦ φθόνου, τῆς ἀλαζονείας, Ἐκκλ.·— πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 431 κέξ., ἔνθα ἀποδοκιμάζεται ὁ ὀξυτόνως φερόμενος τύπος.

καταλῡτικός, ή, όν, ἱκανὸς ὅπως διαλύσῃ ἢ καταργήσῃ, τινος Ὀρειβάσ. 120 Matth.

καταλύω: μέλλ. **-λύσω** (καὶ Δωρ. **καταλυσῶ**, Ἐπιγρ.)— Παθ., μέλλ. **-λῡθήσομαι** Πλάτ. Νόμ. 714C, Δημ. 991. 11 (ἴδε κατωτ. I. 2. α)· πρκμ. **-λέλῡμαι** Θουκ. 6. 36. Λύω τι ἐντελῶς καὶ καταβάλλω, καταρρίπτω, καταστρέφω, πολλάων πολίων κάτέλυσε κάρηνα Ἰλ. Β. 117., Ι. 24· τείχη, πόλιν Εὐρ. Τρῳ. 819, 1080· κ. γέφυραν, διαλύω, καταστρέφω, Ἡρωδιαν. 8. 4. **2)** ἐπὶ πολιτικῶν συστημάτων κ. τ. τ., καταστρέφω, καταργῶ, κ. ἀρχήν, βασιληΐην, Ἰσοκρατίας Ἡρόδ. 1. 53, 54., 5. 92, 1· Διὸς τὴν οὐναμιν Ἀριστοφ. Ἱλ. 141· συχνάκις παρ' Ἀττ. συγγραφ., κ. τὸν δῆμον Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 453, Θουκ. 3. 81· τὴν δημοκρατίαν Ἀριστοφ. Πλ. 948, (ἀντίθ., συνιστάναι) τὴν ὀλιγαρχίαν, Θουκ. 8, 48, πρβλ. Ἀνδοκ. 12. 42, Λυσ. 130. 10· τὸ πλῆθος ὁ αὐτὸς 131. 12· τὴν πολιτείαν Δημ. 289. 11· ὅπως ἄρξει τε ἀεὶ καὶ μὴ καταλυθήσεται Πλάτ. Νόμ. 4. 714· (ἡ πολιτεία συνέστηκε) αὐτόθι 7, 817· κατελύθησαν δημοκρατίαι καὶ (μετ' ὀλίγον) ἀνήρηνται Ξεν. Κύρ. ἐν ἀρχῇ· λέγεται δέ, καταλύω τὴν ἀρχήν σου, τὴν σὴν ἀρχήν, καί, σε τῆς ἀρχῆς, καί, ἀναιρεῖν τὰς πολιτείας Ἰσοκρ. 8. 99·— Παθητ., καταλελυμένης τῆς δημοκρατίας Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 6· Μέσ. μέλλ. ὡς παθ., καταλύσεται .. ἡ ἀρχή (Κόβητος καταλελύσεται) Ξεν. Κύρ. 1. 6, 9, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 30. **6)** μετ' αἰτ. προσ., καταβάλλω, ἀπολύω, καθαιρῶ, κ. τύραννον Θουκ. 1. 17, (ἀντίθετ. τυράννους καθιστάναι Ἰσοκρ. 8. 99) κτλ.· κ. τινὰ τῆς ἀρχῆς Ξεν. Κύρ. 8. 5, 24.— Παθ., τῶν ἄλλων καταλελυμένων στρατηγῶν, ἀφοῦ καθηρέθησαν ἢ ἀπελύθησαν, Ἡρόδ. 6. 43· καταλυθῆναι τῆς ἀρχῆς ὁ αὐτ. 1. 104., 6. 9· πρὶν τὸν χρόνον τῆς ἀρχῆς σφίσιν ἐξήκειν κατελύοντο Δίων Κ. 36, 26. **γ)** διαλύω, ἀπολύω, «ἀρίνω» σῶμά τι πολιτικὸν ἢ στρατιωτικόν, καταλύειν τὴν βουλήν, τὸν στόλον ὁ αὐτὸς 5. 72., 7. 16, 2· κ. τὸ κράτος τῆς βουλῆς Πλουτ. Περικλ. 7· τῶν πόλεων τά τε βουλευτήρια καὶ τὰς ἀρχὰς Θουκ. 2. 15· τὸ ναυτικὸν Δημ. 260. 10, ἀντίθ., συστήσασθαι δύναμιν Πολύβ. 4. 60, 2. **δ)** καταργῶ νόμους, ἔθιμα, κτλ., Ἰσοκρ. 129E, 130A, Πολύβ. 3. 8, 2· ὡσαύτως, κ. τὸν ἱππέα, τὸν κάμνω ἄχρηστον, Ξεν. Ἱππ. 12, 5. **ε)** τὴν φυλακὴν κ., παραμελῶ τὴν φυλακήν, Ἀριστοφ. Σφ. 2, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 762C, Δείναρχ. 104. 29 (ἀντίθετ. τοῦ **φυλάττειν**), ἵνα φυλάττωσι καὶ μὴ καταλύωσιν· ὥσπερ νυκτερινὴν φυλακήν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 8, 8. **ζ)** κ. τὴν τριηραρχίαν, καταπαύω ἢ παραμελῶ, Ἰσοκρ. 382B. **3)** τελευτῶ, φέρω εἰς πέρας, τελειώνω, καταλύειν τὴν δόξαν ἐν ἑαυτῷ, θέτω τέρμα εἰς τὴν δόξαν ἐν ἐμαυτῷ, Δημ. 150. 27, πρβλ. Ἰσοκρ. 269E, 274D· κ. τὸ πλεῖν, τὴν ἄροσιν Δημ. 893. 23, Αἰλ. π. Ζ. 13. 1· καταλύεσθαι τὰς θυσίας, τὰ γυμνάσια, Λυσ. 184. 34, Ἀνδοκ. 34. 17· καταλύεσθαι τὸν λόγον περί τι Αἰσχίν., ἀντίθ., συστήσασθαι λόγον, Πολύβ. 3, 50, 44. ἐν τέλ.·— καταλῦσαι τὸν βίον, θανεῖν, Ξεν. Ἀπολ. 7· κ. βίοτον ἐς Ἄιδαν Εὐρ. Ἱκέτ. 1004· καὶ οἱ μεθ' Ὁμηρον τὸ θανεῖν καταλῦσαι τὸν βίον

λέγουσιν Εὐστ.· καὶ ἀπολύτ., καταλύειν, ἀποθνήσκειν· οἱ καταλύσαντες, οἱ ἀπελθόντες, οἱ τεθνηκότες, Γρηγόρ.· ὥρα κ., ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ ἀποθνήσκω, ἀλλά, πύκτης ὢν κατέλυσε Ἀνθ. Π. 11. 161· ἔπαυσε τὸ πυκτεύειν ὡς ὁ Πλούτ. ἐν Ἠθ. 593· ἀθλητὰς καταλύσαντας ἄσκησιν· ὁμοίως καταλύειν τὴν τέχνην·— ἐν τῷ καταλύειν, εἰς τὸ τέλος, Ἀριστ. Προβλ. 19. 39, 3. **6**) κ. τὴν εἰρήνην, παραβαίνω, καταργῶ, καταπατῶ, Αἰσχίν. 61. 23. ἀλλά, **γ**) συνηθέστερον, κ. τὸν πόλεμον, τελειώνω τὸν πόλεμον, κάμνω εἰρήνην, Ἀριστοφ. Λυσ. 112, Θουκ. 7. 31· οὔτε ἀνελέσθαι πόλεμον, οὔτε καταλῦσαι Ξεν. Ἀν. 5. 7, 27, κτλ.· καὶ ἀπολ. (ἐξυπακ. τὸν πόλεμον) καταλύειν τινί, εἰρηνεύω μετά τινος,) (ἀντίθ., συστήσασθαι πόλεμον Πολύβ. 2, 13, 3), Θουκ. 5. 23· πρός τινα 8. 58·— συνηθέστερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, καταλύεσθαι τὰς ἔχθρας, componere inimicitias, Ἡρόδ. 7. 146· τὸν πόλεμον Ἀνδοκ. 35. 32, Θουκ. 6. 36· χρὴ ἄρχεσθαι τοῦ πολέμου ὡς σχολαίτατα, ὅταν δὲ γένηται, καταλύεσθαι ὡς τάχιστα Ξεν. Ἑλλ. 6. 3, 6· στάσιν Ἀριστοφ. Βάτρ. 359· καί, ἀπολ., εἰρηνεύω, κάμνω εἰρήνην, τινι μετά τινος, Ἡρόδ. 8. 140, Θουκ. 1. 81., 4. 18, κτλ.· καταλύεσθαί τινι, συνεννοοῦμαι μετά τινος, κάμνω εἰρήνην, Ἡρόδ. 9. 11, κτλ. **4**. Παθ., ἤδη καταλελυμένης τῆς ἡλικίας, ἐν τῇ παρακμῇ τῆς ζωῆς, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 16, 10. **II**. λύω ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, «ξεζεύγω», καταλύσομεν ἵππους Ὀδ. Δ. 28· τὸ σῶμα τοῦ ἀδελφεοῦ κ., καταβιβάζω τι ἀπὸ τοῦ τοίχου ἐφ' οὗ ἐκρέματο, Ἡρόδ. 2. 121, 3· «καταλῦσαι· τὸν ἀπαγξάμενον καθελεῖν» Φώτ.· οὕτως ἐν τῷ Παθ., καταβιβάζομαι ἀπὸ τοῦ νὰ κρέμαμαι, Ἱππ. Ἀφ. 1246. **2**) ἀμεταβ., μένω, διαμένω, παρ' ἐμοὶ καταλύει, εἶναι ξένος μου, ξενίζεται παρ' ἐμοί, Πλάτ. Γοργ. 447Β, πρβλ. Πρωτ. 311Α, 315D, Δημ. 252. 24· ὡσαύτως μετὰ τῆς ἐμπροθ. αἰτιατ., κ. παρά τινα, ἀρίνω τὴν ὁδὸν καὶ ὑπάγω εἰς τὴν οἰκίαν τινός, ὑπάγω καὶ μένω παρ' αὐτῷ, Θουκ. 1. 136· οὕτω, κ. εἰς πανδοχεῖον Αἰσχ. 41. 4· Μεγαροῖ Πλάτ. Θεαίτ. 142C· (συχνότερον ἡ σημασ. αὕτη παρὰ μεταγενεστ., διὸ ὁ Μοῖρις προτιμᾷ τὸ κατάγεσθαι)· ἀπολ., ἀναπαύομαι, Ἀριστοφ. Σφ. 2· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, θανάτῳ καταλυσαίμαν, εἴθε νὰ ἀναπαυθῶ διὰ τοῦ θανάτου, Εὐρ. Μήδ. 146· πρβλ. **κατάλυσις II, κατάλυμα.**— Πρβλ. Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τ. Β', σ. 295, ἔνθα περὶ τῆς συγχύσεως ἐν τοῖς χειρογράφοις τοῦ **καταλύειν,— καταλύειν, —καταλύεσθαι,— καταλύεσθαι** κλπ.

καταλωβάω, ἀκρωτηριάζω, καταστρέφω, τὰ μέλη τοῦ πεσόντος κατέσπων, ἕως ὅτου κατελώβησαν πάντας Πολύβ. 15. 33, 9.— Μέσ., κατελωβήσαντο ἑαυτοὺς καὶ διέφθειραν Θεόδ. Μετοχ.

καταλωφάω, Ἰων.—**-έω**, ἀναπαύομαι, ἀναπνέω, ἀνακουφίζομαι ἀπό τινος, κἀδ δέ κ' ἐμὸν κῆρ λωφήσειε κακῶν Ὀδύσ. Ι. 460. **II**. μεταβ., παρέχω ἀνάπαυσιν ἀπό τινος, κούρην δ' ἐξ ἀχέων .. καταλώφεεν ὕπνος Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 616.

καταμαγγανεύω, διὰ μαγείας ἀπατῶ, καταγοητεύω, Ἡσύχ.

καταμάγειον, τό, (μάσσω), τεμάχιον ὑράσματος πρὸς καθαρισμὸν (σπόγγισμα), στλεγγίδες καὶ ξύστραι καὶ καταμάγεια Ἀρτεμίδ. 1. 64.

καταμᾰγεύω, μαγεύω ἐντελῶς, Λουκ. Νεκυομ. 7.

καταμάθησις, -εως, ἡ, πλήρης γνῶσις ἢ μάθησις, Πλωτῖν. 3. 8, 5, Ἑρμογ.

καταμᾰθητέον, ρημ. ἐπίθετ. τοῦ **καταμανθάνω**,, πρέπει τις νὰ μάθῃ ἐντελῶς, νὰ παρατηρήσῃ ἐκ τοῦ πλησίον, Ἱππ. Ἀφ. 1256.

καταμᾰθητικός, ή, όν, ἱκανὸς πρὸς μάθησιν, Πολυδ. Θ', 152.

καταμαίνομαι: παθ. ἀόρ. **-εμάνην** [ᾰ], ἐνεργῶ ὡς μαινόμενος ἐναντίον τινός, τινος Φίλων 2. 542, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 8, 1.

καταμᾰκᾰρίζω, = **μακαρίζω**, Εὐμάθ. σ. 357.

καταμάκτης, ου, ὁ, (μάσσω), ὁ καταμάσσων, ὁ ἀποσπογγίζων, Γλωσσ.

κατάμακτος, ον, (καταμάσσω), κατ. τύπος, κατάμακτον σῶμα γυναικός, κατάμακτα ὦτα· ἐν ταῖς ἀναγραφαῖς τῶν ἀναθημάτων τοῦ Ἀθήνησιν Ἀσκληπιείου (Κουμαν.) = ἐκμαγεῖα, ὁμοιώματα ἢ εἰδώλια τῶν τοιούτων πραγμάτων, οἷα καὶ νῦν ἐν τοῖς τῶν δυτικῶν ναοῖς ἀναθήματα παρατηροῦνται, ἂν καὶ τὸ ῥ. **καταμάσσειν** δὲν εὑρέθη ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης.

καταμᾰλᾰκίζω, κάμνω τινὰ μαλακὸν ἢ ἐκτεθηλυμμένον, καταμαλακίζοντες ἑαυτοὺς Ἰω. Χρυσ.— Μέσ., εἶμαι ἢ γίνομαι τοιοῦτος, Ξεν. Οἰκ. 11, 12· ἐπιμελοῦμέν̓ω καὶ μὴ καταμαλακιζομένῳ Ἀριστ. π. Μνήμ. 2. 6, 35, καὶ 44.

καταμᾰλάσσω, Ἀττ. **-ττω**, πολὺ μαλάσσω, μαλακώνω, κάμνω τι διὰ τῆς ἀλοιφῆς καὶ τῆς τριβῆς μαλακόν, χρίομεν .. σώματα ἐλαίῳ καὶ καταμαλάττομεν, ὡς ἐντονώτερα γίγνοιτο Λουκ. Γυμν. 24· μεταφ., πραΰνω, αὐτόθι ἐν Διὶ Τραγ. 24, Ἀχιλλ. Τάτ. 6. 19, κτλ.· τοῦ θυμοῦ τὸ φλεγμαῖνον Ἡλιόδ. 7. 11.

καταμαλδύνω, = λίαν ἀμαλδύνω.

καταμαλθᾰκεύω, = τῷ ἑπομ., Βυζ.

καταμαλθακίζομαι, ἐκνευρίζομαι, κατσμαλθακισθεὶς Πλάτ. Ἐπιστ. 329Β.

καταμαλθάσσω, = **καταμαλάσσω**, «καταπραΰνω» Ἡσύχ.

καταμανής, ές, ἐντελῶς μαινόμενος· ἐπίρ. **-νῶς**, Θεοφυλ. Σιμ.

καταμανθάνω: μέλ. **μᾰθήσομαι**. Παρατηρῶ καλῶς, ἐκ τοῦ πλησίον ἐξετάζω, τὴν στρατιὴν Ἡρόδ. 7. 146· κ. τὸν Οἰνέα Τιμοκλ. Διον. 1. 16, πρβλ. 10· τὸ τραῦμα Πλουτ. Δίων 34· κ. ἦν που.. Ξεν. Οἰκ. 12. 3· καταμ. καπνὸν μετεωριζόμενον ἢ κονιορτὸν ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 6. 3, 5· ὑπακούειν, νὰ ὑπακούω, Ξεν. Οἰκ. 13. 7. **2**) παρατηρῶ, ἀντιλαμβάνομαι διὰ τῶν αἰσθήσεών μου, βλέπω. Ἀριστ. Προβλ. 31. 25, 2· συνηθέστερον διὰ τοῦ νοῦ, ἐννοῶ, οὐκ ὀρθῶς κ. Πλάτ. Παρμ. 128Α· εἰ ἄρ' ἐμοῦ καταμανθάνετε ὃ λέγω ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 689C· οὕτως, ἐκ τῶν νόμων κ. τοὺς λόγους εἰ ὀρθῶς Ἀντιφ. 131. 9· πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 1, 10· κ. ὁπόσα θνητῇ φύσει δυνατὰ Πλάτ. Ἐπιν. 986C· τοὺς δυναμένους καταμανθάνειν διδάσκει δικαιοσύνην Ξεν. Οἰκ. 5, 12. **3**) ἀνακαλύπτω ὅτι, μετὰ μετοχ., καταμαθόντες μιν ἀγοράζοντα Ἡρόδ. 4. 164· κ. τινὰ θύοντα Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 2· καταμαθὼν δὲ .. καταστασιαζόμενος, ὅτι στάσις ἐσχηματίζετο ἐναντίον του, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 1. 6, 4· ὡσαύτως, ἐπομένης ἐξηρτημένης προτάσ., καταμαθεῖν τοῦ Κύρου δοκοῦμεν, ὡς .., ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 8. 1, 40· κ. ὅτι Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 14, 2. **4**) μανθάνω ἐντελῶς, πάλιν κ. Πλάτ. Θεαίτ. 198D· ἐν τῷ πρκμ., ἔχω μάθει, «εἶμαι ἐν γνώσει», Λυκοῦργον καταμεμάθηκας, ὅτι .. Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 15, πρβλ. Κύρ. 1. 1, 1 **5**) θεωρῶ, παρατηρῶ, τι ὁ αὐτ. Ἀν. 3. 1. 44· ὅτι .. ἐν Κύρ. 7. 5, 80, κτλ.

καταμαντεύομαι, μαντεύομαι, προλέγω ἐναντίον τινὸς ἢ περί τινος, τί τινος Ἱππ. π. Ἄρθρ. 785, Ἀθήν. 686C, Κλήμ. Ἀλ. 690· τινί, μ. ἀπαρ. κατεμαντεύοντο τῇ πόλει μηδὲν ὀνήσειν Ἀπ. Καρχ. 77. **2**) προοιωνίζομαι, εἰκάζω, καταμαντευόμενοι .. τὰ μέλλοντα κρίνομεν, εἰκάζοντες, Ἀριστ. Ρητ. 1. 9, 40, Πολύβ. 2. 22, 7, κτλ.· Ἀρίσταρχος ὁ γραμματικός, ὃν μάντιν ἑκάλει Παναίτιος διὰ τὸ ῥᾳδίως καταμαντεύεσθαι τῆς τῶν ποιημάτων διανοίας = διὰ τῆς εἰκασίας ἐπιτυγχάνει, Ἀθήν. 634C·—ὡσαύτως μετὰ γεν. ἐμπρθτ., Ἀθήν. 634D· κατ. περὶ τῶν γυναικῶν πόρρωθεν, ὁποῖαι .., Νικόστρ. παρὰ Στοβ. 427. 25· πρβλ. **μαντεύομαι**, Ι. 2.

καταμαξεύω, = **καθαμαξεύω**.

καταμᾰραίνω, (ὡς καὶ τὸ **ἀπομαραίνω**), κάμνω τι νὰ μαρανθῇ ἐντελῶς, Θεόφρ. π. Πυρὸς 10· ἰσχναίνω, ἀδυνατίζω, ἐξασθενῶ, Λουκ. Τίμ. 17·— Μέσ., μαραίνομαι ἐντελῶς, φθείρομαι, κυρ. καὶ μεταφρ., περὶ τῶν οἰδημάτων ἢ ἀποστημάτων, Ἱππ. Προρρ. 89· τὸ πῦρ κ. Ἀριστ. π. Ἀναπν. 17, 6· κ. ἄνθρακες Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 9, 3, κτλ.· τὸ πάθος (δηλ. τοῦ σεισμοῦ) καταμ. ὁ αὐτ. Μετεωρ. 2. 8, 31· τὰ ψυχικὰ μεγέθη φθίνειν καὶ καταμαραίνεσθαι Λογγ. 238, 5· ἐπὶ προσώπων, πρὶν ἀνθῆσαι, κατ. Πλούτ. 2. 804Ε.

καταμάργαρος, ὁ πλήρης μαργαριτῶν, Βυζ.

καταμαργάω, Ἰων. **-έω**, εἶμαι ἐκτὸς ἐμαυτοῦ ἐκ μανίας, φθόνῳ Ἡρόδ. 8. 125.

καταμάρπτω, καταλαμβάνω, φθάνω τρέχων, Λατ. deprehendo, ὥς κεν ἔμ' ἔντοσθε πόλιος καταμάρψῃ ἐόντα Ἰλ. Ζ. 364· ἰδίως καταπιάνω, (προ)φθάνω τινὰ φεύγοντα καὶ μετὰ τοῦ προσδ. **δεώκων**, ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων Ε. 65, πρβλ. Π. 598· ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἔμαρψεν Ὀδ. Ω. 390· ὡσαύτως παρὰ Θεόγν. 207, Πινδ. Ο. 6. 22, Ν. 3. 60, Ι. 5. 57, Ἀνθ. Π. παράρτ. 51. 17· ἡ λέξις ποιητ. καὶ Ἰωνική, οἱ Αἰολ. ἔχουσι τὸν τύπ. **καμμάρπτω**.

καταμαρτῠρέω, μαρτυρῶ, φέρω μαρτυρίαν ἐναντίον τινός, τινὸς Ἀντιφ. 120. 17, Λυσ. 132. 23, κτλ.· κατά τινος Δημ. 836. 25, κτλ.·— μετ' αἰτ. πράγμ., ψευδῆ κ. τινος ὁ αὐτ. 1115· ἐν τέλ., πρβλ. 844. 18, Ἰσαῖ. 51. 37· μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρφ., καταμαρτυροῦσιν αὐτὸν λαβεῖν Δημ. 839. 2, πρβλ. 377 25., 847. 11.— Παθ., μαρτυρία δίδοται ἐναντίον μου, ὁ αὐτ. 860. 26· μὴ πιστῶς καταμαρτυρηθείς, καθ' οὗ μαρτυρία ἐγένετο, Ἀντιφ. 120. 6· κ. ὑπὸ τοῦ βίου τοῦ ἑαυτοῦ, αὐτὸς ὁ βίος του εἶναι μαρτυρία ἐναντίον του, Αἰσχίν. 13. 3. **2**) Παθ., ὡσαύτως ἐπὶ τῆς μαρτυρίας ἥτις φέρεται ἐναντίον τινός, ἃ καταμαρτυρεῖται αὐτοῦ Ἰσαῖ. 53. 20, πρβλ. 57. 42· κ. τάληθῆ Δημ. 860. 26.— Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 468..

καταμαρτῠρία, ἡ, μαρτυρία ἐναντίον τινός, Ἐκκλ.

καταμαρτῠρόμαι [ῡ], ἀποθ., φέρω μαρτυρίαν ἐναντίον τινός, Συλλ. Ἐπιγραφ. 127. 34.

καταμᾰσάομαι, ἀποθ., λίαν μασῶ, διὰ τῆς μασήσεως φθείρω, κατατρώγω, τὴν γλῶσσαν κατεμασᾶτο Ἱππ. 1129Β, 1155Β· μεταφ., ἅπαντα κατεμασήσατο Ἄλεξ. «ἐν Κνιδ.» 1. 3.

κατάμασθος, ον, ἡ ἔχουσα μεγάλους μαστούς, Βυζ.

καταμάσσω, ἀποσπογγίζω, Μαλαλ. σ. 32 Δινδ., «ψήχειν, καταμάσσειν, τρίβειν, ξύειν», τὸ σταῖς, ᾧ κατέμασσον τὰς χεῖρας Ἐτυμολ. Μέγ. 587. 48., 818. 43· οὕτω μέσ. **καταμάττου**, Λουκ. Ὄν. 10. «καταμαξάμενος· ἀπομορξάμενος» Ἡσύχ.

καταμαστεύω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **μαστεύω**, ζητῶ, Συνέσ. 241Α.

καταμαστιγόω καὶ **καταμαστίζω**, κτυπῶ ἰσχυρῶς διὰ τῆς μάστιγος, Φιλοστοργ. Ἐκκλ. Ἱστ. 10. 6.

κατάμαστρος, (πρβλ. **μαστῆρες** καὶ **μάστροι**), ὑπεύθυνος, κ. ἔστω ἱερῶν χρημάτων φωρᾶς, ἂς εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἱεροσυλίαν, Ἐπιγρ. Δελφ.

καταμαστροπεύω, ἐπιτεταμένον τοῦ **μαστροπεύω**, Κουμ. συναγωγ.

καταμᾶτεύομαι, ἀναζητῶ, ψηλαφῶ, δοκιμάζω, ἐξετάζω διὰ τῆς μήλης, ὡς ὁ χειρουργός, Ἱππ. 534. 45., 547, 55·— ὡσαύτως **-ματέομαι**, Γαλην. Λεξ. καὶ **-μάττομαι**, Ἱππ. 537. 55. Τοῦ Γαληνοῦ αἱ λέξεις (Λεξ. Ἱπποκρ. σ. 494) εἶναι: «**καταμώσας** = καθεὶς ἕνεκα τοῦ ζητῆσαι, ἡ λ. παρὰ τὸ ματεύειν ὥσπερ καὶ τὸ καταματούμενος» καὶ ἐν σ. 534, 45 καὶ 547, 55, «**καταματττόμενος** πτερῷ ἐμεέτω», ἀλλὰ τὸ **καταμώσας** διορθ. εἰς **καταμηλώσας**, = καθείς, καθετηρίσας ἢ μεταχειρισθεὶς τὴν μήλην ὡς καθετῆρα, ἢ ὅπερ ὕστερον εἶπε πτερῷ καταματτόμενος.

κατ-αμαυρόω, κάμνω ὅλως ἀμαυρόν, Βυζ.

καταμάχομαι: μέλλ. **-μᾰχοῦμαι**, ἀποθ., διὰ μάχης, ἢ μαχόμενος καταβάλλω τινὰ καὶ ἐν γένει, καταβάλλω, κατανικῶ (πρβλ. **καταγωνίζομαι, καταπαλαίω**)· τινά, κατεμαχέσατο τὸν πύκτην Παυσ. 6. 11, 4· τι Διόδ. 3. 47· καταμεμαχημένων τὸν Ἀννίβαν Πλουτ. Φλαμίν. 3.

κατ-αμάω, **ῶ**, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον ἅπαξ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, συσσωρεύω, συλλέγω, συναθροίζω, τὴν ῥα (δηλ. τὴν κόπρον) κυλινδόμενος κατᾱμήσατο χερσὶ ἐὴσιν Ἰλ. Ω. 165· τὸν χοῦν καταμήσονται (οὕτως ὁ Meineke ἀντὶ κατακοιμήσονται) Φερεκρ. ἐν «Μυρμ.» 6· μετὰ γεν., ἐπισωρεύω ἐπί τινος, καταμώμενοι τῆς κεφαλῆς κόνιν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 21, 3· «ἐπιβαλών, ἐπικαταχέας» Σουΐδ. **II**. ὁ Σοφ. ἔχει ἐνεργ., κατ' αὖ νιν .. νερτέρων ἀμᾷ κοπίς (οὕτως ὁ Jortin ἀντὶ τοῦ κόνις), κατακόπτει, θερίζει ὡς σῖτον (πρβλ. **ἀμάω**), Ἀντ. 601· πρβλ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1187, Ἄρεως ἀμήσοντος· ἂν διατηρήσωμεν τὴν γραφὴν κόνις, τὸ καταμᾷ δέον νὰ ἑρμηνευθῇ ἐπικαλύπτει. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε **ἀμάω**].

κατ-αμβλύνω, κάμνω τι ἐντελῶς ἀμβλὺ ἢ ἀσθενές, κατημβλύνθη κέντρον Ἀνθ. Π. 5. 220· μεταφ., παριεὶς καὶ καταμβλύνων κέαρ Σοφ. Ο. Τ. 688, «ἐκλύων καὶ ἄθυμον ποιῶν» (Σχολ.)

κατ-αμβλύω, = τῷ προηγ., τὸ κατημβλυωμένον Δίφιλος ἐν «Ἀπολιπ.» 2. 7.

καταμεγαλαυχέομαι, οὖμαι, ἀποθ., ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **μεγαλαυχέομαι**, «κατεμεγαλαυχήσατο· μεγάλως ἐκαυχήσατο» Ἡσύχ.

καταμεγᾰλοφρονέω, σφόδρα μεγαλοφρονῶ, ὑπερηφανεύομαι καὶ καταφρονῶ τινα, μετὰ γεν., τῆς τρυφῆς, κτήσεως, θέας Κλήμ. Ἀλ. 538· ἀπολ., ὑψηλοφρονῶ, ὁ αὐτ. 274.

καταμεγαλύνομαι, ἀποθ., κάμνω πολὺ τὸν μεγάλον, ἐναντίον τινός, ἀλαζονεύομαι, τινός·— κατεμεγαλύνθη μου Ἐκκλ.

καταμεθοδεύω, ἐπινοῶ μεθόδους ἐναντίον τινός, τὰ στρατηγήματα ἅπαξ κατανοηθέντα δύνανται ἀντιστρατηγεῖσθαι καὶ καταμεθοδεύεσθαι παρὰ τῶν πολεμίων Βυζ.

καταμεθύσκω: ἀόρ. **-εμέθῡσα**, μεταγ., κάμνω τινὰ νὰ μεθύσῃ ἐντελῶς, ἐμβάλλω εἰς μέθην, τούτους καταμεθύσαντες κατεφόνευον Ἡρόδ. 1. 106., 2. 121, 5, Πλάτ. Γοργ. 471Γ· ξενίσαι καὶ καταμεθύσαι αὐτὸν Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. 16. 41.— Παθ., μὲ κάμνει τις νὰ μεθύσω, ὑπό τινος κατεμεθύσθην Πολύβ. 5. 39, 2. —Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 43.

καταμεθύω, φλυαρῶ ὡς μεθυσμένος ἐναντίον τινός, τῆς ἀρετῆς Φίλων 1. 361· καὶ ἐπὶ καλῆς σημασ., ἄνευ τῆς γεν., καταμεθύειν ταῖς ἀφθονίαις τῶν ἀγαθῶν Ἀθανάσ. **2)** κάμνω ὡς μεθυσμένος ἕνεκα δυστυχίας ἢ δοκιμασίας δεινῆς, Κύριλλ.—Πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 42.

καταμειδιάω, μειδιῶ ἐναντίον τινός, καταφρονῶ (ὡς τὸ **καταγελῶ** τινος), θανάτου Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 8, 33.

καταμειλίσσομαι, Ἀττ. **-ττομαι**, (ὡς τὸ **ἐκμειλίττομαι** καὶ **ἀπομειλίσσομαι**) ἐντελῶς ἐκμειλίσσω, καταπραΰνω τινά, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 13, 7.

καταμελαίνω, ἐντελῶς μαυρίζω, τοῖς βουνεύροις τὰς σάρκας καταμελαίνει Κ. Μανασσ., Γρηγ. Νύσσ.· — Παθ., θλίβομαι, λυποῦμαι, Κύριλλ.

καταμελεϊστί, Ἐπίρρ., μεληδόν, κομματιαστά, Ἄρατ. 624 [ἔνθα κατᾰμελεΐστῐ, χάριν τοῦ μέτρου].

καταμελετάω, ἐντελῶς ἐξασκῶ, γυμνάζω, τὰς αἰσθήσεις ἐμπειρίᾳ τινὶ καὶ τριβῇ Πλάτ. Φίληβ. 55Ε, πρβλ. 57Α· τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν ἀφοβίαν δεῖ καταμελετᾶσθαι Νόμ. 649C. **2)** σπουδάζω ἐπιμελῶς ὅπως συγγράψω τι, τὸν ἔπαινον περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Κλειτοφ. 410Β.

κατ-ᾰμελέω, ὅλως διόλου ἀμελῶ τινος, δὲν δίδω προσοχήν (πρβλ. **ἐξαμελέω**), Ἱππ. π. Ἄρθρ. 791, τῶν φρουράρχων Ξεν. Οἰκ. 4, 7. ἐπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, ὀπόθεν δὲ καταφαγεῖν ἔχοι, τούτου κατημέλησεν Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 10· ἀπολ., δὲν προσέχω, ἀδιαφορῶ, Σοφ. Δί. 45, 912, Πλάτ. Τίμ. 44C, κλ.· ἄνευ πτώσ., ἄρχων αἱρεθεὶς κατημέλει, δηλ. τῶν ἑαυτοῦ καθηκόντων, Ξεν. Ἀν. 5, 8, 1· μηδὲν κ. μήτε καταρραθυμεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 6. 2, 39· οἱ μὲν καταμελοῦσιν οἱ δὲ ὀλιγωροῦσιν Ἰσοκρ. 3, 18. — Παθ., παραμελοῦμαι, καταφρονοῦμαι, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 826: Παθ. πρκμ. **κατημεληκότος** Ἰσοκρ. 234Β· περιυβρισθεῖσα καὶ καταμεληθεῖσα Πλουτ. Ἀντών. 53.

κατ-αμελητέον, ρημ. ἐπίθ., δεῖ **καταμελεῖν**, Σεκουνδ. ἐν τοῖς Ἀνεκδ. Boisson. 5. 381.

καταμελίζω, μελῳδῶ τέμνω, «κατακομματιάζω», διαμελίζω, Κ. Μανασσ. Χρον. 4013.

καταμελῐτόω, ἐπαλείφω μὲ μέλι, γλυκαίνω, ἡδύνω, μεταφ., ἐπὶ τῆς φωνῆς τῆς ἀηδόνος, κατεμελίτωσε λόχμην δλην, ἐπλήρωσε γλυκύτητος τὴν λόχμην διὰ τοῦ ἄσματός της, τὸ **ὁποῖον** ἦτο γλυκὺ ὡς τὸ μέλι, Ἀριστοφ. Ὄρν. 224· τὰς ἁπάντων ἀκοὰς διηγήματι Συνέσ. 38D.

καταμέλλω, λίαν μέλλω καὶ ἀναβάλλω, διστάζω νὰ πράξω τι, Λατ. detrectare pugnam, ἰδίως ἐν πολέμῳ, ἀναβάλλω καὶ ἀποφεύγω νὰ προσβάλω τὸν ἐχθρὸν ἐκ φόβου· ὑπερτιθεμένοις καὶ καταμέλλουσι καὶ καθόλου δεδιόσι Πολύβ. 4. 30, 2· ὀλιγωροῦντα καὶ κ. καὶ προϊέμενον ἀεὶ τοὺς δεομένους 60. 7, 9.

καταμελῳδέω, καταμαγεύω διὰ τῆς μελῳδίας, τινὸς Βασίλ.

κατάμεμπτος, ον, ἄξιος μομφῆς, περιφρονήσεως, γῆρας κ. καὶ ἀπροσόμιλον Σοφ. Ο. Κ. 1235· οὐδ. πληθ. ὡς Ἐπίρρ., οὔ τοι κατάμεμπτ' ἐβήτην, δὲν ἤλθετε ἐδῶ νὰ εὕρητε ἀφορμὴν πρὸς μομφήν, αὐτόθι 1695.

καταμέμφομαι: μέλλ. **-ψομαι**: ἀόρ. **-εμεμψάμην** ἢ **-εμέμφθην**. Εὑρίσκω μέγα λάθος, δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος εἴς τι, ἔχω παράπονον, κατηγορῶ, ψέγω, μετὰ τῆς ἐννοίας δυσπιστίας, μετ' αἰτ., τὴν ἰσχὺν Πινδ. Ν. 11. 40· οὕτω παρὰ τοῖς πεζογράφοις τῶν Ἀττ., κ. ἑαυτὸν Θουκ. 8. 106, Ἰσοκρ., κλ.· ἴδιον τῶν ἀνθρώπων τὸ καταμέμφεσθαι ἀεὶ τὰ παρόντα Λογγῖνος 234, 3· οἱ μὲν ὑποκατεφρόνουν τοῦ πράγματος, οἱ δὲ κατεμέμφοντο Ἀριστοξ. στίχ. 2, σ. 31, 3· κ. ἐμαυτὸν ὡς οὐκ εἰδὼς Πλάτ. Μένων 71Α, πρβλ. Διόδ. 15. 6· κ. τινά ταῖς ξυμφοραῖς, ψέγω τινὰ μεγάλως διά .., Θουκ. 7. 77· κ. τινά ἐπί τινι Πολύβ. 5. 87, 4· παρὰ μεταγεν., κ. τινά τινος Πλουτ. Δίων 8· κ. τινὸς Νικομάχ. Ἐγχειρ. 35. 19·ὡσαύτως μετὰ δοτ. προσ., Ἀνθ. Π. 11. 57, πρβλ. Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ., Λόγγος 2. 21.

κατάμεμψις, εως, ἡ, ψόγος, κατηγορία, δυσαρέστησις, παράπονον, κ. σφῶν αὐτῶν πολλὴ ἦν Θουκ. 7. 75· οὔτε τῷ πολεμίῳ ἀγανάκτησιν ἔχει οὔτε τῷ ὑπηκόῳ κατ., δὲν παρέχει ἀφορμὴν πρὸς μομφήν, ὁ αὐτ. 2. 41· μετάνοια γνώμης καὶ κατάμεμψις ἑαυτῶν Πλουτ. Μάρ. 39.

καταμένω, διαρκῶς μένω ἔν τινι τόπῳ, ἀντίθ. τῷ **ἀπέρχομαι**, οἱ ἀπόγονοι τῶν καταμεινάντων Ξεν. Κύρ. 8. 4, 28, Θέογν. 1373, Ἡρόδ. 2. 103, 121, 4, κλ.· ἐνθάδ' αὐτοῦ κ. Ἀριστοφ. Πλ. 1187· ἐνταῦθα Ξεν. Κύρ. 1. 4, 17· κ. ἐν τοῖς δήμοις Λυσ. 188. 25· παρά τινι Εὔβουλος ἐν «Δαιδ.» 1. **2)** διαμένω στερεός, διαμένω ἔν τινι καταστάσει, ἐν ὑπηρετικοῖς ὅπλοις Ξεν. Κύρ. 2. 1, 18· ἐπὶ τῶν αὐτῶν Γαλην. 6. 328, 13· ἀσμένως ἐπὶ τοῖς ὑπάρχουσι καταμένουσι = προσκαρτεροῦσι, Νυμφόδ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Σοφ. Ο. Κ. 337· ἀπολ., τῆς εἰωθυίας ἀρχῆς καταμενούσης Ξεν. Κύρ. 3. 1, 30, «μενούσης ἀμεταβλήτου, μονίμου καθισταμένης· καμμένειν οἱ Λάκωνες ἀντὶ τοῦ καταμένειν» Ἡσύχ.

κατ-ᾰμέργω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ **ἀμέργω**, «τὰς δὲ ἐλαίας τρίβειν, ἀμέργειν, καταμέργειν» Πολυδ. Α', 225, συνθλίβω, συμπιέζω.

καταμερίζω, μέλλ. Ἀττ. **-ῖῶ**, κόπτω εἰς μέρη ἢ τεμάχια, τὸν Πλοῦτον εἰς πολλὰ Λουκ. Τίμ. 12· εἰς πολλὰς ταλαιπωρίας τὸν θάνατον Διόδ. 3. 40. **2)** διαμοιράζω, διανέμω, τὰ βοεικὰ ζεύγη τοῖς λοχαγοῖς κατεμερίσθη Ξεν. Ἀν. 7. 5. 4. Μέσ., ἀμοιβαίως διανέμω, «μοιράζομαι», Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5· 2. 5.

καταμερικεύω, ἐντελῶς μερικεύω, διαιρῶ, Κ. Μανασσ.

καταμέρῐσις, εως, ἡ, διανομή, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 106.

καταμερισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Ἐβδ. (Ἰωσ. 13. 14).

καταμέρος, δέον νὰ γραφῇ κατὰ μέρος, εἰς μέρη ἢ τεμάχια ἐναλλάξ.

καταμέστιος, ον, ποιητ. ἀντὶ μεστός, ἐντελῶς μεστός, πλήρης, κοτύλη κ. οἴνης Νικ. Ἀλεξιφ. 45.

κατάμεστος, ον, ἐντελῶς μεστός, ὁ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 502 ἑρμηνεύει τὸ «κατάπαστος».

καταμεστόω, ποιῶ τι ἐντελῶς μεστόν, πληρῶ ἐντελῶς, τινά τινος Φερεκρ. ἐν Χειρ. 1. 26, ἴδε Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 2. 334· καὶ παθ., τῆς πόλεως πλήθεσιν καταμεμεστωμένης.

καταμετρέω: μέλλ. **-ήσω**, μετρῶ εἴς τινα, μετρῶν παρέχω, [σῖτον] τοῖσι ἐπικούροισι Ἡρόδ. 3. 91, μετρῶ ἀκριβῶς, κ. καὶ διατάττειν ἕκαστα Ξεν. Οἰκ. 4. 21, ἔνθα τὸ **διαμετρῶ** τίθεται ἐν τῇ αὐτῇ σημασίᾳ. **2)** μετρῶ ἐντελῶς, χρησιμεύω ὡς τὸ μέτρον τινός, τινί τι, = τι δι' ἑτέρου, Ἀριστ. Κατηγ. 6. 3· μόριον, ὃ καταμετρήσει τὸ ὅλον ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 6. 7, 4 κἑξ.·

συνώνυμ. τῷ **ἀναμετρέω**, αὐτόθι 6· τινος ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 25, 1· — καὶ τὸ παθητ., ὁ λόγος καταμετρεῖται συλλαβῇ βραχείᾳ καὶ μακρᾷ Ἀριστ. Κατηγ. 6. 4· ὁ Πολύβ. 6. 41, 4 ἔχει καὶ τὸν μέσ. τύπον, τὰ μέρη τῆς σκηνῆς κατεμετρήσαντο γραμμαῖς.

καταμέτρημα, τό, = τῷ ἑπομ., Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 59.

καταμέτρησις, εως, ἡ, τὸ καταμετρεῖν, ἡ ἀκριβὴς μέτρησις τοῦ διαστήματος, Πολύβ. 6. 41. 5, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 1. 46.

καταμετρητικός, ή, όν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς καταμέτρησιν, τινὸς Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 3. 73., 9. 427.

καταμήκης, ες, μακρός, κατὰ μῆκος ἐκτεταμένος, ἐσφ. γραφὴ ἐν Ἡροδ. 4. 72, ἔνθα ἤδη φέρεται κατὰ τὰ μήκεα.

καταμηκύνω, ποιῶ τι μακρόν, ἐκτείνω εἰς μῆκος, «ξεμακραίνω», Γαλην. 2. 178, Ιτολ.

καταμηλόω, ἐμβάλλων τὴν μήλην ἐξετάζω τὴν πληγήν, «κ. μήλῃ χρήσασθαι καθεῖναι» Ἡσύχ., ἰδίως ἐπὶ ἰατρῶν· καὶ παροιμιωδῶς: ἐπὶ τῶν ἄδηλα τεκμαιρομένων» Σουΐδ., Φώτ., κτλ. ἢ κινῶ ἔμετον, «ὅπως οἱ ἐμοῦντες καθιᾶσι τὸν δάκτυλον εἰς τὸν λαιμόν», ἔμει καταμηλῶν Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδηλ· 9· ἐντεῦθεν μεταφορ., κημὸν κ., μεταχειρίζομαι τὴν δικαστικὴν κάλπην ὡς μήλην ἢ καθετῆρα, δηλ. διὰ τοῦ δικαστηρίου ἀναγκάζω τὸν κλέπτην νὰ ἐξεμέσῃ «ξεράσῃ», ἤτοι ἀποδώσῃ τὸ κλαπέν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1150· καὶ τέλος, «φαρμάτειν τὰ ἔρια καὶ μηλοῦν καὶ καταμηλοῦν. τὸ τῷ κυκήθρῳ καταδύειν», ὥστε νὰ χρωματισθῶσιν ἀνακινούμενα, Πολυδ. Ζ', 169.

καταμήνιος, ον, (μὴν) ὁ κατὰ μῆνα γινόμενος, ἔμμηνος, ἐπιμήνιος· — τὰ καταμ. (δηλ. καθάρματα), ἡ κατὰ μῆνα τῶν γυναικῶν κάθαρσις, ἡ περιοδικὴ τῶν γυναικῶν αἱμορραγία, ὡς καὶ **ἐπιμήνια**, Ἱππ. Ἀφ. 1248· οὐ γίνεται ῥόος τὰ καταμήνια καλεύμενα Ἱππ. 423, 53, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 19, 10· πρβλ. 17, 3., 4. 8, 10, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 2, 1· ἡ ὁρμὴ τῶν γυναικείων κ., κ. ἀλλ.· ὅταν τὰ κ. στῇ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3, 12· καί, ἡ φορὰ τῶν κ. 3, 19· καὶ τὰ γυναικεῖα γίνεται 7, 2· ἐν τοῖς Ἑβδ. (Γέν. ΑΑ', 35) τὰ κατ' ἐθισμὸν τῶν γυναικῶν μοι ἐστίν· ὁ Κοραῆς ἑρμηνεύει διὰ τοῦ «συνήθεια συνηθεῖα, σύνηθα».

καταμηνιώδης, ες, ὑποκείμενος εἰς καταμήνια, ἡ ἵππος οὐ κ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 8, 14. **2)** ἀνήκων εἰς τὴν καταμήνιον κάθαρσιν, περίττωμα αὐτόθι 3. 1, 24.

καταμήνῦμα, τό, = τῷ ἑπομ., Εὐστ. Πονημάτ. 290. 27.

καταμήνῦσις, εως, ἡ, φανέρωσις, πληροφορία, κατηγορία, Ἰμέρ. 4, 18.

καταμηνύω, δεικνύω, φανερώνω, κάμνω γνωστόν, κ. διὰ γραμμάτων τοὺς οὔρους Ἡρόδ. 7, 30· τόδ' ἐγὼ καταμηνύσω Αἰσχύλ Πρ. 175 (λυρ.)· πρβλ. Πλουτ. Θεμιστ. 23, κτλ.· κ. ἑαυτὸν ὡς Ἰστιαῖος εἴη Ἡρόδ. 6, 29. **2)** φέρω κατηγορίαν ἐναντίον τινός, καταγγέλλω, τινός, ὡς τὸ **καταμαρτυρέω**, Λυσ. 134, 17, Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 2· ὁ Ποσειδῶν κατεμήνυσε σοῦ ψευδομένου Δημ. 719, 27· πρβλ. Valck. Διατρ. σ. 291. [ῡ ἐν τῷ ἐνεστ., ῠ ἐν τῷ μέλλ.

καταμηχανάομαι, ἀποθ., σχεδιάζω, ἐκτελῶ, Πλωτῖν. 4. 4, 31· κρήνην κατεμηχανήσατο Σχόλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 998.

καταμιαίνω, ἐντελῶς μιαίνω, καταμολύνω, καταρρυπαίνω, (κυρ. καὶ μεταφορ.), ψεύδεσι γένναν Πινδ. Π. 4, 148.· τὰ καλὰ Ηλάτ. Νόμ. 937D· ὅμαιμον καταμιαινόντων τὸ γένος Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 225· κατὰ τὸν Ἔρμανν. (κοινῶς καὶ μιαίνω.)· — μέσ., φορῶ ῥυπαρὰ ἱμάτια ὡς σημεῖον λύπης, θλίψεως, φορῶ «πένθος», Λατ. luctu squalere, in luctu et squalore esse (πρβλ. sorditatus), Ἡρόδ. 6. 58.· (ἐν Ἐπιγραφαῖς τῆς Κέω ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας εὑρέθη καὶ τὸ ἁπλοῦν μιαίνομαι)· Παθ., τὸ σῶμα τῆς ἱστορίας τούτοις καταμιαίνεται Ἄννα Κομν.· κατερρυπώθη ὁ ἄνθρωπος καὶ κατεμιάνθη Ἐπιφάν.

καταμίγνῡμι ἢ **-ύω,** μέλλ. **-μίξω,** κατὰ συγκοπὴν ποιητ. **καμμίξας,** Ἰλ. Ω. 529.· ἑνώνω δύο ἢ πλειότερα πράγματα, μιγνύω ἐντελῶς, ἀνακατώνω, καταμιγνύντας τούς τε μετοίκους Ἀριστοφ. Λυσ. 580· τὴν φροντίδα καταμίξας.. εἰς τὸν ὅμοιον ἀέρα ὁ αὐτ. Νεφ. 230· τὴν οὐσίαν εἰς προῖκα Δημ. 866, 26.· πρβλ. 789, 19· συμπόταις ἑαυτὸν Πλουτ. 2. 143Α, πρβλ. 648C, — Παθ., τούτοις καταμεμῖχθαι Ἀριστ. π. Ἀναπν. 9, 5· οἱ στρατιῶται εἰς τὰς πόλεις κατεμιγνύοντο, μέσ. κατεμίγνυον ἑαυτούς, δηλ. ἀνεμιγνύοντο μετὰ τῶν πολιτῶν, Ξεν. Ἀν. 7. 2, 3· εἰς γένος Πλουτ. Κάτ. Πρεσβύτ. 20.

καταμιέω, «καταμιεῖ· καταπίνει. κατεσθίει» Ἡσύχ.· «καταμνίων· κατεσθίων» Φώτ. 139. 13.

καταμικρόν, κάλλιον χωριστά, **κατα-μικρόν,** ὀλίγον κατ' ὀλίγον, βαθμηδόν.

καταμῑμέομαι, ἀποθ., διὰ τῆς μιμήσεως ἐμπαίζω, γελωτοποιῶ τινα, κατέσκωπτόν τε καὶ κατεμιμοῦντο τὰς σπουδαίας κινήσεις ἐπὶ τὰ γελοιότερα μεταφέροντες Διον. Ἀλ. 7, 72.

καταμιμνήσκομαι = **μιμνήσκομαι,** Ἰωσήπ. Μακκ. 13. 2.

κατάμιξις, εως, ἡ, ἐντελὴς μῖξις, ἀνάμιξις Ἀριστ. Προβλ. 2. 22, 1., 37. 2, 1., Διοσκ., κτλ.· ἡ πρός τι κ. Πλούτ. 2, 1110Α.

καταμίσγω = **καταμίγνυμι,** Στράβ. 20· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπ., Νικ. Ἀλ. 353· καὶ κρόκος καὶ ὑάκινθος καταμίσγεται ἄκριτα ποίῃ Ὁμ. Ὕμν. 18, 26.

καταμισθοδοτέω, ἐλκύω τινὰ διὰ μεγάλου μισθοῦ, τὸν ἐξαγοράζω· μετὰ τοῦ **διαφθείρω** συνάπτει, καταμισθοδοτήσας αὐτὸν καὶ πάντα τρόπον διαφθείρας Διον. Ἀλ. 4, 31.

καταμισθοφορέω, καταδαπανῶ εἰς μισθοφοράς, πληρώνω μισθούς, δικαστάς, ἐκκλησιαστάς, κτλ., Ἀριστοφ. Ἱππ. 1352, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.· κ. τὰ ὑπάρχοντα, τὰ σπαταλῶ πληρώνων μισθοφόρους, Αἰσχίν. 45. 27· κ. προσόδους Θεοπόμπ. Ἱστ. 95.

κατάμῖτος, ον (ὁ ἔχων μίτους), ὄργανον μουσικὸν ἔχον χορδάς, Πρωταγορίδ. παρ' Ἀθην. 176Β.

καταμνημονεύω, καλῶς ἐν τῇ μνήμῃ διατηρῶ, μνημονεύω ἀκριβῶς, ἀκριβῶς συντίθησι καὶ καταμνημονεύει τὸ κεφάλαιον Πλούτ. 2. 974Ε.

καταμνηστεύομαι, Μέσ., ἀρραβωνίζω, τινά τινι Εὐμάθιος σ. 201.

καταμνίω, = **κατεσθίω,** Φώτ.

κατάμοισον, (-υσον), = κατάκυψον· τύπ. λακων. ἢ βοιωτικός, Ἡσύχ.

καταμολύνω, ἐντελῶς μολύνω, Εὐμάθ. σ. 374· πνεῦμα καταμεμολυσμένον τῇ τοῦ σώματος φύσει Κέλσ. παρ' Ὠριγέν.

κατάμορφος, ον, κατάμερπτος, ἄξιος μορφῆς, δυσείωνος, κατάμορφα φάσματα Αἰσχύλ. Ἀγ. 145.

καταμόνας, Ἐπίρρ. μόνος, χωριστά· βέλτιον διηρημένως **κατὰ μόνας,** ἴδε **μόνος** Β, ΙΙΙ.

καταμονή, τὸ καταμένειν, ἀναβολή, οὐκ ἐπιδεχομένου τοῦ καιροῦ καταμονὴν Πολύβ. 3. 79, 12· ἀλλὰ καὶ ἐπιμονὴ καὶ καρτερία.

καταμονίη, ἡ, = τῷ προηγ., ἡ ἐξ ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας νίκη, εὕρηται μόνον ἐν τῷ ποιητ. τύπῳ **καμμονίη,** ὃ ἴδε.

καταμονομᾰχέω, καταβάλλω ἐν μονομαχίᾳ, τινὰ Πλουτ. Θησ. 11.

κατάμονος, ον, ὅστις καταμένει, μόνιμος, χρόνιος, διηνεκής, διαρκής, πόλεμος κ. Πολύβ. 17. 21, 1· τὰ ψαφίσματα κ. εἶμεν Συλλ. Ἐπιγρ. 3046. 8.

καταμορφόω, δίδω μορφήν, σχηματίζω, ἐκφράζω τι, Γρηγ. Νύσσ.

καταμύσχευσις, εως, ἡ, ἡ διὰ μοσχευμάτων ἢ παραφυάδων φύτευσις, παραγωγὴ νέων φυτῶν, Γλωσσ.

καταμοσχεύω, φυτεύω μοσχεύματα ἢ παραφυάδας, παραβλαστάρια, Γλωσσ.

καταμουσειόω, ῶ, ἐντελῶς μουσειῶ, διὰ μουσικοῦ ἢ ψηφοθετήματος ἢ μουσείου στρώνω, ἐκαταμουσείωσε τὸ λουτρὸν Διηγ. Ἀχιλλ. 5, 784, ἔκδ. Wr.

καταμουσίζω, ἑτέρα γραφὴ ἀντὶ τοῦ **καταμουσόω,** ὃ ἴδε, Μένανδρ. περὶ ἐπιδεικτ. ἐν Ρητ. Ἑλλ. ἔκδ. Speng. ΙΙΙ. σ. 408, 10.

καταμουσουργῶ, κ. τὴν ἀκουήν, κατακηλῶ, καθηδύνω, τέρπω, Ἰωάν. Διακ. λόγ. εἰς Ἰωσ. τ. Ὑμνογρ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Μί. τ. 105, σ. 964.

καταμουσόω, καλλωπίζω, καθιστῶ τι ἐπίχαρι, Ἰουλιαν. 403D.

καταμοχλεύω, ἐπιτεταμ. τοῦ **μοχλεύω,** Βυζ.

κατ-άμπελος, ον, πλήρης ἀμπέλων, χώρα Στράβ. 179· κ. καὶ ὑπόδενδρος Βυζ.

κατ-αμπέχω, καὶ **-ίσχω,** περιέχω, περιβάλλω, εὔψυχον ἄνδρα.. καταμπίσχουσιν ἐν τύμβῳ, δηλ. θάπτουσιν, Εὐρ. Ἑλ. 853· μηκάδων μέλη, χλόην καταμπέχοντα, πλήρη χλόης, δηλ. ἢ τρεφόμενα διὰ τῆς χλόης ἢ παραγεμισμένα μὲ .., Ἀντιφ. ἐν «Ἀγροίκοις» 1· ἄρτους ἵππον καταμπέχοντας, κατέχοντας, πληροῦντας τὸν κλίβανον, ὁ αὐτ. ἐν «Ὁμφ.» 1.

καταμυέω, εἰσάγω τινὰ εἰς τὰ μυστήρια, τὸν καθιστῶ μύστην· παθ., γίνομαι κοινωνὸς τῶν μυστηρίων, τὸν ἔρωτα κατεμυήθην Εὐμάθ. σ. 185.

καταμῡθολογέω, τέρπω, διασκεδάζω τινὰ διὰ μύθων, διηγούμενος μύθους, τινα Φιλόστρ. 668.

καταμυκάομαι, μυκῶμαι, μουγκρίζω ἢ ὀγκῶμαι ἐναντίον τινός, κατεμυκῶντο ὄνοι καὶ κατέκραζον κολοιοί Ἰω. Χρυσ.

καταμυκτηρίζω, περιπαίζω τινὰ ἀνασιμώνων ἢ συστέλλων τὸν μυκτῆρα, «καταγελᾶν» Φώτ., Ἡσύχ., κατιλλώπτειν ἑρμην. διὰ τοῦ καταμυκτηρίζειν, Παυσ. παρ' Εὐσταθ. 206, 33.

κατ-ᾰμύνομαι, μέσ., ἐκδικοῦμαί τινα ἀμυνόμενος, κατημύναντο καὶ δίκας ἀπήτησαν Αἰλ. π. Ζ. 5. 11.

καταμῡρίζω, ἀλείφω, χρίω δι' ἀφθόνου μύρου, καταμυριζόμενος καλεύωδιάζων, πρκμ. καταμεμυρισμένος Ἐκκλ.

καταμυσάττομαι, σφόδρα μυσάττομαι, Κύριλλ.

κατᾰμῦσις, ἡ, κλείσιμον τῶν ὀφθαλμῶν (ἐκ τοῦ **κατα-μύω**) Πλουτ. Κάμιλλ. 6· ἀποστροφὰς καὶ καταμύσεις ξοάνων Ἀπολλ. π. Συντάξ. 287.

κατ-ᾰμύσσω, μέλλ. **-ξω,** ἀμυχὰς πολλὰς ποιῶ, καταξέω, καταξεσχίζω, τσουγκρανίζω κατασπαράττω, κατὰ δὲ χρόα καλὸν ἀμ. Θεόκρ. 6, 14, πρβλ. Ἀνθ. π. 7, 218· μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἀμυχὰς μεγάλας κ. Φρύν. Κωμ. ἐν «Ἐφιάλτ.» 1, 7.— Μέσ., πρὸς περόνῃ χρυσῇ καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν, ἔσχισε τὴν τρυφερὰν

καὶ ἁπαλὴν χεῖρά της, Ἰλ. Ε. 425· μέτωπον καὶ ῥῖνα καταμύσσονται Ἡρόδ. 4. 71· κἀδ δέ σ' ἀμυξάμεναι Ἀνθ. Π. 7· 91.·—Παθ., καταμυχθεὶς τὴν κνήμην ὑπὸ κυνοσάτου Δίδυμ. παρ' Ἀθην. 70C.

καταμυττωτεύω, (μυττωτὸς) κατατρίβω καὶ κάμνω ὡς πόλτον «στουμπίζω», ὅπως κοπανίζεται τὸ σκόροδον ἐν τῷ ἰγδίῳ διὰ τὴν σκοροδάλμην ἢ σκορδαλιάν, ἐπιτετρίψεσθ' αὐτίκα .. καταμεμυττωτευμένα Ἀριστοφ. Εἰρ. 247.

καταμύω· μέλλ. **-ύσω**, ἐν ἀπαρ. ἀορ. **καμμῦσαι** Βατραχομυομ. 192· αἰολ. καὶ ποιητ. τύπ.· ἐν κοινοτέρᾳ γλώσσῃ, ὡσαύτως **ἐκάμμυσσα** Ἄλεξ. (Ἀδηλ. 71) παρὰ Φρυν. (339, ἔνθα, ὁ τύπος ἀποδοκιμάζεται), ὡσαύτως καὶ οἱ Ἑκκλ., Ἐβδ. Κ. Δ. Κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, τὰ βλέφαρα, ὅταν μὲν ἐγρηγόρῃ, καταμύει τὰ βλέφαρα, ὅταν δὲ καθεύδῃ, ἀναπέπταται τὰ βλέφαρα Ξεν. Κυν. 5, 11· τοὺς ὀφθαλμοὺς Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 5, Πράξ. Ἀποστ. κη', 27· τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα Φίλων 1, 645· ὡσαύτως, κ. τῷ νοερῷ ὄμματι Μ. Ἀντων. 4, 29· ἀλλὰ συνηθέστερον ἄνευ ἀντικειμ., κλείω τοὺς ὀφθαλμούς, καταμύειν δοκῶν ἀνέδλεψεν ἀθρόον Φιλόστρ. σ. 147· θᾶττον ἢ καταμύσαι ὁ αὐτ. 675· Στράβ. 264· κ. ὑπ' ἐκπλήξεως Φιλόστρ. 242· (διὸ καὶ ὁ Ἡσύχ. καταμεμυκέναι, ὑποπτῆξαι)· ἐντεῦθεν, ἀποκοιμῶμαι ἢ μισοκοιμῶμαι, Βατραχομ. ἔνθ' ἀνωτ.· οὐκ εἴασαν ἡμᾶς θορυβοῦντες οὐδ' ὀλίγον καμμῦσαι Ἀριστοφ. Σφῆκ. 92, Ἱππ. 1230, κτλ.· εὐφημ. ἀντὶ τοῦ **καταθνήσκειν**, ἢν ὁ γέρων μόνον καταμύσῃ Λουκ. Ἑταιρ. Διάλογ. 7, 2, Διογ. Λ. 4, 49. [ῦ φύσει ἐν ἅπασι τοῖς χρόνοις· ῦ χάριν τοῦ μέτρου ἐν τῷ ἐνεστ., Ἡδύλ. παρ' Ἀθην. 345A, καὶ ἐν τῷ ἀορ., Βατραχομ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 3, 525 καὶ ἴδε **μύω**.]

κατ-αμφιέννῡμι, ἐνδύω ἐντελῶς, καλύπτω πανταχόθεν, τοίχους πριστῷ [λίθῳ] κατημφίεσεν Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 5, 2.

κατ-αμφίζομαι, (ἄμφω) ἀποθ. διακυμαίνομαι, τοῖς λογισμοῖς Εὐμάθ. σ. 346.

κατ-αμφικαλύπτω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἀμφικαλ-**, περιθέτω, περιβάλλω ὡς κάλυμμα (ἢ κατὰ ἐν τμήσει), κεφαλῇ δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας Ὀδ. Ξ. 349.

καταμφωτοί, «αὐλοί τινες οὕτω καλοῦνται» Ἡσύχ.

καταμωκάομαι, ἀποθ., ἐμπαίζω, καταγελῶ, ἄνευ πτώσεως, κλωγμὸς συριττόντων, καταμωκωμένων· μετὰ γεν., Πλουτ. Δημήτρ. 13, Ἐπικτ. Ἐγχειριδ. 22· μετ' αἰτ., Κλήμ. Ἀλ. 106, Ἀνών. παρὰ Σουίδ.· «καταμωκᾶσθαι, κατειρωνεύεσθαι, διασύρειν, κωμῳδεῖν, διακωμῳδεῖν, τωθάζειν», ὡς συνώνυμα μνημονεύει ὁ Πολυδ. Ϛ', 200, (πρβλ. τὸ Γαλλ. (se) moquer de).

καταμωκεύω, = τῷ προηγ., ὁ Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 791 ἑρμηνεύει δι' αὐτοῦ τὸ **ἐπιλλίζω**.

καταμώκημα, τό, = τῷ ἑπομ., «χήνημα» Ἡσύχ.

καταμώκησις, εως, ἐμπαιγμός, σκῶψις, κατάγελως, Ἀθήν. 55D.

καταμωλύνω, καταπραΰνω, βαθμηδόν, κατὰ βραχὺ λύω Γαλην., Ἱππ. Προρρ. 82.·— Παθ., ἴδε ἐν λ. **μωλύνομαι**.

καταμωλωπίζω, κατακαλύπτω μὲ μώλωπας ἤτοι πληγὰς ἐκ δαρμοῦ, Γρηγ. Νύσσης.

καταμωλώπισις, εως, ἡ, τὸ καλύπτειν διὰ μωλώπων, Μανασσ. Χρον. 4824.

καταμωμάομαι, ἀποθ., ψέγω κατηγορῶ πολύ, Κύριλλ. κ. Ἰουλ. 59C· πρβλ. **καταμωκ-**.

καταμωραίνω, φθείρω ἕνεκα μωρίας, καταδαπανῶ εἰς μωρὰ ἔργα, οὐδεὶς τὰ πατρῷα κατεδήδοκεν οὐδὲ κατεμώρανεν Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 71 (πρβλ. **κατακυβεύω, καθιπποτροφῶ, καταζευγοτροφῶ, καθηδυπαθῶ, κατοψοφαγῶ, καταμισθοφορῶ**). **II.** κάμνω τινὰ ὅλως μωρόν, τὸν νοῦν καταμωραίνει Γρηγ. Νύσσ.—Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Α', σ. 425.

κατᾶν = κατὰ τὰν Ἐπιγραφ. Δελφ.

καταναγινώσκω, ἀναγινώσκω ἐντελῶς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, κατανέγνων αὐτοῦ πᾶσαν τὴν ἱστορίαν Ἀθήν. 610D.

κατ-ἀναγκάζω, ὡῶν τι μὲ δύναμιν ἀναγκάζω νὰ ἐλθῃ τι εἰς τὴν θέσιν του, ἰδίως ἐπὶ ἐξηρθρωμένων μελῶν, ἀρθρεμβολῶ· ὁ Γαλην. ἑρμ. «τιθέναι ἐν τῇ οἰκείᾳ χώρᾳ τὸ κινηθὲν ὀστοῦν», Ἱππ. Ἀγμ. 757, κτλ. **II.** κατανικῶ διὰ δυνάμεως ἢ βίας, κρατῶ, περιορίζω, δεσμοῖς ἦν κατηναγκασμένος Εὐρ. Βακχ. 643· κ. τὸ σῶμα, βασανίζω, ὅπου συνάπτεται μετὰ τοῦ πονεῖν καὶ μοχθεῖν (ὅπερ ὁ Παῦλος ἐν Ἐπιστ. π. Κορ. Α', 9', 27 λέγει ὑπωπιάζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ) Λουκ. Νεκυομ. 4. **2)** περιορίζω, διὰ βίας ἐμβάλλω, τινὰ ἐς ξυμμαχίαν Θουκ. 4, 77· τινὰ πρός τι Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 6, 11· τινά τι Λουκ. Ὑπὲρ Πρεσ. Πταισμ. 8· τινὰ ποιεῖν τι Ἰσαΐ. 67, 22· κατηναγκασμένη σύνταξις, ἀναγκαία, Ἀπολλ. π. Συντάξ. σ. 48.

κατ-ἀνάγκασις, εως, ἡ, ἡ τοποθέτησις ἐξηρθρωμένων μελῶν εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 815.

καταναγκαστικός, ή, όν, ὅστις καταναγκάζει, ἀναγκαῖος, Ἐτυμολογ. Μέγ. 239, 43.

κατ-ἀνάγκη, ἡ, μεγίστη ἀνάγκη, βία, βιαιότεραι κ. (ἐκ διορθώσ.) Ἰλιόδ. 6, 14· ἐπῳδὰς καὶ καταδέσμους καὶ ἐρωτικὰς κ., ποτὰ ἀναγκάζοντα εἰς ἔρωτας, τὰ φίλτρα, Συνέσ. 257B. **II.** ἄδηλόν τι φυτὸν ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἀναρριχωμένων, ἐξ οὗ τὰ τοιαῦτα φίλτρα παρεσκευάζοντο, Δισκ. 4, 134.

καταναγράφω, προσηκόντως ὁρίζω, καθά.. ἀ βουλὰ καταναγραφῆσαι Ἐπιγραφ. Σικελ. ἐν τῇ Συλλογ. Ἐπιγρ. 5475, 29, πρβλ. καὶ τὸ **ἀναγραφῆσαι**.

κατ-ανάθεμα, κατάρα, **κατ-αναθεμᾰτίζω**, καταρῶμαι, συναπτ. μετὰ τοῦ **ὀμνύω**, Καιν. Διαθ.· ἀλλ' ἴδε **κατάθεμα**.

κατ-αναιδεύομαι, καὶ **καταναιδίζομαι**, φέρομαι λίαν ἀναιδῶς πρός τινα ἢ ἐκφράζομαι ἀναιδῶς, καταναιδευσάμενος τῶν πραγμάτων Ἑκκλ.

κατ-αναισῐμόω, μεταχειρίζομαί τι ἐντελῶς, φθείρω διὰ τῆς χρήσεως, καταναλίσκω, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 788.

κατ-αναισχυντέω = **καταναιδεύομαι**, θεοῦ καταναισχυντοῦσι καὶ ἐπαίρονται Βασίλ. Ι. 1108.

καταναίω, (ναίω), κάμνω τινὰ νὰ κατοικήσῃ, κατοικίζω· ἐν χρήσει μόνον κατ' ἀόρ., τοῖς δὲ βίοτον ὑπάσσας κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 167· κ. ὑπὸ χθονὸς ὁ αὐτ. ἐν Θ. 620· γουνοῖσιν κ. Νεμείης αὐτόθι 329· οὕτω κατὰ μέσ. ἀόρ., δυσαρέστους δαίμονας αὐτοῦ κατανασσαμένη Αἰσχ. Εὐμ. 929· — καὶ ὁ Παθ. ἀόρ. ὡς μέσος, κατοικῶ, ἀποικῶ, ὑπὸ δειράσι Παρνασσοῦ κατενάσθην Εὐρ. Φοίν. 207· ἐν τῇ χώρᾳ κατένασθεν (γ' πλ.) Ἀριστοφ. Σφῆκ. 662· οὕτω κατὰ μέσ. ἀόρ. ἐν Κέῳ κατενάσσατο Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 520. **2) καταναίειν**, ἰδρύειν· βωμὸν κατένασσε Βακχυλίδ. XI. 40

κατ-αναλείχω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **ἀναλείχω**, λείχων καταναλίσκω, πυρὶ καταναλειχόμενοι Ἐβδ. (Σοφ. Σολ. ΙΖ', 16).

κατ-ανᾰλίσκω, παρατ. **-ανάλισκον**, Ἰσοκρ. 5E· πρκμ. **-ανάλωκα** (ἀμεταβ.) Πλάτ. Τίμ. 36B· ἀλλ' ἀόρ., **-ηνάλωσα** Ἰσοκρ. 201B.— Παθ. ἀόρ. **-αναλωθῆναι** Πλάτ. Φαίδ. 71D· πρκμ. **-ηνάλωμαι** Ἰσοκρ. 33A· (ἴδε **ἀναλίσκω**). μεταχειρίζομαι μέχρις ἐξαντλήσεως, δαπανῶ, σπαταλῶ, χρήματα Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 22· εἴς τι, διά τι πρᾶγμα, εἰς τὴν στρατιὰν τάλαντα μύρια Ἰσοκρ. 201B· τὴν σχολὴν εἰς φιλησκοΐαν ὁ αὐτ. 5D· τὰς δυνάμεις εἰς τὰ ἄλογα Πλάτ. Πρωτ. 312C· τέσσαρας μνᾶς εἰς ὀψοφαγίαν Ἴστρος παρ' Ἀθην. 345D· ὡσαύτως, κ. πολλὰ ἡδοναῖς Διόδ. 17, 108· διὰ τὸ καταναλῶσθαι πάσας τιμὰς τοῖς ἄλλοις Πλούτ. 2. 112B· εἰς τοὺς ἄλλους, τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐν ὁμιλίᾳ Διὸ. Ποικ. Ἱστ. 3, 13· ὁ Διὸ. μεταχειρίζεται συνωνύμως τὸ **καταναλίσκειν** μετὰ τοῦ **καταχρῆσθαι**, τὸ μιχθὲν ἤδη πᾶν καταναλίσκει Πλάτ. Τίμ. 36B· καταναλωθῆναι εἰς τὸ τεθνάναι ὁ αὐτ. Φαίδ. 72D. **2)** κατατρώγω, ἐσθίω, τὸν ἰχθὺν οἱ θηρεύσαντες οὔτε πωλεῖν ἠξίουν οὔτε καταναλίσκειν Ἀγαθαρχ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 460, 1, Ἀπολλόδ. 1. 5, 3·— ὡσαύτως, κ. τὴν τροφήν, καταπέσω, τὴν τροφήν, χωνεύω, Λατ. concoquere, Ἀριστ. π. Νεωτ. 5, 2, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 3. 11, 28·— Παθ., ἡ τροφὴ κατ. εἰς τὴν αὔξησιν, εἰς τὸ σῶμα, αὐτόθι 4. 4, 20, κ. ἀλλ.— Παθ., **κατ-ηναλωμένα**, ἐξηντλημένα Ἰσοκρ.

κατανάλωμα, τό, ἄφθονος, δαψιλὴς δαπάνη, Ἑκκλ.

κατανάλωσις, εως, ἡ, δαπάνη, φθορὰ πολλή, Πλούτ. 2. 678F, Γαλην.

καταναλωτέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **καταναλίσκειν**, πρέπει τις νὰ δαπανᾷ, τὴν σπουδὴν Ἀριστ. Ρητορ. π. Ἀλέξ. 1, 8.

καταναλώτος, ον, ὁ καταναλίσκων, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ νὰ καταναλίσκῃ· καυστικὴ καὶ κ. τυγχάνουσα αὐτῶν Ὠριγέν.

καταναρκάω, ἐνερ., καταναρκᾶν τινος, ἐκ νάρκης ἀμελῶ τινος, ὡς νεναρκωμένος ἢ ὀκνηρὸς φέρομαι πρός τι, Β' Ἐπιστ. π. Κορινθ. ια', 9., ιϐ', 13.— Παθ., **καταναρκάομαι**, ἐντελῶς ναρκοῦμαι, κυριεύομαι ὑπὸ νάρκης ἢ ἀναισθησίας, «μουδιάζω» ἐντελῶς, καταναρκῶνται τὸ σῶμα Ἱππ. Ἄρθρ. 816 κτλ.

κατ-ανασκύλλω, πολὺ ἐνοχλῶ, ἐσφ. γραφ. παρ' Αἰσώπ. ἀντὶ καταβόσκω.

κατανάσσω, ἰσχυρῶς πατῶ, πατῶν στερεοποιῶ τι, στοιβάζω, καταπατῶ, κατανάξαντες τὴν γῆν Ἡρόδ. 7. 36· πρβλ. **συννάσσω**.

καταναυᾱγέω, ἐντελῶς ναυαγῶ, Ἑκκλ.

καταναυμαχέω, νικῶ ἐν ναυμαχίᾳ τινά, κατανικῶ, καταβάλλω τινὰ ἐν ναυμαχίᾳ, ναυκρατῶ, βασιλέα Ἀνδοκ. 24, 6, πρβλ. Δημ. 477. 20, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 10, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 4269b[1]. — Παθ., ἡττῶμαι ἐν ναυμαχίᾳ, καταναυμαχηθέντες ὑπὸ τῆς δυνάμεως τοῦ βασιλέως Ἰσοκρ. 254D, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγράφ. 38, ὅπου γίνεται δῆλον, ὅτι οἱ καταναυμαχούμενοι ἢ καταδύονται ὑπὸ τοῦ νικητοῦ ἢ φεύγουσι διωκόμενοι.

κάτανδρα, σειρά, κατάλογος, κ. ἀπεργασαμένων εἰς τὰ χωματικὰ ἔργα Leemans I. p. 65, ad pap. Leid. M. Col. 2, 5.

κατ-ανδραποδίζω, ἐντελῶς ἀνδραποδίζω, ὑποδουλώνω, Τζέτζ.

κατ-ανδρίζομαι, μάχομαι γενναίως ὡς ἀνὴρ ἢ ἀνδρεῖος κατά τινος, τινός Κύριλλ., ἀνδρείως ἐνεργῶ, μανθάνει κατανδρίζεσθαι Πράξ. Συνοδ. 3. col. 1196, 60.—«κατανδρίσασθαι· καταπαλαῖσαι» Σουίδ.

κατανδρολογία, ἡ, ἡ κατ' ἄνδρα συλλογή, κ. ποιεῖσθαι Ἐβδ. (Β' Μακκ. ΙΒ', 43), Μακρόβ. 2. 12.

κατανεᾱνιεύομαι, καταβάλλω, καταφρονῶ διὰ νεανικῆς ἀκμῆς, παντὸς κινδύνου κ. Κύριλλ., ἐμπαίζω διὰ νεανικῆς καταφρονήσεως, καταυχῶμαι, τινός Εὐστ. Πονημάτ. 335. 65, πρβλ. Ἡσύχ.

κατανείσσομαι, τύπος ἧττον ὀρθὸς τοῦ **κατανίσσομαι**, καταβαίνω.

κατανεκρόω, ἐντελῶς νεκρώνω, φονεύω, τοὺς ἔρωτας τῶν σωμάτων ἀποσβέσας καὶ κατανεκρώσας Ἐκκλ.

κατανεμέσησις, εως, ἡ, = **νεμέσησις**, ἐπιτίμησις νόμιμος, Κλήμ. Ἀλ. 146.

κατανέμησις, εως, ἡ, = **κατανομή**, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 7. 61.

κατ-άνεμος, ον, = **κατήνεμος**, εἰς τοὺς ἀνέμους ἐκτεθειμένος, λιμὴν κ., κυματίας Πολυδ. Α', 101.

κατ-ᾰνεμόομαι, Παθ., σείομαι, κινοῦμαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, Εὐμάθ. σ. 394.

κατανέμω: μέλλ. **-νεμῶ**· (ἴδε **νέμω**)· —διανέμω, μοιράζω, ἰδίως ὡς τόπον πρὸς καλλιεργίαν ἢ πρὸς βοσκήν, κ. χώρην τισὶ Ἡρόδ. 2. 109· τὴν χώραν βοσκήμασι Ψήφ. παρὰ Δημ. 278. 22· τὴν ὀργάδα Διον. Ἀλ. 1. 79, κτλ.· (θέαν τινὶ Δημ. 234. 23, ὁρίζειν θέσιν ἐν τῷ θεάτρῳ.) **2)** μοιράζω, διανέμω εἰς μερίδια, τοὺς δήμους κατένεμεν ἐς τὰς δέκα φυλάς, διεμοίρασεν εἰς τὰς δέκα φυλάς, Διον. Ἀλ. 5. 69, πρβλ. Δημ. 1380, ἐν τέλ.· ὡσαύτως ἄνευ προθ., τὸ στράτευμα κατένειμε δώδεκα μέρη Ξεν. Κύρ. 7. 5,13· τὴν νῆσον δέκα μέρη κ. Πλάτ. Κριτί. 113Ε· — ἐπὶ ἑνὸς μόνου προσώπου, κ. τινὰ εἰς τὴν τάξιν, ὁρίζω, διορίζω αὐτὸν εἰς τὴν θέσιν του, κατατάττω, καταγράφω, καταλέγω, Αἰσχίν. 22. 18.— Παθ., δεῖ τὸ πλῆθος ἐν συσσιτίοις κατανενεμῆσθαι Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 12, 1. **3)** ἐπὶ ποιμένων, βόσκω, τὰ πρόβατα Εὐστ. 212. 39. **II.** Μέσ., «μοιράζομαι», λαμβάνω μέρος μετ' ἄλλων, Θουκ. 2. 17· τὰ μικρὰ τείχη ᾠκησαν κατανεμάμενοι, νείμαντες ἑαυτοῖς, Πλάτ. Πολ. 547Β, Κριτί. 113Ε. **2)** μετ' ἀορ. παθ. ἐπὶ μέσ. σημασ., καταλαμβάνω, ἐπιτρέχω, ἰδίως διὰ βοσκημάτων, καταλαμβάνω ὡς βοσκήν, καρποῦμαι, βίᾳ τὴν ἀλλοτρίαν χώραν κατανέμονται, Λατ. depasci, Ἰσοκρ. 298Α, 300C, (οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., βοσκήμασι κατ. [τὴν χώραν] Ψήφισμ. παρὰ Δημ. 278. 22). **3)** μεταφ., λεηλατῶ, καταστρέφω, οἱ γέρανοι κατενέμοντο τὴν χώραν τοῦ γεωργοῦ Βαβρ. 26. 1· ὁ λέων κατενεμήθη πᾶσαν τὴν Λιβύην Ἀθήν. 677Ε· — ἐπὶ τοῦ πυρός, ὅπερ εἰκονίζεται ὡς θηρίον, ἐξαπλοῦμαι καταστρέφων, κατανεμηθὲν εἰς τὰς πρώτας σκηνὰς Πολύβ. 14. 4, 6· — ἐπὶ διαβρωτικοῦ ἕλκους, ὑποβόσκω, διαδίδομαι, ἐπεκτείνομαι (ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου ἐπὶ τῆς τοιαύτης σημ. **ἐπινέμομαι** καὶ **ἐπιβόσκομαι**)· ἀλφοῦ κατανεμηθέντος τὸ σῶμα Πλουτ. Ἀρτοξ. 23.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 482 κέξ.

κατανέομαι, ἀποθ., κατέρχομαι, μετὰ γεν., ἔκ τινος, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 1, 115.

κατάνευρος, ον, πλήρης νεύρων ἢ ἰνῶν, νευρώδης, Ἱππιατρ.

κατανεύσιμος, ον, πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ γίνῃ διὰ κατανεύσεως, Κύριλλ. κ. Ἰουλ. 136Α.

κατάνευσις, εως, ἡ, ἡ διὰ τοῦ νεύματος συγκατάθεσις, ἀποδοχή, συναίνεσις, Ευστ. Πονημάτ. 80. 5.

κατανεύω: μέλλ. **-νεύσομαι** Ἰλ. Α. 524, Πλάτ. Πολ. 350Ε: ἀόρ. **κατένευσα** Ἰλ., Ἐπικ. μετοχ. **καννεύσας** Ὀδ. Ο. 463. Κινῶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω εἰς ἔνδειξιν συναινέσεως, ἐπιβεβαιώσεως, κεφαλῇ κατανεύσομαι Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. 558· οὕτω, κ. χαίταις Πινδ. Ν. 1. 18· κατένευσε σιωπῇ Ὀδ. Ο. 46. ὑπέστην καὶ κατένευσα Ἰλ. Δ. 267· ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον Α. 514, συχνὰ συνάπτονται· κατανεύουσι γάρ, συναινοῦσιν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 72· μετ' αἰτ. πράγμ., χορηγῶ, δίδω, ὑπισχνοῦμαι, ὅτι μοι κατένευσε Κρονίων νίκην καὶ μέγα κῦδος Ἰλ. Θ. 175· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ. μέλλ., δωσέμεναι κατένευσε Κ. 393· ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι Β. 112, πρβλ. Ν. 368· βραδύτερον μετ' ἀπαρ. ἀορ., Ἀριστοφ. Θεσμ. 1020, Βίων 5. 9· — ὡσαύτως παρὰ πεζογράφοις, ἀέκων κατανεύει Ἡρόδ. 9. 111, Πλάτ. Εὐθύδ. 277C, Ηολ. 350Ε· — καθόλου, κάμνω σημεῖον κλίνων πρὸς τὰ κάτω τὴν κεφαλήν, Ὀδ. Ο. 464.

II. προσκυνῶ, προσκλίνω, εἰς τὴν γῆν Ἀχιλλ. Τάτ. 7. 14, πρβλ. Γεωπ. 2. 4· ὡσαύτως, ἐπὶ καμάτου, κ. τὴν κεφαλὴν Πολυδ. Α', 205. [κατἀνευών, χάριν τοῦ μέτρου ἐν Ὀδ. Ι. 490].— ἀντίθ. τῷ **ἀνανεύω**· — «κατανεῦσαι· συνθέσθαι. ἐπινεῦσαι. συγκαταθέσθαι» Ἡσύχ.

κατάνεφος, ον, συννεφώδης, «συννεφιασμένος», κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφῶν, Βυζ.

κατανεφόω, καλύπτω μὲ νέφη, ἐπισκοτίζω, ὁ θολερὸς ἀὴρ κατενέφωσε τὰς ἀκρωρείας Πλουτ. Τιμολ. 27.

κατανέω (Α), (**νέω, νηέω**): ἀόρ. **-ένησα**, ἐπισωρεύω, συσσωρεύω, λιβανωτοῦ τριάκοντα τάλαντα κατανήσας ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ἐθυμίησεν Ἡρόδ. 6. 97.

κατανέω (Β), κλώθω, νήθω, σχηματίζω κλωστήν, «διὰ τὸ λίαν κατανενῆσθαι» Ἡσύχ. ἐν λέξ. **λίνοιο**.

κατάνη, ἡ, = **τυρόκνηστις**, Σικελ. λέξ. παρὰ Πλουτ. Δίωνι 58.

κατανήχομαι, ἀποθ., κολυμβῶν κατέρχομαι κατὰ τὸ ῥεῦμα, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 937.

κατανήω, Ἰων. ἀντὶ **κατανέω** (Α).

κατ-ανθεμόω, καλύπτω, κοσμῶ δι' ἀνθέων, κ. στεφανώμασι τὰς κεφαλὰς Ἐκκλ.

κατ-ανθίζω καὶ παθ. **κατ-ανθίζομαι**, κοσμῶ δι' ἀνθέων, ἐν γένει στολίζω, χρώμασι ποικίλοις κατηνθισμένος Διόδ. 18. 26· χρυσῷ κατήνθιστο Καλλίστρ. 898.

κατ-ανθρᾰκεύω, = **κατανθρακόω**, Βυζ.

κατ-ανθρᾰκίζω: μέλλ. **-ίσω**, = τῷ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 12. 99.

κατ-ανθρᾰκόω-ῶ, καίων εἰς ἄνθρακα μεταβάλλω, καίω ἐντελῶς (πρβλ. **ἀπανθρακόω**)· στέγην πυρώσω καὶ κατανθρακώσομαι Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 280. **II.** ἀλλαχοῦ μόνον ἐν τῷ παθ., κατακαίομαι, δέμας φλογιστὸν ᾕδη καὶ κατηνθρακωμένον Σοφ. Ἠλ. 58· ἅπαν κατηνθρακώθη θῦμ'.. ἐν φλογὶ Εὐριπ. Ι. Α. 1602· κατηνθρακώμεθ' ὀφθαλμοῦ σέλας, τὸ ἔχομεν κατακαύσῃ, ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 663· — ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει «οὐ μόνον τὸ κατακαίειν, ἀλλὰ καὶ τὸ κατοπτᾶν».

κατ-ανιάω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἀνιάω**, «κατήφησας, κατηνίασας» Ἡσύχ.

κατανίζω: μέλλ. **-νίψω**: ἀόρ. παθ. **-ενίφθην**· — καλῶς νίπτω, πλύνω, καταῤῥαίνω· ὄξει πάντα κ. Ἱππ. 883Α, πρβλ. 881G· γάλακτι κατανενιμμένος Φερεκρ. ἐν «Μεταλλ.» 18. **II.** ἐκπλύνω, καθαρίζω, Ἱππ. Κωακ. Προγν. 166, ἐν τῷ παθ.

κατανικάνδρα, ἡ, ἡ τοὺς ἄνδρας νικῶσα, πρβλ. **βιασάνδρα, δαμασάνδρα, καθεσάνδρα** Ἐπιγραφ.

κατανῑκάω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **νικάω**, Σοφ. Ἀποσπ. 105.

κατανίκημα, τό, ἐντελὴς νίκη, Ἰσαῖ. παρὰ Θεοδωρήτ. 1, 658C.

κατάνιμμα, τό, ὕδωρ τὸ καταχεόμενον πρὸς νίψιμον, ἐθεράπευον τὸ σῶμα διὰ λουτρῶν καὶ κατανιμμάτων Ἀθήν. 18F.

κατανίπτης, ου, ὁ, ὁ νίπτων ἢ πλύνων· ἐν Ἀθήναις ἐκαλεῖτο οὕτως ὁ τὰ κάτω τοῦ πέπλου τῆς πολιάδος Ἀθηνᾶς ῥυπαινόμενα ἀποπλύνων, Α. Β. 269. 28, Ἐτυμολ. Μέγ. 494, 28· πρβλ. **πλυντήριος**.

κατανίπτω, ὁ ἐνεστ. μόνον μεταγενεστ. ἀντὶ τοῦ δοκίμου **κατανίζω** ὃ ἴδε.

κατανίσσομαι, κατέρχομαι ἢ καταβαίνω, ἀπό τινος, μετὰ γεν. Ἀπολλ. Ρόδ. Β', 976. **II.** διέρχομαι, μετ' αἰτ., Ἑρμησιάν. 5, 65·

κατανίσταμαι, μέσ., ὁ ἀόρ. **κατανέστην**: πρκμ. **κατανέστηκα**· — ἀνίσταμαι κατά τινος, ἐξεγείρομαι ἐναντίον τινός, μετὰ γεν. τῶν ἀρχόντων Πολύβ. 38. 4, 7· καὶ ἀπολύτ., **κατανίστατο** (δηλ. τῆς γερουσίας) ὁ αὐτ. 1. 46, 10· ἐπί τινα Ἐβδ. (Ἀριθ. ΙΣ', 3), κατανέστη τῶν πολεμίων τῇ τόλμῃ, ἐνίκησεν, ὑπερέβαλεν, Πολύβ. 1. 46, 10.

κατανίφω [ῐ]: μέλλ. **-νίψω**, ῥίπτω χιόνα πρὸς τὰ κάτω, καλύπτω διὰ χιόνος, κατένιψε χιόνι τὴν Θρᾴκην [ὁ θεός[, δηλ. κατεκάλυψε διὰ χιόνος τὴν Θρᾴκην, Ἀριστοφ. Ἀχ. 138· καὶ τὸ παθ., ὄρη κατανιφόμενα, καλυπτόμενα ὑπὸ χιόνος, Ἐτυμ. Μέγ. 7, 11· — μεταφορ., **κατακαλύπτω**, μουσικὰ ὄρνεα κατανίφει αὐτοὺς μετ' ᾠδῆς ὑπερπετόμενα, δίκην χιόνος πίπτουσιν, Λουκ. π. Ἀλ. Ἱστ. 2, 14· κατανίψων ἀπὸ γλώσσης ἅπαντας ὁ αὐτ. ἐν Λεξιφ. 15, πρβλ. ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν Ἰλ. Γ. 222.

II. ἀποκ. κατανίφει, χιονίζει, χιονοβολεῖ, κεἰ κριμνώδη κατανίφοι, καὶ ἂν ἤθελε χιονίζει χιόνι χονδρόν ὡς χονδροαλεσμένο ἀλεύρι κριθῆς, Ἀριστοφ. Νεφ. 965.

κατανοέω, ἐννοῶ καλῶς, παρατηρῶ, καταλαμβάνω, ἀντιλαμβάνομαι, ἀργαλέος δ' ἀνδρεσσι κατὰ θνητοῖσι νοῆσαι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 482. ὡς ἐμὲ κατανοέειν Ἡρόδ. 2, 28· πρβλ. 93· σύ.. κατανοῶ τὸ νῦν ἐρωτώμενον Πλάτ. Σοφιστ. 233Α· κ. ὅ τι λέγω ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 455Β· οὐ χαλεπόν τινι κ. Λυσ. 174. 10· συχν. παρὰ Πλάτ., οὐ πάνυ κατανοῶ Φίλ. 48Δ· κατ. ὅτι.., Σοφ. 264Β· κατανοεῖς τίς ποτ' ἐστίν .. ; Ἀντιφ. ἐν «Ἀντείᾳ.» 1· τῷ κατανοουμένῳ τὸ κατανοοῦν ἐξομοιῶσαι Πλάτ. Τίμ. 90D, κτλ.· μετὰ μετοχ., κ. πολλοὺς ὄντας Θουκ. 2, 3. **2)** μανθάνω, τῆς Περσίδος γλώσσης ὅσα ἐδύνατο κατενόησεν ὁ αὐτ. 1, 138. **3)** διανοοῦμαι, σκέπτομαι, περί τινος Ξεν. Κύρ. 1. 6, 20, Πολύβ. 2. 15, 4. **4)** βλέπω, ἐξετάζω, τὴν οἰκίαν Ἀθήν. 179Α. **II.** εἶμαι ἔμφρων, ἔχω σῶας τὰς φρένας (ἄνευ ἀντικειμ.) (ὡς τὸ **καταφρονεῖν**, ἀντίθετ. τῷ **παραφρονεῖν**), τὸ οὐ κατοεῖν τοῦ Ἱπποκρ. ὁ Γαλην. ἑρμηνεύει παραφρονεῖν, Ἱππ. Ἐπιδ. 1. 974, πρβλ. 1151F, Γαλην. 3, 198, 21, Βασίλ.

κατανόημα, τό, κατανοητέν, ἐπινόημα, ἐφεύρεσις, Πλάτ. Ἐπιν. 987D, Ἀριστ. Πολ. 1. 11, 8.

κατανόησις, εως, ἡ, παρατήρησις, ἀντίληψις, Πλάτ. Τίμ. 82C, Κριτί. 107D. **2)** μέσα παρατηρήσεως, ἑαυτοῦ παρέχειν πολλὴν κ., πολλὰ τεκμήρια παρέχει, ἵνα κατανοηθῇ, ἵνα τὸν γνωρίσωσιν, Πλουτ. Ρωμ. 6.

κατανοητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει νὰ μάθῃ τις, νὰ παρατηρήσῃ, Πλάτ. Πολιτ. 305C.

κατανοητικός, ή, όν, ἱκανὸς εἰς τὸ κατανοεῖν, ὁ κατανοῶν, ἀγχίνους· ἔχει συνών. «κατανοητικὸς καὶ καθορατικὸς» Πολυδ.

Θ', 151. ἔξιν κατ. τοῖς ἀκροαταῖς ἐνεργάσασθαι Γρηγ. Νύσσ.

κατ-ανοίγνυμι καὶ **κατανοίγω**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἀνοίγω**, Φιλόστρ. 913, Ἐκκλ.

κατάνομαι, Παθ., (**ἄνω**, **ἀνύω**), φθείρομαι, ἀναλίσκομαι, σπαταλῶμαι, πολλὰ κατάνεται Ὀδ. Β, 58., Ρ, 537· μέτρα κατανομένων ἑνιαυτῶν = κατανυομένων, συμπληρουμένων, Ἄρατ. 464.

κατανομή, ἡ, νομή, βοσκή, τόποι νομῆς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 769, κτλ.

κατανομιστεύω, (νόμισμα), μεταποιῶ εἰς νόμισμα, κόπτω νόμισμα, ὁ δὲ διὰ τὴν σπάνιν χρημάτων, ὅσον εἶχε κόσμον κατανομιστεύσας Ἀντωνίῳ Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἱστ. 1. 18, 4· «κατανομιστεύσας· νόμισμα ἐργασάμενος» Σουίδ.

κατανομοθετέω, τίθημι νόμους, νομοθετῶ, Πλάτ. Νόμ. 861Β.

κατάνομος, κατὰ τὸν νόμον, νόμιμος, Ἐπιγρ., ἀντίθ. τῷ **παράνομος**.

κάτανος, ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἔτηκον τὰ μέταλλα, πρβλ. Λατ. catinus καὶ τὸ **κατάνη**.

κατανοσέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **νοσέω**, Βυζ.

κατάνοσος, λίαν ἀσθενής, Βυζ.

κατανοστέω, ἐπανέρχομαι ἐξ ἐξορίας, Πολύβ. 4. 17, 10.

κατανοσφίζομαι: μέσ. μέλλ. **-νοσφιοῦμαι**, ἀφαιρῶ τι δι' ἐμαυτόν, σφετερίζομαι, ὑπεξαιροῦμαι, τὰ δημόσια Διον. Ἁλ. 4. 11.

κατανοτιαῖος, **α**, **ον**, πρὸς νότον, πρὸς μεσημβρίαν ἐστραμμένος, Ἐπιγρ. Κρητ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2554, 124.

κατανοτίζω, νοτίζω, ὑγραίνω πολύ, κατὰ δὲ γόος ἅμα χαρᾷ τὸ σὸν νοτίζει βλέφαρον Εὐρ. Ι. Τ.

κατανουθετέω: μέλλ. **-ήσω**, μετ' αἰτ., ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **νουθετέω**· συνάπτει μετὰ τοῦ **παιδαγωγῶ** Συνέσ. 277Α.

κάτ-αντα, Ἐπίρρ. (ἐκ τοῦ **κατάντης**) κατωφερικῶς, πρὸς τὰ κάτω, ἐν τῷ περιφήμῳ στίχῳ πολλὰ δ' ἄναντα κάταντα πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον Ἰλ. Ψ. 116.

κατ-αντάω, κατέρχομαι εἴς τι, φθάνω, εἰς τὰ βασίλεια, ἐπὶ κοίτην, πρὸς ὅρος Διόδ. 4, 52., 3, 27· κτλ.· κ. εἰς ἑαυτούς, συναντῶνται πρόσωπον πρὸς πρόσωπον, Πολύβ. 30. 14, 3. **2)** ἐπὶ λόγου ἢ διηγήματος, τείνω εἰς ὡρισμένον τέλος, φθάνω, τελειώνω, εἴς τι, ἐπί τι Πολύβ. 4. 34, 2., 10. 37, 3, κτλ.· κ. ἐπὶ τὸν ὅρκον Διόδ. 1, 79· (πρβλ. **καταστρέφω**). **3)** ἐπὶ γεγονότων, ἐπέρχομαι, πᾶς δ' ἀγὼν ἐπ' ἐμὲ κατήντα Ἀλεξ. ἐν Ἀδήλ. 1, 13. συμβαίνω, φέρω ὡς ἀποτέλεσμα, Λατ. evadere, Πολύβ. 6. 4, 12· εἰς δοτικὴν κατήντησεν, συντάσσεται μετὰ δοτ., Ἀπολλ. π. συντάξ. 294, 2· τὰ κατηντηκότα εἰς ἐμέ, τὸ μέρος τῆς κληρονομίας ὅπερ ἀνήκει μοι, Ἐπιγραφ. **II.** μεταβ., κάμνω τι νὰ ἐπανέλθῃ, ἐπαναφέρω, εἰς ἑαυτὸν τὴν ἱερωσύνην Ἐβδ. (Β' Μακκ. Δ', 24).

καταντεσσάνδαλος (καὶ **κερβεροσάνδαλος**), δαίμων καταχθόνιος, ὃν ἐπεκαλοῦντο ἐν κατάραις Καρχηδονικαῖς τοῦ Γ' αἰῶνος μ. Χ., Mus. Rhen. 1900, n. 16, σ. 261.

κατάντημα, τό, τέλος, τέρμα, Ἐβδ. (Ψαλμ. ΙΗ', 7)· «ἐλαῖαι οὖσαι κατάντημα τοῦ ὄρμου», τέλος, πέρας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 1026· συμβάν.

κατάντην, Ἐπίρρ., = **κάταντα**, οὔτε ἄντην οὔτε κατάντην Θεμίστ. 168Β.

κατάντης, **ες**, (ἄντα) κατωφερής, ἀπόκρημνος, ἀπότομος, (ἀντίθ. τῷ **ἀνάντης** καὶ **προσάντης**), κατάντης ὁδὸς Ἀριστοφ. Βάτρ. 127· τόποι Ἀθήν.· γεώλοφος Θεόκρ.· εἰς τὰ κατάντη, πρὸς τὰ κάτω, κατωφερῆ, Ἱππ. π. Ἱητρεῖον 743· ἐπὶ κάταντες = κάταντα, Πλάτ. Τίμ. 77Ὁ· εἰς τὸ κάταντες πέτρας ἐπεκυλίνδουν Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 20· ἐν τῷ κατάντει αὐτόθι 4. 8, 37· ἀπὸ τοῦ κατάντους ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 8. 8· οὕτω, κάταντες κινεῖσθαι Ἀριστ. Φυσ. 7. 4, 2· τὰ κατάντη, ὡς Ἐπίρρ., Ξεν. Ἱππ. 8, 6, Ἱππαρχ. 8, 3, Κυν. 5, 17· τὰ κ. φέρεσθαι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 12, 9, κτλ. **II.** μεταφ., ὡς τὸ Λατ. pronus, κεκλιμένος, ἐπικλινής, ἐπιρρεπής, πρός τι Εὐρ. Ρῆσ. 318· κ. συμφορά, εὔκολος κ. πρὸς τὰ χείρονα Ἰλούτ. 2. 53Ὁ.

κατάντηστινι, Ἐπίρρ., βέλτιον κατ' ἄντηστιν, ἀντικρύ, ἐναντι, κατὰ πρόσωπον, Ὀδ. Υ. 387.

κατ-αντία, ἡ, ἡ κλίσις πρὸς τὰ κάτω, τὸ κρέμασθαι πρὸς τὰ κάτω, Ἱππ. π. Ἱητρεῖον 741· ὁ Γαλην. ἑρμηνεύει, τὴν κατάρροπον τῶν μελῶν θέσιν.

κατ-αντιβολέω, θερμῶς παρακαλῶ, ἱκετεύω, τινα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 523, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 2, 4.

καταντικρύ, πρόθ. μετὰ γεν., κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὰ κάτω ἔκτινος, καταντῖκρὺ τέγεος πέσε Ὀδ. Κ. 559, Λ. 64. **2)** παρ' Ἀττ. = τῷ Ὁμηρικῷ ἀντίκρυ, κατ' εὐθεῖαν ἀπέναντι, πρυτάνεων καταντῖκρὺ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 87· ἐς τά κ. Κυθήρων, εἰς τὰ μέρη τὰ ἀπέναντι τῶν Κυθήρων, Θουκ. 7. 26· κ. ἢ εἰσρεῖ ἐξέπεσεν, ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ μέρους ἔνθα .., Πλάτ. Φαίδων 112Ε· Σηστὸν κ. Ἀβύδου Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 5· μεταγεν. μετὰ δοτ., κ. τῇ θέσει Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 2, 21, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 32. **II.** ὡς Ἐπίρρ. τόπου, κατ' εὐθεῖαν ἀπέναντι, ἡ ἤπειρος ἡ κ. Θουκ. 1. 136· ἐν τῷ κ. προστῆναί τινι Πλάτ. Εὐθύδ. 274C, πρβλ. Πρωτ. 315C· εἰς τὸ κ. τοῦ σπηλαίου, εἰς τὴν ἀπέναντι πλευρὰν τοῦ σπηλαίου, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 515Α· ἐκ τοῦ κ., ἐκ τοῦ ἀπέναντι μέρους, αὐτόθι Β· κ. ὁρᾶν, βλέπω κατὰ πρόσωπον, ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 169C· πρὸς τὸ κ. κεῖσθαι Πολύβ. 4. 39, 6. **2)** κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, ἐντελῶς, πέρα καὶ πέρα, τοπικῶς τε καὶ μεταφ., Πλαταιεῖς καταντικρὺ Βοιωτοί, φανερά, Θουκ. 7, 57· εἰς τὸ κ. Πλάτ. Φαίδων 72Β, Λυσ. 207Α· ἐπὶ τὸ κ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 10· κ. καὶ κατὰ τὸ εὐθύ, κατ' εὐθεῖαν, Πλάτ. Θεαίτ. 194Β· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 444. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε **ἀντικρύ**].

κατ-αντίον, ἐπίρρ., κατέναντι, ἀκριβῶς ἀπέναντι, μετὰ γεν., Ἡρόδ. 6. 103, 118· ὡσαύτως μετὰ δοτ., 7, 33· ἀπολ., χὠ κ. Θανών, ἀπέναντι αὐτοῦ, Σοφ. Ἀντιγ. 512, πρβλ. Ἀνθ. Πλαν. 4, 95· — ὡσαύτως, **καταντία** Ἀγησιάναξ π. Πλουτ. 2, 921Β, Ὀππ. Ἁλ. 2, 555.

κατ-αντιπέρᾱς = **καταντικρὺ** ΙΙ, μετὰ γεν., Ξεν. Ἀν. 1. 1, 9· διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ κατ' ἀντιπέραν αὐτόθι 4. 8, 3, Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 42· — καταντίπερα Μανέθων 4, 188.— Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 246 κέξ.

κατ-αντιπνέω, πνέω ἀκριβῶς ἐναντίον, Εὐμάθ. σ. 245.

κατ-αντλέω, ἐπιχέω ὕδωρ ἢ ὑγρὸν μετὰ πολλῆς ἀφθονίας ἐπί τινος ὑποκειμένου, Ἄλεξ. ἐν «Ἡσ.» 1· «τὸ αἰονᾶν Ἀττικόν· τὸ καταντλεῖν Ἑλληνικόν» Μοῖρις· — μεταφ., κατακλύζω διὰ φλυαρίας, «πνίγω μὲ τὰ λόγια», τινὸς Ἀριστοφ. Σφ. 483· οὕτω, κ. λόγον κατὰ τῶν ὤτων ὥσπερ βαλανεὺς Πλάτ. Πολ. 344Ὁ· γέλωτα καταντλήσομεν τῆς φιλοσοφίας αὐτόθι 536Β· τὰ ποιήματα ἡμῶν κ., ἐπιχέει ἄνωθεν ἡμῶν χείμαρρον ποιημάτων, μᾶς καταπνίγει δι' αὐτῶν, ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 204Ὁ· ἱερείων πολλῶν αἵματι τὴν ὁδὸν κ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 4, 10· καὶ τὸ παθητ., κατηντλῆσθαι σφοδροῖς λόγοις Ἀθήν. 221Α· καταντλοῦμαι μύροις Ἰώσηπ. **2)** λούω, καταβρέχω, πλύνω μὲ ὕδωρ (συνηθες τοῖς ἰατροῖς, ὡς καὶ τὸ **ἐπαντλεῖν**), κ. ὕδατι θερμῷ ἢ ἐλαίῳ τὸ πεπονθὸς μόριον Γαλην. (;)· κ. θαλάσσῃ τὰ ἕλκη Διοσκ.· καὶ Παθ., ἔλαιον καταντλεῖται, χάριν θεραπείας, Ἀφροδ. πρβλ. 1. 50.

κατάντλημα (καὶ **ἐπάντλημα**), τό, πλύσιμον, διὰ θερμοῦ μάλιστα ὕδατος πρὸς θεραπείαν, λουτρὸν δι' ἐπιχύσεως, αἰονήματα τὰ καταντλήματα φασὶν ἰατροὶ Ἐτυμ. Μέγ.· κατάντλημα ποδάγρας ἄριστον τὸ ἀφέψημα τῶν φύλλων Διοσκ. 1, 135· ἐν καταντλήμασι καὶ πυριάσεσιν ὁ αὐτ.· καταντλήμασι καὶ περιπλάσμασιν ἀπαλοῖς Βασίλ.· ἐπαντλεῖν κ. Γαλην. 14, 227, 6.

κατάντλησις, **εως** (καὶ **ἐπάντλησις**), ἡ, λουτρὸν δι' ἐπιχύσεως, τὸ καταντλεῖν, καταβρέχειν, λουτρὰ καὶ καταντλήσεις καὶ ἐμβροχαὶ Ἀντυλλ. παρὰ Στοβ. 101, 23.

καταντλητέον, δεῖ καταντλεῖν, πρέπει νὰ καταβρέχῃ τίς τι, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. 248 Matth., ὕδατι κ. Γεωπ. 16. 1, 7.

κάταντλος, **ον**, = **ὑπέραντλος**, κ. σκάφος, πλῆρες ὕδατος, Πολυδ. Α', 113.

καταντροκύ, = καταντικρύ, Ἐπιγρ. Dittenb. 537, 88· πρβλ. **ἀπαντροκύ**, 587, 25.

κατ-αντύγώδης, **ες**, (εἶδος) ὡς ἄντυξ, στρογγύλος, Νικήτ. Χρον. 329D.

κατανυγή = **κατάνυξις**, ἴδε **κατανύσσομαι**.

κατανυκτικός, **ή**, **όν**, ὁ κατανύσσων, ὁ διεγείρων κατάνυξιν, ὁ κεντῶν τὴν καρδίαν, Ἐκκλ.· — «κατανυκτικόν· γοερὸν» Σουίδ.

κατανυκτός, **όν**, συγκεινηθείς, κεντηθείς ἐσωτερικῶς, καρδία Ἐκκλ.

κατανυμφεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **νυμφεύω**, Μένανδρ. π. Ἐπιδεικτ. ἐν Ρητ. ἐκδ. Speng. τ. ΙΙΙ. σ. 409.

κατάνυξις, **εως**, ἡ (κατανύσσω), κέντησις, βαθεῖα λύπη τὴν καρδίαν ἐγγίζουσα, κεντοῦσα· ἔτι «τὴν ἕξιν τῆς ψυχῆς τὴν ἀνιάτως ἔχουσαν καὶ ἀμεταθέτως· πνεῦμα κατανύξεως, ὀφθαλμοὺς τοῦ μὴ βλέπειν» Ἐπιστ. π. Ρωμ. ια', 8, Ἰω. Χρυσ. 7. 450· ἐκθάμβωσις, νάρκη τῆς ψυχῆς, λήθαργος.

κατανύσσω (Ἀττ. **-ττω**), μέσ., **κατανύσσομαι**: ἀόρ. β' **-ενύγην** [ῠ], κεντῶν σχίζω, καθ' ὑπερβολὴν συγκινῶ, κεντῶ, μέσ., διεγείρομαι, συγκινοῦμαι, λυποῦμαι, μεταφορ., κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ Πράξ. Ἀπ. β', 37, πρβλ. Ἐβδ. (Γεν. ΔΔ', 7), Μαλαλ. 199Α, 234C· κατανύσσεται ἐς ψυχὴν (συνών. τοῦ κνήθω, κνίζω, δάκνω, κατακλῶ τὴν καρδίαν)· οὕτω, μεταμέλειαν αἱμάσσουσαν, ἀεὶ καὶ νύσσουσαν Πλούτ. 2. 476Γ. **II.** θαμβοῦμαι, ναρκοῦμαι, κοιμῶμαι, Ἐβδ. (Ψαλμ. Δ', 5. κ. ἀλλ.)· τηρῶ σιγήν, αὐτόθι (Λευιτ. Γ', 3)· — πρβλ. **κατάνυξις**, **εως**· πρβλ. ἑρμην. Ἰω. Χρυσοστ., οὐ μὴ κατανυγῶ = οὐ μὴ μεταστῶ, οὐ μεταβληθῶ καταπλαγῶ, Ψαλμ. ΚΘ', 15· καὶ **κατανῦγή**· — ὁ Ἡσύχ. ἔχει «κατανένυγμαι· λελύπημαι, ἡσύχασα» καὶ «κατάνυξις· λύπη, ἡσυχία».

κατανυστάζω: (καὶ **ἐπινυστάζω**), ἀόρ. **κατενύσταξα** Πολυδ. Β', 67, νυστάζων κλίνω τὴν κεφαλήν, ἀποκοιμῶμαι, Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 22· μεταφορ., ὀκνηρεύομαι ἐν τῇ ἐργασίᾳ ἢ ἐργάζομαι ὡς οἱ κατανυστάζοντες, Πολυδ. Γ', 112. **II.** μεταβ., κοιμίζω, ναναρίζω τινά, καταβαυκαλῶ καὶ κατανυστάζω Ἀλ. π. Ζ. 14. 20.

κατ-ᾰνύω, Ἀττ. -τω, (καὶ **καθανύω** Ἀττ., Φρύνιχ. ἐν Βεκ. Ἀν. 14, 17), Ξεν. Κύρ. 8. 6, 17: μέλλ. **-ανύσω** [ῠ]. Φέρω ἐντελῶς εἰς πέρας· ἰδίως, **1)** ὑπάγω, διέρχομαι· ἀπόστασίν τινα, τὸν προκείμενον δρόμον Ἡρόδ. 8. 98· ἐν μακρημερίῃ ὁργυιάς ὁ αὐτ. 4. 86· δυσὶν ἡμέραιν ὁδὸν ἐν μιᾷ Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 49, κτλ.· σταδίους νυκτὸς κατηνυκὼς ἑπτακοσίους Πλουτ. Δίων 49, ἀκολούθως, **2)** (παραλειπομένης τῆς αἰτ.) ἀμεταβ., φθάνω εἴς τινα, κατήνυσαν νηῒ ἐς Λῆμνον Ἡρόδ. 6. 140, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 20· (τούτου συνών. τὸ **καταίρω, κατάγομαι**)· ὡσαύτως μετὰ γεν., φίλης γάρ προξένου (δηλ. ἐς οἶκον) κατήνυσαν, ἔχουσιν ἔλθει εἰς .., Σοφ. Ἠλ. 1451· οὕτως, ὀλοίμαν πρὶν σᾶν .. κατανύσαι φρενῶν, πρὶν ἢ φθάσω εἰς τὸν σκοπόν σου, Εὐρ. Ἱππ. 365. **II.** ἐπιδιώκω καὶ ἐκτελῶ, τάδε ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 1163· κ. αἷμα, φονεύω, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 89· — ἐν Σοφ. Ο. Κ. 432, κατήνεσαν, ἐκ διορθώσεως κατὰ νεώτερα Ἀντίγραφα.— καὶ τὸ Μέσ. μετ' ἐνεργητ. σημασ., = ἐκτελεῖν, ἀνὴρ γενόμενος ἐκ προγόνων λαμπρῶν καὶ πολλὰ τῇ πατρίδι ἡμῶν κατανυσαμένων ἐν ἀρχαῖς Ἐπιγρ.· — Παθ., (ἐκ)πληροῦμαι, ἐπὶ χρησμῶν, τὸ τέρας κατηνύσθη Δαμασκ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 340. 11. **III.** παρέχω, χορηγῶ, ὑποζυγίοις χόρτον Πολύβ. 9. 4, 3. **2)** καταναλίσκω, ὁ λιμὸς καὶ ὁ πόλεμος κατήνυσαν ὅσα .. Συνεσ. Ἐπ. 73· πρβλ. **κατάνομαι.**

κατανωτιαῖος, α, ον, κατὰ τὰ νῶτα, ἐπὶ τῶν νώτων, αἱ ἠνίαι κατανωτιαῖαι, ὡς ἐκτεινόμεναι κατὰ μῆκος τῶν νώτων τῶν ἵππων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς διὰ τοῦ ῥυμοῦ, ἀλλ' ὁ Βεκκῆρος διώρθωσεν εἰς κατανωτιδίους, Πολυδ. Α', 148, Συλλ. Ἐπιγρ. 2554. Η. 124.

κατανωτίζομαι, ἀποθ., βάλλω τι ἐπὶ τῶν νώτων μου καὶ φέρω αὐτὸ ὡς φόρεμα, Λουκ. Λεξιφ. 5, Πλούτ. 2. 924C· τὴν συνήθη παρδαλέην κατανωτισάμενος Νικήτ. Χρον. 89. **II.** βάλλω ὄπισθεν τῶν νώτων μου, στρέφω τὰ νῶτά μου πρός τινα, ἀπορρίπτω, καταφρονῶ, Δαμασκ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 346. 14.

κατανωτιστής, οῦ, ὁ, ὁ κατανωτιζόμενός τι, καταφρονητής, παντὸς δικαίου κ. Δείναρχ. σ. 15.

καταξαίνω· μέλλ. **-ξᾰνῶ**, ἐντελῶς ξαίνω ἢ κτενίζω, «λαναρίζω», κυρ. ἐπὶ τῶν ἐρίων, καταξῆναι Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 52.— Παθ., εἴρια κατεξασμένα Ἱππ. 881G· πέτρα κατεξαμμένη καὶ κατὰ μέσα οἴκους ἔχουσα, κεκομμένη, ἥτις ἐκοιλάνθη, Διόδ. 17. 71 (ἐντεῦθεν διορθωτέον, λίθους καταξαίνωσι ἐν 1. 98)· συνάπτεται μετὰ τοῦ κατεργάσασθαι, ἐπὶ τῶν γλυπτῶν. **2)** σπαράττω εἰς τεμάχια, σχίζω εἰς λωρίδας, ἀναλύω, «κομματιάζω», πλόκους κόμης Εὐρ. Ἰων 1267· πολλοὺς αἰ σαὶ καταξανοῦσι .. χέρες Λυκόφρων 300· οὕτω, καταξαίνειν τινὰ εἰς φοινικίδα, «αἱμάσσειν αὐτὸν λίθοις ὥστε φοινικοῦν ποιῆσαι τὸ σῶμα αὐτοῦ» (Σχολ.), ἡ μεταφορὰ ἐκ τῶν ἐρίων, ἅτινα ξαίνονται διὰ τὴν φοινικίδα ἐσθῆτα, ὅθεν καὶ τὸ ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 320.— Παθ., πέτροισι καταξανθεὶς θανεῖν, λιθοβοληθείς, συντριφθείς, Σοφ. Αἴ. 728· πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς Εὐρ. Φοίν. 1145· πέτραις καταξανθέντες ὀστέων ῥαφάς ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 503· πυρὶ καταξανθεὶς ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 285· καὶ καταξάνας τὸ σῶμα (δηλ. πληγαῖς) Χρυσόστ., ὅπερ ἀλλαχοῦ προστίθεται, πληγαῖς καταξαινόμενοι, καταμαστιζόμενοι. **3)** κατατρίβω, φθείρω, μεταφορ., Λατ. atterere, πνοαί .. τρίβω κατέξαινον ἄνθος Ἀργείων Αἰσχύλ. Ἀγ. 197· Παθ., κατεξάνθην πόνοις Εὐρ. Μήδ. 1030· δακρύοις Τρῳ. 509· ὡς ἀσθενεῖ καὶ κατέξανται δέμας ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 274· ὅπλα κατέξανται, ἔχουσι φθαρῆ διὰ τῆς χρήσεως, Διόδ. 17. 94· ἐν τοῖς ὀρύγμασι καταξαινόμενοι τὰ σώματα ὁ αὐτ. 5. 38· ὀδυρμοῖς καταξαίνειν τὴν ψυχὴν Βασίλ.

κατάξανσις, εως, ἡ, τὸ καταξαίνειν, τὸ κατασπαράττειν, σπαραγμός, στρεβλώσεσι καὶ καταξάνσεσι τῶν πλευρῶν Εὐσ. π. Μαρτ. 1. 1, 3 (μετὰ τὸ βιβλ. 8).

καταξενόω, ὑποδέχομαι τὸν ξένον, φιλοξένως, καὶ **καταξενόομαι**, γίνομαι δεκτὸς ὡς ξένος, φιλοξενοῦμαι, κατεξενωμένος Αἰσχύλ. Χο. 706.

καταξίσματα, τά, μικρὰ τεμάχια, ῥινίσματα, πελεκήματα, διὰ ταύτης ὁ Σουΐδ. ἑρμηνεύει τὴν λ. **μύγματα.**

καταξεστικῶς, ἐπίρρ., (**καταξέω**), ξεστά, σπαρακτικῶς, ἀμυκτικῶς καὶ κ. ἐμφῦσα τῷ ἄρρενι Σχολ. Νικ. Θηρ. 131.

καταξέω· μέλλ. **-ξέσω**, ξέω πολύ, καλῶς στιλβώνω (ἐν τῇ τέχνῃ), ὅταν δὲ πρισθῇ καὶ καταξεσθῇ τὰ κέρατα, γίνεται διαφανῆ Πλούτ. 2. 953B. **2)** = **καταξαίνω** 2, ξεσχίζω, σπαράσσω, σιδηροῖς ὄνυξι τὰς πλευρὰς κ. Ἐκκλ. **II.** κοσμῶ, δι' ἀναγλύφων, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 104.

καταξηραίνω, ἐντελῶς ξηραίνω, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 30.— Παθ., Πλάτ. Τίμ. 76A, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 3, 18· κατεξηράνθαι Θεόφρ., κατεξηραμμένου τοῦ σώματος ὁ αὐτ.

κατάξηρος, ον, λίαν ξηρός, κατεξηραμμένος, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 10, 5, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 18, 3, κλ.· τὸ κατάξηρον τῆς ἐπιθυμίας, ἡ διάπυρος, ἡ φλεγμαίνουσα, Ἀλκίφρων 1. 22., 3. 35.

καταξήρως, Ἐπίρρ., ἐντελῶς ξηρῶς, Ὠριγέν. Φιλοσοφούμ.

καταξίαιρ χάριτερ, καταξίας χάριτας, Ἐπιγρ. Ὀλυμπ.

καταξίανς χάριτανς, καταξίας χάριτας, Ἐπιγρ. Κνωσίων ἐν Δήλῳ· καὶ ἐν ἄλλαις Κρητικαῖς ἐπιγραφ. εὑρηται ἡ κατάληξις τῆς αἰτιατ. πληθ. ανς = ας, π.χ. τὸνς φοίνικανς = τοὺς φοίνικας κλπ.

κατ-αξιο-πιστεύομαι, ἀποθ., τὸ πρὸς ἐμὲ ἀξιόπιστον μεταχειρίζομαι κατ' ἄλλου, ἢ διαβάλλω τινά, ἢ κακὴν ὑπόληψιν ἔχω εἰς τὸ ἀξιόπιστόν τινος, ἵνα δὲ μὴ δόξωμεν τῶν τηλικούτων ἀνδρῶν κ. μνησθησόμεθα... Πολύβ. 12. 17, 1· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 567.

κατ-άξιος, ον, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἄξιος**, ἐντελῶς ἢ λίαν ἄξιός τινος (ἀντίθετ. **ἀνάξιος**), Λατ. condignus, μετὰ γεν., Σοφ. Φ. 1009· ἀπολ., Εὐρ. Ἠλ. 46· χάριτας τὰς κατ. ἀποδιδόναι, τύπος τις κοινὸς ἐν Ἐπιγραφαῖς, Keil Inscrr. Boeot. IV b. 14, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2671. 50· εὑρηται ἐν ἐπιγραφαῖς, καταξίους τιμὰς καὶ καταξίας θυσίας Dittenb. (οὕτω, καταξίως τιμηθῆναι τῶν εὐεργεσιῶν αὐτόν· 108.21)· πρβλ. **ἀντάξιος.** Ἐπίρρ. **-ξίως**, Σοφ. Ο. Κ. 911, Πολύβ. 1. 88, 5, κτλ.· οὐδ. πληθ. ὡς Ἐπίρρ., Ἀνθ. Π. 3. 14· καὶ πιθανῶς διορθωτέον: κατάξι' ἂν (κατὰ τὸν Monk) ἐν Σοφ. Ἠλ. 800.

κατ-αξιόω, θεωρῶ ἄξιον τιμῆς, ἀξιῶ, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Πλάτ. Τίμ. 30C· κ. ταύτην μετέχειν τῆς πόλεως Δημ. 1383. 11· μετὰ γεν. πράγμ., θεωρῶ ἄξιον πράγματός τινος, τιμῶ, Πολύβ. 1. 23, 3· τινὰ πρεσβείας κ. 12. 11, 8. — «οἱ δὲ οὐ καταξιοῦντες τὸν Τίμαρχον διὰ τὸ συνειδέναι, τίς ἦν οὐ προσεδέξαντο» Σουΐδ.— Μέσ., οὔτε νιν .. Δίκη προσεῖδε καὶ κατηξιώσατο, δὲν ηὐνόησε, δὲν ἐξετίμησε πολύ (οὐδὲ προσιδεῖν κατηξιώσατο) Αἰσχύλ. Θῆβ. 667.— Παθ., ἔργον ἐμφανὲς καὶ κατηξιωμένον Πολύβ. 5. 83, 4. **II.** ὡς τὸ **κελεύω** ἢ **λέγω**, Λατ. jubeo valere, πολλὰ χαίρειν ξυμφορᾶις καταξιῶ Αἰσχύλ. Ἀγ. 572· σύ τοι κατηξίωσας, σὺ τὸ ἠθέλησας, (ἐπὶ κακῆς σημασ.), Σοφ. Φ. 1095.

κάτ-αξις, Ἰων. -ηξις, εως, ἡ, κάταγμα, (**κατάγνυμι**), σύντριψις, Ἱππ. Κερ. Τρωμ. 900, κ. ἀλλ.· κάταξις τοῦ σκέλους, τοῦ κεραμίου, ὀστῶν Ἀρτεμίδ. κλ., διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ **θραῦσις**, ὅτι ἡ μὲν κάτ. εἶνε διαίρεσις καὶ χωρισμὸς εἰς μεγάλα μέρη, θραῦσις δὲ ἡ εἰς τὰ τυχόντα καὶ πλείω δυοῖν Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 9.

καταξίως, ἐπίρρ., ὅπως ἀξίζει, κατ' ἀξίαν, κ. τινός.

καταξίωσις, εως, ἡ, ἐκτίμησις ἢ σεβασμὸς πρός τινα, τινος Πολύβ. 1. 78, 1· συνάπτ. μετὰ τοῦ **κατάπληξις**, ὁ αὐτ. 8. 22, 4.

καταξοάν, τοῦ προδόμου, κρηπῖδος, τοῦ σακοῦ ἐξ Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρ., τὸ **καταξέειν**, ἡ στιλβωσις, πρβλ. ῥ. **καταξέω.**

κατάξυλος, ον, κεκαλυμμένος ὑπὸ δάσους, «πολύξυλος» Σχολ. εἰς Ἰλ. Λ. 155 (πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ ἄξυλος ὕλη).

καταξύλωσις = **ξύλωσις**, Ἐπιγρ. Ἐπιδ., τὸ κόπτειν ξύλα διὰ τὴν κατασκευήν.

καταξυράω, ἐντελῶς ξυρίζω, κείρω μέχρι τῆς ἐπιδερμίδος, κατεξυρημένος τὸν πώγωνα Κτησίας παρ' Ἀθην. 529A· κατεξυρημένος τε καὶ καθυπεστιδισμένος τὼ ὀφθαλμὼ Νικολ. Δαμ. 429 ἔκδ. Vales.· καλῶς ἐξυρισμένος καὶ μὲ στίμμι ἠλειμμένος.

κατάξῡσις, εως, ἡ, ξύσιμον, τὸ τσουγγράνισμα, Ἀπολλ. Λεξ. ἐν λ. **γραπτῦς**, ἔνθα ἑρμηνεύει τὴν λέξιν ταύτην διὰ τοῦ «ἀμύξεις, καταξύσεις».

καταξυσμή, ἡ, κατάξυσις, ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει «ὀρυφή, ἀμυχή».

καταξυσμός, ὁ, τὸ καταξύειν, γλυφή, τετορνευμένον τέχνημα.

καταξύω· μέλλ. **-ύσω** [ῠ], ξύω πολύ, ξύων φθείρω, Ἱππ. Κερ. Τρ. 911· ξύνων ἀφίνω ἴχνος, σημειώνω, γραφίδεσσι, κ., γράφειν, Ἑλλην. Ἐπιγρ. 1028. 11· προσέτι, καταμύσσω, κατασχάζω, καθαιματῶ, οἱ δὲ μαστιγοῦντες, οἱ δὲ χαριέστατοι καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξύοντες Λουκ. Νιγρ. 27. **II.** στιλβώνω, ὡς τὸ **καταξέω** Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 15, 2, Ἀγαθαρχ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 448, 4, Διόδ. 2, 13.

καταΓοικίδεσθαι = **κατοικίζεσθαι**, Ἐπιγρ. Κρητ.

κατάορος, ον, Δωρ. ἀντὶ **κατήορος**, Εὐρ. Τρῳ. 1097.

καταπᾰγῐδεύω, συλλαμβάνω ὡς ἐν παγίδι, Ευμάθ. σελ. 133.

καταπᾰγίως, ἐπίρρ., συνεχῶς, διαρκῶς, μονίμως, πόλιν κ. οἰκεῖν Ἰσοκρ. ἐν Ἀντιδ. § 167.

καταπαγκρᾰτιάζω, νικῶ ἐν τῷ παγκρατίῳ, Φίλ. 1. 681· καταβάλλω τινὰ παλαίων, τινὰ ὁ αὐτ. 2, 348.

καταπᾰθής, ές, λίαν ἐμπαθής, πάθος καὶ θυμὸν ἔχω, Ἀνν. Κομν.

καταπαιγμός, οῦ, ὁ, ἐμπαιγμός, περίγελως, Ἀπολλών. ἐν Λεξ. ἐν λ. **μωμήσονται**, μῶμος γὰρ ὁ μετὰ ψόγου καταπαιγμός.

καταπαιδεραστέω, δαπανῶ ἢ σπαταλῶ εἰς παιδεραστίαν (εἰς τοὺς ἔρωτας τῶν παίδων), οἶκον καταπεπαιδεραστηκέναι Ἰσαῖ. 82, 32· πρβλ. **καταπορνεύω, καταπορνοκοπῶ.**

καταπαίζω, μέλλ. **-παίξομαι**, ἐμπαίζω, περιγελῶ τινα, μετὰ γεν. χαριεντίζει καὶ καταπαίζεις ἡμῶν καὶ βωμολοχεύει Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 2. 12, Ἀνθ. Π. 5, 40, Σέξτ. Ἐμπ., κτλ.· ὡσαύτως μετ' αἰτ., κ. αὐτὸν καὶ ἐπέσκωπτον σκληρῶς Διογ. Α. 2, 136· — Παθ., καταπαιχθήσεται ἐπ' αὐτοῦ, θὰ γίνωσιν ἀστεϊσμοὶ ἐπ' αὐτοῦ, θὰ ἐμπαιχθῇ αὐτός, Εὐστ. Πονημάτ. 122, 52· ὁ Ἀπολλ. ἐν Λεξ. Ὁμήρ. μωμήσονται οἱονεὶ καταπαίξονται.

καταπαίω, κτυπῶ μετὰ δυνάμεως, κυρίως, παίω καταφέρων τὰς πληγάς· ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει «μαστίζει, τιμωρεῖται».

καταπακτός, ή, όν, (καταπήγνυμι), εὑρισκόμενον μόνον ἐν τῇ φράσει καταπακτὴ θύρα, κλείουσα πρὸς τὰ κάτω, «κλαβανή», θύρη κ. διὰ τῶν ἰκρίων κάτω φέρουσα ἐς τὴν λίμνην .., ὅταν τὴν κ. θύρην ἀνακλίνῃ Ἡρόδ. 5, 16· ἀλλ' ὁ Ἰων. τύπος θὰ ἦτο καταπηκτή καὶ ἴσως δικαίως ὁ Reiske διώρθωσε καταρρακτή, ὁ δὲ Brunck νομίζει τὴν καταπακτὴν θ. ὅτι εἶναι αἱ ὁμηρικαὶ θύραι πυκναὶ καὶ πύλαι εὖ ἀραρυῖαι.

καταπαλαιόομαι, Ηαθ., γίνομαι παλαιός, γηράσκω, Γαλην. 12, 208.

καταπάλαισις = **καταπαλαίειν**, ἡ κατανίκησις.

καταπάλαίω, καταρρίπτω ἐν τῇ πάλῃ, παλαίων καταβάλλω, νικῶ τινα (καταγωνίζομαί τινα), εὐάθλους δέκα Ἀριστοφ. Ἀχ. 710· μεταφ., καταρρίπτω, ἀναιρῶ, νικῶ, κ. λόγους Εὐρ. Ι. Α. 1013· τὰ ῥηθέντα Πλάτ. Πολ. 362D· κ. πάθος λόγῳ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 475· Ηαθ., καταπαλαισθεὶς ὑπὸ θανάτου τοῦ ἀμαχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν Λουκ. Χάρ. ἢ Ἐπισκοπ. 8.

καταπάλλομαι, μέσ., μετὰ παλμοῦ, μεθ' ὁρμῆς φέρομαι πρὸς τὰ κάτω, καταπηδῶ, οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο (ἐπ. συγκεκομ. τύπος ἀντὶ τοῦ ἀορ. 6' **κατεπάλετο**) Ἰλ. Τ. 351· διότι ἂν ὁ τύπος οὗτος ἀναφέρηται εἰς τὸ ῥῆμ. **κατεφάλλομαι**. θὰ ἐγράφετο προπερισπ. **κατεπᾶλτο**. πρβλ. **ἀνέπαλτο**, **κατεφάλλομαι**· — ἀόρ. α', ἑοῦ κατεπήλατο δίφρου Νόνν. Δ. 18, 13· πέτρης ἐκ δισσῆς καταπάλμενον ὕδωρ, ὅπερ δὲν πρέπει νὰ μεταβληθῇ εἰς κατεπάλμενον, ὁ αὐτ. 48, 614. **II**. δυνατὰ κτυπῶ, πυκνὸν μοι τὸ περικάρδιον κατεπάλλετο, ἠσθάνετο δυνατὸν καρδιοχτύπι, Εὐμάθ. σ. 89.

καταπαλτ-αφέτης, -αφεσία, ἴδε **καταπελτ-**.

καταπάλτης, ου, ὁ, = **καταπέλτης**, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. 64. 4 (ἔκδ. Blass), Ἡσύχ., πρβλ. Κόντου ἐν Ἀθηνᾶς Τόμ. Δ', σ. 111.

κατάπαλτος, καταπαλθείς, ἐκτιναχθείς, Ἀριστ. 2. 345, 12.

καταπαννῠχίζω, ἐνεργ., κάμνω τινὰ νὰ διέλθῃ ὅλην τὴν νύκτα ἄγρυπνος, τοὺς ἐραστὰς κακῶς καταπαννυχίσασαι Ἀλκίφρων 1, 39· Μέσ., κατεπαννυχίζετο, διήρχετο τὴν νύκτα ἀγρυπνῶν, Θεοφύλ. Σιμ.

καταπᾰνουργέομαι, καὶ παρὰ Κυρίλλ. **-εύομαι**, ἀποθ., ἐνεργῶ, φέρομαι πανούργως (χρῶμαι πανουργίαις κατά τινος), ἐπί τινα κ. γνώμην Ἑβδ. (Ψαλμ. ΠΒ, 3)· ἐπί τινι Βυζ.· ὡσαύτως μετ' αἰτ., διὰ τῆς πανουργίας καὶ δολιότητος ὑπερβαίνω ἢ ἀπατῶ τινα, Βασίλ.

καταπάομαι, ἀποθ., κτῶμαι κυριαρχίαν ἐπί τινος· ὁ Ἡσύχ. μόνον τὸν ἀόρ. ἔχει «**κατεπάσατο**, κατεκτήσατο».

καταπαραλλήλως, ἐπίρρ., κατὰ παράλληλον κίνησιν, Πυθαγ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 440.

καταπαρμός, ὁ, = τῷ ἑπομ., Σωρ. Ἐφ. ἔκδ. Erm. σ. 288.

κατάπαρσις, ἡ, (καταπείρω), διατρύπησις, τρύπημα, δι' ἀγκίστρων κ. Παῦλ. Αἰγ. 6, 64.

κατάπασμα, τό, ὅ,τι τις καταπάσσει, κόνις τὴν ὁποίαν καταπάσσει τις ἐπί τινος, Παῦλ. Αἰγ. 7, 13.

καταπάσσω, Ἀττ., **-ττω**, μέλλ. **-άσω**· — πάσσω τι κατά τινος, καταρραντίζω, ἐπιπάσσω, «καταπασπαλίζω», πάντα καταπάσω βουλευματίων καὶ γνωμιδίων καὶ νοιδίων, συνεπάχθη οὕτω διότι σημαίνει: πληρώσω, καταπληρώσω τινὰ διὰ τῶν .., Ἀριστοφ. Ἱππ. 99· (Σουΐδ. «καταποικιλῶ, πληρώσω»), ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ δοτ. πράγμ., ἀψινθίῳ κ. μέλι Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 160· γῇ τὰς κεφαλὰς κατ. Ἑβδ. (Β' Μακκ. Ι', 25)· μυρρίναις τὴν ὁδὸν Εὐμάθ., πρβλ. **κατάπαστος**. — Ηαθ., καταπαττόμενος παιπάλῃ γενήσομαι Ἀριστοφ. Νεφ. 262. — Μέσ., καταπάττεσθαι τὰς κεφαλὰς πηλῷ, τὰς ἰδίας των κεφαλάς, Διόδ. 1, 71. **II**. μετ' αἰτ. πράγμ., ἐπιρρίπτω, ἄνθος χαλκοῦ Ἱππ. 884D· ἄλευρα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 59· κατὰ τῆς τραπέζης κ. τέφραν Ἀριστοφ. Νεφ. 177. — Μέσ., καταπάττεσθαι τῆς κεφαλῆς κόνιν, κατὰ τῆς ἰδίας κεφαλῆς ῥίπτειν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 21. 3· γῆν ἐπὶ τὴν κεφαλήν Ἑβδ. (Ἰὼβ Α', 20, διάφ. γραφ.). — Περὶ τοῦ Ἀππ. Καρχηδ. 129, ἴδε **κατάσσω**.

καταπαστέον, ῥημ. ἐπίθ., «πρέπει τις νὰ πασπαλίσῃ», νὰ καταπάσῃ, κ. τῇ μολόχῃ Ὀρειβ. 301 Matth.

κατάπαστος, ον, κατερραντισμένος, πασπαλισμένος, κεκαλυμμένος, στεφάνοις Ἀριστοφ. Ἱππ. 502· κατάμεστος, ἡδυσματίοις Τηλεκλείδ. «ἐν Ἀμφικτ.» 1, πρβλ. Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 321C· **2)** κεντημένος, πεποικιλμένος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 968· ἀλουργὶς κ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 968· χιτῶν χρυσῷ κ. Δίων Κ. 72, 17· χρυσαῖς ἀκτῖσι Ἡλιόδ., πρβλ. 10, 9· κ. χιτῶνες ἀγαλμάτων Ἀριστείδ. 1, 231· «καππαστὸν· ποικίλον» Ἡσύχ.

καταπᾰτᾰγέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **παταγέω**, πολὺ κτυπῶ, τὰ στέρνα Εὐμάθ. σ. 378.

καταπᾰτέω, πατῶ ὑπὸ τοὺς πόδας μου, ἐπέπιπτόν τε ἀλλήλοις καὶ κατεπάτουν Θουκ. 7. 84, κτλ.· ὑσὶ τὸ σπέρμα κ., καταπατῶ τὸν σπόρον διὰ χοίρων (δηλ. βάλλω τοὺς χοίρους νὰ καταπατήσωσιν), Ἡρόδ. 2. 14· κ. τῇ ἵππῳ τοὺς Ἕλληνας Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 12. — Ηαθ., καταπατηθῆναι ὑπὸ τοῦ στρατοῦ ὁ αὐτ. 7. 173, 223, Θουκ. 5. 72, Δημ. 88. 1., 918. 12· καταπατούμενοι ὑπ' ἀλλήλων ἀπεπνίγοντο Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 11. **2)** μεταφ., κατὰ δ' ὅρκια πιστὰ πάτησαν Ἰλ. Δ. 157· ὁ Εὐστάθ. παρατηρεῖ ὅτι «εἶναι ὁριμώτερον τοῦ δηλήσασθαι καὶ πημῆναι τὰ ὅρκια, διότι σημαίνει οἱονεὶ ῥῆψαι εἰς πάτον δηλ. τρίβον καὶ ἐπεμβῆναι ὑβριστικῶς»· κ. τοὺς νόμους Πλάτ. Νόμ. 714A· τὰ γράμματα Γοργ. 481A· ὁ Λουκ. ἀντιθέτει τὸ καταπατεῖν πρὸς τὸ ζηλοῦν (Λεξιφ. 23)· καταπεπάτηται τὰ ἅγιά σου καὶ βεβήλωται Ἑβδ. (Μακκ. Δ', 3, 52).

καταπάτημα, τό, τὸ ὑπὸ τοὺς πόδας καταπατούμενον, κυρίως καὶ μεταφορ., Ἑβδ. (Θρῆν. Β', 8).

καταπάτησις, εως, ἡ, τὸ καταπατεῖν καὶ ἡ περιφρόνησις, Ἑβδ. (Δ' Βασιλ. Ιγ', 17).

καταπατητέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει τις νὰ καταπατήσῃ, τὰ στέμφυλα καταπατητέα Γεωπ. 6. 13, 1.

καταπατητής, ὁ, ὅστις καταπατεῖ, Θ. Στουδ.

κατάπαυμα, τό, μέσον πρὸς κατάπαυσιν, τέλος, δειλοῖσι γόου κατ. γενοίμην Ἰλ. Ρ. 38· οὕτως ἀναγνωστέον ἀντὶ **κατάπλασμα** παρὰ τῷ Κλήμ. Ἀλ. 493. **II**. ἀνάπαυσις, Ἑβδ. (Σειράχ, ΛϚ', 13)· κ. τῶν μακρῶν πόνων Συλλ. Ἐπιγρ. 9438. 25.

καταπαύσιμος, ον, = **καταπαυστικός**, Ἐκκλ.

κατάπαυσις, εως, ἡ, τὸ καταπαύειν, παῦσις ἐντελής, κατάργησις, κατάλυσις, τυράννων Ἡρόδ. 5. 38· ἡ Δημαρήτου κ. τῆς βασιληΐης, ἡ καθαίρεσίς του ἀπό .., ὁ αὐτ. 6. 67. **II**. παῦσις, γαλήνη, εἰρήνη, ἀνάπαυσις, Ἑβδ. (Ἰσαΐ. ΞϚ'. 1, κ. ἀλλ.), Καιν. Διαθ.· τῶν πνευμάτων Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 18· καὶ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, Σουΐδ.

καταπαυστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ καταπαύσῃ, τὸν λόγον Κλήμ. Ἀλ. 733.

καταπαυστήριον, τό, μέσον πρὸς κατάπαυσιν, ἀνάπαυσιν, γαλήνην, «λωφήτα· ἐξιλαστήρια καὶ καταπαυστήρια» Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 485· «κηληστήριον· καταπαυστήριον τῆς φρενὸς τοῦ Ἡρακλέους» Σχόλ. εἰς Σοφ. Τρ. 575.

καταπαυστικός, ή, όν, ὁ καθησυχάζων, ὁ κατάλληλος νὰ φέρῃ ἀνάπαυσιν, τὸ τῶν Ἀσκληπιαδῶν φῦλον θεραπευτικὸν καὶ καταπαυστικὸν κακοῦ Εὐστ. 138. 2.

καταπαύτης, Δωρ. **καππώτας**, ὁ, ὁ πάροχος, πρόξενος καταπαύσεως καὶ θεραπείας, Παυσ. 3. 22, 1, ἔνθα τὸ λεῦς καππώτας (οὕτως ὁ Sylberg ἀντὶ Ζεὺς) εἶναι ὁ λίθος, ἔνθα ὁ Ὀρέστης καθεσθεὶς ἐπαύσατο τῆς μανίας.

καταπαύω, ποιητ. **καππαύω**, Πινδ. Ν. 9. 35· — φέρω εἰς πέρας, τελειώνω, καταπραΰνω, κατέπαυσα θεῶν χόλον Ὀδ. Δ. 583· μηνιθμὸν καταπαυσέμεν (Ἐπικ. ἀπαρ. μέλλ.) Ἰλ. Π. 62· πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν Η. 36· νεῖκος κ. Ἡσ. Θ. 87· τὴν ναυπηγίην Ἡρόδ. 1. 27· νόσους Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 586· τὸν λόγον Πολύδ. 2. 8, 8, κλ. — Μέσ., καταπαύεσθαι πόνους Εὐρ. Ἑλ. 1153. **II**. μετ' αἰτ. προσ., τελειώνω τινὰ (τὸν φονεύω), τάχα κέν σε .. ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε Ἰλ. Π. 618· οὕτω, σοῦ κ. τὰς πνοὰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1397. **2)** ἐμποδίζω τινά, κωλύω, τὸν κάμνω νὰ παύσῃ, νὰ μὴ ἐξακολουθῇ πράττων τι, μετ' αἰτιατ. προσώπ. καὶ γεν. πράγματ., μιν καταπαύσῃ ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς Ἰλ. Χ. 457· παῖδας καταπαύεμεν ἀφροσυνάων Ὀδ. Ω. 457· οὕτω, κ. τινὰ δρόμου Πλάτ. Πολιτικ. 294E· μετὰ μετοχ., κ. ταύτην λαλοῦσαν Μένανδρ. «Ἄρρηφ.» 3. 5· — καὶ μετὰ μόνης αἰτ., σταματῶ, ἐμποδίζω, Ὀδ. Β. 168, 244, Ἰλ. Ο. 105, Ἡρόδ., κλ. **3)** ὡς τὸ **καταλύω**, καταβιβάζω, ἀπὸ ἐξουσίας, καθαιρῶ, κ. τινὰ τῆς ἀρχῆς, τῆς βασιληΐης Ἡρόδ. 4. 1., 6. 64· κ. τοὺς τυράννους ὁ αὐτ. 5. 38, πρβλ. 2. 144., 7. 105· κατ. Μούσας, καταβιβάζω αὐτὰς ἀπὸ τῶν τιμῶν των, δὲν τιμῶ αὐτὰς πλέον, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 685. — Ηαθ., τῆς βασιληΐης κατεπαύσθη Ἡρόδ. 1. 130, πρβλ. 6. 66, 71. **β)** καταβάλλω, καταργῶ, τὴν ἐωυτοῦ ἀρχὴν κ. ὁ αὐτ. 1. 86· τὴν Κύρου δύναμιν αὐτόθι 90· τὸν δῆμον Θουκ. 1. 107, πρβλ. 8. 97· τιμὰς ἑνέρων Εὐρ. Ἄλκ. 31.

III. Μέσ., παύομαι ἀπό τινος, «παύω», τινος Ἡρόδ.· λόγχαις καταπαυόμενος πόθους Εὐρ. Ἑλ. 1153· καὶ ἀπολύτ., τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπαυομένοισιν Ἀριστοφ. Ἱππ. 1264. **2)** Ηαθ., καταπαύεται τὰ ἄρρωστήματα ταῖς τῶν ἰατρῶν τέχναις Δημ. 808. 14, κτλ.· Δημαρήτου καταπαυσθέντος Ἡρόδ. 6. 71· καταπαυσθέντος τοῦ πολέμου Παυσ. 6. 2, 3· λόγος κινδυνεύει καταπεπαυμένος εἶναι ἐν .. Πλάτ. Φίληβ. 66D· **3)** τὸ ἐνεργ. εἶναι ὡσαύτως ὡς τὸ μέσ., παύω ἐμαυτόν. μολπᾶν δ' ἄπο .. καταπαύσας πόσις .. ἔκειτο Εὐρ. Ἑκ. 918, εὐημερῶν κατάπαυσον, ἀναπαύθητι ἐνόσῳ εὐτυχεῖς, Κωμ. Ἀνώνυμ. 50 (παρὰ Διοδ. 12. 14)· καὶ αὐτὸς κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ Παῦλ. Ἐπ. π. Ἑβρ.

καταπεδάω, δένω ἰσχυρῶς, δεσμεύω, μεταφορ., κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησεν Ἰλ. Τ. 94· θεοῦ κατὰ μοῖρ' ἐπέδησεν Ὀδ. Α. 292· οὕτω Μόσχ. 2. 4 (ἐν τμήσει πάντοτε).

καταπεδῐλόω, περιβάλλω, καλύπτω διὰ πεδίλων, κατεπεδίλωσε μέχρι γονάτων τοὺς πόδας Εὐμάθ. σ. 118.

καταπεζεύω, ὁδοιπορῶ πεζός, Ἐκκλ., ὁ δὲ Εὐστάθ. «τὸ καταπεζεῦσαι ἐξ ἵππων καὶ ἀντὶ ἱππότου γενέσθαι πεζόν», δηλ. τὸ νὰ καταβῇ τις ἐκ τοῦ ἵππου καὶ πεζὸς νὰ ὁδοιπορῇ, ὅπως λέγομεν νῦν «ξεπεζεύω».

καταπεζομᾰχέω, νικῶ ἐν πεζομαχίᾳ, Πολυδ. Θ', 141· πρβλ. καταναυμαχεῖν, καθιπποµαχεῖν τινα.

καταπειθής, ές, ευπειθής, ὑπήκοος, πειθήνιος, τινί Φίλων 2. 118, Πλούτ. 2. 5C· καταπειθῆ τοῦ λαβεῖν Βυζ.

καταπείθησις, εως, ἡ, κατάπεισις, ἡ πειθώ, ἡ δύναμις τοῦ πείθειν, ἡ ῥητορικὴ Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. 799.

καταπείθω: μέλλ. **-πείσω**, ἐντελῶς πείθω, Λουκ. Χαρίδ. 16, Γραμμ., καὶ «καταπέποιθα· κατατεθάρρηκα» Ἡσύχ.

κατ-ᾰπειλέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἀπειλέω**, κ. ἔπη, μεταχειρίζομαι ἀπειλητικοὺς λόγους, Σοφ. Ο. Κ. 659·— Παθ., ἀκραιφνεῖς τῶν κατηπειλημένων, ἀθλαβεῖς ἐκ τῶν ἐκτοξευθεισῶν ἀπειλῶν ἢ ἐκείνων ἅτινα ἠπειλήθησαν κατ' αὐτῶν, αὐτόθι 1147·—Μέσ., τινά τινι, φοβερίζω τινὰ μέ τι, ὅσα με κατηπειλεῖτο καὶ χειρὶ καὶ γλώσσῃ Εὐμάθ. σ. 309.

κατάπειρα, ἡ, πείραμα, δοκιμή, κ. ποιούμενοι τῆς χειρίστης καταστάσεως καὶ ταραχῆς Ἐπιγρ. Dittenb.· κ. νόσου, προσβολὴ ἀσθενείας, ἀναφερομένη ἐκ τοῦ Παύλ. Αἰγ. 129. 31.

καταπειράζω, κάμνω ἀπόπειραν, δοκιμάζω, προσπαθῶ νὰ ἀποκτήσω, τὴν ψῆφόν τινος Λυσ. 186, 29· τοὺς τόπους Ἑβδ. (Β' Μακκ. Γ', 18). **2)** μετὰ γεν., δοκιμάζω τι νὰ προσβάλω, νὰ κατακτήσω τι, τῶν πολεμίων, τῆς πόλεως Πολύβ. 4. 11, 6., 13, 5. καὶ τὸ παθητ., ἐξ ἐφόδου καταπειράζεσθαι ὁ αὐτ. 2. 65, 13.

καταπειράομαι, Παθ., πολὺ δοκιμάζομαι, ταλαιπωροῦμαι, καταπειραθεὶς ὑπ' ἀρρωστίας Διόδ. 17, 107.

καταπειρασμός, ὁ προσπάθεια, ἐπιχείρησις, προσβολή, ἐπίθεσις, ὁ πρῶτος κ. τοῦ συμπτώματος Διοσκ. Θερ. 3, Σουΐδ.

καταπειρᾱτηρία, Ἰων. **-πειρητηρίη**, ἡ, ὄργανον ναυτικὸν δι' οὗ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης εὑρίσκουσι καὶ μετροῦσι βυθίζοντες αὐτό, δηλ. ἡ βολίς· κατεὶς κ. Ἡρόδ. 2, 5· καὶ μὴ δύνασθαι κατιεμένην κ. ἐς βυθὸν ἰέναι 28· πρβλ. **βολίς**.

καταπειρατήρ, ῆρος, Ἰων. **καταπειρητήρ**, ὁ, ὁ μόλυβδος ὁ προσδεδεμένος εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σχοινίου, δι' οὗ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης ἐξετάζουσιν, Ἡσύχ.

καταπειρατής, ὁ, = τῷ προηγουμ., cata pirates ἐν Λουκιλ. παρ' Ἰσιδ. Ἐτυμ. 19, 5.

καταπείρω, μέλλ. **-περῶ**· ἀόρ. ἐνεργ. **κατέπειρα**, Παθ. **κατεπάρην**, διατρυπῶ, «σουβλίζω», τινὰ Ἡλιόδ. 10, 32, Φάλαρ. 13.

2) Μέσ., περῶ διά τινος, εἰσδύνω βαθέως, τὰ τῶν πολεμίων βέλη ἐν αὐτῷ πηγνύμενα κατεπείρετο Εὐσ. Βίος Κωνστ. 2. 9· καταπᾶρεῖσαι (μετοχ. ἀορ. β') τῇ φάρυγγι ἄκανθαι Παῦλ. Αἰγ. 6, 32· καὶ παθ., «τὸ τοῖς ἥλοις καταπειρόμενον» Φώτ.· «καταπείραντες· καταδήσαντες, κατακεντήσαντες» Ἡσύχ.

κατάπεισις, εως, ἡ, τὸ καταπείθειν, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 110.

καταπελάζω, πελάζω ἐντελῶς, ἐωθινὸς τοῖς βαρβάροις κατεπέλασεν Θεοφ. Σιμοκ. Ἱστ. σ. 87. 16, ἔκδ. Β.

καταπελεκάω, καταπελεκῶ, διὰ τοῦ πελέκεως κατακόπτω, ἀπὸ τοῦ καταπεπελεκῆσθαι Σχόλ. Ἰλ. Π. 642.

καταπελεμίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **πελεμίζω**, ἐν τμήσει, κ. χεῖρα, καταφέρω, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β', 92.

καταπελματόω, καὶ **καταπελμᾰτόομαι**, Παθ., κατακολλῶ, ἐπιρράπτω, πέλματα «σόλαις» ἐπὶ πεδίλων, σανδάλια παλαιὰ καὶ καταπεπελματωμένα Ἑβδ. (Ἰωσ. Θ', 5).

καταπελτάζω: μέλλ. **-άσομαι**, κάμνω ἐπιδρομὴν μὲ ἐλαφρῶς ὡπλισμένους στρατιώτας (πελταστάς), ἐπιτρέχω τὴν χώραν, καταπελτάσονται τὴν Βοιωτίαν ὅλην Ἀριστοφ. Ἀχ. 160· «καταδραμοῦνται» Ἡσύχ.

καταπελτᾰφέτης, ου, ὁ, ὁ ῥίπτων βέλη ἢ ἀκόντια διὰ τοῦ καταπέλτου, Φίλων ἐν Matth. Vet. 82, 13· **καταπαλταφέτης** Συλλογ. Ἐπιγρ. 2366, 29· **καταπελταφεσία**, ἡ τέχνη τοῦ βάλλειν διὰ τοῦ καταπέλτου, αὐτόθι 25.

καταπέλτης, ου, (ἐκ τοῦ **καταπάλλω**, διὸ καὶ φέρεται ἡ γραφὴ καταπάλτης ἐν Ἐπιγραφαῖς, Συλλογ. Ἐπιγραφ. 2360, 36, Ussing Ἀττ. Ἐπιγράμ. 57, 14)·— πολεμικὴ μηχανή, δι' ἧς ἔπαλλον, ἐξηκόντιζον βέλη, Λατ. catapulta, κατὰ πρῶτον ἀναφερόμενος ὑπὸ ποιητῶν τῆς μέσης Κωμῳδίας, ὁπότε ἡ Μακεδονικὴ δύναμις ἤρξατο γινομένη ἐπίφοβος, Μνησίμ. «ἐν Φιλίππ.» 1, Τιμοκλ. «ἐν Ἡρ.»· κ. ἀφιέναι Ἀριστ. Ἰῶ. Ν. 3. 1, 17· πρβλ. Ἀκουστ. 9, Peirzon. εἰς Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 6, 16, Wess. 14, 42· καταπέλτας καὶ πετροβολικὰ ὄργανα Πολύβ. 1. 53, 11· καταπέλται τριπήχεις 5. 88, 7· καὶ πετροβόλους καταπέλτας Διόδ. 17. 45· καταπέλται ὀξυβελεῖς Ἀππ. Ἰσπ. 92· μεταφορ., οἱ λόγοι τοῦ Δημοσθένους, ὥσπερ καταπέλται καὶ κριοὶ διέσειον καὶ κατήραττον τὰ βουλεύματα τοῦ Φιλίππου Λουκ. (;) 1, 915· ὅταν πολιορκῇ Ἀθήνας μυρίαις πανοπλίαις καὶ τοῖς ἴσοις καταπέλταις καὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις βέλεσιν εἰς τὸν πόλεμον ἱκανοῖς Ἀθήν. 12 (538, Β)· κατ. Μακεδονικοὶ Πολυδ. Α', 139· ἐν Ἐπιγρ. εὕρηται καί. κ. λιθοβόλοι, ὀξυβόλοι, εἰς τοὺς καταπέλτας νευρὰς ἐπέδωκεν Dittenb. **2)** τὸ βέλος ἢ βλῆμα καθόλου τοῦ καταπέλτου, Ἡσύχ. **II**, βασανιστήριόν τι ὄργανον, ὡς ὅπλον χαλκοῦν, ἐν ᾧ ἐξαρθροῦσι τὰ μέλη οἱ δήμιοι, ἣν οὐδὲν ἔκαμψεν, οὐδὲν ἐμαλάκισεν οὐκ ἀρθρέμβολον προτεινόμενον, οὐ τροχοὶ προβαλλόμενοι οὐ καταπέλται Γρηγορ. Ἐγκώμ. εἰς Μακκ., Διόδ. 20, 71, Χαρίτων 3, 4, Ἑβδ. (Δ' Μακκ Η', 12).

καταπελτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς καταπέλτην, βέλος Στράβ. 330· κ. ὄργανα καὶ βέλη Πολύβ. 11. 11, 3· τὰ κ. (ἐξυπακ. ὄργανα) = **καταπέλται**, 9. 41, 3· τὸ κ., ἡ τέχνη τοῦ χειρίζεσθαι τὸν καταπέλτην, Διόδ. 14, 42.

καταπεμπτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει τις νὰ πέμψῃ κάτω, Λουκ. Θεῶν Διάλογ. 5, 4.

κατάπεμπτος, ον, καταπεμφθείς σταλεὶς κάτω, ἐκ Θεῶν, Ἀττ. παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 510Α.

καταπέμπω: μέλλ., **-ψω**, πέμπω κάτω, εἰς Ἔρεβος Ἡσ. Θεογ. 515· ἀετοὺς καταπέμπειν Λουκ. Προμηθ. 9· ἰδίως ἐκ τῶν μεσογείων εἰς τὰ παράλια, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 30, Ἀν. 1. 9, 7. **II**, ἀποστέλλω ἐκ τοῦ ἀρχηγείου, ἐκ τοῦ ἐπιτελείου, Δημ. 162, 11· στρατηγὸν κ. τινά, στέλλω ὡς στρατ., Πλουτ. Φλαμ. 15· ἐς ἐπισκοπὴν τινος Λουκ. Θεῶν Διάλογ. 20, 6· «καταπεπεμμένα· καθειμένα» Ἡσύχ.

καταπενθέω, λίαν πενθῶ, εἶμαι βυθισμένος εἰς τὸ πένθος, θρηνῶ διά τινα, ἄνδρα ἀποφθίμενον κ. πάτρα Ἀνθ. Π. 7. 618, Ἑβδ. (Ἔξοδ. 33, 4).

καταπεπαίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **πεπαίνω**, κάμνω τι ὥριμον, ψήνω· ἐν τῷ Παθ., ὥριμος γίνομαι, ψήνομαι, τῶν καρπῶν καταπεπανθέντων Φίλων 2. 429.

καταπεπλασμένως, Ἐπίρρ., (Πολυδ. Δ', 51), μὲ τρόπον πλαστὸν μεταφορικῶς.

καταπεπτυῖα, (καὶ **καταπεπτηώς**) Ἐπικ. θηλ. μετοχ. πρκμ. τοῦ **καταπτήσσω**.

καταπέπτω, μεταγεν. τύπος ἰσοδύναμος τῷ **καταπέσσω**, Ἰάμβλ. ἐν Β. Πυθ. 255.

καταπεπῠκασμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **καταπυκάζω**, πανούργως, δολίως, Πολυδ. Δ', 51.

κατάπερ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **καθάπερ**, Ἡρόδ.

καταπεραιόω, τελειώνω, τελευτῶ, διὰ τὸ καταπεραιοῦν εἰς πόδα ἀμφίμακρον Εὐστ. 13, 14., 81, 3.— Περὶ τοῦ ἁπλοῦ καὶ τῆς συνθέσεως αὐτοῦ, **περατόω, περαίνω**, κτλ. πρβλ. Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 387-391.

καταπεραίωσις, εως, ἡ, τελείωσις, τέλος, Εὐστ. 81, 5.

καταπέρδω, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ **-πέρδομαι**· ἀόρ. **κατέπαρδον**· πρκμ. **καταπέπορδα**·— κλάνω ἐνώπιόν τινος ἢ κατά τινος· χυδαία ἔκφρασις,— τινός, εἰς σημεῖον περιφρονήσεως, τὸ τοῦ Ὁρατίου oppedere alicui, τῶν χειροτεχνῶν καὶ τῆς πενίας κατέπαρδον Ἀριστοφ. Πλ. 617, Σφ. 618, Εἰρ. 547· τῶν ληρούντων Ἐπικρ. ἐν Ἀδηλ. 28.

καταπερείμι, εἶμαι κατὰ πολὺ ἀνώτερος, πολλῷ ὑπερέχω, τινος Πολύβ. 5. 67, 2.

καταπερίξῠσις, εως, ἡ, = **περίξυσις**, ξέγδαρμα, ξέσχισμα, ὁ Σχολ. ἐν Ὀδ. Ω. 229 ἑρμηνεύει τὰς γραπτῦς, ὡς καταπεριξύσεις καὶ ἀμυχὰς τῶν ἀκανθωδῶν φυτῶν.

καταπερκάζω, ἐπὶ σταφυλῶν, μαυρίζω, ἐντελῶς ὡριμάζω, Κύριλλ. Ἀλ.

καταπερονάω, διὰ τῆς περόνης κρατῶ, συνάπτω, κομβώνω ἰσχυρῶς, τὴν ἔνδεσιν ἀσφαλίζονται ταῖς λαβίσι καταπερονῶντες Πολύβ. 6. 23, 11.

καταπερπερεύομαι = **περπερεύομαι**, χαριεντίζομαι, Ἡσύχ., Φώτ., Σουΐδ.

καταπέρπερος, ὁ, ἡ, ὁ χαριεντιζόμενος.

καταπέσημα, τό, τὸ πρὸς τὰ κάτω πέσιμον, Ἀνέκδ. Ὀξ. 1, 176.

καταπέσσω, Ἀττ. **-ττω**, (Σουΐδ.)· μέλλ. **-πέψω**, (πρβλ. **καταπέπτω**)·— βράζω ἐντελῶς, χωνεύω, τροφὴν Ἱππιατρ. 150. 17. **II**, ἐν τῷ Παθ. χωνεύομαι, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 5, 16· ἕως ἂν καταπεφθῇ ἡ τροφὴ ὁ αὐτ. π. Ἐνυπνίων 3, 22. **2)** μεταφορ., χωνεύω, δὲν ἀφίνω νὰ ἐξεγερθῇ, καταπραΰνω, Λατ. concoquere, κατ. χόλον Ἰλ. Α. 81· «καταπέψαι· καταπραῦναι ἢ ἐν ἑαυτῷ κατασχεῖν· μεταφ., ἀπὸ τῶν πεσσομένων σίτων» Ἡσύχ.· καταπέττειν καὶ ἰατρεύειν τὸ πάθος Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 402· κ. μέγαν ὄλβον, δηλ. φέρω εὐτυχίαν μετὰ πρᾳότητος ἢ ἄνευ ὑπερηφανείας, Πινδ. Ο. 1, 87· «καταπέψαι· κατασχεῖν» Σχολ.·— «καταπεπεμμένοι· κατωπτημένοι» Ἡσύχ.· «καταπέττει· καταράττει, καταβάλλει» Σουΐδ.

καταπετάννῡμι καὶ **-ύω**: μέλλ. **καταπετάσω** [ᾰ], ἐξαπλώνω ὑπεράνω, ἀναπτύσσω, ἀνοίγω τι ὑπεράνω τινός, κατὰ λῖτα πετάσας Ἰλ. Θ. 411, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 1459· ταῖς πρώραις δέρρεις κ. Διόδ. 20. 9· ὅσον ἂν τόπον ἐπίσχῃ τὸ ἱστίον καταπετασθὲν Πλουτ. Θησ. 25. **II**, ἐκτείνω ἢ καλύπτω μέ τι, τὴν

αὐλὴν δικτύοις Ἀριστοφ. Σφ. 132· τὴν κεφαλὴν φοινικίδι ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 731· ἀνθρώπους ἱστίῳ Πλάτ. Παρμ. 131Β· ἵπποι ἱματίοις καταπεπταμένοι Ξεν. Κύρ. 8. 3, 16· μετὰ γεν. καὶ αἰτ., καταπεταννύντες τῶν ξύλων δίκτυα Ἀρποκρ. ἐν λέξ. **περιστοιχίζεται.**

καταπέτασμα, τό, πᾶν ὅ,τι καταπετάννυται, κάλυμμα, σκέπασμα, Ἡλιόδ. 10. 28· τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΣ', 31), Εὐαγγ. κ. Ματθ. κζ', 51, κτλ.· τὸ παραπέτασμα· «τὸ καταπέτασμα ὅπερ ὁ κωμικὸς παραπέτασμα λέγει» Εὐστάθ. 722. 32· —(πρόναον) εἰργόμενον δυσὶν ὑφάσμασι καὶ τὸ μὲν ἔνδον ὃν ἐλέγετο καταπέτασμα, τὸ δ' ἐκτὸς κάλυμμα Φίλων 2. 148· κ. τραπέζης Ἐπιγρ. Σάμου καὶ κ. ῥάκινον

καταπέτομαι, (πρβλ. **πέτομαι**) «πετῶ» πρὸς τὰ κάτω: μέλλ. καταπτήσεται ὁ ἀετὸς ἀποκερῶν τὸ ἦπαρ Λουκ. Προμ. 2: ἀόρ. **κατέπτατο** Ἀριστοφ. Ὄρν. 791: μετοχ. **καταπτάμενος** Ἡρόδ. 3. 111, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1624, Σφ. 16· ὑποτακτ. καὶ εὐκτ. **κατάπτωμαι, -πτοῖο,** Λουκ. Ἰκαρομ. 13, Δὶς Κατηγ. 8· ὡσαύτως ἐνεργ. ἀόρ. 6' **κατέπτην,** ὑποτακτ., ἓς τ' ἂν ὁ ἀετὸς καταπτῇ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 10, 1, μετοχ. **καταπτάς,** Λουκ. Χαρίδ. 7· ὁ Μοῖρις 206 «καταπτάμενος Ἀττικοί, καταπτὰς Ἕλληνες»· — ἀμφίβολ. Παθ. ἀόρ. **κατεπετάσθην** ἀπαντᾷ παρὰ Διοδ. 2. 20, Ἑβδ.· καὶ διάφ. γραφ. **-πετεώμενος** εὑρηται παρ' Ἡροδ. ἔνθ' ἀνωτ., ὡς ἐκ τοῦ **-πετάομαι**· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 581 κέξ. (ἀντίθ. **ἀναπέτομαι**).

κατάπετρα, τά, πετρώδεις τόποι, Ἀκρ. Ἐπ. ἔκδ. Μηλ. Ϛ', 3107.

κατα-πετροκοπέω, κτυπῶν τι κατὰ πετρῶν θραύω, τὰ ὅπλα Διόδ. 16. 60.

καταπετρόω, λιθοβολῶν φονεύω ἢ ἐπισωρεύων ἐπ' αὐτοῦ πέτρας ἐξαφανίζω, ἐξέφυγε τοῦ μὴ καταπετρωθῆναι Ξεν. Ἀν. 1. 3, 2· πρβλ. **καταλιθόω.** **II.** καταρρίπτω ἔκ τινος βράχου (ἐκ πετρῶν) τοὺς θανατουμένους καταπετροῦσι, τοὺς δὲ πατραλοίας ἔξω τῶν ὅρων ἢ τῶν πόλεων καταλεύουσιν Στράβ. 3. σ. 155.

καταπεττεύομαι (ἐν τοῖς πεσσοῖς νικῶμαι, καταστρέφομαι, φθείρω τὴν περιουσίαν μου), Μιχ. Ἀκομ. τ. Β. σ. 200, 17. ἔκδ. Λ., πρβλ. **κατακυβεύω, κατακυβεύομαι.**

καταπετών, καταπεσών, Ἐπιγρ. Ἐπιδαύρ., ὡ· καὶ **κατέπετε** καὶ **καππετών.**

καταπέφνω, ἴδε **κατέπεφνον**· φονεύω.

καταπεφρονηκότως, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεργ. πρκμ. τοῦ **καταφρονέω,** μετὰ καταφρονήσεως, κ. τῇ πόλει χρῶνται Δημ. 219. 25, Διόδ. 14. 17, κλ. **II.** Παθ. πρκμ. **καταπεφρονημένως,** μὲ καταφρόνησιν, ἀτίμως, Σχόλ. εἰς Λουκ. π. Ἀπαίδ. 10, Ἰω. Χρυσ.

κατάπεψις, εως, ἡ, τὸ καταπέσσειν, ἡ χώνευσις, κ. τῆς τροφῆς, ἐξ εἰκασίας τοῦ Συλλοργίου ἐν Κλήμ. Ἀλεξ. σ. 217 (κατάταξις τροφῆς).

καταπήγνῡμι καὶ **-ύω,** (Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 2, 11): μέλλ. **καταπήξω.** Ἐμπήγω σταθερῶς (εἰς τὴν γῆν), ἔγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονί Ἰλ. Ζ. 213· ἐν δὲ σκόλοπας κ. Η. 441., Ι. 350, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 72· τὸν ὀβελίσκον κατάπηξον Ἀριστοφ. Ὄρν. 360, κτλ.· εἰς τὴν γῆν κ. τὸν καυλὸν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 28, 1. **II.** Παθ., καὶ μετὰ πρκμ. καὶ **ὑπερσ.** ἐνεργ., ἰὸς .. ἐν γαίῃ κατέπηκτο Ἰλ. Α. 378, πρβλ. Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808· στήλη καταπεπηγυῖα Ἡρόδ. 7. 30· φυτεύεται δὲ τὰ πολλὰ καὶ καταπηγνύμενα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 1, 1· σκόλοψ καταπαγεὶς Σέξτ. Ἐμπ. 1. 238· ἥλοις καταπεπηγόσιν Ἀπολλοδ. Πολιορκ. σ. 41.— Παθ., πρκμ., κλῖμαξ καταπεπήχθω Ὀρειβάσ. 131, ἔκδ. Mai. **2)** παγώνω, κρυώνω, ψύχομαι, ὑπὸ τοῦ ψύχους καταπήγνυνται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 19, 5· τὰ ὑποζύγια ἔμενεν οἷον καταπεπηγότα (διὰ τὴν χιόνα) Πολύβ. 3. 55, 5· πρβλ. **καταπήττω.**

καταπηδάω: μέλλ. **-ήσομαι,** πηδῶ κάτω ἀπό τινος, ἀπὸ τοῦ ἵππου καταπηδήσας τις ἀναβάλλει αὐτὸν ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ Ξεν. Κύρ. 7. 1, 38, πρβλ. Πλουτ. Καῖσ. 46· ἐκ τοῦ ἵππου Χαρίτων 5. 3· πρβλ. **ἀποπηδέω** καὶ **ἀποθρώσκω**· Σουΐδ. «καταπηδᾶν», αἰτιατ.

καταπήδησις, εως, ἡ, τὸ καταπηδᾶν, Εὐστ. Ἰονημάτ. 314. 1.

κατάπηλος, ον, (πηλὸς) ἐν τῷ πηλῷ βεβυθισμένος, βορβορώδης, μεμιασμένος, κ. τὰ κάλλη τῶν προσώπων ἦσαν Κωνστ. Μανασσ. Χρον. σ. 33Β.

καταπημαίνω, μεγάλως βλάπτω (ἀόρ. **κατεπήμηνα**), τὸ κάλλος κ. Θεοδώρητ.— «καταπημήνειεν· καταβλάψειεν» Φώτ., Ἡσύχ.

κατάπηξ, -ηγος, ὁ, ἡ, ἐμπεπηγμένος εἰς τὸ ἔδαφος, Ἐτυμολ. Μέγ. 194. 24. **II.** ὡς οὐσιαστ. **καταπήξ, -ῆγος,** ὁ, πάσσαλος, ὅστις καταπήγνυται εἰς τὴν γῆν (παλοῦκι), Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 6. 5, 3 (πρβλ. **σταυρός**)· —«τὰ πηγνύμενα ἐν τοῖς ὕδασι ξύλα, ἐφ' ὧν ἔδει συνέχεσθαι τὰ ἐπὶ τοῦ ῥεύματος καθιέμενα»· Σουΐδ.— εἶδος σύρτου, ἐπιβλής, «πύλη μοχλοῖς σιδηροδέτοις καταπῆγας ἔχουσα βαθυτάτους» Ἡσύχ. **2)** ἐγκέντρισμα, «μπόλι» (= **ἐπίπηξ**), Γεωπ. 10. 65, 2.— Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 279.

κατάπηξις, εως, ἡ, τὸ ἔμπηγμα, Ἀπολλοδ. Πολιορκ. σ. 41.

κατάπηρος, ον, ἐντελῶς πηρός, λίαν ἀνάπηρος, κολοβωμένος, «κατασακατεμένος», Ἐρωτιαν. σ. 228.

καταπήττω, = **καταπήγνυμι,** σκόλοπας κ. Στράβων 194.

καταπῑαίνω, λίαν πιαίνω, μεγάλως παχύνω τινὰ ἢ τι, ἀργῷ καὶ καταπεπιασμένῳ ζῴῳ Πλάτ. Νόμ. 807Α· ὑπερσαρκήσαντα καὶ καταπιανθέντα Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 13· «κατεπιάνθη, ἐλιπάνθη» Ζωναρᾶς· «πίων γὰρ ὁ λιπαρὸς» Ἡσύχ.

καταπιέζω, πιέζω πρὸς τὰ κάτω, καταθλίβω, Βασίλ. εἰς Γρηγ. Ναζ.— Παθ., Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 3, 7.

καταπίεσις, εως, ἡ, ἡ πρὸς τὰ κάτω **πίεσις,** ἡ κατάθλιψις, τοῦ ψύχους Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 1, 4.

καταπῐθᾰνεύομαι, ἀποθ., πιθανὰ λέγω, μεταχειρίζομαι πιθανὰ ἐπιχειρήματα, τὸ κ. ἐκ τῶν εἰκότων ἐπισπᾶσθαι τὴν διάνοιαν εἰς συγκατάθεσιν Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 324.

καταπικραίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **πικραίνω,** Εὐμάθ. 265, Κύριλλ.

κατάπικρος, ον, λίαν πικρός, λόγοι κατάπικροι τῇ ψυχῇ Ἑβδ. (Ἰὼβ Ϛ', 3).

καταπῑλέω, συμπιέζω, συμπυκνώνω, περιτυλίσσω ὡς τὸ συμπεπιεσμένον ἔριον, κ. τὴν ἕξιν συστέλλοντα καὶ καταπιέζοντα τὸ αἷμα Βασ. 2. 125.— Παθ., σφιγκτὰ τυλίσσομαι, καταπεπιλημένου εὖ μάλα πόκοις ἀντὶ πίλων Ἀλκίφρ. 2. 2, 210.

καταπῑμελής, ές, = τῷ ἑπομ., Ξενοκρ. 75, Ὀρειβ. 28, Matth.

καταπῑμελος, ον [ῑ], λίαν παχύς, Γαλην. 19. 451, Παῦλ. Αἰγ. 4. 76.

καταπίμπρασθαι, «κατακαίεσθαι» Ἡσύχ.

καταπίμπλημι: μέλλ. **-πλήσω,** ἐντελῶς γεμίζω (κατέπλησα τὸ χεῖλος, οὐκ ἐνέπλησα δέ, ἕνθα τὸ ἐνέπλησα ἰσχυρότερον, μέχρι κόρου ἐπλήρωσα), Ἀθήν. 132Β· τινά τινος, κ. τινα φρονήματος Πλουτ. Ἠθ. 715Α· μέσ. καταπιμπλάμενοι ἀνομίας Πλάτ. Πολ. 496Β· ὡσαύτως μετὰ δοτ., ἡδύσμασιν καταπεπλησμένα Ἀντιφ. ἐν «Παρασ.» 5. 4, κατεπίμπλαντο πηλοῦ τὰς σκηνὰς τὰς ἑαυτῶν σκηνάς.

καταπίμπρημι, μέλλ. **καταπρήσω,** ἀόρ. **κατέπρησα,** καίω ἐντελῶς, κατακαίω, κατεπίμπρασαν τὰς οἰκίας Πλουτ. Κάμιλλ. 22· φλογίζοντα καὶ καταπιμπρῶντα τὰ συνεχῆ Βασίλ.· τὴν ὑλὴν ὑφάψασαι καταπρήσωμεν Πολύαιν. 8. 65., 5. 17, σ. 500, 501· Παθ. **καταπίμπραμαι,** κατακαίομαι, καταληφθέντες ὑπὸ τῆς φλογὸς κατεπρήσθησαν Πολύβ. 14. 4, 10· καταπρησθέντας τὸ σῶμα ἅπαν Λουκ. Παράσ. 57.

καταπίνω [ῑ], μέλλ., **-πίομαι,** Ἀριστοφ. Ἱππ. 693, μεταγεν. **-πιοῦμαι,** (ἴδε πίνω), ποιητ. ἀόρ. **κάππιον** Ποιητὴς παρὰ Γαλην. 5, 373· (ἴδε πίνω).— περὶ τῶν **κατέπωσα, κατεπώθην,** ἴδε ἐν λ. **καταπίπτω, καταπτοέω.** Πίνων ῥίπτω εἰς τὰ κάτω, πίνω διὰ μιᾶς, «καταβάζω», καταβροχθίζω, ἐπί τε ὑγρῶν καὶ ἐπὶ στερεῶν, τὸ καταποθὲν ἐκ τῶν ὑγιλῶν ὕδωρ εἰς τὰ κοῖλα ἀφιεῖσα Πλάτ. Κριτ. 111D· τοὺς μὲν κατέπινε Κρόνος (δηλ. τοὺς υἱούς) Ἡσ. Θ. 459, πρβλ 467· [ὁ τροχίλος] καταπίνει τὰς βδέλλας Ἡρόδ. 2, 68· πρβλ. 70· κ. ᾠά, ὁ αὐτ. 2, 93· ὅλον πίθον Εὐρ. Κύκλ. 219· τεμάχη Ἀριστοφ. Νεφ. 338· λίθους Ὄρν. 1137· δίκας καταπέπωκας αὐτόθι 1429· τὰς ὀρυπετεῖς Λυσ. ὁ αὐτ. 564· κίχλας, Φερεκρ. ἐν «Μετ.» 1, 24· μάζας Τηλεκλείδ. ἐν «Ἀμφ.» 1· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, μὴ ναῦν κατὰ κῦμα πίῃ Θέογν. 680, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 23, 5.— Παθ., ἐπὶ ποταμῶν οἱ τινες ἀφανίζονται ὑπὸ τὴν γῆν, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 1. 13, 25· ἐπὶ πόλεων καταστραφεισῶν ὑπὸ σεισμοῦ, Στράβ. 58· ἢ καταποντισθεισῶν, πόλις καταποθεῖσα ὑπὸ τῆς θαλάττης Πολύβ. 2. 41, 7· ἐπὶ χώρας καλυφθείσης ὑπὸ ἄμμου, Διόδ. 1, 32, κτλ.· καὶ ὁ μέλλ. **καταποθήσεται** Ἀριστ. Σφ. 1502, καὶ ὁ πρκμ. **καταπεπόσθαι** Λογγ. σ. 169. **2)** ἁπλῶς, ἄνευ πτώσ. καταπίνω, καταπίνειν δυνατὸς Ἱππ. Ἀφορ. 1250. **II.** μεταφ., κ. Εὐριπίδην, δηλ. τὸ πνεῦμα αὐτοῦ καὶ τὰς ἰδέας, Ἀριστοφ. Ἀχ. 484, πρβλ. Λουκ. ἐν Διΐ Τραγ. 1. **2)** καταπίνω, καταναλίσκω, [ἡ ἐσθὴς] ἐρίων τάλαντον καταπέπωκε ῥᾳδίως Ἀριστοφ. Σφ. 1147· ὁ δικαστὴς αὐτὰ [τὰς δημοσίας προσόδους] καταπίνει μόνος ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 1466· τὸν ναύκληρον αὐτῷ σκάφει κ. Ἀναξίλ. ἐν «Νεοττ.» 1, 19· — ἀλλ' ὡσαύτως, ἐξοδεύω, δαπανῶ, σπαταλῶ εἰς ποτά, [τὴν οὐσίαν] οὐ μόνον κατέφαγεν, ἀλλὰ οἷόν τ' ἐστὶν εἰπεῖν κατέπιεν Αἰσχίν. 13, 39· πρβλ. **ἐκπίνω, καταφαγεῖν.** **3)** ἀφανίζω, φθείρω, τὸν ἡμίοπον ὁ μέγας [αὐλὸς] κ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 89· καταπιοῦνται ὑμᾶς οἱ Ἀθηναῖοι Πλουτ. Ἀλκιβ. 15.

καταπιπράσκω, ἐντελῶς πωλῶ, **καταπραθείς,** Λουκ. Κρονοσόλ. 16.

καταπίπτω. μέλλ. **-πεσοῦμαι,** ἀόρ. **κατέπεσον,** ποιητ. **κάππεσον,** (ὁ μόνος εὔχρηστος παρ' Ὁμ. τύπος), Δωρ. **κάππετον** καὶ **κάπετον** Πινδ. Ο. 8. 38, ὃ ἴδε· πρκμ. **καταπέπτωκα:** ἀόρ. α' **κατέπτωσα,** ἐπὶ μεταβατ. σημασίας, Σύγκελλ. 313C, (ἂν μὴ ἀναγνωστέον **κατέπωσε,** ἐκ τοῦ **καταπίνω**). Πίπτω κάτω, καππεσέτην Ἰλ. Ε. 560· κάππεσον ἐν Λήμνῳ Α. 593· κάππεσεν ἐν κονίῃσι Μ. 23· ποινὴς ἐπὶ γαίῃ κάππεσε Π. 311· πρηνὴς ἀλὶ

κάππεσε Ὀδ. Ε. 374· κτλ.· ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου Ἰλ. Μ. 386, πρβλ. Ἡρόδ. 1, 50· ἀπὸ τῆς κλίμακος Ἀριστοφ. Ὄρν. 840· ἀπ' ὄνου, ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1273· ἀφ' ἵππου Ξεν. Οἰκ. 1, 8· ἐς τοὺς ἀνθρακας Εὐρ. Κύκλ. 671· ἐπὶ τῆς γῆς Ξεν. Κύρ. 4. 5, 54· καὶ ἐπὶ τὴν γῆν καταπίπτει νεκρός Πράξ. 28, 6· κ. πληγείς Λυσ. 94, 18· οἰκίαι καταπεπτωκυῖαι Ἀνδοκ. 14. 36. — ἐν χρήσει ὡς Παθ. τοῦ **καταβάλλω**, πρὸς ἡμῶν κάππεσε, κάτθανε Αἰσχύλ. Ἀγ. 1532. **2)** μεταφ., ἐπὶ τῆς ψυχῆς, ὡς τὸ Λατ. concidere, παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός, κατέπεσε τὸ θάρρος αὐτῶν, τὰ ἔχασαν, Ἰλ. Ο. 280, πρβλ. Ἀρχίλ. 14· θυμὸς καταπεσών, λυπούμενος, ἀντίθ. τῷ **ἀγαλλόμενος**· ἀγενεῖς καὶ καταπεπτωκότες, ἄθυμοι, ἄνευ φρονήματος, Λιβάν. 4. σ. 172· τοῖς Ἕλλησι κατεπεπτώκει ἐς ἅπαν τὰ φρονήματα Παυσ. 10. 20, 1· κατέδεισε καὶ τὴν ψυχὴν κατέπεσε Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 14, 2· ταῖς ψυχαῖς καὶ τοῖς σώμασιν κ. Θεμίστ. 136B· καὶ ἡ ψυχὴ καταπίπτει Ξεν. Ἐφέσ. 1, 5· ταῖς γνώμαις καταπεπτωκότες Συνέσ. 117, B· καὶ ἄνευ πτώσεως, καταπεσόντες Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 4, 2. **6)** κατ. εἰς ἀπιστίαν Πλάτ. Φαίδων 88D· εἰς ἀπορίαν καταντῶ ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 84C· πρὸς τὸ χεῖρον Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 16, 1. **II.** πάσχω ἐξ ἐπιληψίας, Λουκ. Τόξ. 24, Φιλόψ. 16.

καταπισσόω, Ἀττ. **-ττόω**, καλύπτω, διὰ πίσσης, πισσώνω, ὡς ἔπραττον εἰς τὸν περιέχοντα τὸν οἶνον πήλινα ἀγγεῖα, κτλ. ὅπως ἀποκλείωσι τὸν ἀέρα, Κρατῖν. ἐν «Πυτ.» 17· (ἔνθα ἴδε Meineke), Ἀριστοφ. Ἐκκλ.— μεταφ., χρωματίζω μὲ μέλαν χρῶμα, μαυρίζω, ἀντίθετον τῷ **καταχρυσόω**, (ἐν στίχ. 826)· κατεπίττου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην αὐτόθι 829. **II.** ἀλείφω μὲ πίσσαν καὶ καίω, πρὸς τιμωρίαν, Ἡρακλ. παρ' Ἀθην. 524A.— Παθ., Πλάτ. Γοργ. 473C· ἵσως ὡς τὸ Λατ. tunica molesta, πρβλ. Routh. ἐν τόπῳ (δν ἀναφέρει: Stallbaum), ἔνθα συνάπτεται μετὰ τοῦ **στρεβλοῦσθαι, ἐκτέμνεσθαι**, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκάεσθαι, πολλαχῶς λωβᾶσθαι καὶ ἀνασταυροῦσθαι· ἔτι ἀλείφω μὲ πίσσαν τὸ δέρμα, ἵνα ἀποτιλθῶσιν αἱ τρίχες καὶ τὸ σῶμα κορασιῶδες φαίνηται, οἷον ἦτο τὸ ἔργον τῶν παρατιλτριῶν (πρβλ. **πιττοκόπος**)· καταπιττοῦσι σφᾶς καὶ τὰς τρίχας τοῖς ἀνασπῶσι πάντα τρόπον παρέχουσιν Κλήμ. Ἀλεξ. Παιδ. 3, 261.

καταπιστευτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐμπιστευθῇ, ταῖς ὁρμαῖς Σωραν. π. Γυναικ. Παθ. σ. 28.

καταπιστεύω, πιστεύω πολύ, παρέχω τυφλὴν πίστιν, ἔχω πεποίθησιν, ἄνευ πτώσεως, πάντες ἀπεσφάγησαν οἱ καταπιστεύσαντες Πλουτ. Λύσ. 8· τινί, εἴς τινα, Πολύβ. 2. 3, 3. **II.** ἐμπιστεύομαι, τινί τι, Ζώσιμ. 1, 5 καὶ 36., 3, 2.— Παθ., μὲ ἐμπιστεύεταί τις, Φάλαρ. **2)** Παθ., ὡσαύτως, μετ' αἰτ. πράγμ., ἐμπιστεύεταί τι εἰς ἐμέ, καταπιστευθεὶς τὰ τῆς πόλεως χρήματα· τὴν καταπεπιστευμένην αὐτῷ διακονίαν Φωτ. Ἐπ. 178, Βιβλ. 497, 6.

καταπιστόομαι, μέσ., γίνομαι ἐγγυητής, ὑπέρ τινος πρός τινα, διά τινα πρὸς ἄλλον τινά, Πλουτ. Κλεομ. 21.

καταπίστωσις, εως, ἡ, βεβαιότης, διαβεβαίωσις, ὑπόσχεσις πίστεως, καταπιστώσεις ποιεῖσθαι, ἐπὶ ἐραστῶν, Πλουτ. Πελοπ. 18, πρβλ. Πλούτ. 2, 258B, Ἀριστ. Ἀποσπ. 1492. 42α.

καταπιττόω, Ἀττ., ἀντὶ **καταπισσόω**.

καταπίττωμα, τό, καταπίσσωμα, στρῶμα πίσσης, Νικήτ. Χρον. 19, 9.

καταπίων, ον, λιπαρός, «καταπίονα· λιπαρὰ» Φώτ., ἐσφαλμ. γραφ. ἐκ τοῦ κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα παρ' Ἡσυχ. ἐκ τοῦ Ὁμ. Ἰλ. Α. 40.

καταπλᾰγής, ές, καταπεπληγμένος, πεφοβημένος, περιδεής, καταπλαγεῖς γενόμενοι τὴν ἔφοδον αὐτοῦ, καταπλαγέντες, Πολύβ. 1. 7, 6.

καταπλαγία, κατάπληξις, τὸ καταπλαγῆναι, Πολυδεύκ. Γ', 137.

καταπλακών, ἀόρ. β' μετοχ., (ἴδε **ἀμπλακεῖν**)· — ἡ λέξις τοῦ Ἡσυχίου (**καταπλακών, καταπτήξας, διαμαρτών**), διορθωτέα οὕτω: **καταπλακών, διαμαρτών**· — **καταπτακών, καταπτήξας**.

καταπλᾰνάω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **πλανάω**, τινά Παροιμιογρ. σ. 126.

κατάπλασις, εως, ἡ, τὸ καταπλάσσειν, ἐπιχρίειν ἢ ἐπιτιθέναι κατάπλασμα, Ἱππ. Κεφ. Τρωμ. 904.

κατάπλασμα, τό, ἰατρικὸν ὅπερ καταπλάσσεται, τὸ ἔμπλαστρον, κ. μετ' ἀλφίτων Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 11, 4· τὰ καταπλάσματα, ἃ καὶ μαλάγματά τινες καλοῦσιν ὁ αὐτ. π. Ὀσμ. 61, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 806, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309, 12, Ἀριστ. Προβλ. 1, 30, κτλ.. πρβλ. **καταπλαστός**.

καταπλασμάτιον, τό, μικρὸν κατάπλασμα, κ. ἐπιρριπτέσθω Σωραν. π. Γυν. παθ. σ. 51.

καταπλάσσω, Ἀττ. **-ττω**, μέλλ. **-πλάσω** [ᾰ]· — ἐπιχρίω, ἐπαλείφω, καλύπτω μέ τι, κατ' ὧν ἔπλασε τοὺς ὀφθαλμοὺς πηλῷ Ἡρόδ. 2, 70· πρβλ.. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 5· ὄξει τὰ βλέφαρα Ἀριστοφ. Ἰλ. 721· κηρῷ τὰ ὦτα Πλούτ. 2, 15D.— Παθ., ψιμυθίῳ καταπεπλασμένος Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 878· καὶ ἀπολ., καταπεπλασμένος Πλούτ. 2. 724· κηρῷ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 9· — τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμυθίῳ κ. Λουκ. ἐν Ἀνθ. Π. 11. 408.— Μέσ., καταπλάσσεσθαι τὴν κεφαλήν, ἐπιχρίω τὴν ἰδίαν μου κεφαλήν, Ἡρόδ. 2, 85· καὶ ὁ μέσ. ἀόρ., «οἱ τιτᾶνες καταπλασάμενοι γύψῳ ἐπὶ τῷ μὴ γνώριμοι γενέσθαι» Ἁρποκρ. ἐν λ. **ἀπομάττειν**· μετὰ διπλ. αἰτ., τοῦτο καταπλάσσονται ὅλον τὸ σῶμα, τοῦτο ἐπαλείφουσιν εἰς ὅλον τὸ σῶμά των, Ἡρόδ. 4. 75. **2)** ὡς ἰατρ. ὅρος, ἐφαρμόζω κατάπλασμα, διὰ καταπλάσματος ἰατρεύω, συνάπτεται μετὰ τοῦ **καταιονᾶν** καὶ **καταντλεῖν**, Διοσκ. Ὑπαλειφόμενα ἢ καταπλαττόμενα Πλουτ. Ἠθ. 561· ὁ φακὸς καταπλαττόμενος καθ' ἑαυτὸν καὶ σὺν τῷ ἀλφίτῳ Διοσκ. 4, 87. **3)** μεταφ., **καταπεπλασμένος** = **καταπλαστός** II, Ἀριστείδ. 2, 388· — τὸ κατ., ὁ τεχνητὸς ἦχος ὁ παραγόμενος διὰ τῆς ἐμφράξεως τῶν ὑψηλοτέρων φθόγγων τοῦ αὐλοῦ, ἴδε Quintil. 1. 11, 7. **4)** πλαστός, ψευδής, ὁ Πολυδ. Δ', 48, μνημονεύει τούτου ἐπὶ τῶν ἐλαττωμάτων τοῦ σοφιστοῦ.

καταπλαστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ καταπλάσῃ, ἐπιθέσῃ ὡς κατάπλασμα, τινί τι Ὀρειβ. σ. 140 Matth.

καταπλάστης, ου, ὁ, ὁ καταπλάσσων, ὁ ἐπιχρίων, ἐπιθέτων κατάπλασμα, Φίλων 2, 478.

καταπλαστός, όν, ὁ καταπλασσόμενος, ἐπιτιθέμενος ὡς κατάπλασμα, καταπλαστὸν φάρμακον = **κατάπλασμα**, φάρμακον κατ. ἐνεχείρισε τρίβειν, τρεῖς κεφαλὰς σκορόδων Ἀριστοφ. Πλ. 717· ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῖ τρία εἴδη φαρμάκων, τὰ καταπλαστά (καταπλασσόμενα), τὰ χριστὰ (χριόμενα) καὶ τὰ πιστά (= πινόμενα). **II.** μεταφ., προσποιητός, πλαστός, ἐψιμυθιωμένος, Λατ. fucatus, τὸ κ. σου, αἱ προσποιήσεις σου, τὰ καμώματά σου, Μένανδ. ἐν «Μισουμ.» 9· κ. βαρύτης Πλούτ. 3, 44A.

καταπλαστύς, ύος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **κατάπλασμα**, Ἡρόδ. 4. 75.

καταπλατύνω, ἐπιτεταμ., ἀντὶ τοῦ **πλατύνω**, Moschio Muliebr. σ. 34, Γαλην. 2, 298.

καταπλατύς, εῖα, ύ, ἀντὶ **πλατύς**, ἀπὸ τοῦ καταπλατὺς ὑπάρχειν τῷ σώματι, Πλάτωνος κλῆσιν ἔσχηκεν Τζέτζ. Ἱστ. 11, 857.

καταπλέκω, μέλλ. **-ξω**, ἐντελῶς πλέκω, ἐμπλέκω, συμπλέκω, φλοῦν φορμοῦ τρόπον κ. Ἡρόδ. 3. 98. **2)** μεταφ., **περιπλέκω**, ἐμπερδεύω, κ. τινά προδοσίᾳ ὁ αὐτ. 8. 128.— Παθ., πόλεμος .. καταπεπλεγμένος τῇ ποικιλίᾳ, περίπλοκος ἐν τῇ ποικιλίᾳ τῶν γεγονότων, Ἀριστ. Ποιητ. 23. 5. **II.** παύομαι πλέκων, ἐπομένως φέρω εἰς πέρας, τὴν ζόγην, τὴν ῥῆσιν Ἡρόδ. 4, 205., 8, 83· πρβλ. **διαπλέκω** II, **πλέκω** II, 3.

καταπλεονάζω, λίαν πλεονάζω, Γρηγ. Νύσσ.

καταπλεονεκτέω, πολὺ πλεονεκτῶ, ἔχω τὸ «πλεονέκτημα», ὑπερέχω, Ἱππ. 23. 49.

κατάπλεος, ον, Ἀττ. **-πλεως, ων**, γεν. **-ω**· — ἐντελῶς πλήρης, τινος Πλούτ. 2, 498E· κατάπλεα θηρίων ὄρη Πολυδ. Ε', 13· γῆς τε κατάπλεων τὸ γένειον καὶ αἵματος Ξεν. Κύρ. 8, 3, 38· πηλοῦ Δίων Ἀλ. 1, 79· — μετὰ δοτ., χωρίον ὀχετοῖς κατάπλεων Ἀππ. Καρχηδ. 117.

καταπλέω, μέλλ., **-πλεύσομαι καὶ πλευσοῦμαι**· Ἰων. **-πλώω**· — πλέω πρὸς τὰ κάτω· ὅηλ., **1)** πλέω ἐκ τοῦ πελάγους πρὸς τὴν ἀκτήν, πλέω πρὸς τὴν ξηράν, προσορμίζομαι, ἀντίθ., **ἀναπλέω**, καταπλέων ὁ στρατὸς ναυσὶ πολλαῖς κατηνέχθη εἰς ὄχθας Ἡρῳδιαν. 3. 9, 14· ἔνθα κατεπλέομεν Ὀδ. Ι, 142· ἀπολ., ἄνευ προσδιορ., τῆς στρατιᾶς καταπλεούσης, οὐκ εἶα προσορμίζεσθαι Ἡρόδ. 6. 97· ὀλκάδι καταπλεύσας 7. 137· ἐς Αἶαν μακρῇ νηΐ κ. Ἡρόδ. 1. 2· πρβλ. 8. 132· ἐπὶ Ἑλλησπόντου 8. 109., 9. 98· ἐπ' Ἀρτεμίσιον 7. 195· τὰς ἐκ Πόντου ναῦς Ἀθήναζε καταπλεῖν ἐκώλυεν Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 28· ἕως ἂν δεῦρο καταπλέωμεν παρὰ Δημ. 569, 3· ἐνταῦθα κ. ὁ αὐτ. 886, 3· πρβλ. Λυσ. 161, 43· νεωστὶ καταπεπλευκώς, ἐλθὼν ἐσχάτως εἰς τὴν ξηράν, Πλάτ. Εὐθύδ. 297C· καταπλέοντος πυροῦ Θεόφρ. ἐν Αἰτ. Φ. 4. 9, 5· καταπλέουσα ἀγορά, νῆες μετὰ σίτου τῆς ἀγορᾶς, Ἀππ. Καρχ. 200· **2)** πλέω πρὸς τὰ κάτω τοῦ ποταμοῦ, κατὰ τὸ ῥεῦμα αὐτοῦ, μετ' αἰτ., ἐς Βαβυλῶνα κατ. τὸν Εὐφρήτην Ἡρόδ. 1, 185· ἀπολ., 7, 137· ἐπὶ ἰχθύος, κατ. ἐς θάλασσαν 2. 93· πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8, 13, 10. **II.** πλέω ὀπίσω, πλέων ἐπιστρέφω, ὅθεν ἐξέπλεον ἐνταῦθα καὶ καταπλεῖ Δημοσθ. 886, 3, Ἡρόδ. 1, 165., 3, 45, Ἀνδοκ. 21, 22, κτλ.

κατάπλεως, ων. γεν. **ω**, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **κατάπλεος**.

καταπληγής, ές = **καταπλαγής**, κ. καὶ περιδεὴς Κλήρ. Ἀλ. 946.

καταπληγία, ἡ, φόβος πολύς, ὑπερβολικός, Πολυδ. Γ', 137· διάφ. γραφ. **καταπλαγία**.

καταπληγμός, ὁ, = **κατάπληξις**, Ἐβδ. (Σειράχ, κα', 5).

καταπληκτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **καταπλήσσω**, (ἐπὶ παθ. σημασ.) Δείναρχ. 103, 45· πρβλ. **ἀρκτέον** II.

καταπληκτικός, ή, όν, δυνάμενος νὰ καταπλήξῃ, φέρων κατάπληξιν, θαυμασμόν, σύμπροσωπος καὶ κ. Μάχων παρ' Ἀθην. 578C.

ἵνα μὴ μόνον εὐπαρακολούθητος, ἀλλὰ καὶ κ. γένηται ἡ διήγησις Πολύϐ. 4. 28, 6, ὅπερ ἀλλαχοῦ, σαφῆ τὰ γεγονότα καὶ θαυμαστὰ λέγει 8. 4, 10· διὸ καὶ ὁ Μουσών. παρὰ Στοϐ. Ἀνθολ. 326, 43 διαστέλλει τὸ καταπληκτικὸν τοῦ φοϐεροῦ: πειρατέον καταπληκτικὸν μᾶλλον τοῖς ὑπηκόοις ἢ φοϐερὸν θεωρεῖσθαι. **2)** τρομερός, πρόσοψις, κραυγή, προσόλη Πολύϐ. 3. 114, 4., 11. 16, 2., 3. 13, 6· τὰ εἰς πόλεμον κατ. Διόδ. 2, 16.—Ἐπίρρ., **-κῶς**, μετὰ καταπλήξεως, κ. πολεμεῖν Πολύϐ. 3. 41, 3· κ. λέγειν 4. 85, 2, κτλ.

κατάπληκτος, ον, καταπληξίν, ϑαυμασμὸν προξενῶν, ἀξιοϑαύμαστος, καταπληκτικός, ἅρμα ἐλεφάντινον κ. Διοδ. Ἔκλογ. 645 ἐν ἀρχ.· ἀνὴρ κ. τῷ μεγέϑει Θεοφύλ. Σιμοκ. Ἱστ. 7. 16, 2.

καταπλημμῠρέω, καλύπτω διὰ πλημμύρας, μετὰ γεν., γῆς Κύριλλ.

καταπλήξ, ᾱγος, ὁ, ἡ, ὁ καταπεπληγμένος, ὅστις τὰ πάντα φοϐεῖται, ἔχων τὴν διάνοιαν ἐκπεπληγμένην, κ. καὶ ἄτολμος Πλούτ. 2, 7B· κ. καὶ περιδεὴς αὐτόϑι 814F· πρὸς τοὺς φόϐους μαλακὸν ὄντα καὶ κ. ὁ αὐτ. ἐν Περικλ. 27· καταπλῆγες καὶ πτοίας ἀνάμεστοι Ἠλιόδ. 9. 5· ὁ Συνέσ. σ. 267D ἀντιτίϑησι τοὺς καταπλῆγας τοῖς ἐρρωμένως ἐπιφερομένοις·—μὴ καταπλῆγες ὥσιν οἱ ἵπποι Αἰλ. π. Ζ. 16, 25, Ἀρποκρ.· ὁ συνεχῶς πεπληγμένος, (ὥστε ὁ νοῦς νὰ μὴ δύναται νὰ διακρίνῃ), (μετὰ τῆς ὑπὸ) ἀλλ' ἐστὲ ὑπὸ τῶν τούτου ἁμαρτημάτων καταπλῆγες διὰ τὸ πολλάκις ἰδεῖν καὶ ἀκοῦσαι .. ὥστε οὐδὲ τὰ δεινὰ ἔτι δεινὰ δοκεῖ εἶναι Αυσ. 107, 34. **2)** ὁ ὑπὲρ τὸ δέον ἐντροπαλός, ὁ πάντα καὶ πρὸς πάντας εὐλαϐούμενος, καὶ πρᾶξαι καὶ εἰπεῖν (ὁ πάντα καταπλῆττόμενος, ὁ τοιοῦτος δὲ ἄπρακτος) ἐναντίον τοῦ **ἀναίσχυντος**, ὧν μεσότης εἶναι ὁ **αἰδήμων**, Ἀριστ. Ἠϑ. Ν. 2. 7, 14, Ἠϑ. Ν. 3. 7, 2· ἄνϑρωπον καταπλῆγα καὶ ἐν παντὶ καϑ' ὑπερϐολὴν ἐρυϑριῶντα Ἰαμϐλ. Προτρ. σ. 372· «καταπλήξ, ὁ καταπεπληγώς» Ἡσύχ.

καταπληξις, εως, ἡ, ἰσχυρὸς ϑαυμασμός, ἔκπληξις, φόϐος ὑπερϐολικὸς (ἐκ μεγάλης φαντασίας), Θουκ. 7. 42., 8. 66, Ἀριστ. π. Μνήμ. 1. 30, 1, κλ.· κ. ὀμμάτων, ϑάμϐος, Ἱππ. 1226Δ· κ. καὶ ἀπραγία τῶν στρατοπέδων Πολύϐ. 3. 103, 2· ἔτι δὲ καὶ σεϐασμός, κ. καὶ καταξίωσις τοῦ Ρωμαίων πολιτεύματος ὁ αὐτ. 3 90, 14.

καταπληρόω, ἐκπληρῶ, πληρῶ ἐντελῶς, τινά τινος Ἐκκλ.

καταπλήσσω, Ἀττ. **-ττω**· μέλλ. **-ξω**, κυρίως, κτυπῶν καταρρίπτω· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον μεταφορ., πλήττω μὲ φόϐον, ϑάμϐος ἢ ϑαυμασμόν, ἐκϑαμϐῶ, ἐκπλήττω·— ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει, «καταπλήττει· καταταράττει. φοϐερίζει. κατεξανιστᾷ. καταπλήσσεται. φοϐεῖται»·— κατέπληξεν ἐπὶ τὸ φοϐεῖσθαι τοὺς ϑαρσοῦντας Θουκ. 2. 65· ὁ φόϐος κ. τὰς ψυχὰς Ξεν. Κύρ. 3. 1, 25· καταπλήξειν ᾤετο τὸν δῆμον Δημ. 577. 11· τοὺς μὲν φίλους ϑρασεῖς ποιῆσαι καὶ ἐπᾶραι, τοὺς δ' ἐναντίους καταπλῆξαι ὁ αὐτ. 286. 21· κ. τοὺς ἀκροατάς, ἐπὶ τῶν ῥητόρων, Ἀριστ. Ρητορ. 3. 7, 5· καὶ ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, καταπληξάμενος τοὺς ἐναντίους Πολύϐ. 3. 80, 1· τοὺς μὲν ἀγαϑοὺς πείϑοντα, τοὺς δὲ φαύλους τῇ τιμωρίᾳ καταπληττόμενον Διόδ. 5. 71· καταπληξάμενος τῷ πλήϑει τῆς δυνάμεως, διὰ τοῦ πλήϑους, Ἐπιγρ. Dittenb. —Παϑ., καταλαμϐάνομαι ὑπὸ δεινοῦ φόϐου, ἐκϑαμϐοῦμαι, κατεπλήγη φίλον ἦτορ Ὁ. Γ. 31· (πληγῆναι μὲν ἐπὶ σώματος, καταπλαγῆναι δὲ ἐπὶ ψυχῆς Εὐσταϑ. σ. 374. 10)· ἀλλ' ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας οἱ Ἀττ. κατὰ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζονται τὸν ἀόρ. β', καταπλαγῆναι τῷ πολέμῳ Θουκ. 1. 81, πρβλ. 4. 10· μὴ καταπέπληχϑε ὁ αὐτ. 7. 77· ὡσαύτως μετ' αἰτ. σημαινούσης τὸ αἴτιον, πάνυ τοῦτ' ἐπαινῶ καὶ καταπλήττομαι Εὔπολις ἐν «Κόλαξι» 1. 10· τὴν ἀπειρίαν τὴν αὐτοῦ καταπεπλῆχθαι Ἰσοκρ. 415E, κτλ.· μηδὲν καταπλαγέντες τὸν Φίλιππον Δημ. 290. 10· οὕτω καί, καταπεπλῆχθαι (διὰ) τὸν βίον ὁ αὐτ. 979. 5· πρβλ. καταπλήττεσθαι καὶ ϑαυμάζειν τὴν ἀρετὴν Διοδ. Ἔκλογ. 617· ἐπαινεῖν καὶ καταπλήττεσθαι Ἀϑήν. 236F·— οἱ μεταγεν. ἔχουσι τὸν πρκμ. **καταπέπληγα** (ἰδίως ἐν τῇ μετοχ.), καταπεπληγότες τὸ τῶν Ρωμαίων τεῖχος Διον. Ἁλ. 6. 25· κατεπεπλήγεσαν τὸ Ἑλληνικὸν Παυσ. 10. 22, 2· κατεπεπλήγεσαν τῷ μεγέϑει τοῦ τολμήματος Ἀππ. Ἱσπ. 24· τὸ καταπεπληγός, ἡ κατάπληξις, κατάστασις ἀπελπισίας, Πλουτ. Σύγκρ. Ηελ.κ. Μαρκ. 1.

καταπλίσσομαι, Παϑ., ὑποσκελίζομαι, καταρρίπτομαι, ἡμῶν ἴσως σὺ καταπλῄγήσει (μέλλ. β') τῷ χορῷ, ϑὰ νικηϑῇς ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου χοροῦ (ἐκ διορϑώσ. τοῦ Δινδ.),'Αριστοφ. ἐν Meineke Ἑλλ. Κωμ. 2. 1035, ἔνϑα ἴδε τὸν Bgk.· — «πλίγμα τὸ βῆμα λέγουσι· τὸ οὖν καταπλίξαι μετάγοντες ἀπὸ τῶν κυλιομένων καὶ τοῖς ποσὶ καταρρεχόντων καὶ οὕτω φασὶ καταρρατηϑῆσαι» Ἡσύχ.

καταπλοκή, ἡ, τὸ καταπλέκειν, πλέξιμον πυκνόν, συμπλοκή, ἐν τῇ περὶ τοὺς δακτύλους κ. τοῦ νεύρου Ηλάτ. Τίμ. 76D· μεταφ., δόλους καὶ ἐνέδρας καὶ κ. τῶν χρημάτων Ἀρτεμίδ. 2. 5. σ. 137. 20· κ. τῶν χρεῶν ὁ αὐτ. 6. 139. 7. **II.** ἐν τῇ μουσικῇ, ἡ σχέσις τῶν φϑόγγων κατιόντων ἐν κανονικῇ διαδοχῇ, ἀντίϑετ. τῷ **ἀναπλοκῇ**, Πτολεμ. Ἁρμ.

κατάπλους, συνῃρημ. **-πλους,** ὁ, τὸ πλέειν πρὸς τὴν ξηράν, προσορμίζεσϑαι, Θουκ. 4. 10, 26· ὁ Σικελικὸς κ., ἡ ἄφιξις τῶν σιτοφόρων πλοίων ἐκ τῆς Σικελίας, Δημ. 1285. 21· ἐκ κατάπλου, ἀμέσως μετὰ τὴν προσόρμισιν, ὡς τὸ ἐξ ἐφόδου περὶ τοῦ πεζοῦ στρατοῦ, ἐκ κ. πολιορκεῖν τὴν πόλιν Πολύϐ. 15. 23, 3. **II.** ὁ κατὰ τὴν ἐπάνοδον πλοῦς, ἐπιστροφή, ὁ οἴκαδε κ. Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 11· ἔτι ὁ τόπος, ὅπου καταπλέει τις, μεταγεν.

καταπλούσιος, λίαν πλούσιος, μεταγεν.

καταπλουτέω, εἶμαι λίαν πλούσιος κατά τι, τι Ἰω. Δαμασκ. **II.** μεταϐ., = τῷ ἑπομ., τινά Θεοφύλ. Σιμ. 46C.

καταπλουτίζω: μέλλ. **-ιῶ**, μεγάλως πλουτίζω, τινά Ἡρόδ. 6. 132· μεγάλοις δώροις τινὰ κ. Ξεν. Οἰκ. 4. 7· καὶ μετὰ γεν. τοῦ πράγματος, κατεπλούτισε τὴν κτίσιν τῆς ἁγιστείας αὐτοῦ Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 115C.

καταπλουτομαχέω, καταϐάλλω τινὰ διὰ τοῦ πλούτου, καταπλουτομαχοῦντες ἅπαντας διὰ τὴν ἐκ τῶν μετάλλων γενομένην εὐπορίαν Διόδ. 5. 38.

κατάπλῦμα, τό, = **κατάπλυσις,** ἀπὸ τῶν κ. καὶ ἀλοιφῶν Συνέσ. ἰατρ. π. πυρετ. σ. 234.

καταπλυντηρίζω, καταϐρέχω, κατακλύζω μὲ ὕϐρεις, Κωμ. Ἀνώνυμ. 170· πρβλ. **πλύνω II, πλυνός II.**

καταπλύνω [ῠ], πλύνω ἐπιχέων ἐπί τινος ὑποκειμένου, καταϐρέχω, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 546· ὕδατι τὴν κεφαλὴν Ξεν. Ἱππ. 5. 6· τὴν κεφαλὴν καταπλύνειν μᾶλλον δεῖ ἢ καθαίρειν Πολυϐ. Α', 200· ὀχετὸν ἐκκαθαίρειν κορήϑρῳ καὶ καταπλύνειν ὕδατι πολλῷ Ἀρτεμίδ. 5. 79. **II.** πλύνων ἀποϐάλλω, ἀποπλύνω, «ξεπλύνω», τὸ ὑγρὸν Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 3, 13.— Παϑ., καταπλυϑείσης τῆς ἄλμης Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 24, 3· μεταφορ., τὸ πρᾶγμα καταπέπλυται, ἡ ὑπόϑεσις «ἐξεπλύϑη», ὅηλ. ἐλησμονήϑη καὶ ἠφανίσϑη, ἢ οὐδενὸς ἄξιον κατέστη (ἐπειδὴ ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ ἀντιτίϑεται τῷ τίμιον ἦν) (ἐκ μεταφορᾶς, τῶν χρωμάτων τῶν πλυνομένων ὑφασμάτων, ἅτινα διὰ τῆς πολλῆς πλύσεως ἐξαφανίζονται), Αἰσχίν. 79. 19, πρβλ. Πολυϐ. Ζ', 38.

κατάπλυσις, εως, ἡ, ἡ διὰ τοῦ καταχεομένου ὕδατος πλύσις, καϑάρισις, τῶν σκελῶν Ξεν. Ἱππ. 5. 9.

κατάπλωσις = **κατάπλους,** ἐπιστροφὴ διὰ ϑαλάσσης, μα τὴν γὰρ Μάνδριος κατάπλωσιν καὶ τὴν φίλην Δήμητρα Ἡρώνδ. Μιμίαμϐ 1. 68.

καταπλώω, Ἰων. ἀντὶ **καταπλέω,** Ἡρόδ.

καταπνέω, Ἐπικ. **-πνείω**· μέλλ. **-πνεύσομαι.** Πνέω ἄνωϑεν ἐπί τινος ὑποκάτω ὄντος, τί τινος, χώρας (οὕτως ὁ Reisk. ἀντὶ χώραν) καταπνεῦσαι ἠδυπνόους αὔρας Εὐρ. Μήδ. 839· ἵμερον κ. ἡμῶν κατὰ τῶν κόλπων Ἀριστοφ. Λυσ. 552· οὕτω παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 5, 13., 8. 5, 7, δυνάμεϑα νὰ ὑπονοήσωμεν γενικήν τινα ἐκ τῶν συμφραζομένων·— ἀλλ' ἐν Ἡλιοδ. 3. 2, ἔχομεν αἰτ. μετὰ τὸ ῥῆμα, κ. τόπον εὐωδίᾳ, πληρῶ, γεμίζω τὸν τόπον μὲ εὐωδίαν· καὶ ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 21, ἐὰν καταπνευσϑῇ τοῦ ἄρρενος ἡ πέρδιξ, ἂν σταϑῇ ἡ ϑήλεια ἀπέναντι τοῦ ἄρρενος, ἀφ' οὗ ὁ ἄνεμος πνεῖ· πρβλ., ἂν κατὰ τὸν ἄνεμον στῶσι 5. 5. (διάφ. γραφ. πνεῦμα στῇ)·— ἀπολ., ἠδὺ καταπνείουσα Ὁμηρ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 239· τοῦ ἀνέμου λαμπρὸν καταπνέοντος Πλουτ. Ἠϑ. 139D. ὅταν ἥδιστον ἐτησίαι καταπνέωσι Πλουτ. Κικ. 47. **2)** ἐμπνέω, ϑεόϑεν καταπνείει πειϑώ .. μολπάν Αἰσχύλ. Ἀγ. 105· ἐμόγνιαν, ὁρμὴν τινι κ. Αἰλ. π. Ζ. 12. 2 καὶ 7· ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., ϑεὸς καταπνεῖ σε Εὐρ. Ῥῆσ. 387. **3)** φυσῶ ἐπί τινος, ἐπιπνέω, μετὰ δοτ., τοῖς πρὸς ἄρκτον οἰκοῦσι .. κ. ὁ νότος Ἀριστ. Προϐλ. 26. 45· μεταφ., μή σοι νέμεσις ϑεόϑεν καταπνεύσῃ Ηλάτ. Κωμ. ἐν «Φά.» 1. 14. **II.** Παϑ., δυνατὰ φυσῶμαι, ἀναρριπίζομαι, φλοῒ καταπνεομένη Πλούτ. 2. 474C· σπινϑὴρ ὅταν καταπνευσϑεὶς ζωπυρηϑῇ, ἐξάπτει μεγάλην πυρὰν Φίλων 1. 455· ἀλλ' ἐπὶ τόπων, εἶμαι ἐκτεϑειμένος εἰς τὸν ἄνεμον· στρατόπεδον καταπνεόμενον ἐκ τῆς ϑαλάσσης Ἀππ. Καρχηδ. 99· λειμὼν καταπνεόμενος Πολυϐ. Α', 240.

καταπνιγμός, ὁ, τὸ καταπνίγειν, καταπνιξις, Καισάρ. σ. 996, ἔκδ. Mi.

καταπνίγω [ῐ], καταϐυϑίζων καὶ συμπιέζων ἀφανίζω, γόγγρον ἐν ἅλμῃ Σωτάδ. ἐν «Ἐγκλ.» 1. 21· ὁ ὕπνος κ. τὸ ϑερμὸν Ἀριστ. Ἀποσπ. 224· πάντα ταῦτα βλάπτει τὰ δένδρα καταπνίγοντά τε καὶ ἐπισκιάζοντα Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 18, 3· κ. καὶ διαφϑείρει τὴν αὔξησιν (τῆς ἀμπέλου), δὲν ἀφίνουσι ν' αὐξηϑῇ, Πλούτ. 2. 806C· πνεῦμα διὰ στραγγαλισμοῦ κ., φονεύει, Νικ.'Αλεξιφ. 286. — Παϑ., ἐμφράττομαι, ἐπὶ τῶν ἐκκρίσεων, Ἀριστ. Προϐλ. 38. 3, 3· (ἐπὶ τοῦ πυρὸς τῶν ἀνθράκων, σϐέννυμι ἀποφράττων ἢ ἐμποδίζων τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα), ὁ αὐτ. π. Νεώτ. 5, 5· καταπνιγόμενοι ἄνθρακες π. Θανάτ. 5· ἀτκαπεπνιγμένοι τόποι, ἀποκεκλεισμένοι, περιωρισμένοι, ἐναντίον τοῦ **εὐπνούστεροι.** ὁ αὐτ. ἐν Προϐλ. 2. 30, 2· φωναὶ καταπεπνιγμέναι, πνιγμέναι, ἀδύνατοι, ὁ αὐτ. ἐν Ἀκουστ. 3· καταπεπνῖχϑαι τὸ φθέγμα Πολυϐ. Δ', 114. **2)** κ. τὰς φύσας, κλείω, φράττω τοὺς φυσητῆρας, ὁ αὐτ. π. Ἀναπν. 7. 7, πρβλ. Προϐλ. 33. 5, 1.

κατάπνιξις, εως, ἡ, τὸ καταπνίγειν, ἀφανίζειν, Ἀριστ. Προβλ. 38. 3, 1, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 9, 4· Ἱδρῶτος, καταστολή, ἐμπόδισις, ὁ αὐτ. π. Ἱδρῶτ. 39.

καταπνοή, ἡ, φύσημα, ἀνέμων Πινδ. Π. 5. 162.

κατάπνοος, ον, συγχρ. **-πνους, ουν,** καταπνεόμενος, φυσώμενος, διαπνεόμενος, «εὔπνους, «κατάπνους» Πολυδ. Α', 240.

καταπόδα, -πόδας, ὁ ὀρθὸς τύπος **κατὰ πόδ-**, ἴδε **πούς** Ι. 4. 6.

καταποδέω, ῶ, τὸν πρότερον ὁ ἐπιὼν κατηπόδει (κατεπάτει ;) Γ. Παχυμ. τ. Α', σ. 329, 14, ἔκδ. Β.

καταπόθρα, ἡ, ἴδε **καταπότρα.**

καταποικίλλω, κοσμῶ διὰ διαφόρων χρωμάτων ἢ κατὰ ποικίλους τρόπους, διαποικίλλω, τὸ σῶμα Πλάτ. Τίμ. 85Α.— Παθ., τὰ ἱερὰ ἡμῖν καταπεποίκιλται ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν γραφέων ὁ αὐτ. ἐν Εὐθύφρονι 6D· ὀροφὴ ἀστέρας ἐν κυανῷ καταπεποικιλμένη Διόδ. 1. 47· πᾶς τόπος κηρογραφίᾳ κατεπεποίκιλτο Ἀθήν. 204Β· ἴδε ἐν λέξει **κηρογραφία**·— περὶ τοῦ λόγου, ἡ λαλιὰ χαίρει ἀρότητι καταποικίλλεσθαι Walz. Ρήτορ. 9. 257.

καταποιμαίνω, περιποιοῦμαί τι ὡς ποίμνιον, Κύριλλ.

κατ-απολαύω, καθ' ὑπερβολὴν ἀπολαύω, ὑπὲρ τὸ δέον, ὡς τὸ **καταχρῶμαι,** μετὰ γεν. Ἐκκλ.

καταπολεμέω, πολεμῶν καταβάλλω, ἐξαντλῶ διὰ τοῦ πολέμου, ὑποτάττω ὁλοσχερῶς, (πρβλ. καταγωνίζομαί τινα), Λατ. debellare, τινὰ Θουκ. 2. 7., 4. 1, Ἀνδοκ. 25. 22· πολλὰ ἔτη πολεμοῦντες καὶ πολλάκις καταναυμαχοῦντες οὐδὲν προὔργου ἐποιεῖτε πρὸς τὸ καταπολεμῆσαι τούτους Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 10· ἐν τῷ ἐνεστ., προσπαθῶ νὰ καταβάλω, τινά τινι κ. ὁ αὐτ. 4, 86.— Παθ., ἐλπίζοντες αὐτὴν [τὴν πόλιν] καταπεπολεμῆσθαι, ὅτι εἶχεν ἐξαντληθῇ ἕνεκα τοῦ πολέμου ἢ τῶν πολεμικῶν δαπανῶν, ὁ αὐτ. 6. 16, πρβλ. Πλάτ. Μενέξ. 243C, D· ἐξ ὧν καὶ τὸ πρότερον κατεπολεμήθημεν Ξεν. Ἀν. 7. 1, 27. **II.** κινῶ πόλεμον ἐναντίον τινός, πολεμῶ κατά τινος, τινος Κλήμ.Ἀλ. 871· καὶ μετὰ δοτ., τοῖς βαρβάροις καταπολεμῶν ἐκράτησε, ἐπιμόνως πολεμῶν, Πλουτ. Καῖσ. 2. 1321.

καταπολέμησις, εως, ἡ, ἡ διὰ πολέμου καταβολή, καθυπόταξις, ὑποταγή, (πρβλ. **καταγωνισμός**), Πολυδ. Θ', 142, Νικήτ. Χρον. 162Β.

καταπολεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **πολεύω,** στρέφομαι, Σχόλ. εἰς Ἀράτ. Φαιν. 147.

καταπολίζω, κτίζω πολλὰς πόλεις, γεμίζω μὲ πόλεις, κ. τὴν χώραν, τὰς νήσους, καὶ ἐν τῷ παθ. καταπεπολισμένης τῆς χώρας, καὶ ἐν τῷ μέσ. κατεπολίσαντο τὰς νήσους Θεόδωρ. Μετοχ.

καταπολιορκέω = πολιορκέω, κυρ. καὶ μεταφρ., Εὐμάθ. σ. 437, τὰς πόλεις κατεπολιόρκει καὶ κατεστρέφετο Θεόδωρ. Μετοχ.

καταπολῑτεύομαι, ἀποθ. ὑποτάττω, καταβάλλω πολιτευόμενος, διὰ τῆς «πολιτικῆς», τινα Δημ. 442. 21, Πλουτ. Πομπ. 51· συνάπτεται καὶ μετὰ τοῦ **δημαγωγῶ,** ὁ αὐτ. ἐν Γάλβ. 20, κτλ.·— πρβλ. ὑποπολιτεύομαί τινι.

καταπολύ, ἀντὶ τοῦ **κατὰ πολύ.**

καταπομπεύω, ἐμπαίζω, χλευάζω, τινὸς Λουκ. Ἔρωτες 37· πρβλ. **πομπεύω.**

καταπομπή, ἡ, κατάπεμψις, τὸ πέμπειν ὀπίσω, Ἀφρικαν. παρ' Εὐσεβ. Ευαγγ. Προπ. 390Α.

καταπονέω, καταβάλλω μετὰ πολὺν κόπον καὶ ἀγῶνα, τῇ ἐνδείᾳ τῆς τροφῆς τὴν ἀλκὴν τοῦ θηρίου Διόδ. 3. 37· οὕτως ἐν τῷ μέσ. μέλλ., ὁ αὐτ. 11. 15· οὕπω ἡ τοῦ αἵματος ῥύσις αὐτὸν κατεπόνησεν Εὐστ. σ. 886, 8. — Παθ., καταβάλλομαι, ἐξαντλοῦμαι, νικῶμαι, Αἰσχίν. 33. 8· πάντα ταῖς ἐντελεχείαις καταπονεῖται Μένανδρος ἐν Ἀδήλ. 192, Ἀριστ. Ἀποσπ. 66. 537· τῆς τῶν προγόνων ἡγεμονίας καταπεπονημένης Διόδ. 11, 6· τὸν Καλλικρατίδαν πανταχόθεν τιτρωσκόμενον καταπονηθῆναι ὁ αὐτ. 13, 99.

καταπόνησις, εως, ἡ, κόπωσις, ἀδυναμία, ἐξάντλησις, Ἰω. Χρυσ., κτλ.

κατάπονος, ον, καταπεπονημένος, ἐξηντλημένος, καθάπερ ἔφεδρος ἀθλητὴς καταπόνῳ προσενεχθεὶς Πλουτ. Σύλλ. 29· ὑπό τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκιβ. 25. **II.** κοπιώδης, ἐπίπονος, πόνους προξενῶν, ὀχληρός, λατρεία Μακκαβ. 3. 4, 14.

καταποντίζω, ῥίπτω εἰς τὸν πόντον, εἰς τὴν θάλασσαν, καταβυθίζω, πνίγω ἐντὸς τῆς θαλάσσης, τινά Λυσ. 142. 16, Δημ. 677. 6, κλ.· μεταφορ., κ. τὰς βουλὰς Λιβάν. 2, σ. 576·— καταποντισθεὶς ὑπὸ τῆς θαλάσσης Διόδ. 18. 20, πρβλ. Πλούτ. 2. 403C· [ναῦς] κ. εἰς τὸ πέλαγος Πλουτ. Τιμολ. 13.

καταπόντισις, εως, ἡ, καταβύθισις εἰς τὴν θάλασσαν, πνίξιμον ἐντὸς αὐτῆς, Ἰω. Κλίμ. 334. 23.

καταποντισμός, ὁ, Ἰσοκρ. 257Ε· ὁ κ. τῶν χρημάτων Ἀππ. Μακεδ. 14.

καταποντιστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ καταβυθίσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, νὰ καταπνίξῃ, Κλήμ. Ἀλ. 950.

καταποντιστής, οῦ, ὁ, ὁ καταποντίζων, ῥίπτων εἰς τὴν θάλασσαν, πνίγων, ἐπὶ πειρατῶν, λῃσταὶ καὶ κ. Ἰσοκρ. 280Α, Δημ. 675 ἐν τέλει, 676. 3· μεταφ., καταποντισταὶ τῆς Ἑλλάδος Παυσ. 8. 52, 5·— ὡς ἐπίθ., κ. ἄνεμος Συνέσ. 193Β.

καταποντιστικός, ή, όν, ἱκανὸς νὰ καταποντίσῃ, Νικήτ. Χρον. 60Β.

καταποντόω = καταποντίζω, τινὰ ἐς τὴν θάλασσαν προσαγαγών κ. Ἡρόδ. 1. 165., 4. 154, Ἀντιφῶν 132. 37, κτλ.· κ. ἐς τὴν θάλασσαν Ἡρόδ. 3. 30· εἰς ποταμὸν Ἀθήν. 387F. — Παθ., οὐκ ἐάσας καταποντωθῆναι Πλάτ. Γοργ. 511Ε.

καταποπέρδω = ἀποπέρδω κατά τινος.

καταπορεύομαι, ἀποθ., ἐπανέρχομαι ἐκ τῆς ἐξορίας, (ὡς τὸ **κατέρχομαι,** κάθοδος), καταπορευθέντων τῶν πεφυγαδευμένων, καθόδου τυχόντων, Πολύβ. 4. 17, 8, ὡς καὶ ἐν ἐπιγραφ. Lap. Rosett. ἐν τῇ Συλλογ. Ἐπιγραφ. 4697. 19.

κατ-απορέω, ἀνεπιτηδείως προσπαθῶ νὰ θεραπεύσω, ἀποτυγχάνω ἐν τῇ θεραπείᾳ· ἐντεῦθεν ἐν τῷ Παθ., ἣν καταπορηθῇ ἢ ἀμεληθῇ [ὀστέα] ἐμπεσεῖν, ἂν ἐξ ἀγνοίας ἢ ἀμελείας ἀφεθῇ ἡ θεραπεία τῶν ἐξαρθρωθέντων ὀστῶν, Ἱππ. Ἀγμ. 773, πρβλ. π. Ἄρθρ. 789, 827.

καταπορθέω: μέλλ. **-ήσω,** ἐντελῶς πορθῶ, λεηλατῶ, ἐρημώνω, Γλωσσ.

καταπορθμίας, ὁ, ἄνεμος καταπνέων διὰ τοῦ πορθμοῦ, ἐν δὲ τῇ Σικελίᾳ ἀπὸ τοῦ πορθμοῦ τῆς Μεσσήνης, Ἀριστ. π. Ἀνέμ. 5.

καταπόρνευσις, εως, ἡ, τὸ μεταχειρίζεσθαι ὡς πόρνην, ἀτιμάζειν, παρθένων Πλουτ. Τιμολ. 13.

καταπορνεύω, κάμνω πόρνην, ὁδηγῶ εἰς ἀτιμίαν, τὰ θήλεα τέκνα Ἡρόδ. 1. 94, πρβλ. 196. — Παθ., γίνομαι πόρνη, θυγατέρας καταπορνευθείσας πολὺν χρόνον παρὰ τῇ θεῷ μετὰ ταῦτα δίδοσθαι πρὸς γάμον Στράβ. 532. **II.** «βιάζω», ἀτιμάζω, ὡς πόρνην μεταχειρίζομαι, καταπορνεύσαντες τὴν γυναῖκα ἀνεῖλον Πλούτ. 2. 821D, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 8. **III.** σπαταλῶ εἰς πόρνας, πάντα κατακεκύβευκε καὶ καταπεπόρνευκε Δίων Κ. 45. 28· μεταφ., κ. τὴν γεῦσιν, διαφθείρειν, Γρηγ. Ναζ.

καταπορνοκοπέω, καταναλίσκω εἰς πόρνας, ὥσπερ οἱ πορνομανεῖς (πρβλ. **κατοφοφαγῶ**), Πολυδ. Γ', 117.

καταπόρφυρος, ον, ἐντελῶς πορφυροῦς, Ἰω. Λυδ. π. Ἀξ. 2. 13.

καταπορφυρόω, ῶ, ἐντελῶς πορφυρῶ, ἐρυθρῷ χρώματι βάπτω, Θεόδ. Στουδ. σ. 801, ἔκδ. Μί.

κατάποσις, εως, ἡ, τὸ καταπίνειν, Πλάτ. Τίμ. 80Α, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 11, 3, Ἀρεταί. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 4. **II.** τὸ μέρος, δι' οὗ ἐνεργεῖται ἡ κατάποσις, φάρυγξ (ὁ καταπιώνας), οἰσοφάγος, ὥστε τὴν ἡδονὴν τῆς τροφῆς ἐφηδύνειν καὶ τὴν κ. κολακεύειν μειζόνως Μουσών. παρὰ Στοβ. 17. 43· ὅτι χεῖρας δέδωκεν [ὁ θεός], ὅτι κατάποσιν, ὅτι κοιλίαν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 16, 17, Ἀρεταί. π. Αἰτ. Χρον. Παθ., 1. 7.

καταπότης, ὁ, λάρυγξ, Σουΐδ., καὶ ὁ καταβιβρώσκων.

καταπότιον, τό, τὸ καταπινόμενον, καταπότι, «χάπι», καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν θᾶττον ποιεῖν καταπότιον δοθὲν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 20, 2., 9. 8, 3· δίδοται καὶ κοιλιακοῖς καταπότιον Διοσκ. π. Ὀρειβ. σ. 163, 217, 347κ. Γαλην., Παῦλ. Αἰγ. 7, 5.

καταποτνιάομαι, ἐπικαλοῦμαι, ἱκετεύω, ἐπιμαρτύρομαι, Βυζ.

κατάποτον, τό, καταπότιον, τὸ κοιν. «χάπι», διότι διὰ μιᾶς καταπίνεται, ταῦτα λεῖα τρίψας κατάποτα δίδου Ἱππ. 407. 32 καὶ ἀλλ.· οὐδὲν ἐκ τοῦ καταπότου ὠφελήθη 1046Α, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 20, 2· **καταποτά,** τά, αἱ τροφαί (τὰ καταπινόμενα), ἡ δὲ τῶνδε κυριωτάτη ἴησις ἐν τοῖσι ποτοῖσι καὶ καταποτοῖσι κέεται Ἀρετ. 97, 20.

καταπότρα, ἡ, τὸ κατώτατον στρῶμα τοῦ οἰσοφάγου, τὸ ἄνοιγμα τοῦ στομάχου, Παῦλ. Αἰγ. 6. 32·— ἐν Ἱπποατρ. 61, **καταπόθρα**· — παρὰ Σουΐδ. ὡσαύτως, **καταπότης, ου,** ὁ.

κατ-αποφαίνομαι, Μέσ., ἀποφαίνω τὴν γνώμην μου ἐναντίον τινός, τινὸς Ἀθανάσ. (πρβλ. **καταγιγνώσκω**).

καταπραγμᾰτεύομαι, ἀποθ., μεταχειρίζομαι μέσα ἐναντίον, τινος Γρηγ. Ναζ. 1. 341Α, Εὐστ. Πονημάτ. 273. 68· μετ' ἀπαρ., παρὰ Φωτ. Βιβλ. 244. 20. Τὸ ἐνεργ. μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Σουΐδ.

καταπρακτικός, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσῃ τι, τῶν νοηθέντων Μουσών. παρὰ Στοβ. 338. 34.

καταπρᾱνής, ές, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **καταπρηνής,** Ἡσύχ.—Ἐπίρρ. **-νῶς,** Ἐκκλ.

κατάπραξις, εως, ἐκτέλεσις, τῶν βεβουλευμένων Ἰωσήπ. Ἰουδ.Ἀρχ. 19. 1, 4· τῶν παραγγελμάτων Κλήμ. Ἀλ. 443, κτλ.

καταπράσσω. Ἀττ. **-ττω:** μέλλ. **-ξω**·— ἐκτελῶ, κατορθώνω, κοινῶς «καταφέρνω», ὅσα βούλεται ἡ πόλις καταπράττει Ξεν. Ἀν. 7. 7, 46· κατέπραξας ἃ ἐβούλου αὐτόθι 1. 2, 2· οἱ καταπράξαντες ἡμῖν ταῦτα αὐτόθι 7. 7, 16· κ. ὥστε μένειν τοὺς φυγάδας ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 7. 4, 11. **2)** ἐπιτυγχάνω, κερδίζω, ἀποκτῶ, τὴν ἀρχήν, τὴν ἡγεμονίαν ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 7. 5, 76, Ἱππ. 5, 5.— Μέσ., ἀποκτῶ δι' ἐμαυτόν, κατορθώνω, πῶς μέγα ἡγοῦ τότε καταπράξασθαι, ἃ νῦν καταστρεψάμενος ἔχεις ὁ αὐτ. ἐν Ἀν.

7. 7, 27· ὅπως καταπράξεται τὸν γάμιον Μένανδρ. ἐν «Θρασύλ.» 3· ἀσφάλειαν Διον. Ἁλ. 6. 68· ἐκτελῶ, Πλουτ. Περικλ. 5· δυναμένων ἐννοῆσαι καὶ καταπράξασθαι Γρηγ. Ναζ.— Παθ., τὰ καταπεπραγμένα Ξεν. Κύρ. 7. 5, 35· τὴν ἡγεμονίαν ἡγοῦνται καταπραχθῆναι ἂν ὁ αὐτ. ἐν Πόρ. 5. 5· τῷ καταπραχθῆναι τὰ γραφέντα Δημ. 254. 13.

καταπρατικός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταπιπράσκειν, πωλεῖν, Ἐπιγραφ.

καταπράϋνσις, τὸ καταπραΰνειν, καθησύχασις.

καταπρᾶΰνω, καθησυχάζω, ἡμεροποιῶ, ἐκμαλάσσω, Πλάτ. Εὐθύδ. 288Β· ἀντίθ. τῷ **τραχύνω**, ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 67Α· κ. τοὺς ἀκροατάς, ἐπὶ ῥήτορος, Ἰσοκρ. 43C, πρβλ. Ἀριστ. Ρητορ. 2. 3, 17· κ. τὴν ταραχήν, καταπαύω, Πολύβ. 5. 52, 14· κατεπραΰνοντο τὰ ἤθη τούτων ἀκροώμενοι, ἡμερώτεροι ἐγίνοντο κατὰ τὰ ἤθη, Πλουτ. Λυκ. 4· τοὺς βουλομένους μάχεσθαι καὶ δυσπαθοῦντας πρὸς τὰ γινόμενα κατεπράϋνε Περικλ. 33· ἡ μουσικὴ τοὺς θυμοειδεῖς κ. Ἀθήν. 623F· κ. τινὰ τῆς ὀργῆς Πολύβ. 5. 52, 14· Ἰων. τύπ. **καταπρηῦνω**.

κατάπρεμνος, ον, πλήρης κλάδων, κατάκλαδος, Ἡσύχ.

καταπρεσβεύω, ἀναλαμβάνω πρεσβείαν ἐναντίον, τινὸς Στράβ. 796· ἀπολ., Πολύβ. 23. 11, 8.

καταπρηνής, ές, πρηνής, πρὸς τὰ κάτω ἐστραμμένος, ἐναντίον τοῦ **ὑπτιος**, παρ' Ὅμ. ἀείποτε ἐπὶ τῆς χειρός, ὡς μεταχειρίζεταί τις αὐτὴν πλήττων ἢ λαμβάνων δραττόμενος, πλῆξεν.. χειρὶ καταπρηνεῖ, μὲ τὴν παλάμην, Ἰλ. Π. 792, πρβλ. Ὀδ. Ν. 164· πεπλήγετο μηρὼ χερσὶ καταπρηνέσσι Ἰλ. Ο. 114· χείρεσσι καταπρηνέσσι λαβοῦσα Ὀδ. Τ. 467, πρβλ. Ν. 199· ἐς τὸ κ. ῥέποντα Ἱππ. Ἀγμ. 776· «καταπρηνές· κατὰ πρόσωπον. ἐπὶ στόμα. κατωφερὲς» καὶ «καταπρηνής. κατωφερὴς» Ἡσύχ., πρβλ. **καταπρανής**.

καταπρηνίζω, ῥίπτω τινὰ κατακέφαλα· ὁ ἀόρ. **κατεπρήνιξε** Νικ. Θηρ. 824, Νόνν. Δ. 4. 395.

καταπρηνόω = τῷ **προηγ.**, τινά πόντῳ καταπρηνώσασθαι Ἀνθ. Π. 7. 652.

καταπρηῦνω, Ἰων. ἀντὶ **καταπραΰνω**, Ἀπολλ. Ρόδ. Α', 265, Κόϊντ. Σμ. 14. 328.

κατάπρησις, εως, ἡ, τὸ καταπιμπράναι, ἄναψις, ἄναμμα, ἐπειδὰν καταπρήσεως ἅψηται τὸ πῦρ, σπεύδει πᾶσαν ἐπινεμηθῆναι τὴν ὕλην Βασίλ. 3, 499.

καταπρίω [ῑ], καταπριονίζω, σχίζω διὰ πρίονος, καταπρίσαντες κορμοὺς ξύλων Ἡρόδ. 7. 36. **2)** κατακόπτω ἢ κατασπαράττω διὰ τῶν ὀδόντων εἰς τεμάχια, κ. τὸ κύμινον Θεόκρ. 10. 55, πρβλ., κ. γλῶσσαν κυνόδοντι Νικ. Ἀλεξιφ. 283· — ὡσαύτως **-πρίζω**, διὰ τῆς θλίψεως ἀλίσκεσθαι καὶ καταπρίζεσθαι Ἀμφίλοχ.

καταπροβάλλω, ῥίπτω πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐμπρός, καταβάλλω, Γαλην. 19. 622.

καταπροδίδωμι, ἐντελῶς προδίδω, ἐγκαταλείπω, «ἀφίνω τινὰ 'ς τὴν τύχην του» (πρβλ. **καταπροΐεμαι**), Ἡρόδ. 7. 157., 8. 94· τοὺς συμμάχους 9. 11, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 1044, Θουκ. 1. 86., 7. 48, κτλ.· τινά τινι Ἡρόδ. 9. 73· τὰ πράγματα Λυσ. 158. 25· τὰ ἐμαυτοῦ μόνα σκοπῶ, τὰ δὲ κοινὰ καταπροδίδωμι καὶ ἐλάττω ποιῶ Λουκ. Προμ. 14. — Παθ., ὑπὸ Ἑλλήνων καταπροδιδόμενοι Ἡρόδ. 9. 7, 1, Θουκ. 3. 111.

καταπροθῡμέομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **προθυμέομαι**, μετ' αἰτιατ., Σουΐδ.

καταπροΐημι καὶ **καταπροΐεμαι**, ἀπορρίπτω ἐντελῶς, ἐκ τῶν χειρῶν μου ἀφίνω, ἀμελῶς καὶ περιφρονητικῶς ἀποβάλλω, καταπροΐεσθαι τοὺς καιροὺς Πολύβ. 1. 77, 3, κτλ.· τοὺς ἰδίους βίους ὁ αὐτ. 3. 81, 4· ὡσαύτως μετ. γεν., ὡμοσάτην μή ποτε καταπροήσεσθαι ἀλλήλων Προκοπ. Ἀνέκδ. 2. 7· λέγεται προσέτι, καταπροΐέναι τὴν δίκην, κατηγορίαν, ὡς τὸ **καταπροδίδωμι**· «καταπροέσθαι, καταπροδοῦναι» Ἐτυμ. Μέγ.— ἀόρ. **καταπροηκάμην**, Πολυδ. Η', 143.

καταπροίξομαι, Ἀττ. **-προίξομαι**, (ἴδε προίξ), ἀπαντᾷ παρὰ δοκίμοις ὡς μεμονωμένος τύπ. μέλλ., (ἐπειδὴ ὁ ἀόρ. **καταπροῖξασθαι**, ἀναφερόμενος ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ., εὑρηται μόνον ἐν Πλουτ. 2. 10C· ἴδε κατωτ. **II**, καὶ ἴδε **προΐσσομαι**). Κυρίως, πράττω τι ἄνευ ἀντιπληρώσεως, δηλ. ἄνευ ποινῆς, ἀτιμωρητί, ἐν χρήσει μετ' ἀρνήσεως, ἐπὶ κακοῦ μόνον καὶ τὸ πλεῖστον μετὰ μετοχῆς· οὐ γὰρ δὴ ἐμέ γε ὧδε λωβησάμενος καταπροΐξεται, δὲν θὰ μείνῃ ἀτιμώρητος ἀφοῦ οὕτω με ἐκακοποίησε καὶ ἠκρωτηρίασεν, Ἡρόδ. 3. 156· οὐ καταπροΐζονται ἀποστάντες ὁ αὐτ. 5. 105, πρβλ. 7. 17· οὔ τοι καταπροΐξει τάλαντα πολλὰ κλέψας Ἀριστοφ. Ἱππ. 435· οὔ τοι καταπροΐξει τοῦτο ὀρῶν, δὲν θὰ διαφύγῃς τὴν τιμωρίαν διὰ τὴν τοιαύτην πρᾶξιν, ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1366· οὔ τοι .. καταπροΐξει λέγουσα ταυτί ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 566·— ἀπολ., ἐκείνους οὐ καταπροΐξεσθαι, ἔφη, δὲν θὰ διαφύγωσιν (ἀτιμώρητοι), Ἡρόδ. 3. 36· οὗτοι κ. Μυρτίας Ἀριστοφ. Σφ. 1396. **2)** μετὰ γεν. προσ. τοῦ πάσχοντος τὸ κακόν, ἐμεῦ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται, δὲν θὰ διαφύγῃ ἐκ τῆς ἐκδικήσεώς μου διὰ ταύτην τὴν πρός με γενομένην ἀδικίαν, Ἀρχίλ. 86· οὐ τι.. ἐμοῦ καταπροΐξει, «δωρεὰν ἐπεγχανεῖ» Σχολ., δηλ. δὲν θά με καταγελάσῃς, ἐμπαίξῃς ἀτιμωρητί, ἐπειδὴ καὶ ὀλίγῳ πρότερον εἶπεν, οἵ μ' ὡς καταγελᾶς Ἀριστοφ. Νεφ. 1240· ἄνευ ἀρνήσ., τὸ πᾶν ὡήθη καταπροΐξασθαι τῶν θεῶν Συνέσ. 121D, Θεμίστ. 25B ἐν Λεξ. Ρητορ. σ. 275. 30, κ. οἷον προῖκα καταφρονήσεις, ὃ ἐστιν ἀζήμιος ἔσει καὶ ἀθῷος· πρβλ. Β. Α. 275. **3)** ἀμφότεραι αἱ συντάξεις συνδυάζονται παρ' Ἡρόδ. 7. 17, οὐ καταπροΐξει αὐτὸς μεθύων νηφούσης γυναικὸς.— Ἡ λέξ. εἶναι ἀρχῆς Ἰωνικῆς, τὸ πρῶτον ἀπαντῶσα παρὰ τῷ Ἡρόδ., καὶ φαίνεται ὅτι ἦτο εὐχρηστος παρ' Ἀττ. μόνον ἐν τῇ συνήθει γλώσσῃ, διὰ ταῦτα εἶναι συνήθης παρ' Ἀριστοφάνει, οὐδέποτε δὲ παρὰ Τραγ. ἢ τῷ Πλάτ. ἢ παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς καὶ τοῖς ῥήτορσι. **II**, παρὰ τῷ Βυζαντίνῳ συγγραφεῖ Γεωργ. Παχυμ. 2. 147C, 264C εὑρίσκομεν ἐνεστ. **καταπροΐζεσθαι**, καὶ ἀόρ. **σασθαι**, ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ **προδιδόναι**, ἐγκαταλείπειν, ἀμελεῖν, ἀπορρίπτειν, πρβλ. **καταπροδιδόναι**. **καταπροΐεσθαι**,

καταπρολείπω, ἐγκαταλείπω, ἐντελῶς λησμονῶ, Ἀπολλ. Ρόδ. Γ', 1164.

καταπρονομεύω, καταληλατῶ, ἁπάγω ὡς λείαν, Ἑβδ. (Ἀριθ. ΚΔ', 1, Ἰουδ. Β', 14).

καταπροπίνω, προπίνων προδίδω, καὶ μεταφ., χαρίζω, δίδω δῶρα. κ. ἄνδρας ἐπιφανεῖς· κ. πόρναις κειμήλια καὶ θησαυροὺς Θεοδρ. Μετοχ.

κατάπροσθεν, ἐντελῶς ἔμπροσθεν, Ἐπιγρ. Δήλου.

καταπροσωπέω -ῶ, κατὰ πρόσωπον ἔρχομαι, ἐκ τοῦ σύνεγγυς μάχομαι, μὴ ἔχων δύναμιν καταπροσωπῆσαι τῷ τυράννῳ Βυζ.

καταπροτείνομαι, προβάλλω ὡς πρόφασιν, τὴν αἰδῶ κ. Γαλην. 5. 448.

καταπροτερέω, ὑπερβάλλω, ὑπερτερῶ, τινος Διόδ. 17. 33.— Παθ., ἡττῶμαι, ὑποχωρῶ, τινι, εἴς τι πρᾶγμα, Πολύβ. 1. 47, 9., 16. 19, 1.

καταπροχέω, χύνω πρὸς τὰ κάτω, δάκρυα παρειῶν Ἀπολλ. Ρόδ. Γ'. 1118.

καταπρυτανεύω, πρυτανεύω, κυβερνῶ, διευθύνω, τὴν περίχωρον ἢ εἰρήνη κ. Βυζ.

καταπρωκτίζω = **καταπυγίζω**, Σχολ. Ἀριστ. Θεσμοφ. 1135.

κατάπρωκτος, ον = **καταπύγων**, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 364.

καταπτακών, ἴδε ῥ. **καταπτήσσω**.

κατάπτερος, ον, ἔχων πτέρυγας, πτερόεις, Αἰσχύλ. Πρ. 798, Εὐρ. Ὀρ. 176.

καταπτερόω, ἐφοδιάζω τὸ σῶμα μὲ πτέρυγας, ἐν τῷ Παθ., πᾶν τὸ σῶμα κατεπτέρωτο Ἀπολλόδ. 1. 6, 3.

καταπτερύσσω, = **καθίπταμαι**, τινός, ἐπὶ τῶν πτηνῶν, πετῶ μὲ τὰς πτέρυγας ἐναντίον τινός, Ψευδο-Καλλισθ.

καταπτήσομαι, μέλλ. τοῦ **καταπέτομαι**.

καταπτήσσω, μέλλ. **-πτήξω**· γ' δυϊκ. ἐπ. ἀορ. β' καταπτήτην Ἰλ. Θ. 136· ποιητ. μεσοχ. καταπτᾰκών ἁπαντᾷ ὡσαύτως ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 252· (πρβλ. **καταπλακών**)· πρκμ. κατέπτηκα Θεμίστ. 309B, ἢ **κατέπτηχα**, ἴδε κατωτ.· ἐπ. μετοχ. **καταπεπτηώς**, ἴδε κατωτ.· (ἴδε **πτήσω**). «ζαρώνω», κάθημαι «ζαρωμένος», μαζευμένος ἕνεκα φόβου, καταπτήτην ὑπ' ὄχεσφι Ἰλ. Θ. 136· καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ Χ. 191· κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ Ὀδ. Θ. 190· λιμῷ καταπεπτηυῖα Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 295, (πρβλ. **προσπτήσσω**, **ὑποπτήσσω**)· ὡσαύτως παρὰ πεζοῖς, κατέπτηχε μέντοι ταῦτα πάντα νῦν Δημ. 42. 22· γυναῖκας περιφόβους κατεπτηχυίας Ἀντιφ.· δεδοικόσι τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ καὶ κατεπτηχόσιν ἡμῖν Διον. Ἁλ. 7. 50· ταπεινοὶ καταπτήξετε Πλουτ. Αἰμίλ. 27, πρβλ. Περικλ. 25· κατεπτηχὸς τὸ ὑπήκοον καὶ ὑπὸ φόβου δεδουλωμένον Ἀριστείδ. Α. σ. 62, 6· μετ' αἰτ., ἔκφρονας γενέσθαι πάντας καὶ καταπτῆξαι τὸ μέγεθος ὁ αὐτ. ἐν Σύλλ. 7.

καταπτίσσω καὶ **καταπτίττω**, κατατρίβω εἰς κόνιν ὡς ἐν τῷ ἰγδίῳ ἢ ἐν τῇ μύλῃ, ὑπέροις σιδηροῖς κατέπτισσε καὶ κατέκοπτεν ἐκεῖνον, κατακοπανίζω, Πλούτ. 2. 449E· ἐν ὅλμῳ τὰ ὀστᾶ κ. Νικολ. Δαμ. παρὰ Στοβ. 614. 20· καὶ ὁ παθ. πρκμ. **κατέπτισμαι**.

καταπτοέω, πτοίαν ἢ πτόησιν ἐμβάλλω, καταφοβῶ, καταπλήττω, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 29· Παθ. ἀόρ. **κατεπτώθην** (ἐκ διορθώσ. ἀντὶ **-επώθην**), Γενέσ. 58Α.

κατάπτομαι, Ἰων. **καθάπτομαι**, μετὰ γεν., μαρτύρομαι, ἐπιμαρτύρομαι, μετ' αἰτ., Ἡρόδ. 6. 68., 8. 65.

κατάπτυσμα, τό, τὸ καταπτυσθέν, βδελυρόν τι πρᾶγμα, βδέλυγμα, Εὐστ. Πονημ. 122. 44.

καταπτυστέος, ον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει νὰ καταπτυσθῇ, Βασιλικ. ἔκδ. Heimb. τ. Ι. σ. 531.

κατάπτυστος, ον, ἄξιος νὰ καταπτυσθῇ, βδελυρός, ἀποτρόπαιος, ὡσαύτως **η, ον**, Ἀνακρ. 120·— ἐφ' ὃν ἔπτυσέ τις, ἄξιος καταφρονήσεως, Ἀνακρ. ἔνθ' ἀνωτ., Αἰσχύλ. Χο. 632, Εὐμ. 68, Εὐρ. ἐν Τρῳ. 1024·— ὡσαύτως παρὰ κωμ. καὶ πεζοῖς, Ἀναξίλ. ἐν «Νεοττ.» 1. 6· μισθοῦται τὸν κ. τουτονί Δημ. 236. 22, κτλ.—

«κατάπτυστον· εὐτελές, μισητόν» Σουίδ. Ἐπίρρ., **-τως**, Κλήμ. Ἀλ. 546.

καταπτῠχής, **ές**, ἔχων πολλὰς πτυχάς, ἐμπερόναμα Θεόκρ. 15. 34.

καταπτύω, μέλλ. **-ύσω**, πτύω ἐπί τινος ἢ πρός τινα, ἰδίως ὡς σημεῖον βδελυγμοῦ καὶ καταφρονήσεως, μετὰ γεν., τίς οὐχὶ κατέπτυσεν ἂν σοῦ; Δημ. 295. 8, πρβλ. Αἰσχίν. 64. 13· τῆς φιλοσοφίας κ. Λουκ. Κατάπλ. 12, κτλ.· οὕτω, κ. δωροδοκίας Αἰσχίν. 31. 31· πλούτου Λουκ. Ἰκαρ. 30· ἀπολ., Ἀριστοφ. Βάτρ. 1179. [Περὶ τῆς ποσότητος, ἴδε **-πτύω**].

κατάπτωμα, τό, ὅτι κατέπεσεν, κατάπτωσις, Ἑβδ. (Ψαλ. PMIV'. 14). **II**. ἀδυναμία, Ἀλέξ. Τραλλ. 8. σ. 405.

κατάπτωσις, **εως**, ἡ, πτῶσις, ἀσθένεια, ἀδυναμία, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808, Γαλην., κτλ.· κ. τῆς δυνάμεως Ὀρειβ. σ. 770.

2) πτῶσις, δυστυχία, Ἑβδ. (Γ' Μακκ. Β', 14).

καταπτώσσω, «ζαρώνω», χαμηλώνω, ὡς τὸ **καταπτήσσω**, τίπτε καταπτώσαντες ἀφέστατε; Ἰλ. Δ. 340, πρβλ. 224· κ. κύνες ὡς ἀμφὶ λέοντα Ε. 254, 476· «καταπτώσει· φοβεῖται, δειλιᾷ, ταπεινοῦται» Ἡσύχ.

κατάπτωτος, ὁ, ὁ καταπεπτωκώς, ὁ κατακείμενος.

καταπτωχεύω, κάμνω τινὰ ὅλως πτωχόν, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 25.— Παθ., γίνομαι πτωχός, ἐπαίτης, κατεπτωχευμένος ὁ αὐτ. ἐν Κικ. 10· τύχαι κατεπτωχευμέναι, πολὺ πτωχικὴ κατάστασις, Διον. Ἀλ. 9. 51.

καταπῡγίζω, εἶμαι ἢ ἐνεργῶ ὡς **καταπύγων**, κίναιδος εἶμαι, «καταπυγίζειν· τὸ τὴν πυγὴν ἐπὶ πολὺ μεταφέρειν ἐν τῷ βαδίζειν» Φώτ.

καταπυγμομαχέω, τινά, καταβάλλω ἐν πυγμαχίᾳ, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἐπιγρ. 20.

κατάπῡγος, **ον**, ἴδε **καταπύγων**.

καταπῡγοσύνη, ἡ, κτηνώδης ὄρεξις, σαρκικὴ ἐπιθυμία παρὰ φύσιν, Κρατῖνος ἐν «Δραπέτισι» 4, Ἀριστοφ. Νεφ. 1023, Ἀποσπ. 180· κ. καὶ πασχητιασμὸς Λουκ. Ἐνύπν. 32.

καταπῡγόῡνος, **η**, **ον**, = τῷ ἑπομ., Κρατῖνος ἐν «Χειρ.» 4, ἀλλ' ἴδε Meineke.

καταπύγων, **ονος**, ὁ, ἡ, οὐδ. **κατάπῡγον**, οὐχὶ **καταπῡγον**· (πῡγή)· παραδεδομένος εἰς ἐπιθυμίας σαρκικὰς παρὰ φύσιν, καὶ καθόλου, αἰσχρός, ἀχρεῖος, ἀσελγής, λαικαστὰς καὶ καταπύγωνας Ἀριστοφ. Ἀχ. 79, Ἱππ. 639, ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει «εὐρύπρωκτον ἢ τὸν πεπορνευμένον» ἐν Σφ. 687· κ. καὶ ἀναίσχυντος Νεφ. 529, 909· ὦ κατάπυγον ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 200. Αἱ πλάγιαι πτώσεις ἐνίοτε φέρονται ἐσφαλμένως, **-πύγωνος**, κτλ., πιθανῶς ἕνεκα τοῦ τύπου **-πυγωνέστερος** ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 776· ἀλλ' οὗτος εἶναι ἁπλῶς τύπος ἀνωμάλως σχηματισθεὶς χάριν τοῦ μέτρου, ὡς τὸ **κακοξεινώτερος** παρ' Ὅμ., πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύν. 193· ἕτερος τύπος **καταπυγότερος** ἐκ τοῦ **κατάπῡγος**, ὡς καὶ τὸ **ἀπείρων** ἐκ τοῦ **ἄπειρος** (ὅπερ ἀναφέρεται ὑπὸ Ἡσυχ. καὶ Φωτ.), ἁπανταχῆ ἐν Σώφρονι παρ' Ἀθην. 281Ε· καὶ **-ότατος** ἐν Ἑλλ. Ἐπιγρ. 1131· πρβλ. **ἐπιλήσιμων**, **ἐπιλησιμότερος**· παροιμιώδης φράσις, καταπυγοτέρων ἁλφηστῶν, διότι οἱ ἰχθύες οὗτοι λέγονται ὅτι ἀκολουθεῖ ὁ ἕτερος θατέρῳ κατὰ τὴν πυγὴν (Ἀθήν. 281Ε), ὅ,τ' ἧς σημαίνονται οἱ ἀκρατεῖς καὶ οἱ καταφερεῖς, οἱ λάγνοι. Περὶ τοῦ τονισμοῦ τῶν συνθέτων ἐπιθέτων εἰς **μων** ἴδε τὴν σοφὴν διδασκαλίαν Κόντου ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 154.

καταπύθω [ῡ]: μέλλ. **-ύσω**, κατασαπίζω, κάμνω τι νὰ σαπίσῃ, τὴν .. κατέπυσ' ἱερὸν μένος Ἠελίοιο Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 371.— Παθ., κατασαπίζομαι, σήπομαι· ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει «εὐρωτιῶ», ξύλον .., τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ Ἰλ. Ψ. 328.

καταπῡκάζω, κατακαλύπτω, κατακοσμέω, συχν. παρὰ Κυρίλλ., Εὐστ., 1379. 12.

κατάπυκνος, **ον**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **πυκνός**, λίαν πυκνός, Θεοκρ. Ἐπιγρ. 1. 1. **II**. ὡς ἰατρικὸς ὅρος, λίαν δυσκοίλιος, ἦν δέ σοι κατάπυκνος ἡ κοιλία δοκέῃ εἶναι, μαλθακῷ κλύσματι ὑπόκλυζε Ἱππ. 406. 10. **III**. κ. εἴς ἢ ἐπί τι· «ἡ διάλεκτος κατάπυκνος ἐπὶ τὴν τοῦ τ χρῆσιν» Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 56, Α. Β. 598.

καταπυκνόω, γεμίζω πυκνὰ μέ τι πρᾶγμα, τρήμασι τὸ τεῖχος Πολύβ. 8. 7, 6· θύρας ἥλοις Διόδ. 17. 71· τοῖς ἀφώνοις τὰς συλλαβὰς Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 16· παραδειγμάτων πλήθει τὴν πόλιν, μὲ ἀφθονίαν παραδειγμάτων, Πλουτ. Λυκοῦργ. 27· οὕτως ἐν τῷ Παθ., ἐπὶ τοῦ στερεώματος, καταπεπυκνῶσθαι .. πλήθει ἀστέρων Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 8, 18· ἐπὶ χώρας, ἐλαίαις καταπεπυκνῶσθαι, εἶμαι πυκνῶς πεφυτευμένος μέ.., Διόδ. 3. 44· μεταφορ., σταθμοὶ ἐγείρονται καὶ ἐπαύλεις καὶ τῇ πάλαι ῥαστώνῃ καταπυκνοῦνται Θεμίστ. 16. 112. **II**. ἀναγκάζω εἰς μικρὰν περιοχήν, συμπιέζω, συμπυκνῶ, Ἐπίκουρος οὕτω κατεπύκνου τὴν ἡδονὴν Δαμόξ. ἐν «Συντρόφ.» 1. 62· καὶ ὡσαύτως, ἐν σχέσει πρὸς τὸν Ἐπίκουρον, τάλαντ' ἐγὼ σοι κατεπύκνωσα τέτταρα, ἐδαπάνησα τέσσαρα τάλαντα διὰ μιᾶς ἢ ἐπεσώρευσα, αὐτόθι 4· ὡς παράδειγμα τῆς τοιαύτης χρήσεως ἀναφέρεται τοῦ Ἐπικούρου ἐν Διογ. Λ. 10. 142, εἰ κατεπυκνοῦτο πᾶσα ἡδονὴ κτλ. (ἀλλὰ τὸ λοιπὸν τῆς προτάσεως φαίνεται ἐφθαρμένον)· πρβλ. **καταπύκνωσις**· καταπεπυκνωμένη ἡδονή, ἡ τελεία, ἡ ἀπόλυτος· καταπεπύκνωται ἡ τοῦ Ἀριστοτέλους πραγματεία, πυκνή, συχνὴ ἡ χρῆσις αὐτῆς γέγονεν, Πορφυρ. β. Πλάτ. 14. 23, 136.

III. Παθ., συμπυκνοῦμαι, ἐπί τινων εἰδῶν συλλογισμοῦ (πρβλ. **πυκνόω** V), Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 14, 2· ἀλλά, εἰ μὴ καταπυκνοῦταί τι, ἂν δὲν εἶνε πάντοτε εὔκολον, ἐφαρμόσιμον, Μ. Ἀντων. 5. 9.

καταπύκνωσις, **εως**, ἡ, συμπύκνωσις (ἴδε **καταπυκνόω** II), τοῦ ἡδομένου, καταπεπυκνωμένη ἡδονή, Ἀλκίφρων 3. 35. **2)** ἐν τῇ μουσικῇ (πρβλ. **πύκνωμα** III), Ἀριστόξ. σ. 28, Νικόμ., κλ.

καταπυκνωτέον, ρημ. ἐπίθ., πρέπει νὰ καταπυκνώσῃ τις, Θέων σ. 91, 8, ἔκδ. Hiller.

καταπυκτεύω, καταβάλλω ἐν πυγμαχίᾳ, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 106· καὶ τὸ Παθ. **καταπυκτεύομαι** Εὐστ.

καταπυνθάνομαι, ἀποθ., ἐρευνῶ ἐκ τοῦ πλησίον, ἐρωτῶ ἀκριβῶς νὰ μάθω, Βυζ.

καταπυργόω, ὀχυρώνω, ἐφοδιάζω μὲ πύργους, Ἄννα Κομν.

καταπῡρίζω, καὶ ποιητ. τύπος **καππυρίζω**, καταπυρακτῶ, κατακαίω.

κατάπυρος, **ον**, διάπυρος, πεπυρωμένος, ἀναμμένος.

καταπυρπολέω, καταστρέφω ἢ ἐρημώνω διὰ πυρός, πυρπολῶ, κατακαίω, Ἀριστοφ. Θεσμ. 243, Πολύβ. 5. 19, 8.

καταπυρπόλησις, **εως**, ἡ, τὸ νὰ καταπυρπολῇ τις, Ἐφραὶμ Ϛ', 2083.

κατάπυρρος, **ον**, λίαν πυρρός, ἐρυθρός, Διοσκ. 2. 184.

καταπυρσεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **πυρσεύω**, τινά, φωτίζω, καταλάμπω τινά, Ἐκκλ.

καταπῡτίζω, ἐξακοντίζω ὑγρὸν πρὸς τὰ κάτω διὰ μικροῦ ἀνοίγματος, καταιονῶ, καὶ Παθ., ἄχρις ἂν καταπυτισθῇ πᾶν τὸ ὑγρὸν Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 206.

καταπώγων, **ον**, ἔχων μακρὸν πώγωνα, μακρογένειος, Διόδ. 3. 63· κατάκομοι καὶ καταπώγωνες Στράβ. 771.

καταπωλέω, πωλῶ, Κλήμ. Ἀλ. 274, κτλ.

καταπωμάζω θέτω καλῶς τὸ πῶμα, ἐντελῶς κλείω, βουλλώνω, καταπωμάζομεν τὴν ὀπήν, ὥστε ἀποκεκλεῖσθαι .. Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 272 (πρβλ. **καταβύω**).

κάτἄρα [ᾰρ], Ἰων. **-ἀρη**, ἡ, κακὴ ἀρά, ἡ κατά τινος ἀρά, κατάρα, κατάρην ποιεῖσθαί τινι, καταρῶμαί τινα, Ἡρόδ. 1. 165. οὐ ἀντίθετον εἶναι, ἀρὴν ἐποιήσαντο 6. 63· ἐποιήσαντο νόμιον τε καὶ κατάρην μὴ θρέψειν κόμην .. μηδένα αὐτῶν 82· ἐκ κατάρης τευ, ἕνεκα κατάρας τινός, ὁ αὐτ. 4. 30· διδόναι τινὰ κατάρᾳ Εὐρ. Ἑκ. 944, ἀντίθετον τῷ **εὐχή**, κατάρᾳ τινὶ ἀλλ' οὐκ εὐχῇ ὅμοιον Πλάτ. Ἀλκ. 2. 143Β· μᾶλλον ἐκ κατάρας ἢ κατ' εὐχὴν Ἀριστείδ. 2. 424, 7· κατάρας ἐγγὺς 1. 214· κατάραι γίγνονται κατά τινος Πολύβ. 24. 8, 7· περιθύμιους κ. Αἰσχύλ. Θήβ. 725· μητρὸς φόνιοι κατάραι Εὐρ. Ἰλ. 1324 ἐκ τραγικῆς κατάρας Πλούτ. π. Φιλαδελφ. 483Γ· τὴν κ. ἀναγράψαι Διόδ. 1. 45· τὴν κ. στηλιτεῦσαι Πλουτ. Ἠθ. 354Β· τύπος **κατάρας** ἐναντίον τῶν τυμβωρύχων ἀξιομνημόνευτος εἶναι ἡ ἐν Εὐδοίκῃ ἐπιγραφὴ τοῦ δ' μ. Χ. αἰῶνος δημοσιευθεῖσα ἐν τῇ Ἀρχαιολ. ἐφημερίδι 1892.

κατ-ᾰραιρημένος, Ἰων. μετοχ. παθ. πρκμ. τοῦ **καθαιρέω**, Ἡρόδ.

κατᾰράκτης, **κατᾰρακτικός**, **κατᾰρακτικῶς**, ἴδε **καταρράκτης**, **καταρρακτικός**, **καταρρακτικῶς**.

κατ-ᾱράομαι [ᾱρ Ὅμ., ᾰρ Ἀττ.], Ἰων. **-αρέομαι**, μέλλ. **-άσομαι**, Ἰων. **-ήσομαι**· ἀποθ., ἐκφέρω κατάρας ἐναντίον τινός, εὔχομαι τὸ κακόν, τινί τι, τῷ δὲ κατᾱρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε' ὀπίσσω Ὀδ. Τ. 330· (ἄνευ τῆς δοτ.) πολλὰ κατηρᾶτο, ἐξέφερε πολλὰς κατάρας, Ἰλ. Ι. 454· κεφαλῇ πολλὰ κ. Ἡρόδ. 2. 39, πρβλ. Δημ. 653. 5· κ. τὴν Ἶσίν τινι Ἀνθ. Π. 11. 115·— μετ' ἄπαρ., καταρῶνται δ' ἀπολέσθαι, εὔχονται νὰ ἀπολεσθῇ, Θέογν. 277. κ. μὴ τὰ πλοῖα στεγανὰ γενέσθαι Ἀριστ. Ἀποσπ. 513, πρβλ. 143, Πολύβ. 15. 29, 14·— συχν. μετὰ δοτ. προσ. μόνον, κατηρᾶσατο τῷ αἰτίῳ Ξεν. Ἀν. 7. 7, 48, Ἡρόδ. 4. 184· καταρᾷ σὺ τῷ διδασκάλῳ Ἀριστοφ. Νεφ. 871, Βάτρ. 746· ἐν τῷ δήμῳ κατηρῶ Φιλίππῳ Δημ. 435. 2, κτλ.· παρὰ μεταγ., μετ' αἰτ. προσ., καταρώμενος τοὺς πολίτας Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 32, Λουκ. Ὄν. 27, Εὐγγ. κ. Μάρκ. ια', 21·— ἀντίθ. τῷ **ἐπαινεῖν**, ἂν μὲν εὖ συμβουλεύσας φανῶ, πολλοὶ ἔσεσθε οἱ ἐπαινοῦντες, ἂν δὲ κακῶς, πολλοὶ οἱ καταρώμενοι Ξεν. Ἀγ. 5. 6, 4· εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 44· ἀπολ., ἐκφέρω κατάρας, Ἀριστοφ. Σφ. 614, Δημ. 320. 7· καταρᾶται ὁ κῆρυξ καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν 653. 5·— Παρὰ τοῖς Ἑβδ. εὑρίσκομεν παθ. ἀόρ. **κατηράθην** [ᾰ], ἐπὶ παθ. σημ.· οὕτω καὶ μετοχ. παθ. πρκμ. **κατηραμένος**, καθ' οὗ κατάρα γεγένηται, κατάρατος, Πλουτ. Λούκουλ. 18· πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι Ματθ.· καταραθείη ἡ ἡμέρα ἐκείνη Ἑβδ.— Περὶ τῆς χρήσεως τῶν μέσ. καὶ παθητ. ἀορίστων σοφώτατα διδάσκει ὁ Κόντος ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 471..

κατ-αράσιμος, ον, ἐπικατάρατος, ἄξιος καταραθῆναι, κατάρας, Σουίδ. ἐν λ. **ἀράσιμος,** Μοσχόπ. π. σχεδ. 146.

κατ-άραιος, εως, κατάρα, κακολογία, Ἐβδ. (Ἰουδ. Ε', 23.

κατ-ἄρασσω, Ἀττ. **-ττω:** μέλλ. **-ξω.** Κτυπῶ κατὰ γῆς, μετὰ κρότου κατασυντρίβω, συντρίβω εἰς τεμάχια, ὁ παῖς ἐμπεσὼν κατήραξε [δηλ. τὴν κύλικα] Ἱππῶν. 29· Καρχηδόνα κατήραξεν εἰς ἔδαφος καὶ ἠφάνισε Θεμιστ. λόγ. 10 σ. 140Β· ὁ Σουίδ. «κατήραξας· κατὰ τοῦ ἐδάφους ἔβαλες»· ἰδίως ἐπὶ ἡττημένου καὶ κατεστραμμένου στρατεύματος, τοὺς λοιποὺς κατήραξε ἐς τὸν Κιθαιρῶνα Ἡρόδ. 9. 69· κ. εἰς τὴν θάλασσαν ἅπαντας Δημ. 675. 20· τὸ στράτευμα κατηράχθη εἰς τὰ τειχίσματα Θουκ. 7. 6, πρβλ. Διον. Ἀλ. 9. 58, Ἀρρ. Ἀν. 5. 17, 4. **2)** μεταφορ., διασείειν καὶ κ. τὰ βουλεύματα Λουκ. Δημοσθ. Ἐγκώμ. 38.

II. ἐπὶ θαλασσίων πτηνῶν, κ. αὐτοὺς εἰς τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, ῥίπτονται οἱ κολοιοὶ μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 79·— ἐντεῦθεν ἀμεταβ., πίπτω κάτω, (κατα)πίπτω κατακέφαλα, οἱ στάντες τῶν κολοιῶν ἐπὶ τὸ χεῖλος καὶ καταβλέψαντες ἐπὶ τὸν ἐμφαινόμενον καταράττουσιν Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 393Β, Ἡσύχ. 10. 48, 7· ἐπὶ ὄμβρου καὶ χαλάζης, Ἀριστ. π. Κόσμ. 2. 13· ἐπὶ ποταμῶν, μετὰ πολλοῦ ψόφου ὁ ποταμὸς καταράττων εἰς τὸ χάσμα ἀρρώδης γίνεται Διόδ. 17. 75· πλαταμῶνας, εἰς οὓς καταράττει ὁ ποταμὸς Ἡσύχ. 10. 4, 7· ὑπὸ κρουνῶ καταράττοντι ποιμφόλυγες ἀνίστανται Λουκ.· κρουνὸς ὕδατος καταράττει τοῦ ἀγγείου, ἀράττει κατὰ τοῦ ἀγγείου, Γαλ. Μεθοδ. 8· οὕτως ἐν τῷ μέσ. μέλλ., Πλουτ. Καῖσ. 44, πρβλ. **καταρρήγνυμι.**

κατ-άρᾱτος, ον, ἄξιος κατάρας, κατηραμένος, βδελυρός, Εὐρ. Μήδ. 112· συχν. παρὰ τοῖς Κωμ., ὡς σεμνὸς ὁ κατ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 178, πρβλ. Εἰρ. 33· ὦ κατάρατε ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 530. κτλ.· συγκρ. **καταρατότερος** Δημ. 298. 29· ὑπερθ. **-ότατος** Σοφ. Ο. Τ. 1345· κατάρατος ἀνδράσιν Εὐρ. Ἀνδρομ. 839· κατάρατ' ἀνδρῶν Ἑκάβ. 716.

καταραψῳδέω = καταρραψῳδέω, ῥιψαρῶ, Ἡσύχ.

κατ-άρβῡλος, ον, (ἀρβύλη), ἐξικνούμενος, καθήκων ἢ φθάνων μέχρι τῶν ἀρβυλῶν (πεδίλων), ποδήρης, χλαῖνα Σοφ. Ἀποσπ. 559· «ὥστε καὶ ἐπὶ τὰς ἀρβύλας χαλᾶσθαι» ἔτι καὶ **καθάρβυλος,** Ἡσύχ., πρβλ. **ποδήρης.**

κατ-αργέω, ἀφίνω τινὰ ἄεργον, ἀργὸν ἢ ἄχρηστον, τὸν κάμνω νὰ παύσῃ τὰ ἔργα αὐτοῦ, χέρας, «ὅπως μὴ ἐμποδίζωμεν τὸ τῶν χειρῶν ἔργον τ. ἕ. τὸν πόλεμον» Σχολ., Εὐρ. Φοίν. 753· κ. τοὺς καιρούς, χάνω τὰς εὐκαιρίας, δὲν τὰς χρησιμοποιῶ, καταργηκέναι καὶ καταπροΐεσθαι τοὺς κ., Πολύβ. π. Σουίδ. ('Ησύχ. «ἀκυρῶσαι. ψευδοποιῆσαι. καταργῆσαι»)· τὴν γῆν καταργεῖ ἡ ἄκαρπος συκῆ, κατέχουσα αὐτὴν καθιστᾶ ἄχρηστον, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιγ', 7. **II.** καθιστῶ ἄχρηστον, παύω, Ἐπιστ. π. Ρωμ. γ', 3 καὶ 31, κ. ἀλλ.· ὁ θεὸς .. ὁ τὸν θάνατον καταργήσας Συλλ. Ἐπιγρ. 9121, πρβλ. 9120· — Παθ., καταλύομαι, παύομαι, ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας Ἐπιστ. π. Ρωμ. ς', 6., Α' Ἐπιστ. π. Κορ. δ', 6, κτλ.· εἴτε γλῶσσαι παύσονται, εἴτε γνῶσις καταργηθήσεται Ἐπιστ. π. Κορινθ. α', 13, 8· κ. ἀπὸ τοῦ νόμου, ἀπελευθεροῦμαι, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ζ', 2 καὶ 6· κατηργήθητε ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ, ἐξεπέσετε τῆς χάριτος, Ἐπιστ. π. Γαλ. ε', 4.

κατάργησις, εως, παῦσις τῆς ἐνεργείας, ἡ κατάλυσις, ἀναίρεσις, ἀθέτησις, Ὠριγέν. κλ.

καταργητέον, ῥημ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ καταργῇ, νὰ παύσῃ, τὰ πάθη Ἰαμβλ. Προτρεπτ. σ. 98.

καταργία, ἡ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἀργία,** Ἑρμ. Τρισμ.

κατ-αργίζω, τινά, κάμνω τινὰ νὰ βραδύνῃ, σπουδὴ οὐ καταργίζει πόδα Αἰσχύλ. Θρῆσ. 536· ἴδε ἐν λ. **ἀπαρτίζω.**

κάταργμα, τό·— ἐν χρήσει μόνον κατὰ πληθ. **κατάργματα,** αἱ πρῶται προσφοραὶ (προσ. **κατάρχω** ΙΙ. 2), χέρνιβάς τε καὶ κατάργματα, πιθ. αἱ οὐλοχύται, Εὐρ. Ι. Τ. 244· ὁ Wunder προτείνει κατάργμασιν ἀντὶ κατεύγμασιν ἐν Σοφ. Ο. Τ. 920.

2) οἱ διὰ τοιούτων θυσιῶν γινόμενοι καθαρμοί, Πλουτ. Θησ. 22.

κατ-άργῡρος, ον, κεκαλυμμένος, κεκοσμημένος μὲ ἄργυρον, ἀσημωμένος, κατάργυρος ὅλος (ὅπερ ὀλίγῳ πρότερον μιᾷ λέξει εἶπεν), ὁλάργυρος Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 199D, κ. σκευαὶ τῶν Ἵππων 148Β· ὀγήματα κ. Πλούτ. 2. 828Ε· κ. καὶ κατάχρυσα ζῷα Διοδ. Ἐκλογ. 607, 68.

κατ-αργῡρόω, καλύπτω, κοσμῶ μὲ ἄργυρον, ἐπαργυρώνω, ἀνέθηκε τρίποδα καταργυρώσας Φιλόχ. 62, ἔκδ. Siebelis.· καταργυροῦν τὰ κλινίδια Πλουτ. Ἠθ. 166Β· καταργυρωμένους (Ἰων. ἀντὶ **κατηρ-**) ἔχων τοὺς προπαχεῶνας Ἡρόδ. 1. 98· τὴν ἔνδοθεν ἐπιφάνειαν κατηργυρωμένην Διόδ. 1, 57. **II.** ἀγοράζω ἢ διαθέτω δι' ἀργυρίου, ἄθρησον εἰ κατηργυρωμένος λέγω, «ἀργυρίῳ πεισθεὶς ἢ δωροδοκήσας» Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 1077· πρβλ. **ὑπάργυρος.**

κατάρδευτος, κατηρδευμένος, ποτισμένος, βεβρεγμένος.

κατ-αρδεύω = κατάρδω. Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 813, Ἐκκλ.

κατ-άρδω, ποτίζω, ἰδίως ἐπὶ ποταμῶν, Στρυμὼν κατάρδων Θρήκην Ἀντιφάν. ἐν «Θαμύρ.» 1, πρβλ. Διον. Ἀλ. 2. 2·— μεταφορ., ῥαντίζω μὲ ἔπαινον, ἐπαινῶ, οὔτε πανουργῶν, οὔτε κατάρδων, ἀλλὰ τὰ βέλτιστα διδάσκων (Σχολ.· «καταχέων ὑποσχέσεις καὶ καταβρέχων ἐπαίνοις ὑμᾶς ὡς φυτά») Ἀριστοφ. Ἀχ. 658, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 411· «κατάρδειν· οὐ μόνον ποτίζειν ἀλλὰ καὶ εὐφραίνειν ὡς τὸ ἰαίνειν» Ἡσύχ.

καταρέζω. ποιητ. ἀντὶ τοῦ **καταρρέζω.**

καταρέομαι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **καταράομαι,** Ἡρόδ. 2. 39.

κατάρης ἄνεμος, ὁ, ἄνωθεν ὁρμῶν ἄνεμος, «τὸ συνεστραμμένον πνεῦμα καὶ καταράσσον διὰ τὸ κατωφερῆ ὁρμὴν ἔχειν», τυφὼν Ἀλκαῖ. (131) καὶ Σαπφὼ παρ' Εὐστ. 603. 35. (Ἕτεροι γράφουσι **κατάρτης** ἐκ τοῦ **καταίρω**).

καταρῑθμόω, ἀρθρώνω καλῶς.

καταρῑγηλός, ή, όν, ὁ κάμνων τινὰ νὰ αἰσθάνηται ῥῖγος, νὰ «ἀνατριχιάζῃ», τρομερός, φρικτός, λυγρά, τά τ' ἄλλοισίν γε καταριγηλὰ πέλονται [**κατᾱρ-** ἐν ἄρσει] Ὀδ. Ξ. 226· ἔνθα ἀντιτίθεται τῷ **φίλος.**

κατ-άριθμέω, μετρῶ, ὑπολογίζω, μεταξύ .., μετά τινων Εὐρ. Τρῳ. 872· ἐν τισι Πλάτ. Πολιτικ. 266Α, πρβλ. Διόδ. 4. 85, Πλουτ. Σόλ. 12.— Παθ., Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 8, 1., 7. 9, 8, κ. ἀλλ. **2)** διηγοῦμαι λεπτομερῶς, τὴν ἀτοπίαν σου Πλάτ. Συμπ. 215Α· κ. τινί τι, γράφω εἰς τὸν λογαριασμόν τινος, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 266Ε· — ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀφηγοῦμαι, ἐκθέτω, ἀριθμῶ, ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 27Β, ἐν ᾧ καταριθμοῦνται ἄβουλοι Γοργ. 451· εἰ πάσας τὰς ἐκείνου πράξεις καταριθμησαίμεθα Ἰσοκρ. 4Α· τι πρός τινα Αἰσχίν. 61. 16 καὶ 25· καὶ ὁ Ἀριστ. μεταχειρίζεται παθ. πρκμ. μετὰ μέσ. σημασ., κατηριθμημένοι τῶν πολλῶν δόξας, μετρήσαντες, συγκεφαλαιώσαντες, Τοπ. 1. 2, 1. **3)** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ ὡσαύτως, θεωρῶ, «λογαριάζω», εὐδαιμονέστατον κ. τινα Πλάτ. Φίλῃβ. 47Β· τὴν πρᾶξιν κ. ἐν ἀδικήματι Πολύβ. 5. 67, 5. **II.** ἀπολ., λογαριάζω, μετρῶ, κάμνω λογαριασμόν, διὰ τί πάντες ἄνθρωποι εἰς τὰ δέκα καταριθμοῦσιν; Ἀριστ. Προβλ. 15. 3, 1.

κατᾰρῑθμησις, ἡ κατάστρωσις λογαριασμοῦ, ἐκτίμησις, λογαριασμός, Ἰώσηπ. κ. Ἀπίων. 1. 21, 8, Μ. Ἀντων. 1. 4· καταρίθμησιν ποιοῦνται, καταριθμοῦσιν ἢ καταριθμοῦνται τι, Γαλην.

καταριθμητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ καταριθμῇ, ὑπολογίζῃ, ἀναφερόμ. ἐκ τοῦ Φίλωνος.

καταρινάω. ἢ **-έω,** ἴδε ἐν λ. **καταρρ-.**

καταριπτάζω καὶ **καταρίπτω = καταρρίπτω.** Μανέθων 3. 55.

κατ-άριστάω, τρώγω τὸ ἄριστον, δαπανῶ ἢ σπαταλῶ· εἰς τὸ ἄριστον, εἰς γεύματα, κατασπαταλῶ, τὰ πράγματα τὰ ἑαυτοῦ ἢ τῶν φίλων κατηρίστηκεν Ἀντιφῶν παρ' Ἀθην. 423Α· Παθ., «κατηριστημένα, καταβεβρωμένα», Α. Β. 48.

κατ-άριστεύω, παρὰ Πολυδ. Α'. 176, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κρατιστεύω,** διαπρέπω ὡς ἄριστος.

κατ-αρκέω, Ἰων. καὶ Τραγ., εἶμαι ἐντελῶς ἀρκετός, μετὰ μετοχ., χώρη οὐδεμία καταρκέει πάντα ἑωυτῇ παρέχουσα Ἡρόδ. 1. 32· ἐμοὶ δὲ φῶς ἐν ἡλίου καταρκέσει Εὐρ. Ῥῆς. 447·— ἀπρος., εἶναι ἀρκετόν, ἀρκεῖ, ἐξαρκεῖ (ἀπόχρη), καταρκεῖ τοῦδε κεκλῆσθαι πατρὸς Σοφ. Ἀποσπ. 107.

καταρκής, ές, ἐντελῶς, λίαν ἀρκετός, Ἡσύχ.

καταρκτέον. ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **κατάρχειν** ἢ **κατάρχεσθαι** Τζέτζ. Ἀλληγορ. Ἰλ. σ. 192, ἔκδ. Boisson.

καταρρᾶγός. κατάρατος, Ἀρκαδ. Ἐπιγρ.

καταρκτικός, ή, όν. κατάλληλος εἰς τὸ κατάρχειν, πρὸς ἔναρξιν, πρῶτος, αἴτιον Πλούτ. 2. 1056Β.

καταρμόζω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **καθαρμόζω.**

κατ-αρνέομαι, ἀρνοῦμαι ἰσχυρῶς, ἐπιμένω ἀρνούμενος, μετ' ἀπαρεμ. καὶ τοῦ μή, φῆς ἢ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε; Σοφ. Ἀντ. 442.

κατ-άρόω, ἀροτριῶ ἐντελῶς, καταροῦσι τὴν γῆν τινι Ἀριστοφ. Ὄρν. 582· πλεύσω δὲ καὶ καταρόσω ὑπόσην ἂν παραδέξωμαι, ὁ ὅρκος τῶν ἐφήβων, πρβλ. Πολυδ. Η', 106 (Ἡσύχ.· καὶ μεταφορ., φυτεύω, γεννῶ).

καταρρᾱγή, ἡ, (ῥήγνυμι), διάρρηξις, καταξέσχισμα, καταρραγαὶ πέπλων Λυσ. 256.

καταρραθῡμέω. εἶμαι ἐντελῶς ῥάθυμος, ἀμελής, χάνω ἕνεκα ῥᾳθυμίας, εἰ καταρραθυμήσετε Δημ. 765. 13· καταρραθυμήσαντες ὑστερίζουσι, μένουσιν ὀπίσω ἕνεκα ῥᾳθυμίας, Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 13· μηδὲν καταρραθυμῶν φαίνεσθαι, καὶ μετὰ τοῦ **καταμελεῖν,** Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 39.—Παθ., τὰ κατερραθυμημένα, πράγματα ἀπολεσθέντα ἕνεκα ῥᾳθυμίας ἢ ἀμελείας, τὰ κατ. πάλιν ἀναλήψεσθε Δημ. 42. 14· καὶ στρατιῶται καταρραθυμημένοι, ῥᾳθυμίᾳ ἐξηντλημένοι, νωθεῖς καὶ ὕπτιοι, Πολυδ. Α', 158.

καταρραΐζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ῥαΐζω,** καταπραΰνω, μετριάζω, τὴν λύπην Κύριλλ.

καταρραίνω, ἀόρ. **κατέρρανα,** καταρραντίζω, καταχέω ὑγρόν τι ῥέμα καὶ κατὰ σταγόνας, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 829, Ἀθήν. 453Α· τινί, μὲ πρᾶγμά τι, τῷ ζωμῷ τὰς ἱερὰς βίβλους καταρρᾶναι Διοδ. Ἐκλογ. 525. 61.— Παθ. (καὶ μεταφορ.) ἔσα φύλλοις κατερ-

ράδατο (γ' πληθυντ. ὑπερσ.) (τὸ ἁπλοῦν ἐρράδατο Ὁμ. Ἰλ. Μ. 431) Βυζ.· τὸ ἔλαιον καταρραινόμενον Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 85· τῆς θαλάσσης ἐλαίῳ καταρραινομένης Πλούτ. 2. 914F· τὸ καταρρανθὲν ὕδωρ Γεωπ. 2. 32, 1.

καταρρᾰκόω, κατακόπτω, σχίζω, εἰς ῥάκη, κατακουρελιάζω, μετοχ. παθ. πρκμ. **κατερρακωμένος**, ὡς ῥάκη τὰς σάρκας ξεσχισμένας καὶ κρεμαμένας ἔχων, ἄναρθρος καὶ κ. Σοφ. Τρ. 1103.

καταρρακτήρ, ῆρος, ὁ, (ἐκ τοῦ **καταρράσω**), ὁ καταστρέφων, καταστροφεύς, κίρκος κ., (Σχολ. καταστρέφων, ὁ καταρράσων τὴν πόλιν, διὰ τὴν ἁρπαγὴν τῆς Ἑλένης) Λυκόφρ. 169, 539.

καταρράκτης, ου, (ἐκ τοῦ **καταρραγῆναι**), ἡ **καταράκτης**, (ἐκ τοῦ **καταράσσω**, ἴδε Στράβ. 667, «ἐκ τοῦ ἀράσσω, ὅθεν καὶ οἱ καταράκται» Εὐστ. 1053. 5, Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4924b)· ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει «καταρράκτης· ὀχετὸς ἢ ῥύαξ»· «καὶ τῇ πλημμύρᾳ καταρράσσοντες ἤτοι ἄνωθεν βιαίως κατιόντες· ἐξ οὗ καὶ οὐρανοῦ καταρράκτας φαμὲν» Εὐστάθ. εἰς Διον. 220.

I. ὡς ἐπίθ., ἐπερχόμενος, ἐφορμῶν, ὄμβρος, ὁ ὁρμητικός, ὁ σφοδρός, Στράβ. 640·— παρὰ Σοφ. Ο. Κ. 1590, ἐπεὶ δ' ἀφῖκτο τὸν καταρράκτην ὁδόν (Ἀττ. ἀντὶ οὐδόν), εἰς τὴν πρὸς τὰ κάτω ἄγουσαν εἴσοδον ἣν πρότερον χαλκόπουν οὐδὸν εἶπε [τοῦ Ἅδου], ἴδε Σχολ.· Σουίδ. **καταῤῥάκτην**. **II.** ὡς οὐσιαστ., πτῶσις ὕδατος καταφερομένου ἀπὸ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου εἰς ταπεινότερον ἀποτόμως, Λατ. cataracta, κ. τοῦ Ἴστρου Διόδ. 1.32., 17. 97 κ. τοῦ Νείλου Φιλόστρ. 266, Στράβ. 786, 817, Συλλ. Ἐπιγρ. ἔνθ' ἀνωτ.·— ὁ Ἡρόδ. 7. 26 ἔχει Καταῤῥήκτης ἢ Καταρήκτης ὡς ὄνομα ποταμοῦ τινος ἐν Φρυγίᾳ· μετὰ ταύτην ὁ Καταράκτης λεγόμενος ἀφ' ὑψηλῆς πέτρας καταράττων ποταμὸς πολὺς καὶ χειμαῤῥώδης Στράβ. 14. 667. **2)** «ὁ ἐπιβλὴς ἢ μοχλός, δι' οὗ ἡ θύρα ἀσφαλίζεται» Ευστάθ. ἐν Ἰλ. Ω. 454· κ. τῶν πυλῶν διακόψας Διον. Ἀλ. 8. 67· «καὶ αὐτὴ ἡ θύρα ἀνοιγομένη καὶ κλειομένη καθέτως ὁμοίως ὡς νῦν λεγομένη, ἢ ἄλλως καταῤῥακτὴ καταπακτὴ ἢ ἐπιῤῥακτή· θύραν καταῤῥάσσουσα κλιμάκων ἄνω» Εὐστάθ. (ἥτις ἐν Ὀδυσ. Χ. 126 ὀρσοθύρα ὀνομάζεται), καὶ τὸ στόμιον ἔφραττον καταῤῥάκται ἐκ σανίδων συνηρμοσμένων καθιέντες Προκοπ. π. Οἰκ. 2. 2· καὶ τοὺς καταῤῥάκτας ἀφῆκε κλείθροις καὶ μοχλοῖς καρτεροὺς ὄντας. Πλουτ. Ἀντ. 77· θυρίδας καταράκτους ἐν Ἐπιγρ. μνημείων Ἀθην. σ. 38. 1· ἔκδ. Müller, Κορ. Ἡλιόδ. σ. 290·— ὡσαύτως, εἴδος κινητῆς γεφύρας ἢ ἀναβάθρας πρὸς ἀνάβασιν εἰς τὰ πλοῖα, ἐπὶ τὰς ναῦς κ. ἐρρίπτουν εἰς τὸ ἐπιέναι δι' αὐτῶν Ἀππ. Ἐμφύλ. 5. 82. **3)** θαλάσσιόν τι πτηνὸν οὕτως ὀνομασθὲν ἐκ τῆς ὁρμῆς μεθ' ἧς ἐπιπ'πτει κατὰ τῆς λείας του, Larus catarractes, Ἀριστοφ. Ὄρν. 887, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 12, 15., 9. 13, 1· λέγεται ὅμως ὑπὸ τοῦ Σοφ. (Ἀποσπ. 344, 641) καὶ ἐπὶ τῶν ἀετῶν καὶ Ἁρπυιῶν· — ἐν τῇ ἰατρικῇ νῦν νόσος τῶν ὀφθαλμῶν ἕνεκα θολώσεως τοῦ κρυσταλλώδους φακοῦ.

καταρρακτικῶς, μὲ ὁρμήν, ὁρμητικῶς, δίκην καταῤῥάκτου, «θαλάσσης ἠρέμα καὶ οὐ κατ. ἐν τῷ πλημμύρειν ἐπιβαινούσης εἰς τὴν γῆν» Εὐστ. 688, 52.

καταρρακτός, ή, όν, = τῷ προηγ., κ. θύρα, καταῤῥάκτης, κλαβανή, (porta cataracta παρὰ τῷ Λιβίῳ), ὑπερῷον θύρα καταῤῥακτῆ κλειόμενον Πλουτ. Ἄρατ. 26· ἡ καὶ ἐπιῤῥακτὴ θύρα λεγομένη καὶ καταπακτή, ἴδε ἐν λ. **καταπακτός**.

καταρραντέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ καταῤῥάνῃ, ῥαντίσῃ, Γεωπ. 6. 10.

καταρραντίζω, = **καταρραίνω**, ὕδασι πολλοῖς καταῤῥαντισθεὶς Γενέσ. 53A, Ἀέτ. 3. 1, 4.

καταρραπίζω, πολὺ ῥαπίζω.

καταρραπιστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ῥαπίσῃ, Εὐστ. 512. 20.

καταρράπτω, μέλλ. **-ψω**, διὰ ῥαφῶν πληρῶ, ἐπιῤῥάπτω, θύρη κατερραιμμένη ῥίπεϊ καλάμων, συνερραμμένη μὲ πλέγμα ἐκ καλάμων, Ἡρόδ. 2. 96. **II.** πυκνῶς ἢ στενῶς συῤῥάπτω, τι ἔς τι Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387· λίθον εἰς τὴν ζώνην κ. Πλουτ. Ἀντών. 81·— Παθ., καταῤῥαφῆναι ἐν μηρῷ Ἀγαθαρχ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 444. 18. **2)** μεταφ., μηχανῶμαι, παρασκευάζω, Πενθεῖ καταῤῥάψας μόρον Αἰσχύλ. Εὐμ. 26· πρβλ. **ῥάπτω** II.

καταρραστωνεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ῥαστωνεύω**, Σχόλ. εἰς Λουκ. 4. 217, Ἰακώβιος.

καταρραφή, ἡ, ἡ πρὸς τὰ κάτω ῥαφή, Παῦλ. Αἰγ. 6. 8· ἀντίθ. **ἀναρραφή**.

κατάῤῥαφος, ον, κατερραμμένος, συνερραμμένος, ἐμβαλωμένος, Λουκ. Ἐπ. Κρον. 28.

καταρρᾰχίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ῥαχίζω**, κτυπῶν κατάῤῥαχα σχίζω, διασχίζω, Walz Ῥήτορ. 3. 577.

καταρραψῳδέω, φλυαρῶ ὡς ῥαψῳδός, Ἡσύχ., ἄνευ πτώσ.

καταρρέζω: μέλλ. **-ξω**, φέρω τὴν χεῖρά μου ἐπί τινος πρὸς τὰ κάτω ἠρέμα, ὡς ἐπὶ τοῦ κυνὸς ὅπως τὸν κάμω νὰ ἡσυχάσῃ· ἐντεῦθεν καθόλου, καταπραΰνω, θωπεύω, «χαϊδεύω», ὡς τὸ Λατ. mulcere, πρβλ. **καταψῶ, καταψήχω**, ἀκάνθας ἧκα καταρρέξειεν ἐπικλίνοι τε πιέζων Ὀππ. Ἁλ. Δ. 611· χειρὶ δέ μιν κατέρεξε (Ἐπικ. ἀντὶ **κατέρρ-**) Ἰλ. Α. 361., Ε. 372, Ὀδ. Δ. 610, κτλ.· ὡσαύτως **καρρέζουσα**, (Ἐπικ. ἀντὶ **καταρρ-**) Ἰλ. Ε. 424· χειρὶ κταρρέξασα Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 687, Καλλίμ. εἰς Ἄρτεμ. 29·—ἐκ τούτου καὶ τὸ γαλλικὸν caresser.

καταρρεμβεύω, παραπλανῶ, πλανῶν περιφέρω, τινα Ἑβδ. (Ἀριθ. ΛΒ', 13).

καταρρεπής, ές, ῥέπων πρὸς τὰ κάτω, κατωφερής, ἢ καὶ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος κλίνων, διὸ ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει: «ἑτερορρεπὴς ἢ ἑτεροκλινής».

καταρρέπω: μέλλ. **-ψω**, κλίνω πρὸς τὸ ἓν μέρος, κυρίως ἐπὶ τῆς ζυγαριᾶς, κλίνω πρὸς τὰ κάτω, τὰ ἀκρώμια τὰ καταῤῥέποντα Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808· ἀντίθ. τῷ **ἰσορροπέω** καὶ **ζυγοστατοῦμαι**, ἵνα μὴ νεύῃ μηδὲ ἐπὶ πολὺ καταῤῥέπῃ μηδὲν αὐτῶν, ἀλλ' ἰσορροποῦν καὶ ζυγοστατούμενον ἐπὶ πολὺ διαμένῃ Πολύβ. 6. 10, 7· ἐπί τι Ἐπίκ. π. Διογ. Λ. 10. 95. **II.** μεταβ., κλίνω τινὰ πρὸς τὰ κάτω, τὸν κάμνω νὰ πέσῃ, καταβάλλω, ἀντίθετ. τῷ ὀρθῶ τινα· τύχη γὰρ ὀρθοῖ καὶ τύχη καταῤῥέπει τὸν εὐτυχοῦντα τόν τε δυστυχοῦντ' ἀεὶ Σοφ. Ἀντ. 1158· πρβλ. **ἐπιῤῥέπω**· Ζεὺς τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει Θέογν. 157.

κατάῤῥευσις, εως, ἡ, ἡ πρὸς τὰ κάτω ῥεῦσις, ῥοή, κατ. τοῦ αἵματος Ἐκκλ.

καταρρέω: μέλλ. **-ρεύσομαι** καὶ **-ρυήσομαι**: πρκμ. **-ερρύηκα**: ἀόρ. **-ερύην**. Ῥέω πρὸς τὰ κάτω, αἷμα καταῤῥέον ἐξ ὠτειλῆς Ἰλ. Δ. 149., Ε. 870· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρὼς ὤμων καὶ κεφαλῆς Λ. 811· κατὰ δ' αἷμα .. ἔρρεε χειρὸς Ν. 539· ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥ. Δ. 452· ἰδρὼς κ. ἐκ μελέων Ὀδ. Λ. 599· καταῤῥέον φλέγμα ἐκ τῆς κεφαλῆς Ἡρόδ. 4. 187· ἀποβ., ἐπὶ ποταμῶν, Ξεν. Ἑλλ. 7. 4, 29, πρβλ. Δημ. 1274. 16· γλώσσης μελίσσης τῷ κατερρυηκότι Σοφ. Ἀποσπ. 167. **2)** ἐπὶ ἀνδρῶν, τρέχω, ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω, ἀθρόοι καταῤῥέοντες, (μεταφορ., ἀπὸ τῶν ποταμίων ῥευμάτων = ἀθρόως ἐπερχόμενοι, πρβλ. Ὁμηρ. τὰ δὲ ἐπέρρεεν ἔθνεα πεζῶν) Ἀριστοφ. Ἀχ. 26· οἱ δὲ ἐμπαλασσόμενοι κατέρρεον, δηλ. ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, Θουκ. 7. 84· μὴ σφαλεὶς καταῤῥυῇς Ἀριστοφ. Εἰρ. 146· ἕως ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς καταῤῥυεὶς αὐτόθι 71· κ. ἐπὶ τῆς κλίνης ἐπὶ τοὺς πόδας Ἱππ. Προγν. 37· διὰ τοῦ τέγους κ. Λουκ. Τίμ. 41· μετ' αἰτ., τὴν ἀτραπὸν καταῤῥύην (τὴν μετέτρεψεν εἰς τὴν πρόθ. εἰς ὁ Hemsterhusius) Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 143· καταῤῥεῖν ταῖς ἀνοδίαις εἰς τοὺς ὁμαλοὺς τόπους, οἱονεὶ ἐρπυστικῶς καταβαίνειν, Πολύβ. 8. 16, 6. **3)** ἐπὶ καρποῦ, φύλλων κτλ. ἀποξηρανθέντων, ἐκπίπτω, καταπίπτω, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 10, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 30, 5· τὰ χεδροπὰ αὐανθέντα καταῤῥεῖ Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 13, 3· «αἱ βρίθουσαι καὶ καταῤῥέουσαι ἄμπελοι» ἐνν. ἐκ τοῦ καρποῦ, Ἡσύχ. **4)** πίπτω εἰς ἐρείπια, τὰ τοιαῦτα .. περὶ αὐτὰ καταῤῥεῖ Δημ. 21. 4· μεταφ., κατερρύη τὸ τῆς πόλεως ἀνδρεῖον Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 523F, πρβλ. Πινδ. Ἀποσπ. 164· ἱερὸν κατερρυηκὸς Παυσαν.· πόλεις ὅλαι καταῤῥυεῖσαι Θεμίστ. 7. 117· ἐπὶ τοῦ κρατῆρος τῶν ἡφαιστείων, ἐμπίπτω εἰς .., ἐξερύγομαι εἰς .., Πολύβ. 34. 11, 12· ἐπὶ στέγης, Παυσ. 1. 44, 3, κτλ.· νεκροῦ κατερρυηκότος τὰς σάρκας, ἐκ τῆς σήψεως, ὁ αὐτ. 10. 2, 6· πρβλ. **καταῤῥυής**. **5)** κ. εἴς τινα, ἔρχομαι εἴς τινα, πίπτω εἰς τὴν τύχην τινός, Θεόκρ. 1. 5, Βίων 1. 55. **II.** τρέχω πρὸς τὰ κάτω, στάζω ἔκ τινος, μετὰ δοτ., φόνῳ καταῤῥεῖ θεῶν ἀνάκτορα Εὐρ. Τρῳ. 16· καὶ ἐν τῷ Παθ. **καταῤῥέομαι**· αἵματι, ἱδρῶτι καταῤῥεῖσθαι Πλουτ. Γάλβ. 27, Λούκουλλ. 35.

καταρρήγνῡμι καὶ **-ύω**: μέλλ. **-ρήξω**·— σχίζων καταῤῥήκτω, τὴν γέφυραν Ἡρόδ. 4. 201· μέλαθρα Εὐριπ. Ἡρ. Μαιν. 864. **2)** θραύω εἰς τεμάχια, συντρίβω, ξεσχίζω, κατερρήγνυε .. τὰ ἱμάτια Δημ. 535. 2· τὸ διάδημα Διόδ. 19. 34· τὴν ἐσθῆτα Λουκ. Ἀλ. 36·— Μέσ., κατερρήξαντο τοὺς κιθῶνας, ἔσχισαν τὰ ἱμάτιά των, Ἡρόδ. 8. 99· τοὺς πέπλους κατερρήξαντο Ξεν. Κύρ. 3. 1, 13., 3. 3, 67, κτλ. **3)** ἐν Σοφ. Ἀντ. 675, τροπὰς καταῤῥήγνυσι [ἡ ἀναρχία], ῥήγματα ἐν τῇ φάλαγγι ἢ ἐν τῇ παρατάξει ἐπιφέρει, τρέπει εἰς φυγήν· κατέῤῥηξεν εἰς χάρακα τοὺς πολεμίους, συνήλασε καὶ στενοχωρήσας ἔκαμε νὰ πέσωσι μὲ ὁρμὴν εἰς .., ἢ νὰ κρημνισθῶσι, Πλουτ. Φάβ. 8. **4)** κ. τινὸς γέλωτα, κάμνω τινὰ νὰ ἐκραγῇ εἰς γέλωτα, Ἀθήν. 130C, 11. 2. **II.** Παθ., ἰδίως ἐν τῷ ἀορ. **κατερράγην** (ᾰ), καὶ τῷ πρκμ. **κατέῤῥωγα**· — σχιζόμενος καταῤῥίπτομαι, κρημνοὶ καταῤῥηγνύμενοι Ἡρόδ. 7. 23· καταῤῥήγνυσθαι ἐπὶ γῆν, ῥίπτομαι κάτω καὶ θραύομαι, ὁ αὐτ. 3. 111· τοῦ ῥεύματος καταῤῥηγνυμένου τῶν ὀρῶν Φιλόστρ. 265· ἄκρας κατερρωγυίας εἰς τὴν θάλασσαν, ἀποκρήμνως ἢ ἀποτόμως προβεβλημένας, Στράβ. 223. **2)** πίπτω ἢ ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω, ἐπὶ τριακυμιῶν, καταῤῥακτῶν, κτλ., Ἱππ. π. Ἀέρ. 285· καὶ οὕτως, ἐκῥήγνυμαι, αἴθρης ἐμφανίζομαι, χειμὼν καταῤῥάγη Ἡρόδ. 1. 87· ὄμβροι καταῤῥαγέντες Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 32· ἐπὶ δακρύων, ἐξ ὀμμάτων κατερρώγασι πηγαὶ Εὐρ. Ἄλκ. 1068· «κατερράγη μου δάκρυον» καὶ «ἀρραγὲς ὄμμα, τὸ οὐ δακρῦον» Ἡσύχ., πρβλ. Ἱππ. Ἀφ. 1252· ἐπὶ ποταμοῦ, εἰς κρημνόν, καθ' ὃν καταῤῥήγνυται τὸ ὕδωρ Στράβ.· «καταῤῥαγεὶς ποταμὸς πολλὰ

κτήματα διέφθειρε», δηλ. αἰφνιδίως πλημμυρήσας, Ἡσύχ.· ἐπὶ ἀνέμου, Πλουτ. Φάβ. 16·— ἀκολούθως, μεταφ., ὁ πόλεμος κατερράγη Ἀριστοφ. Ἱππ. 644, πρβλ. Ἀχ. 528· γέλως Φίλων 2. 598· κρότος Πολύβ. 18. 29, 9· (ἀλλά, κατερρήγνυτο πᾶς ὁ τόπος ὑπὸ τοῦ κρότου ὁ αὐτ. 15. 32, 9)· βροντὴ Λουκ. π. Ἀλ. Ἱστ. 2. 35· νεφέλη Φιλόστρ. 678. **3)** κατασυντρίβομαι εἰς τεμάχια, Αἴγυπτος μελάγγαιός τε καὶ κατερρηγμένη, ἔχουσα ἔδαφος μέλαν καὶ ξεύκολως διαρρηγνυόμενον, ἔχον χαράδρας καὶ ῥήγματα, Ἡρόδ. 2. 12. **4)** ὡς ἰατρ. ὅρος, ἔχω βιαίας κενώσεις, ὑποφέρω ἐκ διαρροίας, καταρρήγνυται ἡ κοιλία Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12· ἡ γαστὴρ κατερράγη Αἰλ. π. Ζ. 3. 18· (ὡσαύτως, καταρρήγνυμι τὴν γαστέρα Ἀππ. Ἰσπ. 54)· τὰ καταρρηγνύμενα, τὰ ἀφθόνως ἐκκρινόμενα, τοῖς θήλεσιν .. τὰ γυναικεῖα ἢ τὰ καταμήνια καταρρήγνυται, κατερράγη Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 1, 6. **5)** ἐπὶ οἰδημάτων, διαρρήγνυμαι καὶ τρέχω, ἀνοίγω, «σπάνω»,Ἱππ. 220B, 1200G, κτλ.· καὶ οὕτως ἐπὶ τῶν μαστῶν, ὅταν πληρωθέντες γάλακτος χύνωνται, οἵ τε μαζοὶ καὶ τὰ ἄλλα μέλεα ὁκόσα ὑγρότερα καταρρήγνυται τῶν γυναικῶν ὁ αὐτ. 248. 8, πρβλ. 588. 11.

καταρρηθέντες, οἱ καταδικασθέντες, Ἰω. Ἀνδ. π. ἀρχ. τῆς Ρωμ. πολ. Γ. 18.

καταρρηκτικός, ή, όν, ὡς ἰατρικὸς ὅρος, κινῶν τὰς ἐκκρίσεις, φυσέων Ἱππ. π. Διαίτ.Ὀξ. 387· ἀπολ., φάρμακον κ., καθάρσιον, καθαρτικόν, αὐτόθι 392· οἶνος διουρητικὸς καὶ κ., πρβλ. **καταρρήγνυμι** II. 4.

κατάρρηξις, εως, ἡ, ὡς ἰατρικὸς ὅρος, κ. κοιλίης, ὁρμητική, σφοδρὰ διάρροια, Ἱππ. 157F· ἢ ἀπολ., 1131G· ἴδε **καταρρήγνυμι** II. 4.

κατάρρησις, εως, ἡ, (ἐκ τοῦ **κατερεῖν**), κατηγορία, καταβόησις, καταλαλιά, κ. ἔχει Ἐκκλ.,Ἡσύχ.,ὁ Σουΐδ. «κατάγνωσις».

καταρρήσσω, = **καταρρήγνυμι**, Ἡσύχ.— Μέσ., Διόδ., 1. 72.

καταρρητορεύω, νικῶ διὰ ῥητορικῆς. — Παθ., ἡττῶμαι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, Πλούτ. 2. 801F· ἦν αἴσθη καταρρητορευόμενος Λουκ. Γυμν. 19· καταρρητορευθεὶς καὶ ἡττηθεὶς Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 586· ὑπὸ τοῦ ἐναντίου, ἅτε δικηγόρου, καταρρητορευόμενος Ἀγαθ. Ἱστ. 291. 12. **II.** ἀγορεύω ἐναντίον τινός, τινὸς Φωτ. Ἐπιστ. 72. **III.** ῥητορικῶς διηγοῦμαι, Εὐμάθ. σ. 161.

καταρρῑγέω, μεγάλως ῥιγῶ, ἀνατριχιάζω,ἰδέσθαι Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1132.— Παθ., κατερριγημένον, τραχυνθέν, Γαλην. 19. 206.

κατάρριζος, ον, πλήρης ριζῶν, καλῶς ἐρριζωμένος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 8.

καταρριζόω, κάμνω τι νὰ ριζώσῃ, φυτεύω στερεῶς, τὸ θνητὸν γένος Πλάτ. Τίμ. 73B· ἑαυτὸν εἰς τὴν πολιτείαν Πλούτ. 2. 805F· στερεώνω, βεβαιώνω, Ἀνθ. Π. 9. 708.— Παθ., ἀποκτῶ ρίζας, στερεοῦμαι, ριζοβολῶ, Πλάτ. Τίμ. 76B· μόνιμον καὶ κατερριζωμένον πέπηγε αὐτόθι 77G· ὅσα ἄλλα ἐλλείμματα κατερρίζωται ἐν τοῖς ἀνθρώποις Θεμίστ. 11, 147B.

καταρρίζωμα, τό, τὸ ἐρριζωμένον, ἡ διὰ ριζῶν στερέωσις, Ἰω. Χρυσ.

καταρρικνόω, ἐντελῶς ρικνώνω, ζαρώνω, καμπουριάζω, καὶ Παθ. **καταρρικνόομαι**, κυρτοῦμαι, «ζαρώνω», «καμπουριάζω», «τί γὰρ ἂν ἐλεεινότερον θέαμα γένοιτο ἢ ὅταν τὰ σώματα ἐν ἑσχάτῳ γήρᾳ καταρρικνωθέντα μεταποιηθῇ πρὸς τὸ εἰδεχθές τε καὶ ἄμορφον» ; Γρηγ. Νύσσ.· «κατερρικνωμένον, συνεστραμμένον, καμπύλον γενόμενον, ἐρρυτιδωμένον» Σουΐδ.

καταρρῑνάω ἢ **-έω**, (ῥίνη) ῥινίζων κατατρίβω, καταξέων φθείρω, λεπτύνω, ἰσχναίνων καὶ καταρρινῶν τὰ συγκρίματα Ἀντυλλ. παρὰ Στοβ. 547. 2· — μεταφορ., κατερρινημένον τι λέγειν, κομψόν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 901· «τὸ κατερρινημένον, τὸ οὕτω λεπτῶς καὶ ἄκρως διειργασμένον ὥστε μηδὲ διαιρεῖσθαι ἐπιτήδειον εἶναι» Φρύν. ἐν Βεκκήρ. Ἀνεκδ.· ἰσχναί καὶ κατ. ἔννοιαι Κύριλλ.· ἐπὶ ἀνθρώπων, βραχίονα εὖ κατερρινημένους, ἀποβαλόντας πᾶσαν τὴν περιττὴν σάρκα διὰ τῆς ἐργασίας, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 749 (ὁ Well. κατερρινωμένους, κεκαλυμμένους μὲ ἀσπίδας, ἐκ τοῦ γλωσσήματος τοῦ Ἡσυχ.)· «κατερρινημένοις· εὐτελέσιν ἢ κατεξεσμένοις. ῥίνη γὰρ ἐργαλεῖον τεκτονικὸν ᾧ ῥινοῦσιν» Σουΐδ.

καταρρινίζω, = τῷ προηγ.

καταρρινόω, ῶ, διὰ ῥινοῦ, δέρματος περικαλύπτω, καταδερματῶ, Ἡσύχ. «κατερρινωμένον· καταπεπυκασμένον. καταδεδερματωμένον».

καταρρῑπίζομαι, παρασύρομαι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, Εὐμάθ. 246.

καταρριπισμός, ὁ, τὸ καταρριπίζειν, Σωραν. Ἐφέσ. ἐκδ. Erm. σ. 218.

καταρριπτάζω, = τῷ ἑπομ., Ἡσύχ.· ἐν Μανέθωνι **-ριπτέω**, 3. 55, κωμῳδῶν καταρριπτεῖ τὸν Θερσίτην Εὐστάθ. 258, 32.

καταρρίπτω, ῥίπτω κάτω, καταβάλλω, ἀνατρέπω, εἴ τε δημιόθρους ἀναρχία βουλὴν καταρρίψειεν Αἰσχύλ. Ἀγ. 884· τὰ βασίλεια Πλουτ. Λούκουλλ. 34, πρβλ. Λουκ. π. Ὀρχ. 9· ταπεινῶ, ἐξευτελίζω, κ. τοὺς πολεμίους, ἀντίθετον τῷ **ἐπαίρω**, Λουκ. Ἱῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 7. **(2** καταφρονῶ, δόξαν, ἔπαινον Διόδ. 13, 15 καὶ 22.

κατάρρις, ό, ή, γεν. καταρρῖνος, ἔχων ῥῖνα νεύουσαν πρὸς τὰ κάτω ἢ κυρτήν, κορακομύτης, Τζέτζ. τὰ Μεθ' Ὅμ. 658, 673.

κατάρριψις, εως, ἡ, τὸ καταρρίπτειν, καταβολή, Ὠριγέν. κατὰ Κέλσ. 179.

καταρροή, ἡ πρὸς τὰ κάτω ῥοή, ῥεῦσις, κατ. ποταμοῦ ὀξυτάτη Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 1, 4, Αἰσώπ. Μῦθ. 342.

κατάρροια, ἡ, = τῷ προηγ., Ἀκύλας ἐν Παλ. Διαθ. **II.** = **κατάρροος** II, στρόφοι καὶ κατάρροιαι καὶ πυρετοὶ Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 26, 16, Πλούτ. 2. 128A.

καταρροιβδέω, ῶ, καταπίνω, ῥοφῶ, Ἡσύχ.

καταρροιζέω, μετὰ ῥοίζου ἢ βοῆς ἐπέρχομαι ἐναντίον, μετὰ γεν., κατερροίζησε θεαίνης Νόνν. Δ. 1. 217., 6. 116.

καταρροΐζομαι, ἀποθετ., πάσχω ἐκ κατάρρου, εἶμαι συναγχωμένος, Διοσκ. 1. 49· τοὺς καταρροϊζομένους ὠφελεῖ ὁ αὐτ. 3. 5, 43· τοὺς ἐκ κεφαλῆς κ. λεπτῷ ῥεύματι Γαλην.

καταρροϊκός, ή, όν, ἀνήκων εἰς κατάρρουν, κινῶν τὸν κατάρρουν, τὰ ψυχρὰ .. αἱμορροϊκὰ, καταρροϊκὰ Ἱππ. Ἀφ. 1254· κατ. νοσήματα Πλάτ. Τίμ. 85B. **II.** ὑποκείμενος εἰς κατάρρουν, Ἀριστ. Προβλ. 21. 24., 38. 10.

κατάρροος, ον, συνῃρ., **-ρους, -ουν**, ῥέων πρὸς τὰ κάτω μεθ' ὁρμῆς, κ. ἐπ' αὐτῶν τῶν ὀρῶν φέρεται Νεῖλος Φιλόστρ. 265, διὸ καὶ ἐπακολουθεῖ, ἡ ἠχὼ τοῦ ῥεύματος καταρρηγνυμένου τῶν ὀρῶν. **II.** ὡς οὐσιαστ., πρᾶγμά τι ῥέον πρὸς τὰ κάτω, ῥοὴ πρὸς τὰ κάτω, ὑπὸ ῥεύματος καὶ κατάρρου πάντα χρήματα ἔχεσθαι Πλάτ. Κρατῦν. 440B· «διὰ τῆς ὁροφῆς ποιῆσαι καταρρουν, δι' οὗ ἐκχυθὲν ὕδωρ .. », Σχόλ. εἰς Πινδ. Ν. 4, 95.

2) νοσώδης ἔκκρισις, ῥοὴ ἐκ τῆς ῥινός, «καταρροή, συνάγχη, συνάχι», Ἱππ. Ἀφ. 1247, Πλάτ. Πολ. 405D, Κρατύλ. 440C, κτλ.· πρβλ. Foës Oecon.· — ὁπόταν ὁ κατάρρους ἐπιφέρῃ ῥύσιν ἐκ τῆς ῥινός, ἡ ῥύσις αὕτη καλεῖται κόρυζα· ὅταν δὲ καταλαμβάνῃ τὸν λάρυγγα καὶ ἐπιφέρῃ βραχνάδα, βράγχος· ὅταν δὲ ὁ γαργαρεὼν φλογίζηται, σταφυλή· καὶ ὅταν αἱ ἀμυγδαλαῖ ἐξογκῶνται, ἀντιάδες·— κατάρροι βηχώδεις Ἱππ.· οἱ κατάρρῳ νοσοῦντες ἄνθρωποι Πλάτ. Κρατύλ. 440C· φύσας τε καὶ κατάρρους νοσήμασιν ὀνόματα τίθεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 3. 405D· καὶ ἐν Β. Ἀνεκδ. 270. 13 κατάρροος = ἡ διάρροια, δυσεντερία.

καταρροπία, Ἰων. -ίη, ἡ πρὸς τὰ κάτω ροπή, τὸ βάρος κρεμαμένου σώματος, ἡ κατηφορικὴ διεύθυνσις, ἀντίθετ. τῷ **ἀνάρροπίη**, Ἱππ. π. Ἀρθ. 808.

κατάρροπος, ον, καὶ **καταρρεπής**, ἀντίθετ. τῷ **ἀνάρροπος**, κεκλιμένος πρὸς τὰ κάτω, κ. ποιεῖν τι Ἱππ. π. Ἀρθρ. 832· ἐξηρτημένος, κρεμάμενος, φύματα ὅσα κατὰ τὴν κάτω χώραν τὴν κορυφὴν ἑαυτῶν ἴσχει τῆς ἐκπυήσιος ὁ αὐτ. 1165B· διὸ σχῆμα δύνασαί ποτε καὶ τὸν ἀνάρροπον κόλπον ἐργάζεσθαι κατάρροπον καὶ τὸν κατάρροπον ἀνάρροπον Γαλην. **2)** κατωφερής, κλίνων πρὸς τὰ κάτω, κλίνη Ὀρειβάσ. 236 Matth· οἱ ποταμοὶ ἐπὶ τὰ κάτ ρροπα ῥέουσιν Ἄνν. Κομν. 18B. **3)** ἐλαττούμενος, χαλαρούμενος, ὑφιέμενος, νοῦσος (ἀντίθ. τοῖς παροξυσμοῖς) Ἱππ. 48. 30., 49. 7.

καταρροφάνω, καταρροφῶ, καταπίνω, Ἱππ. 480. 17., 482. 36.

καταρροφέω, = τῷ προηγ., Ἱππ. 416. 6, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 9· τινος, μέρος ἑκ .. , Ὀρειβάσ. 173 Matth.·— Μέσ., = τῷ ἐνεργ., Ροῦφ. 136·— ὡσαύτως **-ροφάω**, Ἀλέξ. Τραλλ. 10. 546, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ.

καταρροώδης, ες, (κατάρρους) ὑποκείμενος εἰς κατάρρουν, πάσχων ἐκ κατάρρου, Ἱππ. 350. 2.

καταρρυῆναι, ἀπαρ. ἀορ. β' παθ. τοῦ **καταρρέω**.

καταρρυής, ές, καταρρέων, καταπίπτων, Σοφ.Ἀντ. 1010· πρβλ. **καταρρέω**, I. 4.

καταρρυθμίζω, (πρβλ. **ἐπιρρυθμίζω**), φέρω εἰς ῥυθμόν, συμμετρίαν, συμφωνίαν, Ἡλιόδ. 3, 3, Φώτ.· τὰ κατερρυθμισμένα, χωρία παρὰ πολὺ ῥυθμικά, Λογγῖνος 41. 2·— μεταφορ., κ. γέροντα εἰς βίον ἥμερον Ἀθήν. 179A, πρβλ. Ἐπιστ. Φωτ. 174, 252 τοῖς εὐαγγελικοῖς ἐπειρᾶτο καταρρυθμίζειν ῥήμασιν αὐτῶν τὰ ἤθη· «καταρρυθμίζεσθαι· κατευθύνεσθαι. κανονίζεσθαι» Ἡσύχ.

κατάρρυθμος, ον, λίαν ἔρρυθμος, εὔρυθμος, ῥυθμικός, τὰ κατάρρυθμα κομψὰ φαίνεται Λογγῖνος 41. 1.

καταρρῡΐσκομαι, ἐπιτεταμ. τοῦ **ῥυΐσκομαι**, ἔχω διάρροιαν, Εὐστ. Θεσσαλ. τ. 136. σ. 277, ἐκδ. Mi.

καταρρῠπαίνω, λίαν ῥυπαίνω, «λερώνω», μολύνω· κυρίως καὶ μεταφορ., ταῖς κατηγορίαις τὰς εὐεργεσίας Ἰσοκρ. 245D· ἀναείλῳ ἐπιτηδεύματι τὴν πατρῴαν ἑστίαν κ. Πλάτ. Νόμ. 919E, ἐν 937D συνάπτεται μετὰ τοῦ **καταμιαίνειν**.

καταρρυπόω, = **καταρρυπαίνω**, εἰ γὰρ ἡ αἰσχρολογία καταρρυποῖ, ἡ πνευματικὴ ἀνάγνωσις ἁγιάζει Ἰω. Χρυσ.·— **καταρρῠπόομαι**, Παθ., λερώνομαι, μολύνομαι, ἐπὶ **ἱματισμοῦ**, Συλλ. Ἐπιγρ. 3562. 6.

κατάρρυσις, εως, ἡ, ἡ καταρροή.

καταρρῡσόομαι, καταρρυτιδοῦμαι, γίνομαι πλήρης **ῥυτίδων**, κατερρυσσωμένον δέρμα Ἐτυμ. Μέγ. 737. 1.

κατάρρῠτος, ον, ὁ καταρρεόμενος, ποτιζόμενος, κῆπος Εὐρ. Ἑλ. 777· νάπη χιόνι κατάρυτα ποταμίᾳ· ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1067, πρβλ. Ἀνδρ. 215· γῆ ἐνδροσός τε καὶ κ. Αἰλ. π. Ζ. 10. 37· κ. τόπος, χωρία Πολυδ.· ἅλσος, ὄρη κ. Λόγγος· ὄρος ψυχροῖς καὶ διαφανέσιν ὕδασι κ. Βασίλ.· «κατάρρυτα· ἀρδεύσιμα» Ἡσύχ. **II.** ὑπὸ τοῦ ὕδατος κατακεκλυσμένος, σχηματισθεὶς ἐκ καθιζημάτων ἢ προσχώσεων τοῦ ὕδατος, πλήρης ἰλύος, περὶ τοῦ Δέλτα, Ἡρόδ. 2. 15· ὠσαύτως, ἐπὶ ὀρέων, ἐσκαμμένος ὑπὸ χειμάρρων, Συλλ. Ἐπιγρ. 5127Β. 12· πρβλ. **πρόχυσις, προχώννυμι. III.** ἔχων ἀπότομον κατωφέρειαν, ἐπὶ στέγης, κ. κεραμωτὸν Πολύδ. 28. 12, 3.

κατ-αρρωδέω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **κατορρωδέω,** φοβοῦμαι, τρομάζω, τι Ἡρόδ. 1. 34, 80, κ. ἀλλ.· τινα 9. 8· ὑπέρ τινος 7. 178· ἀπολ., 8. 75, 103· κ. μὴ .. 9. 45.

καταρρώξ, ῶγος (καταρρήγνυμι), ὁ, ἡ, ἀποκεκομμένος, ἀπόκρημνος, κ. πέτραι Σοφ. Φιλ. 937· πρβλ. κατερρωγυῖαι ἄκραι, καὶ ἁπλῶς καταρῥῶγες, «αἱ διὰ τὸ μὴ ἀντέχειν κύμασιν ἀπορραγεῖσαι πέτραι εἰς ῥωγμούς» Εὐστ. σ. 335· καὶ παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. σ. 494. 34) πέτραι κατερρηγμέναι (πρβλ. **ἀπορρώξ**).

κάταρσις, εως, ἡ, (καταίρω) μέρος εἰς ὃ τις προσορμίζεται ἢ καταπλέει, ὅρμος πρὸς ἀπόβασιν, περὶ τὰς κατάρσεις τῆς νήσου ἐφύλασσον Θουκ. 4. 26· χωρία ἔχοντα ναύλοχα καὶ κατάρσεις Πλουτ. Πομπ. 65· κ. καὶ λιμένας Δίων Κ. 60. 11, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 9. 16· προσόρμισις τῆς νεώς, ἀντίθετ. τῷ **ἄπαρσις,** Πολυδ. Α′, 102.

κατ-αρτάω, κρεμῶ **τι** πρὸς τὰ κάτω ἔκ τινος, ἐξαρτῶ, Πλουτ. Ρωμ. 16 (διάφ. γραφ. κατήρτισεν)· τι ἔκ τινος ὁ αὐτ. ἐν Μαρκέλλ. 8.— Παθ., ἐξαρτῶμαι, κρέμαμαι ἔκ τινος, Ἀριστ. Προβλ. 3. 20, 3· ἄμπελοι κατήρτηντο βότρυσιν, ἐκρέμαντο πλήρεις σταφυλῶν, Λουκ. Ἔρωτ. 12. **II.** προσδένω, προσαρμόζω καλῶς, χρῆμα κατηρτημένον, καλῶς προσηρμοσμένον, πρόσφορον, σκόπιμον πρᾶγμα, Ἡρόδ. 3. 80· κατηρτημένον λέγειν, ὁμιλῶ μετὰ νοῦ· κατήρτητο καὶ κατενόει (ὅπερ ὁ Γαλην. ἑρμηνεύει, καθειστήκει, ἐσωφρόνει) Ἱππ. Ἐπιδημ. 1. 984· κατάρτησον σεαυτήν, ἀναφρόνησον, σωφρόνισον σεαυτήν, Ἡρώνδ. Ι. 61· ἀλλὰ παρ' Ἡροδ. 9. 66, κατηρτισμένος, ἐκ διορθώσεως οὕτω δὲ καὶ ὁ Στέφ. ἐν 3. 80. Πρβλ. **καταρτίζω, καταρτύω.**

καταρτία, ἡ, = **κατάρτιον,** Ἀρτεμίδ. 2. 53.

κατ-αρτίζω: μέλλ. **-ίσω** (πρβλ. **ἀπαρτίζω**), διευθετῶ, τακτοποιῶ ἐκ νέου, «διορθώνω», συμφιλιώνω, διαλλάττω, πάντα ἐς τωὐτὸ Ἡρόδ. 5. 106· Μίλητος νοσήσασα στάσι, μέχρι οὗ μιν Πάριοι κατήρτισαν αὐτόθι 28, ὅπερ ἐν 29 κατήλλαξαν τοὺς στασιάζοντας λέγει· κ. τὸν δῆμον Πλουτ. Μάρκ. 10· φίλους διαφερομένους κ. Στοβ. Ἀνθολ. Ι. 85, 52· στασιάζουσα πόλις ἵνα καταρτισθῇ Διον. Ἁλ. 3. 10· πρβλ. **καταρτιστήρ·** — κ. ναῦς, ἐπιδιορθώνω, ἐπισκευάζω, ἐκ νέου ὁπλίζω, Πολύδ. 1. 21, 4, κτλ.· κατ. δίκτυα, διορθώνω, Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. δ′, 21· τοποθετῶ ἐξηρθρωμένον μέλος, ἐπαναφέρω εἰς τὴν θέσιν του, Ὀρειβάσ. 135 Mai· ἀλλά, κατ. τὴν ὀσφὺν καὶ τοὺς ὤμους, σχηματίζω αὐτὰ διὰ τῆς ἀσκήσεως, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 20, 10· — μεταφορ., ἐπαναφέρω εἰς τὸ ὀρθόν, Ἐπιστ. πρὸς Γαλ. ς′, 1· κατ. τινὰ εἰς τὸ συμφέρον Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 65. — Μέσ., ἠσθένησε, σὺ δὲ κατηρτίσω αὐτήν, ἐθεράπευσας, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΞΖ′, 9). **II.** ἐντελῶς ἐφοδιάζω, ὁπλίζω, ἑτοιμάζω, ναῦν πληρώματι Πολύδ. 1. 47, 6, κτλ.· ταῖς αἱρεσίαις κατηρτισμένοι ὁ αὐτ. 5. 2, 11· κατηρτισμένος, ἀπολ., καλῶς ἐφωδιασμένος, πλήρης, Ἡρόδ. 9. 66 (πρβλ. **καταρτάω**), Εὐαγγ. κ. Λουκ. ς′, 40, κτλ., πρβλ. Β′ Ἐπιστ. π. Κορ. ιγ′, 11· κατήρτισται καὶ πεπαίδευται Ἀριστείδ. Α. 66. **III.** παρασκευάζω, συσκευάζω, ἑτοιμάζω φαγητά, φάρμακα, κτλ., Διοσκ., κτλ.· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Νικ. Θηρ. 964.

κατάρτιον, τό, ἱστός, Κλήμ. Ἀλ. 340, Ἐτυμ. Μέγ. 478. 23, Βυζ.· — οὕτω **κατάρτιος,** ἡ, ἀλλὰ διακρίνεται ἀπὸ τοῦ **ἱστός,** τῷ ἱστῷ καὶ τῇ καταρτίῳ τῆς νεώς Ἀρτεμίδ. 2. 12, 156 Reiff., Ἐτυμ. Μέγ., ἔνθ' ἀνωτ.· τὸ πλοῖον καὶ ἡ καταρτία αὐτοῦ Ἀρτεμίδ. 2, 53· ὁ Δουκάγγ. τὴν μεγάλην κατάρτην· καὶ **ὑποκορ. καταρτίδιον. 2)** μέρος τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ, Ἀρτεμίδ. 3. 36.

κατ-άρτῐσις, εως, ἡ, ἐπανόρθωσις, Β′ Ἐπιστ. π. Κορ. ιγ′, 9. **II.** γύμνασις ἵππων, Πλουτ. Θεμιστ. 2 (ἀλλ. κατάρτυσις)· παίδευσις, παιδεία, ἀγωγή, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 7.

κατάρτισμα, τό, τὸ καταρτίζειν, ἑτοιμάζειν, ἡ κατεργασία, «τὸ ἔριον ἡ φύσις φέρει, τὸ δὲ κατηρτισμένον αἱ γυναῖκες ἐργάζονται· ἀμέλει γοῦν κατάρτισμα καλοῦσιν αὐτὴν τὴν ὑφήν, αὐτὴν τὴν ἐργασίαν» Ἰω. Χρυσ.

κατ-αρτισμός, ὁ, ἐπανόρθωσις σχέσεων, ἀποκατάστασις, διαλλαγή, Κλήμ. Ἀλ. 638. **II.** ἡ τοποθέτησις μέλους ἐξαρθρωθέντος, ἀρθρεμβόλησις, ἡ μεταγωγὴ ὀστοῦ ἐκ τοῦ παρὰ φύσιν τόπου εἰς τὸν κατὰ φύσιν, διὰ τομῶν καὶ καταρτισμῶν, Γαλην., Ὀρειβάσ. 135 Mai.

κατ-αρτιστήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ἐπανορθῶν, ἢ ἀποκαθιστάνων τὴν τάξιν, ὁ διαλλάττων, ὁ διαιτητής, ὁ διαλλακτής, Ἡρόδ. 4. 161., 5. 28, Θεμίστ. 61C· πρβλ. **καταρτίζω** Ι· πρβλ. Ἐπιγρ. Ἀμοργ. Dittent. 511, 31, καὶ ἐν 510, 35 ξενικὸν δικαστήριον.

κατ-άρτῡσις, εως, ἡ, (καταρτύω), **κατάρτισις** (ὃ ἴδε), Ἰάμβλ. ἐν Β. Πυθ. 68 καὶ 95.

κατ-αρτύω: μέλλ. **-ύσω,** ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, ἰδίως ἐπὶ ἐδεσμάτων, ἡδύνω, «μαγειρεύω», τοὺς λόγους ἑοικότας τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγ. 44.

2) καθόλου, ἀσκῶ, ἀνατρέφω, παιδεύω, τὴν φύσιν Πλούτ. 2. 38D· μετ' ἄπαρ., καταρτύσων μολεῖν, παρασκευάσων τὴν ἔλευσίν του, Σοφ. Ο. Κ. 71·— Παθ. ἀσκοῦμαι, παιδεύομαι, καταρτύεται νόος ἀνδρὸς Σόλων 14. 11· σμικρῷ χαλινῷ δ' οἶδα .. ἵππους καταρτυθέντας Σοφ. Ἀντ. 478· παῖς ἔχει πηγὴν τοῦ φρονεῖν οὕπω κατηρτυμένην Πλάτ. Νόμ. 808D· μανθανόμενα καὶ καταρτυόμενα Μένων 88B· τὸ πρεσβύτερον καὶ κατηρ. Ἰοῦγκ. π. Στοβ. 598. 22· κ. τὴν φύσιν, ἡμερώνειν, Πλουτ. Ἠθ. 38C· πρβλ. Ἰάμβλ. ἐν Β. Πυθ. 68· — λέμβος .. ἐρέταις κατηρτυμένος (-ισμένος ;) Ἀλκίφρων 1. 8. **II.** ἀμεταβ. ἐν τῇ μετοχ. τοῦ πρκμ. **κατηρτῡκώς,** ἐντελῶς παρεσκευασμένος, ἐντελῶς ηὐξημένος, ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων τῶν ὁποίων ἔπεσον οἱ πωλικοὶ ὀδόντες (γαλαξίαι), Ἡσύχ., Α. Β. 105 (οὕτως ἐν τῷ ἐνεστ., οἱ καταρτύοντες τῶν ἵππων Φιλόστρ. 304)· κ. κάμηλον Πάπυρ. Βερολ. 13. 5· ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων, Α. Β. 215· μεταφορ., κατηρτυκὼς .. ἱκέτης προσῆλθες, τέλειος ἱκέτης, ἐκτελέσας πᾶν ὅ,τι ἀναγκαῖον, ἢ καταβεβλημένος ὡς ἡμερωμένος ἵππος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 473· ὡσαύτως μετὰ γεν., κατηρτυκὼς κακῶν, ἐλθὼν εἰς τὸ τέλος τῶν κακῶν ἢ παιδευθείς, καταβληθεὶς ὑπ' αὐτῶν (subactus miseriis, κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Κικέρ.), Εὐρ. Ἀποσπ. 818. 5· κατηρτυκὼς τῷ σώματι Πάπ. Βερολ. 13, 5· [υ μακρόν, πλὴν παρὰ Σόλωνι ἔνθ' ἀνωτ.].

κατάρῠτος, ον = **κατάρρυτος,** Εὐρ. ἐν Τρῳ 1067.

κατ-αρχαιρεσιάζω, νικῶ, καταβάλλω κατὰ τὰς ἐκλογάς, ἰδίως δι' ἀνόμων μέσων, ἐξέπεσεν ὑπατείαν παραγγέλλων, τοῦ Γαΐου τὸν Φάννιον προαγαγόντος, ἐκεῖνον δὲ καταρχαιρεσιάσαντος Πλουτ. Γ. Γράκχ. 11. — Παθ., διαφθείρομαι δώροις ἢ ἐν γένει δελεάζομαι, ἀδέκαστον ἀπολελεῖφθαι καὶ μὴ καταρχαιρεσιάζεσθαι πρὸς τῆς τοῦ πλεονεκτεῖν ἐπιθυμίας Λογγῖν. 44. 9.

καταρχάς, ὁ ὀρθὸς τύπος κατ' ἀρχάς.

κατ-αρχή, ἡ, ἀρχή, ἔναρξις, Καλλικρ. παρὰ Στοβ. 485. 47, Πολύβ. 2. 12, 8· κ. πολέμου ὁ αὐτ. 23, 2, 14· ἐν περιφρ., κ. ποιεῖσθαι Ἀθήν. σ. 139·— ἐν τῷ πληθ. αἱ πρῶται θυσίαι, ἀπαρχαί καὶ σπονδή.

κατ-άρχω: μέλλ. **-ξω,** κάμνω ἀρχὴν πράγματός τινος, μετὰ γεν. οἶδα πρῶτος τὸ παράδειγμα, τίνες κατῆρξαν .. μάχης ; Αἰσχύλ. Πέρσ. 351· ὁδοῦ κατάρχειν, ἡγεῖσθαι τῆς ὁδοῦ, ὑπάγω ἐμπρὸς καὶ δεικνύω τὸν ἀριθμόν, Σοφ. Ο. Κ. 1019· δεινοῦ λόγου ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1135· λόγων χρησίμων Ἀριστοφ. Αυσ. 638· δίκαιος, ἔφη, σὺ ἡγεῖσθαι· σὺ γὰρ καὶ κατάρχεις τοῦ λόγου Πλάτ. Πρωτ. 351Ε· κατῆρξε μὲν Κῦρος τούτου, διαμένει δὲ ἔτι καὶ νῦν Ξεν. Κύρ. 8. 27· κ. τοῦ πολέμου Πλουτ. Θησ. 19· πολλῶν κακῶν Εὐρ. Φοίν. 1576· κ. ὁ κορυφαῖος, συνεπηχεῖ δὲ πᾶς ὁ χορὸς Ἀριστ. π. Κόσμ. 6·— σπανίως μετ' αἰτ., ἀρχίζω τι, θαυμαστόν τινα λόγον Πλάτ. Εὐθύδ. 283Ε·— μετὰ μετοχ., ἀρχίζω νὰ πράττω, τι Ξεν. Κύρ. 1. 4, 4., 4. 5, 58·—ἀπολ., Πλάτ. Συμπ. 177Ε, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 20. **2)** τιμῶ, θανόντα δεσπόταν γόοις κατάρξω Εὐρ. Ἀνδρ. 1199 (ἐν σχέσει πρὸς τὴν θρησκευτικὴν σημασίαν, κατωτ. ΙΙ. 2). **II.** Μέσ., ἀρχίζω, ὡς τὸ ἐνεργ., μετὰ γεν., ἐχθρᾶς ἡμέρας κατάρχεται Εὐρ. Φοίν. 540· τῆς πορείας Πλάτ. Φαῖδρ. 256D· τοῦ λόγου Πλούτ. 2. 151E, κτλ.· ὡσαύτως μετ' αἰτ. κ. νόμον, στεναγμὸν Εὐρ. Ἑκάβ. 685, Ὀρ. 960· καὶ ἄνευ πτώσεως, κατάρχεται μέλος, ἀρχίζει, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 750, πρβλ. 888. **2)** ἐπὶ θρησκευτικῆς σημασ., ἀρχίζω τὰς τῆς θυσίας τελετάς, καθαγιάζω τὸ θῦμα, εὐλογῶ καὶ προορίζω διὰ τὴν θυσίαν, Νέστωρ χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο, ὁ Νέστωρ ἤρχιζε [τὴν θυσίαν] νίπτων τὰς χεῖράς του καὶ ἐπιρραντίζων διὰ τῆς χονδροαλεσμένης κριθῆς τὴν κεφαλὴν τοῦ θύματος, Ὀδ. Γ. 445 (οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ.), πρβλ. Ἡρόδ. 4. 60, 103· πρβλ. Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ι. Τ. 40 κατάρχομαι οὐλοχύτας·—κατάρχομαι μέν, σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει, ἀρχίζω τὴν τελετήν, ἀφιερῶ τὸ θῦμα εἰς τὸν θεόν, ἀλλ' ἀφίνω τὴν σφαγὴν τοῦ θύματος εἰς ἄλλους·— ἐπὶ τῶν θυσιῶν κριθαῖς κ. Διον Ἁλ. 2. 25· κ. καὶ καθιερῶσαι Πλουτ. Θεμ. 13· πρβλ. Εὐρ. Ἡλ. 800, ἐξ.·— μετὰ γεν., κατάρχεσθαι τοῦ τράγου, κάμνω ἀρχὴν τοῦ θύματος, δηλ. καθιερῶ αὐτὸ ἀποκόπτων τὰς τρίχας τοῦ μετώπου του καὶ ῥίπτων αὐτὰς εἰς τὸ τῆς θυσίας πῦρ ὡς ἀπαρχήν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 959· ἐπεὶ δὲ αὐτοῦ [ἐνν. Ἡρακλέος] τῷ βωμῷ κατάρχοντο Ἡρόδ. 2. 45· πῶς δ' αὖ κατάρξει θυμάτων ; Εὐρ. Φοίν. 573 (οὕτως ὁ Valck. ἀντὶ **-εις,** ἴδε κατωτ.), πρβλ. Ι. Τ. 56. 1155· κατάρξασθαι τῶν ἱερῶν, Λατ. auspicari sacra, Δημ. 552. 40, πρβλ. Ἀνδοκ. 16. 32· ἀλλ' ὡσαύτως, ὁ Φώτ. 141. 15, «κατάρξασθαι μὲν τῶν τριχῶν, ἀπάρξασθαι δὲ τῶν σπλάγχνων» Ἡσύχ.· κατάρξασθαι τοῦ ἱερείου,

τῶν τριχῶν ἀποσπάσαι· καί, στείχω ἐπ' αὐτήν, ὡς κατάρξωμαι ξίφει Εὐρ. Ἄλκ. 75, ἔνθα ὁ Σχολ. «ἵνα ἀπαρχὴν τῶν τριχῶν λάβω, ὡς ἔθους ὄντος τὸν θάνατον τοῦ μέλλοντος ἀποθνήσκειν τὴν κόμην τέμνειν», (πρβλ. Ἠλέκτρ. 810, ἐκ κανοῦ δ' ἑλὼν Αἴγισθος σφαγίδα, μοσχείαν τρίχα τεμὼν ἐφ' ἁγνὸν πῦρ ἔθηκε δεξιᾷ)· — ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ Παθ., ἡ [θεᾷ] οὖν κατῆρκται σῶμα, ἔχει καθιερωθῇ, ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 601· ὥσπερ ἐν τελετῇ κατηρχμένης τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, ὡς ἐὰν εἶχεν εἰσαγάγῃ αὐτὸν εἰς τὰ μυστήρια, Πλουτ. Ἠθ. 17Α. **β)** θυσιάζω, σφάζω, ὡς τὸ Λατ. immolare, φασγάνῳ Εὐρ. Ἰλ. 1222. **γ)** ὡσαύτως ἁπλῶς, πλήττω, διὰ τοῦ πελέκεως, ὡς συνηθίζουσιν οἱ σφάζοντες τὰ ἱερεῖα (πρβλ. **καθικνεῖσθαι**), Πλουτ. Καῖσ. 66· σκυτάλην λαβὼν μου κατήρξατο, λαβὼν ῥάβδον μὲ ἐκτύπησε δυνατά, ὡς ἐὰν ἤμην ἱερεῖον θυσιαζόμενον, Λουκ. Ἐνύπν. 3. **δ)** μεταγεν. συγγραφεῖς (ὡς ὁ Ἰλιόδ. 2. 34, 35., 10. 9), μετεχειρίζοντο τὸ ἐνεργ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, ἴδε Valck. ἔνθ' ἀνωτ. **III.** ἐν τῷ ἐνεργ., διοικῶ, κυβερνῶ, μετὰ γεν., Ἀλκίφρων 3. 44· κατάρχοντο Ἰων. κατήρχοντο Ἡρόδ.

κατ-αρωματίζω, ἐπιτεταμ. τοῦ **ἀρωματίζω**. ἀρώματι εὐχαριστῶ, ἡδύνω τινά, καὶ τὸ μέσ. **κατ-αρωμᾰτίζομαι**, Θεοφύλακτ. Σιμ. 181D.

κατᾶς = **καττᾶς**, = **κατὰ τᾶς**, Ἐπιγρ. Λοκρ.· ὁμοίως εὑρίσκονται ἐν Φωκικαῖς, Ἀρκαδικαῖς, Βοιωτικαῖς καὶ ἄλλ. ἐπιγραφαῖς **κατάν, κατόν, κατοὺς, κατῶνδε.**

κατασαίνω, λίαν κολακεύω, εὐχαριστῶ, Εὐμάθ. σ. 233.

κατασαίρω, ἐντελῶς, καλῶς σαρώνω.

κατασαλεύω, κατασείω, καταταράττω, Εὐστ., καὶ τὸ Παθ. κατασαλεύονται Γρηγ. Νύσσ.

κατασαλπίζω, λίαν σαλπίζω, πληρῶ τὸν τόπον διὰ τοῦ ἤχου τῆς σάλπιγγος, μεταγενέστ.

κατάσαρκος, ον, λίαν σαρκώδης, πολύσαρκος, εὐτραφής, κ. καὶ καταπίμελος Ὀρειβ., Ἀθήν. 550C, Ἀλκίφρ. Ἀποσπ. 5, ἀντίθ. τῷ **κατάξηρος.**

κατασαρκόω, κατάσαρκον, σαρκώδη ποιῶ τινα, ὑπερπιαίνων σεαυτὸν καὶ κατασαρκῶν Ἰω. Χρυσ.· κατασαρκοῦν τὴν ψυχὴν Θεοφύλακτ.· καὶ Παθ., εὐθαλὴς τῷ σώματι κατασεσαρκωμένος ὑπὸ τρυφῆς Βασίλ.· κατεσαρκώθη καὶ ἐπαχύνθη Ἀχμ. Ὀνειροκρ. σ. 61. 25.

κατασάρκωσις, εως, ἡ, ὑπερβολικὴ πολυσαρκία, Εὐστ. 1656, 42.

κατασαρόω, σαρώνω πρὸς τὰ κάτω, σαρώνων ἐξαλείφω, ἀποβάλλω, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 5. 1· πρβλ. **κατασαίρω.**

κατασάττω, ἰσχυρῶς πατῶ, πατῶν στοιβάζω, τὴν γῆν Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 2.

κατασβέννῡμι, -ύω· μέλλ. **-σβέσω.** Ἐντελῶς «σβύνω», Λατ. extinguere, κατέσβεσε θεσπιδαὲς πῦρ Ἰλ. Φ. 381, πρβλ. Π. 293, Ω. 791, Εὐρ.· τοὺς λύχνους κατασβέσας Ἀριστοφ. Σφ. 225, κλ.· — μεταφορ., ἔστιν θάλασσα, τίς δέ νιν κατασβέσει; τίς θὰ τὴν ἀποξηράνῃ; (πρβλ. ἄσβεστος πόρος Πρ. 452), Αἰσχύλ. Ἀγ. 958, πρβλ. Θήβ. 584· κ. βοήν, ἔριν, καταπαύω δόρυβον, ἔριν, Σοφ. Αἴ. 1149, Ο. Κ. 422· ἀνομίαν Κριτίας 9. 40· τὰς ἡδονὰς Πλάτ. Νόμ. 838B· τὴν δυσχέρειαν Πρωτ. 334C· τὴν ταραχὴν Ξεν. Κύρ. 5. 3, 55· κ. τὰ τραύματα, θεραπεύω, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 11. 1· αἱ ἀθυμίαι κ. τὰς ἐλπίδας Πλουτ. Ἠθ. 129B· λοιδορίαν κατασβέσαι 713E. **II.** Παθ., κατασβεσθῆναι τὴν πυρὴν Ἡρόδ. 1. 87· — μετὰ παθ. σημασ. καὶ ὁ ἀόρ. **κατέσβην** καὶ ὁ πρκμ. **κατέσβηκα**, ὁ χρυσὸς κατέσβη, ἀντίθ. καίεσθαι, Ἡρόδ. 4, 5· — μεταφορ., κλαυμάτων πηγαὶ .. κατεσβήκασι, τὰ δάκρυα ἐξηράνθησαν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 888· ἐπὶ πυρετοῦ, κατέσβη Ἱππ. Ἐπιδ. 1. 938· ἀντίθετ. τῷ **ἐρεθίζομαι**, ἀπὸ μικρῶν ταχὺ ἐρεθιζόμενός τε καὶ κατασβεννύμενος θυμὸς Πλάτ. Πολ. 411C· ἐξαθυμήσας καὶ κατασβεσθεὶς ταῖς ἐλπίσιν ἑαυτὸν ἀπέσφαξεν, κατασβεσθεισῶν τῶν ἐλπίδων .., Πλούτ. 2. 168F· κατέσβεστο ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 83· περὶ τοῦ ἀνέμου ὁ αὐτ. ἐν Τιμολ. 19.

κατάσβεσις, εως, ἡ, παντελὴς σβέσις, τῶν ἐμπιπραμένων κ. Δίων Κ. 54. 2.

κατ-ασβολόω, μὲ ἀσβόλην κατακαλύπτω, μεταφ., καταστρέφω, ὑπόθ. ἔμμετρ. Σοφ. Ο. Τ., Ἄννα Κομν. 247B.

κατασβῶσαι (ἐκ τοῦ **κατασβοῆσαι**) = κατασβέσαι, Ἡρώνδ. V. 39· πρβλ. **ζόασον** = **σβέσον.**

κατασεβάζομαι· ἀόρ. **κατεσεβάσθην**, λίαν σέβομαί τι, Θεοφυλάκτ. Συμ. Ἱστ. 229, 9, Bon.

κατάσειστις, εως, ἡ, τὸ κατασείειν, βίαιον σεῖσιμον, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808· κ. τειχῶν Κ. Πορφύρ.

κατασεισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Ἀέτ.

κατασείστης, ὁ, ὁ κατασείων, μηχανή τις πολιορκητική, δι' ἧς κατέσειον τὰ τείχη, κριός, μοχλοῖς τε καὶ κ. Βυζ.

κατασειστέον, ῥηματ. ἐπίθετ., πρέπει νὰ κατασείῃ τις, Σωρ. Ἐφ. ἔνθ. Erm. 89.

κατασείω· μέλλ. **-σείσω**· πρκμ. **-σέσεικα**, Φιλήμ. ἐν «Φάσμ.» 1. Σείω δυνατά, σείω πολὺ ἢ τινάσσω τὰ δένδρα διὰ νὰ πέσωσιν οἱ ὡριμάσαντες καρποί· καὶ μεταφορ., σείων καταρρίπτω, καταβάλλω, τὸ τεῖχος, οἰκοδόμημα Θουκ. 2. 76· τοῦ τείχους ἐπὶ μέγα Ἀρρ. Ἀν. 1. 19, 3., 2. 23, 1· σεισμὸς κ. τὴν πόλιν Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 6. 7· τινί τι, = τι ἐπί τινος, Φιλήμ. ἔνθ' ἀνωτέρω· — μεταφορ., κατ. τὰ ὦτα τοῦ ἀκροατοῦ Φιλόστρ. 621· μεταφορ., ἕως κατέσεισε, ἕως ὅτου τὸν ἔρριψε κάτω (διὰ τοῦ ποτοῦ), Μένανδρ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 11, ἴδε Casaub. εἰς Ἀθήν. 431C «κατασείειν δ' ἔλεγον ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πότοις προπινόντων, τὴν μεταφορὰν λαμβάνοντες ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασειόντων», Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 5. 99. — Παθ., καταπίπτω, Φίλων 2. 512· ἐκπλήττω, τρόμον ἐμποιῶ, Φιλόστρ. 621· κ. ὁ Θεὸς Συνέσ. **2)** κατασείσας τὴν χεῖρα ἤβελεν ἀπολογεῖσθαι, κινήσας τὴν χεῖρα πρὸς τὰ κάτω, Πράξ. Ἀποστ. 19, 33· οὕτω, κ. τὰ ἱμάτια, ὅπως κάμω σημεῖον, Πλουτ. Πομπ. 73· — συνηθέστερον, κατ. τῇ χειρί, κάμνω σημεῖον διὰ τῆς χειρὸς ἵνα ἐπιβάλω σιγήν, Πολύβ. 1. 78, 3, Ἰλιόδ. 10. 7, καὶ τὸ πλῆρες, κατασείσας τῇ χειρὶ σιγᾶν Πράξ. Ἀποστ. 19, 17· οὕτω, κατ. ταῖς ὀθόναις Ἰλιόδ. 9. 6· ἀπολ., κατασείειν τινί, κάμνω νεῦμα ἢ σημεῖον εἰς ἕτερον ὅπως σιωπήσῃ, Ξεν. Κύρ. 5. 4, 4.

κατασελγαίνω, λίαν ἀσελγής, καταπύγων εἰμί, Φώτ., Σουΐδ.

κατασεμνύνω, πολὺ σεμνὸν ποιῶ, κατακοσμῶ, καλλιεπείαις τὸν βίον κ. Κύριλλ.

κατασεσημμένα, = **-ασμένα**, ἴδε **σημαίνω.**

κατασεύομαι· φέρομαι· ἡ ὁρμὴ ὀπίσω εἰς .., μετ' αἰτιατ., κῦμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα, κατὰ καλὰ ῥ., ἐπανῆλθεν ὀπίσω εἰς τὴν κοίτην του μὲ ὁρμήν, Ἰλ. Φ. 382· ἀπολ., ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω, μεθ' ὁρμῆς καταπίπτω, κατεσσύμενος ἰθρὸς Κόϊντ. Σμ. 4. 270. **2)** ὁρμῶ ἐναντίον τινός, κατεσσεύεσθε λεόντων Νόνν. Δ. 5. 353.

κατασήθω, περνῶ διὰ τοῦ σήστρου, λεπτοῦ κοσκίνου, κοσκινίζω καλῶς, Ἱππ. 631. 1· γῆν κατασησθεῖσαν Γεωπ. 12. 17, 1.

κατασημαίνω· μέλλ. **-ᾰνῶ**, ἐπιθέτω καλῶς ἐπί τινος καλῶς τὸ σῆμα, σημεῖον, σφραγῖδα, σφραγίζω, γράψαντας καὶ κατασημηναμένους δοῦναι τὴν ἐπιστολὴν Ξεν. Κύρ. 8. 2, 16· κατέκλεισεν αὐτὰ καὶ κατεσημήνατο καὶ φύλακας κατέστησεν Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 27, Λατ. obsigno· ὄφεις .., ἐν κίστῃ που κατασήμηνα (μέσ.), σφράγισον, κλεῖσε, Ἀριστ. Ἀποσπ. 95· κατασημήνασθαι .. χρυσίον Πλάτ. Μένων 89B· καὶ παθ. κατασεσημασμένα γράμματα Ἡρῳδιαν. 7. 6, 11. **II.** σημειώνω προσηκόντως, Λατ. consigno, ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 756C. — Παθ., τὰ κατασημανθέντα ὀνόματα αὐτόθι 756A· τὰς ἐπισκήψεις .. φυλάττειν κατασεσημασμένας αὐτόθι 937B. **III.** σημαίνω, δεικνύω, ἡ τρυγὼν τὴν σωφροσύνην κατασημαίνει Νείλου Ἐπιστ. σ. 261.

κατασημαντικός, ή, όν, καθαρῶς ἐμφαίνων, δεικνύων τι, Λογγῖν. 32. 5.

κατασημειόομαι, = τῷ **κατασημαίνομαι**· — Ἡσύχ. «κατασημήνασθαι· κατασημειώσασθαι».

κατασήπω, κάμνω τι νὰ σαπίσῃ, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 22. — Παθ., ἀόρ. β' **κατεσάπην**, καὶ μέλλ. **κατασαπήσομαι**, σαπίζω, σήπομαι καὶ καταπίπτω, μή .. κατὰ .. πάντα σαπήν Ἰλ. Τ. 27· ἕως ἂν τὰ ξύλα κατασαπῇ .. καὶ κατασαπήσεσθαι Πλάτ. Φαίδων 86C· πρὸς ταῖς ἀλλοτρίαις θύραις κατασαπῆναι Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 10, 20· ἃ οὐ κατασήπεται Ξεν. Κύρ. 8. 2, 22· οὕτω καὶ ὁ πρκμ. **κατασέσηπα** Ἀριστοφ. Πλ. 1035.

κατ-ασθενέω· μέλλ. **-ήσω**, μεταθατικ., ἐξασθενῶ, ἀδυνατίζω, τὸ λουτρὸν τὰς κνημονὰς κατασθενεῖ Ἀνθ. Π. παράρτημα 304, καὶ ἀμεταβ., ἡ κατασθενοῦσα δύναμις Θεοφυλάκτ. Σιμ. Ἱστ. 224.

κατ-ασθμαίνω, ἀσθμαίνων ἀγωνίζομαι ἐναντίον τινός, διὰ φυσήματος ἰσχυροῦ τείνω νὰ καταβάλω τι, μετὰ γεν., Ἵππος χαλινῶν ὡς κατασθμαίνων, ἀσθμαίνων κατὰ τῶν χαλινῶν, Αἰσχύλ. Θήβ. 393.

κατασῑγάζω· μέλλ. **-άσω**, ποιῶ τινα σιγᾶν, κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, κελεύω σιγήν, (= ἐπέχειν τὰς γλώττας ἀνακηρύττω, πρβλ. Λατ. linguis favere jubeo)· κατασιγαζόντων τῶν ἱεροκηρύκων Συνέσ.· σάλπιγγα Δίλ. π. Ζ. 16. 23, πρβλ. 14. 9· τὸν δῆμον κατασιγάσας τῷ τῆς χειρὸς νεύματι Ἡρῳδιαν. 1. 9, 7· τοὺς λοιποὺς κατασιγάσας, ἡσυχάζειν τε προστάξας 7. 5, 10· τὸν ἄρρενα [πέρδικα] προσιόντα τὴν θήλειαν κατασιγάζειν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ 9. 8, 10· — Παθ., τὰ Πινδάρου ἤδη κατασεσιγασμένα ὑπὸ τῆς τῶν πολλῶν ἀφιλοκαλίας, δὲν εἶναι πλέον ἐν πολλῇ χρήσει, δὲν ἀναγινώσκονται, Ἀθήν. 3Α.

κατασῑγαίνω, κατασιγάζω, καταπραΰνω, κατακοιμίζω, Ἡσύχ.

κατασῑγαστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει νὰ ἐπιβληθῇ σιγή, νὰ κατασιγασθῇ τις, Κλήμ. Ἀλ. 200.

κατασῑγαστικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόδιος εἰς τὸ κατασιγάζειν, Εὐστ. 197, ἐν τέλ.

κατασῑγάω· μέλλ. **-ήσομαι**, σιωπῶ ἐντελῶς, γίνομαι σιωπηλός, δὲν μνημονεύω τι, Πλάτ. Φαίδων 107A.

κατασῑδηρόω, κατακαλύπτω μὲ σίδηρον, κριοὺς κατασεσιδηρωμένους προσήρεισε τοῖς τείχεσιν Διόδ. 13. 54.

κατασικελίζω καὶ κατασικελόω, -ῶ, διὰ σικέλου περιβρέχω, γεμίζω, κυρίως καὶ μεταφορ.

κατασικελίζω τυρόν, τρώγω τὸν τυρὸν κατὰ Σικελικὸν τρόπον, μετὰ Σικελικῆς ἁπληστίας (ἐν ὑπαινιγμῷ πρὸς τὰς ἐν Σικελίᾳ κλοπὰς τοῦ Λάχητος), Ἀριστοφ. Σφ. 911, πρβλ. Σχολ. εἰς 897.

κατασιλλαίνω, ἐμπαίζω, περιγελῶ, Ἱππ. 27. 41.

κατάσιμος, ον, = **σιμός**, ἐντελῶς σιμός, Γλωσσ.

κατασινάζω, = τῷ ἑπομ., καί μευ κατεσίναζε Θεόκρ. 30, 32.

κατασίνομαι [ῐ], ἀποθετ., βλάπτω πολύ, Ἡσύχ., καὶ ὡς παθ., καταβλάπτομαι, Σουΐδ., Κύριλλ., κλ.

κατασῐτέομαι, ἀποθ., = **κατεσθίω**, κατατρώγω τι, τρέφομαι ἔκ τινος, μετ' αἰτ., τὸν νόσῳ τελευτήσαντα οὐ κατασιτέονται Ἡρόδ. 1. 216., 3. 38.

κατάσῐτος, ὁ κατατρώγων τι, ὁ κατασιτούμενός τι, «οἱ μύες οὐ παράσιτοι, κατάσιτοι μὲν οὖν, εἴπερ ἦν ἡμῖν ὀνοματοθετεῖν· κατασιτοῦνται γὰρ τὰ περιπίπτοντα» Εὐσταθ. Πονημάτ. 313. 37.

κατασῐωπάω: μέλλ. **-ήσομαι**, παρὰ μεταγεν. **-ήσω**· σιωπῶ περί τινος πράγματος, πρὸς τὰ δίκαια τῶν ἐγκλημάτων οὐ κατασιωπᾶν Δημ. 1035. 7· ἀπολ., Ἰσοκρ. 167A, κτλ. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., τηρῶ σιωπὴν ὡς πρός τι, παρέρχομαι ἐν σιωπῇ, κατασιωπῆσαι τὸ γεγονὸς Διοδ. Ἐκλογ. 520. 36.— Παθ., παραβλέπομαι, δὲν μνημονεύομαι, τὰς διὰ μικρότητα διαλαθούσας καὶ κατασιωπηθείσας εὐεργεσίας Ἰσοκρ. 45E. **II.** Μεταθ. ἐνεργείας, κάμνω τινὰ νὰ τηρῇ σιωπήν, **κατασιγάζω**, ἡ μεγαλοφωνία ἐπικρατεῖ καὶ κατασιωπᾷ τὸ ἧττον Λουκ. π. Οἴκ. 15· τὴν γυναῖκα φοβήσαντες κατεσιώπησαν Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 7· κατασιώπησον αὐτοὺς Λουκ. ἐν Διΐ Τραγ. 13, Δὶς Κατηγ. 17· οὕτως ἐν τῷ μέσ., ἐπιβάλλω, ἐπιφέρω σιωπήν, ὁ κῆρυξ κατασιωπησάμενος ἔλεξε Ξεν. Ἑλλ. 2. 4. 20· κατασιωπήσασθαι τὸν θόρυβον = καταπαῦσαι Πολύβ. 18. 29, 9, Λουκιαν. Γυμν. 19. **III.** ὑποτάττω διὰ σιγῆς, Δίων Χρυσ. 1. 702.

κατασιωπητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει νὰ κατασιωπᾷ τις περί τινος, περί τινος κατασιωπητέον Ἰσοκρ. 252D.

κατασιωπή, τελεία σιωπή, Ἐπιγρ.

κατασκαίρω, σκιρτῶ, τινάσσομαι πρὸς τὰ κάτω, πυκνὰ κατ. Ὀππ. Ἀλ. 322.

κατασκάπτω, σκάπτω εἰς τὰ κάτω, σκάπτω εἰς βάθος, κατορύττω, μετ' αἰτ., περὶ τῆς ἀμπέλου, κατασκάψαντα ἐπὶ θάτερα τῆς ἀμπέλου περικαθᾶραι πάσας τὰς ῥίζας Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 13, 6· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. **II.** σκάπτων κρημνίζω, κατακρημνίζω, μέχρι τοῦ ἐδάφους, κατεδαφίζω, καταστρέφω, ἐκ θεμελίων ἀνατρέπω, τὸ ἄστυ Ἡρόδ. 7. 156· Τροίαν κ. βίᾳ Σοφ. Φιλ. 998, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 525· πάτραν Σοφ. Ο. Κ. 1421· δόμους, πόλιν, γῆν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 566, κτλ.· τὸ τέγος Ἀριστοφ. Νεφ. 1488· τὰ τείχη κατέσκαψαν ἑλόντες ἐς ἔδαφος Θουκ. 4. 109· τὰ τείχη κατεσκάφασιν Ἰσοκρ. 303B· κ. τὴν πόλιν, ἀντίθετ. τῷ ἀναστῆσαι τὴν π., Ἀθήν.· τὸν λιμένα κατασκάψαντες καὶ τὰς οἰκίας ἐμπρήσαντες Αἰσχίν. 71· τὴν οἰκίαν εἰς ἔδαφος Πλουτ. Ποπλ. 10, κτλ.— Παθ., οἰκία οἱ κατεσκάφη Ἡρόδ. 6. 72· πατρῴα ἑστία κατεσκάφη Εὐρ. Ἑκάβ. 22· κατεσκάφθη Δημ. 361. 20· τὰς κατεσκαμμένας πόλεις ὑπὸ τῶν βαρβάρων Διόδ. 16. 65· τὴν πόλιν κατεσκάφθαι Πολύβ. 3. 107, 4· πρβλ. ἀναιρεῖν τὰς πόλεις καὶ ἐς ἔδαφος καθελεῖν.

κατασκαῤῥᾱφάω, καταξεσχίζω, περιδρύπτω, ἀμύττω, κάμνω ἀμυχὰς εἴς τι, Ἀθήν. 507C.

κατασκαφή, ἡ, τὸ κατασκάπτειν, ἡ μέχρι τοῦ ἐδάφους κατάρριψις, κατεδάφισις, ἀνατροπή, καταστροφή, κατασκαφῇ τὸ Θήβης ἄστυ δηώσειν Σοφ. Ο. Κ. 1318· Ἰλίου κ. Εὐρ. Ἑλ. 197· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθυντ., ἰὼ κατασκαφαὶ δόμων Αἰσχύλ. Χο. 50· πόλεις κατασκαφὰς θέντες ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 46· πύργων κατασκαφαί Εὐρ. Φοίν. 1196· τειχῶν Λυσ. 130. 27· ἁλισκομένην τὴν πόλιν, τειχῶν κατασκαφάς Αἰσχίν. 76. 2. **II.** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, θάπτειν .. γῆς .. κατασκαφαῖς, ἐντὸς τάφου βαθέως ἐσκαμμένου ἐν τῇ γῇ, Αἰσχύλ. Θήβ. 1008· τάφον αὐτῷ καὶ κατασκαφὰς μηχανήσομαι 1037· θανόντων .. ἐς κατασκαφάς, δηλ. τάφους, Σοφ. Ἀντ. 920.

κατασκαφής, ές, ὁ πολὺ σκαφείς, βαθέως ἐσκαμμένος, κ. οἴκησις, τὸ βαθέως ἐσκαμμένον οἴκημα, δηλ. ὁ τάφος, Σοφ. Ἀντ. 891.

κατασκεδάζω = τῷ ἑπομένῳ, Σουΐδ., Φώτ.

κατασκεδάννῡμι, καὶ **-ύω**: μέλλ. **-σκεδάσω**, [ᾰ]. Διασκορπίζω ἢ χύνω ἐπί τινος, Λατ. offundere, κατάχυσμα .. κατεσκέδασαν θερμὸν τοῦτο καθ' ἡμῶν Ἀριστοφ. Ὄρν. 536· ὡσαύτως, τί τινος, ἤτις εἶναι ἡ συνήθης σύνταξις, ὡς κ. ἀμίδας τινός, ἀδειάζω· τὸ οὐροδοχεῖον ἐπί τινος, Δημ. 1257. 17, πρβλ. Ἀντιφ. ἐν «Ἀλειπτ.» 1, κτλ., καὶ ἴδε ἐν λ. **ἑωλοκρασία**·— μεταφ., κατασκ. ὕβριν τινός, ἐπιχέω ὕβριν, λοιδορίαν ἐπί τινος, Πλούτ. 2. 10C· λῆρον κ. τινὸς Λουκ. π. Ὀρχ. 6· ὅλας ἀμάδας βλασφημιῶν κ. τινὸς ὁ αὐτ. ἐν Εὐν. 2· λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασέ μου ὁ αὐτ. ἐν Νιγρ. 3· πολλὴν λήθην τῶν ἀκηκοότων ὁ αὐτ. Ἐπὶ μισθ. συν. 3· κατασκεδῶ τὴν ἀρύταιναν ὑμῶν Ἀλεξις παρ' Ἀθην. 123C· πρβλ. **καταντλέω**, καὶ ἴδε Piers. εἰς Μοῖρ. σ. 216.

2) κ. φήμην, ἐξαπλῶ φήμην ἐναντίον τινός, Πλάτ. Ἀπολ. 18C, πρβλ. Μίν. 320D·— Παθ., ὁ λόγος ἐν τῇ πόλει κατεσκέδασται (κοινῶς: **-σκεύασται**) Λυσίας 118. 14. **3)** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἐπιχέω, περιρραίνω, «συνεξέπιε καὶ κατεσκεδάσατο τὸ κέρας, κατὰ τὸ ἔθος τῶν Θρᾳκῶν, οἵτινες τὸ ὑπόλοιπον τοῦ οἴνου κατέχεον κατὰ τῶν ἱματίων τῶν συμποτῶν» Φώτ. 142. 5· ἐντεῦθεν καὶ ἡ σημασία τοῦ **διαλύειν** καὶ **ἀναιρεῖν**, κ. τὴν λοιδορίαν σου Ἀλέξ. Ἀφρ., ἢ τὴν κατηγορίαν· ἀντίθ. τῷ **ἀποδεικνύναι**, Ξεν. Ἀν. 7. 3, 32, (κοινῶς **συγκ-**).

κατασκελετεύω, μεταποιῶ εἰς σκελετόν, ξηραίνω τὰς σάρκας καὶ τοὺς χυμοὺς ὥστε νὰ μένωσι τὰ ὀστᾶ μόνον, καταξηραίνω, ἑαυτὸν ἐν παιδεύμασιν, μαραίνεσθαι ἕνεκα τῆς συνεχοῦς καὶ ἐπιμόνου σπουδῆς, Πλούτ. 2. 7D· τὸ σῶμα κατεσκελετευκὼς Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 153.— Παθ., καταστρέφομαι, μὴ περιδεῖν τὴν φύσιν κατασκελετευθεῖσαν Ἰσοκρ. Ἀντιδ. § 287, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 3, 15· ὠχροί, κατεσκελετευμένοι Φίλ. 1. 198, 10· ἐκ μακρᾶς καὶ φθινώδους νόσου κατεσκελευτευμένον ὁ αὐτ. 583, 27· ἰσχνὸς καὶ κατεσκελετευμένος Διογ. Λ. 8. 41· μεταφ., τὰ μεγαλοφυῆ ταῖς τεχνολογίαις κατεσκελετευμένα Λογγῖν. 2. 1.

κατασκελετόω, = τῷ προηγ., Φώτ.

κατασκελής, ές, ἰσχνός, ξηρός, ἀδύνατος, κ. φράσις, ἥτις ἄλλως, βραδυτέρα τοῦ μετρίου, ὑπτία καὶ ἀναβεβλημένη, κεχυμένη λέγεται, Διον. Ἀλ. π. Ἰσοκρ. 2.

κατασκέλλω, σκελετώδη τινὰ ποιῶ, καταξηραίνω, κατασκελετεύω («τὰς σάρκας καταφαγεῖν» Ἡσύχ.), **κατασκέλλομαι**, Παθ., γίνομαι σκελετός, ξηραίνομαι, μαραίνομαι, φθίνω, φαρμάκων χρεία κατεσκέλλοντο Αἰσχύλ. Πρ. 480·— ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πρκμ., **κατέ-σκληκα**, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 14, 11, Λουκ. Ἐνύπν. 29, Γαλην. κτλ.· ὑπὸ τῶν πόνων Ἀλκίφρων 3. 19· κατέσκληκεν ὅλος ὑπὸ φροντίδων ἐκτετηκὼς Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκ. 29 πρβλ. Λουκ. Δὶς Κατηγ. 34· ὁ κατεσκληκὼς καὶ ἀεὶ σπουδάζων Φιλοστρ. Β. Σοφ. 23. 30· ἀντίθετ. τῷ **ἀνειμένος**, Γυμν. 3· **ὑπερσκατεσκλήκει**, Βαβρ. 46· κατέσκληκα νόσῳ, λιμῷ Βασίλ.· εἶμαι σκληρὸς ἢ παγωμένος, κατεσκληκὼς ὑπὸ τοῦ κρύους Κλήμ. Ἀλ. 281. 14· κατ. ἐκλελοιπότος τοῦ θερμοῦ Θεόφρ. ἔνθ' ἀνωτ.· — μεταφ., εἶμαι αὐστηρός, Φιλόστρ. 508· πρβλ. **ἀποσκλῆναι**.

κατασκένη, Κρητικ. = **κατακτείνη**, Ἐπιγρ. Γορτ., πρβλ. **Φιλοσκήτης, Φιλοκτήτης**, ἐπὶ ἀγγείου Ἀττικοῦ.

κατασκεπάζω, ἐντελῶς σκεπάζω, καλύπτω, Ἰωσήπου Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 4, 1· παθ. πρκμ. **κατεσκεπάσθαι**, Ἀρτεμ. 2. 32.

κατασκεπαστός, όν, κατεσκεπασμένος, Ἀκύλλ. ἐν Παλ. Διαθ.

κατάσκεπος, ον, ἴδε ἐν λ. **κατάσκοπος** II, κατεσκεπασμένος

κατασκέπτομαι, μεταγ. τύπος, (= **σκοπιροῦμαι** καὶ **σκοπιάζω**), ἀπό τινος ὑψηλοτέρου τόπου, πύργου, ἢ ἄλλου τινὸς ὑψώματος παρατηρῶ τὰς κινήσεις τοῦ ἐχθροῦ, ὁ ἐνεστ. παρὰ Πολυβ. 3. 94, 7, = **κατασκοπέω**, ὃ ἴδε.

κατασκέπω, = **κατασκεπάζω**, ἐσθήσεσι πολλαῖς κατ. τὸ σῶμα Ἀνθ. Π. 60, Μουσών. παρὰ Στοβ. 17. 57· ζωστῆρι κατ. ἄντυγα μαζοῦ αἰδομένη Νόνν. Δ. 2. 110.

κατασκευάζω: μέλλ. **-σκευάσω**, Ἀττ. ἀπαρ. **-σκευᾶν**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2058B. 53· **ὡσαύτως** κατασκευῶντες, κατασκευάσοντες, καὶ κατασκευῶσι, **κατασκευάσουσι**, Ἐπιγρ., κατασκεύωκε, κατασκευωθῇ Ἐπιγρ. Θηρ., κατασκευώσωνται Ἐπιγρ. Δελφ. καὶ κατεσκέωσται· πρβλ. **τύπους** ἐπιγραφ. ἐπισκεάζειν, σκεοθήκην, σκεοφύλαξ· Δωρ. ἀόρ. **-εσκεύαξα**, Τίμ. Λοκρ. 94D, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. 1. 15. Παρέχω τὰ σκεύη, ἐντελῶς ἐφοδιάζω, κ. τὴν οἰκίαν τοῖς σκεύεσιν Διογ. Λ. 5. 1· τὸ πλοῖον κατασκευάσαντα πᾶσι, μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, Δημ. 293. 2· ἐπληρωσάμην τὴν ναῦν .. καὶ σκεύεσιν ἰδίοις τὴν ναῦν κατεσκεύασα ὁ αὐτ. 1208. 17· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τοὺς ἵππους χαλκοῖς .. προβλήμασι κατ., τοὺς ἑαυτῶν ἵππους, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 51· ἢ καὶ περιφρ., κατασκευάζοντες ἑαυτοῖς ἱερὰ Πλάτ. Κριτίας 113C· συχν. ἐν τῷ Παθ., ἱρὸν θησαυροῖσί τε καὶ ἀναθήμασι κατεσκευασμένον Ἡρόδ. 8. 33, πρβλ. 2. 44· σκηνὴ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ κατεσκ. ὁ αὐτ. 9. 82· οἷς ἡ χώρα κατεσκεύασται Θουκ. 6. 91· οἰκία κατεσκευασμένη, ἔχουσα πάντα ὅσα δεῖ ἔχειν, Βεκ 103. 28. **2)** ἄνευ δοτ. ὀργάνου, παρασκευάζω ἢ ὁπλίζω ἐντελῶς, κ. τὴν Ἀνταν δρον, ἐφοδιάζω αὐτὴν καὶ ὀχυρώνω (ἵνα ἀντέχῃ κατὰ τῆς πολιορκίας), Θουκ. 4. 75· κ. τὴν χώραν, «ἐφοδιάζω» αὐτὴν μὲ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα, Ξεν. Ἀν. 1. 9. 19, Θουκ. 8. 24· κ. τινὰ ἐπὶ στρατιὰν Ξεν. Κύρ. 3. 3, 3· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κ. τοὺς ὄνους, ἑτοιμάσας τοὺς ὄνους του, Ἡρόδ. 2. 121, 4, κτλ.· ἰδίαν κατασκευὴν κατασκευάζεται ἕκαστος Πλάτ. Πολ. 557B. **3)** ἑτοιμάζω, κάμνω, κτίζω, γέφυραν Ἡρόδ. 1. 186· διδασκαλεῖον Ἀντιφῶν 142. 34· πόλιν, γυμνάσια, ἱερά, κτλ., Πλάτ. Πολ. 557D, κ. ἀλλ.· ἐπιτείχισμα Δημ. 248. 13·— ἐντεῦθεν κατὰ διαφόρους τρόπους καὶ σχέσεις, ἑτοιμάζω, παρασκευάζω, τακτοποιῶ, κ. δημοκρατίαν Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 36· πόλει δύναμιν Ἀνδοκ. 28. 24· συμπόσιον Πλάτ. Πολ. 363C· ἰσότητα τῆς οὐσίας ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 684D, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2, 6, 10· ναύτας,

κτλ., Δημ. 1218. 9· κ. τινάς μελέτῃ, ἀσκῶ, γυμνάζω, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 43, κτλ.· ἔργανα πολλὰ συμποσίου κατασκευασάμενος ἦν Ἀθήν. 435C.— Μέσ., κατασκευάζεσθαι ναυμαχίαν, ἑτοιμάζω αὐτήν, δηλ. γίνομαι ἕτοιμος, παρασκενάζομαι πρὸς ναυμαχίαν, Θουκ. 2. 85· κατασκευάζω δι' ἐμαυτόν, ἰδίως κτίζω οἰκίαν καὶ ἐπιπλώνω, ἀντίθετ. τῷ **ἀνασκευάζομαι**, ὁ αὐτ. 1. 93· κατεσκευάσαντο καὶ ἐν τοῖς πύργοις, κατῴκησαν, κατέλυσαν καταθέσαντες τὴν ἑαυτῶν κατασκευὴν ἢ τὰ σκεύη, ἣν εἰσεκομίσαντο ἐκ τῶν ἀγρῶν καθαιροῦντες καὶ αὐτῶν τῶν οἰκιῶν τὴν ξύλωσιν, πρβλ. 2. 14, 1., 2. 17, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 5, 2 (πρβλ. **κατασκευή**)· συσκευάζειν, συνάγειν εἰς ἓν καὶ δένειν, ὡσαύτως, ἀντίθ. τῷ **ἀνασκευή**, Ξεν. Κύρ. 8. 5, 2-5· κ. ἐρημίαν ἑαυτῷ Πλάτ. Νόμ. 730C, κτλ.· κατασκευάζεσθαι τράπεζαν, ἰδρύω τράπεζαν, Ἰσαί. Ἀποσπ. 2. 3· κατεσκεύασμαι τέχνην μυρεψικήν, ἔχω γίνῃ μυρεψός, Λυσ. Ἀποσπ. 2, πρβλ. τὸν αὐτ. ἐν 170. 10· [πρόσοδον] οὐ μικρὰν κατεσκευάσαντο, ἔκαμον δι' ἑαυτοὺς μέγα εἰσόδημα, Δημ. 833. 3, πρβλ. Ἀνδοκ. 30. 25. **4)** ἐπὶ δολίων, πανούργων ἢ ἀπατηλῶν ἐνεργειῶν, παρασκευάζω, ἐπινοῶ, ὅτε καὶ συνάπτεται μετὰ τοῦ **μηχανᾶσθαι**, μηχανᾶται καὶ κ. ταῦτα Δημ. 45, 5· πρόφασιν Ξεν. Κύρ. 2. 4, 17· τὸ ἀπόρρητον κατασκευάσαι Δημ. 19. 28· λιποστρατίου γραφὴν κατεσκεύασεν ὁ αὐτ. 547. 27· χρέα ψευδῆ ὁ αὐτ. 1048. 18· διαθήκας ψευδεῖς κατεσκευακότες Δημ. 1051, 12· ταῦτα πράττων καὶ κατασκευαζόμενος Δημ. 115, 11, πρβλ. 544. 3., 558. 26., 1103. 3., 1107. 18., 1108. 1· ἐπὶ προσώπων, ὑποβάλλω τινὰ ἀντὶ ἑτέρου, ἢ .. ἐπιτίθενται αὐτοὶ ἢ κατασκευάζουσιν ἕτερον Ἀριστ. Πολ. 5. 6. 8· οἱ κατεσκευασμένοι τῶν Θετταλῶν, παρεσκευασμένοι πρὸς τὸν σκοπόν, Δημ. 277. 27· κατεσκ. δανεισταί, ψευδεῖς, πλαστοί, ὁ αὐτ. 1074. 24· μετ' ἀπαρ., τὸν ἀνεψιὸν .. κατεσκεύασεν ἀμφισβητεῖν ὁ αὐτ. 1272. 6. **5)** μετὰ διπλῆς αἰτ., κάμνω τινὰ τοιοῦτον καὶ τοιοῦτον, εἰ μὴ Γοργίαν Νέστορά τινα κατασκευάζεις, ἐκτὸς ἐὰν κάμνῃς τὸν Γοργίαν «εἶδος Νέστορος», ὡς Νέστορα, Πλάτ. Φαῖδρ. 261C· ἀριστερὰ δεξιῶν ἀσθενέστερα κ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 795A· φοβερὸν κ. τὸ αὐτόχειρα γενέσθαι Δημ. 505. 12· ἀνομοθέτητον τὸν βίον Δοῦρις παρ' Ἀθην. 542D· κ. τινά τοιοῦτον .. Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 27· πρὸς ἑαυτὸν τὸν ἀκροατὴν κ., εὔνουν ἑαυτῷ ποιεῖν, πρβλ. **ἐπιχαλκεύω**, 3. 19, 1· ὡσαύτως, παριστάνω τινὰ τοιοῦτον καὶ τοιοῦτον, κ. τινὰ πάροινον, ὑβριστήν, ἀγνώμονα Δημ. 1261. 22, πρβλ. 1126. 19· τῶν ἐν Εὐβοίᾳ πραγμάτων .. ὡς ἐγὼ αἰτιός εἰμι, κατεσκεύαζε, προσεπάθει νὰ δείξῃ ὅτι .., ὁ αὐτ. 550 ἐν τέλ. **6)** ἐν τῇ λογικῇ, κάμνω ἐπιχείρημα, ἀποδεικνύω τὸ θέμα μου, ἀντίθετον τῷ **ἀναιρέω, ἀνασκευάζω**, Ἀριστ. Ρητ. 2. 24, 4, κτλ., πρβλ. **κατασκευαστικός**· —οὕτως ἐν τῇ Φιλοσοφίᾳ, κατεσκεύασα ὅτι προνοίᾳ ὁ κόσμος διοικεῖται Ἐπικτ. Διατρ. 1. 15, 4· καὶ τὸ κατασκευαζόμενον, τὸ θέμα, τὸ δι' ἐπιχειρημάτων ἀποδεικνυόμενον ἢ ὑποστηριζόμενον, Λογγῖν. 12. 2· κ. τῶν ἀριθμῶν ἰδέαν, κατασκευάζω, ἐφευρίσκω, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 1. 6, 2, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 4, 1, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τοῦ λόγου ἢ τῆς φράσεως, κοσμῶ, ἔντεχνον ἀπεργάζομαι, ἵνα ἀποδῇ ἡ λέξις ῥητορική, Διον. Ἀλ. π. Ἰσαί. 7. **7)** ἀπόλ. ἐν τῷ μέσῳ, παρασκευάζομαι, ἑτοιμάζομαι νὰ πράξω τι, ὡς πολεμήσοντες Θουκ. 2. 7· ὡς οἰκήσων Ξεν. Ἀν. 3. 2. 24· ὡς εἰς μάχην Παυσ. 5. 21, 14.

κατασκευασείω, ἐφετ., ἐφίεμαι ἢ ἐπιθυμῶ νὰ κατασκευάζω, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 36.

κατασκευασία, ἡ, = **κατασκευασμός**, ὁ τρόπος τοῦ κατασκευάζειν, Σουΐδ. ἐν λ. κῦφι.

κατασκεύασις, ἡ, Ἐπιφάν.

κατασκεύασμα, τό, ὅ,τι παρασκευάζεται ἢ κατασκευάζεται, ἔργα τέχνης, τὰ Κορίνθια κ. Ἱππόλοχ. παρ' Ἀθην. 128D, πρβλ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 19, 26· ἰδίως οἰκοδόμημα, οἰκοδομή, κτίριον, Δημ. 689. 13, Πολύβ. 10. 27, 9· καθελεῖν τὴν πόλιν ἄχρι θεμελίων μηδενὸς μήτε ἰδίου μήτε κοινοῦ κατασκευάσματος φειδόμενον Διον. Ἀλ. 3. 27· τὰ κατὰ μέρος κ., τὰ διαμερίσματα, δωμάτια, Πολύβ. 10. 27, 9· ἐν τῷ πληθ., μηχαναὶ πολεμικαί, Πολύβ. 1. 48, 5· τὰ ἐπὶ ταῖς χελώναις κ. ὁ αὐτ. 9. 41, 3· ὡσαύτως, σκεῦος, ἀγγεῖον, κτλ., ὁ αὐτ. 4. 18, 8, κτλ. **II.** ἐξεύρημα, ἐπινόημα μηχάνημα, ἐπὶ ἀγαθοῦ ἢ κακοῦ, ἐφεύρεσις, δόλος, Δημ. 624. 25· τὸ κ. τῶν συσσιτίων Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 32· τὰ τυραννικὰ κ. ὁ αὐτ. 6. 4, 20· ἐκ κατασκευάσματος κατεψηφίσθαι, Λατ. ex composito, ἐκ συνεννοήσεως, Δίων Κ. 52. 7.

κατασκευασμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κατασκεύασμα. μικρὸν σκεῦος, κ. πρὸς τὸ οἰνοχοεῖν χρήσιμον Ἥρων ἐν Math. Vett. 160.

κατασκευασμός, ὁ, μηχανισμός, μηχάνημα, ἐπινόημα, κ. ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν Δημ. 705. 3· ἐκ κατασκευασμοῦ, Λατ. ex instituto, composito, ἐκ συνεννοήσεως, Δίων Κ. 38. 9.

κατασκευαστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει τις νὰ κατασκευάσῃ ἢ κάμῃ, Γαλην. 14. 262. **II.** οὐδέτερ., πρέπει τις νὰ κατασκευάσῃ, νὰ κάμῃ, κτλ., τοὺς φύλακας ἀκριβεστέρους λόγῳ καὶ ἔργῳ κ. Πλάτ. Νόμ. 961D, Ξεν. Ἑλλ. 3. 4. 15, κτλ.

κατασκευαστής, οῦ, ὁ, κατασκευάζων, ποιῶν, ὁ θεὸς τοῦ κόσμου κ. Τατιαν.· καὶ ἐπὶ κακῆς σημασ., ὁ μηχανορράφος, ἐπίνοια τῆς κακῶν, ὁ τὰ φαῦλα μηχανώμενος, Σουΐδ.

κατασκευαστικός, ή, όν, ἱκανὸς ὅπως κατασκευάσῃ, τινος π. Ἀρετ. 5. 5· «ἤθους ταῦτα κ.» Σχολ. εἰς Λουκ. Ἐπὶ Μισθ. Συνόντ. κ. 10. **2)** ἐν τῇ λογ., κατασκευάζων ἰδρύων τι ἢ βεβαιώνων, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ἀναιρετικός (λυτικός)**, ἐνθυμήματα κ., ἀντίθ. τῷ ἀνασκευαστικά (Ἑρμογ.), Ἀριστ. Ρητ. 2. 26, 3· οὕτως, ἐπίρ., **-κῶς** ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 46, 12· ἀντίθετον τῷ **ἀνασκευαστικῶς**, αὐτόθι, 13· πρβλ. **κατασκευάζω** 5.

κατασκευαστός, ή, όν, κατεσκευασμένος, τεχνητός, μηδεμία ἔστω εἰκὼν μήτε γραπτή, μήτε πλαστή, μήτε κατασκευαστὴ Πλάτ. Ἀποφθ. 201D, Διον. Ἀλ. π. Ἰσαίου 11· τὸ κατασκευαστὸν ὁ αὐτ. 1, 76, πρβλ. Ἰλούτ. 2. 210D· «ἔριον τολυπευτὸν κ. καὶ περιλοκαλημένον» Σχόλ. εἰς Ὁμ. Ὀδ. Δ. 490. **2)** ἀντ' ἄλλου δολίως τεθειμένος πρὸς τὸ παρόν, ὑπόβλητος, ἄνδρες Ἀριστ. Οἰκ. 2. 14, 1· ὁ κ. αὐτόμολος Διον. Ἀλ. 7, 11, ὀλίγῳ πρότερον εἶπεν «ὁ κατασκευάσας ταῦτα αὐτόμολος»— τὸ **κατασκευαστόν**· ὅ,τι ἐκ προπαρασκευῆς καὶ μετὰ τέχνης καὶ σπουδῆς ἀπειργάσθη», εἶδος τοῦ λόγου, ἀντίθετ. τῷ **αὐτοφυεῖ**, τῷ ἁπλῷ, ἀφελεῖ, ἀπερίττῳ, Διον. Ἀλ. π. Ἰσαί. 11.

κατασκευάστρια, ἡ, θηλ. τοῦ **κατασκευαστής**, Σχόλ. εἰς Δυκόφρ. 578.

κατασκευαστῶς, Ἐπίρρ., κατασκευασμένως, μετὰ κατασκευῆς, Εὐκλ. 601.

κατασκεύαττη, κατασκευάσαι Ἐπιγρ. Ὀρχομ. Βοιωτ.

κατασκευή, ἡ, ἑτοιμασία, ὄντων ἐν κατασκευῇ τοῦ πολέμου, ἀσχολουμένων εἰς τὴν πρὸς τὸν πόλεμον ἑτοιμασίαν (διάφ. γραφ. παρασκευή), Θουκ. 8. 5· λιμένων κατασκευή ἢ νεωρίων, οἰκοδομή, Πλάτ. Γοργ. 455B· ὁ ὁπλισμὸς πλοίων, μηχανῶν ἑτοιμασία, κτλ., κατ. πολυτελέσι χρησαμένων Θουκ. 6. 31, πρβλ. Πολύβ. 1. 21, 1, κτλ. **II.** πᾶν εἶδος σκευῶν, ἐπίπλων ἢ προμηθείας διὰ βίον σταθερὸν ἢ διαρκῆ, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ χρήσιμα διὰ βίον κινητὸν ἢ πρὸς ὀλίγον χρόνον (παρασκευή), λοιπόν, οἰκοδομαί, ἔπιπλα, σκεύη, μηχαναί, Θουκ. 1. 10 (ἔνθα ἴδε Arnold.)· ἀνειληφότες τὰς κατ., ἐπισκευάσαντες τὰς κατοικίας αὐτῶν, ὁ αὐτ. 2. 16· εἰσεκομίζοντο καὶ τὴν ἄλλην κ. ἢ κατ' οἶκον ἐχρῶντο ὁ αὐτ. 2. 14· τῆς ἄλλης κατασκευῆς, ἐν ᾗ κατοικοῦμεν, τοῦ συνόλου τῆς πολιτικῆς τάξεως (τοῦ πολιτικοῦ συστήματος), μεθ' ἧς πολιτευόμεθα καὶ ζῶμεν .., Ἰσοκρ. 45E· αἱ κ. αἱ ἐπὶ τῶν ἀγρῶν ἢ αἱ ἐντὸς τοῦ τείχους ὁ αὐτ. 150B· ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ὡς τὸ **παρασκευή**, πᾶν εἶδος σκεύους ἢ ἐπίπλου, τὸ «νοικοκυριό», τὴν Μαρδονίου κ., δηλ. τὴν σκηνὴν αὐτοῦ μετὰ τῶν ἐπίπλων, Ἡρόδ. 9. 82· φιάλας τε .. καὶ θυμιατήρια καὶ ἄλλην κατ. Θουκ. 6. 46, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 8. 5, 5· ἡ κ. τῆς οἰκίας Δημ. 1155. 21· τῇ κ. τῶν θεῶν .. χρῆσθαι, ὅ,τι δήποτε χορηγοῦσιν οἱ θεοί, Ξεν. Ἀγησ. 9, 5· κατασκευὴ μαγικὴ Par. mag. bibl. nat. par W. 934. **2)** ἐν τῷ πληθ., μηχανήματα πρὸς ἐκτέλεσίν τινος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808. **III.** ἡ κατάστασις πράγματός τινος, θεοῦ κατασκευὴν βίῳ δόντος τοιαύτην Εὐρ. Ἱκέτ. 214· αἱ .. τῆς ψυχῆς Πλάτ. Πολ. 544E· ἡ τοῦ βίου κ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 842C· ἡ τῶν νόμων κ. αὐτόθι 739B· ἐν πάσῃ κ. πολιτικῇ αὐτόθι 736B· ἐν χρημάτων κ., εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῶν χρημάτων, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 477B, πρβλ. Νόμ. 923D· οὕτως, ἐν σώματος κ. Γοργ. αὐτόθι. **V.** μηχάνημα, ἐπινόημα, «παιγνίδιον», τέχνη, τέχναι καὶ κ. τοῦ κατηγόρου Αἰσχίν. 28. 4, πρβλ. Δείναρχ. 94. 30· τὴν κατ' αὐτοῦ κατασκευὴν Ἰω. Μαλ. σ. 84, 6· ἄνευ κατασκευῆς ἄδειν, ἄνευ τέχνης, ἀτέχνως, Αἰλ. π. Ζ. 5. 38· ὁ περίβολος ἠσφάλισται φύσει καὶ κατασκευῇ Πολύβ. 9. 27, 3· τῇ τοῦ πληρώματος κ., συγκροτήσει καὶ ἐντέχνῳ ἀσκήσει, 1, 19, 15· ἡ μὲν μοναρχία φυσικῶς καὶ ἀκατασκεύως ἡ δὲ βασιλεία μετὰ κατασκευῆς καὶ διορθώσεως 6. 4, 7. **V.** ἐν τῇ Λογικῇ, θετικὸς τρόπος τοῦ διανοεῖσθαι εἰς βεβαίωσιν ἢ ἰδρυσιν ἀληθείας, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἀναιρετικὸν τρόπον (ἀνασκευή) Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 24. κτλ.· πρβλ. **ἀνασκευαστικός, κατασκευάζω** καὶ **ἀνασκευάζω**. **VI.** ἐν τῇ Ῥητορικῇ, τὸ ἔντεχνον καὶ κομψόν, κατάλληλον ὕφος, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἰδιωτισμόν, Διογ. Λ. 7. 59, πρβλ. Διον. Ἀλ. π. Λυσ. 3.

κατάσκευος, ον, μετὰ σκευῶν ἐρωδιασμένος, ἐπιπλωμένος, οἶκος Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2491c, πρβλ. **κατάλιθος, κατάκισσος, κατάγυρος**.

κατασκευόω καὶ **κατασκεόω**, = **κατασκευάζω**, Ἐπιγρ. Δωρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. VI. 12., 5467.

κατάσκεψις, εως, ἡ, ἡ ἐξ ὑψηλοτέρου τόπου παρατήρησις, ἐπιμελὴς ἐξέτασις, κ. τῶν χωρίων Στράβ. 262.

κατ-ασκέω, μεγάλως ἀσκῶ· μετοχ. παθ. πρκμ. **κατησκημένος**, ὁμαλός, κανονικός, ἀσκητικός, ἀκριβὴς καὶ κατησκημένη δίαιτα Ἰλουτ. Ἀγησ. 33· κ. τὸν βίον Βασίλ.· κατησκημένος τὸν νοῦν καὶ ὀξυωπῶν, πεπαιδευμένος, ὁ αὐτ.

κατασκηνάω, = **κατασκηνόω**, **-εσκήνησα** ἐν Ξεν. Ἀν. 3, 4, 32, Ἑλλ. 4. 5, 2, κτλ.— Μέσ., κατασκηνᾶσθαι Πλάτ. Πολ. 614E· — παρὰ Βυζαντ. ὡσαύτως **κατασκηνέω**.

κατασκηνόω, σταίνω κάτω, ἐπί τινος τόπου τὴν σκηνήν μου, στρατοπεδεύω, καταλύω, εἰς τόπον ἢ ἐν τόπῳ Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 39., 6. 2, 2, Ἀν. 2. 2, 16· αὐτοῦ κατεσκήνωσε Πολύβ. 10. 31, 5. κτλ.· καθόλου, ἀναπαύομαι, τοποθετοῦμαι, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 32· ἐπ' ἐλπίσι Πράξ. Ἀποστ. 6', 26· τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτοῦ κ. Εὐαγγ. κ. Μάρκ. δ', 32.

κατασκήνωμα, τό, κάλυμμα, σκέπασμα, Αἰσχύλ. Χο. 999.

κατασκήνωσις, εως, ἡ, τὸ νὰ τοποθετήσῃ τις τὴν σκηνήν του, καὶ αὐτὴ ἡ σκηνή, στρατοπέδευσις, κατάλυσις, καλεῖν τινα ἐπὶ κατασκήνωσιν Πολύβ. 11. 26, 5· διδόναι εἰς κατασκήνωσιν, ὡς καταλύματα, Συλλ. Ἐπιγρ. 3137 B. 57· ἐν πορείᾳ καὶ ἐν κατασκηνώσει Ὀνησ. Στρατηγ. 11. 2. **2)** ἐπὶ πτηνῶν, τόπος ἀναπαύσεως καὶ διαμονῆς, φωλεά, αἱ ἀλώπεκες ἔχουσι φωλεοὺς καὶ τὰ πετεινὰ κατασκηνώσεις Εὐαγγ. κ. Ματθ. η', 20.

κατασκήπτω: μέλλ. **-ψω**, μεθ' ὁρμῆς καταφέρομαι, ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, ὡς τὸ **ἀποσκήπτω**, ἐπὶ κεραυνοῦ, θυελλῶν, τυφώνων, ἀστραπῶν, βροντῶν, κλπ., εἰς τόπον Ἡρόδ. 8. 65· σκηπτοὶ κ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 4. 20· ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ μετὰ μεγάλων πνευμάτων κ. Διόδ. 16. 80, κτλ.· νότος βιαιότατος κ. Φίλων 629D· ἐπὶ τῆς ἔριδος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 5. 22, 5· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς θείας ὀργῆς, τοῖσι Λακεδαιμονίοισι μῆνις κατέσκηψε Ταλθυβίου Ἡρόδ. 7. 134· ἐς ἀγγέλους αὐτόθι 137· ὀργαὶ κ. ἐς τὸ σὸν δέμας Εὐρ. Ἱππ. 1418· ἐπὶ τύχης, τίς κατέσκηψε τύχη; Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 326· ὡσαύτως ἐπὶ πολέμου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 471· ἐπὶ τῆς Νεμέσεως, Διον. Ἁλ. 3. 23· — ἰδίως ἐπὶ αἰφνιδίου νόσου, οἷον τοῦ λοιμοῦ, οἱονεὶ οὐρανόθεν καταφερομένης εἰς τοὺς ἀνθρώπους, κατέσκηπτεν ἐς χεῖρας καὶ πόδας, κατέπιπτε καὶ κατεκτύπει, ὅπερ ὁ αὐτὸς λέγει ἀντίληψιν τῶν ἀκρωτηρίων καὶ ἀντιλαμβάνειν τῶν ἀκρωτηρίων· ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει ἐπίσκηψις, Θουκ. 2. 49, πρβλ. Ἱππ. Ἐπιδ. 3. 1086, κτλ.· ῥεῦμα κατ. τινὶ ἐς τὰ νεῦρα Παυσ. 6. 3, 10· χολὴ ὀδόντι Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 40, κτλ.· καὶ θηρίον κ. εἰς τοὺς δρυμοὺς (καὶ τοῦτο ὡς κακὸν θεόθεν πρὸς τιμωρίαν τῶν ἀνθρώπων) Διόδ. 3, 69. **2)** ἐν Εὐρ. Μηδ. 93 ἔχομεν κατασκῆψαί τινα, πίπτω ἐπί τινος, ἂν μὴ ἀναγνωστέον, τινί, ὅδε Elmsl.· ἀλλ' ὁ Σχολ. ὀρθῶς ἑρμηνεύει, «ἀντὶ τοῦ βλάψαι τινά, ἀπὸ τοῦ κεραυνοῦ τοῦ σκηπτοῦ, οἷον κεραυνῶσαι»· ὁ δὲ Ἡσύχ. ἀναφέρει Παθ., κατασκηφθέντα χωρία, προσβληθέντα ὑπὸ κεραυνοῦ, πρβλ. λ. **ἐνηλύσια**. **II.** κ. λιταῖς θεάς, ἐνοχλῶ, ἐπιπίπτω, πρόσκειμαι λιτανεύων, ἐκλιπαρῶν καὶ δεόμενος, μὲ προσευχάς, μετὰ τοῦ ἱκνοῦμαι καὶ κ. Σοφ. Ο. Κ. 1011· ὡς τὸ **ἐπισκήπτω**. **III.** ἀπολ., ἐκρήγνυμαι, ἀναφαίνομαι, ἐπὶ φήμης, Ἀππ. Ἐμφύλ. 3. 23· κ. εἰς τέλος, φθάνω εἴς τι τέλος, καταλήγω, Διον. Ἁλ. 3. 54.

κατάσκηψις, ἡ, αἰφνίδιος προσβολὴ νόσου, ἣν ὁ Θουκ. 2. 49 καὶ **ἀντίληψιν** λέγει· ὁ δὲ Σχολ. ἐπίσκηψιν· τὰς τῶν παθῶν κ. Διοσκ. προοιμ. 7.

κατασκιάζω: μέλλ. **-σκιάσω**, συνηρ. **-σκιῶ** Σοφ. Ο. Κ. 406· Διὰ τῆς σκιᾶς ἐντελῶς σκεπάζω, ἢ ἐν γένει ἐπικαλύπτω, κατὰ δ' ἐσκίασαν βελέεσσι Τιτῆνας Ἡσ. Θ. 716, πρβλ., τὸν ἥλιον ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ὀϊστῶν ἀποκρύπτουσι Ἡρόδ. 7. 226· κόνει, θάπτω τινά, Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Εὐρ. Ἴων 1142· θανόντα .. γαῖα κατεσκίασεν Ἑλλ. Ἐπιγρ. 493· κατεσκίασε πάντα σαρξὶν ἄνωθεν Πλάτ. Τίμ. 74D.

κατασκίασμα, τό, καὶ **-σκιασμός**, ὁ, τὸ κατασκιάζειν, ἐπισκίασις, Ἐκκλ.

κατασκιάω, ποιητ. ἀντὶ **κατασκιάζω**, Ὁδ. Μ. 436, Ὀππ. Ἁλ. 3. 467.

κατασκίδναμαι, ὡς παθ. τοῦ **κατασκεδάννυμι**, κατασκορπίζομαι, Πλούτ. 2. 776F.

κατάσκιος, ον, (σκιά), κατεσκιασμένος, πάντοθεν σκιὰν ἔχων, ἢ κατακεκαλυμμένος ὑπό τινος, τινί, ὑπό τινος, δέρμα λάχνῃ κ., Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 511, Ἡρόδ. 2. 158· κήρυκα κ. κλάδοις ἐλαίας Αἰσχύλ. Ἀγ. 493· θαλλὸν ᾧ κατάσκιον γενέσθαι τὴν χθόνα = κατασκιασθῆναι Σοφ. Ἠλ. 423· χωρίον κ. ἄλσεσιν Ἡρωδιαν. 1. 12. 3· καὶ μεταφορ., πενθήμονι κόσμῳ κ. Χριστοδώρ. Ἔκφρ. 149· παρὰ μεταγεν., μετὰ γεν., αἰγείροιο κατάσκιον Ἀνθ. Π. 9. 333· πρβλ. Schäf. Mel. σ. 138. **II.** μεταβ., ἐπισκιάζων, πολλὴν σκιὰν παρέχων, λόφοι Αἰσχύλ. Θήβ. 384, πρβλ. ἔρνεσι κατασκίσις Εὐρ. Φοίν. 654, Ἀριστοφ. Ἀχ. 965.

κατασκιρρόω -ῶ, εὔχρηστον τὸ παθητ. **κατασκιρρόομαι**, σκληρύνομαι ἢ ξηραίνομαι, «παλαιοῦμαι» Ἡσύχ.

κατασκιρτάω, πηδῶ κάτωθεν ἀπό τινος, τοῦ βήματος Πλούτ. 2. 790C, κτλ. **2)** πηδῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Αἰλ. π. Ζ. 5. 6. **II.** πηδῶ ἐπί τινος, καταφρονῶ, τινος αὐτόθι 2. 6, Πολύαιν. 8. 23, 7, κτλ.· ἀντίθετ. τοῖς **συνεργεῖν** καὶ **ὑπουργεῖν**, Θεοδώρητ. 4, 4, σ. 1028.

κατασκίρτημα, τό, πήδημα πρὸς τὰ κάτω, κεντρίζειν τὸν Ἵππον εἰς κ. Εὐσταθ. Πονημάτ. 300. 18.

κατασκλῆναι, ἴδε ἐν λ. **κατασκέλλομαι**.

κατασκληραίνω, ἐντελῶς σκληρὸν κάμνω, ἀντίθ. τῷ **καταμαλάσσω**, Ἡσύχ.

κατάσκληρος, λίαν σκληρός, μήτε κατ. λίαν μήτε μαλακὸν Φίλων Math. Vett. σ. 71, Ἱππιατρ.

κατασκληρύνω [ῡ], κατασκληραίνω, Παθ. **κατασκληρύνομαι** [ῡ], γίνομαι σκληρός, κατασκληρύνονται καὶ ἀποψύχονται Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 12, 9.

κατασκόπευσις, ως, ἡ, ἐξέτασις διὰ κατασκόπων, ἔρευνα, «ἐπὶ κατασκοπεύσει λαοῦ» Εὐστ. 69. 37· «ἀλαοσκοπιή, ἡ ματαία κατασκόπευσις» 821. 53.

κατασκοπευτήριον, τό, τόπος ὅθεν κατασκοπεύει τις, Ἐκκλ.

κατασκοπεύω, = τῷ ἑπομ., Ἑβδ. (Ἔξοδ. Β', 4, ἀλλ.).

κατασκοπέω: μέλλ. **-σκέψομαι**: ἀόρ. **-εσκεψάμην**, βλέπω ἐκ τοῦ πλησίον, ἐξετάζω, ἐρευνῶ, κ. ὅπῃ .. Εὐρ. Ἑλ. 1607· — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κατασκοπεῖσθαι θαμὰ ἑαυτήν, σκοπεῖν δέ .. Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 22· ἐπιθεωρῶ, ἐξετάζω, Πολύβ. 10. 20, 2· τινὸς Πλουτ. Σόλ. 9· ἐνεργῶ κατασκόπευσιν, προσπαθῶ κρυφίως καὶ δολίως νὰ μάθω τι, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 39· προσέχω, φυλάττω φυλακήν, Λατ. speculari, ἐπὶ πλοίων, Πολύβ. 3. 95, 6.

κατασκοπή, ἡ, ἐκ τοῦ πλησίον ἐξέτασις, κατασκόπευσις, πέμπει τινὰ εἰς κατασκοπὴν Σοφ. Φιλ. 45· ἐς κ. μολεῖν Εὐρ. Βάκχ. 838· ἐπὶ κατασκοπῇ Ξεν. Κύρ. 6. 2, 9, πρβλ. Ἑλλ. 1. 4. 11· ἐπὶ κατασκοπὴν Πολύβ. 3. 95, 8· κατασκοπῆς ἕνεκα Ξεν. Ἀν. 7. 4, 13· ἔχειν κ. (ὅπερ ὁ Ὅμηρ. σκοπιὴν ἔχειν, ἀντὶ τοῦ σκοπιάζειν, σκοπιωρεῖσθαι, κατασκέπτεσθαι), οὐ δι' ἀγγέλων, ἀλλ' αὐτὸς κ. ἔχων πρὸ τοῦ χάρακος Πλουτ. Φάβ. 12· κατασκοπαῖς χρῆσθαι, κατασκοπεύειν, Θουκ. 6. 34· ἐς τὴν κ. τῶν χρημάτων, εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν, ἐξέτασιν τῶν χρημάτων, αὐτόθι 46· κ. τῶν πραγμάτων Αἰσχίν. 31. 42.

κατασκόπησις, -εως, ἡ, = τῷ προηγ., Βυζ.

κατασκοπία, ἡ, ἀνώμαλον θηλ. τοῦ **κατάσκοπος**, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, ναὸς Ἀφροδίτης Κατασκοπίας· αὐτόθεν γάρ, ὁπότε γυμνάζοιτο ὁ Ἱππόλυτος, ἀπέβλεπεν εἰς αὐτὸν ἐρῶσα ἡ Φαίδρα Παυσ. 2. 32, 3.

κατασκοπικός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατασκοπεῖν, μεταγεν., κατ. νῆες, κατ. πλοῖα, πρβλ. Πολύβ. 3. 95, 6· speculatoria navigia ὁ Καῖσαρ καλεῖ.

κατασκόπιον, τό, πλοῖον κατασκοπευτικόν, πρόσκοπος, Γέλλ. 10. 25· τοιαῦτα δὲ πλοῖα εἶναι, οἱ προπλεῖν εἰθισμένοι λέμβοι Πολύβ.· νῆες πρόπλοι παρὰ Θουκ. καὶ πρωτόπλοι παρὰ Ξεν., πρβλ. **ἐπίκωπος**.

κατασκοπίς, ίδος, ἡ, = τῷ προηγ., Γλωσσ.

κατάσκοπος, ὁ, ὁ φυλάττων φυλακήν, ὁ σκοπός, σκοπιωρὸς καὶ προσέχων καὶ ἐρευνῶν, ἵνα ᾖδῃ, ἀκούσῃ καὶ μάθῃ τι περὶ τῶν πολεμίων ἢ ἐχθρῶν, ἵνα δώσῃ εἴδησιν, «δόλων ἐξιχνευτής, δολερός, δόλιος» Ἡσύχ.· κατασκόπους ἐποψομένους Ἡρόδ. 1. 100, 112, κ. ἀλλ.· κατάσκοπον πολεμίων πέμψαι Εὐρ. Ρῆσ. 125· πεμφθεὶς Ἰλίου κ. αὐτόθι 505, πρβλ. Ἑκ. 239, Θουκ. 6. 63· τῶν λόγων κ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 588· κ. πέμψαι ἐπὶ Λυδίας καὶ μαθεῖν ὅ,τι πράσσει ὁ Ἀσσύριος Ξεν. Κύρ. 6. 1, 31· ὠτακουστοῦσι, κατασκόπων ἔχοντες τάξιν, οἵτινες οὐ μόνον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐνεργοῦσιν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ὤτων, Ἀθήν. οἷον εἰς πολεμίων κατάσκοπον ἐνσκευάσας Πλουτ. Ἐκλελ. Χρηστήρ. σ. 434Δ· — παρὰ Θουκ. 4. 27, ὁ ἐξετάζων καὶ ἀναφέρων τὰ πορίσματα τῆς ἐξετάσεως, ἐπιθεωρητής, πρβλ. 8. 41. **II. κατάσκοπος, ον**, ἐντελῶς κεκαλυμμένος, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 3. 636.

κατασκορπίζω, παντελῶς σκορπίζω, Διοδ. Ἔκλογ. 507. 5, Εὐμάθ. σ. 102.

κατασκοτίζω, ἐντελῶς σκοτίζω, ἄφθονον σκότος διαχέω, κατακρυφθῆναι καὶ παντάπασι κατασκοτισθῆναι Γαλην. 4. 532.

κατάσκοτος, ον, εὑρισκόμενος ἐν πολλῷ σκότει, Ἐπίχ. 19. 9 (Ahr. κατὰ σκότος).

κατασκοτόω -ῶ, = **κατασκοτίζω**, κόρας ὀμμάτων ἠμβλυμμένας καὶ κατεσκοτωμένας Κουμ. συν. λέξ.

κατασκυθρωπάζω, φαίνομαι λίαν σκυθρωπός, κατεσκυθρωπακότα θεασάμενος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 5, 6· κ. ἐπὶ ταῖς προσιούσαις ἡμέραις Βασίλ.

κατασκυθρωπάω, ἢ **-έω**, = τῷ προηγ., Σουΐδ. ἐν λ. **κατασκυθρωπῶ**, μετὰ γεν.

κατασκυλεύω, καταλαφυραγωγῶ, λαμβάνω ὡς λείαν, τινὰ Εὐμάθ. σ. 393, Ἐκκλ.

κατασκύλλω: ἀόρ. **κατέσκυλα**, σπαράττω, σχίζω εἰς τεμάχια, Κλήμ. Ἁλ. 290, συνάπτ. μετὰ τοῦ κατακόπτειν Ὀλυμπιόδ.

κατασκωληκιάω, εἶμαι πλήρης σκωλήκων, κατασκωληκιάζω, Βυζαντ.

κατασκώπτω: μέλλ. **-σκώψομαι** (πρβλ. **ἐπισκώπτω**), λέγω τινος κατὰ σκώμματα, καθ' ὑπερβολὴν περιγελῶ ἢ «πειράζω», τινά Ἡρόδ. 2. 173· τὸ πλεῖστον ἐπὶ κακῆς σημασίας, καταγελῶ, ἐμπαίζω, ὁ αὐτ. 3. 37, 151.

κατ-ασμενίζω, ἐξευμενίζω, ἐξιλεώνω, Θεοφυλάκτ. Σιμ. Ἴστ. 4. 199, 16.

κατασμικρίζω, κατασμικρύνω, ὑποβιβάζω, ὑποτιμῶ, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 8, 13, 10 (μετὰ διαφορ. γραφ. **κατασμικρύνω**), Φιλόδ. ἐν Πτ. Ἡρακλ. 1. 22, Ὀξ.

κατασμικρολογέω, ὁμιλῶ μετὰ περιφρονήσεως, κατηγορῶ ὡς

μικρολόγον, ἀποδίδω τὸ ἐλάττωμα τῆς μικρολογίας ἢ φειδωλίας, τὴν φύσιν Δημόκρ.· μηδαμῶς κατασμικρολόγει τὴν φύσιν πλουσίαν ἐοῦσαν Ἱππ. 1281. 47.

κατασμικρόω -ῶ, κατασμικρύνω, Ἀνδρόνικ. Κάλλιστ. ἐν Ἑλλ. Πατρλ. Μί. τ. 161, σ. 1140.

κατασμῑκρύνω, πολὺ σμικρύνω, ἐλαττόνω, ταπεινῶ, ὑποτιμῶ, κ. τὴν τοῦ λόγου σεμνότητα Δημ. Φαληρ. 44· κ. τὰ περὶ τὴν ὄψωνίαν Ἀθην. 359Α· μὴ κατασμικρύνειν μου τοὔνομα, οὐ γὰρ Σίμων ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκ. 14· κ. καὶ ξηραίνειν Πορφύρ.· κ. καὶ διαφαυλίζειν τὰ τῶν ἄλλων Στοβ. Ἀνθολ. 3. 162, κ. ἀλλ.— Παθ., γίνομαι μικρότερος, σμικρύνομαι, ἐλαττοῦμαι, Μ. Ἀντων. 8. 36.

κατάσμυρνος, ον, μυρίζων ἐκ μύρρας ἢ σμύρνης, Διοσκ. 1. 26.

κατασμυρνόω, καλύπτω ἢ ἀλείφω μὲ σμύρναν, κατεσμυρνώθησαν Γρηγ. Νύσσ.

κατασμύχω [ῡ], καίω δι' ἡσύχου πυρός, κατακαίω, κατά τε σμῦξαι πυρὶ νῆας Ἰλ. Ι. 9. 633· μεταφ., ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἵαπτει, ἐπὶ ἔρωτος, ὅστις δίκην πυρὸς κατακαίει, Θεόκρ. 3. 17· ἐν τῷ Παθ., ἐπὶ τοῦ ἐραστοῦ, κατακαίομαι, κατατήκομαι, μαραίνομαι, (πρβλ. Λατιν. uro, uritur mihi cor), κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ ὁ αὐτ. 8. 90, πρβλ. 104· σεσηρός τι καὶ κατεσμυγμένον ὑποβλέψασα, καταῤῥωνητικῶς καὶ ἐμπαθῶς κυττάξασα, Ἰλιόδ. 7. 21.— Καθ' Ἡσύχ. «κατασμῦξαι· μαρᾶναι, καῦσαι, ἐμπρῆσαι».

κατασμώχομαι, μέσ., τρίβων εἰς τεμάχια μεταβάλλω, «κατακομματιάζω» (πρβλ. **κατασώχω**), Νικ. Θηρ. 860, Ἀλ. 332.

κατασοβαρεύομαι, ἀποθ., σοβαρῶς, ὑπερηφάνως φέρομαι πρός τινα, καταῤῥονῶ, τινος· κατασοβαρεύσασθαι Διογ. Λ. 1. 81.

κατασοβέω, καταδιώκω, διεγείρων φόβον, τοὺς ὄρνιθας Ἀριστ. π. Θυμ. 118. 2· καταδιώκων ὡσῶ εἰς .. , πέρδικα τιθασὸν εἰς τὸ φρέαρ κ. Παρθέν. 14.

κατασοφίζομαι, ἀποθ., καταβάλλω διὰ σοφισμάτων, ἐλέγχω σοριστικῶς, ἀπατῶ, μετ' αἰτ. προσ., κατασοφίζει με Λουκ. Θεῶν Διάλ. 1. 1, Διόδ. 17. 116, Ἑβδ. κτλ.· «κατασοφισθεῖσα· χλευασθεῖσα. τεχνασθεῖσα» Ἡσύχ. καὶ «κατεσοφίσθη· ἐπλανήθη»· δεῦτε κατασοφισώμεθα αὐτούς Ἑβδ., ὅπερ ὁ Σουίδ. ἑρμηνεύει· «τεχνασώμεθα, μηχανῇ τινι κακώσωμεν·— ἀλλ' ὡσαύτως ὡς παθ., νικῶμαι, καταβάλλομαι διὰ σοφισμάτων, κατασοφισθεὶς ὑπ' ἀνθρώπου τόλμαν ἔχοντος Πλούτ. 2. 80C, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 16. 2· ὡς παῖς ἄφρων ὑπὸ τεχνήτου ῥήτορος κατασοφίζεται Λογγῖν.. 7. 1. **2)** κ. τι περί τινων, ἀποφεύγω διὰ σοφιστείας, Συλλ.· Ἐπιγρ. (προσθ.), 4224d. 10.

κατασοφισμός, ὁ, ἡ διὰ σοφισμάτων ἀπάτη, Βασίλ., Ῥήτορ., Εὐστάθ. σ. 1695. 36 «παραλογίζεσθαι ἐπὶ κατασοφισμοῦ καὶ ἀπάτης τινὸς τίθεται».

κατασοφιστεύω = κατασοφίζομαι, μετὰ γεν., Ἐκκλ.

κατασοφιστής, οῦ, ὁ, ὁ μὲ σοφίσματα ἀγωνιζόμενος εἴς τι ἢ κατά τινος, ὁ κατασοφιστεύων .. , τοῦ γάμου Εὐστ. Πονημάτ. 65. 45.

κατ-ασπάζομαι, ἀποθ., περιπτύσσομαι, ἐναγκαλίζομαι, φιλῶ, τινὰ Πλουτ. Κοριολ. 9, Ἀντών. 85· φιλοφρόνως ἢ μετ' ἀγάπης (ἀσπασίως) ὑποδέχομαί τινα, φιλήμασι, θρήνοις Ἰλιόδ. 5. 11., 7. 7.

κατασπαθάω, διὰ τῆς τρυφῆς καὶ ἀσωτείας φθείρω, καταναλίσκω εἰς ἡδυπαθείας.

κατασπαθίζω, διὰ τοῦ ξίφους φονεύω τινά, (σπάθη), Βυζ., μετ' αἰτιατ.

κατασπαράσσω, Ἀττ. **-ττω**, σπαράττων καταβάλλω, διασχίζω εἰς τεμάχια, Ἀριστοφάν. Ἱππ. 729· κατεσπαραγμένος τὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν κόμην Λουκ. Ὄν. 22.

κατασπαργανόω, τυλίσσω εἰς σπάργανα, βρέφη Φίλων 2. 495.

κατάσπασις, εως, ἡ, τὸ σύρειν πρὸς τὰ κάτω βιαίως, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 10.

κατάσπασμα, τό, τὸ κατασπασθὲν πρὸς τὰ κάτω, ἑλκυσθὲν καὶ ἀνοιχθέν· παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 11, 5, πιθανῶς σημαίνει ἄνοιγμα κατὰ τὸ πρὸς τὴν γλωττίδα τοῦ αὐλοῦ, ἀντίθετ. τῷ **σύμμασις**, ἴδε Schneid, χρησιμεῦον τοῖς μετὰ πλάσματος αὐλοῦσιν. **II.** μέρος, μοῖρα, ἀπόσπασμα, τῆς στρατιᾶς Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. δ. 12, 1, πρβλ. **σπάσμα**, ἴδε Ἡσύχ., Σουίδ. ἐν λ. **κάταγμα**.

κατασπασμός, ὁ, = **κατάσπασις**, ὁ κ. τῶν ὑγρῶν Πλούτ. 2. 650C. **II.** μεταφορ., ἀθυμία, αὐτόθι 78Α· καταβιβασμός, ὕφεσις τῆς φωνῆς, τῷ κ. πρὸς τοὺς βαρεῖς φθόγγους Ὀρειβ.

κατασπαστικός, ἡ, όν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατασπᾶν, δυνάμενος νὰ ἑλκύσῃ πρὸς τὰ κάτω, νὰ «καταιβάσῃ», κ. γάλακτος, ποιῶν τὴν τροφὴν ἢ τιθήνην ἵνα κατασπᾷ τὸ γάλα, παρέχων ἀφθονίαν γάλακτος, Διοσκ. 2.

κατασπατάλάω, ζῶ μετὰ σπαταλης, ἀκολάστως καὶ ἀσώτως, καθ' Ἡσύχ. «καταῤῥυφῶ, τρυφῶ», Ἀνθολ. Π. 11. 402, Ἑβδ. (Ἀμὼς Ϛ', 4)· λίαν σπαταλῶ, καταδαπανῶ εἰς εὐζωΐαν καὶ ἀκολασίας, ὁ Σουίδ. συνάπτει, κατασπαθᾶν καὶ κατασπαταλᾶν καὶ σκορπίζειν· ὁ Φώτ. τρυφῶσί τε καὶ κατασπαταλῶσι.

κατασπάω· μέλλ. **-άσω** [ᾰ], ἕλκω ἢ σύρω δυνατὰ πρὸς τὰ κάτω, μολυσθεὶς ὥστε δίκτυον κατέσπασεν Σοφ. Ἀποσπ. 783· κατασπᾶν τινα τῶν τριχῶν, «τραβῶ τινα κάτω ἀπὸ τὰ μαλλιά», Ἀριστοφ. Λυσ. 725· τινα τοῦ σκέλους Ἀντιφάνης ἐν «Διπλασ.» 2· κατέσπασα αὐτὸν τοῦ ποδὸς Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 21. 1· «γάλα κ. καὶ ἐφέλκειν ἐπὶ τῶν θηλαζόντων βρεφῶν» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ.· καὶ ὁ καρπὸς γάλα κ. ἐν ῥοφήματι λαμβανόμενος Διοσκ. 3. 134· κ. τὰς νῆας, ἐκ τῆς ξηρᾶς καθέλκω πλοῖα, τὰ «βίπτω» εἰς τὴν θάλασσαν, Ἡρόδ. 1. 164, κατασπάσαντες τὰς ναῦς ἔπλεον 7. 193· κ. σημεῖα, καταβιβάζω (εἰς ἔνδειξιν ἥττης), Θουκ. 1. 63· ἡ παθητ., ἡ νίκη ἐγένετο καὶ κατεσπάσθη τὰ σημεῖα, ἀντίθ. ἤρθη τὰ σημεῖα, εἰς ἔνδειξιν τοῦ νὰ ἀρχίσωσι τὴν μάχην, ὁ αὐτ. 1, 49· κ. τινα ἀπὸ τοῦ ἵππου ἢ κατεσπάσθην ἀπὸ τοῦ ἵππου Ξεν. Ἀν. 1. 9, 6· καὶ μεταφορ., κατασπᾶν τὸν θεὸν ἐπὶ τὰς ἀνθρωπίνας χρείας, δηλ. ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Πλουτ. Ἠθ. 416F· — Παθ., σύρομαι πρὸς τὰ κάτω, καταβιβάζομαι, τὰ κατασπώμενα ἀντίθετ. κάνασπώμενα, ἐπὶ τῶν μερῶν τοῦ σώματος ἐκ τῆς κινήσεως, Ξεν. Ἀπομν. 3. 10, 7· ὁ κατεσπακὼς τὰς ὀφρῦς Ἀλκίφρ. 3. 3, πρβλ. καταβάλλειν ὀφρῦς καὶ συνάγειν, ἀντίθετ. τῷ αἴρειν, ἐπαίρειν, ἀνατείνειν ὀφρῦς· — ὀφρύες κατεσπασμέναι, ἐπὶ τοῦ συνωφρυωμένου ἀνδρώπου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 9. 1· κατασπᾶσθαι ἐς ὕπνον, ἐς δάκρυα καταφέρεσθαι Λουκ. Ἐνάλ. Διάλογ. 2, 2, Ἀνάχ. 23. **2)** Παθ., ὀλίγον μεταβάλλω τὴν θέσιν μου, ἐπὶ τεθρυπτισμένου ὀστοῦ, Ἱππ. Μοχλ. 847, 849· συσπῶμαι, πάσχω ἐκ σπασμοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδημ. 1096. **II.** προκαλῶ, διευκολύνω, καταβιβάζω, τὰ ἐμμηνα ἢ καταμήνια τὰ γυναικεῖα Ἱππ. 1202Α, πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 1, 24· ὁμοίως παθητ., κατασπᾶται τὰ γυν. ἢ χαλᾶται, ἀντίθ. τῷ ἀνασπᾶσθαι, Ἱππ. 619. 44· — σύρω ἔξω, ἐξάγω, τὸ λουτρὸν κ. χυμούς Ἀνθ. Π. παράρτ. 304· «κατασπᾶν· χαλᾶν» Ἡσύχ.

III. καταπίνω, καταβροχθίζω, Λατ. deglutire, διπλάσιον κατέσπακας Ἀριστοφ. Ἱππ. 718, Βάτρ. 576, Ἀντιφάν. ἐν «Στρατ.» 1. 13. **IV.** καταστρέφω, κρημνίζω, τὴν Σμύρναν Στράβ. 646, πρβλ. πόλις κατεσπασμένη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου 759· κ. τὰς τάξεις, διασπῶ, Πολύβ. 1. 40, 13· κ. τὴν φωνήν, χαμηλώνειν, ἀντίθ. ἀνάγειν εἰς τοὺς ὀξυτάτους φθόγγους, Ὀρειβάσ. 93, Matth.· ἢ πρωΐτερον ὡς βραχύ, Διον. Ἀλ. π. Συνθ. 282. — Πρβλ. **κατασπεύδω**.

κατασπείρω, σπείρω, ἢ φυτεύω πυκνῶς, ἐν ἀρθονίᾳ, εἰς ἄρουραν Πλάτ. Τίμ. 91D· μεταφορ., ἀνίας μοι κατασπείρας Σοφ. Αἴ. 1005· πλούτῳ Ἑλλάδα κ. Διον. Ἀλ. π. Δημ. 29· ἀμπελῶνα κ. = φυτεύω, Ἑβδ. (Δευτερ. ΚΒ', 9). **2)** γεννῶ, τέκνα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 469, Φίντυς παρὰ Στοβ. 444. 50· τὸν κατασπείραντα, τὸν γεννήσαντά με, Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 18. **II.** ἐξαπλῶ ὡς ὅταν σπείρω, διαχέω, τοῦ χάρακος κατ. [πυροβόλα], ἐξαπλῶ ἀνὰ τὰ χαρακώματα .. , Πλουτ. Κάμιλ. 34· αὔραν τινὰ ἡ χώρα κ. νότιον ὁ αὐτ. ἐν Δίωνι 25. — Παθ., διασπείρομαι, διασκορπίζομαι, διαδίδομαι, εἰ μὴ κατεσπαρμένοι ἦσαν οἱ τοιοῦτοι λόγοι ἐν τοῖς πᾶσιν Πλάτ. Νόμ. 891Β· τὸ ἀπὸ ἄστρων κατεσπαρμένον φῶς Διογ. Λ. 10. 101. **III.** κατακαλύπτω ἢ σποραδικῶς καταχέω, ᾠδὴ καὶ λευκαὶ με κατασπείρουσιν ἔθειραι Ἀνθ. Π. 11. 41· παῖδα ἄρτι κατασπείραντα ἴουλον Θεμιστ. λόγ. 13. 170.

κατάσπεισις, εως, ἡ, τὸ κατασπεῖσαι ἢ κατασπένδειν, ὁ δι' ἡγιασμένου ὕδατος ῥαντισμὸς τοῦ θύματος, Πλούτ. 2. 438Α. **II.** τὸ νὰ καθιερώνῃ τις ἑαυτόν, καθοσίωσις, ὡς ἐποίουν οἱ Κέλται, Soldurii, Πλουτ. Σερτώρ. 14· πρβλ. **κατασπένδω** 3.

κατασπένδω· μέλλ. **-σπείσω**· πρκμ. **κατέσπεικα**, χέω κάτω, κατὰ γῆς ἢ ἐπί τινος σπονδήν, δηλ. οἶνον ἢ ἄλλο ὑγρὸν καθιερωμένον, ὡς ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ σφαγίου, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ θυσιασθῇ, τοῦτο δὲ ἔλεγον κατασπένδειν, κατάρχεσθαι καὶ προθύεσθαι διὰ τῶν οὐλῶν ἢ οὐλοχυτῶν·—προθυόμενοι καὶ καταστέφοντες τὰ ἱερεῖα καὶ κατασπένδοντες Πλούτ. 2. 437· καὶ μετὰ τοῦ **καλλιερεῖν**, καλλιερήσας κατασπεῖσαι τοῖς θεοῖς Πολύβ. 3. 11, 6, Λατ. libare, μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., χοὰς ὑπὲρ μητρὸς τάφου Εὐρ. Ὀρ. 1187· ἀμβροσίαν κατὰ σοῦ Ἀριστοφ. Ἱππ. 1094· — ἀπολύτ., χύνω, προσφέρω σπονδάς, Ἡρόδ. 2. 151. **II.** μετ' αἰτ., ὑγραίνω, λιβάσι κ. παρηίδα Τελέστης παρὰ Στοβ. 576. 31, ὅπερ ὁ Πίνδ. ἐν Πυθ. 12, 18 θρῆνον λειβόμενος λέγει καὶ ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει κατασπενδόμενος. **2)** μετ' αἰτ. προσ., κ. τινὰ δακρύοις, τιμῶ μὲ σπονδὴν ἐκ δακρύων, ἢ διὰ δακρύων σπονδὰς προσφέρω ἢ χοάς, Εὐρ. Ὀρ. 1239· καὶ ἁπλῶς, κ. τινα, θρηνῶ μετὰ δακρύων, Ἀνθ. Π. 7. 260. **3)** ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., προσφέρω, ἀφοσιῶ, καθιερῶ, ἄνθρωπον κατασπείσαντες τύπτουσι μαχαίρᾳ Διόδ. 5. 31· τὸ κατασπένδειν ἑαυτούς, τὸ νὰ ἀφοσιώσωσιν ἑαυτούς, ὅπερ ἐποίουν οἱ Κέλται Soldurii, Στράβ. 165, πρβλ. **κατάσπεισις** II· κατεσπεικότων ἑαυτοὺς Σερτωρίῳ ἠκολούθουν Πλουτ. Σερτ. 14· — Παθ., παίσαντες ἄνθρωπον κατεσπεισμένον Στράβ. 198, τὸ ἱερεῖον κατασπενδόμενον Πλουτ. Ἠθ. 435· καὶ πρόβατα κατεσπεισμένα ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 50· Μούσαισι .. κατεσπείσθη πᾶς ὁ τεὸς βίοτος Ἀνθ. Π. 7. 27, πρβλ. Λόγγιν 2. 6.

κατασπέρχω· μέλλ. **-ξω**, πρβλ. **ἐπισπέρχω, κατεπείγω**,

ὠθῶ καὶ ἀναγκάζω τινὰ νὰ προχωρήσῃ μὲ ταχὺ βῆμα, ἐλαύνων καὶ κ. λῃστὰς δορί, μὲ τὸ δόρυ, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1188· νῆα ἐλάτῃσι Ὀππ. Ἁλ. 4. 91, = τοῖς ἐρετμοῖς ἐλαύνειν ταχέως· — ἀπολ., ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, εἶμαι ἰσχυρός, πνέω μεθ' ὁρμῆς, Δίων Κ. 41. 46· κατασπέρχον, ἐπὶ περιστάσεων, κατεπείγον, ὑπόθεσις μὴ ἐπιδεχομένη ἀναβολήν, Θουκ. 4. 126· ὄψει καὶ ἀκοῇ κατασπέρχον, κινοῦν εἰς δειλίαν, ἐκπλῆττον, Σχολ.— Παθ., καταπλήττομαι, ἐπείγομαι, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 2, 4.

κατασπεύδω: μέλλ. **-σω**, ἐπιταχύνω τινα, βιάζω, τὸ πρᾶγμα κατασπεύδων Αἰσχίν. 63. 18.— Παθ., ἐπὶ λόγων, εἶμαι κατεπείγων ἢ βιαστικός, ταχύς, ὁρμητικός, κατεσπεῦσθαι τὴν φράσιν καὶ συστέλλεσθαι, ἐν τάχει καὶ ἐν βραχυλογίᾳ ἐκφέρεσθαι, Διον. Ἁλ. π. Συν. 20, (κατὰ τὸν Upton, ἀντὶ τοῦ κατεσπάσθαι)· τὰ ἀλλήλων διακεκομμένα καὶ οὐδὲν ἧττον κατεσπευσμένα φέρει τῆς ἀγωνίας ἔμφασιν, δηλ., τὸ ἀσύνδετον εἶδος τοῦ λόγου, Λογγῖν. 19. 2· τὴν ἁρμονίαν οὐ κ. ὁ αὐτ. 40. 4. **2)** ταράττω ἐνοχλῶ (ὡς τὸ **κατασπέρχω**), διὸ καὶ μετὰ τῶν συνταράσσειν καὶ φοβερίζειν συνάπτεται, τινά Ἑβδ. Δαν. Δ', 16).

II. ἀμεταβ., βιάζομαι, σπεύδω, Ἑβδ. (Ἐξ. Ε', 13).

κατάσπευσις, εως, ἡ, σπουδή, ἐπιτάχυνσις, ἔπειξις καὶ ταραχή, Θεόδοτ. Π. Δ.

κατασπῐλάζω, σπίλους καταχέω, κηλιδώνω, «λερώνω», τινός, Ἡσύχ. **II.** ἐπέρχομαι ἀπροσδοκήτως, ἐπιφαίνομαι ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν σπιλάδων, δηλ. ὑφάλων πετρῶν, αἵτινες ὑπὸ ὕδατος καλυπτόμεναι τοῖς ἀπροόπτως προσπελάζουσι κίνδυνον ἐπιφέρουσιν, Μ. Ἐτυμ. σ. 495. 42, (σπιλάς) Κύριλλ.

κατάσπῐλος, ον, σπίλων ἢ κηλίδων κατάπλεος, πλήρης, λίαν μεμολυσμένος, Πορφ. π. Ἀποχ. Ἐμψ. 4. 7.

κατασπῐλόω, ῶ, διὰ σπίλων, κηλίδων κατακαλύπτω, κατακηλιδώνω, καταμολύνω, ἄπλυτος καὶ κατεσπιλωμένος Γρηγ. Νύσσ.

κατασπινθηρίζω, ἐπιτεταμ., ἀντὶ τοῦ **σπινθηρίζω**, σπινθῆρας πολλοὺς ἐκπέμπω, Εὐστ. Πονημάτ. 118. 69.

κατασπλεκόω, = **σπλεκόω**, κατελαύνω, «κατασπλεκῶσαι, κατελάσαι» Ἡσύχ.

κατασποδέω, καταρρίπτω εἰς τὴν σποδόν, εἰς τὴν κόνιν, ἐξαπλώνω χαμαί, φονεύω, καταστρέφω, τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει κατεσπόδησεν Ἀριστοφ. Θεσμ. 650· κατεσποδημένοι Αἰσχύλ. Θήβ. 809.

κατασποδόω, = τῷ προηγ., καταδαπανῶ, σπαταλῶ, Walz. Ρήτορ. 1. 57.

κατασπορά, ἡ, τὸ κατασπείρειν, τὸ σπείρειν κάτω εἰς τὴν γῆν, σπορά, Σχολ. Ἰλιάτ. σ. 454 Bekker.

κατασπορεύς, έως, ὁ, ὁ κατασπείρων, Ἐκκλ., καὶ ἐν F. G. II. 118, 1.

κατασπορεύω, κατασπείρω, PB. 12, 10, (α. 181, P. C).

κατασπουδάζομαι, ἀποθ. ἀόρ. **κατεσπουδασάμην** καὶ πρκμ. **κατεσπούδασμαι**· εἰς σπουδαῖα ἔργα καταγίνομαι, λίαν σπουδάζω, εἶμαι σοβαρός, εἰ ἐθέλοι κατεσπουδάσθαι Ἡρόδ. 2. 173· οὐδαμῶς κατεσπουδασμένος ἀνὴρ αὐτόθι 174· κατεσπουδασμένας τὰς δεήσεις ποιεῖσθαι, μετὰ μεγάλης σπουδῆς δέεσθαι, Διον. Ἁλ. 11. 61, πρβλ. 4. 67. — Τὸ ἐνεργ., ἐν τῷ Ἀπολλ. Λεξ. ἐπείγουσι καὶ κατασπουδάζουσι· καὶ παρὰ τῷ Γρηγ. Ναζ. κατεσπουδάσαμεν τοῦ υἱοῦ, ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ ἐδείξαμεν πᾶσαν σπουδήν.

κατασπουδαζόντως, Ἐπίρ., μετὰ σπουδῆς, προθύμως, Ἡσύχ.

κατασπουδασμός, οῦ, ὁ, ἐπιτάχυνσις, ἔκπληξις, θαυμασμός, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ.

κατασεύομαι, ποιητ., ἀντὶ **κατασεύομαι**, Νόνν.

κατάσσῡτος, ον, ὁρμῶν πρὸς τὰ κάτω, ὁρμητικός, Νόνν. Δ. 329. 21.

κατ-άσσω, μεταγεν., ἀντὶ τοῦ **κατάγνυμι**, Ἀππ. Καρχηδ. 129, Ἀρτεμίδ. 1. 68.

κατασταγμός, οῦ, ὁ, τὸ καταστάζειν ἢ καταρρεῖν ἐκ τῆς ῥινός, τὸ ῥεῦμα τὸ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καταφερόμενον διὰ τῶν μυκτήρων, ὃ νῦν καλοῦσιν οἱ ἰατροὶ **κατασταγμόν**, Ἐτυμ. Μέγ. 494. 32.

καταστάζω: μέλλ. **-ξω**. **I.** ἐπὶ προσώπων, **1)** μετ. αἰτιατ. πράγμ., ἀφίνω νὰ πέσῃ ὑγρόν τι κατὰ σταγόνας ἢ στάζῃ ἐπί τινος, διὸ θέλει καὶ γεν. δηλοῦσαν τὸ ἐφ' οὗ καταρρέει ἢ καταπίπτει τι, κ. δάκρυά τινος Εὐρ. Ἑκ. 760· ἀφρὸν κατέσταζ' εὐτρίχου γενειάδος ὁ αὐτ. Ἡρ. Μαιν. 934· ὡσαύτως ἐπὶ ἐνδύματος, (πρβλ. **χέω**), νώτου καταστάζοντα βύσσινον φάρος Σοφ. Ἀποσπ. 342· μετ. αἰτιατ. μόνον, κάμνω νὰ στάζῃ τι ἢ πίπτῃ κατὰ σταγόνας, αἷμα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 340. **2)** μετὰ δοτ. πράγμ., καταρρέω ἔκ τινος, ἐκβάλλω ὕλην ἕνεκά τινος, [Φιλοκτήτην] διαβόρῳ νόσῳ κ. πόδα, οὗτινος ὁ πους ἔχει διαβρωτικὴν πληγὴν στάζουσαν πύον ἢ ὁ πους πυορροεῖ νοσῶν, Σοφ. Φιλ. 7· πρβλ. **στάζω** I. 2· κ. ἄφρῳ, στάζω ἀφρούς, Εὐρ. Ἱκέτ. 587. **II.** ἐπὶ τοῦ στάζοντος ὑγροῦ, **1)** ἀμεταβ., στάζω, πίπτω κάτω κατὰ σταγόνας, κ. τινος ἢ κατά τινος, ἐπί τι, εἴς τι, πρός τι, τι·—βωμός, Ἕλλην οὗ καταστάζει φόνος, καθ' οὗ ἢ ἐφ' οὗ χύνεται Ἑλληνικὸν αἷμα, Εὐρ. Ι. Τ. 72· αἵματος ροαὶ τάφου καταστάζουσιν, καθ' οὗ ἢ ἐφ' οὗ, ὁ αὐτ. Ἑλ. 985· δάκρυ κατ. τὰ μὲν κατὰ τῶν πέπλων, τὰ δὲ ἐπὶ τοὺς πόδας Ξεν. Κύρ. 5. 1, 4· αἷμα κ. εἰς τὴν γῆν Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 17· ὁ ἀκρατος κ. πρὸς ἡμᾶς ὁ αὐτ. π. Πένθ. 19. **2)** μεταβ., στάζω, σταλάζων ὑγραίνω, βρέχω τι, ἰδρὼς γέ τοί νιν πᾶν καταστάζει δέμας Σοφ. Φιλ. 823· φόνου σταλαγμοὶ σὴν κατέσταζον γένυν Εὐρ. Ἑκ. 241.

καταστᾰθμεύω, βάλλω εἰς σταθμὸν ἢ σταῦλον, τὰ βοσκήματα κ. Στράβ. 200·— Παθ., ἐνοχλοῦμαι, καταπιέζομαι παρέχων σταθμὸν ἢ κατάλυμα εἰς στρατιώτας, ὁ αὐτ. 743.

καταστάθμησις, ἡ, ἡ διὰ τῆς στάθμης (ἀστρονομικοῦ ὀργάνου) ἐξέτασις, Ἐπίκ. π. φυσ. σ. 18, Orelli.

καταστᾰθμίζω, ζυγίζω, διὰ τῆς ζυγίσεως ὁρίζω.

καταστᾰθμισμός, ὁ, τὸ καταστᾰθμίζειν, ζύγισις, Διοσκ. 1. 72· Schneid. **-σταμνισμός**.

καταστᾰλάζω, = **καταστάζω**, καταστᾰλάζεσθαι μύροις στακτοῖς Εὐστ. Πονημάτ. σ. 68, 44.

καταστᾰλάω, = **καταστάζω** I· πετάλοισι καταστᾰλάουσιν ἑέρσην Νόνν. Δ. 38. 434.

κατάστᾰλσις, εως, ἡ, τὸ καταστέλλειν, καταστολή, ἐπίσχεσις, κώλυσις, καταπράϋνσις.

καταστᾰλτικός, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς καταστολήν, περιορισμὸν ἢ ἀναχαίτισιν, ἀντίθετον τῷ **ἐγερτικός**, μετὰ γεν., μέλη κατ. ἢ ἐγερτικὰ τῆς ψυχῆς Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 6. 19· κ. φάρμακα, ἅπερ καὶ ἀνασταλκτικὰ καὶ σταλτικὰ λέγονται Γαλην., Φώτ.

καταστᾰμνίζω, μεταγγίζω τὸν οἶνον ἐκ τῶν βυτίων εἰς μικρότερον ἀγγεῖον σταμνίον (στάμνος), οἶνος κατεσταμνισμένος, οἶνος εἰς στάμνας ἢ «φιάλας» τεθειμένος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 18, 4· λάγυνοι κατεσταμνισμένοι, «φιάλαι» πεπληρωμέναι οἴνου, Νικόστρ. ἐν «Ἑκάτῃ» 1· τὸ καταστᾰμνίζειν τὸν οἶνον οἱ ποιηταὶ τῆς μέσης κωμῳδίας λέγουσι καὶ κατερᾶν Πολυδ. (Ζ', 162)· — μεταφορ., καταπίνω, ῥοφῶ.

καταστᾰμνισμός, τὸ καταστᾰμνίζειν μεταγγίζειν τὸν οἶνον εἰς σταμνία ἢ στάμνους· οὕτω διώρθωσεν ὁ Σνειδῆρος τὴν λ. **καταστᾰθμισμός**.

κατάστᾰξις, εως, ἡ, στάξιμον πρὸς τὰ κάτω, σταλαγμός, Γαλην., Γλωσσ.

καταστᾰσιάζω: μέλλ. **-άσω**, σχηματίζω ἀντίπαλον φατρίαν ἐν τῇ πολιτείᾳ κατά τινος, διὰ στάσεως προσπαθῶ νὰ καταβάλω τὸν ἀντίπαλον, μετ' αἰτιατ., κατεστασίασε τὴν βουλὴν Πλουτ. Περικλ. 9· ὁ Ἀγησίλαος καταστασιάσας τὸν ἐχθρὸν φυγαδευθῆναι ἐποίησεν Θεοπόμπ. Ἱστ. 268· κατεστασίασαν ἅπαντα τὸν βασιλέα Διόδ. 19. 36, κτλ.·— Παθ., φατριαστικῶς ὑποφέρω ἐναντίωσιν, καταβάλλομαι ὑπὸ τῶν στασιαστῶν ἢ ἀντιστασιωτῶν, καταστασιαζόμενος ὑπὸ τῶν Λυσάνδρου φίλων Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 4, Δημ. 1081. 12, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 6, 14· καταστασίασθεὶς καὶ φυγὼν ἐκ τῆς πατρίδος Διόδ. 4, 62.

καταστᾰσιαστικός, ή, όν, φατριαστικός, στασιώδης, ὁ διὰ τῶν στάσεων καταπιέζων, Ἡλιόδ. 7. 19.

κατάστᾰσις, εως, ἡ, **I.** μεταβ., τὸ καθιστάναι, διορίζειν, ἵδρυσις, ὁρισμός, χορῶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 23, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 958· πραγμάτων ἀρχὴ καὶ κ. πρώτη Δημ. 291. 9· ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. τοῦ ἐνεργοῦντος, δαιμόνων κ., ἀπόφασις, ὁρισμὸς αὐτῶν, ἡ θεία τύχη, Εὐριπ. Φοίν. 1266. **2)** ἡ μετὰ τὸν διορισμὸν ἐγκαθίδρυσις, τοποθέτησις ἢ ἐγκατάστασις τῶν ἀρχῶν, ἀρχόντων, δικαστῶν κλ.· ἡ ἐκλογὴ καὶ ἡ κ. τῶν ἀρχόντων τε καὶ φυλάκων, Πλάτ. Πολ. 414Α, 425Β, κτλ.· αἱ περὶ τὰς ἀρχὰς κ. ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 768D· ἀρχόντων κατ. Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 15· ἀρχῶν καταστάσεις, ὅπερ καὶ καθιστάναι τὰς ἀρχὰς λέγει ὁ αὐτ.· καὶ ἀπολύτ., μετὰ τὴν κατάστασιν θύσας τοῖς θεοῖς Πολύβ. 3. 88, 7· ἡ ἐκλογὴ καὶ κατάταξις τῶν πολιτῶν εἰς τὸ ἱππικόν, οἱ δὲ καταστασθέντες ἱππεῖς ἐλάμβανον ἐπὶ τῇ καταστάσει ἀργύριόν τι ἐκ τοῦ δημοσίου, ὅπερ ἐπίσης κατάστασις ἐλέγετο,—οὐκ ἐσωφρόνησας, ὦ πρεσβῦτα, τὴν κατάστασιν τήνδε λαμβάνων ἄφνω πρὶν καὶ μαθεῖν τὴν ἱππικὴν Εὔπολις ἐν «Φιλ.» 4, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Συρρ.» 5, πρβλ. Böckh P. E. 1. 334· ἀπεδίδετο δὲ τὸ ἀργύριον τοῦτο ὑπὸ τῶν ἱππευσάντων ὅτε αὐτῶν ἕτεροι καθίσταντο, ἀπήτουν δὲ οἱ φύλαρχοι, Λυσ. 146, 10· κατάστασις προσέτι ἐλέγετο καὶ ἡ ὑπὸ τῆς βουλῆς δοκιμασία τῶν ἱππέων, Β. Ἀνέκδ. 270, 33.

3) ἡ εἰσαγωγὴ πρέσβεων ἐνώπιον τῆς βουλῆς ἢ τῆς ἐκκλησίας, παρουσίασις (σύστασις), οἱ δὲ ἐν τῇ πρώτῃ καταστάσι ὑπεκρίναντο, ὅπερ ὀλίγῳ πρότερον εἶπε καταστάντες ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, πρβλ. Ἀττ. **πρόσοδος**, Ἡρόδ. 3. 46, 8. 141., 9. 9· **4)** κατάστασις ἐγγυητῶν, τὸ παρέχειν ἐγγυητάς, ἢ παρουσίασις αὐτῶν, Δημ. 727. 5, 14· — ἐξ ἐμφανῶν καταστάσεως ὁ αὐτ. 1251. 3, ἴδε ἐν λέξει **ἐμφανής**. **5)** καθησύχασις, καταπράϋνσις, εἰς κατ. ἐλθεῖν· Ἀριστ. Φυσ. 7 3, 24· τῇ καταστάσει τοῦ προσώπου καὶ τῷ σχολαίῳ τοῦ βαδίσματος γενναῖον ἐνιδών, ἡ πραότης καὶ ἡ ἀταραξία, προσώπου κατ. καθαρὰ καὶ ἀνέμφατος Πλουτ. Ἠθ. 45G· ἔστω δὴ πράϋνσις κ. καὶ ἡρέμησις ὀργῆς Ἀριστ. Ρητορ. 2. 3, 8· πρα-

ότης κατάστ. κινήσεως τῆς ὑπ' ὀργῆς Πλάτ. Ὅροι 412C· πρβλ. **καταστατικός**· — ἐντεῦθεν ἐπὶ νόσου, ἀντίθετ. τῷ **παροξυσμός**, Ἱππ. Ἀφ. 1243. **6)** ἀποκατάστασις, ἐπανόρθωσις, ἀντίθετ. τῷ **διαφθορά**, Πλάτ. Φίλημ. 46C· εἴς γε δὴ τὴν αὐτῶν φύσιν ὅταν καθιστῆται, ταύτην αὖ τὴν κατ. ἡδονὴν ἀπεδεξάμεθα αὐτόθι 42D· οὕτω παρ' Ἀριστ. ἡ ἡδονὴ ὁρίζεται ὡς κατάστασις εἰς τὴν ὑπάρχουσαν φύσιν Ρήτ. 1. 11, 1· ἀντίθ. τῇ μανίᾳ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 404. **7)** ἐν τῇ ῥητορικῇ, ὁ καθορισμὸς τῆς ὑποθέσεως, τὸ πρῶτον μέρος τῆς διηγήσεως, τὸ μετὰ τὸ προοίμιον, ἐν ᾧ ὁ λέγων καθίστησι τοὺς δικαστὰς πῶς δεῖ ἀκούειν αὐτοὺς τῶν πραγμάτων, Λατ. constitutio causae, Ernesti Λεξ. Ρητορ.

II. ἀμεταβ., τὸ ἵστασθαι στερεῶς, σταθερότης διατήρησις, κ. γένοιτ' ἂν οὐδενὸς νόμου Σοφ. Αἴ. 1247. **2)** κατάστασις, τρόπος ὑπάρξεως, οὕτω δὴ ἀνθρώπου κ., τοιαύτη εἶναι ἡ κατάστασις τοῦ .., Ἡρόδ. 2. 173· ἐν ἀνθρώπου φύσι καὶ καταστάσι ὁ αὐτ. 8. 83· ἡ κ. τῶν ὡρέων, τοῦ καιροῦ, τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους, Ἱππ. Ἐπιδημ. 1. 941, πρβλ. 1247F, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 8, 7· κ. τοῦ χρώματος καὶ σώματος Ἱππ. 85F· κ. τοῦ πυρετοῦ, κτλ., κατάστασις ἢ χαρακτήρ, ὁ αὐτ. 936G, κ.ἀλλ. πρβλ. Foës Oecon. κ. κακῶν Εὐρ. Ἱππ. 1296· ὀμμάτων ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1197· ἐν καταστάσει νυκτός, ἐν καιρῷ νυκτός, ἁπλῶς περιφρ., ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσ. 111, οὕτως, ἐν τοιαύτῃ κ. τῆς ἡλικίας, ἐν τοιαύτῃ ἡλικίᾳ, Ὑπερείδ. παρὰ Στοβ. 441. 15· τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὴν ἀρχαίαν κ. ἄγειν Πλάτ. Πολ. 547B· αὕτη ἡ κατ. τῆς δημοκρατίας, οὕτος εἶναι ὁ χαρακτὴρ τῆς δημοκρατίας, αὐτόθι 557A, πρβλ. Νόμ. 832D· οὐ τὴν αὐτὴν ἔχει κ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 18, 4· ἰσοδύναμον τῷ διάθεσις, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 1. 11, 2· θαυμαστή τις εὐδίας κ. Λουκ. Ἅλκ. 4. **3)** ἰδίως ὡρισμένη τάξις ἢ μέθοδος, σύστημα, ἐχρῆτο καταστάσι πρηγμάτων τοιῇδε Ἡρόδ. 2. 173, ἐν ἀρχ.· Κορινθίοισι ἦν πόλιος κ. τοιήδε ὁ αὐτ. 5. 92, 2· ἡ κ. τῆς πόλεως Πλάτ. Πολ. 426C· λέγεις δὲ .. τὴν ποίαν κατ. ὀλιγαρχίαν αὐτόθι 550C· ἡ παροῦσα κ. Ἰσοκρ. 38B, κτλ.· τῆς περὶ τοὺς ἀγῶνας κ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2741· ἴδε **κατάστασις** I. 2.

καταστᾰτέον, ῥήματ. ἐπίθετ. τοῦ **καθιστάναι**, πρέπει τις νὰ καταστήσῃ, νὰ διορίσῃ ἢ ἐγκαταστήσῃ, ἄρχοντα, ταξιάρχους Πλάτ. Πολ. 414A, Ξεν. Κύρ. 8. 1, 10, κτλ.

καταστατήρια, τά, καταπαυστήρια, ὡς κατάστησον = κατάπαυσον, Ἡσύχ.

καταστάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, ὁ θεμελιωτής, ἱδρυτής, ἐπανορθωτής, κ. δόμων, ὁ Σχολ. εὐτρεπιστήν, Σοφ. Ἠλ. 72. — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 30.

καταστατικός, **ή**, **όν**, κατάλληλος πρὸς καταπραΰνσιν ἢ καθησύχασιν, κ. καὶ ἀναπαύουσαι ἔννοιαι Εὐστ. 1041. 20· τὸ κ., ἡ πρὸς καταπραΰνσιν δύναμις, ἐπὶ τῶν ᾀσμάτων καὶ τῶν ῥυθμῶν τῶν Λακώνων, πολὺ τὸ κόσμιον ἐχόντων καὶ κ. ὧν ἀκροώμενοι κατεπραΰνοντο λελῃθότως τὰ ἤθη Πλουτ. Λυκοῦργ. 4.

II. ὡρισμένος, ὅρος καὶ καμπτὴρ κ. Εὐσ. Ἐγκ. Κωνστ. 6.

καταστατικῶς, Ἐπιρρ., Ἀψιν. ἐν Speng Ἑλλ. Ῥήτ. τ. Ι, σ. 348. 19, κτλ.

καταστᾰτόν, τό, εἶδος πλακουντίου ἢ ζυμαρικοῦ, ὅπερ ἐλέγετο καὶ ἄμυλον, ἦτο δὲ τοῦτο τὸ γαλακτῶδες τοῦ σίτου βεβρεγμένου καὶ σεσημένου καὶ ἀποπεπτεσμένου, εἶτα τῷ ἡλίῳ ξηραινόμενον κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Θεόκρ. 9. 21, Piers. εἰς Μοῖριν 142.

καταστεγάζω, σκεπάζω μὲ στέγην καὶ ἐν γένει ἐπικαλύπτω, τὰς ὀροφὰς κατεστέγασαν λίθιναι δοκοί Διόδ. 2. 10· ῥιψὶ τὸν νεκρὸν Ἡρόδ. 4. 71, πρβλ. Πλάτ. Κριτ. 15E· κ. χόρτῳ τὴν τάφρον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 20, 4.

καταστεγανόω, **ῶ**, καταστεγνόω.

καταστέγασμα, τό, σκέπασμα, στέγη, κάλυμμα, τῆς ὀροφῆς Ἡρόδ. 2. 155.

κατάστεγνος, **ον**, κατακεκαλυμμένος, οἴκησις Μυῖα Ἐπιστ. σ. 63, ἀντίθ. **περιπεπνευσμένα**.

καταστεγνόω, καλύπτω καλῶς, κατακαλύπτω, Ἀθήν. 207D, Γεωπ. 13. 14, 7.

κατάστεγος, **ον**, (στέγη), ἐστεγασμένος καλῶς, ἐντελῶς κεκαλυμμένος, ἀντίθ. **ὕπαιθρος**, αὐλαὶ κατάστεγοι Ἡρόδ. 2. 148· ἐν τῷ κατ. δρόμῳ Πλάτ. Εὐθύδ. 273A· κ. νεοττιαὶ ἀλκυόνος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 14, 3· ὀδοὶ κατάστεγοι Ἀθήν. 519C· σύριγγες κατ. Πολύβ. 9. 41, 9· ἐν ὑπαίθρῳ χωρίῳ ἢ καταστέγῳ Γαλ. 6, σ. 84· τὰς μὲν ἐν ὑπαίθρῳ γίγνεσθαι, τὰς δὲ ἐν καταστέγῳ, τὰς δὲ ἐν ὑποσυμμιγεῖ σκιᾷ ὁ αὐτ. 6: 137 καὶ 94. 12· ἑκάστη πλευρὰ κ. ὑπὸ χορῷ κιόνων Ἀχιλλ. Τάτ. Λευκ. 1. 15.

καταστείβω, καταπατῶ, πατῶν κατατρίβω, καταθλίβω, τὰν ὑάκινθον ποσσὶν Σαπφὼ 92 Bgk. **II.** πατῶ, κατέστειψας πέδον Σοφ. Ο. Κ. 467, πρβλ. **καταστέφω**.

καταστείζομαι, = **ἀστείζομαι**, Μακαρ. Μαγν. σ. 94, Ε. Blond.

καταστείχω: μέλλ. **-ξω**, = **κατέρχομαι**, εἰς ἄστυ κατέστιχον Ἀνθ. Π. 9. 298· τινός, καταστείχοντι κελεύθου, ἐξ ὁδοῦ, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 4. 230, καὶ ἐν Ἐπιγρ. CIA. III, 44. 12.

καταστέλλω: μέλλ. **-στελῶ** — διευθετῶ, βάλλω εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, συγυρίζω, πλόκαμον τὸν ἐέστηκότα κ. Εὐρ. Βάκχ. 933. στολίζω, ἐνδύω, κ. τινὰ τὰ περὶ τὼ σκέλη Ἀριστοφ. Θεσμ. 256, πρβλ. Πλούτ. 2. 69C· μορφῶσαι αὐτὴν καὶ καταστεῖλαι νυμφικῶς· «καταστέλλει· περικαλύπτει» Ἡσύχ. **II.** καταβιβάζω, χαμηλώνω, τὰς ῥάβδους Διον. Ἁλ. 8. 44· κ. τὰ βράγχια, κλείω, Πλούτ. 2. 979C. **2)** ἐμποδίζω, καταπραΰνω, καταβάλλω, πρβλ. **ἀναστέλλω**, Εὐρ. Ι. Α. 934· κ. τὰ ὑπερσαρκοῦντα Διοσκ. 2. 1· ἡ φιλοσοφία σωφρονίζουσα καὶ τὰ ψυχικὰ πάθη καταστέλλουσα Σέξτ. Ἐμπ. 357· τὸν ὄχλον Πράξ. Ἀποστ. ιθ', 35· ὁ Ἀχιλλεὺς κατεπραΰνετο τῇ κιθάρᾳ δυναμένη καταστέλλειν τὸ πυρῶδες Ἀθήν. 624A· κ. τὴν ἐπιθυμίαν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 19, 5· τοὺς νέους Πλούτ. 2. 207E, πρβλ. 547B· τοὺς ἀναισχυντοῦντας διὰ τῆς ἀνάγκης κατεστάλκεισαν Διοδ. Ἐκλογ. σ. 630, 85· — Παθ., ἅπαντα λήξει καὶ καταστα̃λήσεται Ἀπολλόδ. ἐν Ἀδήλ. 7· ἐπὶ προσώπων, ὁ κατεσταλμένος, ἀνὴρ ἡσύχου χαρακτῆρος, ἀντίθ. τῷ **τολμηρός**, Διόδ. 1. 76, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 4, 10· κατέσταλται πρὸς τὸ κόσμιον Πλουτ. Σύγκρ. Λυκούργ. κ. Νουμᾶ 3, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 4. 29, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 23, 16· τὸ φρόνημα κατέσταλται καὶ μεμείωται Αἰλ. π. Ζ. 4, 27· ἐπὶ τὸ αἰδήμον, ἐπὶ τὸ κατεσταλμένον Ἐπικτ. Διατρ. 4. 12, 4· τὸν ἀπαθῆ, τὸν κατεσταλμένον 4, 4, 10· κατεσταλμένον τὸ βλέμμα 8. 17· κατεσταλμένος καὶ σεμνὸς Ἀρτεμ. 2. 35.

καταστενάζω, μετὰ στεναγμοῦ κλαίω τινά, μετὰ γεν., κ. τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς Βασίλ.— Παθ., αἱ κατεστεναγμέναι χάριτες, αἱ μετὰ πολλῶν στεναγμῶν γενόμεναι, Ἀλκίφρ. 1. 36

καταστενάχεω, μετὰ στεναγμῶν θρηνῶ πενθῶ διά τινα, θύγατρα Ἑλλ. Ἐπιγρ. 205.

καταστενοχωρῶ, πολὺ στενοχωρῶ, λυπῶ τινα, Ζώσιμ.

καταστενόω, **ῶ**, λίαν στενόω, Acta patriarch. ed. Micl et Müll. τ. Ι. σ. 513.

καταστένω, λίαν στενάζω, κλαίω, θρηνῶ τινα, μετ' αἰτ., Σοφ. Ο. Κ. 1440· τὸν θανόντα πατέρα Εὐρ. Τρῳ. 317, Ἡρ. Μαιν. 1141· — ἐν Σοφ. Ἠλ. 874, ἡ γεν., ὧν πάροιθεν εἶχες καὶ κατέστενες κακῶν, κεῖται καθ' ἕλξιν πρὸς τὴν πτῶσιν τοῦ ἡγουμένου· ἐν Εὐρ. Ἀνδρ. 443, τί δῆτά σ' οὐ (ἀντὶ σου) καταστένω; ᾖδη διωρθώθη ἐξ Ἀντιγράφων· ὑπέρ τινος, χάριν τινός, ὑπὲρ τυράννων συμφορᾶς κ. Εὐρ. Ι. Α. 470.

καταστεπτέον, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **καταστέφω**, πρέπει τις νὰ καταστέψῃ, νὰ στεφανώσῃ, Κλήμ. Ἀλ. 214.

καταστερεόω, ἐπιτείνω, ἀντὶ τοῦ **στερεόω**, καταστερεώνω, μεταγενέστ.

κατ-αστερίζω: μέλλ. **-ίσω**, κατατάσσω μεταξὺ τῶν ἄστρων, ἐν οὐρανῷ κ. τινὰ Διόδ. 4. 61· ὁ Κρόνος πάντας κατηστέρισε Πλούτ. 2. 308A· καὶ Παθ., θυγατέρες ἑπτὰ αἱ νῦν κατηστερίσθαι λεγόμεναι Διον. Ἁλ. 1. 61. **II.** κοσμῶ δι' ἀστέρων, τὴν σφαῖραν Πρόκλ.— Παθ., κατηστερισμένον ποτήριον Ἀθήν. 489E.

καταστέρῐσις, **εως**, ἡ, = τῷ ἑπομ., Γλωσσ.

καταστερισμός, ὁ, τὸ κατατάσσειν μεταξὺ τῶν ἀστέρων· — Καταστερισμοί, εἶναι ἡ ἐπιγραφὴ συγγράμματός τινος ἀποδιδομένου εἰς τὸν Ἐρατοσθένη καὶ περιέχοντος τοὺς μύθους τῶν διαφόρων ἀστερισμῶν.

κατ-άστερος, **ον**, κεκοσμημένος δι' ἀστέρων, ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ ταῶ, Ἐκκλ.

κατ-αστερόω, = **καταστερίζω**, Παλαίφ. 5. **II.** Παθ., εἰμὶ πλήρης ἀστέρων ἢ κοσμοῦμαι δι' ἀστέρων, οὐρανὸς κατηστερωμένος καὶ τῇ διαφορᾷ τῶν ἄστρων καλλωπιζόμενος Ἰω. Χρυσ.

καταστεφάνόω, στεφανώνω, Ἀνθ. Π. 12. 189, ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4269. 12, Κλήμ. Ἀλ. 213. — Παθ., κατεστεφανωμένος τοῖς ὀλυμπιακοῖς στεφάνοις Διόδ. 12. 9.

καταστεφάνωσις, **εως**, ἡ, τὸ καταστεφανοῦν, στεφάνωμα, Συλλ. Ἐπιγρ. 2336. 16.

καταστεφής, **ές**, κατεστεμμένος, ἐστεφανωμένος, ὁρῶ τὸν ἄνδρα καταστεφῆ Σοφ. Τρ. 178· ἡμερίδες χλοεροῖσι καταστεφέες πετάλοισι Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 220, κτλ.· ἐπὶ κλάδου ἱκετηρίας, ἐστεμμένος δι' ἐρίου, Εὐρ. Ἱκέτ. 259.

καταστέφω: μέλλ. **-ψω**, κοσμῶ διὰ στεφάνων ἢ δι' ἄλλου τινὸς ὁμοιάζοντος πρὸς στέφανον, ἐν γένει, στεφανώνω, κοσμῶ, ῥόδοις κάρηνα Ἀνακρ. 7. 8· ἰδίως ἐν ταῖς θυσίαις καὶ ἱεροτελεστίαις, ἀμφοτέρους καταστέψας ἱερείου τρόπον Διοδ. Ἐκλογ. 596. 41· τοὺς αἱχμαλώτους καταστέψας ἔθυσε τοῖς θεοῖς ὁ αὐτ. 582, 52· καταστέψαντες βωμὸν (διὰ κλάδων ἐστεμμένων μὲ ἔριον) Εὐρ. Ἡρακλ. 125· οὕτως ἐν Σοφ. Ο. Κ. 467, θοῦ καθαρμὸν τῶν δαιμόνων, ἐφ' ἃς τὸ πρῶτον ἵκου καὶ κατάστεψον πέδον, ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει «καθικέτευσον στέμμα χερσὶν ἔχων, ὡς οἱ ἱκέται», ἀλλὰ ἡγραφῆ κατέστειψας πέδον (τοῦ **καταστείβω**, ἐπάτησας τὸν ἀπάστητον καὶ ἱερὸν τόπον) φαίνεται μᾶλλον πιθανώτερα· κ. νεκρὸν (διὰ σπονδῶν, διὰ τῶν νενομισμένων χοῶν) Εὐρ. Φοίν. 1632· οὕτω, κ. ποτῷ Σώφρων παρ' Ἀθην. 479B· πλόκαμος ὃν κατεστέρεται, ἰδοὺ πλόκαμος, δι' οὗ νὰ στέψῃς [τὸν βωμόν], Εὐρ. Ι. Α.

1478· κ. τινά, ἱκετεύω (διότι οἱ ἱκετεύοντες στέμμα χερσὶν εἶχον ἢ κλάδον ἐλαίας ἐρίῳ ἀνεστεμμένον ἔφερον), ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 224, πρβλ. Ἀνδρ. 894, Ι. Α. 1216.— Παθ., κατεστέφθαι Αἰσχίν. 77. 13· δάφνῃ κατεστεμμένος τὰς κόμας Διον. Ἁλ. 2. 34· κλάδος ἐρίῳ κατεστεμμένος Πλουτ. Θησ. 18.

κατάστεψις, εως, τὸ νὰ καταστέφῃ τις, νὰ στεφανώνῃ, Θέων σ. 15, 18, ἔκδ. Hiller.

καταστηλίτευω, ἐπιφέρω ἀτιμίαν ἢ δυσφημίαν εἴς τινα, ἀναγράφω ἐπὶ στήλης ἢ ἐπὶ ἄλλου ὑψηλοῦ καὶ δημοσίου μέρους τὸ ὄνομά τινος, τὸν στιγματίζω, τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων γεγραμμένα ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀνάγνωθι, ὅπου κατεστηλίτευται ὑμῶν τὰ ὀνόματα Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 4. 2· κατεστηλιτευμένος καὶ ἐστηλοκοπημένος, ὁ στιγματίας, Πολυδ. Η', 73, Εὐμάθ. σ. 445.

καταστηλογρᾰφέω, = **στηλογραφέω,** ἐπὶ στήλης ἀναγράφω τινά, Εὐμάθ. σ. 445.

καταστηλόω, πληρῶ τι στηλῶν, διακρίνω διὰ στηλῶν, ὁδὸς κατεστηλωμένη Πολύβ. 34. 12, 3. **II.** στηρίζω τι διὰ στηλῶν, δένδρα ταῖς ῥίζαις κατεστηλωμένα εἰς τὴν γῆν Ἐκκλ.

κατάστημα, τό, = **κατάστασις,** δηλ. ἡ διάθεσις, τὸ πῶς ἔχει ἢ εὑρίσκεται πρόσωπόν τι ἢ πρᾶγμα· οὕτω λ. χ., ὑγείας κ. Πλούτ. 2. 911Α, κτλ.· ἰδοῦσα αὐτὸν ἐν οἵῳ ἦν καταστήματι Ἀθήν. 219Ε· οὔτε θυμῷ μεταβαλὼν τοῦ συνήθους καταστήματος, ἀλλὰ πράως καὶ κοσμίως ἐκδεχόμενος τὸ τῆς δίκης τέλος, ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου ἢ ὄψις, Πλουτ. Μάρκελλ. 23· τὸ ἱλαρὸν κ. τῆς ψυχῆς, ἡ εὐστάθεια, Βασίλ.· ἐπὶ ἀνθρώπου, τὸ κατὰ φύσιν κ., ἀναφερόμ. ἐκ τοῦ Διοσκ.· τὸ κατὰ μέθην κ., δηλ. ἡ μέθη, Ἀθήν. 98Ε· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ καιροῦ, τὸ θερινὸν κ. Πλούτ. 1157Β· αἰθρίου ὄντος τοῦ κ. Διοσκ. προοίμ. 3C· τὸ κατ. κινούμενον ἐναντίον τοῖς πολεμίοις, ὁ καιρός, ὁ ἄνεμος, Πολύαιν. 5. 12, 3. **2)** πολιτικὴ κατάστασις, πολίτευμα, τὸ Λακωνικὸν κ. Πολύβ. 6. 50, 2, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 4957. 4. **3)** σχῆμα, περιβολή, περιβόλαιον, Ἐκκλ.

καταστηματικός, ή, όν, εὐσταθής, ἀτάραχος, ἐπὶ προσώπων, ἥρεμος, βλέμματι καὶ κινήματι πρᾶος καὶ κ. Πλουτ. Τ. Γράκχ. 2, ἀντίθετ. **ἐκστατικός,** Σχολ. εἰς Πλάτ. Πολιτ. 131· ὡσαύτως μέτριος, ἥσυχος, ἡδονῆ κατ., ἡ ἐπ' ἀναιρέσει ἀλγηδόνων καὶ οἷον ἀοχλησία Ἐπικούρ. ὅρος παρὰ Διογ. Λ. 2. 87., 10, 136· μέλος κατ. τὸ τὴν πρᾳότητα ἐπιφέρον, οἷον τὸ σπονδεῖον Walz Ῥήτ. 5. 458.

κατάστημος, ον, ἔχων πόλλὰς κλωστὰς στήμονος, πολὺ στημόνι, «ἢ πολύστημος» Ἡσύχ.

καταστηρίζω, στηρίζω καλῶς, στερεώνω, Ἑβδομ.· ἀμεταβ., κ. εἰς τόπον, πίπτω εἴς τι μέρος καὶ ἐκεῖ μένω, ἐπὶ νόσων, πρβλ. **κατασκήπτω,** Ἱππ. 518. 53., 519, 48. **II.** Μέσ. καὶ Παθ., ὑποστηρίζομαι, ἀνέχομαι, ἐπί τινι Εὐρ. Ἀποσπ. 385. 9· κατεστηριγμένος, ἀσφαλῶς ἑστηριγμένος, ἀντίθ. **τῷ ἀβέβαιος,** Ἀριστ. περὶ Κόσμ. 4. 25.

καταστῐβάδεύομαι, ἀποθ., κατάκειμαι ἐπὶ στιβάδων, ἐπὶ κλίνης, Βυζ.

καταστῐγής, -ες, = **κατάστικτος,** Φιλοστοργ. Ἐκκλ. Ἱστορ. 3. 11.

κατάστιγμα, τό, σημεῖον, κηλίς, στῖγμα, Σχόλ. εἰς Διον. Π. 443.

καταστίζω, καλύπτω διὰ στιγμῶν ἢ στιγμάτων· — κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ παθ. πρκμ., σημειοῦμαι, στίζομαι, ὡς κατεστιγμένα, κατάστικτα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6, 2, 3· κυανέαις σταγόσι κατέστικται Αἰλ. π. Ζ. 12. 24· τὴν χροιὰν κατέστ. Δίων Κ. 43. 23· χρυσοειδῆ ἱνδάλματα ἐπ' αὐτῶν κατέστ., εἶναι σεσημειωμένα ἐπ' αὐτῶν, Αἰλ. π. Ζ. 10. 13· καὶ ὁ Ἡσύχ. «κατεστιγμένος· πεποικιλμένος»· — μεταφ., στίζομαι, κηλιδοῦμαι, κατεστιγμένον καὶ διεφθορότα, ἔνθα ἀντιτίθενται τῷ ὑγιᾶ τε καὶ ἄτρωτον κακίας, Φιλόστρ. 12· ὑπὸ πάσης κηλῖδος κατεστιγμένος Βασίλ.· «καταστίζων, καταψηφίζων, παρ' ὅσον τὰ ὀνόματα τῶν ἀκτούντων παρέστιζον καὶ ἐζημίουν» Ἡσύχ.

κατάστικτος, ον, κατακεκαλυμμένος διὰ στιγμάτων, ποικίλος, κύων Σοφ. Ἀποσπ. 16· δορὰ Εὐρ. Βάκχ. 697· ὁ κνιπολόγος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 9· ἐπὶ ἱματίου, κατάστικτος φοινικίῳ Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 13· κ. χιτών, ποικίλος, Ἀρρ. Ἰνδ. 5, Πολυδ. Ζ', 55· κ. χιτών, ὁ ἔχων ζῶα ἢ ἄνθη ἐνυφασμένα, ὃν «ζωωτὸν» ἢ «ζωδιωτὸν» λέγει ὁ Φώτιος σ. 143. 20, πρβλ. Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 360· ὁπλίσεις κ. Σχολ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 141· μεταφορ. περὶ τῆς Βορείου Ἀφρικῆς ὁ Στράβ. λέγει, ἐοικυῖα καρδαλῇ· κ. γάρ ἐστιν οἰκήσεσιν περιεχομέναις ἐρήμῳ καὶ ἀνύδρῳ γῇ Στράβων 130.

καταστιλβόομαι, Παθ., γίνομαι στιλπνός, λαμπρός, τὸ λεῖον τοῦ λόγου καὶ κατεστιλβωμένον Γρηγ. Ναζ.

καταστίλβω, καταυγάζω, ἐκπέμπω λαμπρόν, στιλπνόν, ἀκτινοβόλον φῶς, σέλας Ὁμ. Ἴλ. 7. 10. **II.** ἀμετβ., ἀκτινοβολῶ λαμπρῶς, Ἀνθ. Π. 12. 254.

καταστοιχειόομαι, εἶμαι στοιχειώδης, τύπος κατεστοιχειωμένος, στοιχειῶδες διάγραμμα, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 35.

καταστοιχίζω τινά, διδάσκω τὰ στοιχεῖα, τὰ πρῶτα μαθήματα, τὰς ἀρχάς, Χρύσιπ. παρὰ Πλουτ. 2. 1036Α.

καταστολεύς, ὁ, καταστέλλων, Μ. Φιλῆς τ. Β', σ. 361 ἔκ. Mill.

καταστολή, ἡ, (καταστέλλω), τὸ καταστέλλειν, ῥίπτειν πρὸς τὰ κάτω ἢ ἐμποδίζειν καὶ καταπαύειν, κατάπαυσις. Διὸ ἀντιτίθενται καταστολὴ καὶ ταραχὴ Διόδ. 15. 94· κ. τῶν παθῶν Κλήμ. Ἀλ. 137. **2)** Τὸ καταβιβάζειν, ἀφίνειν (οἷον τὸ ἔνδυμα) πρὸς τὰ κάτω, κ. τῆς περιβολῆς Πλουτ. Περικλ. 5, ὅπερ ἐνομίζετο ὡς σεμνότης καὶ εὐσχημοσύνη. Διὸ διακρίνεται ἡ **καταστολὴ τῆς περιστολῆς,** Ἱππ. π. Εὐσχημ. 23. 34., 24. 13 καὶ 42. **3)** αὐτὴ ἡ περιβολὴ ἢ ἡ ἐνδυμασία· Ἡσύχ. καταστολὴ = περιβολὴ καὶ Σουίδ. κ. = στολὴ· ἐν κ. κοσμίῳ Παῦλ. Ἐπιστολ. π. Τιμόθ. α', 2, 9· καὶ μεταφρ., κ. δόξης Ἑβδ. («Ησαΐ. ΞΔ', 3)· οὕτως ἑρμηνευτέον καὶ τὸ σκοτεινὸν χωρίον ἐν Ἐπικτ. διατριβ. 2. 21, 11· ἔρχει μοι καταστολὰς ποιήσας ὡς σοφός, λαβὼν τὸ σχῆμα καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ σοφοῦ. **4)** ἐν γένει ἡ κοσμιότης, σεμνότης, σωφροσύνη, τὸ ἀτάραχον τῆς ψυχῆς, διὸ Ἐπίκτ. Διατρ. 2. 10, 15, συνάπτει αἰδῶ καὶ κατ. καὶ ἡμερότητα, — κατακόσμησις ἤθους καὶ καταστολὴ Κλήμ. Ἀλ. 785· εὐσταθείᾳ ψυχῆς καὶ καταστολῇ σώματος Ἰάμβλιχ. ἐν Βίῳ Πυθ. 28.

καταστολίζω, στολίζω, καθ' ὑπερβολὴν μέχρι τοῦ φορτικοῦ στολίζω, κυρίως καὶ μεταφορ., καταστολιζόμενον καὶ ἀναπλαττόμενον ὡς ἄγαλμα βαρβαρικὸν Πλούτ. 2. 65D· κ. εἰς τὸ θαυμαζόμενον σχῆμα Εὐνάπ.

καταστόλιον, τό, ἡ καταστολή, δηλ. παῦσις πορείας, φθάσιμόν που, Κ. Πορφυρ. ἔκδ. Βασιλ. Τάξ. σ. 477, 482, ἔκδ. Β.

καταστομίζω, ἐπιστομίζω, κλείω τινὸς τὸ στόμα καὶ δὲν τὸν ἀφίνω νὰ ὁμιλήσῃ, τοὺς βοῶντας κατεστόμισεν Πλουτ. Ἄρατ. 4.

καταστομίς, -ίδος, ἡ, τὸ πρὸς τὸ στόμα μέρος τοῦ αὐλοῦ ὅπερ ἐνόλμιον καὶ ὑφόλμιον λέγεται, Ἡσύχ.

καταστομόω, ῶ, ὀξύνω τὸ στόμα τινός, τὴν κόψιν, τὸ κάμνω κοπτερόν, στομώνω, καὶ Παθ. **καταστομόομαι,** ἀποκτῶ ὀξεῖαν ἄκραν ἢ αἰχμήν, γίνομαι κοπτερός, Εὐμάθ. σ. 441.

καταστονάχέω, μετὰ στεναγμῶν θρηνῶ, μετ' αἰτιατ., οἰκτρὰ κατεστονάχησαν ἑταῖροι κείμενον Ἀνθ. Π. 7. 574.

κατάστοργος, ον, (στοργή) = φίλιος.

καταστορέννῡμι, (μετοχ., καστορνῦσα, ὡς εἰ ἐκ τοῦ καταστόρνυμι), ἴδε κατωτ.· μέλλ., **-στορέσω:** Παθ. ἀόρ., **κατεστορέσθην,** Ἱππ. 16, 26· πρκμ., **κατεστόρεσται,** Θεμίστ. 194D. **2)** ἐξαπλώνω ἄνωθέν τι, καλύπτω μέ τι, [κάπετον] λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν Ἰλ. Ω. 798. **II.** ἐξαπλώνω ἐπί τινος, κώεα καστορνῦσα θρόνοις ἐνὶ δαιδαλέοισιν Ὀδ. Ρ. 32, πρβλ. Ν. 73. **III.** καταρρίπτω τινὰ νεκρόν, τὸν στρώνω κατὰ γῆς, φονεύω, κατεστόρεσαν αὐτῶν ἑξακοσίους Ἡρόδ. 9. 69, (πρβλ. **καταστρώννυμι.** III)· ἅπαντα στρατὸν ἡδηδὸν κ. Φίλων 733Ε, prosternere humi, Λατ.· καταστ. κύματα, καταπραΰνω τὰ κύματα, κάμνω τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ὁμαλήν, ὡς τὸ Λατ. sternere aequor, θάλασσαν ἀγριαίνουσαν καὶ βρασσομένην γαλήνη κατεστόρεσεν Βασίλ. 333, Ἀνθ. Π. 7. 668· οὕτω μεταφρ., ἐπὶ νοσωδῶν ὑγρῶν τοῦ σώματος, πρὶν ἀποκαθαρθῇ καὶ καταστορεσθῇ καὶ μιχθῇ τοῖσιν ἄλλοισιν Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16· ὀλίγον ἀνωτέρω τῷ καταστορεσθῆναι ἀντιτίθενται τὰ μετέωρα κτλ., οἱ χυμοὶ ἐξογκούμενοι καὶ φλεγμαίνοντες· ὡσαύτως, κ. τὴν ἀνωμαλίαν Πλουτ. Σύγκρ. Λυκούργ. καὶ Νουμ. 2· τὴν φιλοτιμίαν, τὰ πάθη ὁ αὐτ. ἐν Λουκούλλ. 5, Ἠθ. 101C· τὸν θυμὸν Αἰλ. παρὰ Σουίδ.

καταστόρεσις, ἡ κατάστρωσις, κ. τῶν ἀμπέλων Γεωπον. 3. 3, 8.

καταστοχάζομαι, ἀποθετ., πρὸς τὸν σκοπὸν τείνω, κατὰ τοῦ σκοποῦ ἢ στόχου βάλλω, σημαδεύω, ἐπιτυγχάνω, εἰκάζων εὑρίσκω, τι Πολύβ. 12. 13, 4· καταστοχασάμενος πιθανῶς τὴν ἐπίνοιαν τοῦ στρατηγοῦ Διόδ. 19. 5, 39. **2)** ἐπιδιώκω, μετὰ γεν., ὥσπερ ὁ τοξότης πρὸς τὸν σκοπὸν ἀπευθύνει τὸ βέλος, οὕτως ὁ κριτὴς τοῦ δικαίου καταστοχάζεται, οὐ τὰ πρόσωπα λαμβάνων Βασίλ.· τινος Ἀθήν. 391Β, Σουίδ.

καταστοχασμός, ὁ, εἰκασία, ἐπίτευξις, εἰς ὑπόνοιαν καὶ κ. πιθανὸν Διόδ. 1. 37.

καταστοχαστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ εἰκάσῃ Πτολ.

καταστοχαστής, οῦ, ὁ, = ὁ εἰκάζων, εἰκαστής, ὁ τεκμαιρόμενός τι, τοῦ μέλλοντος κ. Σουίδ. ἐν λέξ. **προφητεία.**

καταστοχαστικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ καταστοχάζεσθαι, ἱκανὸς νὰ εἰκάσῃ τι, τινὸς Κλήμ. Ἀλ. 820.

καταστραγγίζω: μέλλ. **-ίσω** ἢ **-ιῶ,** ἀφίνω τι νὰ καταπέσῃ, νὰ στραγγίσῃ ἐντελῶς, Ἑβδ. (Λευ. Ε', 9).

κατ-αστράπτω: μέλλ. **-ψω,** ἐξακοντίζω ἀστραπάς, κατὰ τόπον, ἐναντίον τόπου, Σοφ. Τρ. 437· ἀπολ. καὶ ἀπροσώπ., καταστράπτει, ἀστράπτει, κατήστραψε καὶ ἐβρόντησε καὶ ζόφος καὶ ὄμβρος ἐξεχύθη Πλουτ. Γάλβ. 23. **II.** μεταβ., πλήττω δι' ἀστραπῆς, βαμβῶ, τυφλῶ, τὰς ὄψεις ὁ αὐτ. ἐν Τιμολ. 82· τινὰ καταστράψουσι καὶ καταβροντήσονται Θεμίστ. 337D· τινὰ τῷ κάλλει Ἰλιάδ. 2. 4· — ὅπλοις κ. πεδίον, κάμνω νὰ ἀπα-

στράπτῃ ἐκ τῶν ὅπλων, ὁ αὐτ. 9. 14.—Παθ., καπνιζόμενον ὄρος καὶ καταστραπτόμενον Γρηγ.

καταστρᾰτεύομαι, ἐκστρατεύω ἐναντίον τινός, κινῶ πόλεμον, τινος Κλήμ. Ἀλ. 827· καταστρατεύεσθαι τοῦ θανάτου ὁ αὐτ. 605· καὶ τὸ ἐνεργ. Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ.· καὶ μεταβατ. ἐνεργείας, καταστρατεύειν ἐμπίδας αὐτοῖς, ἀποστέλλειν στράτευμα ἐμπίδων (κωνώπων) ἐναντίον αὐτῶν, Θεοδώρητ. **II.** ἐπιτρέχω, ἐνεργῶ καταδρομὴν ἐν πολέμῳ, τὸν Πόντον Χιων. Ἐπιστ. 2.

καταστρᾰτηγέω, νικῶ διὰ στρατηγήματος ἢ διὰ πολεμικῆς πανουργίας ἢ δόλῳ, τοὺς ὑπεναντίους Πολύβ. 3. 71, 1· καταστρατηγήσας τοὺς βαρβάρους Διόδ. 11, 21· τινὸς Βυζ.· καὶ Παθ., δόλῳ ὁ θάνατος κατεστρατηγήθη Κλήμ. Ἀλ. 5. 984· κατεστρατηγῆσθαι Πλουτ. Τιμ. 11· — μεταφορ., ὑπερβάλλω εἰς εὐφυΐαν, Διον. Ἀλ. 4. 10· τοὺς δικαστάς, περὶ τοῦ ῥήτορος, ὅστις ὁρμητικῶς ἐπέρχεται διὰ τοῦ λόγου εἰς τοὺς δικαστὰς καὶ τούτους οἱονεὶ πολεμίους νικᾷ ἢ ἐξαπατᾷ, ὁ αὐτ. π. Ἰσαί. 3, πρβλ. Σουίδ.

καταστρατηγία, ἡ, νίκη διὰ στρατηγήματος, Τζέτζ. Ἰστ. 9. 70,

καταστρᾰτοπεδεία, ἡ, τὸ στρατοπεδεύειν, ἡ ἐν τῷ στρατοπέδῳ διαμονή, ὁ ἐν τῷ στρατοπέδῳ βίος, Φύλαρχ. παρ' Ἀθην. 539C, πρβλ. Δίλ. Ποικ. Ἰστ. 9. 3.

καταστρᾰτοπεδεύω, στρατοπεδεύω, καταλαμβάνω μέρος τι ὡς στρατόπεδον καὶ ἐκεῖ τοποθετῶ, τοὺς στρατιώτας Ξεν. Κύρ. 7. 2, 8· τοποθετῶ στόλον ἐν ἀσφαλεῖ, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 6. 2, 7· στρατιώτας τινὰς εἰς πόλιν, ὁρίζω καταλυμα δι' αὐτούς, Πολύβ. 1. 30, 15. **II.** ἀμεταβ., καταλύω, εἰς πόλιν, ἐν πόλει, διὰ τῆς πόλεως Πολύβ.· οὕτως ἐν τῷ μέσ., κατεστρατοπεδεύσαντο Ξεν. Ἀν. 3. 4, 18., 4. 5, 1, Ἀρρ. Ἀν. 1. 5, 9, Διόδ. 17, 4.

καταστρεβλόω, λίαν στρεβλόω, κτυπῶ δυνατὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος καὶ στρέφων προσπαθῶ νὰ τὰ ἐκβάλλω ἐκ τῆς φυσικῆς αὐτῶν θέσεως, τοὺς ὑπηρέτας συλλαβὼν κατεστρέβλωσε Πλουτ. Ἀρτοξ. 19· καταστρεβλωθεὶς ὑπὸ τῶν συντυράννων ἐτελεύτησεν ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. 105B.

καταστρεπτικῶς, Ἐπίρρ., = **καταστροφικῶς**, Σχόλ. εἰς Λουκ. Δὶς Κατηγ. 21, τοῦ ἐπιθέτ. **καταστρεπτικός, ή, όν**, ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταστρέφειν.

καταστρέφω: μέλλ. **-ψω**, στρέφω τὸ ἄνω κάτω νὰ πέσῃ κατὰ γῆς, ὅπως ὁ κρημνίζων οἰκίαν, ὁ παλαιστὴς ὁ καταβάλλων τὸν ἀντίπαλόν του, ὁ ἐχθρὸς τὴν πόλιν, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 73· (διὰ τοῦ ἀρότρου) τὴν γῆν ἀροτριῶ, φέρω τὰ ἄνω κάτω καὶ τὰ κάτω ἐπάνω, Λατ., aratro vertere, Ξεν. Οἰκ. 17. 10· κάνθαρον κ., ἀνατρέπω, στρέφω τὸ ἄνω κάτω ὥστε νὰ ἐκρεύσῃ ἅπαν τὸ ὑγρόν, Ἄλεξις ἐν «Κρατ.» 4, πρβλ. Σωτάδ. «Ἐγκλ.» 1. 33· ὁ ναυτίλος ἀναφέρεται κατεστραμμένῳ τῷ ὀστράκῳ (ἵνα ῥᾷον γε ἀνέλθῃ καὶ κενῷ ναυτίλληται, ἐπιπολάσας δὲ μεταστρέφει) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 37, 29. **II.** ἀνατρέπω, φθείρω, κ. τὴν πόλιν Ἀριστοφ. Ἱππ. 275· τὰς εἰκόνας Διογ. Λ. 5. 82· καὶ Παθ., τὰ προάστεια ὑπὸ τοῦ στρατοῦ κατέστραπτο Ἡρῳδιαν. 8. 4, 22 τινὰ Ἀνθ. Π. 11. 163. **2)** Μέσ., στρέφω τινὰ ἐντελῶς πρὸς ἑμαυτὸν καὶ ἑπομένως, ὑποτάσσω εἰς ἐμαυτόν, δουλοῦμαί τινα, τὴν πόλιν κατεστρέψατο Ἡρόδ. 1. 64, 71, 78, 130, κ. ἀλλ., Θουκ. 3. 13· νοσοῦσα δ' εὖ πως τὴν νόσον καταστρέφου, μὴ ἧττῶ τῇ νόσῳ ἀλλὰ γενναίως φέρε καὶ οἱονεὶ ὑπότασσε εἰς σαυτήν, Εὐρ. Ἱππ. 477· τοὺς μὲν κατεστρέψατο ἐς φόρου ἀπαγωγήν, ὑπέταξε καὶ κατέστησε φόρου ὑποτελεῖς, Ἡρόδ. 1. 6· οὕτω μετ' ἀπαρ., Ἰωνίην κατεστρέψατο δασμοφόρον εἶναι ὁ αὐτ. 7. 51· καὶ ἐν τῷ πρκμ., πάντα κατέστραπται καὶ ἔχει Δημ. 41 ἐν τέλ., Ἡρόδ. 1. 117. **3)** καὶ ἐν παθ. σημ. κατ' ἀόρ. καὶ πρκμ. καὶ ὑπερσ., ὑποτάσσομαι, κατεστράφατο, κατεστραμμένοι, ὑποτεταγμένοι ἦσαν, ὁ αὐτ. 1. 141· ἀποστάντες δὲ ὄπισω κατεστράφησαν αὐτόθι 130· ὑπερσ. κατέστραπτο ὑπήκοον Θουκ. 5. 29· μετ' ἀπαρ., ἀκούειν σοῦ κατέστραμμαι, εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ ἀκούω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 956· καὶ ἡ μετοχ. τοῦ πρκμ. παθητικῶς, Ἡρόδ. 1. 68., 6. 6· καὶ τὰ κατεστραμμένα ἔθνη Ξεν. Κύρ. 8. 6, 1. **III.** στρέφω ὀπίσω, ἐπαναφέρω, κατέστρεψε λόγους εἰς φιλανθρωπίαν Αἰσχίν. 33. 18. **6)** ἀμεταβ., ἐπιστρέφω, ἐπανέρχομαι, εἰς ταὐτὸν Ἀριστ. Προβλ. 19. 39, 4, πρβλ. Μηχαν. 25, 4. **IV.** αἴφνης στρέφομαι καὶ φέρω εἰς πέρας, ποῖ καταστρέφεις λόγων τελευτήν; Αἰσχύλ. Πέρσ. 787· οὕτω κατέστρεψεν ἡ τύχη ταῦτα, ὡς.., Δείναρχ. 94. 23· κ. τὴν βίβλον, τοὺς λόγους Πολύβ. 3. 118, 10., 23. 9, 4· ἰδίως, τελειώνω τὸν βίον, ἀποθνήσκω, κ. τὸν βίον Κέβητος Πίνακ. 10, Αἰλ. π. Ζ. 13. 21, Πλουτ. Θησ. 19· ἀλλὰ καὶ ἄνευ τῆς λέξ. **βίος**, Τέλλος κατέστρεψεν ὑπὸ τῶν πολεμίων, ἐφονεύθη, ὁ αὐτ. ἐν Συγκρ. Σόλ. κ. Ποπλικ. 1· αἰτία ταύρου πιὼν κατέστρεψε ὁ αὐτ. ἐν Θεμιστ. 31, καὶ γυναικ. ἀρετ. σ. 253, Ἀρρ. Ἐκλογ. 7. 3, 2· — ἀπολ., ἔρχομαι· εἰς πέρας, τελειώνω, λήγω, Πολύβ. 4. 2, 1, Πλούτ., κλ.· κ. εἴς τι ἢ ἐπί τι, τελειώνω εἴς τι, εἰώθασιν οὐκ εἰς τὸ ζῆν, ἀλλ' εἰς ἀπώλειαν καταστρέφειν Ἀλκίφρων 3. 70, Πλουτ. Φίλοπ. 4· ἡ ἡμέρα κ. εἰς ὥραν δεκάτην, κλίνει πρὸς τὴν δεκάτην ἢ τελειώνει, ὁ αὐτ. ἐν Σύλλ. 29· τοῦ ἐνιαυτοῦ καταστρέφοντος, λήγοντος, ὁ αὐτ. 2. 272· πρβλ. Λατ. sumi fine Τάκ. **V.** ἰσχυρῶς συστρέφω, στρήφω πολύ, αἱ κατεστραμμέναι χορδαὶ Ἀριστ. περὶ Ἀκουστ. 49· μεταφορ., «λέξις κατεστραμμένη, ἡ ἐν περιόδοις ὁμοία ταῖς τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ἀντιστρόφοις· ἀντίθετ. τῇ **εἰρομένῃ**, ἣ οὐδὲν τέλος ἔχει καθ' ἑαυτήν, ἂν μὴ τὸ πρᾶγμα λεγόμενον τελειωθῇ, ἥτις ἐστὶν ἀηδὴς διὰ τὸ ἄπειρον, κατεστραμμένη δὲ ἡ ἐν περιόδοις· λέγω δὲ περίοδον λέξιν ἔχουσαν ἀρχὴν καὶ τελευτὴν αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν καὶ μέγεθος εὐσύνοπτον· ἡδεῖα δὲ ἡ τοιαύτη καὶ εὐμαθής, ὅτι εὐμνημόνευτος» Ἀριστ. Ρητ. 1409. 24a· πρβλ. Δημήτρ. Φαληρ. § 12, καὶ ἐν 20 τὸ συνεστραμμένον καὶ κυκλικὸν εἶδος περιόδου, πρβλ. **συστρέφειν. συστροφή.**

καταστρηνιάω, φέρομαι ἀκολάστως πρός τινα, τινος Α' Ἐπιστ. π. Τιμόθ. ε', 11· ὁ Ἰω. Χρυσ. ἑρμηνεύει θρύπτεσθαι, ἀκκίζεσθαι.

καταστροβέω, -ῶ, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **στροβέω.**

καταστροφεύς, έως, ὁ, ὁ καταστρέφων, ἀνατρέπων, Γλωσσ.

καταστροφή, ἡ, ἀνατροπή, κατάλυσις, θεσμίων Αἰσχύλ. Εὐμ. 490. **2)** ὑποταγή, ὑποδούλωσις, οὐ κ. πολίων, ἀλλ' ἐξ ἐπιδρομῆς ἁρπαγή Ἡρόδ. 1. 6, 92, κτλ.· καταστροφὴν ποιεῖσθαί τινος (πρβλ. καταστρέφομαί τινα) ὁ αὐτ. 6. 27· ἐπὶ Λιβύων καταστροφῇ πέμπεσθαι ὁ αὐτ. 4. 167· ἐπ' ἄλλων καταστροφῇ ἐξιέναι Θουκ. 1. 15. **II.** αἰφνίδιος στροφὴ ἢ τέλος, συμπέρασμα, ἄνευ δὲ λύπης οὐδαμοῦ καταστροφὴ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 442· πέρασιν καὶ κ. βίου, δηλ. θάνατος (πρβλ. **καταστρέφειν**), Σοφ. Ο. Κ. 103, πρβλ. Πολύβ. 5. 54, 4, κτλ.· ὡσαύτως ἄνευ τοῦ **βίου**, ἡ κ. τῶνδε, ὁ θάνατος, Θουκ. 2. 42· τὸ τέλος αὐτῶν τῆς κ., ἡ τελευταία ἔξοδος τοῦ βίου αὐτοῦ, Πολύβ. 6. 8, 6· κ. τῶν γεγονότων ὁ αὐτ. 3. 1, 9· κ. λαμβάνειν ὁ αὐτ. 3. 47, 8· τὴν κ. τῆς βίβλου ποιεῖσθαι εἰς ἢ ἐπὶ τοῦτο, ὁ αὐτ. 1. 13, 5· κ. καὶ συντέλεια τῶν γεγονότων Πολύβ. 3. 1, 9· κ. καὶ ἔξοδος τοῦ ψεύδους ὁ αὐτ. 3. 47, 8· ἐν τῷ δράματι, ἡ στροφὴ τῆς δραματικῆς πλοκῆς, ὅπου ἄρχεται ἡ λύσις, ὁ αὐτ. 3. 48, 8· αὕτη ἡ κ. τοῦ δράματος καὶ τὸ τέλος τῆς τραγῳδίας Λουκ. Ἀλέξ. 60.

καταστροφικῶς, ἐπίρ., κατὰ τὸν τρόπον στροφῆς ἢ συμπεράσματος, ἰδίως κατὰ τὸν τρόπον δραματικῆς καταστροφῆς, τὴν τελευτὴν κ. ποιεῖσθαι εἰς .. Ἀθήν. 453C.

κατάστρωμα, τό, τὸ ἐπεστρωμένον ἐν πλοίῳ, τὸ ἐπάνω πάτωμα, ὅπερ «κατάστρωμα» καὶ νῦν ἔτι καλεῖται, Ἡρόδ. 8. 118· τοὺς ἐκ τοῦ καταστρώματος καταβιβάσας ἐς κοίλην νῆα 8. 119, Θουκ. 1. 49, Ξεν. Ἑλλ. 1. 4, 18, κτλ.· καταστρώματα διὰ πάσης [τῆς νεώς] Θουκ. 1. 14· οἱ ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων, δηλ. οἱ (ἐπιβάται) μαχηταί, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἐρέτας, ὁ αὐτ. 7. 40. **II.** μέρος τοῦ ἀστερισμοῦ, ὅστις Ἀργὼ καλεῖται, Πτολ. **III.** πλίνθινα κ., στέγη ἐκ πλίνθων ἢ κεράμων, Β. Α. 269.

καταστρώννῡμι καὶ -ύω: μέλλ. **-στρώσω**: ἀόρ. παθ. **-εστρώθην.** Στρώνω κάτω, κατὰ γῆς, ἁπλώνω ἄνωθεν, ἐκτείνω, καλύπτω, τοὺς οἴκους ῥόδοις Αἰλ. Ποικ. Ἰστ. 9. 8· κλίνην κ. Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 491, 28· — Παθ., πεδίον νεκρῶν κατεστρώθη, ἐκ νεκρῶν, μὲ ν.., ἡ σύνταξις κατὰ τὸ ἐπληρώθη τινός, Διόδ. 14. 114· κανθήλιον κατεστρωμένον σκορπίων Στράβ. 660. **II.** ὡς τὸ **καταστορέννυμι** III., «στρώνω κάτω», καταβάλλω, ἀποκτείνω, φονεύω, δάμαρτα καὶ παῖδ' ἑνὶ κατέστρωσεν βέλει Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1000, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 3. 3, 64· — Παθ., ὡς δὲ Ἕλλησι κατέστρωντο οἱ βάρβαροι Ἡρόδ. 9, 76, πρβλ. 8, 53.

κατάστρωσις, εως, ἡ, ἡ στρῶσις ταπήτων, Ἀχμὲτ Ὀνειρ. 223· τρικλίνου πᾶσαν κ. = διακόσμησιν Ἀριστέας σ. 132· καὶ μεταφορ., ἐν τοῖς στρωματεῦσι τῆς θείας γραφῆς κ. πεποίηται (Κλήμ. Ἀλ.), δηλ. χωρία ἐκ τῆς θείας γραφ. παρενείρει ἡ ἑρμηνεύει, Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἰστ. 6. 13.

καταστρωτέον, ῥημ. ἐπίθετ., πρέπει τις νὰ καταστρώσῃ, ἔδαφος πλίνθοις Γεωπ. 6. 2. 10.

καταστρωτῆρες, οἱ, λέξις τῆς οἰκοδομικῆς, Ἐπιγρ. Λεδαδείας Ἀθην. τ. Δ', σ. 372—3.

καταστρωτής, οῦ, ὁ, ὁ καταστρωννύων.

καταστύγεω: ἀόρ. **κατέστυγον** — κατατρομάζω, φρίκην αἰσθάνομαι, φρικιάζω, κατέστυγε μῦθον ἀκούσας Ἰλ. Ρ. 694· «κατεστύγνασεν Ἡσύχ.· μετ. αἰτ., τρομάζω πρός τι, φρίττω, βδελύσσομαι, κατά δ' ἔστυγον αὐτὴν Ὀδ. Κ. 113· «ἰστέον δ' ὅτι πάλαι μὲν φρίκην ῥιγεδανὴν ἐδήλου τὸ στυγεῖν, οἱ δὲ ὕστερον ἀντὶ τοῦ μισεῖν αὐτὸ λαμβάνουσι διὰ τὸ ἐπακολουθοῦν μῖσος τοῖς στυγουμένοις» Εὐσταθ. Ἰλ. Α. 186 — παρὰ Βυζ. **ὡσαύτως** εἰς ἀόρ. **κατεστύγησα. II.** ὁ ἀόρ. α' εἶνε καὶ μεταβ. καὶ ἀμεταβ., **κατέστυξα**, ἐφόβησα τινὰ καὶ ἐφοβήθην, Μέγ. Ἐτυμ. 731. 26· οὕτω μετοχ. παθ. πρκμ. **κατεστυγημένος**, μεμισημένος, Φώτ., Σουίδ.

καταστῠγνάζω: πρκμ. **-στύγνᾰκα**, ἔχω ὄψιν τεθλιμμένην, εἶμαι λυπημένος, κατηφής, ἐν ᾧ κατεστύγναζε δυσφορῶν Σχολ. Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 8, Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 1317, κτλ.· εὐνωρρυωμένη ἐν Σοφ. Τρ. 869, ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει κατεστυγνακυῖα· — Παθ., Σχολ. Εὐρ. Μήδ. 1009· εἰστήκει κατεστυγνασμένη· — μετὰ γεν., καταφέρομαι παραπονούμενος κατά τινος, τοῦ βασιλέως πολλὰ κατεστύγναζον Ἄννα Κομν. 492B.

κατάστυγνος, ον, εἶμαι λίαν λυπημένος, τεθλιμμένος, κατηφής, Ἀθήν. 585D.

καταστυγνόω, κάτυγνον ἢ τεθλιμμένον ποιῶ τινα, κατα-

θλίβω τινά, Ἡσύχ. «ἔστυγμαι· κατεστύγνωμαι»· τὸ ἐνεργητ. καὶ ἀμετάβ. τὸ ὄμμα κατεστυγνωκὸς ἔχετε Σχόλ. εἰς Εὐριπ. Ὀρ. 1317· διάφ. γραφ. κατεστυγνακός.

καταστύφελος [ῠ], **ον**, λίαν τραχὺς ἢ ἀπότομος πέτρη, χῶρος Ὑμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 125, Ἡσ. Θ. 806· «κατάξηρος» καθ' Ἡσύχ.

κατάστυφλος, ον, = τῷ προηγ., Ἡσύχ. «τὰς ἀνεργάστους καὶ σκληρὰς χώρας στυφλὰς καλοῦμεν».

καταστύφω [ῡ], κάμνω τι στυφὸν ἢ ὄξινον, αὐστηρὸς καὶ κατεστυμμένος Walz Ρήτ. 9. 248· τὸ κατεστυμμένον, αὐστηρότης, τὸ στυφόν· τοῦ Κάτωνος τὸ αὐστηρόν καὶ κατεστυμμένον ὁρῶντες Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 46· καταπυκνῶ, διὸ ὁ Ἡσύχ. «κατέστυγεν, ἐσάρκωσεν».

καταστωμύλλομαι, ἀποθ., πολὺ φλυαρῶ, πολλὰ λέγω, οἷα κατεστωμύλατο οὐκ ἄκαιρα (Δινδ. κάστωμύλατο) Ἀριστοφ. Θεσμ. 461· μετοχ. πρκμ., ἄνθρωπος κατεστωμυλμένος, φλύαρος, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 1160· φλήναφος καὶ κ. Νουμήν. παρ' Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 730Α·— Ὁ Φρύν. ἑρμηνεύει ὁ πολλῇ τῇ στωμυλίᾳ χρώμενος, Ἀνέκδ. Βεκ. 45, 25. **II.** ἐπὶ παθ. σημασ., τὰ καταστωμυλμένα, τὰ πολλάκις φλυάρως ἐπαναληφθέντα, Ἐτυμ. Μέγ. 524. 31, ἑρμηνεύων τὴν λέξ. κόβαλα.

κατασύβωτέω, τρέφων παχύνω ὡς χοῖρον, τὴν ψυχὴν ταῖς τοῦ σώματος ἡδοναῖς κ. Πλουτ. 2. 1096C.

κατασῦλάω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **συλάω**, ἁρπάζω, κατασυλᾷ μου τὸν θηραυρὸν Εὐμάθ. σ. 153.— Παθ., κλέπτομαι, μοῦ κλέπτουσί τι, κατεσυλήθησαν τὴν κτῆσιν Θεόδ. Μετοχ.

κατασυλλογίζομαι, ἀποθετ., κάμνω κακῶς τὸν συλλογισμόν, κακῶς καὶ πλημμελῶς συλλογίζομαι, πρὸς δὲ τὸ μὴ κατασυλλογίζεσθαι παρατηρητέον Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 2. 16, 1.

κατασυνηγορέω, ῶ, Σχολ. εἰς Ἰλ. Φ. 79.

κατασυνίσταμαι: ἀόρ. 6'. **-έστην**, σύστασιν ἢ συνωμοσίαν ποιοῦμαι μετά τινος, συνωμοτῶ ἐναντίον τινός, πάντες οἱ κατασυστάντες Εὐσ. Εὐαγγ. Ἀποδ. 403Β.

κατασῠρίζω, ἢ **-ίττω**, συρίζω κατά τινος, ἢ καταδιώκω τινὰ διὰ τῶν συριγμῶν, τινος Θεοφ. Σιμ. Ἱστορ. 163Β· τὸ κατασυρίζας ἐν Ἀριστοφ. Ἱππόνατ. 690 διωρθώθη εἰς τὸ κἄτα συρίξας.

κατασύρω [ῡ], σύρω πρὸς τὰ κάτω, ἀείποτε μετ' ἐννοίας βίας, ἐρημώνω, καταστρέφω, διαρπάζω, Λατ. diripere, τὰς πόλεις ὅσας πρότερον οὐ κατέσυραν Ἡρόδ. 6. 33· κατὰ μὲν ἔσυραν Φάληρον κατὰ δὲ .. πολλοὺς δήμους ὁ αὐτ. 5. 81· κατέτρεχον καὶ κατέσυρον τὰς χώρας Πολύβ. 1. 56, 3· κ. λείαν πρὸς τὰς ναῦς Πολυδ. Α', 125. **2)** σύρω πρός, τινὰ πρὸς τὸν κριτὴν Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιϐ', 58, πρβλ. Φαλάρ. Ἐπιστ. 12.— Μέσ., ὁρμῶ, φέρομαι πρὸς τὰ κάτω, ἰδίως ἐπὶ ποταμῶν, κατασύρεται ὕδατα Ρήνου Διον. Π. 296·— ὡσαύτως περὶ λίθου καταφερομένου λέγεται, κατασύρεσθαι, ἀντίθετ. ἀνωθεῖσθαι, Γρηγ. Ναζ. **II.** σύρω πρὸς τὰ κάτω, καθέλκω, ῥίπτω εἰς τὴν θάλασσαν, σπουδῇ κατεσύραμεν τὸ νεωλκηθὲν σκαφίδιον Ἀλκίφρων 1. 1· ὡσαύτως, τὸ δίκτυον, τοὺς φελλοὺς κ. ὑφάλους αὐτόθι· ποταμοὶ κατασύροντες τῶν γεωργῶν τοὺς πόνους Λιβάν. 4. 174, 20· καὶ ὁ Ἡσύχ. «κατασῦραι· ἑλκύσαι σαγήνην».

κατασυστάδην, ἐπίρρ., **συστάδην**, Βυζ.

κατασφᾰγή, ἡ, σφαγή, φόνος, ἀναίρεσιν καὶ κατασφαγὴν τῶν ἀνθρώπων Ἐκκλ.

κατασφαγιάζω, ἐπιτεταμ. τοῦ **σφαγιάζω**, σφάζω, Ἅλωσις Κ)πόλεως ὑπὸ Λατ. σ. 460Ε.

κατασφάζω, βραδύτερον **-σφάττω**: μέλλ. **-ξω**·— σφάζων, ῥίπτω κάτω, τὸν ἀφίνω κατὰ γῆς, φονεύω, Ἡρόδ. 6. 23· ἔπεἰ δὲ σφεας εἶλε, κατέσφαξε 8. 127· συχν. ἐν τῷ παθ. ἀορ., **κατεσφάγην** [ᾰ]·—πρὸς χειρῶν μητροκτόνων κατασφαγείσης Αἰσχύλ. Εὐμ. 102· μητρὸς ἐκ χεροῖν κατασφαγεὶς Εὐρ. Βάκχ. 856, Σοφ. Ο. Τ. 730, Ξεν. Ἀν. 4. 1, 17, κτλ.

κατασφακτικός, ὁ, ὁ ἔχων ῥοπὴν πρὸς τὸ κατασφάζειν, φονικός, αἱμοχαρής.

κατ-ασφᾰλίζω, ἐξασφαλίζω, ἐντελῶς ἀσφαλίζω, καθιστῶ τι ἀσφαλές, Ἑβδ. (Γ' Μακ. Δ', 9), Ἐκκλ.— Παθ., δεῖ τὸν νοῦν κατησφαλίσθαι εἰς .., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 32· τείχει κατησφαλισμένων Μένανδρ.· — καὶ μέσ., τὰς ἁτραποὺς κατασφαλίσασθαι Θεοφυλάκτ. Σιμ. Ἱστ. 159, 11Β· παῖδας κατησφαλίζετο ὁ αὐτ. 210. 18.

κατ-ασφαλτόω, -ῶ, ἐντελῶς καλύπτω μὲ ἄσφαλτον, πεπισσωμένα καὶ κατησφαλτωμένα Βυζ,

κατασφενδονάω, κτυπῶ, καταβάλλω διὰ σφενδόνης, τινὰ Κύριλ.

κατασφηκόω, καρφώνω, προσηλώνω στερεῶς, στερεώνω, κατεσφηκωμένον, περιεχόμενον, Τρυφιόδωρ. 88· — «κατεσφήκωνται· καθήλωνται» Ἡσύχ.

κατασφηνόομαι, Παθ., σφηνόομαι ἢ προσδένομαι σφιγκτά, ἱμάτια συνδεδεμένα καὶ κατεσφηνωμένα ἰσχυρῶς Ἱππ. 243. 39.

κατασφίγγω: μέλλ. **-ξω**, σφίγγω στενῶς, τὰ ἡρμοσμένα κατασφίγγει καὶ πήγνυσι Πλουτ. 2. 983D· ποδήρης χιτὼν .. χειρίδας περὶ τοῖς βραχίοσι κατεσφιγμένος, δηλ. κατεσφιγμένας ἔχων, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 2.

κατάσφιγκτος, ον, σφιγκτὰ δεδεμένος, στενὸς καὶ κ. Θεόδ. Πρόδρ. σ. 169.

κατάσφιγξις, εως, ἡ, τὸ πολὺ σφίξιμον, Εὐστάθ.

κατασφογγίζω, λίαν σφογγίζω, ἅλωσις Κ)πόλεως ὑπὸ Λατίν. σ. 435, ἐν Buch. rech. sur la princ. de Morée τ. 2. σ. 354.

κατασφρᾱγίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῖῶ**, σφραγίζω ἐντελῶς· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει κατὰ μετοχ. παθ. πρκμ. **κατεσφραγισμένος**, ἐσφραγισμένος καλῶς, ψήφισμα θεῶν ὅρκοις κ. Ἐμπεδ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ. 2. 384· ἐν πτυχαῖς βίβλων κατεσφραγισμένα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 947· εὔσημα καὶ σᾶ καὶ κατεσφραγισμένα Εὐρ. Ἀποσπ. 762, Πλάτ. Ἐρυξ. 400Α· δέλτος κ. Πλουτ. Ἠθ. 434D· ἀλλὰ παθ. παρατ. **κατεσφρηγίζετο**, Τρυφ. 68· ἀόρ. **κατεσφραγίσθη**, «ἀπεκλείσθη» Ἡσύχ.— 2· Μέσ., κ. τὰς θύρας Ἀριστ. π. Θαυμαστ. 123· Ἐπικ. ἀόρ. **-ίσσατο**, Νόνν. Δ. 45. 188.

κατασφραγιστής, οῦ, ὁ, ὁ κατασφραγίζων, Θεόδ. Στουδ. σ. 976, ἔκδ. Mi.

κατασχάζω: μέλλ. **-άσω**, πρβλ. **ἀποσχάζω**, σχίζω ἢ ἀνοίγω κόπτων, συκῆ κατασχασθεῖσα Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 19, 10· τὰ στελέχη ὁ αὐτ. 2. 76· οὕτω **κατασχάω**, ἐπιχαράττω διὰ νυστερίου, ἣν οἰδήσῃ, θαρσέως κατασχᾶν Ἱππ. 545. 16, κτλ. κατασχῶσι Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 7, 6· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 219· ἐν τῇ ἰατρικῇ, κατ. φλέβα ἢ κατ. μόνον, ἀνοίγω φλέβα καὶ ἀφίνω νὰ ῥεύσῃ τὸ αἷμα, φλεβοτομῶ, Μοσχ., Γαλην. οἱ Ἀττικοὶ **κατανύττειν**· — Ἡσύχ. «κατασχάσαι· ἀμυχὰς ποιῆσαι»· ὁμοίως καὶ ὁ Πολυδ. «ἀμύσσειν ὃ οἱ νῦν κατασχάζειν λέγουσι» Δ', 182.

κατάσχασις, -εως, ἡ, τὸ κατασχάζειν, τὸ ἄνοιγμα φλεβός, φλεβοτομία, σὺν πυρίᾳ καὶ καταπλάσμασι καὶ κατασχάσει Μοσχ.

κατασχασμός, ὁ, = τῷ προηγ., Γαλην.· σικύας προσϐάλλειν τῷ ἰνίῳ μετὰ κατασχασμοῦ Ὀρειϐάσ. σ. 142 Matth.· ὡσαύτως **κατάσχασμα**, τό, Διοσκ. Θηρ. προοίμ.

κατασχαστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ χαράξῃ διὰ τοῦ νυστερίου, βαθυτέραις ἀμυχαῖς κ. Διοσκ. Θηρ. 2.

κατασχάω, = **κατασχάζω**, ὃ ἴδε.

κατασχεδιάζω, σχεδιάζω ἢ μηχανῶμαι ἐκ τοῦ προχείρου ἐναντίον, τινος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 8, 9. **II.** λέγω ἐκ τοῦ προχείρου, ἀπερισκέπτως καὶ ἀμελῶς, τι Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 348D· ὁ Σουΐδ. «κατασχεδιάσω· καταφλυαρήσω. ψεύσομαι».

κατασχεθεῖν, ἀπαρ. τοῦ **κατέσχεθον**, ποιητ. ἀόρ. 6' τοῦ **κατέχω** (ἴδε ***σχέθω**)· — κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, κατὰ δ' ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα Ὀδ. Ω. 530· **κάσχεθε** (ἐπ. ἀντὶ τοῦ **κατέσχεθε**) Ἰλ. Λ. 702· χειρὶ παιωνίᾳ κατασχεθὼν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 1067· δρόμον κατασχεθόντες Σοφ. Ἠλ. 754· ὡσαύτως, ὀργάς, θυμὸν, κατασχεθεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1200, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1210. **II.** Θορικόνδε κατέσχεθον, ἐσταμάτησαν πορευόμενοι, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 126.

κατασχεῖν, ἀπαρ. ἀορ. 6' τοῦ **κατέχω**.

κατασχεσία, ἡ, κατάσχεσις, κατοχή, μεταγεν.

κατάσχεσις, εως, ἡ, κράτησις, ἀναχαίτισις, τινὸς Walz Ρήτορ. 1. 616. **II.** κατοχή, κτῆσις, Ἑβδ. (Ζαχ. ια', 14).

κατασχετέος, ᾱ, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν πρέπει τις νὰ κρατήσῃ στερεῶς, βαστακτέος, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 258 ἑρμηνεύων τὴν λέξ. **ἑκτέος**.

κατασχετικός, ή, όν, ἱκανὸς ὅπως κατάσχῃ, κρατήσῃ ὀπίσω, Θεοφύλακτ. Σιμ.

κατασχετλιάζω, εἶμαι λίαν ὠργισμένος ἐναντίον τινός, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 32, 4.

κατάσχετος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κάτοχος**, ὀπίσω κρατημένος, κρυπτός, κατάσχετόν τι καλύπτειν Σοφ. Ἀντ. 1253. **II.** κρατούμενος ἰσχυρῶς, κατεχόμενος, ἔνθους, κ. δαιμονίῳ πνεύματι, δαιμονισμένος, Διον. Ἀλ. 1. 31· ταῖς θεαῖς Φαλάρ. Ἐπιστ. 12, πρβλ. **θεόληπτος**· οἴστρῳ Ἀνθ. Π. 5. 226· λύσσῃ Παυσ. 8. 19. 3· ἐκ Νυμφῶν, πρβλ. **νυμφόληπτος**, ἐκ Θεοῦ ὁ αὐτ. 10. 12, 11· ὑπὸ φόβου Ἐτυμ. Μέγ. 187. 32.

κατασχηματίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῖῶ**, πλάττω μὲ σχῆμά τι, παρασκευάζω μέ τινα μορφὴν ἢ ἐξωτερικόν, ἐνδύω, σφᾶς αὐτοὺς οὕτως Ἰσοκρ. 226Α· κ. ἑαυτὸν σχήματί τινι Πλουτ. Ρωμ. 26, πρβλ. Ἀγαθαρχίδ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλιοθ. 448. 16·— Μέσ. ἢ Παθ., συμμορφοῦμαι, πρὸς τὸ καλὸν Πλουτ. Λυκ. 27· κατεσχηματισμένος, πλαστός, Βασιλ.· ὑπεκρίνετο καὶ κατεσχηματίζετο Θεοφύλακτ. Σιμ. 81. 3Β.

κατ-ασχημονέω, ἀσχημόνως ἢ ἀπρεπῶς φέρομαι, ἐκωμῳδεῖτο ἐπὶ τῷ κατασχημονῆσαι Ἄλεξ. παρὰ Φωτ. 513. 3· φέρομαι ἀπρεπῶς πρός τινα ἢ τι, μετὰ γεν., «κατησχημονηκέναι τοῦ ἀγάλματος, τὸ κατατιλῆσαι» Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 153.

κατασχίζω: μέλλ. **-σχίσω**, σχίζω τι ἐντελῶς, κατακόπτω, κ. τὸν κόρκορον Ἀριστοφ. Σφ. 239, πρβλ. Ἱππ. Μοχλ. 86·— Μέσ., κατεσχίσω .. τὸ ῥάκος Ἀριστοφ. Βατρ. 403· κατασχίζω τὰς πύλας, τὰς θύρας, ἀνοίγω διὰ τῆς βίας, κατακόπτω, σπῶ, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 16, Δημ. 540. 2.

κατάσχισις, εως, ἡ, ἡ πρᾶξις τοῦ κατασχίζειν, κατακόπτειν, ξέσχισμα, Γαλην

κατάσχῐσμα, -ατος, τό, τὸ κατεσχισμένον, τὸ κατασχισθέν.

κατάσχιστος, ον, κατεσχισμένος, διερρηγμένος, Φιλόδ. ἐν Πτ. Ἡρακλ. 1. σ. 50.

κατασχολάζω, διέρχομαι τὸν καιρὸν ἐν ἀργίᾳ, βραδύνω, παραμένω; ἐάν μοι τοῦ χρόνου δοκῇτέ τι κατασχολάζειν Σοφ. Φιλ. 127, Σχολ. «βραδύνειν», ὅτι κἄπως πολὺ παραμένετε· κ. ἐν ἀγρῷ, διαμένει, διατρίβει τὸν καιρόν, Πλουτ. Τιμολ. 36. **II.** κατεσχόλαζε τῆς Γναθαινίου λέγων, ἀντὶ ἐσχόλαζε λέγων κατὰ τῆς Γν., Μάχων παρ' Ἀθην. 581D· ὁ Καραῆς, «κατάχρησιν ἔκαμνε τῆς σχολῆς του, ἡ αἰσχροτέρα δὲ κατάχρησις εἶνε ἡ γλωσσαργία ὥστε = καταγλωσσαργῶ».

κατ-ασχολέομαι, ἀποθ., ἀσχολοῦμαι ἐπιμελῶς εἴς τι, περί τι Περικτυόνη παρὰ Στοβ. 7. 48· ἠθικὸν δὲ τὸ κατησχολημένον περὶ τὸν ἀνθρώπινον βίον, ἡ ἐπιμελὴς σπουδὴ καὶ διατριβή, Πλούτ. 2. 874E.

κατασχόμενος, μετοχ. μέσ. ἀορ. ἐν χρήσει ἐπὶ παθ. σημασ., ἴδε **κατέχω** Γ. ΙΙ.

κατασῴζω, σῴζω, ἀποκαθιστῶ, κατεσῴσαμες Ἡρακλεωτ. Πίνακ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 51, πρβλ. 5775 30.

κατασωρεύω, πολλὰ σωρεύω.

κατ-ασωτεύομαι, ἀποθ., ἀσώτως καὶ ἀκολάστως σπαταλῶ, φθείρω, τὰς οὐσίας κατασωτεύσασθαι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 4. 4, 3· τὰ οἰκεῖα Εὐστάθ.

κατασώχω, τρίβω εἰς τεμάχια μικρά, κ. περὶ λίθον τρηχὺν κυπαρίσσου, τεμάχια ξύλου ἐκ κυπαρίσσου, καὶ τὸ κατασωχόμενον τοῦτο παχὺ ἐὸν καταπλάσσεται πᾶν τὸ σῶμα Ἡρόδ. 4. 75· πρβλ. **ψώχειν = ψῆν.**

καταταγή, ἡ τὸ κατατάσσειν, ἐπὶ τῆς διατάξεως τῶν τόπων ἐν γεωγραφικῷ πίνακι, Πτολεμ. Γεωγρ. 49. 17, ἔκδ. Η.

καταταινιόω, δένω διὰ ταινίας, παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ. **ἐταινίωσε,** κατεταινίωσε τὸ τραῦμα τῇ ζώνῃ.

κατατάκερος, ον, λίαν τακερός, μαλακός, σάρξ κ. Γαλην. 6. 669.

καταταχτέον, ρημ. ἐπίθετ. τοῦ **κατατάσσω,** πρέπει νὰ καταταξῇ τις ἢ νὰ ἐναριθμήσῃ, ἓν τινι Ἀρτεμίδ. 2. 34.

καταταχτικῶς, Ἐπίρρ., ταχτικῶς, Γλωσσ.

κατατάκω [ᾰ], Δωρ. ἀντὶ **κατατήκω.**

καταταλαιπωρέω, -ῶ, λίαν ταλαιπωρῶ, ἐκ τῶν ταλαιπωριῶν βασανίζομαι, καταθλίβομαι, δεσμοῖς ἀφύκτοις καταταλαιπωρήσας Θεοφυλάκτ. Σιμ. Ἱστ. 204. 20· καὶ ἐν τῷ Παθ., κατεταλαιπωρήθη.

κατατάμνω, Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ **κατατέμνω.**

κατατᾰνύω: μέλλ. **-ύσω,** = **κατατείνω,** πολὺ τεντώνω, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Βάκχ. 34 (ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ καττάνῦσαν), Ἱππ. Ἀγμ. 761.

κατάταξις, εως, ἡ, τακτοποίησις, ἡ θέσις ἑκάστου πράγματος εἰς τὸν οἰκεῖον τόπον του, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 53. **2)** χώνευσις, πέψις, τῆς τροφῆς Κλήμ. Ἀλ. 217.

καταταπεινόω, λίαν, ἐντελῶς ταπεινώνω, Ἑβδ.

κατατᾰράσσω, καθ' ὑπερβολὴν ταράσσω, σύγχυσιν ἐπιφέρω, Ἐκκλ.

καταταρτᾰρόω, ἐκσφενδονίζω, κατακρημνίζω εἰς τὸν Τάρταρον, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 210· — Παθ., Ἀπολλόδ. 1. 1, 4, κτλ.· ὁ Ἡσύχ. ἐν λ. «**ἐνέρτερος**· οὕτω λέγονται οἱ Τιτᾶνες διὰ τὸ καταταρταρῶσθαι».

κατάτᾰσις, εως, ἡ, ἔντασις, τὸ πολὺ τέντωμα, κ. τῶν χορδῶν (Ἀντίγραφα κατάστασις) Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 51· ἀντίθετ. **χάλασις** Πτολεμ. **2)** ἰδίως πρὸς τοποθέτησιν τεθρυσμένων ὀστῶν ἢ ἐξηρθρωμένων, = κατάθεσις· — χρὴ τὸν ἰατρὸν τῶν ἐκπτωσίων τε καὶ κατηγμάτων ὡς ἰθυτάτας τὰς κατατάσιας ποιέεσθαι Ἱππ. Ἀγμ. 749· αἱ κατὰ φύσιν καὶ αἱ παρὰ φύσιν κ. ὁ αὐτ. 814· κατατείνειν καὶ κατάτασις ἐπὶ τῆς σημασ. ταύτης συχνὰ παρ' Ὀρειβασ. 166, 167, 173 Mai.· πόνος ὁ ἐκ τῆς ἰσχυρᾶς ἐντάσεως, μηδὲν ἄρθρον κινεῖν ἄνευκατατάσεως τῆς ἐσχάτης Διον. Ἀλ. 7. 68· αἰκίζεται πάσῃ λύμῃ καὶ κατατάσει Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. **3)** ἔκτασις, κατάπιεσις, κατάθλιψις ἐπί τι διάστημα, τὴν κατ. ἐπὶ τὴν γῆν (πλεῖστα τὰ Ἀντίγραφα κατάστασις), ἔντασις, σπουδή, Πλάτ. Τίμ. 58A· **4)** βιαία γύμνασις, ἄσκησις, Λατ. contentio, πῶ. γραφ. ἐν Πλάτ. Νόμ. 796A· μετὰ φιλονεικίας καὶ κατατάσεως διαπονούμενα τὰ σώματα· — ἔντασις ἰσχυρά, προσοχή, κατατάσεις τῆς ψυχῆς Φίλων 2. 599. **II.** τάσις, ὁλκὴ πρὸς τὰ κάτω, Γαλην. 2. 281.

κατατάσσω, Ἀττ. **-ττω:** μέλλ. **-ξω,** θέτω ἢ τάσσω εἰς τὸν οἰκεῖον τόπον, εἰς τάξιν, τακτοποιῶ, παρατάττω, τὴν στρατιὰν Ξεν. Κύρ. 3. 3, 11, πρβλ. Οἰκ. 9. 13, πρβλ. **καταγράφω, κατανέμω**· ταξινομῶ, ὑπάγω εἰς τάξιν, εἰς φυλὴν Αυσ. 137. 19· τινὰ εἰς δικαστὰς Πλούτ. 2. 178F· εἰς τοὺς ἀσεβεῖς Διόδ. 4. 74· δέομαι τοὺς καταχθονίους θεοὺς τὴν ψυχὴν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς κ. IGST, 1660· τινὰ μετά τινος Ἀθήν. 335C· — Παθ., τακτοποιοῦμαι, διευθετοῦμαι, εἰς τοὺς ἱππεύοντας καταταγεὶς Ἡρωδιαν. 6. 8. 2· εἰς τοὺς ἀσεβεῖς καταταγθεὶς Διόδ. 4. 74· καὶ ἐπὶ ἐπιδέσμου, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 828. **2)** διορίζω, ὁρίζω τινά, ἐπί τι, νὰ πράξῃ τι, Δημ. 733. 17· κ. τινὰ εἰς τάξιν ἡντινοῦν Πλάτ. Νόμ. 945A· κ. τινὰ εἰς τόπον, ὁρίζω τινὰ νὰ ὑπάγῃ εἴς τινα τόπον, Πολύβ. 3. 33, 12. **II.** γράφω κατὰ σειράν, καταγράφω, ὁ αὐτ. 2. 47, 11· κ. τι εἰς τὴν ἀπόκρισιν ὁ αὐτ. 26. 3, 7· ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν 3. 21, 4· γραφὴ κατατεταγμένη ἐν χαλκώματι 3. 33, 18· πολλὰ τῷ συγγραφεῖ τοιαῦτα παρ' ὅλην τὴν πραγματείαν κατατέτακται, καταγέγραπται ὑπ' αὐτοῦ, 2. 63, 6· αὐταῖς λέξεσι κατατετάχαμεν 8. 11, 5· τὰς ἱστορίας ἐν αἷς κατετετάχει τὰς πράξεις Δίωνος Διογ. Λαέρ. 4.5.

II. κατατάξασθαί τινι ὑπὲρ τοῦ ὀφλήματος, συνεννοοῦμαι μετά τινος διά τι πρᾶγμα, ἀπόδειξιν καὶ βεβαιότητα παρέχω εἰς τὸν δανειστὴν διὰ τὴν διαφιλονικουμένην ποσότητα, Δημ. 1327. 6.

IV. ἐνεργ., καταπέσσω, χωνεύω, τὰς τροφὰς Κλήμ. Ἀλεξ. 217, Σωραν. σ. 34.

κατατᾰχέω, φθάνω κατὰ τάχος, ὑπερβαίνω τινὰ εἰς τὴν ταχύτητα, ὑπερβαίνω, προλαμβάνω, ἔσπευδον πεπεισμένοι καταταχήσειν Πολύβ. 3. 16, 4., 1. 46, 7· σπεύδων καταταχῆσαι τοὺς ὑπεναντίους 3. 49, 4· τινὰ ἐν τῇ παρασκευῇ ὁ αὐτ. 8. 5, 2· κ. τινα, καὶ μετὰ μετοχ., προλαμβάνω πράττων (ὡς τὸ **φθάνω** μετὰ μετοχ.), κατετάχησεν Ἀννίβας αὐτοὺς ἐξελῶν τὴν πόλιν = ἔφθη ἐξελών, ὁ αὐτ. 3. 16. 5., 4. 68, 5. **2)** ἀποθ., εἶμαι πρῶτος, φθάνω πρῶτος, πρὸς τὴν πύλην ὁ αὐτ. 9. 17, 4, πρβλ. 1. 86, 8· ἔρχομαι ἐγκαίρως, 3. 86, 3., 9. 18, 3· μόνον μετὰ μετοχ., κάμνω ταχέως ἢ ἐγκαίρως, 2. 18. 6· — καὶ ἐν τῷ παθητ., ὑπερβάλλομαι ὑπό τινος, καταταχούμενος ὑπὸ τοῦ καιροῦ Διόδ. 14, 72· ὑπὸ τῆς πολυχειρίας καταταχούμενος 17. 41 καὶ 17. 72.

κατατέγγω: μέλλ. **-ξω,** ἐντελῶς βρέχω, ὑγραίνω, «μουσκεύω», σπόγον Ἱππ. 639. 29.

κατατεθαρρηκότως, Ἐπίρρ. μετοχ. ἐνεργ. πρκμ. τοῦ **καταθαρρέω,** μετὰ θάρρους, πεποιθότως, τολμηρῶς, κ. ὁρμᾶν Πολύβ. 2. 23, 4· κ. καὶ ῥᾳθύμως ἀνατρέφεσθαι 1. 86, 5· ὁ Πλούταρχ. συνάπτει ἀνειμένως καὶ κ.

κατατέθηπα, πρκμ., μὲ σημασ. ἐνεστ., θαυμάζω, εἶμαι ἔκθαμβος πρός τι (μετ' ἀορ. **κατέταφον**), Ἡσύχ., Σουίδ.

κατατεθνεώς, (καὶ παρ' Ὅμ.) **-ηώς,** μετοχ. πρκμ. τοῦ **καταθνήσκω.**

κατατείνω: μέλλ. **-τενῶ:** ἀόρ. **-τεινα:** πρκμ. **-τέτᾰκα.** Τεντώνω πολὺ ἢ πρὸς τὰ κάτω, ἀγκύρας καθεῖναι, κατατεῖναι Πολυδ. Α', 103· ἕλκω ἰσχυρῶς, κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω Ἰλ. Γ. 261, 311· κ. χαλινοὺς Ἡρόδ. 4. 72· (οὕτως ἁπολ., ὁ ἡνίοχος κατατείνας [δηλ. τὰς ἡνίας], προσπαθῶν νὰ ἀνακόψῃ τὴν ὁρμὴν τῶν ἵππων, Πλουτ. Ποπλικ. 13), καὶ μεταφρ., τὸν δῆμον δυσχεραίνοντα κατατείνων καὶ προσβιάζων ἐχειροῦτο. ἔνθα ὁ δῆμος παραβάλλεται πρὸς ἵππον ἀγριαίνοντα, ὁ δὲ Περ. ὡς ἡνίοχος κρατεῖ αὐτὸν δυνατὰ διὰ τῶν ἡνίων, Πλουτ. Περ. 15· κ. τὰ ὅπλα, τεντώνω τὰ καλώδια, Ἡρόδ. 7. 36· τὰ νεῦρα εἰς τὸ ἐξόπισθεν κ. Πλάτ. Τίμ. 84E· οὕτως ἐν τῷ μέσ., Ἱππ. Ἀγμ. 755. **2)** ἐκτείνω ὅπως τοποθετήσω ἐξηρθρωμένον ὀστοῦν, αὐτόθι 762· οὕτω μῦς κατατεταμένος αὐτόθι 757. **3)** ἐκτείνω, τεντώνω, ὅπως βασανίσω, κατατεινόμενος ὑπὸ τῆς βασάνου προσωμολόγησε Δημ. 1172. 14· ὑπὸ τῶν παθῶν κατατείνεσθαι καὶ στρεβλοῦσθαι Δίων Χρυσ. 1. 551, πρβλ. Σουίδ. ἐν λ. **στρεβλούμενος**· κατατείνεσθαι ἐπὶ κολάσεσι Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν λ. ἐπὶ τροχοῦ Βασίλ. — μεταφορ., κατέτεινέ με διηγούμενος Λιβάν. 4. 629· κατατείνεσθαι ὑπὸ ποδάγρας Φύλαρχ. παρ' Ἀθην. 536E, πρβλ. Ἀνθ. Π. 11. 128, κτλ. **4)** τεντώνω ἢ σύρω κατ' εὐθεῖαν, κατέτεινε σχοινοτενέας ὑποδέξας διώρυχας, δηλ. τεντώσας σχοινία ἐσημείωσε τὰς διώρυχας τὰς κατασκευαστέας, Ἡρόδ. 1. 189· δολιχὸν κατατ. τοῦ λόγου, κάμνω μακρὸν λόγον, Πλάτ. Πρωτ. 329A· κατατείνας ἐρῶ, μακρὸν λόγον διεξελεύσομαι, Φώτ.· φεύγουσι κατατείνοντες τὴν κέρκον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9· 44, 7.— Παθ., ἐκτείνομαι κατ' εὐθεῖαν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 3, 11. **5)** κρατῶ σφιγκτὰ ἢ τεντωμένον πρὸς τὰ κάτω, Πλουτ. Λούκουλλ. 24, ἐν τῷ Παθ. **6)** ἐκτείνω ἐπὶ τῆς γῆς, ἐξαπλώνω, κρημνίζω, ὁ ἐλέφας κατ. ἐπὶ τῆς γῆς τοὺς φοίνικας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 30· κ. τινὰς ἐπὶ τοὔδαφος Πλουτ. Ποπλικ. 6, ἔνθα προσθέτει τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἀπέκοψαν· — Παθ., ἐκτείνομαι ἐπί τινα ἔκτασιν, εἰς γῆν Πλάτ. Τίμ. 58E· πρὸς γῆν αὐτόθι 92A· ἐπὶ τῇ γῇ Ἀριστ. π. Ζ. Πορείας 15, 8. **7)** μεταφ., ἐκτείνω, θέτω εἰς ἐνέργειαν, κ. τὴν ῥώμην ὅλην Πολύβ. 22. 17, 7· — Παθ., τεντώνομαι, λόγοι κατατεινόμενοι, λόγοι θερμῆς ἔριδος, Εὐρ. Ἑκ. 132· ὡσαύτως, κ. τῷ προσώπῳ, τεντώνω τοὺς μῦς τοῦ προσώπου μου, ἀγωνίζομαι μὲ ὅλην τὴν δύναμιν, Πλουτ. Ἀντών. 77· πρβλ. κατωτ. ΙΙ. 2. **II.** ἀμεταβ., ἐκτείνω ἢ ἐντείνω ἐμαυτόν· ἐντεῦθεν, **1)** ἐκτείνομαι κατ' εὐθεῖαν πρός .., φθάνω μέχρι .., Λατ. tenedre, ἐκ τῶν Ταυρικῶν οὐρέων ἐς τὴν Μαιῶτιν λίμνην Ἡρόδ. 4. 3, πρβλ. 9. 15· κ. πρὸς ἑσπέρην ἐπὶ ποταμὸν Ἀγγίτην, ἐκτείνεται πρὸς δυσμὰς μέχρι .., ὁ αὐτ. 7. 113, πρβλ. 4, 19, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 7· ἁπολ.,

ἐκτείνομαι, κεῖμαι ἐκτεταμένος· ταύτῃ κ. Ἡρόδ. 8. 31· ἄχρι τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης κατατείνει Φίλων Β. Μ. 1· καὶ Μέσ., αἱ φλέβες κατατείνονται μέχρι τῆς κοιλίας Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 3. **2)** ἀγωνίζομαι ἐναντίον τινός, προσπαθῶ πάσῃ δυνάμει, εἶμαι ὁρμητικός, Εὐρ. Ι. Α. 336, Πλάτ. Τίμ. 63C· ἰσχυρῶς κατ. Ξεν. Ἀν. 2. 5, 30, ἀντίθετ. τῷ **χαλάω**, Πλάτ. Πολ. 329C· κ. ἡ ὀδύνη Ἱππ. Ἀγμ. 778· συχνάκις κατὰ μετοχ. ἀορ. μετὰ σημασ. ἐπιρρ., πάσῃ δυνάμει, μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως, λέγω κατατείνας Πλάτ. Πολ. 358D, πρβλ. 367B· ὁ λέων τρέχει κατατείνας· τὸ δὲ ὁρόμημα συνεχῶς ὥσπερ κυνός ἐστι κατατεταμένον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 4· ὁ αὐτ. ὀλίγον ἀνωτέρω ἀντὶ τοῦ φεύγει κατατείνας εἶπε φεύγει ταχέως· — ᾤχετο κ. Λουκ. Λεξιφ. 3· ὄρνεις κατατείνασαι ἐκπτήσσονται ὁ αὐτ. ἐν Κρον. 35.

κατατειχίζω. διὰ τείχους περιβάλλω, ὁ Σχολ. εἰς Ἰλ. Τ. 99 ἐϋστέφανος Θήβη ἑρμηνεύει «κατατετειχισμένη».

κατατειχογράφέω, ἐσφαλ. γραφ. ἀντὶ **κατατοιχ-**, ὃ ἴδε.

κατατεκμαίρομαι, τεκμαίρομαι, εἰκάζω, Κύριλλ.

κατατέλεα, ἐσφαλ. γραφ. ἀντὶ κατὰ τέλεα, ἴδε τὴν λ. **τέλος**.

κατατελευτάω, τελευτῶ, καταλήγω, εἰς τοὺς νεφροὺς Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 9, 5.

κατατελέω, εἰς τὸ τέλος ἄγω, καταναλίσκω, Ἑβδ., κατ. τὸν φόρον, τελῶ, φέρω, πληρώνω, Ἐπιγραφ. Ἀθηνῶν CIA. II. 258.

κατάτελμα, λάκκος, λίμνη, Βυζ.

κατατεμάχίζω καὶ **-ίζομαι**, εἰς τεμάχια κατακόπτω, κατακομματιάζω, τὰ ἄλλα τοῖς παισὶ κατετεμαχίσατο Βυζ.· καὶ τὸ Παθ., κατατεμαχισθέντος τοῦ ἵππου Νικήτ. Χων. 858. 13.

κατατέμνω: μέλλ. **-τεμῶ**: ἀόρ. **κατέτεμον** καὶ Δωρ. **κατέταμον** Πίνδ. Τέμνω ὅλον τι εἰς μικρὰ κομμάτια, κατακόπτω, κατακομματιάζω, μαχαίρᾳ τάμον κατὰ μέλη Πινδ. Ο. 1. 49· κρέα Ἡρόδ. 4. 26, πρβλ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 1059· κ. ἑαυτὸν Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 55· τὴν κεφαλὴν Αἰσχίν. 84. 21· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κατατεμνομένη δέραν δνυεῖ Εὐρ. Ἡλ. 146· ἐντεῦθεν, φονεύω, κρεουργῶ, ὡς τὸ Λατ. occidere, τὸν λέγοντα κ. Πλάτ. Πολ. 488B· φονέας στυγέων κατ. (περὶ ληστοκτόνου ἡγεμόνος) Ἀνθ. Π. 11. 280·— Παθ., τελαμῶσι κατατετμημένοις, μὲ ἐπιδέσμους κανονικῶς κεκομμένους, Ἡρόδ. 2. 86· σπλάγχνα κατατετμημένα Ἀριστοφ. Ὄρν. 1524· γέρρα Ξεν. Ἀν. 4. 7, 26· — μεταφορ., τὸ καλὸν ἐν τοῖς λόγοις κ. Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 301B· κ. τινά ἀντὶ τοῦ κατονειδίζω Ὑπερείδης κατ' Ἀθηνογένους Ε', 12, Bl.·— κ. χώρην ἐς διώρυχας, κατακόπτω αὐτὴν μὲ τάφρους καὶ διώρυχας, Ἡρόδ. 1. 193, πρβλ. 2. 8· κατετέτμητο ἐξ αὐτῶν (δηλ. τῶν διωρύχων) τάφροι ἐπὶ τὴν χώραν Ξεν. Ἀν. 2. 4, 13. **2)** μετὰ διπλῆς αἰτιατ., κ. τινὰ κατὰ μέλη, τὸν κόπτω εἰς λωρίδας, κομμάτια, Ἀριστοφ. Ἀχ. 301· σῶμα κατατεμὼν κύδους, κατακόψας εἰς κυβικὰ τεμάχια, Ἀλεξις ἐν «Πονηρ.» 3. 4· τὴν βατίδα τεμάχη κατατεμών Ἔφιππος ἐν «Φιλύρᾳ» 1· εἴ τις τὸ σῶμα ὅ τι σμικρότατα κατατέμοι Πλάτ. Πολ. 610B. — Παθ., ἀπολοίμην καὶ διαπρισθείην καὶ κατατμηθείην λέπαδνα, εἴθε νὰ κατακοπῶ εἰς λωρία, κομμάτια, Ἀριστοφ. Ἱππ. 768. **3)** τὴν τῶν πόλεων διαίρεσιν εὗρε καὶ κατέτεμε τὸν Πειραιᾶ, διῄρεσεν αὐτὸν πρὸς οἰκοδόμησιν, ἐρρυμοτόμησεν, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 1· καὶ ἐν τῷ Παθ., ἡ πόλις κατατέτμηται τὰς ὁδοὺς ἰθείας, ἔχει «κομμένους» τοὺς ὁρόμους της εὐθεῖς, Ἡρόδ. 1. 180. **4)** κόπτω κατὰ βάθος, δηλ. ἀνοίγω ἐν τῇ γῇ, κατετέτμητο τάφροι, ἦσαν ἀνεφυγμέναι, Ξεν. Ἀν. 2. 4, 13· κ. τοῦ χωρίου βάθος ἀπὸ τοῦ μετεωροτάτου τρεῖς πόδας Ἐπιγρ. Dittenb. 537. 7· τὰ κατατετμημένα, τόποι ἔνθα ἐγένετο ἤδη μεταλλευτικὴ ἐργασία, ἀντίθ. πρὸς τὰ ἄτμητα, Ξεν. Πόροι 4. 27· πρβλ. **καινοτομέω**. **5)** κόπτων ἐλαττώνω, περικόπτω, τὸ δέρμα ὁμαλῶς Ἱππ. Ἀγμ. 759.

κατατέρπω, μεγάλως τέρπω, εὐχαριστῶ, Γρηγ. Ναζ.· ἐφαίδρυναν καὶ κατέτρεψαν Μεθόδ. 431A· — Μέσ., εὐφραίνομαι καὶ κατάτρπου ἐξ ὅλης καρδίας σου Ἑβδ. (Σοφ. γ', 34).

κατατερσαίνω, ἐντελῶς ξηραίνω, στεγνώνω, Ἀπολλιν. Π. Δ.

κατατετάγμένως, ἐπίρρ. παθ. πρκμ., ἐν τάξει, Διόδ. ἐν Συλλογ Βατ. σ. 18.

κατατετμημένως, ἐπίρρ. παθ. πρκμ., εἰς τμήματα, κομμάτια κατακεκομμένως, (πρβλ. **κατατμήδην**), Θεόδ. Μετοχ.

κατατετραίνω ἢ **κατατιτραίνω** καὶ **κατατετράω**: μέλλ. **κατατρήσω**· — διατρυπῶ, κατατρυπῶ, κατέτρησα τὴν σάρκα Πλούτ. 2. 686C, κατ' ἀόρ. α'.— Παθ. **κατατετρημένος**, πλήρης ὀπῶν, οἷον ὁ σπόγγος, κατατετρημένα σήραγγες Πλάτ. Τίμ. 70C, πρβλ. Στράβ. 702· ὁ πλεύμων πόροις κατατέτρηται Πλούτ. 2. 699A.

κατατεύχω, κάμνω, κατασκευάζω, σορὸν Ἑλλ.-Ἐπιγρ. 460. ‖ I. πριῶ, καθιστῶ, αὐτοὺς θαρσαλέους Κόιντ. Σμ. 7. 676.

κατατέφρόω, κατακαλύπτω ἐντελῶς διὰ τέφρας τὴν Λιπαραίαν πόλιν, περὶ τοῦ ἡφαιστείου, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 15· ἐν τῷ παθ., τὸ κατατεφρωθὲν μέρος ἐκ τῆς σποδοῦ τῆς ἀνενεχθείσης ὑπὸ τοῦ Αἰτναίου πυρὸς Στράβ. 247. **II.** κατατεφρῶ τι, μεταβάλλω εἰς τέφραν, οὕτως εἰπεῖν, Ἰω. Δαμασκ., Ἐκκλ.

κατατεχνάζομαι, ἀποθ., = τῷ ἑπομ., πύργους Βυζ.

κατατεχνέω, τεχνικῶς κατασκευάζω, λόγῳ κατατεχνοῦντες συνύφαναν Φίλων 1. 608.

κατατεχνιτεύω, τεχνικῶς μεταχειρίζομαι, Βυζ.

κατατεχνολογέω, τεχνικῶς πραγματεύομαι, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης, ἐξετάζω, περιγράφω, Γρηγ. Ναζ.

κατάτεχνος, ον, καθ' ὑπερβολὴν τεχνικός, λίαν ἔντεχνος, κίνημα κατατεχνότατον Ἀνθ. Π. 5. 132· λόγος πανηγυρικὸς καὶ κ., τὸ πικρὸν καὶ κ. τῆς ἑαυτοῦ κατασκευῆς Πλουτ. 2. 78B· τὰ κ. ποικίλα μέλη Ἀριστοφ. Ὄρν. 920· ἀλλ' ὁ Σουΐδ. ἐν λ. παρθενεῖα, ἀνεγίνωσκε, κακότεχνα· ἐπίθ. Καλλιμάχου τοῦ γλύπτου, Βιτρούβ. 4. 1, 10· ἀλλὰ πρβλ. **κακιζότεχνος**.

κατατηγανίζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **τηγανίζω**, Ἐκκλ.

κατατήκω, Δωρ. **-τάκω** [ᾰ]: μέλλ. **-ξω**, σῶμά τι στερεὸν ῥευστοποιῶ, τὸ κάμνω ῥευστὸν ὥστε νὰ διαλυθῇ, τήκω, λυώνω ἐντελῶς, καὶ ἐν τῷ παθ., τήκομαι ἢ λυώνομαι, κυρίως καὶ μεταφρ., ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ'.. ἣν Εὖρος κατέτηξεν Ὀδ. Τ. 206· καταταξεῖς ὥπας δάκρυσι Θεοκρ. Ἐπιγρ. 6· ψυχὴν λύπαις Διογ. Λ. 8. 19. **2)** λίτρον κ. τὰς σάρκας Ἡρόδ. 2. 87· ἄερα κ. πῦρ, ἀραιώνει, Πλάτ. Τίμ. 61A. **3)** μεταφορ., κ. τέχνην εἴς τι, χάνω, ἀφανίζω, δαπανῶ τέχνην καὶ εὐφυΐαν εἴς τι, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 51. **II.** Παθ., μετὰ πρκμ. **κατατέτηκα**, τήκομαι, μαραίνομαι, φθείρομαι, ἀφανίζομαι, κατατήκομαι ἦτορ, ἡ καρδία μου φθίνει, τήκεται, μαραίνεται, Ὀδ. Τ. 136· τὰ σπλάγχνα κατατετηκότα ἐξάγειν, σεσηπότα, Ἡρόδ. 2. 87· κατατάκομαι Σοφ. Ἠλ. 187, πρβλ. Ἀντ. 977· ὑπὸ τοῦ.. ἄλγους κατατέτηκα Ἀριστοφ. Πλ. 1034, οἱ λόγοι τῷ γραδίου, πρὸς ἣν ὁ Χρεμύλος ἀπαντᾷ, σύκ, ἀλλὰ κατασέσηπας, παῖζων διὰ τὸ γῆρας ἐκείνης καὶ διότι ἡ τῆξις ἐν τοῖς σώμασιν εἶναι ἀρχὴ σήψεως· ἔρωτι κατατήκεσθαι Ξεν. Συμπ. 8. 3, Εὔβουλος ἐν «Στεφ.» 2, ποιητ. ὡσαύτως, κατατήκεσθαι ἔρωτά τινος, διὰ τὸν ἔρωτα, Θεόκρ. 14. 26· κ. ἐν ψήφοις, ἀφανίζομαι,. ,' Ἀνθ. Π. 10. 41.

κατα-τηξί-τεχνος, ον, ἴδε **κακιζότεχνος**.

κατατίθημι: μέλλ. **-θήσω**, ὁ Ὅμ. συχνάκις μεταχειρίζεται τοὺς ἐπικοὺς τοῦ ἀορίστου τύπους, ἐνεργ., κάτθεμεν, κάτθετε, κάτθεσαν, ἀπαρ. κατθέμεν· μέσ. κατθέμεθα, κατθέσθην, κατθέμενοι·— ὡσαύτως καταθείομεν, ὑποτακτ. ἀορ. ἀντὶ καταθῶμεν, Ὀδ. Φ. 264· καταθείομαι, ὑποτ. μέσ. ἀορ. ἀντὶ καταθῶμαι, Ἰλ. Χ. 111, Ὀδ. Τ. 17· Δωρ. μέλλ. καταθησῶ Θεόκρ.· καθθέμεν Ἐπιγρ. Σελινοῦντος· ἀναγραψάτω καὶ καταθέτω, ἀναγράψαντες καταθέντων, συχνὰ ἐν Ἐπιγρ. Dittenb. Θέτω κάτω, τοποθετῶ, βάλλω κάτω, τόξον ἐδέξατο καὶ κατέθηκε Ὀδ. Φ. 82· σπείσαντες καταθείομεν τόξα 264· ἔτι ἑπομένων διαφόρων ἐμπροθέτων προδιορισμῶν τοῦ τόπου, κ. τι ἐπὶ χθονὸς Ἰλ. Γ. 293· ἐπὶ χθονὶ Ζ. 473· δίχα κ. τὰ εἰς ἑνιαυτὸν ἀπολελογισμένα Ξεν. Οἰκ. 9. 8· κατατιθέναι πάλιν, ὅθεν ἂν λαμβάνῃ 9, 10· καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκεν ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας Ἰλ. Δ. 112· Ἀρήϊα τεύχεα κατθέμεν εἴσω Ὀδ. Τ. 4· κατέθηκεν ὅπου.. Ξεν. Κύρ. 1, 4, 10· κ. τινὰ ἐν Λυκίης δήμῳ ἢ εἰς Ἰθάκην, τοποθετῶ τινα εἰς.., Ἰλ. Π. 683, Ὀδ. Π. 230· τινὰ ἐν λεχέεσσιν Ἰλ. Σ. 233· τι ἐς θάλαμον Ὀδ. Ω. 166· ἐς μέγαρον ἐπὶ θρόνου Υ. 96· κλισίην τινὶ παρὰ πυρὶ Τ. 55· τὶ ὑπὸ ζυγὰ Ν. 20· πρόσθεν Ἀχιλλῆος τεύχεα κ. Ἰλ. Τ. 12· ἀντία τινὸς Ἰλ. Γ. 425· ὑπ' αἰθούσῃ κ. Ὀδ. Χ. 449· ἐκ κάπνοῦ, καταβιβάζω, Ὀδ. Π. 288., Τ. 7. **2)** καταθέτω, προβάλλω ὡς βραβεῖον, ἄπυρον κατέθηκε λέβητα Ἰλ. Ψ. 267, 385, ἔνθα προηγεῖται ἔθηκεν ἆθλα·—κ. ἆεθλα Ὀδ. Ω. 91· κατέθηκε καὶ προὔθηκεν, ἀδιαφόρως, Ἡσ. Θ. 539-541· ἀλλὰ κ. ἆεθλον, προτείνω ἀγῶνα, Ὀδ. Τ. 572· εἰς τὴν ἀγορὰν γράμματα κ., θέτω, δημοσιεύω πρὸς γνωστοποίησιν, Πλάτ. Νόμ. 946D· φῶς καὶ κ. τι ἐς μέσον, καταβάλλω, καταθέτω εἰς τὸ μέσον, δηλ. πρὸς κοινὴν χρῆσιν, Εὐρ. Κύκλ. 547, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 602, πρβλ. 855, 871, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 14· ἀλλά, ἐς μέσον Πέρσῃσι κ. τὰ πρήγματα, μεταδίδω εἰς τοὺς Π. τὴν ἐξουσίαν, παρέχω εἰς αὐτοὺς μέρος ἐν τῇ ἐξουσίᾳ (ὅπερ εἰς τὸ πλῆθος φέρειν τὸ κράτος, ἐν κεφ. 81, εἶπεν) Ἡρόδ. 3. 80, πρβλ. 7. 164· ῥῶτε, τὸ αὐτῶν ἔργον ἅπασι κοινὸν κ. Πλάτ. Πολ. 369E· ὡσαύτως, κ. εἰς τὸ μέσον ἢ εἰς τὸ κοινόν, προτείνω εἴς τινα κοινὴν συζήτησιν, ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 14B, Κρατ. 384C. **3)** καταβάλλω ὡς πληρωμήν, πληρώνω, Ἡρόδ. 9. 120, Ἀριστοφ. Βάτρ. 176, Νεφ. 246, Θουκ. 1. 27, ἔνθα κατατιθέναι καὶ καταβάλλειν τὸ ἀργύριον, ἀδιακρίτως λαμβάνονται, Πλάτ. κτλ.· τὰ τέλη Ἀντιφῶν 138. 27· τὸ μετοίκιον Δυσ. 187. 29· τὸ ὄφλημα Δημ. 546. 28, πρβλ. 563. 28· ἔσον (πρόστιμον) καταθεὶς παύσεται τῆς ὕβρεως 564. 2· τὰ λύτρα κ. 1250. 18· τὰς συμβολὰς Ἀντιφ. Ἁλ. 1. 8· ἴδε ἐν λέξ. **ἐπωβολία**· — λογαριάζω, σημειώνω ὡς πληρωμένον (ἐν λογαριασμοῖς), Ξεν. Οἰκ. 9. 8· τί .. τουτοινὶ καταθῶ σοι..; τί νὰ σοῦ πληρώσω δι' αὐτά; Ἀριστοφ. Εἰρ. 1214, πρβλ. 1207·— καθόλου, πληρώνω, ἐκτελῶ ὅ,τι ἔχω ὑποσχεθῆ, χάριν τῷ νικῶντι κ. Πινδ. Ν. 7. 112· ἃ δ' ὑπέσχεο ποῖ καταθήσεις; Σοφ. Ο. Κ. 227· ἐνίοτε καὶ τὸ Μέσ. ἐπὶ τῆς τριαύτης σημασ., οὐ παθητ. τὸ **κεῖσθαι**, ὅ τι ἂν ὑπὲρ τῆς τιμῆς κατάθῃ παρ' ἐμοὶ πολλαπλάσιον κείσε-

ται Συν. Ἐπιστ. 52· κατατίθημι τούτου, ὑπὲρ τούτου, ἕνεκα τούτου, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 37. **4)** βάλλω κατὰ μέρος, θησαυρίζω, θησαυρὸν Θέογν. 409· παρακαταθήκην ἐς .. , Ἡρόδ. 5. 92, 7· ἀλλὰ συνηθέστερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἴδε κατωτ. II. 4· ἐν ἐπιγρ. ἀντὶ τοῦ **ὑποτιθέναι** = **ὑποθηκεύειν** (oppignerare) Ἐπιγρ. Θήρας περὶ τὰ τέλη τοῦ γ' αἰῶν. π. Χ., μηδὲν μήτε καθέμεν μήτε διαλλάξασθαι, μήτε ἐξαλλοτριῶσαι, καὶ ἐν τοῖς Νόμ. τῆς Γόρτυν. Blass· κ. ἐνέχυρα Ἐπιγρ. Dittenb. 229. 18 = ὑποθήκας διδόναι. **5)** κ. τινά ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, φυλακίζω, Νόμ. παρὰ Δημ. 720. 22, πρβλ. Δίωνα Κ. 58. 1. **6)** κ. εὐεργεσίας εἴς τινα, κάμνω εὐεργεσίας πρός τινα, Ἡρῳδιαν. 3. 6· οὕτω, κ. σπουδήν τινι ὁ αὐτ. 1. 4· καὶ τὸ Παθ., εὐεργεσίας κατατεθεῖσας εἰς ἐκεῖνον 6. 9, 2 καὶ 3. 6, 6. **7)** εὐθύτομον ὁδὸν κατέθηκεν, «ἐποίησεν, ἀπειργάσατο» Σχολ., Πίνδ. Π. 5. 120. **II.** Μέσ., καταθέτω, βάλλω κατὰ μέρος, δι' ἑμαυτὸν, Λατ. deponere, ἰδίως **ἐπὶ** ὅπλων, τεύχεα .. τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ Ἰλ. Γ. 114, πρβλ. Ὀδ. Χ. 141· ὅπλα καταθέσθαι ἐν εἰρήνῃ Ἡρῳδιαν. 8. 3, 4· (ἐντεῦθεν κωμικῶς, θυμὸν κατάθου παρὰ τὴν ὀργὴν ὥσπερ ὁπλίτης Ἀριστοφ. Ὄρν. 401)· χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμοὺς Ὀδ. Ρ. 86, 179· ζώνην καταθηκαμένα, ἐπὶ παρθένου, Πίνδ. Ο. 6. 66· θοίμάτιον, κτλ., Ἀριστοφ. Πλ. 926, κτλ.· καταθέτω ἀξίωμα ἢ ἐξουσίαν, καταθέσθαι τὴν μοναρχίαν, Πλουτ. Φάβ. 9· ὅπερ καὶ ἀποτίθεσθαι τὴν ἀρχὴν λέγεται, Διογ. Λ. 1. 97· ἀφίστασθαι τῆς ἀρχῆς καὶ ἀπείπασθαι τὴν ἀρχὴν 9. **β)** μεταφρ., θέτω τέρμα εἴς τι, τελειόνω, τακτοποιῶ, καθησυχάζω, τὸν πόλεμον κατατίθεσθαι, ἡ μεταφορὰ ἐκ τοῦ κ. τὰ ὅπλα, ἐπειδὴ καὶ ὁ πόλεμος διὰ τῶν ὅπλων γίνεται, Θουκ. 1. 121, Λυσ. 914 Reisk., Δημ. 425. 26· καὶ οὕτως ἐν τῷ παθ., ξυμφορᾶς μετρίως κατατιθεμένης, μετριαζομένης, διευθετουμένης, οὕτως ὥστε εὐκόλως νὰ ὑποφέρῃ τις αὐτήν, Θουκ. 4. 20. **γ)** βάλλω κατὰ μέρος, ἐξαιρῶ τῆς ζητήσεως, ἐῶ τινα χαίρειν, τοὺς ποιητὰς Πλάτ. Πρωτ. 348Α, πρβλ. Τίμ. 59D· κ. ἐν ἀμελείᾳ, ἀμελῶς μεταχειρίζομαι ἢ ἀμελῶ, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 15. **3)** βάλλω ἔν τινι τόπῳ, ἐπὶ τῶν νεκρῶν, θάπτω (κατάθεσις), Ὀδ. Ω. 190· πρβλ. Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 1091· καμὼν ἀποθνήσκει καὶ κατατίθενται αὐτὸν πρόσθεν τῆς πόλεως ἐν Ἐπιγρ., μὴ κατατιθέντων τὸν νεκρὸν ἐν στροφαῖς (δηλ. δῶν ἢ ἐν γωνίαις, ἀλλὰ συνεχεῖ πορείᾳ εἰς τὸν τάφον κομιζέτωσαν) Dittenberg 438. 147· κ. πηδάλιον ὑπὲρ καπνοῦ Ἡσ. Ἐρ. κ. Ἡμ. 45· τὰς μαχαίρας ἐνθαδὶ Ἀριστοφ. Ἱππ. 489· τὰ στρώματα ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 166· ὠμοισι κατ' ἄμβροτα θήκατο τεύχη, ἐπὶ τῶν ὤμων του ἐνεδύθη, περιεβλήθη, Κόντ. Σμ. 12, 304·— μεταφρ., αἱ μακραὶ ἀμέραι πολλὰ κατέθεντο λύπας ἐγγυτέρω, ἔφερον αὐτὰς πλησιέστερον .. , Σοφ. Ο. Κ. 1216· ἴδε ἐν λέξ. **ἐπιγουνίδιος. 4)** καταθέτω δι' ἑμαυτὸν ἢ τὰ ἑμαυτοῦ θέτω κατὰ μέρος, ἀποθέτω, Λατ. reponere (ἴδε ἀνωτ. I. 4), ἐπὶ δόρπῳ, διὰ δεῖπνον, Ὀδ. Σ. 45· ἔντεα ἐς θάλαμον Τ. 17· βίον Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 599· σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ αὐτόθι 359· καρπούς Ἡρόδ. 1. 202· θησαυροὺς ἐν οἴκῳ Ξεν. Κύρ. 8. 2, 15, πρβλ. 7. 5. 24· μυρίους ἀρετικοὺς οὐκ εἰς τὸ ἴδιον κατεθέμην ἐμοί, ἀλλ' εἰς ὑμᾶς ἐδαπάνων ὁ αὐτ. Ἀν. 1. 3, 3· κ. σῖτον, ἐπισωρεύω, ἀποθηκεύω, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι μεγάλης τιμῆς ἐν τῷ μέλλοντι, Λυσ. 165. 5· μαρσίπους ἱματίων κατατίθεσθαι ἐν πέτρᾳ ἀντρώδει, κρύπτειν πρὸς ἐξασφάλισιν, Ξεν. Ἀνάβ. 4. 3, 11. **β)** μεταφρ., κατατίθεσθαι κλέος, θησαυρίζω δόξαν, Ἡρόδ 7. 220,, 9. 78, Πλάτ. Συμπ. 208C· ἀίδιον δόξαν κ. Θουκ. 4. 87· κ. ἀποστροφὴν ἑαυτῷ καὶ τοῖς παισί, ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῶν παίδων, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 34· καὶ συχνάκις, χάριτα ἢ χάριν κατατίθεσθαί τινι ἢ πρός τινα, θησαυρίζω εὐγνωμοσύνην ἢ εὔνοιαν παρά τινι, Λατ. collocare gratiam apud aliquem, Ἡρόδ. 6. 41., 7. 78, Ἀντιφῶν 136. 27· μετ' ἀειμνήστου μαρτυρίου τὴν χάριν κ. Θουκ. 1. 33· ἀνυπέρβλητον χάριν κ. ὁ πρῶτός τι δράσας ἀγαθὸν Ἡρῳδιαν. 2. 3, 15, Δημ. 1351· ἐν τέλ., κτλ.· οὕτω, σπουδὴν πρός τινα κ. Πλουτ. Δημ. 12· ὡς ὁ Κικέρων studia sua conferre in aliquem, καὶ τὸ παθ., σπουδὴ κατατεθεῖσθαι Ἡρῳδιαν. 1. 4, 7· εὐεργεσίαν κατ. Θουκ. 1. 128· ὡσαύτως, ἔχθραν καταθέσθαι πρός τινα Λυσ. 192. 35· φιλίαν παρά τινι Ξεν. Ἀν. 2. 5, 8· κατέθετο μῖσος διπλάσιον τῆς οὐσίας Μενάδρ. ἐν Ἀδήλ. 80· (ἀλλά, κ. ὀργὴν εἴς τινα, ἐκδηλῶ τὴν ὀργήν μου ἐναντίον τινός, ᾧ ἂν προσπέσῃ ὁ κάπρος, εἰς τοῦτον τὴν ὀργὴν κατέθετο Ξεν. Κυν. 10. 8)· πρβλ. καὶ τὴν παροιμίαν, Δ μὴ κατέθου μὴ ἀνέλου, ὡς καὶ νῦν, ὅπου δὲν ἔβαλες μὴ πάρῃς. **5)** θέτω ἐν ἀσφαλείᾳ, τοὺς πρέσβεις κατέθεντο εἰς Αἴγιναν Θουκ. 3. 72· τὴν λείαν εἰς τοὺς Βιθυνοὺς Ξεν. Ἑλλ. 1. 3, 2· κ. εἰς τὸ οἴκημα Δημ. 1284. 2· οἴκαδε Πλάτ. Πρωτ. 314Δ· διαθήκην παρά τινι Ἰσαῖ. 5. 1· φιλίαν παρὰ θεοῖς Ξεν. Ἀν. 2. 5, 8· — Παθ., ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ κατατεθῶσιν, ψήφισμα παρὰ Δημ. 720. 20. **6)** ἀποθέτω ἐν τῇ μνήμῃ, χρή .. γνώμην ταύτην καταθέσθαι Θέογν. 717, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 209C· εἰς μνήμην κατέθεντο συγγράψαντες, σημειῶ, καταγράφω, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 858D· ἐν γράμμασιν ἢ εἰς γράμματα κατ. τι Συνέσ.· κ. εἰς συγγραφὴν τὰ συντάγματα Ἀνώνυμ.· κ. τι εἰς βιβλίον Δημ. 1401· 19· κ. τὴν γνώμην εἰς τὸ μέσον, προτείνειν, προβάλλειν γνώμην δημοσίᾳ, Διον. Ἁλ. κτλ. **7)** χρησιμοποιῶ ἢ δαπανῶ τὰ χρήματά μου (ἴδε I. 3), εἰς τὴν χλαμύδα κατεθέμην Φιλήμ. ἐν «Θυρ.» 1· οὕτω, τὴν ἀκμὴν .. πρός τι κατατιθέμενος, εἴς τι χρησιμοποιῶν τὴν ἀκμὴν τῆς ζωῆς του, Ἀπολλόδ. ἐν Ἀδήλ. 1. 4· κ. τὴν σχολὴν εἴς τι, χρησιμοποιῶ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς μου εἴς τι, Πλούτ. 2. 135D, πρβλ. Διοδ. Ἐκλογ. 552. 6. **8)** γνώμῃ κ., ὁρίζω, ἀποφασίζω, μετ' ἀπαρ., Παρμεν. 112 Karst. **9)** = συγκατατίθεμαι, ἴδε Εὐστ. 1261. 19· «οἱ δὲ μεθ' Ὁμήρου καὶ ἐπὶ τοῦ ὁμολογητικῶς συγκατατίθεσθαι τὴν λέξιν (καταθέσθαι) τιθέασιν»· — Ἡ λέξις εἶναι συχνὴ παρ' Ὅμ. καὶ συνήθης παρὰ τοῖς Ἀττ., ἀλλὰ παρὰ τοῖς Τραγ. λίαν σπανία.

κατατῑλάω, χέζω κατά τινος, κόπρον ἐκκρίνω διάρρυτον ἢ ὑγράν, «τσιλίζω ἢ τσιρλίζω» ἐπί τινος, τῆς στήλης, τῶν Ἑκαταίων ἀγαλμιάτων Ἀριστοφ. Ὄρν. 1054, Βάτρ. 366· κατὰ τῆς κεφαλῆς κατατιλῆσαι Ἀρτεμίδ. 2. 24. — Παθ., τοῖς ὄρνισι κατατιλώμενοι ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 1117· κατὰ τῆς κεφαλῆς κατατιληθῆναι Ἀρτεμίδ. 2. 26.

κατατῐ́λλω, καταμαδῶ, ῥάκος Ἱππ. 574. 19· μεταφρ., κατ. ἑαυτὸν ἐπὶ θρήνου Ἡσύχ. ἐν λέξ. **δρύπτεται**· ὅταν τις κατατίλλῃ ἑαυτὸν ἐπὶ θρήνου, κατέτιλα τοῦ τριχώματος τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ πώγωνος Ἑβδ. (Ἔσδρ. γ', 8, 73), ἴδε **καταυτίκα.**

κατατινάσσω, ἐπιτεταμ. τοῦ **τινάσσω**, Μιχ. Ψελλ. ἐν **Σά.** Μεσ. βιβλ. τ. Ε', σ. 260.

κατατιτράω, μεταγεν. τύπος τοῦ **κατατετραίνω**, Γαλην. 13. 10.

κατατιτρώσκω: μέλλ. **-τρώσω**, κατατραυματίζω, κατακαλύπτω τινὰ διὰ τραυμάτων, πληγώνω καιρίως, θανασίμως, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 26· λίθοις καὶ τοξεύμασι αὐτόθι 4. 1, 10· ἑαυτὸν Διογ. Λ. 1. 60· δεινῶς κ. Διόδ. 17. 45· μεταφρ., κατατετρωμένοι τὰς ψυχὰς Φίλων (;)

κατατῠ́τύσκομαι, ἀποθ., σκοπεύω, σημαδεύω ἐναντίον, τινος Εὐστ. 1331. 14, πρβλ. **καταστοχάζομαι.**

κατατλάω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ ***τλάω**, «κατετλᾶτο· κατετολμᾶτο» Ἡσύχ.

κατατμήδην, Ἐπίρρ., εἰς τεμάχια, κομματιαστά, Τζέτζ., πρβλ. **κατατετμημένως.**

κατατοιχογρᾰφέω, γράφω ἐπὶ τοίχου, κ. τί τινος, γράφω ὕβρεις κατά τινος, Στράβ. 674· κοινῶς: **κατατειχ-.**

κατατοκίζω, κάμνω τινὰ πτωχὸν λαμβάνων παρ' αὐτοῦ μεγάλους τόκους, τινὰ Ἀνωνύμ. Βίος Θουκ. — Παῤ., γίνομαι πτωχὸς πληρώνων βαρεῖς τόκους, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 12, 17.

κατατολμάω, λίαν τολμηρῶς, παρατόλμως καὶ ῥιψοκινδύνως φέρομαι πρός τινα, παραβάλλεσθαι καὶ κ. τῶν πολεμίων Πολύβ. 3. 103, 5· φέρομαι αὐθαδῶς, θρασέως πρός τινα, τῆς πόλεως ὁ αὐτ. 12. 9, 2· οὕτω, κ. τῆς κοινῆς πίστεως Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 27· θαλάττης Φιλόστρ. 947, πρβλ. 924· κατ. τοῦ καλῶς ἔχοντος, τολμῶ πέρα τοῦ προσήκοντος, Πολύβ. 40. 6, 9· τῆς ἀπονοίας δίκην ἔδωκεν, ὧν κακῶς κατετόλμησεν Γρηγ. Ναζ. Λόγ. 3. 68D (περὶ τοῦ Ἰουλιαν.). **II.** ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **τολμάω**, μετ' ἀπαρ., Ἑβδ. (Β' Μακκ. Γ', 24)· κ. ἔφοδον Ἡλιόδ. 7. 24.

κατατομή, ἡ, τὸ κατατέμνειν, τὸ τέμνειν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἐγχάραξις, ἐντομή, αὐλάκιον, λεῖα ἐκπεπονημένα ἄνευ κατατομῆς Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 27· διέζωσται ἡ κωδύα ταῖς κ. τὸν αὐτὸν τρόπον τῇ μήκωνι Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 8, 10· **II.** μέρος θεάτρου, Ὑπερείδ. καὶ Φιλόχ. παρ' Ἁρποκρ.· οἱ Γραμματ. διαφέρονται περὶ τῆς σημασίας αὐτοῦ, πρβλ. Α. Β. 270· «κατατομή· ἡ ὀρχήστρα ἡ νῦν λεγομένη στῖγμα· ἢ μέρός τι τοῦ θεάτρου κατετμήθη ἐπεὶ ἐν ὄρει κατεσκεύασται, ἢ κατὰ συμβεβηκὸς ὁ τύπος οὕτω καλεῖται ἢ τὸ νῦν λεγόμενον διάζωμα» Φώτ.· ἴσως ἦτο τὸ σπήλαιον τὸ ἐσκαμμένον ἐν τῷ βράχῳ πρὸς ὑποδοχὴν τρίποδος, ὡς σημειοῖ ὁ Παυσ. (1. 21, 3), ἢ μᾶλλον ἡ ἀνωτάτη σειρὰ τῶν ἑδωλίων τοῦ θεάτρου λελαξευμένη ἐν τῷ βράχῳ, ὅστις ὡς τοῖχος ὑπερέκειτο τῶν κεφαλῶν τῶν ὑποκαθημένων. **III.** = **καταγραφή**, ἐν τῇ ζωγραφικῇ, ἡ ἐκ πλαγίων ὄψις τῶν προσώπων, Ἡσύχ. **IV.** κατακοπὴ τῆς σαρκὸς ὑπὸ τῶν Ἰουδαϊζόντων Χριστιανῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀληθῆ περιτομὴν τῶν Ἰουδαίων, **παρονομασία** ἐν τῇ Ἐπιστ. π. Φιλιππ. γ', 2, ὅπου ὁ Θεοφύλακτ. σημειοῖ· «μέγα καὶ τίμιον ἦν ποτε παρὰ Ἰουδαίοις ἡ περιτομή· ἐπεὶ οὖν νῦν ἤργησεν, οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ κατατομή· ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἔστι νόμιμον τὸ γενόμενον τὴν σάρκα κατατέμνουσι».

κατατονέω, (ἀτονέω) ἐντελῶς ἄτονος γίνομαι, ἐξασθενέω, πρὸς τὸ ταπεινὸν καὶ κατητονημένον ἀπέκλιναν Θεοφυλ. Σιμ. Ἱστ. 3. 120.

κατάτονος, ον, ἐκτεινόμενος πρὸς τὰ κάτω, χαμηλωμένος, δηλ. ἧττον ὑψηλὸς ἢ εὐρύς, ἀντίθετ. τῷ **ἀνάτονος**, Βιτρούβ. 10. 15.

κατατοξεύω, τοξεύω κατά τινος, κτυπῶ διὰ τῶν βελῶν τοῦ τόξου, τοξεύων θανατώνω, τινὰ Ἡρόδ. 3. 36· συλλαμβάνει καὶ κατατοξεύει τὸν Ἱππίαν, τόξοις ἐναιρεῖ, φονεύει, Θουκ. 3. 34· καὶ τὸ Παθ., πολλοὶ κατετοξεύθησαν Ξεν. Ἑλλ. 4. 7, 6· μεταφ.,

ρηματίοις καινοῖς αὐτὸν καὶ διανοίαις κατ. Ἀριστοφ. Νεφ. 944· τρυφῇ κ. τινά Εὐνάπ. παρὰ Σουίδ.

κατατόπιον, τό, τόπος ὡρισμένος, σταθμός, «κατατόπι», καλῶς καὶ ἀγρύπνως φυλάττειν τὰ κατ. Βυζ.

κατατορνεύω, τορνεύω ἐντελῶς, ἀπολεαίνω διὰ τοῦ τόρνου, καὶ Παθ., κατατετορνευμέναι Ἥρωνος Πνευμ. 180. 19.

κατατρᾰγεῖν, ἀπαρ. ἐνεργ. ἀορ. 6′ τοῦ **κατατρώγω**.

κατατρᾰγῳδέω, τραγικῶς διηγοῦμαι, περιγράφω, ἐξογκώνω, τι Εὐμάθ. σ. 150· ὅσα κατετραγῴδησέ μου, τραγικῶς ἐναντίον μου ἐξεστόμισεν, Ἀχιλλ. Τάτ. 8. 9.

κατατραυματίζω, Ἰων. **-τρωματίζω**: μέλλ. Ἀττ. **-τῶ**, καλύπτω διὰ πληγῶν, Ἡρόδ. 7. 212, Θουκ. 7. 80, κτλ· — μεταφορ., ἐπὶ πλοίων, κατατρυπῶ, τίθημι ἐκτὸς μάχης, καιρίως βλάπτω, Θουκ. 7. 41., 8. 10.

κατατραχύνομαι, λίαν τραχύνομαι, Μ. Φιλῆς τ. Α′, σ. 200, ἔκδ. Mil.

κατατρεπτικός, ή, όν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατατρέπειν, τρέπειν πρὸς τὰ κάτω.

κατατρεπτικῶς, Ἐπίρρ., ἀναστρόφως, ἀνατρεπτικῶς, ὅσα εἰσὶν ὁρμῆς κινητικὰ ἀνετικῶς ἐφ' ἕτερα καὶ μὴ κ. Στοβ. Ἐκλογ. 2. 150.

κατατρέπω, τρέπω πρὸς τὰ κάτω, καταβάλλω τινά, τρέπω εἰς φυγήν, ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, τοὺς ἰόντας εἰς χεῖρας ἀγχεμάχοις ὅπλοις, τῇ γλώσσῃ κατετρέπετο Γρηγ. Ναζ.

κατατρέχω: μέλλ. **-δρᾰμοῦμαι**: ἀόρ. **κατέδρᾰμον**: πρκμ. **καταδεδράμηκα**. Τρέχω πρὸς τὰ κάτω, καταδραμοῦσα τὴν θύραν ἄνοιξον Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 961· ἀπὸ τῶν ἄκρων Ἡρόδ. 7. 192· κάτω ὁ αὐτ. 3. 156· ἐπὶ τὴν θάλατταν Ξεν. Ἀν. 7. 1, 20. **2)** ἐπὶ ναυτῶν, προσορμίζομαι, ἐν σπουδῇ ἀποβιβάζομαι, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 12·— ἐπὶ πλοίου, κ. εἰς ἐμπόρια Πολύβ. 3. 91, 2· μεταφορ., κ. ξένιον ἄστυ, ἔρχομαι εἰς λιμένα, προσορμίζομαι εἰς .., Πινδ. Ν. 4. 38. **II.** μεταβατ., «κατατρέχω», ὀνειδίζω, κατηγορῶ, συκοφαντῶ, τινὰ Πλάτ. Νόμ. 806C· πολλὰ τὸν Καίσαρα κατέδραμε Δίων Κ. 50, 2· κ. καὶ κατηγορεῖν ὁ αὐτ. 46. 2· συχνότερον μετὰ γεν., κ. τῶν μάντεων Διογ. Λ. 2. 135· τῆς μέθης Ἀθήν. 10E· Ἀλκιβιάδου ὡς οἰνόφλυγος ὁ αὐτ. 220C, κτλ.· κατά τινος Δίων Κ. 36. 27., 66. 13· ὡσαύτως, κατ. τινὶ ὁ αὐτ. 61. 10. **2)** ἐπιτρέχω, ἐνεργῶ ἐπιδρομήν, λεηλατῶ, καταστρέφω, τὴν χώραν καταδραμόντες καὶ λείαν λαβόντες Θουκ. 2. 94· κατεδεδραμήκεσαν τὴν Αἴγιναν 8. 92, 99· καταπρέχει καὶ ἀπειλεῖ Ἡρῳδιαν. 6. 5, 14, ὁ αὐτ. συνάπτει κ. καὶ λυμαίνεσθαι· πρβλ. Wess. εἰς Διόδ. 2. 44· ὁ Σουίδ. «κατατρέχειν, ληίζεσθαι, δηοῦν, πορθεῖν»·— τρέχω ὑπεράνω, καταλαμβάνω, κἀδ' ὃ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος Θεόκρ. 22. 204· παρ' Ἡσυχ. καὶ ὁ τύπος τοῦ ἀορ. «καταθρέξαι· καταδραμεῖν».

κατάτρησις, εως, ἡ, διάτρησις, τὸ διὰ μέσου τρυπᾶν, ὀπή, ἄνοιγμα, γήϊνον πύκνωμα κισηροειδὲς ταῖς κατ. εἶναι τὸν ἥλιον Ἐπίκουρ. παρὰ Πλουτ. 2. 890C· τερηδὼν ὀστοῦ κατάτρησις ἀπὸ φθορᾶς Γαλην.· αἱ τῶν ῥινῶν κατατρήσεις Θωμ. Μάγιστρ. σ. 784· αἱ τῶν σφηκῶν κατατρήσεις Ἡσύχ.

κατατριᾱκοντούτιζω, κωμικὴ λέξις ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 1391, ἀναφερομένη εἰς τὰς σπονδὰς τριακοντούτιδας, ἃς ὁ ποιητὴς εἶχε παρουσιάσας προσωποποιουμένας ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὡς ἑταίρας μετ' αἰσχροῦ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως **ἀκοντίζω** (ὃ ἐστι περαίνω)· ἔξεστιν αὐτῶν κατατριακοντουτίσαι; ὁ Σχολ. «εἰς συνουσίαν αὐτὰς λαβεῖν;»

κατατρῐβή, ἡ, προστριβή, ἐπίθεσις ψιμυθίου, ψιμυθισμός, Κλήμ. Ἀλ. 254. **II.** κενὴ κατανάλωσις τοῦ χρόνου, τὴν Πλάτωνος διατριβὴν κατατριβὴν ὠνόμαζεν ὁ Διογένης Διογ. Λ. 6. 24.

κατατρῑβω [ῐ̄]: μέλλ. **-ψω**: πρκμ. **-τέτρῐφα**, τρίβω πολύ, **τρίβων ἀφανίζω**, φθείρω· ἐντεῦθεν, **1)** ἐπὶ ἐνδυμάτων, καταστρέφω διὰ τῆς χρήσεως, ἀμφὶ πλευρῇσι δορὰς αἰγῶν κατ. Θέογν. 55, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 124· τὴν χλαῖναν κ. Σουίδ.· τὴν χλαμύδα κ. Θεμίστ. 8. 110· πολλὰ ἱμάτια κ. Πλάτ. Φαίδων 87C· ὁπόθεν ἡ μεταφορ., αὐτόθι 91D, πολλὰ σώματα κατατρίψασα ἡ ψυχή, πρβλ. 87D· [ἱμάντων] κατατριβομένων καὶ καταρρηγνυμένων Ξεν. Κύρ. 6. 2, 32· οἱ τὰ βήματα κατατετριφότες, ὅ ἐστιν οἱ συνεχῶς ἐμφανιζόμενοι εἰς τὸ βῆμα, Ἰσοκρ. 426A· ὁ σταλαγμὸς κ. Ἀριστ. Φυσ. 8. 3, 5· μεταφορ., κ. τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, φέρω ἀείποτε διὰ στόματος καὶ οἱονεὶ καταφθείρω, Λουκ. Παράσ. 43. **2)** ἐπὶ προσώπων, φθείρω, ἐξαντλῶ, Λατ. conterere, αὐτοὺς περὶ ἑαυτοὺς τοὺς Ἕλληνας κ. Θουκ. 8. 46.— Παθ., ἐντελῶς κατατρίβομαι, ἐξαντλοῦμαι, ἀπολλύμιεθα καὶ κατατετρίμμεθα πλανώμενοι Ἀριστοφ. Εἰρ. 355· οἶμαι κατατετρῖφθαι αὐτοὺς ὑπὸ σοῦ διατεθρυλημένους Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 37· κατατριβήσοιτο ὑπὸ πολέμου ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 5. 4, 60· πόνοις Ἰσοκρ. Ἀντιδ. § 122· περὶ τοῦ πολέμου Πλουτ. Φάβ. 19. **3)** ἐπὶ χρόνου, δαπανῶ, διέρχομαι, διατρίβω, Λατ. diem terere, κατέτριψε τὴν ἡμέραν δημηγορῶν Δημ. 1301. 23, πρβλ. Αἰσχίν. 30. 6· ἀδολέσχους καλεῖ τοὺς φιλομύθους καὶ διηγητικοὺς καὶ τὰς ἡμέρας περὶ τῶν τυχόντων κατατρίβοντας Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 3. 10, 2, πρβλ. Πολύβ. 5. 62, 6, κτλ.· κ. τὸν βίον, χρησιμοποιῶ ἐντελῶς, Ξεν. Ἀπομν. 4. 7, 5· καὶ Παθ., τοῦ χρόνου τοῦ κατατριφθέντος Ἰσοκρ. 5. 85· οὕτως ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, τὸ πολὺ τοῦ βίου ἐν δικαστηρίοις .. κ., διέρχομαι τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς μου ἐν .., Πλάτ. Πολ. 405B· ἐν τῷ Παθ. πρκμ., διέρχομαι ὅλον τὸν χρόνον μου, τὸν βίον μου, μετὰ μετοχ., αὐλοῖς καὶ λύραισι κατατέτριμμαι χρώμενος Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 4· κ. στρατευόμενος Ξεν. Ἀπομν. 3. 4, 1, πρβλ. 4. 7, 5· κατατριβῆναι μανθάνοντας ὁ αὐτ. Οἰκ. 15. 10· ἐπί τινι Θεμίστ. 312C· ἐν τοῖς στρατοπέδοις κατατετριμμένος (παρ' Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. 115) = ἔμπειρος καὶ τρίβων. **4)** ἐπὶ περιουσίας, κτλ., δαπανῶ, καταναλίσκω, σπαταλῶ, ἅπαντα καταδαπανᾶν καὶ κατατρίβειν Ξεν. Κύρ. 8. 4, 36, ὡς ὁ Πλούτ. μεταχειρίζεται τὸ **τρίβειν** καὶ **ὑπαναλίσκειν**· τὸν λόγον περί τι Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 11.

κατατρίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **τρίζω**, περὶ τῶν μυῶν, Βατραχομυομ. 88.

κατατρίχιος [ῐ], **ον**, λεπτὸς ὡς θρίξ, Ἡσύχ.

κατάτριψις, εως, ἡ, τὸ κατατρίβειν, ἡ καταστροφή, φθορά, τῶν ὀργάνων Ἱππ. 1174G.

κατατροπή, τὸ κατατρέπειν, ἡ ἀνατροπή, μεταγεν.

κατατροπόομαι, ἀποθ., τρέπω εἰς φυγήν, ὡς τὸ **κατατρέπω**, τινά Αἴσωπ. καὶ Βυζ.· καὶ ὁ Παθ. ἀόρ., κατατροπωθεὶς τῷ εὐτυχήματι Ἰωσήπ. Γένεσ. σ. 46D· ὡσαύτως ἐν τῷ ἐνεργ., ἀναιροῦσαι καὶ ἀνατροποῦσαι Αἴσωπ. 175.

κατάτροπος, ον, ὁ πρὸς τὰ κάτω τετραμμένος, κατάντης, παρ' Ἡσυχ.· «τὰ κατάτροπα καὶ μετακατάτροπα εἶνε μέρη τοῦ κιθαρῳδικοῦ νόμου» Πολυδ. Δ′, 66.

κατατρόπωσις, ως, ἡ, τὸ κατατροπῶσαι, τρέψαι εἰς φυγήν, τὴν ἧτταν καὶ κ. Νικήτ. Χρον. 306C.

κατατροχάδην, ἐπίρ., τροχάδην, δρομαίως, Βυζ.

κατατροχάζω, = **κατατρέχω**, Πλανούδ. Ὀβιδ. Μεταμ. 2. 74.

κατατροχίζω, διὰ τῶν περιστρεφομένων τροχῶν φονεύω, Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 752.

κατατρῠγάω, ἐντελῶς τρυγῶ καὶ συγκομίζω, Εὐμάθ. σ. 433 (Osann. κατερράγη).

κατατρύζω, φλυαρῶ ἐναντίον, τινὸς Ἀνθολ. Π. 11. 321.

κατατρῡπάω, πολὺ τρυπῶ, Εὐστ. Πονημ. 133. 81.

κατάτρυσμα, τὸ καταξέσχισμα, ἀμυχή, μεταγν.

κατατρῠφάω, ἐντρυφῶ, τρυφηλῶς διάγω, Εὐμάθ. σ. 186· κατασπαταλῶ, Ἡσύχ.· κ. τοῦ λόγου, κατ. τοῦ διηγήματος, ἠθέως διατρίβω ἐν τῷ λόγῳ, διηγοῦμαι, Ἐκκλ. **II.** ἀλαζονικῶς φέρομαι, Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 53· τινος, κατά τινος, πρός τινα, τῆς εὐηθείας κ., καταγελᾶν καὶ ἐμπαίζειν, Γρηγ. Ναζ.

κατατρύχω [ῡ], καταπονῶ, ἐλαττῶ, λυπῶ, φθείρω, ἐξαντλῶ, ὡς τὸ **κατατρίβω**, δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ λαοὺς Ἰλ. Ρ. 225· ἵνα μή σε κ. καὶ ἑτέρους Ὀδ. Ο. 309, πρβλ. Π. 48· τίς τυ κατατρύχει; Θεόκρ. 1. 78, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 630, κτλ.·— Παθ., μελέτῃ κατατρυχόμενοι Εὐρ. Μήδ. 1100· νηστείαις κ. Ἰωάνν. Χρυσ.

κατατρύω, τῷ προηγ., ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κατατρύσαιο δὲ γυῖα Νικ. Ἀλεξ. 606· ὁ Σχολ. «κατισχνῶσαι τὰ μέλη, ἐξαντλῆσαι»· — ἐν Ξεν. Κύρ. 5. 4, 6· παθ. πρκμ., ἦσαν μάλα πιεζόμενοι διὰ τὸ κατατετρῦσθαι ὑπὸ τῆς πορείας, ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἔρρ Στεφ., ὁ δὲ Σνείδερος οὐχὶ ἀπιθάνως εἴκασε, κατατετάσθαι.

κατατρώγω: μέλλ. **-τρώξομαι**: ἀόρ. 6′ **κατέτρᾰγον**·—καταρροκανίζω, κυρίως περὶ σκληρῶν καὶ τραγανῶν φαγητῶν, ἐπὶ τῶν ὠμῶν, τῶν χόρτων καὶ τῶν καρπῶν, τρώγων καταναλίσκω, τὸν ὀπτότατον κατατρώξομαι Κρατῖν. ἐν «Ὀδυσσεῦσι» 5· τὰς ἰσχάδας κατέτραγον Ἀριστοφ. Ἀχ. 809· τοὺς κλάδους κ. Αἰλ. π. Ζ. 17. 17· μετὰ γεν., μήλου κυδωνίου κ. Πλουτ. Ἀρτοξ. 3, κτλ.· ἀόρ. α′ **κατατρώξαντες** Τίμων. Ἀποσπ. 7·— Παθ., Ἀριστ. Προβλ. 20. 22, 1· καὶ μεταφρ., κατατρωγόμενος κόλακι, θηρίῳ ὑπούλῳ Εὐσταθ. Πονημ. 83, 91.

κατατρωματίζω, Ἰων. ἀντὶ **κατατραυμ-**, Ἡρόδ.

κατατρωξείω, ἐφετικ. τοῦ **κατατρώγω**, ἐπιθυμῶ νὰ κατατρώγω, καταφάγω, Βυζ.

καταττικίζω, ἀττικιστί, κατὰ τὴν Ἀττικὴν διάλεκτον ὁμιλῶ, Βασίλ.· ὁ Σχολ. Γρηγ. Ναζ. ἑρμηνεύει διὰ τοῦ κατηττικισμένον τὸ κατεγλωττισμένον.

κατατυγχάνω: μέλλ. **-τεύξομαι**, ἐπιτυγχάνω τὸν σκοπόν μου, φθάνω εἰς τὸ ἀντικείμενον .., τῆς ἐλπίδος Δημάδ. 179. 12· τῆς στρατείας κατατυχεῖν προσευχόμενοι, ἵνα ἐν τῇ στρατείᾳ ἐπιτύχωσιν, ἀποβῇ εὐτυχὴς ἡ στρατεία, Διόδ. 13. 3· τῆς σπουδῆς Αἰλ. π. Ζ. 3. 25. **2)** ἀπολ., εἶμαι ἐπιτυχὴς ἢ εὐτυχὴς («τυχηρός»), ἀντιθ. τῷ **ἐξαμαρτάνω**, Δημ. 288. 2· τὴν θέσιν εὔχεσθαι δεῖ κατατυγχάνειν, ὡς πρὸς τὴν θέσιν τῆς πόλεως πρέπει νὰ εὔχηται τις νὰ εἶναι ἐπιτυχὴς εἰς τοὺς πολίτας, Ἀριστ. Πολ. 7. 11, 1· καὶ μετὰ δοτ., ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, τοῖς βασιλικοῖς ἱπποστασίοις κ. Προκοπ. Ἱστορ. 644. **II.** ὁ κατατυγχάνων, ὁ κατὰ τύχην ὤν, ὁ ἑκάστοτε, παρ' Ἀττικοῖς ὁ ἀεί· ὁ κ.

ἀρτυτὴρ Συλλ. Ἐπιγρ. 2448 V. 1. 5, πρβλ. 2477b (προσθῆκ.).

κατατυλίττω, ἐντελῶς τυλίσσω, τὸ παθητ. ἐν Ἐπιφαν. 2, 262.

κατατύμβιος, ον, ὁ κατὰ τοῦ τύμβου, ἐπάνω εἰς τὸν τάφον, κ. καλλιερήματα δακρύων ἐπισπένδω Θ. Μετοχ. ἐν Σά. Μεσ. Βιβλ. τ. Α' σ. κθ'.

κατατυμβοχοέω, ἐπιχέων χώματα σχηματίζω τύμβον, τάφον, θάπτω, Ἀποσπ. Ἐπικ. παρ' Ἀπολλ. π. Ἀντωνυμ. σ. 356, Ἡσύχ.· ἴδε Valck εἰς Ἄδων. σ. 324.

κατατύπόω, σχηματίζω ἐντελῶς, ἀπεικονίζω, τὰς εἰκόνας ἐν τοῖς αἰσθητοῖς κ. Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 546C.

κατατύπτομαι, μέσ., τύπτω τὸ στῆθός μου, στερνοκοποῦμαι, καττύπτεσθε (Ἐπικ. τύπ.), κόραι, καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας Σαπφὼ 67.

κατατύραννέω, -ῶ, εἶμαι τύραννος, τυραννικῶς ἄρχω, κατατυραννῶ βιαίως, τινὸς Στράβ. 658· — ἀπολ., εἶμαι τυραννικός, («βίαιος»), Ἑβδ. (Γεν. 43. 17)· καὶ τὸ παθ., Βυζ.

κατατύραννεύω, μετὰ γεν., = τῷ προηγ., Ἐφραὶμ Ϛ', 3964, Νικήτ. Χων. σ. 483. 9, Ἑβδ. Β.

κατατῦρεύω, ἐπιτεταμ., ἀντὶ τοῦ **τυρεύω**, μεταφορ., παρασκευάζω, πόλεμον Βυζ., καὶ ἐν τῷ παθ.

κατάτῦρος, ον, πεπασμένος, κεκαλυμμένος μὲ τυρόν, κ. καὶ κατέλαια λίαν Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 399E.

κατατωθάζω, ἐμπαίζω, μυκτηρίζω τινά, πολλῷ γέλωτι κ. τινὸς Ἡλιόδ. 6. 2· ἄνευ πτώσεως, θυροκοποῦντες κ. Λιβάν. 4. 1054·— ὁ Σουίδ., καὶ μετ' αἰτιατ.

κατ-αυαίνω, καταξηραίνω, ὁ Σείριος καταυανεῖ ὀξὺς ἐλλάμπων Ἀρχίλ. 55, Λυκόφρ. 397, Λουκ. Ἔρωτ. 12·— ἐν τοῖς δυσὶ τελευταίοις χωρίοις φέρεται, καθαυαίνω.

κατ-αυγάζω, ἐπιλάμπω, φωτίζω, καταφωτίζω, μετ' αἰτ., Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 247· ὁ ἥλιος κ. τὰς ἀκρωρείας Ἡλιόδ. 1. 1· Παθ., ὁ αὐτ. 7. 7· κατηυγάσθησαν τῷ φωτισμῷ Γρηγ. **2)** μεταφρ., ἡ ἀγαθοεργία σου κ. πάντας Θεμίστ. 192A. **II.** ἀμεταβ., λάμπω, φέγγω λαμπρῶς, καταυγάζουσα στολὴ χρυσοῦφεῖ Ἡλιόδ. 5. 31. **III.** μέσ., ἀτενίζω πρός τι, βλέπω, κατηυγασάμην Ζῆνα Ἀνθ. Π. 9. 58, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1248, Κλήμ. Ἀλ. 70.

κατ-αύγασμα, τό, φώτισμα, ἀκτίς, λάμψις, ὑπὸ τὰ ἑωθινὰ κ., ὑφ' ἕω, Θεοφύλακ. Σιμ.

κατ-αυγασμός, ὁ, τὸ καταυγάζειν, φωτισμός, λάμψις, φεγγοβολία, Πλουτ. Νικ. 23.

κατ-αυγάστειρα, ἡ, ὡς εἰ θηλ. τοῦ **καταυγαστήρ**, ἡ καταυγάζουσα, ἐπὶ τῆς σελήνης, Ἡμ. Ὀρφ. 8. 6.

καταύγεια, ἡ, καταυγασμός, φωτισμός, λαμπρότης, Ἀριστέας π. τῶν Ἑβδ. 328.

καταυγέω, καταυγάζω, φωτίζω, Γεμῖν. ἐν Schneid. Ἐκλ. 1. 417.

κατ-αυδάω, ὁμιλῶ, λέγω φανερά, δημοσίᾳ κηρύττω, Σοφ. Ἀντ. 86· πρβλ. **κατεῖπον** 11.

κατ-αύδησις, εως, ἡ, τὸ μεγαλοφώνως ὁμιλεῖν, κραυγή, Ἱππ. 298. 50.

κατ-αυθᾰδίζομαι, ἢ **-ιάζομαι**, ἀποθ., εἶμαι αὐθάδης, ὑπερήμανος ἢ περιφρονητικός, ἐνεργῶ ἢ ὁμιλῶ μετ' αὐθαδείας ἢ περιφρονήσεως ἐναντίον, μετὰ γεν., κατηυθαδιάσατο Ρωμαίων ὁ Χαχᾶνος Θεοφυλ. Σιμ. Ἱστ. 1. 13A· καὶ ἀπολύτ., καταυθαδισαμένου καὶ ἐπεντρυφήσαντος Μενάνδρ. exc. Hist.· ὁ Σουίδ. μνημονεύει καὶ τοῦ ἐνεργ., «καταυθαδίζω τινός», πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 67.

καταυθεντέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **αὐθεντέω**, ἄρχω, τινὸς Βασίλ., Μαλαλ.

καταῦθι, ἐσφ. ἀντὶ τοῦ κατ' αὖθι (ἡ δὲ κατ' ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα, ὅπερ ἢ προηγεῖται ἢ ἕπεται), Ὀδ. Κ. 567., Φ. 55· πρβλ. καὶ **καταυτόθι**.

κατ-αυλᾰκίζω, ἀροτριῶ, ἀνοίγω αὔλακας, καὶ μεταφορ., κατατραυματίζω, μέλη αἱμόφυρτα καὶ κατηυλακισμένα Χριστ. Πάσχ. 1479.

κατ-αυλέω, παίζω τὸν αὐλὸν πρός τινα, διὰ τῆς αὐλήσεως ἢ διὰ τοῦ ἄσματος καὶ μελῳδίας τέρπω, κατακηλῶ, μετὰ γεν., αἱ μητέρες διὰ τῆς μελῳδίας καταυλοῦσι τῶν δυσυπνούντων παιδίων Ἰλάτ. Νόμ. 790E, πρβλ. Ἱππ. 411A· αὐλὸν ἐργασάμενοι καὶ ἐμπνέοντες εἰς αὐτὸν οὕτω καταυλοῦσι τῶν .. Αἰλ. π. Ζ. 12. 44· τινα Ἀλκίφρ. 2. 1·— Παθ., ἐπὶ προσώπων, διαζῶ .. μεθύων καὶ καταυλούμενος, διέρχομαι τὸν βίον μου ἐν μέθῃ καὶ ὑπὸ τὸν ἦχον τῆς μουσικῆς, Ἰλάτ. Ἱππ. 561C· μέλη διὰ τῶν αὐλῶν .. ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι καταυλούμενον, —καταυλεῖσθαι πρός τινος, εὐχαριστοῦμαι ἀκούων μουσικὴν ἐκ μέρους τινός· καταυλούμενος τὰ Μητρῷα μέλη, ἅτινα ἥδοντο ἐν τῇ ἑορτῇ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, Διον. Ἀλ. 2. 19· ἀλλά, κ. πρὸς χελωνίδος ψόφους, εὑρίσκω εὐχαρίστησιν εἰς .., Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 210F· τῶν καταυλουμένων καὶ κατορχουμένων Στράβ. 17, σ. 801. **2)** μετὰ γεν. τόπου, κάμνω τόπον τινὰ νὰ ἠχῇ ἐκ τοῦ αὐλοῦ, Θεοφρ. Ἀποσπ. 87, Ἀθήν. 624B· — Παθ., ἀντηχῶ ἐκ τῆς μουσικῆς αὐλοῦ, νῆσος κατηυλεῖτο καὶ κατεψάλλετο Πλουτ. Ἀντών. 56· **II.** μετ' αἰτιατ. προσ., καταβάλλω παίζων τὸν αὐλόν, Ἀρχ. Μουσ.·— χορεύω καὶ κατ. τινα φόβῳ, πληρώνω, φουσκώνω ἐκ φόβου, ὅπως ἡ ἀκοὴ ἐκ τοῦ ἤχου τοῦ αὐλοῦ, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 871· πρβλ. Σουίδ, ἐν λέξ. **καταυλεῖσθαι = χλευάζεσθαι**· — παρὰ τῷ Γρηγ., **καταυλεῖν** = διαφθείρειν τὴν ἀκοήν, μὴ ἀκοὴν καταυλήσωμεν, μὴ ὀσμὴν ἐκθηλύνωμεν.

κατ-αύλησις, εως, ἡ, τὸ φύσημα διὰ τοῦ αὐλοῦ, τὸ παίζειν τὸν αὐλόν, τὸ ἡδύνειν ἢ τέρπεσθαι διὰ τοῦ αὐλοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 11, 5, Ἀπολλ. Ἱστ. Σχολ. 49.

κα-ταυλίζομαι: ἀόρ. **κατηυλίσθην**, διάφ. γραφ. ἐν Ἱππών. 59, Σοφ. Φίλ. 30, Εὐρ. Ῥῆσ. 518, Ξεν. Ἀν. 7. 5, 15· παρὰ μεταγεν., κατηυλισάμην Πλουτ. Πύρρ. 27, κτλ.· ἀποθ.·— σταθμεύω, κυρίως ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, στρατοπεδεύω, νῦν καταυλίσθητε· καὶ γὰρ εὐφρόνη Εὐρ. Ῥῆσ. 518· κ. ἐν τῷ πεδίῳ Ξεν. Ἀν. 7. 5, 15· ἅραντες τῷ στρατῷ κατηυλίσαντο περὶ τὰς .. Πλουτ. Ποπλ. 22· πρβλ. **αὐλίζομαι**.

καταυλίσματα, τά, (ἐκ τοῦ ῥήμ. **καταυλίζομαι**), κατοικίαι, καταλύματα, Ἰω. Αυδ. π. Ἀρχ. τ. Ρωμ. Πολ. Β, 21 (ἡ Λατ. μετάφρ. εἶνε domicilia)· ὥστε εἶνε πλημμελὴς ἡ γραφ. **καταυλήματα** ἐν τῇ ἐκδ. τῷ Βεκκήρου.

κάταυλος, ον, κατηυλημένος, ἀναπεπταμένος, Ἡσύχ.

κατ-αύστηρος, ον, λίαν αὐστηρός, δύστροπος, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 25, 15.

καταύστης, ὁ, ὁ καταδύτης, ἐκ τοῦ ῥ. **καταύω**·— «καταῦσαι· καταδῦσαι. καταντλῆσαι» Ἡσύχ.

καταὐτά = κατὰ ταὐτὰ Ἐπιγρ. Αἰγοσθενιτῶν Keil. zur Syl. inscr. Poet. 5.

καταυτίκα· παρὰ Θεοκρ. 3. 21 ἀνάγνωθι κατ' αὐτίκα (ἡ κατὰ ἀνήκει εἰς τὸ τἴλαι).

καταυτόθι, Ἐπίρρ., αὐτοῦ, ἐπὶ τόπου, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 16. 776· κτλ.· ἀλλὰ ἐν Δ. 537, Δ. 298 καὶ παρ' Ὁμ. ἀνάγνωθι κατ' αὐτόθι, διότι ἡ κατὰ ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα, ἴδε Spitzn. εἰς Ἰλ. Κ. 273.

κατ-αυχένιος, α, ον, ἐπὶ τοῦ αὐχένος ἢ τραχήλου, πλόκαμοι κ., οἱ ἐπὶ τοῦ αὐχένος πίπτοντες ἢ κρεμάμενοι, Ἀνθ. Π. 5. 73.

κατ-αυχέω, ὑπερηφανεύομαι, μεγαλαυχῶ διά τι, πλήθει καταυχήσας νεῶν Αἰσχύλ. Πέρσ. 352.

κάτ-αυχμος, ον, λίαν ξηρός, κατάξηρος, ὁ πάσχων διὰ τὴν ἔλλειψιν ὕδατος, τῷ καταύχμῳ τῆς ὑδρεύσεως Θεοφύλακτ. Σιμ. 124B· γῆ ἄνυδρός τε καὶ κ. 1. 26.

κατ-αύω, καταστρέφω, τὰν Μῶσαν καταύσεις Ἀλκμὰν (89) παρ' Εὐστ., ἑρμηνεύοντι τὸ καταύσεις διὰ τοῦ ἀφανίσεις· πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 972 τὰς Μούσας ἀφανίζων· οὕτω παρ' Ἡσυχ. «καθαῦσαι· ἀφανίσαι» καὶ «καταῦσαι· καταντλῆσαι» (ἐκ διορθώσεως τοῦ Λοβεκ.), καταδῦσαι. Ὁ Λοβέκ. εἰς Αἴ. σ. 358 συμπεραίνει ὅτι αἱ σημασίαι αἱ ἀποδιδόμεναι εἰς τοῦτο τὸ ῥῆμα καὶ εἰς τὸ προσαῦσαι (ἴδε **προσαύω**) ὑποδεικνύουσι ῥίζαν **αὔω = αἴρω**· πρβλ. **ἐξαυστὴρ** παρ' Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 2, Nack[1], καὶ τὸ Λατιν. haurire.

καταφᾰγᾶς, ᾶ, ὁ, ἴδε κατωφαγᾶς· οὐχὶ τόσον ὁ πολυφάγος, ἀλλὰ μᾶλλον ὁ κατατρώγων ἁρπακτικῶς ἢ λάβρως.

καταφᾰγεῖν, χρησιμεῦον ὡς ἀόρ. 6' τοῦ **κατεσθίω** (ὃ ἴδε)·— κατατρώγω, ἀφανίζω, αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε Ἰλ. Β. 317· πρβλ. Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 85D, Ἡρόδ. 2. 141., 3. 35. **2)** δαπανῶ εἰς φαγητόν, κατατρώγων, ἀφανίζω, κατασπαταλῶ (κατοψοφαγῶ), μήτοι κατὰ πάντα φάγωσιν κτήματα Ὀδ. Γ. 315., Ο. 12, πρβλ. Αἰσχίν. 18. 38, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 17· πατρῴαν γῆν Μένανδρ. ἐν «Ναυκλ.» 2, πρβλ. **καταπίνω** II. 2· — ὑπάρχει μέλλ. **καταφάγομαι** παρὰ τοῖς Ἑβδ., τὸν τεθνηκότα οἱ κύνες καταφάγονται (πρβλ. **ἔδομαι**).

καταφαιδρύνω, μεγάλως φαιδρύνω, λαμπρύνω τι, ποιῶ τι στίλβον, Εὐσ. Βίος Κωνστ. 3. 34, Κύριλλ. κτλ.· ἑορταὶ καταφαιδρύνονται καὶ καταλάμπονται Ἰω. Χρυσ.· τῷ λουτρῷ κ. τὰ σώματα Γρηγ. Νύσσ.

καταφαίνω: μέλλ. **-φᾰνῶ**, φαίνω καλῶς, φανερώνω κάμνω γνωστόν, τοῦτον λόγον Πινδ. Ν. 10. 20. **II.** ὁ Παθ., μέλλ. **φᾰνήσομαι**, γίνομαι ὁρατός, ἐμφανίζομαι, Ὁμ. Ὕμ. εἰς Ἀπόλλ. 431, Ἡρόδ. 7. 51, Εὐρ. Ἀποσπ. 781, 61·— οὕτως, ἀμεταβ. καὶ ἐν τῷ ἐνεργ., Ὀρφ. Ἀργ. 372. 765. **2)** εἶμαι ἐντελῶς σαφὴς ἢ φανερός, τῷ Ὀτάνῃ .., κατεφαίνετο τὸ πρῆγμα Ἡρόδ. 3. 69. ὡς γε κατ. ἐμοὶ Ἰλάτ. Φίληβ. 16C· ὅτι μοι ἄτοπ' ἄττα κ. περὶ σωφροσύνης ὁ αὐτ. ἐν Χαρμ. 172C, κτλ.·— ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., ὡς καταφαίνεταί μοι εἶναι Ἡρόδ. 1. 58, πρβλ. 6. 13· κατεφάνη τῷ Δαρείῳ τεχνάζειν, δ ἐ. ὁ Δαρεῖος ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι αὐτὸς παρεσκεύαζε τεχνάσματα, ὁ αὐτ. 3. 130· ταὐτόν σοι πάθος .. κ. πεπονθέναι, φαίνεται καθαρῶς ὅτι ἔχει πάθει .., Ἰλατ. Νόμ. 712E· μετριώτατοι εἶναι κ. ὁ αὐτ. 811D· δαιμονία .. τις ἔμοιγε κ. (δηλ. εἶναι) ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 456A, πρβλ. Σοφ. 217E· τοιαύτη ἡ ἕξις τοῦ σώματος κ. (δηλ. εἶναι) Ξεν. Οἰκ. 7. 2, πρβλ. Δημ. 348. 23·— μετὰ μετοχ., ὀρθῶς κατεφάνης λέγων Ἰλάτ. Νόμ. 631A, πρβλ. Σοφ. 232B.

κατ-αφαίρετος, ον, ὃν ἐντελῶς ἀφῄρεσεν ἢ ἀφαιρεῖ τις, ὁ ἀφαιρεθείς, ἅφαντος, Ἐπιφάν.

καταφάνεια, ἡ, τὸ καθαρῶς φαίνεσθαι, ἐνάργεια, διαφάνεια, διαύγεια, Πλούτ. 2. 914F· διαύγειαν καὶ κ. ταῖς ὄψεσι διδόντες 915F· — σαφήνεια, τὸ κατάδηλον ἤθους καὶ πάθους, κ. ποιεῖν ἐν τοῖς λόγοις, = πᾶν ἦθος καταφανὲς ποιεῖν ὁ αὐτ. 715F.

καταφᾰνής, ές, σαφῶς φαινόμενος, κατάδηλος, φανερός, οὔπω καταφανεῖς ἦσαν οἱ πολέμιοι, οὔπω κατεφαίνοντο, Ξεν. Ἀν. 1. 8. 8. πρβλ. Ἱππαρχ. 7. 8· ἐν καταφανεῖ στρατοπεδεύεσθαι, ἐν ἀνοικτῷ τόπῳ, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 3. 3, 28· κ. ποιεῖσθαί τι, καταφαίνειν, Πλάτ. Γοργ. 453C. **2)** φανερός, σαφής, καταφανὲς ποιεῖν, ἢ ποιεῖσθαί τι, καταφαίνειν φανερώνειν, Ἡρόδ. 2, 120, Ἰσοκρ. 222B, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 14, κτλ.· κατ. ἐστί τι, γίγνεταί τι, καταφαίνεται, Ἱππ. π. Ἰητρείον 740, Πλάτ. Νόμ. 812A, Θεαίτ. 186E, κτλ.· μετὰ μετοχ., καταφανεῖς εἰσιν ἁμαρτάνοντες Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 8· κ. τῇ βουλῇ ἦν αὐτὸς θεὶς τὴν ἱκετηρίαν Ἀνδοκ. 15. 32, πρβλ. Ἀντιφῶντα 139. 10· καταφανέστερος εἶναι κακουργῶν Θουκ. 5. 16· κ. ἐστὶ ἢ γίγνεταί τις, ὅτι .., Πλάτ. Πολιτικ. 265D, Ποὶ. 506B, Ξεν. Οἰκ. 1. 20· κ. ποιεῖν τινα Ἀντιφῶν ἐν Ἀδήλ. 12·—Ἐπίρρ. **-νῶς,** φανερῶς, σαφῶς, ἐμφανῶς, Ἀριστοφ. Ἱππ. 943, Δημ. 932. 8· καταφανέστερον ἢ ὥστε λανθάνειν, παρὰ πολὺ φανερῶς ἢ ὥστε νὰ διαφεύγῃ τὴν προσοχὴν ἢ τὰ ὄμματα τῶν ἀνθρώπων, Θουκ. 8. 46.

κατ-αφανίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **ἀφανίζω,** ἐκ τῆς ὄψεως ἀφαιρῶ, καταστρέφω (καταδηώσαντες, καταφανίσαντες Ἡσύχ.).

καταφαντάζω, ἐπιδεικνύω, φανερώνω, Βασίλ.·— Παθ., εἶμαι ὅμοιος, τινι Ἑρμ. Τρισμ.

κατᾰφαντός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ βεβαιώσῃ, ὁ καταφάσεως δεκτικός, ἀντίθ. τῷ **ἀποφαντός,** Διογ. Λ. 7. 65, Σουίδ.

κατάφαρκτος, ον, = **κατάφρακτος,** ὃ ἴδε.

καταφαρμακεύω, ἀλείφω μὲ φάρμακα ἢ μὲ ψιμύθια, τὰ πρόσωπα φαρμάκοις ποικίλοις καταφαρμακεύουσαι γρᾶες Λουκ. Ἔρωτες 39· ἐντεῦθεν, **2)** γοητεύω, μαγεύω, Πλάτ. Φαῖδρ. 242E (ἐν τῷ Παθ.). **3)** δηλητηριάζω, Πλουτ. Δίων 3, κτλ.

καταφαρμάσσω, διὰ φαρμάκων μαγεύω ἢ καὶ βλάπτω, δηλητηριάζω (ὡς τὸ **φαρμακεύω**), κατά με ἐφάρμαξες Ἡρόδ. 2. 181· μαγεύω, γοητεύω, ὁ Δίων κατεπᾴδων καὶ κ. Διονύσιον τῷ τοῦ Πλάτωνος λόγῳ Πλουτ. Δίων 14· ἀνακουφίζω, καταπραΰνω, λογισμοῖς τὸ πάθος κ. Ρητ. Νύσσ.

κατάφᾰσις, εως, ἡ, βεβαίωσις, πρότασις βεβαιωτική, καταφατική, ἀντίθετ. τῷ **ἀπόφασις,** Πλάτ. Ὅροι 413C· κ. ἀπόφανσις περί τινος κατά τινος Ἀριστ. π. Ἑρμην. 6-14· ὃ δὲ ἐν διανοίᾳ κ. καὶ ἀπόφασίς ἐστί, τοῦτο ἐν ὀρέξει δίωξις καὶ φυγὴ ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 6. 2, 2, κ. ἀλλ.

καταφάσκω, = **κατάφημι,** κ. καὶ ἐπινεύει λέγων Φίλων 1. 104· βεβαιῶ περί τινος, τί τινος Εὐσταθ. Πονημάτ. 50. 81, κτλ.· καὶ τὸ παθητ., οὐδὲ συγγραφεὺς καταφάσκεται εἰς μνησίκακον ὁ αὐτ. ἐν σ. 114, 68.

καταφᾰτίζω, διαμαρτύρομαι, ὑπόσχομαι καὶ βεβαιῶ, «τάζω», καταφατίζων ἀναθήσειν ἀνδριάντα Πλουτ. Σόλων 25.

καταφᾰτικός, ή, όν, βεβαιωτικός, ἀντίθ. τῷ **ἀποφατικός,** κ. λόγος Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ἱρότ. 1. 2, 1, κ. ἀλ. (ἴδε ἐν λ. **πρότασις**)·—Ἐπίρρ. **-κῶς,** αὐτόθι 2. 15, 4· κ. ὁμόσει Εὐστάθ. 92. 22.

καταφαυλίζω, φαῦλον εὐτελές, ποταπὸν λέγω τι, καταρρονῶ, ὑποτιμῶ, καταφαυλίζων μου τὸ δεῖπνον Πλουτ. Ἀλέξ. 28, Εὐμάθ. 445.

καταφέγγω, ἴδε **καταφλέγω** II.

καταφείραι, = **κατενέγκοι,** Ἐπιγρ. Δελφ., καὶ **καταφειράτω,** ἀόρ. τοῦ ῥήμ. **καταφέρω.**

καταφέρβομαι, τρέφομαι μέ τι, κατατρώγω, Κύριλλ.

καταφέρεια, ἡ, κλίσις, προδιάθεσις, ἡ ῥοπή, ἡδονῆς, εἰς ἡδονήν, Ἀθήν. 352C, πρβλ. Εὐσεβ. 827. 31.

καταφερής, ές, φερόμενος πρὸς τὰ κάτω, εὖτε ἂν κ. γίνηται ὁ ἥλιος, ὅταν ἐγγίζῃ εἰς τὴν δύσιν, Ἡρόδ. 2. 63· ἐπὶ ἐδάφους, πρανής, κατωφερής, ἐπικλινής, «τὰ καταφερῆ, τὰ ἀποκλίματα τῶν ὀρῶν, ἢ κλιτύς» Ἡσύχ., Λατ. declivis· χωρίον κ. Ξεν. Κυνηγ. 10. 9· κ. ἐπί τι, κεκλιμένος πρός τινα τόπον, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 823· πρός τι, ἀντίθ. τῷ **εὐθεῖα,** αὐτόθι 836· κ. φυγὴ καὶ κρημνώδης, πρὸς τὰ κάτω, «τὸν κατήφορον», Πολύβ. 2. 68, 7· κατάβασις κ. ὁ 3. 54, αὐτ. 5· κ. κοιλία, ἐπὶ διαρροίας, Ὀρειβ. σ, 43 Matth.· μεταφ., ὁρμητικός, κατὰ κεφαλῆς φερόμενος, ἐπιτρόχαλος καὶ κ. ἡ ῥύσις τῆς λέξεως Διον. Ἁλ. π. Δημ. 40. **II.** κεκλιμένος, ἐπιρρεπής, ἔχων κλίσιν ἢ ῥοπήν, ὡς τὸ Λατ. proclivis, pronus, ἰδίως πρὸς σαρκικὰς ἡδονάς, ἀπολαύσεις, πρὸς οἶνον, πρὸς τἀφροδίσια Πλουτ. Ἀλέξ. 23, Ἀθήν. 589D· εἰς ἀφρ-, Γεωπ. 12. 23, 3· ἀπολ., ἀσελγής, λάγνος, φιλομειράκιός τε ἦν καὶ κ. Διογ. Λ. 4. 40· ἀκρατὲς καὶ κ. Ἀθήν. 281F, πρβλ. **κατάφορος κατωφερής.**

καταφέρω: μέλλ. **κατοίσω,** παρ' Ὁμ., **-οίσομαι**·— φέρω κάτω (ἀντίθ. τῷ **ἀναφέρω,** φέρω ἄνω), ἄχος με κατοίσεται Ἄϊδος εἴσω, ἡ ὀλῖψις θά με φέρῃ κάτω εἰς τὸν τάφον, Ἰλ. Χ. 425 (τὸ μόνον παράδειγμα παρ' Ὁμ.)· βαρυπεσῆ καταφέρω ποδὸς ἀκμὴν Αἰσχύλ. Εὐμ.. 370· ἐπὶ ποταμῶν, κ. χρυσίον, γῆν, κτλ. Ἀριστ. π. Θαυμασ. 46, κ. ἀλλ.·— ἰδίως ἐπὶ κοπτερῶν ἐργαλείων, κ. τὴν σμινύην Ἀλ. π. Ζ. 11. 32· τὴν δίκελλαν, τὴν σφῦραν Λουκ. Τίμ. 7, Προμ. 2· δίελε τὴν κεφαλὴν εἰς δύο κατενεγκών (δηλ. τὸν πέλεκυν) Λουκ. Θεῶν Διάλ. 8. 1· καὶ μετὰ δοτ., κ. ξίφος τῷ πολεμίῳ Πλουτ. Λακ. Ἀποφθ. 236E· ἀλλὰ καὶ μετὰ γεν. ἀντικειμ., κ. τὸ ξίφος τοῦ πολεμίου, «καταιβάζω» κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, Πλούτ. 2. 236E· τὴν ἄρπην τῆς ἰξύος Ἀχιλλ. Τάτ. 1. 3· κ. τὴν δίκελλαν βαθείας τῆς γῆς, εἰς τὸ βάθος τῆς γῆς, Γεωπ. 2. 2, 3· σκάπτε βαθείας καταφέρων (δηλ. πλην γὰς [γῆς]), κατὰ τῆς γῆς, Λουκ. Τίμ. 40· καὶ μεταφορ., τῶν γνάθων τὸ ξυρὸν Ἀλκίφρων 3. 66· τὴν διαβολὴν κατ. τινὸς Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 30, 11· ψόγον κατά τινος Ἑβδ. (Γέν. ΔΖ', 2)· — ἀπολ., κόπτω καταβιβάζων πρὸς τὰ κάτω, καταβιβάζω κτύπημα, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 8. 1, 2, Ἐνύπν. 3. β) καταστρέφω, καθαιρῶ, καταρρίπτω, κρημνίζω, πύργους Πολύβ. 4. 64, 11. γ) πληρόνω, ὡς τὰ καταβάλλω, τελῶ, κατατίθημι, ὁ αὐτ. 1. 62, 9., 33., 11, 6, Πλουτ. Περικλ. 28, καὶ ἐν Ἐπιγρ. Δελφῶν πολλάκις ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης, κατενεγκάντω δὲ τὸν ἔρανον, καὶ κατενεγκάσας = κατενεγκούσας (ἐν τῇ αὐτῇ σημασίᾳ καὶ τὸ ῥῆμ. **καθιστάναι** ἐν τοῖς νόμοις τῶν Γορτυνίων) κατενεγκάτω τὸν ἔρανον, καὶ ὁ ἔρανος ἂν κατενεχθῇ, Dittenb. δ) ἀναφέρω εἰς τὸ δικαστήριον, ἀπό τινος ἐφ' ἕτερον Δημ. 545. 9 (Βεκκῆρος μεταφέρειν)· καὶ ἀμεταβ., κρέμαμαι, «αἱ τρίχες αἱ καταφέρουσαι εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς» Ἡσύχ. **2)** Παθ. ἢ μέσ., φέρομαι πρὸς τὰ κάτω, ἐπὶ ποταμοῦ, ποταμὸς ἐκ τοῦ ὄρους καταφέρεται Ἡσύχ.· ἐπὶ χρυσῆς κόνεως, ψήγματος καταφερομένου ἐκ τοῦ .. Ἡρόδ. 1. 93· ὄμβρων καταφερομένων Γεωπ. 5. 2, 16· τὰ σκεύη κατηνέχθη, δηλ. ἐκ τόπου ὑψηλοτέρου εἰς κατώτερον, ἐκ τοῦ ἀνωγείου, Δημ. 1158. 15·— κινοῦμαι ὁρμητικῶς πρὸς τὰ κάτω, ἀποφέρομαι, ἐκκρίνομαι, ἐπὶ ὑγρῶν, τὰ καταφερόμενα ἐκ τῶν φυημάτων καὶ ἐμπυημάτων Ἱππ. 1200H· ἡ κοιλία ἐν τῷ πυρέσσειν κ. (δηλ. εἰς διάρροιαν) Ὀρειβ. 43· ὧν τὸ μὲν ἀποδέον ἐπιπολάζει, τὸ δὲ πλῆρες καταφέρεται κάτω Γεωπ. 14. 7, 27. β) καταβαίνω, βυθίζομαι (πρβλ. **καταφερής**), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 2, 17· κ. ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη, ἡ ἡμέρα αὐτόθι 5. 19, 26, Πλούτ. κτλ.· κ. ὁ λύχνος, πλησιάζει νὰ σβεσθῇ, Πλουτ. Καῖσ. 69· κ. ἡ ἄμπελος, καταστρέφεται, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 13, 5. γ) καταπίπτω, αἱ οἰκίαι κ. ἐπί τινα .., Πλουτ. Δίων 44· οἰκίαν κατενεχθεῖσαν ἀναστῆσαι Χρυσόστ. εἰς Α' Ἐπιστ. π. Κορινθ. δ) καταβαρύνομαι, καταβυθίζομαι, ἐν τοῖσιν ὕπνοισι Ἱππ. 1137C· κ. καὶ νυστάζειν Ἀριστ. π. Ὕπν. καὶ Ἐγρ. 456. 31b, πρβλ. π. Ἐνυπνίων 3.13· εἰς κάρον, εἰς ὕπνον Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 2· ὕπνῳ βαθεῖ Πράξ. Ἀποστ. κ', 9· ὑπὸ μέθης Ἀθήν. 461C· καὶ ἀπολ., πίπτω εἰς ὕπνον, ἀντίθ. τῷ **ἐγείρεσθαι,** Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 12, π. Ἐνυπνίων 3· διεγείρειν δὲ αὐτοὺς μὴ ἐῶντας καταφέρεσθαι Διοσκ. **II.** φέρω ὀπίσω, φέρω εἰς τὸν οἶκον ἢ τὴν πατρίδα, Ἀριστοφ. Ἀχ. 955·— Παθ., κατηνέχθησαν πρὸς τὴν Πελοπόννησον, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Πελοπόννησον, κατέπλευσαν, Θουκ. 3. 69. **2)** ἐπὶ τρικυμίας, ὡθῶ εἰς τὴν ξηράν, ὁ χειμὼν κατήνεγκε τὰς ναῦς ἐς τὴν Πύλον ὁ αὐτ. 4. 3, πρβλ. Πολύβ. 3. 24, 11.— Παθ., καταφέρεται χειμῶνι ἐς τὸ Ἀθηναίων στρατόπεδον Θουκ. 1. 137. **3)** μεταφ., φέρομαι εἴς τι σημεῖον, ὡς εἰ κατὰ τύχην συναντῶ τι, ἐπὶ γνώμην, ἐλπίδα κτλ., Πολύβ. 30. 17, 13., 6. 9, 3· ἐπὶ τὰς αὐτὰς διανοίας κατενήνεκται Διον. Ἁλ. π. Λυσ. 17· παρ' Ἡσυχ. ὁ πρκμ., **κατήνοχα** καὶ **κατενήνοχα.** **III.** καταφέρομαί τινος, καθάπτομαι, κατηγορῶ, Σχολ. Cod. Bav. Λιβαν. τ. Α. σ. 182.

καταφεύγω: μέλλ. **-φεύξομαι,** φεύγω πρὸς τὰ κάτω, κυρίως εἰς τόπον ἀσφαλῆ ἵνα σωθῶ ἐκ κινδύνου, ὅπως λ. χ. εἴνε τὰ τείχη ἐν σχέσει πρὸς τὴν χώραν ἢ οἱ λιμένες ὡς πρὸς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ἢ φεύγων πίπτω εἰς τὰ γόνατα ζητῶν τὴν προστασίαν τοῦ θεοῦ ἢ ἰσχυροῦ τινος ἀνθρώπου, ἐς τὸ ἱρὸν Ἡρόδ. 2. 113, πρβλ. 1. 145· ἐπὶ Διὸς βωμὸν 5. 46· καὶ μετ' αἰτ., βωμὸν τὸ σὸν γόνυ κ. Εὐρ. Ι. Α. 911· ὡσαύτως, κ. ἐν τόπῳ, φεύγω καὶ εἰσελθὼν ὡς εἰς καταφύγιον μένω ἐν αὐτῷ· ἰδίως ὁ πρκμ., Πλάτ. Σοφιστ. 260C· ἐν τῷ Ἡραίῳ καταπεφευγότες Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 5· οὕτως, ἐνθάδε κ. Ἰσοκρ. 501C· ὅποι .. Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 10· — κ. εἴς τινα, ἔρχομαι πρός τινα πρὸς εὕρεσιν προστασίας, ὃς ἂν φεύγων καταφύγῃ ἐς τούτους Ἡρόδ. 4. 23· Κόνων ἐφευγε .. καὶ καταφεύγει εἰς Μυτιλήνην Ξεν. Ἑλλ. 1. 6, 16· πρβλ. Ἀνδοκ. 19. 20· ἐς τὸ τεῖχος κ. Πλάτ. Νόμ. 6. 778E· ἐπί τινα Δημ. 231. 17, κτλ.· πρός τινα ὁ αὐτ. 100. 4· πολλοὶ ὑβριζόμενοι κατέφευγον πρὸς ἐκείνους Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 72· παρά τινα Ἰσοκρ. 273F· ὡς τινα κ. Πολύβ. 26. 3, 11· καὶ μετὰ δοτ. προσώπ., κ. τῇ μητρὶ Κτησίᾳ Περσ. κ. 56. **2)** ἐκ τῆς μάχης κ., ἐκφεύγω, φεύγων σώζομαι, διαφεύγω ἐκ .., Ἡρόδ. 6. 75· ἀπολ., ἄνω μάλ' εἶσι καταφυγών (δηλ. ὁ ἀτμὸς) Ἀλεξ. ἐν «Λεβ.» 1. 17. **3)** ἔχω ὡς καταφύγιον, εἰς ἔλεον Ἀντιφῶν 121. 19· πρβλ. 119, 25· εἰς τοὺς λόγους Πλάτ. Φαίδων 99E, πρβλ. 76E· ἐπὶ τὰς μηχα-

νὰς οἱ τραγῳδιοποιοὶ κ., δηλ. τὸν ἀπὸ μηχανῆς θεὸν πρὸς λύσιν τῆς περιπλεχθείσης τραγ., ὁ αὐτ. ἐν Κρατύλῳ 425D· ἐπὶ τὸν δικαστὴν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 4, 6, πρβλ. 2. 4, 6· πρὸς θεῶν εὐχὰς ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 244E. 4) εἰς τὴν τοῦ βίου μετριότητα, εἰς ἐπιχειρήματα καὶ τεκμήρια ἐξαγόμενα ἐκ τῆς χρηστότητος τοῦ βίου του, Δημ. 793. 1· καταφεύζεται εἰς τὸν ἑαυτοῦ βίον ὡς μέτριον καὶ σώφρονα αὐτόθι 11.

καταφευκτέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ καταφύγῃ εἴς τι, ἐπὶ τὰς ἀτυχίας Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 8. 16· ἐπί τινα Λουκ. Ἀλ. 3.

καταφευκτήριον, τό, καταφύγιον, ἄσυλον, Βασίλ.

κατάφευξις, εως, ἡ, καταφυγὴ πρὸς ἀσφάλειαν, κ. ποιεῖσθαι ἐς τὸν ὅρμον Θουκ. 7. 41. **II.** καταφύγιον, τόπος πρὸς ἀσφάλειαν, κ. ἀσφαλὴς αὐτόθι 38.

κατάφημι, κλίνων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω παραδέχομαι, λέγω ναί, βεβαιῶ, ἀντίθετ. τῷ **ἀπόφημι**, μετ' ἀορ. α', **κατέφησα**, ἡ διάνοια ἢ κατάφησιν ἢ ἀπόφησιν Ἀριστ. π. Ἑρμην. 6 κέξ., Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 6, 11· οὔποτ' ἂν μεμφομένων καταφαίην, ὁ Σχολ. «οὐκ ἂν ἐπαινέσαιμι τοὺς μεμφομένους», Σοφ. Ο. Τ. 507· ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ τὸν ἀόρ. **κατεπεῖν**.

καταφημίζω: ἀόρ. **-εφήμισα**, Δωρ. **-εφάμιξα**· — Παθ., πρκμ. **-πεφήμισμαι**· — διαδίδω φήμην, ἀγγέλλω, κατεφάμιξέ μιν καλεῖσθαι Πινδ. Ο. 6. 93· λίμνη Μαιῶτις, ἣν μητέρα .. τοῦ Πόντου κ., διεφήμισαν ὡς .., Διον. Βυζ. παρὰ Valck. εἰς Ἡρόδ. 4. 86· — Παθ., καταπεφήμισται καὶ καταπεπίστευται, ἔχει διαφημισθῆ, Πολύβ. 16. 12, 3. **II.** ἀπονέμω ἢ ἀφιερῶ εἰς θεόν τινα, οἱ τοῖς θεοῖς καταπεφημισμένοι Πολύβ. 5. 10, 8, πρβλ. Πλουτ. Εὐμέν. 13· «ἡμέραι κατωνομασμέναι θεοῖς, καθωσιωμέναι, καταπεφημισμέναι» Πολυδ. Α', 36.

κατάφημος, ον, (φημὶ) διαβόητος ἐπὶ κακῷ, Γλωσσ.

καταφθάνω, ἐπιπίπτω ἀπροσδοκήτως, ἐπί τινα Ἑβδ. (Ἰουδ. Κ', 32)· τινά Μαλαλ.

καταφθᾰτέομαι, καταφθάνω, ταχέως ἀφικνοῦμαι, γῆν καταφθατουμένη Αἰσχύλ. Εὐμ. 398 (ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει «καταφθάνουσαν»), οὕτως ὁ Stanl. ἀντὶ τὴν καταφθατομένην, ἐκ τοῦ Ἡσυχ. ὅστις ἔχει «καταφθατουμένη· κατακτωμένη· κυρίως δὲ τὸ ἐκ προκαταλήψεως»· ὁ αὐτ. ἔχει ὡσαύτως: «φθατήσῃ· φθάσῃ»· καὶ «φθατήσει· φθάσει, κτήσεται» (οὕτω τὸ κείμενον διορθωτέον).

καταφθέγγομαι, ἀποθετ., ὁμιλῶ μεγαλοφώνως, Ἐπιφάν.· — ἐνεργητ., ἠχῶ, βροντῆς ἧς οὐδὲν μεῖζον καταφθέγγει Ὡραπόλλων.

καταφθείρω: μέλλ. **-φθερῶ**, καταστρέφω καὶ φθείρω ἐντελῶς, ἀφανίζω, δαίμων κατέφθειρε στρατὸν Αἰσχύλ. Πέρσ. 345, Σοφ. Ο. Τ. 331· πόλιν Πλάτ. Νόμ. 697D, κτλ.· κατέφθαρται ὅλβος Αἰσχύλ. Πέρσ. 251· τῆς χώρας καταφθειρομένης Πολύβ. 2. 64, 3· ἐπεὶ δέ χ' εἴκω οἰκάδις καταφθαρεὶς Μένανδρ. ἐν «Ἐπιτρ.» 4.

καταφθῑνύθω [ῠ], = **καταφθίω**, τινάς Ὅμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 354· ἄνεμοι κ. ἄρουραν Ἐμπεδ. 465· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

καταφθίνω [ῐ], φθείρομαι, ἀφανίζομαι, μαραίνομαι, καταπίπτω, καταστρέφομαι, ἐπέων καρπὸς οὐ κατέφθινεν Πινδ. Ι. 8 (7). 102, Ἡρόδ. 2. 123, καὶ Τραγ., κ. νόσῳ, γήρᾳ Σοφ. Φιλ. 266, Εὐρ. Ἄλκ. 622· τὰ πήματα θάλλοντα μᾶλλον ἢ καταφθίνοντα ὁρῶ Σοφ. Ἠλ. 260· κ. γᾶ Εὐρ. Τρ. 1299· ἐξαμιλλοῦται καὶ κ. ἰσχὺς τοῦ σώματος Πλουτ. Ἠθ. 2E· ὡσαύτως παρὰ μεταγενεστ. πεζογράφοις, ὡς κ. τὸ σῶμα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 16, 5· ὁ Πλούτ. ἔχει μετοχ. ἀορ. καταφθινήσας, 2. 117C, πρκμ. κατεφθινηκὼς αὐτόθι 621E, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 11, 25.—Ἐν Θεοκρ. 25. 122 καταφθῖνουσι, κεῖται μεταξὺ ἐναντίον τῆς σημασίας καὶ τῆς ποσότητος τῆς λέξεως· ὁ Meineke προτείνει καταφθινύθουσι.

καταφθίω, ὁ ἐνεστ. μόνον ἐν τῷ ἁπλῷ **φθίω**· **I.** μεταβ. ἐν τῷ μέλλοντι **καταφθίσω**: ἀόρ. α', **κατέφθῐσα** [ῐ̆δε ἐν τέλ.]· — καταστρέφω, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω, φονεύω, οὐ μὲν δή σε καταφθίσει Ὀδ. Ε. 341· παλαιὰς διανοιὰς καταφθίσας Αἰσχύλ. Εὐμ. 727 (ἴδε **διανοιή**)· κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαμψώνυχα παρθένον Σοφ. Ο. Τ. 1198. **II.** Παθ. πρκμ. **κατέφθῐμαι**: ὑπερσ. **κατεφθίμην**, ὅπερ εἶναι καὶ συγκεκομ. ἀόρ. καὶ ὡς τοιοῦτος εὑρῆται παρ' Ὁμ., μετοχ. **καταφθίμενος**: ἀπαρέμφ. **καταφθίσθαι**· ποιητ. **καπφθίμενος**, πρβλ. **ἀποφθίμενος**, ἐπανορθωθὲν ἐν ἀναπαιστικοῖς καὶ χοριαμβικοῖς στίχοις τοῦ Εὐρ. ἐν Ῥήσ. 378, Ἱκέτ. 984, Ἠλ. 201, 1299· ἐν Ἐπιγρ., οἱ νόμοι περὶ τῶν καταφθιμένων Dittenb.· — καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι, ἀπόλλυμαι· ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὁ Ὅμηρ. ἔχει μόνον τὸν συγκεκομμ. ἀόρ., ᾗτα πάντα κατέφθιτο, πάντα τὰ τρόφιμα κατηναλώθησαν, Ὀδ. Δ. 363· ὡς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ ὤφελες, εἴθε νὰ εἶχες καταστραφῆ, Ὀδ. Β. 183· σεῖο καταφθιμένοιο, ἂν ἤθελες ἀποθάνει, Ἰλ. Χ. 238· νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν Ὀδ. Λ. 491· οὕτως, ἐκεῖ κατέφθιτο, ἀπέθανεν, Αἰσχύλ. Πέρσ. 319· ἐμῷ πόθῳ κατέφθιτο Σοφ. Ο. Τ. 970, Φιλ. 346· κατέφθισο Εὐρ. Ἱππ. 839· φέγγος ἡλίου κατέφθιτο, τὸ φῶς τοῦ ἡλίου εἶχε τελειώσῃ, δύσῃ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 377. [καταφθῖσω παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλὰ κατέφθῐσα παρὰ Τραγ.· ῐ̆ ἐν τῷ πρκμ. καὶ ἀορ. παθητ.].

καταφθορά, ἡ, παντελὴς φθορὰ (πρβλ. **διαφθορά**), καταστροφή, θάνατος, λεύσιμοι καταφθοραὶ Εὐρ. Ἴων 1236, ὁ διὰ λιθοβολήσεως θάνατος· ἡ κ. τῶν ἀνδρῶν, τῆς Ἑλλάδος, τῆς χώρας, τῶν ἔργων, ἡ καταστροφή, ὁ ὄλεθρος, Πολύβ. 1. 49, 4., 11. 6, 2, κτλ.· ἡ ἐξανάστασις καὶ κ. τῶν Κελτῶν 2. 21, 9· κ. καὶ θάνατος Sirac. 28. 6. **2)** μεταφορ., σύγχυσις, διατάραξις, φρενῶν Αἰσχύλ. Χο. 211.

κατ-αφίημι, ἀφίνω πρὸς τὰ κάτω, ἀφίνω νὰ πέσῃ, κατηρίει (παρατ.) τὸ ὄρυ διὰ χειρὸς Πλάτ. Λάχ. 183E· τὸν λέβητα καταφέντες Ἀριστ. Προβλ. 32. 5.

καταφῐλέω, φιλῶ γλυκά, τρυφερῶς, φιλεῖν δεῖ λέγειν τὸ κατὰ ψυχήν, καταφιλεῖν δὲ καὶ κῦσαι τὸ διὰ τοῦ στόματος Antiatt Bekk. 115. 22· οὐκ ἔχουσα ἡ Π. πῶς ἂν ἀσπάσαιτο αὐτόν, κατεφίλησε τὸν δίφρον Ξεν. Κύρ. 6. 4, 10· κατεφίλουν χεῖρας καὶ πόδας τοῦ Κύρου πολλὰ δακρύοντες ἅμα χαρᾷ καὶ εὐφραινόμενοι αὐτόθι 7. 5, 32· τοὺς μὲν καλοὺς φιλεῖν τοὺς δὲ ἀγαθοὺς κ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀπομν. 2. 6, 33· περιβαλὼν κ. Πλουτ. Ἀλ. 67.

καταφίλημα, τό, ἀκόλαστον φίλημα, ἀντίθ. γνήσιον φίλημα, Φίλων 1. 480.

καταφιλονεικῶ, φιλονεικῶ κατά τινος, Σουίδ., μετ' αἰτ.

καταφιμόω, -ῶ, κλείω τὸ στόμα, σιωπῶ.

καταφλάω, κατακόπτω, Ἡσύχ. «καταφλάσαι, κατακόψαι».

καταφῐλοσοφέω, νικῶ ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ, τινὸς Αἰλ. π. Ζ. 6. 56. **II.** φιλοσοφικῶς ἀποδεικνύω, κατ. ὅτι .., Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 1, 167· φιλοσοφικῶς ἑρμηνεύω, Εὐμάθ. 258.

καταφλέγω, καίων καταβάλλω, διὰ τῆς φλογὸς ἀφανίζω, κατακαίω, ὁ Σουίδ. «ἐφλέγετο γὰρ οὐ κατεφλέγετο» δηλ. καὶ ἐκαίετο πυρί, οὐ κατεκαίετο δέ, ἐν λ. **πυράφλεκτος**· πυρὶ Ἰλ. Χ. 512, Ἱσ. Ἀσπ. Ἡρ. 18· ἁράμενοι δαυλοὺς διαπύρους ἔθεον ἐπὶ τὰς οἰκίας .. κατεφλέξοντες Πλουτ. Καῖσ. 68, κτλ. μεταφ., ἐπὶ ἔρωτος, Ἀνθ. Π. 5. 10· πρβλ. **καταφέγγω**· — Παθ., κατακαίομαι, Θουκ. 4. 133· καταφλεχθῆναι Διοδ. Ἐκλογ. 459. 67· καταφλεγῆναι Δίων Χρυσόστομ. 46, 518· μεταφορ., ἐπὶ ἔρωτος, Εὐμάθ. 266, Φιλόστρ., κτλ. **II.** καταρρίπτω ὡς διὰ κεραυνοῦ, καταβάλλω, κ. καὶ καταβροντᾷ τοὺς ῥήτορας (κοινῶς: καταρέγγει) Λογγῖν. 34. 4· πρβλ. **καταβροντάω**.

καταφλεκτικός, ή, όν, εὐφλεκτος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταφλέγειν, ὅστις εὐκόλως καταφλέγει, Ἐκκλ.

κατάφλεκτος, ον, κεκαυμένος, ὁ καταφλεχθείς, δαλῷ κ. Ἡλιόδ. 1. 1.

καταφλεξῐ-πολις, ὁ, ἡ, ὁ κατακαίων πόλεις· οὕτω καλεῖται ἑταίρα τις, Ἀνθ. Π. 5. 2.

κατάφλεξις, -εως, ἡ, κατάκαυσις, Λουκ. π. Ὀρχ. 39, Πτολ.

καταφλογίζω, πυρπολῶ ἐντελῶς, διάφ. γραφ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ψαλμ. ΙΖ', 8).

καταφλιά, ἡ, τῆς θύρας, ἡ αἴθουσα, Σχόλ. ἐν Ὀμ. Ὀδ. Ο. 146.

καταφλυᾰρέω, φλυαρῶ περί τινος, τι Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 20 καὶ 25· ἀλλά, κ. τινος, καταπληρῶ τινα φλυαριῶν, τὸν φορτώνω μὲ φλυαρίας, Στράβ. 550· τινός τι κ. Διογ. Λ. 5. 20.

καταφοβέω, φοβῶ τινα πολύ, τὸν ἐμβάλλω εἰς πολὺν φόβον, Θουκ. 7. 21, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 13. 5. — Μέσ., καταφοβοῦμαι, μεγάλως φοβοῦμαι, ὁ μέσ., **-φοβήσομαι** καὶ ὁ ἀόρ. **-εφοβήθην**, τι Ἀριστοφ. Βάτρ. 1109· ἀπολ., καταφοβηθεὶς Θουκ. 6. 33.

κατάφοβος, ον, πλήρης φόβου, περιφοβούμενος, κ. ἦν = κατεφοβεῖτο· μετ' αἰτ., κ. ἦσαν τοὺς ἐλέφαντας Πολύβ. 1. 39, 12· τὸ μέλλον 3. 107, 15· κ. ἦν μή .. ὁ αὐτ. 10. 7, 7· κ. γίνομαι Ἑβδ.· ἀπολ., Πλουτ. Δίων 4· κ. καὶ δύσελπις Πελοπ. 31.

καταφοιβάζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **φοιβάζω**, Εὐμάθ. σ. 394, ἐμπνεόμενος ὑπὸ τοῦ φόβου μαντεύω, προφητεύω.

καταφοινίσσω, κάμνω τι κατακόκκινον, «καταβάπτω» Ἡσύχ.

καταφοιτάω, Ἰων. **-έω**, κατέρχομαι συνεχῶς ἢ τακτικῶς ὡς τὰ ἄγρια θηρία ἐκ τῶν ὀρέων πρὸς λείαν, Ἡρόδ. 7. 125. **II.** κατέρχομαι εἰς .., καταλήγω, λόγος κ. πρός τι Θεοφύλακτ. Σιμ.· «καταφοιτῆσαι· παραγενέσθαι» Ἡσύχ.

καταφοίτησις, ἡ, τὸ καταφοιτᾶν, ἡ κατάβασις, Κύριλλ.

καταφονεύω, κατασφάζω, Ἡρόδ. 1. 106, 165, κ. ἀλ., Εὐρ. Βάκχ. 1177, κτλ.· καὶ τὸ παθ. καταφονευθῆναι πέτροις Ὀρ. 535.

καταφόνης, ὁ, οἱ **καταφόναι**, οἱ φόνου ἄξια πράξαντες καὶ ἐπαξίως καταφονευτέοι, Δωρ., Εὐστάθ. 1098. 15.

καταφορά, ἡ, καταβίβασις, ἰδίως ξίφους, πρβλ. **καταφέρω**, κτύπημα πρὸς τὰ κάτω, σπαθιά, τὴν κ. καιρίαν Πολύβ. 2. 33, 3, κτλ.· τὰς κ. τῶν μαχαιρῶν ἀσφαλίζεται ὁ θυρεός, ἀβλαβεῖς ἡ ματαίας καθιστᾷ, 6. 22, 4· ἐκ καταφορᾶς (Λατ. caesim, ἀντίθ. τῷ punctim), «κοφτά», ἀντίθ. τῷ «ἐμπηκτά», νύγδην (κεντήματι) ὁ αὐτ. 3. 114, 3· τραύματα, ἐξ ἐπιπολῆς μᾶλλον ἢ καταφορᾶς, ὄχι βαθύ, Πλουτ. Δίων. 34. **II.** (ἐκ τοῦ παθ.), **καταφέρομαι**,

κατάβασις, πτῶσις, καταφοραὶ ὀμβρων καὶ πρηστήρων Πλάτ. Ἀξίοχ. 370C· κατάβασις, δύσις, κ. ἡλίου, δύσις τοῦ ἡλίου, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 12· ἡ ἰσημερινὴ κ. Πολύβ. 3. 37, 5, κτλ.· καὶ ἐν τῷ πληθ., Λόγγος 2. 24· κ. κοιλίας, διάρροια, Ἱππ. Ἀφ. 1262, πρβλ. καταφέρονται αἱ κοιλίαι. **2)** προσβολή, ἔφοδος ληθάργου, κ. βαθεῖα καὶ δυσανάκλητος: Ἱππ. Ἐπιδημ. 3. 1085· ἴδε **καταφέρω** I. 2. **3)** ἐν συλλογισμῷ, συμπέρασμα, τὴν κ. ἐκ τῶν φαινομένων μεθοδεύειν ὁ αὐτ. 26. 2.

καταφορέω, = **καταφέρω**, ἐπὶ ποταμοῦ, καταβιβάζω, παρασύρω, ψῆγμα χρυσοῦ κ. ἐκ τοῦ Τμώλου Ἡρόδ. 5. 101, πρβλ. χρυσὸς καταφορευόμενος ὑπὸ ποταμῶν 3. 106· μεταφορ., ἀμήχανον .. λογισμὸν καταπεφόρηκας τῆς διαφορότητος .., θαυμάτιον ῥεῦμα (σειρὰν) συλλογισμῶν ἔχεις καταβιβάσει περὶ τῆς διαφορᾶς; οἱ συλλογισμοὶ ἐπλημμύρησαν ὡς ποταμοί .. , Πλάτ. Πολ. 587E· πολλὰ .. κατεφόρει τῆς προνοίας, ἐξηκολούθει νὰ λέγῃ πολλὰ ἐναντίον, Πλούτ. 2. 548C· καταγλωττίζειν, καταλαλεῖν, καὶ καταφορεῖν πολλοὺς λόγους.

κατ»φορία, ἡ, ἀρρώστημα, νόσημα εἰς ὃ καταφέρεταί τις ἢ ἔχει ῥοπήν.

καταφορικός, ή, όν, ὁρμητικός, σφοδρός, Ἡσύχ.· λόγος κ., ὀνειδιστικός, ὑβριστικός, Ἑρμογ., Ἰω. Χρυσ.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, «σφοδρῶς» Σουίδ., Ἰω. Χρυσ. **II.** ληθαργικός, ἀναίσθητος, Γαλην.· ἐπιφέρων λήθαργον, ὁ αὐτ.· ὁ καταφερόμενος εἰς ὕπνον, ἀντίθ., **ἀγρυπνιστικός**, Φώτ. ἐκ τοῦ Ὀρειβ.

κατάφορος, ον, εὐκατάφορος, ὁ ἔχων ῥοπὴν πρός τι, κ. πρὸς δόξαν Πλουτ. Θεμ.· ὁρμὴν ἐναντίον τινός, ὁρμητικός, τρικυμιώδης, τὸ κ. τῆς θαλάσσης ἀντίθ. τῷ τὸ γαληνίζον, Ἀριστ. Προβλ. 23, 41, πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 439. **II.** βαθύς, ληθαργικός, ὕπνος Ἡσύχ.

καταφορτίζω, βαρέως φορτώνω, χρυσίον κατεφόρτισέ με Θεμίστ. 2. 25D· καταπεφορτισμένους ὄνους τοῖς ἐπιτηδείοις Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 9, 3· καταβαρύνω, τὰν ψυχὰν κακοῖς Ἱππαρχ. παρὰ Στοβ. 574. 24.

κατάφορτος, ον, πεφορτωμένος τι, τινος Ἰωσήπ. Βίος 26, Ἐκκλ.

καταφορώδης, ες, (εἶδος) = **κατάφορος** II ἢ **καταφορικός**, κ. ὕπνος Γαλην. 14. 314.

κατάφραγμα, σκέπασμα, περίβλημα εἰς προφύλαξιν, ναῦς κατάφρακτος, ἡ ἔχουσα καταφράγματα.

καταφράγνυμι = **καταφράσσω**, Θεόδ. Πρόδρ. 301.

καταφράζω, διηγοῦμαι, τὸ σαφὲς Πινδ. Ο. 10 (11). 68·— Μέσ. μετ' ἀορ. παθ. καὶ μέσ., θεωρῶ, παρατηρῶ, σκέπτομαι περί τινος, σταθμίζω. καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ τήνδε δίκην Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 246· καταφρασθεὶς αὐτὸν τοῦτο ποιοῦντα, παρατηρήσας .. , Ἡρόδ. 4. 76· κατεφράσατο Σόλων 4. 38, πρβλ. Διον. Π. 884.

καταφράκτης, ου, ὁ, θώραξ, ἐπίδεσμός τις χειρουργικός, οὕτω κληθεὶς ἐκ τῆς ὁμοιότητός του περὶ τὸν θώρακα τὸν Ρωμαϊκόν, Γαλην. 12. 492.

κατάφρακτος, ον, καταπεφραγμένος, καλῶς κεκαλυμμένος, ἐγκεκλεισμένος, κ. πετρώδει ἐν δεσμῷ Σοφ. Ἀντ. 958 (ἔνθα ὁ παλαιὸς Ἀττ. τύπος, κατάφαρκτος, ἐπανορθοῦται ὑπὸ τοῦ Δινδ. ἐκ τοῦ Κώδ. Α., πρβλ. **ἄφρακτος**)· πλοῖα κ., ἔχοντα καταστρώματα, Θουκ. 1. 10, πρβλ. Πολύβ. 1. 20, 13· ἐν τε ταῖς ἀφράκτοις καὶ ταῖς κ. ναυσὶ Συλλ. Ἐπιγρ. 2525· κ. σκάφη Πολύβ. 16. 2, 12· ἵπποι κ., περιβεβλημένοι θώρακα, Λατ. loricatus (Λίβ. 37. 40) ἢ καταπεφραγμένοι τοῖς ὅπλοις Πολύβ. 31. 3, 9, κτλ.· ἱππεῖς Πλουτ. Κράσσ. 21· ἡ μεταφορὰ ἐκ τῆς Ὁμηρ. ῥήσεως, φράξαντες δόρυ δορί, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ Ἰλ. Ν. 130, Εὐστάθ.· μεταφορ., ἡ κατεσκοτισμένη καὶ μὴ τὸ μέλλον εἰδυῖα, ψυχὴ Ἴων παρ' Ἡσυχ.

καταφρακτώριος, ον, οἱ κ. Ἱππεῖς PB. 316, 4 (359 μ. Χ.).

κατάφραξις, εως, ἡ, ἔμφραξις, τὸ στούπωμα, Ἱπποιατρ. 229.

καταφράσσω, Ἀττ. **-ττω**, καλύπτω μὲ θώρακα ἢ πανοπλίαν, τὸν στρατιώτην κ. Εὐμάθ. σ. 109 (κοινῶς **κατέφραξε**), πρβλ. ὅλος στρατιωτικῶς κατεπέφρακτο σ. 106· ἵπποι καταπεφραγμένοι (ἴδε **κατάφρακτος**) Πλουτ. Ἀλέξ. 16, πρβλ. Κράσσ. 24· μεταφορ., πολλοῖς ἱππεῦσι καταπεφραγμένος ὁ αὐτ. Ἀλέξ. 33.

καταφρίσσω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **φρίσσω**, Κύριλλ.· «καταπεφρικότες· δειλιῶντες» Ἡσύχ.

καταφρονέω, σκέπτομαι περί τινος ὡς κατωτέρου μου, μικρὰν καὶ ταπεινὴν περί τινος γνώμην ἔχω, δὲν τὸν λογαριάζω, ἀψηφῶ, δὲν τὸν τιμῶ, περιφρονῶ, ἀλλὰ καὶ δὲν σκέπτομαι καλῶς, τινος Ἡρόδ. 4. 134, Εὐρ. Βάκχ. 199, κτλ.· τῷ καλῶς βουλεύεσθαι καὶ μηδενὸς καταφρονεῖν Δημ. 472. 2· τῶν παρόντων καταφρονῶν, τῶν ἀπόντων ἐπιθυμιῶν Λυσ. 127. 23· κ. τοῦ κινδύνου, δὲν φοβοῦμαι τὸν κίνδυνον, ἀψηφῶ, Πλάτ. Ἀπολ. 28C· τῆς τέχνης ὁ αὐτ. Γοργ. 512C· κ. τινὸς ὡς ἀνοήτου 527C· καύματος καὶ ψύχους Ἔφορ. παρὰ Στράβ. 480· κυνηγεσιῶν Ξεν. Κυν. 2. 1· τῶν θεῶν Ἀντιφ. ἐν Ἀδηλ. 48· τῶν πτωχῶν Μένανδρ. ἐν «Κυβ.» 10· οὐ δεῖ διαβολῆς καταφρ. ὁ αὐτ. ἐν «Βοιωτ.» 1. σίσχροκερδείας κ., ἀπέχονται, Ξεν. Κυνηγ. 3. 16. **2)** ὡσαύτως μετ' αἰτ., θεωρῶ μετὰ καταφρονήσεως, περιφρονῶ, Ἡρόδ. 8. 10, Εὐρ. Βάκχ. 503, Θουκ. 6. 34., 8. 8· ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθ., ὀλίγον σκέπτεταί τις περὶ ἐμοῦ, περιφρονοῦμαι, οἱ πένητες ὑπὸ τῶν πλουσίων κ. Πλάτ. Πολ. 556D· εἰς τὰ πολεμικὰ καταφρονούμενοι Ξεν. Ἑλλ. 7. 4. 30· μέλλ. **-φρονηθήσομαι** Αἰσχίν. 25. 11· οὕτω, μέσ. μέλλ. **καταφρονήσομαι**, Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 281C. ἀόρ. **κατεφρονήθην** Ἰσοκρ. 138A, ἀντὶ τοῦ τιμᾶσθαι καταφρονηθησόμενος 135E, Πλάτ. Εὐθύδ. 273D. **2)** ἀπολ., φέρομαι μετὰ καταφρονήσεως, ὑπεροπτικῶς, διὰ τὸ καταφρονοῦντας ἀπαρασκεύους γενέσθαι, δηλ. αὐτοὺς αὐτῶν, Θουκ. 2. 11, Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 3· τὸ καταφρονοῦν, ἡ καταφρόνησις, Διον. Ἁλ. 5. 44. **4)** μετ' ἀπαρεμ., νομίζω μετὰ περιφρονήσεως ὅτι .. , σκέπτομαι μετὰ προλήψεως ὅτι .. , καταφρονήσαντες Ἀρκάδων κρέσσονες εἶναι Ἡρόδ. 1. 66· καταφρονοῦντες κἂν προαισθέσθαι Θουκ. 3. 83· μετὰ γεν. καὶ αἰτ., καταφρονήσαντες τῶν Ἀθηναίων ἀδυνασίαν Θουκ. 8. 8, καταγνόντες. **II.** μετ' αἰτ. πράγ., μόνον παρὰ τοῖς Ἴωσι συγγραφ., (πρβλ. **κατανοέω**), στηρίζω τὰς σκέψεις μου, τὸ φρόνημά μου εἴς τι, ἐπιζητῶ, ἐπιδιώκω, Λατ. affectare, τὴν τυραννίδα Ἡρόδ. 6. 59, πρβλ. ταῦτα 8. 10· καὶ οὕτω ληπτέον ἐν Ἀντιφ. ἐν «Ἀρχ.» 1. 5, τοὺς βύστακας μὴ καταφρόνει, μὴ σκέπτεσαι τοὺς μύστακάς σου, μὴ ἔχε τὴν φιλοδοξίαν νὰ ἔχῃς μύστακας (ἐπειδὴ οἱ Σπαρτιᾶται ὤφειλον νὰ κείρωσι τὸν μύστακα, πρβλ. **μύσταξ**). **III.** ἔρχομαι εἰς ἐμαυτόν, Λατ. resipiscere, Ἱππ. 309, 31., 564, 14 (κοινῶς **κακοφρ-**) (πρβλ. **κατανοέω** II)· ἐξαναστάντες οὐ κατεφρόνησαν, δὲν ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν των, Πλουτ. Δεισιδαιμ. 3.

καταφρόνημα, τό, καταφρόνησις τῶν ἄλλων, μὴ φρονήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι, ἡ μεγάλη ἰδέα καὶ τὸ θάρρος τὸ ὁποῖον ἔχει τις περὶ ἑαυτοῦ, συναισθανόμενος καλῶς τὴν ὑπεροχήν του ἀπέναντι τοῦ ἐχθροῦ, Θουκ. 2. 62.

καταφρονηματίζω, πληρῶ τινα καταφρονήματος καταπεφρονηματισμένοι τῷ θράσει καὶ ταῖς ἀλκαῖς Διοδ. Ἀποσπ. Βατ. σ. 65, ἔκδ. Mai. 9.

καταφρόνησις, -εως, ἡ, = τῷ προηγ., καὶ συνηθέστερον περιφρόνησις, Θουκ. 1. 122, Πλάτ. Πολ. 558B, Ἀριστ. Ρητ. 2. 2, 3· ἀντιτίθεται πρὸς τὸ **αὔχημα**, τὸ σημαῖνον τὴν μεγάλην ἰδέαν ἢ τὸ θάρρος, «τὰ ἐγγινόμενα καὶ ἀπὸ εὐτυχοῦς ἀμαθείας καὶ δειλῷ τινι», Θουκ. 2. 62.

καταφρονητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ καταφρονήσῃ, τινὸς Ἀθήν. 625D.

καταφρονητής, οῦ, ὁ, ὁ καταφρονῶν, ἀντίθ. τῷ **θαυμαστής**, Πλουτ. Βροῦτ. 12, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 8, 3· εὐλαβεῖς καὶ μὴ καταφρονητὰς τοὺς υἱοὺς ποιήσατε Νειλ. Ἐπιστολ. σ. 267.

καταφρονητικός, ή, όν, ὁ ἐπιρρεπὴς εἰς τὸ καταφρονεῖν τῶν ἄλλων, ὁ ἐκ φύσεως κλίνων εἰς τὸ νὰ περιφρονῇ τοὺς ἄλλους, ἀντίθ. τῷ **θαυμαστικός**, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 28, Ρητ. 2. 2, 24., 11. 7· οἱ καταφρονητικοὶ καὶ θρασεῖς Πλουτ. Ἠθ. σ. 40· καὶ ἐπιρρημ., καταφρονητικώτερον πρὸς αὐτοὺς διατεθήσονται Ἄννα Κομν. 402A·—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πλάτ. Θεαίτ. 161C, Ξεν. Ἑλλ. 4. 1, 17., 5. 3, 1, Δημ. 1075, 11· κ. τῶν εὐτελεστέρων Φιλ. Α', 927. 30· ὀλιγώρως καὶ κ. Πλουτ Λύσ. 11, κτλ.·— Ὁ Λοβ. (ἐν Φρυνίχ. 520) σημειοῖ τὸν τύπον **καταφρονικός** παρ' Ἀπποπ. καὶ Γαλην., ὡς ἐσφαλμένον.

καταφροντίζω, δαπανῶ εἰς τὰς φιλοσοφικὰς ἢ φιλολογικὰς σπουδάς, ἐν χρήσει ἐν τῇ κωμικῇ φράσει [θοἱμάτιον] οὐκ ἀπολώλεκ', ἀλλὰ καταπεφρόντικα, δὲν τὸ ἔχασα, ἀλλὰ τὸ κατέτριψα εἰς τὰ σχολεῖα (εἰς τὴν παίδευσιν δεδαπάνηκα), Ἀριστοφ. Νεφ. 857· ἐπλάσθη ἀτελῶς ἐκ τοῦ ρ. **φροντίζω**, ἐφ' ἧς σημασίας καὶ τὸ ῥηματ. **φροντιστήριον**. **II.** φροντίζω πολύ, ἀντιθ. τῷ **ἀφροντιστῶ**, τι Πολύβ. 28. 11, 10.

καταφρύαγμα, τό, ὑπερηφανία, Ἐπίκτ. (?)

καταφρυάττομαι, ἀποθ., φέρομαι ὑπερηφάνως, ἀλαζονικῶς πρός τινα ἐκ μεταφορᾶς τῶν θυμοειδῶν ἵππων, οἵτινες φρυάττονται ἐναντίον τοῦ χαλκοῦ καὶ καταδάκνουσιν αὐτόν, Μ. Ἀντων. 7. 3· τινι ὁ αὐτ. 9. 41· τινὸς Φώτ.

καταφρύγω [ῡ], κατακαίω, καίω μέχρι τέφρας, ἐπὶ κεραυνοῦ, Ἀριστοφ. Νεφ. 396.— Παθ., καταξηραίνομαι, Ἐκκλ.· δίψει καταφρῦγῆναι Βασίλ.· γλῶσσαι καταπεφρυγμέναι Δέτ.·— «καταφρυγήσεται· καταξηρανθήσεται» Ἡσύχ.

καταφρύσσω, Ἀττ. **-ττω**, καταξηραίνω, Γρηγ. Νύσσ.

καταφυγγάνω, = **καταφεύγω**, Ἡρόδ. 6. 16, Αἰσχίν. 83. 39.

καταφυγή, ἡ, πρόσωπον ἢ τόπος εἰς ὃν καταφεύγει τις διὰ νὰ εὕρῃ ἀσφάλειαν ἢ σωτηρίαν ἀπὸ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου, ἢ καὶ βοήθειαν καὶ προστασίαν, Ἡρόδ. 7. 46· ἔχει γὰρ καταφυγὴν θήρ μὲν πέτραν, δοῦλος δὲ βωμοὺς Εὐρ. Ἱκέτ. 267· κ. σωτηρίας, ἀσφαλὲς καταφύγιον, ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 724· μόνην οἴονται κ. εἶναι τοὺς φίλους Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 8. 1, 2. **2)** μετὰ γεν., κ. κακῶν, καταφύγιον ἀπό .. , αὐτόθι 448· τῶν ἀκουσίων ἁμαρτημάτων κ. εἶναι τοὺς βωμοὺς Θουκ. 4. 98· κατ. ἔχειν, κατ.

ποιεῖσθαι εἴς τινα, καταφεύγειν, Εὐρ.Ἱκέτ. 267, Ὀρ. 567, πρβλ. Ἀντιφῶντα 112. 6· κατ. εὑρίσκειν, κατ. ἐστὶ εἰς θεοὺς Πλάτ. Νόμ. 699B, κτλ.· εἰς τοὺς νόμους Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίπ. 25, πρβλ. Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 56. **II.** τρόπος ἐκφυγῆς, πρόφασις εἰς ἣν καταφεύγει τις, Δημ. 1131. 15., 1263. 20.

καταφύγιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Δίων Κ. ἐν Mai's Coll. Vat. σ. 529, Βυζ., πρβλ. **κρησφύγετον**.

καταφῡλᾰδόν, Ἐπίρρ., κατὰ φῦλα ἢ φυλάς, κατὰ ἔθνη, Ἰλ. Β. 668· φάλαγγας ἀνδρῶν ἐρχομένων κ. Ὁππ. Ἀλ. 3. 644.

καταφῡλάσσω, ἀγρυπνῶ ἢ φυλάσσω καλῶς, Ἀριστοφ.Ἐκκλ. 482.

καταφυλλορροέω, καταχύνω, καταρρίπτω τὰ φύλλα· μεταφορ., χάνω τὴν λαμπρότητά μου, τιμὰ κατεφυλλορρόησε Πινδ.Ο.12. 22.

κατάφυλλος, ον, πλήρης φύλλων, κ. ἀνά κήπους Στράττις ἐν Ἀδήλ. 1. 1.

καταφύξιμος, ον, πρὸς ὃν δύναταί τις νὰ καταφύγῃ, ἄγαλμα Πλούτ. 2. 290C.

καταφύομαι, γεννῶμαι: ἀόρ. **κατέφυν**, καὶ πρκμ. **καταπέφυκα**, ἐκβεβλάστηκε τῆς σαρκὸς καὶ καταπέφυκε Πλουτ.Ἠθ. 442B· «κατεφύοντο· κατέτρεχον» Φώτ., Σουίδ., δηλ. ἠρήμωνον, ἐδήουν· καὶ «καταπιφύει· κατατρέχει» Ἡσύχ.

καταφυράω, ζυμώνω, ἢ μιγνύω, ἐντελῶς, Ἀλέξ. Τραλλ. (;)

καταφύρω [ῡ], ἐντελῶς μιαίνω, μολύνω, Ἐκκλ.

καταφῡσάω, διὰ τοῦ φυσήματος ἐκχέω, ἐξακοντίζω, φυσῶν ῥαντίζω, κ. τὸ σμῆνος οἴνῳ οἱ μελιττουργοί Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 58· ἀλλά, κ. τὸν θολόν, ἐκτινάσσω, ἐκχέω τὸν χυμὸν τῆς σηπίας, αὐτόθι 5. 12, 1. **2)** φυσῶ ἐπί τινος, καταφρονητικῶς μεταχειρίζομαι, ἐμπτύω, κατ. καὶ καταναθεματίζειν τινά Ἐπιφάν.

καταφύσημα, τό, τὸ φυσᾶν ἐπί τινος, Ἐκκλ.

κατάφῡσις, **εως**, ἡ, ἡ ἐκ τοῦ πλησίον σύνδεσις, στενὴ σύνδεσις, ἔμφυσις, ἐμβολή, ἔγερσις, τὴν κ. ποιεῖται εἰς .. Γαλην. **II.** = **φύλλιον**, Διοσκ. 4. 70.

καταφύτευσις [ῠ], **εως**, ἡ, τὸ καταφυτεύειν, Ἑβδ. (Ἱερεμ. ΛΕ', 22), Κλήμ. Ἀλ. 325· καὶ μεταφορ., ἡ κατ. τῶν ἀγαθῶν, ἀντίθετ. τῷ ἐκκοπὴ καὶ ἀναίρεσις τῶν κακῶν, Ἰω. Χρυσ.

καταφῡτεύω, πυκνῶς φυτεύω, πληρῶ ἐκ φυτῶν, ἀγορὰν πλατάνοις Πλουτ. Κίμ. 13, πρβλ. Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 42· κατ. λαὸν εἰς τόπον, καθιδρύω, μετοικίζω, Μακκαβ.· οἰκοδομεῖν καὶ κατ. Σειρὰχ Μ', 9. **II.** ἐμπήγω, ὀδόντας χείλεσιν Εὐμάθ. σ. 138.

κατάφῡτος, ον, καταπεφυτευμένος, πλήρης φυτῶν ἢ δένδρων, τόποι κ. Πολύβ. 18. 3, 1· κ. ἀσφοδέλῳ, πλήρης ἐξ .., Λουκ. Νεκυομ. 11· περίπατος κ. καὶ σύσκιος Πλουτ. Κικ. 48.

καταφῡτουργέω, ἐμφυτεύω, τί τινι Εὐμάθ. σ. 445.

καταφωνέω, πληρῶ διὰ τῆς φωνῆς μου, ὡς τὸ **κατᾴδω**, κάμνω τι νὰ ἀντηχῇ, οἱ τέττιγες μουσουργοῦντες τὰ ἄλση καταφωνοῦσιν Γρηγ. Ναζ.· ἀλλὰ καί, κατ. τὸ ἄλσος·— «καταφωνεῖ· ταράττει» Ἡσύχ.

καταφώνησις, **εως**, ἡ, τὸ νὰ καταφωνῇ τις.

καταφωράω: μέλλ. **-άσω** [ᾰ], (συχνότερον τὸ **ἐπιφωράω**), κυρ. συλλαμβάνω τινὰ ἐπ' αὐτοφώρῳ κλέπτοντα, τὸν πιάνω φανερά, καταλαμβάνω τινὰ πράττοντά τι, ἀνακαλύπτω, Θουκ. 8. 87, Λουκ. Ἐνύπν. 28· μετὰ μετοχ., κατ. τινας ἐπιβουλεύοντας (ὁ Σχολ. ἐλέγχειν) Θουκ. 1. 82· οὐδ' ἐωρᾶτε τὴν ψυχήν, ἀλλ' οἷς διεπράττετο, αὐτὴν ὡς οὖσαν κατεφωρᾶτε, ἀνεκάλυπτε τὴν παρουσίαν της, Ξεν. Κύρ. 8. 7, 17· — Παθ. ἀόρ., καταφωραθῆναι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 10, 1· — παρ' Ἡσυχ. «καταφωρᾶν· ἐρευνᾶν. ἐπιζητεῖν».

κατάφωρος, ον, ὁ καταφωραθείς, ἀνακαλυφθείς, Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 24, Συλλ. Ἐπιγρ. 3916. **II.** σαφής, κατάδηλος, φανερός, Διον.Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 5· κ. τῆς γνώμης γενέσθαι Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 54.

καταφωτίζω, φωτίζω ἐντελῶς (κυρ. καὶ μεταφορ.), Ἀνθ. Π. 9. 178, Ἐκκλ.

καταχαίνω: μέλλ. **-χᾰνοῦμαι**, πολὺ χάσκω ἢ μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα περιγελῶ τινα, τινός· «καταχήνη· καταγελάσῃ, μυκτηρίσῃ, ἐξουθενίσῃ» Ἡσύχ.

καταχαίρω, μετὰ μέσου μέλλ. **-χᾱροῦμαι** Κλήμ. Ρώμ.· — (= **ἐπιχαίρω**), χαίρω διὰ τὸ κακὸν ἢ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου, ἐόντι αἰχμαλώτῳ .. κ. καὶ κατεκερτόμεε Ἡρόδ. 1. 129· εἴτε ευνοίᾳ ἐποίησε ταῦτα εἴτε καὶ καταχαίρων, χαίρων μετὰ κακίας, χαιρεκάκως, ὁ αὐτ. 7. 239. **II.** λίαν, σφόδρα χαίρω, κατέχαιρον ἐκπαθὴς ὑπὸ ἡδονῆς γενομένη Ἀλκίφρων 2. 4.

καταχᾰλάζάω, διὰ χαλάζης καλύπτω, ῥίπτω ἐπί τινος ὡς χάλαζαν, λίθους τινὸς Λουκ. Ἐνύπν. 22.

καταχᾰλάω, ἐπὶ τὰ κάτω χαλῶ, καταβιβάζω (διὰ σχοινίου), τινα διὰ θυρίδος Ἑβδ. (Ἰησ. Ν. Β',15), πρβλ. Γεώργ. Παχυμ. (Μιχ. Ηαλ. σ. 220) κ. σχοίνοις· «καταχαλάω· καθίημι» Ἡσύχ. **II.** εἶμαι χαλαρὸς ἢ ἀμελής, κατ. τῆς εὐγενείας Θεόδωρ. Μετοχ.· ἀμεταθ., τὸ θερμὸν καὶ ἔντονον ψυχροῦται καὶ καταχαλᾷ Γεώργ. Παχυμ. **III.** διαλύω, καταστρέφω,, «χαλνῶ», Βυζ.

καταχᾰλκεύω, ἐργάζομαι ἢ ἀποτυπώνω εἰς χαλκόν, ἀνδριὰς καταχαλκευόμενος (Reisk. -χωνευόμενος) Πλούτ. 2. 559D· ὅπως μὴ καταχαλκεύοιτο (Διν. μεταχαλκ-), ἵνα μὴ (τὸ σιδηροῦν νόμισμα) χρησιμοποιῆται ὡς μέταλλον, ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 17·— μεταφορ., εἰ δέ τις ἐπ' οὐδενὶ χρησίμῳ κατεχαλκεύθη, κατεσκευάσθη, Γρηγ. Νύσσ. 2. σ. 770.

καταχᾰλκος, ον, κεκαλυμμένος μὲ χαλκόν (ὡς τὸ **ἐπίχαλκος**), ἔπεα Εὐρ. Ἡρακλ. 367· κατ. ἅπαν πεδίον ἀστράπτει, ἀκτινοβολεῖ ἐκ τῶν λαμπόντων χαλκῶν ὅπλων, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 109· πρβλ. Ὁμ. Ἰλ. Υ. 156 τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ λάμπετο χαλκῷ, ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων·—δράκων κ., ὠπλισμένος μὲ πανοπλίαν, δηλ. μὲ φολίδας, Εὐρ. Ι. Τ. 1246.

καταχαλύπτω, καταχαλύπτω, ἐπικαλύπτω μὲ χαλκόν, τὰ κέρεα Ἡρόδ. 6. 50, πρβλ. Ἑβδ. (2 Παραλ. δ', 9). **II.** κ. τόπον θυρίσι, κλείω μὲ χαλκίνας θύρας, Ἡρακλείδ. παρ' Ἀθην. 521F, πρβλ. Διόδ. 12. 70.

καταχᾰράσσω, πληρῶ τι μὲ χαράγματα, μὲ σημεῖα, κ. τὰ βιβλία Πορφύρ.· τὸ δέρμα κ. ρυτίσι, τὰ πρόσωπα κ. ταῖς μαχαίραις Βυζ.

καταχᾰρίζομαι, ἀποθ., προσφέρω τι ὡς δῶρον, τινί τι Διον. Ἀλ. 6. 30· διένειμε καὶ κατεχαρίσατο τοῖς φίλοις τὴν λείαν 1. 63. **2)** παραχωρῶ τι πρὸς εὐχαρίστησίν τινος, χάριν ἀρεσκείας, τι Λυσ. 179. 7· κ. τὸν ἀγῶνα, χαριζόμενός τινι παραιτῶ τὸν ἀγῶνα ἢ τὴν δίκην τὴν ὁποίαν ἠδυνάμην νὰ κερδήσω, Αἰσχίν. 61. 8· κ. τὰ δίκαια, ἐκδίδω ἀπόφασιν χαριζόμενος πρὸς τὸν ἕτερον τῶν διαδίκων (ἀντιθ. κρίνειν τὰ δίκαια καὶ κατὰ τοὺς νόμους δικάζειν) Πλάτ.Ἀπολ. 35C, πρβλ. Δείναρχ. 103. 34· κ. καὶ προέσθαι Δημ. 806. 19· καταδωροδοκεῖσθαι καὶ κ. πολλὰ τῶν κοινῶν Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 26· κ. τἀληθὲς τοῖς πολίταις, πρὸς τὸ ἀρέσαι τοῖς πολίταις ἀποκρύπτω τὴν ἀλήθειαν, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 14. 5, πρβλ. 11. 9· κ. ταῖς γυναιξὶ τοὺς προδότας, χαριζόμενος τῆς γυναικὸς τοὺς προδότας τῆς πατρίδος συνεχώρει, Πλουτ. Ποπλικ. 7. **3)** δεικνύω εὔνοιαν, μετὰ δοτ. προσ., πρὸς χάριν τινὸς κάμνω τι, κ. Ἀνδοκίδῃ Λυσ. 103. 26, πρβλ. οὐκέτι Πολύευκτος πεισθεὶς κατεχαρίζετο ἐμοὶ Δημ. 1033. 23· μᾶλλον τοῖς ἐναντιουμένοις ταῖς ὑμετέραις γνώμαις προσέχειν τὸν νοῦν ἢ τοῖς καταχαριζομένοις (ὅπερ καὶ πρὸς ἡδονὴν συμβουλεύειν καὶ συναγορεύειν ταῖς ὑμετέραις ἐπιθυμίαις λέγει) Ἰσοκρ. 160D· ἀπολ., μὴ καταχαριζόμενον, ἀλλὰ καταμαχόμενον Πλάτ. Γοργ. 513D· ἡ δόξα τὰ μὲν κ., τὰ δὲ ψεύδεται Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 1. 23.

καταχαριστικός, ἡ, όν, ὁ, ὁ καταχαριζόμενος, ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ καταχαρίζεσθαι.

καταχᾰρίτόω, παριστάνω τι ἐπίχαρι, πλῆρες χάριτος, ὁ ζωγράφος κατεχαρίτωσε τὸν ἄνδρα Εὐμάθ. σ. 113.

κατάχαρμα, τό, ἀντικείμενον χαρᾶς, περίγελως, Λατ. ludibrium, ἐχθροῖς, ἐφ' ᾧ καταχαίρουσιν οἱ ἐχθροί, Θέογν. 1107.

καταχάσκω, ἀνοίγω τὸ στόμα διά τι, ἐκ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας πρός τι, μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα βλέπω, Λατ. inhiare, καταχάσκουσα τῶν κάτωθεν καὶ γλιχομένη αἵματος Νικήτ. Χρον. 163A.

καταχασμάομαι, Μέσ., ἀνοίγω, «σκάω», «σπάζω» (περὶ τῶν ὀσπρίων), Θεόφραστ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 12, 11. **II.** = **καταχαίνω**, καταγελῶ, μετ. γεν., Εὐστ. Πονημ. 308. 19,

καταχάσμησις, **εως**, ἡ, (= **καταχήνη**, Ἡσύχ., Φώτ.), κατάγελως.

καταχαυνόω, **ῶ**, ἐπιτεταμ. τοῦ **χαυνόω**, Νικήτ. Δαθ. σ. 804 ἔκ. Mi.

καταχέζω: μέλλ. **-χέσομαι**: ἀόρ. **κατέχεσα**, ὡσαύτως **κατέχεσον** Ἀλκαῖ. Κωμ. ἐν «Γανυμήδει» 4· — χέζω κατά τινος, ἐπί τινος εὑρισκομένου ὑποκάτω, Λατ. concacare, ὁ γαλεώτης ἀπὸ τῆς ὀροφῆς κατέχεσε τοῦ Σ. Ἀριστοφ. Νεφ. 173, Ἀποσπ. 207, Ἀλκαῖ. ἔνθ' ἀνωτ.· — ἴδε Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 24. 11, πρβλ. κατατιλῶ τινος.

καταχειμάζομαι, παθ., προσβάλλομαι ὑπὸ τρικυμίας, Κύριλλ.

καταχειρίζομαι, ἀποθ., ἐξαφανίζω, φθείρω ὡς τὸ **διαχειρίζομαι**, Δίων Κ. 77. 6. **II.** λαμβάνω ἀνὰ χεῖρας, μεταχειρίζομαι, Ἱπολ.

καταχειρίος, ον, ἁρμόζων εἰς τὴν χεῖρα, ἐρετμὸν Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1189.

καταχειρόομαι, Μέσ., ὑποτάττω **εἰς** ἐμαυτόν, ὑποχείριον ποιῶ, νικῶ, Ἡσύχ.

καταχειροτονέω, δι' ἀνατάσεως τῆς χειρὸς στηρίζω ἐναντίον τινός, ὡς ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων Ἐκκλησίᾳ, ψηφίζω ὑπὲρ τῆς καταδίκης τινὸς (πρβλ. **προβολαί**), («ἔθος ἦν Ἀθήνησι κατὰ τῶν ἀρχόντων καὶ κατὰ τῶν συκοφαντῶν (καὶ στρατηγῶν καὶ τῶν περὶ τὰ μυστήρια καὶ Διονύσια ἀδικούντων) προβολὰς ἐν τῷ δήμῳ τίθεσθαι· εἰ δέ τινος καταχειροτονηθείη, οὗτος εἰσήγετο εἰς τὸ δικαστήριον» Ἁρποκρ.)· ὁ δῆμος μιᾷ γνώμῃ κατ. τοῦ Μειδίου Δημ. 515. 3., 571. 10, κτλ.· μετ' ἀπαρ., ἀδικεῖν Εὐάνδρου κατεχειροτόνησεν ὁ δῆμος ὁ αὐτ. 571. 15, πρβλ. 1230. 18· καταδήμῳ φωνῇ καταχειροτονηθέντες Διόδ. 13, 67· καταχειροτονηθὲν αὐτοῦ

καὶ ταῦτα ἀσεβεῖν, ἀφοῦ ἐγένετο καταδικαστικὴ ψηφοφορία ἐναντίον του καὶ μάλιστα περὶ ἀσεβείας, ὁ αὐτ. 578. 24· κ. θάνατόν τινος, ψηφίζω τὸν θάνατόν τινος, Λυσ. 181. 27, Δημ. 350. 27.

καταχειροτονία, ἡ, καταδίκη (ἰδία δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν) ὑπὸ τοῦ δήμου, ἵνα ὁ ἔνοχος εἰσαχθῇ εἰς τὸ δικαστήριον, καταχειροτονίαν ὁ δῆμος ἐποιήσατο, κατεχειροτόνησε, Δημ. 516. 8, (ἀντίθ. **ἀποχειροτονία**)· «ἐγίνετο δὲ ὧδε· ὁ κήρυξ ἔλεγε π. χ. ὅτῳ Μειδίας δοκεῖ ἀδικεῖν, ἀράτω τὴν χεῖρα· καὶ εἶτα οἱ θέλοντες ἐξέτεινον τὰς χεῖρας (καταχειροτονία)· εἶτα πάλιν τὸ δεύτερον ὁ αὐτὸς κήρυξ ἔλεγεν· ὅτῳ μὴ δοκεῖν ἀδικεῖν Μ., ἀράτω τὴν χεῖρα· εἶτα ἠρίθμει πάσας τὰς χεῖρας ὁ κήρυξ τῶν τε προτέρων καὶ καταχειροτονούντων τῶν τε ὑστέρων καὶ ἀποχειροτονούντων, καὶ ὅσων ἂν ἦσαν πλείους, ἐκείνων καὶ ἡ γνώμη ἐκράτει» Σχολ. Πλάτ. εἰς Ἀξίοχ., Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. 86. 16, ἔκδ. Blass

καταχεύω, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐπομ., τέττιξ καταχεύετ' ἀοιδὴν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 581.

καταχέω: μέλλ. **-χεῶ**: ἀόρ. α' **κατέχεα**, Ἐπικ. **κατέχευα**, ὁ μόνος ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. τύπος πλὴν τοῦ συγκεκομ. Ἐπικ. ἀορ. παθ. **κατέχυτο**, κατέχυντο ἐν Ἰλ. Υ. 282, Ὀδ. Μ. 411· κακχέει, κακχέεται, κακχεῦσαι Αἰολ. τύποι. Χύνω κατεπάνω τινός, ἐπιχύ.ω, μετ. δοτ. καὶ αἰτ., κυρίως ἐπὶ ὑγρῶν, ἀλλὰ καὶ μεταφορ., παρέχω ἐν ἀφθονίᾳ, πλουσιοπαρόχως, κἀδ δὲ οἱ ὕδωρ χεῦαν Ἰλ. Ξ. 435· οὕτως, ἦ ῥά οἱ ἀχλὺν θεσπεσίην κατέχευε Ὀδ. Η. 42· ὄρεος κορυφῆσι Νότος κατέχευεν ὁμίχλην Ἰλ. Γ. 10· τῷ γε χάριν θεσπεσίην κατέχευεν Ἀθήνη Ὀδ. Β. 12, κτλ.· σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων Ἰλ. Β. 670· μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύῃ Ἰλ. Ψ. 408, πρβλ. Ὀδ. Λ. 433, Ξ. 38· ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῦαν Ὀδ. Χ. 463· κἀδ δ' ἄχος οἱ χύτο ὀφθαλμοῖσιν Ἰλ. Υ. 282· — οὕτω παρὰ Πινδ. Π. 1. 14, Χρησ. παρ' Ἡροδ. 7. 140, κτλ.· — ἀλλ' ἡ κοινὴ μεθ' Ὅμ. χρῆσις ἦτο: καταχέω τί τινος (ἧτις σύνταξις ἀπαντᾷ ἅπαξ παρ' Ὁμ., ὅ σφῶϊν .. ἔλαιον χαιτάων κατέχευεν Ἰλ. Ψ. 282)· καταχέουσι αἷμα τοῦ ἀκινάκεος Ἡρόδ. 4. 62· κατάχει σὺ τῆς χορδῆς τὸ μέλι Ἀριστοφ. Ἀχ. 1040· τοῦ δήμου καταχεῖν .. πλουθυγίειαν ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1091· ὑπερόν μου κατέχεεν τῶν χρημάτων ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 74, πρβλ. Πλ. 790· βλασφημίαν τῶν ἱερῶν κ. Πλάτ. Νόμ. 800D· δόξαν κ. τῶν ἀνθρώπων, διασπείρω φήμην κατὰ τῶν ἀνθρώπων 814B, καὶ ἴδε **κατάχυσμα**· ὡσαύτως, μύρον κατά τῆς κεφαλῆς κ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 398A· καὶ ἐν τῷ Μέσῳ, κατὰ τῶν ἱματίων καταχεόμενοι, δηλ. τὸν οἶνον ἀφίνοντες νὰ χύνηται ὑπεράνω .., ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 637E· — Παθ., κατὰ ταῖν κόραιν ὕπνου τι καταχεῖται γλυκὺ Ἀριστοφ. Σφ. 7. **2)** ἁπλῶς, ἐπιχέω ἀφθόνως, χιόνα, νιφάδας Ὀδ. Τ. 206, Ἰλ. Μ. 158· ψιάδας κ. ἔραζε Π. 459· κατά δάκρυ χέουσα Ἰλ. Α. 413, Γ. 142, κτλ.· θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέων Εὐρ. Ι. Α. 40· καὶ Παθ., δάκρυσί μου βλέφαρα καταχυθέντα τέγγεται ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 854· οὕτω, κατὰ δ' ἦέρα πουλὺν ἔχευεν Ἰλ. Θ. 50 κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν Ὀδ. Δ. 245, καὶ Παθ., σκοτοδινία κατεχύθη Πλάτ. Σοφ. 264C. **β)** ῥίπτω κάτω, θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν Ἰλ. Ζ. 134· κατὰ δ' ἡνία χεῦεν ἔραζε Ρ. 619· ὅπλά τε πάντα εἰς ἄντλον κατέχυνθ' Ὀδ. Μ. 411· πέπλον μὲν .. κατέχευεν ἐπ' οὖδει, ἀφῆκε νὰ καταπέσῃ ἐπὶ τοῦ πατώματος, Ἰλ. Ε. 734, πρβλ. Θ. 385· τεῖχος .. εἰς ἅλα πᾶν κ. Η. 461· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Πλάτ. Τίμ. 41D, Καλλ. εἰς Δήμ. 5. **3)** Παθ., ἐπιχύνομαι ἀνὰ τὸν τόπον, κεῖμαι κατὰ σωρούς, ὁ χῶρος ἐν τῷ αἱ ἀκανθαι [τῶν ὀφίων] κατακεχύαται Ἡρόδ. 2. 75. **II.** κατατήκω, ἀναλύω, ποιῶ τι ῥευστὸν (χύνω), χρυσὸν ἐς πίθους Ἡρόδ. 3. 96· καὶ ἐν τῷ Μέσ. τύπῳ, χρυσὸν καταχέασθαι, διατάττω νὰ τήξωσιν .., 1. 50.

καταχήνη, ἡ, κατάγελως, περίγελως, καταφρόνησις, Ἀριστοφ. Σφῆκ. 575, Ἐκκλ. 631 (πρβλ. **καταχαίνω**)· **Καταχῆναι** εἶναι ὄνομα δράματος ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 229. 8. **II.** εἶδος φυλακτηρίου ἔχοντος τὸ σχῆμα ἀκρίδος καὶ προσφερομένου ἐν τῇ Ἀκροπόλει τῶν Ἀθηνῶν, Ἡσύχ., ἴδε Λοβεκ. Ἀγλαοφ. 970· — τὸ «φάσμα» (νυκτερὶς) καλεῖται σήμερον ἐν Ρόδῳ **καταχανᾶς**, C. T. Newton.

καταχηρεύω, διέρχομαι ἐν χηρείᾳ, τὸν βίον Δημ. 852. 15.

κατᾴχής, ές, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κατηχής**, ἠχῶν, ἠχηρός, ὕδωρ Θεόκρ. 1. 7.

κατ-αχθέω, ταράττω, θλίβω, τινα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 6, 7· «κατηχθημένος· καταβεβαρημένος» Σουίδ.

κατ-αχθής, ές, (ἄχθος) κατάφορτος, πλήρης ἔκ τινος, πρῖνοι καρποῖο κατ. Ἄρατ. 1044· καὶ ἀπολύτ., γαστὴρ κατ., πεπληρωμένη, Νικ. Ἀλ. 322· λᾶαν κ., βαρύν, Νόνν. Δ. 40. 517.

καταχθονίζω, κάμνω τι καταχθόνιον, ῥίπτω κατὰ γῆς ἢ ἐντὸς τῆς γῆς ἐξαφανίζω, τί· Ἐκκλ.

καταχθόνιος, ον, καὶ **α, ον**, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1413· — ὑπόγειος (ἀντίθετ. τῷ **ἐπιχθόνιος**, ὡς **κατάγαιος** ἀντίθετ. τῷ **ἐπίγαιος**), Ζεὺς καταχθόνιος, ὁ Πλούτων (ὁ καταχθονίοισιν ἀνάσσων), Ἰλ. Ι. 457· ἐπὶ τοῦ Πλούτωνος, τῆς Δήμητρος, τῆς Περσεφόνης καὶ τῶν Ἐρινύων, Ἐπιγραφ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 916· δαίμονες κ., Λατιν. Dii Manes, Ἀνθ. Π. 7. 333· κ. θεοὶ Διον. Ἁλ. 2. 10· λίαν συχνὸν ἐν ἐπιτυμβίοις ἐπιγραφαῖς, Συλλ. Ἐπιγρ. Ηἰν. ΙΙΙ. σ. 24· ἐπουρανίων, ἐπιγείων καὶ καταχθονίων Ἐπιστ. π. Φιλιπ. 6', 10.

καταχθονισμός, οῦ, ὁ, τὸ πρὸς τὴν γῆν ῥίπτειν, βλεφάρων καταχθονισμός, κατάπτωσις, Ἐκκλ.

καταχιονίζω, κατακαλύπτω διὰ χιόνος, «κατανίφεται· καταχιονίζεται» Ἡσύχ.

καταχλαινόω, περιβάλλω μὲ χλαῖναν, ἐνδύω, Σουίδ.

καταχλευάζω, λίαν χλευάζω, καταγελῶ, τι (μετὰ τοῦ κωμῳδεῖν) Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 25· καταχλευάζειν, ἐπιχλευάζειν, ἐκχλευάζειν Πολυδ. Ϛ', 200· ὁ Σουίδ. καὶ μετὰ γεν.· τὸ παθητ. παρ' Εὐσταθ.

καταχλευασμός, ὁ, τὸ καταχλευάζειν, Κουμ. Συν. λέξ.

καταχλευαστικός, ή, όν, ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ νὰ καταχλευάζῃ, καταχλευαστικός, Πολυδ. Ϛ', 209. — **Ἐπίρρ. -κῶς**, αὐτόθι.

καταχλεύαστος, ον, ἄξιος νὰ χλευάζηται, Ἐπιφάν.

καταχλῐδάω, Ἰων. **-έω**, εἶμαι ὅλως ἐκτεθηλυμμένος, Ἱππ. 27, 17· μετὰ γεν., ἐπιδεικνύω χλιδὴν ἢ πολυτέλειαν θέλων νὰ προσβάλω ἢ νὰ δείξω καταφρόνησιν πρός τινα, τινος Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 212C (πρβλ. **κατατρυφάω**).

καταχλοάζω, λίαν χλοάζω, πρασινίζω, θάλλω, ἡ πίτυς κατ. Εὐστ. Πονημάτ. 360. 47.

κατάχλυσις, εως, ἀχλύος κατάχυσις.

κατάχολος, ον, (χολὴ) πλήρης χολῆς, Ἱππ. 1215C.

καταχορδεύω, κατακόπτω τι ὡς τὸ κρέας πρὸς παρασκευὴν ἀλλᾶντος (πρβλ. **χορδεύω**), καταχ. τὴν γαστέρα Ἡρόδ. 6. 75· ὅλον ἑαυτὸν καταχορδεύων διέφθειρε Λογγῖνος 31. 2· κατ. τινὰ ἐν βασάνοις Θεμίστ. 261D· — **ὡσαύτως καταχορδέω**, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ.

καταχόρευσις, εως, ἡ, χορὸς ἐπινίκιος (μέρος τοῦ αὐλητικοῦ Πυθικοῦ νόμου), Πολυδ. Δ', 84.

καταχορεύω, χορεύω θριαμβεύων ὑπεράνω τινός, τινὸς Αἰλ. π. Ζ. 1. 30· μεταφορ., χορεύων ἐμπαίζω, χαιρεκακῶ, κατ. τῶν Ρωμαϊκῶν συμφορῶν Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ.· πρβλ. **κατορχέομαι, καταχαίρω**.

καταχορηγέω, δαψιλῶς δαπανῶ ὡς χορηγὸς ἢ ἐν τῇ χορηγίᾳ, ὑπέρ τινος Αυσ. 155. 33· καθόλου, δαπανῶ δαψιλῶς, καταδαπανῶ, σπαταλῶ εἴς τι, τί τινι Διον. Ἁλ. 3. 72· κ. τὰ οἰκεῖα Πλουτ. Λύσ. 9· τι εἴς τι ὁ αὐτ. ἐν Εὐμέν. 13· τὰ τῶν στρατευμάτων ἐφόδια καταχορηγοῦντες εἰς τὸ θέατρον ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. 348· πρβλ. **καταλειτουργέω**.

καταχραίνω, μιαίνω, μολύνω, οὔπω νιν .. ἐν ἀγῶνι κατέχρανε κόνις Βακχυλ. 5. 44· τὸ μέσον κ. γάλακτι, ἀπὸ γάλακτος, Ἀνθ. Π. 7. 657· καὶ Παθ., καταχρανθῆναι ἀλλοτρίαις κοίταις Κωνστ. Μανασ. Χρον. 39.

καταχράομαι: **-χρήσομαι**: πρκμ. **-κέχρημαι** ἔν τε ἐνεργητικῇ καὶ παθ. σημασίᾳ, ἴδε κατωτ.: ἀόρ. **-εχρήσθην**, ἴδε κατωτ. Π. 3· **καταχρεῖσθαι = καταχρῆσθαι, καταχρείσθωσαν = καταχρήσθωσαν** ἐν Ἐπιγραφ. Δελφ. Dittenb.· ἀποθ. Κάμνω πλήρη χρῆσίν τινος, ἐφαρμόζω, τινι εἴς .., ἐπί .. πρός τι Πλάτ. Νόμ. 700B, Πολ. 520A, Κρατῖν. 426E· μάρτυσι (κοινῶς μάντεσι) κ. πρὸς τὸ .. ὁ αὐτ. ἐν Φιλήβ. 51A· κ. ἡ φύσις ἐν παρέργῳ τῇ .. ἀναπνοῇ πρὸς τὴν ὄρρησιν Ἀριστ. π. Ἀναπν. 7, 3, πρβλ. π. Αἰσθ. 5. 19, κ. ἀλλ.· λόγους .. οἷσπερ νυνὶ κατακέχρηται (ἐπὶ ἐνεργητ. σημασ.) Δημ. 939. 5· κ. τινι ἐν καιρῷ πράξεως Ἰσοκρ. 42D· κενῇ προφάσει ταύτῃ κατεχρῶ Δημ. 277. 17· συχνάκις παρὰ Δημοσθ. κατ. λόγῳ, λόγοις 939· προφάσει 277· ἀπολογίᾳ 1023, καὶ παραλειπομένου τοῦ οὐσιαστ., κατεχρῶντο ὡς .. 1062, 13· κατεχρήσατο πρὸς τοὺς δικαστάς ὅτι .. 1079, 7· μετ' αἰτ. (ἂν ἡ γραφὴ ὀρθή), τὴν .. ὑπερβολὴν ἐπὶ βοηθειαν κ. ἡ φύσις Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 2, 17· — ἡ μετοχὴ πρκμ. ἐπὶ παθητ. σημασ., ἐξεύρημα .. Ἀθήνησιν .. κατακεχρημένον ἐν συμποσίοις ἦδη ὕστ., ἔχει πλέον καταντήσῃ ἐν Ἀθήναις σύνηθες, Ἄμφις ἐν «Διθ.» 2. **II.** μεταχειρίζομαί τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα ὅπως ἂν θέλω, καταχρήσασθαί μοι, εἰ δοκῶ τοιοῦτος εἶναι Αἰσχίν. 17. 19· ἑπομένως, **1)** μεταχειρίζομαί διὰ τέλους, καταναλίσκω, ἐπὶ χρημάτων, μετ' αἰτιατ., Αυσ. 153. 46, 154. 2· μεταχειρίζομαι τὰ χρήματα διά τι, εἰς τι Δημ. 1186. 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 1845. 34, 2525b. 86· κατεχρήσαντο τὰς προσόδους παρὰ τοὺς νόμους Dittenb., καὶ κατ. τι εἴς τι αὐτόθι· ἐνταῦθα, εἰς τοῦτο τὸ πρᾶγμα, Δημ. 1154. 16· πρκμ. μετὰ σημασ. ἐνεργητ., ὅσα κατακέχρημαι Ἀθήνησι Διογ. Λ. 5. 69· ἀνάγκη δὲ τὰ μὲν μέγιστα κατακεχρῆσθαι, τὰ δὲ μικρὰ παραλελεῖφθαι, διὰ τῆς συχνῆς χρήσεως νὰ ἔχωσι καταναλωθῆ, ἐξαντληθῆ, Ἰσοκρ. 55D, ἐν παθ. σημασ. ὡς καὶ τὸ **παραλελεῖφθαι**. **2)** κακῶς μεταχειρίζομαι, κακῶς ἐφαρμόζω, κάμνω «κατάχρησίν» τινος, Δημ. 430. 10· μετὰ δοτ., τῇ τῶν προγόνων δόξῃ καταχρῆσθαι καὶ καταναλίσκειν Πλάτ. Μενέξ. 247A· κ. ὀνόματι, τὸ μεταχειρίζομαι μὲ ἐσφαλμένην σημασίαν, κακῶς ἐφαρμόζω (**ἀκυρολογεῖν**),

Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 3, 13, Στράβ. 210· οὐκ ἐρθῶς τῇ ὥρᾳ κατακέχρηται Πλάτ. Ἐπιστ. 8. σ. 353Ε· χρῆσθαι ταῖς φιλίαις, οὐ κ. Συνέσ. 206Α· καὶ οἱ χρώμενοι τῷ κόσμῳ τούτῳ ὡς μὴ καταχρώμενοι Ἐπιστ. π. Κορινθ. ζ', 31 (πρβλ. **καταναλίσκειν, καταπολαύειν**)· ὡσαύτως μετ' αἰτ., κ. τὴν σχολὴν εἰς τοῦτο Διονύσ. Κωμ. ἐν «Ὁμων.» 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. VIII, 9· πρβλ. **καταχρηστικός.** **3)** ἐπὶ προσώπων, ἐπὶ κακῆς σημασίας, καταστρέφω, ἀφανίζω, φονεύω, μετ' αἰτ., Ἡρόδ. 1. 82, 117., 4. 146, Πολύβ. 1. 85, 1·— οὕτω καὶ ἀόρ., **καταχρησθῆναι**, ἀλλ' ἐπὶ παθ. σημ., Ἡρόδ. 9. 120· μοχλοὶ κατεχρήσθησαν εἰς σφύρας, ἐχρησιμοποιήθησαν, Ἐπιγρ. Dittenb.

Β. Τὸ ἐνεργ. **καταχράω**, εἶναι εὔχρηστον μόνον παρὰ τοῖς Ἴωσι, καὶ παρ' αὐτοῖς δὲ μόνον ἐν τῷ γ' ἑν., ἀντὶ λόφου ἡ λοφιὰ κατέχρα, ἡ χαίτη ἤρκει εἰς αὐτοὺς ἀντί .., Ἡρόδ. 7. 70· ἀλλαχοῦ ἀπρόσ., ἀρκεῖ, εἶναι ἀρκετόν, οὐδὲ οἱ καταχρῆσει .. ὑμέων ἀπέχεσθαι, οὔτε θὰ ἀρκέσῃ εἰς αὐτὸν (θὰ εὐχαριστηθῇ) νὰ ἀπομακρύνῃ τὰς χεῖράς του ἀπὸ σᾶς, ὁ αὐτ. 4. 118· ὥς οἱ καταχρᾷ εἰ βούλονται, ὅτι τῷ εἶναι ἀρκετὸν ἄν .., ὁ αὐτ. 1. 164· δός τι καὶ καταχρήσει, θὰ ἀρκέσῃ, Φοίν. Κολ. παρ' Ἀθην. 360Α·— πρβλ. **χρή, ἀποχράω.**

καταχρεῖσθαι = καταχρῆσθαι καὶ καταχρείσθωσαν = καταχρήσθωσαν Ἐπιγρ. Δελφ. Dittenb., ἔνθα καὶ ὁ ἀρχαιότερος τύπος **χρήομαι χρηίσθω.**

κατ-αχρειόω, -ῶ, ἐντελῶς ἀχρεῖον, ἄχρηστον ποιῶ, πάσας τὰς αἰσθήσεις κατηχρείωσα Ἐβδ., καὶ τὸ παθ. **καταχρειόομαι**, ἐντελῶς ἄχρηστος γίνομαι, κατηχρειωμένη Ἀνθ. Π. 9. 203.

καταχρεμετίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **χρεμ-**, Κύριλλ.· οὐδὲ φρυμάζεται καταχρεμετίζων ἀλογίστως Εὐστ. Ποννημ. 264. 34· ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἵππος κατεχρεμετίσατο καὶ κατωρχήσατο Walz Ρήτ. 1. 604.

καταχρέμπτομαι, ἀποθ., πτύω ἐπί τινος, τινος Ἀριστοφ. Εἰρ. 815, πρβλ. **καταπτύω.**

κατάχρεος, ον, ἐπὶ προσώπων, κατακεκαλυμμένος ὑπὸ χρεῶν, διὰ τὴν τῶν πολέμων συνέχειαν καὶ τὴν τῶν βίων πολυτέλειαν κ. ἐγένοντο Πολύβ. παρ' Ἀθην. 527Α· κ. γενόμενοι καὶ τὰ ὰνεια ἀποδοῦναι ἀδυνατοῦντες .. ἤλπιζον ἔξειν χρεῶν ἀποκοπὰς 528Α· ἄποροι καὶ κ. Διόδ. 19. 9· ἄτιμοι καὶ κ. Διον. Ἁλ. Ἀρχ. Ρωμ. 9, 15, κτλ.· μεταφρ., κατάχρεος ἁμαρτίας, περιπεπλεγμένος, βεβυθισμένος εἰς .., Ἐβδ. (Σοφ. Σολ. 1. 4)· παρὰ τῷ Συνεσ. 162Α, **κατάχρεως ων.** **II.** ἐπὶ πραγμ., οὐσία, κτήματα κατάχρεα ἢ κατάχρεω, ὑπόχρεω, ὑπέγγυα, παρὰ Φιλήμ. ἐν Ἀδηλ. 4. 9 ἡ πιθαν. γραφὴ εἶναι: τὸ κατάχρεον κεφάλαιον, τὸ δεδανεισμένον δηλ., πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 5785. 20 διδόσθω τὰ κατάχρεα, ἃς πληρωθῶσι τὰ ὀφειλόμενα αὐτῇ.

καταχρηματίζω = χρηματίζω. καταχρηματιζόντων οἱ ναποῖαι τὸς ἀπογραψαμένος, καθότι καὶ τἄλλα γράμματα χρηματίζοντι Ἐπιγρ. Κῶ.

κατάχρησις, -εως, ἡ, πλήρης χρῆσις, ἡ τῶν ἄλλων φαρμάκων κ. Γαλην. 19. 679. **II.** κακὴ χρῆσις λέξεως (ἀκυρολογία), Ἀριστ. παρὰ Κικ. Orat. 27, Rhett.· πρβλ. **καταχράομαι** II. 2. **III.** ὑποχρέωσις, χρέος, Συλλ. Ἐπιγρ. 4342. 21 (?).

καταχρηστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ μεταχειρισθῇ, τινὶ εἴς τι Λουκ. Ἔρωτ. 17.

καταχρηστικός, ή, όν, κακῶς μεταχειριζόμενος, Ἐκκλ. **II.** κακῶς μεταχειρισμένος, κακῶς ἐφαρμοζόμενος, ἐπὶ λόγων καὶ φράσεων, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 129.— Ἐπίρρ., **-κῶς**, κατὰ κακὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης, οὐχὶ κυριολεκτικῶς, ὁ αὐτ. ἐν Π. 1. 191· Συγκρ. **-ώτερον** ὁ αὐτ. ἐν Μ. 6. 2.

κατάχρῑσις, ἡ, χρῖσις, τὸ καταχρίειν ἢ καταλείφειν, τινος Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 59.

κατάχρισμα, τό, ἀλοιφή, ὅ,τι καταχρίεται, τὸ καταχριόμενον, Ἡλιόδ. 6. 11, Ὀρειβ. σ. 220 Ματθ.

καταχριστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ καταχρίσῃ, νὰ ἀλείψῃ, Γεωπ. 16. 18.

καταχριστιανικῶς, Ἐπίρρ.· κ. τοῦτο πράττουσι Εὐθ. Ζυγ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Mi. τ. 131, σ. 33.

κατάχριστος, ον, ὁ κατακεχρισμένος, ἀλειμμένος, Ὀρειβάσ. 321 Matth. κ. πίσσῃ Εὐστ. Ποννημ. 83, 35.

καταχρίω [ῐ̄]: μέλλ. **-ίσω**, χρίω τι ἐντελῶς, ἐπαλείφω ὡς ἀλοιφήν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 9. 40, 35· τὰ ἡλκωμένα κατέχριε φαρμάκοις Γαλ.· τὸ πρόσωπον πηλῷ κ. Λουκ. Ἀνάχ. 9, κτλ.· — Μέσ., καταχρίεσθαι τὸ πρόσωπον ὥσπερ αἱ γυναῖκες, ψιμυθιοῦσθαι, Ἀρτεμίδ. 4. 43 (41)· κατ. καὶ ἀπαλείφουσι τὸν πατέρα, μεταφρ., ἐπὶ τῆς φιλοσοφικῆς παιδεύσεως, Θεμίστ. 32, σ. 357Β.

κατάχρῡσος, ον, κεκαλυμμένος μὲ χρυσόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 139. 7, 10, κτλ., Πλούτ. 2. 753F· κ. διάζωμα Λουκ. Ἀλέξ. 13·— (ἐπίχρυσος, σημαίνει περικεκαλυμμένος μὲ χρυσόν, περίχρυσος δὲ χρυσόδετος, δεδεμένος μὲ χρυσόν, ἴδε Böckh Συλλ. Ἐπιγρ. 1. σ. 191). **2)** μεταφρ., ἐπὶ προσώπων, χρυσοῦς, «χρυσὸς ἄνθρωπος», «ἕνα κομμάτι μάλαμμα», Δίφιλ. ἐν «Παρασ.» 1. 1. **3)** πλούσιος εἰς χρυσόν, χρυσοφόρος γῆ, «κ. ψάμμος, ὑπόχρυσος γῆ» ἐπίχρυσος κόνις, χρυσῖτις γῆ» Πολυδ. Ζ', 97.]

καταχρῡσόω, καλύπτω μὲ χρυσόν, ἐπιχρυσώνω, Ἡρόδ. 2. 129· τὴν κεφαλὴν ψιλώσαντες καὶ ἐκκαθήραντες καταχρυσοῦσι 4. 26· καὶ ἐν τῷ παθ., 1. 98· νηῷ ξυλίνῳ κατακεχρυσωμένῳ 2. 63, Συλλ. Ἐπιγρ. 150Β. 10, πρβλ. **κατάχρυσος.** **II.** κάμνω τι χρυσοῦν (δηλ. λαμπρότατον), τὴν πόλιν Πλουτ. Περικλ. 12· κατεχρύσου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην, τὸν ἔκαμνε χρυσοῦν, τὸν ἐξεθείαζεν (ἀντίθ. τῷ **κατεπίττου**), Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 826.

καταχρῴζω, = τῷ ἑπομένῳ.

καταχρώννῡμι: μέλλ. **-χρώσω**·— χρωματίζω ἐντελῶς, καταβάπτω, καταχρῶσαι τὴν κόμην Πολυδ. Β', 35·— Παθ., κατεχρώσθη τὸ πρόσωπον κατ' Αἰθίοπα, ἐμελάνισε, Εὐμάθ. σ. 121·— μεταφορ., κατὰ δὲ κηλῖδα .. κέχρωσαι Εὐρ. Ἐκ. 911·— οἱ τύποι τοῦ ἐνεστ. εὑρηνται παρὰ Σουΐδ., Πολυδ. Ζ', 169· παρὰ τοῖς Ἐκκλ. ὡσαύτως, **καταχρώσκω.**

κατάχρωσις, -εως, ἡ, χρωμάτισις, βαφή, Πολυδ. Ζ', 169.

καταχύδην [ῠ], Ἐπίρρ., χυτὰ πρὸς τὰ κάτω, ἀφθόνως, κακχύδην (ποιητ., τύπος ἐκ διορθώσεως τοῦ Barnes) πίνειν Ἀνακρ. 90 (πρβλ. **ἀμυστί**).

κατάχυμα, τό, τὸ καταχεόμενον ὕδωρ ἐπὶ λουτρῶνος καὶ τῶν ὁμοίων, Ἀμμών.

κατάχυσις, -εως, ἡ, τὸ καταχεῖν, τὸ νὰ χύνῃ τις ἄνωθεν, ψυχροῦ πολλοῦ Ἱπ. Ἀρ. 1253· καταρράντισις, ῥαντισμός, ὁ αὐτ. ἐν Ἀρθρ. 769. **II.** ἀγγεῖον πρὸς χύσιν· διότι ὁ Ἡσύχ. «προχοΐδια» ἑρμηνεύει διὰ τοῦ «καταχύσεις» καὶ «προχόα» τῇ «καταχύσει»·—«πρόχους Ἀττικοί, καταχύσεις Ἕλληνες» Μοῖρις σ. 296. **II.** = ἀήρ, Ἡσύχ.

κατάχυσμα, τό, τὸ καταχεόμενον ἄνωθεν καρύκευμα, «σάλτσα», Ἀριστοφ. Ὄρνιθ. 535. 1637· βολβοὺς .. καταχύσματι δεύσας Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 1. 9· τὰ κατ. ὅσος οὐκ ἔχει Φιλωνίδ. ἐν Ἀδηλ. 3· «κατάχυσμα· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ζωμοῦ» Ἡσύχ.·—«κατάχυσμα· τὸ καταχεόμενον κατὰ τῶν ὄψων ὑπότριμμα» Φώτ. **2)** καταχύσματα, συνέκειντο δὲ ταῦτα ἀπὸ φοινίκων, κολλύβων, τρωγαλίων, ἰσχάδων, καρύων κτλ., Λατιν. bellaria, τὰ ὁποῖα συνείθιζον νὰ ῥίπτωσιν ὑπεράνω τῶν νυμφίων περὶ τὴν ἑστίαν ὡς σημεῖον εὐετηρίας (ὡς σήμερον τὰ «κοφέτα», τὰ ἄνθη καὶ ὁρύζιον), (τὰ καταχ. κατάχει τοῦ νυμφίου Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Ἡδυχ.» 3), ἢ καὶ ὑπεράνω νεωνήτων δούλων τὸ πρῶτον εἰσιόντων εἰς τὴν οἰκίαν ἢ ἁπλῶς τῶν ἐρ' ὧν οἰωνίσασθαί τι ἀγαθὸν ἐβούλοντο, φέρε .. κομίσω καταχύσματα ὥσπερ νεωνήτοισιν ὀφθαλμοῖς Ἀριστοφ. Πλ. 768, Δημ. 1123 ἐν τέλ., πρβλ. Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· — οὕτω παρὰ Λατ. sparge, marite, nuces, Οὐεργ. Ἐκλ. 8. 30· πρβλ. Becker εἰς Χαρικλ. 368, 487. — Περὶ τοῦ τύπου **καταχύματα** ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 420.

καταχυσμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., καρύκευμα ἐπιχυνόμενον εἰς φαγητόν, τεμάχη .. καταχυσματίοισι παντοδαποῖσιν εὐτρεπῆ Φερεκράτ. ἐν «Μεταλλεύσιν» 1. 11· τῶν ἡδυσμάτων καὶ τὰ ὑποτριμμάτια ἃ καὶ κ. Πολυδ. Ϛ', 68.

καταχυτήρια, τά, ἑορτὴ ἐν Αἰγύπτῳ διὰ τὴν πλήμμυραν τοῦ Νείλου ἐν τῇ πραγματείᾳ περὶ τῆς ἀστρονομίας, Πάπυρ. Λούβρ. σ. 50. 25.

κατάχυτλον, τό, ἀγγεῖον βαλανευτικὸν διάτρητον, δι' οὗ ἐπέχυνον τὸ ὕδωρ εἰς τὸν λουόμενον· παρὰ Πολυδεύκει (Γ', 63) μνημονεύονται συνωνύμως **ἀρύταινα, ἀρύβαλλος, κατάχυτλον**, τὰ μὲν δύο πρῶτα ἀπὸ τοῦ **ἀρύεσθαι**, τὸ δὲ τρίτον ἐκ τοῦ **καταχεῖν**, ὥστε εἶνε ἀντὶ τοῦ **καταχυτήρ, καταχυτήριον**· παρ' Ἀριστοφ. (Ἱππ. 1094) κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλω (= καταχύτλῳ), πρβλ. **κατάχυσις**· κατάχυτλον τὴν ῥῖν' ἔχεις Εὔπολις ἐν «Χρυσ.» 13· ἐν καταχύτλοις λεκάναισι Φερεκράτ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 19, ἔνθα ἐπιθετικῶς κεῖται, ἴδε Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 2. σ. 158.

κατάχυτος, ον, καταχυνόμενος, κ. ὑγρὰ φύσις Κ. Μανασ. Χρον. σ. 31.

καταχυτρίζω, = **ἐγχυτρίζω**, βλάπτω, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 626.

καταχωλεύω, διὰ τῆς χωλότητός μου κάμνω τινὰ νὰ γελάσῃ, νὰ διασκεδάσῃ, ὁ κατ. θεὸς τῶν θεῶν λυπουμένων (περὶ τοῦ Ἡφαίστου) Γρηγ. Ναζ.

κατάχωλος, ον, ἐντελῶς χωλός, Ἀλκαῖος Κωμ. ἐν «Γανυμήδει» 1.

καταχώνευσις, εως, ἡ, τὸ καταχωνεύειν, Νικ. Χων. σ. 734, 18, ἔκδ. Β.

καταχωνεύω, χωνεύω, κατατήκω, χρυσίδας κ. Δημ. 617. 23. τὸν γυναικῶν κόσμον Δείναρχ. 99. 4· τὰς εἰκόνας Στράβων 398, κτλ.· τοῦ στόματος κατεχώνευσε χρυσίον, ἔχυσε χρυσὸν τετηκότα εἰς τὸ στόμα του, Ἀππ. Μιθρ. 21.

καταχώννῡμι (-ύω Γεωπ. 2. 42, 5): **-χώσω**·— χώνω βαθέως, σκεπάζω μὲ σωρὸν χώματος, κατακαλύπτω, κατορύττω, θάπτω, ὁ νότος κατέχωσε σφεας, τοὺς ἐσκέπασε μὲ ἄμμον, Ἡρόδ. 1. 173· κ. τινὰ λίθοις Ἀριστοφ. Ἀχ. 295· οὕτω, σφέας .. κατέχωσαν οἱ βάρβαροι βάλλοντες Ἡρόδ. 7. 225· χρυσίον πολλῇ γῇ

συμπεφυρμένον καὶ κατακεχωσμένον Πλουτ. Ἠθικ. 497E. **2)** φράττω, «στουπώνω», τὸ στόμιον τοῦ λιμένος Διοδ. Ἐκλογ. 506. 60. **3)** μεταφορ., κατακλύζω, «κατ. ὕμνοις καὶ ἐπαίνοις καὶ λόγοις, οἷον καταπληρῶσαι» Βεκκήρ. Ἀνέκδ. 45. 21· πλείω ἀεὶ ἐπιρρέοντα καταχώσει .. τὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον, θὰ κατασκεπάσωσι, θὰ καταπνίξωσι τὸ ἐξ ἀρχῆς ζήτημά μας, Πλάτ. Θεαίτ. 177C· κ. τινά λόγοις ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 512C· ὡσαύτως, θάπτω ἐν ἀφανείᾳ, ἐν ἀσημότητι, ἐπισκιάζω, ἐπισκοτῶ, τὰ πρῶτα ὀνόματα ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 414C· τὸν λόγον, τὴν ἐρώτησιν Πλούτ. 2. 512E.

καταχωρέω, παραχωρῶ, παραδίδω εἴς τινα μέρος τινὸς ἢ ὑποχωρῶ ὡς πρός τι, τινί τινος Διογ. Λ. 5. 71· τινί τι Πλούτ. 2. 312B· πρβλ. **παραχωρέω**.

καταχωρίζω: μέλλ. **-ῐῶ**, κατὰ χώραν τίθημι, τοποθετῶ, βάλλω εἰς θέσιν, τάττω, συχνάκις παρὰ Ξεν., ὡς Κύρ. 4. 3, 3· οἱ μὲν δὴ ταχθέντες τοῦτο ἔπραττον, αὐτὸς δὲ τὸ ἄλλο στράτευμα αὐτοῦ κατεχώριζεν 6. 37· τὸ πλεῖστον ἐπὶ στρατιωτῶν, ὡς Ἀν. 6. 5, 10, Κύρ. 2. 2, 8. — Παθ., καταλαμβάνω θέσιν τινά, τοποθετοῦμαι, τάττομαι, ὅπου δέοιτο αὐτόθι 8. 5, 2. **II.** μεταφορ., ἐγγράφω εἰς κατάλογον, καταγράφω, καταχωρίσαι εἰς μνημόσυνον, καὶ παθ., κατεχωρίσθη ὁ ἀριθμὸς ἐν βιβλίῳ Ἐδδ. (Ἐσθὴρ Β', 22, Παραλειπ. 1. 27, 24)· καθόλου, εἰσάγω ὡς ἔγγραφον, εἰς τὴν ποίησιν Στράβ. 16· ἐν τοῖς ποιήμασι Διόδ. 5. 5· ὡς ἐν ταῖς ἀναγραφαῖς ἐστι κατακεχωρισμένον Wess. ἐν 1. 31, Διον. Ἀλ. 1. 6· ἐν Ἐπιγρ., κατ., καταγράφειν εἰς τοὺς νόμους·— καταχωρίσαι τὸ δόγμα καὶ ἀναγράψαι,—κατ. τὸ ἀργύριον ἄλλῃ που,—καταχωρίζει Dittenb. **2)** δαπανῶ, τι εἴς τι Διόδ. 5. 17., 13. 114.— Πρβλ. Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 3.

καταχωρισμός, ὁ, τὸ καταχωρίζειν, κατατάττειν καὶ ἐγγράφειν.

κατάχωσις, **εως**, ἡ, τὸ καταχώνειν, Γεωπ. 4. 3, 2.

καταψαίρω, κινοῦμαι.

καταψακάζω, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **καταψεκάζω**, ὃ ἴδε.

καταψάλλω, τέρπω τινὶ ψάλλων, παίζων τὴν κιθάραν.— **καταψάλλομαι**, Παθ., τέρπομαι ἀκούων κιθάραν ἢ ἄλλο ἔγχορδον ὄργανον, ἀπολαύω μουσικῆς, εὐωχήσομεν αὐτὸν καταψαλλόμενον καὶ καταυλούμενον Πλούτ. 2. 785E· ἐπὶ τόπων, ἀντηχῶ ἐκ μουσικῆς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 56· πρβλ. **καταυλέω** I. 2. **2)** θάπτομαι ἠχούσης μουσικῆς, οὔτε οἱ νεκροὶ ἐκομίζοντο καταψαλλόμενοι Προκοπ. Ἱστ. 146B.

καταψάω, τρίβω ἐλαφρά, ἠρέμα διὰ τῆς χειρὸς ἕνα κολακεύσω, ἡμερώσω, «χαϊδεύω» διὰ τῆς χειρός, θωπεύω, ὡς τὸ Ὁμηρικὸν **καταρρέζω**, καταψῶσα αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν Ἡρόδ. 6. 61· καταψῶν αὐτὸν [τὸν κάνθαρον], ὥσπερ πωλίον Ἀριστοφ. Εἰρ. 75, πρβλ. Ξεν. Ἀπολ. 28· τὰς ὑπήνας κ. ἄκροις τοῖς δακτύλοις Εὐνάπ. σ. 201, 21· καταψῆσαι τοῦ ἵππου τὰ ὦτα καὶ τὴν χαίτην Φιλόστρ. σ. 59· τοὺς παῖδας προσαγόμενος καὶ καταψήσας θαρρεῖν ἐκέλευεν Πολύϐ. 10. 18, 3· μεταφορ., καθησυχάζω, καταψήσαντες καὶ καταπραΰναντες τὸν Ἀσδρούβαν Πολύϐ. 2. 13, 6., 10. 18, 3· ἴδε **καταψήχω** II.

καταψέγω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ψέγω**, Κύριλλ.

καταψεκάζω, Ἀττ. **καταψακ-**, καταβρέχω μὲ ψεκάδας, μὲ λεπτὴν καὶ ἀραιὰν βροχήν, καταρραντίζω, δρόσοι κατεψάκαζον Αἰσχύλ. Ἀγ. 561· κ. φαρμάκῳ Πλουτ. Ἀλέξ. 35· ῥημ. ἐπίθετ. **-ψεκαστέον**, Γεωπ. 5. 39.

καταψελλίζομαι, Παθ., γίνομαι ψελλός, δὲν δύναμαι νὰ προφέρω καλῶς ὅλα τὰ γράμματα, νὰ συναρμόσω ὅλας τὰς συλλαϐάς, ὅπως οἱ μεθυσμένοι, οἱ γέροντες, οἱ παῖδες, κατεψελλισμένος τὴν φωνὴν τῷ οἴνῳ Φιλόστρ. 800.

καταψεύδομαι, ἀποθ., μέλλ. **-ψεύσομαι**: πρκμ. **-έψευσμαι** Δημ. 1274. 4, πρβλ. 1483. 5, ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ παθητ. ἐννοίας ὡς καὶ ὁ ἀόρ. **-εψεύσθην**, ἴδε κατωτέρω II. Λέγω ψεύδη ἐναντίον τινός, ὁμιλῶ ψευδῶς περί τινος, τινος Ἀριστοφ. Εἰρ. 533, Αυσ. 146. 21, Πλάτ. Πολ. 381D, Δημ. 558. 26· οὗτοι δι' ἔχθραν καταψεύδονταί μου, καταψευδομαρτυροῦμαι 559, 14· κατ. τινος πρός τινα, ψευδῶς κατηγορῶ τινα πρὸς ἄλλον, Πλουτ. Θεμιστ. 25, Φωκ. 33. **2)** ἀναφέρω ψευδῶς ἐναντίον, τί τινος Ἀντιφῶν 120. 5, Ἀνδοκ. 2. 18, Πλάτ. Εὐθύδ. 283A, Πολ. 391D· τὰ πλεῖστα κατεψεύσατό μου Δημ. 228. 9. **3)** λέγω ψευδῶς, πλάττω, προφασίζομαι, καταψεύδου καλῶς ὡς ἔστι θεὸς Εὐρ. Βάκχ. 334· προσποιοῦμαι, ὑποκρίνομαι, ἐπινοῶ, ἃ κατεψεύδου καὶ διέϐαλλες Δημ. 229. 2, Διον. Ἀλ. 4. 68. **4)** μετὰ γεν., ὑποκρίνομαί τι, προσποιοῦμαι, ὕπνου Λουκ. Ὄν. 7· ἢ, δίδω ἐσφαλμένην πληροφορίαν περί τινος, τοῦ γένους Ἀριστ. Προϐλ. 28. 3, πρβλ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πολ. προοίμ. **II.** ὡσαύτως ὡς παθ., ψευδῶς ἀναφέρομαι, κατ' ἐνεστ., Θεοπόμ. Ἱστ. παρὰ Θέων. Προγυμν. 2· ἐν τῷ πρκμ., τὰ κατεψευσμένα, ψευδεῖς διαϐεϐαιώσεις ἢ ἰσχυρισμοί, Ἀντιφῶν 131. 85· ἐν τῷ ἀορ., προδότης εἶναι κατεψεύσθη, ψευδῶς κατηγορήθη, Φιλόστρ. 714. **2)** ἐπὶ συγγραμμάτων, ψευδῶς ἀποδίδομαι, τινος, εἴς τινα· εἰμὶ οὐκ εἰσὶν Ἡσιόδου τὰ ἔπη, ἀλλ' ὡς πολλὰ καὶ ἄλλα κατέψευσται αὐτοῦ Δίλ. Ποικ. Ἱστ. 12. 36· ἀποθ., εἶμαι νόθος, Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀπολογίᾳ, εἰ μὴ κατέψευσται ὁ λόγος Ἀθήν. 697A, Πλουτ. Θεμ. 2.

καταψευδομαρτῠρέω, φέρω ψευδῆ μαρτυρίαν ἐναντίον, τινος Ξεν. Ἀπολ. 24· ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, παρέχομαι ψευδεῖς μάρτυρας, πρὸς ὑπεράσπισίν μου, Δημ. 846. 22·— Παθ., διὰ ψευδομαρτυριῶν προσϐάλλομαι, διὰ ψευδομαρτύρων καταδικάζομαι, ἡττῶμαι, Πλάτ. Γοργ. 472A, Ἰσαῖ. 51. 15, Δημ. 559. 14.

κατάψευσις, **-εως**, ἡ, ψευδὴς ἀφήγησις, Στράϐ. 59.

κατάψευσμα, τό, ψεῦμα, πλάσμα, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 20, 23, Βασίλ.

καταψευσμός, ὁ, συκοφαντία, ψευδὴς κατηγορία, Ἐδδ. (οἱ κατεψευσμένοι λόγοι), (Σειράχ. ΚΣ', 6).

κατάψευστος, **ον**, μυθώδης, ἴδε ἐν λ. **ἀκατάψευστος**.

καταψέφω = **κατασκοτίζω**, Ἡσύχ.

καταψηλαφάω = **ψηλαφάω**, Λουκ. Ὄν. 14.

καταψηφίζομαι, Μέσ., διὰ τῆς ψήφου μου ἢ τῆς γνώμης μου ἀποφασίζω τι ἐναντίον τινός, τὸν καταδικάζω, τὸν κατακρίνω (ἀντίθ. **ἀποψηφίζομαι**, πρβλ. **καταγιγνώσκω**, **ἀπογιγνώσκω**), τινὸς Ἀντιφῶν 112. 42, Αυσ. 118. 40, Πλάτ. Ἀπολ. 35E· τοῖς καταψηφισαμένοις μου, ἀντίθ. οἱ ἀποψηφισάμενοι, αὐτόθι 41D, Ξεν. Ἀπολ. 32· κ. τινος θάνατον, ψηφοφορῶν ἀποφασίζω θάνατον ἐναντίον τινός, Αυσ. 129. 32· κ. τινος δειλίαν, κλοπήν, καταδικάζω τινὰ ὡς δειλόν, ὡς κλέπτην, ὁ αὐτ. 140. 32, Πλάτ. Γοργ. 516A· ἀδικίαν Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 317, κτλ.·— οὕτω καὶ ὁ πρκμ., κατεψηφισμένοι αὐτοῦ θάνατον Ξεν. Ἑλλ. 1. 5, 19· οἱ κατεψηφισμένοι τινῶν ἀνθηλίσκοντο Δίων Κ. 58. 16·— οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ. πρκμ. **κατεψήφικα**, δὶς μόνον παρὰ Διον. Ἀλ. 4. 58., 5. 8. **2)** πρκμ. καὶ παθ. ἀόρ. μὲ παθ. σημ., καταδικάζομαι, κατεψηφίσθαι Αυσ. 140. 36· ἤλωκεν ἤδη καὶ κατεψηφίσθη Δημ. 563. 24· οἱ καταψηφισθέντες θανάτου, φυγῆς καταψηφισθῆναι, εἰς θάνατον, εἰς ἐξορίαν, Πλάτ. Πολ. 558A, πρβλ. Πολιτ. 299A. **6)** ἐπὶ τῆς ἀποφάσεως, ἥτις ἐκδίδεται ἐναντίον τινός, δίκη κατεψηφισμένη τινὸς Θουκ. 2. 53· κατεψηφισμένος ἦν μου ὁ θάνατος Ξεν. Ἀπολ. 27, πρβλ. 23· — ὁ ἀόρ., κατεψηφίσθην, εἶναι ἀείποτε παθ., ἐνῷ ὁ πρκμ. ἔχει καὶ ἐνεργητ. σημασίαν (ἴδε ἀνωτ.). **II.** ψηφίζω καταφατικῶς, ἐπιδοκιμάζω, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **κατάφημι** καὶ τὸ **ἀποψηφίζομαι**, ἀναιρῶ, ἀκυρῶ, οἱ ὀλίγοι ἀποψηφισάμενοι μέν, κύριοι, καταψηφισάμενοι δέ, οὐ κύριοι, ἀλλ' ἐπανάγεται εἰς τοὺς πλείστους αἰεὶ Ἀριστ. Πολ. 4. 14, 15· ἢ καθόλου, ἔρχομαι εἴς τινα ἀπόφασιν, ὁ αὐτ. Ποιητ. 25, 24· — οὕτως ἐν τῷ παθ., τὰ καταψηφισθέντα τοῖς Ἀχαιοῖς εἰς τιμὴν τοῦ ἀνδρὸς Διοδ. Ἐκλογ. 575. 38.

καταψήφῐσις, **-εως**, ἡ, τὸ ψηφίζειν ἐναντίον τινός, καταδίκη, Ἀντιφῶν 112. 2· οὕτω **καταψήφισμα**, τό, Walz Ρήτ. 6. 175· **καταψηφισμός**, ὁ, Πολυδ. Η', 149.

καταψηφιστέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ καταψηφίσηται τινος, νὰ καταδικάσῃ τινά, τινὸς Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 9, Δημόκρ. παρὰ Στοϐ. 310. 38 (ἔνθα κακῶς **καταψηφισματέον**).

καταψηφόομαι, Παθ., κοσμοῦμαι διὰ ψηφοθεσίας («μωσαϊκοῦ»)· τὸ πᾶν κατεψήφωται, ἐκ ψηφίδων γεγραμμένων, παντοῖα χρώματα φερουσῶν Walz Ρήτ. 1. 641, πρβλ. **καταμουσειόω**.

καταψηφοφορέω, (=**καταψηφίζομαι**), τινὸς Κύριλλ.

καταψήχω: μέλλ. **-ψήξω**, κατατρίβω, «στουμπίζω» ἐν ὑγδίῳ, Νικ. Θηρ. 898. **2)** κατατρίβω, φθείρω, χρόνος πάντα κατ. Σιμων. 100, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 84A·—Παθ., κατατρίβομαι εἰς σμικρότατα τεμάχια, φθείρομαι, ῥεῖ πᾶν ἄθηλον καὶ κατέψηκται Σοφ. Τρ. 698· «κ., τρίϐειν καὶ ὁμαλίζειν» Σουΐδ. **II.** θωπεύω, τρίϐω διὰ τῆς χειρός, «χαϊδεύω», Λατ. mulceo, Ἵππους Εὐρ. Ἱππ. 110· κ. τὰ ὑποζύγια Ἰλιάδ. Ἀλ. 268. 25· κ. πῶλον Θεμιστ. λόγ. 15. 190B· κόμην Λουκ. Ἔρωτ. 44· ἄκρα γενείου Ἀνθ. Π. 11. 354· μεταφορ., ὡς φάτο, μειλιχίοισι καταψήχων δάροισι Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1102· πρβλ. **καταψάω**, **καταρρέζω**.

καταψῐθῠρίζω, ψιθυρίζω ἐναντίον τινὸς (κυρίως, ὅταν τις σιγανὰ προφέρῃ τὸν ἦχον ψι- ψι-) ἢ κρυφίως τὸν διαϐάλλω, τινὸς πρός τινα Πλούτ. 2. 483C· ἡ καταψιθυρίζουσα καὶ ἐπιδίφριος λέξις (ἡ τοῦ Ἰσοκρ.), ἀντίθ. τῇ πολιτικῇ καὶ δημηγορικῇ, Ἱερώνυμ. παρὰ Φιλοδήμ. περὶ Ρητ., ἔκδ. Sudh σ. 199.

καταψῑλόω, κάμνω τι ἐντελῶς ψιλόν, γυμνόν, φαλακρόν, ἐντελῶς γυμνώνω, Κύριλλ.·—Παθ., Διόδ. 20. 96.

καταψίω, κατασυντρίϐω, καταθραύω.

καταψοφέω, κάμνω νὰ ἀντηχήσῃ ὁ τόπος, φιλήματι καταψοφοῦσι τὰς ἐκκλησίας, τὸ φιλοῦν ἔνδον οὐκ ἔχοντες Κλήμ. Ἀλ. 301.

καταψυκτικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταψύχειν, δροσίζειν, δροσιστικός, νεότης ἡ τοῦ πρώτου καταψυκτικοῦ μορίου αὔξησις Ἀριστ. π. Ἀναπν. 18. 1.

κατάψυκτος, **ον**, ὁ, ὁ δυνάμενος **καταψυχθῆναι**, νὰ καταψυχθῇ ἢ ὁ κατεψυγμένος.

κατάψυξις, **-εως**, ἡ, τὸ καταψύχεσθαι ἢ γίνεσθαι ψυχρόν, ψῦχος, ψύχρα, κρυάδα, δροσισμός, αἱ μετὰ καταψύξεως δυσφορίαι Ἱππ. Προρρ. 69, πρβλ. 172D, κ. ἀλλ.· συχν. παρ' Ἀριστ., ὁ φόβος

κ. δι' ὀλιγαιμότητά ἐστι π. Ζ. Μορ. 4. 11, 22, πρβλ. Ρητ. 2. 13, 7· διὰ τὴν πύκνωσιν καὶ κ. τοῦ ἀέρος Θεόφρ.· καταψύξεως δεῖται διὰ τὸ μὴ κατὰ βάθους εἶναι τὰς ῥίζας ὁ αὐτ.

καταψυχαύχην, ὁ, ὁ καταψύχων τὸν αὐχένα, Ἀπυρ. Μαγ. bibl. nat. Par. (Wess) l. 2718.

κατάψυχον, τό, ὁ δροσερὸς καιρός, ὥρα τοῦ καταψύχου Καλλίμ. καὶ Χρυσορρ. Ϛ', 920· καὶ σήμερον ἐν Ἀδριανουπόλει καὶ Ἠπείρῳ ὁ κατάψυχος εἶναι ἡ εὐάρεστος ἐκείνη τοῦ ἔαρος κρᾶσις ἐν ὥρᾳ θέρους ἥτις γίνεται ἐκ σκιᾶς καὶ καταβρέξεως ἐν ὑπαίθροις καὶ ἐν τοῖς ὑπογείοις τόποις, Κουμ. Συν. λέξ.

καταψυχραίνω = **καταψύχω,** Μοσχίων.

κατάψυχρος, ον, λίαν ψυχρός, Ἱππ. Ἄρθρ. 830, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 125· κ. γῆ, κ. χειμὼν Γεωπον. 1. 12, 33.

καταψύχω [ῡ]: μέλλ. **-ξω,** λίαν ψυχραίνω, ποιῶ τι κατάψυχρον, παγώνω, ὕδωρ κ. τὴν ἠρὰν ἀναθυμίασιν Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 4, 14, πρβλ. 2. 8, 43, κ. ἀλλ.· ὁ φόβος καταψύχει ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 4, 4, πρβλ. Προβλ. 30. 1, 22, κ. ἀλλ.— Παθ. πρκμ. **κατέψυγμαι:** ἀόρ. **κατεψύχθην** καὶ **κατεψύγην** [ῠ] Ἀριστ. Προβλ. 10. 54, 4·— ψυχραίνομαι, γίνομαι ψυχρός, Ἱππ. Ἀρ. 1250, κτλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 7, 3, κ. ἀλλ.· ἐπὶ προσώπων, κατεψυγμένοι, ἀντίθ. τῷ θερμοί, ὁ αὐτ. ἐν Ρητ. 2. 13, 7, κ. ἀλλ.· κατέψυκται τὸ πρακτικὸν ἡδονῇ σχολῆς Πλουτ. Πομπ. 46. **2)** μεταφ., δροσίζω, ἀναψύχω, καταψύχει πνοὴ Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 127b. **II.** ἐν τῷ παθ., ἐπὶ χώρας, χώρα κατεψυγμένη, κατάξηρος, Διόδ. 1. 7· ἀθαλλὴς καὶ μεμαραμμένος, ἄδενδρος, ἀντίθετ. χλοερὸς καὶ κατάσκιος τόπος, Πλουτ. Πομπ. 31. **III.** ἀμεταβ., καταπραΰνομαι, ἐπὶ κυνός, Ἀριστ. Ἀποσπ. 169.

κατέᾱγα, κατεαγώς, κατεάγην [ᾰ], **κατέαξα,** ἴδε ἐν λέξ. **κατάγνυμι.**

κατεάσσω, μεταγεν. τύπος τοῦ **κατάγνυμι,** θραύω, Ἀριστ. Μηχαν. 14, ἐν τῷ Παθ. (ἂν καὶ ὀλίγον κατωτέρω ἀπαντᾷ καταγνύμενον), Δῖσωπ.· ἴδε Λοβεκ. Παραλ. 400.

κατεβλᾱκευμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. πρκμ. τοῦ **καταβλᾱκεύω,** μετὰ ὀκνηρίας, βραδέως, ῥαθύμως, ἀντίθετ. τῷ **συντεταμένως,** Ἀριστοφ. Ἱλ. 325, Ἀνθ. Π. 4. 3, 16.

κατεβλαφότες, μετοχ. πρκμ. τοῦ **καταβλάπτω,** Ἐπιγρ. Ὡρωποῦ, CIG. 1570.

κατ-εγγελάω, ἐμπαίζω, καταγελῶ, τινος Εὐσ. Ἱστ. Ἐκκλ. 10. 4, 16.

κατ-εγγυάω: μέλλ. **-ήσω:** ἀόρ. **κατηγγύησα** (οὐχὶ **κατεγγύησα**) Δημ. 895. 21, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 7, 6, κτλ. (ὡς τὸ ἁπλοῦν **ἐγγυῶ**). Ὑπισχνοῦμαι νὰ δώσω, μνηστεύω, ἀρραβωνίζω, παῖδά τινι Εὐρ. Ὀρ. 1079. 1675. **II.** ὡς Ἀττ. νομικὸς ὅρος, κάμνω τινὰ ὑπεύθυνον, ἀναγκάζω νὰ δώσῃ ἐγγύησιν, τινα πρὸς τὸν πολέμαρχον ἢ πρὸς τῷ -χῳ Δημ. 890. 9., 1358. 18, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 871Ε, κἑξ.· κ. τινὰ πρὸς εἴκοσι τάλαντα, ἀναγκάζω τινὰ νὰ δώσῃ ἐγγύησιν διὰ 20 τάλαντα, Πολύβ. 5. 15, 9· πρὸς δίκην, διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ προστίμου, Πλουτ. Τιμολ. 37· — Μέσ. ἢ Παθ., δίδω ἢ εὑρίσκω ἐγγύησιν (ἐγγυητήν), κατηγγυήθη ὡς ξένη οὖσα πρὸς τῷ πολεμάρχῳ Δημ. 1361. 29· ἐγγύην κ. Πλάτ. Νόμ. 872Β·—τὸ μὲν **κατεγγυᾶν** ἐπὶ τοῦ κατηγόρου, ὅστις ἀπαιτεῖ ἐγγύησιν ἢ ἀσφάλειαν παρὰ τοῦ κατηγορουμένου, τὸ δὲ **κατεγγυᾶσθαι** ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου. **2)** λαμβάνω ὑπὸ τὴν κατοχήν μου ὡς ἐγγύησιν ἢ ἀσφάλειαν, ὑπὲρ τοῦ ἀργυρίου κατεγγυῶ τὴν ναῦν καὶ τοὺς παῖδας Δημ. 895 ἐν τέλ.·— ὑποχρεῶ, ὑποβάλλω.., τὸ ζῆν λύπαις αὐθαιρέτοις κατεγγυῆσαι Θαλῆς παρὰ Στοβ. 421. 48· — Παθ., πατρίοις ἔθεσιν κατηγγυημένος Ἰωσήπ. κατὰ Ἀπ. 2. 2. **3)** ἐν τῷ παθ., ἀναλαμβάνω νὰ πράξω τι, μετ' ἀπαρ., κατεγγυηθήσεσθαι σπουδάσειν ἐπὶ τέλος ἀγαγεῖν τὴν ὑπόθεσιν Πολύβ. 3. 5. 8.— Ἐν Ἐπιγρ. Ἀνδανίας (L. et. F. 326a) **κατεγγυεύσας** (= **κατεγγυήσας**).

κατ-εγγύη, ἡ, ἡ ἐγγύησις ἡ ἀσφάλεια, ἐμπεσόντος εἰς τὸ δεσμωτήριον πρὸς κατεγγύην (διότι δὲν ἠδύνατο τὴν ἀπαιτουμένην ἐγγύησιν ὑπὲρ τῆς δίκης νὰ δώσῃ) Δημ. 788. 18.

κατεγγύησις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., Μιχ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 287. 27, ἔκδ. Λ.

κατ-εγγυητικά, ῶν, τά, ἑορτὴ τῆς μνηστεύσεως, «ἀρραβῶνες» Γλωσσ.

κατ-εγκᾰλέω: μέλλ. **-έσω,** καταγγέλλω, κατηγορῶ, ἀντίθ. τῷ **ἀπολογοῦμαι,** Διον. Ἀρ., Βυζ.

κατέγκλημα, τό, κατηγορία, ἐνοχοποίησις, Εὐστ. 922. 46 εἰς ἑρμηνείαν τοῦ ἐπίκλημα.

κατ-εγκονέω: μέλλ. **-ήσω,** λίαν σπεύδω «κατεγκονῶν, ἐπειγόμενος» Ἡσύχ.

κατ-εγκρᾰτεύομαι, ἐπιτεταμ. τοῦ **ἐγκρατ-,** Σουίδ., μετ' αἰτ.

κατ-εγνῡπωμένως, Ἐπίρρ. ἴδε ἐν λ. **καταγνυπόω,** νωθρῶς, ἀνάνδρως.

κατεγχαίνω = **ἐγχαίνω, ἐπεγχαίνω, καταχαίνω,** μὲ «ἀνοιγτὸν τὸ στόμα» περιγελῶ, κατασκώπτω, κατεγχάνοι γε ταῖς ἐμαῖσιν ἂν τύχαις, ὁ Σχολ. «καταγελάσοι».

κατεγχειρέω, προσβάλλω, Θεμιστ. λόγ. 19, σ. 232Β.

κατεγχειρίζω, εἰς τὰς χεῖράς τινος παραδίδω, τινὶ κ. Βυζ.

κατ-εγχλῑδάω, μὲ ἀκκίσματα ἢ μὲ καμώματα (περιφρονητικῶς) φέρομαι πρός τινα, ὅπως αἱ ματαιόδοξοι γυναῖκες, ἀποδοκιμαζούσης τῆς Λαμίας πάντα καὶ πάνυ κατεγχλιδώσης τῷ βασιλεῖ Μάχων παρ' Ἀθην. 577Ε· πρβλ. **κατατρυφᾶν** καὶ **ἐντρυφᾶν·** Λατ. delias facio.

κατ-εδᾰφίζω, καταρρίπτω εἰς ἔδαφος, εἰς τὴν γῆν, κατακρημνίζω, τι Ἰωσήπ. Γένεσ. 10Α.

κατεδάφισις, εως, ἡ, κατακρήμνισις εἰς τὸ ἔδαφος, κατάρριψις, Νικήτ. Χρον. 368Α.

κατ-έδω, Ὁμ. ἐνεστ. = **κατεσθίω,** κατατρώγω, καταβροχθίζω, μυίας αἳ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσιν Ἰλ. Τ. 31· οὕτως ἐπὶ τῶν σκωλήκων, Ω. 415· μεταφορ., οἶκον, βίοτον, κτῆσιν κατέδειν, κατατρώγω οἶκον, περιουσίαν, ἐμπορεύματα, κτλ., Ὀδ. Β. 237., Τ. 159, 534· ὡσαύτως, ὃν θυμὸν κατέδων, κατατρώγων τὴν καρδίαν του ἐκ τῆς λύπης, θλίψεως, Ἰλ. Ζ. 202 (πρβλ. **καταθυμοβορῶ**)·— Παθ., ὡσαύτως, παρὰ μεταγεν. Ἀττ., ὑπὸ ὄφεως κατέδεσθαι Ἀριστ. Ἀποσπ. 140· ἡ ἄμπελος ὑπὸ τῶν κτηνῶν κατέδεται Θεοφρ. Αἴτ. Φ. 5. 17, 7.— Περὶ τοῦ μέλλ. **κατέδομαι** καὶ ἄλλων χρόνων, ἴδε ἐν λ. **κατεσθίω.**

κατεηγώς, Ἰων. μετοχ. πρκμ. β' τοῦ **κατάγνυμι,** ἀντὶ τοῦ **κατεαγώς.**

κατ-εθίζω, κάμνω σύνηθες, θυσίας ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ κατεθισαν Πολύβ. 4. 21, 3· καὶ παθητ., τοῖς μουσικοῖς κρουμάτιόν τι κατεθίσται Ἐτυμολ. Μέγ. 752. 38.

κατ-είβω, ποιητικ. ἀντὶ τοῦ **καταλείβω,** ἀφίνω νὰ ῥεύσῃ ἢ στάξῃ, χύνω, τί νυ δάκρυ κατείβετον Ὀδ. Φ. 8· τέρεν κατὰ δάκρυον εἶβεις Ἰλ. Π. 611.— Μέσ., χύνομαι πρὸς τὰ κάτω, θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν Ἰλ. Ω. 794· τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, τὸ καταῤῥέον ὕδωρ τῆς Στυγός, Ὀδ. Ε. 185· μεταφορ., κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰών, παρήρχετο, κατέρρεε (ὁ βίος εἰκονίζεται ὡς ῥευστόν τι, οἱ Λατ. Labi), αὐτόθι 155·— σπάν. παρ' Ἀττ., τί δάκρυον κατείβεται ; Ἀριστοφ. Λυσ. 127. **II.** μεταβ., καταπλημμυρίζω, μεταφορ., ἔρως κατείβων καρδίαν Ἀλκμὰν 20. — Παθ., πλημμυροῦμαι μέ τι, ἀνίᾳ, ἀκοὴ κατείβετο θυμὸς Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 290. 1131·—«κατείβετο· διεφθείρετο. κατέρρει» Ἡσύχ.

κατειδέναι, ἴδε ἐν λέξ. **κάτοιδα.**

κατ-εῖδον, ἀπαρ., **κατῖδεῖν,** μετοχ. **κατιδών,** ἀόρ. β' ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει, ἀνθ' οὗ τὸ **καθοράω·** — βλέπω πρὸς τὰ κάτω Περγάμου ἐκ κατιδὼν Ἰλ. Δ. 508, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 194, κτλ. φράζετ' εἰ κατείδετε Εὐρ. Ἱκέτ. 1044. **II.** μετ' αἰτ., ἐπιβλέπω, θεωρῶ, τὰς νήσους ἁπάσας ἐν κύκλῳ Ἀριστοφ. Ἱππ 170. **2)** βλέπω, θεωρῶ, παρατηρῶ, Θέογν. 905, Αἰσχύλ. Πέρσ 1026, κτλ.· κατιδεῖν βίον, ζῆν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 474· ὤφθη μᾶλλον ἢ κατεῖδε μαινάδας Εὐρ. Βάκχ. 1075. **3)** ἐπὶ διανοητικῆς ὄψεως, παρατηρῶ, διακρίνω, τὴν σὴν δ' ὁμοῦ (ὀργὴν) ναίουσαν οὐ κατεῖδες Σοφ. Ο. Τ. 338, Πλάτ. Εὐθύφρων 2C. **III.** οὗτος μέσ. ἀόρ. β' **κατειδόμην,** ἀπαρ. **κατιδέσθαι,** τι Ἡρόδ. 4. 179., 7. 208, Σοφ. Ἡλ. 892, κτλ.· ὡσαύτως, κατιδέσθαι ἔς τι Ἡρόδ. 5. 35.— Πρβλ. **κάτοιδα.**

κατ-είδωλος, ον, πλήρης εἰδώλων, δεδομένος εἰς εἰδωλολατρείαν, κατ. πόλις (περὶ τῶν Ἀθηνῶν) Πράξ. Ἀποστ. ιζ', 16· πρβλ **καταβόστρυχος, κατάφυτος.**

κατ-εικάζω, ἐξομοιώνω, νομίζω τι ὅμοιον πρός τι, κατεικάζουσιν ἡμᾶς ἰσχάδι Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 35· — Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι ὅμοιος, ὡ.. τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ νόμοις φύσιν κατεικασθέντε Σοφ. Ο. Κ. 338. **II.** σχηματίζω εἰκασίας, συμπεραίνω (ἐναντίον τινός), ταῦτα οἱ βάρβαροι κατείκαζον Ἡρόδ. 6. 112· ἐν ὑπονοίᾳ κ. Ἱππ. 1280. 2· κυρίως, ὑποπτεύω κακόν τι, Ἡρόδ. 9. 109.

κατ-εικής, ές = **ἐπιεικής,** Ἡσύχ.

κατεικονίζω, ἐξεικονίζω, φαντάζομαι, Γλωσσ.

κατείλεα, τά, τὰ ἐσωτερικὰ οἰκήματα ἐκάλουν οἱ Ἐρυθραῖοι, Ἡσύχ.

κατ-ειλέω, ἀναγκάζω εἰς στενὸν τόπον, ἀποκλείω, στενοχωρῶ, ἐς τὸ τεῖχος Ἡρόδ. 1. 80· ἐς τὸ ἄστυ αὐτόθι 176, κ. ἀλλ.·— Παθ., κατειλήθησαν ἐς Διὸς ἱρὸν ὁ αὐτ. 5. 119, πρβλ. 3. 146., 8. 27· ἐν ὀλίγῳ χώρῳ.. πολλαὶ μυριάδες κατειλημέναι ὁ αὐτ. 9. 70, πρβλ. 31· ἐρευγμὸς εἴσω κατειλούμενος Ἱππ. 221Δ· ὑπὸ δέους εἰς χωρία προσάντη κατειλῆσθαι Πλουτ. Κάμιλλ. 31, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 2. 29. **2)** τυλίσσω, περιτυλίσσω, συστρέφω, ἐρίῳ κατειλήσαντες τὸ ἄγκιστρον Αἰλ. π. Ζ. 5. 3., 15. 10· κατειλημένος ταινίαις τὴν κεφαλὴν Λουκ. Συμπ. 47· — συμπεύσσω, διπλώνω, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 20.

κατείλημμαι, ἴδε ἐν λ. **καταλαμβάνω.**

κατ-είλησις, εως, ἡ συμπύκνωσις, συμπίεσις, συστροφή, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 101· εἰρίων Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 9.

κατ-ειλίσσω, Ἰων. ἀντὶ **καθελίσσω,** Ἡρόδ.

κατείλλω = **κατειλέω**· ἴδε **κατιλλαίνω**.

κατ-ειλυσπάομαι, Παθ. (**εἰλεῖν** καὶ **σπᾶσθαι**), τὴν δ' ἐκ τροχαλίας κατειλυσπωμένην (κατέλαβον) Ἀριστοφ. Ἀυσ. 722· πρόκειται περὶ γυναικὸς καταβαινούσης ἐκ τῆς ἀκροπόλεως διὰ τῆς τροχαλίας, δηλ. προσδεδεμένη εἰς τὸ ἓν ἄκρον τοῦ σχοινίου τῆς τροχαλίας ἐφέρετο πρὸς τὰ κάτω διὰ τοῦ ἰδίου βάρους, ἐν ᾧ ταυτοχρόνως ἐχάλα τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ σχοινίου ὅπερ ἐκράτει διὰ τῶν χειρῶν της· — πρβλ. **ἐλυσπ-**.

κατ-ειλύω, καλύπτω, κρύπτω, περιτυλίσσω, κἀδ δέ μιν αὐτὸν εἰλύσω ψαμάθοισι Ἰλ. Φ. 318· ἐν βοείαις ἀδεψήτοισι κατειλύσαντες (τοὺς νεκροὺς) Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 206· ὄρος πέτρινον ψάμμῳ κατειλυμένον Ἡρόδ. 2. 8.

κατειλωτίζω (**εἴλως**), εἱλωτά τινα ποιῶ, καταδουλῶ, «κατειλωτισμένος, καταδεδουλωμένος» Σουΐδ. (ὀρθ. **καθ-**).

κάτειμι, Ἐπικ. ἀόρ. **καταείσατο** Ἰλ. Λ. 358 (εἶμι). Κατέρχομαι, καταβαίνω (ἀντίθ. **ἄνειμι**), ποταμόνδε Ὀδ. Κ. 159· Ἴδηθεν Ἰλ. Δ. 475· οὕτω καὶ παρ' Ἀττ. (παρ' οἷς χρησιμεύει ὡς μέλλ. τοῦ **κατέρχομαι**)·— ἰδίως καταβαίνω εἰς τὸν τάφον, εἰς τὸν Ἅδην, κατίμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω Ἰλ. Ξ. 457· Ἀϊδόσδε Υ. 294· εἰς Ἄϊδου δόμους Εὐρ. Ἄλκ. 73· (καὶ οὕτω μόνον, κάκιστα δὴ μακρῷ κατ. (δηλ. εἰς νερτέρους, εἰς Ἅδου) Σοφ. Ἀντ. 896)· ἐπὶ πλοίου, (κατάγομαι), καταπλέω εἰς τὴν ἠπείρου, νῆα .. κατιοῦσαν ἐς λιμένα ἡμέτερον Ὀδ. Π. 472· ἐπὶ ποταμοῦ, ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι χειμάρρους Ἰλ. Λ. 492· ἐπὶ ἀνέμου, κατέρχομαι ὁρμητικῶς, Θουκ. 2. 25,, 6. 2· ὡς τὸ πνεῦμα κατήει αὐτόθι 84· ἀνέμου κατιόντος ἐν πελάγει Πλουτ. Περικλ. 33·— μεταφορ., ὀνείδεα κατιόντα ἀνθρώπῳ φιλέει ἐπανάγειν τὸν θυμὸν Ἡρόδ. 7. 160· καὶ κωμικῶς, ἅμα ταῖς πολιαῖς κατιούσαις Ἀριστοφ. Ἱππ. 517, ἴδε ἐν λ. **πολιός**· ὀρῶ κατιούσας, δηλ. τὰς νεφέλας ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Ἀριστοφ. Νεφ. 323. **II.** ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω, ἀγρόθεν Ὀδ. Ν. 267· εἰς ἄστυ Ο. 505· ἐπανέρχομαι εἰς τὴν πατρίδα, Ἡρόδ. 1. 62., 3. 45., 5. 62· φυγὰς ἀλήτης κ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1283, Ἀνδοκ. 11. 9· οἱ φυγάδες κατήεσαν Ξεν. Ἑλλ. 2. 2, 14· κατιὼν οἴκαδε Πλάτ. Ἐπιστ. 7. 333D, κτλ.· ἐκ τῶν Μήδων Ἡρόδ. 4. 3· ἐν χρήσει ὡς παθ. τοῦ **κατάγω**, Εὐρ. Μήδ. 1015. 1016· ὑπὸ τῶν ἑτέρων .. κάτεισι Θουκ. 8. 48, πρβλ. **κατέρχομαι**, **καταδέχομαι**, **κάθοδος**.

κατεῖναι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **καθεῖναι**, ἀπαρ. ἀορ. β' τοῦ **καθίημι**.

κατεύνῡμι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **καθέννυμι**.

κατ-εῖπον, ἀπαρ. **κατειπεῖν**, ἐν χρήσει ὡς ἀόρ. τοῦ ἐνεστ. **καταγορεύω** (**κατερῶ** εἶναι ὁ μέλλ.)· καὶ ἐν τῷ τύπῳ **κατεῖπα** Ἡρόδ. 2. 89, Ἀριστοφ. Εἰρ. 20·— ὁμιλῶ ἐναντίον ἢ ἐπὶ βλάβῃ τινός, κατηγορῶ, κατακρίνω, τινος Ἡρόδ. 2. 89, Εὐρ. Ἑλ. 898, Ἀριστοφ. Εἰρ. 377, Θεσμ. 340· κ. τινος πρός τινα Πλάτ. Θεαίτ. 149Α· καὶ οὕτως (ἐπὶ παιγνιώδους ἐννοίας), Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 33· Ἡσύχ. «κατειπών· διαβαλών». **II.** μετ' αἰτ., ὁμιλῶ καθαρῶς, λέγω σαφῶς, διακηρύττω, διηγοῦμαι, Λατ. renunciare, εἴ σοι γάμον κατεῖπον Εὐρ. Μήδ. 589· τοῖς θεαταῖς τὸν λόγον Ἀριστοφ. Σφ. 54· τάν Σάμῳ αὐτόθι 283· κ. πατέρα, κάμνω αὐτὸν γνωστόν, Εὐρ. Ἴων 1385· κ. τοὺς ποιήσαντας, τὰ γεγενημένα, κατακρίνω, ψέγω, Ἀνδοκ. 20. 30, 33. **2)** ἀπολ., λέγω, διηγοῦμαι, κάτειπέ μοι, εἰπέ μοι καθαρά, δήλωσον, Ἀριστοφ. Νεφ. 156, 224, Πλ. 86·— ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, κ. ὅκως .., Ἡρόδ. 1. 20· πόθεν .. Ἀριστοφ. Εἰρ. 20· ὅ τι σιωπᾷς, κ. μοι αὐτόθι 657· πρὸς σὲ κ., ἐφ' οἷς ἐλύπησάν με Ἰσοκρ. 85D, κτλ.

κατειργᾰθόμην, ποιητ. μέσ. ἀόρ. τοῦ **κατείργω**, Αἰσχύλ. Εὐμ. 566.

κατείργνυμι = τῷ ἑπομένῳ.

κατ-είργω, Ἰων. **-έργω**, (ἴδε ἐν λ. **ἔργω**)· ὡσαύτως **-εργνυμι** (ἴδε κατωτ.) μέλλ. **-είρξω**, Ἰων. **-έρξω**. Ὠθῶ ἐντός .., ἐγκλείω, τοὺς περιγενομένους ἐς τὰς νέας κάτερξαν Ἡρόδ. 5. 63· κατεργνῦσι [αὐτοὺς] ἐς μέσα τὰ φρύγανα, ἐνέκλεισαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν φρυγάνων, ὁ αὐτ. 4. 69·— καθόλου, καταπιέζω, εἰς δυσκολίας περιάγω, κατέργοντες πολλὸν τοὺς Ἀθηναίους ὁ αὐτ. 6. 102· ἔρθειρε τὴν χώραν καὶ ναυσὶν ἅμα ἐκ τῆς θαλάσσης κατεῖργε Παυσαν.— Παθ., ἐγκλείομαι, περιορίζομαι, ἀναγκάζομαι, τὸν ἧσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι, ἀναγκάζεσθαι εἰς τὴν ὑποταγήν, Θουκ. 1. 76, Διον. Ἁλ., κτλ.· κατείργεσθαι ὅρκοις Διον. Ἁλ. 6. 45· τὸ κατειργόμενον, τὸ ἐξ ἀνάγκης πραττόμενον, Θουκ. 4. 98. **II.** ἐμποδίζω, κωλύω, ἐπείγου· σὺ κατείργεις, ἐμπόδιον εἶσαι, Εὐρ. Ἄλκ. 255· τινὰ κάτεργέ νιν, κατάπαυσον, ὅπερ ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει τιμώρησαι, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1258· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., κατείργοντες νεκροὺς τάφου . κυρεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 308·— περιορίζω, τὴν φιλαρχίαν Πλουτ. Πομπ. 53· οὐδενὸς πιέζοντος, οὐδενὸς κατείργοντος ὁ αὐτ. ἐν Θησ. 6.

κάτειρξις, εως, ἡ, τὸ κατείργειν.

κατειρόω, καθιερόω.

κατ-ειρύω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **κατερύω**, Ἡρόδ. 8. 96.

κατ-ειρωνεύομαι, ἀποθ., μεταχειρίζομαι εἰρωνείαν πρός τινα, ἵνα τὸν περιπαίξω ἢ τὸν ἀπατήσω, τινος Πλούτ. 2. 211D, πρβλ. Wyttenb. 31Ε· πράγματα σπουδῆς ἄξια γέλωτι καὶ παιδιᾷ κατειρωνευόμενος, καταγελῶν καὶ περιπαίζων, ὁ αὐτ. ἐν Συγκρ. Δημ. κ. Κικ. 1. **2)** προσποιοῦμαι, μετ' ἀπαρ., τοὺς βαρβάρους διαφθείρειν κατ. Θεοφυλάκτ. Σιμ. Ἱστ. 100Α· (ὁ Φώτ. «κατειρωνεύεται· μεγαλορρονεῖ, ὑποκρίνεται, δολιεύεται» καὶ «κατειρωνευσάμενοι· καταρραθυμήσαντες καὶ στρατευσάμενοι· ὅθεν καὶ εἴρωνα τὸν ἀργὸν λέγουσιν»), πρβλ. καὶ Συνεσ. Ἐπιστ. 121 σ. 257C σὺ δὲ ἀκκιεῖ καὶ κατειρωνεύσει.

κατείρωσις, εως, ἡ, καθιέρωσις, Μαρμαρ. Κύμ. Cayl. recueil d' Antip. vol. 2. 56, 6.

κατ-εισάγω, φέρω εἰς φῶς, φανερώνω πρὸς ζημίαν μου, ὅταν στυγῇ τις ἄνδρα, τὸν θεὸς φιλεῖ, μεγίστην μωρίαν κ. Ἀνθ. Π. 10. 91.

κατ-εκκαθάρίζω, ἐντελῶς καθαρίζω, Κλήμ. Ὁμ. 8. 17· ὁ κόσμος κατεκκαθαρισθεὶς Καλλ.

κατ-εκκλησιάζω, ἐπιτεταμένον ἀντὶ τοῦ **ἐκκλησιάζω**, τοῦ κατεκκλησιασθέντος λαοῦ Θεοφυλ. Σιμ. Ἱστ. 4, σ. 114Α.

κατ-εκλύω, ἐντελῶς ἐκλύω τινά, καταστρέφω, τὸν Ἀντίοχον Πολύβ. 5. 63. 2.

κατεκνεύω, ἐξέχω, προέχω, ἐπὶ βράχων, Κύριλλ.

κατ-εκπλύνω, ἐπιτεταμ. τοῦ **ἐκπλύνω**.

κατ-εκπλήσσω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐκπλήσσω**, Νικήτ. Εὐγεν. 7. 33.

κατέκτᾰθεν, Αἰολ. καὶ Ἐπικ. γ' πληθ. παθ. ἀόρ. α' τοῦ **κατακτείνω**, Π.

κατ-εκτελέω = **ἐκτελέω**, Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 956.

κατεκφεύγω, ἐκφεύγω ἵνα σωθῶ.

κατ-έλαιος, ον, ἐλαιώδης, φαγητὸν τὸ ὁποῖον ἔχει πολὺ ἔλαιον, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 399Ε.

κατ-ελαύνω, ὁδηγῶ πρὸς τὰ κάτω, καταβιβάζω, τὰς ἀγέλας Λόγγος 2. 36· τὰς ναῦς Πλουτ. Νικ. 14. **2)** ὠθῶ πρὸς τὰ κάτω, τὴν σπαθίδα [ἐς τὴν λήκυθον] Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 8. **3)** ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας (= βινῶ), κ. γυναικός, Λατ. subagitare, ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 711, Ἐκκλ. 1082· τινά Θεόκρ. 5. 116. **4)** φέρομαι ἔφιππος ἐναντίον τινός, προσβάλλω τινά, ὡς τὸ Λατ. invehi in aliquem, Ἡσύχ.

κατ-ελέγχω: μέλλ. **-ξω**, λίαν ἐλέγχω ἢ κατὰ πρόσωπον, ἀποδεικνύω ψευδόμενον, διαψεύδω, σὲ δὲ μή τι νόον κατελεγχέτω εἶδος, τὸ εἶδός σου, ἐξωτερικόν σου (λόγοι καὶ σχήματα) νὰ μὴ εἶνε εἰς ἀντίφασιν πρὸς τὰ νοήματά σου, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 712, πρβλ. Τυρταῖ. 7. 9. **II.** καταισχύνω, Πινδ. Ο. 8. 25, Π. 8. 50· ἀνδρῶν ἀρετὰν οὐ κ. Ι. 3. 22. **III.** προδίδω, κατήλεγξαν (οἱ κύνες) τῇ ὑλακῇ τοὺς φονεύσαντας Πολυδ. Ε', 42.

κατ-ελεέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐλεέω**, αἰσθάνομαι ἔλεον, οἶκτον πρός τινα, τινα ἢ τι Πλάτ. Πολ. 415C, Ἀνδοκ. 21. 33, Λυσίας 103. 26, κτλ.

κατελίσσω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **καθελίσσω**.

κατ-έλευσις, εως, ἡ, κατάβασις, κάθοδος, κ. ποιεῖσθαι Κλήμ. Ἀλ. 972· τὴν κ. τοῦ Σωτῆρος Εὐσ. ἐν Βίῳ Κωνστ. σ. 166Α, πρβλ. **κατήλυσις**.

κατελεύσομαι, κατελθεῖν: μέλλ. καὶ ἀόρ. τοῦ ῥήμ. **κατέρχομαι**.

κατ-έλκω ἢ **κατελκύω**, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **καθέλκω, καθελκύω**.

κατ-ελπίζω, λίαν ἐλπίζω ἢ πεποιθότως περιμένω, κ. εὐπετέως τῆς θαλάσσης ἐπικρατήσειν Ἡρόδ. 8. 136, πρβλ. Πολύβ. 2. 31, 8· μηδὲν ἄγαν κ. Διόδ. 15. 33.

κατελπισμός, ὁ, ἐλπὶς μεγάλη, ἐλπὶς μετὰ πεποιθήσεως, κ. ἐμβάλλειν τινὶ Πολύβ. 3. 82, 8.

κατ-εμβλέπω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐμβλέπω**, Ἐβδ. (Ἐξ. Γ', 6), Φίλων 1. 566.

κατ-εμβρῑθεύομαι, αὐστηρῶς ἐπιπλήττω, τινος Ἰωσήπ. Γένεσ. 28D.

κατ-εμβρῑμάομαι, ἐπιτεταμ. τοῦ **ἐμβριμάομαι**, εἶμαι λίαν ὠργισμένος, ἐν παραφορᾷ ἀπαιτῶ, Ἰωσήπ. Γένεσ. 52Β.

κατ-εμέω: μέλλ. **-έσω**. ἐμῶ ἐπάνω εἴς τινα, τινὸς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 207· οὗ ἂν κατεμέσῃ, ἀνθρώπου ἢ θηρίου Ἀλ. π. Ζ. 4. 36, Λουκ. Κρόν. 38.

κατ-εμμᾰτέω = **ἐμματέω**, **ἐμματεύω**, τὴν δὲ βαρεῖαν χεῖρα κ. Νικ. Ἁλ. 536, ἐμβάλλω εἰς τὸν φάρυγγα πρὸς τὸ ἐμέσαι, ὁ Σχολ. «καθεὶς ἐπὶ τῷ ἐμέσαι».

κατ-εμπάζω = **καταλαμβάνω, κατεπείγω**, Νικ. Θ. 695.

κατ-εμπεδόω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐμπεδόω**, τὰς συνθήκας κ., κατεμπεδωθέντες ὅρκοι Ἄννα Κομν. 478. 409.

κατ-εμπίπλημι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐμπίπλημι**, Εὐσ. Βίος Κωνστ. 72.

κατ-εμπίπρημι, κατακαίω, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1151, Θεοφύλ. Σιμ. 27Β.

κατ-εμπορεύομαι, μετὰ γεν., Σουΐδ.

κατ-έμπροσθεν = **ἔμπροσθεν**.

κατ-εμφαίνω, φανερώνω, Ἄννα Κομν. 51.

κατ-εμφᾰνίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐμφανίζω**, φανερώνω, δηλῶ, Ἐκκλ.

κατ-εμφορέομαι, μέσ., εἶμαι πεπληρωμένος, καιροῦ καὶ τύχης ἀμέτρως τε καὶ χανδὸν ἀρυόμενος καὶ κατεμφορούμενος Εὐνάπ. παρὰ Σουΐδ.

κατ-εμφωλεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐμφωλεύω**, κρύπτομαι ἐν τῇ φωλεᾷ μου, Βυζ.

κατ-εναβρύνω, **κατεναβρύνομαι**, ἐξ εἰκασίας τοῦ Μουσουρίου ἐν τῇ λ. **κατεκαμάρωσε** τοῦ Ἡσυχ.

κατ-εναίρομαι, ἀποθ., φονεύω, σφάζω, ἀποκτείνω, κατενήρατο χαλκῷ Ὀδ. Λ. 519· βαρὺν κατεναίρεται ἄνδρα Νικ. Ἀλ. 401·— ἐνεργ. τις ἀόρ. **κατήνᾰρον**, ἀπαντᾷ ἐν Σοφ. Ἀντ. 871, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 100, Ἀνθ. Π. 7. 201· **-ένηρα** Ὀρφ. Ἀργ. 669.

κατ-έναντα, Ἐπίρρ., = τῷ ἐπομ., μετὰ γεν., Κυδίας παρὰ Πλάτ. Χαρμ. 155D, Κόντ. Σμ. 1. 552, κτλ.· ὡσαύτως **κατέναντι**, Ἐβδ. (Ἑξ. τῶ. 2, κτλ.), καὶ Καιν. Διαθ., πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2905D. 13.

κατ-εναντίον, Ἐπίρρ., ἐναντίον, ἐπὶ ἐχθρικῆς σημ., τινί Ἰλ. Χ. 567· κ. ἐκείνῳ ὁρμηθῆναι Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 73· κ. ἀλλήλοις ἐλθόντες Ἀνθ. Π. 9. 132, κτλ.· ἐναντίον, ἀπέναντι, ἀντικρύ, τινὸς Ἡρόδ. 3. 144, Ἀπολλ. Ρόδ., κτλ.·— **ὡσαύτως κατεναντία**, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1116, Διον. Π. 114.

κατενᾰρίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐναρίζω**, ἐντελῶς φονεύω, παθ. ἀόρ., δορίτμητος κατηναρίσθης Αἰσχύλ. Χο. 847· μετοχ. πρκμ., ἐκ χειρὸς κατηναρισμένος Σοφ. Αἴ. 26.

κατένασσε, ἴδε ἐν λ. **καταναίω**.

κατενδεής, ές, λίαν ἐνδεής.

κατ-ενδύω, ἐντελῶς ἐνδύω, τινὰ εἵμασιν Γρηγ. Ναζ.

κατένεξις, **εως**, ἡ, (κατενεγκεῖν) = **καταφορά**, διὰ τὴν ἄνωθεν ἐκ μετεώρου κ. Εὐστ. 152. 14· διὰ τὴν ἐξ ὕψους κ. 754. 22· κ. τοῦ ἀπαγξαμένου Σουΐδ. ἐν λ. **καταλύσας**.

κατ-ενεχῠράζω, δίδω ὡς ἐνέχυρον, Πολυδ. Γ', 84., Η', 148· — **κατενεχυρασμός**, ὁ, τὸ διδόναι ὡς ἐνέχυρον, αὐτόθι.

κατενήνοθε, ἴδε ἐν λ. **ἐνήνοθε** (πρβλ. **ἐπενήνοθε** καὶ **παρενήνοθε**), κατέτρεχε, ἐπέτρεχε, κόνις κ. ὤμους Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 269· ξανθὴ κόμη κ. ὤμους Ὁμ. Ὕμν. Δήμ. 280.

κατενθεῖν, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κατελθεῖν**, Θεόκρ. 17. 48.

κατενιαύσιος, ὁ, κυρίως ὁ κατ' ἐνιαυτὸν γινόμενος, ἀρχή τις ἐν Γέλᾳ τῆς Σικελίας, Συλλ. Ἐπιγρ. 5475. 5476.

κατ-ενσκήπτω, ἐνσκήπτω, ἐπέρχομαι κατά τινος, τινα Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 332.

κατ-εντείνομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐντείνομαι**, μὴ σπῶ μηδὲ κατεντείνου Μ. Ἀντων. 4. 3· κατενταθέντες αὐτόθι 32.

κατ-εντέλλομαι, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐντέλλομαι**, τινί, προστάττω, Βυζ.

κατ-εντευκτής, οῦ, ὁ, (κατεντυγχάνω) κατήγορος, διὰ τί ἔθου με κατεντευκτήν σου; Ἐβδ. (Ἰὼβ Ζ', 19).

κατ-εντρῠφάω, μετὰ γεν., = ἐντρυφάω κατά τινος, Ἰάμβλ. παρὰ Φωτ. Βιβλ. σ. 133 Hoesch., πρβλ. **κατεγχλιδάω**.

κατ-εντυγχάνω, κυρίως, ἐντυγχάνω τινὶ κατά τινος, προσέρχομαι εἴς τινα (ἄρχοντα ἢ ἀνώτερον) καὶ ὑποβάλλω τὰ παράπονά μου κατά τινος ἄλλου, κατηγορῶ, ὁμιλῶ ἐναντίον, τινὸς Ἐκκλ.· κατεντευχθεὶς ὑπό τινος οὔτε αἰτιασάμενος ἕτερον Θεοδώρητ. τόμ. 4, σ. 1140· ἀλλὰ καὶ δοτικ., οὐ κατενέτυχε τῷ θεῷ Βασίλ. τόμ. 2, σ. 82Δ· πρβλ. Σουΐδ., Φώτ. ἐν λέξ. (ἀντίθετ. **ὑπερεντυγχάνω**).

κατένωπα, ἢ κάλλιον **κατενῶπα**, Λοβεκ. Παραλ. 169· Ἐπίρρ. (ἐνωπή)· — κατ' εὐθεῖαν ἀπέναντί τινος, κατὰ πρόσωπον, μετὰ γεν., κατ. ἰδὼν Δαναῶν Ἰλ. Ο. 320· οὕτω, **κατενώπιον** τοῦ Θεοῦ, διάφ. γραφ. ἐν Β' Ἐπιστ. π. Κορ. τϐ', 19.— Ὁ Ὅμηρ. ἔχει ὡσαύτως ἐνωπῇ, ἐνωπαδίως.

κατ-εξανάστᾰσις, **εως**, ἡ, ἡ κατά τινος ἐξέγερσις, ἀντίστασις, Λογγῖν. 7. 3· τινός, εἴς τι πρᾶγμα, δόξης καὶ πλούτου καταφρόνησίν τε καὶ κ. Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 69 καὶ 188.

κατεξαναστᾰτικός, **ή**, **όν**, ἱκανὸς ἢ ἐπιτήδειος εἰς κατεξανάστασιν (συνάπτεται μετὰ τοῦ **καταφρονητικός**), πρὸς ἀντίστασιν ἢ ἐναντίωσιν, καταφρονητικὰ μὲν τοῦ ἡδέος, κατεξαναστατικὰ δὲ τῶν ἀγληδόνων Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 104, 107· δικαιοσύνης κατ. ἀρετὴν οὐχ ὁρῶ ἐν τῇ τοῦ λογικοῦ ζώου κατασκευῇ Μ. Ἀντων. 8. 39.

κατ-εξανίσταμαι, μέσ. μετ' ἀορ. 6' **κατεξανέστην**·— ἐγείρομαι ἐναντίον τινός, ἀγωνίζομαι κατά τινος, ἐναντιώνομαι, παντὸς δεινοῦ κ. Διόδ. 17. 21· οὔτε ἀναβάτην προσιέμενος, οὔτε φωνὴν ὑποιμένων, ἀλλ' ἀπάντων κατεξανιστάμενος Πλουτ. Ἀλέξ. 6· κατεξαναστῆναι τοῦ μέλλοντος, προφυλάττομαι ἐναντίον τοῦ μέλλοντος νὰ συμβῇ, Πολυδ. Ἰστ. Ἀποσπ. 53· τοῦ πολέμου κ., γενναίως ὑποφέρω, Πλουτ. Δημήτρ. 22· παντὸς δεινοῦ Διόδ. 17. 21, ἔνθα ἴδε Wessel· ὁ Νεῖλος οὐκ ἀνέχεται ποταμὸς εἶναι, ἀλλὰ κατεξανίσταται τῆς ὄχθης Ἡλιόδ. 2. 28. ἐπειδὴ δὲ κ. ὡς ἐρωμένης, λαιψάνετω πεῖραν ὡς δεσποίνης 8. 5· — ὁ Ἡσύχ. «κατεξανίσταται· κατεπαίρεται», καὶ ἐν τῷ ἐνεργ. «καταπλήσσει· καταταράσσει. κατεξανιστᾷ».

κατεξενωμένος, ἴδε **καταξενόω**.

κατ-εξεράω: μέλλ. **-άσω** [ᾰ], ξερνῶ ἐπί τινος, τινος Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 21, 6· ζήτει τίνων κατεξεράσεις Κλήμ. Ἀλεξ. 46· μὴ κατεξέρα αὐτῶν τὸ σαυτοῦ φλέγμα Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 13, 23.

κατ-εξετάζω, ἀκριβῶς ἐξετάζω, ἀναγνωρίζω, δοκιμάζω, ἄνδρα πολλοῖς κατεξητασμένον πολέμοις,— νόσῳ κατεξετασθεὶς καὶ κατασκελετευθείς Γεώργ. Ἀκροπολ.

κατ-εξευμᾰρίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐξευμαρίζω**, εὐμαρές, εὔκολον καθιστῶ τι, κατευθύνω, Ἡσύχ.

κατ-εξορχέομαι, ἀποθ., ὀρχούμενος ὑβρίζω, ἐμπαίζω, τινος Ἐκκλ.

κατ-εξουσιάζω, ἐξασκῶ ἐξουσίαν ὑπεράνω τινός, τινὸς Εὐαγγ. κ. Ματθ. κ', 25, κ. Μάρκ. ι', 42· ἡ πάντων δεσπόζουσα καὶ κατεξουσιάζουσα φύσις Φωτ. Ἐπιστ. 216. 3· οὐσιαστ. ἐν Αἰγυπτιακῇ τινι ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4710, ὃς αὐτῷ **κατεξουσίαν** κατὰ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ.

κατεξουσιαστικός, **ή**, **όν**, κυριαρχικός, ὁ ἔχων τὴν ἐξουσίαν, ἀρχικὴ καὶ κατ. ῥάβδος Κλήμ. Ἀλ. 134.

κατεπαγγελία, ἡ, ὑπόσχεσις, Γλωσσ.

κατ-επαγγέλλομαι, μέσ., πρκμ. **κατεπήγγελμαι**: ἀόριστ. **κατεπηγγειλάμην**, δίδω ὑποσχέσεις μεγάλας, ὑπερβολικὰ δίδω, πολλὰ ὑπισχνοῦμαι, τινι, πρός τινα, Δημ. 885. 12· κατ. πρὸς αὐτούς, ἐργολαβῶν .. , Αἰσχίν. 24. 37· τὸ παρὸν λυμαινόμενος, τὸ δὲ μέλλον κατ., θαυμάσιά τινα ὑπισχνούμενος, ὁ αὐτ. 85. 35· οὐδὲ οὗτος ὀρθῶς κατεπαγγελλόμενος τῇ φιλίᾳ τὴν πολιτείαν, ὅστις ὑπισχνεῖτο ὅλην τὴν πολιτικήν του εἰς τὴν ὠφέλειαν τῶν φίλων, ἀφιέρωνε τὰ πάντα εἰς τοὺς φίλους, Πλούτ. 2. 807Β· μετ' ἀπαρεμφ., κατεπαγγελλόμενος διδάσκειν Αἰσχίν. 16. 32 λήσειν ὁ αὐτ. 24. 37 (ἴδε ἀνωτ.)· προκαταλήψεσθαι Διόδ. 11. 4·— ὁ Σουΐδ. μνημονεύει καὶ τοῦ ἐνεργ. κατεπαγγέλλω τινί.

κατ-επάγω [ᾰ]: μέλλ. **-άξω**, ἐπιφέρω τι μεθ' ἕτερον, φέρω τι ταχέως μετ' ἄλλο, ἐπαναλαμβάνω ἐν τάχει, ὥσπερ δεφόμενος νῦν λέγε τὸ μόλωμεν, εἶτα δ' αὐτὸ κατεπάγων πύκνον Ἀριστοφ. Ἱππ. 26· ἐπιφέρω κατά τινος, τιμωρίαν τινὶ Πλούτ. 2. 551D.

κατ-επᾴδω, ὑποτάσσω τινὰ δι' ᾠδῆς ἢ μαγείας, νέους λαμβάνοντες ὥσπερ λέοντας καὶ κατεπάδοντες καὶ γοητεύοντες καταδουλούμεθα Πλάτ. Γοργ. 483Ε· γοητεύεις με καὶ φαρμάττεις καὶ ἀτεχνῶς κατεπάδεις ὁ αὐτ. ἐν Μένωνι 80Α, κτλ.· πονηρῶν πνευμάτων κατεπάδοντα Γρηγ. Ναζ. σ. 231· κατέπαδε σεαυτοῦ καὶ ῥᾴων ἔσει Δ. 889· ἄδω ὅπως θέλῃς, ἢ μαγεύσω, ἢ καταπραΰ.ω, Ἀχιλλ. Τάτ. 2. 7, Εὐμάθ. σ. 205· σοὶ μὲν ὑμέναιον βασιλικῶς κατεπᾴσονται, καὶ τὸ παθ., ῥῆμα κατεπᾳδόμενον τῇ καρδίᾳ Βασίλ. σ. 249. **II.** ὡς τὸ Λατ. decantare, ἀείποτε ἐπαναλαμβάνω, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.· κατεπᾴδουσα, πρὸς αὐτὸν αἰμύλως διομιλοῦσα, Ἡλιόδ. 7. 10· ὁ Πολυδ. ἔχει συνώνυμ. «κατεπᾴδειν· κατακηλεῖν, καταθέλγειν» Δ', 49.

κατ-επαίρομαι, μέσ., ἐπαίρομαι, ὑψηλοφρονῶ, τινὸς Συμμ. Ἱκλ. Διαθ.· μὴ κατεπαρθῇς ἡμῶν Γρηγ. Ναζ.

κατεπάλληλος, **ον**, = **ἐπάλληλος**, ἀλλεπάλληλος, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1018.

κατεπάλμενος, ἴδε **κατεφάλλομαι**· — **ἀλλὰ κατέπαλτο**, ἴδε ἐν λέξ. **καταπάλλω**.

κατ-επᾰμύνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐπαμύνω**, Σουΐδ., μετ' αἰτ.

κατ-επανανεύω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐπανανεύω**, ἀρνοῦμαι, Εὐσταθ. Πονημάτ. 293. 10.

κατ-επανίσταμαι, ἐνεργ. ἀόρ. **-επανέστην**, ἐγείρομαι ἐναντίον, τινος Ἐκκλ.

κατ-επεγείρω, ἐξεγείρω, διεγείρω, ὑποκινῶ ἐναντίον τινός, τινί τι Εὐμάθ. 253.

κατ-επείγω: μέλλ. **-ξω**, πιέζω, καταπιέζω, χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει Ἰλ. Ψ. 623. **2)** ἰσχυρῶς πιέζω, βιάζω, ἀναγκάζω, οὐδενὸς κατεπείγοντος [αὐτοὺς] Ἡρόδ. 8. 126· οἱ χρῆσται κατήπειγον αὐτόν, οἱ δανεισταί του τὸν ἐβίαζον, τὸν ἔπνιγον, ἐστενοχώρουν, Δημ. 894. 7, πρβλ. Θουκ. 1. 61· κατεπείγει ὕδωρ ῥέον, ἡ ῥεῦσις τοῦ ὕδατος (τῆς κλεψύδρας) ἀναγκάζει αὐτὸν νὰ προχωρῇ, Πλάτ. Θεαίτ. 172D· ἡ φιλοτιμία κατήπειγεν αὐτὸν ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιστ. 7. 338Ε· ὡς αὐτοὺς κατήπειγεν ἡ Ποτείδαια, ἠνάγκαζεν αὐτοὺς σφόδρα νὰ σπεύσωσι, Θουκ. 1. 61· μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρ., σχολῆς ἀπολαύομεν καὶ οὐδὲν ἡμᾶς ἐστὶ τὸ κατεπεῖγον τὸ μὴ .. σκοπεῖν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 781Ε· οὐδὲν κ. [ὑμᾶς] ἀκοῦσαι Δημ. 705. 23· ὁ ἥλιος κ. ξηραίνεσθαι τὰς σήψεις Ἀριστ. π. Φυτ. 2. 4, 4.— Μέσ., κατεπείγεσθαί τινος, εἶμαι ἀνήσυχος καὶ ἐστενοχωρημένος περί τινος, μεγάλην καὶ σφοδρὰν ἐπιθυμίαν τινὸς ἔχω, Πολύβ. 5. 37, 10., 30. 5, 9. **II.** ἀμεταβ., σπεύδω, βιάζομαι, ἔπου κατεπείγων Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 293· τοῦ Ποιμπήϊου κατεπείξαντος Πλουτ. Σερτ. 19· οὐδὲν κατεπείγει, οὐδεμία ὑπάρχει βία, Ἱππ. Ἀγμ. 762· τὰ κατεπείγοντα, βιαστικὴ ἀνάγκη, Ἰσοκρ. 185D· ἦν κατεπείγῃ 101Β· τὰ κατεπείγοντα πρὸς τὴν χρείαν Πολύβ. 1· 66, 6· κατεπειγούσης τῆς ὥρας 3. 99, 9, κτλ.· τὸ κατεπεῖ-

γον Ξεν. Ἀπομν. 2. 1, 2· μετ' ἀπαρ., Βοιωτοὶ οὐδέν τι κατήπειγον ξυνάψαι, δὲν «ἐβιάζοντο», δὲν ἔσπευδον, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 4. 2, 18· ῥηθῆναι οὐ κατεπειγόντων, δὲν ἀπαιτοῦσι νὰ ῥηθῶσιν ἀμέσως, ἐν σπουδῇ, Ἰσοκρ. 273B— οὕτως ἐν τῷ Μέσ., Ἀθήναζε κατεπείγομαι Ἀλκίφρ. 3. 51.

κατ-έπειξις, εως, ἡ, βιαία ἐνέργεια, ταχύτης, ἐπίσπευσις, θόρυβος, φόβος μετὰ κατεπείξεως φωνῆς Διογ. Λ. 7. 113.

κατ-επέκεινα, Ἐπίρρ. ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐπέκεινα,** Βυζ.

κατ-επεμβαίνω, ἐπεμβαίνω πρὸς βλάβην τινός, θάλασσα κ. τῆς γῆς Σχολ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 2. 34. **II.** κακολογῶ, ὑβρίζω, κατηγορῶ, τινὸς ἢ τινί Ἐκκλ.

κατεπερωτάω, ἐπερωτῶ συχνά, Αἰσ. Μῦθ. 22.

κατέπεφνον, ἀόρ. β' ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει (ἴδε ***φένω**), φονεύω, σφάζω, ἀποκτείνω, καταπέφνῃ Ἰλ. Γ. 281 κατέπεφνε (ἢ **-εν**) Ζ. 183., Ω. 759, Ὀδ. Γ. 252., Δ. 534, Σοφ. Ἠλ. 486· κατέπεφνες ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 901, καὶ (ἐν τμήσει) Πινδ. Ἀποσπ. 157· καταπεφνών Ἰλ. Ρ. 539, Βακχυλ. 5. 115.

κατ-επιβαίνω, ἐπιβαίνω, εἰσέρχομαι εἰς πλοῖον, ἀμφίβολ. παρ' Εὐμαθ. σ. 278.

κατ-επιδείκνῡμαι, μέσ., ἐπιδείκνυμαι ἐνώπιον ἑτέρου, ἀλαζονεύομαι, Μ. Ἀντων. 11. 13.

κατ-επιθλίβω [ῑ], πιέζω ἰσχυρῶς, Εὐμάθ. σ. 29 (διάφ. γραφ. **προσεπιθλ-**).

κατ-επιθυμέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **ἐπιθυμέω,** ἔτυχεν ὢν ἐβούλετο καὶ κατεπεθύμει Εὐνάπ. σ. 97.

κατ-επιθύμιος [ῡ], **ον,** λίαν ἐπιθυμητός, Γλωσσ.

κατ-επίθῡμος, ον, λίαν ἐπιθυμῶν, μετ' ἀπαρ., Ἐβδ. (Ἰουδὶθ ιϐ', 16).

κατ-επίκειμαι, κεῖμαι ἢ μένω ἐπί τινος, Εὐμάθ. σ. 41, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθήκ.) 4145d, 6624.

κατ-επίκλησις, εως, ἡ, ἰσχυρὰ κατηγορία, κατέγκλησις, Ὠριγένης.

κατ-επικλύζω, κατακλύζω, κατακαλύπτω δι' ὑγρῶν, καταβρέχω, τινά Εὐμάθ. σ. 206, 269, κτλ.

κατ-επικοσμέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐπικοσμέω,** Εὐμάθ. σ. 282.

κατ-επικυκλόω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐπικυκλόω,** πολιορκῶ, Walz Ρήτ. 1. 519,

κατ-επικύπτω, κύπτω ἐπί τινος, «σκύφτω», Ἐβδ. (Ἐσθ. ε', 1).

κατ-επιλαμβάνομαι, μέσ., πιάνω τι σφιγκτά, ἐναγκαλίζομαι, κατεπελαμβάνετο αὐτοῦ καὶ κατεφίλησεν αὐτὸν Ἐβδ. (Β' Βασιλ. ιε', 5),διάφ. γραφ. **ἐπελ-.**

κατ-επινοέω, ἐπινοῶ, μηχανῶμαι ἐναντίον τινός, τί τινος Βασίλ.

κατ-επιορκέω, ἐπιορκῶ ἀναιδῶς, Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 1, πρβλ. Walz Ρήτ. 1. 348, 365. **II.** Μέσ., δι' ἐπιορκίας κατορθώνω, οὐ κατεπιορκησόμενος τὸ πρᾶγμα Δημ. 1269. 24.

κατ-επισκήπτω, ἐπιτάττω, παραγγέλλω, τινί τι Εὐμάθ. σ. 394.

κατ-επισπεύδω, λίαν σπεύδω παρά τι, τινί Ἐκκλ.

κατ-επιστάζω, κατεπισταλάζω, πρβλ. **κατασταλάζω.**

κατ-επιστρατεύω, ἐκστρατεύω ἐναντίον, τὴν γλῶτταν ἔχων ἐλέπολιν κατ' αὐτῆς δὴ τῆς σωφροσύνης κ. Walz Ρήτ. 1. 520.

κατεπιτήδευμα, τό, ἐπιτετηδευμένη ἔκφρασις, ὑπὲρ τὸ δέον τεχνική, ἐξεζητημένη, Λογγῖν. 30. 1.

κατ-επιτηδεύω, μετὰ πολλῆς τέχνης ἀποτελειώνω, κοσμῶ τι ἐπὶ ὕφους, τὸ μὴ βεβασανίσθαι μηδὲ κατεπιτετηδεῦσθαι, (ἀντίθ.) ἀληθεῖ δέ τινι καὶ φυσικῷ κεκοσμῆσθαι χρώματι Διον. Ἁλ. π. Θουκ. 42.

κατ-επιτίθημι, ἐπιθέτω τι ἐπὶ πλέον, Εὐμάθ. σ. 77. 98, κτλ.· — Μέσ., ἐφορμῶ, προσβάλλω, τινὸς Ἰωσήπ. Γένεσ. 33Β.

κατ-επιτρέχω, τρέχω κατεπάνω τινός, ὀδύνη τις γλυκάζουσα κατεπέδραμέ μου τὰ μέλη Εὐμάθ. σ. 89. **II.** τρέχω πρός τι, σπεύδω, τῷ θαύματι Ἐκκλ., πρβλ. **κατεπισπεύδω.**

κατ-επιφύω = **καταφύω,** Ἡσύχ.

κατ-επιχειρέω, ἐπιθέτω τὰς χεῖράς μου ἐπί τινος, ἐπιχειρῶ, δοκιμάζω, τοῦ πράγματος Α. Β. 154·— προσβάλλω, τινος Εὐστ. Πονημ. 349. 20.

κατεπιχείρησις, εως, ἡ, ἐπιχείρησις κατά τινος, προσβολή, Εὐστ. Πονημ. 169. 42.

κατ-επιχέω: μέλλ. **χέω,** καταχέω ἐπί τινος, ῥαίνω, τινὶ ῥόδα κατεπεχεῖτο τῷ βοστρυχώματι Εὐμάθ. σ. 110.

κατ-επιχρώννυμι: μέλλ. **-χρώσω,** καταχρωματίζω, ἐπικαλύπτω διὰ χρωμάτων, Εὐμάθ. σ. 37.

κατεποικοδομέω, ἀνεγείρω, οἰκοδομῶ ἐπί τινος ἢ ὑπεράνω τινός, Συλλ. Ἐπιγρ. 3281, ἐν τῷ παθ.

κατεπομβρίζω, ἐπιχέω ὡς ὄμβρον, ἐν ἀφθονίᾳ, τινί τι κατ. Θεοφυλ. Σιμ. Ἱστ. 4. 112.

κατεποπτεύω, ἐπιμελῶς ἐποπτεύω, τὴν τῶν νέων ἀγωγὴν κ. Βυζ.

κατ-επτηχότως, Ἐπίρρ., μετὰ μεγάλης δειλίας (ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ πρκμ. τοῦ **καταπτήσσω**), Πολυδ. Γ', 137.

κατ-εράω, καταχέω, ἐγχέω, χύνω ἔξω, εἶτα τὸ μελίκρατον κατήρασε Στράϐ. 812· κατερᾶν τὸν οἶνον Πολυδ. Ζ', 162. **II.** μεταφορ., ἐπιχύνω, δυσφημίαν κ. τοῦ δικαστηρίου, ἀναφερόμενον ἐκ τοῦ Δημητρ. Φαληρ.

κατ-εργάζομαι: μέλλ. **-άσομαι:** ἀόρ. **κατειργασάμην,** καὶ (ἐπὶ παθ. σημασ.) **κατεργάσθην,** ἴδε κατωτ.· πρκμ. **κατείργασμαι,** ἐπί τε ἐνεργ. καὶ παθ. σημασ., ἴδε κατωτ.· ἀποθ. Μετὰ κόπου ἐκτελῶ, φέρω τι εἰς τέλος, κατορθώνω, πρήγματα μεγάλα Ἡρόδ. 5. 24· πᾶν Σοφ. Ἠλ. 1023· θαυμαστὰ καὶ πολλὰ κατεργασάμενος Πλάτ. Νόμ. 3. 686Ε· ἀντὶ μανικῶν ἔξεις ἔμφρονας κ. 7. 791Α· μόρον .. ἐπαλλήλοιν χεροῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 57· ταῦθ' ἁπινοεῖς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 247· τὰ δυνατὰ Θουκ. 4. 64· μεγάλα μὲν ἐπινοεῖτε, ταχὺ δὲ κατεργάζεσθε Ξεν. Ἱέρ. 2. 2· κ. εἰρήνην τινὶ Ἀνδοκ. 24. 26· ἣν κατεργάσῃ, ἂν κάμῃς τὴν ἐργασίαν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 933, πρβλ. Ἐκκλ. 247· — οὕτω πρκμ. **κατείργασμαι,** τοὺς μέγιστα ἔργα κατειργασμένους Ξεν. Ἀπομν. 3, 5, 11· ἀλλ' ἐπὶ παθ. σημ., ἐκτελοῦμαι, γίνομαι, κατορθοῦμαι, τάδε οἱ κατείργαστο Ἡρόδ. 1. 123, 140., 4. 66., 8. 100· κατείργασται θυσία Εὐρ. Ι. Τ. 1081, κτλ.· κατειργασμένη ὠφέλεια Ἀντιφῶν 115. 15· ἐλθεῖν ἐπὶ κατειργασμένοις, Λατ. re peracta, Λυσ. 189. 32. **β)** κερδαίνω διὰ κόπου, ἀποκτῶ, τὴν ἡγεμονίην Ἡρόδ. 3. 65· πόλει σωτηρίαν Εὐρ. Ἡρακλ. 1046· τοῦτο Δημ. 1121. 20· τὴν τυραννίδα κατειργάσθαι Πλάτ. Γοργ. 473D· ἐπὶ παθητ. σημασ., ἀρετὴ ἀπὸ σοφίης κατεργασμένη Ἡρόδ. 7. 102. **γ)** ἀπολ., ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, εἶμαι ἐπιτυχής, ὁ αὐτ. 5. 78· τοσούτῳ ταῦτα δυσκατεργαστότερα ἐκείνων ὅσῳ περ πλειόνων περὶ ταῦτα πραγματευομένων ἐλάττους οἱ κατεργαζόμενοι γίνονται Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 7. **2)** μετ' αἰτ. προσ. ὡς τὸ Λατ. conficere, «ἀποτελειώνω, φονεύω, ἑαυτὸν κατεργάσασθαι Ἡρόδ. 1. 24· κατέργασαι ἐμὸν παῖδα Εὐρ. Ἱππ. 888, κτλ.· λέοντα βίᾳ Σοφ. Τρ. 1094. **β)** καταβάλλω, ὑποτάσσω, νικῶ, νῆσον κατεργάσασθαι Ἡρόδ. 6. 2., 8. 100, Ἀριστοφ. Ἱππ. 842· κατεργάζεσθαι καὶ κρατεῖν,—τοὺς μὲν κατεργασάμενοι κἂν κατάσχοιμεν, τῶν δ' εἰ καὶ κρατήσαιμεν Θουκ. 6. 11., 33, 86· ποσὶ καὶ στόματι κ. τινα, προσβάλλω, ἐπὶ ἵππου, Ἡρόδ. 5. 111· — παθ. πρκμ., ἔχω ἡττηθῆ, μακέλλῃ τῇ κατείργασται πέδον, ὑπεδουλώθη, ὑπετάχθη, Αἰσχύλ. Ἀγ. 526. **γ)** κερδίζω πρὸς τὸ μέρος μου, ἀποκτῶ τὴν εὔνοιάν τινος, κατεργάσατο καὶ ἀνέπεισε Ξέρξεα, ὥστε .. Ἡρόδ. 7. 6· εἰ βούλοιο κατεργάσασθαί τινι.. καλεῖν σε ἐπὶ δεῖπνον καὶ τοὺς καλοὺς κἀγαθοὺς προσφιλῶς χρώμενος μάλιστ' ἂν κατεργάσαιο Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 11 καὶ 16· κ. τινὰ οὐ πειθοῖ, ἀλλ' ἁρπαγῇ Στράϐ. 483·— Παθ. ἀόρ., οὐκ ἐδύνατο κατεργασθῆναι [ἡ γυνή], δὲν ἠδύναντο νὰ πείσωσιν αὐτήν, Ἡρόδ. 9. 108. **δ)** μετὰ διπλῆς αἰτ., κάμνω τι εἴς τινα, καλόν τι τὴν πόλιν Ἀνδοκ. 21, ἐν τέλ., πρβλ. Αἰσχίν. 86. 23. **II.** ἐργαζόμενος παρασκευάζω πρὸς χρῆσιν, Λατ. concoquere, οἷον διὰ τῆς μασήσεως, ὀδόντας ἔχει οἷς κ. τὴν τροφὴν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 5, πρβλ. π. Ζ. καὶ Θανάτ. 4, 1, π. Πνεύμ. 4, 1, καὶ ἴδε **κατεργασία**· κ. τὰ ἐδέσματα Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 714· ἢ δι' ἀλέσεως (τοῦ σίτου), Λόγγος 3. 30· τὸν κατειργασμένον σῖτον Διον. Ἁλ. 5. 13· — οὕτω, κατ. μέλι, παρασκευάζω .., Ἡρόδ. 4. 194· κ. τὴν κόπρον, ἑτοιμάζω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 19· ξύλα Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 17, 2· λίθους Διόδ. 1. 98· ἐλέφαντα, σίδηρον κ. Πλουτ. Περ. 12. **III.** ἐργάζομαι, ἀσκῶ, ἄλλην μελέτην κ. Πλάτ. Τίμ. 88C. **IV.** κ. ὀργή, ἰσοπεδώνω, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 3, 4· ἀλλὰ καὶ ὁ ἐνεστ. ἐπὶ παθ. σημασ., κατεργαζομένη ἡ γῆ καὶ ἀπόλαυσιν πλείω δίδωσι Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 1, 3· κατεργαζομένης ὑπὸ τοῦ συμφύτου θερμοῦ καὶ ἀκριβῶς ἐκπαττομένης Γαλην. τόμ. ΙΑ', σ. 649, πρβλ. Κόντον ἐν «Ἀθηνᾶ» τόμ. Γ', 364.

κατ-εργᾰσία, ἡ, τὸ κατεργάζεσθαι τὴν τροφὴν διὰ πέψεως ἢ μασήσεως, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 19, Προβλ. 22. 14· πέψει τινὶ καὶ κατεργασίᾳ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 6, 2· ἡ τοῦ πυρὸς κ., ἕψησις, τὸ βράσιμον, Μνησίθ. παρ' Ἀθην. 59Β· τὸ ἁλυκὸν ὕδωρ πλείονος δεῖται κατ. Ἀθήν. 42Β· καθόλου, κατασκευή, ἐλαίου Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 19, 4· καλλιέργεια γῆς, αὐτόθι 1. 16, 6, (ὅπου αἱ ἀργίαι ἀντιτίθενται § 9), 3. 20, 1· κ. καὶ κοπρίσεις 2. 14, 3· τὴν κ. ἀποδιδόναι 5. 9, 11· ἡ κ. καὶ ἡ ἄλλη θεραπεία αὐτόθι, κτλ.· ἐπὶ παραγωγῆς, Διόδ. 1. 14· κατ. ἀργυρίου Πολύϐ. 34. 9, 10· τυγχάνειν κατεργασίας ἀφ' ἡλίου, ἐπὶ ἀτμοῦ, Διογ. Λ. 7. 153.

κατέργασμα, τό, ἔργον, Ἐβδ.

κατεργαστέον, ῥηματ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ ἐξεργασθῇ, Ἐκκλ.

κατεργαστικός, ἡ, **όν,** ὁ ἱκανός, ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατεργάζεσθαι, εἰς ἐκτέλεσιν, δύναμις Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 8, 4. **II.** δυνάμενος νὰ φθείρῃ, καταστρέψῃ, αἱ ἀθυμίαι κατεργαστικαὶ αὐτῶν Ἱππ. Κωακ. Προγν. 194, Ἡσύχ.

κατέργνυμι, κατέργω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **κατείρ-,** Ἡρόδ.

κάτ-εργος, ον, κατειργασμένος, κεκαλλιεργημένος, χώρα πᾶσα κάτεργος γέγονεν (ἀνθ' οὗ ὀλίγῳ πρότερον εἶπε: διὰ τὸ κατειρ-

γάσθαι τὴν χώραν, ἀντιθέτων τῷ κατέργῳ χώρᾳ τὴν ἀργόν) Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 14, 5. **II. κάτεργον**, τό, ἔργον, Ἐβδ. (Ἔξοδ. Α', 16, ΛΕ', 21)· πλοῖον ἐν ᾧ καταναγκαστικῶς εἰργάζοντο οἱ κατάδικοι, Βυζ.

κατ-ερεθίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ἐρεθίζω**, Κύριλλ.

κατερέθω, = τῷ **κατερεθίζω**.

κατ-ερείδω, ἀμεταβ., κατασκήπτω, ἐκρήγνυμαι, οἷον θύελλα, κατερείσαντος ἀνέμου ὄψει κλύδωνα ἰσχυρὸν Δίων Χρυσ. 3. 396.

κατ-ερεικτός, ἴδε ἐν λέξ. **κατερικτός**.

κατε-ρείκω, συντρίβω, καταλεαίνω (πρβλ. **κατερικτός**), χονδραλέθω (ἔρειγμα ποιῶ)· κάχρυς κατηρειγμέναι μετὰ ἀρωμάτων (ἄλλ. κατερηριγμέναι) Δήμων παρ' Ἁρποκρ. ἐν λέξ. **προκώνια**· — μεταφορ., μύλη ἥτις δυνατὴ κατερεῖσαι τὸν ἐμὸν θυμόν, κατασυντρίβω, ὀλῆ. καθησυχάζω, καταπαύνω, «ξεσπάω», (μεταφορ., ἀπὸ τῶν ἐρεικομένων ὀσπρίων), Ἀριστοφ. Σφ. 647. — Μέσ., σχίζω τὰ ἱμάτιά μου εἰς ἔνδειξιν ὀλίψεως, καττύπτεσθε κόραι καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας Σαπφὼ 67· τὴν ἐσθῆτα κατηρείκοντο καὶ οἰμωγῇ ἀφθόνῳ διεχρέοντο Ἡρόδ. 3. 66, Αἰσχύλ. Πέρσ. 538· πρβλ. **καταρρήγνυμι**.

κατ-ερειπόω, = τῷ ἑπομ., ἐάλω ἡ πόλις καὶ κατηρειπώθη Διόδ. ἐν Φωτίου Βιβλιοθ. 625 Hoesch· τοῦ κατηρειπωμένου Ἡλιόδ. 9. 5.

κατ-ερείπω: μέλλ. **-ψω**, καταρρίπτω, κατὰ γάρ νιν ἐρείπει πῦρ καὶ Ἄρης Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 140· σεισμοὶ κατήρειψαν πολὺ τῆς κατοικίας Στράβ. 259· κ. τινί, διαφθείρω, Πλουτ. Σόλων 6. — Παθ., καταπίπτω εἰς ἐρείπια, ἐπὶ τῆς Τροίας, Τροία κατερείπεται καπνῷ τυφομένα Εὐρ. Ἑκάβ. 477· τὸ τεῖχος κατερήριπτο Ἡρῳδιαν. 8. 2· κατερηρειμμένα Συλλ. Ἐπιγρ. 1330. 22· κατηρειμμένα αὐτόθι (προσθήκαι) 2349d, 2454· κατηρείφθη τεῖχος Ἀρρ. Ἀνάβ. 2. 22, 7. **II.** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἀορ. β', καταπίπτω, κρημνίζομαι, ὑπ' [ὄμβρου] ἔργα κατήριπε κάλ' αἰζηῶν Ἰλ. Ε. 92, πρβλ. Θεόκρ. 13. 49· οὕτως ἐν τῷ πρκμ., τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν Ἰλ. Ξ. 25.

κατ-ερεύγω: ἀόρ. **-ήρυγον**, ἐρεύγομαι ἐνώπιον ἢ ἐπί τινος, ὡς θερμὸν ἡ μιαρά τί μου κατήργυεν, ὁ Σχολ. «κατέπνευσεν ὡς ἐπὶ τῶν κατὰ τροφὴν ἐρευγομένων», Ἀριστοφ. Σφ. 1151.

κατ-ερεύθω, κάμνω τι κατακόκκινον, κατὰ δ' αἵματι πόντον ἐρ. Ὀππ. Ἁλ. 2. 612.

κατ-ερέφω: μέλλ. **-ψω**, κατακαλύπτω τι μὲ ὀροφήν, στεγάζω, σκεπάζω, τὰς σκηνὰς κλήμασιν Πλουτ. Καῖσ. 9· κατερέψαντες ἀλλήλους τοῖς θυρεοῖς ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 49.— Μέσ., σκεπάζω δι' ἐμαυτὸν ἢ ὅ,τι εἶναι ἰδικόν μου· ἐπὶ τῶν χελωνῶν, κεράμῳ τὸ νῶτον Ἀριστοφ. Σφ. 1294., Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1074.

κατ-ερέω, Ἀττ. **κατερῶ**, ἐν χρήσει ὡς μέλλ. τοῦ ἀορ. **κατεῖπον**: πρκμ. **κατείρηκα**· — λέγω, ὁμιλῶ ἐναντίον τινός, κατηγορῶ, τινός τινι Ξεν. Κύρ. 1. 4, 8· τινος πρός τινα Πλάτ. Πόλ. 595Β· τινος ἐναντίον τινὸς ὁ αὐτ. ἐν Θεάγ. 125Α. **2)** μετ' αἰτ., ψέγω, μέμφομαι, τινα ἢ τι πρός τινα Ἡρόδ. 3. 71. **II.** λέγω ἢ ὁμιλῶ φανερῶς, καθαρά, Ἡρόδ. 5. 92, 7· κατερῶ πρός γ' ὑμᾶς ἐλευθέρως τἀληθῆ Ἀριστοφ. Νεφ. 518, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 1106, Ἀριστοφ. Εἰρ. 189, κτλ.— Παθ., κατειρήσεται ἐς σέ, θὰ διακηρυχθῇ, Ἡρόδ. 6. 69.

κατ-ερημόω, ἐντελῶς ἐρημόνω, ἀπογυμνῶ, τὰ πτερὰ Αἰσώπ. 23 de Furia.

κατερήρῐπε, ἴδε ἐν λ. **κατερείπω**.

κατ-ερητύω: μέλλ. **-ύσω** [ῡ]· — κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, λισσόμενοι κατερήτυον ἐν μεγάροισι Ἰλ. Ι. 465, Ὀδ. Ι. 31· φωνῇ.. κατερήτυε Τ. 545· κατερητύσων ὁδὸν ἣν στέλλει Σοφ. Φιλ. 1416· κ. αὐδήν, θυμὸν Ὀρφ. Ἀργ. 1175, 1182, πρβλ. **ἐρύκω** καὶ **κατερύκω**.

κατ-ερῐθεύομαι, ἀποθ., καταβάλλω διὰ φιλονεικίας, ἐρίζω, διισχυρίζομαι, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ.

κατ-ερικτός ἢ **-ερεικτός**, όν, συντετριμμένος, κοπανισμένος, ἀληλεσμένος ἐπὶ ὀσπρίων, ἦψε κατερικτῶν χύτρας Ἀριστοφ. Βάτρ. 505, πρβλ. Ἐτυμ. Μέγ. 387. 15· πίσων ἢ κατερικτῶν τινων Α. Β. 10. 13. Ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. «κατερικτὰ τὰ ἐρεικόμενα ὅσπρια καὶ σχιζόμενα, οἷον κυάμους· ἔνιοι δὲ καὶ τοὺς πυρούς· οἱ δὲ κατερρωγότα ἱμάτια», πρβλ. Πολυδ. Α', 247 καὶ Ϛ', 61.

κατερίπωσις = **κατάρριψις**, κατακρήμνισις, Σουΐδ.· γραπτέον μᾶλλον **κατερείπωσις**, πρβλ. **κατερείπω**.

κατ-ερνής, ές, (ἄρνος) ὁ πολλὰ ἄρνη ἔχων, κλάδους θαλερούς, Ὀρφ. Ἀργ. 916.

κατ-ερυθραίνω, καταβάπτω ἐρυθρόν, Κύριλλ.

κατ-ερυθριάω: μέλλ. **-άσω**, ἐρυθριῶ ἰσχυρῶς, κοκκινίζω, Ἡλιόδ. 10. 18.

κατ-έρυθρος, ον, βαθέως, λίαν ἐρυθρός, παρειαὶ κατέρυθροι Θεοφύλ.

κατ-ερυθρόω, κάμνω τι λίαν ἐρυθρόν, Βυζ.

κατ-ερῦκάνω [ᾰ] ἐκτεταμένος τύπος τοῦ ἑπομ., μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκανε Ἰλ. Ω. 218.

κατ-ερύκω [ῡ]· μέλλ. **-ξω**, κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω, μάλα δή σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω Ἰλ. Ζ. 518· κ. καὶ ἐσχεθεν ἰεμένους περ Ὀδ. Δ. 284· μή με κατέρυκε λιλαιόμενόν περ ὁδοῖο Α. 315., Ο. 73· μηδένα.. ἀέκοντα μένειν κατέρυκε Θέογν. 467· σπαν. παρ' Ἀττ., τῶν ἀγαθῶν, ὧν ἀποκλείεις καὶ κατερύκεις Ἀριστοφ. Σφ. 601.— Παθ., κατερύκεται εὐρεῖ πόντῳ Ὀδ. Α. 197., Δ. 498.

κατ-ερύω, Ἰων. **-ειρύω**: μέλλ. **-ύσω**, καθέλκω, καθελκύω· — σύρω κάτω, καταβιβάζω ἐκ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν, συχνάκις ἐν τῇ Ὀδ. ἐπὶ πλοίων, Λατ. deducere naves, τήν γε [νῆα] κατείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν μοχλοῖσιν, ἐν τῷ πεζῷ, καθελκύσαι ναῦν, Ε. 261, κτλ.· καὶ ἐν τῷ παθ., Θ. 151· νῆα κατειρύσθαι Ξ. 332, κτλ.· οὕτω, κατειρύσαντες ἐς Σαλαμῖνα τὰ ναυήγια Ἡρόδ. 8. 96·— ὡσαύτως, κατείρυσε οὔθατα μόσχου, ἤμελξεν, (Σχολ. «καταρρεῦσαι ἐποίησεν»), Νικ. Θηρ. 552· κ. τόξα, ἕλκω, ἐντείνω τόξον, Ἀνθ. Π. 9. 16· — ἐν τῷ μέσ., κἀδ δ' ἄρα λαῖφος ἐρυσσάμενοι Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 931.

κατ-έρχομαι: μέλλ. **κατελεύσομαι** (ἀλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν Ἀττ. **κάτειμι**, ὡς καὶ τὸ **κατήειν** εἶναι ἐν χρήσει ἀντὶ παρατ.)· ἀόρ. **κατῆλῠθον** ἢ **κατῆλυθον**· ἀπαρ. **κατελθεῖν**· ἀποθ. καταβαίνω, Λατ. descendere, Οὐλύμποιο κατήλθομεν εἰς τὰ παράλια, ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι Ὀδ. Α. 303, πρβλ. ἢ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν εἰς τὴν παρὰ τὴν θάλασσαν πόλιν, ἔτι δὲ ἀπὸ τοῦ πελάγους εἰς τὴν παραλίαν ἢ τὸν λιμένα (= κατάγομαι), μίμνει ἀγρῷ, οὐδὲ πόλινδε κ. Ὀδ. Α. 188 καὶ Ω. 115. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, κατερχομένης ὑπὸ πέτρης ἐκλύσθη ἡ θάλασσα, ὑπὸ τοῦ κρημνιζομένου, καταφερομένου βράχου, Ὀδ. Ι. 484. 541· ἐπὶ ποταμοῦ, κατέρχεται ὁ Νεῖλος πληθύων, καταβαίνει πλημμυρῶν, Ἡρόδ. 2. 19· κατελθόντος αἰφνιδίου τοῦ ῥεύματος Θουκ. 4. 75. **3)** κ. εἰς τὸν ἀγῶνα, Λατ. descendere ad certamen, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 324. **II.** ἰδίως ἐπανέρχομαι ἐκ τῆς ἐξορίας, Ἡρόδ. 4. 4., 5. 30., κ. ἀλλ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1647, Χο. 3, Εὐμ. 462, Σοφ. Ο. Κ. 601, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1165, κέξ.· φυγὰς κατελθὼν Σοφ. Ἀντ. 200· ὃς ἂν κατέλθῃ τήνδε γῆν Εὐρ. Ι. Τ. 39· ἐπὶ παθ. σημασ., ὑπ' ὀλιγαρχίας κατελθεῖν, ἐπαναφέρομαι ὑπὸ.. , Θουκ. 7. 63· ἴδε **κάτειμι**.

κάτερρωτα, κατ' Αἰολ. κρᾶσιν, ἀντὶ τοῦ **καὶ ἐτέρωθε**, καὶ ἄλλοτε, Σαπφὼ 1. 5, πρβλ. Schäf. Διον. π. Συνθ. 349.

κατ-εσθίω: μέλλ. **κατέδομαι**, Ἰλ. Χ. 89, Ὀδ. Φ. 363, καὶ Ἀττ. ἀόρ. **κατέφαγον** (ἴδε **καταφαγεῖν**)· πρκμ. **κατεδήδοκα** Ἀριστοφ. Σφ. 838, Εἰρ. 388, κτλ. (πρβλ. Μοῖρ. σ. 221): **κατεδηδώς** Ἰλ. Ρ. 542· παθ. πρκμ. **κατεδήδεσμαι** Πλάτ. Φαίδων 110Ε· παθ. ἀόρ. **κατηδέσθην** Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἑορτ.» 8·— ἕτεροι τύποι τοῦ ἐνεστ. εἶναι **κατέσθω**. **κατέδω**, ἅπερ ἴδε. Κατατρώγω, καταβροχθίζω, ὁ Ὅμ. ἀείποτε ἐπὶ ζώων ἁρπακτικῶν, λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδὼς Ἰλ. Ρ. 542· ἐπὶ ὄφεως, τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε Β. 314, πρβλ. Ὀδ. Μ. 256· ἐπὶ δελφῖνος, κατεσθίει ὄν κε λάβῃσιν Ἰλ. Φ. 24· ὡσαύτως ἐπὶ ἀνθρώπων, οἳ κατὰ βοῦς.. ἤσθιον Ὀδ. Α. 9, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 16, 38., 8. 115· ὠμὸν κατεσθίειν τινὰ Ξεν. Ἀν. 4. 8, 14· κατεδηδόκασι τὰ λάχανα Ἀλεξ. ἐν «Ἀπελγ.» 1. 12· μετὰ γεν. διαιρετ., κ. πολλῶν πουλύπων Ἀμειψ. ἐν «Κατεσθ.» 1. **2)** μεταφορ., καταπρώγω, καταναλίσκω, φθείρω, ἀφανίζω, τὰ κοινά, τὰ πατρῷα Ἀριστοφ. Ἱππ. 258, Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 71· τὰ ὄντα Δημ. 992. 25· τὴν πατρῴαν οὐσίαν Ἀναξιππ. ἐν «Ἐγκαλ.» 1. 32. **3)** παρ' Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ., ἐπὶ διαβρωτικῶν χυμῶν· οὕτω, λίθοι οὐ κατεδηδεσμένοι ὑπὸ σηπεδόνος Πλάτ. Φαίδων ἔνθ. ἀνωτ.

κατ-έσθω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ προηγ., Πυθαγ. σ. 713 Gale, Ἀνθ. Ηλαν. 4. 240.

κατ-εσκεμμένως, Ἐπίρρ., ἐσκεμμένως, μετὰ σκέψεως πολλῆς, Κύριλλ.

κατεσκεψάμην, ἴδε **κατασκοπέω**.

κατέσκληκα, ἴδε **κατασκέλλω**.

κατ-εσκολιωμένως, Ἐπίρρ. παθ. πρκμ. ὡς εἰ ἐκ τοῦ **κατασκολιόω**, σκολιῶς, διεστραμμένως, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβασ. σ. 16 Mai.

κατ-εσπευσμένως, Ἐπίρρ., μετὰ σπουδῆς, Διοσκ. Θηρ. παροιμ. ἐν τέλ. Πλούτ. 2. 522D.

κατ-εσπουδασμένως, μετὰ σπουδῆς πολλῆς, μετὰ μεγάλου ζήλου, μεταγεν.

κατέσσῡτο, ἴδε **κατασεύομαι**.

κατέστᾰθεν, κατεστεώς, ἴδε ἐν λέξ. **καθίστημι**.

κατ-εστραμμένως, Ἐπίρρ, ἀνεστραμμένως, ἐναντίον, Οὐλπιαν. εἰς Δημ. Μειδ.

κατεστράφατο, ἴδε ἐν λ. **καταστρέφω**

κατεσχαρόω, καλύπτω μὲ ἐσχάραν (πέτσαν), οἷον πληγήν τινα, Ἡσύχ.

κατέσχεθον, ἴδε **κατέχω**.

κατευαρεστέω, ἐπιτεταμ. τοῦ **εὐαρεστέω**.

κάτευγμα, τό, ἀείποτε ἐν τῷ πληθ., εὐχαί, ταξίματα, Αἰσχύλ. Χο. 218, Εὐμ. 1021. **2)** κατάραι, ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 709, Εὐρ. Ἱππ. 1170. **II.** ἀναθήματα, ἀφιερώματα, δῶρα, Σοφ. Ο. Τ. 920 (Wunder κατάργμασιν).

κατευδαιμονίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **εὐδαιμονίζω**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 1. 33, 8.

κατ-ευδοκέω, εἶμαι ἐντελῶς εὐχαριστημένος μέ τι, τινί Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

κατ-ευδοκῐμέω, ὑπερβαίνω, εἶμαι ὑπέρτερος εἰς τὴν εὐδοκίμησιν, εἰς τὴν καλὴν ὑπόληψιν καὶ δόξαν, τινος Διοδ. Ἐκλογ. 524. 15.

κατευδρομέω, καλῶς (ἄνευ προσκόμματος) τρέχω, Βυζ.

κατεύδω, ἀντὶ **καθεύδω**, βαρβαρισμός· ὁ Σκύθης ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1193.

κατ-ευεργετέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **εὐεργ-**, Τζέτζ. Ἱστ. 10. 811.

κατ-ευημερέω, λίαν εὐημερῶ, διάγω καλῶς, τιμῆς καὶ ὑπολήψεως ἀπολαύω, παρά τινι Αἰσχίν. 40. 7. **2)** ὑπερβαίνω τινὰ κατὰ τὴν εὐημερίαν, τὴν χάριν (ἐν ᾗ σημασίᾳ τὸ **παρευημερῶ**), τινος Βασίλ.

κατ-ευθικτέω, (εὔθικτος) καλῶς ἅπτομαι, ἐπιτυγχάνω ἀκριβῶς, Ἐβδ. (Β' Μακκ. ΙΔ', 43)· πρβλ. Σουΐδ., Φώτ.

κατ-ευθύ, Ἐπίρρ., κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός, τὸ κατ. ὁρᾶν Ξεν. Συμπ. 5. 5, πρβλ. Λουκ. Δίκην Φων. 11· τὴν κ. ἔρχεσθαι Παυσ. 2. 11, 3· μετὰ γεν., κ. τινος Πλούτ. 2. 3Β.— Ὡσαύτως **κατευθύς**, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 145.

κατ-ευθυντήρ, **ῆρος**, ὁ, ὁ διορθώνων, διευθύνων, εὐθὺ ποιῶν τι, τῶν ἁμαρτιῶν Κλήμ. Ἀλ. 138.

κατ-ευθυντηρία, ἡ, στάθμη, τεκτονικὸν ἐργαλεῖον, ᾧ κανονίζεται τὰ ξύλα (στάφνη), Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ο. 410, Ἐτυμολ. Μέγ. 740. 42.

κατ-ευθύνω, κάμνω ἢ διατηρῶ τι εὐθύ, φέρω τι κατ' εὐθεῖαν γραμμήν, τὴν πτῆσιν Ἀριστ. π. Ζ. Πορείας 10. 3· τὴν ἀρχὴν Πλούτ. 2. 780Β· βιοτῆς οἴακα κατευθύνεσκες ἐν οἴκῳ Ἑλλ. Ἐπιγρ. 243. 26.— Παθ., αἱ περιφοραὶ κατευθυνόμεναι Πλάτ. Τίμ. 44Β. **2)** διορθώνω, ὁδηγῶ ὀρθῶς, διοικῶ, τὰς φύσεις ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 807Α· τινὰ εἰς τὸν αὐτοῦ δρόμον αὐτόθι 847Α· [τὸν ἐλέφαντα] τῷ δρεπάνῳ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, ἐν τέλ.· τὴν ναῦν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 13· τὰ παρόντα πρὸς τὸ τέλος Πλουτ. Κάμιλλ. 42· πρὸς τὰ βελτίονα τοὺς νέους ὁ αὐτ. 2. 20D. **3)** κ. τινός, ζητῶ λόγον παρά τινος, καταδικάζω, Πλάτ. Νόμ. 945Α, πρβλ. Πολυδ. Η', 22. **II.** ἀμεταδ., κατευθύνω (ἐμαυτόν), κατευθύνομαι, διευθύνομαι κατ' εὐθεῖαν πρός τινα, ἐπὶ τοὺς πολεμίους Πλουτ. Ἀλέξ. 33.

κατ-ευθυσμός, ὁ, διεύθυνσις, διοίκησις, κυβέρνησις, εἴς τι Κλήμ. Ἀλεξ. 130.

κατ-ευκαιρέω, εὑρίσκω καλὴν εὐκαιρίαν, ἐν καλῇ εὐκαιρίᾳ κάμνω τι, Πολύβ. 12. 4, 13.

κατ-ευκηλέω, καθησυχάζω, πραΰνω, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1059.

κατ-ευκτικός, ἡ, όν, παρακλητικός.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 831.

κατ-ευκτός, ἡ, όν, ἐπιθυμητός, ἐπιθυμούμενος, Ἡσύχ.

κατ-ευλογέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **εὐλογέω**, Πλούτ. 2. 66Α, Ἐβδ. (Τωβ. Γ', 12), κτλ.

κατ-ευμᾰρίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **εὐμαρίζω**, «εὐχερίζω, καθιστῶ» Ἡσύχ., Σουΐδ.

κατ-ευμενίζω, καθιστῶ τινα εὐμενῆ, εὔνουν· — Παθ. **κατευμενισμένος**, Βυζ.

κατ-ευμεγεθέω, εἶμαι κατὰ τὸ μέγεθος ὑπέρτερος, εἶμαι ῥωμαλεώτερός τινος, καταδυναστεύω, νικῶ, ὑπερβάλλω, τινὸς Ἐκκλ.

κατευμοιρέω, λίαν εὐμοιρῶ, Βυζ.

κατ-ευνάζω: μέλλ. **-άσω**, βάλλω εἰς τὴν εὐνήν, κλίνην, ἀποκοιμίζω, Ἅλιον, ὃν αἰόλα Νὺξ .. τίκτει κατευνάζει τε Σοφ. Τρ. 95· ἐπὶ τοῦ θανάτου, δαίμων με κατευνάζει ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 833· ἐκτὸς αὐτὸν τάξεων κατηύνασεν, προσδιώρισεν εἰς αὐτὸν κατάλυμα ἔξω τοῦ στρατεύματος, Εὐρ. Ῥῆσ. 614·— μεταφορ., καθησυχάζω, πραΰνω, πόντον Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1155· θηρὸς ἐρωὴν Ὀππ. Κυν. 3. 374· κ. τινὰ μόχθων, παρέχω εἴς τινα ἀνάπαυσιν ἀπό τινος, Ἀνθ. Π. 7. 278.— Παθ., πλαγιάζω διὰ νὰ κοιμηθῶ, κατακλίνομαι, ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσιν Ἰλ. Γ. 448· καθησυχάζομαι, ἔρως δοκεῖ κατευνάσθαι Πλουτ. Ἀντών. 36.

κατεύνασις, **εως** = ἡ, **κατεύνησις**.

κατευναστήριος, = **κατευναστικός**, ὃ ἴδε.

κατευνασμός, ὁ, ἀποκοίμισις, Πλούτ. 2. 378Ε.

κατευναστήρ, **ῆρος**, ὁ, ὁ κατευνάζων, ὁ θαλαμηπόλος, Βυζ.

κατευναστής, οῦ, ὁ, ὁ εἰς τὴν κλίνην ὁδηγῶν, θαλαμηπόλος, Πλουτ. Ἀλέξ. 40, Ὄθων 17, κτλ.· — μεταφορ., ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, ὁ αὐτ. 2. 758Ε.

κατευναστικός, ἡ, όν, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κατευνάζειν, κοιμίζειν, πραΰνειν καὶ καθησυχάζειν, βοῆς Εὐστάθ. 1424. 6· κ. λόγος, ποίημα, ἐπιθαλάμιον, Μένανδρ. ἐν Walz Ῥήτ. 9. 273.

κατευνάστρια, ἡ, ἰδιότροπον θηλ. τοῦ **κατευναστήρ**, Εὐστ. 1943. 58, Μοσχόπ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 464, κτλ.· κύλιξ ζωῆς κ. Νικήτ. Χρον. 168Α, κτλ.

κατ-ευνάω: μέλλ. **-ήσω**, βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, κοιμίζω, ὡς τὸ **κατευνάζω**, ἄλλον μέν κεν ἔγωγε θεῶν .. ῥεῖα κατευνήσαιμι Ἰλ. Ξ. 245, πρβλ. 248, Σοφ. Φιλ. 699.— Παθ., τὸν μὲν ἐπὴν .. κατευνηθέντα ἴδησθε Ὀδ. Δ. 414, πρβλ. 421.

κατεύνησις, **εως**, ἡ, κατακοίμισις, καθησύχασις, ἀνέμων Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθαγ. 135.

κατευνήτειρα, ἡ, = **κατευνάστρια**, Παύλ. Σιλ. Ἔκφρ. 578· κ. κυδοιμοῦ Νόνν. Δ. 33. 325· ἡ καταπαύουσα, καθησυχάζουσα.

κατ-ευοδόω, ἐνεργ. μεταβ., εὐτυχῆ τὴν ὁδὸν παρέχω καὶ ἐν γένει εὐτυχῆ πρόοδον, διάφ. γραφ. **εὐοδέω** Ἐβδ. (Παροιμ. ΙΖ', 23).

κατ-ευόδωσις, **εως**, ἡ, ἐπιτυχία, πρόοδος, Γλωσσ., κυρίως εὐτυχής, καλὴ ἔκβασις τῆς ἐπιχειρήσεως.

κατ-ευορκέω, ἐπιτετ. τοῦ **εὐορκῶ**, ἀντίθ. **ἐπιορκῶ**· ὁ Ἀριστοτέλης μνημονεύει ἐν τῇ Ρητορ. 3. 3, 1, ἐκ τοῦ Γοργίου, ὅστις ἐποιεῖτο χρῆσιν τούτων.

κατ-ευπᾰθέω, μεταβατ., δαπανῶ εἰς εὐπάθειαν, καθηδυπαθῶ, Α. Β. 47.

κατ-ευποιέω, κάμνω πολὺ καλόν, κατευεργετῶ, Τζέτζ. Ἱστ. 3. 638.

κατ-ευπορέω, ἔχω ἀρκετὰ μέσα ἐναντίον τινός, εὐπορῶ, Διόδ. 17. 45.

κατ-ευρύνω, πολὺ εὐρύνω, τοὺς πόρους Ἐτυμ. Μέγ. 482. 10· ἐκτείνω, μεγαλοποιῶ, Κύριλλ., καὶ τὸ παθητ. **κατευρύνεται**, μεγαλύνεται, πλατύνεται, Ἡσύχ.

κατ-ευστοχέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **εὐστοχέω**, εἶμαι ἐντελῶς ἐπιτυχής, ἐν πᾶσιν Διόδ. 2. 5· ἀπολ., Πλουτ. Αἰμίλ. 19.

κατ-ευτελίζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **εὐτελίζω**, Πλούτ. 2. 1097C.

κατ-ευτονέω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **εὐτονέω**, Ἱππ. 1282. 57.

κατ-ευτρεπίζω, ἐντελῶς διευθετῶ, τακτοποιῶ, βάλλω εἰς τάξιν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 510, Ξεν. Κύρ. 8. 6, 16.

κατ-ευτῠχέω, ειμαι ὅλως εὐτυχής, εὐτυχῶ, Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 3. 1, 14· τὰ πλεῖστα Πλουτ. Σερτώρ. 18· τοῦδε τοῦ πρήγματος Ἀρέτας Ἀποκ. σ. 957· — ὡσαύτως ἐν τῷ παθ., τούτων κατευτυχηθέντων Διόδ. 20. 46.

κατ-ευφημέω, μετ' εὐφημιῶν καὶ ἐπαίνων προσφωνῶ, ἐξαίρω, μεγαλύνω, τινα Πλουτ. Μάρκελλ. 29, Κικ. 9, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 430. 12.— Παθ., Διον. Ἀλ. 3. 18.

κατ-ευφημίζω, = τῷ προηγ., Ἡσύχ.

κατ-ευφραίνω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **εὐφραίνω**, τινὰ Λουκ. Ἔρωτες 1.

κατ-ευχειρίζω = **κατευμαρίζω**, Φώτ., Ἡσύχ. (ἔνθα: **κατευχερ-**).

κατ-ευχή, ἡ, προσευχή, εὐχή, Αἰσχύλ. Χο. 477, Πλουτ. Δίων 24· ἐν τᾷ τᾶν κατευχᾶν ἀμέρᾳ, ἐπιγραφ. Αἰολ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3524. 3.

κατ-εύχομαι: μέλλ. **-εὔξομαι**· ἀποθ.— προσεύχομαι ἐνθέρμως, μετ' ἀπαρ., τοῖσι Πέρσῃσιν κατεύχεται εὖ γενέσθαι Ἡρόδ. 1. 132· οὕτω, κατ. σοὶ τἀγαθὸν (ἢ ἵλ. γενέσθαι) Εὐρ. Ι. Α. 1186. **2)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Αἰσχύλ. Χο. 138, Εὐμ. 922, Σοφ. Ο. Κ. 1574· κ. τινι, προσεύχομαι εἴς τινα, Αἰσχύλ. Χο. 88, Εὐρ. Ἀνδρ. 1104· κ. τῇ θεῷ ἀπάξειν Ἀθήν. 573Ε. **3)** ἀπολ., κάμνω προσευχὴν ἢ εὐχήν, Ἡρόδ. 2. 40., 4. 70, 172, Αἰσχύλ., Ἀγ. 1250, Σοφ. κτλ. **II.** ἐπὶ κακῆς σημασίας, **I.** μετὰ γεν. προσ., εὔχομαι κατά τινος, προσεύχομαι ἐναντίον τινός, ἐπιφέρω κατάρας, Λατ. imprecari, Σοφ. Ἀποσπ. 894, Πλάτ. Πολ. 393Α· μετ' αἰτ. πράγ., οἵας τύχας Αἰσχύλ. Θήβ. 633, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 362, Εὐρ. Ι. Τ. 536· πολλὰ καὶ δεινὰ κατά τινος Πλουτ. Νουμ. 12. **2)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., τὸν δεδρακότα κακῶς .. ἐκτρῖψαι βίον Σοφ. Ο. Τ. 246· κ. τῖσαι τοὺς Ἀχαιοὺς τὰ ἃ δάκρυα Πλάτ. Πολ. 394Α. **3)** ἀπολ., Εὐρ. Ι. Τ. 536, Πλάτ. Νόμ. 934Ε. **II.** καυχῶμαι μετ' ἀπαρ. (ὡς τὸ ἁπλοῦν **εὔχομαι** παρ' Ὁμ.), Θεόκρ. 1. 97.

κατ-ευωχέομαι, ἀποθ., εὐωχοῦμαι, εὐθυμῶ, ἐψήσαντες τὰ κρέα κατευωχέονται Ἡρόδ. 1. 216, πρβλ. 3. 99, Στράβ. 155. **2)** παρὰ μεταγ. ἐν τῷ ἐνεργ., παρέχω εὐωχίαν, φιλεύω, τινα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 6, 1, Κλήμ. Ἀλ. 172.

κατ-εφάλλομαι, ἀποθ., ἐπιπηδῶ ἐναντίον τινός, ἐφορμῶ, κατεπάλμενος (μετοχ. ἀορ. β' συγκεκομμ.) Ἰλ. Λ. 94, Ὀππ. Κυν. Γ. 120, κτλ.· οὕτω, **κατεπάλμενον** (κοινῶς: **καταπ-**) Ἀνθ. Π. 9. 326. **II.** περὶ τοῦ **κατέπαλτο**, ἴδε **καταπάλλω**.

κάτεφθος, **ον** = **κάθεφθος**, πολὺ βρασμένος, μεταγεν.

κατ-εφίσταμαι, μέσ. μετ' ἀορ. β' **κατεπέστην**, ἐγείρομαι ἐναντίον τινός, Πράξ. Ἀποστ. ιη', 12.

κατ-εχθραίνω, μισῶ σφόδρα, τινά Ἰουλιαν. 171Β.

κατ-εχμάζω, κρατῶ ισχυρῶς, ἀναχαιτίζω, Ἡσύχ.

κατ-εχθίζω = **κατεχθραίνω**, «κατηχθίζετο· ἐμισεῖτο», Ἡσύχ.

κατ-έχω· μέλλ. **καθέξω** καὶ **κατασχήσω**· ἀόρ. **κατέσχον**, ποιητ. **κατέσχεθον** Σοφ. Ἠλ. 754, Ἐπικ. γ' ἑνικ. **κάσχεθε** Ἰλ. Λ. 702. **II.** μεταβ., κρατῶ ἰσχυρῶς, καλύπτρην χείρεσσι Ἡσ. Θ. 575. **6)** κρατῶ ὀπίσω, κατακρατῶ, εἴ με βίη ἀέκοντα καθέξει Ἰλ. Ο. 186, πρβλ. Α. 702, Ὀδ. Ο. 500· ἐν κουλεῷ ξίφος Πινδ. Ν. 10. 11· — ἀναχαιτίζω, ἐμποδίζω, κυβερνῶ, χαλιναγωγῶ, ἐαυτὸν Ἡρόδ. 6. 129 (ἴδε κατωτ. Β. Ι.)· ἵππους Αἰσχύλ. Πέρσ. 190, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 754· δάκρυ Αἰσχύλ. Ἀγ. 204· ὀργήν, θυμόν, ὕβριν, κτλ., Σοφ. Ἠλ. 1011, Ο. Κ. 874, Εὐρ. Βάκχ. 555, κτλ.· δύνασιν Σοφ. Ἀντ. 605· τὴν διάνοιαν Θουκ. 1. 130· κ. τὴν ἀναγωγήν, ἀναβάλλω, 6. 29· κ. τὸ πλῆθος ἐλευθέρως, ἰσχύϊ 2. 65., 3. 62· κατ. τινά πολέμῳ 1. 103· ἐπιθυμίας Πλάτ. Πολ. 554C· τὰ δάκρυα ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 117D (ὀλίγον ἀνωτέρω, κατ. τὸ μὴ δακρύειν), κ. ἀλλ.· τὸν γέλωτα Ξεν. Κύρ. 2. 2, 5, κτλ.· ἑαυτὸν κατέχει μὴ ἐπιπηδᾶν, «κρατεῖται» ἀπὸ τοῦ νά .. , Πλάτ. Φαῖδρ. 254A.— Παθ., κατέχομαι, εἶμαι δεδεμένος, ὀρκίοισι Ἡρόδ. 1. 29· ἐπὶ ἔθνους, τηροῦμαι ὑπόδουλος, ὑποτάσσομαι (εἰς τυράννους), ὁ αὐτ. 1. 59. **γ)** κρατῶ, κατ. [αὐτοὺς] ἐνιαυτὸν ὁ αὐτ. 6. 128, πρβλ. 6. 57· κ. [αὐτοὺς] ὥστε μὴ ἀπιέναι Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 11. — Παθ., κρατοῦμαι, μένω, ἀργοπορῶ, βραδύνω, Ἡρόδ. 8. 117, Σοφ. Τρ. 249, Θουκ. 2. 86, κτλ. **2)** μετὰ γεν., ἔχω εἰς τὴν κατοχήν μου, εἶμαι κύριός τινος, τῶν ἐπιστημῶν μή πάνυ κ. Ἀριστ. Κατηγ. 8, 4· τῆς ὀργῆς Φιλήμ. παρὰ Στοβ. 171. 38· τῆς παραποταμίας βίᾳ κατέσχον Διόδ. 12. 82, πρβλ. Πολύβ. 14. 1, 9· μηκέτι κατέχων ἑαυτοῦ Ἡρῳδιαν. 1. 25, 1, κτλ.· ἴδε πλείονα παρὰ τῷ Schweigh. εἰς Ἀππ. προοίμ. 9, Δινδ. εἰς Σχόλ. Δημ. 1. σ. 69. **II.** ἔχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, ἐξουσιάζω, ἰδίως ἐπὶ ἀρχόντων, Αἰσχύλ. Θήβ. 732, Εὐρ. Ἑκ. 81· σώζειν ἅπερ ἂν ἅπαξ κατάσχωσι, ὅ,τι δήποτε λάβωσιν ὑπὸ τὴν κυριότητά των, Ἰσοκρ. 283D, πρβλ. 20A· κατ. πάντας τοὺς λόγους Σωσίπ. ἐν «Καταψ.» 1. 17, πρβλ. 8. 33. **6)** κατοικῶ, Ὀλύμπου αἴγλαν Σοφ. Ἀντ. 609· ἰδίως ἐπὶ θεῶν προστατῶν, Παρνασίαν ὃς κ. πέτραν, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Ἀριστοφ. Νεφ. 603, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 1, 1· ἐπὶ τόπου, μέσον ὀμφαλὸν Φοίβου κ. δόμος Εὐρ. Ἴων 222. **2)** ἐπὶ ἥχου, γεμίζω, πληρῶ, οἱ δ' ἁλαλητῷ πᾶν πεδίον κατέχουσι Ἰλ. Π. 79· κ. στρατόπεδον δυσφημίαις, τὸ γεμίζω μὲ κακὰς φωνάς, δυσφημίας, Σοφ. Φιλ. 10· οἰμωγὴ .. κατεῖχε πελαγίαν ἅλα Αἰσχύλ. Πέρσ. 427. — Παθ., κατέχεσθαι κλαυθμῷ Ἡρόδ. 1. 111. **3)** πανδάκρυτον βιοτὰν κ., ἐξακολουθῶ νὰ ζῶ ζωήν .. , Σοφ. Φιλ. 690. **4)** κατέχω καὶ καλύπτω, ἐξαπλοῦμαι, καλύπτω, νύξ .. ὀνοφερὴ κάτεχ' οὐρανόν Ὀδ. Ν. 269· ἡμέρα πᾶσαν κατέσχε γαῖαν Αἰσχύλ. Πέρσ. 387, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 572· τινὲς αὖ πόντον κατέχουσ' αὐραι Κρατῖνος ἐν «Ὀδυσσεῦσιν» 1· ὁμιλ. .. κατὰ πᾶν ἔχει δῶ Ἑρμιππ. ἐν «Φορμ.» 2. 9.— Παθ., κατείχετο γὰρ νεφέεσσιν [σελήνη] Ὀδ. Ι. 145, πρβλ. Ἰλ. Ρ. 368, 644· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα Ὀδ. Τ. 361· κατασχομένη ἐανῷ, καλυφθεῖσα, καλύψασα τὸ πρόσωπον, Ἰλ. Γ. 419. **5)** ἐπὶ τοῦ τάφου, περιέχω, περικαλύπτω, τοὺς δ' ἠϊθ κατέχει φυσίζοος αἶα Γ. 243, Ὀδ. Α. 301, πρβλ. 549, Ἰλ. Σ. 332· ὡς ἀπειλή, πρὶν καί τινα γαῖα καθέξει, πρὶν ἢ καλύψῃ .., Η. 629, Ὀδ. Ν. 427, κτλ., πρβλ. Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 67· τἀνάπαλιν ἐπὶ τῶν νεκρῶν, θήκας Ἰλιάδος γῆς .. κατέχουσι, κεῖνται ἐν αὐταῖς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 454, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1167. **6)** ἐπὶ καταστάσεων καὶ τῶν τοιούτων, κρατῶ χαμηλά, κατανικῶ, καταθλίβω, μιν κατὰ γῆρας ἔχει Ὀδ. Α. 497· φάτις κατέχει νιν Πινδ. Π. 1. 186, πρβλ. Ο. 7. 18, κτλ.· μεγάλοι θόρυβοι κατέχουσ' ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείᾳ Σοφ. Αἴ. 142· φθορὰ κ. τὸν σὸν δόμον ὁ αὐτ. Ο. Κ. 370· τύχη, πόλεμος κ. τινά Πλάτ. Ἱππ. Μείζων 304C, κτλ.· σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασίας, εὐμοιρία κ. τὸν βίον Ἡρῳδιαν. 2. 5. **6)** ἐπὶ περιστάσεως, κατέχω τὸν νοῦν, ἐνασχολῶ τὴν προσοχήν τινος, ἄλλα τῶν κατεχόντων πρηγμάτων χαλεπώτερα Ἡρόδ. 6. 40 καὶ 41, πρβλ. 1. 65, ἂν καὶ ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ἡ φράσις δύναται νὰ σημαίνῃ τὰς περιστάσεις, αἱ ὁποῖαι τοὺς ἀνεχαίτιζον, ἴδε ἀνωτ. Ι. 1. 6. **7)** καταλαμβάνω ὡς κατακτητής, τὸ Καδμείων πέδον Σοφ. Ο. Κ. 380· ἰδίως παρ' ἱστορικοῖς συγγραφεῦσι, κατ. τὴν ἀκρόπολιν Ἡρόδ. 5. 72· τὰ χωρία 6. 101· τὰ πρήγματα 3. 143· τὰ ἐχυρὰ Ξεν. Κύρ. 3. 1, 27· τὰ κύκλῳ Ἀττικῆς ἁρμοσταῖς Δημ. 258. 6· φρουρᾷ τὰς πόλεις Πλούτ. 2. 177C. **8)** ἐπιτυγχάνω, καταρθώνω τι, ἐκτελῶ, ἀντίθετον τῷ **βουλεύειν**, Λυσ. 100. 10· τὴν πρᾶξιν Πολύβ. 5. 10, 27, **9)** «κατέχω», ἐννοῶ, καταλαμβάνω, οὐ κατέχω τί βούλει φράζειν, non teneo .. , non capio .. , Πλάτ. Φίλῃβ. 26C, πρβλ. Μένωνα 72D, Κέβητ. Πίνακ. 34. **10)** ἐν τῷ Παθ., ἐπὶ προσώπ., κατέχομαι, δηλ. διατελῶ ὑπὸ ἐμπνευσιν, εἶμαι ἔνθεος, ἐνθουσιασμένος, Πλάτ. Ἴων 533E, 536B, D, κ. ἀλλ.· ἐκ θεῶν Ξεν. Συμπ. 1. 10, πρβλ. **ἐπίπνοος**· — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ ἀορ., Πλάτ. Φαῖδρ. 244E, ἔνθα ἴδε Stallb. **III.** ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, πιέζω, ὠθῶ, ἐπείγω, Λατιν. urgere, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 22, Κυν. 6. 22·— Παθ., ὁ αὐτ. ἐν Κυν. 9. 20. **IV.** φέρω πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, Ἡρόδ. 6. 101., 7. 59· ἴδε κατωτ. Β. 2.

Β. ἀμεταβ. **1)** (ἐξυπακ. τοῦ ἑαυτὸν) κρατῶ ἐμαυτόν, εἶμαι κύριος ἐμαυτοῦ, Σοφ. Ο. Τ. 782· εἶπεν οὖν μὴ κατασχὼν Πλουτ. Ἀρτοξ. 15· οὐ κατέσχεν Ἀππ. Ἐμφυλ. 3. 43· μετ' ἀπαρ., κ. τὸ μὴ δακρύειν Πλάτ. Φαίδων 117C· μετὰ μετοχ., ἴδε ἀνωτ. Ι. 1. **6)** κρατῶ ἐμαυτόν, «σταματῶ», λήγω, παύω, π. χ. ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, Ἀριστοφ. Εἰρ. 944. **2)** ἔρχομαι ἐκ τοῦ πελάγους εἰς τὴν ἀκτήν, προσορμίζομαι (ἴδε ἀνωτ. IV), νηῒ Θορικόνδε Ὅμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 126· (ἔνεν τοῦ νηῒ) ἐς τόπον Ἡρόδ. 7. 188, πρβλ. 8. 41· τίνες ποτ' ἐς γῆν τήνδε .. κατέσχετε ; Σοφ. Φιλ. 220, πρβλ. 270, Εὐρ. Ἡρακλ. 84, Ἀντιφ. 131. 44, κτλ.· ἀλλὰ μετ' αἰτ. τόπου, Εὐρ. Ἑλ. 1206, Κύκλ. 223·— ἐπὶ ὁδοιπορίας διὰ ξηρᾶς, ἀναπαύομαι, προξένων δ' ἔν του κατέσχες Εὐρ. Ἴων 551, πρβλ. Πολύβ. 5. 71, 2. **3)** ὑπερισχύω, ἐπικρατῶ, ὁ λόγος κατέχει, ἡ φήμη ἐπικρατεῖ, Θουκ. 1. 10, πρβλ. Ἀνδοκ. 17. 10· σεισμοὶ κατ., ἐπικρατοῦσιν, εἶνε συχνοί, Θουκ. 3. 89· ὁ βορέας κατεῖχεν Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 7, 12, πρβλ. 2. 4, 14, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 5, 1. **4)** ἐπικρατῶ, νικῶ, Θέογν. 262· κατορθώνω τὸν σκοπόν, Λυσ. 100. 10· ὁ δὲ κατεῖχε τῇ βοῇ Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 434· νομίζοντες ῥᾳδίως κατασχήσειν Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 7, 12· (ἡ πλήρης φράσις, κατασχήσειν τὴν πρᾶξιν ἁπαντᾷ ἐν 5. 10, 27). **5)** συμβαίνω, ἀποβαίνω, εὖ κατασχήσει Σοφ. Ἠλ. 503.

Γ. Μέσ., κρατῶ δι' ἐμαυτόν, κατακρατῶ, σφετερίζομαι, τὰ χρήματα Ἡρόδ. 7. 164. **2)** καλύπτομαι, ἴδε ἀνωτ. Α. ΙΙ. 4. **3)** περιέχω, περιλαμβάνω, Πολύβ. 9. 21, 7. **II** κατασχέμενος Πινδ. Π. 1. 18, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 27· ἴδε ἀνωτ. Α. ΙΙ. 9.

κατέψησις, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **καθέψησις**, ὡς τὸ **κατέψω**, ἀντὶ **καθέψω**.

κατεψευσμένως, Ἐπίρρ., ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ πρκμ. τοῦ **καταψεύδω**, ψευδῶς, Ὠριγέν.

κατηβολέω, πάσχω αἰφνίδιον παροξυσμόν, Ἱππ. παρὰ Γαλην.· —λιποθυμῶ, Νικ. Ἀλ. 194. 458.

κατηβολή, ἴδε **καταβολή** ἐν τέλει.

κατηβολίς, ίδος, ἡ, = τῷ προηγ., Γαλην..

κατηγεμών, όνος, Ἰων. ἀντὶ **καθηγεμών**.

κατηγέομαι, Ἰων. = **καθηγέομαι**.

κατηγορέω, (ἀγορεύω), ὁμιλῶ ἐναντίον τινός, ἀντίθ. τῷ **εὐλογῶ**, ἰδίως ἐνώπιον δικαστῶν, φέρω κατηγορίαν, ἐναντίον τοῦ **ἀπολογέομαι**, μετὰ γεν., Ἡρόδ. 2. 113., 8. 60, Λυσ. 141. 32, κτλ. σπανιώτερον, κατά τινος Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 9· κ. τινος πρὸς τὴν πόλιν, δημοσίᾳ μέμφομαι, ψέγω, Πλάτ. Εὐθύφρ. 2C· κατηγόρεις [αὐτῶν] ὡς λέγοιεν Δημ. 558. 23, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 38· κ. τινος ὅτι .. , αὐτόθι 1. 7, 17· τῶν ἱππέων .. πρὸς ὑμᾶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν κατηγόρει Δημ. 578. 4· κ. [τῆς τύχης] ὡς φαύλης, ὁ αὐτ. 315. 18, πρβλ. Ἰσοκρ. 27C· ὡσαύτως μετ' ἀπαρ., κ. τινος παθεῖν τι Πλάτ. Γοργ. 482C. **2)** κ. τί τινος, λέγω, φέρω ὡς αἰτίαν κατηγορίας ἐναντίον τινός, Ἡρόδ. 2. 113, Σοφ. Ο Τ. 514, Εὐρ. Ὀρ. 28, κτλ.· ὃς ἐμοῦ Φιλιππισμὸν κατηγόρει Δημ. 323. 24· κ. τι κατά τινος Ὑπερείδ. ὑπὲρ Εὐξενίππ. 34·— τινος περί τινος Ἀνδοκ. 15. 1, Θουκ. 8. 85· ὡσαύτως μετὰ διπλ. γεν., παρανόμων ἢ παραπρεσβείας κ. τινος Δημ. 515, ἐν τέλ. **3)** μετ' αἰτ. πράγμ. μόνον, ἀναφέρω ὡς κατηγορίαν, ἀναφέρω, Λατ. objicere, τῶν δὲ μωρίαν ἐμὴν κ. Εὐρ. Ἡρακλ. 418, πρβλ. Πλάτ. Πρωτ. 340A, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 4· κ. τὰ γεγονότα Ἀντιφ. 112. 34, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 932, Βάτρ. 996, Δημ. 343. 24.— Παθ., φέρεται ὡς κατηγορία ἐναντίον τινός, κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα τοῦτό μου Σοφ. Ο. Τ. 529· ἀδικία πολλὴ κατηγορεῖτο αὐτοῦ Θουκ. 1. 95· τὰ πρῶτά μου ψευδῆ κατηγορημένα, αἱ πρῶται ψευδεῖς ἐναντίον μου κατηγορίαι, Πλάτ. Ἀπολ. 18A· τὰ κατηγορηθέντα Ἀντιφῶν 139. 24, πρβλ. Λουκ. Τίμ. 38· τἀδικήματα ἃ κατηγορεῖται Δημ. 559. 11·— ἀπρόσ., ἑπομένης ἀπαρεμφ., σρέων .. κατηγόρητο μηδίζειν, εἶχεν ἐνεχθῆ κατηγορία κατ' αὐτῶν ὅτι .. , Ἡρόδ. 7. 205, πρβλ. Arnold εἰς Θουκ. 1. 95· οὕτω, κατηγορεῖταί τινος ὡς βαρβαρίζει Ξεν. Ἑλλ. 5. 2. 35· κατηγορουμένου δ' αὐτοῦ ὅτι .. , φερομένης κατηγορίας ἐναντίον του ὅτι .. , αὐτόθι 3. 5, 25. **6)** Παθ., ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ κατηγορουμένου προσώπου, «κατηγοροῦμαι», οἱ κατηγορούμενοι Ἀνδοκ. 2. 2. **4)** ἀπολ., εἶμαι κατήγορος, ἐμφανίζομαι ὡς κατήγορος, Ἀριστοφ. Σφ. 840. 842, Πλούτ. 917, Πλάτ. Ἀπολ. 18E, κτλ. **II.** σημαίνω, δεικνύω, ἀποδεικνύω, Λατ. arguo, μετ' αἰτ. πράγμ., τι Ξεν. Κύρ. 1. 4, 3, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 907· μετὰ γεν. προσ., λέγω περί τινος, εὖ γάρ φρονοῦντος ὄμμα σου κατηγορεῖ Αἰσχύλ. Ἀγ. 271. **2)** ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως λέγω σαφῶς, διακηρύττω, διαβεβαιῶ, αὐτὸ κατηγορέει τὸ οὔνομα ὡς ἔστι Ἑλληνικὸν Ἡρόδ. 3. 115, πρβλ. 4. 189· κατ. ὅτι .. Πλάτ. Φαῖδρ. 73B·— ἀπολ., ἐκφράζω γνώμην, ἀποφαίνομαι, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 208B. **III.** ἐν τῇ λογικῇ, ἀποδίδω τι εἴς τι πρόσωπον ἢ πρᾶγμα ὡς κατηγορούμενον (ὡς ἰδιότητα), καὶ ἐν τῷ παθ., χρησιμεύω ὡς κατηγορούμενον .. , τινος Ἀριστ. Κατηγ. 5. 5, Ἀναλυτ. Ὑστ. 1. 4, 13, κ. ἀλλ.· κατά τινος Κατηγ. 3. 1,

Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 1, 1, κ. ἀλλ.· σπανιώτερον, ἐπί τινος Μετὰ τὰ Φυσ. 2. 3, 5, πρβλ. Διον. Ἁλ. 2, 48· περί τινος Ἀριστ. Τοπ. 6. 3, 5· ἐπί τινι Σοφιστ. Ἐλέγχ. 22. 13· τὸ κατὰ παντὸς καὶ τὸ κατὰ μηδενὸς κατηγορεῖσθαι, ἐπὶ καθόλου καταφατικῶν καὶ ἀποφατικῶν προτάσεων, Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 1, 8·— ἀπολ., τὸ κατηγορούμενον, ἐναντίον πρὸς τὸ ὑποκείμενον, ὁ αὐτ. ἐν Κατηγ. 3. 1, Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 2, 6, κ. ἀλλ.· — ἐν Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 32, 9, **κατηγορεῖν καὶ -εῖσθαι**, συνδυάζονται, = εἶμαι ὑποκείμενον μιᾶς προτάσεως καὶ κατηγορούμενον τῆς ἄλλης. **2)** βεβαιῶ, ἐναντίον τοῦ **ἀπαρνέομαι** (ἀποφάσκω, ἀρνοῦμαι), Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 23, 6. **3)** τὰ κατηγορούμενα = αἱ κατηγορίαι (ΙΙ), Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 7, 4.

κατηγόρημα, τό, τὸ κακούργημα ἢ ἔγκλημα, δι' ὃ γίνεται ἡ κατηγορία, Πλάτ. Νόμ. 765Β. 881Ε· τὰ τοῦ τρόπου σου κατηγορήματα Δημ. 314. 21, πρβλ. Δείναρχ. 90. 6. **II.** ἐν τῇ λογικῇ, κατηγορούμενον ὅηλ. τὸ περὶ τοῦ ὑποκειμένου λεγόμενον, Ἀριστ. π. Ἑρμην. 11. 4, Μετὰ τὰ Φυσ. 9. 2, 2, Κικ. Tusc. 4. 9. **2)** = **κατηγορία** ΙΙ, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 6. 1, 5, Φυσ. 3. 1, 4·— σημεῖον, σημείωσις, Πολέμ. Φυσιογν. 1. 15.

κατηγορησείω, ἐφετ. τοῦ **κατηγορῶ**, ἐπιθυμῶ νὰ κατηγορῶ, Ἀγαθίας 4, σ. 103 ἔκδ. Λουγδ.

κατηγορητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ κατηγορήσῃ, τινὸς Ἰσοκρ. 27Α. **II.** πρέπει νὰ ἀποδείξῃ τις ἢ βεβαιώσῃ, ἢ εἴπῃ .., Πλάτ. Θεαίτ. 167Α.

κατηγορητέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει νὰ κατηγορηθῇ τις, οὐ κατηγορητέοι οἱ ἀπόστολοι Ἀθαν. Α. 432.

κατηγορητικός, ή, όν = **κατηγορικός** Ι, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἁλ. 2. 1· ἀλλ' ἴδε 5. 1.

κατηγορία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἀγόρευσις τὸ νὰ λέγῃ τις κατά τινος, ἰδίως ἐνώπιον δικαστῶν, ἀντίθ. τῷ **ἀπολογία**, Ἡρόδ. 6. 50, Ἀντιφῶν 142. 25, Ἀνδοκ. 1. 32, Θουκ. 3, 52, κτλ.· ἀντίθ. τῷ **αἰτία** (παράπονον), ὁ αὐτ. 1. 69·— κ. γίγνεταί τινος, ἐναντίον τινός, ὡς παθητ. τοῦ κ. ποιεῖσθαι, ὡς καὶ τὸ κ. ἔχω .. , Ξεν. Ἑλλ. 2. 1, 31· κατά τινος Ἰσοκρ. 112Α· κατ. ποιεῖσθαι Ξεν. Ἀν. 5. 8, 1· εἰ .. ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις κατηγορίας ἔχω (κατηγοροῦμαι), ὑπόκειμαι εἰς κατηγορίαν, Δημ. 307. 8. **II.** ἐν τῇ λογικῇ ἐνίοτε, = **κατηγόρημα** ΙΙ, τὸ κατηγορούμενον ἢ δυνάμενον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς κατηγορούμενον (τοῦ ὑποκειμένου), Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 22, 8, Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 4, 23, κ. ἀλλ.· ἀλλά, **2)** συνηθέστερον κατηγορία ἢ κατηγόρημα σημαίνει τὰς ἰδιότητας, ὧν ἄνευ οὐδὲν πρᾶγμα νοεῖται· τοιαύτας δὲ κατηγορίας ἢ πράξεις ὁ Ἀριστ. ἀριθμεῖ δέκα, Κατηγ. 4. 1, Τοπ. 1. 9, 1· ἀλλὰ ἐλαττοῖ τὸν ἀριθμὸν εἰς ὀκτώ, Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 22, 8, Φυσ. 5. 1, 13, πρβλ. Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 12, 1· ἀλλαχοῦ δὲ ἔχει μικρότερον ἢτι ἀριθμόν, ἴδε Ἠθ. Ν. 1. 6, 3.— Αἱ κατηγορίαι εἶνε ταξινόμησις τῶν τρόπων καθ' οὓς δύναται νὰ λεχθῇ τι περὶ τοῦ ὑποκειμένου, εἶνε ὅηλ. ταξινόμησις τῶν παρὰ τοῖς γραμματ. καλουμένων μερῶν τοῦ λόγου, οὐσιαστ., ἐπίθ., ῥῆμ., ἐπίρρ., μετά τινων ὑποδιαιρέσεων· καὶ ἡ κατ' ἀριθμὸν διαφορὰ προκύπτει κυρίως ἐκ τοῦ ῥήματος, ὅπερ θεωρεῖται ὡς μία κατηγορία (ὅταν σημαίνῃ κίνησιν), ἢ ὡς δύο (ὅταν σημαίνῃ ἐνέργειαν καὶ πάθος), ἢ ὡς τέσσαρες (ὅταν σημαίνῃ ἐνέργειαν, πάθος, ἀμετάβατον ἐνέργειαν καὶ κατάστασιν), ἴδε Bonitz Indic. Ἀριστ. σ. 378.

κατηγορικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κατηγορίαν, ἀντίθ. τῷ **ἀπολογητικός**, Ἀριστ. Ρητ. π. Ἁλ. 5. 1, πρβλ. **κατηγορητικός**· ὁ κατ., ὁ κατήγορος, ὁ καταγγέλλων τινά, Πλουτ. Γάλβ. 8· ὁ ἔχων κλίσιν ἢ ῥοπὴν πρὸς τὸ κατηγορεῖν (μεμπτικός), 2. 558D. — Ἐπίρρ., κατηγορικῶς λέγειν πρός τινα, κατηγορεῖν, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. προοίμ. 4. **II.** βεβαιωτικός, καταφατικὸς ἢ ἀποφαντικός, ἀντίθ. τῷ **στερητικός**, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 5, κ. ἀλλ.·— Ἐπίρρ., **-κῶς**, αὐτόθι 1. 5, 14. **2)** μόνον παρὰ μεταγεν., κατηγορικὸς ἢ θετικός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ὑποθετικός, Ἀμμών. Ἑρμ. 59.

κατήγορος, ον, ὁ κατηγορῶν, Ἡρόδ. 3. 71, Σοφ. Τρ. 814, Ἀνδοκ. 31. 11, Λυσ. 109. 15, κτλ.·— προδότης ἢ καταδότης, φρονημάτων ἡ γλῶσσ' ἀληθὴς γίγνεται κατ. Αἰσχύλ. Θήβ. 439, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 20. 15.

κατηγώς, ἴδε ἐν λ. **κατάγνυμι**.

κατήδη, ὑπερσ. τοῦ **κάτοιδα**.

κατήκοος, ον, (κατακούω), προσέχων, μετὰ προσοχῆς ἀκούων, ἀκροατής, λόγων Πλάτ. Ἀξίοχ. 365Α·— ὡς οὐσιαστ., ὁ «κρυφοακούων», ὠτακουστής, κατάσκοπος, κατάσκοποι καὶ κατ. Ἡρόδ. 1. 100, πρβλ. Δίωνα Κ. 42. 17. **II.** ἀκούων τινά, εὐπειθὴς προσέχων εἴς τινα, ὑπήκοος, ὑποτεταγμένος, Ἡρόδ. 7. 155, Σοφ. Ἀντ. 642· τινός, εἴς τινα, Μήδων, Περσέων κατήκοοι Ἡρόδ. 1. 72, 143, κ. ἀλλ.· τὰ παραθαλάσσια .. Περσέων κ. ἐποίεε 5. 10· ὡσαύτως μετ. δοτ., Κύρῳ κ. αὐτόθι 141, πρβλ. 3. 88. **III.** δίδων ἀκρόασιν εἴς τινα, εὐχωλῆσι Ἀνθ. Π. 6. 199.

κατηκριβωμένως, ῥημ. ἐπίρρ. (**ἀκριβόομαι**), μετὰ πάσης **ἀκριβείας**, Γαλην. 12. 90.

κατήκω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **καθήκω**.

κατηλέγω, Ἡσύχ. «κατηλέγοντα· φροντίδας ποιοῦντα» (ἀντὶ τῆς ἐσφαλμ. γρ. **κατηλέποντα**), ἐκ τοῦ **ἀλέγειν**, φροντίζειν καὶ **ἀνήλεγεί**, ἀφρόντιστον.

κατῆλιψ, ῖφος, ἡ, Δωρικ. **κατᾶλιψ**, τὸ ἄνω πάτωμα οἰκίας, Ἀριστοφ. Βάτρ. 566· ἕτεροι λαμβάνουσι τὴν λέξιν ὡς σημαίνουσαν κλίμακα (ὡς φαίνεται ὅτι δέον νὰ ἐκληφθῇ ἐν Λουκ. Λεξιφ. 8)· ἕτεροι δὲ ὡς σημαίνουσαν τὴν στέγην. (Δύσκολος εἶνε ἡ συσχέτισις τῆς λέξεως πρὸς τὸ **ἦλιψ**, πέδιλον, ἴδε Λοβ. Παραλ. 290, ὁ Ἡσύχ. ἔχει «**ἄλιψ** ἢ **ἄλιψ**· πέτρα»).

κατηλογέω, (ἀλογέω) καταφρονῶ, περιφρονῶ, ἀμελῶ, μετ' αἰτ., Ἡρόδ. 1. 84, 144., 3. 121· μετὰ γεν., Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 12. 4, 6. —Ὁ ὁμαλὸς τύπος **καταλογέω** φαίνεται ὅτι δὲν ἀπαντᾷ.

κάτηλυς, υδος, ὁ, ἡ, (κατέρχομαι, πρβλ. **ἔπηλυς**), ὁ κατερχόμενος, Νόνν. Δ. 37. 24· κατωφερής, ὁ αὐτ. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 4. 47.

κατηλυσία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, κατάβασις, κάθοδος, πτῶσις, Ζεφύροιο Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 886· κατηλυσίη τ' ἄνοδός τε Ἀράτ. Φαινόμ. 536.

κατήλυσις, εως, ἡ, κατάβασις, κάθοδος, εἰς Ἅιδην Ἀνθ. Π. 10. 3·— νιφετοῖο κ., πτῶσις χιόνος, Σιμων. (;) 191. **II.** ἐπάνοδος, ἐπιστροφή, Διόδ. 12. 75.

κάτημαι, Ἰων. = **κάθημαι**.

κατῆμαρ, Ἐπίρρ., καθ' ἡμέραν, ἀλλὰ κάλλιον διηρημένως **κατ' ἦμαρ**.

κατημελημένως, Ἐπίρρ., (ἀμελέω) λίαν ἀμελῶς, Προκοπ. Ἱστ. 17C.

κατ-ημύω: μέλλ. **-ύσω**, κλίνω πρὸς τὰ κάτω, καταπίπτω, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1400. **II.** μεταβατ., κάμνω τινὰ νὰ κλίνῃ πρὸς τὰ κάτω, νὰ καταπέσῃ, ἀχέεσσι θυμὸν ὁ αὐτ. Β. 862. [ἴδε **ἠμύω**].

κατ-ηναγκασμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθ. πρκμ., ἐξ ἀνάγκης, κατ' ἀνάγκην, Διόδ. 15. 50.

κατ-ήνεμος, ον, ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἄνεμον, Θεοφρ. π. Ἀνέμ. 34, Αἰλ. π. Ζ. 4. 6, Πολυδ. Α', 115· πρβλ. **κατάβορρος**.

κάτηξις, εως, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **κάταξις**.

κατήορος ἢ **κατήορος**, Δωρ. **-άορος** ἢ **-άορος, ον**· (ἀείρω) ἀντίθετ. **ἐπήορος**· — πρὸς τὰ κάτω αἰωρούμενος, κρεμάμενος, τέκνων δὲ πλῆθος .. κατάορα στένει, κρεμάμενα ἐκ τοῦ τραχήλου ἢ τῆς ἀγκάλης τῶν μητέρων, Εὐρ. Τρῳ. 1090, ἴδε Ἔρμανν. τελαμὼν κ. Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 1042· βόστρυχα Ἀνθ. Π. 5. 260 πρβλ. **κατήρης**.

κατ-ηπειγμένως, Ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ., μετὰ σπουδῆς, ἐσπευσμένως, Ἰλιόδ. 8. 1.

κατ-ηπιάω, καταπραΰνω, ὀδύναι δὲ κατηπιόωντο Ἰλ. Ε. 417

κατ-ηρεμίζω, ἐντελῶς ἥρεμόν τινα ποιῶ, καθησυχάζω, καταπραΰνω, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 22, Πλούτ. 2. 384Α.

κατηρεφής, ές, (ἐρέφω) καλῶς ἐστεγασμένος, καλῶς ὠροφωμένος, θολωτός, ἐπικρεμάμενος, σπέος εὐρὺ κατηρεφὲς Ὀδ. Ν. 349· κλισίας τε κατηρεφέας Ἰλ. Σ. 589· ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι Ἡσ. Θεογ. 594· μέγα κῦμα .. κατηρεφές, ὡς τὸ κῦμα κυρτόν, Ὀδ. Ε. 367·— μετὰ δοτ., σπέος δάφνῃσι κατηρεφές, σκιαζόμενον ὑπό .., περικυκλούμενον, αἱ δάφναι οἱονεὶ ἀπετέλουν τὴν ὀροφὴν ἢ τὴν στέγην αὐτοῦ, Ι. 183, πρβλ. Ἡσ. Θ. 778·— οὕτω παρὰ Τραγ., κατ. πέτρος, ἐπὶ σπηλαίου, Σοφ. Φιλ. 272· οὗτος, ἐν στέγῃ κ. χθονὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 381· κ. τύμβῳ ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 885· κατ. αὐτῇ τῇ πέτρᾳ Πλάτ. Κριτί. 116Β· — ἐπὶ δένδρων, ἔχων πυκνὰ φύλλα, Θεόκρ. 7. 9· — κατ. πόδα τιθέναι, ἔχω τὸν πόδα μου κεκαλυμμένον, ἐπὶ τῆς Παλλάδος καθημένης, ὅτε ἡ ἐσθὴς αὐτῆς ἔπιπτεν ἐπὶ τῶν ποδῶν της, ἀντίθετ. τῷ ὀρθὸν πόδα τ., ὅτε ἐκινεῖτο καὶ προέβαινεν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 294, πρβλ. Πορφύρ. εἰς Ἰλ. Ζ. 273. **2)** μετὰ γεν., στέγην, ἧς κατηρεφεῖς δόμοι Εὐρ. Ἱππ. 468· τράπεζαι κ. παντοίων ἀγαθῶν, ἐντελῶς κεκαλυμμέναι, πλήρεις .. , Ἀνακρ. 136· πρβλ. Schäf. Mel. σ. 137 ἴδε **συνηρεφής**.

κατήρης, ες, (*ἄρω) ἐξηρτυμένος, ἐφωδιασμένος, ἡτοιμασμένος, χλανιδίοις κ., κεκαλυμμένος, τυλιγμένος, Εὐρ. Ἱκέτ. 110· ὁσμῇ ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 498· δένδρεα .. καρπῶν ἀφθονίῃσι κατήρεα (Näke κατήρα) Ἐμπεδ. 436· [ἕρπυλλος] φύλλοισι κατ. Νικ. Θηρ. 69· — ἰδίως ἐπὶ πλοίων, ἐφωδιασμένος μὲ κώπας, εἶχε πλοῖον κατῆρες ἐτοῖμον, κώπαις ἐξηρτυμένον, εὐήρετμον, Ἡρόδ. 8. 21· ἀλλά, ταρσὸς κ., κώπη καλῶς ἡρμοσμένη, Εὐρ. Ι. Τ. 1362, ἴδε Ἔρμανν. καὶ πρβλ. **εὐήρης**.

κάτηρυς, υδος, ἡ, «κατήρυδες· αἱ βρίθουσαι καὶ καταρρέουσαι ἄμπελοι· λέγει δὲ τὰς χρυσᾶς ἢ ἀγρίας ἀμπέλους, παρόσον οὐκ ἐκλαδεύοντο» Ἡσύχ.

κατήφεια, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **-είη** ἢ **-ίη** [ῐ], ἡ, (κατηφής)·— λύπη, θλῖψις μετ' αἰσχύνης, βαρυθυμία, τὸ καταιβάζειν τὰ ὄμματα, σκυθρωπότης, (λύπη κάτω βλέπειν ποιοῦσα Πλούτ. 2. 528Ε)· ὁ Ὅμηρ. ἀντιτίθησι τῇ **χαρᾷ** καὶ συνάπτει τῷ **ὀνείδει**, δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ Ἰλ. Γ. 51· κατ.

καὶ ὄνειδος Π. 498, Ρ. 556· κ. τέ τις καὶ κατάμεμψις σφῶν αὐτῶν πολλὴ ἦν Θουκ. 7. 75· δυσθυμία καὶ κ. Πλουτ Θεμιστ.. 9· ἄχος καὶ κ. δεινή ὁ αὐτ. ἐν Κορ. 20· κ. καὶ σύννοια Φίλων 2. 204· κατηρίη καὶ ὀΐζὺς Ριανὸς παρὰ Στοβ. 54. 13·— ὁ Ἡσύχ.: «κατήφεια· αἰσχύνη. αἰδώς. στυγνότης. ὄνειδος. ἀνία».

κατηφέω, εἶμαι κατηφής, καταιδάζω τὰ ὄμματα ἕνεκα θλίψεως ἢ αἰσχύνης, στῆ δὲ κατηφήσας Ἰλ. Χ. 293· ἀκάχοντο κατήφησάν τ' ἐνὶ θυμῷ Ὀδ. Π. 342, πρβλ. Καλλ. Ἐπιγράμμ. 21, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 443, κτλ.· τί δὴ κατηρεῖς ὄμμα; Εὐρ. Μήδ. 1012· ἐπὶ ζώων, ἐπὶ τοῦ ἵππου πάσχοντος τὸ νόσημα νυμφίασιν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 23, 4.

κατηφής, ές, ἔχων τὰ ὄμματα ἐστραμμένα πρὸς τὰ κάτω, ὅστις τὰ ἔχει καταιδασμένα ἐξ αἰσχύνης ἢ λύπης, τεθλιμμένος, ἄθυμος, κατηρέες ἐσσόμεθ' αἰεὶ Ὀδ. Ω. 432· τὸν μὲν κατηφῆ Εὐρ. Ὀρ. 881· κ. ὄμμα Εὐρ. Ἡρακλ. 633· κ. ὀφθαλμοὶ Ἱππ. 1217Α· ἐπὶ ζώων, αἱ ἵπποι ὅταν ἀποκείρωνται, γίνονται κατηφέστεραι Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 18, 14· τὸ κατηφὲς ὁ αὐτ. ἐν Φυσιογν. 3. 8, πρβλ. 2·— θεοῖς καταχθονίοις .. λαὸς κατηφὴς Ἐπιγρ. Συρακ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5394. **2)** μεταφορ., σκοτεινός, μαῦρος, νὺξ Ἀνθ. Π. 6. 658· χωρίον Πολυδ. Ε', 110· ἐπὶ χρώματος, λίθος κ. καὶ μέλας Φιλόστρ. 556, πρβλ. Ἰμέριον 12. 7. [Ἐτυμολογία ἀμφίβολος, τινὲς παράγουσιν ἐκ τοῦ κάτω-φάεα (= ὄμματα) βάλλειν, ὅπερ δὲν ἀπάδει πρὸς τὴν σημασίαν· διότι κατὰ τὸν Πλούτ. (2. 528Ε) ἡ κ. λύπη πρὸς τὰ κάτω βλέπειν ποιοῦσα· ὁ δὲ Σχολιαστ. τοῦ Ὁμήρου ἐν Ἰλ. Ρ. 556 φησὶ «κατωπίη ἀπὸ τοῦ κάτω τὰς ὤπας ἔχειν τοὺς ἐπὶ τοῖς αἰσχροῖς κατηφεῖς γιγνομένους», πρβλ. **κατωπός, κατωπιάω**].

κατηφιάω = **κατηφέω**, (πρβλ. **μειδιάω** ἀντὶ **μειδάω** καὶ **ἀκηδιάω** ἀντὶ **ἀκηδέω**), Ἀνθ. Π. 14. 3, Φίλων σ. 967C, Πλούτ. 2. 119C· Ἐπικ. μετοχ. **κατηφιόων**, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 461, κτλ.· κατηφιόων καὶ ἄναυδος Γρηγ. Ναζ.· κατηφιόωντ' ἀκαχῆσθαι Κόϊντ. Σμ. 3. 9.

κατηφίη [ῑ], ἡ, ἴδε **κατήφεια** ἐν τέλ.

κατηφών, όνος, ὁ, ὁ προξενῶν θλῖψιν ἢ αἰσχύνην, ὡς ὁ Πρίαμος καλεῖ τοὺς υἱούς του, κατηφόνας, Λατ. dedecora, Ἰλ. Ω. 253, ἴδε Spitzn. ἐν τόπῳ.

κατ-ηχέω, ἰσχυρῶς ἠχῶ, γεμίζω ἀπὸ ἦχον, Φιλόστρ. 791. **2)** ἠχῶ παραφώνως, ἀντίθ. τῷ **συνηχέω**, Βιτρούβ. 5. 8. **II.** διὰ τοῦ ἤχου τέρπω, καθηδύνω, καταγοητεύω, διδάσκω ἀπὸ στόματος ἢ διὰ ζώσης φωνῆς· ἀκολούθως, καθόλου, διδάσκω, Λατ. informare, Λουκ. Ὄν. 48· κ. μύθοις ὁ αὐτ. ἐν Διὶ Τραγ. 39, πρβλ. **κατᾴδω** καὶ **καταυλέω**. — Παθ., πληροφοροῦμαι, περί τινος Πράξ. Ἀπ. κα', 21· κ. ὅτι .., Φίλων 2. 575· Ἡσύχ. «κατηχούμενος, διδασκόμενος, παιδευόμενος». **2)** παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς συγγραφ., διδάσκω τὰ στοιχεῖα τῆς θρησκείας, Α' Ἐπιστ. π. Κορ. ιδ', 19, καὶ Ἐκκλ.— Παθ., ὁ κατηχούμενος τὸν λόγον Ἐπιστ. π. Γαλ. 6. 6· οἱ κατηχούμενοι, οἱ νεωστὶ ἐπιστραφέντες εἰς τὸν Χριστιανισμὸν καὶ διδασκόμενοι πρὶν ἢ βαπτισθῶσι, Ἐκκλ.

κατήχημα, ἀντήχησις, μεταγεν.

κατηχής, ές, ὁ δυνατὰ ἠχῶν, ἠχηρός, τὸ **καταχὲς** (Δωρ.) ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ Θεόκρ. 1. 7.

κατήχησις, εως, ἡ, διὰ τοῦ ἤχου καταγοήτευσις, διδασκαλία διὰ ζώσης ἠχηρᾶς φωνῆς· καθόλου, διδασκαλία, Ἱππ. 28. 25, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 50, π. Δεινάρχ. 7· διὰ τὴν κ. τῶν συνόντων, διὰ τὴν συγκοινωνίαν μετὰ συντρόφων, ἐπὶ κακῆς σημασίας, Ζήνων παρὰ Διογ. Λ. 7. 89· — παρ' Ἐκκλ., ἡ διδασκαλία τῶν κατηχουμένων, ἡ διδασκαλία τῶν δογμάτων τῆς Χριστ. θρησκείας.

κατηχητήριος, α, ον, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς διδασκαλίαν, λόγοι Νικήτ. Χρον. 8. 5., 17. 3.

κατηχητής, οῦ, ὁ, διδάσκαλος, διδάσκων διὰ τοῦ ἤχου, κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον, καθ' ὃν ὁ διδάσκαλος τὸ ὑπηγόρευεν, ὁ δὲ μαθητὴς ἐπανελάμβανε μέχρις ὅτου τὸ μάθῃ ἢ τὸ ἀποστηθίσῃ· διδάσκαλος τῶν Χριστιανικῶν δογμάτων, Ἐκκλ.

κατηχητικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς διδασκαλίαν, εἰς τὴν κατήχησιν, Ἰω. Φιλόπ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλιοθ. 52. 29.

κατήχητος, ον, = ὁ καταχηθείς, ὁ διδαχθείς, Ἐκκλ.

κατηχισμός, ὁ, τὸ κατηχίζειν, ἡ διδασκαλία, τὸ δόγμα, τὸ ὁποῖον διδάσκεταί τις, μεταγεν.

κατηχιστής, ὁ, = **κατηχητής**.

κατηχιστικός, ή, όν, = **κατηχητικός**.

κατηχούμενα καὶ **κατηχουμενεῖα**, τά, ὁ τόπος, τὸ μέρος τοῦ ναοῦ, ὅπου ἵστανται οἱ κατηχούμενοι, Ἐκκλ.

κατηχούμενος, ἴδε **κατηχέω**.

κατηχίζω = **κατηχέω** II, Ἡσύχ. «νουθετεῖν καὶ ἐνηχεῖν».

κάτθανε, ἴδε ἐν λ. **καταθνήσκω**.

κατθάψαι, ἴδε ἐν λ. **καταθάπτω**.

κατθέμεν, κάτθεμεν, κάτθετε, κάτθεσαν, κατθέμεθα. κατθέσθην, κατθέμενοι, κάτθετο, ἴδε ἐν λ. **κατατίθημι**.

κατιάδιον, τό, = **κατιάς**, Ἀέτ. 2. 3. 2, Ἀρεταί. Χρον. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 2.

κατ-ιάπτω, βλάπτω, κακοποιῶ, φθείρω, κατὰ χρόα καλὸν ἰάπτειν Ὀδ. Β. 376., Δ. 759· κατὰ θυμὸν ἰάπτειν Μόσχ. 4. 1· — ἴδε **ἰάπτω**.

κατιάς, άδος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ **καθιάς** (ἐκ τοῦ **καθιέναι**) χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον πρὸς τομὴν καὶ πρὸς ἐξαγωγὴν τοῦ νεκρωθέντος ἐμβρύου, Παῦλ. Αἰγ.·—παρ' Ἀετ. (8. 162) διελεῖν τὸ ἀπόστημα σμιλαρίῳ ἢ κατιάδι· ὁ δὲ Σχολ. τοῦ Ὀρειβασ. (σ. 9 Μ.) «κατιάδα φλεβοτόμον καὶ τὴν ἀκμὴν τῆς κατιάδος κόρακα».

κατιᾶσι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **καθιᾶσι**, γ' πληθ. ἐνεργ. ἐνεστ. τοῦ **καθίημι**.

κατιδρύω. κατίδρῡσις, Ἰων. ἀντὶ **καθ-**.

κατιδεῖν, ἀόρ. 6' τοῦ **καθοράω**.

κατιερύω. κατιέρωσις, Ἰων. ἀντὶ **καθ-**.

κατίζω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **καθίζω**.

κατῐθύνω, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **κατευθύνω**, κ. τὸν πλόον Ἡρόδ. 2. 96, πρβλ. Μόσχ. 2. 117, Ἀνθ. Π. 6. 188, Λουκ. Τραγ. 56, κτλ.· κ. ῥήματος ἁρμονίην Ἀνθ. Πλαν. 4. 226.

κατιθύς, Ἠπίρρ., ἀντὶ **κατ' ἰθύ**, ἀπέναντι, μετὰ γεν., Κόϊντ. Σμ. 7. 136.

κατῐκετεύω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **καθικετεύω**.

κατ-ικμάζω, κάμνω τι νὰ καταστάζῃ, Νικ. Ἀλ. 595.

κατ-ικμαίνω, ὑγραίνω, βρέχω, ῥοαῖς Λυσ. 1053· χρόα λοετροῖς, ἀναφερόμ. ἐκ τοῦ Νόνν.·— Παθ., ὁ αὐτ. Δ. 11. 508.— Μέσ., λούομαι, Ποιητὴς παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **τινθαλέοισι**.

κατ-ιλιγγιάω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ **ἰλιγγιάω**, ὑπὸ σροδροῦ ἴλιγγος, σκοτοδινίας καταλαμβάνομαι, Ἐκκλ.

κατ-ιλλαίνω, βλέπω λοξῶς, «στραβοκυττάζω», Ἡσύχ., πρβλ. **κατιλλώπτω**·— ἐν Ἀριστ. Φυσιογν. 6. 48, κατιλλαίνοντες ὠραῖοι, ἐκ διορθώσεως ἀντὶ **κατιλλαντιωρίαν**. **II.** ἐπὶ ἤχων, εἶμαι ἀσταθής, ὑποτρέμω, ἐκλείπω, Λατ. titubare, Ἱππ. 1083Η· ἀλλὰ μετὰ διαφ. γραφῶν: **κατειλοῦσαι, κατίλλουσαι**, αἵτινες (ἂν γίνωσι δεκταὶ) δέον νὰ ληφθῶσιν ἐπὶ παθ. σημασ., ἀποκεκλεισμέναι, ἠμποδισμέναι· ὁ Γαλην., Γλωσσ. σ. 496, φαίνεται ὅτι ἀνέγνωσε, **κατιλλόμεναι**.

κατίλλω = **κατειλέω**, Φώτ. ἐν λ. **κατουλάδα**· ἴδε **κατιλλαίνω**.

κατιλλαντής, ὁ, «κατιλλανταί, ὠραῖσταί, ἀβρυνταὶ» Σουΐδ.

κατ-ιλλώπτω (ἰλλ-ωπ-έω, ἰλλ-ώπ-τω), βλέπω λοξῶς πρός τινα, κάμνω νεύματα διὰ τῶν ὀρθαλμῶν, «κάμνω 'μμάτι», ἐρωτικῶς βλέπω, τινὶ Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 31· ἔνθα ἴδε Meineke· θῆλυ κ. Ἀνθ. Π. 5. 200. **2)** καταβλέπω ἐπὶ χλευασμῷ, Πολυδ. Β', 52, Ἡσύχ., πρβλ. **ἐγκατιλλώπτω, ἐνιλλώπτω**.

κατ-ῑλύω: μέλλ. **ὑσω**, πληρῶ ἰλύος ἢ πηλοῦ, λάσπης, Ξεν. Οἰκ. 17. 13.

κατίμεν [ῐ], Ἐπικ. ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ **κάτειμι**, Ἰλ. Ξ. 457.

κατ-ῐόομαι, (ἰός), παθ., γίνομαι ἰώδης, πληροῦμαι ἰοῦ, σκωρίας, καὶ ἐν γένει, ῥυπαίνομαι, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 6, 14, Ἐβδ. (Σειρὰξ ΙΒ', 11).

κατιππάζομαι, κατῐρόω, κατίστημι, Ἰων. ἀντὶ **καθ-**.

κάτισθι, προστ. τοῦ **κάτοιδα**, Σοφ. Ἀντ. 1064.

κάτισος, ἴσος, Σχολ. Ἀριστοφ. Εἰρ. 728.

κατισχάνω, Ἐπικ. τύπος τοῦ **κατίσχω** = **κατέχω**, κατὰ σὸν νόον ἴσχανε Ὀδ. Τ. 42.

κατ-ισχναίνω, κάμνω τι ἐντελῶς ἰσχνόν, ἀσθενές, ἐξασθενίζω, φθείρω, ξηραίνω, Αἰσχύλ. Εὐμ. 138.— Παθ., ὑδροποτῶν καὶ κατισχναινόμενος Πλάτ. Πολ. 561C· οὕτως ἐν τῷ μέσ. μέλλ., κατισχνανεῖσθαι Αἰσχύλ. Πρ. 269. **II.** ἐλαττώνω συμπτώματα, Ἱππ. Προγν. 45· οὕτω, κ. ἔρωτα Καλλ. Ἐπιγράμμ. 48. 3· ὁσμὴν Θεοφρ. π. Ὀσμ. 47· — **κατισχαίνω**, εὑρηται συνεχῶς ὡς διάφορ. γραφ. (ἴδε ἐν λέξ. **ἰσχναίνω**).

κάτ-ισχνος, ον, λίαν ἰσχνός, ἀσθενής, κατάξηρος, Ὀρειβάσ. σ. 129, Matth., Ἐτυμολ. Μέγ. 738. 40.

κατ-ισχνόομαι, = **κατισχναίνομαι**, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 5, 5· — τὸ ἐνεργ. **-ισχνόω**, σμικρύνω, κατατρίβω, εἰς κονίαν Κύριλλ.·—«κατισχνοῦν· καταλεπτύνειν» Ἡσύχ.

κατισχυρεύομαι, ὁ Σουΐδ. «ἐτραχηλίασεν· κατισχυρεύσατο ἢ ἐγαυρίασεν».

κατ-ισχύω: μέλλ. **-ύσω**, διὰ τῆς ἰσχύος καταβάλλω τινά, νικῶ, τινὰ Διόδ. 1. 39, κτλ.· κ. τινὸς σοφίᾳ Αἰλ. π. Ζ. 5. 19· κ. τινός, ἰσχύω ἐναντίον τινός, ὑπερισχύω, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιζ', 18.— Παθ., ἡττῶμαι, καταβάλλομαι, Διόδ. 1. 71, κτλ. **2)** ἀπολ., νικῶ, ὑπερισχύω, Πολύβ. 3. 4, 6, κτλ.· κατ. πλήθει, εἶμαι ἀνώτερος κατὰ .., ὁ αὐτ. 41. 13, 3· κ. ἡ θερμότης, ὑπερισχύει, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 6. 11, 7· ἡ φήμη Ἀντιγ. Καρυστ. Ἀποσπ. 167. **II.** ἔρχομαι εἰς πλήρη ἰσχύν· ἡ σθένος, δέμας κατίσχυσεν, ἰσχυρόν, ἀκμαῖον ἐγένετο (ὡς τὸ ἁπλοῦν **ἰσχύω**), Σοφ. Ο. Κ. 346. **III.** μεταθ., ἐνισχύω, ἰσχὺν παρέχω, ἐνδυναμώνω τινά, τὴν στάσιν Διον. Ἁλ. 6. 65. [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε ἐν λέξ. **ἰσχύω**).

κατ-ίσχω, καὶ **καταΐσχω**, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **κατέχω** (πρβλ. **κατισχάνω**), κρατῶ ὀπίσω, ἀναχαιτίζω, Λατ. detinere,

οὐδὲ κατισχει [ἵππους] Ἰλ. Ψ. 321, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 115· θυμοῦ μένος ὀξὺ κατισχέμεν Ὁμ. Ὕμν. 8. 14. — Μέσ., κρατῶ παρ' ἐμαυτῷ, ἔχω πλησίον μου, γυναῖκα νέην .. , ἣν τ' αὐτὸς .. κατίσχεαι Ἰλ. Β. 233. **II.** ἔχω ὡς κτῆμα, ἔχω καταλάβει, ἐν τῷ Παθ., (ἡ νῆσος) οὐ ποίμνησιν καταΐσχεται Ὀδ. Ι. 122, ἔνθα ἴδε Nitzsch· ἀράχνια κατίσχει ὅλον τὸ σμῆνος, καλύπτουσιν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 45. **III.** ὁδηγῶ ἢ διευθύνω πρός τι, ἐς πατρίδα γαῖαν νῆα κατισχέμεναι Ὀδ. Α. 456, πρβλ. Ἡρόδ. 6. 101., 8. 40, Θουκ. 7. 33, κτλ.· νῆα ἐνὶ Φάσιδι, εἰσάγω εἰς τὸν Φᾶσιν, πιάνω, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 57. **IV.** ἀμεταβ., σέλας κατίσχει ἐξ οὐρανοῦ, τὸ φῶς καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, Ἡρόδ. 3. 28, πρβλ. **ἀνίσχω**.

κατῑτήριος, α, ον, ἀνηκων εἰς κατάβασιν ἢ κάθοδον, τά κατ. (δηλ. ἱερά), θυσία ἐπὶ καθόδῳ, Ἡσύχ.

κατ-ιχνηλᾰτέω, ἐπιμελῶς ἀνιχνεύω, ἐξετάζω, Εὐμάθ. σ. 334.

κατογκάομαι, ἐπὶ τοῦ ὄνου, ὀγκανίζω, γκαρίζω, Τζέτζ.

κάτοδος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **κάθοδος,** ὃ ἴδε.

κατ-οδῡνάω, μεγάλην ὀδύνην προξενῶ, βαρέως λυπῶ, καταθλίβω, τινα Ἑβδ. (Ἔξοδ. Α', 14).— Παθ., ὀδύνην μεγάλην, λύπην αἰσθάνομαι, οἱ αὐτ. (Ἰεζεκ. Θ', 4).

κατ-οδύρομαι, ἀποθετ., θρηνῶ πολύ, τι Πλάτ. Ἀξίοχ. 367D, Διόδ. 13. 58, κ. περί τινος ὁ αὐτ. 20. 40· καὶ παθ., κατοδυρθείς, ὑμνηθείς.

κατ-όζω: μέλλ. **-οζήσω,** ἀναδίδω κακὴν ὀσμήν, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 11, 16.

κατοιάδες, αἱ, (ὅϊς) ὁδηγῶν τὰ πρόβατα, αἶγες Παυσ. 9. 13, 4.

κάτ-οιδα, -οισθα: ἀπαρ. **κατειδέναι:** μετοχ. **κατειδώς:** πρκμ. (μὲ σημασ. ἐνεστ., ἄνευ ἐνεστ. ἐν χρήσει): ὑπερσ. **κατήδη** (μὲ σημασ. παρατ.). Γινώσκω καλῶς, ἐννοῶ, μετ' αἰτιατ. πράγμ., ὁμήγυριν ἄστρων Αἰσχύλ. Ἀγ. 4· οὐδὲν κάτοισθα τῶν σαυτοῦ πέρι Σοφ. Φιλ. 553· θεσφάτων βάξιν κατήδη ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 87· φύλλον νώδυνον ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 44· κατειδὼς τὴν γυναικείαν φύσιν, ὡς .. ἤδεται Εὔβουλ. ἐν «Καμπ.» 2· μηδὲν κατειδώς, ἀλλὰ προσποιοῦμαι Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 83. **2)** μετ' αἰτιατ. προσ., γνωρίζω ἐξ ὄψεως, ἀναγνωρίζω, τὸν βοτῆρα Σοφ. Ο. Τ. 1048, πρβλ. Τρ. 418, Εὐρ. Ὀρ. 1183, 5121. **3)** ἀπολ., ἰδίως κατὰ μετοχ., οὐ κατειδώς, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζω, ἀκουσίως, ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 992, πρβλ. Ἱκ. 1033. **4)** μετὰ μετοχ., γινώσκω καλῶς ὅτι .., ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 270· οὐ κ. ὅτῳ τρόπῳ .. Εὐρ. Ἱππ. 1245. **6)** μετ' ἀπαρ., γνωρίζω νὰ .., ἢ κάτοισθα δηλῶσαι λόγῳ; Σοφ. Ο. Τ. 1041.

κατ-οίησις, εως, ἡ, οἴησις, ἀλαζονικὴ γνώμη ἣν τις περὶ ἑαυτοῦ ἔχει, Πλούτ. 2. 1119Β.

κατοικάς, άδος, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κατοικίς,** θηλυκ. τοῦ **κατοικίδιος,** στρουθός, ὄρνις Νικ.-Ἀλ. 60, 535.

κατ-οικεσία, ἡ, = **κατοίκησις,** Ἑβδ. (Ψαλμ. ΡΣ', 36).

κατοικέσια, καὶ **κατοικήσια** (δηλ. ἱερά), τά, ἡ ἐπέτειος ἑορτὴ ἀποικίας, Ἐτυμολ. Μέγ. 221. 3, Γρηγ. Ναζ.

κατ-οικέω, διαμένω ἔν τινι τόπῳ ὡς κάτοικος, τοποθετοῦμαι, καταλαμβάνω τόπον τινὰ εἰς ὃν ἔχω ἀποικισθῆ, τόπον Ἡρόδ. 7. 164, κτλ., Εὐρ. Μήδ. 10· τοῖς κατοικέειν ἐθέλουσιν τὰν πόλιν Ψήφισμα Βυζ. παρὰ Δημ. 256. 9· καθόλου, μένω, διατρίβω διαρκῶς, τόπον Σοφ. Φιλ. 40, Εὐρ. Βάκχ. 751, κτλ. — Παθ., κατοικοῦμαι; ἔχω κατοίκους, ἀπὸ πολλοῦ διάφορον τῷ **κατοικίζομαι** (ἤδη ἀποκτῶ κατοίκους), Ἀριστ. Πολιτικ. 2, 7, 3. **2)** ἀπολ., τοποθετοῦμαι, ἐκλέγω τόπον διαμονῆς, ζητοῦσα .. ποῦ κατοικοίης Σοφ. Ο. Κ. 362· ἵνα χρὴ κατοικεῖν Ἀριστοφ. Ὄρν. 153· ἐν δόμοις, ἐν ἄστει Εὐρ. Ἑλ. 1651, Πλάτ. Νόμ. 666Ε, κτλ.· αὐτόθι Θουκ. 3. 34· ἐν μοναρχίᾳ, = ζῶ, Ἰσοκρ. 10Β· ἐπὶ γῆς Καιν. Διαθ.· — οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ. πρκμ. καὶ ὑπερσυντ., ἱδρύομαι, ἔχω ἱδρυθῆ, κατοικῶ, Ἡρόδ. 1. 96., 2. 102., 4. 8· ὡς ἐνεργ., Θουκ. 1. 120. **II.** ἐν τῷ παθ., ἐπὶ πολιτείας, διοικοῦμαι, κυβερνῶμαι, κατῳκηκέναι καλῶς; ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν, Σοφ. Ο. Κ. 1004· ὀρθῶς κ., ἐπὶ τῆς Σπάρτης, Πλάτ. Νόμ. 683Α. **III.** ἀμεταβ., ἐπὶ πόλεων, κεῖμαι, εὑρίσκομαι ἔν τινι θέσει, κατοικοῦσαι ἐν πεδίῳ αὐτόθι 677C, 682C· ἀλλ' ὡσαύτως μετ' αἰτιατ. τόπου, τὰς τὴν Ἀσίαν κατοικούσας, τὰς κειμένας ἐν .., Ἰσοκρ. 107Β.

κατ-οίκησις, εως, ἡ, τὸ νὰ κατοικῇ τις ἔν τινι τόπῳ, ἡ διαμονή, διατριβή, κατοικία, διὰ τὴν ταύτῃ κ. Θουκ. 2. 15, Πλάτ. Τίμ. 71Β, Κριτί. 115C, κτλ.· ἡ κατὰ τὴν Ἰταλίαν κ. Ἀθήν. 523Ε, (διάφορ. τοῦ **κατοίκισις,** ὡς τὸ **κατοικεῖν** τοῦ **κατοικίζειν**).

κατ-οικητήριον, τό, τόπος κατοικήσεως, κατοικία, Ἐπιστ. π. Ἔφεσ. 6', 22, Ἀποκ. ιη', 2.

κατ-οικία, ἡ, τόπος, ἐν ᾧ κατοικεῖ τις, Πολύβ. 5. 78, 5· — ἀγροκήπιον, χωρίον, ὁ αὐτ. 2. 32, 4, κτλ. **2)** πολίχνη, κώμη, ἀποικία, Στράβ. 246. 249, κτλ.· — ὡσαύτως ἵδρυσις ἀποικίας, Πλουτ. Πομπ. 47.

κατ-οικίδιος, ον, ζῶν ἐντὸς ἢ περιξ οἰκίας, οἰκιακός, μῦς, ὄρνις Καλλ. Ἀποσπ. 75, κτλ., πρβλ. **κατοικάς**· κ. φυτά, ἀντίθ. τῷ **κηπαῖα, ἄγρια,** Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 4, 13· οἱ κατοικίδιοι, πτηνὰ ἥμερα, Λουκ. Ἰῶν δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 37· κ. βίον ἔχειν Διόδ. 3. 53· κ. κατάστασις, δυναμένη νὰ θεραπευθῇ κατ' οἶκον ἄνευ ἰατροῦ, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 837.

κατ-οικίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῐῶ.** Πέμπω τινὰ νὰ κατοικήσῃ, ποιῶ τινα κατοικεῖν, τοποθετῶ ὡς ἀποίκους, ἱδρύω ἀποικίαν, ἐν γένει τοποθετῶ, βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ, (ἀντίθ. **ἐξοικίζω** ἢ **ἀνάστατον ποιῶ**), κ. τινὰ ἐς τόπον Ἡρόδ. 2. 154, Ἀριστοφ. Εἰρ. 205, Δημ. 289. 14· κ. πόλιν ἐς τόπον, σχηματίζω, Πλάτ. Πολ. 370Ε· γυναῖκας ἐς φῶς ἡλίου κατ. Εὐρ. Ἱππ. 617, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 69Ε, κτλ.· — ὡσαύτως, κ. τινὰ ἐν τόπῳ, τοποθετῶ, βάλλω τινὰ νὰ κατοικήσῃ ἐν .. , Σοφ. Ἀντ. 1069, Πλάτ. Κριτί. 113C· ἐλπίδας ἔν τινι κ., ἐμφυτεύω εἰς τὸν νοῦν του, Αἰσχύλ. Ἱκ. 250· ὡσαύτως, χώρα Σοφ. Ο. Κ. 637· τοὺς ἐπὶ τοῦ Πόντου κατῳκισμένους Ἀππ. Μιθρ. 15. **2)** μετ' αἰτ. τόπου, πληρῶ λαοῦ τόπον τινά, αἱ Θεμίσκυραί ποτε κατοικιοῦσιν Αἰσχύλ. Ἱκ. 725· Μέγαρα Ἡρόδ. 5. 76, πρβλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 296, Θουκ. 6. 76, κτλ.· τὴν Σικελίαν Ἐπιστ. Πλάτ. 357Α· τὸν Εὔξεινον πόντον κ. πόλεσι λαμπραῖς Ἀθήν. 523Ε· [ὁ Θουκ. (6. 76) ἐν ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ χωρίῳ συντάσσει τὸ ῥῆμα μετ' αἰτιατ. τοῦ προσώπου καὶ μετ' αἰτιατ. τοῦ πράγματος καὶ ἀντιτίθησι τοῦτο πρὸς τὸ **ἐξοικίζω,** καί μοι δοκοῦσιν οὐ Λεοντίνους βούλεσθαι κατοικίσαι, ἀλλ' ἡμᾶς μᾶλλον ἐξοικίσαι· οὐ γὰρ δὴ εὔλογον τὰς μὲν ἐκεῖ πόλεις ἀναστάτους ποιεῖν, τὰς δὲ ἐνθάδε κατοικίζειν]. **II.** Παθ., **1)** ἐπὶ προσώπων, τοποθετοῦμαι, ἐν τόπῳ Ἡρόδ. 2. 154., 9. 106· ἐς τόπον Θουκ. 2. 102, κτλ.· περὶ τόπον Πλάτ. Τίμ. 71D· — οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. ἀορ.. Ἰσοκρ. 389Β, C. **2)** ἐπὶ τόπων, πληροῦμαι ἀποικιῶν, Θουκ. 1. 12., 2. 17· μορφοῦμαι, ἱδρύομαι, σχηματίζομαι, Ἰσοκρ. 192D. **III.** ἐπαναφέρω εἰς τὴν πατρίδα καὶ ἐκεῖ ἐκ νέου κατοικίζω, ἀποκαθίστημί τινα εἰς τὴν ἑαυτοῦ πόλιν (πρβλ. **κάτειμι, κατέρχομαι**), Αἰσχύλ. Εὐμ. 756, πρβλ. Ἐπιστ. Πλάτ. 357Β.

κατοικίς, ίδος, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ **κατοικίδιος,** ὄρνις Νικ. Θηρ. 558, πρβλ. **κατοικάς.**

κατοίκῐσις, εως, ἡ, τὸ κατοικίζειν, ἵδρυσις ἀποικίας, ἵδρυσις πολιτείας, Θουκ. 6. 77, Πλάτ. Πολ. 453Β, Νόμ. 969C.

κατοικισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Πλάτ. Νόμ. 683Α, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 14, 8.

κατοικιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἱδρυτὴς πόλεως, Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀποικιστής.**

κατ-οικοδομέω, οἰκοδομῶ ἐπί τινος ἢ ἔν τινι τόπῳ, οἰκοδομῶν καταλαμβάνω τι, Ξεν. Ἀθην. 3. 4.— Παθ., ἐπὶ τόπου, οἰκοδομοῦμαι ἐπί τινος, Στράβ. 245. **II.** οἰκοδομῶν φθείρω, δηλ. δαπανῶ, σπαταλῶ εἰς οἰκοδομάς, Πλουτ. Ποπλικ. 15· ἴδε **κατὰ** Ε. VI. **III.** κλείω δι' οἰκοδομῶν, Ἰσαΐ. 73. 34.

κατ-οικονομέω, οἰκονομῶ καλῶς, τὴν χρείαν Πλουτ. Βροῦτ. 36

κάτοικος, ὁ, ὁ κατοικῶν, ὁ διαμένων ἔν τινι τόπῳ, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 34, 3, Πολύβ. 5. 65, 10, κ. ἀλλ.· πρὸς τοὺς ἐν Μαγνησίᾳ κ. Συλλ. Ἐπιγρ. 3454. 1. 14, κ. ἀλλ., ἴδε Böckh. σ. 699· — ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1285, ὁ Ahrens προτείνει τὴν γραφήν, μέτοικος, ἔπεται δ' αὐτῷ καὶ ὁ Ἑρμανν., ὁ δὲ Σκαλίγ. κάτοικτος.

κατ-οικοφθορέω, παντελῶς φθείρω τὸν οἶκον, καὶ ἐν γένει καταστρέφω, ἐξαντλῶ, τὴν πόλιν Πλουτ. Ἀλκιβ. 23.

κατ-οικτείρω, (**-τῑρ-**) αἰσθάνομαι μέγαν οἶκτον, ἔλεον ἢ συμπάθειαν μετὰ λύπης πρός τινα, τινά Ἡρόδ. 1. 45., 4. 167, κ. ἀλλ., Σοφ. Ο. Τ. 13, Εὐρ. 445, κτλ. **II.** ἀμεταβ., αἰσθάνομαι ἢ δεικνύω συμπάθειαν, Ἡρόδ. 7. 46· κατοικτείραντα ἑρωτᾶν, νὰ ἐρωτήσῃ μετὰ συμπαθείας, Ἀριστ. Ρητ. 2. 20, 6.

κατ-οικτίζω = **κατοικτείρω,** μετ' αἰτ. πράγμ., Σοφ. Ο. Κ. 384, κτλ.· λακὶς χιτῶνος ἔργον (ὅ ἐστι χιτῶνα) οὐ κατοικτιεῖ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 903.— Μέσ., θρηνῶ δι' ἐμαυτόν, ἐκφέρω θρήνους, Ἡρόδ., 3. 156, Αἰσχύλ. Ἱκ. 36· καὶ παθ. **κατοικτίζει** (ἀντὶ **-ειτ**) διορθωτέον ἐν Εὐμ. 121· οὕτως ἐν τῷ παθ. ἀορ. **κατῳκτίσθην,** Εὐρ. Ι. Α. 686· — μετ' αἰτ. πράγμ. ὡς ἐν τῷ ἐνεργ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 1062. **II.** Μεταθ. ἐνεργείας, κινῶ τὸν οἶκτον, ῥήματα .. κατοικτίσαντά πως Σοφ. Ο. Κ. 1282.

κατ-οίκτῐσις, εως, ἡ, συμπάθεια, οἰκτιρμός, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 47.

κατ-οιμώζω, θρηνῶ, στενάζω, Εὐρ. Ἀνδρ. 1159.

κατ-οινόομαι, Παθ., οἶνῳ βεβαρημένος εἰμί, μεθύσκομαι, εἶμαι μεθυσμένος, κατῳνωμένος Πλάτ. Νόμ. 815C, πρβλ. διάφ. γραφ. ἐν Πολυδ. Ζ', 21.

κάτ-οινος, ον, μεθυσμένος ἐξ οἴνου, Εὐρ. Ἴων 553, Διόδ. 5. 26, Φρύν. ἐν Α. Β. 43. 12.

κατ-οίομαι, ἔχω οἴησιν, μεγάλην ἰδέαν περὶ ἐμαυτοῦ, Ἑβδ. (Hab. 2. 5), Φίλων 2. 652.

κατοίσετε, ἴδε **καταφέρω.**

κατ-οϊστεύω, πληγώνω δι' ὀϊστῶν, διὰ βελῶν, τοξεύω, Βυζ.

κατ-οίχομαι, ἀποθ., ἔχω ἀπέλθει κάτω, οἱ κατοιχόμενοι, οἱ ἀναχωρήσαντες, οἱ τεθνεῶτες, Δημ. 1073. 1., 1391. 12, κτλ.

κατ-οιωνίζομαι, ἀποθ., ἔχω οἰωνόν, μαντεύομαι, εἰκάζω, Φαλάρ. Ἐπιστ. 138.

κατ-οκλάζω, = **ὀκλάζω,** κάμπτων τὰ γόνατα κάθημαι, ὥστε

οἱ γλουτοὶ νὰ ἐπερείδωνται ἐπὶ τῶν πτερνῶν, Ὀππ. Κυν. 3. 473· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Στράβ. 163, Ἡσύχ.

κατ-οκνέω, λίαν ὀκνῶ, διστάζω, ἐκ φόβου ἢ ὀκνηρίας ἀποφεύγω νὰ πράξω ἢ νὰ ἀναλάβω ἔργον τι, μετ' ἀπαρ., ὅπως .. μὴ κατοκνήσεις κτανεῖν Αἴγισθον Σοφ. Ἠλ. 956· κ. ὀρθοῦσθαι Ἱππ. Μοχλ. 852· κστ. γῆν περιιδεῖν τμηθεῖσαν Θουκ. 2. 18· μὴ κατόκνει .. πορεύεσθαι Ἰσοκρ. 6Α·— ἀπολ., διστάζων ἀπέχομαι, ὑποχωρῶ, Αἰσχύλ. Ἱκ. 67, Θουκ. 2. 94, κτλ.· φοβοῦμαι, ἀντίθετ. τῷ **τολμῶ**, Ἰσοκρ. 131C.

κατοκωχή, ἡ, Ἀττ. ἀντὶ **κατοχή**, τὸ κατέχειν, κατάσχεσις, κτῆσις, τῆς χώρας Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ.· τῶν εἰρημένων Ζήνων παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 297. **II.** τὸ κατέχεσθαι ὑπὸ πνεύματος, ἔμπνευσις, ἐνθουσιασμός, θεία μοῖρα καὶ κατοκωχὴ Πλάτ. Ἴων 556C· κατοκωχὴ ἀπὸ Μουσῶν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 245Α· πρβλ. **κατέχω** II. 10.— Οἱ ἐφαρμένοι τύποι **κατακωχή**, **κατακώχιμος** διορθωτέοι πανταχοῦ πλὴν ἴσως παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις· πρβλ. **ἀνοκωχή**, **συνοκωχή**.

κατοκώχιμος, **η**, **ον**, κατεχόμενος, κρατούμενος ὡς ἐγγύησις, χωρίον Ἰσαΐ. 2. 35 (ἔνθα κοινῶς **κατόχιμον**)· οὕτω, «τὸ κατοκώχιμον· κατόχιμον. ἐνέχυρον» Ἡσύχ., Μοῖρ. **2)** ὃν δύναταί νὰ καταλάβῃ αἴσθημά τι ἢ πάθος, ἁλωτός, ὑπὸ κινήσεως Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 7, 4· ἐκ τῆς ἀρετῆς ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Νικ. 10. 9, 3· τῷ πάθει ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 6. 18, 12·— ἔχων διάθεσιν, κλίσιν, ἐπιρρεπής, πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 2. 9, 8·— ἀπολ., μανιώδης, Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 30 (κοινῶς **κατόχιμος**)·— ἴδε ἐν λέξ. **κατοκωχή**.

κατ-ολβίζω, κάμνω τινὰ εὐτυχῆ, Ἐπιγρ. παρὰ τῷ Lederlin προοίμ. Πολυδ. σ. 16.

κατ-ολιγωρέω, παντελῶς ἀμελῶ (πρβλ. **καταμελῶ**), τοῦ δικαίου Λυσ. 115. 30· ἀνδρὸς Λογγῖνος 13. 2. **2)** ἀπολ., εἶμαι ἀμελής, ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις Παροιμιογρ. σ. 182· κατολιγωρήσαντες, μετὰ καταφρονήσεως, Ἀριστ. Ρητορ. π. Ἀλέξ. 1, 12·— Παθ., παρακαλοῦμαι, Ἐπιγρ. Βρετ. Μουσ. 19. 21.

κατ-ολισθάνω, (ἴδε ἐν λέξει **ὀλισθάνω**)· Ἐπικ. ἀόρ. (ἀναύξ.) **κατόλισθε**, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 390·— ὀλισθαίνων καταπίπτω ἢ βυθίζομαι, καταντῶ, Στράβ. 204, κτλ.· ἐς πάθος, εἰς ἔρωτα Λουκ. Ἀποκηρυττ. 28, Ἀλκίφρων 3. 62· εἰς τὸ βλάσφημον Αἰλ. παρὰ Σουίδ.· εἰς πλοκάμους γυναικείους Κλήμ. Ἀλ. 289.

κατ-όλλυμι, παντελῶς καταστρέφω, Θεόδ. Μετοχ.· — Παθ., μετὰ πρκμ. **6'**, χάνομαι, νεολαία . κατὰ πᾶσ' ὄλωλεν Αἰσχύλ. Πέρσ. 670.

κατ-ολολύζω, ὁλολύζω ἐπί τινος, ἐκφέρω λυπηρὰς κραυγάς, κατολολυξάτω θύματος, κατὰ τὴν θυσίαν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1118.

κατ-ολοφύρομαι, ἀποθ., θρηνῶ, ὀδύρομαι διά τινα, μετ' αἰτ., Εὐρ. Ὀρ. 339, Ι. Τ. 642, Ξεν. Κύρ. 7. 3, 13· πολλὰ κατολοφυρόμενος ἑαυτὸν Διον. Ἀλ. 5. 12.

κατομβρέω, ὄμβρον καταχέω, δυνατὴν βροχήν, βρέχω, καὶ παθ. **κατομβρέομαι**, καταβρέχομαι, πίπτει βροχὴ ἐπάνω μου, Πολύβ. παρὰ Στράβ. 97· μεταφορ., ὄμματα κατομβρηθέντα γόοισιν, καταβρεχθέντα, κατακλυσθέντα, Ἀνθ. Π. 7. 389.

κατομβρία, ἡ, μεγάλη, ἰσχυρὰ βροχή, ἡ ἐκ τῆς βροχῆς πλήμμυρα, Ἰω. Λυδ. π. Διοσημ. 30, κτλ.· πληθ., αὐτόθι 58.

κατομβρίζω, κατομβρέω, ποτίζω, «μουσκεύω», ὡς διὰ βροχῆς, Γεωπ. 2. 8, 4· μύροις αὐτοὺς κατομβρίσας Βυζ. **II.** Μέσ., βρέχω, ῥίπτω βροχήν, νεφέλην χρυσῆν τινι Βυζ.

κατόμβρισις, **εως**, ἡ, = **κατομβρία**, Ἰω. Λυδ. (;)

κάτ-ομβρος, **ον**, πλήρης βροχῆς, νότος Ἀριστ. π. Ἀνέμ. 7. **II.** λίαν ὑγρὸς ἐκ βροχῆς, κάθυγρος, διάβροχος, ἀντίθετ. τῷ **κατάξηρος**, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 12, 1., 3. 22, 3· ὄμματ' ἐρώντων Ἀνθ. Π. 5. 145.

κατόμνυμι: μέλλ. **-ομοῦμαι**: ἀόρ. **-ώμοσα**· — βεβαιῶ δι' ὅρκου, τινί τι Ἀριστοφ. Ὄρν. 441· μετ' ἀπαρ., ὁρκίζομαι ὅτι .., Δημ. 995. 24· ἀντίθετ. τῷ **ἀπομνύναι**, Συνεσ. Ἐπιστ. 153. **2)** μετ' αἰτιατ., ἐπικαλοῦμαι ὡς μάρτυρα, ὁρκίζομαι εἴς τι, τὴν ἐμὴν ψυχὴν Εὐρ. Ὀρ. 1517, κτλ.· κατ. τὼ θεώ, Λατιν. jurare deos, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 158· κατ. ὅρκον Εὐρ. Ι. Τ. 790·— μετὰ διπλῆς αἰτιατ., ἀγνὸν ὅρκον σὸν κάρα κατώμοσα Εὐρ. Ἑλ. 835·— ὡσαύτως μετὰ γεν., κ. τῆς κεφαλῆς παρὰ Σουίδ. **II.** Μέσ., = τῷ ἐνεργ., Ἀριστ. Ρητ. 1. 15, 29· μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., Δημ. 995. 24. **2)** μετὰ γεν., δίδω ὅρκον ἐναντίον τινός, κατηγορῶ ἐνόρκως, Ἡρόδ. 6. 65.

κατ-ομόργνυμι, ἐντελῶς ἀποσπογγίζω, Ἡσύχ.

κατ-ομφάλιος, **ον**, κατὰ τοῦ ὀμφαλοῦ, μέχρι τοῦ ὀμφ., Νικ. Θηρ. 290.

κατόν = **κατὰ τόν** (ὡς καὶ **καττόν**), Ἐπιγρ., Ἀρκαδ., Φωκ., Βοιωτ. καὶ ἄλλ., πρβλ. **κατάς**, **καττάς**, **κατούς**.

κατ-ονειδίζω, = **ὀνειδίζω**, Διον. Ἀλ. 11. 42.

κατονεύομαι, ἴδε **ὀνεύομαι**.

κατονειδιστήρ, **ῆρος**, ὁ, = **ὀνειδιστήρ**, Μανέθων 4. 235.

κατ-ονίναμαι, μέσ., ἔγω, λαμβάνειν τὴν ἔκ τινος ὠφέλειαν, ἀπολαύω, «χαίρομαι», σαυτῆς κατόναιο, εἶδος ὅρκου, «νὰ χαρῇς τὴν ζωήν σου», Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 917.

κατ-ονομάζω, δι' ὀνόματος διακρίνω, τῆς εὐωδίας καὶ κακωδίας οὐκέτι τὰ εἴδη κατωνόμασται Θεοφρ. π. Ὀσμ. 2· τινί, συμφώνως πρός τι, Φίλων (;)· ἢ ἀπό τινος κατονομάζειν τινά Στράβ. 604.— Παθ., ζωμὸς κατωνόμασται Ἀναξανδρ. ἐν «Ὀδ.» 2. 5, Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 2. 3, 12· ἐκδηλοῦμαι εἰς λέξεις, Ἀρχιμήδ. π. Ψαμμίτου. **II.** ὑπισχνοῦμαι, κατεγγυῶ, μνηστεύω, ἀρραβωνίζω, Πολύβ. 5. 43, 1· διὸ καὶ ὁ Ἡσύχ. «τᾶλις, ἡ μελλόγαμος παρθένος καὶ κατωνομασμένη τινί»· πρὸς δὲ ἀριερῶ, Διον. Ἀλ. 1. 16, κτλ.

κατ-όνομαι, ἀποθ., πικρῶς ψέγω, ὑποτιμῶ, καταμέμφομαι, καταρρονῶ, Ἡρόδ. 2. 172· ἢ μετὰ γεν., τῶν μηδὲν κατ. Ἄρατ. 1142· ἀόρ., μή με κατονασθῇς πρὸς τὰς λιθίνας πυραμίδας (λέγουσι δηλ. αἱ πλίνθιναι πυρ.), μὴ ἐξευτελίσῃς ἡμᾶς παραβάλλων πρὸς τὰς λιθίνας πυρ., αὐτόθι 136.

κατονόμαξις, **εως**, ἡ, Δωρ. τύπ., κατονόμασις, Ἀρχιμήδ. π. Ψαμμίτου.

κατονομᾶσία, ἡ, ἡ διὰ τοῦ ὀνόματος διάκρισις, ἐπωνυμία, Στράβ. 42.

κατονόμαστος, **ον**, ῥημ. ἐπίθ., ὀνομασθείς, ἀντίθ. **ἀνονόμαστος**, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. 203.

κάτ-οξος, **ον**, πλήρης ὄξους, καθ' ὑπερβολήν, Ποσείδιππ. ἐν «Ἀναβλ.» 1. 7, πρβλ. **κάθαλος**, **κατάγλωσσος**, **κατάδενδρος**.

κατ-οξύνω, ὀξέως, ταχέως, ποιῶ τι, ἐπιταχύνω, τι Ἀρτέμων παρ' Ἀθην. 637Ε.

κάτοξυς, **εια**, **υ**, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὀξύς**, λίαν ὀξύς, διαπεραστικός, ἐπὶ ἤχου, Ἀριστοφ. Σφ. 471· ἐπὶ νοσήματος, «κάτοξυ νόσημα, πάθος ἐστὶ τὸ δυνάμει καὶ φαντασίᾳ μεῖζον καὶ χαλεπώτερον τοῦ ὀξέος, τοὐπίπαν κρινόμενον ἐν ἡμέραις ἑπτά· τοῦτο καὶ ὀξύτατον προσαγορεύειν Ἱπποκράτης εἰώθεν» Ἀρεταίου π. Ὀξ. Νούσ. 2. 8 ἐν ἀρχ., Ἱππ. Ἀφ. 1243· τὸ κάτ. 394, 50Β· τῆς ὀρέξεως Ἡλιόδ. 1. 26.

κατ-οπάζω, ἀκολουθῶ τι ἐκ τοῦ πλησίον διώκω, αἰδῶ δέ τ' ἀναιδείη κατοπάζῃ, ἀποδιώκῃ, καταβάλλῃ, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 322.

κατόπιν—Ἐπίρρ. (ἴδε ἐν λ. **ὄπις**), ἀκολούθως, ὀπίσω (ἀντίθ. **ἔμπροσθεν**), τοπικῶς (Μοῖρις «κατόπιν Ἀττικοί, ὄπισθεν Ἕλληνες»), Θέογν. 280, Ἱππ. 596. 46, καὶ Ἀττ., ὡς Θουκ. 4. 26, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 21· — μετὰ γεν., αὐτοῦ κατόπιν τε .. ἰέμην Ἀριστοφ. Ἱππ. 625, Πλάτ. Πρωτ. 316Α· κατ. ἐπὶ τῷ στόλῳ Πολύβ. 1. 50, 5· τὰ κ. ὁ αὐτ. 2. 67, 2· συχνά, ἀκολουθεῖν κατόπιν τινός, ἰέναι κ. τινός, ἐντεῦθεν ἡ φρ., κατόπιν τινὸς τίθεσθαί τι, Λατ. postponere, ὑποτιμᾶν· παρὰ Σουίδ. «τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς κατόπιν τίθεσθαι πάντα», ὕστερα ἡγεῖσθαι ἢ ποιεῖσθαι. **II.** ἐπὶ χρόνου, ἀκολούθως, μετὰ ταῦτα, εὐθὺς κ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἴστ. 7. 13, 7· κ. ἑορτῆς Πλάτ. Γοργ. 447Δ· ἡ κ. ἡμέρα Πολύβ. 1. 46, 7· σε μένει καὶ κ. δάκρυα Ἀνθ. Π. 9. 70.

κατ-όπισθεν, παρὰ ποιηταῖς ὡσαύτως **-θε**, ἐπίρρ. τόπου, ὀπίσω, ὄπισθεν, τοπικῶς ἐκ τῶν νώτων, Ἰλ. Ψ. 505, Ὀδ. Χ. 92· μετὰ γεν., Ὀδ. Μ. 148· — μεταφ., ἐπὶ τάξεως, ἃ δ' ἀρετὰ κατ. Θνατοῖς ἀμελεῖται, ὑποτιμωμένη, ἐν ὑστέρᾳ μοίρᾳ τιθεμένη, Εὐρ. Ι. Α. 1093, πρβλ. **μετόπισθε**. **II.** ἐπὶ χρόνου, μετὰ ταῦτα, ἀκολούθως, τοῦ λοιποῦ, Ὀδ. Χ. 40., Ω. 546· ὁ κ. λογισμὸς Πλάτ. Τίμ. 57D, πρβλ. Θέογν. 280· — ὡσαύτως, κ. λιπέσθαι, = καταλιπέσθαι, νὰ καταλίπῃ τις ὀπίσω του, μετὰ τὸν θάνατόν του, Ὀδ. Φ. 116, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 363D.

κατοπίσθιος, **ον**, ὁ, κατόπισθεν ἐρχόμενος, Βυζ.

κατοπίσω, κατόπισθεν, ὕστερον, μεταγεν.

κατ-οπτάω, μετοχ. πρκμ. **-ωπτηκώς** Γαλην.· — πολὺ ψήνω, καλῶς ὀπτῶ, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 320Β.— Παθ., καλῶς ψήνομαι, Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 37 καὶ 49.

κατοπτεία, = τῷ ἑπομένῳ.

κατόπτευσις, **εως**, ἡ, κατασκόπευσις, παρατήρησις, Γλωσσ.

κατοπτευτήριος, **ον**, κατάλληλος, ἐπιτήδειος εἰς κατόπτευσιν, (τὸ κατοπτευτήριον = σκοπιά), Σχόλ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 233, ὅπερ, **κατοπτήριος** χῶρος ὑπὸ Στράβ. 423· χωρίον Στέφ. Β.

κατ-οπτεύω, κατασκοπεύω (ἰδίως ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας), κ. καὶ ὠτακουστεῖν Ξεν. Κύρ. 8. 2, 10· παρατηρῶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐξετάζω, τὸν οὐράνιον χῶρον Ἀριστ. π. Κόσμ. 1. 2, 3· ὡσαύτως, κ. ἐς .. Ἀνθ. Π. 5. 123.— Παθ., παρατηροῦμαι, κατασκοπεύομαι, Σοφ. Φ. 124· μὴ κατοπτευθῶ παρών, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 829.

κατ-οπτήρ, **ῆρος**, ὁ, ὁ κατοπτεύων, κατάσκοπος, πρόσκοπος, σκοπὸς καὶ κ. στρατοῦ Αἰσχύλ. Θήβ. 36. **II.** χειρουργικόν τι ἐργαλεῖον, Λατ. speculum, τὸ καλούμενον ἐδροδιαστολεύς, Ἱππ. 884D, 893F, Γαλην. Γλωσσ.

κατ-οπτήριος, **ον**, = **κατοπτευτήριος**, ὃ ἴδε.

κατ-όπτης, **ου**, ὁ, = **κατοπτήρ** I, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 372, Ἡρόδ. 3. 17, 21, Αἰσχύλ. Θήβ. 36, κτλ. **II.** ἐπόπτης, ὁ ἐπιβλέπων, τῶν πραγμάτων Αἰσχύλ. Θήβ. 41· ὦ Ζεῦ κατόπτα Ἀριστοφ. Ἀχ. 435, πρβλ. **διόπτης**. **2)** κατόπτας, ἦτο τὸ

ἅρμα ἄρχοντος ἐν ταῖς Βοιωτικαῖς πόλεσι, πεδὰ τῶν πολεμάρχων καὶ τῶν κατοπτάων Συλλ. Ἐπιγρ. 1569. 11., 1570a, 21, 22.

κατ-όπτησις, εως, ἡ, πολλὴ ὄπτησις, Γαλην.

(κατ-όπτομαι), ἐξ οὗ ὁ μέλλ. **κατόψομαι, κατώφθην,** καὶ ὁ πρκμ. **κατῶμμαι, κατῶψαι,** κλπ., ἴδε **καθοράω.**

κατ-οπτίλλεταί μοι, = **δοκεῖ μοι,** Διὸς παρὰ Στοβ. 408. 45· Δωρ. λέξις, πρβλ. **ὀπτίλος.**

κάτοπτος, ον, (ὄψομαι), κατορθῆναι δυνάμενος, ὁρατός, εὐόρατος, φανερός, ὥστε μὴ κάτοπτα εἶναι, μὴ φαίνεσθαι, Θουκ. 8. 104, πρβλ. Λυσ. 110. 41· πορθμοῦ κάτοπτον πρῶνα (κατὰ τὸν Canter. ἀντὶ **κάτοπτρον**) Αἰσχύλ. Ἀγ. 307, ἴδε Blomf. καὶ Δινδ.

κάτοπτος, ον, λίαν ὠπτημένος, «παραψημένος», ἀμφ. ἐν Διοσκ. 1. 77· ἀντὶ τοῦ **κατ-οπτητός.**

κατοπτρίζω, δεικνύω ὡς ἐν κατόπτρῳ ἢ δι' ἀνακλάσεως ἀπεικονίζω, παριστῶ, ὁ ἥλιος κ. τὴν Ἶριν Πλούτ. 2. 894D. **II.** Μέσ., θεωρῶ εἰς κάτοπτρον, ἐμβλέπω καὶ παρατηρῶ ἐμαυτόν, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 48· μύρῳ ἀλειφομένην καὶ κατοπτριζομένην Ἀθήν. 687C, κτλ.· — οὕτως ἐν Β' Ἐπιστ. π. Κορ. γ', 18, κατοπτριζόμενοι τὴν δόξαν, δύναται νὰ σημαίνῃ: θεωροῦντες ὡς ἐν κατόπτρῳ, ἀλλὰ κάλλιον ἁρμόζει πρὸς τὴν συνέχεια τοῦ λόγου νὰ ἑρμηνεύσωμεν: ἀνταναklῶντες τὴν δόξαν.

κατοπτρικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς κάτοπτρον, ἢ ἐν κατόπτρῳ, Λατ. specularis, φαντασία Πλούτ. 2. 892F· ἐμφάσεις αὐτόθι 901C· τὰ κατοπτρικά, εἰκόνες ἀνταναklώμεναι, αὐτόθι 894C· ἡ κατοπτρικὴ (δηλ. ἐπιστήμη), τὸ μέρος τῆς ὀπτικῆς τὸ πραγματευόμενον τὴν διὰ τοῦ κατόπτρου ἀνάκλασιν τῶν ἀκτίνων. Ἐπίρρ. **-κῶς,** δι' ἀνταναklάσεως, αὐτόθι 890F.

κάτοπτρις, ιδος, ἡ, = **κάτοπτρον,** Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 17.

κατοπτρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κάτοπτρον, πιθαν. γραφ. ἐν Πλουτ. 2. 891C.

κάτοπτρον, τό, «καθρέπτης», ὅπερ **ἔσοπτρον** καὶ **ἔνοπτρον** ἐλέγετο, Λατ. speculum, Εὐρ. Ἱππ. 429, κτλ.· τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τυφλῷ κοινωνία; Ἐπίχαρμ. 142 Ahr.· — κατὰ τοὺς χρόνους τῶν δοκίμων συγγραφέων κατεσκευάζοντο τὰ κάτοπτρα ἐξ ἐστιλβωμένου μετάλλου, κάτοπτρον εἶδους χαλκὸς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 288· ἐν κατόπτρῳ.. κατιδεῖν εἴδωλα Πλάτ. Τίμ. 71B· ὥσπερ ἐν κατ. ἑαυτὸν ὁρῶν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 255D, κτλ.· ἴδε Λεξικὸν Ἀρχαιοτήτων ἐν λέξ. speculum· — μεταφορ., ἁπλῆ ἀνταναklασις (δηλ. οὐχὶ πραγματικότης), ὁμιλίας κάτ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 839· ἀλλά, ἡ Ὀδύσσεια καλὸν ἀνθρωπίνου βίου κάτ., καθρέπτης ἢ εἰκών, Ἀλκιδάμ. παρ' Ἀριστ. Ρητορ. 3. 3, 4.

κατ-οργᾰνίζω, παίζω μουσικὸν ὄργανον, τέττιξ .. αὐτουργῷ μέλει ἡδὺς κατωργάνιζε τῆς ἐρημίας, διὰ τοῦ ἄσματος, ὡς διὰ μουσικοῦ ὀργάνου τὴν ἐρημίαν (μοναξιὰν) διεσκέδαζεν, Ἀνθ. Π. 9. 264.

κατοργάς, άδος, ἡ, ἡ τελοῦσα ὄργια, Ἀνθ. Π. 4. 3, 80.

κατοργάω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὀργάω,** «ὑπερακμάζω. παλαιοῦμαι» Ἡσύχ., «κατεπείγειν» Φώτ.

κατ-οργιάζω, μυῶ τινα εἰς ὄργια, εἰς τὰ ἱερά, εἰς τὰ μυστήρια, παρασκευάζω δι' αὐτά, Πλουτ. Σόλων 12· καὶ τὸ παθ., κατωργιασμένος, μεμυημένος, καθωσιωμένος, καθιερωμένος, ὁ αὐτ. σ. 792, καὶ Ἠθ. 766B.

κατ-ορέγομαι, μέσ., ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὀρέγομαι,** Σιμπλίκ.

κατ-ορθόω, ποιῶ τι ὀρθόν, στήνω ὄρθιον, ἀνεγείρω, κατόρθωσον δέμας Εὐρ. Ἱππ. 1445, Ἀνδρ. 1080· ὀρθῶς τοποθετῶ, ἐπὶ τεθραυσμένου ἢ ἐξηρθρωμένου ὀστοῦ, Ἱππ. Ἀγμ. 763, 767, 773, κ. ἀλλ.· (ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, βάλλω τινὰ νὰ τοποθετήσῃ ὀρθῶς, αὐτόθι 755, 757, κ. ἀλλ.)· λεαίνουσι καὶ κατορθοῦσι τὰ κηρία, ἐπὶ μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 32. **2)** μεταφορ., ἀντίθετ. τῷ **σφάλλω,** ἀνορθῶ, τηρῶ εἰς ὀρθίαν στάσιν, πολλά τοι σμικροὶ λόγοι ἔσφηλαν ἠδὲ καὶ κατώρθωσαν βροτούς Σοφ. Ἠλ. 416· κατορθοῦντος φρένα, σωφρονοῦντος, εὖ φρονοῦντος, ὁ αὐτ. Ο. Κ. 1487· κατ. τοὺς ἀγωνιζομένους, κάμνω αὐτοὺς νὰ εὐτυχῶσι, Δημ. 322. 21. **6)** ἐκτελῶ ἐπιτυχῶς, φέρω εἰς ἐπιτυχῆ ἔκβασιν, τὸν ἀγῶνα Λυσ. 150. 27· πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα Πλάτ. Μένων 99C· εἰ γὰρ ἐν ὧν ἐπεβούλευσεν κατώρθωσεν Δημ. 549. 11· κ. ὀδόν, διανύω, ὁ αὐτ. 701 ἐν τέλ.· τουτὶ κατωρθώκαμεν περὶ ἐπιστήμης Πλάτ. Θεαίτ. 203B, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 1067· τὰς ἐπιβολὰς Πολύβ. 10. 2, 5, κτλ.— Παθ., ἐπιτυχῶς περαίνομαι, διαπράττομαι, ἀποτελοῦμαι, ἐπιτυγχάνω, εὐτυχῶ, Ἡρόδ. 1. 120, Εὐριπ. Ἱππ. 680· ὡσαύτως, ἐπειδὴ ὁρᾶν κατώρθωσαι φρενί, ὀρθῶς διενοήθης (εὖ φρονῶ), Αἰσχύλ. Χο. 512· κατορθούμενα, ἀντίθετ. πρὸς τὰ σφαλέντα, Θουκ. 2. 65, 7. **II.** τὸ ἐνεργητ., προβαίνω εὐτυχῶς, ἐπιτυγχάνω, ἀντίθετ. τῷ **πταίειν,** Θουκ. 6. 12, Δημ. 155. 23· τῷ **ἡττᾶσθαι,** Ἰσοκρ. 66D· τῷ **ἁμαρτεῖν** ἢ **ἀτυχεῖν,** Δημ. 322. 16, Ἰσοκρ. 50C· πρβλ. Ξεν. Ἀπομν. 3. 1, 3· κ. τῷ σώματι Πλάτ. Νόμ. 654C· τῇ μάχῃ, τοῖς ὅλοις Πολύβ. 2. 70, 6, κτλ.· ἔν τινι Ἰσοκρ. 66D· περί τι ὁ αὐτ. 142A· περί τινος Πλάτ. Θεαίτ. 203B— τὸ κατορθοῦν, ἐπιτυχία, Δημ. 23. 28· — Ἴδε Κόντου Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 490 κέξ.

κατόρθωμα, τό, ἐπιτυχία ἀκολουθοῦσα ὀρθὴν κρίσιν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **εὐτύχημα,** Ἀριστ. π. Μνήμ. 2. 3, 2· ἐν γένει, τὸ καλῶς πραχθέν, ἀνδραγάθημα, Πολύβ. 1. 19, 12, Στράβων, κλ.· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 251. **2)** τὸ ὀρθῶς πραττόμενον, ὡς φιλοσοφικὸς ὅρος, ὀρθὴ πρᾶξις, τὸ καθῆκον, Λατ. recte factum, Κικ. Fin. 3. 7, Off. 1. 3, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 16.

κατόρθωσις, εως, ἡ, διόρθωσις, ὀρθὴ τοποθέτησις τεθραυσμένου ὀστοῦ, Ἱππ. Ἀγμ. 767, π. Ἄρθρ. 833· ἀνίδρυσις, τοῦ θρόνου Ἐβδ. (Ψαλμ. ϟϛ', 2). **2)** ἐπιτυχὴς ἐκτέλεσις πράγματός τινος, ἐπιτυχία (πρβλ. **κατόρθωμα**), Ἀριστ. Ρητορ. 2. 3, 12, Πολύβ. 9. 19, 4· ἐν τῷ πληθ., ἐπιτυχίαι καὶ κατορθώσεις ὁ αὐτ. 40. 12, 7. **3)** διόρθωσις, ἀναμόρφωσις, βελτίωσις, κ. ποιεῖσθαι τῆς πολιτείας ὁ αὐτ. 3. 30, 2· τῶν πραγμάτων ὁ αὐτ. 2. 53, 2. **4)** ὡς φιλοσοφικὸς ὅρος, ὀρθὴ ἐνέργεια, Λατ. recta effectio, Κικ. Fin. 3. 14.

κατορθωτής, οῦ, ὁ, ὁ κατορθῶν ἢ ἐπιτυγχάνων, Γλωσσ.

κατορθωτικός, ή, όν, ἱκανὸς εἰς τὸ κατορθοῦν, ἐπιτυγχάνειν, ἀντίθετον τῷ **ἁμαρτητικὸς** ἢ **ἀποτευκτικός** (πρβλ. **κατορθοῦν,** ἀντίθετ. **ἁμαρτάνειν**), Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 2. 3, 7.

κατ-ορούω, ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω, Ὅμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 342.

κατ-οροφόω, ἐπιστεγάζω, τὸν κῆπον Εὐμάθ. σ. 9.

κατ-ορρωδέω, Ἰων. **καταρρ-,** ὑπερβολικὰ φοβοῦμαι, πτοοῦμαι μεγάλως, μετ' αἰτ., Ἡρόδ. 1. 34. **II.** ἀπολ., διατελῶ ἐν φόβῳ, ὁ αὐτ. 6. 9, Πολύβ., κλ.

κατ-ορυκτός, ή, όν, κατορωρυγμένος, κεκρυμμένος, τόπος Σουίδ.

κατ-όρυξις, εως, ἡ, τὸ κατορύσσειν, ἡ εἰς βάθος ταφή, Θεαφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 7, 7.

κατ-ορύσσω, Ἀττ. **-ττω**· μέλλ. **-ξω**· μέλλ. παθ. **-ορυχθήσομαι,** διάφ. γραφ. ἐν Ἀντιφῶντι 122. 17· **-ορύχησομαι** Ἀριστοφ. Ὄρν. 394 (ἴδε **ὀρύσσω**). Σκάπτων, ἀνοίγω λάκκον χώνω ἐντὸς αὐτοῦ τι, θάπτω, καλύπτω μὲ τὴν γῆν, ἀντίθετ. **ἀνορύττω,** Ἡρόδ. 2. 41, Ἱππ. Ἀγμ. 760· ζώοντας ἐπὶ κεφαλὴν κατώρυξε Ἡρόδ. 3. 35, πρβλ. 7. 114· ἐν τῇ κεφαλῇ Ἀριστοφ. Ὄρν. 475· ζῶντά τινα κ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 55, πρβλ. Ἀν. 5. 8, 11· κατ. κατὰ γῆς Ἡρόδ. 8. 36· εἰς πηλὸν Πλάτ. Πολ. 363D· τὰ ᾠὰ εἰς τὴν κόπρον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 5. — Παθ., ζῶντες κατορύσσεσθαι Ἀντιφῶν 124. 3· ἐπὶ μετάλλων, κεῖμαι ὑπὸ γῆς, Πλάτ. Εὐθύδ. 288E· ἐπὶ χρημάτων, κατακρύπτω, Δημ. 830. 6., 859. 8. **2)** μεταφορ., θάπτω τι, ἐντελῶς καταστρέφω, ἀφανίζω, Φερεκρ. ἐν «Χειρ.» 1. 19 (ἴδε Meineke σ. 334)· — ὁ Μοῖρις παρατηρεῖ «κατορώρυκται Ἀττικοί, κατώρυκται Ἕλληνες»· παρ' Ἡσυχ. «κατορυγῶσι· ταφῶσιν»· παρατηρητέον δὲ ὅτι τοῦ θάπτειν δύο εἴδη εἶναι, τὸ κατορύττειν τὸν νεκρὸν ἢ τὸ καίειν· τὸ δεύτερον μόνον τῶν εὐπόρων ἴδιον ἢ ἐν λοιμῷ ἢ τῶν ἀποθνησκόντων ἐν πολέμῳ ὧν ἡ τέφρα ἐκομίζετο εἰς τὴν πατρίδα.

κατ-ορύχη, ἡ, = **κατόρυξις,** πᾶν ὅ,τι κατορύσσεται, κρύπτεται, ὡς ὁ θησαυρός, διὸ **κατορυχαί** = θησαυροί, Ἡσύχ.

κατ-ορφνάομαι, μέσ., «κατορφνᾶται· σκοτεινὴν ποιεῖ» Ἡσύχ.

κατ-ορχέομαι: μέλλ. **-ήσομαι,** ἀποθετ., χορεύω θριαμβικῶς ὑπεράνω τινός, χορεύω περιφρονητικῶς καὶ πρὸς χλευασμόν, χορεύω ἐκ χαιρεκακίας, Λατιν. insultare, Ἡρόδ. 3. 151 (διὸ ὁ Ἡσύχ. «κατωρχήσαντο· κατεχάρησαν»), Αἰλ. π. Ζ. 5. 54· τινος Πλούτ. 2. 57A. **II.** ὑποτάσσω, θέλγω ἢ μαγεύω διὰ τῆς ὀρχήσεως ἢ τοῦ χοροῦ, Λουκ. π. Ὀρχ. 22· τινος Γρηγ. Ναζ. **III.** ἀμεταβ., χορεύω μετὰ σφοδρότητος, Στράβ. 801, (πρβλ. **καταυλῶ, κατᾴδω**).

κατ-ορχίτης οἶνος, ὁ, = **συκίτης,** Διοσκ. 5. 41.

κατ-όσσομαι, ἀποθ., θεωρῶ, παρατηρῶ, Ἀνθ. Π. 12. 91.

κατ-οσφραίνομαι, πολὺ ὀσφραίνομαι, τινὸς Σουίδ.

κατότι, Ἐπίρρ. Ἰων. ἀντὶ τοῦ **καθότι** ἢ **καθ' ὅ τι.**

κατουδαῖος, ον, (οὖδας) ὁ ὑπὸ τὴν γῆν, Ἀρποκρ. ἐν λέξ. **ὑπὸ γῆν**· κατ. βόθρος Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 112· κ. γίγας, ἐπὶ τοῦ Βριάρεω, Καλλ. εἰς Δῆλ. 142· κ. φόβοι Ἀθήν. 98B (φόβοι οἱ ἐκ τῶν νεκρῶν προερχόμενοι), πρβλ. **κατάγειος, καταχθόνιος.**

κατουλάς, άδος, ἡ, ἡ κατακαλύπτουσα (σκοτεινή), (ὡς «κατιλλουσα καὶ κατείργουσα» Φώτ.), νὺξ Σοφ. Ἀποσπ. 383, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1695 (ἐκ τοῦ **κατείλλω** ἢ **-είλω,** ὡς τὸ **ἐξούλης** ἐκ τοῦ ἐξείλλω), Φώτ.

κατ-ουλόω, κάμνω τινὰ νὰ σχηματίσῃ οὐλήν, νὰ κλείσῃ ἡ πληγή, Διοδ. Ἐκλογ. 521. 73· — Παθ., ἐπουλοῦμαι, θεραπεύομαι, Ἀνθ Π. 9. 311.

κατούλωσις, εως, ἡ, ἐπούλωσις, σχηματισμὸς οὐλῆς, ἴασις, Διοσκ. Παραθ. 1. 54.

κατουλωτικός, ή, όν, ὁ ἐπιτήδειος ἢ ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ κατουλῶσαι ἢ θεραπεῦσαι, μεταγεν.

κατ-ουρέω, οὐρῶ ἐπί τινος, τινος Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 830· ἀπολ., «κατουρῶ», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 30, 7, Λουκ.

κατ-ουρίζω, φέρω εἰς τὸν λιμένα μὲ οὖριον ἄνεμον, καὶ μεταφ., φέρω ἀσφαλῶς εἰς λιμένα, φέρω εἰς ἐκπλήρωσιν, ἐκπληρῶ, τάδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρίζει (δηλ. ὁ χρησμός), ἢ (κατ' ἄλλους)

ἀμεταδ., ταῦτα ἐκπληροῦνται, Σοφ. Τρ. 827· πρβλ. **καθορμίζω** 2· ὁ Ἡσύχ. «κατουρίσας· ἀθρόως πάντα κάλων καθεὶς καὶ μὴ διαμελλήσας».

κατ-ουρόω, παρασκευάζω τὴν ναῦν κατὰ τὸν οὖριον ἄνεμον, ἵνα δέχηται τὸν ἄνεμον οὖριον ἢ εὐνοϊκόν, Πολύβ. 1. 44, 3, κτλ.· ὡσαύτως ἐν τῷ παθ., Λουκ. Λεξιφ. 15.

κατ-ουτάω, = **οὐτάω**, πληγώνω, Κόϊντ. Σμ. 14. 318.

κατ-οφείλω, πολλὰ ὀφείλω, εἶμαι βυθισμένος εἰς ὀφειλάς, τὰ χρέη, μεταγεν.

κατ-οφρυάομαι, ἀποθ., λίαν ὀφρυοῦμαι, βλέπω ὑπεροπτικῶς κατά τινος (ἀντίθετ. τῷ **ταπεινοῦσθαι**), τινος Γρηγ. Ναζ.· ὁ Σουΐδ. ἔχει καὶ τὸ ἐνεργ. ἄνευ ἑρμηνείας καὶ μετὰ γεν. συντεταγμ.

κατ-οφρυόομαι, ἀποθ., λίαν ὀφρυοῦμαι, ὑπερηφανεύομαι, Φιλόστρ. 100· μεταφορ., λόγοι κατωφρυωμένοι, ὑπερήφανοι, ἀλαζονικοί, Λουκ. Ἔρωτ. 53.

κάτ-οφρυς, υος, ὁ, ἡ, ὁ τὰς ὀφρῦς καταβεβασμένας ἔχων, ὁ κατωφρυωμένος, Βυζ.

κάτοχα, τά, ἡ λαβὴ τοῦ τρυπάνου, «τὸ κατεχόμενον» Ἡσύχ.

κατ-οχεύς, έως, ὁ, ὁ κρατῶν, κατ. πυλάων, μοχλός, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 6.

κατ-οχεύω, βάλω θῆλυ ζῷον νὰ βατευθῇ, Ἑβδ. (Λευ. ΙΘ', 19)· «κατοχεύει· πηδᾷ. ἐπικάθηται» Ἡσύχ.

κατοχή, ἡ, (κατέχω), τὸ κατέχειν τινά, κράτησις, συγκράτησις, περιορισμός, τινος ἐν Σούσοισι Ἡρόδ. 5. 35· ἡ κ. τοῦ πνεύματος λύει τὸν λυγμόν, ἡ κράτησις τῆς ἀναπνοῆς (ὁ Ἀριστοτ. κάθεξις τοῦ πνεύματος), Ἀλέξ. Ἀφροδ.· ἀνείρξεις καὶ κ., ἄδειαι καὶ ἐμπόδια, Πλούτ. 2. 584Ε. **ΙΙ.** κτῆσις, Juris C. **2)** τὸ κατέχεσθαι ὑπὸ πνεύματός τινος, ἔμπνευσις, Πλουτ. Ἀλέξ. 2· πάντα ἐν τῇ κατ. ἀληθεύουσα ἐφαίνετο Ἀρρ. Ἀν. 4. 13, 5· ἴδε **κατοκωχή**. **3)** «καταληψία, καταφορὰς βαρείας ἐργάζεται, ἃς ὀνομάζομεν ἀποπληξίας καὶ κάρους καὶ κατοχάς· ἡ δὲ κατοχὴ ἀναισθησία ψυχῆς μετὰ πήξεως τοῦ παντὸς σώματος· ὁ δὲ κάτοχος εἶνε τριῶν εἰδῶν, ὑπνώδης, ἐγρηγορώς, φρενιτικὸς» Γαλην. 10. 314, πρβλ. **κατάληψις**, **κάτοχος** ΙΙΙ. 2.

κατόχῡμος, ἀδόκιμος τύπος ἀντὶ τοῦ **κατοκώχιμος** (ὃ ἴδε), Ἑβδ., ὁ κατεχόμενος, κ. γίνεται τὸ χωρίον Ἰσαΐ. 2. 28· ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατεχόμενος καὶ ἐξεστηκώς, ὑπὸ τῶν δαιμόνων κρατούμενος, ὁ θεοφοβούμενος, ὁ ἐνθουσιῶν, ὁ ἄλλως κατάσχετος, Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 30.

κατόχιον, τό, μέσον κρατήσεως, Διοσκ. 5. 61. **ΙΙ.** μοχλός, Ἐκκλ.

κατοχίτης λίθος, ὁ, λίθος τις ἔχων μαγνητικὰς ἰδιότητας, Πλιν. Η. Ν. 37. 56.

κατοχλέω, λίαν ἐνοχλῶ, μεταγεν.

κατ-οχμάζω, ἐπιτεταμ. ἀντὶ τοῦ **ὀχμάζω**, κρατῶ, προσδένω, Ὀππ. Ἁλ. 5. 226.

κάτοχος, ον, (κατέχω) κρατῶν κάτω, χαμηλά, γῆ Συλλ. Ἐπιγρ. 538· κ. λίθοι, «οἱ ἐπὶ μνήμασι τιθέμενοι» Ἡσύχ.· ἴσως τὸ **κάτοχος** ἐφαρμόζεται εἰς τὸν Ἑρμῆν (χθόνιον) ἐπὶ ταύτης τῆς ἐνοίας, Συλλ. Ἐπιγρ. 539, ἔνθα ἴδε Böckh. **2)** κρατῶν ἰσχυρῶς, συγκρατῶν, συνέχων ἐπὶ τῇ μνήμῃ, Πλουτ. Κάτων Νεώτ. 1· κτῆσις κ. καὶ βέβαιος Διον. Ἁλ. π. Ἰσοκρ. 8· δεσμὸς Πλούτ. 2. 321D. **3)** κατέχων, ἐμπνέων, Μοῦσα Ἄσπασ. παρ' Ἀθην. 219D. **ΙΙ.** Παθ., κρατούμενος κάτω, κρατούμενος ἰσχυρῶς, Αἰσχύλ. Πέρσ. 223· κατεχόμενος, ἡττώμενος, ὕπνῳ Σοφ. Τρ. 978· ὑποκείμενος, ὑποτεταγμένος, Ἄρει Εὐρ. Ἑκ. 1090. **2)** κατεχόμενος, ἐμπνεόμενος, θεόπνευστος, ὡς οἱ προρῆται καὶ οἱ ἐνθουσιῶντες ἢ οἱ ἔνθεοί, δαίμονί τινι Ἀριστ. π. Θαυμασ. 166· ἐκ θεοῦ Πλουτ. Ρωμ. 19· ἐκ τοῦ θείου Ἀρρ. Ἀν. 4. 13, 9· ἐκ Μουσῶν Πολυδ. Δ', 52, Α', 15, πρβλ. **κατέχω** Α. ΙΙ. 10· ἀλλά, **3)** οἱ κάτοχοι Διός, ἁπλῶς οἱ λατρεύοντες αὐτόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 4474, 60., 4475, καὶ Ἡσύχ. «κάτοχοι· οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἑρμοῦ». **ΙΙΙ.** ὡς οὐσιαστ. **κάτοχος**, ὁ, τὸ δι' οὗ κρατεῖ τις, ἡ λαβή, Ἡσύχ.· πληθ. **κάτοχα**, ὁ αὐτ., πρβλ. **κατωχάνης**. **2)** ἡ **κάτοχος**, = **κατοχὴ** ΙΙ. 3, «κατόχους καὶ κατεχομένους ἐκάλουν αὐτοὺς οἱ παλαιοί, κατοχὴν δὲ καὶ καταλήψιν οἱ νεώτεροι τὸ πάθος ὀνομάζουσιν» Γαλην. 8. 230. **3)** ἐν τῷ πληθ., αἱ ἐξοχαὶ τῶν τραχηλικῶν σπονδύλων, Πολυδ. Β', 132. β) ψῆφος πρὸς ἀρίθμησιν ἢ ὑπολογισμόν, Ἡσύχ. **IV.** Ἐπίρρ. **κατόχως**, μνημονικῶς, μὲ πιστότητα, ἐπὶ τῆς μνήμης, Ἑρμιππ. ἐν «Δημ.» 1, πρβλ. Α. Β. 107. **2)** ὡς εἰ κατεχόμενος, θεόπνευστος, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 9, Πολυδ. **3)** ὡς εἰ ἐν καταληψίᾳ διατελῶν, Ἱππ. 213C, κτλ.

κατοχυρόω, ἐπιτεταμ. τοῦ **ὀχυρόω**, κυριολ. καὶ μεταφορ., Ἐκκλ.

κάτ-οψε, Ἐπίρρ., λίαν ὀψέ, Ἀλέξ. Τραλλ. 2, σ. 147.

κατόψιος, ον, (ὄψις) ὁρατός, πᾶσαι αἱ κέλευθοι κατόψιοι Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 545. **ΙΙ.** ἐνώπιον, ἀπέναντι, τινος Εὐρ. Ἱππ. 30.

κάτ-οψις, εως, ἡ, ὄψις, θέα, Ἐπίκουρ. π. φυτ. σ. 19 Orelli.

κατόψομαι, μέλλ. τοῦ **καθοράω**, (ἀόρ. **κατεῖδον**), Ἀριστ. Τοπ. 1. 2, 2.

κατοψοφᾰγέω, τρώγω ἄφθονα ὄψα, δαπανῶ, φθείρω τρωγων, καθηδυπαθῶ, Αἰσχίν. 13. 34 (ἐν τῷ παθ.), πρβλ. **κατά** Ε. VI.

κατ-οψοφᾰγία, ἡ, ἡ ἄμετρος ἀπόλαυσις τῶν ὄψων, τῶν φαγητῶν, καθηδυπάθησις, Πολυδ. Ϛ', 37.

κατρεύς, έως, ὁ, Ἰνδικὸς ταώς, ὑπερήφανος διὰ τὸ κάλλος του, Στράβ. 718, Αἰλ. π. Ζ. 17. 23.

κάτροπον, (= κατάτροπον), «κάταντες» Ἡσύχ.

κάττα, ἡ, γάττα, λέξις μεταγεν. ἀντὶ τοῦ **αἴλουρος**, Ἐνδρυμοὶ κάτται παρὰ Καισαρίῳ, ὅστις φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ πρῶτος Ἕλλην συγγραφεύς (περὶ τὸ 350 μ. Χ.), παρ' ᾧ ἡ λέξις ἀπαντᾷ·— ἀλλὰ cattae Pannonicae μνημονεύονται παρὰ Μαρτ. 13. 69 (περὶ τὸ 70 μ. Χ.). Κατὰ τοὺς χρόνους δὲ Εὐαγρίου τοῦ Ἐκκλ. ἱστορικοῦ (περὶ τὸ 560 μ.Χ.) αἴλουρος ἦτο τὸ δόκιμον ὄνομα τοῦ ζῴου· αἴλ. ἣν κάτταν ἡ συνήθεια λέγει 6. 23· οὕτως, αἴλουρον, τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον κάττον, δηλ. ἐν ἀδοκίμῳ γλώσσῃ, Σχολ. Καλλ. εἰς Δημ. 110.

καττά, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κατὰ τά**, Συνθήκ. παρὰ Θουκ. 5. 79, Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 11· **οὕτω, καττάδε** ἀντὶ **κατὰ τάδε** παρὰ Θουκ. 5. 77· **καττὰν** ἀντὶ **κατὰ τήν**, Φιλόλ. ἐν Στοβ. Ἐκλ. 1. 8.

καττάνῦσαν, (ἴδε ἐν λ. **κατατανύω**) = **κατετάνυσαν**.

κάττης, ὁ, ὁ κατοικίδιος αἴλουρος, Σουΐδ., ἴδε **κάττα**.

καττίτερος, καττιτέρινος, κάττῡμα, Ἀττ. ἀντὶ **κασσ-**.

καττύς, [ῡ], **ύος**, ἡ, τεμάχιον βύρσης, δέρματος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 276· ὁ Πολυδ. Ι', 166, «σμινύη καττύς, δερμάτιον ἐντιθέμενον τῇ σμινύῃ, ὅταν ὁ στέλεχος ἀραιὸς ᾖ», ἴδε ἐν λ. **κασσύω**.

καττύω, ἴδε ἐν λ. **κασσύω**.

κατυβρίζω, κατύπερθε, κατυπέρτερος, κατυπνόω, Ἰων. ἀντὶ **καθ-**.

κάτω, Ἐπίρρ. (**κατά**). **Ι.** μετὰ ῥημάτων σημαινόντων κίνησιν, κάτω, πρὸς τὰ κάτω, ἐπισκύνιον κ. ἕλκεται Ἰλ. Ν. 136 κ. ὀρόων Ὀδ. Ψ. 91· κατὰ τείχεος κ. ῥίπτειν Ἡρόδ. 8. 53, πρβλ. Ἀριστοφ. Ιλ. 232· κ. χωρεῖν Αἰσχύλ. Πρ. 74· κ. δάκρυ' εἴδεσθαι Σοφ. Ἀντ. 527, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 388· ἰδίως ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 839, Σοφ. Ἀντ. 197, κτλ.· κ. βλέπειν, φέρεσθαι Πλάτ. Πολ. 500Β, 584Ε· κ. διεχώρει αὐτοῖς, ὑπέφερον ἐκ διαρροίας, Ξεν. Ἀν. 4. 8, 20· κ. βοηθεῖν, καταβαίνω εἰς βοήθειαν, Δημ. 883. 25, πρβλ. **περιτρέπω** 2·— περὶ τῶν ἄνω καὶ κάτω, ἄνω κάτω, κτλ., ἴδε ἐν λ. **ἄνω** ΙΙ. 2. **2)** πρὸς τὰ κάτω ἐπὶ σειρᾶς αἰτιῶν, ἐπὶ τὸ κ. ἰέναι Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. I (min.) 2. 5. **3)** μετὰ γεν., πέτρων κ. ὦσαι Εὐρ. Κύκλ. 448.

ΙΙ. μετὰ ῥημάτων σημαινόντων ἠρεμίαν, κάτωθεν, ὑποκάτω, ἀντίθ. τῷ **ἄνω**, Ἡσ. Θ. 303, κτλ.· ἡ συνηθεστέρα ἔννοια παρὰ πεζοῖς, β) κάτω, ἐν τῷ κάτω κόσμῳ, Σοφ. Αἴ. 660, Ο. Κ. 1563, κτλ.· ὁ τόπος ὁ κ. καλούμενος Πλάτ. Φαίδων 112C· οἱ κάτω, οἱ ἐν τῷ κάτω κόσμῳ, οἱ νεκροί, Σοφ. Αἴ. 865, Ἀντ. 75, κτλ.· οἱ κ. θεοί ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 292, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 851· ἀλλά, γ) γεωγραφικῶς κάτω, πρὸς νότον, Ἡρόδ., ἴδε **ἄνω** Ι. 1 ε· ἀλλ' ὡσαύτως, κ. οἰκεῖν, κατοικῶ ἐπὶ τῆς παραλίας, Θουκ. 1. 7· οἱ κάτω, ἀντίθ τῷ οἱ τὴν μεσόγειαν κατῳκημένοι, αὐτόθι 120· ἡ κ. Γαλατία, ἡ πρὸς τὴν θάλασσαν, Πλουτ. Αἰμ. 9, κτλ., δ) ἐν τῷ σταδίῳ, τὰ κ. εἶναι τὸ μέρος ὅθεν ἤρχιζον τὸν ἀγῶνα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἄνω (τὸ τέρμα), Πλάτ. Πολ. 613Β. ε) τὰ κ. τῶν μελῶν, τὰ κατώτερα μέρη τοῦ σώματος, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 794D· ἡ κάτω κοιλία, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἡ ἄνω, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 22, κἑξ.· περὶ τὰ κ. χωρεῖν, ἀποβάλλω, πάσχω ἀποβολήν, ἀποτυγχάνω, Λουκ. π. Ἀπαίδ. 1. ζ) ἐπὶ χρόνου, μετὰ ταῦτα, βραδύτερον, μετέπειτα, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 5. 13· οἱ κ. χρόνοι Πλουτ. Κοριολ. 25· οἱ κ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ οἱ πάλαι, Λουκ. Ἱππ. 1· τοῦ χρόνου κ., βραδύτερον κατὰ χρόνον, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 3. 17, π. Ζ. 2. 18· Δαρεῖος ὁ κ., αὐτόθι 6. 48, πρβλ. **ἄνω** ΙΙ. 1, ζ. η) ἐν τῇ λογικῇ, τὰ κ., τὰ «ὑπάλληλα» μέλη κατιούσης σειρᾶς γενῶν, καὶ εἰδῶν, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 2. 13, 14, Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 9, 24. **ΙΙΙ.** μετὰ γεν., ὑπό, ὑποκάτω, κ. χθονός, γῆς Αἰσχύλ. Ἀγ. 871, Εὐρ. 1023, Σοφ. Ο. Τ. 968, κτλ. **IV.** Συγκρ. **κατωτέρω**, χαμηλότερον, περαιτέρω, μᾶλλον πρὸς τὰ κάτω, Ἀριστοφ. Βάτρ. 70· μετὰ γεν., χαμηλότερον, παρά .., ὑποκάτω, Ἡρόδ. 8. 132· πρβλ. **κατώτερος**. **2)** Ὑπερθ. **κατωτάτω**, εἰς τὸ κατώτατον μέρος, τὰ κατωτάτω ὁ αὐτ. 2. 125· πρβλ. **κατώτατος**.— Πρβλ. ἄνω ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

κατω-βλέπων ἢ **κατω-βλέπον, οντος**, τό, καὶ **κατῶ-βλεψ**, **επος**, ὁ, Λατ. catoblepas, τὸ πρὸς τὰ κάτω βλέπον, ὄνομα ζῴου τῆς Ἀφρικῆς ἐκ τοῦ εἴδους τῶν βουβάλων, οὗ ἡ μεγάλη κεφαλὴ κλίνει πρὸς τὴν γῆν, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα ἔλαβεν, ἴδε Αἰλ. π. Ζ. 7. 5, Πλίν. 8 32, Ἀλέξ. Μύνδ. παρ' Ἀθην. 221Β.

κατῶβλεψ, ὁ, = τῷ προηγ.

κατώγαιος, κατώγειος, κατώγεως, ἴδε ἐν λ. **κατάγειος**.

κατ-ώδῡνος, ον, ὠὸν ἐν μεγάλῳ πόνῳ ἢ θλίψει, ἔχων μεγάλην ὀδύνην, Ἑβδ. (Ἰουδ. ΙΗ', 25). Ἐπίρρ. **-νως**.

κάτωθεν, σπανίως **-θε**, Εὔβουλ. ἐν «Βελλ.» 1, Ἄλεξ. ἐν «Λεβ.» 1· (κάτω)·— Ἐπίρρ., ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἐλθεῖν Αἰσχύλ.

Πέρσ. 697· ἀναπέμπειν ὁ αὐτ. ἐν Χο. 382· ἐπανιέναι Πλάτ. Τίμ. 22Ε· ἐκ τῆς γῆς κάτωθεν ἀνίεται πλοῦτος ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 403Α·— ὡσαύτως, ἐκ τῆς παραλίας, Ἡρόδ. 2. 60. **II.** ὑποκάτω, ὅτε ὁμαλώτερον θὰ ἦτο τὸ **κάτω** (πρβλ. **ἄνωθεν, ἔσωθεν**, κτλ.), τίς οἶδεν εἰ κ. εὐαγῆ τάδε ; Σοφ. Ἀντ. 517· οἱ κ. θεοί αὐτόθι 1070, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 424· οὕτω παρὰ πεζογράφοις, τὰ κάτωθεν, = τὰ κάτω, Πλάτ. Κρατ. 408D, πρβλ. Σοφιστ. 221Β· τὰ κ. οἰκίας, τὰ κάτω μέρη, τὰ θεμέλια, Δημ. 2. 10· ὁ κ. νόμος, ὁ κατωτέρω νόμος, ὁ αὐτ. 629. 16. **2)** ἐπὶ χρόνου, τοὺς εἰς τὸ κ. ἐκγόνους Πλάτ. Τίμ. 18D. **3)** ἐν τῇ Λογικῇ, = **κάτω** II. **η**, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 4. 13, 9, Τοπ. 6. 6, 10. Πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 128.

κατ-ωθέω, ὠθῶ πρὸς τὰ κάτω, κἀδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσεν Ἰλ. Π. 410· ὅν τε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὦσῃ Ν. 138· «κατωθήσαντος· καταβαλόντος» Ἡσύχ.· «κατωθούμενος· ἀνατρεπόμενος» Φώτ.

κάτω-κάρα, Ἐπίρρ., μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, «κατακέφαλα», ἀντὶ **ἐπίκαρ**, Πινδ. Ἀποσπ. 134, Ἀριστοφ. Ἀχ. 945· «ἀνάποδα», κ. ῥίψας με ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 153· ἀλλ' ὁ Δινδ. ἀναγινώσκει κάτω κάρα, ἴδε ἐν τόπῳ.

κατωκλινῶς, Ἐπίρρ., κεκλιμένως, Βυζ.

κατωμάδιος [ᾰ], **α, ον**, (ὦμος) ἀπὸ τοῦ ὤμου, δίσκος κατ., δίσκος ῥιπτόμενος ἀπὸ τοῦ ὤμου, δηλ. ἀπὸ τῆς χειρὸς ὑπὲρ τὸν ὦμον ὑψωμένης καὶ ἀνεχούσης τὸν δίσκον, Ἰλ. Ψ. 431· πρβλ. **κατωμαδόν**. **II.** φερόμενος ἢ φορούμενος ἐπὶ τοῦ ὤμου ἢ ἐξηρτημένος ἐκ τῶν ὤμων, Καλλ. εἰς Δήμ. 45, Ἀνθ. Πλαν. 4. 200.

κατωμάδις, Ἐπίρρ., = τῷ ἑπομ., Ἰω. Ἀλ. τονικὰ παραγγ. σ. 38. 27.

κατωμαδόν, Ἐπίρρ. (ὦμος) ἐκ τῶν ὤμων, μάστιγι κατ. ἤλασεν Ἵππους, ἐμαστίγωσε τοὺς ἵππους φέρων τὸν βραχίονα ὀπίσω πρὸς τὸν ὦμον, ἵνα τὸ κτύπημα γίνῃ δυνατώτερον, ἀλλ' ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει «κατὰ τὸν ὦμον τῶν ἵππων», Ἰλ. Ο. 352, πρβλ. Ψ. 500, καὶ ἴδε **ἐπωμαδόν**, **κατωμάδιος**. **II.** ἐπὶ τῶν ὤμων ἢ ἐξηρτημένος ἐκ τῶν ὤμων, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 679.

κατωμίζω, κατὰ τῶν ὤμων φέρω, ὑποβάλλων τὸν ὦμόν μου ὑπὸ τὴν μασχάλην τοῦ παθόντος τὸ ἐξάρθρωμα (αἴρων δηλ. διὰ τοῦ ὤμου τὸ πάσχον μέρος) προσπαθῶ νὰ τὸν θεραπεύσω, κ. ἐς ὀρθὸν Ἱπ. π. Ἄρθρ. 782·— οὕτω **κατωμισμός**, ὁ, αὐτόθι.

κατωμίς, ίδος, ἡ, **κατωμίδες**, αἱ, «δέρματα, ἅπερ οἱ νομεῖς κατὰ τῶν ὠμῶν φοροῦσιν» Ἡσύχ.· ὥστε εἶνε εἶδος «κουκούλας» δερματίνης, δι' ἧς τὴν κεφαλὴν κατὰ τῆς βροχῆς, τῶν ἀνέμων καὶ τοῦ ψύχους προφυλάττουσιν (ἐκ διορθώσ. τοῦ **κατωτίς**).

κατωμιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀπὸ τῶν ὤμων ῥίπτων τὸν ἀναβάτην ἐπὶ τὴν γῆν, ἵππος Ἡσύχ.

κάτ-ωμος, ον, ἔχων χαμηλοὺς τοὺς ὤμους, ἤτοι τὰ πρόσθια μέλη, Ἱπποατρ.

κατωμοσία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ἔνορκος κατηγορία, Ἡρόδ. 6. 65.

κατωμοτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς καταφατικὸν ὅρκον, π. χ. τὸ **νὴ** εἶνε ἐπίρρημα κατωμοτικόν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **μά**, ὅπερ εἶνε ἐπίρρ. ἀπωμοτικόν, δηλ. ἁρμόζον εἰς ἀποφατικοὺς ὅρκους, Εὐστ. 92. 19. Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 202.

κατ-ώμοτος, ον, διόμενος εἰς βεβαίωσιν, ὅρκος, «ἔστι δὴ ὅρκου τρία εἴδη, ἐπώμιοτος, κατώμιοτος καὶ ὁ καλούμενος ἐπακτός» Ἁρποκρ. ἐν λ. **ἐπακτός**.

κατωνάκη [νᾰ], ἡ, ἔνδυμά τι εὐτελὲς ἔχον ἐκ τῶν κάτω μερῶν νάκος (διφθέραν) περιερραμμένον φερόμενον ὑπὸ δούλων καὶ ἐργατῶν, «δοκοῦσι δὲ τοῦτο ἀμφιέσασθαι Ἀθηναῖοι τῶν περὶ Πεισίστρατον τυράννων ἐπαναγκασάντων, ἵνα ὑπὸ εὐτελείας μὴ κατίωσιν εἰς τὸ ἄστυ οἱ πολῖται» Ἡσύχ., Ἀριστοφ. Δυσ. 1151, Ἐκκλ. 724. πρβλ. Βεκκῆρ. εἰς Χαρικλ. 442· «χιτὼν δουλικὸς καὶ ἀνελεύθερος» Σουΐδ., Πολυδ. Ζ', 68.

κατωνάκης, ου, ὁ, = τῷ προηγ., Σουΐδ.

κατωνάκο-φόρος, ον, φορῶν τὴν κατωνάκην, ὄνομα τῶν δούλων ἐν Σικυῶνι, Θεόπομπ. Ἱστ. 195, Μοῖρις.

κατωπαδίς, Ἐπίρρ., = **ἐνωπαδίς**, ἐνώπιον, κ. ἐκείνων ἵστασθαι Βυζ.

κατωπία, ἡ, τὸ καταβάλλειν τοὺς ὀφθαλμούς, τὸ βλέπειν πρὸς τὰ κάτω, λύπη, κατήφεια, «κατηφείη .. ἔστι κατὰ τὸ ἔτυμον κατωπίη ἀντὶ τοῦ κάτω τὰς ὄψας ἔχειν» Ἀπολλων Λεξ. Ὁμ.

κατωπιάω, ῥίπτω κάτω τὰ βλέμματά μου, ἐπὶ ἵππων, τὸ κατωπιᾶν, ὅπερ μετ' ὀλίγον κατηφεῖν λέγει, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 4· Ἐπικ. μετοχ. **-ιόων**, Κόϊντ. Σμ. 3. 133· πρβλ. **κατηφέω**.

κατ-ωπός, όν, (ὤψ) κατηφής, τεθλιμμένος, ὁ καταβάλλων καὶ προσηλῶν τὰ βλέμματα εἰς τὴν γῆν ἐκ λύπης, Ἱπποατρ., πρβλ. **κατηφής, κατῶβλεψ**.

κάτωρ, ὁ, ἐν Ὁμ. Ὕμν. 7. 55, ὅτε κάτωρ, λέξις ἧς οὐδεμία πιθανὴ ἑρμηνεία ἔχει δοθῆ· ὁ Κῶϊξ Μόσχ. ἔχει δὶ' ἐκάτωρ.

κατωρᾰΐζομαι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **καθωραΐζομαι**, σεμνύνομαι.

κατώρης, ες, = **κατήρης**, «κάτω ῥέπων» Ἡσύχ., μετ' ἐσφαλ. τονισμοῦ **κατωρής**· ἴδε Λοβεκ. Ἀνθ. Π. 275

κατωρίς, ίδος, ἡ· — κατωρίδε δύω, ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 150. 21, φαίνεται ὅτι εἶνε δύο ταινίαι κρεμάμεναι πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τοῦ στεφάνου· — ὁ Ἡσύχ. ἔχει **κατώρης**, ὅπερ ἑρμηνεύει διὰ τοῦ «κάτω ῥέπων»·— περὶ τοῦ τύπου πρβλ. **ἀντηρίς**.

κατῶρυξ, ὕχος, ὁ, ἡ, (κατορύσσω), κατορωρυγμένος, κατακεχωσμένος, «παραχωμένος», χωσμένος εἰς τὴν γῆν, ἀγορή .. λάεσσι κατωρυχέεσσ' ἀραρυῖα (ὡς εἰ ἐκ τοῦ κατωρυχής), Εὐστ. «οἱ κατορωρυγμένοι, ὃ ἐστιν οἱ εὖ τεθεμελιωμένοι ἢ ὧν τὸ μὲν κατορώρυκται, τὸ δὲ ὑπερφαίνεται», Ὀδ. Ζ. 267, πρβλ. Ι. 185· «λίθοι κατώρυχες· οἱ τοὺς θεμελίοις ἐντιθέμενοι, οἱ καὶ θεμέλιοι λίθοι λέγονται» Πολυδ. Ζ', 123· τὴν κατώρυγα (ἐσφαλμ. τύπος) θεμελίωσιν Φίλων Βυζ. π. Θαυμ. Βί. ἐν τέλ.· ἴδε Λοβ. Παθ. 286. **II.** ὑπὸ γῆς, ὑπόγειος, κατώρυχες δ' ἔναιον, δηλ. ἐν ὑπαῖς καὶ σπηλαίοις, Αἰσχύλ. Πρ. 452· ἐκ κατώρυχος στέγης Σοφ. Ἀντ. 1100· — ὡσαύτως ὡς οὐδέτ., οἰκήματα κατώρυχα Δίων Κ. 56. 11· ἄστρα κ. δινεύονται Ἀρατ. 510. **III.** ὡς οὐσιαστικ. **κατῶρυξ**, ἡ, ὄρυγμα, λάκκος, Σοφ. Ἀντ. 774, πρβλ. 1100, ἐκ κατώρυχος στέγης. **2)** τεθαμμένος θησαυρός, χρυσοῦ κατώρυχες Εὐρ. Ἑκ. 1002. **3)** ῥίζα πρὸς τὰ κάτω χωροῦσα, καταβολάς, παραφυάς, κατώρυχες καθιέμεναι Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 9, 11, Στράβ. 694.

κατωρυχής, ές, ἴδε **κατῶρυξ**.

κατωρύχιος, ον, ὑπόγειος· περὶ ποταμῶν ῥεόντων ὑπὸ τὴν γῆν (γεωδυτῶν), Φιλοστοργ. Ἱστ. Ἐκκλ. 3. 10.

κατ-ωρύομαι, πολὺ ὠρύομαι (ὠρλιάζω), οἱ κύνες ἐπιζητοῦντες τὸν δεσπότην κατωρύοντο Ἀπολλόδ. 3. 4, 4· ὠρύομαι ἐναντίον τινός, τινὸς Κύριλλ.

κατώτατος, η, ον, ὑπερθ. ἐπίθ. ἐκ τοῦ **κάτω**, ὁ χαμηλότατος, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 52· οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., Ἡρόδ. 7. 23·— Ἐπίρρ. **κατωτάτω**, ἴδε ἐν λ. **κάτω**.

κατωτερικός, ή, όν, ἐπὶ φαρμάκων, καθαρτικός, Ἱπ. 1147Ε, Γαλην.

κατώτερος, α, ον, συγκρ. ἐπίθ. ἐκ τοῦ **κάτω**, χαμηλότερος, Ἱππ. Ἀγμ. 773, κτλ.· ἐπὶ χρόνου, μεταγενέστερος, νεώτερος, Καλλ. εἰς Δήμ. 130·— Ἐπίρρ. **κατωτέρω**, ἴδε ἐν λ. **κάτω**.

κατωτέρωθεν, ἐκ κατωτέρου μέρους, ἐκ μεγαλειτέρου βάθους, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 20, 8.

κατωτικός ή, όν, ὁ κάτω κείμενος, χαμηλότερος, Εὐστ.

κατωτίδες, αἱ, (οὖς) πτυχαὶ καλύπτουσαι τὰ ὦτα, Ἡσύχ. (ὁ Valck., Ἀμμών. σ. 195, ἀναγινώσκει, κατωμίδες, καλύμματα τῶν ὤμων).

κατωφᾰγᾶς, οῦ, ἢ ᾰ, ὁ, (φαγεῖν)·— ὁ τρώγων ἀεί ποτε μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω κύπτουσαν εἰς τὸ ἔδαφος, ἀδηφάγος, φαίνεται ὅτι εἶναι ὄνομα πτηνοῦ (ὅπερ ὁρύσσει τὰ σπέρματα), Ἀριστοφ. Ὄρν. 288· ὁ τύπος, **καταφαγᾶς**, ἁπάντων παρ' Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 352, Μυρτίλ. ἐν Ἀδήλ. 1, Μενάνδρ. ἐν «Πωλ.» 4, ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ Φρυν. 433, ὅστις τὸ φαγᾶς παραδέχεται, ἣν λέξιν διέσωσε νῦν ἡ συνήθεια (ἔνθα ἴδε Λοβ.), πρβλ. Πολυδ. Ϛ', 40.

κατωφελής, ές, (ὄφελος), λίαν χρήσιμος, ἐπωφελής, κατὰ τὸν Σκαλίγ. (ἀντὶ **κατωτελῆ**) παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 1, 14.

κατωφέρεια, ἡ, κατωφερής, ἐπικλινὴς θέσις, τὸ ἐπικλινές· μεταφ., κλίσις, διάθεσις, προδιάθεσις, ἀμφίβ. ἀντὶ **καταφ-**, Σχολ. Μοσχ. Ἰλ. Ω. 30.

κατωφερής, ές, = κάτω φερόμενος, πρὸς τὰ κάτω κεκλιμένος, κεφαλὴ Ξεν. Κυν. 5. 30 (διάφ. γραφ. **καταφερής**)· ἀντίθ. τῷ **ἀνωφερής**, Πολύβ. 3. 54, 5. **II.** μεταφ., ἔχων διάθεσιν πρὸς τὸ κακόν, αἰσχρός, ἀχρεῖος, Ἀπολλόδ. παρ' Ἀθην. 281F, Ἡσύχ. — Ἐπίρρ. **-ρῶς**, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 152.

κατώ-φορος, ον, φερόμενος πρὸς τὰ κάτω, Ἀλέξ. Ἀφρ. (;)

κατωχάνης, ου, ὁ, ἡ λαβὴ τοῦ τρυπάνου, Ἡσύχ.

κατ-ωχριάω, γίνομαι ὠχρότατος, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 18· ὡσαύτως **κατωχράω**, μετοχ. ἀορ. **κατωχρήσασα** Ἀνθ. Π. 10. 71.

καυάζω, «ἀποσκάζω» Ἡσύχ.

καυαλέος, α, ον, κατακεκαυμένος, κατάξηρος, «καυαλέον ἢ καυαλές· ὑπὸ Αἰολέων τὸ αἴθος. ἢ κατακεκαυμένον, καπυρόν, ξηρόν, θερμόν» Ἡσύχ., πρβλ. **αὐαλέος, αὔω**.

καύαξ, ᾰκος, Ἰων. **καύηξ, ηκος**, ὁ, ἴδε ἐν λ. **κήξ**, ὁ λάρος.

καυάξαις, ἴδε ἐν λ. **κατάγνυμι**.

καυθμός, καύσιμον, καῦμα, ἰδίως νόσος τις τῶν δένδρων προξενουμένη ὑπὸ ψυχροῦ ἀνέμου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 11, π. Φυτ. Αἰτ. 5. 12, 4.

καυκᾰλίας, ὁ, εἶδος πτηνοῦ, Ἡσύχ.· ὡσαύτως **καυκιάλης** ἢ **καυκίαλος** ὁ αὐτ.

καυκάλιον, τό, ἴδε ἐν λ. **βαυκάλιον**, ἀγγεῖον ὑάλινον, τὸ βουκάλιον, ἐξ οὗ τὸ Γαλλ. bocal.

καυκᾰλίς, ίδος, ἡ, «καυκαλήθρα» ἢ «καυκαλίδα», εἶδος ἀγρίου λαχάνου, ὁμοίου τῷ ἀγρίῳ σελίνῳ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 7, 1, Διοσκ. 2. 169, Νικ. Θηρ. 843· — παρ' Ἡσυχ. ὡσαύτως **καυκιάλης, ου**, ὁ.

Καύκᾰσος, ὁ, τὸ μεταξὺ Εὐξείνου καὶ Κασπίας ὄρος, Ἡρόδ. 1. 203, κέξ.· ὡσαύτως τὸ ἐθνικ. **Καυκάσιος** (ὡς εἰ ἐξ ὀνομ. **Καύκασις**) ὁ αὐτ. 3. 97, πρβλ. Στέφ. Β. ἐν λ. τὸ **Καυκάσιον ὄρος**

Ἡρόδ. Ι. 104.—Ἡ χώρα ἐκαλεῖτο **Καυκασία**, ἡ, καὶ οἱ κάτοικοι **Καυκασῖται, Καυκασιανοί**, Στέφ. Β.

καύκη, ἡ **καῦκα**, ἡ, εἶδος ποτηρίου, Γλωσσ.· ὡσαύτως **καῦκος**, ὁ, Βυζ.· — ὑποκορ. **καυκίον**, τό, Οἰνόμ. εἰς Ἀνθ. Π. 9. 749, = **καυκάλιον**.

καυκίδες = **βαυκίδες**.

καυκίζομαι = **βαυκίζομαι**.

καυλεῖον, τό, = **καυλίον**, Νικ. Θ. 75. 535, 882.

καυλέω, σχηματίζω καυλόν, Σουίδ., πρβλ. **ἐκκαυλέω**.

καυληδόν, Ἐπίρρ., ὁμοίως πρὸς καυλόν, κ. ἄγνυνται οἱ ὀδόντες Ὀππ. Κυν. 2. 511· παρὰ δὲ τοῖς χειρουργοῖς εἶδος κατάγματος, ὅταν δηλ. τὸ ὀστοῦν οὕτως ἀποχωρίζηται, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ συνοχή τις, Παῦλ. Αἰγ. 6. 89, Γαλην.· ἐναργέστερον φαίνεται ἡ σημ. τοῦ καυληδὸν κατάγματος ἐκ τοῦ Ἱππ. π. Ἄρθρ. «ἢν δὲ κατεαγῇ ἡ κάτω γνάθος, ἢν μὲν μὴ ἀποκαυλισθῇ παντάπασιν, ἀλλὰ ξυνέχηται τὸ ὀστέον», ἔνθα τὸ ἀποκαυλισθὲν ἀντίθ. τῷ συνεχεῖ· πρβλ. ῥαφανηδόν, σικυηδὸν κάταγμα, καρυηδὸν καὶ ἀλφιτηδὸν κάταγμα, ὅτε τὸ ὀστοῦν θραύεται εἰς τρίμματα, ὡς τὸ κάρυον καὶ τὰ ἄλφιτα.

καυλίας, ου, ὁ, ὁ παραγόμενος ἐκ καυλοῦ ὀπός, ὁπὸν δὲ διττὸν ἔχει, τὸν μὲν ἀπὸ τοῦ καυλοῦ τὸν δὲ ἀπὸ τῆς ῥίζης, διὸ καλοῦσι τὸν μὲν καυλίαν τὸν δὲ ῥιζίαν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 3, 2.

καυλίζω, ἐμβάλλω τὸν καυλὸν δηλ. τὸ ὀξὺ μέρος τοῦ ὁράτος εἰς τὴν κοιλότητα (τὸν αὐλὸν) τῆς αἰχμῆς, λόγχαι ἐκαυλίζοντο Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 357, πρβλ. **ἀποκαυλίζω**.

καυλικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν καυλόν, πρόσρυσις Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 9. 1.

καυλίνης, ου, ὁ, ὁ χλωρὸς κωβιός· ὀνομάζεται δ' οὕτως ἢ ἔκ τινος ὁμοιότητος πρὸς τὸν καυλόν, ἢ ὅτι ἐκ καυλῶν τρέφεται, Ἀθήν. 355Β.

καύλινος, η, ον, κατεσκευασμένος ἐκ καυλοῦ ἢ ῥάβδου, κ. δόρυ Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 16.

καυλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **καυλός**, Διοσκ. 2. 214· ἐν Νικ. Ἀλ. 46, **καυλέον** διορθωτέον· πρβλ. **καυλεῖον**. **II.** εἶδος θαλασσίου φυτοῦ, ὃ κατανέμονται οἱ ἰχθύες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 29. **III.** μέρος κίονος, Ἡσύχ.

καυλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **καυλός**, βραχίων τοῦ λυχνούχου, μέσος ἦν κίων ἐκ τῆς βάσεως πεπηγώς, λεπτοὶ δ' ἀπ' αὐτοῦ μεμήκυντο καυλίσκοι, τριαίνης σχήματι παραπλησίαν θέσιν ἔχοντες Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 7. 5, 5. **2)** = **καυλός** III, Διοδ. Ἐκλογ. 521. 10.

καυλοειδής, ές, ἔχων τὸ εἶδος ἢ τὸ σχῆμα τοῦ καυλοῦ, μεταγεν.

καυλοκοπέω = **καυλοτομέω**, ἀποκόπτω τὸν καυλόν, ὁ μέντοι πολιτικὸς νόμος, οἱ ἀλογευόμενοι, φησί, ἤτοι οἱ κτηνοβάται καυλοκοπείσθωσαν Mard. Βλαστάρ.

καυλοκόπος, ὁ, εἶδος σκώληκος ἢ κάμπης, ἥτις τρώγει τοὺς καυλοὺς τῶν λαχάνων, Βυζ.

καυλο-κινάρα, ἡ, εἶδος κινάρας (ἀγκινάρας), Γεωπ. 20 31.

καυλο-μύκητες, οἱ, μανιτάρια μὲ καυλόν, ὄνομα κωμικὸν παρὰ Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 16.

καυλο-πώλης, ου, ὁ, λαχανοπώλης, Πολυδ. Η', 197.

καυλός, ὁ, (ἴδε **κυέω**), τὸ Λατ. cavus, caulis = κοῖλος, «ἔστι ῥίζα μὲν δι' οὗ ἡ τροφὴ ἐπάγεται, καυλὸς δὲ εἰς ὃ φέρεται· κ. δὲ λέγω τὸ ὑπὲρ γῆς περυκὸς ὑφ' ἓν· τοῦτο γὰρ κοινότατον ὁμοίως ἐπετείοις καὶ χρονίοις· ὃ ἐπὶ τῶν δένδρων καλεῖται στέλεχος» Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 1, 9 (στέλεχος, κεῖται ἐπὶ δένδρων), Ἐπίχ. 109 Ahr.· μεταφορ., τοὺς καυλοὺς τῶν εὐθυνῶν ἐκκαυλίζων καταβροχθίζει, ὁ Σχολ. «ἀπὸ τῶν τὰ λάχανα ἀποκλώντων τῇ μεταφορᾷ ἐχρήσατο», Ἀριστοφ. Ἱππ. 824· κ. σιλφίου, αὐτόθι 891· ἐντεῦθεν, **σίλφιον**, Ἱππ. 389. 33· καλούμενον, ἐκ Κυρήνης κ., Ἑρμιππ. ἐν «Φορμ.» 1. 1· κ. ἐκ Καρχηδόνος Εὔβουλ. «Γλαῦκ.» 1· κ. Λίβυες Ἀντιφῶν ἐν «Φιλ.» 1. 13, πρβλ. «Δυσέρ.» 1, Ἄλεξ. ἐν «Λέδ.» 2· ὑποκείμενόν τι πᾶσιν ὁ κ., ἐξ οὗ τὴν τροφὴν ἔχουσιν ὥσπερ ὀχετοῦ τινος Θεοφρ. Φυτ. Αἰτ. 4. 10, 3. **2)** ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. (μόνον ἐν Ἰλ.) ἐπὶ τοῦ στελέχους δόρατος, ἐν καυλῷ ἔαγη δολιχὸν δόρυ Ἰλ. Ν. 162· κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ ἔγχος αὐτόθι 608, «τὸ ἄκρον ξύλον, ὃ ἐνίεται τῇ αἰχμῇ ἢ τῷ σιδήρῳ τῆς ἐπιδορατίδος» Εὐστ., ἢ «τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, τὸ ἀπωξυμμένον, εἰς ὃ ἐμβιβάζεται τὸ κοῖλον τοῦ δόρατος» Ἡσύχ.· — πλὴν ἐν Ἰλ. Π. 338, ἐπὶ τῆς λαβῆς ξίφους, ἀμφὶ δὲ καυλὸν φάσγανον ἐρραίσθη, τὸ κατὰ τὴν λαβὴν ἐπίμηκες τοῦ ξίφους καὶ στενόν, Εὐστ. **3)** ἐπὶ διαφόρων σωληνοειδῶν μερῶν ἐν τῷ σώματι τῶν ζώων, καυλὸς πτεροῦ, τὸ πρὸς τὴν ῥῖζαν μέρος τοῦ πτεροῦ, Πλάτ. Φαῖδρ. 251Β, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 12, 8· — ὁ τράχηλος τῆς (οὐροδόχου) κύστεως, αὐτόθι 1. 17, 17, κέξ.· τὸ στέλεχος τῆς πόσθης, αὐτόθι 2. 1, 15 («τοῦ αἰδοίου τὸ πρόμηκες, δι' οὗ τὸ ἐκ κύστεως ὑγρὸν ἐπιρρεῖ» Πολυδ. Β', 171)· τὸ στόμιον τῆς μήτρας, αὐτόθι 20· ἡ ῳοθήκη τῶν ἀκρίδων, αὐτόθι 5. 28, 1. **4)** ἁλιευτικὸς κάλαμος, Ὀππ. Ἁλ. 3. 148. **II.** λάχανόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τῆς κράμβης, Λατ. caulis, Ἀγγλ. cole, «κουνουπίδι», Ἄλεξ. ἐν «Λεδ.» 2. **III.** = πόσθη, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 1, 20, Διοδ. Ἐκλογ. 521, 5, κτλ.

καυλο-τομέω, ἀποκόπτω τὸν καυλὸν (III), τοὺς ἐν παιδεραστίαις εὑρισκομένους καυλοτομεῖσθαι Ἰω. Μαλαλ. 436, 11, πρβλ. **καυλοκοπέω**.

καυλώδης, ες, ὅμοιος πρὸς καυλόν, αὐξανόμενος εἰς καυλόν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 6, 9.

καυλωτός, ή, όν, ἔχων στέλεχος ἢ καυλόν, τέσσαρα γένη τευτλῶν, σπαστόν, καυλωτόν, λευκόν, πάνδημον Εὐδημ. παρ' Ἀθην 371Α.

καῦμα, τό, (καίω), καίουσα θερμότης, ἰδίως τοῦ ἡλίου, ὁ καύσων, ἡ ὑπερβολικὴ ζέστη, ἡ βλαβερῶς ἐπιδρῶσα εἰς τὴν ὀργανικὴν ὕλην, καύματος, τῆς ἐκ τοῦ ἡλίου θερμότητος, Ἰλ. Ε. 865, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 413, 586, Σοφ. Ἀντ. 417, κτλ.· πρὶν ἂν τὸ κ. παρέλθῃ, ἡ θερμότης, ὁ καύσων τῆς ἡμέρας, Πλάτ. Φαῖδρ. 242Δ· ῥαστώνην ἐν τῷ κ. παρέχειν ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 70D· ἐὰν ἡ κ. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 5, 2· συχν. ἐν τῷ πληθ., τὸ **θέρος** ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν **χειμῶνα**, ὄμβροις ἡλίου τε καύμασιν Σοφ. Ο. Κ. 350, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 104, Ξεν. Κυν. 5. 9, κτλ.· ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως ἐπὶ πάγου, Ἀθήν. 98Β, Λουκ. Λεξιφ. 2. **2)** πυρετοῦ θερμότης, Θουκ. 2. 49, Πλάτ. Τίμ. 70D· ἐντεῦθεν, καυστικὸς πυρετός, Ἱππ. Ἀφ. 1258· — μεταφορ., ἐπὶ ἔρωτος, Ἀνθ. Π. 12. 87. **II.** ἐν Ἱππ. π. Ἄρθρ. 788, ἐπὶ ὀπῶν ἃς ἤνοιξε τὸ καυτήριον, πρβλ. Ἀριστ. Προβλ. 1. 36.

καυματήρός, ά, όν, ὁ καῦμα προξενῶν, θερμός, καίων (πρβλ. **καυματώδης**), ἡ κατὰ Πέρσας θάλασσα ἔπομβρος ἅμα καὶ καυματηρὰ Στράβ. 767.

καυματίας, ὁ, καίων, καυστικός, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Θεοφρ. Σημ. 1. 11., 2. 1., 4. 1· πρβλ. **κλιματίας**.

καυμᾰτίζω: μέλλ. **-ίσω**, κατακαίω, καταξηραίνω, Ἀποκάλ ΙΣ', 8.— Παθ., κατακαίομαι, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιγ', 6. **II.** ὡς τὸ Λατ. aestuare, διατελῶ ἐν πυρετῷ, πυρέσσω, Θεοφρ. Χαρ. 13, Πλούτ. 2. 100D, 691Ε.

καυμᾰτόομαι, Παθ., κατακαίομαι, φθείρομαι ἐκ τοῦ καύματος, διψῶντι καὶ καυματουμένῳ Εὐμάθ. σ. 18.

καυμᾰτώδης, ες, = **καυματηρός**, καίων, καυστικός, θέρος οὐ λίην κ. Ἱππ. Ἐπιδημ. 1. 942· νότος Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 6, 21· κ. χωρίον Πολυδ. Ε', 110. **2)** πυρετώδης, Ἱππ. Προρρ. 72D.

καυνάκης [ᾰ], **ου**, ὁ, παχὺ ἐπανωφόριον, χλαῖνα, σισύρα, Ἀριστοφ. Σφ. 1137· κ. πορφυροῦς Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 509· λεγόμενον Περσικῆς ἢ Βαβυλωνιακῆς κατασκευῆς, διὸ καὶ ὁ Σχολ. (Ἀριστοφ. Σφ. 1137) «βαρβαρικὸν φόρημα»· — «στρώματα ἢ ἐπιβόλαια ἑτερομαλλῆ» Ἡσύχ., πρβλ. Ἀρρ. Ἀνάβ. 6. 29, 8, Πολυδ. Ζ', 59, πρβλ. Casaub. εἰς Ἀθήν. 622C· φέρεται: **γαυνάκης** ἐν Κλήμ. Ἀλ. 216, Ζωναρ.—Ὑποκορ. **καυνάκιον**, τό, Ζωναρ.

καυνιάζω καὶ καυνίζω, «διακαυνιάζω, κληροῦμαι» Σουίδ.

Καυνίας, ου, ὁ, ἄνεμος πνέων ἐκ Καύνου (τῆς Καρίας) εἰς Ρόδον, Ἀριστ. π. Ἀνέμ. 1.

Καύνιος, α, ον, ἐκ Καύνου (τῆς Καρίας), Ἡρόδ., κτλ.· Κ. ἔρως, παροιμ., ἐπὶ ἀθεμίτου ἔρωτος, Ἀριστ. Ρητ. 2. 25, 4, πρβλ. Ὀβ. Μεταμορφ. 9. 453· ἡ Κ. βοῦς, ἐπὶ ματαιοπονίας, — διότι ἡ βοῦς αὕτη ἀνέτρεψε τὸν καδίσκον μετὰ τὸ ἄμελγμα,— Παροιμιογρ.

καῦνος, ὁ, = **κλῆρος**, Κρατῖνος ἐν «Πυτ.» 20 (ἔνθα ἴδε Meineke), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 543· πρβλ. **διακαυνιάζω**, Σουίδ.

καῦρος (Ἀρκάδ. 69. 21), **α, ον**, = **κακός**, Σοφ. Ἀποσπ. 895.

καυσᾰλίς, ίδος, ἡ «καψαλίδα», φλύκταινα, ἡ μέλαινα καὶ ὑπέρυθρος «φουσκαλίδα» ἐκ καύματος, Ἡσύχ.

καυσ-αλώνης, ου, ὁ, ὁ καίων τὰ ἀλώνια, μάλιστα δὲ τὰς ἄλωνας ἐλυμαίνετο, ὅθεν καὶ καυσαλώνης ἐπεκέκλητο Νικήτ. Χρον. 269D.

καύσησις, εως, ἡ, καῦσις, «καύσιμον», ἐφαρμένον ἐν Θεοφρ. π. Ὀσμ. 22 (καῦσιν ἂν ἐν ἐκδόσει Θεοφρ. ὑπὸ Wimmer).

καυσία, ἐλαφρὸς καὶ εὐρὺν ἔχων γῦρον πῖλος ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Μακεδόσι πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν καυστικῶν τοῦ ἡλίου ἀκτίνων (καῦσις), Μένανδρ. ἐν «Μισογ.» 11, Πολύδ. 4. 4, 5, Ἀρρ. Ἀν. 7. 22, Ἀνθ. Π. 6. 335· πρβλ. Sturz εἰς Διακ. Μακ. 41, Βεκκῆρον εἰς Χαρικλ. 443· «εἶδος πίλου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς (ὡς καὶ τιάρα), σκέπουσά τε ἀπὸ καύσωνος καὶ ὡς εἰς περικεφαλαίαν συντελοῦσά τι» Λεξικ. Ρητορ. σ. 269, 19· «καυσία· πῖλος πλατύς, ὃν οἱ Μακεδονικοὶ βασιλεῖς ἐφόρουν λευκὸν αὐτῷ διάθημα περιειλοῦντες» Εὐστάθ. 1398. 3· «καυσία· εὔκολον ὅπλον Μακεδονικὸν καὶ σκέπας ἐν νιφετῷ καὶ κόρυς ἐν πολέμῳ» Ἀνθ. Π. 6. 335· συνάπτεται συχνὰ μετὰ τῆς χλαμύδος, ἥτις ἐπίσης ἦτο τῶν Μακεδόνων, Ἀθήν. 537F, 536Α· χλαμὺς καὶ κ. διαθημιατοφόρος Πλουτ. Ἀντών. 54, Ἡθ. 760Β

καύσῐμος, ον, κατάλληλος πρὸς καῦσιν, εὔφλεκτος, ἔκαιον πάντα, ὅσα κ. ἐώρων Ξεν. Ἀν. 6. 3, 19· κ. ὕλα, Λατ. cremia, Ἄλεξ. ἐν Ἀδηλ. 73· ὕλη Πλάτ. Νόμ. 849D, Στράβ. 778.

καῦσις, εως, ἡ, «καύσιμον», τὸ καίειν, τῶν ἱρῶν Ἡρόδ. 2. 40· — ἐν τῇ χειρουργικῇ, καυτήριον, Ἱππ. Μοχλ. 862, π. Ἄρθρ. 787· ἢ καύσει ἢ τομῇ Πλάτ. Πολ. 406D· ἐν τῷ πληθ., τὰς καύσεις καὶ τὰς τομὰς τοῦ σώματος αὐτόθι 426Β, Τίμ. 65Β. **2)**

ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, φλογερὰ θερμότης, καύσεις καὶ ψύξεις ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 156B, πρβλ. **καῦμα** (συχνότερον). **II.** στίλβωσις διὰ θερμοῦ κηροῦ, Βιτρούβ. 7. 9.

καυσόομαι, Παθ., καίομαι μὲ ὑπερβολικὴν θερμότητα, Β' Ἐπιστ. Πέτρ. γ', 10 καὶ 12. **II.** ὑποφέρω ἐκ **καύσου** (II), «καυσῶνω» ἢ «καψώνω» ἡ συνήθεια, Διοσκ. 2. 162, Γαλην.

καυσο-ποιός, όν, παράγων θερμότητα, καῦσιν, Εὐστ. (;)

καῦσος, ὁ, = **καῦμα**, θερμότης φλογερά, Διοσκ.· ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὡσαύτως, **καῦσος**, τό, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. **II.** causus, δηλ. διαλείπων πυρετὸς μετὰ χολῆς (ὁ ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐνδημικὸς πυρετός),'Ιπποκρ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15, Ἀφορ. 1248,'Αριστ. Προβλ. 1. 20, 3 καὶ 4· πυρέττειν καύσῳ ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 1, 6. **III.** εἶδος ὄφεως· ἀλλαχοῦ, **διψάς**, ἐκ τῆς θέρμης καὶ τῆς δίψης, τὰ ὁποῖα τὸ δῆγμά του προξενεῖ, Νικ. Θηρ. 338. **IV.** ἡφαιστειώδης χώρα, Ἡσύχ.

καύστειρα, θηλ. ἐπίθετ. ἐκ τοῦ **καυστὴρ** (καίω), (πρβλ. **δρηστήρ**, **-ειρα**), φλέγουσα, φλογερῶς καίουσα, καυστική, (πρβλ. **δηϊοτής**), ἀλλὰ μόνον μετὰ γεν., καυστείρης μάχης Ἰλ. Δ. 342, Μ. 316, ἔνθα ὁ κατὰ παράδοσιν ἐσφαλμένος τονισμὸς καυστειρῆς, ἀντὶ καυστείρης (ὅπερ διετηρήθη ἐν Νικ. Θηρ. 924) ἐποίησε τοὺς γραμματ. νὰ ὑποθέσωσιν ἐπίθετ. **καυστειρός**, ά, όν, ὅπερ μετέβαλον μεταγεν. συγγραφεῖς (ὡς Ὀππ. Ἀλ. 2. 509) εἰς **καυστηρός**, πρβλ. Σχολ. εἰς Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἐτυμ. Μέγ. 493. 44.

καυστήρ, ῆρος, ὁ, = **καυτήρ**, Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. σ. 16. 26.

καυστηριάζω, **καυστήριον**, ἴδε ἐν λέξ. **καυτ-**.

καυστηρός, ἴδε ἐν λέξ. **καύστειρα**.

καύστης, ου, ὁ, ὁ καίων, φλέγων, χωνευτάς, καύστας, χαλκέας, μεταλλευτὰς Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 250· καύστης νεκρῶν Γλωσσ.

καυστικός, ή, όν, ἱκανός, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν εἰς τὸ καίειν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **καυστός** (ἐπιδεκτικὸς καύσεως, δυνάμενος νὰ καίηται), τὸ καυστὸν οὐ καίεται .. ἄνευ τοῦ καυστικοῦ Ἀριστ. π. Ψυχῆς 2. 5, 3, πρβλ. Φυσ. 8. 1, 5· Συγκρ. **-ώτερος** ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 2, 15· Ὑπερ. **-ώτατος** ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 3. 8, 6. **6)** διαβρωτικός, φθοροποιός, δύναμις κ. Διοσκ. 2. 6. **2)** ἀνήκων εἰς καῦσιν, διὰ καύσεως, βάσανοι Ἑβδ. (Μακκ. Ϛ', 27)· καυστικὰ φάρμακα, ἄτινα καὶ ἐσχαρωτικὰ λέγονται, Γαλην.· — Ἐπίρρ. **-κῶς**, βλάπτειν Εὐστ. 70. 36. **3)** ἐπὶ τῶν πυρεσσόντων, διεγερτικός, ἐρεθιστικός, Ἱππ. Προρρ. 72.

καυστός ἢ **καυτός** (κατὰ τὸν Λοβέκ.), **ή**, **όν**, κεκαυμένος, ἐρυθρὸς ἐκ τῆς καύσεως, μοχλὸς Εὐρ. Κύκλ. 633· — **καυστόν**, τό, ὁλοκαύτωμα ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, Φώτ., Ἡσύχ. **2)** καύσεως ἐπιδεκτικός, δυνάμενος καῆναι, νὰ καυθῇ, ὁ καύσιμος (πρβλ. **καυστικός**), ἀντίθετον τῷ **ἄκαυστος**, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 24· Συγκρ. **-ότερος** Θεοφρ. Ἀποσπ. 3. 12, 72.

καύστρα, ἡ, τόπος ἔνθα πτώματα ἐκαίοντο, Λατ. ustrina, bustum, Στράβ. 236, Συλλ. Ἐπιγρ. 2942· καὶ τὸν κεραυνὸν ἐξηγεῖται ὁ Ἡσύχ. διὰ τοῦ **καύστρα**.

Καΰστριος, α, ον, ἐκ τοῦ ποταμοῦ Καΰστρου (ἐν Λυδίᾳ), ἢ εἰς αὐτὸν ἀνήκων, (ὁ ποταμὸς ἐκλήθη οὕτω διὰ τὸ ἔχειν τὴν διακεκαυμένην χώραν πλησίον), Ἀριστοφ. Ἀχ. 68, κτλ.

καύσω, μέλλ. τοῦ **καίω**.

καυσώδης, ες, (εἶδος) πάσχων ἐκ καύματος, καιόμενος, καυσ. καὶ ξηρὰ γῆ Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 14, 3. **2)** = **καυματώδης** 2, πυρετὸς κ. Ἱππ. Ἀφ. 1251, καὶ καυσώδεες, = οἱ πάσχοντες πυρετόν, 943F· κ. ὕδατα, θερμαίνοντα, ὁ αὐτ. π. Ἀέρ. 284, καὶ τὸ ἐπίρρ. **καυσωδῶς**, Γαλην.

καύσωμα, τό, = **καῦμα**, **καῦσος**, θερμότης ἰσχυρά, πύρωσις, Γαλην.

καύσων, **ωνος**, ὁ, μεγάλη θερμότης, θερινὸν καῦμα, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κ', 12, πρβλ. Ἀθήν. 73A, Λουκ. Φιλοψ. 25· ἄνεμος καύσων, ξηρὸς καὶ θερμός, πνιγώδης, Ἑβδ. (Ἱερεμ. ΙΗ', 17), κτλ.· — **κυνόκαυμα**, τό, παρὰ τῷ Εὐσταθ. 1255. 24, «δῆλον δὲ ὅτι τοῦ τοιούτου κυνὸς ἐπιτέλλοντος πολλοὶ γίνονται καύσωνες» σ. 183. 31.

καυτήρ, **ῆρος**, ὁ, ὁ καίων, Πινδ. Π. 1. 185. **II.** ὡς τὸ **καυτήριον**, πεπυρωμένος σίδηρος, δι' οὗ οἱ ἰατροὶ καυτηριάζουσι τὰ νοσοῦντα μέρη τοῦ σώματος, Ἱππ. 894A, Γαλην., Γλωσσ.

καυτηριάζω: μέλλ. **-άσω**, καίω διὰ καυτηρίου, Στράβ. 215 (ἔνθ' ἄλλοτε κακῶς **καταστ-**)· μεταφορ. ἐν τῷ παθητ., κεκαυτηριασμένοι τὴν συνείδησιν Α' Ἐπιστ. π. Τιμ. δ', 2, «βεβασανισμένην, μὴ ἔχοντες τὴν συνείδησιν ὑγιῆ» Ἡσύχ.· διὰ τοῦ καυτῆρος ἐγκαίω, στιγματίζω, καυτηριάσαι τὰς Ἵππους λύκον Στράβ. 5. 215· — ῥηματ. ἐπίθετ., **καυτηριαστέον**, Θεοφάν. Νόνν. 2. σ. 338.

καυτήριον, τό, σίδηρος καίων, καυτηριάζων, Λουκ. Ἀλ. 42 (κοινῶς **καυστ-**), Ἀπολ. 2· μεταφορ., καυτήρια ταῖς ψυχαῖς προσάγειν Διόδ. 20. 54·— ὡσαύτως **καυτηρίδιον**, Γαλην., Γλωσσ. **II.** κεκαυμένον σημεῖον, τὸ ἐγκαυθέν, στῖγμα, Στράβ. 5. 215.

καύτης, ου, ὁ, = **καύστης**, **καυτήρ**, Ἀνθ. Π. 2. 11, ὁ ἐνταφιαστής.

καυτός, ή, όν, ἴδε ἐν λ. **καυστός**.

καυτός, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ καὶ αὐτός, Εὐρ. Ι. Α. 1349, Ἀνθ. Π. 6. 57.

καυχάομαι, 6' ἐν. **καυχᾶσαι** παρὰ μεταγεν., ὡς Ἐπιστ. π. Ρωμ. 6', 17. 23, κτλ.· μέλλ. **-ήσομαι**, Ἡρόδ., Ἐπικρ. ἐν «Ἐμπορ.» 1· ἀόρ. **ἐκαυχησάμην**, Εὔπολ. ἐν «Δημ.» 31, Ἀριστ. Πολ. 5. 10, 16· πρκμ. **κεκαύχημαι** 2 Ἐπιστ. π. Κορ. ζ', 14. (Συγγενὲς τῷ **αὐχέω**, **εὔχομαι**). Ὁμιλῶ μεγαλοφώνως, λέγω λόγους μεγάλους, κομπάζω, μεγαλορρημονῶ, Πινδ. Ο. 9. 58, Εὔπολ. ἐν «Δημ.» 31, κτλ.· καυχῶμαι, ἀλαζονεύομαι, ἐπ' αἰζηοῖσι κ. μέγα Κρατῖν. ἐν «Λάκων.» 1, πρβλ. Λυκοῦργ. ἐν τοῖς Α. Β. 275· εἴς τι Ἀριστ. Πολ. 5. 10, 16·— μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., καυχῶμαι ὅτι .., Ἡρόδ. 7. 39, Ἐπικρ., ἔνθ' ἀνωτ., κτλ.·— μετὰ μετοχ., καυχῶμαι ὅτι κάμνω ἢ εἶμαι .., Μενάνδρ. Μισόστιχ. 616·— μετ' αἰτ., καυχῶμαι ἐπί τινι, Φιλήμ. ἐν Ἀδηλ. 18, 2 Ἐπιστ. π. Κορ. 9. 2.— Δὲν ἀπαντᾷ παρὰ τοῖς δοκιμωτάτοις τῶν Ἀττ. πεζογράφων.

καυχάς, άδος, ἡ, ἡ καυχωμένη, ἡ καυχησιάρα, μεταγεν.

καύχη, ἡ, = τῷ ἑπομ., καῦχαι ἐπέων, ἐπὶ τῆς ἡρωϊκῆς ποιήσεως, Πινδ. Ν. 9. 15.

καύχημα, τό, τὸ καυχᾶσθαι, καύχησις, τὸ νὰ ἐπαινῇ τις ἑαυτόν, Πινδ. Ι. 5 (4). 65. **2)** ἀντικείμενον καυχήσεως, Λεσβῶναξ 173. 18, Ἐπιστ. π. Ρωμ. δ', 2.

καυχημᾰτίας, ου, ὁ, καυχώμενος, «καυχησιάρης»· ἐγένετο δὲ κατὰ τὸ **φρονηματίας**, **φρυαγματίας**, **οἰηματίας** κτλ., κ. λόγος Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ν. 373, Ἐτυμ. Μ.

καυχηματικός, ή, όν, ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ καυχᾶσθαι, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Θ. 535.

καυχήμων, **ον**, ὁ καυχώμενος, πλήρης **καυχήσεως**, Βαβρ. 5. 10.

καύχησις, **εως**, ἡ, τὸ καυχᾶσθαι, κομπασμός, τὸ νὰ λέγῃ τις λόγους μεγάλους ὑπὲρ ἑαυτοῦ, Πτ. Ἡρακλ 1. σ. 16· κ. ἔχω, συχνὸν παρὰ τῷ Παύλῳ, ὡς καὶ ἡ φράσις καύχημα ἔχω, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιε', 17.

καυχητής, οῦ, ὁ, καυχώμενος, ὁ Σχολ. εἰς Ὁμ. Ἰλ. Η. 96 ἑρμηνεύει «ἀπειλητῆρες = καυχηταί», πρβλ. Λοβεκ. Παραλ. 449.

καυχητιάω, ἐφετ. τοῦ **καυχῶμαι**, ἐπιθυμῶ νὰ καυχῶμαι, νὰ μεγαλαυχῶ, Ἐτυμ. Μέγ. 206. 22, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 572.

κάφα, Λακωνικὴ λέξις, λουτήρ, ἴσως κατ' ἀποκοπὴν τοῦ σ, ἐκ τοῦ **σκάφη**, ὡς τὸ Ὁμηρ. **κάπετος** ἐκ τοῦ **σκάπτω**, Ἡσύχ.

καφάζω, γελῶ, καὶ κα(γ)χάζω, Ἡσύχ.

καφάν, Δωρ. = **κηφήν**, Ἡσύχ.

Καφάσιος, ὄνομα μηνός τινος, Ἡσύχ.· ἴσως ὁ μὴν οὗτος ὠνομάσθη **Καφάσιος**, διότι κατ' αὐτὸν ἑορτὴ ἀγομένης οἱ δοῦλοι ἔφερον κάφας ἢ σκάφας, ὡς ἐν Ἀθήναις οἱ μέτοικοι κατὰ τὴν πομπὴν τῶν Παναθηναίων, πρβλ. **σκαφηφορῶ**.

καφέω, ἴδε **κεκαφηώς**.

κάφος = **κάπος**, Ἐτυμ. Μέγ.

καφουρά, ἡ, ἡ «κάμφορα», ῥητινώδης ὕλη ἔχουσα ὀξεῖαν καὶ σφοδρὰν ὀσμήν, ἴδε καὶ Δουκαγγ. Γλωσσ.

καφώρη, ἡ, θήλεια ἀλώπηξ· ὡσαύτως καὶ **σκαφώρη**, Schneid. εἰς Διλ. π. Ζ. 7. 47.

κᾰχάζω, Δωρ. μέλλ. **καχαξῶ**, Θεόκρ. 5. 142·— (πιθανῶς κατ' ὀνοματοπ. ὡς τὸ **καγχαλάω**, Λατ. cachinnor), (ἐκ τοῦ κατὰ τὸν γέλωτα ἐπαναλαμβανομένου συχνὰ φθόγγου χα- χα- χα-, πρβλ. τὸ σημερινὸν **χαχανίζω** ἢ **καχανίζω**, ἐπὶ τοῦ ἠχηροῦ γέλωτος τῶν ἀνδρῶν, ὡς τὸ **κιχλίζω**, ἐπὶ τῶν γυναικῶν), Κλήμ. Ἀλεξ. 196· ἀθρόως, ἀφθόνως καὶ ἀμέτρως γελῶ, (ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει «ἀθρόως, ἀπαιδεύτως γελῶ»). Καγχάζω, ἠχηρῶς γελῶ, Ἀριστοφ.Ἐκκλ. 849, Ἀνακρεόντ. 34, 29, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 6. 3· ἐπί τινι, διά τι, Εὔβουλ. ἐν «Δαμ.» 1, Λουκ. Ἔρωτες 23· μέγα κατά τινος Θεόκρ., ἔνθ' ἀνωτ.· ὡσαύτως μετά τινος σημασίας καταφρονήσεως ἢ ἐμπαιγμοῦ, ἀπάντων καχαζόντων γλώσσασις Σοφ. Αἴ. 199. — Τὰ Ἀντίγραφα συχνάκις παρέχουσι τὴν γραφὴν **καγχάζω** (ὡς ἀνακαγχάσας Πλάτ. Εὐθύδ. 300D, ἀνεκάγχασε Πολ. 337A), καὶ τὸν τύπον τοῦτον ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον ἐν Βαβρ. 99. 8, λύκος δ' ἐπ' αὐτῷ καγχάσας, ὡς ἐν Ἀνθ. Π. 5. 230., 6. 74· ἀλλ' ὁ παλαιὸς Ἀττ. τύπος ἦτο **καχάζω**, ἀπαιτούμενος ὑπὸ τοῦ μέτρου παρὰ Σοφ. καὶ Ἀριστ., ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. **καχασμός**.

κᾰχασμός, ὁ, = **καγχασμός** (ὃ ἴδε), ὁ ἔκχυτος γέλως, Σουΐδ. «ἀθρόος καὶ ἄφθονος γέλως», τὸ καχάνισμα, Ἀριστοφ. Νεφ. 1073, κατὰ τὸ Ραβ. Ἀντίγραφον (κατὰ τὸν Κλήμ.Ἀλεξ. σ. 196, «**κιχλισμός** ἐπὶ τοῦ τῶν γυναικῶν γέλωτος, **καχασμὸς** δὲ ἐπὶ τοῦ τῶν ἀνδρῶν»).

κᾰχεκτέω, ἔχω τὸ σῶμα ἐν κακῇ καταστάσει, εἶμαι ἀσθενικὸς (ἀντίθ. **εὐεκτέω**), κατὰ τὸν Σουΐδ. «οἱ μὲν νοσοῦντες πάντες κακεκτοῦσι, οὐ πάντες δὲ οἱ κακεκτοῦντες καὶ νοσοῦσιν ἤδη», Πολύβ. 29. 6, 14· μεταφορ., καχ. ψυχῇ, ὁ αὐτ. 20. 7, 4· περὶ τῆς κακῆς καταστάσεως τῆς πολιτείας, αὐτόθι 4. 1.

κᾰχέκτημα, τό, κακὴ κατάστασις ἢ κακὴ ἕξις, ἡ καχεξία, Νικήτ. Χρον. 24D.

κᾰχέκτης, ου, ὁ, (κακός, ἕξις, ἔχω), ἐν κακῇ σωματικῇ καταστάσει ὤν, ὁ ἀσθενικός, ἀντίθετ. ὁ **ὑγιής**, ὁ **εὐέκτης**, οὕτω παρὰ

Πολυβ. 18. 15, 12, οἱ καχέκται καὶ οἱ ὑγιαίνοντες ἀντιτίθενται· πολιτικῶς, κακῶς, δυσμενῶς διατεθειμένος, δυσηρεστημένος, διὸ συνάπτονται, καχέκται καὶ στασιώδεις 1. 68, 10· καχέκται καὶ κινητικοὶ 1. 68, 10.

καχεκτικός, ἡ, όν, = τῷ προηγ., ἀντίθ. **εὐεκτικός**, Γαλην.

καχελκής, ές, ὁ ἔχων κακόν, δυσίατον ἕλκος, Ἱππ.

κάχεξία, ἡ, (ἕξις), κακὴ κατάστασις τοῦ σώματος, ἀντίθ. τῷ **εὐεξία**, Ἱππ. Ἀφ. 1248, Πλάτ. Γοργ. 450Α, Ἀριστ., κτλ. **2)** ἐπὶ τῆς ψυχῆς, κακὴ διάθεσις, κακὴ κατάστασις, Δίφιλ. ἐν «Γαμ.» 1, Νικόλ. ἐν Ἀδηλ. 1. 12, Πολύβ. 5. 87, 3.

καχ-έσπερος, ον, ὁ ἔχων κακὴν, σκοτεινὴν ἑσπέραν, Ἰω. Δαμασκ., ἴδε Et. Gud. 306. 42.

κᾰκ-εταιρεία, ἡ, κακὴ ἑταιρεία, τὸ νὰ ἔχῃ τις κακοὺς ἑταίρους, Θέογν. 1171.

καχ-ήμερος, ον, κακὰς ἡμέρας διερχόμενος, ἄθλιος, ἀντίθ. **καλήμερος**, Ἀνθ. Π. 9. 508.

κάχλα, ἡ, ὄνομα τοῦ φυτοῦ, βούφθαλμον Διοσκ. 3. 156.

καχλάζω, μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ τύπος τοῦ **χλάζω**, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., παταγῶ, ψοφῶ, ἀείποτε ἐπὶ τοῦ ἤχου δν παράγουσι τὰ ὑγρὰ κινούμενα, (ὁ Ἡσύχ. ἰδίως περὶ τοῦ κύματος ὅταν φερόμενον ἐπὶ τοὺς κάχληκας ψοφῇ καὶ ἠχῇ), ὁ λαὸς σήμερον λέγει κοχλάζει ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὅταν βράζῃ, μεταφορ. δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ταραττομένων καὶ ἐξοιδαινομένων κυμάτων· οὕτως ἐπὶ οἴνου χυνομένου εἰς ποτήριον, Πινδ. Ο. 7. 3, πρβλ. Φιλόστρ. 116· ἐπὶ τῆς θαλάσσης πληττούσης τὸ πλοῖον, περὶ πρύμναν Αἰσχύλ. Θήβ. 761, πρβλ. 115, Θεόκρ. 6. 12· ἐπὶ ποταμοῦ, Διον. Π. 838, Ἀρρ. Ἀνάβ. 5. 20, 8· ἐπὶ βροχῆς, Λυκ. 80· — μετὰ συστοίχ. αἰτ., κῦμα πέριξ ἄρρον πολὺν καχλάζον, ἀναδίδον ἄρρον, Εὐρ. Ἱππ. 1211· πρβλ. **κανάσσω, παφλάζω**· — μεταφορ., περὶ τοῦ κρότου τῶν στρατευμάτων, κῦμα περὶ πτόλιν δοχμολοφᾶν ἀνδρῶν καχλάζει Αἰσχύλ. Θήβ. 110· οὕτως ἐπὶ μεγάλης εὐγλωττίας, ἥτις ἂν καὶ ὁρμητικὴ εἶναι καὶ σοβαρά, ὅμως ἡδύνει, τὸ Πλατωνικὸν νᾶμα .. μεγάλας κατασκευὰς καχλάζον Διον. Ἁλ. π. Δημ. 28, πρβλ. Πινδ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὁ Ἡσύχ. προσθέτει καὶ τὴν σημασίαν «τετάρακται· ἐπαίρεται· φλεγμαίνει», ὁ δὲ Σουΐδ. ἑρμηνεύει «οὐ μόνον ταράττεται, φλεγμαίνει», ἀλλὰ καὶ «βράττει» (βράζει). [κᾰ- Αἰσχύλ. Θήβ. 761, κᾰ- Θεόκρ., ἔνθ' ἀνωτ.].

καχλαίνω, ἴδε **καλχαίνω**.

κάχλασμα, τό, ὁ κρότος ἢ ψόφος, ὃν οἱ κάχληκες ἐκ τῶν κυμάτων ταραττόμενοι παράγουσιν, Ἡσύχ.· ὁ δὲ Εὐστ. εἰς Ἰλ. Ψ. ἑρμηνεύει προσέτι «βράσμα, ζέσις, πάφλασμα».

καχλασμός, ὁ, = τῷ προηγ., Μανασσ. Χρον. 229.

κάχληξ, ηκος, ὁ, πετράδιον ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ ποταμοῦ ἢ ἐντὸς τῆς θαλάσσης, «χαλίκι», Σουΐδ. «λίθακες ἐν τοῖς ὕδασιν», Στράβ. 182· — περιληπτικῶς, «χαλίκια», Θουκ. 4. 26. (Πιθανῶς συγγενὲς τῷ **χάλιξ**, calx, calculus).

καχομιλία, ἡ, ἴδε **κακομιλία**.

κᾰχ-ορμῐσία, ἡ, (ὅρμισις) ἀτυχὴς προσόρμισις, ὅταν δηλ. ἡ ναῦς προσορμισθεῖσά που δὲν δύναται νὰ ἀποπλεύσῃ διὰ νηνεμίαν, Ἀνθ. Π. 7. 640.

καχρῠδίας, ου, ὁ, κατεσκευασμένος ἐκ κάχρυος, δηλ. πεφρυγμένης κριθῆς, ἄρτος Πολυβ. Ϛ', 33. 72. **II.** κ. πυρός, σῖτος ὁμοιάζων πρὸς κάχρυν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 4, 3, π. Φυτ. Αἰτ. 3. 21, 2.

καχρῠδια, τά, ὑποκορ. τοῦ **κάχρυς**, μικροὶ κόκκοι πεφρυγμένης κριθῆς καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ πεφρυγμένον, Ἀριστ. Προβλ. 20. 8, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 6, 3, Ἡσύχ.

καχρυόεις, εσσα, εν, ὅμοιος πρὸς τὴν κάχρυν, Νικ. Θηρ. 40.

καχρυο-φόρος, ον, φέρων κάχρυς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 5, 6, κατὰ τὰ ἄριστα Ἀντίγραφα ἀντὶ **καχρυφόρος**, ὅπερ ἐν χρήσει παρὰ Νικ. Θηρ. 850 χάριν τοῦ μέτρου.

κάχρυς (οὐχὶ **κάγχρυς**), ῠος, ἡ, ἐξηραμμένη ἢ πεφρυγμένη κριθὴ (πρὸς εὐχερεστέραν ἀλευροποίαν, Εὐστάθ.), ἐξ ἧς κατεσκευάζετο ἡ χονδροαλεσμένη κριθὴ (ἄλφιτα), Κρατῖν. ἐν Ἀδηλ. 139, Ἀριστοφ. Σφ. 1306, Νεφ. 1358. **II.** ἐπὶ διαφόρων σπόρων, ὁ κυψελώδης καρπὸς τῆς λιβανωτίδος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 11, 10, Διοσκ. 3. 87· τὰ ἐξωτερικὰ περιβλήματα ἢ τὰ ἄνθη (amenta) καρύων καὶ ἄλλων τοιούτων καρπῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 10, 4., 14. 1, κτλ.

καχρῠφόρος, ον, ἴδε ἐν λέξ. **καχρυοφόρος**.

καχρύω: μέλλ. **-ύσω**, συγχέω, ταράζω καὶ κατακαχρύσω Ἡσύχ.

καχρῠώδης, = **καχρυόεις**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 12, 8 καὶ 17, 3.

καχ-υπονόητος, ον, = τῷ ἑπομ., Γεώργ. Παχυμ.· ἀλλὰ παρὰ Πολυβ. Β', 57, καχυπονόητος, Πλάτων εἶναι ἐφθαρμένον ἀντὶ τοῦ καχυπότοπος, ὅπερ ἤδη ἐπηνωρθώθη ἐξ Ἀντιγράφων, ἀντὶ καχύποπτος ἐν Φαίδρ. 240Ε.

καχ-υπόνοος, ον, συνῃρ. **-νους, -νουν**, = τῷ **καχύποπτος**, ἔχειν τι τὸ καχυπόνουν Φίλων 2. 570.

καχ-υποπτεύω, θεωρῶ μεθ' ὑποψίας, τινά Βυζ.

καχ-υπόπτης, ὁ, = τῷ ἑπομ., Εὐσταθ. Πονημ. σ. 108. 62.

κᾰχ-ύποπτος, ον, ὁ ὑποπτεύων τὸ κακόν, ἀείποτε ὕποπτος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 627, Πλάτ. Πολ. 409C, Ἀριστ. Ρητ. 2. 13, 3· — Ἐπίρρ., καχυπόπτως ἔχειν Εὐσταθ. Πονημάτ. 351. 7. — Πρβλ. **καχυπονόητος**.

καχυποτοπέομαι, = κακὰ ὑποπτεύω, Ἀριστοφ. Βάτρ. 956, ἔνθα νῦν ἀναγινώσκεται κεχωρισμένως, κάχ' ὑποτοπεῖσθαι.

κᾰχ-υπότοπος, ον, = **καχύποπτος**, ἴδε ἐν λέξ. **καχυπονόητος**.

καχυποψία, ἡ, κακῶν ὑποψία, ὑπόνοια κακοῦ, Βυζ.

κάψα, καψάκης, καψάκιον, ἴδε ἐν λέξ. **κάμψα**.

καψιδρώτιον, τό, (κόπτω, ἱδρὼς) Λατ. sudarium, τὸ **σουδάριον**, μάκτρον, «μανδήλιον» καθ' Ἡσύχ. καὶ εἶδος χιτωνίσκου, Κωμ. Ἀνώνυμ. 323· παρ' Ἡσυχ. κακῶς **καψιδρόκιον**.

καφι-πήδαλος, ὁ, κατὰ τὸν Ἡσύχ., ὁ μετὰ τῶν τὰ ἅλφιτα [ἐχόντων προστίθησιν ὁ Δινδ.] καὶ μὴ διϊόντων ἀλλόμενος· — καπηδάλω εἶναι ἐφθαρμένον ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 286. 35. Σύνθετόν τι **ἐγκαψικίδαλος** εὕρηται παρὰ Λουκ. ἐν Λεξιφ. 10 (ὡς εἰ ἐκ τοῦ **κίδαλον**, ὁ τρώγων κρόμμυα), ἀλλὰ καλά τινα Ἀντίγραφα ἔχουσιν **ἐγκαψικήδαλος**, ὅπερ ὁδηγεῖ εἰς τὸ **ἐγκαψιπήδαλος**.

κάψις, εως, ἡ, κατάποσις, καταβρόχθισις, «χάψιμον», κάψει πίνειν, ἐπὶ τῆς ἄρκτου, ἀντίθετ. τῷ **σπάσει** καὶ **λάψει**, ἡ δὲ ἄρκτος οὔτε σπάσει πίνει οὔτε λάψει, ἀλλὰ κάψει Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 6, 1.

κάω [ᾰ], Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **καίω**, δηλ. **κάϝω**, ἴδε ἐν λέξ. **καίω**.

κε, καὶ πρὸ φωνήεντος **κεν**, Ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ἄν** (ὃ ἴδε)· Αἰολ. καὶ Ἀρχ. Δωρικ. **κᾶ** (πρβλ. **γε, γα**)· ἀείποτε ἐγκλιτικόν.

Ὅτι τὰ **ἄν** καὶ **κε** (ἢ **κεν**) εἶναι ἰσοδύναμα, φαίνεται ἀναντιρρήτως ἐκ τῆς χρήσεως αὐτῶν ἐν ἀντιστοιχούσαις προτάσεσιν, οὐκ ἂν .. ἀλλὰ κεν .., Ἰλ. Ν. 289 κἠ.· οὐκ ἄν .. , οὐδέ κε .. , Τ. 271 κἠ., πρβλ. Ι. 416 κἠ.· Ὀδ. Σ. 27 κἠ., κτλ.· ἐνίοτε ἀμφότερα ἀπαντῶσιν ὁμοῦ, ὄρρ' ἂν μέν κεν Ἰλ. Λ. 187, πρβλ. Ν. 127, Ὀδ. Ε. 361, κτλ.· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀποδεικνύει διαφορὰν μεταξὺ τῶν δύο, διότι τὸ **κε** ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει ἐν Ὀδ. Δ. 733· καὶ εἶναι γνωστὴ ἡ ἐπανάληψις τοῦ **ἄν**, ἴδε **ἄν** Δ. ΙΙ. Περὶ τῆς χρήσεως τοῦ **κε, κεν**, ἢ **κα**, ἥτις εἶναι σχεδὸν ἡ αὐτὴ τῇ χρήσει τοῦ **ἄν**, ἴδε **ἄν**.

κεάδας, ὁ, = **καιάδας**, ἴδε τὸ ἑπόμ.

κεάζω, Ἐπικ. μέλλ. **κεάσσω**, Ὀρρ. Ἀργ. 852: ἀόρ. **κέᾰσα, κέασσα, ἐκέασσα**, Ὁμ.— Παθ., ἀόρ. **κεάσθην** Ἰλ.: παθ. πρκμ. **κεκεασμένος**, ἴδε κατωτ. (Πρβλ. **κεί-ω, και-άδας, κέ-αρνον**, Σανσκρ. khâ, khy-âmi (abscindo)· ἀλλὰ τὸ Λατ. sci-o, de-scisco, scindo, δεικνύει ὅτι ἡ πρώτη ῥίζα ἦτο SKE ἢ SKA, πιθαν. συγγενὲς τῷ **σχίζω**, ὃ ἴδε). Σχίζω (ὁ Ἡσύχ. διασχίζω, κτλ.), κόπτω, κέασε ξύλα νηλεΐ χαλκῷ Ὀδ. Ξ. 418· κέασαν ξύλα Υ. 161· πρβλ. Ἱππ. 658. 14, κτλ.· ἐπὶ κεραυνοῦ, συντρίβω, κατασυντρίβω, νῆα .. κεραυνῷ Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε Ὀδ. Ε. 132, Η. 250· ἐπὶ δόρατος, κέασσε δὲ ὀστέα λευκὰ Ἰλ. Π. 347, ὅπερ ἐν Υ. 398 εἶπεν, αἰχμὴ ἰεμένη ῥῆξ' ὀστέον· — [κεφαλὴ] ἀνδιχα πᾶσα κεάσθη, εἰς δύο ἐκόπη, Π. 412, Υ. 387· οὐρανός .. κεκεασμένος εὐρεῖ κύκλῳ Ἄρατ. 475. **2)** κοπανίζω, κατατρίβω, Νικ. Θηρ. 644.

κέαθος, ὁ, βοηθός, «κέαθοι καὶ κηδοί» Ἡσύχ.

κεαίνω, = **κεάζω**, μεταγεν.

κεάνωθος, ὁ, εἶδος ἀκάνθης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 10, 6.

κέᾰρ, συνῃρ. **κῆρ**, ὃ ἴδε.

κέαρνον, τό, (κεάζω) ἀξίνη, ἐργαλεῖον τοῦ ξυλουργοῦ, σκέπαρνον, «κέαρνα· σίδηρα τεκτονικὰ ἢ σκυτικὰ» Ἡσύχ.

κεάσματα, τά, (κεάζω) τεμάχια, «κλάσματα, ῥήγματα ἢ διαρρήγματα» Ἡσύχ.

κέᾰται, κέᾰτο, Ἐπικ. γ' πληθ. ἐνεστ. καὶ παρατ. τοῦ **κεῖμαι**.

κεβλή (οὐχὶ **κέβλη**, Ἀρκάδ. 107. 26), ἡ, Ἀλεξανδρ. ἢ Μακεδ. συγκοπῇ ἐκ τοῦ **κεβαλή** καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β, ἀντὶ τοῦ **κεφαλή**, πρβλ. Μακεδον. Βίλιππος, Βερενίκη, βαλακρός, ἀντὶ Φίλιππος, Φερενίκη, φαλακρός· — ἀμφί τε κεβλὴν εἰργμένος ἀγλίθων οὖλον ἔχει στέφανον Καλλ. Ἀποσπ. 140, πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. 498. 41, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλ. 433· — **κεβαλὴ** ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 195. 39, Ἡσύχ.

κεβλή-γονος, ον, ἔχων τὸν γόνον ἐν τῇ κεφαλῇ, ἐπὶ τῆς μήκωνος, ὅτι ἐν τῇ κεφαλῇ τὸ σπέρμα ἔχει· κατὰ τὸν Σχολ. καὶ ἡ Ἀθηνᾶ οὕτως ἐκαλεῖτο ὡς ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ Διὸς κυοφορηθεῖσα, Νικ. Ἀλ. 433.

κεβλήνη, ἡ, ἡ ὀρίγανη, Ἡσύχ.

κεβλή-πῡρις, πτηνόν τι μὲ ἐρυθρὰν ἢ πυρρὰν κεφαλήν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 303· ἴδε Σχολ.

κέβλος, ὁ, «κυνοκέφαλος. κῆπος» Ἡσύχ., ὁ δὲ κῆπος οὗτος εἶνε ζῷον ὅμοιον πιθήκῳ, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 2, 8 **κῆβος**.

κέγκλος, ὁ, ἄγνωστόν τι θαλάσσιον πτηνόν, Σουΐδ.

κέγχρα, ἡ, = **κέγχρος**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 91.

κεγχρ-αλέτης, ου, ὁ, (ἀλέω) ὁ ἀλέθων κέγχρον, Γαλην.

κεγχραμῐδώδης, ες, ὅμοιος πρὸς κεγχραμίδα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 11, 3.

κεγχρᾰμίς, ίδος, ἡ, (κέγχρος) ὁ ἐν τῷ σύκῳ μικρὸς σπόρος, Ἱππ. 586. 49, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 17, 4, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 11, 6. **2)** ὁ πυρὴν τῆς ἐλαίας, Σουΐδ.

κεγχρανοπώλης, ὁ, ὁ τραγηματοπώλης, Ἡσύχ.

κεγχρείοισι, ποιητ. ἐπιτεταμ. δοτ. ἀντὶ **κέγχροις**, Ἄρατ. 906.

κεγχρεών, ῶνος, ὁ, (κέγχρος) τὸ καθαριστήριον, ὅπου τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον διέψυχον, τόπος Ἀθήνησιν ἔνθα ἐκαθαίρετο ἡ ἀργυρῖτις κέγχρος καὶ ἡ ἄμμος ἡ ἀπὸ τῶν ἀργυρείων ἀναφερομένη, Β. Ἀν. 271. 23, Δημ. 974. 16· πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 167.

κεγχρηΐς, ΐδος, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. **κέρχνη**.

κεγχριαῖος, α, ον, ἔχων τὸ μέγεθος τοῦ κέγχρου, Λουκ. Ἰκαρ. 18.

κεγχρίας, ου, ὁ, ὅμοιος πρὸς κόκκον κέγχρου, κ. ἕρπης, ἐξάνθημά τι ἐπὶ τοῦ δέρματος, Γαλην. **II.** ὄφις ἔχων ἐξογκώματα ἐπὶ τοῦ δέρματος ὅμοια πρὸς κέγχρον, ὅμοιος πρὸς τὸν ἀμμοδύτην, Ἀέτ.· καλούμενος **κεγχριδίας** ἐν Διοσκ. Θηρ. 32· **κέγχρος**, αὐτόθι 15· **κεγχρίνης**, Νικ. Θηρ. 463, Λυκόφρ. 912, Παῦλ. Αἴγ.· **κεγχρίτης**, Ἀέτ. (;)· cenchris, Lucan. 9. 712. **III.** παρὰ Πολυδ. Α', 248, **κεγχριδίας** καὶ **κεγχρίας** εἶναι ἐσφαλμ. γραφὴ ἀντὶ **καχρυδίας**.

κεγχρῖνος, η, ον, ἐκ κέγχρου παρεσκευασμένος, κ. ἄλευρον, ναφερόμενον ἐκ τοῦ Διοσκ.·—ἡ **κεγχρίνη**, ἔψημα, πόλτος, «σοῦπα» ἐκ κέγχρου, Ἡσύχ.

κεγχρίς, ίδος, ἡ, = **κέρχνη**, **κερχνῆς**, ἴδε ἐν λέξ. **κέρχνη**. **2)** = **κεγχρίας** II, ὃ ἴδε. **II.** = **κέγχρος**, Ἱππ. 572. 39.

κεγχρίτης [ῐ], **ου**, ὁ, ὅμοιος πρὸς κέγχρον, **1.** = **κεγχρίας** II, ὃ ἴδε. **2)** εἶδος λίθου, οὗτινος τριβομένου οἱ κόκκοι ὁμοιάζουσι πρὸς κέγχρον, Πλίν. 37. 73. **II.** θηλ. **κεγχρῖτις** Ἰσχάς, ξηρὸν σῦκον (ἐκ τοῦ πλήθους τῶν ἐν αὐτῷ σπόρων), Ἀνθ. Π. 6. 231.

κεγχρο-βόλοι, οἱ, οἱ βάλλοντες, σπείροντες κέγχρους, μυθώδης συλὴ παρὰ τῷ Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 1. 13.

κεγχρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κόκκους κέγχρου, ἐπὶ σταγόσιν ἱδρῶτος, Ἱππ. Προγν. 38· κ. τραχύσματα, ἐργασία ἔκτυπος ἐπὶ ἀργυρῶν ποτηρίων, τὸ καρχήσιον οὕτω λέγεται διὰ τὸ τραχύσματα ἔχειν κεγχροειδῆ Ἀθήν. 475Β.

κέγχρος, ὁ, εἶδος βοτάνης καὶ σπόρος «κεχρί», «σπερμάτιον μελίνῃ ἐμφερὲς» Ἡσύχ., τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 398, Ἡρόδ. 4. 17, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387, Ξεν. Ἀν. 1. 2, 22, κτλ.· ἐν τῷ ἑνικ., Ἡρόδ. 1. 193· ἐπὶ ἑνὸς μόνου κόκκου, 3. 100· — θηλ. παρ' Ὀρειβασ. 41 Matth.·— τύπος **κέρχνος** ἁπαντᾷ παρ' Ἀναξανδρ. ἐν «Πρωτ.» 1. 27, Γαλην. 12. 395· πρβλ. **κέρχνωμα**, **κέρχνη**. **II.** πᾶν πρᾶγμα ἐσχηματισμένον εἰς μικροὺς κόκκους, οἷον τὰ ᾠὰ ἰχθύος, Ἡρόδ. 2. 93· μικροὶ κόκκοι, Ἀθήν. 525D· μικρὰ τις φλόγωσις τοῦ ὀφθαλμοῦ, Πολέμων Φυσιογν. 213. **III.** = **κεγχρίας** II, ὃ ἴδε. **IV.** εἶδος μικροῦ ἀδάμαντος, Πλίν. 37. 15.

κεγχρο-φόρος, ὁ, φέρων κέγχρον, παράγων κεχρί, Στράβ. 218.

κεγχρώδης, ες, = **κεγχροειδής**, Ἱππ. 427. 7., 1020C, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 3, 3.

κεγχρώματα, ων, τά, πράγματα τοῦ μεγέθους κόκκων κέγχρου·— ἐν Εὐρ. Φοιν. 1386, ὁπαὶ ἐν τῇ περιφερείᾳ (ἢ τῷ περιθωρίῳ) τῆς ἀσπίδος, δι' ὧν ὁ μαχητὴς ἠδύνατο νὰ βλέπῃ τὸν ἐχθρόν, χωρὶς νὰ ἐκθέτῃ εἰς κίνδυνον τὸ πρόσωπόν του· τοιαῦτα δύνανταί τις νὰ ἴδῃ εἰς τὰς ἀσπίδας τὰς ἐπὶ Βοιωτικῶν νομισμάτων καὶ ἐπὶ ἀρχαϊκῶν ἀγγείων.

κέγχρων, ὁ, τοπικός τις ἄνεμος πνέων κατὰ τὸν ποταμὸν Φᾶσιν, Ἱππ. π. Ἀέρ. 290.

κεγχρωτός, ἡ, **όν**, ὅμοιος πρὸς κέγχρον, Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 215. 342.

κεδαίω, παρὰ μεταγενεστ. Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **κεδάννῡμι**, Ἄρατ. 159, 410, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 626, Νικ. Θηρ. 425, Ἀλ. 458· κεδόωνται (ἐκ τοῦ **κεδάομαι**) Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 500· **κεδᾶται** Ἡσύχ.

κεδάννῡμι, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **σκεδάννυμι**, Ἀνθ. Π. 5. 276 (καὶ **κεδάω**, ἐξ οὗ «κεδᾶται· σκεδάννυται» Ἡσύχ.), ἐν χρήσει παρ' Ὁμήρ. μόνον ἐν τῷ Ἐπικ. ἐνεργ. ἀορ. **ἐκέδασσα**, παθ. **ἐκεδάσθην**. Θραύω εἰς δύο, διασπῶ, ἐκέδασσε φάλαγγας, διέσπασε τὴν πυκνὴν παράταξιν, Ἰλ. Ρ. 285· θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιούς Ὀδ. Ξ. 242· οὕτω, [ποταμὸς] ἐκέδασσε γεφύρας Ἰλ. Ε. 88.— Παθ., κεδασθείσης ὑσμίνης, ὅτε διεσπάσθη ἡ μάχη, δηλ. ὅτε τὰ διαμαχόμενα μέρη δὲν ἦσαν πλέον ἐν παρατάξει, Ο. 328, Π. 306· ἔμειναν ἀθρόοι, οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατὸν (ἔνθα ἴδε τὴν ἀντίθεσιν) αὐτόθι 657.

κέδματα, ων, τά, νοσώδη τινὰ πάθη, ἀσαφῶς ἀναφερόμενα παρ' Ἱππ. (συνάπτονται κέδ. καὶ ἰσχιάς, κέδ. καὶ ποδάγρα, κέδ. καὶ βουβῶν) π. Ἀέρ. 193 (ὡσαύτως ἐν Ἐπιδ. 1240), ὡς προκύπτοντα ἐκ τῆς συνεχοῦς ἱππασίας τῶν Σκυθῶν· — ὁ Ἀρεταῖ. (Αἰτ. Ὀξ. Νούσ. 2. 8) ἐφαρμόζει τὸν ὅρον τοῦτον εἰς ἀνευρυσμούς, ἤτοι κατ' εὖρος διαστολὰς τῆς κοίλης φλεβός, λεγούσας εἰς διάρρηξιν καὶ αἰφνίδιον θάνατον· καὶ αὕτη ἡ ἑρμηνεία δύναται νὰ δοθῇ εἰς τὴν λέξιν παρ' Ἱππ.: ἀνευρυσμοὶ ἢ κατ' εὖρος διαστολαὶ τῶν φλεβῶν, χρόνιοι ἐξογκώσεις ἢ συρροὴ ὑγρῶν· ὁ Γαλην. καὶ Ἐρωτιαν. ὀλίγον μᾶς βοηθοῦσι· τὸ δὲ χωρίον τοῦ Ἡσυχ. ἐν λέξει εἶναι ἐφθαρμένον, «αἱ χρονιώτεραι διαθέσεις νόσοι περὶ τὰ ἄρθρα».

κεδμᾰτώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κέδματα, Ἱππ. παρ' Ἐρωτιαν.

κεδνός, ή, όν, (πιθαν. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὰ **κήδομαι**, **κῆδος**, **κήδω** («κηδανὸς» Εὐστάθ.)·— ἐνεργητ., ἐπιμελής, φροντιστικός, ἐπιστρεφής, σοφός, πιστός, φρόνιμος, ἀείποτε ἐπὶ προσώπων ἐχόντων τι ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν των, τοκῆες Ἰλ. Ρ. 28· ἄναξ Ὀδ. Ξ. 170, κτλ.· οὕτω, κ. πολῖται Πινδ. Π. 4. 208· κ. σἰακοστρόφος Αἰσχύλ. Θήβ. 62, πρβλ. 407, 504· στρατόμαντις ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 122· γυνὴ Εὐρ., κλ. **2)** Παθ., ἐπιμελείας τυγχάνων, ἐπιμεμελημένος, ἀγαπητός, ἀλλὰ καὶ σεβαστός, οἵ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν Ἰλ. Ι. 586· ὅς μοι κήδιστος .. , κεδνότατός τε Ὀδ. Κ. 225· (ἅπαντα τὰ λοιπὰ Ὁμηρικὰ χωρία κάλλιον νὰ ἑρμηνευθῶσιν ἐνεργητικῶς)· οὕτω, κ. παρθένος, τοκῆες Πινδ. Π. 9. 216, Ι. 1. 5. **II.** ἐπὶ πραγμάτων, παρ' Ὁμ. μόνον κατ' οὐδ. πληθ., κέδν' εἰδυῖα, γνωρίζουσα τὰ καθήκοντά της, Ὀδ. Α. 248, Τ. 346, κτλ.· ἤθεα κ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 697, ἀγαθά· ἀλλαχοῦ ἀντιτίθεται κεδνὰ κακοῖ φθείρουσι γυναικῶν ἤθεα μῦθοι Ναυμάχ. 56· πολίων κυβερνάσιες Πινδ. Π. 10, ἐν τέλ.· κ. χάρις, πολύτιμος, τιμὴν ἔχουσα, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 8. 105· φροντίς, βουλεύματα, φρόνιμος, σοφός, Αἰσχύλ. Πέρσ. 142, 172· ἐφέτμαι ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 206· ἐπὶ εἰδήσεων, καλός, πλήρης χαρᾶς, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 622, πρβλ. 261· οὔπω τι κ. ἔσχον Ἀργείων πάρα Σοφ. Αἴ. 663.

κεδρ-έλαιον, τό, ἔλαιον τῆς κέδρου ἐξαγόμενον ἐκ ῥητίνης τῆς κέδρου, Ἀέτ., (πρβλ. **κεδρία**), ἢ ἐκ τῶν τῆς κέδρου μήλων ἢ κώνων, Πλίν. 15. 7, Διοσκ. 1. 106.

κεδρ-ελάτη, ἡ, κέδρος μεγάλη ὁμοία πρὸς ἐλάτην, Πλίν. 13. 11., 24. 11.

κεδρία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ῥητίνη ἐκ κέδρου ἢ ἔλαιον, Ἡρόδ. 2. 87, Διοσκ. 1. 105, Διόδ. 1. 91· λέγεται παρ' Ἡροδ. ἔνθ' ἀνωτ., ἀπὸ κέδρου ἀλειφαρ γινόμενον.

κεδρίνεος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Νικ. Ἀλ. 488.

κέδρῐνος, η, ον, (κέδρος) ἐκ κέδρου, θάλαμος Ἰλ. Ω. 192· δόμοι Εὐρ. Ἄλκ. 160· ξυλεία Πολύδ. 10. 27, 10. **2)** παρεσκευασμένος ἐκ κέδρου, ἔλαιον Ἱππ. 574. 47, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 3, 2· οἶνος κέδρ. (ὅστις καὶ **κεδρίτης** λέγεται) Διοσκ. 5. 45 καὶ 47.

κέδριον, τό, = **κεδρέλαιον**, Λατ. cedrium, Βιτρούβ. 2. 9, Πλίν. 16. 21.

κεδρίς, ίδος, ἡ, ὁ καρπός, ὁ κῶνος κέδρου, κεδρόκοκκον (πρβλ. **δαφνίς**, ὁ καρπὸς τῆς δάφνης, **ἀμυγδαλίς**, τῆς ἀμυγδαλῆς, **ἀρκευθίς**, τῆς ἀρκεύθου), Διοσκ. 1. 105, Ἀριστοφ. Θεσμ. 486· πρβλ. **κέδρον**. **II.** θάμνος ὅμοιος κέδρῳ, πιθαν. εἶδος σχοίνου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 9, 4, κτλ.

κεδρίτης οἶνος [ῐ], ὁ, οἶνος παρεσκευασμένος ἐκ κεδρίων ἢ κέδρων, Διοσκ. 5. 57.

κέδρον, τό, = **κεδρίς**, κῶνος, καρπὸς κέδρου, «θηλυκῶς μὲν τὸ δένδρον, οὐδετέρως δὲ ὁ καρπὸς» Θωμ. Μάγιστρ., Ἐτυμολ. Μέγ., Ἡσύχ., καὶ ὁ Φώτ. 152, 7 «κέδρον οὐδετέρως λέγουσι τὸ θυμίαμα»· ὁ Ἀμμών. μόνος ἀναφέρει **κέδρος**, ὁ, ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας· πρβλ. ὅμως Κωμ. Ἀνώνυμ. 5, ἔνθα ἀντὶ τοῦ τὰς κέδρους φαίνεται ὅτι δέον νὰ ἀναγνώσωμεν τούς.

κέδροπα, τά, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. **χέδροπα**, τὰ ὄσπρια, Ἐρωτιαν., Ἡσύχ.

κέδρος, ἡ, τὸ γνωστὸν καὶ ὁμοίως μέχρι τοῦδε λεγόμενον δένδρον, τοῦ ὁποίου τὸ ξύλον ἐκαίετο πρὸς εὐωδίαν, Ὀδ. Ε. 60 (πρβλ. **θύον**)· τὸ ἀπὸ κέδρου ἄλειφαρ, ὅπερ καὶ **κεδρία** λέγεται ὑπὸ τοῦ Ἡροδ. 2. 87· ἐν 4. 75 διὰ τὴν εὐωδίαν συνδυάζεται μετὰ τῆς κυπαρίσσου καὶ λιβάνου· πρβλ. **κεδρία**, **κέδρος**, ὁ·—Ὁ Θεόφρ. (ἴδε Schneid. ἐν τῷ Ind.) μεταχειρίζεται τὴν λέξιν καὶ διὰ τὸ pinus cedrus τῆς Συρίας, καὶ τὸ juniper **ὀξύκεδρος** (j. oxycedrus, εἶδος σχοίνου), ὅπερ ἔτι καὶ νῦν ἐν Ἑλλάδι καλεῖται **κέδρος** καὶ αὕτη πιθανῶς εἶναι ἡ σημασία τῆς λέξ. παρ' Ὁμ. **2)** πρᾶγμα πεποιημένον ἐκ ξύλου κέδρου· κεδρίνη θήκη, νεκρική, Εὐρ. Ἄλκ. 365, Τρῳ. 1141· κέδρινον κιβώτιον, ὡς κυψέλη μελισσῶν, Θεόκρ. 7. 81· πρβλ. **κέδρινος**. **3)** «κεδρόλαδον», τῇ κέδρῳ ἀλείφειν Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 16· πρβλ. **κεδρία**.

κεδροχᾰρής, ές, (χαίρω) χαίρων ἐπὶ τῇ κέδρῳ, Μανέθ. 4. 191.

κεδρόω, «βαλσαμόνω», ταριχεύω μὲ κεδρίαν, Ποσειδών. παρὰ Στράβ. 198, Διόδ. 5. 29· καὶ κεδρίαν ξηραίνειν τε καὶ ἄσηπτα διαφυλάττειν τὰ τεθνεῶτα σώματα Γαλην.

κεδρών, ῶνος, ὁ, δάσος ἐκ κέδρων, μεταγεν.

κέδρωστις, εως, ἡ, λευκάμπελος, Διοσκ. 4. 184.

κεδρωτός, ή, όν, κατεσκευασμένος ἐκ κέδρου ἢ κεκοσμημένος μὲ τεμάχια κέδρου (ξύλου) παρεμβεβλημένα, Εὐρ. Ὀρ. 1371, πρβλ. Λατ. cedratus.

κέσθαι, κέεται, ἴδε ἐν λέξ. **κεῖμαι.**

κεῖ, ἀποκεκομμ. ἀντὶ τοῦ **κεῖθι, ἐκεῖθι,** Ἀρχίλ. 160.

κειάμενος, κείαντες, ἴδε ἐν λέξ. **καίω.**

κεῖθεν, κεῖθι, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **ἐκεῖθεν, ἐκεῖθι.**

κεῖμαι, κεῖσαι (κατά-κεισαι, ἂν ὀρθὴ ἡ γραφή, Ὅμ. Ἴμ. εἰς Ἑρμ. 254), **κεῖται,** Ἰων. **κέεται·** πληθ. **κεῖνται,** Ἰων. **κέαται** Ὅμ., Ἡρόδ., **κείαται** Μίμνερμ. 11. 6, **κέονται** Ἰλ. Χ. 510, Ὀδ. Ι. 232· — προστ. **κεῖσο, κείσθω** Ὅμ.· — ὑποτακ. γ' ἐν. **κέηται** Πλάτ. Σοφ. 257C, Λυκοῦργ.,Ἐπ. **κῆται** Ἰλ. Τ. 32,Ὀδ. Β. 102, **δια-κέησθε** Ἰσοκρ. Ἀντιδ. § 278, **προσ-κέωνται** Ἱππ. 755H, ἀλλὰ **κείωνται** Ἐπιγραφ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 102. 10.— εὐκτ. **κεοίμην, -οιτο, -οιντο·** — ἀπαρ. **κεῖσθαι** Ἰλ. Θ. 126, Ἀττ., Ἰων. **κέεσθαι** Ἡρόδ. 2. 2·— μετοχ. **κείμενος** Ὅμ., κτλ.· — παρατ. **ἐκείμην,** Ἐπ. **κείμην** Ὅμ., Ἐπ. γ' ἐν. **κέσκετο** Ὀδ. Φ. 41, πρβλ. Ξ. 521· Ἰων. γ' πληθ. **ἐκέατο** Ἡρόδ. 1. 167, **κέατο** Ἰλ. Ν. 763, **κείατο** Λ. 162·— μέλλ. **κείσομαι** Ὅμ., Ἀττ., Δωρ. **κεισεῦμαι** Θεόκρ. 3. 53. (Ἐκ τῆς √ΚΕΙ παράγονται ὡσαύτως τὰ **κεί-ω, κοί-τη, κοι-μάω, κῶ-ας, κώ-μη, Κύ-μη·** πρβλ. Σανσκρ. śi (cubare), śê-tê (κεῖται), śa-yanam (castra), Λατ. qui-es, καὶ ἴσως civis· Λιθ. kó-mas (κώμη, χωρίον)· Γοτθ. hai-ms (κώμη), Ἀρχ. Γερμ. hi-vo, hi-va (conjux).) Ριζικὴ σημασία: εἶμαι κατατεθειμένος (χρησιμεύει δηλ. ὡς παθ. τοῦ **τίθημι,** πρβλ. **ὑπόκειμαι**), καὶ ἑπομένως εἶμαι πλαγιασμένος, ἐξηπλωμένος, ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ προθέσ., ἐν, ἐπί, παρά, πρός, ὑπό τινι· ὡσαύτως ἐπί τινος· ἀλλὰ ὁ δ' ἐπ' ἔννεα κεῖτο πέλεθρα, ἢτο ἐξηπλωμένος εἰς ἔκτασιν .. , Ὀδ. Λ. 577, ἀλλ· βραδύτερον, κεῖσθαι εἰς .. , βραχυλογικῶς, Εὐρ. Ι. Τ. 620, Ἀνθ. Π. 9. 677, κτλ.· καὶ μετ' αἰτ., ὡς τὸ καθίζειν, τόπον .. ὄντινα κεῖται Σοφ. Φιλ. 145. **2)** κοιμῶμαι, ἀναπαύομαι, Ὅμ., κτλ.· — ὡσαύτως, μένω ἀργός, σχολάζω, ἀπραγμονῶ, κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι .. Ἀχιλλεὺς Ἰλ. Β. 688, πρβλ. Η. 230, κτλ.· μένω ἡσυχος, ἡσυχάζω, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθεὶς κείμην, ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως ὑπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ Κριοῦ, Ὀδ. Ι. 434·— κακὸν κείμενον, κακὸν κοιμώμενον, Σοφ. Ο. Κ. 510· τοῦ κύματος κειμένου Αἰλ. π. Ζ. 15. 5. **3)** κοίτομαι ἀσθενὴς ἢ πληγωμένος, κεῖτο γὰρ ἐν νήσῳ, ἐπὶ τοῦ Φιλοκτήτου, Ἰλ. Β. 721, πρβλ. Ο. 240· κείσεται οὐτηθεὶς Θ. 537., Λ. 659· γήραϊ λυγρῷ κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος Σ. 435· κεῖτ' ὀλιγηπελέων Ὀδ. Ε. 457· ὡσαύτως, εὑρίσκομαι ἐν ἀθλιότητι, ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ Α. 46, πρβλ. Φ. 88, Σοφ. Φιλ. 183· εἶμαι ἐκτεθειμένος εἰς τὸ ἔλεος τοῦ νικητοῦ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 590· κεῖσθαι ἐν κακοῖς Εὐρ. Φοίν. 1639, Ἑκ. 969· κειμένῳ ἐπιπηδᾶν, καταπατῶ τινα ὅταν τὸν εὑρω πεπτωκότα, Ἀριστοφ. Νεφ. 550. **4)** κεῖμαι νεκρός, ὡς τὸ Λατ. jacere, συχνὸν παρ' Ὅμ., οὕτω παρὰ Τραγ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1438, 1446, Σοφ. Φιλ. 359· κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1240· σπάν. παρὰ πεζοῖς, χίλιοι .. νεκροὶ κείμενοι Ἡρόδ. 8. 25. **β)** συχνὸν ὡσαύτως ἐν ἐπιταφίοις, εἶμαι τεθαμμένος, τῇδε κείμεθα Σιμων. 95, πρβλ. 97· κεῖσαι ζῶν ἔτι μᾶλλον τῶν ὑπὸ γᾶς ὁ αὐτ. 18· ὡσαύτως, κ. ἐν Ταρτάρῳ Πινδ. Π. 1. 29· ἐν τάφῳ, ἐν Ἅιδου, παρ' Ἅιδῃ Τραγ.· οὕτω παρὰ πεζοῖς, τὸν χῶρον ἐν τῷ κέοιτο Ὀρέστης Ἡρόδ. 1. 67, πρβλ. 4. 11., 9. 105, Θουκ. 2. 43. **5)** κεῖμαι παρημελημένος, ἰδίως ἐπὶ ἀτάφου πτώματος (πρβλ. **ἀκηδής**), Ἰλ. Τ. 32., Σ. 338· κεῖται .. νέκυς ἄκλαυτος ἄθαπτος Χ. 386· μή δή με ἔλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς κεῖσθαι Ε. 685· οὕτω κεῖτ' ἀπόθεστος .. ἐν πολλῇ κόπρῳ, κατάκειται ἀπεριποίητος, ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ κυνὸς τοῦ Ὀδυσσέως, Ὀδ. Ρ. 296, πρβλ. Π. 35, κτλ.· — οὕτω καὶ ἐπὶ τόπων ἢ οἰκοδομῶν, κεῖμαι εἰς ἐρείπια, κρημνισμένος, δόμοι .. χαμαιπετεῖς ἔκειτο' ἀεὶ Αἰσχύλ. Χο. 964, πρβλ. ἐπανορθοῦσαι εἴ τι καὶ πρότερον τῆς πόλεως ἔκειτο Πλάτ. Πολ. 425Δ, Λυκ. 252. **6)** ἐπὶ παλαιστῶν, εἶμαι ἡττημένος, κατεβλήθην, Αἰσχύλ. Εὐμ. 590· πεσών γε κεῖσομαι Ἀριστοφ. Νεφ. 126. **II.** ἐπὶ τόπων, κεῖμαι, ἔχω θέσιν τινά, νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἁλὶ κεῖται Ὀδ. Η. 244, πρβλ. Ι. 25., Κ. 196, καὶ παρὰ Τραγ.· ἐν τῇ γῇ κείμενά ἐστι τὰ Σοῦσα (ἀντὶ τοῦ **κεῖται**) Ἡρόδ. 5. 49· Αἴγινα .. πρὸς νότου κ. πυρὰς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 327, πρβλ. Θουκ. 3. 51· προστιθεμένου τοῦ θέσιν, πόλιν αὐτάρκη θέσιν κειμένη ὁ αὐτ. 1. 37· θέσιν κέεσθαι νοσερωτάτην Ἱππ. π. Ἀέρ. 283, πρβλ. τῶν τεθέντων ἐν γράμμασι καὶ κειμένων Πλάτ. Νόμ. 7. 793, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 17, 3· κ. πρὸς τὸν ἥλιον, πρὸς ἄρκτον, κτλ., ὁ αὐτ., κτλ. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, εὑρίσκομαι ἔν τινι τόπῳ, νοουμένης τῆς διαρκείας, ὅθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο Ὀδ. Θ. 277· ἔλε δίφρον κείμενον, εὑρισκόμενον ἐκεῖ που, Ρ. 331, πρβλ. 410· φόρμιγγα .. , ἣ που κεῖται ἐν ἡμετέροισι δόμοισι Θ. 255· οὕτω παρὰ πεζοῖς, δύο τράπεζαι ἐκείσθην Αυσ. 133. 12, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 8. 19. **III.** κεῖμαι, εἶμαι ἀποθηκευμένος, πρβλ. **κειμήλιον,** πρᾶγμα ἀπόθετον, ἀποτεθειμένον ἐπὶ ἐμπορευμάτων, περιουσίας κτλ., δόμοις ἐν κτήμασι κεῖται Ἰλ. Ι. 382· πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κ. Ζ. 47· βασιλῆι δὲ κεῖται ἄγαλμα, εἶναι τετιμημένον .. , Δ. 144· μνῆμα ξείνοιο .. κέσκετ' ἐνὶ μεγάροισι, ἦτο ἀφειμένον .. , Ὀδ. Φ. 41· — ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, ἀφιερωμένον εἰς θεόν, κ. ἀνάθημα, κτλ., Ἡρόδ. 1. 51, 52· — ἐπὶ χρημάτων, κείμενα, ἀποτεθειμένα, κατὰ μέρος τεθειμένα, ὁ αὐτ. 6. 86, 1· κ. σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐσαεὶ ἀνάγραπτος Θουκ.1. 129, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 345Α· πολλὰ χρήματα ἐπὶ τῇ τούτου τραπέζῃ κεῖταί μοι, εἰς τὴν τράπεζάν του, Ἰσοκρ. 367D· παρά τινι Ἐπιστ. Πλάτ. 345C· τἀργύριόν σοι κείσεται, θὰ μείνῃ ὡς παρακαταθήκη, μέλλον νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ἀποζημίωσιν τοῦ κυρίου δούλου τινὸς ὑποστάντος βλάβην ἐκ βασανιστηρίων, Ἀριστοφ. Βάτρ. 624· δραχμὴν ὑπόθες.— Ἀπόκρ. κεῖται πάλαι Δίφιλ. ἐν «Συνωρ.» **1.** 2. **IV.** πρόκειμαι, εἶμαι ὡρισμένος, κεῖται ἆεθλα ἐν ἀγῶνι δεδεγμένα ἵππῃας = ἐκδέχονται· ἔνθα ὁ Εὐστ. σημειοῖ, ὅτι τὸ **κεῖται** σύστοιχον τοῦ **τίθεται,** Ἰλ. Ψ. 273· ὅπλων ἔκειτ' ἀγὼν πέρι Σοφ. Αἴ. 936, πρβλ. Ο. Τ. 490. **2)** ἐπὶ νόμων, νόμος κεῖται ὡς παθ. τοῦ τίθημι νόμον, ὁ νόμος ἔχει τεθῆ, ἔχει ὁρισθῆ, Εὐρ. Ἑκ. 292, Μήδ. 494, Θουκ. 2. 37, κτλ.· νόμοι κεῖνται περί τινος Ἀντιφῶν 141. 22· οἱ νόμοι οἱ κείμενοι, οἱ ὡρισμένοι νόμοι, Ἀριστοφ. Πλ. 914, πρβλ. Αυσ. 96. 10, κτλ.· οἱ ὑπὸ τῶν θεῶν κείμενοι νόμοι Ξεν. Ἀπομν. 4. 4, 21, πρβλ. Ἰσοκρ. 10Α, Δημ. 720. 13· αἱ κείμεναι ὑπὸ τῶν ὑπατικῶν γνῶμαι, αἱ ψῆφοι ἃς ἔδωκαν οἱ .., Διον. Ἁλ. 7. 47· οὐκέτι κ. ἡ συνθήκη, δὲν ἰσχύει πλέον, Ἰσαῖ. 59. 28· κεῖται ζημία, εἶνε ὡρισμένη διὰ νόμου, πρόκειται, Θουκ. 3. 45· θάνατος κεῖται περί τινος Εὐρ. Ἴων 756· κείμεναι ζημίαι Αυσ. 146. 20. **3)** εἶναι κατατεθειμένον, δεδομένον, ἐν συλλογισμῷ, τοῦτο ἡμῖν οὕτω κείσθω = δεδόσθω, ὡρίσθω, Πλάτ. Σοφ. 250E, κτλ.· ὁμολογημένον ἡμῖν κ. Πολιτικ. 300E· συχν. παρ' Ἀριστ., κείσθω, ἔστω δεδομένον, Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 15, 14, Ποιητ. 19. 2, κ. ἀλλ.· τὸ κείμενον, τὸ δεδομένον, Μετὰ τὰ Φυσ. 3. 4, 38· τὰ κείμενα αὐτόθι 8. 4, 2, κ. ἀλλ. **4)** ἐπὶ ὀνομάτων, κεῖται ὄνομα, ἔχει δοθῆ, Ἡρόδ. 4. 184., 7. 200, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 2. 2, 12, Πλάτ., κτλ.· ὑπὸ τοῦ πατρὸς κείμενον [ὄνομα] Ἰσαῖ. 41. 12· οὕτω κεῖσθαι ἄνευ τοῦ ὀνομα, Πλάτ. Κρατ. 392D· κείμενα ὀνόματα, ὡρισμένοι ὅροι, Ἀριστ. Τοπ. 6. 2, 4. **V.** μεταφορ., πένθος ἐνὶ φρεσὶ κεῖται, νοουμένου συνεχοῦς τινος αἰσθήματος βάρους, Ὀδ. Ω. 423· κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμὸς Φ. 88. **2)** ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, δηλ. ταῦτα ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς θελήσεως τῶν θεῶν, Ἰλ. Ρ. 514., Υ. 435. **3)** κεῖσθαι ἔν τινι, ἐντελῶς ἐξαρτᾶσθαι ἔκ τινος, Πινδ. Π. 5. 126., 10. 110· ἐν ὑμῖν ὡς θεῷ κείμεθα Σοφ. Ο. Κ. 248, Ο. Τ. 314· οὕτω, κ. ἐπί τινι Πινδ. Π. 8, 108, Λουκ.,κτλ. **4)** ἔχω πως, εὑρίσκομαι ἔν τινι καταστάσει, εὖ κειμένων τῶν πρηγμάτων, ὡς ὁ Wessel. ἐν Ἡροδ. 8. 102· κεῖσθαι καλῶς ἐν παράπλῳ Θουκ. 1. 44, ὅπερ κεῖσθαι καλῶς παράπλου ἐν 36 εἶπεν, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 693· μὴ κινεῖν εὖ κείμενον Πλάτ. Φίληβ. 15, ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμ. κακὸν εὖ κείμενον· Σχολ. οὐ τὸ ἐναντίον ἐν Σοφ. Ο. Κ. 509 τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακὸν ἐπεγείρειν·—εἰ ταῦτ' ἀνατί .. κείσεται Σοφ. Ἀντ. 485, πρβλ. Φίλ. 503. **5)** ἁπλῶς, εἶμαι, εὔστομα κείσθω (ἴδε **εὔστομος**) Ἡρόδ. 2. 171· νεῖκος κ. τισι, ὑπάρχει ἔρις μεταξύ τινων, Σοφ. Ο. Τ. 490· Ἑλλήνων κείσομαι ἐν στόμασι, τὸ ὄνομά μου θὰ ἀναφέρηται συχνάκις, Ἀνθ. Π. 9. 62· πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν Θέογν. 240. **6)** ἀφίνω καθίζημα, ἐπὶ τῶν οὔρων, Ἱππ. 970B· — ὡσαύτως, καταπραΰνομαι, ἐπὶ φλογώσεως, ὁ αὐτ. 1016G **7)** παρὰ τοῖς Γραμμ., ἐπὶ λέξεων καὶ φράσεων, εὑρίσκομαι, ἀπαντῶ, παρά τινι Ἀθήν. 58B· ποῦ κεῖται; ὁ αὐτ. 165D, πρβλ. Κειτούκειτος· — τὸ κείμενον, τὸ παρὰ πᾶσιν ἀποδεκτὸν γενόμενον, ἢ τὸ κ. τοῦ συγγραφέως, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ σχόλια, Casaub. εἰς Ἀθήν. σ. 3.

κειμηλι-άρχης ἢ **-χος, ου,** ὁ, θησαυροφύλαξ, ὁ ταμίας ἢ ἀποθηκάριος, τῶν κειμηλίων, Βυζ., ἴδε Ducang. — **κειμηλιάρχιον** καὶ **κειμηλιαρχεῖον,** τό, θησαυροφυλάκιον, ταμεῖον ἢ ἀποθήκη ἐν ᾗ τὰ κειμήλια φυλάσσονται, Πανδέκτ.

κειμήλιον, τό, (κεῖμαι), πρᾶγμα ἀκίνητον, τεθὲν κατὰ μέρος ὡς πολύτιμον, τιμαλφές, ἐπειδὴ τὰ τοιαῦτα ἐδίδοντο ὡς δῶρα, διὰ τοῦτο καὶ ἐφυλάσσοντο πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ δωρητοῦ, = **θησαυρός** (ἐκ τοῦ **τίθημι**), δηλ. κτῆμα ἀπόθετον, τῇ νῦν [τὴν φιάλην], καί σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω Ἰλ. Ψ. 618· δῶρον, ὅσοι κειμήλιον ἔσται Ὀδ. Α. 312· ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται, χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος Ἰλ. Ζ. 47, Ὀδ. Δ. 613· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἐκ ζώων ἢ κτηνῶν, θρεμμάτων συνισταμένην περιουσίαν (**πρόβασις**), ἐσθέμεναι κειμήλια πρόβασίν τε, ἔνθα ὁ Εὐστάθ. «κειμήλια, τὰ κείμενα, ἀκίνητα, προβάσεις δὲ τὰ αὐτοκίνητα, τὰ διὰ ποδῶν προβαίνοντα», Ὀδ. Β. 75, πρβλ. Δ. 600·— οὕτως (ἐν τῷ πληθ.), Σοφ. Ἡλ. 438, Εὐρ. Ἡρακλ. 591· ἐπὶ προσώπου, μέγιστον ἐν βίῳ κειμήλιον κρίνας σὲ Εὐριπ. Ῥῆσ. 654· ἐπὶ ἰχθύος, Θεόκρ. 21. 55·— σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, Ἡρόδ. 3. 41, Ἱππ. 2. 30, Λουκ. Προμ. 4, πρβλ. **κειμήλιος.**

κειμήλιος, ον, ἀποτεθειμένος, τεθησαυρισμένος, πολύτιμον κτῆμα ἢ πρᾶγμα, πατὴρ .. ὅτῳ καὶ μήτηρ .. ἐν οἰκίᾳ κεῖνται κειμήλιοι Πλάτ. Νόμ. 931Δ· κειμήλιον θέσθαι [τὸν θησαυρὸν] αὐτόθι 913Δ.

κειμηλιοφύλαξ, ακος, ὁ, φύλαξ τῶν κειμηλίων, ὁ κειμηλιάρχης, μεταγεν.

κειμηλιόω, θησαυρίζω, ἀποτίθημι κατὰ μέρος, Εὐστ. 1376. 13, ὅπερ ἀλλαχοῦ ταμιεύει εἶπεν·— Μέσ., Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 66· καὶ τὸ παθητ. συχνὸν ἐν τοῖς Πονηματίοις τοῦ Εὐστ.

κειμηλίωσις, εως, ἡ, ἀποθησαύρισις, ἡ φύλαξις καὶ ἀποταμίευσις τῶν κειμηλίων, Φαβωρῖν.

κεῖνος, η, ο, Ἰων. καὶ Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **ἐκεῖνος**. Ἐπίρρ. **κείνως**.

κεινός, ή, όν, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κενός**.

κεινόω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **κενόω**, ποιῶ τι κενόν, Νικ. Ἀλ. 140, Θηρ. 56.

Κεῖος, ἴδε ἐν λ. **Κέως**.

κεῖπος, ὁ, εἶδος πιθήκου· ὡσαύτως **κῆπος, κῆβος**.

κεῖρα, ἡ, νηπιακὴ ἡλικία, νηπιότης, ἡ ἀτελὴς ἡλικία, Ἡσύχ., Ἐκκλ.

κειράς, άδος, ἡ, κεκαρμένοι, βοήσατε ἐπ' ἄνδρας κειράδας αὐχμοῦ Ἑβδ. (Ἱερεμ. 48. 31), ὅπου ὁ Θεοδώρητος, ὧν αἱ κεφαλαὶ κεκαρμέναι καὶ οἱ πώγωνες ἐξυρημένοι, αἰχμαλώτων δὲ ἦτο τὸ σχῆμα, στερηθέντων τὴν προτέραν εὐημερίαν καὶ αὐχμὸν περικειμένων· — πιθ. ἐσφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κουράς**.

κειρεκόμης, ου, ὁ, ὅστις τὴν κόμην κεκαρμένην ἔχει, ὁ κεκαρμένος, μεταγεν., ἀντίθετ. **ἀκειρεκόμης**, καὶ **ἀκερσεκόμης**.

κειρία, ἡ, σχοινίον ἢ ἱμὰς τῆς κλίνης, Λατ. instita, Σπάρτην γὰρ ἂν θείμην ἐγὼ τιμῇ πόλει; οὐδ' ἂν χαμεύνῃ πάνυ γε κειρίαν ἔχων, ἔνθα παίζει ὁ κωμικὸς διὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς κειρίας πρὸς τὸ ἐκ σπάρτου σχοινίον, Ἀριστοφ. Ὄρν. 816, Πλουτ. Ἀλκ. 16, Ἑβδ. (Παροιμ. Ζ', 16)· καὶ ὁ Σουΐδ. «κειρία· εἶδος ζώνης ἐκ σχοινίων παρεοικὸς ἱμάντι ᾧ δεσμοῦσι τὰς κλίνας». **II.** ἐν τῷ πληθ., σάβανα, ταινίαι δι' ὧν περιβάλλουσιν ἢ τυλίσσουσι τὸν νεκρόν, Εὐαγγ. κ. Ἰω. ια', 44 (Κῶδ. Ἀλεξ. **κηρίαις**, καὶ ἕν τινι παρεμβεβλημένῃ γλώσσῃ τοῦ Ἡσυχ. **κηρείαις**)· ὁ Νόνν. ἐν τῇ παραφράσσει αὐτοῦ γράφει κερείαις χάριν τοῦ μέτρου· παρὰ τοῖς ἰατροῖς καὶ αἱ πλατεῖαι ἕλμινθες (Λατ. taeniae) διὰ τὴν πρὸς τὰς ταινίας ὁμοιότητα.

κεῖρις, εως, ἡ, ἁρπακτικόν τι θαλάσσιον ὄρνεον, Λατ. ciris, τοῦ ὁποίου ἡ μυθικὴ ἱστορία ὑπάρχει τῷ τοῦ Οὐεργιλίου Ciris, Ὀβιδ. Μεταμ. 8. 150· παρὰ τῷ Ὀππ. Ἀλ. 1. 129 λέγεται **κιρρὶς** ἀντὶ τοῦ **κεῖρις**.

κειρύλος, ἴδε ἐν λέξ. **κηρύλος**.

κείρω (Αἰολ. **κέρρω**)· μέλλ. **κερῶ**, Πλάτ. Πολ. 471Α, Ἰων. **κερέω** Ἰλ. Ψ. 146 (Δωρ. **κέρσω**)· ἀόρ. **ἔκειρα** Ἀττ., Ἐπικ. ἔκερσα Ἰλ. Ν. 546, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 665 (Λυρ.)· πρκμ. **κέκαρκα** (περι-) Λουκ. Συμπ. 32.— Μέσ., μέλλ. **κεροῦμαι** Εὐρ., Πλάτ.· ἀόρ. **ἐκειράμην** Ἀττ., Ἐπικ. **ἐκερσάμην** Καλλ. Ἀποσπ. 311, Αἰσχύλ. Πέρσ. 952 (Λυρ.).— Παθ., ἀόρ. α' μετοχ. **κερθεὶς** Πινδ. Π. 5. 146· ἀόρ. β' ὑποτ. **κἀρῇ** Ἡρόδ. 4. 127, **κἀρῆναι, καρεὶς** Λουκ. Σολοικ. 6, Πλούτ.: πρκμ **κέκαρμαι** Ἡρόδ. 2. 36, Ἀττ. ὑπερσυντ. **ἐκεκάρμην** Λουκ. (Ἐκ τῆς √ΚΕΡ ἢ ΚΑΡ ἢ μᾶλλον ΣΚΕΡ, ΣΚΑΡ, Ἀρχ. Σκανδιν. skera, Ἀγγλο-Σαξον. scêran, Ἀρχ. Γερμ. skiru, schere, shear), ὡς ἐν τῷ μέλλ. **κερ-ῶ**· ἀόρ. **καρ-ῆναι**, ὁπόθεν ὡσαύτως **κέρ-μα, κορ-μός, κουρ-ά, κοῦρ-ος, κεραΐζω**· πρβλ. Σανσκρ. śar, śri-nâmi (dirumpo, laedo), śi-ri (gladius), kar-tari (forfex)· Λατ. cur-tus, καὶ ἴσως cul-ter (πρβλ. Σαβ. curis, quiris)· Γοτθ. hair-us (μάχαιρα), Ἀρχ. Σκανδιν. hiör, Ἀρχ. Σαξον. her-u). Κόπτω τὴν κόμην, ἀφίνω αὐτὴν βραχεῖαν, σοί τε κόμην κερέειν, ὡς προσφορὰν εἰς τὸν ποταμὸν Σπερχειόν, Ἰλ. Ψ. 146, πρβλ. Παυσ. 1. 37, 3· κ. ἐν χροΐ [τὰς τρίχας], κόπτω τὰς τρίχας μέχρι δέρματος, ξυρίζω, Ἡρόδ. 4. 175· ἀλόχων κείραντες ἔθειραν Εὐρ. Ἑλ. 1124 (λυρ.)· — κοινότερον ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ἀποκόπτω τὴν κόμην μου ἢ βάλλω νὰ μοῦ ἀποκόψωσι τὴν κόμην, ὡς ἐγίνετο ἐπὶ μεγάλου πένθους (πρβλ. **κουρά**), τοῦτο.. γέρας οἷον οἰζυροῖσι βροτοῖσι, κείρασθαί τε κόμην βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν Ὀδ. Δ. 198· κείροντο χαίτας Ω. 46· ὅρα τὰς τελετὰς ἐπὶ τῇ κηδείᾳ τοῦ Πατρόκλου, Ἰλ. Ψ. 46, 135-153· οὕτω, πολύν σοι βοστρύχων πλόκαμον κεροῦμαι Εὐρ. Τρῳ. 1183· κείρομαι πένθει κόμαν ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 326· οὕτω καὶ ἀπολ., ἀποκόπτω τὴν κόμην τινός, κείρασθε, συμπενθήσατ' ὁ αὐτ. ἐν Ἡρ. Μαιν. 1390· ἐφ' ἧς ἡ πόλις ἐπένθησε καὶ ἐκείρατο Αἰσχίν. 84. 14, κτλ.· ἄξιον ἦν ἐπὶ τῷδε τῷ τάφῳ κείρασθαι τῇ Ἑλλάδι Λυσ. 196. 11· παρὰ τοῖς Κωμικ., πρὸς φθεῖρα κείρασθαι, κείρομαι μέχρι τοῦ δέρματος, Εὔβουλος ἐν «Δολ.»· — Παθ., βοστρύχους κεκαρμένους Εὐρ. Ἰλ. 515· κουρᾷ.. πενθίμῳ κεκ. ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 458· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς κόμης, ἀποκόπτομαι, πλόκαμοι κερθέντες Πινδ. Π. 4. 146· ἴδε ἐν λέξ. **κουρά, κομάω**. **2)** κείρω ἢ ξυρίζω τινά, αὐτοὺς σφέας καὶ τοὺς ἵππους, εἰς ἔνδειξιν πένθους, Ἡρόδ. 9. 24· κεκάρθαι τὰς κεφαλάς, νὰ «κουρευθῶσιν», ὁ αὐτ. 2. 36· Θρᾳκιστὶ κεκάρθαι Θεόκρ. 14. 36· ἴδε **χρὼς** 1. 2 καὶ **ἐγκυτέ**. — Κατὰ τὸν Φρύνιχ. 319, κείρεσθαι εὔχρηστον ἐπὶ ἀνθρώπων κειρομένων ἑκουσίως, καρῆναι ἐπὶ προσώπων καὶ ἐπὶ ἀναγκαστικῆς κουρᾶς πρὸς ἀτίμωσιν (ἐπ' ὀΐων καὶ ἐπὶ ἀτίμου κουρᾶς)· πρβλ. Κρατῖν. ἐν «Διον.» 2, μάχαιραι κούριδες, αἷς κείρομεν τὰ πρόβατα καὶ τοὺς ποιμένας· καὶ ὅμως εἴρηται παρὰ Πλουτ. Λυσ. 1, τῶν Ἀργείων ἐπὶ πένθει καρέντων. **II.** ἀποκόπτω, ἀποτέμνω, δρέπομαι, δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες Ἰλ. Ω. 450· ὕλην Σοφ. Τρ. 1196· ἐκ λειμῶνος λείρια κ. Μόσχ. 2. 32·—μεταφορ., ἐκ λεχέων κ. μελιαδέα ποίαν, δρέπω ἡδονὴν ἐκ.., Πινδ. Π. 9. 64· ἥβας ἄνθος ἄδρεπτον ἔστω μηδ'.. Ἄρης κέρσειεν ἄωτον Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 665, πρβλ. Πέρσ. 921. **2)** ἐρημώνω χώραν τινά, ἰδίως κατακόπτων τὰ σιτηρὰ καὶ τὰ κάρπιμα δένδρα (πρβλ. **τέμνω, δενδροτομῶ**), τὸ πεδίον Ἡρόδ. 5. 63· τέμενος 6. 75· τὴν γῆν αὐτόθι 99, Θουκ. 1. 64· πρβλ. **περικόπτω** 2· — ὡσαύτως, καθαρίζω ἀπὸ δένδρων καὶ δασῶν χώραν τινὰ πρὸς ὁδοποιΐαν, Ἡρόδ. 7. 131.— Παθ., ἐπὶ χώρας, ἐρημοῦμαι, καρῆναι ὁ αὐτ. 4. 127, πρβλ. 8. 65. — Μέσ., χθὼν πεύκας κειραμένη, ἔχουσα κεκομμένας τὰς πεύκας της, Ἀνθ. Π. 9. 106, πρβλ. Ψευδο-Φωκυλ. 154· μεταφορ., κείρασθαι δόξαν, ἀπώλεσα τὴν δόξαν μου, Ἀνθ. Π. παράρτ.. 203·— ὡσαύτως, Ἄρης νυχίαν πλάκα κερσάμενος, ἐρημώσας τὴν πεδιάδα (διὰ τοῦ φόνου τῶν ἀνδρῶν), Αἰσχύλ. Πέρσ. 952. **III.** καθόλου, καταστρέφω, ἀφανίζω, ἐπομένως, **1)** σπαράττω, τρώγω ἁπλήστως, Λατ. depasci, ἐπὶ ζώων, κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήϊον [ὄνος] Ἰλ. Λ. 560· ἐπὶ ἰχθύος, δημὸν .. ἐπινεφρίδιον κείροντες Φ. 204· ἐπὶ γυπῶν, ἧπαρ ἔκειρον (immortale jecur tondens, Οὐεργ.), Ὀδ. Λ. 578, πρβλ. Λουκ. Θεῶν Διάλ. 1. 1, Νεκρ. Διάλ. 30. 1· ἔκειρε πολύκερων φόνον, δηλ. κατέσφαξε πολλὰ κερασφόρα ζῷα, Σοφ. Αἴ. 55. **2)** κείρω κτήματα, βίοτον, ἁπλήστως ἐσθίω (ἐξ οὗ κατὰ τὸν Εὐστάθ. καὶ ὁ κόρος), ἐκείρετο πολλὰ καὶ ἐσθλὰ κτήματ' ἐμὰ Ὀδ. Β. 312· ἔκειρον κτήματ' ἐνὶ μεγάροις Χ. 369, κτλ.· ἀπολ., κείρετε (δηλ. βίοτον) Α. 378, Β. 143.

κεῖς, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ εἰς**, παρ' Ἀττ. ποιηταῖς πρὸ φωνήεντος, ἀλλὰ πρὸ συμφώνου **κἀς** (δηλ. **καὶ ἐς**), ὃ ἴδε.

κεῖσε, Ἐπίρρ. Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ **ἐκεῖσε**.

κεισός, ὁ, ἀντὶ **κισσός**, Ἡσύχ.

κεῖσσα, Λακων. ἀντὶ **κίσσα**, Ἡσύχ.

Κειτούκειτος, ὁ, κωμικὸν ὄνομα τοῦ Γραμματικοῦ Οὐλπιανοῦ, ὅστις νόμον εἶχε μηδενὸς φαγητοῦ ἀποτρώγειν πρὶν ἐρωτῆσαι· — κεῖται ἢ οὐ κεῖται; (πρβλ. **κεῖμαι** V. 7), Ἀθήν. 1Ε.

κείω, καὶ ἅπαξ **κέω** (ἴδε ἐν τέλει), Ἐπικ. ἐφετικ. τοῦ **κεῖμαι**, βῆ δ' ἴμεναι κείων, ἀπῆλθεν ἵνα κατακλιθῇ (ἔνθα ὁ ποιητὴς προσθέτει ὅθι περ σύες εὖδον, μεθ' ὃ προσθέτει τὸ ἑρμηνευτικόν, τάχ' οὐκ ἐθελήσετον ἀμφω εὕδειν), Ὀδ. Ξ. 532, πρβλ. Σ. 428· ἔνθ' ἴομεν κείοντες = κοιμηθησόμενοι, ἐπεὶ νύ τοι εὕαδεν εὐνή Ἰλ. Ξ. 340· κείω δέ, θὰ πλαγιάσω, Ὀδ. Τ. 340· κειέμεν οὕτω, νὰ εἶσαι οὕτω πλαγιασμένος, Θ. 315· ὄρσο κέων, σήκω, πήγαινε νὰ κοιμηθῇς (πεποίηται δέ τοι εὐνή, ἀκολουθεῖ ὡς ἑρμηνευτικόν), Η. 342.

κείω, σχίζω, κόπτω, ῥιζικὸς τύπος τοῦ **κεάζω**, μόνον ἐν Ὀδ. Ξ. 425 ἦν λίπε κείων· περὶ τῆς παρενθέσεως τοῦ ι πρβλ. **τελείω** ἀντὶ **τελέω**.

κεκάδῃσω, κεκάδοντο, κεκαδών, ἴδε ἐν λέξ. **χάζομαι**·— ἀλλὰ περὶ τοῦ **κεκαδήσομαι** ἴδε ἐν λέξ. **κήδω**.

κεκαδμένος, ἴδε ἐν λέξ. **καίνυμαι**.

κεκάκουργημένως, Ἐπίρρ, μετὰ κακίας, κακουργικῶς, Σχόλ. εἰς Αἰσχίν. κατὰ Κτησ. § 3.

κεκαλλιεπημένως, Ἐπίρρ., μετὰ καλλιεπείας, διὰ λεκτικοῦ κόσμου καὶ χάριτος, μεταγεν.

κεκαλυμμένως, Ἐπίρρ., κρυφίως, συνάπτεται μετὰ τοῦ **ἀδήλως**, μεταγεν.

κεκάνονισμένως, Ἐπίρρ., κατὰ κανόνα, κανονικῶς, καλῶς αὐτὴν καὶ κ. ἐσχημάτισεν ἡ γεωμέτρις φύσις Θεόδ. Πρόδρ.

κέκασμαι, κέκαστο, κεκασμένος, ἴδε ἐν λέξει **καίνυμαι**.

(κεκᾴφηώς, Ἐπικ. πρκμ. μετοχ. ἄνευ ἐνεστῶτος ἐν χρήσει ἀπαντῶν μόνον ἐν τῇ φράσει κεκαφηότα θυμόν, ἐκπνέοντα τὴν ζωήν του, Λατ. animam agentem, Ἰλ. Ε. 698, Ὀδ. Ε. 468· ὁ Ἡσύχ. ἔχει ὡσαύτως «κέκηφε· τέθνηκεν». (Ἐκ √ΚΑΠ, ἢ μᾶλλον ΚϜΑΠ, ἴδε **καπνός, κάπτω, κάπω, καπύω**).

κεκηρυγμένως, Ἐπίρρ. (κηρύσσω) δημοσίᾳ, πασιγνώστως, ἀλλὰ τὸ ἐπίρρ. ἄπαξ κατὰ τὸν Πολυδ. Ζ', 208.

κεκινδῡνευμένως, Ἐπίρρ. (κινδυνεύω) μετὰ κινδύνου, Ἰουστῖν. Μάρτ.

κεκλασμένως, Ἐπίρρ. (κλάω) ἐκτεθλιμμένως, παρὰ Σουΐδ.

κεκλεβώς, μεταγ. ἀντὶ **κεκλοφώς**, Ἐπιγρ. Ἀνδανίας.

κέκληγα, μετοχ. **κεκληγώς**, ἴδε ἐν λέξει **κλάζω**, Ἡσύχ.

κεκλίᾶται, κεκλιμένος, κέκλῐτο, ἴδε ἐν λέξει **κλίνω**.

κέκλομαι, κεκλόμενος, ἴδε ἐν λέξ. **κέλομαι**.

κέκλῡθι, κέκλῡτε, ἴδε ἐν λέξ. **κλύω**.

κέκμηκα, πρκμ. τοῦ **κάμνω**.

κεκμηκότως, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ πρκμ. τοῦ ῥήμ. **κά-**

μνω, μετὰ καμάτου κόπτω, ἀντίθετ. **ἀκάματα,** Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἠλ. 164.

κεκμηώς, ότος καὶ ῶτος, Ἐπικ. μετοχ. ἐνεργ. πρκμ. τοῦ **κάμνω.**

κεκολασμένως, Ἐπίρρ., μετρίως, κανονικῶς, σωφρόνως, κεκ. ζῆν Ἀθήν. 273D, Ἀδλ. π. Ζ. 2. 11., 6. 1.

κεκορεσμένως, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθητ. πρκμ. τοῦ **κορέννυμι,** μέχρι κόρου, οὕτως ἑρμηνεύει τὸ **ἄδην** τὸ Μέγ. Ἐτυμ. 16. 42.

κεκόρημαι, κεκορηώς, ἴδε ἐν λέξ. **κορέννυμι.**

κεκοσμημένως, Ἐπίρρ. (κοσμέω) μετὰ κόσμου, τάξεως, κεκ. καὶ σωφρόνως Ἀδλ. π. Ζ. 2. 11.

κεκοτηώς, ἴδε ἐν λέξ. **κοτέω.**

κεκράανται, κεκράαντο, ἴδε ἐν λέξ. **κραίνω.**

κέκραγμα, τό, κραυγή, φωνὴ ὀξεῖα, Ἀριστοφ. Εἰρ. 637, ἐν τῷ πληθ.

κεκραγμός, ὁ, = τῷ προηγ., Εὐρ. Ι. Α. 1357, Ἡλούτ. 2. 654F· «κεκραγμὸς Ἀττικοί, κραυγὴ Ἕλληνες» Μοῖρις σ. 226· καὶ Φρύνιχ. σ. 337 «παρακειμένου τοῦ κεκραγμὸς εἰπεῖν, ἐρεῖ τις ἀμαθῶς κραυγασμός».

κεκράκτης, ου, ὁ, ὁ κραυγάζων, «κράκτης», Ἀριστοφ. Ἱππ. 137, Λουκ. ἐν Διὶ Τραγ. 33· κεκρᾶκται, κόρακες, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 2. 154.

κεκρᾰμένως, Ἐπίρρ., (**κεράννυμι** Ι. 3) μετρίως, συγκερασμένως, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. 1. σ. 102· μεμιγμένως, μετ' ἐκφράσεως, ἐναργῶς καὶ κ. γράφειν (ζωγραφεῖν) Ἡλούτ. 2. 335A.

κέκραξ, ὁ, = **κεκράκτης,** παρὰ Δράκων. 51. 12.

κεκραξιδάμας, αντος, ὁ, (κέκραγα, δαμάω)· — λέξις ἐπινοηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Σφ. 596 (κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ **Ἀλκιδάμας, τοξοδάμας**) ὡς ἐπίθετον τοῦ Κλέωνος, ὁ διὰ τῶν κραυγῶν καταβάλλων, κατασιγάζων ταύτας, «φωνακλᾶς».

κεκρᾰτημένως, Ἐπίρρ., (κρατέω) σταθερῶς, ὡρισμένως, «θετικῶς», Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 42.

κέκραχθι, ἴδε ἐν λέξ. **κράζω.**

κεκρῐμένως, Ἐπίρρ., (κρίνω) διακεκριμένως, σαφῶς, ἀκριβῶς, Ἡλούτ. 2. 1142C.

κεκροτημένως, Ἐπίρρ., ἐσφυρηλατημένως, τεχνηέντως, κομψῶς, εὐήχως, ἐπὶ τοῦ ὕφους τοῦ λόγου, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 25, ἐν τέλ.

Κέκροψ, οπος, ὁ, μυθικὸς βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, Ἡρόδ. 8. 44, παριστανόμενος μετὰ οὐρᾶς ὄφεως, ὅθεν καλεῖται **διφυής,** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 438·— πληθ. **Κεκροπίδαι,** Ἐπιγρ. ἐν Ἀνθ. Π. 3, σ. 970. Ὁ Κούρτ. ὑποθέτει ὅτι τὸ ὄνομα **Κέκροψ** δυνατὸν νὰ προκύπτῃ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν ἐκ τῆς √ΚΑΡΠ, **καρπός,** — Καρποφόρος, υἱὸς τοῦ **Ἐρι-χθονίου,** = Πλουσίου εἰς γῆν. **II.** Ἐπίθ. **Κεκρόπιος, α, ον,** εἰς τὸν Κέκροπα ἀνήκων, Ἀθηναῖος, πέτρα Κεκρ. ἡ Ἀκρόπολις, Εὐρ. Ἴων 936· (ὡσαύτως ἁπλῶς **Κεκροπία,** ἡ, ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ Ἀθῆναι, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 658, Ἡλ. 1289)· Κεκρ. χθών, ἡ Ἀττική, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 34, κτλ.· Κεκρ. χώρα Στέφ. Βυζ.· **Κεκρόπιοι,** οἱ, οἱ Ἀθηναῖοι, Ἀνθ. Πλαν. 295· ὡσαύτως, **Κέκροπες,** Ἐπιγρ. παρὰ Ἰακωβ. ἐν Ἀνθ. Π. 3, σ. 970.

2) θηλ. **Κεκροπίς, ίδος,** φυλὴ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1407, Ἐπιγραφ. (ὡσαύτως καλουμένη **Κεκροπία,** Στράβ. 397)· Κ. αἶα Ἀνθ. Π. 7. 81. **3) Κεκροπίδαι,** οἱ, οἱ τοῦ Κέκροπος ἀπόγονοι, οἱ Ἀθηναῖοι, Ἡρόδ. 8. 44, Εὐρ., κτλ.· ἐν τῷ ἑνικῷ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1055. **4)** Ἐπίρρ. **Κεκροπίᾰθεν,** Ἐπικ. **-ηθεν,** ἐξ Ἀθηνῶν, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 225, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 95.

κεκρυμμένως, Ἐπίρρ. ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ. τοῦ ῥήμ. **κρύπτω,** κρυφίως, λάθρα, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 7, 11.

κεκρῠφάλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κεκρύφαλος,** Πολυδ. Ζ', 179.

κεκρῠφάλο-πλόκος, ον, πλέκων κεκρυφάλους (ἴδε τὸ ἑπόμ.), Κριτίας 59.

κεκρύφᾰλος [ῠ], ὁ, (κρύπτω), δικτυοειδῶς πεπλεγμένος κεφαλόδεσμος, ἐν ᾧ περιώριζον τὴν ἑαυτῶν κόμην αἱ γυναῖκες, Λατ. reticulum, τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα, ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην Ἰλ. Χ. 469· κ. καὶ μίτρα Ἀριστοφ. Θεσμ. 138, 257, Διον. Ἀλ. 7. 9, πρβλ. Foës Οἰκ. Ἱππ.· ὁ κεκρύφαλος λέγεται σφιγκτὴρ τῆς πλεκτῆς κόμης Ἀντίπατρ. Σιδ. εἰς Ἀνθ. Π. 6. 206· κεκρύφαλοι σφίγγουσι τεὴν τρίχα Παῦλ. Σιλ. αὐτόθι 5. 260· κ. ῥύτορα χαίτας ὁ αὐτ. 6. 207· κεκρυφάλῳ καταδῆσαι Ἱππ. 678. 54· ἐνίοτε ἐκοσμεῖτο διὰ πολυτίμων λίθων, κεκρυφάλων λιθοκολλήτων πλέγματα Ἀνθ. Π. 5. 270. 276· ὡς παραδείγματα δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν οἱ παριστανόμενοι ἐπὶ τῶν ἀργυρῶν μεταλλίων τῶν Συρακουσῶν· τοιοῦτον κεφαλόδεσμον εἰσέτι φοροῦσιν αἱ γυναῖκες ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Ἱσπανίᾳ. **2)** μέρος τοῦ χαλινοῦ τῶν ἵππων, ὁ πρὸς τὸ μέτωπον ἱμάς· «οἱ τῶν ἵππων κορυφαστῆρες καὶ ἄμπυκες» Ἡσύχ., Ξεν. Ἱππ. 6. 8· Ἱππικὸς κ. Συλλ. Ἐπιγρ. 150B· 23, πρβλ. Πολυδ. Α', 184., Γ'. 55. **II.** ὁ δεύτερος στόμαχος τῶν μηρυκαστικῶν ὡς ἐκ τῆς δικτυοειδοῦς κατασκευῆς αὐτοῦ, καλούμενος καὶ Γαλλιστὶ le bonnet, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 9, π. Ζ. Μορ. 3. 14, 8, Ἀδλ. π. Ζ. 5. 41. **III.** ἡ κοιλία κυνηγετικοῦ δικτύου, «ἄρκυος ἡ κοιλότης» Πολυδ Ε', 31, Ξεν. Κυν. 6. 7, Πλουτ. Ἀλέξ. 25. [ῠ παρ' Ὁμ., Ἀνθ.· ἀλλὰ ῡ παρ' Ἀττ., ἴδε Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Εὔπολ. ἐν «Κόλ.» 21, Ἀντιφῶντα ἐν «Κιθαριστ.» 1, «Παρ.» 2].

κεκρύφαται, [ῠ], ἴδε ἐν λ. **κρύπτω.**

κεκύθωσι [ῠ], ἴδε ἐν λ. **κεύθω.**

κεκῡρωμένως, Ἐπίρρ. (κυρόω), βεβαιωμένως, μετὰ κύρους, ἐγκύρως, Ἐκκλ.

κεκωλῡμένως, Ἐπίρρ. (κωλύω), μετ' ἐμποδίων, Ἰω. Χρυσ.

κελᾰδεινός, ή, όν, κέλαδον προξενῶν, ἠχηρός, θορυβώδης, Ζέφυρος Ἰλ. Ψ. 208· ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ. ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος, «διὰ τοὺς ἐν τοῖς κυνηγεσίοις κελάδους» Εὐστ. (καλεῖται δὲ καὶ ἁπλῶς Κελαδεινὴ ἐν Ἰλ. Φ. 511)· ὡσαύτως τοῦ Βάκχου, Ἀνθ., κτλ.· αὐλῶνες κ. Ὕμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 95· σῦριγξ Ὀππ. Ἀλ. 5. 455·— ὁ Πίνδ. ἔχει Δωρ. τύπον, **κελαδεννός,** ἔπεα κ., στίχοι ἠχηροί, μεγάλως ἠχοῦντα ποιήματα, Π. 3. 200· κελ. Χάριτες, αἱ ἠχηρὰν φωνὴν ἔχουσαι Χάριτες, Π. 9. 158· κελ. ὕβρις, θορυβώδης προσβολή, ὕβρις, ὁ αὐτ. ἐν Ι. 4. 14 (3. 26)·— οὐδ. πληθ. ὡς Ἐπίρρ., ποταμοὶ κελαδεννὰ ῥέοντες Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 532.

κελᾰδέω, Σαπφὼ 4, Εὐρ., γ' πληθ. **-έοντι** Πίνδ.· μέλλ. **-ήσω** Τέρπανδ. 1, Πινδ. Ο. 2. 3, Εὐρ **-ήσομαι** Πινδ. Ο. 10 (11). 96· ποιητ. ἀόρ. **κελάδησα** Αἰσχύλ., Εὐρ. (λυρ.), πρβλ. **ἐπικελαδέω** (κέλαδος). Ἐπικ. καὶ λυρ. ῥῆμα, (πρβλ. **κελάδω**), ἠχῶ ὡς ὕδωρ ὁρμητικῶς ῥέον, οἷον ἐν Χρησμ. παρ' Αἰσχίν. 69. 25, Ἀνθ. Π. παράρ. 66· — κραυγάζω ἠχηρῶς, φωνάζω δυνατά, ἀτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί, ἐπευφημοῦντες, ἐπικροτοῦντες, Ἰλ. Ψ. 869· ἐμὲ δεῖ κ. Πρατίν. 1. 5, πρβλ. **ἐπικελαδέω**· μετὰ συστοίχ. αἰτ., κ. ὕμνον Πινδ. Ν. 4. 26, πρβλ. Π. 2. 27· βοάν, παιᾶνα Εὐρ. Ἴων 193, Ἡρακλ. Μαιν. 691, πρβλ. **κόσμος** 11. 2. **2)** ἐπὶ ποικίλων ἤχων, βάλλω κραυγήν, κράζω δυνατά, ἐπὶ νεογεννήτου βρέφους, Αἰσχύλ. Χο. 610· ἐπὶ τῆς χελιδόνος, Ἀριστοφ. Εἰρ. 801, πρβλ. Βατρ. 682· ἐπὶ τῆς ᾠδικῆς ἀκρίδος, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Παμφ.» 1· ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος, κ. ἐξ εὐνᾶς, μᾶς ἐξεγείρουσι τῆς εὐνῆς, Θεόκρ. 18. 57· ἐπὶ κωδώνων, πλήττομαι, ἠχῶ, Εὐρ. Ρῆσ. 385· ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ, κ. φθόγγον κάλλιστον ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 716· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ἀριστοφ. Νεφ. 284, Θεσμ. 44. **II.** μεταβατ., ψάλλω περί τινος, μεγαλοφώνως ἐξυμνῶ, τινα Πινδ. Ο. 1. 15., 2. 3., 6. 150, Εὐρ. Ι. Τ. 1093, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1527· τι Πινδ. Ο. 11 (10). 14, Εὐρ. Τρῳ. 121· τινα ἀμφ' ἀρετᾷ Πινδ. Π. 2. 115.

κελάδημα, τό, ἦχος ὁρμητικός, Ζεφύρου Εὐρ. Φοίν. 213· ποταμῶν Ἀριστοφ. Νεφ. 283.

κελᾰδητός, ή, όν, ἠχούσα, γλῶσσα Πινδ. Ν. 4. 140.

κελαδο-δρόμος, ον, ὁρμῶσα ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τῆς θήρας, ἐπίθετ. τῆς Ἀρτέμιδος, Ὀρφ. Ἀργ. 900. Πρβλ. **κελαδεινός.**

κέλαδος, ὁ, ποιητ. λέξις (πρβλ. **κελαδέω**), θόρυβος, οἷος ὁ τοῦ ὁρμητικῶς ῥέοντος ὕδατος, μέγας θόρυβος, κραυγή, θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ ἀϋτήν, ἐπὶ προσώπων ὁριζόντων, Ἰλ. Ι 547, πρβλ. Σ. 530, καὶ **μετατίθημι.** **II.** ἰσχυρὰ καὶ καθαρὰ φωνὴ ὡς ἡ τοῦ μαντείου, Πινδ. Π. 4. 107· κραυγή, βοή, κ. οὐ παιώνιος Αἰσχύλ. Πέρσ. 605, πρβλ. 388, Χο. 341, Σοφ. Ἠλ. 737, κτλ.

III. ὁ ἦχος τῆς μουσικῆς, κ. ἑπτατόνου λύρας Εὐριπ. Ι. Τ. 1129, Κύκλ. 487.

κελάδω, Ἐπικ. τύπος τοῦ **κελαδέω,** ἐν χρήσει μόνον κατὰ μετοχ., ἠχῶν, παρ ποταμὸν κελάδοντα Ἰλ. Σ. 576· πλῆτο ῥόος κελάδων Φ. 16, πρβλ. Θεόκρ. 17. 92· Ζέφυρον κελάδοντ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον Ὀδ. Β. 421· κελάδοντα Ἀριστοφ. Νεφ. 284.

κελαιν-εγχής, ές, ἔχων κελαινόν, μέλαν (δηλ. ᾑματωμένον) δόρυ, ἐπίθετον τοῦ Ἄρεως, Πινδ. Ν. 10. 158.

κελαινεφής, ές, συγκεκομμ. ἀντὶ τοῦ **κελαινο-νεφής** (περὶ τῆς συγκοπῆς πρβλ. **ἀμφορεύς** ἀντὶ **ἀμφιφορεύς,** καὶ τὸ τῆς συνηθείας **ἀστροπελέκι** ἀντὶ **ἀστραποπελέκι**), μέλανα ἔχων νέφη, Ὁμηρ. ἐπίθετον τοῦ Διός, περιτετυλιγμένος εἰς μέλανα νέφη, κεκαλυμμένος ὑπὸ νεφῶν (πρβλ. **νεφεληγερέτης**), παρὰ πατρὶ κελαινεφεῖ Ἰλ. Φ. 520· προσφωνούμενος ἁπλῶς Κελαινεφὴς ἐν Ο. 46, Ὀδ. Ν. 147· — ἀκολούθως καθόλου, μέλας τὸ χρῶμα, ῥέε δ' αἷμα κελαινεφές, περὶ τοῦ αἵματος τῶν σφαγίων ἢ θυμάτων, Λ. 36, πρβλ. Ἰλ. Δ. 140· πεδίον κ., ἔδαφος μέλαν, πλούσιον, παχεῖα γῆ, Πινδ. Π. 4. 93· κ. σκότος Ἀποσπ. 106, πρβλ. **ἐοδνεφής.**

κελαινιάω, κελαινός, μέλας εἰμί, «μαυρίζω», κατ' Ἐπικ. γ' πληθ. **κελαινιόωσι,** Ὀππ. Ἀλ. 4. 67· μετοχ. **κελαινιόων** πέπλος Νόνν. Δ. 38. 18· «κελαινόων· μελανιόμενος» Ἡσύχ.

κελαινό-βροτος, ον, μέλας καὶ αἱματηρὸς κατὰ τὴν βρῶσιν, κ. ἦπαρ Αἰσχύλ. Πρ. 1025.

κελαινόλωτα, τά, οὕτω λέγονται τὰ κεράσια, ἀλλὰ μᾶλλον γραπτέον **κελαινόλωπα,** Ἡσύχ.

κελαινόομαι, γίνομα κελαινός, μέλας ἢ σκοτεινός, κ. θήρ Αἰσχύλ. Χο. 413.

κελαινόρ-ρινος, ον, ἔχων μέλαν δέρμα, Ὀππ. Ἀλ. 5. 18, Νόνν. Δ. 15. 158· — ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 27 ἔχομεν τὸν κατὰ μεταπλασμὸν πληθυντ. **κελαινόρῑνες.**

κελαινός, ή, όν, (ἴδε ἐν τέλ.)· — μέλας, σκοτεινοῦ χρώματος,

μαῦρος, συχν. παρ' Ὁμ., ἰδίως ὡς ἐπίθετ. τοῦ αἵματος, Ἰλ. Α. 303, Ὀδ. Π. 441· τῆς νυκτός, Ἰλ. Ε. 310, κτλ.· κῦμα Ι. 6· λαῖλαψ Α. 747· χθών Π. 384· δέρμα Ζ. 117· ἦτορ Ἱσ. Ἀσπ. Ἡρ. 429· κ. φῦλον, μελαψὴ φυλή, ἐπὶ τῶν Αἰθιόπων, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 851· κελαιναὶ νᾶες Εὐρ. Τρ. 539· κελ. σκάφος Ἰλ. 478· βραδύτερον ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν φωτίζει ὁ Ἥλιος, ἰδίως ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, σκοτεινός, «μαῦρος», αὐτόθι 434, κτλ.· οὕτως ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, μαῦρος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 463· Στὺξ Λυκόφρ.· ὡσαύτως, κ. ἶφος, λόγχη, μαύρη ἐξ αἵματος, ἢ ἁπλῶς μαύρη, ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ μετάλλου (πρβλ. **μελάνδετος**), Σοφ. Αἴ. 231, Τρ. 856, Εὐρ. Βάκχ. 628· κ. θῖνα, ἐπὶ τοῦ θαλασσίου πυθμένος, Σοφ. Ἀντ. 590· λύει κ. βλέφαρα, ἐπὶ τοῦ ἀποθνήσκοντος ἀνθρώπου, αὐτόθι 1302. (Ὁ Κούρτιος ἀναφέρει τὴν λέξιν εἰς √ΚΑΛ (ἢ μᾶλλον ΣΚΑΛ), ὁπόθεν καὶ τὸ **κηλίς**· πρβλ. Σανσκρ. kâl-as, kal-aṅkas, Λατ. s-qual-or· ἀρνεῖται δὲ ἐτυμολογικὴν σχέσιν πρὸς τὸ **μέλας, μέλαινα**).

κελαινότης, ητος, ἡ, ἡ μελανία, μεταγεν.

κελαινο-φαής, ές, ἀμυδρῶς φωτίζουσα, ὄρφνα κ., φαίνεται ὅτι σημαίνει τὸ σκοτεινὸν λυκόφως, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1331.

κελαινό-φρων, ον, ὁ κακά, ὀλέα φρονῶν, «κακόκαρδος», κακόψυχος, ὁ μαύρην ψυχὴν ἔχων, Αἰσχύλ. Εὐμ. 459.

κελαινό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, μέλας τὴν χροιάν, τὸ δέρμα, Ἀνθ. Π. 9. 251· καὶ οὕτω διορθώνει ὁ Δινδ. ἀντὶ **μελ-** ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 785· — **κελαινόχροος, ον**, Μανέθων 4. 261.

κελαινώπας, α, ὁ, (ὤψ) μέλαιναν ἔχων τὴν ὄψιν, τὴν μορφήν, μέλας, φοβερός, θυμός (Σχολ. «κεκρυμμένος καὶ δόλιος θυμὸς ἢ καὶ βαθυγνώμων») Σοφ. Αἴ. 954· θλ., **κελαινῶπις** νεφέλα Πινδ. Π. 1. 31. Ὡσαύτως **κελαινωπός, ή, όν**, ἐν Ἀρκαδ. σ. 67. 10.

κελαιν-ώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Πινδ. Π. 4. 377.

κελάρυζα, ἡ, = **λακέρυζα**, κ. κορώνη, ἡ κράζουσα, Πλανούδ. ἐν Βαχμ. Ἀνεκδ. 2. 110.

κελάρύζω, Δωρ. **-σδω**: μέλλ. **-ύσομαι**, Ἡσύχ., **-ύξομαι**, Χρησμ. Σιβ. 3. 440: ἀόρ. **κελάρυξε**, Πινδ. Ἀποσπ. 150. Μορμυρίζω, ἠχῶ, βοῶ, «βουίζω», ἐπὶ ῥέοντος ὕδατος, κατειδόμενον κελαρύζει Ἰλ. Φ. 261· ὡς ποταμὸς κελάρυζε μέγας Ὀππ. Κυν. 2. 145· ἐκρέω, μετὰ μορμυρισμοῦ καὶ κρότου ῥέω, ἀναβλύζω ὡς ὕδωρ, ἀπὸ δ' ἕλκεος.. αἷμα μέλαν κελάρυζε Α. 813· [ἅλμη] ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν, ἐξετείνετο, ἐξεχύνετο, Ὀδ. Ε. 323· ἐπὶ γάλακτος, Ποιητὴς παρὰ Πλουτ. 2. 409Β, πρβλ. 747D· Δωρ. παρατ. κελάρυσδε Θεόκρ. 7. 137. **3**) ἐπὶ ἀνθρώπων, χύνω μετὰ ἦχου γαργάρας, ἀφύσσοντες οἶνον κελαρύζετε Ἴωνι παρ' Ἀθην. 495Β· πρβλ. **ῥύζω**.

κελάρυξις, εως, ἡ, τὸ κελαρύζειν, ἦχος ὡς ὁ τοῦ ἀναβλύζοντος ὕδατος, «ἰδίωμα ψόφου» Ἡσύχ.· — οὕτω **κελάρυσμα**, τό, Ὀππ. Κυν. 4. 325· **κελαρυσμός**, ὁ, Κλήμ. Ἀλ. 185.

κελέβειον, Ἰων, **ήϊον**, τό, ὑποκοριστ. τοῦ ἑπομένου, Ἀντιμάχ. Ἀποσπ. 13.

κελέβη, ἡ, ποτήριον, ἀγγεῖον πλατύ, Ἀνακρ. 40· λέγεται κ. τρικύαθος, ὑπό τινων λέγεται ποτήριον θερμοποτίς, καὶ ὑπ' ἄλλων «ποιμενικὸν ἀγγεῖον μελιτηρὸν» (καὶ «μέλιτος πεπληθύς»), Θεόκρ. 2. 2, πρβλ. Ἀθήν. 475C.

κελέοντες, ων, οἱ, αἱ δοκοὶ τοῦ ὀρθίου ἱστοῦ τῶν ἀρχαίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐτείνετο τὸ ὕφασμα· ὡσαύτως, τὰ καταπεπηγότα ἢ ὀρθὰ ξύλα, ἱστόποδες, Ἀριστοφ. (Ἀποσπ. 628) παρ' Ἡσυχ., Ἀντιφῶν παρ' Ἁρποκρ., Θεόκρ. 18. 34, Αἴλ. Διονύσ. παρ' Εὐστ. 884. 15· — ὁ ἑνικ. ἀναφέρεται παρὰ Φωτίῳ ἐν λέξει **κελένδρυον**, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κελένδρυνον**.

κελεός, ἡ, πράσινος δρυοκολάπτης (ὁ Σουίδ. καὶ ὁ Μέγ. Ἐτυμ. ὄρνεον ταχύτατον ἀπὸ τοῦ **κέλλειν** = ταχέως βαδίζειν), Picus viridis, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 8., 9. 1, 27.— «**Κελεός**, ἥρως Ἀθηναῖος» Ἡσύχ.

κελεύθειος, α, ον, ἀνήκων εἰς ὁδόν, «ἐνόδιοι δαίμονες» Ἡσύχ.· — **κελεύθειά**, ἡ, ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Παυσ. 3. 12, 4.

κελευθείω, τὴν κέλευθον ἀκολουθῶ, ὁδεύω, Ἡσύχ.

κελευθήτης, ου, ὁ, ὁδοιπόρος, Ἀνθ. Π. 6. 120, πρβλ. **κελευθοπόρος**.

κελευθιάω, ἐπιθυμῶ ὁδεύειν, «κελευθιόων· πρὸς ὁδὸν ἔχων τὴν διάνοιαν» Ἡσύχ.

κελευθο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων ὁδόν, ὡς τὸ **ὁδοποιός**, Αἰσχύλ. Εὐμ. 13.

κελευθο-πόρος, ὁ, ὡς τὸ πεζολογικὸν **ὁδοιπόρος**, Ἀνθ. Π. 7. 337.

κέλευθος, ἡ, καὶ μετὰ ἑτερογενοῦς πληθ. τὰ **κέλευθα**, πρβλ. **σταθμοὶ** αἱ **σταθμά**, **ζυγοὶ** καὶ **ζυγά**· — ὄνομα ποιητικὸν ὁδός, ἀτραπός, δρόμος, Ὁμ., κτλ.· ὑγρὰ κέλευθα, ἰχθυόεντα κέλευθα, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ὀδ. Γ. 71,177, κτλ.· οὕτως, ἀλὸς βαθεῖα κέλευθος Πινδ. Π. 5. 119· ὡσαύτως ἀνέμων κέλευθα ἢ κέλευθοι Ἰλ. Ξ. 17, Ο. 620, Ὀδ. Ε. 383, κτλ.· ἔγγυς γὰρ νυκτός τε καὶ ἤματός εἰσι κέλευθοι, δηλ. νὺξ καὶ ἡμέρα ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλας ἐκ τοῦ πλησίον, Ὀδ. Κ. 86· — ἄρκτου στροφάδες κ., οἱ κύκλοι αὐτῆς, Σοφ. Τρ. 130, πρβλ. Εὐρ. Ἑλ. 343· — θεῶν δ' ἀπόεικε κελεύθου, ἀπόρευγε τὴν ὁδὸν αὐτῶν, δηλ. τὴν συνανάστροφήν των, Ἰλ. Γ. 406· οὕτω μεταφ., ἔργων κέλευθον ἂν καθαράν, ἐπὶ τῆς ἀνοικτῆς ὁδοῦ τῆς ἐνεργείας, Πινδ. Ι. 5 (4). 28, πρβλ. Ο. 6. 39. **II**. τὸ πορεύεσθαι ἢ ὁδοιπορεῖν, ὁδοιπορία, ταξείδιον διὰ ξηρᾶς ἢ θαλάσσης, ὅς κέν τοι εἴπησιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου Ὀδ. Δ. 389, πρβλ. κέλευθον διαπράσσω — οὐκ ἂν πω χάζοντο κελεύθου, δὲν θὰ ἔπαυον προχωροῦντες, Ἰλ. Δ. 504, πρβλ. Μ. 262· — πολλὴ κ., μακρινὸν ταξείδιον, μακρὰ ὁδός, μεγάλη ἀπόστασις, Σοφ. Ο. Κ. 164. **2**) ἐκστρατεία, Αἰσχύλ. Ἀγ. 126, Πέρσ. 758. **III**. τρόπος τοῦ βαδίζειν, βάδισμα, μιμήσομαι λύκου κ. Εὐρ. Ρῆσ. 212, πρβλ. Τρῳ. 888. **IV**. μεταφ., ὁδὸς ἢ τρόπος ζωῆς, κέλευθοι ἁπλόαι ζωᾶς Πινδ. Ν. 8. 60, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 350· βίου κ. ἄθεος Εὐρ. Ἡρακλ. Μαίν. 434· ὡσαύτως, τρόπος πράξεως, ἔστι μοι .. μυρία παντᾷ κ. Πινδ. Ι. 4. 1 (3. 19)· πρβλ. **οἶμος**. (Ἐντεῦθεν, **ἀ-κόλουθος**, **κέλης**· ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὸ Λατ. cal-lis, Λιθ. kél-ias (ὁδός), kel-iáuju (ὁδοιπορῶ).)

κελεύθω, ὁδοιπορῶ, ἀμφιβ., ἴδε **κλεύθω**.

κέλευμα, τό, = **κέλευσμα**, ὃ ἴδε.

κέλευσις, εως, ἡ, τὸ διατάσσειν, διαταγή, προσταγή, Πλούτ. 2. 32C· συχν. ἐν ἐπιγραφ. κατὰ κέλευσιν Συλλ. Ἐπιγρ. 2737b. 3· ἐκ κελεύσεως τινὸς 3607. 2· ἀπὸ κ. 5187b. 3· κ. ἀλλ.

κέλευσμα ἢ **κέλευμα**, τό, (κελεύω), διαταγή, προσταγή, παραγγελία, παράγγελμα, ἐντολή, Αἰσχύλ. Εὐμ. 235, Σοφ. Ἀντ. 1204, κτλ.· κλῆσις, πρόσκλησις, Αἰσχύλ. Χο. 751· — παρὰ πεζοῖς, τὸ ἐν τῇ μάχῃ πρόσταγμα, Ἡρόδ. 4. 141., 7. 16, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 929· ὡσαύτως ἡ φωνὴ τοῦ κελευστοῦ (ὃ ἴδε), διδόντος τὸ πρόσταγμα εἰς τοὺς κωπηλατοῦντας, ἀπὸ ἑνὸς κελεύσματος, «ἓκ μιᾶς παραγγέλσεως» Σχολ., ἐν τῷ ἄμα, Θουκ. 2. 92, Διόδ. 3. 15· ἐξ ἑνὸς κελεύματος Σώρων 51 Ahr.· ἐκ κελεύσματος, κατὰ τὸ πρόσταγμα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 397, Εὐρ. Ι. Τ. 1405· καχάζετ' ἀπὸ κ. Εὔβουλ. ἐν «Δαμαλ.» 1· — ὡσαύτως ἡ παρακέλευσις τοῦ ἡνιόχου πρὸς τοὺς ἵππους, κελεύματι μόνον καὶ λόγῳ ἡνιοχεῖται Πλάτ. Φαῖδρ. 253D· τοῦ κυνηγοῦ πρὸς τοὺς κύνας, Ξεν. Κυν. 6. 20. (Ὁ τύπος, **κέλευμα**, φαίνεται ἀρχαιότερος· ὅρα τὸ Μεδ. Ἀντίγραφ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 397, Χο. 751, πρβλ. Λοβ. Αἴ. σ. 323.)

κελευσματικῶς, Ἐπίρρ., διὰ κελεύσματος, προστακτικῶς διὰ προστάγματος, Εὐστ. 1080. 63.

κελευσμός, ὁ, πρόσταγμα, παραγγελία, παράγγελμα, παρόρμησις, Εὐρ. Ι. Α. 1130, Κύκλ. 653.

κελευσμοσύνη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **κελευσμός, κέλευσμα**, κελευσμοσύνης Λυδοὶ τὴν πᾶσαν δίαιταν τῆς ζόης μετέβαλον Ἡρόδ. 1. 157.

κελευστής, οῦ, ὁ, ὁ κελεύων, προστάσσων, παρορμῶν, ἰδίως, ὁ ὁδηγῶν τοὺς κωπηλάτας, ὁ δίδων τὸν ῥυθμὸν τῆς κωπηλασίας, εἰς αὐτούς, Εὐρ. Ἑλ. 1576, Ἀριστοφ. Ἀχ. 554, Θουκ. 2. 84, κτλ.· πρβλ. Blomf. εἰς Αἰσχύλ. Πέρσ. 403 (397)· ὁ Πολυδ. Α', 96 συνάπτει, κελευστὴς καὶ τριηραύλης. **II**. κήρυξ, Διόδ. 20. 50· πρβλ. Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1273.

κελευστικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κελευστήν, παρορτυντικός, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κελεύειν· ἡ **κελευστική** (δηλ. τέχνη) Πλάτ. Πολιτικ. 260D· τὸ κελευστικόν, οὐσιαστ., Συνέσ. τοῦ ψόγου τὸ τραχὺ καὶ τὸ κελευστικὸν Πλουτ. Ἠθ. 72, καὶ τὸ Ἐπίρρ. **κελευστικῶς**.

κελευστός, ή, όν, κελευσθείς, διαταχθείς, παραγγελθείς, Λουκ. Βίων Πρᾶσις 3.

κελεύστωρ, ορος, ὁ, = **κελευστής**, «κελεύστωρ διαφέρει τοῦ κελευστής· ὁ μὲν γὰρ κελευστὴς ἐστιν ὁ ἐν νηὶ κελεύων τοῖς ἐρέταις τι, ὁ δὲ κελεύστωρ ὁ ἐπικελευόμενος καὶ παρορμῶν» Α. Β. 47.

κελευτὴς = **κελευστής**.

κελευτιάω, θαμιστικὸν τοῦ **κελεύω**, ὡς τὸ **πνευστιάω**, ἐν τοῦ **πνέω**, ἐν χρήσει μόνον κατ' Ἐπ. μετοχ. **κελευτιόων**, «ἐπὶ δημηγορίας ὀτρυντικῆς» (Εὐστ.), Αἴαντε κελευτιόωντ' ἐπὶ πύργων πάντοσε φοιτήτην, συνεχῶς παροτρύνοντες [τοὺς ἄνδρας], Ἰλ. Μ. 265, πρβλ. Ν. 125. Ὑπάρχει διάφ. γραφ. **κελευθιόων**, πορευόμενος,— τύπος, ὃν ἀναφέρει ὁ Ἡσύχ., παρέχων ὡσαύτως καὶ **κελευθείοντες**· ἀλλ' εὑρηται παρ' Ἡσυχ. καὶ **κελευστιόων** = κελευστικῶς ἔχων.

κελεύω· Ἐπ. παρατ. **κέλευον** Ἰλ. Ψ. 767· μέλλ. **-σω**, Ἐπ. ἀπαρ. **-σέμεναι** Ὀδ. Δ. 274· ἀόρ. **ἐκέλευσα**, Ἐπ. **κέλ-**, Ἰλ. Υ. 4· πρκμ. **κεκέλευκα**, Λυσ. 95. 6, Λουκ. Δημών. Β. 44· — Μέσ., ἀόρ. **ἐκελευσάμην** Ἱππ. 1. 386, ἀλλὰ συχνότερον ἐν τοῖς συνθέτοις, **δια-**, **ἐπι-**, **παρα-κελεύομαι**.— Παθ., μέλλ. **-ευσθήσομαι** Δίων Κ. 68. 9· ἀόρ. **ἐκελεύσθην** Ἡρόδ., Ἀττ.· πρκμ. **κεκέλευσμαι** Ξεν. Κύρ. 8. 3, 14, Λουκ. Θυσ. 11· (οἱ τύποι **ἐκελεύθην, κεκέλευμαι** εἶνε ἀμφιβ., ἴδε Veitch Ἀνώμ. Ῥήμ., ἐν λ.). (Ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **κέλομαι**, ἴσως ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς τὸ **καλέω**. Ἂν καὶ ὁ Κούρτ. ἔχει ἀμφιβολίας). Κυρίως, κινῶ εἰς τὰ ἔμπρός, παρακινῶ, ὠθῶ εἰς τὰ ἔμπρός, Λατ. incito (ἴδε κατωτ. Ι. 3), παρακινῶ, παροτρύνω, παραγγέλλω, διατάττω, συχν. ἀπὸ τοῦ Ὁμ.

καὶ ἐφεξῆς· τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν ἐξουσίᾳ, ἀλλὰ συχνάκις καὶ ἐπὶ φιλικῆς προτροπῆς·— σπανιώτερον ἐκ μέρους κατωτέρου ἀνθρώπου, παρακαλῶ, δέομαι, ἱκετεύω, Ἰλ. Ω. 599, Ὀδ. Κ. 17, 345, Ἡρόδ. 1. 116· (οὕτω **κέλομαι** Ὀδ. Α. 71)·— ἰδίως δίδω διὰ τῆς φωνῆς τὸν ῥυθμὸν εἰς τοὺς κωπηλάτας, Ἀθήν. 535D, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 7. 24· (πρβλ. **κελευστής**).— Συντάσσεται. **1**) ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μετ' αἰτ. προσ. καὶ ἀπαρ., παραγγέλλω τινὰ νὰ πράξῃ τι, σ' ἔγωγε .. κελεύω ἐς πληθὺν ἰέναι Ἰλ. Ρ. 30, πρβλ. Β. 11. καὶ 28, Α. 781., Ξ. 62, Ἡρόδ. 1. 8, 24, καὶ Ἀττ.· ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναί ἐ κελεῦσαι, προσέταξε τὸν ὑπηρέτην νὰ παραγγείλῃ εἰς ἡμᾶς νὰ τὸν περιμείνωμεν, Πλάτ. Πολ. 327Β· ἐν Ἀντιφῶντι 126, 21, τὸν ἐπιβουλεύσαντα κελεύει φονέα εἶναι, δηλ. παραγγέλλει νὰ θεωρῆται ὡς φονεύς·— ἀλλὰ τὸ ἀπαρ. πολλάκις παραλείπεται, πρβλ. Θουκ. 1. 143· συχνὸν παρὰ τοῖς ῥήτορσι, καὶ τροφὴν ταύτῃ πορίσαι κελεύω Δημ. σ. 45. 17· καὶ πολίτας τοὺς στρατευομένους εἶναι κελεύω 46. 10, 472. **2**) μετ' αἰτ. προσ. καὶ πράγμ., τί με ταῦτα κελεύεις (δηλ. ποιεῖν) Ἰλ. Υ. 87, πρβλ. Δ. 286· τά με θυμὸς .. κελεύει (δηλ. εἰπεῖν) Η. 68, κτλ.· καὶ ἐνίοτε τὸ ἀπαρ. συνάπτεται χάριν ἐπεξηγήσεως, τί με ταῦτα κελεύεις .. μάχεσθαι; Υ. 87. **3**) ὡσαύτως, μόνον μετ' αἰτ. προσ., εἰ μὴ θυμός με κελεύει (δηλ. φείδεσθαι) Ὀδ. Ι. 278· ὥς με κελεύεις (δηλ. μυθεῖσθαι) Λ. 507· καὶ ἐπὶ ἵππων, ἐφέπων μάστιγι κέλευε καρπαλίμως κατὰ ἄστυ, τοὺς ἐβίαζε [νὰ τρέχωσι].. , Ἰλ. Ω. 326· — παρὰ πεζοῖς, ἐκέλευσε τοὺς ἑνδεκα ἐπὶ τὸν Θηραμένην, διέταξεν αὐτοὺς [νὰ ὑπάγωσι] πρὸς τὸν Θηραμ., νὰ συλλάβωσιν αὐτόν, Ξεν. Ἑλ. 2. 3, 54· οὕτω, κ. τινάς ἐπὶ τὰ ὅπλα αὐτόθι 20. — Παθ., διατάττομαι, λαμβάνω διαταγήν, Ἀριστ. Πολ. 1. 4, 3. **4**) μετ' αἰτ. πράγμ. μόνον, ὃ μὴ κελεύσαι Ζεὺς (οὕτως ὁ Ἔρμανν. ἀντὶ τοῦ **-σει**) Αἰσχύλ. Εὐμ. 618· κ. τι παρά τινος, ἀπαιτῶ, Δημ. 48. 14· ἀντιθ. τῷ **ἀπαγορεύω**, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 1, 14.— Παθ. τὸ κελευόμενον, τὰ κελευόμενα, ποιεῖν ἢ πράττειν, παραγγελίαι, διαταγαί, Ξεν. Κύρ. 4. 1, 3, Πλάτ. Πολ. 340Α.

ΙΙ. μετὰ δοτ. προσ. ἑπομ. ἀπαρ., διατάττω τινὰ νὰ πράξῃ τι, κηρύκεσσι .. κέλευσεν κηρύσσειν .. Ἰλ. Β. 50, Ὀδ. Β. 6, κτλ.· ἀλλήλοισι κέλευον ἅπτεσθαι νηῶν .. , Ἰλ. Β. 151· πρβλ. Ἰλ. Α. 780, ἔνθα ὁ Εὐστάθ. παρατηρεῖ, ὅτι ἡ λέξις **κελεύων** δὲν εἶνε δεσποτική, διότι ὁ Νέστωρ, κελεύων τῷ Ἀχιλλεῖ καὶ Πατρόκλῳ ἐς μάχην ἕπεσθαι, δὲν εἶνε ἄρχων ἢ δεσπότης αὐτῶν, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ κελεύων ἐνταῦθα ἰσοδυναμεῖ τῷ ἀξιῶν, ἐφ' ἧς σημασίας μετὰ ταῦτα μετεχειρίζετο καὶ τὸ **σημαίνω**· ὁ ποιητὴς συνάπτει καὶ μετὰ τοῦ **ἐπιτέλλομαι** Ἰλ. Τ. 192, σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι καὶ κελεύω· — ἑτάροισι .. ἐκέλευσα ἐμβαλέειν Ὀδ. Ι. 488· οὕτω παρ' Ἀττ., Θουκ. 8. 38, κτλ. **ΙΙΙ**. ἀπολ., ἰδίως ἐν τῇ Ὁμηρ. φράσει, ὡς σὺ κελεύεις·— οὕτω, πολλὰ κελεύων Ἡρόδ. 6. 36. **ΙV**. μετὰ μόνης ἀπαρ., παραλειπομένης τῆς αἰτ. προσ., σιγᾶν κελεύω, διατάττω, ἐπιβάλλω σιωπήν, Σοφ. Φιλ. 865· οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 731· συνιστῶ, Λατ. censere, Δημ. 45. 47., 46. 11, κτλ.· ἀντιθ. τῷ οὐκ ἐάω, Ξεν. Ἀθην. 2. 18· κ. μὴ ποιεῖν Ἀττ. κτλ.

κελεφός, ὁ, λεπρός, Ἀρκάδ. 55. 10, Ἐκκλ.·— ἐντεῦθεν **κελεφία, -ίασις**, ἡ, ἡ λέπρα, καὶ **κελεφιάω**, εἶμαι λεπρός, Ἐκκλ.

κελέων, ὁ, ἄχρηστος ἐν. τοῦ **κελέοντες**, ὃ ἴδε.

κελημοσύνη, -ης, ἡ, κέλευσις, κέλευσμα· «κελημοσύναις· κελεύσεσιν» Ἡσύχ.

κέλης, ητος, ὁ, (**κέλλω**) μετὰ τοῦ ἵππος ἢ ἄνευ αὐτοῦ, ἵππος δρομικός, τῆς ἱππασίας («ὁ ἄζυξ καὶ κατὰ μόνας ἐλαυνόμενος» Εὐστάθ.), Ὀδυσσεὺς ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων, ἐπέβαινεν ἢ ἐπωχεῖτο μιᾶς σανίδος ὡς εἴ ἦτο ἐφ' ἵππου (πρβλ. **ἵππος**), Ὀδ. Ε. 371· ὁ Συνέσ. ἐν Ἐπιστ. 40 «(ἵππος) κυνηγέτης ἢ κέλης ἐναγώνιος ἢ πομπεὺς ἢ πολεμιστήριος», ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ἅρμα καὶ τὴν **ἀπήνην**· κ. καὶ ἅρματα Ἡρόδ. 7. 86· τεθρίππους τε καὶ κέλησι Ἰλιάτ. Λύσ. 205C· Ἵππον κέλητ' ἀσκοῦντα Εὔπολ. ἐν «Κολ.» 25· ἱπποδρομίαν ἄξετε, ἵνα δὴ κέλης κέλητα παρακελητιεῖ Ἀριστοφ. Εἰρ. 900· συχνάκις ἐν τῇ ἐπικεφαλίδι τῶν Ὠδῶν τοῦ Πινδάρου, ὡς ἐν Ο. 1, καὶ ἐν ἐπιγραφαῖς, κέλητι νικᾶν Συλλ. Ἐπιγρ. 1416, πρβλ. 1591α, 2758 ΙΙΙ στήλη ΙΙΙ. (Πρὸς τὸ Αἰολ. **κέλνηρ**, πρβλ. τὸ Λατ. celer, celeres· ὁ Festus παράγει τὸ Λατ. celsus (ἀντὶ eques) ἐκ τοῦ **κέλης**, Koen Γρηγ. σελ. 306, κέξ.). **ΙΙ**. πλοιάριον ταχύπλουν μὲ μίαν μόνην κώπην ἢ μονόκωπον, ἐλαφρὸν πλοιάριον ἐκ μεταφορᾶς τοῦ κέλητος ἵππου, ᾧ εἷς ἀνὴρ ἐπικάθηται, Λατ. celox, Ἡρόδ. 8. 94, Θουκ. 4. 9., 8. 38, Ξεν., κτλ. **ΙΙΙ**. τὸ γυναικεῖον μόριον ἢ αἰδοῖον (παρὰ κωμικοῖς), Εὐστ. 1539. 34· καὶ ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 60, ὑπάρχει αἰσχρόν τι λογοπαίγνιον ἐπὶ πασῶν τῶν σημασιῶν, πρβλ. **κελητίζω** ΙΙ.

κελητιάω: μέλλ. **-άσω**, = τῷ ἑπομ., Ἡσύχ.

κελητίζω: μέλλ. **-ίσω**, (**κέλης**), ἱππεύω, ἐπιβαίνω ἵππου, ὀχοῦμαι ἐπὶ τοῦ ἵππου, ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδὼς Ἰλ. Ο. 679, (Λατ. desultor)· περὶ τῆς κατὰ τοὺς Ὁμηρικοὺς χρόνους ἱππασίας, ἴδε ἐν λ. **ἵππος**. **ΙΙ**. ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, συνουσιάζομαι, Ἀριστοφ. Σφ. 501, Θεσμ. 153· πρβλ. **κέλης** ΙΙΙ.

κελήτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κέλης** ΙΙ, Θουκ. 1. 53· τριήρει μὲν φιλίᾳ προπλεούσῃ, αὐτὸς δ' ἐν κελητίῳ ἄποθεν ἑφεπόμενος, ὅπερ αὐτόθι καὶ κέλητα καλεῖ, 4. 120· κ. ὀξὺ Ἀππ. Ἐμφύλ. 2. 56.

κελητιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κελητίζειν, ὁ παρὰ Λατίνοις desultor, Γλωσσ.

κελλάριον, τό, ἀπὸ τοῦ ῥωμαϊκοῦ cella (ὡς καὶ τὸ **σουδάριον**), λέγεται δὲ καὶ **κέλλιον**, Παλλάδ. 85 (11. 351).

κελλός, ὁ, μονόφθαλμος, Ἡσύχ.· ὁ αὐτ. τὸ **κέμων** ἑρμηνεύει διὰ τοῦ ἑτερόφθαλμος.

κέλλικας, «δημότας» Ἡσύχ.

κελλόν· «στρεβλόν, πλάγιον» Ἡσύχ. καὶ «κελλῶσαι· πλαγιάσαι».

κέλλω (μόνον ὁ ἐνεστ. καὶ παρατατ. παρὰ πεζογράφοις, καὶ μόνον ἐν τῷ τύπῳ **ὀκέλλω**)· μέλλ. **κέλσω** Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 330, Εὐρ. Ἐπ. 1052· ἀόρ. **ἔκελσα** Ὅμ., Ἀττ. ποιητ., ἐν ᾧ τὸ **ὀκέλλω** ἔχει ἀόρ. **ὦκειλα**. (Ἐκ √ΚΕΛ- παράγεται καὶ τὸ **κέλης**, Σανσκρ. kal, kalayâmi (ago, urgeo)· Λατιν. cello (per-cello), celer, celox).

Ἐλαύνω, ὠθῶ πρὸς τὰ ἐμπρός, Ὅμ., μόνον ἐν τῇ Ὀδ. καὶ ἀείποτε ἐν τῇ φράσει νῆα κέλσαι, ὁδηγῶ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, «τὸ εἰς γῆν ἐκτιθέναι τὴν ναῦν» Ἡσύχ., Λατ. appellere, νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι Ὀδ. Κ. 511· νῆα μὲν ἔνθ' ἐλθόντες ἐκέλσαμεν Λ. 20· νῆα .. ἐκέλσαμεν ἐν ψαμάθοισιν Ι. 546, Μ. 5, ἢ καὶ ἄνευ τοῦ προσδιορισμοῦ, Κ. 511, Λ. 20· — μεταφορ., Ἄργει κ. πόδα Εὐρ. Ἑλ. 139· οἵαν ἔκελσας ὁδὸν ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσ. 898.

ΙΙ. ἀμεταβ., ἐπὶ πλοίων ἢ ναυτῶν, ἔρχομαι εἰς τὴν ἀκτὴν ἢ εἰς τὸν λιμένα, ἐλλιμενίζομαι, κελσάσησι δὲ νηυσὶ καθείλομεν ἱστία Ὀδ. Ι. 149· κέλσαντες Σιμόεντος .. ἐπ' ἀκτὰς Αἰσχύλ. Ἀγ. 696, πρβλ. Εὐμ. 10· ἐς Ἄργος ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 330· πρὸς γῆν Σοφ. Τρ. 804· Εὐρίπου διὰ χευμάτων κέλσασα Εὐρ. Ι. Α 167· ἢ μετ' αἰτιατ. τόπου, κέλσαι .. Ἄργους γαῖαν Αἰσχύλ. Ἰκ 16· ἄστυ Εὐρ. Ῥῆσ. 934·— μεταφορ., πᾷ ποτε .. κέλσαντ', εἰς τίνα λιμένα καταχθέντες; Αἰσχύλ. Ἱκ. 184· κ. ποτὶ τέρμα Εὐρ. Ἱππ. 140· καὶ μεταφορ., πᾷ κέλσω; ποῦ νὰ προσορμισθῶ; ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 1056, ἀνθ' οὗ αὐτόθι 1070, πᾷ στῶ; πᾷ κάμψω; πᾷ βῶ;

κέλομαι, Ἐπικ. 6' ἐνικ. **κέλεαι**, ἐνίοτε ὡς δισύλλαβ. κατὰ συνίζησιν, Ἰλ. Ω. 434, Ὀδ. Δ. 812, Κ. 337· προστακτ. **κελέσθω, -εσθε**, εὐκτ. **-οίμην**, ἀπαρ. **-εσθαι**, ἅπαντα παρ' Ὁμ.: παρατ. **κελόμην** Ἰλ. Α. 386, **ἐκέλευ** Θεόκρ. 3. 11, **κέλετο** Ἰλ. Ο. 119 (Δωρ. **κέντο** Ἀλκμὰν 117)·— μέλλ. **κελήσομαι** Ὀδ. Κ. 296: ἀόρ. α' **ἐκελήσατο, κελήσατο**, Ἐπιχ. Ἀποσπ. 48 Ahr., Πινδ. Ο. 13. 113, Ι. 6 (5). 54· — Ἐπικ. ἀόρ. 6' **ἐκέκλετο, κέκλετο**, Ὅμ., Ἡσ.· ἐντεῦθεν ἐσχηματίσθη ὑπὸ μεταγενεστ. ποιητῶν ἐνεστὼς **κέκλομαι** Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 716, κτλ.· εὐκτ. **κεκλοίμαν** Αἰσχύλ. Ἱκ. 591 (λυρ.)· μετοχ. **κεκλόμενος**, ἴδε κατωτ. ΙΙ. 1· (ὁ ἐνεστ. οὗτος κεῖται ἐπὶ παθητ. σημασ. παρὰ Μανέθωνι 2. 251., 3. 319, Χρησμ. Σιβ. 8. 500. (Ἐντεῦθεν ὡσαύτως **κελεύω**, ὃ ἴδε). Παρακινῶ, παροτρύνω, προτρέπω, διατάττω, συχν. παρ' Ὁμ.— Συντάσσεται ὡς τὸ **κελεύω**. **1**) μετ' αἰτιατ. προσ. καὶ ἀπαρ., Ἰλ. Ε. 810, Π. 657, κτλ.· οὕτω παρὰ Πινδ. ἔνθ' ἀνωτ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1119· τὸ χωρίον, Ὀδ. Ρ. 555, εἶναι ἄξιον σημειώσεως, μεταλλήσαί τί ἐ θυμὸς .. κέλεται, καὶ κήδεά περ πεπαθυίῃ (ἀντὶ -υῖαν)·— ἀλλὰ τὸ ἀπαρ. συχνάκις παραλείπεται, κέλεται δέ με θυμὸς (δηλ. εἰπεῖν) Ἰλ. Μ. 300, πρβλ. Ὀδ. Ζ. 133, κτλ. **2**) μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπαρ., φυλασσέμεναί τε κέλονται ἀλλήλοις Ἰλ. Κ. 419· ἀλλὰ συνηθέστερον ἄνευ ἀπαρ., Ἀργείοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας Ζ. 66· ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, «ἐγκελευόμενοι» Σχολ., Ἰλ. Θ. 346· ἀμφιπόλοισιν κέκλετο αὐτόθι 286· Ἵπποισιν ἐκέκλετο Θ. 184· ἀλλήλοισι κέλεσθε Μ. 274. **3**) ἀπολ., κέλομαι γὰρ ἔγωγε, διότι [οὕτως] ἐγὼ συμβουλεύω, Ψ. 894, Ὀδ. Ρ. 400 κέλεαι γὰρ Ε. 98· ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα Γ. 317· ἐπὶ δ' Ἕκτορα κέκλετο θυμὸς (δηλ. ἐ ἰέναι) Η. 382· ὡς δὲ λέγεται ὀτρύνουσα κελεύεις Ὀδ. Ψ. 264, καὶ ἀλλαχοῦ κέλευσεν ἑποτρύνουσα, οὕτω καὶ ἑποτρύνουσα κελοίμην Ἰλ. Ω. 297·— σπανίως ἐπὶ πραγμάτων, ἰαίνετο κηρός, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἵς, ἐτήκετο, ἐπειδὴ μεγάλη δύναμις τὸν ἠνάγκαζε, Ὀδ. Μ. 175. **ΙΙ**. τὸ **κέλομαι** ἐνίοτε περιέχει σὺν τῇ σημασίᾳ τοῦ **κελεύω** καὶ τὴν τοῦ **καλέω**· ἐντεῦθεν, **1**) καλῶ, φωνάζω, κέκλετο δ' Ἥφαιστον Ἰλ. Σ. 913· ὡσαύτως, ἐπικαλοῦμαι πρὸς βοήθειαν, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 21· πρῶτά σε κεκλόμενος, θύγατερ Διὸς Σοφ. Ο. Τ. 159, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 590, καὶ ἴδε ἐν λέξει **ἐπικέλομαι**. **2**) καλῶ κατ' ὄνομα, ὀνομάζω, νιν ὄρνιχος κέκλευ ἐπώνυμον Πινδ. Ι. 6 (5). 78, καὶ «κέκλου· κάλεσον» Ἡσύχ.

κέλσαι, ἀόρ. τοῦ **κέλλω**.

Κελτιστί, Ἐπίρρ., κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Κελτῶν, Λουκ. Ἀλέξ. 51.

Κελτοί, οἱ, οἱ κάτοικοι τῆς Γαλατίας, Ἡρόδ. 2. 33, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 20, Πολύβ. (ὅστις μεταχειρίζεται καὶ τὸ **Γαλάται**)· παρὰ μεταγεν. καὶ **Κέλται**, Στράβ. 176, Διόδ.· παρὰ Καλλ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 173 **Κένται** ἀντὶ **Κέλται**, ὡς **φίντατος** ἀντὶ **φίλτατος**· — ἐντεῦθεν **Κελτικός**, ἡ, όν, Γαλατικός, Γαλλικός, Στράβ. 137·

ποιητ. **Κελτός**, ή, όν, Καλλ. εἰς Δῆλ. 173· θηλ. **Κελτίς**, ίδος, Ἀνθ. Π. 10. 21·— ἡ **Κελτική**, ἡ χώρα τῶν Κελτῶν ἢ Γαλατῶν, **Γαλατία**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 20, 9· Κ. ἡ ὑπὲρ τῶν Ἄλπεων, καὶ ἡ ἐντὸς τῶν Ἄλπεων, Στράβ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἡ Κελτία, **Συνθήκη** παρὰ Πολυβ. 7. 9, 6.

κελύφανον [ῡ], τό, = **κέλυφος**, κελυφάνῳ ὠστρακωμένην, ἔνθα ὁ Σχολ. «τῷ ὑμένι τοῦ ᾠοῦ περιβεβλημένην», Λυκόφρ. 89, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 38· «κελύφανα· λεπίσματα» Ἡσύχ., «τῶν τραγημάτων» προστίθησιν ὁ Φώτ.· «κελύφανον, ἐπὶ τῶν τραγημάτων καὶ τῶν ὀσπρίων» Ἀμμών. σ. 81.

κελῠφᾰνώδης, ες, ὅμοιος πρὸς κέλυφος, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 7, 2.

κελύφιον [ῡ], τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 21.

κέλῠφος, εος, τό, θήκη, «θηκάρι», **1)** ἐπὶ καρπῶν, ὁ φλοιός, τὸ περίβλημα, ὅπερ διαφόρως ὀνομάζεται κατὰ τοὺς καρπούς, λ. χ. **λοβός**, **λοπός**, **λέπυρον**, **κάλυξ**, **κελύφανον**, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 2, 3· τὰ τῶν κυάμων κελύφη Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 21· κ. ἐρεβίνθου 2. 4, 2. **2)** παρὰ ζῴοις, θήκη, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 1, 16, κ. ἀλλ. **β)** κ. ᾠοῦ, «αὐγόφλουδα», αὐτόθι 6. 14, 7· ἐν τοῖς ἰχθύσιν, ἡ περιέχουσα μεμβρᾶνα, π. Ζ. Γεν. 2. 6, 20. **γ)** τὸ περὶ τὰς γενέσεις κ., ἡ θήκη ἡ περιέχουσα τὰ ἔντομα κατὰ τὴν γέννησιν αὐτῶν, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 17, 5, πρβλ. 9, π. Ζ. Γεν. 3. 9, 6· ἡ θήκη τῆς χρυσαλλίδος, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 5 κέξ.· ἐπὶ κερασφόρων κανθάρων, αὐτόθι 12. **δ)** τὸ ὄστρακον τῶν μαλακοστράκων, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 17, 10. **ε)** τὸ κοῖλον τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ἀνθ. Π. 9. 439. **3)** μεταφορ., ἐπὶ ἀρχαίων γεγηρακότων δικαστῶν, ἀντωμοσιῶν κελύφη, κελύφη καὶ οὐδὲν πλέον, Ἀριστοφ. Σφ. 545· — ἐπὶ τῆς λέμβου γέροντος, ἥτις τῷ ἐχρησίμευεν ὡς θήκη ἢ φέρετρον αὐτοῦ, Ἀνθ. Π. 9. 242·— γῆϊνον κ., ἐπὶ τοῦ σώματος, ἀναφερόμ. ἐκ τοῦ Συνεσ. (Τὸ ῡ καθιστᾷ ἀμφίβολον τὴν πρὸς τὸ **καλύπτω** σχέσιν· τινὲς παραβάλλουσι τὸ Λατ. glūbo).

κέλωρ, **ωρος**, ὁ υἱός, ἔγγονος, ποιητ. λέξ. ἐν Εὐρ. Ἀνδρ. 1033, Λυκ. 495, κτλ.· ὁ δὲ Δινδ. θέλει τὴν διόρθωσιν: Ζηνὸς κέλωρ' (ἀπαλειφομένου τοῦ Ἡρακλέους) ἐν Σοφ. Τρ. 854. **II.** = **φωνή**, **βοή**, Ἡσύχ.· ἐντεῦθεν **κελωρύω**, κραυγάζω, βοῶ, ὁ αὐτ.·— «κελωρύσας, φωνήσας, βοήσας» Φώτ.

κελώριον, ὑποκορ. τοῦ προηγ., «τὸ παιδίον» Ἡσύχ.

κέλως, καυστικός, παρ' Ἡσυχ. «κέλωτ, πυρὶ τῷ καυστικῷ», ὅπερ παρ' Ὁμήρῳ κηλέῳ λέγεται.

κεμᾰδοσ-σόος, ον, (**σεύω**), διώκων, κυνηγῶν κεμάδας, ἐλάφους, πόνον κ. ἄγρης Νόνν. Διον. 5. 230., 46. 147.

κεμαντά, καθαρά, εὐώδη, Ἡσύχ., ὡς ἐξήγησις τοῦ ἐπιθ. **κηώεντα**.

κεμάς, **άδος**, ἡ, μικρά, νέα ἔλαφος, μεταξὺ νεβροῦ καὶ ἐλάφου (κατὰ τὸν Εὐστ.), Ἰλ. Κ. 361, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 112, κτλ.· πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 14. 14· ὡσαύτως **κεμμάς** (ὁ ἴδε), καὶ παρ' Ἡσυχ. **κεμφάς**.

κέμμα, τό, (**κεῖμαι**)·— ἡ κοίτη ἀγρίου ζῴου, ἀμφίβ., Ἐμπεδ. παρὰ Πλουτ. 2. 917D· ὁ Δινδ. **κεύθματα**.

κεμμάς, **άδος**, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κεμάς**, Κόϊν. Σμ. 1. 587, Ἀνθ. Π. 9. 2, κτλ.

κέμπος, ἢ **κέμφος**, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κέπφος**.

κέμων, ὁ, ἑτερόφθαλμος, Ἡσύχ., πρβλ. **κελλός**.

κέν, πρὸ φωνήεντος, ἀντὶ **κε**, (ὁ ἴδε), Ὅμ.

κεναγγέω, Ἰων. **κενεαγγέω**, ὃ ἴδε.

κεναγγής, ές, (**κενός**, **ἄγγος**), ὁ κενῶν τὰ ἀγγεῖα σώματος, τὴν ἐν αὐτοῖς περιεχομένην τροφήν· ἐντεῦθεν ὁ παρασκευάζων λιπόν, ἄπλοια Αἰσχύλ. Ἀγ. 188.

κεναγγία, ἡ, κενότης ἀγγείων, τῶν τοῦ σώματος, ἰδίως πεῖνα, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Συμμ.» 10· κ. ἄγειν, νηστεύω, Ἀριστοφ. ἐν Ἀδήλ. 30 Meineke («Πλάτων δὲ ὁ Κωμικὸς κεναγγίαν εἴρηκε, Ξενοφῶν δὲ βούλιμον καὶ Ἀριστοφάνης κεναγγίαν ἄγειν» Πολυδ. Ϛ', 31)· — Ὥρα τὸν Ἰων. τύπον **κενεαγγίη**.

κενανδρία, ἡ, ἔλλειψις ἀνδρῶν, κατάστασις ἐρημώσεως, Αἰσχύλ. Πέρσ. 730.

κένανδρος, ον, (**ἀνήρ**) κενὸς ἀνδρῶν, ἠρημωμένος, ἄστυ, πόλις, χώρα, οἶκοι Αἰσχύλ. Πέρσ. 119, Σοφ. Ο. Κ. 917.

κεναυχής, ές, ἴδε τὸ ποιητ. **κενεαυχής**, ἀβέλτεροι καὶ κεναυχεῖς Πλούτ.

κένδῡλα, τά, ὡσαύτως **κένδῡλα** ἢ **κενδύλη**, ἡ, ἀμφ. γραφ. ἀντὶ **σχένδυλα**.

κενεαγγέω, (**κενεός**, **ἄγγος**), ἔχω τὰ ἀγγεῖα τοῦ σώματος κενά, νηστεύω, πεινῶ, εἶμαι ἐξηντλημένος, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 382, κτλ.·— αὐτόθι 390, φαίνεται ὅτι κεῖται ὡς μεταβ., κάμνω τινὰ νὰ νηστεύσῃ.

κενεαγγίη (ἐν τοῖς Ἀντιγρ. κατὰ τὸ πλεῖστον **-είη**), ἡ, Ἰων. ἀντὶ **κενεαγγία**, πεῖνα, ἐξάντλησις, ἐκ πολλῆς ἐδωδῆς ἐς κ. μεταβάλλει Ἱππ. Ὀξ. Νούσ. 392· σφοδροτάτας κ. ποιεῖν 389· **κ. γίνεσθαι** 385·— ὁ Γαλην. ἐν τοῖς Ἀρ. τοῦ Ἱππ. «κενεαγγίη, ἐπὶ τῆς ἀσιτίας ἢ ἐπὶ τῆς φλεβοτομίας, πᾶσα κένωσις».

κενεαγγητέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ κενεαγγήσῃ, νὰ ἀφήσῃ τὰ ἀγγεῖα κενά, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 385.

κενεαγγικός, ή, όν, ἔχων τὰ ἀγγεῖα κενά, ἐξηντλημένος, κ. σημεῖον Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 392· κ. πάθη ὁ αὐτ. Ἐπίρρ. **-κῶς**, ὡσαύτως ἀναφερόμ. ἐκ τοῦ Ἱππ.

κενεᾱγορία, ἡ, ματαιολογία, κενὸς λόγος, Ποιητ. παρὰ Πλάτ. Πολ. 607B.

κενε-ᾱγόρος, Ἰων. **κενεηγόρος**, ον, ματαιολόγος, Γρηγ. Ναζ.

κενεαύχημα, τό, ματαία καύχησις, Εὐστ. Πονημ. 275. 21, ἐν τῷ πληθ.

κενεαυχής, ές, (**αὐχή**), ὁ ἐπὶ κενοῖς καυχώμενος, κενόδοξος, μάταιος, κενεαυχέες ἠγοράασθε Ἰλ. Θ. 230· κενεαυχέα πλοῦτον Ζηνόδ. παρὰ Διογ. Λ. 7. 30· κενεαυχέα φωνὴν ῥήξαντο Νόνν. Δ. 1. 426·— βραδύτερον, **κεναυχής**, ές, Ἀνθ. Π. 12. 145, Πλούτ. 2. 103E.

κενέβρειος, ον, = **νεκριμαῖος**, νεκρός, ἰδίως ἐπὶ νεκρῶν κτηνῶν: **κενέβρεια**, τά, πτῶμα, κυνὸς βορά, θνησιμαῖον, Ἀριστοφ. Ὄρν. 538, πρβλ. Ἀποσπ. 559. **2)** τὰ **κενέβρεια**, ὡσαύτως ἡ ἀγορὰ ἔνθα ἐπωλεῖτο κρέας θνησιμαῖον διὰ τοὺς κύνας, Ἐρωτιαν.· «κενέβρεια, ἐν οἷς τὰ νεκριμαῖα καὶ τοὺς ἀπέργους ὄνους κατακόπτουσιν, καὶ τὰ θνησιμαῖα» Φώτ., πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 6. 2.

κεν-εγκράνιος [ᾰ], ον, ὁ ἔχων τὸ κρανίον κενὸν καὶ ἄνευ ἐγκεφάλου, Σχολ. Juven. 15. 23.

κενεηγόρος, πρβλ. **κενεαγόρος**.

κενεηγορία, πρβλ. **κενεαγορία**.

κέν-ελπις, ίδος, ὁ ἡ, τρέφων κενὰς ἐλπίδας, Εὐστ. Πονημ. 302. 90.

κεν-εμβᾰτέω, εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω εἰς κενόν, «ματαίως πατῶ» Ἡσύχ., Πλουτ. Φλαμιν. 10· εἰσέρχομαι, ἐμβαίνω εἰς ὀπὴν ἢ κοίλωμα, Λουκ. Ἐνύπν. 26. **II.** ἐπὶ τοῦ καθετῆρος, καταβαίνω βαθέως ἕως οὗ φθάσω εἰς κοίλωμα, ἕως τὴν κύστιν κενεμβατήσῃ Παῦλ. Αἰγ.· ἐντεῦθεν «κενεμβατεῖν, εἰς κενὰ βαίνειν, κενὰ ἐπιχειρεῖν» Φώτ. σ. 154. 19· **κενεμβάτησις**, ἡ, Γαλην.

κενεός, ή, όν, Ἐπ. ἀντὶ τοῦ **κενός**, ὁ ἴδε.

κενεότης, ητος, ἡ, = **κενότης**, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 394.

κενεό-φρων, ον, μάταια φρονῶν, ματαιόφρων, κ. δῆμος Θέογν. 233, Σιμων. 75· κ. αὖχαι Πινδ. Ν. 11. 38·— οὐδ. κενεόφρονα φῦλα Ἀπολλιν. ἐν Παλ. Διαθ.

κενεών, ῶνος, ὁ, (**κενός**), τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ ἰσχίου κοίλωμα, τὸ μέρος τὸ κενὸν ὀστῶν, λαγόνες, Ὀδ. Χ. 295, κτλ.· νείατον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρην Ἰλ. Ε. 857, πρβλ. Ἱππ. Προγν. 39· ἐπὶ ἵππων, Ξεν. Ἱππ. 12. 8· ἐπὶ κυνῶν, Πολυδ. Ε', 59· ἴδε ἐν λ. **λαπάρα**. **II.** πᾶσα κοιλότης ἢ ὀπή, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 20. 8·— ὡσαύτως περιφραστ., οὐράνιοι, χθόνιοι κ., κατὰ πολὺ ὅμοιον τῷ **πτυχαί**, Ἀνθ. Π. 9. 207, Νόνν. Δ. 13. 453 ἢ 9. 82· κενεὼν ἀρούρης, κελεύθου ὁ αὐτ. Δ. 41. 3, κ. Ἰω. 13. 37· κ. τάφου, κενοτάφιον, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 234.

κενέωσις, εως, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κένωσις**.

κενήριον, τό, (**ἠρίον**), κενὸν μνημεῖον, ἄνευ ὀστῶν, κενοτάφιον, Εὔφορ. 81., Λυκ. 370, κτλ.

κενο-βουλία, ἡ, ματαία σκέψις, Ἐκκλ.

κενογάμιον [ᾰ], τό, (**γάμος**), κενός, οὐχὶ πραγματικὸς γάμος, λέξις χαλκευθεῖσα κατὰ τὸ **κενοτάφιον** ὑπὸ Ἀχ. Τατ. 5. 14.

κεν-οδοντίς, ίδος, ἡ, ἄνευ ὀδόντων, ἀγρεῖφναν κενοδοντίδα (τὸ θηλυκ. ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ ἄρσεν. **κενόδους** κατὰ τὸ **κυνόδους**) Ἀνθ. Π. 6. 297, μετὰ διαφ. γραφ. κενοδόντιδα.

κενοδοξέω, ἔχω ματαίαν δόξαν, γνώμην, κενά, μάταια δοξάζω, εἶμαι ματαιόδοξος, Ἡλιόδ. 9. 19, Ἐκκλ.· κ. ὅτι .., ἔχω τὴν ματαίαν πεποίθησιν ὅτι .., Μάρτ. Πολύκ. 10, ἔνθα ἴδε Ἰακώβιον.

κενοδοξία, ἡ, ματαιότης, κενὴ δόξα, οἴησις, ἢ καὶ κενῆς δόξης ἐπιθυμία, Πολύβ. 3. 81, 9, Πλούτ. 2. 57D· κενοδοξίας τροφὴ τιμαὶ καὶ ἔπαινοι Χρυσόστ.

κενό-δοξος, ον, ματαιόδοξος, μάταιος, ἀλαζών, κενῆς, ματαίας δόξης ἐπιθυμητής, ἐραστής, Πολύβ. 27. 6, 12· «κενόδοξον κλητέον τὸν ἐφ' οἷς μὴ πράττει δοξάζεσθαι βουλόμενον» Ἰσίδ. Πηλ. 3. 381, σ. 402., 5. 401, σ. 682.

κενοδόξως, Ἐπίρρ., μετὰ κενοδοξίας, δοξομανίας, Ἰω. Χρυσ.

κενο-δρομέω, τρέχω μόνος, εἶμαι μόνος, ἄνευ δορυφόρων κατὰ τὸν δρόμον ἢ τὴν πορείαν, Πρόκλ. παράφρ. σ. 163, Μανέθων 2. 486.

κενό-κομπος, ον, ὁ ἐπὶ κενοῖς, ματαίοις κομπάζων, Βυζ.

κενο-κοπέω, ματαίως κοπιάζω, Χρύσιπ. παρὰ Πλουτ. 2. 1037A.

κενό-κρᾱνος, ον, ἔχων κενὸν κρανίον, κενὴν κεφαλήν, Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 430.

κενο-λατρεία, ἡ, ἀνωφελὴς λατρεία, Ἐπιφάν.

κενολογέω, ματαίως ὁμιλῶ, φλυαρῶ, ληρῶ, Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 98, Ἀριστ. Ρητ. 2. 19, 27.

κενολογία, ἡ, ματαιολογία, φλυαρία, λῆρος, κ. καὶ μεγαλαυχία Πλούτ. 2. 1069C· «κενολογίας καὶ ἀτοπίας» Φώτ.

κενο-λόγος, ον, ὁ κενά, μάταια, ἀνόητα λέγων, φλύαρος, Γλωσσ.

κενο-πάθεια, ἡ, ἀντίληψις καὶ πάθησις ἐξ οὐχὶ πραγματικοῦ ἀντικειμένου, ἡ διάθεσις καθ' ἣν ἔχομεν ἀπατηλὰ αἰσθήματα, Δημόκρ. παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 184· **κενο-πάθέω**, ἔχω ἀντιλήψεις καὶ διατίθεμαι ἐκ πραγμάτων μὴ ἐχόντων ἐξωτερικὴν ὑπόστασιν, ἔχω ψευδῆ καὶ ἀπατηλὰ αἰσθήματα, αὐτόθι 213,II.1.493· **κενο-πάθημα**, τό, πάθημα ἄνευ πραγματικοῦ ἐξωτερικοῦ ἀντικειμένου, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 8. 354· — λέξεις ἐν χρήσει παρὰ τοῖς στωϊκοῖς.

κενό-πρησις, εως, (πίμπρημι) ἡ, πρήξιμον, ἀσθένεια ἵππων, «ὅταν ὁ ἵππος ᾖ κατακρατούμενος ὑπὸ ξηρᾶς τροφῆς, ἥτις αὐτὸν καταβλάπτει καὶ δύσπνοιαν ποιεῖ καὶ πίμπρησι τὰς λαγόνας» Ἱπποκρ. 150, 151.

κενορ-ρημοσύνη, ἡ, (ῥῆμα) = **κενολογία**, Φιλήμ. Λεξικ. § 271.

κενός, ἡ, όν, Ἰων. καὶ ποιητ. **κεινός**, Ἰλ. Γ. 376, Δ. 181, Λ. 160, Ο. 453, Πινδ. Ο. 2. 116., 3, ἐν τέλ., Εὐρ. Ι. Τ. 418 (λυρ.), καὶ Ἡρόδ.· Ἐπικ. ὡσαύτως **κενεός**, ά, όν, ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ. (πλὴν ἐν Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.), καὶ **κενός**· ἐν Ὀδ. Χ. 249 (**κέννος** Αἰολ.) (**κενε-ὸς** καὶ **κεινο-ὸς** φαίνεται παριστάνοντα τὸν ἀρχαῖον τύπον **κενϳ-ός**, πρβλ. Σανσκρ. criny-as (inanis).) **I.** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ πραγμάτων, κενός, «ἄδειος», ἀντίθετ. τῷ **πλέως** ἢ **πλήρης**, Ὅμ., κλ.· κενεὰς .. χεῖρας ἔχοντες Ὀδ. Κ. 42· οὕτω, νοστήσαντας κεινῆσι χερσὶ Ἡρόδ. 1. 73· κεναῖς χερσὶν Πλάτ. Νόμ. 796B, (ἴδε κατωτ. II. 2)· κοιλίη κενή, = κενεών, Ἡρόδ. 2. 40· τὸ κενὸν (δηλ. τάλαντον), τὸ κενόν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 445. 5· κ. οἴκησις ἀνθρώπων δίχα Σοφ. Φιλ. 31· γῆ Ο. Τ. 55· κεναῖς δ' ἀμαίσταμαι τραπέζαις Ἰλ. 185· εὐνὴ Ἀντ. 424· χώματα κεινά = κενοτάφια, Ἡρόδ. 9. 85· οὕτω, κενὸς τάφος Εὐρ. Ἑλ. 1057· ἀντίθετ. τῷ πλήρης, Ἀριστοφ. Νεφ. 1054, τῷ πλέως, Ἱππ. 180, τῷ ἐγκύμων, Πλάτ. Θεαίτ. 148, τῷ μεστός, Ἀθήν. 499C· — κ. χρόνος, παῦλα ἐν τῇ μουσικῇ, Ἀρχ. Μουσ.· — τὸ κενὸν, τὸ ὑπὸ μηδενὸς σώματος κατεχόμενον διάστημα, Λατ. vacuum, inane, Δημόκρ. παρὰ Πλουτ. 2. 1110F· τὸ κενὸν = τόπος ἐστερημένος σώματος Ἀριστ. Φυσ. 4. 1, 6· ἢ, ἐν ᾧ μὴ ἐνυπάρχει σῶμα δυνατὸν δ' ἐστὶ γενέσθαι ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 4. 2, 18· πρβλ. Φυσ. 4. 6-9, κ. ἀλλ.· εἰσαχθὲν εἰς τὴν Λατ. ὑπὸ τοῦ Κικ., Πλουτ. Κικ. 40. **2)** κενός, ἄκαρπος, ἄνευ ἀποτελέσματος, **ὡς τὸ μάταιος**, κενὰ εὔγματα εἰπὼν Ὀδ. Χ. 249· ἐλπίς, ἐλπίδες Σιμωνίδ. 8. 16, Αἰσχύλ. Πέρσ. 804· ἐλπίδων κενῶν ὄντα μεστὸν Ἰσοκρ. 174B· γνώμη Πινδ. Ν. 4. 65, Σοφ. Ἀντ. 753· ἔξοδοι ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 207· φροντίδες ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 684· τέρψις αὐτόθι 508· φόβος Εὐρ. Ἱκέτ. 548, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 2. 2, 21· φρόνημα Πλάτ. Πολ. 494D, κτλ.· κενὴ πρόφασις καὶ ψευδὴς Δημ. 277. 17· τὸ φάρμακον εὑρηκας κενὸν πρὸς τὸ κ. Μένανδρ. ἐν «Δεισιδαίμονι» 1· ἀπόντων κενὴν κατηγορεῖν, φέρειν κενήν, ματαίαν κατηγορίαν (πρβλ. ἐρήμην [δίκην] καταγιγνώσκειν) Ἀριστ. π. Ἀναπν. 1, 2· πρβλ. **λύγξ**· — συχνὸν ἐν ἐπιρρ. φράσεσιν, οὐδ. πληθ. κενεὰ πνεύσας Πινδ. Ο. 10 (11). 111· οὕτω, διὰ κενῆς, ἡ διὰ κενῆς ἐπανάσεισις, κενόν, ἄσκοπον σείσιμον τῶν ὅπλων, Θουκ. 4. 126· διὰ κενῆς ῥίπτειν, κάμνω τὴν κίνησιν τοῦ ῥίπτοντος χωρὶς νὰ ἔχω τι ἐν τῇ χειρί, προσποιοῦμαι ὅτι .., Ἀριστ. Προβλ. 5. 8· κεκλάγχω διὰ κενῆς ἄλλως, ἀσκόπως, ματαίως, Ἀριστοφ. Σφ. 929· μάτην διὰ κ. Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 2. 21· ὡσαύτως, ἐν κενοῖς Σοφ. Αἴ. 971· κατὰ κενῆς Πρόκλ. ἐν Πλάτ. Τιμ.· εἰς κενὸν Διόδ. 19. 9, Ἠλιόδ. 10. 30· εἰς κεν. μοχθεῖν Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 51· κατὰ κενὸν Σουΐδ. ἐν λέξ. **λύκος** ἔχανεν· κατὰ κενοῦ Φίλων 1. 153· — ὁμαλ. Ἐπίρρ. **κενῶς** Ἀριστ. π. Ψυχῆς 1. 1, 9, Ἠθικ. Ε. 1. 8, 4, Μένανδρ. ἐν Κωμ. Ἀποσπ. 5. σ. 105. **II.** ἐπὶ προσώπων, **1)** μετὰ γεν., κενός, ἐστερημένος, τοῦ νοῦ Σοφ. Ο. Κ. 931· φρενῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 754· δακρύων Εὐρ. Ἑκ. 230· συμμιάχων ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 687· κ. φρονήσεως, ἐπιστήμης, μαθημάτων Πλάτ. ἐν Τιμ. 75A, κτλ.· ὡσαύτως, κενὸς πόνου, ἄνευ τῶν καρπῶν τοῦ κόπου, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 239· κενὸν σῶμα σαρκῶν Γαλην.· κενὸς καὶ ἰσχνὸς γίγνομαι Πλουτ. Ἠθ. 831B· ἀλλά, **2)** συχνάκις δέον νὰ ἐξυπακουσθῇ ἡ γεν., ὡς αἰσχρὸν τοι δηρὸν τε μένειν κενεόν τε νέεσθαι, ἄνευ λείας, μὲ κενὰς τὰς χεῖρας, Ἰλ. Β. 298, Ὀδ. Ο. 214· ἀπικέατο, οἱ μὲν κενοί, οἱ δὲ φέροντες .. Ἡρόδ. 7. 131· κενὸς κενὸν καλεῖ Αἰσχύλ. Θήβ. 353· ἦκεις οὐ κενή, οὐχὶ ἄνευ λόγου, Σοφ. Ο. Κ. 359, Τρ 495· οὔθ' ὑπεργέμιων .. οὔτε κ. Ἄλεξ. ἐν «Συντρ.» 1· κ. ἂν ἴῃ .., κ. ἀπεισιν Πλάτ. Πολ. 370E· (ἴδε ἀνωτ. I. 1)· — ἐστερημένη τοῦ συντρόφου της, λέαινα Σοφ. Αἴ. 986· ὀρφανός, βίων 1. 59· ὑπ' ἄσθματος κενοί, ἐξηντλημένοι .., Αἰσχύλ. Πέρσ. 484· ἐπὶ πόλεων, ἄνευ φρουρᾶς, Αἰσχίν. 74. 21· ἐπὶ τοῦ σώματος, ἄνευ σαρκῶν, Πλούτ. 2. 831B. **6)** κενὸς νοῦ, μάταιος, ματαιόφρων, κεινὸς ἂν εἴην Πινδ. Ο. 3. 81· διαπτυχθέντες ὤρθησαν κενοὶ Σοφ. Ἀντ. 709· ἀνόητον καὶ κενὸν Ἀριστοφ. Βατρ. 530· **III.** Συγκρ. καὶ Ὑπερθ. **κενότερος**, **-ότατος**, Ἐτυμολ. Μέγ. 275. 50, Α. Β. 1286· ἀλλὰ τὰ ὁμαλῶς ἐσχηματισμένα **κενώτερος**, **-ώτατος** ἀπαντῶσι παρὰ Πλάτ. ἐν Συμπ. 175D, διάφ. γραφ. ἐν Δημ. 821. 11· πρβλ. **στενός**.

κενό-σαρκος, ον, ἄνευ σαρκός, ἰσχνός, Ἐτυμολ. Μέγ. 779. 8.

κενό-σοφος, ον, ὁ περὶ τὰ μάταια σοφός, Γρηγ. Ναζ.· πρβλ. **ματαιόσοφος**.

κενοσπουδαστής, οῦ, ὁ, ὁ εἰς μάταια σπουδάζων, Βυζ.

κενο-σπουδέω, σπουδάζω, ἀσχολοῦμαι περὶ μηδαμινὰ πράγματα, Μ. Ἀντων. 5. 32, Ἀρτεμίδ. 4. 11· καὶ **κενοσπουδία**, ἡ, μετὰ ζήλου ἐπιδίωξις μηδαμινῶν πραγμάτων, ἡ ματαία **σπουδή**, Διον. Ἀλ. 6. 70, Διογ. Λ. 6. 26· — ἐκ τοῦ **κενό-σπουδος**, ον, μάταιος, σπουδάζων διὰ μηδαμινὰ πράγματα, Διογ. Λ. 9. 68, Πλούτ. 2. 560B, 1061C, κτλ.· τὰ κενόσπουδα, ἀντικείμενα ἁπλῆς περιεργίας, Κικ. πρ. Ἀττ. 9. 1. — Ἐπίρρ. **-δως**, μετὰ **κενῆς**, ματαίας σπουδῆς, Πλούτ. 2. 234D, Ἀρτεμίδ. 4. 82.

κενο-τᾰφέω, τιμῶ διὰ κενοταφίου, ἀνεγείρω τάφον τοῦ **ἀποθανόντος** ἐν τῇ ξένῃ οὗ τὸ σῶμα δὲν εὑρέθη, κενοταφοῦντ' ἐμὸν δέμας Εὐρ. Ἑλ. 1060, (ἑρμηνευόμενον ἐν 1057 διὰ τοῦ ὡς δὴ θανόντα σ' .. κενῷ τάφῳ θάψαι)· ὃν ἤδ' .. ἀπόντα κενοταφεῖ αὐτόθι 1546· μεταφορ., κ. τὸν βίον Πλούτ. 2. 1130C.

κενοτάφιον, τό, τάφος κενὸς νεκροῦ, τάφος μὴ περιέχων ἔνδον νεκρόν, Ξεν. Ἀν. 6. 4, 9, Πλούτ. 2. 349B, 870E, Ἀππ. Μιθρ. 96, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 4340d, e'· — ὡσαύτως, **κενοτάφιος** οἶκος τῶν ἐκλελοιπότων Πλούτ. 2. 349B. **II.** παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Α' Βασ. ΙΘ', 13), εἴδωλον.

κενότης, ητος, ἡ, ματαιότης, μηδαμινότης, ἄγνοια καὶ ἀφροσύνη ἀρ' οὐ κενότης ἐστὶ τῆς περὶ ψυχὴν αὖ ἕξεως; Πλάτ. Πολ. 585B, Τίμ. 58B, Ἰσαῖ., κλ.· — κενὸν διάστημα, κενόν, Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ. ἐν λέξ. **κενεότης**.

κενό-φοβος, ον, πλήρης κενοῦ φόβου, ὁ ψευδῆ φόβον ἔχων, ὁ μάταια φοβούμενος, Φαβωρῖν. ἐν λέξ. **ψοφοδεής**.

κενο-φρόνημα, τό, = τῷ ἑπομ., Ἐπιφάν.

κενοφροσύνη, ἡ, κενότης νοῦ, κενόν, μάταιον φρόνημα, Τίμων 3. 2, Πλουτ. Ἀγησ. 37· «κενοφροσύνη· ματαιοφροσύνη» Φώτ.

κενό-φρων, ον, (φρὴν) ἔχων κενὸν νοῦν, κενὰς φρένας, ματαιόφρων, βουλεύματα Αἰσχύλ. Πρ. 762· πρβλ. **κενεόφρων**.

κενοφωνέω: μέλλ. **-ήσω**, ὁμιλῶ μάταια, ματαιολογῶ, Ἐκκλ.

κενοφώνημα, τό, = τῷ ἑπομ.

κενοφωνία, ἡ, κενὴ φωνή, τὸ μάταια, ἀνόητα λέγειν, Α' Ἐπ. πρ. Τιμ. ς', 20, Β' 6', 16.

κενόφωνος, ον, ὁ κενὰ φωνάζων, ἀνόητα λέγων, Βυζ.

κενόω, Ἰων. **κεινόω**, Εὐρ., Πλάτ.: μέλλ. **-ώσω**, Εὐρ. Ἴων 447: **ἐκένωσα**, Εὐρ.: πρκμ. **κεκένωκα**, Ἀππ. — Παθ., μέλλ. **κενωθήσομαι**, Γαλην.· ὡσαύτως μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. **κεινώσομαι** (ἴδε κατωτ.): ἀόρ. **ἐκενώθην**, Θουκ.: πρκμ. **κεκένωμαι**, Ἰων. **κεκείνωμαι**. Ἡρόδ.· **(κενός)**. Κενώνω, κενόν τι ποιῶ, «ἀδειάζω», ἀντίθετον τῷ **πληρόω**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 718, Εὐρ. Ἴων 447, κτλ.· μετὰ γεν., κενώνω ἀπό τινος πράγματος, ἀνδρῶν τήνδε πόλιν κενῶσαι Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 660, πρβλ. Εὐρ. Ρῆσ. 914· χέρας δώρων ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 959· ἀντίθετ. τῷ πληροῦν τινά τινος Πλάτ. Συμπ. 197C, Πολ. 560D.— Παθ., κενοῦμαι, γίνομαι ἢ ἀφίνομαι κενός, ἐν τῷ πληροῦσθαι καὶ κενοῦσθαι Πλάτ. Φίληβ. 35E, Σοφ. Ο. Τ. 29· ἐς τὸ κενούμενον, εἰς τὸ μέρος τὸ συνεχῶς ἀφιέμενον κενόν, Θουκ. 2. 70· οἰκίαι πολλαὶ ἐκενώθησαν αὐτόθι 51· μετὰ γεν., τούτων κεινώσεται .. αἰών, θὰ μείνῃ ἄνευ αὐτῶν, Ἐμπεδ. 146· κεκεινωμένου τοῦ τείχεος πάντων, γυμνωθέντος ἀπὸ πάντων, Ἡρόδ. 4. 123. **2)** κάμνω μέρος τι κενὸν ἀναχωρῶν ἀπ' αὐτοῦ, ἐγκαταλείπω, βωμὸν Εὐρ. Ἀνδρ. 1138, λόχμην κενώσας ἔνθ' ἐκρυπτόμην· δέμας Βάκχ. 730.— Παθ., κενωθεισῶν τῶν νεῶν Θουκ. 8. 57. **3)** παρ' ἰατρ., κενῶ δι' ἐλαττώσεως, Ἱππ. Ἀφ. 1246· ἀφαιρῶ, αἷμα Λουκ. Ὠκύπ. 93· κ. φάρμακον, ἐκχύνω, Ἰάμβλ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 75, 28· ἀπορρίπτω, ἐξαφανίζω, τι Κυπρ. Ἀποσπ. 1. **4)** κενώνω, δαπανῶ, μεταχειρίζομαι, εἴς με κένωσον πᾶν βέλος Ἀνθ. Π. 5. 58· κ. πάντα εἰς τοὺς πένητας Ἰω. Χρυσ.· τὴν ἰσχὺν ἐν τινι Γρηγ. Ναζ., κτλ. **II.** μεταφορ., κάμνω τι κενόν, θεωρῶ τινα ὡς μηδενὸς ἄξιον, τι Ἐπιστ. πρ. Φιλιπ. 6', 7· κάμνω τι μάταιον ἢ ἄνευ ἀποτελέσματος, τι Α' Ἐπιστ. πρ. Κορ. θ', 15.— Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι μάταιος, Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. δ', 14, κτλ.

κένσαι, **κέντᾶσε**, ἴδε ἐν λ. **κεντέω**.

κενταύρειον, τό, ἴδε **κενταύριον**.

Κενταύρειος, α, ον, ἀνήκων εἰς τοὺς Κενταύρους, γένος Εὐρ. Ι. Α. 706.

Κενταυρίδης, ου, ὁ, ἀνήκων εἰς τοὺς Κενταύρους, ἵππος Κ., δηλ. Θεσσαλικός, Λουκ. π. Ἀπαΐδ. 5.

Κενταυρικός, ή, όν, ὅμοιος πρὸς Κένταυρον, δηλ. ἄγριος, θηριώδης, κτηνώδης· — Ἐπίρρ., **-κῶς**, τίς τὴν θήραν ἐπάταξεν; ὡς κενταυρικῶς ἐνήλατο! (= «ἀγροίκως» Φώτ.) Ἀριστοφ. Βάτρ. 38.

κενταύριον, εἶδος φυτοῦ, Λατ. centaureum (Λουκρήτ. 4. 124, Οὐεργ. Γεωρ. 4. 270), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 3, 6· ἢ **-ειον**, τό, Σχολ. Νικ.· ὡσαύτως **κενταυρίη**, Ἱππ. 482. 35· **-έα**, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 5, 5.

κενταυρίς, ίδος, ἡ, = **κενταύριον**, Θεοφρ. π. Φυτ. 9. 8, 7.

II. εἶδος ἐνωτίου, Κωμ. Ἀποσπ. 5, σ. 398, Πολυδ. Ε', 97.

Κενταυρο-κτόνος, ον, ὁ φονεύων τοὺς Κενταύρους, Λυκ. 670, Φωτ. Βιβλ. 151. 34.

Κενταυρο-μᾰχία, ἡ, μάχη τῶν Κενταύρων, Πλουτ. Ρωμ. 29, Σύγκρ. Θησ. 1.

Κενταυρο-πληθής, ές, πλήρης Κενταύρων, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1273.

Κένταυρος, ὁ, (ἐν Λουκ. Ζεύξιδι 4, ὡσαύτως, ἡ). **I.** παρ' Ὁμ. οἱ Κένταυροι εἰναι φυλὴ ἀγρία κατοικοῦσα μεταξὺ Πηλίου καὶ Ὄσσης, ἐξολοθρευθεῖσα ἔν τινι πολέμῳ πρὸς τοὺς γείτονας Λαπίθας, Ἰλ. Λ. 832, Ὀδ. Φ. 295, κέξ., Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 184, Διόδ. 4. 70· πρβλ. **Φήρ.** **II.** παρὰ Πινδ. Π. 2. 82, κέξ., καὶ παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς παρίστανται ὡς τέρατα διφυῆ, κατὰ τὸ ἥμισυ ἄνθρωποι καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἵπποι· ὡσαύτως **ἱππο-κένταυρος,** ὃ ἴδε· κοινῶς δὲ καλοῦνται υἱοὶ τοῦ Ἰξίονος καὶ τῆς Νεφέλης, Διόδ. 4. 69· (ἐντεῦθεν nubigenae, Οὐεργ. Αἰν. 7. 674)· ἀλλ' ὁ Ἀριστ. φαίνεται ἀποδίδων τὴν πρὸς τὴν νεφέλην σχέσιν αὐτῶν εἰς τὴν φανταστικὴν αὐτῶν μορφήν, π. Ἐνυπνίων 3. 11· εὐφυέστατα ἑρμηνεύει ὁ Πλούτ. διὰ τούτων τοὺς φιλοδόξους ἐν Ἀγ. 1. Ἡ μορφὴ φαίνεται οὖσα μυθικὴ παράστασις τῆς ἱππικῆς τέχνης. **III.** = **παιδεραστής,** ἐκ τῆς κτηνώδους σαρκικῆς διαθέσεως ἥτις τοῖς Κενταύροις ἀπεδίδετο, Ἡσύχ.· ἐντεῦθεν καί, **2)** τὰ αἰδοῖα, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 14. (Κοινῶς νομίζεται σύνθετον ἐκ τοῦ **κεντέω,** καὶ **ταῦρος,** ἐπειδὴ ἦσαν ἔφιπποι βουκόλοι, ἴδε Serv. Ουεργ. Γεωρ. 3. 115· ἀλλὰ τότε τὸ σύνθετον ἔδει νὰ ᾖ **Ταυροκέντης**· καὶ ἀξία προσοχῆς εἶναι ἡ εἰκασία τοῦ Grashof, — ὅτι τὸ **-αυρος** εἶναι κατάληξις ὡς ἐν τοῖς **θησαυρός, λάσταυρος,** ὥστε **Κένταυρος** θὰ ἐσήμαινεν ἁπλῶς τὸν κεντοῦντα, τὸν αἰχμητήν).

κεντεύω, = **κεντέω** 3, Ἡρόδ. 5. 87.

κεντέω, Πίνδ., Ἀττ.· μέλλ. **-ήσω** Σοφ. Αἴ. 1245· ἀόρ. **ἐκέντησα** Ἱππ. 1153D, Δωρ. **κέντᾶσε** Θεόκρ.· Ἐπ. ἀπαρ. **κένσαι** (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **-κέντω**) Ἰλ. Ψ. 337· — Παθ. μέλλ. **-ηθήσομαι,** (**συγ-**) Ἡρόδ.· ἀόρ. **ἐκεντήθην** Θεόφρ.· πρκμ. **κεκέντημαι** Ἱππ.

Κεντῶ, ἀναγκάζω νὰ προχωρήσῃ, Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀριστοφ. Νεφ. 1300· παροιμ., κ. τὸν πῶλον περὶ τὴν νύσσαν, ἐπὶ ὁρμητικῆς σπουδῆς, Σουίδ.· ἴδε **κέντρον.** **2)** ἐπὶ μελισσῶν καὶ σφηκῶν· «κεντρίζω», Ἀριστοφ. Σφ. 226, κ. ἀλλ.· Ἔρωτα κακὰ κέντᾶσε μέλισσα Θεόκρ. 19. 1· τώφθαλμώ κεντούμενος ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν Ἀριστοφ. Νεφ. 946· ἐπὶ τοῦ ἀκανθοχοίρου, Αἰλ. π. Ζ. 12. 26· — ἀκολούθως, **3)** καθόλου κεντῶ, πληγώνω, «μαχαιρώνω», Πινδ. Π. 1. 55, κτλ.· μηδ' ὁλωλότα κέντει Σοφ. Ἀντ. 1030· ἐκέντει .. αἰθέρ', ὡς σφᾶζων ἐμὲ Εὐρ. Βάκχ. 631, κτλ.· παίειν καὶ κ., τύπτειν καὶ κ. Θουκ. 4. 47, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 456D· καίειν καὶ κ., ἐπὶ βασάνου, Ξεν. Ἀν. 3. 1, 29· μαστιγούμενος καὶ κεντούμενος ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 3. 3, 11· μεταφ., σὺν ὅλῳ κ., «μαχαιρώνω» ἐν τῷ σκότει, Σοφ. Αἴ. 1245· λιμῷ κεντούμενος Ἀλκίφρων 3. 4. **4)** = **βινέω,** Μνησίμαχος ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 55.

κέντημα, τό, ἡ αἰχμὴ ὅπλου, Πολύβ. 2. 33, 5, κτλ. **II.** ἡ πληγή, κέντημα, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 165· — μεταφορ., τιμωρία, Ἡσύχ.

κεντηνάριος, ὁ, τὸ Λατ. centenarius, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 446.

κέντησις εως, ἡ, τὸ κεντεῖν Ἀριστ. π. Πνεύμ. 6. 5.

κεντητήριον, τό, κέντρον, Λουκ. Κατάπλ. 20· βελόνη, περόνη, Γαλην. Γλωσσ. σ. 552. **II.** = **καυτήριον,** Σουίδ.

κεντητής, οῦ, ὁ, ὁ κεντῶν, Τζέτζ. Ἱστ. 9. 467.

κεντητικός, ή, όν, ὁ κεντῶν, πλήρης κέντρων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 6.

κεντητός, ή, όν, κεντημένος, πλήρης κεντημάτων, Ἐπικτ. Ἐγχειρ. 39.

κέντο, Δωρ. ἀντὶ **κέλετο,** πρβλ. **γέντο, ἤνδον,** Ἀλκμὰν 117.

κεντορίων, ωνος, ὁ, τὸ Λατ. centurio, Συλλ. Ἐπιγρ. 4932.

κεντόω, ἐσφ. γραφ. ἀντὶ **κεντρόω,** ἐν πολλοῖς Ἀντιγρ. τοῦ Ἡροδ. 3. 16.

κεντρήεις, εσσα, εν, ἔχων κέντρον, ὀξύς, ἀκανθωτός, Νικ. Ἀλ. 146.

κεντρ-ηνεκής, ές, κεντούμενος, παροτρυνόμενος, ἵπποι Ἰλ. Ε. 752., Θ. 396.

κεντρίζω: μέλλ. **-ίσω,** = **κεντέω,** διὰ τοῦ κέντρου ἀναγκάζω τινὰ νὰ προχωρῇ, Ξεν. Ἱππ. 11. 6· μεταφορ., ἔρως κ. εἰς ἔρωτα ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 8. 24· ἔπαινος κ. Πλούτ. 2. 84C. — Παθ., κεντρίζεσθαι ὑπὸ φιλονεικίας Ξεν. Κύρ. 8. 7, 12. **II.** ἐγκεντρίζω, ἐμβολίζω, Ἐκκλ.

κεντρικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὸ κέντρον, ἐκ τοῦ κέντρου, διάστημα Valens παρὰ τῷ Salm. de Climact. σ. 300.

κεντρίνης [ῑ], **ου,** ὁ, εἶδος γαλεοῦ ἔχοντος κέντρον πρὸς τῇ πρώτῃ λοφιᾷ, τῶν ὁμοειδῶν οὐκ ἐχόντων, Ἀριστ. Ἀποσπ. 293, Ὀππ. Ἁλ. 1. 378· ἴδε **κεντρίτης.** **II.** εἶδος ἐμπίδος ἢ σφηκός, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 8, 2, Πλίν. 17. 44. **III.** = **κεντρίς,** Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 334.

κέντριον (ὀρθότερ. **κεντρίον**), τό, ὑποκορ. τοῦ **κέντρον,** Φιλῆς 28· τὰ τῶν ἐρώτων κ. Θεόδ. Πρόδρ. **II.** τὸ διὰ τῶν πτεονιστήρων κεντούμενον μέρος τοῦ ἵππου, Ἱππιατρ.

κεντρίς, ίδος, ἡ, διφὰς **II.** 1, Αἰλ. π. Ζ. 1. 55· ἴδε **κεντρίνης III.**

κεντρίσκος, ὁ, εἶδος ἰχθύος, Θεοφρ. Ἀποσπ. 12. 9· Schneid. **κεστρινίσκος.**

κεντρισμός, ὁ, τὸ κεντρίζειν, κέντρισμα, Εὐστ. 176, 60.

κεντρίτης, ου, = **κεντρίνης,** Αἰλ. π. Ζ. 1. 55· ἐν 9. 11, εἶδος ὄφεως.

κεντρο-βᾰρής, ές, (**κέντρον** 6) βαρύνων πρὸς τὸ κέντρον· τὰ **κεντροβαρικά,** πραγματεία τοῦ Ἀρχιμήδους περὶ τοῦ κέντρου τῆς βαρύτητος· ἡ **κεντροβαρική,** ἡ θεωρία τοῦ κέντρου τῆς βαρύτητος, Ἀνέκδ. Ὀξων. 3. 168.

κεντροβριθής, ές, ὁ πρὸς τὸ κέντρον ὑπὸ τοῦ βάρους πιεζόμενος, Γερμαν. Κων|πόλεως σ. 248.

κεντρο-δήλητος, ον, ὁ διὰ τοῦ κέντρου βλάπτων ἢ βασανίζων τινά, ὀδύναι κεντροδάλητοι (Δωρ.) Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 563, ἔνθα ὁ Erfurdt διώρθωσε **κεντροδαλήτισι).**

κεντρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κέντρον, κεντρικός, Πλωτῖν. 6. 8, 18.

κεντρο-μᾰνής, ές, κεντῶν ὡς μαινόμενος, Ἀνθ. Π. 13. 18.

II. ἄγκιστρον κ., ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ φιλοῦντος ἐρωτικῶς, κεντρομανὲς δ' ἄγκιστρον ἔφυ στόμα, τὸ στόμα τοῦ φιλοῦντος ἐρωτικῶς ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ἐκμαίνῃ καὶ νὰ ἑλκύῃ τὸν ἐρώμενον ὡς τὸ ἄγκιστρον τὴν ἄγραν, αὐτόθι 5. 247.

κεντρο-μυρσίνη, ἡ, = **ὀξυμυρσ-,** ἀγρία μυρσίνη, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 17, 4.

κέντρον, τό, (κεντέω) ὀξὺ ἄκρον, ὀξεῖα αἰχμή· **1)** κεντρί, κέντρον διὰ τοὺς ἵππους, Λατ. stimulus, [ἵπποι] ἄνευ κέντροιο θέοντες Ἰλ. Ψ. 387, πρβλ. 430, Σοφ. Ο. Τ. 809, Ἀριστοφ. Νεφ. 1297, Ξεν. Κύρ. 7, 1, 29, κτλ.· κέντρῳ μεσολαβεῖ Αἰσχύλ. Εὐμ. 157· κ. διπλᾶ Σοφ. Ο. Τ. 809· — παρ' Ἀττ. συχνάκις = τῷ Ὁμηρικῷ **βουπλήξ,** βούκεντρον, «φκέντρι», κέντροις καὶ μαστίξιν Πλάτ. Νόμ. 777A, κτλ.· — παροιμ., πρὸς κέντρα λακτίζειν (ἴδε **λακτίζω** 2)· δεῖ .. κέντρου πολλάκις, οὕτω δὲ καὶ χαλινοῦ Λογγῖν. 2. 2, πρβλ. Κικ. ad M. Brutum Epist. 56· ἐν χρήσει ὡς σύμβολον τυραννίδος, λαβών .. χερσὶ κέντρα κηδεύει πόλιν Σοφ. Ἀποσπ. 606. **2)** μεταφορ., παρακίνησις, παρόρμησις, Πινδ. Ἀποσπ. 89, Αἰσχύλ. Πρ. 693, 598, πρβλ. Εὐμ. 427· κέντροις ἔρωτος Εὐρ. Ἱππ. 39, πρβλ. 1303· πόθου κ. Πλάτ. Πολ. 573A, πρβλ. Φαῖδρ. 251E· κ. ἐγερτικὸν θυμοῦ Πλουτ. Λυκοῦργ. 21· κέντρα πτολέμοιο, ἐπὶ τῶν Ἀργείων, Χρησμ. παρὰ τῷ Σχολ. Θεοκρ. 14. 48· ἀλλά, κ. ἐμοῦ, ἐπιθυμία δι' ἐμέ, Σοφ. Φιλ. 1039. **2)** κολαστήριον ὄργανον, Ἡρόδ. 3. 130· — μεταφορ., ἐν τῷ πληθ., βάσανοι, ὀδύναι, Σοφ. Τρ. 839· τὰ ἐν Ο. Τ. 1318 κέντρα ἀναφέρονται εἰς τὰς **περόνας,** δι' ὧν ὁ Οἰδίπους ἐτύφλωσεν ἑαυτόν. **3)** ἡ αἰχμὴ τοῦ δόρατος, Πολύβ. 6. 22, 4. **4)** ἡ κορυφὴ ἢ τὸ κέντρον στροβίλου, ῥόμβου, κοιν. «σβούρου», Πλάτ. Πολ. 436D. **5)** ἐπὶ ζώων, α) τὸ κέντρον τῶν μελισσῶν καὶ σφηκῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 225, 406, κ. ἀλλ.· τῶν σκορπίων, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5, 58· — ἐντεῦθεν, μεταφορ., ἐπὶ κακῶν ἀνθρώπων, ἐς τοὺς ἔχοντας κέντρ' ἀφιᾶσιν Εὐρ. Ἱκέτ. 242· πορεύεται, ὥσπερ σκορπίος, ἠρκὼς τὸ κ. Δημ. 786. 4· ὡσαύτως, ἐπὶ τῆς ἐντυπώσεως, τῆς καταλειπομένης εἰς τοὺς ἀκροωμένους ἐκ τῶν λόγων τοῦ Περικλέους, κέντρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκροωμένοις Εὔπολις ἐν «Δήμοις» 6· οὕτως ἐπὶ τοῦ Σωκράτους, ὥσπερ μέλιττα τὸ κ. ἐγκαταλιπὼν Πλάτ. Φαίδων 91C. β) τὸ πλῆκτρον ἀλεκτρυόνος, Γεωπ. 14. 7, 17. γ) ἄκανθα τοῦ τοξότου, θαλασσίου τινὸς ζώου ἔχοντος ὁμοιότητα πρὸς τὸν ἐχῖνον, Αἰλ. π. Ζ. 12. 26. δ) = **πόσθη,** Σωτάδ. παρὰ Στοβ. 2. 11A. **6)** τὸ μὴ περιστρεφόμενον σκέλος τοῦ διαβήτου, Πλάτ. Πολ. 436D, Βιτρούβ. 3. 1· καθόλου, τὸ κέντρον κύκλου, Πλάτ. Τίμ. 54E, 55B, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 24, 2, κ. ἀλλ.· κύκλον κέντρῳ περιγράφειν, γράφω κύκλον, Πλουτ. Ρωμ. 11· τὸ κ. τᾶς σφαίρας Τίμ. Λοκρ. 100E· — μεταφορ., κ. καὶ διαστήματι περιγράφειν Πλούτ. 2. 513C, 524F. **7)** ἦλος ἢ γόμφος, Παυσ. 10. 16, 1. **II.** σκληρόν τι ἔκφυμα ἐντὸς λίθου, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 2, 3, Πλίν. 37. 10, κτλ.

κεντρο-πᾰγής, ές, ὁ βαθέως ἐμπηγνὺς τὸ κέντρον, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κεντρομανής** II.

κεντρο-ποιός, όν, κατασκευάζων βούκεντρα, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κεντροτύπος.**

κεντρο-τῠπής, ές, ὁ διὰ κέντρου τυπτόμενος, πῶλοι Ἀνθ. Π. 9. 543.

κεντρο-τύπος, [ῠ], **ον,** ἐνεργ., ὁ τύπτων, κεντῶν διὰ **κέντρου,** Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 449, καθ' Ἡσύχ. = **κεντροποιός.** **II.** προπαροξ. **κεντρότυπος** = μαστιγίας, Ἐτυμ. Μέγ. 503. 47· — ἐντεῦθεν, φαῦλος, μηδαμινός, Γρηγ. Ναζ. ἐν Boiss. Anecd. 5. 456·

κεντρο-φόρος, ον, ἔχων κέντρον, Ὀππ. Ἁλ. 4. 244.

κεντρόω, ἐν παθ., ἔχω κέντρον, εἶμαι ὡπλισμένος μὲ κέντρον, Πλάτ. Πολ. 552D, 555D. **2)** πλήττων διὰ τοῦ κέντρου, Ἡρόδ. 3. 16· ἴδε **κεντόω**· — μεταφορ., παρακινῶ εἴς τι, κεκεντρωμένος εἰς λόγους Ἀριστείδ. 1. 327. **II.** θέτω ἢ εὑρίσκω ἐν τῷ κέντρῳ, Παύλου Ἀλεξ. Ἀποτελεσμ.

κεντρώδης, ες, (εἶδος) ἔχων αἰχμήν, ἀκανθωτός, Σχολ. εἰς Πινδ. Π. 1. 54, κλ.

κέντρων, ωνος, ὁ, ὁ φέρων τὰ σημεῖα ἢ στίγματα τοῦ **κέντρου**, ἄνθρωπος ἐπίτριπτος τεθεὶς εἰς βασανιστήρια, Σοφ. Ἀποσπ. 309, Ἀριστοφ. Νεφ. 450· πρβλ. **μαστιγίας, βάραθρος.** **II.** παρὰ μεταγεν., ὕφασμα συνερραμμένον ἐκ πολλῶν τεμαχίων, Βίτων ἐν Math. Vett. σ. 109, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 449· ἐντεῦθεν σύρραμμα ἐκ στίχων ληφθέντων ἐκ διαφόρων ποιητῶν, Λατ. cento, Εὐστ. 1099. 51., 1308, ἐν τέλ.· οὕτως, ὁμηροκέντρωνες, ὁμηρόκεντρα, ποιήματα συναποτελούμενα ἐκ τεμαχίων Ὁμηρικῶν, οἷα ὑπάρχουσι καὶ ἐκ τοῦ Οὐεργιλίου ὑπὸ Proba Falconia καὶ Αὐσονίου.

κέντρωσις, εως, ἡ, τὸ κεντροῦν, Σχόλ. εἰς Πινδ. Π. 1. 54. **II.** κεντρικὴ θέσις, Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 143.

κεντρωτός, ή, όν, ὡπλισμένος μὲ κέντρον, κηφῆνες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 17, πρβλ. Εὔβουλον ἐν «Λυδενταῖς» 2· ἐπὶ ὑποδημάτων ἃ ἐφόρουν οἱ περιπατοῦντες ἐπὶ χιόνων καὶ κρυστάλλων ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, Στράβ. 506, ἐπὶ σανίδων, Πλούτ. 2. 200B.

κεντυρία, ή, τὸ Λατ. centuria, Συλλ. Ἐπιγρ. 4716d 47, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως **κεντουρία**, αὐτόθι 5046.

κεντυρίων, ωνος, ὁ, τὸ Λατ. Centurio, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιε', 39 κέξ., Ἡσύχ.· **ἑκατόνταρχος** παρὰ Ματθ. καὶ Λουκ., Συλλ. Ἐπιγρ. 4963, πρβλ. **κεντορίων**·— ὡσαύτως **κεντουρίων** Στέφ. Διάκ. 1156C, κτλ.

κεντών, ῶνος, ὁ, (**κέντρων**) ἱμάτιον ἐκ παλαιῶν ῥακῶν, τὸ Λατ. cento, Σουίδ.

κεντωνάριον, τό, = **κεντών**, Ἀποφθέγμ. Πατέρων 296A, κτλ.

κεντώνιον, τό, = **κεντών**, Νείλος 628A, Ἀποφθέγμ. Πατέρ. 412, κτλ.

κέντωρ, ορος, ὁ, ὁ κεντῶν, ἡνίοχος, κέντορες ἵππων Ἰλ. Δ. 391., Ε. 102, πρβλ. Ἀνθ. Παν. 358. **II.** ὡς ἐπίθ., κεντῶν, διατρυπῶν, κέντορι λόγχῃ Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 19. 37· μύθῳ αὐτόθι 8. 150 (278).

κένωμα, τό, κενὸν διάστημα, Λατ. intervallum, Ἐρασίστρ. παρὰ Γελλ. 16. 3, Πολύβ. 6. 31, 9, Πλούτ., κτλ. **II.** Ἰατρ., κένωσις, Πλούτ. 2. 381C, Διοσκ. 5. 19.

κενῶς, ἴδε ἐν λ. **κενός** I. 2.

κενώσιμος, η, ον, διευκολύνων τὴν κένωσιν, καθαρτικός, παρὰ Σουίδ. ἐν λ. **κενώτερος**, Νικήτ. Χρον. 321D.

κένωσις, εως, ἡ, τὸ κενοῦν, τὸ εἶναι κενόν, οὐχὶ πεῖνα καὶ δίψα .. κενώσεις τινές εἰσι .. ; Πλάτ. Πολ. 585A, πρβλ. Φίληβ. 35B· ποιητ. **κενέωσις**, πόντου κ. ἐπὶ πέδον Πινδ. Ἀποσπ. 74. 9. **2)** ἐλάττωσις τοῦ αἵματος, πενιχρὰ δίαιτα, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 11, πρβλ. π. Ἄρθρ. 816· κ. σίτου ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 817.

κενωτέον, ρημ. ἐπίθετ. τοῦ **κενόω**, δεῖ κενοῦν, Ροῦφ. παρ' Ὀρειβασ. Π. 97, 9, Γαλην.

κενωτικός, ή, όν, ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ κενοῦν, Δίλ. π. Ζ. 14. 4·— καθαρτικὸν φάρμακον, Γαλην.

κέπα, ἡμαρτημ. ἀντὶ **καῖπα** ἢ **κῆπα**, ἐκ τοῦ Λατ. caepa ἢ cepa = κρόμμυον, Διοσκ. 2. 180 (181).

κέοντο, **κέοιτο**, ἴδε τὸ ῥῆμα **κεῖμαι**.

κεπφαττελεβώδης, ες, = **κεπφώδης**, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 163D, κατὰ τὸν Bentl. (ἐκ τοῦ **κέπφος**, **ἀττέλεβος**).

κέπφος, ὁ, μικρόν τι θαλάσσιον πτηνόν, ὅπερ νῦν παρὰ τοῖς Κυζικηνοῖς ὀνομάζεται **κεφκέφ**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 14., 9. 35, Λυκ. 76. 836·— μεταφορ., ἐπὶ κούφου ἀνθρώπου καὶ ἀνοήτου, Ἀριστοφ. Εἰρ 1067, Ἰλ. 912.

κεπφόω, ἐξαπατῶ, παγιδεύω εὐκόλως τινὰ ὡς **κέπφος**, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 234C· — Παθ., εὐκόλως ἐξαπατῶμαι, Ἑβδ. (Παροιμ. 7. 22), Κικ. π. Ἀττ. 13. 40.

κεπφώδης, ες, ὡς ὁ **κέπφος**, ἀνόητος, μωρός, κουτός, μεταγεν.

κέπφωσις, ἡ, κουφότης, ἀνοησία, μεταγεν.

κεραβάτης, ου, ὁ, = **κεροβάτης**, Ἡσύχ.

κεράβες, ἴδε **κεράς**.

κεράβιον, τό, ὑποκρ. τοῦ **κέρας**, CIA II. 226, 22.

κεράεις, εσσα, εν, ἔχων κέρατα, Σιμων. 37.

κεραελκής, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κερεαλκής**, ὁ ἴδε.

κεραία, ή, (**κέρας**), κέρας, Νικ. Θηρ. 36, Ὀππ. Κυν. 3. 476. **2)** αἱ κεραῖαι, αἱ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσρύσεις τῶν καρκίνων ἢ τῶν ἐντόμων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 10., 4. 7, 9. **II.** πᾶν πρᾶγμα προέχον ὡς κέρας· ἑπομένως, **1)** ἡ κεραία ἱστοῦ, «ἀντέννα» (ἐν τῇ Λατ. cornua antennarum), Αἰσχύλ. Εὐμ. 556, Θουκ. 7. 41, κτλ.· κ. ὑφιέναι, δηλ. καταβιβάζειν τὸ ἱστίον, Πλούτ. 2. 169B· ἀντίθ. τῷ **ἐντείνασθαι**, Ποιητ. παρὰ τῷ αὐτῷ 807C. **β)** ἡ προέχουσα δοκὸς γεράνου, κτλ., Θουκ. 2. 76., 4. 100, Πολύβ. 8. 7, 10, κτλ. **γ)** τὰ προέχοντα ἢ ἐξέχοντα μέρη τοῦ ἀστραγάλου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 31. **δ)** κλάδος χάρακος, Πολύβ. 18. 1, 7, Πλουτ. Κάτων Πρεσβ. 13· ἐν χρήσει ὡς πάσσαλος ἢ κιγκλὶς ἐν ὀρυφάκτῳ, Ἀππ. Ἐμφύλ. 4. 78· — ἐντεῦθεν περὶ τῆς ἐξ οὐρανοῦ πεσούσης εἰς χεῖρας τοῦ Νουμᾶ Πέλτης, Πλουτ. Νουμ. 13. **2)** ἐπὶ τῶν κεράτων τῆς σελήνης, Ἄρατ. 785. 790. **3)** σημεῖον τιθέμενον ἐπὶ τῶν γραμμάτων, Ἀπολλών. π. Συντάξ. σ. 34, πρβλ. Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 18, κ. Λουκ. ις', 17· ζυγομαχεῖν περὶ συλλαβῶν καὶ κ. Πλούτ. 2. 1100A· διὰ πάσης κεραίας διῆκον, φαινόμενον εἰς ἕκαστον γράμμα, Διον. Ἁλ. π. Δειναρχ. 7, πρβλ. Χρησ. Στιβ. 5. 21 κέξ. **4)** τὸ σκέλος διαβήτου, Σέξτ. Ἐμπ. Μ. 10. 54. **5)** ἡ προέχουσα κορυφὴ ὄρους, Ἀνθ. Π. 4. 86. **6)** = **κέρας** VII, τὸ κέρας στρατεύματος, Ἡλιόδ. 9. 20. **7)** πληθ. = **κεράτια** (κεράτιον I. 2), Διοκλ. παρὰ Γαλην. 4. 277. **III.** τόξον κατεσκευασμένον ἐκ κέρατος, Ἀνθ. Π. 6. 75.

κεράϊζω, Ἐπ. παρατ. **κεράϊζον** Ὅμ.· μέλλ. **-ίξω**, Χρησμ. Σιβυλ. 3. 466· ἀόρ. **ἐκεράϊσα** Ἡρόδ. 2. 115, **-ΐξα** Νόνν. Δ. 23. 21· (κείρω). Δηῶ, λεηλατῶ, πορθῶ, διαρπάζω, καταστρέφω, ἐρημώνω, σταθμοὺς ἀνθρώπων κεραΐζετον Ἰλ. Ε. 557, πρβλ. Π. 752· πόλιν κεραΐξέμεν ἀμὴν Π. 830, πρβλ. Ὀδ. Θ. 516, κτλ.· τὸ τῶν Λυδῶν ἄστυ Ἡρόδ. 1. 88· τὰ οἰκία τοῦ ξείνου ὁ αὐτ. 2. 115·— Παθ., θαλάμους κεραϊζομένους Ἰλ. Χ. 62· σπάνιον παρ' Ἀττ., εὐνὰς θανάτοις κεραΐζομένας Εὐρ. Ἄλκ. 886, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 6. 41. **2)** ἐπὶ πλοίων, καταδύθίζω, καταστρέφω, Ἡρόδ. 8. 91, πρβλ. 86. **3)** ἐπὶ ἐμψύχων, προσβάλλω ἀγρίως, φονεύω, κατασφάζω, Τρῶας κεραΐζε καὶ ἄλλους Ἰλ. Β. 861, πρβλ. Φ. 129· θῆρας Πινδ. Π. 9. 39· οἱ λέοντες τὰς καμήλους ἐκεράϊζον Ἡρόδ. 7. 125. **II.** ἁρπάζω τι καὶ φέρω αὐτὸ ὡς λείαν, τὰ χρήματα ὁ αὐτ. 2. 121, 2· τοὺς ἱκέτας ἐκ τοῦ νηοῦ ὁ αὐτ. 1. 159.

κεραίνω ἢ **κεραίρω**, διαφ. γραφ. ἀντὶ **κεραίω** ἐν Ἰλ. Ι. 203.

κεραῖος, ὁ, λέξις πλασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μεγ. Ἐτυμ. (539. 19), πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι ἡ λέξ. **κριὸς** δὲν παράγεται ἐκ τῆς λ. **κέρας**.

κεραιός = **κεράς**, Keib. ep. 823. 1.

κεραιοῦχος, ον, = **κεροῦχος** II, καὶ μεταφορ., δικαιοδότης, Ἡσύχ.

κεραΐς, ΐδος, ἡ, εἶδος σκώληκος φθείροντος τὰ κέρατα, διάφ. γραφ. ἐν Ὀδ. Φ. 395.

κερᾶϊς, ΐδος, ἡ, = **κορώνη** (Ἡσύχ.), λεγόμενον περὶ τῆς Μηδείας παρὰ Λυκόφρ. 1317.

κεραΐς, ΐδος = **κεράς**, ὃ ἴδε.

κεράϊς, ιδος, ἡ, ῥάφανος ἀγρία, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 15, 5.

κεραΐσις, ἡ, σφαγή, φόνος, Νικ. Χων. Χρον. σ. 390A.

κεραϊσμός, ὁ, καταστροφή, ὄλεθρος, Διον. Ἁλ. 16. 1.

κεραϊστής, οῦ, ὁ, ὁ λεηλατῶν, ληστής, Ὑμ. Ὅμ. εἰς Ἑρμ. 336. **II.** ὀλέθριος κομήτης, Ἡσύχ.

κεραΐτις, ιδος, ἡ, εἶδος βοτάνης, καλουμένη ὡσαύτως **βούκερως** καὶ **τῆλις**, Διοσκ. 2. 124.

κεραίω, Ἐπ. ἀντὶ **κεράω**, ῥιζικὸς τύπος τοῦ **κεράννυμι**, ζωρότερον δὲ κέραιε, μίγνυε τὸν οἶνον μὲ ὀλιγώτερον ὕδωρ (μᾶλλον ἄκρατον), Ἰλ. Ι. 203·—Παθ., **κεραιόμενος** Νικ. Ἀλ. 178. 511.

κέρᾱμα, τά, πήλινα ἀγγεῖα ἐν χρήσει κατὰ τὸ φαγητόν, Πτολεμ. παρ' Ἀθην. 229D,— πιθ. ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ **κεραμεᾶ**.

κέραμαι, Ἐπ. μέσ. τύπος τοῦ **κεράννυμι**, ἴδε τὸ ῥῆμα **κεράω**.

κεράμᾱτος, α, ον, ἴδε ἐν λ. **κεραμεοῦς**, **κεραμεῖον**.

κεράμβηλον, τό, φόβητρον τῶν πτηνῶν ἐν κήπῳ, Ἡσύχ.· ὡσαύτως εἶδος κανθάρου προσδενομένου εἰς τὰς συκᾶς ὅπως ἀποδιώκῃ τὰς ἐμπίδας, ὁ αὐτ., πρβλ. **κεράμβυξ**.

κεράμβυξ, υκος, ὁ, εἶδος κανθάρου φέροντος κεραίας ἢ κέρατα καὶ τρεφομένου ἐκ ξηροῦ ξύλου, Νικ., παρ' Ἀντ. Λιθερ. 22, Ἡσύχ. (πιθ. ἐκ τοῦ **κάραβος**, μετ' ἀναρρᾶς πρὸς τὸ **κέρας**).

κερᾰμεία, ἡ, κεραμουργία, ἡ τέχνη ἢ τὸ ἔργον τοῦ κεραμέως, Πλάτ. Πρωτ. 324C· παροιμ., ἐν πίθῳ τὴν κερ. μανθάνειν, ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων τὰ δυσκολώτατα πρὶν ἢ μάθωσι τὰ ἁπλούστατα τῆς τέχνης στοιχεῖα, Πλάτ. Γοργ. 514E, πρβλ. Λάχ. 187B, ἴδε Παροιμιογρ. σ. 46, 294· τῆς αὐτῆς κ., τῆς αὐτῆς κατασκευῆς, Ἑρατοσθ. παρ' Ἀθην. 483B.

κερᾰμεικός, ή, όν, πιθαν. ἐσφαλμένον ἀντὶ τοῦ **κεραμικός**, Ἀριστ. Μηχαν. 8. 1, καὶ Ἡσύχ. (ἴδε ἐν λ. **κεραμικός**). **II.** **Κεραμεικός**, ὁ, ἡ συνοικία τῶν κεραμέων· ἐν Ἀθήναις δύο τόποι ἔφερον τὸ ὄνομα τοῦτο, ὁ μὲν ἐντὸς ὁ δὲ ἐκτὸς τοῦ διπύλου, ἴδε Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 769· ἐν τῷ ἐκτὸς Κεραμεικῷ ἐθάπτοντο οἱ ἐν πολέμῳ ἀποθανόντες, πρβλ. Θουκ. 2. 34, πρὸς τὸν Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 395· ἐνταῦθα δὲ ἐγίνετο καὶ ἡ λαμπαδηφορία, Σχόλ. εἰς Βατρ. 129. 1125· ἴδε Λεξικ. Γεωγρ. ἐν λέξ., ἴδε καὶ **κεραμικός**.

κερᾰμεῖον, Ἰων. **-ήϊον**, τό, κεραμέως ἐργαστήριον, Αἰσχίν. 70. 22. **II.** = **κεράμιον**, Βίος Ὁμ. 32, Συλλ. Ἐπιγρ. 158. 33· οὕτω **κεραμᾶϊον** οἴνου Ἐπιγραφ. Βοιωτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 61.

κεράμειος, α, ον, μεταγεν. τύπος τοῦ **κεραμεοῦς**, Πλουτ. Γάλβ. 12, Δίων Κ. 42. 26, κτλ., πρβλ. **κεραμήϊος**.

κερᾰμεοῦς, ᾶ, οῦν, (**κέραμος**) ἐκ πηλοῦ, πήλινος, Πλάτ. Λύσ. 219E, Κτησ. παρ' Ἀθην. 464A, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 3, 2· τὸ χρῶμα **κεραμεοῦς** Ἀλέξ. Μύνδ. παρ' Ἀθην. 398D·— ὁ γνήσιος Ἀττ. τύπος δεικνυόμενος ὑπὸ τοῦ μέτρου ἐν Νίκωνι παρ' Ἀθην. 487C. Ὁ τύπος **κεράμειος**, α, ον, ἁπαντᾷ παρὰ Πλουτ.

(ἴδε ἐν λέξει)· ἀλλὰ τὸ **κεράμεος** εἶναι ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ **-εοῦς**, Πλάτ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀντιφάνης ἐν «Μύστιδι» 1. 5, Θεόφιλ. ἐν «Βοιωτίᾳ» 1, κ. ἀλλ.· ὡς καὶ τὸ **κεραμαῖος** ἐν Πολυδ. 10. 44, 2 (ἔνθα ὁ Δινδ. **κεραμεᾶ**)· **κεραμιαῖος** ἐν Φίλωνι 2. 273 (ἔνθα **κεραμεᾶς**)· **κεράμιος** παρὰ Διον. Ἀλ. 2. 23 (Κωδ. Βατ. **κεραμεοῖς**)· **κεραμοῦς** παρὰ Γαλην.· — πρβλ. Piers. εἰς Μοῖρ. 226, Λοβ. εἰς Φρύν. 147.

κεράμεύς, έως, ὁ ἐργαζόμενος τὸν πηλόν, Λατ. figulus, ὡς ὅτε τι τροχὸν .. κεραμεὺς πειρήσεται (ὅπερ δεικνύει ὅτι ἡ τέχνη τοῦ κεραμέως ἦτο γνωστοτάτη παρ' Ὅμ.) Ἰλ. Σ. 61, πρβλ. Ἐπιγράμμ. Ὅμ. 14· — παροιμ., καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 25· πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 2. 4, 21, Ἠθ. Ν. 8. 1, 6· κεραμέως πλοῦτος καὶ κεραμεὺς ἄνθρωπος, παροιμία ἐπὶ παντὸς σαθροῦ καὶ ἐπισφαλοῦς πράγματος, Παροιμιογρ. σ. 201.

ΙΙ. Κεραμεῖς, Ἀττ. **Κεραμῆς**, οἱ, ὄνομα δήμου τῆς Ἀττικῆς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1093, Πλάτ. Πρωτ. 315D, κτλ.· **οἱ Κεραμεῖς** ἦσαν ὡσαύτως συντεχνία ἐν Θυατείροις, Συλλ. Ἐπιγρ. 3485.

κεράμευτής, οῦ, ὁ, = τῷ προηγ., Κύριλλ. κατὰ Ἰουλιαν. 4. σ. 120C.

κεραμευτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κεραμέα, κερ. ῥύμη, = Κεραμεικός, Ἀριστοφ. Ἔκκλ. 4· ὁ κ. τροχὸς Διόδ. 4. 76· ἀκολασία Λουκ. Ἔρωτ. 11, κτλ.· — ἡ κεραμευτικὴ τέχνη, ἡ τοῦ κεραμέως τέχνη, Διόδ. 19. 1 καὶ 2· ἄνευ τοῦ τέχνη, Πολυδ. 7. 161. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ὠριγέν. τ. 3. σ. 241B.

κεραμεύτρια, ή, θηλ. τοῦ **κεραμευτής**, Cod. Reg. 2750A, fol. 95b.

κεραμεύω, εἶμαι κεραμεύς, ἐργάζομαι εἰς κατασκευὴν πηλίνων ἀγγείων, Φρύνιχ. Κωμ. ἐν «Κωμασταῖς» 1, Πλάτ., κλ. **2)** μετ' αἰτ., κ. κανθάρους, κατασκευάζω πήλινα ποτήρια, Ἐπιγέν. ἐν «Ἡρωΐνῃ» 1· τὰ τρύβλια κακῶς κ., τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς, περὶ τοῦ δημαγωγοῦ Κεφάλου, οὗ ὁ πατὴρ ἦτο κεραμεύς, Ἀριστοφ. Ἔκκλ. 253· καὶ ἐὰν .. τὸν κεραμέα κεραμεύσῃ, τὸν μεταχειρισθῆ ὡς ὕλην κεραμευτικήν, Πλάτ. Εὐθύδ. 301D.— Μέσ., ἐκεραμεύσαντο .. ποτήρια, κατεσκεύασαν, Φερεκρ. ἐν «Τυραννίδι» 1.

κεραμήϊος, η, ον, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **κεράμειος**, Ἐπιγράμμ. Ὅμ. 14. 14, Νικ. Θηρ. 80.— Θηλ. **κεραμηΐς**, Μάρκελλ. Σιδήτ. 60.

κεραμία, ἡ, διάφ. γραφ. ἀντὶ **κεραμεία**, Πλάτ. Λάχ. 187B

κεραμιαῖος, α, ον, κεραμεοῦς, Φίλων Ι. 273, 48.

κεραμίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κεραμίς**, Λ. Β. 794. 25.

κεραμῐδόω, (κεραμὶς) καλύπτω δι' ἀσπίδων ὡς διὰ κεραμίδων πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν στρατιωτῶν (τὰ παρὰ Ρωμαίοις testudo), Ἀπολλων. Λεξ. Ὅμ. ἐν λέξ. **σάκος**, Ἡσύχ.— Παθ., καλύπτομαι, στεγάζομαι διὰ κεραμίδων, κεραμιδουμένη .. ἡ οἰκία Ἀριστ. Φυσ. 7. 3, 17, ἀλλ' αὐτόθι 6 **κεραμουμένη** ὑπάρχει ἐν τῷ κειμένῳ.

κεραμῐ̈κός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ ἔργον τοῦ κεραμέως, γῆ κερ., κατάλληλος διὰ τὴν ἐργασίαν τοῦ κεραμέως, Ἱππ. 535. 27, Σαννυρίων ἐν «Γέλωτι» 4· ὁ κερ. τροχὸς Στράβ. 303, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἔκκλ. 4· κ. μάστιξ, κωμ. φράσις δηλοῦσα τὸν ὀστρακισμόν, Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 4. 638. — ἡ κεραμικὴ (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κεραμέως, ἡ κεραμευτική, Πλάτ. Πολιτικ. 288A.— Ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις συχνάκις ἡμαρτημένως φέρεται **κεραμεικός**, ὡς: τροχὸς τῶν κεραμεικῶν Ξεν. Συμπ. 7, 2, πρβλ. Στράβ. ἔνθ' ἀνωτ., ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 147.

κεράμῐνος, η, ον, = **κεραμεοῦς**, Ἡρόδ. 3, 96., 4. 70, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 7.

κεράμιον, τό, ἀγγεῖον πήλινον, ὑδρία, Λατ. testa, κ. οἰνηρὸν Ἡρόδ. 3. 6, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 838· οἴνου Ξεν. Ἀν. 6. 1, 15, κτλ.· ὀξηρὸν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 511· κ. ταριχηρὸν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 21· ταρίχους Διαθ. παρὰ Δημ. 934. 25· πρβλ. **κεραμεῖον**. **2)** πᾶν εἶδος ἀγγείου, κ. χρυσᾶ Ἰω. Χρυσ.· οὕτω, κεραμὶς μολυβῆ Ἀθήν. 621A· κέραμος ἀργυροῦς Ἡτολ. αὐτόθι 229D.

κεράμιος, ία, ον, = **κεράμεος**, Στράβ. 17. 2, 3, σ. 402, 21, Διοσκ. 5. 10.

κεράμιος, ὁ, = **κεραμεύς**, Συλλ. Ἐπιγρ. 5028, πρβλ. 5021.

κεραμὶς, ίδος, [ῐ̆], ἡ, ἐν τῇ κοινῇ διαλέκτῳ **-ῖδος**, Ἀριστ. Ἠθ. Ε. 7. 1, 6, π. Μνήμ. 2. 11, 2, Νόνν. Δ. 16. 162, Δράκων 45. 24· (κέραμος). «Κεραμίδι», οὗ χρῆσιν ποιούμεθα πρὸς κάλυψιν τῆς στέγης, Ἐπιγράμμ. Ὅμ. 14, Ἀριστοφ. Σφ. 206, Θουκ. 3. 22, κτλ.· περιληπτικῶς, ἡ στέγη, «τὰ κεραμίδια», Ἀριστ. Φυσ. 7. 2, 17, πρβλ. ἔνθ' ἀνωτ.· — κυρίως ἐκ πηλοῦ, ἀλλ' ὡσαύτως, κ. ἀργυραῖ Πολυδ. 10. 27, 10· κ. μολυβῆ Ἀθήν. 621A, πρβλ. 207A. **ΙΙ.** = **κεράμιον 2**, ὃ ἴδε. **ΙΙΙ.** ὡς ἐπίθετ., γῆ κ., ὁ κεραμευτικὸς πηλός, Πλάτ. Κριτί. 111C· ὦ γαῖα κεραμὶ Εὔβουλ. ἐν «Καμπυλίωνι» 2· ἡ κεραμὶς (ἄνευ τοῦ γῆ) Πλάτ. Νόμ. 844B.

κεράμῐτις, ιδος, ἡ, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν κεραμευτικήν, κ. γῆ, κεραμευτικὸς πηλός, ὡς τὸ **κεραμὶς** ΙΙΙ, Ἱππ. 453. 23., 438. 7, Πλούτ. 2. 827D· καλεῖται καὶ παρθένιος γῆ παρὰ τῷ Κλήμ. Ἀλ. 321, ἀργίλλα παρὰ τῷ Γαλην.

κεραμοπλάστης, ὁ, = **κεραμεύς**, Πάπυρ. Βερολ. 688, 7.

κεράμο-ποιός, ὁ, κεραμεύς, Γλωσσ.

κεράμοπωλεῖον, τό, τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς ἔνθα τὰ πήλινα σκεύη ἐπωλοῦντο, Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 161.

κεράμοπωλέω, πωλῶ σκεύη ἐκ πηλοῦ, Ἄλεξις παρὰ Πολυδ. Ζ', 161.

κεράμο-πώλης, ου, πωλητὴς πηλίνων σκευῶν, Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 161.

κέρᾰμος, ὁ, χῶμα ἢ πηλὸς χρήσιμος τῷ κεραμεῖ, Πλάτ. Τίμ. 60D, Ἀριστ., κλ.· κέρ. ὠμός, ἀντίθετ. τῷ **ὀπτώμενος**, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 3, 7., 4. 6, 6· πρβλ. Ἐπιγράμμ. Ὅμ. 14. **ΙΙ.** πᾶν πρᾶγμα κατεσκευασμένον ἐκ τοιούτου χώματος ἢ πηλοῦ, οἷον, **1)** πήλινον ἀγγεῖον οἴνου, στάμνος, ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο Ἰλ. Ι. 469, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 96· ὡσαύτως περιληπτικῶς, πήλινα σκεύη, Ἀριστοφ. Ἀχ. 902, 905, 953, κ. ἀλλ.· κ. ἐσάγεται πλήρης οἴνου, στάμνοι πλήρεις οἴνου, Ἡρόδ. 3. 6, πρβλ. 5. 88, Ἄλεξ. ἐν «Φυγάδι» 1. 3· ἴδε **κεραμεύς, κεραμίς**. **2)** «κεραμίδι», Ἀριστοφ. Σφ. 1295 (ἐπὶ τοῦ ὀστράκου χελώνης)· καὶ περιληπτικῶς, οἱ κέραμοι τῆς στέγης, τὰ «κεραμίδια», τοῦ τέγους τὸν κέραμον αὐτοῦ.. χαλάζαις συντρίψομεν Ἀριστοφ. Νεφ. 1127, πρβλ. Ἀποσπ. 129, Θουκ. 2. 4. **ΙΙΙ.** εἱρκτή, φυλακή, (κατὰ τὸν Σχολ. Κυπρίᾳ χρῆσις τῆς λέξεως), χαλκέῳ ἐν κεράμῳ δέδετο Ἰλ. Ε. 387· πρβλ. **χήραμος**. (Πρβλ. Σανσκρ. śra (coquere), ἴσως συγγενὲς τῇ √ΚΡΑ, **κεράννυμι**).—Ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Πατρηρ. σ. 359.

κεραμοτήξ, ὁ, (τήκω) ὁ κεραμεύς, Θεογνώστ. Καν. 40. 23.

κεραμουργός, ὁ, (ἔργω) = **κεραμοποιός**, Μανέθ. 4 291.

κεράμόω, = **κεραμῐδόω**, Βυζ.· — πρβλ. **κεραμῐδόω**.

κεραμύλλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κέραμος**, BCH VI. 48.

κεραμών, ῶνος, ὁ, μέρος ἐν ᾧ τηροῦνται πήλινα σκεύη καὶ ἀγγεῖα, Ἀριστοφ. Λυσ. 200 (κατὰ Reisk ἀντὶ τοῦ **κεραμεών**), Ἀρκάδ. σ. 13. 19.

κεράμωσις, εως, ἡ, ἐπιστέγασις διὰ κεράμων, κοιν. «κεραμίδωμα», Ψευδο-Χρυσ. τ. 11, σ. 910C, ἔκδ. Παρισ.

κεράμωτός, ή, όν, κεκαλυμμένος διὰ κεραμίδων, τὸ κεραμωτόν, στέγη μετὰ κεραμίδων, Πολύδ. 28. 12, 3· ἡ κεραμωτὴ στέγη Στράβων 499, 594.

κεράννῦμι, καὶ **-ύω** Ἀλκαῖ. Κωμικ. ἐν «Ἱερῷ γάμῳ» 2, Ὑπερείδ. παρ' Ἀθην. 424E· ὑποτακτ. **κεραννύω** Πλάτ. Φίληβ. 61B· παρατ. **ἐκεράννυν** Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστορ. 1. 7: μέλλ. **κεράσω** Θεμίστ.: ἀόρ. **ἐκέρᾱσα** Πλάτ., ποιητ. **κέρασα** Εὐρ. Βάκχ. 127 (λυρ.), Ἐπικ. **κέρασσα** Ὀδ. Ε. 93, Ἰων. **ἔκρησα** Ἱππ. 551. 52, πρβλ. **ἐπικεράννυμι**:—πρκμ. **κεκέρᾱκα** Εὐστ.—Μέσ. ἀόρ. **ἐκερασάμην** Τίμ. Λοκρ. 95E, Ἐπικ. **κεράσσατο** Ὀδ. Σ. 423.— Παθ. μέλ., **κρᾰθήσομαι** [ᾰ̆] Πλάτ. Ἐπιστ. 326C, (**συγ-**) Εὐρ. Ἴων 406:— ἀόρ. **ἐκράθην** [ᾰ̆] Θουκ. 6. 5, Εὐρ., Πλάτ., Ἰων. **ἐκρήθην** Ἱππ. 16. 1, ἀλλ' ὡσαύτως **ἐκεράσθην** Πλάτ. Φίληβ. 47C, Τίμ. 85A, Ξεν. Ἀν. 5. 4, 29: — πρκμ. **κέκρᾱμαι** Πίνδ., Ἀττ., Ἰων. **κέκρημαι** Ἱππ. 13. 19., 387. 17· ἀλλ' ὡσαύτως **κεκέρασμαι** Ἀριστ. Ἀποσπ. 508, Ἀνακρεόντ. 16, 13, κτλ.—Πρβλ. **κεράιον, κεράω, κίρνημι, κιρνάω, ἐγκίκρημι**. (Ἐκ τῆς √ΚΡΑ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ **κρατήρ**, καὶ ἐν τισι χρόνοις τοῦ ῥήματος· πρβλ. **κέραμος** ἐν τέλ.). Ἀναμιγνύω, (διάφ. ἀπὸ τοῦ **μιγνυμι**, ἴδε ἐν λέξ. **κρᾶσις**): **1)** κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῆς δι' ὕδατος ἀραιώσεως τοῦ πηκτοῦ οἴνου τῶν Ἑλλήνων (καὶ Ῥωμαίων) οὕτω παρασκευαζομένου πρὸς χρῆσιν, κερῶντάς τ' αἴθοπα οἶνον Ὀδ. Ω. 364· οὕτως ἐπὶ τῆς Καλυψοῦς, κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρὸν Ε. 93· κέρασον ἄκρατον Ἀριστοφ. Ἔκκλ. 1123, πρβλ. Θουκ. 6. 32· καὶ ἀπολ., τοῖς θεοῖς εὐχόμενοι κεραννύωμεν, ἃς ἀναμίξωμεν μεθ' ὕδατος ποτήριον οἴνου, Πλάτ. Φίληβ. 61B· ἂν μὴ κεράσῃ τις Ἀντιφάν. ἐν «Διπλασίοις» 1· πρβλ. **κεράιον**:—ἐν χρήσει παρ' Ὅμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὅτε περ.. οἶνον.. ἐνὶ κρητῆρι κέρωνται Ἰλ. Δ. 260, πρβλ. Ὀδ. Υ. 253· ὡσαύτως κρητῆρα κεράσσατο Γ. 393., Σ. 423.—Παθ., πῶς οὖν κέκραται [σκύφος]; Εὐρ. Κύκλ. 557· κύλιξ ἴσον ἴσῳ κεκραμένη, ἐξ ἴσου ἔχουσα ὕδωρ καὶ οἶνον (πρβλ. **ἴσος** Ι. 1. ἐν τέλ.), Ἀριστοφ. Ἰλ. 1132· κεκρ. τρία καὶ δύο ὁ αὐτὸς ἐν Ἱππ. 1187· πρβλ. Ἀνθ. Π. 11. 137: **2)** συγκιρνῶ ἢ ψυχρὸν ἀναμιγνύων, θυμῆρες κεράσασα, συγκεράσασα (τὸ πρὸς λοῦσιν ὕδωρ) εἰς εὐάρεστον θερμοκρασίαν, Ὀδ. Κ. 362. **3)** καθόλου μιγνύω, ἀναμιγνύω, τινί τι Πλάτ. Φίληβ. 50A, Σοφ. 262C, κτλ.· ἐπὶ μετάλλων, ἴδε ἐν λ. **ὀρείχαλκος**·— μεταφορ., συνενῶ, συγκιρνῶ, κανονίζω, Λατ. tempero, ἐπὶ κλιμάτων, ὥραι μάλιστα κεκραμέναι Ἡρόδ. 3. 106· ὥραι μετριώτατα κ. Πλάτ. Κριτί. 111E· ἔαρ κ. τῇ ὥρᾳ Ξεν. Κυν. 5. 5· οὕτω παρὰ Πινδ., πλοῦτον ἀρετᾷ κεκραμένον Π. 5. 2· οὐ γῆρας κέκραται γενεᾷ, ἡ γενεὰ δὲν ἀναμιγνύεται μὲ τὸ γῆρας, δὲν ἔχει σχέσιν πρὸς αὐτό, αὐτόθι 10. 65, πρβλ. Ὀδ. Κ. (11), 123· ἐν ταῖς εὖ κεκραμέναις πολιτείαις Ἀριστ. Πολ. 5. 8, 2· — ἐπὶ ψυχικῶν διαθέσεων, ἤθει γεννικῷ, ἤθει πραεῖ κεκραμένος Πλάτ. Φαῖδρ. 279A, Νόμ. 903A· τοῖς ἤθεσιν .. τούτοις ἡ φύσις κεράννυται Ἄλεξις ἐν «Διδύμοις» 3·— ἐπὶ μουσικῆς, ἁρμονίας ῥυθμοῖς κραθείσας Πλάτ. Νόμ. 835B, πρβλ. Ἀριστ. Πολ. 4. 3, 8· — ὡσαύτως, κεκρᾶσθαι πρὸς ἄλληλα Πλάτ. Φαίδων 66C· ἀργυρίῳ .. πρὸς χαλκὸν .. κεκραμένῳ χρώμεναι

Δημ. 766. 11· μετά τινος Πλάτ. Νόμ. 961D, Τίμ. 85A. **II.** καθόλου ἀναμιγνύω, συνδυάζω, συνάπτω, συσκευάζω, Λατ. attempero, ἔκ τινος ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 501B· κ. οὐκ ἀπίθανον λόγον ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 265B· θεόσυτος ἢ βροτείως ἢ κεκραμένη Αἰσχύλ. Πρ. 116· φωνὴ μεταξὺ τῆς τε Χαλκιδέων καὶ Δωρίδος ἐκράθη Θουκ. 6. 5· — μεταγεν., ὡς καὶ νῦν, γεμίζω τὸ ποτήριον καὶ δίδω εἴς τινα νὰ πίῃ, Ἀποκάλ. ιη', 6, ιϑ', 10, Ἐπίκ. 1. 25, 8, Βασίλ. III. 640, κτλ.

κερανυτέον, ῥημ. ἐπίϑ., δεῖ κερανύναι, Μάξ. Τύρ. 5. 4.

κέρανς = **χεῖρας**, Ἐπιγρ. Κρήτ. Νόμ. Γόρτ. I. 26, 35, κτλ.

κέραξ, ακος, ὁ, (κέρας), «ϑρίξ. τόξον. καὶ αἰδοῖον» Ἡσύχ.

κερᾰτοξόος, ον, (ξέω), ὁ ξύων καὶ κατεργαζόμενος κέρατα· ἰδίως ὁ κατασκευάζων ἐξ αὐτῶν τόξα, κτλ., κ. τέκτων Ἰλ. Δ. 110, Ἀνϑ. II. 6. 113.

κερᾰός, όν, (κέρας), κερασφόρος, ἔλαφος Ἰλ. Γ. 24· ἄρνες Ὀδ. Δ. 85· τράγος Θεόκρ. 1. 4· Ἀμμίων Ἑλλ. Ἐπιγρ. 833, 835. **II.** ἐκ κέρατος, κατεσκευασμένος ἐκ κέρατος, τοῖχοι Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 63· βίος Ἀνϑ. II. 6. 118.

κεραοῦχος, ον, (ἔχω) = **κεροῦχος**, Ἀνϑ. II. 6. 10.

κέρας, τό· γεν. **κέρατος**, Ἐπικ. **κέραος**, Ἀττ. καὶ **κέρως**· δοτ. **κέρατι, κέραϊ, κέρᾳ** (Ἰλ. Λ. 385· καὶ παρὰ Θουκ. 2. 90., 7. 6, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῆς σημασ. VII).— δυϊκ. **κέραε, κέρᾱ, κεράοιν**· πληϑ. ὀνομ. **κέραα, κέρᾱ**, γεν. **κεράων, κερῶν**, δοτ. **κέρασι**, Ἐπικ. **κεράεσσι**. Παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., γεν. **κεράτος**, πληϑ. **-άτα**. Ἡ Ἰων. κλίσις τῆς λέξεως εἶναι **κέρας, κέρεος, κέρεϊ**, πληϑ. **κέρεα, κερέων**, ἴδε Διϑ. π. Διαλ. Ἡροδ. σ. XVI. [Ἐν τῇ ὀνομ. καὶ αἰτ. **κέρας**, ἃ λείποτε:— ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσιν ἃ παρ' Ἐπικ., ὡς **κέρᾰσι** Ὀδ. Γ. 384 (ἐν Ὀρφ. Λιϑ. 238 διωρϑώϑη νῦν εἰς **κέραα**)· ἐν τῇ συνῳρ. δοτ. **κέρᾳ**, καὶ ἐν τῇ πληϑ. ὀνομαστ. **κέρᾱ**, τὸ α βραχύνεται πρὸ φωνήεντος, ὡς ἐν Ἰλ. Δ. 109, Ὀδ. Τ. 211· ἀλλὰ παρ' Ἀττ. **κέρᾰτος, -ᾰτι, -ᾰτα, -ᾰ̃των, -ᾰσι**, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 183, Σοφ. Τρ. 519, Εὐρ. Βάκχ. 921, Ἕρμιππ. ἐν «Μοίραις» 5· οὕτως ἐν τῷ παραγώγῳ **κερᾰτίνης** καὶ τοῖς συνϑέτοις **ὑψικέρᾰτα, χρυσοκέρᾰτα**, ἴδε ἐν λέξ. Παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. ἡ ποσότης ποικίλλει, πρβλ. **κερᾰτοφόρος, κερᾰτηφόρος, κερᾰτώδης**. — Οἱ ἐκτεταμένοι τύποι **κερᾱ́τος, κερᾱ́τα**, ἐσχηματισμένοι κατὰ τὸ Ὁμηρικὸν **κράατα**, ἀπαντῶσιν ἐν Ἀπολλ. Ροδ. Δ. 978, Ἀράτ. 174, Κοΐντ. Σμ., κλ.). (**κέρας** πιϑανῶς σχετίζεται πρὸς τὸ **κάρα**, ὡς τὸ Σανσκρ. s'ing-am (κέρας) πρὸς τὸ śir-as (κεφαλή)· πρβλ. ὡσαύτως Σανσκρ. kar-nas (οὖς), Λατ. cor-nu, Γοτϑ. haur-n (Ἀγγλ. horn)·— ἐντεῦϑεν πολλὰ κερασφόρα ζῷα λαμβάνουσι τὰ ὀνόματα αὐτῶν, οἷον: **κριός**· cervus (ὃ ἐστι **κεραFός**, πρβλ. ἔλαφον κεραὸν Ἰλ. Γ. 24), Ἀρχ. Σκανδιν. hjört, Ἀγγλο-Σαξ. heort (Ἀγγλ. hart)· Ἀρχ. Γερμ. hiruz (hirsch), καὶ hrind (rind, βοῦς)). Περὶ τῶν συνϑέτων τοῦ **κέρας** ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 672. **I.** τὸ κέρας ζῴου, παρ' Ὁμήρῳ κατὰ τὸ πλεῖστον τὸ τοῦ βοός, Ἰλ. Ρ. 521, κτλ., πρβλ. **κεραός**· ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἔστασαν, ἦσαν ἀκίνητοι ἢ σκληροὶ ὡς κέρατα, Ὀδ. Τ. 211· ὡσαύτως ὡς σύμβολον ἰσχύος, Παροιμιογρ. σ. 218, Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΜΑ', 22), Σουΐδ., πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 1, 7·— ἐπὶ τῶν ὀδόντων τοῦ ἐλέφαντος, Ὀππ. Κυν. 2. 494· ἐπὶ τῶν κεραιῶν τῶν μαλακοστράκων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 15., 8. 2, 21. **II.** κέρας ὡς ὕλη· ἐν Ὀδ. Τ. 563, αἱ μὲν γάρ [αἱ πύλαι] κεράεσσι τετεύχαται, ἐκ κέρατος, κεράτιναι, δι' ὧν ἐξήρχοντο τὰ ἀληϑῆ ὄνειρα, ἴδε ἐν λέξ. **ἐλεφαίρομαι**· ἡ κερατίνη ὕλη τῶν ὁπλῶν ζῴων, Λόγγος 2. 28. **III.** πᾶν πρᾶγμα ἐκ κέρατος κατεσκευασμένον, **1)** τόξον, τοξότα .. κέρα ἀγλαὲ Ἰλ. Α. 385, πρβλ. Ὀδ. Χ. 395, Θεόκρ. 25. 206, κτλ. **2)** ἐπὶ μουσικῶν ὀργάνων, κέρας χρησιμεῦον ὡς σάλπιγξ, σημαίνειν τῷ κέρατι Ξεν. Ἀν. 2. 2, 4, πρβλ. Ἀριστ. π. Ἀκουστ. 31 κέξ.· ὡσαύτως, ὁ Φρύγιος αὐλός, εἴτε ἐκ τοῦ σχήματος αὐτοῦ, εἴτε διότι τὸ ἄκρον αὐτοῦ ἦτο κεράτινον, αὐλεῖν τὸ κέρ. Λουκ. Θεῶν Διάλ. 12. 1· καὶ κέρατι μὲν αὐλεῖν Τυρσηνοὶ νομίζουσι Πολυϑ. Δ', 76, πρβλ. Ἀϑήν. 184A·— ὡσαύτως ἐν τῶν κεράτων τῆς λύρας, Σοφ. Ἀποσπ. 232. **3)** κέρας δι' οὗ ἔπινον, ποτήριον ἐκ κέρατος, ἐκ τοῦ κέρατος αὖ μοι .. δὸς πιεῖν Ἕρμιππ. ἐν «Μοίραις» 5, πρβλ. Ξεν. Ἀν. 7. 2, 23· ἦ, ποτήριον ἔχον τὸ σχῆμα τοῦ κέρατος (ἴσως ὡς τὸ **ῥυτόν**, Ἀϑήν. 476B), ἐξ ἀργυρέων κ. πίνειν Πινδ. Ἀποσπ. 147· ἀργυρηλάτοις κέρασι χρυσᾶ στόματα προσδεβλημένοις Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 183· ἐκπίοντι χρύσεον κέρα Σοφ. Ἀποσπ. 429· πρβλ. Σουΐδ. ἐν λέξ. **IV.** βοὸς κ., κεράτινον συρίγγιον ἀσφαλείας, εἰς ὃ προσηρτᾶτο τὸ ἐκ μολύβδου βάρος (μολύβδαινα) τῆς πρὸς ἁλιείαν ὁρμιᾶς, Ἰλ. Ω. 81· ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας Ὀδ. Μ. 253· πρβλ. Ἀνϑ. II. 6. 230, Πλούτ. 2. 976E, Ἀπολλων. Λεξ. ἐν λέξ. **κέρα ἀγλαέ**. **2)** Ἀμαλθείας κ., ἴδε ἐν λέξ. **Ἀμάλθεια**. **V.** κέρατα, τὰ ἐκ κέρατος ἄκρα δι' ὧν ὁ πρὸς γραφὴν κάλαμος (ἡ γραφίς) ὠπλίζετο, Ἀνϑ. II. 6. 227. **VI.** βραχίων ἢ κλάδος ϑαλάσσης ἢ ποταμοῦ, κέρας Ὠκεανοῦ Ἡσ. Θ. 789· Νείλου Πινδ. Ἀποσπ. 215· Μενδήσιον κέρας Θουκ. 1. 110· ἐν Ἰνδοῦ τῷ κέρατι καλουμένῳ Ἀριστ. π. Θαυμασ. 71, πρβλ. π. Κόσμ. 3. 11· τὸ Κέρας τὸ Βυζαντίων, ὁ Κεράτ. κόλπος, Στράϑ. 319· πρβλ. Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 282. **VII.** τὸ κέρας στρατεύματος ἢ στόλου, Ἡρόδ. 6. 8., 9. 26, καὶ Ἀττ.· κ. δεξιόν, λαιὸν Αἰσχύλ. Πέρσ. 399, Εὐρ. Ἱκέτ. 657, 659· τὸ κ. ἀναπτύσσειν Ξεν. Ἀν. 1. 10, 9. **2)** κατὰ κέρας προσβάλλειν, ἐπιπίπτειν, προσβάλλειν ἐκ τοῦ πλαγίου, Θουκ. 3. 78, Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 16, κτλ.· κατὰ κ. προσιέναι, ἔπεσθαι Ξεν. Κύρ. 7. 1. 8 καὶ 28· ὡσαύτως, πρὸς κ. μάχεσθαι αὐτόϑι 22. **3)** ἐπὶ κέρας ἄγειν, ἐπὶ ναυτικὴν ἢ στρατιωτικὴν παράταξιν, ἄγειν τὰ πλοῖα ἢ τὸν στρατὸν κατ' ὀρϑίαν γραμμὴν πρὸς τὸ κέρας, οὕτως ὥστε τὰ πλοῖα ἢ ὁ στρατὸς ν' ἀποτελῶσιν οὕτω εἰπεῖν στήλην οὐχὶ δὲ εὐρὺ μέτωπον (πρβλ. δεξιῷ κέρᾳ ἡγουμένῳ Θουκ. 2. 90), Λατ. agmine longo, ἀντιτίϑεται τῷ ἐπὶ φάλαγγος (ἴδε **φάλαγξ** I. 2), Ἡρόδ. 6. 12, 14· οὕτω παρ' Ἀττ., ἐπὶ κέρως Θουκ. 2. 90., 6. 32, 50., 8. 104, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 34· κατὰ κέρας αὐτόϑι 1. 6, 43, Ἀν. 4. 6, 6, Ἑλλ. 7. 4, 23· εἰς κ. ὁ αὐτ. ἐν Ἱππαρχ. 4, 3· ἐλαύνειν πρὸς τὸ δεξιὸν κ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 243. **VIII.** ἡ κεραία πλοίου, Ἀνϑ. II. 5. 204, Λουκ. Ἔρωτ. 6. **IX.** ἐξέχον μέρος ἢ ὄψωμα, π. χ. ὀρεινὴ κορυφή, κτλ., Ξεν. Ἀν. 5. 6, 7, Λυκόφρ. 534· ἐξοχὴ ἢ ἐσχατιὰ τῆς γῆς, γῆς Φιλόστρ. 69. **X.** ἀπαλὸν κ. = πόσθη, Ἀρχίλ. 161, πρβλ. Ἀνϑ. II. 12. 95. **XI.** κέρατα ποιῶ τινι, βάλλω κέρατα εἴς τινα, ἐπὶ γυναικὸς ἀπατώσης τὸν ἑαυτῆς ἄνδρα, κέρατά σοι ποιήσει (γυνή), «ϑά σε κερατώσῃ», «ϑὰ σοῦ βάλῃ τὰ κέρατα», ϑὰ μοιχευϑῇ, παροιμία παρ' Ἀρτεμιδ. 2. 12· ἐντεῦϑεν, **κερατᾶς, κερασφόρος** II. **XII.** = **κερατίνης**, πρβλ. Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 1. 2, Σέξτ. Ἐμπ. II. 2. 241.

κεράς, άδος, ἡ, ποιητ. ϑηλ. τοῦ **κεραός**, Εὐστ. 1625. 45· καϑ' Ἡσύχ. «κεράδες· τῶν προβάτων τὰ ϑήλεα, τὰ ἔνδον ὀδόντας ἔχοντα».

κερᾶς, Ἐπίρρ. «ἀντὶ τοῦ **κεραστικῶς**» Σουΐδ., ἀμφίβ., ἴδε Λοβ. Παραλ. 223.

κερασ-βόλος, ον, κτυπηϑεὶς ὑπὸ κέρατος, σπέρμα κ., κακόβραστον ὄσπριον, (quod cornu tetigerit, non est coctibile, Πλίν.), Θεοφρ. π. Φυτ. Αἴτ. 4. 12, 13, πρβλ. Πλούτ. 2. 700C. **II.** μεταφορ., ἄνϑρωπος σκληρὸς τὴν γνώμην, ἰσχυρογνώμων, ἄκαμπτος, Πλάτ. Νόμ. 853D.

κερᾰσέα καὶ **κερᾰσία**, ἡ, = **κέρασος**, κοινῶς «κερασιά», Γεωπ. 3. 4, 4.—Ἴδε Κόντου Φιλολ. Σύμμ. ἐν Ἀϑηνᾶς τόμ. Γ', σ. 555.

κερασία, ἡ, ἡ δόσις τοῦ ποτηρίου ὅπως πίῃ τις, κατὰ δὲ τὴν κερασίαν πιόντος τοῦ βασιλέως λέγουσιν οἱ βουκάλιοι· Κ. Πορφυρ. Ἔκϑ. Βασ. Τάξ. 371, 7.

κεράσιον, τό, ὁ καρπὸς τῆς κερασέας, «κεράσι», Δίφ. Σίφν. παρ' Ἀϑην. 51A· ὡσαύτως, τὸ δένδρον, Διοσκ. 1. 157, Γεωπ. 10. 41.

κερασ-κόμη, ἡ, = **σταφυλῖνος**, εἶδος δαυκίου, Διοσκ. 3. 59· — **-κόμιον**, τό, = **οἰνάνθη**, αὐτόϑι 125.

κέρασμα, τό, μεμιγμένον τι, μῖγμα, μελῶν Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυϑ. 132· — μεμιγμένον ποτόν, οἷον ὁ **κυκεών**, Γαλην.· ἔτι καὶ οἴνου ἀκράτου κ. Ἑβδ. (Ψαλμ. ΟΔ', 8)· — παρὰ μεταγεν., κύπελλον πλῆρες οἴνου ἕτοιμον πρὸς πόσιν, Κ. Πορφυρ. Ἔκϑ. Βασ. Τάξ. 375. 4.

κέρασος, (καὶ κατὰ παράδοσιν ἐκ τοῦ Ἡρῳδιαν. **κερασός**, Ἀρκάδ. 76. 22), ὁ, μεταγεν. ἡ, ἡ «κερασιά», Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 5, 9, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 13, 1. (Τὸ **κερασὸς** ἔχει πρὸς τὸ **κέρας** ἢν σχέσιν τὸ cornus πρὸς τὸ cornu.) —Ἴδε Κόντου Φιλολ. Σύμμ. ἐν Ἀϑηνᾶς τόμ. Γ', σ. 556.

κερασό-χροος, ον, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κερασίου, Τρίκλιν. εἰς Θεόκρ. 14. 17.

κεράστης, ου, ἡ, ἔχων κέρατα, ἔλαφος Σοφ. Ἰλ. 568· ἐπὶ κριοῦ, ὦ κεράστα Εὐρ. Κύκλ. 52· Σάτυροι Λουκ. Διόνυσ. 1·— ϑηλ. **κεραστίς, -ίδος**, (οὐχὶ **κέραστις**, Ἀρκάδ. 35), ἐπὶ τῆς Ἰοῦς, Αἰσχύλ. Προμ. 674. **II.** ὡς οὐσιαστ., ὄφις τις κερασφόρος, Λατ. cerastes, Διόδ. 3. 50, Νικ. Θηρ. 238. **2)** ἔντομόν τι καταστρέφον τὰ σῦκα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 4. 5.

κεραστής, οῦ, ὁ, ὁ κερανύων, μιγνύων, Ὀρφ. Ἀποσπ. 28, 13.

κεραστικός, ή, όν, χρησιμεύων πρὸς κέρασιν ὡς ποτόν, Λέων Ἰατρ., ἐν Anecdota Medica Graeca ὑπὸ Emmerin· — **κεραστικῶς**, Ἐπίρρ., διὰ τρόπου κερασταικοῦ, Σουΐδ. ἐν λέξει **κεράς**.

κεραστίς, ίδος, ἡ, ἴδε **κεράστης**.

κεραστός, ή, όν, μεμιγμένος, ἀναμεμιγμένος, Ἀνϑ. Πλαν. 4. 83.

κερασφορέω, ἔχω κέρατα, Φιλόστρ. 63.

κερασ-φόρος, ον, φέρων κέρατα, ἔχων κέρατα, ἐπὶ ἐλάφων, Σοφ. Ἀποσπ. 110· ἐπὶ τῆς Ἰοῦς, Εὐρ. Φοίν. 248· ἐπὶ τοῦ Διονύσου, ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 2· τὸ κ. μέρος Πλάτ. Πολιτ. 265C· τὰ κ. ζῷα φέροντα κέρατα, Γαλην. **II.** ἀνὴρ ὃν ἡ σύζυγος ἐξαπατᾷ, κερατᾶς, Ἐπιγραφὴ ἐπιγράμμ. ἐν Ἀνϑ. II. 11. 278· πρβλ. **κέρας XI.**

κερά-χειλος, ον, ὁ ἐπικαμπῆ ἔχων τὰ χείλη, Ἡσύχ.

κερταία, ἡ, = **κεραία**, Μαρτύρ. Ἀρέϑ. 56.

κερᾰτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κέρας**, παρὰ Salmas. εἰς Tertull. Pall. σ. 338. **II.** ὑποκορ. τοῦ **κεραία** II, Εὐστ. 1037. 35.

κερᾰτάρχης, ου, ὁ, ὁ διοικητὴς σώματος ἐκ 32 ἐλεφάντων, Αἰλ. Τακτ. 22.

κεραταρχία, ἡ, σῶμα ἐκ τριάκοντα δύο πολεμικῶν ἐλεφάντων, μεταγεν.

κερᾶτᾶς, ᾶ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἀνὴρ οὗ ἡ γυνὴ μοιχεύεται (**κέρας**, XI), Βυζ.

κεραταύλης, ὁ, = **κεραύλης**, Γλωσσ.

κερατέα ἢ **ία**, ἡ, ἡ ξυλοκερατέα, τὸ δένδρον τὸ παράγον τὰ ξυλοκέρατα ('Αραβ. kharoob, χαρουπιά),—ὁ πρῶτος τύπος ἐν Γεωπ. 11. 1, ὁ δὲ δεύτερος ἐν Στράβ. 822, Πλιν. 26. 34·— ὁ καρπὸς ἐκαλεῖτο πληθ. **κεράτια**, τά, Διοσκ. 1. 168, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιε', 16· καλεῖται παρὰ τοῖς Ἄγγλοις ἄρτος τοῦ ἁγ. Ἰωάννου ἐκ τοῦ ὅτι ἔδωεν οὗτος ἦτο ὁ καρπὸς ὃν ἐκεῖνος ἔτρωγεν ἐν τῇ ἐρήμῳ· τρώγεται καὶ καὶ νῦν ἔτι ὑπὸ τῶν πτωχῶν ἐν Ἰταλίᾳ, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ὡς τραγήματα, ἀλλὰ συνήθως δίδεται εἰς τοὺς χοίρους, διότι πιστεύεται ὅτι δίδει γλυκείαν τινα γεῦσιν εἰς τὴν σάρκα αὐτῶν.—Ἴδε Κόντου Φιλολ. Σύμμ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Γ', σ. 557.

κεράτειος, **ον**, ὁ ἐκ κεράτων συνηρμοσμένος, ὁ ἐν Δήλῳ κεράτειος βωμὸς Ἀνώνυμ.·— ὁ Πλούτ. ἐν Ἠθ. 983Ε καλεῖ αὐτὸν **κεράτινον**.

κερατήρ, **ῆρος**, ὄνομα πεπλασμένον πρὸς ἐτυμολογίαν τοῦ **κρατήρ**, Ἀθήν. 476Α.

κερατη-φόρος, **ον**, = **κερασφόρος**, Φαῖστος παρὰ τῷ Σχολ. Πινδ. Π. 4. 28· πρβλ. **κερατοφύρος**.

κερᾶτίας, **ου**, ὁ, = **κερασφόρος**, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Διόδ. 4. 4. **II.** κομήτης τις, Πλίν. 2. 22. **III.** = **κερασφόρος** II, Κωδινοῦ περὶ τῶν Πατρίων Κωνστ. 125.

κερᾰτίζω, κτυπῶ διὰ τῶν κεράτων, Ἑβδ. (Ἰεζεκ. ΑΒ', 2), Φίλων 1. 57, Ἐκκλ.

κερατίνας, ὁ, = τῷ ἑπομ., Λουκ. Συμπόσ. 23.

κερατίνης, **ου**, ὁ, τὸ σόφισμα τὸ καλούμενον «τὰ κέρατα», ὅπερ οὕτω περιγράφεται παρὰ Διογ. Λ. 7. 187· εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτο ἔχεις· κέρατα δὲ οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις· οὕτω, **κερατίς**, **-ίδος**, ἡ, Διογ. Λ. 7. 44, 82 (πιθ. ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κερατίναι**, **-ίνας**)· ὡσαύτως, κ. λόγος αὐτόθι 2. 111· ceratina ἐν τῇ Λατ., Quintil. 1. 10, 6, Γελλ. 18. 2· πρβλ. **κέρας** XII.

κερᾰτῐ́νος [ᾰ], **η**, **ον**, πεποιημένος ἐκ κέρατος, Ξεν. Ἀν. 6. 1, 4, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Διῒ κακουμένῳ» 8, κτλ.· κ. λύχνος, ἐκ κέρατος, Ποιητ. παρ' Ἀθην. 699F· βωμὸς κ. = **κερατῶν**, Πλούτ. 2. 983Ε. **2)** **κερατίνη** (σάλπιγξ), ἡ, διάφ. γραφ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἰησοῦς Ναυῆ Ϛ', 13, Β' Βασιλ. Β', 28).

κεράτιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **κέρας**, μικρὸν κέρας, «κερατάκι», ἐπὶ τῶν κεραιῶν τοῦ **καράβου**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 10., 4. 4, 29. **2)** ἐν τῷ πληθ., τὰ κεκυρτωμένα ἄκρα τῆς μήτρας, tubae Fallopii (πρβλ. **κεραία** II. 7), αὐτόθι 3. 1, 22 **3)** ἡ γέφυρα τῆς λύρας, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 223. **4)** μ κρὸν κέρας, ἴσως αὐλίσκος (ἴδε **κέρας** III. 2, **κεραύλης**), Διοδ. Ἐκλογ. 577. 35 (ἴδε Wessel. ἐν τόπῳ), ὅθεν ἔχει προταθῇ ἡ ἀνάγνωσις, **κερατίου** (ἀντὶ **-αμίου**) παρὰ Πολυδ. 26. 10, 5. **II.** ἐν τῷ πληθ., ὁ καρπὸς τῆς **κερατέας**, ὃ ἴδε. **III.** ὡς τὸ Λατ. siliqua, βάρος τι σταθμοῦ, τὸ «καράτιον» παρ' Ἕλλησιν = πρὸς $2\frac{2}{3}$ **χαλκοῦς**, = $\frac{4}{3}$ ὀβολοῦ· παρὰ Ρωμ. = πρὸς $\frac{4}{6}$ τοῦ scrupulum = $\frac{4}{1278}$ τῆς λίτρας, Γαλην.· ἴδε Böchk Metrol. Unters. § XI. **IV.** φυτόν τι καλούμενον καὶ **τῆλις**, foenum Graecum, Columell. de Arbor. 25. **V.** ἴδε ἐν λ. **κερατέα**.

κερᾰτίς, **ίδος**, ἡ, ἴδε ἐν λ. **κερατίνης**.

κερᾰτίσις, **εως**, ἡ, τὸ κερατίζειν, Achmes Ὀνειρ. 238.

κερᾰτιστής, **οῦ**, ὁ, ὁ κερατίζων, κτυπῶν διὰ τῶν κεράτων, ἅγριος, Ἑβδ. (Ἐξ. 21. 29, 36).

κερᾰτῖτις, **ιδος**, ἡ, ἔχουσα κέρατα, μήκων κ., μὲ κέρατα, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 12, 3, Διοσκ. 4. 66, Πλίν.

κερατοβάτης, ὁ, = **κεροβάτης**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 230.

κερᾰτο-γλύφος, **ον**, κατεργαζόμενος τὸ κέρας, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 110, Μέγ. Ἐτυμ. 505. 11.

κερᾰτο-ειδής, **ές**, ὅμοιος πρὸς κέρας, χιτών, ὑμὴν κ., τοῦ ὀφθαλμοῦ, Γαλην., πρβλ. Θεοφυλ. Πρωτοσπ. σ. 161, Greenhill. **2)** ἔχων τὸ σχῆμα κέρατος, γωνίαι Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 5. 5. 6· τὸ κ. τῆς σελήνης Ἐκκλ. **II.** ἠχῶν ὡς κέρας, Schäf. εἰς Διον. Ἁλ. π. Συν. σ. 170.

κερᾰτο-ξόος, **ον**, = **κεραοξόος**, Νόνν. Δ. 3. 76.

κερατοπλήκτωρ, **ορος**, ὁ διὰ τῶν κεράτων πλήττων, κ. ταῦρος Κωνστ. Μανασσ. Χρον. 256. 6C.

κερᾰτοποιέω, κάμνω τι κατὰ τὸ σχῆμα κέρατος, Θέων ἐν Ἀράτ. Διοσ. 48 (780). **II.** κάμνω τι σκληρὸν ὡς κέρας, σκληρύνω, Ἰω. Χρυσόστ. τ. 2, σ. 32Β.

κερᾰτο-ποιός, **όν**, = **κεραοξόος**, Ἡσύχ.

κερᾰτό-πους, ὁ, ἡ, **πουν**, τό, ἔχων τοὺς πόδας ἐκ κερατίνης οὐσίας, ἔχων ὁπλάς, Γλωσσ.

κερᾰτουργός, **όν**, (**ἔργω**) = **κερατοξόος**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Δ. 110, Μέγ. Ἐτυμολ. 505. 11.— Καθ' Ἡσύχ.: «κερατουργός· ὁ ταῖς κιθάραις κέρατα ποιῶν».

κερατοφάγος, **ον**, ὁ, τρώγων τὰ κέρατα: «ἴδε εἶδος σκώληκος κερατοφάγου» Ἡσύχ.

κερατοφορέω, ἔχω κέρατα, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀριστ.

κεράττω, ἤ **κεράσσω** = **κυρίσσω**, **κερατίζω**, Γρηγ. Ναζ. Ι. 628Α.

κερᾰτοφόρος, **ον**, = **κερασφόρος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 36, π. Ζ. Μορ. 3. 2, 7, κ. ἀλλ.

κερᾰτοφυέω, ἔχω κέρατα, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 1341, Ἰλ. Γ. 24, Μέγ. Ἐτυμολ.

κερᾰτοφυής, **ές**, ἔχων, φέρων κέρατα, Ἀθήν. 476Δ, Μέγ. Ἐτυμολ. 541. 18.

κερᾰτό-φωνος, **ον**, πέμπων φωνὴν κερατίνης σάλπιγγος, περὶ τῆς μαγάδιδος κρουομένης διὰ τοῦ πλήκτρου (;), Τελέστ. 5.

κερᾰτόω, μεταβάλλω διὰ πήξεως εἰς κέρας, Αἰλ. π. Ζ. 12. 18.

κερᾰτώδης, **ες**, = **κερατοειδής**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 1, 6. **2)** κερασφόρος, τὰ κερατώδη (δηλ. ζῷα) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 28, 6, κ. ἀλλ. **II.** ἐπὶ νήσου, ἡ ἔχουσα πολλὰς κορυφὰς λόφων ἢ ὀρέων, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 91.

κερᾰτών, **ῶνος**, ὁ, πεποιημένος ἐκ κεράτων, βωμὸς κ., ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου, Πλουτ. Θήσ. 21, BCH VI σ. 23, Michel. 594, ἴδε **κερατίνος**.

κερατωνία, ἡ, = **κερατέα**, Γαλην., XIII, 189C, Ἀέτ., Ἡσύχ.

κερατ-ῶπις, **ιδος**, ἡ, ἔχουσα τὸ σχῆμα κέρατος, σελήνη Μανέθων 4. 91.

κεράτωσις, **εως**, ἡ, τὸ νὰ ἀπατηθῇ τις καὶ προδοθῇ ὑπὸ τῆς συζύγου του, «κεράτωμα», Achmes Ὀνειροκρ. σ. 90. 10.

κεραύλης, **ου**, ὁ, ὁ αὐλῶν διὰ κερατίνου ὀργάνου, Πολυδ. Δ', 74, Λουκ. Τραγ. 33·— **κεραυλία**, ἡ, τὸ αὐλεῖν διὰ κερατίνου ὀργάνου, Κορνοῦτ. π. Θεῶν Φύσ. 6.

κεραυνεγχής, **ές**, = **ἐγχειτέραυνος**, Βακχυλ. VII. 48 (Blass).

κεραύνειος, **ον**, ὁ τὸν κεραυνὸν χειριζόμενος, Ζεὺς Ἀνθολογ. Π. 7. 49.

κεραυνία, ἡ, ὄνομα φυτοῦ ὅπερ ἄλλως καλεῖται ἀείζωον μικρόν, Διοσκ. Νόθ. 4. 90.

κεραυνίας, **ου**, ὁ, ὑπὸ κεραυνοῦ πληγείς, «κεκεραυνωμένος» Ἡσύχ.

κεραύνιον, τό, εἶδος ὕδνου περὶ οὗ ἐλέγετο ὅτι ἐφύετο μετὰ τὴν κατάσκηψιν κεραυνοῦ, Γαλην. 13. 969Α. **II.** κριτικόν τι σημεῖον πρὸς δήλωσιν ἐφθαρμένων χωρίων, Διογ. Λ. 3. 66, Ἰσιδ. Ἐτυμολ. 1. 20.

κεραύνιος, **α**, **ον**, ὡσαύτως, **ος**, **ον**, Αἰσχύλ. Θήβ. 430·— ἀνήκων εἰς τὸν κεραυνόν, βολαὶ Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.· φλὸξ ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 1017· πέμφιξ Σοφ. Ἀποσπ. 483· πῦρ, λαμπὰς Εὐρ. Τρῳ. 80, Βάκχ. 244. **2)** ὁ ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ πληγείς, ἐπὶ τῆς Σεμέλης, Σοφ. Ἀντ. 1139· Καπανέως κεραύνιον δέμας Εὐρ. Ἱκέτ. 496, πρβλ. Βάκχ. 6·— τὰ κεραύνια, αἱ ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ πληττόμεναι κορυφαὶ πολλῶν σειρῶν ὀρέων, Στράβ. 281, κτλ., Οὐεργ. Αἰν. 3. 506· ὡσαύτως, Acroceraunia. **II.** = **κεραύνειος**, Ἀριστ. π. Κόσμ. 7. 2· Ζανὶ Ἀνθ. Π. 7. 44.

κεραυνίτης λίθος, ὁ, εἶδος πολυτίμου λίθου, Κλήμ. Ἀλ. 241.

κεραυνο-βλής, **ῆτος**, ὁ, ἡ, ὁ ὑπὸ κεραυνοῦ βληθείς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 8, 5.

κεραυνό-βλητος, **ον**, = τῷ προηγ., Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 1139, Σουΐδ. ἐν λέξ. **Σαλμωνεύς**, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **λευκοστεφῆ**.

κεραυνοβολέω, ἐξακοντίζω τὸν κεραυνόν, Ἀνθ. Π. 12. 122, Πλούτ. 2. 893Ε· μετὰ συστοίχ. αἴτ., κ. ὅλεθρον Εὐστ. Πονημάτ. 87. 53. **II.** μεταφ., κτυπῶ διὰ τοῦ κεραυνοῦ, τινα Ἀνθ. Π. 12. 140.

κεραυνοβολία, ἡ, θύελλα μετὰ κεραυνῶν, Στράβ. 628, Πλούτ. 2. 624Β.

κεραυνοβόλιον, τό, χωρίον κεραυνόβλητον, Γλωσσ.

κεραυνο-βόλος, **ον**, ἐξακοντίζων τὸν κεραυνόν, Ζεὺς Συλλ. Ἐπιγρ. 1513. 2· πῦρ τὸ κ., τὸ πλῆττον ὡς κεραυνὸς πῦρ, Ἀνθ. Π. 12. 63. **II.** προπαροξ., **κεραυνόβολος**, **ον**, παθ., ὑπὸ κεραυνοῦ πληγείς, ἐπὶ τῆς Σεμέλης, Εὐρ. Βάκχ. 598, πρβλ. Διόδ. 1. 13, κτλ.

κεραυνο-βρόντης, **ου**, ὁ, ὁ ἐξακοντίζων τὸν κεραυνὸν καὶ βροντῶν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 376· πρβλ. **βροντησικέραυνος**.

κεραυνο-μάχης, ὁ, ὁ διὰ τοῦ κεραυνοῦ μαχόμενος, Ἀνθ. Π. 12. 110.

κεραυνο-πλήξ, **ῆγος**, ὁ, ἡ, ὁ πληγεὶς ὑπὸ κεραυνοῦ, **Ἀλκαῖος** Κωμ. ἐν «Γανυμήδει» 1.

κεραυνός, ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «ἀστροπελέκι», Λατ. fulmen, νῆα θοὴν ἔβαλε ψολόεντι κεραυνῷ Ὀδ. Ψ. 330· βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνὸν Ξ. 305· Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ Μ. 416· ἀπὸ τοῦ Ὁμ. καὶ ἑρεξῆς, τὸ ὅπλον τοῦ Διός, πρβλ. Ἡσ. Θ. 690, 854· χαλκευθεὶς ὑπὸ τῶν Κυκλώπων, κατὰ τὸν Ἡσ. ἐν Θ. 141· τὸν κ. τοῦ Διὸς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1538· καταιβάτης Αἰσχύλ. Πρ. 359· πυρωπὸς αὐτόθι 668· ὁ πυρφόρος κ. ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 445· κεραυνοῦ κρείσσονα φλόγα ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 922· κ. ἀργῆς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1747· πτερόεις αὐτόθι 576· βέλος κε-

ραυνοῦ Αἰσχύλ. Θλῆβ. 453, Σοφ. Τρ. 1088· ὁ κ. λάμπων πυρὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 395· κ., πτεροφόρον Διὸς βέλος ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 1714· κ πίπτει, κατασκήπτει εἰς .., Ξεν. Ἑλλ. 4. 7, 7, κτλ.· πληθ. **κεραυνοί** Ἡρόδ. 8. 37· ποῖ ποτε κεραυνοὶ Διός; Σοφ. Ἡλ. 823, πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 125· τὰ τῶν κεραυνῶν πτώματα Πλάτ. Τίμ. 80C.—Ἡ λέξις ἣν ἐν χρήσει καθόλου ἐπὶ βροντῆς καὶ ἀστραπῆς ὡς συνήθως παρ' Ἄγγλοις ἡ λέξις thunder.—ἀλλὰ κυριολεκτικῶς ἐπὶ τοῦ κρότου ἣν ἐν χρήσει ἡ λ. **βροντή**, Λατ. tonitru, ἐπὶ δὲ τῆς λάμψεως ἡ λέξις **ἀστεροπή, στεροπή**, Λατ. fulgur, Ἰλ. Φ. 198, Ἡσ. Θ. 699, πρβλ. Ἑρμάνν. Πονημάτ. 4. σ. 268. **II.** μεταφορ., κεραυνὸν ἐν γλώσσῃ φέρειν, ἐπὶ τοῦ Περικλέους, Πλουτ. Περικλ. 8· τύπτειν κεραυνός, ἐν τῷ τύπτειν κεραυνός εἰμι, Ἀντιφάνης ἐν «Προγόνοις» 1. 4· **Κεραυνός**, ὡς ὄνομα μεγάλων στρατιωτικῶν, Πλουτ. Ἀριστείδ. 6.

κεραυνο-σκοπεῖον, τό, μηχανὴ πρὸς παραγωγὴν κεραυνῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Πολυδ. Δ', 127 καὶ 130.

κεραυνο-σκοπία, ἡ, μαντεία διὰ τῶν ἀστραπῶν καὶ βροντῶν, Διόδ. 5. 40.

κεραυνοῦχος, ον, ὁ ἔχων καὶ χειριζόμενος τὸν κεραυνόν, Ζεὺς Φίλων Βυζάντ. περὶ τῶν Ἑπτὰ Θαυμ. 3.

κεραυνο-φᾶής, ές, λάμπων ὡς κεραυνός, Εὐρ. Τρῳ. 1103.

κεραυνο-φόρος, ον, ὁ φέρων τὸν κεραυνόν, Πλουτ. Ἀλκιβ. 16., 2. 335A· μεταφορ., στρατόπεδον κεραυνοφόρον, legio fulminatrix, Δίων Κ. 55. 23, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 4458.

κεραυνόω, πλήττω διὰ κεραυνοῦ, Ἡρόδ. 7. 10, 5, Πλάτ Συμπ. 190C.— Παθ., κεραυνωθεὶς Ἡσ. Θ. 859, Πινδ. Ν. 10. 15, Πλάτ., κτλ. **II.** μεταφορ., = καταδικάζω, Ἀρτεμίδ. 2. 8.

κεραύνωσις, εως, ἡ, πλῆξις διὰ κεραυνοῦ, Στράβ. 750, Πλούτ. 2. 996C· τοῦ Φαέθοντος Σύμν. 394.

κέραφος, ὁ, «χλευασμός, κακολογία» Ἡσύχ., ἴδε **σκέραφος** καὶ **σχέραφος** παρὰ τῷ αὐτῷ.

κεράω, Ἐπικ. ῥιζικὸς τύπος τοῦ **κεράννυμι**, ἐν χρήσει κατὰ προστ. **κέρα** Κωμ. Ἀνώνυμ. 17· μετοχ. **κερῶν** Ὀδ. Ω. 364· παρατ. **κέρων** Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1185· καὶ ἐκ τοῦ μέσου, ἐν τῇ προστ. **κεράασθε** (ἐκτεταμ. ἐκ τοῦ **-ᾶσθε**) Ὀδ. Γ. 332· παρατ. **κερόωντο** Ἰλ. Η. 470.

κεράω, (κέρας) κάμνω τι ἐν εἴδει κέρατος, κερόωσι σελήνην Ἄρατ. 780. **II.** λαμβάνω θέσιν ἐν τῷ κέρατι στρατοῦ, ἐδόθη παράγγελμα τοῖς εὐζώνοις κερᾶν Πολύβ. 18. 7, 9.

κερα-ώψ, ὁ, ἡ, φαινόμενος ὡς κέρας, σελήνη Μαξίμου π. καταχρ. 337.

Κερβέριοι, οἱ, κωμικὸς τύπος τοῦ **Κιμμέριοι**, ἀναγινωσκόμ. παρὰ τῷ Κράτ. καὶ κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. ἐν Ὀδ. Α. 14 (κατὰ τοὺς Σχολ.), καί, ὡς φαίνεται, παρὰ τῷ Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 187· μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ **Κέρβερος**, πρβλ. Μεγ. Ἐτυμολ. 513. 43 (ἔνθα ἴδε Gaisf.).

Κερβερο-κίνδῡνος Τάρταρος, πλήρης κινδύνων ἐκ τοῦ Κερβέρου, Ἡσύχ.

Κέρβερος, ὁ, ὁ πεντηκοντακέφαλος κύων τοῦ Ἅιδου, ὅστις ἐφύλαττε τὰς πύλας τοῦ κάτω κόσμου, Ἡσ. Θ. 311· βραδύτερον ἐλέγετο ὅτι ἦτο τρικέφαλος ἢ τρισώματος, τὸν τρισώματον κύνα Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 34· θῆρα .. τὸν τρίκρανον αὐτόθι 611, πρβλ. Ἀπολλόδ. 2. 5, 12, κτλ.· ὁ κύων τοῦ Ἅιδου μνημονεύεται ἐν Ἰλ. Θ. 368, Ὀδ. Λ. 623, ἀλλ' ἄνευ ὀνόματός τινος ἢ περιγραφῆς. — Κατὰ τὸν Ἡσ. ἔνθ' ἀνωτ., ὁ Κέρβερος ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Τυφωέως καὶ τῆς Ἐχίδνης· τὸ δὲ ὄνομα φαίνεται ὅτι σημαίνει «σκοτεινὸς» καὶ ἴσως εἶναι συγγενὲς τῷ **Κιμμέριοι**· πρβλ. **Κερβέριοι**.

κερβικάριον, τό, τὸ Λατ. cervical = **προσκεφάλαιον**, Ἀποφθ. Πατέρ. 356A, Δωρόθ. 1656D.

κερβολέω, (ὡσαύτως **σκερβολέω** ἢ **σκερβόλλω**), = **κερτομέω**, «κερβολοῦσα· λοιδοροῦσα, βλασφημοῦσα. ἀπατῶσα» Ἡσύχ., Βακχυλ. I (d) 6, Blass.

κερβούκολος, ὁ, ὄνομα παιγνιδίου, Νεῖλ. 505D.

κερβαλέη, ἡ, συνῃρ. **κερβαλῆ**, = **ἀλωπεκῆ**, δέρμα ἀλώπεκος, Γρηγ. Ναζ. I. 605A, ἴδε **κερβαλέος** III 2, πρβλ. Κόντου Φιλολ. Σύμμ. ἐν Ἀθηνᾶς τόμ. Δ', σ. 327.

κερβαίνω: μέλλ. **-ᾰνῶ** Τραγ., Θουκ., **Ἰων. -ανέω**, Ἡρόδ. 1. 35., 8. 60· τύπος οὐχὶ Ἀττ. **κερδήσω** Ἀνθ. Π. 9. 390, καὶ **κερδήσομαι**, Ἡρόδ. 3. 72· — ἀόρ. **ἐκέρδανα** Πίνδ., Ἀττ.· Ἰων. **-ηνα** Ὁμ. Ἐπιγρ. 14. 6, Ἡρόδ. 8. 5· τύπος οὐχὶ Ἀττ. **ἐκέρδησα** ὁ αὐτ. 4. 152, Ἡλιόδ., κτλ.· — πρκμ. **κεκέρδαγκα** Δίων Κ. 53. 5· **κεκέρδᾰκα** Ἀχ. Τάτ. 5. 25, Φλάρ., κτλ.· ἀλλὰ **προσκεκέρδηκα** Δημ. 1292. 6.— Παθ., ἀόρ. μετοχ. **κερδανθεὶς** Φιλόδημ. 22· πρκμ. **κεκερδημένος** Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 18. 6, 5· (**κέρδος**). Κερδαίνω, καινῶς «κερδίζω», πορίζομαι κέρδος ἢ ὠφέλειαν ἔκ τινος, κακὰ κ., πορίζομαι ἄδικα κέρδη, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 350· κ. ἐκ ἢ ἀπό τινος Ἡρόδ. 4. 152, Σοφ. Ἀντ. 312, Ξεν. Ἀπομ. 2. 9, 4· παρά τινος Λυσ. 158. 28· πρός τινος Σοφ. Τρ. 191· κ. τινί, διά τινος πράγματος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 604· σμικρὰ κερδανῶ φυγῇ Αἰσχύλ. Ἀγ. 1301· τί κερδανῶ; τί θὰ κερδήσω δι' αὐτοῦ, Ἀριστοφ. Νεφ. 259·—μετὰ μετοχ., κερδίζω, πράττω τι, εἰ δὲ κερδανῶ λέγων Εὐρ. Ἰλ. 1051· πολεμοῦντες οὐ κερδαίνομεν Ἀριστοφ. Ὄρν. 1591, κτλ.· οὕτω μετὰ μετοχ., οὐδὲν ἐκμαθοῦσα κερδανεῖς Αἰσχύλ. Ἱκ. 876· Μεγάροισι κερδανέομεν περιεοῦσι, θὰ κερδήσωμεν, ἐὰν σωθῶσι τὰ Μέγαρα, Ἡρόδ. 8. 60, 3· οὕτω, κ. ὅτι.. , Ἱππ. π. Ἄρθρ. 812. **2)** ἀπολ., πορίζομαι κέρδος ἢ ὠφέλειαν, ὠφελοῦμαι, ἀντίθ. τῷ ζημίαν λαβεῖν, Ἡρόδ. 8. 5, Σοφ. Ἀποσπ. 26. 325, Ἀριστοφ. Πλ. 520, Θουκ. 5. 93· τὸ κερδαίνειν, ἡ ἐπιδίωξις κέρδους, ἀντίθ. τῷ τὸ τιμᾶσθαι, ὁ αὐτ. 2. 44· μετὰ συστοίχ. αἰτ., κέρδος κερδ. Σοφ. Ο. Τ. 889· κ. τρία τάλαντα Ἀνδοκ. 17. 26· τὸν χρόνον κερδαίνει ὃν ἕζη οὐ προσῆκον αὐτῷ Λυσ. 137. 41· — ἐμπορεύομαι, κάμνω ἐμπόριον, Σοφ. Ἀντ. 1037·— κ. λόγον, ἀποκτῶ φήμην, Πινδ. I. 5 (4). 33· χρηστὰ κ. ἔπη, δέχομαι καλοὺς λόγους, Σοφ. Τρ. 231. **II.** ὡς τὰ **ἀπολαύω, καρπόομαι**, πορίζομαι ζημίαν, ζημιοῦμαι ἔκ τινος, οἷον, διπλᾶ ὄκρυα κερδᾶναι, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου renovare dolorem, Εὐρ. Ἑκ. 518, πρβλ. Ξεν. Ἀπολ. 91, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 4, Πράξ. Ἀποστ. κζ', 21, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 2. 3, 2, κτλ. **III.** ὡς τὸ Λατ. compendi facere, σῴζω ἐμαυτόν, ἀποφεύγω, μεγάλα κακὰ Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 7. 10· θανάτου προσδοκίαν Ἀνθ. Π. 10. 59· ἐνόχλησιν Διογ. Α. 7. 14

κερδᾰλέος, α, ον, (κέρδος), ἐπὶ προσώπων καὶ τῶν τεχνασμάτων αὐτῶν, δόλιος, πανοῦργος, ποικίλος, εὐφυής, κ. κ' εἴη καὶ ἐπίκλοπος Ὀδ. Ν. 291· οὕτω, κ. βουλή Ἰλ. Κ. 44· μῦθος Ὀδ. Ζ. 148· νοήματα Θ. 548. **2)** ἰδίως ἐπὶ τῆς ἀλώπεκος, Ἀρχίλ. 82 (παρὰ Πλάτ. Πολ. 365C)· ἐντεῦθεν **ἡ κερδαλέη**, ὡς τὸ **κερδώ**, ἡ πανοῦργος, ἡ ἀλώπηξ, Αἰλ. π. Ζ. 6. 64, κτλ.· ἀλλὰ **κερδαλῆ**, ὡσαύτως, ἡ δορὰ ἀλώπεκος, τῇ λεοντῇ τὴν κ. ἐγκρύπτειν Γρηγ. Ναζ. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, ἐπικερδής, ὠφέλιμος, κερδαλεώτερόν ἐστι ὁμολογέειν τῷ Πέρσῃ Ἡρόδ. 9. 7, 1· τὰς ἐμπορίας τὰς κ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 594· — τὸ κ. = κέρδος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 1008, Θουκ. 2. 53. **II.** Ἐπίρρ. **-λέως**, πρὸς ὠφέλειάν τινος, ἀντίθ. τῷ **δικαίως**, Θουκ. 3. 56.

κερδᾰλεότης, ητος, ὁ, πανουργία, δολιότης, Εὐστ. Πονημ. 68. 10.

κερδᾰλεό-φρων, ον, πανοῦργος, πανούργως διανοούμενος, Ἰλ. Α. 149., Δ. 339, Ὀππ. Κυνηγ. 2. 29.

κερδαντέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ κερδαίνειν, Μ. Ἀντων. 4. 26.

κερδαντήρ, ῆρος, ὁ, φιλάργυρος, Χρησμ. Σιβυλλ. 7. 136.

κερδαντός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ κερδήσῃ, τὰ κερδαντὰ κερδαίνειν Περίανδ. παρὰ Διογ. Α. 1. 97.

κερδᾰριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κέρδος**, μικρὸν κέρδος, Γλωσσ.

κερδ-έμπορος, ὁ, προστάτης τοῦ ἐν ἐμπορίῳ κέρδους, Ἑρμῆς Ὀρφ. Λιθ. 27. 6.

κερδητικός, ή, όν, ἁπλῶς ἐπιδιώκων τὸ κέρδος, Λατ. lucrosus, Γλωσσ.

κερδία, ἡ, = **φιλοκερδία**, Ἡσύχ. (ἔνθα **κερδέα**) καὶ Φώτ. ὡσαύτως **κερδεία**, = **ἀλωπεκία**, Ἡσύχ.

κερδίζω, κερδαίνω, Σχολ. νεώτ. εἰς Πίνδ. Ο. 1. 84.

κερδίων, ον, γεν. **ονος**, συγκρ. (ἄνευ θετικοῦ ἐν χρήσει), ἐσχηματισμένον ἐκ τοῦ **κέρδος**, ὠφελιμώτερος· ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ οὐδ., ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη, ἢ καί κεν πολὺ κέρδιον ἦεν Ἰλ Γ. 41., Η. 28· ἦ μάλα τοι τόδε κ. ἔπλετο θυμῷ Ὀδ. Υ. 304, πρβλ. Πινδ. Ν. 5. 30. **II. κέρδιστος, η, ον**, ὑπερθ., πανουργότατος, ἢ δολιώτατος, Σίσυφος .. , ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν Ἰλ. Ζ. 153. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, ὠφελιμώτατος, Αἰσχύλ Ἱκ. 585· πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς Σοφ. Αἴ. 743.

κερδο-γᾰμέω, ἔρχομαι εἰς γάμον χάριν κέρδους, Παροιμιογρ. σ. 203.

κερδομίσθιον, τό, ἀμοιβή, Στουδ. 813D, διάφορ. γραφ. **κερδόμισθον**.

κέρδον, τό, φυτόν τι, τὸ αὐτὸ καὶ **στρουθίον**, Διοσκ. (Νόθ.) 2. 193.

κέρδος, εος, τό, ὡς καὶ νῦν, κέρδος, ὠφέλεια, Λατ. lucrum, Ὀδ. Ψ. 140, καὶ Ἀττ.· συχνάκις σχεδὸν ὡς ἐπίθετ., ἐνόησεν ὅππως κέρδος ἔῃ, πῶς θὰ προήρχετο ὠφέλειά τις, τί θὰ ἦτο τὸ καλλίτερον νὰ γείνῃ, Ἰλ. Κ. 225· οὔ τοι τότε κ. ἐγὼν ἔσσεσθαι ὀΐω ἡμῖν Ὀδ. Π. 311, κτλ.· ποιεῖσθαί τι ἐν κέρδει, τὸ τοῦ Ὁρατίου lucro apponere, μετ' ἀπαρ., Ἡρόδ. 2. 121, 4., 6. 13· οὕτω, κέρδος νομίζειν τι Θουκ. 3. 33., 7. 68· κ. ἡγεῖσθαι, ἦν τι .. δάσωνται Ξεν. Κύρ. 4. 2, 43· κ. λαβεῖν ἔκ τινος Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 148· μέγ' ἐστί κ., ἦν .. ὁ αὐτ. ἐν Μονοστίχ. 359· πρὸς τὸ κ. βλέπειν αὐτόθι 364·— μετὰ μετοχ., πᾶν κ. ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῇ Εὐρ. Μήδ. 454· κ. ἐστί μοι, μετ' ἀπαρ., τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κ. Αἰσχύλ. Πρ. 747, πρβλ. Λυσ. 113. 26, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 607, 610· πληθ., κέρδη, ὠφέλειαι, περιβαλλόμενος ἐωυτῷ κέρδεα Ἡρόδ. 3. 71· τὰ δειλὰ κ. Σοφ. Ἀντ. 326· τὰ κ. μείζω φαίνεσθαι τῶν δεινῶν Θουκ. 4. 59· τὰ πονηρὰ κ. Ἀντιφ. ἐν Ἀδήλ. 40· ἀντίθετον τῷ **ζημία**, ἐν πάσῃ σημασίᾳ, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 4, 5. **2)** ἐπιθυμία, ἀγάπη τοῦ κέρδους, Πινδ. Π. 3. 95· ἄνδρας τὸ κ. πολλάκις διώλεσεν Σοφ. Ἀντ. 222· εἰς τὸ κέρδ. λῆμ' ἔχων ἀνειμένον Εὐρ. Ἡρακλ. 3· οὕτως ἐν τῷ πληθ., κερ-

δῶν ἄθικτος Αἰσχύλ. Εὐμ. 683· ἐν τοῖς κέρδεσιν μόνον δέδορκεν Σοφ. Ο. Τ. 388· μὴ 'πὶ κέρδεσιν λέγων ὁ αὐτ. ἐν 'Αντ. 1061, πρβλ. 326, Εὐρ. Ἑκ. 1207· οὕτως ἐπὶ προσώπων, ἡμέτερα κ. τῶν σοφῶν (= ἡμῶν τῶν σ.), ὑμεῖς, παρ' ὧν ἡμεῖς οἱ σοφοὶ κερδαίνομεν, 'Αριστοφ. Νεφ. 1202. **3)** ἐπὶ εἰρωνικῆς σημασίας (πρβλ. **κερδαίνω** II), ἀστεῖόν γε κ. ἔλαβεν ὁ κακοδαίμων 'Αριστοφ. Νεφ. 1064. **II.** ἐν τῷ πληθ., πανοῦργα, δόλια τεχνάσματα, δόλοι, ἀπάται, πανουργίαι, ὃς δέ κε κέρδεα εἰδῇ 'Ιλ. Ψ. 322· κέρδεα εἰδὼς αὐτόθι 709, κτλ.· κέρδεσι, οὔτε τάχει γε Ψ. 515· ἔργα τ' ἐπίστασθαι κέρδεά θ' 'Οδ. Β. 118, πρβλ. 85· ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν Ν. 298· ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἑνώμας Σ. 216· κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν, σκέπτονται βλάβην, ζημίαν, Ψ. 217· πρβλ. **εὐτράπελος** 3.

κερδο-συλλέκτης, ου, ὁ, ὁ πανταχοῦ ἀναζητῶν κέρδη, Νικήτ. Χρον. 16. 2.

κερδοσύνη, ἡ, ὡς τὸ **κερδαλεότης,** πανουργία, δόλος, πολυτροπία· ὁ Ὅμηρος χρῆται μόνον τῇ δοτ. **κερδοσύνῃ** ὡς ἐπίρρ., διὰ πανουργίας, δολίως, 'Ιλ. Χ. 247, 'Οδ. Δ. 251, Ξ. 31.

κερδο-φόρος, ον, φέρων κέρδος, 'Αρτεμίδ. 2. 30.

κερδύφιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κέρδος,** Γλωσσ.

κερδῶ, -όος, συνηρ. **-οῦς,** ἡ, ἡ πανοῦργος, ἡ κλέπτρια, δηλ. ἡ ἀλώπηξ (πρβλ. **κερδαλέος** I. 2), Πινδ. Π. 2. 142· κ. δολία 'Αριστοφ. Ἱππ. 1068· ποικίλη κ. Βάβριος 19. 2, κτλ. **II.** = **γαλέη, γαλῆ,** 'Αρτεμίδ. 3. 28.

Κέρδων, ωνος, ὁ, ὄνομα δούλου τινὸς παρὰ Δημ.· πρβλ. Λατ. cerdo. **2)** ὄνομα αἱρεσιάρχου, 'Ιππόλ. Αἱρ. 408, 93, Τερτουλλ. Π. 70Β, 249Α, κλ.

Κερδωνιανοί, ῶν, οἱ, οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Κέρδωνος, 'Επιφάν. Ι. 580C.

κερδῷος, α, ον, ὁ φέρων κέρδος, ἐπὶ τοῦ 'Απόλλωνος, Λυκόφρ. 208, Συλλ. 'Επιγρ. 1766· ἐπὶ τοῦ 'Ερμοῦ, Πλούτ. 2. 472Β, Λουκ. Τίμ. 41, κτλ. **II. (κερδῶ)** ὅμοιος πρὸς ἀλώπεκα, δόλιος, Βάθρ. 77. 2.

κέρεα, τά, 'Ιων. ὀνομ. πληθ. τοῦ **κέρας.**

κερε-αλκής, ές, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κεραλκής,** ἔχων ἀλκὴν εἰς τὰ κέρατα, ταῦρος Καλλ. εἰς Δήμ. 179 (ἔνθα ὁ ἐφθαρμένος τύπος **κεραελκὲς** διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Bentl.), 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 468, καὶ ψυχν. παρὰ Νόνν.· πρβλ. **μεγαλκής.**

κέρεβρον, τό, τὸ Λατ. cerebrum, ἐγκέφαλος, Γαλην. 3. 629.

κερεία, ἡ, ποιητ. τύπος τοῦ **κειρία,** Νόνν. Εὐαγγ. κ. 'Ιω. 11. 44.

κερέϊνος, η, ον, (κέρας), κεραός, 'Ακύλ. ἐν Ψαλμ. ΜΘ', 9.

κέρευσις, ἡ, = **χήρευσις,** Νόμ. Γόρτ. Κρήτ.

κέρθιος, ὁ, μικρόν τι πτηνόν, Certhia familiaris, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 9. 17, 2· — ἴδε ἐν λέξ. **κνιπολόγος.**

κέρκα, ἡ· «ἀκρὶς» 'Ησύχ.

κέρκαξ, ὁ· «ἱέραξ» 'Ησύχ.

κερκάς, άδος, ἡ· «κρὲξ τὸ ὄρνεον» **'Ησύχ.**

κέρκαφα· «ἐγγύη» 'Ησύχ.

κερκετεύω, (κέρκετον) περιπολῶ, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 481. 6, κτλ.

κερκέτης, ου, ὁ, βάρος χρησιμεῦον ὅπως κρατῇ ἰσόρροπον τὸ πλοῖον κατὰ τὸν πλοῦν, «ὅτι ὁ δελφὶς ὁ καλούμενος κερκέτης ἔστι μηχάνημα σιδηροῦν ὃ ἐξαρτᾶται τῆς νεὼς ὅταν ἡ ἄνεμος πρὸς τὸ ἀντέχειν» Παυσ. παρ' Εὐσταθ. 1221. 28· — καθ' 'Ησύχ.: «τὸ μικρὸν πηδάλιον. ἀπὸ τῶν εὑρόντων».

κέρκετον, τό, (circitor, circuitus), περιπολία, Κ. Πορφ. Ἐκθ. Βασ. Τάξ. 474, 11.

κερκίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κερκὶς** I, 'Ιω. Μόσχ. Λειμωναρ. σ. 1080.

κερκῐδο-ποιϊκὴ (δηλ. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζοντος κερκίδας (κερκιδοποιοῦ), 'Αριστ. Πολιτικ. 1. 8. 1.

κερκιδοποιός, ὁ, ὁ ποιῶν, κατασκευάζων κερκίδας, 'Αριστ. Πολιτ. 1. 5.

κερκίζω, κάμνω τὸ ὕφασμα πυκνὸν διὰ τῆς κερκίδος, Πλάτ. Κρατ. 387Ε, Σοφιστ. 226Β· καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς κερκίδος ὡς ἐνεργούσης, 'Αριστ. Πολιτικ. 1. 4, 3.

κερκιθαλίς, ή, «ἐρῳδιὸς» 'Ησύχ.

κέρκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κέρκος,** Συμμ. Παλ. Διαθ.

κερκίς, ίδος, ἡ, ἐν τῷ ὀρθίῳ ἱστῷ τῶν ἀρχαίων ἡ ῥάβδος δι' ἧς τὰ νήματα τοῦ ὑφαδίου ἐκρούοντο καὶ τὸ ὕφασμα καθίστατο πυκνὸν (πρβλ. **σπάθη**), Λατ. pecten textorius, χαιαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς, ὀπόθεν φαίνεται ὅτι ἐκρατεῖτο διὰ τῆς χειρός, 'Ιλ. Χ. 448· χρυσείη κερκίδ' ὕφαινεν 'Οδ. Ε. 62, πρβλ. Σοφ. 'Αντ. 976, Εὐρ. Τρῳ. 199, Πλάτ. Κρατ. 387Ε, κέξ.· κερκίσιν ἐφεστάναι, δηλ. ἐπιστατεῖν εἰς τὸ ἔργον τῶν ἱστῶν, Εὐρ. Ἑκ. 363· περὶ τοῦ ἤχου αὐτῆς γίνεται λόγος παρὰ τοῖς Τραγ., φωνὴ κερκίδος Σοφ. 'Αποσπ. 522· κερκίδος ὕμνοις αὐτόθι 909· Εὐρ. ἐν 'Αριστοφ. Βατρ. 1316· κατά τινας ἡ λέξις **κερκὶς** σημαίνει τὴν νῦν σαγίτταν, δι' ἧς εἰσφέρεται τὸ ὑφάδιον εἰς τοὺς στήμονας· ἴδε λεξικὸν τῶν 'Αρχαιοτήτων. **II.** πᾶσα λεπτὴ καὶ μακρὰ καὶ εὐθεῖα ῥάβδος ἐκ ξύλου, ἐλέφαντος, κτλ.· ὡς, **1)** πάσαλος ἢ περόνη, Λατ. paxillus, Πολυδ. Α', 252· — περόνη τῆς κόμης ἢ «κτένα», 'Απολλ. Ρόδ. Γ. 46. **2)** ῥάβδος μετρητική, Λατ. radius mathematicus, 'Ανθ. Π. 11. 267· — ὡσαύτως, ὁ γνώμων ἡλιακοῦ ὡρολογίου, Συλλ. 'Επιγρ. 2681. **3)** τὸ μακρὸν ὀστοῦν τῆς κώμης, Λατ. tibia, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 1520, Πλουτ. 'Αλέξ. 45· τὸ αὐτὸ καὶ **κνήμη,** κατὰ τὸν 'Ηρόφιλον παρὰ Ρουφ. σ. 33, Πολυδ. Β', 191· πρβλ. **παράκερκις**· ἀλλ' ὡσαύτως, «περὶ τῷ πήχει δύο ὀστῶν τὸ σμικρότερον» Πολυδ. Β', 142. **4)** ἄκανθα τοῦ ἰχθύος νάρκη, 'Οππ. 'Αλ. 2. 63. **5)** ῥάβδος πρὸς ἀνατάραξιν ὑγρῶν, Γαλην. **III.** σφηνοειδὴς διαίρεσις τῶν καθισμάτων ἐν τῷ θεάτρῳ, Λατ. cuneus, περὶ τὴν ἐσχάτην.. κερκίδα καθιζούσας θεωρεῖν 'Αλέξ. ἐν «Γυναικοκρατίᾳ» 1.

IV. εἶδος λεύκης, ἐκ τοῦ ψιθύρου τῶν κινουμένων φύλλων της, π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 5, 8, Θεοφρ. π. Φυτ. 'Ιστ. 3. 14, 2· κατ' ἄλλους τὸ «δένδρον τοῦ 'Ιούδα».

κέρκῐσις, εως, ἡ, ἡ διὰ τῆς κερκίδος ἐνέργεια, τὸ ὑφαίνειν, 'Αριστ. Φυσ. 7. 2, 4.

κερκιστικὴ (δηλ. τέχνη), ἡ, ἡ ὑφαντική, Πλάτ. Πολιτ. 282Β.

κέρκνος, ὁ· «ἱέραξ. ἢ ἀλεκτρυών» 'Ησύχ.

κερκίων, ονος, ἡ, (ἢ ὁ), ἄγνωστόν τι πτηνόν, Αἰλ. π. Ζ. 16. 3.

κερκολύρα, ἡ, = κρέκουσα λύρα, 'Αλκμὰν 104.

κερκο-πίθηκος [Ῐ], ὁ, πίθηκος ἔχων μακρὰν οὐράν, Στράβ. 699.

κερκόρωνος, ὁ, ἄγνωστόν τι 'Ινδικὸν πτηνόν, ἴσως τὸ αὐτὸ καὶ ἡ **κερκίων,** Αἰλ. π. Ζ. 15. 14.

κέρκος, ἡ, ἡ οὐρὰ ζώου (τὸ **οὐρά,** ὡς γενικὸν ὄνομα λέγεται καὶ ἐπὶ πτηνῶν, κτλ., 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 14. 13, 30, Δ. Β. 1037)· ἐπὶ χοίρων, 'Αριστοφ. 'Αχ. 785· ἐπὶ κυνός, κέρκῳ σαίνειν 'Αριστοφ. Ἱππ. 1031· κ. λαγώ, οὐρὰ λαγῳοῦ, αὐτόθι 909· ἐπὶ ἵππου, Πλάτ. Φαῖδρ. 254D, Πλουτ. Σερτ. 16· ἐπὶ παντὸς ζώου, 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 52, κ. ἀλλ.· ἐπὶ ἰχθύων, π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 6. 10, 17, κ. ἀλλ.· πρβλ. **κερκοφόρος**· — οἰωνίσματα ἐλαμβάνοντο ἐκ τῆς **κέρκου** τοῦ θύματος, 'Αριστοφ. Εἰρ. 1054, ἴδε Σχολ. καὶ πρβλ. Εὔβουλ. ἐν 'Αδήλ. 18· — ἴδε **οὐραία.** **2)** membrum virile, τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, Λατ. cauda, 'Αριστοφ. Θεσμ. 239. **II.** λαβή, Λουκ. Λεξιφ. 7. **III.** μικρὸν ζῳῦφιον βλάπτον τὰς ἀμπέλους, 'Ησύχ.

κέρκουρος, ἢ **κερκοῦρος,** ὁ, μικρὸν καὶ ἐλαφρὸν πλοιάριον, ἰδίως τῶν Κυπρίων, 'Ηρόδ. 7. 97, πρβλ. Δείναρχ. παρ' 'Αρπ., Διοδ 'Εκλογ. 506. 61, 'Αθήν. 208Ε· **κέρκυρος** (ὡς εἰ ἐκ τοῦ **Κέρκυρα**) Σχόλ. εἰς 'Αριστοφ. Εἰρ. 142, Σουΐδ.· — ὑποκορ. **κερκούριον,** τό, 'Ανθ. Π. 5. 44. **II.** θαλάσσιός τις ἰχθύς, 'Οππ. 'Αλ. 1. 141.

κερκο-φόρος, ον, ἔχων οὐράν, ἐπὶ ἰχθύων, 'Αριστ. π. τὰ Ζ 'Ιστ. 1. 5, 8., 5. 5, 1.

Κέρκῡρα, ἡ, ἡ νῆσος Κέρκυρα, ἥτις νῦν καὶ «Κορφοὶ» λέγεται ἐνίοτε, 'Ηρόδ., κτλ· — 'Επίθ. **Κερκυραῖος, α, ον,** 'Ηρόδ. 3. 48, κτλ.· ὡσαύτως, **Κέρκυρ, ῡρος,** 'Αλκμὰν 83· **κ. μάστειξ,** ἤτοι ἰδιαιτέρως φοβερὸν βασανιστήριον ὄργανον ἐκ πολλῶν λωρίδων συγκειμένη, καλουμένη κωμικῶς **Κερκυραῖα πτερὰ** παρ' 'Αριστοφ. Ὄρν. 1462, ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.· — τὰ **Κερκυραϊκά,** δηλ. πράγματα, Θουκ 1. 118. Ὁ Λατ. τύπος **Korc-** (Corcyra) συχνάκις ἁπαντᾷ ἐν τοῖς ἀρίστοις τῶν ἀντιγράφων, 'Αριστοφ. Ὄρν. 1463, Στράβ. 44, 299, Διόδ. 4. 72, Παυσ. 1. 11, 6., 5. 27, 9, κτλ.· καὶ οὕτω συνεχῶς φέρεται ἐπὶ νομισμάτων, ὥστε ὁ Spanh. πιστεύει ὅτι οὗτος εἶναι ὁ μόνος ὀρθὸς τύπος· ἀλλ' ὅμως μόνον ὁ τύπος **Kerk-** ἁπαντᾷ παρ' 'Ηροδ., Θουκ., κτλ.

κερκώπειος, ον, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **κέρκωπα, πανοῦργος,** δόλιος, Συνέσ. 108C.

κερκώπη, ἡ, εἶδος τέττιγος μετὰ μακρᾶς οὐρᾶς, 'Αριστοτ. 'Αποσπ. 146, 'Επίλυκος ἐν «Κωραλίσκῳ» 1, κτλ. (μνημονευόμενον παρ' 'Αθην. 133Β)· αἰτ. **κερκώπαν** ἐν Αἰλ. π. Ζ. 10. 44.

κερκωπία, ἡ, ἀπάτη, (ἀπὸ τῶν Κερκώπων) κατὰ Σιμωνίδην, Σουηδῶν. ἐν Miller, Mél. de liter. gr. σ. 417.

κερκωπίζω, (**κέρκωψ** II) χλευάζω, μωκίζω, κατασκώπτω, Σουΐδ., 'Ησύχ. Ζηνόδ. ἐν Παροιμιογρ. 4. 50.

κέρκωσις, εως, ἡ, νόσημα τῶν γυναικῶν· εἶναι δὲ ἔκφυσίς τις σαρκώδης ἐπὶ τῆς κλειτορίδος, Παῦλ. Αἰγ. 6. 70.

Κέρκωψ, ωπος, ὁ, (κέρκος)· — οἱ Κέρκωπες ἦσαν μυθώδεις ἀνθρωποπίθηκοι ἢ ἄνθρωποι πανοῦργοι καὶ πιθήκοις ὅμοιοι, ὧν ἡ πρὸς τὸν 'Ηρακλέα σχέσις παρέσχεν ὑποθέσεις κωμικῶν ποιημάτων καὶ τέχνης· — αἱ Θερμοπύλαι καλοῦνται ἔδραι Κερκώπων παρ' 'Ηροδ. 7. 216· ἀλλὰ τὸ ποίημα **Κέρκωπες,** ἀποδιδόμενον εἰς τὸν Ὅμηρον, τοποθετεῖ αὐτοὺς ἐν Οἰχαλίᾳ· ἕτεροι δὲ ἐν Λυδίᾳ· ἴδε Müller εἰς Δωρ. 2. 12. § 10, καὶ τὰς παραπομπὰς αὐτοῦ, Meineke εἰς Κωμ. 'Αποσπ. 2. σ. 24. **2)** μεταφορ., ἄνθρωπος δόλιος, πανοῦργος, ἀπατεών, κακοποιός, Αἰσχίν. 33. 24, Ἑβδ. (Παροιμ. ΚΖ', 22)· οἱ Κέρκωπες ἢ Κερκώπων ἀγορά, ἐν 'Αθήναις ἡ ἀγορὰ τῶν πανούργων, Διογ. Λ. 9. 114, Εὐστ. 1430. 25. **II.** πίθηκός τις μικρόουρος, cercops παρὰ Manil. 4. 666· πρβλ. **τίτυρος.**

κέρμα, τό, (κείρω) τεμάχιον, ἐντεῦθεν, μικρὸν νόμισμα, «λεπτόν», Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Μήδῳ» 1, 'Αντιφάν. ἐν «Κύκλωπι» 3· ἐγκάψας τὸ κ. εἰς τὴν γνάθον 'Αλεξις ἐν «Λέβητι» 1· μικροῦ

πρίασθαι κ. τὴν ἡδονὴν Εὔβουλος ἐν «Ναννίῳ» 1. 7· — ἐν τῷ πληθ., μικρὰ νομίσματα, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1108, Ἰλ. 379, κτλ.· διδοὺς κέρματα παρὰ Δημ. 549. 27 (ἔνθα ἴδε Buttm.), κτλ. **2)** καθόλου, μικρὰ ἐμπορεύματα, Ἀνθ. Π. 5. 45.

κερματίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, κόπτω εἰς μικρὰ τεμάχια, κατακόπτω, Πλάτ. Πολ. 525Ε, Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 368Α, κτλ.· τὰ σώματα κερ. κατὰ μικρὰ Πλάτ. Τίμ. 62Α· κ. τι εἰς πολλὰ Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 1, 10· μεταφορ., κ. τὴν ἀρετὴν Πλάτ. Μένων 79Α. **II.** κόπτω εἰς μικρὰ νομίσματα, Ἀνθ. Π. 11. 271.

κερμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κέρμα**, Φιλιππίδ. ἐν «Φιλευριπίδῃ» 2, Ἀνθ. Π. 11. 346.

κερματισμός, οῦ, ὁ, ἀλλαγὴ νομίσματος μεγάλου διὰ μικρῶν, Ὀλυμπιόδ. εἰς Πλάτ. (Α. Β. 1388).

κερματιστής, οῦ, ὁ, ἀργυραμοιβός, Εὐαγγ. κ. Ἰω. 6', 14· πρβλ. **κολλυβιστής**.

κερματόομαι = **κερματίζομαι**, Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 973, ἔκδ. Stallb.

κερμο-δότης, ου, ὁ, = **κερματιστής**, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 2. 14.

κέρνα, ἡ· «ἀξίνη» Ἡσύχ.

κέρναναι, Αἰολ. = **κιρνάναι, κεραννύναι.**

κερνάω, ἴδε **κιρνάω**, ἐν τέλ.

κέρνος, εος, τό, Ἀθήν. 476F, Ἡσύχ.· ὡσαύτως **κέρνος, ου**, ὁ, Σχολ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 217· καὶ πληθ., **κέρνα**, τά, Πολυδ. Δ', 103· — μέγα πήλινον πινάκιον ἔχον ἐν τῷ πυθμένι κοιλώματα, ἐν οἷς διάφοροι καρποὶ προσεφέροντο κατὰ τὰς τελετὰς τῶν Κορυβάντων, πρβλ. Müller. Archäol. d. Kunst. § 300· ἐφέρετο δὲ ὑπό τινος ἱερείας ἢ ἱερέως, ὅστις ἐκαλεῖτο **κερνᾶς**, Ἀνθ. Π. 7. 709· ἢ **κερνοφόρος**, Νικ. Ἀλεξιφ. 217· ἐντεῦθεν, κερνοφόρος ὄρχησις ἢ κερ. ὄρχημα, ἀγρία τις κορυβαντιώδης ὄρχησις, Πολυδ. Δ', 103, Ἀθήν. 629Ε· ἐντεῦθεν καὶ τὸ ῥῆμα **κερνοφορέω**, Κλήμ. Ἀλ. 14, Σχόλ. εἰς Πλάτ. **II.** **κέρνα**, τά, δύο πλάγιαι τραχύτητες τῶν σπονδύλων, Πολυδ. Β', 180.

κερο-βάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, (κέρας) ἔχων πόδας ἐκ κερατίνης ὕλης, ἔχων πόδας μετὰ ὁπλῶν ἢ χηλῶν, κεροβάτας Πὰν Ἀριστοφ. Βάτρ. 230 (Λυρ.)· κατά τινας Γραμμ., ὁ περιπατῶν μετὰ κεράτων, δηλ. ὁ κερασφόρος θεός· κατὰ δὲ τὸν Σχολ. «ὁ εἰς τὰ κέρατα τῶν ὀρέων βαίνων», ὁ βαδίζων ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων (πρβλ. **κέρας** IX)· ἴδε Hemst. εἰς Λουκ. Θεῶν Διαλ. 22. 2· — Καθ' Ἡσύχ. «ὁ Πάν· ἤτοι ὅτι κέρατα ἔχει, ἢ οἱονεὶ κερατοβάτης, τὴν βάσιν ἔχων κερατίνην, ἐπεὶ τὰ κάτω τράγου εἶχεν».

κερο-βόας, ου, ὁ, ὁ βοῶν ἢ ἠχῶν ὡς κέρας, ἐπὶ αὐλοῦ κερατίνου, Ἀνθ. Π. 6. 94.

κερό-δετος, ον, δεδεμένος διὰ κέρατος ἢ πεποιημένος ἐκ κέρατος, τόξον Εὐρ. Ῥῆσ. 33.

κερο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κέρας, ἔχων τὸ σχῆμα κέρατος, Νικ. Θηρ. 909.

κερόεις, -όεσσα (συνηρ. **-οῦσσα**), **-όεν**, κερασφόρος, Ἀνακρ. 49, Σοφ. Ἀποσπ. 110, 510, Εὐρ. Φοίν. 828, κτλ.· κερόεις ὄχος, ὄχημα συρόμενον ὑπὸ κερασφόρων κτηνῶν, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 113. **II.** ἐκ κέρατος πεποιημένος, ἐπὶ αὐλοῦ, Ἀνθ. Π. 7. 223.

κερ-οίαξ, ᾶκος, ὁ, σχοινίον ἀνῆκον εἰς τὰς κεραίας, Λουκιαν. Ἰλιοῖον ἢ Εὐχ. 4.

κερό-κωπος, ον, ἔχων τὴν κώπην ἢ λαβὴν ἐκ κέρατος, ξίφος Μοσχόπουλ. Περὶ σχεδῶν σ. 39.

κερο-πλάστης, ου, ὁ, ὁ διευθετῶν καὶ κοσμῶν τὴν κόμην κατὰ κέρατα ἢ πλεξίδας, κομμωτής, καλλωπιστὴς τῆς κόμης, Ἀρχίλ. (66) παρὰ Πλουτ. 2. 977Α (ἔνθα ἐφθαρμένως **κηρ-**)· — Καθ' Ἡσύχ. «κεροπλάστης· λεπτουργός. ἢ τριχοκοσμητής», Πολυδ. Β', 31, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ω. 81.

κερό-στρωτος, ον, ἐστρωμένος μὲ κέρατα ἢ κεράτινα τεμάχια, Βιτρούβ. 4. 6, 6.

κερο-τῠπέω, κερατίζω, «κτυπῶ διὰ τῶν κεράτων»· — Παθ., ἐπὶ πλοίων ἐν τρικυμίᾳ, [νῆες] κεροτυπούμεναι χειμῶνι .. , προσβαλλόμεναι ὑπὸ τῆς τρικυμίας, Αἰσχύλ. Ἀγ. 655.

κερουλὶς καὶ **κερουλκίς**, ἴδε ἐν λέξ. **κερουχίς**.

κερουλκός, ή, όν, (ἕλκω) «ὁ τοῖς κέρασιν ἕλκων τὸ ἄροτρον. καὶ ὁ κεραιοῦχος κάλως» Ἡσύχ. **II.** ὁ σύρων τόξον ἐκ κέρατος, Τρῶες Σοφ. Ἀποσπ. 738. **3)** παθ., ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόξου, πιθαν. ὡς κεκοσμημένου κατὰ τὰ ἄκρα διὰ κέρατος, τόξα κ. Εὐρ. Ὀρ. 268. **III.** κ. κάλως, τὸ σχοινίον τὸ ἀνασῦρον τὴν κεραίαν (πρβλ. **κεροῦχος**), Ἡσύχ.

κερουλκίς, ίδος, ἡ, «ἡ ἀπὸ τῶν κεράτων ἑλκομένη» Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5. 145.

κερουτίας, ὁ, ὑπερήφανος, γαυριῶν, Ἡσύχ.

κερουτιάω, κυρίως ἐπὶ κερασφόρων ζώων, κινῶ βιαίως τὰ κέρατα πρὸς τὰ ἄνω, Λατ. cornua tollere· μεταφορ., ἐπὶ προσώπων ἀνυψούντων τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπαιρομένων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1344. —Καθ' Ἡσύχ.: «κερουτιᾷ· γαυριᾷ. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ὑψαυχενούντων ταύρων»· — ἐντεῦθεν, **κερουτιασμός**, ὁ, ὑψηλοφροσύνη, ἔπαρσις, Φώτ.

κερουχίς, ίδος, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ ἑπομ., αἶγες Θεόκρ. 5. 145, ἔνθα ὁ Σχολ. μνημονεύει δύο ἑτέρας γραφάς, «ἢ κερουλίδες, αἱ οὖλαι κέρατα ἔχουσαι· ἢ κερουλκίδες, αἱ ὑπὸ τῶν κεράτων ἑλκόμεναι».

κεροῦχος, ον, (ἔχω) ὁ ἔχων κέρατα, κερασφόρος, αἶξ Βάβρ. 45. 5. **II.** **κεροῦχος** (ὑηλ. κάλως) ὁ, ὁ κάλως τῆς κεραίας, δελφινοφόρος κ. Φερεκρ. ἐν «Ἀγρίοις» 6.

κερο-φόρος, ον, = **κερασφόρος**, ἔχων κέρατα, Εὐρ. Βάκχ.691.

κερό-χρῡσος, ον, ἔχων χρυσᾶ κέρατα, Χρησμ. Σιβυλλ. 5. 354.

κερρίς· «εἶδος ἰχθύος» Σουίδ.

κέρσα· «Ἀσιατικὸν νόμισμα» Ἡσύχ.

κέρσαι, Αἰολ. ἀντὶ **κεῖραι**.

κερσαῖον, τό, «νόμισμα παρ' Αἰγυπτίοις» Ἡσύχ. ἐν λ. **κόρσιον**.

κέρσιμος, ον, (κείρω) ὃν δύναταί τις νὰ κείρῃ· — τὸ **κέρσιμον** τὸ ἐκ κέρατος συρίγγιον ἐν ὁρμιᾷ ἁλιευτικῇ (παρ' Ὅμ. κέρας βοός), Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ω. 81.

κερτομέω, περιπαίζω, σκώπτω, περιγελῶ, μετ' αἰτ. προσ., μή μιν κερτομέωσιν Ὀδ. Π. 87, πρβλ. Σ. 350, Αἰσχ. Πρ. 986, Εὐρ. Βάκχ. 1294· ἀπολ., μή τις .. κερτομέοι τ' ἐπέεσσιν Ὀδ.Η 17· κ. ἐπὶ καθανοῦσι Ἀρχίλ. 58· — συχνάκις κατὰ μετοχ., τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες; Ὀδ. Θ. 153· σὲ δὲ κερτομέουσαν οἴῳ ταῦτ' ἀγορευέμεναι Ν. 326, κτλ.· οὕτω, πότερα δὴ κερτομῶν λέγεις τάδε; Σοφ. Φιλ. 1235· — μετὰ συστοίχ. αἰτ., παραβόλα κερτομέουσι Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 56· — μετὰ διπλ. αἰτ., οὐκ ἐῶ σε κ. ἡμᾶς τόδ' αὖθις Εὐρ. Ἑλ. 619 — παθ., ἄβουλος ὡς κεκερτομημένη ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 321.— Σπάν. παρὰ πεζογράφοις, ὡς Γαλην. 14. 656, Ἀνών. κατὰ Σουίδ

κερτόμημα, τό, = τῷ ἑπομ., Νικήτ. Εὐγ. 5. 51.

κερτόμησις, εως, ἡ, τὸ κερτομεῖν, σκῶμμα, ἐμπαιγμός, Σοφ. Φιλ. 1236.

κερτομία, ἡ, = τῷ προηγ., ἐν τῷ πληθ. κερτομίας ἤδ' αἴσυλα μυθήσασθαι Ἰλ Υ. 202, 433· κερτομίας καὶ χεῖρας ἀφέξω Ὀδ. Υ. 263.

κερτομικός, ή, όν, ἐμπαικτικός, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Π. 261.— Ἐπίρρ., **-κῶς**, αὐτόθι Θ. 448.

κερτόμιος (ἢ **κερτόμεος**, Μέγ. Ἐτυμολ. 102. 46), καὶ **κέρτομος, ον**· — κεντῶν τὴν καρδίαν, «πειρακτικός», λοίδορος, κερτομίοις ἐπέεσσιν πειρηθῆναι Ὀδ. Ω. 240· Δία Κρονίδην ἐρεθίζειν Ἰλ. Ε. 419· ὡσαύτως ἁπλῶς, κερτομίοισι προσαυδᾶν Α. 539, Ὀδ. Ι. 474 (ὡς εἰ τὰ κερτόμια ἦν οὐσιαστ.)· κέρτομα βάζειν Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 786· κερτομίοις ὀργαῖς Σοφ. Ἀντ 956· ἐν κερτομίοις γλώσσαις αὐτόθι 961· χοροὶ κέρτομοι, ὑβριστικοί, Ἡρόδ. 5. 83 (πρβλ. **τωθασμός**). **II.** σκωπτικοί, ἀπατηλοί, παῖδα.. κέρτομον Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 338· κέρτομος χαρὰ Εὐρ. Ἄλκ. 1125· χάριτας κερτόμους ὁ αὐτὸς ἐν «Μελανίππῃ» 29 (Ἀποσπ.)· κέρτομος ἁρμονία, ἐπὶ τῆς Ἠχοῦς, Ἀνθ. Π. 7. 191. — Ποιητ. λέξις ἐν χρήσει ἅπαξ παρ' Ἡροδ. καὶ παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, Διον. Ἁλ. 7. 72. (Συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ **κέαρ, τέμνω**· πρβλ. **δακέθυμος**. Ἀλλ' ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τοὺς τύπους τούτους εἰς √ΚΕΡΤ συγγενῆ τῇ √ΚΕΡ (**κείρω**), καὶ παραβάλλει τὰ Σανσκρ. kart-arî, kart-aris (Λατ. cult-er), krt-yakâ (βασανίστρια).

κερχᾰλέος, α, ον, σκληρός, ξηρός, τραχύς, βλῆξ Ἱππ. 1215D· κερχαλέον ὑποσυρίζειν ὁ αὐτὸς 1211Ε.— Παρὰ Γαλην. Λεξ., **κερχναλέος**.

κερχάω = **κέρχνω**, εἶμαι τραχύς, Ἱππ. 1134C.

κερχνασμός, οῦ, ὁ, τραχύτης, ξηρότης, «βραγχνάδα», Γαληνοῦ Λεξ.

κέρχνη, ἡ εἶδος ἱέρακος, λαβοῦσα τὸ ὄνομα ἐκ τῆς βραγχνῆς φωνῆς αὐτῆς, ἴσως τὸ Falco tinnunculus, Ἡσύχ.· — ὡσαύτως **κερχνηΐς**, συνηρ. **κερχνῆς, ῆδος**, ἡ, Ἀριστοφ. Ὄρ. 304, 489 (ἴδε Δινδ.)· φέρεται δὲ καὶ **κεγχρηΐς, ΐδος**, ἡ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 31., Αἰλ. π. Ζ. 2. 43· **κεγχρίς**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 1, 5., 8. 3, 17, π. Ζ. Γεν. 3. 1, 12. (Ἀξία σημειώσεως εἶνε ἡ ἀναλογία μεταξὺ τῶν **κέγχ-ρος, κεγχ-ρῆς** καὶ τῶν λατ. mil-ium, mil-uus).

κέρχνος, ὁ, παχύτης ἐπιφανείας, Σοφ. Ἀποσπ. 278· ἐπὶ τοῦ λάρυγγος, τραχύτης, «βραχνάδα», Ἱππ. 1217F. **II.** κονιορτὸς τῶν ἀργυρίων, Πολυδ. Ζ', 99.

κέρχνος, ὁ, = **κέγχρος**, ὁ, ἴδε.

κέρχνος, ον, τραχύς, βραχνός· τὸ **κέρχνον** Γαληνοῦ Λεξ.

κερχνόω, παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξ. **κατακερχνοῦται**: «κερχνῶσαι· τὸ καταστῖξαι καὶ οἷον τραχῦναι»· — πρβλ. **κεγχρίας**.

κέρχνω, τραχύνω ἢ κάμνω βραχνόν, Ἱππ. 553. 52· — παθ., γίνομαι βραχνός, ὁ αὐτὸς 479. 51· οὕτω καί, **II.** ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., ὁ αὐτὸς 544. 45, Γαλ. (Ἰθανῶς τὸ **καρχαλέος** παράγεται ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης).

κερχνώδης, ες, (εἶδος) τραχύς, οὐχὶ λεῖος, ἀγγεῖα κ., ὡς τὸ τοῦ Οὐεργιλίου pocula aspera signis, Ἐρωτιαν. **II.** βραγχνός, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 807 (διάφ. γραφ. **κερχώδης**, ὡς παρὰ Γαλ. 12. 395). **2)** προξενῶν τὴν βραγχνότητα, βρῶμα αὐτόθι 817.

κέρχνωμα, τό, ἐν τῷ πληθυντ., τραχύτητες· ὡσαύτως = τὰ

κερχνωτά, Ἡσύχ. **II.** παρ' Ἡσυχ. ὠσαύτως = κέγχρωμα.

κερχνωτός, ή, όν, τραχύς, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κατακερχνοῦται**· «τὰ κερχνωτά· σκεύη τετορνευμένα ἐπὶ τοῦ χείλους. ποικίλα» ὁ αὐτ.

κερῳδός, ὁ, ὁ τῷ κέρατι ᾄδων, πρβλ. **κεραύλης**.

κερωνία, ή, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **κερατέα**, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 4, Πλίν, ἴδε Κόντου Φιλολ. Σύμμ. ἐν Ἀθηνᾶς τ. Γ', σ. 575.

κερῶνται ἢ **κέρωνται**, ἴδε ἐν λέξ. **κεράω**.

κερῶνυξ, ῠχος, ὁ, ή, ἔχων χηλὰς ἢ ὁπλὰς ἐξ οὐσίας κερατίνης, Πάν Διον. Π. 995.

κερώς, ώς, συνηρ. ἀντὶ τοῦ **κεραός**, ἀμφίβ. ἐν Ὀρφ. Ὕμν. 52. 10.

κέσκετο, Ἰων. γ' ἐν. παρατ. τοῦ **κεῖμαι**, Ὀδ. Φ. 41.

κεσκίον ἢ **κέσκεον**, τό, στυππεῖον, Ἡρῳδῆς παρὰ Στοβ. 153. 27· «κεσκίον· στυππεῖον, τὸ ἀποκτένισμα τοῦ λίνου» Ἡσύχ.

κεστός, ή, όν, (κεντέω) κεντητός, κεντημένος, κεστὸς ἱμάς, ἐπὶ τῆς ζώνης τῆς Ἀφροδίτης, ἥτις εἶχε πολλὴν θελκτικὴν δύναμιν, Ἰλ. Ξ. 214· πρβλ. **πολύκεστος**. **2)** παρὰ μεταγεν., **κεστός**, ὁ, ὡς οὐσιαστ. = **ζωστήρ**, μάλιστα ὁ τῆς Ἀφροδίτης, ἔχων δύναμιν καταθέλγουσαν, Λατ. cestus, Ἀνθ. Π. 5. 121., 6. 88, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 10· πάντως ἐκείνη γε τὸν κεστὸν ὑπεζώσατο, βεβαίως ὑπέζωσεν ἑαυτὴν διὰ τῶν θελγήτρων τοῦ κεστοῦ, Ἀλκίφρ. 1. 38.

κέστρα, ή, (κεντέω) εἶδος σφυρίου, Σοφ. (Ἀποσπ. 21) παρὰ Πολυδ. Ι', 160, πρβλ. Ἡσύχ. **II.** ἰχθὺς μεγάλως μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων τιμώμενος, Ἀριστοφ. Νεφ. 329, κτλ.· οὗ τὸ ὄνομα τοῦτο Ἀττικώτερον τοῦ ὀνόματος **σφύραινα**, ὃ ἴδε· πρβλ. **κεστρῖνος** II.

κεστρεύς, έως, ὁ, θαλάσσιος ἰχθὺς οὕτω κληθεὶς ἐκ τοῦ σχήματος αὐτοῦ, Λατ. mugil, καλούμενος καὶ **νῆστις**, διότι ὁ στόμαχός του ἀείποτε εὑρίσκετο κενός, ἴδε Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 203, καὶ πρβλ. Κωμ. παρ' Ἀθην. 307C, κέξ.· ἐντεῦθεν, σκωπτικὸν ὄνομα τοῦ ἀείποτε πεινῶντος, Ἀθήν. ἔνθ' ἀνωτ.· — ὁ Ἀριστ. μνημονεύει διάφορα εἴδη, ἴδε Bonitz Indicc. ἐν λέξ.

κεστρεύω, εἶμαι νῆστις, πεινῶ, «κεχηνέναι πεινῶντα» Ἡσύχ.

κεστρῖνίσκος, ὁ, ὑποκοριστ. τοῦ ἑπομ., Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 332C.

κεστρῖνος, ὁ, = **κεστρεύς**, Ἀναξανδρ. ἐν «Ὀδυσσεῖ» 2, Ὑπερείδ. παρ' Ἁρποκρ. **II.** ἐν τῷ πληθ., τεμάχια τοῦ ἰχθύος, **κέστρα**, Ἐτυμολ. Μέγ. 506. 45, Φώτ.

κεστρίτης οἶνος, ὁ, οἶνος ἀρωματισθεὶς διὰ κέστρου, Διοσκ. 5. 54.

κέστρον, τό, ἀρωματικόν τι φυτόν, Betonica, Διοσκ. 4. 1.

II. (κεντέω) ἐργαλεῖον γλυπτικὸν ἐν χρήσει ἐν τῇ δι' ἐγκαύσεως ζωγραφικῇ, Πλίν. 35. 41· — **κεστροφόρος**, ὁ, ὁ τοιούτῳ ἐργαλείῳ χρώμενος, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 955.

κέστρος, ὁ, τραχύτης ἐπὶ τῆς γλώσσης, Ἡσύχ. **2)** ἡ πρώτη ἔκρυσις τῶν σπερμάτων, ὁ αὐτ. **II.** φοβερὸν εἶδος βελῶν ἐξακοντιζομένων ἐκ πολεμικῆς μηχανῆς ἐπινοηθείσης κατὰ τὸν πρὸς τὸν Περσέα πόλεμον (ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ Σουΐδ. εἶναι «κατὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον»), Πολύβ. παρὰ Σουΐδ.· τὸ αὐτὸ καλεῖται καὶ **κεστροσφενδόνη** παρὰ Λιβαν. 42. 65· — **κεστρο-φύλαξ**, **ακος**, ὁ, ὁ ἐπιτεταγμένος τὴν φύλαξιν τῶν τοιούτων μηχανῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 268 II. 7., 270 III. 15., 280.

κεστροφόρος, **κεστροφύλαξ**, ἴδε ἐν λ. **κέστρον**, **κέστρος**.

κέστρωσις, **εως**, ή, εἶδος ἐγκαυστικῆς ζωγραφίας (;), Ἡσύχ.

κεστροφυλακέω, εἰμὶ κεστροφύλαξ, φυλάττω τοὺς κέστρους, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν, CIA, III. 735, 736.

κεστρωτός, ή, όν, (ὡς εἰ ἐκ τοῦ **κεστρόω**) οὗ τὸ ἄκρον ἐτραχύνθη ἐν τῷ πυρί, Ἡσύχ. **II.** τελεσθεὶς διὰ γλυπτικοῦ ἐργαλείου, Πλίν. 11. 45.

κευθάνω, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κεύθω**, ἐκεύθανον Ἰλ. Γ. 453.

κευθῆνες· «οἱ καταχθόνιοι δαίμονες» Σουΐδ.

κεύθεσθαι, ἀντὶ τοῦ **κεύθειν** Kaib. ep. 1081, 2, ὡς τὸ **κρύπτεσθαι**, ἀντὶ τοῦ **κρύπτειν**, Σοφ. Αἴ. 633, Τρ. 474.

κεῦθμα, ἡμαρτημ. γραφὴ παρὰ Θεόγν. 243, **κεύθεσι** κατὰ διόρθωσιν ἐκ τῶν ἀρίστων Ἀντιγράφων.

κευθμός, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ἰλ. Ν. 28, Λυκόφρ. 317.

κευθμών, **ῶνος**, ὁ, (κεύθω) κρυψών, κρύπτη, ὀπή, γωνία πρὸς κρύψιμον, μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος, «ἐρευνῶσα, ζητοῦσα τὰς καταδύσεις, ἢ τοὺς κοίλους τόπους (καὶ ἀνακεχωρισμένος)» Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ν. 367· ὥστε σύες, πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχοντες, τοὺς συφεοὺς ὅπου συγκλείονται οἱ χοῖροι, Κ. 283· κευθμῶνες ὀρέων, τὰ σπήλαια αὐτῶν, Πινδ. Π. 9. 60· κ. Κιθαιρῶνος Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 7. 141· Ἰδαῖον ἐς κευθμῶν' Εὐρ. Ἰλ. 24, πρβλ. Κύκλ. 293. **2)** ἐπὶ τοῦ κάτω κόσμου, γαίης ἐν κευθμῶνι Ἡσ. Θ. 158, Καλλ. εἰς Δία 34· Ταρτάρου μελαμβαθὴς κ., ὁ βαθὺς καὶ μέλας θόλος τοῦ Ταρτ., Αἰσχύλ. Ἱκ. 220· νεκρῶν Εὐρ. Ἑκ. 1· πρβλ. **ἡλίβατος** II. **3)** ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 805 = **ἄδυτον**, τὸ ἱερώτατον μέρος τοῦ ναοῦ. — Σπάν. παρὰ πεζογράφοις, οἷον Στράβ. 495.

κευθμωνο-χαρὴς [ᾰ], ές, ἀγαπῶν νὰ διατρίβῃ ἐντὸς κευθμώνων, Συνέσ. 336C.

κεῦθος, εος, τό, = **κευθμών**, ὑπὸ κεύθεσι γαίης, εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς, Ἰλ. Χ. 482, Ὀδ. Ω. 204, Ἡσ. Θ. 300, πρβλ. Πινδ. Ν. 10. 56, Αἰσχύλ. Εὐμ. 1036· καθ' ἑνικ., κ. Ἀπίας χθονὸς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 778· κ. νεκύων Σοφ. Ἀντ. 818· κ. οἴκων, τὰ ἐνδότατα δωμάτια, ὡς τὸ **μυχός**, Εὐρ. Ἄλκ. 872· κεύθεα νηοῦ = ἄδυτον, Μουσαῖ. 119· κ. πόντου Ὀππ., κτλ.

κεύθω (ἴδε **κευθάνω**): μέλλ. **κεύσω** Ὀδ.: ἀόρ. α' **ἔκευσα** (ἐπ-) Ὀδ.· Ἐπικ. μετ' ἀναδιπλ. ἀόρ. β' ὑποτ. **κεκύθω** Ὀδ. Ζ. 303: πρκμ. **κέκευθα** Ὅμ.: ὑπερσ. **ἐκεκεύθειν**, **κεκ-**, Ὀδ. Ι. 348, Ἡσ. Θ. 505. — Παθ., Ὅμ. (Ἐκ τῆς √ΚΥΘ παράγονται ὡσαύτως **κεῦ-θος**, **κευθ-μών**· πρβλ. Σανσκρ. guh, guh-ami (celo)· guh-â (latebra)· gûdh-a (coöpertus)· Λατικ. custos· Ἀγγλοσαξον. hyd-an (κρύπτω, κρύπτομαι, Ἀγγλ. hide)· Ἀρχ. Γερμαν. huotj-an (hüten), hut-ta (hütte, hut).) Ποιητ. ῥῆμα, καλύπτω ἐντελῶς, καταχαλύπτω, ἀποκρύπτω (ἴδε τὴν λέξ. **κρύπτω** ἐν τέλ.), ἰδίως ἐπὶ τοῦ τάφου, ὅπου κύθε γαῖα, ὅπου ἡ γῆ τὸν ἐκάλυπτεν, Ὀδ. Γ. 16, καὶ ἐν τῷ παθ., εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν Ἄϊδι κεύθωμαι, δηλ. ἕως οὗ καταβῶ εἰς τὸν Ἅδην, Ἰλ. Ψ. 244· οὕτως, ὃν οὐδὲ καθανόντα γαῖα κ. Αἰσχύλ. Πρ. 571, πρβλ. Εὐρ. Ἑκ. 325· ὡσαύτως, ὀπότ' ἂν σε δόμοι κεκύθωσι, δηλ. ὁπόταν εἰσέλθῃς εἰς τὴν οἰκίαν, Ὀδ. Ζ. 303, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1229, Εὐρ. Ἑκ. 880· — ἐν τῷ πρκμ., περιέχω, περιλαμβάνω, ὡς τὸ **στέγω**, ὅσσα πτόλις ἥδε κέκευθεν Ἰλ. Χ. 118· οἷόν τι ποτὸν .. νηῦς ἐκεκεύθει Ὀδ. Ι. 348· Ἀρχεδίκην ἥδε κέκευθε κόνις Σιμωνίδ. παρὰ Θουκ. 6. 59· εἴπερ τόδε κέκευθεν αὐτὸν τεῦχος, ἐπὶ τεφροδόχου λάρνακος, Σοφ. Ἰλ. 1120, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 687, Εὐρ. Ι. Α. 112· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 1081.

2) ἀποκρύπτω, καὶ ἐν τῷ πρκμ. διατηρῶ τι κεκρυμμένον ἢ κρυπτόν, δόλῳ δ' ὄγε δάκρυα κεῦθεν Ὀδ. Τ. 212· ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἑνὶ φρεσὶ ἄλλο δὲ βάζει Ἰλ. Ι. 313· μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθεν Ὀδ. Γ. 18, πρβλ. Θ. 548, Ω. 474· οὐκέτι κεύθετε θυμῷ βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα, δὲν δύνασθε πλέον νὰ κρύψητε .., Σ. 406 — οὕτω, κ. φόνον Ἐμπεδ. 347· κ. τι ἔνδον καρδίας Αἰσχύλ. Χο. 102, πρβλ. 739· σιγῇ κ. Σοφ. Τρ. 989· κακόν τι κεύθεις καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ Εὐρ. Φοίν. 1214· μῦθος ὃν κεύθω ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 295· τί κεύθων .. σοφόν; ὁ αὐτ. ἐν Ἡρακλ. 879· κ. μῆνιν, ὑποθάλπω, ὑποτρέφω τὴν ὀργήν, ὡς τὸ πέσσειν χόλον, αὐτόθι 762. **3)** μετὰ διπλῆς αἰτ., οὐδέ σε κεύσω [ταῦτα], οὐδὲ θὰ κρύψω ἀπὸ σοῦ, Ὀδ. Γ. 187, πρβλ. Ἐρατοσθ. ἔνθ' ἀνωτ. **II.** Παρὰ Τραγ. ἐνίοτε ἀμεταβ., εἶμαι κεκρυμμένος, Σοφ. Ο. Τ. 968, Αἴ. 635· — ἰδίως ἐν τῷ πρκμ., Αἰσχύλ. Θήβ. 589, Σοφ. Ἀντ. 911, Ἡλ. 868.

κεφαλάδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κεφάλαιον**, Ἐτυμολ. Μέγ. 240. 2· ἴδε Λοβεκ. Παθ. 353.

κεφάλαια, ἡ χρονία κεφαλαλγία, Ἀρεταί. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 2.

κεφαλαιό-γραφον, τὸ συγκεφαλαίωσις, Μαυρικ. Στρατ. 12. σ. 30.

κεφαλαιο-λογία, ή, διαίρεσις εἰς κεφάλαια, Τζέτζ. Σχόλ. εἰς Ἑρμογέν. ἐν Ἀνεκδ. Κραμήρου τ. 4. σ. 72, 31.

κεφάλαιος, α, ον, (κεφαλὴ) ἀνήκων εἰς τὴν κεφαλήν· μεταφορ. ὡς τὸ λατ. capitalis, πρῶτος, κύριος, ῥῆμα κεφ. (μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ κεφαλίτης λίθος) Ἀριστοφ. Βάτρ. 854. **II.** τὸ πλεῖστον ὡς οὐσιαστ. **κεφάλαιον**, τό, = **κεφαλή**, τὰ περὶ τὴν κεφαλὴν μέρη, ἰδίως τοῦ ἰχθύος, θύννου τε κεφάλαιον τοδὶ Καλλ. ἐν «Κύκλωψι» 1· ἐν τῷ πληθ., Ἄμφις ἐν «Φιλεταίρῳ» 1, **Σωτάδης** ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 5· — ὡσαύτως, κ. ῥαφανῖδος Ἀριστ. Νεφ. 981. **2)** τὸ κύριον, τὸ πρώτιστον, τὸ σπουδαιότατον ζήτημα ἢ μέρος, κ. δὴ παιδείας λέγομεν τὴν ὀρθὴν τροφὴν Πλάτ. Νόμ. 643D· — ἰδίως ἐπὶ λόγου ἢ γραφῆς, τὸ σύνολον τῆς ὑποθέσεως, κεφάλαια λόγων Πινδ. Π. 4. 206· τὰ κ. συγγράφων Εὐριπίδη, γράφων ἢ ὁρίζων τὰ σπουδαιότερα μέρη τοῦ δράματος, Ἀντιφάν. ἐν «Καρσὶ» 1. 5· συχνὸν παρὰ πεζογράφοις, Θουκυδ. 4. 50, Πλάτ. Γοργ. 453A, κτλ.· κ. τῶν εἰρημένων Ἰσοκρ. 39D, πρβλ. 113B· ἐν κεφαλαίῳ, ἢ ὡς ἐν κ. εἰπεῖν, ἵνα εἴπῃ τις κεφαλαιωδῶς, Ξεν. Κύρ. 6. 3, 18, Πλάτ. Συμπ. 186C, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως, ἐν κεφαλαίοις ὑπομνῆσαι, ἀποδεῖξαι, περιλαβεῖν τι Θουκ. 6. 87, Λυσ. 132. ἐν τέλ., Ἰσοκρ. 16D, κτλ.· βραχυτάτῳ κ. μαθεῖν Θουκ. 1. 36· οὕτως, ἐπὶ κεφαλαίου, τύπῳ καὶ ἐπὶ κεφαλαίου (οὕτως ἀναγνωστ. ἀντὶ -αίῳ), ἀντίθετ. τῷ ἀκριβῶς, Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 2. 7, 5, πρβλ. Πολύβ. 1. 65, 5., 3. 5, 9, Λουκ. Νιγρ. 1· ἐπὶ κεφαλαίων Δημ. 442. 21, κτλ.· — ἰδίως ἐν ἀνακεφαλαιώσει ἐπιχειρήματος, ἐν συγκεφαλαιώσει, Πλάτ. Τίμ. 26· κεφαλαίῳ δέ.., λατ. denique, ψήφισμ. παρὰ Δημ. 282. 12· τὸ δ' οὖν κεφάλαιον ὁ αὐτὸς 299. 3· τὸ δὲ κ. τῶν λόγων, ἄνθρωπος εἶ Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 2. 10· συνάγειν τὸ κ., συγκεφαλαιοῦν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 7. 1, 1. **3)** ἐπὶ προσώπων, ἡ κεφαλή, ὁ ἀρχηγός, ὁ πρῶτος, ὅ τι περ κ. τῶν κάτωθεν, ἐπὶ τοῦ Περικλέους, Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 5· ἐν ᾗ φράσει μεταγεν. συγγραφεῖς παρενέβαλλον τὸ ἄρθρον ὅ τι περ τὸ κ., Λουκ. Ἀρμον. 3, Ἐνύπν. 24, Φιλοψ. 6. κτλ.)· τὰ κ. τῶν μαθημάτων, ἐπὶ φιλοσόφων, Λουκ. Ἁλ. 14· τὸ κ. τοῦ πολέμου Ἀππ. Ἐμφύλ. 5. 50· οἱ τὸ τῆς στάσεως κ. ἦσαν αὐτόθι 43· οὕτω, σχεδόν τι τὸ κ. τῶν κακῶν (δηλ. ἡ φιλαργυρία) Ἀπολλόδ. ἐν «Φιλαδέλφοις» 2. **4)** Ρητ. διαίρεσις, περίληψις ἐπιχειρήματος, Διον. Ἁλ. Τέχνη Ρητ. 10. 5, Κυιντιλ. 3. 11, 27. **5)** ἐπὶ χρημάτων ὡς καὶ νῦν, τὸ κεφάλαιον, Λατ.

caput, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν τόκον ἢ τὸ εἰσόδημα, Πλάτ. Νόμ. 742C, Δημ. 834. 5, κτλ.· ἀλλ' ὡσαύτως, **6)** τὸ ὅλον τὸ ἐκ τῆς ἀθροίσεως ἐξαγόμενον, Συλλ. Ἐπιγρ. 76. 22., 144. 19, κ. ἀλλ., Λυσ. 115. 27, Δημ. 816. 15· πρβλ. ἀρχαῖον. γ) κεφαλικὸς φόρος, Βυζ. **6)** ὡς τὸ **κεφαλή** IV. 2, ἡ κορυφὴ ἢ συμπλήρωσις παντὸς πράγματος, τὸ μὲν κ. τῶν ἀδικημάτων, ἡ μεγίστη ἀδικία, Δημ. 815. 6· κ. ἐπιτιθέναι ἐπί τινι, λατ. corollam imponere rei, Πλάτ. Γοργ. 505D, Τίμ. 69A· δύο ταῦτα ὥσπερει κεφάλαια ἐφ' ἅπασι.. ἐπέθηκε Δημ. 520. 27. **7)** παρὰ μεταγενεστέροις, διαίρεσις βιβλίου, κεφάλαιον, λατ. caput, Ἀμμών., Ἐκκλ.

κεφᾰλαιόω, ὑπάγω εἰς κεφάλαια, συγκεφαλαιῶ, ἐξηγοῦμαι ἢ ἐκθέτω ἐν συντομίᾳ, Θουκ. 3. 67., 6. 91., 8. 53· οὕτω καὶ μέσ., Ἀριστοτ. Μεγάλα Ἠθικ. 2. 9, 1· κ. τινα, χαρακτηρίζω καθόλου, Πλάτ. Πολ. 576B.— Παθ., συγκεφαλαιοῦμαι, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 2, 9· κεφαλαιοῦται ἐξακοσίων σταδίων, ἐν ὅλῳ ἀναβαίνει εἰς.., Στράβ. 92· εἰς δύο ἀρτηρίας ἡ πάντων ἀγγείων κ. σύνοδος, συγκορυφοῦται εἰς .., Γαλ. 4. 657·—πρβλ. **συγκεφαλαιόω, συγκορυφόω.** II. πλήττω κατὰ κεφαλῆς τινα ἢ τραυματίζω τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, κἀκεῖνον λιθοβολήσαντες ἐκεφαλαίωσαν Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιϐ', 4.

κεφᾰλαιώδης, ες, (εἶδος) κύριος, πρῶτος, ὁ κυριώτατος, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 20. 1· ἐν τῷ συγκρ., π. Ὀρχ. 61, Ψευδολ. 10· τὸ κ., τὸ οὐσιῶδες καὶ κύριον περιληπτικῶς ἐκτιθέμενον ἐν ὁρισμῷ, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 12, 9.— Ἐπίρρ. **-δῶς**, περιληπτικῶς, ἐν περιλήψει, ὡς τὸ ἐν κεφαλαίῳ, Ἀριστ. Ρητ. 3. 14, 8, Μ. τὰ Φυσ. 1. 7, 1.— Συγκρ. ἐπίρρ. **κεφαλαιωδεστέρως** Τζέτζ. Σχόλ. εἰς Ἑρμογ. ἐν Κραμήρου Ἑλλ. Ἀν. τόμ. 4. σ. 100, 1.

κεφᾰλαίωμα, τό, τὸ ὅλον, τὸ σύνολον, τὸ κεφάλαιον, ἄθροισμα, Ἡρόδ. 3. 159.

κεφᾰλαίωσις, εως, ἡ, περίληψις πολλῶν ἐννοιῶν ὑπὸ μίαν κατηγορίαν, Σχόλ. Σοφ. Ο. Κ. 916. II. περιληπτικὴ πραγματεία ἢ ἐξέτασις, Εὐσταθ. Πονημάτ. 295. 49.

κεφαλαιωτής, ὁ, ἐν τῷ πληθ. οἱ **κεφαλαιωταί**, = οἱ πρῶτοι, οἱ ἀρχηγοί, κοινῶς «τὰ κεφάλια», Χρον. Πάσχ. σ. 26A, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 282, 90, κλπ.

κεφαλαιωτός, ἡ, όν, μετὰ κεφαλῆς, «κεφαλωτός», πράσου καρπὸς κεφαλαιωτοῦ Διοσκ. π. Εὐπορ. 93.

κεφαλαλγέω, ἀλγῶ τὴν κεφαλήν, ἔχω κεφαλόπονον, Ἱππ. Ἀφ. 1255. II. μεταϐατ. παρὰ Γαλην. 6. 589, Ὀρειϐάσ. 1. 58.

κεφαλάλγημα, τό, κεφαλαλγία, «κεφαλόπονος», Ἐκκλ.

κεφαλ-αλγής, ές, ὁ πάσχων ἐκ κεφαλαλγίας, Πλούτ. 2. 147F, καὶ Ἰατρ. II. ἐνεργ., προξενῶν κεφαλαλγίαν, Ξεν. Ἀν. 2. 3, 15· οὕτως ἀναγνωστέον ἀντὶ **κεφαλαλγὸς** ἐν Πλουτ. 2. 133C, Ροῦφ. σελ. 51, 59 Matth.

κεφαλαλγητικός, διάφ. γρ. ἀντὶ **κεφαλαλγικός.**

κεφᾰλαλγία, ἡ, κεφαλόπονος, Ἱππ. Ἀφ. 1247, Ἀριστ. Προϐλ. 1. 10.

κεφᾰλαλγικός, ἡ, όν, ὑποκείμενος εἰς κεφαλαλγίαν, Γαλην. τ. 6. σ. 438, 5. II. ἐπιφέρων κεφαλαλγίαν, Γαλην. παρ' Ἀθην. 26C, 53E.

κεφᾰλαλγός, όν, ἴδε ἐν λέξ. **κεφαλαλγής.**

κεφαλαργία, ἡ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **κεφαλαλγία**, Λουκ. Δίκη Φωνηέντ. 4· πρβλ. Schäf. Γρηγ. σ. 158· — οὕτω **κεφαλαργέω**, (νῦν γράφεται **κεφαλαλγέω**), ἐνοχλῶ λαλῶν, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ὠτοκοπεῖ.**

κεφαλ-αρχέω, εἶμαι ἀρχηγός, Εὐσταθ. Πονημάτ. 277. 78.

κεφαλᾶς, ᾶ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἔχων μεγάλην κεφαλήν, Παλλαδ. Λαυσ. 1196B, Ἀποφθέγμ. Πατέρ. 85A, 293A, κλπ.

κεφαλεύω, εἶμαι ἐπὶ κεφαλῆς, ὁδηγῶ, Μακάρ. 236C.

κεφᾰλή, ἡ, (ἴδε ἐν τέλ.) ὡς καὶ νῦν, τὸ κεφάλι ἀνθρώπου ἢ ζώων, Ὅμ. κλπ., ἅπαξ μόνον παρ' Αἰσχύλ. (Θρῆ. 525), καὶ ἅπαξ παρὰ Σοφ. (Αἴ. 238), ἀλλ' οὐχὶ σπανίως παρ' Εὐρ., κεφαλῆ .. μείζονες, ὑψηλότεροι κατὰ μίαν κεφαλήν, Ἰλ. Γ. 168· οὗτω, μειῶν .. κεφαλὴν αὐτόθι 193·—συχνάκις μετὰ προθέσ., α) κατὰ κεφαλῆς, ἄνωθεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, κόνιν .. χεύατο κάκ κεφαλῆς Ἰλ. Σ. 24, πρβλ. Ὀδ. Θ. 85, κλπ. ϐ) κὰκ κεφαλήν, κατὰ κεφαλῆς, εἰς τὴν κεφαλ., Ἡρύλαον .. βάλε πέτρῳ μέσσην κὰκ κεφαλὴν Ἰλ. Η. 412. πρβλ. Υ. 387, 475· ἀλλὰ παρὰ πεζογράφοις, = πρὸς τὰ κάτω, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 8, πρβλ. 11· τὸ κατὰ κ. ὕδωρ, τὸ ἐκ τῆς βροχῆς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 10, 7, π. Φυτ. Αἰτ. 6. 18, 10·— ὡσαύτως καθ' ἑκάστην κεφαλήν, καθ' ἕκαστον, λατ. viritim, Ἀριστοτ. Πολιτικ. 2. 10, 7. γ) ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, Ἰλ. Ψ. 169· οὕτω, τὰ πράγματα ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλὴν σοι πάντ' ἐρῶ Ἀριστοφ. Πλ. 649· —ἴδε κατωτ. δ) ἐπὶ κεφαλήν, μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, «κατακέφαλα», ἐπὶ κ. κατορύσσω, θάπτω μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, Ἡρόδ. 3. 35· ἐπὶ κ. ὠθέεσθαι, ὠθεῖσθαι μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, ὁ αὐτὸς 7. 136· ἐπὶ κ. ὠθεῖν τινα ἐκ τοῦ θρόνου Πλάτ. Πολ. 553B· ἐπὶ κεφ. εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν Δημ. 1042. 11· ἐπὶ κεφαλὴν εἰσπράττειν μισθὸν τοῖς ἱππεῦσιν ἀπόρως διακειμένους, ἀπερισκέπτως, Ὑπερείδ. ὑπὲρ Λυκόφρ. 14· —ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρειν, περιφέρειν εἰς σημεῖον θαυμασμοῦ, Πλάτ. Πολ. 600D. **2)** ὡς τὸ εὐγενέστατον μέλος, ἀντὶ τοῦ ὅλου ἀνθρώπου, πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἰλ. Λ. 55, πρβλ. Ὀδ. Α. 343, κτλ.· Ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ, «ὡς τὸ κεφάλι μου», ὡς ἐμαυτόν, Ἰλ. Σ. 82· οὕτως, ἐᾷ κεφαλᾷ Πινδ. Ο. 7. 123· ἰδίως ἐπὶ χαιρετισμοῦ, φίλη κ., Λατ. carum caput, Ἰλ. Θ. 281, πρβλ. Σ. 114· ἠθείη κ. Ψ. 94· οὕτω παρὰ πεζογράφοις, Φαῖδρε, φίλη κ. Πλάτ. Φαῖδρ. 264A· ὡσαύτως ἐπὶ κακῆς σημασίας, ὦ κακαὶ κεφαλαὶ Ἡρόδ. 3. 29· ὦ μιαρὰ κ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 285·— περιφρ. ὡσαύτως παρὰ πεζογράφοις, πεντακοσίας κεφαλὰς τῶν Ξέρξεω πολεμίων Ἡρόδ. 9. 99· ὡσαύτως ἐπὶ ζώων, οὐδενὸς ἐμψύχου κεφαλῆς γεύονται ὁ αὐτὸς 2. 39· ἡ μιαρὰ καὶ ἀναιδὴς αὕτη κ. Δημ. 552. 22, πρβλ. 278. 15. **3)** ἡ κεφαλή, δηλ. ἡ ζωή, ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια Ἰλ. Ρ. 242· σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν, σὺν σῇσιν κεφαλῇσι Δ. 162· παρθέμενοι κεφαλάς, παραϐαλόντες, διακινδυνεύσαντες τὰς κεφαλάς, Ὀδ. Β. 237 (ὡς τὸ παρθέμενοι ψυχὰς ἐν Γ. 74). **4)** ἐπὶ καταρῶν, ἐς κεφ. τρέποιτ' ἐμοί, ἃς ἐπέλθῃ κατὰ τῆς κεφαλῆς μου! Ἀριστοφ. Ἀχ. 833· ἐς τὴν κ. ἅπαντα τὴν σὴν τρέψεται ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 40· ἃ σοὶ καὶ τοῖς σοῖς οἱ θεοὶ τρέψειαν εἰς κ. Δημ. 322. 23· ἐς κ. σοι (δηλ. τρέποιτο) Ἀριστοφ. Εἰρ. 1063, Πλάτ. 526· σοὶ εἰς κ. Πλάτ. Εὐθύδ. 283E (ὃ ἴδε)· οὕτω καί, οἷς ἂν .. τὴν αἰτίαν ἐπὶ τὴν κ. ἀναθεῖεν Δημ. 323, κλπ.· πρβλ. **ἀναμάσσω.** II. ἡ κεφαλὴ παντὸς πράγματος, οἷον φυτῶν τινων, κ. σκορόδου, «σκορδοκέφαλλον», Ἀριστοφ. Πλ. 718, κλπ.· κ. μήκωνος Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 8, 2·— οὕτως ἐπὶ τῶν ὀστῶν, κτλ., κεφαλαὶ τῆς ἄνω γνάθου, πιθαν. αἱ κονδυλοειδεῖς καὶ αἱ κορωνοειδεῖς ἀποφύσεις, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 797· ἡ κ. τοῦ ὄρχεως = ἐπιδιδυμίς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 13, 3, Γαλ.· μηροῦ, κνήμης, κ. κτλ., Πολυδ. Β', 185, 188, κτλ.·—τὸ ἀνώτατον μέρος ἢ χεῖλος ἀγγείου, Θεόκρ. 8. 87, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 8, 8, πρβλ. Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 540· τὸ γείσωμα τοίχου, Ξεν. Κύρ. 3. 3, 68. τὸ κιονόκρανον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2713-14, 2782. 31, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 121·— ἐν τῷ πληθ., αἱ πηγαὶ ποταμοῦ, Ἡρόδ. 4. 91. III. Ὁμηρείη κ., προτομὴ Ὁμήρου, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1085. 10. IV. κ. περίθετος, φενάκη ἢ κεφαλόδεσμος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 258. V. μεταφ. τὸ οὐσιωδέστατον μέρος ἢ τόπος, ἡ κυριωτάτη θέσις, κ. δὲ δείπνου γίγνεται Ἄλεξ. ἐν «Πανυχίδι» 1.15, πρβλ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 6.7, 3. **2)** ὡς τὸ **κεφάλαιον**, ἡ κορωνίς, τὸ συμπλήρωμα τοῦ πράγματος, κεφαλὴν ἐπιθεῖναι Πλάτ. Τίμ. 69A· ὥσπερ κ. ἀποδοῦναι τοῖς εἰρημένοις ὁ αὐτὸς ἐν Φιλήϐ. 66D, πρβλ. Γοργ. 505D·— ὡσαύτως τὸ σύνολον, τὸ ἄθροισμα, Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 36. **3)** ἐπὶ προσώπων, ἀρχηγός, ἄρχων, Βυζ. (Πρβλ. τοὺς διαλεκτικοὺς τύπους κεδ-λή, κεδ-αλή· πρβλ. ὡσαύτως Σανσκρ. kapâlas (κρανίον)· λατ. cap-ut, cap-illus· Γοτθ. haub-ith (haup-t)· Ἀρχ. Σκανδιν. höfud· Ἀρχ. Σαξον. heaf-ud· (Ἀγγλ. head)· Ἀρχ. Γερμ. houp-it, κτλ.· ὁ Κούρτ. σχετίζει τὴν ῥίζαν πρὸς τὰ κώπ-η, cap-ulum, κτλ).

κεφᾰλ-ηγερέτης, ου, ὁ, ὁ τὴν κεφαλὴν συνάγων, κωμικὸν ἐπίθετ. τοῦ Περικλέους, σχηματισθὲν κατὰ τὸ Ὁμηρικὸν **νεφεληγερέτης**, ἐκ τοῦ ὀξυκορύφου σχήματος τοῦ κρανίου του, Κρατῖνος ἐν «Χείροσι» 3.

κεφᾰληδόν, ἐπίρρ., ὡς κεφαλή, Ὀππ. Κυν. 3. 437· ὁ Gesner **κεφαλῆφιν.**

κεφᾰλῆφι, -ῆφι, Ἐπ. γεν. καὶ δοτ. τοῦ **κεφαλή**, Ὅμ.

κεφαλίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κεφαλή, Πολυδ. Β', 42.

κεφαλίζω, τύπτω εἰς τὴν κεφαλήν, ἴδε Λοβέκ. ἐν σημ. εἰς Φρύνιχ. σ. 95.

κεφᾰλικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν κεφαλήν, ἐπὶ φαρμάκων, Διοσκ. 3. 55, Γαλην. 13. 698· — κ. τρίχες Εὐστ. Πονημ. 229. 9. II. ἀναφερόμενος εἰς τὴν κεφαλὴν ἢ τὴν ζωήν, κ. δίκη Ἀθαν. Ι. 716A, κλ.·— ἐντεῦθεν ἐν τῷ ἐπιρρ., κεφαλικῶς κολάζω, τιμωρῶ τινα διὰ κεφαλικῆς ποινῆς, διὰ θανάτου, Ἡρωδιαν. 2. 13, 18· — φόρος κεφαλικὸς ὡς καὶ νῦν, «κεφαλιάτικον», Θεοφάν. 631, 13.

κεφᾰλίνη [ῑ], ἡ, ἡ κεφαλὴ ἢ ῥίζα τῆς γλώσσης, ἣν ἐθεώρουν ὡς ἕδραν τῆς γεύσεως· διὸ τὸ μέρος τοῦτο ἐκαλεῖτο ὡσαύτως **γεῦσις**, Πολυδ. Β', 107.

κεφᾰλῖνος, ὁ, θαλάσσιός τις ἰχθύς, = **βλεψίας**, Δωρίων παρ' Ἀθηναίῳ 306F.

κεφάλιον [ᾰ], ὑποκορ. τοῦ **κεφαλή**, Διοσκ. 4. 150, Πλούτ. 2. 641B.

κεφᾰλίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **κεφαλή**, μικρὰ κεφαλή, «κεφαλάκι», Λατ. capitulum, σκορόδου Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 14· ἡ κεφαλὴ ἥλου, Ἀθήν. 488C. II. τὸ κιονόκρανον, Γεωπ. 14. 6·— πληθ., = κρόσσαι, Εὐστ. 903. 6. III. μέρος πεδίλου, Ἀριστ. Ρητ. 2. 19, 10. IV. = **κεροΐαξ**, Πολύαιν. 5. 9, 38. V. κεφάλαιον, βιβλίου Ἐπιστ. π. Ἑϐρ. ι', 7. VI. = **εἰλητάριον.** Ἑϐδ. (Ἔσδρ. Β', ς', 2, Ψαλμ. ΛΘ' 8, κλπ.).

κεφαλισμός, ὁ, ὁ πίναξ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέχρι τῶν δέκα, Ἀριστ. Τοπ. 8. 14, 5, πρβλ. Σουίδ.·— (ὡς **εἰ ἐκ τοῦ κεφαλίζω**).

κεφᾰλίτης λίθος, γωνιαῖος λίθος, Ἡσύχ., Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 700. [ῑ].

κεφαλιτιών, ῶνος, ἡ (κεφαλή), κεφαλικὸς φόρος, Ἰουστινιαν. Κῶδ. 10. 16, 1, γράφεται καὶ **κεφαλητιών** Ἰουστινιαν. Νεαρ. 8, 2, καὶ **κεφαλιτίων** Βασιλικ. 3. 3, 6.

Κεφαλλήν, ῆνος, ὁ, κάτοικος τῆς Κεφαλληνίας, πληθ. παρ' Ὁμ., κτλ.· ἐνικ. παρὰ Σοφ. Φιλ. 791· θηλ. **Κεφαλληνίς, ίδος,** αἶγες .. αἱ Κεφαλληνίδες Αἰλ. π. Ζ. 32·— **Κεφαλληνία,** ἡ, ἡ νῆσος, Ἡρόδ. 9. 28.

κεφᾰλο-βᾰρής, ές, ἔχων βαρεῖαν κεφαλήν, Ἀριστ. π. Μακροβ. καὶ Βραχυβ. 6, 6, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 8.

κεφαλόδεσμον, τό, = **κεφαλόδεσμος,** Ἰω. Χρυσ. Ι. 242Α.

κεφᾰλό-δεσμος, ὁ, ταινία τῆς κεφαλῆς· μετὰ ὑποκορ. **κεφαλο-δέσμιον,** τό, Ἀθαν. π. Παρθεν. σ. 1050, Ἰω. Χρυσ. τ. 1. σ. 295Α, Ἑρωτιαν. 228, κλπ.

κεφᾰλο-ειδής, ές, ἔχων τὸ σχῆμα κεφαλῆς, ὁρίγανον Ἱππ. 534. 41· κορμὸς Οἰνόμ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 234Β.

κεφᾰλό-θλαστος, ον, ἔχων τεθλασμένην τὴν κεφαλήν· τὰ κ., θλάσματα τῆς κεφαλῆς, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 20, 4.

κεφᾰλο-κιόνιον, τό, κιονόκρανον, «κολωνοκέφαλον», Γεώργ. Κωδιν. τὰ Πάτρια Κωνστ. 146.

κεφαλο-κλάσιον, τό, ἡ καρατόμησις, Βίος Νείλου νεωτ.105,29.

κεφαλοκλινέω, κλίνω τὴν κεφαλήν, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασιλ. τάξ. 224, 21.

κεφᾰλο-κλισία, ἡ, κλίσις τῆς κεφαλῆς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καθ' ἣν ὥραν ὁ ἱερεὺς ἀναγινώσκει μυστικῶς συντόμους προσευχάς, Βυζ.

κεφαλοκόλωνα, τά, τὰ κολωνοκέφαλα, Περιγραφ. τοῦ Ὄρους Ἄθω ἐν Montf. Palaeogr. σ. 465.

κεφᾰλο-κόπτης, ου, ὁ, ὁ ἀποκόπτων τὴν κεφαλήν, Βυζ.

κεφᾰλο-κρούστης, ου, ὁ, ὁ κτυπῶν τὴν κεφαλήν, ὄνομα εἴδους φαλαγγίου, ἀλλαχοῦ **κρανοκολάπτης,** Ἀέτ., πρβλ. Σχολ. εἰς Νικ. Θηρ. 767.

κεφαλόμακτρον, μάκτρον τῆς κεφαλῆς, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ.

κεφᾰλόρ-ριζος, ον, ἔχων βολβώδη ῥίζαν, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 14. 2.

κέφᾰλος, ὁ, θαλάσσιος ἰχθὺς ἔχων μεγάλην κεφαλήν, ὁ καὶ νῦν οὕτω καλούμενος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 11, 3, Γαλ. κλπ., παρ' Ἀθην. 307Β κέξ., πρβλ. Ἀρχέστρ. αὐτόθι 311Α.

κεφᾰλοτομέω, = **καρατομέω,** ἀποκόπτω τὴν κεφαλήν, ἤττον Ἀττ. τύπος τοῦ **καρατομέω,** Θεόφρ. ἐν Α. Β. 104· πρβλ. Φρύν. 341.

κεφᾰλο-τόμος, ον, ἀποκόπτων τὴν κεφαλήν, Στράβ. 531.

κεφαλο-τρύπᾰνον, τό, τρυπάνιον, Γαλην. 2. 399.

κεφαλουργός, ὁ, ἡ κεφαλή, ὁ πρῶτος τῶν ἐργατῶν, ὁ ἐπιστάτης ἐργατῶν, Ἐπιγρ. Μασταυρειτῶν ἐν L. et W. 1666c.

κεφᾰλώδης, ες, = **κεφαλοειδής,** ὅμοιος πρὸς κεφαλήν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 8, 4.

κεφᾰλωτός, ή, όν, ἔχων κεφαλήν, Ἀριστ. Κατηγ. 7. 12· ἐπὶ φυτῶν ἐχόντων κεφαλήν, οἷον τὸ σκόροδον, Διοσκ. 2. 179, Ἀθήν. 371Ε.

κεχᾰλασμένως, ἐπίρρ. μετοχ. παθητ. πρκμ. τοῦ **χαλῶ,** χαλαρῶς, Γαλην. 2. 398.

κέχανδα, ἴδε ἐν λέξ. **χανδάνω.**

κεχάρηκα, κεχάρημαι, κεχαρησέμεν, κεχαρήσεται, κεχάρητο, -ηντο, κεχαρηώς, ἴδε ἐν λέξ. **χαίρω.**

κεχᾰρισμένος, -ένως, ἴδε ἐν λέξ. **χαρίζομαι** II.

κεχᾰρῐτωμένος, -ένως, ἴδε ἐν λέξ. **χαριτόω.**

κεχᾰρίατο, κεχάροντο, ἴδε ἐν λέξ. **χαίρω.**

κέχηνα, ἴδε ἐν λέξ. **χάσκω.**

Κεχηναῖοι, ων, οἱ, κωμικὸν ὄνομα (ἐκ τοῦ **κέχηνα**), ἀντὶ **Ἀθηναῖοι,** «χάχαδες», Ἀριστοφ. Ἱππ. 1262· πρβλ. **χήν.**

κεχηνότως, Ἐπίρρ. (κέχηνα) πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **χανδόν,** «χανδὸν πιεῖν Ἀττικοί, κεχηνότως καὶ ἀθρόως Ἕλληνες» Μοῖρις 404.

κεχηνώδης, ες, ἀποτελῶν χασμωδίαν, διὰ τὸ χασμῶδες καὶ κεχηνῶδες ἐκθλίβεται τὸ τέλος τῆς προηγουμένης λέξεως Α. Β. 697.

κεχηνώς, ἴδε ἐν λέξ. **χάσκω.**

κεχιασμένως, ἐν σχήματι τοῦ στοιχείου Χ, σταυροειδῶς, Θεολ. Ἀριθμ. 19. 34.

κεχλάδειν, κεχλάδοντας, κεχλᾰδώς, ἴδε ἐν λέξ. **χλάδω.**

κεχλίαγκα, ἴδε ἐν λέξ. **χλιαίνω.**

κεχλῐδώς, ἴδε ἐν λέξ. **χλίω.**

κεχραμαί· «εἶδος πορνείας» Ἡσύχ.

κεχρημένος, ἐνδεής, ἴδε **χράω** C VI.

κέχῡμαι, κέχῡτο, κέχυντο, ἴδε **χέω.**

κεχῡμένως, Ἐπίρρ. (χέω) ἀφθόνως, Λατιν. effuse, Ἀλκίφρων 3. 65.

κεχωρίδαται, ἴδε ἐν λέξ. **χωρίζω.**

κεχωρ.σμένως Ἐπίρρ. (χωρίζω) χωριστά, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4, 15.

κέω, ἴδε ἐν λέξ. **κείω.**

κεώδης· «καθαρὸς» Ἡσύχ.

κεωρέω, πασχητιῶ, Ἡσύχ.·— οὐσ. **κεωρία,** ἡ, παρὰ Θεογνώστῳ σ. 105, 32.

Κέως, Ἰων. **Κέος,** ἡ, ἡ «Τζειά», μία τῶν Κυκλάδων, Ἡρόδ. 8. 76, κτλ.·—**Κεῖος,** Ἰων. **Κήϊος,** ὁ, κάτοικος τῆς νήσου, «Τζειώτης», ὁ αὐτ. 5. 102, κτλ.· οὐ Χῖος, ἀλλὰ Κεῖος, οὐχὶ (ἀπατεὼν) Χιώτης ἀλλὰ (τίμιος) Τζειώτης, παροιμία ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 970· ἀκόλαστόν τινα .. , καὶ οὐδαμῶς Κεῖον Πλάτ. Πρωτ. 341Ε, πρβλ. Νόμ. 638Β.— Ἐπίρρ. **Κέωθεν,** ἐκ Κέω, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 146. 5., 324. 11, ἔκδ. Λ.

κῆ (= **καί**), συχνάκις ἐν Ἐπιγρ. Βοιωτ., CIG. 1562, 1564 κτλ.

κῆ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **πῆ** ἢ **ποΐ**· ἀλλὰ **κη** ἐγκλιτ. ἀντὶ τοῦ **πη** ἤ **που,** Ἡρόδ.

κῆκι, κήκαι, κηάμενος, ἴδε ἐν λέξ. **καίω.**

κῆδος, ὁ, εἶδος πιθήκου ἔχοντος μακρὰν κέρκον, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 8, 1, Γαλην.· **κῆπος** παρὰ Στοβ. 775, 812 (μετὰ διαφ. γραφ. **κεῖπος**), Διόδ. 3. 35, Αἰλ. π. Ζ. 17. 8, Πλίν. 8. 28.

κῆγώ ἢ **κῆγών,** Δωρ. κρᾶσις ἀντὶ τοῦ **καὶ ἐγώ,** Θεόκρ. 5, 96, 122., 70. 50, 63., 5. 142., 7. 91, κτλ.

κηδάζω, κηδαλίζω, καθαίρω, Ἡσύχ.

κηδαίνω, σπάνιος τύπος ἰσοδύναμος τῷ **κήδω,** μεριμνῶ, Ἡσύχ.

κήδαλον, τό, παρ' Ἡσυχ. ἑρμηνεύεται διὰ τῶν λέξεων **«αἶδοῖον· κέρας· σκάλαυρον».**

κηδάρ (Ψαλμ. ΡΚ', 5)· «πένθος» Ἡσύχ., πρβλ. **«κύδαρ· τάφος»** παρὰ τῷ αὐτῷ.

κηδεία, ἡ, (κῆδος) φροντὶς περὶ τοῦ νεκροῦ, ἐκφορά, ταφή, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 836, Διον. Ἁλ. 3· 31· θρῆνος, πένθος, ἐξανίστασθαι ἐκ τῆς κηδείας Συλλ. Ἐπιγρ. 3562. 14. **II.** συγγένεια ἐκ γάμου, ἐπιγαμία, «συμπεθερειά», Λατ. affinitas, κηδείαν ξυνάψαι τινί Εὐρ. Ἱκέτ. 134· συνάγειν τινὰς εἰς κηδείαν Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 36· ἢ πρὸς αἵματος ἢ κατά .. κηδείαν Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 3, 7·— ὡσαύτως ἐπὶ συνάψεως δημοσίων σχέσεων, κηδεῖαι ἐγένοντο κατὰ τὰς πόλεις αὐτόθι 3. 9, 13· ἐκ τῆς πρὸς Διονύσιον κ. αὐτόθι 5. 7, 10.

κήδειος, ον, (κῆδος) περὶ οὗ φροντίζει τις, ἀγαπητός, πεφιλημένος, τρεῖς τε κασιγνήτους τούς μοι μία γείνατο μήτηρ, κηδείους Ἰλ. Τ. 293. **2)** ἐπιμελόμενός τινος, μεριμνῶ διά τι, μετὰ γεν., τροφαὶ κ. τέκνων Εὐρ. Ἴων 487. **II.** ἀνήκων εἰς κηδείαν ἢ τάφον, ἐπικήδειος, ἐπιτάφιος, εἰς πένθος ἀνήκων, χοαὶ Αἰσχύλ. Χο. 87. 538· κ. θρίξ, κόμη προσφερομένη ἐπὶ τοῦ τάφου, αὐτόθι 226· ἐν κ. οἴκτοις Εὐρ. Ι. Τ. 147.

κηδεμονεύς, -έως, ὁ, = **κηδεμών,** Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 271, Ἀνθ. Πλαν. 4. 41.

κηδεμονεύω = **κηδεμονέω,** μεταγεν., ἴδε Κόντον ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 122.

κηδεμονέω, εἶμαι κηδεμών, Κυριλλ. Ἱεροσολ. Κατήχ. σ. 166Α.

κηδεμονία, ἡ, (κηδεμὼν) φροντίς, μέριμνα, Πλάτ. Πολ. 463D, Φίλων 2. 179· ἡ κ. τῶν Ἀθηνῶν, ἡ καθόλου φροντίς, περὶ τῶν ὑποθέσεων τῆς πόλεως, Συλλ. Ἐπιγρ. 377, πρβλ. 3187, πρβλ. Κόντ. ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 122.

κηδεμονικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κηδεμόνα, προνοητικός, ἐπιμελής, ἄγρυπνος, Πολυβ. Ἑλλ. Ἀποσπ. 127, Πλούτ. 2. 55Β· τὸ κηδεμονικόν = τῷ προηγ., Πολύβ. 32. 13, 12, Μουσών. παρὰ Στοβ. 413. 10. Ἐπίρρ. **-κῶς,** αὐτόθι 450. 50, Λουκ. Συμπ. 46, κτλ.· κ. ἔχειν πρός τινα Πολύβ. 4. 32, 4.

κηδεμών, όνος, ὁ, (κηδέω) ὁ ἔχων τὴν φροντίδα προσώπου ἢ πράγματος, Ὅμ. (μόνον ἐν Ἰλ.), ἀείποτε ἐπὶ προσώπων ἐπιμελουμένων τῆς κηδείας τῶν νεκρῶν, Ψ. 163, 674, πρβλ. **κηδεύω. 2)** καθόλου, ὁ φροντίζων περὶ ἄλλων, προστάτης, ἐπίτροπος, ὡς καὶ νῦν, Θέογν. 645, Σοφ. Φιλ. 195, Ἀριστοφ. Εἰρ. 242, Ξεν. Ἀπομν. 2 7, 12· ἐπὶ τῶν προστατῶν θεῶν, ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 3. 3, 21· κ. πόλεως Πλάτ. Πολ. 412C· τᾶσδε φυγᾶς .. κ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 76· τοῦ ζῆν ἡμῶν καὶ τοῦ φρονεῖν κ. Πλάτ. Νόμ. 808Β· κ. βίου Μένανδρ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 3· καὶ μεταφορ., ἐπὶ τοῦ ἐφευρόντος τὴν χρῆσιν τῶν λυχνούχων, κ. τῶν δακτύλων Ἄλεξ. ἐν «Μίδωνι» 1 — ὡσαύτως, ἐπὶ γυναικὸς ἐν Σιμωνίδ. 87, Σοφ. Ἀντ. 549. **II.** = **κηδεστής,** Εὐρ. Μήδ. 990· ἀντίθετ. τῷ **ξυγγενής,** Ἀριστοφ. Σφ. 731.

κήδεος, ον, = **κήδειος** (πρβλ. **κήλεος, κήλειος**), μόνον ἐν Ἰλ. Ψ. 160, οἵσι κήδεός ἐστι νέκυς, εἰς οὓς ἀνήκει ἡ φροντὶς τῆς κηδείας αὐτοῦ.

κήδεσαι, κήδεσκον, κηδέσκετο, ἴδε ἐν λέξ. **κήδω.**

κηδεστής, οῦ, ὁ, (κῆδος, κηδεύω) συγγενὴς ἐξ ἀγχιστείας ἢ ἐξ ἐπιγαμίας, Λατ. affinis, Πλάτ. Νόμ. 773Β, Ξεν. Ἀπομν. 1. 1, 8, κτλ.· — ἰδίως, **1)** γαμβρός, Ἀντιφῶν 142. 43, Ἰσοκρ. 216C. **2)** πενθερός, Ἀριστ. Θεσμ. 74. 210, Δημ. 377. 6, κτλ.· ὡσαύτως, «μητρυιός», ὁ αὐτ. 954. 7. **3)** ἀνδράδελφος ἢ γυναικάδελφος, Εὐρ. Ἑκ. 834 Ἀνδοκ. 7. 36, Λυσ. 129. 40, πρβλ. 133. 24, Δημ. 867. 12. Τίμαιος 84.

κηδεστία, ἡ, συγγένεια δι' ἐπιγαμίας, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 21, ἴδε Κόντ. ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 129-134.

κηδεστικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς συγγένειαν, Εὐστ. 942. 36.

κηδέστρια, ή, θηλ. τοῦ **κηδεστής**, ὡς εἰ ἐξ ἀρσ. **κηδεστήρ**, πενθερά, Εὐσεβ. Βίος Κωνστ. 3. 52, Χρυσ. τ. 11. 490Α.

κηδέστωρ, ορος, ὁ, = **κηδεμών**, Μανέθων 4. 514.

κήδευμα, τό, συγγένεια δι' ἐπιγαμίας, Λατιν. affinitas, Εὐρ. Μήδ. 76, Ηλάτ. Νόμ. 773Β. **2)** ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κηδεστής**, ὁ οὕτω πως συγγενεύων, Σοφ. Ο. Τ. 85, Εὐρ. Ὀρ. 477.

κηδεύσιμος, ον, φροντίδος ἄξιος, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κηδεὸς** (γρ. **κήδεος**).

κήδευσις, εως, ἡ, = **κηδεία**, Αἰλ. π. Ζ. 10. 48.

κηδευτής, οῦ, ὁ, = **κηδεμών** Ἀνθ. Ιι. 7. 712, Ἀριστ. Προβλ. 16. 48.

κηδεύτρια, θηλ. τοῦ **κηδευτής**, ἡ περὶ τῆς κηδείας νεκροῦ φροντίζουσα, Συμεὼν Μεταφρ. περὶ τῆς Ἁγ. Μαρίας σ. 251.

κηδεύω, (κῆδος) ἐπιμελοῦμαί τινος, φροντίζω, περιποιοῦμαι, Σοφ. Ο. Τ. 1323, Ο. Κ. 740· πόλιν ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 606, Εὐρ. Ι. Τ. 1213· νύμφην ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 888· νόσημα ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 883. — Καθ' Ἡσύχ.: «κηδεύοντα· ἐπιστατοῦντα, κηδόμενον». **2)** φροντίζω ὅπως ἀποδώσω τὰς τελευταίας περιποιήσεις εἰς νεκρόν, κλείω τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ἐνταριάζω αὐτόν, πενθῶ, κτλ. (πρβλ. κῆδος Ι. 2, **κηδεμών**). ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας Σοφ. Ἠλ. 1141, πρβλ. Εὐρ. Ρῆσ. 983· μ' ἔθαψε καὶ ἐκήδευσεν Ἑλλ. Ἐπιγρ. 604· ὡσαύτως παρὰ πεζογράφοις, ταφὴ κηδευθεῖσα ταῖς τῶν ἐναντίων χερσὶ Δημάδ. 179. 30, πρβλ. Πολύβ. 5. 10, 4, Πλουτ. Ἀλέξ. 56· βασιλέων κηδευομένων Ἀριστ. Ἀποσπ. 476· κεκηδευμένος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 14. 7, 4· εἰς ἣν [σορὸν] οὐδενὶ ἐξέσται ἕτερον πτῶμα κηδεῦσαι Συλλ. Ἐπιγρ. 3028. 3. **II.** παρά τινος γυναῖκα λαμβάνω, ἐπὶ τοῦ ἀνδρὸς (Μοῖρις), συνάπτω συγγένειαν δι' ἐπιγαμίας, γίνομαι συγγενής τινος, «συμπεθερεύω», τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῷ Αἰσχύλ. Ηρ. 890· μετὰ συστοίχ. αἰτ., κηδ. λέχος, νυμφεύομαι, ὑπανδρεύομαι, Σοφ. Τρ. 1227, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 7, 10· μετὰ δοτ. προσώπ., συνάπτω σχέσεις μετά τινος δι' ἐπιγαμίας, Εὐρ. Ἱππ. 634, Ἀποσπ. 399, Δημ. 1372. 25, κτλ.· — ἐν τῷ παθ., ἔχω τοιαύτην συγγένειαν, Εὐρ. Φοίν. 347. **2)** μετ' αἰτ. προσ., κάμνω τινὰ συγγενῆ μου διὰ γάμου, ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 1202· ὡσαύτως, κ. τὴν θυγατέρα τινί, δίδω εἴς τινα τὴν θυγατέρα μου εἰς γάμον, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 6. 10, 2· — ἀπολ., οἱ κηδεύοντες, οἱ συνάψαντες τὸν γάμον, Εὐρ. Μήδ. 367.

κηδήσω, ἴδε ἐν λέξ. **κήδω**.

κήδιστος, η, ον, ὑπερλ. σχηματισθὲν ἐκ τοῦ **κῆδος**, πλείστης φροντίδος καὶ ἐπιμελείας ἄξιος, οὗ μάλιστα κήδεταί τις, κήδιστοί τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι Ἰλ. Ι. 642 (638)· κήδιστος ἑτάρων ἦν κεδνότατός τε Ἰλ. Ι. 225. **II.** ἐν Ὀδ. Θ. 583, κήδιστοι, οἱ πλησιέστατα συγγενεύοντες διὰ γάμου.

κήδομαι, ἴδε **κήδω**.

κηδομένως, Ἐπίρρ., κ. ἔχω, εἶμαι προνοητικός, φροντίζω, Ἀριστείδ. ἐν Coll. Vat. τ. 1, μέρος 3, σ. 12Α.

κῆδος, Δωρικ. **κᾶδος**, εος, τό, (**κήδω**) φροντὶς ἢ ἐνδιαφέρον περί τινος, μετὰ γεν., τῶν ἄλλων οὐ κῆδος Ὀδ. Χ. 254. **2)** τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., φροντίδες, ἀνησυχίαι, θλίψεις, Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν Ἰλ. Α. 445· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται Β. 69· ὅσ' ἐμῷ ἕνι κ. θυμῷ Σ. 53, πρβλ. Ὀδ. Δ. 108· κ. θυμοῦ Ξ. 47. **3)** ἰδίως ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, ἐπικήδειοι τελεταί, πένθος (πρβλ. **κηδεμών, κηδεύω, κήδεος**), πατέρι δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ λεῖπ' Ἰλ. Ε. 156, κτλ.· θάνατος καὶ κήδεα Δ. 270· κήδε' ἐμῶν ἑτάρων, τὰ ἄλγη, τὰς θλίψεις τὰς ὑπὲρ αὐτῶν, Χ. 272· οὕτω παρ' ἄλλοις ποιηταῖς, Ἀρχίλ. 8, Αἰσχύλ. Χο. 469, κτλ.· ὡσαύτως καθ' ἑνικ., κᾶδος φθιμένου θήκασθαι Πινδ. Ιι. 4. 200, πρβλ. Ν. 1. 84· ἅμα κήδεϊ, ὁσάκις ἐπέλθῃ θάνατος ἐν οἰκογενείᾳ, Ἡρόδ. 2. 36· ἐς τὸ κ. ἰέναι, συνοδεύειν τὴν κηδείαν, ὁ αὐτὸς 6. 58, πρβλ. Ἰσοκρ. 390D· θυραῖον κ. ἐς τάφον φέρειν Εὐρ. Ἄλκ. 828· ὅταν οἰκεῖον .. κ. γένηται Πλάτ. Πολ. 605D· εἰς τὰ κήδη.. οἱ συγγενεῖς ἀπαντῶσι, συνοδεύουσι τὰς κηδείας, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 2, 7. **3)** ἀντικείμενον φροντίδος, φροντίς, Ἰλίῳ κῆδος ὀρθώνυμον, ὡς καλεῖται ἡ Ἑλένη μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς σημασ. Ιι, Αἰσχ. Ἀγαμ. 699. **II.** κηδεστία, συγγένεια διὰ γάμου, Λατ. affinitas, Ἡρόδ. 7. 189· κ. ἐγγενὲς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 330· κῆδος Ἀδράστου λαοῦν, δηλ. νυμφευθεὶς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, Εὐριπ. Φοίν. 77, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 379· ἀλλά, τὸ κ. ξυνάπτομαι τῆς θυγατρός, συνάπτω τὸν γάμον τῆς ἰδίας μου θυγατρός, Θουκ. 2. 29· καὶ οὕτω τινὲς ἑρμηνεύουσι τὸ χωρίον ἐν Ἰλ. Ν. 464, ἀλλὰ πρβλ. Ο. 245. Ιι. 516,

κηδοσύνη, ή, θλῖψις, στενοχωρία, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 277, κτλ.

κηδόσυνος, ον, ἀνυπόμονος, πρόθυμος, = **κήδειος**, Εὐρ. Ὀρ. 1017.

κήδω, Ἰλ.· παρατ. **ἔκηδον** Ἰλ., Ἰων. **κήδεσκον** Ὀδ. Ψ. 9· μέλλ. **κηδήσω** Ἰλ. Ψ. 240 (πρβλ. **ἀκηδέω, ἀποκηδέω**).— Μέσ. καὶ Παθ., ἐνεστ. παρ' Ὁμ., Ἡροδ., Ἀττ., Ἐπικ. παρατ. **κηδέσκετο** Ὀδ. Χ. 358· μέλλ. **κεκαδήσομαι** (ἀλλὰ περὶ τῶν **κεκαδήσω, κέκαδον**, ἴδε ἐν λέξ. **χάζομαι**) Ὁμ.· προστ. ἀορ. **κήδεσαι** Αἰσχύλ. Θήβ. 139 (πρβλ. **ἀκηδέω**)· πρκμ. **κέκηδα** (μὲ σημασ. ἐνεστ.) Τυρταῖ. 8. 28. (Ἐκ √ΚΑΔ· πρβλ. **κε-καδ-ήσομαι, κῆ-δος**· Σανσκρ. khâd (mordere).) **I.** ἐνεργῶ, ταράττω, ἐνοχλῶ, δυσαρεστῶ, θλίβω, παρ' Ὁμ. τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἐξωτερικῶν ἀνησυχιῶν καὶ στενοχωριῶν, μετ' αἰτ. προσ., ὃς τόξοισιν ἔκηδε θεοὺς Ἰλ. Ε. 404· μῆλα δὲ κήδει (δηλ. χειμών) Ρ. 550· ὅττι ἑ κήδοι Ὀδ. Ι. 402· ὅτι μ' ἦλθετε κηδήσοντες Ἰλ. Ω. 240· — τὸ ἐνεργ. μόνον παρ' Ἐπικ. **II.** Μέσ. καὶ Παθ., ἐνδιαφέρομαι, φροντίζω, μεριμνῶ περί τινος, θλίβομαι περὶ αὐτῶν, μετὰ γεν. προσ., κήδετο γὰρ Δαναῶν Ἰλ. Α. 56· τίη δὲ σὺ κήδεαι οὕτως ἀνδρῶν ; Ζ. 55· ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ' Θ. 353, πρβλ. Λ. 665, κ.λ.· οὕτως, Ἡρόδ. 1. 209., 9. 45, καὶ Ἀττ., πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 136, Σοφ. Αἴ. 203, Θουκ. 6. 14, Ηλάτ., κτλ.· καὶ γαμέτου κήδεο καὶ τεκέων, θρήνει περὶ .., Ἑλλ. Ἐπιγρ. 243. 25· — μετὰ γεν. πράγματος, τῶν ἀλφίτων Ἀριστοφ. Νεφ. 107· — ἐπομένου ῥήματ., κ. μὴ ἀπόλωνται Ἡρόδ. 7. 220· κ. ἵνα μὴ δύῃ Ηλάτ. Πολιτικ. 273D· — ἀπολ. κατὰ μετοχ., **κηδόμενος, η, ον**, φροντίζων, μεριμνῶν περί τινος, ἀνήσυχος, περίφρων τις, φιλέουσά τε κηδομένη τε Ἰλ. Α. 196· ἀνέρι κηδομένῳ Ιι. 516· συχνάκις παρ' Ὁμ. ἐν τέλει στίχου, κηδόμενός περ, κηδομένη περ· οὕτως, εὐνοῶν τε καὶ κ. Ἀριστοφ. Νεφ. 1410· Δωρ. καδόμενος Πινδ. Ο. 6. 79. **2)** ἐν Ἐπιγρ., φροντίζω περί τινος, προνοῶ, τοῦ μνημείου τούτου ἡ γερουσία κ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2523, πρβλ. 3028-9, κ. ἀλλ.

κῆδωκε, κατὰ Δωρ. κρᾶσιν ἀντὶ **καὶ ἔδωκε**.

κηδωλός· «ὁ φροντίζων καὶ κηδόμενος ὅλων» Σουίδ.

κῆεν, Ἐπικ. γ' ἑνικ. ἀορ. α' ἐνεργ. τοῦ **καίω**, Ἰλ. Φ. 349.

κηθέω, βοηθῶ, συντρέχω, Ἡσύχ.

κηθεύω, συμπορεύομαι, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κήθευον**.

κηθίς, ίδος, ἡ, ἀγγεῖον εἰς ὃ αἱ ψῆφοι ἐρρίπτοντο κατὰ τὴν ψηφοφορίαν, κάλπη (πρβλ. **κημός**), ἐν χρήσει ἐν τῷ ὑποκορ. τύπῳ **κηθάριον**, Ἀριστοφ. Σφ. 674. **II.** κιβώτιον κύβων, Πολυδ. Ζ', 203· ἐν τοῖς ὑποκορ. τύποις **κήθιον, κηθίδιον**, μικρὰ πυξὶς ἐξ ἧς ἔρριπτον τοὺς κύβους, Ἑρμιππ. ἐν «Θεοῖς» 6, Ἀθήν. 477D, Πολυδ. Ι', 150. — Ἐσφαλμένως φέρεται **κήτιον** ἐν Ἀλκίφρ. 1. 39· — Ἰων. **κείθιον**, Εὐστ. 1259. 36. (Κατὰ τὸν Ἀθήν. ἐκ τοῦ **χάω, χαδεῖν, χανδάνω**).

κηθοί· «βοηθοί» Ἡσύχ.

κήϊα· «καθάρματα» Ἡσύχ.

κήκ, Δωρ. κρᾶσις ἀντὶ τοῦ **κἀκ**, δηλ. **καὶ ἐκ**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 789, Θεόκρ.

κῆκα, Δωρ. κρᾶσις ἀντὶ **καὶ αἶκα, καὶ εἶκα**, Θεόκρ. 3. 27.

κηκάς, άδος, ἡ, λέγεται ὅτι εἶναι Ἰων. λέξις ἀντὶ τοῦ **κακή**, ἐπιζήμιος, κ. ἀλώπηξ Νικ. Ἀλεξιφ. 185· ὑβριστικός, κηκάδι σὺν γλώσσῃ Καλλ. Ἀποσπ. 253· — ἐντεῦθεν, **κηκάζω**, ὑβρίζω, κακολογῶ, ὀνειδίζω, Λυκόφρ. 1386· καὶ **κηκασμός**, ὁ, ὕβρις, κακολογία, ὁ αὐτ. 545, 692.— Καθ' Ἡσύχ. «κηκάζει· λοιδορεῖ, χλευάζει», πρβλ. Σουίδ., Ζωναρ.

κηκίβαλος, ὁ, εἶδος ὀστρακοδέρμου, Ἐπίχ. 23 Ahr.· πρβλ. **κικοβαυλιτὶς** παρ' Ἡσυχ.

κηκίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κηκίς**· — «κηκίδιον, ὁ καρπὸς τῆς κυπαρίττου» Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 65, ἐξ οὗ κατασκευάζεται τὸ πρὸς γραφὴν μέλαν, Εὐστ. 956. 1· πρβλ. **κηκίς** Ιι.

κηκῖδο-φόρος, ον, φέρων κηκίδα, Εὐστ. (;)· ἴδε **κηκίς** Ιι.

κηκίς [ῑ], ῖδος, ἡ, ὑγρασία τις λιπαρὰ ἐξερχομένη εἰς τὴν ἐπιφάνειαν παντοίων σωμάτων ἰδίως ὅταν καίωνται, π. χ. ἐπὶ καιομένων ξύλων, κηκὶς πισσήρης φλογὸς Αἰσχύλ. Χο. 268· κ. φόνου, ἡ τοῦ αἵματος κηλίς, ὑπόθ. 1012· μυδῶσα κ., ἐπὶ τῶν λιπαρῶν ὑγρῶν ἅπερ τῇ δυνάμει τοῦ πυρὸς ἐκρέουσιν ἐκ τοῦ καιομένου θύματος, Σοφ. Ἀντ. 1003. **II.** κηκῖδι, εἴδος μικροῦ ὄγκου (σχηματιζομένου διὰ τοῦ χυμοῦ τῆς δρυὸς ἐκρέοντος ἐξ ὅπων σχηματιζομένων ὑπὸ ἐντόμων), ἡ ἐξ αὐτοῦ παραγομένη βαφὴ χρησιμεύει πρὸς κατασκευὴν γραφικοῦ μέλανος, Δημ. 816. 20., 827. 3· χρησιμεύει πρὸς κατασκευὴν γραφικοῦ μέλανος, Εὐστ. 955. 64, πρβλ. **κηκίδιον**· — ὡσαύτως, ὁ χυλὸς τῆς πορφύρας ὅστις ἐχρησίμευε πρὸς βαφήν, κηκὶς πορφύρας Αἰσχύλ. Ἀγ. 959.

κηκίω, (κηκίς), ἐκρέω, θάλασσα .. κήκῖε πολλὴ ἂν στόμα τε ῥινάς τε, πολὺ θαλάσσιον ὕδωρ ἀνεφέρετο ἐκ τοῦ στομάχου αὐτοῦ καὶ ἐξέρρεεν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ καὶ τῶν ῥωθώνων, Ὀδ. Ε. 455 (πρβλ. **ἀνακηκίω**)· ἐκ βυθοῦ κηκῖον αἷμα Σοφ. Φιλ. 784, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 542· — μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἀναπέμπω, αὐτμὴν ὁ αὐτ. Δ. 929· οὕτως ἐν τῷ παθ., αἱμάδα κηκιομένων ἑλκέων Σοφ. Φιλ. 696. [ῐ Ἐπικ., ἀλλὰ ῑ Ἀττ., πρβλ. Σοφ. ἔνθ' ἀνωτέρω].

κηλαίνω, ἰσοδύναμος τύπος τῷ **κηλέω**, Ἡσύχ.

κηλάμινα, ἴδε **κλιβανάριος**

κηλᾶρε, τὸ Λατ. celâre, = κρύπτειν, λανθάνειν, Πλούτ. 2, 269D.

κήλας, ὁ, Ἰνδικόν τι πτηνὸν τὸ μέγεθος τριπλάσιον ὠτίδος, Αἰλ. π. Ζ. 16. 4.

κηλάς, άδος, ἡ, προμηνύουσα ἄνεμον οὐχὶ βροχήν, αἱ κηλάδ-

δες νεφέλαι θέρους ἄνεμον σημαίνουσιν Θεοφρ. Σημ. 2. 6· κηλὰς ἡμέρα, χειμερινὴ ἡμέρα, Ἡσύχ. **II. κηλὰς** αἴξ, ἡ, «αἴξ ἥτις κατὰ τὸ μέτωπον σημεῖον ἔχει τυλοειδὲς» Ἡσύχ.· πρβλ. **κνηκίς.**

κηλάστρα, ἡ, «κηλάστραι· σκαφίδες, ἀγγεῖα ποιμενικά· ἢ δένδρα», πρβλ. **κήλαστρον,** Ἡσύχ.

κήλαστρος, ἡ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 4, 5., 4. 1, 3· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον **κήλαστρον,** τό, αὐτόθι 1. 9, 3., 3. 3, 1, κτλ.·— ἀειθαλές τι δένδρον.

κήλεος, ον, (καίω) καυστικός, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. (μόνον ἐν τῇ Ἰλ. ἀείποτε κατὰ δοτ. ἐν τῇ φράσει πυρὶ κηλέῳ ὡς δισύλλ. Ἰλ. Θ. 235, Σ. 346, κτλ., καὶ ἀείποτε ἐν τέλει τοῦ στίχου (πλὴν ἐν τῷ ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῳ νῆας ἐΐσας Θ. 217)· οὕτως ἐν Ἡσ. Θ. 865·—τύπος ἰσοδύναμος τῷ **κήλειος** μόνον ἐν Ἰλ. Ο. 744, σὺν πυρὶ κηλείῳ· πρβλ. **κήδεος, κήδειος**·—ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως ἔχει **κηλός,** ξηρός.

κηλέστης, ου, ὁ, ἀπατεών, Σουΐδ. Ζωναρ.

κηλέω, θέλγω, μαγεύω, τέρπω, προσάγομαι, προσελκύω, ἰδίως διὰ τῆς μουσικῆς, Λατιν. mulcere, κόρην ὕμνοισι Εὐρ. Ἄλκ. 359· ᾠδαῖς Πλάτ. Λῦσ. 206Β· κηλῶν τῇ φωνῇ ὥσπερ Ὀρφεὺς ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 315Α, πρβλ. Λουκ. πρὸς ἀπαίδ. 12· οὕτως ἐκήλει, ἐπὶ τοῦ Περικλέους ὡς ῥήτορος, Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 6. 6· ἐπᾴδων κ., δι' ἐπῳδῶν καταθέλγω, μαγεύω, Πλάτ. Φαῖδρ. 267D· μαγεύω ὄφεις, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 358Β, πρβλ. Ἀχαι. παρ' Ἀθην. 641D· ἐπὶ δωροδοκίας, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Μήδῳ» 1· ὑπὸ δώρων κηλούμενος Πλάτ. Νομ. 885D· ὑφ' ἡδονῆς κηληθεὶς ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 413C, πρβλ. Αἰσχίν. 27. 13· παρὰ ταῖς Σειρῆσιν Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 2, 7. — σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασίας, τὸν νοῦν παιδείᾳ κηληθεὶς Πλάτ. Ἐπιστ. 333C.

κήλη, Ἀττ. **κάλη** [ᾰ], ἡ, οἴδημα, ὄγκωμα, ἰδίως «σπάσιμον», «καταῖβασμα», Λατ. hernia, Ἱππ. π. Ἀέρ. 284, Ἀνθ. Π. 6. 166., 11. 342, 404. **2)** ὕδος ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ βουβάλου gibber in dorso (Plin. 8. 70), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 28, 5, ἔνθα νῦν ἐκ πολλῶν Ἀντιγράφ. διωρθώθη εἰς κάλας ἀντὶ χαίτας· πρβλ. Φρύνιχ. ἐν Α. Β. 47, «καλήτης καὶ κάλη Ἀττικοί .. , κηλήτης καὶ κήλη Ἴωνες». (Ἐντεῦθεν, βουβωνοκήλη, βρογχοκήλη, ὑδροκήλη).

Κηληδόνες, αἱ, ᾠδικὰ δαιμόνια ὡς αἱ Σειρῆνες, «αἳ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ταῖς Σειρῆσι τοὺς ἀκροωμένους ἐποίουν ἐπιλανθανομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφαυαίνεσθαι» Ἀθήν. 290Ε (Πινδ. Ἀποσπ. 25)· παρὰ Φιλοστρ. **Ἴυγγες.**

κηληθμός, ὁ, (κηλέω) θέλξις, καταγοήτευσις, ἰδίως δι' ἀκροάσεως ἡδέων ἤχων, κηληθμῷ δ' ἔσχοντο Ὀδ. Λ. 334, Ν. 2.

κήληθρον, τό, = **κήλημα,** Α. Β. 46. 25.

κήλημα, τό, μαγικὸν θέλγητρον, Ἴβυκ. 2, Εὐρ. Τρῳ. 893· πρβλ. **λυτήριος.**

κηλήνη· «μέλαινα» Ἡσύχ.

κήλησις, εως, ἡ, κατάθελξις, καταμάγευσις δι' ἐπῳδῶν, ἔχεων καὶ νόσων Πλάτ. Εὐθύδ. 290Α· ἐκ μεταφορᾶς ἐπὶ τῆς διὰ ῥητορικοῦ λόγου καταθέλξεως, δικαστῶν κ. τε καὶ παραμυθία αὐτόθι· διὰ μουσικῆς καὶ ἡδέων ἤχων, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 601Β, Στωϊκ. παρὰ Πλουτ. 2. 710C, Διογ. Λ. 7. 114.

κηλήτειρα, ἡ, ἡ κηλοῦσα, μαγεύουσα, Ἡσύχ., ὅστις ἑρμηνεύει αὐτὸ διὰ τοῦ **ἡσυχάστρια.**

κηλητήριος, α, ον, βέλτιον **ος, ον,** καταθέλγων, καταπραΰνων, χοαὶ Εὐρ. Ἐκ. 535· ᾄσματα παρὰ Σουΐδ.· τὸ κηλητήριον = κήλητρον, Σοφ. Τρ. 575.

κηλητής, οῦ, ὁ, ὁ κηλῶν, ὁ μαγεύων, ἴδε ἐν λέξ. **ληκητής.**

κηλήτης, ου, ὁ, (κήλη) ὁ πάσχων ἐκ κήλης, «σπασμένος», Στοβ. 827, Ἀνθ. Π. 11. 342, 404· Ἀττ. **καλήτης,** Α. Β. 47.

κηλητικός, ή, όν, καταθέλγων, εὐφραίνων, θελκτικός, εὐφρόσυνος, Ἀθήν. 633Α.

κήλητρον, τό, θέλγητρον, Ἡσύχ.· πρβλ. **κήληθρον.**

κηλήτωρ, ορος, ὁ, = **κηλητής,** Σχολ. εἰς Ἡσ. σ. 305 Wakef.

κηλίβανα, ἴδε **κλιβανάριος.**

κηλῑδόω, κηλιδώνω, λερώνω, τὰ ἱμάτια Ἀριστ. π. Ἐνυπν. 2, 11, Δίων Κ. 77. 11·— μεταφορ. ἐν Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1318, Ἔκφαντ. παρὰ Στοβ. 333. 29, κτλ.

κηλίδωμα, τό, κηλίς, Ἰόβιος ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 188. 31.

κηλίδωσις [ῑ] **εως,** ἡ, μολυσμός, Φώτ. ἐν Mai's Coll. Vat. 1. 365C.

κηλῑδωτός, ή, όν, πλήρης κηλίδων, «κηλιδωτόν, ἐρρυπωμένον» Σουΐδ.

κηλικτᾶς (κοινῶς **-ηκτάς**), **-ᾶ,** ὁ, Λακων. ἀντὶ κηλητής, Πλούτ. 2. 220F.

κηλὶς [ῑ], **ῖδος,** ἡ, ῥύπος, σπίλος, μολυσμός, Τουρκ. «λεκές», ἰδίως ἐπὶ αἵματος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 787, Σοφ. Ἠλ. 446, Εὐρ. Ι. Τ. 1200, κτλ.· οὐ ῥᾴδιον ἐκμάξαι τὴν .. κηλῖδα [ἐκ τοῦ κατόπτρου] Ἀριστ. π. Ἐνυπν. 2. 8· ἐν ἱματίῳ καθαρῷ καὶ αἱ μικραὶ κ. ἔνδηλοι ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 37· ἱμάτιον κηλίδων μεστὸν Θεοφρ. Χαρ. 19. **2)** μεταφ., ἐπὶ ἀνάγνου ἀνθρώπου, τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν Σοφ. Ο. Τ. 1384· ἐπὶ συμφορᾶς, αὐτόθι 833· κακῶν Ο. Κ. 1134· ἐπὶ ἀτιμίας, ἑστάθη τὴν ἀσπίδα ἔχων ὃ δοκεῖ κηλὶς εἶναι τοῖς Λακεδαιμονίοις Ξεν. Ἑλλ. 3. 1, 9· ἀτιμία, αἰσχρὰ τιμωρία, θεία κηλὶς προσπίπτει τῷ δράσαντι Ἀντιφῶν 123. 22· κ. εἰς ὑμᾶς ἀναφέρεται αὐτόθι 43, (ἴδε ἐν λέξ. **κελαινός**).

κηλόν· «ξηρὸν» Ἡσύχ.

κῆλον, τό, τὸ ξύλον τοῦ βέλους, αὐτὸ τὸ βέλος, ἐν χρήσει μόνον πληθ., κῆλα θεοῖο, τὰ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος ἅπερ ἐλογίζοντο ὡς ἐπιφέροντα τὸν αἰφνίδιον θάνατον, Ἰλ. Α. 53, 383· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ Διός, πιφαυσκόμενος τὰ ἀ κῆλα, δηλ. θύελλαν καὶ κεραυνόν, Μ. 280· ἀστεροπὴν καὶ ἀργινόεντα κεραυνόν, κῆλα Διὸς Ἡσ. Θ. 708· χρύσεα κ., δ ἐ. τοῦ ἡλίου ἀκτῖνες, Ἀνθ. Π. 14. 139· — μεταφορ., φόρμιγγος κῆλα καὶ δαιμόνων θέλγει φρένας Πινδ. Π. 1. 21.— ἐν Ἡσ. Ἀποσπ. 178 Göttling, ἀντὶ κήλια, ὁ Ἔρμανν. ἀναγινώσκει χείλεα. (Ἀπίθανος εἶναι ἡ σχέσις τῆς λέξ. πρὸς τὸ κᾶλα, ξύλα διὰ πῦρ, «καυσόξυλα»· ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὸ Σανσκρ. śalyam (sagitta), καὶ ὑποδεικνύει τὴν ῥίζαν ΚΕΛ, ἥτις φαίνεται ἐν τῷ Λατ. cellere per-cellere).

κῆλος, γράφε **κέλωξ,** τὸ Λατ. celox = ταχινός, Λυδ. 180, 12.

κηλόομαι, παθ., πάσχω ἐκ κήλης, Ὀρνεοσόφ. σ. 195. **2)** «κάμνω ἀποβολήν», Ἱπολεμ Τετράδ. 149. 26.—Ἐνεργ. κηλῶσαι ἑρμηνεύεται ἐν τῇ Γραμ. Ἑρμάννου σ. 339 διὰ τοῦ ἀμβλῶσαι.

κηλο-τομία, ἡ, τομὴ κήλης, ἐγχείρησις πρὸς θεραπείαν αὐτῆς, Παῦλ. Αἰγ. 6. 63.

κηλοτομικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν κηλοτομίαν, Γαλην. τόμ. 6. 228.

κηλοτόμος, ον, ὁ τὴν κήλην τέμνων, Παῦλ. Αἰγ. 6, 61, σ. 197, 34.

κηλόω, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **κηλέω,** ἑρμηνευόμενος παρ' Ἡσυχ. διὰ τοῦ εὔχεσθαι θεῷ.

κήλων, ωνος, ὁ, (κῆλον) μακρὰ ξυλίνη δοκός, δι' ἧς ἀνασύρουσιν ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων, κοινῶς «γεράνι», Λατ. tolleno, Ἡσύχ.· οὕτω, **κηλώνειον, Ἰον. -ήιον,** τό, Ἡρόδ. 1. 193., 6. 119, Ἀριστορ. Ἀποσπ. 544, Ἀριστ. Μηχαν. 28, 1. **II.** ὄνος κ., ἄρρην ὄνος, Ἀρχίλ. 31, πρβλ. Εὐστ. 1597. 28, Φίλων. 2. 307· ὡσαύτως, ὁ ὀχευτὴς ἵππος, Ἡσύχ., Σουΐδ.· ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦ Πανός, Κρατῖνος ἐν Ἀδήλ. 22.

κηλωνεύω, ὑψώνω, ἀνυψώνω ὡς διὰ κήλωνος, Ἱέρων ἐν Ἀρχ. Μαθημ.

κηλωστὰ ἢ κηλωτά, ῶν, τά, χαμαιτυπεῖα, πορνεῖα, Λυκόφρων 1387.

κήμαυτόν, κημέ, Δωρ. κρᾶσις ἀντὶ τοῦ καὶ ἐμαυτόν, καὶ ἐμέ, Θεόκρ.· **κήμοι** Βίων 15. 4.

κημός, ὁ, πλέγμα ἢ φίμωτρον τιθέμενον περὶ τὸ στόμα ἵππου ὅπως μὴ δάκνῃ, Ξεν. Ἱππ. 5, 3, Ἀνθ. Π. 6. 246· ὡσαύτως, σάκκος κρεμάμενος ἀπὸ τοῦ αὐχένος τοῦ ἵππου εἰς ὃν τὸ στόμα αὐτοῦ εἰσέρχεται ἵνα τρώγῃ ἐξ αὐτοῦ, Ἡσύχ.· μεταφ. κημοὺς στόματος, φίμωτρα, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 124. **2)** ὕφασμά τι ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἀρτοποιοῖς καλύπτον ῥῖγα καὶ στόμα, Ἀθήν. 548C. **3)** = φορβειά, Φώτ. **II.** «πλεκτὸν ἀγγεῖον, ἐν ᾧ λαμβάνουσι τὰς πορφύρας, ἔστιν δὲ ὅμοιον ἠθμῷ, καὶ ἐν αὐτῷ τὸ δέλεαρ» Ἡσύχ., Λατ. nassa, Σοφ. Ἀποσπ. 449b. **2)** τὸ ἐν εἴδει χωνίου ἀνώτατον μέρος τῆς κάλπης (κάδος, καδίσκος) ἐν τοῖς Ἀθηναϊκοῖς δικαστηρίοις, δι' οὗ αἱ ψῆφοι ἐρρίπτοντο (πρβλ. κηθίς), Ἀριστοφ. Ἱππ. 1147 (καὶ αὐτόθι Σχολ.), Σφ. 99, 754, 1339· ἰδὲ Scott on the Athen. Ballot, σελ. 8, 10 (Ὀξφόρδ. 1838). **III.** κόσμημά τι γυναικεῖον, Φώτ., Ἡσύχ.

κῆμος, ἡ, φυτόν τι καλούμενον καὶ λεοντοπόδιον, Διοσκ. 4. 131, Ὀρφ. Ἀργ. 923.

κημόω, (κημὸς) βάλλω περὶ τὸ στόμα τοῦ ἵππου τὸν κημόν, Ξεν. Ἱππ. 5, 3· τοὺς βοῦς Ἰω. Χρυσ. **II.** κλείω πληγήν, Σχολ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1147.

κημωσις, εως, ἡ, φίμωσις, Ἡσύχ., παρ' ᾧ εἴρηται καὶ **κίμωσις.**

κήμωτρον, τό, (**κημόω**), = **κημός,** Νεῖλ. 1144C.

κήν, Δωρ. κρᾶσις, ἀντὶ τοῦ καὶ ἐν, Θεόκρ. 15. 86·— ἀλλὰ **κῆν** ἀντὶ καὶ ἄν, 7. 106, κ. ἀλλ.

κηνιαυτός, Δωρ. κρᾶσις ἀντὶ καὶ **ἐνιαυτός,** Θεοκρ.· Ἐπιγρ. 20.

κῆνος, Αἰολ. ἀντὶ **κεῖνος, ἐκεῖνος** Σαπφὼ 2. 1, Ἐπιγραφ. Αἰγ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4730. 13· πρβλ. Δωρ. **τῆνος,** Θεόκρ. 1. 1.

κήνσευσις, ἡ, (**κηνσεύω**) = **κῆνσος,** Λέοντ. Νεαρ. 224.

κηνσεύω, διατιμῶ, Βασιλικ. 56. 3, 3.

κηνσιτορία, ἡ, τὸ ὑπούργημα τοῦ κησίτορος, κατὰ Κόντ. ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 137 κάλλιον **κηνσιτωρία.**

κηνσίτωρ, ορος, ὁ, τὸ Λατ. censitor, διατιμητής, Βασίλ. 4, κατὰ Κόντ. ἔνθ' ἀνωτ. τὴν γενικ. γραπτέον **κηνσίτωρος.**

κῆνσος, ὁ, Λατ. census, ἀπογραφὴ καὶ διατίμησις τῶν κτημάτων πρὸς ὁρισμὸν τῆς φορολογίας, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κϐ', 19, Συλλ. Ἐπιγρ. 3497. 15., 3751. 5. **II.** αὐτὸς ὁ φόρος, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιζ', 25.— Καθ' Ἡσύχ.: «κίνσος· εἶδος νομίσματος. ἐπικεφάλαιον».

κηνσουᾶλις ἢ **κηνσουάλιος,** ὁ, ἐκ τοῦ Λατ. censualis, = **ἀρχειοφύλαξ,** Ἰουστινιαν. Νεαρ. 128, 13.

κηνσοφύλαξ, ὁ, ὁ τῶν κήνσων φύλαξ, Νεῖλ. σ. 268B. 461A., 1020B., 1060C, Ἰουστινιαν. Νεαρ. 17. 8, πρβλ. **κήνσωρ.** — Καθ' Ἡσύχ.: «**κηνσήτωρ**· ὁ τὴν γῆν μετρῶν».

κήνσωρ, ορος, (κατὰ Κόντον **κήνσορος**, Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 137), ὁ, Λατ. censor, τιμητής, Δίωνος Κ. Ἀποσπ. 17. 13, Ἀθαν. Ι. 365A, C, κλ.

κήνυγμα· «τὸ κενὸν τοῦ σώματος, οἷον σκιά, καὶ εἴδωλον, φάντασμα, ἀσθενές, καὶ ἀχρεῖον» Ἡσύχ.

κηνύσσομαι, «κηνυσσόμην· εἴδωλον ἐγενόμην» Ἡσύχ.

κηνύω, «κηνύει· καλεῖ» Ἡσύχ.

κῆξ, κηκός, ἡ, θαλάσσιόν τι πτηνὸν ὁρμῶν εἰς τὴν θάλασσαν ὅπως συλλάβῃ τὴν λείαν του, ἴσως ὁ λάρος, ἀντλῳ δ' ἐνδοὺπησε πεσὼν ὡς εἰναλίη κῆξ Ὀδ. Ο. 479.— Ὁ ἐξ ἀρχῆς τύπος φαίνεται ὅτι ἦτο **κάϜαξ**, ὁπόθεν **καύαξ** καὶ **καύηξ** Ἀντίμ. 7, Εὔφορ. 87, Ἀνθ. Ιι. 7. 652· **κῆϋξ** Βαβρ. 115. 2, Ὁππ. Ἰξευτ. 2. 7· καὶ ἴσως ὁ ἀληθὴς τύπος παρ' Ὁμ. εἶναι **κηῦξ** ὡς μονοσύλλ.· **καύης** Ἱππῶν. 5. — Ὁ μῦθος περὶ Κήυκος καὶ Ἀλκυόνης ἀνήκει εἰς τοὺς μεθ' Ὁμηρον χρόνους, ἴδε Ὀβιδ. Μεταμορφ. 11. 272, κέξ.

κῆξ, Δωρ. κρᾶσις ἀντὶ τοῦ καὶ ἐξ, Θεόκρ. 1. 82.

κῆξαπίνας, Δωρ. κρᾶσις ἀντὶ τοῦ καὶ ἐξαπίνης, Θεόκρ. 2. 25.

κήομεν, Ἐπικ. ὑποτ. ἀορ. ἀντὶ **κήωμεν**, ἴδε ἐν λέξ. **καίω.**

κηπαῖος, α, ον, (κῆπος) = **κηπευτός**, κ. σίκυοι, ἀντίθετ. τῷ **ἄγριοι**, Ἀριστ. Προβλ. 20. 32, πρβλ. π. Φυτ. Ι. 4, 13, Διοσκ., κτλ.· κ. παράδεισοι, παράδεισοι ὅμοιοι κήποις, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 515E **II. κηπαία** (δηλ. θύρα), ἡ, ἡ τοῦ κήπου θύρα, Ἑρμιππ. ἐν «Μοίραις» 2, πρβλ. Δημ. 1155. 13, Διογ. Λ. 7. 25, Πολυδ. Α', 76. **2)** ὡσαύτως λάχανα ἥμερα, «σαλατικά», Διοσκ. 3. 168.

κηπάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κῆπος**, μικρὸς κῆπος, Ἐκκλ.

κῆπε, Δωρ. κρᾶσις ἀντὶ τοῦ **καὶ εἶπε**, Θεόκρ. 1. 97., 2. 149.

κήπει, κήπειτα, Δωρ. κρᾶσις ἀντὶ τοῦ **καὶ ἐπ-**, Θεόκρ. 2. 100., 15. 74, κ. ἀλλ.

κηπεία, ἡ, (κηπεύω) ἡ καλλιέργεια κήπου, Πλάτ. Νόμ. 845D, Διόδ. 5. 43.

κήπευμα, τό, ἄνθος τοῦ κήπου, κηπεύματα Χαρίτων Ἀριστοφ. Ὄρν. 1100, πρβλ. Ἀπολλόδ. παρ' Ἀθην. 682D, Ἑρμάνν. Ποννημάτ. 1. 58.

κηπεύς, έως, ὁ, κηπουρός, Φιλύλλιος ἐν «Πόλεσιν» 5, Ἀνθ. Ιι. 9. 329.

κηπεύσιμος, ον, = **κηπευτός**, Ἑρμίας παρὰ Πλάτ., Σχολ. εἰς Νικ. Θηρ. 66.

κήπευσις, εως, ἡ, = **κηπεία**, Ἰω. Φωκ. Ἔκφρασ. ἀπ' Ἀντιοχ. μέχρι Ἱεροσολ. 20.

κηπευτής, οῦ, ὁ, = **κηπεύς**, Γλωσσ.

κηπευτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κῆπον, ἡ κ. ἐπιμέλεια Κλήμ. Ἀλ. 888· οἱ κηπευτικοί, οἱ ἀγαπῶντες τὴν κηπουρικήν, οἱ κηπουροί, Θεοφ. Πρωτοσπ. ἐν Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. τ. 12, σ. 847.

κηπευτός, ή, όν, κεκαλλιεργημένος, ἐντὸς κήπου αὐξανόμενος, Διοσκ. 3. 52.

κηπεύω, καλλιεργῶ ἐν κήπῳ, φυτά, λάχανα, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 34, Γαλην.· τὰ κηπευόμενα, τὰ ἐν κήποις καλλιεργούμενα καὶ φυόμενα φυτά, ἥμερα φυτὰ (πρβλ. **κηπαῖος**).Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 5, 9, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 1, 1, κτλ.· Ἡριδανὸς ἀγνοῖς ὕδασι κηπεύει κόρας, τὰς τοῦ Φαέθοντος θυγατέρας, αἵτινες μετεβλήθησαν εἰς αἰγείρους, Εὔβουλ. ἐν «Ναννίῳ» 1. 6· μεταφ., ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι, βόστρυχον Εὐρ. Τρῳ. 1175. **II.** καλλιεργῶ ὡς κῆπον, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 6, 7, Ἡλιόδ. 9. 4· μεταφ., ζωποιῶ, ζωογονῶ, Αἰδὼς κ. δρόσοις[τὸν λειμῶνα] Εὐρ.Ἱππ.78.

κήπι, Δωρ. κρᾶσις ἀντὶ τοῦ **καὶ ἐπί**, Θεόκρ. 29. 37, Ἐπιγρ. 19. 3.

Κηπίδες Νύμφαι, αἱ, Νύμφαι τῶν κήπων, Ἀριστοτέλ. Ι. 3.

κηπίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κῆπος**, Πλούτ. 2. 1098B, Διογ. Λ. 3. 20.

κηπίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κῆπος**, Πολύβ. 6. 17, 2, Συλλ. Ἐπ. 8855· μικρὸν γήπεδον ἢ κηπάριον παρὰ τὴν οἰκίαν ἐν πόλει κομψῶς κεκαλλιεργημένον, Θουκ. 2. 62. **II.** = **κῆπος** 11, Λουκ. Λεξιφ. 5.

κηπο-κόμας, ου, ὁ, ὁ ἔχων τὴν κόμην του κεκομμένην κατὰ τὸν τρόπον ὃς ἐκαλεῖτο **κῆπος**, Κωμ. λέξις παρ' Εὐσταθ. 907. 41.

κηπο-κόμος, ὁ, «κηπουρός» Ἡσύχ.

κηπο-λόγος, ον, ὁ διδάσκων ἐν κήπῳ, ἐπὶ τῶν Ἐπικουρείων, Ἀνθολ. Ιι. 6. 307.

κηπο-ποιία, ἡ, ἡ παρασκευὴ κήπου, Γεωπ. 12. 2, 1.

κῆπος, Δωρ. **κᾶπος**, ὁ, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «περιβόλι», σύνδενδρος τόπος, φυτεία, Ὀδ. Ιι. 127., Ω. 247, 338· πολυδένδρεος Δ. 737·— τόπος ἢ χώρα καλῶς κεκαλλιεργημένη καὶ πλουσία εἰς παραγωγήν, ὡς Ἀφροδίτης κᾶπος, δηλ. ἡ Κυρήνη, Πινδ. Ιι. 5. 31· Διὸς κ., ἡ Διβύη, αὐτόθι 9. 91 (ἀλλὰ Διὸς κῆποι, ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, Σοφ. Ἀποσπ. 298, πρβλ. Πλάτ. Συμπ. 203B· πρβλ. ὡσαύτως Ὠκεανοῦ κ. Ἀριστοφ. Νεφ. 271)· κ. Εὐβοίας Σοφ. Ἀποσπ. 19· οἱ κῆποι τοῦ Μίδεω, ἐν Μακεδονίᾳ, Ἡρόδ. 8. 138· ἐπὶ τῆς περὶ τὸ Πάνορμον χώρας (Palermo), ἥτις ταννῦν καλεῖται Concha d'oro, Ἀθήν. 542A· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ περιπερφραγμένου μέρους ἔνθα ἐτελοῦντο οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, Πινδ. Ο. 3. 43· — οἱ ἀπὸ τῶν κήπων, οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἐπικούρου διδάσκοντος ἐν κήπῳ, Διογ. Λ. 10. 10, πρβλ. **κηπολόγος, κηποτύραννος**·— οἱ Ἀδώνιδος κῆποι, ἴδε **Ἄδωνις**·— μεταφ., Χαρίτων κῆπον νέμομαι, τὴν ποίησιν, Πινδ. Ο. 9. 40· ἐκ Μουσῶν κήπων τινῶν .. δρεπόμενοι τὰ μέλη Πλάτ. Ἴων 534A· τοὺς ἐν τοῖς γράμμασι κ. σπείρειν ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 276D. **II.** εἶδος κουρᾶς καὶ διακοσμήσεως τῆς κόμης, Πολυδ. Β', 29, κτλ.· ἴδε **μάχαιρα** Ι. 3. **III.** γυναικεῖον αἰδοῖον, Λατ. hortus, Διογ. Λ. 2. 116. **IV.** διάφ. γραφ. ἀντὶ **κῆβος**, ὃ ἴδε.

κηποτάφιον, τό, τάφος ἐν τῷ κήπῳ, Van Goens de Cepotaphiis 1763, Uhden ἐν τῷ Wolf's Mus. 1. 3, σ. 351·— καὶ **κηπόταφος** Papers of Am. School in Athens, 3. nº 621.

κηπο-τύραννος, ὁ, ὁ τύραννος τοῦ κήπου, ἐπίθετον τοῦ Ἐπικουρείου φιλοσόφου Ἀπολλοδώρου, Διογ. Λ. 10. 25.

κηπουργέω, καλλιεργῶ κῆπον, Cod. Reg. 891, fol. 155B.

κηπουργία, ἡ, (ἔργω) ἡ κηπουρική, ἡ ἐν τῷ κήπῳ ἐργασία, Πολυδ Ζ', 101.

κηπουργικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κηπουργίαν, Πολυδ. Ζ', 141.

κηπουρέω, καλλιεργῶ κῆπον, εἶμαι κηπουρός, Πολυδ. Θ', 13.

κηπουρία, ἡ, ἡ κηπουργία, ἡ κηπουρική, Πολυδ. Θ', 13· διάφ. γραφ. **κηπωρία.**

κηπουρικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν κῆπον ἢ τὴν καλλιέργειαν τοῦ κήπου, νόμιμον Πλάτ. Μίνως 317B· κ. λάχανον Ἱππιατρ.· κηπουρικὴ θύρα (διάφ. γραφ. -ωρικὴ) Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 4, 5. **II.** ἔμπειρος εἰς κηπουργίαν, Πολυδ. Ζ', 141.

κηπ-ουρός, ὁ, (οὖρος) ὁ φυλάττων κῆπον, ὄφις Εὔβουλ. 111. **II.** ὁ περιποιούμενος καὶ καλλιεργῶν κῆπον, ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Ἀντιφάν., πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 4082· — ὡσαύτως, **κηπωρός**, Ἄρχιππ. ἐν Ἀδηλ. 2, Πλάτ. Μίνως 316E.

κηπο-φύλαξ, -ακος, ὁ, ὁ τὸν κῆπον φυλάττων, ἐπὶ τοῦ Πριάπου, Συλλ. Ἐπιγρ. 5960.

κηπωρός, -ωρέω, -ωρία, -ωρικός, (ὥρα) = **κηπουρ-.**

Κήρ, ἡ, γεν. **Κηρός**, αἰτ. **Κῆρα**· (ἴσως ἐκ √ΚΕΡ, **κείρω**)·— ἡ θεὰ τοῦ θανάτου ἢ τοῦ ὀλέθρου, συχν. παρ' Ὁμ., ὅστις ἔχει καὶ τὸ πληθ.· πλῆρες, Κήρ .. Θανάτοιο Ὀδ. Λ. 171, κτλ.· Κῆρες .. Θανάτοιο Ἰλ. Β. 834, κτλ. Τὰ συνήθη αὐτῆς ἐπίθετα ἦσαν: **μέλαινα, ὀλοή, κακή**, συσχετίζεται δὲ μετὰ τῆς **Ἔριδος** καὶ τοῦ **Κυδοιμοῦ**, ὡς περιφερομένη ἐν τοῖς πεδίοις τῆς μάχης καὶ φοροῦσα ἱμάτια ἐρυθρὰ ἐκ τοῦ αἵματος, Σ. 535. Ἐπιστεύετο δὲ ὅτι ὁ μέλλων νὰ ἀποθάνῃ βίαιον θάνατον ἦτο ἀπὸ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ παραδεδομένος εἰς ὡρισμένην τινὰ Κῆρα, Ψ. 79. Ὁ Ζεὺς θέτει εἰς πλάστιγγας τὴν τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τὴν τοῦ Ἕκτορος, ὅπως ἀποφανθῇ τίς ἤθελεν ἀποθάνει πρότερον, Χ. 210· μάλιστα ὁ Ἀχιλλεὺς εἶχε δύο Κῆρας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἠδύνατο νὰ ἐκλέξῃ, Ι. 411· οὕτως ὑπάρχουσι καὶ Κῆρες μυρίαι Μ. 326· Κῆρες Ἀχαιῶν, Τρώων Θ.73.—Ἐν Ἡσ. Θ. 217, 220, παρίστανται ὡς θεότητες τῆς ἐκδικήσεως· οὕτως ὁ Αἰσχύλ. συνημμένως: Κῆρες Ἐρινύες Θήβ. 1055· ὁ Σχολ. ἀναφέρει Κῆρας ἀναπλακήτους, Σοφ. Ο. Τ. 472, πρβλ. Τρ. 133, Πινδ. Ἀποσπ. 245, Εὐρ. Ἡλ. 1252, Ἡρ. Μαιν. 870· καὶ ἡ Σφίγξ καλεῖται ἁρπαξάνδρα Κήρ, Αἰσχύλ. Θήβ. 777. — Ἡ **Κήρ** δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν **Ἄτην** καὶ **Ἐρινύν**, ἀλλ' οὐχὶ πρὸς τὴν **Αἶσαν** καὶ **Μοῖραν**, ἢ τὰς παρὰ Ρωμαίοις Parcae, αἵτινες φέρουσι καὶ εὐτυχίαν οὐχὶ δὲ μόνον θάνατον καὶ δυστυχίαν. **II.** ὡς προσηγορ., καταστροφή, ὄλεθρος, θάνατος, ἰδίως ὅταν ἢ βίαιος· παρ' Ὁμ. κατὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ Wolf. μόνον ἅπαξ, Ἰλ. Δ. 228, τὸ δέ τοι κὴρ εἴδεται εἶναι, τοῦτο θάνατος σοὶ φαίνεται ὅτι εἶναι· ἀλλὰ κατὰ τοὺς μετὰ ταῦτα ἐκδότας ἡ λέξις φέρεται κοινῶς οὕτω, κῆρ' ἀλεείνων Γ. 32, κτλ.· ὑπέκφυγε κῆρα .. θανάτοιο Η. 687· φόνον καὶ κ. φέροντες Β. 352, κτλ.· ἂν καὶ παρ' Ὁμ. πιθανῶς ἡ προσωπικὴ σημασία ἐμιγνύετο μετὰ τῆς προσηγορικῆς· βραδύτερον ὅμως ἡ προσηγορικὴ ἔννοια ὑπερίσχυσε, μέλαιναν κῆρ' ἐπ' ὄμμασιν βαλὼν Εὐρ. Φοίν. 950· νοσῶν παλαιᾷ κηρί, ἐπὶ λοιμοῦ, ἀσθενείας, Σοφ. Φιλ. 42, πρβλ. 1166· — ἐνίοτε ἐπὶ γενικωτέρας ἐννοίας, βαρεῖα μὲν κὴρ τὸ μὴ πιθέσθαι, θὰ ἦτο θλιβερὰ καταστροφὴ τὸ νὰ μὴ ὑπακούσῃ τις, Αἰσχύλ. Ἀγ. 206· ἐλευθέρῳ ψευδεῖ καλεῖσθαι κὴρ πρόσεστιν οὐ καλή, ἀπρεπὲς ὄνειδος, Σοφ. Τρ. 454·— τὸ πληθ. ἐνίοτε ἐν χρήσει ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, Πλάτ. Νόμ. 937D, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 10, 4, Διον. Ἀλ. 8. 61, Πλούτ., κλ.· τὸ ἑνικὸν λίαν σπανίως, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 2.

κῆρ, τό, συνηρ. ἐκ τοῦ **κέαρ** (ὡς τὸ **ἦρ** ἐκ τοῦ **ἔαρ**)· παρ' Ὁμ. ἀείποτε **κῆρ**, μετὰ δοτ. **κῆρι**, Ἐπίρρ. **κηρόθι**· παρὰ Τραγ. ἀείποτε **κέαρ**, καὶ οὐδεμίαν ἄλλην πτῶσιν μεταχειρίζονται· (ἴδε ἐν λέξει **καρδία**). Ἡ καρδία, Λατ. cor, Ὁμ.· κῆρ ἑνὶ στήθεσσι συχνὸν παρ' Ὁμ.· κῆρ ἄχνυται ἐν θυμῷ Ἰλ. Ζ. 523· κῆρ ὥρμαινε φρεσίν ησιν Ὀδ. Σ. 344· — περὶ τοῦ λάσιον κῆρ ἴδε ἐν λεξ. **λάσιος**·— ὁ Ὅμ. παριστάνει τὴν καρδίαν ὡς ἕδραν τῆς βου-

λήσεως, μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ Ἰλ. Ο. 52· τῶν ὀρέξεων, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ Χ. 504, πρβλ. Τ. 319· τῆς θλίψεως, ἀχνύμενος κῆρ Η. 428· φθινύθεσκε φίλον κῆρ Ἰλ. Α. 491, κτλ.· τοῦ φόβου, τοῦ δ' οὔποτε κυδάλιμον κῆρ ταρβεῖ, ἐπὶ τοῦ λέοντος, Μ. 45· σπανιώτερον ὡς ἕδραν τῆς διανοίας, ὡς ἐν τῇ φράσει, πολλὰ δέ οἱ κῆρ ὥρμαινε Ὀδ. Η. 82, πρβλ. Σ. 344· ὡς καὶ ὁπόταν συνάπτηται μετὰ τοῦ **νόος**, Ἰλ. Ο. 52· — ἡ δοτ. **κῆρι** κεῖται συχνάκις παρ' Ὁμ. **κηρόθι**, ἐξ ὅλης καρδίας, ἐγκαρδίως, «μὲ τὴν καρδιά», ὃν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ Ι. 117· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπιτεταμέν., πέρι κῆρι φιλεῖν, ἀγαπᾶν ὑπερμέτρως ἐν τῇ καρδίᾳ, (ἔνθα τὸ πέρι κεῖται ἐπιρρηματικῶς), Δ. 46., Ν. 430· πέρι κῆρι τιμᾶν τινα Ὀδ. Ε. 36, κτλ.· ὡσαύτως, ἀπεχθέσθαι πέρι κῆρι Ἰλ. Δ. 53· πέρι κῆρι .. ἐχολώθη Ν. 206, πρβλ. 119· ἀλλ' ἐν πᾶσι τούτοις ὁ Spitzn. ὑποστηρίζει τὴν γραφὴν περὶ κῆρι = ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐγκαρδίως, κατ' ἀναλογίαν τοῦ περὶ φρεσί, ἴδε εἰς Ἰλ. Δ. 46· — οὕτω βραδύτερον, ἐμὸν κέαρ οὐ γεύεται ὕμνων Πινδ. Ι. 5 (4). 25, πρβλ. Ν. 7. 150· κέαρ ἀπαράμυθον Αἰσχύλ. Πρ. 185· ἠλγύνθην, ἠχθέσθην κέαρ αὐτόθι 245, 390, κτλ., καὶ οὕτως ὁ Ἀριστοφ. λέγει (ἐν τραγικῇ φράσει) τὸ κέαρ εὐφράνθην, Ἀχ. 5· ἡ γεν. **κέαρος** εὕρηται παρ' Ἀρκαδίῳ σ. 128, 18.

κήρα, ἡ, = **κήρ**, Lobeck. Παρ. 145.

κηράνω, Α, (**κήρ**, πρβλ. **ἀκήριος**)· — βλάπτω, καταστρέφω, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 999. — Παθ., καταστρέφομαι, ἀφανίζομαι, χάνομαι, Ἀριστ. παρὰ Πλουτ. 2. 886Ε.

κηραίνω Β, (**κῆρ**) εἶμαι πλήρης μεριμνῶν, φροντίδων, ἀνήσυχος, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 518· τι, πρός τι, διά τι πρᾶγμα, ὁ αὐτὸς ἐν Ἱππ. 223· ἐπί τινι Μάξιμ. π. καταρχ. 93· περί τι Φίλων παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 378Β· — κ. περί τινα, ὡς τὸ Λατ. deperire, καταστρέφομαι, φθείρομαι, φθίνω, ὁ αὐτ. 2. 167, πρβλ. 1, 501.

κηρ-ἀμύντης, ου, ὁ, (ἀμύνω) ὁ ἀποτρέπων τὸ κακόν, Λυκόφρ. 663.

κηράνθεμον, τό, = **κήρινθος**, Διοσκ. 5. 17.

κηρᾰφίς, ίδος, ἡ, εἶδος ἀκρίδος, Νικ. Ἀλεξιφ. 394· πρβλ. **κάραβος**.

κηρ-ἄχάτης, [ᾰ̄], **ου**, ὁ, εἶδος ἀχάτου ἔχοντος κήρινον χρῶμα, Πλίν. 37. 54.

κηρ-αψία, ἡ, τὸ ἀνάπτειν τὰ κηρία, φωταψία, Χρον. Πάσχ. σ. 383C.

κηρ-έλαιον, τό, εἶδος ἀλοιφῆς ἐκ κηροῦ καὶ ἐλαίου, «κερόλαδον», Γαλ. τ. 13, σ. 832, κλ.

κηρ-εμβροχή, ἡ, θερμὸν ἔμπλαστρον διὰ τετηκότος κηροῦ, Ἀλεξ. Τραλλ. 11. σ. 635.

κηρέσιος, ον, (**κήρ**) ὀλέθριος, νοσηρός, Ἡσύχ.

κηρεσι-φόρος, ον, θανατηφόρος, μνημονεύεται ἐκ τῶν Χρον. Νικητ.

Κηρεσσι-φόρητος, ον, ὃν αἱ Κῆρες φέρουσιν, ἐξελάαν .. κύνας κηρεσσιφορήτους Ἰλ. Θ. 527.

κηρία, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. **κειρία**.

κηριάζω, ἐπὶ τῶν ὀστρακοδέρμων, κυρίως δὲ τῆς πορφύρας καὶ τῶν κηρύκων, ἐχέτω τὰ ᾠά μου ἐν εἴδει γλισχρότητος μυξώδους: «αἱ μὲν οὖν πορφύραι τοῦ ἔαρος συναθροιζόμεναι εἰς ταὐτό, ποιοῦσι τὴν καλουμένην μελίκηραν, τοῦτο δ' ἔστιν οἷον κηρίον, πλὴν οὐχ οὕτω γλαφυρόν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν εἰ ἐκ λεπυρίων ἢ ἐρεβίνθων λευκῶν πολλὰ συμπλακείεν» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 4, π. Ζ. Γεν. 3. 11, 12 καὶ 14.

κηρίνη, ἡ, = **κηρίων** ΙΙ, Ἡσύχ., Φώτ.

κήριν̃θος, ὁ, τροφὴ τῶν μελισσῶν, ὡσαύτως ἐριθάκη, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 5, Ἡσύχ. **ΙΙ**. εἶδος ἕλκους, Ἡσύχ.

κήρῐνος, η, ον, (**κηρός**) ἐκ κηροῦ πεποιημένος, Ἀριστοφ. Ἐκκλησ. 1035, Πλάτ. Θεαίτ. 191C, 197D· κηρίνα ὀπώρα, δηλ. μέλι, Ἀλκμὰν 63. **ΙΙ**. μεταφορ., εὔπλαστος καὶ μαλακὸς ὡς κηρός, (cereus in vitium flecti), τοὺς θυμούς .. κηρίνους ποιεῖν Πλάτ. Νόμ. 633D· κηρίνας τὰς ὑπολήψεις ἔχειν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 16, 10. **2)** ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κηροῦ, ὠχρός, Σουΐδ. ἐν λ. ἐκηριώθην.

κηριο-κλέπτης, ου, ὁ, ὁ κλέπτων κηρήθραν, ἐπιγραφὴ τοῦ 18' Εἰδυλλ. τοῦ Θεοκρίτου.

κηρίολος, ὁ, πιθ. λαμπὰς ἐκ κηροῦ ἢ εἰκών, ὁμοίωμα κήρινον, Συλλ. Ἐπιγρ. 3028. 5.

κηρίον, τό, (**κηρός**) κηρήθρα, Λατ. favus, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ὁμ. Ὕμ. εἰς Ἑρμ. 559, Ἡσιόδ. Θ. 597, Ἡρόδ. 5. 114, κτλ.· ἐν τῷ ἑνικ., Πλάτ. Πολ. 552C, Θεόκρ. 19. 2· ἐν χρήσει ἐν τῇ Ἑλλ. φαρμακοποιΐᾳ, Ἱππ. 475. 5., 496. 45· κηρίῳ βεβυσμένος, ἔχων τὰ ὦτα πεπραγμένα διὰ κηρίου, Ἀριστοφ. Θεσμ. 506· — ὡσαύτως, κηρίον σφηκῶν Ἡρόδ. 2. 92· — **κηρία**, ἁπλῶς = μέλι, Ἱππῶν. 26, Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 38F. **2)** πίναξ ἐκ κηροῦ, Ἀνθ. Π. 9. 191. **ΙΙ**. εἶδος δερματικοῦ νοσήματος ὅπερ καλεῖται καὶ μελικηρίς, Διοσκ. 2. 164, Γαλην., κτλ.· — ἄχωρ ἦτο τοῦ αὐτοῦ εἴδους, ἀλλ' ἧττον φθοροποιόν· πρβλ. τὸ Λατ. favus, ἂν καὶ ἦτο καὶ ἐκεῖνο διάφορον.

κηριόομαι, παθ., τρομάζω, «γίνομαι σὰν τὸ κερί», ἐκπλήττομαι, «ἐκηρώθη, ὠχρίασεν», καὶ «κηριωθῆναι· ὑπὸ σκοτοδίνου ληφθῆναι» Ἡσύχ.· «ἐκηριώθην, διὰ τὸ δέος κήρινος ἐγενόμην» Σουΐδ.

κηριο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων κηρήθραν, ἐπὶ τῶν μελισσῶν καὶ τῶν παραπλησίων τὴν μορφήν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 1.

κηρίς, ίδος, ἡ, = **κιρρίς**, παρ' Ἀθην. 355C.

κηρῖτις, (δηλ. λίθος), ἡ, πολύτιμός τις λίθος ἔχουσα τὸ χρῶμα τοῦ κηροῦ, Πλίν. 37. 56.

κηρι-τρεφής, ές, (τρέφω) συντεθραμμένος ἀθλιότητι, κηριτρεφέων «συντεθραμμένων μοίρᾳ καὶ θανάτῳ» (Σχόλ. Τζέτζ.)· ἄνθρωποι Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 416, Χρησμ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Εὐρ. Φοιν. 638. **2)** ἐπιφέρων θάνατον, θανατηφόρος, Συνέσ. 329C.

κηρί-φατος, ον, (***φένω, πέφαμαι**) πεφονευμένος ὑπὸ κακῆς μοίρας, Ἡσύχ.

κηριώδης, ες, (εἶδος) ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κηροῦ, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 13, 3.

κηρίωμα, τό, νόσος τις τῶν ὀφθαλμῶν, Ἡσύχ. (ἔνθα ἀντὶ τοῦ **ὁμίλημα**, ὁ Δινδ. προτείνει ἡ **λήμη**).

κηρίων, ωνος, ὁ, κηρίνη λαμπάς, πέντε λαμπάδας ἅπτουσιν (οἱ Ρωμαῖοι) ἐν τοῖς γάμοις, ἃς κηρίωνας ὀνομάζουσιν Πλούτ. 2. 263Ε. **ΙΙ**. μάστιξ, Ἡσύχ., Φώτ. ἐν λέξ. **κηρίναι**.

κηρο-γονία, ἡ, ὁ σχηματισμὸς τοῦ κηροῦ ἢ τῆς κηρήθρας, Ἰωσήπ. Μακκ. 14.

κηρο-γρᾰφέω, ζωγραφῶ διὰ κηροῦ, Ἀθήν. 200B.

κηρογρᾰφία, ἡ, ἡ διὰ κηροῦ ζωγραφία, ὅ ἐστιν ἐγκαυστική, καθ' ἣν τὰ χρώματά εἰσι μεμιγμένα μὲ κηρόν, πᾶς τόπος κηρογραφίᾳ καταπεποίκιλτο Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 204B, πρβλ. 200A, Πλίν. 35. 39, Müller Archäol. d. Kunst § 320. 4.

κηρο-δέτης, ου, ὁ, Δωρ. **κηροδέτας** = τῷ ἑπομ., Εὐρ. Ι. Τ 1125.

κηρό-δετος, Δωρ. **καρ-**, **ον**, (**δέω**) ὁ συγκρατούμενος ἢ συγκολληθεὶς διὰ κηροῦ, μέλι Ἀνθ. Πλαν. 4. 305· σῦριγξ Εὔφορ. εἰς Ἀθήν. 184A· κ. πνεῦμα, τὸ φύσημα τοῦ μὲ κηρὸν συνημμένου αὐλοῦ, Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 5. 4.

κηρο-δομέω, κατασκευάζω διὰ κηροῦ (κηρία, δηλ. κηρήθρας), ἐπὶ τῶν μελισσῶν, Ψευδο-Φωκυλ. 162.

κηροδόχος, ὁ δεχόμενος ἐν ἑαυτῷ τὸν κηρόν, «σμῆναι· τῶν μελισσῶν οἱ κηροδόχοι, ἤτοι αἱ θῆκαι» Ἡσύχ. ἐν λέξ. **σμῆναι**.

κηρο-ειδής, ές, ὅμοιος κηρῷ, κήρινος, Πλάτ. Τίμ. 61C, Ἀθήν. 281F, Διοσκ. 1. 92, κτλ.· μεταφορ., ἐπὶ τῆς ψυχῆς, Φίλων 1. 64. **2)** ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κηροῦ, Φιλόστρ. 781.

κηρόθεν, ἐπίρρ. (**κῆρ**) ἐκ καρδίας, Ἐτυμολ. Μέγ. 511. 20.

κηρόθι, ἐπίρρ. (**κῆρ**) ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐκ καρδίας, ἐγκαρδίως, παρ' Ὁμήρ. ἀείποτε ἑπομένου τοῦ **μᾶλλον**, ἀπήχθετο κ. μ. Ἰλ. Ι. 300., Φ. 136· χολώσατο κ. μ. Ὀδ. Ε. 284. κτλ.· φίλει δέ με κ. μ. Ο. 370· οὕτω, τίον δ' ἄρα κ. μ. Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 85.

κηρομαστίχη, ἡ, μῖγμα κηροῦ καὶ μαστίχης, Συμεὼν Θεσσ. ἐν Φαβρ. Ἑλλ. Βιβλ. τ. 14, σ. 60.

κηρό-μελι, τό, μέλι ἐν τῇ κηρήθρᾳ, Σχολ. Θεοκρ. 7. 83.

κηρόομαι, παθ. (**κήρ**) καταστρέφομαι, βλάπτομαι, Κλήμ. Ἀλ. 76, Ἡσύχ.

κηρόομαι, παθ. (**κηρός**) ἐπικαλύπτομαι διὰ κηροῦ, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 797· ἐν τέλει Λόγγ. 2. 35· — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, σχηματίζω τι δι' ἐμαυτὸν ἐκ κηροῦ, ἐπὶ μελισσῶν, Ἀνθ. Π. 9. 226.

κηρο-πᾰγής, ές, ἐστερεωμένος, ἐστηριγμένος, κεκολλημένος διὰ κηροῦ, Ἀνθολ. Π. 6. 239, Μανέθ. 1. 242.

κηρό-πισσος, ὁ, ἀλοιφή τις ἐκ κηροῦ καὶ πίσσης, Ἱππ. 467. 42· πρβλ. **πισσόκηρος**.

κηροπλαστεῖον, τό, τύπος κηρίνων εἰκόνων ἢ ὁμοιωμάτων, Ἐπιφ. Αἱρ. 23, σ. 64B.

κηροπλαστέω, πλάττω τι ἐκ κηροῦ, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 828· κ. ἔρωτα Εὐβουλ. ἐν «Καμπυλίωνι» 3· πλάττω ὡς ἐκ κηροῦ, ἡ φύσις κ. τὸν ἄνθρωπον Ἀρεταῖ. περὶ Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13, ἐν τέλ. **2)** κάμνω κυψέλας ἐκ κηροῦ, Διόδ. 17. 75., 19. 2.

κηρο-πλάστης, ου, ὁ, ὁ πλάσσων ἐκ κηροῦ ὁμοιώματα θεῶν ἢ ἀνθρώπων κλ., Πλάτ. Τίμ. 74C.

κηροπλαστικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ κηροπλαστεῖν, Ὠκελλ. Λουκ. 2· ἡ κηροπλαστικὴ (δηλ. τέχνη) Πολυδ. Π', 165.

κηρό-πλαστος, ον, (πλάσσω) ὁ ἐκ κηροῦ πεπλασμένος, κήρινος, μελίσσης κ. ὄργανον Σοφ. Ἀποσπ. 464· ἐπὶ κορασίου, Ἀνθ. Π. 9. 570. **2)** = **κηρόδετος**, δόναξ Αἰσχύλ. Πρ. 574· ὁ Meineke προτείνει **κηρόπακτος** (δηλ. **-πηκτος**) = **κηροπαγής**.

κηρο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν κηρόν, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 1075, κατὰ τὸ Ἐνετ. Ἀντίγρ.· κοινῶς: **κηροποιοῦν**.

κηρο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλητὴς λαμπάδων ἐκ κηροῦ, Γλωσσ.· **κηροπωλεῖον**, τό, τὸ ἐργαστήριον αὐτοῦ, Θεοφάν. Κοντιν. 420, 15.

κηρός, ὁ, τὸ κηρίον τῶν μελισσῶν, Ὀδ. Μ. 48, 173, 175, κτλ.· εὐπλαστότερος κηροῦ Πλάτ. Πολ. 588D· ἐν χρήσει ὡς κοσμητικόν, Φιλοστρ. Ἐπιστ. 22, πρβλ. Ὀβίδ. Ars Am. 3. 199· εἰς ἐγ-

καυστικὴν ζωγραφίαν, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 673. 2., 722. 3, πρβλ. **κηρογραφία**. **II.** πληθ. **κηροί**, λαμπάδες ἐκ κηροῦ, Λατ. cerei, Ἡλιόδ. 9. 11. (Ἐντεῦθεν κηρίον· πρβλ. Λατ. cera, Λιθ. kóris (favus).)

κηρο-τέχνης, ου, ὁ, κηροπλάστης, Ἀνακρεόντ. 10. 9.

κηρο-τρύφος, ον, (κήρ) τρέφων θάνατον, θανατηφόρος, ὄφις κηροτρόφου Νικ. Θηρ. 192.

κηρο-τρύφος, ον, (κηρός) κήρινος, Ἀνθ. Π. 6. 236.

κηρουλκός, όν, (κήρ, ἕλκω) ἐπιφέρων καταστροφήν, ὀλέθριος, Λυκόφρ. 407.

κηρ-ουργία, ἡ, ἡ παρασκευὴ ἢ κατασκευὴ κηροῦ, Ἐφραὶμ σ. 562C.

κηρύφιν· «ἐκ τῆς ψυχῆς» Ἡσύχ.

κηρο-φορέω, (κηρός) παράγω κηρόν, Σουΐδ.

κηρο-χίτων [ῐ], **ωνος,** ὁ, ἡ, περιβεβλημένος κηρόν, λαμπάδα κηροχίτωνα Ἀνθ. Π. 6. 249.

κηρό-χρως, ωτος, ὁ, ἡ, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κηροῦ, Χαιρήμ. παρ' Ἀθην. 608D.

κηροχῠτέω, σχηματίζω ὡς ἐκ κηροῦ ἢ ἐν κηρῷ, Ἀριστοφ. Θεσμ. 56· — ἐπὶ τῶν μελισσῶν, κατασκευάζω κυψέλας ἐκ κηροῦ, Ἀνθολ. Πλαν. 4. 210.

κηρό-χῠτος, ον, κατεσκευασμένος ἐκ κηροῦ, κ. μείλιγμα, ὡς τὸ κηρόδετον πνεῦμα, Κάστωρ παρ' Ἀθην. 455A· κ. πινακίδιον, πίναξ κεκαλυμμένος μὲ κηρόν, Ἐκκλ., κ. γραφή = κηρογραφία, αὐτόθι.

κηρόω, ἴδε **κηρόομαι.**

κήρυγμα, τό, (κηρύσσω) τὸ ὑπὸ τοῦ κήρυκος ἀγγελλόμενον, προκήρυξις, δημοσία γνωστοποίησις, Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.· κ. ποιέεσθαι Ἡρόδ. 3. 52., 5. 92, 7, κτλ.· ἐκ τοῦ κηρύγματος, διὰ προκηρύξεως, ὁ αὐτ. 6. 78· κ. θεῖναι τῇ πόλει Σοφ. Ἀντ. 8· τῷ κ. ἐμμένειν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 350, πρβλ. Ἀντ. 454· κ. ἀνειπεῖν Θουκ. 4. 105· κηρύσσειν Αἰσχίν. 75. 30· γίγνεται κ. Δημ. 253. 7· — ἀμοιβὴ προκηρυττομένη, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 10, Αἰσχίν. 58. 26.

κηρυγμός, ὁ, = **κήρυξις,** Σχόλ. Βεν. εἰς Ἰλ. Φ. 575.

κηρύκαινα [ῡ], ἡ, θηλ. τοῦ **κῆρυξ,** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 713.

II. «κηρυκαίνας ἑκάλουν Ἀλεξανδρεῖς γυναῖκας, αἵτινες εἰς τὰς αὐλὰς παριοῦσαι καὶ τὰς συνοικίας ἐφ' ᾧ τε συναγείρειν τὰ μιάσματα καὶ ἀποφέρειν εἰς θάλασσαν» Σουΐδ.

κηρῦκεῖα, Ἰων. **-ηῖη,** ἡ, τὸ ἀξίωμα ἢ τὸ ἔργον κήρυκος, Ἡρόδ. 7. 134, Πλάτ. Νόμ. 742B· ἐπὶ κηρυκείαν ἀποστέλλεσθαι, ἐπὶ πρεσβείας, Νόμ. παρ' Αἰσχίν. 3, ἐν τέλ. **2)** ὁ μισθὸς τοῦ κήρυκος Ἰσαῖ. παρ' Ἁρποκρ. **II.** παρ' Ἐκκλησ., τὸ κηρύττειν τὸν θεῖον λόγον.

κηρύκειον [ῡ], Ἰων. **-ήϊον,** Δωρ. **κᾱρύκειον,** τό, ῥάβδος τοῦ κήρυκος, οἵαν ὁ Ἑρμῆς παρίσταται φέρων εἰς τὰ ἀρχαῖα ἔργα τῆς τέχνης, πολλάκις μετὰ δύο ὄφεων περιπεπλεγμένων περὶ αὐτήν, Λατ. caduceus, Ἡρόδ. 9. 100, Θουκ. 1. 53, Ἡρακλεωτ. Πίναξ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 4, 49., 5775. 3· — ὡσαύτως **κηρύκιον,** Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 429· κηρύκια συμπεπλεγμένα ἐκ τῶν θαλλῶν = ἱκετηρίαι, Δείναρχ. 92. 28· ἴδε **κῆρυξ** ἐν τέλ. **II.** «ὁ ἐπὶ τῇ κηρύξει μισθὸς» Σουΐδ. **III.** ὁ λίθος ἐφ' ᾧ ἀναβὰς ὁ κῆρυξ ἐκήρυττε, ἴδε **λίθος.**

κηρύκειος [ῡ], **ον,** ἀνήκων εἰς κήρυκα, γράμμα Σοφ. Ἀποσπ. 897· γραφὴ Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.

κηρύκευμα [ῡ], τό, προκήρυξις, διάγγελμα, Αἰσχύλ. Θήβ. 651.

κηρύκευσις [ῡ], **εως,** ἡ, = **κηρυκεία,** Σουΐδ.

κηρῡκεύω, εἶμαι κῆρυξ ἐκτελῶ τὰ καθήκοντα, κήρυκος, Πλάτ. Νόμ. 941A· κ. τινί, εἶμαι κῆρυξ τινός, Φιλόχορ. 36. **II.** μεταβατ., προκηρύττω, γνωστοποιῶ, τινί τι Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 221, πρβλ. Εὐρ. Τρῳ. 782, Πλάτ. Νόμ. 941A.

κηρῡκήϊη, -ήϊον, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **κηρυκεία, -ειον.**

κηρυκικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς κήρυκας, ὁ τῶν κηρύκων, φῦλον, ἔθνος Πλάτ. Πολιτικ. 260D, 290B· ἡ κηρυκικὴ (δηλ. τέχνη) αὐτόθι 260E.

κηρύκῐνος, η, ον, ἀνήκων εἰς κήρυκα, «κηρυκίνη ῥάβδος, ἡ τοῦ Ἑρμοῦ» Σουΐδ.· **κηρῡκίνη,** ἡ, = **κηρύκαινα,** Φώτ.· — Καθ' Ἡσύχ.: «κηρυκίνη· ἡ καταρωμένη».

κηρυκιοειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κηρύκειον, ἔχων σχῆμα κηρυκείου, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **Ἑρμῆς,** ἔνθα κοινῶς **κηρυκο-.**

κηρύκιον, τό, ἴδε ἐν λέξ. **κηρύκειον. II.** εἶδος ὀστρακοδέρμου, πρβλ. **κῆρυξ** II. **III.** ἀλοιφή τις τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀλέξ. Τραλλ. 2. σ. 131.

κηρῡκιο-φόρος, ον, ὁ φέρων κηρύκειον, Ἐτυμολ. Μέγ. 812. 23.

κηρυκτέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **κηρύσσω,** ὃν δεῖ κηρύττειν, Κανὼν 6′ καὶ ξδ′ (ογ′) τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου ἐν Συντ. καν. τ. 3, σ. 299, 470.

κηρυκτὸς στέφανος, ὁ μετὰ κηρύγματος ἢ ὁ δυνάμενος κηρυχθῆναι, Ἐπιγρ. Νικαίας ἢ Κυζίκου, Conze, Reise auf d. Ins. Lesbos σ. 62.

κηρῡκώδης, ες, ὅμοιος πρὸς τὸ ὀστρακόδερμον, τὸ καλούμενον **κῆρυξ** (II), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 28.

κηρύλος [ῡ], ὁ, εἶδος θαλασσίου πτηνοῦ ἐκ τοῦ εἴδους τῆς ἀλκυόνος, ἴσως τὸ Alcedo rudis, Ἀλκμὰν 12, Ἀρχίλ. 130, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 14, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 332E. Ὁ τύπος **κειρύλος,** μνημονευόμενος ὑπό τινων Γραμματ. ὡς Ἀττικός, ὀφείλεται πιθανῶς εἰς τὸ σκῶμμα τὸ ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 300, ἔνθα οὕτω καλεῖται ὁ κουρεὺς Σποργίλος (ἐκ τοῦ **κείρω**), «ξυραφοποῦλι», οὕτως εἰπεῖν.

κηρῦνος, ὁ, βόλος τις τῶν κύβων, Εὔβουλ. ἐν «Κυβευταῖς» 2· **κάρυννος** παρὰ Φωτ.

κῆρυξ. Δωρ. **κᾶρυξ** (περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε ἐν τέλ.), **-ῦκος,** ὁ: Αἰολ. ὡσαύτως **κήρῡκος, ου,** ὁ, Ἐτυμολ. Μέγ. 775. 26· (κηρύσσω)· — κῆρυξ, διαλαλητής, «κράχτης», καὶ καθόλου δημόσιος ἀγγελιαφόρος μετέχων καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ πρέσβεως, λίαν ἔντιμον ὑπούργημα κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, Λατ. praeco, caduceator, legatus, Ὅμ., κτλ. Οἱ κήρυκες συνεκάλουν τὴν ἐκκλησίαν, Ἰλ. Β. 50, 97, 437, 442, Ι. 10, Ὀδ. Β. 6, κτλ.· καὶ ἐτήρουν τὴν τάξιν ἐν αὐτῇ, Ἰλ. Β. 280, Σ. 503· διεχώριζον τοὺς διαμαχομένους, Π. 274, κέξ.· εἶχον τὴν ἐπιμέλειαν τῆς προπαρασκευῆς τῶν θυσιῶν καὶ πανηγύρεων, Γ. 245, κέξ., Ὀδ. Υ. 276· ἔτι δὲ καὶ ἰδιωτικῶν συμποσίων, Ἰλ. Η. 183, Σ. 558, κτλ. Ὡς δημόσιοι ὑπάλληλοι καλοῦνται **δημιοεργοί,** Ὀδ. Τ. 135. Τὸ ἔμβλημα τῆς ἐπισημότητος αὐτῶν ἦτο τὸ σκῆπτρον, Ἰλ. Σ. 505, Ὀδ. Β. 37, κτλ. Ἀπὸ τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων τὸ ὑπούργημα αὐτῶν ἐθεωρεῖτο ἱερὸν καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἀπαραβίαστον ὡς διατελούντων ὑπὸ τὴν ἄμεσον προστασίαν τοῦ Διός, καὶ ἐθεωροῦντο θεῖοι, Διΐ φίλοι Ἰλ. Δ. 192, Θ. 517· Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν Α. 334, κτλ.· δι' ὃ ἐχρησιμοποιοῦντο ὅπως διαβιβάζωσιν ἀγγελίας μεταξὺ πολεμίων, Ι. 170, Ω. 149, 178, Ὀδ. Κ. 59, 102. Μεθ' Ὅμηρον ὁ Ἑρμῆς καλεῖται κῆρυξ τῶν θεῶν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 80, Θεογ. 939, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 515, Χο. (165). Κατὰ μεταγενεστέρους χρόνους τὸ μὲν ὑπούργημα αὐτῶν διέμεινε τὸ αὐτὸ σχεδόν, ἀλλὰ διακρίνεται ἀπὸ τοῦ τῶν πρέσβεων, διότι οἱ κήρυκες διεβίβαζον ἀγγελίας μεταξὺ ἐθνῶν ἐν πολέμῳ πρὸς ἄλληλα διατελούντων, Σχόλ. εἰς Θουκ. 1. 29· πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 727, Πλάτ. Νόμ. 941A, Δημ. 159. 20., 283. 2· ἐν χρήσει ἐναλλὰξ μετὰ τοῦ **ἀπόστολος,** Ἡρόδ. 1. 21. Ἱερατικόν τι γένος ἐν Ἀθήναις ἔφερε τὸ ὄνομα **Κήρυκες,** ἀπὸ Κήρυκος τοῦ Ἑρμοῦ, Ἀνδοκ. 15. 28, Παυσ. 1. 38, 3, Πολυδ. Η′, 103· **Κηρυκίδαι** παρὰ Φωτ. **β) κῆρυξ** ὡς θηλ. ἀπαντᾷ παρὰ Πινδ. Ν. 8. 1, Νόνν. 4. 11· τὸ Ἀττ. θηλ. εἶναι **κηρύκαινα. 2)** ἐν Ἀθήναις, κῆρυξ, ὅστις ἐκήρυττε καὶ ἐτήρει τάξιν ἐν ταῖς συνελεύσεσι κτλ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 42, κέξ.· ὁ κ. ἀνεῖπεν Ἀνδοκ. 6. 4, κτλ.· ὁ τῶν μυστῶν κ., ἐν Ἐλευσῖνι, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 20. **3)** καθόλου, ἀγγελιαφόρος, θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσι Σοφ. Ο. Κ. 1511, πρβλ. Εὐρ. Ἡλ. 347· ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 30· ἐπὶ τῆς γραφῆς, ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 780. **4)** παρ' Ἐκκλ., ἱεροκῆρυξ. **II.** εἶδος ὀστρακοδέρμου ἢ κοχλίου ἔχοντος κόγχην ἑλικοειδῶς συνεστραμμένην, δυναμένην νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς εἶδος σάλπιγγος, τὸ buccinum, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 6., 5. 12, 3, κ. ἀλλ., πρβλ. Μάχωνα παρ' Ἀθην. 349C· ὅθεν, **2)** ἀκανθωτόν τι κολαστήριον ὄργανον, Ἰακωβίου Μαρτ. Πολυκάρπου 2. [ῡ ἀείποτε, διότι ἐν Ἰλ. Ρ. 324 κήρυκ' Ἠπυτίδῃ διορθοῦται ἀντὶ κήρυκι. Αἱ μόναι ἐξαιρέσεις εἶναι κηρῦκας ἐν Ἀντιμάχῳ παρ' Ἀθην. 475D, καὶ κηρῦκιον, ἐν Ἀνθ. Π. 11. 124. Οἱ Γραμματικοὶ ὅμως συμφώνως γράφουσι **κῆρυξ, φοῖνιξ, κῆϋξ,** ἴδε Πρισκιαν. 7. 8, 43, Δινδ. ἐν Στεφ. Θησ.].

κήρυξις, εως, ἡ, διακήρυξις, προκήρυξις, Δίων Κ. 63. 8 καὶ 14. **II.** κήρυγμα, Κλήμ. Ἀλ. 863, Εὐσ., κτλ.

κηρύσσω, Ἰλ., Ἀττ. **κηρύττω,** Δωρ. **κᾱρύσσω**· παρατ. **ἐκήρυσσον,** Ἰλ. Β. 444, Ἀττ.: μέλλ. **κηρύξω** Ἀττ.: ἀόρ. **ἐκήρυξα** Ἀττ.: πρκμ. **κεκήρυχα** Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 3. 1, (ἐπι-) Δημ. 352. 5. — Παθ., μέλλ. **κηρυχθήσομαι** Ξεν., κτλ.· ἀλλὰ μέσ. μέλλ. μὲ παθ. σημασ. **κηρύξομαι** Εὐρ. Φοίν. 1631· ἀόρ. **ἐκηρύχθην** Ἀττ.· πρκμ. **κεκήρυγμαι** Εὐρ. Ἀποσπ. 1, Θουκ. 4. 38. Εἶμαι κῆρυξ, ἐκτελῶ τὸ ἔργον τοῦ κήρυκος, κηρύσσων γήρασκε Ἰλ. Ρ. 325. **2)** κάμνω προκήρυξιν ὡς κῆρυξ, λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων, ἃς συναθροίσωσι τὸν λαὸν διὰ τῶν κηρύκων, Ἰλ. Β. 438, πρβλ. 444, Ὀδ. Β. 8· κήρυσσε, κῆρυξ Αἰσχ. Εὐμ. 566, κτλ.· — ὡσαύτως ἄπρος., κηρύσσει (δηλ. ὁ κῆρυξ), γίνεται προκήρυξις, ὁ κῆρυξ προκηρύττει, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 36· κηρυξάτω ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 4. 5, 42. **II.** μετ' αἰτ. προσ., καλῶ, συγκαλῶ διὰ τοῦ κήρυκος, κηρύσσειν ἀγορήνδε .. Ἀχαιούς Ἰλ. Β. 51, Ὀδ. Β. 7· πόλεμόνδε Ἰλ. Β. 443· κηρύσσειν τινά, καλῶ τινα εἴς τι μέρος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 748. — Παθ., τίς ἐκηρύχθη πρώτην φυλακήν; τίς ἐκλήθη εἰς τὴν πρώτην φυλακήν; Εὐρ. Ρῆσ. 538. **2)** προκηρύσσω τινὰ ὡς νικητήν, Πλούτ. 2. 185A· καὶ ἐν τῷ παθ., μήτε κηρυχθήσεσθαι μήτε ἆθλα λήψεσθαι Ξεν. Κύρ. 8. 4, 4· ὥστε πόλιν κηρυχθῆναι καὶ αὐτὸν στεφανωθῆναι Λυσ. 157. 40· ὡσαύτως, διακηρύττω ὡς κακοῦργον ἢ κατάδικον, Δημ. 787. 17, πρβλ. Σοφ. Ἰλ. 606, Ἀνθ. Π. 5. 177· — ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως ἐπὶ χώρας, διακηρύττομαι ἢ ἐξαίρομαι, ἐπαινοῦμαι, στεφάνοις ἀρετᾶς Εὐρ. Τρῳ. 223. **3)** ἐπικαλοῦμαι, θεοὺς ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ.

148· κ. τοὺς δαίμονας κλύειν Αἰσχύλ.Χο. 124.— Παθ.,καλοῦμαι (δηλ. εἶμαι) .. , τοῦ κεκήρυξαι πατρός ; Εὐρ. Ἀποσπ. 1, πρβλ. Ἀνδρ. 768· ἴδε **καλέω** II. 2. **III.** μετ' αἰτιατ. πράγμ., προκηρύττω, ἀναγγέλλω, τινί τι Αἰσχύλ. Ἀγ. 1349, Χο. 4, 1026, Εὐρ. Ἴων 911, κτλ· ἀγῶνας Ἀργείοισι Σοφ. Αἴ. 1240, Εὐρ., κλ.·— προκηρύττω πρὸς πώλησιν, κτλ., Ἡρόδ. 6. 121, Ἀνθ. Π. 5. 177, Πλούτ. 2. 207A, κτλ.· κ. ἀποικίαν, δηλ. προσκαλῶ ἀνθρώπους ὅπως προσέλθωσιν εἰς σχηματισμὸν ἀποικίας, Θουκ. 1. 27· κ. κήρυγμα, μήνυτρα (ἴδε τὰς λέξ.)· κ. ὅστις βούλοιτο .. , κάμνω προκήρυξιν ἐάν τις θέλῃ .. , Ἡρόδ. 2. 134· ὡσαύτως, ἐπὶ ἐγκλήματος, ἐν τῷ παθ., κηρύττομαι, Ἀντιφῶν 118. 13. **2)** καθόλου, διακηρύττω, λέγω, τι Σοφ. Ἠλ. 1105· ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει, ταῦτα διελαλήθησαν ἐν τῇ πόλει, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 737· ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, κ. πόθι ναίει τις ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 97· κ. εἰ .. Θουκ. 4. 37. **3)** προκηρύττω ἢ παραγγέλλω δημοσίᾳ, Λατ. indicere, τινί τι Αἰσχύλ. Θήβ. 1043, Σοφ. Ἀντ. 32. 450, κτλ.· εὐφημίαν, σιγήν κ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 764, Εὐρ. Ἑκ. 530· τὰ κηρυχθέντα, τὰ διαταχθέντα, αἱ δοθεῖσαι δημοσίᾳ διαταγαί, Σοφ. Ἀντ. 447·— μετὰ δοτ. προσώπ. καὶ ἀπαρ., κ. αὐτοῖς ἐμβαλεῖν κώπαις Πινδ. Π. 4. 356. **3)** ἐπὶ ἀλεκτρυόνος, κράζω, Ἀνθ. Π. 5. 3. **IV.** παρ' Ἑκκλ., κηρύττω τὸν θεῖον λόγον, διδάσκω τὸν θεῖον λόγον, Εὐσ. ἔνθ' ἀνωτ., κλ.

κηρ-ώδης, ες, ὅμοιος πρὸς κηρόν, ἀμφιβ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κηριώδης**, Γαλην. 14. 537.

κήρωμα, τό, (κηρόω) πρᾶγμα κατεσκευασμένον ἐκ κηροῦ ἢ ἐπικεκηρωμένον, **1)** πίναξ κεκαλυμμένος μὲ στρῶμα κηροῦ πρὸς γραφήν, ἴδε Ἡρόδ. 7. 239. **2)** = **κηρωτή**, ἔμπλαστρον κηρωτόν, «στιρῶτον», Ἱππ. 398. 54., 402. 27. **3)** χρῖσμά τι ἐκ κηροῦ δι' οὗ ἐχρίοντο οἱ παλαισταὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῶν αὐτοκρατόρων, Λατ. ceroma, Πλούτ. 2. 638D, Πλίν. 35. 13, 47· πρβλ. **πισσόκηρος**, Λατ. ceromaticus (Ἰουβεν. 3. 68)·— μεταφρ. ἀντὶ ἀλειπτήριον παρὰ τὴν παλαίστραν ἔνθα οἱ ἀθληταὶ ἤλειφον τὸ σῶμά των διὰ τοῦ κηρώματος, ἐν παλαίστραις καὶ κηρώμασι Πλούτ. 2. 790F, Πλίν. 35. 2, Martial.

κηρωματιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀλείφων μὲ κήρωμα (πρβλ. **ἀλειπτης**), ὡς ἐκ ῥήμ. **κηρωματίζω**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 490.

κηρωματίτης, ου, ὁ, ἰατρὸς ἐπιθέτων ἐμπλαστρα ἐκ κηροῦ, Κύριλλ. Σκυθοπ. ἐν βίῳ Σάβα 44.

κηρών, ῶνος, ὁ, (κηρός) κυψέλη μελισσῶν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 737.

κήρωσις, εως, ἡ, τὸ ὑλικόν, ἡ οὐσία τοῦ κηροῦ τῶν μελισσῶν ἣν συνάγουσιν ἐκ τῶν δακρύων τῶν δένδρων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 22, 5.

κηρωτάριον, τό, ἔμπλαστρον ἐκ κηροῦ, Διοσκ. π. Εὐπορίστ. 1. 214, Σωραν.

κηρωτο-ειδής, ές, ἢ **κηρωτώδης, ες,** ὅμοιος πρὸς κηρωτόν, Γαλην. τ. 2, σ. 99B.

κηρωτο-μάλαγμα, τό, ἔμπλαστρον ἐκ κηροῦ, Γαλην. 13. 849.

κηρωτός, ή, όν, (κηρόω) κεκαλυμμένος μὲ κηρόν· κηρωτή, ἡ, = κήρωμα 2, ἔμπλαστον ἐκ κηροῦ ἢ ἀλοιφὴ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς ἰατροῖς, Ἱππ. π. Ἰητρεῖον 745, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1176· εἶδος ἀλοιφῆς πρὸς καλλωπισμόν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 309· ὡσαύτως **κηρωτόν**, τό, Πλίν., Martial.

κής, ἡμαρτ. γρ. ἀντὶ **κίς**.

κῆς, κατὰ Δωρ. κρᾶσ. ἀντὶ τοῦ **καὶ εἰς**, Θεόκρ. 15. 147.

κῆτα, ἡ, = **καλαμίνθη**, Ἡσύχ.

κῆται, ὑποτακτ. τοῦ **κεῖμαι**, ὃ ἴδε.

κητεία, ἡ, ἡ ἄγρα μεγάλων ἰχθύων, ἰδίως θύννων, Ἀθήν. 283C, Αἰλ. π. Ζ. 13. 16. **2)** τὸ μέρος ἔνθα ἀγρεύονται, Στράβ. 243.

κήτειος, α, ον, (κῆτος) ἀνήκων εἰς κῆτος, ὁ τοῦ κήτους, νῶτα Μόσχ. 2. 115. **II.** ἐν Ὀδ. Λ. 521, ἑταῖροι Κήτειοι, εἶναι ἄγνωστός τις λαὸς τῆς Μυσίας, πρβλ. Στράβ. 616. Καθ' Ἡσύχ. «Κήτειοι· γένος Μυσῶν· ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ Κήτεος. ἢ μεγάλοι».

κήτημα, τό, τεταριχευμένος θύννος, = ὠμοτάριχος, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 121B.

κητία, ἡ, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κητεία**, παρ' Αἰλ.

κητό-δορπος συμφορά, ἡ, τὸ νὰ καταστῇ τις βορὰ τῶν ἰχθύων, Λυσ. 954.

κητο-θήριον, τό, ἀποθήκη σκευῶν χρησίμων πρὸς ἁλιείαν μεγάλων ἰχθύων, Αἰλ. π. Ζ. 13. 16, ἴσως γραπτέον, **κητοθηρεῖον**.

κητόομαι, παθ., αὐξάνομαι εἰς κῆτος, γίνομαι κῆτος, Αἰλ. π. Ζ. 14. 23.

κῆτος, εος, τό, θαλάσσιος ἰχθὺς παμμεγέθης, μέγα θαλάσσιον θηρίον, δελφῖνάς τε κύνας τε καὶ εἴποτε μειζον ἕληται κῆτος Ὀδ. Μ. 97, πρβλ. Ε. 421, Ἰλ. Υ. 147, Ἡρόδ. 4. 53 (διάφ. δραφ. κτήνεα)· ἐν Ὀδ. Δ. 446, 452, = φώκη· περὶ τοῦ θαλασσίου θηρίου εἰς ὃ ἐξετέθη ἡ Ἀνδρομέδα, Εὐρ. Ἀποσπ. 121, πρβλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 556, Θεσμ. 1033. **2)** ἐν τῇ Φυσικῇ Ἱστορ., πᾶς μέγας θαλάσσιος ἰχθὺς ἐκ τοῦ εἴδους τῆς φαλλαίνης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. 6. 12, 1, π. Ζ. Μορ. 3. 6, 2., 4. 13, 25, κ. ἀλλ.· πρβλ. **κητώδης**. **II.** ἀστερισμός τις, ὁ τοῦ Κικέρωνος pistrix, Ἄρατ. 534. (Ἐν συνθέσει φαίνεται ὅτι εἶχε τὴν ἔννοιαν τοῦ βάθους, τῆς ἀβύσσου, ὡς τὸ **καιάδας**, πρβλ. **καιετάεις**, **κητώεις**, **μεγακήτης**, καὶ τὸ **κῆτος** θὰ ἦτο θηρίον τῶν βαθέων ὑδάτων, πρβλ. Λατ. s-quat-ina (καρχαρίας)· ὁ Κούρτ. ἀποδέχεται τοῦτο καὶ ἀναφέρει τὰς λέξεις εἰς ἣν ῥίζαν καὶ τὰ ῥήματα **κείω, κεάζω**, ἃ ἴδε).

κητο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων κήτη, Εὐστ. 294. 16, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **κητώεσσα**.

κητο-φάγος, ον, τρώγων κήτη, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **σιτοφάγος**, ὃ ἴδε, Παυσ.10. 12, 3.

κητο-φόνος, ον, ὁ φονεύων κήτη, Ἀνθ. Π. 6. 30, Ὀππ. Ἁλ. 5. 113.

κητοφόντης, ου, ὁ, = **κητοφόνος**, Μιχ. Ἀκομ. τ. Α', σελ. 228, 15, ἔκδ. Λ.

κητώδης, ες, (εἶδος) ἐπὶ ἰχθύος, ὅμοιος πρὸς κῆτος· τὰ κητώδη, μεγάλοι ἰχθύες ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κητῶν, Ἀριστ. π. Ἀναπν. 12, 1, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 4, κ. ἀλλ., πρβλ. **κῆτος** 2. **II.** καθόλου μέγας, ἐλέφαντες καὶ ἄλλα ζῷα κ. Διόδ. 2. 54.

κητώεις, εσσα, εν, εἴρηται μόνον ὡς Ὁμηρ. ἐπίθ. τῆς Λακεδαίμονος, κοίλη Λακεδαίμων κητώεσσα Ἰλ. Β. 581, Ὀδ. Δ. 1. Κοινῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ **κῆτος** II, ὥστε τὸ **κητώεις** θὰ σημαίνῃ πλήρης κοιλοτήτων ἢ ἀβύσσων (ῥωχμοὺς ἀπὸ σεισμῶν ἔχουσα Εὐστ.), καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ὁ Ζηνόδοτος ἀνέγνω **καιετάεσσα**, ἴδε ἐν λέξ. **καιάδας**· ἄλλας ἑρμηνείας παρέχει ὁ Στράβ. 367· — αὐτὸ τὸ ὄνομα **Λακεδαίμων** δύναται νὰ σημαίνῃ «πλήρης σπηλαίων» (ἐκ τῆς √ΛΑΚ, **λάκκος**). — πρβλ. ὡσαύτως **μεγακήτης**.

κητῶος (ὀρθότ. **κητῷος**), **α, ον,** = **κήτειος**, Θεόδ. Πρόδρ.

κηῦ, κατὰ Δωρ. κρᾶσιν ἀντὶ **καὶ εὖ**, Θεόκρ. 4. 31.

κῆϋξ, ϋκος, [ῡ], ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **κήξ**.

κήϋος, α, ον, ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1688. 34, ὅπερ ὁ Böckh ἑρμηνεύει διὰ τοῦ **καθάρσιος**, καθαρτικὸς (ἐκ τοῦ **καίω, καῦσις**)· ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει **κεῖα καὶ κήϊα** μετὰ τῆς ἑρμηνείας **καθάρματα**.

κῆφᾶ, Δωρ. κρᾶσις ἀντὶ τοῦ **καὶ ἔφη**, Θεόκρ. 1. 82.

κηφήν, ῆνος, ὁ, κατὰ τοὺς ἀρχαίους οἱ ἄρρενες τῶν μελισσῶν ἐκαλοῦντο κηφῆνες· οὗτοι μένουσιν ἐν τῇ κυψέλῃ ἄεργοι καὶ ἐσθίουσι τὸ μέλι ὅπερ παρασκευάζουσιν αἱ ἐργατικαὶ μέλισσαι· εἶναι δὲ ἄκεντροι, Λατ. fucus, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 5, 1., 9. 40, 11, 18, 24 κἑξ.· χρησιμεύει δὲ μεταφ. ὡς παρομοίωσις ἐπὶ ὀκνηροῦ καὶ λαιμάργου ἀνθρώπου μηδόλως ἐργαζομένου ὅπως κερδήσῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 302, πρβλ. Θεογ. 595, Ἀριστοφ. Σφ. 1114, κἑξ.· ὡς ἐν κηρίῳ κ. ἐγγίγνεται Πλάτ. Πολ. 552C· ἐπὶ τῶν κλεπτόντων ξένας ἰδέας συγγραφέων, Ἀνθ. Π. 7. 708, Πλούτ. 2. 42A· μεταφορ., ὡσαύτως, ἐπὶ γεγηρακότων καὶ ἐξησθενωμένων ἀνθρώπων, ποῦ γαίας δουλεύσω γραῦς, ὡς κηφήν .. ; Εὐρ. Τρῳ. 191, πρβλ. Βάκχ. 1364, ἔνθα ἴδε Musgrav.—Ὡς μὴ ἔχοντες κέντρα ἐκαλοῦντο **κόλουροι** ἢ **κόθουροι**, κολοβοί, Ἡσίοδ. ἔνθ' ἀνωτ.

Κηφῆνες, οἱ, ἀρχαῖον ὄνομα τῶν Περσῶν, Ἡρόδ. 7. 61.

κηφήνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κηφήν**, ὁ κηφὴν ἐν καταστάσει ἐμβρύου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 7.

κηφηνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κηφῆνα, Πλάτ. Πολ. 554B.

κῆφθᾶ, κατὰ Δωρ. κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ ἤφθη**, ἐκ τοῦ **ἅπτομαι**, ἀμφιβ. εἰκασία τοῦ Στεφάνου ἐν Θεοκρ. 14. 23· τὰ Ἀντίγρ. ἔχουσι κἤφατ' ἢ κήφατ' ἔτ', ὁπόθεν ὁ Ἔρμαννος κἤφαπτ', δηλ. καὶ ἐφῆπτο.

Κηφῑσός, Δωρ. **Κᾱφ-**, ὁ, ποταμὸς τῆς Φωκίδος ῥέων εἰς τὴν λίμνην Κωπαΐδα, Ἰλ. Β. 522, Πινδ. Π. 4. 81·— θηλ., λίμνη Κηφισίς, Ἰλ. Ε. 709, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 280·— ἐπίθετ. **Κηφίσιος, α, ον,** Πινδ. **2)** βραδύτερον, ὁ ἔτι περιφημότερος ποταμὸς τῶν Ἀθηνῶν, Σοφ. κτλ. **3)** ποταμὸς τῆς Ἀργολίδος, κτλ., Στράβ. 424, κτλ.— Ὁ τύπος **Κηφισσὸς** εἶναι συνήθης ἐν τοῖς Ἀντιγράφοις· ἀλλὰ ἡ διὰ τοῦ ἑνὸς **σ** γραφὴ βεβαιοῦται ἐκ τῶν Ἀττ. Ἐπιγραφῶν καὶ ἐκ τοῦ ὅτι οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ τύπος **Κηφιττός**.

κῆχος, ἄγνωστόν τι μόριον (Ἰωνικὸν καθ' ἃ λέγεται, Ἀπολλ. π. Ἐπιρρ. 596F) ἐν χρήσει ἐν τῇ φράσει ποῖ κῆχος, ; ὅπερ Γραμμ. τινες ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ ποῖ γῆς ; «γιὰ ποῦ ;», ἕτεροι διὰ τοῦ ποῖ δή ; quo tandem ? ὡς, ποῖ κῆχος ; — Ἀπόκρ. εὐθὺ Σικελίας Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 527· ποῖ κῆχος ; —Ἀπόκρ. ἐγγὺς ἡμερῶν γε τεττάρων Φερεκρ. ἐν Ἀδηλ. 33, ἔνθα ἴδε Meincke.

κηώδης, ες, εὐωδιάζων ὡς ἐκ θυμιάματος, εὐώδης, μιν κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ Ἰλ. Ζ. 483· κηώδεα φύετο πάντα Διον. Π. 941. (Ὁ συνώνυμ. τύπος **κηώεις**, καὶ ὁ ἀνάλογος **θυώδης**, δεικνύουσιν ὅτι ὑπῆρχε πιθανῶς ἀρχ. οὐσιαστ. **κῆος** = **θύος**, ἡ τοῦ θυμιάματος ὀσμή, ἐκ τῆς √ΚΑΥ, **καίω**, πρβλ. τὸ Λατ. fragro, flagro.—Ὁ Ἡσύχ. ἔχει: «κεώδης· καθαρός — κειώσασθαι· καθήρασθαι — κεώσατο· καθήρατο».

κηώεις, -εσσα, εν, = **κηώδης**, ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ κηώεντι Ἰλ. Γ. 382· ἐς θάλαμον .. κηώεντα Ζ. 288, κτλ.· μύρον Ἀνθ. Π. 7. 218, κτλ.·— ἴδε **κηώδης**.

κιάθω, έκτεταμ. ἐκ τοῦ **κίω**, γνωστὸν μόνον ἐκ τοῦ συνθέτου **μετακιάθω**, ὃ ἴδε.

κίαται (= **κέαται**, **κεῖνται**), Ἐπιγρ. Κρήτης ἐν Cau. 42, Α, στ. 22· **κίατο**· «ἐκεῖνεῖτο· (ἔκειτο ;)» Ἡσύχ.

κιβάριον, τό, τὸ Λατ. cibarium, τροφή, σιτία, σιτηρέσιον, κτλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 5109Ν. 13.

κιβδηλεία, ἡ, νόθευσις, Πλάτ. Νόμ. 916D, 920C.

κιβδήλευμα, τό, νόθευσις, τὰ κιβδηλεύματα .. τῶν πωλούντων Πλάτ. Νόμ. 917Ε.

κιβδηλεύω, (κίβδηλος) νοθεύω τὸ νόμισμα ἀναμιγνύων ἄλλας οὐσίας, τὸ νόμισμα Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 9. 3, 2· [νομίσματα] οὐ κεκιβδηλευμένα Ἀριστοφ. Βάτρ. 721· ὡσαύτως, ἐπὶ ἐμπορευμάτων, Πλάτ. Νόμ. 917Β. **ΙΙ.** μεταφορ., εὖ κιβδηλεύω τι, τεχνάζομαι καὶ οὕτως ἐξαπατῶ, παγιδεύω, Εὐρ. Βάκχ. 475.

κιβδηλία, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ κιβδήλου, νόθευσις, τέχνασμα, ἀπάτη, Ἀριστοφ. Ὄρν. 158, ἴδε **κίβδηλος** ἐν τέλ.· κ. δημοσιδὴς Ἱππ. π. Ἄρθρ. 837.

κιβδηλιάω, κυρίως φαίνομαι ὡς κεκιβδηλευμένος χρυσός· μεταφορ., φαίνομαι κίτρινος, πάσχω ἐξ ἑτέρου, Ἀριστ. Προβλ. 1. 5.

κίβδηλος, **ον**, νενοθευμένος, νόθος, ἀχρεῖος, ἰδίως ἐπὶ νομίσματος, χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου Θέογν. 119, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 516· στατῆρες κ. Συλλ. Ἐπιγρ. 150Β. 10· ἐπὶ ἐμπορευμάτων, Πλάτ. Νόμ. 916Ε· κ. λόγος τοῦ τόκου ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 507Α· τιμαί, ἀντίθετ. τῷ ἀληθεῖς, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 728D· ἐν δὲ κιβδήλῳ τόδε, τοῦτο δυνατὸν ν' ἀποδειχθῇ μὴ ἀληθές, Εὐρ. Ἱλ. 550· τὸ σὰν κίβδαλον, δηλ. προφερόμενον μετὰ νόθου ἤχου, Πινδ. Ἀποσπ. 47, ἔνθα ἴδε Donalds. **ΙΙ.** μεταφορ., χαμερπής, ψευδής, νόθος, ἀπατηλός, ἀντίθετ. τῷ **ἀληθής**, ἐπὶ ἀνθρώπων, Θέογν. 117· κίβδηλον .. ἦθος ἔχοντες ὁ αὐτ. 965· τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε ὁ αὐτ. 123· δίκαιον Ἀριστ. Ῥητ. 1. 15, 7· ἐπὶ χρησμῶν, ἀπατηλός, Ἡρόδ. 1. 66, 75., 5. 91· ἐπὶ γυναικῶν, κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν Εὐρ. Ἱππ. 616· κ. ἐπιτηδεύματα Πλάτ. Νόμ. 918Α. (Πολυδ. Ζ', 99, Ἡσύχ., ἀναφέρουσιν ὡς ἀρχικὸν τύπον **κίβδος** = ἡ σκωρία δι' ἧς ἐνοθεύετο ὁ χρυσός· καὶ ὁ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 158 ἑρμηνεύει τὸ **κιβδηλία** ὡς τὴν σκωρίαν δι' ἧς ἐνοθεύετο ὁ ἄργυρος· ὁ Πολυδ. καὶ ὁ Ἡσύχ. ὡσαύτως ἀναφέρουσι **κίβδης** = **πανοῦργος**, ὁ κιβδηλεύων ἢ ἀποτρίβων τὰ νομίσματα, καὶ **κίβδωνες** (οὐχὶ **κιβδῶνες**, κατὰ Φώτ.), = **μεταλλεῖς**, οἱ ἐν τοῖς μεταλλείοις ἐργαζόμενοι).

κίβδης· «κακοῦργος· κάπηλος. χειροτέχνης» Ἡσύχ.

κίβῐσις [ῐ], ἡ, λέξις Κυπρία ἀντὶ τοῦ **πήρα** (Ἡσύχ.), πήρα, σακκούλιον, οἷον ὁ Περσεὺς ἔφερεν, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 224, Φερεκύδ. 26, Καλλιμάχ. Ἀποσπ. 177· — ὡμοίαζε πρὸς τὸν σάκκον τῶν θηρευτῶν, ὡς φαίνεται ἐπὶ ἀγγείων, Κατάλογ. τῶν ἐν Βρεταν. Μουσ. Ἀγγείων 548, 641*. **κίβισις** ὡσαύτως ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἐτυμολ., **κίβησις** Σουίδ., Ὡρίων σ. 87· **κύβεσις** καὶ **κυβησία** Ἡσύχ.· καὶ **κίββα** (Αἰολ.), ὁ αὐτ.

κίβος, ὁ, ἐνεός, Ἡσύχ., κατὰ δὲ Σουίδ. «κίβος, κιβωτός».

κῐβώριον, τό, τὸ περικάρπιον τοῦ Αἰγυπτίου κυάμου· ἡ δὲ ῥίζα τοῦ φυτοῦ λέγεται **κολλοκασία**, Διόδ. 1. 34, Νικ. παρ' Ἀθην. 72Α κέξ., πρβλ. Spreng. Διοσκ. 2. 128. **ΙΙ.** ποτήριον, εἴτε ἐκ τῆς ὕλης εἴτε ἐκ τοῦ σχήματος, Δίδυμ. παρ' Ἀθην. 477Ε. **2)** σκιάς, οὐράνος τῆς ἱερᾶς τραπέζης ἐν τῷ ἱερῷ, Βίος Βασιλ. 184C, Κ. Πορφυρ. Ἐκθ. Βασιλ. Τάξ. 232, 16, ἐπίσης, **κιβούριον** Χρον. Πασχάλ. 713, 11, Μαλαλ. 490, 3, κλ.

κῐβώτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κιβωτός**, Ἀριστοφ. Πλ. 711, Ἀριστ. Μεταφ. 7. 2, 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 150Β. 24, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως **κῐβωτάριον**, Ἱέρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 272, Συλλ. Ἐπιγρ. 2860. Η. 12.

κῐβωτοειδής, **ές**, ὅμοιος πρὸς κιβώτιον, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **θίβη**.

κῐβωτοποιός, **όν**, ὁ κατασκευάζων κιβώτια, Πλούτ. 2. 580Ε.

κῐβωτός, ἡ, ξύλινον κιβώτιον ἢ θήκη, Τουρκ. «σανδοῦκι», Ἑκαταῖ. 368, Σιμων. 240, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1000, Σφ. 1056, Συλλ. Ἐπιγρ. 150Β. 22, κτλ. (Ὁ Σουίδ. μνημονεύει τὴν λέξιν **κίβος** ὡς τὸν ἀρχικὸν τύπον· πιθ. συγγενὲς εἶναι καὶ τὸ **θίβη**). [ῐ παρ' Ἀριστοφ., ῐ̆ πρῶτον παρὰ Γρηγ. Ναζ.].

κίγκαλος, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **κίγκλος**.

κίγκασος· «κυβευτικός τις βόλος» Ἡσύχ.

κιγκλίζω, σείω τὴν οὐρὰν ὡς πτηνόν· — μεταφορ., συνεχῶς μεταβάλλομαι, οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν Θέογν. 303· πρβλ. **προσκιγκλίζω**.

κιγκλίς, **ίδος**, ἡ, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **κιγκλίδες**, ἡ κιγκλιδωτὴ πύλη τοῦ δικαστηρίου ἢ τοῦ βουλευτηρίου, δι' ἧς οἱ δικασταὶ ἢ βουλευταὶ εἰσήρχοντο ὅπως διέλθωσι διὰ τῶν ὀρυφάκτων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 641, Σφ. 124· μεταφ., ῥητορεία κιγκλίδων ἐπιδέουσα, ἔχουσα χρείαν τῆς ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἢ τῷ βουλευτηρίῳ ἀσκήσεως, Πλούτ. 2. 975C· ἐπὶ εἰρκτῆς, σχοινισμοὶ καὶ κιγκλίδες ὁ αὐτ. ἐν Λουκούλλ. 20, δεσμεύσεις καὶ καθείρξεις, ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν τόπῳ· — ἐν τῷ ἑνικῷ, ἐντὸς τῆς κιγκλίδος διατρίβειν, διαμένειν ἐντὸς τοῦ δικαστηρίου, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 21· — μεταφ., αἱ διαλεκτικαὶ κιγκλίδες, λογικὰ σοφίσματα ὄπισθεν τῶν ὁποίων ὀνυσοῦταί τις, Ἰουλιαν. 330C, πρβλ. Πλούτ. 2. 975C. **2)** κιγκλιδωτὴ πύλη, Συλλ. Ἐπιγρ. 481. **ΙΙ.** μεταγεν., = **ὀρύφακτοι**, ὁ αὐτ. ἐν Καίσ. 68· καὶ ἐν τῷ ἑνικ., ὁ αὐτ. ἐν Γάλβ. 14.

κιγκλῐ̆σις, **εως**, ἡ, ταχεῖα, ἐξαρνικὴ κίνησις, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 833· οὕτω **κιγκλισμός**, ὁ, αὐτόθι 791.

κιγκλο-βάτης, **ου**, ὁ, ὁ βαίνων, περιπατῶν ὡς ὁ **κίγκλος**, τινὰσσόμενος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 191.

κίγκλος, ὁ πτηνόν τι, κατά τινας εἶδος σεισοπυγίδος («σουσουράδας»)· ἀλλ' ὁ Sundevall νομίζει ὅτι εἶναι ἡ Tringa subarquata, ἢ T. alpina· κ. πολύπλαγκτος Θέογν. 1257· πρβλ. Αὐτοκράτην ἐν «Τυμπανισταῖς» 1, Ἀναξανδρ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 66, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 12, 1· — παροιμ., κίγκλου πτωχότερος, διότι ἐπιστεύετο ὅτι ὁ κίγκλος δὲν εἶχεν ἰδίαν φωλεάν, Μένανδρ. ἐν «Θαΐδι» 4.— Ὁ Σουίδ. μνημονεύει καὶ τύπον **κίγκαλος**.—Πρβλ. ὡσαύτως τὰς λέξ. **κίλλουρος**, **σεισοπυγίς**.

κιγκράω, κιρνάω, Ἡσύχ.

κιγχάνω [ᾰ], ἴδε ἐν λέξ. **κιχάνω** [ᾰ].

κίδαξος, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ **κίκκαβος** Πολυδ. Θ', 83.

κίδαλον, τό, «κρόμμυον» Ἡσύχ.· πρβλ. **καψιπήδαλος**.

κίδᾰρις, **-εως**, ἡ, Περσικὸν τῆς κεφαλῆς κάλυμμα, πιθανῶς τὸ αὐτὸ τῇ βασιλικῇ **τιάρᾳ** ἢ **κυρβασίᾳ**, Φίλων 2. 152, 155, Πολυδ. Ζ', 58, κτλ.— τύπος τις **κίταρις** ἀπαντᾷ παρὰ Κτησ. Περσ. 47, Πλουτ. Ἀρτοξ. 28, Πομπ. 42, Ἡσύχ. κλ. **ΙΙ.** εἶδος Ἀρκαδικοῦ χοροῦ, Ἀθήν. 631D.

κιδάφη, ἡ, ἀλώπηξ, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κιδαφεύειν**.

κίδᾰφος, **η**, **ον**, πανοῦργος, δόλιος, Ἡσύχ.· καὶ ὡς οὐσιαστ., **κίδαφος**, **κιδάφη**, **κινδάφη**, **κινδάφιος**, = **σκίνδαφος**, ὁ αὐτ., πρβλ. Φώτ.· παρ' Ἀρκαδ. 115. 17, **σκιδάφη**·—Ῥῆμα **κιδαφεύω**, = **πανουργέω**, Ἡσύχ.

κίδναμαι, παθ. τοῦ **κίδνημι** (ὅπερ εὕρηται μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ **ἐπικ-**, ἔχον πρὸς τὸ **σκίδνημι** ὡς τὸ **κεδάζω** πρὸς τὸ **σκεδάζω**), ποιητ. ἀντὶ **σκεδάννυμαι**, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἐξαπλοῦμαι ὑπεράνω, ἐκτείνομαι, ἐπὶ τῆς ἀνατελλούσης ἡμέρας, πᾶσαν ἐπ' αἶαν κ. Ἠὼς Ἰλ. Θ. 1· ὑπείρ ἄλα κίδναται Ἠὼς Ψ. 227· ὀδμὰ κατὰ χῶρον κ. Πινδ. Ἀποσπ. 95. 6· ἅπαξ παρὰ τραγ., ὕπνος ἐπ' ὄσσοις κ. Εὐρ. Ἑκ. 916· κολοιῶν κρωγμὸς .. κιδνάμενος Ἀνθ. Π. 7. 713.

κιδνωτέρους (οὕτως ὁ κῶδ. ἀντὶ **κιδνοτέρους**), «ἀσθενέστερος (**ἀκιδ-**)» Ἡσύχ.

κίδρα· «αἱ ἐγχώριοι πεφρυγμέναι κριθαί» Ἡσύχ.

κιείνησις, ἡ, κίνησις, λέξις πλασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πλάτ., ἔδει δὲ κιεῖνησιν καλεῖσθαι Πλάτ. Κρατ. 426C.

κιέλλη· «φέγγος, αὐγή, φῶς. πάχνη, ὁμίχλη» Ἡσύχ.

κῐθάρα, Ἰων. **-ρη** [θᾰ], ἡ, τὸ Λατ. cithara (ὁπόθεν guitar), εἶδος λύρας ἢ φόρμιγγος, Ὅμ. Ὕμ. εἰς Ἑρμ. 510, 515, Ἡρόδ. 1. 24, καὶ Ἀττ.· ἀλλ' ἐν Ἰλ. καὶ Ὀδ. ἀείποτε **κίθαρις**.—Εἶχε σχῆμα τριγωνικόν, καὶ ἑπτὰ χορδὰς (ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Τερπάνδρου), Εὐρ. Ἴων 881· ἀλλ' ηὐξήθη ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν βραδύτερον εἰς ἐννέα καὶ ἑνδεκα, Σουίδ. ἐν λέξ. **Τιμόθεος**. Ἀδύνατον δὲ ἦτο νὰ διέφερε πολὺ ἀπὸ τῆς λύρας ἢ τῆς φόρμιγγος, (ἴδε λέξ. **κιθαρίζω**)· πρβλ. λεξικὸν τ. Ἀρχαιοτήτων ἐν λέξ. **λύρα**. **ΙΙ.** = **κίθαρος**· ἐν τῷ πληθ. αἱ πλευραὶ τοῦ ἵππου, Ἱππιατρ. σ. 135.

κῐθᾰρ-αοιδός, ὁ, ποιητ. τύπος τοῦ **κιθαρῳδός**, ὅθεν ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 1318, τὸ ὑπερθ. **κιθαραοιδότατος**· οὕτως Εὔπολ. ἐν «Χρυσῷ γένει» 9·—ἔν τινι Βοιωτ. ἐπιγραφ. **κιθαραϝοδός**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1583. 19.

κῐθᾰρίζω: μέλλ. **-ίσω**, (κίθαρις) παίζω τὴν κιθάραν ἢ ἐν γένει μουσικὸν ὄργανον, φόρμιγγι .. ἱμερόεν κιθάριζε Ἰλ. Σ. 570, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 202· οὕτω, λύρῃ δ' ἐρατὸν κιθαρίζων Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 423, πρβλ. Ξεν. Συμπ. 3, 1, Οἰκ. 2, 13· ὥστε ἀδύνατον νὰ ὑπῆρχε μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ **κιθάρας**, **λύρας** καὶ **φόρμιγγος** (ἴδε ἐν λέξ.)· κιθαρίζειν οὐκ ἐπίσταται, ἐπὶ ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου (ὡς λέγει ὁ Κικέρων, Themistocles, cum lyram recusasset, habilus est indoctior), Ἀριστοφ. Σφ. 959, πρβλ. 989· ἀλλὰ τὸ τοιοῦτο τεκμήριον παιδείας κατὰ μικρὸν ἀπέβαλε τὴν σημασίαν του, ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 1357· παροιμ., ὄνος κιθαρίζειν πειρώμενος, ὡς τὸ ὄνος πρὸς λύραν (ἴδε ἐν λέξ. **λύρα**), Λουκ. Ψευδολ. 7.— Πλθ., ἐπὶ μουσικῆς ἢ μελῳδίας, παίζομαι εἰς τὴν κιθάραν, Πλούτ. 2. 1144D.

κιθάριον, τό, μικρὰ κιθάρα, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ **κιθάρειον** κατὰ διόρθ. Casaub., Ἀθήν. 550Α.

κίθᾰρις, **-ιος**, ἡ αἰτ. **κίθαριν**, = **κιθάρα**, Ὅμ., ὅστις οὐδαμοῦ ἔχει τὸν δεύτερον τύπον, Ὀδ. Α. 153, κτλ.· ὡσαύτως παρὰ Πινδ. Π. 5. 61, Ἀριστοφ. Θεσμ. 124. **ΙΙ.** ὡς τὸ **κιθαριστύς**, ἡ τέχνη τοῦ παίζειν τὴν κιθάραν, ἡ κιθαριστική, οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις Ἰλ. Γ. 54, πρβλ. Ν. 731, Ὀδ. Θ. 248·— ἴδε **κιθαρίζω**.

κῐθᾰρῐ̆σις [ᾰ], **-εως**, ἡ, τὸ κιθαρίζειν, Πλάτ. Πρωτ. 325Ε· κ. ψιλή, ὅ ἐστιν ἄνευ τοῦ ᾄσματος, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 669Ε· — πρβλ. **ἔναυλος**.

κῐθᾰρισμα [ᾰ], τό, τὸ ἐπὶ τῆς κιθάρας κρουόμενον μέλος, μελῳδία διὰ τὴν κιθάραν, Πλάτ. Πρωτ. 326Β

κῐθᾰρισμός, ὁ = **κιθάρισις**, Καλλ. εἰς Δῆλ. 312.

κῐθᾰριστέον, ῥημ. ἐπίθετ., δεῖ καθαρίζειν, Πλάτ. Σίσυφ. 389C.

κῐθᾰριστήριος, **α**, **ον**, ὁ ἐν χρήσει ὅπως συνοδεύῃ τὴν κιθάραν, αὐλὸς Ἀθην. 182C, 634E.

κῐθᾰριστής, **-οῦ**, ὁ, (κιθαρίζω), ὁ κρούων τὴν κιθάραν, Ὁμ. Ὕμν. 24. 3, Ἡσ. Θ. 95, Ἀριστοφ. Ἱππ. 992, Νεφ. 964, Πλάτ. κτλ.—Κυρίως ὁ κιθαριστὴς ἔπαιζε μόνον, ἐνῷ ὁ κιθαρῳδὸς συνώδευε τὸ μέλος διὰ τοῦ ᾄσματός του· ἀλλὰ ὁ πρῶτος ἐνίοτε καλεῖται **φιλοκιθαριστής**.

κῐθᾰριστικός, **ή**, **όν**, ἔμπειρος εἰς τὸ κιθαρίζειν, Πλάτ. Ἱππ. Ἐλάττ. 375A, (ἐν τῷ συγκρ. **-ώτερος**) Ἴων 540D, κτλ. **2)** ἡ κιθαριστικὴ (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη ἢ δεξιότης τοῦ κιθαριστοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 501E, Ἀριστ. Ποιητ. 1, 5. **3)** Ἐπίρ. **-κῶς**, Πλούτ. 2. 404F.

κῐθᾰρίστρια, ἡ, = τῷ ἑπομ., ὄνομα δράματός τινος τοῦ Ἀναξανδρίδου.

κῐθᾰριστρίς, **-ίδος**, ἡ, θηλ. τοῦ **κιθαριστής**, Λῆμμα εἰς Ἀνθ. Π. 5. 222.

κῐθᾰριστύς, **-ύος**, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κιθαρίζειν, ἐκλέλοιθον κιθαριστὺν Β. 2. 600, πρβλ. Φανοκλ. 1. 21.—Ἴων. λέξις.

κίθᾰρος, ὁ, = **θώραξ** II, τὸ στῆθος, Ἱππ. 409. 44., 412. 15, κτλ.· πρβλ. **χέλυς**. **II.** ἰχθύς τις ἐκ τῶν ῥομβοειδῶν, ἱερὸς τοῦ Ἀπόλλωνος (ὁ δὲ ῥόμβος νῦν ὀνομάζεται **συάκι**), ἴδε Κορᾶη σημ. εἰς Ξενοκρ. σ. 90 καὶ 91, Ἐπίχ. 38 Ahr., Καλλίας ἐν «Κύκλωψι» 1, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 26· πρβλ. **κιθαρῳδός** II.

κῐθᾰρῳδέω, ᾄδω πρὸς κιθάραν, Πλάτ. Γοργ. 502A.

κῐθαρῴδησις, **-εως**, ἡ, τὸ ᾄδειν πρὸς κιθάραν, Δίων Κ. 63. 8.

κῐθᾰρῳδία, ἡ, = τῷ προηγ., Πλάτ. Νόμ. 700D, Ἴων 533B.

κῐθᾰρῳδικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν κιθαρῳδίαν, νόμοι Ἀριστοφ. Βάτρ. 1282· ᾠδὴ Πλάτ. Νόμ. 722D· ἡ ὑποδωριστὶ κιθαρῳδικωτάτη τῶν ἁρμονιῶν Ἀριστ. Προβλ. 19, 48, 1. **2)** ἡ **-κὴ** (ἐνν. τέχνη) = **κιθαρῳδία**, Πλάτ. Γοργ. 502A.

κῐθᾰρῳδός, ὁ, (κιθάρα, ἀοιδὸς) ὁ κρούων τὴν κιθάραν καὶ ᾄδων συγχρόνως, Ἡρόδ. 1. 23, Πλάτ., κτλ.· πρβλ. κιθαριστής, κιθαραοιδὸς. **II.** εἶδος ἰχθύος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ εὑρισκόμενος, Αἰλ. π. Ζ. 11. 23.

κῐθών, Ἰων. ἀντὶ τοῦ χιτών, Ἡρόδ.

κιθωνίσκος, ὁ, = **χιτωνίσκος**, Ἐπιγρ. Ἀθηνῶν ἐν Ἐφ. Ἀρχ. 6′ περ. 424.

κίκᾰμα, **ων**, τά, εἶδος λαχάνου, Νικ. Θ. 841· — Καθ' Ἡσύχ.: «κίκαμα τῷ λαχάνῳ καυ(κα)λίδι ὅμοιόν τι»· ὀνομ. ἑνικ. **κίκαμος**, ὁ, Εὐτέκν.

κίκερος· «ὁ χερσαῖος κροκόδειλος» Ἡσύχ.

κίκι, τό, = κρότων ἢ σίλλι, Ἡρόδ. 2. 94· ὡσαύτως ὁ καρπὸς τοῦ κίκεως (ἐξ οὗ τὸ γνωστὸν καθαρτικὸν ἔλαιον), Πλάτ. Τίμ. 60A, Στράβ. 824· — ὡσαύτως ὡς θηλ., γεν. τῆς κίκεως Παῦλ. Αἰγ. 7. σ. 297· τῆς κίκι Γαλ. Γλωσσ.

κίκιμον· «τῆς κορώνης τὸ κόπριον» Ἡσύχ.

κίκιννος [κῐ], ὁ, οὖλαι τρίχες, βόστρυχος, Λατ. cincinnus, Κρατ. ἐν Ἀθήλ. 96, Ἀριστοφ. Σφ. 1069 (πρβλ. Πολυδ. Β′, 28), Θεόκρ. 11. 10., 14. 4, Ἀνθ. Π. 5. 197.

κίκῐνος, **η**, **ον**, παρασκευαζόμενος ἐκ τοῦ δένδρου **κίκι**. ἔλαιον Διοσκ. 1. 38, Γαλην.

κικιουργός, ὁ, ὁ κατασκευάζων τὸ ποτὸν κίκι, Ἁπυρ. Αἰγυπτ. ἐν Journ. d. Sav. et Févr. 1873.

κίκιρρος ἢ **κίκκος**, ὁ, ἀλεκτρυών, «κόκορας», Ἡσύχ.· **κίκκα**, ἡ, ἡ ἀλεκτορίς, «ὄρνιθα», ὁ αὐτ.

κικκαβάζω, ἐπὶ γλαυκός, φωνῶ κικκαβαῦ, κατὰ διόρθ. Δοβραίου, ἀντὶ **κακκαβίζω**, ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 760, ἴδε **κικκαβαῦ**.

κικκᾰβαῦ, ὀνοματοπ., κραυγὴ κατ' ἀπομίμησιν τῆς φωνῆς τῆς γλαυκός, «κουκουβάου», Ἀριστοφ. Ὄρν. 261· ὁ Σχολ. ἀναφέρει ὅτι κικκάβη, ἡ, εἶναι λέξις ἡ σημαίνουσα τὴν γλαῦκα· — ἐντεῦθεν ἐν Ἀριστοφ. Λυσ. 761, ὁ Dobree διορθοῖ **κικκαβαζουσῶν** (κοινῶς **κακκαβ-**), ἐκ τοῦ **κικκαβάζω** (ὁ Φώτ. ἔχει **κικκαβίζω**), κραυγάζω ὡς ἡ γλαῦξ, Λατ. tutubare. Πρβλ. **κακκαβίζω**.

κίκκαβος, ὁ, ὄνομα νομίσματος ἐν χρήσει ἐν τῷ Ἅδῃ κατὰ τὸν Φερεκρ. (ἐν «Κραπατάλλοις» 4) παρὰ Πολυδ. Θ′, 83, πρβλ. Φωτ. Λεξ. 164. 18. Ἐπίθετόν τι **κικκάβινον** (ἑρμηνευόμενον παρ' Ἡσυχ. «ἐλάχιστον, οὐδὲν») δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ Λατ. ciccus ἐν τῇ παροιμίᾳ ciccum non interdium.

κίκκασος· «ὁ ἐκ τῶν παραμηρίων ἱδρὼς ῥέων· καὶ βόλου ὄνομα» (δηλ. κυδευτικοῦ βόλου) Ἡσύχ., ἴδε **κίγκασος**.

κίκκη, ἡ, «συνουσία. ἡ ἀπὸ τῶν αἰδοίων δυσοσμία» Ἡσύχ.

κικκός· «ἀλεκτρυών, κλέπτης, διαχώρησις» Ἡσύχ.

κικλήσκω, ποιητ. μετ' ἀναδιπλ. τύπος τοῦ **καλέω**, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.· Ἐπικ. ἀπαρ. **κικλησκέμεν** Ἰλ. Ι. 11· Ἐπικ. παρατ. **κίκλησκον** Β. 404, κτλ. Καλῶ, προσκαλῶ, Λ. 606., Ρ. 532, Ὀδ. Χ. 397· κλήδην εἰς ἀγορὴν κ. Ἰλ. Ι. 11. — οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους Κ. 300. **2)** προσκαλῶ, Β. 404. **3)** ἐπικαλοῦμαι Ι. 569, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 212, 218, Εὐμ. 508, Σοφ. Ο. Τ. 209, κτλ. **II.** προσαγορεύω, ὁμιλῶ, Ἰλ. Ψ. 221. **III.** ὀνομάζω, καλῶ κατ' ὄνομα, τὴν ἄνδρες .. Βατίειαν κ. Ἰλ. Β. 813, πρβλ. Ξ. 291· τὸν ἐπίκλησιν κορυνήτην ἄνδρες κ. Η. 139, πρβλ. Πινδ. Π. 4. 211, Ἀποσπ. 58. 4, Αἰσχύλ. Ἀγ. 712, Εὐρ. Ἡλ. 118· οὕτως ἐν παρῳδίᾳ ἡρωϊκοῦ στίχου, χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ Κρατ. ἐν Ἀδήλ. 62· οὔνομα Θεσμοφάνην με .. κίκλησκον Ἑλλήνην. Ἐπιγράμμ. 153· — οὕτως ἐν τῷ παθ., νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται, ὑπάρχει νῆσος καλουμένη Συρία (Σῦρος), Ὀδ. Ο. 403· ἀφ' οὗ δὴ Ῥήγιον κικλήσκεται Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 3. 4· πατρὸς Στρυμόνος κικλήσκεται Εὐρ. Ῥῆσ. 279, 652· πρβλ. **καλέω** II. 3. α, **κλήζω** II.

κικοβαυλιτίς, **ίδος**, ἡ, «κικοβαυλιτίδες· κογχυλίου τι γένος μέλαν· καὶ τὰ ἐκ τοῦ στέατος σκωλήκια» Ἡσύχ.

κίκραμι, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κεράννυμι**, πρστ. **ἐγ-κίκρα**, Σώφρονος Ἀποσπ. 2.

κικράω, = **κεράω**, Εὐστ. 234, 39.

κικυμίς, **ίδος**, ἡ, = **κικκάβη**, γλαῦξ, «κουκουβάγια», Λατ. cicuma, Καλλ. Ἀποσπ. 318· ὡσαύτως **κίκυμος** ἢ **κίκυβος**, ὁ, «λαμπτήρ. ἢ γλαυκὸς» Ἡσύχ.

κικυμώττω, εἶμαι σχεδὸν τυφλός, βλέπω ἀμυδρῶς, ὡς ἡ γλαῦξ, «δυσβλεπτῶ» Ἡσύχ., Σουΐδ.

Κίκυννα, ἡ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 210· **Κικυννεύς**, **-έως**, ὁ, κάτοικος αὐτῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 221· πληθ. **Κικυννεῖς** ἢ **-ῆς**, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Συλλ. Ἐπιγρ. 191. 36· **Κικυννόθεν**, ἐκ Κικύννης, Ἀριστοφ. Νεφ. 134· **Κικυννοῖ** ἐν Κικύννῃ, Λυσίας 148. 33.

κῖκυς, ἡ, δύναμις, ἀκμή, ἰσχύς, ἀρχ. ποιητ. λέξις, οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἴς ἔμπεδος, οὐδέ τι κῖκυς Ὀδ. Α. 393, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀφρ 238· σοὶ δ' οὐκ ἔνεστι κῖκυς οὐδ' αἱμόρρυτοι φλέβες Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 230 (Ἐντεῦθεν **ἄκικυς**, **κικύω**· ὁ Κούρτ. παραβάλλει τὸ Σανσκρ. śavas, ὅπερ ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν).

κικύω, = **ἰσχύω**, Ἀνέκδ. Ὀξ. 2. 229, Ἐτυμ. Γουδ. 321. 53, Σουΐδ.

***κίκω**, ῥῆμα ἀπαντῶν μόνον ἐν τῷ σπαν. Δωρ. ἀορ. α′ **ἔκιξα**, = **ἤνεγκα**, Ἀνθ. Π. 15. 27· «κίξατο· εὗρεν, ἔλαβεν, ἤνεγκεν» Ἡσύχ. (ὅστις ὡσαύτως μνημονεύει καὶ τὸ «**κίξαντες**· ἐλθόντες»)· — ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 869, εὑρίσκομεν **ἀπ-έκιξαν**, ἀπέπεμψαν, ἀπετίναξαν. (Ὁ Κούρτ. ἀναφέρει τὸν τύπον εἰς τὴν √ΚΙ τοῦ **κίω**, **κινέω**).

Κῐλῐκίζω, καὶ μέσ. **-ίζομαι**, μιμοῦμαι τοὺς Κίλικας, δηλ. εἶμαι σκληρὸς καὶ δόλιος ὡς οἱ Κίλικες, Ἡσύχ., Σουΐδ.

Κιλίκιον, τό, δασὺ τρίχινον ὕφασμα, Λατ. cilicium, κυρίως ἐκ τριχῶν αἰγῶν τῆς Κιλικίας, Προκόπ.· ἴδε Δουκάγγ.

Κῐλῐκισμός, ὁ, Κιλίκιος τρόπος, δηλ. ὁ ἐκ παροιμίας φόνος, Θεόπομπ. παρὰ Σουΐδ.

Κίλιξ [ῐ], **-ῐκος**, ὁ, κάτοικος Κιλικίας, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Ἰλ.· ὡς θηλ., Κίλιξ χώρα, ἔν τινι στίχῳ τοῦ Αἰσχύλ., Εὐστ. 1484, 50, ἴδε ἐν λέξ. **ἐπιστροφή**· ἀλλ' ὁμαλὸν θηλ. **Κίλισσα**, ὃ ἴδε· — ἐπίθετ. **Κιλίκιος**, **α**, **ον**, Αἰσχύλ. Πρ. 351· Κτράγοι Κωμ. Ἀνώνυμ. 215 (πρβλ. **Κιλίκιον**)· ὡσαύτως **-ιος** κτλ., Στράβ. 84, Διοσκ. 1. 4· — **ἡ Κιλικία** (δηλ. γῆ), Ἡρόδ 2. 34, κτλ.

Κίλισσα [ῐ], **ης**, ἡ, γυνὴ ἐκ Κιλικίας, Αἰσχύλ. Χο. 732· ὡς ὄνομα δούλης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 362. **2)** ὡς ἐπίθετ., θηλ. τοῦ **Κιλίκιος**, Ἡρόδ. 8. 14.

Κίλλα, **ης**, ἡ, «πόλις ἔνθα ἱερὸν Ἀπόλλωνος» Ἡσύχ.

κιλλ-ακτήρ, **ῆρος**, ὁ, ὀνηλάτης, λέξις Δωρική, Πολυδ. Ζ′, 56. 185.

κιλλαιμαρύζειν· «κατιλώπτειν» Ἡσύχ.

κίλλης, **ου**, = **κίλλος**, ὄνος, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κίλλαι**.

κιλλίβας, **-αντος**, ὁ, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **κιλλίβαντες**, τρίπους πρὸς ὑποστήριξιν πράγματός τινος (Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἡσύχ.), κιλλίβαντες ἀσπίδος, ἐφ' οὗ αἱ ἀσπίδες ἐτίθεντο, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1122· ζωγράφου τρίπους ἢ ἀναλόγιον, ἐφ' οὗ ἡ εἰκών, Πολυδ. Γ′, 163, πρβλ. Ζ′, 129, Müller Archäol. de Kunst. § 319. 4· μέρος τοῦ σώματος τοῦ ἅρματος, Πολυδ. Α′, 143· τὰ ὑποστηρίγματα βήματος, Μοσχίων παρ' Ἀθην. 208C· — ὡσαύτως ἐν τῷ ἑνικῷ, μέρος τῆς σαμβύκης (ΙΙ), Βίτων π. Μηχ. σελ. 110 κέξ.

(Ἐκ τοῦ **κίλλος** = ὄνος καὶ τοῦ **βαίνω**· καὶ ἡ λέξις **ὄνος** ἔκειτο ὡσαυτως ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, πρβλ. τὸ Ἀγγλικὸν easel, ὅπερ εἶναι τὸ αὐτὸ τῷ Γερμανικῷ Esel).

Κιλλικύριοι ἢ **Καλλικύριοι**, οἱ, τάξις δούλων ἐν Συρακούσαις, πολλοί τινες τὸ πλῆθος· ὅθεν τοὺς καθ' ὑπερβολὴν πολλοὺς καλλικυρίους ἔλεγον, Ἀριστ. Ἀποσπ. 544-5, ἴδε Ruhnk. εἰς Τίμαι. σ. 56· ἐντεῦθεν πιθανῶς διορθωτέον **Κιλλικυρίων** ἐν Ἡρόδ. 7. 155 ἀντὶ τῶν διαφ. γραφῶν τῶν Ἀντιγράφ. **Κυλλυρίων**, **Κιλλυρίων**, **Κυλληρίων**.

κίλλιξ, **ικος**, ὁ, «στάμνος· ἢ βοῦς τὸ ἓν κέρας ἔχων διεστραμμένον» Ἡσύχ.

κίλλος, ὁ, ὄνος Ἡσύχ., Δωρ. λέξις κατὰ τὸν Πολυδ. Ζ′, 56· θηλ. **κίλλαι**, Ἡσύχ., μετὰ τῆς ἑρμηνείας ἀστράγαλοι, δηλ. κύβοι πεποιημένοι ἐξ ὀστοῦ ὄνου.

κιλλός, ή, όν, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ ὄνου, φαιός, θερίστριον Εὔβουλ. ἐν «Στεφανοπώλισιν» 8· πρβλ. Ἡσύχ., Φώτ., Εὐστ. 1057. 56· ὡσαύτως **κίλλιος, α, ον,** Πολυδ. Ζ', 56.

κίλλ-ουρος, ὁ, τὸ πτηνὸν σεισοπυγίς (πρβλ. **κίγκλος**), Ἡσύχ.

κιμβάζω, = **ὀκλάζω**· εἶμαι νωθρός, δειλός, συστέλλομαι, «ζαρώνω», Ἡσύχ.· ὡσαύτως **ὀκιμβάζω, σκιμβάζω.**

κιμβεία, ἡ, φειδωλία, φιλαργυρία, μικρολογία, γλισχρότης, Ἀριστ. π. Ἀρετ. καὶ Κακ. 7, 3· ὁ ἀνάλογος τύπος θὰ ἦτο **κιμβικεία** (καὶ τοῦτον πιθανῶς ἐνόουν ὁ Φώτ. καὶ Σουίδ. ἐν λέξ. **κίμβικα**) ἢ **κιμβικία,** (κατὰ τὸ Λεξικὸν Seguer., ἔνθα ἀντὶ **σφηκία** ἀνάγνωθι **σκνιφία**).

κιμβεύω· «ὁδοιπορῶ» Ἡσύχ.

κιμβερικόν, τό, ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ **κιμμερικόν,** ὃ ἴδε.

κιμβικεύομαι, ἀποθ., εἶμαι γλίσχρος, φιλαργυρώτατος, «ξηνταβελόνης», Εὐστ. Πονημ. 77. 30, Νικήτ. 234B.

κίμβιξ, ικος, ὁ, γλίσχρος, φιλάργυρος εἰς μικρὰ πράγματα Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 39, Μεγάλα Ἠθ. 1. 25, Ἠθ. Ε. 3. 4, 5, Ξενοφάν. παρὰ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 697, Χαμαιλέων παρ' Ἀθην. 656D, Ἰλούτ. 2. 632D·—μεταφ., ἐπὶ συγγραφέως φιλοῦντος νὰ διηγῆται ἀναξίας λόγου λεπτομερείας, μικρολόγος Ἀθήν. 303E. (πρβλ. **γνίφων, σκνιπός**).

κιμμερικόν, (ὁηλ. ἱμάτιον), τό, ἐσθὴς γυναικεία, Ἀριστοφ. Λυσ. 45, 52, κατὰ τὰ ἄριστα τῶν Ἀντιγράφ. καὶ τὸν Φώτ.· κοινῶς **κιμβερικόν.**

Κιμμέριοι, οἱ, λαὸς μυθικὸς ζῶν πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ ἐν διηνεκεῖ σκότει, Ὀδ. Λ. 14· βραδύτερον, λαὸς κατοικῶν περὶ τὰ ἕλη τῆς Μαιώτιδος, Ἡρόδ. 1. 15., 4. 12·—ὡσαύτως **Κίμμεροι,** Λυκόφρ. 695·—ἐπίθ. **Κιμμερικός, ή, όν,** Κ Ἰσθμός, τῆς Κριμαίας, Αἰσχύλ. Πρ. 730· Κ. Βόσπορος, ὁ πορθμὸς τῆς Μαιώτιδος λίμνης (ὁηλ. τῆς Ἀζοφικῆς θαλάσσης), Στράβ. κτλ.·— ὡσαύτως **Κιμμέριος, α, ον,** Ἡρόδ. 4. 12· ἡ Κιμμερία (ὁηλ. γῆ) αὐτόθι· ὡσαύτως **Κιμμερίς, ίδος,** ἡ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 438, Ἀπολλόδ. 2. 1, 3.

κίμπτω, = **σκίμπτω,** «κίμψαντες· ἐρείσαντες, στηρίξαντες» Ἡσύχ.

Κῖμωλία (ὁηλ. γῆ), ἡ, λευκὸν χῶμα ἢ «πηλός», ἐκ τῆς Κιμώλου, νήσου τῶν Κυκλάδων, περιέχων στοιχεῖα σόδας· ἦτο δὲ ἐν χρήσει ἀντὶ σάπωνος ἐν τοῖς λουτροῖς καὶ τοῖς κουρείοις τῶν Ἀθηνῶν, Ἀριστοφ. Βάτρ. 713, πρβλ. Στράβ. 484, κέξ.

Κιμώνειος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὸν Κίμωνα, ἐν τοῖς Κ. ἐρειπίοις, μεταξὺ τῶν ἐρειπίων τῶν οἰκοδομῶν τοῦ Κίμωνος, Κρατῖνος ἐν «Πανόπταις» 4. — Κατὰ τὸ Λεξικ. Φωτίου: «Κιμώνεια· ἐρείπια Ἀθήνησιν· ἐν οἷς ἀπεπάτουν καὶ ἐπεραίνοντο».

κινάβευμα, τό, πανοῦργον παιγνίδιον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 561· **κιναβεύματα** ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **πανουργήματα** παρὰ Φωτ., Ἡσυχ.

κῐνάβρα, ἡ, «ἡ ἐν τοῖς τράγοις δυσωδία, ὥσπερ καὶ ἡ ἐν ταῖς μασχάλαις» Πολυδ. Β', 77 (κοινῶς **κεναύρα**)· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς πυκνῆς καὶ μεγάλης γενειάδος, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 9· κατὰ τὸ Λεξικὸν Φωτ.: «κινάβρα· μικρολογία· οἱ δὲ τὰ ἀποκαθάρματα· οἱ δὲ τὴν τῆς ἀλώπεκος σόβην»· —ὁ Ἡσύχ. ἔχει **κιναβρεύματα,** τά, «κιναβρεύματα· ἀποκαθάρματα ὄζοντα».

κῐνάβρᾰω, ἐπὶ τράγου, βρωμῶ, Ἀριστοφ. Πλ. 294.

κῐνᾰβδεύς, έως, ὁ, νεογνὸν ἀλώπεκος (ἴδε **λαγιδεύς**)· πρβλ. **κίναδος** ἐν τέλ.

κῐνάδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἀρποκρ.

κίνᾰδος [ῐ̆], **εος,** τό, Σικελ. λέξ. σημαίνουσα τὴν ἀλώπεκα (Σχόλ. εἰς Δημ. 281. 22)· ἐντεῦθεν, ἐπὶ πανούργου καὶ ἀπατεῶνος ἀνθρώπου, τουπίτριπτον κ. Σοφ. Αἴ. 103· ὦ συκοφάντα καὶ ἐπίτριπτον κ. Ἀνδοκ. 13. 23· πυκνότατον κ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 429, πρβλ. Νεφ. 448, Δημ. 281. 22., 307. 23, κτλ.· — καθόλου, ὡς τὸ Λατ. bellua, θηρίον, τέρας, Δημόκρ. παρὰ Στοβ. σ. 279. 4· πρβλ. **κέβαφος, σκίνδαψος.**— Ἐν Θεοκρ. 5. 25, ὦ κίναδ', εὖ τάδε γ' ἔσσεται (ἔνθα τὸ κίναδε ὑποθέτει ἀρσεν. τύπον **κίνᾰδος, ου,** ὁ), ἴσως ἀναγνωστέον ὦ κιναδεῦ (ἐκ τοῦ **κιναδεύς, έως,** ὁ).— Καθ' Ἡσύχ.: «κίναδος· θηρίον. ὄρις».

κιναθίας· «κρυπτὸς» Ἡσύχ.

κιναθίζω, ἴδε **κινάθισμα.**

κῐνάθισμα [ᾰ̆], τό, [ἴδε ἐν λέξ. **κινέω**]· κίνησις, ἰδίως κίνησις μετὰ ψόφου τινός, ὡς ἡ τῶν πτερύγων, Αἰσχύλ. Πρ. 124· **κῐνάθισμός, οῦ,** ὁ, παρὰ Φωτ. (Ὁ Ἡσύχ. ἔχει **κιναθίζειν,** καὶ ἑρμηνεύει διὰ τοῦ **μὴ συρίζειν, κινεῖν**).

κῐναιδεία, ἡ, ἡ παρὰ φύσιν ἀσέλγεια, Αἰσχίν. 18. 29, Δημήτρ. Φαληρ. 97.

κῐναιδεύομαι, ἀποθετ., εἶμαι κίναιδος, Σχόλ. Λουκ. ἐν Διὶ Τραγῳδ. 8.

κῐναιδία, ἡ, = **κιναιδεία,** Αἰσχίν. 41. 13, Λουκ.

κῐναιδιᾶτος, α, ον, ὁ παραδεδομένος εἰς παρὰ φύσιν ἐπιθυμίας, παρὰ φύσιν ἀσελγής, Ἀρτεμίδ. 2. 12.

κιναιδίζομαι, ἄγω βίον κιναίδου, φέρομαι ὡς κίναιδος, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ.

κῐναίδιον, τό, ὄνομα τοῦ πτηνοῦ ἴυγξ (πρβλ. **σεισοπυγίς**), Ἡσύχ., Φώτ., κτλ.· πρβλ. Σχόλ. Θεοκρ. 2. 17.

κῐναίδισμα, τό, παρὰ φύσιν ἀσέλγεια, Εὐστ. 1784. 54.

κῐναιδο-γράφος, ον, ὁ γράφων περὶ ἀσελγειῶν, Α. Β. 429, 1389.

κῐναιδολογέω, ὁμιλῶ περὶ αἰσχρῶν πραγμάτων, περὶ ἀσελγειῶν, Στράβ. 648:— **κιναιδολογία,** ἡ, τὸ οὕτως ὁμιλεῖν, Α. Β. 1389·— **κῐναιδο-λόγος, ον,** ὁ ὁμιλῶν περὶ αἰσχρῶν πραγμάτων, Διογ. Α. 4. 40· ὁ γράφων αἰσχρὰ βιβλία, Ἀθήν. 620F.

κίναιδος, [ῐ], ὁ, Λατ. cinaedus, pathicus, ὡς τὸ **καταπύγων**· καθόλου αἰσχρός, κακοήθης ἄνθρωπος, Πλάτ. Γοργ. 494E, Ἰλούτ. 2. 126 A. **2.** πληθ., ποιήματα αἰσχρά, κακοηθείας περιέχοντα, Διογ. Α. 9. 110. **II.** εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, cinaedus παρὰ Πλιν. 32. 53. **III. μαργαρίτης,** Ἀρρ. Ἰνδ. 8. 8.

κῐναιδώδης, ες, κατὰ τὸν τρόπον τῶν κιναίδων, κουρὰ Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 849.

κινάκης, ὁ, = **ἀκινάκης,** Σοφ. Ἀποσπ. 899.

κινᾶμον, κινάμωμον, ἴδε ἐν λέξ. **κιννάμωμον.**

κῐνάρα, ἡ, «ἀγκινάρα», λατ. cinara, Διοσκ. 3. 10· πρβλ. **κυνάρα.**

κῐνάρη-φάγος, ον, ὁ τρώγων ἀγκινάρας, Ἰόβας παρ' Ἀθην. 343F.

κιναρύζεσθαι· «θρηνεῖν μετὰ τοῦ γογγύζειν· καὶ κινεῖσθαι» Ἡσύχ.

κιναύρα, ἴδε ἐν λέξ. **κινάβρα.**

κῖν-ᾰχύρα, ἡ, εἶδος σάκκου ἢ πυκνοῦ κοσκίνου, «πυκνάδας», πρὸς κοσκίνισιν τοῦ ἀλεύρου, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 730.— Κατὰ τὸν Σχολ.: «κιναχύρα, ὄνομα δούλης».

κίνδαλος, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **κύνδαλος.**

κίνδαξ, ακος, ὁ, ἡ, = **σκίναξ,** Ἡσύχ., Φώτ.

κινδαψός, ὁ, = **σκινδαψός,** ὃ ἴδε.

κίνδος, ὁ, εὐώδης βοτάνη, ὄνομα ἄγνωστον, Μνησίμαχ. παρ' Ἀθην. 403D.

κίνδυν, ῦνος, ὁ, ἴδε **κίνδυνος,** ἐν ἀρχ.

κινδύνευμα, [ῡ], τό, τολμηρὸν καὶ ἐπικίνδυνον ἐπιχείρημα, Σοφ. Ο. Κ. 564, Ἀντ. 42, Εὐρ. Ι. Τ. 1001, Πλάτ. Πολ. 451A, κτλ.

κινδῡνευτέον, ρημ. ἐπίθ. τοῦ **κινδυνεύω,** δεῖ κινδυνεύειν, ἐν ἀσπίσιν σοι πρῶτα κινδ. Εὐρ. Ἱκέτ. 572, πρβλ. Ι. Τ. 1022.

κινδῡνευτής, οῦ, ὁ, τολμηρὸς καὶ ῥιψοκίνδυνος ἄνθρωπος, Θουκ. 1. 70.

κινδῡνευτικός, ή, όν, ῥιψοκίνδυνος, Ἀριστοτ. Ρητ. 1. 9, 29.

κινδῡνεύω· μέλλ. **-σω.**— Παθ., κατὰ τὸ πλεῖστον κατ' ἔνεστ: μέλλ. **κινδυνευθήσομαι** Δημοσθ. 866. 27, ἢ **κεκινδυνεύσομαι** Ἀντιφ. 138. 16· περὶ ἀορ. καὶ πρκμ. ἴδε κατωτ. 3· (κίνδυνος). Εἶμαι τολμηρός, τολμῶ, ῥίπτομαι εἰς κίνδυνον, κ. πρὸς πολλούς, πρὸς πολεμίους Ἡρόδ. 4. 11, Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 14· κ. εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἀποτολμῶ νὰ ὑπάγω, Φερεκρ. ἐν «Ἀγρίοις» 5.

6) ἀπολ. ἀποτολμῶ, διακινδυνεύω, ἐπιχειρῶ ἐπικίνδυνον πρᾶξιν, Ἡρόδ. 3. 69, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1204, Θουκ. 1. 20., 2. 39·— ὡσαύτως, εἰμὶ ἐν κινδύνῳ, διατρέχω κίνδυνον, Ἀριστοτ. Ἠθ. Ν. 4. 3. 23, κτλ.· ἐπὶ νοσοῦντος Ἱππ. Ἀφ. 1261· κινδυνεύοντος τοῦ χωρίου, τῆς θέσεως εὑρισκομένης εἰς κίνδυνον, Θουκ. 4. 8· ὁ κινδυνεύων τόπος Πολύβ. 3. 115, 6. **2)** τὸ κινδυνεῦον μέρος ἐκφέρεται πολλάκις κατὰ δοτ., κ. τῷ σώματι, τῇ ψυχῇ, Ἡρόδ. 2. 120., 7. 209· κ πάσῃ τῇ Ἑλλάδι, κινδυνεύω μὲ ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ὅηλ. ἐκθέτω ὅλην τὴν Ἑλλάδα εἰς κίνδυνον, ὁ αὐτ. 8 60, 1· τῇ στρατιῇ ὁ αὐτ. 4. 80· τίσιν οὖν ὑμεῖς κινδυνεύσαιτ' ἄν..; εἰς ποῖα πράγματα; Δημοσθ. 115. 12· κ. τῷ βίῳ, τῇ κεφαλῇ, τοῖς ὅλοις πράγμασι Πολύβ., κτλ., πρβλ. **Κάρ.**— συχνάκις ὡσαύτως μετὰ προθέσ., κ. ἐν τοῖς σώμασι Λυσ. 196. 26· ἐν υἱέσι Πλάτ. Λάχ. 187B·— συχνάκις μετὰ τῆς **περί.** κ. περὶ τῆς Πελοποννήσου Ἡρόδ. 8. 74· περὶ τῆς ψυχῆς Ἀριστοφ. Πλ. 524, Ἀντιφ. 119. 40· περὶ τοῦ σώματος Ἀνδοκ. 1. 22· περὶ ἀνδραποδισμοῦ Ἰσοκρ. 166E· περὶ τῆς μεγίστης ζημίας Λυσ. 109. 34, κτλ.· ὡσαύτως, περὶ τῆς βασιλείας πρὸς Κῦρον Δημ. 197. 22· περὶ αὐτῷ Ἀντιφ. 130. 3· περὶ τοῖς φιλτάτοις Πλάτ. Πρωτ. 314A·— ὑπὲρ καλλίστων Λυσ. 198. 6. **3)** μετὰ συστοίχ. αἰτ., ἀναλαμβάνω τολμηρῶς, κινδυνεύω, κινδύνους Ἀντιφ. 139. 9· κινδύνευμα Πλάτ. Πολ. 451A· μάχην Αἰσχίν. 50. 40· κ. ψευδομαρτυρίαν, ἐκθέτω ἐμαυτὸν εἰς κίνδυνον κατηγορίας ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ, Δημ. 1033. 1·— οὕτως ἐν τῷ παθ., ἀποτολμῶμαι, μετὰ κινδύνου πράττομαι, μεταβολὴ κινδυνεύεται, ὑπάρχει κίνδυνος μεταβολῆς, Θουκ. 2. 43· ὁποτέρως ἔσται, ἐν ἀδήλῳ κινδυνεύεται, διατελεῖ ἐν ἐπικινδύνῳ ἀμφιβολίᾳ, ὁ αὐτ. 1. 78· τὰ μέγιστα κινδυνεύεται τῇ πόλει Δημ. 432. 26· τὸ κεκινδυνευμένον, τολμηρὰ ἐπιχείρησις, Πινδ. Ν. 5. 26· τὰ κινδυνευθέντα = τὰ κινδυνεύματα Λυσ. 195. 34.

4) μετ' ἀπαρεμφ., διατρέχω τὸν κίνδυνον, κινδυνεύω νά.., τὸν στρατὸν κινδυνεύσειν ἀποβαλέειν Ἡρόδ. 8. 65· κακόν τι λαβέειν 6. 9· ἀπολέσθαι 9. 89· διαφθαρῆναι Θουκ. 3. 74· ἀποθανεῖν Πλάτ. Ἀπολ. 28B· κτλ.·— ἀκολούθως, **6)** ἐπειδὴ ὁ κίνδυνος ὑπονοεῖ καὶ πιθανότητα ἐπιτυχίας, τὸ **κινδυνεύω** (μετ' ἀπαρ.) κεῖται πρὸς δήλωσιν τοῦ ὅτι δυνατὸν ἢ πιθανὸν νὰ συμβῇ

τι, κινδυνεύουσι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι γόητες εἶναι, διατρέχουσι τὸν κίνδυνον νὰ θεωρηθῶσι .., Ἡρόδ. 4. 105· κινδυνεύσομεν βοηθεῖν, πιθανῶς θὰ ἔχωμεν νὰ βοηθήσωμεν, Πλάτ. Θεαίτ. 164C, πρβλ. 172C· κ. ἡ ἀληθὴς δόξα ἐπιστήμη εἶναι, φαίνεται πιθανὸν ὅτι .., αὐτόθι 187B· κινδυνεύσεις ἐπιδεῖξαι χρηστὸς εἶναι, θὰ ἔχῃς τὴν εὐκαιρίαν νὰ δείξῃς τὴν ἀξίαν σου, Ξεν. Ἀπομν. 2. 3, 17, πρβλ. 3. 13, 3·— ὡσαύτως κινδυνεύει ὡς ἀπρόσ. πιθανῶς, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὡς καταφατικὴ ἢ βεβαιωτικὴ ἀπόκρισις, Πλάτ. Σοφ. 256A, Φαῖδρ. 262C, Πολ. 410C·— πολλάκις δὲ χρησιμεύει πρὸς κόλασιν ἢ μετρίασιν ἰσχυρισμοῦ ἐξ ἁπλῆς ἀδροφροσύνης, ἐνῷ οὐδεμία πραγματικὴ ἀμφιβολία ὑπονοεῖται, κινδυνεύεις ἀληθῆ λέγειν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἔχεις δίκαιον, Πλάτ. Συμπ. 205D, πρβλ. Ἀπολ. 40B, Γοργ. 485E· τὰ ξυσσίτια κινδυνεύει ξυναγαγεῖν, αὐτὸς πιθανῶς διωργάνωσε τὰ συσσίτια, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 625E· κινδυνεύει ἀναμφιλογώτατον ἀγαθὸν εἶναι Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 34. **5)** ἐν τῷ παθ., διακινδυνεύομαι, ἐκτίθεμαι εἰς κίνδυνον, ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρεταὶ κ. Θουκ. 2. 35· τὰ χρήματα κινδυνεύεται τῷ δανείσαντι Δημ. 915. 14·— πρβλ. ἀνωτ. 3.

κίνδῡνος, ὁ, ἑτερόκλ. δοτ. **κίνδῡνι** (ὡς ἐξ ὀνομαστ. **κίνδυν**) Ἀλκαῖ. 132· (ἀγνώστου ἐτυμολογίας)·— κίνδυνος, τόλμη, τολμηρὰ ἐπιχείρησις, λατ. periculum, Πινδ. Ο. 1. 130, Ἀριστ. Νεφ. 955, κτλ.· κ. ποιεῖσθαι ἔν τινι, ἴδε ἐν λέξ. **Κάρ.** **2)** ἀφῃρημένως, κίνδυνος, Θέογν. 585, 637· ἑπομένως ἐπὶ παντὸς εἴδους κινδύνου, κοινὸν παρὰ τοῖς μετέπειτα συγγραφεῦσι (διότι ὁ Ὅμ. καὶ ὁ Ἡσ. δὲν ἔχουσι λέξεις ταύτης τῆς ὁμοταξίας)· κ. γαλέης, κίνδυνος ἐξ αὐτῆς, Βατραχομυομ. 9· κ. ἀϋτῆς Πινδ. Ν. 9. 83· ὁ κ. τῆς μάχης Θουκ. 2. 71·— ἀκολούθως ἐν ποικίλαις φράσεσι, κίνδυνον ἀναρρίπτειν, ἐκτίθεσθαι εἰς κίνδυνον (πρβλ. **ἀναρρίπτω** II)· **κ. ἀναβάλλειν** Αἰσχύλ. Θήβ. 1028· ὡσαύτως, κίνδυνον ἢ κινδύνους ἀναλαβέσθαι, ὑποδύεσθαι Ἡρόδ. 3. 69, Ξεν. Κύρ. 1. 5, 12· αἱρεσθαι Εὐρ. Ἡρακ. 504, Ἀντιφῶν 136. 44, Ἀνδοκ. 2. 33· ξυναίρεσθαι Θουκ. 2 71· ἐγχειρίζεσθαι ὁ αὐτ. 5. 108, κτλ.· ὑπομεῖναι Ξεν. Κύρ. 1. 2, 1· ποιεῖσθαι Ἰσοκ. 304D· ὡσαύτως κινδύνῳ περιπίπτειν Θουκ. 8. 27· ἐν κινδύνῳ αἰωρεῖσθαι, εἶναι ὁ αὐτ. 7. 77, κτλ.· ἐς κ. ἐμβαίνειν, ἔρχεσθαι Ξεν. Κύρ. 2. 1, 15, κτλ.· ἐς κ. καταστῆσαί τινα Θουκ. 5. 99· κινδύνῳ βάλλειν τινὰ Αἰσχύλ. Θήβ. 1048· κίνδυνον φέρειν ἢ ἐπιφέρειν τινὶ Αἰσχίν. 74. 24., 77. 5· — κίνδυνος καταλαμβάνει τινά Δημ. 301, ἐν τέλ.· κ. γίγνεταί τινι περὶ τῆς πόλεως Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 7· ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι Ἀριστοφ. Ἰλ. 348· κίνδυνός [ἐστι], μετ' ἀπαρ., Πινδ. Ν. 8. 35, Λυσ. 132. 19, κτλ.· οὕτω, κ. ἔχει τινά, μετ' ἀπαρ., Εὐρ. Ἑκ. 5·—κίνδυνος ἀσφαλέστερος Ἀντιφῶν 117. 16· κ. ἀνθρώπινοι .. , θεῖοι Ἀνδοκ. 18. 14·— ἐπὶ τῷ αὐτοῦ κ., μὲ ἴδιόν του κίνδυνον, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 15, 4.

κινδῡνώδης, ες, (εἶδος) ἐπικίνδυνος, πλήρης κινδύνων, Ἱππ. Προγν. 41, π. Ἄρθρ. 829, Πολύϐ. 8. 22, 3.—Ἐπίρ. **-δῶς**, Διον. Ἁλ. 7. 6.

κῑνέω: μέλλ. **-ήσω**, Ἀττ.: ἀόρ. **ἐκίνησα**, Ἐπικ. **κίνησα** Ἰλ. Ψ. 730, κτλ.— Μέσ. καὶ Παθ., μέλλ. **κινήσομαι** (ἐπὶ παθητ. σημασ.) Πλάτ. Θεαίτ. 182C, κτλ.· ὡσαύτως **-ηθήσομαι** Ἀριστοφ. Βάτρ. 796, Πλάτ. Πολ. 545D, Δημ. 124. 11, κτλ.· ἀόριστ. μέσ. (Ἐπικ.) **κινήσαντο** Ὀππ. Κυν. 2. 582· ἀόρ. παθ. **ἐκινήθην** Ἀττ., Ἐπικ.γ'πληθ. **ἐκίνηθεν** Ἰλ. Π. 280. πρκμ. **κεκίνημαι** Ἀττ. (Ἐκ τῆς √**ΚΙ, κί-ω**, πηγαίνω, ἤτις γίνεται μεταβατικὴ ἐν τῷ **κινέω**, **κίν-υμαι**· πρβλ. Σανσκρ. śi (acuere), śin-utê (κίνυται)· Λατ. ci-o, ci-eo, ci-tus, ex-ci-to, κτλ. καὶ ἴσως **κῑ-κυς**, **κι-κύω**)

[ῑ ἐν τῷ κινέω, κίνυμαι, κινύσσομαι, κίνυγμα, κτλ.· ἀλλὰ **ι** ἐν τῷ κινάθισμα]. Κάμνω τι νὰ κινηθῇ, ἄγω κινήσας, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ ὁδηγοῦντος τὰς ψυχάς, Ὀδ. Ω. 5· καὶ οὕτως ἁπλῶς κινῶ, οὐδὲ τι κινῆσαι μελέων ἦν Θ. 298· κ. θύρας Χ. 394· κ. κάρη Ἰλ. Ρ. 442, κτλ.· Ζέφυρος κ. λήϊον Β. 147· κ. ὅμμα Σοφ. Φιλ. 866· πόδα Εὐρ. Ἑκ. 940, κτλ.· κ. γῆν, δηλ. ἀροτριῶ αὐτήν, Ξεν. Οἰκ. 16, 11· κ. δόρυ, ἐπὶ πολεμιστοῦ μέλλοντος νὰ προσβάλῃ τινά, Εὐρ. Ἀνδρ. 607· οὕτω, κ. στρατιὰν ὁ αὐτ. ἐν Ρήσ. 19, πρβλ. Φοιν. 107· κ. ὅπλα Θουκ. 1. 82, Δημ. 216. 8. **2)** κινῶ ἢ μετακινῶ τι ἐκ τῆς θέσεώς του, ἀνδριάντα Ἡρόδ. 6. 183· γῆς ὅρια Πλάτ. Νόμ. 842E· κ. τὰ ἀκίνητα, ἀναμιγνύομαι εἰς πράγματα ἱερά, Ἡρόδ. 6. 134, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1526, Ἀντ. 1061, Θουκ. 4. 98· οὕτω, κ. τὰ χρήματα ἐς ἄλλο τι, μεταχειρίζομαι αὐτὰ εἰς ἄλλον σκοπόν, ὁ αὐτ. 2. 24· κ. τῶν χρημάτων ὁ αὐτ. 1. 143., 6. 70· — κ. τὸ στρατόπεδον, Λατ. castra movere, Ξεν. Ἀν. 6. 4, 27, κτλ.· (κινεῖν μόνον, Πολύϐ. 2. 54, 2, κτλ.)·— μεταβάλλω, νεωτερίζω, μετατρέπω ἐπὶ τὸ νεώτερον, τὰ νόμαια Ἡρόδ. 3. 80· καὶ ἀπολ., κάμνω μεταβολήν, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 15, 4. **II.** διαταράττω, ἐπὶ φωλεᾶς σφηκῶν, τοὺς δ' εἴπερ τις .. κινήσῃ ἀέκων Ἰλ. Π. 264· κ. τινα ἐξ ὕπνου Εὐρ. Βάκχ. 690· διεγείρω, φόϐος κ. τινα Αἰσχύλ. Χο. 289· φυγάδα πρόδρομον κινήσασα, ἐξωθήσασα αὐτὸν εἰς ταχεῖαν φυγήν, Σοφ. Ἀντ. 109· κ. ἐπιρρόθοις κακοῖς, προσϐάλλω, ἐπιτίθεμαι, αὐτόθι 413 (πρβλ. **ἐξίστημι**). μάτηρ κ. κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον Εὐρ. Μήδ. 99· ἐάν με κινῇς καὶ ποιήσῃς τὴν χολήν .. ζέσαι Ἀνάξιππ. ἐν «Ἐπιδ.» 1· κ. τινα, παρακινῶ, παρορμῶ τινα νὰ ὁμιλήσῃ, Πλάτ. Πολ. 329D, Λυσ. 223A, Ξεν. Ἀπομν. 4. 2, 2 (πρβλ. **ὑποκινέω**)· κ. πολλὰ καὶ ἄτοπα, ὑποκινῶ, προκαλῶ ἐρωτήσεις, Πλάτ. Θεαίτ. 163A. — Παθ., Σοφ. Ο. Κ. 1527· κινεῖται γὰρ εὐθύς μοι χολή, ἡ χολή μου ἀναταράττεται, Φερεκρ. ἐν «Κορ.» 3· κινεῖσθαι πρός τι Ξεν. Οἰκ. 8, 1. **2)** θέτω εἰς κίνησιν, παράγω, πρωξενῶ, ἀρχίζω, προκαλῶ, φθέγματα Σοφ. Ἠλ. 18· στόμα ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1276· μῦθον Εὐρ. Ἠλ. 302· λόγον περί τινος Πλάτ. Πολ. 450A· κ. ὀδύνην Σοφ. Τρ. 676· κακὰ ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 636· πόλεμον, πολέμους Θουκ. 6. 34, Πλάτ. Πολ. 566E. **3)** Παροιμ., κ. πᾶν χρῆμα, κινῶ πάντα λίθον, δοκιμάζω κατὰ πάντα τρόπον, Ἡρόδ. 5. 96.

Β. Παθ., τίθεμαι εἰς κίνησιν, κινοῦμαι, πορεύομαι, Ἰλ. Α. 47· κινηθεὶς ἐπῆλθε Πινδ. Ἀποσπ. 70· καθόλου, κινοῦμαι, συγκινοῦμαι, ἀναταράττομαι, κινήθη ἀγορή, ἐκίνηθεν φάλαγγες Ἰλ. Β. 144, Π. 280· ἐπὶ σεισμοῦ, ἐκινήθη Δῆλος Ἡρόδ. 6. 98, Θουκ. 2. 8· θύελλα κινηθεῖσα Σοφ. Ο. Κ. 1660· τί κεκίνηται; τί σημαίνει (εἶναι) ἡ κίνησις αὕτη; Εὐρ. Ἀνδρ. 1226· κινούμενα, ἐν κινήσει, Πλάτ. Νόμ. 797B· ὁ κεκινημένος, ὁ ἐν συγκινήσει ὤν, ἐξεγηγερμένος, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 245B. **2)** ἐπὶ ὀργήσεως, ὡς τὸ Λατ. moveri, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 656A, κτλ. **3)** κινοῦμαι ἐμπρός, ἐπὶ στρατιωτῶν, Σοφ. Ο. Κ. 1371, Εὐρ. Ρῆσ. 139, Φοίν. 109, Ξεν., κλ. **4)** διατελῶ ἐν κινήσει ἢ ἐν ἀποστασίᾳ, Δίων Κ. **5)** κεκινημένος περί τι, Λατ. versatus in .., Πλάτ. 908D.

κῑνηθμός, ὁ, = **κίνησις**, Πινδ. Π. 4. 370.

κίνηθρον, τό, **κίνητρον**, ὃ ἴδε.

κίνημα [ῑ], τό, κίνησις, Ἀριστ. π. Κόσμ. 6. 30, κτλ.· ἐπὶ τῶν κινήσεων τῶν μιμικῶν ὑποκριτῶν, Λουκ. π. Ὀρχ. 62. **2)** πολιτικὸν κίνημα, Πολύϐ. 5. 29, 3, Πλουτ. Φάϐ. 3. **3)** κινήματα τῆς ψυχῆς, ἢ ἀπολύτως, κινήματα, συγκινήσεις, παθήσεις, Πλούτ. 2. 1122E, Ἐπικτ. Ἀποσπ. 52, κτλ. **4)** τὰ τῆς τύχης κ., μεταϐολαὶ τῆς τύχης, Ἰσοκρ. Ἐπιστ. 10. **5)** Ἰατρ., χαλάρωσις ὀστοῦ, μερικὴ ἐξάρθρωσις, Ἱππ. Ἀγμ. 779. **6)** παρὰ Γραμμ., κλίσις, σχηματισμός, Ἐτυμολ. Μέγ. 199. 55, κτλ.

κῑνησί-γαιος, ον, ὁ κινῶν τὴν γῆν, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἐννοσίγαιος**, Ἡσύχ.

κίνησις, [ῑ], **εως**, ἡ, ὡς καὶ νῦν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν στάσιν καὶ ἠρεμίαν, Πλάτ. Σοφιστ. 250A, κτλ.· ὄρχησις, χορός, κ. Ἄρεος Τυρταῖ. 12, πρβλ. Λουκ. π. Ὀρχ. 63· κατὰ τοὺς Κυρηναϊκοὺς φιλοσόφους δύο πάθη ὑφίσταντο, ὁ **πόνος** καὶ ἡ **ἡδονή**· ἡ μὲν λεία κίνησις ἦτο ἡ ἡδονή, ἡ δὲ τραχεῖα κίνησις ὁ πόνος, Διογ. Λ. 2. 86· — ὁ Ἀριστοτ. συζητεῖ περὶ τῆς ἐπιστημονικῆς σημασίας τῆς κινήσεως ἐν Φυσ. 3. 1., 5. 5., 8. 1, κ. ἀλλ.· — περὶ διαφόρων ὁρισμῶν τῆς κινήσεως ὅρα Πλουτάρχου περὶ τῶν Ἀρεσκόντ. τοῖς Φιλοσόφ. 1. 23. **2)** κίνημα πολιτικόν, ἐν κ. εἶναι Θουκ. 3. 75, πρβλ. Πολύϐ. 3. 4, 12· ἐπὶ τοῦ Πελοποννησ. πολέμου, κίνησις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο Θουκ. 1. 1. **3)** μεταϐολή, ἐπανάστασις, πολιτειῶν Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 16. **4)** κίνησις [στρατεύματος], Πολύϐ. 10. 23, 22. **5)** ἐν τῇ Γραμματικῇ, κλίσις, Ἐτυμολ. Μέγ. 410. 38.

κῑνησῐ-φόρος, ον, προξενῶν κίνησιν, Ὀρφ. Ὕμν. 9. 21.

κῑνησί-φυλλος, ον, ὁ κινῶν τὰ φύλλα, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **εἰνοσίφυλλος**, Ἀπολλ. Λεξ. Ὁμ., Ἡσύχ. ἐν λ. **εἰνοσίφυλλος**, κλ.

κῑνησί-χθων, ον, γεν. **-ονος**, ὁ κινῶν τὴν γῆν, Σχόλ. εἰς Σοφ. Ἀντ. 154.

κῑνητέος, α, ον, ρηματ. ἐπίθ. τοῦ **κινέω**, ὃν δεῖ κινεῖν, Πλάτ. Ἀτεραστ. 134A·— μεταϐλητέος, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8. 25. **II.** **κινητέον**, πρέπει τις νὰ ϐάλῃ εἰς κίνησιν, νὰ παρουσιάσῃ, τὴν ζωγραφίαν Πλάτ. Πολ. 373A. **2)** πρέπει τις νὰ μεταϐάλῃ, οὐδὲν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 738D.

κῑνητήρ, -ῆρος, ὁ, = **κινητής**, Ὅμ. Ὕμν. 21. 2, Πινδ. Ι. 4. 32 (3. 37).

κῑνητήριος, α, ον, = **κινητικός**, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 307· ἀλγεινὰ θυμοῦ κ. αὐτόθι 448·— τὸ κινητήριον, τορύνη, μέγα κοχλιάριον, ὡς τὸ **κίνητρον**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 980.

κῑνητής, οῦ, ὁ, ὁ ϐάλλων εἰς κίνησιν, ὁ ἐφευρίσκων, ὦ καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτά Ἀριστοφ. Νεφ. 1397. **2)** ὁ ἐξεγείρων στάσιν, ταραχοποιός, στασιαστής, Πολύϐ. 28. 15, 12.

κῑνητιάω, = **βινητιάω**, μάτην ἔξεστιν ὑμῖν διὰ κενῆς **κινητιᾶν**, ὅπερ νῦν διωρθώθη εἰς βινητιᾶν, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 2. 21.

κῑνητικός, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ κινεῖν, ἑλκυστικός, Ξεν. Οἰκ. 10, 12, κτλ.· κ. τινος Ἱππ. Ἀφ. 1254, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 2, 16· ἐν τῷ Ὑπερθ. **-ώτατος**, ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 8, 3· τὰ κ. μόρια, ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος, Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 4. 8. **2)** μεταφορ., προτρεπτικός, λόγος κινητικὸς πρὸς ἀρετὴν Πλούτ. 2. 776C· τὸ κ. τῶν ὄχλων, μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Διον. Ἁλ.· τὰ κινητικά, Στωϊκὸς ὅρος περὶ τῶν ἀξίων ἐπιθυμίας πραγμάτων. **3)** ταραχώδης, στασιαστικός, Πολύϐ. 1. 9, 3., 13. 3, 1, Διόδ., κλ. **II.** (ἐκ τοῦ παθ.), ὃν δύναταί τις νὰ κινήσῃ, Πλούτ. 2. 945F, 952E.

κῑνητός, ή, όν, δν δύναται τις νὰ κινήσῃ, Πλάτ. Τίμ. 58D· ὡσαύτως θηλ. **-ός**, αὐτόθι 37D· τὰ κινητά, κινητὰ κτήματα, Βίος Ἀγ. Ἀντων. σ. 5, Παλλαδ. Λαυσαϊκ. σ. 1031C, κλ.

κίνητρον [ῑ], τό, συγκεκομμένον ἐκ τοῦ **κινητήριον**, τορύνη («κουτάλα») ἢ ξύλον δι' «ἀνακάτωμα», Πολυδ. Ζ', 169, Εὐστ. 1675. 57, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 109· — **κίνηθρον**, Πολυδ. αὐτόθι· ὡσαύτως, λιχμητήριον, «λιχνιστῆρι», Σχόλ. εἰς Ὀδ. Λ. 127.

κίννα, εἶδος ἀγρώστεως φυομένης ἐν Κιλικίᾳ, Διοσκ. 4. 32, ἴδε Κοραῆ Ἄτακτα τ. 2, σ. 11 ἐν λέξ. **ἀγρία** ἢ **ἀγριάδα**.

κιννάβᾰρι [νᾰ], **εως**, τό, ὀρυκτὸν μεταλλοῦχον περιέχον θεῖον καὶ ὑδράργυρον, ὁπόθεν τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα vermilion (Λατ. minium), Ἀριστ. Μετεωρ. 3. 6, 11, Θεοφρ. π. Λίθ. 58, Διοσκ. 5. 110. **II**. «τὸ αἷμα τοῦ δράκοντος», βαφὴ λαμβανομένη ἐκ τοῦ κόμμεος δένδρου φέροντος τὸ ὄνομα τοῦτο, Διοσκ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλίν. 33. 38.—Ἀρσεν. τύπος **κιννάβαρις**, ἀπαντᾷ παρ' Ἀναξανδρ. ἐν «Ζωγράφῳ» 2, πρβλ. Ἰακώβιον εἰς Αἰλ. π. Ζ. 4. 21· ὡσαύτως **τεγγάβαρι**, ὃ ἴδε. **2**) ὡς συνώνυμ. τοῦ ἐρυθροδάνου, Διοσκ. 3. 160.

κιννᾰβᾰρίζω, ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ κιννᾰβάρεως, Διοσκ. 5. 87.

κιννᾰβᾰρινος, η, ον, ὅμοιος πρὸς κιννάβαρι, ἐρυθρός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 2. 1, 53, Ἀθήν. 390B.

κιννάβευμα, ἴδε **κινάβευμα**.

κίνναβος, ἴδε **κάναβος**.

κιννᾰμο-λόγος, ὁ, ὁ συλλέγων κιννάμωμον, ὄνομα Ἰνδικοῦ τινος πτηνοῦ, περὶ οὗ λέγεται ὅτι κτίζει τὴν φωλεάν του συλλέγον κλαδίσκους κιναμώμου, cinnamologos παρὰ Πλιν. 10. 50· καλεῖται δὲ καὶ **κιννάμωμον** (ὃ ἴδε), πρβλ. Ἡρόδ. 3. 111.

κίννᾰμον, τό, τύπος μεταγεν. ἀντὶ τοῦ **κιννάμωμον**, Πλίν.

κινναμωμ-έλαιον, τό, ἔλαιον τοῦ κινναμώμου, τῆς κανέλλας, «κανελλόλαδον», Γαλην. 14. 515.

κιννᾰμωμίζω: μέλλ. **-ίσω**, εἶμαι ὡς **κιννάμωμον**, Διοσκ. 5. 139.

κιννᾰμώμινος, η, ον, παρεσκευασμένος ἐκ κινναμώμου ἢ μετὰ κινναμώμου, Ἀντιφάν. ἐν «Ἀντείᾳ» 2, Διοσκ. 1. 74, Ἀθήν. 439B.

κινναμωμίς, **ίδος**, ἡ, = τῷ κατωτ. ἢ ὑποκορ. αὐτοῦ, Γαλην. τ. 13, σ. 190

κιννάμωμον, τό, ἡ «κανέλλα», Ἡρόδ. 3. 111, ὅστις λέγει ὅτι οἱ Ἕλληνες παρέλαβον τὸ ὄνομα τοῦτο παρὰ τῶν Φοινίκων· τοῦτο δὲ βεβαιοῦται ἐκ τοῦ Ἑβραϊκοῦ ὀνόματος kinnâmôn· (οὕτω καὶ ἄλλων ἀρωμάτων τὰ ὀνόματα εἶναι Σημιτικά, ὡς **κασία** = τῷ Ἑβρ. qᵉṭziâh· **λιβανωτὸς** = levônâh· **μύρρα** = môrâh, môr· **λήδανον** = lôth, πρβλ. Ἡρόδ. 3. 112, ἔνθα λέγει ὅτι τὸ **λάδανον** εἶναι λέξις Ἀραβική). Τὸ κιννάμωμον ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τῶν Ἀράβων, εἶναι δὲ τὸ laurus cinnamomum, τῆς Κεϋλάνης· — **κασία**, ὁ φλοιὸς τῆς laurus cassia τῆς Μαλαβάρης εἶναι πρᾶγμα κατώτερον καὶ πολλῷ διάφορον. Γράφεται **κινάμωμον**, χάριν τοῦ μέτρου ἐν Διον. Π. 945 (εὑρηται ὡσαύτως ὁ τύπος οὗτος ἐν ταῖς ἐκδόσεσι τοῦ Διοδ. 1. 91, Ἀρρ. Ἰνδ. 32, Ἀν. 20, 2), **κίναμον**, Νικ. Θηρ. 947. **II**. τὸ κ. ὄρνεον, τὸ αὐτὸ καὶ **κινναμολόγος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 13, 5, Ἀντίγ. Καρ. 49.

κιννᾰμωμο-φόρος, ον, φέρων, παράγων κιννάμωμον, ἡ κιναμωμοφόρος (δηλ. γῆ) Στράβ. 63, 72, κτλ.

κινούρης, ὁ, ὁ κινῶν τὴν οὐράν, σημεῖον ἀδυναμίας ἐν ἵππῳ, Ἡσύχ.

κίνυγμα [ῑ], τό, (κινύσσομαι) πρᾶγμα κινούμενον τῇδε κἀκεῖσε, αἰθέριον κ., ὑπὸ τῶν ἀνέμων περιαγόμενον καὶ περιφερόμενον, Αἰσχύλ. Πρ. 157· πρβλ. **αἰώρημα**. — **κήνυγμα**, **κηνύσσεσθαι** εἶναι ἁπλῶς σφάλματα παρ' Ἡσυχ. καὶ Φωτ.

κίνῡμαι [ῡ], ἀποθετ. = **κινέομαι** (ἀλλὰ μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ.), πορεύομαι, κινοῦμαι, ἐς πόλεμον .. κίνυντο φάλαγγες, ἔβαινον, ἐκινοῦντο .., Ἰλ. Δ. 281, 332, κτλ.· τοῦ καὶ κινυμένοισι, καθὼς ἐκινεῖτο .., Ξ. 173, πρβλ. Κ. 280, Ὀδ. Κ. 556· ἐπὶ ὀρχήσεως, Ἀνθ. Π. 5. 129.

κῐνύρα [ῐ̆], ἡ, Ἀσιατικὸν μουσικὸν ὄργανον ἔχον δέκα χορδὰς καὶ κρουόμενον διὰ τῆς χειρός, Ἐβδ. (Α' Βασιλ. ΙΣ', 23)· ἢ διὰ πλήκτρου, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 12, 3. (Ἐκ τοῦ Ἑβρ. kinnôr).

κινυρίζω, = τῷ ἑπομ., ὡς ὁ Ζηνόδ. ἀνεγίνωσκεν ἐν Ἰλ. Ι. 612.

κῐνύρομαι [ῡ], ἀποθ., ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. (ἐκτὸς ἂν ὁ ἀόρ. **κινύρατο** μείνῃ ὡς ἀόρ. παρὰ τῷ Μοσχ. 3. 43)· — ἐκπέμπω θρηνώδη φωνήν, θρηνῶ, ὀδύρομαι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 11, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 292· οἰκτρὰ κινυρομένη Ὄππ. Κυν. 3. 217· πολλὰ κ. Κόϊντ. Σμ., κτλ. **2**) μετ' αἰτ. προσ., θρηνῶ, ὀδύρομαι, κλαίω, τινα Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 20. **3**) μετὰ συστοίχ. αἰτ., χαλινοὶ κινύρονται φόνον (Α. Διοδ. μινύρονται ἐκ τοῦ Ἡσυχ.), οἱ χαλινοὶ κροτοῦσι δηλοῦντες φόνον, Αἰσχύλ. Θ/β. 123 (πρβλ. βλέπειν φόνον, Ἄρη, κλπ.)· οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρὰ Τραγ.

κῐνύρος, ά, όν, κλαυθμυρός, γοερός, Ἰλ. Ρ. 5.· γόος Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 605· πέτηλα Νόνν. Δ. 38. 95· ἴδε **μινυρός**.

κῐνύσσομαι, παθ. = **κινέομαι**, κινοῦμαι ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, Αἰσχύλ. Χο. 196· πρβλ. **κίνυγμα**.

κῑνώ, οῦς, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κίνησις**, Ἡσύχ.

κινώθαλον, τό, παρὰ τῷ Σχολ. Πλάτ. ὡς ἐτυμολ. ἑρμηνεία τοῦ **κνώδαλον**· πρβλ. **κινώπετον**.

κῐνώπετον, τό, ζῷον δηλητηριῶδες, ἰδίως ὄφις, Καλλ. εἰς Δία 25, Νικ. Θηρ. 27, 195· πρβλ. τὸ ἑπόμ. — Περὶ τοῦ τύπου, πρβλ. **δακετόν**, **ἑρπετόν**· — ὡσαύτως **κῐνωπηστής**, οῦ, ὁ, = **κινώπετον**, ὡς **ἑρπηστής** = **ἑρπετόν**, Νικ. Θηρ. 141· ἰδίως Λοιδ. Παραλ. 449.

κιξάλλης, ου, ὁ, ληστὴς ἐν ταῖς ὁδοῖς, κ. καὶ ληστὴς Δημόκρ. παρὰ Στοβ. 279. 11· εἴ τις κιξάλλας ὑποδέχοιτο Ἐπιγραφ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 3044. 19· (Ἡσύχ. **κιξάλλης**· φώρ, κλέπτης· Φώτ. **κίξας**· τοὺς ἐν ὁδῷ λῃστάς· Ἰωάνν. Γραμμ. περὶ τῆς Ἰων. διαλ. **κιττάλης**· **κλέπτης**)· — ὅθεν ῥῆμα **κιξαλλεύω**, ληστεύω, μετέρχομαι τὸν λῃστήν, Συλλ. Ἐπιγρ. αὐτόθι 18· καὶ οὐσιασ. **κιξαλλία**, ἡ, «πᾶσα κακοτεχνία» Ἡσύχ.

κῐό-κρᾱνον, τό, κιονόκρανον, «κολωνοκέφαλον», Συλ. Ἐπιγρ. 160. 29, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λάκωσιν» 4, ἔνθα ἴδε Meineke, Ξεν. Ἑλλ. 4. 4, 5, ἔνθα ἴδε Λ. Διηδ.· πρβλ. **κιονόκρανον**.

κῐονηδόν, ἐπίρρ. (κίων) «γράφεται κιονηδόν, δίκην κίονος· ἤτοι παραλλήλως κατὰ γραμμὴν» Α. Β. 787, 24.

κῐονικός, ή, όν, (κίων) ἀνήκων εἰς κίονα, Εὐστάθ. 1390. 18. **II**. (**κίων** III) ὁ ἔχων ἐπίνοσον τὴν σταφυλήν, Γαλην. 14. 509.

κῐόντιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κίων**, κιονίσκος, μικρὸς κίων, Συλ. Ἐπιγρ. 481, 4808, Πολυδ. Ζ', 73. **II**. ἐν τῷ πληθ., «κιόνια δὲ καλεῖται τὰ ἐπὶ τῶν κηρύκων ἢ πορφυρῶν μέσα περὶ οἷς ἡ ἕλιξ ἐστὶ τοῦ ὀστράκου» Διοσκ. 2. 6.

κῐονίς, **ίδος**, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **κίων**, ἀλλ' εὔχρηστον μόνον ὡς τὸ Λατ. columella, ἐπὶ τῆς σταφυλῆς, Ἀρεταῖ. περὶ Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 1. 4, Ὀξέων Νούσ. Θεραπ. 1. 8.

κῐονίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **κίων**, Ἀθήν. 514C, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 8. 3. 6.

κῐονίτης, ου, ὁ, = **στηλίτης**, Εὐσταθ. Πονημάτ. 190. 2., 191. 40. **II**. ὡς ἐπίθ., ὅμοιος πρὸς κίονα, αὐτόθι 111. 74.

κῐονο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κίονα, Εὐμάθ. σελ. 9, Εὐστάθ. 1399. 33.

κῐονό-κρᾱνον, τό, μεταγενέστ. τύπος ἀντὶ τοῦ **κιόκρανον**, Στράβ. 198, Διόδ. 5. 47, κτλ.

κῐονοφορέω, φέρω τοὺς στύλους τοῦ οὐρανοῦ, ἐπὶ τοῦ Ἄτλαντος, Εὐστάθ. 1390. 10.

κῐονο-φόρος, ον, ὁ φέρων τοὺς κίονας ἢ κίονα, Εὐστάθ. εἰς Διον. Π. 66.

κίραφος, ὁ, καὶ Λακων. **κίρα**, ἡ, ἀλώπηξ, Ἡσύχ.

κιρκαία, ἡ, ἄδηλόν τι φυτόν, ἴδε Sprengel εἰς Διοσκ. 3. 124 (134)· — κιρκαία ῥίζα, χρησιμεύουσα ὡς θέλγητρον, Ἀπολλόδ. 3. 15. 1.

Κίρκη, ἡ, περίφημος φαρμακεύτρια καὶ γόησσα Νύμφη οἰκοῦσα ἐν τῇ νήσῳ τοῦ Ὠκεανοῦ Αἰαίᾳ, θυγάτηρ τοῦ Ἡλίου καὶ τῆς Πέρσης, Ὀδ. Κ. 136 κέξ. (ἢ κατὰ τὸν Ἡσ. Θ. 957, τῆς Περσηίδος).

κιρκηλαστή, ή, τὸ στρέφειν τὸν ῥόμβον ἐν τῇ παιδιᾷ τοῦ ῥόμβου, μεταγεν.

κιρκ-ήλᾰτος, ον, καταδιωκόμενος ὑπὸ κίρκου (ἱέρακος), ἀηδὼν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 62.

κιρκήσια, (δηλ. ἀγωνίσματα), τά, ludi Circenses, ἀγῶνες ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ, τῷ παρὰ Ῥωμαίοις καλουμένῳ κίρκῳ (circus), παρὰ τὸ Ἑλληνικὸν **κρίκον** μεταθέσει τῶν στοιχείων, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 10, 21, ἔνθα ἴδε σημ. Κοραῆ.

κιρκῖνος, ὁ, (**κίρκος** III) διαθήτης (ὄργανον μαθηματ.), Λατ. circinus, Γαλην. 1. 47.

κίρκος, ὁ, εἶδος ἱέρακος, «κιρκινέζι», Ἴρηξ κίρκος (ἔνθα τὸ Ἴρηξ δηλοῖ τὸ γένος, τὸ δὲ κίρκος τὸ εἶδος, ὡς τὰ βοῦς ταῦρος, σῦς κάπρος), Ὀδ. Ν. 87· ἐν Ἰλ. Χ. 139, Ὀδ. Ο. 526, φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ αὐτὸς τῷ φασσοφόνῳ, Falco palumbarius, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 857, ἀλλ' ὁ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 936, 1, ῥητῶς διακρίνει αὐτά· ἐκ τῆς χρήσεως αὐτοῦ εἰς κυνήγιον στρουθίων δυνατὸν νὰ εἶναι, F. nisus, Ὄππ. Κυν. 1. 64· ἕτεροι νομίζουσιν ὅτι εἶναι F. pygargus (πρβλ. κίρκου λεπάργου Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 304), ἢ τὸ προσόλλιον τὰς ἀλεκτορίδας ὄρνεον, F. cyaneus. **II**. εἶδος λύκου, Ὄππ. Κυν. 3. 304. **III**. κύκλος, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ τύπῳ κρίκος (ὃ ἴδε)· ἐντεῦθεν, δακτύλιος, Πολυδ. Α', 94· — παρὰ μεταγεν. ἀντὶ τοῦ Ρωμ. circus, Ἡσύχ. 30. 13, 2.

IV. ἄγνωστός τις λίθος, Πλίν. 37. 56. (Τὸ Σανσκρ. kakr-as (rotā), Λατ. circ-us, circ-um, circ-a, Ἀρχ. Σκανδιν. καὶ Ἀρχ. Γερ. hring, κτλ., ὑποδεικνύουσιν ὅτι ἡ πρώτη σημασία ἦτο ἡ τοῦ κύκλου ἢ κρίκου καὶ ὅτι ὁ κίρκος (ἱέραξ) ἐκλήθη οὕτως ἐκ τῶν κύκλων οὓς σχηματίζει κατὰ τὴν πτῆσιν αὐτοῦ, πρβλ. **κρίκος** παρ' Ὁμ.· — ἴσως τὰ κύκλ-ος, κυλ-λός, κυρ-τός, κυλ-ίνδω, ὡς καὶ τὰ κορ-ώνη (corona), Κυρ-ήνη, Κέρ-κυρ-α εἶναι ἅπαντα τύποι ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης.

κιρκόω, λατ. circino, κύκλῳ δένω, περιδένω, ἀσφαλίζω διὰ κρίκων, σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ = πόρπασον, Αἰσχύλ. Πρ. 74· πρβλ. **κρικόω**.

κιρνάω καὶ **-ημι**, ἰσοδύν., ἰδίως ποιητ. τύποι τοῦ **κεράννυμι**, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. Ἀναμιγνύω οἶνον μεθ' ὕδατος, Ὅμ. μόνον ἐν τῇ Ὀδ., μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα (παρατ. τοῦ **κιρνάω**) Η. 182., Κ. 356., Ν. 53· κίρνη μελιηδέα οἶνον (παρατ. τοῦ **κίρνημι**) Ξ. 78., Π. 52, πρβλ. Ἀππ. Μιθρ. 111· κιρνὰς αἴθοπα οἶνον (μετοχ.) Π. 14· ἀκολούθως, μεθ' Ὅμ., γ' ἐν. ἐνεστ., κίρνᾳ κρητῆρα οἴνου Ἡρόδ. 4. 66· κρητῆρα κίρναμεν μελέων Πινδ. Ι. 6 (5). 3 ἑξ.· κόμπον κιρνάμεν, μιγνύω τὸ ποτήριον τοῦ ἐπαίνου, τῆς ἐξυμνήσεως, 5 (4). 31· ὡσαύτως **κιρνάναι**, Ἱππ. 639. 43· **κιρνᾶν**, Πολύβ. 4. 21· πόλιν κιρνάντες, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 555· Αἰολ. μετοχ. **κίρναις**, Ἀλκαῖ. 34· **κιρνῶν**, Ἡρῳδιαν. 8. 4.— Μέσ. **κίρναμαι**, Πινδ. Ἀποσπ. 174· **κιρνᾶσθαι**, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 2, 7, Ἀθήν. 426Β, πρβλ. 476Α· μετοχ. **κιρνάμενος**, Πινδ. Ν. 3. 135· παρατ. **ἐκίρνατο**, Κωμ. Ἀνώνυμ. 305. **2)** δίδω γεῦσίν τινα διὰ μίξεως, κρήνη .. , οὕτω δή τι ἐοῦσα πικρή, ἣ κίρνᾳ τὸν Ὕπανιν Ἡρόδ. 4. 52. **3)** ἐν Μυτιληνικῇ τινι Ἐπιγραφ. (Soc. of Liter. 1866) ἁπαντᾷ ἡ παράδοξος φράσις τὸ χρυσίον κερνῶ (οὕτω διὰ τοῦ ε) ὑδαρέστερον, σχηματίζω ἐξ αὐτοῦ κρᾶμα μὲ ὀλιγώτερον χρυσίον, ἱκανῶς αὐτὸ νοθεύω (;).—Πρβλ. **ἀν-**, **ἐγ-**, **ἐπι-**, **συγ-κίρνημι**.

κιρράζω, γίνομαι κιτρινωπός, κιτρινίζω, Εὐστ. Πονημάτ. 309. 9.

κιρραῖος, αία, ον, = **κιρρός**, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 519.

κιρράς, άδος, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ **κιρρός**, Νικ. Θηρ. 519.

κιρρίς, ίδος, ἡ, θαλάσσιός τις ἰχθύς, ἀλλαχοῦ **κηρίς**, Ὀππ. Ἀλ. 1. 129., 3. 187.

κιρρο-ειδής, ές, κιτρινωπός, Ἀπολλόδ. παρ' Ἀθην. 281Ε, Διοσκ. περὶ Ἰοβόλ. 16.

κιρροκοιλάδια, τά, εἶδος σύκων, Ἀθήν. 78Α.

κιρρός, ά, όν, κιτρινωπὸς μεταξὺ τοῦ **πυρρὸς** καὶ **ξανθός**, οἶνος Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 392, πρβλ. Μνησίθ. παρ' Ἀθην. 32D, Νικ. Ἀλεξιφ. 44.

κίρσιον, τό, εἶδος σκολύμου («γαϊδουραγκάθου»), περὶ οὗ λέγεται ὅτι θεραπεύει τὸν κιρσόν, Διοσκ. 4. 119.

κιρσο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κιρσόν, ἐξωθηκώς, «πρησμένος», Ἱππ. 451. 49, Γαλην., ἴδε Greenhill εἰς Θεόφρ. σελ. 224.

κιρσο-κήλη, ἡ, ἀνευρυσμὸς (πρήξιμον) τῶν σπερματικῶν ἀγγείων, Παῦλ. Αἰγιν. Ὁρισμ. 6. 64, Κέλσ. Ἰατρ. 7. 18.

κιρσός, ὁ, ἀνευρυσμὸς ἢ οἴδημα φλεβός, διάρρηξις, λατ. varix, ἰδίως περὶ τὰς κνήμας, τὸ ἐπιγάστριον, τοὺς μηροὺς, κτλ., τὸ αὐτὸ καὶ ἑξῆς ΙΙΙ, Ἱππ. Ἀφ. 1257, κτλ.· ὡσαύτως **κρισσός**, **κριξός**, Πολυδ. Δ', 196, Ἡσύχ. ἐν λέξ.

κιρσ-ουλκός, ὁ, ἐργαλεῖον χειρουργικὸν πρὸς θεραπείαν τοῦ κιρσοῦ, Γαλην. 2. 397.

κιρσοῦμαι, γίνομαι κιρσώδης, Γαλην. τ. 18. 1, 499.

κιρσώδης, ες, = **κιρσοειδής**, Ἱππ. 94C, Γαλην.

κίς, ὁ, γεν. **κιός**, αἰτ. **κίν**, σκώληξ τοῦ ξύλου ἢ τοῦ σίτου, λατ. curculio, κεῖνον [τὸν χρυσὸν] οὐ σὴς οὐδὲ κὶς δάπτει Πινδ. Ἀποσπ. 243· πρβλ. Böckh εἰς Σχολ. Πινδ. σ. 368. [ῐ̄ κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ.· ὅθεν ὁ Λοβ. Παραλ. 84, ἑξ., προτιμᾷ τὸν τονισμὸν **κῖς**, **κῖν**, **κῖες**].

κισηρίζω, τρίβω διὰ κισήρεως, Γλωσσ.· **κισσ-**, Νικ. Δαμασκ. σ. 449.

κισήριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἐτυμολ. Μέγ. 515. 28.

κίσηρις, εως, (Λουκ. Δίκη Φωνηέντ. 4, ἀλλὰ **-ιδος**, Θεόφρ. κατωτ., πρβλ. Χοιροβ. ἐν Θεοδ. σ. 335), ἡ, ἐλαφρόπετρα, λατ. pumex, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309, 4, Ἄλεξ. ἐν «Λέβητι» 5. 9, Ἀριστ Ἰθ. Ν. 3. 1, 17, Θεοφρ π. Λίθ. 22, κτλ. [ῐ̆ παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἔνθ' ἀνωτ., Ἀνθ. Π. 6. 295, ὥστε ὁ τύπος **κίσσηρις** εἶναι πιθανῶς ἐσφαλμένος].

κισηρο-ειδής, ές, ἢ **-ώδης, ες**, ὅμοιος πρὸς κίσηριν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστορ. 3. 7, 5. Ἐπίρρ. **-ῶς**, Διογ. Ἀπολλ. παρὰ Στοβ Ἐκλογ. 1. 508.

κισηρόω, = **κισηρίζω**, Θεοφρ. περὶ Λίθ. 20.

κισηρώδης, ες, = **κισηροειδής**, Διόδωρ. 1. 39, Ἡλούτ. 2. 888D.

κίσθος ἢ **κισθός**, ὁ, cistus, μικρὸς θάμνος φέρων ἄνθη, Εὔπολ. ἐν «Αἰξὶν» 1. 5, Μνησίμ. ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 63, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 1, 4· φέρεται καὶ **κίστος**, Διοσκ. 1. 126, κτλ., ἀλλ' ἰδὲ **Ησύχ.**· — ὁ Διοσκ. ἔνθ' ἀνωτ., κέξ., διακρίνει τὰ εἴδη **κίσθαρος** ἢ **κίσσαρος** τοῦ **λήδου**, πρβλ. Γαλην. 13. 191.

κίσσᾰ, Ἀττ. **κίττᾰ**, ἡ, φλυάρον τι καὶ ἀδηφάγον πτηνόν, ἴσως ἡ «καρακάξα», Pica glandaria, Ἰλιν.· κατ' ἄλλους Pica Europaea, Ἀριστοφ. Ὄρν. 302, κτλ.· σοῦ δ' ἐγὼ λαλιστέραν οὐπώποτ' εἶδον .. , οὐ κίτταν Ἄλεξ. ἐν «Θρᾴσωνι» 1. **II.** ἡ ἐπιθυμία ἐγκύου γυναικὸς πρὸς ἀσυνήθη βρῶμα, ψευδὴς ὄρεξις, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 62, Διοσκ. 1. 166·—παρὰ Γαλην. **κίττησις**, ἡ.

κισσᾰβίζω, Ἀττ. **κιττ-**, κράζω ὡς κίσσα, Πολυδ. Ε', 90.

κισσ-άμπελος, ἡ, = τῷ ἑπομ., Διοσκ. 4. 39.

κισσ-άνθεμον, τό, φυτόν τι, κοινότερον ἐλξίνη, Διοσκ. 4. 39, Γαλ. 13. 173.— Εἶδός τι κυκλαμίνου καλεῖται καὶ κισσάνθεμον καὶ κισσόφυλλον, ἐκ τῆς μορφῆς τῶν φύλλων, Διοσκ. 2. 195, Γαλην

κίσσᾰρος, ὁ, = κισσός, Ἱππ. παρ' Ἐρωτιαν. σ. 208. **II.** = κίσθος, Διοσκ. 1. 126.

κισσάω, Ἀττ. **κιττ-**: μέλλ. **-ήσω**: (**κίσσα** ΙΙ)·— ἔχω ὄρεξιν πρὸς ἀσυνήθη φαγητά, ἐπὶ ἐγκύου γυναικός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 4, 6, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 8, 35· κ. γηθυλλίδος Ἀθήν. 372Α· μεταφ., κ. τῆς εἰρήνης Ἀριστοφ. Εἰρ. 497· μετ' ἀπαρ., ἐπιθυμῶ σφόδρα νὰ πράξω τι, ὁ αὐτ. Σφ. 349.

Κισσεύς, ὁ, ὁ κισσῷ ἐστεμμένος, ὁ Βάκχος, Παυσ. 1. 31, 6, Σουΐδ.·— ὡσαύτως ὁ Ἀπόλλων, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 394.

κισσήεις, εσσα, εν, = κίσσινος, Νικ. Θηρ. 510, Νόνν. Δ. 40. 93.

κισσηρεφής, ές, (ἐρέφω) κισσῷ ἐστεγασμένος, Σουΐδ., κατὰ Schneid. ἀντὶ **κισσηφερής**.

κισσήρης, ες, (κισσός, *ἄρω) περιβεβλημένος κισσόν, ὄχθαι Σοφ. Ἀντ. 1132.

κισσηρίζω, κίσσηρις, κισσηροειδής, κισσηρόω, ἴδε ἐν λέξ. **κισηρ-**.

κισσητός, ή, όν, ὃν ἐπιθυμεῖ ἢ ἐπεθύμησέ τις, ποθητός, Εὐστάθ. εἰς Διον. Π. 946.

κίσσϊνος, η, ον, ἐκ κισσοῦ, Εὐρ. Βάκχ. 177, 702· κ. ποτήρ Εὐρ. Ἄλκ. 756, πρβλ. **κισσύβιον**.

κισσίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κισσός**· ἡ ἀσκληπιάς, Διοσκ. 3. 106 (96)

Κίσσιος, α, ον, ὁ ἐκ Κισσίας τῆς νοτίου Περσίας, Ἡρόδ. 5. 49, κτλ.· Κισσία ἰηλεμίστρια, γυνὴ ἄδουσα ἐκτεθνλυμμένον θρῆνον, Αἰσχύλ. Χο. 423· πρβλ. Μαριάνδυνος, Μυσός.

κισσό-βρῠος, ον, βρύων κισσοῦ, **κατακεκαλυμμένος ὑπὸ κισσοῦ**, Ὀρφ. Ὕμν. 29. 4.

κισσο-δέτᾱς, ου, ὁ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **-δέτης**, (δέω), ἐστεμμένος μὲ κισσόν, Πινδ. Ἀποσπ. 45. 9, πρβλ. **κηροδέτης**.

κισσό-δετος, ον, = τῷ προηγ., Νόνν. Δ. 14. 262.

κισσο-ειδής, ές, ὅμοιος κισσῷ, Διοσκ. 2. 196, Γαλην.—Ἐπίρρ **-δῶς**, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 13. 42.

κισσο-κόμης, ου, ὁ, μὲ κισσὸν ἐστεμμένος, Διόνυσος Ὅμ. Ὕμν. 25. 1.

κισσο-κόρυμβος, ον, βλάστημα κισσοῦ, Ἱππιατρ. 208.

κισσό-πλεκτος, ον, πεπλεγμένος μετὰ κισσοῦ, μέλεα κ., ἐπὶ τῶν Βακχικῶν διθυράμβων, Ἀντιφάν. ἐν «Τριταγωνιστῇ» 1, ἐξ εἰκασίας τοῦ Meinek.·— τὰ Ἀντίγρ. φέρουσι: κισσόπληκτα, ὅπερ ἑρμηνεύεται: πεπληγμένα ὑπὸ τοῦ κισσοῦ (δηλ. θύρσου), μανίας πλήρη.

κισσο-ποίητος, ον, πεποιημένος ἐκ κισσοῦ, δούρατα Λουκ. Διόνυσ. 1.

κισσός, Ἀττ. **κιττός**, ὁ, Λατ. hedera, τριῶν εἰδῶν, ὧν τὸ δύο ἀναρριχητικὰ (μέλας καὶ λευκὸς), καὶ ἓν ἕρπον (καλούμενον καὶ ἕλιξ), Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 6, Διοσκ. 2. 210, πρβλ. Ὅμ. Ὕμν. 6. 40· ἀτενὴς Σοφ. Ἀντ. 829·— ὁ καρπὸς σχηματίζει βότρυν, ὅστις καλεῖται κόρυμβος·— ἦν δὲ ἱερὸς τοῦ Βάκχου καὶ δι' αὐτὸ ἔφερον αὐτὸν οἱ βακχεύοντες, κισσῷ .. στεφανωθεὶς Διόνυσον θεραπεύει Εὐρ. Βάκχ. 81· κύκλῳ δὲ περὶ σὲ κ. εὐπέταλος ἕλικι θάλλει Ἀριστοφ. Θεσμ. 999· (ἐντεῦθεν πιθ. καλεῖται οἰνώψ, Σοφ. Ο. Κ. 674)· ὡσαύτως παρὰ ποιηταῖς, πρβλ. Ἰακωψίου Ἀνθ. Π. 584.

κισσο-στέφᾰνος, ον, ἐστεμμένος κισσῷ, Ἀνθ. Π. 9, 524, 11

κισσο-στεφής, ές, = τῷ προηγ., Ἀνακρ. 49. 5· **κιττ-**, Ἀλκίφρ. 3. 48.

κισσο-τόμος, ον, (τέμνω), **κισσοτόμοι** (δηλ. ἡμέραι), αἱ, ἐν αἷς ἔκοπτον τὸν κισσόν, ἑορτή τις ἐν Φλειοῦντι, Παυσ. 2. 13, 4.

κισσο-φάγος, ον, Ἀττ. **κιττ-**, ὁ ἐσθίων κισσόν, Λόγγ. 3. 5.

κισσοφορέω, Ἀττ. **κιττ-**, κοσμοῦμαι διὰ κισσοῦ, ὡς οἱ βακχεύοντες, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 925, Ἀνθ. Π. 7. 707, Πλούτ. 2. 5Β.

κισσο-φόρος, Ἀττ. **κιττ-**, **ον**, φέρων κισσὸν ἢ ἐστεφανωμένος διὰ κισσοῦ, Πινδ. Ο. 2. 50, Ἀριστοφ. Θεσμ. 988· — πρβλ. **κιστοφόρος**. **2)** θάλλων ἐκ κισσοῦ, νάπη Εὐρ. Τρῳ. 1066.

κισσό-φυλλον, τό, φύλλον κισσοῦ, Φίλωνος Ἀρχ. Μαθ. 70.

II. ἴδε ἐν λέξ. **κισσάνθεμον**.

κισσο-χαίτης, ου, ὁ, κισσοστεφής, ἔχων τὴν κόμην, Πρατίν. 1. 19, Ἔκφαντ. ἐν Ἀθήν. 2· (σκωπτόμενον ὑπὸ Κρατίν. ἐν Ἀθήν. 52).

κισσο-χᾰρής, ές, χαίρων ἐπὶ τῷ κισσῷ, Ὀρφ. Ὕμν. 51. 12.

κισσο χίτων [ῐ̆], **ωνος**, ὁ, ἡ, ἐνδεδυμένος μὲ κισσόν, Ὀρφ. Λιθ. 258.

κισσόω, Ἀττ. **κιττ-**, κοσμῶ, στέφω μὲ κισσόν, κρᾶτα **κισσώσας** ἐμὸν Εὐρ. Βάκχ. 205· κεκισσωμένος Ἀλκίφρων 2. 3.

κισσύβιον [ῠ̆], τό, ξύλινον ἀγροτικὸν ποτήριον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Κύκλωψι, Ὀδ. Ι. 346· παρὰ τῷ Εὐμαίῳ, Ξ. 78, Π. 52· κατὰ τὸ πλεῖστον μίαν ἔχον λαβήν, Kiessling εἰς Θεόκρ. 1. 27. (Ἐκλήθη δὲ οὕτως ἢ ὡς κατεσκευασμένον κυρίως ἐκ ξύλου κισσοῦ, ἤ, ὅπερ καὶ λογικώτερον, ὡς φέρον ὁλόγυρα γεγλυμμένα φύλλα καὶ βλαστοὺς κισσοῦ, διότι ἐν Εὐρ. Κύκλ. 390 εὑρίσκομεν σκύφος κισσοῦ τριῶν πήχεων τὸ πλάτος καὶ τεσσάρων τὸ βάθος, πρβλ. Ἀθήν. 476F, κέξ., Θεόκρ. ἔνθ' ἀνωτ., Πολυδ. Ϛ', 97· οὕτω τὰ Λατινικὰ corymbatus, ederatus, pampirnatus κεῖνται ἐπὶ ποτηρίων).

κισσώδης, ες, (εἶδος, κίσσα II) πάοχων ἐκ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας ἀσυνήθων καὶ ἀλλοκότων βρωμάτων, ἰδίως ἐπὶ ἐγκύου γυναικός, Διοσκ. 5. 12.

κισσών, ῶνος, ὁ, μέρος κατάφυτον ἐκ κισσοῦ, Ἀρκάδ. 15. 14., Θεόγνωστ. 38. 27.

κίσσωσις, Ἀττ. **κίττ-, εως,** ἡ, ἡ διὰ κισσοῦ στέψις, Συλλ. Ἐπιγρ. 523. 21.

κισσωτός, ή, όν, κεκοσμημένος μὲ κισσόν, Ἀνθ. Π. 6. 172.

κίσταρος καὶ **κίσθαρος** (παρασχηματ. τοῦ **κίστος**) εἶδος κίστου, Παῦλ. Αἰγ.

κισταφόρος = **κιστοφόρος**, Ἐπιγραφ. Ἀπολλωνίας τῆς πρὸς τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, CIG. 2052.

κιστέρνα, ἡ, Λατ. cisterna = δεξαμενή, Χρον. Πασχάλ. 578, 10. —593, 7, κ. ἀλλ.

κίστη, ἡ, κιβώτιον, Λατ. cista, Ὀδ. Ζ. 76· συχνὸν παρ' Ἀριστοφ., ἴδε Elmsl. εἰς Ἀχ. 1099· εἶδος γραφείου, κιβωτίου περιέχοντος τὰ πρὸς γραφὴν χρήσιμα, Ἀριστοφ. Σφ. 529·—Ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 1137, εὑρίσκομεν γεν. ἐκ τῆς κιστίδος, ὅπερ ἐσχημάτισεν ὁ ποιητὴς ὡς παρῳδίαν τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ στίχῳ ἐκ τῆς ἀσπίδος.— Καθ' Ἡσύχ.: «κίστη· ἀγγεῖον πλεκτόν, εἰς ὃ βρῶμα ἐνετίθετο καὶ ἱμάτια. κιβωτός».

κιστίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κίστη,** θήκη μικρά, Ἀρτεμίδ. 1. 2.

κιστίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **κίστη,** Ἱππ. 635. 52· ἴδε ἐν λέξ. **κίστη.**

κιστο-ειδής, ές, (κίστη) ἔχων τὸ σχῆμα κιβωτίου, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ὀγκίον.**

κίστος, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **κίσθος.**

κιστο-φόρος, ον, (κίστη) φέρων κίστην ἢ κιβώτιον ἐν μυστικαῖς πομπαῖς, Δημ. 313. 28, ἔνθα τινὲς προτιμῶσι τὴν γραφὴν **κιττοφόρος** (δηλ. **κισσοφόρος**), ἴδε Λοβέκ. Ἀγλαόφ. 647· ἀλλὰ **κισταφόρος** ἀπαντᾷ ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2052. 18· καὶ **κίστιφερ,** τό, Λατ. cistifer, αὐτόθι 6218. **II.** ὡς οὐσιαστ., νόμισμα φέρον ἐντετυπωμένην κίστην καὶ ἔχον ἀξίαν τριῶν περίπου δραχμῶν, Κικ. πρὸς Ἀττ. 2. 6, 2, Λιβάν. 37, 46.

κίταρις, εως, ἡ, = **κίδαρις,** ὃ ἴδε.

κιτράτον, τό, φάρμακον παρασκευαζόμενον ἐκ τῶν κίτρων, Ἀλέξ. Τραλλ. 10, σ. 566.

κιτρέα ἢ **κιτρία,** ἡ, κιτριὰ ἢ λεμονιά, Γεωπ. 10. 7, 8.

κιτρινίζω (πιθαν. **κιτρίζω**), ἔχω τὸ χρῶμα τοῦ κίτρου, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Achmes.

κιτρῖνο-ειδής, ές, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κίτρου, τοῦ λεμονίου, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 5. 95.

κιτρῖνος, η, ον, ἐκ κίτρου, ἔχων χρῶμα κίτρινον ὡς τῶν κίτρων, τῶν λεμονίων, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 179, Ψελλ. Θαυμασ. 144. 8· **κίτρινον,** τό, ἴσως = **κιτράτον,** Παῦλ. Αἰγ. 7. 18.

κιτρινό-χροος, ον, ἔχων τὸ χρῶμα τῶν κίτρων, Achmes Ὀνειρ. 177. 30· οὕτω, **κιτρινόχρους, ουν,** Τζέτζ.· καὶ **κιτριοειδής, ές,** ὅμοιος πρὸς κίτρον, Γαλην. 14. 392.

κίτριον, τό, = **κιτρέα,** ἢ κιτριὰ ἢ λεμονιά, Γεωπ. 10. 7. 8. **II.** = **κίτρον,** λεμόνι, Γαλην. 19, 209, Ἀθήν. 83C· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 470. **III.** ὁ φλοιὸς τῆς κιτρέας, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 119.

κίτρον, τό, ὁ καρπὸς τῆς κιτρέας, τὸ λεμόνι καὶ τὸ νῦν καλούμενον κίτρον, Πάμφιλ. παρ' Ἀθην. 85C· ὡσαύτως, μῆλον Μηδικόν, καὶ κιτρόμηλον, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 469.

κιτρό-φυλλον, τό, φύλλον κιτρέας ἢ λεμονιᾶς, λεμονόφυλλον, Γεωπ. 9. 28, 1.

κιτρό-φῦτον, τό, τὸ πρὸς φύτευσιν φυτὸν ἢ κλαδίον κιτρέας, Γεωπ. 10. 8, 2.

κίττα, κιττᾰβίζω, κιττάω, κίττησις, Ἀττ. ἀντὶ **κισσ-.**

κιττός, κιττοφόρος, κίττωσις, κτλ., Ἀττ. ἀντὶ **κισσ-.**

κῖτών, ῶνος, ὁ, Δωρ. (ἰδίως Σικελ.) ἀντὶ τοῦ **χιτών,** Koen Γρηγ. σ. 341.

κίφος, τό, Μεσσην. ἀντὶ στέφανος, Παυσ. 3. 26, 9.

κῐχάνω [ᾰ], Ἰλ., προστ. **κιχάνετε** Ἰλ. Ψ. 407, ἀπαρ. **κιχάνειν,** Μόσχ. 2. 112. Παρατ. **ἐκίχᾱνον,** Ἰλ. Γ. 383· αἱ λοιπαὶ ἐγκλίσεις σχηματίζονται ἐκ τοῦ ***κίχημι,** ὑποτ. **κιχείω, κιχείομεν** Α. 26., Φ. 128· εὐκτ. **κιχείην** Β. 188· ἀπαρ. **κιχῆναι** Ὀδ. Π. 357· μετοχ. **κιχείς** Ἰλ. Π. 342·— παρατ. **ἐκίχην** [ῐ], 6' ἐνικ. **ἐκίχεις,** ὡς τὸ **ἐτίθεις** ἐκ τοῦ **τίθημι,** Ὀδ. Ω. 284· α' πληθ. **κίχημεν** ἢ **ἐκ-** Π. 379· γ' δυϊκ. **κιχήτην** Ἰλ. Κ. 376·—ὁ ἐνεστ. κυρίως ἐν χρήσει μεθ' Ὁμ. **κιγχάνω** [ᾰ], (μνημονευόμ. ὑπὸ τοῦ Εὐστ. 1525. 16, Ἡσύχ., Φώτ.) κατὰ πρῶτον εὕρηται παρὰ Σόλωνι 42, καὶ ἤδη ἀποκαθίσταται ἁπανταχοῦ παρὰ τραγ., Αἰσχύλ. Χο. 622, Σοφ. Ο. Κ. 1450, Αἴ. 657, Εὐρ. Ἱππ. 1444, Ἄλκ. 22, Ἑλ. 597· ὡσαύτως ἀόρ. **ἔκῐχον** Εὐρ. Βάκχ. 903 (λυρ.), **κίχον** Πινδ. Π. 9. 45, ὑποτακτ. **κίχω** Εὐρ. Ἱκέτ. 1069· ἀόρ. α' **ἐκίχησα** Ὀππ. Ἁλ. 5. 116, Μουσαῖ. 149.—Μέσ. (ἐπὶ ἐνεργ. σημασ.), **κιχάνομαι** Ἰλ. Α. 441, Ὀδ. Ι. 266· μετοχ. **κιχήμενος** (ἐκ τοῦ ***κίχημι**) Ἰλ.· μέλλ. **κιχήσομαι** Ὅμ., Σοφ., (μεταγεν. **κιχήσω,** Ἀπολλ. Ρόδ.)· ἀόρ. **κιχήσατο** Ἰλ. Κ. 494, Ὀδ. Ζ. 51. Ποιητ. ῥῆματ., τυγχάνω, ἐντυγχάνω, συναντῶ, εὑρίσκω, μή σε .. παρὰ νηυσὶ κιχείω Ἰλ. Α. 26, πρβλ. Ὀδ. Ν. 228·—φθάνω, προφθάνω, καταφθάνω, ὄν κε .. ποσσὶ κιχείω Ἰλ. Ζ. 228· κιχήσεσθαι δέ σ' ὀΐω αὐτόθι 341, πρβλ. Φ. 605, Πινδ. Π. 2. 92· ἵππους δ' Ἀτρείδαο κιχάνετε Ἰλ. Ψ. 407· σε δουρὶ κιχήσομαι, θά σε φθάσω μὲ τὸ δόρυ, Κ. 370· εἰσόκεν ἄστυ κιχείομεν, ἕως οὗ ἐκπορθήσωμεν αὐτό, Φ. 128. εἴως κε τέλος πολέμοιο κιχείω, φθάσω εἰς .., Γ 291·— ἐνίοτε ἐπὶ πραγμάτων, βέλος ὠκὺ κιχήμενον, βέλος ταχὺ ὅτε ἔμελλε νὰ ἐπιτύχῃ αὐτόν, νὰ τὸν κτυπήσῃ, Ε. 187· φθῆσε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, «ἔφθη καταλαβόν σε τὸ τέλος τοῦ θανάτου» (Γαζῆς), Λ. 451· οὕτω καὶ παρὰ Τραγ. **2)** σπανίως μετὰ γεν. ὡς τὸ **τυγχάνω,** Σοφ. Ο. Κ. 1487.

κιχήλα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κίχλη** «κιχῆλαι· αἱ κίχλαι τὰ ὄρνεα» Ἡσύχ.

κίχησις, εως, ἡ, (κῐχάνω) τὸ νὰ φθάσῃ τις, ἐπιτυχία· «**κίχησις**· ἡ λῆψις» Ἡσύχ.

κίχητος, τό, τὸ ἀγγεῖον εἰς ὃ ἐμβάλλεται ὁ λιβανωτός, θυμιατήριον, Κυπρία λέξις, Ἡσύχ., πρβλ. **κηθίς.**

κίχλη, [ῐ φύσει], ἡ, «τσίχλα», πτηνόν, λατ. turdus, κίχλαι τανυσίπτεροι Ὀδ. Χ. 468· συχνὸν παρ' Ἀριστοφ. καὶ ἄλλοις κωμικοῖς· ὁ Ἀριστ. διακρίνει αὐτῆς τρία εἴδη : τὴν ἰξοβόρον, τὴν τριχάδα, t. pilaris, καὶ τὴν ἰλιάδα, t. Iliacus, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 20·— Δωρ. **κιχήλα,** Ἐπίχ. 108 Ahr., Ἀριστοφ. Νεφ. 339· παρὰ μεταγενεσ. **κίχλα,** Ἀλέξ. Τραλλ., Γεωπ. 15. 1, 19. **II.** ἰχθὺς θαλάσσιος labrus, κληθεὶς οὕτως ἐκ τοῦ χρώματος, Ἐπίχ. 36 Ahr., Ἀντιμ. Ἀποσπ. 18, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 13, 3.

κιχλίζω: μέλλ. **-ίσω,** Ἀττ. **-ιῶ,** κυρίως φωνάζω ὡς ἡ κίχλη, (Ἀμμών. ὅστις γράφει **κιχλάζω**)· ἐντεῦθεν γελῶ βεβιασμένως, ἠλιθίως, Ἀριστοφ. Νεφ. 983· καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπ., ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 313·— ἕτεροι λαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς σημαῖνον τρώγω κίχλας, ζῶ ἀῤῥῶς, εὐωχοῦμαι, τρυφῶ, «καλοτρώγων», ἀλλὰ πρβλ. Θεόκρ. 11. 78, Ἀνθ. Π. 5. 245, Ἀλκίφρων 1. 33., 3. 27 καὶ 74. Παρ' Ἡσυχ., **κιχλήσκουσιν** εἶναι ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κιχλίζουσιν.**

κιχλισμός, ὁ, ἠλίθιος γέλως, καγχασμός, Κλήμ. Ἀλ. 196 (ἐντεῦθεν **κιχλιασμός**), Α. Β. 271· διάφ. γραφὴ ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 1073 ἀντὶ **καχασμός**· πρβλ. **κιχλίζω.** Καθ' Ἡσύχ.: «κιχλισμός· γέλως σφοδρός» (αἰσχρὸς γέλως μετὰ ἀταξίας).

κίχορα, ων, τά, ἄγρια λάχανα, «ῥαδίκια», «πικραλίδες», Νικ. Ἀλ. 429·— ὡσαύτως **κιχόρεια,** Ἀριστοφ. (Ἀποσπ. 281) παρὰ Φωτ., Πολυδ. Ϛ', 62, μετὰ διάφ. γραφ. **κιχόρια,** ἀλλὰ τὸ cichorēa παρ' Ὁρατ. ἐπιδεδαιοῖ τὸ πρῶτον. Παρὰ Θεοφρ. καὶ Διοσκ. **κιχώρη,** ἡ, **κιχώριον,** τό, εἶναι μόνον ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **κιχόρη, κιχόριον.** [ῐ ἐν Νικ. ἔνθ. ἀνωτ.

κιχοριώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κιχόριον «πικραλίδα ἢ ῥαδίκι», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 16, 4.

κιχράω, = **κίχρημι,** Ἑβδ. (Α' Βασιλ. Α', 28).

κίχρημι, δανείζω, μέσ. **κίχραμαι,** δανείζομαι, ἴδε **χράω** Β'— οὐσιαστ. **κίχρησις, εως,** ἡ, Τζέτζ. Ἱστ. 12. 303.

κίω, κίεις Αἰσχύλ. Χο. 680· προστ. **κίε** Ὀδ. Η. 50, Αἰσχύλ. Πέρσ. 1068, Ἱκέτ. 852· ὑποτ. **κίῃς** Ὀδ. Α. 311, Ἐπικ. α' πληθ. **κίομεν** (ἀντὶ **κίωμεν**) Ἰλ. Φ. 456· εὐκτ. **κίοι** Ὀδ. Ι. 42., Ι. 549, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 504, **κιοίτην, κίοιτε** Ὅμ.· μετοχ. **κιών, κιοῦσα** (ἦτις καὶ περ οὕτω τονιζομένη εἶναι χρόνου ἐνεστῶτος, ὡς τὸ **ἰών,** ἐκ τοῦ εἶμι ibo) Ὅμ.· παρατ. **ἔκιον, κίον** Ὁμηρ. (Ἐντεῦθεν **μετακιάδω**· περὶ τῆς ῥίζης, ἴδε ἐν λέξ. **κινέω**). Πορεύομαι, ὑπάγω, παρ' Ὁμ. σχεδὸν ἀείποτε ἐπὶ προσώπων, Ἰλ. Β. 565., Ω. 471, Ὀδ. Δ. 427, κτλ.· ἀλλ' ἐπὶ πλοίων, Ἰλ. Β. 509.—Ἐπικ. ῥῆμα ἐν χρήσει παρ' Αἰσχύλ. μόνῳ ἐκ τῶν τραγ.· ὁ Πλάτ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μόνον χάριν ἐτυμολογίας, Κρατύλ. 426.

κίων [ῐ], **ονος,** παρ' Ὁμ. (μόνον ἐν τῇ Ὀδ. ἐν χρήσει) κατὰ τὸ πλεῖστον θηλ.· ἀλλ' ἄρσ. ἐν Θ. 66, 473., Τ. 38· καὶ οὕτω παρ' Ἀττ. (ὡς Ἀριστοφ. Σφ. 105, κτλ., πρβλ. Λοβέκ. εἰς Σοφ. Αἴ. 108)· ὁ Ἡρόδ. ἔχει τὴν λέξ. ὡς ἄρσ. γένους, 4. 184· ἀλλ' ὡς θηλ. 1. 92, οὕτω δὲ καὶ παρὰ Πινδ. Κίων, στῦλος, λατ. columna, παρ' Ὁμ. ἐπὶ τῶν ὑποστηριζόντων τὴν στέγην μεγάλης αἰθούσης κιόνων, Ὀδ. Τ. 38· πολλάκις ἄνθρωποι στηρίζουσι τὸ σῶμά των ἐπ' αὐτῶν, ὡς ἐν Ζ. 307., Θ. 66., Ψ. 90· ὡσαύτως στηρίζουσι τὰ δόρατά των ἢ κρεμῶσι τὰ τόξα των ἐξ αὐτῶν, ὡς ἐν Α. 127., Ρ. 29, Ἔμν. εἰς Ἀπόλλ. 8· βραδύτερον ἐχρησίμευε καὶ ὅπως προσδένωσιν εἰς αὐτὸν τὸν μαστιγούμενον, Σοφ. Αἴ. 108 (ἔνθα ἴδε Λοβέκ.), Αἰσχίν. 9. 1· παροιμ. ἔσθιε .. τοὺς Μεγακλέους κίονας, διότι ἐκεῖνος ἐκ κενοδοξίας τοσαῦτα ἐδαπάνησεν εἰς τοιαῦτα, ὥστε οὐδὲν κατελείφθη αὐτῷ, εἰ μὴ οἱ κίονες τῆς αὐλῆς, Ἀριστοφ. Νεφ. 815. **2)** ἐν Ὀδ. Α. 53, ἐπὶ τῶν κιόνων οἵτινες κρατοῦσι χωριστὰ τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τὴν γῆν καὶ οὓς ἐφύλαττεν ὁ Ἄτλας· ὁ Αἰσχύλ. ἐν Πρ. 349 παριστᾷ τὸν Ἄτλαντα πρὸς τοὺς δυτικοὺς τόπους ἱστάμενον καὶ ἐν ὤμοις βαστάζοντα τοὺς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς κίονας, ὅς .. ἔστηκε κίον' (δυτικὸν) οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς ὦμοις ἐρείδων, καὶ ὁ Ἡρόδ. 4. 184, ἀποδίδει τὸ ὄνομα **κίων** εἰς τὸ ὄρος Ἄτλαντα·—οὕτως ἡ Αἴτνη καλεῖται κίων οὐρανία παρὰ Πινδ. Π. 1. 34·— περὶ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν ἴδε ἐν λέξ. **Ἡράκλειος.** **II.** ἐπιτύμβιος κίων,

'Ανθ. Π. 7. 163· ῥητῶς διακρινόμενος ἀπὸ τοῦ **στήλη** παρ' 'Ανδοκ. 6. 15, πρβλ. Becker εἰς Χαρικλ. 395· κ. τετράπλευρος = ὀβελίσκος, 'Ελλ. 'Επιγράμμ. 1061. **III.** ἡ σταφυλή, λατ. columella, 'Ιππ. 'Επιδ. 1. 979, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 1. 11, 11, κτλ.· πρβλ. **κιονίς**. **IV.** τὸ διάφραγμα τῶν μυκτήρων, ἢ τὸ ὑπὲρ τὸ διάγραμμα προέχον σαρκῶδες, ὡς ἐπὶ τὸ χεῖλος φέρον, Πολυδ. Β', 79, 80. **VI** εἶδος μετεώρου, 'Ηρακλείδ. παρὰ Πλουτ. 2. 893Β. **VI.** εἶδος σαρκώδους ἐκφύματος, 'Ιππ. 581. 53., 675. 2 (ἔνθα φέρεται **κιών**, ὀξυτόνως).

κλαγγάζω, λέξις κατ' ὀνοματοπ., ἐπὶ τῆς κραυγῆς τῶν γεράνων, Λαν. clangere, Πολυδ. Ε', 69· ἐντεῦθεν ἐπὶ τῆς γλώσσης τῶν Σκυθῶν, Πορφύρ. περὶ 'Αποχ. 'Εμψύχ. 3. 3.

κλαγγαίνω ἢ **-άνω**, (κλάζω) ἐπὶ θηρευτικῶν κυνῶν, ὑλακτῶ, μόνον κατ' ἐνεστ., Αἰσχύλ. Εὐμ. 131, Ξεν. Κυν. 6, 23· ἐπὶ πτηνῶν, κράζω, Σοφ. 'Αποσπ. 782, ἔνθα ἀναγνωστέον **κλαγγάνω**, ὡς ὁ Wakef. παρ' Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ.· οὕτω, **κλαγγέω**, ἐπὶ κυνηγετικῶν κυνῶν, Θεοκρ. 'Επιγρ. 6.

κλαγγή, ἡ, δοτ. κατὰ μεταπλασμ. **κλαγγῑ** (ὡς τὸ **ἀλκῑ**), "Ιβυκ. 49· (κλάζω)·— πᾶς ὀξὺς ἦχος· παρ' 'Ομ. ἐπὶ τοῦ ἤχου τοῦ τόξου ὁπόταν ἐκρίπτηται τὸ βέλος, 'Ιλ. Α. 49· ἐπὶ τῆς κραυγῆς πτηνῶν, ἰδίως τῶν γεράνων (πρβλ. **κλαγγάζω**, **κλαγερός**), παραβαλλομένης πρὸς τὴν συγκεχυμένην βοὴν πλήθους, 'Ιλ. Γ. 3, 'Οδ. Α. 605, πρβλ. 'Ιλ. Β. 100., Κ. 523· ἐπὶ τοῦ γρυλλισμοῦ τῶν χοίρων, 'Οδ. Ξ. 412· βραδύτερον ἐπὶ τῶν ὠρυγμῶν τῶν λύκων, 'Ομ. "Υμν. 13. 4, πρβλ. 27. 8· ὁ συριγμὸς τῶν ὄφεων, Αἰσχύλ. Θήβ. 381· ἡ ὑλακὴ τῶν κυνῶν, Ξεν. Κυν. 4, 5, κτλ.· ὁ ἦχος μουσικῶν ὀργάνων, Τελέστ. παρ' 'Αθην. 637Α· ἐπὶ ἄσματος, Σοφ. Τρ. 208· κλ. δύσφατος, ἐπὶ τῶν προφητειῶν τῆς Κασσάνδρας, Αἰσχύλ. 'Αγ. 1152.— πρβλ. **κλάζω** ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ὡσαύτως καὶ τὰ **κλαγγαίνω**, **-έω**, **-ώδης**.

κλαγγηδόν, 'Επίρρ., μετὰ κλαγγῆς, θορύβου, βοῆς, 'Ιλ. Β. 463· — ὡσαύτως **κλαγγόν**, Βαβρ. παρὰ Σουΐδ., ἔνθα ὁ 'Ιακώψιος ('Ανθ. Π. 3, 149) διορθοῖ **κλαγκτόν**.

κλαγγώδης, ες, (εἶδος) ἐκβάλλων φωνὴν ὑψουμένην ἀπὸ βαρέος τόνου εἰς ὀξύν, ὡς κατὰ τὸν ἔμετον, 'Ιππ. Κωακ. 208·— ἐπὶ τῆς φωνῆς, τραχύς, βραγχνός, ὁ αὐτ. 68, κτλ.· πρβλ. Foës.Oecon.

κλᾰγερός, ά, όν, κράζων ὀξέως, ἐπὶ γεράνων, 'Ανθ. Π. 6. 109.

κλαγκτός, ή, όν, = τῷ προηγ., 'Αντιφ. ἐν 'Αδήλ. 7· πρβλ. **κλαγγόν**.

κλάδα, **κλάδας**, αἰτ. κατὰ μεταπλ. ἑνικ. καὶ πληθ. τοῦ **κλάδος**, ὃ ἴδε.

κλᾰδᾰρό-ρυγχος, ὁ, ὁ διὰ τοῦ ῥύγχους κλαδεύων, ὄνομα τοῦ τροχίλου, Αἰλ. π. Ζ. 12. 15· πρβλ. **κλαδάω**.

κλᾰδᾰρός, ά, όν, εὐκόλως θραυόμενος, εὔθραυστος, Πολύβ. 6. 25, 5. **II.** μεταφ., ἄτονος, χαλαρός, ἀσθενής, ὄψεις Κλήμ. 'Αλ. 294· κλαδαρὸν περιβλέπειν, ῥίπτειν ἠδυπαθῆ βλέμματα, αὐτόθι 293.—Καθ' 'Ησύχ.: «κλαδαρόμματος· εὔσειστος τὰ ὄμματα»· πρβλ. τὸ Λατ. patranti fractus ocello παρὰ τῷ Περσίῳ.

κλᾰδας, Δωρ. αἰτ. πληθ. τοῦ **κλείς**.

κλᾰδάσσομαι, ἐξορμῶ, κινοῦμαι μετὰ σφοδρότητος, αἷμα κλαδασσόμενον διὰ γυίων 'Εμπεδ. 364· ὁ Δοῦ. Παθ. Προλεγ. 89 διορθοῖ, κλυδασσόμενον, κλυδωνιζόμενον.

κλαδάω, σείω, 'Ησύχ. **II.** (**κλάδος**) = **κλαδεύω**, Θωμ. Μάγιστρ., Φρύνιχ. 172 (ἔνθα ὁ Hemst. **κλᾶν**).

κλᾰδεία, ή, καὶ **κλάδευσις**, εως, ή, τὸ κλάδευμα τῆς ἀμπέλου, Γεωπ. 3. 14, 'Ακύλας ἐν Παλ. Διαθ. ἐν "Ασμ. 'Ασμ. Β', 12·— **κλαδεύματα**, τά, φύλλα ἀπεσπασμένα, Γλωσσ.

κλᾰδες· «ζυγά, Αἰολεῖς» 'Ησύχ.

κλαδευτήρ, ό, = **κλαδευτής**, Γλωσσ.

κλαδευτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ κλαδεύειν, Γεωπ. 9. 5, 11.

κλᾰδευτήριον, τό, ὡς καὶ νῦν, κλαδευτῆρι, 'Ησύχ. ἐν λέξ. βράκετ(ρ)ον·— πληθ. **κλαδευτήρια**, τά, ἑορτὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ κλαδεύματος, ὁ αὐτ. ἐν λέξ. **βίσβην**.

κλαδευτής, οῦ, ό, ὡς καὶ νῦν, ὁ κλαδεύων, Γλωσσ.

κλᾰδεύω, ὡς καὶ νῦν, 'Αρτεμίδ. 1. 51, Κλήμ. 'Αλ. 341, Γεωπ. 3. 14.

κλᾰδεών, ῶνος, ό, = **κλάδος**, Φιλόξ. 1. 3 Bgk., 'Ορφ. 'Αργ. 923.

κλαδηφορέω, φέρω κλάδους, Θεόδ. Πρόδρ.· ἐκ τοῦ **κλαδηφόρος**, **ον**, ὁ φέρων κλάδους, 'Ηρῳδιαν. 'Επιμερ. 103.

κλᾰδῐ, κατὰ μεταπλ. δοτ. τοῦ **κλάδος**·— ἀλλὰ **κλᾰδῐ**, Δωρ. δοτ. τοῦ **κλείς**.

κλάδιον, τό, (διάφ. γραφ. **κλαδίον**) ὑποκορ. τοῦ **κλάδος**, 'Ανθ. Π. 9. 78, Διοδάν. 1. 502, κτλ.

κλᾰδίσκος, ό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., 'Ανακρεόντ. 18. 4.

κλάδος [ᾰ] **ου**, ὁ, (**κλάω**) νέον βλάστημα δένδρου, οἷα τὰ ἀποκοπτόμενα πρὸς ἐγκεντρισμόν, κοινῶς «κλαδί», 'Αριστ. π. Νεότ. 3, π. Ζ. Γεν. 3. 2, 3, Θεοφρ. π. Φ. 'Ιστ. 1. 1, 9. **2)** κλάδος ἐλαίας περιτετυλιγμένος δι' ἐρίου καὶ κρατούμενος ὑπὸ τῶν ἱκετῶν, 'Ηρόδ. 7. 19· ἐλαίας θ' ὑψιγέννητον κλάδον Αἰσχύλ. Εὐμ. 43, πρβλ. 'Ικέτ. 23, Σοφ. Ο. Τ. 3, 143· καὶ ἴδε **ἱκετήριος**·— ὡσαύτως ἐπὶ κλάδων δάφνης ἐν χρήσει ἐν τοῖς ναοῖς, Εὐρ. "Ιων 80. **3)** μεταφ., δύο κλάδοι, δύο βραχίονες, 'Εμπεδ. 393.— Παρὰ ποιηταῖς εὑρίσκομεν πολλοὺς τύπους σχηματισθέντας κατὰ μεταπλασμόν, δοτ. **κλαδί**, ἐν τῷ σκολ. παρ' 'Αριστοφ. ἐν Λυσ. 632 (πρβλ. Bgk. εἰς Λυρ. σ. 871 κἑξ.)· αἰτ. **κλάδα**, ποιητ. παρὰ Δράκ. 103. 13, 'Ησυχ.· δοτ. πληθ. **κλάδεσι** 'Αριστοφ. "Ορν. 239, 'Επικ. **κλαδέεσσι** Νικ. παρ' 'Αθην. 683C· αἰτ. **κλάδας** αὐτόθι 684Β

κλᾰδοῦχος, ἴδε ἐν λέξ. **κλειδοῦχος**.

κλαδόω, = **κλαδεύω**, 'Αρ. 'Ινδ. 11· ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 172.

κλᾰδώδης, ες, (εἶδος) ἔχων πολλοὺς κλάδους, Σχόλ. εἰς Νικ. Θηρ. 541.

κλᾰδών, όνος, ό, = **κλάδος**, «κλαδόνες· κλάδοι» 'Ησύχ.

κλάζω· μέλλ. **κλάγξω**, Αἰσχύλ. Πέρσ. 947· ἀόρ. α' **ἔκλαγξα** 'Ιλ., Τραγ.· ἀόρ. β' 'Ομηρ. **ἔκλαγον**, 'Ομ. "Υμν. 18. 14, Θεόκρ. κτλ.· πρκμ. **κέκλαγγα** Ξεν. Κυν. 3, 9., 23, ὑποτακτ. **κεκλάγγω**, 'Αριστοφ. Σφ. 929· 'Επικ. **κέκληγα** 'Αλκμὰν 52· μετοχ. **κεκληγώς**, πληθ. **κεκληγῶτες** 'Ιλ. Π. 430 (ἄλλ. **κεκλήγοντες** ὡς ἐκ μετοχ. ἐνεστ. **κεκλήγων**, **ουσα**, Spitzn. 'Ιλ. Π. 430).— Παθ., **κεκλάγξομαι** 'Αριστοφ. Σφ. 930. ('Η √ΚΛΑΖ εὑρηται ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ., οἱ δὲ λοιποὶ χρόνοι σχηματίζονται ἐκ τῆς √ΚΛΑΓ ἢ ΚΛΑΓΓ, ὅθεν **κλαγγ-ή**, **κλαγγ-αίνω**, κτλ.· πρβλ. 'Αγγλ. clash, clang, clank.) Παράγω ἦχον ὀξὺν καὶ διαπεραστικόν, παρ' 'Ομ. **I.** ἐπὶ πτηνῶν, κράζω, οἷον ἐπὶ τοῦ ἐρῳδιοῦ, οὐκ ἴδον .., ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν 'Ιλ. Κ. 276· ἐπὶ ψαρῶν ἢ κολοιῶν, ὥς τε ψαρῶν νέφος .. ἠὲ κολοιῶν οὔλον κεκλήγοντες Ρ. 756, κτλ.· ἐπὶ τῶν γεράνων, 'Ησ. "Εργ. κ. 'Ημ. 447· ἐπὶ ἀετοῦ, 'Ιλ. Μ. 207, Σοφ. 'Αντ. 112, πρβλ. Ο. Τ. 966, κτλ. **2)** ἐπὶ κυνῶν, ὑλακτῶ, «γαυγύζω», οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον 'Οδ. Ξ. 30, πρβλ. 'Αριστοφ. Σφ. 929, Ξεν. Κυν. 3, 9., 6, 27, κτλ. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, ὡς ἐπὶ τῶν βελῶν συγκρουομένων ἐντὸς τῆς φαρέτρας, ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοί 'Ιλ. Α. 46· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, συρίζω, αἴψα γὰρ ἦλθεν κεκληγὼς Ζέφυρος 'Οδ. Μ. 408· ἐπὶ τροχῶν, κροτῶ ἢ τρίζω, Αἰσχύλ. Θήβ. 205· μετὰ συστοίχ. αἰτ., κλάζουσι κώδωνες φόβον, διαχέουσι διὰ τοῦ ἤχου των τρόμον, αὐτόθι 386. **4)** ἐπὶ ἀνθρώπων, φωνάζω, βοῶ, ὀξέα κεκληγὼς 'Ιλ. Ρ. 88, πρβλ. Ε· 591, κτλ.· ἐπὶ τῆς ὀξείας φωνῆς τοῦ Θερσίτου, ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνείδεα Β. 222· μετὰ συστοίχ. αἰτ., φωνάζω μεγαλοφώνως, βοῶ, κλάζειν "Αρη Αἰσχύλ. 'Αγ. 48· γόον ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 948· Ζεὺς ἔκλαγξε βροντάν, ἐβρόντησε, Πίνδ. Π. 4. 41. **5)** τὸ πλησιέστατον πρὸς ἔναρθρον ἦχον ἤτοι λόγον παράδειγμα εὑρηται παρ' Αἰσχύλ., μάντις ἔκλαγξεν ἄλλο μῆχαρ, ἐβόησεν (ἐξηγούμενος) ἄλλην θεραπείαν, ἄλλο μέσον, 'Αγ. 201· Ζῆνα .. ἐπινίκια κλάζων, ψάλλων μεγαλοφώνως τὸ ᾆσμα τῆς νίκης εἰς τιμὴν τοῦ Διός, αὐτόθι 174· οὕτω, τότε δ' "Εσπερος ἔκλαγεν οἷος, ἔψαλλε μόνος, ἐν 'Ομ. "Υμν. 18. 14, πρβλ. Εὐρ. "Ιωνα 906, 'Ανθ. Π. 7. 196· ἴδε ἐν λέξ. **γλάζω**.

κλᾱΐς, γεν. **κλᾱΐδος**, ἡ, Δωρ. ἀντὶ **κληῖς**, **κλείς**, λατ. clavis.

κλᾱΐστρον, τό, Δωρ. ἀντὶ **κλεῖστρον**, ὅ ἴδε.

κλαίω, ἀρχ. 'Αττ. **κλάω** [ᾱ] μένον ἀεὶ ἀσυναίρετον· 'Επικ. **6'** ἐν. εὐκτ. **κλαίοισθα** 'Ιλ. Ω. 619· 'Αττ. παρατ. **ἔκλᾱον**, 'Επικ. **κλαῖον** "Ομ., 'Ιων. **κλαίεσκον** 'Ιλ. Θ. 364, 'Ηρόδ. 3. 119, ὡσαύτως ἐν Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 298·— μέλλ. **κλαύσομαι**, Δωρ. **κλαυσοῦμαι** (ἐν χρήσει παρ' 'Αριστοφ. ἐν Εἰρήν. 1081, 1243 ἐν παρῳδουμένοις ἡρωϊκοῖς στίχοις)· **κλαυσεῖ** (οὐχὶ **κλαύσεις**) Θεόκρ. 23. 34· παρ' 'Αττ. ὡσαύτως **κλαιήσω** ἢ **κλᾱήσω**, Δημ. 440. 17., 546. 21., 980. 24· παρὰ μεταγεν. (οἷον Διον. 'Αλ. 4. 70, Μανέθων 3. 143, Καιν. Διαθ., Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 541), **κλαύσω**·—ἀόριστ. **ἔκλαυσα**, ἐπ. **κλαῦσα** 'Οδ. Γ. 261·— Μέσ., ἀόρ. **ἐκλαυσάμην** Σοφ., 'Ανθ.—Παθ., μέλλ. **κλαυσθήσομαι** 'Εβδ., ὡσαύτως **κεκλαύσομαι** 'Αριστοφ. Νεφ. 1436· ἀόρ. **ἐκλαύσθην** 'Ανθ. Π. παράρτ. 341· πρκμ. **κέκλαυμαι** Τραγ., ὡσαύτως **κέκλαυσμαι** Λυκόφρ. 273, κτλ., ἴδε Λοβέκ. εἰς Σοφ. Αἴ. σ. 320. ['Ο τύπος **κλάω** [ᾱ] θεωρεῖται ὡς 'Αττ. ὑπὸ τοῦ 'Απολλων. περὶ 'Επιρρ. σ. 600 καὶ μένει ἐν πολλοῖς τῶν ἀρίστων 'Αντιγράφ. τοῦ 'Αριστοφ. καὶ Πλάτ.· ὁ δὲ Πόρσων ἀποκατέστησεν αὐτὸν πανταχοῦ παρὰ Τραγ.· οὕτω **κάω**, **ἀεί**, **ἐλάα**·—**ἔκλᾰε** μόνον παρὰ μεταγ. ποιηταῖς, Θεόκρ. 14. 32.] (τὸ **ι** ἐν τῷ **κλαί-ω**, ὡς καὶ ἐν τῷ **καί-ω**, παριστάνει **F**, ὅπερ ἀναφαίνεται εἰς τοὺς μέλλοντας **κλαύ-σομαι**, **καύ-σω**, πρβλ. **κλαυθμός**, **κλαῦ-μα**, **καῦ-σος**, κτλ.·—ἡ ῥίζα ἄρα ἦτο ΚΛΑ**F**). **I.** ἀμεταβ., κλαίω, θρηνῶ, ὀδύρομαι, ἐπὶ πάσης ἰσχυρᾶς (μεγαλοφώνου) ἐκδηλώσεως ὀδύνης ἢ θλίψεως ἰδίως ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, "Ομ., κτλ.· ἀμφὶ δέ σε Τρῶες καὶ Δαρδανίδες κλαύσονται 'Ιλ. Σ. 340· οὕτω παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, δάκρυσι κλ. Δίων Κ. 57. 27· αἵματα κλ. 'Ηλιόδ. 4. 8. **2)** αὐτὸν κλαίοντα ἀφήσω, θὰ τὸν ἀποστείλω κλαίοντα, δηλ. «δαρμένον», 'Ιλ. Β. 263· ἐντεῦθεν αἱ κοιναὶ 'Αττ. φράσεις, **κλαύσεται** θὰ κλαύσῃ, δηλ. θὰ μετανοήσῃ ἢ θὰ πάθῃ δι' αὐτό, 'Αριστοφ. Σφ. 1327, Πλ. 174 ἀλ.· οὕτω **κλαύσομαι** ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 59· κλαύσει μακρά, ὁ αὐτ. ἐν Εἰρήν. 255, πρβλ. 1243· κλαύσει φιλῶν τὸν οἶνον Εὐρ. Κύκλ. 554 (πρβλ. **κλαύσᾰρα**)· κλάοις ἄν, εἰ ψαύσειας Αἰσχύλ. Ἰκ. 925· κλάων, πρὸς βλάβην σου, πρὸς λύπην σου, μὲ κίνδυνόν σου, cum magno tuo malo, Σοφ. Ο. Τ. 401, 1152, 'Αθήν. 754· κλάων ἄψει τῶνδε Εὐρ. 'Ηρακλ. 270, πρβλ. Ἰππ. 1086· δεῦρ' ἔλθ' ἵνα κλάῃς 'Αρι-

στορ. Νεφ. 58· κλάειν σοι λέγω, Λατ. plorare te jubeo, ἀντίθετ. τῷ χαίρειν σοι λέγω, Ἀριστοφ. Πλ. 62, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 127· κλάειν εἶπωμεν Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 64· κλάειν κελεύων Λάμαχον Ἀριστοφ. Ἀχ. 1129· κλάειν σε μακρὰ κελεύσας ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 433· ἐντεῦθεν, κλάειν μακρὰ τὴν κεφαλήν, πάσχειν σφοδρῶς κατὰ τὴν κεφαλήν, ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 612· πρβλ. **κλαυσιάω**. **II.** μεταβατ., κλαίω διά τινα, θρηνῶ, κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσσῆα φίλον πόσιν Ὀδ. Α. 363, πρβλ. Ἰλ. Υ. 210· τι Αἰσχύλ. Ἀγ. 890, Σοφ. Ἠλ. 1117, Ἀριστοφ. Σφ. 584, Πλάτ., κλ.· — ἐντεῦθεν ἐν τῷ παθητ., εἶμαι ἀντικείμενον κλαυθμοῦ, θρήνου, ἀνδρὸς εὖ κεκλαυμένου Αἰσχύλ. Χο. 687· ἀπρόσ., μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται Ἀριστοφ. Νεφ. 1436. **III.** Μέσ., κλαίω δι' ἐμαυτόν, κλαίω δυνατά, μεγαλοφώνως, Αἰσχύλ. Θήβ. 920, Ἀγ. 1096· καὶ οὕτω, μετοχ. παθ. πρκμ., κεκλαυμένος, πλήρης δακρύων, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 458, 731, Σοφ. Ο. Τ. 1490. **2)** μεταβατ., θρηνῶ πρὸς ἐμαυτόν, πάθη .. πόλλ' ἔγωγ' ἐκλαυσάμην ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 153.

κλαιωμῐλία, ἡ, (ὁμιλία) τὸ συγκλαίειν κλαίοντι, Ἀνθ. Π. 9. 573, πρβλ. **γελωμιλία**.

κλαμαρός, ά, όν, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **κλαδαρός**, Ἀνθ. Π. 9. 322, Ἡσύχ.

κλαμβός, ή, όν, κολοβός, ἠκρωτηριασμένος, Ἱππιατρ. 54. 62.

κλανίον (ἢ **κλάνιον**), τό, ψέλιον, «κλανία· ψέλια βραχιόνων» Ἡσύχ., κλ.

κλᾴξ, -ᾱκός, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κλείς**, «κλειδί», Θεόκρ. 15. 33.

κλαξῶ, Δωρ. μέλλ. τοῦ **κλείω**, Θεόκρ. 6. 32.

κλαπάζω, χρονίζω, Ἡσύχ.

κλάπαι, ῶν, αἱ, = Λατ. clavae, ξύλιναι ἐμβάδες, Δίων Κ. 77. 4.

κλαρία, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κληρία**, τά, συγγραφὴ χρεωστική, «ὁμόλογον», Πλουτ. Ἄγις 13.

κλάριος, ον, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κλήριος** (ὅπερ δὲν εὑρίσκεται), διανέμων διὰ κλήρου, ἐπίθετον τοῦ Διός, Αἰσχύλ. Ἱκ. 360, Παυσ. 8. 53, 9.

κλᾶρος, κλᾱρόω, κλᾱρονομέω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κληρ-**.

κλᾱρῶται, ῶν, οἱ, ἐν Κρήτῃ, δουλοπάροικοι, ascripti glebae, ὥσπερ οἱ Εἵλωτες ἐν Λακωνίᾳ, Ἀριστ. Ἀποσπ. 544, Καλλίστρ. παρ' Ἀθην. 263Ε· ἴδε Ruhnk. εἰς Τίμ.

κλᾶσ-αυχενεύομαι, (αὐχήν), Παθ., βαδίζω κλίνων τὸν αὐχένα ὁτὲ μὲν πρὸς τὰ δεξιὰ ὁτὲ δὲ πρὸς τὰ ἀριστερά, κάμνω θηλυπρεπῆ τσακίσματα, ἐπὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου, Ἀρχιππ. ἐν Ἀδήλ. 3· πρβλ. Müller. Arhäol. d. Kunst. § 331. 2.

κλᾶσθρον· «κλεῖθρον» Ἡσύχ.

κλᾰσῐ-βῶλαξ, -ᾰκος, ὁ, ἡ, (κλάω) ὁ θραύων τὰς βώλους τῆς γῆς, Ἀνθ. Π. 6. 41.

κλάσις [ᾰ], **εως**, ἡ, (κλάω) θραῦσις, «τσάκισμα», «σπάσιμον», Πλάτ. Τίμ. 43D, Ἀριστ. Προβλ. 5. 19, 2· ἡ κλάσις τῶν ἀμπέλων, ἡ ἀποκοπὴ τῶν φύλλων αὐτῶν, Λατ. pampinatio, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 14, 4, κ. ἀλλ.· ἡ κλάσις τοῦ ἄρτου Εὐαγγ. κ. Λουκ. κδ', 23· πρβλ. **κλαστήριον**. **2)** κλάσμα, τεμάχιον, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. Λ', 12, πρβλ. Β' ΙΑ', 21). **II.** παρὰ Φίλωνι, ἡ τροποποίησις, ποικίλη στροφή, λύγισμα τῆς φωνῆς, 1. 276., 2. 266.

κλάσμα, τό, τὸ θραυσθέν, ἀποκοπέν, τεμάχιον, Ἀνθ. Π. 6. 304., 11. 153, Πλουτ. Τ. Γράκχ. 19, Καιν. Διαθ.

κλαστάζω, περιποιοῦμαι ἄμπελον, κλαδεύω, «βλαστολογῶ» (ἴδε **κλάσις**)· μεταφορ., «κόπτω τὰ πτερά τινος», ταπεινόνω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 166.

κλασματίζω, = **κλάω**, Θεοφάν. σ. 332.

κλασμός, διάφ. γραφ. ἀντὶ **συγκλασμός**, Ἑβδ. (Ἰωὴλ Α', 7).

κλαστήριον, τό, «τὸ δρέπανον ᾧ κλαδεύουσι καὶ ξύλα καὶ κλήματα ἐν ταῖς ἀμπέλοις» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 166· «δρέπανον τὸ τῆς ἀμπέλου» Ἡσύχ.

κλάστης, ου, ὁ, «ἀμπελουργὸς» Ἡσύχ.

κλαστός, ή, όν, (κλάω) τεθραυσμένος, κοινῶς «τσακισμένος», Ἀνθ. Π. 6. 71·— παρ' Ἐκκλ., **κλαστόν**, τό, ὁ ἄρτος ὁ κατὰ τὴν θείαν εὐχαριστίαν κλώμενος.

κλαυθμηρός, ά, όν, κλαυστικός, πένθιμος, θρηνητικός, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἑκ. 337.

κλαυθμονή, ἡ, (κλαίω) κλαυθμός, ἐκ διορθώσεως ἐν Πλάτ. Νόμ. 792Α (ἐκ τοῦ Ἡσυδ. Β', 64) ἀντὶ **κλαυμονή**.

κλαυθμός, ὁ, (κλαίω) κλαῦμα, θρῆνος, Ἰλ. Ω. 717, Ὀδ. Δ. 212, 801., Ρ. 8, κτλ.· οὕτω παρ' Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 1554· καὶ παρ' Ἀττ. πεζογράφοις, κλαυθμοὶ παίδων Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 17, 6· κλ. μετὰ δακρύων Διόδ. 32. 6.

κλαυθμῠρίζω, κάμνω τινὰ νὰ κλαύσῃ, τὰ παιδία Πλούτ. 2. 9Δ· τοὺς οἰκέτας Ἀθήν. 364Δ (κατὰ Casaub.).— Παθ., κλαίω, Πλάτ. Ἀξίοχ. 366D, Κόνων ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 141. 3, Διόδ. 4. 20, κτλ. **II.** ἀμετάβ., ἐν τῷ ἐνεργ., Ἱππ. Προγν. 46.

κλαυθμύρισμα, τό, = τῷ ἑπομ., Ψευδο-Χρυσ. τ. 10, 976Α.

κλαυθμῠρισμός, ὁ, τὸ κλαίειν ὡς παιδίον, Πλουτ. Λυκοῦργ. 16. Τὸ ἐν Ὀππ. Κυν. 4. 248 **κλαυθμυριῶν** ἔχει καὶ διάφ. γραφὴν **κλαυθμυρισμῶν** (Regius), ἀλλ' ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι ἡ τοῦ Βατ. κώδικος **κλαυθμυρίδων**, ἥτις πρέπει νὰ ἀποκατασταθῇ καίπερ τῆς ἑνικ. ὀνομ. **κλαυθμυρὶς** μὴ ἀπαντώσης που.

κλαυθμώδης, ες, (εἶδος) ὡς ὑπὸ κλαυθμοῦ ἢ λυγμοῦ διακοπτόμενος, ἀναπνοή Ἱππ. Ἀφ. 1258· φωναὶ Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 462. 24.

κλαυθμών, ῶνος, ὁ, ὁ τόπος κλαυθμῶν καὶ θρήνων, Ἑβδ. (Β' Βασ. Ε', 23, 24).

κλαῦμα, τό, (**κλαίω**) κλαυθμός, θρῆνος, κοπετός, ἀείποτε κατὰ πληθ., Αἰσχύλ. Πέρσ. 705, κτλ.· κλαυμάτων πηγαὶ ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 887· κλαυμάτων ἄξια Ἀνδοκ. 34. 16. **II.** θλῖψις, δυστυχία, Ἀριστοφ. Εἰρ. 249· κλαύμαθ' ὑπάρξει τινί, = κλαύσεται, Σοφ. Ἀντ. 932.

κλαυμονή, ἴδε ἐν λέξ. **κλαυθμονή**.

κλαυμυρίζομαι, ἀμφίβ. ἀντὶ **κλαυθμυρίζομαι**, παρὰ Φωτ.

κλαύσᾰρα, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **κλαύσει ἄρα**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 532· οὕτω, οἰμώξᾰρα Ἰλιοῦ. 876.

κλαυσείω, = τῷ ἑπομ., Συνέσ. 15Α.

κλαυσιάω, ἐφετ. τοῦ **κλαίω**, ἐπιθυμῶ νὰ κλαύσω, τὸ θύριον φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾷ, ἡ μικρὰ θύρα μέλλει νὰ κλαύσῃ, δηλ. θὰ πάθῃ (ὡς τὸ **κλαύσεται**), ἐπειδὴ ἄνευ αἰτίας τρίζει, Ἀριστοφ. Πλ. 1099.

κλαυσί-γελως [ῐ], ὁ· αἰτ. **-γέλωτα** Δημ. Φαληρ. 28, Ἀθήν. 591C· δοτ. πληθ. **-γέλωσι**, Πλούτ. 2. 1097F· γέλως μετὰ δακρύων, κλ. εἶχε πάντας Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 9· πρβλ. Ἰλ. Ζ. 484.

κλαυσί-δειπνος, ον, ὁ περὶ τοῦ δείπνου του παραπονούμενος, Βασίλ. ὁ Μέγ. τ. 3. σ. 208Β.

κλαυσί-μᾰχος, ον, εὑρισκόμενον μετὰ τοῦ **βουλόμαχος** ἐν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1293· ὁ κλαίων διὰ μάχην, ἐπιθυμῶν σφοδρῶς νὰ πολεμήσῃ, «ἔπαιξε δὲ παρὰ τὸ τέλος τοῦ Λάμαχος ὀνόματος» (Σχόλ.).

κλαύσιμος, η, ον, γοερός, θρηνώδης, «παραπονετικός», Γλωσσ.

κλαύσομαι, μέλλ. τοῦ **κλαίω**, Δωρ. **κλαυσοῦμαι**.

κλαυστήρ, ῆρος, ὁ, ὁ κλαίων, θρηνολογῶν, Μανέθων 4. 192.

κλαυστικός, ή, όν, ἐπιρρεπῶς ἔχων πρὸς τὸ κλαίειν, «κλαψιάρης», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 1056. Ἐπίρρ. **κλαυστικῶς** ἔχειν Ἀπολλ. Λεξ. ἐν λέξ. **ὀφείοντες**.

κλαυστὸς ἢ **κλαυτός, ή, όν**, (**κλαίω**) ἄξιος κλαυθμοῦ, ἀξιοθρήνητος», Αἰσχύλ. Θήβ. 333, Σοφ. Ο. Κ. 1360.— **κλαυτὸς** εἶναι ὁ ἀρχαιότερος τύπος, ἴδε **ἄκλαυτος, κέλευσμα**.

κλάω [ᾰ]· παρατ. **ἔκλων** (**κατ-**) Ἰλ. Υ. 227, (**ἀν-**) Θουκ. 2. 76· μέλλ. **κλάσω** [ᾰ] Λουκ., ἀόρ. α' **ἔκλᾰσα**, Ἐπικ. **κλάσε** Ἰλ., **κλάσσε** Θεόκρ.—Μέσ. μέλλ. (ἴδε **ἀνακλάω**)· Ἐπικ. ἀόρ. **κλάσσατο** Ἀνθ. Π. 7. 124: — Παθ. μέλλ. **κλασθήσομαι** (**ἀνα-**) Ἀριστ. Μετεωρ. 5. 6, 6: ἀόρ. **ἐκλάσθην** Ἰλ.· πρκμ. **κέκλασμαι** Ἱππ., κτλ.· μετ. ἀόρ. 6' **κλάς** (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **κλῆμι**) Ἀνακρ. 16 (**ἀπο-**), πρβλ. Εὐστ. 1654. 12. Θραύω, ἀποκόπτω, «τσακίζω», «σπάζω», ἐξ ὕλης πτόρθον κλάσε Ὀδ. Ζ. 128· ἐκλάσθη δὲ δόναξ Ἰλ. Α. 584·— ἰδίως ἀποκόπτω τοὺς ὀργῶντας βλαστοὺς ἀμπέλου (πρβλ. **κλαδεύω, κλάσις**, κτλ.), Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 15, 1, Λόγγος 3. 29, κτλ.· συχν. κατὰ μετοχ. παθ. πρκμ. **κεκλασμένος**, τεθλασμένος, κεκαμμένος, καμπαῖς κεκλασμέναις ὑποπορεύσεις .. ἐχούσαις Πλούτ. 2. 968Β· κ. στολίδες αὐτόθι 64Δ· τὰ κλώμενα τῶν ῥευμάτων, αἱ τεθλασμέναι διευθύνσεις αὐτῶν, αὐτόθι 747D, κτλ. **2)** ἐπὶ γεωμετρ. γραμμῶν, παθ., μεταβάλλω διεύθυνσιν, διαθλῶμαι, Ἀριστ. Ἀν. Ὑστ. 1. 10, 3, καὶ ἀλλαχοῦ· ἡ κεκλασμένη (δηλ. γραμμὴ) ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 5. 4, 15, π. Ψυχ. 3. 4, 9· οὕτως ἐπὶ τῶν ὀπτικῶν ἀκτίνων, ὁ αὐτ. Μετεωρ. 3. 6, 4, Προβλ. 15. 12, 1. **3)** μεταφ., θραύω, ἐξασθενῶ, ματαιώνω, τὴν ἐλπίδα Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 3. 7, 13·— κεκλασμένη φωνή, ἐκτεθηλυμμένη φωνή, Ἱππ. 1229Ε, Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 50· κεκλ. ὀφθαλμοὶ αὐτόθι 3, 8· κεκλ. μέλη Πλούτ. 2. 1138C· κεκλ. ῥυθμὸς Λογγῖν. 40· κεκλασμένος μέθη Πλούτ. 2. 596C· πρβλ. **κλαδαρός**.

κλάω [ᾱ], Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **κλαίω, ὡς κάω** ἀντὶ **καίω**· ἴδε ἐν λέξ. **κλαίω**.

κλεανός, ή, όν, παρ' Ἡσυχ. ἐφθαρμ. ἀντὶ **κλεεννός**.

κλέβην, Δωρ. **-βαν**, Ἐπίρρ. διὰ κλοπῆς, κρύφα «κλεφτά», Λατ. clam, Α. Β. 611, Ἐτυμολ. Μέγ. 103.

κλεεννὸς ἢ **κλεεινός, ή, όν**, Λυρ. τύπος τοῦ **κλεινός**, περιφημισμένος, περίφημος, Σιμων. 121, Πινδ. Π. 4. 499., 5. 25, Σκόλ. παρ' Ἀθην. 694D, Σωκράτ. ἐν Bgk. Λυρ. σ. 442.

κλεηδών, όνος, ἡ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ **κληδών**, ὃ ἴδε.

κλεῖα, ποιητ. συνῃρ. ἀντὶ τοῦ **κλέεα**, πληθ. τοῦ **κλέος**. Ἡσίοδ.

κλειδίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κλείς**, μικρὸν κλειδί, κλειδία .. Λακωνίκ' ἄττα, τρεῖς ἔχοντα γομφίους Ἀριστοφ. Θεσμ. 421, πρβλ. Ἀποσπ. 120· τὸ κλ. τοῦ οἰκήματος Ἀριστ. π. Θαυμασ. 32. **II.** ἴδε ἐν λέξ. **κλεὶς III**. **III.** καταπότιον, Γαλην. τ. 13, σ. 550, 615, κλ.

κλειδο-ποιός, όν, ὁ, κατασκευάζων κλειδία, Παύλ. Ἀλεξ. Ἀποτελ. σ. 58. 12.

κλειδουχέω, Ἀττ. **κληδ-**, εἶμαι κλειδοῦχος, κλ. θεᾶς, εἶμαι ἱέρεια αὐτῆς, Εὐρ. Ι. Τ. 1463. **II.** παρὰ τῷ αὐτῷ ἐν Ἡρ. Μαιν. 1288, εὑρίσκομεν παθ. μετοχ. **κληδουχούμενοι**, ὅπερ ὁ Matthiä ἑρμηνεύει, ἐκ τοῦ πλησίον παρατηρούμενοι, παραφυλαττόμενοι· ἀλλ' ἡλέξις εἶναι πιθανῶς ἐφθαρμένη, ἴδε Δινδ. ἐν τόπῳ.

κλειδοῦχος, Ἀττ. **κληδ-**, ον, (ἔχω) ὁ ἔχων τὰς κλεῖς, ἐπομένως ἔχων τὴν φροντίδα ἢ φυλάσσων τόπον τινά, Ἔρωτα .. τὸν τῆς Ἀφροδίτας φιλτάτων θαλάμων κληδοῦχον Εὐρ. Ἱππ. 541· Ἰώ, κλ. Ἥρας, ἱέρεια αὐτῆς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 291, πρβλ. Εὐρ. I. T. 132, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 822. 7· περὶ τῆς Παλλάδος ὡς προστάτιδος θεᾶς, Ἀριστοφ. Θεσμ. 1142· τῶν συνδέσμων ἑκάστου κλειδ. Μοῖρα, προστάτις .., Πλούτ. 2. 591B· ἐπὶ τοῦ Αἰακοῦ ὡς κριτοῦ τῶν νεκρῶν, Ἀνθ. Π. παράρτ. 236· οὕτως ἐπὶ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, Ἐκκλ.· ὡσαύτως, κλειδοῦχοι νεκύων πύλαι Ἀνθ. Π. 7, 391. **II.** ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν 4 καὶ 10, οἵτινες παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις ἐπιστεύοντο ὡς αἱ κλεῖδες τῆς τάξεως τοῦ Παντός, Θεολ. Ἀριθμ. σελ. 22, 60·—ὁ Ἰω. Λυδ. ἐν Ἐκλ. 15, καὶ Ε. Μ. 253. 50, καλοῦσι τοὺς ἀριθμοὺς τούτους **κλαδούχους**, ὡς εἰ οἱ λοιποὶ ἀριθμοὶ διεκλαδίζοντο ἐξ αὐτῶν ὡς ἐκ στελεχους, ἀναμφιβόλως ἐκ πλάνης προελθούσης ἐκ τοῦ Δωρ. τύπου **κλᾱδοῦχος**.

κλειδο-φόρος, ον, ὁ φέρων κλειδία, Ἰων. **κληϊδ-** ἐν Συνεσ. 733B.

κλειδοφῠλᾰκέω, φυλάττω τι κλειδωμένον, τι Σεραπ. ὁ Αἰγύπτ. 924B.

κλειδο-φύλαξ [ῠ], **ᾰκος**, ὁ, ἡ, ὁ φυλάττων τὰς κλεῖς, Λουκ. Ἔρωτ. 14.

κλειδόω, (κλείς), κλειδώνω, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1159, Ἐκκλ. 361.

κλείδωμα, τό, Σουίδ. **κλείδωσις**, **εως**, ἡ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ., ὡς καὶ νῦν τὸ κλειδώνειν.

κλείζω, μέλλ. **κλείξω**, Δωρ. ἀντὶ **κλήζω**.

κλειθρία, ἡ, ὑπὸ τοῦ κλείθρου· ἢ καθόλου, ρωγμή, σχισμή, «σχισμάδα», «χαραμάδα», Φερεκύδ. παρὰ Διογ. Λ. 1. 122, κοινῶς **κλειτήθρης**, ὅπερ ὁ Menage διορθοῖ **κληῖθρης**, ὁ δὲ Δινδ. **κληϊθρίης**), Λουκ. Νεκυομ. 22.

κλειθρίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Εὐαγρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 1. 14.

κλειθρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κλεῖθρον**, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 251.

κλειθριώδης, ες, (κλειθρία, εἶδος), πλήρης ῥωγμῶν, σχισμάδων, Γ' Ιωσσ.

κλεῖθρον, Ἰων. **κληῖθρον**, Ἀττ. **κληθρον**, τό· (κλείω).—μοχλὸς πρὸς κλείσιμον θύρας, μεγάροιο διὰ κληῖθρον Ὕμν. Ὅμ. εἰς Ἑρμ. 146·— κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ὡς Λατ. claustra, clathra, κληθρων λυθέντων Αἰσχύλ. Θήβ. 396· διοίγειν κληθρα Σοφ. Ο. Τ. 1287, πρβλ. 1294· κληθρα πύλης, δόμων ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1186, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1029· κληθρα χαλάσθω Ἀριστοφ. Σφ. 1484· κλήθροισι τὰ προπύλαια πακτοῦν ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 264· ὅτι δὲ οἱ μοχλοὶ οὗτοι ἦσαν ξύλινοι, φαίνεται ἐκ τοῦ Ξεν. Ἀν. 7. 1, 17, διακόψαντες ταῖς ἀξίναις τὰ κλεῖθρα· ἀλλ' ἔχομεν -σιδηρᾶ κλ. ἐν Πλάτ. Ἀξιόχ. 371B, πρβλ. **κλεῖστρον**. **II.** τὸ ἄνοιγμα τοῦ λάρυγγος, ἡ εἴσοδος, Ἱππ. 470. 43 κἑξ.· οὕτω, τὰ κλ. τοῦ Πειραιέως Ἀθήν. 535C.

κλεινός, ή, όν, (κλέος)· — ποιητ. ἐπίθ. (πρβλ. **κλεεννὸς**), περίφημος, διάσημος, ἔνδοξος, πρῶτον παρὰ Σόλωνι 11. 3, (ἡ Ὁμηρ. λέξις εἶναι κλειτός), συχν. ἐπίθετον τῶν πόλεων, Πινδ. Ο. 3. 3., 6. 8, κτλ.· ἰδίως ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 46, Αἰσχύλ. Πέρσ. 474, Εὐρ. Φοίν. 1757· ὡσαύτως ἐπὶ προσώπων, κλ. οἰκιστὴρ Πινδ. Π. 1. 59· μνῆμα τόδε κλεινοῖο Μεγιστία Ἐπιτάφ. παρ' Ἡροδ. 7. 228· Διὸς κλεινὴ δάμαρ Αἰσχύλ. Πρ. 834· ὁ κλ. Φιλοκτήτης Σοφ. Φιλ. 575· ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος, παρὰ πᾶσι φημιζόμενος, ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 8· ὡσαύτως εἰρηνικῶς, ὁ κλεινὸς νυμφίος ὁ αὐτ. ἐν Ἡλ. 300· τόξοισι κλεινὸς Αἰσχύλ. Πρ. 872· ἐπὶ πραγμάτων, -ότερον γάμον Πινδ. Π. 9. 195· τὰ κλεῖν' αἰνίγματα Σοφ. Ο. Τ. 1525· κλ. ὄνομα Σιμων. ἐν Ἀνθ. Π. 7. 514, Ἀριστοφ. Ὄρν. 810· κλ. τόξα, νᾶες, στράτευμα, κτλ., Τραγ.· ὑπερθ. -ότατος στέφανος Εὐρ. Ι. Α. 1529· σοφία κλεινοτάτη Ἀριστοφ. Σφ. 1024·— σπάν. παρὰ πεζογράφοις, ὡς Πλάτ. Νόμ. 721C, Σοφ. 243A· καὶ τοῦτο κλεινὸν αὐτοῦ, εἶναι πᾶσι γνωστὸν περὶ αὐτοῦ, Λουκ. Περεγρ. 18·— οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 61. **II.** ἐν Κρήτῃ = τὰ παιδικά, ὡς τὸ Ἀττ. **καλός**, τὸ Δωρ. **ἄϊτης**, Στράβ. 484, Ἀθήν. 782C.

κλείῃαι, Δωρ. ἀπαρ. ἀορ. α' ἐνεργ. τοῦ **κλείζω**. **κλήζω** (ὃ ἴδε).

κλείς, ἡ, γεν. **κλειδός**· Ἀττ. αἰτ. **κλεῖν**, (ἴδε κατωτ. I. 3, III), μεταγεν. **κλεῖδα** Ἀνθ. Π. 6. 306, Ἰλουτ. Ἀρτοξ. 9· πληθ. **κλεῖδες**, **κλεῖδας**, συνηρ. **κλεῖς**, ἴδε κατωτ. III, δοτ. **κλεισιν** Πλάτ. Ἀξίοχ. 371B·—Ἰων. **κληΐς**, **κληΐδος**, **κληΐδα**, κτλ.· (παρ' Ὅμ. μόνον ὁ Ἰων. τύπος ἐν χρήσει)· — Δωρ. **κλᾶΐς**, **κλαΐδος** [ᾰ] παρὰ Σιμων. 82, Πινδ. Π. 9. 69· Ἀττ. **κλαῖδα** ἢ **κλᾷδα** Καλλ. εἰς Δήμητρ. 45· ἴδε **κλᾴξ**·— ἀρχ. Ἀττ. **κλής**, **κλῆδος**, αἰτιατ. **κλῆδα** (οὐδέποτε **κλῆν**), Εὐρ. Μήδ. 212, 661· **κλεῖς** καὶ **κλῆς** εὑρηνται ἐν ταῖς αὐταῖς Ἀττ. ἐπιγραφ., Ἐπιγραφ. τοῦ Βρεττανν. Μουσείου 32. 44 καὶ 47. (Πιθαν. ἐκ τῆς √ΚΛΑF ἢ μᾶλλον ΣΚΛΑF· πρβλ. Λατ. clau-do, clav-is, πρὸς τὸ Ἀρχ. Γερμ. stiuzu (schliessen)· ἐντεῦθεν καὶ τὰ **κλείω**, **κλοιός**). Κυρίως, ὅ,τι χρησιμεύει πρὸς κλεῖσιν· διὸ παρ' Ὅμ., **1)** = τῷ βραδύτερον ἐν χρήσει **κλεῖθρον**, μοχλός τις, ὡς εἶναι κατ' ἀνάγκην ἐν Ἰλ. Ξ. 168, ἔνθα ἡ Ἥρα ἐντὸς οὖσα τοῦ κοιτῶνος, θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν κληῖδι κρυπτῇ· καὶ ἐν τοῖς ἑπομένοις χωρίοις ἔνθα σύρεται καὶ ἀποσύρεται δι' Ἰμάντος («λωρίου»), Ὀδ. Δ. 802, πρβλ. 838· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν Ἰμάντι Α. 442· θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς κληΐσαι κληῖδι Φ. 241· πρβλ. **εὐκλείς**. **2)** κλειδίον, ἢ μᾶλλον ἄγκιστρόν τι ὅπερ διήρχετο διά τινος ὀπῆς τῆς θύρας ἔξωθεν καὶ ἐλάμβανε τὸ λωρίον (Ἰμάντα) ἢ ἐξέχον τι μέρος τοῦ μοχλοῦ (τὸν ὀχέα), ὅπως βάλῃ αὐτὰ εἰς τὴν θέσιν των ἢ ἀποσύρῃ αὐτά. Ἡ Πηνελόπη παρίσταται ἔχουσα κλεῖδα ἐκ χαλκοῦ μετὰ λαβῆς ἐξ ἐλέφαντος, Ὀδ. Φ. 6, ἣν οὕτω μεταχειρίζεται, ἐν δὲ κληῖδ' ἧκε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας, ἅντα τιτυσκομένη αὐτόθι 47, πρβλ. 50· οὕτως, οἴξασα κληῖδι θύρας Ἰλ. Ζ. 89. Οἱ μοχλοὶ ἦσαν δύο συνήθως, ὧν ὁ μὲν ἦτο προσηλωμένος εἰς τὴν θύραν, ὁ δὲ ἕτερος εἰς τὸν παραστάτην τῆς θύρας (διὸ καλοῦνται καὶ ἐπημοιβοί, ὁ εἷς δηλ. ἐπὶ τοῦ ἄλλου), δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες εἶχον ἐπημοιβοί, μία δὲ κλὴις ἐπαρήρει Ἰλ. Μ. 456· ἀλλ' εἰς τὰς πύλας εἷς μόνος βαρὺς μοχλὸς ἦτο ἐν χρήσει (ἔνθα ἀντιτίθεται πρὸς τὸν ξύλινον μοχλὸν τῆς θύρας, τὸν **ἐπιβλῆτα**), Ω. 453. **3)** μεθ' Ὅμηρον, ἡ κυρίως κλεὶς (ἄγνωστος τῷ Ὁμήρῳ διότι ἐν Ὀδ. Θ. 443, τὸ κιβώτιον ἀσφαλίζεται διὰ δεσμοῦ τινος), τὴν κλεῖν ἐφέλκεται Λυσ. 92. 44, κτλ.· κλεῖν παρακλείδιον, «παρακλεῖδι», Πλάτ. Κωμ. ἐν «Μετοίκοις» 1·— οὕτως ἐν τῷ πληθ., κλῆδας οἷδα δώματος Αἰσχύλ. Εὐμ. 827, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 448·— τὸ κυρίως κλειδίον φαίνεται ὅτι ἦτο Λακωνικὴ ἐφεύρεσις, Λακωνικὴ κλεὶς Μένανδρ. ἐν «Μισουμένῳ» 12, ἴδε κατωτ. III, ἐν τέλ.· πρβλ. ὡσαύτως **βάλανος** II. 3. **4)** μεταφορ., Ἀσυχία βουλᾶν τε καὶ πολέμων κλαΐδας ἔχοισα Πινδ. Π. 8. 4, πρβλ. 9. 69· ἔστι κάμοὶ κλὴς ἐπὶ γλώσσῃ, ἐπὶ σιγῆς (πρβλ. **βοῦς** IV), Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 307, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 1052· οὕτω, καθαρὰν ἀνοῖξαι κλῆδα φρενῶν Εὐρ. Μήδ. 661· κλῆδας γάμου φυλάττει, ἐπὶ τῆς Ἥρας, Ἀριστοφ. Θεσμ. 976· πρβλ. **κλειδοῦχος**. **II.** τὸ ἄγκιστρον ἢ ἡ γλωττὶς πόρπης, Ὀδ. Σ. 294. **III.** ἡ κλεὶς τοῦ ὤμου, τὸ «κλειδοκόκκαλον», Λατ. jugulum (παρὰ τοῖς νεωτέροις ἀνατομικοῖς clavicula), καλούμενον οὕτως ὡς συνάπτον τὸν τράχηλον μετὰ τοῦ στέρνου (πρβλ. **σφαγὴ** ἐν τέλ.), Ὅμ. (μόνον ἐν τῇ Ἰλ.), ὅθι κλὴις ἀποέργει αὐχένα τε στῆθός τε Θ. 325· ἀπὸ δ' αὐχένος ὦμον ἐέργαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου Ε. 147· ἐν τῷ πληθ., ᾗ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσιν Χ. 324· πρβλ. Ἱππ. π. Ἀέρ. 283, π. Ἀρθ. 790· παῖσον ἐμᾶς ὑπὸ κληῖδος Σοφ. Τρ. 1035· τὴν κλεῖν συνετρίβην Ἀνδοκ. 9. 5· τὴν κλεῖν κατεαγὼς Δημ. 247. 11· — ἐν τῷ πληθ., τὰ πλάγια καὶ τὰς κλεῖδας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 3, 7· αἱ κλεῖς καὶ αἱ πλευραί, ἐπὶ τοῦ κροκοδείλου, αὐτόθι 3. 7, 5· κλεῖδες ὀπταί, ὀπταὶ κλεῖδες («πλατάριαι») τοῦ θύννου, θεωρούμεναι ὡς ἄριστον ἔδεσμα (ἀλλὰ μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς σημασίας I. 3 τῆς λέξ. **ὀπτός**, ὁραταὶ κλεῖδες, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κρυπταὶ κλεῖδες τῶν Λακώνων), Ἀριστοφῶν ἐν «Πειρίθῳ» 1· ὡσαύτως κλειδία παρ' Ἀθην. 315D. **IV** κάθισμα τῶν ἑρετῶν ἐν πλοίῳ, συχνὸν ἐν τῇ Ὀδ., ἀείποτε κατὰ πληθυντ., ἄλλοι ἑρμηνεύουσιν: ἐκάθισαν πλησίον τῶν σκαρμῶν, δηλ.: «ἐκάθισαν εἰς τὸ κουπί» ὡς νῦν λέγομεν, ἐπὶ κληῖσι καθίζειν Ὀδ. Β. 419, κτλ.· κληίδεσσιν ἐφήμενοι Μ. 215· ἐν τῇ Ἰλ. μόνον Π. 170, πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν· — ἐν Ὀδ. Θ. 37, δησάμενοι .. ἐπὶ κληῖσιν ἑρετμά, δηλ. δήσαντες τὰς κώπας εἰς τοὺς σκαρμούς, δηλ. ἑτοιμάσαντες αὐτὰς πρὸς ἀπόπλουν. **V** πορθμὸς θαλάσσης, πόντου κλῆδ' ἀπέραντον, δηλ. τὸν Θρακικὸν Βόσπορον, Εὐρ. Μήδ. 213.

κλεισιάς, **κλείσιον**, ἴδε ἐν λέξ. **κλισιάς**, **κλίσιον**.

κλεῖσις, **εως**, ἡ, (κλείω) ἴδε ἐν λέξ. **κλῆσις**.

κλεισοῦρα, ἡ, Λατ. clausura, στενὴ διάβασις ἢ ὁδὸς μεταξὺ δυσβάτων τόπων ἣν δύναταί τις νὰ καταλάβῃ καὶ κλείσῃ διὰ στρατευμάτων. — Κατὰ Σουίδ.: «κλεισοῦραι, οὕτω καλοῦνται τὰ ὀχυρώματα τῶν διαβάσεων τῇ πατρίῳ τῶν Ρωμαίων φωνῇ»· **κλεισουρ-ἀρχης**, **ου**, ὁ, ὁ ἀρχηγὸς τῶν φυλασσόντων τοιαύτην θέσιν, ὡς τὸ Τουρκ. «ντερβὲν ἀγᾶς»· **κλεισουρο-ειδῶς**, Ἐπίρρ., ὁμοίως πρὸς κλεισοῦραν·— λέξεις μεταγενέστερ., ἴδε Δουκάγγ.

κλειστός, ή, όν, περίφημος, ἔνδοξος, ἐξακουστός, Ἀπολλωνίου Λεξικ. Ὅμ. σ. 401.

κλειστός, Ἰων. **κληϊστός**, ἀρχ. Ἀττ. **κληστός**, ή, όν, δν δύναταί τις νὰ κλείσῃ ἢ ὁ κεκλεισμένος, κλησταὶ σανίδες Ὀδ. Β. 344· κληστὸν δῶμα Εὐρ. Ἡλ. 3· βεβαίως κληστὸν Θουκ. 2. 17· κληστὸς λιμὴν ὁ αὐτ. 7. 38, πρβλ. Στράβ. 682, Σκύλακος Περίπλ. σ. 22 ἴδε ἐν λ. **κλῆσις**· θυρίδες κλεισταὶ Διόδ. 20. 85.

κλεῖστρον, τό, = **κλεῖθρον**, **κλῆθρον**, Λατ. claustrum, Λουκ. Τόξαρ. 57· — Δωρ. **κλάϊστρον**, Πινδ. Π. 1. 14· παρ' Ἡσυχ. **κλᾷσθρον**.

κλεισ-ώρεια, ἡ, (ὄρος) διάβασις κεκλεισμένη ἑκατέρωθεν ὑπὸ ὀρέων, ὡς τὸ «κλεισοῦραι», Θεοφυλ. Σιμ. Ἱστ. 7. 14.

κλειτο-πόδιον, μέρος πλοίου, Πολυδ. Α', 85.

κλειτοριάζω, -ίζω, ψηλαφῶ, ψαύω τὴν κλειτορίδα, Πολυδ. Β', 174, Ἡσύχ.· — Κατὰ Σουίδ.: «κλειτοριάζειν, τὸ ἀκολάστως ἅπτεσθαι τοῦ γυναικείου αἰδοίου»

κλειτορίς, ίδος, ἡ, «τὸ ἐν μέσῳ (τοῦ γυναικείου αἰδοίου) σκαῖρον σαρκίον» Πολυδ. Β', 174, πρβλ. τὰς λέξ. **μύρτον** καὶ **ἐπίδερμις**.

κλειτός, ή, όν, (**κλείω** Β) περιημισμένος, περίφημος, ἐπίκουροι Ἰλ. Γ. 451., Ζ. 227, κτλ.· βασιλῆες Ὀδ. Ζ. 54· γενεὰ Πινδ. Ν. 6. 104·— ἐπὶ πραγμάτων, λαμπρὸς ἔξοχος, ἑκατόμβη Ἰλ. Α. 447, κτλ.· ἐπὶ πόλεως, Ρ. 307, Πίνδ.— Περὶ τοῦ τονισμοῦ τῶν ἐξ αὐτοῦ συνθέτων ἴδε Βουττμ. Λεξίλ. ἐν λέξ. **κλειτός** 9, καὶ πρβλ. **κλυτός**. **II.** ὡς κύρ. ὄνομ. προπερισπ., **Κλεῖτος**, ὁ.

κλεῖτος, τό, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κλέος**, Ἀλκμὰν 85, πρβλ. Ἡσύχ.· παρὰ Σουΐδ. **κλῆτος**.

κλείω (Α): μέλλ. **κλείσω** (**ἀπο-**) Ξεν., κτλ.· παρ' Εὐπόλιδι ἐν «Χρυσῷ γένει» 19 ἀπαντᾷ ὁ τύπος **κατα-κλῄῶ** πιθ. ἐν τῷ στόματι βαρβάρου τινός, ἴδε Meineke ἐν τόπῳ· ἀόρ. **ἔκλεισα**, Ξεν. Ἀν. 7. 1, 36, (**ἀπ-**) Ἰσαῖ. 60. 19· **κέκλεικα** Θεοφρ. Χαρ. 18, Λουκ.· ὑπερσ. **ἐκεκλείκειν** Ἀππ. Ἀννίβ. 47:— Μέσ. (πρβλ. **κατακλείω**):— Παθ., **κλεισθήσομαι** (**συγ-**) Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 19, ἀλλὰ **κεκλείσομαι** Ἀριστοφ. Λυσ. 1072: ἀόρ. **ἐκλείσθην** (ἴδε **ἀπο-**, **κατα-κλείω**): πρκμ. **κέκλειμαι** (μεταγενεστ. **κέκλεισμαι**), ὑπερσ. **ἐκεκλείμην**, **-είσμην** (ἴδε κατωτ.)·— Ἰων. **κληίω** ἴδε **ἀπο-**, **περι-**, **συγ-κλείω**): ἀόρ. **ἐκλῄσα**, Ἐπικ. **κλῄσα**, ἀπαρ. **κλῆσαι** (ἄπερ γράφονται **κλήισσα**, **κλήισσαι**, ὑπὸ τῶν φρονούντων ὅτι ἀφοῦ τὸ **κλήιω** συναιρεῖται εἰς **κλῆω**, τὸ **ι** πρέπει νὰ εἶναι βραχύ), Ὅμ.— Μέσ., μέλλ. **κλήσσομαι** Νόνν. Δ. 2. 310:— Παθ., ἀόρ. **ἀπ-εκλήισθην** Ἡρόδ. 1. 165., 3. 55, 58· πρκμ. **κεκλῆῖμαι** 2. 121, 2 Διν., πρβλ. 2. 117., 7. 129: ὑπερσ. **ἀπ-εκεκλῆῖατο** (κοινῶς **-κεκλέατο**) 9. 50.— Ἀρχ. Ἀττ. **κλῄω** (ἤδη καθόλου ἐπανορθούμενον παρὰ Τραγ., Ἀριστοφ., Θουκ., καὶ οὕτω πιθ. ἔδει νὰ διορθωθῇ παρὰ Πλάτ. καὶ τοῖς Ῥήτορ.), μέλλ. **κλήσω** Θουκ. 4. 8: ἀόρ. **ἔκλησα** Εὐρ. Ὀρ. 1449, Θουκ., κλπ.· πρκμ. **κέκληκα** (**ἀπο-**) Ἀριστοφ. Ὄρν. 1262:— Μέσ. ἀόρ. **περι-κλήσασθαι** Θουκ. 7. 52:— Παθ., ἀόρ. **ἐκλῄσθην** (**κατ-**, **ξυν-**) ὁ αὐτ. 1. 117., 4. 67, κτλ.· πρκμ. **κέκλημαι** ἴδε κατωτ. Δωρ., μέλλ. **κλαξῶ** Θεόκρ. 6. 32: ἀόρ. **ἀπό-κλαξον**, **-κλάξας** ὁ αὐτ. 15. 43, 77:— Μέσ., ἀόρ. **κατ-εκλάξατο** ὁ αὐτ. 18. 5: Παθ., ἀόρ. **κατ-εκλάσθην** ὁ αὐτ. 7. 84: Πρκμ. **κέκλαμαι** Ἐπίχ. ἐν Ἀνεκ. Ὀξ. 1. 224.—Πρβλ. **κλῄζω** (Β). (ἴδε ἐν λέξ. **κλείς**.) Κλείω, ἀποῤῥάττω, ἐμποδίζω, κλειδόω, κλειδώνω, Ὅμ. μόνον ἐν Ὀδ., κλήισεν δὲ θύρας, ἔκλεισεν, «ἀμπάρωσε», Φ. 387· ἐκλήισεν ὀχῆας, ἔκλεισε τοὺς μοχλοὺς καὶ δι' αὐτῶν τὴν θύραν, ἐκλείδωσε, Ω. 166· κλήιειν πύλας Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 997, Πλάτ., κτλ.· κλ. πακτὰ δωμάτων Ἀριστοφ. Ἀχ. 479· κλεῖδες .., αἷς τὰς θύρας κλείουσιν, δι' ὧν κλειδώνουσι τὰς θύρας, Ἀριστοφῶν ἐν «Πειρίθῳ» 1· Ἐτεοκλέους .. κλήισας στόμα Εὐρ. Φοίν. 865:— βλέφαρον κέκληταί γ', ὡς καπηλείου θύραι Σοφ. Ἀποσπ. 635· ψυχῆς ἀνοῖξαι τὴν κεκλησμένην πύλην ὁ αὐτ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξ. 1. 226· κεκλειμένης σου τῆς ἐξουσίας οὐ κιγκλίσιν .., ἀλλὰ .. ὀφλήμασι Δημ. 778. 11. **2)** κλείω, ἀποκλείω, Βόσπορον κλῄσαι Αἰσχύλ. Πέρσ. 723· κλῄσειν τοὺς ἔσπλους ναυσὶ Θουκ. 4. 8: Παθ. κλείομαι, Ἡρόδ. 2. 121, 2· κεκλεῖσθαι τὰ ἐμπόρια Λυσ. 165. 28· κεκλειμένων τῶν ἐμπορίων Δημ. 22. 27. **II.** ἐγκλείω, πόλιν .. πύργων μηχανῇ κεκλημένην Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 956, πρβλ. Ἀνθ. Π. 9. 62. **III.** περιορίζω, περικλείω, Εὐρ. Ῥῆσ. 304:— Παθ., δεσμεύομαι, χέρας βρόχοισι κεκλημένα Εὐρ. Ἀνδρ. 503· καὶ μεταφ., ὅρκοις κεκλήμεθα ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 977· πρβλ. **ἐκκλείω**.

κλείω (Β), Ἐπικ. ἀντὶ **κλέω**, κλείζω, **ἐγκωμιάζω**, λαμπρύνω.

κλείω (Γ), Ἐπικ. ἀντὶ **κλέω**, **καλέω**.

Κλειώ, οῦς, ἡ, μία τῶν Μουσῶν, Ἡσιόδ. Θ. 77, Πινδ. Ν. 3. 145 (ὅστις καλεῖ αὐτὴν **Κλέω**)·— παρὰ μεταγεν. κυρίως ἡ μοῦσα τῆς Ἐπικῆς ποιήσεως καὶ ἱστορίας. (Ἐκ τοῦ **κλέω** (Β), **κλείω**, κλείζω, δοξάζω.)

κλέμμα, τό, (**κλέπτω**) πρᾶγμα κλαπέν, «κλεμμένον», κλοπιμαῖον, Ἀριστ. Προβλ. 29. 14, 1. **2)** κλοπή, Εὐρ. Ἑκ. 618, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1203, Πλάτ. Νόμ. 857Β. **II.** στρατήγημα ἐν πολέμῳ, Θουκ. 5. 9· ἀπάτη, Δημ. 236. 2, Αἰσχίν. 68. 1 καὶ 10· κλ. ἐρωτικόν, κρυφία ἐρωτικὴ πρᾶξις, Αἰλ. π. Ζ. 1. 2.

κλεμμάδιος [ᾰ], **α, ον,** = **κλοπαῖος, κλοπιμαῖος,** ὁ ἐκ κλοπῆς προερχόμενος, κλαπείς, Πλάτ. Νόμ. 955Β· πρβλ. Ἡσύχ., Φώτ.

κλεμματικός, ή, όν, κλεπτικός, δόλιος, Ἀνθ. Π. 11, 350, ἔνθα ἀναγινώσκεται **ἠλέματος**, ἴδε τὴν λέξιν.

κλεμμᾰτιστής, οῦ, ὁ, ἄνθρωπος ἔχων κλίσιν πρὸς τὴν κλοπήν, Νικήτ. Χρον. 133C.

κλεμμύς, ύος, ἡ, = **χέλυς**, χελώνη, Ἀντων. Λιθερ. 32, Ἡσύχ.

κλέος, τό, ἐν χρήσει μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ. ἀμφοτέρων τῶν ἀριθμῶν. Ἐπικ. πληθ. **κλέᾰ** (πρὸ φωνήεντος) Ὅμ., **κλεῖα** Ἡσ. Θ. 100 (ἴδε **κλέω** Δ). Φήμη, εἴδησις, νέα, Λατ. fama, τί δὴ κλέος ἔστ' ἀνὰ ἄστυ Ὀδ. Π. 461· κλέος εὐρὺ φόνου Ψ. 137· Ὅσσαν .., ἥ τε μάλιστα φέρει κλέος ἀνθρώποισι Δ. 283· σὸν κλέος, εἰδήσεις περὶ σοῦ, Ν. 415· μετὰ γεν., μετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν, ἦλθον ἀκούσας τὴν φήμην τῆς ἐπιστρατείας τῶν Ἀχαιῶν Ἰλ. Α. 227, πρβλ. Β. 325., Ν. 364· κείνου κατὰ κλέος, εἰς τὴν φήμην τῆς ἐλεύσεως αὐτοῦ, Πινδ. Π. 4. 221· τῶν ἐμῶν κακῶν κλ. Σοφ. Φιλ. 251·—ἁπλῇ φήμη, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ βέβαιον, τὴν βεβαιότητα, κλέος οἷον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν Ἰλ. Β. 486· γυναικογήρυτον κλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 487. **II.** καλὴ φήμη, δόξα, ὡσαύτως ὡς τὸ λατ. fama, συχν. παρ' Ὅμ., κλέος ἐσθλόν, εὐρύ, μέγα Ἰλ. Ε. 3, κτλ.· ὡσαύτως ἀπολ., Δ. 197., Η. 91, κτλ.· ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι, «ἀλλὰ πρὸς δόξαν τῶν Τρώων καὶ Τρωάδων ἔσονται» (Γαΐης), Χ. 514· κλέος οὐρανὸν ἵκει, κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει Ὀδ. Θ. 74., Ι. 20, κτλ.· οὕτω παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, κλ. ἐλέσθαι, εὑρέσθαι Πινδ. Ο. 9. 154. Π. 3. 196· λαβεῖν Σοφ. Φιλ. 1347· κλ. αἰχμᾶς, ἰόξα εἰς ἤ διά .., Πινδ. Π. 1. 128· τῆς μελλοῦς κλέος Αἰσχύλ. Ἀγ. 1356· κλ. σου μαντικὸν αὐτόθι 1098· μικροῦ δ' ἀγῶνος οὐ μέγ' ἔρχεται κλ. Σοφ. Ἀποσπ. 675·— σπανιώτερον παρὰ πεζολόγοις, μένοντι δὲ .. κλ. μέγα ἐλείπετο Ἡρόδ. 7. 220· κλέος καταθέσθαι, ταμιεῦσαι δόξαν, αὐτόθι 9. 78· τιμὴν καὶ κλ. ἔσχεν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1035· πόρρω κλ. ἥκει ὁ αὐτ. ἐν Ἀχ. 646· κλ. οὐρανόμηκες ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 459· κλ. ἔχειν τὰ περὶ τὰς ναῦς Θουκ. 1. 25· ἀείμνηστον κλ. ἔχει τινὰ Ξεν. Κυν. 1, 6· κλέος ἀθάνατον καταθέσθαι Πλάτ. Συμπ. 208C· κλ. τε καὶ ἔπαινος ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 663Α· περὶ χώρας ἀκούειν κλέος μέγα Λυσίας 190. 40·— κατὰ πληθ., ἀεισε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν (συντετμημένον ἐκ τοῦ **κλέεα**), σχεδὸν ὡς τὸ **αἶνος**, ἔψαλλε τοὺς ἐπαίνους, τὰ ἐγκώμια τῶν κατορθωμάτων αὐτῶν, Ἰλ. Ι. 189., πρβλ. 524 (520), Ὀδ. Θ. 73. **2)** σπανίως ἐπὶ κακῆς σημασ., δύσφημον κλέος κακὴ φήμη, Πινδ. Ν. 8. 62· αἰσχρὸν κλ. Εὐρ. Ἑλ. 135· «κλέος· τὴν φαύλην δόξαν Ἀριστοφάνης» Φώτ.·—ἀμφότεραι αἱ ἔννοιαι συνδυάζονται ἐν Θουκ. 2. 45, ἧς ἂν ἐπ' ἐλάχιστον ἀρετῆς πέρι ᾖ ψόγου .. κλέος ᾖ, περὶ ἧς ὀλιγίστη ὁμιλία γίνεται εἴτε πρὸς ἔπαινον εἴτε πρὸς ψόγον.

κλεπία, ἡ, = **κλοπή**, Φώτ.

κλέπος, εος, τό, = **κλέμμα**, Σόλ. παρὰ Πολυδ. Η', 34. (Πρβλ. **κλέπτω**).

κλεπτ-έλεγχος, ον, ὁ ἐλέγχων τινὰ ὡς κλέπτοντα, ἀποδεικνύων ὡς τοιοῦτον, λίθος κλ., ἔχων μαγικὴν δύναμιν πρὸς τοῦτο, Διοσκ. 5. 161· οὕτω κλ. βρῶμα Ψελλ.

κλεπτέον, ῥημ. ἐπίθ., πρέπει τις νὰ κλέψῃ, νὰ κρύψῃ, τόδ' οὐχὶ κλεπτέον Σοφ. Φιλ. 57.

κλεπτήρ, ῆρος, ὁ, τύπος σπανιώτερος τοῦ ἑπομ., Μανέθων 1. 311., 4. 304.

κλέπτης, ου, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Ἰλ. Γ. 11· τὸν πυρὸς κλ. Αἰσχύλ. Πρ. 946· κλέπτα δύο Ἀριστοφ. Σφ. 928, κτλ.· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἁρπαξ (ὁ ἀποστερῶν φανερῶς), Μυρτίλ. ἐν Ἀδήλ. 1· πρὸς τὸ **λῃστής**, Πλάτ. Πολ. 351C·— ὁ τοῦ κλέπτου λόγος, λογικὸν σόφισμα, ἴδε Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 25, 5· πρβλ. **κλεπτίστατος**. **2)** καθόλου ἀπατεών, πανοῦργος, δόλιος (πρβλ. **κλέπτω** IV), Σοφ. Αἴ. 1135· κακῶν ἀλλοτρίων κλέπτης Δημ. 1119. 16.

κλεπτίδης, ου, ὁ κωμικ. πατρωνυμ. τοῦ **κλέπτης**, υἱὸς κλέπτου, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 79, πρβλ. **κλωπίδης**.

κλεπτίζομαι, εἰμὶ κλέπτης, κλέπτω, Γερμανὸς Κωνστ)πόλεως σ. 249Α.

κλεπτικός, ή, όν, ἁνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κλέπτην·— ἡ κλεπτικὴ (δηλ. τέχνη), τὸ κλέπτειν, ἡ κλοπή, Πλάτ. Πολ. 334Β, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 7. 2. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. 811. 41.

κλέπτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ **κλέπτης**, κλέπτρια, κοινῶς «κλέφτρα», Ἀλκίφρων 3. 22.

κλεπτίσκος, ὁ, ὑποκ. τοῦ **κλέπτης**, μικρὸς κλέπτης, «κλεφτάκι» Πολυδ. Η', 34, ἴδε **κλεπτίστατος**.

κλεπτίστατος, η, ον, Ἀττ. ὑπερθ. σχηματισθὲν ἐκ τοῦ **κλέπτης**, ὁ τολμηρότατος καὶ ἐπιτηδειότατος κλέπτης, Ἀριστοφ. Πλ. 27, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 114, ἂν καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ παραδείγματι παρὰ Πολυδ. Θ', 34, καλόν τι ἀντίγραφον ἔχει **κλεπτίσκος**, (ὑποκορ. τοῦ **κλέπτης**), Ἀλκίφρων 3. 20·—συγκρ. **-ίστερος, α, ον,** Σουΐδ. ἐν λέξ. **Νεοκλείδου**.

κλεπτο-μάστιξ, ὁ, μάστιξ τῶν κλεπτῶν, ἓν ἐκ τῶν ἐπιθέτων τοῦ Πριάπου, Συλ. Ἐπιγρ. 5960.

κλέπτον, ἴδε **κλέπτω**, ἐν τέλ.

κλεπτοσύνη, ἡ, ἡ τέχνη τοῦ κλέπτειν καὶ ἀπατᾶν, δόλος, πανουργία, ἀπιστία, Ὀδ. Τ. 396, Μανέθων 6. 207.

κλεπτο-τελωνέω, ἐνεργῶ λαθρεμπόριον· **-τελώνημα,** τό, λαθρεμπόριον, Βυζ.

κλεπτο-τρόφος, ὁ, ὁ θηρεύων πρόσκλησιν εἰς δεῖπνον διὰ παντοίων τεχνασμάτων, Σουΐδ. ἐν λέξ. **δειπνολόχος**.

κλέπτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **κλεπτήρ**, Σωτάδ. ἐν «Ἐγκλειομέναις» 2.

κλέπτω· Ἰων. παρατ. **κλέπτεσκον** Ἡρόδ. 2. 174· μέλλ. **κλέψω** Ἀριστοφ., κτλ.· ὡσαύτως **κλέψομαι** Ξεν. Κύρ. 7. 4, 13· ἀόριστ. **ἔκλεψα** Ἰλ.,Ἀττ. πρκμ. **κέκλοφα** Ἀριστοφ. Πλ. 368, 372, Πλάτ.,

κτλ.—Παθ., ἀόρ. α' **ἐκλέφθην** Ἡρόδ. 5. 84, Εὐρ.· ἀόρ. 6' **ἐκλάπην** [ᾰ] Πλάτ. Πολ. 413Α, Ξεν., κτλ.· πρκμ. **κέκλεμμαι** Σοφ. Ἀντ. 681· **κέκλαμμαι** ἐφέρετο πρότερον παρ' Ἀριστοφ. Σφ. 57.

(Ἐκ √ΚΛΕΠ, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ **κλέπ-ος**, ἀόρ. **κλαπ-ῆναι**, **κλοπ-ή**, κτλ.· πρβλ. λατ. clep-ere· Γοτθ. hlif-an (κλέπ-τειν), hlif-tus (κλέπτης)· πρβλ. τὸ Σκωτικὸν lift = κλέπτω, ὡς ἐν τῷ cattle-lifter· ὅπερ ἔχει καὶ ὁ Shaksp. (Troilus and Cress. 1. 2,) καὶ ὁ Ben Jonson, καὶ νῦν δὲ διαμένει ἐν τῇ λέξ. shop-lifter).

κλέπτω, λαμβάνω κρυφίως, μετ' αἰτ. Ὅμ., κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ ὁποίου ἡ κλοπὴ ὡς καὶ ἡ πειρατεία δὲν ἐθεωροῦντο ἄτιμα ἔργα ἀποδιδόμενα εἰς τοὺς ἥρωας, καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς θεούς, οἷον εἰς τὸν Ἑρμῆν, Ἰλ. Ω. 24· τῆς γενεῆς ἔκλεψε, ἐξ ἐκείνης τῆς γενεᾶς ἔκλεψε, ἐνν. πώλους, Ε. 268· ἀλλὰ παρὰ Σόλωνι φαίνεται καθαρῶς ἐπὶ κακῆς σημασίας, κλ. κοινά, δημόσια 3. 13· κλ. τι παρά τινος Ἡρόδ. 1. 186· κ. ἐξ ἱερῶν, ἀφ' ἱερῶν Πλάτ. Νόμ. 857Β· ἐπὶ προσώπων, ἰδίως ἐπὶ γυναικῶν, ἁπάγω, Πινδ. Π. 4. 445· πυρὸς σέλας κλ., ἐπὶ τοῦ Προμηθέως, Αἰσχύλ. Ἱκ. 8· κλέψαι τε χάρπασαι βίᾳ Σοφ. Φιλ. 644· κλ. τοὺς μηνύοντας, τοὺς καταγγέλλοντας ἁπάγω, Ἀντιφῶν 133 ἐν τέλ.· ἐξ ἐπάλξεων πλεκταῖσιν ἐς γῆν σῶμα κλ., καταβιβάζω κρυφίως, Εὐρ. Τρῳ. 958, πρβλ. 1010· — κλ. μορφάς, κλέπτω μεταβιβάζων μορφὰς εἰς τὸν πίνακα (ἀντιγράφων), Ἀνθ. Π. 11. 433. **2)** κατ' ἐνεργ. μετοχ., κλεπτικός, κλέπτον βλέπει, ἔχει βλέμματα κλέπτου, Ἀριστοφ. Σφ. 900· κλέπτον τὸ χρῆμα τἀνδρός, εἶναι διαβόητος κλέπτης, αὐτόθι 933. **II.** μετ' αἰτ. προσ., ἐξαπατῶ, δολιεύομαι, πανούργως ἀποστερῶ, πάρφασις, ἥ τ' ἔκλεψε νόον Ἰλ. Ξ. 217· οὐκ ἔστι Διὸς κλέψαι νόον Ἡσιόδ. Θ. 613· μὴ κλέπτε νόῳ Ἰλ. Α. 132· κλέπτει νιν οὐ θεός, οὐ βροτός, ἔργοις οὔτε βουλαῖς Πινδ. Π. 3. 52· σοφία κλέπτει παράγοισα ὁ αὐτ. Ν. 7. 33· οὗτοι φρέν' ἀν κλέψειεν Αἰσχύλ. Χο. 854, πρβλ. Σοφ. Τρ. 243, κτλ.· καὶ παρὰ πεζογράφοις, κλ. τὴν ἀκρόασιν Αἰσχίν. 67. 40· οὕτως ἐν τῷ παθ., κλέπτεται ὁ ἀκροατὴς Ἀριστ. Ρητ. 3. 7, 5· προβαίνει .. κλεπτόμενος, ἐξαπατώμενος, τυφλώττων, Ἡρόδ. 7. 49, 2· κλαπέντες ἢ βιασθέντες τοῦτο πάσχουσιν Πλάτ. Πολ. 413Δ· ἀπρόσ., κλέπτεται, γίνεται ἡ ἐξαπάτησις, ἐνεργεῖται ἡ ἀπάτη, Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 5. **III.** ὡς τὸ κρύπτω, ἀποκρύπτω, φυλάττω μυστικόν, Πινδ. Ο. 6. 60, Π. 4. 171, Σοφ. Φιλ. 57, Ξεν. Ἱππαρχ. 5, 2· κλ. τί τινος, ἀποκρύπτω ἀπὸ .., Πλάτ. Πολ. 334Δ· πρβλ. **κλεπτέον**· — παρατρέπω, μεταβάλλω, διαβολαῖς νέαις κλέψας τὰ πρόσθε σφάλματ' Εὐρ. Ἱκέτ. 415· τοῖς ὀνόμασι κλ. τὰ πράγματα Αἰσχίν. 73 ἐν τέλ.· κλ. τὰ μέτρα Δημ. Φαληρ. 118· τὴν ἀλήθειαν Συνέσ. 283C, κτλ. **IV.** πλάττω κρυφίως ἢ μετὰ δόλου, δόλοισι κλ. σφαγάς, ἐκτελῶ σφαγὰς διὰ μυστικῆς ἀπάτης, Σοφ. Ἰλ. 37· πόλλ' ἂν .. λάθρα σὺ κλέψειας κακά ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1137· κλ. μύθους, ψιθυρίζω, διαδίδω κακὰς φήμας, ὁ αὐτ. 189· κλέπτων ἢ βιαζόμενος, δι' ἀπάτης ἢ φανερᾶς βίας, Πλάτ. Νόμ. 933Ε· ταῦτα κλέπτοντες πράξεσιν, δηλ. λάθρα πράττοντες, ὁ αὐτ. 910Β· κλεπτομένη λαλιά, μυστική, κρυφία, κρυφή, Λουκ. Ἔρωτ. 15, κτλ. **2)** καταλαμβάνω κρυφίως, τὰ ὄρη Ξεν. Ἀν. 5. 6, 9, πρβλ. 4. 6, 11 καὶ 15· τὴν ἀρχὴν Διον. Ἁλ. 4. 10· — ὡσαύτως, ἐπιτελῶ, ἐκτελῶ κρυφίως, κλέπτειν γάμον δώροις Θεόκρ. 22. 151, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 36, 2. **3)** ἀνεπαισθήτως ἀπαλλάττομαι, τὴν αὐγὴν Ἱππ. 464. 43· κλ. τὸ δοκεῖν .., Διον. Ἁλ. Τέχν. Ρητ. 7.

κλέτας, τό, πιθανῶς = **κλιτύς**, Ανκόφρ. 703, Ἀνθ. Π. 9. 665.

κλεύθω, ἀντὶ **κελεύθω**, ἀναγινωσκόμενον ὑπό τινων παλαιῶν Γραμμ. ἐν Ἰλ. Ψ. 244.

κλεφία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, «κλεφιά», Γλωσσ. εἰς Νικ. Χρον. 390C, 395B.

κλεψ-ίαμβος, ὁ, εἶδος μουσικοῦ ὀργάνου, Φιλῆς παρ' Ἀθην. 636Β, Ἀριστόξ. αὐτόθι 182F, Πολυδ. Δ', 59.

κλεψί-γαμος, **ον**, ὁ κρυφίως συνερχόμενος ξέναις γυναιξὶν ἢ κόραις, μοιχικός, Χρησμ. Σιβ. 3. 204, Νόνν. Δ. 8. 60, Ἐκκλ.· — **κλεψιγαμέω**, Τζέτζ. Ὁμ. 152, Ἐκκλ.· **κλεψιγαμία**, ἡ, Ἐπιφαν. Αἱρ. 59, 6, κλ.

κλεψίθυρος, ὁ, ὁ κρυφίως εἰσερχόμενος, Στεφ. Ἁλ. Cod. Reg. 2325 fol. 69 α.

κλεψῖμαῖος, **α**, **ον**, = **κλοπιμαῖος**, Ἑβδ. (Τωβ. Β', 13), Ἐκκλ.

κλεψιμαχέω, μάχομαι κλοπίως, Θεοδ. Γαζῆ Παράφρ. Ἰλ. Τ. 150.

κλεψί-νοος, **ον**, ἐξαπατῶν τὸν νοῦν, Νόνν. Δ. 8. 47, κτλ.

κλεψί-νυμφος, **ον**, = **κλεψίγαμος**, Λυκόφρ. 1116.

κλεψῦ-ποτέω, «φειδομένως πίνω καὶ φενακίζω τὸν συμπότην», αὐτή γε μὴν κλεψιποτοῦσα καὶ σωφρονοῦσα, Ἀνών. παρὰ Σουίδ., Πολυδ. Ϛ', 20.

κλεψίρ-ρυτος, **ον**, ὁ λάθρα ῥέων, ὄνομα ῥύακος ἐν Ἀθήναις ὅστις ἐφ' ἱκανὸν διάστημα ῥέει ὑπὸ τὴν γῆν, Ἡσύχ.

κλεψί-σοφος, **ον**, προσποιούμενος τὸν σοφόν, κλεψίσοφοι νοθεύοντες τὰς γραφὰς Μεθόδ. σ. 376Β.

κλεψῦ-τόκος, **ον**, ἐπὶ γυναικός, ἡ τίκτουσα κρυφίως, Ὀππ. Κυν. 3. 11.

κλεψῦ-φάγος, **ον**, τρώγων κρυφίως, Ἐκκλ.

κλεψίφρων, **ον** (φρήν), ἐξαπατῶν, ὑποκρινόμενος, ἄγνοιαν προσποιούμενος, Ἑρμῆς Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 413. **II.** = **κλεψίνοος**, Μανέθων 1. 93.

κλεψί-χωλος, **ον**, κρύπτων τὴν χωλότητα αὐτοῦ, Λουκ. Ὠκύπ. 33.

κλεψ-ύδρα, Ἰων. **-ύδρη**, ἡ, (ὕδωρ), ἀγγεῖον στενόστομον πλατεῖαν ἔχον τὴν βάσιν μικραῖς ὀπαῖς διατετρυπημένην, (Συμπλίκ. εἰς Ἀριστ. Οὐρανογρ. 2, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 693), δι' ὧν ἔσταζε βραδέως τὸ ὕδωρ καὶ ἐχρησίμευεν ὡς ὡρολόγιον· κατὰ πρῶτον μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδ. (351) παρ' Ἀριστ. π. Ἀναπν. 7, 5· ἦτο δὲ ἐν χρήσει πρὸς ὁρισμὸν τοῦ χρόνου τῶν ἀγορεύσεων ἐν τοῖς δικαστηρίοις, Ἀριστοφ. Σφ. 93. 857, κτλ.· πρὸς κλ. ἀγωνίζεσθαι Ἀριστ. Ποιητ. 7, 11· πρβλ. **ἐγχέω** III, **ὕδωρ** ἐν τέλ.

II. ὄνομα πηγῆς ἐν τῇ Ἀκροπόλει ἐν Ἀθήναις, ἧς τὸ ὕδωρ ὁτὲ μὲν ἐπλημμύρει, ὁτὲ δὲ ἐξέλειπεν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1695· καλουμένη ὡσαύτως, **ἐμπεδώ**, ἡ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 853, Αυσ. 912· ὡσαύτως ὄνομα ἑτέρας πηγῆς ἐν Ἠθώμῃ, Παυσ. 4. 31, 5.

κλέω (Α), Ἐπικ. **κλείω** (ὡς ὁ Ὅμ. ἀείποτε ἐν τῷ ἐνεργ., ἐνῷ ἐν τῷ παθ. μεταχειρίζεται μόνον τὸ **κλέομαι**· οἱ Τραγ. ἔχουσι μόνον **κλέω**, καὶ τοῦτο μόνον ἐν λυρ. χωρίοις)· ὡς τὸ **κλήζω**, λέγω περί τινος, φημίζω, δοξάζω, τά τε κλείουσιν ἀοιδοὶ Ὀδ. Α. 338· ἐγὼ δέ σε κλείω Ρ. 418, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 1, Θ. 105, Στησίχ. 36 (παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 779)· ἓν τ' ἀλύροις κλέοντες ὕμνοις Εὐρ. Ἄλκ. 447· Θέτιν .. κλέουσαι ὁ αὐτ. ἐν Ι. Α. 1040· κλέωα τὸν Ἀμύκλαις σιόν, λακων. ἀντὶ κλέουσα τὸν Ἀμύκ. θεόν, Ἀριστοφ. Αυσ. 1299· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, γῆρυν, ἂν σοφοὶ κλέονται Εὐρ. Ἀποσπ. 370.— Παθ., εἶμαι περίφημος, ἔνδοξος, φημίζομαι, τινί, διά τι πρᾶγμα. φρένες .. ἧς τὸ πάρος περ ἔκλεο (ἀντὶ ἐκλέεο) Ἰλ. Ω. 202· ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν Ὀδ. Ν. 299· κλέεσθαι ἐν φορμίγγεσσι, ἐπαινοῦμαι, δοξάζομαι διὰ λυρικῶν μελῳδιῶν, Πινδ. Ι. 5 (4)· 33· ἔνθ'.. ἀγοραὶ Πυλατίδες κλέονται (κατὰ τὸν Musgr., χάριν τοῦ μέτρου, ἀντὶ καλέονται), ὅπου συνέρχονται αἱ περίφημοι συνεδρίαι (πρβλ. **καλέω** II. 3. α, **κικλήσκω** III, **κλήζω** II), Σοφ. Τρ. 639· — **κλείομαι** ἐν Ἀπολ. Ροδ. Α. 238, κλ. (Ἐντεῦθεν **κλέος**, **κλήζω**, **κλεινός**, **κλειτός**· καὶ παραβαλλομένων τῶν λέξεων τούτων πρὸς τὸ **κλυτός**, λατ. cluo, in-clytus, φαίνεται ὅτι ἡ ῥίζα εἶναι συγγενὴς τῷ **κλύω**).

κλέω (Β), Ἐπικ. **κλείω**, = **καλέω**, καλῶ, ὀνομάζω, Ἀπολ. Ρόδ. Α. 238., Β. 687, Ὀππ. 4. 5, κτλ.· Οἰνεύς .. οἶνον ἔκλησε, ἐκάλεσεν, ἔδωκε τὸ ὄνομα, Νικ. Ἀποσπ. 22.—Παθ., 6' ἐν. παρατ. **ἔκλεο** Καλλ. εἰς Δῆλ. 40· γ' ἐν. ἐνεστ. **κλέεται**, Νικ. Ἀποσπ. 5. 5.

κλεωνία, ἡ, ὄνομα τοῦ φυτοῦ ἑλένιον, Διοσκ. (ἐκ τῶν νόθων) 1. 27.

κλῄδες, Ἀττ. ὀνομ. πληθ. τοῦ **κλείς**.

κλῄδην, Ἐπιρρ. (καλέω) κατ' ὄνομα, ὡσαύτως **ὀνομακλῄδην**, Ἰλ. Ι. 11.

κληδονίζω· μέλλ. **-ίσω**, μαντεύομαι, Ἡσύχ.—Μέσ. δέχομαί τι, ὑπολαμβάνω ὡς οἰωνόν, Ἑβδ. (Λευ. ΙΘ', 26)· πρβλ. **ὀττεύομαι** ἐν τέλ.

κληδόνιος, **α**, **ον**, παρέχων οἰωνόν, προσημαίνων τι, προμηνύων, Εὐστ. 169. 27.

κληδόνισμα, τό, σημεῖον ἢ οἰωνός, Λουκ. Ψευδολ. 17.

κληδονισμός, ὁ, παρατήρησις σημείου ἢ οἰωνοῦ, οἰωνισμός, Ἐκκλ.

κληδονιστής, **οῦ**, ὁ, ὁ παρατηρῶν σημεῖα, οἰωνούς, Ἐκκλ.

κληδονιστικός, **ή**, **όν**, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν παρατήρησιν τῶν οἰωνῶν, μαντευτικός, Βυζ.

κλῆδος, **εος**, τό, φραγμός, Ἡσύχ.

κληδουχέω, **κληδοῦχος**, ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ **κλειδ-**.

κληδών, **όνος**, ἡ, Ἐπ. **κλεηδών** καὶ **κληηδών** (κλέω Α)· — οἰωνός, σημεῖον προαγγελτικόν, περιεχόμενον εἰς λέξιν τινὰ ἢ ἦχον, ὡς τὸ **φήμη**, λατ. omen, χαῖρεν δὲ κληδόνι δῖος Ὀδυσσεὺς Ὀδ. Σ. 117, πρβλ. Υ. 120· ὁ μὲν τῇ κληδόνι οὐδὲν χρεώμενος, (ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἀμέσως προηγούμενον **φήμη**) Ἡρόδ. 5. 72· ἡ κληδὼν .. σφι ἐσέπτατο (ἀνωτέρω : φήμη σφι ἐσέπτατο) ὁ αὐτὸς 9. 101· κληδόνας τε δυσκρίτους ἐγνώρισ' αὐτοῖς Αἰσχύλ. Πρ. 486, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 1110, Καλ. Ἐπιγρ. 1. 14· παρὰ πεζογράφοις ἐν μεταγενεστ. χρόνοις, μαντικὴ ἀπὸ κληδόνων Παυσ. 9. 11, 7· δέχομαι τὴν κλ. Λουκ. Ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ Προσ. Πταίσματος 8· προσωποπ. ἐν Ἰλουτ. Καμίλ. 30. **II.** ὡς τὸ **κλέος**, φήμη, ἀγγελία, εἴδησις, κληηδὼν πατρός, εἰδήσεις περὶ τοῦ πατρός μου, Ὀδ. Δ. 317· ἀπολ., Ἡρόδ. 9. 101, καὶ Τραγ.· ἐξ ἀμαυρᾶς κληδόνος Αἰσχύλ. Χο. 853· κληδόνες παλίγκοτοι ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 863, 864· ὡσαύτως παρ' Ἀνδοκ. 17. 10. **2)** δόξα, φήμη, Αἰσχύλ. Ἀγ. 927, Χο. 505, Σοφ. Ο. Κ. 258· ὡσαύτως, κλ. καλή, καλὴ φήμη, αὐτόθι· κλ. αἰσχρὰ Εὐρ. Ἄλκ. 315. **III.** ἐπίκλησις, λιτάς τε καὶ πατρῴας κληδόνας Αἰσχύλ. Ἀγ. 228· κληδόνος βοὴ Εὐμ. 397. **2)** ὄνομα, προσαγόρευσις, κλῆσις, ὀνομασία, κλ. τ' ἐπωνύμιους αὐτόθι 418.

κλήζω, Ἰων. **κληίζω**· μέλλ. **κλησω** Ἀριστείδ., **κλήσω** Ὁμ. Ὕμν. 31. 18, Ἀπολ. Ρόδ.· Δωρ. **κλεῖξω** Πινδ. Ο. 1. 176· ἀόρ.

ἔκλησα Εὐρ.,'Αριστοφ.· Δωρ. (εὐ)κλεῖξαι Πινδ. Π. 9.161·—Παθ., **κλήϊζομαι** Τίμ. Λοκρ. 100D· **κλήζομαι**, Τραγ. πρκμ. **κεκλήϊσμαι**, **ἐκλήϊσμαι** 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 618, 990· **κέκλησμαι** Εὐρ. Ἴων 294· (κλέω Α). Κάμνω τινα περίφημον, φημίζω, ἐγκωμιάζω, ἐν ᾠδαῖς, ἐπαινῶ, ἐξαίρω,'Ομ. Ὕμν. 31. 18, Πίνδ. ἔνθ' ἀνωτ.· κλήσωμεν Ἄρτεμιν Εὐρ. Ι. Α. 1522· Νεφελοκοκκυγίαν .. κλῆσον, ὦ Μοῦσα 'Αριστοφ. Ὄρν. 950 (παρῳδ. λυρ.), πρβλ. 950, 1745· πάλαι δὴ τήνδ' ἐγὼ κλήζω πόλιν αὐτόθι 921. **2)** ἀναφέρω, ὁμιλῶ περί τινος, ταῦτα κληίζουσιν 'Ιππ. 808B.—Παθ, πότερα γὰρ αὐτοῦ ζῶντος ἢ τεθνηκότος φάτις .. ἐκλήζετο ; Αἰσχύλ. Ἀγ. 631· οἷα κλήζεται, ὡς λέγονται, Εὐρ. Ἑλ. 721· ἀφανὴς (δηλ. ὤν) κλήζεται αὐτόθι 126· θανὼν κλήζεται, ἀγγέλλεται ὅτι εἶναι νεκρός, αὐτόθι 132, πρβλ. 927. **II.** καλῶ, ὀνομάζω, σὲ νῦν μὲν ἥδε γῆ σωτῆρα κλήζει Σοφ. Ο.Τ.48.—Παθ., Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλήζεται αὐτόθι 733· ἔνθα κλήζεται οὐμὸς Κιθαιρών, ἔνθα εἶναι τὸ ὄρος ὃ καλεῖται ὁ ἐμὸς Κιθαιρών, αὐτόθι (πρβλ. **καλέω** II. 3, α, **κικλήσκω** III)· παῖς κλ. Μενοικέως 1452 Εὐρ. Φοίν. 10· πατρὸς 'Αθηνίωνος κλ. 'Ελλ. 'Επιγράμμ. 185. 3, πρβλ. 189. 7· οὕτω παρὰ πεζολόγοις, ἂν καὶ σπανίως, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 1, Πλάτ. 'Αξίοχ. 371B, 'Απ. 'Εμφύλ. 1. 1.

κλήζω, παρὰ μεταγενεστέρ. ἀντὶ **κλήω**, **κλείω**, π. χ. ἐν 'Ανθ. Π., 9. 62.

κληηδών, **όνος**, ἡ, 'Επ. ἀντὶ **κληδών**, 'Οδ. Δ. 317.

κλήθρα, 'Ιων **-ρη**, ἡ, εἶδος δένδρου παρυδατίου, ὅπερ νῦν καλεῖται «σκλήθρος» ἢ «κλέθρα», 'Οδ. Ε. 64, 239, Θεόφρ. π. Φυτ.'Ιστ. 1. 4, 3., 3. 3, 1.

κλῆθρον, 'Αττ. ἀντὶ **κλεῖθρον**.

κληΐζω, 'Ιων. ἀντὶ **κλήζω**.

κληιθρίη, ἡ, 'Ιων. ἀντὶ **κλειθρία**.

κληίθρον,τό,'Ιων. **κλῆθρον**,**κλεῖθρον**,'Ομ."Υμν. εἰς 'Ερμ.146.

κληίς, ῖδος, ἡ, 'Ιων. ἀντὶ **κλείς**,— ὁ μόνος παρ' 'Ομ. τύπος.

κληίσκω, = **κληΐζω** II, καλῶ, ἀμφίβ. παρ' 'Ιππ. 269. 26.

κληιστός, ἴδε ἐν λέξ. **κλειστός**.

κληίω, 'Ιων. ἀντὶ τοῦ **κλείω** (Δ).

κλῆμα, τό, (κλάω)=**κλάδος**, **κλών**, κυρίως κλάδος ἀμπέλου ὡς καὶ νῦν, Λατ. palmes, 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 1031· ἀμπέλου κλ. Πλάτ. Πολ. 353Δ· καθόλου τεμάχιον κοπέν, ἐμβολάς, Ξεν. Οἰκ. 19, 8, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 18, 10·— μεταφ., ἀνατέμνειν τὰ κλ. τὰ τοῦ δήμου Δημ. παρὰ Αἰσχίν. 77. 27·— ἡ ἐκ κλήματίδος ῥάβδος τοῦ Ρωμαίου ἑκατοντάρχου («βίτσα» κοινῶς), Λατ. vitis, Πλουτ. Γάλβ. 26, κτλ. **II.** ὄνομα τοῦ φυτοῦ πιτυοῦσσα, Διοσκ. 4. 166· ἢ τοῦ φυτοῦ πολύγονον, Πλίν. 27. 91.

κληματηδόν, 'Επίρρ., δίκην κλήματος, ὡς κλῆμα, 'Ανέκδ. 'Οξ. τ. 3. 39, 3.

κληματίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κλῆμα**, 'Εκκλ.

κλημ**ατικός**, ἡ, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κλη**μ**ατίδα ἢ κλῆμα, Γλωσσ.

κλημάτῑνος, η, ον, ἐκ κλήματος, πῦρ Θέογν. 1360· κονία Διοσκ. 'Αλεξ. 22.

κλημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κλῆμα**, Θεόφρ. π. Φυτ.'Ιστ.9. 11, 9.

κλημᾶτίς, **ίδος**, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **κλῆμα**· ἐν τῷ πληθ. ξύλα πρὸς καῦσιν, 'Αριστοφ. Θεσμ. 728, 740, Θουκ. 7. 53, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 5. 18, 10, κτλ. **II.** φυτόν τι μὲ κληματοειδεῖς κλάδους, clematis, Διοσκ. 4. 7, Πλίν. 24. 89.

κλημᾶτῖτις, ῖδος, ἐπίθ., ἔχουσα μακροὺς κλάδους ἀναρριχωμένους, ἀριστολόχεια Διοσκ. 3. 6. **II.** ὡς οὐσιαστ., ἡ κλη**μ**ατίς, ὁ αὐτ. 4. 182.

κλήματο-ειδής, **ές**, ὅμοιος κλήματι, = τῷ προηγ. παρὰ Γαλην. 13. 192.

κλημᾶτόεις, **εσσα**, **εν**, ὅμοιος πρὸς κλάδους ἐκ κλημάτων, Νικ. 'Αλεξιφ. 530.

κλημᾶτόομαι, παθ. (κλῆμα) ἀναδίδω κλάδους, κεκλημάτωται χλωρὸν οἰνάνθης δέμας (κατὰ τὸν Bgk.) Σοφ. 'Αποσπ. 239, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 10, 3.

κλημᾶτώδης, **ες**, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κλάδους ἀμπέλου, Διοσκ. 3. 29.

κλήρ-αρχος, ὁ, ἄρχων διαμερίσματος, Θεόδ. Πρόδ.· **κληραρχέω**, Βυζ.

κληρικός, ἡ, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κληρονομίαν, λόγοι 'Αρποκρ. **II.** ἀνήκων εἰς τὸν κλῆρον, 'Εκκλ.· κληρικός, ὁ, ἱερωμένος, Συλλ. Ἐπιγρ. 8823, καὶ ἀλλαχοῦ.

κληρίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κλῆρος**, 'Ανθ. Π. 6. 98. **II.** Δωρ. κλᾶρία, τά, «ὁμόλογα», χρεωστικὰ ἔγγραφα, Πλουτ. Ἄγις 13.

κληροδοσία, ἡ, ἡ διὰ κλήρου διανομή, 'Εβδομ. (Ψαλμ. ΟΖ',55), Διόδ. 5. 53.

κληροδοτέω, διὰ κλήρου διανέμω, 'Εβδ. (Ψαλμ. ΟΖ', 55), Βυζ.

κληρο-δότης, **ου**, ὁ, (**δίδωμι**) ὁ διανέμων ἢ ἀπονέμων διὰ κλήρου, 'Εβδ. (Ψαλμ. ΟΖ', 55). **II.** ὁ καταλείπων τινὶ κληρονομίαν, 'Εκκλ., Πανδέκτ.

κληρονομέω, εἶμαι κληρονόμος, λαμβάνω μερίδιον κληρονομίας, **κληρονομῶ**, μετὰ γεν. πράγμ., ὥσπερ τῆς οὐσίας, οὕτω καὶ τῆς φιλίας κλ. 'Ισοκρ. 2Β, πρβλ. Λυκοῦργ. 166. 2, 'Ισαῖ. 47. 11· ὅς γε κεκληρονόμηκας τῶν .. χρημάτων Δημ. 329. 15. κλ. μὴ πλειόνων ἢ μιᾶς [κληρονομίας] 'Αριστ. Πολιτ. 5. 8, 20·— ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., Λυκοῦργ. 159. 4, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 11. 3, κτλ.·— καθόλου, κτῶμαι, λαμβάνω, δόξαν Πολύβ. 15. 22, 3· τὴν βασιλείαν 'Εβδ. (Α' Μακκ. Β', 10, πρβλ. Σειράχ. ΙΘ', 3). **2)** μεταβ. ἐνεργείας = **κληροδοτέω**, αὐτόθι (Δευτ. Α', 38, μετὰ διαφ. γραφῆς: **κληροδοτήσω**). **II.** κληρονομῶ ὡς καὶ νῦν, μετὰ γεν., ἐοίκασιν οἰκέτῃ νεοπλούτῳ ἄρτι κληρονομήσαντι τοῦ δεσπότου Λουκ. πῶς δεῖ 'Ιστ. Συγγρ. 20· ἀλλὰ συνηθέστερον μετ' αἰτιατ., ἀποθανόντα κληρονομήσας (τὸν δεσπότην) Ποσειδώνιος παρ' 'Αθην. 211F, Πλουτ. Σύλλ. 2, 'Ανθ. Π. 11. 202, κτλ.· ὡσαύτως, κλ. τινα τῆς οὐσίας Δίων Κ. 45. 47.—Παθ. ἔχω διαδόχους ἐν τῇ κληρονομίᾳ, ὑπὸ τῶν παίδων Φίλων 2. 172, πρβλ. Λουκ. Τόξ. 22.— ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 129. **III.** καταλείπω κληρονόμον μετ' ἐμέ, υἱὸν 'Εβδ. (Παροιμ. ΙΓ', 22).

κληρονόμημα, τό, κληρονομία, Λουκ. Τυραν. 6, Κλήμ.'Αλ.879.

κληρονομία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, 'Ισοκρ. 393Α, κτλ.· κλ. κατὰ τὴν ἀγχιστείαν Δημ. 1051. 11· κλ. μὴ κατὰ δόσιν, ἀλλὰ κατὰ γένος 'Αριστ. Πολιτικ. 5. 8, 20·— καθόλου, κλ. λαμβάνειν τινὸς ὁ αὐτ. ἐν 'Ηθ. Ν. 7. 13, 6.

κληρονομιαῖος, α, ον, ὁ ἐκ κληρονομίας, ἔλαβε τὰ κληρονομιαῖα πράγματα Ψευδο-Χρυσ. τ. 6, σ. 683C.

κληρονομικός, ἡ, όν, ὁ κατὰ κληρονομίαν, Γλωσσ.

κληρο-νόμος, ὁ, (νέμομαι) ὡς καὶ νῦν, μετὰ γεν. προσ., Πλάτ. Νόμ. 923Ε· μετὰ γεν. πράγμ., Λυσ. 907. 5, 'Ισοκρ. 386B, κτλ.· μεταφορ., κλ. τῆς εὐνοίας, τῆς ἀτιμίας 'Ισοκρ. 109Ε, Δημ. 603, ἐν τέλ.· τῆς ὑπὲρ τῶν νόμων δίκης Δημ. 521. 18· κλαρονόμος Μώσας τᾶς Δωρίδος Μόσχ. 3. 103· κληρονόμον καθιστάναι τινὰ Δημ. 603, ἐν τέλ.· κλ. καταλείπειν τινὰ 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 9, 15· κλ. γράφειν τινὰ 'Ανθ. Η. 11. 171.

κληρο-πᾶλής,**ές**,ὁ κλήρῳ διανεμόμενος,'Ομ."Υμν. εἰς'Ερμ. 129.

κλῆρος, Δωρ. **κλᾶρος**, **ου**, ὁ, κλῆρος, «λαχνός»· παρ' 'Ομ. ἕκαστος σημειώνει τὸν κλῆρόν του καὶ ῥίπτει αὐτὸν ἐντὸς περικεφαλαίας (μεθ' "Ομηρ. ἦτο ἐν χρήσει ἀγγεῖον πρὸς τὸν σκοπόν, ἡ **κληρωτρίς**), ἐν ᾗ ἀνεπάλλοντο, οὗ τινος δὲ ὁ κλῆρος πρῶτος ἐξεπήδα ἐκ τῆς περικεφαλαίας οὗτος ἦτο ὁ λαχών, ὡς ἔφαθ', οἱ δὲ κλῆρον ἐσημήναντο ἕκαστος, ἐν δ' ἔβαλον κυνέῃ ... πάλλεν δὲ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης .. Αἴαντος 'Ιλ. Η. 175· κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον Γ. 316, πρβλ. 'Οδ. Κ. 206· ἐκ κλῆρος ὄρουσεν 'Ιλ. Γ. 325· ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο Ψ. 352· ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο 'Οδ. Ξ. 209· κλήρῳ πεπαλάσθαι Ι. 331· κλήρῳ λάχον ἑνθάδ' ἕπεσθαι 'Ιλ. Ω. 400, πρβλ. Ψ. 862, 'Ηρόδ. 3. 83, Αἰσχύλ. Πέρσ. 187, κτλ.· κλήρου κατὰ μοῖραν Εὐρ. Ῥῆσ. 545· διὰ τὴν τοῦ κλήρου τύχην Πλάτ. Πολ. 619D, κτλ.· κλήροις θεοπροπέων, divinans per sortes, Πινδ. Π. 4. 338, πρβλ. Wess. εἰς 'Ηρόδ. 4. 67, Τακίτ. Γερμ. 10· ὅθεν ἐπὶ χρησμῶν, Εὐρ. 'Ιππ. 1057, Φοίν. 838, "Ιων 908. — 'Ο ἐπὶ τῆς ἐπιτυχίας τῶν κλήρων θεὸς ἦτο ὁ 'Ερμῆς, 'Αριστοφ. Εἰρ. 361. **2)** τὸ ῥίπτειν ἢ ἐξάγειν κλήρους, κλ. τίθεσθαι Εὐρ. Ι. Α. 1198· πολλοὶ τῶν 'Αθήνησιν ἀρχόντων ἐξελέγοντο διὰ κλήρου κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν διὰ χειροτονίας ἢ αἱρέσεως, Ξεν. 'Αθην. 1, 2, 'Αριστ. Πολιτικ. 4. 15, 16· πρβλ. **κύαμος** II, **κληρωτός**·— ὡσαύτως ἐν χρήσει πρὸς μετάφρασιν τοῦ Λατ. sortitio provinciarum, Πλουτ. Αἰμίλ. 10. **II.** τὸ διὰ κλήρου ἀπονεμόμενον, ἡ διὰ κλήρου ἀπονομὴ γῆς εἰς τοὺς πολίτας (πρβλ. **κληρουχία**), 'Ηρόδ. 2. 109, Θουκ. 3. 50, Πλάτ. Νόμ. 741B, 'Αριστ. Πολιτικ. 2. 6, 13., 2. 7, 6., 6. 4, 9., 7. 10, 11· — ἀλλά, **2)** παρὰ παλαιοτέροις συγγραφεῦσι, καθόλου, μέρος γῆς, ἀγρόκτημα, κτῆμα, οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος 'Ιλ. Ο. 498· οἴκόν τε κλῆρόν τε 'Οδ. Ξ. 64, πρβλ. 'Ησ."Εργ. κ. 'Ημ. 37. 343, Πινδ. Ο. 13. 87· κατέφαγε τὸν κλῆρον 'Ιππῶναξ 26· οἱ κλῆροι τῶν Συρίων, τὰ ἀγροτικὰ κτήματα αὐτῶν, 'Ηρόδ. 1. 76, πρβλ. 9. 94 (ἔνθα οἱ κλῆροι ἀμέσως κατόπιν καλοῦνται ἀγροί)· Κύπρου Πάφου τ' ἔχουσα .. κλῆρον, ἐπὶ τῆς 'Αφροδίτης, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 325· κατὰ κλῆρον 'Ιασίονος αὐτ. ἐν Πέρσ. 897, πρβλ. καὶ 'Αριστ. 'Αθην. Πολιτ. 63. 4., 83. 4., 86. 9., 12. 10. **III.** παρ' 'Εκκλ. οἱ κληρικοί, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς λαϊκούς· πρβλ. 'Εβδ. ('Αριθμ. ΙΗ', 20, Δευτ. ΙΗ', 2).

κλῆρος, **ου**, ὁ, ἐπιβλαβὲς ἔντομον ἐν ταῖς τῶν μελισσῶν κυψέλαις, Clerus apiarius, πιθαν. τὸ αὐτὸ καὶ **πυραύστης**, 'Αριστ. π. τὰ Ζ. 'Ιστ. 8. 27, 2., 9. 40, 45.

κληρουχέω, εἶμαι **κληροῦχος**, λαμβάνω διὰ κλήρου, καταλαμβάνω ὡς δεδομένον εἰς ἐμὲ διὰ κλήρου, ἰδίως ἐπὶ κατακτηθεισῶν χωρῶν διανεμομένων μεταξὺ τῶν νικητῶν, τοὺς .. κληρουχέοντας τῶν Χαλκιδέων τὴν χώρην 'Ηρόδ. 6. 100, 'Απ.'Εμφύλ. 5. 74· καθόλου, ἄλλοι .. ἄλλους τόπους κληρουχήσαντες θεῶν Πλάτ. Κριτί. 109C. **II.** διανέμω κτήματα, ἀγροὺς διὰ κλήρου, Διόδ. 5. 9, Διον. 'Αλ. 9. 37· μεταφορ., κλ. τὴν ἐν ἄστροις τύχην τινὶ Καλλιστρ. Εἰκ. 902. Πρβλ. **κληρουχία**.

κληρούχημα, τό, μέρος γῆς διὰ κλήρου ἀπονεμηθὲν εἴς τινα, Ἀππ. Ἐμφύλ. 3. 2.

κληρουχία, ἡ, ἡ διὰ κλήρου ἀπονομὴ γῆς ἐν ξένῃ χώρᾳ μεταξὺ τῶν πολιτῶν, περὶ τῆς Σάμου κληρουχίας ἐδημηγόρησεν Ἀριστ. Ρητ. 2. 6, 24, πρβλ. Διον. Ἁλ. 8. 75, Διόδ. 15. 23. **2)** περιληπτικῶς, = οἱ κληροῦχοι, οἱ πολῖται οἱ λαμβάνοντες τοιαῦτα μέρη γῆς, κλ. ἐκπέμπειν Ἰσοκρ. 63Α, πρβλ. Θουκ. 3. 50· κλ. ἀναγράφειν Πλουτ. Περικλ. 34·—Παρ' Ἀθηναίοις ἡ κληρουχία διέφερεν ἀπὸ τῆς ἀποικίας, καθ' ὅσον οἱ κληροῦχοι ἐξηκολούθουν νὰ εἶναι πολῖται τῆς μητροπόλεως μὲ πλήρη πολιτικὰ δικαιώματα ἀντὶ νὰ ἀποτελῶσιν ἀνεξάρτητον πολιτείαν. Μάλιστα ἐνίοτε (ὡς ἐν Χαλκίδι καὶ Λέσβῳ, Ἡρόδ. 6. 100, Θουκ. ἔνθ' ἀνωτ.), πολλοὶ τῶν κληρούχων διέμενον ἐν Ἀθήναις ἀφίνοντες τοὺς κλήρους αὐτῶν εἰς τοὺς πρώην κυρίους των ὑπ' ἐνοίκιον. Πρβλ. Böckh P. E. 2. 168-180, Thirlw. Ἑλλ. Ἱστ. 3. σ. 56, Grote 4. σ. 226. Δύνανται δὲ νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὰς coloniae civium Romanorum, ὅπερ μάλιστα δι' αὐτῆς ταύτης τῆς λέξεως μεταφράζεται ἐν Πλουτ. Φλαμιν. 2.

κληρουχικός, ἡ, ὁν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κληρουχίαν, γῆ κλ., γῆ πρὸς διανομήν, Ἀριστοφ. Νεφ. 203· τὰ κληρουχικὰ (δηλ. χρήματα) Δημ. 182. 16, ἴδε Parreidt. ἐν Δινδ. εἰς Δημ. 5. σ. 244· — νόμος κλ., πρὸς μετάφρασιν τοῦ Λατ. lex agraria, Πλουτ. Γ. Γράκχ. 5.

κληροῦχος, ὁ, (κλῆρος, ἔχω), ὁ κατέχων γῆν διὰ κλήρου εἰς αὐτὸν ἀπονεμηθεῖσαν, κυρίως γῆν ἐν ξένῃ χώρᾳ ἀπονεμηθεῖσαν αὐτῷ ὡς πολίτῃ (ἴδε **κληρουχία**), Ἡρόδ. 5. 77, Θουκ. 3. 50, Αἰσχίν. 8. 19, κτλ.· μεταφραζόμενον διὰ τοῦ agripeta ἐν Κικ. N. D. 1. 26· —μεταφ., μητέρα πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, ἔχουσαν ὡς κλῆρον, ὡς μερίδα της τὸ γῆρας, Σοφ. Αἴ. 508· Ἑρμῆ .. Φιλιππίδου κληροῦχε Ἄλεξ. ἐν «Θεσπρωτοῖς» **1.** **II.** Παθ., κλ. γῆ, χώρα διανεμηθεῖσα διὰ κλήρου, Διον. Ἁλ. 8. 75· πρβλ. **κληρουχία** ἐν τέλ.

κληρόω, Δωρ. **κλᾱρόω**, (κλῆρος)·— διορίζω ἄρχοντα διὰ κλήρου, ἀντίθετ. τῷ αἱρεῖσθαι ἢ χειροτονεῖν, Ἡρόδ. 1. 94, Ἰσοκρ. 144Α, Ἀριστ. Ρητ. 2. 20, 4·—ἐπὶ τοῦ κλήρου, πίπτω εἴς τινα, λατ. designare, οὓς ἐκλήρωσεν πάλος Εὐρ. Ἴων 416.—Παθ., διορίζομαι διὰ κλήρου, κληροῦσθαι τῶν ἀρχόντων Λυσ. 103. 29., 169. 24, πρβλ. Πλάτ. Πολιτικ. 298Ε· κεκληρῶσθαι ἄρχειν Λουκ. περὶ Πένθ. 2· οἱ κεκληρωμένοι Δημ. 728. 27, κτλ. **2)** ῥίπτω κλῆρον, σύρω κλῆρον, Πλάτ. Νόμ. 759C, 856D· ὡσαύτως, κληρώσω πάντας. θὰ κάμω ὥστε ἅπαντες νὰ ῥίψωσιν ἢ σύρωσι κλῆρον, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 683·— οὕτως ἐν τῷ μέσ., Αἰσχύλ. Θήβ. 55, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 836, Δημ. 558. 16· τινος, διά τι πρᾶγμα, ὁ αὐτ. 1318. 16· ὅτε ἐκληροῦσθε, ὅτε ἐσύρετε κλήρους, ὁ αὐτ. 341. 4. **3)** ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὡσαύτως, κληροῦσθαί τι, λαμβάνω διὰ κλήρου, Εὐρ. Τρῳ. 29· κληροῦσθαι ἱερωσύνην Αἰσχίν. 26. 36· ὡσαύτως μετὰ γεν., κλ. ἱερωσύνης Δημ. 1313. 22., 1318. 16· — κεκληρῶσθαι, κατέχειν (διὰ κλήρου), Ἱππ. Ἐπιδημ. 1287. 20, Αἰλ. π. Ζ. 5. 31. **II.** ἀπονέμω, δίδω, Ὕμμιε δ' ἐκλάρωσε πότμος Ζηνὶ Πινδ. Ο. 8. 19· ἐν ἑκάστῳ ἐκλήρωσαν Θουκ. 6. 42.— Παθ., ἐκληρώθην δούλη Εὐρ. Ἑκ. 102. **2)** κλ. ὁμφάν, διὰ κλήρου χρησμοδοτῶ, Λατ. voce sortem edere, Εὐρ. Ἴων 908. **III.** παρ' Ἐκκλ., κλ. τινα, κάμνω τινὰ κληρικόν, «χειροτονῶ», Κύριλλ. Σκυθ. Βίος Σάβ. 244Α, κλ.

κλήρωμα, τό, τὸ διὰ κλήρου ἀπονεμόμενον εἴς τινα, δώρημα, Εὐστ. Πονημάτ. 23. 4.

κλήρωσις, εως, ἡ, ἡ διὰ κλήρου ἐκλογή, τινος Πλάτ. Φαῖδρ. 249Β· τῶν δικαστηρίων ὁ αὐτ. Νόμ. 956Ε, πρβλ. Ἰσοκρ. 144Β· μεταφορ., πικρὰν κλ. αἵρεσίν τέ μοι βίου καθίστης, ἐκλογὴν μεταξὺ δύο κακῶν, Εὐρ. Ἀνδρ. 384.

κληρωτήριον, τό, ἐν Ἀθήναις, τόπος τις ἐν τῷ θεάτρῳ ἔνθα συνηθίζαν οἱ ἄρχοντες καὶ δικασταὶ (οἱ κληρωτοί), Πολυδ. Θ', 44. **II.** = **κληρωτρίς**, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 682, πρβλ. Ἀποστ. 194, Εὐδουλ. «Ὀλδ.» **1.** 5. **III.** ὁ τόπος ἔνθα ἐγίνοντο αἱ διὰ κλήρου ἐκλογαί, Ἀριστ. Ἀθην. Πολιτ. 92. 2., 95. 16 κἑξ., 99. 34, Blass, Πλούτ. 2. 793D, Α. Β. 47. **IV.** ὁ κατάλογος τῶν διὰ κλήρου ἐκλεχθέντων, ἀναγραφῆναι εἰς τὸ κλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 1337. 53.

κληρωτής, οῦ, ὁ, = **κληρωτός**, Πολυδ. Θ', 44. **II.** = **κληρονόμος**, Ἐκκλ.

κληρωτί, Ἐπίρρ., διὰ κλήρου, Ἑβδ. (Ἰησ. ΚΑ', 4).

κληρωτικός, ἡ, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κλήρωσιν, ὁ πρὸς κλήρωσιν χρησιμεύων· τὸ **-κόν** (δηλ. ἀγγεῖον) Ἀθήν. 450Β. Ἐπίρ. **-κῶς**, Θεοφύλ. Σιμοκ. περὶ Φυσικ. Ἀπορημάτ. σ. 5. 23.

κληρωτός, ἡ, όν, διὰ κλήρου διωρισμένος, ἐπὶ ἀρχόντων, δικαστῶν, καὶ ἄλλων ἀρχόντων ἐν Ἀθήναις, ἀντιτίθεται τῷ αἱρετὸς καὶ **κεχειροτονημένος** (ἐκλελεγμένος), Πλάτ. Νόμ. 692Α, 759Β, Πολιτικ. 291Α, Ἰσοκρ. 265Α, κτλ.· ἀρχὴ κλ. Αἰσχίν. 3. 36· ὀημοκρατικὸν μέν .. τὸ κληρωτὰς εἶναι τὰς ἀρχάς, τὸ αἱρετὰς ἀριστοκρατικὸν Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 9, 4, πρβλ. 2. 6, 19., 4. 16, 6· πρβλ. **κλῆρος** Ι. 2.

κληρωτρίς, ἴδος, ἡ, ἀγγεῖον εἰς ὃ ἐνέβαλλον τὰς ψήφους οἱ δικασταί, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 672, 750, Σουίδ. (ὁ τύπος **κληρωτὶς** μεταγεν.).

κληρωτῶς, Ἐπίρρ., διὰ κλήρου, Γλωσσ.

κλής, ῆδος, ἡ, ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **κλείς**.

κλῆσις, εως, ἡ, (**καλέω**) τὸ καλεῖν, πρόσκλησις, Πλάτ. Συμπ. 172Α, Ξεν. Κύρ. 3. 2, 14, κλτ. **2)** ὡς καὶ νῦν, πρόσκλησις εἰς τὸ δικαστήριον, καταγγελία, κατηγορία, καταδίωξις, Ἀριστοφ. Νεφ. 875, 1189, καὶ Ρήτορ.· κλήσεις ἃς καλεῖσθαι δεῖ Ἀντιφῶν 145. 42· ἀφιέναι τὰς κλήσεις Ξεν. Ἑλλ. 1. 7, 13· πρβλ. **καλέω** Ι. 4, **κλητεύω**, **κλητήρ**. **3)** πρόσκλησις εἰς συμπόσιον, Ξεν. Συμπ. 1, 7· εἰς τὸ πρυτανεῖον Δημ. 351. 2· κλήσεις δείπνων Πλουτ. Περικλ. 7, πρβλ. Ρήτορ. (Walz) 9. 298 κἑξ. **4)** ἐπίκλησις, τῶν θεῶν αὐτόθι 132· πρόσκλησις εἰς βοήθειαν, ἐπίκλησις, Πολυδ. 2, 50, 7. **II.** ὄνομα, ἐπωνυμία, Πλάτ. Πολιτ. 262D, 287Ε· Φιλησίᾳ τὴν κλ., τὸ ὄνομα, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 571. **III.** παρὰ Γραμμ. αἱ κλήσεις τῶν ὀνομάτων = αἱ ὀνομαστικαὶ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς (λοιπὰς) πτώσεις, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Πρότ. 1. 36, 7· ἐπὶ φύσει οὐδετέρων ὀνομάτων ἐχόντων θηλείας ἢ ἄρρενος κλῆσιν, δηλ. κατάληξιν τῆς ὀνομαστικῆς πτώσεως, ὡς π. χ. ἀσκός, κλίνη κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. Ἐλέγχ. 14, 4, πρβλ. 32, 2. **IV.** παρὰ τῷ Διον. Ἁλ. 4. 18, κλήσεις (καλέσεις) τίθεται ὡς ἀρχικὸς τύπος τοῦ Ρωμαϊκοῦ classes.

κλῆσις, εως, ἡ, (**κλείω**) ἡ κλεῖσις, κλείσιμον, τῶν λιμένων Θουκ. 2. 94, πρβλ. 7. 70· καὶ ἴδε **κλειστός**.

κλῃστός, ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ **κλειστός**.

κλήσω, Ἀττ. μέλλ. τοῦ **κλήω**, **κλείω**·— ὡσαύτως μέλλ. τοῦ **κλῄζω**.

κλητέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **καλέω**, ὃν πρέπει νὰ καλέσῃ τις ἢ ὀνομάσῃ, Πλάτ. Πολ. 341Β, 428C. **II.** **κλητέον**, δεῖ καλεῖν, αὐτόθι 470D.

κλητευσις, εως, ἡ, τὸ κλητεύειν, ἴδε Ματόρ καὶ Σχεμάνν. Ἀττ. Δίκ. 672.

κλητεύω, καλῶ εἰς τὸ δικαστήριον ἢ δίδω μαρτυρίαν ὅτι δικαστικὴ κλῆσις ἐδόθη (ἴδε **κλητήρ**), Ἀριστοφ. Νεφ. 1218· τινί ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1413· πρβλ. Ἰσαῖ. παρ' Ἁρποκρ., Δημ. 277. 14., 890. 17· — Μέσ., προκαλῶ τὴν ἔκδοσιν κλήσεως, Ἀριστ. Προβλ. 29. 13, 2.

κλητήρ, ῆρος, ὁ (**καλέω**) ὁ καλῶν εἰς τὸ δικαστήριον, ἢ μᾶλλον μάρτυς μαρτυρῶν ὅτι ἔχει δοθῇ δικαστικὴ κλῆσις (πρβλ. τὰ τοῦ Ὁρατίου: licet antestari), συνήθως δύο τὸν ἀριθμόν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 147, 1422, Σφ. 1408, Δημ. 244. 4., 1017. 6·— ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 189, ὁμοιότατος κλητῆρος πωλίῳ «ἀντὶ τοῦ ὄνου ἢ ἡμιόνου κλητῆρος εἶτε» Σχόλ., πρβλ. 1310, καὶ τὸ Λατ. clitellae). **II.** καθόλου, = κῆρυξ, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 622· μεταφορ., κλ. Ἐρινύος ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 574.— Πρβλ. **κλήτωρ**.

κλητικός, ἡ, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς πρόσκλησιν, (Walz) Ρήτορ. 9. 298. **2)** ἐπίκλησιν περιέχων, κλ. ὕμνοι αὐτόθι 132. **3)** ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ καλεῖν ἢ ἐπικαλεῖσθαί τινα, ἡ κλητικὴ (δηλ. πτῶσις), Λατ. casus vocativus, Ἀπολλ. π. Συντάξ. σ. 216.

κλητός, ἡ, όν, κεκλημένος, προσκεκλημένος, Αἰσχίν. 50. 1, κτλ.· εὐπρόσδεκτος, Ὀδ. Ρ. 386. **2)** ἐκλεκτός, Ἰλ. Ι. 165. **3)** ὃν ἐπικαλεῖταί τις, Ἀνών. παρὰ Σουίδ.

κλήτωρ, = **κλητήρ**, Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 32. 14, Ἡσύχ.· εὑρηται δὲ καὶ ἐν Ἀντιγρ. τοῦ Δημ. 244. 3., 542. 10., 1147. 6, Πλούτ. 2. 128F, κτλ., ἐν πλαγίαις πτώσεσι, κλήτορος, κλήτορι, κτλ.

κλῆω, ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ **κλείω** (Α).

κλιβανάριος, ὁ, Λατιν. clibanarius, θωρακοφόρος, «κλιβανάριοι, ὁλοσίδηροι· κηλίβανα γὰρ οἱ Ρωμαῖοι τὰ σιδηρᾶ καλύμματα καλοῦσι, ἀντὶ τοῦ κηλάμινα» Ἰω. Λυδ. 158, 25. [Ὁ Ἰω. Λυδ. φαίνεται ὅτι πιστεύει ὅτι ἡ λέξις **κλίβανον** ἢ **κλιβάνιον**, ἐξ οὗ τὸ **κλιβανάριος**, ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ celo ὡς ἐξῆς: cēlo, cēlamen, celibanum, clibanum].

κλῑβανεύς, **κλῑβάνιτης**, **κλῑβᾰνοειδής**, **κλῑβᾰνος**, ἴδε ἐν λέξ. κριβαν-.

κλῖμα [ῑ], τό, (**κλίνω**) ἡ κλίσις ἢ κατωφέρεια ἐδάφους κατά τινα διεύθυνσιν, ἑκάτερον τὸ κλ. (ἐπὶ σειρᾶς ὀρέων), Πολύδ. 2. 16, 3· ἡ πόλις τῷ ὅλῳ κλ. τέτραπται πρὸς τὰς ἄρκτους ὁ αὐτ. 7. 6, 1, κτλ. **II.** κυρίως ἡ ὑποτιθεμένη κατωφέρεια τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ Ἰσημερινοῦ πρὸς τοὺς πόλους (inclinatio caeli, Vitruv. 1. 1). **2)** μέρος τῆς γῆς ἢ ζώνη, τὸ βόρειον κλ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 2, 5· τὸ μεσημβρινὸν Διον. Ἁλ. 1. 9· τὸ ὑπάρκτιον Πλουτ. Μάρ. 11· τὰ πρὸς μεσημβρίαν κλίματα τῆς Μηδίας, ἡ πρὸς νότον χώρα αὐτῆς, Πολύδ. 5. 44, 6, πρβλ. 10. 1, 3, Ἀνθ. Π. 9. 97, Ἀθήν. 523Ε. **III.** μεταφορ., κλίσις, διάθεσις, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 15, 20. **IV.** πτῶσις, ἐπταετεῖ κλίμακι, διὰ θανάτου ἐν ἡλικίᾳ ἑπτὰ ἐτῶν, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 579.

κλῑμᾰκηδόν, Ἐπίρρ. (κλῖμαξ) δίκην κλίμακος, Συνέσ. 48C, Βασίλ., κτλ.· παρ' Ἡσυχ. ἐν λέξ. προκρόσσας.

κλιμακίδιον, τό, = **κλιμάκιον**, Ἀμειψίας ἐν «Κόννῳ» 6

κλῑμᾰκίζω: μέλλ. **-ίσω**, μεταχειρίζομαι τὸ τοῦ παλαιστοῦ τέχνασμα τὸ καλούμενον, κλῖμαξ (σημασ. III), Πολυδ. Γ', 156.

II. μεταφ., διαστρέφω, διαφθείρω, τοὺς νόμους Δείναρχ. παρὰ Σουΐδ., ἔνθα ὁ Ἁρποκρ. καὶ ὁ Φώτ. ἔχουσι: **κλιμάζω**.

κλῑμάκιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **κλῖμαξ**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 69, Ἀριστοφῶν ἐν «Ἰατρῷ» 1. 6. **2)** ἴδε ἐν λέξ. **κλῖμαξ** II. 2.

κλῑμᾰκίς, -ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **κλῖμαξ**, μικρὰ κλῖμαξ, «σκαλίτσα», Πολύδ. 5. 97, 5· ἐν τῷ πληθ., ἡ κλῖμαξ πλοίου, Α. Β. 272.

2) γυνὴ ποιοῦσα ἑαυτὴν κλίμακα, κύπτουσα δηλ. ὅπως διὰ τῆς ῥάχεως αὐτῆς ἀνέλθῃ τις εἰς τὴν ἄμαξαν, Ηλούτ. 2. 50E, Ἀθήν. 256D.

κλῑμᾰκισμός, ὁ, εἶδος παλαιστικοῦ τεχνάσματος, Ἡσύχ.· πρβλ. **κλῖμαξ** II.

κλιμακοειδής, ές, ὅμοιος κλίμακι, Σχόλ. εἰς Ἱπποκρ. τ. 1, σ. 8, Dietz.

κλῑμᾰκόεις, εσσα, εν, ἔχων βαθμίδας, «κλιμακόεσσαν, κλίμακα ἔχουσαν ὑψηλὴν» (Σουΐδ.), Νόνν. Δ. 18. 56· διάφ. γραφ. ἐν Ἰλ. Β. 729.

κλῑμᾰκο-φόρος, ον, φέρων κλίμακα, Πολύδ. 10. 12, 1, Διόδ. 18. 33, κτλ. **2)** ὁ ἐπὶ κλιμακίου φέρων νεκρόν, ἐν τῷ τύπῳ **κλιμακηφόρος**, Ἡσύχ.

κλῑμακτήρ, ῆρος, ὁ, βαθμὶς κλίμακος, Εὐρ. Ἑλ. 1570, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 270· ἴδε ἐν λέξ. **κλῖμαξ** II. 2. **II.** μεταφορ., κρίσιμος περίοδος ἐν τῇ ζωῇ τοῦ ἀνθρώπου, καθ' ἃ ἐπίστευον οἱ ἀρχαῖοι, ὡς π. χ. τὰ ἔτη τῆς ἡλικίας 7, 14, 21, 28, κτλ., Πλίν. 7, 49, 50, § 161, Varro παρὰ Gell. 3. 10., 15. 7· καθόλου, κίνδυνος, Ἀνώνυμ. παρὰ Σουΐδ.· — ὅθεν, ἐνιαυτὸς **κλιμακτηρικός**, ἔτος τοῦ βίου κινδυνώδες, δηλ. τὸ 63ον, Πτολ. Τετράβ. σελ. 140. 26, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 193.

κλιμακτηρίζομαι, εἰσέρχομαι εἰς τὸν κλιμακτηρικὸν ἐνιαυτὸν τοῦ βίου μου, Ἀνώνυμ. ἐν Cod. Reg. 2506, fol. 80B.

κλῑμᾰκώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κλίμακα, κλιμακωτός, Στράβ. 536.

κλῑμᾰκωτός, ή, όν, ὡς εἰ ἐκ ῥήματος **κλιμακόω**, πεποιημένος ὡς κλῖμαξ, ἀποτελούμενος ἐκ πολλῶν μερῶν ὑπερκειμένων ἀλλήλων, Πολύβ. 5. 59, 9, **II.** κλιμακωτὸν σχῆμα = κλῖμαξ IV, σχῆμα ῥητορικόν, Ἑρμογ. ἐν Ῥήτορσι (Walz) τ. 3. σ. 286, 19, κτλ.

κλῖμαξ, ᾰκος, ἡ, (κλίνω) «σκάλα» (ὀνομασθεῖσα οὕτως ὡς κεκλιμένη πλαγίως), Ὀδ. Α. 330, Κ. 558, κτλ.· — κλῖμαξ κινητὴ πολεμική, Θουκ. 3. 23, Ξεν. Ἑλλ. 7. 2, 7, κτλ.· καὶ κλίμακος προσαμβάσεις ἐν Αἰσχύλ. Θήβ. 466, πρβλ. Εὐριπ. Φοιν. 489· κλίμακας προσβάλλειν Εὐρ. Ἱκέτ. 495· προστιθέναι Θουκ. ἔνθ' ἀνωτ.· — κλῖμαξ πλοίου, ἀλλαχοῦ **ἀποβάθρα**, Εὐρ. Ι. Τ. 1351, 1382, Θεόκρ. 22. 30· — κλῖμαξ ἑλικτή, περιελισσομένη, ἑλικοειδής, κλῖμαξ στυππίνη, ἐκ σχοινίου, Ἀρχ. Μαθ. σ. 102.

II. κλιμακοειδὲς κολαστήριον ὄργανον, Ἀριστοφ. Βάτρ. 618.

2) ἕτερον ἐν χρήσει πρὸς θεραπείαν ἐξαρθρώσεων, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 808· κλῖμαξ ἔχουσα κλιμακτῆρας, δηλ. βαθμίδας, ἤτοι ξυλίνας δικλοκίδας, αὐτόθι 838· ἀντὶ τοῦ **κλιμακτὴρ** ὁ αὐτὸς μεταχειρίζεται ἐπίσης καὶ τὴν λέξιν **κλιμάκιον**, αὐτόθι 782· πρβλ. Γαλην. Λεξ. Ἱππ. 502. **III.** ἐν Σοφ. Τρ. 521, κλίμακες ἀμφίπλεκτοι κεῖται ἐπί τινος παλαιστικοῦ τεχνάσματος, ὅπερ κατὰ διαφόρους τρόπους ἑρμηνεύεται, ἴδε Ἕρμανν., ὅστις παραβάλλει, Ὀβίδ. Μεταμορφ. 9. 51 κέξ.· πρβλ. **κλιμακίζω**, ἴδε καὶ σημείωσιν Jebb. ἐν τόπῳ. **IV.** ἐν τῇ Ῥητορικῇ, **κλῖμαξ**, ἡ βαθμιαία ἀνάβασις ἀπὸ ἀσθενεστέρων ἐκφράσεων εἰς ἰσχυροτέρας, Λατ. gradatio, ὡς παρὰ Δημ. 228. 9 κέξ.· οὕτω παρὰ Κικέρωνι abiit, evasit, erubit· πρβλ. de Orat. 3. 54, Λογγῖνος 23, Κοϊντιλλ. 9. 3. **V.** μέρος τοῦ ἅρματος, πρόμηκες ξύλον τεθειμένον ὑπεράνω τοῦ ἄξονος, στενούμενον πρὸς τὰ ἄνω κλιμακηδόν, Ἀρρ. Ἀν. 5. 7. 11, πρβλ. Πολυδ. Α', 253. **VI.** φέρετρον, πρβλ. **κλιμακοφόρος** 2.

κλιμάτ-αρχος ἢ **-άρχης, ου**, ὁ, διοικητὴς ἐπαρχίας· **-αρχέω**, εἶμαι κλιματάρχης, Θεοφύλ. Σιμοκ. 3, 9., 4, 9, Κωνστ. Μανασσ. Χρον. σ. 73, 80 καὶ 86B.

κλῑμᾰτίας (δηλ. σεισμός), ὁ, = **ἐπικλίντης**, Ἡρακλείδ. Ἀλλην. 38, Ἀμμων. Μάρκελλ. 17. 7· ἐπανορθωτέον ἐν Διογ. Λ. 7. 154, ἀντὶ **καυματίας**.

κλῑνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κλίνη**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 33, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 5, 13.

κλιν-άρχης, ου, ὁ, ὁ συμποσίαρχος, Φίλων 2. 537.

κλινάς, -άδος, ἡ, προσκεφάλαιον ἐπὶ ἀνακλίντρου, Εὐσ. Βίος Κωνστ. 3. 15.

κλίνειος, α, ον, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κλίνην, ξύλα κλίνεια Δημ. 816. 19.

κλίνη [ῑ], ἡ, (κλίνω) ἀνάκλιντρον, οἷα τὰ ἐν τοῖς δείπνοις ἐν χρήσει ἦ κλίνη ἐν ᾗ κοιμᾶταί τις (πρβλ. **ἀμφίκολλος**), ἐν κλίνῃ κλίνειν τινά Ἡρόδ. 9. 16, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 1090· κλίνην στρωννύναι Ἡρόδ. 6, 139, Ξεν. Κύρ. 8. 2, 6· ἐπὶ κλίνης φέρεσθαι Ἀνδοκ. 9. 7· ἐκ κλίνης ἀνίστασθαι, μετὰ νόσον, Ἀνδοκ. 9. 20· — ὡσαύτως ἐν χρήσει ἐπὶ φερέτρου νεκρικοῦ, Θουκ. 2. 34, Πλάτ. Νόμ. 947B, D· — ἱερὰ κλίνη, τὸ lectisternium ἢ pulvinar Deorum τῶν Ρωμαίων. — Αἱ κλῖναι συχνάκις ἐκοσμοῦντο πλουσίως διὰ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, Ἡρόδ. 1. 50., 9. 82· δι' ἐλεφαντίνων ποδῶν, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 8, κτλ.— Πρβλ. Λεξ. τῶν Ἀρχαιοτ. ἐν λέξ. lectus.

κλῑνήρης, ες, ἐπὶ κλίνης κατακείμενος, **κατάκοιτος**, Λατιν. lecto affixus, Πλουτ. Πύρρ. 11, Ἀθήν. 554D.

κλῑνη-φόρος, ον, φέρων κλίνην, Ἰω. Χρυσ. τ. 7, σ. 248.

κλῑνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κλίνη**, Ἀριστοφ. Λυσ. 916, Διον. Ἁλ. 7. 59, Πλουτ. Κοριολ. 24.

κλῑνικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κλίνην· ὡς οὐσιαστ., **κλινικός**, ὁ, Λατ. clinicus, ἰατρὸς ἐπισκεπτόμενος τοὺς ἀσθενεῖς ἐπὶ τῆς κλίνης κατακειμένους, Ἀνθ. Π. 11. 113, Martial. 9. 97· ἡ κλινικὴ (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη ἢ μέθοδος τοῦ κλινικοῦ ἰατροῦ, Πλιν. π. Φυτ. Ἱστ. 29. 1. **II.** = **κλιμακοφόρος** 2, Martial. 3. 93.

κλῑνίς, ίδος ἡ, = **κλινίδιον**, Κρατῖνος ἐν «Ὀδυσσεῦσι» 10, Ἀριστοφ. Θεσμ. 261· πρβλ. Πολυδ. Γ', 33, Ἡσύχ.

κλῖνο-βατία, ἡ, ὁ εἰς τὴν κλίνην περιορισμός, παρὰ Φαβρικ. Ἑλλ. Βιβλ. 12. 273 Harles.

κλῑνοειδής, ές, ὅμοιος κλίνῃ, αἱ τρεῖς ἔνδοθεν τοῦ κρανίου ἀποφύσεις, ἄλλως τὸ σφηνοειδὲς ὀστοῦν Gorr.

κλινο-καθέδριον, τό, ἀναπαυτικὴ καθέδρα, «πολυθρόνα», Φώτ. εἰς Α. Β. 272.

κλῖνο-κοσμέω, τακτοποιῶ δειπνητικὰς κλίνας· μεταφ., ὁμιλῶ ἀείποτε περὶ τοιούτων πραγμάτων, Πολύδ. 12. 24, 3.

κλῖνο-πάλη [ᾰ], πάλη ἐπὶ τῆς κλίνης, μετ' αἰσχρᾶς σημασίας, Sueton. Dom. 22.

κλῖνο-πετής, ές, κατάκοιτος, κλινήρης, Ἱππ. 451. 21, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 58, κτλ.— Οὐσ. **κλινοπέτεια**, Νεόφυτ. ἐν Cod. Reg. 1189, fol. 140a.

κλῖνοπηγία, ἡ, τὸ κατασκευάζειν κλίνας, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 10, 1, κτλ.

κλῖνοπήγιον, τό, τόπος ἔνθα κλῖναι κατασκευάζονται, ἐργαστήριον κλινῶν, Πολυδ. Ζ', 159.

κλῖνο-πηγός, ὁ, = **κλινοποιός**, Θεόγνωστ. 96. 21, Συλ. Ἐπιγ. 2135 (ἔνθα **κλεινο-**)· ὡσαύτως **κλινο-πήξ, -πῆγος**, ὁ, Θεόγνωστ. 40. 22.

κλῖνοπόδιον, τό, θαμνίον φρυγανῶδες ἔχον φύλλα ἑρπύλλῳ παραπλήσια, καὶ τὰ ἄνθη ὅμοια κλίνης ποσίν, Clinopodium vulgare, Διοσκ. 3. 109, Πλίν. 24. 87.

κλῖνο-ποιός, ὁ, ὁ κατασκευάζων κλίνας, ξυλουργός, Πλάτ. Πολ. 596E, Δημ. 816. 9ον—ἡ **κλινοποιϊκὴ** (δηλ. **τέχνη**), ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν κλίνας, Πολυδ. Ζ', 159.

κλῑνό-πους, ποδος, ὁ, ὁ ποὺς κλίνης, Γεωπ. 13. 9, 9ον κ. τοίχου Ἡσύχ. ἐν λέξ. **θριγκός**.

κλινο-στρόφιον, τό, κολαστήριον ὄργανον, **Ἀγάθ.** 107B (Casaub. **χειρο-**).

κλινότροχος, ὁ, σφεδάμνου εἶδος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 11, 1.

κλῖνουργός, ὁ, (*ἔργω) = **κλινοποιός**, Πλάτ. Πολ. 597A.

κλινοφορέω, φέρω, σηκώνω κλίνην, Ψευδο-Χρυσ. τ. 8. σ. 622C.

κλῖνο-φόρος, ον, = **κλινηφόρος**, Θεοφύλ. Σιμ. 43B.

κλῖνο-χᾰρής, ές, ὁ χαίρων, ἡδόμενος τῇ κλίνῃ, ἀγαπῶν τὸ «κρεββᾶτι», Λουκ. Τραγωδοποδ. 131.

κλιντήρ, ῆρος, ὁ, (κλίνω), ἀνάκλιντρον, Ὀδ. Σ. 190. Θεόκρ. 2. 86, 113., 24. 43· νεκροδόκος κλ., φέρετρον νεκρικόν, Ἀνθ. Π. 7. 634, πρβλ. Ἑλλ. Ἐπιγ. 450. 5.

κλιντήριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κλιντήρ**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 342, Φύλαρχ. 43. Ἐν Φωτ. Λεξ. 171. 12, **κλιντηρίδιον** ἴσως ἀντὶ τοῦ **κλιντήριον**.

κλίνω [ῐ]· μέλλ. **κλῐνῶ**, Λυκόφρ. 557, (**ἐγκατα-**) Ἀριστοφ. Πλ. 621. ἀόρ. α' **ἔκλῐνα** Ἰλ., Ἀττ.· πρκμ. **κέκλῐκα** Πολύβ. 30. 10, 2ον—Μέσ., μέλλ. **κατα-κλινοῦμαι** Ἀριστοφ. Λυσ. 910· ἀόρ. **ἐκλινάμην** Ὀδ., κτλ.—Παθ., μέλλ. **συγ-κλῐθήσομαι** Εὐρ. Ἄλκ. 1090, (**κατα-**) Διόδ.: μέλλ. 6' **κατα-κλῐνήσομαι** Ἀριστοφ. Ἱππ. 98, Πλάτ. Συμπ. 222E·— ἀόρ. α' **ἐκλίθην** [ῐ] Ὀδ. 19. 470, Σοφ. Τρ. 101, 1226, Εὐρ. Ἱππ. 212, καὶ παρὰ πεζογράφοις· ποιητ. ὡσαύτως **ἐκλίνθην** (ἴδε κατωτ. II. 1 καὶ 2)· ἀόρ. 6' **ἐκλίνην**, μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις, **κατακλῐνῆναι** Ἀριστοφ. Σφ. 1208, 1210, Πλάτ., κτλ., ἴδε Λ. Διηθ. εἰς Ξεν. Κύρ. 5. 2, 15, κτλ.· ξυγκατακλῖνεἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 981·—πρκμ. **κέκλῐμαι**, ἴδε κατωτέρω. (Ἐκ τῆς √ΚΛΙ, ΚΛΙΝ, παράγονται ὡσαύτως τὰ **κλί-νη, κλῖ-μα, κλῖ-μαξ, κλι-σία, κλι-τύς**· πρβλ. λατ. -clin-are, cli-vus, cli-tellae· Γοτθ. hlain-s (βουνός), hlaiv (μνημεῖον, τάφος)· Σκωτ. law (λόφος), Ἀγγλο-Σαξον. hlin-ian καὶ Ἀρχ. Γερμ. hlin-êm (Ἀγγλ. lean).) Ριζικὴ σημασ. κάμνω τι ἢ τινὰ νὰ κλίνῃ, Λατ. inclinare, ἐπὴν κλίνησι τάλαντα Ζεύς, ὅταν ὁ Ζεὺς κάμῃ τὰς πλάστιγγας νὰ κλίνωσιν, Ἰλ. Τ. 223· Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί, τοὺς ἔκαμαν νὰ κλίνωσι, νὰ ὑποχωρήσωσι, Ἰλ. Ε. 37, πρβλ. Ὀδ. Ι. 59· οὕτως, ἐπεί ῥ' ἔκλινε μάχην, inclinavit aciem (ἴδε κατωτ. IV. 3), Ἰλ.

Ξ. 510· ἔκλινε γὰρ κέρας .. ἡμῶν Εὐρ. Ἰκέτ. 704· ὡσαύτως, ἐκ πυθμένων ἔκλινε .. κλῆθρα (πρβλ. **κοῖλος**) Σοφ. Ο. Τ. 1262, πρβλ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1030.— Μέσ., Περσῶν κλινάμενοι [δύναμιν] Ἑλλ. Ἐπιγρ. 749. 9. **2)** κάμνω τι νὰ κλίνῃ πρός τι δηλ. ἐρείδω, «ἀκκουμβῶ, τι πρός τι Ἰλ. Ψ.171, 510· ὡσαύτως μετὰ δοτ., ἔστησαν σάκε' ὤμοισι κλίναντες, δηλ. ἐρείσαντες τὰς ἀσπίδας ἐπὶ τῶν ὤμων, Λ. 592. **3)** στρέφω τι πρός τι, στηρίζω, ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια Θ. 435· πόδα Σοφ. Ο. Κ. 193· οὕτω, ὅσσε πάλιν κλίνασα, στρέψασα ὀπίσω τοὺς ὀφθαλμούς της, Ἰλ. Γ. 427· ἐπὶ τὰ δεξιὰ κλ., στρέφω πρός .., Πλάτ. Τίμ. 77Ε. **4)** κάμνω τινὰ νὰ ἀνακλιθῇ, κατακλίνω, ἐν κλίνῃ κλ. τινά, βάλλω τινὰ νὰ ἀνακλιθῇ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ὅπως δειπνήσῃ, Ἡρόδ. 9. 16, ἴδε κατωτ. Ι. 3. ἐν τέλ.· ὡσαύτως, κλῖνόν μ' ἐς εὐνὴν Εὐρ. Ὀρ. 227· κλίνατέ μ' ὁ αὐτ. ἐν Ἄλκ. 268·— μεταφορ., ἡμέρα κλίνει κάνάγει πάλιν ἅπαντα τάνθρώπεια, διότι μία ἡμέρα δύναται νὰ ταπεινώσῃ πάντα τὰ ἀνθρώπινα πράγματα καὶ νὰ ἀνυψώσῃ αὐτὰ πάλιν, Σοφ. Αἴ. 131. **5)** παρὰ Γραμμ., κλίνω ὀνόματα καὶ ῥήματα, πρβλ. **κλίσις V.** **II.** Παθ. κάμπτομαι, ἄψ δ' ὁ παῖς πρὸς κόλπον ἐΰζώνοιο τιθήνης ἐκλίνθη Ἰλ. Ζ. 467· ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν Η. 254· ἐπὶ χαλκοῦ λέβητος μετὰ ποδῶν (τρίποδος), ἄψ δ' ἐτέρωσ' ἐκλίνθη, ἀνετράπη, Ὀδ. Τ. 470· ἐπὶ τῆς μάχης, ἐτράπη, ἐκλίνθη δὲ μάχη Ἡσιόδ. Θ. 711· περὶ ἰσορρόπου πράγματος, οὐδαμόσε κλιθῆναι Πλάτ. Φαίδων 109Α·— οὕτως ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., Πολύβ. 1. 27, 8.

2) στηρίζομαι, ἀκκουμβῶ πρός τι πρᾶγμα, μετὰ δοτ., ἀσπίσι κεκλιμέναι Ἰλ. Γ. 135, πρβλ. Χ. 3· κίονι κεκλιμένη Ὀδ. Ζ. 307· κλισμῷ κεκλ. Ρ. 29· ἐν δορὶ κεκλιμένος Ἀρχίλ. 2· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κλινάμενος σταθμῷ Ὀδ. Ρ. 340·—ὡσαύτως, κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπάλξεσιν Ἰλ. Χ. 3· πρὸς τοῖχον ἐκλίνθησαν Ἀρχίλ. 30· ξύλα ἐς ἄλληλα κεκλιμένα Ἡρόδ. 4. 73. **3)** κατακλίνομαι, ἐν νεκύεσσι κλινθήτην Ἰλ. Κ.350, κτλ.· παραὶ λεχέεσσι κλιθῆναι, κατακλιθῆναι πλησίον τῆς νύμφης, Ὀδ. Σ. 213, πρβλ. Σοφ. Τρ. 1226· ἐν τῷ πρκμ., εἶμαι κεκλιμένος, κεῖμαι, κοίτομαι, ἔντεα .. παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο Ἰλ. Κ. 472· ἠέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο, ἔκειτο [κεκαλυμμένον] ὑπὸ νέφους, Ε. 356· φύλλων κεκλιμένων, πεπτωκότων, πεσόντων, Ὀδ. Λ. 94· (ἀλλὰ φύλλα κεκλ. παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 2, κρεμάμενα)· Ληθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ Θέογν. 1216· Ἀλφεοῦ πόρῳ κλιθείς, κείμενος πλησίον τοῦ ῥεύματος τοῦ Ἀλφειοῦ, Αἰσχύλ. Ο. 1. 148· ἐπὶ γόνυ κέκλιται, ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα, Αἰσχύλ. Πέρσ. 930· ὑπτία κέκλιται Σοφ. Ἀντ. 1188· τὸ μὲν πρῶτον ἐρρήγνυτο τὸ τεῖχος, ἔπειτα δὲ καὶ ἐκλίνετο Ξεν. Ἑλλ. 5. 2. 5· οὐ νούσῳ .., οὐδ' ὑπὸ δυσμενέων δούρατι κεκλίμεθα Ἀνθ. Π. 7. 493, πρβλ. 315, 488·— ὡσαύτως, ὡς τὸ **κατακλίνομαι**, ἀνάκειμαι ἐπὶ κλίνης ἐν δείπνῳ, κλιθέντες ἐδαίνυντο Ἡρόδ. 1. 211, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 544· κλίθητι καὶ πίωμεν Κωμ. Ἀνών. 305, ἴδε Meineke 5. σ. 121· ἴδε ἀνωτ. 1. 4. **4)** ἐπὶ τόπων (ὡσαύτως ἐν τῷ πρκμ.), κλίνω πρὸς τὴν θάλασσαν κτλ., κεῖμαι πλησίον, ἀλλ κεκλιμένη Ὀδ. Ν. 235· νῆσοι .. αἵθ' ἀλὶ κεκλίαται (Ἐπικ. ἀντὶ κέκλινται), 4. 608·— ἐντεῦθεν ἐπὶ προσώπων, κεῖμαι ἐπί τινος, ζῶ, διαμένω πλησίον τινός, Ὀρέσβιος .. λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι Ἰλ. Ε. 709· ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίαται Π. 68, πρβλ. Λ. 740· δισσαῖσιν ἀπείροις κλιθείς Σοφ. Τρ. 101·— παρὰ μεταγεν. συγγραφ., τόποι κεκλιμένοι πρὸς ἀνατολάς, εἰς τὰς ἄρκτους, κτλ., Λατ. vergentes ad .. , Πολύβ. 2. 14, 4. 1. 42, 5, κτλ.· πρβλ. **κλῖμα.** **5)** μεταφ., ἔχω κλίσιν πρός τινα, τινι Πινδ. Ν. 4. 25, Πολύβ. 30. 10, 2· πρβλ. **προσκλίνω** II. 2. **6)** πλανῶμαι ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, ναῦς κεκλιμένη Θέογν. 854. **III.** Μέσ., ἴδε ἀνωτ. II. 2· — ἀποκλίνω, κλιναμένης μεσημβρίης Ἡρόδ. 3. 114· καὶ κλίνεταί γε (δηλ. τὸ ἥμιαρ) Σοφ. Ἀποσπ. 239· πρβλ. **ἀποκλίνω.** **IV.** οὕτω παρὰ μεταγεν., ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., κλ. πρὸς .., εἶμαι κεκλιμένος πρός .., Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 37· κλίνοντος ὑπὸ ζόφον ἠελίοιο, ἐνῷ ὁ ἥλιος ἔκλινε πρὸς δυσμάς, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 452· ἅμα τῷ κλῖναι τὸ τρίτον μέρος τῆς νυκτός, ὅτε ἔφθασεν εἰς τὸ τέλος, Πολύβ. 3. 93, 7· ἡ ἡμέρα ἤρξατο κλίνειν Εὐαγγ. κ. Λουκ. θ', 12· κλίνειν ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἐκπίπτω, φθείρομαι, Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 13· οὕτως ἀπολ. Πολύβ. 30. 10, 2, κτλ. **2)** ἐπὶ στρατιωτῶν, κλίνειν ἐπ' ἀσπίδα, ἐπὶ δόρυ, στρέφομαι πρὸς τὰ ἀριστερά, πρὸς τὰ δεξιά, Πολύβ. 3. 115, 9, κτλ.· ἴδε **κλίσις** III· κλ. πρὸς φυγήν, πρβλ. Λατ. inclinatur acies, ὁ αὐτ. 1. 27, 8.

κλῑσία, Ἰων. **-ίη,** ἡ, (**κλίνω**)·— τόπος πρὸς κατάκλισιν, ἔνθα κατακλίνεταί τις, **I.** καλύβη ἢ πᾶν πρόσκαιρον οἰκοδόμημα, παράπηγμα, ἐν χρήσει ὡς πρόσκαιρος κατοικία·— παρ' Ὅμ. αὗται αἱ κλισίαι εἶναι δύο εἰδῶν, **1)** πρὸς χρῆσιν ἐν καιρῷ εἰρήνης, αἱ καλύβαι, ἐν αἷς οἱ βοσκοὶ διῆρχοντο τὴν νύκτα, εἰς ἃς κατέφευγον ἐν ἀνάγκῃ, καὶ ὅπου ἐφύλαττον τὰς ζωοτροφίας των· αὕτη δὲ εἶναι ἡ συνήθης σημασία ἐν τῇ Ὀδ., ἀλλ' ἐν τῇ Ἰλ. μόνον ἅπαξ, Σ. 589. **2)** πρὸς χρῆσιν ἐν καιρῷ πολέμου, ἐν αἷς οἱ πολιορκηταὶ κατῴκουν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πολιορκίας· ἡ συνήθης σημασ. ἐν τῇ Ἰλ.· ἐν τῷ πληθ. αἱ καλύβαι τοῦ στρατοῦ, τὸ στρατόπεδον, συχν. ἐν Ἰλ.· ὅτι δὲ δὲν ἦσαν σκηναί, ἀλλὰ ξύλιναι καλύβαι, φαίνεται ἐκ τοῦ ἐν Ἰλ. Ω. 448 κέξ.· κλ. εὔτυκτος Κ. 566· εὐπηκτος Ι. 663· διό, ὅτε στράτευμά τι ἠγείρετο πρὸς ἀναχώρησιν δὲν διέλυε τὰς κλισίας ὅπως τὰς παραλάβῃ, ἀλλὰ τὰς κατέκαιεν ἐπὶ τόπου, Ὀδ. Θ. 501.—Μεθ' Ὅμ. ἡ λέξις σκηνὴ περιῆλθεν εἰς κοινὴν χρῆσιν καὶ ἡ λέξις κλισία κατέστη σπανία καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς ποιηταῖς, ὡς Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 128, Σοφ. Αἴ. 191, 1407, Εὐρ. Ι. Α. 189· Βάκχου κλισίαι, ἐπὶ οἰνοπωλείων, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 810. 7· εὐσεβέων κλισίη, ἐπὶ τοῦ τάφου, ὁ αὐτ. 237. 4. **II.** πᾶν πρᾶγμα ἐφ' οὗ τις κατακλίνεται ἢ κάθηται, ἀνάκλιντρον ἢ «πολυθρόνα», Ὀδ. Δ. 123· κεκοσμημένη μὲ χρυσὸν καὶ ἐλέφαντα, Τ. 55· πρβλ. **κλιντήρ, κλισμός.** **2)** ἀνάκλιντρον, ἐφ' οὗ τις ἀνακλίνεται παρὰ τὴν τράπεζαν, κάθισμα μετὰ προσκεφαλαίων, Πινδ. Π. 4. 237· ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, θέσις ἐπὶ τοιούτου ἀνακλίντρου, κλ. ἄτιμος Πλουτ. Ἀντών. 59., 2. 148F· κλ. ἄδοξος Ἀθήν. 544C. **3)** κλίνη νυμφική, Εὐρ. Ἄλκ. 994, Ι. Τ. 857. **III.** ὅμιλος ἀνθρώπων δειπνούντων, Εὐαγγ. κ. Λουκ. θ', 14· αἴθουσα συνεντεύξεως, Λουκ. Ἔρωτ. 12. **IV.** τὸ κατακεῖσθαι, Πλουτ. Σερτ. 26.

κλῑσιάδες, αἱ, (**κλίνω**) δικλίδες, ἤτοι συμπτυσσόμεναι πύλαι ἢ θύραι, Πλουτ. Ποπλικ. 20, Φίλων 1. 520, κτλ.· (ὡσαύτως, κλ. θύραι Διον. Ἁλ. 5. 39)·— μεταφ., μεγάλαι κλισιάδες ἀναπεπτέαται .. τῷ Πέρσῃ, εὐρεῖα εἴσοδος, Ἡρόδ. 9. 9.— Ἀλλ' ὁ Dind. προτιμᾷ τὴν γραφήν, κλεισιάδες, ἐκ τοῦ **κλείω,** ἴδε **κλισίον** ἐν τέλ.

κλῑσίηθεν, Ἐπίρρ. ἐκ καλύβης, Ἰλ. Δ. 391, κτλ.· πρβλ. **κλισία** I.

κλῑσίηνδε, Ἐπίρρ. εἰς ἢ πρὸς τὴν καλύβην, Ἰλ. Α. 185· πρβλ. **κλισία** I.

κλίσιον [**κλῐ̆**], τό, (**κλίνω**), περίπτερον περὶ κλισίαν καὶ οἰκετικὸς οἶκος εὐτελής, περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντῃ Ὀδ. Ω. 208, ἴδε Σχόλ. εἰς Ὅμ., καὶ Θησ. Στ. ἐν λέξ.

κλῑσίον, τό, ἐξωτερικὸς οἶκος, αὐλὴ ὑπόστεγος χρησιμεύουσα ὡς σταθμὸς ὑποζυγίων καὶ ὡς ἐργαστήριον, τῆς οἰκίας τὸ κλ.· Ἀντιφ. ἐν «Ἀκεστρίᾳ» 2· τριῶν ἡμῖν οὐσῶν οἰκιῶν .., κλισίον μισθωσάμενοι Λυσ. 121. 55· δυσώνυμος οἰκία, πορνεῖον, Δημ. 270. 10. [Ἡ ποσότης τῆς λέξεως ταύτης ὁρίζεται ἐκ τοῦ Ἀντιφ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Δράκ. 37. 19, Ἐτυμ. Μέγ. 520. 14, ἔνθα ὡσαύτως λέγεται ὅτι εἶναι παροξύτ.· ὁ Δινδ. ἀκολουθεῖ τοῖς Γραμμ. τούτοις καὶ τῷ Αἰλ. Διον. παρ' Εὐστ. 1957. 62, γράφων: κλεισίον ἐκ τοῦ **κλείω,** πρβλ. **κλισιάδες**· ἐνῷ τὸ Ὁμηρ. κλίσιον πρέπει νὰ ἀναφέρηται εἰς τὴν √ΚΛΙ, **κλίνω**].

κλίσις [**ῐ̆**], **εως,** ἡ, (**κλίνω**) κάμψις, λύγισμα, τοῦ τραχήλου Πλουτ. Πύρρ. 8· ἡ ἀπόκλισις, δύσις τοῦ ἡλίου, Διον. Π. 1095, πρβλ. 585. **II.** τὸ κατακλίνεσθαι, Εὐρ. Τρῳ. 113· τόπος ἐν ᾧ τις δύναται νὰ κατακλιθῇ, μαλακὴ κλ. ὕπνον ἑλέσθαι Ὀππ. Ἁλ. 1. 25. **III.** στροφή, ἐπὶ στρατιωτῶν, τὴν κλίσιν ποιεῖσθαι ἐπὶ δόρυ, πρὸς δεξιά, ἐφ' ἡνίαν (ἢ ἐπ' ἀσπίδα Αἰν. Τακτ.) πρὸς ἀριστερά, Πολύβ. 3. 115, 10., 10. 23, 1, κτλ.· πρβλ. **κλίνω IV.** 2. **IV.** = **κλῖμα II,** Διον. Π. 615. **V.** «κλίσις», ὀνομάτων καὶ ῥημάτων, σχηματισμός, Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 317, κτλ.· οὕτω, τὸ **κλιτικὸν** μέρος αὐτόθι 180.

κλισμός, ὁ, (κλίνω) ὡς τὸ **κλισία II, κλιντήρ,** ἀνάκλιντρον, συχν. παρ' Ὅμ., κλισμούς τε θρόνους τε Ὀδ. Α. 145· κοσμεῖται διὰ χρυσοῦ, Ἰλ. Θ. 436· διὰ τάπητος, Ἰλ. Ι. 200· ἔχων ὑποπόδιον (θρῆνυς), Ὀδ. Δ. 136· κλ. βασιλήϊος Θέογν. 1191, πρβλ. Ἱππ. 657. 33, Εὐρ. Ὀρ. 1440· κλ. δίφροιο Ἄρατ. 251. **II.** κλίσις, κατωφέρεια, Ἀριστ. π. Χρωμ. 2, 4.

κλῑτικός, ἡ, όν, ἀνήκων εἰς τὴν κλίσιν ἢ τὸν σχηματισμόν, κλ. ἔκτασις, ἡ χρονικὴ αὔξησις, κλιτικὴ ἔκτασις Ἐτυμ. Μέγ. 295. 14.

κλῖτος [ῑ̆], τό, = **κλιτύς,** Λυκόφρ. 600. **2)** = **κλῖμα II,** Ἀνθ. Π. 7. 699. **3)** τὸ κατώτερον μέρος ἢ ἄκρον τόπου τινός, Ἐβδ. (Β' Βασιλ. ΙΗ', 4). **4)** τὸ κέρας στρατεύματος, εὐωνύμιου κλίτους ἡγήσασθαι Θεοφύλ. Σιμ. Ἱστ. σ. 102Β.

κλῑτός, ή, όν, ὁ κλινόμενος, Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ. σ. 463Δ.

κλῖτος, εος, τό, = **κλιτύς,** Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 599.

κλῑτύς, ύος, ἡ, αἰτ. πληθ. **κλιτῦς** Ἰλ. Π. 390· (κλίνω)·— κατωφέρεια, πλευρὰ βουνοῦ, λατ. clivus, Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ., Ὀδ. Ε. 470· Παρνησίαν ὑπὲρ κλιτὺν Σοφ. Ἀντ. 1145· Τιρυνθίαν πρὸς κλ. ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 270, κτλ.—Ἀξέ. ποιητ. [ῡ̆ ἀείποτε· ῡ̆ ἐν τῇ αἰτ. κλιτὺν Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτ., ἐν ἄρσει· ἀλλ' οὐδέποτε οὕτω παρ' Ἀττ.].

κλοιό-πους, ποδος, ὁ, ξύλον ἐν ᾧ συσφίγγονται οἱ πόδες τῶν καταδίκων, Τζέτζ. Ἱστ. 13. 300.

κλοιός, ὁ, ὡσαύτως μετὰ ἑτερογεν. πληθ. **κλοιὰ** παρὰ τῷ Χοιροβ., ἐν Ἀνεκδ. Ὀξων. 2. 234, Εὐστ. ἰάρχ. Ἀττ. **κλωός,** Ἀριστοφ. Σφ. 897· (κλείω)·— δεσμὸς τοῦ λαιμοῦ κυνός, ἰδίως μέγα ἐκ ξύλου περιτραχήλιον τιθέμενον εἰς τὸν αὐχένα ἀγρίου κυνός, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. πρβλ. Εὔπολ. ἐν «Κόλαξιν» 1. 16· τοὺς δάκνοντας κύνας κλοιῷ δήσαντες Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 41· ὡσαύτως, κλ. σιδήρειος Βαβρ. 99. 6· ἐντεῦθεν, **2)** εἶδος βασανιστηρίου ὀργάνου ἐν ᾧ ἐγκλείονται

μέλη τοῦ βασανιζομένου, Ξεν. Ἑλλ. 3. 3, 11, πρβλ. Εὐρ. Κύκλ. 235, Λουκ. Τόξ. 32. **3)** χρύσεος κλ., περιδέραιον ἐκ χρυσοῦ (κόσμημα), Εὐρ. Κύκλ. 184· ἐπὶ ἵππου, Ἀνθ. Π. 9. 19, πρβλ. Πλουτ. Φάβ. 20· πρβλ. **κύφων.**

κλοιοφορέω, φορῶ κλοιόν, κλοιοφορήσαντες ἐξωρίσθησαν Γεώργ. Ἀλεξ. ἐν βίῳ Χρυσοστ. τ. 8, σ. 228, 24· ἐκ τοῦ **κλοιοφόρος, ον,** ὁ φορῶν κλοιόν, Παλλαδ. Ἱστ. Λαυσαϊκ. 924F.

κλοιόω, δεσμεύω διὰ κλοιοῦ, ἐκ τοῦ Θησ. Στερ.

κλοῖστρον, ἢ **κλῶστρον,** τό, πιθαν. = **κλεῖστρον,** Ἡσύχ.

κλοιώτης, ου, ὁ, φορῶν κλοιόν, ἑπομένως = **δεσμώτης,** Ἡσύχ. **κλοιωτός, όν,** «κλοιωτά· δεσμοῖς διειλημμένα» ὁ αὐτ.

κλονέω, τὸ πλεῖστον κατ' ἐνεστ.: μέλλ. **-ήσω,** Ἀριστοφ. Ἱππ. 361.— Παθ., ὡσαύτως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατ' ἐνεστ.: μέσ. μέλλ. **κλονήσομαι,** Ἱππ. 232. 41: μετοχ. ἀόρ. **κλονηθέν,** ὁ αὐτ. 246. 16· (κλόνος). Ποιητ. βῆμα ἐν χρήσει καὶ παρ' Ἴωσι καὶ τοῖς μεταγεν. πεζολόγοις, παρὰ δὲ Ὁμ. μόνον ἐν τῇ Ἰλ., διώκω, ἐμβάλλω εἰς ἀταξίαν, ταραχὴν καὶ σύγχυσιν, τρέπω εἰς φυγήν, πρὸ ἕθεν κλονέοντα φάλαγγας Ἰλ. Ε. 95· ὥστ' ἠὲ βοῶν ἀγέλην ἢ πῶϋ μέγ' οἰῶν θῆρε δύω κλονέουσιν Ο. 324· [ἀνέμω] νέφεα κλονέοντε πάροιθεν Ψ. 213, πρβλ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 551· κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει Ἰλ. Υ. 492· ὣς ἔφεπε κλονέων (δηλ. Τρῶας) Α. 496, πρβλ. 526· Ἕκτορα δ' ἀσπερχὲς κλονέων ἔφεπ' Χ. 188· χερὶ κλονέειν τινά, ἐπὶ πύκτου, Πινδ. Ι. 8 (7). 141·— ἀκολούθως καθόλου, συνταράττω, ἐνοχλῶ, κλονίζω, καί νιν οὐ θάλπος θεοῦ .., οὐδὲ πνευμάτων οὐδὲν κλονεῖ Σοφ. Τρ. 145· τόνδ .. ἄταισι κλ. ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1244, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 361. **2)** ἀπολ., ἐπὶ τῶν ἀνέμων, πνέω σφοδρότατα, Διον. Π. 464. **II.** Παθ., ὁρμῶ ἀγρίως, φέρομαι ὁρμητικῶς, ἵππους ἐχέμεν, μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ Ἰλ. Δ. 302· διώκομαι ἐν συγχύσει, ἐμπίπτω εἰς σύγχυσιν, διαταράσσομαι, ὑπὸ Τυδείδη κλονέοντο φάλαγγες Ε. 93, πρβλ. Α. 148, Ξ. 59, κτλ.· λαίλαπι κλονεύμενοι Σιμων. Ἰαμβ. 1. 15· ψάμαθοι κύμασι κλονέονται Πινδ. Π. 9. 84· τὸ συμπόσιον ἐκλονεῖτο τῷ γέλωτι Λουκ. Ὄν. 47· κλονεῖσθαι τὴν γαστέρα Αἰλ. π. Ζ. 2. 44. **2)** ἀπολ., πλήττομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἀκτὰ κυματόπληξ χειμερία κλονεῖται Σοφ. Ο. Κ. 1241· πάρ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο, πλησίον δὲ ἀνετινάσσοντο οἱ ἰχθύες, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 317· ἐπὶ μελισσῶν, συνέρχομαι εἰς σμῆνος, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 133.

κλόνησις, εως, ἡ, συντάραξις, ταραχή, Ἱππ. 507, Κόϊντ. Σμ. 8. 41.

κλονίζω, = **κλονέω,** ἡ γῆ πᾶσα κλονίζεται Ψευδο-Χρυσ. τ. 9, σ. 902C.

κλόνις, ιος, ἡ, = **ῥάχις,** Ἀντίμαχος παρὰ Πολυδ. Β', 178· **κλόνιον,** τό, = **ἰσχίον,** Ἡσύχ.· **κλονιστήρ,** ὁ, = παραμήριος μάχαιρα ὁ αὐτ. (Πρβλ. Σανσκρ. śrôn-is, Λατ. clunis, clunaclum = **κλονιστήρ**).

κλονο-ειδῶς, Ἐπίρρ., μετὰ κλόνου, «κλονοειδῶς ἐσείσθη» Σχόλ. εἰς Ἰλ. Χ. 448, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **ἐλελίχθη.**

κλονόεντα, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **κλονέοντα,** Ἐτυμολ. Μέγ. 521, 22, κατὰ διόρθ. Schneid.

κλονο-κάρδιος, ον, ὁ τὰς καρδίας κλονῶν, ἐπίθετ. τοῦ κεραυνοῦ, Ὀρφ. Ὕμν. 19. 8, ἐξ εἰκασίας τοῦ Στερ. ἀντὶ **χρονοκάρδιος.**

κλόνος, ὁ, ποιητ. λέξις, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. (ὡς τὸ **κλονέω**) μόνον ἐν τῇ Ἰλ., πᾶσα βιαία, συγκεχυμένη κίνησις, ἡ ταραχὴ τῆς μάχης, ἰδίως ἐπὶ ἀνθρώπων φευγόντων ἐν ταραχῇ καὶ συγχύσει, ἡ τῆς μάχης ταραχή, θόρυβος, κατὰ κλόνον Ἰλ. Η. 331, 713, 729· κλ. ἐγχειάων, ὁ ὠθισμὸς τῶν δοράτων, Ε. 176, Υ. 319· κλ. ἀνδρῶν, ὠθισμὸς ἀνδρῶν, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 148· οὕτως, Αἰσχύλ. (ἐν λυρικ. χωρίοις), κλόνους ἱππιοχάρμας, πλήθη μαχομένων ἱππέων, Πέρσ. 107· ἀσπίστορας κλόνους ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 405· ἅπαξ παρ' Εὐρ., σκέψαι .. κλόνον Γιγάντων Ἴων 206· καὶ κωμικῶς, θόρυβος, ταραχὴ τῶν ἐντέρων, Ἀριστοφ. Νεφ. 387· πρβλ. **κλονέω.**

κλονώδης, ες, (εἶδος) θορυβώδης, ταραχώδης, Γαλην. 8. 34E, 268E.

κλοπαῖος, α, ον, (κλώψ) κλοπιμαῖος, «κλεμμένος», ἐκ κλοπῆς προερχόμενος, πυρὸς πυγὴ Αἰσχύλ. Ἱκ. 110, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 1035. **2)** κλοπιμαῖος, ληθαῖος, Πλάτ. Νόμ. 934C, Διον. Ἁλ. 2. 71.

κλοπεία, ἴδε ἐν λέξ. **κλωπεία.**

κλοπεῖον, τό, τὸ κεκλεμμένον, κλοπιμαῖον, Μάξιμ. π. καταρχ. 600.

κλοπεύς, -έως, ὁ, = **κλώψ,** κλέπτης, Σοφ. Φιλ. 77. **2)** καθόλου, ὁ κρυφίως πράττων ἢ πράξας τι, ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 493· πρβλ. **κλέπτω** IV.

κλοπεύω, ἴδε **κλωπεύω.**

κλοπή, ἡ, (κλέπτω) κοινῶς «κλεψιά», Λατ. furtum, Αἰσχύλ. Ἀγ. 534· ἐν τῷ πληθυντ., ὁ αὐτόθι 403, Εὐρ. Ἑλ. 1175· κλοπῆς δίκη, καταγγελία ἐπὶ κλοπῇ καὶ δίκη, Πλάτ. Πρωτ. 322A· κλοπῆς γράφεσθαι (δηλ. γραφήν) Ἀντιφῶν 115. 25, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 444· κλοπῆς ὀφλεῖν Ἀνδοκ. 10. 20· ἐπὶ κλοπῇ χρημάτων ἀποκτείνειν Λυσ. 185. 34· ἱερῶν κλοπαί, ἱεροσυλίαι, Πλάτ. Εὐθύφρων 5D·— κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ θρασύτερον ἁρπαγή ἢ λῃστεία, Πλάτ. Νόμ. 941B, Δημ. 735. 11, πρβλ. Αἰσχύλ. ἔνθ' ἀνωτ. **2)** ἐπὶ συγγραφέων, ἡ ἰδιοποίησις ξένων ἰδεῶν, Πορφύρ. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 465D. **II.** μυστικὴ πρᾶξις, ἀπάτη, Εὐρ. Ἱρ. Ταυ. 100, Αἰσχίν. 35. 25· κλοπῇ, λαθραίως ἢ δι' ἀπάτης, Σοφ. Φιλ. 1025, Εὐρ. Ἴων 1254· ποδοῖν κλοπάν ἀρέσθαι = φυγὴν ἀρέσθαι, φυγεῖν μετὰ λαθραίας ταχύτητος ποδῶν, Σοφ. Αἴ. 245. **III.** ἡ ἐξ ἀπροσδοκήτου λαθραία κατάληψις στρατιωτικῆς θέσεως (**κλέπτω** IV. 2), Ξεν. Ἀν. 4. 6, 14.

κλοπικός, ἴδε **κλωπικός.**

κλοπῐ́μαῖος, α, ον, = τῷ ἑπομ., Λουκ. Ἰκαρ. 20, Ἀντων. Ἀποφθ. 23.—Ἐπίρρ. **-ως.**

κλόπιμος, ον, = **κλόπιος,** Ψευδο-Φωκυλ. 135. 154.—Ἐπίρρ. **-μως,** Μανέθων 5. 299.

κλόπιος, α, ον, (κλώψ) κλοπικός, δόλιος, ἔχων τάσιν πρὸς τὴν κλοπὴν ἢ τὴν ἀπάτην, μῦθοι Ὀδ. Ν. 295· χεὶρ Ἀνθ. Π. 9. 249, Πλανούδ. 4. 123.

κλοπός, ὁ, = **κλοπεύς, κλώψ,** κλέπτης, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 276, Ὀππ. Κυν. 1. 517.

κλοποσπορία, ἡ, παράνομος ἐκ μοιχείας σύλληψις, κατ' ἄλλους κλοπαία συνουσία, Achmes Ὀνειρ. 216.

κλοπο-φορέω: μέλλ. **-ήσω,** κλέπτω ἀπό τινος, καὶ ἐκλοποφόρησάς με .. ; Ἑβδ. (Γέν. ΑΑ', 26).

κλοποφόρημα, τό, τὸ κλαπὲν πρᾶγμα, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 72.

κλοποφορία, ἡ, τὸ κλαπὲν πρᾶγμα, Ζωναρ. 1219.

κλοτοπεύω, χρονοτριβῶ, χάνω τὸν καιρόν, μόνον ἐν Ἰλ. Τ. 149, οὐ γάρ κλοτοπεύειν, «ὑποκλέπτειν αὐτοὺς τῆς μάχης ἐν τοῖς λόγοις» (Σχολ.), ἀρχ. Ἐπικ. ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **κλέπτω, κλοπεύω.**— Καθ' Ἡσύχ.: «κλοτοπεύειν· παραλογίζεσθαι. ἀπατᾶν. κλεψιγαμεῖν. στραγγεύεσθαι»· ὁ αὐτὸς ἑρμηνεύει **κλοτοπευτὴς** διὰ τοῦ **ἐξαλλακτής, ἀλαζών.** Ἴδε Spitzn. ἐν τόπῳ.

κλοῦστρον, τό, εἶδος πλακοῦντος, Χρύσιππ. Τυαν. παρ' Ἀθην 647D.

κλύβᾰτις [ῠ], ἡ, φυτόν τι, ἄλλως **ἑλξίνη,** Νικ. Ἀλεξιφ. 537 Κατὰ Διοσκ. (4. 86) **κλιβάδιον.**

κλύδα, κατὰ μεταπλ. αἰτ. τοῦ **κλύδων,** ὡς εἰ ἐξ ὀνομ. **κλύς,** Νικ. Ἀλεξιφ. 170.

κλῠδάζομαι, = **κλυδωνίζομαι,** Ἱππ. 415. 11, Μάξιμ. Τύρ. 12. 3.

κλῠδασμός, ὁ, κλυδωνισμός, κτύπος, ὁρμὴ τῶν κυμάτων, Στράβων 182.

κλῠδάττομαι, = **κλυδωνίζομαι,** Διογ. Λ. 5. 66.

κλῠδάω, εἶμαι κυματώδης, Ἀριστ. Προβλ. 37. 5.

κλύδιος, α, ον, ὁρμητικός, κυματώδης.— Καθ' Ἡσύχ.: «κλύδιον· πέλαγος».

κλύδων [ῠ], **ωνος,** ὁ, (κλύζω) κῦμα, καὶ περιληπτικῶς, κύμανσις, θόρυβος, θαλασσοταραχή, Ὀδ. Μ. 421· κλ. πόντιος, πελάγιος, θαλάσσιος, Αἰσχύλ. Πρ. 431, Σοφ. Ο. Κ. 1686, Εὐρ. Ἑκ. 701, Μήδ. 29· Θρῄκιος κλύδων Σοφ. Ο. Τ. 197·— ὡσαύτως παρὰ μεταγενεστ. πεζογράφοις, (ἀλλ' ἴδε κατωτ. II), πνεῦμα καὶ κλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 16, 5, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 4. 9, 12· ἐν τῷ πληθ., Λυκόφρ. 474, Πολύβ. 10. 10. 3. **II.** μεταφορ., κλ. κακῶν, θάλασσα δυστυχημάτων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 599· κλ. ξυμφορᾶς Σοφ. Ο. Τ. 1527, κτλ.· κλ. ἔφιππος, πλήμμυρα, πλῆθος ἱππέων, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 733· κλ. πολέμιος Εὐρ. Ἴων 60· πολὺς κλ. δορὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 474· κλ. ἐριδος ὁ αὐτ. ἐν Ἑκ. 118· πόλις ἐν κλύδωνι τῶν ἄλλων πόλεων Πλάτ. Νόμ. 758A· κλ. καὶ μανία Δημ. 442. 13.

κλῠδωνίζομαι, Παθ., πληροῦμαι κυμάτων, κυμαίνομαι, ταράττομαι, Ἡσύχ.· διαρρίπτομαι ὡς ὑπὸ κυμάτων, παντὶ ἀνέμῳ Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσ. 4. 14·— ἐν τῷ ἐνεργ., Ἰωσήπ. Γένεσ. 35B.

κλῠδώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κλύδων,** μικρὰ κύμανσις, Εὐρ. Ἑκ. 48, κτλ.· καθόλου, κῦμα, Αἰσχύλ. Θήβ. 795· ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ἑλ. 1209· — ὡς ὄνομα, ῥόθιον, ἐλαφρὰ θραῦσις τῶν κυμάτων ἐπὶ τῆς κυματωγῆς, Θουκ. 2. 84. **II.** μεταφορ., κλ. χολῆς Αἰσχύλ. Χο. 183.

κλῠδώνισμα, τό, κῦμα, Σουΐδ.: **-ισμός,** οῦ, ὁ, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 179.

κλύζω: μέλλ. **κλύσω** [ῠ], Ἐπικ. **κλύσσω.** — Παθητ., ἀόρ. **ἐκλύσθην:** πρκμ. **κέκλυσμαι.** (Ἐκ τῆς √ΚΛΥ, πρβλ. Λατ. clu-ere = purgare, clo-aca· ὥστε τὸ **δ (ζ)** πιθανῶς ἀπώλετο ἐν τῷ Λατιν. cluere· πρβλ. Γοτθ. hlut-rs (ἀγνός), hlut-rei, hlutritha (εἰλικρίνεια)· Ἀρχ. Γερμ. hût-ar (lauter).) Ἐπὶ τῆς θαλάσσης, περιβρέχω, διὰ τῶν κυμάτων ὁρμῶ καὶ σκεπάζω, μετ' αἰτ., ἔνθ' ἐμὲ μὲν μέγα .. κλύσσει Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 75, πρβλ. Βατραχομ. 76· ἀπολ., ὑψοῦμαι, κύματος δίκην κλύζειν πρὸς αὐγάς (οὕτως ὁ Schütz ἀντὶ κλύειν) Αἰσχύλ. Ἀγ. 1181· πρβλ. **ἐπικλύζω·**— ἀλλὰ τοῦτο συχνότερον ἐν τῷ παθ., ἐκλύσθη θάλασσα ποτὶ κλισίας Ἰλ. Ξ. 392· ἐκλύσθη δὲ θάλασσα .. ὑπὸ πέτρης, ἀνεπήδησεν ὑψηλά, «ἔκαμε κύματα»· ἕνεκα τοῦ πε-

σόντος βράχου, Ὀδ. Ι. 484, 541· λιμὴν .. κλυζομένῳ ἴκελος, φαινόμενος ὡς νὰ κυμαίνηται, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 209· ἐπὶ γῆς, βρέχομαι ὑπὸ τῆς θαλάσσης, περιοδικῶς καλύπτομαι, Πολύϐ. 34. 11, 2. **II.** ἀποπλύνω, ἐκπλύνω, «ξεπλύνω», χολὴν κλύζουσι φαρμάκῳ Σοφ. Ἀποσπ. 733· μεταφορ., θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακὰ Εὐρ. Ι. Τ. 1193. **2)** ἐκπλύνω, καθαρίζω, τὸ ἔκπωμα Ξεν. Κύρ. 1. 3, 9· τοὺς μυκτῆρας οἴνῳ, δι' οἴνου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 21. 3· διὰ κλυστηρίου, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 386, Ἀνθ. Π. 11. 118. **3)** εἰς ὦτα κλ., χέω ὕδωρ εἰς τὰ ὦτα καὶ οὕτω καθαρίζω αὐτά, Εὐρ. Ἱππ. 654. **4)** παρὰ Θεοκρ. 1. 27, κισσύϐιον κεκλυσμένον καρῷ, τετριμμένον ἢ ἐπικεκαλυμμένον μὲ στρῶμα κηροῦ.

κλῦθι, ἴδε **κλύω**.

κλύμενον, τό, φυτόν τι, Λατ. clymenus, πιθανῶς convolvulus, Διοσκ. 4. 13, Πλίν.· ὁ καρπὸς αὐτοῦ ἐχρησίμευε πρὸς θεραπείαν νοσημάτων τοῦ σπληνός, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 18, 6 κέξ., πρϐλ. 9. 8, 6.

κλύμενος [ῠ], **η, ον**, = **κλυτός**, ἔνδοξος (ἐπὶ καλοῦ) ἢ διαϐόητος (ἐπὶ κακοῦ), ὡς τὸ Λατ. famosus, Ἀντίμ. 65, Θεόκρ. 14. 26· — κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς κύριον ὄνομα, **Κλύμενος**, ἐπὶ τοῦ θεοῦ τοῦ κάτω κόσμου, Ἀνθ. Π. 7. 9, 189, Παυσ. 2. 35, κτλ.· — ἂν καὶ τὰ **Κλύμενος**, **Κλυμένη** ἀπαντῶσι καὶ παρ' Ὅμ. ὡς κύρια ὀνόματα.

κλύσις, εως, ἡ διὰ κλυστηρίου πλύσις, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 385.

κλύσμα, τό, ὑγρὸν ἐν χρήσει πρὸς πλύσιν· ἰδίως τὸ διὰ κλυστηρίου ἐμϐαλλόμενον καθαρτήριον ὑγρόν, Ἡρόδ. 2. 77, 87· πρϐλ. **ἔνεμα**. **II.** τόπος κατακλυζόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἡ ἀκτή, Πλουτ. Καῖσ. 52, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 5. 3, Πλοῖον ἢ Εὐχ. 8, κτλ. **III.** ἐπὶ καταπύγωνος ἢ κιναίδου, Πολυδ. Ϛ', 126· ἐπὶ ἑταίρας, Ζ', 39.

κλυσμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κλύσμα**, μικρὸν κλύσμα, Ἱππ. Ἐπιδ. 1. 966.

κλυσμός, ὁ, = **κλύσμα** I, Διόδ. 1. 82, Ἱππιατρ.

κλυστήρ, ῆρος, ὁ, τὸ κλυστήριον, τὸ ὄργανον δι' οὗ ἐμϐάλλεται τὸ κλύσμα, Ἡρόδ. 2. 87, Ἀρτεμίδ. 5. 79. **II.** = **κλύσμα** I, Νικ. Ἀλ. 139.

κλυστήριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κλυστήρ**, μόνον παρὰ Ζωναρ. Λεξ. 1220· **κλυστηρίδιον**, τό, παρὰ Παύλ. Αἰγ. 3. 23.

Κλυταιμνήστρα, ἡ, (κλυτός, μνάομαι), ἡ γυνὴ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ἰλ., κτλ. — Κατὰ τὸν Π. Παπαγεωργίου καί τινας ἄλλους γραπτέον ἄνευ τοῦ **ν**, **Κλητεμήστρα**.

κλῦτε, ἴδε ἐν λέξ. **κλύω**.

κλῠτό-ϐουλος, ον, περίφημος ἐπὶ ταῖς ϐουλαῖς, Ἑρμῆς Ὀππ. Ἀλ. 3. 26.

κλῠτό-δενδρος, ον, περίφημος διὰ τὰ δένδρα της, Πιερίη Ἀνθ. Π. 4. 2.

κλῠτο-εργός, όν, (*ἔργω), περίφημος διὰ τὴν ἐργασίαν του, διὰ τὴν τέχνην του, ἐπομένως συνώνυμον τῷ **κλυτοτέχνης**, ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου, Ὀδ. Θ. 345· Τύχη Ἀνθ. Π. 10. 64.

κλῠτό-καρπος, ον, ἔνδοξος, πεφημισμένος διὰ τὸν καρπόν του, κλ. στέφανος Πινδ. Ν. 4. 124.

κλῠτό-μαντις, εως, ὁ, περίφημος ὡς μάντις, Πινδ. Ἀποσπ. 60.

κλῠτό-μητις, ι, γεν. **ιος**, περίφημος διὰ τὴν εὐφυΐαν του, ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου, Ὅμ. Ὕμν. 19. 1· τοῦ Ἀπόλλωνος, Συλλ. Ἐπιγρ. 5973c· ἀρχιτέκτονος, Ἀνθ. Πλαν. 43.

κλῠτό-μοχθος, ον, περίφημος διὰ τοὺς μόχθους του, Ἀνθ. Πλαν. 362.

κλυτό-νοος, ον, περίφημος διὰ τὴν σοφίαν του, Ἀνθ. Π. 3. 4. [**κλῦ-** ἐν ἄρσει].

κλῠτό-παις, ὁ, ἡ, ἔχων περίφημα τέκνα, Ἀνθ. Π. 9. 262.

κλῠτό-πωλος, ον, ἔχων περιφήμους πώλους ἢ ἵππους, Ἰλ., ἀείποτε ἐπίθ. τοῦ Ἅιδου, Ε. 654., Λ. 445., Π. 625· ἐπὶ τῆς χώρας Δαρδανίας, Ὅμ. Ἀποσπ. 38.

κλῠτός, ἡ. όν, ἀλλὰ κλυτὸς Ἱπποδάμεια, κλυτὸς Ἀμφιτρίτη Ἰλ. Β. 742, Ὀδ. Ε. 422· (κλύω)·—κυρίως ἀκουστός, ἠχηρός, μεγαλόφωνος, (ὡς τινες ἐκλαμϐάνουσιν αὐτὸ ἐν Πινδ. Ο. 14. 31, Π. 10. 10, Αἰσχύλ. Χο. 651, ἴδε κατωτ. 2)· ἀλλά, καθόλου, «ἐξακουστός», περὶ οὗ ἤκουσεν ἢ ἀκούει τις, δηλ. περίφημος, διάσημος, ὀνομαστός, ἔνδοξος, παρ' Ὅμ. ὡς ἐπίθ. τῶν θεῶν καὶ ἡρώων·—ὡσαύτως τῶν ἀνθρώπων ἐν συνόλῳ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ κατώτερα ζῷα, κλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων Ἰλ. Ξ. 361· κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν Ὀδ. Κ. 526· συχνάκις ὡσαύτως, ὄνομα κλυτόν, ἔνδοξον (ἀλλ' ἐν Ὀδ. Ι. 364, κατὰ τὸν Σχολ., ὄνομα κλυτόν, σημαίνει τὸ ὄνομα δι' οὗ καλεῖταί τις)· ἐπὶ πόλεων, κλυτὸν Ἄργος Ἰλ. Ω. 437. **2)** ἀκολούθως καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὡς τὸ **κλειτός**, λαμπρός, μεγαλοπρεπής, ὡραῖος, ἄλσος Ὀδ. Ζ. 321· δώματα Ἰλ. Β. 854, κ.τ.λ.· λιμὴν Ὀδ. Κ. 87., Ο. 472· κλυτὰ μῆλα Ι. 308· κλυτοῖς αἰπολίοις Σοφ. Αἴ. 375, (ἂν καὶ ἐν τοῖς τελευταίοις τούτοις παραδείγμασιν ἑρμηνεύουσί τινες διὰ τοῦ θορυϐώδης, παραϐάλλοντες κλ. ὄρνις = ἀλεκτρυών, παρ' Ἡσυχ., ἴδε ἐν ἀρχ.)· ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἰδίως ἐπὶ τῶν ἔργων τῆς ἀνθρωπίνης δεξιότητος, οἷον ἐπὶ ὅπλων καὶ ἐνδυμάτων, κλυτὰ ἔργα, εἵματα, τεύχεα· συχνάκις οὕτω παρὰ Πινδ., δαίς, ἀοιδαί, φόρμιγξ, κτλ., Ο. 8. 69, Ν. 7. 24, Ι. 2. 4, κτλ.· καὶ ἐνίοτε παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, Σοφ. Ἀντ. 1118, Αἴ. 177, 375, Εὐρ. Ι. Α. 263.—Περὶ τοῦ τονισμοῦ τῶν συνθέτων ἴδε Buttm. Λεξίλ. ἐν λέξ. **κλειτός**, προσθῆκ.—Ἡ μόνη διαφορὰ παρ' Ὅμ. μεταξὺ τοῦ **κλειτός** καὶ **κλυτὸς** φαίνεται ὅτι κεῖται εἰς τὴν ποσότητα, Buttm. αὐτόθι.

κλυτο-τέρμων ὥρα, ἡ, ὡροσκόπιον, Μανέθων 4. 28.

κλῠτο-τέχνης, ου, ὁ, ὁ περὶ τὴν χαλκευτικὴν τέχνην ἔνδοξος, ὡς τὸ **κλυτοεργός**, ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου, Ἰλ. Α. 571., Σ. 143, Ὀδ. Θ. 286·— οὕτω **κλυτοτεχνικός, ή, όν**· διὰ τὸ αὐτοῦ κλυτοτεχνικόν, διὰ τὴν ἐν τῇ τέχνῃ δόξαν αὐτοῦ, Εὐστ. 1148. 57.

κλῠτό-τοξος, ον, περίφημος διὰ τὸ τόξον αὐτοῦ, ἔνδοξος τοξότης, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἰλ. Δ. 101., Ο. 55, Ὀδ. Φ. 267, κτλ.

κλῠτο-φεγγής, ές, λαμπρῶς φωτίζων, ἀστέρες κλυτοφεγγεῖς Μανέθων 2. 148.

κλῠτό-φημος, ον, περίφημος, ἔνδοξος, πεφημισμένος, Ὀρφ. Ἀργ. 214.

κλύω, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 724, Τραγ.· παρατ. **ἔκλυον** μετὰ σημασ. ἀορ., Ἐπικ. **κλύον**, Ἰλ.· ἀόρ. προστ. **κλῦθι, κλῦτε**, Ὅμ. καὶ Τραγ., παρ' Ὅμ. ὡσαύτως μετ' Ἐπικ. ἀναδιπλ. **κέκλῦθι, κέκλῦτε**, ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **κλῦμι**. (Ἐκ τῆς √ΚΛΥ παράγεται καὶ τὸ **κλυ-τός**· πρϐλ. Σανσκρ. śru (audire), śravas (gloria)· Λατ. clu-o, clu-eo, cli-ens, in-cly-tus· Γοτθ. hliu-ma (ἀκοή)· Ἀρχ. Σκανδιν. hjod, Ἀγγλο-Σαξον. hleodor, Ἀρχ. Γερμ. hlut (laut, loud)·— ἴσως ὡσαύτως **ἀ-κρο-άομαι** καὶ glor-ia, πρϐλ. **κλώζω** καὶ glocio). [ῠ, πλὴν ἐν τῇ προστ. **κλῦθι** καὶ **κλῦτε**]. Ἀριθῶς ὡς τὸ ἀκούω, Ὅμ., κτλ. (Ἀριστοφ. Βάτρ. 1174), σχεδὸν ἀποκλειστ. Ἐπικ. καὶ Τραγ. (διότι οἱ Κωμ. ποιηταὶ μεταχειρίζονται αὐτὸ μόνον ἐν παρῳδουμένοις τραγ. χωρίοις, Ἀριστοφ. Ὄρν. 407, 416, Φερεκρ. ἐν «Χείρωνι» 1). — Συντάσσεται ὡς τὸ **ἀκούω**, μετὰ γεν. προσ. καὶ αἰτ. πράγμ., ἀκούω τι παρά τινος, κέκλυτέ μευ .. μῦθον Ἀλεξάνδρου Ἰλ. Γ. 86, πρϐλ. Σοφ. Ο. Τ. 235, κτλ.· τι ἔκ τινος Ὀδ. Τ. 93· τι πρός τινος Σοφ. Ο. Τ. 429·— συχνότερον, μόνον μετὰ γεν. προσ., Ἰλ. Ο. 300, κτλ.· ὅτε κατὰ τὸ πλεῖστον προστίθεται μετοχὴ, οὐκ ἔκλυον αὐδήσαντος Ἰλ. Κ. 47, Ὀδ. Δ. 505, πρϐλ. Σοφ. Ο. Κ. 1406, 1642· οὕτω καὶ μετ' αἰτ. πράγματος μόνον, ἔκλυον αὐδήν Ὀδ. Ξ. 89, πρϐλ. Αἰσχύλ. Πρ. 124, 588, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγμ., θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς Ὀδ. Κ. 311· θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς Δ. 767· κέκλυτέ μευ μύθων Μ. 271, κτλ.·— μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμένου, ἀκούω περί τινος προσώπου ἢ πράγματος, κλύων σοῦ δεῦρ' ἀφῖξαι ταχὺς Σοφ. Ο. Κ. 307, Ἀντ. 1182· μετὰ μετοχ., ἀκούω ὅτι .. , κλ. τινὰ θανόντα Αἰσχύλ. Θήϐ. 837· ὃν κλύεις .. ὄντα δεσπότην Σοφ. Φιλ. 261, πρϐλ. 427· σπανιώτερον μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ποῦ κλύεις νιν .. ἰδρῦσθαι ; ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 1307·— οἱ Τραγ. ὡσαύτως μεταχειρίζονται τὸν ἐνεστ. ὡς πρκμ., ἔχω ἀκούσει ἢ μάθει, γνωρίζω, Σοφ. Ο. Τ. 305, Φιλ. 261, Τρ. 422, 425· λόγῳ κλ. Εὐρ. Ἱππ. 1004· — ἀπολ. κατὰ μετοχ., κλύοντες οὐκ ἤκουον Αἰσχύλ. Πρ. 448, πρϐλ. Σοφ. Ἀντ. 691, κτλ. **2)** καθόλου, παρατηρῶ, ἐννοῶ, μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί, αὐτοὶ πρὸ πάντων γνωρίζουσι (πρϐλ. Ἰλ. Ν. 734), Ὀδ. Ζ. 185· κλῦθι ἰδὼν ἀΐων τε Ἡσιόδ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 9· πρϐλ· **ἀΐω**, **ἐπαΐω**. **II.** δίδω ἀκρόασιν εἴς τι, ἀκροῶμαι, προσέχω, τινὸς Ὅμ., κτλ.· ἡ προστ. ἰδίως ἐν χρήσει ἐπὶ προσευχῶν, ἐπάκουσόν μου, πρόσσχες εἰς ἐμέ, κλῦθί μευ, Ἀργυρότοξε Ἰλ. Α. 37· κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαινα Θ. 5· (ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις ἐνίοτε εὕρηται ἡ δοτ. μοι ὡς διάφ. γραφ.)· μετὰ δοτ., δίδω προσοχήν, προσέχω, ἀκροῶμαι, συναινῶ, ὑπακούω, οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μᾶλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο Ἡσιόδ. Θ. 474, Θέογν. 13, Σόλων 5. 2·— οὕτω καὶ παρὰ Τραγ. μετὰ γεν., κακῶν κλ. φρενῶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1064, πρϐλ. Ἱκέτ. 718, Σοφ. Αἴ. 1352, Ο. Κ. 740, κτλ. **III.** Παρὰ Τραγ. ὡς τὸ **ἀκούω** III, καλοῦμαι, γίνεται λόγος περὶ ἐμοῦ, μετ' ἐπιρρ., κλύειν εὖ, ἐπαινεῖσθαι, ἐγκωμιάζεσθαι, εὖ ἢ κακῶς κλ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 469· κακῶς κλύουσαν, κατηγορουμένην, Σοφ. Τρ. 721· πρός τινος ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 524· κλύειν δικαίως μᾶλλον ἢ πρᾶξαι θέλεις Αἰσχύλ. Εὐμ. 430· ὡσαύτως μετ' ὀνόματος, κλ. ἀναλκὶς μᾶλλον ἢ μιαιφόνος ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 868.

κλωβίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κλωϐός**, μικρὸς κλωϐός, Εὐσταθ. εἰς Διον. Περ. 1131, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 22, καὶ Βυζ.· ἴδε Δουκάγγ.

κλωβός, ὁ, κλωβίον πτηνῶν, Ἀνθ. Π. 6. 109. (Πρϐλ. τὸ Ἑϐρ. kĕlôv, kĕlûv.)

κλωγμός ἢ **κλωσμός**, ὁ, (**κλώσσω**) ἡ φωνὴ τῶν ὀρνίθων Πλούτ. 2. 129Α (ἔνθα κλωσμοῖς). **II.** τὸ διὰ τῆς γλώσσης κροτάλισμα, δι' οὗ παρακινοῦσι τοὺς ἵππους εἰς τὸ βάδισμα, Ξεν. Ἱππ. 9, 10 (κλωσμὸς Λ. Διν.), Πολυδ. Α', 209· ὡσαύτως ἦχος παρόμοιος δι' οὗ οἱ ἀκροαταὶ ἐξεδήλουν τὴν ἀποδοκιμασίαν των, εἰς τὸ τέλος τῶν ἀκροαμάτων ἅπερ οὐχ ἡδέως ἤκουον, Φίλων 2. 599, Εὐστ. 1504. 29· κλωσμὸς Ἀρποκρ. ἐν λέξ. **ἐκλώζετε**.

Κλώδωνες, ων, αἱ Μακεδον. ὄνομα τῶν μαινάδων, Πλουτ. Ἀλέξ. 1, Πολύαιν. 4. 1, πρϐλ. Ἐτυμ. Μέγ. 521. 48, Ἡσύχ.· ὡσαύτως **Μιμαλλόνες**.

κλώζω, μέλλ. **κλώξω**, ὡς τὸ Λατ. glocio, ἐπὶ τοῦ ἤχου ὃν ποιοῦσιν οἱ κολοιοί, ὡς τὸ **κρώζω** ἐπὶ τῶν κοράκων, Κλήμ. Ἀλεξ. 82, Πολυδ. Ε', 89· πρβλ. **κλώσσω**. **II.** ἐκβάλλω ὅμοιον ἦχον εἰς σημεῖον ἀποδοκιμασίας, συρίττω, Δημ. (ἴδε ἐν λέξ. συρίζω), Ἀλκίφρ. 3. 71· ἐν τῷ πληθ., Ἀριστείδ. 2. 403, Συνέσ. 106C, Φώτ., κτλ.— Πρβλ. **κλωγμός**.

Κλῶθες, αἱ, ἀντὶ **Κλωθοί**, αἱ κλώθουσαι, ὄνομα τῶν Μοιρῶν, πείσεται ἄσσα οἱ Αἶσα κατὰ Κλῶθές τε βαρεῖαι γειναμένῳ νήσαντο λίνῳ (πρβλ. **Κλωθώ**) Ὀδ. Ι. 197· ἔνθα κοινῶς: Κατακλῶθες· ὑπάρχει διάφ. γραφ. ἄσσα οἱ Αἶσα κατακλώθησι βαρεῖα, παραλειπομένου τοῦ ἑπομένου στίχου, ὅπερ συμφωνεῖ κάλλιον πρὸς τὸ ἐν Ἰλ. Υ. 127., Ω. 210.

κλώθω, μέλλ. **κλώσω**, ὡς καὶ νῦν, νήθω, «γνέθω» (ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἐν τῷ συνθέτῳ **ἐπικλώθω**), λίνον Ἡρόδ. 5. 12· μίτον Λουκ. Δραπέτ. 12· κλ. ἄτρακτον, στρέφω, γυρίζω, Λουκ. Ζεὺς Ἐλεγχόμ. 19, πρβλ. Π, καὶ ἴδε **ἀσύγκλωστος**· ἐπὶ τῶν Θεαινῶν τοῦ πεπρωμένου, τῶν Μοιρῶν, κλώθω, ὁρίζω τὸ πεπρωμένον, τὴν μοῖραν τοῦ ἀνθρώπου, κλ. τινὶ τὰ οἰκεῖα Ἀριστ. π. Κόσμ. 7. 6· οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ἐκλώσασθε πανάφθιτον ἦμαρ ἀοιδῷ Ἀνθ. Π. 7. 14· ἑπτὰ δέ μοι μοῖραι .. ἑνιαυτοὺς ἐκλώσαντο Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 153· τίς μοιρῶν μίτον ὕμμιν ἐκλώσατο; αὐτόθι 478.—Παθ., τὰ κλωσθέντα, ἡ μοῖρά τινος, τὸ πεπρωμένον, Πλάτ. Νόμ. 960C· κέκλωσται λίναμοι τὰ τῆς μοίρης Βαβρ. σ. 11. 69. **II.** ἀμεταδ. παρὰ τῷ Νικ. Ἀλεξ. 93, χυλῷ ἑνὶ κλώθοντι, ὅπερ ὁ Σχολιαστ. ἑρμηνεύει: «τὸ ὡς νῆμα κλωθομένῳ χυλῷ τῆς μαλάχης».

Κλωθώ, οῦς, ἡ, ἡ κλώθουσα, μία τῶν τριῶν Μοιρῶν (Parcae) ἥτις κλώθει τὸ νῆμα τῆς ζωῆς (πρβλ. **Κλῶθες**), Ἡσ. Θ. 218, 905, Ἀσπ. Ἠρ. 258. Αἱ Μοῖραι λευχειμονοῦσαι καὶ καθήμεναι ἐν θρόνῳ ἑκάστη καὶ στέμματα ἔχουσαι ἐπὶ τῶν κεφαλῶν, ὕμνουν πρὸς τὴν τῶν Σειρήνων ἁρμονίαν, ἡ μὲν Λάχεσις τὰ γεγονότα, ἡ δὲ Κλωθὼ τὰ ὄντα, ἡ δὲ Ἄτροπος τὰ μέλλοντα, Πλάτ. Πολ. 617C, πρβλ. Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 38· ὀνομ. πληθ. **κλωθῶες** ἁπαντᾷ ἐν Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 1046. 14.

κλωκυδά· «τὸ καθῆσθαι ἐπ' ἀμφοτέροις ποσίν» Ἡσύχ.

κλωμᾰκόεις, εσσα, εν, τραχεῖα, ὀρεινή, πετρώδης, Ἰλ. Β. 729.

κλώμαξ, ᾰκος, ὁ, σωρὸς λίθων, πετρώδης τόπος, Λυκόφρ. 653· **κρώμαξ**, Ἡσύχ., Δράκων.

κλών, γεν. **κλωνός**, ὁ, (κλάω) ὡς τὸ **κλάδος**, «κλῶνος», «κλωνάρι», Λατ. surculus, Σοφ. Ο. Κ. 483, Ἀντ. 713, Εὐρ. Ἰλ. 324, Ἴων 423, Πλάτ., κτλ.· — ἐτεΰθεν ὑποκορ. **κλωνίον**, τό, «κλωνί», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 13, 5, Ἀνθ. Π. 12. 256, 8· **κλωνάριον**, τό, «κλωνάρι», Γεωπ. 12. 19, 9· καθ' Ἡσύχ.: «**κλῶναξ** (ἢ **κλώνας**), κλάδος»· καὶ ῥῆμ. **κλωνίζω** = **κλαδεύω**, κόπτω τοὺς κλῶνας, Σουΐδ.

κλωνίτης, ου, ὁ, ἔχων κλῶνας, πρέμνος Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 72.

κλωνοκοπέω, κόπτω τοὺς κλῶνας, Ἐπιφαν. Φυσιολ. 3, 192.

κλωνοφυέω, φύω κλῶνας, Μοσχόπ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ.Ἡμ. 421.

κλωο-μάστιξ, ῑγος, ὁ, ἡ, «ὁ κλοιῷ δεδεμένος καὶ μαστιγούμενος» Α. Β. 49, 5.

κλωός, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ **κλοιός**.

κλωπάομαι, ἀποθ., ποιητικὸν ἀντὶ τοῦ **κλέπτω**, «κλωπᾶσθαι· «λάθρα καὶ ἀψοφητὶ ἰέναι καὶ πράσσειν», προσέτι «ἐπιθυμεῖν, θέλειν», Ἡσύχ.· πρβλ. **διακλωπάω**.

κλωπεία, ἡ, κλοπή, Πλάτ. Νόμ. 823B, Ἰσοκρ. 277B, 278C, Στράβ. 734, κτλ.· — οἱ ἡμαρτημ. τύποι, **κλοπεία**, **κλοπεύω**, εἶναι κοινοὶ ἐν τοῖς Ἀντιγράφ.

κλωπεύω, κλέπτω, Ξεν. Ἀν. 5. 9, 1, Λακ. 2, 7· ἴδε τὸ προηγ.

κλωπηδίς, Ἐπίρρ. = **κλοπιμαίως**, Θεογνώστου Κανόν. 163. 26, Α. Β. 1310.

κλωπήϊος, η, ον, Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κλωπαῖος**, Ἀπολ. Ῥόδ. Γ. 1196, Μάξιμ. π. καταρχ. 434· πρβλ. Δοβεκ. Παθολ. σ. 474.

κλωπικός, ή, όν, κλεπτικός, τὸ κλωπικόν, τὸ κλεπτικόν, ἡ πρὸς κλοπὴν διάθεσις, Πλάτ. Κρατ. 408A. (κοινῶς: **κλοπικόν**, ἴδε **κλωπεία**). **2)** κρύφιος, λαθραῖος, Εὐρ. Ῥῆσ. 205, 512.

κλωπο-πάτωρ [ᾰ], **ορος**, ὁ, ἡ, ὁ ἐξ ἀγνώστου πατρὸς καταγόμενος, Θεοκρ. Σῦριγξ ἐν Ἀνθ. Π. 15. 21 (Ἰακκώψιος **κλοπο-**).

κλῶσις, εως, ἡ, = **κλῶσμα**, Λυκόφρ. 716.

κλώσκω, = **κλώθω**, Ἡσύχ.

κλῶσμα, τό, τὸ κεκλωσμένον, νῆμα, κλωστή, Νικ. παρ' Ἀθην. 372E, Παυσ. 6. 26, 7.

κλωσμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κλῶσμα**, Σχολ. παρὰ τῷ Bast. εἰς Γρηγ. Κορίνθου 874.

κλωσμός, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **κλωγμός**.

κλώσσω, κλώζω ὡς ὄρνις, κυρίως ὅταν ἐπῳάζῃ (πρβλ. τὰ τῆς σημερινῆς **κλωσσῶ**, **κλῶσσα**), κλωσσαμενᾶν κακκαβίδᾶν πιθαν. γραφ. παρὰ τῷ Ἀλκμᾶνι 53· πρβλ. **κλώζω**.

κλωστήρ, ῆρος, ὁ, (κλώθω), ἄτρακτος, Θεόκρ. 34. 69, Ἀπολ. Ῥόδ. Δ. 1062. **II.** ὡς τὸ **κλῶσμα**, κλωστή, νῆμα, «ῥάμμα», λίνου κλ., ἐπὶ δικτύου (περιφρ. ἀντὶ τοῦ **κλωστὸν** λίνον Σχολ.), Αἰσχύλ. Χο. 507, πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 989, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1349, Λυσ. 567· μοιρῶν κλωστῆρι Ἑλλ. Ἐπιγρ. 292. 6· μοιρίδιον κλ. αὐτόθι 145.

κλωστήριον, τό, = **κλῶσμα**, Κ. Μανασσ.· κατὰ Ἀρίστανδρ. καὶ Καλλιθ. 7, 47, ἐν τοῖς Ἐρωτ. Συγγρ. R. Hercher τ. 2, σ. 572.

κλωστής, οῦ, ὁ, ὁ κλώθων, κλώστης, Ἐτυμολ. Μέγ. 495. 27.

II. ὕφασμα, κλωστοῦ .. λίνοισι Εὐρ. Τρῳ. 537 (ἐκτὸς ἂν δεχθῶμεν τὴν διόρθωσιν, κλωστοῦ λίνοιο, καθὼς ὁ Σχολ. φαίνεται ἀναγνούς).

κλωστό-μαλλος, ον, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **στρεψίμαλλος**, Εὐστ. 1638. 17.

κλωστός, ή, όν, κεκλωσμένος, βύσσος Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 7, 1· μοῖρα κλωστὸν ἔθεντο μίτον Ἑλλ. Ἐπιγρ. 113· ἴδε ἐν λέξ. **κλωστήρ**.

κλῶστρον, τό, = **κλῶσμα**, Μανασσ. κατὰ Ἀρίστανδρ. καὶ Καλλιθ. 7. 47.

κλώψ, κλωπός, ὁ, (κλέπτω), κλέπτης, Λατ. fur, Ἡρόδ. 1. 41., 2. 150., 6. 16, Εὐρ. Ἑλ. 553, Ξεν. Ἀν. 4. 6, 17, κτλ.· πρβλ. **κλωπεία**.

κμέλεθρον, τό, δοκός, Πάμφιλος ἐν Ἐτυμολ. Μέγ. 521. 27· ἴδε Κούρτ. Gr. Et. n° 31a.

κμητός, ή, όν, εἰργασμένος, κατειργασμένος, «κμητά· πεποιημένα, πεπονημένα» Ἡσύχ., πολύκμητος, κτλ.

κνᾰδάλλω, = **κνάω**, **κνήθω**, ξέω, ξύνω, παρ' Ἡσυχ.· πρβλ. **ψάω**, **ψαθάλλω**.

κναίω, = **κνάω**, πιθ. ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **καινιεῖ**, Ἐβδ. (Σειρὰχ ΛΗ', 28)· ἀλλαχοῦ εὑρηται μόνον ἐν συνθέτοις, **ἀπο-**, **ἐκ-**, **δια-κναίω**.

κνᾱκίας, κνᾱκός, κνάκων, Δωρ. ἀντὶ **κνηκ-**.

κνᾱμὶς ἢ **κνᾱμις, κνᾱμός**, Δωρ. ἀντὶ **κνημ-**.

κνάμπτω, ἴδε ἐν λέξ. **γνάμπτω**.

κνάπτω, (κνάω) κυρίως, ξένω ἢ «λαναρίζω» ἔρια, **κατεργάζομαι** ἢ κναφεύω, λευκαίνω ὕφασμα (ὅπερ ἐγίνετο δι' ἀκανθώδους τινὸς φυτοῦ ἢ διὰ κτενός), ἱμάτια Διοσκ. 4. 162 (ἐν τῷ τύπῳ γνάφω)· παρ' ἐμοὶ πόκος οὐ κνάπτεται Ξενοκρ. παρὰ Διογ. Λ. 4. 10· πρβλ. **κναφεύω**, **ἀνακνάπτω**. **2)** ἐπὶ βασανιστηρίου, διαξαίνω, σπαράττω, εἶλκον [αὐτὸν] ἐπ' ἀσπαλάθων κνάπτοντες Πλάτ. Πολ. 616A (πρβλ. **κνάφος II**)· ἀκολούθως καθόλου, κατασπαράττω, κατασχίζω, μάστιγι Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 116.— Παθ., ἀλλ' κναπτόμενοι, ἐπὶ σωμάτων σπαραττομένων καὶ συντριβομένων ἐπὶ ὀξέων βράχων, Αἰσχύλ. Πέρσ. 576· οὕτως, ἐκνάπτετ' ἀεί, ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ Ἕκτορος ἑλκομένου κατόπιν τοῦ ἅρματος, Σοφ. Αἴ. 1031. (Κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 166, **κνάπτω**, **κναφεύς**, κτλ., ἦσαν οἱ τύποι οἱ παρὰ τοις παλαιοῖς Ἀττικοῖς ἐν χρήσει, οἱ δὲ τύποι **γνάπτω**, **γναφεύς**, κτλ., παρὰ τοῖς νεωτέροις· καὶ νεώτεροι ἐκδόται κατὰ τὸ πλεῖστον ἀκολουθοῦσι τοῦτον τὸν κανόνα).

κνάπτωρ ἢ **γνάπτωρ, ορος**, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κναφεύς**, Μανέθων 4. 422.

κνάσω, κνᾶσαι, Δωρ. ἀντὶ **κνήσω, κνῆσαι**, ἴδε ἐν λέξ. **κνάω**.

κνάφαλλον [ᾰ], τό, ἴδε **κνέφαλον**.

κναφαλώδης ἢ **γναφ-, ες**, (εἶδος) μαλακὸς ὡς ἔριον, Διοσκ. 3. 37.

κνᾰφεῖον, Ἰων. **-ήιον**, τό, ἐργαστήριον γναφέως, Ἡρόδ. 4. 14, Πλουτ. Κικ. 1· **γναφεῖον** ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. τοῦ Λυσ. 97. 38., 166. 31., 210· ἴδε **κνάπτω** ἐν τέλ.

κνᾰφεύς, έως, ὁ, Ἀττ. πληθ. **κναφῆς**· — γναφεύς, Λατ. fullo, δηλ. ὁ κατεργαζόμενος ἢ ξαίνων ἐρεᾶ ὑφάσματα ἢ λευκαίνων αὐτά, Ἡρόδ. 4. 14, Ἀριστοφ. Σφ. 1128, Ἐκκλ. 415· παρ' Αἰσχύλ. Χο. 760 ἐπὶ γυναικός, πρβλ. **τροφεύς**· — **γναφεὺς** ἐν Λυσ. 97. 42, Ξεν. Ἀγησ. 1, 26· ἴδε **κνάπτω** ἐν τέλ.· — ἐν τῇ ἐργασίᾳ αὐτῶν οἱ Ἕλληνες γναφεῖς μετεχειρίζοντο λίτρον, κονίαν, γῆν Κιμωλίαν πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἐνεργείας τοῦ κτενός:— ὑπῆρχε συντεχνία κναφέων ἐν Μυτιλήνῃ, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2171c.

II. γναφεύς, εἶδος ἰχθύος, Δωρίων παρ' Ἀθην. 297C.

κνᾰφευτικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς γναφέα· ἡ κναφευτικὴ (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη ἢ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γναφέως, Πλάτ. Πολιτικ. 282A. πρβλ. Σοφιστ. 227A· ἴδε **κνάπτω**, ἐν τέλ.

κνᾰφεύω, = **κνάπτω**, καθαρίζω ὑφάσματα, Ἀριστοφ. Πλ. 166· ἴδε **κνάπτω**, ἐν τέλ.

κνᾰφήϊον, τό, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **κναφεῖον**, Ἡρόδ. 4. 14.

κνᾰφικός ἢ **γναφ-, ή, όν**, = **κναφευτικός**, Διοσκ. 4. 163, Σουΐδ.

κνάφος, ὁ, (κνάω) ἀκανθῶδες φυτὸν δι' οὗ ξύουσι τὰ ἱμάτια, τοῦτο μεταχειρίζονται νῦν οἱ φεσοποιοί, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 166, πρβλ. Ἀλκαῖ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 2. **II.** κτεὶς ἐν χρήσει πρὸς λανάρισμα, καὶ ὡς ὄργανον βασανιστήριον, ἐπὶ κνάφου ἕλκειν τινὰ Ἡρόδ. 1. 92, ἔνθα ἴδε Wessel., πρβλ. Πλούτ. 2. 858E, Σουΐδ. ἐν λέξ.— ἴδε **κνάπτω** ἐν τέλ.

κνάψις, εως, ἡ, κατεργασία ὑφασμάτων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 166· ἴδε **κνάπτω**, ἐν τέλ.

κνάω, κνᾷ Πλούτ. 2. 61D, ἀλλὰ παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ. **κνῇ**, ἀπαρ. **κνᾶν**, (ὡς τὰ **σμᾶν, ψᾶν** ἐκ τοῦ **σμάω, ψάω**)· μέλλ. **κνήσω** Ἱππ. 192D· ἀόρ **ἔκνησα** Πλάτ., κτλ.· γ' ἐν. Ἐπ. ἀορ. 6' **κνῆ** (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **κνῆμι**) Ἰλ. Λ. 639.— Μέσ., ἀπαρ. **κνᾶσθαι** Πλάτ. Γοργ. 494C, βραδύτερον **κνᾶσθαι** Πλούτ., κτλ.· μέλλ. **κνήσομαι** Γαλην.· ἀόρ. **ἐκνησάμην** Θεόκρ. 7. 110, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 1.— Παθ., ἴδε **κατα-κνάω**. Ἐκ τῆς √ΚΝΑ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **κναίω, κνήθω, κνίζω, κνύω, κνάπτω, κναδάλλω, κναφεύς, κνάφαλλον**, κτλ.) Ἀποξέω, Λατ. radere, αἴγειον κνῆ τυρόν, ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Ἱππ. 545. 8· τὸν κηρὸν κνᾶν, ἀφαιρῶ ξαίνων, Ἡρόδ. 7. 239· πρβλ. **ἐκκνάω**. **II.** ξύω, ξύνω, Λατ. scabere, τῇ χειρὶ Ἱππ. Ἀγμ. 765· τὸν περὶ τὰς μασχάλας τόπον, Ἀριστ. Προβλ. 35. 8, 1.—Μέσ. ξύνομαι, «ξυοῦμαι», ἀφθόνως ἔχειν τοῦ κνῆσθαι Πλάτ. Γοργ. 494C· ἐπὶ τῶν ἐλάφων, κνᾶσθαι τὰ κέρατα πρὸς τὰ δένδρα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 5, 8· δακτύλῳ κνᾶσθαι τὴν κεφαλήν, Λατ. scalpere caput, Πλουτ. Πομπ. 48· ἀπολ., ὁ αὐτ. 2. 440A· κνήσασθαι τὸ οὖς Λουκ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐνὶ τῶν ποδῶν τὴν πλευρὰν Γαλην. **III.** γαργαλίζω ἢ προξενῶ κνησμόν, «φαγοῦρα», τὴν ῥῖνα Πλάτ. Συμπ. 185E· Μέσ., κνᾶσθαι τὰ ὦτα πτερῷ, γαργαλίζω τὰ ὦτα, Λουκ. π. Ὀρχ. 2, κτλ.·—μεταφ., τοῦτο κνᾷ καὶ ἀναπείθει Πλούτ.1.61D.

κνεφάζω, μέλλ. **-άσω**, (κνέφας) ἐπικαλύπτω διὰ νέφους, ἀμαυρόω, σκοτίζω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 134.

κνεφαῖος, α, ον, ώσαύτως ος, ον, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1350· (κνέφας)·— σκοτεινός, ἀμαυρός, Ταρτάρου βάθη Αἰσχύλ. Πρ. 1029, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 593. **2)** ἐν τῷ σκότει, κνεφαῖος ἐλθών, ἐλθὼν ἐν τῷ σκότει, δηλ. κατὰ τὴν νύκτα, Ἱππῶν. 37· ἀλλ' ὡσαύτως, ἐνωρὶς τὸ πρωΐ, **κν.** ἀνεφάνη Ἀριστοφ. Σφῆκ. 124, πρβλ. Βατρ. ἔνθ' ἀνωτ., Λυσ. 327, κτλ. Ἐπίρρ. **-ως**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 327, πρβλ. **κνέφας, σκοταῖος**, καὶ ὡσαύτως **ὄνοφος**.

κνέφαλλον, τό, ἔριον ἀπορριφθὲν κατὰ τὴν κατεργασίαν τοῦ μαλλοῦ ἢ τῶν ὑφασμάτων, «ἀπομεινάρι», ἐκ τοιούτων κνεφάλλων ἐπληροῦντο στρωμάτια καὶ προσκεφάλαια, καὶ ἐντεῦθεν τὸ κνέφαλλον σημαίνει στρῶμα ἢ προσκεφάλαιον, Εὐρ. Ἀποσπ. 677, Κρατῖν. ἐν «Μαλθακοῖς» 3, Εὔπολ. ἐν «Πόλεσιν» 36, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 84, κτλ.· κνάφαλλον, γνάφαλλον (ἄπερ, ἐν σχέσει πρὸς τὰ **κνά-πτω, γνά-πτω**, φαίνονται ὡς οἱ ὀρθότεροι τύποι) φέρονται συχνάκις ὡς διάφ. γραφαί, πρβλ. Meineke εἰς Κρατῖν. ἔνθ' ἀνωτ.· Αἰολ. γνόφαλλον Ἀλκαῖ. 34. Πρβλ. **τύλη**, καὶ ὡσαύτως **γναφάλιον**.

κνέφᾰς, τό· Ἀττ. γεν. **κνέφους** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 291, μεταγεν. **κνέφατος** Πολύβ. 8. 28, 10· δοτ. **κνέφᾳ** Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 15, **κνέφει** Ἀνθ. Π. 7. 633, ὡς εἰ ἐκ τοῦ **κνέφος**, ὅπερ μνημονεύεται ὑπὸ Ἡσυχ., Σουΐδ., Φωτ. (πρβλ. **ὄνοφος**)·— σκότος, Ὅμ. (μόνον κατ' ὀνομ. καὶ αἰτ.), παρ' αὐτῷ σημαίνει ἀείποτε τὸ ἑσπερινὸν σκιόφως, «σκοτίνιασμα», «σουρούπωμα», εἰσόκε .. δύῃ τ' ἠέλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ Ἰλ. Λ. 194· 209· οὕτω, δυσάλιον κν. Αἰσχύλ. Εὐμ. 396· νυκτὸς ὁ αὐτ. Πέρσ. 357, πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 510, Ξεν., κτλ.· καθόλου σκότος, τὸ κατὰ γῆς κν. Εὐρ. Ἱππ. 836·— μεταφ., τοῖον ἐπὶ κν. ἀνδρὶ .. πεπόταται Αἰσχύλ. Εὐμ. 378. **2)** ἀκολούθως, τὸ πρωϊνὸν λυκόφως ἢ λυκαυγές, Λατ. crepusculum, diluculum, πρὴ πάνυ τοῦ κνέφους Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 291· ἅμα κνέφᾳ «τὴν αὐγήν», «κατὰ τὰ χαράγματα», Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 15· πρβλ. **κνεφαῖος**.

κνέφος, τό, = τῷ ἀνωτ., «κνέφος· σκότωσις» Ἡσύχ., Εὐστάθ. 1354, 1.

κνέωρον, τό, = **κνῆστρον** II, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 4, Διοσκ. 4. 173, Ἱλίν., Ἡσύχ. **II.** τὸ γυναικεῖον μόριον, Φώτ., Ἡσύχ.

κνῇ, ἴδε ἐν λ. **κνάω**.

κνηθιάω, = **κνηστιάω, κνησείω**, Ἱπρωδιαν. π. μον. λέξ. 43. 34 (ὅστις μνημονεύει δύο ὅμοια ῥήματα, **κνέφω, κνιφῶ**), Ἐτυμ. Μέγ. 116. 25.

κνηθμός, ὁ, κνησμός, φαγοῦρα, Νικ. Αἰλ. 251, 422.

κνήθω: μέλλ. **κνήσω**, (**κνάω**) μεταγεν. τύπος τοῦ **κνάω**, ξύω, «ξυῶ», Μοῖρις 234·—Μέσ., τὸν ὄνον κνήθεσθαι εἰς τὰς ἀκάνθας τὰ ἕλκη Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 18. **II.** γαργαλίζω, τὰς ἀκοὰς Κλήμ. Ἀλεξ. 328.— Παθ., γαργαλίζομαι, αἰσθάνομαι κνησμόν, κνηθόμενοι τὴν ἀκοὴν 2 Ἐπιστ. π. Τιμ. δ', 3· παροξύνομαι, Ἀριστ. Προβλ. 31. 3.

κνηκ-έλαιον, (οὐχὶ κνικ), τό, ἔλαιον τοῦ κνήκου, Διοσκ. 1. 44.

κνηκίας, ου, ὁ, Δωρ. **κνᾱκίας**, πρβλ. **κνηκὸς** ἐν τέλ.

κνήκινος, η, ον, ἐκ τοῦ **κνήκου**, κνήκινον ἔλαιον Διοσκ. 1. 44.

κνήκιον, τό, φυτόν τι ἀρωματικόν, ἀμάρακον, «μαντζουράνα», Διοσκ. Νόθ. 3. 47.

κνηκίς, ΐδος, ἡ, ὠχρὰ κηλίς, ἰδίως ἐν τῷ οὐρανῷ, ὠχρὸν καὶ ἀμαυρὸν νέφος, Ποιητὴς παρὰ Σουΐδ., Ἡλούτ. 2. 581F. **II.** ὠχρὸν ἔχουσα τὸ χρῶμα ἔλαφος, Ἡσύχ. **III.** λαμπρὸν δέρμα ἢ ἐπιδερμίς, ὁ αὐτ.

κνηκο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κνῆκον, Ἡσύχ. ἐν λ. **κνηκίς**.

κνηκό-πῡρος, ον, ἔχων χρῶμα κιτρινωπὸν οἷον τὸ τοῦ σίτου· ἢ **κνηκόπυρρος, ον**, ἔχων χρῶμα ἐρυθροκίτρινον, Σώπατ. παρ' Ἀθην. 649Α.

κνῆκος, ἡ, Λατ. cnecus ἢ cnicus, φυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ σκολύμου ἢ ἀκάνθου, carthamus tinctorius, οὗ τὰ φύλλα ἐχρησίμευον ὡς πυτία πρὸς πῆξιν γάλακτος εἰς κατασκευὴν τυροῦ, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 394, Ἀναξανδρ. «Πρωτ.» 1. 55, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 2, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 1, 3.

κνηκός, ή, όν, Δωρ. **κνᾱκός, ά, όν**, ἔχων χρῶμα κροκίζον, κιτρινωπὸν ὡς ὁ σπόρος, ἢ τὸ «χνοῦδι» τῆς κνήκου (Ἡσύχ., πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 2), ἐπὶ τῆς αἰγός, Θεόκρ. 7. 16, Ἀνθ. Π. 6. 32· ἢ τοῦ λύκου, Βάβρ. 113. 2 Boisson.·— ἐντεῦθεν ὁ τράγος καλεῖται **κνάκων**, ὁ, Θεόκρ. 3. 5· καὶ ὁ λύκος, **κνηκίας**, Βάβριος 112, 12.

κνηκο-συμμιγής, ές, μεμιγμένος μετὰ **κνήκου**, Φιλόξεν. 3. 20.

κνηκώδης, ες, (εἶδος)=**κνηκοειδής**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 11, 3.

κνήκων, Δωρ. **κνάκων, ωνος**, ὁ, ἴδε ἐν λ. **κνηκός**.

κνῆμα, τό, (κνάω) τὸ ἀποξεόμενον· ἐν τῷ πληθ., ἀποξέσματα, τρίμματα, Γαλην. Λεξ. Ἱππ., ἀλλ' ἐν τῷ σημερινῷ κειμένῳ τοῦ Ἱππ. (238. 32) κνήσματα.

κνημαῖος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὴν κνήμην, Ἱππ. ἐν Γαλ. Λεξ.

κνήμ-αργος, ον, ἔχων λευκὰς κνήμας, Θεόκρ. 25. 127.—Καθ' Ἡσύχ.: «κνήμαργος· κνημώδης, παχύκνημος».

κνήμη, ἡ, τὸ μέρος τὸ μεταξὺ τοῦ γόνατος καὶ τῶν σφυρῶν, Λατ. tibia, crus, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν μηρόν, Ἰλ. Δ. 147, Ὀδ. Θ. 135, κτλ.· ἐπὶ τῶν κνημῶν ἕθετον τὰς κνημῖδας, πρβλ. **κνημίς, εὐκνήμις**· οὕτω καὶ Ἡρόδ. 6. 75, 125., 7. 75, Εὐρ. Φοίν. 1394, κτλ.· — περὶ τοῦ χωρίου, Θεόκρ. 16. 18, ἴδε ἐν λ. **γόνυ** ἐν τέλ.· — παρὰ τοῖς Ἰατρ. τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπεδίδετο μόνον εἰς τὸ βραχύτερον καὶ στιβαρώτερον τῶν ὀστῶν τῆς κνήμης, Λατ. tibia, τὸ δὲ ἕτερον, Λατ. fibula ἐκαλεῖτο **περόνη**· πρβλ. καὶ **ἀντικνήμιον**. **2)** ἐν τοῖς φυτοῖς, τὸ μέρος τὸ μεταξὺ δύο κόμβων ἢ γονάτων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 13, 5. **II.** ἀκτὶς τροχοῦ, Πολυδ. Α', 144, Εὐστ.· πρβλ. **κνημὶς** II. **III.** ἐν τῷ πληθ., ξύλα, ἐφ' ὧν τὸ σῶμα τοῦ ἅρματος ἐστηρίζετο, «κνῆμαι· τὰ διερείδοντα ξύλα τὴν χοινικίδα τοῦ τροχοῦ» Ἡσύχ., καὶ **κνημίαι**, Λυσ. παρὰ Πολυδ. Γ'. 157, Ἡσύχ. **IV.** ὁ ποὺς καθίσματος, Φώτ.

κνημιαῖος, α, ον, = **κνημαῖος**, Ἱππ. 279. 19· πρβλ. Λοβεκ. Φρύνιχ. 556.

κνημῑδο-φόρος, ον, ὁ φορῶν περικνημῖδας, ἔχων ὡπλισμένας τὰς κνήμας του, Ἡρόδ. 7. 92.

κνημῑδωτός, ή, όν, ὡς ἐκ ῥήματ. **κνημιδόω**, ἔχων, φορῶν κνημῖδας, Γλωσσ.

κνημίς, -ῖδος, ἡ· Αἰολ. αἰτ. **κνᾱμιν** ἢ **κνῆμιν** Εὐστ. 265. 18, Δ. Β. 1207· Αἰολ. ὀνομ. πληθ. **κνάμῑδες**, Ἀλκαῖ. 15. 4 (πρβλ. **κρηπίς**)· (κνήμη)· — κνημὶς ἀνήκουσα εἰς τὴν πανοπλίαν πολεμιστοῦ καὶ χρησιμεύουσα ὡς προφυλακτικὸν τῆς κνήμης, συνίστατο δὲ ἐκ δύο τμημάτων συναρμοζομένων διὰ πορπῶν καὶ κατέβαινεν ἀπὸ τοῦ γόνατος μέχρι τῶν σφυρῶν, καὶ οὕτως ἐκάλυπτεν ὅλην τὴν κνήμην πανταχόθεν, κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκεν Ἰλ. Γ. 330· κνημῖδας ... καλὰς ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας αὐτόθι, πρβλ. Τ. 369· ἦσαν κατεσκευασμέναι ἐκ κασσιτέρου, Σ. 613, Φ. 592· ὡσαύτως ἐξ ὀρειχάλκου, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 122· ἐν Ἰλ. οἱ Ἀχαιοὶ καλοῦνται ἀείποτε **εὐκνήμιδες**·— ἐν Ὀδ. Ω. 229, βόειαι κνημῖδες ἦσαν εἶδος περικνημίδων ἐκ βοείου δέρματος, ἃς ὁ Λαέρτης ἐφόρει ὅπως προστατεύωσιν αὐτὸν ἐν τῇ γεωργικῇ αὐτοῦ ἐργασίᾳ· ὁ Πολύβ. 11. 9, 4 λέγει ὅτι τὰς κνημῖδας ἐφόρουν μὲ ὑποδήματα καὶ κρηπῖδας.— Πρβλ. Λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτήτων ἐν λέξ. ocrea. **II.** ἡ ἀκτὶς τροχοῦ, Λυσ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 115. **III.** = **κνημός**, Διον. Π. 714.

κνημο-πᾰχής, ές, ἔχων τὸ πάχος κνήμης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 4, 3, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 630.

κνημός, ὁ, ὁ προέχων βραχίων ὄρους, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἀείποτε κατὰ πληθ., Ἴδης ἐν κνημοῖσι, «ταῖς προβάσεσι τῶν ὀρῶν» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 821, κτλ.· κνημοὺς μόνον Ὀδ. Δ. 337· ἑνικ. ἐν Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 283. —Ὡς τὰ **ποὺς** καὶ **πρόπους** κεῖνται ἐπὶ τῶν κατωτάτων μερῶν τοῦ ὄρους, οὕτω τὸ **κνημός** (ἐκ τοῦ **κνήμη**) κυρίως ἐδήλου τὰ μέρη τὰ ὑπεράνω τῶν ὑπωρειῶν ἀλλὰ κατωτέρω τῆς κορυφῆς, καθ' ἃ ὁ Εὐστάθ. λέγει, 1498. 42, κτλ. **II.** παρὰ τοῖς Ἀργείοις, = **ὀρίγανος**, Εὐστ. 265. 39.

κνημόω, ὁπλίζω μὲ περικνημῖδας, Ἀντιόχ. Πανδέκτ. 1207Α.

II. τὸ παθητ. ἔχει διάφορον σημασίαν παρ' Ἡσυχ., ὅστις ἑρμηνεύει τὸ **κνημοῦσθαι** διὰ τοῦ **φθείρεσθαι** ἐν διαφόροις γλώσσαις αὐτοῦ· καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ὁ Ἑρμησιάναξ παρ' Ἀθην. 598Α, ἐπὶ ἀτυχοῦς τινος ἐραστοῦ, πολλάκι .. κνημωθεὶς κώμους εἶχε σὺν Ἐξαμύῃ. Ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας τὸ ῥῆμα προφανῶς συγγενεύει πρὸς τὰ **κνάω, κνήθω**.

κνημώδης, ες, (εἶδος) παχύκνημος, πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ **κνήμαργος** (ὃ ἴδε), Ἡσύχ.

κνησιάω, ἐφετικὸν τοῦ **κνάω**, ἐπιθυμῶ νὰ ξύσω, **αἰσθάνομαι**

κνησμόν ἢ «φαγοῦρα», γαργαλίζομαι, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 919, Πλάτ. Γοργ. 494C, E·— τὸ **κνηστιάω** φαίνεται ὅτι εἶναι ἐσφαλμένος τύπος παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 298, Σουίδ.· **κνησείω** παρὰ Σουίδ.

κνῆσις, εως, ἡ, (κνάω) τὸ κνήθειν, τῇ τρίψει καὶ τῇ κνήσει Πλάτ. Φίλῃβ. 46D· ἐν τῷ πληθ., ταῖς τῶν κνήσεων ἡδοναῖς αὐτόθι 51D· — μεταφορ., γαργαλισμός, ἕνεκα .. κνήσεως ὤτων Πλούτ. 2. 167B. **II.** (ἐκ τοῦ παθητ.) κνησμός, ἐρεθισμός, κνῆσις .. περὶ τὰ οὖλα Πλάτ. Φαῖδρ. 251C.

κνησί-χρῡσος, ον, ὁ ξέων, ῥινίζων τὸν χρυσόν, ῥίνη κνησίχρυσος Ἀνθ. Π. 6. 92.

κνῆσμα, τό, = **κνῆμα**, ὃ ἴδε. **II.** δῆγμα, δάγκαμα, κέντημα, φαλαγγίων Ξεν. Συμπ. 4, 28· ψήκτρας κν., περίφρ. = ξύστρα, ψήκτρα, «ξυστρί», Ἀνθ. Π. 6. 233.

κνησμονή, ἡ, = **κνησμός**, ὁ, Ἀνθ. Π. παράρτ. 304, Γεωπ. 1. 12. 34.

κνησμός, ὁ, = **κνῆσις**, «φαγοῦρα», Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 28, 3· προξενουμένη ὑπὸ τῆς ἀκαλήφης, κνίδης, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 90A· ἐπὶ ἡδονικοῦ κνησμοῦ, γαργαλισμός, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 29, Προβλ. 4. 15, 1. **2)** μεταφορ., ἐρεθισμός, διέγερσις, Πλούτ. 2. 61A (ἔνθα ἴδε Wyttenb.)· ἐν τῷ πληθ., αὐτόθι 126B, κτλ.

κνησμώδης, ες, πάσχων ἐκ κνησμοῦ, Ἱππ. Ἀφ. 1256, κτλ. **II.** ἔχων κνησμόν, Ἀριστ. Προβλ. 7. 8, 3·—Ἐπίρρ. **-δῶς**, Γαλην. 19. 70.— Ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. ἐνίοτε **κνισμώδης**.

κνηστήρ, ῆρος, ὁ, ξυστικὴ μάχαιρα, Νικ. Θηρ. 85, Ἀλεξιφ. 308, κατὰ δὲ Ἡσύχ.: «φονεύς. ὀλετήρ».

κνηστιάω, = **κνησιάω** (ὃ ἴδε).

κνηστικός, ή, όν, ἐρεθιστικός, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἱππ. 304. — Ἐπίρρ. **κνηστικῶς**, κνηστικῶς ἔχειν = κνησιᾶν, Μοῖρ. σ. 206.

κνῆστις, εως καὶ **ιος**, ἡ, (κνάω) μάχαιρα πρὸς ξέσιν τυροῦ, Ἰλ. Λ. 640 (ἐν συντετμ. δοτ. **κνήστῐ**), Ἀνθ. Π. 6. 305· πρβλ. **τυρό-κνηστις**. **II.** = **κνησμός**, Ὀππ. Ἀλ. 2. 427.

κνηστίς, ίδος, ἡ, παρὰ Πλουτ. ἐν Ἀντων. 86, φαίνεται ὅτι ἦτο περόνη τις, δι' ἧς ἡ Κλεοπάτρα συνεκράτει τὴν κόμην αὐτῆς οὖσα ἔνδοθεν κοίλη πρὸς ἀπόκρυψιν δηλητηρίου· καλουμένη βελόνη παρὰ τῷ Ξιφιλίν. σ. 56.

κνηστός, ἡ, όν, ἐξεσμένος, κν. ἄρτος, εἶδος ἄρτου, Ἀθήν. 111D· **κνηστά** (κατὰ Meineke ἀντὶ **κνιστά**) Ἀντιφάν. ἐν «Δηλίᾳ» 1.

κνῆστρον, τό, = **κνῆστις** I, μαχαιρίδιον ᾧ ξύεται ὁ τυρός, Γαλην. ἐκ τοῦ Ἱπποκρ. **II.** φυτόν τι ἐπιφέρον κνησμόν, ἀκαλήφη, κνίδη, Ἱππ. 630. 3., 662. 49, Διοσκ. 4. 173· πρβλ. **κνέωρον**.

κνήφη, ἡ, κνησμός, «φαγοῦρα», Ἑβδ. (Δευτ. ΚΗ', 27), παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ. **Ἀφροδίτη**.

κνῖδάω, (κνίδη) μαστιγῶ τῇ κνίδῃ, Ἡσύχ. (ἔνθα **κνηδάω**)· ἐν τῷ παθητ., «κνιδᾶται· δάκνεται. ἴσως ἀπὸ τῆς πόας» ὁ αὐτ.

κνῖδ-έλαιον, τό, ἔλαιον ἐκ τοῦ κόκκου Κνιδίου, Διοσκ. 1. 43· πρβλ. **θυμελαία, Κνίδιος** II.

κνίδη [ῑ], ἡ, (κνίζω) «τσουκνίδα», Λατ. urtica, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 20, 9, Θεόκρ. 7. 110, Διοσκ. 4. 94, Ἀνθ. Π. 12, 124·— κατὰ τὸν Μοῖριν: «ἀκαλήφη Ἀττικοί, κνίδη Ἕλληνες». **II.** θαλασσία κνίδη, εἶδος μαλακίου, ὅπερ ἐγγιζόμενον προξενεῖ κνησμὸν ὡς ἡ κνίδη, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 16, 1, καὶ ἀλλ.· καλουμένου καὶ **ἀκαλήφη**, π. Ζ. Μορ. 4. 5, 48, Ἀθήν. 20A.— Ἀμφότεραι αἱ ἔννοιαι συνυπάρχουσι παρὰ τῷ Ἀρχεστρ. ἐν Ἀθην. 285C.

Κνίδιος [ῐ], α, ον, (Κνίδος) ἐκ Κνίδου· οἱ Κνίδιοι, οἱ κάτοικοι τῆς Κνίδου, Ἡρόδ. 1. 174, καὶ ἀλλ. **II.** κόκκος Κν., ὁ, κόκκος τις τοῦ θάμνου θυμελαία, ἐν χρήσει ὡς καθάρσιον, Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 15b, πρβλ. Foës. Oecon. Ἱππ.· καλεῖται καὶ **κνῖδό-κοκκος**, ὑπὸ Ἀλεξ. Τραλλ. 10. σ. 569.

Κνιδιουργής, ές, εἰργασμένος, κατεσκευασμένος ἐν Κνίδῳ, προϊὸν κνιδίας τέχνης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 143.

κνῖδό-σπερμον, τό, σπόρος κνίδης, Γαλην. 19. 732· ὡσαύτως **κνιδόσπερμα**, τό, Ἀλέξ. Τραλλ. 7. σ. 316.

κνίδωσις, εως, ἡ, (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **κνιδόω**) κνησμός, οἷος ὁ προξενούμενος ἐκ κνίδης, Ἱππ. Προρρ. 109, κτλ.

κνίζη, ἡ, μνημονευόμενον ὡς οὐσιαστ. ὑπὸ Εὐστ. 1746. 13, Ἐτυμ. Μέγ. 523. 10, ἐκ τοῦ Ἀνακρ. (87, κνίζη τις ἦδη καὶ πέπειρα γίνομαι σὴν διὰ μαργοσύνην), ἀλλὰ χωρὶς νὰ δίδηται ἡ σημασία τῆς λέξεως·— ὁ Λοβ. Παραλ. σ. 207, Ῥηματ. σ. 277 θεωρεῖ αὐτὸ ὡς ἐπίθ. **κνιζός, ή, όν**, Λατ. exoletus, vietus, πεπαλαιωμένος, μεμαραμμένος.

κνιζός, ή, όν, ἴδε **κνίζη** ἐν τέλει.

κνίζω, μέλλ. **κνίσω** [ῐ] Ἀριστοφ. Βάτρ. 1198· **ἔκνισα** Πίνδ., Ἀριστοφ., Δωρ. **ἔκνιξα** Πινδ. Ι. 6 (5). 74.— Παθ., ἀόρ. **ἐκνίσθην** Εὐρ. Ἀνδρ. 209, Θεόκρ. (πρβλ. **κνάω**). Ξέω, ξύνω ὡς τὸ **κνάω**, Θεόφρ. π. Φ. Ἱστ. 9. 20, 4, Ἀθήν. 51B·— ἐντεῦθεν, φθείρω, ἐλαττώνω, Πινδ. Ι. 5 (4). 74·— ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον, **II.** γαργαλίζω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 10, 8· ἀλλά, **2)** κατὰ τὸ πλεῖστον μεταφ., ἐπὶ ἔρωτος, πειράζω, ἐρεθίζω, ἐνοχλῶ, ἀνιῶ, ταράσσω, Λατ. pungere (πρβλ. **ὑποκνίζω**), τὸν Ἀρίστωνα ἔκνιζε τῆς γυναικὸς ταύτης ὁ ἔρως Ἡρόδ. 6. 62, πρβλ. Εὐρ. Μήδ. 568· ἐρωτίδα, τᾶς ποκ' ἐκνίσθη Θεόκρ. 4. 59, πρβλ. 5. 122·— ὡσαύτως ἐπὶ ἄλλων αἰσθημάτων, κόρος κνίζει Πινδ. Π. 8. 44· ἐπὶ ἀνησυχίας, Ξέρξεα ἔκνιζε ἡ γνώμη Ἡρόδ. 7. 12· τὰ σμικρὰ οὐδὲν μιν κνίζει (ἐνν. τὸν θεόν) αὐτόθι 10, 5· ἔκνιζέ μ' ἀεὶ τοῦθ' Σοφ. Ο. Τ. 786· τὸ βουλεύεσθαί μ' ἔκνιζε Εὐρ. Ι. Α. 350· κακίαις μ' ἔκνισε Ἀριστοφ. Σφ. 1286· οὐ .. κνίσω τὸ ῥῆμ' ἕκαστον, δὲν θὰ προσβάλω ἑκάστην λέξιν, ὁ αὐτ. ἐν Βατρ. 1198· ἐρεθίζω, παρορμῶ εἰς ζηλοτυπίαν, Ἀλκίφρων 1. 32·— ὡσαύτως ἐπὶ καλῆς σημασίας, ἀδεῖά νιν ἔκνιξε χάρις Πινδ. Ι. 6 (5). 74.— Παθ., Εὐρ. Μήδ. 555, Ἀνδρ. 209· κνίζεσθαί τινος, κεντεῖσθαι (ὑπὸ ἔρωτος) πρός τινα, Θεόκρ. 4. 59, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 10. 4, Μάχων παρ' Ἀθην. 577E· κνιζόμενος ὑπ' ἔρωτος ἐπὶ τῇ παιδὶ Ἀππ. Καρχηδ. 10. **6)** κν. ὀργάν, διεγείρειν, ἐξεγείρειν ὀργήν, Πινδ. Ν. 5. 59, πρβλ. Π. 11. 36.

κνῖπεία ἢ **κνιπία**, ἡ, (κνιπὸς) φειδωλία, προσέτι, ἔνδεια, Δωροθ. 837B, Θεοφάν. Χρον. σ. 248, κλ., Βυζ.

κνῖπολόγος, ὁ, (κνίψ, λέγω) τοὺς κνῖπας θηρεύων, κνιποφάγος, ὄνομα τοῦ δρυοκολάπτου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 9· πρβλ. **ξυλοκόπος**.

κνῖπόομαι, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, φλογίζομαι· ἐπὶ καρπῶν, διαφθείρομαι ὑπὸ ἐρισύβης, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κεκνιπωμένοι**.

κνῖπός, όν, φιλάργυρος, φειδωλός, Ἀνθ. Π. 11. 172. (πρβλ. **κνιφός, Γνίφων** (ὄνομα σύνηθες τῶν γερόντων φιλαργύρων ἐν τῇ νέᾳ Ἀττ. κωμῳδίᾳ), **σκνιπός**· — πιθανῶς ἅπαντα ἐκ τοῦ **κνίψ, σκνίψ**.)

κνῖπότης, ἡ, φλόγωσις τῶν ὀφθαλμῶν, Ἱππ. 413. 29, πρβλ. Ἐρωτιαν. 212.

κνίς, ίδος, = **κνίδη**, αἰτ. ἑνικ. **κνίδα** [ῐ] ἐν Ὀππ. Ἀλ. 2. 429· πληθ. **κνίδες**, διάφ. γρ. παρὰ τοῖς Ἑβδ. (Ἡσαΐας ΝΕ', 13).

κνῖσα, Ἐπικ. **κνίση, ης**, ἡ, Λατ. nidor, ὁ λιπαρὸς ἀτμὸς ἢ «ἀχνὸς» καὶ ἡ ὀσμὴ ὀπτωμένου κρέατος, ἡ ἐκ τῶν θυμάτων ἀναφερομένη ἀναθυμίασις, ἥτις εὑρίσκεται τοὺς Θεούς, (ἡ λιπαροῦ θυμίασις, διακεκριμένη ἀπὸ τῆς λιγνύος, Ἀριστ. Μετεωρ. 4. 9, 28, πρβλ 34), συχνὸν παρ' Ὁμ.· κνίση δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ Ἰλ. Α. 317· κνίσην δ' ἐκ πεδίου ἄνειμι φέρον οὐρανὸν εἴσω Θ. 549· πρβλ. τὴν διακωμῴδησιν τούτου ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 193, 1517· καθόλου ἡ ὀσμὴ εὐχύμου κρέατος, ὁ αὐτ. ἐν Ἀχαρν. 1045, Ἄλεξ. ἐν Ἀδ. 1. 4. **II.** τὸ προξενοῦν τὴν ὀσμὴν ταύτην καὶ ἀτμόν, δηλ. ὡς τὸ ὀθνεῖον, τὸ παχὺ ἐπίπλουν, ἐν ᾧ ἡ σὰρξ τοῦ θύματος ἐτυλίσσετο καὶ ἑκαίετο, αὐτὸ τὸ λίπος τοῦ ἱερείου, μηρούς τ' ἐξέταμον κατά τε κνίσῃ ἐκάλυψαν Ἰλ. Α. 460, πρβλ. Ὀδ. Σ. 45, 119, κτλ.· κνίσῃ τε κῶλα συγκαλυπτὰ Αἰσχύλ. Πρ. 496.— Κνίσα, κνίση, δι' ἑνὸς σ εἶναι ὀρθότεροι τύποι ἀντὶ τῶν κοινῶν κνίσσα, κνίσσῃ, οὓς εἰσήγαγον οἱ ἀντιγραφεῖς ἀγνοοῦντες ὅτι τὸ ι ἦν φύσει μακρόν), Δράκων σ. 21. 4, Ἡρωδιαν. παρ' Εὐσταθ. 49. 31., 1766. 30., 1810. 30· κατὰ ταῦτα οἱ νεώτεροι ἐκδόται ἀποκατέστησαν τοὺς δι' ἑνὸς σ τύπους, ἴδε Elmsl. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 1045.

κνῖσάεις, Δωρ. ἀντὶ **κνισήεις**, Πίνδ.· συνῃρ. δοτ. **κνισᾶντι**, ὁ αὐτ.

κνῖσᾶλέος, α, ον, πλήρης κνίσης, Ἡσύχ.

κνῖσάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κνῖσα**, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 66.

κνῖσάω: μέλλ. **-ήσω**, (κνῖσα) πληρῶ τι διὰ τῆς κνίσης ἱερείου, κν. ἀγυιάς (οὐδέποτε τὰς ἀγυιάς), κάμνω αὐτὰς νὰ εὐωδιάζωσιν ἐκ τῆς κνίσης τῶν καιομένων θυμάτων, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1320, Ὄρν. 1233, Χρησμ. παρὰ Δημ. 530. 28· κν. βωμοὺς Εὐρ. Ἄλκ. 1156· ἀνθ' οὗ ἔχομεν ἀμετάβ., κνισᾶν βωμοῖσι Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 5· κν. παρὰ τοὺς βωμοὺς Λουκ. ἐν Διὶ Τραγῳδ. 22.

κνίσδω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κνίζω**.

κνισήεις, εσσα, εν, (κνῖσα) πλήρης τῆς κνίσης καιομένων θυμάτων, δώματα Ὀδ. Κ. 10· Δωρ. κνισάεις Πινδ. Ο. 7. 145· δοτ. **κνισᾶντι**, συνῃρ. ἀντὶ **κνισάεντι**, Ι. 4. 112 (3. 84).

κνῖσηρός, ά, όν, = τῷ προηγ., Ἀλκαῖ. παρ' Ἀθην. 368A.

κνίσμα, τό, (κνίζω) ἐν τῷ πληθ., ἀποξέσματα, μικρὰ τεμάχια, «κομματάκια», Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 304A. **II.** ξύσματα, «τζαγκουρνίσματα», μὴ που κνίσματ' ὄνυξιν ἔχει; Ἀνθ. Π. 12. 67· ἐντεῦθεν μεταφορ., ἐπὶ τῶν ἢ ἐρίδων τῶν ἐρώντων, τὰ ποθεύντων κνίσματα αὐτόθι 7. 219, κτλ.

κνισμός, ὁ, κνησμός, «φαγοῦρα» τοῦ δέρματος, γαργαλισμός, μεταφορ., ἐπὶ πάθους, Σοφ. Ἀποσπ. 482, Ἀριστοφ. Πλ. 974· — ἐρώντος πειράγματα, Ἀλκίφρων 1. 29, πρβλ. **κνίσμα**. **II.** εἶδος ἄσματος ἢ χοροῦ, Ἀθήν. 618C.

κνῖσο-δῐώκτης, ου, ὁ, ὁ διώκων, ἐπιζητῶν λίπος, ὄνομα μυὸς ἐν Βατραχομ. 235.

κνῖσο-κόλαξ, ὁ, παράσιτος δείπνου, αἴσχιστος κόλαξ, Ἄσιος παρ' Ἀθην. 125D, πρβλ. Α. Β. 47.

κνῖσο-λοιχία, ἡ, ἀγάπη πρὸς τὸ λίπος ὀπτοῦ κρέατος, Σώφιλος ἐν «Συντρέχουσιν» 1.

κνῖσο-λοιχός, όν, ὁ ἀγαπῶν καὶ λείχων τὸ λίπος, τὸ εὔχυμον

κρέας, ἀδρὸς ἄνθρωπος, Ἀντιφάν. ἐν «Βομβυλίῳ» 2, Ἄμφις ἐν «Γυναικομανίᾳ» 2.

κνῖσος, τό, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ **κνῖσα**, Κωμικ. Ἀνώνυμ. 335a, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Β. 423, Εὐστ..

κνῖσός, όν, = **κνισήεις**, Ἀθήν. 115E. **2)** = **λίχνος**, Συγκρ. **κνισότερος**, αὐτόθι 549A.

κνῖσο-τηρητής, οῦ, ὁ, = **οῦ**, Κωμ. Ἀνώνυμ. 269.

κνῖσόω, = **κνισάω**, Μάτρων παρ' Ἀθην. 136C.— Παθ., δέλεαρ κεκνισωμένον Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 23. **II.** μεταβάλλω εἰς ἀτμόν, τὸν ζωμὸν Λουκ. Κρον. 23.— Παθ., μεταβάλλομαι εἰς κνῖσαν, ἐξατμίζομαι, ὁ ἰχθὺς κν. Ἀλεξ.Ἀφρ. Προβλ. 2. 17.

κνίσσα, κνισσάω, κνισσήεις, κτλ., ἴδε **κνῖσα**, κτλ., δι' ἑνὸς **σ**.

κνίσσῃ, ποιητ. ὑποτ. τοῦ **κνίζω**, Πίνδ.

κνιστός, ή, όν, πρβλ. **κνηστός**.

κνῖσώδης, ες, (εἶδος) «ἀχνίζων» καὶ εὐωδιάζων ὡς ὀπτὸν κρέας, λιπαρός, παχύς, ἁπίμελος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 21, π. Ζ. Μορ. 3. 14, 20·— μεταφορ., ἀμαυρὸν καὶ κν. Πλούτ. 2. 1088F.

κνῖσωτός, ή, όν, (κνισόω) ἀναδίδων κνῖσαν, ἐπὶ καιομένου θύματος, Αἰσχύλ. Χο. 485.

κνίφος, τό, = **κνίδη**, Ἡσύχ.

κνίφω, κνιφιάω, ἴσως = **κνιπόω**, Ἡρῳδιαν. π. μον. λέξ. 43.

κνίψ, ὁ, γεν. **κνῖπός**, ὀνομ. πληθ. **κνῖπες**· — ὡς τὸ **σκνίψ**, μικρὸν εἶδος ἐντόμου τρώγοντος τὰ σῦκα, Ἀριστοφ. Ὄρν. 590, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 26. **II.** **κνῖπες**, διάφορα εἴδη ἐντόμων ζώντων ὑπὸ τὸν φλοιὸν δένδρων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 8, 3., 4 14, 10, κτλ.· πρβλ. **κνιπολόγος**. — Τὸ θηλυκ. ἡ **κνὶψ** ἀπαντᾷ ἐνίοτε, Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 400. (Πρβλ. **κνιπός**).

κνόος, συνηρ. **κνοῦς**, ὁ, = **χνόη**, Φώτ., πρβλ. Ἡσύχ. **II.** ὁ τῶν ποδῶν ψόφος, ψόφος βημάτων, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 235, πρβλ. Ἡσύχ.

κνῦ, ἐν τῇ φράσει, οὐδὲ κνῦ, οὐδ' ἐλάχιστον, οὐδόλως, ὅθεν τὰ **κνύζω, κνυζάω**, ὡς τὸ **γρύζω** ἐκ τοῦ **γρῦ**, Ἡσύχ.

κνύζα, ἡ, (κνύω, κνάω) κνησμός, ψώρα, Εὐστ. 1746. 7.

κνύζᾰ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ **κόνυζα**, Θεόκρ. 4. 25., 7. 68.

κνυζάομαι καὶ **-έομαι**, ἀποθ.· (κνῦ)· — κυρίως ἐπὶ κυνός, φθέγγομαι γοερῶς, «οὐρλιάζω», **κνυζᾶσθαι (-εῖσθαι** Κώδ. Α.) Σοφ. Ο. Κ. 1571· ἐπὶ κυνῶν, ὅταν προσερχόμενοι καὶ σαίνοντες λαλιάν τινα ὑπὸ χαρᾶς ἀφιῶσι, κυνηδὸν ἐξέπραξαν κνυζούμενοι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 646· ἀναβαίνετ', ὦ πονηρά, καὶ κνυζούμενα αἰτεῖτε κἀντιδολεῖτε Ἀριστοφ. Σφ. 977· — **κνυζάομαι** φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ τύπος, ὃν ἀπαιτεῖ ἡ ἀναλογία, πρβλ. **βληχάομαι, μηκάομαι, μυκάομαι, ὑλάομαι**· ἀλλὰ τὸν τύπον **κνύζομαι** μνημονεύει ὁ Ἡσύχ., ἀπαντᾷ δὲ οὗτος καὶ ἐν Ἀντιγράφ., οἷον Σώφρων παρὰ Σουίδ., Διον. Ἁλ. 1. 79, κτλ., πρβλ. Ἰακώβ. εἰς Αἰλ. π. Ζ. 1. 8· ἐπὶ τέκνων, ἐν ὕπνῳ κνυζεῦνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα, «ἐν τῷ κοιμᾶσθαι ἄσημον καὶ ἄναρθρον ἀποτελοῦντα φωνήν, ὑποψιθυρίζουσι γὰρ φαντασιαζόμενα» (Σχόλ.), Θεόκρ. 2. 109 ὡσαύτως **κνυζώμενος** Αἰλ. π. Ζ. 11. 14. —Ἐνεργ. **κνυζάω, -έω**, μόνον παρὰ Πολυδ. Ε', 64, Σουίδ.

κνυζηθμός, ὁ, μινυρισμός, ἀσαφὴς τῶν κυνῶν βοή, ἢ ποιὸς κλαυθμὸς τῶν κυνῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ὑλακὴν ἢ τὸν ὠρυγμόν, κύνες τε ἴδον καὶ οὐχ ὑλάοντο, κνυζηθμῷ δ' ἑτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν Ὀδ. Ι. 163· ἐπὶ ἀγρίων θηρίων, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 884· ἐπὶ ἀρκτύλων, Ὀππ. Κυν. 3. 169· ἐπὶ νηπίων, Ἀθήν. 376A· πρβλ. **κνυζάομαι**.

κνύζημα, τό, = **κνυζηθμός**, ἐπὶ νηπίων. Λατ. vagitus, Ἡρόδ. 2. 2, πρβλ. Ἰμέρ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 365. 24.

κνύζομαι, ἴδε ἐν λ. **κνυζάομαι**. Τὸ ἐνεργ. **κνύζω** παρὰ Σουίδ., Εὐστ., κτλ.

κνυζόω, μόνον ἐν Ὀδ., κνυζώσω δέ τοι ὅσσε, πάρος περικαλλέ' ἐόντε Ν. 401· κνύζωσεν δέ οἱ ὅσσε αὐτόθι 433.— κακόω, βλάπτω τοὺς ὀφθαλμούς, προξενῶ εἰς αὐτοὺς ἀμαύρωσιν. (Κατὰ Ἡσύχ., κτλ., ἔκ τινος λέξεως **κνυζός**, ἀμυδρός, σκοτεινός· ἀλλὰ τὸ ἐπίθ. τοῦτο φαίνεται ἐπινοηθέν·— βέλτιον ἴσως ἐκ τοῦ **κνύος**, καὶ οὕτω κυρίως, καθιστῶ τι ἐσχαρῶδες, «κακαδιασμένον» Valck Ἄδων. σ. 381.)

κνῦμα, τό, (κνύω) «ἠρεμαῖος κνησμός», ἐλαφρὸς ἦχος ψηλαφήματος, κν. τῶν δακτύλων, ἐπὶ ἀνθρώπου ψηλαφῶντος πρὸς εὕρεσιν τοῦ ῥόπτρου τῆς θύρας ἐν τῷ σκότει, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 36 (διάφ. γραφ. **κνίσμα**), πρβλ. Γαλην. Λεξ. Ἱππ.

κνύξ, ἡ, Αἰγύπτιον ὄνομα τοῦ φυτοῦ καπνίου ἢ καπνοῦ, Διοσκ. 4. 110.

κνύος [ῠ], τό, πάθος τῆς κεφαλῆς προξενοῦν πτῶσιν τῶν τριχῶν, ψώρα ἢ λειχὴν τῆς κεφαλῆς, μαδάρωσις, Λατ. scabies, Ἡσ. Ἀποσπάσ. 5. 1.

κνυπόω, = **θριγκόω**, Ἡσύχ.

κνύω, (κνάω) κτυπῶ τι ἐλαφρῶς ὡς νὰ ξέω ἢ νὰ ψηλαφῶ αὐτό, πόθῳ μου' κνυεν ἐλθὼν τὴν θύραν Ἀριστοφ. Θεσμ. 481· πρβλ. **κνῦμα**.

κνώδᾱκες, οἱ, (ὀδοὺς) κέντρα, ἐφ' ὧν ὡς ἐπὶ ἄξονος στρέφεταί τι, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 10. 93, Ὀρφ. Ἀποσπ. 2. 25, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 197.

κνωδᾱκίζω, (κνώδαξ) στηρίζω τι ἐπὶ κέντρου ἐφ' οὗ στρέφεται ὡς ἐπὶ ἄξονος, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. σελ. 197, 198.

κνωδάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κνώδαξ**, Ἀρχ. Μαθ. σ. 191.

κνώδᾰλον, τό, πᾶν ἄγριον ἢ ἐπικίνδυνον ζῷον, ἀπὸ τοῦ λέοντος μέχρι τοῦ ὄφεως ἢ σκώληκος, «θηρίον», Ὀδ. Ν. 317· κνώδαλ' ὅσ' ἤπειρος πολλὰ τρέφει ἠδὲ θάλασσα Ἡσ. Θ. 582· ἐπὶ ζῴων καθόλου, κνωδάλων τε καὶ βροτῶν Αἰσχύλ. Χο. 601· κν. πτεροῦντα καὶ πεδοστιβῆ, ἐπὶ πτηνῶν καὶ κτηνῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 1000· κν. βροντοφθόρων αὐτόθι 264· ἐπὶ θαλασσίων θηρίων, ὁ αὐτ. ἐν Χο. 586· ἔζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 462· ἀνημέρωσα κνωδάλων ὀδόν, λέγει ὁ Θησεύς, Σοφ. Ἀποσπ. 233a, πρβλ. Τρ. 716· ἐπὶ κάπρων, λεόντων, Εὐρ. Ἱκέτ. 146· ἐπὶ ὄφεων, Πινδ. Π. 10. 56· ἐπὶ ὄφεων, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 1. 75, Νικ. Θ. 98, πρβλ. Ἰλάτ. Ἀξίοχ. 365C· ἐπὶ ἐμπίδων ἢ σκνιπῶν, νυκτὸς κν. διπτέρυγα Ἀνθ. Π. 5. 151· — ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς καὶ νῦν, ὡς ὀνειδισμὸς ἢ ὕβρις, ὦ παντομισῆ κνώδαλα Αἰσχύλ. Εὐμ. 644· καὶ παρὰ Κωμ., ὑβριστικῶς ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ πρῶτον .. ἀπάγω τρία κνώδαλ' ἀναιδῆ, Πεισίαν, Ὀσφύωνα, Διιτρέφη, Κρατῖν. ἐν «Χείρωσι» 8, πρβλ. Ἀριστοφ. Λυσ. 447.— Ἐν Ὀμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 188, πιθανῶς ἀναγνωστέον νωχαλὸν μετὰ τοῦ Ἑρμάνν. Ἐτυμολ. ἀμφίβολος·— ἴδε ἐν λ. **κινώθαλον**.)

κνώδων, οντος, ὁ, (ὀδοὺς) ἐν τῷ πληθ. **κνώδοντες**, δύο προέχοντες ὀδόντες ἐπὶ τῆς λόγχης τοῦ δόρατος, Ξεν. Κυν. 10. 3, καὶ 16· ξίφους διπλοῖ κνώδοντες, δηλ. δίστομον ξίφος (οὕτως ὁ Σχολ.), Σοφ. Ἀντ. 1233· ὡσαύτως ἐν τῷ ἑνικ., φασγάνου κνώδοντι Ἑλλ. Ἐπιγρ. 549. 11· ἀλλὰ καὶ κνώδων μόνον, ἐπὶ ξίφους, Σοφ. Αἴ. 1025, Λυκόφρ. 466, 1109, 1434.

κνωπό-μορφος, ον, (κνώψ) ἔχων μορφὴν κτήνους, ζῴου, Λυκόφρ. 675.

κνώσσω, ὑπνώττω, κοιμῶμαι, Ὀδ. Δ. 809, Σιμων. 44. 6, Πινδ. Ο. 13. 100, Π. 1. 15, Ἀνθ. Π. 5. 294, 11, κτλ.· — οὐδαμοῦ παρ' Ἀττ. ποιηταῖς.

κνώψ, ὁ, γεν. **κνωπός**, συντετμημένον ἀντὶ τοῦ **κινώπετον**, Νικ. Θ. 499, 520, 751·— ὁ δὲ Ἡσύχ. ἔχει **κνωπεύς, έως**, ὁ, ἄρκτος. **II.** Κατὰ Σουίδ.: **κνώψ** = **τυφλὸς** (πρβλ. **κνέφας**).

κοάλεμος [ᾰ], ὁ, ἠλίθιος, ἀνόητος, εὐήθης, βλάξ, «μπούφος», Ἀριστοφ. Ἱππ. 198· προσφωνούμενος ὡς θεὸς ἢ δαίμων, αὐτόθι 221· ὁ πάππος τοῦ Κίμωνος ἔφερε τὴν προσωνυμίαν ταύτην, Πλουτ. Κίμ. 4. (Κοινῶς παραγόμενον ἐκ τοῦ **κοέω** καὶ **ἠλέματος** ἢ **ἠλεός**, mente captus, Σοφ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 198, Τιμ. Λεξ., Σουίδ., κτλ.)

κοάξ, ὀνοματοπ. πρὸς ἔκφρασιν τῆς φωνῆς τῶν βατράχων, βρεκεκέξ κοάξ κοάξ Ἀριστοφ. Βάτρ. 209, κτλ. πρβλ. **κοΐ, κοΐζω**.

κοβᾰλεία, ἡ, ἡ προσποιητὴ μετ' ἀπάτης παιδιά, ἢ ἡ παρὰ πονηροῦ ἀνθρώπου κολακεία, Δείναρχ. παρ' Δρπάλ., Α. Β. 190, 25, Σουίδ.

κοβᾰλεύω, φέρομαι ὡς κόβαλος, Ἐτυμ. Μέγ. 524. 28, Σουίδ.

κοβᾰλίκευμα, τό, = **κοβαλεία**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 332, ἐν τῷ πληθ.

κόβᾰλος, ὁ, ἀναίσχυντος κακοῦργος, πανοῦργος, δόλιος καὶ ἀηδὴς ἄνθρωπος, ἀπατεών, συνάπτεται τῷ ἀγοραῖοι καὶ πανοῦργοι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 450, πρβλ. Βατράχ. 1015· τῷ μόθων ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 279· ἐπὶ τοῦ Μίδου, Φρύν. Κωμ. ἐν «Ἐφιάλτῃ» 4· — **κόβαλοι**, ἦσαν προσέτι κακοποιὰ φαντάσματα ἃ ἐπεκαλοῦντο οἱ πανοῦργοι καὶ δόλιοι καὶ ἀπατεῶνες, Ἀριστοφ. Ἱππ. 635, πρβλ. Λοβ. Ἀγλαόφ. 1308 κέξ.· — ἐπὶ τῆς γλαυκός, κ. καὶ μιμητὴς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 12, 12. **II.** ὡς ἐπίθ. **κόβαλα**, παίγνια πανοῦργα, ἀπάται, δόλοι, Ἀριστοφ. Ἱππ. 417, Βάτρ. 104· ὕβριστον ἔργον καὶ κ. Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 23 (Ἀν. Β. 368, 24).

κόβαρος· «ὄνος» Ἡσύχ.

κόβειρα· «γελοῖα» Ἡσύχ.

κόβειρος, ὁ, = **κόβαλος**, «κόβειρος· γελοιαστής, σκώπτης, λοιδορίστης» Ἡσύχ.

κόγξ, ὁ ἦχος ὃν προϋξένει ἡ ψῆφος πίπτουσα εἰς τὴν κάλπην (κάδον), Ἡσύχ.· περὶ τοῦ **κόγξ, ὄμπαξ** (ἐφθαρμ. ἀντὶ **κόγξ**, ὁμοίως **πάξ**), ἴδε Λοβ. Ἀγλαοφ. 775 κέξ.

κογχάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Διοσκ. 2. 9, Ἀρεταί. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 5.

κόγχη, ἡ, (ἴδε ἐν τέλ.), τὸ μετὰ διφυοῦς ὀστράκου κογχύλιον, κοινῶς κογχύλι, ἀχιβάδα, Λατ. concha, Σώφρων παρ' Ἀθην. 86E, Ξεν. Ἀν. 5. 3, 8, κτλ.· ἀλλὰ τὸ ὄνομα ἐγκλείει διάφορα εἴδη (πρβλ. **χήμη**), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 6., 5. 15, 20., 9. 37, 28, πρβλ. **κόγχος**·—ἀνέχασκον ἐμφερέστατα ὀπτωμέναις κόγχαισιν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 49· κόγχην διελεῖν, ἐπὶ τοῦ ῥᾳδίως ποιῆσαι, παροιμ., Τηλεκλείδης ἐν «Ἡσιόδοις» 2· κόγχης ἄξιον, δηλ. ἐλαχίστου ἄξιον, εὐτελές, Ἡσύχ., Σουίδ.· κόγχην προπάροιθεν ἔχειν σωρῶν, παροιμ., προτιμᾶν πενιχρὸν βίον τοῦ σεσωρευμένου πλούτου, Συλλ. Ἐπιγρ. 4582. **2)** μέτρον μικρὸν δι' ὑγρά, ἀνάλογον πρὸς τὸ παρ' ἡμῖν «κοχλιάριον τοῦ γλυκοῦ», Φερεκρ. ἐν «Τυραννίδι» 1. 3, Ἱππ. 493. 19., 570. 40, κτλ. **II.** πᾶν ὅ,τι ὁμοιάζει πρὸς κογχύλιον (ἀχιβάδα), ἰδίως πᾶσα τοιαύτη κοι-

λότης ἐν τῷ ἀνθρωπινῳ σώματι, ὡς, **1)** τὸ κοίλωμα τοῦ ὠτός, Ροῦφ. σ. 26, Πολυδ. Β', 86. **2)** ἡ ἐπιγονατίς, Πολυδ. Β', 188. **III.** ἡ θήκη ἡ πέριξ σφραγῖδος προσηρτημένη εἰς ἔγγραφα, Ἀριστοφ. Σφ. 585· ἐντεῦθεν **ἀνακογχυλιάζω**, ἀποσφραγίζω. **IV.** κόγχη, θέσις δι' ἄγαλμα, «ἀχιβάδα», ὡς νῦν ἐν τῷ ἱερῷ τῶν ναῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 4556·— ὅμοιον κόγχῃ κάλυμμα (οὐρανὸς) ὑπεράνω τῆς ἱερᾶς τραπέζης, Βυζ.· ἐντεῦθεν, ἡ ἀψίς, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 446. 3· ἴδε **τρίκογχος**. (Πρβλ. **κόγχος, κογχύλη, κογχύλιον**· Σανσκρ. śankhas, Λατ. concha· ὡσαύτως **κόχλος, κοχλίας**, cochlea, καὶ ἴσως τὸ **κάλχη**.)

κογχίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κόγχη**, Ἀντιφάν. ἐν «Γάμῳ» 1.

κογχίτης λίθος [ῐ], ὁ, μάρμαρον ἐμπεριέχον ἀπολελιθωμένα κογχύλια εὑρισκόμενον παρὰ τὰ Μέγαρα, Παυσαν. 1. 44, 6· πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst § 268. 1· ἴδε **κογχυλίας, -ίτης**.

κογχο-ειδής, ές, ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κογχυλίων, Στράβ. 145· ἔχων σχῆμα κόγχης, Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 1105.

κογχο-θήρας, ου, ὁ, ὁ θηρεύων, ἁλιεύων κογχύλια, Ἐπίχ. 22.

κόγχος, ὁ, = **κόγχη** I, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 25, Ἐπίχ. 22· ὡσαύτως ἡ, Παυσ. 1. 44, 6·— παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 6 τὰ Ἀντίγρ. ἔχουσι γεν. πληθ. κόγχων, ἂν καὶ ὀλίγῳ ἀνωτέρω ἀπαντᾷ ἡ ὀνομαστ. κόγχαι. **2)** = **κόγχη** I. 2, ὡς μέτρον, κ. ἀλῶν Φρύν. ἐν Ἀδήλ. 5, πρβλ. Διοσκ. 1. 32, Γαλην. Λεξ. Ἱππ. **II.** πᾶν πρᾶγμα ὅμοιον πρὸς τὸ ὄστρακον κογχυλίου, **1)** τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ κρανίου, «ὀστοῦν τοῦ ἐγκεφάλου κογχοειδὲς» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 1105. **2)** εἶδος ὀμφαλοῦ τῆς ἀσπίδος, Πολύβ. 23, 5 (ὡς θηλ.)· ὅμοιον κόσμημα ἢ ὀμφαλὸς ἐπὶ ἀγγείου, Διοσκ. 5. 110. **3)** ἡ θέσις, τὸ κοίλωμα τοῦ ὀφθαλμοῦ, Πολυδ. Β', 71. **4)** ἡ ἐπιγονατίς, αὐτόθι 188. **III.** ἡ παρὰ Ρωμαίοις conchis, ἔψημα φακῶν μετὰ κυάμων, εἶδος πηκτοῦ ζωμοῦ μετ' ὀσπρίων, Τίμων παρ' Ἀθην. 159F, Α. Β. 105.

κογχυλευτής, οῦ, ὁ, ὁ ἁλιεύων κογχύλας, Βυζ.·—ἐπίθ., **κογχυλευτικός, ή, όν**, αὐτόθι.

κογχύλη, ἡ, = **κόγχη**, Φίλων 1. 536, Ἀνθ. Π. 9. 214 [ἔνθα ῠ].

κογχύλιας (δηλ. λίθος), ὁ, = **κογχίτης**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 240.

κογχυλιάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, = **κογχίτης**, Ξεν. Ἀν. 3. 4, 10, Φιλόστρ. 71.

κογχύλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κογχύλη**, εἶδος μικροῦ διθύρου κογχυλίου ἢ «ἀχιβάδας», Σώφρων παρ' Ἀθην. 86E, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 15, 13, π. Ζ. Μορ. 2. 17, 16, κ. ἀλλ. **2)** τὸ ὄστρακον ἀχιβάδας, τὸ ὄστρακον παντὸς διθύρου μαλακοστράκου, Ἡρόδ. 2. 12, κτλ.· ἐν χρήσει πρὸς κάλυψιν σφραγίδων, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 585. **II.** ὡσαύτως = **κόχλος**, Κρίτων παρὰ Γαληνῷ. [Κατὰ ποσότητα τὸ υ εἶναι πιθανῶς βραχὺ παρ' Ἕλλησιν, ἴδε **κογχύλη, ἀνακογχύλιάζω, ἀνακογχύλιαστός**· ἀλλὰ παρὰ Λατ. conchȳlium.]

κογχυλιώδης, ες, ὅμοιος πρὸς δίθυρον ὀστρακόδερμον, κ. λίθοι, ὄστρακα ἀπολελιθωμένα, Ξάνθ. 3, πρβλ. Στράβ. 49 καὶ 50.

κογχυλιωτός, ή, όν, (**κογχύλιον** II) βεβαμμένος διὰ πορφύρας, Γλωσσ.

κογχώδης, ες, (εἶδος) = **κογχοειδής**, Ἀθήν. 86B.

κοδομεύς, έως, ὁ, «ὁ τὰς κριθὰς φρύγων» Ἡσύχ.·— θηλ. **κοδομεύτρια**, ὁ αὐτ., Πολυδ. Α', 246· ἡ **κοδομή**, ἡ, ὁ αὐτ. 10. 109, Ἡσύχ., Φώτ.· πρβλ. Λοβέκ. Παθολ. 45· ἐντεῦθεν **κοδομεύω**, φρύγω κριθάς, Ἡσύχ.· **κοδομεῖα**, ἡ, τὸ φρύγειν κριθάς, Πολυδ. Α', 246· **κοδομεῖον**, τό, ἀγγεῖον ἐν ᾧ φρύγουσι κριθάς, ὁ αὐτ. 6. 64.

κοδράντης, ου, ὁ, τὸ Λατ. quadrans, = $\frac{1}{4}$ τοῦ ἀσσαρίου, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ε', 26.

κοδύμᾶλον, τό, κυδώνιον· ἢ κατ' ἄλλους μέσπιλον, Ἀλκμὰν 85, Ἀθήν. 81F, Διοσκ.

κοέω, συνηρ. **κοῶ**. νοῶ, παρατηρῶ, ἀκούω, ἄστρωτος εὖδω καὶ τὰ μὴ στρώτ' οὐ κοῶ Ἐπίχ. 19. 14 Ahr.· σὺ δ' οὐ κοεῖς Ἀνακρ. 4· κοεῖν Ἑλλάδ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλιοθ. 531. 12· ἐκόησε Καλλ. Ἀποσπ. 53· πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 198. Παρ' Ἡσυχ. εὑρίσκομεν «ἐκοᾶμες· ἠκούσαμεν», καὶ ἔκομεν .. ἠσθόμεθα». (Ἐκ τῆς ἁπλῆς ῥίζης παράγεται τὸ **κοννέω**, ὡσαύτως τὰ σύνθετα **ἀμνοκῶν, εὐρυκόωσα**, καὶ ἴσως **κοάλεμος**, ὡς καὶ τὰ κύρια ὀνόματα **Δηϊκόων, Δημοκόων, Ἱπποκόων, Λαοκόων, Εὐρυκόωσα, Λαοκόωσα**, ἴσως καὶ τὰ **ἀκούω, ἀκοή**. — Πιθαν. ἐκ τῆς √ΚΟΓ, ἢ μᾶλλον ΣΚΟΓ· πρβλ. Σανσκρ. kav-is (vates), Λατ. cav-eo, cau-tus, πρὸς τὸ **ὀυο-σκόος**, Γοτθ. us-skav-jan (νήφειν), Ἀρχ. Γερμαν. scaw-ôn (schauen)).

κοθᾰρός, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **καθαρός**, Πίνακ. Ἡρακλεωτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5774. 103.

κόθεν, Ἰων. ἀντὶ **πόθεν**, Ἡρόδ.

κόθημα, τό, = **αἰδοῖον**, Ἡσύχ.

κόθορνος, ὁ, Λατ. cothurnus, ὑψηλὸν ὑπόδημα καλύπτον τὸν ὅλον πόδα καὶ φθάνον μέχρι τοῦ μέσου τῆς κνήμης, δενόμενον κατὰ τὸ ἔμπροσθεν μέρος καὶ ἔχον λίαν παχέα πέλματα, Ἡρόδ. 1. 155., 6. 125, Ἀριστοφ. Αυσ. 657, κτλ.· πρβλ. **ἀρβύλη, ἐμβάτης, ἐνδρομίς**. **2)** κοθόρνους ἐφόρουν οἱ τῆς τραγῳδίας ὑποκριταί, ὡσάκις ὑπεκρίνοντο πρόσωπα ἡρωϊκὰ ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν, οἱ δὲ ὑψηλοὶ αὐτῶν πάτοι (πτέρναι) ἐχρησίμευον ὅπως προσθέτωσιν ὕψος καὶ μεγαλοπρέπειαν εἰς τὸ ἀνάστημα· οὕτως ὁ κόθορνος ἀπέβη τὸ ἔμβλημα τῆς τραγῳδίας ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Διονύσου, Ἀριστοφ. Βάτρ. 47. 557 (Ὁρατ. Ὠδ. 2. 1, 12., 1 Σάτ. 5. 64, Α. Π. 80, 280), ὡς ἡ ἐμβάς, soccus, τῆς κωμῳδίας. **3)** ἐπειδὴ δὲ τὰ ὑποδήματα ταῦτα ἠδύνατό τις νὰ φορέσῃ εἰς ἑκάτερον τῶν ποδῶν ἀδιακρίτως, ὁ κόθορνος κατήντησε κωμικὸν ἐπώνυμον τοῦ εἰς πᾶσαν περίστασιν προσαρμόζοντος ἑαυτὸν ἢ τοῦ ἄνευ χαρακτῆρος καὶ ὡρισμένων ἀρχῶν ἀνθρώπου, οἵος ἦν ὁ Θηραμένης, Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 31· παροιμ., εὐμεταβολώτερος κοθόρνου Παροιμιογράφ. σ. 51, 300, κτλ.

κόθ-ουρος, ον, ἐπὶ τῶν κηφήνων, κολοβός, ἄνευ οὐρᾶς, δηλ. **μὴ** ἔχων κέντρον Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμέρ. 302·— περὶ τοῦ **κοθοῦρις** ἴδε ἐν λέξ. **κόλουρος**. (Ὁ Ἡσύχ. ἔχει **κοθώ, οῦς**, ἡ, = **βλάβη**, ὥστε ἡ λέξις φαίνεται σύνθετος ἐκ τῶν **κοθώ, οὐρά**.)

κοῖ, ὀνοματοπ., πρὸς ἔκφρασιν τῆς κραυγῆς τῶν χοιριδίων, «ποιὰ τῶν δελφακίων φωνή» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἀχ. 780.

κοία, ἡ, = **σφαῖρα**, Ἀντίμαχ. παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 770. 9, πρβλ. Ἀρκάδ. 100. 17, Ἀνέκδ. Ὀξων. τ. 1. 401, 2.

κοιάζω, = **ἐνεχυράζω**, Ἡσύχ., ὅστις ἔχει καὶ «κῶα·—ἐνέχυρα»,—«κωάζειν· ἐνεχυράζειν, ἀστραγαλίζειν»,—«κωαί· ἀστράγαλοι»,—«κωαθεῖς (πιθαν. κωασθείς)· ἐνεχυρασθείς».

κοιάτης, ου, ὁ, ἴδε **ὀνοκοίτης**.

κοΐζω, κράζω κοί, γρυλίζω ὡς χοιρίδιον, Ἀριστοφ. Ἀχ. 746· πρβλ. **κοάξ**.

κοίη, Ἰων. ἀντὶ **ποίᾳ**, ἐνικ. δοτ. τοῦ **ποῖος**, Ἰων. **κοῖος**, ἐν χρήσει ὡς Ἐπίρρ., πῶς; κατὰ ποῖον τρόπον; ὡς πρὸς τί; Ἡρόδ. 1. 30.

Κοιηίς, ίδος, ἡ, = **Κοιογενής**, Καλλ. εἰς Δῆλ. 150· ὡσαύτως **Κοιαντίς**, Ὕμν. Ὀρφ. 35.

Κοίης, ου, ὁ, ἱερεὺς τῶν μυστηρίων τῆς Σαμοθρᾴκης, Ἡσύχ., παρ' ᾧ ὑπάρχει καὶ **κοιάομαι**, μυῶ, καὶ **κοιώσατο**, ἐκ τοῦ **κοιόομαι**· πρβλ. **ὀνοκοίτης**.

κοΐκινος, η, ον, (κόϊξ) πεποιημένος ἐκ φύλλων φοίνικος, ἴδε ἐν λέξ. **κοῦκι**.

κοικύλλω, περιβλέπω χάσκων, Ἀριστοφ. Θεσμ. 852.

κοιλ-αγγίτας, ὁ, βαθεῖα φάραγξ, Ἀρκαδ. λέξεις ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1534· πρβλ. **μισγάγκεια**.

κοιλαίνω, μέλλ. **-ᾶνῶ**· ἀόρ. **ἐκοίληνα** Ἡρόδ., Ἀττ. **ἐκοίλᾶνα** Θουκ. 4. 100. - Μέσ., Ἐπικ. ἀόρ. **κοιλήνατο** Νόνν. 12. 332.— Παθ., ἀόρ. **ἐκοιλάνθην** Ἱππ. 1225E· πρκμ. **κεκοίλαμμαι** ὁ αὐτ. 21. 33 (ἔνθα κακῶς **-ασμαι**), Ἐτυμ. Μέγ. 233. 51· (κοῖλος). Κάμνω τι κοῖλον, ἀποκοιλαίνω, διακοιλαίνω, τὸ ὠὸν Ἡρόδ. 2. 73· κ. δένδρα, ἐπὶ τοῦ ὀρυοκολάπτου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 9, 4· κ. χῶμα, δηλ. σκάπτω τάφον, Θεόκρ. 23. 43· κ. τὰς χεῖρας Ἀθήν. 479A· κ. ὄμματα Ἀνθ. Πλαν 142, πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 4. 19.— Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι κοῖλος, ἔντοθεν, ἐπὶ ἑλκῶν, Ἱππ., ἔνθ' ἀνωτ.· ὀφθαλμοὶ ὁ αὐτ. π. Διαίτ. Ὀξ. 388· κ. κατὰ τόπον ὁ αὐτ. π. Ἄρθρ. 819. **II.** κάμνω τι κενόν, κάμνω τινὰ πτωχόν, ὡς τὸ **κενόω**, Λυκόφρ. 772.

κοιλᾶος, α, ον, = **κοῖλος**, Γαλην. 12. 243.

κοίλανσις, εως, ἡ, τὸ κοιλαίνειν, ποιεῖν τι κοῖλον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐστ.

κοιλαντικός, ή, όν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ κοιλαίνειν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Μ. Ἐτυμ.

κοιλάς, άδος, ἡ, ὡς οὐσιαστ., κοίλωμα κοιλότης, ὄρυδος Ψευδο-Φωκυλ. 161· ἐν βράχῳ, Στράβ. 545· βαθεῖα κοιλάς, βάθος μεταξὺ ὀρέων, Πλάτ. ἐν Ἀνθ. Π. 6. 43, Πολύβ. 5. 44, 7, Διόδ. 3. 15. **II.** ὡς ἐπίθ. θηλ. τοῦ **κοῖλος**, Θεοφρ. Σημ. 4. 2, Τρυφ. 194.

κοιλασία, ἡ, κοίλωμα, κοιλότης, Ἥρων Βελοπ. 137. 13, Ἡσύχ.

κοίλασμα, τό, κοίλωμα, κοιλότης, Ἀρχ. Μαθ. 10. 37.

κοιλέμβολον, τό, ὅρος στρατιωτ., «κοιλέμβολον καλεῖται ἐπειδὰν ἡ δίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἑπόμενα κέρατα συνάψῃ, τὰ δὲ ἡγούμενα διαστήσῃ» Σουΐδ., πρβλ. **ἔμβολος**.

κοίλη, ἡ, θηλ. τοῦ **κοῖλος**· ὄνομα **δήμου** τῆς Ἀττικῆς, Φίλωνα τὸν ἐκ τῆς Κοίλης Ἰσοκρ. 375D, κτλ.

κοιλία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, (κοῖλος) ὡς καὶ νῦν ἡ «κοιλιά», Λατιν. venter, abdomen, Ἡρόδ. 2. 87, Ἱππ., κτλ.· αὐτὴ διακρίνεται ἐνίοτε ὡς ἡ κάτω κ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 485, Πλάτ. Τίμ. 73A, 85E, Ἀριστ., κτλ.· ἡ ἄνω κ., δηλ. ὁ στόμαχος καὶ ἡ περὶ αὐτὸν χώρα, ventriculus, ὁ αὐτ. π. Ζ. Μορ. 2. 3, 8, κ. ἀλλ.· ἀλλὰ **κοιλία** μόνον κεῖται ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ στομάχου ὡς καὶ ἐπὶ τῶν διαφόρων μερῶν τοῦ ὅλου πεπτικοῦ συστήματος, ἴδε Bonitz Πίνακ. εἰς Ἀριστ. σελ. 396 κέξ.·— ὡσαύτως ἐπὶ τῆς μεγάλης κοιλίας τῶν μηρυκαστικῶν, ἐπὶ τοῦ προλόβου τῶν πτηνῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 17, 9, π. Ζ. Μορ. 3. 14, 8. **2)** τὰ ἔγκατα ἢ ἐντόσθια, Ἡρόδ. 2. 40, 86, 92· καλούμενα, **κοιλία κενή** (δηλ. **κενή**) ἐν 2. 40, ἔνθα ἴδε τὸν Schweigh.·— ἐπὶ ζώων, κ. ὑείᾳ, «πατσὰ ἐκ κοιλίας χοίρου» (πρβλ. τὸ τοῦ Ὁρατίου vulva), Ἀριστοφ. Ἱππ. 356· ὡσαύτως κατὰ πληθ., «πατσᾶς», κοιλίᾳ ἑφθῇ, αὐτόθι 160, Πλ. 1169· πρβλ. **κοιλιοπώ-**

λης. **6)** φράσεις: κοιλίαν σκληράν ἔχειν, ἐπὶ δυσκοιλίων, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Φινεῖ» 1· κατὰ κοιλίαν νοσεῖν Κωμ. Ἀνών. 267· τὴν κ. λύειν, κινεῖν, Ἀριστ. Προβλ. 1. 40 καὶ 43· αἱ κ. λύονται, ἀναλύονται αὐτόθι 27, 1, π. Ζ. Γεν. 1. 20, 4· εὔλυτοί εἰσι Προβλ. 4. 3· ἡ κ. ἵσταται π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 12, 1· [οἶνος] κοιλίας μαλακτικὸς Ἀθήν. 33B· ἐφεκτικὸς τῆς κ. ὁ αὐτ. 59B. **3)** ὡσαύτως τὰ περιττώματα, ἡ κόπρος, ἰδίως ἐν τῷ πληθ., κοιλίαι συνεστηκυῖαι, κόπρος σκληρά, Ἱππ. π. Ἀέρ. 287· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ κ. ἐφυγραινόμεναι, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδημ. 1. 948· οὕτω, κ. ὑγρὴ ὁ αὐτ. 70C· στερεή, σκληρὴ ὁ αὐτ. 406. 7., 1129B· κ. καταρρήγνυται, κτλ., ὁ αὐτ.· οὔρησις καὶ κ. ἄχροος ὁ αὐτ. 1129C. **II.** πᾶν κοίλωμα ἐν τῷ σώματι, κοιλότης, ὡς ἐν τοῖς πνεύμοσι, τῷ ἥπατι, τῷ ἐγκεφάλῳ, κ. αἱ δεχόμεναι καὶ προπέμπουσαι τὸ πνεῦμα Ἱππ. π. Ἀρθρ. 807· ἡ δὲ καρδία ἔχει τρεῖς μὲν κοιλίας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 17. 1., 3. 3, 9, κτλ. **2)** τὸ κοίλωμα, Ἱππ. π. Ἀρθρ. 827. **3)** ὡς τὸ **γαστήρ**, τὸ μέσον σαρκῶδες μέρος τῶν μυῶν, Γαλην. 5. 366F. **III.** καθόλου πᾶν κοίλωμα, πᾶσα κοιλότης ἐν τῇ γῇ, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 23 καὶ 26, κ.ἀλλ.· ἐν ταῖς νεφέλαις, αὐτόθι 2. 9, 7, κ.ἀλλ.

κοιλιακός, ή, όν, τῆς κοιλίας, ἀνήκων εἰς τὴν κοιλίαν, Διοσκ. 1, 51, Γαλην. 2, 263C, κλ. **2)** ὁ πάσχων τὴν κοιλίαν ἢ τὰ ἐντόσθια, Γαλην. 6. 323F, Διοσκ. 1. 101, 116, Ρουφ. παρ' Ὀρειβ. 2. 211, 4. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Achmes.

κοιλι-αλγέω, ἔχω πόνον ἐν τῇ κοιλίᾳ, Γαλην. 14. 467.

κοιλίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κοιλία**, Στράβ. 675.

κοιλιο-δαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, ὁ θεοποιῶν τὴν ἑαυτοῦ κοιλίαν, ἐπίθ. παρασίτου, Εὔπολ. ἐν «Κόλακι» 4, πρβλ. Αἰλ. (;) παρὰ Σουΐδ. ἐν λ. **Ἰούνιος**, Ἀθήν. 97C, Εὐστ. Πονημ. 209. 41· πρβλ. **σοροδαίμων**.

κοιλιό-δεσμος, ὁ, δεσμὸς τῆς κοιλίας, Γλωσσ.

κοιλιό-δουλος, ον, καὶ **κοιλιο-λάτρης**, ὁ, δοῦλος, λάτρις τῆς ἑαυτοῦ κοιλίας, Παλλαδ. Λαυσ. 1065, Παλλαδ. Βίος Ἰω. Χρυσ. 46D, Βυζ.

κοιλιο-λῦσία, ἡ, (λύω) λύσις τῆς κοιλίας, διάρροια, «ὑπότριμμα.. ᾧ πρὸς κοιλιολυσίαν ἐχρῶντο» Α. Β. 323, Κικ. πρ. Ἀττ. 10. 13.

κοιλιολυτέω, λύω τὴν κοιλίαν, προξενῶ λύσιν κοιλίας, Ἡσύχ. ἐν λ. **βδέλλεσθαι**.

κοιλιο-λῦτικός, ή, όν, ἔχων τὴν δύναμιν νὰ λύῃ τὴν κοιλίαν, Γεωπ. 10. 51, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.

κοιλιο-μανία, ἡ, τὸ ἐμμανῶς δουλεύειν τῇ κοιλίᾳ, λαιμαργία, Νείλου Ἐπιστ. 199, Ἰω. Κλίμ. 1028C.

κοιλιοπονέω, = **ὠδίνω**, «κοιλοπονῶ», Λεόντ. Κύπρ. 1717C.

κοιλιο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν κοιλίας («πατσᾶν»), Ἀριστοφ. Ἱππ. 200.

κοιλιο-στροφία, ἡ, συστροφὴ τῶν ἐντέρων μετὰ ὀξέος πόνου, Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 596.

κοιλιόσυρτος, ου, ὁ, ὁ ἐπὶ τῆς κοιλίας συρόμενος, μεταγεν.

κοιλι-ούχιον, τό, ἀμφίβ. λέξις ἐν Θεοφρ. Χαρ. 18, ἴσως χύτρα κοιλιῶν («πατσᾶ»)· — διάφοροι διορθώσεις προυτάθησαν, ὡς π. χ. **κυλικούχιον** κλ., ἴδε σημ. Κοραῆ ἐν τόπῳ.

κοιλιο-φορέω, κυοφορῶ, εἶμαι ἔγκυος, Λατ. uterum ferre, Ἐπιφάν. τ. 2. σ. 297.

κοιλίσκος, ὁ, κοῖλος ἐκκοπές, χειρουργικὴ μάχαιρα κοίλη εἰς τὸ ἔμπροσθεν, Ἀρχ. Χειρουργ. 94, 108· οὕτω, **κοιλισκωτός**, Παῦλος Αἰγ. 211. 53· ἐκκοπεὺς κοῖλος Γαλην. 10. 150.

κοιλιώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κοιλίαν, ὑποδοχαὶ Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 5. 9,

κοιλο-γάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, (γαστὴρ) ἔχων κοίλην τὴν γαστέρα, κενὴν δηλ., πεινα λέος, ἐπὶ λύκων, Αἰσχύλ. Θήβ. 1035· μεταφ., κοίλη ἀσπίς, αὐτόθι 496.

κοιλο-γένειος, ον, ἔχων κοίλωμα, «λακκάκι» εἰς τὸ γένειον, τὸ πηγοῦνι, Ἱππυρ. ἐν Journ. des Savans (1833) σ. 330, 6.

κοιλο-κρότᾰφος, ον, ἔχων κοίλους κροτάφους, Ἀρεταί. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 7.

κοιλόμισχος, ον, ἔχων κοῖλον μίσχον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 7, 5.

κοιλό-μυχος, ον, κοῖλος ἐντός, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 7, 5, κατὰ τὸν Scal. ἀντὶ **κοιλόμισχος**.

κοιλό-πεδος, ον, ἐν κοίλῳ πεδίῳ κείμενος, κοιλόπεδον νάπος Θεοῦ Πινδ. Π. 5. 50.

κοῖλος, η, ον: Αἰολ. **κόϊλος**, α, ον, Ἀνακρ. 9· ἢ **κώϊλος** Ἀλκαῖ. 15 (κατὰ τὸν Ahr.)· πρβλ. Ἀπολλ. περὶ Συντάξ. 13. 28, Ἡρωδιαν. π. π. μον. λέξ. 21. 2, κτλ.· (ἴδε ἐν λέξ. **κυέω**). Κοῖλος, ἔχων κοιλότητα, παρ' Ὁμήρ., τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίθετ. πλοίων, κοῖλαι νῆες,— (παρὰ τοῖς μετέπειτα, κοίλη ναῦς, ἡ κοιλία, τὰ κάτω μέρη τοῦ πλοίου, τὸ «ἀμπάρι», Ἡρόδ. 8. 119, Ξεν. Ἑλλ. 1. 6. 19, Δημ. 883. 21· οὕτως, ἡ κοίλη μόνον, Θεόκρ. 22. 12, Ἀθήν. 206C· τὰ κοῖλα Ἀππ. Ἐμφύλ. 5. 107)· οὕτω καὶ ὁ δούρειος ἵππος καλεῖται κ. λόχος, κ. δόρυ Ὀδ. Δ. 277, Θ. 507· συχνάκις μετὰ τῆς συγγενοῦς ἐννοίας τοῦ εὐρυχώρου (ὡς ἴσως προκειμένου περὶ πλοίων), κ. σπέος Ὀδ. Μ. 93, πρβλ. Αἰσχύλ. Εὐμ. 23, Σοφ. Φιλ. 1081· κ. κάπετος, ἐπὶ τάφου, Ἰλ. Ω. 797, πρβλ. Αἴ. 1165, Ἀντ. 1205. Εὐρ. Ἄλκ. 898· ἐπὶ φυτῶν ὄντων ἐντὸς κοίλων, κ.τ.τ., νάρθηξ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 52· ἄχερδος Σοφ. Ο. Κ. 1597· κοίλη φλέψ, ἴδε ἐν λέξ. **φλέψ**· σφόνδυλος κ. Πλάτ. Πολ. 616D· — ἐπὶ ἀγγείων, ἀγγεῖα Ἡρόδ. 4. 2· κρατὴρ Σοφ. Ο. Κ. 1593· ζύγαστρον ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 692· κύλικος .. κοῖλον κύτος Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 9, κτλ.· — κ. ὑποδήματα, ἐξικνούμενα μέχρι τοῦ μέσου τῆς κνήμης, Αἰλ. π. Ζ. 6. 23· κ. δέμνια, ἐπὶ τῆς κλίνης κενῆς οὔσης, Σοφ. Τρ. 901· — ἡ ἔννοια τοῦ κοῖλα κλῆθρα ἐν Ο. Τ. 1261 εἶναι προφανῶς ἡ αὐτὴ ὡς καὶ ἡ τοῦ κ. σταθμὰ θυράων ἐν Θεοκρ. 24. 15, ἀλλὰ τί εἶναι τοῦτο διαμένει ἀβέβαιον· — κ. χείρ, ἐπὶ ἐπαίτου (πρβλ. **κοιλαίνω**), Ἀνθ. Π. 12. 212· κ. ἱστίον Πολυδ. Α', 107· — κοῖλος μήν, ἴδε ἐν λέξ. **μήν**. **2)** ἐπὶ τόπων, κείμενος ἐν κοιλώματι ἢ σχηματίζων κοίλωμα, κοίλη Λακεδαίμων, ἡ κοιλὰς τῆς Λακεδαίμονος, Ὀδ. Δ. 1· κ. Θεσσαλία Ἡρόδ. 7. 129· κ. Ἄργος Σοφ. Ο. Κ. 378, 1387· Αὐλίδος κ. μυχοὶ Εὐρ. Ι. Α. 1600· — οὕτως ὡς κύριον ὄνομα, Κοίλη Συρία, ἡ χώρα ἡ μεταξὺ Λιβάνου καὶ Ἀντιλιβάνου, Πολύβ. 1. 3, 1, κτλ.· τὰ Κοῖλα τῆς Εὐβοίας, αἱ μεταξὺ Καφηρέως καὶ Γεραιστοῦ ἀκταί, Ἡρόδ. 8. 13· ἡ Κοίλη, ἡ κοιλὰς τοῦ Ἰλισοῦ, ἐν τῷ ΝΔ. μέρει τῶν Ἀθηνῶν, Ἡρόδ. 6. 103, Λεξικ. Γεωγρ. 1. σ. 263. **6)** κ. λιμήν, ἐπὶ λιμένος κειμένου μεταξὺ ὑψηλῶν κρημνῶν, Ὀδ. Κ. 92· κ. αἰγιαλός, κολπώδης ἀκτή, Χ. 385· ἴδε κατωτ. ΙΙ. 2. **γ)** κ. ὁδός, βαθεῖα ὁδός, Ἰλ. Ν. 419· κ. ἀγυιὰ Πινδ. Ο. 9. 51. **δ)** κ. ποταμός, σχεδὸν κενὸς ὕδατος, Θουκ. 7. 84 (παρὰ Οὐεργιλίῳ cava flumina crescunt)· τοῦ ποταμοῦ κοίλου ῥυέντος Σωκράτ. παρ' Ἀθην. 388A, Αἰλ. π. Ζ. 14. 27· ἀλλά, κ. ποταμός, ἔχων βαθεῖαν κοίτην, 22. 20, 4. **ε)** τὰ κοῖλα καὶ τὰ δασέα, αἱ φάραγγες αἱ κατάφυτοι μὲ δάση, Ἀριστοφ. Νεφ. 325. **3)** κ. θάλασσα, ἅλς, ἡ πλήρης κοιλοτήτων θάλασσα δηλ. τρικυμιώδης, Πολύβ. 1. 60, 6, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 595. **4)** κοῖλος ἄργυρος καὶ χρυσός, δηλ. σκεύη ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ, Θεοπόμπ. Ἱστ. παρὰ Λογγίν. 43. 2, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 25, Λουκ. Ἀλεκτρ. 24, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 68. **5)** μεταφορ., ἐπὶ τῆς φωνῆς, βαθὺς καὶ ὑπόκωφος, κόχλον ἐλὼν μυκάσατο κοῖλον Θεόκρ. 22. 75, (ἂν καὶ ἐνταῦθα τὸ κοῖλον δύναται νὰ συμφωνῇ πρὸς τὸ κόχλον)· φθέγγεσθαι κ. καὶ βαρὺ Λουκ. Νέρων 6, Φιλόστρ. 128, πρβλ. Ἀριστείδ. Κοϊντιλ. σ. 24. κτλ.· πρβλ. **κοιλοστομία**. **II.** ὡς οὐσιαστ., **κοῖλον**, τό, κοιλότης, κοίλωμα, Πλάτ. Φαίδων 109B, κ. ἀλλ.· ἰδίως ὡς τὸ **κοιλία**, ἐπὶ τῶν ἐν τῷ σώματι κοιλοτήτων, τὰ κ. γαστρὸς Εὐρ. Φοίν. 1411· τὰ κ. τῆς καρδίας, αἱ κοιλίαι αὐτῆς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 17, 2, κέξ.· τὸ κ. τῶν νεφρῶν αὐτόθι 17, 15· τὸ τῶν χειρῶν κ. Ἀπολλόδ. παρ' Ἀθην. 479A· τὸ κ. τοῦ ποδὸς Ἱππ. 1153H, κτλ.· παροιμ., τὸ κ. τοῦ ποδὸς δεῖξαι, τὰ νῦν: «δείχνω τὴ ράχιν μου», «ἐπὶ τῶν εἰς φυγὴν τρεπομένων» Ἡσύχ.· τὰ κ. τῶν ὀφθαλμῶν, τοῦ προσώπου Ἱππ. 642. 49., 566. 11· τὰ κοῖλα μόνον, αἱ κοιλότητες τῶν πλευρῶν, αἱ λαγόνες, ὡς τὸ **κενεών**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 9. **2)** ἐν τῷ κοίλῳ καὶ μυχῷ τοῦ λιμένος Θουκ. 7. 52. **3)** τὰ κοῖλα, τὸ κοίλωμα τοῦ πλοίου, Τουρκ. τὸ «ἀμπάρι» (ἴδε ἐν ἀρχ.). **4)** τὸ κ., τὸ ἔνδοθεν θεωρούμενον σχῆμα τῆς περιφερείας κύκλου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κυρτὸν (τὸ ἔξωθεν θεωρούμενον), Ἀριστ. Φυσ. 7. 13, 4, Ἠθικ. Νικ. 1. 13, 10, κ. ἀλλ.

κοιλοσταθμέω, κατασκευάζω, κτίζω τὴν ὀροφὴν ἢ τοὺς σταθμοὺς τῶν θυρῶν διὰ κοιλωτῶν κοσμημάτων, ἐκοιλοστάθμησε τὸν οἶκον φατνώμασι, «ἐσανίδωσε πεκοιλωμέναις ὑπὸ τῶν τεχνιτῶν σανίσιν» (Γλωσσ.), Ἑβδ. (Γ' Βασιλ. Ζ', 9).

κοιλό-σταθμος, ον, ἔχων θολωτὴν στέγην, θολωτός, Ἑβδ. (Ἄγγαῖος Α', 4).

κοιλο-στόμαχος διάθεσις, ἡ, τὸ αἰσθάνεσθαι κενότητα ἐσωτερικῶς, Ψευδο-Ἱππ. ἐν Boisson. Ἀνεκδ. 3. 428.

κοιλο-στομία, ἡ, πλατειασμὸς τῆς φωνῆς, Κοϊντιλ. 1. 5, 32.

κοιλο-σώματος, ον, ἔχων κοῖλον σῶμα, κύτος Ἀντιφάν. ἐν «Ἀφροδίτης γοναῖς» 1. 2.

κοιλότης, ητος, κοῖλον σχῆμα, κοίλωμα, τῆς γῆς Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 1, 10, πρβλ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 20, π. Φυτ. Ἱστ. 1. 8, 6, κτλ. **II.** ἀντίθετ. πρὸς τὸ **σιμόν**, Ἀριστ. Μεταφυσ. 5. 1, 6.

κοιλοφθαλμία, ἡ, τὸ ἔχειν κοίλους, βαθυλοὺς ὀφθαλμούς, Φρύνιχ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 23.

κοιλοφθαλμιάω, ἔχω κοίλους ὀφθαλμούς, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 107, Γαλην.

κοιλ-όφθαλμος, ον, ἔχων κοίλους ὀφθαλμούς, Ξεν. Ἱππ. 1. 9, Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 27, Πολυδ. Α', 191., Β', 62.

κοιλο-φυής, ές, ἐκ φύσεως κοῖλος, Ὀππ. Ἀλ 4. 653.

κοιλό-φυλλος, ον, ἔχων κοῖλα φύλλα, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 8.

κοιλό-φωνος, ον, ἔχων κοίλην, ὑπόκωφον, βαθεῖαν φωνήν, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ληκυθιστής**

κοιλο-χείλης, ες, ἔχων κοῖλα χείλη, κύμβαλα Ἀνθ. Π. 6. 94.

κοιλόω, διακοιλαίνω, κοῖλον ποιῶ, Διοσκ. 2. 199.

κοιλώδης, ες, (εἶδος) ἔχων κοιλώματα, φάραγξ Βάβρ. 20. 2. ἔχων κοῖλον σχῆμα, δίφρος Σουίδ. ἐν λέξ. **χαμαιζήλοι.**

κοίλωμα, τό, ὡς καὶ νῦν, Ἀριστ. π. Πνεύμ. 5, 8, π. Κόσμ. 4, 29, Βάβρ. 86. 1, κτλ.

κοιλ-ωπής, ές, ἔχων κοίλους ὀφθαλμούς, κοιλωπέες αὐγαί Νικ. Ἀλεξιφ. 442·— θηλ. **κοιλῶπις, ιδος,** Ἀνθ. Π. 6. 219.

κοιλ-ωπός, όν, (ὤψ) κοῖλος φαινόμενος· κοῖλος, Εὐρ. Ι. Τ. 263.

κοίλωσις, εως, ἡ, κοίλωμα, ἡ κοιλία, Ἰαμβλ. Ἀριθμ. σ. 172. ἐσφαλμένως **κοιλίωσις** ἐν Νικομ. Ἁρμον. σ. 19.

κοιμάω, Ἰων. **-έω·** μέλλ. **-ήσω,** Δωρ. **-άσω** [ᾰ]· ἀόρ. **ἐκοίμησα,** Ἐπικ. **κοίμησα** Ὅμ.— Μέσ., μέλλ. **-ήσομαι** Διον. Ἁλ. 4. 64, Λουκ., κτλ.· Ἐπικ. ἀόρ. **κοιμήσατο, -ασθε, -αντο,** Ὅμ. — Παθ., μέλλ. **-ηθήσομαι** Ἀλκίφρ. 1. 37, 3, Λουκ. κτλ.· ἀόρ. **ἐκοιμήθην** Εὐρ. Ἀνδρ. 390, Ξεν.· πρκμ. **κεκοίμημαι** Αἰσχρίων παρ' Ἀθην. 335C· (ἴδε ἐν λέξ. **κεῖμαι**). Ἀποκοιμίζω, Ζηνὸς .. κοίμησον ὑπ' ὀφρύσιν ὅσσε φαεινώ· Ἰλ. Ξ. 236· ἦμε .. κοιμήσατε νηλεῖ ὕπνῳ Ὀδ. Μ. 372· βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ Αἰσχύλ. Θήβ. 3· ἐντεῦθεν, βάλλω τινὰ νὰ κοιμηθῇ, τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Ὀδ. Γ. 397· καὶ ἐπὶ ἐλάφου, ἐν ξυλόχῳ .. νεβροὺς κοιμήσασα Δ. 336., Ρ. 127. **2)** μεταφορ. καταπραΰνω, καθησυχάζω, ἀνέμους, κύματα Ἰλ. Μ. 281, Ὀδ. Μ. 169· φλόγα Αἰσχύλ. Ἀγ. 597. κύματος μένος ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 832· πρβλ. **κοιμίζω·**— ὡσαύτως, κοιμίζω, πρᾳΰνω, παύω, κοίμησον δ' ὀδύνας Ἰλ. Π. 524· ᾧ (δηλ. φύλλῳ) κοιμῶ τόδ' ἕλκος Σοφ. Φ. 650· ἐπὶ πάθους, κοίμησον εὔφημον στόμα, βάλε τὴν γλῶσσάν σου νὰ κοιμηθῇ ἐν σιωπῇ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1247· κ. πόθον Ἰακωψ. Ἀνθ. Π. σ. 101. **II.** Μέσ. καὶ παθ., ἀποκοιμῶμαι, πλαγιάζω, κεῖμαι ἐπὶ τῆς κλίνης, συχν. παρ' Ὅμ., ὡς ἐν Ἰλ. Α. 476, 610, Ἡρόδ. 1. 9., 2. 95, καὶ Ἀττ.· ἐπὶ ζῴων, κατὰ ἦθεα κοιμηθῆναι Ὀδ. Ξ. 411·— μετὰ συστοίχ. αἰτ., ποῖόν τινα ὕπνον ἐκοιμῶ; Ξεν. Ἱέρ. 6, 7· βαθὺν κοιμηθῆναι (δηλ. ὕπνον) Λουκ. Ἑνάλ. Διάλ. 2. 3. **2)** μεταφ., ὅπως ἂν κοιμηθῇ [τὸ ἐπιθυμητικὸν] Πλάτ. Πολ. 571E. **3)** ἐπὶ τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου, κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον Ἰλ. Α. 241· ἱερὸν ὕπνον κ. Καλλ. Ἐπιγρ. 10. 2· καὶ ἀπολύτως, πίπτω εἰς ὕπνον, ἀποθνήσκω, Σοφ. Ἠλ. 509· συχν. παρὰ Χριστιανοῖς συγγραφ., Εὐαγγ. κ. Ματθ. κζ', 52., κη', 13, κτλ· ἐν ἐπιταφίοις, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 607, 610, καὶ ἀλλ.· πρβλ. **καθεύδω, κοιμίζω. 4)** κοιμῶντο .. παρὰ μνηστῆς ἀλόχοισιν Ἰλ. Ζ. 246, πρβλ. 250· ἐντεῦθεν, ὡς τὸ εὐνηθῆναι, ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, Ὀδ. Θ. 295· κοιμηθεῖσά τινι Ἡσιόδ. Θ. 213, πρβλ. Πινδ. Ι. 8 (7). 49· παρά τινι Ἡρόδ. 3. 68· ξύν τινι Εὐρ. Ἀνδρ. 390· μετά τινος Τιμοκλ. ἐν «Μαραθωνίοις» 1. **5)** φυλάττω φυλακὴν ἐν καιρῷ νυκτός, Λατ. excubare, Αἰσχύλ. Ἀγ. 2, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 4 καὶ 9.

κοιμήθρα, ἡ, τόπος πρὸς κοίμησιν, Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἰαυθμοί.**

κοίμημα, τό, (κοιμάω) ὡς καὶ νῦν, κοιμήματα αὐτογέννητα, συγκοίμησις μητρὸς μετὰ τοῦ τέκνου αὐτῆς, Σοφ. Ἀντ. 864.

κοίμησις, εως, ἡ, τὸ κοιμᾶσθαι, κοιμήσεις ἐπὶ θύραις Πλάτ. Συμπ. 183A· ἡ κ. τοῦ ὕπνου Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. ια', 13. **II.** ὁ θάνατος, Ἑβδ. (Σειράχ. ΜΣ', 19, καὶ ἀλλ.).

κοιμητήριον, τό, κοιτών, δωμάτιον ἐν ᾧ κοιμᾶταί τις, Δωσιάδ. παρ' Ἀθην. 143C· **κοιμητηρία,** ἡ, ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 550. 56. **II.** τόπος ταφῆς, νεκροταφεῖον, Ἐκκλ.

κοιμητικῶς, Ἐπίρρ. ἐν τῇ φράσει κοιμητικῶς ἔχω, ἐπιθυμῶ νὰ κοιμηθῶ ἢ νυστάζω, Μέγ. Ἐτυμ. 485. 18.

κοιμήτωρ, ορος, ὁ, = **κοιμιστής,** Γρηγ. Ναζ. 2. σ. 222.

κοιμίζω: μέλλ. Ἀττ. **-τῶ,** λέξις μεθ' Ὅμηρ., = **κοιμάω,** ὡς καὶ νῦν, κ. ὄμμια Εὐρ. Ρῆσ. 825· ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε στένοντα πόντον, δηλ. οἱ ἄνεμοι ἀφῆκαν τὴν θάλασσαν νὰ ἡσυχάσῃ, παυσάμενοι αὐτοὶ ἀπὸ τοῦ νὰ πνέωσι, Σοφ. Αἴ. 675· θάλασσαν ἀγρίαν ἐκοίμισαν (δηλ. οἱ δαίμονες) Ἀνθ. Π. 9. 203, πρβλ. Ὀδ. Κ. 91·— μεταφ., κ. τὸν λύχνον, σβύννω, Νικοφῶν ἐν «Πανδώρᾳ» 7· μεγαληγορίαν κ., ἀποκοιμίζω τὴν κομπορρημοσύνην, καταπνίγω αὐτήν, Εὐρ. Φοίν. 185· οὕτω, κ. θυμὸν Ἰλάτ. Νόμ. 873A· τὰς λύπας Ξεν. Συμπ. 2. 24· πόθον Ἀνθ. Π. 12. 19· ἐλπίδας αὐτόθι 7. 183·— Παθ., παῖς κοιμίζεται Εὐρ. Ἑκ. 826· τὸ θηριῶδες κ. Πλάτ. Πολ. 591B. **2)** ἐπὶ τοῦ ὕπνου τοῦ θανάτου, καλῶ δ' .. Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι Σοφ. Αἴ. 832· Τιτάνων γενεάν .. Ζεὺς κοιμίζει φλογμῷ Εὐρ. Ἑκ. 473, πρβλ. Ἱππ. 1387· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κοιμίσασθαί τινα ἐς Ἅιδου ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 589. **3)** παρὰ Γραμμ. μεταβάλλω τὸν ὀξὺν τόνον εἰς βαρύν, ἴδε **κοίμισις.**

κοιμΐσις, εως, ἡ, = **κοιμισμός,** Α. Β. 756.

κοιμισμός, οῦ, ὁ, ἡ κοίμισις ἢ ἀποκοίμισις, μεταφ. ἡ μεταβολὴ τοῦ τόνου ἀπὸ ὀξέος εἰς βαρύν, Α. Β. 756.

κοιμιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἀποκοιμίζων, Ἀνθ. Π. 12. 50.

κοιμιστικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κοίμισιν, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Γ. 382.

κοινάν, ᾶνος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κοινών,** Πινδ. Π. 3. 28 (50) Böckh., πρβλ. **ξυνάν·**— **κοινᾶνικός,** ἀντὶ **κοινωνικός,** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀρχύτ. ἐν Στοβ. Ἐκλογ.·— **κοινᾶνέω,** Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κοινωνέω,** Συνθήκη. Δωρ. παρὰ Θουκ. 5. 79.

κοινάσομαι, κοινάσας, Δωρ. ἀντὶ **κοινώσ-·** ἴδε ἐν λ. **κοινόω.**

κοινεῖον, τό, (κοινὸς) κοινὴ αἴθουσα, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. IV. 31. **II.** χαμαιτυπεῖον, πορνεῖον, Ἀρκάδ. σ. 121. 5, Φώτ., Ἡσύχ. (ἔνθα κακῶς **κοινέον**)·— τύπος τις **ξυνεῖον,** μνημονεύεται ὑπὸ τοῦ Σχολ. ἐν Ἰλ. Α. 124.

κοινῇ, δοτ. θηλ. τοῦ **κοινός** (Β. 2), ἐν χρήσει ἀντὶ Ἐπιρρ.

κοινισμός, ὁ, ἀνάμιξις διαφόρων διαλέκτων, Κοϊντιλ. 8. 3, 59.

κοινοβιακός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, ἀνήκων εἰς **κοινόβιον,** Βασίλ. ΙΙΙ. 1385B, κλ.

κονοβι-άρχης, ου, ὁ, ὁ ἡγούμενος κοινοβιακοῦ μοναστηρίου, Ἀποφθέγμ. Πατέρ. 224D, Ἰω. Μοσχ. 2956A, κτλ.

κοινό-βιος, ον, ζῶν κοινοβιακῶς μετ' ἄλλων, Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 29, Πτολεμ. Τετράβ. σ. 119. 24. **II.** ὡς οὐσιαστ., **κοινόβιον,** τό, βίος ἐν κοινότητι, πιθανὴ γραφ. ἐν Γελλ. 1. 9, ἐν τέλ. **2)** = Λατ. coenobium, κοινοβιακὸν μοναστήριον, Ἐκκλ.

κοινο-βλαβής, ές, βλάπτων τὸ κοινόν, Νικήτ. Χρον. 310D.

κοινοβουλευτικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς κοινὴν σύσκεψιν, εἰς κοινοβούλιον, Ἱππόδ. παρὰ Στοβ. 248. 39.

κοινοβουλέω, ἀποφασίζω ἀπὸ κοινοῦ, συσκέπτομαι ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλου, Ξεν. Ἀακ. 13. 1.

κοινο-βούλης, ου, ὁ, ὁ συσκεπτόμενος περί τινος, σύνεδρος κοινοβουλίου, βουλευτής, γερουσιαστής, Ἡσύχ.

κοινοβουλία, ἡ, κοινὴ βουλή, σύσκεψις, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Χ. 268, Κύριλλ.

κοινοβούλιον, τό, κοινὴ βουλή, συνέδριον, Πολύβ. 28. 16, 1. Στράβ. 385· ὡς καὶ νῦν τόπος συνεδριῶν, Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 51.

κοινό-βουλος, ον, μετέχων τῆς κοινῆς συσκέψεως, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Θεσμ. 928, Συλλ. Ἐπιγρ. 3773.

κοινο-βωμία, ἡ, (βωμὸς) κοινότης βωμῶν, ἐπὶ θεῶν λατρευομένων δι' ἑνὸς κοινοῦ βωμοῦ, ἀνάκτων τῶνδε κοινοβωμίαν σέβεσθε Αἰσχύλ. Ἱκ. 222· πρβλ. **ἀγώνιος.**

κοινο-γάμια, ων, τά, κοινοὶ γάμοι, κοιναὶ μίξεις (ἄνευ συζυγικοῦ δεσμοῦ), Ἀθήν. 555D·— παρ' Ἐκκλ. καὶ **κοινογαμία,** ἡ.

κοινο-γενής, ές, γεννηθεὶς ἐκ τῆς μίξεως δύο διαφόρων γενῶν, ἀντίθετ. τῷ **ἰδιογενής,** Πλάτ. Πολιτ. 265E· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

κοινο-γονία, ἡ, ἡ διὰ τῆς μίξεως κοινὴ γονιμοποίησις δύο διαφόρων γενῶν, οἷον τοῦ ἵππου καὶ τοῦ ὄνου, ἀντίθετ. τῷ **ἰδιογονία,** Πλάτ. Πολιτ. 265D.

κοινο-δήμιον, τό, κοινὴ συνάθροισις τοῦ λαοῦ, Ἡσύχ.

κοινό-δημος, ον, κοινὸς τῷ λαῷ, δημόσιος, πανήγυρις Φίλων 1. 678.

κοινο-δίκιον, τό, κοινὸν δικαστήριον, ἐν ᾧ φιλονικίαι μεταξὺ διαφόρων πόλεων ἐδικάζοντο καὶ διηυθετοῦντο, Ἐπιγρ. Κρήτης ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 2556. 58, ὅθεν διορθωτέον (ἀντὶ **-δίκαιον**) ἐν Πολυβ. 23. 15, 4.

κοινό-δῐκος, ον, ἀπολαύων κοινῶν δικαίων, Χρησμ. παρὰ Φλέγ. 144.

κοινοεργέω, ἐργάζομαι ἀπὸ κοινοῦ, Μελέτ. ἐν Ἀνεκ. Ὀξ. 3. 36 καὶ 104.— **κοινο-εργής, ές,** ἐργαζόμενος ἀπὸ κοινοῦ, αὐτόθι **κοινο-εργός, όν,** Σιμπλικ. εἰς Ἐπίκτ. 83C.

κοινο-θῠλᾰκέω, ἔχω κοινὸν θυλάκιον, κοινὸν βαλλάντιον, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 631.

κοινο-λᾱΐτης, ου, ὁ, ἄνθρωπος τοῦ κοινοῦ λαοῦ, Ἐκκλ.

κοινολεκτέω, μεταχειρίζομαι γλῶσσαν τοῦ κοινοῦ βίου, κοινολεκτούμενα ῥήματα, τὰ ἐν κοινῇ χρήσει, Ἐτυμολ. Μέγ. 184. 11, κτλ.

κοινό-λεκτος, ον, κατὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ κοινοῦ βίου, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Σχολ. τοῦ Αἰσχύλ. Ἐπίρρ. **-τως,** Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 6. 18.

κοινό-λεκτρος, ον, ἔχων κοινὴν κλίνην, σύντροφος τῆς κλίνης, σύζυγος, Αἰσχύλ. Πρ. 560, Ἀγ. 1441.

κοινολεξία, ἡ, κοινὴ γλῶσσα, Εὐστάθ. 956. 1.

κοινο-λεχής, ές, = **κοινόλεκτρος,** ἐραστής, Σοφ. Ἀποσπ. 97, πρβλ. Εὐστ. 653. 34.

κοινο-λογέομαι: μέλλ. **-ήσομαι** Πολύβ.: ἀόρ. **ἐκοινολογησάμην** Ἡρόδ. 6. 23, Θουκ., κτλ.· βραδύτερον ὡσαύτως, ἀόρ. παθ., **ἐκοινολογήθην** Πολύβ. 2. 5, 4, κτλ.: πρκμ. **κεκοινολόγημαι** Δίων Κ. 49. 41: ὑπερσυντ. **ἐκεκοινολόγηντο** Θουκ. 7. 86. (λόγος).— Συσκέπτομαι μετά τινος, ζητῶ τὴν γνώμην του, συνομιλῶ, τινι Ἡρόδ. 6. 23, καὶ Ἀττ.· πρός τινα Θουκ. 7. 86· κ. τινι περί τινος Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 13· πρός τινα ὑπέρ τινος Πολύβ. 10. 42, 4· ὡσαύτως, κ. περί τινος ὁ αὐτ. 31. 13. 5, Διόδ.· κ. πρὸς τὸ οὖς τινι Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20, 4.

κοινολογία, ἡ, σύσκεψις, Ἱππ. 27. 35, Πολύβ. 2. 8, 7, κτλ. **II.** = ἡ κοινὴ διάλεκτος, Φώτ.

κοινομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, ἔχων κοινὴν μητέρα, Θεόγνωστ. 21. 26.

κοινόμικτος ον. μεμιγμένος ὁμοῦ, Τζέτζ. ἐν Κραμήρου Παρ. Ἀνεκδ. 1. 64.

κοινο-νοημοσύνη, ἡ, (νοέω) κοινότης αἰσθημάτων καὶ γνώμης, ἰδίως μεταξὺ πολιτῶν, Λατ. communitas, civilitas, M. Ἀντων. 1. 16.

κοινο-πᾰθής, ές, συμπαθητικός, κοινωνικός, ἔθη Διον. Ἁλ. 1. 41.

κοινο-πληθής ἡμέρα, ἡ, ἡ ἡμέρα κοινῆς συνελεύσεως, Γεώργ. Παχ. 285C.

κοινό-πλοος, ον, συνηρ. **-πλους, -ουν**, κοινῇ μετά τινος πλέων, σύμπλους, συνταξειδιώτης, ναὸς κοινόπλους ὁμιλία, δηλ. οἱ συνταξειδιῶται, Σοφ. Αἴ. 872.

κοινοποιέω, κάμνω κοινόν· — Μέσ., θεωρῶ τι κοινόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2906. 11.— Παθ., γίνομαι κοινός, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 63, κτλ. **II**. μεταδίδω, ἀνακοινῶ, ἀποκαλύπτω, τὰ μυστήρια Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1073· τὴν ἀλήθειαν Κλήμ. Ἀλ. 767· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κ. τὰ ἀγαθὰ αὐτόθι 680.

κοινο-ποίησις, εως, ἡ, τὸ ποιεῖν τι κοινόν, εἰς κοινοποίησιν βαλλαντίου Εὐστ. Πονημάτ. 222. 6.

κοινοπολῑτεία, ἡ, κοινότης πολιτικῶν δικαιωμάτων· καὶ **κοινοπολῑτικός**, ἡ, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τοιαύτην πολιτείαν, Θεόδ. Μετοχ. σ. 418.

κοινό-πους, ὁ, ἡ, **-πουν**, τό, ὁ διὰ κοινοῦ ποδός, κοινῆς πορείας ἐλθών, κ. παρουσία, ἡ ἄφιξις πολλῶν ὁμοῦ προσώπων, Σοφ. Ἠλ. 1104.

κοινο-πρᾱγέω. ἐνεργῶ ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, τινι Πολύβ. 4. 23, 8., 5. 57, 2, Διόδ. 19. 6.

κοινοπρᾱγία, ἡ, σύμπραξις, συνωμοσία, Πολύβ. 5. 95, 2, Πλουτ. Περικλ. 17.

κοινοπραξία, ἡ, = τῷ προηγ., Θεοφ. Σιμοκ. 192, 9.

κοινο-πρεπής, ές, ἁρμόζων ἀπὸ κοινοῦ, Ἐκκλ.

κοινός, ή, όν, ἐν Σοφ. Τρ. 207· ὡσαύτως ός, όν· (ἐκ τοῦ **ξὺν** = **σύν**, ὑπάρχει καὶ ἰσοδύναμος τύπος **ξυνός**, ἴδε Buttm Λεξιλ. ἐν λέξ. **κελαινὸς** 3)· — ἀνήκων εἰς πολλοὺς ὁμοῦ, ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ κατεχόμενος, ἀντίθετ. τῷ **ἴδιος**, πρῶτον παρ' Ἡσιόδ., ἐκ κοινοῦ, διδόμενος ἢ μετεχόμενος ἀπὸ κοινοῦ, Ἔργ. κ. Ἡμ. 721· ἔσται γὰρ βίος ἐκ κ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 610· ἐπὶ κοινῶν βωμῶν, Σιμων. 144· κτλ. (πρβλ. **κοινοβωμία**)· κοινὸν ἔρχεται κῦμ' Ἀΐδα Πινδ. Ν. 7. 44· τρεῖς .. κοινὸν ὄμμ' ἐκτημένας, ἐπὶ τῶν Γοργόνων, Αἰσχύλ. Πρ. 795· κ. ὠφέλημα βροτοῖς φανείς, ἐπὶ τοῦ Προμηθέως, αὐτόθι 613· τὰς γυναῖκας κοινὰς εἶναι Πλάτ. Πολ. 457D· παροιμ., κοινὸν τύχη Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 285· κοινὰ τὰ τῶν φίλων Εὐρ. Ὀρ. 735, Πλάτ. Φαῖδρ. ἐν τέλ., Μένανδρ. ἐν «Ἀδελφοῖς» 12, Σουΐδ.· κοινὸς Ἑρμῆς (ἴδε ἐν λέξ. **Ἑρμῆς**)· κοινὰ ἀρωγά, κοινὴ βοήθεια (δηλ. βοήθεια δι' ἅπαντας), Σοφ. Φιλ. 1145· ἐν δὲ κοινὸς ἴτω κλαγγά, κοινῶς ἃς ἠχήσωσιν αἱ κραυγαὶ τῶν ἀνδρῶν, ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 207· κοινὸν πόλεμον πολεμεῖν Ξεν. Ἱέρων 2, 8· [πολιτεία] τίς κοινοτάτη; Ἀριστ. Πολιτικ. 4. 2, 4· τὸν ἀέρα τὸν κ. Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 2. 7· κ τὸν ἅδην ἔσχον οἱ πάντες βροτοὶ αὐτόθι 9. 8· κ. γὰρ τύχη ὁ αὐτ. ἐν Μονοστίχ. 356. **2)** μετὰ δοτ., κ. τινι, κοινὸς εἴς τινα ἢ εἰς πολλούς, ἡμῖν φῶς .. καὶ τοῖσδ' ἅπασι κ Αἰσχύλ. Ἀγ. 523· ὁ δαίμων κ. ἦν ἀμφοῖν ἅμα ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 812· θάλατταν κοινὴν ἐᾶν τινι Ἀνδοκ. 25. 42· κοινοτάτη ἀεὶ τῷ δεομένῳ οἰκία ὁ αὐτ. 19. 14· κοινόν τι χαρᾷ καὶ λύπῃ δάκρυα Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 32· τὸν ἥλιον τὸν κ. ἡμῖν Μένανδρ. ἐν Ἀδηλ. 139· — οὕτω καὶ μετὰ γεν., πάντων κ φάος Αἰσχύλ. Πρ. 1091, πρβλ. Πέρσ. 132, Εὐμ. 109, Πινδ. Ν. 1. 48· κ. τῶν Λακεδαιμονίων τε καὶ Ἀθηναίων Πλάτ. Μενέξ. 241C, κτλ.· — ὡσαύτως, τὸ ἐπὶ πᾶσι κ., ἴδε κατωτ. V· κ. κατ' ἀμφοτέρων Ἀπολλ. π. Συντάξ. 147 ἐν τέλ.· οὐ γίγνεταί μοί τι κ. πρός τινα Ἀνθ. Π. 11. 141· — περὶ τῶν εἰς κοινὸν ἢ εἰς τὸ κ., κατὰ κ., ἀπὸ καὶ ἐκ κοινοῦ, ἐν κοινῷ, κτλ., ἴδε κατωτ. B. **II**. ἐπὶ κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν σχέσεων, κοινὸς εἰς πάντας, δημόσιος, τὸ κ. ἀγαθὸν Θουκ. 5. 37· κ. λόγῳ, στόλῳ Ἡρόδ. 1. 141, 170· τὰ κ. χρήματα Ξεν. Ἑλλ. 6. 5, 34· ἀδικήματα Δημ. 528. 21· ὁ τῆς πόλεως κ. δήμιος Πλάτ. Νόμ. 872B, πρβλ. Ἑλλάδ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλιοθ. 535. 6· — κοινότατον, κοινὸν ἢ γενικὸν συμφέρον, Πλάτ. Νόμ. 724B, πρβλ. Ἰσοκρ. 215B. **2)** τὸ κοινόν, ὡς καὶ νῦν, τὸ σύνολον τῶν πολιτῶν, Λατ. respublica, τὸ κ. τῶν Σπαρτιητέων, τῶν Ἰώνων Ἡρόδ. 1. 67., 5. 109· τὸ κ. τῶν συμμάχων Ἰσοκρ., κτλ.· καὶ ἐπὶ τῆς ἰδίας πολιτείας, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 208, κτλ.· τὸ κοινὸν ὠφελεῖται Ἀντιφῶν 121. 24. **β)** ἡ «κυβέρνησις», αἱ ἀρχαί, Θουκ. 1. 90., 2. 12, Ξεν. Κύρ. 2. 2, 20, κτλ.· οὕτω καί, τὰ κοινὰ Ἡρόδ. 3. 156· — ἐντεῦθεν, ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, δι' ἐξουσίας δημοσίας, ὁ αὐτ. 5. 85., 8. 135· σὺν τῷ κοινῷ, κοινῇ συναινέσει, 9. 87· ἄνευ τοῦ τῶν πάντων κοινοῦ, ἄνευ τῆς συναινέσεως τοῦ συνδέσμου (τῶν Θεσσαλῶν), Θουκ. 4. 78. **γ)** τὸ δημόσιον ταμεῖον, χρημάτων μεγάλων ἐν τῷ κ. γενομένων Ἡρόδ. 7. 144· ἐν τῷ κ. καὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς Θουκ. 6. 6 (πρβλ. Arnold εἰς 6. 8), 6. 17, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 9, 36, Ἐπιγραφ. Βοιωτ. παρὰ τῷ Keil σ. 91· οὕτως ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει, ἔχειν ἐν κοινῷ (ἄνευ τοῦ ἄρθρου) Θουκ. 1. 80. **δ)** τὰ κοινὰ δικαιώματα τῶν πολιτῶν, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 12. **ε)** ἑταιρεία, ὅμιλος ἑταίρων, Συλλ. Ἐπιγρ. 2448. 1. 24, 28, κ. ἀλλ. **3)** τὰ κοινά, αἱ κοιναὶ ὑποθέσεις, παρὰ τοῖς Ῥήτορσι· πρὸς τὰ κοινὰ προσελθεῖν, προσιέναι, εἰσέρχεσθαι εἰς τὰ πολιτικά, Δημ. 313. 1, Αἰσχίν. 23. 37· ἀλλ' ὡσαύτως, τὰ κοινὰ χρήματα, Ἀριστοφ. Πλ. 569, Δημ. 95. 20· ἀπὸ κοινοῦ, διὰ δημοσίας δαπάνης, Ξεν. Ἀν. 4. 7, 27., 5. 1, 12· ἐκ κοινοῦ φαγεῖν Εὔρων ἐν «Μούσαις» 1. 4, πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν Ἀδηλ. 5. **III**. κοινός, συνήθης, Πλάτ. Ἀξίοχ. 366B, Ἀριστ. Ρητ. 1. 1, 12· ἡ κ. ἔννοια ἢ ἐπίνοια Πολύβ. 2. 62, 2., 6. 5, 2· κ. καὶ δημώδη ὀνόματα Λογγῖν. 40. 2, πρβλ. Διον. Ἁλ. π. Δυσ. 3· ἡ κ. διάλεκτος, ἡ κοινή, συνήθης, ἡ δημώδης γλῶσσα, ὁ αὐτ. π. Ἰσοκρ. 2· ἴδε κατωτ. V. **IV**. ἐπὶ προσώπων, συνδεδεμένος διὰ κοινῆς καταγωγῆς ἢ συγγενείας, ἰδίως ἐπὶ ἀδελφῶν, ὅμαιμος, Πινδ. Ο. 7. 170, Σοφ. Ο. Τ. 261, Ο. Κ. 535, Ἀντ. 1, 202· οὕτω, κοιναὶ Χάριτες Donalds. εἰς Πινδ. Ο. 2. 90. **2)** ὡς τὸ **κοινωνός**, μέτοχος, ἐν θύμασιν .. κ. ποιεῖσθαί τινα Σοφ. Ο. Τ. 240· κ. ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 267, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 917. **3)** ἐπὶ διαθέσεως, δίδων ἑτοίμως ἀκρόασιν εἰς πάντας, ἀπροσωπόληπτος, δίκαιος, μὴ οὐ κ. ἀποβῆτε Θουκ. 3. 53, πρβλ. 68, καὶ ἴδε ἐν λέξ. **ἴσος** II. 3· κοινοὺς τῷ τε φεύγοντι καὶ τῷ διώκοντι Αυσ. 144. 21· ἀποφήναντες αὐτοὺς κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων τῷ βουλομένῳ μανθάνειν Πλάτ. Μένων 91B· οὕτως ἐπὶ χώρας, δεῖ .. κοινὴν εἶναι τῶν τόπων ἁπάντων, εὐπρόσιτος πανταχόθεν, Ἀριστ. Πολιτικ. 7. 5, 4· ἐντεῦθεν, **6)** ὡς τὸ Λατ. communis (Κικ. ad Fam. 4. 9, 2), φιλοπροσήγορος, ὁμιλητικός, Ξεν. Κυν. 13, 9· κοινὸς ἅπασι γενέσθαι Ἰσοκρ. 98B, κτλ.· τῇ πρὸς ἅπαντας φιλανθρωπίᾳ κοινὸς Δημοχ. παρ' Ἀθην. 253D· πρβλ. **κοινότης** II. **4)** οὕτω καὶ ἐπὶ συμβαινόντων, κοινότεραι τύχαι, μᾶλλον ἀπὸ τοῦ ἴσου, δηλ. δικαιότεραι, Θουκ. 5. 102· ἐν τῷ κοινῷ ἐστι πᾶσι, μετ' ἀπαρεμφ., Ἀνδοκ. 20. 24. **V**. ἐν τῇ Λογικῇ καὶ τῇ ἐπιστημονικῇ γλώσσῃ, κοινὸς εἰς πάντα τὰ ἄτομα τάξεώς τινος ἢ εἴδους, τὸ κοινόν, τὸ ἐπὶ πᾶσι κ. Πλάτ. Θεαίτ. 185B, C· τὰ κ. λεγόμενα ἀξιώματα Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 10, 4· αἱ κ. ἀρχαὶ αὐτόθι 32, 3, κτλ.· πρβλ. **δόξα** I. 2, **ἔννοια** I. 2. **VI**. παρὰ Γραμμ. καὶ Ῥήτορσι, **1)** ἐπὶ τῆς ποσότητος συλλαβῶν τινων, κοινή, δηλ. καὶ μακρὰ καὶ βραχεῖα, Λατ. anceps, Λογγῖν. Ἀποσπ. 3. 5 καὶ 11. **2)** κ. διάλεκτος, ἡ ἐν κοινῇ χρήσει διάλεκτος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Ἀττ., Δωρ., κτλ., Ἐτυμολ. Μέγ. 27. 12 καὶ 15, κτλ. **3)** ἐπὶ γένους, ὁ αὐτ. 143. 32., 305. 19, κτλ.· πρβλ. **ἐπίκοινος** II. **4)** κ. τόπος, Λατ. locus communis, συνήθης, τετριμμένη ἰδέα, Ἑρμογ., ἴδε Ernesti Λεξ. Τεχν. ἐν λέξ. **5)** σχῆμα ἀπὸ ἢ ἐκ κοινοῦ, χρῆσις τῆς αὐτῆς λέξεως ἐν δυσὶ προτάσεσιν, Ἀπολλ. π. Συντάξ. 127. 23 κέξ.· ὡσαύτως, **κοινότης**, αὐτόθι 128. 9. **VII**. ἐν τῇ Καινῇ Διαθ. ἐπὶ ἀπηγορευμένων βρωμάτων, κτλ., κοινός, ἀνόσιος, ἀκάθαρτος, βέβηλος, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ζ', 2, Πράξ. Ἀποστ. ι', 14, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιδ', 14· πρβλ. **κοινόω I. 3.**

B. Ἐπίρρ. **κοινῶς**, ἀπὸ κοινοῦ, ὁμοῦ, ἐναντίον τοῦ **ἰδίᾳ**, Εὐρ. Ἴων 1462· τὰ κοινὰ κοινῶς δεῖ φέρειν συμπτώματα Μένανδ. ἐν Ἀδηλ. 281· — συγκρ. ἐν Κρήτῃ κοινοτέρως [ἔχει τὰ τῶν συσσιτίων] Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 10, 8. **2)** δημοσίᾳ, Θουκ. 2. 42, κτλ. **3)** κοινωνικῶς, ὡς οἱ ἄλλοι πολῖται, κ. καὶ πολιτικῶς βιῶναι Ἰσοκρ. 72B· ἴσως καὶ κ. πρός τινα προσφέρεσθαι Ἀριστ. Ρητορ. π. Ἀλέξ. 9, 10· κ. καὶ φιλικῶς Πλουτ. Ἀντών. 33. **4)** κοινῶς, συνήθως, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 81A· ἐν κοινῇ, συνήθει γλώσσῃ, Πλουτ. Μάρκελλ. 8, Λογγῖν. 15. 1· κ. ἀσπάζεσθαι, κατὰ τὸν κοινόν, συνήθη τρόπον, Πλουτ. Ἄρατ. 43. **II**. ὡσαύτως θηλ. δοτ. **κοινῇ**, ἀπὸ κοινοῦ, κατὰ κοινὴν συναίνεσιν, συμφώνως, Ἡρόδ. 1. 148., 3. 79, Σοφ. Ο. Τ. 606, Ο. Κ. 1339, Εὐρ. Ἱππ. 731, Θουκ., κτλ.· κ. καὶ χωρὶς Ἀριστ. Πολιτ. 3. 6, 4· κ. μετά τινος, κ. σύν τινι Πλάτ. Συμπ. 209C, Ξεν., κτλ.· ἰδίᾳ τε καὶ κ. Ἄλεξ. ἐν Ἀδηλ. 24· — οὕτω καὶ οὐδ. πληθ. **κοινά**, Σοφ. Ἀντ. 546. **2)** δημοσίᾳ, καὶ κ. καὶ ἰδίᾳ Ξεν. Ἑλλ. 1. 2, 10, Ἀπομν. 2. 1, 12, κτλ. **III**. ἐν Ἐπίρρ. σημασίᾳ ὡσαύτως, μετὰ προθέσεων, ἐς κοινόν, ἀπὸ κοινοῦ, ὑμῖν τῇδέ τ' ἐς κ. φράσω Αἰσχύλ. Πρ. 844· πᾶσιν ἐς κ. λέγω ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 408, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 457, Πλάτ. Νόμ. 796E, Δημ. 390. 6· εἰς τὸ κ. λέγειν, ὡς τό, ἐς τὸ μέσον, Πλάτ. Θεαίτ. 165A· ὡσαύτως, εἰς τὸ κ., πρὸς κοινὴν χρῆσιν, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 681C· χρήσιμος διὰ τὸ κοινὸν καλόν, Ἰσοκρ. 215B. **2)** ἀπὸ κοινοῦ, ἐκ κοινοῦ, ἴδε Α. Ι. 1, ΙΙ. 3, VI. 5. **3)** ἐν κοινῷ ἀφιέναι, rem in medio relinquere, Ἀριστ. Μεταφ. 1. 6, 4· οἱ ἐν κ. γιγνόμενοι λόγοι ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 1. 4. 1· ἴδε ἀνωτ. II. 2. ἐν τέλ. **4)** κατὰ κοινόν, ἀντίθ. τῷ, κατ' ἰδίαν, ἀπὸ κοινοῦ, ὁμοῦ. Νόμ. παρὰ Δημ. 545. 7, Πολύβ. 4. 3, 5, κτλ.

κοινο-τάφιον, τό, δημόσιος τάφος, κοινός, Ulp. εἰς Δημ.

κοινότης, ητος, ἡ, τὸ μετέχειν ἀπὸ κοινοῦ, κοινότης, Ἀνδοκ. 30. 36, Πλάτ. Θεαίτ. 208D· ἡ τῶν γυναικῶν καὶ παίδων καὶ τῆς οὐσίας κ. Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 12, 12· ἡ περὶ τὰ τέκνα κ. καὶ τὰς γυναῖκας ὁ αὐτ. 2. 7, 1· — κ. φωνῆς, κοινὴ γλῶσσα, δηλ. οὐχὶ ἰδιαιτέρα ἢ διαλεκτική, Ἰσοκρ. Ἀντιδ. § 316. πρβλ. Ξεν.

Ἀθην. 2, 8· αἱ κοινότητες, κοιναὶ ἰδιότητες, ὁμοιότητες, Πλουτ. Σύγκρισις Λυκούργ. καὶ Νουμᾶ 1. **2)** γενικότης, καθολικότης, ἀοριστία, ἀσάφεια, τῶν ὁμολογιῶν Διον. Ἁλ. 2. 39, κτλ.· αἱ κοινότητες, loci communes, κοινοὶ τόποι, Πλούτ. 2. 129D. **II.** εὐπροσηγορία, Ξεν. Ἑλλ. 1. 1, 30, Ἀριστείδ., κτλ.· πρβλ. **κοινὸς** IV. 3. **III.** παρὰ Γραμμ., κοινὸν γένος. **2)** ἴδε **κοινὸς** VI. 5.

κοινό-τοκος, ον, ὁ ἐκ κοινῶν γονέων τεχθείς, ἐλπίδες κ., ἐλπίδες εἴς τινα γεννηθέντα ἐκ τῶν αὐτῶν γονέων, δηλ. εἰς ἀδελφόν, Σοφ. Ἠλ. 858.

κοινο-τροφικός, ή, όν, (τρέφω) ἀνήκων ἢ ἁρμάζων εἰς κοινὴν φύσιν, ἐπιστήμη Πλάτ. Πολιτικ. 264D, 267D· ἡ **-κή** (δηλ. ἐπιστήμη), κοινὴ φύσις ἢ ἀνατροφή, ὁ αὐτ. 261E, 264B, κτλ.

κοινο-φᾰγέα, ἡ, τὸ ἐσθίειν κοινά, δηλ. ἀκάθαρτα καὶ ἀπηγορευμένα φαγητά, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 11. 8, 7.

κοινο-φῐλής, ές, ἀγαπῶν ἀπὸ κοινοῦ, κοινοφιλεῖ διανοίᾳ Αἰσχύλ. Εὐμ. 985, κατὰ τὸν Ἔρμ. ἀντὶ **κοινωφελεῖ** (Κῶδ. Μεδ.).

κοινό-φρων, ον, (φρήν) ἔχων κοινὸν φρόνημα μετά τινος, τινί Εὐρ. Ἴων 577, Ι. Τ. 1008.

κοινο-χρηστέα, ἡ, κοινὴ χρῆσις ἢ χρησιμότης, Οἰκουμεν. εἰς Πράξ. Ἀποστ. (Κατὰ Schneid. ἀντὶ **-χρησία**).

κοινόω, μέλλ. **κοινώσω** Αἰσχύλ. Χο. 673· ἀόρ. **ἐκοίνωσα** Θουκ., Πλάτ., Δωρ. **ἐκοίνᾶσα** (ἴδε κατωτ.)· —Μέσ., μέλλ. **κοινώσομαι** Εὐρ., Δωρ. **-άσομαι** Πινδ. Ν. 3. 19 πρβλ. (**κοινάν, ξυνάν**)· ἀόρ. **ἐκοινωσάμην** Τραγ., Ξεν., κτλ.· —Παθ., ἀόρ. **ἐκοινώθην** Εὐρ., Πλάτ.· πρκμ. **κεκοίνωμαι** (ἀλλ' ἐν μέσ. σημασίᾳ) Εὐρ. Ἀποσπ. 496· (κοινός.) **1)** κάμνω τι κοινόν, μεταδίδω, ποιῶ τι κοινὸν εἰς ἄλλον, **2)** ὅπως λάβω τὴν συμβουλὴν ἢ γνώμην του, κ. τινί τι Αἰσχύλ Χο. 717 (ἐν στίχ. 673 δέον νὰ νοηθῇ αἴτ. τις) Εὐρ. Μήδ. 685, Ἀριστοφ. Νεφ. 197, κτλ.· ὡσαύτως τι ἕς τινα, Εὐρ Ι. Α. 44· καὶ κ. τινὶ περί τινος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 369, πρβλ Arnold Θουκ. 8. 48· νυκτὶ κοινάσαντες ὁδὸν, κοινοποιήσαντες τὸ ταξείδιόν των μόνον εἰς τὴν νύκτα (δηλ. ὁδοιποροῦντες διὰ νυκτὸς χωρὶς νὰ συμβουλευθῶσί τινα), Πινδ. Π. 4. 204. **2)** ὅπως καταστήσω τινὰ μέτοχόν τινος, κοινώσαντας τὴν δύναμιν κοινὰ καὶ τὰ ἀποβαίνοντα ἔχειν Θουκ. 1. 39, πρβλ. 4. 4, Πλάτ. Νόμ. 889D· τὰ περὶ τὰς κτήσεις .. τοῖς συσσιτίοις ὁ νομοθέτης ἐκοίνωσεν Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 5, 15· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κοινάσομαι ὕμνον λύρᾳ (ὡς ὁ Ὁράτ. commissi calores fidibus), Πινδ. Ν. 3. 19· ὡσαύτως μέσ. ἀόρ. ἐπὶ ἐνεργ. σημασ., Ἱππ. Ὅρκ. 1· κ. τὴν οὐσίαν τῇ τοῦ παιδὸς, ἑνῶσαι τὴν μίαν μετὰ τῆς ἄλλης, Ἰσαῖ. 89. 25. **3)** καθιστῶ κοινόν, μιαίνω, μολύνω, Ἀποκάλ. κα', 27.— Μέσ., θεωρῶ ἢ κηρύττω ὡς ἀκάθαρτον ἢ βέβηλον, Πράξ. Ἀποστ. κ', 15· πρβλ. **κοινὸς** VII. **II.** Μέσ., κοινολογοῦμαί τινί τι, βουλεύματα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1347· κοινούμεθα .. ἐγώ τε καὶ Λάχης τὸν λόγον Πλάτ. Λάχ. 196C· τὸ πρᾶγμα Δημ. 890. 13· ἀπολ., οὔτ' ἠθέλησας, οὔτ' ἐγὼ 'κοινωσάμην Σοφ. Ἀντ. 539. **6)** ἐνεργῶ ὥστε νὰ ἀνακοινωθῇ, τινί τι Πλάτ. Συμπ. 218E, Μένανδ. ἐν Μονοστίχ. 351· τι πρός τινα Πλάτ. Νόμ. 930C. **2)** συμβουλεύομαι, τῷ θεῷ Ξεν. Ἀν. 5. 10, 15, Ἑλλ. 7. 1, 27· κοινώσασθαι ἑαυτοῖς περί τινος Πολύβ. 7. 16, 3, κτλ.· — ὡσαύτως κ. τινι, συμφωνῶ μετά τινος, Ἀριστ. Μεταφ. 1 (min.) 1, 3. **3)** εἶμαι μέτοχος, τινος Εὐρ. Φοίν. 1709, Κύκλ. 634, Λυσίας 128. 42· τινί τινος, μετά τινος εἴς τι, Εὐρ. Ἀνδρ. 933. **4)** ὡσαύτως μετ' αἰτ. πράγμ., λαμβάνω μέρος ἢ μερίδιον ἔν τινι, συμμετέχω, κοινοῦσθαι τὰς ξυμφορὰς ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 608, πρβλ. 858· οὕτω, κοινοῦσθαι τὸν στόλον Θουκ. 8. 8· τὴν τύχην Ξεν. Πόρ. 4, 32. **III.** Παθ., ἔχω κοινωνίαν μετά τινος, ἰδίως ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, Εὐρ. Ἀνδρ. 38. 217· ἀλλήλοις Πλάτ. Νόμ. 673D· ὡσαύτως, κοινωθεὶς ξανθῷ χρώματι, δηλ. βαφεὶς κίτρινος, Πλάτ. Τίμ. 59B.

κοίνωμα, τό, συνουσία, ἰδίως σαρκική, Πλούτ. 2. 338A.

κοινωμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κοίνωμα,** δεσμός, ἐπίδεσμος, Ἀρχ. Μαθ. σ. 64.

κοινών, ῶνος, ὁ, Δωρ. **κοινάν, ᾶνος,** (Böckh διάφ. γραφ. ἐν Πινδ. Π. 3. 28), = **κοινωνός,** ὅπερ πολλῷ συνηθέστερον, Πίνδ. ἔνθ' ἀνωτ., Ξεν. Κύρ. 7. 5. 35., 8. 1, 16, 36, 40, πρβλ. **ξυνήων.**

κοινωνέω: μέλλ. **-ήσω** Πλάτ. Πολ. 540C· πρκμ. **κεκοινώνηκα** ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 246D, κτλ.· — Παθ., πρκμ. **κεκοινώνημαι,** ἴδε κατωτ. 3· (κοινωνός). Ἔχω ἢ πράττω τι ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλου, μετέχω τινὸς μετά τινος ἄλλου, συμμετέχω, μετὰ γεν. πράγμ. καὶ δοτ. προσ., τῆς πολιτείας κ. τινι Πλάτ. Νόμ. 753A· κ. πόνων καὶ κινδύνων ἀλλήλοις αὐτόθι 686A, πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 21· κ. αὐτοῖς ὧν ἔπραττον αὐτόθι 6. 3, 1· κ. μηδενὸς τούτῳ, δὲν ἀφίνω νὰ μετάσχῃ, Δημ. 789. 4· — ἀλλὰ συχνάκις μία τις τῶν πτώσεων τούτων παραλείπεται. **2)** κ. τινος, συμμετέχω, χθονὸς Αἰσχύλ. Ἱκ. 324· μύθου ὁ αὐτ. ἐν Χο. 166· κακῶν ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 1033· γάμων Σοφ. Τρ. 546· τάφου Εὐρ. Ὀρ. 1055· τύχης ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 303· σίτου καὶ πότου Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 22· τῆς πολιτείας Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 8, 8, κ. ἀλλ.· τῶν αὐτῶν κ. πάντων, μετέχω πάντων τῶν πραγμάτων ἀπὸ κοινοῦ, αὐτόθι 1. 9, 5. **3)** κ. τινι, μετέχω μετά τινος, ἔχω σχέσεις, λήψεως καὶ δόσεως πρός τινα, Ἀριστοφ. Σφ. 692, Ὄρν. 653, Πλάτ. Πολ. 343D, κτλ.· κοινωνεῖν μὲν ἡγοῦμαι καὶ τοῦτο τοῖς πεπολιτευμένοις, νομίζω ὅτι καὶ τοῦτο ἔχει σχέσιν πρὸς τὰ ὑπ' ἐμοῦ ληφθέντα μέτρα, Δημ. 244. 20· στολὴν φοινικίδα .. ταύτην νομίζω ἥκιστα .. γυναικείᾳ κοινωνεῖν, ὅτι ἔχει ἐλαχίστην σχέσιν πρὸς γυναικείαν .. , Ξεν. Λακ. 11, 3· οὕτως, ἐγκώμια κεκοινωνημένα εὐχαῖς, ὑμνημένα μετ' εὐχῶν, Πλάτ. Νόμ. 801E (εἰ μὴ ἀναγνωστέον **κεκοινωμένα**). **4)** μετὰ προθέσ., κ. τινι εἰς ἅπαντα ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 453A· ὡσαύτως, κ. τινι περί τινος Πολύβ. 31. 26, 6. **5)** μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., κ. κοινωνίαν τινὶ Πλάτ. Νόμ. 881E· οὕτω, κ. ἴσα πάντα τοῖς ἀνδράσι αὐτόθι 504C, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 590·— σπανίως μετ' αἰτ. πράγμ., κ. φόνον τινί, ἐκτελῶ φόνον ἀπὸ κοινοῦ μετά τινος, Εὐρ. Ἠλ. 1048. **6)** ἀπολ., μετέχω τῆς γνώμης τινός, συμφωνῶ, σκόπει .. , πότερον κοινωνεῖς καὶ ξυνδοκεῖ σοι Πλάτ. Κρίτων 49D· οὐδὲν κ. τῇ τραγῳδίᾳ, οὐδὲν κοινὸν ἔχω μετὰ .. , Ἀριστ. Ποιητ. 14. 4, πρβλ. Σοφ. Ἔλεγχ. 24. 4. **6)** συγκοινωνῶ, ἡ ἐρυθρὰ θάλασσα κ. πρὸς τὴν ἔξω .. ὁ αὐτ. ἐν Μετεωρ. 2. 1, 8. **γ)** ἀποτελῶ κοινότητα, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτικ. 3. 9, 5. **II.** ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας, κ. γυναικί, ἀνδρὶ Πλάτ. Νόμ. 784E, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 1. 2., 10. 2, κτλ.

κοινώνημα, τό, τὸ μεταδιδόμενον· ἐν τῷ πληθ., πράξεις κοινωνίας, συναλλαγαί, σχέσεις λήψεως καὶ δόσεως μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, Πλάτ. Πολ. 333A, Νόμ. 738A, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 9, 10, κτλ.· κ. πρὸς ἀλλήλους Πλούτ. 2. 158D· ψυχροῦ καὶ θερμοῦ κ. αὐτόθι 951E.

κοινώνησις, εως, ἡ, κοινότης, παίδων Πλάτ. Πολιτ. 310B.

κοινωνητέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ κοινωνεῖν, τινός τινι Πλάτ. Πολ. 403B.

κοινωνητικός, ή, όν, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κοινωνικός,** Πολύβ. 2. 44, 1.

κοινωνία, ἡ, (κοινωνέω) ἕνωσις, συμμετοχή, συγκοινωνία, ἐπιμιξία, ὁμιλία (συναναστροφή), κτλ., μαλθακαὶ κ. Πινδ. Π. 1. 189· οὔτε φιλία ἰδιώταις, οὔτε κ. πόλεσιν Θουκ. 3. 10· ὅτῳ δὲ μὴ ἔνι κ., φιλία οὐκ ἂν εἴη Πλάτ. Γοργ. 507E· ἐν ταῖς κ. τε καὶ ὁμιλίαις ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 861E, πρβλ. Συμπ. 182C· ἡ περὶ .. ἀνθρώπους πρὸς ἀλλήλους κ. αὐτόθι 188C, πρβλ. Πολιτ. 283D· ἐν διαλύσει τῆς κ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 343D· ἡ ἀνθρωπίνη κ., ὡς καὶ νῦν, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 276B· ἡ κ. ἡ πολιτικὴ Ἀριστ. Πολιτ. 1. 1, 1· αὕτη ἡ κ., ἐπὶ τοῦ γάμου, αὐτόθι 7. 16, 6· πόλις ἡ γενῶν καὶ κωμῶν κ. αὐτόθι 3. 9· 14, κτλ. **2)** μετὰ γεν. τοῦ ἀντικειμ., συγκοινωνία μὲ .., λυγραὶ .. τῶν ὅπλων κ. Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1377· κοινότης, μετοχή, γάμων Πλάτ. Νόμ. 721A· γυναικῶν ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 461E· ἡ ἡδονῆς τε καὶ λύπης κ. ξυνδεῖ αὐτόθι 462B· τῶν πόνων ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 87E· — ἐντεῦθεν κ. τινός τινι ἢ κ. τίνος καί τινος, ὡς, τίς θαλάσσης βουκόλοις κ.; τίνα σχέσιν οἱ βοσκοὶ μὲ τὴν θάλασσαν; Εὐρ. Ι. Τ. 254· τίς δαὶ κατόπτρου καὶ ξίφους κ.; δηλ. τίνα σχέσιν ἔχουσι τὰ καλλωπιστικὰ μέσα τῶν γυναικῶν πρὸς τὰ ὅπλα τῶν ἀνδρῶν; Ἀριστοφ. Θεσμ. 140· λύπη μανίας κοινωνίαν ἔχει τινά Ἀλεξ. ἐν Ἀδήλ. 45· κ. βοηθείας καὶ φιλίας Δημ. 118. 14. **II.** σαρκικὴ συνουσία, Εὐρ. Βάκχ. 1277· ἡ τῶν γυναικῶν κ. τοῖς ἀνδράσιν Πλάτ. Πολ. 466C· γυναικὸς λαμβάνειν κοινωνίαν Ἄμφις ἐν «Ἰαλέμῳ» 1. 3. **III.** κοινὸν δῶρον, ἐλεημοσύνη, συνεισφορά, Ἐπιστ. π. Ρωμ. ιε', 26, π. Ἑβρ. ιγ', 16.

κοινωνικός, ή, όν, ἀπὸ κοινοῦ ὑπάρχων ἢ ἰσχύων μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ ἀνθρώπου, ἰσότης κοινωνικὴ [ἡ δικαιοσύνη] Ὅροι Πλάτ. 411E· κ. ἀρετή Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 3· κ. καὶ φιλικὴ διάθεσις Πολύβ. 2, 44, 1, πρβλ. Wytt. Πλούτ. 2. 43D· — τὸ **-κόν,** ἡ πρὸς κοινωνίαν διάθεσις, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 13, 5, κτλ. **2)** παρέχων μερίδιον ἔκ τινος, τῶν ὄντων Λουκ. Τίμ. 56· ἀπολ.; κ. ὁ Ἑρμῆς, ἕτοιμος νὰ συμμερισθῇ τὴν τύχην μετὰ τῶν ἄλλων, παροιμ. ἐν Ἀριστ. Ρητ. 2. 24, 2· πρβλ. **κοινὸς** Α. Ι. 1. **II.** Ἐπίρρ., κοινωνικῶς χρῶμαι τοῖς εὐτυχήμασι, ἐπιτρέπω καὶ εἰς ἄλλους νὰ μετέχωσι τῶν εὐτυχιῶν μου, Πολύβ. 18. 31, 7· κ. βιῶναι Διόδ. 5. 9· ζῆν κ. καὶ φιλικῶς Πλούτ. 2. 1108C, κτλ.

κοινωνοποιέω, = **κοινωνέω,** Γλωσσ.

κοινωνός, ὁ, ὡσαύτως ἡ, (κοινὸς) συμμέτοχος, τινος, εἴς τι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1037, 1352, Ἱκ. 343, Ἀντιφῶν 137. 25, Πλάτ., κτλ. ὁ τοῦ κακοῦ κ., συναυτουργός, συνεργός .. , Σοφ. Τρ. 730, πρβλ. Αἴ. 284· ὡσαύτως, κ. περί τινος Πλάτ. Νόμ. 810C· τινι, ἔν τινι πράγματι, Εὐρ. Ἠλ. 637· μετὰ δοτ. προσ., κ. τινι τῶν τιμῶν, μετά τινος ἄλλου, Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 24. **2)** ἀπολ., μέτοχος, συνέταιρος, Πλάτ. Πολ. 333B, Φαῖδρ. 239C· ὁ σὸς κοινωνός, οὐχ ὁ ἐμὸς Δημ. 232. 12· ἴσοι καὶ κ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 5. 5, 12. **II.** ὡς ἐπίθ. = **κοινός,** Εὐρ. Ι. Τ. 1173.

κοίνωσις, εως, ἡ, τὸ ποιεῖν τι κοινόν, ἤτοι ἀκάθαρτον, μίανσις, Ἐπιφάν. 1. 395A.

κοινωτέος, α, ον, ὸν δεῖ κοινοῦν, Θεμίστ. 26, 22.

κοιν-ωφελής, ές, χρήσιμος εἰς τὸ κοινόν, ὠφέλιμος, Γαλην. 14. 296, Φίλων 2. 404.

κοινωφελία, ἡ, κοινὴ ὠφέλεια, **κοινωφέλεια** ἐν Διοδ. 1. 51· ἀλλὰ μόνον τὸν πρῶτον τύπον **κοινωφελία** ἀναγνωρίζει ὁ Μεγ. Ἐτυμ. 462. 21.

κόϊξ, ῖκος, ὁ, εἶδος Αἰγυπτίου φοίνικος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 10, 5, κτλ.· ἴδε ἐν λ. **κοῦκι**. **2)** καλάθιον ἐκ φύλλων φοίνικος, Φερεκρ. ἐν «Κοριαννοῖ» 12· «ἀγγεῖον ἀλφιτήριον» Ἀντιφ. ἐν «Βομβυλίῳ» 1.— Ἕτερος τύπος οὐχὶ Ἀττ. ἦτο ὁ **κόϊς**, Ἐπίχ. 77 Ahr.

Κοιο-γενής, ές, γεννηθεῖσα ἐκ τοῦ Κοίου, δηλ. ἡ Λητώ, ἥτις ἦτο θυγάτηρ τοῦ Κοίου, Πινδ. Ἀποσπ. 58. 7·— οὕτω, **Κοιογένεια**, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 710· **Κοιῆς**, ὅ ἴδε· — πρβλ. Ἡσ. Θ. 404.

κοιόλης, ὁ, = **ἱερεύς**, Ἡσύχ., Σουίδ.

κοῖος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ποῖος**, α, ον, Ἡρόδ.

κοῖος, ὁ, Μακεδονικ. ἀντὶ τοῦ **ἀριθμός**, Ἀθήν. 455D, ἴδε Sturz. Διαλ. Μακεδ. σ. 42.

κοιρᾰνέω: μέλλ. **-ήσω**, (κοίρανος)·— ποιητ. ῥῆμα, εἶμαι κύριος, διευθύνω, κυβερνῶ, διατάσσω. **1)** ἐπὶ στρατηγοῦ, ὡς ὄγε κοιρανέων δίεπε στρατὸν Ἰλ. Β. 207 , Δ. 250· μάχην ἅνα κοιρανέοντα Ε. 824· πόλεμον κάτα κοιρανέουσιν αὐτόθι 332· **2)** ἐπὶ τῆς κανονικῆς καὶ ἐννόμου ἐξουσίας τοῦ βασιλέως ἐν καιρῷ εἰρήνης, Λυκίην κάτα κοιρανέουσιν Μ. 318· Ἰθάκην κάτα κ. Ὀδ. Α. 247. **3)** ἐπὶ τῆς ἀδίκου καὶ ἀνόμου ἐξουσίας ἣν οἱ μνηστῆρες ἐξήσκουν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ὀδυσσέως, συχν. ἐν τῇ Ὀδ. **II.** πλὴν τῆς Ὁμηρ. χρήσεως, εὑρίσκομεν τὸ ῥῆμα τοῦτο μετὰ γεν., εἶμαι κύριός τινος, ὡς τὸ **κρατέω**, κτλ., Ἡσ. Θ. 331, Αἰσχ. Πέρσ. 214 (ἔνθα ὅμως ἀπαιτεῖται μέλλων τις, ὡς, **ποιμανεῖ** ἢ **δεσπόσει**, καθ' ἃ παρατηρεῖ ὁ Δινδόρφιος)· μετὰ δοτ. ὡς τὸ **ἀνάσσω**, Αἰσχύλ. Πρ. 49, Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 998· ἀπολ., τὸν νῦν κοιρανοῦντα Αἰσχύλ. Πρ. 958·— καὶ μετ' αἰτ., ὁδηγῶ, διευθετῶ, Πινδ. Ο. 14. 12.

κοιρανῆος, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κοιράνειος**, ἀνήκων εἰς κύριον ἢ κυβερνήτην, κ. κράτος, βασιλικὴ ἐξουσία, Μελιννὼ Λεσβία παρὰ Στοβ. 87. 24.

κοιρᾰνία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, κράτος, βασιλεία, Διον. Π. 464, Ἀνθ. Πλαν. 358.

κοιρᾰνίδης [ῐ̆], ου, ὁ, = **κοίρανος**, Σοφ. Ἀντ. 940.

κοιρᾰνικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς βασιλέα, βασιλικός, Ὀππ. Κυνηγ. 3. 41, 47.

κοίρᾰνος, ὁ, ποιητ. ὄνομα, κυβερνήτης, ἄρχων, ἀρχηγός· **1)** ἐν πολέμῳ ἢ ἐν εἰρήνῃ, ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κ. Ἰλ. Β. 487· κοίρανε λαῶν Η. 234· οὐκ ἀγαθὴ πολυκοιρανίη· εἷς κ. ἔστω, εἷς βασιλεὺς Β. 204. **2)** καθόλου, κύριος, δεσπότης, Ὀδ. Σ. 106.— Ὡσαύτως παρὰ Πινδ. Ν. 3. 108, Αἰσχύλ. Ἀγ. 549, Ο. Κ. 1287, 1759, καὶ συχν. παρ' Εὐρ.— Σπαν. ἐν τῷ θηλ. γένει, Ὀρφ. παρὰ Σχολ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1. Πρβλ. Ebert Diss. Sicul. σ. 62. (Περὶ τῆς ῥίζης ἴδε **κῦρος**.)

κόϊς, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **κόϊξ**.

κοισῠρόομαι, ἴδε ἐν λέξ. **ἐγκοισυρόομαι**.

κοιτάζω, (κοίτη) βάλλω εἰς τὴν κλίνην, κατακοιμίζω, Ἡσύχ., κοιταστέον τὰς κύνας Ἀρρ. Κυν. 9, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ.— Μέσ., μετὰ Δωρ. ἀορ. **ἐκοιταξάμην**, ὑπάγω εἰς τὴν κλίνην, «πλαγιάζω», κατακλίνομαι, ἀνὰ βωμῷ θεᾶς κοιτάξατο νύκτα Πινδ. Ο. 13. 107· ὡσαύτως παρὰ Πολυδ. 10. 15, 9, κτλ. **II.** ἀμετάβ., ἔχω τὴν κοίτην μου, κοιμῶμαι, ἐπὶ λέοντος, ποῦ κοιτάζει, ποῦ κοιμᾶται, Αἴσωπ. 114 Halm.

κοιταῖος, α, ον, (κοίτη) ὁ ἐν τῇ κοίτῃ, ἢ ὁ κατὰ τὴν ὥραν τῆς κοίτης, κ. γίγνεσθαι ἐν τῇ χώρᾳ, διέρχεσθαι τὴν νύκτα ἐν τῇ χώρᾳ, ψήφισμα παρὰ Δημ. 238. 6· κ. ἐν τόπῳ γενέσθαι, ἀφικέσθαι εἴς τινα τόπον κατὰ τὴν ὥραν τῆς κοίτης, Πολύβ. 3. 61, 10· οὕτω, κ. ἔρχεσθαι ὁ αὐτ. παρὰ Σουίδ. **II.** ὡς οὐσιαστ., τὸ κοιταῖον, = κοίτη, ὁ φωλεὸς ἀγρίου θηρίου, Πλουτ. Τ. Γράκχ. 9. **2)** τὰ κοιταῖα ἐπισπένδειν, πίνειν τὸ τελευταῖον ποτήριον, τὸ πρὸ τοῦ ὕπνου, Ἡλιόδ. 3. 4.

κοιτάομαι, ἀποθ., = **κοιτάζομαι**, Βυζ.

κοιτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κοίτη**, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Ξ. 51.

κοιτᾰσία, ἡ, (κοιτάζομαι) συγκοίμησις, συνοίκησις, Ἑβδ. (Λευϊτ. Κ', 15).

κοίτη, ἡ, (κεῖμαι) = **κοῖτος** (ὅπερ εἶναι ἡ Ὁμηρ. λέξις, διότι ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὸ κοίτη μόνον ἅπαξ, Ὀδ. Τ. 341, καὶ ἐκεῖ ὑπάρχει διάφ. γραφ. οἴκῳ), Ἡρόδ. καὶ Ἀττ.· ἰδίως ἡ συζυγικὴ κλίνη, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 804, Σοφ. Τρ. 17· οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς κ. ἔβλαστον ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 491· τᾶς ἀπλήστου κοίτας ἔρος Εὐρ. Μήδ. 151, κτλ.· ἀνάνδρου κοίτας λέκτρον αὐτόθι 437·—πετρίνη κοίτη, ἐπὶ σπηλαίου Σοφ. Φοίν. 160· τείρεσθαι νοσερᾷ κ., ἐπὶ τῆς κλίνης νοσοῦντος, Εὐρ. Ἱππ. 132· κοίταν δ' ἔχει νέρθεν, ἐπὶ νεκροῦ, Σοφ. Ο. Κ. 1707· κ. σκληρὰ Πλάτ. Νόμ. 942D·— ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., ἔννυχοι κ. Πινδ. Π. 11. 40· νυμφίδιαι κ. Εὐρ. Ἄλκ. 249· ἐπὶ τῆς θαλάσσης. ἐν μεσημβριναῖς κοίταις .. εὕδοι πεσών Αἰσχύλ. Ἀγ. 566. **2)** φωλεὸς ἀγρίου θηρίου, καλιὰ ὀρνέου, κτλ., Εὐρ. Ἴων 155· κ. ποιεῖσθαι, ἐπὶ τῆς ἀράχνης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 39, 4. **II.** τῆς κοίτης ὥρη, ὥρα τοῦ ὕπνου, Ἡρόδ. 1. 10., 5. 20· ἡμέας ἐδέξατο καὶ τραπέζη καὶ κοίτη, μᾶς ἐδέχθη καὶ μᾶς περιποιήθη καὶ μὲ τροφὴν καὶ κλίνην ὁ αὐτ. 5. 20· τὴν σκηνὴν εἰς κ. διέλυον, ὅπως κατακλιθῶσι, Ξεν. Κύρ. 2. 3, 1· κεῖσθαι κοίταν, ἐν τῇ κλίνῃ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1494.

III. παρὰ τοῖς Ἑβδ., κοίτην διδόναι, ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως ἢ σχέσεως, Ἀριθμ. Ε', 20, πρβλ. Λευ. ΙΗ', 20· οὕτω, κ. ἔχειν ἐκ .., ἐν γαστρὶ ἔχειν ἔκ τινος, Ἐπιστ. πρὸς Ρωμ. θ', 10·— ἐπὶ κακῆς σημασίας, ἀκολασία, ἀσέλγεια, ὁ αὐτ. ιγ', 13. **IV.** κίστη, κιβώτιον, κάνιστρον, Φερεκρ. ἐν «Μυρμηκανθρώποις» 5, Εὔπολ. ἐν «Βάπταις» 12, Μένανδρ. ἐν «Δυσκόλῳ» 3. 2· αἱ μυστικαὶ κ. Πλουτ. Φωκ. 28. πρβλ. **κοιτίς**.

κοιτίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κοιτίς**, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἀλεκτρ. 21.

κοιτίς, ίδος, ὑποκορ. τοῦ **κοίτη** III, μικρὰ κίστη, κιβώτιον μικρόν, θήκη, Λουκ. Ἐπιστ. Κρονικ. 21.

κοῖτος, ὁ, (κεῖμαι) τόπος ἐφ' οὗ τις κατακλίνεται, κλίνη (πρβλ. **κοίτη**), κοίτοιο μεδώμεθα Ὀδ. Γ. 334, πρβλ. Β. 358· οἱ δ' ἐπὶ κοῖτον ἐσσεύοντο Ὀδ. Ξ. 455., Τ. 510. στυγερὸς δ' ὑπεδέξατο κ., ἐπὶ πτηνῶν, Χ. 470 (ἴδε ἐν λέξ. **ὑποδέχομαι**)·— ἐπὶ ζώων, σταθμός, στάβλος, Ἄρατ. 1116· ἀπάγειν ἐπὶ κοῖτον Λόγγος 1. 8. **II.** ὕπνος, ἐπῆλν νὺξ ἔλθη, ἕλησί τε κ. ἅπαντας Ὀδ. Τ. 515, πρβλ. Ἡσιόδ. Ἔργ. καὶ Ἡμέρ. 572· κοῖτον ἰαύειν, ὑπνώττειν, κοιμᾶσθαι, Εὐρ. Ῥῆσ. 740· κοῖτον ποιεῖσθαι, κατακλίνεσθαι, μεταβαίνειν εἰς κλίνην, Ἡρόδ. 7. 17· οὕτως, ἐς κοῖτον παρεῖναι ὁ αὐτ. 1. 9.

κοιτών, ῶνος, ὁ, (κοίτη) δωμάτιον ὕπνου, θάλαμος, «κρεββατοκάμαρα», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 113, Μάτρων κτλ. παρ' Ἀθην. 135D, Διόδ. 11. 69· ὁ ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος, θαλαμηπόλος, praefectus cubiculi, Πράξ. Ἀποστ. ΙΒ', 20, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 22, 15, Συλλ. Ἐπιγρ. 2947, καὶ ἀλλ.· πρβλ. **κοιτωνίτης**.— Ἀποδοκιμάζεται ἡ λέξις ὑπὸ τῶν Ἀττικιζόντων διατεινομένων ὅτι ὠμιάτιον εἶναι ἡ δόκιμος λέξις, πρβλ. Πολυδ. Α', 79, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 160, Φρύν. 252, καὶ ἴδε **προδωμάτιον**. **II.** ταμεῖον, Δίων Κ. 61. 5. **III.** ἀποβάθρα, Σταδιασμ. 2. 460 Gail.

κοιτωνι-άρχης, ου, ὁ, Τζέτζ. Ἱστ. 6. 486.

κοιτώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κοιτών**, Σχόλ. Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.

κοιτωνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **κοιτών**, Ἀρτεμιδ. 4. 46.

κοιτωνίτης ου, ὁ, θαλαμηπόλος Γαλην. 8. 837, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 30, 7, Συλλ. Ἐπιγρ. 6418.

κοιτωνο-φύλαξ, ᾰκος, ἡ, «ἡ τοῦ θαλάμου ἐπιμελουμένη» Ἡσύχ. ἐν λ. **θαλαμηπόλος**.

κοκάλια, (διάφ. γραφ. **κοκκάλια**, **κωκάλια**), ων, τά, εἶδος κοχλίου τῆς ξηρᾶς μετὰ ὀστράκου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 2.

κόκκᾰλος, ὁ, ὁ πυρὴν τοῦ τῆς πίτυος, στροβύλου (nux pinea), Ἱππ. 401. 46., 402. 37· ὃν ὁ Γαληνὸς ἐν 11. 158 καλεῖ **κῶνον**, — πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 397.

κοκκηρός, ά, όν, = **κόκκινος**, Ἐπιφάν. τ. 1. σ. 437B.

κοκκίζω, ἐξάγω τὸν πυρῆνα ἐκ τοῦ καρποῦ, κοκκιεῖς, ῥόαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 328, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 506.

κοκκινίζω, εἶμαι ἢ γίνομαι κόκκινος, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 3. 25., 5. 272.

κοκκίνο-βᾰφής, ές, = **κοκκοβαφής**, Καλλίξενος παρ' Ἀθην. 196B·— ὡσαύτως **-βαφος**, ον, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ο. 6. 66.

κοκκινο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς τὸν ἐρυθρὸν κόκκον, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 7. 58.

κόκκῐνος, η, ον, ὡς καὶ νῦν, Λατ. coccineus, Πλουτ. Φάβ. 15, Καιν. Διαθ.— κόκκινα, κόκκινα ἐνδύματα, ἐν κ. περιπατεῖν, κ. φέρειν Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 22. 10., 4. 11. 34. — Περὶ τοῦ Στράβ. 824, ἐν λέξ. **κοῦκι**.

κοκκίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κόκκος** III, Ἀλέξ. Τραλλ. 5. σ. 283.

κοκκίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **κόκκος** I, Achmes Ὀνειροκρ. 242.

κοκκο-βᾰφής, ές, βεβαμμένος κόκκινος, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3, 7, 5, Αἰλ. π. Ζ. 17. 38, Φιλόστρ.· **-βαφία**, ἡ, Φιλόστρ. 159 (κοινῶς: **κροκοβ-**).

κοκκο-βόας ὄρνις, ὁ ἀλεκτρυών, Σοφ. (Ἀποσπ. 900) παρ' Εὐστ. 1479. 44.

κοκκό-δαφνον, τό, ὁ κόκκος τῆς δάφνης, ὁ καρπὸς αὐτῆς, Ὀρνεοσόφ. σ. 192.

κοκκο-θραύστης, ου, ὁ, ὁ θραύων τοὺς κόκκους, εἶδος πτηνοῦ, «ὄρνις ποιὸς» Ἡσύχ.

κοκκολογέω, συλλέγω κόκκους, Γλωσσ. ἐν Valck. Opusc. τ. 1. σ. 239.

κοκκονάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κόκκος**, στρόβιλος πίτυος, κοιν. «κουκουνάρι» Ἱεροφ. ἐν Notic. Mss τ. 11. σ. 193.

κόκκος, ἡ, ἡ κοκκίνη δρῦς, Διοσκ. 4. 48· ὡσαύτως **πρῖνος** καὶ **ὕσγη**.

κόκκος, ὁ, κόκκος, ὡς ὁ τῆς ῥοιᾶς («τοῦ ῥοιδίου»), Ὁμηρ. Ὕμ. εἰς Δήμ. 373, 412, Ἡρόδ. 4. 143· τῆς μήκωνος, Εὔφρων ἐν Ἀδηλ. 11. 11· τοῦ κυάμου, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 5, 7· τῆς πίτυος, Συλλ.

Ἐπιγρ. 5980· 12· πρβλ. **Κνίδιος**·— μεταφρ., νόου δέ μοι οὐκ ἔνι κ., οὐδὲ κόκκος νοῦ, «μυαλὸ κουκκοῦτσι», Τίμων παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 172. **II.** ὁ τοῦ πρίνου κόκκος, δι' οὗ ἔβαπτον κόκκινον χρῶμα, Λατ. coccus tinctorius Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 7, 3, κτλ.· ἐντεῦθεν (τὸ κόκκινον χρῶμα), Δρόμων παρ' Ἀθην. 240D· πρβλ. **κόκκος, ἡ.** **III.** καταπότιον, Ἀλέξ. Τραλλ. **IV.** ἐν τῷ πληθ., οἱ ὄρχεις, Ἀνθ. Ἱ. 12. 222· πρβλ. **κοκκωτή.** **2)** τὸ γυναικεῖον μόριον, Ἡσύχ.

κόκκῦ, κυρίως ἡ κραυγὴ τοῦ κόκκυγος (κοινῶς «κούκκου»)· — ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον ὡς ἐπισώνυμα, = ἐμπρός, γρήγορα! (ταχὺ Σουΐδ.), κόκκυ, πεδίονδε Ἀριστοφ. Ὄρν. 507· κόκκυ, μεθεῖτε, ἐμπρὸς—ἄφετε, Βάτρ. 1384· «οὐδὲ κόκκυ, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ βραχύ» Α. Β. 105, 22. (Ὀνοματ., πρβλ. **κοῖ, κοάξ**· ἐντεῦθεν **κόκκυξ, κοκκύζω**· Σανσκρ. kôkilas, Λατ. cuculus· Ἀρχ. Γερ. gauh (Σκωτικ. gouh), Γερμ. kukuk, Λιθ. kukúti (**κοκκύζειν**), κτλ.)

κοκκύαι, οἱ, ἴδε ἐν λ. **κοκύαι.**

κοκκυγέα, ἡ, δένδρον χρησιμεῦον πρὸς κοκκίνην βαφήν, ἔχον τὸν καρπὸν ἐν χνοώδει θήκῃ, ἴσως τὸ rhus cotinus Λιννᾶ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 16, 6· coccygia Πλίν. 13. 41.

κοκκύγῐνος, η, ον, πορφυροῦς· **κοκκυγόω**, βάπτω τι μὲ κοκκύγινον ὅ ἐστι πορφυροῦν χρῶμα, Ἡσύχ.

κοκκύζω, Δωρ. **-ύσδω**· μέλλ. **-ύσω**· πρκμ. **κεκόκῠκα** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 31· (**κόκκυξ**). Κράζω «κούκκου»! Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 484· ἀλλ' ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρυόνος, ἄδω, «λαλῶ», Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 31, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 20, Δίφιλ. ἐν «Πλινθοφόρῳ» 1, Θεόκρ. 7. 48· πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 49, 2, Πολυδ. Ε', 89. **II.** κράζω ὡς ὁ κόκκυξ ἢ ὡς ἀλέκτωρ, δίδω σημεῖον διὰ τοιαύτης κραυγῆς, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1380, Ἐκκλ. 31.— Πρβλ. **κοχυδέω.**

κοκκυμηλέα, δαμασκηνέα, Ἀραρὼς ἐν Ἀδήλ. 1, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 10· κ. ἀγρία αὐτόθι 3. 6, 4·— ὡσαύτως **κοκκύμηλος**, ὁ, Πολυδ. Α', 232.

κοκκύ-μηλον, τό, μῆλον τοῦ κόκκυγος, ὄνομα τοῦ δαμασκηνοῦ καρποῦ ἢ «δαμασκήνου», Ἀρχίλ. 162, Ἰππῶναξ 47, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 49D, κέξ.· κ. ἄγρια, ἄγρια δαμάσκηνα, «προῦνα», Θεόφρ. παρ' Ἀθην. 50B. Ἀλλὰ κατὰ τὸν Σουΐδ.: «κοκκύμηλα, εἶδος ὀπωρῶν, τὰ παρ' ἡμῖν λεγόμενα βερίκοκκα».

κοκκυμηλών, ῶνος, ὁ, κῆπος δαμασκηνεῶν, Γλωσσ.

κόκκυξ, -ῦγος, ὁ, ὁ «κοῦκκος», οὕτως ὀνομασθεὶς ἐκ τῆς κραυγῆς αὐτοῦ **κόκκυ** (ὃ ἴδε), Λατ. coculus, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 484, Ἀριστοφ. Ὄρν. 504, κτλ.· ἦτο ἱερὸς τῆς Ἥρας καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ σκήπτρου αὐτῆς, Παυσ. 2. 17, 4·— ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 598, ἐχειροτόνησάν με κόκκυγές γε τρεῖς, δηλ. τρεῖς φίλοι, οἱ ὁποῖοι ἐδόησαν ἐπανειλημμένως ὑπὲρ ἐμοῦ, ὥστε νὰ φανῶσι πλεονάκις τρεῖς· διότι, ὁπόταν ὁ κόκκυξ φωνήσῃ, φαίνεται ὡς νὰ εἶναι ὁ τόπος πλήρης κοκκύγων· οὕτως ὁ Ἡσύχ. «κόκκυγες· ἐπὶ ὑπονοηθέντων πλειόνων εἶναι καὶ ὀλίγων ὄντων»· περὶ τῆς φύσεως, τῶν ἕξεων κτλ. τοῦ κόκκυγος, ὅρα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 7., 9. 29. **II.** εἶδος ἰχθύος, περὶ οὗ ἐλέγετο ὅτι ποιεῖ ψόφον τινὰ ἔχοντα ὁμοιότητα πρὸς τὴν φωνὴν τοῦ κόκκυγος, Ἱππ. 543. 39, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 5., 8. 13, 3. **III.** = **ὄλυνθος**, Λατ. grossus, εἶδος σύκου πρωΐμως ὡριμάζοντος, Νικ. Θηρ. 854. **IV.** «τοῦ ἱεροῦ ὀστέου τοῦ πρὸς τοῖς ἰσχίοις» (Ἡσύχ.) Γαλην. τ. 2. σ. 762, 8 κτλ.

κοκκύσδω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κοκκύζω**, Θεόκρ. 7. 124.

κοκκυσμός, ὁ, τὸ κράζειν «κούκκου»·— παρ' ἀνθρώποις, ὁ ἦχος λίαν ὀξείας φωνῆς, Νικομ. Μουσ. σ. 20, κατὰ τὸ Βοδλ. Ἀντίγραφ., κοινῶς **κοκνισμός.**

κοκκυστής, οῦ, ὁ, ὁ κράζων, βοῶν, Τίμων παρὰ Διογ. Λ. 9. 6.

κόκκων, ὁ, σπόρος ῥοιᾶς, κόκκος ῥοιδίου, Σόλων 30, 8, Ἱππ. 606. 9. **II.** = Κνίδιος κόκκος, καθαρτικός τις κόκκος, Γαλην.· κόκκος ἰξοῦ, Ἡσύχ.

κοκκωτή, ἡ, = **κόκκος** IV, Ἀνθ. Ἱ. 12. 3.

κοκύαι, οἱ, πρόγονοι, Ἀνθ. Ἱ. 9. 312, Ἡσύχ. κλ.· — θηλυκ., Ποιητ. παρὰ Σουΐδ.

κολαβρεύομαι, = τῷ ἑπομ., Ἡσύχ.

κολαβρίζω· μέλλ. **-ίσω**, χορεύω ἄγριόν τινα Θρᾳκικὸν χορόν, σκιρτᾶν Ἡσύχ.· αὐτὸς δὲ ὁ χορὸς ἐκαλεῖτο **κολαβρισμός**, Ἀθήν. 620D (ἔνθα **καλαβρ-**), Πολυδ. Δ. 100. **II.** παρὰ τοῖς Ἑβδ., ἐμπαίζω· πρβλ. Ἰακώψιον εἰς Κλήμ. Ρώμ. 1. 40.

κόλαβρος, ὁ, ἅμα πρὸς ὃ ἐχόρευον τὸν κολαβρισμόν, Ἀθήν. 164E, 697C. **II.** «ὁ μικρὸς χοῖρος», Σουΐδ. ἐν λέξ. **κολαβριαθείη.**

κολάζω· μέλλ. **κολάσω**, Ἀνδοκ. 17. 44, Λυσ. 189. 31, Ξεν., Πλάτ., κτλ., ἴδε Veitch Gr. Verbs ἐν λέξ.: ἀόρ. **ἐκόλασα**, Ἀριστοφ., Θουκ. — Μέσ., μέλλ. **κολάσομαι** Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Καπηλίσι» 5, Ξεν.· συγχρ. 6' ἐνικ. **κολᾶ**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 456· μετοχ. **κολωμένους** ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 244: ἀόρ. **ἐκολασάμην**, Θουκ. 6. 78, Πλάτ. Μενέξ. 240D.— Παθ., μέλλ. **-ασθήσομαι** Θουκ. 2. 87, κτλ.: **ἐκολάσθην** ὁ αὐτ.: πρκμ. **κεκόλασμαι** Ἀντιφῶν 124. 44, Δημ. (Πιθαν. ἐκ τοῦ **κόλος**, συγγεν. τῷ **κολούω** καὶ ἑπομένως), Κυρίως, κολοβόω, περικόπτω, κλαδεύω, τὰ δένδρα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 7, 6, πρβλ. Πολυδ. Δ', 180· — ἐντεῦθεν, ὡς τὸ Λατ. castigare, περιορίζω, ἀναχαιτίζω, τιμωρῶ, τὰς ἐπιθυμίας Πλάτ. Γοργ. 491E· τὸ πλεονάζον Πλούτ. 2. 663E, κτλ.· τὸ ὑπερβάλλον Γαλην.·— μετριάζω, διορθώνω, ὡς τὰ ὀξέα διορθώνουσι τὴν χολικὴν τάσιν τοῦ μέλιτος, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 394, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 20, 12·— ἐντεῦθεν κατὰ μετοχ. παθ. πρκμ., περιωρισμένος, εὐπειθὲς καὶ κεκολ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 12, 8· δίαιτα Λουκ. Ἑρμότ. 86, κτλ.· ῥήτωρ κεκ. Πολυδ. Ϛ', 149. **2)** παρὰ ποιηταῖς, κολάζω, διορθώνω, τιμωρῶ, τινά Εὐρ. Βάκχ. 1323, Ἀριστοφ. Νεφ. 7, κτλ.· τὰ σέμν' ἔπη κόλαζ' ἐκείνους, ἔνθα τὸ κόλαζε = λέγε κολάζων, μεταχειρίζου τοὺς ὑπερηφάνους λόγους σου, ὅπως ἐλέγχῃς ἐκείνους, Σοφ. Αἴ. 1108· — μετὰ δοτ. τρόπου, λόγοις κ. τινά αὐτόθι 1160· θανάτῳ Εὐρ. Ἑλ. 1172, Λυσ. 179· 35· πληγαῖς, τιμωρίαις Πλάτ. Νόμ. 784D, Ἰσοκρ. 13A· ἀτιμίαις Πλάτ. Πολιτικ. 309D.— Μέσ., ἐνεργῶ ὥστε νὰ τιμωρηθῇ τις, Ἀριστοφ. Σφ. 406, Πλάτ. Πρωτ. 324C, διάφ. γραφ. Ξεν. Κύρ. 1. 2, 7.— Παθ., τιμωροῦμαι, κτλ., Ἀντιφῶν 123. 16, Ξεν. Κύρ. 5. 2, 1, Πλάτ., κτλ.· — πάσχω βλάβην, βλάπτομαι, Αἰλ. π. Ζ. 3. 24.— Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ **κολάζω** καὶ **τιμωρέομαι** ὁρίζεται παρὰ τοῦ Ἀριστ. ἐν Ῥητ. 1. 10, 17 ὡς ἑξῆς: ὅτι τὸ μὲν πρῶτον ἀποβλέπει τὴν τιμωρίαν τοῦ ἀδικήσαντος, τὸ δὲ δεύτερον τὴν ἰκανοποίησιν τοῦ ἀδικηθέντος.

Κολαινίς, -ίδος, ἡ, ἄγνωστόν τι ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 874, Μεταγέν. ἐν «Αὔραις» 4.

κολᾰκεία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Πλάτ. Πολ. 590B, Γοργ. 453B, 465B, κτλ.· κολακείαν ποιεῖσθαι Αἰσχίν. 76. 42.

κολάκευμα, τό, κολακεία, Ξεν. Οἰκον. 13, 12, Πλούτ. **II.** ἐπὶ προσώπων ὡς τὰ τρῖμμα, παιπάλημα Σχόλ. εἰς Σοφ. Αἴ. 381.

κολᾰκευτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν δεῖ κολακεύειν, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 38, κτλ. **II.** **-ευτέον**, δεῖ κολακεύειν, Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Θήβ. 705.

κολᾰκευτής, οῦ, = **κόλαξ**, Γλωσσ.

κολακευτικός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἀγαπῶν νὰ κολακεύῃ, ὁ ἐνέχων κολακείαν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κολακείαν, Λουκ. π. Διαβολ. 10· ἡ **-κή** (δηλ. τέχνη) = κολακεία, Πλάτ. Γοργ. 464C. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Χαρίτων 8. 4.

κολᾰκεύω, εἶμαι κόλαξ, ὡς καὶ νῦν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 48, Πλάτ. Πολ. 538B, κξ., Γοργ. 521B. **2)** μετ' αἰτ., εἴ τίς σε κολακεύει παρὼν καὶ τὰς κροκύδας ἁφαιρῶν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 360, Ἀνδοκ. 31. 14, Ξεν. Ἑλλ. 5. 1, 17, κτλ.· μεταφ., τὴν κατάποσιν κ. Μουσών. παρὰ Στοβ. 160. 43.— Παθ., κολακεύομαι, δέχομαι κολακείας, Δημ. 98. 14, κτκ.

κολᾰκικός, ή, όν, = **κολακευτικός**, Πλάτ. Γοργ. 502D, καὶ ἀλλ.· ἡ **-κή** (δηλ. τέχνη), = κολακεία, ὁ αὐτ. ἐν Σοφ. 222E· συγκρ. **κολακικώτερος** Λουκ. π. Εἰκ. 22· ὑπερθ. κολακικώτατος πρός τινα Πολυδ. 13. 4, 5. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Πολυδ. Δ', 51.

κολᾰκίς, ίδος, θηλ. τοῦ **κόλαξ**, γυνὴ κολακεύουσα· ἀκολούθως, = κλιμακὶς ΙΙ, Πλούτ. 2. 50D, Ἀθήν. 256D.

Κολᾰκο-φωροκλείδης, ου, ὁ, κόλαξ υἱὸς κλέπτου, παρῴδησις τοῦ ὀνόματος Ἱεροκλείδης, Meineke εἰς Κωμικ. Ἀποσπ. 2. 394.

Κολᾰκ-ώνῦμος, ὁ, ἔχων ὄνομα κόλακος, κωμικὴ διαστροφὴ τοῦ ὀνόματος Κλεώνυμος, Ἀριστοφ. Σφ. 592.

κόλαξ, ᾰκος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ κολακεύων, ὁ θωπεύων κολακευτικῶς, Ἀριστοφ. Εἰρ. 756, Λυσ. 179. 40, Πλάτ. κτλ.· πάντες οἱ κ. θητικοὶ καὶ οἱ ταπεινοὶ κ. Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 29, πρβλ. 2. 7, 13, Θεοφρ. Χαρακτ. 2·— ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 45, ψευδίζουσα προφορὰ τῆς λέξ. **κόραξ.** **II.** ἐν τῇ κοινῇ Ἑλλην. ἀντὶ τοῦ Ἀττ. **γύης**, Piers. εἰς Μοῦρ. σ. 113.

κολαπτήρ, ῆρος, ὁ, γλυφίς, γλύφανον, Λουκ. Ἐνύπν. 13, Πλούτ. 2. 350D.

κολαπτός, ή, όν, ἐγκεχαραγμένος, κ. γράμμα, ἐπιγραφή, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 258. 5.

κολάπτω, μέλλ. **-ψω**, ἐπὶ πτηνῶν, κτυπῶ, δάκνω, σκαλίζω, τσυμπῶ διὰ τοῦ ῥάμφους, (πρβλ. **δρυοκολάπτης**), τὰ ἕλκη, τὰ ὄμματα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 18· τὸ ἧπαρ, ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ τοῦ κολάπτοντος τὸ ἧπαρ τοῦ Προμηθέως, Λουκ. π. Θυσ. 6· κ. τινά, ἐπὶ γεράνου, Ἀνθ. Ἱ. 11. 369· μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ᾠὰ κολάπτων Ἀναξίλ. ἐν «Λυροποιῷ» 1. 4·— ἐπὶ τοῦ Ἡγησάνδρου τύπτοντος τὸ ἔδαφος διὰ τῆς ὁπλῆς αὐτοῦ, Ἀνθ. Ἱ. 15. 25, 19. **2)** γλύφω, χαράσσω, γράμμα εἰς αἴγειρον Ἀνθ. Ἱ. 9. 341, πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 101· τὸ δόγμα κολαφθὲν εἰς στάλαν Συλλ. Ἐπιγρ. 5475. 25, πρβλ. 5491. 22· πρβλ. **ἐγκολάπτω.**

κόλᾰσις, εως, ἡ, (κολάζω) κλάδευμα, ἀναχαίτισις τῆς αὐξήσεως τῶν δένδρων, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 18, 2. **2)** τιμωρία, Πλάτ. Ἀπολ. 26Δ, κ. ἀλλ., Ἀριστ. Ῥητ. 1. 10, 17, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Πρωτ. 323E, κ. ἀλλ.

κόλασμα, τό, τιμωρία, Ἀριστ. παρ' Α. Β. 105, Ξεν. Κύρ. 3. 1, 23, Κριτίας 9. 4.

κολασμός, ὁ, = **κόλασις**, Πλουτ. Ἀλκιβ. 13.

κολάστειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **κολαστήρ**, Ἀνθ. Ἱ. 7. 425.

κολαστέος, α, ον, ῥηματ. ἐπίθετον, ὃν δεῖ κολάζειν, Πλάτ.

Γοργ. 527B. **II.** **κολαστέον**, δεῖ κολάζειν, αὐτόθι 492D.

κολαστήρ, ῆρος, ὁ, = **κολαστής**, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Εὐναπ.

κολαστήριος, ον, = **κολαστικός**, Ἐκκλ. **II.** ὡς οὐσιαστ., **κολαστήριον**, τό, σωφρονιστήριος οἶκος, Λουκ. Νεκυομ. 14. **2)** ὄργανον σωφρονιστήριον ἢ βασανιστήριον, Πλούτ. 2. 342E. **3)** καθόλου, = **κόλασμα**, **κόλασις**, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 1.

κολαστής, οῦ, ὁ, ὁ κολάζων, τιμωρῶν, τιμωρός, Ζεύς τοι κ. τῶν ὑπερκόπων ἄγαν φρονημάτων Αἰσχύλ. Πέρσ. 827. οὕτω παρὰ Σοφ., Εὐρ., Πλάτ., κτλ.· κ. τῶν ἀδικούντων Λυσ. 178. 6· νόμοι κολασταὶ Κριτίας 9. 6.

κολαστικός, ή, όν, ἁρμόδιος πρὸς κόλασιν, τιμωρίαν, Πλάτ. Σοφιστ. 229A· τὸ -κὸν Πλούτ. 2. 458B· — μετὰ γεν., φάρμακα κολαστικὰ τῆς κακίας Γαλην. τ. 14, σ. 760, 17.

κολάστρια, ή, θηλ. τοῦ **κολαστήρ**, μεταγεν. Ποιητὴς παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 441D.

κολᾰφίζω, (κόλαφος) ῥαπίζω, κτυπῶ κατὰ πρόσωπον, **τινά** Εὐαγγ. κ. Ματθ. κς', 67, κτλ.· πρβλ. **ῥαπίζω** 2.

κολάφισμα, τό, Γραμμ.· **-ισμός**, οῦ, ὁ, Ἰωάνν. Χρυσ. τ. 3, σ. 302, 31, ῥάπισμα.

κολᾰφιστικῶς, Ἐπίρρ. ὡς διὰ κολαφίσματος, ῥαπίσματος, Ἐκκλ.

κόλᾰφος, ὁ, (κολάπτω) ῥάπισμα, Δωρ. ἀντὶ τοῦ κόνδυλος, Ἐπίχαρ. 1 Ahr., Συλλ. Ἐπιγραφ. 1759· ἴδε Ἡσύχ.

κολεάζω, βάλλω εἰς τὴν θήκην, **κολεασμός**, ὁ, τὸ ἐμβάλλειν εἰς τὴν θήκην, Ἡσύχ.

κολεκάνος ἢ **κολοκάνος**, ὁ, εὐμήκης καὶ ἰσχνὸς ἄνθρωπος, Ἡσύχ.· ἴδε Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 2. σ. 789.

κολεόν, Ἰων. **κουλεόν**, ἴδε ἐν λ. **κολεός**.

κολεό-πτερος, ον, ἔχων κολεὸν ἐπὶ τῶν πτερύγων, ἔντομα ἐκ τοῦ εἴδους τῶν κανθάρων, ἐκλήθησαν δὲ οὕτως ὡς ἔχοντα τὰς μαλακὰς των πτέρυγας ὑπὸ σκληρὸν ἐπικάλυμμα (πρβλ. τὸ τοῦ Σαιξπήρου: «sharded beetle»), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 5, 12, κ. ἀλλ., πρβλ. **κολεὸς** II.

κολεός, ὁ, Ἰων. **κουλεόν**, τό, ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ. ὁπουδήποτε διακρίνεται τὸ γένος, **κουλεὸς** ἐν Ἱππ. 268. 45· παρ' Ἀττ. τὸ γένος σπανίως (εἰ μὴ οὐδέποτε) διακρίνεται, ἀλλ' ὁ Ἡσύχ. ἔχει **κολεὸς** ὡς ὀνομαστ.· παρὰ Θεοκρ. 24. 45 **κολεόν**· — θήκη ξίφους, Λατ. culeus, ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος Ἰλ. Α. 194· κολεῷ μὲν ἄορ θέο Ὀδ. Κ. 333· ἀλλ' ὁ Ὅμ. κατὰ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζεται τὸν Ἰων. τύπον, ἀψ δ' ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος Ἰλ. Α. 220· ξίφεος μέγα κουλεὸν Γ. 272· ἀτὰρ πέρι κουλεὸν ἦεν ἀργύρεον Λ. 30, Ὀδ. Λ. 98· οὕτω παρὰ Πινδ. Ν. 10. 11· καὶ παρ' Ἀττ., ξίφη κολεῶν ἐρυστὰ Σοφ. Αἴ. 730· φάσγανον κώπης λαβὼν ἐξεῖλκε κολεοῦ Εὐρ. Ἐκ. 544· μάχαιραν .. κολεὸν ἀργυροῦν ἔχουσαν Συλλ. Ἐπιγρ. 150A· 46. ἐν κολεῷ Ξεν. Κύρ. 1. 2, 9, κτλ. **II.** παρ' Ἱππ., ἔνθ' ἀνωτ., ἡ θήκη τῆς καρδίας, τὸ περικάρδιον· παρ' Ἀριστ. τὸ κάλυμμα τῶν πτερύγων τοῦ κανθάρου, τὰ κολεόπτερα ἔχει τὰ πτερὰ ἐν κολεῷ π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 7, 1. **III.** παρ' Ἡσυχ., = **λάρναξ** καὶ **ὑδρία**.

κολεο-φόροι, οἱ, οἱ φέροντες τοὺς κολεούς, ὄνομα κωμῳδίας τινὸς ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 229.

κολερός, ά, όν, (κόλος) ἔχων βραχὺ ἔριον, ὄϊες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 10, 5.

κολετράω, καταπατῶ, τινα Ἀριστοφ. Νεφ. 552.

κολῃβάζω, = **ἐγκολῃβάζω**, μόνον παρ' Ἡσυχ.

κολίας, ου, ὁ, εἶδος θύννου (ἰχθύος), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 365, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 13, 6.

κολιός, ὁ, εἶδος δρυοκολάπτου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 8, κ. ἀλλ. (μετὰ διαφ. γραφῶν: **κολεός**, **κελεός**· Bekk. **κελεός**).

κόλλᾰ, ης, Λατ. gluten, Ἡρόδ. 2. 86, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 799, Ἀριστ., κτλ.

κολλᾰβίζω: μέλλ. **-ίσω**, (κόλαφος) παίζω παιγνίδιον, ἐν ᾧ εἷς τις κρατεῖ κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἑτέρου, ἐνῷ τρίτος πλήττει αὐτὸν διὰ τῆς πυγμῆς ἐπὶ τοῦ ὤτὸς καὶ ἐρωτᾷ αὐτὸν νὰ εἰκάσῃ τίνος χεὶρ τὸν ἔπληξε, Πολυδ. Γ', 129.

κόλλᾰβος, ὁ, = **κόλλοψ**, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 7. 4, πρβλ. Λοβ. εἰς Φρύν. **II.** εἶδος πλακουντίου ἢ ζυμαρικοῦ (πρβλ. **κόλλυβος** Α. 2), Ἀριστοφ. Βάτρ. 507, Εἰρ. 1196, Ἀποσπ. 420, 421, Φιλύλλιος ἐν «Δύγῃ» 2.

κολλάω, (κόλλα) κολλῶ, συγκολλῶ, τι περί τι, τι πρός τι Πλάτ. Τίμ. 75D, 82D. **2)** συνάπτω μέταλλόν τι πρὸς ἕτερον, κ. σίδηρον, σφυρηλατῶ ὁμοῦ, συγκολλῶ, Πλούτ. 2. 619A (ἀλλ' ἴδε ἐν λ. **κόλλησις**)· κ. χρυσὸν ἐλέφαντά τε, κατασκευάζω [στέφανον] πεποικιλμένη διὰ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, Πινδ. Ν. 7. 115.— Παθ., **κολλώμενα**, συγκολλώμενα κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ **γομφούμενα**, Ἀριστοφ. Ἱππ. 463. **II.** καθόλου, συνενῶ σφιγκτῶς, συνδέω, συνάπτω, τινί τι Ἐμπεδ. 275· χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλᾶν, ἐπί τινος ἐφαρμόζοντος σικύαν («βεντοῦζαν»), Ποιητ. παρ' Ἀριστ. Ρητ. 3. 2, 12, πρβλ. Ἀρεταί. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1· κολλᾷ καὶ συνδεῖ πάντα [ὁ πόθος] Πλάτ. Νόμ. 776A. —Παθ., προσκολλῶμαι εἴς τινα ἢ εἴς τι, κεκόλληται γένος πρὸς ἄτᾳ, εἶναι ἀδιαλύτως συνημμένον πρὸς .. (κατὰ Blomf. ἀντὶ **προσάψαι**), Αἰσχ. Ἀγ. 1566· οὕτως, ἐπὶ προσώπων, κ. τινι, προσκολλῶμαι εἴς τινα, συνδέομαι μετά τινος, Πράξ. Ἀποστ. ε', 13· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ὁ κονιορτὸς ὁ κολληθεὶς τινι Εὐαγ. κ. Λουκ. ε', 11. **III.** συνάπτω, συναρμόζω, κτίζω, Πινδ. Ο. 5. 29· οὕτως ἐν τῷ μέσ. ἀορ. προσαρμόζομαι, ἁρμόζω, τροχάλεια Ἄρατ. 530.

κολλεψός, οῦ, ὁ, (κόλλα ἔψω) ὁ βράζων, παρασκευάζων κόλλαν, Πολυδ. Ζ', 183.

κολλήγας, ὁ, Λατ. collega, συνάρχων, Εὐσέβ. Π. 888A, B.

κολλήγιον, τό, Λατ. collegium = σύστημα, ἑταιρεία, Παλλαδ. Λαυσ. 1066A,B, κτλ.

κολλήεις, **εσσα**, **εν**, (κόλλα) συγκεκολλημένος, στενῶς συνηνωμένος, ξυστὰ Ἰλ. Ο. 389, πρβλ. 677· ἅρματα Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 309.

κόλλημα, τό, (κολλάω) τὸ συγκεκολλημένον ἢ συνηρμοσμένον στενῶς, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 799, Ἀντιφ. ἐν «Μύλωνι» 1.

κόλλησις, **εως**, ἡ, (κολλάω) συγκόλλησις, συναρμογή, κ. σιδήρου, συγκόλλησις σιδήρου διὰ σφυρηλασίας, Λατ. ferruminatio, Ἡρόδ. 1. 25, πρβλ. Πλούτ. 2. 156B· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἐργασία αὕτη φαίνεται πολλῷ ἁπλουστέρα ἢ ὥστε νὰ θεωρηθῇ ὡς νέα ἐφεύρεσις (ὁ Ἡρόδ. ἀποδίδει αὐτὴν εἰς τὸν ἐκ Χίου Γλαῦκον), ἴσως δύναται νὰ σημαίνῃ τὴν τέχνην τοῦ διαποικίλλειν, τὴν δι' ἀνθεμίων κόσμησιν τοῦ σιδήρου, πρβλ. **κολλάω** I. 2, **κολλητός**, Müller Archäol. d. Kunst. § 61· ὡσαύτως, κ. χρυσίου Θεοφρ. π. Λίθ. 26. **II.** καθόλου, στενὴ σύνδεσις, σύσφιγξις, συναρμογή, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 804· ἐπὶ τῆς σικύας («βεντούζας»), Ἀριστ. Ρητ. (ἴδε **κολλάω** II). **2)** ὡς σχῆμα Ρητορ., ἡ συνένωσις ποιητικοῦ τινος ῥήτοῦ μετὰ πεζοῦ λόγου, Ρήτορες (Walz) 3. 436, 7. 1320. **3)** μεταφ. φιλία, Βυζ.

κολλητής, οῦ, ὁ, ὁ κολλῶν, συνδέων, συγκολλῶν, συναρμόζων, Γλωσσ.

κολλητικός, ή, όν, ἁρμόζων εἰς κόλλησιν ἢ ἐπιφέρων συναφήν, σύνδεσμον, ἔχων κολλητικὴν οὐσίαν, κολλώδης, Ἀριστ. Προβλ. 21. 11 καὶ 16, Πλούτ. 2. 925B· φάρμακα κ. τραυμάτων, κλείοντα τὰς πληγάς, Διοσκ. 3. 99.

κολλητός, ή, όν, (κολλάω) συγκεκολλημένος, καλῶς κατεσκευασμένος, ὡς τὸ **εὐποίητος**, **εὔπηκτος**, παρ' Ὅμ. ὡς ἐπίθ. τῶν θυρῶν, σανίδων, Ὀδ. Ψ. 194., Φ. 164· τοῦ ἅρματος, δίφρου, ξυστοῦ, Ἰλ. Δ. 366, κτλ.· οὕτω, κ. ὄχοι Εὐρ. Ἱππ. 1225· ὕδασι καὶ γῇ κ. Πλάτ. Πολιτ. 279E· — παρ' Ἡροδ. 1. 25, ὑποκρητηρίδιον κολλητόν, εἶναι ἢ ὑποστήριγμα κεκοσμημένον μὲ διαφόρους παραστάσεις ἐγκολλήτους ἢ (ἴσως) ὑποστήριγμα συγκεκολλημένον μετὰ τοῦ κρατῆρος, ἴδε Ἡγήσανδ. παρ' Ἀθην. 210B, Παυσ. 10. 16, 1, καὶ πρβλ. **κόλλησις**.

κολλίζω, καὶ **-ίσω**, μεταγεν. τύπος τοῦ **κολλάω**, Γεωπ. 4. 14.

κολλίκιος [ῑ̆], α, ον, ἔχων τὸ σχῆμα κόλλικος, ἄρτοι Ἀθήν. 112F.

κολλῖκο-φάγος, ον, ὁ τρώγων «κολλίκια» ἢ χονδρίτην ἄρτον, ἐπίθ. τῶν Βοιωτῶν, Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 872.

κόλλιξ, ῖκος, ὁ, πλακούντιον ἢ ἄρτος ἐκ χονδροῦ ἀλεύρου, Ἱππῶν. 20, Ἐφιππ. ἐν «Ἀρτέμιδι» 1, Νικοφ. ἐν «Χειροτονίαις» 2, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 112A· — μεταγεν. ὑποκορ. **κολλίκιον**, τό, Γρηγ. Κορ. 549. [ῑ̆ ἐν τῇ γεν., ἔνθ' ἀνωτ.· — ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 576, ἤδη διορθοῦται **κόλλῑκας**].

κολλο-μελέω, συγκολλῶ ὁμοῦ στίχους, λέξις κωμικὴ ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 54.

κολλοπεύω, εἶμαι **κόλλοψ** (II. 2), Πλάτ. Κωμ. ἐν **Ἀδήλ.** 3.

κολλοπίζω, μέλλ. **-ίσω**, (κόλλοψ I) ἐντείνω, τεντώνω διὰ κολλύπων (μὲ στρηπτάρια), Ἡσύχ.

κολλοπο-δῐ̆́κτης, ου, ὁ, (κόλλοψ III) κωμ. ὄνομα τοῦ εἰς ὑπερβολὴν διεφθαρμένου ἀνθρώπου, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 347, Εὐστ. 1915. 11, Σουΐδ. ἐν λέξ. **ἀγρίους**.

κολλοπόω, συγκολλῶ, ἐπειδὴ ἡ κόλλα ἐβράζετο ἐκ τοῦ κόλλοπος (II), Ἀχαι. παρ' Ἡσυχ., Ἐτυμ. Μέγ. 323. 22.

κολλο-πώλης, ου, ὁ, (κόλλα) ἔμπορος κόλλης, Πολυδ. Η', 183.

κόλλος, τό, = **κάλλαιον**, Κλήμ. Ἀλ. 263, καὶ **αὐτόθι** Δινδ.

κολλούριον, τό, ἴδε ἐν λέξ. **κολλύριον**.

κόλλουρος, ὁ, ἄγνωστός τις ἰχθύς, Μάρκελλ. Σιδήτ. 22.

κόλλοψ, οπος, ὁ, τὸ «στρηπτάριον, δι' οὗ αἱ χορδαὶ τῆς λύρας ἐνετείνοντο, Ὀδ. Φ. 407, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 531B, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 1. 4· — μεταφ., τῆς ὀργῆς .. τὸν κόλλοπ' ἀνεῖμεν Ἀριστοφ. Σφ. 574. **2)** χεὶρ ἢ λαβὴ δι' ἧς τροχὸς ἐστρέφετο («χερούλι»), Ἀριστ. Μηχαν. 13, 2. **II.** τὸ πυκνόν, χονδρόν, δέρμα κατὰ τὸ ἄνω μέρος τοῦ αὐχένος τῶν βοῶν, Λατ. callosum, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 526· καὶ τῶν χοίρων, Λατ. glandium, αὐτόθι 421· πρβλ. **κολλοπόω**. **2)** μεταφορ. = **ἀνδρόγυνος**, κίναιδος, Εὔβουλ. ἐν «Ἀντιόπῃ» 3, Δίφιλ. ἐν «Ζωγράφῳ» 2, 22· πρβλ. Ἡσύχ. καὶ ἴδε **κολλοπεύω**.

κολλῠβάτεια [βᾰ̆], ή, εἶδος φυτοῦ, Νικ. Θηρ. 589. 851· διάφ.

γραφ. κουλυβ-, πουλυβ-, παρ' Ἡσυχ. **κουλυβάτειαι**· καλεῖται καὶ **κλύβατις**, **ἐλξίνη**.

κολλῠβιστής, οῦ, ὁ, (κόλλυβος) ἀργυραμοιβὸς μικρός, ὡς τὸ **κερματιστής**, Λυσ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 33, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κα', 12, κτλ. (ἀλλ' ἴδε Sturz Διαλ. Μακεδ. σ. 42)· ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ τῶν Ἀττικιστῶν, Φρύνιχ. 440, Θωμᾶς Μάγιστρ. 539.

κόλλῠβος, ὁ, μικρὸν νόμισμα, κολλύβου ἀντὶ λεπτοῦ, «διὰ τίποτε», Ἀριστοφ. Εἰρ. 1200, Εὔπολις ἐν «Πόλεσι» 5, Καλλ. ἐν Ἀποσπ. 85· — ἄρσεν. παρὰ Φρυνίχ. 440, Ἡσύχ.· οὐδέτ. παρὰ Πολυδ. Θ', 72. **2)** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, **κόλλυβα**, τά, μικρὰ στρογγύλα πλακούντια (ἴδε **κόλλαβος** II), Ἀριστοφ. Ἱλ. 768· «κόλυβα· τρωγάλια» Ἡσύχ. **II.** τὸ κέρδος, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τῇ ἀνταλλαγῇ τῶν νομισμάτων λαμβάνει ὁ ἀργυραμοιβὸς (κολλυβιστής), agio, Κικ. Verr. 3. 78, π. Ἀτт. 12, 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 2334. 4· καὶ ὁ Böckh διώρθωσεν: **ἀκολλύβιστον**, ἄνευ πληρωμῆς διὰ τὴν ἀνταλλαγήν, αὐτόθι 9. **III.** μικρὸν βάρος χρυσοῦ, Θεοφρ. π. Λίθ. 46.

κολλύρα [ῡ], ἡ, πιθαν. τὸ αὐτὸ καὶ **κόλλιξ** (ἔτι καὶ νῦν «κουλλοῦρα»), Ἀριστοφ. Εἰρ. 123, Ἀποσπ. 363, παρ' Ἀθην. 111Α· ἴδε ἐν λέξ. **κόνδυλος**.

κολλῡρίζω, ὀπτῶ κολλύρας, Ἐβδ. (Β' Βασιλ. ΙΓ', 6).

κολλῡρικός, ή, όν, κατεσκευασμένος μὲ κολλύρας, jus collyricum Plaut. Pers. 1. 3, 15.

κολλύριον [ῡ], τό, ὑποκορ. τοῦ **κολλύρα**, παρ' ἀρχαιοτέροις συγγραφ., οἷον τῷ Ἱππ.· συχνάκις δὲ φέρεται: **κολλούριον**, πόλτος, ἁλοιφή, Ἱππ. 609. 44, πρβλ. Διοσκ. 1. 1. **2)** ἐν τῷ πληθ., ἁλοιφὴ τῶν ὀφθαλμῶν, Λατ. collyrium, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 21, 20., 3. 21, 21, Συλλ. Ἐπιγρ. 5980. 16. **II.** λεπτότατος πηλός, ἐφ' οὗ δύναται νὰ ἐντυπωθῇ σφραγίς, Λουκ. Ἀλέξ. 21.

κολλῡρριο-ποιέω, κάμνω, κατασκευάζω κολλύριον, Διοσκ. περὶ Εὐπορίστ. 1. 207.

κολλῡρίς, **ίδος**, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **κολλύρα**, Ἐβδ. (Β' Βασιλ. Ϛ', 19., ΙΓ', 6).

κολλῡρίτης, (δηλ. ἄρτος), ου, ὁ, = ἄρτος ἄζυμος, Ἐβδ. (Α' Παραλ. ΙϚ', 3), ἔνθα διάφ. γραφ. **ἀμορίτης**.

κολλῡρίων, ὁ, πτηνόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τῆς κίχλης, ἴσως turdus pilaris, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 23, 2· διάφ. γραφ. **κορυλλίων**.

κολλώδης, **ες**, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κόλλαν, κολλητικός, γλοιώδης, Ἱλάτ. Κρατ. 427Β, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 14, 8., 9. 40, 6, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 16, 4.

κόλλωτες, οἱ, εἶδος λίθων ἐν Αἰγύπτῳ, Πλούτ. 2. 1157D.

κολοβ-ανθὴς ἡ **κολοβοανθής**, ές, φέρων κολοβὰ (δηλ. πρὸς ψυχὴν ὁμοιάζοντα) ἄνθη οἷον τὰ πίσα, οἱ ἐρέβινθοι, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 5, 3., 8. 3. 3.

κολοβή, ἡ, = **κολόβιον**, Ἀρτεμίδ. 2. 3.

κολόβιον, τό, καὶ **κολοβίων**, **ωνος**, ὁ, χιτωνίσκος ἔχων τὰς χειρίδας κεκομμένας (ἴδε **κολοβός**), δηλ. καθικνουμένας μόνον μέχρι τοῦ ἡμίσεος τοῦ βραχίονος ἢ καὶ ὅλως ἐλλειπούσας, Ἐπιφάν.· — ἴδε Δουκάγγ.

κολοβο-διέξοδος, **ον**, ἔχων κολοβὴν, περικεκομμένην διέξοδον, διάβασιν, ἐπί τινων ἀστέρων, Πτολεμ.

κολοβο-κέρᾱτος, **ον**, ἔχων κέρατα κολοβά, μικρά, βραχέα, Σχόλ. εἰς Ἱλ. Π. 117· — παρ' Ἰω. Χρυσ. **κολοβόκερως**.

κολοβό-κερκος, **ον**, ἔχων κολοβὴν κέρκον, ἤτοι οὐρὰν κεκομμένην ἢ βραχεῖαν ἢ ἐλλείπουσαν, Ἐβδ. (Λευ. ΚΒ', 23).

κολοβο-μάχη, ἡ, ἡ, διακοπεῖσα μάχη, ὡς εἰς τῶν Σχολιαστῶν καλεῖ τὴν Θ. ῥαψῳδίαν τῆς Ἱλ.· ἐν τοῖς Ἑνετ. Σχολ., αὐτόθι, «κόλον δὲ μάχην ἤτοι κολοβὴν τὴν Θ. ῥαψῳδίαν καλοῦσι» Εὐστ. 599. 59.

κολοβό-πους, ὁ, ἡ, ἐν τῇ στιχουργίᾳ, ὁ ἔχων κολοβοὺς πόδας στίχος, «καὶ στίχος καταληκτικός ἐστιν ὁ κολοβόπους» Τζέτζ. ἐν Ἀνεκ. Ὀξ. 3. 323.

κολοβό-ρῑν, **ῑνος**, ὁ, ἡ, ἔχων ῥῖνα κολοβήν, μικράν, Ἐβδ. (Λευ. ΚΑ', 18)· **-ρινος**, ον, Κύριλλ.

κολοβός, όν, (ἴδε **κόλος**) κεκομμένος, περιωρισμένος, μετὰ γεν., ἀγέλη κολοβὸς κεράτων, πρβλ. Λατ. truncus pedum, Πλάτ. Πολιτικ. 265D· κολοβὸς χειρῶν Ἀνθ. Πλαν. 186. **2)** ἀπολ., Λατ. curtus, ὡς καὶ νῦν, ἠκρωτηριασμένος, ἐλλιπής, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 11· οὐδὲν κ. προσφέρομεν πρὸς τοὺς θεούς, ἀλλὰ τέλεια καὶ ὅλα Ἀριστ. Ἀποσπ. 108· ζῷα κ. ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 1. 17, 6., 2. 7. 5, κ. ἀλλ.· — ἐπὶ δένδρων, τὰν ἐλαίαν τὰν κολοβὰν Ἐπιγραφ. Σικελ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5594 11· — ἐπὶ περιόδου ἐν τῇ Ῥητορικῇ, κεκολοβωμένη, ἀτελής, Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 6· ἐπὶ ποτηρίου, τεθρυσμένου, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 27, 1, Θεοπόμπ. Ἱστ. 276· ἐπὶ τείχους, χαμηλόν, τεῖχος Ἀπ. Μιθρ. 26. Ἐπίρρ. **-βῶς**, ἀτελῶς, ἀσαφῶς, ἀντίθ. τῷ **σαφῶς**, Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 17, 15.

κολοβό-στᾰχυς, υ, μὲ κεκολοβωμένους, ἀτελῶς ἀνεπτυγμένους στάχυς, ἐπὶ ἀνθέων, Διοσκ. 1, 6, σ. 16.

κολοβότης, ητος, ἡ, ἀτέλεια ἀναπτύξεως, Πλούτ. 2. 800Ε. **2)** κ. πνεύματος, ὀλιγότης πνοῆς ἐν τῷ ὁμιλεῖν, ἐν Δημ. 6.

κολοβο-τράχηλος, ον, ἔχων κολοβὸν, ἤτοι ἀτελῶς ἀνεπτυγμένον τράχηλον, Ἀδαμαντ. Φυσιογν. 2. 16.

κολοβ-οῦρος, ον, ἔχων κεκολοβωμένην οὐράν, Ἡσύχ.

κολοβό-χειρ, **ειρος**, ὁ, ἡ, ἠκρωτηριασμένος τὴν χεῖρα, Ἐβδ. (Λευ. ΚΑ', 17).

κολοβόω, (κολοβὸς) κάμνω τι κολοβόν, περικόπτω, ἀκρωτηριάζω, Ἀριστ. Ἀποσπ. 108, Πολύδ. 1. 80, 13· — Παθ., γίνομαι κολοβός, εἶμαι ἀτελής, τῇ φώκῃ κεκολοβωμένοι πόδες Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 20, πρβλ. π. Ζ. Γεν. 4. 4, 15· μετὰ γεν., κεκολοβῶσθαι τῶν ἐκτὸς μορίων ὁ αὐτ. 4. 13, 1. **II.** ἐπὶ χρόνου, περιορίζω, βραχύνω, συντομεύω, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ιγ', 20, πρβλ. Matth. 24. 22.

κολοβῶδης, ες, (εἶδος) ἀτελῶς ἀνεπτυγμένος, ἀτελής, δάκτυλοι Ἱπποκράτους Φυσ. 1. 22.

κολόβωμα, τό, τὸ μέρος τὸ ἀφαιρούμενον κατὰ τὸν ἀκρωτηριασμόν, Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 4. 27, 1: — **κολόβωσις**, **εως**, ἡ, ἀκρωτηριασμός, ὁ αὐτ. π. Ζ. Πορείας 8. 6.

κολοι-άρχος, ου, ὁ, ὁ πρῶτος ἢ ἀρχηγὸς τῶν κολοιῶν, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1212.

κολοιάω, κράζω ὡς κολοιός, Πολυδ. Ε', 89.

κολοιός, ὁ, ἡ «καλιακοῦδα», Ἱλ. Π. 583., Ρ. 755, ἔνθα (ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις) οἱ κολοιοὶ μνημονεύονται μετὰ τῶν ψαρῶν («ψαρονίων») ὡς πτηνὰ θορυβώδη καὶ κατὰ σμήνη πορευόμενα (ἴδε **κλάζω**)· κολοιοῖσι κραγέται Πινδ. Ν. 3. 143· — ὁ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 24, διακρίνει αὐτὸν εἰς τρία εἴδη· (1) τὸν κορακίαν, ὅστις ἔχει ἐρυθρὸν ῥάμφος, καὶ πρέπει νὰ εἶναι ἡ κορώνη εἰναλίη τοῦ Ὁμ.· (2) τὸν λύκον, ὅστις δὲν ἐξηκριβώθη ἔτι τί πτηνὸν εἶναι· (3) τὸ μικρὸν εἶδος καλούμενον, βωμολόχος, ὅπερ εἶναι ὁ κοινὸς κολοιὸς ἢ «καλιακοῦδα», Corvus monedula· — ὡσάυτως μνημονεύει κολοιὸν στεγανόποδα εὑρισκόμενον ἐν Λυδίᾳ καὶ Φρυγίᾳ, καὶ ὅστις πιθανῶς εἶναι ὁ Graculus pugmaeus. — Παροιμίαι: κολοιὸς ποτὶ κολοιόν, «ὅμοιος 'ς τὸν ὅμοιον», Ἀριστ. Ἠθικ. Νικ. 8. 1, 6, κτλ. κολοιὸς ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεται Λουκ. Ἀπολ. 4· ἐπὶ ἀναιδῶς φωνασκούντων ἀγορητῶν, πολλοί .. σφε κατακρώζουσι κολοιοί Ἀριστοφ. Ἱππ. 1020· ἐπὶ τοῦ Ἀγαθοκλέους, Τίμαι. παρὰ Πολυδ. 12, 15, 2. (Συγγενὲς τῷ **κολῳός**, **κολῳάω**, ὃ ἴδε).

κολοιτέα, ἡ, δένδρον φέρον λοβούς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 11, 2· καλούμενον καὶ **κολουτέα**, 3. 17. 2· **κολυτέα**, 3. 14, 4· **κολοΐτέα** Ἡσύχ.

κολοιώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κολοιόν, δηλ. συναγελαζόμενος, Πλούτ. 2. 93C.

κολοκάνος, ὁ, ἴδε **κολεκάνος**.

κολοκᾱσία, ἡ, Διοσκ. 2. 128, Πλίν. 21. 51· ἢ **κολοκάσιον**, τό, Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 72Β, Δίφιλ. Σίφν. αὐτόθι 73Α, Οὐεργιλ. Ε. 4. 20· — ἡ ῥίζα τοῦ Αἰγυπτίου κυάμου, φυτοῦ ὡραίου ὁμοιάζοντος τῷ ἐνύδρῳ κρίνῳ, φυομένου δὲ ἐν τοῖς ἕλεσι τῆς Αἰγύπτου, arum colocasia Linn. Ἐθεωρεῖτο ὡς ἡδὺ ἔδεσμα· ἐκ δὲ τῶν μεγάλων αὐτοῦ φύλλων κατεσκευάζοντο ποτήρια (κιβώριν), Voss εἰς Οὐεργίλ. Ἔνθ' ἀνωτ.— Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδίδετο προσέτι καὶ εἰς τὰ τρία εἴδη τοῦ Αἰγυπτίου λωτοῦ, ἴδε Πλίν. ἔνθ' ἀνωτ., καὶ πρβλ. **λωτὸς** III.

κολοκορδόκολα, **ων**, τά, κωμικὴ λέξις ἀγνώστου σημασίας ἐν Ἀνθ. Π. 10. 103· πρβλ. Jac. σ. 654.

κολόκῡμα, τό, μέγα καὶ βαρὺ κῦμα πρὶν θραυσθῇ (κόλον κῦμα κατὰ τοὺς Γραμμ.)· ἡ «φουσκοθαλασσιά» ἤτις προηγεῖται τῆς τρικυμίας, Ἀριστοφ. Ἱππ. 692, — ἔνθα κεῖται ἐπὶ τῶν κομπαστικῶν ἀπειλῶν τοῦ Κλέωνος· — πρβλ. **σκώληξ** III.

κολοκύνθη ἢ **-τη**, ης, ἡ, ὢν ὁ δεύτερος τύπος καλεῖται: ὁ Ἀττικός, Λοβ. εἰς Φρύνιχ. 437· παρὰ μεταγεν. καὶ **κολόκυνθα** Διοσκ. 2. 162· — «κολοκύθα» ἢ «κολοκύθι», Λατ. cucurbita, ἡ μακρὰ κολοκύνθη ἐκαλεῖτο σικύα, Ἱππ. 485. 5 καὶ 45., 487. 30, Ἑρμιππ. ἐν Ἀδήλ. 6, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 476. 6, κτλ.· — ἐθεωρεῖτο σύμβολον τῆς ὑγιείας ὡς ἐκ τῆς δροσερᾶς καὶ χυμώδους αὐτῆς φύσεως, κολοκύντης ὑγιέστερον Ἐπίχαρμ. 105 Ahr.· ὡς τὸ κρίνον ἐθεωρεῖτο σύμβολον τοῦ θανάτου, ἢ κρίνον ἢ κολ. Δίφιλ. ἐν Παροιμιογρ. σ. 309· — περὶ τοῦ λημᾶν κολοκύνταις, ἴδε ἐν λέξ. **λημάω**.

κολοκυνθιάς, ή, ἔδεσμα ἐκ κολοκύνθης, Ἀνθ. Π. 11. 371.

κολοκύνθινος, **η**, **ον**, πεποιημένος ἐκ κολοκύνθης, πλοῖα Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 37· ὅθεν τὸ κωμικὸν ὄνομα **κολοκυνθοπειρᾶται**, οἱ.

κολοκυνθίς, **ίδος**, ἡ, κολοκύνθη καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς, Διοσκ. 4. 178.

κολόκυνθος καὶ **-τος**, ὁ, = **κολοκύνθη**, **-τη**, Ἰακωβ. Ἀνθ. Π. 587.

κολοκύντη, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. **κολοκύνθη**.

κολοκύντιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κολοκύντη**, Φρύν. Κωμ. ἐν Ἀδήλ.

κόλον, τό, τροφή, φαγητόν, φορβὴ (ὅθεν ὁ Εὐστ. παράγει τὰ ἄκολος, **κόλαξ**), Ἀθήν. 262Α. **II.** μέρος τοῦ παχέος ἐντέρου ἐκτεινόμενον ἀπὸ τοῦ τυφλοῦ μέχρι τοῦ ἀπευθυσμένου, (ὅπερ ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. φέρεται **κῶλον**, προφανῶς κατὰ λάθος, ὡς τὸ μέτρον δεικνύει ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 455, Νικ. Ἀλεξιφ. 23), Ἀριστ. π. Ζ. Μ. 3. 14, Πολυδ. Β', 193, 209.

κόλος, ον, βραχύς, «κοντός», Λατ. curtus, κόλον δόρυ Ἰλ. Π. 117· ἐπὶ βοῶν, ὡς τὸ **κολοβός**, ἔχων βραχέα κέρατα ἢ ἄνευ κεράτων, τὸ γένος τῶν βοῶν τὸ κ. Ἡρόδ. 4. 29, πρβλ. 2. 46 (ἔνθα ἀντὶ τοῦ οἱ αἰπόλοι ὁ Schäf. διώρθωσεν οἱ κόλοι)· οὕτως, ὦ κόλε, ἀποτεινόμενον εἰς τράγον, Θεόκρ. 8. 51· ἐπὶ τοῦ κεράστου, Νικ. Θηρ. 260· — ἐν Στράβ. 312, **κόλος** εἶναι ζῷον τῆς Ταυρικῆς, τετράπουν λευκόν, μεταξὺ ἐλάφου καὶ κριοῦ τὸ μέγεθος, ὀξύτερον τούτων εἰς τὸ τρέχειν, πῖνον διὰ τῶν ῥωθώνων καὶ ταμιεῦον ὕδωρ ἐν τῇ κεφαλῇ, ἴσως εἶδος τράγου ἄνευ κεράτων, «κόλον... μέγαν τράγον κέρατα οὐκ ἔχοντα» Ἡσύχ.· πρβλ. **αἰπόλος.** **2)** κόλος μάχη, ἴδε ἐν λέξ. **κολοβομάχη.** (Ἐντεῦθεν **κολοβός** (δηλ. **κολοϝός**, ὡς τὸ **ὁλοϝός**, salv-us), **κολού-ω**· πιθανῶς ὡσαύτως καὶ τὸ **κολάζω.**)

Κολοσσηνός, ή, όν, ἐπὶ ἐρίου, Κολοσσηνὰ ἔρια, βεβαμμένα ἐν Κολοσσαῖς, Στράβ. 578.

κολοσσιαῖος, (οὐδέποτε **κολοσσαῖος,** Λοβ. εἰς Φρύν. 542), **α, ον,** κολοσσοῦ μέγεθος ἔχων, Διόδ. 11. 72, κτλ.

κολοσσικός, ή, όν, = τῷ προηγ., Στράβ. 13, Διόδ. 2. 34.

κολοσσο-βάμων [ᾰ], **ον,** ἔχων βάδισμα κολοσσιαῖον, Λυκόφρ. 615.

κολοσσο-ποιός, όν, κατασκευάζων κολοσσιαῖα ἀγάλματα ἢ ἀνδριάντας, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἡλιοδ. Ὀπτικ.

κολοσσο-πόνος, ον, = τῷ προηγ., Μανέθων 4. 570.

κολοσσός, ὁ, γιγαντιαῖον ἄγαλμα, παρ' Ἡροδ. ἀείποτε ἐπὶ τῶν κολοσσιαίων ἀγαλμάτων τῶν ἐν τοῖς ναοῖς τῶν Αἰγυπτίων, 2. 130, 131, 143, 149, καὶ ἀλλ.· τινὰ αὐτῶν μνημονεύονται ὡς ἔχοντα ὕψος εἴκοσι ποδῶν, 2. 176· ἕτερα 75 ποδῶν, αὐτόθι· — ἀλλ' ὡσαύτως, ὡς φαίνεται, καὶ ἁπλῶς ἄγαλμα ἄνευ ἀναφορᾶς εἰς τὸ μέγεθος αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 416 (τὸ μόνον χωρίον ἔνθα εὑρίσκεται παρὰ τοῖς δοκίμοις Ἀττ.), Θεόκρ. 22. 47· **κολοττὸς** ἐν Διοδ. 1. 67.— Ὁ περιφημότατος κολοσσὸς ἦτο ὁ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ῥόδῳ ἔχων ὕψος ἑβδομήκοντα πήχεων, κατασκευασθεὶς κατὰ τοὺς χρόνους Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 23, κτλ.· πρβλ. λεξικ. τῶν Ἀρχαιοτήτων.

κολοσσουργία, ἡ, (*ἔργω) ἡ κατασκευὴ κολοσσοῦ, Στράβ. 14.

κολοσυρτέω, θορυβῶ, Ἡσύχ.

κολοσυρτός, ὁ, ποιητ. λέξις, βοή, ταραχή, θόρυβος, ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν Ἰλ. Μ. 147, πρβλ. Ν. 472· τῶν Ἀθηναίων Ἀριστοφ. Σφ. 666· παιδαρίων καὶ γραϊδίων ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 536· — ἀπολ., συρφετός, κόνιός τε καὶ ἀργαλέου κολοσυρτοῦ Ἡσιόδ. Θ. 880.

κολουραῖος, α, ον, = **κόλουρος,** κ. πέτρα, ἀπότομος βράχος, Καλλ. Ἀποσπ. 66.

κόλ-ουρος, ον, (κόλος, οὐρά) ὁ κολοβὴν ἔχων οὐρὰν ἢ μὴ ἔχων οὐράν, κ. ὄρνις, πτηνὸν ἀπολέσαν τὴν οὐρὰν ἐκ τῆς ἡλικίας, Πλουτ. Φλαμίν. 21· — θηλ. **κόλουρις,** ἐπὶ τῆς ἀλώπεκος (ἐν τῷ μύθῳ) ἥτις ἀπέβαλε τὴν οὐράν, Τιμοκρέων 3 (ἀνθ' οὗ ὁ Ἡσύχ. ἔχει: **κοθοῦρις,** πρβλ. **κόθουρος**). **2)** καθόλου, ἠκρωτηριασμένος, πυραμὶς Νικομ. Ἀριθ. σ. 291 Ast.· — **κολουροπῦραμίς,** Θέων Σμυρν. σ. 30. **II. κόλουροι** (δηλ. γραμμαί), αἱ, δύο μεγάλοι ὑποθετικοὶ κύκλοι διερχόμενοι διὰ τῶν ἰσημερινῶν καὶ τροπικῶν σημείων καὶ σταυροειδῶς διατεμνόμενοι κατὰ τοὺς πόλους, Πρόκλ.

κολουρο-ειδῶς, Ἐπίρρ., τέμνοντες ἀλλήλους ὡς οἱ κόλουροι, ἐπὶ τῶν ὀδόντων τῶν ἐλεφάντων πλαγίως διασταυρουμένων, Φιλῆ Στίχ. 7. 82.

κολούρωσις, εως, ἡ, ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **κολουρόω,** = **κόλουσις,** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἰαμβλ.

κόλουσις, εως, ἡ, κολόβωσις, ἀποκοπή, ἡ τῶν ὑπερεχόντων σταχύων κ. Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 13, πρβλ. Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 15, 4, κτλ.

κόλουσμα, τό, τὸ ἀποκοπὲν τεμάχιον, «θραῦσμα», Ἡσύχ.

κολουστέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **κολούω,** ὃν πρέπει τις νὰ κολοβώσῃ, ἀποκόψῃ, Κλήμ. Ἀλεξ. 294.

κολουστός, ή, όν, κολοβός, ἄνευ κεράτων, μέγας τράγος, κέρατα μὴ ἔχων, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κόλον.**

κολουτέα, ἡ, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κολοιτέα.**

κολούω, Εὐρ., Πλάτ.· μέλλ. **-ούσω,** Πλούτ.· ἀόρ. **ἐκόλουσα** Πλάτ., Ἀριστ.· — παθ., μέλλ. **-ουθήσομαι** Γαλην.· ἀόρ. **ἐκολούθην** Θουκ. 7. 66, **-ούσθην** Αἰσχύλ. Πέρσ. 1035· πρκμ. **κεκόλουμαι** Ἀνθ. Π. 7. 234, Πλούτ., κτλ., **-ουσμαι** Δίων Κ.· (κόλος, κολοβός)· Ἀποκόπτω, βραχύνω, κολοβώνω, ἀστάχυας Ἡρόδ. 5. 92, 6· στάχυν σπάθῃ κ. φασγάνου Εὐρ. Ἀποσπ. 374· τὸν βότρυν, τὰ δένδρα Θεόφρ., κτλ.· μετὰ γεν., τὴν δ' ἐκόλουσεν οὐρῆς, ἐκολόβωσεν ἀποκόψας τὴν οὐρὰν αὐτῆς, Ὄππ. Ἀλ. 4. 484.

II. ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐν μεταφ. σημασ., τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ μεσσηγὺς κολούει, μέρος μὲν ἐκτελεῖ, μέρος δὲ ἀποκόπτει κατὰ τὸ μέσον, ἀφίνει κατὰ τὸ ἥμισυ τελειωμένον, ἐπὶ τῶν ἀπειλῶν τοῦ Ἀχιλλέως, Ἰλ. Υ. 370· μηδὲ τὰ δῶρα.. κολούετε, μὴ τὰ κολοβώνετε, Ὀδ. Α. 340· ἔο δ' αὐτοῦ πάντα κολούει, ἀποκόπτει. κολοβώνει πάσας αὐτοῦ τὰς ἐλπίδας καὶ τύχας, Θ. 211· — ὡσαύτως, ὡς τὸ **κολάζω,** ὅπερ εἶναι συνηθέστερον παρὰ τοῖς πεζογράφοις, τὰ ὑπερέχοντα κ., καταρρίπτω, ταπεινώνω τοὺς ὑψωμένους ὑπεράνω τῶν ἄλλων, Ἡρόδ. 7. 10, 5, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 13, 18., 5, 11, 5· τὸν δῆμον Εὐρ. Ἀποσπ. 93· τοὺς ἄλλους κ. διαβολαῖς Πλάτ. Νόμ. 731Α, πρβλ. Ἀπολ. 39D· τὸ ῥῆμα ὁ αὐτ. ἐν Πρωταγ. 343C· τὴν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλὴν Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 12, 4.— Παθ. συγκόπτομαι, βραχύνομαι, σμικρύνομαι, σθένος ἑκολούσθη Αἰσχύλ. Πέρσ. 1035· νοῦσῳ κεκολουμένος Ἀνθ. Π. 7. 234· ἐπειδὰν ᾖ ἀξιοῦσι προΐχειν κολουθῶσι, ὅταν ταπεινωθῶσι, καταπέσωσιν, εἰς πρᾶγμα καθ' ὃ εἶχον τὴν ἀξίωσιν ὅτι ὑπερέχουσι, Θουκ. 7. 66· ἀτιμαζόμενα καὶ κολουόμενα Πλάτ. Πολ. 528C, πρβλ. Εὐθύδ. 305D.

κολοφών, ῶνος, ὁ, ὕψος, κορυφή, τὸ ὕψιστον σημεῖον, τὸ τέλος, κολοφῶνα ἐπιτιθέναι, ὡς τὸ θριγκὸν ἐπιτιθέναι, περατῶσαι .., Πλάτ. Εὐθύδικ. 301E, Νόμ. 673D· τὸν κολοφῶνα προσβιβάζειν ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 153C· κ. ἐπάγειν τῷ λόγῳ Αἰλ. π. Ζ. 13. 12· κολοφὼν ἐπὶ τῷ λόγῳ εἰρήσθω Πλάτ. Νόμ. 674C· πρβλ. **κορυφὴ II, κορωνὶς** II. 2·— (ἡ χρῆσις αὕτη ἀποδίδεται κατὰ τὸν Στράβ. 643 εἰς τὸ ὅτι ἐπιστεύετο ὅτι τὸ ἱππικὸν τῶν Κολοφωνίων ἦτο τοσοῦτον ἔξοχον, ὥστε ἀείποτε ἀπεφάσιζε τὴν νίκην). **II.** παρὰ Πλουτ. εἶδος σφαίρας παιγνιδίου, 2. 526E. **III.** παρ' Ἡσυχ. ὡσαύτως = **κολοιός,** καὶ εἶδος θαλασσίου ἰχθύος.

Κολοφώνιος, α, ον, ἐκ Κολοφῶνος τῆς Ἰωνίας, Ἡρόδ. 1.147, κτλ.· Κ. σχῆμα, σχῆμα τοῦ λόγου οἷον ἡ σύνταξις, ἡ κεφαλὴ τῷ ἀνθρώπῳ, ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου, Λεσβῶν. π. σχημ. σ. 181· — ὡς οὐσιαστ., ἡ Κολοφωνία (δηλ. ῥητίνη), Γαλην.· Κολοφώνια (δηλ. ὑποδήματα), τά, εἶδος ὑποδημάτων, Ἡσύχ., Πολυδ. Ζ', 90.

κολό-χειρ, ὁ, ἡ, = **κολοβόχειρ,** Ἡσύχ.

κολπ-αβρός, όν, Ἰων. ἀντὶ **κολφ-αβρός,** ἔχων ἁβρὸν κόλπον, Εὐστ. 1745. 60.

κολπίας, ου, ὁ, ὁ ἐξογκούμενος καὶ σχηματίζων κόλπους, κ. πέπλος Αἰσχύλ. Πέρσ. 1060· — κ. ἄνεμος Φίλων παρ' Εὐσεβ. Εὐαγγ. Προπ. 34B.

κολπίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κόλπος,** Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 41.

κολπίζω, σχηματίζω κόλπον ἢ πτυχήν, Σουίδ.

κολπίτης, ου, ὁ, κάτοικος κόλπου, Φιλόστρ. 126, 254.

κολπο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κόλπον, ἔχων σχῆμα κόλπου, Αἰλ. π. Ζ. 14. 8. Ἐπίρρ. **κολποειδῶς,** Στράβ. 390.

κόλπος, ὁ, ἀντιστοιχῶν κατὰ πάσας τὰς σημασίας πρὸς τὸ Λατ. sinus· **I.** ὡς καὶ νῦν, τὸ ἀπὸ τῆς ζώνης μέχρι τοῦ λαιμοῦ μέρος, παῖδ' ἐπὶ κόλπον ἔχουσα, ἐπὶ τῆς Ἀνδρομάχης μετὰ τοῦ τέκνου αὐτῆς, Ἰλ. Ζ. 400· ἆψ ὸ πρὸς κόλπον ἐκλίνθη ὁ αὐτ. 467· ἡ δ' ἄρα μιν κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ (πρβλ. ΙΙΙ. 1) αὐτόθι 483· ἰμάντα τεῷ ἐγκάθεο κόλπῳ, θὲς αὐτὸν ὡς ζώνην ἐπὶ τοῦ κόλπου σου, Ξ. 219, πρβλ. 223. **2)** ἡ κοιλία ἢ μήτρα, Εὐρ. Ἑλ. 1145, Καλλ. εἰς Δία 15, ἐν τῷ πληθ., καθ' ἑνικ., ὁ αὐτ. εἰς Δῆλ. 214· οἱ γυναικεῖοι κ., αἱ πτυχαὶ τῆς μήτρας, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 5. 62· γυναικεῖος κόλπος, τὸ κοίλωμα τῆς μήτρας, Πολυδ. Β', 222, πρβλ. Ἱππ. 248. 13· ὡσαύτως, οἱ κ. τῆς κοιλίας Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 5, 6· — μεταφ. ἐπὶ τοῦ τάφου, σῶμά τοι ἐν κόλποις .. γαῖα καλύπτει Ἑλλ. Ἐπιγρ. 56, πρβλ. 88. 8., 214. 7, ἀλλ. **II.** ἡ πτυχὴ ἣν σχηματίζει χαλαρὰ ἐσθής, μάλιστα ὅταν πίπτῃ ἄνωθεν τῆς ζώνης, συχν. ἐν τῷ πληθ., δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι Ἰλ. Ι. 570 (566), πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 539· — αὕτη ἡ πτυχὴ πολλάκις ἐχρησίμευεν ὡς θυλάκιον, κατακρύψασ' ὑπὸ κόλπῳ Ὀδ. Ο. 468· κόλπον βαθὺν καταλιπόμενος τοῦ κιθῶνος Ἡρόδ. 6. 125· ὑπὸ κόλπῳ χεῖρας ἔχειν, ἔχειν τὰς χεῖρας ὑπὸ τὸν κόλπον (ἐπὶ φιλαργύρου ἀνθρώπου), Θεόκρ. 16. 16, πρβλ. Λουκ. Ἑρμότ. 37, 81· — ἐπὶ γυναικός, κόλπον ἀνιεμένη, «τὸ κατὰ τὸ στῆθος μέρος ἀνέλκουσα ἵνα τὸν μαστὸν δείξῃ» (Σουίδ.), Ἰλ. Χ. 80· κόλπῳ φέρουσα .. πεπλώματος, φέρουσα [τὴν κάλπην] ὑποκάτω τοῦ κόλπου αὐτῆς, Αἰσχύλ. Θήβ. 1039· ἐπὶ σφυρᾷ κόλπον ἀνεῖσαι, ἀφεῖσαι τοὺς κόλπους τῶν ἐσθήτων αὐτῶν νὰ πέσωσιν ἐπὶ τῶν σφυρῶν αὐτῶν, Θεόκρ. 15. 134, πρβλ. Εὐρ. Φοιν. 1491· κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδῖνα κόλποις, δηλ. ἔκρυψε τὴν ἐγκυμοσύνην της διὰ τῶν χαλαρῶν πτυχῶν τῆς ἐσθῆτος αὐτῆς, Πινδ. Ο. 6. 51. **III.** πᾶν κοίλωμα ὅμοιον πρὸς κόλπον, ὡς **1)** ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ κατὰ πρῶτον ἐν σημασίᾳ σχεδὸν κυριολεκτικῇ (ἴδε ἀνωτ. I) ἐπὶ θαλασσίας θεᾶς, Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ, ἐδέχθη αὐτὸν εἰς τὸν ἑαυτῆς κόλπον, Ἰλ. Ζ. 136., Σ. 398· ἀκολούθως, καθόλου, ὅτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον, πιθανῶς περιγραφομένου οὕτω τοῦ εὐρέος κοιλώματος τοῦ μεταξὺ τῶν κυμάτων, Σ. 140, πρβλ., Ὀδ. Δ. 435· εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον Ἰλ. Φ. 125· ὡσαύτως κατὰ πληθ., κατὰ δεινοὺς κόλπους ἁλὸς Ὀδ. Ε. 52· — οὕτω, κόλποι αἰθέρος Πινδ. Ο. 13. 125· Ἐρέβους ἐν ἀπείροσι κόλποις Ἀριστοφ. Ὄρν. 694. **2)** κόλπος θαλάσσης, Ἑρμιόνην τ' Ἀσίνην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας, δηλ. βαθὺν κατεχούσας κόλπον, τὸν Ἀργολικόν, Ἰλ. Β. 560· οὕτω. Μηλιεὺς κ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 486· κ. Ῥέας, ὅ ἐστιν, ὁ

Ἀδριατικός, ὁ αὐτ. ἐν Προμ. 837· Τυρσηνικὸς κ. Σοφ. Ἀποσπ. 527, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 99., 7. 58, 198, καὶ ἀλλ. **3)** ὡσαύτως, κοιλάς, κ. Ἀργεῖος (πρβλ. κοῖλον Ἄργος), Πινδ. Π. 4. 87· Νεμέας ὁ αὐτ. Ο. 9. 130, πρβλ. 14. 33· Ἐλευσινίας Δηοῦς ἐν κόλποις Σοφ. Ἀντ. 1121· κ. Τροίας Εὐρ. Τρῳ. 130· εἰς τοὺς εὐανθεῖς κ. λειμῶνος Ἀριστοφ. Βάτρ. 373, πρβλ. Ὄρν. 1094.

4) συριγγώδες ἕλκος, τὸ ὁποῖον ἐξαπλοῦται ὑπὸ τὸ δέρμα, Γαλην. (Ἴσως ἐκ τῆς √ΚΛΕΙ, **κλείπ-τω**, ἀποκρύπτω— ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλληνικῇ «κόρφος», πρβλ. Ἰταλ. golfo, ὁπόθεν τὸ Γαλλ. golfe, Ἀγγλ. gulf.

κολπόω, σχηματίζω τι εἰς εἶδος κόλπου· ἰδίως κάμνω τὸ ἱστίον νὰ ἐξογκωθῇ, νὰ «φουσκώσῃ», Λατ. sinuare, πνοιῇ .. λίνα κολπώσαντες Ἀνθ. Π. 9. 363, 10· ἄνεμος κ. τὴν ὀθόνην Λουκ. περὶ Ἀληθ. Ἱστορ. 1. 9· χιτῶνας κολπώσαντες τῷ ἀνέμῳ, καθάπερ ἱστία αὐτόθι 13.— Παθ., φουσκώνω, ἐπὶ ἱστίου, Μόσχ. 2. 125· κολποῦται ὑμὴν φυσώμενος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 1, 24· κολποῦται Ζέφυρος εἰς ὀθόνας Ἀνθ. Π. 10. 5· ἐπὶ κόλπου, κυρτοῦμαι, Πολύδ. 34. 11, 5, κτλ.

κολπώδης, ες, (εἶδος) ἔχων κόλπον ἢ λιμένα, τὰν κολπώδη .. Αὐλιν Εὐρ. Ι. Α. 120, κτλ.· πλήρης λιμένων ἢ κόλπων, θάλασσα Δίων Κ. 48. 50. **2)** ἑλικοειδής, Λατ. sinuosus, παράπλους Πολύδ. 4. 44, 7. **II.** μεταφ. ἐπὶ λόγου, χαλαρός, διακεχυμένος, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 18.

κόλπωμα, τό, ἱμάτιον πτυχῶδες, οἷον ἐφόρουν οἱ βασιλεῖς ἐν τῇ Τραγῳδίᾳ, Πλουτ. Μάρ. 25, πρβλ. Πολυδ. Δ', 116, Κραμήρ. Ἀνέκ. Παρ. 1. 19.

κόλπωσις, εως, ἡ, ὁ εἰς πτυχὴν ἢ κόλπον σχηματισμός, κ. πτερῶν, ἡ διόγκωσις «φούσκωμα» τῶν πτερύγων πρὸ τοῦ ἀνέμου, Ἱππιατρ. 1. 15, 11·— ἐν τῷ πληθ., ἑλιγμοί, τῶν πλῶν Πτολ.

κολπωτός, ή, όν, ἐσχηματισμένος εἰς κόλπους, πτυχάς, χιτὼν Ἰλιάδ. 2. 173C· κολπωτὰν (-ταῖς;) ὀθόναισι .. τρόπιν ἰθύνεσκον, διωγκωμένοις ἱστίοις, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 1028. 63.

κολύβδαινα, ἡ, εἶδος καρκίνου, Ἐπίχ. 27 Ahr.

κολύβριον, τό, ἕτερος τύπος τοῦ **μολύβριον**, ὃ ἴδε.

κόλυθροι, οἱ, οἱ ὄρχεις, Ἀριστ. Προβλ. 16. 4.

κόλυθρον ἢ **-τρον**, τό, ὥριμον σῦκον, Ἀθήν. 76F.

κολυμβάς, -άδος, ἡ, κολυμβὰς ἐλαία, ἐπιπλέουσα ἐν τῇ ἅλμῃ, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 56B· Ἀττικ. ἁλμάδες ἐλᾶαι, Λοβεκ. Φρύν. 118. **II.** ὡς οὐσιαστ., **1)** = **κολυμβίς**, Ἀθήν. 395E, Ἡσύχ. **2)** εἶδος θάμνου, = **στοιβή**, Γαλην. 13. 870.

κολύμβατος, ἡ, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κολύμφατος**.

κολυμβάω, «βουτῶ», πίπτω εἴς τι μέρος κατακέφαλα, Λατιν. urinari, εἰς τὸν Τάρταρον Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 21· εἰς τὰ φρέατα Πλάτ. Πρωτ. 350Δ, πρβλ. Λάχ. 193C, καὶ ἴδε τὸ ἑπόμ.· — πίπτω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ κολυμβῶ, Ἀχιλλ. Τάτ. 27. 43 (διάφ. γρ. (**ἐκκολυμβάω**).

κολυμβήθρα, ἡ, τόπος διὰ κολύμβημα, Πλάτ. Πολ. 453D· κολυμβᾶν εἰς κολυμβήθραν μύρου Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 28. **II.** παρ' Ἐκκλ. ὡς καὶ νῦν, σκεῦος πρὸς βάπτισιν, Συλλ. Ἐπιγρ. 3726b, κ. ἀλλ.

κολύμβησις, εως, ἡ, κολύμβημα, Ἀρρ. Περίπλ. 175, Πτολ.

κολυμβητέον, ρημ. ἐπίθ., δεῖ κολυμβᾶν, Σχόλ. εἰς Πλάτ. σελ. 404 Bekk.

κολυμβητήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 408.

κολυμβητής, οῦ, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Λατ. urinator, Θουκ. 4. 26, Πλάτ. Πρωτ. 350Δ, Ἀριστ., κτλ.

κολυμβητικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κολύμβημα· ἡ **-κή** (δηλ. τέχνη) ἡ τέχνη τοῦ κολυμβᾶν, Πλάτ. Σοφ. 220Δ.

κολυμβίς, ίδος, ἡ, κολυμβῶσα, ὄνομα πτηνοῦ τινος δυτικοῦ, ἴσως ἡ ἀγρία νῆσσα, Ἀριστοφ. Ὄρν. 304, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3, 15· πρβλ. **κολυμβάς** II. 1·— ὡς ἐπίθ., κ. αἴθυιαι Ἄρατ. 296.

κόλυμβος, ὁ, κολυμβητής, δύτης, Ἀριστοφ. Ἀχ. 876· πρβλ. **κολυμβίς**. **II.** = **κολύμβησις**, Παυσ. 2. 35, 1, Ἀνθ. Π. 9. 82, Πλούτ. 2. 163Δ.

κολύμφατος ἢ **-βατος**, ἡ, εἶδος φυτοῦ, Γεωπ. 2. 5, 1.

κολυτέα, ἡ, πρβλ. **κολοιτέα**.

κόλυτρον, τό, ἴδε **κόλυθρον**.

κολχικόν, τό, φυτόν τι μὲ βολβώδεις ῥίζας δηλητηριώδεις, colchicum autumnale, Διοσκ. 4. 84· πρβλ. **ἐφήμερον** II.

κόλχος, ὁ, μεταγεν. ἀντὶ **κόχλος**, Ἰακωψίου Ἀνθ. Π. 592. 842.

Κόλχος, ὁ, ὁ ἐκ Κολχίδος, Ἡρόδ. 1. 2, κτλ.· — ἐπίθετ. **Κολχικός, ή, όν**, ὁ αὐτ.· ποιητ. ὡσαύτως, Κόλχος στόλος Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 485· — θηλ. **Κολχίς, -ίδος**, Ἡρόδ. 1. 2· ὡς οὐσιαστ. **Κολχὶς** (ἐξυπακουομένου τοῦ γῆ), ἡ Κολχίς, ἡ χώρα τῶν Κόλχων, ὁ αὐτ. 1. 104, κτλ.· (ἐξυπακουομένου τοῦ γυνή), Εὐρ. Μήδ. 132.

κολφάω, (κολφὸς) ἐρίζω μεγαλοφώνως, «μαλλώνω», ποιῶ θόρυβον, ἀνειδίζω, Ἰλ. Β. 212· Ἰων. **κολφέω**, Ἀντίμαχος παρ' Εὐσταθ. 205, 6. (Διάφορον τοῦ **κολοιάω**).

κολῶμαι, Ἀττ. μέσ. μέλλ. τοῦ **κολάζω**.

Κολωναί, αἱ, = **Κολωνὸς** II, Καλλ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ἰλ. Ξ. 199 (γεν. **Κολωνάων**, Σουίδ. ἐν λέξ.)

κολώνεια, ἡ, τὸ Λατ. colonia, ἡ πρωτεύουσα πόλις, Ρωμαϊκὴ ἀποικία, (ἀποικιακὴ πόλις), Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκαι) 2811b, 3497, Εὐστ. 449, 49· «ὄνομα τόπου» Σουίδ. ἐν λέξ.

κολώνη, ἡ, ὕψωμα, λόφος, βουνός, Ἰλ. Β. 811, Λ. 757· ἰδίως ὕψωμα χώματος τάφου, τύμβος, κοινῶς «τοῦμπα», Λατ. tumulus, Σοφ. Ἰλ. 894· βραδύτερον, κορυφὴ λόφου, Διον. Π. 150, 220, 388, κτλ.· — τόπος ἔνθα συναντῶνται πατριαρχικαὶ φυλαί, Ἄρατ. 120. — (Πρβλ. **κολωνός, κολοφών, κορυφή**· Λατ. columna, collis, culmen, celsus, κτλ.).

Κολωνῆθεν, Ἐπίρρ., ἐκ τοῦ δήμου **Κολωνοῦ** (ὃ ἴδε), Δημ. 535. 9., 1352. 8, Εὐστ. 351. 11.

κολωνία, καὶ **κολώνια**, ἡ, τάφος κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Ἠλείων, Ἡσύχ. **II.** τὸ Λατ. colonia, ἀποικιακὴ Ρωμαϊκὴ πόλις, Πράξ. Ἀποστ. ις', 12, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 908· πρβλ. **κολώνεια**.

κολονο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς λόφον ἢ τύμβον, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 649.

κολωνός, ὁ, = **κολώνη**, λόφος, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 273, 299, Ἡσ. Ἀποσπ. 19. 1, Ἡρόδ. 4. 181., 7. 225, κτλ.· κ. λίθων, σωρὸς λίθων, ὁ αὐτ. 4. 92· κορυφὴ λόφου, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1120.

II. δῆμος τῆς Ἀττικῆς Κολωνός, κείμενος ἐπὶ λόφου τινὸς καὶ περὶ αὐτόν, περὶ τὸ χιλιόμετρον πρὸς ΒΔ. τῶν Ἀθηνῶν, ἱερὸς τοῦ ἥρωος Κολωνοῦ (ἱππότης Κ. Σοφ. Ο. Κ. 59), περίφημος διὰ τὸ ἄλσος τῶν Εὐμενίδων καὶ τὸν τάφον τοῦ Οἰδίποδος, ἀπαθανατισθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Σοφοκλέους (ὅστις καὶ εἶχε γεννηθῇ ἐκεῖ) διὰ τοῦ δράματος αὐτοῦ «Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ»·— ἐντεῦθεν, **Κολωνεύς, έως**, ὁ, κάτοικος τοῦ δήμου Κολωνοῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 172. 48.

2) ὑπῆρχεν ἕτερος **Κολωνὸς** ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐν Ἀθήναις, καλούμενος πρὸς διάκρισιν ἀγοραῖος Κ., (Κολωνὸν .. οὐ τὸν ἀγοραῖον, ἀλλὰ τὸν τῶν ἱππέων Φερεκρ. ἐν «Πεταλ.» 1)· ἐνταῦθα συνηθροίζοντο οἱ μισθαρνοῦντες, δι' ὃ **Κολωνῆται**, Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 132· παρ' Ἁρποκρ. **κολωνατῆται**, δηλ. **Κολωνεᾶται**.

κολῳός, οῦ, ὁ, ἔρις μεγαλόφωνος, μάλλωμα, κραυγή, κολῳὸν ἐλαύνειν Ἰλ. Α. 575, Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 1284. (Ἐντεῦθεν **κολῳάω**)·— Καθ' Ἡσύχ.: «κολῳός, θόρυβος, ἀταξία, ταραχή, ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ ζῴου» (τοῦ κολοιοῦ δηλ. ὡς ὄντος θορυβώδους καὶ κραυγαστικοῦ ὀρνέου).

κομαίθα· «τυχοῦσα γυνὴ» Ἡσύχ.

κόμ-αιθος, ον, (κόμη, αἴθω) ἔχων κόμην πυρρὰν ἢ ξανθήν, ἐξ οὗ τὸ ὄνομα Κομαιθώ, ἥτις ἦν θυγάτηρ Πτερέλου, Λυκόφρ. 934.

κομαρίς, ίδος, ἡ, εἶδος ἰχθύος, Ἐπίχ. 43 Ahr.

κόμαρος, ἡ, ἡ «κουμαριά», arbutus, Ἀριστοφ. Ὄρν. 620, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 5, 2, κτλ.· ὡσαύτως ὁ, Ἄμφις ἐν Ἀδήλ. 6. Οἱ καρποὶ αὐτῆς ἐκαλοῦντο **μιμαίκυλα**, «κούμαρα». Τὸ ἄγριον εἶδος αὐτῆς ἐκαλεῖτο **ἀνδράχνη**, Γαλην. 6. 219, 13.

κομᾰρο-φάγος, ον, ὁ ἐσθίων τὸν καρπὸν τῆς κομάρου, τρώγων «κούμαρα», Ἀριστοφ. Ὄρν. 240.

κομάω, Ἰων. **-έω**· (κόμη)· — ἀφίνω τὴν κόμην μακράν, φέρω μακρὰν κόμην, Ἄβαντες ὄπισθεν κομόωντες, «τὰ ὀπίσωμέρη τῆς κεφαλῆς κομῶντες» (Σχόλ.), Ἰλ. Β. 542· ἐθείρησιν κομιόωντε Θ. 42, Ν. 24· ὡσαύτως, κομ. τὴν κεφαλήν Ἡρόδ. 4. 168· τὰ ὀπίσω κ. τῆς κεφαλῆς αὐτόθι 180· τὰ ἐπισέζια τῶν κεφαλέων κ. ὁ αὐτ. 191· τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κ. Ξεν. Συμπ. 4, 28. Κατὰ τοὺς παλαιοτέρους χρόνους οἱ Ἕλληνες καθόλου ἔτρεφον μακρὰν κόμην, ὅθεν, καρηκομόωντες Ἀχαιοί, παρ' Ὅμ. Ἐν Σπάρτῃ ἐξηκολούθησεν ὡς συνήθεια πάντων τῶν πολιτῶν νὰ ἔχωσι μακρὰν κόμην, (ὅρα τὴν παρ' Ἡροδότῳ διήγησιν, 1. 82, πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 1. 9, 26), ἂν καὶ μετέπειτα καὶ ἐνταῦθα τὸ ἔθος κατηργήθη, Φιλόστρ. 106, πρβλ. Λουκ. Δραπ. 27, Πλουτ. Ἀλκ. 23. Ἐν Ἀθήναις τὴν κόμην ἔφερον μακρὰν οἱ νεανίαι μέχρι τοῦ 18 ἔτους, ὅτε εἰσήρχοντο εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν ἐφήβων, καὶ ἐνεγράφοντο εἰς τοὺς πολίτας (πρβλ. **φρατρία**)· τότε δὲ προσέφερον τοὺς μακροὺς αὐτῶν βαστρύχους εἴς τινα θεότητα, Ἡσύχ., κτλ.· καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς σημεῖον νωθρότητος καὶ χαλαρῶν ἠθῶν τὸ νὰ φέρωσι κόμην μακρὰν οἱ ἄνδρες (πλὴν τῶν Ἱππέων, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 580)· ἄρσεσιν οὐκ ἐπέοικε κομᾶν Ψευδο-Φωκ. 212· ἢ ὡς σύμβολον λακωνισμοῦ, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1282, ἴδε ἀνωτέρ.· κομῶν καὶ αὐχμηρὸς Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 13·— ἀλλ' ἂν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἔφερον τὴν κόμην βραχεῖαν, ὅμως διετήρησαν τὴν φράσιν, μὴ κομᾶν ἢ κείρεσθαι, εἰς σημεῖον πένθους, πρβλ. Εὐρ. Ἄλκ. 818, Ἀριστοφ. Πλ. 572, Πλάτ. Φαίδων 89C, κτλ. **2)** ἐν Ἀθήναις, ἕνεκα τῶν μνημονευθέντων ἐθίμων, κομᾶν, ἐσήμαινε γαυριᾶν, ὑπερηφανεύεσθαι, ἀλαζονικῶς φέρεσθαι, ὡς τὸ Λατ. cristam tollere, ἀνὴρ τοιοῦτος ὤν .. οὐ κομῶ Ἀριστοφ. Νεφ. 545, Πλ. 170· οὕτως, οὗτος ἐκόμησε ἐπὶ τυραννίδι, μέγα φρονῶν ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν του νὰ γείνῃ τύραννος, Ἡρόδ. 5. 71· ἐπὶ τῷ κομᾷς; εἰς τί ὑπερηφανεύεσαι; Ἀριστοφ. Σφ. 1317· κ. ἐπὶ κάλλει Πλουτ. Καῖσ. 45, πρβλ. Λουκ. Νιγρ. 1· ἐπ' Ἠρίννῃ κ. Ἀνθ. Π. 11. 322· ὡσαύτως μετὰ δοτ., Ὀππ. Κυν. 3. 192· πρβλ. **κόμη** I, **κομήτης**. **II.** ὡσαύτως ἐπὶ ἵππων, χρυσείῃσιν ἐθείρῃσι κομιόωντε Ἰλ. Θ. 42., Ν. 24.

III. ἐπὶ αὐτῆς τῆς κόμης, κυματίζω, ἐκ δ' ἄρα θειρῆς

καὶ γενύων ἑκάτερθε θοαὶ κομόωσιν ἔθειραι, Ὄππ. Κυν. 3. 28. **IV.** μεταφ., ἐπὶ δένδρων, φυτῶν, κτλ., οὔθαρ ἀρούρης.. μέλλεν ἄφαρ ταναοῖσι κομήσειν ἀσταχύεσσι, ταχέως ἔμελλον οἱ ἀγροὶ νὰ κυματίζωσι μὲ μακροὺς στάχυς, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 454· οὕτως, αἴγειρος φύλλοισι κομόωσα Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 928· ὄρος κεκομημένον ὕλῃ Καλλ. εἰς Ἄρτ. 41· ἡ γῆ φυτοῖς κομῶσα Ἀριστ. π. Κόσμ. 5, 11. **V.** ἀστέρες κομόωντες, = κομῆται, Ἄρατ. 1092.

κομβακεύομαι, ἀποθ. = κόμπους λέγω, Ἡσύχ.

κόμβη, ἡ, διαλεκτικὴ λέξις ἀντὶ **κορώνη,** Ἡσύχ.

κομβο-λύτης [ῠ], **ου,** ὁ, βαλλαντιοτόμος, Ἡσύχ.

κόμβος, ὁ, «κόμπος», κομπόδεμα, δεσμὸς «ὁ κόμβος τῶν δύο χειριδίων ὅταν τις δήσῃ ἐπὶ τὸν ἴδιον τράχηλον» Ἀνών. παρὰ Σουΐδ., Ἀρχ. Μαθ. σ. 47·— Καθ' Ἡσύχ.: «κόμβους· ὀδόντας γομφίους».— Ὑποκορ. **κομβίον,** τό, ἴδε Δουκάγγ.

κομβόω, «κομπώνω», Γλωσσ.· κ. τὸ σῶμα Ἐκκλ.— Μέσ. «κομπώνομαι».—Καθ' Ἡσύχ.: «κομβώσασθαι· στολίσασθαι»· πρβλ. **ἐγκομβόομαι. II.** παγιδεύω, ἐξαπατῶ, Ἐκκλ.

κόμβωμα, τό, περίζωμα, στόλισμα. Ἡσύχ.·— ἐν τῷ πληθ., καλλωπίσματα, Σουΐδ.— Καθ' Ἡσύχ.: «κομβώματα· τὰ ἐν τοῖς ῥάβδοις μικρὸν χρυσὸν ἔχοντα ὑπὸ μεταλλέων».

κόμβωσις, ἡ, κόμπωσις, τὸ κομβοῦν, Κωδινὸς παρὰ Δουκαγγ.

κομβωτής, ὁ, = **ἐπιθέτης,** ἀπατεών, Βασιλικ. 60. 30, 8.

κομέτιον, τό, τὸ Λατ. comitium, ὁ τῆς ἐκκλησίας τόπος, μέρος τῆς Ρωμαϊκῆς ἀγορᾶς, Συλλ. Ἐπιγρ. 5879. 4· γράφεται καὶ **κομίτιον,** Ἰωσ. Ἰουδ. Ἀρχ. 13. 9, 2, κλ.

κομέω· Ἰων. παρατ. **κομέεσκον·**— Ἐπικ. ῥῆμα, φροντίζω περί τινος, ἐπιμελοῦμαί τινος, περιποιοῦμαι, ἐν τῇ Ἰλ. ἀείποτε ἐπὶ ἵππου, τούτῳ μὲν θεράποντε κομείτων Θ. 109, πρβλ. 113, κτλ.· οὕτω, Ὁμ. Ὕμ. εἰς Ἀπόλλ. 236· ἐπὶ κυνῶν, Ὀδ. Ρ. 310, 319, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 602· ἀλλαχοῦ ἐν τῇ Ὀδ. ἀείποτε ἐπὶ ἀνδρῶν, γέροντα ἐνδυκέως κομέεσκον Ὀδ. Ω. 390, πρβλ. Ζ. 207, κτλ.· καὶ ἐπὶ τέκνων, σὺ δὲ τοὺς κομέειν ἀτιταλλέμεναί τε Α. 250· κούρην .. κομέουσι τοκῆες Συλλ. Ἐπιγρ. 765. 17. (πρβλ. **κομίζω, κομψός,** Λατ. comptus· ἐν συνθέτ. **ἱππο-κόμος.**)

κομέω, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **κομάω.**

κόμη, ἡ, αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς, Λατ. coma, Ὅμ., κλ.· σπανιώτερον κατὰ πληθ., κἀδ δὲ κάρητος οὐλας ἧκε κόμας Ὀδ. Ζ. 231· κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι (δηλ. κόμαις Χαρίτων) Ἰλ. Ρ. 51· ἡ δέ νυ μήτηρ τίλλε κόμην, «μαδοῦσε τὰ μαλλιά της», Χ. 406· κόμην κείρειν καὶ κείρεσθαι (ἴδε ἐν λ. **κείρω, ἀποκείρω**)· κόμην τρέφω, τρέφω μακρὰν κόμην, Ἡρόδ. 1. 82· κόμη δι' αὔρας ἀκτένιστος ᾄσσεται Σοφ. Ο. Κ. 1261· καθεῖσαν εἰς ὤμους κόμας Εὐρ. Βάκχ. 695· κόμαι πρόσθετοι, ψευδὴς κόμη, φενάκη, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 2, κτλ.· ἐν Ἀθήναις ἡ μακρὰ κόμη κυρίως περιωρίζετο εἰς τοὺς Ἱππεῖς (πρβλ. **κομάω** Ι. 1)· δοῦλος ὢν κόμην ἔχεις; Ἀριστοφ. Ὄρν. 911. **2)** ἐπὶ τοῦ γενείου, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 8, 4, πρβλ. 15. **3)** ἡ γενειὰς ἢ τὰ βράγχια τῆς σηπίας, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 18, 12. **II.** μεταφ. ὡς τὸ Λατ. coma, τὸ φύλλωμα, τὰ φύλλα τῶν δένδρων, Ὀδ. Ψ. 195· οὕτως ἐπὶ χόρτων ἢ βοτάνης, Διοσκ. 4. 165· κόμαι λειμώνων Ἑλλ. Ἐπιγρ. 1046. 70·— ἰδίως = τραγοπώγων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 7, 1· πρβλ. **λήϊον** ἐν τέλ. **III.** ἡ φωτεινὴ οὐρὰ κομήτου (ἴδε **κομήτης** ΙΙ), Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6, 8., 1. 8. 20.

κόμης, ὁ, τὸ Λατ. comes, ὡς καὶ νῦν, «κόντες», κ. πρώτου βαθμοῦ Συλλ. Ἐπιγρ. 4361, κ. ἀλλ.· γεν. **κόμητος,** αὐτόθι 372, κ. ἀλλ.

Κομητ-ᾰμῠνίας, ου, ὁ, κωμικὴ διαστροφὴ τοῦ ὀνόματος Ἀμυνίας, ὁ κομῶν Ἀμυνίας, ὁ μέγα φρονῶν Ἀμ. (πρβλ. **κομάω** Ι), Ἀριστοφ. Σφ. 466.

κομήτης, ου, ὁ, (κομάω) ὁ τρέφων μακρὰν κόμην, κομῶν, ἐπὶ τῶν Περσῶν, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 6. 19· ἐπὶ ἀκολάστων ἡθῶν ἀνθρώπων Ἀριστοφ. Νεφ. 348, 1101, κτλ. (ἴδε ἐν λ. **κομάω**)· ἀλλ' ὡσαύτως ἁπλῶς, ὁ ἔχων τρίχας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **φαλακρός,** Πλάτ. Πολ. 454C, πρβλ. Γοργ. 512C· ὡσαύτως, κ. τὰ σκέλη Λουκ. Διόνυσ. 2. **2)** μεταφ., ἰὸς κ., βέλος μετὰ πτερῶν, Σοφ. Τρ. 567· λειμὼν κ., λιβάδιον ποώδες, μὲ πρασινάδα, Εὐρ. Ἱππ. 211· θύρσος κισσῷ κομήτης ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 1055. **II. κομήτης,** μετὰ τοῦ **ἀστὴρ** ἢ ἄνευ αὐτοῦ, «κομήτης» ὡς καὶ νῦν, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 6 κέξ., κτλ.· πρβλ. **κόμη** ΙΙΙ.

κομῆτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ **κομήτης,** κ. κεφαλὴ Συνέσ. 71D.

κομῐδή, ἡ, (κομέω, κομίζω) φροντίς, περιποίησις, Ὅμ.· ἐν τῇ Ἰλ., ἀείποτε ἐπὶ φροντίδος ἢ περιποιήσεως γινομένης εἰς τοὺς ἵππους, Θ. 186., Ψ. 411· ἐν τῇ Ὀδ., ἐπὶ περιποιήσεως γινομένης εἰς ἀνθρώπους, οἷον διὰ θερμῶν λουτρῶν καὶ τῶν τοιούτων, Θ. 453., Ξ. 124· ὡσαύτως, περιποίησις κήπου, οὐ πρασίη τοι ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον Ω. 247, πρβλ. 245.— Ἐκ ταύτης τῆς ἐννοίας ἔχομεν τὴν δοτ. κομιδῇ ἐν χρήσει ἀντὶ Ἐπιρρ., ἴδε ἐν λ. **2)** τὰ ἀναγκαῖα, τὰ ἐπιτήδεια, ζωοτροφίαι, ἐπεὶ οὐ κομιδὴ κατὰ νῆα ἦεν ἐπηετανὸς Θ. 232, ἔνθα ἴδε Nitzsch. **II.** μεταφορά, ἰδίως ζωοτροφιῶν καὶ τῶν ἐπιτηδείων, συγκομιδή, τῶν ἐπιτηδείων τὴν περὶ τὴν Πελοπόννησον κ. Θουκ. 4. 27· ὅθεν ῥᾴδιαι αἱ κ. ὧν προσέδει ὁ αὐτ. 6. 21, πρβλ. Ἰσοκρ. 224B, κτλ.· συγκομιδὴ τοῦ θερισμοῦ, τῶν καρπῶν, καρπῶν κ. Ξεν. Κύρ. 5. 4, 25, Ἀριστ. Πολιτ. 7. 16, 7. **2)** (ἐκ τοῦ μέσ. ὡσαύτως) ἀποκόμισις, ἀνάκτησις, ἐλευθέρωσις, κατὰ Ἑλένης κομιδῆς Ἡρόδ. 9. 73·— πληρωμὴ χρέους, Δημ. 987. 13, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 7, 2, κ. ἀλλ. **3)** (ἐκ τοῦ παθ.) τὸ ὑπάγειν ἢ ἔρχεσθαι, ποιεῖσθαι ταύτῃ τὴν κ. Ἡρόδ. 6. 95· ἐκφυγή, διαφυγή, ἀσφαλὴς ἐπιστροφή, κομιδῆς πέρι.. αὐτῷ μελήσειν ὥστε ἀσινέας ἀπικέσθαι ἐς τὴν Ἑλλάδα ὁ αὐτ. 8. 19· οὔτε τις κ. τὸ ὀπίσω φανήσεται αὐτόθι 108, πρβλ. 4. 134., 7. 170, 229· μένων δ' ὁ θεῖος ἀνὴρ πρίατο μὲν θανάτοιο κομιδὰν πατρὸς Πινδ. Π. 6. 39.

κομῐδῇ ἢ **κομιδῇ,** Ἐπίρρ.· (δοτ. τοῦ **κομιδή**)· — ἀκριβῶς, «σωστά», ἐστὶ κομιδῇ μεσημβρία Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 125· κύκλῳ κ. Πλάτ. Καρμ. 155D· κ. δ' ὥσπερ ἦν Δημ. 15. 18. **2)** ὡς τὸ **πάνυ,** ὁλοτελῶς, ἐντελῶς, μετὰ ῥημάτων, κ. μεθύειν Πλάτ. Συμπ. 215D, πρβλ. Ἀντιφάν. ἐν «Γανυμήδει» 2. 12· κ. ἀπειρηκέναι ὁ αὐτ. ἐν «Ποι.» 1. 14· συνηθέστερον μετ' ἐπιθ., κ. ἕτερον Πλάτ. Θεαίτ. 159Δ· εἰς στενὸν κ. .. καταστήσεται Δημ. 15. 25· κ. μικρὰ ὁ αὐτ. 324. 3· σαπρούς κ. (δηλ. ἰχθῦς) Ἀντιφάν. ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 2. 4· βαρὺς κ. Εὔβουλ. ἐν «Καμπυλίωνι» 3. 7· κ. ἀναίσθητος Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 5, 12· κ. φαῦλος αὐτόθι 9. 4, 5· μετ' οὐσιαστ., Θετταλὸν λέγεις κ. τὸν ἄνδρα, ἐντελῶς Θεσσαλόν, Ἀντιφάν. ἐν Ἀδήλ. 20· μειρακύλλιον ὂν κ. Δημ. 539. 23· νέος κ. 540. 16·—μετ' ἀρνήσ., κ. γὰρ οὐκ ἦν οὐδαμοῦ, ἐντελῶς οὐδαμοῦ, Ἀντιφάν. ἐν «Κουρίδι» 2. 10· ὥστε μὴ κ. μοναρχίαν εἶναι, ἐντελῶς οὐδείς, Πλουτ. Περικλ. 11· κ. ἀτέχνως, ἄνευ οὐδεμιᾶς τέχνης, Πλάτ. Γοργ. 501A. **3)** συχνάκις ἐπὶ ἀποκρίσεων, κομιδῇ μὲν οὖν, ἀκριβῶς οὕτω, καὶ πολὺ μάλιστα, Ἀριστοφ. Πλ. 833, 834, 838, Πλάτ. Θεαίτ. 155A, Σοφ. 221C, ἀλ.· κ. γε, μάλιστα, βεβαιότατα, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 442A, 453E, ἀλ.

κομίζω: μέλλ. **κομιῶ,** οὐ μόνον παρ' Ἀττ., ἀλλὰ καὶ ἐν Ὀδ. Ο. 546· **κομίσω,** μόνον παρὰ μεταγεν., οἷον ἐν Ἀνθ. (ἐν Ἀριστοφ. Πλ. 768 εἶναι ἀόρ. ὑποτ.)· — ἀόρ. **ἐκόμισα,** Ἐπικ. **ἐκόμισσα** ἢ **κόμισσα** Ἰλ., Δωρ. **ἐκόμιξα** Πινδ. Π. 4. 284·—πρκμ. **κεκόμικα** Πλάτ., κτλ.—Μέσ., μέλλ. **κομιοῦμαι** Ἀριστοφ., Θουκ. κτλ.· Ἰων. **-ιεῦμαι** (ἴδε κατωτ. ΙΙ. 4)· μεταγεν. **κομίσομαι** Φάλαρ.·—ἀόρ. **ἐκομισάμην,** Ἐπικ. **ἐκομισσ-** ἢ **κομισσ-,** Ὅμ.— Παθ., μέλλ. **-ισθήσομαι** Θουκ. 1. 52, Δημ.· ἀόρ. **ἐκομίσθην** Ἡρόδ., Θουκ., κτλ.· πρκμ. **κεκόμισμαι** Δημ. 307. 18, ἀλλὰ συχνότερον μὲ μέσ. σημασ., ἴδε κατωτ. ΙΙ. 3. (Παθ. ἐκ τῆς √ΚΟ-ΜΙΔJ, ἧς τὸ J ἀπώλετο ἐν τῷ **κομιδή,** τὸ δὲ δJ ἔγεινε **ζ** ἐν τῷ **κομίζω,** ἴδε **ζζ.** ΙΙ. 3). Λαμβάνω φροντίδα περί τινος, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, περιποιοῦμαι, τόν γε γηράσκοντα κομίζω Ἰλ. Ω. 541· τόνδε τ' ἐγὼ κομιῶ Ὀδ. Ο. 546· ἐμὲ κεῖνος ἐνδυκέως ἐκόμιζε Ρ. 113· κτλ., κόμισσε δὲ Πηνελόπεια, παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε Σ. 322, πρβλ. Υ. 68· σπάνιον παρ' Ἀττ., οἷον Αἰσχύλ. Χο. 262, 344·— δέχομαι φιλίως, ξενίζω, περιποιοῦμαι, Θουκ. 3. 65· κοινότερον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, καί σε .. κομίσσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ Ἰλ. Θ. 284, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 316· κομίσασθαί τινα ἐς τὴν οἰκίαν Ἀνδοκ. 16. 37, Ἰσαῖ. 36. 25·—ἀλλ' ἐν Ὀδ. Θ. 451 εἶναι παθ., οὔτι κομιζόμενός γε θάμιζεν, δὲν ἦτο ἀντικείμενον συχνῆς περιποιήσεως. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, προσέχω εἴς τι, φροντίζω, δίδω προσοχήν, τά σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε Ἰλ. Ζ. 490, Ὀδ. Φ. 350· κτήματα μὲν .. κομιζέμεν ἐν μεγάροισιν Ψ. 355· δῶμα κ. ἐπὶ τῆς οἰκοδεσποίνης, Π. 74, κτλ.· ἔξω κομίζειν πηλοῦ πόδα, τηρεῖν αὐτὸν ἔξω τοῦ βορβόρου, Αἰσχύλ. Χο. 697.— Μέσ., ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 391· Δημήτερος ἱερὸν ἄκτὴν .. μέτρῳ εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν, νὰ ἀποθηκεύσῃ τις .. , αὐτόθι 598. **II.** κομίζω τι πρὸς φύλαξιν, Ἀμφίμαχον .. κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν, ἀπεκόμισαν τὸ πτῶμά του, Ἰλ. Ν. 196· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Σίντιες .. ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα, τὸν παρέλαβον, τὸν ἕφερον εἰς τὸν οἶκόν του, Α. 594· κόμισαί με, παράλαβέ με ἀσφαλῆ, σῶσόν με, Ε. 359, πρβλ. Εὐρ. Ι. Τ. 774·—ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, τὴν δ' ἐκόμισσεν κῆρυξ, ὁ κῆρυξ ἔλαβε καὶ ἐκόμισεν αὐτὴν (τὴν χλαῖναν) διὰ νὰ μὴ χαθῇ, Ἰλ. Β. 183· [τρυφάλειαν] κόμισαν .. ἑταῖροι Γ. 378, πρβλ. Ν. 579·— παρὰ μεταγεν. ἁπλῶς, σῴζω, ἀπολυτρώω, διασῴζω, τινὰ ἐκ θανάτου Πινδ. Π. 3. 97, πρβλ. Ν. 8. 76· ἄρουραν πατρίαν σφίσι κόμισον ὁ αὐτ. Ο. 2. 28·—νεκρὸν κ., φέρω εἰς ταφήν, (ὡς τὸ **ἐκφέρω**), Σοφ. Αἴ. 1397, Εὐρ. Ἀνδρ. 1264· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Ἰσαῖ. 71. 13· ἀλλ' ἁπλῶς **κομίζειν,** φέρω τὸ σῶμα εἰς τὸν οἶκον, ἀντίθετ. τῷ **θάπτω,** Αἰσχύλ. Χο. 683, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 71. **2)** δέχομαι, ἀλλά τις Ἀργείων κόμισε χροΐ (δηλ. τὸν ἄκοντα, τουτέστι τὸ ἀκόντιον τοῦ Πανθοίδου), Ἰλ. Ξ. 456, πρβλ. 463· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, ὡς δή μιν τῷ ἐν χροΐ ἐδέξατο τῷ σώματι πᾶν κομίσαιο (δηλ. τὸ ἔγχος) Χ. 286. **3)** ἀποφέρω ὡς βραβεῖον ἢ ὡς λείαν, χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισσε Β. 875· κόμισσα δὲ μούνυχας Ἵππους Λ. 738· τέσσαρας ἐξ ἀέθλων νίκας ἐκόμιξαν, ἐκέρδησαν τέσσαρας νίκας, Πινδ. Ν. 2. 30· ἔπαινος, ὃν κομίζετον τοῦδ' ἀνδρὸς Σοφ. Ο.

Κ. 1411· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 67· — μετέπειτα, συχνάκις ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, λαμβάνω δι' ἐμαυτόν, λαμβάνω τι πλῆρες, κτῶμαι, κερδαίνω, δόξαν ἐσθλὴν Εὐρ.Ἱππ. 432· τριώβολον Ἀριστοφ. Σφ. 690· τὴν ἀξίαν Πλάτ. Πολ. 615Β· τὰ ἄθλα αὐτῆς αὐτόθι 621D· τόκους αὐτόθι 555Ε· κ. τί τινος Σοφ. Ο. Τ. 580· τι παρά τινος Θουκ. 1. 43· τι ἀπό τινος Ξεν. Κύρ. 1. 5, 10· καὶ παθ. πρκμ. μὲ μέσ. σημασ., ὑμεῖς τοὺς καρποὺς κεκόμισθε, ἔχετε θερίσῃ τοὺς καρπούς, Δημ. 304. 26· κεκόμισται χάριν 569. 27· ὡμολόγει κεκομίσθαι τὴν προῖκα 818. 1, πρβλ. Θουκ. 8. 61, Ἰσαῖ 53. 6. **4)** φέρω, μεταφέρω, βαστάζω, κόμισαν δέπας Ἰλ. Ψ. 699, πρβλ. Ὀδ. Ν. 68, Ἡρόδ., κτλ.· κομίζοις ἂν σεαυτὸν ἢ θέλεις, δύνασαι ν' ἀπέλθῃς ὅπου θέλεις, Σοφ. Ἀντ. 444.—Παθ., μεταφέρομαι, ταξειδεύω διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ θαλάσσης, Ἡρόδ. 5. 43, κτλ.· εἴσω κομίζου, εἴσελθε, ἔμβαινε, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1035· κ. παρά τινα, προστρέχω, καταφεύγω εἴς τινα, Ἡρόδ. 1. 73·— ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ἀπαντῶσιν ἐνίοτε ὁ μέσ. μέλλ. καὶ ἀόρ., κομιεύμεθα ἐς Σίριν Ἡρόδ. 8. 62· οἳ ἂν κομίσωνται .. ἐς Βαβυλῶνα ὁ αὐτ. 1. 185· ἔξω κομίσασθ' οἰκῶν Εὐρ. Τρῳ. 167. **5)** φέρω εἴς τινα τόπον, εἰσφέρω, εἰσάγω, κόμιζε νῦν μοι παῖδα Σοφ. Αἴ. 530, πρβλ. Ἀντ. 444, Πλάτ. Πολ. 370Ε, καρπὸν κ., συγκομίζω τὸν σῖτον (πρβλ. **κομιδή** ΙΙ), Ἡρόδ. 2. 14· ξενικὸν νόμισμα κ., εἰσάγω, Πλάτ. Νόμ. 742Β· οὕτω, κ. τὴν φιλοσοφίαν εἰς τοὺς Ἕλληνας Ἰσοκρ. 227Α· οἱ κομίσαντες τὴν δόξαν ταύτην Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 1. 6, 2, πρβλ. Μεταφ. 1. 9, 1·— καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, τὸ ἄγαλμα ἐπὶ Δήλιον Ἡρόδ. 6. 118· ποίμνας ἐς δόμους Σοφ. Αἴ. 63, πρβλ. Ἀριστοφ. Σφ. 833. **6)** ὁδηγῶ, συνοδεύω, τί μέλλεις κομίζειν δόμων τόνδ' ἔσω ; Σοφ. Ο. Τ. 678, πρβλ. Φιλ. 841, Πλάτ. Φαίδων 113D, κτλ.· κ. αὐτὴν ἐξ ὀμμάτων, ἐξάγαγε αὐτὴν ἀπ' ἔμπροσθέν μου, Εὐρ. Ἄλκ. 1064· κ. ναῦς Θουκ. 2. 85, κτλ. **7)** ἐπανάγω ἐκ τῆς ἐξορίας, Πινδ. Π. 4. 188· τεάν ψυχὰν κ. (ἐκ τοῦ κάτω κόσμου), ὁ αὐτ. Ν. 8. 75. **8)** ἀνακτῶμαι, ὁ αὐτ. Ο. 13.82· τέκνων.. κομίσσι δέμας Εὐρ.Ἱκέτ. 273, πρβλ. 495· καὶ παρὰ πεζογράφοις, πάλιν κ.Πλάτ.Φαίδων 107Ε, κτλ.—Μέσ., ἀνακτῶμαι, λαμβάνω ὀπίσω, τὸν παῖδα Εὐρ. Βάκχ. 1225, πρβλ. Ι. Τ. 1362· τὴν βασιλείαν Ἀριστοφ.Ὄρν. 549· τοὺς νεκροὺς ὑποσπόνδους κομίζεσθαι Θουκ. 1. 113, πρβλ. 4. 117.,6. 103· κομίζομαι χρήματα, πληρώνομαι χρέος, Λυσ. παρὰ Διογ. 910,Ἀνδοκ. 6. 11, Δημ. 42. 13, κτλ.· τόκους Πλάτ. Πολ. 555Ε, κτλ.· οὕτω, κ.τιμωρίαν παρά τινος Λυσ. 126. 34· κομίζεσθαι τὴν θυγατέρα, λαμβάνω ὀπίσω τὴν θυγατέρα μου (μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της), Ἰσαῖ. 69. 30, ἴδε κατωτ. 9.— Παθ., ἔρχομαι ἢ ὑπάγω ὀπίσω, ὑποστρέφω, συχνὸν παρ' Ἡροδότῳ, Ξεν., κτλ.· ἐκομίσθησαν ἐπ' οἶκου Θουκ. 2. 33, πρβλ. 73· κομισθεὶς οἴκαδε Πλάτ. Πολ. 614Β. **9)** μεταφ., προφυλάττω ἐκ τῆς λήθης, ἀοιδοὶ καὶ λόγοι τὰ καλὰ ἔργ' ἐκόμισαν Πινδ. Ν. 6. 52. **10)** ὡς τὸ Λατ. affero, χορηγῶ, προσφέρω, παρέχω, θράσος .. ἀνδράσι θνήσκουσι κ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 804·— τὸ ἐνεργ. καὶ μέσ. συνδυάζονται, χθὼν πάντα κομίζει καὶ πάλιν κομίζεται, παρέχει τὰ πάντα καὶ πάλιν τὰ λαμβάνει ὀπίσω, Μένανδρ. ἐν Μονοστ. 539, πρβλ. 89, 668.

κόμιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κόμη**, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 24., 3. 22, 10. **ΙΙ.** = **προκόμιον**, πρβλ. Wess. Ἡρόδ. 4. 64.

κομιστέος, α, ον, ρημ. ἐπίθετον τοῦ **κομίζω**, περὶ οὗ πρέπει τις νὰ φροντίσῃ, ὃν πρέπει τις νὰ συγκομίσῃ, Αἰσχύλ.Θήβ. 600. **2)** ὃν πρέπει τις νὰ φέρῃ, Διοσκ. 2. 89. **ΙΙ. κομιστέον**, πρέπει τις νὰ φέρῃ, νέους εἰς δείματα κ. Πλάτ. Πολ. 413D.

κομιστή, ἡ, = **κομιδή** Ι, Ἡσύχ.· πρβλ. Λοβ. Παραλ. 351.

κομιστήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ ἑπομ., Εὐρ. Ἑκ. 222, Πλουτ. Περικλ. 12.

κομιστής, οῦ, (κομίζω) ὁ φροντίζων περί τινος, κ. νεκρῶν Εὐρ. Ἱκέτ. 25. **ΙΙ.** ὁ κομίζων, ὁ ὁδηγῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀνδρ. 1268.

κομιστικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς περιποίησιν, κ. φάρμακα, δυναμωτικά, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππ. **ΙΙ.** κατάλληλος εἰς τὸ κομίζειν τι, κ. πλοῖα, Ὑπερείδ. παρ' Ἁρποκρ.

κομιστός, ή, όν, ὃν δύναταί τις νὰ κομίσῃ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 4, 1.

κομίστρια, ἡ, θηλ. τοῦ **κομιστήρ**, ὑπηρέτρια, θεράπαινα, Α. Β. 267. 30, Ἡσύχ.·— ὡς ἐπίθετ. τῆς φύσεως, Ὀρφ. Ὕμν. 9. 16.

κόμιστρον, τό, (κομίζω) ἀείποτε ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ **σῶστρα**, διὰ διάσωσιν ζωῆς, ψυχῆς κόμιστρα Αἰσχύλ. Ἀγ. 965. **ΙΙ.** πληρωμὴ ἢ ἀμοιβὴ μεταφορᾶς, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1387.

κόμμα, τό, (κόπτω) τύπωσις, χάραγμα νομίσματος, Λατ. nota, χαλκίοις .. κοπεῖσι τῷ κακίστῳ κόμματι Ἀριστοφ. Βάτρ. 726, πρβλ. Ἐκκλ. 8· παροιμ., πονηροῦ κόμματος, φαύλου χαράγματος, μεταφορ., ἐπὶ ἀνθρώπου κακοῦ χαρακτῆρος, «εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κιβδήλων νομισμάτων, διὰ τὸ ὀλίγον μὲν ἔχειν χρυσὸν πλείονα δὲ χαλκόν» (Σχόλ.), ὁ αὐτ. ἐν Πλ. 862, 950· — χρυσίον κόμμασιν ἀποσμώμενον (οὕτως ἀναγνωστέον ἀντὶ ἀποσπ-), καθαριζόμενον διὰ κτυπημάτων τῆς νομισματοκοπικῆς σφραγῖδος, Λουκ.Ἀλ. 14. **2)** καθόλου = **νόμισμα**, ἰδιοί τινες θεοί, κ. καινὸν Ἀριστοφ. Βάτρ. 890· χάραξις, κόψιμον, τρεῖς οἱ τὸ τοῦ νομίσματος κόμμα μεταχειριζόμενοι, Λατ. triumviri monetales, Δίων Κ. 54. 26. **ΙΙ.** τὸ διὰ κτυπήματος ἀποχωριζόμενον ἢ ἀποσπώμενον, «κομμάτι», ἰχθύων Γεωπ. 18. 14, 2. **2)** τὸ κατὰ τὸ ἀλώνισμα τοῦ σίτου ἀπολειπόμενον ἄχυρον, Δείναρχ. παρ' Ἁρποκρ. **3)** μικρὸν μέρος περιόδου, ἀλλαχοῦ, κῶλον, Λατ. comma, Δημήτρ. Φαληρ. 9, Κικ. Orat. 62.

κομμᾰτίας, ου, ὁ, ὁ ἐν τῇ ὁμιλίᾳ μεταχειριζόμενος βραχείας προτάσεις, Φιλόστρ. 621.

κομμᾰτικός, ή, όν, (**κόμμα** ΙΙ. 3) συνιστάμενος ἐκ βραχειῶν προτάσεων, μικρὰ καὶ κ. ἐρωτήματα Λουκ. Δὶς Κατηγ. 28· λόγος Ἑρμογ.·—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 39. **ΙΙ. κομματικὸν** (δηλ. μέλος) τό, ἴδε ἐν λέξ. **κομμός**.

κομμᾰτίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κόμμα** ΙΙ, «κομμάτι», Ἀλκίφρων 1. 1. **2)** βραχεῖα πρότασις, χωρίον συγγραφέως, «ῥητόν», Εὔπολις ἐν Ἀδήλ. 31, πρβλ. Διον. Ἁλ. π. Συνθέσ. 26.

κόμμῐ, τό, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «γόμμα», Λατ. gummi, Ἡρόδ. 2. 86, 96, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 799.— ξενικὴ λέξις (Ἀθήν. 66F, Χοιροβ. 1. 373 Gaisf.), συνήθως ἄκλιτ., ὡς ἐν τοῖς μνημονευθεῖσι χωρίοις· ἀλλ' ὡσαύτως κλιτόν, γεν. **κόμμεως**, Ἱππ. καὶ Γαλην.· δοτ. **κόμμει** Διοσκ. 1. 79, Γαλην., καὶ **κόμμιδι** Κρῶβυλ. ἐν Ἀδήλ. 3, διάγραφ. ἐν Ἡροδ. 2. 86· ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 288. Περὶ τῆς καταλήξεως ἴδε πέπερι.

κομμίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κόμμι**, Γαλην.

κομμιδώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κόμμι, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 10, 2.

κομμίζω, φαίνομαι ὡς κόμμι, Διοσκ. 1. 77. σ. 97.

κομμιώδης, ες, = **κομμιδώδης**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 41, 16.

κομμός, οῦ, ὁ, (κόπτω) κτύπημα, πλῆξις· ἰδίως ὡς τὸ Λατ. planctus (ἐκ τοῦ plango), κτύπημα τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ στήθους ἐν θρηνολογίᾳ, ἔκοψα κομμὸν Ἄριον, ἐθρήνησα θρῆνον Μηδικόν, Αἰσχύλ. Χο. 423, πρβλ. Βίωνα 1. 97· ἴδε **κόπος**, **κοπετός**, **κόπτω** ΙΙ·— ἐντεῦθεν, **2)** ἐν τῷ Ἀττικῷ δράματι, ἄγριος θρῆνος ἀδόμενος ἐναλλὰξ ὑρ' ἑνὸς ἢ πλειόνων τῶν κυριωτάτων προσώπων καὶ ὑπὸ τοῦ χοροῦ, (κομμὸς δὲ θρῆνος κοινοῦ χοροῦ καὶ ἀπὸ σκηνῆς Ἀριστ. Ποιητ. 12. 3), οἷοι οἱ ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1072-1185, Χο. 307-478, Πέρσ. 909 τέλ.· πρβλ. Ἑρμ. Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ., Elem. Metr. σελ. 733· καλεῖται δὲ καὶ **κομματικὸν** (δηλ. μέλος) Πολυδ. Δ', 53.

κομμός, ὁ, φροντὶς περὶ τὸν ἱματισμὸν ἢ τὴν κόσμησιν, «περίεργος κόσμησις» Σουΐδ.

κομμέω, καλλύνω, καλλωπίζω, αὐτοὺς Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 1. 2· λόγους Θεμίστ. 336C.— Μέσ., Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 141.

κομμώ, οῦς, ἡ, **κομμώτρια**, Α. Β. 273.

κόμμωμα, τό, καλλώπισμα, διακόσμησις, Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 8.

κόμμωσις, εως, ἡ, καλλώπισμα, διακόσμησις, Ἀθήν. 568Δ·— μεταφ. ἐν τῷ πληθ. παγίδες, δελεάσματα, Ἡσύχ.

κομμωτής, οῦ, ὁ, καλλύνων, καλλωπιστής, τινος Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 32, Πλούτ. 2. 348Ε.

κομμωτίζω: μέλλ. **-ίσω**, = **κομμόω**, Συνέσ. 83C, ἐν τῷ μέσ. τύπῳ.

κομμωτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς καλλώπισιν, ἄσκησις Λουκ. Ἔρωτες 9· τὸ κ. τῆς ἰατρικῆς μέρος Γαλην.·— ἡ **-κή** (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ καλλύνειν ἢ καλλωπίζειν, Πλάτ. Γοργ. 463Β, 465Β.— μεταφ. ἐπὶ ὕφους, Ἑρμογ., κτλ.· — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1063.

κομμώτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **κομμωτής**, ἡ καλλωπίστρια, ἡ ἐπὶ τοῦ κτενίσματος ὑπηρέτρια, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 737, Πλάτ. Πολ. 373C.

κομμώτριον, τό, ἐργαλεῖον καλλωπίσεως, κτενίσεως τῆς κόμης, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 309. 8.

κομο-τροφέω, τρέφω κόμην μακράν, Λατ. coman alere, Στράβων 196.

κομπάζω: μέλλ. **-άσω**, = **κομπέω**, ὡς καὶ νῦν, καυχῶμαι, μεγαλαυχῶ, Αἰσχύλ. Θήβ. 436, Ἀγ. 1671, κτλ.· κ. μέγα Εὐρ. Ἱππ. 978· κ. ἐπί τινι, ὁμιλῶ κομπαστικῶς ἐναντίον τινός, Αἰσχύλ. Θήβ. 480·— μετ' αἰτ., κ. λόγον, ὁμιλῶ μεγάλους λόγους, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1400, κτλ.· κ. γέρας, καυχῶμαι διὰ τὴν θέσιν μου, τὸ ὑπούργημά μου, ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 209· οὐ πατρῴαν τὴν τέχνην ἐκόμπασας Σοφ. ἐν Ἡλ. 1500· μέγα τι κ. ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 1122·— μετ' ἀπαρ., καυχῶμαι ὅτι .., Αἰσχύλ.Ἀγ. 1130, Εὐρ. Βάκχ. 340· κ. ὡς .., Ξεν. Οἰκ. 10. 3.— Παθ., γίνομαι ἀντικείμενον καυχήσεως, φημίζομαι, οὕνεκ' ὄλβου Εὐρ.Ἡρακλ. Μαιν. 64· φόβος .. κομπάζεται, θρυλεῖται, Αἰσχύλ. Θήβ. 500· τίνος δὲ .. παῖς πατρὸς κομπάζεται ; τίνος πατρὸς υἱὸς λέγεται ὅτι εἶναι ; Εὐρ. Ἄλκ. 497, πρβλ. Ἡρ. Μαιν. 64.— ὡς τὸ **κομπέω**, σπάνιον παρὰ πεζολόγοις, Λυσ. 105. 2., 107. 27, Ξεν. Συμπ. 4. 19, Οἰκ. ἔνθ' ἀνωτ.

Κομπᾰσεύς, ὁ, κωμ. λέξις, ὁ **ἐκ Κόμπου** = **κομπαστής**, **κομπορρήμων** ἄνθρωπος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1126.

κόμπασμα, τό, μόνον ἐν τῷ πληθ., καυχήσεις, καυχησιολογίαι, κομπαστικοὶ λόγοι, Αἰσχύλ. Ἱκ. 361, Θήβ. 551, 794, Ἀριστοφ. Βάτρ. 940, Ἀρρ. Ἰνδ. 5. 13.

κομπασμός, ὁ = **κόμπασμα**, Πλουτ. Σύλλ. 16.

κομπαστής, οῦ, ὁ, ὁ κομπάζων, ἀλαζών, Πλουτ. Κράσσ. 16.

κομπαστικός, ή, όν, ὁ κομπάζων ἀλαζών, ἀλαζονικός, Πολυδ. Θ', 146. Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι 147.

κομπέω, (κόμπος) κροτῶ, ἀντηχῶ, κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινὸς Ἰλ. Μ. 151· ἐπὶ ἦχον κρουομένου σκεύους, κ. χύτραν, λοπάδα, κτυπῶ, ἐπικρούω πήλινον ἀγγεῖον, ὅπως ἴδω μήπως εἶναι βεβλαμμένον, Διογ. Λ. 6. 30 (κατὰ διόρθωσιν ἐκ τοῦ Εὐστ. 896. 61 ἀντὶ **σκοποῦμεν**), πρβλ. 2. 78·—**κόμπος**. **II.** μεταφ., ὡς τὸ **κομπάζω**, κομπορρημονῶ, ὁμιλῶ μετὰ κόμπου, μεγαληγορῶ, καυχῶμαι, Λατιτ. crepo, τί κομπέω παρὰ καιρόν; Πινδ. Π. 10. 4· κομπ. ἄλλως Ἡρόδ. 5. 41· ὡς σὺ κομπεῖς Εὐρ. Ὀρ. 571· μετὰ συστοίχ. αἰτ., κομπ. μῦθον, ὁμιλῶ λόγον πλήρη καυχήσεως, Σοφ. Αἴ. 770· ὑψηλ' ἐκόμπεις αὐτόθι 1230.

2) μετ' αἰτ., καυχῶμαι ἐπί τινι, κ. γάμους Αἰσχύλ. Πρ. 947. — Παθ., ὁπλῖται, ὅσοιπερ κομποῦνται, περὶ ὅσων ὑπάρχει καύχησις, Θουκ. 6. 17. **3)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., καυχῶμαι ὅτι .., Εὐρ. Ἡλ. 815· οὕτω, κ. ὅπως .., καυχῶμαι πῶς .., Σοφ. Ο. Κ. 1149.—Ὡς τὸ **κομπάζω**, σπάνιον παρὰ πεζογράφοις.

κομπ-ηγόρος, ον, ὁμιλῶν κομπαστικῶς, Ἡσύχ.

κομπηρός, ά, όν, κομπαστικός, μόνον ἐν τῷ ἐπιρρήμ. **-ρῶς**, Σχόλ. Βασιλ. εἰς Γρηγ. Ναζ. συγκρ. **-ότερως**, Τζέτζ.

κομπισμός, ὁ, «τριλλισμὸς» ἐπὶ μουσικοῦ ὀργάνου, «κομπισμὸς δὲ ἔστιν ὅταν τὸν αὐτὸν φθόγγον πλεονάκις ἢ ἅπαξ κατὰ μέλος ὀργανικὸν παραλαμβάνωμεν»· ἐπὶ τῆς φωνῆς ἐκαλεῖτο **μελισμός**· ἐπὶ ἀμφοτέρων δὲ **τερετισμός**, Μανουὴλ Βρυέν. Ἁρμον. σ. 480 ἔκδ. Wall.

κομπο-λᾶκέω, ὁμιλῶ κομπάζων, εἶμαι κομπαστής, Ἀριστοφ. Βάτρ. 961· παρὰ τῷ Τζέτζ., **κομπολᾶκυθέω**· — ὡσαύτως **κομπο-λᾰκύθης** ἢ **-λᾰκῠθος**, ου, ὁ, μέγας κομπαστής, Ἀριστοφ. Ἀχ. 589, 1182, ἴσως μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ ὀνόματος Λάμαχος.

κομπο-λογέω, ὁμιλῶ κομπαστικῶς, Ἰουστῖν. Μάρτ.· **-λόγημα**, τό, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 80·— **κομπολογία**, ἡ, Μενάνδρ. Ἱστ. σ. 354, 16, ἔκδ. Βόνν., Σουίδ. ἐν λέξ. **Ὑψαγόρας**.

κομπο-ποιέω, ἀλαζονεύομαι, ποιῶ τι μετὰ κόμπου, κομπολογῶ, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 666C.

κομπορρημ̣ατοχρημ̣ατομετεωροφέναξ, ὁ, ὁ ἐπὶ χρήμασι κομπορρημονῶν μετεωρολέσχης, κωμικὸν ἐπίθετον, ὅπερ εἰς τὸν Κροῖσον ἔδωκεν ὁ Τζέτζης, Χειρογρ. Ἐπιστ. 4, cod. Reg. 2644, fol. 70A.

κομπορ-ρήμων, ον, ὁ ὁμιλῶν μετὰ κόμπου· Ἐπίρρ. **-ρημόνως**·— οὐσιαστ. **κομπορρημοσύνη**, ἡ, ἡ μετὰ κόμπου ὁμιλία, Θ. Λάσκ. Χειρόγρ. cod. Reg. 1193, fol. 73A.

κόμπος, ὁ, κτύπος, θόρυβος, κρότος, ἰδίως ὁ ἐκ τῆς συγκρούσεως δύο σωμάτων παραγόμενος, οἷον ἐπὶ τῶν ὀδόντων τοῦ κάπρου, ὅταν ἀκονᾷ αὐτούς, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων γίγνεται Ἰλ. Λ. 417., Μ. 149· ὁ κτύπος τῶν ποδῶν τῶν ὀρχουμένων, πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος ὄρωρεν Ὀδ. Θ. 380· ὁ κρότος ἢ κωδωνισμὸς μετάλλου, Εὐρ. Ῥῆσ. 384· πρβλ. **κομπέω**. **II.** μεταφ., καύχησις, κομπορρημοσύνη, ὁ κόμπος οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ Αἰσχύλ. Θήβ. 425, πρβλ. 473, Ἀγ. 613· οὐ πεπλασμένος ὁ κ., ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 1031· Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους ὑπερεχθαίρει Σοφ. Ἀντ. 127· κ. πάρεστι, δηλ. ὑπερηφανεύομαι διὰ τὸ ἔργον, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 96· σπάν. παρὰ πεζογράφοις, ὅρα μὴ μάτην κ. ὁ λόγος εἰρημένος εἴη Ἡρόδ. 7. 103· οὐ λόγων .. κ. τάδε, μᾶλλον ἢ ἔργων .. ἀλήθεια Θουκ. 2. 41· κ. καὶ ἀλαζονεία Αἰσχίν. 87. 36· παρὰ κωμ., κ. κενοὶ ψοφοῦσιν Ἄλεξ. ἐν «Ἀσωτοδιδασκάλῳ» 1. 9. **2)** σπανίως ἐπὶ καλῆς σημασ., ἔπαινος, Πινδ. Ι. 1. 60., 5 (4) 30.

κομπός, ὁ, = **κομπαστής**, Εὐρ. Φοίν. 600· κομπὸς λόγος Ἐτυμολ. Μέγ. 527. 47. Περὶ τοῦ τονισμοῦ ἴδε Ἀρκαδ. 67. 2.

κομπο-φᾰκελορ-ρήμων, ον, γεν. **ονος**, ὁ ἔχων φακέλους πομπωδῶν λόγων καὶ μεταχειριζόμενος αὐτούς, σκωπτικὸν ἐπίθ. τοῦ **Αἰσχύλου ἐν** Ἀριστοφ. Βατρ. 839, ἕνεκα τῶν μακρῶν συνθέτων αὐτοῦ λέξεων·—**κομποφακελλορρημοσύνη**, Ἰω. Λυδ. περὶ Ἀρχ. Πολιτ. 3. 7.

κομπόω, = **κομπέω**, Δίων Κ. 43. 22, ἐν τῷ Παθ.

κομπώδεια, ἡ, κόμπος, κομπορρημοσύνη, Ψευδο-Χρυσ. τ. 10, σ. 873C.

κομπώδης, ες, (εἶδος) κομπαστικός, κενόδοξος, κομπωδεστέρα προσποίησις Θουκ. 2. 62· τὸ κομπῶδες, τὸ κομπαστικόν, ὁ κόμπος, ὁ αὐτ. 5. 68· τὸ κ. καὶ σοβαρὸν Πλουτ. Σύλλ. 16. Ἐπίρρ. **-δῶς**, Σχολ. Θουκ. 8. 81.

κομφέκτωρ, ορος, ὁ, τὸ Λατ. confector, ὁ κατεργαζόμενος, φονεύων τὰ θηρία ἐν ἀμφιθεάτροις, Πολυκάρπ. Μαρτ. 16.

κομψεία, ἡ, ἡ λεπτότης, κομψότης, τὸ κόσμιον, ἰδίως τῆς γλώσσης, τὰς .. τοιαύτας κομψείας, τοιαύτας λεπτότητας, Λατ. argutiae, Πλάτ. Φαῖδρ. 101C, πρβλ. Λουκ. Προμ. 8.

κόμψευμα, τό, ὁ κομψὸς τρόπος, κομψότης, Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, 4, Λουκ. Ἔρωτες 54, Γαλην.

κομψ-ευριπικῶς, Ἐπίρρ., μὲ κομψεύματα Εὐριπίδου (συγκεκομμένον ἐκ τοῦ **κομψευριπιδικῶς**, ὅπερ ἦν ἡ ἀρχαία γραφή, Ἀριστοφ. Ἱππ. 18.

κομψευτικός, ή, όν, ἔχων κλίσιν πρὸς κομψείαν, κομψευόμενος, Νικήτ. Χρον. 234D.

κομψευτός, όν, = **κομψός**, διάφ. γραφ. παρὰ Διονυσ. Ἀλ.· ἴδε ἐν λέξ. **ἀκόμψευτος**.

κομψεύω, (κομψός), ὁμιλῶ περί τινος κομψῶς, λεπτολογῶ, σοφίζομαι, κόμψευε νῦν τὴν δόξαν, ἔλα τώρα, λεπτολόγει ἢ σοφίστευε ἐπὶ τῆς λέξεως δόξα (ἐν σχέσει πρὸς τὸν προηγούμενον στίχον), Σοφ. Ἀντ. 324·— ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ τοῦτο κομψευσάμενος, ὁ εὑρὼν τοῦτο τὸ σόφισμα, ταύτην τὴν λεπτολογίαν, Πλάτ. Πολ. 489C· πρέπει .. σοφιστῇ τὰ τοιαῦτα κομψεύεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 197D· κ. ὡς .., ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 436D. οὕτως ἐν τῷ παθ. πρκμ., αὐτὸ τοῦτο καὶ κεκόμψευται, ἔχει ἀποδείξει τὸ λεπτολόγον τοῦτο παράδοξον, ὁ αὐτ. ἐν Φαίδρ. 227C· οἱ τὰ πολιτικὰ κεκομψευμένοι Φίλων 1. 448, πρβλ. **ἐκκομψεύομαι**. **2)** Παθ., προσποιοῦμαι τὸν κομψόν, πράττω ἢ λέγω κομψῶς, φέρομαι μὲ κομψότητα καὶ χάριν, ὁμιλῶ μὲ χάριν, μὲ λεπτότητα, ἤδεσθαι κομψευόμενος, ἀγαπῶ νὰ ἐπιδεικνύωμαι, λεγόμενον ἐπὶ τολμηρῶν ἰατρῶν πρωτοπείρων, Ἱππ. π. Ἀρθρ. 832· ἐπὶ πραγμάτων, προσαγώγιον κεκομψευμένον, κομψῶς πεποιημένον, Πλάτ. Φίληβ. 56C· ὁ λόγος ὑπὸ τῶν τοιούτων κεκόμψευται σχημάτων Διονύσ. Ἀλ. π. Ἰσοκρ. 14· πρβλ. Ruhnk. εἰς Τίμ.

κομψο-επής, ές, ὁ ὁμιλῶν κομψῶς, χαρίεις ἐν συναναστροφῇ, Κύριλλ. Ἀλ. IV. 828B·—**κομψοέπεια**, ἡ, κεκαλλιεπημένος λόγος, Κύριλλ. κατὰ Ἰουλ. 3. σ. 76A.

κομψολεσχέω, = τῷ ἑπομ., Θεοδ. Προδρ. Ἐπιστ. σ. 71.

κομψολογέω, ὁμιλῶ κομψῶς, γλαφυρῶς, Ἐκκλ.· Ἀριστοκλ. παρ' Εὐσεβ. ἐν Εὐαγγ. Πρ. σ. 760D, καὶ **κομψο-λογία**, ἡ, γλαφυρά, κομψὴ ὁμιλία, Κύριλλ. κ. Ἰουλιαν. 3. σ. 76A· ἐκ τοῦ **κομψολόγος**, ον, = **κομψοεπής**, Αἰσώπ. Μῦθ. 192, Γρηγ. Νύσσ. τ. 3. σ. 244C.

κομψο-πρεπής, ές, ὁ μετὰ κομψότητος εὐπρεπής, μοῦσα Ἀριστοφ. Νεφ. 1030.

κομψός, ή, όν, (κομέω)· καλῶς, εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος, κεκαλλωπισμένος, Λατ. comptus· ἐντεῦθεν, εὔχαρις ἄνθρωπος, Λατ. bellus homo, Ἀριστοφ. Σφ. 1317, Ἄλεξ. ἐν «Πολυκλείᾳ» 1, Τιμοκρέων 6. **2)** εὐπρεπής, ἐπίχαρις, γλαφυρός, εὐφυής, πνευματώδης, δεξιός, ἐπὶ προσώπων καὶ τῶν λόγων αὐτῶν καὶ πράξεων, κ. θεαταὶ Κρατῖν. ἐν «Πυλαίᾳ» 1, πρβλ. ἐν Ἀδήλ. 155· ἐσμὲν ἅπαντα κομψοὶ ἄνδρες Εὔπολ. ἐν «Κόλαξι» 1· κ. ἐν συνουσίᾳ Ἀριστοφ. Νεφ. 649, πρβλ. Βατρ. 967, Πλάτ. Γοργ. 493A· κ. περί τι, εὐφυὴς ὡς πρὸς .., ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 495D, Κρατ. 405D· ἐπὶ τῶν ἐμφύτων τοῦ κυνός, λεπτός, ὀξύς, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 376A· μὰ γῆν .., μὴ 'γὼ νόημα κομψότερον ἤκουσά πω, ἐπινόησιν λεπτοτέραν .., Ἀριστοφ. Ὄρν. 195· ἰδίως ἐπὶ σκωπτικῆς σημασίας, ἐμπαικτικῶς, ἐπὶ τῶν σοφιστῶν, οἵτινες ὑπὲρ τὸ δέον ἐλεπτολόγουν περὶ πάντων ὅσα ἔλεγον καὶ ἔπραττον, λεπτός, ὑπερακριβής, τρίβων γὰρ εἶ τὰ κομψὰ Εὐρ. Ῥῆσ. 625· κομψός γ' ὁ κῆρυξ καὶ παρεργάτης λόγων ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 426· μή μοι τὰ κομψὰ .., ἀλλ' ὧν πόλει δεῖ ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 16· τῶν ἰατρῶν οἱ κ. ἢ περίεργοι Ἀριστ. π. Ἀναπν. 21, 7· οὕτω, κ. σοφίσματα Εὐρ. παρὰ Στοβ. σ. 56. 13· κομψότερος .. ὁ λόγος ἢ κατ' ἐμέ, παρὰ πολὺ λεπτός, Πλάτ. Κρατ. 429D·— ἀλλ' ὁ Πλάτων συνήθως μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ καλῆς σημασίας κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Μοίρ., πρβλ. Διον. Κωμ. ἐν «Ὁμωνύμοις» 1. 1·—τὸ κομψόν, = ἡ κομψότης, Ἀριστ. Πολιτ. 2. 6, 6. **3)** ἐπὶ πραγμάτων, ὡς καὶ νῦν, κομψόν, γλαφυρόν, νόστιμον, ἀστεῖον, τὸ πρᾶγμα κομψόν [ἐστι] Ἀριστοφ. Θεσμ. 93, πρβλ. 460· πάντων δὲ κομψότατον Πλάτ. Φαῖδρ. 230C· τοῦτ' ἔχει κομψότατον, τοῦτο εἶναι τὸ ἀστειότατον, ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 171A· τὰ κομψὰ ταῦτα χλανίσκια, τὰ εὔμορφα ταῦτα χλανίδια, Αἰσχίν. 18. 30· τὸ θῆλυ τοὺς πόδας ἔχει κομψοτέρους, λεπτοτέρους, εὐμορφοτέρους, Ἀριστ. Φυσιογν. 5, 5. **II.** Ἐπίρρ. **κομψῶς**, μετὰ κομψότητος, ἀντίθετ. τοῦ **ἁπλῶς**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1016, Πλάτ., κτλ.· συγκρ. **-ότερως**, Ἰσοκρ. Ἀντιδ. § 208· ὡσαύτως κομψότερον ἔχω, εἶμαι καλλίτερα κατὰ τὴν ὑγείαν, Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. δ', 52, πρβλ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 10, 13.— Ὑπερθ. **-ότατα**, ὁ αὐτ. Ἀνθ. 89· ὃ καὶ δοκεῖ λέγεσθαι κομψότατα, ὅπερ καὶ νομίζεται ὅτι λέγεται κομψοφανέστατα, Πλάτ. Θεαίτ. 202D.— Λέξις Ἀττ., κυρίως ἀπαντῶσα παρὰ τοῖς κωμικοῖς καὶ τοῖς πεζολόγοις· ἐκ τῶν τραγικῶν μόνος ὁ Εὐριπίδης μετεχειρίσθη αὐτήν.

κομψότης, ητος, ἡ, = **κομψεία**, λεπτότης, χάρις, γλαφυρότης, ἰδίως γλώσσης, Ἰσοκρ. 233A (διάφ. γραφ. κοσμιότητος), Πλάτ. Ἐπιστ. 358C, Πλούτ. 2. 353E.

κοναβέω, (κόναβος) Ἐπικ. ῥῆμ., ἠχῶ, ψοφῶ, ἀντηχῶ, ἀποτελῶ ἦχον, κλαγγήν, ἰδίως ἐπὶ μεταλλικῶν σωμάτων, ἀμφὶ δὲ πήληξ σμερδαλέον κονάβησε Ἰλ. Ο. 648, πρβλ. Φ. 593 (ἴδε

κοναβίζω)· ἀντηχῶ, ἀμφὶ δὲ νῆες σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν Β. 334., Π. 277· ἀμφὶ δὲ δῶμα σμ. κον. Ὀδ. Ρ. 542· ἀμφὶ δὲ γαῖα σμ. κον. Ἡσ. Θ. 840.

κονᾰβησόν, Ἐπίρρ. μετὰ κονάβου, κρότου, ψόφου, ἀντηχήσεως, κλαγγῆς, Ἀνθ. Π. 7. 531.

κονᾰβίζω, = **κοναβέω**, περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς σμερδαλέον κονάβιζε Ἰλ. Ν. 498, πρβλ. Φ. 255· αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν σμ. κον. ποδῶν Ἰλ. Β. 466.

κόναβος ὁ, κρότος, πάταγος, κτύπος, κλαγγή, θόρυβος, κόναβος.. ἀνδρῶν τ' ὀλλυμένων, νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων Ὀδ. Κ. 122, πρβλ. Ἡσ. Θ. 709.— Ἐπ. λέξ. ἐν χρήσει καὶ παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 160 (ἐν χορικῷ, κ. χαλκοβέτων σακέων), πρβλ. Λουκ. Ὧς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 22. (Ἴσως ὀνοματοπ.· ὁ Curt. ὑποθέτει √ΚΟΝ, ΚΑΝ, παραβάλλων Σανσκρ. kan-kanî (campana), kvaṇ (sonare), Λατ. can-o.)

κοναρός, ά, όν, εὐτραφής, πίων, δραστήριος, Ἡσύχ.· συγκρ. **κοναρώτερον**, «δραστικώτερον» ὁ αὐτ.

κόνδαξ, ᾱκος, ὁ, πιθ. ἡ ἐν λέξ. **κυνδαλισμὸς** περιγραφομένη παιδιὰ (ἴδε **κόνταξ**)·—μεταφ., κόνδακα παίζειν, ἐπὶ σαρκικῆς συνουσίας, Ἀνθ. Π. 5. 61.

κονδῖτος οἶνος, ὁ, τὸ Λατ. vinum conditum, οἶνος ἀρωματικός, Γεωπ. 8. 31· ὡς οὐσ. τὸ **κονδῖτον** = **κονδῖτος οἶνος**, Μοσχίων 77, κλ.

κονδρίλλη, ἡ, φυτόν τι ὅμοιον τῷ κιχωρίῳ, Διοσκ. 2. 160.

κόνδυ, **υος**, τό, εἶδος ἐκπώματος, ποτηρίου, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 477F, κἑξ., πρβλ. 784A, Ἐβδ. (Γεν. ΜΔ', 2, κ. ἀλλ.)·— λέγεται ὅτι εἶναι Περσικὴ λέξις, ἴδε Sturz Διαλ. σελ. 91·— Καθ' Ἡσύχ.: «κόνδυ· ποτήριον βαρβαρικόν, κυμβίον».

κονδύλη, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κορδύλη**, ὃ ἴδε.

κονδῡλίζω: μέλλ. **-ίσω**, (κόνδυλος) κτυπῶ διὰ τῆς πυγμῆς (διὰ τοῦ γρόνθου) Ὑπερείδ. παρὰ Πολυδ. Θ', 76.—Παθ., ὑπὸ συνηθείας Λογγῖν. 44· βιαιότερον .. διαλεγόμενον κονδυλίζεσθαι Διογ. Λ. 2. 21.

κονδῡλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κόνδυλος**, Ἀξιόνικ. ἐν «Χαλκιδικῷ» 1· (πιθ. ἡμαρτ. γραφ. ἀντὶ **κονδύλων**).

κονδῡλισμός, ὁ, κτύπημα διὰ τῆς πυγμῆς, γρονθοκόπημα, κακομεταχείρισις, Ἀρτεμίδ. 2. 15, Ἐβδ. (Σοφονίας. Β', 8).

κονδῡλόομαι, Παθ., ἐξογκοῦμαι, «κονδυλούμενα· ἀνοιδοῦσα· καθάπερ ἐπὶ τῶν βρασσομένων ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὑδάτων» Ἡσύχ.

κόνδῡλος, ὁ, προέχων ἁρμὸς τοῦ δακτύλου, «κλείδωσις», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 15, 3· ἐν τῷ πληθ., οἱ ἁρμοὶ τῶν δακτύλων, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 780· ἐντεῦθεν, ἡ κεκλεισμένη παλάμη τῆς χειρός, πυγμή, «γρόνθος», ἡ «γροθιά», «μπουνιά»· κονδύλοις ἠρμοττόμην (ἴδε **ἁρμόζω** Ι. 4)· κονδύλοις νουθετεῖν τινα Ἀριστοφ. Σφ. 254· καὶ οὕτως ἐν τῷ ἑνικ., αὐτόθι 1503· δοῦναι κόνδυλόν τινι Ἰλούτ. 2. 439D· κονδύλῳ καθικέσθαι τινὸς ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκιβ. 7, κτλ.· κονδύλοις πατάξαι, ἢτο ἀντίθετ. τῷ: ἐπὶ κόρρης (ῥάπισμα εἰς τὸ πρόσωπον), Δημ. 537, ἐν τέλ.· παροιμ., κολλύραν καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῇ, «κουλλοῦρι καὶ ξύλο διὰ προσφάγι», ὅηλ. «γερὸ ξύλο», Ἀριστοφ. Εἰρ. 123, ἔνθα ἴδε Σχολ.· λόγον ἔχειν τοῦ κονδύλου προχειρότερον Ἰλουτ. Κάτων Νεώτ. 1· νὴ τοὺς κονδύλους, μὰ τοὺς γρόνθους τούτους, κωμικὸς ὅρκος, Ἀριστοφ. Ἱππ. 411· πρβλ. **κόλαφος**. **ΙΙ.** καθόλου, ὁ ἁρμὸς πάσης ἀρθρώσεως, οἷον τοῦ πήχεως, Γαλην. 12. 261, Πολυδ. Α', 141. **ΙΙΙ.** πᾶν σκληρὸν καὶ ὀστεῶδες ὄγκωμα, ὡς τὸ **κονδύλωμα**, Ἱππ. 1125H, 1131D. (Ὁ Ἡσύχ. ἔχει: «κόνδοι· κεραῖαι, ἀστράγαλοι», ὀγκώματα, ὄγκοι).

κονδῡλώδης, **ες**, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κόνδυλον, ἐξωγκωμένος, Ἱππ. Μοχλ. 841, κτλ.

κονδύλωμα, τό, ὄγκος, τυλῶδες οἴδημα, Ἱππ. 893C, H, Γαλην.

κονδύλωσις, **εως**, ἡ, = τῷ προηγ., Ἱππ. 893B, F.

κονέω, (κόνις) ἐγείρω κόνιν, κονιορτόν· καθόλου, ἐπείγομαι, σπεύδω, «κόνει· σπεῦδε, τρέχε» Ἡσύχ., Ἐτυμολ. Μέγ. 268. 29· ἐκ διορθώσεως τοῦ Ἰακωβίου ἐν Ἀνθ. Π. 13. 23· ἀλλαχοῦ μόνον ἐν τῷ συνθέτῳ **ἐγκονέω**· διότι τὸ **διᾱκονέω** εἶναι ἐξ ἄλλης ῥίζης, ἴδε ἐν λέξ. **διάκονος**.

κονὴ ἢ **κόνη**, ἡ, (κένω = κτείνω) φόνος, Ἡσύχ.· πρβλ. **κατακονά**.

κονητήρ, **οῦ**, ὁ, θεράπων, διάκονος, ὑπηρέτης, Ἡσύχ.

κονία, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **-ίη**, ἡ, (κόνις)· **1)** «σκόνη», μάλιστα ἡ ἐγειρομένη διὰ τῶν ποδῶν, κονιορτός, ποδῶν ὑπένερθε κονίη ἵστατ' ἀειρομένη Ἰλ. Β. 150· ὑπὸ δέ σφιν ὦρτο κονίη Λ. 151· παρ' Ὁμήρῳ ὡσαύτως κατὰ πληθ., ὡς τὸ Λατ. arenae, ἐπειδὴ ἐκ πολλῶν κόνεων ἀποτελεῖται, κἀδ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι Ὀδ. Σ. 98· ἐν κονίῃσι πεσών Ἰλ. Σ. 315, κτλ.· πρηνέες ἐν κονίῃσιν Β. 418, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπὶς Ἡρ. 365· αἵματι καὶ κονίῃσι πεφυρμένος Ἰλ., κτλ.· οὕτω παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, Αἰσχύλ. Ἀγ. 64, Εὐρ. Ἀνδρ. 112, Ἰκέτ. 821, Ἀριστοφ. Ἀχ. 18·— πρβλ. **ἀκονιτί**. **2)** ἄμμος ἢ ὗλὺς τῆς κοίτης ποταμοῦ (ἴδε **ὑπερέπτω**), Ἰλ. Φ. 271. **3)** τέφρα, ἐν τῷ πληθ., ὡς τὸ Λατ. cineres, κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπ' ἐσχάρη ἐν κονίῃσιν Ὀδ. Η. 153, πρβλ. 160. **ΙΙ.** λεπτὴ κόνις ἣν ἐπέρραινον ἐπὶ τὰ σώματα τῶν παλαιστῶν, ἀφοῦ δι' ἐλαίου ἠλείφοντο, ὅπως εὐληπτότεροι γίνωνται εἰς τοὺς ἀντιπάλους των·— ἡ κόνις αὕτη ἐχρησιμοποιεῖτο ὡσαύτως κατὰ τὸ λουτρὸν ὡς καθαρτικὸν μέσον, ὡς «κατασταλαγὴ· ἢ «ὀλυσίβα», Λατ. lixivium, καὶ πιθανῶς ἦτο ἀλκαλική τις κόνις χρησιμεύουσα ἀντὶ σάπωνος, λούειν ἄνευ κονίας Ἀριστοφ. Λυσ. 470 (ἔνθα ὑπάρχει λογοπαίγνιον ἐπὶ τῆς λέξεως **ἀκονιτί**), πρβλ. Βατρ. 713, Πλάτ. Πολ. 430B· κ. ἀσβέστου, στακτή, σαπωναρική, βαλανευτική, Γαλην., κλ.· πρβλ. **κόνις** ΙΙ, **κιμωλία**, **νίτρον**.

ΙΙΙ. ἄσβεστος, τίτανος, Εὐστ. 382. 36· πρβλ. **κονίασις**, **κονιάω**. [Ὁ Ὅμ. ἔχει ῐ̆ ἐν τῇ τετρασυλλάβῳ πτώσει **κονίῃσι**, ῡ̆ ἐν ταῖς τρισυλλάβοις, διάφ. γραφ. ἐν τοῖς ἀνωτέρω μνημονευθεῖσι χωρίοις: παρ' Ἀττ., ῡ̆ ἐν δακτυλ. ἀναπαιστ. στίχοις, π. χ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 64, Εὐρ. Ἀνδρ. 112, Ἀριστοφ. Βάτρ. 713· ἀλλὰ ῡ̆ ἐν ἰαμβ., ὡς Ἀριστοφ. Ἀχ. 18, Λυσ. 470].

κονιάζω, = **κονιάω**, Γεωπ. 13. 4. 2.

κονίᾱμα, Ἰων. **-ημα**, τό, (κονιάω) ἀσβέστωμα, Ἱππ. 1212Γ, Ἀριστοφ. π. Ζ. Γεν. 1. 19. 8, π. Χρωμ. 1, 11., 5, 4, Θεόφρ., κλ.· — ἐν τῷ πληθ., μικραὶ ἐπισκευαί, ἀσβεστώματα, Δημ. 175. 4.

κονίᾱσις, **εως**, ἡ, ἡ διὰ κονιάματος ἐπάλειψις, ἀσβέστωμα, «ἄσπρισμα», Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 16., 2297, Ἡσύχ., πιθαν. γραφὴ ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 10, 4.

κονιᾱτής, **οῦ**, ὁ, ὁ ἀσβεστῶν, ἀσβεστωτής, Γαλην.· ὄνομα δράματος τοῦ Ἀμφιδος, Πολυδ. Ζ', 125.

κονιᾱτός, **ή**, **όν**, ἀσβεστωμένος ἢ μὲ πίσσαν ἀλειμμένος (ἴδε τὸ ἑπόμ.), Ξεν. Ἀν. 4. 2, 22.

κονιάω, (**κονία** ΙΙΙ) ἐπιχρίω δι' ἀσβέστου, ἀσβεστώνω, «ἀσπρίζω», Λατ. dealbare, Δημ. 36. 16., 689. 24, κτλ.— Μέσ., κ. τοὺς ἐγχελεῶνας, βάλλω νὰ ἀσβεστώσωσιν αὐτούς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 34.— Παθ., Πλουτ. Κάτων Πρεσβύτ. 4, Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 16· τάφοι κεκονιαμένοι Εὐαγγ. κ. Ματθ. κγ', 27. **2)** καθόλου, ἐπιχρίω, ὡς π. χ. διὰ πίσσης, ἀγγεῖα κεκονιαμένα Διόδ. 19. 94. **3)** μεταφορ., κ. τὸ πρόσωπον, χρίω, χρωματίζω, καθιστῶ αὐτὸ ἀλλοῖον, Φιλοστρ. Ἐπιστ. 22.

κονι-βᾶτία, ἡ, (βαίνω) τὸ πορεύεσθαι ἐντὸς κόνεως, Ἱππ. 366. 55 (πιθανὴ γραφὴ ἀντὶ **σχοινοβατίησι**, ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 521).

κονιδίς, **ίδος**, ἡ, Σικελ. ὄνομα ἀντὶ **ψύλλιον**, Διοσκ. ἐκ τῶν νόθων, 4. 70.

κονίζω, ἴδε ἐν λ. **κονίω**.

κόνικλος, ἴδε ἐν λ. **κύνικλος**.

κονίλη [ῐ], ἡ, φυτόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ ὀριγάνου, Διοσκ. 3. 34, 56, Νικ. Θ. 626.

κόνιον, τό, = **κονία**, Σουΐδ. **ΙΙ.** ἴδε ἐν λ. **κώνειον**.

κονιορτός, ὁ, (κόνις, ὄρνυμι) κόνις ἐγειρομένη ἢ ταραττομένη, νέφος κόνεως, ὡς ὅταν προχωρῇ ἢ φεύγῃ στρατός, κοιν. «κορνιαχτός», Ἡρόδ. 8. 65· ὁ κ. ὀλίγος αὐτῶν ὡς ὁμοῦ προσκειμένων Ἀριστοφ. Ἱππ. 245, πρβλ. Θουκ. 4. 44· κ. τῆς ὕλης νεωστὶ κεκαυμένης, ὅηλ. νέφος τέφρας ἐκ ξύλων, Θουκ. 4. 34· ἐν χειμῶνι κονιορτοῦ Πλάτ. Πολ. 496D. **ΙΙ.** μεταφ. ἐπὶ ἀκαθάρτου ἀνθρώπου. χαίρει τις αὐχμῶν ἢ ῥυπῶν; κονιορτὸς ἀναπέφηνεν Ἀναξανδρ. ἐν «Ὀδυσσεῖ» 2. 6, πρβλ. Ἀριστοφῶντα ἐν «Πυθαγοριστῇ» 1. 8· Εὐκτήμων ὁ κ. Δημ. 547 ἐν τέλ.

κονιορτόω, κατακαλύπτω διὰ κονιορτοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 7, 5.

κονιορτώδης, **ες**, (εἶδος) ὅμοιος κονιορτῷ, πλήρης κονιορτοῦ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 32, 1, Θεοφράστ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 16, 1. Γαλην.

κόνιος, **α**, **ον**, (κόνις) κονιορτώδης, χέρσος Πινδ. Ν. 9. 102. **ΙΙ.** ἐγείρων κονιορτόν, ἐπίθ. τοῦ Διὸς Παυσ. 1. 40, 6.

κονί-ποδες, [ῐ], οἱ, ἔχοντες τοὺς πόδας πλήρεις κόνεως, ἐπίθ. τῶν δούλων ἐν Ἐπιδαύρῳ, Πλούτ. 2. 291E· καλούμενοι ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. **κονιορτόποδες**, πρβλ. Thirlw. Ἱστορ. τῆς Ἑλλάδος 1. σελ. 417· εἶδος σανδαλίου καλύπτοντος μόνον μικρὸν μέρος τοῦ ποδός, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 848, Κλήμ. Ἀλ. 241, Πολυδ. Ζ', 86, Σουΐδ.· — ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 529. 3 καὶ Σουΐδ., **κονιόπους**.

κόνις, **ιος**, Ἀττ. **εως** ἢ **εος** Εὐρ. Κύκλ. 641· ἡ δοτ. **κόνι** ἀντὶ **κόνει** Ἰλ. Ω. 18, Ὀδ. Λ. 191· (πρβλ. Λατ. cinis)·— ὡς τὸ **κονία**. «σκόνη», κόνιος δεδραγμένος Ἰλ. Ν. 393, κτλ.· ὡς ἔμβλημα ἀναριθμήτου πλήθους, εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε Ι. 385· κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδήει Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρακλ. 62· κόνιν, ἄναυδον ἄγγελον στρατοῦ (πρβλ. **κάσις**) Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 180· αἷμα κ. πίνει ἢ ἀνασπᾷ ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 736, Εὐμ. 647· κ. διψία, διψᾶς Σοφ. Ἀντ. 247, 429·— ἐπὶ τοῦ τάφου, κόνις κατακρύπτει τινὰ Πινδ. Ο. 8. 104, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 406, Ἰλ. 435, κτλ. (ἴδε ἐν λέξ. **καταμάω**)·— κόνει φύρειν κάρα, ὡς σημεῖον πένθους, Εὐρ. Ἑκ. 496·— ἡ ἐπίχρυσος κ., χρυσῆ κόνις, Πολυδ. Ζ', 97. **2)** τέφρα, «στάχτη», ἐν κόνι ἄγχι πυρὸς Ὀδ. Λ. 191· κόνιν αἰθαλόεσσαν χεύατο κάκ κεφαλῆς Ἰλ. Σ. 23, πρβλ. Θεόκρ. 24. 91. **ΙΙ.** = **κονία** ΙΙ, Λουκ. Ἀνάχ. 29· μεταφ. ἐπὶ κόπου ἢ μόχθου, πάντα ἡμῖν μία κόνις Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 1. 3· πρβλ. **ἀκονιτί**· — παρὰ Πλουτ. 2. 697A, κό-

νιν (στακτὴν **κονίαν**, «ἁλουσίαν») εἶναι πιθανῶς σφάλμα ἀντὶ **κονίαν**. [**κόνῖν** Ἰλ. Ξ. 23· **κόνϊ** Ω. 18, Ὀδ. Λ. 121· **κόνῖς**, **κόνῖν** Αἰσχύλ. Πρ. 1085, Σουίδ. 180, 783· — ῐ̆ ἐν τῇ γεν., ἴδε ἀνωτ.

κονὶς (οὐχὶ **κόνις**, Ἀρκάδ. 32. 7), **ίδος**, ἡ, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **κονίδες**, τὰ ᾠὰ τῶν φθειρῶν, ψυλλῶν καὶ κόρεων, «κόνιδες», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 1. 9., 5. 31, 1. (Λατ. lendes· Ἀγγλο-Σαξονικ. hnit (nit)· Ἀρχ. Γερμαν. hniz· Βοημ. hnida· Λιθ. glindas).

κονῖσαλέος, (καὶ **κονισάλεος**), **α**, **ον**, κεκονιορτωμένος, Ἀντίμαχ. 75, Εὐφορίων 19, Ἡσύχ.

κονίσἄλος [ῑ], ἐν μεταγ. Ἀντιγράφ., ἐνίοτε ἡμαρτημένως, **κονίσσαλος**, ὁ· (κόνις)· —νέφος κονιορτοῦ, ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλὴς Ἰλ. Γ. 13· λευκοὶ ὕπερθ' ἐγένοντο κονισάλῳ Ε. 503, πρβλ. Χ. 401. **II.** ἡ μεμιγμένη κόνις μετὰ τοῦ ἐλαίου καὶ τοῦ ἱδρῶτος τῶν παλαιστῶν, Γαλην. 13. 286. **III.** δαίμων τις τῆς αὐτῆς καὶ ὁ Πρίαπος τάξεως, Ἀριστοφ. Λυσ. 981 (ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.), Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 2. 13, πρβλ. Στράβ. 588· — ὡσαύτως εἶδος χορτῦ ἀσέμνου, «σκίρτησις σατυρικὴ ἡ τῶν ἐντεταμένων τὰ αἰδοῖα» Ἡσύχ.

κόνῖσις, **εως**, ἡ, ἄσκησις ἐν τῇ κονίστρᾳ (ἴδε **κονίστρα** 2), δρόμου.. καὶ πάλης καὶ κονίσεως (διάφ. γραφ. **κονήσεως**) Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 12, 7. **II.** ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 6 (ἔνθα ὑπάρχουσι οὐκ ὀλίγαι διάφοροι γραφαί), διορθωτέον πιθανῶς **κόμμωσις** ἐκ τοῦ Πλινίου.

κονιστήριον, τό, = **κονίστρα**, Βιτρούβ. 5. 11, Εὐστ. 1113. 63.

κονιστικός, **ή**, **όν**, εὐαρεστούμενος νὰ κυλίηται ἢ κάθηται ἐν τῇ κόνει, ἐπὶ πτηνῶν, ἀντίθετ. τῷ **λοῦσται**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 49Β, 10.

κονίστρα, ἡ, (κονίω) τόπος κεκαλυμμένος ὑπὸ κόνεως· ὅθεν, τόπος κυλίσματος, οἵους ποιοῦσι τὰ πτηνὰ ἐν τῇ κόνει, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 8, 1· πρβλ. **κυλίστρα**, **ἁλινδήθρα**. **2)** ἡ κονίστρα τῆς παλαίστρας, Λυκόφρ. 867, Πλούτ. 2. 638C· δρόμοι καὶ κ. καὶ γυμνάσια Αἰλ. π. Ζ. 11. 10, πρβλ. 6. 15, Εὐστ. 382. 32· — Κατὰ Σουίδ. ἐν λ. **σκηνή**: «μετὰ τὴν θυμέλην ἡ **κονίστρα**, τουτέστι τὸ κάτω ἔδαφος τοῦ θεάτρου».

κονίω [ῐ̆]· μέλλ. **κονίσω** [ῐ̆], ἀόρ. **ἐκόνῖσα**, ἅπαντα ἐν τῇ Ἰλ.— Μέσ., μέλλ. **κονιοῦμαι** Φίλων 2. 173 (ὡς εἰ ἐκ ῥήματος **κονίζω**, πρβλ. Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κονίζεσθαι**)· ἀόρ. **ἐκονῖσάμην** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1177, Λουκ., κτλ.— Παθ., πρκμ. **κεκόνῖμαι** Ἰλ., Ἡσ., Ἐκκλ. 291· ὑπερσ. **κεκόνῖτο** Ἰλ. Χ. 405· — (ἐν τοῖς Ἀντιγρ. ἐνίοτε **ἐκόνισσα**, **κεκόνισμαι**, **κεκόνιστο**, ἐξ ἀγνοίας ὅτι τὸ ι εἶναι μακρόν, Βατραχομυομ. 204, Θεόκρ. 1. 30, Ἀνθ. Π. 9. 128). Πληρῶ κόνεως, καλύπτω διὰ κονιορτοῦ, εὐρὺ κονίσουσιν πεδίον, ἐπὶ ἀνθρώπων μετὰ σπουδῆς φευγόντων, Ἰλ. Ξ. 145· ἴδε κατωτ. II. **2)** καλύπτω διὰ κόνεως, «σκονίζω», ἐκόνισε δὲ χαίτας Φ. 407· οὕτως ἐν τῷ παθ., φεῦγον κεκονιμένοι, ἔφευγον κατεσκονισμένοι, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου pulverulenta fuga dant terga αὐτόθι 541· κεκόνιτο κάρη Χ. 405· **κεκονῖμένος**, πλήρης κονιορτοῦ, δηλ. ἐν σπουδῇ, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 291, πρβλ. 1177, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 24. 1, Τίμ. 45, κτλ. **3)** Παθ., ἐπιπάσσομαι ὡς διὰ κόνεως, κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονιμένος Θεόκρ. 1. 30. **4)** Μέσ., κυλίομαι ἐντὸς τῆς κόνεως ὡς τὰ πτηνά, οἱ ἵπποι κτλ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 49Β, 10 (ὅθεν ἀναγνωστέον κονίωνται ἀντὶ -ῖωνται ἐν 5. 31, 5), Ἀθήν. 388C· πρβλ. **κονίστρα**· — ὡσαύτως ἐπὶ παλαιστῶν (πρβλ. **κονία** II), Λουκ. Ἀνάχ. 31· ἐντεῦθεν, παρασκευάζομαι πρὸς μάχην, Φίλων ἔνθ' ἀνωτ., Εὐστ. **II.** ἀμεταβ., οἱ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο, ἐπέτων τρέχοντες δρομαίως διὰ μέσου τῆς κονιορτώδους πεδιάδος, ἐν τῇ Ἰλ. ἀείποτε ἐπὶ ἵππων, Ν. 820., Ψ. 372, 449· ἐπὶ ἀνδρῶν ἀγωνιζομένων ἀγῶνα δρόμου, Ὀδ. Θ. 122· ἐπὶ στρατοῦ προχωροῦντος, Αἰσχύλ. Θήβ. 60, παρθ. Πέρσ. 163· ἴδε Jelf Gr. Gr. § 522. 2.

κονι-ώδης, ες, (εἶδος), ὅμοιος πρὸς τέφραν, Ἱππ. 213G.

κόννᾰρος, ὁ, ἀειθαλὲς δένδρον ἀκανθῶδες ὡς ἡ **κήλαστρος** ἢ **παλίουρος**, Θεοπόμπ. Ἱστ. 145, Ἀγαθοκλ. παρ' Ἀθην. 649F· — οὐδ. **κόνναρον**, τό, ὁ καρπὸς αὐτοῦ, Ἡσύχ.

Κοννᾶς ἢ **Κόννας**, ὁ, αὐλητὴς ἐξόχου δεξιότητος ἐν τῷ αὐλεῖν, ἀλλὰ μέθυσος καὶ ἀπερίσκεπτος εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἀπέθανεν ἐν ἐνδείᾳ· ὅθεν Κόννου ψῆφος, παροιμ. ἐπὶ γνώμης ἀναξίας λόγου, Ἀριστοφ. Σφ. 675, ἴδε Σχολ. ἐν τόπῳ καὶ εἰς Ἱππ. 534· δὲν δυνάμεθα δὲ νὰ ἀποφανθῶμεν ἂν ὁ **Κοννᾶς** ἦτο ὁ αὐτὸς καὶ **Κόννος**, ὁ διδάσκαλος τοῦ Σωκράτους εἰς τὴν κιθάραν, Πλάτ. Εὐθύδ. 272C, κ. ἀλλ.· — **κοννόφρων**, ὡσαύτως μνημονεύεται ὑπὸ Ἡσυχ. μετὰ τῆς ἑρμηνείας **ἠλίθιος**.

κοννέω, συνῳρ. **κοννῶ**, γνωρίζω, κοννεῖς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 164, 174· — ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει αὐτὸ διὰ τοῦ συνιέναι, ἐπίστασθαι. (ἴδε ἐν λέξ **κοέω**).

κόννος, ὁ, εἶδος μικροῦ κοσμήματος, Πολύδ. 10. 18, 6 (κ. ἀλλ. **κόνος**). **2)** ἡ γενειάς, Λουκ. Λεξιφ. 5. **3)** = **σκόλλυς**, Ἡσύχ.· καὶ **κοννο-φόρος**, **ον**, = **σκολλυφόρος**, ὁ αὐτ.

κόνταξ, **ᾶκος**, ὁ, = **κοντός**, Βυζ.· — ὑποκορ. **κοντάκιον**, τό, αὐτόθι. — Ἐκκλ. = **τόμος**, κύλινδρος ἐπισήμου ἐγγράφου, Τυπικ. 24 — κοντ. τῆς χειροτονίας Κουροπ. 52. **2)** ἐν τῇ ἱεροτελεστίᾳ, σύντομος ὕμνος περιέχων τὰ τῆς ἑορτῆς ἐν συνόψει· τὰ πλεῖστα τῶν κοντακίων ἀποδίδονται εἰς τὸν ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀναστασίου ἀκμάσαντα Ἅγιον Ῥωμανόν, Συναξαριστ. Ὀκτωβρ. 1, Κουροπαλ., 57, 15, πρβλ. προλεγ. Κορᾶῆ ἐν Ἱερατικῷ Συνεκδήμῳ.

κοντάριον, τό, παρὰ μεταγ. ὑποκορ. τοῦ **κοντός**, ἴδε Δουκάγγ. **κονταρᾶτος**, ὁ, ἀνὴρ ὡπλισμένος μὲ κοντόν, αὐτόθι· **κονταρίοθήκη**, ἡ, θήκη δόρατος, Σχολ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 2. 356· πρβλ. **κοντο-κυνηγέσιον**.

κόντῐλος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **κοντός** (μετ' αἰσχρᾶς σημασ.), Εὔπολ. ἐν Ἀδῆλ. 43· πρβλ. Κραμήρ. Ἀνέκδ. Παρ. 4. 76.

κοντο-βολέω, πλήττω διὰ κοντοῦ, Στράβ. 448.

κοντοπαίκτης, **ου**, ὁ, (παίζω), ὁ χορεύων μὲ κοντὸν ἰσορροπίας, Α. Β. 652· πρβλ. Ἰακωβίου Ἀνθ. 2. 3. σ. 190.

κοντο-πλεύριον, τό, βραχεῖα πλευρά, Ἱππιατρ.

κοντο-πνευστί, Ἐπίρρ. μὲ βραχεῖαν ἀναπνοήν, Ἐκκλ.

κοντός, **οῦ**, ὁ, κοντάρι, κοντάριον μετ' ἀγκίστρου (δι' ἧς ὤθουν ἢ προσήγγιζον τὸ πλοῖον), Λατ. contus, Ὀδ. Ι. 487, Ἡρόδ. 2. 136., 4. 195, Εὐρ. Ἄλκ. 254, Θουκ. 2. 84· χορηγούμενον ὡς βραβεῖον, Συλλ. Ἐπιγρ. 2360. 30, 31. **2)** τὸ ξύλον τοῦ δόρατος, Λουκ. Τόξ. 55.

κοντός, **ή**, **όν**, ὡς καὶ νῦν βραχύς, Βυζ.· ἐντεῦθεν **κοντο-τράχηλος**, **ον**, ἔχων βραχὺν τράχηλον, Τζέτζ.· **κόντ-ουρος**, **ον**, ἔχων κοντὴν οὐράν, Achmes Ὀνειρ. 153.

κοντο-φόρος, **ον**, φέρων κοντὸν ἤτοι δόρυ, λόγχην, Λουκ. Ἀλέξ. 55.

κοντό-χειρ, ὁ, ἡ, ἔχων κοντὴν χεῖρα, Φυσιογν. σ. 133.

κοντο-κύνηγέσιον, τό, (ἀντὶ **κονταρο-**, ἴδε **κοντάριον**), συμπλοκὴ μονομάχου ὡπλισμένου διὰ κονταρίου ἢ δόρατος, Συλ. Ἐπιγρ. 3422. 6.

κόντωσις, **εως**, ἡ, ἡ διὰ κονταρίου ἁλιεία, Αἰλ. π. Ζ. 12. 43.

κοντωτός, **ή**, **όν**, ἔχων κοντάριον, κοντόν, πλοῖον κ., οὐχὶ διὰ κωπῶν ἀλλὰ διὰ κοντῶν κινούμενον, Διόδ. 19. 12.

κόνυζα, **ης**, ἡ, εἶδος φυτοῦ βαρείαν ὀσμὴν ἔχοντος, κοινῶς «ἀκονυζία», «ἀγριοθρύμπη» ἢ «ψυλλοβότανον», pulicaria, Ἑκαταῖ. 133, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 28, Θεοφρ. π. Φ. Ἱστ. 6. 2, 6, κτλ.· ποιητ. **κνύζα**, Θεοκρ. 4. 25., 7. 68· — ὑπῆρχον δύο εἴδη αὐτῆς, ἄρρην καὶ θήλεια, Θεόφρ. ἔνθ' ἀνωτ.

κονυζήεις, **εσσα**, **εν**, ὅμοιος πρὸς κόνυζαν, Νικ. Θηρ. 615.

κονυζίτης οἶνος, ὁ, οἶνος παρεσκευασμένος μὲ κόνυζαν, Διοσκ. 5. 63.

κόξα, ἡ, Λατ. coxa, ἀλλ' ἐν χρήσει ὡς = **ἰγνύα**, Φώτ. 196. 18.

κοξάριος, **ον**, πάσχων κατὰ τὴν ἰγνὺν ἢ κόξαν, Ἱππιατρ. 232. 16.

κοόρτις, **-ιδος**, ἡ, ἡ παρὰ Ρωμαίοις cohors, σύνταγμα πεζῶν στρατιωτῶν ἐκ τριῶν σπειρῶν, ἦτοι ἓξ λόχων, ἦτο δὲ ἡ κοόρτις τὸ δέκατον τῆς λεγεῶνος, Πολύβ. 11. 23, 1., 11. 33, 1, Ἐπιγραφ.

κόος, ὁ, = **κοίλωμα**, Ἡσύχ.

κοπάδιον, τό, = **κόπαιον**, Βυζ.

κοπάζω· μέλλ. **-άσω**· πρκμ. **κεκόπακα** Ἡσύχ.· — κοπιῶ, ἀποκάμνω· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, καταπίπτω, ἐλαττοῦμαι, ἐκόπασε (δηλ. ὁ ἄνεμος) Ἡρόδ. 7. 191, πρβλ. Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιδ', 32· οὕτως ἐπὶ πλημμύρας, Ἀριστ. Προβλ. 23. 34· ἐπὶ θερμότητος, Λόγγος 1. 8· ἐκόπασε τὸ πῦρ Ἑβδ. (Ἀριθμ. ΙΑ', 2)· ὡσαύτως, ἐπὶ ἀσθενοῦς, ἀναπαύομαι, Ἱππ. 1207D· καὶ ἐκόπασεν ὁ βασιλεὺς τοῦ θυμοῦ, ἐπέρασεν ὁ θυμός του, Ἑβδ. (Ἐσθὴρ Β', 1).

κόπαιον, τό, (κόπτω) τεμάχιον, κόπαιον εὐμέγεθες Ἀλκίφρων 3. 7, Σουίδ. ἐν λέξ. **σελάχιον**.

κοπᾰνίζω, ὡς καὶ νῦν, Γαλην. τ. 14, σ. 461, 7, κλ.

κοπᾰνισμός, **οῦ**, ὁ, κοπάνισμα, «στούμπισμα», Ἡσύχ. ἐν λ. **κόπος**.

κοπᾰνιστήριον, τό, ἀγγεῖον διὰ κοπάνισμα, ὅλμος, Τουρκ. «ντουμπέκι», Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἀληθινόν**.

κοπᾰνιστός, **ή**, **όν**, ὡς καὶ νῦν, κοπανισμένος, Γαλην. 14. 555.

κόπᾰνον, τό, ὡς τὸ **κοπανιστήριον**, ἐργαλεῖον πρὸς κοπάνισμα, κόπανος, Εὐστ. 1324. 32. **II.** ἐν Αἰσχύλ. Χο. 860, = **κοπίς**, ἀξίνη, πέλεκυς.

κοπάριον, τό, μικρὸν χειρουργικὸν μαχαίριον, Παῦλ. Αἰγ. 6. 62, σ. 198.

κοπάς, **-άδος**, ἡ, (κόπτω) ἐπικεκομμένη, κλαδευμένη, ἐπὶ ἐλαίας ἢ συκῆς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 3, 3.

κόπασις, **-εως**, ἡ, κόπωσις, Achmes Ὀνειροκρ. σ. 222, 22·

κόπασμα, τό, χαλάρωσις, κατεύνασις, κατάπτωσις, ὕφεσις, παῦσις, Τζέτζ. Ἱστ. 6, 833.

κόπελλα· «αἰδοῖα, καὶ τὰ ὀστῶδη τοῦ σώματος» Ἡσύχ.

κοπετός, ὁ, θρῆνος μέγας μὲ στηθοκτυπήματα, Εὔπολις ἐν «Κόλαξι» 13, Πλουτ. Φάβ. 17, Ἀνθ. Π. 11. 122, πρβλ. **κομμός**.

κοπεύς, **-έως**, ὁ, «κοπίδι», ἐργαλεῖον ἑρμογλυφικόν, Διόδ. 1. 35, Λουκ. Ἐνύπν. 13.

κοπή, ἡ, κτύπος, κτύπημα, σύγκρουσις, τῶν νεφῶν Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 7. **2)** σύντριψις, κοπάνισμα ἐντὸς ὑγδίου, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 1. 67. **3)** τομή, κατατομή, σφόνς, σφαγή, Ἐπιστ. π.

Ἑβρ. ζ', 1. **II.** = **κόπος** II, φλοίσσου μετὰ κοπὴν Σοφ. Ἀποσπ. 380.

κόπηθρον, τό, «φυτὸν λαχανῶδες ἄγριον» Ἡσύχ.

κοπηρός, ά, όν, = **κοπιαρός**, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 179.

κοπία, ἡ, «κοπίαι· ἡσυχίαι» Ἡσύχ.

κοπιάζω, = **κοπιάω**, μεταγεν.

κοπίαμα, τό, ἐπίπονος ἐργασία, πολὺς κόπος, «κοπίασμα», Εὐστ. Πονημάτ. 8. 45., 12. 84.

κοπιᾱρός, ά, όν, κοπιαστικός, Ἀριστ. Προβλ. 5. 1, Θεοφρ. Ἀποσπ. 7. 7 καὶ 9.

κοπιάτης [ᾰ], ου, ὁ, ὁ σκάπτων τάφους, νεκροθάπτης, Συλλ. Ἐπιγρ. 9227, Ἐπιφάν.

κοπιάω: μέλλ. **-άσω** [ᾰ]: ἀόρ. **ἐκοπίᾱσα**: πρκμ. **κεκοπίᾱκα** Καιν. Διαθ.· (κόπος). Εἶμαι κουρασμένος, κουράζομαι, Ἀριστοφ. Θεσμ. 795, Ἀποσπ. 302· κ. τὰ σκέλη Ἄλεξ. ἐν «Μεροπίδι» 1· κ. ὑπὸ ἀγαθῶν, κουράζομαι ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν πραγμάτων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 734· ἐκ τῆς ὁδοιπορίας Εὐαγγ. κ. Ἰω. δ', 6· μετὰ μετοχ., κ. ὀρχούμενοι Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 499· ζῶν Ἀνθ. Π. 12. 46· μὴ κοπιάτω φιλοσοφῶν Ἐπίκουρ. παρὰ Κλήμ. Ἀλεξ. 594, πρβλ. Πλούτ. 2. 185Ε· — ἀόρ. μετοχ. **κοπιάσας**, defunctus laboribus, Συλλ. Ἐπιγρ. 6509· — τὸ μέσον ἀπαντᾷ ἐπὶ ἐνεργ. σημ., Ἀριστ. Προβλ. 5. 7. **II.** ἐργάζομαι βαρέως, κοπιάζω, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ς', 28, κτλ.· εἴς τι Α' Ἐπιστ. π. Τιμ. δ', 10, πρβλ. π. Ρωμ. ις', 6· ἔν τινι Α' Ἐπιστ. π. Τιμ. ε', 17· ἐκοπιάσατε ἐπ' αὐτῆς Ἑβδ. (Ἰησοῦς Ναυὴ ΚΔ', 13). Πρβλ. **κοπάζω**.

κοπιδερμία, ἡ, καὶ **κοπίδερμον**, τό, κόπτειν τὸ δέρμα, παρὰ τοῖς Ἰουδ., τὸ λαβεῖν τινα δοῦλον καὶ ἀποτεμεῖν αὐτόν, ὅπερ εἶχον τὴν ἐξουσίαν νὰ πράττωσι κατὰ τὸν ἀπὸ τῶν Αὐτοκρ. Κώνσταντος καὶ Κωνσταντίου νόμον, ἀλλ' ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων Αὐτοκρατόρων ῥητῶς ἡ πρᾶξις αὕτη ἀπηγορεύθη, Ἰωάν. Μαλαλ. 401, 10.

κοπίζω: μέλλ. **-ίσω**, (**κόπις**, ὁ,) ψευδολογῶ, ψεύδομαι, Ἡσύχ.

κοπίζω, τελῶ τὴν ἑορτὴν τὴν καλουμένην παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις κοπίδα (πρβλ. **κοπίς**, ἡ, II), Ἀθήν. 138F.

κόπις, **-εως**, ὁ, φλύαρος, ψεύστης, βωμολόχος, Εὐρ. Ἐκ. 133, Λυκόφρ. 763. 1464. (Πιθανῶς ἐκ τοῦ **κόπτω**, πρβλ. **δημοκόπος**).

κοπίς, **-ίδος**, ἡ, (κόπτω) μάχαιρα ἀξινοειδὴς τοῦ μαγειρείου, Τουρκ. «σατῆρι», Ἑρμιππ. ἐν «Μοίραις» 1, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 184, κτλ., πρβλ. **Οἴγω** II· πλατεῖα κυρτὴ μάχαιρα ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Θεσσαλοῖς, Εὐρ. Ἑλ. 837· καὶ παρὰ τοῖς ἀνατολικοῖς ἔθνεσι, Ξεν. Κύρ. 2. 1, 9., 6. 2, 10 (πρβλ. **σάγαρις**)· ὡσαύτως, κ. μάχαιρα Εὐρ. Κύκλ. 241· περὶ τοῦ ἐν Σοφ. Ἀντ. 602, ἴδε **καταμάω**· — ὁ Δημ. συνείθιζε νὰ καλῇ τὸν Φωκίωνα ἡ τῶν ἐμῶν λόγων κοπίς, Πλουτ. Φωκ. 5. **II.** κέντρον κ., τὸ κέντρον σκορπίου, Νικ. Θηρ. 780. **II.** παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις, ἑστίασις τῶν ξένων κατά τινας ἑορτάς, ἐν τῇ κοπίδι θοινᾶσθαι καλῶς Κρατῖν. ἐν «Πλούτοις» 1, Εὔπολ. ἐν «Εἱλωσιν» 1, Φιλύλλιος ἐν «Πόλεσιν» 7.

κοπίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **κοπίς**, ἀρωματικὸν κατασκεύασμα, ἀρωματικὸς τροχίσκος, Γαλλικ. pastille, Διοσκ. 1. 81.

κοπιώδης, **ες**, = **κοπώδης** (ἂν μὴ τοῦτ' αὐτὸ ἀναγνωστέον), Ἱππ. Ἐπιδημ. 1. 982, Ἀριστ. Προβλ. 5. 40, 1.

κόπος **ου**, ὁ, (κόπτω) κτύπημα, κτύπος, δέξυχειρι σὺν κόπῳ (κατὰ Pauw ἀντὶ **κτύπῳ**), Αἰσχύλ. Χο. 23· στέρνων κόπους (κατὰ Seidl. ἀντὶ **κτύπους**) Εὐρ. Τρῳ. 789. **II.** ὡς καὶ νῦν, μόχθος, ταλαιπωρία, κακοπάθεια, Αἰσχύλ. Ἱκ. 210· ἀνδροδάϊκτος κόπος ὁ αὐτ. (ἐν Ἀποσπ. 131) παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 1264, πρβλ. 1267 κέξ.· ὁ πόνος νόσου τινός, Σοφ. Φιλ. 880. **2)** κόπωσις, ἐξάντλησις, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 17· ὑπὸ κόπου, ἕνεκα κοπώσεως, Εὐρ. Βάκχ. 834· κόπῳ παρεῖσθαι ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 852· κόπῳ δαμῆναι ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσ. 764· τῷ κ. ξυνεῖναι Ἀριστοφ. Πλ. 321· τὰ γόνατα κ. ἐλεῖ μου ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 542· ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ῥῆσ. 124· κόποι καὶ ὕπνοι Πλάτ. Πολ. 537Β, πρβλ. Ξεν. Ἱππ. 4. 2, κτλ.

κοπόω, ἐνοχλῶ, κουράζω, Δίων Χρυσ. 1 σελ. 344. 476. — Παθ. = **κοπιάω**, Βατραχομυομ. 190. Πλούτ. 2. 312F, συχνὸν παρὰ Γαλην., Ἰωσήπ., κτλ.

κόππα, τό, γράμμα τι τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου (ϙ), ὅπερ δὲν περιελήφθη ἐν τῷ Σαμο-Ἀθηναϊκῷ ἀλφαβήτῳ, (διότι τὸ κάππα ἐχρησιμοποιήθη ἀντὶ τοῦ κόππα)· ἐν ἀρχαίαις ἐπιγραφαῖς ἁπανταᾷ ὡς τὸ πρῶτον γράμμα τῆς λέξεως **Κόρινθος**, οἷον ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 29· καὶ παριστᾷ ταύτην τὴν πόλιν ἐπὶ νομισμάτων αὐτῆς τε καὶ τῶν ἀποικιῶν αὐτῆς, ἰδίως τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Κρότωνος. Διετηρήθη δὲ ὡς ἀριθμητικὸν σημεῖον = 90, μεταξὺ τοῦ π (80), καὶ ρ (100)· τοῦτο δὲ δεικνύει ὅτι ἦτο ταὐτὸν τῷ Ἑβραϊκῷ ק (Koph) καὶ τῷ Λατ. Q, πρὸς ἃ ἀντιστοιχεῖ καὶ κατὰ τὸ σχῆμα, πρβλ. **σταῦ**, **σαμπῖ**· — παροιμ. οὐδὲ κόππα (ἢ κάππα) γιγνώσκων Παρμ. παρ' Ἀθην. 221Α.

κοππᾱτίας, ὁ, ἔχων ἔγκαυμα τοῦ γράμματος κόππα, (ϙ) ὡς σημεῖον, Ἵππος κ. Ἀριστοφ. Νεφ. 23 (μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξεως, **κόπτω**) 438, Ἀποσπ. 135. Λέγεται δὲ ὅτι ἐσήμαινε τὸ Κορινθιακὸν γένος τῶν ἵππων (ἴδε ἐν λ. **κόππα**), ὧν ἡ καταγωγὴ μυθικῶς ἀνεβιβάζετο μέχρι τοῦ Πηγάσου.— Πρβλ. **σαμφόρας**, **βουκέφαλος**.

κοππα-φόρος, **ον**, = **κοππατίας**, Λουκ. πρὸς Ἀπαίδ. 5.

κοπρᾰγωγέω, φέρω, κόπρον, Δωρ. ἀπαρ. **κοπραγωγῆν** Ἀριστοφ. Λυσ. 1174.

κοπρ-ᾰγωγός, όν, κοπροφόρος, γαστὴρ Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 54· κ. ῥιπὶς Κράτης ἐν «Πρωσὶν» 6.

κόπρᾰνα, τά, περιττώματα, Ἱππ. Ἐπιδημ. 1. 970, Ἀρεταί. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2. 5.

Κοπρεᾶτος, ὁ, κύριόν τι ὄνομα σχηματισθὲν ἐκ τοῦ **κόπρος**, «κοπρίτης», Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 317.

κόπρειος, ᾱ, ον, (κόπρος) πλήρης κόπρου, ῥυπαρός, δυσώδης, βρωμερός, ἀνὴρ κόπρειος Ἀριστοφ. Ἱππ. 899, πιθανῶς μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ δήμου **Κόπρος**· ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας διορθωτέον, **Κόπρειος** (ἀντὶ **Κύπριος**) ἐν Ἰσαΐ. 38. 7., 54. 29, ἴδε Δινδ. διάφ. γραφὴν ἐν Δημ. 249.13, Böckh Συλλ. Ἐπιγρ. 1. σελ. 216.

κοπρεύω, = **κοπρίζω**, Ἡσύχ.· — **κοπρέω**, μέλλ. **ήσω**, ἴδε ἐν λ. **κοπρίζω**.

κοπρεών, **ῶνος**, ὁ, = **κοπρών**, Τζέτζ. Ἱστ. 6. 520.

κοπρία, ἡ, σωρὸς κόπρου, «κοπριά» Σιμων. Ἰαμβ. 6. 6, Στράτ. ἐν «Φιλ.» 2, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 141. **II.** = **κόπρος**, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιγ', 8.

κοπρίας, **ου**, ὁ, (κόπρος) ἐν τῷ πληθ., βρωμεροί, αἰσχροὶ ἄνθρωποι, λέξις ἐν χρήσει τὸ πρῶτον κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Ρωμ. αὐτοκρατόρων, Δίων Κ. 50. 28.,73. 6· - copreae παρὰ Sueton Tiber 61.

κοπρίζω: μέλλ. **-ίσω**, Ἐπικ. **-ίσσω**, ὡς καὶ νῦν, λιπαίνω διὰ κόπρου, τέμενος μέγα κοπρίσσοντες Ὀδ. Ρ. 299 (διάφ. γραφ. **κοπρήσοντες**), πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 9, 1., 4. 12, 3.

κοπρι-ήμετος, **ον**, ἐμῶν κόπρον, περιττώματα, Ἱππ. 1008F.

κοπρικός, ή, όν, ἡ **κόπρινος**, πλήρης κόπρου, ῥυπαρός, βρωμερός, Γλωσσ.

κόπριον, τό, = **κόπρος**, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 393· πληθ. ὡς καὶ νῦν, Πλουτ. Πομπ. 48· πρβλ. **ἔκβλητος**.

κόπρῐσις, **εως**, ἡ, τὸ κοπρίζειν, διὰ κόπρου λιπαίνειν, «κόπρισμα», Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 6, 3.

κοπρισμός, ὁ, = τῷ προηγ., Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 9, 2.

κοπριώδης, **ες**, = **κοπρώδης**, Ἱππ. 217Α, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 2. 6, 3.

κοπριών, **ῶνος**, ὁ, κοπροκάνθαρος, Ἱππ. 263. 41.

κοπρο-βολεῖον, τό, σωρὸς κόπρου, κοπρία, «κοπριά», Εὐστ. 1404· ἐν τέλ.

κοπρο-βόρος, **ον**, τρώγων κόπρον, ἐπὶ τοῦ ἔποπος, Κύριλλ.

κοπρο-δοχεῖον, τό, καὶ **κοπρο-δόχος**, ὁ, μέρος ἢ ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν κόπρου, Γλωσσ.

κοπρο-θέσιον, τό, τόπος ἔνθα τίθεται κόπρος, Γεωπ. 2. 22, 3.

κοπρο-θήκη, ἡ, = προηγ., Γλωσσ.

κοπρολογέω, συνάγω κόπρον, Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 134.

κοπρο-λόγος, ὁ, ὁ συνάγων κόπρον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 9· — ἐντεῦθεν, βρωμερὸς ἄνθρωπος, ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 1184, Ἀριστ. Ἀποσπ. 408· πρβλ. **κόπρειος**, **κοπρίας**.

κοπροποιός, **ον**, ὁ ποιῶν κόπρον, «ῥυπαρός», Γρηγ. Ναζ.

κόπρος, ἡ, ἀποπάτημα, περιττώματα ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν, Ὀδ. Ι. 329., Ρ. 297, 306, Ἡρόδ. 2. 36, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., Εὔφορ. Ἀποσπ. 49· ἰδίως ὡς χρησιμοποιουμένη εἰς τὴν γεωργίαν διὰ «κόπρισμα», Πλάτ. Ἱππ. 334Α, Θεοφρ. π. Φ. Ἱστ. 2. 7, 4. **2)** κακόβολον, ῥύπος, ἀκαθαρσία, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον Ἰλ. Χ. 414, πρβλ. Ω. 164, 640. **II.** κοπρία, σωρὸς κόπρου, Σ. 575, Ὀδ. Κ. 411· ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς σημασίας τινὲς τῶν Γραμματικῶν ἔγραφον τὴν λέξιν ὀξυτόνως **κοπρός**. — Μεταγενέστεροι συγγραφεῖς μετεχειρίσθησαν καὶ **κόπρος**, ὁ, Schäf. εἰς Λόγγον 392, καὶ **κόπρον**, τό, Λοβ. εἰς Φρύνιχ. 760.

κοπρό-στομος, **ον**, ἔχων βρωμερὸν στόμα, ἀντίθετ. τῷ **χρυσό-στομος**, Τζέτζ. Ἐξήγ. Ἰλ. σ. 51, 22.

κοπροφᾰγέω, τρώγω κόπρον, Σουίδ.· **κοπρο-φάγος**, **ον**, τρώγων κόπρον, ἀκαθαρσίας, Γαλην. 12. 249.

κοπροφορέω, πληρῶ, καλύπτω μὲ κόπρον ἢ ἀκαθαρσίαν, τινα Ἀριστοφ. Ἱππ. 295.

κοπρο-φόρος, **ον**, φέρων, μεταφέρων κόπρον, ὄνος Πολυδ. Ζ', 134· κόφινος κ., πλήρης κόπρου, Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 6.

κοπρόω, μολύνω μὲ κόπρον, κοπρῶσαι τὸν τρίβωνα Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4. 11, 34· — Παθ., **κεκοπρῶσθαι**, **-ωμένος**, αὐτόθι 18 καὶ 29.

κοπρώδης, **ες**, (εἶδος), ὅμοιος πρὸς κόπρον, πλήρης περιττωμάτων, Ἱππ. Προρρ. 80, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 14, 24. **2)** καθόλου, ῥυπαρός, ἀκάθαρτος, Πλάτ. Θεαίτ. 191C, 194Ε· — πρβλ. **κοπριώδης**.

κοπρών, **ῶνος**, ὁ, τόπος πρὸς ἀποπάτησιν, κοπροδοχεῖον, ἀπόπατος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 485, Δημ. 785. 13, κτλ.· — παροιμ., εἰς κοπρῶνα θυμιᾶν, ἐπὶ ἀνωφελοῦς ἔργου, Φώτ.

κοπρ-ώνης, **ου**, ὁ, (ὠνέομαι), ὁ ἐνοικιαστὴς τῆς κόπρου, δηλ. ὁ ἀναδεχόμενος νὰ μεταφέρῃ τὴν κόπρον ἀπὸ τῶν ὁδῶν, «ὁδοκαθαριστής», ἐργολάβος, Ἰω. Χρυσ. τ. 3, 501.

κοπρ-ώνῠμος, ον, σκατώνυμος, ἐπώνυμον τοῦ Βυζ. αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Ε'.

κόπρωσις, εως, ἡ, κόπρισις, λιπασμός, Θεοφρ. π. Φ. Ἱστ. 2. 7, 1.

κοπτάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κοπτὴ** (ἴδε **κοπτὸς** II), Διοσκ. 4. 190.

κοπτέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **κόπτω,** δεῖ κόπτειν, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 1109F, Γαλην.

κοπτή, ἡ, = **πράσον,** Διονύσ. παρ' Ἀθην. 648E. **II.** ἴδε **κοπτὸς** II.

κοπτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ κόπτειν, τινος Συνέσ. 327C.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** Ἡρωδιαν. Ἐπιμερ. 134.

κοπτόν, τό, = **κοπτὴ (κοπτὸς** II), Ἡσύχ. 2) εἶδος ἀλοιφῆς, Ἀλέξ. Τραλλ.

κοπτο-πλᾰκοῦς, -οῦντος, ὁ, κοπτὴ (ἴδε **κοπτὸς** II), Ἀθήν. 647F.

κοπτός, ή, όν, κεκομμένος εἰς μικρὰ τεμάχια ἢ κοπανισμένος (πρβλ. **κόπτω** I. 8), Ἰσχάς Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 112· τυρὸς Ἀντιφάν. ἐν «Κύκλωψι» 2. 8. **II.** κοπτὴ σησαμίς, πλακοῦς ἐκ κοπανισμένου σησάμου, Ἀρτεμίδ. 1. 72· καὶ κοπτὴ μόνον, ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, Σώπατ. παρ' Ἀθην. 649A, Ἀνθ. Π. 12. 212. 2) φάρμακον κοπανισμένον, Γαλην.

κόπτω: μέλλ. **κόψω:** ἀόρ. **ἔκοψα:** πρκμ. **κέκοφα** (ἐν τοῖς συνθέτοις **ἐκ-, περι-, συγ-**), Ἐπικ. μετοχ. **κεκοπὼς** Ἰλ. Ν. 60, Ὀδ. Σ. 334.— Μέσ. μέλλ. **κόψομαι** Ἐδδ., (ἀλλ' ἐπὶ παθητ. σημασίας Χρησμ. Σιβυλλ. 3. 651, 731): ἀόρ. **ἐκοψάμην** Ἡρόδ.· — Παθ. μέλλ. **κεκόψομαι** (ἐν συνθέτοις **ἀπο-, ἐκ, κατα-**), **κοπήσομαι (συγ-):** ἀόρ. **ἐκόπην** Αἰσχύλ. Ἀγ. 1278, Ἀριστοφ., Θουκ.: πρκμ. **κέκομμαι** Αἰσχύλ. (Ἐκ τῆς √ΚΟΠ, πρβλ. πρκμ. **κεκοπ-ώς:** ἀόρ. **κοπ-ῆναι, κοπ-ίς, κοπ-ὴ, κόπ-ανον,** ἴσως ὡσαύτως **κωφ-ός·** ἀλλὰ ἡ λέξις **σκέπ-αρνον,** παραβαλλομένη πρὸς τοὺς Σλαυικοὺς τύπους skop-iti (castrare), κτλ., φαίνεται δεικνύουσα ὅτι ὁ ἀρχικὸς τύπος ἦν ΣΚΕΠ ἢ ΣΚΟΠ). Κόπτω, πλήττω, κτυπῶ, Λατ. caedo, ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ ἐφεξῆς κατὰ διαφόρους σχέσεις, **1)** πλήττω, κτυπῶ, ἀμφὶ κάρα κεκοπώς χερσὶ στιβαρῇσι Ὀδ. Σ. 334· μετὰ διπλῆς αἰτ., κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον, τὸν ἔπληξε κατὰ τὴν παρειάν, Ἰλ. Ψ. 690. **2)** πλήττω ἢ κτυπῶ δι' ὅπλων, Λατ. ferire, κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον Ὀδ. Θ. 528, πρβλ. Ἰλ. Μ. 204· τοῖσι Πέρσῃσι εἴποντο κόπτοντες Ἡρόδ. 6. 113· μεταφορ., ῥήμασι κ. Ἀνθ. Π. 11. 335. **3)** κτυπῶ ζῷον διὰ πελέκεως ἢ σφῦρας ὅπως τὸ φονεύσω, κόψας ἐξόπισθεν κεράων βοὸς Ἰλ. Ρ. 521, πρβλ. Ὀδ. Ξ. 425, Ξεν. Ἀν. 2. 1, 6· ἰδίως, ὁπόταν νοῆται ἡ ὑπὸ τοῦ κρεοπώλου σφαγή, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1278, Εὐμ. 635, Ευρ. Ἡλ. 838. **4)** ἀποκόπτω, ἐκκόπτω, κατακόπτω, κεφαλὴν ἀπὸ δειρῆς κόψεν Ἰλ. Ν. 203· χεῖράς τ' ἠδὲ πόδας κόπτον Ὀδ. Χ. 477· κ. τὰ γέρρα ταῖς μαχαίραις Ξεν. Ἀν. 4. 6, 26· κ. δένδρα, κατακόπτω, κόπτων κρημνίζω, Θουκ. 2. 75, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 39, 43· κ. τὴν χώραν, ὡς τὰ **κείρειν, τέμνειν,** κατακόπτω τὰ δένδρα αὐτῆς, δενδροτομῶ, ἐρημώνω, αὐτόθι 3. 2, 26., 4. 6, 5·— ἐπὶ πλοίων, ἐν τῷ παθ. τύπῳ, συντρίβομαι, καθίσταμαι ἄχρηστον ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, Θουκ. 4. 14., 8. 13·— μεταφ., φρενῶν κεκομμένος, ὡς τὸ νόου βεβλαμμένος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 479· ἀ φρονῖς κόπτοισα τὸν ὕπνον ἐμποδίζουσα, Θεόκρ. 21. 28· πνεῦμα κοπτόμενον, αἴφνης διακοπτόμενον, κρατηθέν, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 16. **5)** κτυπῶ ἵππον, ὅπως ἀναγκάσω αὐτὸν νὰ τρέχῃ ταχύτερα, κόπτε δ' Ὀδυσσεὺς τόξῳ Ἰλ. Κ. 513· οὕτως ὁ Ποσειδῶν παρορμᾷ τοὺς δύο Αἴαντας, σκηπανίῳ .. ἀμφοτέρω κεκοπὼς πλῆσεν μένεος Ἰλ. Ν. 60. **6)** κτυπῶ, σφυρηλατῶ, κόπτε δὲ δεσμοὺς Σ. 379, Ὀδ. Θ. 274 (ὡς τὸ **ἐλαύνω** III. 1)· — μετέπειτα ὡσαύτως, ἐπὶ μετάλλου, κόπτω νόμισμα, Λατ. percutere nummos, Ἡρόδ. 3. 56.— Μέσ. βάλλω καὶ μοῦ κόπτουν νομίσματα, κ. χρυσοῦ καὶ ἀργύρου νόμισμα ὁ αὐτ. 1. 94, πρβλ. 4. 166· παθ., ἐπὶ τῶν νομισμάτων, κόπτομαι, χαράττομαι, [νομίσμασιν] μόνοις ὀρθῶς κοπεῖσι Ἀριστοφ. Βάτρ. 723, πρβλ. 726·— (ἐντεῦθεν κόμμα). **7)** κτυπῶ, κρούω, τὴν θύραν, Λατ. pulsare, Ἀριστοφ. Νεφ. 132, Πλ. 1097, Ἀνδοκ. 6. 29, Λυσ. Ἀποσπ. 45, Ξεν., κτλ.· ἄνευ τοῦ θύραν, οὗτος, τί κόπτεις; Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 976· πρβλ. **ψοφέω** II, **ἀράσσω. 8)** κόπτω εἰς μικρὰ τεμάχια, κατακόπτω, «λιανίζω», ἢ κοπανίζω ἐντὸς ἰγδίου, κυπέρου κεκομμένου Ἡρόδ. 4. 71· ἀσταφίδα κεκ. Ἀλεξ. ἐν «Λέβητι» 2. 4· πρβλ. **κοπτός. 9)** κτυπῶ ἐδῶ καὶ καὶ ἐκεῖ, τὸ ὕδωρ ὅταν κοπῇ Πλάτ. Τίμ. 60B· κόνις .. κοπτομένη .. ὑφ' ἅρμασι Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 63· θάλασσα κοπτομένη πνοιαῖς Θεόκρ. 22. 16. **10)** ἐπὶ πτηνῶν, κτυπῶ διὰ τοῦ ῥάμφους, διατρυπῶ, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 19· ὁ ἁλιάετος .. τὰ λιμναῖα κ., εὑρίσκει λείαν ἐν ταῖς λιμνοθαλάσσαις, ὁ αὐτ. 8, 3· ἐπὶ ἰχθύος, «τρώγω», κόπτω διὰ τῶν ὀδόντων, ὁ αὐτ. 9. 37, 2·— ἐν τῷ Παθ., ἐπὶ σίτου, κατατρώγομαι ὑπὸ σκωλήκων, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 11, 2. **11)** σείω μεθ' ὁρμῆς, βιαίως, ὁ ἵππος κ. τὸν ἀναβάτην, Ξεν. Ἱππ. 1, 4, πρβλ. 8, 7, Ἱππ. 292. 53. **12)** μεταφ., καταπονῶ, κουράζω, Λατ. obtundo, μήθ' ὑμῖν ἐνοχλῶ μήτ' ἐμαυτὸν κ. Δημ. 1439. 17· λέγων φαίνου τι δὴ καινὸν .., ἢ μὴ κόπτε με Ἡγήσιππ. ἐν «Ἀδ.» 1. 3· πρβλ. Σώσιπ. ἐν «Καταψ.» 1.20· κ. τὴν ἀκρόασιν Διον. Ἁλ. περὶ Συνθέσ. 19· κ. ἐρωτήμασι, ὡς τὸ Λατ. obtundere, Πλουτ. Φωκ. 7, πρβλ. Piers. εἰς Μοῖριν σ. 74·— Παθ., φθείρομαι, κατατρύχομαι, κοπτόμενοι ἀεὶ ταῖς στρατείαις Δημ. 22. 22·—(ὅθεν ὁ **κόπος). II.** Μέσ., **κόπτομαι,** κτυπῶ ἢ πλήττω ἐμαυτόν, τύπτω τὸ στῆθος ἢ τὴν κεφαλήν μου ἕνεκα θλίψεως, ὡς τὸ Λατ. plangere, κεφαλὴν δ' ὅγε κόψατο χερσὶν Ἰλ. Χ. 33, πρβλ. Ἡρόδ. 2. 121, 4· κόπτεσθαι μέτωπα ὁ αὐτ. 6. 58, πρβλ. 2. 61 (ἔνθα ὅμως προστίθεται μαχαίρῃσι), Πλάτ. Φαίδων 60A, κτλ.· καὶ ἐν τῷ παθ. πρκμ., [πόλις] κέκοπται Αἰσχύλ. Πέρσ. 683·— ἐντεῦθεν, **2)** κόπτεσθαί τινα, θρηνῶ διά τινα, Λατ. plangere aliquem, Εὐρ. Τρῳ. 623, Ἀριστοφ. Λυσ. 396, πρβλ. Πλάτ. Πολ. 619C, κτλ.· ἴδε **τύπτω** II· καὶ περὶ τοῦ ἐνεργ. ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας ὅρα ἐν λέξ. **κομμός.**

κοπώδης, ες, (εἶδος) κοπιαστικός, φορτικός, ὀχληρός, κατατρύχων, πυρετοὶ Ἱππ. Προρρ. 80· βάρη Ἀριστ. Προβλ. 5. 7, 2, κτλ.· βαρὺ καὶ κ. (δηλ. τὸ ὕδωρ) προξενοῦν πόνους, Ἀλεξ. ἐν «Πυθαγ.» 1· μετὰ γεν., κ. ὑποχονδρίων, προξενῶν πόνον εἰς .., Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 386. **2)** μεταφ., κοπιαστικός, ἐνοχλητικός, βαρύς, Λατ. molestus, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 58, Πλούτ. 2. 47F· καὶ ἐπὶ γλωσσῶν, αὐτόθ. 1011A. **II.** Παθ., κεκοπιακώς, κατατρυχόμενος, Ἱππ. 70D, Γαλην.

κόπωσις, εως, ἡ, καταπόνησις, σαρκὸς Ἑβδ. (Ἐκκλ. IB', 12).

Κόρα, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. **κόρη** B.

κορ-αγέω, ἁπάγω τὴν Κόρην (τὴν Περσεφόνην), Ἡσύχ.

κοραγία, ἡ, πιθ. νόθος τύπος τοῦ **χορ-,** Συλλ. Ἐπιγρ. 3524. 41.

κορᾰκεύομαι, = **κοράττω,** Ἡσύχ.

κορᾰκεύς, έως, ὁ, εἶδος ἰχθύος, πιθ. = **κορακῖνος,** Ἡσύχ.

κοράκεως, ω, ὁ, = **κορώνεως,** Ἑρμιππ. ἐν «Στρατιώταις» 10.

κορᾰκίας, ου, ὁ, εἶδος κολοιοῦ, ἴδε ἐν λέξ. **κολοιός. 2)** ὡς ἐπίθετ., μέλας ὡς κόραξ, Ἡσύχ.

κορᾰκῑνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κορακῖνος** II, Φερεκράτ. ἐν «Ἐπιλήσμονι» 2, πρβλ. Meineke εἰς Ἀναξανδρ. Λυκ. 1.

κορᾰκῖνος, η, ον, ὅμοιος πρὸς κόρακα, μέλας ὡς κόραξ, Α. Β. 104, Βιτρούβ. 8. 3.

κορᾰκῖνος, ὁ, (κόραξ) μικρός, νέος κόραξ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1053. **II.** ἰχθύς τις ὅμοιος τῇ πέρκῃ, ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 560, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 308 κἑξ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 2, 1, κ. ἀλλ.· φέρεται **κορᾰκινοι** παρ' Ἐπιχάρμ. 28 Ahr.·— ἰδίως εὑρισκόμενος ἐν τῷ Νείλῳ, Στράβ. 823, Πλίν.· καλούμενος οὕτως ἐκ τοῦ μέλανος αὐτοῦ χρώματος, Ὀππ. Ἁλ. 1. 133· ἢ κατὰ τὸν Ἀθήν. 309, ἀπὸ τοῦ κόρας κινεῖν! πρβλ. **κορᾰκῑνίδιον.**

κορᾰκιον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **κόραξ** (II. 2), Εὐστ. 73. 21. **II.** φυτόν τι, ἄλλ. **ἱερᾰκιον,** Ἀριστ. π. Θαυμασ. 87.

κορᾰκίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **κόραξ,** Γλωσσ.

κορᾰκιστί, Ἐπίρρ., κατὰ τρόπον κόρακος, Ἰω. Χρυσ.

κορᾰκο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κόρακα, ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ **κόρακος,** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1, 1, 30· οὕτω **κορᾰκώδης, ες,** ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 3. 6, 3, π. Ζ. Μορ. 3. 1, 15. **2)** ὅμοιος πρὸς τὸ ῥάμφος κόρακος, Γαλην. 2. 275.

κορᾰκόομαι, Παθ., κλείομαι (ἴδε **κόραξ** II), Συλλ. Ἐπιγρ. 3919. 9.

κόρακος, ὁ, εἶδος ἰχθύος, Ξενοκρ. 12·—ἐν Σπευσίππ. παρ' Ἀθην. 105B, ἀναγνωστέον **κάραβον. II.** ἴδε ἐν λ. **Κόραξοι.**

Κορακο-φορο-κλείδης, ου, ὁ, κωμικὸν πατρωνυμικόν, ἀληθὴς κόραξ εἰς τὸν φόρον, ἴδε Meineke εἰς Ἑρμίππ. «Κέρκωπας» 6.

κορακό-φωνος, ον, ἔχων φωνὴν κόρακος, Τατιαν.

κοράλλιον, τό, Διοσκ. 5. 139· Ἰων. **κουράλιον** Διον. Π. 1103, ἀλλ' ὡσαύτως ἐν Θεοφρ. π. Λίθ. 38, Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 1·— τὸ κοράλλιον ἰδίως τὸ ἐρυθρόν. **II.** παρὰ τῷ Λουκιανῷ τινὲς ἐκλαμβάνουσιν αὐτὸ ὡς ὑποκορ. τοῦ **κόρη, κούρη,** πρβλ. Ἀλκίφρ. 1. 39 (μετὰ διαφόρου γραφ. **κοράλιον)·** Ἡσύχ., «**κωράλιον** (δι' ἑνὸς λ)· **παιδάριον, κόριον».**

κοραλλιο-πλάστης, ου, ὁ, ὁ κατασκευάζων ἀγάλματα ἐκ κοραλλίου, Σικελ. Ἐπιγραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3408.

κόραξ, -ᾰκος, (ὁ, ἴδε ἐν τέλ.), λέξις μεθ' Ὅμηρον, = Λατ. corvus, περικλείων πιθανῶς τόν τε κόρακα, Corvus corax, καὶ τὴν σαρκοβόρον κορώνην, C. coroné· μάλιστα οἱ κόρακες παρ' Ἀράτ. 231, ὡς οἱ corvi ἐν Οὐεργιλ. Γεωργ. 1. 382, εἶναι προφανῶς κορῶναι καρποφάγοι (C. frugilegus)· ἀλλὰ τὰ κατωτέρω παραδείγματα ἀναφέρονται εἰς πτηνὸν ἐσθίον πτώματα (πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 31)· ἐπὶ σώματος δίκαν κόρακος .. σταθεῖσα Αἰσχύλ. Ἀγ. 1473· κόρακες ὥστε βωμῶν ἀλέγοντες οὐδέν ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 751· παροιμ. ἐπὶ ἐσχάτης καταστροφῆς καὶ ὀλέθρου, πάντα τάδ' ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθόρῳ Θέογν. ἔνθ' ἀνωτ.· κόραξι καὶ λύκοις χαρίζεσθαι Λουκ. Τίμ. 8· ὅθεν ἐπὶ καταρῶν, ἐς κόρακας (οὐχὶ ὀρθόν: εἰς κ.) 'abi in malam rem', 'pasce corvos', «'ςτὸν κόρακα», Ἀριστοφ. Σφ. 852, 983· βάλλ' ἐς κόρακας ὁ αὐτ. ἐν

Νεφ. 133· ἀπόφερ' ἐς κόρακας ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 1221· οὐκ ἐς κόρακας ἐρρήσετε; αὐτόθι 500· ἔρρ' ἐς κόρακας Φερεκρ. ἐν «Κοριαννοῖς» 4· πλείτω ἐς κόρακας Εὔπολ. (;) ἐν Κωμ. Ἀποσπ. 2. σ. 577· οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ; Ἀριστοφ. Νεφ. 789· ἐς κόρακας οἰχήσεται ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 51· ἐξελαύνειν τινὰ ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 123· ἐς κόρακας ἔρρειν ἐκ τῆς Ἀττικῆς Ἄλεξ. ἐν «Ἱππεῖ» 1. 4. (Αἱ φράσεις αὗται ἐγένοντο οὐχὶ ἐκ τῆς συνηθείας τοῦ νὰ καταλείπωνται τὰ πτώματα τῶν κακούργων ἐπὶ τοῦ ἱκριώματος, ἀλλ' ἁπλῶς ἐκ τοῦ ὅτι κατελείποντο ἄταφα, ὅπερ ἐνομίζετο μεγίστη ἀτιμία παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, πρβλ. Ἰλ. Α. 4, κτλ.).— Ἡ φωνὴ τοῦ κόρακος ἐδείκνυε κακοκαιρίαν κατὰ τοὺς ἀρχαίους, «κόραξ ἐπιτρόχως φθεγγόμενος καὶ κρούων τὰς πτέρυγας .. ὅτι χειμὼν ἔσται κατέγνω», Ἀριστ. παρὰ τῷ Αἰλ. π. Ζ. 7. 7, Θεόφρ. π. Σημ. 1. 16, Πλούτ. 2. 129Α·— λευκὸς κ., παροιμ. ἐπὶ ἀνηκούστου πράγματος, Ἀνθ. Π. 11. 417, Ἀθήν. 359Ε· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀριστοτ. μνημονεύει λευκοὺς κόρακας, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 12, 1. **2)** ἔνυδρον πτηνὸν μέγα ὡς ὁ πελαργός, ἀλλὰ μετὰ βραχυτέρων ποδῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Ἱστ. 8. 3, 15· πιθ. ὁ pelecanus Graculus ἢ pel. carbo (ἂν καὶ ὁ Ἀριστ. ἐνόμιζεν ὅτι ἔκτιζε τὴν φωλεάν του ἐπὶ δένδρων). **3)** ὁ ἀστερισμὸς κόραξ, corvus, Ἄρατ. 448. **II.** πᾶν πρᾶγμα ἀγκιστροειδὲς ἢ ὀξὺ ὡς τὸ ῥάμφος τοῦ κόρακος, πρβλ. **κορώνη** II, **1)** μηχάνημά τι, δι' οὗ συννηπάζοντο τὰ πλοῖα, περιγραφόμενον διὰ μακρῶν ὑπὸ Πολυβ. 1. 22, πρβλ. Μοσχίωνα παρ' Ἀθην. 208D· ἐν χρήσει κατὰ τὰς πολιορκίας, Διόδ. 17. 44. **2)** ἀγκιστροειδὲς ῥόπτρον ἢ λύκος θύρας, ὡς τὸ **κορώνη**, Ποσειδιππ. ἐν «Γαλάτῃ» 1, Ἀνθ. Π. 11. 203. **3)** βασανιστήριόν τι ὄργανον, ὡς ὁ **κύφων**, Λουκ. Νεκυομ. 11. **4)** τὸ ῥάμφος ἀλέκτορος, Ἡσύχ. **III.** εἶδος ἰχθύος (πρβλ. **κορακῖνος**), Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 356Α. (Πρβλ. **κορ-ώνη**· Λατ. cor-vus, cor-nix· Σλαυ. (Πολων.) kruk· Ἀρχ. Σκανδιναυ. hra-fn· Ἀγγλο-Σαξον. hrœ-fn, Ἀρχ. Γερμ. hru-oh, hra-ban (κόραξ). Τὴν ῥίζαν δυνάμεθα νὰ ἀνεύρωμεν ἐν ταῖς ὀνοματοπ. λέξεσι **κράζω, κρώζω**, Ἀγγλ. croak, κτλ. — Ἡ αὐτὴ ῥίζα συχνάκις ἀναφαίνεται ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ κυρτοῦ, πρβλ. **κορώνη** II, **κορ-ωνίς, κορ-ωνός**, Λατ. cur-vus, κτλ.)

κοραξός, ἡ, όν, μέλας ὡς κόραξ, Στράβ. 578, Ψευδο-Πλούτ. 2. 1157Α.

Κοραξοί, οἱ, φυλὴ Σκυθική, Ἑκαταῖ. παρὰ Στεφ. τῷ Βυζ., Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 13, ἐν τῷ ἑνικ., Φοῖνιξ παρ' Ἀθην. 530F·— ἐντεῦθεν Σκυθιστὶ ὁ Ὀρέστης καὶ ὁ Πυλάδης ἐκαλοῦντο Κόραξοι (κοινῶς Κόρακοι), δηλ. φίλιοι δαίμονες, Λουκ. Τόξαρ. 7·— ἐπίθ. **Κοραξικός, ἡ, όν**, Ἰππῶναξ 3.

κορᾶσίδιον, τό, = τῷ ἑπομ., Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 18, 22, κτλ.

κοράσιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κόρη**, ὡς καὶ νῦν, μικρὰ κόρη, παρθένος, «κορίτσι», λέξις μεταγενεστέρα, Φιλιππίδ. ἐν Ἀθήν. 12, Ἀνθ. Π. 9. 39, Ἐπιγραφ. Βοιωτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. 1608f, Ἐδδ., Καιν. Διαθ., κτλ.· πρβλ. Sturz Μακ. Διάλ. σ. 42 κέξ., Λοβέκ. εἰς Φρύνιχ. 74. [ᾰ, Ἀνθ. ἔνθ' ἀνωτ.].

κορᾰσιώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κοράσιον ἢ ἁρμόζων εἰς κοράσιον, Πλούτ. 2. 528Α, κτλ.

κοράττω, ἄγαν προσλιπαρῶ, Ἡσύχ., ὅστις ἔχει καὶ **κορακεύομαι**, πρβλ. Σουΐδ.

κόραυνα, ἡ, βαρβαρισμὸς ἀντὶ τοῦ **κόρη**, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1678.

κόραφος, ὁ, ὄνομα πτηνοῦ, «ποιὸς ὄρνις» Ἡσύχ.

κορβᾶν (ἄκλιτ.), Ἑβραϊκὴ λέξις, δῶρον ἢ ἀφιέρωμα ἢ προσφορὰ πρὸς λατρείαν τοῦ Θεοῦ, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ζ', 11· — ἐντεῦθεν **κορβανᾶς**, ὁ, τὸ ταμεῖον τοῦ ναοῦ ἐν Ἱερουσαλήμ, Εὐαγγ. κ. Ματθ. κζ', 6, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Πόλ. 2. 9, 4.

κορβᾰκίζω: μέλλ. **-ίσω**, τὸν κόρβακα ὀρχοῦμαι, Πολυδ. Ϛ', 123, Α. Β. 101, κτλ.· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ῥήτορες (Walz) 1. 570.

κορβᾰκικός, ή, όν, ὅμοιος πρὸς τὴν ὄρχησιν κόρβακα· ὅθεν ἐπὶ μετρικοῦ ἤχου, τρέχων, ῥέων, ῥυθμὸς κ., ἐπὶ τροχαϊκῶν μέτρων, Ἀριστ. Ρητ. 3. 8, 4· πρβλ. Κικ. Orat. 57. 193, Κυϊντ. 9. 4. 88.

κορβᾰκισμός, ὁ, τὸ ὀρχεῖσθαι τὸν κόρβακα, χορὸς ἀκόλαστος, Δημ. 23, 13, Νικοφῶν ἐν Ἀθήν. 5· παρ' Ἡσυχ., **κορβάκισμα**, τό· **κορβακιστής, οῦ**, ὁ, πιθαν. γραφ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκ.) 2264 ο.

κόρβαξ, -ᾶκος, ὁ, ὄρχησις τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, κόρβακα ἔλκω, «σέρνω» ἤτοι σύρω τὸν χορόν, χορεύω τὸν κόρβακα, Ἀριστοφ. Νεφ. 540, πρβλ. 555· ὀρχεῖσθαι Θεοφρ. Χαρακτ. 6. 1· ἐσχετίζετο δὲ μετὰ τῆς λατρείας τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Σιπύλῳ, Παυσ. 6. 22, 1 (ἔνθα ὅμως τὸ κείμενον φαίνεται ἐφθαρμένον). Αἱ κινήσεις αὐτοῦ ἦσαν ἀπρεπεῖς καὶ ἀνοίκειοι, καὶ τὸ νὰ χορεύῃ τις αὐτὸν ἐκτὸς τῆς σκηνῆς ἐθεωρεῖτο σημεῖον μέθης ἢ παντελοῦς ἀναισχυντίας, Δημ. 23. 13, Θεόφρ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀθήν. 631D, πρβλ. Ἑρμηνευτ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. Ἀλλ' ἐν Ἀμοργῷ εὑρίσκομεν **κόρβακα** εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκ.) 2264 ο καὶ ὁ Παυσανίας ὁμιλεῖ περὶ ἐπιχωρίου κόρβακος εἰς τιμὴν τῆς Ἀρτέμιδος Κορδάκας ἐν Ἠλιδι, 6. 22, 1· — ὥστε φαίνεται ὅτι ἡ λέξις δὲν εἶχε πανταχοῦ κακὴν σημασίαν.

κορβίνημα, διάφ. γραφ. ἀντὶ **σκορδίνημα**, ὃ ἴδε.

κορβῦβαλλῶδες πέδον, τό, Λουκ. Τραγῳδοποδ. 223, λέγεται ὅτι κεῖται ἀντὶ τοῦ **κορδυλοβαλλῶδες** (κορδύλη, βάλλω), ἔδαφος κτυπητόν, «στρωτόν».

κορδύλη [ῠ], ἡ, κορύνη, ῥόπαλον, Ἡσύχ.·—ὡσαύτως, ὅμοιον τῷ **τύλη**, οἴδημα, ὄγκωμα, Λατ. tuber, tumor, Σιμωνίδ. Ἰαμβ. 10, Ἐτυμολ. Μέγ. 310. 50. **II.** κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, κεφαλόδεσμος, ἐν τῇ Κυπριακῇ διαλέκτῳ, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 10, Ἐτυμολ. Μέγ. ἔνθ' ἀνωτ.·— ὅθεν ἐγκεκορδυλημένος παρ' Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. **III.** = **σκορδύλη**, Στράβ. 549, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 120F· **κορύδυλις** Νουμήν. παρ' Ἀθην. 306C.

κορδύλος, ὁ, = **σκορδύλος**, πιθαν. μικρὰ ἀμφίβιος σαύρα, Triton palustris, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 2, 10, π. Ζ. Μορ. 4. 13, 7, κτλ.· **κούρυλος** Νουμήν. παρ' Ἀθην. 306C.

κορεία, ἡ, (κορέω) τὸ σαίνειν, καθαίρειν, θεραπεία, Ἡσύχ.

κορεία, ἡ, (κορεύομαι) παρθενία, Λατ. virginitas, Ἀνθ. Π. 5. 217, 294.

κόρειος, α, ον, (κόρη) ἀνήκων εἰς κόρην, τὸ κόρειον = κόρευμα, Σχόλ. εἰς Εὐρ. Ἄλκ. 178. **II. Κόρεια** (ἐξυπακ. ἱερά), τά, θυσία τῇ Κόρῃ (Περσεφόνῃ) τελουμένη, Πλουτ. Δίων 56, Ἡσύχ. **2) Κόρειον**, τό, ὁ ναὸς αὐτῆς, Συλλ. Ἐπιγρ. 5430.

κορέννῡμι, μόνον παρὰ Θεμιστίῳ· ὡσαύτως **κορέω** Νικ. Ἀλεξιφ. 195· **κορέσκω** αὐτόθι 225, 360, 415: μέλλ. **κορέσω** Ἡρόδ. 1. 212· Ἐπικ. **κορέεις** Ἰλ. Ν. 831· **κορέει** Θ. 379, Ρ. 241: ἀόρ. **ἐκόρεσα** Ἰλ., Ἀττ.· ποιητ. **κόρεσσα** Θεόκρ., Ἀνθ. —Μέσ., **κορέννυμαι** Ὀρφ., εὐκτ. **κορέοιτο** Νικ. Ἀλεξιφ. 263: μέλλ. **κορέσομαι** Χρησμ. Σιβυλλ.: ἀόρ. **ἐκορεσάμην**, Ἐπικ. **ἐκορεσσ-, κορεσσ-**, Ὅμ. — Παθ., μέλλ. **κορεσθήσομαι** Βαβρ. 2. 31, 19· **κεκορήσομαι** Μάξιμ. π. καταρχ. 117: ἀόρ. **ἐκορέσθην** Ὀδ. Δ. 541· Ἐπικ. γ' πληθ. **-θεν** Ἀριστοφ. Εἰρ. 1283, 4: πρκμ. **κεκόρεσμαι** Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 3 (οὐδαμοῦ ἄλλοθι παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν πεζογράφ. Ἀττ.), Πλούτ.· Ἰων. **κεκόρημαι** Ὅμ., Ἀριστοφ. Εἰρ. 1285, ἴδε κατωτ.· μετοχ. ἐνεργ. πρκμ. (μετὰ παθ. σημασίας) **κεκορηώς, ότος**, Ἰλ. Σ. 287, Ὀδ. Σ. 372, Ἡσίοδ., κτλ. (Ἐκ τῆς √ΚΟΡ, πρβλ. **κόρος**, κτλ.) Χορταίνω, ἱκανοποιῶ, πληρῶ τινά τινος, μετὰ δοτ. τρόπου ἢ ὀργάνου, κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς δημῷ καὶ σάρκεσσι Ἰλ. Ν. 831· κ. θυμὸν μολπῇ Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 897· ὡσαύτως μετὰ γεν. πράγμ., κορέσαι στόμα ἐμᾶς σαρκὸς Σοφ. Φιλ. 1156· μετὰ μόνης αἰτ., τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας Θέογν. 229· πρὶν ἂν ἢ κορέσαι κέαρ Αἰσχύλ. Πρ. 165.— Μέσ., χορτάζομαι, μετὰ γεν., ἐκορέσσατο φορβῆς Ἰλ. Λ. 562· οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς Τ. 167· ὡσαύτως ὄφρ'.. κρειῶν κορεσαίατο θυμόν, ἵνα χορτάσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του μὲ κρέατα, Ὀδ. Ξ. 28· μεταφ., φυλόπιδος κορέσασθαι Ἰλ. Ν. 635· συχνότερον μετὰ μετοχ., κλαίουσα κορέσσατο, ὃ ἐστίν, ἔκλαυσεν ὅσον ἠδύνατο, Ὀδ. Δ. 541· κορεσσάμεθα κλαίοντε Ἰλ. Χ. 427, κτλ.· ἐκορέσσατο χεῖρας τάμνων Λ. 87·— Παθ., χορτάζομαι, «χορταίνω», δαιτὸς κεκορήμεθα θυμὸν ἑῆσις Ὀδ. Θ. 98· κεκορήμεθ' ἀέθλων Ψ. 350· κεκορημένος ἦτορ ἐδωδῆς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 591· βορᾶς κορεσθεὶς Εὐρ. Ἱππ. 112· πολέμου ἐκόρεσθεν Ἀριστοφ. Εἰρ. 1283· μετὰ μετοχ., κλαίων ἐκορέσθην Ὀδ. Δ. 541· οὕπω κεκόρησθε ἐελμένοι Ἰλ. Σ. 287· σπανίως μετὰ δοτ. πράγμ., κριθῆσι κορεσθεὶς Θέογν. 1269· πλούτῳ κεκορημένος αὐτόθι 751· ὕδρι Ἡρόδ. 3. 80.

κορέσκω, ἴδε ἐν λ. **κορέννυμι**·— παρ' Ἱππ. π. Ἄρθρ. 802, ἀναγινώσκεται: **κορίσκεται**, ἴσως ἡμαρτημένως, χορταίνω, βαρύνομαί τι, πρβλ. 271.

κορεστικός, ή, όν, «χορταστικός».— Ἐπίρρ. **κορεστικῶς**, μέχρι κόρου, «χορταστικά», Σχόλ. εἰς Ἄρατ. 1049

κορεστός, ή, όν, «χορταστός», Γλωσσ.

κόρευμα, τό, = **κορεία**, παρθενία, Εὐρ. Ἄλκ. 178, ἐν τῷ πληθ.

κορεύομαι: μέλλ. **κορευθήσομαι**· παθ.: (κόρη):—παρθενεύομαι, διέρχομαι τὴν παρθενικὴν ἡλικίαν, κατ' ἄλλους ὑπανδρεύομαι, Εὐρ. Ἄλκ. 312. **II.** ἀφαιροῦμαι, χάνω τὴν παρθενίαν, ὡς τὸ **διακορεύομαι**, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Α. 289, ἔνθα ἴδε Buttm.

κορέω, σπείρω, σαρώνω, καθαίρω, καθαρίζω, δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι Ὀδ. Υ. 149· τὴν αὐλὴν κόρει Εὔπολ. ἐν «Κόλαξιν» 9. κ. τὸ παιδαγωγεῖον Δημ. 313. 12· κ. τὴν Ἑλλάδα, σαρώνω, ἀφαιρῶ τοὺς κατοίκους αὐτῆς, ἐρημώνω, Ἀριστοφ. Εἰρ. 59. **II.** = ἐξυβρίζω, Ἡσύχ.· ἐντεῦθεν **κεκορημένος**, ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, Σαπφὼ 53, Ἀνακρ. 5· ὅπερ τινὲς ἀναφέρουσιν εἰς τὸ **κορέννυμι**, ἀλλ' ἴδε Εὐστ. 1542. 47.

κορέω, Ἰων. μέλλ. τοῦ **κορέννυμι**.

κορζία, ἡ **κόρζα**, ἡ, Ἡφαιστ. ἀντὶ **καρδία**, Ἡσύχ.

κόρη, ἡ, (οὐχὶ **κόρα**, οὐδὲ παρ' Ἀττ., πλὴν τῶν λυρικῶν χωρίων τῶν Τραγ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 144, Σοφ. Ο. Τ. 508, Εὐρ. Τρῳ. 561, καὶ ἐν τῷ κυρίῳ ὀνόματι· ἀλλὰ **κούρα** Πινδ. Ο. 13. 92, καὶ δὶς παρὰ Τραγ. (ἐν λυρ. χωρίοις), ἴδε κατωτ. Ι. 3)· Ἰων. **κούρη**, ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμήρῳ· (**κόρη** κατὰ πρῶτον ἐν τῷ ὑπόπτῳ στίχῳ, Ὅμ. Ὕμ. εἰς Δήμ. 439)· Δωρ. **κώρα**, Θεόκρ. 6. 36·— θηλ. τοῦ **κόρος, κοῦρος**.· **1)** ἐν σχέσει πρὸς τὴν παρθενίαν, παρθένος,

κόρη, κοράσιον, Λατ. puella, ἡύτε κούρη νηπίη ἤθ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει 'Ιλ. Π. 7· κόρην .. οὐκέτ', ἀλλ' ἐζευγμένην Σοφ. Τρ. 536· παῖς κ. 'Αριστοφ. Λυσ. 595, Δημ. 540. 4· παρθενικὴ κ. Εὐρ. παρ' 'Αθην. 61Β· συχνὸν παρὰ κωμ. καὶ τῷ Πλάτ.·— ἐπὶ τῶν νυμφῶν, Πινδ. Π. 3. 138· ἑνάλιοι κόραι, θαλάσσιαι νύμφαι, 'Αριστοφ. Θεσμ. 325· καὶ κωμικῶς, πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπάδων κορᾶν, δηλ. ἐγχέλεων, ὁ αὐτ. ἐν 'Αχ. 883· οὕτω, τευθὶς καὶ Φαληρικὴ κ., δηλ. ἀφύη, Εὔβουλ. ἐν «'Ορθάνῃ» 1. 4· ἐπὶ θεαινῶν παρθένων καὶ γραῖαι ἀκόμη ἂν ἦσαν, οἷον αἱ Εὐμενίδες, Αἰσχύλ. Εὐμ. 68, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 127· αἱ Φορκίδες, Αἰσχύλ. Ηρ. 794· ἡ Σφίγξ, Σοφ. Ο. Τ. 509· αἱ Μοῖραι, Πλάτ. Πολ. 617D. **2)** ἐν σχέσει πρὸς τὴν νεότητα, νύμφη, 'Οδ. Σ. 279· νεαρὰ σύζυγος, 'Ιλ. Ζ. 247· ἡ παλλακίς, ὡς τὸ Λατ. puella, ὡς ἡ Βρισηΐς, Δ. 98, 337., Β. 689· τίκτει κόρη 'Ελένη πατρὸς κατ' οἴκους Εὐρ. 'Ανδρ. 898, πρβλ. 'Ορ. 1436· κατασχύσματα .. κατάχει τοῦ νυμφίου καὶ τῆς κόρης, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «'Ιδυχάρει» 3· ἴδε **παρθένος**. **3)** μετὰ γεν. κυρίου ὀνόματος, = θυγάτηρ, Νύμφαι κοῦραι Διὸς 'Ιλ. Ζ. 420, πρβλ. Εὐρ. 'Ελ. 168, κτλ.· κ. Διός, ἡ 'Αθηνᾶ, Αἰσχύλ. Εὐμ. 415· Λητῴας κόρης, ἐπὶ τῆς 'Αρτέμιδος, ὁ αὐτ. ἐν 'Αποσπ. 169, πρβλ. Σοφ. 'Ιλ. 570· κ. 'Ιναχείη, κ. Θεστιὰς Αἰσχύλ. Ηρ. 590, Εὐρ. 'Ελ. 133· Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι, αἱ 'Ερινύες, Σοφ. Ο. Κ. 40·— ἐν τῇ κλητικῇ, **κούρα**, κόρη μου, Αἰσχύλ. Θήβ. 148, Σοφ. Ο. Κ. 180· **κόραι** 'Αριστοφ. Εἰρ. 119· πρβλ. **θυγάτηρ, κόρος**. **4)** μεταφ. ἐπὶ ἀποικίας, 'Ομ. 'Επιγρ. 1. 2·— ἐπὶ πλοίων νεωστὶ καθελκυσθέντων, Λυκόφρ. 24. **II.** πλαγγών, «κοῦκλα», Λατ. pupa, Πλάτ. Φαῖδρ. 230Β. **III.** ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ, Λατ. pupa, pupula, pupilla, διότι μικρά τις εἰκὼν φαίνεται σχηματιζομένη ἐν αὐτῇ (ἴδε Πλάτ. 'Αλκ. 1. 133Α), κύκλοπα κούρην 'Εμπεδ. 227· ἀκολούθως ἐν Σοφ. 'Αποσπ. 634, συχνότερον παρ' Εὐρ., 'Αριστοφ. Σφ. 7, Ηλ. 635· — ἡ μεταβολὴ τῆς σημασίας ἐν τῇ λέξει **γλήνη** εἶναι ἀκριβῶς ἀντίθετος πρὸς ταύτην, ἴδε τὴν λέξιν **γλήνη** II. **IV.** μακρὰ χειρὶς («μανίκι») ἐκτεινομένη πέραν τῆς χειρὸς καὶ καλύπτουσα αὐτήν, Ξεν. 'Ελλ. 2. 1, 8, πρβλ. Κύρ. 8. 3, 10. 13. **V.** ἡ 'Αττικὴ δραχμὴ ὡς φέρουσα κεφαλὴν 'Αθηνᾶς, 'Υπερείδ. παρὰ Πολυδ. Θ', 74. **VI.** = **ὑπέρετικον**, Ἱππ. παρὰ Γαλην. Λεξ. **VII.** κόραι ἦτο ἡ κυρίως Ἑλληνικὴ ὀνομασία τῶν Καρυατίδων, Müller Archäol. d. Kunst § 279· τοὺς λίθους .. τοὺς ἐπὶ τῶν κορῶν, τοὺς στηριζομένους ἐπὶ τῶν Καρυατίδων ἐν τῷ 'Ερεχθείῳ, Συλλ. 'Επιγρ. 160, στήλ. 1. 86.

Β. Κόρη, Δωρ. **Κόρα**, Ἰων. **Κούρη**, ἡ, **τὸ ὄνομα ὑρ' ὃ ἡ** Περσεφόνη ἐλατρεύετο ἐν τῇ 'Αττικῇ, ἡ κόρη, δηλ. ἡ θυγάτηρ τῆς Δήμητρος, τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κούρῃ 'Ηρόδ. 8. 65· ναὶ τὰν Κόραν 'Αριστοφ. Σφ. 1348· Δημήτηρ καὶ Κ. ὁ αὐτ. ἐν Θεσμ. 298, Ξεν. 'Ελλ. 6. 3, 6· τῆς Κόρης ἁρπασθείσης 'Ισοκρ. 46Δ· σπανιώτερον Κόρη Δήμητρος Εὐρ. 'Αλκ. 858, Ἱκέτ. 34, πρβλ. 'Αριστοφ. Βατρ. 337, 'Ισοκρ. 211Ε· ἀλλὰ Δηοῦς κ., παρὰ τοῖς κωμ., ἀντὶ τοῦ ἀλεύρου, Ἀντιφ. ἐν «'Αφροδισίῳ» 1. 9· οὕτω, μεμαγμένη Δήμητρος κ. Εὔβουλ. ἐν «'Ορθάνῃ» 1. 10· πρβλ. Δήμητρος παῖδ' ὀπτὸν .. πλακοῦντα 'Αρχέστρ. παρ' 'Αθην. 137Β.

κόρηθρον, τό, σάρωθρον, «σκοῦπα», Λουκ. Φιλοψ. 35· πρβλ. **κόρος** (Β). 11.

κόρημα, τό, τὸ κορούμενον κάθαρμα, «σκουπίδι», 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 408· ἐν τῷ πληθ., Ἑρμιππ. ἐν «Μοίραις» 2. **II.** σάρωθρον, «σκοῦπα», 'Αριστοφ. Εἰρ. 59, «τουτὶ λαβὼν κόρημα τὴν αὐλὴν κόρει» Εὔπολ. ἐν «Κόλαξιν» 9.

κορθύλη ἢ **κορθίλη** ἡ, = **κόρθυς**· καὶ **κορθύλος** ἢ **κόρθιλος**, ὁ, «ὄρνις, ὅν τινες βασιλίσκον» Ἡσύχ.

κορθύνω, ἴδε ἐν λ. **κορύνω**.

κορθύνω, (κόρθυς), ἀνυψῶ, αὐξάνω, ἐγείρω, Ζεὺς κόρθυνεν ἐὸν μένος, ηὔξησε τὴν ὀργήν του, 'Ησιόδ. Θ. 853.— Παθ. (ἄνευ τοῦ ν), κῦμα κορθύεται, εἰς ὕψος αἴρεται, μετεωρίζεται, 'Ιλ. Ι. 7· ὕπερθε δὲ .. ἁλὸς κορθύνεται ὕδωρ 'Απολλ. Ρόδ. Β. 322.

κόρθυς ἢ **κόρθις**, ἡ, ἐκτεταμένος τύπος τοῦ **κόρυς**, σωρός, 'Ανών. παρὰ Σουίδ., ἐν λ. **κορθύεται**, Ἡσύχ.· ἐν Θεοκρ. 10. 47, κόρθυος ἀ τομά, δεμάτιον θερισμένου σίτου.

κορθύω, = **κορθύνω**, εὖτέ με θυμὸς κορθύῃ Ἑλλ. 'Επιγράμμ. 1028. 60.

κορίαννον, τό, = **κόριον**, ἡ βοτάνη καὶ ὁ σπόρος, 'Αλκαῖ. Κωμ. ἐν «Καλλιστοῖ» 1, 'Αναξανδρίδ. ἐν «Φαρμακομάντει» 2· ἐν τῷ πληθ. 'Ανακρ. 138, 'Αριστοφ. Ἱππ. 676, 682. **II.** γυναικεῖόν τι κόσμημα, Πολυδ. Ε', 101, Ἡσύχ.

κορίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κόρη**, 'Επιγραφ. Δελφ. 29, Πολυδ. Β', 17, Φρύν. 73.

κορίζομαι, (κόρη, κόριον) ἀποθ., περιποιοῦμαι, θωπεύω, κολακεύω καὶ ὑποκοριστικῶς καλῶ, «χαϊδεύω», 'Αριστοφ. Νεφ. 68· ἐπὶ τῆς σημασίας ταύτης εἶναι συχνότερον τὸ **ὑποκορίζομαι**· πρβλ. ὡσαύτως **κουρίζω**.

κορῑκός, ἡ, ὁν, = **παρθενικός**, Πολυδ. Β', 17·— 'Επίρρ. **-κῶς**, ὡς κοράσιον, βαδίζειν Αἰλ. π. Ζ. 2. 38· αἰσχύνεσθαι 'Αλκίφρ. 3. 2.

Κορινθιάζομαι, ἀποθ., ἐξασκῶ πορνείαν, ἐπειδὴ ἡ Κόρινθος ἦτο διάσημος διὰ τὰς πόρνας αὐτῆς, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 133·— τὸ ἐνεργ. παρ' 'Ησυχ.: «κορινθιάζειν· μαστροπεύειν, ἑταιρεύειν»·— **Κορινθιαστής, οῦ**, ὁ, πόρνος, ἑταιριστής, μαστροπός, Meineke Κωμ. 'Αποσπ. 1. 350.

Κορίνθιος, α, ον, ἐκ Κορίνθου, 'Ηρόδ., κτλ.· Κορίνθιαι ἑταῖραι 'Αριστοφ. Πλ. 149· καὶ οὕτω, Κορινθία κόρη, πόρνη, Πλάτ. Πολ. 404D· τὴν ἐκ Κορίνθου Λαΐδα οἶσθα; 'Αναξανδρίδ. ἐν «Γεροντομανίᾳ» 1, πρβλ. Ἔριφον ἐν «Πελταστῇ» 1, καὶ ἴδε **ἱερόδουλος**·— ὁ Κορινθιακὸς οἶνος ἀναφέρεται ὡς αὐστηρὸς παρὰ τῷ 'Αλέξ. ἐν 'Αδηλ. 23, πρβλ. Δίφιλ. ἐν «Παρασίτῳ» 2, 3·— 'Επίρρ. **-ίως**, κατὰ Κορινθιακὸν τρόπον, 'Ιωσήπ. 'Ιουδ. Πόλ. 8. 5, 2·— θηλ. **Κορινθιάς, άδος**, ἡ, Στέφ. Βυζ.·— **ὡσαύτως Κορινθιακός, ή, όν**, Ξεν. Ἑλλ. 6. 2, 9· **Κορινθικός**, 'Ανθ. Π. 6. 40.

Κορινθιουργής, ές, (*ἔργω) Κορινθιακῆς ἐργασίας, ἐκ **Κορινθιακοῦ** χαλκοῦ, Στράβ. 198, κτλ.

Κόρινθος, ἡ, ἡ πόλις καὶ ἡ χώρα, ἀφνειὸς Κ. 'Ιλ. Β. 570· ἀφνειὰ Κόρ. Πινδ. 'Αποσπ. 87. 1· οὕτω παρὰ Τραγ. κτλ.· εὐδαίμων Κ. 'Ηρόδ. 3. 52· διάσημος ἐπὶ πολυτελείᾳ καὶ ἀσωτίᾳ, ὅθεν ἡ παροιμία, οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κ. ἔσθ' ὁ πλοῦς· πρβλ. **Κορίνθιος, Κορινθιάζομαι**·—μετ' ἀρσεν. ἐπιθέτου, ὀφρυόεντα Κ. Χρησμ. παρ' 'Ηροδ. 5. 92, 5, πρβλ. Χρησμὸν παρὰ Στράβ. 380, Πολύβ. 4. 67, 8, κτλ. **II.** υἱὸς τοῦ Διός, ὁ νομιζόμενος ἱδρυτὴς τῆς Κορίνθου, Παυσ. 2. 1, 1·— παροιμ., Διὸς Κόρινθος, ἐπὶ τῶν ἀείποτε τὰ αὐτὰ (πασίγνωστα δὲ) ἐπαναλαμβανόντων, Πινδ. Ν. 7. 155, πρβλ. 'Αριστοφ. Βατρ. 442, 'Εκκλ. 823, Πλάτ. Εὐθύδ. 292Ε· ἴδε Παροιμιογρ. σ. 84. **III.** 'Επίρρ. **Κορινθόθι**, ἐν Κορίνθῳ, 'Ιλ. Ν. 664· **Κορινθόθεν**, ἐκ Κορίνθου, Συλλ. 'Επιγραφ. 29.

κορῐο-ειδής, ές, (κόρη) ὅμοιος πρὸς κόρην ὀφθαλμοῦ, ἔχων σκοτεινὴν λάμψιν, κορακῖνοι, Ἐπίχ. 28 Ahr. **2)** (κόριον Β) ὅμοιος πρὸς κορίαννον, Διοσκ. 2. 207.

κόριον (Α), τό, ὑποκορ. τοῦ **κόρη**, μικρὸν κοράσιον, Λυσ. 'Αποσπ. 2, Θεόκρ. 11. 60· Δωρ. **κώριον**, 'Αριστοφ. 'Αχ. 731.

κόριον (Β), τό, συντετμημένον ἀντὶ τοῦ **κορίαννον**, Νικ. 'Αλεξιφ. 157, Θ. 874, πρβλ. Γαλην. 13. 194. **II.** κ. ἔνυγρον, = ἀδίαντον, Διοσκ. Νόθ. 4. 136.

κόρις, ιος, 'Αττ. εως, ὁ, «κορίς», Cimex lectularius, οἱ κόρεις 'Αριστοφ. Νεφ. 634 (μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τοῦ ὀνόματος Κορίνθιοι, πρβλ. 710), Βάτρ. 115, ἀλλ.· ὡσαύτως θηλ. κατὰ τὸν Σουίδ., μετὰ γεν. **κόριδος**· παραδείγματα τῆς γεν. ταύτης ἀπαντῶσιν, ἀλλ' οὐδὲν παράδειγμα θηλυκοῦ γένους, ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 308. **II.** εἶδος ἰχθύος, Δωρίων παρ' 'Αθην. 330Α. **III.** εἶδος ὑπερείκου, κοιν. «σπαθοχόρτου», Διοσκ. 3. 174.

κορίσκη, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **κόρη**, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λάκωσιν» 1. 12, Τιμοκλ. ἐν «Μαραθωνίοις» 1· ὅθεν **κορίσκιον**, Πολυδ. Β', 17.

κορίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **κόρος**· ὡς κύριον ὄνομα **Κορίσκος** εἶναι ἐν χρήσει πρὸς δήλωσιν ὑποτιθεμένου τινὸς προσώπου, ὁ δεῖνα, «ὁ Κώστας, ὁ Γιάννης», 'Αριστ. 'Αναλυτ. Ὕστ. 1. 24, 2, Φυσ. 4. 11, 9, κ. ἀλλ.

κορίσκω, ἴδε **κορέσκω**.

κόρκορος, ἴδε **κόρχορος**.

κορκορῦγή, ἡ, τὸ «γουργούρισμα» τῶν κενῶν ἐντέρων καθόλου, πᾶς ὑπόκωφος θόρυβος, βοή, Αἰσχύλ. Θήβ. 345, 'Αριστοφ. Εἰρ. 991, ἐν τῷ πληθ.· ἐν τῷ ἑν., ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 491.— Περὶ τοῦ ῥήματος ἴδε **δια-κορκορυγέω**.

κορκορυγμός, ὁ, = τῷ προηγ., Ψευδο-Λουκ. ἐν Φιλοπάτρ. 3.

Κόρκῡρα, Κορκῡραῖος, ἴδε ἐν λέξ. **Κέρκυρα, Κερκυραῖος**.

κόρμα, τό, = **κοῦρμι**, ὃ ἴδε.

κορμάζω, κόπτω εἰς κορμούς, τεμάχια, Διον. 'Αλ. 20. 6.

κορμηδόν, 'Επίρρ., κορμοῦ δίκην, ὡς κορμός, 'Ηλιόδ. 9. 19.

κορμίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κορμός**, Boisson. 'Ανέκδ. 5. 51.

κορμός, ὁ, (κείρω) ὁ κορμὸς δένδρου (ἀποκεκομμένων τῶν κλάδων), 'Οδ. Ψ. 196, Εὐρ. 'Εκάβ. 575, Ἡρ. Μαιν. 242· κ. ἐλάας 'Αριστοφ. Λυσ. 255· κορμοὶ ἑύλων, τεμάχια κορμοῦ, 'Ηρόδ. 7. 36· κ. ναυτικοί, δηλ. κῶπαι, Εὐρ. 'Ελ. 1601.

κορνικουλάριος, ὁ, τὸ Λατ. cornicularius, παραστάτης, πάρεδρος, Συλλ. 'Επιγρ. 4453.

κόρνοψ, -οπος, ὁ, εἶδος ἀκρίδος, ὡς τὸ **πάρνοψ**, Στράβ. 613· — ὁ 'Ηρακλῆς ἐκαλεῖτο **Κορνοπίων**, ὁ τὰς ἀκρίδας τρομάζων, φυγαδεύων, αὐτόθι.

κόροιφος, ον, (οἰφάω) ὁ οἰφῶν, βινῶν, ἐγγαστρώνων τὰς κόρας, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 4. 62.

κορο-κόσμιον, τό, κορασίου παιγνίδιον ἢ κόσμημα, Κλήμ. 'Αλ. 51, Α. Β. 102.

κορόκοτας, ου, ἡ α, ὁ, = **κροκότας**, Δίων Κ. 76. 1.

κορο-πλάθος, ον, ὁ πλάτων προπλάσματα ἀγαλματίων ἢ πλαγγόνων, εἰδωλοποιός, Πλάτ. Θεαίτ. 147Β, Λουκ. Λεξιφ. 22· ὄνομα δράματός τινος τοῦ 'Αντιφάνους· — παρ' 'Ελληνισταῖς **κορο-πλάστης**, 'Ετυμολ. Μέγ. καὶ Μοῦρις ἐν λέξ.· — πρβλ. **ἐνοπλάθος**.

κόρος (Δ), ου, ὁ· (πρβλ. **κορέννυμι**)· πλησμονή, χορτασία, χορτασμός, Λατ. satietas, αἶψα δὲ φυλόπιδος πέλεται **κόρος**

ἀνθρώποισιν Ἰλ. Τ. 221· αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο Ὀδ. Δ. 103· πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος, ὅλα τὰ χορταίνει τις, καὶ ὕπνον, κτλ., Ἰλ. Ν. 636· ἀπὸ κόρος ἀμβλύνει αἰανὴς ἐλπίδας Πινδ. Π. 1. 160· κόρον ἔχει πάντα ὁ αὐτ. ἐν Ν. 7. 77· κ. ἔχειν τινὸς Εὐρ. Ἄλκ. 185, Φοίν. 1751· ὡσαύτως, κόρον ἡ τούτων συνουσία ἔχει Πλάτ. Φαῖδρ. 240C· ἐς κ. ἰέναι τινὸς Φιλόξ. 2. 39. **2)** ὡς ἐπακολούθημα τοῦ κόρου, ὕβρις, Πινδ. Ο. 2. 173, Ι. 3. 4· πρὸς κόρον, προπετῶς, αὐθαδῶς (πρβλ. **πρὸς** C. III. 7), Αἰσχύλ. Ἀγ. 382· ἄχρι κόρου Δημ. 400. 2· ἐς κόρον Λουκ. Μισθ. Συνόντ. 26· — συχνάκις συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ **ὕβρις**, παρὰ τοῖς ποιηταῖς ὁτὲ μὲν ὡς παράγων τὴν ὕβριν, ἄλλοτε δὲ ὡς παραγόμενος ἐξ αὐτῆς, τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται ἀνθρώπῳ Θέογν. 153, πρβλ. 751 καὶ Σόλωνα 7· ὕβριν κόρου ματέρα Πινδ. Ο. 13· 12· κόρον, ὕβριος υἱὸν Βάκις παρ' Ἡροδ. 8. 77· ἐντεῦθεν, ἡ εἰκασία, νέα δὲ (δηλ. ὕβρις) φύει κόρον ἐν Αἰσχύλ. Ἀγ. 776, φαίνεται ἐπιτυχής· ἴδε καὶ **χρησμοσύνη**.

κόρος (Β), **ου**, ὁ, Ἰων. **κοῦρος**, ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ., Πινδ., καὶ τοῖς λυρικ. χωρίοις τῶν Τραγ.· Δωρ. **κῶρος**· — παιδίον, παῖς, ἀπὸ τῆς νηπιότητός του (μάλιστα καὶ πρὸ τῆς γεννήσεώς του, ὃν γαστέρι μήτηρ κοῦρον ἑόντα φέροι Ἰλ. Ζ. 59), μέχρι τῆς στρατευσίμου ἡλικίας, κοῦρος πρῶτον ὑπηνήτης Ἰλ. Ω. 347· πρωθῆβαι Ὀδ. Θ. 264· τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὐταί γε γῆρας ἱκάνει Ἰλ. Δ. 321· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. καὶ τοῖς Τραγ.· σὺν κόροις τε καὶ κόραις Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 40· οὕτως ἐν παρῳδουμένοις τραγικοῖς στίχοις, Οἰδίπον .. παῖδε, διπτύχω κόρω Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 471, πρβλ. Εὔβουλ. ἐν «Ἀντ.» 2· σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, Πλάτ. Νόμ. 772Α· — ἐν Ἰλ. Ι. 86, Μ. 196, καὶ ἀλλαχοῦ, κοῦροι εἶναι οἱ στρατιῶται, τὰ «παλληκάρια», οὕτω, κοῦροι Ἀχαιῶν Ἰλ.· — ἔτι δὲ συχνότερον παρ' Ὁμήρῳ οἱ θεράποντες οἱ ὑπηρετοῦντες κατὰ τὰς θυσίας καὶ ἑορτάς, ὡς τὸ Λατ. pueri, Ἰλ. Α. 470, Ὀδ. Α. 148 — ἐν Σπάρτῃ οἱ **ἱππεῖς** ἐκαλοῦντο **κόροι**, ὡς οἱ Ρωμαῖοι equites ἐκαλοῦντο pueri, Ἀρχύτ. παρὰ Στοβ. σ. 269. 4, Ruhnk. εἰς Τίμ. **2)** μετὰ γεν. κυρίου ὀνόμ., υἱός, Ὀδ. Τ. 523, κτλ.· Θησέως κ. Σοφ. Φιλ. 562, πρβλ. 644· τῶν ὁλωλότων κόροι Εὐρ. Ἱκ. 107, πρβλ. 356· Κεκροπιδῶν κόροι, περίφρ. ὡς τὸ **παῖδες**, Εὔβουλ. ἐν «Ἀντιόπῃ» 2. 6, πρβλ. **κόρη** 2. **II.** ὡς τὸ **μόσχος**, κλωνάριον, βλαστός, παραφυάς, «κολορρίζι» δένδρου, κόρους πλεκτοὺς .. μυρρίνης Λύσιππ. ἐν Ἀδήλ. 3. (Πιθ. ἐκ τοῦ **κείρω**, κυρίως, ὁ κείρας τὴν κόμην αὐτοῦ ἐξερχόμενος τῆς παιδικῆς ἡλικίας, πρβλ. **κομάω**.)

κόρος (Γ), ὁ, σάρωθρον, Ἡσύχ.· πρβλ. **κορέω**.

κόρος (Δ), ὁ, τὸ Ἑβρ. κόr, μέτρον ξηρῶν περιλαμβάνον κατὰ τὸν Ἰώσηπον, Ἰουδ. Ἀρχ. 15. 9, 2; δέκα Ἀττ. μεδίμνους, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ιζ', 7.

κόρρη, νεώτ. Ἀττ. ἀντὶ **κόρση**.

κόρσακις, ἀμφίβ. λέξις μνημονευομένη ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. ἐκ τοῦ Κρατίνου μετὰ τῆς ἑρμηνείας, **τράγος**, καὶ ἐτυμολογ. ἐκ τοῦ **κόρση** (2)· ὁ Σαλμ. ἐξ εἰκασίας **κορσάτης**.

κορσεῖα, τά, (κόρση) οἱ κρόταφοι, Νικ. Ἀλ. 135· **κόρσεα** αὐτόθι 414.

κόρση, ἡ, νεώτ. Ἀττ. **κόρρη**, Δωρ. **κόρρα**· (ἐκτεταμ. ἐκ τῆς √ΚΑΡ, **κάρα**)· — τὸ παρὰ τὸ μέτωπον πλαγίως κείμενον μέρος, ξίφει ἥλασε κόρσην Ἰλ. Ε. 584, πρβλ. Ν. 576· ἰσοδύναμον τῷ **κρόταφος**, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Δ. 502, τόν ῥ' Ὀδυσεὺς .. βάλε κόρσην· ἡ δ' ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν αἰχμή· καὶ ὅταν εἶναι ἀνάγκη πληθ. ὡς ἐν τῇ Λατ. tempora, τίθεται ὁ πληθ. **κρόταφοι**· — οὕτω παρ' Ἀττ., ἐπὶ κόρρης πατάσσειν, τύπτειν κατὰ κροτάφου, Δημ. 562. 9· ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης [τύπτῃ], δηλ. διὰ τῆς πυγμῆς ἢ διὰ τῆς παλάμης, ὁ αὐτ. 537 ἐν τέλ.· ἐπὶ κόρρης τύπτειν Πλάτ. Γοργ. 486C, 508D, 527Α· πὺξ ἐπὶ κόρρας ἤλασα Θεόκρ. 14. 34· μεταγεν., κατὰ κόρρης πατάσσειν Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 20. 2, Ὄνειρος ἢ Ἀλεκ. 30, πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. 529. 39. **2)** αἱ παρὰ τοὺς κροτάφους τρίχες, τὰ πλάγια τῆς κόμης, ἅπερ πρῶτα συνήθως λευκαίνονται (πρβλ. **πολιός**), ἐν τῷ πληθ. Αἰσχύλ. Χο. 282, πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. 530 ἐν τέλ., Πολυδ. Β', 32. **3)** ἡ κεφαλή, Ἐμπεδ. 307, Νικ. Θηρ. 905, Ὀππ. Κυν. 3. 25. **II.** μέρος τῆς πύλης ναοῦ, Βιτρούβ. 4. 6. **III.** παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ **κρόσσαι**, δηλ. στεφάναι πύργων.

κορσεύς, έως, ἡ, «κουρεύς», Ἡσύχ.

κόρσης, ου, ὁ, ὁ ἔχων τὴν κόμην βραχεῖαν, Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 565Α.

κόρσιον, τό, (κόρση) ἡ βολβώδης ῥίζα τοῦ Αἰγυπτίου λωτοῦ, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 11, Στράβ. 823· **κόρσεον**, Διόδ. 1. 10· **κορσίπιον**, Ἡσύχ.

κορσο-ειδὴς λίθος, ὁ, ἔχων χρῶμα φαιόν, «στακτί», (κόρση 2), Πλιν. 37. 56.

κορσός, ὁ, = **κορμός**, Ἡσύχ.

κορσόω, (κόρση) κείρω, «κορσοῦν· κείρειν» Ἡσύχ.

κορσωτήρ, ῆρος, ὁ, κουρεύς, Πολυδ. Β', 32· — ὡσαύτως **κορσωτεύς, έως**, Χάρων παρ' Ἀθην. 520Ε· καὶ **κορσωτήριον**, τό, κουρεῖον, αὐτόθι.

κορσωτός, ἡ, όν, κεχαρμένος, «κουρευμένος», ἐξυρημένος, Λυκόφρ. 291.

κορτέω, ἴδε ἐν λ. **κρότεω**.

Κορῦβάντειος, α, ον, ἀνήκων εἰς τοὺς Κορύβαντας, Ἀνθ. Π. 9. 165. **II.** τὸ **κορυβαντεῖον** (οὐχὶ **-άντειον**, Ἀρκάδ. σελ. 121. 19), ναὸς τῶν Κορυβάντων, Στράβ. 473 (κοινῶς **-άντιον**).

Κορῦβαντιασμός, μανία Κορυβαντική, ἐνθουσιασμός, Διον. Ἁλ. 2. 19, Λογγῖν. 39. 2.

Κορῦβαντιάω: μέλλ. **-άσω**, τελῶ τὰς τελετὰς τῶν Κορυβάντων, πληροῦμαι μανίας ἢ ἐνθουσιασμοῦ Κορυβαντικοῦ, Πλάτ. Κρίτων 54D, Συμπ. 215Ε, Ἴων 534Α, 536C· Κ. περί τι, εἶμαι κατενθουσιασμένος καὶ ἔξαλλος ἐπί τινι, Λογγῖν. 5. 1· — «τῶν δὲ Κορυβάντων ὀρχηστικῶν καὶ ἐνθουσιαστικῶν ὄντων καὶ τοὺς μανικῶς κινουμένους κορυβαντιᾶν φαμὲν» Στράβ. 413· — ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 8, κωμικῶς ἐπὶ τοῦ νυστάζοντος ὅστις κατανεύει καὶ αἰφνιδίως πάλιν ἀνεγείρει τὴν κεφαλήν, πρβλ. Πλίν. 11. 54.

Κορῦβαντίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, ἐξαγνίζω ἢ καθιερῶ διὰ Κορυβαντικῶν τελετῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 119· ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Ὠριγ. κατὰ Κέλσ. 3. 16.

Κορῦβαντικός, ἡ, όν, ἀνήκων εἰς τοὺς Κορύβαντας, Πλούτ. 2. 759D.

Κορῦβαντίς, ίδος, ἡ, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **Κορύβας**, Νόνν. Δ. 2. 695.

Κορῦβαντισμός, ὁ, ἁγνισμὸς διὰ Κορυβαντικῶν τελετῶν, «κάθαρσις μανίας» Ἡσύχ.

Κορῦβαντῶδης, ες, ὅμοιος πρὸς Κορύβαντα, μανιώδης, ἔξαλλος, Λουκ. ἐν Διΐ Τραγ. 30.

Κορύβᾶς [ῠ], αντος, ὁ, ἱερεὺς τῆς Ρέας ἐν Φρυγίᾳ· ἐν τῷ πληθ. **Κορύβαντες**, Εὐρ. Βάκχ. 125, κτλ.· συγγενεῖς πρὸς αὐτοὺς εἶναι οἱ **Κάβειροι**, **Ἰδαῖοι**, **Δάκτυλοι**, **Τελχῖνες**, καὶ οἱ **Κούρητες** κατὰ Στράβ. 466· ποιητ. δοτ. πληθ. **Κυρβάντεσσι** Σοφ. Ἀποσπ. 740, κατὰ τοὺς Παρισιν. κώδικ. παρὰ Duebner., πρβλ. Λυκόφρ. 78, Καλλ. εἰς Δία 46· — ἐπειδὴ δὲ αἱ τελεταὶ αὐτῶν συνωδεύοντο μὲ μουσικὴν ἁγρίαν κτλ., ὁ Κορύβας ἐθεωρεῖτο ὡς μέθυσος ἢ μουσικός, Ποσειδιππ. παρ' Ἀθην. 377Β, Συνεσ. Ἐπιστ. 122. Πρὸς πλήρη πληροφορίαν ἴδε Λοβ. Ἀγλαοφ. σελ. 1133 κ.ἑξ. **II.** ἐνθουσιασμός, ὁ τῆς ποιητικῆς κ. Λουκ. Πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 45.

κορύγης· «κῆρυξ. Δωριεῖς» Ἡσύχ.

κορύδιον, τό, Αἰολ. ἀντὶ **παιδάριον**, Ἐπιγρ. ἐν Hell. J. 13, σ. 346.

κορυδός, ἡ, (κόρυς) πτηνὸν ἔχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀνεστηκότα πτερὰ ὡς λόφον, κοινῶς «τσουτσουλιάνος», (ἐν Πανόρμῳ τῆς Κυζίκου ὀνομάζεται «κουρτσουλιός»), Alauda cristata, Ἀριστοφ. Ὄρν. 302, 472, 476, 1295· ὡσαύτως **κόρυδος**, ὁ, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 31, Πλάτ. Εὐθύδ. 291Β, Ἀρ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 1. 5., 9. 8, 12, κ. ἀλλ.— Ἔχομεν ὡσαύτως τοὺς τύπους **κορυδών, ῶνος**, ὁ, αὐτόθ. 9. 1. 13· **κορυδαλλή**, ἡ, Ἐπίχ. 25 Ahr.· **κορυδαλλίς, ίδος**, ἡ, πάσαισιν κορυδαλλίσιν χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι Σιμωνίδ. 67, πρβλ. Θεόκρ. 7. 23· καὶ **κορυδαλλός**, ὁ, Θεόκρ. 10. 50, ἢ **κορύδαλος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 49Β, 10, κ. ἀλλ.— Περὶ τῶν τύπων ἴδε Λοβέκ. εἰς Φρύν. 338. Πρβλ. **ἐπιτυμβίδιος**.—Κατὰ Θωμᾶν Μάγιστρ. σ. 549· «κόρυδος καὶ κορυδαλὸς καὶ κορυδαλλὶς τὸ στρουθίον τὸ ἔχον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀνεστηκότα πτερὰ ὥσπερ λόφον· ἔστι δὲ τὸ μὲν κόρυδος Ἀττικόν»· Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ ἀδολεσχίας, (σ. 507Ε), «κόρυδος ὥπται πετόμενος»· τὸ δὲ κορυδαλὸς κοινόν, εἰ καὶ Εὔβουλος χρῆται· ἔστι δὲ καὶ Κορυδαλὸς δῆμος Ἀθήνησι, τὸ δὲ κορυδαλλὶς ποιητικὸν ὡς Θεόκριτος (7. 23) «ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλίδες».

κορύδῠλις, εως, ἡ, ἴδε ἐν λ. **κορύδυλη** III.

κόρυζα, ης, ἡ, καταρροὴ τῆς ῥινός, «μύξα», λατ. pituita, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 15, κ. ἀλλ.· κορύζης τὴν ῥῖνα μεστὸς Λουκ. Νεκρικ. Διάλογ. 6, 2· πρβλ. **κατάρροος**. **II.** μεταφ., μωρία, βλακεία, ὡς τὸ λατ. pituita, Λουκ. Νεκρικ. Διάλογ. 20. 4, πῶς δεῖ Ἱστ. συγγρ. 31, Ἀλέξ. 20, κ. ἀλλ., πρβλ. Casaub. Pers. 2. 57· ἴδε **βλέννα**, **βλέννος**,

κορυζᾶς, ὁ, (κόρυζα), ὁ ἰσχυρῶς κορυζῶν, «μυξιάρης», Μένανδρ ἐν Ἀδήλ. 413.

κορυζάω, ἔχω κατάρρουν τῆς ῥινός, τρέχουν αἱ μύξαι μου, Πλάτ. Πολ. 343Α (μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς σημασίας ΙΙ), Ἀριστ Προβλ. 1. 16, 2, κ. ἀλλ. **II.** μεταφ., ἀνοηταίνω, βλακωδῶς φέρομαι, «κορυζῶν μεμωρα(μ)μένος» Ἡσύχ., Πολυδ 38. 4, 5.

κορυζώδης, ες, πάσχων ἐκ κορύζης, καταρρου, ἀπὸ κεφαλῆς Ἱππ. Ἐπιδημ. 1175Α.

κορυθ-άϊξ [ᾰ], ῖκος, (ἀΐσσω) ὁ σείων τὴν περικεφαλαίαν, δηλ. ἔχων λόφον σειόμενον, ἐπίθε[τον] ὄρεως, κορυθάϊκι πτολεμιστῇ Ἰλ. Χ. 123.

κορῠθ-αίολος, (οὕτως παρ' Ἀρκαδ. σ. 86· ἀλλ' ὁ Εὐστ. 352. 28, **-αιόλος**), ον· (αἰόλλω)· — κινῶν τὴν περικεφαλαίαν ταχέως, δηλ. ἔχων ἀπαστράπτουσαν περικεφαλαίαν, ἐπίθ. τοῦ Ἕκτορος, Ἰλ. Β· 816. κτλ.· ἅπαξ τοῦ Ἄρεως, Υ. 38· κ νείκη Ἀριστοφ. Βάτρ. 818.

κορυ-θαλία, «δάφνη ἐστεμμένη· τινὲς τὴν εἰρεσιώνην» Ἡσύχ.·

ὡσαύτως **κορυθάλεια, κορυθάλη, κορυθαλίς**, Ἐτυμολ. Μέγ. 303. 32., 531. 53., 276. 28.

κορύθιον [ῠ], τό, ὑποκορ. τοῦ **κόρυς**, Γλωσσ.

κόρῡθος, ὁ, (κόρυς), ὁ μετὰ λόφου, τροχίλος Ἡσύχ., πρβλ. **κορυδός**.

κορυμβάς, άδος, ἡ, (κόρυς), σχοινίον περιθέον τὸ δίκτυον, Ἡσύχ.

κορύμβη, ἡ, πρβλ. **κόρυμβος** II, Ἄσιος παρ' Ἀθην. 525F.

κορυμβήθρα, ἡ, κατὰ Νίκανδρ. παρ' Ἀθην. 683C, **-βηλός**, ὁ, = τῷ ἑπομ.

κορυμβίας, ου, ὁ, εἶδος κισσοῦ ὀνομασθέντος οὕτως ἐκ τῶν βοτρυοειδῶν αὐτοῦ ἀνθέων καὶ τοῦ καρποῦ, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 18, 6.

κορυμβο-ειδής, ές, βοτρυοειδής, Διοσκ. 3. 124.

κόρυμβος, ὁ, πληθ. **κόρυμβοι** καὶ ἑτερογεν. **κόρυμβα**· (κόρυς, κορυφή)· τὸ ἀνώτατον σημεῖον, ἡ κορυφή, τὸ τέλος, παρ' Ὁμήρ. μόνον ἅπαξ, νηῶν .. ἄκρα κόρυμβα, τὰ καμπύλα ἄκρα τῆς πρύμνης, κατὰ τὸν Σχολ. «τὰ τῶν νεῶν ἀκροστόλια», Ἰλ. Ι. 241· ἄλλως ἄφλαστα, ἀκροστόλια, κατὰ τὸν Ἡσύχ.· ἂν καὶ φαίνεται ὅτι ὑπῆρχεν ἀμφιβολία τις περὶ τῆς σημασίας αὐτοῦ ἤδη κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀριστοφ., ἴδε Δινδ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀποσπ. σ. 527· οὕτως ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 411 (ἔνθα ἴδε Blomf. 417), Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 258· ἀφλάστοιο κόρυμβα Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 601· ἄφλαστα καὶ κόρυμβ. Λυκόφρ. 295·— ἀκολούθως. **2)** κορυφὴ βουνοῦ, φεύγοντες ἐπὶ τοῦ οὔρεος τὸν κ. Ἡρόδ. 7. 218· ἐπ' ἄκρον κ. ὄχθου Αἰσχύλ. Πέρσ. 659. **II.** = **κρωβύλος**, κ. τῶν τριχῶν Ἡρακλείδ. Ποντ. παρ' Ἀθην. 512C ἀσκητὸς ἐϋσπείροισι κορύμβοις Ἀνθ. Π. 6. 219. οὕτω καὶ **κορύμβη**, Ἄσιος 2. 6· ἴδε ἐν λέξ. **κρωβύλος**. **III.** ὁ βότρυς τοῦ ἄνθους ἢ καρποῦ τοῦ κισσοῦ, Ἀνθ. Π. 12. 8, Πλούτ. 2. 648F· καθόλου, βότρυς καρποῦ ἢ ἄνθους, Μόσχ. 3. 4, Χριστοδ. Ἔκφρ. 397, Νόνν., κτλ. **2)** ὁ καυλὸς τοῦ ἀσπαράγου, Ἡσύχ.

κορυμβο-φόρος, ον, φέρων κορύμβους, κισσὸς Λόγγ. 2. 26.

2) ἐστεμμένος κισσῷ, Διόνυσος γυναῖκες, Νόνν. Δ. 18. 3, κτλ.

κορυμβόομαι, Παθ., ἐπὶ τῆς κόμης, σχηματίζομαι εἰς κόρυμβον, «κόμην τρέφων χρυσῷ στρόφῳ κεκορυμβωμένην» Νικ. Δαμασκ. παρὰ Σουΐδ.

κορυμβώδης, ες, **κορυμβοειδής**, Διοσκ. 3. 29.

κορῡνάω, μέλλ. **-ήσω**, (κορύνη II) ἀναδίδω βλαστοὺς ἢ «μπουμπούκια» ὅμοια πρὸς ῥόπαλα, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 12, 2.

κορύνη, ἡ, (κόρυς), ῥόπαλον, συχνάκις περικεκαλυμμένον διὰ σιδήρου πρὸς μάχην, σιδηρόδετον ῥόπαλον, σιδηρεῖη κορύνη ῥῆξασκε φάλαγγας Ἰλ. Η. 141, πρβλ. 143 (ἴδε ἐν λέξ. **ὅπλισμα**)· ξύλων κορύνας ἔχοντες Ἡρόδ. 1. 59· κορύναις τύπτειν Ἀριστ. Πολ. 5. 10, 19·— ποιμενικὴ ῥάβδος, Θεόφρ. 7. 19. **II.** μεταξὺ τῶν φυτῶν, βλάστημα ὅμοιον κορύνῃ, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 5, 1. **III.** = **πόσθη**, Νικ. Ἀλ. 409, Ἀνθ. Π. 5. 129. [ῠ παρ' Ὁμ. καὶ Θεόκρ. 7. 18· ῡ ἐν Εὐρ. Ἱκέτ. 715, Θεόκρ. 25. 63, Νικ. ἔνθ. ἀνωτ.· πρβλ. Heinr. εἰς Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 289, Spitzn. Prosod. § 59. 2.]

κορύνησις, εως, ἡ, (κορυνάω) βλάστησις κορυνοειδοῦς βλαστοῦ ἢ κάλυκος, Θεόφρ. π. Φ. Ἱστ. 3. 5, 1, Φανίας παρ' Ἀθην. 61F.

κορῡνήτης, ου, ὁ, ὁ φέρων ῥόπαλον, ῥοπαλοφόρος, Ἰλ. Η. 9, 138, Παυσ. 8. 11.

κορῡνη-φόρος, ον, ῥοπαλοφόρος, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 18, στ. 3· ἐπίθετ. τοῦ Πριάπου ἐν Συλλ. Ἐπιγραφ. 5960, πρβλ. Ὁράτ. 1 Serm. 8. 4. **2) κορυνηφόροι**, οἱ, ἦσαν οἱ ῥοπαλοφόροι σωματοφύλακες τοῦ Πεισιστράτου ἀντὶ τῶν συνήθων δορυφόρων, Ἡρόδ. 1. 59, Διογ. Λ. 1. 66, Πλουτ. Σόλων 30. **II.** οἱ χωρικοὶ τῆς Σικυῶνος, καλούμενοι καὶ **κατωνακοφόροι**, Πολυδ. Γ', 83, πρβλ. Ruhnk. εἰς Τίμ. ἐν λέξ. **Πενεστικόν**, Thirlw. Ἱστ. τῆς Ἑλλ. 1. 424.

κορυνθεύς, -έως, ὁ, «κόφινος, κάλαθος» Ἡσύχ.

II. «ἀλεκτρυών», ὁ αὐτ.

κόρυνθος, ὁ, εἶδος πλακουντίου ἢ ζυμαρικοῦ, «μάζης ψωμός» Ἡσύχ.

κορῡνιάω, = **κορυνάω**, ὅθεν, κορυνιόωντα πέτηλα, ζωηρά, ὀργῶντα φύλλα, Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 289 (ἄλλοι κορυνιόεντα, ἢ κορωνιόωντα.) — Κατὰ τὸν Σχολιαστ.: «κορυνιόεντα, ἤγουν ῥαβδώδη, καὶ δι' εὐκαρπίαν εὔογκα».

κορῡνιόεις, -εσσα, εν, ὅμοιος κορύνῃ, ἴδε Λοβ. Rhemat. 180.

κορῡνίτης, ου, ὁ ἡμαρτημ. γραφ. παρ' Ἡσυχ. ἀντὶ **κορυνήτης**, ὃ ἴδε.

κορῡνώδης, ες, (εἶδος) = **κορυνιόεις**, Θεόφρ. π. Φ. Ἱστ. 6. 4, 2.

κορυπτίλος [ῐ], ὁ, ὁ κτυπῶν διὰ τῆς κεφαλῆς ὡς διὰ κεράτων, Θεόκρ. 5. 147, ἔνθα ὁ Ald. **κορυττίλος**· παρ' Ἡσυχ. **κυρίττολος** (κυρίττιλος Valck.).

κορύπτω, μέλλ. **-ψω**, ὡς τὸ **κυρίσσω** (ἥτις εἶναι διάφ. γραφ.), κτυπῶ διὰ τῆς κεφαλῆς, κερατίζω, Θεόκρ. 3. 5· ὁρμῶ πρός τινα διὰ τῆς κεφαλῆς, προσβάλλω, τινά Τζέτζ.— Μέσ., ἀόρ. **ἐκορυφάμην** πιθ. γραφ. ἀντὶ **ἐκορυξάμην** ἐν Ἱππ. 1284. 14, Ἀθήν. 127A (ὡς παρὰ Θεοκρ. ἔνθ' ἀνωτ.) ὑπάρχει διάφ. γραφ. **κορύξη**.— Παρ' Ἡσυχ., «ἐκορυπτίας· ἐγαυρίας», ἐκ τοῦ **κορυπτιάω** = **γαυριάω**.

κόρῡς, ῡος, ἡ· αἰτ. **κόρῡθα** Ὅμ. καὶ Εὐρ. ἐν Βάκχ. 1185· κόρυν Ἰλ. Ν. 131., Π. 215, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 20. 10, κτλ.· ποιητ. δοτ. **κορύθεσσι** Σοφ. Ἀντ. 116· (√ΚΑΡ, κάρα) — περικεφαλαία, κράνος, συχνὸν παρ' Ὁμ. (ἰδίως ἐν Ἰλ.)· κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ χαλκοῦ, χαλκείη, χαλκήρης, καὶ οὕτω διακρινομένη ἀπὸ τῆς ἐκ δέρματος **κυνέης** (ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἰσχύει πανταχοῦ· ἴδε ἐν λέξ. **κυνέη**)· ἔχουσα καὶ τεμάχια διὰ τὰς παρειάς, **χαλκοπάρηος**, καὶ λόφον ἐκ τριχῶν ἵππου, **ἱππουρις**. **ἱππόκομος**, **ἱπποδάσεια** (πρβλ. **λόφος**)· καὶ κεκοσμημένη διὰ φάλων, πρβλ. **ἀμφίφαλος**, **τετράφαλος**. **II.** ἡ κεφαλή, Εὐρ. Βάκχ. 1185.

κορύσσω, Ἐπικ. παρατ. **κόρυσσε** Ἰλ.· ποιητ. ἀπαρ. **-έμεν** Πινδ. Π. 8. 106.— Μέσ., ἀόρ. **ἐκορυσσάμην** (ἀντὶ **ἐκορυξάμην**, ἴδε **κορύπτω**), μετοχ. **κορυσσάμενος** Ἰλ. Τ. 397.— Παθ., πρκμ. **κεκόρυθμαι**, μετοχ. **κεκορυθμένος**, συχνάκις παρ' Ὁμ. — Ρῆμα ποιητ., κυρίως δὲ Ἐπικ., σημαῖνον κυρίως ἐφοδιάζω, ὁπλίζω μὲ περικεφαλαίαν (**κόρυθα**). **1)** καθόλου, παρασκευάζω, καταρτίζω, κινῶ, διεγείρω εἰς μάχην, πόλεμόν τε κορύσσων Ἰλ. Β. 273· κλόνον ἀνδρῶν Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 148· μάχην 198· μάχας ἔργον Πινδ. Ι. 8 (7). 115· φιλαιμάτους ἀλκὰς Εὐρ. Ῥῆσ. 933.— Ὁ Ὅμ. κατὰ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζεται τὸ παθ. καὶ μέσ., ὁπλίζομαι, ἐνδύομαι τὴν πανοπλίαν μου, τῷ δὲ κορυσσέσθην Ἰλ. Δ. 274· ὄπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεὺς Τ. 397· Αἴας δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ Η. 206· κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ Ε. 562, κτλ.· ὡσαύτως ἐπὶ πραγμάτων, δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ, ἔχοντα αἰχμὰς ἐκ χαλκοῦ, Γ. 18., Λ. 43· οὕτως ἀπολ., δόρυ .. βριθύ, μέγα, στιβαρόν, κεκορυθμένον Π. 802· ὅπλων Ἡφαιστοπόνων κεκορυθμένος ἐνδυτά Εὐρ. Ι. Α. 1073, πρβλ. Ἀνδρ. 279. **2)** προμηθεύω, καταρτίζω, βίον κορυσσέμεν ὀρθοβούλοις μαχαναῖς· Πινδ. Π. 8. 106. **II.** ὑψῶ, κορυφῶ, κόρυσσε δὲ κῦμα ῥοίου, ἐκορύφωσε (πρβλ. **κορυφόω**), Ἰλ. Φ. 306· (οὕτω δὲ καὶ τὰ πόλεμον, κλόνον, μάχην κορύσσειν, δύνανται νὰ νοηθῶσι).— Παθ., κῦμα θαλάσσης .. πόντῳ μὲν τὰ πρῶτα κορύσσεται, «κορυφοῦται, αὔξεται, εἰς ὕψος ἐπαίρεται» (Σχόλ.), Ἰλ. Δ. 424· ἐπὶ τῆς φήμης, ἥ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται αὐτόθι 442· οὕτω μετέπειτα, χείμαρρε, τί δὴ τόσον ὧδε κορύσσῃ; Ἀνθ. Π. 9. 277· ἐπὶ νεφῶν, Θεόκρ. 25. 94, κτλ.· μεταφορ., Δῆμος .. πρὸς πνεῦμα βραχὺ κορ. Κωμ. Ἀνών. 48·— πρὸς ταύτην τὴν σημασίαν πρβλ. τὰ ῥήματα **κορθύνω, κορθόομαι**.

κορυστής, οῦ, ὁ, διὰ περικεφαλαίας ὡπλισμένος ἀνήρ, ἔνοπλος πολεμιστής, ἕλεν ἄνδρα κορυστὴν Ἰλ. Δ. 457., Θ. 256· δύω Αἴαντε κορυστά Ν. 201., Σ. 163· πρβλ. **ἱπποκορυστής, χαλκοκορυστής**.

κορυστός, ή, όν, (κορύσσω II) ἐπίμεστος, ἰδίως ἐπὶ πλήρους μέτρου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ψηκτός, Συλλ. Ἐπιγρ. 123. 22, Ἡσύχ. (ἔνθα ὁ Κῶδ. κορυτός).

κορύτη, ἡ, = **κεφαλή**, κῶδ. «κορύτει· κεφαλῇ» Ἡσύχ.

κορυττίλος [ῐ], ἴδε **κορυπτίλος**.

κορῦφᾱ-γενής, ές, ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἢ τῆς κορυφῆς γεννηθείς, ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς· — ἐν τῇ Πυθαγορείῳ φιλοσοφίᾳ, ἐπίθετον ἰσοπλεύρου τριγώνου, ὡς τὸ **Τριτογένεια** III, Πλούτ. 2. 381E.

κορῦφαία, ἡ, τὸ πρὸς τὴν κορυφὴν μέρος τοῦ χαλινοῦ, «ὁ δὲ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ἵππου ἐκτεταμένος ἱμὰς ἐπὶ τὸν χαλινὸν κορυφαία», Πολυδ. Α', 147, Ξεν. Ἱππ. 3, 2., 5. 1., 6, 7. **II.** θύσανος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς, Λουκ. Λεξιφ. 5, κατὰ τὸν Εὐστάθ. 1528. 18 «κόσμον γυναικεῖον τὴν πλοκαμῖδα, ἣν καὶ κορυφαίαν φασίν, ἤγουν κορυφήν».

κορύφαινα, ἡ, ἰχθύς τις, = **ἵππουρος**, Δωρίων παρ' Ἀθην. 304C.

κορῦφαῖον, τό, τὸ ἀνώτατον περιθώριον κυνηγετικοῦ δικτύου, κυρίως οὐδ. τοῦ ἑπομ., Ξεν. Κυν. 10, 2, Πολυδ. Ε', 31.

κορῦφαῖος, ὁ, (κορυφή) ὁ πρῶτος, ὁ ἀρχηγός, αὐτὸς ἕκαστος βουλόμενος κ. εἶναι Ἡρόδ. 3. 82· τῶν ἀνδρῶν τοὺς κ. αὐτόθι 159, πρβλ. 6. 23, 98, πρβλ. Πλάτ. Θεαίτ. 173C· οἱ κορυφαῖοι, φατριῶν, Πολύβ. 28. 4, 6·— ἐν τῷ Ἀττ. δράματι, ὁ ἡγεμὼν ἢ πρῶτος τοῦ χοροῦ, ἡγεμὼν τῆς φυλῆς κορυφαῖος Δημ. 533. 25, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 4, 6, Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 152B, κτλ.· κ. ἑστηκώς, ὁ ἱστάμενος πρῶτος ὥσπερ ὁ ἐν τῷ χορῷ κορυφαῖος, Ἀριστοφ. Πλ. 953. **II.** ὡς ἐπίθ., ὁ ἐπὶ κορυφῆς, ὁ κ. πῖλος ἡ κορωνὶς ἢ apex, Ρωμαίου στεφανηφόρου ἱερέως (flamen), Πλουτ. Μάρκελλ. 5· τὰ κ. τῆς νίκης, οἱ ἐξοχώτατοι καρποί .., Ἡρῳδιαν. 8. 3· κ. τέλος τῶν πραγμάτων ὁ αὐτ. 7. 5. **2)** ἐπίθ. τοῦ Διός, παρὰ Ρωμαίοις Jupiter Capitolinus, Παυσ. 2. 4. 5, Συλλογ. Ἐπιγρ. 4458. 4.— Παρὰ μεταγενεστέροις συγγραφεῦσιν ἔχομεν ὑπερθ. **κορυφαιότατος**, Συλλογ. Ἐπιγρ. 3885, 2. 1115B, Λουκ. Σολοικιστ. 5, Ἰῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 34· ἴδε Λοβ. Φρύν. 69.

κορῦφάς, άδος, ἡ, ἡ κορυφὴ τοῦ ὀμφαλοῦ, «κορυφάδων, τῶν κορυφῶν τῆς πρὸς τῷ ὀμφαλῷ συναγωγῆς» Ἱππ. παρὰ Γαλην. Λεξ.

κορῡφή, ἡ, (κόρυς), ἡ κεφαλή, τὸ ἀνώτατον μέρος, ἡ ἄκρα, ἐντεῦθεν, **1)** ὡς καὶ νῦν, τὸ ἀνώτατον ἄκρον, ἡ κορυφὴ τῆς κεφαλῆς ἵππου, Ἰλ. Θ. 83, Ξεν. Ἱππ. 1, 11· ἀνθρώπου, Ὀμ. Ὕμν. εἰς Ἀπ. 309, Ἡρόδ. 4. 187, Πίνδ., Ἀττ.·— κειμένη μεταξὺ τοῦ βρέγματος καὶ τοῦ ἰνίου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 7, 2· τὸ ὀστέον τῆς κ. Ἱππ. 897Ε· πρβλ. φαλακρότης. **2)** παρ' Ὁμ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ κορυφή, τὸ ἀνώτατον σημεῖον ὄρους, οὔρεος ἐκ κορυφῆς Ἰ. Β. 456· ὄρεος κορυφῆσι Γ. 10· κορυφὴ ἢ κορυφαὶ Οὐλύμποιο, Ὀλύμπου, Πηλίου, Ἴδης κ. 1. 499, κτλ.· — οὕτω παρὰ Πινδ., Ἡροδ. καὶ Ἀττ.· ἀστρογείτονας κ. Αἰσχύλ. Ἱκ. 722· πρβλ. **κάρηνον** **3)** καθόλου, πᾶσα κορυφὴ ἢ ὑψηλὸν μέρος, κατὰ κορυφὴν ἐσβαλεῖν ἐς τὴν κάτω Μακεδονίαν, κατ' εὐθεῖαν ὑπεράνω τῶν ὀρέων, (πρβλ. **κατ' ἄκρας**), Θουκ. 2. 99· κατὰ κορυφὴν ἵσταται ὁ ἥλιος, ἐν τῷ ζενίθ, Πλούτ. 2. 938Α· τὸ κατὰ κορυφὴν σημεῖον, τὸ ζενίθ, ὁ αὐτ. ἐν Μαρ. 11· ταῖς τῶν λίθων κατὰ κ. ἐμβολαῖς, διὰ τῆς πτώσεως τῶν λίθων καθέτως, Πολύβ. 8. 9, 3. **4)** ἡ κορυφή, apex ἢ vertex, τριγώνου, Πολύβ. 2. 14, 8· ὡς ἐπὶ τοῦ Δέλτα, Πλάτ. Τίμ. 21Ε· τὸ σημεῖον εἰς ὃ συνέρχονται αἱ δύο πλευραὶ γωνίας, τὸ ἐπὶ τῶν κ μέρος Πολύβ. 1. 26, 16, κτλ.· τὸ ἀνώτατον σημεῖον κώνου, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 12. **5)** = **κόκκυξ** IV, Πολυδ. Β', 183· ὡσαύτως, τὸ ἄκρον δακτύλου, αὐτόθι 146. **II.** μεταφ., τὸ ὕψιστον σημεῖον, ἡ κορωνίς, λατ. summa, παντὸς ἔχει κορυφάν, εἶναι ὁ ἀνώτατος, κάλλιστος πάντων, Πινδ. Π. 9. 136· λόγων κορυφαί, τὸ σύνολον τῶν λόγων ὁ αὐτ. ἐν Ο. 7. 125· ἔρχομαι ἐπὶ τὴν κ. ὧν εἴρηκα Πλάτ. Κρατ. 415Α·— ἀλλὰ κορυφὰ λόγων προτέρων ἡ οὐσία, ἡ ἀληθὴς σημασία τῶν παλαιῶν μύθων, Πινδ. Π. 5. 142· οὕτω, κορυφαὶ μύθων παρ' Ἐμπεδ. 230·— τὴν κ. ἐπιτιθέναι, τὴν κορωνίδα ἐπιτιθέναι εἴς τι, Πλούτ. 2. 975Α· πρβλ. **κολοφών**·— κ. κακοῦ, πάθεος, ἡ κρίσιμος κατάστασις αὐτοῦ .., Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 1. 6, κτλ. **2)** τὸ ἔξοχον μεταξὺ πολλῶν, τὸἐκλεκτότατον, τὸ ἄριστον πάντων, κορυφαὶ πόλεων Πινδ. Ν. 1. 22· κ. ἀρετᾶν αὐτόθι 51, πρβλ. ἐν Ο. 1. 21· κ. ἀέθλων, ἐπὶ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 2. 25, πρβλ. ἐν Ν. 9. 19· φιάλαν .. πάγχρυσον κ. κτεάνων ὁ αὐτ. ἐν Ο. 7. 7. **3)** ὑψίστη δύναμις, ἐξουσία, κορυφᾷ Διὸς κρανθῆναι Αἰσχύλ. Ἱκ. 91.

κορυφήνδε, ἐπίρρ. πρὸς τὴν κορυφήν, Ὀρφ. Λιθ. 112.

κορῡφιστήρ, ῆρος, ὁ, = τὸ στενὸν τῆς ἄρκυος, τὸ **κορυφαῖον**, Πολυδ. Ε', 31.

κορυφιστής, οῦ, ὁ, ταινία, διάδημα, ἰδίως ὡς κεφαλόδεσμος γυναικείος· ὡσαύτως, ὁ γῦρος τοῦ πίλου ἢ «σκούφου», πρβλ. **κεκρύφαλος**·— Ἡσύχ. ἔχει **κορυφαστήρ**, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας.

2) = **κορυφαία** I, ὁ αὐτ.

κόρῡφος, ὁ, μικρόν τι πτηνόν, κατὰ τὸν Schneid. ἀντὶ τοῦ **κόραφος** παρ' Ἡσυχ.

κορῡφόω, μέλλ. **-ώσω**, (κορυφή), φέρω εἰς κορυφήν, ὑψῶ, τὴν περὶ τὰ πρέμνα γῆν Γεωπ. 5. 26, 9·— Παθ., [κῦμα] κυρτὸν ἐὸν κορυφοῦται, ὑψοῦται ἐν εἴδει κορυφῆς, (πρβλ. **κορύσσω** II), Ἰλ. Δ. 426· μεταφ. τὸ ἔσχατον κορυφοῦται βασιλεῦσι, οἱ βασιλεῖς εὑρίσκονται εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον, Πινδ. Ο. 1. 182. **II.** φέρω εἰς πέρας, τελειόω, Πλουτ. Περικλ. 13.— Παθ., εἰς ἓν κορυφούμενος ἀριθμὸς Ἀνθ. Π. 7. 429.

κορῡφώδης, ες, (εἶδος) ἔχων κορυφήν, Ἱππ. Ἐπιδημ. 1165.

κορύφωμα, τό, ἄκρα, κορυφή, Ἀθήν. π. Μηχ. σ. 10. 25.

κορύφωσις, εως, ἡ, συγκεφαλαίωσις, πρόσθεσις ἀριθμῶν εἴς τι ὅλον, κεφάλαιον, Νικομ. Ἀριθμ. 2. σ. 126.

κόρχορος, ὁ, ἄγριόν τι λάχανον εὐτελές, ἔχον τὸ φύλλον ὠκιμοειδὲς καὶ γεῦσιν πικράν, παροιμιαζόμενος διὰ τὴν πικρότητα Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 7, 2· **κόρκορος** ἐν Ἀριστοφ. Σφ. 239, Νικ. Θηρ. 626· παροιμ., κ. ἐν λαχάνοις, ἐπὶ ἀνθρώπων προσποιουμένων τὸν μέγαν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Παροιμιογρ. σ. 196, 323. **II.** = **ἀναγαλλίς**, Πλίν. 25. 92.

κορων-εκάβη [ᾰ], ἡ, Ἑκάβη, γραῖα ὡς κορώνη, Ἀνθ. Π. 11. 67. Πρβλ. **τετρακόρωνος**.

κορώνεως, ω, ἡ, συκῆ ἔχουσα χρῶμα κορώνης, μελαψόν, Ἀριστοφ. Εἰρ. 628· πρβλ. **κοράκεως**.— Καθ' Ἡσύχ.: «κορώνεως· ἀμπέλου ἢ συκῆς εἶδος».

κορώνη, ἡ, (πρβλ. **κόραξ** ἐν τέλ.) τὸ Λατ. cornix (πρβλ. **κόραξ** = corvus), θαλασσία κορώνη, μικρὸν εἶδος πτηνοῦ μετὰ ἐρυθρῶν ποδῶν καὶ ἐρυθροῦ ῥάμφους (πρβλ. **κολοιός**), Ὀδ. Μ. 418., Ξ 308· τανύγλωσσοί τε κορῶναι εἰνάλιαι Ε. 66· οὕτως, ἐνάλιαι κ. Αἰλ. π. Ζ. 15. 23· ζῇ δὲ πλησίον τῆς θαλάσσης καὶ τρώγει τὰ ἐκβρασθέντα πτώματα, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 3· διακρινομένη ἀπὸ τοῦ λάρου καὶ τῆς αἰθυίας παρ' Ἀρρ. ἐν Περίπλ. Εὐξ. σελ. 22, ἀλλὰ συγχέεται μετ' αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Σχολ. Ὀδ. Α. 441., Ε. 66.

2) πτηνόν τι ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ κόρακος, «κουροῦνα», Corvus coroné, μή τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κ. Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 745· συκῆ πετραίη πολλὰς βόσκουσα κ. Ἀρχίλ. 44· ῥητῶς δὲ διακρίνεται ἀπὸ τοῦ κολοιοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. Ὄρν. 5 καὶ 7· μεταφορικ. ἐπὶ ἐχθροῦ, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1051· ἡ δὲ μακροβιότης αὐτῆς ἦν παροιμιώδης, πέντ' ἀνδρῶν γενεὰς ζώει λακέρυζα κ. ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 609· πολιαὶ κ. αὐτόθι 967· κορώνην δευτέραν ἀναπλήσας, ζήσας δὶς πλήρη ζωὴν κορώνης, Βαβρ. 46 3· ὑπὲρ τὰς κορώνας βεβιωκώς Πολυδ. Β', 16· — κορώνη σκορπίον [ἥρπασε], «παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερέσι καὶ βλαβεροῖς ἐπιχειρούντων» Ζηνοβίου Ἐπιτομ. ἐν Παροιμιογρ. IV. 60, Ἀνθ. Π. 12. 92, Ἡσύχ., Σουΐδ. Κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους ἐν τοῖς γάμοις μετὰ τὸν ὑμέναιον ᾖδον τὴν κορώνην, ὅηλ. ᾆσμα τῆς κορώνης, Αἰλ. π. Ζ. 3. 9, ἔνθα ἴδε Ἰακώβ. **II.** πᾶν πρᾶγμα ἀγκιστροειδές, κυρτὸν ἢ καμπύλον, ὡς τὸ ῥάμφος κόρακος, (πρβλ. **κόραξ** II). **1)** ἐπίσπαστρον ἢ κοράκιον τῆς θύρας, οὗ ἐπιλαμβανόμενοι ἔκλειον αὐτήν, θύρην δ' ἐπέρυσε κορώνῃ ἀργυρέῃ Ὀδ. Α. 441, πρβλ. Φ. 46· χρυσέη δὲ κορώνη Η. 90, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 107, 111., Γ', 22. **2)** τοῦ τόξου τὸ ἄκρον εἰς ὃ ἡ νευρὰ δέδεται, πᾶν δ' εὖ λειήνας χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην Ἰλ. Δ. 111, πρβλ. Ὀδ. Φ. 138, 165·— καθόλου ἄκρον, Ἀρτεμίδ. 5. 65·— μεταφ. (ἐκ τοῦ Ὁμηρ. χωρίου), χρυσῷ βίῳ χρυσῆν κορώνην ἐπιθεῖναι Λουκ. Περεγρ. 33· πρβλ. **κορωνὶς** II. 2. **3)** ἡ κυρτὴ πρύμνα πλοίου, Ἄρατ. 345· πρβλ. **κορωνὶς** I. **4)** τὸ ἄκρον τοῦ ἱστοδοέως τοῦ ἁρότρου, εἰς ὃ ἐνηρμόζετο ἡ προσεδένετο ὁ ζυγός, Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 1318, Πολυδ. Α', 252· πρβλ. **ἱστοδοεύς**. **5)** ἀπόφυσις ὀστοῦ εἰς ὀξὺ λήγουσα, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 794, Γαλην. 4. 330., 12. 261, κτλ. **6)** εἶδος στεφάνου, Ἡσύχ.

κορωνιάω: μέλλ. **-άσω**, (κορωνὸς) ἐπὶ ἵππου, κάμπτω, κυρτώνω τὸν τράχηλον, ὑψαυχενίζω, Ἀνθ. Π. 9. 777· πρβλ. **κορωνίδης**·— ἐπὶ ἀνθρώπου ὡς τὸ **γαυριάω**, κορδώνομαι, ὑπερηφανεύομαι, Πολύβ. 27. 13, 6.

κορωνῑδεύς, έως, ὁ, ὁ τῆς κορώνης νεοσσός, Κρατῖν. ἐν «Πυλαίᾳ» 10, πρβλ. **ἀηδονιδεύς, λαγιδεύς**, κτλ.

κορωνίζω, ὃ ἐ. τῇ κορώνῃ ἀγείρω, συλλέγω χρήματα διὰ τῆς κορώνης, λέγεται δὲ ἐπὶ ἀλητῶν περιφερομένων μετὰ κορώνης καὶ ἀδόντων ᾄσματα πρὸς χρηματολογίαν, (**εὑρεσιώνας**)· ἐκαλοῦντο δὲ οὗτοι **κορωνιστα**ὶ (Πλούτ., Ἡσύχ.)· καὶ ἔχομεν δεῖγμα τῶν **κορωνισμάτων** αὐτῶν παρ' Ἀθην. 359 κἑξ.· πρβλ. **χελιδονίζω**, καὶ ἴδε Fauriel Chants de la Grèce Moderne, 1. σ. cix.

κορωνίης, Ἀττ. **-ίας, ου**, ὁ, (κορωνιάω) κυρτῶν τὸν τράχηλον, ἵππος ὡς κ. Σιμων. παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 270. 45· κοινῶς **κορωνίτης** ἐναντίον τοῦ μέτρου· ὁ Welcker **κορωνίδης**.

κορώντος, ον, «μηνοειδῆ ἔχων κέρατα βοῦς» Ἡσύχ.· ἀμφίβολ.

κορωνίς, ίδος, ἡ· αἰτ. **-νίν** Ἡσ. Ἀποσπ. 125· (κορωνός) — ἔχουσα τὸ ἄκρον κυρτόν, καὶ ἑπομένως καθόλου, κυρτός, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ἐπὶ πλοίων, παρὰ νηυσὶ κορωνίσι, ἐκ τοῦ σχήματος τῆς πρῴρας καὶ πρύμνης, μάλιστα δὲ τῆς πρύμνης, καμπυλόπρυμνος, Ἰλ. Α. 170, κτλ.· μόνον ἅπαξ ἐν τῇ Ὀδ., ἐν νήεσσι κ. Τ. 182. πρβλ. **κορώνη** II. 3. **2)** ἐπὶ βοῶν μετὰ κεκυρτωμένων κεράτων, Θεόκρ. 25. 151· πρβλ. **ἕλιξ**. **II.** ὡς οὐσιαστ., πᾶν κυρτὸν ἢ κεκαμμένον· ἰδίως, **1)** στέφανος πεπλεγμένος ἐξ ἴων, κυρίως δὲ βλάστημα, Στησίχ. 46, πρβλ. Ἡσύχ. **2)** κυρτὴ γραμμή, μονοκονδυλιὰ ἐν τῷ τέλει βιβλίου ἢ κεφαλαίου, Ἀνθ. Π. 11. 41· ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τῆς κορωνίδος Πλούτ. 2. 334C, κτλ.

3) μεταφ., τὸ τέλος, συμπλήρωσις, ἐπιθεῖναι κορωνίδα τινὶ Λουκ. Ἱππ. 1· ἐπὶ κορωνίδι τοῦ Συγγρ. 26·— ἡ κ. τοῦ βίου Πλούτ. 2. 789Α· ἡ κ. τῶν ἀγαθῶν Ἡλιόδ. 10. 39, κτλ.· πρβλ. **κορώνη** II. 2, **κορυφὴ** II. 1, **κολοφών** I. Ἐπὶ θεατρικῆς παραστάσεως: «ὅταν ἐν οἷς ἤρξαντο στίχοις, ἐν τούτοις οἱ ὑποκριταὶ παύωνται, ἧς ἕξης ἀεὶ τίθεται κορωνὶς ἑτέρα τοῦ χοροῦ, ἐπισφραγίζουσα οἷον τὰ ῥηθέντα.» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 506. **4)** τὸ σημεῖον τῆς κράσεως (᾽) ὡς π. χ. τοὔνομα, θοἰμάτιον, οὐμός, κτλ., Ἐτυμολ. Μέγ. 763. 10.

κορώνισμα, κορωνιστής, ἴδε ἐν λέξ. **κορωνίζω**.

κορωνο-βόλος, ον, ὁ βάλλων, κτυπῶν κορώνας· **κορωνο-βόλον**, τό, σφενδόνη ἢ τόξον πρὸς τοξευσιν κορωνῶν κτλ., Ἀνθ. Π. 7. 546.

κορωνο-πόδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κορωνοπόδης**, Ἀέτ. 11. 54, Γεωπον 20. 9.

κορωνοποδώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος τῷ φυτῷ **κορωνόπους**, ἐκ διορθώσεως ἐν Θεοφρ. Φυτ. π. Ἱστ. 1. 10, 5, (κατ' εἰκασίαν) ἀντὶ **σκολοπώδης**.

κορωνό-πους, ποδος, ὁ ποὺς τῆς κορωνης, βοτάνη τις Plantago Coronopus (Sprengel), Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 8, 3, Φ. Αἰτ. 2. 5, 4.

κορωνός, ἡ, όν, καμπύλος, κυρτός, ἐπὶ τοῦ ὀστοῦ τῆς σιαγόνος, Ἱππ. π. Ἀρθ. 797 βοῦς κ., ἔχων καμπύλα κέρατα, Ἀρχιλ. Ἀποσπ. 36· πρβλ. **κορωνὶς** I. 2, **ἕλιξ**. **II.** = **γαῦρος**, ὑβρίζων) Ἐτυμολ. Μέγ. 270. 45), κορωνὰ βαίνειν· κορωνιᾶν Ἀνακρ. 148 πρβλ. **κορωνίης**.

κοσκῑνεύω, κοσκινίζω, Δημόκρ. παρὰ τῷ Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 117, Πλούτ. 2. 902D· κ. κοσκίνῳ Γεωπ. 3. 7, 1.

κοσκῑνηδόν, Ἐπίρρ., καθ' ὃν τρόπον κοσκινίζει τις, οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκινηδὸν Λουκ. Τίμ. 3, Ἐπιστολ. Κρον. 24.

κοσκινίζω, ὡς καὶ νῦν, = **κοσκινεύω**, Διοσκ. Παραθ. 1. 154, Ὀρνεοσόφ. κτλ.

κοσκίνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κόσκινον**, Χρύσιππ. Τυαν. παρ' Ἀθην. 647F.

κοσκίνισις, ἡ, τὸ κοσκινίζειν, κοσκίνισμα, Ἐτυμ. Γουδ. σ. 34, 15.

κοσκῐνό-γῡρος, ὁ, = **τηλία**, δηλ. ἡ περιφέρεια τοῦ κοσκίνου, Γλωσσ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1038.

κοσκῐνό-μαντις, **εως**, (ὡσαύτως **-ιδος**, Α. Β. 1193), ὁ, καὶ ἡ, ὁ διὰ κοσκίνου μαντευόμενος, Φιλιππίδ. ἐν Ἀδήλ. 15, Θεόκρ. 3. 31, πρβλ. Λουκ. Ἀλέξ. 9, κτλ.

κόσκῐνον, τό, ὡς καὶ νῦν, Σιμων. Ἰαμβ. 6. 59, Ἀριστοφ. Νεφ. 373, Ἀποσπ. 28, κτλ.· φορεῖν ὕδωρ τετρημένῳ κοσκίνῳ Πλάτ. Γοργ. 493Β· ἐν ᾅδου κοσκίνῳ ὕδωρ φέρειν, ἐν σχέσει πρὸς τὴν τιμωρίαν τῶν Δαναΐδων, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 363D· κοσκίνοις μαντεύεσθαι Αἰλ. π. Ζ. 8. 5. Ὅτι ἡ λέξις εἶναι **κόσκινον** καὶ οὐχὶ **κόσκινος**, φαίνεται ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 404, Πολυδ. Ι', 149.

κοσκῐνο-ποιός, **όν**, ὁ κατασκευάζων κόσκινα, Φιλύλλ. «ἐν Πόλεσι» 5, Πολυδ. Ζ', 110, 160.

κοσκῐνο-πώλης, **ου**, ὁ, ὁ πωλῶν κόσκινα, Νικοφ. ἐν «Χειροτονήτῃ» 1, 4.

κοσκινό-ρινος, **ον**, «εἰς κοσκίνου κατασκευὴν ῥινός», δηλ. δέρμα πρὸς κατασκευὴν κοσκίνου, Ἡσύχ.

κοσκυλμάτια, **ων**, τά, ἀποκόμματα ἄχρηστα δερμάτων· ἐν Ἀριστοφ. Ἵππ. 49, κωμικῶς ἐπὶ τῶν ἀποκομμάτων κολακείας, τὰ ὁποῖα προσέφερεν ὁ βυρσοδέψης Κλέων εἰς τὸν προστάτην αὐτοῦ Δῆμον. (Ἐκ τῆς √ΣΚΥΛ, **σκύλλω**, πρβλ. λατ. qui-squil-iae).

κοσμ-ᾱγός, ὁ, ἰθύντωρ, ὁδηγὸς τοῦ κόσμου, ἐπὶ τῶν ἀστέρων, Συνέσ. 325Β, Ἀνών. παρὰ τῷ Creuz. Plotin. de Pulchr. σ. 171.

κοσμαγωγός, ὁ, = τῷ ἀνωτ., Ψελλ. 1132D, κλ.

κοσμάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κόσμος**, Ἀθήν. 474Ε, Ἡσύχ.

κοσμάω, ἐρίζω, «ἀγνωμονῶ» Ἡσύχ.

κοσμεργάτης, ὁ, δημιουργὸς τοῦ κόσμου, καὶ δοξάσεις μάλιστα τὸν κοσμεργάτην Ἰωσ. Ρακενδυτ. ἐν Ρήτορσι (Walz) τ. 3, σ. 474, 33.

κοσμέω, (κόσμος)· — τακτοποιῶ, διευθετῶ, Ὅμ., ἰδίως (ὡς ἀείποτε ἐν τῇ Ἰλ.), παρατάττω στρατόν, Γ. 1., Ξ. 379, κτλ.· κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας Β. 554, κτλ.· πένταχα κοσμηθέντες, παραταχθέντες εἰς πέντε σώματα, Λ. 87· ἐν τῇ Ὀδ. μόνον ἅπαξ ἐπὶ θηρευτῶν, διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες Ι. 157· ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κοσμησάμενος πολίτας, τακτοποιήσας τοὺς ἑαυτοῦ ἄνδρας, Ἰλ. Β. 806· — οὕτω καὶ μετέπειτα, κ. στρατὸν Εὐρ. Ρῆσ. 662· ἀλλὰ κ. συμμάχους, καθησυχάζω αὐτούς, αὐτόθι 138)· τάξεις κεκοσμημέναι Ξεν. Κύρ. 2. 1, 26, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 247Α· ἐπὶ τάξις πλεῦνας ἐκεκοσμέατο Ἡρόδ. 9. 31.

2) καθόλου, διευθετῶ, ἑτοιμάζω, δόρπον ἑκόσμει Ὀδ. Ζ. 13· κ. ἀοιδὴν Ὀμ. Ὕμν. 6. 59· ἔργα Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 304· δεῖπνον Πινδ. Ν. 1. 32· στέφανον Εὐρ. Ἱππ. 74· τράπεζαν Ξεν. Κύρ. 8. 2, 6· εἰς τάφον λέβητα Σοφ. Ἠλ. 1401. **II.** διατίθημι, κυβερνῶ, διοικῶ, διευθύνω. τὴν πόλιν κ. καλῶν τε καὶ εὖ Ἡρόδ. 1. 59, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1103· τὰ ἄλλα ἐκεκοσμέατό οἱ Ἡρόδ. 1. 100· τόν γε νοῦν κοσμοῦντα πάντα κοσμεῖν Πλάτ. Φαίδ. 97C· ἐντεῦθεν, τὰ κοσμούμενα, αἱ διαταγαί, τὰ διατάγματα, Σοφ. Ἀντ. 677· ἀλλὰ μετοχ. πρκμ. ἐπὶ προσώπων, καλῶς διατεταγμένος, τακτικός, ταπεινὸς καὶ κεκοσμημένος Πλάτ. Νόμ. 716Α, πρβλ. Γοργ. 504Α. **2)** ἐν Κρήτῃ, εἶμαι Κόσμος, κυβερνήτης, διοικῶ, κυβερνῶ ὡς τοιοῦτος (ἴδε **κόσμος** ΙΙΙ), Ἀριστ. Πολ. 2. 10, 10, Πολύβ. 23. 15, 1· πρβλ. Böckh εἰς Συλλογ. Ἐπιγραφ. 2. σ. 405. **III.** κοσμῶ, «στολίζω», καταρτίζω, ἐφοδιάζω μέ τι, ἐνδύω, ἰδίως ἐπὶ γυναικῶν, Ὅμ. Ὕμν. 5. 11, 12, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 72, Θ. 573· κοσμεῖν τινα πανοπλίῃ Ἡρόδ. 4. 180· τριπόδεσσι κ. δόμους Πινδ. Ι. 1. 27, κτλ.· καὶ συχν. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κοσμέεσθαι τὰς κεφαλὰς Ἡρόδ. 7. 209· κοσμεῖσθαι σῶμα ὅπλοις Εὐρ. Φοίν. 1359, πρβλ. Σοφ. Φ. 1064, Θουκ. 6. 41· ἐν φοινικίσι κοσμησάμενοι, κοσμήσαντες ἑαυτούς, Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 8.— Παθ., χρυσῷ κοσμηθεῖσα Ὕμν. Ὀμ. εἰς Ἀφροδ. 65· ἵπποι κεκοσμημένοι ὡς κάλλιστα Ἡρόδ. 7. 40· κεκοσμ. ἐσθῆτι ποικίλῃ καὶ χρυσοῖσι στεφάνοις Πλάτ. Ἴων 535D, κτλ. **2)** μεταφ., κοσμῶ, καλλωπίζω, καλλύνω, λόγους Εὐρ. Μήδ. 576, πρβλ. Πλάτ. Ἀπολ. 17C· τραγικὸν λῆρον Ἀριστοφ. Βάτρ. 1005, πρβ. 1027· λόγον εὐρυθμίαις Ἰσοκρ. 87Ε· αὐτὸν λόγοις Πλάτ. Λάχ. 196Β, πρβλ. 197C· ἐπὶ τὸ μεῖζον κ. Θουκ. 1. 21· τὸν .. τὴν ἐκείνων ἀρετὴν κοσμήσαντα (ἐν τῇ ἀγορεύσει) Δημ. 321. 14. **3)** διὰ περικοσμήσεως ἀπονέμω τιμήν εἴς τινα, λουτροῖς σ' ἐκόσμησ' Σοφ. Ἠλ. 1139· κ. τάφον ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 396· νέκυν Εὐρ. ἐν Τρῳ. 1147· κ. καὶ τιμᾶν Ξεν. Κύρ. 1. 3, 3· — ἐπὶ προσώπων, περικοσμῶ, προξενῶ τιμὴν εἴς τι, πόλιν Θέογν. 941· νᾶσον εὐκλέα τάνδε κοσμεῖν Πινδ. Ν. 6. 78· Σαλαμῖνα κ. πατρίδα Εὐρ. Ἀποσπ. 534· οὕτω, [τὴν πόλιν] αἱ τῶνδε ἀρεταὶ ἐκόσμησαν Θουκ. 2. 42. **IV.** ἐν τῷ παθ., ἀποδίδομαι ἢ ἀνάγομαι εἴς τι ἐς τὸν Αἰγύπτιον νόμον αὗται [αἱ πόλεις] ἐκεκοσμέατο Ἡρόδ. 3. 91· ἐς Πέρσας ἐκεκοσμέατο ὁ αὐτ. 6. 41.

κόσμημα, τό, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «στολίδι», ἰδίως ἐνδυμασίας, Ξεν. Κύρ. 7. 3, 7, Λουκ., κτλ.· τὰ πολέμου κοσμήματα Πλάτ. Νόμ. 956Α· ἐπὶ τῶν ἀρετῶν, Λουκ. Εἰκόν. 11.

κόσμησις, **εως**, ἡ, διευθέτησις, διάταξις, τακτοποίησις, στολισμός, ταῖς τῆς ψυχῆς τάξεσί τε καὶ κοσμήσεσι Πλάτ. Γοργ. 504D, πρβλ. Κριτί. 117Β.

κοσμήτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **κοσμητήρ**, Ὀρφ. Ὕμν. 9. 8. **II.** ἐπὶ γυναικὸς κατεχούσης θέσιν ἄρχοντος ἐν Ἐφέσῳ, Συλλ. Ἐπιγραφ. 2823, 3002 καὶ 3.

κοσμητέος, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **κοσμέω**, ὃν δεῖ κοσμεῖν, Κλήμ. Ἀλ. σ. 226.

κοσμητεύω, εἶμαι διευθυντής, διοικητής (ἴδε **κοσμητὴς** Ι. 2), ἐφήβων Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 966, πρβλ. 960-3· ὡσαύτως **κοσμητέω**, αὐτόθι 957.

κοσμητήρ, ῆρος, ὁ, = τῷ **κοσμητής**, Ἐπίγραμμ. παρ' Αἰσχίν. 80. 22, Πλουτ. Κίμ. 7.

κοσμητήριον, τό, δωμάτιον τοῦ ἱματισμοῦ, τῆς ἐνδύσεως καὶ τοῦ καλλωπισμοῦ, καλλυντήριον, Παυσ. 2. 7, 5. **II.** = **κόσμητρον**, Ἡσύχ.

κοσμητής, οῦ, (κοσμέω) ὁ διευθυντής, διατάκτης, πολέμου Ἐπίγραμμ. παρ' Αἰσχίν. 80. 24· κ. πόλεως, νομοθέτης, Πλάτ. Νόμ. 843Ε. **2)** ἐν Ἀθήναις, ἄρχων ἔχων ὑπὸ τὴν φροντίδα του τοὺς νέους ἐν τοῖς γυμνασίοις, Τέλης παρὰ Στοβ. 535. 21, Συλλ. Ἐπιγραφ. 118, 245, 254, 258, κ.ἀλλ.· πρβλ. **κοσμητεύω**. **II.** ὁ κοσμῶν, στολίζων, Ξεν. Κύρ. 8. 8, 20.— Καθ' Ἡσύχ.: «κοσμητής· ἐνταφιαστής. Κυριεῖς».

κοσμητικός, ἡ, όν, ἐπιτήδειος εἰς τὸ διευθετεῖν, τακτοποιεῖν, διατάττειν, τινὸς Ἀριστ. Οἰκ. 1. 6, 1. **II.** ἡ **-κὴ** (δηλ. **τέχνη**), ἡ τέχνη τοῦ ἐνδύεσθαι καὶ κοσμεῖσθαι, Πλάτ. Σοφιστ. 277Δ, Πολιτ. 282Α. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἱεροκλ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 465. 9.

κοσμητός, ἡ, όν, καλῶς τεταγμένος, ἐπιμεμελημένος, πρασιαὶ Ὀδ. Η. 127.

κοσμήτρια, ἡ, = **κοσμήτειρα**, Ἡσύχ., Ἐπιφάν. 1. 937D.

κόσμητρον, τό, σάρωθρον, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 59, Σουίδ. ἐν λέξ. **κάλλυντρον**.

κοσμήτωρ, **ορος**, ὁ, ποιητ. ἀντὶ **κοσμητής**, ὁ παρατάττων στρατόν, ἢ ἄγων αὐτὸν εἰς πόλεμον, ἡγεμών, Ἀτρείδα .. δύω, κοσμήτορε λαῶν Ἰλ. Α. 16, 375· δοιὼ .. κοσμήτορε λαῶν Γ. 236· ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας κοσμήτορι λαῶν Ὀδ. Σ. 152· ὁδηγός, διευθυντής, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 194. **2)** = **κοσμητὴς** Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 950, 953, 959, ἀλλ.

κοσμιαῖος, **α**, **ον**, (**κόσμος** IV) ἔχων μέγεθος οἷον τὸ τοῦ σύμπαντος, Δημόκρ. ἐν Στοβ. Ἔκλογ. 1. 348.

κοσμίζω, καθαίρω, καθαρίζω, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **σαρῶ**.

κοσμικός, ἡ, όν, (**κόσμος** IV) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κόσμον ἢ τὸ σύμπαν, τὰ κοσμικὰ πάντα Ἀριστ. Φυσ. 2. 4, 5· ἡ κ. διάταξις Πλούτ. 2. 119F· κ. ὀχλήσεις Λουκ. Παράσ. 11. **II.** ὡς καὶ νῦν, ἀνήκων εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, γήϊνος, πρὸς Ἑβρ. Ἐπιστ. θ', 1· εἰς κοσμητικὰ πράγματα ἀναφερόμενος, ἐπιθυμίαι Τίτ. 6', 12. **2)** ὡς καὶ νῦν, «κοσμικός», «λαϊκός», ἀντίθετον τῷ **κληρικός**, Ἐκκλ.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι.

κόσμιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κόσμος**, Διοδ. Ἔκλογ. 512. 27, Πλούτ. 2. 141Ε· τὰ τῆς ἀρχῆς κ., τὰ σήματα (insignia) τοῦ ἀξιώματος, Διοδ. Ἔκλογ. 616. 37· τὰ βασιλικὰ κ. Πλουτ. Δημήτρ. 45· στρατηγικὰ ὁ αὐτ. ἐν Ἀντων. 17.

κόσμιος, **α**, **ον**, **ώσαύτως ος**, **ον**, (κόσμος) καλῶς διατεταγμένος, κανονικός, μέτριος, δαπάνη Πλάτ. Πολ. 560D· οἴκησις ὁ αὐτ. ἐν Κριτί. 112C· — κόσμιόν ἐστι, μετ' ἀπαρεμφ., εἶναι κανονικὴ συνήθεια, Ἀριστοφ. Πλ. 565. **2)** ἐπὶ προσώπων, τακτικός, καλῶς διάγων, φρόνιμος, δίκαιοι καὶ σοφοὶ καὶ κόσμιοι Ἀριστοφ. Πλ. 89· κόσμιος καὶ σώφρων Λυσ. 163. 22· κόσμιος καὶ εὔκολος Πλάτ. Πολ. 329D· κ. καὶ φρόνιμος ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 108Α· χρηστὸς εἶ καὶ κ. Νικοφῶν ἐν «Χειροτονήτῃ» 3· ἥτις ἐστὶ κοσμία γυνὴ Ἀναξάνδρ. ἐν Ἀδήλ. 5, πρβλ. Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 4, 17· κ. ἐν διαίτῃ Πλάτ. Πολ. 408Α· πρὸς τοὺς θεοὺς ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 193Α· οἱ κοσμιώτατοι φύσει ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 564Ε· — ἐπὶ νοσοῦντος, ἥσυχος, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395 — συχνὸν παρὰ τοῖς Ρήτορσιν ἐπὶ πολιτῶν τιμίων καὶ φιλησύχων, Λυσ. 175. 22, κτλ.· τοὺς πολίτας κοσμιωτέρους ποιεῖν Ἰσοκρ. 398C· — ὡσαύτως, μετριόφρων, Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 14· — τὸ κόσμιον, decorum, κοσμιότης εὐπρέπεια, τάξις, Σοφ. Ἠλ. 872, Πλάτ. Νόμ. 802Ε· — οὕτως Ἐπίρρ. **κοσμίως**, εὐπρεπῶς, προσηκόντως, Ἀριστοφ. Πλ. 709, 978, κ. ἀλλ.· κ. ἔχειν Πλάτ. Φαίδων 68C· κ ἤκομεν, ὡς ἁρμόζει εἰς ἡμᾶς, ὁ αὐτ. ἐν Σοφιστ. 216Α· κ. βιοῦν Λυσίας 97. 2· Συγκρ., κοσμιώτερον βεβιωκέναι Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 174· Ὑπερθ. **-ώτατα** Λυσ. 96. 39 **II.** ὡς οὐσιαστ. **κόσμιος**, ὁ, = **κοσμικός**, **κοσμοπολίτης**, Πλούτ. 2. 600F. **2)** ἴδε **κόσμος** ΙΙΙ.

κοσμιότης, **-ητος**, ἡ, τάξις, εὐταξία, εὐπρέπεια, φρόνιμος διαγωγή, Ἀριστοφ. Πλ. 564, Πλάτ. Πολιτικ. 307Α, κτλ.· κ. καὶ σωφροσύνη ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 508Α· ἀντίθετ. τῷ **ἀκολασία**, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 2. 8, 8· ἴδε ἐν λέξ. **κομψότης**.

κοσμογονία, ἡ, ἡ δημιουργία, ἡ γένεσις τοῦ κόσμου, Κλήμ.

'Αλ. 564· ὄνομα ἔργου τινὸς τοῦ Παρμενίδου, Πλούτ. 2. 756E· — ὁ τύπος **κοσμογένεια** ἀπαντᾷ παρὰ Κλήμ. 'Αλ. 810, 'Ωριγέν. 1. 360D, κ. ἀλλ.· **-γενίς** παρὰ Θεοδωρήτ.

κοσμο-γόνος, ον, ὁ δημιουργῶν τὸν κόσμον, Συνέσ. 315C.

κοσμογραφία, ἡ, περιγραφὴ τοῦ κόσμου, Διογ. Λ. 9. 46, Κλήμ. 'Αλ. 757.

κοσμο-γράφος, ον, ὁ, ὁ περιγράφων τὸν κόσμον, 'Ιω. Γαζ. Ἔκφρ. κοσμ. πίνακ. 2. 3.

κοσμο-δεσπότης, ου, ὁ, κύριος τοῦ κόσμου, Εὐσταθ. Πονημ. 162. 67.

κοσμο-διοικητικός, ή, όν, διοικῶν, κυβερνῶν τὸν κόσμον, Στοβ. 'Εκλογ. 2. 66.

κοσμο-θέτης, ου, ὁ, ῥυθμιστής, διοικητής, κυβερνήτης τοῦ κόσμου, Γρηγ. Ναζ. III. 401A

κοσμο-κίνητος, ον, κινούμενος ἐν τῷ κόσμῳ, Πισίδ. 'Εξαήμερ. 216.

κοσμο-κόμης, ου, ὁ, ὁ κοσμῶν, καλλωπίζων τὴν κόμην, κτείς 'Ανθ. Π. 6. 247.

κοσμοκρατορικός, ή, όν, ὁ τὸν κόσμον κυβερνῶν, ἀρχὴ Εὐσ. 'Εγκώμ. Κωνστ. 6. 18.

κοσμο-κράτωρ, **-ορος**, ὁ, τοῦ κόσμου ἐξουσιαστής, δεσπότης, 'Ορφ. Ὕμν. 3. 3· ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος, Συλλ. Ἐπιγρ. 5892· — παρ' 'Εκκλησ., ἐπὶ τῶν πονηρῶν πνευμάτων, ἐκ τῆς πρὸς 'Εφεσ. 'Επιστ. ς', 12.

κοσμο-κτίστωρ, **ορος**, ὁ, κτίστης, δημιουργὸς τοῦ κόσμου, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 2A.

κοσμο-κτόνος, **ον**, = τῷ **κοσμολέτης**, Πισίδ. Ἐξαήμερ. 1821.

κοσμολαμπής, ές, ὁ ἐπιχέων λάμψιν, εἰς τὸν κόσμον, ὁ φωτίζων τὸν κόσμον, 'Ιω. Εὐχαίτ. 1143A.

κοσμ-ολέτης, ου, ὁ, καταστροφεὺς τοῦ κόσμου, Γρηγ. Ναζ. 2. 87B· οὕτω **κοσμόλεθρος**, ον, Πισίδ. Ἐξαήμερ. 340.

κοσμο-λογικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς τὴν κοσμολογίαν ἢ τὴν φυσικὴν φιλοσοφίαν, Διον. 'Αρεοπ.

κοσμο-μάνης, ές, μαινόμενος ἐν τῷ κόσμῳ, πόλεμος Χρησμ. Σιβυλλ. 5. 361, 461.

κοσμο-παθής, ές, κεκυριευμένος ὑπὸ κοσμικῶν παθῶν, Εὐσταθ. Πονημάτ. 234. 89.

κοσμοπλάνος, ὁ, ὁ πλανῶν τὸν κόσμον, 'Αποστ. Κανόν. 7, 32, τ. 1, σ. 376.

κοσμοπλαστέω, πλάττω, δημιουργῶ τὸν κόσμον, Φίλων 1. 437.

κοσμο-πλάστης, ου, ὁ, ὡς τὸ **κοσμοποιός**, ὁ πλάσας, δημιουργήσας τὸν κόσμον, Φίλων 1. 329, 526.

κοσμο-πληθής, ές, ὁ πληρῶν τὸν κόσμον, κατακλυσμὸς Δ' Μακκ. ιε', 31.

κοσμο-πλόκος, ον, ὁ συγκρατῶν τὸν κόσμον, 'Ανθ. Π. 9. 525.

κοσμοποιέω: μέλλ. **-ήσω**, ποιῶ, δημιουργῶ τὸν κόσμον, Πλούτ. 2. 719C, 877C. **2)** ποιῶ σύστημα ἢ θεωρίαν τοῦ κόσμου, 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 13. 3, 16, π. Οὐρ. 3. 2, 9, Πλούτ.· κ. τοὺς ἀστέρας, ἰσχυρίζομαι ὅτι οἱ ἀστέρες εἶναι κόσμοι, Πλούτ. 2. 888F.

κοσμοποιητής, οῦ, ὁ, δημιουργὸς τοῦ κόσμου, Ἑρμανν. ἐν Στοβ. 'Εκλογ. 1. 976.

κοσμοποιητικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν κοσμοποιίαν, Φίλων 1. 4.

κοσμοποιία, ή, δημιουργία, 'Αριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 1. 4, 5·— ὄνομα ἔργου τινὸς τοῦ 'Εμπεδοκλέους, ὁ αὐτ. ἐν Φυσ. 2. 4, 5· πρβλ. **κοσμογονία**.

κοσμο-ποιός, όν, ὁ ποιῶν τὸν κόσμον, Παρμενίδ. παρὰ Πλουτ. 2. 884E.

κοσμό-πολις, ὁ, ἄρχων τις παρὰ τοῖς Λοκροῖς, Πολύβ. 12. 16, 9· ἐν Θάσῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2163 (προσθῆκ.)· ἐν Λύκτῳ ἢ Λύττῳ τῆς Κρήτης, 2583· ἐν Κιβύρᾳ, 4380b· πρβλ. **κόσμος** III.

κοσμο-πολίτης, ου, ὁ, πολίτης τοῦ κόσμου, Διογ. Λ. 6. 63· (παρὰ Λουκ. ἐν Βίων Πράσει 8, κόσμου πολίτης)·— θηλ. **-πολῖτις**, Φίλων 1. 657.

κοσμοπρεπής, ές, ἁρμόζων εἰς τὸ σύμπαν, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Στοβ.

κοσμορύστης, ου, ὁ, ῥύστης, λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, Γεώργ. Πισίδ. 'Ηρακλ. 1, 70.

κοσμο-προσκύνητος, ον, προσκυνούμενος ὑφ' ὅλου τοῦ κόσμου, ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, Συλλ. Ἐπιγρ. 8765 IV. c. 2.

κόσμος, ου, ὁ, τάξις, κατὰ κόσμον, ἐν τάξει, πρεπόντως, εὖ κατὰ κόσμον 'Ιλ. Κ. 472, κτλ.· οὐ κατὰ κόσμον, ἀπρεπῶς, Θ. 179· μὰψ ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον 'Ιλ. Β. 214· κόσμῳ καθίζειν, καθίζειν ἐν τάξει, εὐτάκτως, 'Οδ. Ν. 77· πρβλ. 'Ηρόδ. 8. 67· οὐ κόσμῳ.. ἐλευσόμεθα 'Ιλ. Μ. 225· κόσμῳ θεῖναι τὰ πάντα 'Ηρόδ. 2. 52., κτλ., πρβλ. 7. 36· κόσμῳ διαθεῖναί τι 'Αριστοφ. Ὄρν. 1331· κόσμῳ φέρειν, ὑποφέρω τι κοσμίως, εὐπρεπῶς, Πινδ. Π. 3. 147· δέξασθαί τινα κόσμῳ Αἰσχύλ. 'Αγ. 521· σὺν κόσμῳ 'Ηρόδ. 8. 86· ἐν κόσμῳ Πλάτ. Συμπ. 223B· οὐδενὶ κόσμῳ, ἄνευ τινὸς τάξεως, 'Ηρόδ. 9. 59· φεύγειν, ἀπιέναι οὐδενὶ κόσμῳ ὁ αὐτ. 3. 13., 8. 60, 3, κτλ.· ἀτάκτως καὶ οὐδενὶ κ. Θουκ. 3. 108. πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 400· οὕτω κατ' αἰτ., οὐκέτι τὸν αὐτὸν κ., οὐχὶ πλέον ἐν τῇ αὐτῇ τάξει, 'Ηρόδ. 9. 69· οὐδένα κόσμον αὐτόθι 65. 69· ἦν δ' οὐδεὶς κ. τῶν ποιουμένων Θουκ. 3. 77. **2)** καλὴ τάξις, εὐταξία, καλὴ διαγωγή, εὐπρέπεια, Αἰσχύλ. 'Αγ. 521· εὐπείθεια, πειθαρχία, Δημ. 300. 19· οὐ κ., ἀλλ' ἀκοσμία Σοφ. 'Αποσπ. 726. **3)** «ἡ εὔκοσμος ἐπίνοια καὶ ἡ μέθοδος» (Εὐστ.), ἵππου κόσμον ἄεισον δουρατέου, «τὴν κατασκευὴν ἢ τὴν οἰκονομίαν ἢ τὴν ὑπόθεσιν» τοῦ δουρείου ἵππου (Σχόλ.), 'Οδ. Θ. 492· κ. ἐπέων ἀπατηλὸς Παρμεν. 111 Karst.· ἐξηγεομένων .. τὸν κ. αὐτῶν, τὸν τρόπον, τὸ εἶδος αὐτῶν, 'Ηρόδ. 3. 22· κ. τόνδε .. ὁ καταστησάμενος, ὅστις καθώρισε τὴν τάξιν ταύτην, ὁ αὐτ. 1. 99. **4)** ἐπὶ πόλεων, τάξις, κυβέρνησις, μεταστῆσαι τὸν κ. Θουκ. 4. 76, πρβλ. 8. 48, 67· μένειν ἐν τῷ ὀλιγαρχικῷ κ. 8. 72, κτλ.· — ἰδίως ἐπὶ τῆς Σπαρτιατικῆς πολιτείας, 'Ηρόδ. 1. 65, πρβλ. Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 681C. **II.** κόσμημα, στολισμός, καλλώπισις, ἐνδυμασία, κυρίως γυναικῶν, Λατ. mundus muliebris, 'Ιλ. Ξ. 187, 'Ησ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 76, Πλάτ. Πολ. 373C, κτλ.· ἐπὶ ἵππου, 'Ιλ. Δ. 145· ἐπὶ ἀνδρῶν, 'Ηρόδ. 3. 123., 5. 92, 7, Αἰσχύλ. Θήβ. 397, κτλ.· γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας, ἐπὶ κλάδου ἐλαίας ἢ στεφάνου, Πινδ. Ο. 3. 24, πρβλ. 8. 109, Π. 2. 19, κτλ.· κ. κυνῶν Ξεν. Κυν. 6, 1· κ. ἀργυροῦς, ἀργυρᾶ σκεύη, Ἀθήν. 231A· — ἐν τῷ πληθ., κοσμήματα, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1571, Ἰσοκρ. 21B, κτλ.· ἐπὶ τῶν κοσμημάτων τοῦ λόγου, οἷον ἐπιθέτων, Ἰσοκρ. 190D, Ἀριστ. Ρητ. 3. 7, 2, Ποιητ. 21, 2., 22, 4· ἀδυμελὴς κ. κελαδεῖν, ᾄδειν γλυκείας ᾠδὰς ἐπαινετικάς, Πινδ. Ο. 11 (10). 14. **2)** μεταφ., τιμή, ὁ αὐτ. ἐν Ν. 2. 12, Ι. 6 (5). 101· κόσμον φέρειν τινί, ἐπαινον, τιμήν, 'Ηρόδ. 8. 60, 142· γύναι, ξυναικὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει Σοφ. Αἴ. 293· κ. τοῦτ' ἐστὶν ἐμοὶ Ἀριστοφ. Νεφ. 914· οἷς κόσμος [ἦν] καλῶς τοῦτο δρᾶν Θουκ. 1. 5· ἐν κόσμῳ καὶ τιμῇ εἶναί τινι Δημ. 1400. 13· ἐπὶ προσώπων, σὺ ἐμοιγε μέγιστος κ. ἔσει Ξεν. Κύρ. 6. 4, 3, πρβλ. 'Αριστ. Ἠθ. Ν. 4. 3, 16. **III.** κυβερνήτης, ἄρχων, διοικητής, ὄνομα τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος ἐν Κρήτῃ, Ἀριστ. Πολιτικ. 2. 10, 6, Συλλ. Ἐπιγρ. 2554, 2556, κἑξ.· τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., οὕτω καὶ **κόσμοι**, Στράβ. 482, 484, κατὰ τὴν γραφὴν τῶν 'Αντιγρ., ἴδε Böckh εἰς Συλλ. Ἐπιγρ. 2. σ. 405·— ἀλλ' ὡσαύτως καθ' ἑνικόν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2556. 36, κἑξ.· οὕτω, **πρωτόκοσμος**, ὁ αὐτ. 2572. 9·— πρβλ. **κοσμέω** II. 2, **κοσμητὴς** I, 2, **κοσμήτειρα** II, **κοσμόπολις**. **IV.** ὁ κόσμος, τὸ Σύμπαν, ὡς ἐκ τῆς τελείας αὐτοῦ τάξεως καὶ ἁρμονίας, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀδιάμορφον οὐσίαν τοῦ Χάους, πρῶτον ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τοῦ Πυθαγόρου, Πλούτ. 2. 886C, Διογ. Λ. 48 (ἔνθα ἴδε Menag.)· καὶ ἐπὶ ταύτης τῆς ἐννοίας μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν οἱ Πυθαγόρειοι Φιλόλαος (Στοβ. 'Εκλ. Φυσ. 1. 22) καὶ Καλλικράτης (Στοβ. 1. 85. 17)· ἀκολούθως παρέλαβον τὴν λέξιν οἱ φιλοσοφικοὶ ποιηταὶ Ξενοφάνης, Παρμενίδης καὶ 'Εμπεδοκλῆς, καὶ μετὰ ταῦτα ἅπαντες οἱ συγγράψαντες περὶ φυσικῆς φιλοσοφίας, ὡς Πλάτ. Τίμ. 27A, 28B, 29A, 32C, κτλ.· ἡ τοῦ ὅλου σύστασίς ἐστι κ. καὶ οὐρανὸς 'Αριστ. Οὐρ. 1. 10, 10. Οἱ Στωϊκοὶ ἐχρήσαντο τῇ λέξει καὶ ὅπως δηλώσωσι τὴν ψυχὴν τοῦ κόσμου καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σύμπαντος ὡς θείου ὄντος, ὃ κ. ζῷον ἔμψυχον καὶ λογικὸν Ποσειδώνιος παρὰ Διογ. Λ. 7. 139, πρβλ. Πλάτ. Τίμ. 30B. —Ἐνίοτε περιλαμβάνει καὶ τὴν γῆν· ἄλλοτε πάλιν κεῖται ἐπὶ μόνου τοῦ στερεώματος, γῆς ἁπάσης τῆς ὑπὸ κόσμῳ κειμένης Ἰσοκρ. 78C· ὁ περὶ τὴν γῆν ὅλος κ. 'Αριστ. Μετεωρ. 1. 2, 2· ἐν τῷ πληθ., ἐνίοτε ἐπὶ τῶν διαφόρων κατὰ μέρος ἀστέρων ἢ κόσμων κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ πᾶν, Πλούτ. 2. 879B, 888F.—Μεταφ., ὁ ἄνθρωπος καλεῖται βραχὺς κ. Φίλων 2. 15ə, Γαλην., ἢ μικρὸς κ., «μικρόκοσμος», Βίος Πυθ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 440. 23· πρβλ. Gataker εἰς M. 'Αντων. 4. 27. **2)** παρ' 'Αλεξανδρίνοις, ὁ γνωστὸς κόσμος (ἡ οἰκουμένη) Συλλ. Ἐπιγρ. 334, 1306, Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιϛ', 26. **3)** οἱ ἄνθρωποι καθόλου, «ὁ κόσμος», Εὐαγγ. κ. 'Ιω. ζ', 4., ιθ', 19, κτλ. **4)** οὗτος ὁ κ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἐρχόμενον ἢ μέλλοντα κόσμον, Εὐαγγ. κ. 'Ιω. ιθ', 25., ιη', 36, κτλ.

κοσμο-σάνδαλον, τό, Δωρικ. ὄνομα τοῦ ἄνθους **ὑάκινθος**, Κρατ. ἐν «Μαλθακοῖς» 1, 2, Φερεκρ. ἐν «Ἀγαθοῖς» 2, ἐν «Πέρσαις», 2. 4.

κοσμο-σώστης, ου, ὁ, ὁ σῴζων τὸν κόσμον, καὶ θηλ. **-σώτειρα**, Ἐκκλ.

κοσμοτερπής, ές, ὁ, ὁ τὸν κόσμον τέρπων, Μιχ. 'Ατταλ. παρὰ Cang. εἰς Νικηφ. Βρυέν. σ. 198.

κοσμο-τέχνης, ου, ὁ, ὁ διαμορφώσας τὸν κόσμον, κοσμοποιός, Συνέσ. 327D· θηλ. **-τεχνῆτις**, **ιδος**, ὁ αὐτ. 318A.

κοσμο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων τὸν κόσμον, Μανέθων 1. 2· Ῥώμη 'Ελλ. Ἐπιγράμμ. 947. 7.

κοσμουργέω, δημιουργῶ τὸν κόσμον, 'Ηράκλ. παρὰ Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ.

κοσμουργία, ἡ, ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου, Διον. 'Αρεοπ.

κοσμουργός, ὁ, δημιουργὸς τοῦ κόσμου, Ἰάμβλ. εἰς Νικάνδρ. 'Αριθμ. σ. 11.

κοσμοφθόρος, ον, ὁ φθείρων, καταστρέφων τὸν κόσμον, 'Ανθ. Π. 11. 270.

κοσμο-φλεγής, ές, καταφλέγων τὸν κόσμον, Α. Β. 1454.

κοσμοφορέω, φέρω κόσμον, δηλ. τὸ ἀνθρώπινον γένος, κοσμοφοροῦσα (ἡ κιβωτὸς τοῦ Νῶε) Μακκαβ. Δ. ΙΕ', 31.

κοσμόφρων, ον, ὁ τὰ τοῦ κόσμου φρονῶν, Achmes Ὀνειροκρ. σ. 140, 4, κτλ.

κοσμοφύλαξ, ὁ, ὁ τοῦ κόσμου φύλαξ, Γρηγ. Θεολ. 1016C.

κοσμοφυσάω, κομπάζω μετὰ ἐγκοσμίου ὑπεροψίας, Ψευδο-Χρυσ. τ. 10, σ. 886Δ.

κοσμώ, οῦς, ἡ, ἱέρεια τῆς Παλλάδος, Λυκοῦργ. παρ' Ἁρποκρ. ἐν λέξ. **τραπεζοφόρος**.

κοσμωφελής, ές, ὁ τὸν κόσμον ὠφελῶν, Γερμαν. Κων/πόλεως.

κόσος, η, ον, Ἰων. καὶ Αἰολ. **πόσος**· ὡς **κότε**, **κοῦ**, **κω**, **κῶς**, ἀντὶ **πότε**, **ποῦ**, **πω**, **πῶς**, οὕτω **ὁκόσος**, **ὁκότερος**, **ὁκότε**, **ὅκως**, **κοῖος**, ἀντὶ **ὁπόσος**, **ὁπότερος**, **ὁπότε**, **ὅπως**, **ποῖος**.—Πρβλ. **πόσος** ἐν τέλ.

κόσσᾰβος, ὁ, Ἰων. καὶ ἀρχ. Ἀττ. ἀντὶ **κότταβος**.

κόσσος, ὁ, κόλαφος, ῥάπισμα, Λατ. alapa· ἐντεῦθεν τὰ κωμ. ὀνόματα παρασίτων, **Κοσσοτράπεζος**, **Ἑτοιμόκοσσος**, Βασ. Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. σ. 181·— **κοσσίζω**, κολαφίζω, ῥαπίζω, ὑπὸ παιδαρίων .. κοσσισθῆναι Παλλαδ. Ἰστ. Λαυσ. σ. 120, ἴδε Δουκάγγ.

κοσσύμβη, ἡ, ἴδε **κοσύμβη**.

κοσσῠφίζω, ᾰ̈δω ὡς κόσσυφος, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθημ. σ. 227.

κόσσῠφος, Ἀττ. **κόττῠφος**, ὁ, ὠδικὸν πτηνόν, ὁ «κότσυφας», «μαυροπούλι», Turdus merula, μέλας πανταχοῦ .., τὸ δὲ ῥύγχος φοινικοῦν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 19· (διάφορος ἦτο ὁ ἔκλευκος, αὐτόθι)· μνημονεύεται μετὰ τῶν κιχλῶν, Διοκλ. παρ' Ἀθην. 305B· ἐθεωρεῖτο δὲ ἡδὺ ἔδεσμα, Μάτρων αὐτόθι 136D· πρβλ. **κόψικος**. **II.** εἶδος ἰχθύος θαλασσίου, μελάγχρως Νουμήνιος αὐτόθι 305C· ὁ θαλάττιος Αἰλ. π. Ζ. 1. 14 κέξ.

III. ὄνομα ἰδίου εἴδους ἀλεκτρυόνων ἐν Τανάγρᾳ, Παυσ. 9. 22,4.

κόσσω, Αἰολ. = **κόπτω**, Ἐτυμ. Μ. 635, 53.

κοσταὶ ἢ **κόσται**, ῶν, αἱ, = **ἀκοστή**, κριθή, Ἡσύχ. **II.** εἶδος ἰχθύων, Δίφιλ. Σίφν. παρ' Ἀθην. 357Δ.

κοστάριον, τό, πιθ. = **κόστος**, Στράβ. 784, ἐν τῷ πληθ.

κόστος, ὁ, costus, ῥίζα τις ἐν χρήσει ὡς ἄρωμα, ὡς τὸ πέπερι, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 9. 7, 3, Διοσκ. 1. 15, Διόδ. 2. 49· ὡσαύτως **κόστον**, τό, Θεόφρ. π. Ὀσμ. 32. **II.** διάφορόν τι φυτὸν ἐν Γεωπ. 11, 27.

κοσύμβη ἢ **κοσσύμβη**, ἡ, ὡσαύτως **κόσυμβος**, ὁ, ἄκρα, **1**) = Ἀττ. **κρωβύλος**, Πολυδ. Β', 30 (ἴσως ἡμαρτημένως ἀντὶ **κορύμβη**). **2**) κράσπεδον ἱματίου, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΗ', 35). **3**) ποιμενικὸν δασύμαλλον ἐπανωφόριον, Ἡσύχ., Δίων Χρυσ. 2. 382, Ἐτυμ. Μέγ. 311. 5., 349. 45.

κοσυμβωτός, ή, όν, ἔχων κόσυμβον ἢ κροσσόν, κροσσωτός, Ἑβδ. (Ἔξοδ. ΚΗ', 35).

κοταίνω, = **κοτέω**, Αἰσχύλ. Θήβ. 485· ὡσαύτως **κοτάω**, Bast. εἰς Γρηγ. Κ. 896· **κότε**, **κοτέ**, Ἰων. ἀντὶ **πότε**, **ποτέ**.

κοτεινός, ή, όν, = **κοτήεις**, κατὰ Böckh ἐν Πινδ. Ν. 7. 90 (61), ἐπειδὴ τό **σκοτεινὸν** εἶναι ἐναντίον τοῦ μέτρου, ὁ Bgk. **κελαινόν**.

κότερον, **κότερα**, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **πότερον**, **πότερα**.

κοτέω, Ἐπικ. ῥῆμα εὔχρηστον ἐν τοῖς κατωτ. σημειουμένοις τύποις ἄνευ διακρίσεως φωνῆς (κότος). Φυλάττω πάθος κατά τινος, ὀργίζομαι, μετὰ δοτ. προσώπ., κοτεσσάμενος Τρώεσσιν Ἰλ. Ε. 177, πρβλ. Σ. 367· Τυδέος υἱὶ κοτέσσατο Φοῖβος Ψ. 383· τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ ἐκπάγλως κοτέοντο Β. 223· τοῖσίν τε κοτέσσεται (Ἐπικ. ἀντὶ κοτέσηται) Ε. 747., Θ. 391, Ὀδ. Α. 101· λέοντε δύω ἀμφὶ κταμένῃ ἐλάφοιο ἀλλήλοις κοτέοντε Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 402· παροιμ., κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων ὁ αὐτ. ἐν Ἔργ. κ. Ἡμ. 25·— μετὰ γεν. πράγμ., ἀπάτης κοτέων .., ὀργιζόμενος ἐπὶ τῇ ἀπάτῃ, Ἰλ. Δ. 168· ὡσαύτως κοτεσσαμένη τόγε θυμῷ, οὕνεκα .., Ξ. 191· —ἀπολ., οὐδ' ὀθομαι κοτέοντος Α. 181, πρβλ. Ψ. 391· κεκοτηότι θυμῷ, μὲ ψυχὴν πλήρη ὀργῆς, Φ. 456, Ὀδ. Ι. 501., Τ. 71· ἀόρ. κοτέσσασα, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 255.

κοτήεις, **εσσα**, **εν**, ὀργίλως διακείμενος, «θυμωμένος», θεὸς Ἰλ. Ε. 191. Μόνον Ἐπικ.— Καθ' Ἡσύχ. «**κοτήεις** στέφανος ἐξ ἐλαίας, ἢ ὀργίλως διακείμενος».

κοτίκας, ὁ, = **ἀλέκτωρ**, Ἡσύχ., ὅστις ἔχει καὶ «**κοττοί**· οἱ ἀλεκτρυόνες»· πρβλ. Λοῦ. Παθολ. σ. 327.

κοτίνᾱς, **ᾶδος**, ἡ, ὁ καρπὸς τοῦ κοτίνου, δηλ. τῆς ἀγριελαίας, νήστει δίδου ἄνθος χαλκοῦ ὅσον κοτινάδα Ἱππ. 495. 14· «τὰς δὲ κοτινάδας ἐλαίας στραβήλους ὠνόμασε Φερεκράτης» Πολυδ. Ζ', 45.

κοτῑνη-φόρος, ον, παράγων ἀγρίας ἐλαίας, ἄγρια ἐλαιόδενδρα, Μόσχ. 7. 2.

κότῑνος, ὁ καὶ ἡ, ἀγρία ἐλαία (τὸ δένδρον), Λατ. oleaster, Ἀριστοφ. Ὄρν. 621, Πλ. 943· ἐξ αὐτῆς ἐγίνοντο οἱ στέφανοι κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας (Ἀνθ. Π. 9. 357), τοὺς νικῶντας στεφανώσας κοτίνου στεφάνου Ἀριστοφ. Πλ. 586, πρβλ. 592 (ἔνθα ὁ Δινδ., ἑπόμενος τῷ Πόρσωνι, κοτινῷ στεφάνῳ, ὡς εἰ ἐξ ἐπιθέτου, κοτινόεις, -οῦς), πρβλ. Θεόφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 13, 2, Κλήμ. Ἀλ. 672, Ἀνθ. Π. 357, Σχολ. Πλάτ. Φαῖδρ. 236B (κατ' οὐδέτ. **κότινον**, τό), ἔνθα λέγεται ὅτι διαφέρει τῆς ἀγριελαίας· πρβλ. καὶ **ἔλαιος**, **φαύλιος**.

κοτῑνο-τράγος [ᾰ̆], ον, ὁ τρώγων τὸν καρπὸν τῆς ἀγρίας ἐλαίας, Ἀριστοφ. Ὄρν. 243.

κοτίς, ἴδε ἐν λέξ. **κοττίς**.

κοτόεις, **εσσα**, **εν**, = **κοτήεις**, Ἐτυμ. Μέγ. 34. 58, Α. Β. 602.

κότορνος, ὁ, διάφ. γραφ. ἐν Ἡροδ. 6. 125, ὡς Ἰων. τύπος ἀντὶ **κόθορνος**.

κότος, ου, ὁ, μῆνις, ὀργὴ ἐγκαθίσασα ἐν τῇ ψυχῇ, ὁ πολυέτης χόλος καὶ τὴν μῆνιν ὑπεραναβάς, εἴπερ γάρ τε χόλον καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ, ἀλλά τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσῃ Ἰλ. Α. 81, 82· τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε Θ. 449· τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐνήσεις Π. 449· κότον ἔνθετο θυμῷ Ὀδ. Λ. 102· ὁπόταν τις ἀμείλιχον καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ Πινδ. Π. 8. 11· οὐδαμοῦ παρὰ Σοφ., καὶ παρ' Εὐρ. μόνον ἐν Ῥήσ. 827· ἀλλὰ συχνὸν παρ' Αἰσχύλῳ, δαιμόνων κότῳ, Λοξίου κ. Ἀγαμ. 635, 1211· βαρὺς .. Ζηνὸς ἱκεσίου κ. Ἱκέτ. 346· τοῦ θανόντος ἡ Δίκη πράσσει κότον, λαμβάνει ἐκδίκησιν δι' αὐτόν, Ἀποσπ. 257·— λέξις ποιητ. ἀπαντῶσα παρὰ Διον. Ἁλ. 9. 51. (Ἐντεῦθεν τὰ **κοτέω**, **ἔγκοτος**, **ζάκοτος**).

κόττα, **κόττη**, ἴδε ἐν λέξ. **κοττίς**.

κοττᾰβεῖον, τό, λεκάνη ἐκ μετάλλου πρὸς χρῆσιν ἐν τῇ παιδιᾷ τοῦ κοττάβου, Δικαίαρχ. παρ' Ἀθ. 666C, πρβλ. 667F. **2**) τὸ ποτήριον ἀφ' οὗ ἐρρίπτοντο οἱ κότταβοι, ἴδε Εὔβουλ. ἐν «Βελλεροφόντῃ» Ι. (ἔνθα φέρεται **κοττάβειον**)· πρβλ. **κοττάβιον**.

κοττᾰβίζω, μέλλ. -ῐ̆ῶ, παίζω τὸν κότταβον, Ἀριστοφ. Εἰρ. 343, Ἀντιφ. ἐν «Ἀφροδίτης γοναῖς» Ι. **II.** = **ἐμέω**, Πολυδ. Ζ', 111, Ἐτυμ. Μέγ. 533. 15. πρβλ. **κατακοττᾰβίζω**.

κοττᾰβικός, ή, όν, ἐν χρήσει κατὰ τὸ παιγνίδιον τοῦ κοττάβου, ῥάβδος Ἑρμιππ. ἐν «Μοίραις» 2, 5.

κοττάβιον, τό, τὸ ἄθλον τῆς παιδιᾶς **κότταβος**, Ἀριστ. Ρητ. 1. 12, 30, Κάλλιππος ἐν «Πανυχίδι» 1, Κωμ. Ἀνών. 75· πρβλ. Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. σ. 116.

κοττᾰβίς, ίδος, ἀνώμ. θηλ. τοῦ **κοττᾰβικός**· ὡς οὐσιαστ. = **κοττᾰβεῖον** Ι, Ἡγήσανδ. παρ' Ἀθην. 479D· κεραμέᾳ κοττᾰβίδι Ἁρμόδ. αὐτόθι c ἐν τέλ.

κοττᾰβῐσις, εως, ἡ, τὸ παίζειν τὸν κότταβον, Πλούτ. 2. 654C.

κοττᾰβισμός, ὁ, = τῷ προηγ.·— παρὰ Παύλ. Αἰγ. σ. 106, εἶδος λουτροῦ, καθ' ὃ τὸ ὕδωρ βροχηδὸν καταχεῖται.

κόττᾰβος, ὁ, Ἰων. καὶ ἀρχ. Ἀττ. **κόσσαβος** (ὡς ἐν Αἰσχύλ. Ἀποσ. 178 πρβλ. Εὐρ. Ἀποσπ. 632)·—Σικελική τις παιδιὰ (Ἀνακρ. 52, Κριτίας 1. 1), λίαν συνήθης ἐν τοῖς συμποσίοις τῶν νέων ἐν Ἀθήναις. Ὁ ἁπλούστατος τρόπος τῆς παιδιᾶς ἦτο νὰ ῥίπτῃ ἕκαστος τῶν συμποτῶν τὸν οἶνον τὸν ἐναπολειφθέντα εἰς τὸ ποτήριον του οὕτως ὥστε νὰ πλήττῃ ἠχηρῶς λεκάνην τινὰ ἐκ μετάλλου, ἐνῷ αὐτὸς ἐπεκαλεῖτο τὸ ὄνομα τῆς ἐρωμένης του, καὶ ἐὰν ὁ ὅλος οἶνος ἔπιπτε μετὰ διακεκριμένου καὶ καθαροῦ ἤχου εἰς τὴν λεκάνην, ἐσήμαινεν ὅτι εἶχε τὴν εὔνοιαν αὐτῆς, πρβλ. Καλλ. Ἀποσπ. 102. Ὁ οἶνος ὁ οὕτω ῥιπτόμενος ἐκαλεῖτο λάταγες ἢ λαταγή (ἴδε **λάταξ**). Ἡ πρᾶξις τοῦ ῥίπτειν (**ἀποκοττᾰβίζειν**) περιγράφεται ἐπιτυχῶς ὑπὸ τοῦ Ἀντιφάν. ἐν «Ἀφροδίτης γοναῖς» 1, ἔνθα ἴδε Meineke· πρβλ. **ἀγκύλη**, **ἀγκύλητος**.— Ἡ παιδιὰ αὕτη ταχέως κατέστη πολύπλοκος καὶ ἐπαίζετο κατὰ διαφόρους τρόπους. Ἐνίοτε πολλὰ μικρὰ ποτήρια (**ὀξύβαθα**) ἐτίθεντο οὕτως ὥστε νὰ ἐπιπλέωσιν ἐν τῇ λεκάνῃ, καὶ ὅστις ῥίπτων τὸν οἶνον ἀνέτρεπε πλειότερα ἐξ αὐτῶν εἰς ὡρισμένον ἀριθμὸν βολῶν ἐλάμβανε τὸ βραβεῖον (**κοττάβιον**), Κρατῖν. ἔνθ' ἀνωτ., Πλάτ. Κωμ. ἐν «Διὶ κακουμένῳ» 1· πρβλ. Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 9, Ἰουβενάλ. 3. 102· ἐνίοτε ὁ οἶνος ἐρρίπτετο ἐπὶ πλάστιγγος κρεμαμένης ὑπεράνω ἀγαλματίου (μάνης Ἀντιφ. ἔνθ' ἀνωτ. γέρων Εὐρ. Ἀποσπ. 566) τεθειμένου ἐντὸς ὕδατος καὶ ἡ ἐπιτυχία τοῦ παιγνιδίου ἔκειτο εἰς τὸ νὰ κάμῃ ὁ ἀποκοττᾰβίζων τὴν πλάστιγγα νὰ πλήξῃ κατερχομένη τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀγάλματος. Περὶ τῶν ἀρχαιοτέρων περιγραφῶν τῆς παιδιᾶς ἴδε Ἀθήν. 666 κέξ. (πρβλ. 479), Σχόλ. Ἀριστοφ. Εἰρ 342, 1243, Πολυδ. Ζ', 109, Σουΐδ. ἐν λέξ. **κοττᾰβίζειν**. Τὴν λέξιν **κόττᾰβος** μετεχειρίζοντο, **1**) ἐπὶ τῆς αὐτῆς παιδιᾶς, Ἀνακρ. 52, Κριτίας 1 1, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Λάκωσιν» 1. 4, κτλ. **2**) ἐπὶ τοῦ ἄθλου, = **κοττάβιον**, Εὔπολ. ἐν «Βάπταις» 20, πρβλ. Ἀθήν. 667D **3**) ἐπὶ τοῦ ῥιπτομένου οἴνου, = **λάταξ**, Εὐρ. Ἀποσπ. 632, Ἀντιφ. ἐν «Ἀφροδίτης γοναῖς» 1. 5, πρβλ. Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 5. σ. 44. **7**) ἐπὶ τῆς λεκάνης, = **κοττᾰβεῖον**, Κρατῖν. ἐν «Νεμέσει» 6, Εὔπολ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀντιφ. ἔνθ' ἀνωτ.

κοττάνη, σκεῦός τι ἁλιευτικόν, Αἰλ. π. Ζ. 12. 43.

κοττάνον, τό, εἶδος μικροῦ σύκου, Ἀθήν. 385Η, κτλ.· οὕτω: cottanum, Πλίν. 13, 10., 15, 21, Μαρτιαλ., Ἰουβενάλ.

κοττίς ἢ **κοτίς**, -ίδος, ἡ, (Δωρ. ἀντὶ **κεφαλὴ** Πολυδ. Β', 29), ἡ παρεγκεφαλίς, Ἱππ. 468. 29, κτλ.· ὡσαύτως, **κόττα** ἢ **κόττη**, ὑποκορ. **κοττάριον**, Ἡσύχ.· πρβλ. **κόττος**. (Ἐντεῦθεν, πρό-

κοττα, τρόπος κουρᾶς τῆς κόμης, καθ' ἣν ἀφίνετο μὲν μακρὰ κατὰ τὸ ἔμπροσθεν τῆς κεφαλῆς, ἐκείρετο δὲ βραχεῖα κατὰ τὸ ὄπισθεν, Πολυδ. Β', 29· ἐντεῦθεν καὶ τὸ Λατ. Cotta).

κόττος, ὁ, ἀλέκτωρ· καὶ εἶδος ἵππου, Ἡσύχ. **II.** εἶδος ποταμίου ἰχθύος, cottus covio, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 16.

κοττύφος, ὁ, Ἀττ. ἀντὶ **κόσσυφος**.

κοτύλη [ῠ], ἡ, πᾶν κοῖλον (πᾶν κοῖλον κοτύλην ἑκάλουν οἱ παλαιοὶ Ἀπολλ. παρ' Ἀθην. 479Α, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἰλ. Χ. 494, Εὐστ. 1282. 42). **I.** μικρὸν ἀγγεῖον, ποτήριον, Ἰλ. Χ 494, Ὀδ. Ο. 312, Ρ. 12· — μεταφορ., = **κοτύλων**, Διον. Ἁλ. Ἐκλογ. σ. 2340 Reisk. **2)** τὸ κοίλωμα ἀρθρώσεως ὀστῶν, ἰδίως τὸ τοῦ μηροῦ, Λατ. acetabulum, κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κοτύλην δὲ τέ μιν καλέουσιν Ἰλ. Ε. 306 κἑξ., πρβλ. Ἱππ. 410. 54, Γαλην.· ὡσαύτως, τὸ κοῖλον τῆς ἀρθρώσεως τοῦ βραχίονος, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 783·— ἴδε **κοτυληδών** 3. **3)** παρ' Ἀττ., μέτρον ὑγρῶν περιλαμβάνον 6 κυάθους ἢ ¼ ξέστου, σχεδὸν τὸ αὐτὸ καὶ ἡ **ἡμίνα**, Ἱππ. 575. 11, Ἀριστοφ. Ἱλ. 436, Θουκ. 4. 16., 7. 87·— ὡσαύτως ἐν χρήσει ὡς μέτρον ξηρῶν, ἀλφίτων .. τρεῖς χοίνικας κοτύλης δεούσας Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 79· ἀλφίτων κ. μίαν Ἄλεξ. ἐν «Ταρ.» **1.** 17· ἴδε **μέδιμνος**. **4)** τὸ κοῖλον τῆς χειρός, κοῖλον τοῦ ποδός, Ἀθήν. ἔνθ' ἀνωτ., Πολυδ. Θ', 122, Εὐστ. 550. 5· ἐντεῦθεν **κοτυληδὼν** I, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 9. 4, 3, πρβλ. **ἐγκοτύλη**. **5)** παρ' Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 55, χαλκόδετοι κοτύλαι, κύμβαλα.

κοτυληδονώδης, ες, ὅμοιος πρὸς κοτυληδόνα, ἐξοχήν, ἔκφυσιν Γαλην. 2. 905., 4. 282.

κοτυληδών, -όνος, ἡ, πᾶσα κοιλότης ἔχουσα τὸ σχῆμα ποτηρίου· **1)** ἐν τῷ πληθ., αἱ μυζητικαὶ θηλαὶ ἢ ὀφθαλμοὶ ἐπὶ τῶν πλεκτανῶν τοῦ πολύποδος, Ὀδ. Ε. 433, κατ' Ἐπικ. δοτ., πρὸς κοτυληδονόφιν· πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1. 9, π. Ζ. Μορ. 4. 9, 13, Ἀθήν. 479Β· — ὡσαύτως, ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῦ καράβου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 27. **2)** ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως, ἀγγεῖά τινα κατὰ τὸ στόμιον τῆς μήτρας, Ἱππ. Ἀφ. 1254, Γαλην. Λεξ., Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 4, κ. ἀλλ.· πρβλ. Fœs Oecon. **3)** = **κοτύλη** 2, ἡ κοιλότης, ἐν ᾗ κινεῖται ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ, Ἀριστοφ. Σφ. 1495, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 13, 2. **4)** τὸ κοίλωμα ποτηρίου, Νικ. Ἀλεξιφ. 547. **5)** φυτόν τι, πιθαν. ὀμφαλοβοτάνη, Νικ. Θηρ. 681, Διοσκ. 4. 92.

κοτυλήρυτος, ον, (ἀρύω) ὅπερ δύναταί τις νὰ ἀρυσθῇ διὰ ποτηρίων, δηλ. ῥέων ἀφθόνως, κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα, «τοσοῦτον τῷ πλήθει ὥστε καὶ κοτύλῃ ἀρύσασθαι» (Σχόλ.»), Ἰλ. Ψ. 34, Ἐπικ. παρ' Ἀθην. 479Α· — ἀλλά, ὄξος κ., πιθαν. μέτρον ὄξους, Νικ. Θηρ. 539·— πρβλ. **εὐήρυτος**.

κοτυλιαῖος, α, ον, χωρῶν ἢ περιλαμβάνων μίαν κοτύλην, Ἀντίγ. Καρ. παρ' Ἀθην. 420Α, Διογ. Λ. 2. 139, κτλ.

κοτυλίζω: μέλλ. **-ίσω**, πωλῶ μὲ τὴν κοτύλην, πωλῶ λιανικῶς, ἀντίθετον τῷ ἀθρόως πιπράσκειν, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 78, Ἀριστ. Οἰκ. 2. 9, 2, Α. Β. 46· μεταφορ., κιρνάντες .. τὴν πόλιν ἡμῶν κοτυλίζετε τοῖς πένησιν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 555.

κοτυλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **κοτύλη**, μικρὸν ποτήριον, Ἀριστοφ. παρ' Ἀθην. 479C, κτλ.· ὡσαύτως **κοτυλίσκη**, ἡ, Φερεκρ. ἐν «Κοριαννοῖ» 3, 4· **-ίσκιον**, τό, Ἀριστοφ. Ἀχ. 459. **II.** εἶδος πλακοῦντος, Ἀθήν. 647Β. **III.** «βόθρος εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐνέβαλλον» Ἡσύχ.

κοτυλιστής, ὁ, = Λατιν. mimus, Ἰουλιαν. 94Α· ἴδε Λοβεκ. Ἀγλαόφ. 1153n.

κοτύλο-ειδής, ές, ἔχων σχῆμα κοτύλης, ποτηρίου, χώρη Ἱππ. π. Ἄρθρ. 838.

κότυλος, ὁ, = **κοτύλη**, Ὁμ. Ἐπιγρ. 14. 3, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 53, Ηλάτ. Κωμ. ἐν «Διΐ κακουμένῳ» 1· καὶ ἕτερος κωμ. παρ' Ἀθην. 478Β, πρβλ. 482Β.

κοτυλώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κοτύλην, Ἀθήν. 480Β.

κοτύλων, -ωνος, κωμ. ὄνομα μεθύσου, Ηλουτ. Ἀνών. 18.

κοῦ, **κου**, Ἰων. ἀντὶ **ποῦ**, **που**.

κουβούκλιον ἢ ὀρθότερ. **κουβικούλιον**, Λατ. cubiculum, κοιτών, θάλαμος, συνήθως ὁ κοιτὼν τοῦ βασιλέως, Χρον. Πασχ. 578, 4, κλ. **2)** κιβώτιον, Χρον. Πασχ. 69, 15, ἴδε Δουκάγγ.

κοῦκι, τό, τὸ κουκιοφόρον δένδρον, ὁ φοίνιξ ὁ παράγων τὰ κοκκοκάρυα, Λατ. cuci, Ηλίν. 13. 18· παρὰ Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 7, ἀντὶ τοῦ τὸ **κουκιοφόρον** [δένδρον], ὁ Σαλμάσ. διορθοῖ: τὸ.. κοῦκι διάφορον·— ἐν Στράβ. 824, τὰ κόκκινα πλέγματα, πρέπει νὰ εἶναι ἀντὶ **κούκινα** (ἢ ἴσως **κοίκινα**, ἐκ τοῦ **κοΐξ**).

κουκκούμιον, τό, τὸ Λατ. cucuma, εἶδος λέβητος, Ἀρρ. Ἐπίκ. 3. 22, 71.

κουκούφας, ὁ, κατά τινας ὁ πελαργός, κατ' ἄλλους ὁ ἔποψ, Ὡραπόλλων 1. 55.

κουλεόν, **κουλεός**, ἴδε ἐν λ. **κολεός**.

κουλυβάτεια, ἴδε ἐν λ. **κολλυβάτεια**.

κούνικλος, ἴδε ἐν λ. **κύνικλος**.

κουρά, Ἰων. **-ρή**, **-ᾶς**, ἡ, (κείρω) τὸ κείρεσθαι, κόπτειν τὴν κόμην, τὸ κούρευμα, τῶν τριχῶν τὴν κ. κείρεσθαι (πρβλ. **περιτρόχαλα**) Ἡρόδ. 3. 8· **κουρᾶς δεῖσθαι** Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 15, 2, κτλ.· συχν. ὡς σημεῖον πένθους, κ. πενθίμῳ Εὐρ. Ἄλκ. 512, πρβλ. Ὀρέστ. 458· **κουραῖσι καὶ θρήνοισι** ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 1060· **κουραῖς διατετιλμένης φόβης** Σχόλ. εἰς Ἀποσπ. 587. **2)** καθόλου, τὸ κόπτειν, τέμνειν, ὀρυοτομικὴ καὶ κ. Εὐμπασα Πλάτ. Πολιτικ. 288D· ἐπὶ ζώων τρεφομένων ἐκ τῆς χλόης, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 10. **II.** ὡς τὸ **τομή**, τὸ καρβὲν ἢ διὰ τῆς κουρᾶς ἀποτμηθέν, βόστρυχος ἀποκοπείς, Αἰσχύλ. Χο. 226.

κουράλιον, τό, ποιητ. ἀντὶ **κοράλλιον**, ὃ ἴδε.

κουράς, άδος, ἡ, «ὀροφικὸς πίναξ. ἢ ἐν τοῖς ὀροφώμασι γραφὴ» Ἡσύχ.

κουράτωρ, -άτορος, ἀλλὰ κατὰ Κόντον **-άτωρος**, ὁ, τὸ Λατ. curator, ἐπιμελητής, ἐπιστάτης, ἐπίτροπος, κτλ., Συλλ. Ἐπιγρ. 3577, κ. ἀλλ.· — ὅθεν ἐσχηματίσθη καὶ ῥῆμα **κουρατορεύω**, ἀόρ. μετοχ. **κουρατορεύσας**, ὑπηρετήσας ὡς κουράτωρ, 2930· **κεκουρατορευκώς** 3418· πάντα ταῦτα κατὰ Κόντον γραπτ. διὰ τοῦ **ω**, ἴδε Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 134.

Κουρ-αφροδίτη, ἡ, ἡ παρθένος Ἀφροδίτη, Πρόκλ. Ὕμν. 3. 1.

κουρεακός, ή, όν, ὅμοιος πρὸς κουρέα, φλύαρος ὡς κουρεύς, Πολυδ. 3. 20, 5.

κουρεῖον, τό, (κουρὰ) ἐργαστήριον κουρέως, ἔνθα συνηντῶντο οἱ φλύαροι καὶ ἐμάνθανον καὶ διέδιδον πᾶν ὅ,τι σκανδαλῶδες νέον, καί τοι λόγος γ' ἦν .. πολὺς ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων Ἀριστοφ. Ἱλ. 338, πρβλ. Ὄρν. 1441· πόλλ' ἔμαθον ἐν τοῖσι κουρείοις ἐγὼ ἀτόπως καθίζων κοὐδὲ γιγνώσκειν δοκῶν Εὔπολ. ἐν «Μαρικᾷ» 3, πρβλ. Λυσίαν 170. 8· εἰς κ., εἰς λογαριασμὸν τοῦ κουρέως μου, ὁ αὐτ. ἐν 905. 6. **II.** **κούρειον**, προπαροξ., τὸ πρῶτον ἢ ὁ ἀμνὸς ὃν ἔθυον καὶ ἐν συμποσίῳ ἤσθιον οἱ φράτερες κατὰ τὴν ἑορτὴν ἥτις ἐκαλεῖτο κουρεῶτις, ἴδε Σοφ. Ἀποσπ. 132, Ἰσαῖ. 58. 30 (ἔνθα ἡμαρτημένως φέρεται **κούριον**)· πρβλ. **μεῖον** II.

κούρευμα, τό, ὡς καὶ νῦν, κουρά, τὸ κείρειν, Εὐστ. Πονημάτ. 215. 82, κλπ.

κουρεύς, έως, ὁ, (κείρω) ὁ κείρων, κόπτων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ὡς καὶ νῦν, Λατιν. tonsor, Πλάτ. Πολ. 373C, Φιλύλλ. ἐν «Πόλεσιν» 5· ὁ κ. τὰς μαχαιρίδας λαβὼν ὑπὸ τῆς ὑπήνης κατακερεῖ — τὴν εἰσφοράν (παρὰ προσδοκίαν ἀντὶ τὸ γένειον) Εὔπολ. ἐν «Χρυσῷ γένει» 6· τὰ ἐργαλεῖα αὐτοῦ ἀπαριθμεῖ ὁ Φανίας ἐν Ἀνθ. Π. 6. 307, πρβλ. Λουκ. πρὸς Ἀπαίδευτ. 29·— παροιμιώδης δὲ ἦτο ἡ ἀγάπη αὐτῶν πρὸς φλυαρίαν, Ηλούτ. 2. 177Α, 509Α· πρβλ. **κουρεῖον**, **βαλανεύς**. **II.** «ὄρνις ποιός, ἀπὸ τοῦ φθέγγεσθαι ἐμφερὲς ἠχῷ γναφικοῦ μαχαιρίου» Ἡσύχ.

κουρευτής, οῦ, ὁ, = τῷ προηγ., Ψευδο-Χρυσόστ. τ. 8, 787Α.

κουρευτικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς κουρέα, μαχαίριον Ὀλυμπ. Βίος Ηλάτ.· οὕτω **κουρεύσιμος**, η, ον, Σχόλ. Εὐρ. εἰς Ὀρέστ. 966.

κουρεύτρια, ἡ, θηλ. τοῦ **κουρεύς**, **κουρευτής**, Ηλουτ. Ἀνθών. 60.

κουρεύω, (κουρεὺς) ὡς καὶ νῦν, Εὐστ. Πονημ. 229. 65·— Μέσ., Μαλαλ. 80Β, Εὐστ. Πονημ. 229. 19.

κουρεῶτις, (δηλ. **ἡμέρα**), ιδος, ἡ, ἡ τρίτη ἡμέρα τῶν Ἀπατουρίων, καθ' ἣν οἱ υἱοὶ τῶν Ἀθηναίων πολιτῶν κατὰ τὴν ἡλικίαν τριῶν ἢ τεσσάρων ἐτῶν εἰσήγοντο εἰς τοὺς φράτερας καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν κατεχωρίζοντο εἰς τὸν κατάλογον τῆς οἰκείας φρατρίας (κοινὸν γραμματεῖον), ὅπερ μετὰ ταῦτα ἐχρησίμευεν ὡς ἀπόδειξις ὅτι εἶναι πολῖται, Ηλάτ. Τίμ. 21Β, πρβλ. Ἰσαῖ. 70. 43· ὡσαύτως, ἡ κ. ἑορτὴ Ἀλκίφρων 3. 46· — ἴδε Hom. Pol. Ant. § 100 κἑξ., καὶ πρβλ. **μειαγωγέω**, **μεῖον** II. ("Ἴσως ἐκ τοῦ **κείρω**, **κουρά**, ἐπειδὴ λέγεται ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐκείρετο ἡ κόμη τοῦ παιδίου καὶ προσεφέρετο ὡς θυσία εἰς τὴν Ἄρτεμιν, Ἡσύχ. ἐν λ. **κουρεῶτις**).

κούρη, Ἰων. ἀντὶ **κόρη**. **II.** **κουρή**, Ἰων. ἀντὶ **κουρά**.

κουρήιος, η, ον, Ἰων. ἀντὶ **κόρειος**, νεανικός, Ὕμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 108.

κουρήσιμος, ον, = **κούρειμος**, μόνον παρὰ Τρικλίν. εἰς Σοφ. Ἱλ. 52.

κούρητες, ων, οἱ, (κόρος, κοῦρος) νέοι νεανίαι, μάλιστα νέοι πολεμισταί, κούρητες Παναχαιῶν, Ἀχαιῶν Ἰλ. Τ. 193. 248· — ἀλλά, **II.** **Κουρῆτες**, οἱ, ἀρχαιότατοι κάτοικοι τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Πλευρῶνος, Ἰλ. Ι. 529, 549, κτλ. **2)** Κρητική τις φυλὴ ἐσχετισμένη μὲ ἰδιαιτέρας τινὰς τελετὰς ἐν Δήλῳ, παραβαλλομένας ὑπὸ τοῦ Διον. Ἁλ. 2. 71, πρὸς τὰς τῶν Ρωμαίων Σαλίων (Salii)· συχνάκις συγχεομένη πρὸς τοὺς Κορύβαντας, Στράβ. 466 κἑξ.·— ἴδε Λοβ. Ἀγλαόφ. σ. 1111, Müller Dor. 2. 1. 6.

Κουρητικός, ή, όν, ἐκ Πλευρῶνος (ἴδε τὸ προηγ. II. 1), Στράβ. 466, Διον. Ἁλ., κτλ.· θηλ. ὡσαύτως **Κουρῆτις**, ιδος, Ἀπολλόδ. 1. 7, 6, κτλ. **II.** ὁ Κουρητικὸς (δηλ. πούς) ὁ Κρητικός, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 651· ἢ ὁ γ' παιών, Ἡφαιστ. 161.

Κουρητισμός, ὁ, ἐν χρήσει παρὰ Διον. Ἁλ. 2. 71, ἐπὶ τῶν Σαλικῶν τελετῶν.

κουρίας, ου, ὁ, ὁ ἔχων βραχεῖαν κόμην, κεκαρμένος, Λουκ. Δραπ. 27, Βίων Πρᾶσ. 20, Διογ. Λ. 6. 31.

κουριάω, μέλλ. **-άσω**, ἐπὶ τῆς κόμης, ἔχω ἀνάγκην κουρᾶς, αὐξάνομαι εἰς μέγεθος, Λουκ. Λεξιφ. 10· πώγων εἰς ὑπερβολὴν κουριῶν ὁ αὐτ. ἐν Ὀνείρῳ ἢ Ἀλεκτρ. 10. **II.** ἐπὶ προσώπων, ἐν χρῷ κουριᾶν, ἔχειν ἀνάγκην κουρᾶς μέχρι δέρματος, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 69. **2)** ἔχω κόμην τραχεῖαν, ἀπεριποίητον, Αἰλ. π. Ζ. 7. 48· κ. τὸ γένειον Ἀλκίφρων 3. 55, πρβλ. Ἀρτεμίδ. 1. 19.

κουρίδιος, α, ον, (κοῦρος, κούρη) ἔγγαμος, νομίμως συνεζευγμένος, Ἰων. καὶ Ποιητ. ἐπίθ. ἐν χρήσει ἐνίοτε καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνδρός, κουρίδιον ποθέουσα πόσιν Ἰλ. Ε. 414· κουριδίῳ τεύξασα πόσει φόνον Ὀδ. Λ. 430· κουριδίοιο φίλοιο οὐκέτι μέμνηται Ο. 22· ἀλλὰ συνηθέστερον ἐπὶ τῆς νομίμου γυναικός, κουριδίης ἀλόχου Ἰλ. Α. 114, κτλ.· οὕτω παρὰ μεταγεν. Ἐπικ., κ. ἄκοιτις, ἀκοίτης Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 243., Δ. 1072· κουριδίη ἄλοχος, εἶναι φανερῶς ἡ νόμιμος σύζυγος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν μὴ τοιαύτην (τὴν παλλακήν, παλλακίδα), Ἡρόδ. 1. 135., 5. 18., 6. 138· οὕτως ἡ Βρισηὶς λέγει πρὸς τὸν Πάτροκλον, ἀλλ' ἔμ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο κουριδίην ἄλοχον θήσειν, μοὶ ἔλεγες ὅτι θὰ μὲ ἔκαμνες νόμιμον σύζυγον τοῦ Ἀχιλλέως (διότι ἦτο μόνον παλλακὴ αὐτοῦ), Ἰλ. Τ. 298· οὕτως ὁ Ἀγαμέμνων ἠγάπησε τὴν Χρυσηΐδα (τὴν παλλακὴν αὐτοῦ) πλέον ἢ τὴν κ. ἄλοχον, Α. 114· οὕτως ὁ Ἀθήν. λέγει περὶ τῆς Καλύκης τοῦ Στησιχ., σωφρονικὸν δὲ πάνυ κατεσκεύασεν ὁ ποιητὴς τὸ τῆς παρθένου ἦθος, οὐκ ἐκ παντὸς τρόπου θελούσης συγγενέσθαι τῷ νεανίσκῳ, ἀλλ' εὐχομένης .. γυνὴ [αὐτοῦ] γενέσθαι κουριδία 619D· οὕτως ἐν ἐπιταφίοις, μνῆμ' ἀλόχῳ .. θήκατο κουριδίῃ Συλλ. Ἐπιγραφ. 1012. 10, πρβλ. 1654, 3827 I (προσθῆκ.), 4176, κ. ἀλλ.· — ὅθεν καὶ νωίτερον λέχος αὐτῶν κουρίδιον, καὶ ἡ νόμιμος ἡμῶν συζυγικὴ κλίνη, Ἰλ. Ο. 40· κ. γάμοι Ἀρχίλ. 16· καὶ ἐν Ὀδ. Τ. 580., Φ. 78, ἡ Πηνελόπη καλεῖ τὸν οἶκον τοῦ συζύγου της κ. δῶμα· ὡσάυτως εὑρίσκομεν κ. τέκνα, γεννηθέντα ἐκ νομίμου γάμου, Συλλ. Ἐπιγραφ. 3333. **II.** μετέπειτα, νυμφικός, εἰς τὸν γάμον ἀνήκων, κ. χιτῶνες Ἀνθ. Π. 9. 602· θάλαμοι Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 1128· οὕτως ἴσως στόργυ .. κ. λέχος Ἀριστοφ. Εἰρ. 844· — κούρη ἀπαντᾷ καὶ ἐν Ὀδ. ἀντὶ τοῦ νύμφη. (Ἡ ἐκ τοῦ κοῦρος, κούρη, ἐτυμολογία φαίνεται βεβαία· ὥστε κουριδίη ἄλοχος, ἴσως ἐξ ἀρχῆς ἐσήμαινεν, ἡ σύζυγος τῆς νεότητός τινος· ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ ῥῆμα **κουρίζεσθαι** διὰ τοῦ **ὑμεναιοῦσθαι, γαμεῖσθαι.**)

κουρίζω, (κόρος, κοῦρος) ἀμετάβ., εἶμαι νεανίας, σάκος .. ὃ κουρίζων φορέεσκεν Ὀδ. Χ. 185, πρβλ. Ἀπολλ. Ρόδ. Α.195· εἶμαι κοράσιον, ὁ αὐτ. Γ. 666. **2)** ἀνδροῦμαι, Ὀππ. Ἁλ. 1. 664. **II.** μεταβ., ἀνατρέφω ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας εἰς τὴν ἀνδρικήν, ἄνδρας Ἡσιόδ. Θεογ. 347· ἴδ. **κουρίδιος,** ἐν τέλ.

κουρίζομαι, Παθ. (κείρω, κουρὰ) κουρεύομαι, κλαδεύομαι, κυπάρισσος κουριζομένη, ἀναφύουσα, ἀναδίδουσα βλαστοὺς πάλιν μετὰ τὸ κλάδευμα, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 2, 2.

κουρικός, ή, όν, (κουρὰ) κατάλληλος πρὸς κουράν, μάχαιρα Πλουτ. Δίων 9· αἱ δύο μάχαιραι αἱ κ. Κλήμ. Ἀλ. 290. **II.** (κοῦρος) ὡς νεανίας· — **-κῶς,** Ἀπολλ. Λεξ. ἐν λέξ. **κουρίξ.**

κούριμος, η, ον, ὡσαύτως -ος, ον, Ἀγάθων παρ' Ἀθην. 528D· (κουρὰ)· — ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν κουράν, τὸ κούρευμα τῆς κόμης, σίδηρος Εὐρ. Ὀρ. 966. **II.** παθ., κεκαρμένος, χαίτη Αἰσχύλ. Χο. 180· θριξὶ Εὐρ. Ἡλ. 521. **2)** κουρευμένος, κρᾶτα ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 279· κ. σχῆμα ἀναλαμβάνειν Πλουτ. Πελοπ. 34. **3)** ὡς οὐσιαστ., ἡ κούριμος, τραγικὸν προσωπεῖον πρὸς παράστασιν πενθούντος προσώπου ἔχον τὴν κόμην κεκαρμένην, λίαν βραχεῖαν, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 37, πρβλ. Πολυδ. Δ', 138, 140.

κουρίξ, Ἐπίρρ. (κουρὰ) ἐκ τῆς κόμης, «κουρὶξ τῶν ἅπαξ εἰρημένων,.. σημαίνει δὲ τὸ τῆς κόμης λαβέσθαι, ἔνιοι δέ, κουρικῶς, οἷον νεανικῶς» (Ἀπολλ. Λεξ.)· ἔρυσαν δέ μιν εἴσω κουρίξ Ὀδ. Χ. 188· κ. ἑλκεσθαι Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 18.

κούριον, τό, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **κούρειον,** ὃ ἴδε.

κούριος, ον, νεανικός, ἀναγινωσκόμενον ὑπὸ τοῦ Εὐσταθίου ἐν νόθῳ τινὶ στίχῳ παρεμβαλλομένῳ μετὰ τὸν ἐν Ἰλ. Ν. 433· ὡσαύτως ἐν Χρησμ. παρὰ Παυσ. 9. 14, 3, Ὀρφ. Ἀργ. 1347.

κουρίς, ίδος, ἡ, (κουρὰ) ξυράφιον· ἐν τῷ πληθ., ψαλίς, Α. Β. 47, Ἐτυμ. Μέγ. 534. 9· μάχαιραι, κουρίδες, αἷς κείρομεν τὰ πρόβατα καὶ τοὺς ποιμένας Κρατῖν. ἐν «Διονυσαλεξάνδρῳ» 2. **II.** = **κομμώτρια,** ὄνομα δραμάτων τῶν κωμικῶν Ἀντιφάνους, Ἀλέξιδος καὶ Ἀμφιδος, πρβλ. Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 442· — **κούρισσα,** ἐν Ἐτυμ. Μεγ. 528. 4. **III. κουρὶς, ἡ κωρίς,** Δωρ. ἀντὶ τοῦ **καρίς,** Σώφρ. καὶ Ἐπίχ. παρ' Ἀθην. 106E.

κούρισμα, τό, «κούρισμα δ' ᾠδὴ συμφορᾶς πληρεστάτη, ταύτην ἀδόντων τὰς τρίχας κεκαρμένων» Τζέτζ. ἐν τῷ Rhein Mus. 4. σ. 406.

κοῦρμι, τό, εἶδος ζύθου, ποτόν τι τῶν Αἰγυπτίων, «σκευαζόμενον ἐκ τῆς κριθῆς ... σκευάζεται δὲ καὶ ἐκ πυρῶν τοιαῦτα πόματα, ὡς ἐν τῇ ἑσπέρᾳ Ἰβηρία καὶ Βρεττανίᾳ» Διοσκ. 2. 110, Πλίν.· ὡσαύτως **κόρμα,** Ἀθήν. 152C· — πρβλ. **ζῦθος.**

κουρο-βόρος, ον, κατατρώγων παιδία, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1512· ἴδε **πάχνη.**

κουρο-γονία, ἡ, τὸ γεννᾶν ἄρρενα, κ. καὶ Θηλυγονίη Ἱππ. 234. 31.

κοῦρος, ὁ, Ἰων. ἀντὶ **κόρος,** παιδίον, παῖς, νεανίσκος, Ὅμ., ὅστις μεταχειρίζεται μόνον τοῦτον τὸν τύπον, ἴδε **κόρος, κόρη·** καὶ πρβλ. **κουρότερος, κουρίδιος,** ἐν τέλ.

κουροσύνη, Δωρ. **κωρ-,** ἡ, νεότης, νεανικὴ ἀκμή, Ἀνθ. Π. 6. 281, 309, πρβλ. 9. 259· ἐντεῦθεν, εὐθυμία, Θεόκρ. 24. 57.

κουρόσυνος, η, ον, (κοῦρος) νεανικός, θρίξ Ἀνθ. Π. 6. 156, μετὰ λογοπαιγνίου ἐπὶ τῆς λέξ. **κούριμος,** κεκαρμένος. **II. κουρόσυνα** (δηλ. ἱερά), τά, ἡ ἑορτὴ ἡ κατὰ τὴν ἡμέραν τὴν καλουμένην **κουρεῶτις** (ὃ ἴδε), Γρηγ. Ναζ., Σουίδ.

κουρότερος, α, ον, συγκρ. τοῦ **κοῦρος** (πρβλ. **βασιλεύς, -λεύτερος**), νεώτερος, νεανικώτερος, ἄνδρες Ἰλ. Δ. 316, Ὀδ. Φ. 310, Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 445· ὡς θηλ., Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 684· — ἐν τοῖς πλείστοις τῶν χωρίων κεῖται σχεδὸν ὡς θετικόν, πρβλ. **ἀγρότερος.**

κουροτοκέω, γεννῶ ἄρρενα τέκνα, Ἱππ. 233. 54., 234. 8.

κουρο-τόκος, ον, ἡ τίκτουσα ἄρρενα τέκνα, Εὐρ. Ἱκέτ. 957.

κουροτροφέω, ἀνατρέφω ἄρρεν παιδίον, κ. τὸν Δία Στράβ. 472, πρβλ. Φίλωνα 1. 441., 2 463· τρέφω ἄνδρας, γῆ κουροτροφοῦσα Φιλόστρ. 333.

κουρο-τρόφος, ον, ἀνατρέφων υἱούς· ἐν Ὀδ. Ι. 27, ἡ Ἰθάκη καλεῖται ἀγαθὴ κ., καλὴ τροφὸς ἀνδρῶν, ὡς ἐκ τῆς κραταιᾶς γενεᾶς τῶν κατοίκων αὐτῆς, πρβλ. Πινδ. Ἀποσπ. 228· οὕτω, κ. Ἑλλὰς Εὐρ. Τρῳ. 566· Ἀπόλλωνος κ., ἐπὶ τῆς Δήλου, Καλλ. εἰς Δῆλ. 2 καὶ 276· — ὡσαύτως ἐπὶ θεαινῶν, κ. Ἑκάτη Ἡσ. Θ. 450· Κύπρις Σοφ. παρ' Ἀθην. 592A, (ἥτις καλεῖται καὶ ἁπλῶς ἡ Κουροτρόφος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 299, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Φάωνι» 2. 7, Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 5. 1)· Ἄρτεμις Διόδ. 5. 73· ἐπὶ γυναικῶν, τιθήνη καὶ κ. Πλούτ. 2. 278D, Ἀρεταί. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 2. 3.

κουρούλλιος, ον, τὸ Λατ. curulis, ὃ ἔχων μείζονα ἀρχήν, Συλλ. Ἐπιγρ. 1133, 1327· ἀγορανόμους τοὺς κουρουλίους (δι' ἑνὸς **λ**), τοὺς μείζονας, ἤτοι τιμιωτέρους ἀστυνόμους, Δίων Κάσσ. 39. 32, 2· — Κόντος (ἐν Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 239) δι' ἑνὸς **λ.**

κουρ-ώδης, ες, παιδικός, νεανικός, μολπὴ Αὐσον. Ἐπιστ. 12. 15.

κουστωδία, ἡ, τὸ Λατ. custodia, = **φυλακή,** Εὐαγγ. κ. Ματθ. κζ', 65.

κουτάλη, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **σκυτάλη,** Ἐτυμ. Χειρόγρ. παρὰ Bast. εἰς Γρηγ. Κορίνθου 388.

κουφίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ῖῶ·** (κοῦφος)· — ἀμεταβ., εἶμαι **κοῦφος,** ἐλαφρός, νειὸν δὲ σπείρειν ἔτι κουφίζουσαν ἄρουραν, «σπεῖρε δὲ τὴν νεαθεῖσαν γῆν ἔτι κούφην οὖσαν καὶ μὴ συμπιληθεῖσαν καὶ στερεωθεῖσαν, ἀλλὰ σπογγώδη» (Σχόλ. Τζέτζ.), Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 461, Εὐρ. Ἑλ. 1555· ἐπὶ πόνου, ἀνακουφίζομαι, πραΰνομαι, Σοφ. Φ. 735, πρβλ. Ἱππ. Ἀφ. 1245. **II.** μεταβ., ἐλαφρύνω, κάμνω τι ἐλαφρόν, τὸ κενὸν ἐμπεριλαμβανόμενον κ. τὰ σώματα Ἀριστ. π. Οὐρ. 4. 2, 8, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 3. 2, 13· — ἐντεῦθεν, **1)** ἐγείρω, ἀνυψῶ, Σοφ. Ἀντ. 43, Τρ. 1024· ἀσπίδ' ἀμφὶ βραχίονα κουφίζων Εὐρ. Φοίν. 120· — ἅλμα κουφιεῖν = ἅλμα κοῦφον ἀλεῖσθαι, Σοφ. Αἴ. 1287· κ. πήδημα Εὐρ. Ἰλ. 861· δύστηνον αἴώρημα κουφίζω = δύστηνος αἰωροῦμαι, ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 1047, πρβλ. **κοῦφος** I. 1. — Παθ., ἀνυψοῦμαι, πέτομαι, [τῷ πτερῷ] ἡ ψυχὴ κουφίζεται Πλάτ. Φαῖδρ. 248C, πρβλ. 249Δ. **2)** ἐλαφρύνω ἀπὸ βάρους, ὄχλου κ. χθόνα, ἐλαφρύνω τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ὄχλου, Εὐρ. Ἑλ. 40· κουφισθεὶς τοῦ βάρους Θεοφρ. π. Φ. Ἱστ. 4. 16, 2· ἀπολ., ἐλαφρύνω πλοῖα τοῦ φορτίου αὐτῶν, τῷ ταχυναυτοῦντι κουφίσαντες προσόλλειν Θουκ. 6. 34· κουφισθεισῶν τῶν νεῶν Πολύβ. 20. 5, 11, πρβλ. 1. 60, 8· οὕτω καὶ **6)** ἐπὶ προσώπων, ἀνακουφίζω τινὰ ἐκ στενοχωρίας τινός, ἴσως γὰρ ἄν τί σε καὶ ἡμεῖς κουφίσαιμεν Ξεν. Ἀπομν. 2. 7, 1, Κύρ. 6. 3, 24· τὸν δῆμον τῶν εἰσφορῶν Διόδ. 13. 64· τόκων τοὺς χρεωφειλέτας Πλουτ. Καῖσ. 37· ἀνακουφίζω, ἐλαφρύνω (τῆς ἐργωνίας), Πολύβ. 6. 17, 5· κ. τοὺς νοσοῦντας Πλούτ. 2. 1106B. — Παθ., ἀνακουφίζομαι, ἐλαφρύνομαι, νόσου, ἀπὸ .., Εὐρ. Ὀρ. 43· τοῦ πάθους, τῆς ὀδύνης, κτλ.· συχν. παρ' Ἱππ., κτλ., κουφισθήσομαι ψυχὴν Εὐρ. Μήδ. 473· μέσ. μέλλ. **κουφιεῖσθαι** μετὰ παθ. σημ., Ἀριστείδ. 2. 145· μεταφ., τῇ τῶνδε εὐκλείᾳ κουφίζεσθε, αἰσθάνεσθε ὅτι τὰ βάρη σας ἐλαφρύνονται διὰ .., Θουκ. 2. 44· κουφίζονται οἱ λυπούμενοι Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 11, 2, πρβλ. Πολιτικ. 8. 7, 5. **3)** μετ' αἰτ. πράγμ., ἐλαφρύνω, καταπραΰνω, ἀλγηδόνας Εὐρ. Ἀποσπ. 577· συμφορὰς λόγῳ κ. Δημ. 1400. 7· κ. ἔρωτα Θεόκρ. 23. 9· τὸ πάθος Πλουτ. Ἀλέξ. 52· τὰ ὀφλήματα ὁ αὐτ. 2. 807D· ἀπολ. παρέχω ἀνακούφισιν, Ἱππ. Ἐπιδημ. 1. 945, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 18, 52. — Παθ., κεκούφισται αὐτοῖς ὁ πόλεμος Πολύβ. 1. 17, 2.

κούφισις, εως, ἡ, ἐλάφρυνσις, ἀνακούφισις, Θουκ. 7. 75· κούφισιν φέρειν Δίων Κ. 42. 28, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 17. 6, 2.

κούφισμα, τό, = **κούφισις,** Εὐρ. Φοίν. 848. Πλούτ. 2. 114C.

κουφισμός, ὁ, = **κούφισις,** Πλούτ. 2. 79C· πένθους κ. Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 406. 8· κ. ποιεῖσθαι, κατασκευάζειν, Ἀρετ. π. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1· — ἀνακούφισις ἐκ φορολογίας, Βασιλικ.

II. ἔκθλιψις, «κατὰ κουφισμόν, ἤτοι ἔκθλιψιν» Εὐστ. 150.24, κλ.

κουφιστήρ, ῆρος, ὁ, ἀνακουφίζων, Ἀρχ. Χειρουργ. σ. 102.

κουφιστικός, ή, όν, ἐλαφρύνων, ἀνακουφίζων, Ἀριστ. π. Οὐρ. 4. 3, 3· κ. τῶν ἐπαχθῶν, ἐλαφρύνων ἀπὸ .., Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 416. 20.

κουφόγλωσσος, ον, ἐλαφρόγλωσσος, ἀκριτόμυθος, Ὠριγένης III. 773C.

κουφο-γνώμων, ον, ἔχων κούφην γνώμην, κουφόνους, Ἰωάνν. Δαμασκ. ἐν Combefis. Auct. Patr. novo Vol. 2, 218C.

κουφο-δοξία, ἡ, κενοδοξία, Νείλου Ἐπισκ. σ. 140, κλ.

κουφό-λῐθος, ὁ, λευκός τις λίθος τριβόμενος εἰς κόνιν καὶ ἀναμιγνυόμενος μετὰ πορφυροῦ χώματος πρὸς παρασκευὴν χρώματος ἐρυθροῦ, Ἀλέξανδρ. Ἀφροδ. εἰς Ἀριστ. Μετεωρ., Ἀέτ.

κουφολογέω, λαλῶ κούφως, ὁμιλῶ ἀστόχαστα, Ἀππ. Ἰβηρ. 18, Θεμιστ. 152B.

κουφολογία, ἡ, ἀκριτολογία, Θουκ. 4. 28, Ἀππ. Ἰβηρ. 38, Πλούτ. 2. 855B.

κουφολόγος, ον, ὁ ὁμιλῶν χωρὶς στόχασιν, ἄκριτος, ἀστόχαστος, Πολυδ. Ϛ', 119· κουφολόγον οἱ σοφισταὶ χρῆμα Φιλόστρ. 297.

κουφόνοια, ἡ, κουφότης νοῦ, ἀκρισία, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Λυσ. 139.

κουφό-νους, ον, συνηρ. **-νους, ουν,** κοῦφος τὸν νοῦν, ἐλαφρόμυαλος, ἀστόχαστος, εὐηθία Αἰσχύλ. Ηρ. 383· ἔρωτες Σοφ. Ἀντ. 617· ὄρνιθες αὐτόθι 343· τὸ κουφόνουν = κουφόνοια, Ἀππ. Ἰβηρ. 9·— ὑπάρχει καὶ ἑτερόκλ. πληθ. κουφόνοες ἐν Πολέμωνος Φυσιογν. 1. 3, πρβλ. Λοβ. Φρύνιχ. 453. Ἐπίρρ. **κουφόνως,** Ἀππ. Ἐμφύλ. 4. 124.

κουφό-πους, ουν, ἐλαφρόπους, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **φαυκρόποδα.**

κουφό-πτερος, ον, ἔχων ἐλαφρὰς πτέρυγας, αὖραι Ὀρφ. Ὕμν. 80. 6.

κοῦφος, η, ον, ἐλαφρός, εὐκίνητος, ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. μόνον κατ' οὐδ. πληθ. ὡς Ἐπίρρ., κοῦφα ποσὶ προβιβάς, προβαίνων ἐλαφρῶς, Ἰλ. Ν. 158, πρβλ. Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 323· οὕτω, κοῦφα βιβῶν Πινδ. Ο. 14. 25· χωρεῖν κ. ποσὶν Ἀριστοφ. Θεσμ. 954· οὕτω καὶ κούφοις ποσὶ Πινδ. Ο. 13. 164, πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1353· πήδημα κ. ἐκ νεὼς ἀφήλατο Αἰσχύλ. Πέρσ. 305· κ. ἐξᾶραι πόδα Σοφ. Ἀντ. 224· κ. ἅλμα, βῆμα Εὐρ. Ἡλ. 439· κ. αἴρειν βῆμα ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 342· πρβλ. **κουφίζω** II. 1·— μεταφ. κουφότεραι .. ἀπειράτων φρένες, παραπολὺ ἐλαφραί, Πινδ. Ο. 8. 80. **2)** μεταφ., εὔκολος, τελεῖν .. κούφαν κτίσιν ὁ αὐτ. 13. 117· κοῦφον εἰ δοίης τέλος Αἰσχύλ. Θήβ. 260· οὕτως ἐπὶ κυβερνήσεως, εὔκολος, ἐλαφρά, Ἰσοκρ. 193B· ἡ εὔκλεια κουφοτέρα φέρειν Ξεν. Κύρ. 8. 2, 22· ἐπὶ κυβερνήτου ἢ διοικητοῦ, εὔκολος, οὐχὶ δύστροπος, κουφότατος ἦν ὁ αὐτ. ἐν Ἀγησ. 11, 12· δεσπότην ἀπράγμονα καὶ κ. ἐξαπατᾷ θεράπων Μένανδρ. ἐν «Περινθίᾳ» 1. **3)** κενός, μάταιος, φαντασιώδης, ἀνύπαρκτος, τὸ νέον .. κούφας ἀφροσύνας φέρον Σοφ. Ο. Κ. 1230 (Αυρ.)· οὐδὲν ἄλλο πλὴν .. κούφην σκιὰν ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 126· ἐλπίδος τι εἶχον κούφης Θουκ. 2. 51· κοῦφοι καὶ πτηνοὶ λόγοι Πλάτ. Νόμ. 717C· κ. πρᾶγμα, μηδαμινόν, «τιποτένιο», ὁ αὐτ. 935A· κ. γράμματα, μικρὰ ἐπιστολή, Εὐρ. Ι. Τ. 594·— ἐπὶ προσώπων, = κουφόνους, Ἡρῳδ. 5. 7· τὸ κοῦφον, κουφότης, ἐλαφρότης, Παυσ. 5. 21, 14, Ἡρῳδ. 7. 8. **4)** παρ' Ἀττ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐλαφρὸς (ὡς πρὸς τὸ βάρος), ἀντίθετ. τῷ βαρύς, Πλάτ. κτλ., κούφα σοι χθὼν ἐπάνωθε πέσοι, εἴθε ἡ γῆ νὰ πέσῃ ἐλαφρὰ ἐπὶ σέ, «γαῖαν ἔχοις ἐλαφράν», sit tibi terra levis, Εὐρ. Ἄλκ. 462, πρβλ. Ἑλ. 853· κούφη σοι κόνις ἥδε πέλοι Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 551, 4· κούφοις πνεύμασιν βόσκου, ἐλαφραῖς πνοαῖς ἀνέμων, Σοφ. Αἴ. 558· ὁστᾶ τε καὶ κ. κόνις Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 9· τὸ κουφότατον .. τῶν κακῶν .. πενία ὁ αὐτ. ἐν «Κιθαρ.» 2·— ἐπὶ τροφῆς, εὔπεπτος, ἐλαφρά, Ἀριστ. Ἠθικ. Ν. 6. 7, 7, κτλ.·— συχν. ἐπὶ στρατιωτῶν, ὡπλισμένοι κουφοτέροις ὅπλοις Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 27· κούφη στρατιά, ἐλαφρῶς ὡπλισμένον στράτευμα, Πλουτ. **Φάβ. 11**· τὰ κ. τῆς δυνάμεως Πολύβ. 10. 23, 2· ἴδε κατωτ. II. **5)** ἐλαφρός, ὀλίγος, μικρός, ἁμαρτήματα Πλάτ. Νόμ. 863C· κουφότερα γυμνάσια, ἀντίθετ. τῷ ἀναγκαῖα, Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 4, 7, πρβλ. 6. 7, 3. **6)** ἐνεργ., ἀνακουφίζων, βοηθῶν, χερὶ κούφᾳ Πινδ. Π. 9. 18. **II.** Ἐπίρρ. **κούφως,** εὐκόλως, ἐλαφρῶς, εὐκινήτως, κ. ὀρούειν Αἰσχύλ. Εὐμ. 112· κ. ἐσκευασμένοι, ἐπὶ στρατιωτῶν, Θουκ. 4. 33· ὡπλισμένοι Ξεν. Ἀπομν. 3. 5, 26, κτλ.· κούφως ἔχω, αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν ἐλαφρόν, Ἀριστ. Προβλ. 3. 15. **2)** μεταφ., ἐλαφρῶς, μετ' ἐλαφρᾶς καρδίας, κουφότερον μετεφώνεε Ὀδ. Θ. 201· κούφως φέρειν, ἀντίθετ. τῷ δεινῶς φ., Εὐρ. Μήδ. 449, 1018· ὡς κουφότατα φέρειν Ἡρόδ. 1. 35. **3)** εὐκόλως, ἐλαφρῶς, μετ' εὐκολίας, Αἰσχύλ. Ηρ. 701.

κουφό-σκευος, ον, ἐλαφρῶς ὡπλισμένος, «οὐ βαστάζων τὴν πανοπλίαν» Ἡσύχ.

κουφο-σύνθετος, ον, κούφως συντεθειμένος, Γ. Πισίδ. περὶ Ματ. Βίου στ. 21.

κουφο-τέλεια, ἡ, ἐλάφρυνσις ἀπὸ φορολογίας, Συλλ. Ἐπιγραφ. 5702. 26.

κουφότης, ητος, ἡ, ἐλαφρότης, Ἱππ. π. Ἀέρ. 385, Πλάτ. Τίμ. 65E, Νόμ. 625D, Ἀριστ., κτλ., ἐν τῷ πληθ., Πλάτ. Νόμ. 897A, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 2, 12· κ. τροφῆς, ἐλαφρότης, τὸ εὔπεπτον, Θεόφρ. π. Φ. Αἴτ. 4. 9, 4. **2)** μεταφ., «ἐλαφρότης», κουφόνοια, Διον. Ἀλ. 7. 17. **3)** ἀνακούφισις, μόχθων Εὐρ. Ἀποσπ. 119.

κουφο-φορέομαι, φέρομαι, ἀνυφοῦμαι τῇ ἰδίᾳ κουφότητι, «λεπτομερεῖς γὰρ οὖσαι (αἱ ψυχαί) .. εἰς τοὺς ἄνω μᾶλλον τόπους κουφοφορεῖσθαι» Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 9. 71 (κατὰ τὸν Hemst. ἀντὶ τοῦ **κουφοφορουῦσι**).

κοφινηδόν, Ἐπίρρ. κοφίνου δίκην, Ἐτυμολ. Μέγ. 798. 56.

κοφῑνόομαι, παθ., καλύπτομαι διὰ κοφίνου· τρόπος παρὰ Βοιωτοῖς, καθ' ὃν ἐξέθετον τοὺς μὴ ἀποτίνοντας ὀφειλήν, Νικ. Δαμ. παρὰ Στοβ. 293. 16.

κοφῖνο-ποιός, όν, ὁ κατασκευάζων κοφίνους, Γλωσσ.

κόφῑνος, ὁ, «κοφίνι», κατὰ τοὺς Γραμμ. ἧττον Ἀττ. τοῦ **ἄρριχος,** ἀλλ' εὑρηται ἐν Ἀριστοφ. Ὄρ. 1310, Ἀποσπ. 129, Πλάτ. Κωμ. ἐν «Ἑορταῖς» 15, Στράττ. ἐν «Κινησίᾳ» 1, Ξεν. Ἀπομν. 3. 8, 6· κατὰ τοὺς μετεγενεστέρους χρόνους ἐν χρήσει πρὸ πάντων παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις, Ἰουβεν. 3. 14., 6. 542, Κ. Δ.· ἦτο δὲ ὡς φαίνεται μικρότερον τῆς σπυρίδος, πρβλ. Εὐαγγ. κ. Ματθ. ιϛ', 10, Πράξ. Ἀποστ. θ', 25. **II.** Βοιωτικόν τι μέτρον περιέχον 9 Ἀττικὰς χοίνικας δηλ. σχεδὸν 10 λίτρας, Ἐπιγραφ. Βοιωτ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1625. 46, Στράττ. ἐν «Κινησίᾳ» 1, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 42, 4, Ἡσύχ. [ῑ ἅπαξ παρὰ Νόνν.]

κοφῑνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κόφινον, Σχόλ. Ἀριστοφ. εἰς Ἀχ. 333.

κοχλάζω, = **καχλάζω,** Μαλαλ. 50C, Γλωσσ.

κοχλακώδης, ες, (εἶδος) πλήρης χαλίκων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 9. 6.

κόχλαξ, ακος, ὁ, = **κάχληξ,** χαλίκι, Διοσκ. 2. 75., 3. 151, Ἐβδ. (Α. Βασ. ΙΔ', 14).

κόχλασμα, τό, = **κάχλασμα,** Ἡσύχ. ἐν λ. **ἀπόβρασμα.**

κοχλιάριον, τό, «χουλιάρι», Λατ. cochleare, ἐκ τοῦ **κόχλος,** Διοσκ. 2. 50 κτλ.· συνήθως λιστρίον, Λοβ. εἰς Φρύν. 321.

κοχλίας, ου, ὁ, (κόχλος) «σάλιαγκος», «σαλιαγκάρι» μετὰ ἑλικοειδοῦς ὀστράκου, Λατ. cochlea, Ἀχαι. παρ' Ἀθην. 63B, Φιλύλλ. ἐν Ἀδήλ. 2, κτλ.· ἀπιστότερος εἴ τῶν κοχλιῶν, διότι οὗτοι συστέλλονται, ζαρώνουν ἐντὸς τοῦ ὀστράκου των ἐπὶ τῇ ἐλαχίστῃ ἁφῇ, Ἀναξίλ. ἐν Ἀδήλ. 2, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 1, 29., 4. 4, 2· ὥσπερ κ. σεμνῶς ἐπηρκὼς τὰς ὀφρῦς Ἄμφις ἐν «Δεξιδημίδῃ» 1· ἐτρώγοντο δὲ κατὰ τὰς εὐωχίας, Θεόκρ. 14. 17 (ἔνθα ὁ ἐπίσκοπος Wordsworth διορθοῖ: **βολδύς, κτείς, κοχλίας**). **II.** πᾶν πρᾶγμα συνεστραμμένον ἑλικοειδῶς, ὡς τὸ ἕλιξ· **1)** «βίδα», Γεωπ. 8. 29. **2)** ἑλικοειδὴς μηχανὴ πρὸς ἀνύψωσιν ὕδατος, ὁ κοχλίας τοῦ Ἀρχιμήδους, Στράβ. 807, 819, Διόδ. 1. 34, Ἀθήν. 208F. **3)** ἀναβάθρα ἑλικοειδής, διὰ κοχλίου τὴν ἀνάβασιν ἔχει Στράβ. 795.

κοχλίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κόχλος,** Ἐπικτ. Ἐγχειρίδ. 7, Ἐτυμολ. Μέγ. 534 22.

κοχλιο-ειδής, ές, ἑλικοειδής, Ἡσύχ. ἐν λ. **πολύδοτος,** Ἐπίρρ. **-δῶς,** «αἱ δὲ τῶν ὑδάτων ἀναγωγαὶ .. κοχλιοειδῶς ἀνατρέχουσιν» Φίλων Βυζ. περὶ τῶν Ἑπτὰ Θαυμάτ. 1.

κοχλίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κόχλος,** μικρὸς κοχλίας, Βατραχομ. 165 [ἔνθα γεν. πληθ. **κοχλῑ́ων** χάριν τοῦ μέτρου· ἀλλ' ἴσως ἀναγνωστέον: **κοχλιέων,** ἐκ τοῦ **κοχλίας**].

κοχλίς, ίδος, ἡ, = τῷ προηγ., Λουκ. Κατάπλ. 16, Μανέθων. 5. 24.

κοχλιώδης, ες, = **κοχλιοειδής,** Παλαίφ. 52. 1· ἐπὶ τοῦ ὠτός, Πλούτ. 2. 901F.

κοχλιώρῡχον, τό, **κοχλιάριον,** Πολυδ. Ϛ', 87., 10. 89.

κόχλος, ου, ὁ, ὀστρακόδερμον μετὰ κοχλιοειδοῦς ὀστράκου ἐν χρήσει πρὸς παρασκευὴν τῆς πορφύρας, Λατ. murex, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 1, κ. ἀλλ., Ἀνθ. Π. 5. 228· ἐνίοτε ἐν χρήσει ὡς σάλπιγξ, ὡς τὸ Λατ. concha, Εὐρ. Ι. Τ. 303, Θεόκρ. 22. 75, Μόσχ. 2. 120·— ὡσαύτως θηλ., Ἀπολλ. Ρόδ. Γ. 859, Ναυμάχ. παρὰ Στοβ. τ. 93. 23, Παυσ. 3. 21, 6. **2)** τῆς ξηρᾶς κοχλίας, «σιαλίγκαρος», Ἀριστ. π. Θαυμασ. 164.— Πρβλ. **κόλχος.** (Συγγενὲς ταῖς λ. **κάλχη, κόγχη, κόγχος.**)

κοχῡδέω, ἐκρέω ἀφθόνως, ῥέω, ποταμοὶ .. Ἀχιλλείοις μάζαις κοχυδοῦντες ἐπιβλύζ, ῥέοντες μὲ πλακούντια, Φερεκρ. ἐν «Πέρσαις» 1. 4· Ἰων. παρατ. **κοχύδεσκε** (διάφ. γραφ. **κοχύεσκε**) Θεόκρ. 2. 107. (Ὑπάρχει Ἐπίρρ. **κόχυ** = **πολύ, πλῆρες,** παρ' Ἡσυχ.· οὐσιαστ. **κόχος,** ἁψιλὴς ῥοῦς» Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 2. 106· καὶ οἶνος κοχύζει εἶναι ἐπιτυχὴς εἰκασία τοῦ Meineke (ἀντὶ **κοκκύζει**) παρὰ τῷ Στράτ. ἐν Ἀδήλ. 3 Οὗτοι εἶναι μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ τύποι ἐκ τοῦ **χέω, χύδην.** πρβλ. **μορμύρω, ποιφύσσω.**)

κοχώνη, ἡ, τὸ μέρος τὸ μεταξὺ τῶν αἰδοίων καὶ τῆς ἕδρας, Ἱππ. 1143G· καὶ ἐν τῷ πληθ., 647. 32, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 406· δυϊκ. τὰ κοχώνᾱ, «τὰ ἰσχία, καὶ τὰ ὄμοια» (Ἡσύχ.) Ἀριστοφ. Ἱππ. 424, 484. (Ἡ πρώτη ἔννοια φαίνεται ἐκ τῆς κοιλότητος· πρβλ. Σανσκρ. kaksh-as (axilla), kuksh-as (venter)· Λατιν. cox-a, cox-en-

dix· Ἀρχ. Γερ. hahs-a (poples).) — Καθ' Ἡσύχ.: «κοχῶναι τὸ ἱερὸν ὀστοῦν τὸ τῆς ῥάχεως πρὸς τῷ δακτυλίῳ, οἱ δὲ τοῦ ἱεροῦ ὀστέου τὰ ἑκατέρωθεν μέρη, τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἰσχίου».

κόψῐχος, ὁ, = **κόσσυφος**, «κότσυφας», Ἀριστοφ. Ὄρ. 306, 806, 1081, Ἀριστοφῶν ἐν «Πυθαγοριστῇ» 1. 5, Ἀναξίλ. ἐν «Νεοττ.» 1. 21.

Κόωνδε, ἴδε ἐν λ. **Κῶς**.

κρᾶ, συντετμημένον παιγνιωδῶς ἀντὶ **κράνος** (ὡς **δῶ** ἀντὶ **δῶμα**), Ἀνθ. Π. 6. 85.

κρᾰ́παρ· «κόσκινον. ἢ ὄργυμα» Ἡσύχ.

κράατος, κράατι, κράατα, ἴδε ἐν λέξ. **κράς**.

κράββατος ἢ **κράβατος**, ὁ, ἀνάκλιντρον, κλίνη, καθ' ἃ λέγεται Μακεδον. λέξις ἀντὶ τοῦ Ἀττ. **-σκίμπους**, Sturz. Διάλ. Μακεδ. σ. 175· ἐν χρήσει ὅμως παρὰ Κρίτωνι καὶ Ῥίνθωνι, Πολυδ. Γ', 35. ἀκολούθως συχνὸν ἐν τῇ Καινῇ Διαθ. καὶ τοῖς μεταγενεστ. Λατιν. grabātus, Μαρτιάλ. 6. 39, 4· — ὑποκορ. **κραββάτιον**, τό, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 22, 74· — **κραββάτριος**, ὁ, πιθαν. θαλαμηπόλος, Ἐπιγρ. Βοσπ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 2114d.

κράβος· «ὁ λάρος» Ἡσύχ.

κράβυζος, ὁ, εἶδος ὀστρακοδέρμου, Ἐπίχ. 23 Ahr.

κραγγών, -όνος, ἡ, εἶδος καρίδος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 2· κατωτ. 6, ὑπάρχει διάφ. γραφ. **κράγγη**, ἡ. **II.** = **κίσσα**, Ἡσύχ.

κρᾰγέτης, ου, ὁ, (κράζω) ὁ κράζων, «φωνακλᾶς», ὡς τὸ **κεκράκτης**, κραγέται κολοιοὶ Πινδ. Ν. 3. 143, πρβλ. Φιλόστρ. 870.

κρᾰγόν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 487, ἴδε ἐν λέξ. **κράζω**.

κρᾰδαίνω, (κραδάω) σείω, κινῶ, πάλλω, ἔγχος Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1003· λόφους Ἀριστοφ. Ἀχ. 965· σείω, ταράττω, χθόνα δ' ἐκ πυθμένων .. πνεῦμα κραδαίνοι Αἰσχύλ. Ἱκ. 1047· — ὁ Ὅμ. ἔχει τὴν λέξιν μόνον κατὰ παθητ. μετοχ., αἰχμὴ .. κραδαινομένη κατὰ γαίης, παλλομένη [ἀφοῦ ἐμπηχθῇ] ἐν τῇ γῇ, Ἰλ. Ν. 504, Π. 614. **2)** μεταφορ., συνταράττω, καταταράττω, τὴν Πελοπόννησον Ἰλουτ. Ἀλκιβ. 15· τὴν Ἀσίαν Ἀντών. 37· — Παθ., τρέμω, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 8, 10, Θεοφρ. Ἀποσπ. 8. 8, κτλ.: ἀόρ. **ἐκραδάνθην** Ἰλουτ. Ἀλέξ. 74, κτλ.

κρᾰδάλος, ὁ, (**κράδη** I) κλάδος συκῆς, Ἡσύχ.

κρᾰδᾰλός, ή, όν, εὐκράδαντος, εὐκίνητος, Εὐστάθ. 1165. 20· πρβλ. **ῥοδαλός**.

κράδανσις, -εως, ἡ, σεῖσις, κίνησις τῆς γῆς, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 105· Meibom. **κραδασμός**.

κρᾰδασμός, ὁ, παλμώδης κίνησις, Ἐπίκουρ. παρὰ Διον. Λ. 10. 105, Νικομ. Ἁρμον. σ. 8.

κρᾰδάω, ὡς τὸ **κραδαίνω**, ἀλλὰ μόνον κατὰ μετοχ., κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος Ἰλ. Η. 213, Ὀδ. Τ. 438· ὀξὺ δόρυ κραδάων Ἰλ. Ν. 583, Υ. 483. **II.** ἐπὶ δένδρων, πάσχω ἐκ τῆς φθοροποιοῦ νόσου κράδης, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 14. 4. (Ἐκ τῆς √ΚΡΑΔ παράγονται ὡσαύτως τὰ **κράδ-η, κραδ-αίνω**· πρβλ. Σανσκρ. kurd (saltus)· Λατ. card-o (Οὐεργιλ. Αἰν. 1. 572)· Ἀρχ. Γερμ. hrad (agilis).)

κραδεύω, = τῷ προηγ. I, Ἡσύχ. ἐν λέξ **κραδαίνειν**.

κράδη [ᾰ], ἡ, τὰ διασειόμενα ἀκρότατα μέρη τῶν κλάδων, κυρίως τῶν συκῶν, ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 679· τέττιγες .. ἐπὶ τῶν κραδῶν ᾄδουσιν Ἀριστοφ. Ὄρν. 40· προσέτι ἁπλῶς κλάδος ἢ κλὼν συκῆς, Ἱππ. 266. 7, Εὐρ. Ἀποσπ. 680, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 5, 4· — καθόλου, συκῆ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 627, ἐ.θα ἴδε Σχολ. **II.** εἶδος ἐρυσίβης τῶν δένδρων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 8, 5· ἴδε **κράδος**. **III.** σκηνικόν τι μηχάνημα δι' οὗ οἱ ὑποκριταὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ παρίσταντο ὡς αἰωρούμενοι εἰς τὸν ἀέρα, ὡς ἡ μηχανὴ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, Πολυδ. Δ', 129.

κραδησίτης· «φαρμακός, ὁ ταῖς κράδαις βαλλόμενος» Ἡσύχ.

κράδη-φορία, ἡ, τὸ φέρειν κλάδους συκῆς ἐν ἑορτῇ τινι, Πλούτ. 2. 671E· πρβλ. **θαλλοφόρος**.

κρᾰδία, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κραδίη**, ὡσαύτως παρὰ Τραγ.· ἴδε ἐν λέξ. **καρδία**.

κραδιαῖος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὴν καρδίαν, Συνεσ. Ὕμν. 2. 29.

κρᾰδίας, Ἰων. **-ίης, ου**, ὁ, (κράδη) ὁ πηγνύμενος δι' ὀποῦ τῆς κράδης, συκῆς, τυρὸς Ἡσύχ. **II.** κρ. νόμος, ἀρχαῖόν τι μέλος αὐλητικὸν παιζόμενον (καθ' ἃ λέγει ὁ Ἡσύχ.), ἐνῷ οἱ ἐκπεμπόμενοι φαρμακοὶ ἐμαστιγοῦντο διὰ κλάδων συκῆς, Πλούτ. 2. 1133F· ἀλλ' ἴδε Francke Καλλίνον σ. 129.

κραδίη, ἡ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **καρδία**.

κρᾰδο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν κλάδους σύκων, Εὐστ. 1409. 64.

κράδος [ᾰ], ὁ, νόσος τις φθοροποιὸς τῶν συκῶν, κλ., ἥτις μελανίζει τοὺς κλάδους, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 14, 4· ἴδε **κράδη** II.

II. = **κράδη** I, κλάδος, Διοσκ. 1. 133 (Sprengel **κράδη**).

κρᾰδο-φάγος, ον, ὁ τρώγων τοὺς νεαροὺς βλαστοὺς τῆς συκῆς, καὶ ὡς οὐσιαστ. = **ἀγροῖκος**, Εὐστ. 1409. 63, Ἡσύχ. (ὅστις γράφει **κραδαφάγος**).

κράζω (ἴδε κατωτ.): μέλλ. **κεκράξομαι** Εὔπολις ἐν «Αἰξὶ» 2, Ἀριστοφ. Ἱππ. 285, 487, Βάτρ. 258· μετέπειτα **κράξω** Ἀνθ. Π. 11. 141, Καιν. Διαθ.· ἀόρ. **ἔκραξα** Θεοφρ. π. Σημ. 4. 3, Ἀνθ. Π. 11. 211, Ἑβδ., κτλ., ὡσαύτως **ἐκέκραξα** Ἑβδ.: ἀόρ. β', **ἔκρᾰγον** (ἀν-, ἐν-) Ἀντιφῶν 134. 29, Ἀριστοφ. Πλ. 428, κτλ.· **ἐκέκρᾰγον** Ἑβδ.· — κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν χρήσει ἐν τῷ πρκμ. μετὰ σημασίας ἐνεστ. (διότι ὁ ἐνεστὼς εἶναι λίαν σπάνιος, ἂν καὶ εὑρίσκεται ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 287, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 23, Ποιητ. 22, 13), **κέκρᾰγα**, προστακτ. **κέκραχθι** Ἀριστοφ. Ἀχ. 335, Σφ. 198, πληθ. **κεκράγετε** αὐτόθι 415· ὑπερσ. **ἐκεκράγειν** Ἀριστοφ. Ἱππ. 674, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 10. (Ἐκ τῆς √ΚΡΑΓ παράγονται ὡσαύτως αἱ λ. **κραυγ-ή, κραυγ-άζω**, ὀνοματοπ. ὡς τὸ **κρώζω**· πρβλ. Σανσκρ. krus, krôc-as (κραυγή)· Λατ. croc-ito· Γοτθ. hrukjan (φωνεῖν, Ἀγγλ. to crow)· Ἀγγλ. croak, κτλ.) [Ἀντὶ τοῦ **κέκρᾰγε**, ἔχομεν **κέκρᾰγε** ἐν Ἀνθ. Π. 5. 87· **ἀν-εκεκρᾰγει** Νικήτ. Εὐγ. 6. 29]. Ῥῆμα ἀπαντῶν μεθ' Ὅμηρον, κρώζω, ἐπὶ τοῦ κόρακος, (πρβλ. **κρώζω**)· Θεόφρ. ἔνθ. ἀνωτ.· ἐπὶ βατράχων, κεκραξόμεσθα Ἀριστοφ. Βάτρ. 258, πρβλ. 265· καθόλου κραυγάζω, φωνάζω δυνατὰ ἢ ὀξέως, σὺ δ' αὖ κέκραγας Αἰσχύλ. Ἱκ. 765· κεκραγὼς καὶ βοῶν Ἀριστοφ. Πλ. 722· κέκραγε πρὸς τοὺς οἰκέτας, Ἀριστοφ. Βάτρ. 982· κέκραχθι Ἀχ. 335, Σφ. 198· μὴ κεκράγετε αὐτόθι 415· κραγὸν κεκράξεται, ὃ φωνᾶεν δυνατά, ὁ αὐτ. Ἱππ. 487 (εἶναι δὲ τὸ **κραγὸν** ἀόρ. β' ἐν χρήσει ἐπιρρηματικῶς, πρβλ. **κλαγγόν**)· μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., μέλος κέκραγα Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 280· ποίου (δηλ. περὶ ποίου) κέκραγας ἀνδρὸς ὦδ' ὑπέρφρονα; Σοφ. Αἴ. 1236· — σπάνιον παρὰ πεζογράφοις, Ξεν. ἔνθ' ἀνωτ., βοῶν .. καὶ κεκραγώς, ὡς δεινὰ ποιῶ Δημ. 271. 11. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., κραυγάζω, ἐγείρω κραυγὰς περί τινος πράγματος, Ἀριστοφ. Σφ. 103. [κρᾰ́ζω].

κραίνω: μέλλ. **κρᾰνέω** Ἐμπεδ. 25 Stein, Ἀττ. συνῳ. **κρᾰνῶ** Αἰσχύλ. Χο. 1075, Εὐρ., [**κρᾰνῶ** ἐν συνθέσει: **ἀντεπικρᾰνεῖ**, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1340· πρβλ. **φᾰνῶ**, μέλλ. τοῦ **φαίνω**]· ἀόρ. **ἔκρᾰνα** Τραγ., Ἐπικ. **ἔκρηνα** Ὀδ.—Μέσ., ἀπαρ. μέλλ. μετὰ παθ. σημασ. **κρᾰνέεσθαι** Ἰλ.· ἀόρ. **ἐπ-εκρήναντο** Κόϊντ. Σμ. 14. 297. — Παθ., μέλλ. **κρανθήσομαι** Αἰσχύλ. Ἱκ. 911· ἀόρ. **ἐκράνθην** Πίνδ., Εὐρ.· **κέκρανται** γ' παθ. πρκμ. ἑνικὸν τε καὶ πληθ., πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 943, Εὐρ. Ἱππ. 1255.—Ἀλλ' ὁ Ὅμ. κατὰ τὸ πλεῖστον μεταχειρίζεται τὸν Ἐπικ. ἐκτεταμ. ἐνεστ. **κραιαίνω**, παρατ. **ἐκραίαινεν**, ἀόρ. προστ. **κρήηνον, κρηήνατε**, ἀπαρ. **κρηῆναι**· γ' παθ. πρκμ. **κεκράανται** καὶ ὑπερσ. **κεκράαντο**· οὕτω **ἐκρᾰάνθην** Θεόκρ. 25. 196. (Ἐκ τῆς √ΚΡΑ, ΚΡΑΝ παράγονται ὡσαύτως αἱ λ. **κραντήρ, κράν-τωρ, κρά-τος** (**αὐτο-κράτωρ**), **κρέ-ων, κρεί-ων**, καὶ ἴσως **Κρόνος**· πρβλ. Σανσκρ. kṛi (facere), kartṛ-i (creator)· Λατ. cre-o, καὶ πιθ. caeri-monia· Λιθ. kur-iú (aedifico).)

Ποιητ. ῥῆμα, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ Ἰλ. Α. 41, 504, πρβλ. Ὀδ. Ρ. 242· οἵ μευ φέρτεροί εἰσι νοῆσαί τε κρῆναί τε, καλλίτεροί μου καὶ εἰς τὸ νὰ ἐπινοήσωσι καὶ εἰς τὸ νὰ ἐκτελέσωσι, Ε. 170· κρῆνον νῦν καὶ ἐμοί .. ἔπος ὅττι κεν εἴπω Υ. 115· τοῦ δ' ἐκραίαινεν ἐφετμὰς Ἰλ. Ε. 508, πρβλ. Πινδ. Ο. 3. 19· οἵ ῥ' ἔτυμα κραίνουσιν, ἐκπληροῦνται, ἀληθεύουσιν, Ὀδ. Τ. 567· συχν. παρ' Αἰσχύλ., ἰδίως ἐπὶ τῆς Μοίρας, ὡς ἐν Ἱκ. 512, Ἀγ. 369, κ. ἀλλ.· ὡσαύτως Σοφ. Ο. Κ. 914, Τρ. 127, Εὐρ. Ἡλ. 1248, κτλ. — Παθ., μετὰ μέσ. μέλλ., ἐκτελοῦμαι, λαμβάνω τέλος, οὐ γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ τῇδε γ' ὁδῷ κρανέεσθαι, «τέλος λήψεσθαι» Ἰλ. Ι. 626 (622)· οὕτω παρὰ Τραγ., πατρὸς δ' ἀρά .. τότ' ἤδη παντελῶς κρανθήσεται; Αἰσχύλ. Πρ. 911, πρβλ. 211· κέκρανται ψῆφος, ἡ ψῆφος ἔχει ὁρισθῆ, ὁ αὐτ. Ἱκέτ. 943, πρβλ. Εὐμ. 347· κρανθεῖσα ψῆφος, ἡ ὑπερισχύουσα ψῆφος, Εὐρ. Ἑκ. 219, κτλ.·—περὶ τῆς φράσεως, ἐπὶ χείλεα κεκράαντο, ἴδε ἐν λέξ. **ἐπικραίνω**. **2)** ἐν Ὕμνῳ Ὅμ. εἰς Ἑρμ. 427, κραίνων ἀθανάτους τε θεοὺς καὶ γαῖαν ἐρεμνήν, ὡς ἐγένοντο, (ἔνθα τὸ **κραίνων** κοινῶς ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ **τιμῶν**), πιθανῶς σημαίνει: τελειώνων τὴν διήγησιν τῶν θεῶν καὶ τῆς γῆς, πῶς ὅλ. ἐγένοντο· ὁ Ἑρμαν. προτείνει κλείων, φάλλων περὶ τῶν .. **II.** ἀπολ., ἐξασκῶ ἐξουσίαν, ἄρχω, δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον .. ἀρχοὶ κραίνουσιν Ὀδ. Θ. 391· μετὰ συστοίχ. αἰτ., σκῆπτρα κραίνειν, κυβερνᾶν μετὰ σκήπτρου, Σοφ. Ο. Κ. 449. **2)** μεθ' Ὅμ., μετὰ γεν., βασιλεύω, ἡγεμονεύω, διοικῶ, τοῦ στρατοῦ, τῆς χώρας, γῆς, χθονὸς Σοφ. Αἴ. 1050, Ο. Κ. 296, 862, 926· παρὰ μεταγεν. Ἐπικ. μετὰ δοτ., Ἑρμανν. εἰς Ὀρφ. σ. XIX· μετ' αἰτ., κρ. Διὸς οἴκους Ἕλλην. Ἐπιγράμμ. προλ. σ. XVIII. **III.** ἀμεταβ., φθάνω εἰς πέρας, καταλήγω εἴς τι **ὡς τὸ τελευτάω**, Ἱππ. π. Ἀέρ. 810, Αἰσχύλ. Χο. 1075.

κραιπᾰλάω, (κραιπάλη) ἔχω κεφαλαλγίαν μετὰ ναυτίας ὡς ἐπακολούθημα πολυποσίας, Ἀριστοφ. Πλ. 298· κραιπαλῶν ἔτι ἐκ τῆς προτεραίας Πλάτ. Συμπ. 176D· ἐχθὲς ὑπέπινες, εἶτα νυνὶ κραιπαλᾷς Ἄλεξ. ἐν Ἀδήλ. 22· εἰ τοῦ μεθύσκεσθαι πρότερον τὸ κραιπαλᾶν παραγίγνεθ' ἡμῖν ὁ αὐτ. ἐν «Φρυγὶ» 1· παρέξω Λέσβιον, Χῖον .., ὥστε μηδένα κραιπαλᾶν Φιλύλλ. ἐν Ἀδήλ. 6.— Τύπος τις εἰς **-έω** ἀπαντᾷ παρὰ Κυριλλ.

κραιπᾰ́λη [ᾰ], ἡ, τὸ ἀποτέλεσμα πολυποσίας, κεφαλαλγία ἐκ πολυποσίας, ναυτία ἢ πρὸς ἔμετον τάσις, Λατ. crāpula, Ἱππ. π. Ἀέρ. 281, κτλ.· ἐκ κραιπάλης, κατόπιν μέθης, Ἀριστοφ. Ἀχ. 277, Σφ. 1255· τὰς κεφαλὰς ὑγιεῖς ἔχειν ἐκ κραιπάλης Ἄλεξ. ἐν «Δίς

σώπω» 1. 8· χθεσινή κρ. Λουκ. ὑπὲρ Πταίσμ. 1·— πρβλ. Οὐεργιλ. Ἔκλογ. 6. 15, inflatum hesterno Iaccho. (Πιθαν. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὸ **κραιπνός**, ἴδε Κουρτ. Cr. Et. ἀρ. 41.)

κραιπαλίζω, = **κραιπαλάω**, ἐκ τοῦ Θησ. Στεφ. ἄνευ μαρτυρίας.

κραιπᾰλικός, ή, όν, μεθυσμένος, μέθυσος, Εὐστ. Πονημάτ. 22. 84.

κραιπᾰλό-βοσκος δίψα, δίψα βοσκομένη ἢ προερχομένη ἐκ τῆς κραιπάλης, Σώπατ. παρ' Ἀθην. 784B.

κραιπᾰλό-κωμος, ον, περιφερόμενος ἐν καταστάσει μέθης, ὁ ἐν κραιπάλῃ κωμάζων, Ἀριστοφ. Βάτρ. 217.

κραιπᾰλώδης, ες, (εἶδος) δεδομένος εἰς μέθην, Πλούτ. 2. 647D.

κραιπνοβάτις, ιδος, ή, ή ταχέως πορευομένη, Θ. Προδρ. Ἐπ. σ. 53.

κραιπνοπόρος, ον, ὁ, ὁ κραιπνῶς, ταχέως πορευόμενος, Θ Προδρ. Ἐπ. 29.

κραιπνός, ή, όν, (ἴδε ἐν τέλ.), ὡς τὸ **καρπάλιμος**, ταχύς, ὁρμητικός, Βορέης, θύελλαι Ὀδ. Ε. 385., Ζ, 171· πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι Ἰλ. Π. 671, 681· ἀλλὰ παρ' Ὅμ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ποσσὶ κραιπνοῖσι Ψ. 749 κτλ.· οὕτω, κραιπνῷ ποδὶ Αἰσχύλ. Πέρσ. 95· κρ. βέλος Πινδ. Π. 4. 161· πέτραι κραιπνότεραι, ἢ ἀνέμων στίχες, ἐπὶ τῶν Συμπληγάδων, αὐτόθι 372·— μεταφ., σπεύδων, ὁρμητικός, ταχύς, ὀξύς, κραιπνότερος νόος, ἐπὶ νέου ἀνδρός, Ἰλ. Ψ. 590. **II**. Ἐπίρρ. κραιπνῶς ἀνόρουσε Κ. 162· προσεβήσετο Ξ. 292· μεμαυῖα Ο. 83· θέομεν Ὀδ. Θ. 247·— ὡσαύτως οὐδ. πληθ. ὡς Ἐπίρρ., κραιπνὰ ποσὶ προβιβὰς Ρ. 27· κρ. διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι Ἰλ. Ε. 223, κτλ. (Ἐκ τῆς √ΚΑΡΠ, ΚΡΑΙΠ παράγονται καὶ αἱ λ. **καρπ-άλιμος**, **κραιπ-άλη**, καὶ πιθ. **κάλπ-η**· πρβλ. Σλαυ. krep-uku (fortis)· Λιθ. kraip-yti (τρωπάομαι)· Γοτθ. hlaup-a (ἀναπηδάω), πρβλ. τὸ Σκωτ. loup· Ἀρχ. Γερμ. hlouf-u (laufe).)

κραιπνοσύνη, ή, ταχύτης, ὀξύτης, Τζέτζ. Ἰλ. 211.

κραιπνό-σῠτος, ον, ταχέως ὁρμῶν, Αἰσχύλ. Πρ. 279· πρβλ. **θᾶκος**.

κραιπνο-φόρος, ον, ταχέως φέρων, αὖραι Αἰσχύλ. Πρ. 132.

κρᾶῖρα, ή, (κέρας, κεραία) «κεφαλὴ καὶ τὸ ἀκροστόλιον» Ἡσύχιος· «κραῖραι· στόλοι νεῶν. μέτωπα. κεφαλαὶ» παρὰ τῷ αὐτῷ· Εὐστ. 710. 49., 1127. 32 πρβλ. **εὔκραιρος**, κτλ.

κράκτης, ὁ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **κεκράκτης** ἐν Πολυδ. Ε', 90, Πλούτ. 2. 804C· ἴσως δὲ καὶ παρὰ Πολέμωνι ἐν Φυσιογν. 1. 11, Ἀδαμαντ. 2. 17. (Παρὰ Βυζ., ὁ ἄδειν εἰδώς, ψάλτης, Καντακουζ. 1, 41).

κρακτικός, ή, όν, (κράζω) θορυβώδης, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 34, Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 747· ὑπερθ. **-ώτατος**, Λουκ. Συμπ. 12.

κράκτρια, ή, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **κράκτης**, Ἡσύχ. ἐν λ. **λακέρυζα**.

κρᾶμα, τό, (κεράννυμι) πᾶν κεκραμένον πρᾶγμα, μῖγμα, Τίμ. Λοκρ. 95E, Πλούτ. 2. 1109E, κτλ.· ἰδίως κεκραμένος οἶνος, Πλούτ. 2. 140F, Ἑβδ. (Ἄσμα Ἀσμάτ. Η', 2).

κρᾰμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κρᾶμα**, μετ' ὀλίγου κραματίου Διοσκ. περὶ Ευπορίστ. 1. 207.

κράμβαλα, τά, «μνημεῖα» Ἡσύχ.

κραμβᾰλέος, α, ον, (κράμβος) ἀπεξηραμμένος, κατάξηρος, πεπρυγμένος, Ἀθήν. 376C, πρβλ. 381C· πρβλ. **κράμβος**.

κραμβᾰλίζω, «κραμβαλίζουσιν· καπυρίζουσι.κατασείουσι» Ἡσύχ.

κραμβαλιαστύς, (κατὰ διορθωσιν Σαλμασ. ἀντὶ **χαραμβαλιαστύς**, «γέλως ὁ μετὰ παιδιᾶς» Ἡσύχ. ἐν λ. **χαραμβαλιαστύς**.

κραμβ-ασπάρᾰγος, ὁ, φυτόν τι, Γεωπ. 12. 1, 2.

κραμβεῖον, τό, ἀφέψημα ἐκ κράμβης, Ἱππ. 644. 9, ἴδε Ἐρωτ. σ. 230· ἀλλὰ παρὰ Γαλην. Λεξ. Ἱππ. σ. 506 **κραμβίον**.

κράμβη, ή, λάχανον, κοινῶς «κραμπολάχανο», Ἱππῶν. 21, κτλ.· τριῶν εἰδῶν, Εὔδημ. παρ' Ἀθην. 369D· ὧν τὸ ἓν εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ ῥάφανος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 5. 19, 5. **2**) μὰ τὴν κράμβην ἢ τὰς κράμβας ἦτο εἶδος ὅρκου ὡς τὸ νὴ τὸν κύνα, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς χρήσεως τῶν ἱερῶν ὀνομάτων· ὡς τὰ νῦν «μὰ τὸ ψωμί», Ἐπίκτ., Εὔπολ., κ.ἄλλ., παρ' Ἀθην. 370B· οὕτω Ζήνων ὁ Στωϊκὸς συνείθιζε νὰ ὁρκίζηται εἰς τὴν κάππαριν, αὐτόθι· πρβλ. **κύων** I. 2.

κραμβήεις, εσσα, εν, ὅμοιος πρὸς κράμβην, Νίκ. Ἀλ. 330.

κραμβίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κράμβη**, κραμβίδιον ἐρθὸν χαρίεν ἀστεῖον πάνυ, «Ἀντιφάνης τὴν ῥάφανον κραμβίδιον λέγει» (Πολυδ', Δ', 54), Ἀντιφ. ἐν «Ἀγροίκῳ» 6.

κραμβίς, ίδος, ή, κάμπη τῆς κράμβης, Αἰλ. π. Ζ. 9. 39.

κράμβος, η, ον, = **ξηρός**, Ἡσύχ. **II**. ἐπὶ ἤχου ὡς τὸ καπυρός, ἠχηρός, κρ. γέλως ὁ αὐτ.· κραμβότατον στόμα, ὡς τὸ καπυρώτατον στόμα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 539.

κράμβος, ὁ, νόσος τῶν σταφυλῶν, καθ' ἣν αὗται συστέλλονται καὶ ξηραίνονται πρὶν ἢ ὡριμάσωσι, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 5. 10, 1· πρβλ. **ἐρυσίβη**.

κραμβο-φάγος, ον, ὁ τρώγων τὴν κράμβην, ὄνομα βατράχου ἐν Βατραχομ. 221.

κράμβωτον, «ἰκτῖνος τὸ ζῷον» Ἡσύχ.

κράνα, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κρήνη**. **II**. = **κεφαλή**, Ἡσύχ.

κρᾰνᾰ́ή-πεδος ον, ἔχων ἔδαφος τραχὺ καὶ πετρῶδες, Ὅμ. Ὕμ. εἰς Ἀπόλλ. 72.

κρᾰνάϊνος, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ **κρανέϊνος**, ὃ ἴδε.

κρᾰνός, ὰ καὶ ἡ, όν, ποιητ. λέξ., πετρώδης, τραχύς, ἀνώμαλος, ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς ὄψεως χώρας τινός, παρ' Ὅμ. ἀείποτε ἐπὶ τῆς Ἰθάκης (διότι ἐν Ἰλ. Γ. 445, δὲν εἶναι ἐπίθ. ἀλλὰ κύριον ὄνομα νήσου, ἴσως τὰ Κύθηρα), Ἰλ. Γ. 201, καὶ συχν. ἐν τῇ Ὀδ.· ἐπὶ τῆς Δήλου, Πινδ. Ι. 1, 3· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν Ἀθηνῶν, Πινδ. Ο. 7. 151, κτλ.·— ἐντεῦθεν κατέστη κύριον ὄνομα, Κραναὰ πόλις, αἱ Ἀθῆναι, Ἀριστοφ. Ἀχ. 75· ἢ ἁπλῶς αἱ Κρανααί ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 123· ἡ Κραναά, ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ὁ αὐτ. ἐν Λυσ. 481· Κρανασί, οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς, Ἡρόδ. 8. 44 (ἔνθα ἴδε Valck.), Στράβ. 397· καλούμενοι καὶ παῖδες Κραναοῦ (ὁ Κραναὸς ἦτο μυθικὸς βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν), Αἰσχύλ. Εὐμ. 1011, πρβλ. Clinton εἰς Ἡρ. Μαιν. 1. 57 κέξ. **2**) παρὰ μεταγεν. καὶ ἐπὶ τοῦ ὀστράκου τῆς χελώνης, Ὀππ. Ἁλ. 5. 396· ἐπὶ ξύλου, ῥάβδος κρ. αὐτόθι 4. 364, πρβλ. **κράνον**. **3**) τραχύς, αὐστηρός, κεντητικός, Λατ. asper, κρ. ἀκαλῆφαι Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 473. Ἡ √ΚΡΑ ἢ ΚΑΡ φαίνεται ὅτι ἐσήμαινε τραχύς, σκληρός, **κάρ-υον** (nux), Σανσκρ. kar-akas (κοκκοκάρυον), Λατ. car-ina (κέλυφος καρύου, κτλ.)· ἐντεῦθεν καὶ **κάρκαρ-ος** (**κάρχαρ-ος**), Σανσκρ. karkar-as (hard)· ὡσαύτως **κράνος** (περικεφαλαία), **κραναός**· πρβλ. **κράτος**, **κραταιός**).

κρᾰνέα, ή, ἴδε ἐν λέξ. **κράνεια**.

κρᾰνέσθαι, ἴδε τὸ ῥῆμα **κραίνω**.

κρᾰνειᾶ [ᾰ̆], ή, (κράνον), τὸ δένδρον «κρανειά», Λατ. cornus mascula L., τανύφλοιος Ἰλ. Π. 767· ὁ καρπὸς αὐτῆς ἐχρησίμευεν εἰς τροφὴν τῶν χοίρων, Ὀδ. Κ. 242· τὸ σκληρὸν ἅμα καὶ ἐλαστικὸν αὐτῆς ξύλον ἐχρησίμευεν εἰς κατασκευὴν δοράτων καὶ τόξων (πρβλ. **κρανέϊνος**)· καὶ ἐν Εὐρ. Ἀποσπ. 782, Ἀνθ. Π. 6. 123, **κράνεια**, σημαίνει αὐτὸ τὸ δόρυ.— Ὡσαύτως **κρᾰνία** Ἱππ. Μοχλ. 868, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 6, 4· **κρανέα**, Γεωπ. 10. 87, 4.

κρᾰνέϊνος, η, ον, (κράνον), πεποιημένος ἐκ ξύλου κρανείας, ἀκόντιον Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 460· τόξα Ἡρόδ. 7. 92· παλτὸν Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 14., 7. 1, 2· ξυστὰ Ἀρρ. Ἀν. 1. 15, 5, κτλ.· πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργιλίου spicula cornea· — ἡμαρτημένως φέρεται **κρανάϊνος**, ἐν Ἀντιγράφ. Ἱπποκρ. 771H, Ξεν. Ἱππ. 12. 12, Στράβ., κτλ.· πρβλ. Λοβ. εἰς Φρύν. 262.

κρᾰνείος, α, ον, (κράνον) = τῷ προηγ., Αἰλ. π. Ζ. 1. 23., 12. 43.

κρᾰνέον, ή, **-εων**, τό, ὁ καρπὸς τῆς κρανείας, τὸ «κράνον», Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 2, 1., 4. 4, 5· κράνεια οὕτως ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον Ἄμφις ἐν Ἀθήλ. 6,

κρᾰνία, ή, ἴδε ἐν λέξ. **κράνεια**.

κρᾰνΐνος, η, ον, = **κρανέϊνος**, τόξα Παυσ. 1. 21, 5.

κρᾰνιό-λειος, ον, ὁ τὸ κρανίον ἔχων λεῖον, φαλακρός, Α. Β. 49.

κρᾰνίον, τό, (κάρα), τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς κεφαλῆς, «κρανίο», (κεφαλῆς τὸ τριχωτὸν μέρος Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἴστ. 1. 7, 1), ἐπὶ ἵππων, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων κρανίῳ ἐμπερῶσι Ἰλ. Θ. 84· ἐπὶ ἀνδρῶν, Πινδ. Ι. 4. 92 (3. 72), Εὐρ. Κύκλ. 679, Κρατῖν. ἐν «Θρᾴτταις» 1, Πλάτ. Εὐθύδ. 299E, κτλ.·— καθόλου, ἡ κεφαλή, Ἄμφις ἐν «Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας» 1.

κρᾰνίον, τό, = **κράνεον**, ὃ ἴδε.

κρᾰννα, Αἰολ. ἀντὶ **κράνη**, **κρήνη**, Συλλ. Ἐπιγρ. 2172· πρβλ. Böckh, 2. σ. 189.

κρᾰνο-κολάπτης, ου, ὁ, εἶδος δηλητηριώδους φαλαγγίου, ἄλλως **κεφαλοκρούστης**, Σχολ. εἰς Νικ. Θηρ. 764.

κρᾰνον, ἦ [ᾰ̆], τό, = **κράνεια**, Λατ. cornus, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 1, 4 καὶ 10. 2. (Πιθ. συγγενὲς τῷ **κραναός**, ὡς ἐκ τοῦ σκληροῦ αὐτοῦ ξύλου).

κρᾰνοποιέω, κατασκευάζω περικεφαλαίας· ἐν Ἀριστ. Βατρ. 1018 ἐν χρήσει ἐπὶ ἀνθρώπου κομπορρημόνως λαλοῦντος περὶ πολέμων, κράνη καὶ λόφους διηγουμένου· **-ποιέω**, ή, Πολυδ. Ζ', 155·—ἐκ τοῦ **κρανο-ποιός**, ὁ, ὁ κατασκευάζων περικεφαλαίας, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1255, Πολυδ. Α', 145., Ζ', 155.

κρᾰνος [ᾰ̆], εος, τό, περικεφαλαία, Ἡρόδ. 1. 171., 4. 180, κ. ἀλλ., Αἰσχ. Θήβ. 385, Εὐρ. Ἰλ. 470, Ἀριστοφ. Ἀχ. 584, 1104, Ξεν. Κύρ. 6. 1, 51. **II**. σκέπασμα τῆς κλίνης, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 6. (Τὸ ἄ δεικνύει ὅτι πρέπει νὰ εἶναι συγγενὲς τῷ **κρᾰνός** (σκληρός), μᾶλλον ἢ τῷ **κάρα**, **κρᾰνίον**).

κρᾰνος, ου, ή, μεταγενέστερ. τύπος ἀντὶ τοῦ **κράνον**, **κράνεια**, Γεωπ. 7. 35, 1.

κρᾰνουργός, όν, ὁ κατασκευάζων περικεφαλαίας, καὶ **κρανουργία**, ή, Πολυδ. Ζ', 155.

κραντήρ, **-ῆρος**, ὁ, (κραίνω), ὁ ἐπιτελῶν ἢ ἐκτελῶν·—**κραντῆρες**, οἱ, Λατ. genuini, οἱ σωφρονιστῆρες ὀδόντες οἱ τελευταῖοι φυόμενοι καὶ συμπληροῦντες τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Ἴστ. 2. 4, Πολυδ. Β', 93· καλούμενοι καὶ **κριτῆρες**, **κριταί**, Ἐτυμ. Μέγ. 742. 37, Ἡσύχ.· καθόλου, ὀδόντες, Νίκ. Θ. 447· ἐν τῷ ἑνικ., ὀδοὺς κάπρου, Λυκόφρ. 833. **II**. ὁ κυβερνῶν, κυβερνήτης, μόνον ἐν τῷ θηλ. τύπῳ **κράντειρα**, Ἀνθ. Πλαν. 220.

κραντήριος, α, ον, ὁ κραίνων, ἐπιτελῶν, Ἡσύχ.

κράντης, ου, ὁ, = **κραντήρ**, πημάτων κρ. χρόνος Λυκόφρ. 305.

κράντωρ, ορος, ὁ, = **κραντήρ**, κρ. ἐλευθερίας Ἐπιγρ. παρὰ Παυσ. 8. 52, 3. **II.** κυβερνήτης, βασιλεύς, Εὐρ. Ἀνδρ. 508, Ἀνθ. Π. 6. 116.

κραπᾰτᾰλὸς (οὐχὶ **κραπάταλος**, Ἀρκάδ. 54. 10). ὁ, εἶδος εὐτελοῦς ἰχθύος, ἑπομένως = **μωρός**, Ἡσύχ.· — **Κραπαταλοί**, ὄνομα δράματός τινος τοῦ Φερεκρ., ἐν ᾧ λέγει ὅτι τὸ **κραπαταλὸς** ἐν Ἅιδου ἦτο δραχμή, Πολυδ. Θ', 83, πρβλ. Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 1. σελ. 84 κ. ἑξ.

κρᾱ́ς: τοῦ ποιητ. τούτου τύπου τοῦ **κάρα** ἡ ὀνομαστικὴ ἀπαντᾷ μόνον παρὰ τοῖς Γραμμ., Α. Β. 1182, Ἀνέκδ. Ὀξ. 3. 385· — γεν. **κρᾱ́τὸς** Ὅμηρ., Τραγ., δοτ. **κρᾱ́τῐ** Ὀδ. Ι. 490, Τραγ., Ἀριστοφ. Βάτρ. 329· αἰτιατ. **κρᾱ́τα** Ὀδ. Θ. 92, Τραγ.· πληθ., γεν. **κράτων** Ὀδ. Χ. 309· δοτ. **κρᾱ́σῐν**, **κράτεσφι** Ἰλ. Κ. 152, 156· αἰτιατ. **κρᾱ́τας** Εὐρ. Φοίν. 1149, Ἡρ. Μαιν. 526· — ἐν τοῖς πλείστοις χωρίοις τὸ γένος μένει ἀόριστον, ἀλλ' ἐν τῇ γεν. **κρατὸς** εἶναι θηλ. ἐν Εὐρ. Ἡλ. 140, ὡς ὁρίζεται ὑπὸ τοῦ Σχολ. ἐν Ἑκ. 432, Φοιν. 1159· ὁ Σοφ. ἔχει **κρᾱ́τα**, τό, ὡς ὀνομ. (Φιλ. 1457) καὶ αἰτιατ. (αὐτόθι 1001, Ο. Τ. 263, πρβλ. Τρ. 1015), καὶ Ἴων παρὰ τῷ Σχολ. ἐν Φοιν. ἔνθ' ἀνωτ. τὸν κρᾱ́τα· ὡσαύτως πληθ. **κρᾱ́τα**, τά, Πινδ. Ἀποσπ. 3, καὶ ἴσως Σοφ. Ο. Κ. 473. Παρ' Ὁμήρῳ ὡσαύτως ἔχομεν ἐκτεταμένην γεν. καὶ δοτ. **κράατος**, **κράατι**, πληθ. ὀνομ. **κράατα** [ᾰπαντα, -υυ], ἀλλ' οὐδαμοῦ εὕρηται ὀνομαστικὴ **κρᾱ́ας**. Ἡ κεφαλή, ἐκ κράατος ἀθανάτοιο Ἰλ. Ξ. 177· σῷ δ' αὐτοῦ κράατι τίσεις Ὀδ. Χ. 218, κτλ.· — μεταφορ., κορυφή, κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο Ἰλ. Υ 5· ἐπὶ κρατὸς λιμένος, κατὰ τὴν κορυφὴν ἢ τὸ ἔσχατον ἄκρον τοῦ λιμένος, Ὀδ. Ι. 140, Ν. 102· πληθ. ἀντὶ ἑνικ., ὑπὸ κράτεσφι, ὑπὸ τὴν κεφαλήν του, Ἰλ. Κ. 156. **II.** ὡσαύτως ἀρχαία τις γενικ. **κρῆθεν** εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. ἐν τῇ φράσει κατὰ κρῆθεν (ὅπερ ἐν ἀρχαίοις ἐκδόσεσι φέρεται κατακρῆθεν), ἐκ τῆς κεφαλῆς, ἐκ τῆς κορυφῆς κάτω, δένδρεα . κατὰ κρῆθεν χέε καρπόν, ἐκ τῶν κορυφῶν αὐτῶν, Ὀδ. Λ. 588, πρβλ. Ὁμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 182, Ἡσ. Θ. 574· ἐντεῦθεν ὡς τὸ penitus. ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν, ἐντελῶς, Τρῶας δὲ κατὰ κρῆθεν λάβε πένθος Ἰλ. Π. 548 (ὅπερ χωρίον ἐκίνησε πολλοὺς νὰ πιστεύσωσιν ὅτι τὸ κατακρῆθεν ἦτο κυρίως κατ' ἄκρηθεν = κατ' ἄκρης, ἴδε ἐν λέξ. **ἄκρα**)· πλὴν τούτου ὑπάρχει παρ' Ἡσ. ἐν Ἀσπ. Ἡρ. 7, ἀπὸ κρῆθεν.

κρᾶς, τό, Δωρ. ἀντὶ **κρῆς**: συνῳρ. ἐκ τοῦ **κρέας**, Ἡσύχ.

κρασβόλος, ον, κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ **κερασβόλος** (ὃ ἴδε), Ἡσύχ.

κρᾶσις, εως, ἡ, (κεράννυμι) συνένωσις δύο πραγμάτων, ἐξ ἧς σχηματίζεται ἓν τι σύνθετον διὰ τῆς συνενώσεως, ὡς ἐν τῇ συνενώσει οἴνου καὶ ὕδατος· ἐνῷ τὸ **μῖξις** σημαίνει ἀνάμιξιν χωρὶς νὰ ἀποτελῆται σύνθεσις, οἷον ὅταν συμμιγνύωνται δύο εἴδη σίτου (ἢ ἴσως δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι **κρᾶσις** εἶναι χημικὴ ἕνωσις, **μῖξις** δὲ μηχανική)· ἐντεῦθεν, ἐπὶ κεκραμένου ποτηρίου οἴνου, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 52, πρβλ. Ἀθήν. 45D, 426B, κτλ.· κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων Αἰσχύλ. Πρ. 482· ἡ τῶν ἐναντίων κρ. Πλάτ. Νόμ. 889C· τὴν τῶν νεύρων φύσιν ἐξ ὀστοῦ καὶ σαρκὸς κράσεως .. ξυνεκέρασάτο ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 74D· ἐκ κράσεως πρὸς ἄλληλα ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 152D. **2)** ἡ θερμοκρασία τοῦ ἀέρος, Λατ. temperies, κρᾶσιν ὑγρὰν οὐκ ἔχων αἰθὴρ Εὐρ. Ἀποσπ. 779. 2· τὰς ὥρας κρ. ἔχειν τοιαύτην ὥστε .. , Πλάτ. Φαίδων 111B· ὅσα περὶ κράσεις, κλίματα, Ἀριστ. Προβλ. 14 (ἐν τῇ ἐπιγραφ.). **3)** μεταφορ., συνδυασμός, ἕνωσις, κρ. καὶ ἁρμονία τούτων ἡ ψυχὴ Πλάτ. Φαίδων 86B, πρβλ. 59A· μουσικῆς καὶ γυμναστικῆς κρ. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 441E, κτλ. **4)** παρὰ Γραμμ., κρᾶσις, ἡ συγχώνευσις δύο φωνηέντων δύο λέξεων εἰς ἓν μακρὸν φωνῆεν ἢ δίφθογγον, π. χ., τοὔλαιον, τοὔνομα ἀντὶ τὸ ἔλαιον, τὸ ὄνομα, ἀνὴρ ἀντὶ ὁ ἀνήρ, τἄρα ἀντὶ τοι ἄρα.

κρασπεδίτης. [ῐ], ου, ὁ, ὁ ἔσχατος τοῦ χοροῦ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν κορυφαῖον, Πλούτ. 2. 678D.

κράσπεδον, τό, ἡ ἄκρα, τὸ περιθώριον, τὸ ἀκρότατον μέρος πράγματός τινος, ἰδίως ὑφάσματος ἢ ἐνδύματος, Θεόκρ. 2. 53, Χαμαιλέων παρ' Ἀθην. 374A, πρβλ. 159D· ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις (ἴδε ἐν λέξ. **ἄκρος**) Εὐρ. Μήδ. 524· **κράσπεδα** στεμμάτων Ἀριστοφ. Σφ. 475· — μεταφορ., ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., τὰ ὅρια χώρας τινός, Σοφ. Ἀποσπ. 536, Εὐρ. Ἀποσπ. 382· ἐπὶ ὄρους, Ξεν. Ἑλλ. 4. 6, 8· πρὸς κρασπέδοισι στρατοπέδου, κατὰ τὰ ἄκρα τοῦ στρατοπέδου, Εὐρ. Ἱκέτ. 661· τοὺς πελταστὰς ἐπὶ τὰ κρ. ἑκατέρωθεν καθίστασθαι Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 16.

κρασπεδόομαι, Παθ., περιβάλλομαι ὡς ὑπὸ κρασπέδου, κεκράσπεδῶται δ' ὄφεσιν αἰγίδος τρόπον Εὐρ. Ἴων 1423.

κραστήριον, τό, φάτνη, «παχνί», Πολυδ. Ζ', 142, Ι', 166. **II.** ἐν τῷ πληθ., πόδες κλίνης, ἐνήλατα κλίνης, Φρύνιχ. 178.

κραστίζομαι, ἀποθετ., τρώγω χλόην, «γρασίδι», Σώφρων παρὰ Σχολ. ἐν Νικ. Θηρ. 861 (ἔνθα κακῶς **κρατιζ-**), πρβλ. Ἐτυμολ. Μέγ. 535. 23, Α. Β. 273.

κράστις ἢ **κρᾶστις**, εως, ἡ, = **γράστις** (ὃ ἴδε), χλόη, ἰδίως δι' ἵππους, «γρασίδι», Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 632, Δείναρχ. παρ' Ἁρποκρ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 8, 1, Πολυδ. Ζ', 142.

κρᾶτα, τό, ἡ κεφαλή, ἴδε ἐν λ. **κρᾱ́ς**.

κρᾰτᾰίβιος, ον, ἰσχυρὸς τῇ βίᾳ, Χοιροβ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξ. 2. 318., Εὐστ. 1938. 1· — ἀρσενικός τις τύπος, **κρατησιβίας**, ὁ, = **ῥωμαλέος**, ἀναφέρεται ἐκ τοῦ Πινδ. ὑπὸ Εὐστ. ἐν Πονημ. 56. 18.

κραταί-βολος, ον, (ἴδε **κρᾰ́ταιός**), ὁ μεθ' ὁρμῆς ἐξακοντισθείς, Εὐρ. Βάκχ. 1096.

κραταίγονος, ἡ **-ον**, ἴδε **κραταιόγονον**.

κράταιγος, ὁ, εἶδος ἀκάνθης, crataegus, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 15, 6.

κρᾰτᾰι-γύᾰλος, ον, (ἴδε **κραταιός**) ἔχων ἰσχυρὰ γύαλα, (γύαλα δὲ τὰ κοιλώματα), ἰσχυρός, θώρηκες Ἰλ. Τ. 361.

κραταιγών, όνος, ὁ, = **κράταιγος**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 15. 6.

κρᾰτᾰιίς, ή, (κράτος) μόνον ἐν Ὀδ. Λ. 597, ἐπὶ τοῦ λίθου τοῦ Σισύφου, — ὅτε μέλλοι ἄκρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποστρέψασκε κραταιὴς αὖτις, ὅτε ἔμελλε νὰ ὑπερβῇ τὴν κορυφήν, τότε ἰσχυρὸν βάρος ἢ ἀκαταμάχητος δύναμις ἔστρεφε τὸν λίθον ὀπίσω· — λίαν ἀμφίβολος λέξις. Ὁ Ἀρίσταρχ. ἐθεώρει αὐτὴν ὡς ἐπίρρ. = **κραταιῶς** (ἐλαμβάνων τὸ **ἀποστρέψασκε** ὡς ἄμε ἀδ.), ὁρμητικῶς ἐκυλίετο ὀπίσω· ἕτεροι θεωροῦσιν αὐτὸ ὡς κύρ. ὄνομα, ἴδε σημασ. ΙΙ. **II. Κρᾰτᾰιίς**, ὡς κύρ. ὄνομα, ἡ Ἰσχυρά, ὄνομα τῆς μητρὸς τῆς Σκύλλης, Ὀδ. Μ. 124.

κρᾰτᾰί-λεως, ων, γεν. ω, (κραταιός, λεῦς, λᾶς) ἀποτελούμενος ἐξ ἰσχυρῶν λίθων, βραχώδης, χθὼν Αἰσχύλ. Ἀγ. 666· πέδον Εὐρ. Ἡλ. 534.

κραταιόγονον, τό, ἢ **-ος**, ἡ, φυτόν, κατὰ τὸν Sprengel, Polygonum Persicaria, Διοσκ. 3. 139· — ὁ Ἡσύχ. ἔχει τὸν τύπον **κραταίγονον**, ἐξ οὗ ὁ Schneid. διορθοῖ **κραταιγόνου** ἀντὶ **κραταίγου** ἐν Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 18, 6.

κραταιός, ά, όν, ποιητ. τύπος τοῦ **κρατερός**, ἰσχυρός, δυνατός, Μοῖρα κραταιὴ Ἰλ. Π. 334, κτλ.· ἐπὶ ἀνθρώπων, Ὀδ. Ο. 242., Σ. 382, Πινδ. Ν. 4. 40· ἐπὶ λέοντος, κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὁρμῇ Ἰλ. Λ. 119· ἔγχος Πινδ. Π. 6. 34· κρ. ἔπος, ἰσχυρός, τολμηρὸς λόγος, αὐτόθι Β. 147. σθένος κρ. Αἰσχύλ. Πρ. 429 (Δυρ.)· κρ. μετὰ χερσὶν Σοφ. Φιλ. 1110 (Δυρ.)· κραταιᾶς χειρὸς Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 964 (ἐν ἰάμβ.)· κραταιῷ .. βραχίονι ἐν ἰαμβ. τριμ. παρὰ Πλουτ. 2. 967C· ἔχει χεῖρα κραταιὰν Κρατῖν. ὁ νεώτερ. ἐν «Τιτᾶσι» 1 (ἐν ἑξαμ.)· χεῖρα κραταιοτέραν Ἀνθ. Π. 11. 324· — ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζογράφοις, κρ. καῦμα Καλλίστρ. παρ' Ἀθην. 125C, Πλουτ. Κράσσ. 24· ἐπὶ τὸ κραταιόγονον Λουκ. Ἀνάχ. 28. Ἐπίρρ. **-ῶς**, Ἑβδ. (Ἰουδ. Θ', 1), Φίλων 1. 276. (Ἐκ τοῦ τύπου τούτου παράγονται ἱκανὰ ποιητ. σύνθετα, **κραταίβολος**, **κραται-γύαλος**, **κραταί-πους**· καὶ ἓν τισιν αὐτῶν ἀναφαίνεται ἡ σημασία τοῦ τραχέος, **κραταί-λεως**, **κραταί-πεδος**, **κραταίρινος**, ἴδε **κράτος** ἐν τέλ.)

κρᾰτᾰιότης, ητος, ἡ, = **κράτος**, Ἑβδ. (Ψαλ. ΜΕ', 3), Ἰω. Χρυσ. τ. 1, σ. 648, 43.

κρᾰτᾰιόομαι, Παθ, μεταγεν. τύπος τοῦ **κρατύνομαι**, Εὐαγγ. κ. Λουκ. α', 80, 1 Ἐπιστ. π. Κορ. ις', 13, κτλ.

κραταιόχειρ, **χειρος**, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων κραταιὰν χεῖρα, κυρίως καὶ μεταφ., Κ. Μανασσ. Χρον. 27, 77.

κραταί-πεδος, ον, ἔχων τραχύ, σκληρὸν ἔδαφος, **κραταίπεδον** οὖδας, «λιθόστρωτον ἔδαφος» (Σχόλ.), Ὀδ. Ψ. 46.

κραταί-πῑλος, ον, ἔχων ἰσχυρὸν πῖλον, Αἰσχύλ. ἐν Ἀνεκ. Ὀξ. 2. 318.

κρᾰτᾰί-πους, ὁ, ἡ, **πουν**, τό, ἔχων ἰσχυροὺς πόδας, ἡμίονοι Ὁμ. Ἐπιγράμμ. 15. 9· — **κραταίπους** κεῖται ἁπολ. ἀντὶ τοῦ ταῦρος ἐν Πινδ. Ο. 13. 114, — πιθ. ἔκ τινος Χρησμοῦ· ἴδε Σχόλ. ἐν τόπῳ.

κρᾰτᾰί-ρῑνος, ον, ἔχων σκληρὸν δέρμα, σκληρὸν ὄστρακον, χελώνη Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 47.

κρᾰτᾰίωμα, τό, ἰσχύς, Ἑβδ. (Ψαλ. ΜΒ', 2), Ἐκκλ.

κρᾰτᾰίωσις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., Ἑβδ. (Ψαλ. ΝΘ', 7).

κρατάνιον, τό, εἶδος ποτηρίου, Πολέμων παρ' Ἀθην. 480Δ.

κραταρχέω, εἶμαι κρατάρχης, αὐτοκράτωρ, Ἐφραὶμ Καισ. 151, 2427, κτλ.

κρατάρχης, ὁ, αὐτοκράτωρ, Ἐφρ. Καισ. 807, κτλ.

κραταρχία, ἡ, αὐτοκρατορία. Ἐφραὶμ 25. 68, 123, κτλ.

κράταρχος, = **κρατάρχης**, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 110.

κρᾰτερ-αίχμης, ου, κραταιὸς ἐν τῇ χρήσει τοῦ δόρατος, κῶδ. **καρτεραίχμης**, Πινδ. Ι. 6 (5) 55.

κρατερ-αλγής, ές, σκληρός, Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 944.

κρᾰτερ-αύχην, ὁ, ἡ, ἔχων κρατερόν, ἰσχυρὸν αὐχένα, Πλάτ. Φαῖδρ. 253E· **καρτ-** Ἱππ. 1164D.

κρατερ-όδους, οντος, ὁ, ἡ, ἔχων ἰσχυροὺς ὀδόντας, Ἡσύχ.

κρατερός, ά, όν, Ἐπικ. τύπος τοῦ **καρτερός**, ἰσχυρός, δυνατός, παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ σωματικῆς ἰσχύος, **κρατερὸς** περ ἐών καὶ χερσὶ πεποιθὼς Ἰλ. Π. 624, πρβλ. Ζ. 97, κτλ.

ἐπίθ. τοῦ Ἄρεως, Β. 515· τῶν λεόντων, Ὀδ. Δ. 335· χεῖρες Δ. 288, Πίνδ., κτλ.· — ὡσαύτως μετὰ τῆς συγγενοῦς ἐννοίας τοῦ τραχέος, αὐστηροῦ, ἐπὶ τοῦ Ἅιδου, Ἰλ. Ν. 415, πρβλ. Φ. 566. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, καταστάσεων κτλ., ἰσχυρός, δυνατός, σκληρός, ἄγριος, πεισματώδης, κρ. ὑσμίνη Ἰλ. Β. 345· ἀνάγκη Ζ. 458· βίη Φ. 501, κτλ.· — ἐπὶ ὅπλων, βέλος, τόξον Ε. 104., Θ. 279· βιὸς Ὀδ. Ω. 170· οὕτω δεσμός, δεσμοὶ Ἰλ. Ε. 386, Ὀδ. Θ. 336· — ὡσαύτως, τραχύς, σκληρός, χῶρος Ὀμ. Ὕμ. εἰς Ἑρμ. 354· σίδηρος ὅπερ κρατερώτατός ἐστιν Ἡσ. Θ. 864. **3)** ἐπὶ διαφόρων παθῶν, ἰσχυρός, ὁρμητικός, δυνατός, λύσσα, ἔρις, μένος, πένθος, ἄλγεα, κτλ., Ὀμ.· — οὕτως ἐπὶ πράξεων καὶ λόγων, κρ. ἔργα, βίαιαι πράξεις, Ἰλ. Α. 25· κρ. μῦθος, τραχύς, βαρὺς λόγος, αὐτόθι 326, κτλ.· μῦθον ἀπηνέα τε κρ. τε Ο. 202. — Πρβλ. **καρτερός, κραταιός, κρατύς.** **II.** Ἐπίρρ. **-ρῶς**, ἰσχυρῶς, κρ. μάχεσθαι Ἰλ. Μ. 152· ἑστάμεναι Λ. 666· ἔχεσθαι Μ. 501, κτλ.· νεμεσᾶν Ν. 16, 353· κἀδ δὲ ἔβαλε κρ., ἔρριψεν ἰσχυρῶς κατὰ γῆς, Ὀδ. Δ. 344· κρ. ἀγορεύειν καὶ ἀποειπεῖν μετὰ τραχύτητος, αὐστηρῶς, Ἰλ. Θ. 29., Ι. 694, κτλ. — Ἐκ τῶν τραγικῶν ὁ Αἰσχύλ. ἐχρήσατο τῷ τύπῳ τούτῳ ἅπαξ, κρ. γυιοπέδαι Πρ. 167· ἐνῷ τὸ **καρτερὸς** ἦν ἐν καθολικῇ χρήσει.

κρατερόστομος, ὁ, ἡ, Θ. Προδρ. Ἐπιγράμμ. σ. 42.

κρᾰτερό-φρων, ον, γεν. **ονος** (φρήν) ἔχων ἰσχυρὸν φρόνημα, γενναιόψυχος, ἀτρόμητος, ἐπίθ. τοῦ Ἡρακλέους, Ἰλ. Λ. 324· τῶν Διοσκούρων, Ὀδ. Λ. 299· τοῦ Ὀδυσσέως, Δ. 333., Ρ. 124· τοῦ λέοντος, Ἰλ. Κ. 184· ἀδάμαντος ἔχων κρατερόφρονα θυμὸν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 146.

κρᾰτερόχειρ, ὁ, ἡ, ἰσχυρὰν ἔχων χεῖρα, Ἀνθ. Π. 9. 210, 4, Ἑλλην. Ἐπιγρ. 1034 20.

κρᾰτέρωμα, τό, «κρατερώματα· μῖξις χαλκοῦ καὶ κασσιτέρου» Ἡσύχ.

κρᾰτερῶνυξ, ῦχος, ὁ, ἡ, (ὄνυξ) ἔχων ἰσχυρούς, δυνατοὺς ὄνυχας ἢ ὁπλάς, Ἵπποι Ἰλ. Ε. 329., Π. 724· ἡμίονοι Ω. 277, Ὀδ. Ζ. 253, κτλ.· ἔχοντες ἰσχυροὺς ὄνυχας, λύκοι κρατερώνυχες ἠδὲ λέοντες Κ. 218· — χεὶρ Μάτρων παρ' Ἀθην. 135Β.

κράτεσφι [ᾰ], Ἐπικ. δοτ. τοῦ **κράς**, Ἰλ. Κ. 156.

κρᾰτευταί, ῶν, οἱ, αἱ βάσεις, ἐφ' ὧν οἱ ὀβελοὶ τίθενται πρὸς ὄπτησιν, πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο, κρατευτάων ἐπαείρας, «τῶν βάσεων, ὅ ἐστι τῶν λίθων ἐφ' ὧν οἱ ὀβελίσκοι τίθενται ὀπτωμένων τῶν κρεῶν» Σχόλ., Ἰλ. Ι. 214, ἔνθα ἴδε Spitzn· μολύβδινοι κρ. Εὔπολ. ἐν «Κόλαξι» 22 :— ὡσαύτως **κρᾰτευτήριον**, τό, ἢ **κρᾰτευτήρια**, τά, Πολυδ. Γ', 89, Ι', 97.

κρατέω· μέλλ. **-ήσω**. — Μέσ. ἀόρ. **ἐπι-κρατησάμενοι** Γαλην. — Παθ. μέλλ. **κρατηθήσομαι** Θουκ. 3. 30· (κράτος) Εἶμαι ἰσχυρός, κραταιός, δυνατός· ὅθεν, **I.** ἀπολ., ἔχω τὸ κράτος, τὴν ἐξουσίαν, βασιλεύω, Ἥλιβα.. ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοὶ Ὀδ. Ν. 275., Ο. 298· μέγα κρατέων ἤνασσε, μετὰ μεγάλης ἐξουσίας .., Ἰλ. Π. 172· ἅπας δὲ τραχύς, ὅστις ἂν νέον κρατῇ Αἰσχύλ. Πρ. 35· ὁ κρατῶν, ὁ κυβερνῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 951, 1664, Σοφ. Ἀντ. 738, κτλ., πρβλ. **Οὐρτων**· οἱ κρατοῦντες Αἰσχύλ. Χο. 265, Σοφ. Ο. Τ. 530, κτλ.· τὸ κρατοῦν Εὐρ. Ἀνδρ. 133, Πλάτ. Νόμ. 714C· ἡ κρατοῦσα, ἡ οἰκοδέσποινα, Αἰσχύλ. Χο. 734. **2)** παρὰ ποιηταῖς μετὰ δοτ., ἔχω ἰσχύν, ἡγεμονεύω μεταξύ, μέγα κρατέεις νεκύεσσιν, ἔχεις μέγα κράτος, μεγάλην ἰσχύν, Ὀδ. Α. 485· ἀνδράσι καὶ θεοῖσι Π. 265· ὡσαύτως κρ. Φθίᾳ, βασιλεύω ἐν .., Πινδ. Ν. 4. 81· ἐν Ἰλιάδι χθονὶ Εὐρ. Ἰλ. 4· πρβλ. **ἀνάσσω**. **3)** μετὰ γεν., εἶμαι κύριός τινος, κυβερνήτης, δεσπότης, ἡγεμὼν ἐπί τινος, πάντων Ἀργείων, πάντων Ἰλ. Α. 79, 288, πρβλ. Ὀδ. Ο. 274, Αἰσχύλ. Πρ. 150, κτλ.· κρ. δωμάτων ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1673· ὅπλων Σοφ. Αἴ. 1337· κρ. βίου, εἶμαι κύριος .., Ἀνδοκ. 18. 5· κ. αὐτοῦ Σοφ. Αἴ. 1099, πρβλ. Ο. Κ. 405, Ἀντιφῶν 132. 31· ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν Πλάτ. Συμπ. 196C, κτλ.· τῶν πραγμάτων Δημ. 25, τέλ.· εἰς τὸ μήποτε ὀργὴν μὴ πεῖθεσθαι τοῖς νόμοις κρατῆσαι, εἰς τὸ νὰ μὴ ὑπερισχύῃ ποτὲ ἡ ὀργὴ οὕτως ὥστε νὰ μὴ πείθωνται εἰς τοὺς νόμους, Ξεν. Λακ. 4, 6. **II.** νικῶ, κατισχύω, ὑπερισχύω, ἁπολ., Αἰσχύλ. ἐν Ἀγ. 324, κτλ.· πολλῷ ἐκράτησαν Ἡρόδ. 5, 77· εἰ τὰ τοῦ Μήδου κρατήσειε Θουκ. 3. 62· ὁ μὴ πειθόμενος κρατεῖ Πλάτ. Φαῖδρ. 272Β· ἔνθα τἀναιδὲς κρατεῖ Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 29, κτλ.· μετὰ δοτ. τρόπου, κρ. γνώμῃ, ὑπερισχύω διὰ τῆς γνώμης μου, Ἡρόδ. 9. 42· πάλᾳ, ἱπποσυρμιᾷ Πινδ. Ο. 8. 26, Ι. 3. 21· τῇ μάχῃ Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 612· ταῖς ναυσὶ Ἀριστοφ. Ἀχ. 648· ὡσαύτως, θουρίῳ ἐν Ἄρει Σοφ. Αἴ. 614· ἐν τοῖς πολέμοις Ἀριστοφ. Πλ. 184· ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτ., κρ. νίκην Εὐρ. ἐν Bgk. εἰς Λυρ. σ. 434· τὸν ἀγῶνα Δημ. 520, τέλ.· τὴν μάχην Διόδ. 18. 30· πάντα, εἰς ὅλα τὰ πράγματα, Σοφ. Ο. Τ. 1522· πρβλ. **νικάω** ἐν τέλ.· οἱ κρατοῦντες, οἱ νικηταί, Ξεν. Ἀν. 3. 2, 26, κτλ.· (φράσις ἣν οἱ Ἑκκλ. συγγραφεῖς ἐφήρμοσαν εἰς τοὺς Χριστιανούς, πιθανῶς ἐκ τῆς πρὸς Θεσσ. Β' 2. 15)· ἀντίθετ. τῷ οἱ κρατούμενοι, Ἀριστ. Πολ. 1. 6, 1· τὸ κρατοῦν, ἡ κυβερνῶσα ἀρχή, ἐξουσία, δύναμις, αὐτόθι 3. **6)** εἶμαι ἀνώτερος, πλήθους ἕκατι Αἰσχύλ. Πέρσ. 338. **γ)** ἔχω δίκαιον, φρονῶ ὀρθῶς, ὁ μὴ πειθόμενος κρατεῖ Πλάτ. Φαῖδρ. 272Β· — εἶμαι ὁ ἄριστος, Κριτίας 1. 7. **δ)** ἐπὶ ψηφῶν, κτλ., ἐπικρατῶ, γίνομαι κοινός, φάτις κρατεῖ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 295· Σοφ. Αἴ. 978, πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 738· νόμιμα δὲ τὰ Χαλκιδικὰ ἐκράτησεν Θουκ. 6. 5· κρατεῖ ψῆφις Πολύβ. 9. 26, 11· (οὕτω καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, δεῖ ταῦτα κρατεῖσθαι Ἀριστ. Πολ. 7. 13, 2, πρβλ. Ποιημ. 18, 11, (ἔνθα τὰ Ἀντίγραφα κροτεῖσθαι). **2)** μετ' ἀπαρ., ὑπερισχύω ὥστε .., κρατοῦντες ὥστε μὴ τὰς πύλας ἀνοίγεσθαι Θουκ. 4. 104· — ἀπροσ., κατθανεῖν κρατεῖ, εἶναι καλλίτερον νὰ .., Αἰσχύλ. Ἀγ. 1364· κρατεῖ μὴ γιγνώσκοντ' ἀπολέσθαι Εὐρ. Ἱππ. 248. **3)** μετὰ γεν., νικῶ, ὑπερισχύω, τῶν ἐναντίων Σοφ. Ἀποσπ. 106, πρβλ. Ο. Κ. 646, Αἰσχύλ. Θήβ. 960, κτλ.· κρ. τινος τὸν ἀγῶνα Φιλόστρ. 677· — μεταφ., κρ. τῆς διαβολῆς, νικῶ αὐτήν, Λυσ. 156. 58· ὁ λόγος τοῦ ἔργου ἐκράτει, ὑπερέβαινεν, ὑπερέβαλλε, Θουκ. 1. 69· ἡ φύσις .. τῶν διδαγμάτων κρατεῖ, εἶναι καλλιτέρα, Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 213, πρβλ. 169· — ἐπὶ ἐδεσμάτων, νικῶ αὐτά, τὰ «χωνεύω», Μνησίθ. παρ' Ἀθην. 54Β, Φιλοτίμ. αὐτόθι 79C· τῆς τροφῆς μὴ κρατηθείσης Πλούτ. 2. 654Β. **4)** μετ' αἰτ., νικῶ, κυριεύω, ὑπερτερῶ, ὑπερβάλλω, Πινδ. Ν. 10. 46, Αἰσχύλ. Πρ. 213, Θήβ. 189, Εὐρ. Ἄλκ. 490, Ἀριστοφ. Νεφ. 1346, Ὄρν. 419, Ξεν. Ἀν. 7. 6, 32, κτλ.· τῇ μάχῃ, τῷ πολέμῳ τινὰ Θουκ. 6. 2, Αἰσχίν. 32. 14· τῷ λόγῳ τινὰ Ἀριστοφ. Σφ. 539· πάχει μάκει τε .. Πινδ. Π. 4. 436, πρβλ. Ξεν. Ἱέρ. 11, 5· κρατεῖ δὲ ὁ τῆς ἡδονῆς [βίος] τὸν τῆς φρονήσεως Πλάτ. Φίλησ. 11Ε. — Παθ., νικῶμαι, καταβάλλομαι, Αἰσχύλ. Θήβ. 750, κτλ.· ὕπνῳ ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 148· ὑπὸ τοῦ ὕπνου Ἡρόδ. 2. 121, 4· ὑπὸ τῶν ἡδονῶν Πλάτ. Νόμ. 633Ε. **III.** γίνομαι κύριός τινος, λαμβάνω ὑπὸ τὴν κατοχήν μού τι, τῆς ἀρχῆς, τῶν νεκρῶν Ἡρόδ. 1. 92., 4. 111· μηδενὸς ὁ αὐτ. 9. 16· σέθεν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 387· τῆς γῆς Θουκ. 3. 6· ναυσὶ τῆς θαλάσσης Πλάτ. Μενέξ. 239Ε· κρ. τῆς λέξεως, κατέχω, εἶμαι κύριος τῆς γλώσσης, Ἀθήν. 275Β.

IV. λαμβάνω, πιάνω, «κρατῶ», «βαστῶ», τῆς χειρὸς Εὐαγγ. κ. Ματθ. θ', 25, κτλ.· τινὰ τῆς χειρός, «ἀπὸ τὸ χέρι», Εὐαγγ. κ. Μάρκ. θ', 27. **2)** μετ' αἰτ. πράγμ., καταλαμβάνω, κυριεύω τι καὶ κρατῶ αὐτό, κυρίως διὰ τῆς βίας, πᾶσαν αἶαν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 255· θρόνους Σοφ. Ο. Κ. 1381· «πιάνω», συλλαμβάνω, κρατῶ ἰσχυρῶς, τινὰ Βατραχομυομαχ. 63. 236, Πολύβ. 8. 20, 8, Καιν. Διαθ. — ὑποστηρίζω, διατηρῶ, τινὰ Διον. Ἁλ. 4. 38· — διατηρῶ στρατιωτικήν τινα θέσιν, Ξεν. Ἀν. 5. 6, 7· — κατέχω ἐν τῇ χειρί, ἔχω, κρατῶ, τι Πλούτ. 2. 99D, Ἀθήν. 289C. **V.** κυβερνῶ, διοικῶ, Αἰσχύλ. Ἀγ. 10, πρβλ. Εὐρ. Ἑκάβ. 282. — Παθ., ὅσα γάρ ἐστιν ἐνθάδ' αἰσχρὰ τῷ νόμῳ κρατούμενα, ἐμποδιζόμενα ὑπὸ τοῦ νόμου .., Ἀριστοφ. Ὄρν. 755· κρατεῖσθαι ὑπὸ τοῦ προβουλεύματος Διον. Ἁλ. 9. 52.

κρᾰτημα, τό, ὑποστήριγμα, ἐπὶ ἐπιδέσμου, Γαλην. 12. 232· Ἀρχ. Χειρουργ. 172. **2)** λαβή, «χερούλι», Πρόκλ. παράφρ Πτολ. 36, Εὐστ. 115. 21.

κρᾰτήρ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **κρητήρ**, ῆρος, ὁ (κεράννυμι)· — ἀγγεῖον πρὸς κρᾶσιν, κυρίως μέγα καὶ εὐρὺ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ (κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἀρχαίων) ὁ οἶνος ἐκιρνᾶτο μετὰ ὕδατος καὶ ἐξ οὗ ἐπληροῦντο τὰ ποτήρια (ἴδε ἐν λέξ. **ἐπάρχομαι**), οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσόμενοι δεπάεσσιν ἔκχεον Ἰλ. Γ. 295, πρβλ. 247· κρητῆρι δὲ οἶνον μῖσγον αὐτόθι 269· κρητῆρα κερασσάμενος Ὀδ. Η. 179., Ν. 50, κτλ.· οἶνον ἐμίσγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ Α. 110 (πρβλ. κεράννυμι)· οὕτω Σοφ. Ο. Κ. 159, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 841, Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 25, κτλ.· — ὡσαύτως πίνοντες κρητῆρας, κρατῆρας οἴνου, Ἰλ. Θ. 232· κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον, «δν εἰώθασι τῷ Διΐ ὑπὲρ ἐλευθερίας ἱστάναι κρατῆρα οἱ τοὺς πολεμίους ἀπωσάμενοι» (Σχόλ.), Ζ. 528, πρβλ. Ὀδ. Β. 431· περὶ τῆς φράσεως κρητῆρα ἐπιστέψασθαι ποτοῖο, ἴδε ἐν λέξ. **ἐπιστέφω**· κρατῆρος μέρος μετασχεῖν Αἰσχύλ. Χο. 291· κρατῆρα ἐκπίνειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1397· σπονδὴ τρίτου κρατῆρος (ἴδε ἐν λ. **σωτὴρ** Ι. 2), Σοφ. Ἀποσπ. 375, κτλ. — Ὁ κρατὴρ ἵστατο ἐπὶ τρίποδος ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ ἀριστερᾷ τῆς εἰσόδου, Ὀδ. Χ. 341· συνήθως ἦτο ἐξ ἀργύρου, Ἰλ. Ψ. 741, Ὀδ. Ι. 203, κτλ.· ἐνίοτε μετὰ στεφάνης ἢ χείλους ἐκ χρυσοῦ, Δ. 615· ἐνίοτε ἅπας κεχρυσωμένος, Ἰλ. Ψ. 219· ἐνίοτε ἵστατο ἐπὶ ὑποχρητηριδίου, Ἐπιγραφ. ἐκ Σιγείου ἐν Συλλ. Ἐπιγραφ. 8· ὅρα πλείονα ἐν τῷ Λεξικῷ τῶν Ἀρχαιοτήτων. **2)** μεταφ., κ. ἀοιδῶν, ἐν χρήσει παρὰ Πινδ. ἐπὶ τοῦ ἀγγέλου τοῦ κομίζοντος τὴν ᾠδὴν αὐτοῦ, Ο. 6. 155· κ. κακῶν, ἐπὶ συκοφάντου, Ἀριστοφ. Ἀχ. 936· τοσῶνδε κρατῆρ' ἐν δόμοις .. πλήσας κακῶν Αἰσχύλ. Ἀγ. 1397· αἱματος κρατῆρα πολιτικοῦ στῆσαι, ἐπὶ ἐμφυλίου πολέμου, Διον. Ἁλ. 7. 44. **II.** κοίλωμα ἔχον τὸ σχῆμα ποτηρίου, κοίλωμα ἐντὸς πέτρας, δηλ. βράχου, Σοφ. Ο. Κ. 1593, πρβλ. Πλάτ. Φαίδ. 111D. **2)** τὸ στόμιον ἡφαιστείου, πρβλ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 4, 29, Πολύβ. 34. 11, 12, Λουκ., κτλ.

κρᾰτηρίζω· μέλλ. **-ίσω**, πίνω ἐκ τοῦ κρατῆρος, δηλ. πίνω ἀμέτρως, ὡς τὰ νῦν «πίνω μὲ τὴν κανάτα», Σώφρ. παρ' Ἀθην. 504Β. **II.** ἀναμιγνύω κρατῆρα οἴνου, Δ. Β. 274· ἰσίως διὰ τὰ ὄργια, Δημ. 313. 16, Φώτ.

κρᾰτήριον, Ἰων. **κρητ-**, τό, ὑποκορ. τοῦ **κρατήρ**, Ἱππ. 576. 16· οὕτω, **κρᾰτηρίδιον**, τό, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 7· **κρᾰτηρίσκος**, ὁ, Ἀθήν. 479C, Ἡσύχ.

κρᾰτηρο-φόρος, ον, ὁ φέρων κρατῆρα, μνημονεύεται ἐκ τῶν Σχολ. εἰς Νικ. Ἀλ. (217;).

κρᾰτησι-βίας, ὁ, ῥωμαλέος, Εὐστ. Πονημάτ. σ. 56, 18, ἴδε ἐν λ. **κραταίβιος**.

κρᾰτησί-μᾰχος, ον, νικῶν ἐν τῇ μάχῃ, Πινδ. Π. 9. 149.

κρᾰτησί-πους, ὁ, ἡ, νικητὴς ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ, Πινδ. Π. 10. 25.

κρᾰτήσ-ιππος, ον, ἵππους, ἱπποδρομίᾳ νικᾶν, ἅρμα Πινδ. Ν. 9, 8.

κράτησις, εως, ἡ, ἰσχύς, δύναμις, κράτος, ἐξουσία, Ἑβδ. (Σοφ. Σολ. Ϛ', 3), Ἰώσηπ. κατὰ Ἀπίων. 1. 26. **II.** κτῆσις, κατοχή, Peyron. Pap. Gr. Taur. 1. σελ. 34, 36, κτλ.· μηδὲ .. ἧτω αὐτῷ .. βίου κρ. Συλλ. Ἐπιγρ. 2664.

Κρᾰτήτειος, α, ον, ἀνήκων εἰς τὸν Κράτητα, Στράβ. 103.

κρᾰτητικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς ἐπικράτησιν, Πλάτ. Ὅροι 414A.

κρᾰτήτωρ, ορος, ὁ, ὁ κυριαρχῶν ἀστήρ, Πτολ. Τετρ. σ. 198· πρβλ. Ἀθήν. 98E.

κρατίζομαι, ἴδε ἐν λέξ. **κραστίζομαι**.

Κρατῖνειος, α, ον, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸν κωμ. ποιητὴν Κρατῖνον, Διον Ἀλ. Τέχνη Ρητ. 11. 10. [**Κρᾰ-** ἴδε Ἀριστοφ. Εἰρ. 700, Βάτρ. 357, κτλ.].

κρᾰτιστεύω, εἶμαι κράτιστος, ἰσχυρότατος, ἄριστος, ἐξοχώτατος, ὁ κρατιστεύων λόγος Πινδ. Ἀποσπ. 172· ὦ κρατιστεύων κατ' ὄμμα, ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Σοφ. Τρ. 101· ὁ κρ., ὁ ν.κητής, ἀντίθετ. τῷ **ὁ ἡττηθείς**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 8, 7. **2)** νικῶ, ἐπικρατῶ, τινί, εἴς τι, κατά τι Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 14· ἔν τινι αὐτόθι 2. 6, 21· τι ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 1. 5, 1. **3)** μετὰ γεν. προσ., πάντων Ἀνδοκ. 25. 37· τῶν ἡλικιωτῶν κρ. ἐν τοῖς ἀγῶσι, νικῶ, Ἰσοκρ. 193B.

κρατιστίνδην, ἐπίρρ., δι' ἐκλογῆς τοῦ κρατίστου, Πολυδ. Α', 176, πρβλ. **ἀριστίνδιν**.

κράτιστος [ᾰ], η, ον, Ἐπικ. **κάρτ-** (ὡς ἀείποτε παρ' Ὁμ.), μεμονωμένον ὑπερθ. ἐκ τοῦ **κρατύς**· (κράτος)·— ὁ ἰσχυρότατος, ὁ δυνατώτατος, ὁ ἄριστος, Ἰλ. Α. 266, κτλ.· κρ. θεῶν, δηλ. ὁ Ζεύς, Πινδ. Ο. 14. 20· κρ. Ἑλλήνων, ὅ ἐστιν ὁ Ἀχιλλεύς, Σοφ. Φ. 3· ὡσαύτως ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, εἰ τοὺς κρ. νικήσαιμεν Θουκ. 7. 67· Λημνίων τὸ κρ., οἱ ἄριστοι ἐκ τῶν Λημνίων, Θουκ. 5. 8· δυνάμεως τὸ κρ., τὸ ἄνθος, τὸ ἄριστον μέρος τῆς δυνάμεως .., Ξεν. Κύρ. 6. 1, 28, κτλ.·— ἐπὶ πραγμάτων, καρτίστην .. μάχην, ἡ ἀγριωτάτη μάχη, Ἰλ. Ζ. 185· δεσμὸς κρ. Τίμ. Λοκρ. 99A. **2)** καθόλου, ἄριστος, ἔξοχος, ἐξοχώτατος, ὡς ὑπερθ. τοῦ **ἀγαθός**, Πινδ. Ι. 1. 25, Σοφ. Ἀντ. 1050, κτλ.·— οἱ κράτιστοι, ὡς οἱ βέλτιστοι, περὶ τῶν εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν ἀνηκόντων, Ξεν. Ἑλλ. 7. 1, 42, ἴδε **ἀγαθός** Ι·— τὰ κρ. τῆς χώρας αὐτόθι 3. 4, 20. **6)** ὁριζόμενον διὰ λέξεων τροπικῶν ἢ τοῦ κατά τι, κρ. τὴν ψυχὴν Θουκ. 2. 40· πάντων πάντα κρ., ὁ ἄριστος πάντων εἰς ὅλα, Ξεν. Ἀν. 1. 9, 2· ἔν τινι ὁ αὐτ. εἰς Ἀπομν. 3. 4, 5· εἴς τι Πλάτ. Φίλ. 67B· περί τι ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 257Δ· πρός τι Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 16· οὕτω μετ' ἀπαρ., ἱκανώτατος εἰς τὸ πράττειν, Θουκ. 2. 81, πρβλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 267D, Ξεν. Ἀπομν. 1. 4, 1, κτλ.· καὶ μετὰ μετοχῆς, τῶν ἡλίκων κρ. εἶναι ἀκοντίζων καὶ τοξεύων Ξεν. Κύρ. 1. 3, 15. **3)** οὐδ. ἐπομένου ἀπαρεμφ., φυγέειν κάρτιστον (δηλ. ἦν), «τὸ καλλίτερον» ἦτο ἡ φυγή, Ὀδ. Μ. 120, πρβλ. Εὐρ. Ἡλ. 370, Ἀριστοφ. Ἱππ. 80, κτλ.· καὶ ἐν τῷ πληθ., κράτιστα .. ἐλεῖν Εὐρ. Μήδ. 384. **4)** ἐπιρρηματ. χρήσεις, ἀπὸ τοῦ κρατίστου, σπουδαίως, σοβαρῶς, Πολύδ. 8. 19, 4· κατὰ τὸ κρ. Διον. Ἀλ. 2. 22·—ὡσαύτως οὐδ. πληθ., κράτιστα, ὡς ἐπίρρ., Ξεν. Ἑλλ. 3. 4, 16, Ἀγησ. 1, 25.— Τὸ ἐν χρήσει συγκρ. εἶναι **κρείσσων**, ὃ ἴδε.

κρᾰτο-βρώς, ὁ, ἡ, ὁ κατατρώγων τὰς κεφαλὰς ἢ τὸν ἐγκέφαλον, Λυκόφρ. 1066.

κρατογενής, ές, ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς τεχθείς, Ἀθηνᾶ Πορφ. Ἀντρ. Νυμφ. 32.

κράτος [ᾰ], Ἰων. καὶ Ἐπικ. **κάρτος**, εος, τό, ἀμφότερα παρ' Ὁμ.· (ἴδε ἐν τέλ.)·— ἰσχύς, δύναμις, παρ' Ὁμ. κυρίως ἐπὶ σωματικῆς κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **δόλος**, Ἰλ. Η. 142· ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ τε κράτος ἔστι μέγιστον Ν. 484, κτλ.· τὸ γὰρ αὖτε σιδήρου γε κράτος ἐστίν, τοῦτο (δηλ. τὸ βάψαι) εἶναι τὸ παρέχον δύναμιν εἰς τὸν σίδηρον, Ὀδ. Ι. 393· δικαία γλῶσσ' ἔχει κρ. μέγα Σοφ. Ἀποσπ. 101, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 207· κατὰ κράτος, πάσῃ ἰσχύι, πάσῃ δυνάμει, πολιορκεῖσθαι Θουκ. 1. 64· πολεμεῖν Πλάτ. Νόμ. 692D· ἐξελέγχεσθαι Δημ. 913. 15, κτλ.· ἀλλὰ συχνότατα, πόλιν ἑλεῖν κατὰ κράτος, κυριεῦσαι αὐτὴν βίᾳ, ἐξ ἐφόδου, Θουκ. 8. 100, Ἰσοκρ. 65C, κτλ.· οὕτως, ἀνὰ κράτος αἱρεῖν Ξεν. Κύρ. 1. 4, 23· ἐλαύνειν ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 1. 8, 1, κτλ.· — ὡσαύτως, ἀπὸ κράτους Διόδ. 17. 34· πρὸς ἰσχύος κράτος, ἀντίθετ. τῷ λόγῳ, Σοφ. Φιλ. 594. **2)** προσωποπ., Ἰσχύς, Δύναμις, Κρ. Βία τε Αἰσχύλ. Ηρ. 12· Κρ. καὶ Δίκη ὁ αὐτ. ἐν Χο. 244. **II.** καθόλου, δύναμις, ἐξουσία, τοῦ γὰρ κρ. ἐστὶ μέγιστον, ἐπὶ τοῦ Διός, Ἰλ. Β. 118, κτλ.· τοῦ γὰρ κρ. ἐστιν ἐν οἴκῳ Ὀδ. Α 359, πρβλ. Ἰλ. Μ. 214· οὕτω, Ζηνὸς κρ. Πινδ. Ο. 6. 162, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 529· πληθ., ὑποχείριος κράτεσιν ἀρσένων ὁ αὐτ. ἐν Ἱκέτ. 393, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 485. **2)** μεθ' Ὅμ., κυβέρνησις, διοίκησις, ἐξουσία, Ἡρόδ. 1. 129· τὸ κρ. περιθεῖναί τινι ὁ αὐτ. ἐν 3. 81· τὸ πᾶν κρ. ἔχω, εἶμαι πανίσχυρος, ὁ αὐτ. ἐν 7. 3· ἐκπίπτειν κράτους Αἰσχύλ. Πρ. 948· ἀρχὴ καὶ κρ. τυραννικὸν Σοφ. Ο. Κ. 373· πρῶτος ἐν κράτει βασιλεύς, ὁ πρῶτος βασιλεὺς μὲ ἀληθινὴν ἐξουσίαν, Θουκ. 2. 29· — καὶ ἐν τῷ πληθ., κράτη καὶ θρόνους Σοφ. Ἀντ. 173, πρβλ. 586, κτλ.· θρόνων κράτη ὑψίστη, βασιλικὴ ἰσχύς, ἐξουσία, αὐτόθι 166. **3)** μετὰ γεν., ἐξουσία, ἀρχὴ ἐπί τινος, κράτος ἔχειν τῶν Περσῶν Ἡρόδ. 3. 69· τὸ κρ. εἶχε τῆς στρατιᾶς ὁ αὐτ. ἐν 9. 42· πᾶν κράτος χθονὸς Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 425· τῶν ἄλλων δαιμόνων Εὐρ. Τρῳ. 949· δὸς κρ. τῶν σῶν δόμων Αἰσχύλ. Χο. 480· δωμάτων ἔχειν κρ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 871· τὸ τῆς θαλάσσης κρ. Θουκ. 1. 143· κρ. τῆς γῆς ὁ αὐτ. ἐν 8. 24· ὧν ἂν ᾖ τὸ κρ. τῆς γῆς, ὅσοι ἔχουσι τὴν ἐξουσίαν τῆς χώρας, ὁ αὐτ. ἐν 4. 98· κρ. ἔχειν ἑαυτοῦ Πλάτ. Πολιτ. 273Δ· ἐν τῷ πληθ., ἀστραπῶν κράτη νέμων Σοφ. Ο. Τ. 201. **4)** ἐπὶ προσώπων, δύναμις, ἐξουσία, Ἀχαιῶν δίθρονον κρ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 109, πρβλ. 619, Θήβ. 127. **III.** ὑπεροχή, ὑπερτέρα δύναμις, κυριότης, συχν. παρ' Ὁμ., ὡς Ἰλ. Α. 509., Ζ. 387, Ὀδ. Φ. 280· κρ. ἁρνυσθαι Σοφ. Φιλ. 838· νίκη καὶ κράτη Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 951· ἀέθλων κρ., νίκη ἐν .., Πινδ. Ι. 8 (7). 7· νίκη καὶ κρ. τῶν δρωμένων Σοφ. Ἰλ. 85· κρ. ἀριστείας, ἡ ἀμοιβή, τὸ ἔπαθλον, βραβεῖον τῆς μεγίστης ἀνδρείας, ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 443· νίκη καὶ κρ. τῶν πολεμίων Πλάτ. Νόμ. 962A· κρ. πολέμου καὶ νίκη Δημ. 381. 12.— Ἡ λέξις αὕτη καὶ τὰ παράγωγα αὐτῆς φέρονται ὑπὸ δύο τύπους, **κρατ-** καὶ **καρτ-**· ὁ δεύτερος εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον ἐπικός, οἷον **κάρτος**, **κάρτιστος**, **καρτύνω**, ἀλλ' ἐν τῷ **κρατερὸς** καὶ **καρτερὸς** ἐπικρατεῖ τὸ ἀντίθετον ὡς κανών, ἴδε **κρατερὸς** ἐν τέλ.· τὰ δὲ **κρατέω**, **κρατὺς** δὲν ἔχουσι τύπον **καρτ-**. (Ἡ ῥίζα ἀναφαίνεται καὶ ἐν τῷ **κρατ-αιός**, Γοτθ. hard-us (σκληρός, αὐστηρός), Ἀρχ. Γερμ. hart-i, κτλ.)

κρᾰτός, ἐνικ. γεν. τοῦ **κράς**, ὃ ἴδε, Ὅμηρ.

κρᾰτο-τύραννος, ὁ, δεσποτικὸς κυβερνήτης, Ἐπιφάν. 2. 269C.

κρᾰτυντήρ, **-ῆρος**, ὁ, ὁ ἐπικρατῶν, ὁ κατισχύων, Ἡσύχ.

κρᾰτυντήριος, α, ον, ἐνισχύων, κρατύνων, Ἱππ. 628. 17· **κρατυντήρια**, τά, ἔργον τοῦ Δημοκρίτου, δι' οὗ ὑπεστήριζε τὰ δόγματα αὐτοῦ, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 7. 136, Διογ. Λ. 9. 47, Σουίδ.

κρᾰτῡντικός, ή, όν, ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ κρατύνῃ, νὰ δυναμώνῃ, «δυναμωτικός», τινὸς Διοσκ. 1. 26· πιθαν. γραφ. ἐν Ὀρειβασ. 126 Matth.

κρᾰτύνω, Ἐπικ. **καρτ-**· (κράτος, κρατύς)· ἐνισχύω, κραι. τὰς Συρηκούσας Ἡρόδ. 7. 156· τὴν πόλιν Θουκ. 1. 69· τείχη ὁ αὐτ. 3. 18· κρ. ἑαυτὸν δορυφόροισιν Ἡρόδ. 1. 98· κρ. ἑαυτὸν ἐν τυραννίδι αὐτόθι 100·— ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον μέσον ἐκαρτύναντο φάλαγγας, ἐνίσχυσαν τὰς ἑαυτῶν τάξεις, Ἰλ. Δ. 215., Μ. 415· οὕτω, κρατύνεσθαι τὴν Ἀνταν δρον Θουκ. 4. 52, πρβλ. 114· σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις χεῖρας Θεόκρ. 22. 80· ἐκαρτ. μέλαθρον Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 1078· οἵ μιν .. ἐκαρτ. κεραυνῷ αὐτόθι Α. 510· καρτ. τὴν αἰσυμνητείην Θρασύδ. παρὰ Διογ. Λ. 1. 100.— Παθ., ἐνισχύομαι, γίνομαι ἰσχυρός, ἔσχε τὴν βασιληΐην καὶ ἐκρατύνθη Ἡρόδ. 1. 13· τείχεσιν ἐκεκρατυντο Δίων Κ. 40. 36, πρβλ. Διον. Ἀλ. 3. 72. **2)** σκληρύνω, ἀντίθ. τῷ **ἀπαλύνω**, τοὺς πόδας Ξεν. Λακ. 2, 3.— Παθ., ὀστέα κρατύνεται Ἱππ. 756E. **II.** = **κρατέω**, κυβερνῶ, διοικῶ, μετὰ γεν., Σοφ. Ο. Τ. 14, Εὐρ. Βάκχ. 660· ὡσαύτως μετ' αἰτ., ἄκρα κρατύνων Ἐμπεδ. 361· πρβλ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 930, Ἱκέτ. 699· μετὰ συστοίχ. αἰτ., κράτος κρ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1471· ἀπολ., ὁ αὐτ. ἐν Ηρ. 150, 404, Σοφ., κτλ. **2)** γίνομαι κύριος, κάτοχός τινος, τῶν ὅπλων Σοφ. Φιλ. 366, πρβλ. 1059, 1161· μετ' αἰτ., βασιληίδα τιμὰν κρ., ἔχω, ἀσκῶ, Εὐρ. Ἱππ. 1282, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἱκ. 372. **III.** καρτύνειν βέλεα, χειρίζεσθαι ἢ ῥίπτειν αὐτὰ μετ' ἰσχύος, Πινδ. Ο. 13. 135· κ. ἐνὶ χερσὶν ἑρετμὰ Ἀπολλ. Ρόδ. Β. 332. **IV.** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἀποδεικνύω ἀναντιρρήτως ὅτι .., Διογ. Λ. 7. 83.

κρᾰτύς [ῠ], εως, ὁ, ὡς τὸ **κρατερός**, ἰσχυρός, δυνατός, παρ' Ὁμ. ἀείποτε ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, κρατὺς Ἀργειφόντης Ἰλ. Η. 181., Ω. 345, Ὀδ. Ε. 49· πρβλ. **κράτιστος**.

κρᾰτυσμός, ὁ, ἰσχυροποίησις, «δυνάμωμα», Ἱππ. 1200D.

κραυγάζω, = **κράζω**, ἐπὶ κυνῶν, ὑλακτῶ, Ποιητὴς ἐν Πλάτ. Πολ. 607B· ἐπὶ κοράκων, κρώζω, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 1, 37· ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐκπέμπω ἰσχυρὰν κραυγήν, κράζω μετὰ δυνάμεως, βοῶ ἰσχυρῶς, «ξεφωνῶ», Δημ. 1258. 26, Ἑβδ., Κ. Δ., πρβλ. Λοβ. εἰς Φρύν. 337.

κραυγάνομαι, ἀποθ. = τῷ προηγ., μόνον ἐν Ἡροδ. 1. 111, παιδίον ἀσπαῖρόν τε καὶ κραυγανόμενον,— ἔνθα ὅμως ἡ ἀληθὴς γραφὴ εἶναι πιθ. κραυγανώμενον, ὡς ἔν τισιν Ἀντιγράφ., πρβλ. **βρυχανάομαι**, **δεικανάω**.

Κραυγᾰσίδης, ου, ὁ, ὡς εἰ πατρωνυμικὸν τοῦ **κραύγασος**, «φωνακλᾶς», ὄνομα βατράχου ἐν Βατραχομυομαχ. 246.

κραυγασμός, ὁ, κραυγή, Διφιλ. ἐν «Ἀποδάτῃ» 2· ἴδε Φρύνιχ. 337.

κραύγᾰσος, ὁ, ὁ κραυγάζων, «φωνακλᾶς», Λοβ. Φρύνιχ. 338, 436.

κραυγαστής, οῦ, ὁ, ὡς τὸ ἀνωτ., ὁ κραυγάζων, «φωνακλᾶς», Δ. Β. 223, 31, ἐν λέξ. **βαβάκτης**· θηλ.-**άστρια**, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **μηκάδες**.

κραυγαστικός, ή, όν, ὁ ἀγαπῶν νὰ κραυγάζῃ, «φωνακλᾶς», κραυγαστικούς, πλήκτας, προπετεῖς Πρόκλ. παράφρ. Ἱτολ. 230, Σχόλ. εἰς Ἰλ. Α. 575, κτλ. Ἐπίρρ. **-κῶς**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 485.

κραυγή, ἡ, (ἐκ √ΚΡΑΓ, κράζω) ὡς καὶ νῦν, τὸ κραυγάζειν, Λατ. clamor, τίς ἦδε κραυγή; Τηλεκλείδ. ἐν Ἀδηλ. 9· κραυγὴν στῆσαι, θεῖναι Εὐρ. Ὀρ. 1510, 1529· ποιεῖν Ξεν. Κύρ. 3. 1, 4· κ. γίγνεται Λυσ. 136. 24· ἐν τῷ πληθ., Αἰσχίν. 5. 27· κραυγὴ Καλλιόπης (ἀντὶ **ποίησις**) ὡς παράδειγμα ἐλλείψεως καλαισθησίας, μνημονευόμενον ἐκ τοῦ Διονυσ. τοῦ Χαλκοῦ ὑπὸ Ἀριστ. ἐν τῇ Ρητ. 3. 2, 11.

κραυγίας ἵππος, ὁ, ἵππος πτοούμενος ἐκ κραυγῆς, «ὁ ὑπὸ κραυγῆς καὶ ψόφου ταρασσόμενος» Ἡσύχ.

κραυγός, οῦ, ὁ, «δρυοκολάπτου εἶδος» Ἡσύχ., ὅστις ἔχει καὶ «**κραυγόν**· ποιὸς ὄρνις», ἔνθα ἡ ἀλφαβητικὴ τάξις ἀπαιτεῖ **κραυγών**, **όνος**, ὁ.

κραῦρα, ἡ, (κραῦρος) πυρετός, χοιραδικὴ τις νόσος τῶν χοίρων καὶ κτηνῶν, Σουΐδ., Φώτ.· οὕτω **κραῦρος** (ἀδήλου γένους) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 23·— ἐντεῦθεν τὸ ῥῆμα **κραυράω**,— ὅ ἐστιν ἐν τοῖς ἀνθρώποις πυρετός, τοῦτο ἐστιν ἐν τοῖς βουσὶ τὸ κραυρᾶν αὐτόθι· ἐπὶ χοίρων, αὐτόθι 8. 21, 2·— ὡσαύτως, νόσος μελισσῶν, Ἡσύχ.

κραυρόομαι, παθ., ἀποξηραίνομαι, γίνομαι κατάξηρος, Φίλων 2. 174, Δίων Κ. 66. 21.

κραῦρος, **α**, **ον**, ὡσαύτως **-ος**, **-ον**, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 9, 13· — εὔθραυστος, εὔθρυπτος, «εὐκολοτσάκιστος», (κραῦρον τὸ τελέως ξηρόν, ὥστε καὶ πεπηγέναι δι' ἔλλειψιν τῆς ὑγρότητος Ἀριστ. π. Γεν. κ. Φθορ. 2. 2, 6). Πλάτ. Τίμ. 60[illegible] ἀντίθετ. τῷ **γλίσχρος** καὶ μαλακός, Ἀριστ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἐπὶ φαγητοῦ, θερμότερον ἢ κραυρότερον ἢ μέσως ἔχον, (ὡς φαίνεται σημαίνει) ξηρὸν καὶ ψυχρόν, Εὔβουλ. ἐν «Ἀμαλθείᾳ» 1.

κραυρότης, **ητος**, ἡ, τὸ εὔθραυστον, ἀντίθετ. τῷ **γλισχρότης**, Θεόφρ. π. Φ. Ἱστ. 1. 5, 4.

***κράω**, =**γράω**, ἐσθίω, μόνον παρὰ Γραμμ. (οἵτινες μνημονεύουσιν **ἔκρασε** ἢ **ἔγρασε** ἐκ τοῦ Καλλιμ.) **ὡς ῥίζαν τοῦ κράστις**, **κρέας**, Heyne εἰς Ἰλ. Τ. 8. σ. 117.

κρεάγρα, ἡ, (κρέας, ἀγρέω) περόνη ἢ λαβὶς δι' ἧς τὸ κρέας ἐλαμβάνετο ἐκ τῆς χύτρας, Ἀριστοφ. Ἱππ. 772 (ἔνθα ἴδε τὸν Σχολ.), Σφ. 1155, Ἀνάξιππ. ἐν «Κιθαρῳδῷ» 1· καθόλου ἄγκιστρον δι' οὗ λαμβάνει τις καὶ σύρει τι, ἁρπάγη, Λατ. harpago, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1002.

κρεάγρευτος, **ον**, ἀποσπῶν τὸ κρέας, τὴν σάρκα, κρεαγρεύτους πέτρας, «τὰς σκληρὰς καὶ ἐν τῷ ἅπτεσθαι ἀφαιρούσας κρέατα πέτρας» (Σχόλ.), Λυκόφρ. 759· κοινῶς, **κρεάγραπτος**.

κρεαγρίς, **ίδος**, ἡ, =**κρεάγρα**, ὑποκορ. μόνον κατὰ τύπον, Ἀνθ. Π. 6. 306.

κρεάδιον ἢ **κρᾰδιον** [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **κρέας**, τεμάχιον κρέατος, «ἕνα κομματάκι κρέας», Ἀριστοφ. Πλ. 227· κρεαδιόν τι φαῦλον ἢ ταρίχιον Κηφισόδ. ἐν «Υἱῷ» 2, Ξεν. Κύρ. 1. 4, 13· ἐν τῷ πληθ., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 507, Ἄλεξ. ἐν «Κρατεύᾳ» 1. 15.

κρεᾱ-δοσία, **κρεᾱ-δοτέω**, τύποι ἰσοδύναμοι τοῖς **κρεοδ-**, Συλλ. Ἐπιγραφ. 1625. 49., 2906.

κρεᾱνομέω· μέλλ. **-ήσω**· πρκμ. **κεκρεανόμηκα** Ἰσαΐ. 78. 17·— διανέμω κρέας, μοιράζω τὸ κρέας τοῦ θύματος εἰς τοὺς κεκλημένους, ἔνθ' ἀνωτ., Λουκ. Προμ. 20· καθόλου, διαμοιράζω, διαχωρίζω, κατακόπτω εἰς τεμάχια, Διοδ. Ἐκλογ. 602. 66, Λουκ. Προμ. 20.— Μέσ., διανέμομαι μετ' ἄλλων, μοιράζομαι, αἱ δὲ ἄλλαι τὰ περισσὰ κρεανομέοντο γυναῖκες Θεόκρ. 26. 24, Σώπατ. παρ' Ἀθην. 702Β. Περὶ τοῦ **κρεων-**, ἴδε τὸ ἑπόμ.

κρεᾱνομία, ἡ, διανομὴ κρεῶν, Λατ. visceratio, Θεοπόμπ. Ἱστ. 238, Ἐπιγραφ. Ἀττ. ἐν τῷ Ussing σ. 47, Λουκ. Προμ. 5, Ἀθήν. 532D, κτλ.· ἐφθαρμένος τις τύπος **κρεωνομία**, ἁπαντᾷ παρὰ Πολυδ. Α', 34 καὶ Κλήμ. Ἀλ.· καὶ **κρεωνομέω** παρὰ Κυρίλ.· ἴδε Πόρσ. Προοίμ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. σ. 8.

κρεᾱ-νόμος, ὁ, (νέμω) ὁ διανέμων τὸ κρέας τῶν θυμάτων, Εὐρ. Κύκλ. 245·— ὡς ἐπίθ., ὁ σπαράττων, τέκνων Λυκόφρ. 203, πρβλ. 762.

κρέας, τό, Δωρ. **κρῆς**, (δ ἴδε) Ἐπικ. **κρεῖας** Ἀναν. παρ' Ἀθην. 282Β· Ἀττ. γεν. **κρέως** Σοφ. Ἀποσπ. 650a, Ἀριστοφ. Βάτρ. 193· — πληθ., **κρέα**· Ἀττ. γεν. **κρεῶν** Ὀδ. Ο. 98, Ἡρόδ. 1. 73, Ἀττ., ἀλλὰ παρ' Ὁμ. ἀλλαχοῦ Ἐπικ. **κρειῶν**· κρεάων Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 130· δοτ. **κρέασι** Ἰλ. Μ. 311, **κρέεσσι** Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 47·— Ὁ Ἡσύχ. μνημονεύει καὶ πληθ. **κρέατα**. [κρεᾰ, παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς Elmsl. εἰς Ἀχ. 1049· ὅθεν καὶ ἡ ἐκθλιψις **κρέ'** Ὀδ. Γ. 65, 470, Ἀριστοφ. Θεσμ. 558·—ἀλλὰ **κρεᾰ** (εἰ ἡ γραφὴ γνησία) Ἀντιφ. ἐν «Ἀκεστρίᾳ» 1, 1, ἔνθα νῦν γράφεται **κρέας**]. Ὡς καὶ νῦν, κρέας, τεμάχιον σαρκός, Ὀδ. Θ. 477, κτλ., πρβλ. Ἀριστοφ. Πλ. 1137· ἄρνειον κρ. Φερεκρ. ἐν «Δουλοδιδασκάλῳ» 1, 4· ἐρίφειον Ἀντιφ. ἐν «Φιλώτιδι» 1. 6· τρία κρέα ἢ καὶ πλέα Ξεν. Κύρ. 2. 2, 2· τέτταρα κρέα .. μικρὰ Ἀντιφ. ἐν «Οἰνομάῳ» 1, 3· ἀλλ' ἐν τῷ πληθ. κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν περιληπτικῇ σημασίᾳ, κρέας μεμαγειρευμένον, παρεσκευασμένον, ἔδεσμα ἐκ κρέατος, Ὁμ., κτλ.· κρέα ἑφθὰ Ἡρόδ. 3. 23· κρέα ἀνάβραστα, ὠπτημένα Ἀριστοφ. Βάτρ. 553, Πλ. 894· κρ. ὀρνίθεια Νεφ. 339· βοῶν Εἰρ. 1280· βόεια Πλάτ. Πολ. 338C· ταῦτα παιδείων κρεῶν Αἰσχύλ. εἰς Ἀγ. 1242, 1593. **2)** σῶμα· ἐντεῦθεν, ἄνθρωπος, Σοφ. Ἀποσπ. 650a (ἐκ σατυρικοῦ δράματος)· καὶ οὕτως ἐν κωμ. προσφωνήσεσιν, ὡς τὸ **κεφαλή**, ὦ δεξιώτατον κρέας Ἀριστοφ. Ἱππ. 421, πρβλ. 457· παροιμ., λαγὼς τὸν περὶ κρεῶν [δρόμον] τρέχει, νὰ σώσῃ «τὸ τσιτσί του ἢ «τὸ πετσί του», Παροιμιογρ., πρβλ. Πλούτ. 2. 1087· καὶ οὕτω πιθ. ἑρμηνευτέον τὸ ἐν Ἀριστοφ. Βατρ. 191, τὸν περὶ κρεῶν νεναυμάχηκε, ἀλλ' ἴδε Σχολ. ('Ἐκ τῶν εἰς **ει** τύπων γεν. πληθ., **κρειῶν**, **κρεῖτον**, κτλ. πρβλ. πρὸς τὸ Σανσκρ. **κρεFj·** πρβλ. Λατ. caro· Ἀρχ. Σκανδιν. hrœ, Ἀγγλο-Σαξον. hreaw, Ἀρχ. Γερμ. hreô (πτῶμα).)

κρεγμός, ὁ, (κρέκω), ὁ ἦχος ἐγχόρδων ὀργάνων, Ἐπίχ. 75 Ahr., Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ', 909, πρβλ. Πολυδ. Δ', 63.

κρεηδόκος ον = **κρεοδόκος**, Ἀνθ. Π. 6. 101.

κρεηφᾰγέειν -**φᾰγία**, -**φᾰγος**, Ἰων. ἀντὶ κρεοφ-, Ἱππ.

κρειοδόκος, **ον**, περιέχων, περιλαμβάνων, δεχόμενος κρέατα, Ἀνθ. Π. 6. 306· πρβλ. **κρεηδόκος**.

κρεῖτον, τό, (κρέας) τράπεζα μαγειρική, ἐφ' ἧς παρεσκευάζοντο τὰ κρέατα, Ἰλ. Ι. 206 οὐχί, ὥς τινες ἑρμηνεύουσιν, ἄγγειον, χύτρα κρέατος· ὁ Ἡσύχ. ἔχει Ἰων. τύπον **κρήιον**, καὶ ἑρμηνεύει: «κρεωθήκην, ἐπίκοπον, κρεοδόχον λέβητα». **II.** παρ' Εὔφορ 133, **κρέας**. **III.** ἴδε ἐν λέξ. **κρήιον**.

κρεῖος, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **κριός** III, IV.

κρείουσα, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. **κρείων**.

κρειο-φάγος, ὁ, = **κρεοφάγος**, σαρκοβόρος, Νικ. Θ. 50· ἴσως ἡμαρτημέν. ἀντὶ **κριοφάγος** (ὡς **κρεῖος** ἀντὶ **κριός**, ἴδε **κριός**).

κρεῖσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **κρέας**, τεμάχιον κρέατος, τριωβόλου κρεῖσκον ἀστεῖον πάνυ ὕειον Ἄλεξ. ἐν «Πονήρᾳ» 4.

κρεισσονεύω, κρείττων εἰμί, εἶμαι ὑπέρτερος, καλλίτερος, Ἡρῳδ. Ἐπιμερ. 66, Τζέτζ.

κρεισσό-τεκνος, **ον**, ἀγαπητότερος τῶν τέκνων, κρεισσοτέκνων ὀμμάτων ἀμφίβ. λέξ. παρ' Αἰσχύλ. ἐν Θήβ. 784· ἡ τοῦ Ἑρμάνου διόρθωσις **κυρσοτέκνων** ἀντὶ **κρεισσοτέκνων** δὲν φαίνεται ἐπιτυχής.

κρεισσόω, = **κρεισσονεύω**, Ἐτυμ. Μέγ. 299. 22, Εὐστ. 64. 15.

κρείσσων, **ον**, γεν. **ονος**, ὡς ἀείποτε παρ' Ἐπικ. καὶ Ἀρχαίοις Ἀττ.· παρὰ μεταγεν. Ἀττ. **κρείττων**· παρὰ μεταγεν. Ἴωσι **κρέσσων**, ὡς καὶ παρὰ Πινδ.· Δωρ. **κάρρων**'— συγκρ. τοῦ **κρατὺς** (ἴδε **κράτιστος**), ἰσχυρότερος, δυνατώτερος, μάλιστα ἐν μάχῃ, κρ. βασιλεύς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηι Ἰλ. Α. 80· κρείσσοσιν ἴφι μάχεσθαι Φ. 486· Διὸς κρ. νόος ἠέπερ ἀνδρῶν Π. 688· κεραυνοῦ κρέσσον .. βέλος Πινδ. Ι. 8 (7), 72, πρβλ. Ἡρόδ. 7. 172, κτλ.· κρείσσων χεῖρας Ἀντιφῶν 128. 39, κτλ.· ἐντεῦθεν ὑπερισχύων, νικῶν, ὑπέρτερος, ἀνώτερος, ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρ. τε γένηται Ἰλ. Γ. 71· κρ. ἀρετῇ τε βίῃ τε Ψ. 578.

2) ὡς πρὸς τὴν σημασίαν συχνὰ ὡς συγκριτικ. τοῦ **ἀγαθός**, καλλίτερος, οἱ κρέσσονες, οἱ ἀνώτεροί τινος, κυρίως κατὰ τὴν θέσιν ἢ τὸ ἀξίωμα, Πινδ. Ο. 10 (11). 47, Ν. 10. 136 (ἀλλ' ὡσαύτως, οἱ ἰσχυρότεροι, δυνατώτεροι, Εὐρ. Ὀρ. 710, Θουκ. 1. 8, κτλ.)· κρείσσονες θεοί, ἐπὶ τῶν ὑπερτέρων θεῶν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Ὠκεανόν, Αἰσχύλ. Πρ. 902, πρβλ. Ἀποσπ. 7· ὁ κρ. Ζεὺς ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 60· οὕτω, τὰ κρείσσω Εὐρ. Ἴων 973· τὸ κρ. Πλάτ. Σοφιστ. 216Β, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ.·—τὰ κρείσσονα, τὰ πλεονεκτήματα, τὰ ὑπάρχοντα ἡμῖν κρείσσονα καταπροδοῦναι Θουκ. 4. 10. **3)** μετ' ἄπαρ., οὔτις ἐμεῖο κρείσσων ὧ κ' ἐθέλω δόμεναί τε καὶ ἀρνήσασθαι (τόξον), οὐδεὶς ἔχει μεγαλείτερον δικαίωμα ἐμοῦ νὰ .., Ὀδ. Φ. 345· οὐκ ἄλλος κρ. παραμυθεῖσθαι Πλάτ. Πολιτ. 268Β·— κρεῖσσόν ἐστι, μετ' ἄπαρ., εἶναι καλλίτερον νὰ .., κρ. γάρ ἐστιν εἰσάπαξ θανεῖν ἢ .. πάσχειν κακῶς Αἰσχύλ. εἰς Ἀγ. 750, πρβλ. Πρ. 624, Ἡρόδ. 3. 52, κτλ.· τὸ μὴ εἶναι κρ. ἢ τὸ ζῆν κακῶς Σοφ. Ἀποσπ. 436· ἀλλ' ὡσαύτως, κρείσσων εἰμί, μετὰ μετοχ., ὡς, κρ. γὰρ ἦσθα μηκέτ' ὢν ἢ ζῶν τυφλὸς Σοφ. Ο. Τ. 1368, πρβλ. Λοβ. Αἴ. 622 (635)· κρ. ἦν ὁ ἀγὼν μὴ γεγενημένος Αἰσχίν. 27. 16. **II.** ἀνώτερος, ὑπερτερῶν, ὑπερβάλλων, ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος Αἰσχύλ. εἰς Ἀγ. 1376· ἐπὶ κακῶν πράξεων, κρείσσον' ἀγχόνης, ἄξια μεγαλειτέρας τιμωρίας ἢ τοῦ δι' ἀγχόνης θανάτου, Σοφ. Ο. Τ. 1374· κρεῖσσον θέαμα δεργμάτων ἢ ὥστε προσδέρκεσθαι Εὐρ. Ἱππ. 1217· θαύματος Βάκχ. 667· κρεῖσσον' ἢ λέξαι τολμήματα Ἱκέτ. 844· κρ. ἢ λόγοισιν (ἐνν. εἰπεῖν) Ι. Τ. 837· ἀναρχία κρ. πυρὸς Ἑκ. 608· πρᾶγμα ἐλπίδος κρ. γεγενημένον, χειρότερον παρ' ὅσον ἠδύνατό τις νὰ περιμένῃ, Θουκ. 2. 64· κρεῖττον λόγου τὸ

κάλλος Ξεν. Ἀπομν. 3. 11, 1· κρ. τῆς ἡμετέρας δυνάμεως ὁ αὐτ. ἐν Κύρ. 7. 5, 9. **III.** ἔχων δύναμιν, ἰσχὺν ὑπερτέραν τινός, κύριός τινος, μὴ κυριευόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἰδίως ἐπὶ ἐπιθυμιῶν καὶ παθῶν, τοῦ ἔρωτος αὐτόθι 6. 1, 34· γαστρὸς καὶ κερδῶν αὐτόθι 4. 2, 45· τοὺς δὲ μὴ ἐρῶντας κρείττους αὐτῶν ὄντας, δηλ. νικῶντας τὴν ἑαυτῶν φυσικὴν ὁρμὴν εἰς ἔρωτα, Πλάτ. Φαῖδρ. 232Α, κ. ἀλλ.· κρ. χρημάτων, ἀνώτερος τῆς ἐπιδράσεως τῶν χρημάτων, Θουκ. 2. 60, Ἰσοκρ. 5Ε· οὕτω, τῶν συμμάχων κρ. Ξεν. Ἀθ. 2, 1·— ὡσαύτως, ὁ θέτων ἑαυτὸν ὑπεράνω τινός, κρ. τοῦ δικαίου Θουκ. 3. 84· κρείσσους ὄντες .. τῷ λογισμῷ ἐς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ βεβαίου, καταντήσαντες διὰ σκέψεως εἰς ἀπόλυτον πεποίθησιν ὅτι οὐδεμία ὑπάρχει ἐλπὶς περὶ βεβαίου τινὸς πράγματος, αὐτόθι 83· φαύλους καὶ κρείττους τῆς παιδείας = οὓς παιδευθῆναι ἀδύνατον (ὀλίγῳ κατωτέρω) Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 12, 8. **IV.** ἐν τῷ Ἀττικῷ πεζῷ λόγῳ ἐπὶ ἠθικῆς ἐννοίας, καλλίτερος, ἐξοχώτερος, ὁ κρείττων λόγος Ἀριστοφ. Νεφ. 113 κἑξ.· ἴδε ἐν λ. **ἥσσων.** **V.** Ἐπίρρ. **κρεισσόνως**, Ἀντιφῶν 128. 34 Bekk.· ὡσαύτως **κρεῖσσον**, Σοφ. Ο. Τ. 176. (τὸ **κρείσσων** χρησιμεύει ὡς ἓν τῶν συγκριτικῶν τοῦ **ἀγαθός**· ἀλλὰ τὸ ἀληθὲς θετικὸν εἶναι **κρατὺς** (κράτος) καὶ ὁ ἀρχικὸς τύπος θὰ ἦτο **κρατίων** ἢ **κρατύων**· πρβλ. **ἥσσων, ἐλάσσων**).

κρειττόομαι, ἐπὶ τῆς ἀμπέλου, πάσχω ἐκ κρειττώσεως, δηλ. βλαστάνω παρὰ φύσιν, Θεοφρ. Ἱστ. Φ. 4. 14, 6, Δίτ. Φ· 5. 9, 13· ἐντεῦθεν οὐσιαστ. **κρείττωσις, εως**, ἡ, νόσος ἀμπέλου, ἡ παρὰ φύσιν βλάστησις, ἧς ἕνεκα ἀτροφοῦσι καὶ ἀπορρέουσιν αἱ ῥᾶγες, αὐτόθι.

κρείων, οντος, ὁ, κυβερνήτης, ἄρχων, δεσπότης, κύριος, Ἐπικ. λέξις ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. κατὰ τὸ πλεῖστον, ἐπὶ βασιλέων καὶ ἡγεμόνων, ἰδίως δὲ τοῦ Ἀγαμέμνονος· ὡσαύτως ἐπὶ θεῶν, ὕπατε κρειόντων, ἐπὶ τοῦ Διός, Ἰλ. Θ. 31, κτλ.· καὶ ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, πρβλ. **εὐρυκρείων**·— ἀλλ' ἐν Ὀδ. Δ. 22, ὁ Ἐτεωνεύς, θεράπων τοῦ Μενελάου, καλεῖται **κρείων**, εἴτε ὡς ὁ ἀρχηγὸς τῶν θεραπόντων, εἴτε χάριν τιμῆς, ὡς ἦν ἐν χρήσει καὶ ἡ λέξις **ἥρως**·— οὕτω τὸ θηλ. **κρείουσα** (ἅπαξ παρ' Ὁμ.), κρείουσα γυναικῶν, ἐπὶ παλλακῆς τινος τοῦ Πριάμου, ἔνθα ὡσαύτως κεῖται ὡς γενικὴ προσωνυμία τιμητική, Ἰλ. Χ. 48· ὡσαύτως, Ἀντιόπη κρ., ἡ βασίλισσα Ἀντιόπη, Ἰσ. Ἀποσπ. 48 Göttl., πρβλ. Καλλ. εἰς Δῆλ. 219·— μεθ' Ὅμ. ἐν τῷ τύπῳ **κρέων**, Πινδ. Π. 8. 143, Ν. 3. 17., 7. 66, Αἰσχύλ. Ἱππ. 574· ἐντεῦθεν τὸ κύρ. ὄνομα **Κρέων**. (Ἴδε ἐν λ. **κραίνω**. Ρῆμα **κρέω** ἢ **κρείω** οὐλαμοῦ ἀπαντᾷ.)

κρειῶν, Ἐπ. γεν. πληθ. τοῦ **κρέας**, Ὅμ.

κρεκάδια, ων, τά, ἱστουργήματα, παραπετάσματα, κρεκάδια αὐλῆς, τάπητες, Ἀριστοφ. Σφ. 1215.

κρεκτός, ή, όν, πληττόμενος ἢ κρουόμενος **πρὸς ἦχησιν, κρουστός**, ἐπὶ ἐγχόρδων ὀργάνων τῷ πλήκτρῳ κρουομένων· καθόλου, παιζόμενος, ψαλλόμενος, Αἰσχύλ. Χο. 822· πρβλ. **θρεκτός**.

κρέκω: μέλλ. **-ξω**, ῥῆμα ὀνοματοπ., κυρίως ἐκδηλοῦν **τὸν ἦχον** χορδῆς κρουομένης· πρβλ. ὡσαύτως **κρεγμός, κερκίς, κρέξ**:

1) κτύπῳ τὸ ὕφασμα διὰ τῆς κερκίδος, κρούω αὐτό, καθόλου, ὑφαίνω, γλυκεῖα μᾶτερ, οὔτι δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστὸν Σαπφὼ 91· πέπλους Εὐρ. Ἠλ. 542. **2)** πλήττω, κρούω ἐγχόρδου ὀργάνου τὰς χορδὰς διὰ τοῦ πλήκτρου, Διον. Ἁλ. 7. 72· ἐν κιθάρᾳ νόμον ἔκρεκον Ἀνθ. Π. 9. 584·— ἀκολούθως, παίζω σίονδήποτε ὄργανον, αὐλὸν Ἀριστοφ. Ὄρν. 682· σπανιώτερον μετὰ δοτ., κρέκειν δόναξι Ἀνθ. Πλαν. 231, πρβλ. Tibull. 1. 1, 4· ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτ., πηκτίδων ψαλμοῖς ὕμνον κρ. Τελέστ. 6· ἡ κιθάρα κρ. τὸν κύριον Κλήμ. Ἀλ. 5. **3)** ἐπὶ πάσης ὀξείας βοῆς ἢ ἦχου, βοὴν πτεροῖς κρ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 772, πρβλ. Ἀνθ. Π. 7. 192· κρέξασα κίσσα αὐτόθι 191.

κρεμάθρα, ἡ, (κρεμάννυμι) κρεμάστρα, εἶδος καλαθίου κρεμαστοῦ ἢ σκεύους ἐν ᾧ ἐτίθεσαν τὰ περιττεύοντα ὄψα, κοινῶς «φανάρι», Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 5 (πρβλ. **κρεμάστρα**)· ἐν Ἀριστοφ. Νεφ. 218, κοφίνιον ἐν ᾧ ὁ Σωκράτης φαίνεται αἰωρούμενος εἰς τὸν ἀέρα κατὰ παρῴδησιν καὶ γελοιοποίησιν τῶν τραγικῶν μηχανῶν δι' ὧν ἐνεφανίζοντο θεότητες ἐν τῷ ἀέρι.

κρεμάννῡμι Πλάτ. Νόμ. 830Β, κτλ.· **-ύω** Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 4, Θεόφρ.· **κρεμάω** Ἀριστ. π. Θαυμασ. 6, Αἰλ., κλ.· **κρεμάζω**, Βυζ.:— μέλλ. **κρεμάσω** [ᾰ] Ἀλκαῖ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 6, Ἐδδ.· Ἀττ. **κρεμῶ**, ᾷς, ᾷ, Ἀριστοφ. Ἰλ. 312· Ἐπικ. ἐκτεταμ. **κρεμόω** Ἰλ. Η. 83: ἀόρ. α' **ἐκρέμασα** Ὅμ., Ἀττ.· Ἐπικ. **κρέμασα** Ὅμ.·— Μέσ., ἀόρ. **ἐκρεμασάμην** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 627, (ἐκ-) Ἀνθ. Π. 5. 92.— Παθ., **κρεμάννῡμαι**, ἀλλ' ἐν χρήσει ἴσως ἀείποτε ἐν τῷ συγκεκομμένῳ τύπῳ **κρέμαμαι**, Πίνδ., Ἀριστοφ., κλ.· ὡσαύτως **κρεμᾶται** (ἐκ τοῦ **κρεμάομαι**) Ἀνακρεόντ. 16. 17· ἀλλὰ πιθανῶς γραπτέον **κρεμᾶσθαι** ἀντὶ **κρέμασθαι** ἐν Ἀντιφάν. «Γαυμήδει» 2. 4, κτλ.· ὑποτακτ. **κρέμωμαι** Ἀριστ. Ρητ. 3. 14, 6· εὐκτ. **κρεμαίμην** Ἀριστοφ. Ἀχ. 946, Σφ. 298, Νεφ. 870· παρατ. **ἐκρεμάμην, ω. ατο**, Ἰλ. Ο. 21, Ἀττ.: μέλλ. **κρεμήσομαι** μὲ παθητ. σημασ., Ἀριστοφ. Ἀχ. 279, Σφ. 808: ἀόρ. **ἐκρεμάσθην** Εὐρ. Βάκχ. 1240, Ἀριστοφ., κλ.: πρκμ. προστακτ. **κεκρεμάσθω** Ἀρχιμήδ. (Ἐκ τῆς √ΚΡΕΜ παράγονται καὶ αἱ λέξεις: **κρημνάω, κρήμ-νημι, κρημ-νός**· πρβλ. Γοτθ. kram-jan (σταυροῦν), Ἀρχ. Γερμ. ram-a (sustentaculum).)

I. «κρεμῶ», ἀναρτῶ, σειρὴν .. ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες Ἰλ. Θ. 19 (πρβλ. **κατακρεμάννυμι**)· τόξον ἐκ πίτυος Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 249· ἀπὸ κάλω κρ. σαυτὸν Ἀριστοφ. Βάτρ. 121· καὶ κρεμόω ποτὶ νᾶον, ὡς ἀφιέρωμα, Ἰλ. Η. 83· οὐκοῦν σε... λαβόντες τῶν ὀρχεών κρεμῶμεν, θά σε πιάσωμεν νὰ σὲ κρεμάσωμεν ἀπὸ τὰ ὀρχίδια, Ἀριστοφ. Πλ. 312· κρεμάσας τὸ νόημα, ὑπαινιττόμενος τὸν Σωκράτην ἐν τῇ κρεμάθρᾳ, ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 229, πρβλ. Ἄλεξ. ἐν «Λέβητι» 3. 17· — κρεμάσαι τὴν ἀσπίδα, ἀναρτῆσαι τὴν ἀσπίδα, δηλ. μὴ πολεμεῖν πλέον, Ἀριστοφ. Ἀχ, 58· τὴν πανοπλίαν ὁ αὐτ. ἐν Ὄρν. 435· κρ. [τὰς ὖς] τῶν ὀπισθίων σκελῶν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 50, 7· — οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, πηδάλιον κρεμάσασθαι, δηλ. παραιτεῖσθαι τῆς θαλάσσης, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 627. **2)** κρεμῶ, ἀπαγχονίζω, τινα Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 10, 21, Οἰκ. 2. 32, Πλουτ. Καῖσ. 2, κτλ. **II.** Παθ., ἀναρτῶμαι, αἰωροῦμαι, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν (6' πρόσ. παρατ.), ὅτε ἦσο κρεμασμένη, περὶ τῆς Ἥρας, Ἰλ. Ο. 18, πρβλ. 21· λίθος κρέμαται ὑπέρ τινος Ἀρχίλ. 48· ἀνάκειμαι ὡς ἀφιέρωμα, ἀλλὰ κρέμαται, «κρέμαται καὶ ἀνιέρωται τῷ Ἀπόλλωνι» (Σχολ.), Πινδ. Π. 5. 46· ὡσαύτως ἐν Ἡροδ. 1. 34, 66, κτλ.· σπλάγχνα κρέμασθαι δοκέω Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 12· κάτω κρέμανται Σοφ. Ἀποσπ. 382· κρεμήσεται .. ἐπὶ τοῦ παττάλου Ἀριστοφ. Σφ. 808· κρ. ἐφ' ἵππων Ξεν. Ἀν. 3. 2, 19· ἐκ ποδῶν κάτω κάρα κρ. Ἀριστ. Ἀχ. 946· αἱ μέλιτται κρ. ἐξ ἀλλήλων Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 58·— μεταφορ., ἀμφὶ φρασὶν ἀμπλακίαι κρέμανται Πινδ. Ο. 7. 44· μῶμος κρέμαται τινος, κρέμαται ἐπάνω εἴς τινα, αὐτόθι 6. 125, πρβλ. Ν. 8 (7). 26· κρέμασθαι ἔκ τινος, ὁλοκλήρως ἀφιεροῦσθαι εἴς τι, Πλάτ. Νόμ. 831C· ὁ ἐκ τοῦ σώματος κρεμάμενος Ξεν. Συμπ. 8, 19. **2)** ἀπαγχονίζομαι, κρεμῶμαι, οὐδ' εἰ γυναικῶν πᾶν κρεμασθείη γένος Εὐρ. Ἱππ. 1252, Ἀριστοφ. ἐν «Πυθαγορίστῃ» 3. 10. **3)** μεταφορ., εἶμαι μετέωρος, ἀναπεφασισμένος, ἵνα μὴ κρέμηται ἡ διάνοια Ἀριστ. Ρητ. 3. 14, 6. **4)** = **ὀκλάζω**, Ἄρατ. 65, ἔνθα ἴδε Σχολ.

κρεμάς, -άδος, ἡ, θηλ. ἐπίθετ., κρεμαστή, προέχουσα ὡς ἐπικρεμαμένη, πέτρα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 795.

κρέμᾰσις, εως, ἡ, ἀνάρτησις, «κρέμασμα», Ἱππ. π. Ἀρθ. 836, Ὀρειβάσ. 173 Matth.

κρέμασμα, τό, = τῷ ἑπομ., Σχόλ. εἰς Αἰσχύλ. Πρ. 157.

κρεμασμός, ὁ, αἰώρησις, ἐξάρτησις, Ἱππ. π. Ἀρθρ. 816, 836, ἐπὶ τεθραυσμένης πλευρᾶς, τὸ μὴ ἔχειν ὑποστήριγμα ἕνεκα τῆς κενότητος τοῦ στομάχου.

κρεμαστέον, ῥημ. ἐπίθετ., δεῖ κρεμᾶν, Γεωπ. 16. 1.

κρεμαστήρ, -ῆρος, ὁ, ὁ κρεμῶν, ὁ ἐξ οὗ κρέματαί τι, οἱ κρεμαστῆρες, οἱ μύες δι' ὧν οἱ ὄρχεις κρέμανται, Γαλην. 4. 264, Πολυδ. Β', 173. **II.** = **ταρσὸς** I, Εὐστ. 1625. 14.

κρεμαστήριον, τό, μικρὸν κόσμημα κρεμώμενον ἐκ περιδεραίου, κτλ., Achmes Ὀνειροκρ. σελ. 229. 20.

κρεμαστός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, «κρεμασμένος», ἀπηγχονισμένος, γυνὴ Σοφ. Ο. Τ. 1263· κρ. αὐχένος ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1221, μετὰ γεν., κρεμάμενος ἔκ τινος, κρεμαστὰ τεύχη πασσάλων καθαρπάσας Εὐρ. Ἀνδρ. 1122·— κρ. ἀρτάνη, δηλ. σχοινίον ἀγχόνης, βρόχος, Σοφ. Ο. Τ. 1266· βρόχοι κρ. Εὐρ. Ἱππ. 779·— σκεύη κρ., ὁ ἐκ σχοινίων καὶ ἱστίων ὁπλισμὸς τοῦ πλοίου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ξύλινα κρ., Ξεν. Οἰκ. 8. 12· τὰ κρεμαστὰ ἱστία Ἑρμιππ. ἐν «Φορμοφόροις» 1. 12· κλινίδιον κρ., κρεμαστὴ κλίνη, Πλουτ. Περικλ. 27· οἱ κρ. κῆποι ὁ αὐτ. 2. 342Β.

κρεμάστρα, ἡ, = τῷ Ἀττικῷ **κρεμάθρα**, («κρεμάθρα, Ἀττικῶς. κρεμάστρα Ἑλληνικῶς» Μοῖρις σελ. 242), Εὐστ. 1625. 17, διάφ. γραφ. ἐν Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 5. **2)** ὁ μίσχος δι' οὗ τὸ ἄνθος κρέμαται, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 16, 4.

κρεμάω, ἴδε **κρεμάννυμι**.

κρεμβάλα, τά, κρόταλα, ἅπερ εἶχον εἰς τοὺς δακτύλους αὐτῶν οἱ ὀρχούμενοι καὶ συνέκρουον αὐτὰ μετὰ ῥυθμοῦ πρὸς ὃν ἐγίνετο ἡ ὄρχησις, νῦν ὀνομάζονται Τουρκιστὶ «ζίλια», Ἀθήν. 636C· πρβλ. **κρόταλον**. (Πρβλ. Λατ. crepare, crepundiae).

κρεμβαλτάζω, (κρέμβαλα) κρούων τὰ κρέμβαλα φυλάττω χρόνον, εὔρυθμόν τινα ἦχον ποιῶ τοῖς ὀρχουμένοις διὰ τῶν κρεμβάλων, ἅπερ ἐνίοτε ἦσαν κογχύλια ἢ ὄστρακα κ.τ.τ., λεπάδας δὲ πετρῶν ἀποκόπτοντες κρεμβαλιάζουσι Ἑρμιππ. ἐν «Θεοῖς» 5 (κοινῶς: κρεμβαλίζουσι), πρβλ. Ἀριστοφ. Βατρ. 1305, Ἡσύχ.

κρεμβαλτάστυς, -ύος, ἡ, κρότος ὡς διὰ κροτάλων πρὸς δήλωσιν τοῦ χρόνου κατὰ τὴν ὄρχησιν, Ὅμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 162 (κοινῶς **-αστής, οῦ**, ὁ).

κρεμόω, Ἐπικ. μέλλ. τοῦ **κρεμάννυμι**.

κρέμυς, υος, ἡ, ἀντὶ **χρέμυς**, ἰχθύς τις, Ἀριστ. παρ' Ἀθην. 305D.

κρεμῶ, Ἀττ. μέλλ. τοῦ **κρεμάννυμι**.

κρέξ, ἡ, γεν. **κρεκός**, (κρέκω) Λατιν. crex, πτηνόν τι ἔχον ὀξὺ καὶ ὀδοντωτὸν ῥάμφος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1138, καὶ μικροὺς πόδας, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 34, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 4. 5, πρὸς ὃ κατὰ τὸ μέγεθος ὁ Ἡρόδ. παραβάλλει τὴν ἴβιν, 2. 76. Ἡ περι-

γραφὴ αὕτη δὲν ἁρμόζει πρὸς τὸ crex rallus, ἂν καὶ ἡ κραυγὴ αὐτοῦ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸ ὄνομα (ὅπερ ὡς τὸ **κρέκω** εἶναι κατ' ὀνοματοπ.), ὁ δὲ Snudevall ἐπιμένει ὅτι εἶναι αὐτὸ τοῦτο· ἕτεροι νομίζουσιν ὅτι εἶναι τὸ πτηνὸν tringa pugnax. Ἐθεωρεῖτο δὲ δυσοιώνιστον εἰς τοὺς νεονύμφους, Εὐφορίων 4· ὀπόθεν ἡ Ἑλένη καλεῖται δυσάρπαγος κρέξ, Λυκόφρ. 513. **2)** μεταφορ., κομπορρήμων, ἀλαζών, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 118. **II.** τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τριχός, Ἡσύχ., Σουίδ., Εὔστ. 1528. 18· ὁ Εὐστ. μνημονεύει καὶ αἰτιατ. **κρέκαν**, ἐξ ὀνομαστ. ἡ **κρέκη**.

κρεοβορέω, ἐσθίω κρέας, κρεοφαγῶ, Βαρδησάν. παρ' Εὐσ. ἐν Εὐαγγ. Προπ. 274B.— **ὡσαύτως κρεοβορία**, ἡ, κρεοφαγία, Ἐκκλ.· ἴδε ἐν **κρεω-**.

κρεο-βόρος, ον, τρεφόμενος διὰ κρέατος, κρεοφάγος, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 287, ἐκ διορθώσεως ἐν τῇ τοῦ Butler ἐκδόσει ἀντὶ **κρεόβροτος**· — παρὰ Νικήτ. **κρεωβ-**, ἴδε **κρεω-**.

κρεο-δαίτης, ου, ὁ, ὁ κόπτων καὶ μοιράζων τὸ κρέας ἐν δημοσίαις εὐωχίαις, Λατ. dispensator, Πλουτ. Λύσανδ. 23, Ἀγησ. 8, Πολυδ. Γ', 34., Ζ', 25·— θηλ. **κρεοδαῖτις** ἀρχὴ Πολυδ. Γ', 34· — ἐντεῦθεν **κρεοδαιτέω**, μοιράζω κρέας, Ζωναρ. 1258· καὶ **κρεοδαισία**, ἡ, διανομὴ τοῦ κρέατος, Λατ. visceratio, Δημήτρ. Σκήψ. παρ' Ἀθην. 425C, Πλούτ. 2. 643A, Ζωναρ. 1253.— Πάντες οὗτοι οἱ τύποι συχνάκις φέρονται ἡμαρτημένως **κρεω-**, ἴδε ἐν **κρεω-**.

κρεο-δεῖρα, ἡ, (δείρω) μάχαιρα πρὸς ἐκδοράν, Πολυδ. Ζ', 25· ἄλλ. **κρεωδ-**.

κρεοδοσία, ἡ, = **κρεοδαισία**, Ζωναρ. 1253, διάφ. γραφ. ἐν Πλουτ. Δημητρ. 11·— **κρεοδοτέω**, Ζωναρ. 1258· ἐκ τοῦ **κρεοδότης, ου**, ὁ, = **κρεοδαίτης**, Σουίδ., γραφόμενον **κρεωδότης**, ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 4485. Ἴδε ἐν λέξ. **κρεω-**.

κρεο-δόχος, ον, = **κρεοδόκος**, Σχολ. Ἰλ. Ι. 206, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κρήιον**, Ἐτυμ. Μέγ. 536. 57· ἴδε **κρεω-**.

κρεοθήκη, ἡ τόπος πρὸς ἐναπόθεσιν κρέατος, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **κρήϊνον**· ἴδε ἐν λέξ. **κρεω-**.

κρεο-κάκκᾱβος, ὁ, ἐδεσμα ἐκ κρέατος λίπους καὶ αἵματος, Ἀθήν. 384D.

κρεοκοπέω, κόπτω εἰς τεμάχια τὰ κρέατα, κρεουργῶ, κρ. δυστήνων μέλη Αἰσχύλ. Πέρσ. 463· μέλη ξένων Εὐρ. Κύκλ. 359· — ἴδε ἐν λέξ. **κρεω-**.

κρεο-κόπος, ον, ὁ κατακόπτων τὸ κρέας, Γλωσσ.

κρεο-πώλης, ὁ, ὡς καὶ νῦν, ὁ πωλῶν κρέας, Μάχων παρ' Ἀθην. 580C· πρβλ. Ἀνθ. Π. 11. 212, Θεοφρ. Χαρακτ. 9·— ὄθεν **κρεοπωλέω**, πωλῶ κρέας, εἶμαι κρεοπώλης, Πολυδ. Γ', 33., Ζ', 25·— **κρεοπωλικός**, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κρεοπώλην, τράπεζα Πλούτ. 2. 643A· θηλ. **κρεόπωλις** ἀγορά, ἔνθα τὰ κρεοπωλεῖα, Ἡσύχ.· — **κρεοπώλιον** (διάφ. γραφ. **κρεοπωλεῖον**), τό, ἐργαστήριον κρεοπώλου, Διόδ. 12. 24. Πλούτ. 2. 277E, Ἀρτεμίδ. 5. 5, Πολυδ. Ζ', 25·—Ἅπαντες οὗτοι οἱ τύποι συχνάκις ἡμαρτημένως φέρονται διὰ τοῦ **κρεω-**, ἴδε ἐν λέξ. **κρεω-**.

κρεοσαπέντων, ἡμαρτημένη γραφ. ἐν Πλουτ. 2. 995C, ἔνθα ἐξ εἰκασίας **κατασαπ-**.

κρεο-στάθμη, ἡ, στάθμη, ζυγαριὰ τοῦ κρέατος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 633·— ἴδε **κρεω-**.

κρεο-τομέω, = **κρεοκοπέω**, Τζέτζ. Ἱστ. 13. 420·— ἴδε ἐν λέξ. **κρεω-**.

κρεουργέω, κατακόπτω κρέας ὡς ὁ κρεουργός, κατακόπτω, Λουκ. π. τῆς Συρ. Θεοῦ 55, Διογ. Λ. 9. 108.— Παθ., Φίλων 2. 544, Δίων Κ. 75. 7.

κρεουργηδόν, ὡς κρεουργός, εἰς τεμάχια, τοὺς ἄνδρας κρ. διασπᾶν Ἡρόδ. 3. 13.

κρεουργία ἡ, τὸ κρεουργεῖν, τὸ κόψιμον εἰς κομμάτια, ἡ Πέλοπος κρεουργία Λουκ. περὶ Ὀρχήσ. 54.

κρεουργικός, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κρεουργὸν ἢ εἰς τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ, Γλωσσ.

κρεουργός, όν, (ἔργον) ὁ ἐργαζόμενος δηλ. κόπτων σάρκας· κρεουργὸν ἦμαρ, ἡμέρα σφαγῆς θυμάτων καὶ εὐωχίας, ἡμέρα καθ' ἣν μετὰ τὴν σφαγὴν διενέμοντο κρέατα, Αἰσχύλ. εἰς Ἀγ. 1592, πρβλ. βουθύτοις ἐν ἥμασιν Χοηφ. 261.· — ὡς οὐσιαστ., **κρεουργός**, ὁ, ὁ κόπτων κρέας, κρεοπώλης, Πολυδ. Ζ', 25.

κρεοφαγέω, Ἰων. **κρεηφ-**, ἐσθίω κρέας, Ἱππ. 339, 36 (ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ **κρεηφ-**).— Παθ., ἐπὶ τοῦ κρέατος ζώων, ἐσθίομαι· ἀλλά, ἡμέρα κρεοφαγουμένη, ἡ ἐσχάτη ἡμέρα τῆς ἀπόκρεω, Ἐκκλ.:— ἴδε ἐν λέξ. **κρεω-**.

κρεοφαγία, Ἰων. **κρεηφ-**, ἡ, τὸ ἐσθίειν κρέας, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 389, κ. ἀλλ., Διόδ. 3. 31· κρ. τῶν θηρίων Στράβ. 771·— ἴδε ἐν **κρεω-**.

κρεο-φάγος, ον, ὁ ἐσθίων κρέας, σαρκοβόρος, Ἡρόδ. 4. 186, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 12, 7, κτλ.· κρ. ἡμέρα, ἡ πρώτη ἡμέρα μετὰ νηστείαν, Ἐκκλ.·— ἴδε ἐν λέξ. **κρεω-**.

κρεοφόρος, ον, φέρων ἢ ἔχων κρέας, Ἐκκλ.— ἴδε ἐν λ. **κρεω-**.

κρέσσων, Ἰων. ἀντὶ **κρείσσων**, ἐν χρήσει καὶ παρὰ Πινδ.

κρεΰλλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κρέας**, «κρεατάκι», Συνέσ. 268C.

κρεω-· περὶ πάντων τῶν οὕτως ἀρχομένων λέξεων ἴδε ἐν **κρεο-**.

Ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ **κρέας** φέρονται ἐνίοτε διὰ τοῦ **κρεο-** (ὡς **κερο-** ἐκ τοῦ **κέρας**), ἄλλοτε δὲ διὰ τοῦ **κρεω-**.

Ἡ πρώτη εἶναι ἡ μόνη ὀρθὴ γραφὴ παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφεῦσι, καθ' ἃ παρατηρεῖ ὁ Ἡρόδ. ἐν τῷ προοιμ. τῆς Εὐρ. Ἐκ. σ. 8· ἀλλὰ τὴν δευτέραν φαίνεται ὅτι ἀπεδέξαντο οἱ μεταγεν. συγγραφεῖς· ἴδε ἐπὶ πᾶσι Λοβ. Φρύν. 692 κέξ. Ὀλίγα τινὰ σύνθετα φέρονται διὰ τοῦ **κρεᾱ-**, **κρεη-**· ὀπόθεν ἐν Λυκόφρ. 660 (ἔνθα πολλὰ Ἀντίγρ. ἔχουσι **κρεασφάγῳ**), διορθωτέον **κρεᾱφάγῳ** ἀντὶ **κρεωφάγῳ**· πρβλ. **κρεα-δοτέω**, **κρεα-δοσία**, **κρεα-νομία**.

κρεώδης, ες. (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κρέας, κρεατώδης, σαρκώδης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1, 9, 2., 8. 3, 6· ὀσμὴ κρ. Ἀθήν. 62A· τὰ κρεώδη, ἅπαντα τὰ κρεατώδη, Γαλην. 6. 600.

κρεῶν, οντος, = τῷ Ὁμηρικῷ **κρειῶν** (ᾱ ἴδε).

κρεῶν, γεν. πληθ. τοῦ κρέας, Ὀδ. Ο. 98.

κρεωνομέω, -νομία, ἴδε ἐν λέξ. **κρεανομία**.

κρεωπώλης, κρεωφάγος, κτλ., ἴδε ἐν λέξ. **κρεο-**

κρήγυος, ον, καλός, ὠφέλιμος ἢ εὐάρεστος, ἅπαξ παρ' Ὁμήρ., οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας Ἰλ. Α. 106· ἄλλο μὲν οὐδὲν κρήγυον Ἀνθ. Π. 7. 284· οὐδὲ γουνάτων πόνος κρήγυον, καὶὸν σύμπτωμα, Ἱππ. Κωακ. Προγ. 121· ποτὶ οὐδὲν κρ. σχολάζοντες Λύσις Πυθαγ. παρὰ Gale, σ. 737·— ὁ Θεόκρ., 20. 19, εἴτε ἐπίτηδες εἴτε καὶ παρανοῶν τὸν Ὅμηρον μεταχειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀληθής, πραγματικός, εἶπατέ μοι .. τὸ κρήγυον· οὕτως, ὡς Ἐπίρρ., τῇ ἀληθείᾳ, εἰλικρινῶς, πορθεῖς με τὸ κρ. Ἀνθ. Π. 5. 58. **2)** ἐπὶ προσώπων, ἀγαθός, χρηστός, χρήσιμος, ὠφέλιμος, οὐκ ἐπίστανται, οὐδὲ κρήγυοι διδάσκαλοί εἰσι Πλάτ. Ἀλκ. 1. 111E· εἰ δ' ἔσσι κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῷ Θεοκρ. Ἐπιγρ. 21· παρ' οἴνῳ κρήγυος Ἀνθ. Π. 7. 355.— Ἐπίρρ., **κρηγύως** Περικτυόνη παρὰ Στοβ. 488. 39. (Οὐδὲν εἶναι γνωστὸν περὶ τῆς παραγωγῆς τῆς ἀρχαίας ταύτης λέξ.· ἴδε Buttm. Λεξίλ. ἐν λέξ.)

κρηδεμνό-κομος, ον, ἔχων τὴν κόμην κεκοσμημένην κρηδέμνῳ, φορῶν τὸ κρήδεμνον, Ἐπιστ. Αὐσων. 12. 13.

κρήδεμνον, Δωρ. **κραῖδ-**, τό, (κράς ἢ κάρα, δέω) κεφαλόδεσμος, γυναικεῖον κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, καλύπτον οὐ μόνον τὴν κεφαλὴν ἀλλὰ καὶ κατερχόμενον ἑκατέρωθεν μέχρι τῶν ὤμων, ὥστε ἠδύνατο κατὰ βούλησιν νὰ συγκαλύψῃ καὶ ὅλον τὸ πρόσωπον· ἐπὶ τῆς Ἀνδρομάχης, Ἰλ. Χ. 470· ἐπὶ τῆς Ἥρας, κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων Ξ. 184· ἐπὶ τῆς Πηνελόπης, ἐν τῷ πληθ., ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα Ὀδ. Α. 334., Π. 416, κτλ. ὥστε ἐφόρουν αὐτὸ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑψηλῆς τάξεως γυναῖκες, ἀλλ' ἐν Ὀδ. Ζ. 100, καὶ αἱ δμωαὶ τῆς Ναυσικάας· — ἐν Ὀδ. Ε. 346, ἡ θεὰ Ἰνὼ παρέχει τὸ ἑαυτῆς κρήδεμνον εἰς τὸν Ὀδυσσέα ὅπως τὸν σώσῃ ἀπὸ πνιγμοῦ. **II.** μεταφ. ἐν τῷ πληθ., αἱ ἐπάλξεις αἱ ἐπιστέφουσαι τὰ τείχη πόλεώς τινος, Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα Ἰλ. Π. 100, Ὀδ. Ν. 388· πρβλ. Ὕμ. Ὁμ. εἰς Δήμ. 151· πολίων κράδεμνα λύει Βακχυλ. Ἀποσπ. 20 [27], 6, Blass· πέτρινα κρ. Εὐρ. Τρῳ. 508· ὡσαύτως ἐν τῷ ἑνικῷ, Θήβης κρήδεμνον Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 105. **2)** ἀντὶ **πῶμα**, τὸ ἐπικάλυμμα οἰνηροῦ ἀγγείου, Ὀδ. Γ. 392.

κρηῆναι, κρήηνον, ἴδε ἐν λέξ. **κραίνω**.

κρῆθεν, Ἐπίρρ., ἴδε ἐν λέξ. **κρᾱς** ΙΙ.

κρηθμός, ὁ, ἢ **κρῆθμον**, τό, εἶδος μαράθρου ἢ κριτάμου φυομένου ἐπὶ κρημνῶν παρὰ τὴν θάλασσαν, Ἱππ. 563. 56., 572. 42, κτλ. Ὁ τύπος, τὸ γένος καὶ ὁ τονισμὸς εἶναι ἅπαντα ἀβέβαια· **κρίθμος** φέρεται παρ' Ἀρκαδ. 58.— Κατὰ τὸν Διοσκ. 2, 157, **κρίθμον**, τό, «οἱ δὲ κρίταμον, θαμνοειδές ἐστι βοτάνιον, ἀμφιλαφές, περὶ πῆχυν τὸ ὕψος, φυόμενον ἐν πετρώδεσι καὶ παραθαλασσίοις τόποις, φύλλοις περίπλεον λιπαροῖς καὶ ὑπολεύκοις» κτλ.

κρήϊον, τό, Ἰων. ἀντὶ **κρεῖον**, εἶδος νυμφικοῦ πλακουντίου, Φιλέτ. παρ' Ἀθην. 645D.

κρημνάω, = **κρήμνημι**, Διογ. Λ. 6. 50· πρβλ. **κατακρημνάω**.

κρημν-ηγορέω, (κρημνὸς) ὡς τὸ **κρημνοκοπέω**, μεταχειρίζομαι ἐν τῇ ὁμιλίᾳ λέξεις ἀποκρήμνους, παταγώδεις, μεγάλους λόγους, Τζέτζ. εἰς Ἡσίοδ. σ. 10 Gaisf.· πρβλ. **κρημνοποιός, κρημνοκοπέω**.

κρήμνημι, = **κρεμάννυμι**, «κρεμῶ», ἀγκύραν ποτὲ .. ναὶ κρημνάντων Πινδ. Π. 4. 42· κρήμνην (προστακτ.) σεαυτὴν ἐξ .. ἀντηρίδος Εὐρ. ἐν Ἀδήλ. 150· τούσδε ἐκρήμνη (παρατατ.) Ἀππ. Μιθριδ. 97·— Παθ., **κρήμναμαι**, εἶμαι «κρεμασμένος», κρέμαμαι, Εὐρ. Ἡλ. 1217· αἰωροῦμαι ἐν τῷ ἀέρι, ὕπερθ' ὀμμάτων κρημναμένᾱν νεφελᾱν Αἰσχύλ. Θήβ. 229. Πρβλ. **ἐκ-**, **κατακρήμναμαι**.

κρημνίζω, ὡς καὶ νῦν, ῥίπτω κατὰ κεφαλῆς, κοιν. «γκρεμίζω», Ἑβδ. (Β' Μακκ. Γ', 10)· μεταφ., κρ. ἑαυτὸν εἰς ἀτάκτους ἡδονὰς Πλούτ. 2. 5A.

κρημνῖσις, εως, ἡ, τὸ κατακρήμνισμα, Σχόλ. εἰς Θουκ. 7. 45.

κρημνισμός, ὁ, = **κρήμνισις**, Ἱπολ. Τετράθ. 151. 8.

κρημνιστός, ή, όν, κρημνισθείς, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 237.

κρημνοβᾰτέω, περιπατῶ ἐπάνω εἰς κρημνούς, Στράβ. 710, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 11. 126.

κρημνο-βάτης, ου, ὁ, ὁ περιπατῶν ἐπάνω εἰς κρημνούς, Πάν' Ἀνθ. Π. 9. 142, πρβλ. Πολύαιν. 4. 3, 29·— θηλ. **κρημνοβάτις**, ιδος, Τζέτζ. εἰς Ἰλ. Η. 842. **2)** σχοινοβάτης, Ἡσύχ.

II. ὁ μεταχειριζόμενος ἀπόκρημνα ῥήματα, κομπορρήμων, κρημνοβάτης ἐπέων Γρηγ. Ναζ. Ποιήμ. 10, 80.

κνημνο-γράφος, ὁ, κομπώδης, ἀλαζονικός, ἐκ τῶν Προκλικῶν κρημνογράφων ῥημάτων Τζέτζ. εἰς Ἡσιόδ. σ. 9, ἔκδ. Gaisf.

κρημνόθεν, Ἐπίρρ. ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ κρημνοῦ, Ὀρφ. Ἀργ. 995.

κρημνο-κοπέω, = **κρημνηγορέω**, Φώτ.· «κρημνοκοπεῖν, κομπάζειν, ἀλαζονεύεσθαι, μεγάλας λέξεις ποιεῖν» Σουίδ.

κρημνο-ποιός, όν, ὁ μεταχειριζόμενος λέξεις ὑψηλὰς καὶ μεγάλας, ὁ μεγάλας λέξεις ποιῶν, ἐπὶ τοῦ Αἰσχύλου, Ἀριστοφ. Νεφ. 1367· οὕτω, κρημνοὺς ἐρείδων ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 628.

κρημνός, ὁ, (κρεμάννυμι) ὡς καὶ νῦν, παρ' Ὅμ. (ἐν Ἰλ.), συχν. ἐπὶ τῆς ἀνωφεροῦς ἢ ἀποτόμου ὄχθης ποταμοῦ, ἢ ἄκρας χαρακώματος, Μ. 54., Φ. 175, 234, 244· οὕτω παρὰ Πινδ. Ο. 3. 39, Ἀποσπ. 215· ἀκολούθως, ἀπόκρημνος καὶ προέχων βράχος, ἀπορρὼξ πέτρα (πρβλ. τὸ τοῦ Οὐεργιλίου scopulis pendentibus), ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ ὠθέειν Ἡρόδ. 4. 103· ἀναθεῖναι ἐπὶ κρημνόν τιν' Ἀριστοφ. Πλ. 69· κατὰ τῶν κρημνῶν ἄλλεσθαι, ἀπὸ τῶν κρημνῶν κάτω, ἐπὶ τῶν Ἐπιπολῶν, Θουκ. 7. 45· κατὰ κρημνῶν ῥιφέντες Πλάτ. Νόμ. 944Α· τὸ πτηνὸν ὁ μελισσοφάγος (μέροψ) κτίζει τὴν φωλεάν του εἰς κρημνοὺς μαλακούς, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 13, 3. **3)** ἐν τῷ πληθ., τὰ χείλη ἢ ἄκρα πληγῆς, Ἱππ. 418. 44. **2)** τὰ χείλη τοῦ γυναικείου αἰδοίου, labia pudenti, Ἱππ. 423, 27 κἑξ., «τὰ ἑκατέρωθεν (τῆς κλειτορίδος) σαρκώδη μυρτοχειλίδες ἢ κρημνοὶ ἢ πτερυγώματα» Πολυδ. Β', 174.

κρημνώδης, ες, (εἶδος) ἀπότομος, ἀπόκρημνος, Θουκ. 7. 84, κτλ.· τὸ κρημνῶδες τῆς ὄχθης Πλουτ. Τιμολ. 31.

κρημν-ώρεια, ἡ, κρημνώδης ἀκρώρεια, Ἡρφδ. Ἐπιμ. 232.

κρηναῖος, α, ον, (κρήνη) ἐκ πηγῆς ἢ βρύσεως, Νύμφαι κρηναῖαι = Κρηνιάδες, Ὀδ. Ρ. 240· κρ. ὕδωρ, ὕδωρ πηγαῖον, ἐκ κρήνης, Ἡρόδ. 4. 181· κρ. ποτὸν Σοφ. Τρ. 14, Φιλ. 21· νασμοὶ Εὐρ. Ἱππ. 225· κρηναῖον γάνος, ὅ ἐ. τὸ ὕδωρ τῆς Δίρκης, Αἰσχύλ. Πέρσ. 483· οὕτω Κρ: πύλαι, αἱ πύλαι τῆς Δίρκης (Σχόλ.), Εὐρ. Φοίν. 1123. **II.** ὡς οὐσιαστ. **κρηναία**, ἡ, Ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑπομ., Ἀπολλ. Ρόδ. Α', 1208, ἐκτὸς ἂν ἀντὶ τοῦ δίζετο κρηναίης, ἀναγνώσωμεν, δίζητο κρήνης.

κρήνη, Δωρ. **κράνα**, ἡ, = **κρουνός** (ὃ ἴδε), πηγή, βρύσις, Λατ. fons, **μελάνυδρος**, **καλλιρέεθρος** Ἰλ. Π. 3, Ὀδ. Κ. 107, κτλ.· οὕτω παρὰ Πινδ. καὶ Ἀττ.· ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ **φρέαρ** (ὃ ἴδε), Ἡρόδ. 4. 120, Θουκ. 2. 48· ἐμπλησαμένη τὴν ὑδρίαν .. ἀπὸ κρήνης Ἀριστοφ. Λυσ. 328· κρ. οἴνου Εὐρ. Βάκχ. 707·— παρὰ ποιηταῖς ἐν χρήσει κατὰ πληθ., ὡς τὸ **πηγαί**, μὲ τὴν σημασίαν ὕδωρ, ὕδατα, Σοφ. Ο. Κ. 686, Ἀντ. 844· ἐν Ἑλλάδι αἱ κρῆναι διετέλουν ὑπὸ τὴν φροντίδα ἰδίων ἐπιμελητῶν (κρηνῶν ἐπιμεληταί), Ἀριστ. Πολιτικ. 6. 8. 5. (Ἴσως ἐκ τοῦ **κάρα**, **κάρηνον**, πρβλ. τὸ Λατ. caput aquae, τὰ νῦν «κεφαλάρι»).

κρήνηθεν, Ἐπίρρ. ἐκ κρήνης, Ἀνθ. Π. 15. 25.

κρήνηνδε, Ἐπίρρ. εἰς κρήνην, Ὀδ. Υ. 154.

κρηνιάς, άδος, ἡ, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **κρηναῖος**, Νύμφαι Κρηνιάδες Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 170· Δωρ. **Κρᾶν-** Θεόκρ. 1. 22· ὡσαύτως **Κράνιδες**, Μόσχ. 3. 29.

κρηνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κρήνη**, Λατ. fonticulus, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 117.

κρηνίς, ῖδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **κρήνη**, Πινδ. Ἀποσπ. 136, Εὐρ. Ἱππ. 208, Διον. Ἁλ. 1. 32. **II. Κρηνῖδες** ἢ **-ίδες** ἡ μετέπειτα πόλις Φίλιπποι τῆς Μακεδονίας, Στράβ. 331 Ἀππ. Ἐμφύλ. Πόλεμ. 4. 105. [ῑ, Δράκων 23. 14.]

κρηνῖτις, ιδος, ἡ, φυομένη παρὰ κρήνην, κρηνίτιδες βοτάναι Ἱππ. 1278. 43.

κρηνουχέω, ἔχω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου τὰς κρήνας, Mus. Rhen. τ. 1, σ. 324.

κρην-οῦχος, ον, προστάτης τῶν κρηνῶν, Κορνοῦτ. π. Θ. Φύσ. 22

κρηνο-φύλαξ [ῠ], ᾰκος, ὁ, καὶ ἡ, ἐν Ἀθήναις δημόσιος ἐπιμελητὴς ἔχων τὴν ἐπιστασίαν τῆς κλεψύδρας, Πολυδ. Η', 112, Φώτ., Ἐτυμολ. Μέγ.· **κρηνοφυλάκιον**, τό, τὸ ἀξίωμα τοῦ κρηνοφύλακος, Πολυδ. αὐτόθ.— Τὸ ὄνομα τοῦτο δίδοται ὡσαύτως καὶ εἰς τὸν λέοντα, ὅστις ἵστατο ὑπεράνω τῆς πηγῆς ἐξ ἧς ἐλάμβανε τὸ ὕδωρ ἡ κλεψύδρα, αὐτόθι.

κρηπῖδάτον, τό, ἡ κρηπίς, τὰ θεμέλια οἰκίας, Λυσ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 120· **κρηπίδειον** ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 5997.

κρηπῖδο-ποιός, ὁ, ὑποδηματοποιός, Λατ. crepidarius, Ἀθήν. 568Ε.

κρηπῖδο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλητὴς ὑποδημάτων, Συνεσ. Ἐπιστολ. 52.

κρηπῖδόω, (κρηπίς) ἐφοδιάζω μὲ ὑποδήματα·— Παθ., ἐφοδιάζομαι μὲ ὑποδήματα, Πλούτ. 2. 233Β, Ἀνών. παρὰ Σουίδ. **2)** κατασκευάζω προκυμαίαν, «μῶλον», Δίων Κ. 60. 11·— μεταφ., κάμνω θεμέλιον εἴς τι, θεμελιῶ, αὐτόθι 51. 1· Παθ., ὑποστηρίζομαι, ἐπί τινος Πλούτ. 2. 233Β.

κρηπίδωμα, τό, τὸ θεμέλιον, ἡ βάσις, Διόδ. 13. 82, Βυζ.

κρηπίς, ῖδος, ἡ, εἶδος ὑποδήματος ἀνδρικοῦ ὑψηλὰ ἔχοντος τὰ καττύματα, Λεξ. Ρητ. 275. 18, εἶδος ὑμιυποδήματος, Ξεν. Ἱππ. 12. 10, Ἡγήμ. παρ' Ἀθην. 698D, Θεοφρ. Χαρ. 2· διακρίνονται δὲ αἱ κρηπῖδες ἀπὸ τῶν ἁπλῶν ὑποδημάτων, Ἀθήν. 539C, 621Β· ἴσως (ὡς δύναταί τις νὰ κρίνῃ ἐκ τοῦ ὀνόματος ὀπισθοκρηπῖδες) ὄπισθεν ἀνοικταί· κρ. λευκαί, σημεῖον ἐκθηλύνσεως, Τίμαι. αὐτόθ. 522Δ· κρ χῖαι Ἱππ. π. Ἄρθρ. 828·—**κρηπῖδες**, ὑποδήματα στρατιωτικά, δηλ. αὐτοὶ οἱ στρατιῶται, Θεόκρ. 15. 6. **2)** πλακοῦντιον ἔχον τὸ σχῆμα πεδίλου, ὑποδήματος, Πολυδ. Ϛ', 77. **II.** καθόλου, θεμέλιον, τὰ θεμέλια οἰκοδομήματος, ἰδίως ναοῦ ἢ βωμοῦ, Ἡρόδ. 1. 93, Σοφ. Τρ. 993, Εὐρ. Ἴων 38, Ἱππ. Μαιν. 985, Ξεν. Ἀν. 3. 4,7· τύμβου ἐπὶ κρηπῖδ' Εὐρ. Ἡλ. 547·— μεταφ., βάσις, θεμέλιον, βάλλεσθαι κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων Πινδ. Π. 4. 245· κρ. ἀοιδᾶν αὐτόθι 7. 3· ἑβάλλοντο φαενὰν κρηπῖδ' ἐλευθερίας (ἴδε ἐν τέλ.) ὁ αὐτ. Ἀποσπ. 196· κρ. γένους Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 1261· ἡ ἐγκράτεια ἀρετῆς κρ. Ξεν. Ἀπομν. 1. 5, 4· οὐδέπω κρηπὶς κακῶν ὕπεστι, δὲν ἐφθάσαμεν ἀκόμη εἰς τὸν βυθὸν τῆς δυστυχίας, Αἰσχύλ. Πέρσ. 815. **2)** ἡ ὄχθη ποταμοῦ τειχισθεῖσα, Λατ. crepido, Ἡρόδ. 1. 185., 2. 170, Πολύβ. 5. 37, 8· χρησιμεύουσα ὡς βάθρον τῶν ἀψίδων γερύρας, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 1078. [ῐ ἐν τῇ γεν. **κρηπῖδος**, κτλ., ὡς ἐν τῇ Λατ. crepido· ἀλλ' ὅμως ἔχομεν **κρηπίδα** [ῐ] ἐν Πινδ. Ἀποσπ. 196, ὡς ἐν τῇ Λατ. crepida· πρβλ. **κνημίς**].

Κρής, ὁ, γεν. **Κρητός**, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., **Κρῆτες**, ῶν, ἐκ Κρήτης καταγόμενοι, κάτοικοι τῆς Κρήτης, κοινῶς Κρητικός, Ὅμ., κτλ.· θηλ. **Κρῆσσα**, ης, Αἰσχύλ. (δρᾶμά τι αὐτοῦ ἐκαλεῖτο **Κρῆσσαι**)·— ὡσαύτως ὡς ἐπίθετ., Κρητικός, Κρῆτα τρόπον (Bgk Κρήταν) Σιμων. 38· Κρὴς ταῦρος Ἀπολλόδ. 2. 5, 7· μητρὸς .. Κρήσσης Σοφ. Αἴ. 1295·— ἀλλ' ὁμαλ. ἐπίθ. **Κρήσιος**, α, ον, Σοφ. Σοφ. Τρ. 118, Εὐρ. Ἱππ. 372, κτλ.· ἢ συνηθέστερον **Κρητικός**, ή, όν, ὃ ἴδε.

κρῆς, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κρέας**, Σώφρ. παρ' Ἀθην. 87Α, Ἀριστοφ. Ἀχ. 795, Θεόκρ. 1. 6.

κρῆσαι, ἀντὶ **κεράσαι**, ἀπαρέμφ. ἀορ. α' ἐνεργ. τοῦ **κεράννυμι**, Ὅμηρ.

κρησέρα, ἡ, καὶ νῦν «κρησάρα», «σίτα», «πυκνάδα», κόσκινον λεπτόν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 991· πρβλ. Γαλην. Λεξ. Ἱππ., Πολυδ. Ϛ', 74., Ι', 114·— ὑποκορ. **κρησέριον**, τό, Πολυδ., Ζωναρ. 1256.

II. λεπτὸν ἁλιευτικὸν δίκτυον, Φώτ.

κρησερίτης ἄρτος, ὁ, ἄρτος ἐκ κοσκινισμένου ἀλεύρου, Δίφιλ. ἐν «Διαμαρτανούσῃ» 1.

Κρήσιος, α, ον, καὶ **Κρῆσσα**, ἴδε ἐν λέξ. **Κρής**.

κρησφύγετον [ῠ], τό, (φεύγω) τόπος καταφυγῆς, ὑποχωρήσεως, καταφύγιον, Ἡρόδ. 5. 124., 8. 51,, 9. 15, 96· ἀκολούθως παρὰ Διον Ἁλ. 4. 15, Λουκ. Εὐνοῦχ. 10· ἀλλ' οὐχὶ παρ' Ἀττ. (Τὸ πρῶτον μέρος τῆς λέξεως, **κρησ-**, εἶναι ἄδηλον· ἀρχαῖοί τινες Γραμματικοὶ ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν ὡς σημαίνουσαν κυρίως καταφύγιον ἀπὸ Κρητὸς (Κρὴς) Μίνωος).

Κρητᾰ-γενής, ές, γεννηθεὶς ἐν Κρήτῃ, ἐπὶ τοῦ Διός, Συλλ. Ἐπιγρ 2554. 177.

Κρητ-άρχης, ου, ὁ, ἀρχηγὸς τῶν Κρητῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 2744.

Κρήτη, ἡ, γνωστὴ νῆσος, Ὅμ., ὅστις ἐν Ὀδ. Ξ. 199., Π. 62, μεταχειρίζεται καὶ τὸ πληθ. Κρητάων εὐρειάων·— **Κρήτηθεν**, ἐκ Κρήτης, Ἰλ. Γ. 233· **Κρήτηνδε**, εἰς Κρήτην, Ὀδ. Τ. 186.

κρητήρ, **-ῆρος**, ὁ, Ἰων. καὶ Ἐπικ. **κρατήρ**, ὁ μόνος παρ' Ὅμ. τύπος.

Κρητίζω, (Κρὴς) ὁμιλῶ ὡς Κρής, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Δίωνος Χρυσ. **II.** μιμοῦμαι τοὺς Κρῆτας, φέρομαι ὡς Κρής, ψεύδομαι, πρὸς Κρῆτα Κρητίζω, ἀπατῶ τὸν ἀπατεῶνα, Πλουτ. Αἰμίλ. 23, Λύσανδρ. 20· πρβλ. Καλλ. εἰς Δία 8, Ἐπιστ. π. Τίτ. α', 12, καὶ ἴδε **Κρητισμός**.

Κρητικός, ή, όν, ὡς καὶ νῦν, ὁ τῆς Κρήτης ἢ ὁ ἐκ Κρήτης, Αἰσχύλ. Χο. 616, Ἀριστοφ. Βάτρ. 849, κτλ.· τὸ Κρ. πέλαγος Θουκ. 4. 53, κτλ.·—Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ Κρητικὸν τρόπον, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1165. **II. Κρητικὸν** (δηλ. ἱμάτιον), τό, βραχύ τι ἱμάτιον ἐν χρήσει κατὰ τὰς θρησκευτικὰς τελετάς, Ἀριστοφ. Θεσμ. 730, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 36, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 77, Ἡσύχ. **2) κρητικὴ** (δηλ. βοτάνη), ἡ, ὄνομα τῆς βοτάνης δικτάμνου, Διοσκ. 3. 36. **3) Κρητικὸς** (δηλ. πούς), ὁ, μετρικὸς πούς, [-υ-], π. χ. Ἀντιφῶν, καλούμενος καὶ **ἀμφίμακρος**, Ἡφαιστ. 3. 2· οὕτως, ἔγειρε .. , Μοῦσα, Κρητικὸν μέλος Κρατῖν. ἐν «Τροφωνίῳ» 10.

Κρητισμός, ὁ, Κρητικὴ διαγωγή, δηλ. ψευδολογία, Πλουτ. Αἰμίλ. 26· πρβλ. **Κρητίζω**.

κρηφαγεῖν, **κρηφαγία**, ἡμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **κρεηφ-**, ἢ ἀντὶ **κρεοφ-**.

κρῖ, τό, Ἐπικ. συντετμημένος τύπος ἀντὶ τοῦ **κριθή**, μόνον ὡς ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ., κρῖ λευκὸν Ἰλ. Θ. 564, Ὀδ. Δ. 41, κ. ἀλλ., πρβλ. **εὐρυφυής**.

κρῖᾱνός, ή, όν, (κριὸς) γεννηθεὶς ὑπὸ τὸ ζῴδιον τοῦ Κριοῦ, Βασίλ. Μέγ. τ. 1, σ. 55.

κριβανεύς. έως, ὁ, ἐν τῷ Ἀττ. τύπῳ **κλιβ-**, ἀρτοποιός, «φούρναρης», Μανέθων 1. 80.

κριβάνη, ἡ, ἢ **κριβάνης**, ὁ, πλακούντιον, Ἀλκμὰν παρ' Ἀθην. 646Α.

κριβανίκιος, ον, = **κλιβανίτης**, Ἀθήν. 113Β, ἐν τῷ τύπῳ **κλιβ-**.

κριβάνίτης. ου, ὁ, ὠπτημένος ἐν κριβάνῳ, ἐπὶ ἄρτου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 178, καὶ (ἐν τῷ τύπῳ **κλιβ-**) Σώφρων 56 Ahr., Ἀμειψ. ἐν «Ἀποκοτταβίζουσι» 5· ὁ κρ. (δηλ. ἄρτος), ἄρτος οὕτως ὠπτημένος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1123· ἐντεῦθεν κωμικῶς, βοῦς κρ. αὐτόθι 87· πρβλ. **κριβανωτός**.

κριβάνο-ειδής, ές, ἐν τῷ τύπῳ **κλιβ-**, ἔχων τὸ σχῆμα κριβάνου, Διοσκ. 1. 96.

κριβάνον, [ῐ], τό, = τῷ ἑπομ., Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 80.

κριβάνος [ῐ], ὁ, Ἀττ. ἀντὶ **κλίβανος** (ὅπερ θεωρεῖται Δωρ. παρὰ τῷ Μεγ. Ἐτυμολ. 538. 19, πρβλ. Λοβεκ. Φρύνιχ. 179)· — πήλινον ἀγγεῖον, χύτρα πλατυτέρα κατὰ τὴν βάσιν ἢ τὴν κορυφήν, ἐν ᾗ ὠπτᾶτο ἄρτος περιτιθεμένης θερμῆς τέφρας περὶ αὐτήν, διότι παρήγετο οὕτω θερμότης ὁμαλωτέρα ἢ ἐν τῷ συνήθει ἰπνῷ, «φούρνῳ», (ἰπνός), Ἡρόδ. 2. 92 (ἐν τῷ τύπῳ **κλιβ-**), Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 321, Ἀριστοφ. Ἀχ. 86, Σφ. 1153, κ. ἀλλ., Ἀντιφάν. ἐν «Ὁμφάλῃ» 1. 5. **2)** ἀγγεῖον χωνοειδὲς χρησιμεῦον πρὸς ἄντλησιν ὕδατος ἐκ φρέατος, Στράβ. 754. **II.** κοιλότης, κοίλωμα ἐντὸς βράχου, Αἰλ. π. Ζ. 2. 22.

κριβάνωτός, ἡ, όν, ὀπτὸς ἐν κριβάνῳ· ἐντεῦθεν **κριβανωτὸς** (δηλ. **ἄρτος**), ὁ, Ἀλκμὰν 62, Ἀριστοφ. Πλ. 765 (ἄλλ. **κριβανίτης**)· κρ. ζῷα, ἀκέραια ζῷα ὠπτημένα ἐν κλιβάνῳ, Εὐστ. 1286. 19.

κρῖγή, ἡ, (κρίζω) τριγμὸς τῶν ὀδόντων, Σχόλ. εἰς Ἀριστ. Ὄρν. 1520· οὕτω καὶ **κριγμός**, Ζωναρ. 1250. **II.** ἐπὶ τῆς ἐν εἴδει τριγμοῦ κραυγῆς τῶν ἐκ τοῦ σώματος ἀποχωριζομένων ψυχῶν, κριγὴ νεκρῶν Ἱππῶναξ 39.

κριδδέμεν, Βοιωτ. ἀντὶ τοῦ **κρίζειν** (ἐπὶ τῆς σημασ. τοῦ **γελᾶν**), Στράττ. ἐν «Φοινίσσαις» 3. 7.

κρίδιον, τό, συνηρ. ἐκ τοῦ **κριδίδιον**, ὑποκορ. τοῦ **κριός**, «μικρὸς κριὸς» Ἡσύχ.

κρῐδόν, μόνον παρὰ Τρυφ. 224, οἱ δὲ κριδόν, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ οἱ δ' ἐκκριδόν.

κριέλαφος, λέξις οἵα ἡ **τραγέλαφος** καὶ ἄλλαι, Λεοντ. Βυζ. ἐν Ἑλλ. Πατρολ. Migne τ. 86, 2, σ. 1616.

κρίζω: ἀόρ. α' **ἔκριξα** Αἰλ. π. Ζ. 5. 50, Ἡσύχ.· ἀόρ. 6' καὶ πρκμ. (ἴδε κατωτ.)· τρίζω, Λατ. stridere, κρίκε (ἀόρ. 6') ζυγὸν Ἰλ. Π. 470. **II.** ἐπὶ προσώπων, κραυγάζω, ξεφωνίζω, ὥσπερ Ἰλλυριοὶ κεκριγότες (μετοχ. πρκμ. 6') Ἀριστοφ. Ὄρν. 1521, πρβλ. Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 300· παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς, γελῶ, ἴδε **κριδδέμεν**. Πρβλ. **κριγή**. (Κατ' ὀνοματοπ. ὡς τὸ **τρίζω**, **κράζω**, **κρώζω**.)

κρῑηδόν, Ἐπίρρ. (κριὸς) ὡς κριός, Ἀριστοφ. Λυσ. 309.

κρῑθαία, ἡ, (κριθὴ) ἕψημα κριθῆς, Ὀμ. Ἐπιγράμμ. 15. 7.

κρῑθ-άλευρον, τό, ἄλευρον ἐκ κριθῆς, Γαλην. τ. 14, σ. 527, 7, κτλ.

κρῑθάμῐνος, η, ον, = **κρίθινος**, ἄλευρα Πολύαιν. 4. 3, 32· πρβλ. **πυράμινος**.

κρῑθάνίας, ου, ὁ, ὅμοιος κριθῇ, κρ. πυρός, εἶδος σίτου ὁμοίου πρὸς κριθήν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 2. 3.

κρῑθάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ κριθή, Θωμ. Μάγιστρ. ἐν λ. **κρίβανον**.

κρῑθάω, ἐπὶ ἵππου, τρέφομαι διὰ κριθῆς πολλῆς, σφριγῶ ἐκ τῆς πολλῆς τροφῆς, κριθῶντα πῶλον Αἰσχύλ. Ἀγ. 1641· **κριθώσης** ὄνου Σοφοκλ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 24, πρβλ. **κριθιάω**, **ἀκοστάω**, καὶ ἴδε Λοβ. εἰς Φρύν. 80.

κριθέναι (= **κριθεῖσι**), μετοχ. τοῦ παθητ. ἀορ. τοῦ **κρίνω**, Ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Δήλῳ ἐν Bull. d. cor. hell. III. σ. 293.

κρῖθή, ἡ, τὸ πλεῖστον κατὰ πληθ., κόκκοι κριθῆς, «κριθάρι» (πρβλ. **κρῆ**), τὸ δὲ ἐκ κριθῆς ἄλευρον καλεῖται **ἄλφιτα**· συνεχῶς τιθεμένη παρὰ τὸν σῖτον, ὄγμον .. πυρῶν ἢ κριθέων Ἰλ. Λ. 67· πυροὶ καὶ κριθαὶ Ὀδ. Ι. 110., Τ. 112, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1100, κ. ἀλλ.· περὶ τοῦ χωρίου τοῦ Στράτωνος ἴδε ἐν λ. **οὐλοχύτας**· — οἶνος ἐκ κριθέων πεποιημένος, εἶδος ζύθου (πρβλ. **κρίθινος**), Ἡρόδ. 2. 77· οὕτως, ἐκ κριθῶν μέθυ Αἰσχύλ. Ἰκέτ. 953· βρῦτον ἐκ ἢ ἀπὸ τῶν κρ. παρ' Ἀθην. 447Β· κριθαὶ πεφρυγμέναι = **κάχρυς**, Θουκ. 6. 22. πρβλ. Μοῖριν σ. 213. **II.** μικρὸν ἐξάνθημα ἐπὶ τοῦ ἄκρου βλεφάρου, «κριθαράκι» Ἱππ. 1010G, Γαλην. **III.** τὸ σμικρότατον «βάρος, «κόκκος», ὡς νῦν λέγομεν «σιτάρι», Θεοφρ. π. Λίθ. 46. **IV.** ἐν τῷ ἑνικ. = **πόσθη**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 965· πρβλ. **κόκκος**. (Λατ. hord-eum, Ἀρχ. Γερμ. gerst-a, ἴδε Κουρτ. Gr. Et. ἀριθμ. 75.)

κρῑθίᾶσις, **εως**, ἡ, νόσος τις τῶν ἵππων προερχομένη ἐκ τῆς βρώσεως πολλῶν κριθῶν (αἵτινες ἦσαν ἡ μόνη τροφὴ τῶν ἵππων ἐν Ἑλλάδι), Ξεν. Ἱππ. 4. 2· πρβλ. **κριθιάω**.

κρῑθῐάω: μέλλ. **-άσω**, (κριθὴ) ἐπὶ ἵππου, πάσχω ἐκ κριθιάσεως, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 4. **II.** = **κριθάω**, σφριγῶ πρὸς ἀκολασίαν, ἐκ κριθιῶντος ἀνδρὸς ἐν ἀφροδισίοις Κλεάνθ. παρὰ Στοβ. 79. 33, Βαβρ. 62. 2· πρβλ. Πολυδ. Ζ', 24, Buttm. Lexil. ἴδε **ἀκοστήσας**.

κρῑθίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κριθή**, ἀφέψημα κριθῆς, Ἱππ. 580. 53· ἐν τῷ πληθ., ὀλίγαι κριθαί, Λουκ. Ὄν. 3. 17 καὶ 47, Ἀθήν. 214C.

κρῑθίζω: μέλλ. **-ίσω**, τρέφω διὰ κριθῶν, Βαβρ. 76. 2.

κρῑθῖνος, η, ον, ὡς καὶ νῦν, πεποιημένος ἐκ κριθῆς, κόλλιξ, ἄρτος Ἱππῶναξ ἐν Ἀποσπ. 20, Ξεν., Λουκ., κλ.· τὸ κρ. ποτὸν Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 395· κρ. οἶνος, ζῦθος, Πολύβ. 34. 9, 15, Ἀθήν. 16C, κτλ.· πόμα Πλούτ. 2. 752Β· πρβλ. **κριθή** I.

κρῑθίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κριθή**, Λόγγος 3. 30.

κρίθμον, **κρίθμος**, ἴδε ἐν λ. **κρηθμός**.

κριθόγιτον (;)· «ἀπόβρεγμα (κῶδ. ἀπόβριμα) κριθῆς» Ἡσύχ.

κριθοδεία, ἡ, ὡς τὸ **σιτοδεία**, ἔλλειψις κριθῆς, Μ. Ἀκομ. τ. Β', σ. 43, 4, ἔκδ. Λ.

κριθόκανον· «σπέρμα μελανθίῳ ὅμοιον» Ἡσύχ.

κριθο-λόγος, ον, ὁ συνάγων κριθάς· παρὰ τοῖς Ὀπουντίοις, ὁ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ἄρχων, ὁ κομιζόμενος τὰς ἀπαρχάς, Πλούτ. 2. 292Β— ἐντεῦθεν **κριθολογέω**, Θεοδ. Προδρ. Ἐπιγράμμ. σ. 86, 7, ἔ. Suvign, καὶ **κριθολογία**, ἡ, κῶδ. Θεοδ. τ. 5, σ. 298.

κρῑθό-μαντις, **εως**, ὁ, ὁ διὰ τῆς κριθῆς μαντευόμενος, Λοβ. Ἀγλαόφ. 815.

κριθο-πομπία, ἡ, ἀποστολὴ κριθῆς, Κωμ. (Ἀνών. 176) παρ' Ἡσυχ. ἐν λ. **Ροίκου κριθοπομπία**.

κρῑθο-πώλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν κριθάς, Ἱππιατρ. 4.

κρῑθο-τράγος, ον, (τράγεῖν) ὁ τρώγων κριθάς, κριθοφάγος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 231.

κρῑθο-φάγία, ἡ, τὸ τρώγειν κριθάς, εἶδος τιμωρίας ἐν τῷ Ρωμαϊκῷ στρατῷ, Πολύβ. 6. 38, 4.

κρῑθο-φάγος, ον, ὁ τρώγων κριθάς, τρεφόμενος διὰ κριθῶν, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 231, Βυζ.

κριθοφορέω, μαντεύω διὰ κριθῶν τὰ ἄδηλα, Θ. Βαλσ. ἐν Συντ. καν. τ. 4, σ. 233.

κρῑθο-φόρος, ον, ὁ φέρων, παράγων κριθάς, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 8, 2, Στράβ. 375.

κρῑθοφῠλᾰκία, ἡ, «ἀρχὴ ἐπὶ τῆς ἐξαγωγῆς τῆς κριθῆς ἢ σίτου» Ἡσύχ.

κρῑθο-φύλαξ [ῠ], **ᾰκος**, ὁ, ἐν Ἀθήναις, ὑπάλληλος ἐπιβλέπων τὴν ἐξαγωγὴν κριθῆς, ὡς τὸ **σιτοφύλαξ**, Wolf Lept. σ. 254.

κρῑθώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κριθήν, ἐκ κριθῆς, κριθώδης πτισάνη, = ὅλη πτισάνη, ἀντίθετ. τῷ **χυλός**, Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 390, ἴδε **πτισάνη**· κρ. ἄρτος Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. Ϛ', 25.

κριθ-ώλεθρος, ον, ὁ καταστρέφων τὰς κριθάς, ἐπὶ ἵππων ὅσοι καίπερ τρώγοντες πολλὴν κριθὴν δὲν παχύνονται, «ἐπὶ τῶν μάτην ἐσθιόντων ἵππων» Α. Β, 46.

κρίκε, ἴδε ἐν λέξ. **κρίζω**.

κρῑκέλλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κρίκος**, Ἀλέξ. Τραλλ. 9. 165, Βυζ.

κρικελλο-ειδής, ές, ἔχων τὸ σχῆμα κρίκου, Κ. Πορφυρογέν. π. τῶν Θεμάτ. 28. 5.

κρίκελλος, ὁ, = **κρίκος**, Κωδινὸς 50, 13, Γλωσσ.

κρῑκ-ηλάσία, ἡ, (κρίκος, ἐλαύνω) τὸ ἐλαύνειν κρίκον, εἶδος παιδιᾶς τῶν παίδων, Ἀντυλλ. παρ' Ὀρειβ. 6. 26· πρβλ. Winckelm. Monum. Ined. 4. 257.

κρῑκίον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κρίκος**, Μεθόδ. 384Α.

κρικο-ειδής, ές, ἔχων σχῆμα κρίκου, Γαλην. 14. 715, Πλούτ. 2. 877Ε.

κρῑκόομαι, Παθ., ἀσφαλίζομαι διὰ κρίκου, διὰ κύκλου, κεκρίκωνται τὸ χεῖλος χαλκῷ, ἔχουσι χαλκοῦν κρίκον διὰ τοῦ χείλους, «ὁπλίζουσι δὲ τὰς γυναῖκας, ὧν αἱ πλείους κεκρίκωνται τὸ χεῖλος τοῦ στόματος χαλκῷ» Στράβ. 822, πρβλ. Ὀρειβ. 189 Mai.

κρῑκο-ποιέομαι, σχηματίζομαι εἰς κρίκον, Ἡράκλ. παρ' Ὀρειβ. 89 Mai.

κρίκος [ῐ], ὁ, Ὁμηρ. τύπος τοῦ **κίρκος**, κρίκος τις («κρικέλλι») ἐπὶ τῆς ἐπιστηθίου σκευῆς τῶν ἵππων δι' ἧς προσέδενον αὐτοὺς πρὸς ξύλινον πάσσαλον (ἕστορα) τοῦ ῥυμοῦ τῆς ἁμάξης, ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον Ἰλ. Ω. 272. **2)** μικραὶ ὀπαὶ ἐν τοῖς ἱστίοις δι' ὧν τὰ σχοινία (οἱ κάλω) διήρχοντο καὶ ἐσύροντο, Ἡρόδ. 2. 36, πρβλ. Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 3. 6, 2, Πολυδ. Α', 94. **3)** δακτύλιος, «δακτυλίδι» τῆς χειρός, Θεοφρ. Ἱστ. Φυτ. 4. 2, 7· ἐν Καρχηδόνι οἱ ἄνδρες ἐφόρουν ἰσαρίθμους δακτυλίους ταῖς μάχαις ἐν αἷς ἐπολέμησαν, Ἀριστ. Πολ. 7. 2, 10. **4)** κόσμημα τῆς ῥινός, ἔρριπον δακτυλίδιον, Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 203· φυλακτήριον, Πλουτ. Δημοσθ. 30· κρίκος ἁλύσεως, ὁ αὐτ. 2. 304Β, Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 67· ἐκ κρίκου λεπτοῦ πεποιημένα ὑφασμάτια, δηλ. ἁλυσιδωτὸς ὁπλισμός, Ἰουλιαν. 37D.

κρίκω, λέγεται ὅτι εἶναι ταυτόσημον τῷ **κρίζω**, Heyne εἰς Ἰλ. Π. 470.

κρίκωμα, τό, κρίκος, κύκλος, Εὐστ. 726. 16.

κρίκωσις, **εως**, ἡ, στρογγύλωμα, Ὀρειβάσ. 189 Mai.

κρικωτός, ή, όν, ἔχων κρίκους, πεποιημένος ἢ συνισάμενος

ἐκ κρίκων, ἀλυσιδωτός, ἀγκιστρωτός, Καρύστ. παρ' Ἀθην. 548F· θώραξ Εὐστ. 528. 24· κρ. σφαῖρα, συνισταμένη ἐκ κρίκων, Πτολ. Γεωγρ. 7. 6, κτλ.

κρῖμα, τό, (κρίνω) ἀπόφασις, κρίσις, Χρύσιππ. παρὰ Πλουτ. 2. 1046E, Πολύδ. 24. 1, 12. Κ. Δ.· ἀπόφασις καταδικαστική; καταδίκη, συχν. παρὰ τοῖς Ἑβδ. καὶ τῇ Κ. Δ. **2)** ἀντικείμενον κρίσεως, ζήτημα, οὐκ εὔκριτον τὸ κρῖμα Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 397· δίκη, Ἑβδ., Α' Ἐπιστ. π. Κορ. ς', 7. **II.** = **κρίσις**, Εὐαγγ. κ. Ἰω. θ', 39, Πράξ. Ἀποστ. κδ', 25, κτλ. [ῑ̆ κατ' ἀναλογίαν ὡς παρ' Αἰσχύλῳ ἔνθ' ἀνωτ., ἴδε Λοβ. Παραλ. 418· ἀλλ' ὅμως ὁ Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. θ', 176, 177 ἔχει κρίμα μετὰ ῐ̆, ὡς φέρεται ἐν Ἀντιγρ. τῆς Καιν. Διαθ.]

κριμνίτης ἄρτος, ὁ, ἄρτος πεποιημένος ἐκ **κρίμνου**, φαῦλος, πρόστυχος ἄρτος, Ἀθήν. 646A·— οὕτω **κριμνατίας** ἄρτος (κοινῶς **κριμμ-**), Ἀρχέστρ. αὐτόθι 112B.

κρίμνον, τό, (ἴδε ἐν λέξ. **κρίνω**) χονδροαλεσμέναι κριθαί, Ἱππ. παρὰ Γαλην., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 5· κρίμνον κυκεῶνος ἀποστάζοντος ἔραζε Καλλίμ. παρὰ Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 607·— ἄρτος ἐκ τοιούτου ἀλεύρου, Ἀνθ. Π. 6. 302, πρβλ. Βαβρ. 108. 9·— κρίμνα χειρῶν, ψιχία ἄρτου κτλ., πρὸς καθαρισμὸν τῶν χειρῶν κατὰ τὰ δεῖπνα, ὡς τὸ ἀπομαγδαλιά, Λυκόφρ. 607 (ἀλλὰ **κρῖμνα** ἐν Ἡρώνδ. 6. 6).

κριμνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς χονδρὸν ἄλευρον, ἐπὶ τῶν καθιζημάτων τῶν οὔρων, Ἱππ. Ἀφ. 1259, κτλ.· κρ. ἑλλέβορος Σέξτ. Ἐμπ. Π. 1. 130· ἴδε ἐν λέξ. **κατανίφω**.

κρῑ̆-άνθεμον, τό, τὸ ἀείζωον, τὸ ἐπὶ τῶν στεγῶν τῶν οἰκιῶν φυόμενον, Ἱππ. 570. 51. **2)** συνώνυμον τῷ **ἡμεροκαλλίς**, Διοσκ. 3. 137.

κρῖν-έλαιον, τό, ἔλαιον ἐκ κρίνων, Ὀρνεοσόφ. σ. 520.

κρίνινος, η, ον, παρεσκευασμένος ἐκ κρίνων, μύρον Πολύθ. 31. 4, 2· ἔλαιον Γαλην. τ. 19, σ. 70, 14.

κρῖνο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κρίνον, Διοσκ. 3. 143.

κρῖνόεις, εσσα, εν, ἀνήκων εἰς τὴν ὄρχησιν κρίνον (II), Σχολ. εἰς Ἰλ. Χ. 391.

κρίνον [ῐ̆], τό, κρίνον οἱουδήποτε εἴδους («ζαμπάκι»), ἐνῷ λείριον εἶναι τὸ λευκὸν κρίνον, πρβλ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6. 6, 3· ἐν τῷ πληθ. ἔχομεν τὸν ἑτερόκλ. τύπον **κρίνεα**, Ἡρόδ. 2. 92· δωτ. **κρίνεσιν**, Κρατῖν. ἐν «Μαλθακοῖς» 1, Ἀριστοφ. Νεφ. 911, κτλ.· ἀλλ' οὐδαμοῦ εὕρηται ἐν. ὀνομαστ. οὐδετ. **κρίνος**, τό·— παροιμία: κρίνου γυμνότερος Ἰουλιαν. 181B·— ἐντεῦθεν ἐπὶ πτωχοῦ ἀνθρώπου, Πολυδ. Ϛ', 197, κτλ. **II.** εἶδος χορικῆς ὀρχήσεως παρ' Ἀπολλοφάνει ἐν «Δαλίδι» 2. **III.** εἶδος ἄρτου, Ἀθήν. 114F.

κρῖνο-στέφανος, ον, ἐστεμμένος διὰ κρίνων, Αὐσων. Ἐπιστ. 12. 14.

κρῖνό-χροος, ον, συνηρ. **-χρους, ουν**, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κρίνου, Ἰω. Χρυσόστ. τ. 6, σ. 135.

κρίνω [ῐ̆], Ἐπικ. γ' ὑποτ. **κρίνησι** (ἴδε **διακρίνω**)· μέλλ. **κρῖνῶ**, Ἐπικ. **κρῖνέω (δια-)** Ἰλ.· ἀόρ. **ἔκρῖνα** Ὀδ.,Ἀττ.· πρκμ. **κέκρῐκα** Πλάτ., κτλ.— Μέσ., μέλλ. **κρῖνοῦμαι** Εὐρ. Μήδ. 609, ἀλλ' ἐπὶ παθ. σημασ., Πλάτ. Γοργ. 521E, πρβλ. **διακρίνω**, ἀόρ. **ἐκρινάμην**, Ὅμ., κτλ.— Παθ., μέλλ. **κρῐθήσομαι** Τραγ., Ἀττ.· ἀόρ. **ἐκρίθην** [ῐ̆] Πίνδ., Ἀττ.· Ἐπικ. εὐκτ. **κρινθεῖτε (δια-)** Ἰλ., μετοχ. **κρινθείς** Ἰλ. Ν. 129, Ὀδ. Θ. 48· πρκμ. **κέκρῐμαι** Πίνδ., Ἀττ.· ἀπαρ. **κεκρίσθαι (ἀπο-)** Πλάτ. Μένων 75C·— Αἰολ. **κρίννω** μετὰ διπλοῦ ν, Böckh εἰς Συλλ. Ἐπιγραφ. 2. σ. 189.

(Ἐκ τῆς √KPI, ὅθεν καὶ αἱ λέξ. **κρι-τής, κρί-σις, κρῖ-μα**, κτλ.· πρβλ. Σανσκρ. kar, kir-âmi (effundo, spargo)· Λατ. cerno, cre-vi, cri-brum (πρβλ. **κρίμνον**), cri-men, cer-tus· Ἀγγλο-Σαξον. hrid-der (sieve)·— ἀλλ' ὑπάρχει λόγος νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἡ ῥίζα ἦτο ΣΚΑΡ, πρβλ. Σανσκρ. apa-skar-as = **σκῶρ, σκατός**, (excrementum), πρὸς τὸ Λιθ. skir-iù (separo, eligo).)

Χωρίζω, «ξεχωρίζω», ἀποχωρίζω, θέτω κατὰ μέρος, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ κρίνη .. καρπόν τ' ἄχνας τε Ἰλ. Ε. 501, κτλ.· κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα Β. 362, πρβλ. 446· κρ. τὸ ἀληθές τε καὶ μὴ Πλάτ. Θεαίτ. 150B· τούς τε ἀγαθοὺς καὶ τοὺς κακοὺς Ξεν. Ἀπομν. 3. 1, 9, κτλ. **II.** ἐκλέγω, ἐς ὃ' ἑρέτας ἔκρινεν ἑείκοσι Ἰλ. Α. 309· ἐκ Λυκίης .. φῶτας ἀρίστους Ζ. 118, πρβλ. Ὀδ. Δ. 666., Ι. 90, 195., Ξ. 217, κτλ.· οὕτω, κρ. τινὰ ἐκ πάντων Ἡρόδ. 6. 129· κρίνασα δ' ἀστῶν .. τὰ βέλτατα Αἰσχύλ. Εὐμ. 487· δίδωμί σοι κρίναντι χρῆσθαι Σοφ. Ο. Κ. 641, κτλ.·— ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κρίνασθαι ἀρίστους, ἐκλέγειν τοὺς ἀρίστους, Ἰλ. Ι. 521, πρβλ. Τ. 193, Ὀδ. Δ. 408, 530, κτλ.—Παθ. ἐκλέγομαι, διακρίνομαι, ἵνα τε κρίνονται ἄριστοι Ω. 507· ἀλλ' ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται μετοχ. **κεκριμένος** καὶ **κρινθείς** ἐπὶ τῆς σημασ. ἐκλελεγμένος, ἐκλεκτός, Ἰλ. Κ. 417, Ὀδ. Ν. 182., Π. 248, κτλ. (πλὴν ἐν Ἰλ. Ξ. 19, ἴδε κατωτ. 2)· ἀρετᾷ κριθείς, διακριθείς ἐπὶ ἀρετῇ .., Πινδ. Ν. 7. 10· ἀσπίδα .. κεκρ. ὕδατι καὶ πολέμῳ, διακριθεὶς κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν, Ἀνθ. Π. 9. 42·— ἐν ζῶσι κεκριμένα (ἢ κρινομένα), ἐναρίθμιος μεταξὺ τῶν ζώντων, κατὰ Διοδ. καὶ Ναύκ. ἀντὶ **ἀριθμουμένα**, ἴδε σημ. Paley ἐν τόπῳ .., Εὐρ. Ἱκέτ. 969· εἰς τοὺς ἐφήβους κριθεὶς Λουκ. Ἔρωτ. 2·— κατὰ μέσ. ἀόρ., κοῦροι .. κρινάσθων, ἃς ἐκλεχθῶσιν, Ὀδ. Θ. 35. **2)** ἐκφέρω κρίσιν, ἀπόφασιν περὶ ἐρίδων, κρίνων νείκεα πολλὰ Μ. 440· ἔκριναν μέγα νεῖκος .. πολέμοιο Σ. 264· μετὰ συστοίχ. αἰτ., οἵ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας, «οἳ ἂν βιαίως κρίνωσιν ἐν τῇ ἀγορᾷ δίκας διεστραμμένας καὶ ἀδίκους» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Π. 387· οὕτω, κρ. δίκην Ἡρόδ. 2. 129, Αἰσχύλ. Εὐμ. 433.· πρώτας δίκας κρίνοντες αἵματος αὐτόθι 682· κρινεῖ δὲ δή τις ταῦτα; Ἀριστοφ. Βάτρ. 805· κρ. κρίσιν Πλάτ. Πολ. 360E· ἄριστα κρ. Θουκ. 6. 39· κρίνουσι βοῇ καὶ οὐ ψήφῳ, ἀποφασίζουσι τὸ ζήτημα .., ὁ αὐτ. 1. 87· μίσει πλέον ἢ δίκῃ κρ. ὁ αὐτ. 3. 67· τὸ δίκαιον κρ. Ἰσοκρ. 298D· τῷ τοῦτο κρίνεις; πόθεν κρίνεις τοῦτο; πόθεν σχηματίζεις ταύτην τὴν κρίσιν; Ἀριστοφ. Πλ. 48· ὡσαύτως, κρ. περί τινος Πινδ. Ν. 5. 73, Πλάτ. Ἀπολ. 35D, Ἀριστ., κτλ.·— παθ., ἀγὼν κριθήσεται Αἰσχύλ. Εὐμ. 677· κἂν ἰσόψηφος κριθῇ (δηλ. ἡ δίκη) αὐτόθι 741· ἀπρόσωπ., ὡς ἐν τῇδε τῇ μάχῃ κριθησόμενον, ἔμελλε νὰ κριθῇ, ν' ἀποφασισθῇ, Ἀρρ. Ἀν. 3. 9, 6. **3)** ἀποφασίζω ἀγῶνα, π χ. διὰ βραβεῖον, Σοφ. Αἴ. 443, Ἀριστοφ. Βάτρ. 873· ἔργον ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ Αἰσχύλ. Θήβ. 414, πρβλ. Εὐρ. Ἱκέτ. 601· ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., ὁ τὰς Θεὰς κρίνας, περὶ τοῦ Πάριδος, ὁ αὐτ. Ι. Α. 72·— Παθ. καὶ Μέσ., ἐπὶ προσ., φθάνω εἰς ἀποτέλεσμα, κρίνασθαι Ἄρηι Ἰλ. Β. 385, πρβλ. Σ. 209, κτλ.· ὁπότε μνηστῆρσι καὶ ἡμῖν .., μένος κρίνηται Ἄρηος, «ἔστι κρίνεσθαι μένος Ἄρεως, ὅτε σύμμιξις πολέμου γένηται, τότε γὰρ διακρίνεται τὸ τῶν μερῶν μένος» (Εὐστ.), Ὀδ. Π. 269, πρβλ. Ἡσιόδ. Θ. 882· καθόλου, φιλονεικῶ, ἐρίζω, μάχομαι, Ἀριστοφ. Νεφ. 66· περί τινος Ἡρόδ. 3. 120· οὐ κρινοῦμαι .. σοὶ τὰ πλείονα Εὐρ. Μήδ. 609· δίκῃ κρίνεσθαι Θουκ. 4. 122· οὕτω, κρίνεσθαι μετά τινος Ἑβδ. (Ἰουδ. Η', 1)·— ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. πρκμ., διακεκριμένος, καθαρός, ἰσχυρός, οὖρον κεκριμένον, ὡς τὸ εὐκρινής, Ἰλ. Ξ. 19· ὡσαύτως, πόνοι κεκρ., ἀποφασισμένοι, τετελεσμένοι (πρβλ. decisa negotia, Ὁράτ.), Πινδ. Ν. 4. 2· αἱ μάχαι κρίνονται .. ταῖς ψυχαῖς Ξεν. Κύρ. 3. 3, 19. **3)** δι' ἀποφάσεως παραχωρῶ, δίδω, κράτος τινί Σοφ. Αἴ. 443·— Παθ., τοῖς οὖτε .. νόστος ἐκρίθη Πινδ. Π. 8. 120. **6)** ἀπολ., κρίνω, ἐκφέρω κρίσιν ἢ ἀπόφασιν, ἄκουσον .. καὶ κρῖνον Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 398· ἀδίκως κρίνειν Φερεκρ. ἐν «Κραπατάλλοις» 16, πρβλ. Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 287, 576. **γ)** παρ' Ἰατρ., φέρω εἰς κρίσιν, εἰς κρίσιμον σημεῖον, τὸ θερμὸν φιλιόν [ἐστι] καὶ κρῖνον Ἱππ. Ἀφ. 1253· ἐν τῷ παθ., ἐπὶ νοσοῦντος, φθάνω εἰς κρίσιμον κατάστασιν, ἐκρίθη εἰκοσταῖος ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδ. 1. 951· οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς νόσου, ὁ αὐτ. ἐν 954· τοῦ πάθους κριθέντος Διόδ. 19. 24. **4)** κρίνω περί τινος, ὡς καὶ νῦν, πρὸς ἑμαυτὸν κρίνων [αὐτὸν], κρίνων περὶ αὐτοῦ ἐξ ἑμαυτοῦ, Δημ. 564. 17· κρ. πρὸς ἀργύριον τὴν εὐδαιμονίαν Ἰσοκρ. 56B.— Παθ., ἴσον παρ' ἐμοὶ κέκριται Ἡρόδ. 7. 16, 1· εὔνοια καιρῷ κρίνεται Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 143. **5)** ἑρμηνεύω, ταύτῃ ἔκριναν τὸ ἐνύπνιον Ἡρόδ. 1. 120, πρβλ. 7. 19, Αἰσχύλ. Πρ. 485, κτλ.· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους Ἰλ. Ε. 150. **6)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ἀποφασίζω ἢ ἀποφαίνομαι ὅτι, θεωρῶ .., Ἡρόδ. 1. 30, 214, Πλάτ., κτλ.· κρίνω σε νικᾶν Αἰσχύλ. Χο. 903· οὕτω καὶ παραλειπομένης τῆς ἀπαρ., ἄνδρα πρῶτον κρ. τινά Σοφ. Ο. Τ. 34· Ἔρωτα δ' ὅστις μὴ θεὸν κρίνει μέγαν Εὐρ.·Ἀποσπ. 271· τὴν πόλιν ἀθλιωτάτην ἔκρινας Πλάτ. Πολ. 578B· ἐκ τῶν λόγων μὴ κρῖνε ,. σοφὸν Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 40e·— Παθ., Ἑλλήνων κριθεὶς ἄριστος Σοφ. Φιλ. 1345, πρβλ. Θουκ. 2. 40, κτλ. **7)** ἀποφασίζω ὑπέρ τινος, προτιμῶ, προκρίνω, κρίνω δ' ἀφθονον ὄλβον Αἰσχύλ. Ἀγ. 471, πρβλ. Ἱκέτ. 396· τὴν ἐλπίδα τῆς τύχης πάρος Σοφ. Τρ. 724· τινά πρό τινος·Πλάτ. Πολ. 399E, πρβλ. Φίλησ. 57B· τι πρός τι ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 110A· εἰ σφε κρίνειεν Πάρις Εὐρ. Τρῳ. 928, πρβλ. Ἀριστοφ.Ὄρν. 1102, Ἐκκλ. 1155. **8)** μετ' ἀπαρ. μόνον, εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ πράξω τι, Ἐπιστ. π. Τίτ. γ', 12, πρβλ. Ἐπιστ. π. Κορ. Α', ϛ', 2, Διόδ. 15. 32· ζῆν μεθ' ὧν κρίνῃ τις (δηλ. ζῆν), μεθ' ὧν προτιμᾷ νὰ ζῇ, Μένανδρ. ἐν «Φιλαδέλφοις» 5. **9)** σχηματίζω κρίσιν περί τινος, μὴ κρῖν' ὁρῶν τὸ κάλλος ὁ αὐτ. ἐν Μονοστ. 333, πρβλ. Ἀδήλ. 58. **III.** παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, ἐρωτῶ, αὐτὸν .. ἅπας λεὼς κρίνει παριστὰς Σοφ. Τρ. 195· εἴ νιν πρὸς βίαν κρίνειν θέλοις αὐτόθι 388· καὶ κρῖνε κἀξέλεγξε ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 399· μὴ κρῖνε, μὴ 'ξέταζε ὁ αὐτ. ἐν Αἴ. 586· σέ τοι, σὲ κρίνω ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 1445. **2)** φέρω εἰς κρίσιν, ὡς τὸ **κατηγορέω**, Λυκοῦργ. 147. 43, πρβλ. Δημ. 26. 18., 230. 7., 413. 25, κτλ.· κρ. θανάτου, κρίνω, δικάζω ἐν ζητήμασι περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, Ξεν. Κύρ. 1. 2, 14· κρ. τινὰς προδοσίας Λυκοῦργ. 164. 7· περὶ προδοσίας Ἰσοκρ. π. Ἀντιδ. § 137· κρ. τινὰ κακώσεως ἐπαρχίας, Λατ. repetundarum, Πλουτ. Καῖσ. 4·— Παθ., κρίνομαι, φέρομαι εἰς δίκην, δικάζομαι, θανάτου κρίνεσθαι (ἴδε ἐν λ. **θάνατος**), Θουκ. 3. 57, πρβλ. 6. 29· τρὶς κρίνεται παρ' ὑμῖν περὶ θανάτου Δημ. 53. 27· ἐκρίνετο τὴν περὶ Ὠρωποῦ κρίσιν θανάτου ὁ αὐτ. ἐν 535. 10· μετὰ γεν. τοῦ ἐγκλήματος, κρίνεσθαι δώρων Αυσ. 178. 7, πρβλ. Λυκοῦργ. 164. 6· ὡσαύτως,

κρ. ἐπ' ἀδικήματι Πλούτ. 241E· ἀπολ., ὁ κεκριμένος, Λατ. reus, Αἰσχίν. 49. 80· ἐντεῦθεν, **3)** ἐκφέρω ἀπόφασιν καταδικαστικήν, καταδικάζω, ὡς τὸ **κατακρίνω**, Σοφ. Τρ. 724, Δημ. 413. 16, Κ. Δ.·—Παθ., δικάζομαι, καταδικάζομαι, κατακρίνομαι, κακούργου .. ἐστι κριθέντ' ἀποθανεῖν Δημ. 52. 2 (;).— Πρβλ. Κόντ. Γλωσσ. Παρατηρ. σ. 56-57.

κρῑνωνιά, ἡ, τόπος κατάφυτος ἐκ κρίνων, πρβλ. **ἰωνιά**, **ῥοδωνιά**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 2, 1.

κρῑνωτός, ή, όν, κεκοσμημένος διὰ κρίνων, Ἀριστέας περὶ τῶν Ἑβδ. σελ. 255.

κριξός, ὁ, Δωρ. ἀντὶ **κιρσός**, ὃ ἴδε.

κρῑο-βόλος, ον, φονεύων τοὺς κριούς, κρ. τελετή, θυσία εἰς τιμὴν τοῦ Ἄτυος, Ἀνθ. Π. παράρτ. 164, 239· πρβλ. **ταυροβόλος**.

κρῑο-δόχη, ἡ, τὸ ἐκ ξύλου κατασκεύασμα ἐφ' οὗ τοποθετεῖται ὁ πολιορκητικὸς κριός, Ἀθήν. π. Μηχ. σ. 6.

κρῑο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κριόν, Σουΐδ. ἐν λ. **κριός**.

κρῑό-θεος, ὁ, = **ἀμμωνιακόν**, Διοσκ. ἐκ τῶν νόθων 3. 98.

κρῑο-κέφᾰλος, ον, ὁ, ἔχων κεφαλὴν κριοῦ, κριοκέφαλος Ἄμμων Ἀθανάσ. τ. 1, σ. 9.

κρῑο-κοπέω, μάχομαι διὰ πολιορκητικοῦ κριοῦ, Πολύβ. 1. 42, 9, Ἀππ. Μιθρ. 36.

κρῑο-μᾰχέω, μάχομαι διὰ πολιορκητικοῦ κριοῦ, Ἀρχ. Μαθ. σ. 38.

κριομαχία, ἡ, ἡ διὰ πολιορκητικοῦ κριοῦ μάχη, ἀρχαία διάφ. γραφὴ ἀντὶ **σκιαμαχία**, Γελλ. Ἀττ. Νύκτ. 13, 22, 4.

κρῑ-όμορφος, ον, ἔχων μορφὴν ἢ σχῆμα κριοῦ, Σχόλ. νεώτ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ', 256.

κρῑ-όμυξος, ον, (μύξα) ὅμοιος πρὸς κριὸν κορυζῶντα, μωρός, ἠλίθιος, Κερκίδας παρὰ Γαλην. 10. 137· ὡσαύτως **κριομύξης, ου,** ὁ, Θεόδ. Πρόδρ.

κρῑο-πρόσωπος, ον, ἔχων πρόσωπον κριοῦ, ἄγαλμα Διὸς Ἡρόδ. 2. 42., 4. 181· Ζεὺς Λουκ. π. Θυσιῶν 14, κτλ.· οὕτω, **κρῑόπρωρος, ον,** Σχόλ. εἰς Πλάτ. Μενέξ. 243A, Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 168.

κριός [ῑ], ὁ, «κριάρι», Λατ. aries, Ὀδ. Ι. 447, 461, Ἡρόδ., κτλ.· κριοὶ ἄγριοι ὁ αὐτ. ἐν 4. 192·— παροιμ., κριὸς τροφεῖα ἀπέτισεν, ἐπὶ ἀγνωμοσύνης, διότι ὁ κριὸς κερατίζει τοὺς θρέψαντας αὐτόν, Μένανδρ. παρὰ Ζηνοβ. 4. 63, Σουΐδ., Ἡσύχ.· οὕτω, κριοὺς ἐκγενναν τέκνα Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 10· κριοῦ διακονία, ἐπὶ ἀχαριστίας, Σουΐδ.·— ὡσαύτως, τὸν κριὸν ὡς ἐπέχθη, πῶς ἐκουρεύθη ὁ κριός, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν ᾠδὴν τοῦ Σιμων. 15 (19) ἀρχομένην ὧδε: ἐπέζαθ' ὁ Κριός, εἰς τιμὴν τοῦ Κριοῦ Αἰγινήτου, Ἀριστοφ. Νεφ. 1356, πρβλ. Ἡρόδ. 6. 50, καὶ ἴδε τὸ ῥῆμα **πέκω**. **2)** κριὸς πολιορκητικός, Λατ. aries, Ξεν. Κύρ. 7. 4, 1, Ἰώσηπ., κτλ. **3)** ὁ ἀστερισμὸς τοῦ κριοῦ, Ἄρατ. 238, Πλούτ. 2. 908C. **II.** μέγα θαλάσσιόν τι κῆτος, Αἰλ. π. Ζ. 9. 49, 15. 2, κτλ. **III.** εἶδος διθύρου μαλακοστράκου, Ἡσύχ.· **κρεῖος** ἐν Ἀθην. 87B. **IV.** ὁ κοχλίας τοῦ Ἰων. κιονοκράνου, ἐπειδὴ εἶναι συνεστραμμένος ὡς τὸ κέρας τοῦ κριοῦ, Ἡσύχ. **V.** εἶδος Ἀφρικανικοῦ τινος πλοίου, Πολυδ. Α', 83. (Πιθ., ὡς τὸ Λατ. cervus, συγγενὲς τῇ λ. **κέρας**).

κριός, ὁ, εἶδος, ἐρεβίνθου, ἴσως ὁ νῦν καλούμενος βίκος ἢ ἀρακάς, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 5, 1, Διοσκ. 2. 126· **κρεῖος**, Σώφιλ. παρ' Ἀθην. 54F. (Πιθ. συγγενὲς τῷ Λατ. cicer, πρβλ. Κουρτ. Et. Gr. ἀρ. 42b).

κρῑό-στᾰσις, εως, ἡ, ἡ ξυλίνη συσκευὴ ἡ ὑποστηρίζουσα τὸν πολιορκητικὸν κριόν, Ἀρχ. Μαθ. σ. 92.

κρῑο-φάγος, ον, ὁ ἐσθίων κριούς, «θεός τις, ᾧ κριοὶ θύονται» Ἡσύχ.

κρῑο-φόρος, ον, ὁ φέρων πολιορκητικὸν κριόν, χελῶναι Διόδ. 20. 48 καὶ 91, πρβλ. Ἀνών. παρὰ Σουΐδ. ἐν λέξ. **προσηρεικότος**. **II.** ὄνομα τοῦ Ἑρμοῦ, Παυσ. 9. 22, 1, πρβλ. 2. 3, 4.

κριόω, ἀνατίθημι, ἀφιερῶ, εἰς τὸν Κριόν, τὸ ζῴδιον (**κριὸς** I. 3), Βασίλ., πρβλ. Ἀρκαδ.

Κρῖσα [οὐχὶ **Κρίσσα**), **ης,** ἡ, πόλις τῆς Φωκίδος οὐ μακρὰν τῶν Δελφῶν, Ἰλ. Β. 520· **Κρίση**, Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 282, κτλ.· — ἐπίθ. **Κρισαῖος, α, ον,** ἐκ Κρίσης, αὐτόθι 446, Ἡρόδ. κτλ.

κρίσῐμος [ῐ], **ον,** (κρίσις) ὡς καὶ νῦν, κρίσιμος, κρ. ἡμέρα, ἡ κρίσιμος ἡμέρα νόσου, Ἱππ. Ἀφ. 1261, κ. ἀλλ., Ἀριστ. Φυσ. 5. 6, 7· ὁ Μένανδ. λέγει περὶ τῆς ἑβδόμης ἡμέρας, κρ. γὰρ αὕτη γίγνεται ἐν Ἀδηλ. 296· οὕτω κρ. φάεα Ἀνθ. Π. 11. 382, 11· τὸ **κρ.**, κρίσιμον σημεῖον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἱππ.— συγκρ. **-ώτερος**, ὁ αὐτ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387. Ἐπίρρ. **-μως**, ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδ. τὸ Α', 945.

κρίσις [ῐ], **εως,** ἡ (κρίνω) χωρισμός, δύναμις ἢ ἱκανότης πρὸς διάκρισιν, τῶν ὁμογενῶν, τῶν διαφερόντων Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 9. 2, 10, κ. ἀλλ. **2)** ὡς καὶ νῦν, κρίσις, τὴν Κροίσου κρ. Ἡρόδ. 3. 34, πρβλ. 8. 69· ἐν θεῶν κρίσει Αἰσχύλ. Ἀγ. 1288· κατὰ κρίσιν ἐμὴν Ἱππ. Ὅρκ. 1· κρ. οὐκ ἀληθὴς Σοφ. Ο. Τ. 501· πολίτης ὁρίζεται τῷ μετέχειν κρίσεως, διὰ τοῦ δικαιώματος τοῦ κρίνειν, Ἀριστ. Πολ. 3. 1, 6· **Κρίσις**, ὄνομα δράματός τινος τοῦ Σοφ. ἐπὶ τῆς κρίσεως τοῦ Πάριδος· κρ. τινός, περί τινος, ὡς πρὸς .., κ. τῶν μνηστήρων Ἡρόδ. 6. 131· ἀέθλων Πινδ. Ο. 3. 37, Ν. 10. 42· ἡ τῶν ὅπλων κρίσις, ἡ μεταξὺ τοῦ Ὀδυσσέως καὶ τοῦ Αἴαντος, Πλάτ. Πολ. 620B, Ἀριστ. Ποιητ. 23, 7· κρίσιν .. τοῦ βίου περὶ ὧν λέγομεν Πλάτ. Πολ. 360D κρ. ἀμφ' ἀέθλοις Πινδ. Ο. 6. 144· κρίσιν ποιεῖσθαι περί τινος Ἰσοκρ. 48D· κρίσει πραγμάτων διαφέρεσθαι Πολύβ. 17. 14, 10· κατὰ κρίσιν, μετὰ κρίσεως, φρονίμως, ὁ αὐτ. 6. 11. 5. **3)** ἐκλογή, κρ. ποιεῖσθαι τῶν ἀξίων Ἀριστ. Πολ. 6. 7, 4, πρβλ. 2. 9, 23. **II.** ὡς καὶ νῦν, ἐπὶ νομικῆς σημ., δίκη, Ἀριστοφ. Βάτρ. 779, 785, Ἀντιφῶν 128. 17, κτλ.· προκαλεῖν τινα ἐς κρίσιν περί τινος Θουκ. 1. 34· καθίσταναι ἑαυτὸν ἐς κρ. αὐτόθι 131· κρίσιν ποιεῖν τινι Λυσ. 133A· κρίσεως τυχεῖν Πλάτ. Φαῖδρ. 249A· εἰς κρ. ἄγειν ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 856C· ἡ κ. γίγνεταί τινι αὐτόθι· κρίσιν ὑπέχειν αὐτόθι 861D, Δημ. 555. 22 (ἴδε ἐν λέξ. **κρίνω** III). **2)** τὸ ἀποτέλεσμα κρίσεως ἢ δίκης, κατάκρισις, Ξεν. Ἀν. 1. 6, 5. **2)** δοκιμὴ ὀξύτητος ἢ δυνάμεως, πρὸς τόξου κρίσιν, εἰς τοξείαν, Σοφ. Τρ. 266· δρόμου .., οὗ πρώτη κρίσις ὁ αὐτ. Ἠλ. 684· θεῶν ἔριν τε καὶ κρ. Πλάτ. Πολ. 379E. **3)** ἔρις, φιλονεικία, περί τινος Ἡρόδ. 5. 5., 7. 26, κτλ.· δίκη, τὰς κρ. διαδικάζειν Πλάτ. Νόμ. 876B. **III.** τὸ ἀποτέλεσμα ἢ τέλος ἢ ἔκβασις πράγματός τινος, κρίσιν ἔχω, ἀποφασίζομαι, ἐπὶ πολέμου, Θουκ. 1. 23· κρίσιν λαμβάνειν Πολύβ. 1. 59, 11· ἐν τοῖς πεπολιτευμένοις τὴν κρίσιν εἶναι νομίζω, νομίζω ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν ἰδικῶν μου δημοσίων ἐνεργειῶν, Δημ. 244. 10. **2)** ἡ κρίσις ἢ τροπὴ νόσου, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16, κτλ.· ὡσαύτως νέα προσβολὴ πυρετοῦ· ἴδε Foës Oecon.

κρισσός, ὁ, τύπος ἰσοδύναμος τῷ **κιρσός**, Ἱππιατρ. 54, 5· «ἡ ἐν ταῖς ὀρυσὶ γινομένη διάφυσις, ὅθεν ῥέει ὁ ἰχώρ. ἢ ἡ ἐν τοῖς ἄρθροις διάφυσις σκληρὰ καὶ ὀζώδης» Ἡσύχ.

κρισσώδης, ες, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ **κιρσώδης**, Γαλην. 19. σ. 123.

κρῑτέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **κρίνω**, ὅστις πρέπει νὰ κριθῇ ἢ δικασθῇ, Ἱππ. 5. 54. **II. κριτέον**, δεῖ κρίνειν, Πλάτ. Γοργ. 523D, κτλ.

κρῑτήρ, -ῆρος, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **κραντήρ**.

κρῑτήριον, τό, (κριτὴς) μέσον πρὸς κρίσιν ἢ δοκιμήν, μέτρον ἢ γνώμων, ἐπὶ τῶν διανοητικῶν δυνάμεων καὶ τῶν αἰσθήσεων, ἔχων αὐτῶν τὸ κρ. ἐν αὐτῷ Πλάτ. Θεαίτ. 178B, πρβλ. Πολ. 582A· τὸ αἰσθητήριον καὶ κρ. τῶν .. χυμῶν Ἀριστ. Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 6, 6. **2)** δικαστήριον, Πλάτ. Νόμ. 767B· καθίζειν κρ. Πολύβ. 9. 33, 12, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 5879. 21.

κρῑτής, οῦ, ὁ· κλητ. **κριτὴ** Ἱππῶναξ 86· (κρίνω)· — ὡς καὶ νῦν, ὁ κρίνων, ὁ ἀποφασίζων, κριτής, Ἡρόδ. 3. 160, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 397, κτλ.· κριτὴς τῶν ἀληθῶν, ἀντίθετ. τῷ **δοξαστής**, Ἀντιφῶν 140. 38· ὁ ἀπὸ τοῦ ἴσου κριτὴς Θουκ. 3. 37· τῶν .. λεγομένων μὴ κακοὺς κριτὰς ὁ αὐτ. 1. 120· κρ. περί τινος Πλάτ. Φίληβ. 65A· σπανίως ἀντὶ τοῦ **δικαστής**, Αἰσχίν. 87. 4, Δημάδ. 179. 1· (περὶ τῆς διακρίσεως μεταξὺ τοῦ **κριτὴς** καὶ **δικαστὴς** ἴδε ἐν λέξ. **δικαστής**)· ἐν Ἀθήναις ἰδίως ἐπὶ τῶν κριτῶν τῶν ποιητικῶν ἀγώνων, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1224, Νεφ. 1115, Ὄρν. 445, πρβλ. Ἀνδοκ. 31. 41. **2)** κρ. ἐνυπνίων, ἑρμηνευτής, ἐξηγητὴς ὀνείρων, ὀνειροκρίτης, Αἰσχύλ. Πέρσ. 226· πρβλ. **κρίνω** II. 5. **3)** λαμβάνειν κριτὴν ἐν Ἀριστ. Πολιτικ. 8. 2, 2, π. Ζῴων 1. 2, 19, προφανῶς σημαίνει εὑρίσκειν ὑποστηρικτήν, ὑπερασπιστήν· ὁ Trendelenb. ἐν τόπῳ νομίζει ὅτι ἡ φράσις προῆλθεν ἐκ τῶν κριτῶν τῶν ποιητικῶν ἀγώνων.

κρῑτῐκός, ή, όν, ἔχων τὴν ἰδιότητα ἢ τὴν δύναμιν νὰ κρίνῃ, νὰ διακρίνῃ, δύναμις σύμφυτος κριτικὴ Ἀριστ. Ἀναλ. Ὕστ. 2. 19, 3· οὐκ ἔχει ῥῆναι κριτικὴν πρὸς τοὔψον Ποσειδίππ. ἐν «Ἀναβλ.» 1. 4· τὸ κριτικόν, ἡ δύναμις τοῦ διακρίνειν, Ἀριστ. π. Ψυχῆς 3. 9, 1·— οὕτως, ἡ κριτικὴ (δηλ. τέχνη) Πλάτ. Πολιτικ. 260C, κτλ.· — ὁ κριτικός, ὡς καὶ νῦν, ὁ ἐξετάζων τι μετὰ κρίσεως, καὶ ἐκφέρων κρίσιν περὶ αὐτοῦ, ἰδίως ἐν γλωσσικοῖς ζητήμασιν, Λατ. criticus, Πλάτ. Ἀξίοχ. 366E, Στράβ. 394, Γραμμ.· — μετὰ γεν., ἡ γεῦσις τῶν σχημάτων κριτικωτάτη Ἀριστ. π. Αἰσθ. 4, 22, πρβλ. Θεοφρ. π. Αἰσθ. 43· Ἐπίρρ., κριτικῶς ἔχειν τινὸς Ἀρτεμ. προοίμ. 4. 14. **2)** ἀνήκων ἢ ἁρμόζων πρὸς κρίσιν, ἀρχὴ κρ., τὸ ἀξίωμα ἢ ὑπούργημα τῶν κριτῶν, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀρχὴ βουλευτική, Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 1, 12. **II.** = **κρίσιμος**, Γαλην. παρὰ Στοβ. 546. 2, πρβλ. Πλούτ. 2. 134F.

κρῑτίς, -ίδος, θηλ. τοῦ **κριτής**, Ἀλεξ. Ἀφροδ. π. Ψυχ. 2. σελ. 156.

κρῑτός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ **κρίνω**, διακεκριμένος, «ξεχωριστός», ἐκλεκτός, Ἰλ. Ζ. 434, Ὀδ. Η. 258. **2)** ἐκλεκτός, ἔξοχος, Πινδ. Π. 4. 89, Σοφ. Τρ. 27, 245, κτλ.

κρῑώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κριόν, Φίλων 1. 113.

κρίωμα [ῑ], τό, = **κριὸς** I. 2, Ἀρχ. Μαθ. 14. **II.** = **κριὸς** V, Ἀκύλ. Παλ. Διαθ.

κρουαίνω, ἐν χρήσει μόνον κατὰ μετοχ. ἐνεστ., ἐπὶ ἵππου, κτυπῶ

διὰ τῶν ποδῶν, θέει πεδίοιο κροαίνων, «ἐπικρούων τοῖς ποσίν» Σχολ.), Ἰλ. Ζ. 507, πρβλ. Ο. 264· ὁ Σχολ. ἔνθ' ἀνωτ. προστίθησι, «ἢ ἐπιθυμῶν», ἀλλ' ἐπιλέγει «τὸ κροαίνων οὐκ ἔστιν ἐπιθυμῶν, ὡς Ἀρχίλοχος ἐξέλαβεν, ἀλλ' ἐπικροτῶν τοῖς ποσὶ διὰ τοῦ πεδίου»· κροαίνοντες πεδίοισιν Ὀππ. Κυν. 1. 279·— μεταφορ., ἐπὶ ῥητοροδιδασκάλου, κροαίνειν ἐν τοῖς τῶν ὑποθέσεων χωρίοις οὐδὲν μεῖον τοῦ Ὁμηρικοῦ ἵππου Φιλόστρ. ἐν Βίῳ Σοφιστ. 1, 25, σ. 537· ὡσαύτως μετ' αἰτ., κρ. τὰ κοσμικά, λακτίζειν, ἀπολακτίζειν, καταφρονεῖν, Κλήμ. Ἀλεξ. 106· πλήκτρῳ λιγυρὸν μέλος κρ., κρούω διὰ τοῦ πλήκτρου, κιθαρῳδῶ, Ἀνακρεόντ. 62. 6.

κρόκα, ἑτερόκλ. ἑνικ. αἰτ. τοῦ **κρόκη**.

κροκάλη [ᾰ], ἡ, = **κρόκη** II, Ἀνθ. Π. 7. 479· πληθ., «τὰς κρόκας, ὅ ἐστι τὰς αἰγιαλίτιδας ἄμμους αἳ λέγονται καὶ κροκάλαι» (Εὐστ. 855, 51)· παρὰ κροκάλοις δρόμον ἔχοντα Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 211, Εὐφορ. Ἐπ. 1, Ἀνθ. Π. 6. 186, κτλ.· κροκάλην .. ἠϊόνα αὐτόθι 7. 294, ἡμαρτημένη γραφ. ἀντὶ τοῦ ἠιόνος. — Καθ' Ἡσύχ.: «κροκάλαι· ψῆφοι. ἀκταί. ἄμμος».

κρόκεος, ον, (κρόκος) ἔχων τὸ χρῶμα κρόκου, Πινδ. Π. 4. 412, Εὐριπ. Ἑκάβ. 468, κτλ.

κρόκες, αἱ, πληθ. ὀνομ. κατὰ μεταπλ. τοῦ ἑπομ.

κρόκη, ἡ: προσέτι ὡς ἐξ ὀνομ. ***κρόξ**, ἑτερόκλ. αἰτιατ. **κρόκα** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 536, ὀνομαστ. πληθ. **κρόκες** Ἀνθ. Π. 6. 335· (κρέκω)· — τὸ ὑφάδι τὸ ὁποῖον εἰσάγεται μεταξὺ τῶν νημάτων τοῦ στήμονος, Λατ. subtemen, Ἡσίοδ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἡρόδ. 2. 35, Πλάτ. Πολιτικ. 283Δ, Κράτ. 388Β· νῆσαι μαλθακωτάτην κρ. Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 19, πρβλ. Μένανδρ. ἐν Ἀδήλ. 301· κρόκας ἐμβάλλειν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 39, 3· πρβλ. **κροκονητική**. **2)** καθόλου, μίτος, κλωστή, Ἱππ. 467. 41, Λουκ. Πλοῖον ἢ Εὐχ. 26, κτλ. **3)** = **κροκύς**, ἐν Ἐκβατάνοισι γίγνεται κρόκης χόλιξ Ἀριστοφ. Σφ. 1144· ἐν τῷ πληθυντ., μαλακαῖς κρόκαις, μὲ ἐνδύματα ἐκ μαλακοῦ ἐρίου, Πινδ. Ν. 10. 83· κρόκαισι, διὰ μαλακῶν μαλλίνων ὑφασμάτων, Σοφ. Ο. Κ. 474, ἔνθα ἴδε σημ. Jebb· τρίζωνες ἐκβαλόντες .. κρόκας, ἀπολέσαντες τὴν μαλλωτὴν ἐπιφάνειαν, τετριμμένοι, Εὐρ. Ἀποσπ. 284. 12· τῆς κρόκης φορουμένης, κατασχιζομένης, Ἀριστοφ. Λυσ. 896, πρβλ. Θεσμ. 738.

II. ὡς τὸ **κροκάλη**, λίθος ἀπεστρογγυλωμένος, ψῆφος, χάλιξ ἐπὶ τῆς παραλίας, Ἀριστ. Μηχαν. 15, 1· ἐν κρόκησι, ἐπὶ τῶν χαλίκων τῆς παραλίας, Λυκόφρ. 107, 193, κτλ.

κροκήιος, η, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κρόκεος**, ἄνθος Ὁμήρ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 178.

κροκίας λίθος, ὁ, λίθος τις ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου, Πλούτ. 2. 375Ε.

κροκῐδίζω, κροκιδισμός, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **κροκυδ-**.

κροκίζω, (κρόκος) εἶμαι ὅμοιος πρὸς κρόκον, Διοσκ. 2. 210.

κροκίνιζω, = **κροκίζω**, Θ. Σιμοκ. Ἰστ. 179Β.

κρόκῐνος, η, ον, (κρόκος) ἀνήκων εἰς τὸν κρόκον, ἄνθος Θεόφρ. π. Φ. Ἰστ. 1. 13, 1., 3. 4, 5. **2)** παρεσκευασμένος ἐκ κρόκου, μύρον Ἀνθ. Π. 11. 34, Θεόφρ. π. Ὀσμ. 27· τὸ κρ. Ἑβδ. (Παροιμ. Ζ', 17) **3)** ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου, Δημόκρ. Ἐφέσ. παρ' Ἀθην. 525C· — ὁ τύπος **κρόκιος**, ἐν Ἀντικλείδ. αὐτόθι 473C, Ἀρτεμ. 1. 77, φαίνεται ἐφθαρμένος.

κροκίς, ίδος, ἡ, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ τοῦ **κροκύς**, ὃ ἴδε.

κροκισμός, ὁ, (κροκίζω) τὸ ὑφαίνειν ἢ ὕφασμα, Σχόλ. Σοφ. Ο. Κ. 474.

κροκό-βαπτος, ον, βεβαμμένος διὰ κρόκου, Αἰσχύλ. Πέρσ. 66.

κροκο-βᾰφής, ές, = τῷ προηγ., Φιλόστρ. 888· — μεταφ., ἐπὶ δὲ καρδίαν ἔδραμε κρ. σταγών, ἡ κιτρινωπὴ καὶ νοσώδης σταγὼν αἵματος οἵαν δύναται νὰ φανταθῇ τις ὡς ἐπιρρέουσαν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ θνήσκοντος ἀνθρώπου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1121· ἴδε ἐν λέξ. **κρόκος**.

κροκοβᾰφία, ἡ, ἡ διὰ κρόκου βαφή, ἴδε **κοκκοβαφής**.

κροκοδειλέα ἢ **-εία**, ἡ, ἡ κόπρος τοῦ χερσαίου κροκοδείλου, χρησιμευούσα ὡς ἀλοιφὴ τῶν ὀφθαλμῶν, Πλίν. 28. 28· πρβλ. Ὁρατ. Ἐπῳδ. 12. 11, Κλήμ. Ἀλ. 255. 6.

κροκοδειλιάς, άδος, ἡ, = **κροκοδείλιον**, Ἀλέξ. Τραλλ. 12. 234.

κροκοδείλινος, η, ον, ἀνήκων εἰς κροκόδειλον, ἴδε ἐν λέξ. **κροκόδειλος** II.

κροκοδείλιον, τό, φυτόν τι ὀνομασθὲν οὕτως ἐκ τῆς τραχείας ἐπιφανείας τοῦ στελέχους αὐτοῦ, Διοσκ. 3. 12.

κροκοδειλίτης, ου, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **κροκόδειλος** II.

κροκόδειλος, ὁ, σαύρα, κυρίως λέξις Ἰωνική, Ἡρόδ. 2. 69· κρ. χερσαῖοι, μεγάλαι σαῦραι τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς, ὁ αὐτ. 4. 192, πρβλ. Ἀριστ. Ἀποσπ. 320, Αἰλ. π. Ζ. 1. 58. **2)** ἡ μεγίστη σαύρα τοῦ Νείλου, ὁ κροκόδειλος, ὁ καλούμενος ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων χάμψα, Ἡρόδ. 2. 68 κέξ.· εὑρηται δὲ καὶ ἐν τῷ Ἰνδῷ, ὁ αὐτ. 4. 44· καλούμενος δὲ πρὸς διάκρισιν, ὁ κρ. ὁ ποτάμιος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 11, 10, κτλ.· αὐξάνεται δὲ εἰς μῆκος δεκαεπτὰ πήχεων, αὐτόθι 5. 33, 5. **II.** ὄνομα σοφίσματός τινος, ἴδε Λουκ. Νεκρ. Διαλ. 1. 2, Βίων Πρᾶσις 22· ὡσαύτως **κροκοδειλίτης**, ὁ, Ῥήτορες (Walz) 4. 154., 7. 163· **κροκοδείλινος** λόγος Κλήμ. Ἀλ. 651· crocodilinae ambiguitates, ὡς τὸ **κερατίναι**, Κοϊντιλ.· ἴδε Menag. εἰς Διογ. Λ. 2. 108, Spald. εἰς Κοϊντιλ. 1. 10, 5.

κροκο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κρόκον, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου, Ἀριστ. περὶ Χρωμάτ. 5, 11.

κροκο-είμων, ον, γεν. **ονος**, ἐνδεδυμένος κροκοβαφὲς ἔνδυμα, Σχόλ. Ἰλ. Θ. 1.

κροκόεις, εσσα, εν, κροκοβαφής, ἔχων τὸ χρῶμα κρόκου, κισσὸς Θεοκρ. Ἐπ. 3, Ἀνθ. Π. 9. 338· στολὶς Εὐρ. Φοιν. 1491· χιτὼν Φάλαικ. παρ' Ἀθην. 440D. **2)** **κροκόεις** (δηλ. χιτών), ὁ, = **κροκωτός**, ἱμάτιον κροκοβαφές, ὃς ἐμὲ κροκόεντ' ἐνέδυσεν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1044.

κροκό-μαγμα, τό, «τὸ δὲ κροκόμαγμα γίνεται ἐκ τοῦ κροκίνου μύρου, τῶν ἀρωμάτων ἐκπιεσθέντων καὶ ἀναπλασθέντων» Διοσκ. 1. 26. **2)** ἐν Δημοκρ. παρὰ Γαλην. 13. 90ɔ, Παῦλ. Αἰγ. 7. 12, 20, εἶναι σύνθετόν τι φάρμακον.

κροκο-μέριον, τό, = **λεοντοπόδιον**, Διοσκ. ἐκ τῶν νόθων 4. 131.

κροκό-μηλον, τό, μῖγμα κυδωνίων ἐφθῶν μετὰ κρόκου, Ἀλέξ. Τραλλ. 12. 773.

κροκο-νητική (δηλ. τέχνη), ἡ, ἡ τέχνη τοῦ νήθειν τὴν κρόκην, τὸ ὑφάδι, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ **στημονητική**, Πλάτ. Πολιτ. 282Ε.

κροκό-πεπλος, ον, ἐπὶ τῆς Ἠοῦς, ἡ ἔχουσα πέπλον κίτρινον, κροκοβαφῆ (ἴδε **κρόκος**), Ἰλ. Θ. 1., Τ. 1, κ. ἀλλ.· ἐπὶ τῆς Ἐνυοῦς, Ἡσιόδ. Θ. 273· ἐπὶ νύμφης ποταμίας, αὐτόθι 358· ἐπὶ τῶν Μουσῶν, Ἀλκμὰν 74.

κρόκος, ου, ὁ, (ἡ ἡ, Στράβ. 670)· — ὁ κρόκος, τὸ φυτόν, Ἰλ. Ξ. 348, Σοφ. Ο. Κ. 685, Κρατ. ἐν «Μαλθακοῖς» 1, 4. **2)** τὸ «σαφράνι», Ἀριστοφ. Νεφ. 51, κτλ.· κρόκου βαφάς (ἴδε ἐν λέξ. βαφή) Αἰσχύλ. Ἀγ. 239· — ἡ ἀγορὰ ἔνθα πωλεῖται ὁ κρόκος, Εὐστ. 1698. 30· — κρ. ὠοῦ, ὁ κρόκος τοῦ αὐγοῦ, τὸ «κιτρινάδι», Γαλην.— Ὁ **κρόκος** δὲν ἀναφέρεται ὡς βαφὴ παρ' Ὁμ.· καὶ εἶναι πιθανὸν ὅτι τὸ κίτρινον χρῶμα τὸ δηλούμενον ἐν τῷ συνθέτῳ **κροκόπεπλος** λαμβάνεται κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ κιτρίνου κρόκου τοῦ ἔαρος μᾶλλον, Κ. vernus (καθ' ὅσον μάλιστα ἐν τῇ Ἰλ. ἀναφέρεται μετ' ἄλλων ἐαρινῶν ἀνθέων) ἢ ἐκ τῆς κιτρίνης βαφῆς ἥτις ἐλαμβάνετο κατὰ μεταγενεστέρους χρόνους ἐκ τῶν στιγμάτων τοῦ πορφυροῦ φθινοπωρινοῦ κρόκου, Κ. sativus· ὁ πρῶτος καλεῖται χρυσαυγὴς Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ., ὁ δὲ δεύτερος rubens, ruber, puniceus, Οὐεργιλ. Γεωπ. 4. 182, Ov. Fast. 1. 342., 5. 318.

κροκόττας, ου, ὁ, ζῷόν τι Ἰνδικὸν ἄγριον νομιζόμενον ὅτι προέρχεται ἐκ μίξεως κυνὸς καὶ λύκου, Λατ. crocotta, crocuta, ἴσως πράγματι ἡ ὕαινα, Bähr. εἰς Κτησ. σ. 343, Συλλ. Ἐπιγρ. 6131b· ὡσαύτως **κροκούττας**, Στράβ. 775· **κοροκόττα** Αἰλ. π. Ζ. 7. 22. **κοροκότας** Δίων Κ. 76. 1.—Καθ' Ἡσύχ.: «κροκόττας· ζῷόν τι τετράπουν Αἰθιοπικόν».

κροκο-φόρος, ον, παράγων κρόκον, κροκοφόρος λειμών Κ. Πορφύρ.

κροκό-χρως, ὁ, ἡ, ἔχων χρῶμα κρόκου, Νικήτ. Εὐγεν. 7. 1.

κροκόω, (κρόκος) στέφω διὰ τοῦ κιτρίνου κισσοῦ (πρβλ. **κροκόεις**), Ἀνθ. Π. 13. 29. **II.** (κρόκη) περιτυλίσσω δι' ἐρίου (κρόκης), «κροκοῦν· οἱ μύσται ὡς φασὶ κρόκῃ τὴν δεξιὰν χεῖρα καὶ τὸν πόδα ἀναδοῦνται· καὶ λέγεται τοῦτο κροκοῦν· οἱ δὲ ὅτι ἐνίοτε κρόκῳ καθαίρονται» Φωτίου Λεξικ.· καθόλου, ὑφαίνω, Διον. Π. Ἀποσπάσ. 13.

κροκύδειλος, ὁ, ἄγνωστόν τι ἔντομον, Ἱππῶν. παρ' Εὐστ. 855. 52.

κροκῠδίζω, συλλέγω, ἀποσπῶ κροκύδας ἢ ἔρια ἐξέχοντα ἐξ ἱματίου, (πρβλ. **κροκύς**), τὸ κάταγμα κροκυδίζουσαν Φιλύλλ. ἐν Ἀδήλ. 4· ἐπὶ ἀνθρώπων ἐν μανίᾳ διατελούντων ἢ φρενοβλαβῶν, κροκυδίζω τὰ μάλλινα σκεπάσματα, Ἀρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπευτ. 1. 1·— οὐσιαστ. **κροκῠδισμός**, ὁ, Γαλην.· καὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας, **κροκῠδο-λογέω**, Ἱππ. 1217· — ἡμαρτημένως δὲ φέρεται **κροκιδίζω**.

κροκύδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κροκύς**, Θεογνώστ. Κανόν. 125. 9.

κροκῠλεγμός, ὁ, = **κροκυδισμός**, «τὸ κολακευτικῶς τὰς κροκύδας ἀπολέγειν τῶν ἱματίων» Ἡσύχ.

κροκὺς [ῠ], **-ύδος**, ἡ, (**κρόκη** I. 3), ὁ χνοῦς ἐριούχου ὑφάσματος, Ἡρόδ. 3. 8, Λουκ. Δραπετ. 28, κτλ.· τεμάχιον ἐρίου, κροκύδας ἀφαιρεῖν, χαρακτηριστικὸν τοῦ κόλακος, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 360, Θεοφρ. Χαρ. 2, κτλ.—Ἐν Ἀντιγράφ. ἐνίοτε ἡμαρτημένως **κροκίς**, Ἱππ. Προγν. 38, Ἰακωψ. Ἀνθ. Π. σ. 596.

κροκ-ύφαντος, ον, ὁ, ὁ διὰ κρόκης ὑφαινόμενος, ὡς οὐσ. = **κεκρύφαλος**, Γαλην. 14. 472, Μ. Ἀντων. 2. 2.

κροκώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κρόκον, ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κρόκου, Διοσκ. 1. 26. **II.** ὅμοιος πρὸς τὴν κρόκην, δηλ. τὸ «ὑφάδι», Πλάτ. Πολιτικ. 309Β.

κροκωτίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κροκωτός**, Ἀριστοφ. Λυσ. 47, Ἐκκλ. 331.

κροκώτινος, η, ον, = **κροκωτός**, Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 9. 29.

κροκώτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κροκωτός**, Πολυδ. Ζ', 56.

κροκωτός, ή, όν, βεβαμμένος διὰ κρόκου, ἔχων τὸ χρῶμα κρόκου, Πινδ. Ν. 1. 58. **2)** ὡς οὐσιαστ., **κροκωτός** (δηλ. χιτών), ὁ, ὡς τὸ **κροκόεις**, ἐπενδύτης κροκοβαφής, ὃν ἐφόρουν αἱ χαλαραὶ τὰ ἤθη γυναῖκες, Ἀριστοφ. Θεσμ. 138, 253, 945, Ἐκκλ. 879· προσφερόμενος ὡς ἀφιέρωμα εἰς τοὺς ναούς, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 60, 64· — ὡσαύτως, ἐλαφρὸν ἔνδυμα ὅπερ ἔφερεν ὁ Βάκχος ἢ οἱ ὀπαδοὶ αὐτοῦ (κατὰ τὴν ἑορτήν του) ὑπεράνω τοῦ χιτῶνος, Κρατῖν. ἐν «Διονυσαλεξάνδρῳ» 1, Ἀριστοφ. Βάτρ. 46· ὡσαύτως, ὑπὸ θηλυδριῶν, παρθένος δ' εἶναι δοκεῖ φορῶν κροκωτοὺς Ἀραρὼς ἐν «Καινεῖ» 1, πρβλ. Καλλίξ. παρ' Ἀθην. 198C, Δοῦρι αὐτόθι 155C, κτλ.· — οὕτω καὶ **κροκωτά** (δηλ. ἱμάτια), Ἀριστοφ. Λυσ. 44.

κροκωτοφορέω, φορῶ τὸν κροκωτόν, Ἀριστοφ. Λυσ. 219.

κροκωτο-φόρος, ον, ὁ φορῶν τὸν κροκωτόν, Ἰλιούτ. 2. 785E.

κρομβός, ή, όν, = **κραμβαλέος, καπυρός**, Ἡσύχ.

κρομβόω, ὀπτῶ, χοιρίδια κρομβώσας ὅλα Δίφιλ. ἐν Ἀδήλ. 7.

κρομμύδιον, τό, μικρὸν κρόμμυον, Achmes Ὀνειρ. 206.

κρομμῦο-γήτειον, τό, εἶδος κρομμυώδους πράσου (;), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4, 6, 2.

κρόμμυον, τό, ἴδε ἐν λ. **κρόμυον**.

κρομμυ-οξῦ-ρεγμία, ή, ἡ ἐρευξις κρομμύων καὶ ὄξους, κοιν. «ῥεύσιμον ἀπὸ κρομμυδοξινίλαις», Ἀριστοφ. Εἰρ. 529· ὁ Διν. προτείνει **κρομμυ-οξ-ερυγμία**.

κρομμυο-πώλης, ου, ὁ, (πωλέω) ὁ πωλῶν κρόμμυα, Πολυδ. Ζ', 198.

κρομμυο-πώλιον, τό, μέρος ἔνθα πωλοῦνται κρόμμυα, Ἡσύχ.

κρομμυώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κρόμμυον, Διοσκ. 4. 151.

κρομμυόεις, εσσα, εν, ἔχων ἀφθονίαν κρομμύων· συνηρ. θηλ. **Κρομμυοῦσα**, ἡ κρομμυόνησος, Ἑκαταῖ. παρὰ Στεφ. τῷ Β. (οὕτως ἀναγνωστέον ἀντὶ **Κρομύουσα**.)

κρόμυον, τό, «κρομμύδι», κρομύσιο λόπον Ὀδ. Τ. 233· ἐσθιόμενον ὡς προσφάγιον, κρόμυον ποτῷ ὄψον Ἰλ. Λ. 630· — μετέπειτα ἀείποτε **κρόμμυον**, διὰ δύο μ, Ἡρόδ. 2. 125., 4. 17, καὶ συχν. παρ' Ἀριστοφ. (ἂν καὶ οἱ Ἀντιγραφ. συχνάκις γράφουσι **κρόμυον** δι' ἑνὸς μ)· κελεύω κρόμμυα ἐσθίειν, = κλαίειν κελεύω, Βίας παρὰ Διογ. Λ. 1. 83. **II.** τὰ κρόμμυα, ἡ τῶν κρομμύων ἀγορά, Εὔπολ. ἐν Ἀδήλ. 5. — Πρβλ. **σκόροδον**.

Κρόνια, ων, τά, ἴδε ἐν λ. **Κρόνιος**.

Κρονιάς, άδος, ἡ, ἴδε ἐν λ. **Κρόνιος**.

Κρονίδης, [ῐ], ου, ὁ, πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Κρόνου, δηλ. ὁ Ζεύς, συχνὸν παρ' Ὁμ., καὶ συνημμένως Ζεὺς Κρονίδης· πρβλ. **Κρονίων, Κρόνος**· — γέρων, γηραλέος ἄνθρωπος, Ἡσύχ. — Λακων. **Κρονίδαρ**, «πολυετὴς» παρὰ τῷ αὐτῷ, πρβλ. Müller Hist. of Lit. σ. 88E. Τρ.

Κρονικός, ή, ον, = τῷ ἑπομ., Κρ. ἀστὴρ, ὁ πλανήτης Κρόνος, Ἀνθ. Π. 11. 227· πρβλ. τὸ ἑπόμ. 1. 2· — Ἐπίρρ. **-κῶς**, Εὐστ. Πονημ. 263. 46. **II.** ἐπὶ περιφρονητικῆς σημασίας, τοῦ παρελθόντος καιροῦ, ἀπηρχαιωμένος, Ἀριστοφ. Πλ. 581, Πλάτ. Λῦσ. 205C· πρᾶγμά τι γιγνόμενον ἀεί, Κρονικὸν Ἄλεξ. ἐν «Εἰσοικιζομένῳ» 1· πρβλ. **Κρόνος II, Κρόνιος II, ἀρχαϊκός, ἀρχαῖος** 2.

Κρόνιος, α, ον, (Κρόνος)· — ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Κρόνον, ὁ τοῦ Κρόνου, ὦ Κρόνιε παῖ Αἰσχύλ. Πρ. 577, Πινδ. Ο. 2. 23· Κρ. ἅλς, ἡ Ἀδριατικὴ θάλασσα, Ἀπολλ. Ρόδ. Δ. 327, 509. **2)** **Κρόνια** (ἐξυπ. ἱερά), τά, ἡ ἑορτὴ τοῦ Κρόνου τελουμένη κατὰ τὴν εἰκοστὴν τοῦ μηνὸς Ἑκατομβαιῶνος (ὅστις ποτὲ ἐκαλεῖτο **μὴν Κρόνιος**, Πλουτ. Θεμ. 12)· ὄντων Κρονίων κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Κρονίων, Δημ. 708. 13· Κρ. ἐνστάντων Ἀλκίφρων 3. 57· πρβλ. Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 398· εἰς μεταγενεστέρους χρόνους **τὰ Κρόνια** ἦσαν τὰ παρὰ Ρωμαίοις Saturnalia· ὅθεν, αἱ Κρονιάδες ἡμέραι, αἱ ἡμέραι τῶν Σατουρναλίων, Πλουτ. Κικ. 18· οὕτω, ἡ Κρονικὴ ἑορτὴ Πλουτ. Πομπ. 34. **3)** **Κρόνιον** (ἐξυπ. **ὄρος**), τό, λόφος τοῦ Κρόνου ἐν Ὀλυμπίᾳ, Πινδ. Ο. 1. 179, πρβλ. 5. 40., 9. 4, κτλ. — ὡσαύτω (ἐξυπακουομ. τοῦ **τέμενος**) τὸ ἱερὸν αὐτοῦ, Δίων Κ. 45. 17. **II.** ὡς τὸ **Κρονικός**, ἐπὶ περιφρονητικῆς σημασίας, Κρονίων ὄζειν, ἔχειν ὀσμὴν παλαιῶν χρόνων, «οἷον ἀρχαϊκῆς εὐηθείας ὀδωδώς» (Σχολ.), Ἀριστοφ. Νεφ. 398.

Κρόν-ιππος, ον, (Κρόνος) «παληάλογο», Ἀριστοφ. Νεφ. 1070.

Κρονίων, ωνος, ὁ, πατρωνυμ., υἱὸς τοῦ Κρόνου, δηλ. ὁ Ζεύς, συχν. παρ' Ὁμ., ὡσαύτως, Ζεὺς Κρονίων· ἡ γεν. **Κρονίονος** ἀπαντᾷ μόνον ἐν Ἰλ. Ξ. 247, Ὀδ. Λ. 620. [Ὁ Ὅμηρος ἔχει ῐ̆ ἐν τοῖς **Κρονίων, Κρονίονος**, ἐν δὲ ἄλλαις πτώσεσι ῡ̆· — ἀλλὰ ὁ Τυρταῖ. 5. 1, ὁ Πίνδ. Π. 4. 39, κτλ., ἔχουσιν ῡ̆ ἐν τῷ **Κρονίων**.]

Κρονο-δαίμων, ονος, ὁ, = **Κρόνος**, Π, κωμ. λέξις ἐν τοῖς Δ. Β. 46.

Κρονο-θήκη, ή, δοχεῖον παλαιῶν ἀνοησιῶν, κωμ. λέξις, «Κρονοθήκη: οἷον παλαιὸς καὶ εὐηθείας μεστὸς» Δ. Β. 46, 5.

Κρονό-ληρος, ὁ, φλύαρος γέρων ἢ παρασεσαλευμένος, «ξαναμωραμμένος», Ἰλιούτ. 2. 13B· μνημονεύεται ὡς λέξις κωμικῶν σκωμμάτων ὑπὸ Πολυδ. Β', 16.

Κρόνος, ὁ, (ἴδε ἐν λέξ. **κραίνω**) ὁ αὐτὸς τῷ παρὰ Λατ. Saturnus, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, Ἡσ. Θ. 137· ἀνὴρ τῆς Ῥέας, πατὴρ δὲ τοῦ Διός, τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ Ἅιδου, τῆς Ἥρας, τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Ἑστίας, αὐτόθι 453, κἑξ.· ἐβασίλευε δὲ ἐν τῷ οὐρανῷ, ἕως οὗ τὰ τέκνα αὐτοῦ τὸν ἐξώρισαν εἰς τὸν Τάρταρον, Ἰλ. Θ. 479, Κ. 203, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 201, Εὐμ. 641· ἐπὶ Κρόνου ὅτε ἐβασίλευεν ἐν τῷ οὐρανῷ, παρὰ τοῖς θνητοῖς ἦτο ὁ χρυσοῦς αἰών, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 111· ἐντεῦθεν, οἷς δὴ βασιλεὺς Κρ. ἦν, κατὰ τὴν χρυσῆν βασιλείαν τοῦ Κρόνου, Κρατῖν. ἐν «Πλούτοις» 2· ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος, βίος χρυσῆς ἀναπαύσεως, Λουκ. Δραπ. 17. — μετὰ ταῦτα τὸ ὄνομα ἑρμηνεύεται ὡς = **χρόνος**, πρβλ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 7, 2. **2)** ὁ πλανήτης Κρόνος, ὁ αὐτ. Μετὰ τὰ Φυσ. 11. 8, 11, π. Κόσμ. 2, 9., 6, 18· ἡ ἐπίδρασις αὐτοῦ ἦτο ὀλεθρία, Casaub. εἰς Περσ. 5. 50. **II.** ὡς ἐκ τῆς σχέσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν παρελθόντα χρόνον ὁ **Κρόνος** ἐχρησίμευεν ἐν Ἀθήναις ὡς ἐπώνυμον παλίμπαιδος, «ξεμωραμμένου» γέροντος, Ἀριστοφ. Νεφ. 929, Σφ. 1480, Πλάτ. Εὐθύδ. 287B· ἴδε **Κρονικός** II, **Κρόνιος** II, **Κρόνιππος, Κρονοδαίμων**, κτλ.· πρβλ. **Ἰαπετός**.

Κρυνό-τεκνος, ὁ, πατὴρ τοῦ Κρόνου, ἐπίθετ. τοῦ Οὐρανοῦ ἐν Ὀρφ. Ὕμν. 3. 8.

κρόσσαι, ῶν, αἱ, ἑρμηνεύεται ἐν τοῖς Ἐνετ. Σχολ. καὶ παρ' Ἡσυχ. ὡς σημαίνον ἢ κλίμακας πρὸς ἀνάβασιν ἢ τὰς ἐπὶ τῶν τειχῶν ἐπάλξεις· ἡ πρώτη σημασία θὰ ἠδύνατο νὰ ἁρμόζῃ ἐν Ἰλ. Μ. 444 (κροσσάων ἐπέβαινον), ἀλλ' ἡ δευτέρα εἶναι ἡ μόνη λογικῶς δυνατὴ ἐν Μ. 258 (κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις)· παρ' Ἡροδ. 2. 125, ἡ λέξις σημαίνει τὰς σειρὰς τῶν λίθων ἢ τὰς βαθμίδας τῶν πυραμίδων ἀπὸ τῆς βάσεως μέχρι τῆς κορυφῆς· ὁ αὐτὸς ἑρμηνεύει τὸ **κρόσσαι** διὰ τῶν λέξεων **βωμίδες, ἀναβαθμοί**. Ἐκ παραβολῆς πρὸς τὸ **κροσσοὶ** (θύσανοι), καὶ **πρόκροσσος**, εἶναι φανερὸν ὅτι ἡ λέξ. **κρόσσαι** πρέπει νὰ σημαίνῃ πράγματα τοποθετημένα κατὰ κανονικὰ διαστήματα οἷα αἱ βαθμίδες· ἴσως δὲ ἐν σχέσει πρὸς τεῖχος ἐσήμαινεν ἀρχικῶς τὰς βαθμίδας, δι' ὧν τὰ ὀχυρώματα ἐπεξετείνοντο ἐπὶ τῆς κλιτύος λόφου, ὡς δύναταί τις νὰ ἴδῃ τὸ τοιοῦτον εἰς ἀρχαίας ὀχυρωμένας πόλεις.

κρόσσιον, τό, φυτόν τι, = **λεοντοπόδιον**, Διοσκ. 4. 131.

κροσσοί, οἱ, = **θύσανοι**, Πολυδ. Ζ', 64· «κροσσούς· τὰ κάτω τῶν ἱματίων τὰ ῥαμματώδη» Ἡσύχ.· ὑποκορ. **κροσσίον**, τό, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 72· πρβλ. **κρόσσαι**.

κροσσωτός, ή, όν, ἔχων κροσσούς, θυσάνους, Λυκόφρ. 1102, Πλουτ. Λυκ. 28, Ἐδδ. (Ψαλ. ΜΔ', 15)· πρβλ. **κροκωτός**· — ὡς οὐσιαστ., **κροσσωτὸς** (δηλ. χιτών), ὁ, ὁ, χιτὼν μετὰ κροσσῶν, Κλήμ. Ἀλ. 236, Εὐστ., κτλ. — Ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. σ. 541. 8, Γουδ. Ἐτυμ. 349. 33, **κροσσόω** ῥῆμα κατὰ συνθήκην πλασθὲν χάριν τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως.

κρόσφος, ὁ, = **γρόσφος**, Εὐστ. 795. 35.

κροταίνω, ποιητ. ἰσοδύναμ. τῷ **κροτέω**, Ὀππ. Κυν. 4. 247.

κροτάλια, ων, τά, ἐνώτια μετ' ἐξαρτημάτων ἐκ μαργαριτῶν, ἅτινα πρὸς ἄλληλα συγκρουόμενα ἐκρότουν, Πετρών. 67. 9, Πλίν. 9. 56.

κροτᾰλίζω, (κρόταλον) ποιῶ κρότον διὰ τῆς συγκρούσεως κροτάλων, παίζω τὰ κρόταλα, κροταλίζω, τινὲς τῶν γυναικῶν, κρόταλα ἔχουσαι, κροταλίζουσι Ἡρόδ. 2. 60· — ὅθεν, ἵπποι κεἰν' ὄχεα κροτάλιζον, τὰ ἅρματα μετὰ κρότου, Ἰλ. Λ. 160, πρβλ. **κροτέω** I. **II.** παρὰ μεταγεν. ὡς τὸ **κροτέω** II. 2, ἐπικροτῶ, Ἀλκίφρων 2. 4, 5, Ἀθήν. 395Δ, 503F. — Παθ., αὐτόθι 159E.

κροτάλισμα, τό, ἦχος οἷον κροτάλου, ἐπικρότησις, ἔπαινος, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Νικητ.

κροτᾰλισμός, ὁ, (κροταλίζω) = τῷ προηγ., Γλωσσ.

κρότᾰλον, τό, (κρότος, κροτέω) ὄργανον πρὸς κρότησιν, πεποιημένον ἐκ δύο τεμαχίων διεσχισμένου καλάμου, κεράμου ἢ μετάλλου συνημμοσμένων δι' ἁρμοῦ ἢ στρόφιγγος, ἐν χρήσει ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς Κυβέλης, Ὕμ. Ὁμ. 13. 3, Ἡρόδ. 2. 60, Πινδ. Ἀποσπ. 48· ἢ τοῦ Διονύσου, Εὐρ. Ἑλ. 1308, πρβλ. Κύκλ. 205· ἢ καθόλου ἐν ταῖς ὀρχήσεσι, Ἀνθ. Π. 5. 175., 11. 195· — ὁ πελαργὸς καλεῖται crotalistria ὑπὸ τοῦ Publ. Syr., ἐκ τοῦ κρότου ὃν ποιεῖ συγκροτῶν τὰς σιαγόνας τοῦ ῥάμφους του. **II.** μεταφ., ἄνθρωπος ἀδολέσχης, «ροδάνι», Ἀριστοφ. Νεφ. 260, 448· οἷδ' ἄνδρα κρόταλον Εὐρ. Κύκλ. 104· πρβλ. **κώδων** I. 2. **III.** ὄνομα τοῦ φυτοῦ ναρκίσσου, Εὐμάθ. παρ' Ἀθην. 681E.

κροτᾰφιαῖος, α, ον, ἐπὶ τῶν κροτάφων, πληγὴ Συνέσ. 259Δ.

κροτᾰφίζω, πλήττω κατὰ τῶν κροτάφων, Ἐκκλ.

κροτάφιος, α, ον, ὁ ἐπὶ τῶν κροτάφων ἢ ὁ ἀνήκων εἰς.., Γαλην. 14. 720· οὕτω, **κροταφικός**, ή, όν, μεταγεν. Ἰατρ.

κροτᾰφίς, ίδος, ἡ, σφυρίον εἰς ὀξὺ ἀπολῆγον, ὡσαύτως **κέστρα**, Πολυδ. Γ', 147.

κροταφιστής, οῦ, ὁ, ὁ πλήττων κατὰ τῶν κροτάφων, Γλωσσ.

κροτᾰφίτης [ῐ] μῦς, ὁ, ὁ κατὰ τοὺς κροτάφους μῦς, Ἱππ. π. Ἀρθ. 797· — πληγὴ κροταφῖτις, κτύπημα κατὰ τῶν κροτάφων, Ἱππ. παρὰ Γαλην. 18. 1, 433.

κρότᾰφος, ὁ, (κροτέω) τὸ πλάγιον τοῦ μετώπου (ἴδ. ἐν λέξ. **κόρση**), Ἰλ. Δ. 502., Υ. 397, Ἀριστοφ. Βάτρ. 854· — τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., οἱ κρόταφοι, τὰ «μηλίγγια», Λατ. tempora, Ἰλ. Ν. 188, κ. ἀλλ., Ἡρόδ. 4. 187, Ἱππ. Προγν. 36, καὶ Ἀττ.·

— παρὰ Θεοκρ., πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων, ἐπὶ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως καὶ αὐξήσεως τῆς γενειάδος, 15. 85, πρβλ. 11. 9· καὶ ὁ Ἀριστ. παρατηρεῖ ὅτι, τοὺς κρ. πολιοῦνται πρῶτον π. Ζ. Γεν. 5. 4, 10. **3)** σχῆμα κατὰ κρόταφον, ἐκ τοῦ πλαγίου, ἀντίθ. τῷ κατὰ μέτωπον, κατὰ πλάτος, Ἀρχ. Μαθημ. **II.** μεταφορ. ἐπὶ ὄρους, ἡ πλευρὰ αὐτοῦ, Αἰσχύλ. Πρ. 721· ὑπὸ κροτάφοις Ἑλικῶνος Ἀνθ. Π. παράρτ. 94. **III.** τὸ ὄπισθεν μέρος βιβλίου, Ἀνών. παρὰ Σουΐδ.

κροτέω· ποιητικός τις τύπος **κορτέω** μνημονεύεται ὑπὸ Ἡσυχ., ὅθεν **ἀνακορτήσασα** (ἀντὶ **ἀνακροτ-**) διορθοῦται ὑπὸ τοῦ Meineke ἔν τινι ἐξαμέτρῳ παρὰ Διογενιαν. 3. 97· (κρότος). Κάμνω νὰ κροτῇ τι, ἐπὶ ἵππων, ὄχεα κροτέοντες, σύροντες αὐτὰ μετὰ κρότου, Ἰλ. Ο. 453, Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἀπόλλ. 234· πρβλ. **κροταλίζω I.** **II.** κτυπῶ, πλήττω, κρούω, λέβητας Ἡρόδ. 6. 58· γῆν θύρσῳ Εὐρ. Βάκχ. 188· τοῖς ἀγκῶσι τὰς πλευρὰς Δημ. 1259. 22· τινα Πλούτ. 2. 10D.— Παθ. πλήττομαι ὑπὸ βροχῆς, Αἰλ. π. Ζ. 16. 17. **2)** κτυπῶ τὰς χεῖράς μου εἰς σημεῖον ἐπικροτήσεως, κροτεῖν τὰς χεῖρας, τῷ χεῖρε, κροτεῖν τὰς χεῖρας, χειροκροτεῖν, Ἡρόδ. 2. 60, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 12· ἀπολ., κροτῶ τὰς χεῖρας, ἐπικροτῶ, ἐπιδοκιμάζω, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 9, 4, Δημ. 586. 21, κτλ.· καὶ μετ' αἰτ., κρ. τινα Διογ. Λ. 7. 173.— Παθ., ἐπικροτοῦμαι, ἐπιτυγχάνω, Ἀριστ. Ποιητ. 18, 12, Πλάτ. Ἀξίοχ. 368D, κτλ.· παρὰ Ὁμήρῳ κεκρότηται τὰ σώφρονα συμπόσια, ἐπαινοῦνται, Ἀθήν. 182A. **6)** ὡσαύτως εἰς σημεῖον ἀποδοκιμασίας, Πλούτ. 2. 533A· ἴδε **κρότος** 2. 6. **3)** ἐπὶ χαλκέως, σφυρηλατῶ ὁμοῦ καὶ συνενῶ, ὡς τὸ **συγκροτέω**, Λουκ. Λεξιφ. 9·— μεταφ., κρ. λόγους Πλάτ. Ἀξ. 369B· καὶ ἐν τῷ παθ., πλήττομαι, σφυρηλατοῦμαι, κεκρότηται χρυσέα κρηπὶς Πινδ. Ἀποσπ. 206, πρβλ. Λυκόφρ. 888· καὶ μεταφ. (ὡς τὸ **κρότημα**), ἐξ ἀπάτας κεκροταμένος, ἐσφυρηλατημένος, ὅλος ἀπάτη, Θεόκρ. 15. 49· εὐθὺς τὸ πρᾶγμα κροτεῖσθω, ὡς τό· νὰ σφυρηλατῆται ὁ σίδηρος ἑνόσῳ εἶναι θερμός, Ἀνθ. Π. 10. 20. **4)** συγκροτῶ, συγκρούων κροτῶ, χαλκώματα Πλουτ. 2. 944B· ὡσαύτως, κρ. ὀστράκοις καὶ ψήφοις, ἐγείρω κρότον ἢ θόρυβον δι' αὐτῶν ὅπως συνάξω σμῆνος μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 51· κ. κυμβάλοις Λουκ. Ἀλεξ. 9· καὶ σατυρικῶς, ἡ τοῖς ὀστράκοις κροτοῦσα [Μοῦσ' Εὐριπίδου] Ἀριστοφ. Βάτρ. 1306, πρβλ. Αἰλ. π. Ζ. 2. 11. **5)** πλήττω τὴν κρόκην διὰ τῆς κερκίδος ἐν τῷ ὑφαίνειν, σινδόνες λίαν κεκροτημέναι, πυκνῶς ὑφασμέναι, «κρουσταί», Στράβ. 717.

κρότημα, τό, ἔργον γενόμενον διὰ σφυρηλατήσεως·— μεταφ. ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσέως, πανοῦργος, «διαβολεμένος», (πρβλ. **κροτέω** II. 3), τὸ πάνσοφον κρότημα Λαέρτου γόνος Σοφ. Ἀποσπ. 784· ἔστι δ' αἱμυλώτατον κρότημ' Ὀδυσσεὺς Εὐρ. Ρῆσ. 499.— Καθ' Ἡσύχ.: «κρότημα· ἐπὶ τῶν δολίων τάσσεται».

κρότησις, -εως, ἡ, κτύπημα, κροῦσις χειρῶν, εἰς σημεῖον θλίψεως, στεναγμοὺς ἐντα σὺν δακρύοις καὶ κροτήσεσι χειρῶν Πλάτ. Ἀξίοχ. 365A· ψύξεις καὶ κροτήσεις (σιδήρου καὶ χαλκοῦ) Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 71· τοῦ πνεύματος Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 166 Schäf.

κροτησμός, ὁ, = **κρότος**, εἰκὼ .. πυκνοῦ κροτησμοῦ τυγχάνουσα, ὑφισταμένη πυκνὰ κτυπήματα, ἐπὶ τῶν κτυπημάτων καὶ τοῦ κρότου τῶν ἐπὶ τῆς φερούσης τὴν εἰκόνα ἀσπίδος ῥιπτομένων δοράτων, Αἰσχύλ. Θήβ. 561.

κροτητός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ., κτυπημένος, ἠχῶν ἐκ τῶν κτυπημάτων, κάρα Αἰσχύλ. Χο. 428. **2)** κρ. ἅρματα, κροτοῦντα, θορυβωδῶς ἠχοῦντα, (πρβλ. **κροτέω** I), Σχόλ. εἰς Ἰλ. 714· κροτητὰ πηκτίδων μέλη, παιζόμενα διὰ τοῦ πλήκτρου, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 227. **II.** τὰ κροτητά, **1)** εἴδη πλακουντίων, Εὐρ. Ἀποσπ. 470. 4. **2)** καλῶς πεπατημένον μέρος (ἐπὶ ἐδάφους), Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 6. 6, 10.

κρότιον, τό, ἄλλο ὄνομα τοῦ φυτοῦ **κατανάγκη**, Διοσκ. ἐκ τῶν νόθων 4. 134.

κροτο-θόρυβος, ὁ, ἠχηρὰ ἐπικρότησις, ὁ ἐκ τῶν χειροκροτημάτων γινόμενος θόρυβος, Ἐπίκουρ. παρὰ Διογ. Λ. 10. 5, Πλούτ. 2. 45F, 1117A.

κρότος, ου, ὁ, ξηρὸς ἦχος ὃν προξενεῖ τις ὅπως συναγάγῃ σμῆνος μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 40, 51· κρ. ποδῶν, τὸ κτύπημα τῶν ποδῶν κατὰ τὸν χορόν, Εὐρ. Ἡρακλ. 783, Τρῳ. 546, πρβλ. Κύκλ. 37· ὁ τῶν δακτύλων κρ., ὁ κρότος ὁ ἀποτελούμενος διὰ τῆς συγκρούσεως τῶν δακτύλων, ὡς νῦν ποιοῦσιν οἱ ὀρχούμενοι, Αἰλ. π. Ζ. 17. 5· ἐνόπλιος κρ., ὁ ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν ὅπλων κρότος, Πλουτ. Μάρ. 22· ὁ κρ. τῶν λόγων Λουκ. Δημ. Ἐγκώμ. 15. **2)** κρ. χειρῶν, τὸ χειροκρότημα, εὐφημία, ἔπαινος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 157· ἀπολ., Ξεν. Ἀν. 6. 1, 13, κτλ.· θόρυβον καὶ κρότον.. ἐποιήσατε Δημ. 519. 10, πρβλ. 402. 8. **6)** εἰς σημεῖον ἀποδοκιμασίας, κρ. καὶ γέλως Πλάτ. Λάχ. 184A· ἴδε **κροτέω** II. 2. 6.

κροτών, -ῶνος, ἢ **κρότων, -ωνος**, ὁ, κυνοραίστης, ἢ κυνοραϊστής, κοινῶς «τσιμποῦρι», Λατ. ricinus, κατὰ τὸν Sundevall Hippobosca ἢ Ixodes, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 5. 19, 18·— ἐν τῇ Ὀδ. **κυνοραίστης**. **II.** ὁ θάμνος ὁ παρέχων τὸν κόκκον ἐξ οὗ τὸ κροτώνιον ἔλαιον ἢ τοῦ κίκεως («ριστινόλαδο»), ὡς ἐκ τῆς νομιζομένης ὁμοιότητος αὐτοῦ πρὸς τὸ ζῷον κρότωνα, palma Christi ἢ ricinus communis, Ἱππ. 670. 22, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 10, 1, κτλ.· πρβλ. **κίκι, σίλι.**

κροτών, ῶνος, ἡ, ὡς τὸ **γόγγρος** II, τυλώδης ἀπόφυσις δένδρου, ἰδίως ἐλαίας, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 1. 8, 6.

Κροτωνιάτης, ὁ, κάτοικος τῆς Κρότωνος (τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος), Κρατῖν. ἐν «Τροφωνίῳ» 9, κτλ.

κροτωνο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς τὸν θάμνον κρότωνα, Ἱππ. 573. 7.

κροῦμα, τό, (κρούω) κτύπημα, οὐκ ἄπειρος οὖσα πολλῶν κρουμάτων Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 257 (ἐπὶ συνουσίας)· οὕτω, **κροῦσμα**, Ἀνθ. Π. 6. 27, Ποιητ. Βοταν. 121. **2)** ἦχος παραγόμενος ἐκ τῆς κρούσεως ἐγχόρδου ὀργάνου διὰ τοῦ πλήκτρου, ἦχος, τόνος, κρούεται τὰ κρούματα .. τὰ μὲν ἄνω, τὰ δὲ κάτω Ἱππ. 346. 16, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 120, Πλάτ. Πολ. 333E, κτλ.· ἐν τῷ τύπῳ, **κροῦσμα**, Ἀνθ. Π. 5. 292·— ὅθεν μέλος παιζόμενον εἰς τὴν λύραν ἢ κιθάραν, Πλάτ. Μίν. 317D· εὔχρηστον ὡσαύτως, οὐχὶ ὀρθῶς, ἐπὶ πνευστῶν ὀργάνων, (κρούματα τὰ αὐλήματα καλοῦσιν Πλούτ. 2. 638C· πρβλ. Πολυδ. Δ', 84., Ζ', 88), τοιαῦτα .. νιγλαρεύων κρ., τοιαῦτα τερετίζων κρ., Εὔπολ. ἐν «Δήμοις» 27· αὐλεῖ .. σαπρὰ κρούματα Θεόπομπ. Κωμ. ἐν «Σειρῆσιν» 2.

κρουματικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ παίζειν ἐπὶ ἐγχόρδου ὀργάνου, σοφίη Ἀνθ. Π. 11. 352· κρ. μουσική, ἐνόργανος, Σουΐδ. ἐν λ. **Ὄλυμπος**· διάλεκτος κρ., ἔκφρασις ἐν τῷ παίζειν ὄργανον, Πλούτ. 2. 1138B· λέξις κρ., ἦχος ἢ τόνος ἐνοργάνου μουσικῆς, δηλ. ἄναρθρος ἦχος ἄνευ ἐννοίας, Πολύβ. 3. 36, 3, πρβλ. 1 Ἐπιστ. π. Κορ. ιδ', 9.

κρουμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κροῦμα**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 276, Πλ. 290.

κρουματο-ποιός, ὁ, μουσικός, μελοποιός, Μάχων παρ' Ἀθην. 337C.

κρουναῖος, α, ον, (κρουνὸς) ἐκ κρήνης, κρ. ὕδωρ, ὕδωρ ἐκ κρήνης, πηγαῖον, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀριστ. Μετεωρ.· (**κρηναῖος** ἀπαντᾷ ἐν 2. 1, 6.)

κρουνεῖον, τό, εἶδος ποτηρίου, Ἐπιγέν. ἐν «Μνηματίῳ» 1.

κρουνηδόν, Ἐπίρρ., ὁμοίως πρὸς κρουνόν, ἀφθόνως ῥέων, Ἑβδ. (Β' Μακκ. ΙΔ', 45), Φίλων 2. 26.

κρουνία, ἡ, = **κρουνεῖον**.

κρουνίζω, ἐκχέω ὑγρὸν ἐν λεπτῇ ῥοῇ, ἐπὶ τοῦ ἔχοντος σχῆμα κέρατος ποτηρίου τοῦ καλουμένου, ῥυτὸν (ὃ ἴδε), κρ. λεπτῶς Δωρόθ. παρ' Ἀθην. 497E. — Μέσ., πίνω τὸ οὕτω ῥέον ὑγρὸν ὑποβάλλων τὸ στόμα, Ἐπίνικος ἐν «Ὑποβαλλομέναις» 1. 3.

κρουνίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **κρουνός**, ὁ σωληνίσκος τῆς κλεψύδρας, Σχόλ. εἰς Λουκ. Ἁλ. 10 καὶ 28, πρβλ. Ἥρων π. Πν. 176, 178, κτλ.·— ὡσαύτως **κρουνίον**, τό, Ἀρχαδ. 120.

κρούνισμα, τό, τὸ ἀπὸ κρουνοῦ ἐκρέον ὕδωρ, ῥεῦμα, Ἀνθ. Πλαν. 12.

κρουνισμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., Ἥρων π. Πν. 162.

κρουνισμός, οῦ, ὁ, ἐξόρμησις τοῦ ὕδατος, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ.

κρουνίτης, ου, θηλ. **-ῖτις, -ίδος**, = **κρουναῖος**, Ὀρφ. Ἀργ. 50. 9.

κρουνός, οῦ, ὡς τὸ **κρήνη**, ἡ πρώτη πηγή, ἐξ ἧς λαμβάνουσι τὴν ἀρχὴν αἱ πηγαί, Ἰλ. Χ. 147, 208 (πρβλ. **πηγή**)· χείμαρροι ποταμοὶ .. κρουνῶν ἐκ μεγάλων Δ. 454, πρβλ. Πινδ. Ο. 13. 90· κρουνοὶ κρηναίου ποτοῦ Σοφ. Τρ. 14· κρουνὸς αἵματος Εὐρ. Ρῆσ. 790, πρβλ. Ἑκ. 568· οὕτω, κρουνοὶ Ἡφαίστου, ῥεύματα «λάβας» ἐκ τῆς Αἴτνης, Πινδ. Π. 1. 48· ἐπὶ ἀφθόνως ῥέοντος ἱδρῶτος, Ἱππ. Ἀφ. 1261·— χείμαρρος λόγων, θαρρῶν τὸν κρ. ἀφίει Ἀριστοφ. Βάτρ. 1005. **2)** ὀχετὸς ὕδατος, Στράβ. 235, 343.

κρουνο-χυτρο-λήραιος, ὁ, κωμικ. λέξις ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 89, ἀκρίτως ἐχέων ἄφθονον καὶ μάταιον λῆρον, ἀνόητος, περιττολόγος, φλύαρος.

κρούνωμα, τό, ὡς εἰ ἐκ ῥήματος **κρουνόω**, = **κρουνός**, Ἐμπεδ. 161.

κρούπεζαι, αἱ, Λατ. scrupedae, sculponeae, ὑψηλὰ ξύλινα ὑποδήματα ἐν χρήσει παρὰ Βοιωτοῖς πρὸς πάτησιν ἐλαιῶν, φορούμενα δὲ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑπ' αὐλητῶν ὅπως δι' αὐτῶν κρούωσι τὸν χρόνον, Παυσ. παρ' Εὐστ. 867. 29, Πολυδ. Ζ', 87, Φώτ.· πρβλ. Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 1. 336· — ὡσαύτως, **κρούπαλα**, τά, Σοφ. Ἀποσπ. 43· **κρούπετα** Ἡσύχ.· ὑποκορ. **κρουπέζιον**, τό, Πολυδ. Ι', 153· ὅθεν, **κρουπεζοφόρος, ον**, ὁ φορῶν ξύλινα ὑποδήματα, ἐπὶ τῶν Βοιωτῶν, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 153, πρβλ. Πολυδ. Ζ', 87·— **κρουπεζόομαι**, Παθ., ἔχω, φορῶ ξύλινα ὑποδήματα, «θέλει δὲ δηλῶσαι τοὺς τραχεῖς πόδας ἔχοντας» Ἡσύχ.

κρουσι-δημέω, ἐν Ἀριστοφ. Ἱππ. 859, παρῳδία ἐπὶ τοῦ **κρουσιμετρέω**, ἐξαπατῶ τὸν δῆμον, «κρουσιδημῶν, κατακρούων τῇ βοῇ, ἢ τὸν δῆμον ἀπατῶν καὶ παρακρουόμενος τῇ βοῇ. ἔστι δὲ παρὰ τὸ κρουσιμετρεῖν, ὃ λέγεται ἐπὶ τῶν τοῖς μέτροις παραλογιζομένων» Σουΐδ. ἐν λέξ.

κρουσί-θυρος, ον, ὁ κρούων τὴν θύραν· τὸ κρ. (ἐξυπ. μέλος), κοινῶς «πατηνάδα», «σερενάδα», Τρύφων παρ' Ἀθην. 618C· ὡσαύτως **θυροκοπικόν**.

κρουσι-λύρης, ου, ὁ, ὁ κρούων τὴν λύραν, Ὀρφ. Ὕμν. 30. 3.

κρουσιμετρέω, ἐξαπατῶ ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ σίτου μετρῶν ἐλλιπῶς ἀνασείων καὶ κρούων τὸ μέτρον, ὡς ποιοῦσι καὶ νῦν οἱ μετροῦντες σῖτον διὰ τοῦ κοιλοῦ, Ἡσύχ., Πολυδ. Δ', 169· πρβλ. **κρούω 7, παρακρουσιχοίνικος.**

κρουσιμέτρης, ου, ὁ, ἀπατηλῶς μετρῶν, ἀπατεών, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 450.

κροῦσις, εως, ἡ, (κρούω) τὸ κρούειν, κτυπεῖν, ἡ πρὸς ἄλληλα κρ. τῶν ὅπλων Πλουτ. Αἰμ. 32· ποδὸς κρούσει ἕδαφος, κτυπῶν διὰ τοῦ ποδός, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλεξ. 6. **2)** τὸ κρούειν πήλινα ἀγγεῖα χάριν δοκιμῆς μήπως εἶναι «ῥαγισμένα», καὶ καθόλου, ἀκριβὴς ἐξέτασις, Σχόλ. Ἀριστοφ. Νεφ. 317, Σουίδ. **3)** μεταφ., ἐπὶ σοφιστικῶν ἀποπειρῶν πρὸς ἀπάτην, ἀπάτη (**κρούω 7**), Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ. **4)** τὸ κρούειν ἔγχορδον ὄργανον, Πλουτ. Περ. 15., 2. 1137Β, κτλ.· — ἀκολούθως καθόλου, ἐνόργανος μουσική, Πολύδ. 30. 13, 5· παρὰ τὴν κροῦσιν λέγειν ἐπὶ ἀπαγγελίας, ᾄδειν δὲ ἐπὶ ᾄσματος ἢ μελῳδίας ἐν συνοδείᾳ ἐνοργάνου μουσικῆς, Πλούτ. 2. 1141Α· κροῦσις ὑπὸ τὴν ᾠδήν, πλήρης ἐνόργανος συμφωνία, αὐτόθι.

κροῦσμα, κρουσματικός, = **κρουμ-**.

κρουσμός, οῦ, ὁ, = **κροῦσις**, Πρόκλ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 320. 30.

κρουστέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ κρούειν, τὴν θύραν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 989.

κρουστικός, ή, όν, ἔχων τὴν ἰδιότητα νὰ κρούῃ, νὰ κερατίζῃ, ἐπὶ κριοῦ, Φίλων 1. 113. **II.** ὁ παράγων ἦχον διαπεραστικόν, κρουστικὰ δὲ μᾶλλον τὰ ὄργανα τοῦ στόματος, ὄργανα Ἀριστοτ. Προβλ. 19. 10, πρβλ. Πλούτ. 2. 802Ε. **2)** μεταφ., ἐπὶ ῥητοροδιδασκάλου ἢ σοφιστοῦ, παρέχων ἐντύπωσιν, ἐκφραστικός, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1379· τὸ κρ., ἐκφραστικὴ εὐγλωττία, Λουκ. Δημοσθ. Ἔγκ. 32.

κρούω: μέλλ. **-σω**: πρκμ. **κέκρουκα**. — Μέσ., ἀόρ. **ἐκρουσάμην**, Θουκ. — Παθ., ἀόρ. **ἐκρούσθην** (Ἐρατοσθ. Καταστ. 32)· πρκμ. **κέκρουμαι** ἢ **-ουσμαι**, πρβλ. **ἀπο-, ἐκ-, παρα-κρούω**. (Ἐντεῦθεν **κροῦμα, κοῦσις**· πρβλ. Ἀρχ. Γερμ. hruor-jam, Ἀρχ. Σαξον. hrôr-ian (rühren).) Πλήττω, κτυπῶ, ῥυτῆρι κρ γλουτὸν Σοφ. Ἀποσπ. 938· κρούσας δὲ πλευρὰ [τῶν ἵππων] Εὐρ. Ἀποσπ. 779. 6. τοῖς ποσὶ τὴν γῆν Ἀρρ. Ἀν. 7. 1· ἀλλ' ὡσαύτως, εἰς τὴν χεῖρα τοῖς δακτύλοις κρ., ἐν τῇ ὀρχήσει, Δίων Κ. 40. 16· — μεταφ., κνῖσα κρ. ῥινὸς ὑπεροχάς, γαργαλίζει, Ἐφιππ. ἐν «Γηρυόνῃ» 2. 3. **2)** συγκρούω, κρ. χεῖρας (πρβλ **κροτέω** II. 2), Εὐρ. Ἱκέτ. 720· κρ. τὰ ὅπλα πρὸς ἄλληλα Θουκ. 3. 22· τὰς ἀσπίδας πρὸς τὰ δόρατα Ξεν. Ἀν. 4. 5, 18· — μεταφ., ἀλλήλων τοὺς λόγους τοῖς λόγοις ἐκρούομεν, συνεκρούομεν, Πλάτ. Θεαίτ. 154Ε. **3)** κρούει τὸν πόδα (ὅ ἐστι κρ. τὴν γῆν τῷ ποδί), ἐν τῇ ὀρχήσει, Εὐρ. Ἡλ. 180· οὕτως, ἴχνος ἐν γᾷ κρ. ὁ αὐτ. Ι. Α. 1043. **4)** κέραμον κρούω, κτυπῶ πήλινον ἀγγεῖον χάριν δοκιμῆς μήπως εἶναι βεβλαμμένον, Σουίδ.· ἐντεῦθεν, ἐξετάζω, δοκιμάζω, κρούετε ἀναλαμβάνοντες τὸ καλὸν Πλάτ. Ἱππ. Μείζ. 301Β, πρβλ. Λυσίου Ἀποσπ. 51· κἂν διαπειρώμενος κρούσῃς [τὸν κόλακα] Πλούτ. 2. 61D. πρβλ. **κροῦσις 2.** **5)** κτυπῶ τὰς χορδὰς ἐγχόρδου ὀργάνου διὰ πλήκτρου, Πλάτ. Λῦσ. 209Β, Σιμων. (;) 179· ἴδε **κροῦμα 2.** **κροῦσις 4**· — ἀκολούθως, καθόλου, παίζω οἱονδήποτε ὄργανον, π.χ. αὐλὸν κρούειν Ἰακωβ. Ἀνθ. Π. 664· ὡσαύτως μετὰ δοτ., κρ. κρεμβάλοις = κρεμβαλίζειν, Ἀθήν. 636D. **6)** κρούειν τὴν θύραν, δηλ. ἐξωθεν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 317, 990, Ξεν. Συμπ. 1, 11, Πλάτ. Πρωτ. 310Β, 314D· ἀλλὰ τὸ κόπτειν τὴν θύραν ἐθεωρεῖτο ἀττικώτερον, Φρύν. 177, ἔνθα ἴδε τὸν Λοβ.· ἴδε ὡσαύτως **πατάσσω. 7)** κρ. σταθμὸν = κρουσιμετρέω, Ψευδο-Φωκ. 13· ὡς μήτε κρούσῃς μήθ' ὑπὲρ χεῖλος βάλῃς Σοφ. Ἀποσπ. 927· κρούων γε μὴν αὐτὰς ἐωνούμην Εὔπολ. ἐν «Μαρικᾷ» 15. **8)** ἐπὶ αἰσχρᾶς σημασίας, «ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ κροῦσαι κεῖται ἀντὶ τοῦ συγγενέσθαι» Α. Β. 101, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 990· οὕτω, κρούω πέπλον, πέρδομαι, «τινάζω πορδές», Εὐρ. Κύκλ. 328. **9)** ὡς ναυτικὸς ὅρος ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, κρούεσθαι πρύμναν, ὡς τὸ ἀνακρούεσθαι (ἴδε **ἀνακρούω** I), ἐπὶ ναυτῶν, Θουκ. 1. 51, 54., 3. 78· ὡσαύτως, αἱ πρύμναν κρουόμεναι νῆες Ἀρρ. Ἀν. 5. 17· οὕτως ἐν τῷ ἐνεργ., Πολύβ. 16. 3, 8· κρούειν ἐπὶ πρύμναν Ἀππ. Ἐμφύλ. 5. 119· — ἐντεῦθεν, κρούεσθαι τὸ πτερόν, πέτεσθαι πρὸς τὰ ὀπίσω, Αἰλ. π. Ζ. 3. 13. **10)** κρούειν ἀκράτῳ, ἴδε **πατάσσω** II. 2.

κρῦβάζω = **κρύπτω**: Ἡσύχ.· **κρυβαστός** = **κρυπτός**, πιθαν. γραφ. ἀντὶ **κυρβαστὸς** ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 547. 46.

κρύβδᾰ, Ἐπίρρ. (κρύπτω) κρυφίως, ἄνευ τῆς γνώσεώς τινος, κρύβδα Διός, Λατ. clam Jove, Ἰλ. Σ. 168, πρβλ. Αἰσχύλ. Χο. 177. **2)** ἀπολ. ὡς τὸ **κρύβδην**, κρυφίως, Πινδ. Π. 4. 201.

κρύβδην, Δωρ. **-δᾶν**, Ἐπίρρ. (κρύπτω) κρυφίως, Ὀδ. Λ. 455., Π. 153· κρύβδην ψηφίζεσθαι, κρυφίως, Ἀνδοκ. 12. 2· πρβλ. Ἱππ. 610. 22, Ἀριστοφ. Σφ. 1018, Αυσ. 128. 32, Πλάτ. Νόμ. 766Β. **2)** μετὰ γεν. ὡς τὸ **κρύβδα**, κρύβδαν πατρὸς Πινδ. Π. 3. 25.

κρυβῆ, Ἐπίρρ. = **κρύβδην**, Ἐβδ. (Β' Βασ. ΙΒ', 13).

κρυβηλός, όν, κρυπτός, Ἡσύχ.· — ὡσαύτως **κρῠβήτης**, ου, ὁ ἐν τῇ γῇ κεκρυμμένος, τεθαμμένος, καὶ **κρυβήσια**, τά, = **νεκύσια**, ὁ αὐτ.

κρύβω, μεταγεν. τύπος τοῦ **κρύπτω**, ἁπαντῶν μόνον ἐν συνθέτοις **ἀπο-, ἐγ-κρύβω**. — Πρβλ. τὸ τῆς συνηθείας **κρύβω** ἢ **κρύβγω** = **κρύπτω**.

κρυερός, ά, όν, ἀλλὰ ἀρῆς κρυεροῖο Ἡσιόδ. Θ. 657· (κρύος)· — ψυχρός, παγετώδης, παρ' Ὁμ. μόνον μεταφ.· κρυεροῖο γόοιο Ὀδ. Δ. 103, ἀλλ.· κρυεροῖο φόβοιο Ἰλ. Ν. 48· οὕτω κρυεροῦ Ἅιδαο Ἡσιόδ. Ἔργ. κ. Ἡμέρ. 152· θανάτου τελευτὴ Εὐρ. Ἀποσπ. 908. 6· πάθεα Ἀριστοφ. Ἀχ. 1191· κρ. θάλαμος, ἐπὶ τοῦ τάφου, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 241. 4· — ἀλλ' ἐν τῇ κυριολεκτικῇ σημασίᾳ, ψυχρὸς ὡς πάγος, παγερός, κρ. νέκυς Σιμων. 88, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 951, 955, Ἡρῳδιαν. 1. 6, κτλ.

κρῡμαίνω, κάμνω τι ψυχρόν, ψύχω, κρυώνω τι, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. σ. 75.

κρῡμᾰλέος, α, ον, παγετώδης, ψυχρός, Ἡρακλείδ. Ἀλληγ. 50, Σέξτ. Ἐμπ. εἰς Ἑρμ. 9. 83.

κρυμνός, κρυμνώδης, ἀμφίβολ. τύποι ἀντὶ **κρυμός, κρυμώδης**, ἃ ἴδε.

κρῡμο-πᾰγής, ές, πηγνύων διὰ τοῦ ἑαυτοῦ ψύχους, Βορέης Ὀρφ. Ὕμν. 79. 2.

κρῡμός, ὁ, (κρύος) παγετῶδες ψῦχος, πάγος, παγετός, Ἡρόδ. 4. 8, 28, Σοφ. Ἀποσπ. 448, Εὐρ., κτλ.· ἀνὰ κρυμιόν, εἰς πάγον, Νικ. Θηρ. 681, Αἰλ.· ἐν τῷ πληθ., κατὰ τοὺς κρυμοὺς Στράβ. 494, πρβλ. Διον. Ἀλ. 1. 37· — παρὰ Πολυαίνῳ 3. 9, 24, **κρυμνός. II.** ψῦχος, Διοσκ. 3. 60

κρῡμο-χᾰρής, ές, εὐαρεστούμενος, τερπόμενος εἰς τὸ ψῦχος, ἡμαρτημ. γραφ. ἐν Ὕμν. Ὀρφ. 50. 12, ἀντὶ **δρυμο-**.

κρυμώδης, ες, (εἶδος) ψυχρός, πεπηγώς, παγετώδης, Ἱππ. 364. 28. Ἀνθ. Π. 9. 561, Διον. Π. 780.

κρυμώσσω, ῥιγῶ, κρυώνω, Θεογνώστ. Κανόν. 21. 15.

κρυόεις, εσσα, εν, = **κρυερός**, παγερός, ψυχρός, φόβου κρυόεντος Ἰλ. Ι. 2· κρυόεσσα ἰωκὴ Ε. 740· ἐν πολέμῳ κρυόεντι Ἡσ. Θ. 936· συντυχίᾳ Πινδ. Ι. 1. 54· — ἐν κυριολεκτικῇ σημασίᾳ, ψυχρὸς ὡς πάγος, Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 918, Ἀνθ. Π. 221. Πρβλ. **ὀκρυόεις.**

κρυόομαι, «κρυώνω» **κρυοῦται**, πήγνυται, παγώνει, Γλωσσ.

κρύος, τό, παγετῶδες ψῦχος, «κρύο», Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 492, Πλάτ. Ἀξίοχ. 368C· κρ. ἰσχυρὸν Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 8, 18· μεταφορ., κακόν με καρδίαν περιπίτνει κρύος Αἰσχύλ. Θρῆξ. 834, πρβλ. Εὐμ. 161. (Ἐντεῦθεν **κρυόεις, κρυερός, κρυσταίνω, κρύσταλλος, κρῡμός**· πρβλ. Λατ. crusta, crudus, crudelis, πρβλ. Σανσκρ. krûras, πληγή, αἱματώδης, Ζενδ. khrûra (τρομερός)· Ἀρχ. Σκανδιν. hrîm, Ἀγγλο-Σαξον. hrîm (παγετός).)

κρυπτάδιος [ᾰ̆]. **α, ον**, καὶ παρ' Αἰσχύλ. **ος, ον**, (κρύπτω)· — κρυπτός, κρύφιος, λαθραῖος, κρυπταδίῃ φιλότητι Ἰλ. Ζ. 166· κρυπταδίου μάχης Αἰσχύλ. Χο. 946· — ὡς ἐπίρρ., κρυπτάδια Ἰλ. Α. 542.

κρυπτάζω, τύπος παράλληλος τῷ **κρύπτω**, Διόδ. 4. 77, κτλ. Ἐκκλ.

κρύπτασκε, ἴδε ἐν λέξ. **κρύπτω.**

κρυπτεία, ἡ, (κρυπτεύω) κρυφία ἀποστολή, εἰς ἣν ὑπεβάλλοντο οἱ νέοι τῆς Σπάρτης καὶ ἧτις ἦτο σφόδρα πολύπονος, διότι ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ περιπλανῶνται εἰς τὴν χώραν ἀνυπόδητοι ἐν ὥρᾳ χειμῶνος καὶ νὰ ὑφίστανται πολλὰς στερήσεις χάριν σκληραγωγίας, Πλάτ. Νόμ. 633Β· ἐχρησιμοποιοῦντο δὲ ὡσαύτως ὅπως ἐνεδρεύωσι καὶ φονεύωσι τοὺς Εἵλωτας, Ἀριστ. παρὰ Πλουτ. ἐν Λυκούργ. 28, πρβλ. Ἡρακλείδ. Ποντ. 2· ὁ ἐπὶ τῆς κρυπτείας τεταγμένος Πλουτ. Κλεομ. 28. Ὅρα λεξικ. Ἀρχαιοτήτων, ἐν λέξ. — Τύπος τις **κρυπτία** ἁπαντᾷ ἐν Ἀντιγράφ. τοῦ Πλουτ. ἐν Λυκούργ. ἔνθ' ἀνωτ.

κρυπτέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **κρύπτω**, δεῖ κρύπτειν, Σοφ. Ἀντ. 273, Ἀνθ. Π. 5. 252.

κρυπτεύω, ἀποκρύπτω, κρύπτω, Εὐρ. Βάκχ. 888. **II.** ἀμεταβ., κρύπτω ἐμαυτόν, διαμένω κεκρυμμένος, Ξεν. Κύρ. 4. 5. 5. **III.** ἐν τῷ παθ. = **ἐνεδρεύομαι** (ἴδε Ἡσύχ.), Εὐρ. Ἑλ. 541.

κρύπτη ἢ **κρυπτή**, ἡ, κρυψών, θόλος, Ἀθήν. 205Α, πρβλ. Ἰου. ἔπ. 5. 106.

κρυπτήριος, α, ον, ἁρμόδιος πρὸς ἀπόκρυψιν, κρυπτήριον ἄντρον Χρησμ. παρὰ Παυσ. 8. 42, 6· **κρυπτήριον**, τό, κρυψών, κρύπτη ἢ εἰρκτή, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, 809D.

κρυπτίτ, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. **κρυπτεία.**

κρυπτικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς ἀπόκρυψιν, Ἀλέξ. Ἀφρ. ἐν Ἀριστ. Τοπ. 8. 1, 6. — Ἐπίρρ., κρυπτικῶς πυνθάνεσθαι Ἀριστ. Τοπ. 8. 1, 7, πρβλ. **κρύπτω** I. 5.

κρυπτίνδα, ἐπίρρ., ὄνομα παιδιᾶς, «κρυφτός», Θεόγνωστ. 15. 11.

κρυπτός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθετ. τοῦ **κρύπτω**, «κρυφός», μυστικός, κληῖδι κρυπτῇ Ἰλ. Ξ. 168, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 422· ἐπεποίητό οἱ κρυπτὴ διῶρυξ Ἡρόδ. 3. 146· κρυπτὴ τάφρος,

κεκαλυμμένη διὰ σανίδων καὶ χώματος, ὁ αὐτ. 4. 201· συχν. παρ' Ἀττ., κρ. λόγος Αἰσχύλ. Χο. 773· ἔπεα Σοφ. Φιλ. 1112· κρυπτᾷ ἐν ἥβᾳ, ἐπὶ τοῦ νέου Ὀρέστου ὅστις ἔμενε κεκρυμμένος ἐν Φωκίδι, ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 159· κρ. πάθος Εὐρ. Ἱππ. 139, κτλ.· κρυπτῇ ψήφῳ Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλ. 3, 17· τὸ κρ. τῆς πολιτείας, ὁ μυστικὸς χαρακτὴρ τῶν [Σπαρτιατικῶν] διατάξεων (πρβλ. **κρυπτεία**), Θουκ. 5. 68· ἡ κρυπτή (ἐξυπ. ἀρχή,) σῶμα κατασκόπων τοῦ κράτους, οὓς μετεχειρίζοντο οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὰς ὑποτελεῖς πόλεις, Α. Β. 273· καὶ ὡς οὐσιαστ., **κρυπτός**, ὁ, κατάσκοπος, Ἀριστοφ. Θεσμ. 600.

κρύπτω, Ἰων. παρατ. **κρύπτασκε (-εσκε ;)** Ἰλ. Θ. 272· μέλλ. **κρύψω** Ὀδ., κτλ.· ἀόρ. α' **ἔκρυψα**, Ἐπικ. **κρύψα** Ὀδ. Ξ. 357· μεταγεν. ἀόρ. β' **ἔκρῠβον (ἐν-,κατ-, περι-)** Ἀπολλόδ. 3. 13, 6. Πλουτ. Μάρ. 38, Καιν. Διαθ.· πρκμ. **κέκρῠφα (συγ-)** Διον. Ἁλ. Περὶ Συνθέσ. σ. 114.— Μέσ., μέλλ. **κρύψομαι** Σοφ. Τ. 474, Εὐρ. Βάκχ. 955, πρβλ. **ἀποκρ-**· ἀόρ. **ἐκρυψάμην** Σοφ., κτλ.· μετέπειτα **ἐκρῠβόμην (ἀπ-)** Ἀπολλόδ. 3. 2, 1.— Παθ., μέλλ. **κρυφθήσομαι** Disput. Mor. σ. 545 (Mullach.)· **κρῠφήσομαι** Εὐρ. Ἰκ. 543· **κεκρύψομαι** Ἱππ. 607. 25· ἀόρ. **ἐκρύφθην**, Ἐπικ. **κρ-**, Ἰλ., Ἀττ. **ἐκρύβην** [ῠ] Ἀπολλόδ. 3. 2, τέλ., **(ἀπ-)** Ἀλκίφρων 3. 47· μεταχ. **κρυφείς** (διάφ. γραφ. **-θείς**) Σοφ. Αἴ. 1145· **κέκρυμμαι** Ὀδ., Ἀττ., Ἰων. γ' πληθ. **κεκρύφαται** Ἡσ. Θ. 730, Ἱππ. 661. 28. (Ἐκ τῆς √ΚΡΥΒ ἢ ΚΡΥΦ, πρβλ. ἀόρ. β' **ἔ-κρυβ-ον**, **κρυβ-ῆναι**, **κρύβ-δα**, **κρύβ-δην**, κτλ., πρὸς τὰ **κρυφ-ήσομαι**, **κρυφ-ῆναι**, **κρύφ-α**, **κρυφ-αῖος**, κτλ.· συγγενὲς τῇ √ΚΑΛΥΒ ἢ ΚΑΛΥΦ, **καλύπτω**· ἀλλ' ἡ ῥίζα τοῦ **κεύθω** εἶναι διάφορος, ἴδε ἐν τέλ.). Κρύπτω, καλύπτω, σκέπω, σκεπάζω, παρ' Ὅμ., συνυπαρχούσης τῆς ἐννοίας τῆς προφυλάξεως κεφαλάς .. κορύθεσσι κρύψαντες Ἰλ. Ξ. 373· ὁ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαεινῷ Θ. 272, πρβλ. Ν. 405· κρ. με .. πόδα Σοφ. Ο. Κ. 113· ἀκολούθως ἁπλῶς, καλύπτω, τινά τινι, Αἰσχύλ. Εὐμ. 461, Εὐρ., κτλ.· ὑφ' εἵματος κρ. χεῖρα Εὐρ. Ἑκ. 343, πρβλ. Σοφ. Αἴ. 1145· καὶ ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κάρα κρυψάμενος, καλύψας τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, αὐτόθι 245· (ἀλλὰ τὸ μέσ. κεῖται ἀκριβῶς ὡς τὸ ἐνεργ., ὁ αὐτ. 647, σύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται)· κρύπτεσθαι φάος ὀμμάτων, ῥίπτω τὰ βλέμματά μου κάτω, καὶ οὕτως ἀναγνωρίζω ὅτι εἶμαι κατώτερος, Πινδ. Ν. 10. 75.— Παθ., κρύπτομαι, κρύπτω ἐμαυτόν, μένω κεκρυμμένος, ἐπὶ ἀστέρων τοῦ Ζῳδιακοῦ, κεκρύφαται Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 384· ἐν οὐρανῷ κρύπτεται Εὐρ. Ἑλ. 606· ἐς σποδιὰν ὁ αὐτ. ἐν Κύκλ. 613· ἐκρύπτετ' οἴκου γωνίην (Haupt. ἔκυπτ' ἐς ..) Βαβρ. 5. 4. **2)** κρύπτω ἐν τῇ γῇ, καλύπτω διὰ χώματος, θάπτω, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 137, πρβλ. Σοφ. Ο. Κ. 621· ὡσαύτως γῇ κρ. Ἡρόδ. 1. 216., 2. 130., 5. 4, κτλ.· χθονὶ Σοφ. Ο. Κ. 1546· τάφῳ ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 196, πρβλ. 285, 946· ἐν κατώρυχι αὐτόθι 774· κατὰ χθονὸς αὐτόθι 25· ὑπὸ γᾶν Πινδ. Π. 9. 141.— Παθ., Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ .. κεκρύφαται Ἡσ. Θ. 730· οὕτω, ἐν βένθεσιν νάσων κεκρύφθαι Πινδ. Ο. 7. 105. **3)** κρύπτω, ἀποκρύπτω, φυλάττω μυστικόν, οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος Ὀδ. Δ. 350, πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 74, κτλ.· κρ. τι, ἔνθα μή τις ὄψεται Σοφ. Αἴ. 658, πρβλ. Τρ. 903, Ἠλ. 436· — Μέσ., κρύπτεσθαι τάληθὲς Σοφ. Τρ. 474.— Παθ., τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι Ὀδ. Δ. 443· φάρμακα κεκρ., μυστικά, Εὐρ. Ἀνδρ. 32· νάπη κεκρ., κρυφία, Σοφ. Ο. Τ. 1398· κρυπτόμενα πράσσεται, ἐν κρυπτῷ, ἀντίθετ. τῷ ἐπὶ μαρτύρων, Ἀντιφῶν 119· 1, πρβλ. Θουκ. 6. 72. **4)** μετὰ διπλῆς αἰτ., κρύπτω τι ἀπό τινος, φυλάττω μυστικόν, ἀποκρύπτω, μή με κρύψῃς τοῦτο Αἰσχύλ. Ἱκ. 625, πρβλ. Σοφ. Ἠλ. 957, Εὐρ. Ἑκ. 570, Ἀριστοφ. Ἱππ. 26, Λυσίας 897. 1, κτλ.· οὕτω, κρ. τι ἀπό τινος Σοφ. Φ. 587. **5)** ἐν τῇ Ρητορικῇ, σχηματίζω συλλογισμὸν τοιοῦτον, ὥστε ὁ ἐναντίος ἀφυλάκτως ἄγεται εἰς ἐναντίον συμπέρασμα, Ἀριστοτ. Τοπ. 8. 1, 6· πρβλ. **κρυπτικός**, **κρύψις** 2. **II.** ἀμεταβ. (ἐξυπακουομ. τοῦ ἑαυτόν), ἀποκρύπτω ἐμαυτόν, μένω κεκρυμμένος, κρύπτουσιν ἔκηλοι Σοφ. Ἠλ. 826· [ὄμματα] τὰ μὲν .. βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα Εὐρ. Φοίν. 117 (ἀλλὰ τὸ χωρίον τοῦτο εἶναι πιθανῶς νόθον)· ὡσαύτως, κρ. τινά, κρύπτομαι, φυλάττομαι, ἀποκρύπτομαι ἀπό τινος .., Ὕμν. Ὅμ. 26. 7. πρβλ. **κεύθω** II. Περὶ παρομοίων ἀμεταβ. χρήσεων ἴδε **βάλλω** III, **ῥίπτω** 7.— (**Καλύπτω** σημαίνει ἁπλῶς σκεπάζω, τὸ δὲ **κεύθω** καλύπτω οὕτως ὥστε νὰ μὴ φαίνηται ἴχνος τι· τὸ δὲ **κρύπτω** φυλάττω τι κεκαλυμμένον, κυρίως ἐπὶ σκοπῷ ἀποκρύψεως.)

κρυσταίνομαι, παθητ., πήγνυμαι ἐκ τοῦ ψύχους, παγώνω, Νικ. Ἀλ. 314.

κρυσταλλίζω, εἶμαι καθαρὸς ὡς κρύσταλλος ἢ ὅμοιος κρυστάλλῳ, Ἀποκ. 21. 11.

κρυστάλλῐνος, η, ον, ἐκ τοῦ κρυστάλλου, «κρουσταλλένιος», κύλιξ Δίων Κ. 54· 23· νίπτρα Ἀνθ. Π. 9. 330.

κρυστάλλιον, τό, ἄλλο ὄνομα τοῦ φυτοῦ ψύλλιον, Διοσκ. ἐκ τῶν νόθων, 4. 70.

κρυσταλλο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κρύσταλλον, πάγον, Στράβ. 204. **II.** ὅμοιος πρὸς κρύσταλλον, κρ. ὑγρόν, ὁ κρυσταλλώδης φακός, Θεόφιλ. 152, 1 Greenh.· οὕτω, κρ. χιτὼν Πολυδ. Β', 71. Ἐπίρρ. **-δῶς**, Πλούτ. 2. 888B.

κρυσταλλόομαι, παθ. πήγνυμαι, παγώνω καὶ γίνομαι ὡς κρύσταλλον, «κρουσταλλώνω», Φίλων 2. 174, Ἀνών. παρὰ Γελλ. 17. 8.

κρυσταλλό-πηκτος, ον, παγεὶς εἰς κρύσταλλον, παγωμένος, Εὐρ. Ῥῆσ. 441·— ὡσαύτως, **κρυσταλλοπήξ**, **-ῆγος**, ὁ, ἡ, Αἰσχύλ. Πέρσ. 501.

κρύσταλλος, ὁ, (κρύος, κρυσταίνω) καθαρὸς πάγος, «κρούσταλλο», πάγος, Λατ. glacies, Ἰλ. Χ. 152, Ὀδ. Ξ. 447, Ἡρόδ. 4. 28· κρύσταλλος ἐπεπήγει οὐ βέβαιος Θουκ. 3. 23·— ὁ παῖς τὸν κρύσταλλον, παροιμ. «ἐπὶ τῶν μήτε κατέχειν δυναμένων μήτε μεθεῖναι βουλομένων» Ζηνοβ. V. 58 ἐν Παροιμιογρ., πρβλ. ἐπὶ πᾶσι Ὀδ.· Ἀποσπ. 162. **2)** = **νάσκη**, τοῖος γὰρ κρύσταλλος ἐνίζεται αὐτίκα χειρὶ Ὀππ. Ἁλ. 3. 155. **II.** ὁ καὶ ἡ, κρύσταλλος λίθος, Λατ. crystallum, Διον. Ἁλ. 781, Στράβ. 717, Αἰλ., κτλ.· ὡσαύτως Θηλ. Ἀνθ. Π. 9. 753.

κρυσταλλό-στερνος, ον, ὁ ἔχων στέρνα, στήθη ὡς τὸ κρύσταλλον, λαμπρὰ στήθη, ἐπὶ γυναικός, μῦθος δοκεῖ μοι νέκταρ ἢ θεῶν πόσις, πρὸς σὸν γλυκασμόν, κρυσταλλόστερνε ξένη Νικήτ. Εὐγεν. 4, 120.

κρυσταλλο-φᾰνής, ές, φαινόμενος ἢ διαφανὴς ὡς κρύσταλλος·— **κρυσταλλοφανῆ**, τά, σκεύη ὑάλινα, Στράβ. 758.

κρυσταλλώδης, ες, = **κρυσταλλοειδής**, Δίων Κ. 49. 31.

κρύφᾰ, Ἐπίρρ. (κρύπτω) = **κρύβδα**, κρυφά, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ εἰξεύρῃ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **φανερῶς**, μετὰ γεν., Θουκ. 1. 101, Πλούτ. 2. 1125E. **2)** ἀπολ., μυστικῶς, κρυφίως, Θουκ. 4. 88.

κρῠφᾶ, Ἐπίρρ. Δωρ. ἀντὶ **κρυφῇ**, Πινδ. Ο. 1. 75, Ἀποσπ. 217. 3.

κρῠφάδις, Ἐπίρρ., = **κρύφα**, Ἰωάνν. Ἀλεξ. τονικ. παραγγέλμ. 38. 27, Α. Β. 1317· τύπος τις **κρυφάδεια**, ἐν Θεογνώστ. Καν. 164.

κρυφανδόν· «κρυφίως» Ἡσύχ., ἴδε **κρυφηδόν**.

κρῠφαῖος, α, ον, ὡσαύτως **ος**, **ον**, Λουκ. Ὠκύπ. 166·— κεκρυμμένος, κρυπτός, Πινδ. Ι. 1. 97, Τραγῳδοποδ. (ὡς Αἰσχύλ. Χο. 81, Σοφ. Αἴ. 899), Πλάτ. Τίμ. 77C. **2)** λαθραῖος, κρύφιος, δρασμὸς Αἰσχύλ. Πέρσ. 360· ἔκπλους αὐτόθι 385· ἔπος Σοφ. Ἀποσπ. 673·— Ἐπίρρ. **-ως**, ναυσὶν κρυφαίως δρασμὸν εὐρόντες τινὰ Αἰσχύλ. Πέρσ. 370.

κρύφασος, ὁ, βόλος τις τῶν κύβων, Πολυδ. Ζ', 204.

κρῠφῇ, Ἐπίρρ. (κρύπτω) ὡς τὸ **κρύφα**, «λάθρα, ἀδήλως, κρυπτῶς» (Ἡσύχ.), Σοφ. Ἀντ. 85, 291, 1254, Ξεν. Συμπ. 5. 8· Δωρ. **κρυφᾶ** ὃ ἴδε.

κρῠφηδόν, Ἐπίρρ. = τῷ προηγ., ἀντίθετ. τῷ **ἀμφαδόν**, Ὀδ. Ξ. 330., Τ. 299· παρ' Ἡσυχ., **κρῠφανδόν** (ἐν τοῖς Ἀντιγράφ. **κρυφάνδων**), σχηματισθὲν ὡς τὸ **ἀναφανδόν**.

κρῠφιαστής, οῦ, ὁ, ἑρμηνευτὴς ὀνείρων, Ἀκύλ. ἐν Παλ. Διαθ. (Γεν. ΜΑ', 8., Ἐξ., Ζ', 11, 22).

κρύφιμος, ον, = **κρύφιος**, παρὰ Μανέθωνι 1. 159 (ἐφθαρμένον χωρίον)·— **κρυφιμαῖος**, α, ον, Μακαρ. Ὁμιλ. σ. 161. 6·— Ἐπίρρ. **-αίως**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 730.

κρυφίνους· «ὑπούλους» Ἡσύχ., ἴδε **κρυφόνους**.

κρῠφιο-γνώστης, ου, ὁ, ὁ γινώσκων τὰ κρύφια, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7, σ. 244.

κρῠφιο-ειδῶς, Ἐπίρρ. (εἶδος) μυστηριωδῶς, Διον. Ἀρεοπ. σ. 37.

κρῠφιο-μύστης, ου, ὁ, εἰσάγων, ὁ μυῶν εἰς μυστήρια, διδάσκαλος ἀπορρήτων μυστηρίων, Διον. Ἀρεοπ. Ἐπίρρ. **-τως** Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 268D.

κρύφιος [ῠ], α, ον, ὡσαύτως, **ος**, **ον**, Εὐρ. Ι. Τ. 1328, Θουκ. 7. 25· — κεκρυμμένος, θυμὸς Πινδ. Π. 1. 162· ὄφις Σοφ. Φιλ. 1328. **2)** λαθραῖος, ἀπόκρυφος, ὁαρισμοὶ Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 791· λέχος Σοφ. Τρ. 360· εὐναὶ Εὐρ. Ἠλ. 720· ἑωρτὲς Μουσαῖ 1· ᾠδαὶ Πινδ. Ν. 8. 44· κρ. εἰσῆλθον Εὐρ. Ἱρ. Μαιν. 598 τὸ κρ. Διον. Ἀρεοπ. Ἐπίρρ. **-ίως**, Ψευδο-Λουκ. Φιλοπ. 9.

κρῠφιότης, ητος, ἡ, ἰδιότης τοῦ κρυφίου, μυστικότης, Διον. Ἀρεοπ σ. 8, 13, 18, κτλ., Σουίδ. ἐν λέξ. **ἀδηλία**, κλ.

κρῠφιώδης, ες, (εἶδος) μυστηριώδης, Νικήτ. Χων. Χρον. σ. 54B, Εὐστ. 1942, 62, κλ. Ἐπίρρ. **-δῶς**, Νικήτ. Χων. Χρον. 160Δ.

κρῠφο-γενής, ές, κρυφίως, γεννηθείς, Ἡσύχ. **κυθηγενέσι**.

κρῠφογαμία, ἡ, λαθρογαμία, ἐν Νομοκάν. Κοτελεριαν. 326.

κρῠφο-δάκτης, ου, ὁ, δάκνων κρυφίως, κύων κρυφοδάκτης Μοσχόπ. περὶ Σχεδῶν σ. 73.

κρῠφό-νους, ουν, = **κρυφίνους**, Ἐτυμολ. Μέγ. 20. 39· παρ' Ἡσυχ. **κρυφίνους**.

κρύφος, (ἡ κατὰ τὸν Ἀρκάδ. σ. 84, 17, **κρυφός**), ὁ, = **κρύψις**, **κρυφιότης**, Ἐμπεδ. 59 Karst.· ἐθέλων κρύφον θέμεν, «κρύψιν θέλων καὶ ἀφανισμὸν θεῖναι» (Σχόλ.), Πινδ. Ο. 2. 177. **II.** ἀπόκρυφος τόπος, κρυψών, Μακκαβ. Α. Α', 53, Β', 31, 36, 41.

κρύφω [ῠ], μεταγν. τύπος τοῦ **κρύπτω**, ἀπαντῶν μόνον ἐν τῷ παρατ., Κόϊντ. Σμ. 1. 393, Ἀνθ. Π. 7. 700, Νόνν.· πρβλ. **Λοβ.** Φρύν. 318.

κρυψίβουλος, ὁ, ἡ, ὁ κρύπτων τὰς ἑαυτοῦ βουλάς, Κ. Πορφυρ Τακτ. ἐν Meurs. Op. τ. 6, σ. 1409.

κρυψι-γαμία, ἡ, κρύφιος γάμος, κρυφογαμία, λαθρογαμία, Γενέσ. 83, 13, κλ.

κρυψί-γονος, **ον**, κρυφίως, μυστηριωδῶς γεννηθείς, ἐπὶ τοῦ Διονύσου, Ὀρφ. Ὕμν. 49. 3.

κρυψί-δομος, **ον**, κατοικῶν εἰς κρυφίους τόπους, Ὀρφ. Ὕμν. 50. 3. κατὰ τὸν Casaub. ἀντὶ **κρυψίδρομος**, τρέχων κρυφίως.

κρυψί-λογος, **ον**, ἐχέμυθος, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμ. σ. 38.

κρυψι-μέτωπος, **ον**, ὁ κρύπτων τὸ μέτωπον, Λουκ. Λεξιφ. 7.

κρυψίνοια, ἡ, τὸ κρύπτειν τὰ διανοήματα, ἡ ἰδιότης τοῦ κρυψίνου, Εὐστ. Πονημ. 93. 57.

κρυψί-νοος, **ον**, συνηρ. **-νους**, **ουν**, ὁ ἀποκρύπτων τοὺς στοχασμούς του, ὁ ὑποκρινόμενος, Ξεν. Κύρ. 1. 6, 27., 8. 2, 1· ἀντίθ. τῷ **παρρησιαζόμενος**, ὁ αὐτ. ἐν Ἀγησ. 11, 5. Ἐπίρρ. **-νως**, Πολυδ. Δ', 51.

κρυψί-ποδος, **ον**, ἔχων κρυφίους πόδους καὶ κρύπτων αὐτούς, Ἐτυμολ. Μέγ. 543. 48.

κρυψί-πτερος, **ον**, ἔχων κεκρυμμένας, κεκαλυμμένας τὰς πτέρυγας, Φιλῆς π. Ζώων ἰδιότ. 67. 15.

κρύψις, **εως**, ἡ, (κρύπτω) ἀπόκρυψις, «κρύψιμον», κρύπτεσθαι κρύψιν Εὐρ. Βάχχ. 953· ἀντίθετ. τῷ **φάσις**, ἐπὶ ἀστέρων, ἐπισκίασις, ἔκλειψις, Τίμ. Λοκρ. 97Β· ἐξαφάνισις, Πλούτ. 2. 366D. **2)** ἐν τῇ Ρητορικῇ κρύψις εἶναι μέθοδος δι' ἧς νὰ ἀποκρύπτῃ τις τὸν σκοπὸν καὶ τὰς βλέψεις αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἀντιπάλου, Ἀριστ. Ρητ. 1. 12, 8· πρβλ. **κρύπτω** I. 5, καὶ **κρυπτικός**.

κρυψί-φρων, **-φρονος**, ὁ, ἡ, = **κρυψίνοος**, Εὐστ. 1574. 20.

κρυψί-χολος, **ον**, ὁ ἀποκρύπτων τὸν θυμόν του, Εὐστ. 54. 8.

κρύψ-ορχις, **-εως**, ὁ, ἔχων κεκρυμμένους τοὺς ὄρχεις, ἔχων αὐτοὺς ἐντὸς τῆς κοιλίας, Γαλην. 2. σ. 276.

κρυώδης, **ες**, (εἶδος) παγετώδης, ψυχρός, Πλούτ. 2. 653Δ, Πολυδ. Ε', 109.

κρυωτήριον, τό, = **ψυκτήρ**, πρβλ. Ruhnk. Τίμ. ἐν λ. **ψυκτήρ**.

κρωβύλος [ῠ], (οὐχὶ **κρώβυλος**, ὡς συχνάκις ἐν τοῖς Ἀντιγράφ.), ὁ, πλέγμα τριχῶν ἀνηγμένον ἐπὶ τὴν κορυφὴν καὶ ἀποτελοῦν εἶδος κόμβου, ἐν χρήσει πρὸ τῶν χρόνων τοῦ Θουκυδ. ἐν Ἀθήναις, «οἱ πρεσβύτεροι .. τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἁβροδίαιττον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν» Θουκ. 1. 6, Ἀνθ. Π. 6. 155, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 980, Σφ. 1259, Ἀντιφ. ἐν «Παροιμιαζομένῳ» 2·— ὅμοιον πλέγμα ἢ κτένισμα τῶν κορασίων ἐκαλεῖτο **κόρυμβος**, Winckelm. Gesch. der Kunst. 5. 1, 14, Vorläufige Abhandl. 4. 66, μετὰ τῶν σημειώσεων·— δικτυοειδές τι πλέγμα πρὸς συγκράτησιν τῆς κόμης ἐκαλεῖτο **κρωβύλη**, κατὰ τὸν Σέρβιον εἰς Αἰνειάδα 4. 138. **2)** σκωπτικὸν ἐπώνυμον τοῦ ῥήτορος Ἡγησίππου, Αἰσχίν. 70. 16· περὶ τούτου ἴδε Thirlwall Hist. of Greece 6. σ. 20, n. **II.** λόφος τριχῶν ἐπὶ περικεφαλαίας, Ξεν. Ἀν. 5. 4. 13.

κρωβῡλώδης, **ες**, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς **κρωβύλον**, Λουκ. Λεξιφ. 13.

κρωγμός, ὁ, ἡ κραυγὴ κόρακος ἢ κορώνης, Λατ. crocitatio, Ἀνθ. Π. 7. 713·— **κρῶγμα**, τό, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 73.

κρώζω: μέλλ. **κρώξω**, κυρίως, κράζω ὡς ὁ κόραξ ἢ ἡ κορώνη, Λατ. crocitare, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 745, Ἀριστοφ. Ὄρ. 2, 24, Λουκ. Ὄν. 12· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων πτηνῶν, οἷον γεράνων, Ἀριστοφ. Ὄρ. 710· ἐπὶ νεαρῶν ἀλκυόνων, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 40·— ἐπὶ ἀνθρώπων, κραυγάζω, βοῶ, τι Ἀριστοφ. Λυσ. 506, Πλ. 369· ἐπὶ ἀμάξης, τρίζω, Βαβρ. 52. 5. (Κατ' ὀνοματοπ. ὡς τὰ **κράζω**, **κλάζω**, **κλώζω**· πρβλ. **κόραξ** ἐν τέλ.)

κρωμᾰκίσκος, ὁ, Ἀντιφάν. ἐν «Φιλεταίρῳ» 1: ἡ σημασία τῆς λέξ. δὲν εἶναι βεβαία, ἴσως σημαίνει χοιρίδιον.

κρώμαξ, **ᾰκος**, ὁ, σωρὸς λίθων, ἀντὶ **κλώμαξ**, Δράκων σ. 18· ἐντεῦθεν **κρωμακόεις**, **εσσα**, **εν**, τραχύς, πετρώδης, κρημνώδης, Ἡσύχ.· **κρωμακωτός**, **ή**, **όν**, λέξις Ἡφαιστιωνικὴ κατὰ τὸν Εὐστ. 330. 40.

κρώπιον, τό, δρέπανον, θέριστρον, Φερεκύδ. (110) παρὰ Πολυδ Ι', 128· παρ' Ἡσυχ. **κρώβιον**.

κρῶπος, ὁ, = **ὑδρία**, Θεογνώστ. Καν. 21. 9, Ζωναρ. Λεξ. 1252, ἐν ᾗ σημασίᾳ εἶναι ἐν χρήσει ἡ λέξις **κρωσσός**.

κρῶσσαι, αἱ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **κρόσσαι**, διάφ. γραφ. ἐν Ἡροδ. 2. 125.

κρωσσίον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἀνθ. Π. 9. 272.

κρωσσός, **οῦ**, ὁ, ἀγγεῖον ὑδροφορικόν, ὑδρία, στάμνος, λάγηνος, λήκυθος, κεράμιον, κρατήρ, τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 96, Σοφ. Ο. Κ. 478, Εὐρ. Ἴων 1173, Κύκλ. 89· ἐν τῷ ἑνικ., Θεόκρ. 13. 46. **2)** νεκρικὴ τεφροδόχος κάλπη, Ἱρίννα 4, Μόσχ. 4. 34· πένθιμε κρωσσὲ Ἀνθ. Π. 7. 710· με .. ὀλίγη ἐκρύψατο κρ. (σημειωτέον τὸ γένος), Ἑλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκ.) 697d.

κτά, **κταίνω**, **κτάμεν**, **-εναι**, **κτάμενος**, **κτάνε**, **κτάνθεν**, ἴδε ἐν λέξ. **κτείνω**.

κτάντης, ὁ, φρενεύς, Ἀνθ. Π. 15. 26.

κτάομαι, Ἰων. **κτέομαι** Ἡρόδ. 8. 112., 3, 98:—μέλλ. **κτήσομαι** Τραγ., Ἀττ. πεζογρ.· ὡσαύτως **κεκτήσομαι** Αἰσχύλ. Θήβ. 1017, Εὐρ. Βάκχ. 514, Πλάτ. Γοργ. 467Α· (ἐκτήσομαι ἐν Λάχ. 192Ε)·— ἀόρ. **ἐκτησάμην**, Ἐπικ. **κτ-**, Ὅμ., Ἀττ.·— πρκμ. **κέκτημαι** Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 435, Ἀττ.· ὡσαύτως **ἔκτημαι** Ἰλ. Ι. 402, Ἡρόδ., Αἰσχύλ. Πρ. 795, Ἀνδοκ. 28. 12, καὶ ἐνίοτε παρὰ Πλάτ. (**κεκτήμεθα** καὶ **ἐκτῆσθαι**, κεῖνται οὐ μακρὰν ἀλλήλων ἐν Πολ. 505Β)· Ἰων. γ' πληθ. **ἐκτέαται** Ἡρόδ. 2. 44., 4. 23· ὑποτακτ. **κέκτωμαι** Ἰσοκρ. 37Δ, Πλάτ., κτλ.· εὐκτ. **κεκτήμην**, ῇο, ῆτο, Πλάτ. Νόμ. 731C, 742E, ἢ **κεκτῴμην** Εὐρ. Ἡρακλ. 282· ὑπερσ. **ἐκεκτήμην** Ἀνδοκ. 10. 19., 34. 29, Λυσ., κτλ., ποιητ. **κεκτήμην** Εὐρ. Ι. Α. 404· Ἰων. γ' πληθ. **ἐκτέατο** Ἡρόδ. 2. 108·— περὶ τοῦ μέλλ. καὶ παθ. ἀορ. ἴδε κατωτ. ΙΙΙ. Ἀποθ. (ὄθεν **κτέανον**, **κτεατίζω**, κτλ.· πρβλ. **κτίζω**). **I)** ἐν τῷ ἐνεστ., παρατ., μέλλ. καὶ ἀορ., **I)** ἀποκτῶ δι' ἐμαυτόν, λαμβάνω εἰς τὴν κατοχήν μου, πορίζομαι, κερδίζω, προμηθεύομαι, κτήμασι τέρπεσθαι τὰ γέρων ἐκτήσατο Πηλεΐδης Ἰλ. Ι. 400, κτλ.· οἰκῆας Ὀδ. Ξ. 4· γῆν Αἰσχύλ. Εὐμ. 289, πρβλ. Πέρσ. 770· ἐπὶ ἵππων, κερδίζω (ὡς βραβεῖον), Πινδ. Ν. 9. 124· κτήσασθαι βίον ἀπό τινος, πορίζομαι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἔκ τινος πράγματος, Ἡρόδ. 8. 106· ἀποκτῶ, κερδίζω τὴν εὐνοιάν τινος, κ.τ.τ., χάριν ἀπό τινος Σοφ. Τρ. 471· ἔκ τινος Φιλ. 1370· παρά τινος Ξεν. Συμπ. 4, 43· τὴν εὔνοιαν τὴν παρά τινος Ἰσοκρ. 95Ε, πρβλ. Σοφ. Φ. 1281· κ. φίλους, ἑταίρους ὁ αὐτ. Αἴ. 1360, Εὐρ. Ορ. 804· κτήσασθαι παῖδας ἐκ γυναικὸς Εὐρ. Ι. Τ. 696, πρβλ. Σοφ. Ο. Τ. 1499· παῖδας ἐς δόμους κτᾶσθαι Εὐρ. Ἀποσπ. 494, πρβλ. Ἱκέτ. 225· πολλάκις δοκεῖ τὸ φυλάξαι τἀγαθὰ τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον εἶναι Δημ. 16. 4. **6)** ἐπὶ κακῶν καὶ δυστυχημάτων, ἐπισύρω κατ' ἐμαυτοῦ, αὐτῷ θάνατον Σοφ. Αἴ. 968· ὑποπίπτω εἴς τι, ὀργὴν θεᾶς αὐτόθι 777· κακά ὁ αὐτ. ἐν Ἰλ. 1004· ξυμφοράς Εὐρ. Ὀρ. 543 ἔχθραν πρός τινα Θουκ. 1. 42· δυσσέβειαν κτ., ἀποκτῶ φήμην ἀσεβείας, Σοφ. Ἀντ. 924 (πρβλ. **ῥᾳθυμία**)· κακὸν λόγον πρός τινος Εὐρ. Ἡρακλ. 167. **γ)** κ. τινὰ πολέμιον, κάμνω τινὰ ἐχθρόν, Ξεν. Ἀν. 5. 5, 17. **2)** πορίζω, ἀποκτῶ δι' ἕτερον, ἐμοὶ δ' ἐκτήσατο κεῖνος Ὀδ. Υ. 265· μέγαν τέκνου πλοῦτον ἐκτήσω Αἰσχύλ. Πέρσ. 755, πρβλ. Ξεν. Οἰκ. 15, 1. **II.** ἐν τῷ πρκμ. καὶ ὑπερσ. μετὰ μέλλ. **κεκτήσομαι**, ἔχω ἀποκτήσῃ, δηλ. ἔχω, κατέχω, ἔχω ὑπὸ τὴν κατοχήν μου (ἀντίθετ. τῷ **χρῆσθαι**, Πλάτ. Εὐθύδ. 280D), οὐδ' ὅσα φασὶν Ἴλιον ἑκτῆσθαι Ἰλ. Ι. 402· ὅπλα μὴ ἑκτῆσθαι Ἡρόδ. 1. 155· στρατὸν πλεῖστον ἐκτημένοι ὁ αὐτ. 7. 161· κοινὸν ὄμμ' ἐκτημέναι Αἰσχύλ. Πρ. 795· φωνὴν βάρβαρον κεκτ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀγ. 1051· κεκτ. τινὰ σύμμαχον Εὐρ. Βάκχ. 1343· κ. κάλλος, ἀρετήν, τέχνην, κτλ., Ξεν., Πλάτ., κτλ.· ἐνίοτε καὶ κατ' ἀόρ., ἀγορᾶς κτησάμενοι ὠνῆ τε καὶ πρήσει χρέωνται Ἡρόδ. 1. 153, πρβλ. 8. 105, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 274·— ἡ διαφορὰ μεταξὺ ἐνεστ. καὶ πρκμ. φαίνεται σαφῶς ἐν Ξεν. Ἀπομν. 1. 6, 3, ἃ [χρήματα] καὶ κτωμένους εὐφραίνει καὶ κεκτημένους .. ποιεῖ ζῆν. **6)** ἐπὶ κακῶν, κεκτ. ἄγος Αἰσχύλ. Θήβ. 1017· κακά Εὐρ. Ἑλ. 272· φθόνον Πλάτ. Νόμ. 870C· διακρινόμενον ἀπὸ τοῦ **ἔχω**, ἔχων τε καὶ κεκτημένος .. κακά, δηλ. τὰ μὲν πρὸ χειρῶν τὰ δὲ ἐν δόμοις, Σοφ. Ἀντ. 1278· ἔχειν τε καὶ κεκτῆσθαι τὸ ψεῦδος Πλάτ. Πολ. 382Β, πρβλ. ἐπὶ πᾶσι Θεαίτ. 199Α. **2)** ὁ κεκτημένος, κάτοχος, κύριος (κυρίως δούλων), ἐν χρήσει ὡς οὐσιαστ., ὁ ἐμοῦ κ. Σοφ. Φιλ. 778, Ἀριστοφ. Πλ. 4, κτλ.· οἱ κεκτ. Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 336· ἐπὶ τοῦ συζύγου γυναικός, Εὐρ. Ι. Α. 715· ἡ κεκτημένη, ἡ κυρία μου, Σοφ. Ἀποσπ. 700, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 1126, ἴδε Meineke εἰς Φρύνιχ. Κωμ. ἐν «Σατύροις» 6. **III.** ἀόρ. α' παθ. **ἐκτήθην**, ἐπὶ παθητ. σημασίας, ἃ ἐκτήθη Θουκ. 1. 123., 2. 36· βουλόσυνος κτηθεῖσα Εὐρ. Ἑκ. 449· οὕτω Διον. Ἀλ. 10. 27, κτλ.· οὕτω μέλλ. **κτηθήσομαι** Ἐδδ. (Ἱερ. ΑΘ'· σπανιώτερον τὸ τοιοῦτον ἐν τῷ πρκμ. **κέκτημαι**, Πλάτ. Νόμ. 905Α·— οὕτω δὲ καὶ ὁ ἐνεστὼς ἐν χρήσει παρὰ μεταγεν., Schäf Σχολ. Παρ. εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. Α. 695.

κτέᾰνον, τό, (κτάομαι) = **κτῆμα**, Πινδ. Π. 1. 2· κτέανον φιλίης Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 388. **2)** ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον **κτέανα**, κτήματα, περιουσία, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 313, Σόλων 3. 12, Πινδ. Ο. 3 75, κ. ἀλλ.· ἐν χρήσει ἐν τοῖς χορικοῖς παρ' Αἰσχύλ. Θήβ. 730, Ἀγ. 1573, Εὐρ. Ἴων 490 ὑπὸ τοῦ Σοφ. ἐν ἑξαμέτρῳ τινί, Ἀποσπ. 230· παρ' Εὐθούλῳ ὡσαύτως ἐν παρῳδουμένῳ ἡρωϊκῷ στίχῳ, ἐν Ἀθήλ. 16· ἐπὶ περιουσίας εἰς κτήνη συνισταμένης, Θεόκρ. 25. 109· ἴδε ἐν λέξ. **κτῆνος**·— ὁ Ὅμ. ὡσαύτως μεταχειρίζεται τὴν ἑτερόκλ. δοτ. πληθ. **κτεάτεσσι** (ὡς εἰ ἐκ τοῦ **κτέαρ**, ὅπερ ἀπαντᾷ παρὰ τῷ Κοΐντ. Σμ. 4. 543, Ἀνθ.), Ἰλ. Ψ. 829, Ὀδ. Ξ. 115, πρβλ. Πινδ. Ο. 5. 56, κτλ.· οὕτω καὶ παρ' Εὐρ. ἔν τινι ἑξαμέτρ., Ἀποσπ. 789.

Ἑνικός τις τύπος **κτέατον**, μνημονευόμενος ὑπὸ Γραμμ., εἶναι πιθανῶς ἡμαρτημένος, Λοβ. Πρακλ. 176.

κτεάτειρα, ἡ, (ὡς εἰ ἐκ τοῦ **κτεᾶτήρ**), μεγάλων κόσμων κτ., σὺ ἡ καταστήσασα ἡμᾶς κατόχους ..., Αἰσχύλ. Ἀγ. 356.

κτεᾰτίζω: μέλλ. **-ίσω**, κτῶμαι, κερδίζω, δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα Ἰλ. Π. 57· πολλὰ κτεατίσσας Ὀδ. Β. 102., Τ. 147,

κτλ.·— Μέσ., μετὰ παθ. πρκμ., ὅσ' Ἐκηβόλος ἑκτεάτισται Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 522· τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτὸς Θεόκρ. 17. 105.

κτεᾰτιστός, ή, όν, κτηθείς, Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1187. (Ἀνθ. Π. παράρτ. 229)· ἀλλ' ὁ Böckh ἀναγινώσκει **κτεάτεσσιν**.

κτείνω, Ἐπικ. ὑποτ. **κτείνωμι** Ὀδ. Τ. 490· Αἰολ. **κτέννω** Ἀλκαῖ. 136 (κατὰ τὸν Ahrens d. Aeol. σ. 52, ἀντὶ **κταίνω**)· Ἰων. παρατ. **κτείνεσκε** Ἰλ. Ω. 393·— μέλλ. **κτενῶ** Ἀττ., ἔτι δὲ καὶ ἐν Ἰλ. Ο. 65, 68· ἀλλαχοῦ παρ' Ὁμ. ἀείποτε **κτενέω**, ἐεις, ἐει, μετοχ. **κτανέοντα** μόνον ἐν Ἰλ. Σ. 309· ἀλλ' ἐν συνθέσει **κατακτανέουσιν**, **-κτανέεσθε** Ζ. 409., Ξ. 481)·— ἀόρ. α' ἔκτεινα καὶ ἀόρ. 6' **ἔκτᾰνον** Ὅμ. καὶ Ἀττ. Ποιητ. (πρβλ. **κατακαίνω**)·— πρκμ. (παρὰ τοῖς δοκίμοις συγγραφ. ἀείποτε **ἀπ-έκτονα**) **ἔκταγκα** (**ἀπ-**) Ἀριστ. Πολ. 7, 2, 11, Μένανδ. ἐν «Μισουμένῳ» 13· **ἔκτᾰνα** Πολύϐ.· **ἐκτόνηκα** Ἀριστ. Σοφιστ. Ἔλεγχ. 33, 2, Πλούτ.— Παθ., Ἐπικ. γ'. πληθ. ἀορ. **ἔκτᾰθεν** Ἰλ. Α. 691, Ὀδ. Δ. 537· ὡσαύτως **ἐκτάνθην** Ἀνθ. Π. 14. 32, Ἑβδ.· **ἀπεκτάνην** Γαλην.· πρβλ. **κατα-κτείνω**· πρκμ. **ἐκτάνθαι** (**ἀπ-**) Πολύϐ. 7. 7, 4.— Πλὴν τῶν τύπων τούτων ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται (ὡς ἐκ ῥήμ. ***κτῆμι**) γ' ἑνικ. καὶ πληθ. ἀορ. συγκεκομ. **ἔκτᾰ**, **ἔκτᾰν**, (ἔκτα καὶ παρὰ Σοφ. Τρ. 38, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 423, ὡσαύτως **ἔκτας** ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1398)· α' πληθ. ὑποτ. **κτέωμεν** Ὀδ. Χ. 216· ἀπαρ. **κτάμεν**, **κτάμεναι** [ᾰ], ἀντὶ **κτάναι**, μετοχ. **κτᾰ́ς** (ὡς καὶ παρ' Ἀττ.)· ὡσαύτως μέσ. ἀόρ. (ἐπὶ παθ. σημασ.) **ἐκτάμην**, ἀπαρ. **κτάσθαι** Ἰλ. Ο. 558, μετοχ. **κτάμενος** Ὅμ., ὡσαύτως παρὰ Πινδ. Ἀποσπ. 217, Αἰσχύλ. Πέρσ. 923 (λυρ.), Κρατῖν. Λακων. 1. (Ἐκ τῆς √ΚΤΑΝ, ΚΤΕΝ παράγονται καὶ αἱ λ. **κτίν-νυμι**, **κτόν-ος**, μετὰ τῶν τύπων **καίνω**, **καίνυμαι**, πρβλ. **ἄρκτος**, **ἄρκος**)· πρβλ. Σανσκρ. kshan, kshaṇ-omi (λυμαίνομαι, βλάπτω)· παρ' Ὁμ. βραχυτέρα ῥίζα ΚΤΑ φαίνεται ἐν τοῖς τύποις **ἔ-κτα**, **κτά-μεναι**, κτλ.) Ἀποκτείνω, φονεύω, ἐν χρήσει τὸ πλεῖστον παρ' Ὁμ. καὶ ἅπασι τοῖς ποιηταῖς ὡς τὸ **κατακτείνω**· ἀλλὰ παρὰ τοῖς πεζογράφοις καὶ τοῖς κωμ. τὸ **ἀποκτείνω** ἐπεκράτησεν (ἴδε κατωτ.)· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ἀνθρώπων, σπανιώτερον δὲ ἐπὶ τοῦ φόνου ἢ σφαγῆς ζώου, ὡς ἐν Ἰλ. Ο. 587, Ὀδ. Μ. 376., Τ. 543· Οὔτίς με κτείνει δόλῳ, προσπαθεῖ νά με φονεύσῃ (διότι αὕτη εἶναι ἡ δύναμις τοῦ ἐνεστ.), Ι. 408, πρβλ. Schäf Σοφ. Ο Κ. 993, Αΐ. 1126· ὁ κτανών, ὁ φονεύς, ὁ δολοφόνος, Αἰσχύλ. Εὐμ. 422· οἱ κτανόντες ὁ αὐτ. ἐν Χο. 41, 144, κτλ.·—θανατόω, Θουκ. 1. 132· κυρίως διὰ νόμου, εἰ .. ἐν δίκῃ ἔκτεινεν ὁ κτείνας Πλάτ. Εὐθύφρων 4Β, πρβλ. Πρωτ. 322D, Νόμ. 871Ε, κ.ἀλλ.· ὡσαύτως, ὥστε καὶ κτείνειν, οὕτως ὥστε καὶ τὸν θάνατον νὰ ἐπιφέρῃ, ἐπὶ τοῦ λοιμοῦ, Θουκ. 2. 51·— τὸ Παθ. εἶναι ἐν χρήσει παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις, Ἰλ. Α. 668, Ξ. 60, Ὀδ. Λ. 413, Ἡρόδ. 4. 3, κτλ.· ἀλλ' οἱ τραγ. ποιηταὶ σχεδὸν ἀείποτε μετεχειρίζοντο τὸ **θνήσκω** ἢ **κατα-θνήσκω** ὡς τὸ Παθ., οἱ δὲ κωμ. καὶ οἱ πεζογράφοι τὸ **ἀποθνήσκω**.

κτείς, **κτενός**, ὁ, «κτένι», Φερεκρ. ἐν «Δήροις» 1· πύξινος κτ. Ἀνθ. Π. 6. 211, πρβλ. Λουκ. Ἔρωτ. 44·— ἐκ δὲ τῆς διαθέσεως τῶν ὀδόντων τοῦ κτενίου παρήχθησαν αἱ ἑξῆς σημασίαι: **2)** τὸ «κτένι» τοῦ ἱστοῦ, δι' οὗ οἱ μίτοι τοῦ στήμονος τηροῦνται κεχωρισμένοι ἀπ' ἀλλήλων, Λατ. pecten, Ἀνθ. Π. 6. 247· πρβλ. **ἱστός**·— γναφικὸς κτ., κτένιον, εἶδος τσουγγράνας πρὸς ξέσιν ἐρίου, Τιμαί. Λεξ. ἐν λέξ. **γνάφος**. **2)** τσουγγράνα τῶν κηπουρῶν, Ἀνθ. Π. 6. 297, Φίλων ἐν Ἀρχ. Μαθ. 100. **3)** κτένες λύρας, τὰ κέρατα τῆς λύρας, Ἐρατοσθ. Κατ. 24· — Καθ' Ἡσύχ., **κτένια**· «τῶν κιθαρῶν οἱ ὑπερέχοντες ἀγκῶνες». **4)** οἱ δάκτυλοι ἀποχωριζόμενοι ἀπ' ἀλλήλων ὡς οἱ ὀδόντες κτενίου, χερῶν ἄκρους κτένας Αἰσχύλ. Ἀγ. 1594, (καθ' Ἡσύχ.: «κτένας· τοὺς τῶν χειρῶν καρποὺς καὶ τῶν ποδῶν») πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 9, 2. **5)** αἱ πλευραί, αἱ δίκην ὀδόντων κτενίου ἀπὸ τῆς ῥάχεως διακλαδούμεναι, Ὀππ. Κυν. 1. 296· «κτένας .. λέγουσι δὲ καὶ τὰς νωτιαίας πλευρὰς» Ἡσύχ. **6)** τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, Ἱππ. Ἀφ. 1259, Ἄρθρ. 818·— ὡσαύτως τὸ γυναικεῖον, pudenda muliebria, Λατ. pecten, Καλλ. Ἀποσπ. 308, Ἀνθ. Π. 5. 132, Πολυδ. Β', 174. **7)** κτένες, οἱ τέσσαρες τομεῖς ἢ κοπτῆρες ὀδόντες, Πολυδ. Β', 91. **8)** δίθυρον ὀστρακόδερμον, τὸ «κτένι», Λατ. pecten, Φιλύλλ. ἐν «Πόλεσιν» 1, Ἄρχιππ. ἐν «Ἰχθύσιν» 5, Ἀναξανδρ. ἐν «Πρωτεσιλάῳ» 1. 61· πολλὰ εἴδη αὐτοῦ ἀναφέρει ὁ Ἀριστ.· πρβλ. **κτηδών**. **9)** ἡ ἔννοια τοῦ κτένες ἐν σχέσει πρὸς τὸν ὀφθαλμὸν εἶναι ἀμφίϐολος, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 9, 2, πρὸς τὸν Γαλην. 4. σ. 796. (Ἐκ τῆς √ΚΤΕΝ, ἴσως συγγενοῦς τῷ **ξέω**, **ξαίνω**).

κτενίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κτείς, Ἀλέξ. Τραλλ. 8. 488.

κτενίζω, καὶ νῦν «χτενίζω», τινὰ Ἀναξίλ. ἐν Ἀδήλ. 7· «ξυστρίζω» ἵππους, ψήκτραισιν Εὐρ. Ἱππ. 1174· μεταφορ., ὁ δὲ Πλάτων τοὺς ἑαυτοῦ διαλόγους κτενίζων καὶ βοστρυχίζων Διον. Ἁλ. π. Συνθέσ. 25·— ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κτενίζεσθαι τὰς κόμας Ἡρόδ. 7. 208, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 501, Ἀντιφάν. ἐν «Μαλθάκῃ» 1. 4. — Παθ., ἐκτενισμένος, κοινῶς: «χτενισμένος», Ἀρχίλ. 156, Σιμων. Ἰαμϐ. 6. 65· ἐκτενίσθην Ἱππιατρ.

κτένιον, τό, ὑποκορ. τοῦ κτείς, Λουκ. πρὸς Ἀπαΐδ. 19. **2)** **τὰ κτένια**, = πήχεις, τῶν κιθαρῶν οἱ ὑπερέχοντες ἀγκῶνες, Ἡσύχ.

κτενισμός, ὁ, τὸ κτένισμα, Εὐρ. Ἰλ. 529·— **κτένισμα**, τό, Εὐστ. Πονημάτ. 122. 45.

κτενιστής, οῦ, ὁ, ὁ ἔχων ὡς ἔργον νὰ κτενίζῃ, κομμωτὴς τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, Γλωσσ.

κτενιστός, ή, όν, ἐκτενισμένος, «λαναρισμένος», λίνον Σύμμαχ. ἐν Παλαιᾷ Διαθ.

κτενο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κτένιον, Σχόλ. εἰς Κλήμ. Ἀλ. 263.—Ἐπίρρ. **-δῶς**, Γλωσσ.

κτενο-πώλης, ου, ὁ, πωλητὴς κτενῶν, Πολυδ. Ζ', 198.

κτενώδης, ες, = **κτενοειδής**, Ξάνθος 3, Στράϐ. 49.

κτενωτός, ή, όν, ἐκτενισμένος, ἐξεσμένος, κατειργασμένος, ἐπὶ ὑφάσματος, Συλλ. Ἐπιγρ. 155. 32, 45.

κτέομαι, Ἰων. ἀντὶ **κτάομαι**.

κτέρας, τό, = **κτέανον**, κτῆσις, κτῆμα, Ἰλ. Κ. 216, Ω. 235, Σιμων. 112. **2)** δῶρον, Ἀπολλ. Ῥόδ. Δ. 1550.

κτέρεα, τά, (οὐδαμοῦ ἐν χρήσει ἑνικ. **κτέρος**)· — δῶρα νεκρικά, τὰ ὁποῖα ἐκαίοντο μετὰ τοῦ νεκροῦ (Μόσχ. 4. 33, Ἡσύχ.), καὶ καθόλου, τιμαὶ ἐπικήδειοι, κτέρεα κτερεΐξαι, τὰ νενομισμένα τοῖς νεκροῖς ἐναγίσματα τελέσαι, Λατ. parentalia: parentare, Ὀδ. Α. 291, πρβλ. Β. 222, Ἰλ. Ω. 38, κτλ.· ἔλαχον κτερέων Ὀδ. Ε. 311· τῶν ὁσίων ἀντίασεν κτερέων Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 514. **2)** παρὰ μεταγεν., ὑράσματα δι' ὧν περιετυλίσσετο ὁ νεκρός, «σάβανα», ἐνὶ κτερέεσσιν ἑλυσθείς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 254.

κτερεΐζω: μέλλ. **-ΐξω** Ὀδ. Β. 222: ἀόρ. **κτερεΐξαι** (ἴδε ἐν λ. **κτέρεα**)·—Ἐπικ. ῥῆμ. ἐκτεταμένον ἀντὶ τοῦ **κτερίζω**· **1)** μετ' αἰτιατ. προσ., θάπτω μετὰ τῶν ἀνηκουσῶν τιμῶν, σὸν ἑταῖρον ἀέθλοισι κτερεΐζε Ἰλ. Ψ. 646· κτερεΐζεμεν Ἕκτορα δῖον Ω. 657, πρβλ. Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 216, κ. ἀλλ. **2)** μετὰ συστοίχ. αἰτιατ., κτέρεα κτ., ἴδε ἐν λ. **κτέρεα**.

κτερίζω: μέλλ. **κτεριῶ** Ἰλ.: ἀόρ. **ἐκτέρῐσα** Ἰλ., Σιμων. (κτέρεα). Ποιητ. ῥῆμ. ὡς τὸ **κτερεΐζω**, θάπτω, κηδεύω μετὰ τῶν προσηκουσῶν τιμῶν, οὔ σε πρὶν κτεριῶ Ἰλ. Σ. 334· τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοὶ Χ. 336· ἐπεί κε θάνῳ, κτεριοῦσί με δῖοι Ἀχαιοὶ Λ. 455· τάφῳ κτ. τινὰ Σοφ. Ἀντ. 204· ὡσαύτως, τούσδ' εἰς τάφος ἐκτέρισε Σιμων. 113·— ἀπολ., Εὐρ. Ἑλ. 1244. **2)** ὡσαύτως μετὰ συστοίχ. αἰτ., τοί κέ μιν ὦκα ἐν πυρὶ κήαιεν καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν (οὕτω παρὰ Λατ. justa facere, exsequias facere), Ἰλ. Ω. 38, πρβλ. Ὀδ. Γ. 285· πρβλ. **κτέρεα**.

κτερίσματα, τά, = **κτέρεα**, καὶ ὡς αὐτό, ἐν χρήσει κατὰ πληθ., Σοφ. Ο. Κ. 1410, Ἰλ. 434, 931, Εὐρ. Ἰκ. 309, Τρῳ. 1249, Ἑλ. 1391.

κτεριστής, οῦ, ὁ, κηδευτής, φροντιστὴς τῆς ταφῆς τοῦ νεκροῦ, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ταφῆς**.

***κτέρος**, τό, ἴδε ἐν λέξ. **κτέρεα**.

κτέω, **κτέωμεν**, ἴδε ἐν λέξ. **κτείνω**.

κτηδών, **-όνος**, ἡ, (κτείς) κυρίως κτένιον·— ἐντεῦθεν, αἱ ἶνες ξύλου ἐπειδὴ κεῖνται παραλλήλως ὡς οἱ ὀδόντες κτενός, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 1, 9 κἑξ. (πρβλ. **εὐκτήδων**)· ἀλλὰ παρὰ τῷ Ἡρωνι ἐν Ἀρχ. Μαθ. σ. 134, κτηδόνες ξύλου, φαίνεται ὅτι σημαίνει συγκεντρικοὺς κύκλους τοῦ ξύλου·— οὕτω καὶ ἐν τῷ πληθ., ἐπὶ τῶν ἰνῶν τοῦ σώματος, Ἱππ. 269. 45· ἐπὶ τῶν χιτώνων ἐν τῷ κερατοειδεῖ τοῦ ὀφθαλμοῦ, Ροῦφος 55· ἐπὶ τῶν πλακῶν σχιστολίθου ἢ τῶν στρωμάτων αὐτοῦ, Διοσκ. 5. 145· ἐπὶ ἰνῶν λίνου ἢ ξαντοῦ, Γαλην. 7. 518.

κτῆμα, τό, (κτάομαι) ὡς καὶ νῦν, πρᾶγμα κτηθέν, ἀποκτηθέν, εἰς τὴν κατοχὴν τινος εὑρισκόμενον, εἰς τὴν περιουσίαν τινὸς ἀνῆκον, ἐν τῷ ἑνικῷ μόνον ἅπαξ παρ' Ὁμ., μή νύ τι .. δόμων ἐκ κτῆμα φέρηται Ὀδ. Ο. 19· ἀλλὰ τὸ ἑνικὸν εἶναι οὐχὶ σπάν. παρ' Ἀττ. ποιηταῖς, ταύτας [γυναῖκας] ἐξείλεθ' αὐτῷ κτῆμα Σοφ. Τρ. 245· ἡδὺ κτ. τῆς νίκης τυχεῖν ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 81, πρβλ. Ο. Τ. 549, Ἀντ. 702, Εὐρ. Ὀρ. 230, 730, κτλ.· οὕτω, κτῆμα ἐς ἀεὶ Θουκ. 1. 22· ὡς ἡδὺ καὶ μακάριον τὸ κτ. Πλάτ. Πολ. 496C, κτλ.·— ἐπὶ δούλου, παλαιὸν οἰκῶν κτ. Εὐρ. Μήδ. 49, πρβλ. Πλάτ. Φαίδωνα 62D, Ξεν. Οἰκ. 1. 5, Πόροι 4, 42· κτ. ἔμψυχον Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 4, 2, Οἰκ. 1. 6, 8. **2)** συχν. ἐν τῷ πληθ. ὡς τὸ κτέανα, τὸ τοῦ Ὁμ. κτήματα (κυρίως ἐν Ἰλ.) συχνάκις σημαίνει κειμήλια, βαρύτιμα κοσμήματα καὶ ἄλλα πολύτιμα πράγματα ἀποτεταμιευμένα ὡς οἰκογενειακὴ περιουσία, δόμοις ἐν κτήματα κεῖται Ἰλ. Ι. 382, Ὀδ. Δ. 127· ἀλλ' ἐν τῇ Ὀδ., συχνὸν ἐπὶ παντὸς εἴδους περιουσίας, κτήματα δαρδάπτουσιν Ξ. 92, κ. ἀλλ.· οὕτω παρὰ τοῖς μετέπειτα, κτημάτων πάντων ἐστὶ τιμιώτατον ἀνὴρ φίλος Ἡρόδ. 5. 24· διέλαχον .. κτημάτων παιπησίαν Αἰσχύλ. Θήβ. 817, κτλ.· ἔρως .. ὃς ἐν κτήμασι πίπτεις, ὅστις πίπτεις ἐπὶ τοῦ πλούτου, δηλ. ἐπὶ τῶν πλουσίων, ἢ κατὰ τὸν Jebb, ὅστις ἐπιπίπτεις κατὰ τῶν κτημάτων, δηλ. γίνεσαι αἴτιος νὰ καταστρέφωνται περιουσίαι, ἴδε σημείωσιν Jebb καὶ παράρτημα ἐν σ. 255, Σοφ. Ἀντ. 782· — παρὰ τοῖς πεζογρ. ἐνίοτε, κτήματα καὶ χρήματα, περιουσία εἰς ὑποστατικὰ καὶ χρήματα, Πλάτ. Νόμ. 728Ε, πρβλ. Ἰσοκρ. 8Α, Λοβ. Παραλ. 58· ἐνίοτε ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀγρός**, ἐπὶ τοσούτοις ἀγροῖς καὶ κτήμασι Ἰσαΐας 5, 43, (55. 24)· ἴδε **χρῆμα** ἐν τέλ.·—σπανίως ἐπὶ κτηματικῆς περιουσίας, κτ. ἔχων ἐν Βοιωτίᾳ Δημ. 239, ἐν τέλ., πρβλ. Πράξ. Ἀπ. **ε'**, **1**.

κτηματικός, ή, όν, ἔχων περιουσίαν, πλούσιος, Πολύϐ. 5. 93, 6, Πλουτ. Σόλ. 14· οἱ κτ. οἱ παρὰ Ρωμ. possessores, Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 12.

κτημάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κτῆμα,** Ἀλκίφρων 1. 36.

κτηματίτης, ου, ὁ, = **κτηματικός,** Λυκοῦργ. παρὰ τῷ Σουίδ., Ἐπιστ. Σωκρ. 27, σ. 58, 11.

κτήνειος, α, ον, ὁ τοῦ κτήνους ἢ ἀνήκων εἰς κτῆνος, Ὡριγ. I, 1117C, κλ.

κτηνηδόν, Ἐπίρρ. (κτῆνος) δίκην κτήνους, ὡς κτῆνος, κτηνηδὸν μισγέμενοι Ἡρόδ. 4. 180.

κτην-ίατρος, ὁ, ὡς καὶ νῦν ἰατρὸς κτηνῶν, Γλωσσ.

κτηνικός, ή, όν, = **κτήνειος,** Ἀναστ. Σιν. 72D.

κτηνίτης, ου, ὁ, ανήκων εἰς κτήνη, Γλωσσ.

κτηνο-βάτης [ᾰ], **ου,** ὁ, (**βαίνω** II. 1), ὁ ἐκτελῶν παρὰ φύσιν μῖξιν μετὰ κτήνους, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 432, 965· — ἐντεῦθεν **κτηνοβατέω,** Achmes Ὀνειρ. 132· **κτηνοβασία,** ἡ, συνουσία μετὰ κτήνους, Ἐκκλ.

κτηνό-θυτος θυσία, θυσία ἐκ κτηνῶν ἢ κατοικιδίων ζώων, Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 261C.

κτηνο-μίσθιον, τό, μισθὸς φορτηγῶν κτηνῶν, Βασιλικ. 53, 5, 6.

κτηνό-μορφος, ον, ἔχων μορφὴν κτήνους, Γεώργ. Πισίδ. Ἡρακλ. 2, 51.

κτηνόομαι, παθ. (κτῆνος) ἀποκτηνοῦμαι, γίνομαι κτηνώδης, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 93A,

κτηνο-πρεπής, ές, κτήνει πρέπων, κτηνώδης, Κύριλλ. κατὰ Ἰουλ. 3, σ. 89.

κτῆνος, εος, τό, (κτάομαι) τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **κτήνεα,** συνῳρ. **κτήνη,** ἀγέλαι καὶ ποίμνια, ἃ τὸ πάλαι ἀπετέλουν τὸν πλοῦτον, Ὁμ. Ὕμ. 30. 10, Ἡρόδ. 1. 50., 2. 41, καὶ Ἀττ., πρβλ. **δημιοπληθής**· ἐπὶ χοίρων, Πολύϐ. 12. 4, 14. **2)** ἐν τῷ ἑνικῷ ἐπὶ ἑνὸς μόνου ζῴου, οἷον βοὸς ἢ προβάτου, Ἡρόδ. 1. 132, Ἱππ. 268. 32, Ξεν. Ἀν. 5. 2, 3· ἐπὶ ἵππου ἢ ἡμιόνου πρὸς ἱππευσιν, Λατ. jumentum, Εὐαγγ. κ. Λουκ. ι', 34, πρβλ. Πράξ. Ἀποστ. κγ', 24.

κτηνο-στάσιον, τό, (ἵστημι) σταθμός, στάϐλος κτηνῶν, Μοσχόπ. περὶ Σχεδ. σ. 99, 180.

κτηνοτροφεῖον, τό, μέρος ἔνθα τρέφονται κτήνη, Γεωπ. 15. 8.

κτηνοτροφέω, τρέφω κτήνη, Φίλων 2. 89, κτλ., Ἱπποιατρ. σ. 163.

κτηνοτροφία, ἡ, τὸ τρέφειν ἢ διατηρεῖν κτήνη, Διον. Ἀλ. 3. 36, Πλουτ. Ποπλ. 11.

κτηνο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων κτήνη, ποιμενικός, βίος Διόδ. 1. 74· γῆ κτ., βοσκή, Ἑβδ. Ἀριθμ. ΛΒ. 4).

κτηνοφθόρος, ὁ, ἡ, = **κτηνοβάτης,** Διαθ. Πατριαρχ. 1065D. — **κτηνοφθορία,** ἡ, = **κτηνοβασία,** Γρηγέντ. 584A.

κτηνο-φόρος, ον, παράγων ἢ διατηρῶν κτήνη, Θεόδ. Πρόδρ.

κτηνώδης, ες, (εἶδος) ὡς καὶ νῦν, κτηνοπρεπής, ζωώδης, (Ψαλ. ΟΒ', 23').

κτηνωδία, ἡ, τὸ κτηνῶδες, Γεώργ. Πισίδ. περὶ Ματ. 72.

κτησείδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κτῆσις,** Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1. 1, 10.

κτησί-διος, ον, (κτάομαι) κατέχων περιουσίαν, Παῦλ. Ἀλεξανδρ. 2.

κτήσιος, α, ον, (κτῆσις) ἀνήκων εἰς περιουσίαν, χρήματα κτ., περιουσία, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1009· κτήσιον βοτόν, πρόϐατον τῆς ποίμνης τινός, Σοφ. Τρ. 690. **II,** ἀνήκων εἰς τὴν οἰκίαν τινός, οἰκεῖος, Λατ. penetralis, Ζεὺς κτήσιος, ὁ προστάτης τῆς οἰκίας καὶ τῆς περιουσίας, Ἱππ. 378. 29, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 445, πρβλ. Χρησμ. παρὰ Δημ. 531. 28, Ἀντιφῶν 113. 12, Ἀθήν. 473B· καλούμενος ἁπλῶς, ὁ Κτήσιος, Πλούτ. 2. 828A· κτ. ϐωμός, ὁ ϐωμὸς τοῦ Διός, κτησίου, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1038· — ἀλλά, Κύπρις κτησία, ὡς προστάτις τῶν πορνῶν, Ἀνθ. Π. 6. 211 (κοινῶς **γνησία**)· θεοὶ κτήσιοι = οἱ παρὰ Λατίνοις Penates, Διον. Ἀλ. 8. 41.

κτήσ-ιππος, ον, ἔχων ἵππους· κύρ. ὄνομ. ἐν τῇ Ὀδ., πρβλ. Λουκ. Δραπ. 26.

κτῆσις, -εως, (κτάομαι) τὸ κτᾶσθαί τι, «ἀπόκτησις», ἀντίθετ. τῷ ἀπόλαυσις καὶ χρῆσις (Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 7, Ἠθικ. Ν. 1. 8, 8, ἀλλ.)· κτῆσίν τινος ποιεῖσθαι Θουκ. 1. 8, 13· ἡ τῶν χρημάτων κτ. Πλάτ. Πολ. 331B· ἐπιστήμης, τῆς φρονήσεως, κτλ., ὁ αὐτ. ἐν Εὐθυδ. 288D, κ. ἀλλ.· ῥᾳδίαν ἔχει κτῆσιν Ἀλκιϐιάδ. σ. 79 Reisk.· κατ' ἔργου κτῆσιν, κατὰ τὴν ἐν τῷ ἔργῳ ἐπιτυχίαν, Σοφ. Τρ. 230. **II,** (ἐκ τοῦ πρκμ.) κτῆσις, κτῆμα, λέχους, πλούτου, κτλ., αὐτόθι 162, Ἡλ. 960· κτ. ἔχειν τῶν μετάλλων ἐργασίας Θουκ. 4. 105· διὰ τὴν τῶν υἱέων κτ., ἐπειδὴ ἔχετε υἱούς, Πλάτ. Ἀπολ. 20B· ἱματίων ὁ αὐτ. ἐν Φαίδωνι 64D· φέροντας .. ἀγαθοῦ κτῆσιν οὐδενὸς Δημ. 328. 14· κτῆσις ἐκ δεσπότου καὶ δούλου [συνέστηκεν] Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 4, 6. **2)** περιληπτικῶς = **κτήματα,** περιουσία, διὰ κτῆσιν δατέοντο Ἰλ. Ε. 158· κτῆσιν ὅπασσεν Ὀδ. Ξ. 62· πατρῴα κτ. Σοφ. Ἠλ. 1290· — ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Ἡρόδ. 4. 114, Πλάτ. Φαίδων 64D, κτλ.· ἀρετῆς βέϐαιαι δ' εἰσὶν αἱ κτήσεις μόναι Σοφ. Ἀποσπ. 202· — κυρίως, ἀγροί, «κτήματα» «ὑποστατικά», Διον. Ἀλ. 14. 29, κτλ.

κτητέος, α, ον, ῥημ. ἐπίθ., ὃν δεῖ κτᾶσθαι, Πλάτ. Πολ. 742A.

II. κτητέον, δεῖ κτᾶσθαι, αὐτόθι 373A.

κτητικός, ή, όν, ἔχων τάσιν πρὸς κτῆσιν, ἐπιτήδειος ἢ ἔμπειρος εἰς τὸ κτᾶσθαι, τῶν οὐκ ὄντων Ἰσοκρ. 283C· ἀπολ., ἐπιμελής, Στράϐ. 783· — ἡ κτητική (δηλ. τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κτᾶσθαι κτήματα, Πλάτ. Σοφιστ. 219C, Ἀριστ. Πολιτικ. 1. 4, 1. **II.** παρὰ τοῖς Γραμμ., ὁ δηλῶν κτῆσιν, «κτητικός»· — Ἐπίρρ. **-κῶς,** παρὰ τοῖς αὐτοῖς.

κτητορικός, ή, όν, ανήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κτήτορα, Εὐστ. Πονημ. 196. 25, κτλ.

κτητόρισσα, ἡ, μεταγεν. θηλ. τοῦ **κτήτωρ,** Συλλ. Ἐπιγρ. 8722· **ἐκτητ-,** αὐτόθι 8769.

κτητός, ή, όν, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **κτάομαι,** ὃν δύναταί τις νὰ λάϐῃ ἢ ἀποκτήσῃ, λῃστοὶ μὲν .. ϐόες .., κτητοὶ δὲ τρίποδες Ἰλ. Ι. 407, πρβλ. Εὐρ. Ἱππ. 1295, Πλάτ. Πρωτ. 324A, κ. ἀλλ. **2)** ἄξιος ἀποκτήσεως, ἐπιθυμητός, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 197D, ἐν Ἱππ. Ἐλάττ. 374E. **II.** ἀποκτηθείς, κατεχόμενος, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 841E· **κτητή,** γυνὴ δούλη, ἀντίθετ. τῷ **γαμετή,** Ἡσ. Ἔργ. καὶ Ἡμ. 404.

κτήτωρ, -ορος, ὁ, ὁ κατέχων, κύριος, κάτοχος, Διοδ. Ἐκλογ. 599. 17, Ἀνθ. Π. 7. 206, Πράξ. Ἀποστ. ὁ', 34, Συλλ. Ἐπιγρ. 8619, κ. ἀλλ.

κτίδιος [ῐ], **α, ον,** (ἐκ τοῦ **ἐκτίς,** τὸ δὲ **κτὶς** εὕρηται μόνον παρ' Ἡσυχ.), ἀντὶ **ἐκτίδεος** (ὅπερ δὲν εἶναι ἐν χρήσει), ἐξ ἐκτίδος ἢ ἔκτιδος, κτιδέη, κυνέη, περικεφαλαία ἐκ δέρματος ἐκτίδος, Ἰλ. Κ. 335, 458. — Καθ' Ἡσύχ.: «κτιδέα· γένος περικεφαλαίας. καὶ κτὶς δέ ἐστι ζῷον ὅμοιον γαλῇ, οὗ τὸ δέρμα εὔθετον εἰς περικεφαλαίας».

κτίζω: μέλλ. **-ίσω,** Αἰσχύλ. Χο. 1060: ἀόρ. **ἔκτῐσα,** Ὀδ., Ἀττ., Ἐπικ. **ὡσαύτως ἔκτισσα, κτίσσα** Ἰλ., Πινδ.· πρκμ. **κέκτῐκα** Διοδ. Ἀποσπ. 7. 3 Bekk., ἀλλά, **ἔκτικα** ὁ αὐτ. 15. 13· — Μέσ., ποιητ. ἀόρ. **ἐκτίσαντο** Πινδ. Ο. 11 (10). 31, πρβλ. Ἀποσπ. 4. 4.— Παθ., μέλλ. **κτισθήσομαι** Χρηστομ. Στράϐ. 4. 483 Κραμῆρ., Διον Ἀλ. 1. 56· ἀόρ. **ἐκτίσθην** Θουκ., κτλ.· πρκμ. **ἔκτισμαι** Ἡρόδ. 4. 46, Ἱππ. 810C, Εὐρ. Ἀποσπ. 362. 9. (Ἐκ τῆς √ΚΤΙ, πρβλ. **ἀμφι-κτί-ονες, περι-κτί-ονες, εὐ-κτί-μενος**· ὡσαύτως Σανσκρ. kshi, kshi-yâmi (habito), kshi-tis (habitatio)· ἴσως τὸ **κτάομαι** εἶναι συγγενές, ἴδε Κουρτ. Gr. Et. ἀρ. 78). Συνοικίζω χώραν, οἰκοδομῶ οἰκίας καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ, ἐγκαθίστημι οἰκήτορας, κτίσσε δὲ Δαρδανίην Ἰλ. Υ. 216· κτ. χώρην, νῆσον Ἡρόδ. 1. 149., 3. 49, πρβλ. Θουκ. 1. 7. **2)** ἐπὶ πόλεως, ὡς καὶ νῦν, κτίζω, ἱδρύω, θεμελιώνω, οἰκοδομῶ, ἀνεγείρω, Θήϐης ἕδος ἔκτισαν Ὀδ. Λ. 263, Ἡρόδ. 1. 167, 168, Θουκ. 6. 4· ἀποικίαν Αἰσχύλ. Πρ. 815.— Παθ., ἱδρύομαι, κτίζομαι, Σμύρνην τὴν ἀπὸ Κολοφῶνος κτισθεῖσαν, ἱδρυθεῖσαν ὑπὸ μετοίκων ἐκ Κολοφῶνος, Ἡρόδ. 1. 16, πρβλ. 7. 153., 8. 62· μήτε ἄστεα μήτε τείχεα ἐκτισμένα ὁ αὐτ. 4. 46. **3)** κτ. ἄλσος, φυτεύειν ἄλσος, Πινδ. Π. 5. 120· κτ. ϐωμόν, ἱδρύειν, ὁ αὐτ. ἐν Ο. 7. 74· κτ. ἑορτήν, ἀγῶνα, ἱδρύω, αὐτόθι 116., 10 (11). 32 (ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ)· τὸν Κύρνον .. κτίσαι ἥρωα ἐόντα, πιθ., ἵδρυσε, καθιέρωσε τὴν λατρείαν αὐτοῦ, Ἡρόδ. 1. 167· κτ. δαῖτάς τινι Αἰσχύλ. Χο. 484· τάφον τινὶ Σοφ. Ἀντ. 1101.

4) παράγω, δημιουργῶ, φέρω εἰς ὕπαρξιν, κτ. γόνῳ τινά Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 171· φέρω, ἐπιφέρω, τελευτὴν αὐτόθι 140, πρβλ. Χο. 441· ἐπὶ ζωγραφίας, πρῶτος παριστάνω, Ἐμπεδ. 139· ἵπποισι τὸν .. χαλινὸν κτίσας, ἑρευρών, Σοφ. Ο. Κ. 715. **5)** κάμνω τινὰ τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον, ἐλεύθερον κτ. τινα Αἰσχύλ. Χο. 1060· ἔνθεον φρένα κτίσας ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 17, πρβλ. 714· ποτανάν εἴ μέ τις θεῶν κτίσαι Εὐρ. Ἱκέτ. 621· ἴδε Blomf. Pers. 294 (289).

6) ἐκτελῶ ἔργον τι, Σοφ. Τρ 898.

κτῐλεύω, ἡμερόω, Πινδ. Ἀποσπ. 262, ἐν τῷ παθ.

κτίλος [ῐ], **ον,** ἥμερος, πρᾶος, εὐπειθής, χρή σε πατρὶ κτίλον ἔμμεναι Ἡσ. Ἀποσπ. 135 Göttl.· ἦσαν γὰρ κτίλα πάντα καὶ ἀνθρώποισι προσηνῆ Ἐμπεδ. 433· ἱερεὺς κτίλος Ἀφροδίτας, ὁ προσφιλὴς ἱερεὺς τῆς Ἀφρ., Πινδ. Π. 2. 31· κτίλα ᾠά, φαίνεται ὅτι σημαίνει, τὰ ἐκκολαμμένα ᾠά, Νικ. Θηρ. 452. **II.** ὡς οὐσιαστ. **κτίλος,** ὁ, κριός, Ἰλ. Γ. 196, Ν. 492.

κτῐλόω, ἡμερώνω· — μέσ., ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων, ἐξημέρωσαν, Ἡρόδ. 4. 113.

κτίννῡμι, τύπος ἰσοδύναμος τοῦ **κτείνω,** Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 71., 4. 35· **κτιννύω,** Πολύαιν. 1. 23 καὶ 25. — Παθ., **κτιννύμενος** Ἀππ. Ἐμφύλ. 1. 2.— Συχνότερον ἐν τῷ συνθέτῳ **ἀποκτίννυμι·** πρβλ. Α. Β. 29. 7, Χοιροβ. ἐν τοῖς Ὄξων. Ἀνεκδ. 2. σ. 233.

κτίσις [ῐ]. **εως,** ἡ, (κτίζω) ἵδρυσις, θεμελίωσις, ἀποικιῶν Ἰσοκρ. 272E· πόλεων Πολύϐ. 9. 1, 4, κτλ. **2)** οὐχὶ ἀκριϐῶς, = πρᾶξις, ἔργον, Πινδ. Ο. 13. 118. **3)** τὸ ποιεῖν τι, δημιουργία· κυρίως ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου, Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. α', 20.

II. ὅ,τι ἐδημιουργήθη, τὸ σύμπαν, ἡ φύσις, ὁ κόσμος, Εὐαγγ. κ. Μάρκ. ι', 6, ιγ', 19, κτλ. **2)** πρᾶγμα δημιουργηθέν, δημιούργημα, αὐτόθι ις', 15, Ἐπιστ. πρ. Ρωμ. η', 19, κτλ.· ἐν τῷ πληθ., Ἑβδ (Ὡσὴε Η', 5). **III.** ἀρχὴ ἢ διάταξις, ὑποτά-

γήτε οὖν πάσῃ ἀνθρωπίνῃ κτίσει διὰ τὸν Κύριον, «ὑποτάγητε τοῖς κοσμικοῖς ἄρχουσιν, ὡς ὁ Κύριος διέταξεν» Οἰκουμέν. ἐν Καιν. Διαθ. ὑπὸ Φαρμακίδου τ. 6. σ. 265, Α' Ἐπιστ. Πέτρ. β', 13. **κτίσμα**, τό, (κτίζω) τόπος κτισθείς ἢ ἀποικισθείς, ἀποικία, Κνιδίων κτίσμα Στράβ. 315, πρβλ. Διον. Ἁλ. 1. 59· Λακωνικὸν κτ. Στράβ. 233. **2**) = **κτίσις** ΙΙ. 2, Ἐπιστ. Ἰακώβ. α', 18. **ΙΙ**. = **κτίσις** Ι. 1, Εὐστ. 1382. 50.

κτισμᾰτο-λάτρης, ου, ὁ, ὁ λατρεύων τὰ κτίσματα, Ἐκκλ.· ὅθεν **κτισμᾰτολατρέω, -τρεία**, αὐτόθι.

κτιστέον, ρήματ. ἐπίθετ., δεῖ κτίζειν, Θεόδ. Πρόδρ.

κτίστης, ου, ὁ, ὁ κτίσας ἢ ἱδρύσας, ἱδρυτής, Λατ. conditor, Ἀριστ. Ἀποσπ. 507, Λουκ. Μακροβ. 13· ὁ τῆς στοᾶς κτ., δηλ. ὁ Ζήνων, Ἀθήν. 345C, Διογ. Ἀ. 2. 120. **ΙΙ**. ὁ ἀνορθωτής, ἐπανορθωτής, Λατ. restitutor, τῆς πατρίδος Πλουτ. Κικ. 22.

κτιστικός, ή, όν, δημιουργικός, Ἐκκλ.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι.

κτιστός, ή, όν, ρήματ. ἐπίθετ. τοῦ **κτίζω**, ἐκτισμένος, δεδημιουργημένος, Ἐκκλ.

κτιστύς, ύος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ **κτίσις**, Ἡρόδ. 9. 97 (διάφ. γραφ. **κτίσις**).

κτίστωρ, -ορος, ὁ, = **κτίστης**, Αἴτνας Πινδ. Ἀποσπ. 71· Ἀσιάδος χθονὸς Εὐρ. Ἴων 74· ὁ τῆς στοᾶς κτ., ἐπὶ τοῦ Ζήνωνος, Ἀθήν. 370C· ἀγαθῶν .. εὑρετὴν καὶ κτίστορα Δίφιλ. (;) ἐν Ἀδηλ. 52.

κτίτης [ῐ], ὁ, = **κτίστης**· καθόλου, κάτοικος, Εὐρ. Ὀρ. 1637.

κτίτωρ, -ορος, ὁ, = **κτίστης** Τζέτζ. Ἰστ. 3. 964., 6. 694.

κτοίνα ἢ **κτοῖνα**, ἡ, Ῥόδιον ὄνομα τοπικῆς τινος διαιρέσεως ἢ διαμερίσματος, ἀναλογούσης πρὸς τὸ Ἀττ. **δῆμος**, Ἐπιγραφ. Ροδ. ἐν ταῖς Ἐπιγραφ. τοῦ Βρεττ. Μουσείου, 2, ἀρ. 351, μετὰ τῆς σημειώσεως τοῦ κ. Newton· — **κτοινάτης, ου**, ὁ, μέλος τῆς **κτοίνης**, ὡς τὸ Ἀττ. **δημότης**, αὐτόθι.—Ὁ Ἡσύχ. ἔχει κτύναι ἢ κτοῖναι· .. δῆμος μεμερισμένος.— Πρβλ. **μάστρος**.

κτόνος, ὁ, θάνατος, φόνος, εὕρηται παρὰ τῷ Ζωναρᾷ 1260.

κτυπέω: ἀόρ. α' **ἐκτύπησα** Εὐρ. Φοίν. 1181, ποιητ. **κτύπησα** Σοφ. Ο. Κ. 1606, Εὐρ. Ὀρ. 1467· Ἐπικ. ἀόρ. β' **ἔκτυπον** (ὅπερ μιμεῖται ὁ Σοφ. Ο. Κ. 1456), καὶ **κτύπον** Ἰλ.— Παθ., ἴδε κατωτ.· (κτύπος). Παταγῶ, κροτῶ ὡς τὰ πίπτοντα δένδρα, μέγα κτυπέουσαι πῖπτον Ἰλ. Ψ. 119, πρβλ. Ν. 140· συχνάκις ἐπὶ βροντῆς, Ζεὺς ἔκτυπε Θ. 75, πρβλ. Η. 479, Ὀδ. Φ. 413, κτλ.· οὕτω, ἔκτυπεν αἰθὴρ Σοφ. Ο. Κ. 1456· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Πλάτ. Πολ. 396B. **2**) κροτῶ, ἀντηχῶ, κτυπέει δέ τ' ὑπ' αὐτοῦ ὕλη, «ἠχεῖ δὲ ὑπ' αὐτοῦ (δηλ. τοῦ χειμάρρου) ὁ δρυμὸς» (Θ. Γαζῆς), Ἰλ. Ν. 140· ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι, ἀντήχουν ἐκ τῶν κραυγῶν τοῦ Ἡρακλέους, Σοφ. Τρ. 787· κτ. Διὸς βρονταῖσιν Εὐρ. Κύκλ. 328· δρομήμασιν ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 1180· τοῖν ποδοῖν κτ., κροτεῖν ἠχηρῶς διὰ τῶν ποδῶν, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 545· σιδηρῷ ὑποδήματι Λουκ. π. Ὀρχ. 83· — σπανίως ἐπὶ προσώπων, πάντες .. μετὰ χαρᾶς κτυπήσατε, βοήσατε, Κωμ. Ἀνώνυμ. 362·— μετὰ συστοιχ. αἰτ., φόρον κτυπεῖν, ὡς τὸ κλάζειν Ἄρῃ, Εὐρ. Ῥῆσ. 308. **ΙΙ**. μεταβατ. ἐνεργείας, κάμνω νὰ ἠχήσῃ ἢ νὰ ἀντηχήσῃ τι, χθόνα Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 61· μετὰ διπλῆς αἰτιατ., κτύπησε κρᾶτα .. πλαγάν, ἔκαμε νὰ κροτήσῃ διὰ τῆς πληγῆς, ἢ κατήνεγκεν ἠχηρὸν κτύπημα κατὰ τῆς κεφαλῆς, Εὐρ. Ὀρ. 1467 (ἀλλὰ τὰ ἄριστα τῶν Ἀντιγράφων ἔχουσι: **πλαγᾷ**)· —ἐντεῦθεν πάλιν ἐν τῷ πληθ., κροτῶ, ἀντηχῶ, Ἀριστοφ. Πλ. 758, Θεσμ. 995· κτυπηθῆναι τὰ ὦτα Φιλόστρ. 266.

κτύπημα [ῠ], τό, = **κτύπος**, βροντῆς Κριτίας 9. 32· κτ. τυμπάνων Δίων Κ. 51. 17· κτ. χειρὸς Εὐρ. Ἀνδ. 1212· ἴδε **κτύπος** ἐν τέλ.

κτυπητής, οῦ, ὁ, ὁ ἐγείρων ἢ προξενῶν θόρυβον, Σουΐδ. ἐν λέξ. **πίτυλος**.

κτῠπία, κατὰ τὸν Ἡσύχ., ὁ ἐπιθαλάμιος κτύπος.

κτύπος [ῠ], **ου**, ὁ, πᾶς μέγας θόρυβος ἢ ἦχος ἰσχυρός, κρότος, οἷον ὁ κρότος τῆς βροντῆς, κτ. θεῶν Ἰλ. Υ. 66, πρβλ. Αἰσχύλ. Πρ. 923, Σοφ. Ο. Κ. 1463· ὁ κρότος τοῦ πατήματος τῶν ποδῶν, πέρι δὲ κτ. ἦλθε ποδοῖιν Ὀδ. Π. 6, πρβλ. Ἰλ. Μ. 338, Σοφ. Φιλ. 202· ὁ κρότος τῶν ἁμαξῶν ἢ τῶν ποδῶν τῶν ἵππων, Ἰλ. Κ. 535, κ. ἀλλ., πρβλ. Σοφ. Ἰλ. 714, Ἀριστοφ. Ἱππ. 552· ἐπὶ καταιγίδος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1533· ὁ θόρυβος τῆς μάχης, ἡ κλαγγὴ τῶν ὅπλων, ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 100, κτλ.· ὁ θόρυβος ἢ ψόφος ὁ ἐκ τῆς κρούσεως θύρας, «κτύπημα», ὁ αὐτ. ἐν Χο. 653· χειρῶν, στέρνων κτ., ὃν ποιοῦσιν οἱ θρηνοῦντες, αὐτόθι 23, Εὐρ. Ἱκέτ. 87, Φοίν. 1351, πρβλ. **κτύπημα**· ἐπὶ τοῦ ἤχου πολλῶν φωνῶν, Σοφ. Ο. Κ. 1500·— σπάν. παρὰ πεζογράφοις, Θουκ. 7. 70, Πλάτ. Κριτί. 117E, Ξεν. Κύρ. 7. 1, 35. (Ἴσως συγγενὲς τῷ **δοῦπος, γδοῦπος**.)

κτυπώδης, ες, θορυβώδης, Παράφρ. Διον. Π. σ. 384. 25.

᾽κτώ, ἀντὶ **ὀκτώ**, τρόπος ὁμιλίας μετὰ προσποιήσεως, ᾽κτὼ ὀβολῶν Ἄμφις ἐν «Πλάνῳ» 1, 12.

κυάθειον, τό, = **κυάθιον**, Νικ. Θηρ. 591.

κῠᾰθίζω: μέλλ. **-ίσω**, (κύαθος) πληρῶ τὸν κύαθον, οἰνοχοῶ τῷ κυάθῳ, Ἀντιφ. ἐν «Καρίνῃ» 1, 6, Δίφιλ. ἐν Ἀδηλ. 26. **ΙΙ**. κ. ταῖς ναυσὶν ἐκ θαλάττης, ἀντλῶ ἐκ τῆς θαλάσσης, ἀνυψῶ, (ὡς ἀντλεῖ τις οἶνον ἐκ τοῦ κρατῆρος διὰ τῶν κυάθων), ἐπὶ τῶν μηχανῶν τοῦ Ἀρχιμήδους ὑψούντων τὰ Ρωμαϊκὰ πλοῖα ἐκ τοῦ ὕδατος, Πολύβ. 8. 8, 9, πρβλ. Πλουτ. Μάρκελλ. 15.

κυάθιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κύαθος**, Φερεκρ. ἐν «Λήροις» 6·— οὕτω καὶ **κυᾰθίς, -ίδος**, ἡ, Σώφρων παρ' Ἀθην. 480B· καὶ **κυαθίσκος**, ὁ, κ. μήλης, τὸ κοῖλον μέρος τοῦ καθετῆρος, Γαλην. 19. 122.

κύᾰθος, ὁ (ἴδε κυέω) ποτήριον, δι' οὗ ἤντλουν οἶνον τοῦ κρατῆρος, Λατ. cyathus, Ἀνακρ. 62. 5, Ἄρχιπ. ἐν «Ἰχθύσιν» 13, πρβλ. παρ' Ἀθην. 424A, Ξεν. Κύρ. 1. 3, 9, Ὁρατ. Ὀδ. 3. 19, 14. **ΙΙ**. Ἀττικόν τι μέτρον χωροῦν δύο κόγχας ἢ τέσσαρα μύστρα, περὶ τὸ $\frac{1}{4}$ τῆς λίτρας, Γαλην. 13. 977 κέξ.. **ΙΙΙ**. σικύα πρὸς ἀφαίμαξιν, «βεντοῦζα» (μετεχειρίζοντο δὲ ἐξ ἀρχῆς χαλκίνας σικύας), Ἀριστ. Προβλ. 9. 9 κέξ.· κυάθους αἰτήσεις τάχα, θὰ ἔχῃς ἀνάγκην σικυῶν ἐντὸς ὀλίγου (ἕνεκα τοῦ πολλοῦ δάρμοῦ, «θὰ σοῦ χρειασθοῦν γλήγορα βεντοῦζες διὰ τὸ καλὸ ξύλο ποῦ ἔφαγες»), Ἀριστοφ. Λυσ. 444· ὑπωπιασμέναι .. καὶ κυάθοις προσκείμεναι ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 542· πρβλ. **σικύα** ΙΙ. **ΙV**. τὸ κοῖλον τῆς χειρός, Νικόλ. Σμυρν. ἐν Schneid. Ecl. Ph. 1. 478.

κυᾰθότης, -ητος, ἡ, λέξις ἐπινοηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Πλάτ. πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἀφῃρημένης ἐννοίας ἢ φύσεως τοῦ κυάθου, Διογ. Ἀ. 6. 53, πρβλ. **τραπεζότης**.

κυᾰθώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος κυάθῳ, Ἀθήν. 482A.

κυαίνω, =**κυέω**. «κυαίνων· ἔγκυος ὤν» Ἡσύχ.

κυαμεία (ἢ **κυαμία**) λίθος, ἡ, πολύτιμός τις λίθος ὅμοιος πρὸς κύαμον, Πλίν. 37. 73.

κυᾰμευτός, ή, όν, ἐκλεχθεὶς ἢ ἐκλεγόμενος διὰ κυάμου, δηλ. διὰ κλήρου, Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 9, κτλ.· κ. ψηφοφορία, ψηφοφορία διὰ κυάμων, Πλούτ. 2. 12E.

κυᾰμεύω, (κύαμος) ἐκλέγω διὰ κλήρου (οὐχὶ διὰ ψήφου), τοὺς ἄρχοντας κυαμεύειν Συλλ. Ἐπιγρ. 82. 13· κυαμεῦσαι 73b. 12 (προσθῆκ.), 73c. B. 19 (σ. 894)·— Παθ., ἐκλέγομαι διὰ κλήρου, Δήμ. 747. 3.

κυᾰμιαῖος, α, ον, ἔχων μέγεθος κυάμου, Λουκ. Ἑρμότ. 40· Λιβάνου χόνδρον κυαμιαῖον Γαλ. τ. 14, σ. 468, 8.

κυᾰμίζω, εἶμαι ἐν ἡλικίᾳ γάμου (πρβλ. **κύαμος** ν), Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 500.

κυᾰμῖνος, η, ον, ἐκ κυάμων, ἔτνος Ἡνίοχ. ἐν «Τροχίλῳ» 1· ἄλευρον Γαλην. τ. 14, σ. 351, 12.

κυάμιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κύαμος**, Εὐστ. 948. 30, Συλλ. Ἐπιγρ. 5109N. 30.

κυᾰ́μιστος, η, ον, ἀμφίβολ. ἀντὶ **κυαμευτὸς** παρὰ Πλουτ. 2. 597A.

κυαμῖτις (δηλ. ἀγορά), ἡ, ἡ ἀγορὰ τῶν κυάμων, Πλούτ. 2. 837C.

κυᾰμό-βολος, ον, ἐκλεγόμενος διὰ κυάμων δηλ. διὰ κλήρου, ἢ **κυαμο-βόλος** (παροξύτ.), ψηφίζων, κυάμων, δικαστής Σοφ. Ἀποσπ. 271.

κύᾰμος, ὁ, (ἴδε **κύανος** ἐν τέλ.) «κουκκί», Λατ. faba, κύαμοι μελανόχροες Ἰλ. Ν. 589· χλοεροὶ Βατραχομ. 125· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ φυτοῦ, Θεόφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 4. 14, 2, κτλ. **2**) κ. Αἰγύπτιος, τὸ Nelumbium speciosum, ὁ αὐτ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 4, 7, Συλλ. 123. 19. **ΙΙ**. ὁ κλῆρος δι' οὗ ἐν Ἀθήναις δημόσιοι ἄρχοντες ἐξελέγοντο (διότι οἱ σύροντες λευκοὺς κυάμους ἐπετύγχανον ἐν τῇ ἐκλογῇ), Πλουτ. Περικλ. 27· ὁ τῷ κυάμῳ λαχὼν Ἀθηναίων πολεμαρχεῖν Ἡρόδ. 6. 109· ἐπίσκοπος .. κυάμῳ λαχών Ἀριστοφ. Ὄρν. 1022· οἱ πεντακόσιοι λαχόντες τῷ κ. Νόμ. παρ' Ἀνδοκ. 13. 4· βουλὴ ἡ ἀπὸ τοῦ κ. Θουκ. 8. 66· ἄρχοντας ἀπὸ κ. καθιστάναι Ξεν. Ἀπομν. 1. 2, 9· κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἱρέεσθαι Λουκ. Βίων πρᾶσις 6· ἴδε **ψῆφος** ἐν τέλ. **2**) περὶ τῆς ἀποστροφῆς τῶν Πυθαγορείων κατὰ τῶν κυάμων ἴδε Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 190, Πλούτ. 2. 12E, Κλήμ. Ἀλ. 521. **ΙΙΙ**. ὄρχις, Ἐμπεδ. παρὰ Γελ. 4. 11· πρβλ. **ἐρέβινθος**. **ΙV**. σμικρόν τι μέτρον ἔχον τὸ μέγεθος κυάμου, Γαλην. τ. 2, σ. 251A. **V**. ἡ πρώτη τοῦ γάλακτος πῆξις ὑπὸ τῷ περὶ τῇ θηλῇ μελαινομένῳ κύκλῳ, Πολυδ. Β', 163, πρβλ. Εὐστ. 749. 21· πρβλ. **κυαμίζω**.

κυᾰμο-τρώξ, ῶγος, ὁ, ὁ τρώγων κυάμους, Ἀριστοφ. Ἱππ. 41, πρβλ. Λυσ. 537, 690,— ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν πολιτικὴν χρῆσιν τῶν κυάμων ἐν Ἀθήναις· ἴδε **κύαμος** ΙΙ.

κυᾰμο-φᾰγία, ἡ, τὸ ἐσθίειν κυάμους, τὸ νὰ τρέφηται τις διὰ κουκκίων, Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 24.

κυᾰμών, ῶνος, ὁ, ἀγρὸς πλήρης κυάμων, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἰστ. 4. 8, 8, Στράβ. 799.

κυᾰν-αιγίς, ίδος, ἡ, ἔχουσα τὴν κυανόχρουν αἰγίδα, δηλ. ἡ Παλλάς, Πινδ. Ο. 13. 100.

κυᾰν-άμπυξ, ῦκος, ὁ, ἡ, ἔχων κυανόχρουν ἄμπυκα, Θήβη Πινδ. Ἀποσπ. 5. 3· Δῆλος Θεόκρ. 17. 67· μίτρα Νόνν. Δ. 6. 114.

κυᾰν-άντυξ, υγος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων κυανοῦν, βαθύχρουν θόλον, οὐρανὸς Συνεσ. Ὕμν. 9. 45.

κυανανθής, ές, κυανόχρους, κυανανθεῖ .. πόντῳ Βακχυλ. 12. 124 (ἔκδ. Blass.).

κυᾰν-αυγέτις, ιδος, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ ἑπομ., Ὀρφ. Ὕμν. 22. 1.

κυᾰν-αυγής, ές, ἔχων κυανῆν τινα ἢ σκοτεινὴν λάμψιν, ὀφρύες Εὐρ. Ἄλκ. 262· ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Διον. Π. 169, κτλ.· — κωμικῶς ἐπὶ τῶν διθυράμβων, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1389.

κυᾰν-αῦλαξ, ᾰκος, ὁ, ἡ, ἔχων κυανᾶς, σκοτεινὰς αὔλακας, Ποιητὴς παρ' Ἡλιοδ. 2. 26.

Κυάνεαι, (νῆσοι ἢ πέτραι), αἱ, γεν. **Κυανεῶν,** οὐχὶ **Κυανέων,** Διονδ. Δημ. 429. 1· — σκοτειναὶ πέτραι, δύο μικραὶ νῆσοι κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Εὐξείνου, Ἡρόδ. 4. 85, Στράβ. 319· μυθολογοῦμεναι ὅτι συνεκλείοντο καὶ συνέτριβον διερχόμενα πλοῖα, ὅθεν ἐκαλοῦντο καὶ **Συμπληγάδες, Συνδρομάδες, Πλαγκταί,** κτλ.· ἡ δὲ πλησίον θάλασσα ἐκαλεῖτο **Κυάνεα πελάγη,** Σοφ. Ἀντ. 966. [ῡ, χάριν τοῦ μέτρου, παρὰ Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ.]

κυαν-έθειρος, ον, ἔχων μέλαιναν κόμην, Τζέτζ. εἰς Ὅμ. 268. [ῡ χάριν τοῦ μέτρου].

κυᾰν-έμβολος, ον, = **κυανόπρωρος,** πρῷραι Εὐρ. Ἠλ. 436. Ἀριστοφ. Βάτρ. 1318· τριήρεις ὁ αὐτ. Ἱππ. 554.

κυάνεος, α, ον, συνηρ. **κυανοῦς, ῆ, οῦν,** Πλάτ. καὶ ἴσως ἐν Αἰσχύλ. Πέρσ. 81· (κύανος)· — κυρίως, τὸ χρῶμα κυανοῦς, βαθὺς κυανοῦς («μπλὲ») ἢ ἔχων χρῶμα ἀποστίλβον, ὡς τὸ τοῦ ὄφεως [ἴδε **κύανος**], Ἰλ. Α. 26, 38, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 167· ἐπὶ τῆς χελιδόνος, Σιμων. 21· ἐπὶ τῆς ἀλκυόνος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 14, 1· ἐπὶ τοῦ δέρματος τοῦ δελφῖνος, αὐτόθι 6. 12, 3· ἐπὶ τῆς βαθείας θαλάσσης, Σιμων. 18, Εὐρ. Ι. Τ. 7· πρβλ. **κυανοειδής**· — ἀκολούθως,

2) καθόλου, σκοτεινός, μαῦρος, ἐπὶ τῆς πενθίμου καλύπτρας τῆς Θέτιδος, Ἰλ. Ω. 93 (πρβλ. **κυανόπεπλος**)· ἐπὶ νεφῶν, Ε. 345., Υ. 418, Ὀδ. Μ. 75· ἐπὶ τῶν ὀφρύων τοῦ Διός, Ἰλ. Α. 528., Ρ. 209· ἐπὶ τῆς κόμης τοῦ Ἕκτορος, Υ. 401· ἐπὶ τοῦ πώγωνος τοῦ Ὀδυσσέως, Ὀδ. Π. 176 (πρβλ. **κυανοχαίτης**)· ἐπὶ τῆς χροιᾶς τῶν Αἰθιόπων, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 525· ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς φαινομένης, ἐν τῷ πυθμένι τῆς θαλάσσης, ὅτε ἡ Χάρυβδις ἐρρόφει τὸ ὕδωρ, Ὀδ. Μ. 242· κυανέη κάπετος, σκοτεινὸν κοῖλον ὄρυγμα, βαθεῖα τάφρος, Ἰλ. Σ. 564, πρβλ. Πινδ. Ο. 6. 69· κυάνεαι φάλαγγες, ἀμαυρὰ πλήθη πολεμιστῶν, Ἰλ. Δ. 282· κυάνεον Τρώων νέφος Η. 66· μεταφ., Κῆρες κυάνεαι Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 249· οὕτω μετέπειτα, κ. ὀνόφος Σιμων. 50. 8· λόχμαι Πινδ. Ο. 6. 69· ἄλς Εὐρ. Ι. Τ. 7, κτλ.· Ἅιδης Ἑλλ. Ἐπιγρ. 1046. 84. — Πρβλ. Γλάδστωνος Hom. Stud. 3. 462 κέφ. [ῡ μόνον χάριν τοῦ μέτρου ἐν δακτυλικῷ στίχῳ, Ὅμ., Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 449, κτλ.]

κυᾰνέω, κυανίζω, μελανίζω, φαίνομαι μαυρογάλαζος, ἐσχηματισμένον κατὰ τὸ **μελανέω,** Διον. Π. 1111; Α. Β. 46. [ῡ, χάριν τοῦ μέτρου.]

κυᾰνίζω, = τῷ προηγ., Διοσκ. 1. 1.

κυᾰνῖτις, ιδος, ἡ, μαυρογάλαζος, βαθύχρους, ὄψις Ἱππ. 688. 1.

κυανο-βᾰφής, ές, βεβαμμένος μὲ χρῶμα κυανοῦν, Ἐκκλ.

κυᾰνο-βενθής, ές, ἔχων σκοτεινὰ βάθη, κυρίως ἐπὶ τῆς θαλάσσης· ἐντεῦθεν κωμικῶς ἐπὶ ποτηρίου, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 209, ἔνθα ἡ δ' συλλαβὴ εἶναι μακρὰ χάριν τοῦ μέτρου.

κυᾰνο-βλέφᾰρος, ον, ἔχων μελαίνας βλεφαρίδας, κοινῶς «μαυρομμάτης», Ἀνθ. Π. 5. 61.

κυᾰνο-βόστρυχος, ον, ἔχων μέλαιναν κόμην, Ἐκκλ.

κυᾰνο-ειδής, ές, ἔχων χρῶμα βαθὺ κυανοῦν, κ. ἀμφ' ὕδωρ (δηλ. τὴν θάλασσαν), Εὐρ. Ἑλ. 179 (λυρ.), πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 5. 1, 23, π. Χρωμ. 5. 16.

κυᾰνό-θριξ, ὁ, ἡ, ἔχων μελαίνας τρίχας, Ὀρφ. Ἀργ. 1192, Ἀνθ. Π. 6. 250.

κυᾰνο-κρήδεμνος, ον, ἔχων βαθέως κυανοῦν **κρήδεμνον,** Κόϊντ. Σμ. 4. 381.

κυᾰνό-πεζα, ἡ, ἀπὸ κυάνου ἔχουσα τοὺς πόδας, **κυανόπεζα τράπεζα** Ἰλ. Α. 629. [ῡ, χάριν τοῦ μέτρου].

κυᾰνό-πεπλος, ον, ἐπὶ τῆς Δήμητρος πενθούσης διὰ τὴν θυγατέρα της, ἡ ἔχουσα μέλανα πέπλον, Ὅμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 320, 361, 375· ἐπὶ τῆς Λητοῦς, Ἡσ. Θ. 406. [ῡ, χάριν τοῦ μέτρου].

κυᾰνο-πλόκαμος, ον, ἔχων μέλανας πλοκάμους, μέλαιναν κόμην, Κόϊντ. Σμ. 5. 345.

κυᾰνο-πρῴρειος, ον, = τῷ ἑπομ., Ὀδ. Γ. 299· θηλ. **κυανοπρῴειρα,** Σιμων. ἐν Ἐτυμ. Μεγ. 692. 25.

κυᾰνό-πρωρος, ον, ἔχων πρῷραν βαθέως κυανοῦ χρώματος, μελανόπρωρος, ἐπὶ πλοίων τὸ τοῦ Οὐεργιλ. caeruleae naves), Ἰλ. Ο. 693., Ψ. 852, Ὀδ. Ι. 482, 539, κτλ.· πρβλ. **κυανώπης.**

κῠᾰνό-πτερος, ον, ἔχων κυανομέλανα πτερά, ὡς ὁ κόραξ, ὄρνις Εὐρ. Ἀνδρ. 862· καθόλου, ἔχων μελαίνας πτέρυγας, τέττιξ Ἀσπ. Ἡρ. 593.

κυάνος, ου, ὁ, ὕλη τις ἔχουσα χρῶμα βαθὺ κυανοῦν, ἣν κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους μετεχειρίζοντο πρὸς καλλωπισμὸν ἔργων ἐκ μετάλλου, ἰδίως ὅπλων καὶ πανοπλιῶν· οὕτως ἐπὶ τοῦ θώρακος τοῦ Ἀγαμέμνονος ὑπῆρχον δέκα οἵμοι μέλανος κυάνοιο .. κυάνεοι δὲ δράκοντες, ἴρισσιν ἐοικότες, ὀρωρέχατο προτὶ δειρήν, ἐξετεινόντο πρὸς τὸν λαιμὸν (ἴδε κατωτ.), Ἰλ. Α. 24 κέξ.· οὕτως ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἡρακλέους ὑπῆρχον πτύχες κυάνου, Ἀσπ. Ἡρ. 143· καὶ ἐν Ὀδ. Η. 87, θριγκὸς κυάνοιο ἦτο ἐκ τῆς αὐτῆς οὐσίας. Τὸ χρῶμα τῆς ὕλης ταύτης ἦτο ἀναμφιβόλως βαθὺ κυανοῦν (κυανοῦ [χρώματος] λευκῷ κεραννυμένου γλαυκὸν [ἀποτελεῖται] Πλάτ. Τίμ. 68C), ἀπαστράπτον ἐν τῷ φωτὶ καὶ ποικιλλόμενον (ἴρισσιν ἐοικώς, ἴδε κατωτ.)· πρβλ. **κυάνεος, κυανοχαίτης,** κτλ. Τί ἦτο ἡ ὕλη αὕτη εἶναι ἀμφίβολον. Γενικῶς νομίζεται ὅτι ἦτο κυανοῦς χάλυψ· καί, εἰ καὶ κατὰ τοὺς Ὁμηρικοὺς χρόνους ὁ σίδηρος ἦτο σχετικῶς ἐν ὀλίγῃ χρήσει, ἡ τέχνη ὅμως τοῦ σκληρύνειν αὐτὸν δὲν ἦτο ἄγνωστος, ἴδε **σίδηρος.** Παρὰ Θεοφρ. εἶναι τὸ lapis lazuli, ἴσως ἡ «γαλαζόπετρα», Θεοφρ. π. Λίθ. 31, κτλ., καὶ ἴσως τὸ αὐτὸ ἐν Πλάτ. Φαίδωνι 113C. Κατὰ τὸν Θεόφρ.: καλεῖται δὲ κύανος ὁ μὲν ἄρρην ὁ δὲ θῆλυς· μελάντερος δὲ ὁ ἄρρην π. Λίθ. 31· παραβάλλει τὸν σάπφειρον πρὸς τὸν ἄρρενα κύανον, 37· λέγει ὅτι εἶναι ἐξ ἄμμου, τὰ δὲ οἷον ἄμμου καθάπερ χρυσόκολλα καὶ κύανος 40· καὶ ὅτι ὁ κύανος ἦτο ὁ μὲν αὐτοφυὴς ὁ δὲ σκευαστὸς ὥσπερ ἐν Αἰγύπτῳ 55· ἦτο ὡσαύτως καὶ εἶδος βερνικίου παρασκευαζομένου ἐξ ἀνδρακικοῦ χαλκοῦ, Ἱππ. 268. 31, Λουκ. Λεξιφ. 22, Παυσ. 5. 11, 12, Ἀνθ. Π. 6. 229 (ἔνθα εἶναι θηλ.). **2)** ὡς θηλ. κυανοῦν τι ἄνθος φυόμενον ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἐν τῷ σίτῳ ἢ ταῖς ζειαῖς, αὐτόθι 4. 1, 40, Πλίν. 21. 39. **3)** εἶδος πτηνοῦ, Tichodroma muraria, καλουμένου οὕτως ἐκ τοῦ χρώματος, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 21, Αἰλ. π. Ζ. 4. 59. **4)** θαλάσσιον ὕδωρ, Ἡσύχ.

II. ὡς ἐπίθ. = **κυάνεος,** Νικ. Θηρ. 438· συγκριτικὸν τι καὶ ὑπερθ. **κυανώτερος, -ώτατος,** ἀπαντῶσι παρὰ Φιλοστρ. 772, Ἀνακρεοντ. 29, Ψευδο-Λουκ. Φιλοπάτρ. 21. (Ἴσως συγγενὲς τῷ Σανσαρ. śyan-as (smoke), śyâmas (dark)· Λιθ. szemas (φαιός), καὶ ἴσως ὡσαύτως τῷ **κύαμος** (κύαμοι μελανόχροες Ἰλ. Ν. 589).) [Τὸ ῠ μηκύνεται ἐν δακτυλικοῖς στίχοις χάριν τοῦ μέτρου, πρβλ. **κυάνεος, κυανόπρωρος, κυανοχαίτης,** κτλ.]

κῠᾰνό-στολος, ον, μέλανα ἐνδεδυμένος, Βίων 1. 4.

κυανοῦς, ῆ, οῦν, ἴδε ἐν λ. **κυάνεος.**

κυᾰν-οφρυς, υ, γεν. **υος,** ἔχων μελαίνας ὀφρῦς, Θεόκρ. 3. 18., 17. 53.

κυᾰνο-χαίτης, ου, ὁ, ἔχων μέλαιναν κόμην, παρ' Ὅμ. κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ἴσως ἐν σχέσει πρὸς τὸ βαθὺ κυανοῦν χρῶμα τῆς θαλάσσης, Ἰλ. Υ. 144, Ὀδ. Ι. 536, καλεῖται καὶ ἁπλῶς Κυανοχαίτης, πρβλ. Ἡσ. Θ. 278· ἐπὶ ἵππου, ὁ ἔχων μέλαιναν χαίτην, Ἰλ. Κ. 224, Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 120. — Κλητ. **κυανοχαῖτα,** ἐν Ὅμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 348, ἐπὶ τοῦ Ἅιδου πρβλ. **μελαγχαίτας.** Ὀνομαστική τις **κυανοχαῖτα** (ὡς τὸ **ἱππότα** ἀντὶ **ἱππότης,** κτλ.) χάριν τοῦ μέτρου ἐν Ἰλ. Ν. 563., Ξ. 390, ὅπερ ὁ Ἀντίμαχ. ἐθεώρει ὡς ἄκλιτ., συνάπτων αὐτὸ μετὰ δοτ., κυανοχαῖτα Ποσειδάωνι, Χοιροβ. ἐν Θεοδ. 124. 21, πρβλ. Λοβ. Παραλ. σ. 184. [ῡ, χάριν τοῦ μέτρου].

κυᾰνό-χροος, ον, ἔχων χρῶμα βαθὺ κυανοῦν, μελάγχρους, «μελαγχροινός», Εὐρ. Ἠλ. 1502· οὕτω **κυανό-χρως, -ωτος,** ὁ, ἡ, ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 308, Ἀλκιδ. ἐν Ἀριστ. Ρητ. 3. 3, 1.

κυᾰνό-χρωτος, ον, = τῷ προηγ., Ὀρφ. Ὕμ. 69. 6, Μανέθων 1. 327.

κυᾰν-ώπης, ου, ὁ, ἔχων μέλανα ὄμματα, Ὀππ. Κυν. 1. 307· — θηλ. **-ῶπις, ιδος,** ἐπίθετον τῆς Ἀμφιτρίτης, Ὀδ. Μ. 60, πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 356· ὡσαύτως νῆες κυανώπιδες Αἰσχύλ. Πέρσ. 559, Ἱκέτ. 743· πρβλ. **κυανόπρῳρος.**

κυᾰν-ωπός, όν, «μαυρειδερός», Τραγ. παρὰ Στοβ. 403. 3, Ἀνδρόμαχ. παρὰ Γαλην. 12. 871, Ἀνθ. Π. 4. 3, 82.

κυάνωσις, εως, ἡ, (ὡς εἰ ἐκ ῥήμ. **κυανόω**) χρῶμα βαθὺ κυανοῦν, Ἰλούτ. 2. 879D.

κύᾰρ, ᾰρος, ὁ, (κύω) ὀπή, ὡς ἡ τῆς βελόνης κτλ., Ἱππ. 471. 52· κ. βελόνης ὁ αὐτ. ἐν 406. 42· τὸ ἐντὸς τοῦ τρυπήματος τοῦ ὠτὸς μέρος, Πολυδ. Β', 86.

κῠβάζω, (κύβη) ἀναστρέφω, «ἀναποδογυρίζω», Ἡσύχ.· — ἐντεῦθεν **κυβάλης,** ὁ, κίναιδος, Εὐστ. 1431. 46· παρ' Ἡσυχ. **κύπάτης.**

κύβας, ου, ὁ, λάρναξ, νεκροθήκη, «κυβοῦρι» (κύβη), Ἡσύχ.

κῠβάω, (κύβος) ῥίπτω κύβους, Ἡσύχ. ἐν λ. **πεττεύει**· — ὡσαύτως = **κυβάζω,** Ἐτυμολ. Μέγ. 543. 16.

κύββα, ἡ, = **κύμβη,** ποτήριον, Ἡσύχ.

κύββᾶ, Ἐπίρρ. (κύπτω) μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἐμπρός, κύπτων πρὸς τὰ ἐμπρός, κεκυφότως, μετ' αἰσχρᾶς σημασ. ἐπὶ ἀνδρός, Ἀρχίλ. 28, Ἀριστοφ. Ἱππ. 365, πρβλ. Θεσμ. 489.

κύβεθρον, τό, = **κυφέλη** II, Ἡσύχ., Σουΐδ. ἐν λέξ.

κῠβεία, ἡ, (κυβεύω) τὸ παίζειν τοὺς κύβους, Πλάτ. Φαῖδρ 274D, Ξεν. Ἀπομν. 1. 3, 2, κτλ.· μεταφορ., ἐν τῇ κ. τῶν ἀνθρώπων, διὰ τῆς δολιότητος ἢ τῶν τεχνασμάτων τῶν ἀνθρώπων, Ἐπιστ. πρ. Ἐφεσ. δ', 14.

κῠβείας, ου, ὁ, εἶδος πηλαμύδος, Ὀππ. Ἁλ. 1. 183· πρβλ. **κύβιον.**

κῠβεῖον, τό, [κυβεύω] κυβευτήριον, τόπος εἰς ὃν μετέβαινον οἱ κυβεύοντες καὶ ἔπαιζον κύβους, Αἰσχίν. 8. 22.

κύβελα, τά, ἄντρα καὶ τωλεοὶ ἀγρίων θηρίων, Ἡσύχ.

κυβέλη, ἡ, Φρυγία θεότης λατρευομένη τὸ πρῶτον ἐν Πεσσινοῦντι τῆς ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ Γαλατίας, μετέπειτα δὲ οὐ μόνον καθ' ἅπασαν τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἔνθα αἱ τελεταὶ αὐτῆς ἐταυτίσθησαν μετὰ τῆς λατρείας τῆς Ρέας (πρῶτον ἐν Εὐρ. Βάκχ. 79, Ἀριστοφ. Ὄρν. 877)· ἀκολούθως (ἀπὸ κτίσεως Ρώμης 547) ἐν Ρώμῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἰδαίας Μητρός. Οἱ ἱερεῖς αὐτῆς ἀπὸ τοῦ Ἄτυος καὶ ἐφεξῆς ηὐνούχιζον ἑαυτούς· ἐκαλοῦντο δὲ **Γάλλοι** ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τῆς Φρυγίας Γάλλου, ὡς ἡ **Κυβέλη** ἀπὸ τοῦ ὄρους τῆς Φρυγίας ὃ ἐκαλεῖτο **Κύβελον**, τό, ἢ **Κύβελα**, τά, Διόδ. 3. 58, Στράβ. 567· ὅθεν ἡ Κυβέλη ἐκαλεῖτο προσέτι **Κυβελη-γενής**, Στέφ. Βυζ.— Τὸ ὄνομα γράφεται προσέτι **Κυβήβη**, Ἡρόδ. 5. 102, Ἀνακρεόντ. 11. 1, Φώτ., Ἐτυμολ. Μέγ.· καὶ ὁ Bentley ἐν Lucan. 1. 60, προτείνει τὴν γραφὴν **Κυβέλη**, Cybĕle, ὅταν εἶναι ἀνάγκη ἡ παραλήγουσα νὰ εἶναι βραχεῖα· καὶ **Κυβήβη**, Cyb be, ὅταν πρέπῃ νὰ εἶναι μακρά, ἀπορρίπτων παντελῶς τοὺς τύπους **Κυβήλη**, Cyb le ἢ Cybelle, πρβλ. Οὐεργιλ. Αἰν. 10. 220, Propert. 3. 15, Drakenb. Sil. 17. 8· πρβλ. **Κύβηβος**.— Ἐπίθετόν τι **Κυβηλίς, -ίδος**, ἡ, (ἐν χρήσει παρὰ Νόνν. Δ. 10. 387, Κυβηλίδος ὄργανα Ῥείης, πρβλ. 14. 214), πρέπει πιθανῶς νὰ ἀποκατασταθῇ παρὰ Στεφ. τῷ Βυζ. ἐν λέξ. **Κυβέλεια** ἔκ τινος Ἀντιγράφ. ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοντος **Κυβελὶς** ἢ **Κυβιλίς**. Ἀλλαχοῦ ὁ Νόνν. προτιμᾷ τὸν τύπον **Κυβεληίς**, Δ. 14. 10, κτλ.

κυβέλιον, τό, τὸ κυανοῦν ἴον, Διοσκ. 4. 122.

κῦβ-επίκῦβος, ὁ, τὸ γινόμενον δύο κυβικῶν ἀριθμῶν (πρβλ. **κυβόκυβος**), ὡς $216=2^3\times3^3$.— **ἐπίκυβος** δὲ εἶναι πιθανῶς τὸ γινόμενον δύο ἀριθμῶν, τοῦ μὲν κυβικοῦ τοῦ δὲ μή, ὡς $24=2^3\times3$, Θεοδώρητ. τ. 4. 866.

κῠβερνάω: μέλλ. **-ήσω**, Λατ. gubernare, ἐπὶ πλοίου, ὡς καὶ νῦν, νῆα κυβερνῆσαι Ὀδ. Γ. 283, πρβλ. Πινδ. Ο. 12. 4, Πλάτ. Πολιτικ. 298Ε, κτλ.· ἐνεργῶ ὡς κυβερνήτης ἢ πηδαλιοῦχος, αὐτὸς ἑαυτῷ Ἀριστοφ. Ἱππ. 544. **2)** ἐπὶ ἅρματος ἢ ἵππων, κυβ. ἅρματα Πλάτ. Θεάγ. 123C· τὸν δρόμιον τῶν ἵππων Ἡρωδιαν. 7. 9. **3)** μεταφορ., δόηγῶ, διευθύνω, κυβερνῶ, Πινδ. Π. 5. 164· σῇ κυβερνῶμαι χειρὶ Σοφ. Αἴ. 35, Ἀντιφῶν 113. 3, Πλάτ. Εὐθύδ. 291D. κτλ.· ἀλλὰ σπανίως ἀφίσταται ἡ ἀρχικὴ σημασία, πρβλ. Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· Μέσ., = ἐνεργ., ὁ κυβερνώμενος μουσικῇ Μαρκελλῖν. ἐν Βίῳ Θουκ. σ. 8 Duker.— Παθ., ἡ ἰατρικὴ .. ὑπὸ τοῦ θεοῦ τούτου κυβερνᾶται Πλάτ. Συμπ. 186Ε· πρβλ. Πολ. 590D, κ. ἀλλ.

κῠβερνήσια (δηλ. ἱερά), **ων**, τά, ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις εἰς μνήμην τοῦ Θησέως, Πλουτ. Θησ. 17.

κῠβέρνησις, Δωρ. **-ᾶσις, -εως**, ἡ, τὸ κυβερνᾶν, ἐπὶ πλοίου, Πλάτ. Πολ. 488Β. **2)** μεταφ., κυβέρνησις, διοίκησις, πολίων, πόλεων, Πινδ. Π. 10. 112· θεοῦ, ὑπὸ θεοῦ, Πλούτ. 2. 162Α.

κῠβερνήτειρα, ἡ, θηλ. τοῦ **κυβερνητήρ**, Ἀνθ. Π. 10. 65, Νόνν. Δ. 1. 89.

κυβερνητέον, ῥημ. ἐπίθ. τοῦ **κυβερνῶ**, δεῖ κυβερνᾶν, Πλάτ. Σίσυφ. 389D.

κῠβερνητήρ, -ῆρος, ὁ, = **κυβερνήτης**, Ὀδ. Θ. 557, κτλ.· μεταφ., Πινδ. Π. 4. 488·— ὡς ἐπίθ., κ. χαλινὸς Ὀππ. Κυν. 1. 96.

κῠβερνητήριος, α, ον, = **κυβερνητικός**, Χρησμ. παρὰ Πλουτ. Σόλ. 14.

κῠβερνήτης, ου, ὁ, κυβερνήτης πλοίου, πηδαλιοῦχος, Λατ. gubernator, Ἰλ. Τ. 43, Ὀδ. Ι. 78, Ἡρόδ. 2. 164 (ἐν Ἰων. αἰτ. **κυβερνήτεα**), Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 770, Ἀριστοφ. Θεσμ. 837, Θουκ. 7. 70, κτλ. **2)** μεταφ., ὁ κυβερνῶν πόλιν, ἐπεί τοι κούδὲν αἰτία πόλις κακῶς κλύουσα διὰ κυβερνήτην κακὸν Εὐρ. Ἱκέτ. 880, Πλάτ. Φαῖδρ. 247C.

κῠβερνητικός, ή, όν, ἱκανὸς εἰς τὸ κυβερνᾶν πλοῖον, ἐπιστάμενος τὰ κατὰ ναῦν, Πλάτ. Πολ. 488D, Ε· νοῦ τε καὶ ἀρετῆς κυβερνητικῆς ἐστερημένῳ ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. Πρώτῳ 135Α· συγκρ. **-ώτερος**, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 551C· ὑπερθ. **-ώτατος** Ξεν. Ἀπομν. 3. 3, 9·— ἡ **-κή** (δηλ τέχνη), ἡ τέχνη τοῦ κυβερνήτου, Πλάτ. Γοργ. 511D, κ. ἀλλ.· οὕτω τὸ **-κόν**, ὁ αὐτ. ἐν Πολιτ. 299C· τὰ **-κά**, ὁ αὐτ. ἐν Ἀλκ. 1. 119D. **2)** μεταφ., ἡ τῶν ἀνθρώπων κυβερνητικὴ Πλάτ. Κλειτοφ. 408Β, κτλ.

κυβερνῆτις, -ιδος, θηλ. τοῦ **κυβερνήτης**, Ἑρμιππ. π. Ἀστρολογ. σ. 20 Bloch.

κῠβέρνισμός, ὁ, = **κυβέρνησις**, Ἀκύλας ἐν Ναοὺμ Γ', 1, Παλ. Διαθ.

κύβερνος, ὁ, = **κυβερνήτης**, κύβερνος ἴδμων φεύξεται τρικυμίας Γρηγόρ. Ναζ. τ. 2, σ. 154Β.

κύβεσις ἢ **κύβησις**· «πήρα» Ἡσύχ.

κύβευμα, τό, ἡ κυβεία, τὸ παίζειν κύβους, Θεόδωρ. Πρόδρ. ἐν Nottit. Mss. τόμ. 8, 1. 213.

κῠβευτήριον, τό, «τόπος ἐστὶ τὸ κυβευτήριον εἰς ὃν συνερχόμενοι κυβεύουσιν» (Λεξικ. Ρητ.) Πλουτ. 2. 621Β, κ. ἀλλ.

κῠβευτής, οῦ, ὁ, (κυβεύω) ὁ παίζων τοὺς κύβους, ἤτοι τυχηρὰ παιγνίδια, Σοφ. Ἀποσπ. 686, Ξεν. Ἑλλ. 6, 3, 16· ὁ Ἀριστ. κατατάσσει τὸν κυβευτὴν μεταξὺ τῶν ἀνελευθέρων καὶ αἰσχροκερδῶν, ὁ μέντοι κυβευτὴς καὶ ὁ λωποδύτης καὶ ὁ λῃστὴς τῶν ἀνελευθέρων εἰσίν· αἰσχροκερδεῖς γάρ·—οἱ **Κυβευταί**, ὄνομα δράματος τοῦ Ἀντιφάνους.

κῠβευτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ κυβεύειν, εἰς τὴν κυβείαν, ὄργανα Αἰσχίν. 9. 9. **II.** ἔμπειρος εἰς τὸ κυβεύειν, Πλάτ. Πολ. 374C.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τὸν τρόπον κυβευτοῦ· συγκρ. κυβευτικώτερον ζῆν Ὠριγέν. κατὰ Κέλσου σ. 132C.

κῠβεύω, (κύβος) παίζω τοὺς κύβους, Κρατῖν. ἐν «Πυτίνῃ» 13, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 672, Ἰσοκρ., κτλ. **2)** μεταφ., ῥιψοκινδυνεύω, διακινδυνεύω, περὶ διπλασίων Ξεν. Ἑλλ. 6. 3. 16· περὶ τοῖς φιλτάτοις Πλάτ. Πρωτ. 314Δ· κ. τῷ βίῳ Πολύβ. παρὰ τῷ Σουΐδ. **II.** μεταβ., διακινδυνεύω, ἀποτολμῶ, κυβεύων τὸν πρὸς Ἀργείους Ἄρην Εὐρ. Ῥῆσ. 446·— Παθ., τὸ κυβευθὲν πνεῦμα Ἀνθ. Π. 7. 427, πρβλ. **κινδυνεύω**. **2)** μετ' αἰτ. προσ., ἀπατῶ, ἐξαπατῶ, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 19, 28.

κυβεών, ῶνος, ὁ, = **κυβευτήριον**, Τζέτζ. Ἴστ. 10, 558, 564.

κύβη, ἡ, ἡ κεφαλή· εὕρηται μόνον παρὰ Γραμμ. ὡς ἐν τῷ Μεγ. Ἐτυμ. 543. 22 (ἔνθα φέρεται **κύμβη**, αὐτόθι 545. 27, Εὐστ. 584. 17), ὡς ἡ ῥίζα τῶν λ. **κύβδα, κυβιστάω, κύβηβος, κύμβαχος, κύπτω, κυφός**, κτλ.· πρβλ. **κέβλη** = **κεφαλή**.

Κύβήβη, ἡ, = **Κυβέλη**, ὃ ἴδε.

κύβηβος, ον, (κύβη) κύπτων εἰς τὰ ἔμπροσθεν, Ἡσύχ. πρβλ. **κύβδα**. **II. Κύβηβος**, ὁ, θεράπων τῆς Κυβέλης· καθόλου, ἄνθρωπος ἐν ἐκστατικῇ καταστάσει ἢ μαινόμενος, Σιμων. 244, Κρατῖν. ἐν «Θράτταις» 9·— ἐντεῦθεν **Κυβηβάω**, θεοφοροῦμαι, κορυβαντιῶ, Φώτ., Ἡσύχ., πρβλ. Ἐτυμ. Μέγ. 543. 14· ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ **Κυβαΐζω**.

Κῠβήλη, ἡ, ἀμφίβολ. τύπος τοῦ **Κυβέλη**.

κῠβηλίζω, μέλλ. **-ίσω**, πλήττω διὰ πελέκεως, πελεκίζω, Ἡσύχ.

κῠβηλικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς κύβηλιν, κ. τρόπον, διὰ τοῦ πελέκεως, Κωμ. Ἀνών. 145.

κύβηλις [ῠ], ἡ, πέλεκυς, βαρεῖα μάχαιρα πρὸς διαχώρισιν κρέατος κτλ., Φιλήμ. ἐν «Ἁρπαζομένῳ» 2, Ἀναξιππ. ἐν «Κιθαρῳδῷ» 1. **II.** = **τυρόκνηστις**, Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 62· πρβλ. **ἀγερσικύβηλις**.

Κῠβήλις, ίδος, ἡ, ἴδε ἐν λέξ. **Κυβέλη**.

Κῠβηλιστής, οῦ, ὁ, = **ἀγερσικύβηλις**, Meineke Κωμ. Ἀποσπ. 2. 51. **II.** καθόλου, ἀλήτης, πλάνης, Γραμμ.

κυβήνη, ἡ, = **γλαῦξ**, Ἡσύχ.· ἀμφίβολ.

κυβησίνδα παίζειν, παιδιά, καθ' ἣν ὁ μὲν περιάγει τὰς ἑαυτοῦ χεῖρας ὀπίσω καὶ συνάπτει, ὁ δὲ κατὰ τὸ γόνυ ἑφιστάμενος αὐταῖς φέρεται κλείσας διὰ τῶν ἑαυτοῦ χειρῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ φέροντος αὐτόν· ταύτην τὴν παιδιὰν καὶ ἱππάδα καὶ κυβησίνδα καλοῦσιν, Πολυδ. Θ', 122, Ἡσύχ., Φώτ.·— ὁ Στέφ. ἐν τῷ Θησ. ἔγραψε **κυβιστίνδα**.

κύβης, ου, ὁ, = **κυβευτής**, Ἡσύχ.

κύβησις, καὶ **κύβισις**, ἡ, διάφορ. γραφ. ἀντὶ **κίβισις**.

κῠβίζω, μέλλ. **-ίσω**, (κύβος) ποιῶ τι εἰς σχῆμα κύβου, Πλούτ. 2. 979F·—Παθ., ἀνυψοῦμαι εἰς τὸν κύβον, ἐπὶ ἀριθμῶν, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 55.

κυβικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς κύβον, Πλάτ. Τίμ. 55C, D.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, κατὰ τρόπον κύβου, Πλούτ. 2. 404F. **2)** ἐπὶ ἀριθμῶν, ὁ ἀνυψωθεὶς εἰς κύβον, Ἀριστ. Προβλ. 15. 3.

κύβιον [ῠ], τό, — Κατὰ Κοραῆν (ἐν σημ. εἰς Ξενοκρ. σ. 162) «κύβια δ' ἐκαλοῦντο τῶν ταριχηρῶν πηλαμύδων τὰ τεμάχη, ἀπὸ τοῦ σχήματος δῆλον ὅτι ἐμφεροῦς ὄντος τοῖς κύβοις· καὶ ἐοίκασι ταῦτα εἶναι τοῖς ὑπ' Εὐθυδήμου (παρ' Ἀθηναίῳ) καλουμένοις τετραγώνοις», ἴδε Ἰκέσιον καὶ Ποσείδιππον παρ' Ἀθην. 118Β, πρὸς δὲ Πολυδ. Γ', 48, καὶ πρβλ. τὴν λ. **κυβείας**.

κῠβιο-σάκτης, ου, ὁ, παρασκευάζων καὶ πωλῶν παστοὺς ἰχθῦς, σκωπτικὸν ἐπώνυμον τοῦ Πτολεμαίου Γ', Στράβ. 796· ὡσαύτως τοῦ Οὐεσπασιανοῦ, Suet. Vespas. 19· ἴδε Sturz Διαλ. Μακ. σ. 77.

κυβισμός, ὁ, ἡ ἀνύψωσις ἀριθμοῦ εἰς κύβον, τριτοβάθμιον δύναμιν, Θεολ. Ἀριθμ. σ. 36. 21.

κῠβιστάω, μέλλ. **-ήσω**, (κύβη, κύπτω) πηδῶ ἐπὶ κεφαλῆς καὶ ἀναστρέφομαι, κάμνω τοῦμπα, «γυρίζω τακλᾶ», ἢ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνήρ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ Ἰλ. Π. 745, πρβλ. 749, καὶ ἴδε **κύμβαχος**· ἐπὶ ἰχθύος, κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα Φ. 354, πρβλ. Ὀππ. Κυν. 4. 263·— ἐπὶ ἀνθρώπων ἐχόντων τοῦτο ὡς ἔργον (οὗτοι παρ' Ὁμ. καλοῦνται **κυβιστητῆρες**), προσεκαλοῦντο δὲ εἰς τὰ συμπόσια πρὸς τέρψιν τῶν συμποσιαζόντων κττ., «κάμνω τούμπαις», ἢ περιπατῶ ἐπὶ τῶν χειρῶν, «κάμνω κυπαρίσσι», Πλάτ. Συμπ. 190Α· ἡ δὲ μᾶλλον θαυμαζομένη ἐξάσκησις τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου ἦτο ὅτι ἐκυβίστων ὑπεράνω ὀρθῶν ξιφῶν, κ. εἰς ξίφη Ξεν. Συμπ. 2. 11, εἰς μαχαίρας Ἀπομν. 1. 3, 9, Πλάτ. Εὐθύδ. 294Ε.

κῠβίστημα, τό, «τοῦμπα», «τακλᾶς», Λουκ. Ἀνάχ. 18.

κῠβίστησις, εως, ἡ, = τῷ προηγ., ἐν τῷ πληθ., Πλούτ. 2 401C, Λουκ. Ἀνάχ. 18.

κῠβιστητήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ἔχων ὡς ἐπάγγελμα τὸ κυβιστᾶν, δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς μολπῆς ἐξάρχοντος ἐδίνευον κατὰ μέσσους Ἰλ. Σ. 605, πρβλ. Ὀδ. Δ. 18, καὶ ἴδε ἐν λ. **κυ-**

διστάω. **2)** κολυμβητης, δύτης, Il. Π. 750. **3)** μεταγεν. ὡς ἐπίθ., κυλινδούμενος, Wern. εἰς Τρυφ. 192.

κυβιστιάω, ἐφετ., ἐπιθυμῶ νὰ κυβιστήσω, Γλωσσ.

κύβῐτον [ῠ], τό, ὁ ἀγκών, τὸ ὠλέκρανον, Λατ. cubitum, Ἱππ. 410. 35 κἑξ., κατὰ τὸν Πολυδ. Β', 141 καὶ Ροῦφον, λέξ. Σικελικὴ ἀντὶ τοῦ 'Αττ. **ὠλέκρανον**· ὁ δὲ Φώτ. ἔχει **κύβητον** ἐκ τοῦ 'Επιχ. (ἂν καὶ πλανᾶται καλῶν αὐτὸ Ἴων.)· ὁ Ροῦφος ὡσαύτως μνημονεύει ῥῆμα **κυβιτίζω** ἐκ τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ.

κῠβο-ειδής, ές, ὅμοιος κύβῳ, κυβικός, Στράβ. 738, Διοσκ. 5. 114.

κυβό-κυβος, ὁ, τὸ γινόμενον δύο κυβικῶν ἀριθμῶν, Θεοφύλ. Βούλγ., κτλ.·— ἐντεῦθεν **κυβοκυβοστός, ή, όν,** ἐσχηματισμένος ἐκ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ δύο κυβικῶν ἀριθμῶν, Διοφάντ.'Αριθμ. σ. 3.

κύβος [ῠ̆ ὅδε ἐν τέλ.], ὁ, Λατ. cubus, στερεὸν τετράγωνον μετὰ ἓξ πλευρῶν, κύβος, Τίμ. Λοκρ. 98C· κύβος τοῦ παιγνιδίου σεσημειωμένος καὶ ἐπὶ τῶν ἓξ αὐτοῦ πλευρῶν, διαφέρων οὕτω τοῦ ἀστραγάλου, ὅστις ἔφερε σημεῖα μόνον ἐπὶ τῶν τεσσάρων πλευρῶν (ἔχων τὰς ὑπολοίπους δύο στρογγύλας), τὸ πλεῖστον (ὡς εἰκός) κατὰ πληθ., 'Ηρόδ. 1. 94, Σοφ. 'Αποσπ. 380, κτλ.· ἔπαιζον δὲ οἱ Ἕλληνες διὰ τριῶν κύβων, ὅδε κατωτ. 2· κύβων βολαὶ Σοφ. 'Αποσπ. 381· ἐν πτώσει κύβων Πλάτ. Πολ. 604C· περὶ κύβους τὴν διατριβὴν ποιεῖσθαι Λυσ. 146. 34·— παροιμ., ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι, δηλ. τὰ ἔργα τοῦ θεοῦ δὲν εἶναι ἁπλῶς ἐκ τύχης, Σοφ. 'Αποσπ. 763· κρίνειν τι ἐν κύβοις, ἀποφαίζειν τι διὰ τῶν κύβων, ἤτοι τῆς τύχης, Αἰσχύλ. Θήβ. 414· ἄλλα βλήματ' ἐν κύβοις βαλεῖν Εὐρ. Ἱκέτ. 330· ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοισι δαίμονος ὁ αὐτ. ἐν Ῥήσ. 183·— μετέπειτα ἐν τῷ ἐν., οἷδ' ὅτι ῥίπτω πάντα κύβον κεφαλῆς .. ὕπερθεν ἐμῆς 'Ανθ. Π. 5. 25· τὸν περὶ τῶν ὅλων ἀναρρίπτειν κύβον Πλουτ. Φάβ. 14, πρβλ. Λουκ. ὑπὲρ τῶν Εἰκόνων 16· ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἀναρρίπτειν τὸν κ. Λουκ. 'Αρμον. 3· ἀνερρίφθω κύβος, jacta esto alea, Μένανδρ. ἐν «'Αρρηφόρῳ» 1. 4, Πλουτ. Καῖσαρ 32· ἔσχατον κύβον ἀφιέναι, τὸ νὰ δοκιμάσῃ τις τὴν τύχην του διὰ τελευταίαν φοράν, Πλουτ. Κοριολ. 3. **2)** ὡσαύτως ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τῆς φερούσης τὸ ἓν στίγμα, βέλτιστ' 'Αχιλλεὺς δύω κύβω καὶ τέσσαρα, ἔρριψε δύο «ἄσσους» καὶ τέσσαρα, Αἰσχύλ. ('Αποσπ. 132) παρ' 'Αριστοφ. Βατρ. 1400· τρὶς ἓξ βαλεῖν, «τρία ἑξάρια», Αἰσχύλ. 'Αγ. 33 (ἔνθα ὅδε Blomf.)· τρὶς ἓξ .. ἢ τρεῖς κύβους βάλλειν Πλάτ. Νόμ. 968E. **3)** ἐν τῷ πληθ. προσέτι = τράπεζα κυβευτική, «τάβλι» (ὡς τὸ πεσσοί), Ἔρμιππ. ἐν «Θεοῖς» 6. **II.** κυβικὸς ἀριθμός, 3, Πλάτ. Πολ. 528B, πρβλ. Τίμ. Λοκρ. 98C, 'Αριστ. 'Αναλυτ.Ὑστ. 1. 10, 3. **III.** πᾶν πρᾶγμα κυβικὸν ἔχον σχῆμα, σπόνδυλος, ὡς τὸ **ἀστράγαλος,** Ριανὸς παρὰ Πολυδ. Β', 180. **2)** τεμάχιον παστοῦ ἰχθύος, Ἄλεξ. ἐν «Πονήρᾳ» 3. 4· πρβλ. **κύβιον. 3)** εἶδος πλακουντίου ἢ ζυμαρικοῦ ἔχοντος σχῆμα κύβου, Ἐπίχ.(;) παρὰ Φωτ. 183. 11, 'Αθήν. 114A. **4)** κοίλωμά τι ὑπεράνω τοῦ μηροῦ τῶν βοῶν, 'Αθήν. 399B. [κῦβος, Λατ. cūbus, μόνον παρὰ μεταγεν. ποιηταῖς, 'Ανθ. Π. 14. 8, Αὐσων. Εἰδυλλ. 11. 3].

κύβωλον, τό, = **κύβιτον,** Πολυδ. Β', 141.

κύχρᾰμος, ὁ, ὅδε ἐν λ. **κύγχραμος.**

κῠδάζω, (κῦδος, ὁ, ὅ ὅδε) ὀνειδίζω, ὑβρίζω, λοιδορῶ, Ἄμυκε, μή κύδαζέ μοι τὸν πρεσβύτερον ἀδελφεὸν Ἐπίχ. 3 Ahr.· οὕτως ἐν τῷ μέσ., μετὰ δοτ., τήνῳ κυδάζομαί τε κἄπ' ὧν ἠχθόμαν ὁ αὐτ. ἐν 19. 6· οὔ τοι γυναιξὶ δεῖ κυδάζεσθαι· τί γάρ; Αἰσχύλ.'Αποσπ. 91· ὦ πέπον, ἡ μάλα δή με κακῶς ἐκυδάσσαο 'Απολλ. Ρόδ. Α'. 1337·— παθ., Σοφ. Αἴ. 722.

κῠδαίνω, 'Ιλ., Σιμων.· μέλλ. **κυδᾰνῶ** Λυκόφρ. 721, κτλ.· Ἐπικ. ἀόρ. **κύδηνα** 'Ιλ., Δωρ. **ἐκυδᾶνα** Πινδ. (κῦδος). Ποιητ. ῥῆμα, ὡς τὸ **κυδάνω,** δίδω εἴς τινα τιμήν, δόξαν, δοξάζω, τινὰ 'Ιλ. Κ. 68., Ν. 348, 350· ἠμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν ἠὲ κακῶσαι 'Οδ. Π. 212· Ζεύς, ὅς μιν .. τιμᾷ, κυδαίνει 'Ιλ. Ο. 612· ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ ἀνθρώπου, Αἰνείαν ἀκέοντό τε κύδαινόν τε, ἐθεράπευον καὶ ἐδόξαζον, δηλ. πρὸς δόξαν προετρέποντο, ἀποκαθιστῶντες τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν καλλονὴν αὐτοῦ, Ε. 448· πάλᾳ κυδαίνων Τεγέαν Πινδ. Ο. 10 (11). 80, πρβλ. Π. 1. 58· ἀρετὴ κ. τινὰ Σιμων. ἐν 'Ανθ. Π. 7. 251· κ. τί πρός τινος Πλούτ. 2. 635Δ. **II.** εὐφραίνω, τέρπω διὰ τεκμηρίων τιμῆς, κύδαινε δὲ θυμὸν ἄνακτος 'Οδ. Ξ. 438, πρβλ. 'Ιλ. Ψ. 793. **III.** σπανίως ἐπὶ κακῆς σημασ., κολακεύω, θωπεύω, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 38.

κῠδάλιμος [ᾰ], **ον, ώσαύτως η, ον,** Ἐπιγρ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 1409· (κῦδος)·— ἔνδοξος, πεφημισμένος, Ὁμηρ. ἐπίθ. τῶν ἡρώων, 'Ιλ. Ρ. 378, 'Οδ. Ξ. 206, κτλ.· καὶ ὁλοκλήρων ἐθνῶν, ὡς ἐν 'Ιλ. Ζ. 184, 204· ὡσαύτως, κυδάλιμον κῆρ, εὐγενὴς καρδία, τοῦ **'Αγαμέμνονος** καὶ 'Αχιλλέως, Κ. 16., Σ. 33· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ μνηστῆρος Εὐρυμάχου, 'Οδ. Φ. 247· ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ λέοντος, 'Ιλ. Μ. 45.— Πρβλ. **κύδιμος, κύδιστος, κυδρός, κυδνός.**

κῠδάνω [ᾰ], = **κυδαίνω,** ἐν χρήσει μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ παρατ., ἔχω ἐν τιμῇ, τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσι κυδάνει 'Ιλ. Ξ. 75. **II.** = **κυδιάω,** καυχῶμαι, ὑπερηφανεύομαι, 'Αχαιοὶ μὲν μέγα κύδανον, οὕνεκα .. Γ. 42.

κύδαρος, ὁ, εἶδος μικροῦ πλοίου, 'Αντιφ. ἐν 'Αδήλ. 89· ὡσαύτως **κύδαρον,** τό, Α. Β. 274, Μέγ.'Ετυμ.· Λατ. cydarum, Gell. 10. 25.

κῠδάσσω, 'Αττ. **-ττω,** = **κυδάζω,** Ἡσύχ.

κῠδέστερος, α, ον, ἀνώμαλ. συγκρ. τοῦ **κυδρός.**

κῠδήεις, εσσα, εν, ἔνδοξος, ὥρα 'Ανθ. Π. 6. 697, πρβλ. Μανέθωνα 2. 231.

κῠδι-άνειρα,ή,(κῦδος) ὡς τὸ **ἀντιάνειρα,βοτιάνειρα,** κτλ., ὡς ἐξ ἄρσ. εἰς **-άνωρ,** ἡ εἰς τοὺς ἄνδρας προξενοῦσα δόξαν, ἡ λαμπρύνουσα αὐτοὺς καὶ καθιστῶσα περιπύμους,'Ομηρ. ἐπίθ. τοῦ **μάχη,** 'Ιλ. Δ. 255, κτλ.· ἅπαξ ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς, εἰς ἀγορὴν .. κυδιάνειραν Α. 490· ἐπὶ τῆς Φύσεως, Ὀρφ. Ὕμν. 10. 5. **II.** Παθ., δοξασθεὶς ὑπὸ ἀνδρῶν, πεφημισμένος δι' ἄνδρας, Σπάρτη 'Ανθ. Πλαν. 1. 1.

κῠδιάω, (κῦδος) Ἐπικ. ῥῆμα ἐν χρήσει μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ παρατ., φέρομαι ὑπερηφάνως, βαίνω ὑπερηφάνως, γαυριῶ, ὑπερηφανεύομαι, ἐν τῇ 'Ιλ. ἀείποτε κατ' Ἐπικ. μετοχ. **κυδιόων,** Φ. 519, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ. 170· ἐπὶ ἵππου, 'Ιλ. Ζ. 509., Ο. 266· κυδιόων ὅτι .. Β. 579· ὑπερηφανεύομαι ἐπί τινι, κυδιόωσιν Ὕμν. Ὁμ. 30. 13·— παρατ. Ἥρ. 27· εὐρροσύνῃ .. κυδιόωσιν Ὕμν. Ὁμ. 30. 13·— παρατ. **κυδιάασκον.** Κύντ. Σμ. 13. 418· πρβλ. **κυδρόομαι.**

κῠδῐμος [ῐ̄], **ον,** = **κυδάλιμος,** οὐδαμοῦ ἐν 'Ιλ. ἢ ἐν 'Οδ., ἀλλὰ δεκάκις ἐν τῷ Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. ὡς ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ· ὡσαύτως Ἡσ. Θ. 938, Πίνδ., Συνέσ.

κῠδιστος [ῐ̄], **η, ον,** ὑπερθ. τοῦ **κυδρός,** (σχηματισθὲν ἐκ τοῦ **κῦδος,** ὡς τὸ **αἴσχιστος,** τὸ ὑπερθ. τοῦ **αἰσχρός,** ἐκ τοῦ **αἶσχος**), ἐνδοξότατος, μεγάλως τιμώμενος, περιφημότατος, παρ' Ὁμ. ὡς ἐπίθ. τοῦ Διὸς καὶ τοῦ 'Αγαμέμνονος, τῶν πρώτων δηλ. τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὡσαύτως ἐπὶ τῆς 'Αθηνᾶς, 'Ιλ. Δ. 515,'Οδ. Γ. 378· τῆς Ἥρας, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 42· τῆς Λητοῦς, Ὕμν. Ὁμ. εἰς 'Απόλλ. 62· τοῦ 'Αγχίσου, Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἀφρ. 108· κύδιστ' 'Αχαιῶν Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 92. **2)** ἐπὶ πραγμάτων, μέγιστος, κύδιστ' ἀχέων ὁ αὐτ. ἐν Ἰκ. 14· οὕτω παρ' Ἀττ., συγκρ. **κῠδίων, ον,** γεν. **ονος,** τί μοι ζῆν ὅῆτα κύδιον ; τί με ὠφελεῖ νὰ ζῶ ; Εὐρ. Ἄλκ. 960, πρβλ. 'Ανδρ. 639.

κυδνός, ή, όν, ἔνδοξος, ἐπίθετ. εὑρισκόμενον ἐν τοῖς 'Αντιγράφ. τοῦ 'Ησ. Θ. 328, Ἔργ. κ.Ἡμ. 255, Ποιητ. παρ' 'Αθην. 116C, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἄνευ τῆς διαφ. γραφ. **κυδρός.**

κῠδοιδοπάω, θορυβῶ, ἐγείρω θόρυβον, 'Αριστοφ. Εἰρ. 1152, Νεφ. 616.

κῠδοιμέω, ἐγείρω ταραχήν, διασπείρω σύγχυσιν καὶ φόβον, οἱ δ' ἀν' ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον 'Ιλ. Λ. 324. **II.** μεταφ., ἐμβάλλω τινὰ εἰς ταραχήν, ταράττω, «κάμνω ἄνω κάτω», ὁ δ' ἡμέας εἶσι κυδοιμήσων ἐς Ὄλυμπον Ο. 136.

κῠδοιμός, ὁ, ὁ θορυβος, ἡ ταραχὴ τῆς μάχης, σύγχυσις, τάραχος, Τρώων δὲ κλαγγὴ τε καὶ ἄσπετος ὦρτο κυδοιμός 'Ιλ. Κ. 523, πρβλ. Σ. 218· κυδοιμὸν ἐμβαλεῖν, παρῳδουμένη ἡρωϊκὴ φράσις ἐν 'Αριστοφ. 'Αχ. 572· ὀρνίχων κυδοιμοί, μάχαι, συγκρούσεις ἀλεκτρυόνων, Θεόκρ. 22. 72·— ὁ **Κυδοιμὸς** προσωποποιεῖται ὡς σύντροφος τῆς Ἐννοῦς καὶ τῆς Ἔριδος, 'Ιλ. Ε. 593., Σ. 535, πρβλ. 'Εμπεδ. 417, 'Αριστοφ. Εἰρ. 255.—Ἐπικ. λέξις ἐν χρήσει παρ' 'Αριστοφ. καὶ τοῖς μεταγεν. πεζολόγοις, ὡς παρὰ Πολυδ. 5. 48, 5, κτλ.

κυδοιμο-τόκος, ον, ὁ τίκτων, προξενῶν κυδοιμόν, ταραχὴν καὶ σύγχυσιν, Γρηγ. Ναζ. τ. 2, σ. 179C.

κῦδος, εος, τό, δόξα, φήμη, μάλιστα ἐν πολέμῳ, ὡς ἄν μοι τιμὴν .. καὶ κῦδος ἄρηαι 'Ιλ. Π. 84· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ Ρ. 251· Ἕκτορι κῦδος ὀπαζεν (δηλ. ὁ Ζεύς) Π. 730· ὁπποτέροισι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξει 5. 33· ἀλλὰ συνήθως ὁ Ὅμ. μεταχειρίζεται τὴν φράσιν, κῦδος ἀρέσθαι, κτᾶσθαι δόξαν, Μ. 407, κτλ.· κύδεϊ γαίων, ἐπὶ τοῦ Βριάρεω, Α. 405, κτλ.· ἐπὶ τοῦ Ἄρεως, Ε. 906· ἐν χρήσει καὶ ὅταν τις ἀποτείνῃ τὸν λόγον πρός τινα, ὡς τιμητικὸν ἐπίθετον, μέγα κῦδος 'Αχαιῶν, μεγάλη δόξα τῶν 'Αχ., ὡς τὸ Λατ. decus, ἐπὶ τοῦ 'Οδυσσέως, Ι. 673, 'Οδ. Μ. 184· ἐπὶ τοῦ Νέστορος, 'Ιλ. Ξ. 42, 'Οδ. Γ. 79.— Ἐπικ. λέξ. ἀπαντῶσα καὶ παρ' Ἡροδ. 7. 8, 1, Πινδ. Π. 2. 165, κ. ἀλλ.· ἐν χρήσει παρὰ μόνῳ τῷ Αἰσχύλῳ ἐκ τῶν Τραγ. ἐν Θήβ. 317, Πέρσ. 455· ἐν παρῳδουμένῳ ἡρωϊκῷ στίχῳ, 'Αριστοφ.'Ιππ. 200· οὐδέποτε ἐν τῷ πεζῷ 'Αττ. λόγῳ.

κύδος, ου, ὁ, ὄνειδος, ὕβρις, οὐσιαστ., περὶ οὗ σημειοῦνται οἱ Σχολ. εἰς Σοφ. Αἴ. 722, εἰς Ἀπολλ. Ρόδ. [Ι, 1337] ὅτι εἶναι ἀρσενικ. καὶ ὅτι ἔχειῦ, καὶ ἑπομένως πρέπει νὰ διακρίνηται ἀπὸ τοῦ **κῦδος,** τό, Πρβλ. τὰ ῥήματα **κῠδάζω, κῠδαίνω.**

κυδρόομαι, Παθ. = **κυδιάω,** Αἰλ. π. Ζ. 4. 29., 11. 31, κτλ.

κῠδρός, ά, όν, (κῦδος) = **κυδάλιμος,** ἔνδοξος, ἐπιφανής, εὐγενής, παρ' Ὁμ. ἀείποτε κατὰ θηλ. ὡς ἐπίθ. τῆς Ἥρας καὶ τῆς Λητοῦς, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις 'Ιλ. Σ. 184, 'Οδ. Α. 580· ἐπὶ τῆς Παλλάδος, Ὕμν. Ὁμ. 28. 1· Δίκη Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 255· ἐπὶ τῶν Νυμφῶν, Αἰσχύλ. 'Αποσπ. 170· σπανίως ἐπὶ θνητῆς γυναικός, 'Οδ. Ο. 26, 'Ανθ. Π. παράρτ. 244· — τὸ ἀρσ. πρῶτον ἐν Ὕμν. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 461, 'Αλκμὰν 4· ἐπὶ ἀνθρώπου, Ξεν. **Ἀπολ.** 29·

ἐπὶ ἵππου, ὑπερήφανος, γαυριῶν, μεγαλοπρεπής, ὁ αὐτ. Ἱππ. 10. 16· κυδρότερον πίνειν, πίνειν μετὰ πλειοτέρας ὀρέξεως, Ἴων παρ' Ἀθην. 463C.— Ποιητ. λέξ., ἐν χρήσει δὶς παρὰ Τραγ. καὶ δὶς παρὰ Ξεν.—Πλὴν τοῦ ὁμαλοῦ συγκρ. **κυδρότερος** (Ξενοφ. Ἀποσπ. 19. Karst.), ἔχομεν **κυδίων, -ιστος** (ἴδε **κύδιστος**), ὡσαύτως **κυδέστερος** Πολύβ. 3. 96, 7, καὶ **κυδίστατος** Νικ. Φ. 3· παρὰ τῷ Μέγ. Ἐτυμ. (543, 28)· ὡσαύτως **κυδότερος, -ότατος**.

κυδωναῖα σῦκα, τά, Ἀχαϊκὸν ὄνομα τῶν χειμερινῶν σύκων, Πάμφιλ. παρ' Ἀθην. 77A· ἐν Εὐστ. 1964. 10, **κωδωναῖα**.

κῠδωνέα καὶ **κῠδωνία**, ἡ, δένδρον φέρον κυδώνια, «κυδωνιά», Γεωπ. 4. 1, 12.

Κῠδωνιάτης [ᾰ], **ου**, ὁ, κάτοικος τῆς Κυδωνίας τῆς Κρήτης, Πολύβ. 4. 55, 4, Στράβ. 479, κτλ.

κῠδωνιάω, ἐξογκοῦμαι ὡς κυδώνιον, Λατ. sororiare, μαζὸς κυδωνιᾷ Ἀνθ. Πλ. 182· κυδωνιῶντες οἱ μαζοὶ τὴν ἀμπεχόνην ἐξωθοῦσι Ἀρισταίν. 1. 1· πρβλ. τὸ ἑπόμ. καὶ τὴν λέξιν **μῆλον Β**.

Κῠδώνιος, α, ον, (Κύδων) Κυδωνικός· μῆλον **Κ**., τὸ «κυδῶνι», Στησίχ. καὶ Κωμικοὶ παρ' Ἀθην. 81D κέξ.· πρβλ. **μῆλον Β**. **ΙΙ**. μεταφ., ἐξωγκωμένος ὡς κυδώνιον, στρογγύλος, γεμᾶτος, παχουλός, κ. τιτθία, ἐπὶ τῶν μαστῶν νεαρᾶς κόρης, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1199· πρβλ. **κυδωνιάω**.

Κῠδωνίτης οἶνος, ὁ, οἶνος ἐκ κυδωνίων, Διοσκ. 5. 28.

κυδωνό-μελι, τό, «μηλόμελι δέ, ὃ καὶ κυδωνόμελι ὀνομάζεται, σνεάζεται οὕτω· μήλων κυδωνίων ἐξαιρεθέντων τὰ σπέρματα καὶ βληθέντων εἰς μέλι ὅ,τι πλεῖστον, ὥστε ἐνεσφηνῶσθαι, γίνεται προσηνὲς μετ' ἐναυτόν» Διοσκ. 5. 29.

κυέω, ἀρχαιότερος καὶ ἀττικώτερος τύπος τοῦ **κύω**, Ἰλ., Ἀττ.· παρατ. **ἐκύουν**, ἔτι καὶ ἐν Ἰλ. Τ. 117· μέλλ. **κυήσω** Ἱππ. 598. 43., 676. 54 κέξ.· καὶ **κυήσομαι** ὁ αὐτ. 623· ἀόρ. **ἐκύησα** Ἀριστοφ. Θεσμ. 641, Πλάτ., κτλ.· πρκμ. **κεκύηκα** Φιλήμ. ἐν Ἀδήλ. 22, Δίων Κ.— Μέσ., ἴδε κατωτ.— Παθ., μέλλ. **-ηθήσομαι** Γαλην.· ἀόρ. **ἐκυήθην** Πλούτ. 2. 567· πρκμ. **κεκύηται** Πορφ. π.Ἀπ.Ἐμψ. 1. 54. (Ἐκ τῆς √ΚΥ παράγονται ὡσαύτως αἱ λέξεις **κύ-ος, κύ-ω, κυ-ΐσκομαι, κῦ-μα, κύ-ημα· κύ-αρ, κύτ-ος, κύσ-ος, κύστις, κύ-αθ-ος· κύλιξ, κύλον, ἐπικυλίδες, κοῖλος, κοιλία, καυλός**· πρβλ. Σανσκρ. śvi, śvayâmi (tumeo)· Λατ. cumulus, cavus, caulis, caelum, cilium· Λιθ. kauls (caulis)· Γοτθ. us-hul-on (λατομεῖν), hul-undi (σπήλαιον)· Ἀρχ. Γερμ. hol ὑπή, Ἀγγλ. hole).) Φέρω ἐν γαστρί, ἐγκυμονῶ, κυοφορῶ, εἶμαι ἔγκυος, Λατ. gestare, ἐκύει φίλον υἱὸν Ἰλ. Τ. 117· ἐπὶ θηλείας ἵππου, βρέφος ἡμίονον κυέουσα Ψ. 266· ἐν χρήσει ὑπὸ τοῦ Σωκράτους ἐπὶ τῆς ψυχῆς, κυοῦσι γὰρ πάντες .. καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν Πλάτ. Συμπ. 206C· ἐκύησε τὸν Ἔρωτα αὐτόθι 203C· ἃ κυεῖ περὶ ἐπιστήμης, [αἱ σκέψεις] ἃς ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ κυοφορεῖ.., ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 184B, πρβλ. 210B· ἃ τῇ ψυχῇ προσήκει καὶ κυῆσαι καὶ κύειν, καὶ νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ κυοφορῇ (οὕτως εἰπεῖν) ἐν ἑαυτῇ, ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 209A·—Παθ., τὸ κυούμενον, τὸ κυοφορούμενον, τὸ ἔμβρυον, Πλάτ. Νόμ. 789A, Ἐπιν. 973D, πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 4. 6, 9, ἀλλ.· ἐπὶ καρπῶν, μορφοῦμαι, σχηματίζομαι, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 2, 4.— Μέσ., παράγω, γεννῶ, **ἐκυήσατο** Ὀππ. Κυν. 3. 22· ἡ κεκυημένη, Λατ. foeta, Et. Gud. ἐν λέξ. **κοκίας**. **2**) ὁπόλ., γίνομαι ἔγκυος, συλλαμβάνω, ὡς τὸ **κυΐσκομαι**, ἐκύησε Ἡρόδ. 5. 41· στεριφὴ γάρ εἰμι κοὐκ ἐκύησα πώποτε Ἀριστοφ. Θεσμ. 641, πρβλ. Λυσ. 745, κτλ.· κυέουσαν ἐκ τοῦ προτέρου ἀνδρὸς Ἡρόδ. 6. 68, πρβλ. Ἀνδοκ. 16. 30, Λυσ. 133. 30· γυνὴ κυεῖ δέκα μῆνας; Μένανδ. ἐν «Πλοκίῳ» 3. Πρβλ. **κύω** ἐν τέλ.

Κύζικος, ἡ, νῆσος καὶ πόλις ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς Μυσίας, Ἡρόδ., κλ., πρβλ. Στράβ. 575·— ὅθεν **Κυζικηνός, ἡ, όν**, κάτοικος Κυζίκου ἢ ἐκ Κυζίκου· ὁ Κυζικηνὸς (μετὰ τοῦ **στατὴρ** ἢ ἄνευ αὐτοῦ), χρυσοῦν νόμισμα, Λυσ. 121. 8., 896. 4, Ξεν. Ἀν. 6. 2, 4· ἴδε ἐν λέξ. **στατήρ**.

κύημα, τό, (κυέω) τὸ συλληφθὲν ἢ κυοφορούμενον, ἔμβρυον, Πλάτ. Πολ. 461C, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 1. 13, 1., 16, 4., 20, 16, ἀλλ.· — ἴδε **κῦμα Η**.

κυηρός, ά, όν, κυοφορῶν, ἔγκυος, Ἡσύχ.

κύησις, -εως, σύλληψις, συναπτόμενον μετὰ τοῦ **γέννησις**, Πλάτ. Πολιτ. 274A, Μενέξ. 238A, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 48, π. Ζ. Γεν. 1. 16, 3, κ. ἀλλ.· — μεταφ. πρὸς ἀρετῆς κύησιν Πλούτ. 2. 3A.

κυητήριος, α, ον, βοηθῶν, συντελῶν εἰς σύλληψιν, πρόσθετον κ. Ἱππ. 586. 47· ὡς οὐσιαστ., **κυητήριον**, τό, ὁ αὐτ. 621. 15, κτλ.

κυητικός, ή, όν, ἁνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κύησιν, σύλληψιν, ἔργανα Κλήμ. Ἀλ. 225.

κύθε, κεκύθωσι, ἴδε ἐν λέξ. **κεύθω**.

Κῠθέρεια, ἡ, ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης, Ὀδ. Θ. 288, Σ. 193, ἐκ τῆς ἐν Κρήτῃ πόλεως **Κύθηρα**, ἢ ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς νήσου **Κύθηρα**· προσέτι **Κυπρογενὴς** Κυθέρεια, Ὁμ. Ὕμν. 9. 1· **Κυθέρεια** Ἀφροδίτη Μουσαῖ. 37·— ὡσαύτως **Κυθήρη**, Ἀνακρεόντ. **Κυθείρη**, Ὀππ., κλ.· **Κυθέρη**, Ἀνθ. Π. 6. 209, Ἐπιγρ. ἐν Λουκ. Συμπ. 41· **Κυθηριάς, -άδος**, Ἀνθ. Π. 6. 190, 206· **Κυθερηιάς**, Μανέθων 4. 359. Πρβλ. Ἰακωψίου Ἀνθ. Π. σ. 606.

Κυθερηίς, -ίδος, ἡ, ἐπίθετ. ἡ τῆς Κυθερείας, Μανέθων 4. 207.

κυθη-γενής, ές, (κεύθω) κρυφίως γεννηθείς, Ἡσύχ.

Κύθηρα [ῠ], τά, νῆσος, τὰ νῦν Κύθηρα καὶ «Τσερίγο», κατὰ τὴν νότιον ἄκραν τῆς Λακωνικῆς, Ὅμ.· πρβλ. **Κυθέρεια**· — **Κυθηρόθεν**, Ἐπίρρ., ἐκ Κυθήρων, Ἰλ. Ο. 438· ποιητ. **Κυθέρηθεν** (ἀντὶ **Κυθη-**), Ἑρμησιάναξ 69·— ἐπίθετ. **Κυθήριος, α, ον**, Ἰλ., κτλ.· ἡ Κυθηρία (δηλ. γῆ), Ξεν. Ἑλλ. 4. 8, 7.

Κυθηρο-δίκης, ου, ὁ, Σπαρτιάτης ἁρμοστὴς ἐτησίως πεμπόμενος πρὸς διοίκησιν τῶν Κυθήρων, Κυθ. ἀρχὴ Θουκ. 4. 53.

Κυθν-ώλης, ες, (ὄλλυμι), Κ. συμφορά, παροιμία ἐπὶ παντελοῦς ὀλέθρου, ἐκ τῆς καταστροφῆς τῶν Κυθνίων ὑπὸ τοῦ Ἀμφιτρύωνος, Ἀριστ. Ἀποσπ. 480.

κύθρα, κυθρίδιον, κύθρινος, κυθρόγαυλος, κύθρος, Ἰων. ἀντὶ **χύτρ-**.

κυΐσκομαι, Παθ., ἐπὶ τοῦ θήλεος, = **κυέω, κύω, συλλαμβάνω**, γίνομαι ἔγκυος, Ἡρόδ. 2. 93., 4. 30, Ἀριστ. κλ.· κυΐσκομένη τε καὶ τίκτουσα Πλάτ. Θεαίτ. 149B· ὡσαύτως ἐπὶ φυτῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 3. 2, 8·— πρβλ. **ἐπικυΐσκομαι**. **ΙΙ**. τὸ ἐνεργ. **κυΐσκω** κεῖται ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας παρ' Ἱππ. ἐν Ἀφ. 1255, Φιλόστρ. 28, Γεωπ.·— ἀλλά, **2**) μεταβατ. ἐνεργείας ἐπὶ τοῦ ἄρρενος, κάμνω τινὰ νὰ κυοφορήσῃ, Ἱμερ. Ὁρ. 1. 7· πρβλ. **κύω Ι**.

κῠκᾰνάω, ποιητ. τύπος τοῦ **κυκάω**, Ἀριστοφ. Θεσμ. 852.

κῠκάω: μέλλ. **-ήσω**, μιγνύω, «ἀνακατώνω», ἐπὶ τοῦ παρασκευάζοντος τυρόν, Ἰλ. Ε. 903· τινί, μέ τι πρᾶγμα, τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν οἴνῳ .. ἐκύκα Ὀδ. Κ. 235, πρβλ. Ἰλ. Λ. 638· φάρμακα κ. Ἱππ. 1284. 47· ἄλμην κύκα τούτοισιν Ἀριστοφ. Σφ. 1515· μεταφορ., εἰ μή τι .. γλῶσσ' ἐκύκα κακὸν Σαπφὼ 32· — τὸ μέσ. ἐπὶ ἐνεργ. σημασίας, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1169. **ΙΙ**. ὡς τὸ **ταράσσω**, Λατ. miscere, turbare, ἀνακατώνω, ἄνω τε καὶ κάτω τὸν βόρβορον ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 866· ἄνεμοι κ. τὸ πέλαγος Ἀλκίφρων 1. 10·—ἐντεῦθεν, ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν ἢ ἀταξίαν, συγχέω, κάμνω τι ἄνω κάτω, νιφάδι καὶ βροντήμασι .. κυκάτω πάντα Αἰσχύλ. Πρ. 994· κ. τὴν βουλὴν Ἀριστοφ. Ἱππ. 363· τὴν Ἑλλάδα ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 270· ἐπὶ τοιαύτης σημασίας ὁ Ὅμ. ἔχει μόνον τὸ Παθητ., συγχέομαι, περιπίπτω εἰς σύγχυσιν, ταράττομαι, πτοοῦμαι, φοβοῦμαι, τὼ δὲ κυκηθήτην Ἰλ. Λ. 129· τρὶς δὲ κυκήθησαν Τρῶες Σ. 229· κυκήθησαν δὲ οἱ Ἵπποι Υ. 409· ἐπὶ τῆς ταραχῆς τῶν κυμάτων, κῦμα κυκώμενον Φ. 235, πρβλ. 324, Ὀδ. Μ. 238· κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον Σοφ. Ἠλ. 733· ἐπὶ διανοητικῆς ἀνησυχίας, κήδεσι κυκώμενος Ἀρχίλ. 60· ὑπ' ἀνδρὸς τοξότου κυκώμενος, πιεζόμενος, στενοχωρούμενος, Ἀριστοφ. Ἀχ. 707.

κῦκεία, ἡ, μῖξις, ταραχή, Ἡσύχ.

κῦκεών, ῶνος, ὁ αἰτιατ. **κυκεῶνα** (Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 390, Πλάτ. Πολ. 480B, κτλ.), συντετμημένον, **κυκεῶ**, ὡς ἀείποτε ἐν τῇ Ὀδ. καὶ Ὕμν. Ὁμ. εἰς Δήμ., ἀλλ' ἐν τῇ Ἰλιάδι ἀείποτε Ἐπικ. αἰτ. **κυκειῶ**· (κυκάω). Μεμιγμένον τι ποτὸν συσκευαζόμενον δι' ἀναμίξεως κριθίνου ἀλεύρου, τετριμμένου τυροῦ καὶ Πραμνείου οἴνου, Ἰλ. Λ. 624, 641· εἰς ἃ ἡ Κίρκη προσέθηκε μέλι καὶ μαγικὰ φάρμακα (φάρμακα λυγρά), Ὀδ. Κ. 234 κέξ., πρβλ. 316. Ἡ σύστασις αὐτοῦ ἦτο οἵα καὶ ἡ τοῦ ἔτνους (πηκτῆς σούπας)· ὡς δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ ἐκ τοῦ ὅτι καλεῖται **σῖτος** ἐν Ὀδ. ἔνθ' ἀνωτέρ., καὶ **ποτὸν** ἐν τῇ Ἰλ.· ἐν Ὅμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 208, ὁ **κυκεὼν** ὁ δοθεὶς τῇ Δήμητρι περιεῖχεν ἄλφιτα, ὕδωρ καὶ γλήχωνα· οὕτω, κ. βληχωνίας Ἀριστοφ. Εἰρ. 712·— ἀκολούθως διάφοροι οὐσίαι ἐνεβάλλοντο εἰς τὸν κυκεῶνα, κυρίως πρὸς ἰατρικὴν χρῆσιν, καὶ διάφορα ὀνόματα ἐλάμβανεν ἑπομένως ὁ **κυκεών**, ἐπ' οἴνῳ, ἐπὶ μέλιτι, ἐφ' ὕδατι, κτλ., Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ., ἴδε Foës Oecon.— Τὸ Λατ. ὄνομα ἦτο cinnus, Arnob. **ΙΙ**. μεταφορ., ἐπὶ παντὸς μίγματος, σύμφυρμα, σύγκραμα, κυκεών, «ἀνακάτωμα», Λουκ. Βίων Πρᾶσις 14, Ἰκαρ. 17.

κῦκήθρα, ἡ, (κυκάω) μῖξις, σύγχυσις, ταραχή, Ἡσύχ.

κύκηθρον [ῠ], τό, μέγα κοχλιάριον πρὸς ἀνάμιξιν, τάρακτρον· μεταφορ., ἄνθρωπος ταραξίας, «χουλιάρα», Ἀριστοφ. Εἰρ. 654.

κύκημα [ῠ], τό, = **τάραχος, κυκήθρα**, Ἡσύχ.

κύκησις, εως, ἡ, ἀνακάτωμα, ἀνάμιξις, Πλάτ. Τίμ. 68A.

κῦκησί-τεφρος, ον, ἀναμεμιγμένος μὲ τέφραν, **κονία** Ἀριστοφ. Βάτρ. 710.

κῦκητής, οῦ, ὁ, ὁ ταράσσων, ἀνακατώνων, ταραχοποιός, Διογ. Λ. 10. 8, Πτολ. Τετράβ. 166. 17.

κυκλάζω, κύκλῳ περιέρχομαι, περιέρχομαι ὁλόγυρα, **περιτριγυρίζω**, περικυκλῶ, Ἡσύχ.

κυκλαίνω, ποιῶ τι στρογγύλον, κυκλοειδές, στρογγυλώνω, Ἡσύχ.

κυκλάμῑνος, ἡ, Θεόκρ. 5. 123, Διοσκ. 2. 194· ὡσαύτως ἁρσ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 9· 4· **κυκλαμίς**, ἡ, Ὀρφ. Ἀργ. 915·— cyclamen, φυτόν τι μετὰ στρογγύλων βωλοειδῶν ῥιζῶν φέρον εὐώδες ἄνθος χρήσιμον εἰς τὴν κατασκευὴν στεφάνων.

κυκλάς, άδος, ἡ, στρογγύλος, **κυκλοτερής, κυκλικός**· καὶ ἐπὶ

χρόνου, ἐπανερχόμενος κυκλικῶς, ἐπανερχόμενος τακτικῶς, ὥρα Εὐρ. Ἄλκ. 449· αἱ Κυκλάδες (δηλ. νῆσοι), αἱ ἐν τῷ Αἰγαίῳ νῆσοι ὡς οὖσαι κύκλῳ τῆς Δήλου, Ἰσοκρ. 68D, 241C, πρβλ. Στράβ. 485· οὕτω κυκλάδας νησαίας πόλεις, τὰς ἐπὶ τῶν νήσων ἐκείνων πόλεις, Εὐρ. Ἴων 1583· — κ. νοῦσος, δηλ. ἡ περιτομή, Νόνν. Εὐαγγ. κ. Ἰω. 7. 89· — ὡς ἄρσεν., κυκλάδι κόσμῳ Παύλου Σιλ. Ἄμβων 162. **2)** ὡς οὐσιαστ. **κυκλάς** (ἐξυπακ. ἐσθής), ἡ, γυναικεῖον ἔνδυμα ἔχον περιθώριον ὁλόγυρα, Propert. 4. 7, 36· — ἴδε ἐν λ. **νῆσος**.

κυκλεύω, κάμνω κύκλον, περιέρχομαι κυκλικῶς, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 791· κ. περίοδον μιᾶς ἡμέρας Στράβ. 283· ἥλιος κ. τὴν γῆν Κλεομήδ. 1. 2 (σ. 18 Bäke). **II.** περιορίζω ἐντὸς κύκλου, περιβάλλω, περικυκλώνω, Ἀππ. Ἐμφύλ. 4. 71.

κυκλέω: μέλλ. **-ήσω**, [ἴδε **κύκλος** ἐν τέλ.], μετακομίζω δι' ἀμάξης, παρ' Ὅμ. μόνον ἅπαξ, κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς βουσί καὶ ἡμιόνοισι Ἰλ. Η. 332· ἴδε Πόρσ. εἰς Εὐρ. Ὀρ. 624. **2)** κινῶ ὁλόγυρα ἢ ἐν κύκλῳ, ὁδοῖς κύκλων ἑμαυτὸν εἰς ἀναστροφὴν Σοφ. Ἀνθ. 226· ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ βάσιν κυκλοῦντα, ἐπὶ κυνῶν περιφερομένων καὶ ὀσφραινομένων τὰ ἴχνη, ὁ αὐτ. ἐν Δἴ. 19· οὕτω, σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κύκλεῖς Εὐρ. Ὀρ. 632· πόδα κυλλὸν ἀνὰ κύκλον κυκλεῖς Ἀριστοφ. Ὄρν. 1379· κυκλῶ δὲ οἰκετῶν παμπληθίαν, περιφέρω, ὀδηγῶ κύκλῳ, Σοφ. Ἀποσπ. 342· κ. πρόσωπον, ὄμμα, περιβλέπω, Εὐρ. Φοίν. 364· Ἀριστοφ. Θεσμ. 958. **3)** ἐπαναφέρω, ἐπαναλαμβάνω, τὸν αὐτὸν λόγον Ἀριστ. π. Οὐρ. 3. 2, 3. **II.** Μέσ. καὶ Παθ., περιβάλλω, περικυκλώνω, περιτριγυρίζω, μηνοειδὲς ποιήσαντες τῶν νεῶν ἐκυκλέοντο αὐτοὺς Ἡρόδ. 8. 16 (ἀλλαχοῦ μεταχειρίζεται τὸ **κυκλόομαι**)· ἴδεσθέ μ' οἷον ἄρτι κῦμα .. κυκλεῖται, μὲ περιζώνει, Σοφ. Αἴ. 353. **2)** περιφέρομαι, περιστρέφομαι, τὴν αὐτὴν φορὰν κ. Πλάτ. Πολ. 617Δ· ἐπὶ χρόνου, ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 38Α· οὐμὸς ἀεὶ πότμος ἐν πυκνῷ θεοῦ τροχῷ κύκλεῖται Σοφ. Ἀποσπ. 713· ἀγαθοῖς τε καὶ κακοῖς κ. πάντα τὸν αἰῶνα Διόδ. 18. 59. **3)** μεταφ. ἐπὶ λόγων ἢ ῥητῶν, περιέρχομαι ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, κτλ., εἶμαι συνήθης, κοινός, Πλούτ. 2. 118C. **III.** ὡσαύτως ἀμεταβ. ἐν τῷ ἐνεργ., περιστρέφομαι, ἐπανέρχομαι περιοδικῶς, πολλαὶ κύκλοῦσι νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι (ἀλλ' ἴσως ἡ ὀρθὴ γραφὴ εἶναι: κυκλοῦνται ἣν ὁ Jebb παρεδέξατο εἰς τὸ κείμενον) Σοφ. Ἠλ. 1365 (πρβλ. **ἐπικυκλέω**)· δελφῖνες .. πέριξ κυκλοῦντες Πλούτ. 2. 160F· — πρβλ. **κυκλόω**.

κυκληδόν, Ἐπίρρ., ἐν κύκλῳ, κυκλοτερῶς, Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 212F.

κύκλησις, εως, ἡ, περιστροφή, Πλάτ. Τίμ. 39C, Πολιτικ. 271D.

κυκλιακός, ή, όν, κυκλικός, τὰ κ., πραγματεία περὶ κύκλου, Σουΐδ.

κυκλιάς, ό, ή, στρογγύλος, τυροὶ κυκλιάδες Ἀνθ. Π. 6. 299, πρβλ. Ἰακ. σ. 201.

κυκλίζω, περιστρέφω τι περί τι, τι περί τι Ὀλυμπιόδ. ἐν Φαίδωνι 115. 23 Finckh.— Παθ., περιστρέφομαι, αὐτόθι 21, κτλ.· ἐγκλείομαι ὡς ἐν κύκλῳ, Ἀγαθαρχ. περὶ Ἐρυθρ. Θαλ. σ. 47.

κυκλικός, ή, όν, κυκλοτερής, ἐν κύκλῳ κινούμενος, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 7, 3· **κίνησις** Πλούτ. 2. 887D.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἀριστ. π. Οὐρ. 1. 5. 16. **II.** κυκλικοὶ ἐκαλοῦντο οἱ ἐπικοὶ ποιηταί, ὧν τὰ ποιήματα ἐν συνόλῳ ἐσχημάτιζον κύκλον ἢ σειρὰν μυθικῆς τινος ἢ ἡρωϊκῆς διηγήσεως μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Ὀδυσσέως· ἴδε Welcker's Epischer Cyclus (Bonn, 1835), Müller Gr. Literat. 1. κεφ. 6, Düntzer Frag. d. Ep. Poësie (Köln, 1840), Mure καὶ Mahaffy Literat. of Gr.— Ἡ κυρία πηγὴ ὡς πρὸς τοῦτο εἶναι ἡ Χρηστομάθεια τοῦ Πρόκλου· — ἡ κ. Θηβαΐς Ἀθήν. 465F· τὸ ποίημα τὸ κ. Ἀνθ. Π. 12. 43. **III.** = **κύκλιος** II, χορὸς Ἀνθ. 161. 39. **IV.** ὁ ἐν κοινῇ χρήσει, ὡς τὸ **κοινὸς** V, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Π. 195., P. 25.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, αὐτόθι Η. 115, ἔνθα ἴδε Heimrich. καὶ Buttm.

κυκλῐο-δῐδάσκαλος, ὁ, διδάσκαλος τοῦ κυκλικοῦ χοροῦ, δηλ. διθυραμβικὸς ποιητὴς (ἴδε **κύκλιος** II), Ἀριστοφ. Ὄρν. 1403.

κύκλιος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον** Εὐρ. Ἠλ. 1312· (κύκλος)· — στρογγύλος, κυκλοτερής, ἀσπὶς Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 320Β· ὕδωρ κύκλιον, ἐπὶ τῆς λίμνης τῆς Δήλου (πρβλ. **τροχοειδής**), Εὐρ. Ι. Τ. 1104, ἔνθα ἴδε Δινδ. **II.** κύκλιος χορός, ὁ κυκλικός, χορὸς δηλ. ὃν ἐχόρευον ἐν κύκλῳ πέριξ βωμοῦ, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λέγεται ἐπὶ τῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου διθυραμβικῶν χορῶν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἐν τετραγωνικῷ σχήματι σχηματιζομένους, οἵτινες ἐκαλοῦντο **τετράγωνοι**, Τίμαι. παρ' Ἀθην. 181C), Ἀριστοφ. Νεφ. 333, Βάτρ. 366, Ἀποσπ. 198. 10, Αἰσχίν. 87. 5, κτλ.· νικᾶν κυκλίῳ χορῷ Συλλ. Ἐπιγρ. 219· — ἡ ἐπινόησις αὐτῶν ἀπεδίδετο εἰς τὸν Ἀρίονα, Ἀριστ. Ἀποσπ. 627· — ὅθεν, κύκλιον ὀρχήσασθαι Καλλ. εἰς Δῆλ. 313· εἰλίσσεσθαι κύκλια Εὐρ. Ι. Α. 1056· πρβλ. **κύκλος** III. 2, **κυκλικός** III, **ἐγκύκλιος**. **2)** κ. μέλη, διθύραμβοι, Ἀριστοφ. Ὄρν. 918.

κυκλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **κύκλος**, τροχίσκος, μικρὸν στρογγύλον πρᾶγμα, κηροῦ Διοσκ. 2. 105· δ' ὑποκορ. **κυκλίσκιον**, τό, αὐτόθι, Δημόκρ. παρὰ Γαλην. **II.** δακτύλιος, δι' οὗ διήρχοντο αἱ ἡνίαι, Γαλην. **III.** κυκλικόν τι ἀστρονομικὸν ὄργανον, Πτολ. **IV.** στρογγύλον σημεῖον, Κλύτος παρ' Ἀθην. 655D.

κυκλισμός, οῦ, ὁ, κυκλικὴ κίνησις, Ὀλυμπιόδ. ἐν Φαίδωνι 145. 15., 117. 29 Finckh., Ἡσύχ.

κυκλοβορέω, ἠχῶ ὡς ὁ χείμαρρος Κυκλοβόρος ἐν Ἀττικῇ, κραυγάζω ἐναντίον τινός, κατεγλώττιζέ μου κάκυκλοβόρει Ἀριστοφ. Ἀχ. 381.

Κυκλοβόρος, ὁ, χαράδρα, χείμαρρος ἐν Ἀττικῇ ῥέων μετὰ πολλοῦ ψόφου, κεκράκτης, Κυκλοβόρου φωνὴν ἔχων Ἀριστοφ. Ἱππ. 137· ὥμην δ' ἔγωγε τὸν Κ. κατιέναι ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 539· ἴδε ἐν λέξ. **χαράδρα**. (Ἰθ. ἐκ √ΒΟΡ, **βιβρώσκω**).

κυκλογρᾰφέω, περιγράφω κύκλον, Σέξτ. Ἐμπ. π. Μ. 3. 26., 9. 420, κτλ. **II.** περιγράφω τι ἐν κύκλῳ, μεταχειρίζομαι περιφράσεις, Διον. Ἁλ. π. Δημ. 19.

κυκλο-γράφος, ον, ὁ πραγματευόμενος ἐν συγγράμματι ἢ ποιήματι κύκλον τινὰ μύθων, κυκλικὸς ποιητής, Πρόκλ.· ἴδε **κυκλικός** II.

κυκλο-δῐ́ωκτος, ον, διωκόμενος ἐν κύκλῳ, περιπλανώμενος, Ἀνθ. Π. 9. 301.

κυκλο-ειδής, ές, κυκλικός, Ἀθήν. 328D· τὸ κ. Πλούτ. 2. 1004C.

κυκλόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ **κυκλικός**, κυκλοτερής, ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς (ἴδε **κύκλος** II. 2), Σοφ. Ο. Τ. 161· ἵτυς Ἀνθ. Π. 7. 232.

κυκλο-έλικτος, ον, ἑλισσόμενος, περιστρεφόμενος ἐν κύκλῳ, Ὀρφ. Ὕμν. 7. 11.

κυκλόθεν, Ἐπίρρ., γύρωθεν, «ὁλόγυρα», Λυσ. 110. 41, Ἱππ. Ἀγμ. 774, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 6, 10, κτλ.· μετὰ γεν., Ἐβδ. (Γ' Βασ. ΙΙΙ', 32, κ. ἀλλ.), Ἀποκάλ. δ', 3· συχνάκις μετὰ διαφ. γραφ. **κύκλωθεν**. πρβλ. Λοβ. Φρύν. 9.

κυκλόθι, Ἐπίρρ., κύκλῳ, ὁλόγυρα, Ἀπολλών. π. Ἐπιρρ. 647. 32· **κύκλωθι** ἐν Εὐστ. Πονημ. 300. 60.

κυκλο-μόλιβδος, ὁ, στρογγύλον μολυβδοκόνδυλον, Ἀνθ. Π. 6. 63.

κυκλοπαιδία ἢ **κυκλοπαιδεία**, ἡ, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **ἐγκύκλιος παιδεία**, Γαλην. τ. 11, σ. 196.

κυκλοποιησάμενοι, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **κύκλον ποιησάμενοι** ἐν Ξεν. Κύρ. 7. 1, 40.

κυκλο-πορεία, ἡ, κυκλοειδὴς πορεία, δρόμος περιφερικός, Στράβων 524.

κυκλο-πορέω, πορεύομαι οὐχὶ δι' εὐθείας ὁδοῦ, ἀλλὰ κάμνω πολλοὺς γύρους ἐν τῇ πορείᾳ, ἀντίθετ. τῷ **εὐθυπορῶ**, Στράβ. 292.

κύκλος [ἴδε ἐν τέλ.], **ου**, ὁ, ὡσαύτως μετὰ ἑτερογενοῦς πληθ., **κύκλα** Ἰλ. (ἴδε κατωτ. ΙΙ. 1 καὶ 2)· (περὶ τῆς ῥίζης ἴδε ἐν λέξ. **κίρκος**). Ὡς καὶ νῦν, κύκλος ἢ ὁ γῦρος πράγματός τινος, ὁπότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγωσιν, ἐπὶ τοῦ κύκλου ὃν οἱ θηρευταὶ σχηματίζουσι περὶ τὸ θήραμα, τὸ θηρευτικὸν δίκτυον ὃ τοποθετοῦσι κυκλικῶς πέριξ τοῦ θηράματος, Ὀδ. Δ. 792· κύκλοι δέκα χάλκεοι, ἐκ χαλκοῦ κύκλοι ἢ γῦραι τῆς κυκλοτεροῦς ἀσπίδος, Ἰλ. Λ. 33, κτλ.· ἀλλά, ἀσπίδος κύκλον λέγω, αὐτὴν τὴν κυκλοτερῆ ἀσπίδα, Αἰσχύλ. Θήβ. 489, πρβλ. 496, 591· οὕτω, κ. Ἀρκάδος κυνῆς (κοινῶς κυκλάς), ἡ περικεφαλαία, Σοφ. Ἀποσπ. 261. **2)** Ἐπιρρημ. χρήσεις: κύκλῳ, γύρῳ, ὁλόγυρα, κύκλῳ ἁπάντῃ Ὀδ. Θ. 278· κ. πάντῃ Ξεν. Ἀν. 3. 1, 2· πανταχῇ Δημ. 43. 1· τὸ κύκλῳ πέδον Πινδ. Ο. 10 (11). 56· κ. περιάγειν Ἡρόδ. 4. 180· λίμνη .. ἐργασμένη εὖ κ. ὁ αὐτ. 2. 170· τρέχειν κ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 662, πρβλ. Σφ. 432· περιέπλεον αὐτοὺς κ. Θουκ. 2. 84· οἱ κ. βασιλεῖς Ξεν. Κύρ. 7. 2, 23· ἡ κ. περιφορά, κίνησις Πλάτ., κτλ.· — συχνάκις μετὰ τῆς **περὶ** ἢ μετὰ λέξεων συνθέτων μετ' αὐτῆς, περὶ τὰ δῶματα κ. Ἡρόδ. 2. 62· κ. πέριξ Αἰσχύλ. Πέρσ. 368. 418· περιστῆναι κ. Ἡρόδ. 1. 43, Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 407· κ. ἀμφιχανὼν Σοφ. Ἀντ. 118· περιστεφῆ κ. ὁ αὐτ. ἐν Ἠλ. 895· περισταδὸν κ. Εὐρ. Ἀνδρ. 1137· κ. περιιέναι Πλάτ. Φαίδων 72Β, κτλ.· οὕτω, κύκλῳ περὶ αὐτήν, ὁλόγυρα πέριξ αὐτῆς, Ἡρόδ. 1. 185· περὶ τὰ δώματα κ. ὁ αὐτ. 2. 62· ἀλλ' ἔχομεν ὡσαύτως κύκλῳ μετ' αἰτ. ἄνευ τῆς **περί**, κ. σῆμα ὁ αὐτ. 4. 72· ἅπαντα τὸν τόπον τοῦτον κ. Δημ. 41. 15· ὡσαύτως μετὰ γεν., κ. τοῦ στρατοπέδου Ξεν. Κύρ. 4. 5, 5· τὰ κ. τῆς Ἀττικῆς Δημ. 258. 6· — μεταφ., ὁλόγυρα ἢ ἐξ ὅλων τῶν μερῶν, Σοφ. Ἀντ. 241, κτλ.· κύκλῳ, ὁλόγυρα, ὁλοκλήρως, Πλάτ. Φαίδων 251D· τὰ κ., αἱ περιστάσεις, Ἀριστ. Ρητ. 1. 9, 33, Ἠθ. Ν. 3. 9, 3· ἡ κύκλῳ ἀπόδειξις, ἡ ἀποτελοῦσα κύκλον, ὁ αὐτ. ἐν Ἀναλυτ. Πρωτ. 5, κέξ.· — ὡσαύτως μετὰ προθ., ἐν κ. Σοφ. Αἴ. 723, Φιλ. 356, Εὐρ., κλ.· ἅπαντες ἐν κ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 170· Ἰλ. 679· μετὰ γεν., Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 926, Θουκ. 3. 74. **II.** πᾶν ἔχον σχῆμα κυκλικόν: **1)** τροχός, Ἰλ. Ψ. 340· καθ' ἣν ἐννοιαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι ἐν χρήσει ὁ πληθυντ. κύκλα Δ. 722., Σ. 375· πρβλ. **τετράκυκλος**. **2)** τόπος συναθροίσεως, ἡ ἀγορά, καλουμένη Ἱερὸς κ. (πρβλ. **κυκλόεις**) Εὐρ. Ὀρ 919, Θουκ. 3. 74· ὡσαύτως, ἀμφιθέατρον, Δίων Κ. 72. 19· — ἀκολούθως ὡς τὸ Λατ. corona, πλῆθος ἀνθρώπων κύκλῳ περιεσταμένων, κύκλος ἀνθρώπων, κ. τυραννικὸς Σοφ. Αἴ. 749· κύκλα

χαλκέων ὅπλων, ἐπὶ ἐνόπλων ἀνδρῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 731, πρβλ. Ξεν. Κύρ. 7. 5, 41· ἀπολ., Εὐρ. Ἀνδ. 1089, Ξεν. Ἀν. 5. 7, 2·— τόπος ἐν τῇ ἀγορᾷ ἔνθα ἐπωλοῦντο σκεύη οἰκιακά, Ἀλεξ. ἐν «Καλασίριδι» 1· πρβλ. Bentley's Correspondence, σ. 223 κέξ. **3)** ὁ θόλος τοῦ οὐρανοῦ, τὸ στερέωμα, ὁ κ. τοῦ οὐρανοῦ Ἡρόδ. 1. 131· πυραυγέα κ. αἰθέρος Ὀμ. Ὕμν. 7. 6, πρβλ. Εὐρ. Ἴωνα 1147· ὁ ἄνω κ. Σοφ. Φιλ. 815· ἐς βάθος κύκλου Ἀριστοφ. Ὄρν. 1715· νυκτὸς αἰανὴς κ. Σαφ. Αἴ. 672· γαλαξίας κ., ὁ γαλαξίας, «τοῦ παπᾶ τἄχυρο», Πολυδ. Δ', 159· κ. πολιοῖο γάλακτος Ἄρατ. 511·— ἐν τῷ πληθ., αἱ ζῶναι, Ζήνων παρὰ Διογ. Λ. 7. 155. **4)** ὁ δίσκος τοῦ Ἡλίου, τῆς σελήνης, ἡλίου κ. Αἰσχύλ. Πρ. 91, Πέρσ. 504, Σοφ. Ἀντ. 416· πανσέληνος κ. Εὐρ. Ἴων 1155· μὴ οὐ πλήρεφ ἑόντος τοῦ κύκλου (δηλ. τῆς σελήνης) Ἡρόδ. 6. 106· ἐν τῷ πληθ., οἱ ἀστέρες, Ἑλλ. Ἐπιγρ. 618. 9. **5)** ὁ περίβολος, τὸ τεῖχος πέριξ πόλεως, ἰδίως πέριξ τῶν Ἀθηνῶν, ὁ Ἀθηνέων κ. Ἡρόδ. 1. 98, Θουκ. 2. 13, κτλ.· οὐχὶ τὸν κύκλον τοῦ Πειραιῶς, ὡς οὐδὲ τοῦ ἄστεως Δημ. 325. 29· ἐν Πλουτ. 6. 99 φαίνεται ὅτι σημαίνει κυκλοτερὲς φρούριον, κέντρον τῶν ὀχυρωτικῶν γραμμῶν, πρβλ. 6. 98, 102· ἴδε Grote H. of Gr., τόμ. 7, παράρτ. **6)** κυκλικὴ ἀσπίς, ἴδε ἐν ἀρχῇ. **7)** ἐν τῷ πληθ., οἱ βολβοὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὀφθαλμοί, Σοφ. Ο. Τ. 1270, Φιλ. 1354· κ. ὀμμάτων ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 974· — σπανίως ἐν τῷ ἑνικ., ὁ ὀφθαλμός, ὁ αἰὲν ὁρῶν κ. Διὸς ὁ αὐτ. Ο. Κ. 704. **8)** οἱ κύκλοι τοῦ προσώπου, αἱ παρειαί, Ἱππ. 478. 33· κύκλα παρειῆς Νόνν. 33. 190., 37. 412· οὕτω, κύκλος μαζοῦ, ποιητ. ἀντὶ μαζός, Τρυφ. 34, ἔνθα ἴδε Wernick. **9)** κ. ἐλαίης, στέφανος ἐξ ἐλαίας, Ὀρφ. Ἀργ. 327. **10)** συλλογὴ ποιημάτων, ἰδίως τοῦ Ἐπικοῦ κύκλου, Ἀριστ. Ἀναλυτ. Ὕστ. 1. 12, 5, Πρόκλ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 319. 34· κ. ἐπιγραμμάτων Σουίδ. ἐν λέξ. Ἀγαθίας· πρβλ. **κυκλικὸς** II. **III.** κυκλικὴ κίνησις, τροχιὰ τῶν οὐρανίων σωμάτων, κύκλον ἰέναι Πλάτ. Τίμ. 38D, πρβλ. Ἀριστ. π. Κόσμ. 2, 2· περιοδικὴ ἐπάνοδος τῶν ὡρῶν τοῦ ἔτους, ἐνιαυτοῦ κ. Εὐρ. Ὀρ. 1645, Φοίν. 477· τὸν ἐνιαύσιον κ., τὸν τοῦ ἔτους, αὐτόθι 534· ἑπτὰ .. ἐτῶν κ. ὁ αὐτ. ἐν Ἑλ. 112· μυρία κύκλα ζώειν, δηλ. ἔτη, Ἀνθ. Π. 7. 575· ἐντεῦθεν ὡσαύτως, κ. τῶν ἀνθρωπηίων ἐστὶ πρηγμάτων, τὰ ἀνθρώπινα πράγματα κινοῦνται ἐν κύκλῳ, Ἡρόδ. 1. 207· φασὶ .. κύκλον εἶναι τὰ ἀνθρώπινα πράγματα Ἀριστ. Φυσ. 4. 14, 9, κ. ἀλλ.· κ. κακῶν Δίων Κ. 44. 29. **2)** χορὸς κυκλικὸς (πρβλ. **κύκλιος**), χωρεῖτε νῦν ἱερὸν ἀνὰ κ. Ἀριστοφ. Βάτρ. 440, Ἀνθ. Π. 13. 28. **3)** ἐν τῇ λογικῇ τὸ σόφισμα τῆς διὰ κύκλου ἀποδείξεως :— ἐν τῇ Ῥητορικῇ, περίοδος τορνευτή, στρογγύλη, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 19, 22, πρβλ. Λογγῖν. 40. 1. **4)** ἐν τῇ Μετρικῇ εἶδος ἀναπαίστου, Διον. Ἁλ. π. Συνθ. 17 (ἀλλ' ἡ λέξις εἶναι ἀμφίβολος ἐνταῦθα). **IV.** σφαῖρα, Πλάτ. Νόμ. 898A. (ὕ φύσει βραχύ, Σοφ. Ἀντ. 416, Αἴ. 672, κτλ., καὶ **κυκλέω**· ἀλλ' ὁ Ὅμηρος ἔχει αὐτὸ θέσει μακρὸν ἐν λέξει **κύκλος** καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἐξ αὐτοῦ παραγώγοις· οὕτω συχνάκις καὶ παρὰ Τραγ.]

κυκλόσε, ἐπίρρ. (κύκλος) ἐν κύκλῳ ἢ εἰς κύκλον, περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέραθ', ὅσσοι ἄριστοι, κυκλόσ' Ἰλ. Δ. 212· διαστάντες τανύουσι κυκλόσε, ἐκτείνουσι [τὸ δέρμα] εἰς κύκλον, Ρ. 392· οὕτω παρ' Αἰλ., κτλ.· ἴδε Λοβ. Φρύν. 9 σημ.

κυκλο-σοβέω, περιστρέφω, περιδινῶ, πόδα Ἀριστοφ. Σφ. 1523. ἐξ εἰκασ. Δινδ.

κυκλο-τερής, ές, (τείρω) κατεσκευασμένος στρογγύλος, (τὴν γῆν ἐοῦσαν κυκλοτερέα ὡς ἀπὸ τόρνου Ἡρόδ. 4. 36)· ἀκολούθως καθόλου, κυκλικός, στρογγύλος, κυκλοτερὲς μέγα ἔτεινε τόξον, τὸ ἐτέντωσε τόσον ὥστε ἐσχημάτισε κύκλον, Ἰλ. Δ. 124· ἅλσος πάντοσε κυκλοτερὲς Ὀδ. Ρ. 209, Ἡσ. Φ. 145, Ἀσπ. Ἡρ. 208· οὖρος κυκλοτερὲς πάντῃ Ἡρόδ. 4. 184· πλοῖα κυκλοτερέα ἀσπίδος τρόπον ὁ αὐτ. 1. 194· κ. κοιλίαι, ἐπὶ τῶν κοιλοτήτων ἐν αἷς ἀρθροῦνται τὰ ὀστᾶ, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 827· αὐχὴν Πλάτ. Συμπ. 189E· οἰκοδόμημα Ξεν. Ἑλλ. 4. 5, 6· ὁ ὄγκος τῆς γῆς Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 13, 10, πρβλ. Μετεωρ. 2. 5, 14. Ἐπίρρ. **-ρῶς,** Πλούτ. 2. 892F. [ῡ θέσει, ἀείποτε].

κυκλότης, ητος, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ κυκλικοῦ ἢ κυκλοτεροῦς, στρογγυλότης, Ἐκκλ.

κυκλο-φορέομαι, Παθ., κινοῦμαι ἐν κύκλῳ, περιστρέφομαι κυκλικῶς, Ἀριστ. π. Κόσμ. 2, 3, Ἡρακλ. Ὀμ. Ἀλληγ. 36.

κυκλοφορητικός, ή, όν, κινούμενος ἐν κύκλῳ, κυκλικός, κίνησις Πλούτ. 2. 1004C· οὐσία Φίλων 1. 514. Ἐπίρρ. **-κῶς,** Σέξτ. Ἐμπ.

κυκλοφόρητος, ον, κινούμενος ἐν κύκλῳ, Π. Σιλ. Ἔκφρ. 870.

κυκλοφορία, ἡ, κυκλικὴ κίνησις, ἀντίθετ. τῷ **εὐθυφορία,** Ἀριστ. Φυσ. 8. 9, 1, π. Ψυχ. 1. 3, 15, κ.ἀλλ.

κυκλοφορικός, ή, όν, = **κυκλοφορητικός,** Φίλων 1. 623, Γαλην. 4. 671. Ἐπίρρ. **-κῶς,** Πλούτ. 2. 881F.

κυκλο-φόρος, ον, κινούμενος ἐν κύκλῳ, πορεία Ἡρακλ. Ὀμ. Ἀλληγ. 12.

κυκλόω, [ἴδε **κύκλος** ἐν τέλ.] μέλλ. **-ώσω** πρκμ. **κεκύκλωκα.** —Μέσ., μέλλ. **-ώσομαι,** Ξεν. Κύρ. 6. 3, 20· ἀόρ. **ἐκυκλωσάμην** Ἡρόδ., Ἀττ.— Παθ., μέλλ. **κυκλωθήσομαι** (διάφ. γραφ. **-ώσομαι**) Διον. Ἁλ. 3. 24· ἀόρ. **ἐκυκλώθην** Ξεν.· (**κύκλος, κυκλέω**). Κυκλῶ, περικυκλώνω, περιβάλλω, Ὠκεανὸς .. κυκλοῖ χθόνα Εὐρ. Ὀρ. 1379· πόλιν .. κυκλώσας Ἄρει φονίῳ Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 775· ὅταν κυκλώσωσι τοὺς ἰχθῦς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8. 14·— ἀλλ' ἡ ἔννοια αὕτη εἶναι κοινοτέρα ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, κυκλώσασθαί τινας, κυκλῶσαί τινας, Ἡρόδ. 3. 157., 9. 18· τὸ ἀφ' ἑσπέρας κέρας κυκλούμενοι ὁ αὐτ. 8. 76· κυκλοῦσθαι αὐτοὺς ἐς μέσον ὁ αὐτ. 8. 10· οὕτως Αἰσχύλ. Θήβ. 121, Ξεν., κτλ.· τὰ παρὰ Θουκ. 4. 127., 7. 81, **κυκλοῦνται, ἐκυκλοῦντο** δύνανται νὰ ἀνήκωσιν εἰς τὸ **κυκλόω** ἢ τὸ **κυκλέω,** οὕτω δὲ καὶ ἄλλοι τύποι παρὰ Πλάτ., κτλ.· πρβλ. **ἀμφικυκλόω.**— Παθ., κυκλοῦμαι, Αἰσχύλ. Θήβ. 247, Θουκ. 7. 81· καὶ τοῦτο συνάπτεται τῷ μέσ., εἰ οἱ κυκλούμενοι κυκλωθεῖεν Ξεν. Κύρ. 6. 3, 20. **2)** περιέρχομαι, τὸ θυσιαστήριον Ἑβδ. (Ψαλ. ΚΕ', 6)·— οὕτως ἐν τῷ Παθ., κυκλωθεὶς τὸν Ἀδρίαν Διόδ. 4. 25.

II. κινῶ ἐν κύκλῳ, περιστρέφω, πιριδινῶ, Πινδ. Ο. 10 (11). 16· οὕτω κυκλώσω ἅλὸν ἐν φαεσφόρῳ Κύκλωπος ὄψει Εὐρ. Κύκλ. 462· κυκλῶν δ' ἀεὶ τὸ σῶμα οὐ παύεται Ἑρμιππ. ἐν «Ἀθηνᾶς γοναῖς» 1· ἄνεμοι κ. τὴν θάλασσαν Πολύβ. 11. 29, 10· μεταφ., πολλοὺς λογισμοὺς ἡ πονηρία κυκλοῖ, περιδινεῖ, Μένανδ. ἐν «Παλλακῇ» 1·— Παθ. ἢ μέσ., ἐπὶ ἀνθρώπων προσερχομένων εἴς τι καὶ σχηματιζόντων κύκλον πέριξ αὐτοῦ, σχεδόν τι πᾶσα ἡ στρατιὰ ... ἐκυκλοῦντο τὰ ἱερὰ Ξεν. Ἀν. 6. 4, 20· χορεύω περί τι, «οὐδὲ γὰρ Ἱππὼ ἀκλαυτεῖ περὶ βωμὸν κυκλώσασαι» Καλλ. εἰς Ἄρτ. 267, Ἄρατ. 811· μεταφ., δίναις κυκλούμενον κέαρ Αἰσχύλ. Ἀγ. 997. **III.** σχηματίζω εἰς κύκλον, κ. τόξα Ἀνθ. Π. 12. 82· οὕτως ἐσφαλμένως, κ. τόξοιο νευρὴν Βαβρ. 68, 5· πρβλ. **κυκλοτερής**· — Παθ., σχηματίζω κύκλον, κυκλοῦτο δ' ὥστε τόξον ἢ κυρτὸς τροχὸς Εὐρ. Βάκχ. 1066· ὡσαύτως, τάφρος περὶ τὸ πεδίον κυκλωθεῖσα, περιορυχθεῖσα **κύκλῳ,** Πλάτ. Κριτί. 118D.

κυκλώδης, ες, = **κυκλοειδής,** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **γωνιώδης,** κυκλώδης, ἀλλ' οὐ γωνιώδης ἡ διαστροφὴ γίνεται Γαλην. τ. 4, σ. 51, 15, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 815.

κύκλωθεν, κύκλωθι, μεταγενέστερα ἀντὶ **κυκλόθεν, κυκλόθι.**

κύκλωμα, τό, τὸ εἰς κύκλον ἀπεστρογγυλωμένον. **1)** τροχός, Εὐρ. Φοίν. 1185. **2)** βυρσότονον κ., τύμπανον, ὁ αὐτ. ἐν Βάκχ. 124. **3)** ἡ σπεῖρα ὄφεως, Διόδ. 3. 36.

Κυκλώπειος, α, ον, παρ' Εὐστ. 1634, 35, κτλ., **ος, ον** (**Κύκλωψ**)· — εἰς τοὺς Κύκλωπας ἀνήκων, συνήθως ἐπὶ τῶν οἰκοδομῶν τῶν ἀποδιδομένων εἰς τοὺς Κύκλωπας (τῶν καλουμένων καὶ **Πελασγικῶν**), καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ἐννοίᾳ συνεχῶς ἡ λέξις ἀναφέρεται εἰς τὰς Μυκήνας (πρβλ. **Κύκλωψ** I. 2), ὡς Σοφ. Ἀποσπ. 222, Εὐρ. Ἡλ. 1158, Ἡρ. Μαιν. 15, Ψευδο-Εὐρ. Ι. Α. 265· ἐπὶ παλαιῶν οἰκοδομῶν παρὰ τὸ Ναύπλιον, Στράβ. 369· περὶ τοῦ εἴδους τούτου τῆς τοιχοδομίας ἴδε Müller Archäol. d. Kunst § 45. **2)** παροιμ., κ. βίος, ἄγριος βίος, Στράβ. 502, Μάξ. Τύρ. 21. 7· πρβλ. **Κυκλωπικῶς.**

Κυκλωπία, (κάλλιον **-εία**), ἡ, ἡ περὶ τοῦ Κύκλωπος διήγησις ἐν Ὀδ. Ι., οὐ δὲ Ὁμήρου ἐν Κυκλωπείᾳ ἀκούων Φιλόστρ. 248, Αἰλ. Ποικ. Ἱστ. 13. 13.

Κυκλωπικῶς, ἐπίρρ., κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κυκλώπων, ὡς Κύκλωψ, Κ. ζῆν, ζῆν βίον ἄγριον καὶ μὴ κοινωνικόν, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 10. 9, 13, ἐξ., Ὀδ. Ι. 106 κέξ., καὶ ἴδε **Κυκλώπειος** 2.

κυκλ-ώπιον, τό, (ῶψ) τὸ πέριξ τῆς κόρης τοῦ ὀφθαλμοῦ λευκόν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 3· ὁ Aubert καὶ ἕτεροι ἀναγινώσκουσι κύκλῳ πῖον. **II. Κυκλώπιον,** τό, ὡς ὑποκορ. τοῦ **Κύκλωψ,** Εὐρ. Κύκλ. 266.

Κυκλώπιος, α, ον, = **Κυκλώπειος,** Εὐρ.· ἡ Κ. γῆ, ὃ ἐστιν αἱ Μυκῆναι, Εὐρ. Ὀρ. 965·— ἀνώμαλ. θηλ. **Κυκλωπίς, ίδος, ὁ** αὐτ. Ι. Τ. 845.

κύκλωσις, εως, ἡ, περικύκλωσις, κυρίως ἐν μάχῃ, Ξεν. Ἑλλ. 4. 2, 20· πρὶν καὶ τὴν πλέονα κύκλωσιν σφῶν προσμῖξαι, πρὶν ἢ ἑνωθῇ καὶ τὸ μεγαλείτερον σῶμα τὸ ὁποῖον προσεπάθει νὰ κυκλώσῃ αὐτούς, Θουκ. 4. 128.

κυκλωτός, ή, όν, ἔχων σχῆμα κύκλου, στρογγύλος, Αἰσχύλ. Θήβ. 540.

Κύκλωψ, -ωπος, ὁ, κυρίως, ὁ ἔχων στρογγύλον ὀφθαλμόν, Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἔεις ἐνέκειτο μετώπῳ Ἡσ. Θ. 144· καὶ ὡς ἐπίθετον δὲ εἶναι ἐν χρήσει τὸ **κύκλωψ,** κ. σελήνη, ἡ στρογγύλον ὄμμα ἔχουσα σελήνη, Παρμεν. παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 732· κύκλωπα κούρην Ἐμπεδ. 227.— Οἱ Κύκλωπες μνημονεύονται κατὰ πρῶτον ἐν τῇ Ὀδ. (Ι. 106-115, πρβλ. 399) ἀγρία τις φυλὴ μονοφθάλμων γιγάντων κατοικούντων νῆσον, ἥτις μετέπειτα ἐταυτίσθη μὲ τὴν Σικελίαν, πρβλ. Θουκ. 6. 2. Οὐδένα κοινωνικὸν δεσμὸν ἀνεγνώριζον καὶ ἠγνόουν τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς, θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν οὔτ' ἀρόωσιν Ὀδ. Ι. 107, πρβλ. 275, 411· πρβλ. **Κυκλώπειος** 2·— τὸ

ἐνικ. ἐν τῇ Ὀδ. ἀείποτε κεῖται ἐπὶ τοῦ Πολυφήμου τοῦ υἱοῦ τῆς Θοώσης, Α. 69, 71· ἐν Ἡσ. Θ. 140, εὑρίσκομεν τρεῖς Κύκλωπας, Βρόντην, Στερόπην καὶ Ἄργην υἱοὺς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, οἱ ὁποῖοι ἐσφυρηλάτουν τοὺς κεραυνοὺς τοῦ Διός.— Ὁ Θουκ. 6. 2 παριστᾷ αὐτοὺς ὡς τοὺς ἀρχαίους κατοίκους τῆς Σικελίας. Μεταγενέστεροι δὲ ποιηταὶ κατέστησαν τὴν Αἴτνην ὡς σιδηρουργεῖον ἢ ἐργαστήριον αὐτῶν, καὶ πάντες οἱ σιδηρουργοὶ καὶ χαλκεῖς ἐθεωροῦντο ἀπόγονοι αὐτῶν. **2)** οἱ κτήσαντες τὰ τείχη τῶν Μυκηνῶν, τῆς Τίρυνθος κτλ., παρίστανται ὡς φυλὴ Θρᾳκικῆς καταγωγῆς, Στράβ. 373· τὰ Κυκλώπων βάθρα, δηλ. αἱ Μυκῆναι, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 944· πρβλ. **Κυκλώπειος, Κυκλώπιος.** [Περὶ τῆς ποσότητος ἴδε **κύκλος** ἐν τέλ.]

κυκνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κύκνος,** Γαλην. 24. 765.

κύκνειος, α, ον, ὡσαύτως **ος, ον,** Ἐβδ. (Δ' Μακκ. ΙΕ', 21)· — ἀνήκων εἰς κύκνον, τοῦ κύκνου, πτίλον Σοφ. Ἀποσπ. 708· στόμα Ἀνθ. Π. 7. 12·— τὸ κ. (δηλ. ᾆσμα ἢ μέλος) ᾄδειν, τὸ ἐπιθανάτιον ᾆσμα τοῦ κύκνου, Χρύσιππ. παρ' Ἀθην. 616Β, Αἰλ.· παροιμ., τὸ κ. ἐξηχεῖν, ἐᾴδειν, ἀποτείνειν τὴν ἐσχάτην παράκλησιν, Πολύβ. 30. 4, 7., 31. 20, 1, πρβλ. Παροιμιογρ.

κυκνίας ἀετός, ὁ, εἶδος λευκοῦ ἀετοῦ, Παυσ. 8. 17, 3.

κυκνῖτις, ιδος, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **κύκνειος,** βοὴ Σοφ. Ἀποσπάσ. 457.

κυκνο-γενής, ές, ἐπὶ τῆς Ἑλένης, ἡ γεννηθεῖσα ἐκ πατρὸς κύκνου, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 24.

κυκνό-θρεπτος, ον, ἀνατραφεὶς ὑπὸ κύκνων, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 237.

κυκνο-κάνθᾰρος, ὁ, εἶδος πλοίου μετέχοντος τοῦ κύκνου (ΙΙ) καὶ τοῦ κανθάρου (ΙΙΙ), ἡ ναῦς δὲ πότερ' εἰκόσορός ἐστιν ἢ κύκνος ἢ κάνθαρος; — ἀμέλει κυκνοκάνθαρος· [ἐξ ἀμφοτέρων τούτων κεκεραμευμένος] Νικόστρ. ἐν «Διαβόλῳ» 1.

κυκνό-μορφος, ον, ἔχων μορφὴν κύκνου ἢ λευκὸς ὡς κύκνος, Αἰσχύλ. Ἱκ. 795.

κυκνό-πτερος, ον, μυθολογικὸν ἐπίθ. τῆς Ἑλένης, ὡς γεννηθείσης ἐκ τῆς Λήδας καὶ τοῦ κύκνου, ἡ ἔχουσα κύκνου πτερά, Εὐρ. Ὀρ. 1385.

κύκνος, ὁ, Λατ. Cycnus olor, κύκνων δουλιχοδείρων Ἰλ. Β. 460., Ο. 692, κτλ.·— μεταφ., ἐκ τῶν μύθων περὶ τοῦ ἐπιθανατίου ᾄσματος τοῦ κύκνου, ἀοιδός, ψάλτης, Ἀνθ. Π. 7. 19· ἴδε **κύκνειος** καὶ πρβλ. Ἡσ. Ἀσπ. Ἡρ. 316, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1444, Πλάτ. Φαίδωνα 85Β, Πολ. 620Α, Ὁρατ. Ὠδ. 2. 20· ἱερὸς τοῦ Ἀπόλλωνος, Ἀριστοφ. Ὄρν. 870, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 5. **ΙΙ.** εἶδος πλοίου, πιθ. ἐπειδὴ ἡ πρῷρα αὐτοῦ ἦτο κεκυρτωμένη ὡς ὁ λαιμὸς τοῦ κύκνου, Νικόστρ. ἐν «Διαβόλῳ» 1· πρβλ. **κυκνοκάνθαρος.** **ΙΙΙ.** εἶδος ἀλοιφῆς τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀλέξ. Τραλλ. 2. σ. 139.

κύκν-οψις, εως, ὁ, ἡ, ὅμοιος κύκνῳ Ἀνθ. Π. 11. 345.

κυκύϊζα· «γλυκεῖα κολόκυντα» Ἡσύχ.

κύκυον· «τὸν σικυὸν» Ἡσύχ.

κύλα, ων, τά, «τὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων κοιλώματα τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς μᾶλα, τὰ ὑπώπια» Ἡσύχ., Σουίδ., Φώτ.· ὡσαύτως **κυλάδες,** αἱ, Εὐστ. 1591. 18· καὶ **κυλίδες,** Πολυδ. Β', 66·— τὰ ὑπεράνω μέρη καλοῦνται ἀνάκυλα ἢ ἐπικυλίδες, Πολυδ. ἔνθ' ἀνωτ. (ἂν καὶ τὰ λεγόμενα ἐκεῖ εἶναι συγκεχυμένα)· — Ὁ Ἡσύχ. ἔχει καί: **κύλλια·** ὑπώπια μέλανα. (Πρβλ. Λατ. cilium, καὶ ἴδε ἐν λ. **κύω.**) [Ὅ ὡς ἐν τῷ Λατ. cilium, ἴδε **κῦλοι-διάω·** ὥστε μόνον ἡ ὁμοιότης τῆς σημασίας ἔκαμέ τινας νὰ γράψωσι **κοῖλα,** Ροῦφ. σ. 24, Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 1. 38, κτλ.]

κῡλῐκεῖον, τό, τράπεζα οἰνοπωλείου ἢ οἰκίας, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐτίθεντο τὰ ποτήρια, σκευοθήκη ποτηρίων, Κωμικοὶ παρ' Ἀθην. 460D. **ΙΙ.** συμπόσιον, Κρατῖν. Νεώτ. ἐν «Χείρωνι» 1.

κῡλῐκειος, ον, ἀνήκων εἰς κύλικα, κ. ζητήματα, ἐπικυλίκειοι συζητήσεις, δηλ. αἱ ἐν πότῳ γινόμεναι, Πολυδ. Ϛ', 108.

κῡλῐκηγορέω, ἐπὶ τῇ κύλικι ἀγορεύω, Ἀθήν. 461Ε, 480Β, Πολυδ. Ϛ', 29.

κῡλῐκ-ηγόρος, ον, ὁ ἀγορεύων ἐπὶ τῇ κύλικι, ὁ κυλικηγορῶν, Εὐστ. 1632. 18.

κῡλῐκ-ηρῠτος, ον, (ἀρύω) ἄῤῥητος, ὃν δύναταί τις νὰ ἀρύῃ διὰ κύλικος, «κυλικήρυτον αἷμα· ὡς τὸ κοτυλήρυτον, οἷον πολὺ» Ἡσύχ.

κῡλίκιον, τό, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 9, 8, Λυκόφρ. παρ' Ἀθην. 420Β, Φιλητ. αὐτόθι 498Α· **κῡλῐκίς, ίδος,** ἡ, Ἀθήν 480Ϛ·— ὑποκορ. τοῦ **κύλιξ,** μικρὸν ποτήριον.

κῡλῐκοφορέω, φέρω, κομίζω ἐντὸς ποτηρίου, Νικήτ. Χρον. 299Α.

κῡλῐκο-φόρος, ον, ἐπὶ τριποδος, ὁ φέρων κύλικας κ.τ.τ., δηλ. ἐπὶ τοῦ ὁποίου τίθενται κύλικες καὶ τὰ ὅμοια, «προσδραμὼν ὁ Θεαγένης ἐνὶ τῶν κυλικοφόρων τριπόδων, καὶ φιάλην τῶν πολυτίμων ἀνελόμενος, οὐδέν, ἔφη», Ἡλιόδ. 7. 27.

κῡλῐκώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος κύλικι, «ποτήριον ξύλινον κυλικῶδες» Σχόλ. εἰς Θεόκρ. 2. 2.

κῡλινδέω, ἴδε ἐν λ. **κυλίνδω.**

κῡλινδήθρα, ἡ, = **ἁλινδήθρα,** ὃ ἴδε, πρβλ. **ἐξαλίω.**

κῡλίνδησις, εως, ἡ, τὸ κυλινδεῖσθαι, κυλίεσθαι, ἐν γυναίοις Πλουτ. Ἀντών. 9. **ΙΙ.** μεταφ., συνεχὴς ἐξάσκησις, ἐμπειρία, ἐν λόγοις Πλάτ. Σοφ. 268Δ, πρβλ. Λατ. versari.

κῡλινδρικός, ή, όν, ώς καὶ νῦν, **κυλινδροειδής,** σωλὴν ἐστιν κυλινδρικὸς Συνέσ. 172D· ἀγγεῖον κυλινδρικὸν Ἥρων. **π.** Πνεύμ. 190, κτλ. Ἐπίρρ. **-κῶς,** Πλούτ. 2. 682D.

κῡλινδρο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κύλινδρον, Πλούτ. 2. 891C, Κλεομήδ.— Ἐπίρρ. **-δῶς,** Εὐστ. 1604. 58.

κύλινδρος, [ῠ], ὁ, κιονίσκος στρογγύλος ἔχων ἑκατέραν βάσιν ἐπίπεδον, Ἀπολλ. Ῥόδ. Β. 594, Πλούτ. 2 682C, Συλλ. Ἐπιγρ. 3546. 9. **2)** ὁ κύλινδρος βιβλίου, τόμος, Διογ. Λ. 10. 26.

3) ἐν τῷ πληθ. οἱ ὄρχεις, κύλινδροι ἀνδρικοὶ Κ. Μανασσ. Χρον. 2135. **4) κύλινδροι = φάλαγγες** δι' ὧν καθέλκουσι τὰ πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν, ἄρτι δὲ δουρατέοισιν ἐπωλίσθησε κυλίνδροις ὁλκὰς ἀπ' ἠϊόνων εἰς βυθὸν ἑλκομένη Ἀνθ. Π. 10, 15.

κῡλινδρόω, διὰ κυλίνδρου ἰσοπεδῶ, τὸ σέλινον ἐὰν σπαρὲν καταπατηθῇ καὶ κυλινδρωθῇ, ἀναφύεται, φασίν, οὖλον Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 2. 4. 3.

κῡλινδρώδης, ες, = κυλινδροειδής, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 8. 5, 3.

κῡλινδρωτός, ή, όν, διὰ κυλίνδρου ἰσοπεδωθείς, Νικ. παρ' Ἀθην. 369Β.

κῡλίνδω, Ὅμ. καὶ Τραγ., ὡσαύτως παρὰ Τηλεκλείδῃ ἐν «Ἀμφικτύοσι» 1. 8, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1249, ἀλλὰ παρὰ πεζολόγοις συνηθέστερον **κυλινδέω,** (ἀλλ' ἀνθ' οὗ ἁπανταχοῦ συνεχῶς ὡς διάφ. γραφὴ ὁ τύπος **καλινδέω**), ὡσαύτως ἐν Σιμωνίδ. Ἰαμβογρ. 6. 4, Ἀριστοφ. Ὄρν. 502, καὶ ὁ μόνος τύπος παρὰ τοῖς Ἀττ. πεζογράφοις· πρβλ. **μετακυλινδέω·** παρὰ μεταγεν. καὶ **κυλίω** (ὃ ἴδε), ὅπερ ὅμως χρησιμεύει πρὸς σχηματισμὸν τῶν παραγώγων χρόνων·— μέλλ. **κυλινδήσω** μεταγεν. ὡς Ἀνθ. Π. παράρτ. 50. 35·— ἀόρ. **ἐκύλῐσα** Ἀποσπ. Τραγ. 2. 20 Wagn., Θεόκρ., κτλ., πρβλ. **εἰσ-, ἐκ-κυλίνδω.** Μέσ., παρατ. ἐν Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· μέλλ. **κυλίσομαι (προ-)** Ἀππιαν. ἀόρ. **ἐκυλισάμην (ἐκ-),** Λουκ. Ἱππίας 6.— Παθ., μέλλ. **κυλισθήσομαι (ἐκ-)** Αἰσχύλ. Πρ. 87· ἀόρ. **ἐκυλίσθην,** Ἀριστ. Μηχαν 24, 13, Ἐπικ. **κυλίσθ-,** Ἰλ. Ρ. 99, Σοφ. Ἡλ. 50, Ἀποσπ. 334· μεταγεν. **κυλινδηθεὶς** Στράβ. 659· πρκμ. **κεκύλισμαι** Λουκ. πῶς δεῖ Ἱστ. Συγγρ. 63, Ἀθήν.· ὑπερσ. **ἐκεκύλιστο** Νόνν. Δ. 5. 47.— Περὶ τῆς ποικιλίας τῶν τύπων, ἴδε Veitch Gr. Verbs. ἐν λέξ. (Συγγενὲς τῷ **καλινδέω, ἁλινδέω·** ἴδε ἐν λέξ. **κίρκος.**)

Κυλίω τι, ὁστέα .. εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει Ὀδ. Δ. 162, πρβλ. Ξ. 315· Βορέης μέγα κῦμα κυλίνδων Ε. 296· οἶδμα .. κυλίνδει βυσσόθεν θῖνα Σοφ. Ἀντ. 590· κυλίνδετ' εἴσω τὸν δυσδαίμονα, κυλίσατέ τον μέσα, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1249· ὀλοιτρόχους κυλινδεῖν Ξεν. Ἀν. 4. 2, 3, πρβλ. 4. 7, 4· Νεῖλος ἔνθα .. γαῖαν κυλίνδει Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 304· μεταφ., πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει, ἐπικυλίει δυστυχίαν ἐπ' αὐτῶν, Ἰλ. Ρ. 688· στυγερὴν δὲ κυλινδήσει κακότητα Συλλ. Ἐπιγρ. 6280Α· 35, ἴδε κατωτ. ΙΙ. 1. **2)** ἀναστρέφω ἐν τῇ διανοίᾳ μου, Πινδ. Ν. 4. 66. **3)** ἐλπίδας οὐλομένας Μοῖρ' ἐκύλισε πρόσω, ἀπεμάκρυνεν αὐτάς, Ἀνθ. Π. 7. 490. **ΙΙ.** Παθ., κυλίομαι, συχνὸν παρ' Ὅμ., τρόφι κῦμα κυλίνδεται Ἰλ. Λ. 307, πρβλ. Ὀδ. Η. 147· πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδὴς Λ. 598, πρβλ. Ἰλ. Ν. 142., Ξ. 411· νῶιν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται Λ. 347, πρβλ. Ὀδ. Β. 163., Θ. 81· κυλίομαι ὡς πλοῖον ἐν θαλάσσῃ, Πινδ. Ο. 12. 9· περιδινοῦμαι περὶ τροχόν, περὶ τοῦ Ἰξίονος, ὁ αὐτ. ἐν Π. 2. 43· κυλινδομένη φλόξ, ἡ περιδινουμένη φλόξ, αὐτόθι 1. 45· νεφέλαι κυλινδόμεναι Ἀριστοφ. Νεφ. 375· μεταξύ που κ. τοῦ τε μὴ ὄντος καὶ τοῦ ὄντος .. Πλάτ. Πολ. 479D.· **2)** ἐπὶ ἀνθρώπων, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον, κυλιόμενος ἐντὸς κόπρου, εἰς ἔνδειξιν θλίψεως, Ἰλ. Χ. 414· κλαίων τε κυλινδόμενός τ' Ὀδ. Δ. 541, πρβλ. Ἀριστοφ. Ὄρν. 502· πλανῶμαι τῇδε κἀκεῖσε, περιπλανῶμαι, ὡς τὸ **καλινδέομαι,** Ξεν. Ἀν. 5. 2, 31, κτλ.· ψυχὴ .. περὶ τάφους κυλινδουμένη Πλάτ. Φαίδων 81D· ἐν δικαστηρίοις ὁ αὐτ. ἐν Θεαιτ. 172C· πρὸ ποδῶν κ.· ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 432D — μεταφ., ἐν ἀμηχανίῃσι κ. Θέογν. 619· ἐν ἀμαθίᾳ κ. Πλάτ. Φαίδων 82Ε, Πολιτ. 309Α· ἐν πότοις καὶ γυναιξὶν Πλούτ. 2. 184F. **6.** κυλίομαι, πίπτω **κατὰ κεφαλῆς,** ἐκ δίφρων κυλισθεὶς Σοφ. Ἡλ. 50. **γ.** κυλίομαι κατὰ γῆς, κυλισθεὶς ὡς ὄνος ὁ αὐτ. εἰς Ἀποσπ. 334· πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 7. 8, 7. **3)** ἐπὶ χρόνου, κυλινδομέναις ἀμέραις Πινδ. Ι. 3. 29. **4)** ἐπὶ λόγων, μεταδίδομαι ἀπὸ ἀνθρώπου εἰς ἄνθρωπον, δηλ. διαλαλοῦμαι, συνεχῶς λέγομαι, ὡς τὸ Λατ. jactari, τοὔνομ' αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλίνδεται Ἀριστοφ. Σφ. 492· κ. πᾶς λόγος παρὰ τοῖς ἐπαΐουσιν Πλάτ. Φαῖδρ. 275Ε.

κύλιξ [ῠ], ῐκος, ἡ, (κυέω) ἔκπωμα, ποτήριον, κυρίως οἰνοδόκον, «κρασοπότηρον», Λατ. calix, Φωκυλ. 11, Σαπφὼ 5, Ἡρόδ. 4. 70, Πίνδ. κτλ.· κυλίκων τέρψις Σοφ. Αἴ. 1200, πρβλ. Κωμικ. παρ' Ἀθην. 480Ϛ· κ. φιλοτησία Ἀριστοφ. Λυσ. 203, Ἀλεξ. ἐν Ἀθήλ. 24· κ. ἴσον ἴσῳ κεκραμένη Ἀριστοφ. Πλ. 1132· πλήρεις κ. οἴνου .. ἠντλοῦν Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσιν» 1. 30· πίνειν τε πολλὰς κ. Εὔβουλ. ἐν Ἀθήλ. 15α· ἐπὶ κύλικι λέγειν

= κυλικηγορεῖν (πρβλ. **ἐπικυλίκειος**), Πλάτ. Συμπ. 214Α· ἐπὶ τῆς κ. φλυαρεῖν Διογ. Λ. 2. 82. παρὰ τὴν κ. Πλουτ. Ἀντών. 24· περιελαύνειν τὰς κ., περιάγειν, περιφέρειν τὰ ποτήρια (πρβλ. **σοβέω** I), Ξεν. Συμπ. 2, 27· οἱ πρὸς ταῖς κ., οἱ τὰ ποτήρια φέροντες, Ἡρῳδιαν. 3. 5. **II.** = **κοτύλη**, Γλαύκων .. Κυπρίους φησὶ τὴν κοτύλην κύλικα καλεῖν Ἀθήν. 480F.

κύλισις, εως, ἡ, τὸ κυλίεσθαι, ἰδίως ἐπὶ ἀθλητῶν κυλιομένων ἐπὶ τῆς κονίας, ἀφοῦ πρῶτον ἀλείψωσι τὰ ἑαυτῶν σώματα δι' ἐλαίου, Ἀριστ. Φυσ. 3. 1, 6., 5. 4, 3, Μετὰ τὰ Φυσ. 10. 9, 3· πρβλ. **κυλιστικός**. **II.** κίνησις περιστροφικὴ ἐν κύκλῳ, ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 2. 8, 8.

κύλισκη, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **κύλιξ**, Πολυδ. Ϛ', 95, Ι', 66, Διον. Ἁλ. 2. 23·— ὅθεν **6'** ὑποκορ. **κύλίσκιον**, τό, Πολυδ. Ϛ', 98· ἀναγινωσκόμενον ἄλλοτε ἐν Ἀριστοφ. Ἀχ. 459, ἔνθα νῦν φέρεται **κοτυλίσκιον**, πρβλ. Ἀθήν. 419Β.

κύλισμα, τό, τὸ κυλίεσθαι, ἡ κύλισις, Ἱπποιατρ. **II.** τὸ κυλίεσθαι ἢ τὸ μέρος ἔνθα κυλίεταί τις, ὡς τὸ **κυλίστρα**, Β' Ἐπιστ. Πέτρ. 6', 22.

κυλιστικός, ή, όν, ἠσκημένος εἰς τὸ κυλίεσθαι· ὡς οὐσιαστ., παλαιστὴς ἐξακολουθῶν νὰ παλαίῃ ἐνῷ κυλίεται ἐν τῇ κονίᾳ, Σχόλ. εἰς Πινδ. Ι. 4. 81.

κυλιστός, ή, όν, ῥηματ. ἐπίθετ., πρὸς κύλισιν κατάλληλος, μέγας, λίθοι Ἐτυμολ. Μέγ. 707. 3. **II.** πεπλεγμένος εἰς κύκλον, ἐπίθετον εἴδους στεφάνου, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 678Ε, κέξ., πρβλ. 49F.

κύλίστρα, ἡ, τόπος ἐν ᾧ ἵπποι κυλίονται, Ξεν. Ἱππ. 5, 3, Ἱπποιατρ. 27. 25, Πολυδ. Α', 183· πρβλ. **κονίστρα**.

κυλίχνη, ἡ, μικρὰ κύλιξ, «ποτηράκι», Ἀλκαῖ. 31· ὡσαύτως, ἀγγεῖον ὀψοφόρον, πινάκιον διὰ φαγητόν, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 423· κιδώτιον, Ἡσύχ.·— ὑποκορ. **κυλίχνιον**, τό, Ἀριστοφ. Ἱππ. 906· ὡσαύτως **κυλιχνίς, ίδος,** ἡ, Ἀντιφ. ἐν «Τραυματίᾳ» 2, Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 480F, Γαλην. Λεξ., Ἡσύχ.

κυλίω, μεταγεν. τύπος τοῦ **κυλίνδω**, ἐν χρήσει παρ' Ἀριστοφ. ἐν Σφ. 202 ἐν συνθέσ. **προσκυλῖτε**, μετοχ. **ἀνακυλῖον**, Ἄλεξ. ἐν «Κυβερνήτῃ» 1. 7. Κυλινδῶ, «σέρνω» ἐπὶ τῆς γῆς, «κυλιῶ», γαστέρας αἱμοβόρους ἑκύλῖον, ἐπὶ ὄφεων, Θεόκρ. 24. 18· κυλίουσιν [ἀλλήλους) ἐν τῷ πηλῷ Λουκ. Ἀνάχ. 6· λόγοις τοὺς ῥήτορας κ., ἐπικυλίων, Κωμ. Ἀνώμ. 51·— Παθ., = **κυλίνδομαι**, κυλίομαι ἢ περιδινοῦμαι, περιστρεφόμενος προχωρῶ, Ἀριστ. π. Οὐρ. 2. 8, 11. κἀλλ.· ἐπὶ μελισσῶν πετομένων κυκλικῶς, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 29· πρὸς τοῖς ἑαυτοῦ γόνασι κυλιομένην Διον. Ἁλ. 8. 39· κ. περὶ τὴν ἀγοράν, πάντοτε ἐκεῖ συχνάζω, περιφέρομαι, Ἀριστ. Πολ. 6, 4. 13. **2)** κυλίων συμμαζεύω, ἣν κυλίουσι κόπρον (ἐνν. **κάνθαροι**) ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 18.— Παθ., «κυλιοῦμαι», ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 26, 3.

κυλλαίνω, = **κυλλόω**, κ. ὦτα κάτω, κρεμῶ αὐτὰ κάτω, Σοφ. Ἀποσπ. 619· κυλλαινόμενοι, γινόμενοι κυλλοί, «κουλλοί» ἢ χωλοί (κοινῶς: **κοιλ-**), Ἱππ. 819D.

κύλλαρος, ὁ, εἶδος καρκίνου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 4, 32. (διάφ. γραφ. **σκύλλαρος**).

κυλλάστις, Ἰων. -ῆστις, εος, ὁ, Αἰγυπτιακὸς ἄρτος παρασκευαζόμενος ἐξ **ὀλύρας**, Ἡρόδ. 2. 77, Ἑκαταῖ. παρ' Ἀθην. 418Ε, Φανόδ. αὐτόθι 114C, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 253.

κυλλή, ἡ, πρβλ. **κυλλός, κωῖλος**.

Κυλλήνη, ἡ, ὄρος ἐν Ἀρκαδίᾳ, Ἰλ.· ὅθεν ὁ Ἑρμῆς ἐκαλεῖτο **Κυλλήνιος**, Ὅμ. ἐν Ὀδ. Ω. 1, Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 304, 318, Παυσ. 2. 26, 5, κλ.

κυλλο-πόδης, ου, ὁ, = τῷ ἑπομ.

Κυλλο-ποδίων [ῑ], **ονος,** ὁ, (πούς) ὁ ἔχων τοὺς πόδας κυλλούς, στρεβλούς, χωλός, ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου, Ἰλ. Σ. 371 κ. ἀλλ.· κλητ. **Κυλλοπόδῖον** Φ. 331.

κυλλό-πους, ὁ, ἡ, **πουν,** τό, ἔχων κυλλούς, στρεβλοὺς πόδας, χωλόπους, Ἀριστόδ. παρ' Ἀθην. 338Α, Ἀγαθαρχ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 444. 10.

κυλλός, ή, όν, ὁ ἔχων βεβλαμμένους τοὺς πόδας, χωλός, κυρίως ἐπὶ ποδῶν κεκαμμένων πρὸς τὰ ἐκτὸς διὰ νόσον, ἀντίθ. τῷ **βλαισός**, Ἱππ. π. Ἄρθ. 820, πρβλ. 819Β, 827Ε· μηρὸς κυλλότερος 822Β· κ. ποὺς 821Β, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1379· κ. οὐς Ἱππ. 805Η. ἴδε Foës. Oecon.·— ἔμβαλε κυλλῇ (δηλ. χειρί), βάλε εἰς τὸ κοῖλον τῆς χειρός, ἢ κατ' ἄλλους εἰς τὸ «κουλλὸν χέρι», Ἀριστοφ. Ἱππ. 1083, πρβλ. Σχολ. ἐν τόπῳ.

κυλλόω, στραβώνω, στρεβλώνω, «κουλλαίνω», Γαλην. 12. 418. — Παθ., **κεκυλλωμένα** Ἱππ. π. Ἄρθ. 827G·— ἐξ οὗ **κύλλωμα**, τό, χωλότης, Γαλην. 13. 1, 670· καὶ **κύλλωσις, εως,** ἡ, στρέβλωσις, τὸ χωλὸν ποιεῖν τινα, Ἱππ. π. Ἄρθ. 827, Γαλην.

Κυλλύριοι, οἱ, ἴδε **Κιλλικύριοι**.

κῦλοιδιάω, (κύλα, οἰδάω) ἔχω οἴδημα ὑπὸ τὸν ὀφθαλμόν, ἔχω τὰ κύλα τῶν ὀφθαλμῶν πρησμένα, μελανιασμένα, κυλοιδιᾶν ἀνάγκη Ἀριστοφ. Λυσ. 472· ἐξ ἀγρυπνίας, ὡς ἐπὶ ἀτυχῶν ἐραστῶν, Θεόκρ. 1. 38· πρβλ. Νικ. Ἁλ. 478, Ruhnk. Τίμ.

κύλον, τό, ἴδε **κύλα**.

κῦμα, τό, (κύω) πᾶν ὅτι εἶναι ἐξωγκωμένον (ὡς εἰ «ἐγκαστρωμένον»):— ἐντεῦθεν, **1)** τὸ «φούσκωμα» τῆς θαλάσσης, κῦμα, καὶ ἐπὶ ποταμῶν ὡσαύτως, καθ' ἑνικ. καὶ πληθ., Ὅμ., κτλ., ἀλλ' οὐχὶ συχνὸν παρὰ πεζολόγοις· κ. θαλάσσης Ἰλ. Β. 209, κ. ἀλλ.· κ. ῥόοιο Φ. 263· κ. Διιπετέος ποταμοῖο αὐτόθι 268, 326· κύματ' ἐπ' ἠόνος κλύζεσκον Φ. 61· κύματ' ἐν εὐρεῖ πόντῳ βάντ' ἐπιόντα τε Σοφ. Τρ. 114· περιληπτικῶς, ὡς τὸ κῦμα ἔστρωτο, ὅταν τὰ κύματα εἶχον καταπέσει, Ἡρόδ. 7. 193, πρβλ. Ἀριστ. Μετεωρ. 1. 7, 12, κ. ἀλλ., καὶ ἴδε **ἐπαναχώρησις**. **6)** μεταφορ. ἐπὶ πλήθους ἀνθρώπων, κ. χερσαῖον στρατοῦ Αἰσχύλ. Θήβ. 64, πρβλ. 114, 1077. **γ)** παρὰ Τραγ., ὡσαύτως, μεταφ. ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς δυστυχίας, κτλ., κ. ἄτης, κακῶν, συμφορᾶς, κτλ., Αἰσχύλ. Πρ. 886, Θήβ. 758, Εὐρ. Ἴων 927, Ἱππ. 824· κελαινοῦ κύματος .. μένος, ἐπὶ πάθους, Αἰσχύλ. Εὐμ. 832· κ. κατακλυσμὸν φέρον νόσων Πλάτ. Νόμ. 740Ε· πρβλ. **πόντος, πέλαγος**. **δ)** παροιμ., μάτην με κῦμ' ὅπως παρηγορῶν Αἰσχύλ. Προμ. 1001· πρὸς κῦμα λακτίζειν Εὐρ. Ι. Τ. 1396· ἐκ κυμάτων γαλήν' ὁρῶ ὁ αὐτ. ἐν Ὀρ. 279· ἐπ' ἠόνι κύματα μετρεῖν Θεόκρ. 16. 60· ἀριθμεῖν τὰ κύματα Λουκ. Ἑρμότ. 84. **2)** κυματοειδής τις γλυφὴ ἐπὶ τῶν οἰκοδομῶν ὡς κόσμημα, Λέσβιον κ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 72· πρβλ. **κυμάτιον**, **II.** ἐκ τοῦ **κύω** (ὡς τὸ κύημα ἐκ τοῦ **κυέω**), τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ ἔμβρυον, νεόσπορον Αἰσχύλ. Εὐμ. 659· γέμουσαν κύματος θεοσπόρου Εὐρ. Ἀποσπ. 107· ὡσαύτως ἐπὶ τῆς γῆς, κ. λαμβάνειν Αἰσχύλ. Χο. 128· δισσὸν κῦμ' ἐλόχευσε τέκνων Ἀνθ. Π. 6. 200.

2) τὸ νέον βλάστημα τῶν φυτῶν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 6, 9· ἰδίως κράμβης, Λατ. cyma, Γαλην. 6. 365.

κῦμαίνω· μέλλ. **-ἀνῶ**·— ὑψοῦμαι εἰς κύματα, ἐξογκοῦμαι, ἐπὶ πόντον ἐδήσετο κυμαίνοντα, ἐπὶ τῆς κυμαινομένης θαλάσσης, Ἰλ. Ξ. 229, πρβλ. Ὀδ. Δ. 425, 570, κτλ.· ἐπὶ χύτρας, βράζω, Ποιητ. παρὰ Σουΐδ.· κ. ἄνω καὶ κάτω Πλάτ. Φαίδων 112Β· κ. τῇ πορείᾳ, διὰ κυματισμοῦ τινος τοῦ σώματος βαδίζω, ἐπὶ κάμπης, Ἀριστοφ. π. Ζ. Ἱστ. 5. 19, 9· τὰ ἄποδα .. κυμαίνοντα προέρχεται ὁ αὐτ. π. Ζ. Πορείας 9, 9· ἐπὶ γραμμῆς στρατιωτῶν, Πλουτ. Πομπ. 69. **2)** μεταφ., ἐπὶ ἀνησύχου πάθους, ἐξογκοῦμαι, ἀναβράζω, Λατ. fluctuo, aestuo, κυμαίνοντ' ἔπη Αἰσχύλ. Θήβ. 443· ἥβας ἄνθος κυμαίνει Πινδ. Π. 282· αἱ ψυχαὶ κ. μειζόνως, ἐκ τοῦ πάθους τῆς ὀργῆς, Πλάτ. Νόμ. 930Α· κ. ἐκ τῆς ἐπιθυμίας Αἰλ. π. Ζ. 7. 15· ἐς τὴν ὁμιλίαν αὐτόθι 15, 9. **3)** μεταφ., κάμνω τι νὰ κυμαίνηται, νὰ κυλίηται ἐπὶ τῶν κυμάτων, Ὠκεανὸς πειρώμενος αὐτοῦ κυμαίνει τὸ δέπας Φερεκύδ. παρ' Ἀθην. 470D· ταράσσω, τὴν θάλατταν Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 7. 1· οἵστρῳ κ. θεοὺς Ἀνθ. Πλαν. 196.— Παθ., ταράσσομαι, κ. πνεύματι τὸ πέλαγος Πλουτ. Ἀντ. 65, πρβλ. Ὀππ. Ἀλ. 4. 676· πόθῳ Πινδ. Ἀποσπ. 88. 3. **II.** (**κῦμα** II) ἔχω τὴν γαστέρα ἐξωγκωμένην, κυοφορῶ, κυμαίνειν γαστέρα Ὀππ. Κυν. 1. 358· κύστιδα 4. 439· οὕτως ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, Σεμέλης κυμαίνετο γαστὴρ Νόνν. Δ. 8. 7.

κύμανσις, εως, ἡ, κυματισμός, Ἀριστ. π. Ζ. Πορείας 9, 9.

κῦμάς, -άδος, ἡ, (κύω) ἔγκυος, Ἡσύχ.

κυμᾶτηδόν, Ἐπίρρ., ὡς κῦμα, Ἰω. Λυδ. π. Διοσημ. § 54.

κῦμᾶτηρός, ά, όν, (κῦμα) = τῷ ἑπομ., Γλωσσ.

κῦμᾶτίας, Ἰων. **-ίης, ου,** ὁ, κυματινόμενος, πλήρης κυμάτων, κ. ὁ ποταμὸς ἐγένετο Ἡρόδ. 2. 111· πόρος Αἰσχύλ. Ἰκ. 545. **2)** ἐνεργ., ἐγείρων κύματα, τρικυμιώδης, θυελλώδης, ἄνεμος Ἡρόδ. 8. 118.

κυμᾰτίζομαι, Παθ., προσβάλλομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, οὔτε κυματιζόμεναι αἰσθάνονται (αἱ θήλειαι τῶν πολυπόδων) Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 37, 24· κυμαίνομαι, συνταράσσομαι ὡς τὰ κύματα, ἐν τῇ κοιλίᾳ κ. τὰ σιτία Γαλην. 19. 717.

κῦμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κῦμα**, ἀλλ' ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ **κῦμα** I. 2, Λατιν. cymatium, Συλλ. Ἐπιγρ. 160. 37 (ἴδε Böckh. σ. 284), Ἐβδ. (Ἐξ. ΚΕ', 11, 24)· ὁμοίως ἐπὶ ἕλικος τοῦ Ἰων. κιονοκράνου, Βιτρούβ. 4. 1, κτλ.

κῦμᾰτο-ᾱγής, ές, (ἄγνυμι) ὁ ῥηγνύμενος ὡς κῦμα, δειναὶ κυματοαγεῖς ἅται Σοφ. Ο. Κ. 1243.

κῦμᾰτο-βόλος, ον, (βάλλω) ἀναρρίπτων κύματα, Γλωσσ.

κῦμᾰτο-δρόμος, ον, διατρέχων τὰ κύματα, Σχόλ. εἰς Λυκόφρ. 789 πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ: κυμάτων δρομεύς, ἐπὶ τοῦ λάρου· **-δρομέω**, αὐτόθι.

κῦμᾰτο-ειδής, ές, ὅμοιος κύμασι, τρικυμιώδης, ἄνεμος Ἀριστ. Προβλ. 26. 16.

κῦμᾰτόεις, εσσα, εν, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κυματίας** Ἀνθ. Π. 9. 46, Ὀππ. Ἀλ. 1. 4.

κυματό-κλυστος, ον, ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων κλυζόμενος, Κ. Μανασσ. Χρον. σ. 82, 131.

Κῦμᾰτο-λήγη, ἡ, ἡ τὰ κύματα καταπαύουσα, καταπραΰνουσα, ὄνομα Νηρηίδος, Ἡσ. Θ. 253.

κῦμᾰτοπλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, πληττόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἀκτὴ Σοφ. Ο. Κ. 1241· σκόπελος Ἀνθ. Π. 10. 7· ἰχθύες πλανῆται καὶ κυματοπλῆγες Ἱππ. 357. 48, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 300Ε, Μνησίθ. αὐτόθι 358Β.

κῡμᾰτο-τρόφος, ον, ὁ τρέφων κύματα, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ρήτορες (Walz) 3. 528, περὶ τύπου προπαροξυτόνου, ἴδε τὴν ἑπομ. λέξ. **κυματοφθόρος**.

κῡμᾰτο-φθόρος, ον, ἐν τῇ θαλάσσῃ φέρων καταστροφήν, φθοράν, ἁλιαίετος Εὐρ. Ἀποσπ. 637· ἔνθα ὁ Ruhnk. εἰκάζει **κυματότροφος**, τρεφόμενος ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης.

κυματοφορτίδες· «κόγχοι» Ἡσύχ.

κῡμᾰτόω, καλύπτω διὰ τῶν κυμάτων, ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, τὸ πεδίον Πλουτ. Ἀλέξ. 26.— Παθ., ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, καλύπτομαι ὑπὸ κυμάτων, κατακλύζομαι ὑπὸ τῆς θαλάσσης, Ἡλιόδ. 9. 4, πρβλ. 10. 16. **II** ἐν τῷ παθ. ὡσαύτως, ἐγείρομαι, ὑψοῦμαι εἰς κύματα, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἡ θάλασσα κυματωθεῖσα Θουκ. 3. 89· ὁ ποταμὸς ἐκυματοῦτο, ὥσπερ θάλασσα Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 30· μεταφ., ἐπὶ τοῦ ἀέρος παλλομένου ὑπὸ τῆς φωνῆς, Στωϊκὴ λέξις ἐν Πλουτ. 2. 902Ε, Διογ. Λ. 7. 158.

κῡμᾰτωγή, ἡ, (ἄγνυμι) μέρος ἔνθα τὰ κύματα θραύονται, ἡ ἀκτή, Ἡρόδ. 4. 196., 9. 100, Λουκ. Ἑρμότ. 84, κτλ. (Πρβλ. **κυματοαγής**.)

κῡμᾰτώδης, ες, ἐπὶ τόπου προσβαλλομένου ὑπὸ κυμάτων, κυματωδέστεραι γαῖαι Ἀριστ. Προβλ. 23. 29· 1· αἰγιαλὸς Πλουτ. Φάβ. 6· = **κυματοειδής**. κυματώδεις σφυγμοὶ Γαλην. τ. 8, σ. 3· κυματώδη φωνὴν Γεωργ. Ἀλ. ἐν Βίῳ Χρυσ. τ. 8, σ. 253, 12.

κῡμᾰτωσις, εως, ἡ, κύμανσις, σάλος κυμάτων, σφοδρὰ κυμάτωσις, ὑφ' ἧς πάντες οἱ νεκροὶ ἀπεβράσθησαν Φίλων τ. 2, σ. 174, 25· κλύδωνι καὶ κυματώσει παρὰ τῷ αὐτῷ τ. 1. σ. 14, 23· παρὰ τῷ Στράβ. 53 φαίνεται ἡ λέξις ὡς σημαίνουσα **κυματωγήν**.

κυμβᾶτον, τό, = **κυμβίον**, ὃ ἴδε.

κυμβᾰλίζω, κρούω τὰ κύμβαλα, Μένανδρ. ἐν «Μισογύνῃ» 5.

κυμβάλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κύμβαλον**, Ἥρων. Αὐτόμ. σ. 258. **II**. = **κοτυληδών**, φυτόν, Διοσκ. 4. 92· **κυμβαλῖτις**, ἡ, Γαλην. 4. 282

κυμβᾰλισμός, ὁ, τὸ κρούειν τὰ κύμβαλα, Ἀλκίφρων 3. 66.

κυμβᾰλιστής, οῦ, ὁ, ὁ κρούων τὰ κύμβαλα, Δίων Κ. 50. 27.

κυμβᾰλίστρια, ἡ, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ προηγ., cympalistria, Πετρών. 22.

κυμβαλο-κρούστης, ου, ὁ, = **κυμβαλιστής**, Γλωσσ.

κύμβᾰλον, τό, (κύμβος) Λατ. cymbalum, μουσικὸν ὄργανον συνιστάμενον ἐκ δύο μεταλλίνων κοίλων ἡμισφαιρίων ἄπερ συνέκρουον πρὸς ἄλληλα πρὸ πάντων εἰς τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Κυβέλης, Ξεν. Ἱππ. 1. 3· τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., Πινδ. Ἀποσπ. 48, Διόδ. 2. 38, Πλούτ. κτλ.· πρβλ. **τύμπανον**.

κύμβᾰχος, ον, (κύμβη Β, κύπτω) ὡς ἐπίρρ., ἐπὶ κεφαλήν, «κατακέφαλα», Λατ. pronus, ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος ἐν κονίῃσι Ἰλ. Ε. 586· κ. ἐπ' ὤμους Ἡλιόδ. σ. 431 ἔκδ. Κοραῆ· πρβλ. Λυκόφρ. 66, Εὐστ. 584. 16'— ἴδε ἐν λ. **κυβιστάω**. **II**. ὡς οὐσιαστ. ἡ κορυφὴ περικεφαλαίας, ὅπου ἐτίθετο ὁ λόφος, κόρυθος .. ἱπποδασείης κύμβαχος ἀκρότατος Ἰλ. Λ. 536.

κύμβη (Α), ἡ, τὸ κοῖλον ἀγγείου· ἀγγεῖον πρὸς πόσιν, ἔκπωμα, ποτήριον, Νικ. Ἀλ. 164, 389, Θ. 943, Ἀθήν. 483Α· = **ὀξύβαφον** Ἡσύχ. **II**. λέμβος, πλοιάριον, Λατ. cymba Σοφ. Ἀποσπ. 120. **III**. πήρα, «ταγάρι», σάκκος, ὡς τὸ **κίββα**, Ἡσύχ. (Πρβλ. **κύμβος**, **κύμβαλον**, **κύπελλον**, **κύββα**, Σανσκρ. kumbhas.)

κύμβη (Β), ἡ, = **κύβη**, ἡ κεφαλή, Ἐτυμολ. Μέγ. 545. 27'— ἐντεῦθεν, εἶδος πτηνοῦ, πτεροδάμονες κύμβαι Ἐπεδ. 188.

κυμβίον, τό, ὑποκορ. τοῦ προηγ., μικρὸν ποτήριον, Λατ. cymbium, Συλλ. Ἐπιγρ. 109, Κωμικοὶ παρ' Ἀθην. 481 κἑξ., Ἀλεξ. παρὰ τῷ αὐτῷ 230C, Δημ. 588. 18., 565. ἐν τέλ., κτλ.'— ἐν Α. Β. 274, Ἐτυμολ. Μέγ. 545. 31, **κυμβεῖον**, καὶ **κυμβᾶτον** παρ' Εὐστ. 584. 19 κἑξ.

κύμβος, ὁ, = **κύμβη**, ποτήριον, Νικ. Θ. 526'— ὁ Νικ. ἔχει ὡσαύτως καὶ ἑτερόκλ. δοτ. **κύμβεϊ** ἢ **κύμβεσι**, ὡς ἐκ τοῦ **κύμβος**, **εος**, τό, Ἀλ. 129.

κυμερνήτης, ου, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ **κυβερνήτης**, Ἐτυμολ. Μέγ. 543. 3.

κύμινδις [ῠ], ὁ, (ἢ ἡ, ἴδε Σχόλ. εἰς Ἰλ. Ξ. 291), γεν. **-ιδος** Πλάτ. Κρατ. 392Α'— ὄνομα πτηνοῦ, ἣν τ' ἐν ὄρεσσιν χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν Ἰλ. ἔνθ' ἀνωτ.· μνημονεύεται δὲ ὡς πτηνὸν ἁρπακτικόν, (δύνχας ἠγκυλωμένος) ὑπὸ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1180, 1· ὁ Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 12, 5 περιγράφει τὸ πτηνὸν τοῦτο (ὡς καὶ ὁ Ὅμ.) ὡς συχνάζον τὰ ὄρη, «ἔστι δὲ μέλαν καὶ μέγεθος ὅσον ἱέραξ ὁ φασσοφόνος καλούμενος καὶ τὴν ἰδέαν μακρὸς καὶ λεπτός». Δὲν εἶναι εἰσέτι γνωστὸν τί πτηνὸν εἶναι.

κῡμῑνεύω. (κύμινον) ἐπιπάσσω μὲ κύμινον, Λουκ. Ἀλέξ. 25.

κῡμῑνεύς. (κύμινον) ἐπιπάσσω μὲ κύμινον, Λουκ. Ἀλέξ. 25.

κῡμῑνήϊος [μῑ], η, ον, ἐκ κυμίνου, Ἀλεξ. Τραλλ. 1. σ. 9.

κῡμῑνο-δόκον, τό, δοχεῖον κυμίνου τιθέμενον ἐπὶ τῆς τραπέζης ὡς σήμερον τὸ ἁλατοδοχεῖον, Νικοχάρης ἐν «Γαλατείᾳ» 1· ὡσαύτως **κυμινο-δόκη**, ἡ, Ἀπολλόδ. ἐν «Γραμματειδιοποιῷ» 1· **-θήκη**, ἡ, Πολυδ. Γ', 93.

κῡμῑνοκίμβιξ, ικος, ὁ, φιλάργυρος, «σμικρολόγος» Εὐστ. 1828, 10, ἴδε **κυμινοπρίστης**.

κύμῑνον, τό, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «κύμνος», Λατ. cuminum, Σώφρων (42) ἐν Mus. Cr. 2. σ. 350, Ἱππ. περὶ Διαίτ. Ὀξ. 387 ἐχρησίμευεν ὡς ἄρτυμα ἢ ὕδυσμα ἐδεσμάτων, Ἀντιφ. ἐν «Λευκαδίᾳ» 1. 2, Ἄλεξ. ἐν «Λέβητι» 2. 6, κτλ.'— παροιμ. ἐπὶ φειδωλοῦ ἀνθρώπου (ἴδε τὸ ἑπόμ.), Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 363. Πρβλ. τὸ Ἑβρ. Kammôn).

κῡμῑνο-πρίστης, ου, ὁ, (πρίω) ὁ καταπρίων, πριονίζων τὸ κύμινον, δηλ. ἄνθρωπος εἰς ἄκρον φειδωλός, Ποσειδιππ. ἐν «Χορευούσαις» 1. 12, Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 1, 39'— ὡς ἐπίθ., κυμινοπρίστης ὁ τρόπος ἐστί σου πάλαι Ἄλεξ. ἐν «Φιλοκάλῳ» 1· πρβλ. Θεόκρ. 10. 55'— ὁ Εὐστ. μνημονεύει καὶ **κυμινοκίμβιξ**, ικος, ὁ, ἔκ τινος Κωμ. ποιητοῦ, 1828, 10, ἴδε Miller Mélanges σ. 424.

κυμῑνοπριστία, ἡ, φειδωλότης, Ἀνδρόνικ. ὁ Κάλλιστ. (ἢ ὁ Ρόδιος) περὶ Παθ. σ. 756.

κῡμῑνο-πριστο-καρβᾶμο-γλύφος, ον, ὁ πριονίζων τὸ κύμινον καὶ ξύων τὸ κάρβαμον, ἐπιτεταμ. κωμικῶς ἀντὶ τοῦ **κυμινοπρίστης**, Ἀριστοφ. Σφ. 1357.

κῡμῑνότριβος, ον, τετριμμένος μετὰ κυμίνου ὅπως προσλάβῃ τὴν εὐώδη γεῦσιν αὐτοῦ, κ. ἅλς, Λατ. sal cyminatus, Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθην. 230Β.

κῡμῑνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κύμινον, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 7, 3.

κῡμο-δέγμων, ον, ἐπὶ θαλασσίας ἀκτῆς, ἡ δεχομένη τὰ κύματα, ἀκτὴ Εὐρ. Ἱππ. 1173.

Κῡμο-δόκη, ἡ, ἡ τὰ κύματα δεχομένη, Νηρηΐς τις, Ἰλ. Σ. 39, Ἡσ.

κῡμο-θᾰλής, ές, ἔχων ἄφθονα κύματα, ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Ὕμν. Ὀρφ. 16. 5.

κῡμο-θόη, ἡ, (θοὸς) ταχεῖα ὡς τὸ κῦμα, Νηρηΐς τις, Ἰλ. Σ. 41, Ἡσ.

κῡμό-κτῠπος, ον, ὁ ἐκ τοῦ κτύπου τῶν κυμάτων ἠχῶν, κυμοκτύπων .. ἁλίων μυχῶν Σιμίας παρ' Ἡφαιστ. σ. 74, Λοβ. Φρύν. 668.

κῡμο-πλήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, = **κυματοπλήξ**, Ἀρκάδ. 19. 6.

Κῡμο-πόλεια, ἡ, ἡ ἐπὶ τῶν κυμάτων περιπατοῦσα, Ἡσ. Θ. 819.

κυμόρροος, ὁ, ὁ τῶν κυμάτων ῥοῦς, Ἡσύχ.

κῡμορ-ῥώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, ὁ θραύων τὰ κύματα, Ἀρκάδ. 19. 12, ἐκ τοῦ κώδ. τοῦ Ἑρμ.

κῡμο-τόκος, ον, ἐπὶ τοκετοῦ, ἐν γαστρὸς κυμοτόκοις ὀδύναις Ἐπιτύμβ. Βοιωτ. ἐν Ἑλλ. Ἐπιγρ. 505.

κῡμο-τόμος, ον, ὁ τέμνων τὰ κύματα, ὁ κ., ἡ τριγωνικὴ βάσις ζεφύρας, Σουΐδ.

Κῡμώ, οῦς, ἡ, ἡ πλήρης κυμάτων, Νηρηΐς τις, Ἡσ. Θ. 255.

κῡνᾱγέσιον, **κυνᾱγέτας**, **κυνᾱγέτις**, **κυνᾱγία**, ἴδε ἐν λέξ. **κυνηγ-**.

κῡνᾱγός, Δωρ. ἀντὶ **κυνηγός**, (ἄγω) ὁ ὁδηγῶν ἢ ἄγων τοὺς κυνηγετικοὺς κύνας, κυνηγὸς ὡς καὶ νῦν, Αἰσχύλ. Ἀγ. 694, κτλ.· τὴν κυναγὸν Ἄρτεμιν Σοφ. Ἠλ. 563· οὕτως, κυναγὲ παρσένε, παρθένε κυνηγέ, Ἀριστοφ. Λυσ. 1272· — θηλ. **κυνηγίς**, **ίδος**, ὄνομα κωμῳδίας τινὸς τοῦ Φιλεταίρου.— Ὁ τύπος **κυνηγός** φαίνεται πρῶτον παρ' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 32, 3. Οἱ Ἀττ. ποιηταὶ ἀείποτε χρῶνται τῷ τύπῳ **κυνᾱγός** ἔτι καὶ ἐν ἰάμβοις, Φρύν. σ. 428, πρβλ. Ἡρόδ. εἰς Εὐρ. Ὀρέστ. 26, καὶ ἴδε ἐν λέξ. **λοχαγός**· πιθανῶς θὰ ἔλεγον καὶ **κυνᾱγία**, ὅπερ ἁπανταχοῦ παρ' Ἱππ. 109 (ἰαμβ.), καὶ οὕτω διώρθωσεν ὁ Elmsl. ἐν Βάκχ. 339, Σοφ. Αἴ. 37. Ἀλλ' ὅμως ἀείποτε ἔλεγον **κυνηγέτης**, καὶ ὁ τύπος οὗτος ἦτο ὁ συνήθης ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ.

κῡνάγχη, ἡ, (κύων, ἄγχω) κατάρρους μετὰ φλογώσεως, «συνάχι»,' Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 22, 2, Ἀντ. Λιβερ. 23· πρβλ. **ὑάγχη**· — ὄθεν, **II**. λαιμόπονος, διακρινόμενος εἰς πολλὰ εἴδη, Ἱππ. π. Ἀρχ. Ἰητρ. 16, Προγνωστ. 45, Ἀφ. 1247, κτλ.'— **συνάγχη** ἁπανταχοῦ συχνάκις ὡς διάφ. γραφή.— Ἀλλ' ὁ Γαλην. διακρίνει θεωρῶν τὴν μὲν **κυνάγχην** ὡς φλόγωσιν τοῦ λάρυγγος, τὴν δὲ **συνάγχην** ὡς φλόγωσιν τῶν ἐσωτερικῶν μυώνων τοῦ λαιμοῦ, καὶ **παρασυνάγχην** τῶν ἐξωτερικῶν μυώνων, π. τῶν Πεπονθότ. τόπων 5, εἰς Ἱππ. Ἀφ. 4. 34. **III**. κλοιὸς κυνός, Ἀνθ. Π. 6. 34 καὶ 35 (ἄλλ. **κυναακτής**).

κυν-άγχης, ου, ὁ, ὁ τοὺς κύνας ἄγχων, ἐπώνυμον τοῦ Ἑρμοῦ, Ἱππῶν. 18.

κῡναγχικός, ή, όν, πάσχων ἐκ **κυνάγχης**, Γαλην.· πάθος κ. = **κυνάγχη**, Διοσ. Ἔκλογ. 537. 77.

κῡν-ᾰγωγός, ὁ, (ἄγω) ὁ ὁδηγῶν κύνας, θηρευτής, ὡς τὸ **κυναγός**, Ξεν. Κυν. 9, 2, Ἀρρ. Κυν. 7. 6., 25. 6.

κῡν-ᾰκανθα, ἡ, κυνὸς ἄκανθα, ἴσως = **κυνόσβατος**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 22.

κῡν-ακτής, οῦ, ὁ, (ἄγω) κλοιός, περιλαίμιον σκύλου, ἴδε **κυνάγχη** III.

κῡν-αλώπηξ, εκος, ἡ, κύων καὶ ἀλώπηξ, μιγὰς ἐκ τῶν δύο, ὡς τὸ Λακων. **ἀλωπεκίς**, Ἀριστοφ. Λυσ. 957. **II**. σκωπτικὸν ὄνομα τοῦ Κλέωνος, ὁ αὐτ. εἰς Ἱππ. 1067, κτλ.· τῶν κυνικῶν, Λουκ. Περεγρ. 30.

κῠνάμυια [νᾰ], ἡ, κυνόμυια, «σκυλλόμυγα», δηλ· ἀναιδὴς μυῖα, ἐπίθετον ὑβριστικὸν ἀναιδῶν γυναικῶν, λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Ἄρεως πρὸς τὴν Ἀθηνᾶν καὶ παρὰ τῆς Ἥρας πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, Ἰλ. Φ. 394, 421·— μεταγεν. συγγραφεῖς ἀπεδέξαντο τὸν ἀναλογώτερον τύπον **κυνόμυια**, π. χ. Ἀνθ. Π. 11. 265, Αἰλ π. Ζ. 4. 51, Λουκ. Ἀλεκτρ. 31, κτλ.· οὕτω, ὡ γαστὴρ κυνόμυια Ἀνθ. Πλαν. 9· ἀλλ' ὁ ἀρχαιότερος τύπος πάλιν εὑρίσκεται ἐν Ἀθην. 126Δ, 157Α· πρβλ. Λοβ. Φρύν. 689.

κῠν-άνθρωπος, ον, «σκυλλάνθρωπος», νόσος κ., καθ' ἣν ὁ πάσχων ἄνθρωπος νομίζει ἑαυτὸν κύνα, Γαλην. 10. 502· πρβλ. **λυκάνθρωπος**.

κυνάρα, ἡ, πιθανῶς = **κυνόσβατος**, ἢ ἴσως τὸ αὐτὸ καὶ **κινάρα** (ἴδε παρ' Ἀθην. 70Δ), Σοφ. Ἀποσπ. 318, Σκύλ. παρ' Ἀθην. 70C· καλουμένη καὶ **κύναρος** ἄκανθα, Ἑκαταῖ. 172, Σοφ. Ἀποσπ. 643.

κῠνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κύων**, Πλάτ. Εὐθύδ. 298D, Ξεν. Κύρ. 8. 4, 20, Θεόπομπ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 19, Ἀλκαῖ Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 4· ἀλλὰ θεωρεῖται ὡς τύπος ἧττον δόκιμος τοῦ **κυνίδιον**, πρβλ. Λοβ. Φρύν. 180.

κῠνᾶς, -άδος, ἀνώμαλ. θηλ. τοῦ **κύνεος**, ἀνήκουσα εἰς κύνα, κυνική, Λατ. caninus, ἡμέραι κυνάδες, αἱ τῶν κυνικῶν καυμάτων, Πλούτ. 2. 380D· ἴδε **κύων** V. **II.** κατὰ τὸ πλεῖστον ὡς οὐσιαστ.· **1**) (ἐξυπακουομένου τοῦ θρίξ), ἐπὶ κακῶν ἐρίων, «σκυλλότριχες», Θεόκρ. 15. 19. **2**) = **κυνάρα**, Ἡσύχ. **3**) παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις, = ἀπομαγδαλιά (ὃ ἴδε), Πολέμων παρ' Ἀθην. 409D, Πολυδ. Ϛ', 93. **4**) εἶδος ἤχου, Σχόλ. εἰς Ὀδ. Η. 91, Εὐστ. 1570. 48.

κύν-αστρον, τό, μεταγενεστ. λέξις δηλοῦσα τὸ ἄστρον τοῦ κυνός, Ἀριστ. π. Φυτ. 1. 7, 4, Σχόλ. εἰς Ὀππ. Ἁλ. 1. 46, Εὐστ., κτλ.· **κύν-αστρος**, ὁ, ἐν Τζέτζ. εἰς Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμέρ. 609, Κραμήρ. Ἀνέκ. Παρισιν. 1. 205.

κῠνάω, = **κυνίζω**, φέρομαι ὡς κυνικός, Λουκ. Δημῶν. 21.

κυνδᾰλισμός, ὁ, «ὁ δὲ κυνδαλισμὸς διὰ πατταλίων ἐστὶ παιδιά· κύνδαλα γὰρ τοὺς παττάλους ὠνόμαζον, ἣν δ' ἔργον οὐ μόνον αὐτῷ τινι καταπῆξαι τὸν πάτταλον κατὰ τῆς διύγρου, ἀλλὰ καὶ τὸν καταπαγέντα ἐκκροῦσαι πλήξαντα κατὰ τὴν κεφαλὴν ἑτέρῳ παττάλῳ» Πολυδ. Θ', 120· **κυνδάλη**, ἡ, Ἡσύχ.· — **κυνδᾰλοπαίκτης**, ὁ, ὁ παίζων, Πολυδ. ἔνθ' ἀνωτ., καὶ Ἡσύχ. ἐν λέξει **κυνδάλη**.

κύνδᾰλος, ὁ, ξύλινος ἦλος, Πολυδ. Ι', 188· πληθ. **κύνδαλα**, ὁ αὐτ. Θ', 120.

κῠνέη, Ἀττ. συνῃρ. **κυνῆ** (ἐξυπακουομένου τοῦ δορά), ἡ·— δέρμα κυνὸς ἐν χρήσει πρὸς κατασκευὴν στρατιωτικῶν πιλιδίων· ὅθεν κυνέη παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσιόδ. ἐσήμαινε πᾶν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς δερμάτινον, οὐχὶ δὲ ἀναγκαίως ἐκ δέρματος κυνός, διότι εὑρίσκομεν κ. ταυρείη, κτιδέη Ἰλ. Κ. 258, 335· κυρίως δὲ ἡ κυνέη ἀντιτίθεται πρὸς τὴν συνήθη περικεφαλαίαν τὴν **κόρυθα**, πρβλ. Κ. 258, ἔνθα καλεῖται καταῖτυξ καὶ περιγράφεται ὡς ἄφαλός τε καὶ ἄλλοφος· καὶ ὅταν δὲ καλῆται **χαλκήρης, χαλκοπάρῃος, εὐχαλκος, πάγχαλκος, χρυσείη**, πάλιν εἶναι δερματίνη ἀλλὰ κεκαλυμμένη ἢ κεκοσμημένη διὰ μετάλλου, παρ' Ὁμήρῳ δὲ εἶναι πάντοτε κάλυμμα τῆς κεφαλῆς στρατιωτικόν, πλὴν ἐν Ὀδ. Ω. 231, ὅπου κυνέη αἰγείη εἶναι κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἀγρότου, τὸ ὁποῖον καλεῖ ὁ Ἡσίοδος ἐν Ἔργ. κ. Ἡμέρ. 548 πῖλον ἀσκητόν· ἡ κυνέη Ἄϊδος, ἣν ἔφερεν ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Ἰλ. Ε. 845 (ὡς καὶ ὁ Περσεύς, Φερεκύδ. 26) ἐποίει αὐτὴν ἀόρατον, ὡς τὸ Tarnkappe τοῦ Nibelungen-Lied, πρβλ. Heinr. εἰς Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 227, Ἀριστοφ. Ἀχ. 390, Πλάτ. Πολ. 612Β. **II.** μεθ' Ὅμηρον ἡ σημασία ἐξηκολούθει σχεδὸν ἡ αὐτή, περὶ τῆσι κεφαλῆσι εἶχον ἐκ διφθερέων πεποιημένας κυνέας Ἡρόδ. 7. 77· ἀλλ' ἐνίοτε ἐσήμαινεν ἁπλῶς περικεφαλαίαν, τὴν κ. ἐοῦσαν χαλκέην ὁ αὐτ. 2. 151·— ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ **πετάσου**, ἡλιοστερὴς κυνῆ Θεσσαλὶς Σοφ. Ο. Κ. 314· ὡσαύτως, κ. Κορινθίη Ἡρόδ. 4. 180· κ. Ἀρκὰς Σοφ. Ἀποσπ. 261· Βοιωτία Δημ. 1377. 11, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 6· καθόλου, κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, Ἀριστοφ. Νεφ. 268, 445.

κύνειος [ῠ], **α, ον**, ὡσαύτως, **ος, ον**, ἴδιος κυνός, «σκυλλίσιος», «σκυλλίτικος», ἰμὰς Ἀριστοφ. Σφ. 321· κ. θάνατος, ἐλεεινὸς θάνατος, αὐτόθι 898· τὰ κ., σάρκες κυνός, ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 1399.

κύν-ειρα [ῠ], ἡ, (εἴρω) ἡ τὸν κύνα εἰρύουσα, ὅπερ ἐστὶν ἑλκομένη, λωρίον σκύλλου, Κωμ. Ἀνών. 104.

κύνεος [ῠ], **α, ον**, (κύων) = **κύνειος**, Ἀνθ. Π. 12. 238·— μεταφ., ἀναίσχυντος, ἀναιδής, Ἰλ. Ι. 373, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 67, Τίμων παρὰ Πλουτ. 2. 446C.

κυνέω [ῠ], Ἀττ., Ἐπικ. παρατ. **κύνεον** Ὀδ.· μέλλ. **κυνήσομαι** Εὐρ. Κύκλ. 172· παρὰ μεταγεν., **κύσω** [ῠ], ποιητ. **κύσσω** Βαθρ. σ. 2. 54, 17· ἀόρ. **ἐκύνησα** διάφ. γραφ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6.2, 24· ἀλλὰ παρὰ ποιηταῖς **ἔκυσα**, Ἐπικ. **κύσα, ἔκυσσα, κύσσα**, (ἴδε **κύω** ἐν τέλ.)·— πρβλ. Σανσκρ. kus ἢ kuś, kus-âmi (amplector). Ἀσπάζομαι, φιλῶ, κάρη δ' ἔκυσ' Ὀδ. Ψ. 208· λάβε γούνατα καὶ κύσε χεῖρας Ἰλ. Ω. 478· κύνεον .. κεφαλήν τε καὶ ὤμους Ὀδ. Φ. 224· μετ' αἰτ. προσώπου καὶ μέρους, κύσσε δέ μιν κεφαλὴν Π. 15., Ρ. 39· κύσσ' ἄρα μιν κεφαλὴν Τ. 417· Τηλέμαχον .. δῖος ὑφορβὸς πάντα κύσεν Π. 21· κύσον με Ἀριστοφ. Νεφ. 82, πρβλ. Ὄρν. 141, κτλ.· κ. τινὰ χειρός Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 313· ὁ ἐνεστ. ἐν Εὐρ. Ἄλκ. 183, Μηδ. 1141, Ἀριστοφ. Ἀχ. 1209, Εἰρ. 1138·— σπάν. παρὰ πεζογράφοις, ὡς Λουκ. Ἀλέξ. 55· κ. ἀλλήλας, ἐπὶ περιστερῶν, καταγλωττίζω, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 24. **2**) ἐνίοτε, = **προσκυνέω**, Εὐρ. Κύκλ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀνθ. Π. 6. 283.

κῠνηγεσία, ἡ, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ ἑπομ. (σημασ. **II**), Πλουτ. Ἀλέξ. 40, Διογ. Λ. 6. 31· κυνηγεσίας ἐπετέλεσεν, πρὸς διασκέδασιν τοῦ λαοῦ ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ (πρβλ. **κυνήγιον**), Συλλ. Ἐπιγρ. 2719.— Δωρ. **κυναγ-**, Ἀνθ. Π. 7. 338, πρβλ. 6. 183.

κῠνηγέσιον, τό, συνοδεία κυνηγετική, κυνηγοὶ μετὰ τῶν κυνῶν αὐτῶν, πλῆθος κυνῶν, Ἡρόδ. 1. 36, Ξεν. Κυν. 10, 4· ὡσαύτως, ὁμὰς λύκων ὁμοῦ θηρευόντων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ, λύκοι μονοπεῖραι, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 5, 2. **II.** κυνήγιον, θήρα, καταδίωξις, ἐπὶ τὸ κ. ἐξιέναι, πρὸς τὸ κ. προσιέναι Ξεν. Κυν. 6, 11· ἀπιέναι ἐκ τοῦ κ. αὐτόθι 6, 26, πρβλ. 4 καὶ 7, 11· ὡσαύτως ἐν τῷ πληθ., Εὐρ. Ἱππ. 224, Ἰσοκρ. 148Ε, Ξεν. Κυν. 3, 11·— μεταφ., κ. τὸ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὥραν Πλάτ. Πρωτ. ἐν ἀρχ.· παρακαλεῖσθαί τινα ἐπὶ τὸ κ. ὁ αὐτ. ἐν Λάχ. 194Β. **2**) = **κυνήγιον** 2, Συλλ. Ἐπιγρ. 2511, 4157. **III.** τὸ θηρευόμενον θήραμα, «κυνῆγι», Ξεν. Κυν. 6, 12.

κῠνηγετέω, Δωρ. **κυνᾱγ-** (ἴδε ἐν λέξ. **κυναγός**)· — κυνηγῶ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1382, Ξεν., κλ.· πρβλ. **ἐκκυνηγετέω**·— μεταφορ., καταδιώκω, κατατρύχω Αἰσχύλ., Πρ. 573. μετὰ συστοίχ. αἰτ., Σαφ. Αἴ. 5.

κῠν-ηγέτης, ου, ὁ, Δωρ. **κυνᾱγ-** (ἴδε ἐν λ. **κυναγός**)·— ὁ ἄγων κύνας, κυνηγός, θηρευτής, Ὀδ. Ι. 120, Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 860, Ἐκ. 1174, Πλάτ. Πολ. 432Β, καὶ συχν. παρὰ Ξεν. **κυναγέτας** ἀμφὶ πάλᾳ, ὁ θηρεύων τὸ βραβεῖον ἐν τῇ πάλῃ, Πινδ. Ν. 6. 26·— θηλ. **κυνηγέτις**, Δωρ. **-αγέτις, ιδος**, ἡ κυνηγός, Ἀνθ. Π. 6. 115, Ἀχ. Τάτ. 8. 12.

κῠνηγετικός, ἡ, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κυνήγιον, ὁ ἀγαπῶν τὴν κυνηγεσίαν, Πλάτ. Εὐθύφρων 13Α·— ἡ **-κὴ** (δηλ. τέχνη) αὐτόθ.·— ὁ **κυνηγετικὸς** [λόγος] ἐπιγραφὴ ἔργου τινὸς τοῦ Ξενοφῶντος περὶ κυνηγίου, τὰ κυνηγετικά, ὄνομα κυνηγετικοῦ ποιήματος τοῦ Ὀππιανοῦ.

κῠνηγέτις, ιδος, ἡ, θηλ. τοῦ **κυνηγέτης**, ὃ ἴδε.

κῠνηγέω, Δωρ. **κυνᾱγέω**, Βίων 1. 160· παθ. πρκμ. **κεκυνηγῆσθαι** Πολύβ. 32. 15. 4· (κυνηγός). Κυνηγῶ, θηρεύω, μεταγενέστερος τύπος τοῦ **κυνηγετέω**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 32, 10, Πλούτ. ἐν Πέλοπ. 8, κτλ.· μεταφ., διώκω, καταδιώκω, τινά Πλάτ. Ἐπιστ. 349Β, κτλ.· πρβλ. Λοβ. εἰς Φρύν. 432.

κῠνηγία, ἡ, θήρα, κυνηγεσία, κυνήγιον, Τραγ. (ἐν τῷ Δωρ. τύπῳ **κυνᾱγία**, ἴδε ἐν λ. **κυναγός**), Ἀριστ. Ρητ. 1. 11, 15, Πολύβ., κτλ.

κῠνήγιον, τό, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **κυνηγέσιον**, θήρα, κυνήγιον ὡς καὶ νῦν, Πλουτ. Ἀλέξ. 40, Ἀθήν. 677Ε· ἐν τῷ πληθ., Πολύβ. 10. 25, 4, καὶ διάφ. γραφὴ ἐν Διοδ. 5. 29, κτλ. **2**) θήρα ἀγρίων θηρίων ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ, Συλλ. Ἐπιγρ. (προσθῆκ.) 3847b. 8, 4039. 6.

κῠνηγίς, κῠνηγός, ἴδε ἐν λ. **κυναγός**.

κῠνηδόν, Ἐπίρρ. (κύων) κατὰ τὸν τρόπον κυνός, ὡς κύων, «ἁδὴν σκύλλος», Σοφ. Ἀποσπ. 646, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1033, Νεφ. 491.

κῠνηλᾰσία, ἡ, θήρα διὰ κυνῶν, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 217.

κῠν-ηλᾰτέω, κυνηγετέω, κυνηγῶ, Εὔφορ. 63, Νικ. Θ. 20.

κῠνή-ποδες, οἱ, οἱ ἀστράγαλοι τῶν ποδῶν ἵππου, ἴδε ἐν λ. **κύων** VIII.

κυνητίνδᾰ παιδιά, ἡ, παιγνίδιον τοῦ φιλήματος, Κράτης ἐν «Ἰκιδιαῖς» 2.

Κύνθος, ὁ, ὄρος τῆς Δήλου, ἔνθα ἐγεννήθησαν ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις, Ὁμ. Ὕμ. εἰς Ἀπόλλ. 26·— ὅθεν ὁ Ἀπόλλων καλεῖται **Κύνθιος**, Καλλ. εἰς Δῆλ. 10· Δήλιε, Κυνθίων ἔχων .. πέτραν Ἀριστοφ. Νεφ. 596· — ὡσαύτως, **Κυνθο-γενής, ές**, Ἀνθ. Π. 15. 25, 9.

κυνία, ἡ, = **κυνοκράμβη**, Διοσκ. 4. 192.

κυνίας, ου, ὁ, = **κυνέη**, Ἡσύχ.·— ἐν Ἀλκαί. 15. 2, ὁ Bergk διορθοῖ **κυνίαισι** (θηλ.) ἐξ Ἀντιγραφ., ὡς Αἰολ. τύπον.

κῠνίδεύς, εως, ὁ, σκύλαξ, νεογνὸν κυνός, «κουτάβι» (πρβλ. **λαγιδεύς, λυκιδεύς**), διάφ. γραφὴ ἐν Θεοκρ. 5. 25.

κῠνίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κύων**, μικρὸς κύων, κυνάριον, «σκυλλάκι», Ἀριστοφ. Ἀχ. 542, Πλάτ. Εὐθύδ. 298Ε, Ξεν. Οἰκ. 13, 8, κτλ.· πρβλ. **κυνάριον**.

κῠνίζω, φέρομαι ὡς κύων· μεταφ., ζῶ κυνικῶς, **ἀνήκω εἰς τὴν** αἵρεσιν τῶν κυνικῶν φιλοσόφων, Διογ. Λ. 7. 121, Λουκ. Περεγρ. 43, Ἀθήν. 588F, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3. 22, 1·— ῥημ. ἐπίθ., **κυνιστέον**, δεῖ κυνίζειν, Ἰουλιαν. σ. 204.

κύνικλος, ὁ, «κουνέλι», Λατ. cuniculus, Πολύβ. 12. 3, 10, ἔνθα ὁ Ἀθήν. 400F ἔχει: **κούνικλος**· παρ' Δίλ. π. Ζ. 13. 15, **κύνικλος**· παρὰ Γαλην. 6. 374, **κουνίκουλος**.

κῠνῐκός, ή, όν, (κύων) ὅμοιος πρὸς **κύνα**, Λατ. caninus, Ξεν.

Κύρ. 2. 5, 17, Πλούτ. 2. 133B· καὶ ὁ ἄνθρωπος κυνικός, ἴσως, ἄγροικος, ἄξεστος, Ἑβδ. (Α' Βασιλ. ΚΕ', 3)· — πρβλ. **κύων** IX· — κ. καύματα = κυνοκαύματα, Πολύαιν. 2. 30, 3. **II. Κυνικός**, ὁ, φιλόσοφος· οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ ὀπαδοὶ τοῦ φιλοσόφου Ἀντισθένους, ἀλλ' ἀμφίβολον ἂν τὴν ἐπίκλησιν ἔλαβον ἐκ τοῦ γυμνασίου ἔνθα ἐδίδασκε (τὸ **Κυνόσαργες**), ἢ ἐκ τοῦ χυδαίου καὶ ῥυπαροῦ τρόπου ταῦ βίου αὐτῶν, Διογ. Λ. 6. 13· Κράτητι τῷ κ. Μένανδ. ἐν «Διδύμαις» 1· — ἀλλ' ὅμως ταχέως ἡ προσωνυμία προσέλαβε τὴν δευτέραν σημασίαν, πρβλ. **κύων** II. ἐν τέλ., **κυνίζω**· ὅθεν, παρρησία κ. Πλούτ. 2. 69C· τὸ κ. τῆς παρρησίας ὁ αὐτ. ἐν Βρούτ. 34. Ἐπίρρ. συγκρ. **-ώτερον**, Πλούτ. 2. 601E.

κῠνίσκη, ἡ, θῆλυ κυνίδιον, μικρὰ σκύλλα, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1360.

κῠνίσκος, ὁ, κυνίδιον, «σκυλάκι», ὡς ἐπώνυμον τοῦ Ζευξιδάμου παρ' Ἡροδ. 6. 71. **2)** μεταφ., μικρὸς κυνικὸς φιλόσοφος, Λουκ. Ἀλ. 45. **3)** εἶδος ἰχθύος, μεταγεν.

κῠνισμός, ὁ, τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα, ὁ τρόπος καὶ ὁ βίος τῶν κυνικῶν φιλοσόφων, Διογ. Λ. 6. 2, Λουκ. Δὶς Κατηγ. 33, Πολυδ. Ε', 65.

κυνιστέον, ἴδε **κυνίζω** ἐν τέλει.

κύνιστί, ὡς κύων, κατὰ τρόπον κυνικόν, Ποσειδών. παρ' Ἀθην. 152F.

κῠνο-βάτης ἵππος, ὁ, ἔχων βραχέα καὶ τραχέα τὰ μεσοκύνια τῶν ποδῶν (κύων VII), Ἱππιατρ. σ. 262· παρ' Ἡσυχ., **κῠνοβάμων**.

κῠνο-βλώψ, ῶπος, ὁ, ἡ, ἔχων τὸ βλέμμα κυνός, «κυνοβλῶπες· κύνειον ὁρῶντες» Ἡσύχ.

κῠνο-βορά, ἡ, ἡ τῶν κυνῶν βορά, τροφή, Σχολ. Ἀριστοφ. Πλ. 293, Τζέτζ.

κῠνό-βρωτος, ον, καταβρωθεὶς ὑπὸ κυνῶν, Διογ. Λ. 9. 4.

κυνο-γάμια, τά, γάμος κυνικοῦ, ὡς ὁ κυνικὸς φιλόσοφος Κράτης ἐκάλεσε τὸν ἴδιον γάμον, Κλήμ. Ἀλ. 619· **κυνογαμία**, ἡ, παρὰ Σουίδ. ἐν λ. **Κράτης**.

κυνό-γλωσσος, ον, ἔχων γλῶσσαν κυνός, Ἐπίχ. 52 Ahr.

II. κυνόγλωσσον, τό, «σκυλλόγλωσσα», βοτάνη τις, Cynoglossum officinale, Διοσκ. 4. 129.

κῠνο-γνώμων, ον, κυνὸς γνώμην ἔχων, ἀναίσχυντος, ἀναιδής, Φωτ. Ἐπιστ. σ. 108.

κῠνο-δέσμη, ἡ, «αἱ κυνοδέσμαι· αἷς τὰ αἰδοῖα οἱ Ἀττικοὶ ἀπεσκολυμμένοι ἀποδοῦνται. κύνα δὲ τὸ αἰδοῖον ἀπεκάλουν» Α. Β. 49· «κυνοδέσμη· δερμάτιον ᾧ τὰς ἀκροποσθίας ἀποδοῦσιν οἱ περὶ τὰς ἀποδύσεις ἀσχημονοῦντες» Φώτ.· **κῠνοδέσμιον**, τό, «ᾧ δὲ τὴν πόσθην ἀπεδοῦντο, τοῦτον τὸν δεσμὸν κυνοδέσμιον ὠνόμαζον» Πολυδ. Β', 171, (κύων VII, δεσμός), τὸ τοῦ Ἰουβεναλίου Comoedi fibula.

κῠνό-δεσμος, ὁ, λωρίον ἢ σχοινίον κυνός, Λόγγος 2. 14.

κῠνό-δηκτος, ον, δηχθεὶς ὑπὸ κυνός, Γαλην.· κ. ἕλκη, ἕλκη ἐκ δήγματος κυνός, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 44, 8.

κῠν-όδους, δοντος, ὁ, ὁ ὀξὺς μονοκόρυφος ὀδοὺς μεταξὺ τῶν τραπεζιτῶν καὶ τομέων ἑκατέρας σιαγόνος, κυρίως ἐπὶ κυνῶν, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 3. 1, 3, π. Ζ. Ἱστ. 2. 3, 1., 6. 20, 11· ὡσαύτως ἐπὶ λεόντων, αὐτόθι 6. 31, 3· ἐπὶ ἀνθρώπων, Ἱππ. Ἀφ. 1248, Ἐπίχ. 9 Ahr. (ἐν τῷ τύπῳ **κυνόδων**)· ἐπὶ ἵππων, Ξεν. Ἱππ. 6, 8, Ἀριστ. π. Ζ. Ἱστ. 6. 22, 13· ἐπὶ τοῦ δηλητηριώδους ὀδόντος τῶν ὄφεων, Νικ. Θ. 130, 231, κτλ.

κῠνο-δρομέω, τρέχω ἢ κυνηγῶ μετὰ κυνῶν, Ξεν. Κυν. 6, 17 ἑξ.· μεταφ., ἐκυνοδρομοῦμεν ἀλλήλους ζητοῦντες ὁ αὐτ. ἐν Συμπ. 4, 63.

κῠνο-δρομία, Ἰων. **-ίη**, ἡ, ὁ μετὰ κυνῶν δρόμος, θήρα, κυνήγιον, Ἱππ. 367. 1· ἀλλ' ἴδε Littré 6. σ. 596.

κῠνόδων, **οντος**, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **κυνόδους**.

κῠνο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κύνα, Λατ. caninus, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 8, 1.

κῠνοζεματῖτις, ιδος, ἡ, = **κόνυζα μεγάλη**, εἶδος θάμνου οὗ τὰ φύλλα ὅμοια πρὸς τὰ τῆς ἐλαίας, ἀλλὰ βασέα καὶ λιπαρά, Διοσκ. ἐν Νόθ. 3. 136.

κῠν-όζολον, τό, (ὄζω) φυτόν τι οὕτω καλούμενον ἐκ τῆς ὁσμῆς αὐτοῦ (Διοσκ. 3. 11, **κυνόμαχον** ἢ **κυνόξυλον**), chamaeleo niger, Πλίν. 22. 21.

κῠνο-θαρσής, ές, θρασύς, ἀναιδὴς ὡς κύων, Θεόκρ. 15, 53· **κῠνοθάρσης**, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 758.

κῠνο-κάρδαμον, τό, εἶδος καρδάμου, «σκυλλοκάρδαμον», nasturtium, Διοσκ. 2. 185.

κῠνο-καύματα, τά, τὰ κυνικὰ καύματα, ὁ καύσων τῶν ἡμερῶν τοῦ κυνός, Διοσκ. 2. 98, Λοβ. Φρύν. 304.

κῠνό-κεντρον, τό, «πόα τις» Ἡσύχ.

κῠνο-κεφάλιον, τό, βοτάνιον χορτῶδες, τὸ κυρίως καλούμενον **ψύλλιον**, Διοσκ. ἐν Νόθ. 4. 70· — παρ' Ἡσυχ. **κυνο-κεφάλαιον**, = **ἀνεμώνη**.

κῠνοκεφαλο-ειδής· πίθηκος, ὁ, = τῷ ἑπομ. 2, Γαλην. 2. 534.

κῠνο-κέφᾰλος, ον, ὁ, ἔχων κεφαλὴν κυνός, οἱ Κυνοκέφαλοι, ὄνομα λαοῦ τινος, Ἡρόδ. 4. 191, πρβλ. Στράβ. 43. **2)** ὁ κυνοπρόσωπος πίθηκος, Simia hamadryas, Πλάτ. Θεαίτ. 161C, 166C, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 8, 1, κτλ.· — ἱερόν τι ζῷον ἐν Αἰγύπτῳ, Λουκ. Τὸξ. 28, ἐν Διὶ Τραγ. 42. [Ἡ παραλήγουσα εἶναι μακρὰ ἐν δακτυλικῷ στίχῳ, Ἀριστοφ. Ἱππ. 416, καὶ ὁ Διόδ. γράφει αὐτό: **κυνοκεφάλλῳ**, ὡς ἐν Φρυν. Δ. Φ. 49 καὶ παρὰ Φωτ.· πρβλ. **τετρακέφαλος, τρικέφαλος**].

κῠνο-κλόπος, ον, ὁ κλέπτων κύνας, Ἀριστοφ. Βάτρ. 605.

κῠνο-κομέω, ἐπιμελοῦμαι, ἀνατρέφω, διατηρῶ κύνας, Συνέσ. 66D.

κῠνο-κοπέω, ξυλοκοπῶ ὡς νὰ κτυπῶ σκύλλον, **κυνοκοπήσω σου τὸ νῶτον** Ἀριστοφ. Ἱππ. 289.

κῠνο-κράμβη, κοινῶς: «σκαρολάχανον» ἢ «καρμπολάχανον», Διοσκ. 4. 192, Γεωπ. 13. 4, 7, κτλ.

κῠνοκτονία, ἡ, τὸ ἀποκτείνειν κύνας, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 9. 8.

κῠνο-κτόνος, ον, ὁ κτείνων, φονεύων κύνας, **κυν-**, τό, ἕτερον ὄνομα τοῦ ἀκονήτου, «ἀκόνητον ..., ὃ ἔνιοι κυνοκτόνον, οἱ δὲ λυκοκτόνον καλοῦσι» Διοσκ. 4. 78.

κῠνο-λέσχης, ου, ὁ, ὁ αἰσχρολόγος, ἀμφ., ἴδε Λοβ. Φρύν. 184.

κῠνο-λογέω, ὁμιλῶ περὶ τοῦ ἄστρου τοῦ κυνός, Ἀθήν. 23A.

κυνόλοφα, τά, «περὶ δὲ τοῖς νώτοις ἑπτὰ τραχύτητες ἀνεστᾶσιν, ὧν δύο μὲν αἱ μετὰ τὴν πρώτην ἄκανθαν ὀνομαζομένην καλοῦνται κυνόλοφα» Πολυδ. Β', 180.

κῠνό-λῠκος, ὁ, ζῷον μεταξὺ κυνὸς καὶ λύκου, ὄνομα τῆς ὑαίνης, Κτησίας ἐν Ἰνδ. 32.

κῠνό-λυσσος, ον, λυσσῶν ὡς δηχθεὶς ὑπὸ λυσσῶντος κυνός, Ἀνδρέας Ἰατρ.

κυνόμαζον, τό, διαφ. γραφ. ἀντὶ **κυνόμαχον**.

κῠνό-μᾰλον, τό, Δωρ. ἀντὶ **κυνόμηλον**, = **κοκκύμηλον**, Ἡσύχ.

κῠνο-μαχέω, κυσὶ μάχομαι, μάχομαι πρὸς κύνας, Πολυδ. Ε', 65, Ἡσύχ. ἐν λέξ. ἐν φρέατι.

κῠνόμαχον, τό, ἕτερον ὄνομα τοῦ φυτοῦ **χαμαιλέοντος μέλανος**, Διοσκ. 3, 9 (11).

κυνο-μόριον, τό, ἕτερον ὄνομα τῆς **ὀροβάγχης**, Διοσκ. ἐν Νόθ. 2. 172.

κῠνό-μορον, τό, ὁ καρπὸς τῆς **κυνοσβάτου**, Γαλην.· ὡσαύτως = **κυνοκράμβη**, ὁ αὐτ. 13. 138.

κῠνό-μορφος, ον, παρὰ Διοσκ. 1. 25, ὡς συνών. τοῦ **κρόκος**.

κῠνό-μυια, ἡ, ἴδε **κυνάμυια**.

κυνό-ξυλον, τό, ἴδε **κυνόζολον**.

κῠνό-πληκτος, ον, πληγεὶς ὑπὸ κυνός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Διοσκουρ.

κύνοπλον, τό, ἡ τριχωτὴ στεφάνη τῆς ὁπλῆς ἵππου, Ἱππιατρ.

κῠνο-ποτᾰμος, ὁ, «ποταμόσκυλος», Achmes Ὀνειροκρ. 158.

κῠνό-πρασον, τό, «σκυλλόπρασον», φυτόν τι, Ἱππιατρ. 189. 11.

κῠνό-πρηστις, -ιδος, ἡ, (πρήθω) ἰοβόλον τι ἕντομον οὗ τὸ δῆγμα οἰδαίνει καὶ φονεύει τοὺς κύνας, Ἡσύχ.· πρβλ. **βούπρηστις**.

κῠνο-πρόσωπος, ον, ἔχων πρόσωπον κυνός, Λουκ. Ἐνάλ. Διάλ. 7. 2, π. Ἀλκηθ. Ἱστ. 1. 16· — ἐπὶ ἀνθρώπων, ὡς τὸ **κυνοκέφαλος**, Αἰλ. π. Ζ. 10. 25.

κῠνο-πτικόν, τό, ἀλοιφή τις τῶν ὀφθαλμῶν, Ἀλέξ. Τραλλ. 2. 145.

κῠνο-ραίστης, ου, ὁ, (ῥαίνω) κρότων, «τσιμοῦρι», «σκυλλόψειρα», Λατ. ricinus, Ὀδ. Ρ. 300· πρβλ. Ἀριστ. Ρητ. 2. 20, 6, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 31, 6· ἴδε **κρότων**. Κατὰ Κόντων (Γλωσσ. Παρατ. 434) «παρ' Ἀριστοτέλει γραπτέον **κυνορραῖσται** ἀντὶ τοῦ **κυνοραῖσται** (ἢ **κυνοραΐσται**) καὶ **κυνορραίστας** ἀντὶ τοῦ **κυνοραΐστάς**».

κῠνό-ροδον, τό, «σκυλλοτριαντάφυλλο», διάφορον τῆς **κυνοσβάτου**, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 4, 8· **cynorrhodum**, ἢ **-rhoda**, Πλίν.

Κῠνόσαργες, εος, τό, γυμνάσιον ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν ἱερὸν τοῦ Ἡρακλέους, «ἐπειδὴ οὖν καὶ ὁ Ἡρακλῆς δοκεῖ νόθος εἶναι, διὰ τοῦτο ἐκεῖ οἱ νόθοι ἐγυμνάζοντο, οἱ μήτε πρὸς πατρὸς μήτε πρὸς μητρὸς πολῖται» (Σουΐδ), Ἡρόδ. 5. 63., 6. 116, Παυσ. 1. 19, 3· πρβλ. Ἀνδοκ. 9. 5, Δημ. 691. 18· καὶ ἴδε **Κυνικὸς** II.

κῠνόσ-βᾶτος, ἡ, (ἀλλ' ὡσαύτως ὁ, Θεόφρ. ἔνθα κατωτ., Ἀθήν. 70D), κυνάκανθα, εἶδος ἀγρίου ῥόδου, Λατ. Rubus caninus, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 520, Θεόκρ. 5. 92, Πλούτ. 2. 294E, κτλ.· καρπὸς τοῦ κ. Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 8, 5· πρβλ. **κύων** XI, **κυνόροδον**· — **κῠνόσ-βᾶτον**, τό, ὁ καρπὸς αὐτῆς, αὐτόθι 3. 18, 4, κτλ. **2)** παρὰ τῷ Διοσκ. 4. 144, ὡς συνώνυμον τῷ σμίλαξ τραχεῖα.

κῠνόσ-ουρα, ἡ, ἡ οὐρὰ τοῦ κυνός, ὄνομα τοῦ ἀστερισμοῦ τῆς μικρᾶς ἄρκτου, Ἄρατ. 36, Ἐρατοσθ. Καταστ. 2. **2)** «φυλὴ Λακωνική» Ἡσύχ.

κῠνοσουρίς, -ίδος, ἡ, γενεὰ Σπαρτιατικῶν κυνηγετικῶν κυνῶν ἐκ τῆς οὕτω καλουμένης Λακωνικῆς φυλῆς, Καλλ. εἰς Ἄρτ. 94. **III** = **κυνόσουρα**, Νόνν. Δ. 1. 166.

κῠνόσουρα ᾠά, τά, «τὰ δὲ καλούμενα ὑπό τινων κυνόσουρα καὶ οὔρινα, γίνεται τοῦ θέρους μᾶλλον· ζεφύρια δὲ καλεῖται τὰ ὑπηνέμια ὑπό τινων, ὅτι ὑπὸ τὴν ἑαρινὴν ὥραν φαίνονται δεχόμεναι τὰ πνεύματα αἱ ὄρνιθες» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 13· πρβλ. **οὔριος** IV.

κύνο-σόφιον, τό, πραγματεία περὶ ἀνατροφῆς τῶν κυνῶν, ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Rigalt ἐν τοῖς Scriptores Rei Accipitrariae.

κύνο-σπάρακτος, ον, κατασπαραχθεὶς ὑπὸ κυνῶν, Σοφ. Ἀντ. 1198.

κύνο-σπάς, -άδος, ὁ, ἡ, = τῷ προηγ., Νόνν. Δ. 46. 341.

κύνος-σόος, ον, ἐπιθαρρύνων τοὺς κύνας, Ἀθήν. 160B, Νόνν. Δ. 1. 233, κτλ.

κυνόστομον, τό, κατὰ διόρθ. Κοραῆ ἀντὶ **κοινόστομον**, «τῶν δύο δακτύλων τὸ ἄνοιγμα, τοῦ ἀντίχειρος λέγω καὶ τοῦ λιχανοῦ» Ἥρων ἐν Anal. Bendict σ. 309.

κύνο-σφᾰγής, ές, ἡ Ἑκάτη, εἰς ἣν ἔθυον κύνας, Λυκόφρ. 77.

κύνο-τροφικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὸ ἐκτρέφειν κύνας· ἡ κυνοτροφικὴ (ὀνλ. τέχνη) Κλήμ. Ἀλ. Στρώμ. 1, 338.

κυνο-τρόφος, ὁ, ὁ τρέφων κύνας, Γαλην. τ. 14, σ. 170, 6.

κύνουλκός, ὁ, (ἕλκω) ὁ ἕλκων, σύρων μεθ' ἑαυτοῦ κύνας, Νικ. Δαμασκ. 449. 27, Vales.

κύνουρα, ων, τά, τραχεῖαι πέτραι τῆς θαλάσσης, Λυκόφρ. 99.

κυνοῦραι· «ἀστράγαλοι» Ἡσύχ.

κυνοῦχος, ὁ, (ἔχω) ἱμάς, λωρίον δι' οὗ κρατεῖ τις τὸν κύνα, ὁ τὸν κύνα κρατῶν δεσμός, Ἀνθ. Π. 6. 298· κλοιὸς κ. αὐτόθι 107.

II. σάκκος, πήρα ἐκ δέρματος κυνὸς ἐν χρήσει κατὰ τὸ κυνήγιον, Ξεν. Κυν. 2, 9.

κύνο-φᾰγέω: μέλλ. **-ήσω**, τρώγω σάρκας κυνός, Θρᾳκῶν ἔνιοι κυνοφαγεῖν ἱστοροῦνται Σέξτ. Ἐμπ. Π. 3. 225.

κύν-οφθαλμίζομαι, ἀποθ., ἀναιδῶς καὶ ἰταμῶς βλέπω κατὰ τρόπον κυνός, Συνέσ. 128C, A. B. 48, κτλ.

κύνο-φόντις ἑορτή, ἡ, (φένω, φονεύω) καθ' ἣν ἐφονεύοντο κύνες, Ἀθήν. 99E.

κύν-όφρων, ον, ἔχων φρόνημα κυνός, ἀναίσχυντος, ἀδιάντροπας, Αἰσχύλ. Χο. 622.

κύνοχάλη, ἡ, ἕτερον ὄνομα τῆς πόας τῆς καλουμένης πολύγονον ἄρρεν, Διοσκ. 4. 4.

κύνοχέστης, ὁ, πιθαν. εἶδος κυνοσβάτου, Ὀρνεοσόφ. 229, Κυνοσόφ. 273.

κύντερος, α, ον, Συγκρ. ἐπίθετ. σχηματισθὲν ἐκ τοῦ **κύων**, ὁμοιότερος πρὸς κύνα, ὀνλ. ἀναιδέστερος, ἀναισχυντότερος, θρασύτερος (πρβλ. **κύων** II), Ὅμ. μόνον ἐν τῷ οὐδ., ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο Ἰλ. Θ. 483· οὐ .. κύντερον ἄλλο γυναικὸς Ὀδ. Λ. 427· οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο Η. 216· — τρομερώτερον (πρᾶγμα), κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης Υ. 18·— παρὰ μεταγεν. ἐν τῷ ἀρσ., κυνῶν κύντερος Ἀνώνυμ. παρὰ Σουίδ. ἐν λέξ. **Διονυσίων**. **II.** Ὑπερθ. **κύντατος**, η, ον, μερμήριζε.. ὅ τι κύντατον ἔρδοι Ἰλ. Κ. 503· κ. ἐνιαυτὸς Ὅμ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 307· κύντατος ἀνδρῶν Ἀπολλ. Ῥόδ. Γ. 192· τὰ κύνταθ' ἁλγὴ κακῶν ἐν Εὐρ. Ἱκέτ. 807 (λυρ.)·— οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ παρὰ Τραγ.·— Συγκριτικόν τι **κυντερώτερος** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Αἰσχύλου καὶ Φερεκρ. ὑπὸ Φωτ. 188. 24· καὶ Ὑπερθ. **-ώτατος** ἐκ τοῦ Εὐβούλ.· καὶ τύπος τις **κυντότατος** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. (Ἀποσπ. 69).

κύν-ὕλαγμός, ὁ, ἡ ὑλακὴ ἢ ὠρυγμὸς τῶν κυνῶν, Στησίχ. 66.

κύνυ· «πίεσμα, τὸ ἀπὸ στεμφύλων ποτόν. Κύπριοι» Ἡσύχ.

κυνώ, οῦς, ἡ, ἡ κύων, «σκύλλα», = **ἀναιδεστάτη**, Ἡσύχ.·— ὡς κύρ. ὄνομα **Κυνώ**, Ἡρόδ. 1. 110.

κυνώδης, ες, = **κυνοειδής**, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 9, κτλ.

κύν-ωπης, ου, ὁ, (ὤψ) ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς κυνός, ὀνλ. ἀναιδής, Ἰλ. Α. 159· ὡς τὸ κυνὸς ὄμματ' ἔχων αὐτόθι 225·— οὕτω θηλ. **κύνῶπις**, ιδος, ἡ, εἵνεκ' ἐμεῖο κυνώπιδος, λέγει ἡ Ἑλένη περὶ ἑαυτῆς, Ἰλ. Γ. 180, Ὀδ. Δ. 145· κυν. εἵνεκα κούρης, ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης, Θ. 319· ὡσαύτως ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, κτλ., Εὐρ. Ὀρ. 260, Ἡλ. 1252.

κύν-ωτός, οῦ, κυνὸς οὖς, ὄνομα βόλου τινὸς τῶν κύβων, Ἀνέκδ. Ὀξ. 2. 21· Εὔδ. ἐν «Κυβευταῖς» 2, (Πολυδ. Ζ', 205), ἔνθα διορθωτέον **κυνωτὸς** ἀντὶ **κυνῶτος**.

κύνωψ, ωπος, ὁ, ἴσως εἶδος σταχυώδους βοτάνης, ἴσως **ψύλλιον**, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 7, 3.

κύος, εος, τό, = **κύημα**, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 458.

κυο-τοκία, ἡ, τοκετός, «γέννα», Ἀλεξ. Ἀφροδ. Προβλ. 2. 68.

κυο-τροφία, ἡ, θρέψις τοῦ ἐμβρύου, Ἱππ. 337. 17.

κύουρα, ἡ, βοτάνη πηγάνῳ παρόμοιος χρησιμεύουσα εἰς ἐξάμβλωσιν, Ἀγάθων Σάμ. παρὰ Στοβ. 540. 39, Πλούτ. 1. 1160F.

κυοφορέω, ἐγκυμονῶ, Ἱππ. 567. 12, Λουκ. Θεῶν Διάλ. 1. 2· ἔκ τινος .. ὁ αὐτ.· τινά .. Ἰλιόδ. 10. 18· μεταφορ., ἡ διάνοια κ. πολλὰ Φίλων 1. 183.— Παθ., βρέφος κυοποιηθὲν Ἀρτεμίδ. 4. 67, πρβλ. 84.

κυοφορία, ἡ, ἐγκυμοσύνη, Ἱεροκλ. παρὰ Στοβ. 491. 30, Κλήμ. Ἀλ. 9, Ἀρτεμίδ. 1. 14·— **κῡο-φόρος**, ον, ἔγκυος, γόνιμος, γῇ Ἐτυμ. Μέγ. 546. 8.

κύπαιρος, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κύπειρος**, Ἀλκμὰν 29·— ὑποκορ. **κυπαιρίσκος**, ὁ, αὐτόθι 34.

κυπαρισσίας, ου, ὁ, εἶδος εὐφορβίου, Διοσκ. 4. 165.

κῡπᾰρίσσῑνος, Ἀττ. **-ίττῑνος**, η, ον, ἐκ ξύλου κυπαρίσσου, σταθμοί Ὀδ. Ρ. 340· μέλαθρον Πινδ. Π. 5. 51· λάρναξ Θουκ. 2. 34.

κυπαρισσό-κομος, ον, ἔχων κόμην, φύλλωμα κυπαρίσσου, Σχόλ. Ἰλ. Ν. 132.

κῡπᾰρισσ-όροφος, ον, ἔχων τὴν ὀροφὴν ἐκ ξύλου κυπαρίσσου, θάλαμοι Μνησίμαχος ἐν «Ἱπποτρόφῳ» 1. 1, κατὰ τὸν Casaub. ἀντὶ τοῦ μηδεμίαν ἔχοντος σημασίαν **κυπαριττο-τρόφος**.

κῡπᾰρισσος, Ἀττ. **-ιττος**, ἡ, «κυπαρίσσι», Cypressus sempervirens, εὐώδης Ὀδ. Ε. 64, πρβλ. Ἡρόδ. 4. 75· ἐλαφρὰ Πινδ. Ἀποσπ. 126· ῥαδινὰ Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 11. 45· ἄρρην καὶ θήλεια Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 1. 8, 2, κτλ.·— ἐχρησίμευεν εἰς τὴν ξυλουργίαν ἐν Ἑλλάδι, ὡς καὶ νῦν, ἔνθ. **κυπαρίσσινος**.

κῡπᾰρισσών, ῶνος, ἄλσος ἐκ κυπαρίσσων, Στράβ. 738.

κῡπᾰς, άδος, ἡ, = τῷ ἑπομ., Λυκόφρ. 333.

κῡπασσίς, ίδος, ἡ **κύπασσις**, ιδος, ὁ καὶ ἡ· (κύπη)·— σμικρὸς χιτωνίσκος ἄχρι μέσου μηροῦ, Ἀλκαῖ. 15. 6 (ἔνθα **κύπαττις**). Ἴων παρὰ Πολυδ. Ζ', 60, πρβλ. Müller Archäol. d. Kunst, § 337. 3· ὡσαύτως καὶ γυναικεῖος χιτών, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 438, Ἀνθ. Π. 6. 202, πρβλ. 272, 358· καὶ Περσικός, Ἑκαταῖ. παρ' Ἁρπ.·— ὑποκορ. τύποι: **κῡπασσίσκος**, ὁ, Ἱππῶν. 10. 5· **κυπάσσιον**, τό, Χρημ. Σιβυλλ. 5. 186.

κῡπειρίζω, μέλλ. **-ίσω**, εἶμαι ὅμοιος κυπείρῳ ἢ μυρίζω ὡς **κύπειρος**, Διοσκ. 1. 6.

κῡπειρίς, ίδος, ἡ, εἶδος κυπείρου, Νικ. Ἀλεξιφ. 604.

κύπειρον [ῠ], τό, φυτόν τι εὐῶδες τῶν ἑλῶν, ἴσως Cyperus comosus (Sibth. El. Gr. 1. 31), χρησιμεῦον ὡς τροφὴ ἵππων, Ἰλ. Φ. 351, Ὀδ. Δ. 603, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 10, 5· πρβλ. τὸ ἑπόμ.

κύπειρος [ῠ], ὁ, φυτόν τι ἑλῶδες ὡς τὸ κύπειρον, Ὅμηρ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 107, Ἀριστοφ. Βάτρ. 243, Φερεκρ. ἐν «Μεταλλεῦσι» 1, Θεόκρ. 1. 106, κτλ. **II.** ἕτερον εἶδος αὐτοῦ φαίνεται ὅτι ἦτο τὸ βροῦλον, καὶ ἄλλο εἶδος τὸ gladiolus, Schneid. Πίνακ. εἰς Θεόφρ.· πρβλ. ὡσαύτως **κύπερος**.

κῡπελλίς, ίδος, ἡ, = **κύπελλον**, Εὐστ. 1776. 31.

κύπελλο-μάχος, ον, ἐπὶ συμποσίου, κυπελλομάχος εἰλαπίνη, ὀνλ. καθ' ἣν γίνεται μάχη, ἀγὼν κυπέλλων, Ἀνθ. Π. 11. 59.

κύπελλον [ῠ], τό, (ἴδε **κύμβη** Α) ἀγγεῖον πρὸς πόσιν ἔχον εὐρεῖαν κοιλίαν, ποτήριον, συχν. παρ' Ὅμ., ὡς τὸ δέπας, σκύφος, πρβλ. Ἀθήν. 501F, κατεσκευασμένον ἐκ μετάλλου, χρύσεια κύπελλα Ἰλ. Γ. 248, κτλ.· κύπελλα οἴνου Δ. 345· ἀγγεῖον γάλακτος, Κόϊντ. Σμυρ. 6. 345·— ὡσαύτως, Ἴων παρ' Ἀθην. 301F·— πρβλ. **ἀμφικύπελλος**. **II.** ἐν Συρακούσαις, κατὰ πληθ. τὰ τεμάχια τοῦ ἄρτου τὰ καταλειφθέντα ἐπὶ τῆς τραπέζης Φιλητ παρ' Ἀθην. 483A.

κῡπελλο-τόκος, ον, ὁ γεννῶν κύπελλα, τράπεζα Νόνν. Δ. 47. 62.

κῡπελλο-φόρος, ον, ὁ φέρων κύπελλα, Ἀνθ. Π. παράρτ. 69.

κῡπελλο-χάρων, ον, ὁ κυπέλλοις χαίρων, ἡδυνόμενος, εὑρίσκων τέρψιν εἰς ποτήρια, ὁ ἀγαπῶν νὰ πίνῃ, Εὐστ. 1776. 31.

κύπερος, ὁ, πιθαν. Ἰων. ἀντὶ **κύπειρος**, Ἡρόδ. 4. 71,— ἔνθα λέγεται ὅτι εἶναι ἀρωματικόν τι φυτὸν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Σκύθαις πρὸς ταρίχευσιν («βαλσάμωμα»), πρβλ. Πλούτ. 2. 383A.

κύπη, ἡ, εἶδος πλοίου, ὡσαύτως οἴκησις ἐξ ὕλης καὶ χόρτου, καλύβη, Ἡσύχ.· ἴδε **γύπη**.

κῡπόω, σπάν. ἰσοδύναμος τύπος τοῦ **κύπτω**, Λυκόφρ. 1442· ἴδε **ἀνακυπόω**.

κυπριάζω, πιθ. ἠμαρτημένη γραφὴ ἀντὶ **κυπρίζω** παρὰ Σουίδ.

Κυπριακός, ή, όν, Κύπριος, Διόδ. 14. 110, κτλ. **II.** ἐπὶ χαλκοῦ, μέταλλα Διοσκ. 5. 91.

Κυπρίδιος, α, ον, ὅμοιος τῇ Κύπριδι, ὀνλ. ἀγαπητός, τρυφερός, Ἀνθ. Π. 10. 68, κτλ.

κυπρίζω: μέλλ. **-ίσω**, ἀνθῶ, Ἐβδ. (Ἄσμα Ἀσμάτ. Β', 13)· πρβλ. **Κυπρισμός**.

κύπρῐνον (ὀνλ. μύρον), τό, ἔλαιον ἢ μύρον κατασκευαζόμενον ἐκ τοῦ ἄνθους τῆς κύπρου, Ἀπολλών. Ἡροφ. παρ' Ἀθην. 688F, Διοσκ. 1. 65· **κυπρινέλαιον**, Ἀλέξ. Τραλλ. 3. σ. 184.

κυπρῖνος, ὁ, εἶδος λιμναίου καὶ ποταμίου ἰχθύος, καλουμένου καὶ νῦν κυπρῖνου, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 8, 7., 4. 11, 7, κ. ἀλλ.

Κύπριος, α, ον, ὁ ἐκ Κύπρου, Ἡρόδ. κλ.· λίθος Κ., εἶδος πολυτίμου λίθου, πιθαν. ἡ σμάραγδος, Ἀχαιὸς παρ' Ἀθην. 689B· πρβλ. Θεοφρ. π. Λίθ. 25 καὶ 35, Πλίν. 37. 17· Κ. ἄρτοι ἦσαν διάσημοι, Εὔβουλ. ἐν «Ὀρθάνῃ» 2· ὡσαύτως, Κ. παραπετάσματα Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 520· καὶ παστὸς ἰχθὺς ἐκ Κύπρου, τάριχον, Ποσείδιππ. ἐν «Μεταφερομένοις» 2· βοῦς Κ., παροιμ. ἐπὶ ἀθηράγου ἀνθρώπου, Παροιμιογρ., Σουίδ., κλ. **II.** **Κύπρια**, τά, ἐπικόν τι ποίημα εἰσαγωγικὸν εἰς τὴν Ἰλ., ἀρχόμενον ἀπὸ τοῦ γάμου τοῦ Πηλέως μετὰ τῆς Θέτιδος, Ἡρόδ. 2. 117, Ἀριστ. Ποιητ. 23, 6.

Κύπρις, -ῐδος, ἡ, αἰτιατ. **Κύπριν** ἢ **Κύπριδα**, Ἰλ. Ε. 330, 458· μεταγενεστ. γεν. **-ιος**, Ἰακωψίου Ἀνθ. Π. σ. li· — Cypris, ἐπώνυμον τῆς Ἀφροδίτης ἐκ τῆς νήσου ἔνθα κατὰ πρῶτον καὶ πλεῖστον ἐλατρεύθη, Ἰλ. (οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.), Τραγ., κλ.· συναπτόμε-

νον τῷ 'Αφροδίτη, 'Ομ. Ὕμν. εἰς 'Αφρ. 2. **2)** μεταφορ., ἐπὶ ὡραίας κόρης, = ὡραία ὡς 'Αφροδίτη, Ὀππ. 'Αλ. 4. 235. **II.** ὡς προσηγορ., ἔρως, πάθος, Εὐρ. Βάκχ. 773· Κύπριν ὑφαρπάζειν 'Αριστοφ. 'Εκκλ. 722· Κ. λαθραία Εὔβουλ. ἐν «Νανν.» 1. 8· ἐν πλησμονῇ γὰρ Κ. Μένανδρ. ἐν Μονοστίχ. 159· πρβλ. Βακχυλ. 'Αποσπ. 20 (27) Blass, Σοφ. 'Αποσπ. 710. **III.** ἡ βάλανος τοῦ ἀνδρικοῦ αἰδοίου, Μελέτ. ἐν 'Ανεκδ. 'Οξ. 3. 112. [ὑ φύσει· παρ' 'Επικ. κατὰ τὸ πλεῖστον ῡ θέσει· ἀλλ' οὐδέποτε οὕτω παρὰ τοῖς Κωμικ. πλὴν ἐν παρῳδίαις].

κυπρισμός, ὁ, ἡ ἄνθησις τῆς ἐλαίας ἢ τῆς ἀμπέλου, Ἐδδ. (Ἄσμα Ἀσμάτ. Ζ', 12), Εὐστ. 1095. 23.

Κυπρογενής, ές, (γενέσθαι) ἐν Κύπρῳ γεννηθείς, ἐπίθετ. τῆς 'Αφροδίτης, 'Ομ. Ὕμν. 9, Σόλων 2. 1, Πίνδ., κλ.· — θηλ. **Κυπρογένεια**, ἡ, ἐν Κύπρῳ γεννηθεῖσα, Κ. 'Αφροδίτη 'Αριστοφ. Λυσ. 551· Κ. θεὰ Πανύασ. παρ' 'Αθην. 36D· ἀπολ., Πινδ. Π. 4. 384, Πλουτ. 'Αρτοξ. 28· **Κυπρογενέα**, μετὰ συνιζήσεως τοῦ -έα, 'Ησ. Θ. 199.

Κυπρόθεν, 'Επίρρ., ἐκ Κύπρου, 'Ανθ. Π. 9. 487· **Κυπρόθε**, Καλλ. 'Αποσπ. 217.

Κύπρονδε, 'Επίρρ., εἰς Κύπρον, 'Ιλ. Λ. 21.

Κύπρος, ἡ, Ἑλληνικὴ νῆσος κατὰ τὰ νότια παράλια τῆς Μικρᾶς 'Ασίας, Ὅμ. (μάλιστα ἐν τῇ 'Οδ.) κτλ.· οἱ Ρωμαῖοι ἐλάμβανον ἐκεῖθεν τὸν ἄριστον χαλκόν, Λατ. cyprium, Πλίν. 34. 2· — πρβλ. **Κύπριος**.

κύπρος, ἡ, δένδρον τι ἐν Κύπρῳ αὐξανόμενον, Λατιν. cyprus, Ἑβρ. gopher (Γέν. Ϛ', 14), Lawsonia alba, Sprengel εἰς Διοσκ. 1. 124, πρβλ. 'Ανθ. Π. 4. 1, 42· ἐκ τοῦ ἄνθους αὐτοῦ παρήγετο τὸ μύρον κύπρινον 'Αρετ. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 25, Διοσκ. 1. 66· καλούμενον **κύπρος** ὑπὸ Θεοφρ. π. Ὀσμ. 26 κέξ. **II.** μέτρον σίτου χωρούν δύο μοδίους, 'Αλκαῖ. 96, Συλλ. 'Επιγρ. 3561· πρβλ. **ἡμίκυπρον**. **2)** = κεφάλαιον ἀριθμοῦ, Ἡσύχ.

κυπτάζω: μέλλ. **-άσω**, θαμιστικ. τοῦ **κύπτω**, ἐξακολουθῶ νὰ κύπτω, κύπτω καὶ περιεργάζομαι, ἐξετάζω ἐκ τοῦ πλησίον, ἐρευνῶ, «κυττάζω», Σώφρων παρὰ τῷ Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. Λυσ. 17· περί τινα 'Αριστοφ ἔνθ' ἀνωτ.· τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν; ὁ αὐτ. ἐν Νεφ. 509· εἰώθασι μάλιστα περὶ τὰς σκηνάς.. κλέπται κ. ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 731· περὶ τὸν τεθνεῶτα Πλάτ. Πολ. 469D· ἀπολ., κυπτάζοντα ζῆν ὁ αὐτ. ἐν 'Αντεραστ. 137B.

κύπτω: μέλλ. **κύψω**· ἀόρ. **ἔκυψα**· πρκμ. **κέκῡφα**· πρβλ. **ἀνα-, ἐπι-, κατα-, παρα-, συγ-, ὑπερ-, ὑπο-κύπτω**. ('Εκ τῆς √ΚΥΦ, ἥτις φαίνεται ἐν τοῖς **κέ-κυφ-α, κυφ-ός, κῦφ-ος**, καὶ ἴσως **ὑβός**· πρβλ. Λατ. cub-o, cum-bo, in-cumb-o). Κλίνω πρὸς τὰ ἐμπρός, «σκύφτω», πλευρά, τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη 'Ιλ. Δ. 468· ἐλάβεν .. κύψας ἐκ πεδίοιο Ρ. 621, πρβλ. Φ. 69· ὁσσάκι γάρ κύψειε γέρων πίνειν μενεαίνων κτλ. 'Οδ. Α. 585· κ. ἐς τὴν γῆν 'Ηρόδ. 3. 14, 'Αριστοφ. 'Αποσπ. 349· κ. κάτω ὁ αὐτ. ἐν Σφ. 279· κεκυφότες εἰς γῆν καὶ εἰς τραπέζας Πλάτ. Πολ. 586Α· χαμᾶζε Πλουτ. 'Αντών. 45· συχνάκις κατ' ἀόρ. μετοχ. μετ' ἄλλου ῥήμ., θέει κύψας, τρέχει μὲ τὴν κεφαλὴν κεκυφυῖαν, δηλ. μετὰ μεγίστης ταχύτητος, 'Αριστοφ. Βάτρ. 1091· οὕτως, ὀμόσ' εἶμι κύψας ὁ αὐτ. ἐν 'Εκκλ. 863· ἐς τὴν γῆν κύψασα κάτω βαδίζει ὁ αὐτ. ἐν 'Αποσπάσ. 349· κύψας ἐσθίει, τρώγει «σκυφτά», δηλ. ἁπλήστως, ἀδηφάγως, ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 33· κύψαντες διεφρόντιζον 'Επικρ. ἐν 'Αδήλ. 1. 23. **2)** καταβιβάζω τὴν κεφαλὴν ἐξ αἰσχύνης, 'Αριστοφ. Ἱππ. 1354, Θεσμ. 930· ἢ ἐκ θλίψεως, Ἄμφις ἐν «Πλάνῳ» 1. 6· ἢ ἕνεκα σκέψεων, 'Επικρ. ἐν 'Αδήλ. 1. 21. **3)** κάμπτομαι ὑπὸ φορτίου τι, Δημ. 332. 12. **2)** παρ' 'Αρχιλ. 32, **κῦψαι** = **ἀπάγξασθαι**, πρβλ. Ἡσύχ., Φώτ. **5)** ἐπὶ ζώων, εἶμαι κεκυφὼς πρὸς τὰ ἐμπρός, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ὀρθίαν στάσιν τοῦ ἀνθρώπου, 'Αριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 11· οὕτω, κέρεα κεκυφότα ἐς τὸ ἔμπροσθεν, κέρατα κεκαμμένα πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐπί τινων 'Αφρικανικῶν βοῶν, 'Ηρόδ. 4. 183· ἐπὴν ὁ στόμαχος [τῆς ὑστέρης] κεκύφῃ 'Ιππ. 677. 33. **II.** μεταβ., κλίνω τι πρὸς τὰ ἐμπρός, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Φίλωνος.

κυρβαίη, ἄγνωστός τις λέξις ἐν τοῖς 'Ομ. 'Επιγράμμ. 15. 6· ὅπερ φέρεται **κυρκαίη** παρὰ Σουίδ. σ. 2675Β.

Κύρβας αντος, ὁ, συντετμημένος τύπος τοῦ **Κορύβας**, ὃ ἴδε.

κυρβασία, ἡ, Περσικὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ἢ κίδαρις μετὰ ὀξείας κορυφῆς, πιθ. ὁμοία τῇ τιάρᾳ (ὃ ἴδε), 'Ηρόδ. 5. 49., 7. 61. — Μόνος δὲ ὁ βασιλεὺς ἐφόρει αὐτὴν ὀρθίαν, ἴδε 'Αριστοφ. Ὄρν. 487 (ἔνθα παραβάλλει αὐτὴν πρὸς τὸν σαρκώδη λόφον τοῦ ἀλεκτρυόνος), καὶ Σχολ. ἐν τόπῳ, πρβλ. τὸ Ἡμπρεικκὸν ψηφοθέτημα παριστάνον τὴν ἐν 'Ισσῷ μάχην ἐν τῷ Μουσείῳ Borbonico ἐν Νεαπόλει, καὶ Λεξικ. 'Αρχαιοτήτων ἐν λ. τιάρα — κατάπλασμά τι διὰ μαστὸν γυναικὸς, παραβάλλεται πρὸς αὐτὴν κατὰ τὸ σχῆμα, Ἱππ. 666. 34, πρβλ. 'Αρεταί. Ὀξ. Νούσ. Θεραπ. 1. 10.

κυρβεις, εων, αί, 'Αριστοφ. Ὄρν. 1354, κτλ.· οἱ, Κρατῖν. ἐν 'Αδήλ. 139, Εὔφορ. ἐν 'Αποσπ. 5, Λυσ. 185. 8· ὡσαύτως **κύρβιες** 'Ανθ. Π. 4. 3, 83., 4. 4· εὕρηται ἑνικ. δοτικὴ **κύρβιδι** Νόνν. Δ. 12. 37, αἰτ. **κύρβιν** αὐτόθι 55, δοτ. πληθ. **κύρβεσιν** 'Αριστοφ. Ὄρν. ἔνθ' ἀνωτ.· (ἴσως συγγενὲς τῷ **κύρυμβος**). Ἐν 'Αθήναις, τριγωνικοὶ πίνακες συνημμένοι κατὰ τὰς ἄκρας τῶν πλευρῶν καὶ σχηματίζοντες οὕτω τρίεδρον πυραμίδα περὶ ἄξονα στρεφομένην, ἔχουσαν δὲ τοὺς ἀρχαιοτάτους νόμους γεγραμμένους ἐπὶ τῶν τριῶν ἐδρῶν (πλευρῶν) (Τιμαί. Λεξ. ἐν λ.), πρῶτον μνημονεύομαι παρὰ Κρατίνῳ, ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. 'Αριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Πλάτ. Πολιτικ. 298D, Λυσ. 184. 38. 'Αριστ. 'Αποσπ 352· ἦσαν δὲ ξύλιναι κατὰ τὸν Ἰλούτ. ἐν Σόλωνι 25· χάλκιναι κατὰ τὸν Σχολ. εἰς 'Αριστοφ. Ὄρν. ἔνθ' ἀνωτ.· λίθιναι κατὰ τὸν 'Απολλόδ. παρὰ Σουίδ.· καλοῦνται δὲ καὶ ἄξονες, 'Ερατοσθέν. παρὰ τῷ Σχολ. 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 280, Πλούτ. ἔνθ' ἀνωτ.· ἀλλά τινες ὑποθέτουσιν ὅτι αἱ μὲν **κύρβεις** περιεῖχον τὰς ἱερὰς συγγραφάς, οἱ δὲ ἄξονες τοὺς πολιτικοὺς νόμους, 'Ετυμολ. Μέγ. ἐν λέξ.· ἕτεροι λέγουσιν ὅτι αἱ **κύρβεις** ἀπε-έλουν τρίεδρον πυραμίδα, τετράπλευρον δὲ οἱ ἄξονες, Σχολ. εἰς 'Απολλ. Ρόδ. ἔνθ' ἀνωτ., Α. Β. 274, Ἡσύχ. **II.** παρὰ μεταγεν., ἐπὶ παντὸς πίνακος ἢ στήλης μετ' ἐπιγραφῶν, Πλάτ. Πολιτικ. 298D· ἐπὶ γεωγραφικῶν πινάκων, 'Απολλ. Ρόδ. Δ. 280· κ. γηραλέσι, ἐπὶ τῶν 'Ομηρικῶν ποιημάτων, 'Ανθ. Π. 15. 36, πρβλ. 4. 4· — μεταφορ., αἱ στῆλαι τοῦ 'Ηρακλέους, αὐτόθι 4. 3, 83. **III.** τὸ ἐνικὸν **κύρβις** κεῖται μεταφορ. ἐπὶ τῆς Σπαρτιατικῆς σκυτάλης, 'Αχαι. παρ' 'Αθην. 451D· ἐν 'Αριστοφ. Νεφ. 448, ἐπὶ νομικοῦ λεπτολόγου καὶ εἰς μηδαμινὰς ὑποθέσεις ἀσχολουμένου, Λατ. leguleius, οὕτως εἰπεῖν, ζῶσα συλλογὴ νόμων· πόρνη τις καλεῖται κ. ἑταιρικῶν κακῶν 'Αριστ. αἰν. 17· πρβλ. Παροιμιογρ.

κύρβος, τό, = **κύρβις**, Καλλ. κατὰ τὸν 'Ελλάδιον ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 532. 9.

κῡρεία, ἡ, ἴδε ἐν λ. **κυρία**.

Κύρειος, α, ον, ὁ τοῦ Κύρου, εἰς τὸν Κῦρον ἀνήκων, Κύρειον στρατόπεδον Ξεν. 'Αν. 1. 10, 1, 'Ελλ. 3. 2, 7. κἀλλ.

κῡρέω Αἰσχύλ. Πρ. 330, Σοφ. Τρ 386· παρατ. **ἐκύρουν** [ῡ] Σοφ. 'Ηλ. 1331· μέλλ. **κῡρήσω** 'Ηρόδ. 1. 112, Τραγ.· ἀόρ. **ἐκύρησα** 'Ησ. Ἔργ κ. Ἡμ. 753, 'Ομ. 'Επιγράμμ. 6. 6, 'Ηρόδ., Εὐρ.· πρκμ. **κεκύρηκα** Πλάτ. 'Αλκ. 2. 141Β· — ὡσαύτως **κύρω** [ῡ] Παρμεν. 108, Εὐρ. Ἱππ. 744, 'Απολλ. Ρόδ., κτλ.· παρατ. **ἔκῡρον** Σοφ. Ο. Κ. 1159, Ἱππ. **κῦρον** Ἰλ. Ψ. 281, 'Ομ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 189· μέλλ. **κύρσω** Σοφ. Ο. Κ. 225 (Αυρ.)· ἀόρ. **ἔκυρσα**, μετοχ. **κύρσας** Ἰλ. Γ. 23, 'Ησ. 'Ασπ. Ἡρ. 426, Ἔργ. κ. Ἡμ. 689, Τραγ.· — Μέσ. **κύρομαι** [ῡ] ἐπὶ ἐνεργ. σημασ., Ἰλ. Ω. 530. Ποιητικὸν ῥῆμα, τοῦ ὁποίου οἱ δύο τύποι εἶναι ἐν χρήσει κατὰ τὴν ἑκάστοτε ἀπαίτησιν τοῦ μέτρου, καὶ χρόνοι τινὲς ἀπαντῶσι παρὰ τοῖς Ἴωσι πεζογράφοις. **I.** συντασσόμενον μετὰ πτωτικοῦ, συντυγχάνω, συναντῶ, ἐπιτυγχάνω· **1)** μετὰ δοτ., συναντῶ κατὰ τύχην, περιπίπτω, πήματι κύρσαι Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 689· λέων ὡς σώματι κύρσας ὁ αὐτ. ἐν 'Ασπ. Ἡρ. 426· ἄρματι κύρσας, προσκρούσας εἰς αὐτό, Ἰλ. Ψ. 428· μέγα δένδρεον αἰθέρι κῦρον, φθάνον μέχρι .. , Καλλ. εἰς Δήμ. 38, πρβλ. 'Απολλ. Ρόδ. Β. 263., Δ. 945, 'Ανθ. Π. 9, 710· οὕτως, ἐν πείρασι κ. Παρμεν. 108. **6)** ἐπὶ πραγμάτων, κυρῶ τινι, «τυχαίνω» ἢ δίδομαι, παραχωροῦμαι εἴς τινα, Σοφ. Ο. Κ. 1290, πρβλ. Τρ. 291, Εὐρ. Ἑκ. 215.— Περὶ τῶν χωρίων ἐν Ἰλ. Γ. 23, Ψ. 821, Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 753, ἴδε ἐν λέξ. **ἐπικυρέω**· περὶ δὲ τοῦ ἐν Σοφ. Αἴ. 314, ἴδε ἐν λέξ. **ἐγκυρέω**.

2) μετὰ γεν., ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, ὡς τὸ **τυγχάνω**, ἔκυρσας ὥστε τοξότης .. σκοποῦ Αἰσχύλ. Ἀγ. 628· — φθάνω εἰς ἢ μέχρι .., μελάθρου κῦρε κάρη 'Ομ. Ὕμν. εἰς Δήμ. 189· συναντῶ, εὑρίσκω, αἰδοίων βροτῶν κυρῆσαι 'Ομ. 'Επιγράμμ. 6. 6· πικροῦ δ' ἔκυρσας .. μνηστῆρος Αἰσχύλ. Πρ. 739· Ἰαόνων ναυβατᾶν κύρσαντες ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 1011· αἰθερίας νεφέλας κύρσαιμι, εἴθε νὰ ἠδυνάμην νὰ φθάσω .. , Σοφ. Ο. Κ. 1083. **6)** ἀξιοῦμαί τινος, κτῶμαί τι, τυγχάνω, Λατ. potiri, τέκνων κυρῆσαι 'Ηρόδ. 1. 31· καθαρσίου αὐτόθι 53· βασιληίης ταφῆς αὐτόθι 112· δίκης 9. 116· ἀτιμίης 7. 158· κυρήσει νοστίμου σωτηρίας Αἰσχύλ. Πέρσ. 797· στυγερᾶς μοίρας τῆσδε κυρήσας αὐτόθι 910· κυροῦντα τῶν ἐπαξίων ὁ αὐτ. ἐν Ἱκ. 70· βίου λώνος κυρῆσαι Σοφ. Ο. Τ. 1514· δυσπότμων γάμων κυρήσας ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 870· μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε Εὐρ. Μήδ. 1363, πρβλ. Ἴων 1105· ἀμοιδῆς ἧς τινος κυρεῖν ὁ αὐτ. ἐν Μηδ. 23, πρβλ. Ἱκέτ. 1170. **3)** σπανιώτερον μετ. αἰτ., ὡσαύτως ὡς τὸ Λατ. potiri, φθάνω, εὑρίσκω, τί νῦν .. κυρῶ; Αἰσχύλ. Χο. 211· βίον εὖ κυρήσας ὁ αὐτ. ἐν Θήβ. 699· ἐπ' ἀκταῖς νιν κυρῶ Εὐρ. Ἑκ. 698· τέρμονα κύρων ὁ αὐτ. ἐν Ἱππ. 716, πρβλ. Ὀππ. 'Αλ. 1. 34. **6)** λαμβάνω, ἀποκτῶ, κυροῦντων τὰ πρόσφορα Αἰσχύλ. Χο. 714. **II.** ἄνευ πτωτικοῦ, συμβαίνω, γίνομαι, τί ποτ' αὐτίκα κύρσει; Σοφ. Ο. Κ. 225· καλῶς, εὖ κυρεῖ, καλῶς ἀποβαίνει, Αἰσχύλ. Θήβ. 23, Σοφ. Ἰλ. 799· καὶ ἐπὶ προσώπου, 'Ατρείδην εἰδέναι κυροῦντ' ὄπως, πῶς εὑρίσκεται, πῶς «τὰ περί», Αἰσχύλ. Ἀγ. 1371· ὡσαύτως, ἕτερα ἀρ' ἑτέρων κακὰ κυρεῖ, ἕπονται, ἀκολουθοῦσι, Εὐρ. Ἑλ. 689· ἄλλα δ' ἐξ ἄλλων κ. ὁ αὐτ. ἐν Ι. Τ. 865. **2)** ἐπιτυγχάνω τοῦ ἀληθοῦς, γνώμη κυρήσας, δι' εὐφυίας, Σοφ. Ο. Τ. 398 — μετὰ μετοχῆς, τόδ' ἂν λέγων κυρήσαις, ἐὰν λέγῃς, Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 589· ἐπεικάζων κυρῶ; Σοφ. Ἰλ. 663. **3)** ὡς βοηθητ. ῥῆμα, ὡς τὸ **τυγχάνω**, μετὰ μετοχ., ἀτοβαίνω, συμβαίνει νὰ εἶμαι .., σεσωσμένος κυ-

ρεῖ Αἰσχύλ. Πέρσ. 503, πρβλ. Ἀγ. 1201· ὧν κυρεῖ Σοφ. Φιλ. 805· θύων ἔκυρον ὁ αὐτ. ἐν Ο. Κ. 1159· ἐχθρὸς ὧν κυρεῖ Εὐρ. Ἄλκ. 954· καὶ παραλειπομένης τῆς μετοχ., εἰ κυρεῖ τις πέλας (ὑπον. ὤν) Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 57· ὥστε (ὡς τὸ τυγχάνω) ἐνίοτε κατέχει τὸν τύπον τοῦ συνδετικοῦ, ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς ὁ αὐτ. ἐν Πρ. 330, πρβλ. Θήβ. 23, Πέρσ. 598· ποῦ γῆς κυρεῖ [ὤν]; Σοφ. Αἴ. 984· φονέα σε .. κυρεῖν ὁ αὐτ. ἐν Ο. Τ. 362· ἐν κακῷ τῷ φαίνει κυρῶν ὁ αὐτ. ἐν Φιλ. 741, πρβλ. Αἴ. 314· ἐν πύλαισι .. κυρεῖ Εὐρ. Φοίν. 1067· ἔνθα πημάτων κυρῶ ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 680. 4) κυρεῖν πρός.., ἀναφέρομαι εἴς τι, οὔτ' εἶπον οὐδὲν πρός σε κῦρον Ποιητ. Ἄττ. παρ' Ἡσυχ.· τὰ πρὸς διαβολὴν κυροῦντα Πολύβ. 12. 15. 9.

κῠρηβάζω, μέλλ. **-άσω**, μάχομαι, πλήττω, κτυπῶ διὰ τῶν κεράτων, ὡς διαμάχονται τύπτοντες ἀλλήλους ταῖς κεραλαῖς οἱ τράγοι καὶ οἱ κριοί, Σχολ. Ἀριστοφ. εἰς Ἱππ. 272· μεταφ., τὸ σκέλος κηρηβάσει, θά μου κερατίσῃ τὸ σκέλος, ἢ τὸ σκέλος μου θὰ τὸν λακτίσῃ, Ἀριστοφ. ἔνθ' ἀνωτ.· μέσ. ἀόρ. **κυρηβάσασθαι** μνημονεύεται ἐκ τοῦ Κρατίν. (ἐν Ἀδήλ. 69). **II.** μεταφ., ὡσαύτως ἀντὶ τοῦ **λοιδορέω**, Φώτ., πρβλ. **κυρίσσω**.

κῠρηβάσια καὶ **κυρήβασις**, ἡ, «κυρηβασία λέγεται ἡ διὰ τῶν κεράτων μάχη, ἥπερ ἐν τοῖς ἀλόγοις ζῴοις γίνεται» Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 272, Σουΐδ.

κῠρηβάτης, ου, ὁ, «ὁ ἀσελγὴς ἐν τῷ λοιδορεῖν» Ἡσυχ.

κῠρήβια, ων, τά, αἱ λελεπισμέναι κριθαί, ἢ πίτυρα κριθῶν, «τῶν κριθῶν τὰ ἀποβρέγματα, καὶ κυάμων λέπυρα, καὶ τὰ τῶν κέγχρων ἄλφιτα» Ἡσύχ., Κρατῖν. ἐν Ἀδήλ. 27, Ἱππ. 581. 22, ἴδε καὶ Σουΐδ. ἐν λ. **II.** μέρος «ἔνθα αἱ κάγχρυς φρύγονται. κάγχρυς δὲ εἰσιν αἱ λελεπισμέναι κριθαί» (Σχολ.), Ἀριστοφ. Ἱππ. 254.

κῠρηβιό-πωλης, ου, ὁ, ὁ πωλῶν κυρήβια, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 540.

κύρηβος, ὁ, = **κυρηβάτης**, Ἡσύχ.

κύρημα, τό, = **κύρμα**, «ἐπίτευγμα, συγκύρημα, ἔρμαιον» Σουΐδ., Φώτ.

Κῠρηναϊκός, ή, όν, ὁ ἐκ Κυρήνης· οἱ Κυρηναϊκοί, οἱ μαθηταὶ καὶ ὀπαδοὶ τοῦ ἐκ Κυρήνης Ἀριστίππου, Διογ. Λ. 2. 85· Κυρηναϊκὴ φιλοσοφία, αἵρεσις Στράβ. 837.

Κυρήνη, ἡ, ἑλληνικὴ ἀποικία ἐν Ἀφρικῇ, Ἡρόδ. 4. 162 κέξ.· οἱ κάτοικοι ἐκαλοῦντο οἱ Κυρηναῖοι, καὶ ἡ χώρα ἡ Κυρηναία (Λατ. Cyrenaïca), Ἡρόδ. 4. 199, κτλ. [Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ῡ· ἀλλὰ ῠ παρ' Ἡσ. Ἀποσπ. 35. 2, Καλλ. εἰς Ἀπόλλ. 72. 93, Catull. 7. 4.]

κῡρία, ἡ, ἐξουσία, δύναμις, Ἀριστ. π. Θαυμασ. 84, Πολύβ. 6. 2, 13 καὶ 15, 6, κτλ.· κυρίαν ἔχειν τινός, ἐπί τινος, ὁ αὐτ. 6. 13, 1· περί τινος ὁ αὐτ. 6. 14, 10· — παρὰ τοῖς Ἐβδ. (Δαν. Δ', 19., Ϛ', 26., ΙΑ', 5) κυρεία ἁπανταχ., πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 4040 VI. 22, Ἐτυμ. Μέγ. 427. 9· καὶ τὸν τύπον τοῦτον ἀπαιτεῖ τὸ μέτρον παρὰ Μανέθωνι 4. 606. **II.** δέσποινα, ἴδε **κύριος** Β. Ι. 2.

κυριάζω, = **κυριεύω**, «ἀποκακῶ» Ἡσύχ.

κῡριακός, ή, όν, (κύριος) ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κύριον ἢ δεσπότην, ὁ Κ. φίσκος, τὸ ἰδιαίτερον ταμεῖον τοῦ αὐτοκράτορος, κυρίως, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ΚΥΡΙΟΝ (ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ)· Κ. δεῖπνον, ἡ λεγομένη εὐχαριστία, Α' Ἐπ. π. Κορ. ια', 20· — ἡ κυριακὴ ἡμέρα, dies Dominica, Ἀποκάλ. α', 10, πρβλ. Συλλ. Ἐπιγρ. 9452· τὸ κυριακὸν (ἐξυπ. δῶμα), ἡ ἐκκλησία, πρῶτον ἐν Διατάγ. Μαξιμίνου παρ' Εὐσεβ. Ἐκκλ. Ἱστ. 9. 10, Συνόδ. Κανόν. Λαοδ. 28, Ἐκκλ. Ἱστ. 9. 5, 2· ἴδε Suicer. (Συνήθως νομίζεται ὅτι ἐκ ταύτης τῆς λέξεως παράγονται αἱ Τευτονικαὶ λ. kirk, kirene, church· ἀλλὰ πῶς οἱ βόρειοι λαοὶ παρέλαβον τὴν Ἑλληνικὴν ταύτην λέξιν μᾶλλον ἢ τὸ Ρωμαϊκὸν ὄνομα ecclesia, δὲν ἔχει ἐξηγηθῆ ἐπαρκῶς.)

κυρι-αρχέω, ἄρχω, ἐξουσιάζω, κυβερνῶ, Εὐστ. Πονημ. 184. 80, Νικήτ. Εὐγεν.

κυριάρχης, ὁ, ἄρχων, ἐξουσιαστής, κυβερνήτης, Θ. Προδρ. Ἐπιγράμμ. σ. 24 ἔκδ. Souvign.

κυριάρχησις, ἡ, τὸ κυριαρχεῖν, Νικήτ. Χων. Χρον. σ. 12Β.

κυριαρχία, ἡ, ἀρχὴ πάσης κυριότητος, Διον. Ἀρεοπ. περὶ Οὐραν. Ἱεραρχ. 8, 1, σ. 110.

κυριαρχικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς τὴν κυριαρχίαν Διον. Ἀρεοπ. περὶ Οὐραν. Ἱεραρχ. 8, 1, σ. 110.

κυριεία, ἡ, κυριότης, δικαίωμα ἰδιοκτησίας, Peyron, Pap. Graec. Taurin. part. 1, σ. 34, 37, κτλ.

κῡρίευσις, **εως**, κτῆσις, ἀπόκτησις, Achmes Ὀνειρ. 236.

κῡριεύω, (κύριος) εἶμαι κύριος ἢ δεσπότης, πάντων Ξεν. Ἀπομν. 2. 6, 22· τῆς Ἀσίας αὐτόθι 3. 5, 11· μυρίων γῆς πήχεων Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 176· κ. ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρὸς Διόδ. 1. 27· ὡς καὶ νῦν, λαμβάνω εἰς κατοχήν τινα, καταλαμβάνω, κυριεύω, τινὸς Πολύβ. 1. 7, 11, κτλ.— Παθ., κυριεύομαι, κατέχομαι, ὑπό τινος Ἀριστ. π. Θαυμασ. 95. 1. 2) ἔχω νομικὴν δύναμιν ἢ ἐξουσίαν νὰ πράξω τι, μετ' ἄπαρ., Νόμ. παρ' Αἰσχίν. 5. 36. **II.** ὁ κυριεύων, λογικὸν σόφισμα, Πλούτ. 2. 133Β., Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 19, 1. Λουκ. Βίων Πρᾶσ. 22, κτλ.· πρβλ. Menag. εἰς Διογ. Λ. 2. 108.

κῠρίζω, = **κυρίσσω**, Ἐτυμ. Μέγ. 548. 2.

κυρίλλιον, τό, ὑδρία μετὰ στενοῦ λαιμοῦ καλουμένη καὶ **βομβύλιος**, Πολυδ. Ι', 68.

κύριξις, **εως**, ἡ, κεράτισμα, Αἰλ. π. Ζ. 16. 20.

κῡριοκτονέω, φονεύω τὸν ΚΥΡΙΟΝ· **κῡριοκτονία**, ἡ, ὁ φόνος τοῦ ΚΥΡΙΟΥ· καὶ **κῡριο-κτόνος, ον**, φονεὺς τοῦ ΚΥΡΙΟΥ Ἐκκλ.· κ. πράξεις, ἐπὶ τῶν φονευσάντων τὸν υἱὸν τοῦ Σαούλ, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 7. 2, 1.

κυριοκτονία, ἡ, τὸ κτείνειν, φονεύειν τὸν Κύριον, Θεοδωρήτου Ἐκκλ. Ἱστ. 1, 9, τ. 3, σ. 771.

κυριοκτόνος, ὁ, ὁ τὸν Κύριον κτείνων, Θεοδωρήτου Ἐκκλ. Ἱστ. 4, 42, σ. 184, κλ.

κῡριο-λεκτέω, μεταχειρίζομαι κυριολεκτικὰς φράσεις ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **τροπολεκτέω**, Εὐστ. 633. 26., 836. 58, κτλ.

II. καλῶ μὲ τὸ ὄνομα **Κύριος**, Ἰουστῖν. Μ.

κυριόλεκτος, ον, ἐν τῇ κυρίᾳ σημασίᾳ λεγόμενος ἢ τιθέμενος, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 891D, κλ.

κῡριο-λεξία, ἡ, ἡ χρῆσις κυριολεκτικῶν φράσεων καὶ ὅρους κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ μεταφορικόν, Σχόλ. εἰς Ἰλιάτ. εἰς Φαῖδρ. 267C· Εὐστ.· — Ἐπίρρ. **κῡριολεκτικῶς**, κατὰ τὴν κυρίαν σημασίαν ἑκάστης λέξεως, Εὐστ. Πονημ. 63. 61· ὡσαύτως **-λέκτως**, Ὀλυμπιόδ.

κυριο-λογέομαι, παθ. τοῦ **κυριολεκτέω**, Κλήμ. Ἀλ. 657.

κυριολογία, ἡ, = **κυριολεξία**, Λογγῖν. 28, Ἀγαθαρχ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 446. 11. **II.** τὸ καλεῖν διὰ τοῦ ὀνόματος **Κύριος**, Ἐκκλ.

κυριολογικός, ή, όν, ὁ μετὰ κυριολεξίας, κάθοδος .. κυριολογικὴ παρὰ Κλήμ. Ἀλ. 657, ἐπὶ τῶν ἱερογλυφικῶν ἐκείνων ὅσα συνίστανται εἰς ἁπλᾶς εἰκόνας τῶν νοουμένων πραγμάτων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **συμβολικός**.

κύριος [ῡ], **α, ον**, ὡσαύτως **ος, ον**, Εὐρ. Ἡρακλ. 143, Ἀριστ. Πολ. 5. 6, 18· (κῦρος)· λέξις μεθ' Ὅμηρον. **I.** ἐπὶ προσώπων, ἔχων ἐξουσίαν· ἡ κυριότητα ἐπί τινος, κύριος· ἢ δεσπότης τινός, μετὰ γεν., Ζεὺς ὁ πάντων κ. Πινδ. Ι. 5 (4) 67, πρβλ. Π. 2. 106· ἐμῶν τε καὶ τῶν σῶν κ. πιστωμάτων Αἰσχύλ. Ἀγ. 878· πρὶν ἄν σε κ. στήσω τέκνων, σὲ καταστήσω κύριον .., Σοφ. Ο. Κ. 1041· κύριοι πολιτείας Ἀντιφῶν 120. 40· κύριός ἐστί τινος, ἔχει ἐξουσίαν ἐπί τινος, Λατ. penes eum est, Θουκ. 4. 20· κ. εἶναι εἰρήνης καὶ πολέμου Ξεν. Ἑλλ. 2. 2. 18· κυριώτατοι τοῦ ἱεροῦ Θουκ. 5. 53· τῶν αὐτοῦ κ. Ἰλιάτ. Νόμ. 929D, πρβλ. ἐν Ἀδήλ. 391C, κτλ.· θανάτου κ., ἔχων ἐξουσίαν ζωῆς καὶ θανάτου, Ἰλιάτ. Κριτ. 120D· οὕτω, κ. περί τινος Ἀριστ. Πολ. 3. 15, 6. **2)** κύριός εἰμι, μετ' ἄπαρ. (ἴδε **δίκαιος γ**), ἔχω ἐξουσίαν ἢ δικαίωμα νὰ πράξω τι, Αἰσχύλ. Ἀγ. 104· οὗτος κ. ὁρκωμοτεῖν (κατὰ τὸν Reisk. ἀντὶ **-ῶν**) Εὐρ. Ἱκέτ. 1189· κ. ἀπολέσαι, σῶσαι δ' ἄκυρος Ἀνδοκ. 30. 12, πρβλ. Θουκ. 5. 63., 8. 53· κυριώτεροι δοῦναι, ἱκανώτεροι νὰ δώσωσι, Θουκ. 4. 18· οὐ .. κ. οὔτε ἀνελέσθαι πόλεμον, οὔτε καταλῦσαι Ξεν. Ἀν. 5. 7, 27· καὶ ἀρχαὶ κ. κρίνειν Ἀριστ. Πολ. 3. 16, 10· οὕτω καί, κ. τοῦ μὴ μεθυσθῆναι, ἔχων τὴν δύναμιν νὰ μὴ .., ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 3. 5, 8. **3)** ἑπομένης ἐξηρτημένης προτάσεως, κ. γενέσθαι, ὄντινα δεῖ καταστήσασθαι Ἰσαῖ. 56. 26. **4)** σπανιώτερον μετὰ μετοχ., πριαμένους ἢ πωλοῦντας κυρίους εἶναι Θουκ. 5. 34· κ. ἦν πράσσων ταῦτα ὁ αὐτ. 8. 51, πρβλ. Πολύβ. 6. 37, 8, πρβλ. 18. 20, 10· — μετ' οὐδ. ἐπιθ., τί τῶνδε κυριώτερος μένεις; Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 965· πρβλ. Εὐρ. Βάκχ. 505. **5)** ἔχων ἐξουσίαν, ἐπιβλητικός, ὑπέρτερος, κ. εἶναι Ἰλιάτ. Πολ. 429B· ὁ πατὴρ μέχρι τούτου κ. [ἐστι] Ἀριστ. Ρητ. 2. 24, 9· τὸ κύριον, ἡ κυβερνῶσα ἐξουσία ἢ δύναμις ἐν τῇ πολιτείᾳ, ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 3. 10, 1· τὰ κύρια, αἱ ἀρχαί, οἱ ἄρχοντες, Δημ. 424. 11, Ἀριστ. Ρητ. 1. 8, 2· οὕτω, τὰ τῇδε τῆς γῆς κ. Σοφ. Ο. Κ. 915.

II. οὐχὶ ἐπὶ προσώπων, ὁ κυριεύων, ἀποφασιστικός, ἔγκυρος, ὑπερισχύων, ἀνώτατος, δίκαι Εὐρ. Ἡρακλ. ἔνθ' ἀνωτ., πρβλ. Ἰλιάτ. Κρίτων 50B· μῦθος κυριώτερος, μείζονος σπουδαιότητος, Εὐρ. Ι. Α. 318· κυριωτάτη τῶν ἐπιστημῶν ἡ πολιτικὴ Ἀριστ. Πολ. 3. 12, 1, πρβλ. Ἰλιάτ. Πολ. 565A, κτλ.· αἱ κυριώτεραι ἀρχαὶ π. Οὐρ. 2. 2, 10, πρβλ. Μεταφ. 2. 2. 14· ἡ φρόνησις τῆς σοφίας κυριωτέρα ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 6. 12, 3· οὕτω, κυριωτάτη ἐπιστήμη, ἀπόδειξις, κτλ., συχν. παρ' Ἀριστ. **2)** ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἄκυρος**, ἔγκυρος, ἰσχύων, νόμοι, δόγματα Δημ. 700, 8, Ἰλιάτ. Νόμ. 926D· κ. θέσθαι τι, ὁρίζσαι δι' ἐξουσίας, Σοφ. Ο. Τ. 1453· κ. ποιεῖσθαι [τὴν δίκην], ἀντίθετον τῷ ἄκυρον π., Δημ. 544. 4., 998 ἐν τέλ.· τὰς συνθήκας κυρίας ποιεῖν Λυσ. 150· 35, πρβλ. Ἰλιάτ. Θεαίτ. 179B· ἔστω τὰ κριθέντα κ., Νόμ. παρ' Δημ. 545. 11. **3)** ἐπὶ χρόνου κτλ., ὡρισμένος, προσδιωρισμένος, ἡ κυρία ἡμέρα Ἡρόδ. 5. 50, 93· ἡ κ. τῶν ἡμερῶν ὁ αὐτ. 1. 48., 6. 129· κ. ἐν ἡμέρᾳ Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 732· τόδε κ. ἦμαρ Εὐρ. Ἄλκ. 105, κτλ.· κ. μήν, ἐπὶ ἐγκύου γυναικός, δηλ. ὁ ἕνατος μήν, Πινδ. Ο. 6. 52· — οὕτω, ὅταν μόλῃ τὸ κύριον, ὁ διωρισμένος χρόνος, Αἰσχύλ. Ἀγ. 766· κ. μένει τέλος ὁ αὐτ. ἐν Εὐμ. 542· — ἐν Ἀθήναις, κυρία ἐκκλησία, τακτικὴ ἢ συνήθης συνάθροισις, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ σύγκλητος ἐκκλησία, συγκαλουμένη

ἐκτάκτως δι' ὡρισμένην τινὰ ὑπόθεσιν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 19, Συλλ. Ἐπιγρ. 111, 122, κἀλλ.· οὕτως, ἡ κυρία [ἡμέρα], ἡ ὡρισμένη ἡμέρα, Δημ. 541. 22· ἐπεὶ ἦκεν ἡ κ. τοῦ νόμου παρὰ Δημ. 544. 20, κτλ. **4)** νόμιμος, κανονικός, ἁρμόδιος, ὕμνος πόνος τε, κ. ξυνωμότται Αἰσχύλ. Εὐμ. 127, πρβλ. 326·— κύρια ἔχειν τινός, ἔχειν ἢ ἐξασκεῖν νόμιμον ἐξουσίαν ἐπί τινος, αὐτόθι 960. **5)** ἐπὶ λέξεων ἢ λόγων, κυριολογικός, κυριολεκτικός καὶ συνήθης, Λατ. proprius, κ. ὄνομα, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μεταφορὰ** καὶ **γλῶττα**, Ἀριστ. Πολ. 3. 2, 6., 3. 10, 2, Ποιητ. 21, 5, κἀλλ., Διογ. Λ. 10. 13, κλτ.· ἀλλὰ παράμεταγεν. συγγραφ. κ ὄνομα ἐσήμαινεν ὡσαύτως ὅ,τι καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ ὄνομα προσώπου ἢ πόλεως κτλ., Ἡρόδ. 7. 5. **III.** ἐπίρρ. **κυρίως**, ἴδε ἐν λέξ. **B.** ὡς οὐσιαστ., **κύριος**, ὁ, δεσπότης, κύριος, Λατ. dominus, ἐπώνυμ. τῶν θεῶν, Πινδ. Π. 2. 106, Σοφ. Αἴ. 734, κτλ.· κύριος, κατέχων τι, δεσπότης τινός, τοῖσι κ. ὁμιάτων Αἰσχύλ. Χο. 658, πρβλ. 689, κτλ.· ἢ ὁ κύριος, ἡ κεφαλὴ τῆς οἰκογενείας, ὁ οἰκογενειάρχης, οἰκοδεσπότης (πρβλ. **κοῦρος**, **κουρίδιος**), καὶ κύριος μὲν εἶναι τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων, δεσπότης δὲ τῶν δούλων, πρβλ. Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἱππ. 965· ἀλλὰ καὶ ἐν σχέσει πρὸς τοὺς δούλους, Ἀριστοφ. Πλ. 6, Ἀντιφῶν 120. 1-5, Ἀριστ. Πολ. 2. 9, 4·— ὡσαύτως ὁ ἐπίτροπος ἢ κηδεμὼν κορασίου, Ἰσαῖ. 59. 26· καὶ καθόλου ἐπίτροπος, ὁ αὐτ. 51. 22, Δημ. 1054. 18., 1134. 22, κτλ.· — ἀκολούθως ὡς καὶ νῦν, κύριε, ἦτο τύπος εὐγενοῦς προσφωνήσεως, ὡς τὸ Γαλλ. sire, Ἀγγλ. sir, Γερμ. Herr, Εὐαγγ. κ. Ἰωάνν. ιθ', 21., κ', 15, Πράξ. Ἀποστ. ις', 30, κτλ. **2)** ὡς θηλ., κυρία, ἡ, ὡς ἔτι καὶ νῦν, ἰδίως δέσποινα ἢ οἰκοδέσποινα, Λατ. domina, Φιλήμ. ἐν Ἀδηλ. 121· κυρίαν τῆς οἰκίας Μένανδρ. ἐν «Ἱλκίῳ» 2, Ἱλούτ., κτλ.· ἐν τῇ κλητικῇ, ὡς καὶ νῦν, καὶ τὸ Γαλλ. madame, Δίων Κ. 48. 44. **II.** ἐν Ἐπιγραφαῖς ὡς ἐπωνυμία πολλῶν θεῶν, τοῦ Διός, Ἑρμοῦ, Κρόνου κτλ., ἴδε Συλλ. Ἐπιγρ. Πίνακ. III· οὕτω Κυρία, ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος, κτλ. αὐτόθι. **2)** παρὰ τοῖς Ἑβδ., ὁ Κύριος, = τῷ Ἑβρ. ΙΕΗΟVΑΗ· ἐν τῇ Καιν. Διαθ. ἰδίως ἐπὶ τοῦ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

κῡριότης, **-ητος**, ἡ, ἐξουσία, κράτος, Ἐπιστ. π. Ἐφ. 1. 21· ἐν τῷ πληθ., Ἐπιστ. π. Κολ. 1. 16.

κύρίσσω, Ἀττ. **-ττω**: μέλλ. **-ξω**, κτυπῶ, ἐπιτίθεμαι διὰ τῶν κεράτων ὡς κριός (Φώτ.)· ἐπὶ ταύρων, ὁ ταῦρος δ' ἔοικεν κυρίσσειν Ποιητὴς παρ' Ἡφαιστ. 77, πλάτ. Γοργ. 516A· κ. ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασι ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 586B·— μεταφ., ἐπὶ ἐπιπλεόντων πτωμάτων πληττομένων κατὰ τῆς ἀκτῆς, κ. ἰσχυρὰν χθόνα Αἰσχύλ. Πέρσ. 310.

κῡριωνῡμέω, ὀνομάζω, καλῶ τινα κύριον, κυριωνυμοῦντες καὶ ἀρχηγὸν ἀναγορεύοντες Δούκ. Ἱστ. Βυζαντ. σ. 132A· καλῶ διὰ κυρίου ὀνόματος, Εὐστ. 635. 6.

κῡριωνῡμία, ἡ, ἰδιάζουσα ὀνομασία, Εὐστ. 652. 40, κτλ.

κῡρι-ώνῡμος, **ον**, ὠνομασμένος ἀπὸ τοῦ ΚΥΡΙΟΥ, ἡ κ. (μετὰ τῆς λέξ. ἡμέρα ἢ ἄνευ αὐτῆς), = ἡ κυριακή, Εὐστ. Πονημ. 42. 48, κτλ.

κῡρίως, Ἐπίρρ. τοῦ **κύριος**, ὡς κύριος ἢ δεσπότης, μετ' ἐξουσίας, Αἰσχύλ. Χο. 685, Ἰσοκρ. 68E. **II.** κανονικῶς, ὁμαλῶς, νομίμως, προσηκόντως, διὰ νόμου, κ. ἔχω, εἶμαι ὡρισμένος, ἰσχύω, Αἰσχύλ. Ἀγ. 178, Ἰσαῖ. 66. 9· οὕτω, κ. γενέσθαι Πλάτ. Νόμ. 925C· κ. καὶ πρώτως Ἀριστ. Ἠθ. Νικ. 8. 4, 4· τὸ κ. ἐν ὁ αὐτ. π. Ψυχ. 2. 1, 7, κτλ.·— ὡσαύτως, κ. αἰτεῖσθαι, δικαιωματικῶς, Σοφ. Φιλ. 63· δοῦναι Δημ. 954. 20. **III.** ἀκριβῶς, «σωστά», Πλάτ. Παρμ. 136C, κτλ. **IV.** ἐπὶ λέξεων, κατὰ τὴν σημασίαν αὐτῶν, τὴν συνήθη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **μεταφορᾷ** ἢ **κατὰ μεταφοράν**, Ἀριστ. Τοπ. 4. 3, 4., 6. 2, 3, Μεταφ. 4. 4, 8, κ. ἀλλ.· συγκρ. κυριώτερον λέγεσθαι ὁ αὐτ. ἐν Ἠθ. Ν. 1. 7, 13, κτλ.

κυρκαίη, ἴδε **κυρβαίη**.

κυρκᾰνάω, σπάνιος τύπος ἀντὶ τοῦ **κυκανάω**, ὑποκινῶ, παρασκευάζω, κ. ὀλεθρόν τινι Ἀριστοφ. Θεσμ. 429· Παθ., Ἱππ. 610. 38·— πρβλ. Ἐτυμ. Μέγ. 543. 53., 1213. 49.

κύρμα, τό, (κύρω) ὅ,τι τις συναντᾷ ἢ εὑρίσκει, δηλ. εὕρημα, λεία, λάφυρον, μετὰ δοτ., ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι Ἰλ. Ε. 488· κυσὶ κύρμα γενέσθαι Ρ. 272· οἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ κ. γ. Ὀδ. Γ. 271· θήρεσσιν Ε. 473· φώκῃσι καὶ ἰχθύσι Ο. 480. **II.** ἐν Ἀριστοφ. Ὄρν. 430, ἐπὶ προσώπου, ὁ εὑρίσκων ἢ λαμβάνων λείαν, ἁπατεών.

Κύρνος, ἡ, Cyrnus, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Κορσικῆς, Ἡρόδ. 1. 165· οἱ Κύρνιοι ὁ αὐτ. 7. 165· Κυρνία γῆ, παροιμ. ἐπὶ φωλεὰς λῃστῶν, Παροιμιογρ.

κῦρος, ὁ, **1)** ὁ πρότερος, ὁ πρεσβύτερος, ὁ μέγας Κῦρος, Ἡρόδ., κτλ. **2)** ὁ νεώτερος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀρταξέρξου, Ξεν. Ἀν. 1. 1, 1, κτλ.·— οἱ **Κύρειοι**, οἱ Ἕλληνες οἱ παρὰ τῷ Κύρῳ πρότερον ὑπηρετήσαντες, ὁ αὐτ. ἐν Ἑλλ. 3. 2, 7, κτλ.

κῦρος, **-εος**, τό, ὑψίστη ἐξουσία, δύναμις, κ. ἔχειν ἀμφί τινος Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 391· τῶν πραγμάτων τὸ κ. ἔχειν Ἡρόδ. 6. 109· ἅπαν τὸ κ. ἔχειν Θουκ. 5. 38, πρβλ. Πλάτ. Γοργ. 450E, 451A, B· κ. ἔχειν περί τινος ὁ αὐτ. ἐν Κρατ. 435C. **2)** ἀξίωμα, ἰσχύς, Λατ. potestas, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 700C. **II.** ἐπικύρωσις, κῦρος, ἰσχύς, ἀσφάλεια, βεβαιότης, ἔχειν κῦρος = κεκυρῶσθαι, Σοφ. Ο. Κ. 1780· ἡνῦν .. ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν ὁ αὐτ. ἐν Ἱλ. 919·— **κῦρος** καὶ ἅπαντα τὰ ἐξ αὐτοῦ παράγωγα, ἐκτὸς ἐὰν τὸ **κοίρανος** ἀνήκῃ εἰς τὴν αὐτὴν ῥίζαν, εἶναι λέξις τῶν μεθ' Ὅμηρον χρόνων. (Ἐκ τῆς √ΚΥΡ παράγονται καὶ τὰ **κυρ-όω**, **κύρ-ιος**· πρβλ. Σανσκρ. śûr-as (fortis), śûr-ata (fortitudo)· ἴσως καὶ τὸ **κοίρ-ανος** καὶ Λατ. cur-ia.)

κῡρόω, (κῦρος) κάμνω τι ἔγκυρον, ἰσχῦον, ἐπιβεβαιῶ, ἐπικυρῶ, ἐκτελῶ, ὁρίζω, Λατ. ratum facere, δόμοις .. τήνδ' ἐκύρωσας φάτιν Αἰσχύλ. Πέρσ. 227· φάτις τῆδ' ἐκύρωσεν [τόδε] αὐτόθι 521· ταῦτα Ἡρόδ. 6. 86, 2· τὸν γάμον αὐτόθι 126· ἡ ἐκκλησία κυρώσασα ταῦτα διελύθη Θουκ. 8. 69· πρβλ. Ἀριστοφ. Θεσμ. 369· τὴν μοῖραν Πλάτ. Πολ. 620E· τὴν γνώμην, τὸ δόγμα, τὴν ψῆφον Πολύβ. 1. 11, 1, κτλ.— Μέσ., ἐκτελῶ τοὺς σκοπούς μου, λόγῳ κυροῦσθαι τὰ πάντα Πλάτ. Γοργ. 451C, D.— Παθ., νομιμοποιοῦμαι, ὁρίζομαι κτλ., πρὶν κυρωθῆναι τὸ .. πρᾶγμα Ἡρόδ. 8. 56, πρβλ. Θουκ. 4. 125· τοὺς κυρωθέντας [τῶν νόμων] Ἀνδοκ. 11. 36, πρβλ. Δημ. 485. 13· τὸ ψήφισμα τὸ κυρωθὲν περὶ τούτων Συλλ. Ἐπιγρ. 1570a. 45, κ. ἀλλ., πρβλ. **ἐπικυρόω**· — καθόλου, ποῖ κεκύρωται τέλος; εἰς ποῖον σημεῖον τὸ τέλος ἔχει ὁρισθῇ ἢ προσδιορισθῇ; Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 603, πρβλ. Χο. 874· πρὶν κεκυρῶσθαι σφαγάς, πρὶν ἢ ἐκτελεσθῶσι, Εὐρ. Ἰλ. 1069·— μετ' ἀπαρ., ἐκεκύρωτο συμβάλλειν, εἶχεν ἀποφασισθῆ νὰ γείνῃ ἡ μάχη, Ἡρόδ. 6. 110, πρβλ. 130· ἐκυρώθη ναυμαχέειν ὁ αὐτ. 8. 56. **2)** κ. δίκην, ἀποφασίζω αὐτήν, Αἰσχύλ. Εὐμ. 581, 639. **3)** μετ' ἀπαρ., ἀποφασίζω ἢ ὁρίζω νὰ .., τηρηθῆναι τὸν νόμον Ἀριστ. Ἀποσπ. 551.

κυρσάνιος, ὁ, Λακων. λέξις ἀντὶ **νεανίας** ἢ **ἔφηβος**, Ἀριστοφ. Αυσ. 983, 1248.—ὁ Φώτ. μνημονεύει τύπον **σκυρθάνια** (τά) = ἐφηβεῖα· καὶ ὁ Ἡσύχ. ἔχει **σκυρθαλίας**, **σκυρθάλιος**, **σκυρθάλια** (τά), **σκύθραξ**, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας· πρβλ. Müller Dor. 4. 5, 2.

κυρσό-τεκνος, ἴδε ἐν λέξει **κρεισσότεκνος**.

κυρταίνω, κυρτοῦμαι, «καμπουριάζω», Σουίδ. ἐν λέξ. **ὑβός**.

κυρτ-αύχην, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων κυρτὸν αὐχένα, τὸ τοῦ Πακουβίου, incurvicervicus, Κυντιλ. 1. 5, 67.

κυρτεία, ἡ, τὸ ἁλιεύειν διὰ τῆς **κύρτης**, Αἰλ. π. Ζ. 12. 43.

κυρτεύς, **-έως**, ὁ, ὁ ἁλιεύων διὰ τῆς **κύρτης**, Ὀππ. Ἁλ. 3. 352· ὡσαύτως **κυρτευτής**, οῦ, ὁ, Ἀνθ. Π. 6. 230.

κύρτη, ἡ, ὡς τὸ **κύρτος**, ὁ, πλέγμα πρὸς ἄγραν ἰχθύων, εἶδος καλάθου ἁλιευτικοῦ μετὰ στενοῦ λαιμοῦ, Λατ. nassa, Ἡρόδ. 1. 191, Διόδ. 3. 19· σχοινίδι κ. Νικ. Ἀλεξιφ. 546, πρβλ. Ἀρχίλ. 167.

κυρτία, ἡ, (κύρτος) ἀσπὶς πλεκτή, Διόδ. 5. 33.

κυρτιάω, (κυρτὸς) εἶμαι κυρτός, «καμπουριάζω», ἀσθενέας καὶ ἀώρους νῶτά τε κυρτιόωντας Μανέθων 4. 119, ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ.

κυρτίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κύρτος**, Διοσκ. 1. 62·— **ὡσαύτως κυρτίς**, **-ίδος**, ἡ, Νικ. Ἀλεξιφ. 493, Ὀππ. Ἁλ. 5. 600, Διοσκ. 4. 157.

κύρτιον, τό, μέρος ἅρματος, Πολυδ. Α', 143.

κυρτο-βᾰτέω, περιπατῶ μετὰ κεκυρτωμένης ῥάχεως, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7, σ. 342, 8, κτλ.

κυρτο-ειδής, ές, ἔχων σχῆμα κυρτόν, Παύλ. Ἀλεξ. Ἀποτελ. σ. 28. 17, Ἐτυμολ. Μέγ. 545. 35.

κυρτο-κάπηλος, ὁ, πωλητὴς ἁλιευτικῶν σκευῶν, Συλλ. Ἐπιγρ. 9180.

κύρτος, ὁ, = **κύρτη**, Σαπφὼ 139, Πλάτ. Σοφιστ. 220C· τῷ τοῦ κύρτου πλέγματι ὁ αὐτ. ἐν Τιμ. 79D· μήτε ἐγρηγορόσιν μήτε εὕδουσι κ., μὲ ἁλιευτικοὺς καλάθους ἀγρεύοντας ἡμέραν καὶ νύκτα, ὁ αὐτ. ἐν Νόμ. 823E· κύρτῳ θηρεύειν τοὺς ἰχθῦς Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 20, 4, κτλ. **2)** κλωβίον πτηνοῦ, Λατ. cavea, λυγοτευχὴς Ἀνθ. Π. 9. 562.

κυρτός, **ή**, **όν**, (ἴδε **κίρκος**) κεκυρτωμένος, καμαρωτός, κῦμα (ἴδε **κορυφόω**) Ἰλ. Δ. 426· κύματα κυρτά, φαληριόωντα (πρβλ. **κυρτόω**) Ν. 799· θάλασσα κυρτὸν ἐπαφρίζει Μόσχ. 5. 5· ὡσαύτως, τῷ δέ οἱ ὦμω κυρτώ, κεκυρτωμένοι, Ἰλ. Β. 218, πρβλ. Ἀνθ. Π. 11. 120· βραχίων κ. ἐς τὸ ἔξω μέρος Ἱππ. π. Ἀγμ. 758· κ. τροχὸς Εὐρ. Βάκχ. 1066· κυρτὴ κάμιηλος Βαθρ. 40. 2· κυρτοὶ δ' ὀμοῦ καρῖδες ἐν ξηρῷ πέδῳ Ὠφελίων ἐν «Καλλαίσχρῳ» 1. **2)** παρὰ τοῖς Μαθ., κυρτός, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **κοῖλος**, οὖσης τῆς γῆς κυρτῆς καὶ σφαιροειδοῦς Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 7, 3· περὶ τὰς ἐκλείψεις [ἡ σελήνη] ἀεὶ κυρτὴν ἔχει τὴν ὁριζουσαν γραμμὴν ὁ αὐτ. π. Οὐρ. 2. 14, 17.

κυρτότης, **-ητος**, ἡ, τὸ κύρτωμα, τῆς θαλάσσης Στράβ. 12· ἐπὶ τῶν ὤμων, Ἱλούτ. 2. 26B· τὸ ἔχειν σχῆμα κυρτόν, ἐπὶ τῆς σελήνης, αὐτόθι 922D. **2)** παρὰ τοῖς Μαθημ., ἀντίθετ. τῷ **κοιλότης**, Ἀριστ. Φυσ. 4. 9, 7, Μετεωρ. 4. 9, 7.

κυρτόω, (κυρτὸς) κυρτώνω, κάμπτω τι μέχρις οὗ σχηματίσῃ τόξον, κυρτῶν νῶτα, ἐπὶ ταύρου ἑτοιμαζομένου εἰς ἐπίθεσιν, Εὐρ. Ἑλ. 1558· τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κ. Ἀθήν. 629F· λαίφεα Ἀνθ. Π. 10. 15. — Παθ., κῦμα παρεστάθη, οὐρεῖ Ἴσον, κυρτωθὲν (πρβλ. **κυρτός**) Ὀδ. Λ. 244· κυρτοῦσθαι ῥάχιν

Ὀππ. Κυν. 3. 273· ὡσαύτως παρὰ πεζογράφοις, οἱ φοίνικες ὑπὸ βάρους πιεζόμενοι κυρτοῦνται Ξεν. Κύρ. 7. 5, 11·— μέσ. ἀόρ. α' **ἐκυρτώσαντο** Νόνν. 37. 564.

κύρτωμα, τό, κυρτότης, καμπή, τοῦ ὀστέου κ., ἡ φυσικὴ αὐτοῦ ἐξωτερικὴ κύρτωσις, Ἱππ. Ἀγμ. 758· μεταφρένου Λουκιαν. π. Ἀπαίδ. 7· τὸ κατὰ τὴν ῥάχιν κ. Διόδ. 2. 54. **2)** τὸ σφαιροειδὲς ἢ στρογγύλον σχῆμα πλήρους κύστεως, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 814· οἴδημα, πρήξιμον, ὁ αὐτ. ἐν Προγν. 40, κ. ἀλλ.· ἡ κοιλία ποτηρίου, Ἀθήν. 488C·— ἐπὶ παρατάξεως στρατοῦ, μηνοειδὲς ποιῶν τὸ κύρτωμα Πολύδ. 3. 113, 8, κτλ.

κυρτών, ῶνος, (ἢ **κύρτων ωνος**), ὁ, κυφός, «καμπούρης», ὁ Κράτης παρὰ Διογ. Λ. 6. 92.

κύρτωσις, **εως**, ἡ, καμπύλωσις, καμπούριασμα, κυρίως δὲ κατὰ τὸ μέσον τῆς ῥάχεως, Γαλην. 12. 367, Ἐτυμολ. Μέγ. 774. 12. **2)** = **πομφόλυξ**, φυσαλλίς, ἐπὶ ὕδασιν εὐδιάλυτοι κυρτώσεις Ἐτυμολ. Μέγ. 682. 11.

κύρω, ἴδε ἐν λ. **κῦρέω**.

κύρωμα, τό, = τῷ ἑπομ., Εὐστ. Πονημ. 230. 16.

κύρωσις [ῡ], **εως**, ἡ, (κυρόω) ἐπικύρωσις, Θουκ. 6. 103, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 4. 8, 44, κτλ.· πᾶσα .. ἡ κ. διὰ τῶν λόγων ἐστὶ Πλάτ. Γοργ. 450B.

κῡρωτέον, ῥημ. ἐπίθ., δεῖ κυροῦν, Εὐσ. Ἐκκλ. Ἱστ. 3. 25, 2.

κῡρωτήρ, ῆρος, ὁ, ὁ ἔχων τὸ κῦρος, ἄρχων, Ἡσύχ.

κῡρωτικός, ή, όν, ὁ ἐπικυρῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **ἀναιρετικός**, Κλήμ. Ἀλ. 923 (κοινῶς: **κυριωτική**), κτλ.

κύσαι [ῠ], Ἐπικ. **κύσσαι**, ἀπαρ. ἀορ. τοῦ **κυνέω**· ἀλλὰ **κῦσαι** τοῦ **κύω**.

κῦσαμένη, (οὐχὶ **κυσσαμένη**), ἴδε ἐν λ. **κύω** II.

κύσθος, ὁ, (κύω) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Εὔπολ. ἐν «Ὁλέσιν» 3, Ἀριστοφ. Ἀχ. 782, κ. ἀλλ.

κυσιάω = **πασχητιάω**, Κωμ. παρ' Ἡσυχ.

κυσο-βάκκᾰρις, ιδος, ὁ, «ἤτοι τὸν κυσὸν μυρίζων, Κωμ. παρ' Ἡσυχ.

κυσοδακνιᾷ· «ψωριᾷ» Ἡσύχ.

κυσο-δόχη (ἢ **-δόκη**), ἡ, εἶδος ξυλίνου δεσμοῦ ἢ κολαστηρίου, Ἀλκίφρων 3. 72· πρβλ. **κύφων** II.

κυσο-λάκων, ωνος, ὁ, = **παιδεραστής**, ἐπειδὴ οἱ Σπαρτιᾶται κατηγοροῦντο ἐπὶ τοιαύτῃ συνηθείᾳ, Ἀρίσταρχ. παρ' Ἡσυχ., Φώτ.

κυσο-λαμπίς, ίδος, ἡ, = **πυγολαμπίς**, Ἡσύχ.

κυσο-λέσχης, ου, ὁ, ἄνθρωπος αἰσχρορρήμων, αἰσχρολόγος, Εὐστ. 746. 14.

κυσο-νίπτης, ὁ, = **πόρνος**, Κωμ. παρ' Ἡσυχ.

κυσός, ὁ, (κύω) «γυναικεῖον αἰδοῖον» Ἡσύχ. **II.** = **πυγή**, παρὰ τῷ αὐτῷ.

κυσοχήνη, ἡ, «ξύλον ἐν ᾧ ἁμαρτάνουσαι αἱ πόρναι ἐδεσμεύοντο» Ἡσύχ. **II.** = **εὐρυπρωκτία**, ὁ αὐτ., Φώτ.

κύσσα, κύσσαι, ἴδε ἐν λ. **κυνέω**.

κυσσαμένη, ἡμαρτημ. γραφ. ἀντὶ **κῦσαμένη**, ἴδε ἐν λ. **κύω** II.

κύσσαρος, ὁ, = **κυσός** II, Ἱππ. 238. 27, Γαλην.· πρβλ. **κύτταρος**.

κύστη, ἡ, ἑρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Ἡσυχ. ἄρτος σπογγίτης.

κύστιγξ, -ιγγος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **κύστις**, Ἱππ. ἐν Λεξ. Γαλην. σ. 512.

κύστιον, τό, (κύστη) φυτόν τι φέρον τὸν καρπὸν ἐντὸς κύστεως, «κύστιον· τὸ ἀλικακκάβον» Ἡσύχ., Λατ. vesicalis, κατὰ Διοσκ. 4. 72 «ἔστι δὲ καὶ ἕτερον στρύχνον, ὃ ἰδίως ἀλικάκκαβον καλοῦσιν .. καρπὸν δὲ ἔχει ἐν θυλακίοις περιφερέσιν ὅμοιον φύσαις, πυρρόν, περιφερῆ, λεῖον, ὡς ῥᾶγα σταφυλῆς» κτλ.

κύστις, εως, καὶ **-ιος**, ἡ, (κύω), ὡς τὸ κύστη, ἡ, (οὐροδόχος), κύστις, «φοῦσκα», Ἰλ. Ε. 67., Ν. 652, Σοφ. Ἀποσπ. 462, Πλάτ. Τίμ. 91Δ, κτλ.· ὥσπερ κύστιν φυσᾷ, τὰς φουσκώνει (δηλ. τὰς νεφέλας), ἐπὶ ἀνέμου, Ἀριστοφ. Νεφ. 405· κ. ὑεία, ἐν χρήσει ὡς θυλάκιον ἢ βαλλάντιον, ὁ αὐτ. ἐν Ἀποσπ. 425· οἶνου κύστεις μεστὰς Ἀθήν. 20Δ. **II.** κ. ὀφθαλμοῦ, τὸ ὑπὸ τὸν ὀφθαλμὸν ἐξέχον μέρος, «ἡ κύστις ὀφθαλμοῦ κάτωθεν προκειμένη, οἰνόφλυγας (σημαίνει)» Πολέμ. Φυσιογν. 236, πρβλ. Ἀριστ. Φυσιογν. 6, 25 (ἔνθα κύστιδες).

κύτῐνος, ὁ, ἡ κάλυξ τοῦ ἄνθους τῆς ῥοιᾶς, Θεοφρ. π. Φυτ. Αἰτ. 1. 14,4, κτλ.—Καθ' Ἡσύχ.: «κύτινοι· τῆς ῥοιᾶς τὰ πρῶτα ἐξανθήματα».

κῠτῐνώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κύτινον, Θεοφρ. π. Φ. Ἱστ. 4. 10, 3.

κῠτίς, -ίδος, (κύω) μικρὸν κυτίον, κιβώτιον, «κουτάκι», Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 665 (ἔνθα διώρθωσε κυτίδα ἀντὶ κυτίδια ὁ Κοραῆς ἐν Ἡλιοδ. τ. 2, σ. 155).

κῠτῐσο-νόμος, ον, (νέμομαι) ὁ, ἐπὶ τῆς χελώνης, ἡ τρώγουσα κύτισον, κυτισοφάγος, Νικ. Ἀλεξιφ. 572.

κῠτῐσος, [ῠ], ὁ, cytisus, εἶδος θαμνώδους τριφύλλου, Medicago arborea, Ἱππ. 583. 48, Κρατῖν. ἐν «Μαλθακοῖς» 1. 8, Εὔπολ. ἐν Αἰξί» 1. 3. Θεόκρ. 10. 30.

κυτμίς, -ίδος, ἡ, εἶδος ἐμπλάστρου ἐκ λίπους αἰγείου, Λουκ. Ἀλεξ. 22, 53.

κῠτο-γάστωρ, -ορος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων εὐρεῖαν γαστέρα, Ἀνθ. Π. 6. 305, κατὰ τὸν Toup. ἀντὶ κυάστορας.

κύτος [ῠ], **-εος**, τό, (κύω)·— κοίλωμα, κοιλότης, κοιλογάστορος κύκλου, ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, Αἰσχύλ. Θήβ. 495· ἀσπίδος Εὐρ. Ἀποσπ. 185· θώρακος Ἀριστοφ. Εἰρ. 1224, πρβλ. Εὐρ. Ἰλ. 473· λέβητος ὁ αὐτ. Κύκλ. 399· τρίποδος Ἱκέτ. 1202· κύλικος Πλάτ. Κωμ. ἐν Ἀδήλ. 9·— τὸ μέσον τῆς νεώς, τὸ κοῖλον, «ἀμπάρι» τοῦ πλοίου, Πολύβ. 16. 3, 4, κτλ. **2)** πᾶν ἀγγεῖον, ὑδρία, κτλ., Αἰσχύλ. Ἀγ. 322, 816, Σοφ. Ἰλ. 1142, κτλ.· πλεκτόν κ., καλάθιον, Εὐρ. Ἴων 37· κοιλοσώματον κ. Ἀντιφ. ἐν «Ἀφροδισίῳ» 1. 2. **3)** πᾶν τὸ περιέχον ἢ καλύπτον, τὸ τῆς κεφαλῆς κ. Πλάτ. Τίμ. 45Α· τὸ ὄπισθεν κ., τὸ ἰνίον, Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 2. 10, 15·— τοῦ θώρακος κ., δηλ. τὸ στῆθος, ὁ θώραξ, Πλάτ. Τίμ. 69Ε· οὕτω, τὸ ἄνω κ. Ἀριστ.· τὸ τῆς ψυχῆς κ., δηλ. τὸ σῶμα, Πλάτ. Τίμ. 44Α· ἐντεῦθεν καὶ ἀπολ. = τὸ σῶμα, ἀνδρείῳ κύτει Σοφ. Τρ. 12· ὁ κορμὸς τοῦ σώματος, διὰ παντὸς τοῦ κ. Πλάτ. Τίμ. 74Δ, πρβλ. Νόμ. 961Ε· τὸ ἀπ' αὐχένος μέχρι αἰδοίων κ. Ἀριστ. π. Ζ. Ἱστ. 1. 7, 1, πρβλ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 12, κ. ἀλλ.

κύτος [ῠ], **εος**, τό, τὸ Λατ. cutis, (ἴδε **σκεῦος** ἐν τέλ.), δέρμα, Λυκόφρ. 1316, Διόδ. 1. 35.

κύτρα, Σικελ. ἀντὶ τοῦ **χύτρα**, Γρηγ. Κορ. 341.

κυττάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κύτταρος**, Ἀριστ. π. Ζ. Γεν. 3. 10, 26., 4. 4, 6.

κύττᾰρον, τό, = τῷ ἑπομ. 3, Ἀριστοφ. Θεσμ. 516, ἂν μὴ ἀναγνωστέον **κύτταρος**.

κύττᾰρος, ὁ, (κύτος) ἡ κυψέλη κηρήθρας, ἐν ᾗ τὰ ἔμβρυα τῶν μελισσῶν, σφηκῶν καὶ ἀνθρηνῶν καταπίθενται, Ἀριστοφ. Σφ. 1111, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 8., 5. 22, 9., 5. 23, 4, ἀλλ. **2)** κοίλωμα ἐντὸς τοῦ καυλοῦ τοῦ κυάμου, Θεοφρ. π. Φ. Ἱστ. 4. 8, 7· ἰδίως ὁ θάλλων κῶνος τῆς πίτυος, ὁ αὐτ. 3. 3, 8. **3)** μεταφ., τοὐρανοῦ τὸν κ., τὸν κοῖλον θόλον τοῦ οὐρανοῦ, Ἀριστοφ. Εἰρ. 199.

κυτών, ῶνος, ὁ, κοίλωμα, κοιλότης, Ψευδο-Χρυσ. τ. 7, 252, 17·

κῡφᾰγωγέω, ἔχω τὸν αὐχένα κεκυφότα, κύπτω (ἴδε τὸ ἑπόμ.), Διέβαν. 4. σ. 203.

κῡφ-άγωγός ἵππος, ὁ, βαδίζων μὲ αὐχένα κυρτόν, καμαρωτὸν καὶ τὴν κεφαλὴν κύπτουσαν πρὸς τὰ κάτω, Ξεν. Ἱππ. 7, 10.

κῡφᾰλέος, α, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ **κυφός**, Ἀνθ. Π. 6. 297.

κύφελλα [ῠ], τά, (συγγεν. τῇ λέξει κύπελλον)·— μόνον παρ' Ἀλεξάνδρ. ποιηταῖς, **1)** αἱ κοιλότητες τῶν ὤτων, Λυκόφρ. 1402. **2)** νέφη ὁμίχλης, Καλλ. Ἀποσπ., 300· (ὁ Δινδ. διορθοῖ κύφελλ' ἀντὶ νέφη δ' ἐν Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 793)· ἐν Λυκόφρ. 1426, κ. ἰῶν, σύννεφα βελῶν.

κυφή, ἡ, Κρητικ. ἀντὶ **κεφαλή**, Ἡσύχ.

κῦφι, εος, καὶ **εως**, τό, Αἰγύπτιόν τι φάρμακον συντιθέμενον ἐκ πολλῶν διεγερτικῶν οὐσιῶν, Διοσκ. 1. 24·— **κόφι** παρ' Ἀθην. 66F, Γραμμ.

κῦφο-ειδής, ές, ὅμοιος κατὰ τὴν φύσιν ἢ τὴν ποιότητα πρὸς τὸ **κῦφι**, Γαλην. 13. 585, 587. **II.** (κυφός) κεκυρτωμένος, κυρτός, Μελέτ. ἐν Ἀνεκδ. Ὀξ. 3. 74, 130.

κῦφό-νωτος, ον, ἔχων κεκυρτωμένα τὰ νῶτα, «καμπούρης», Ἀντιφ. ἐν «Φιλοθηβαίῳ» 1. 18.

κῡφόομαι, κυρτοῦμαι, Ἱππ. Ἄρθρ. 806· κυφοῦται ῥάχις 807, Ἐρωτιαν. σ. 226.

κῡφός, ή, όν, (κύπτω, κέκῡφα) κεκλιμένος πρὸς τὰ ἐμπρός, κεκυρτωμένος, κύπτων, «καμπούρης» (πρβλ. **λορδός**), ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἦην καὶ μυρία ἤδη Ὀδ. Β. 16· κ. ἀνήρ, κ. πρεσβύτης Ἀριστοφ. Ἀχ. 703, Ἰλ. 266· ἕλκεσθαι ἐς κυφόν, ἔχειν κύρτωμα τῆς ῥάχεως, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 806· τρίγλαι κ. Ἐπίχ. 37 Ahr.· συχν. ἐπὶ καρίδων ἕνεκα τοῦ σχήματος αὐτῶν, Εὔβουλ. ἐν «Τιτθαῖς» 4, Μάτρων παρ' Ἀθην. 136Δ, Ἀνθ. Π. 5. 185· ἀλλὰ διὰ τοῦ: τῶν καρίδων αἱ κυφαὶ ὁ Ἀριστ. χαρακτηρίζει εἴδός τι αὐτῶν ἰδιαίτερον, τῶν καρίδων αἵ τε κυφαὶ καὶ αἱ κράγγονες καὶ τὸ μικρὸν γένος π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 2, 2., 5. 17, 8· ὑπὸ κ. ἄροτρον Ἑλλ. Ἐπιγράμμ. 618. 14. **II.** κεκυρτωμένος, στρογγύλος, ἐπὶ ποτηρίου, Ἀθήν. 482E.

κῦφος, εος, τό, κύφωμα, κύρτωμα, «καμποῦρα», Ἱππ. π. Ἄρθρ. 807, Ἀέτ. ἐν τῇ Φωτ. Βιβλ. 180. 1, Ἀρκάδ. **II.** = **κύπελλον**. Ἐτυμ. Μέγ. 549. 8.

κῡφότης, ητος, ἡ, τὸ ἀφῃρημένον τοῦ **κυφός**, «καμπούρα», Ἱππ. π. Διαίτ. Ὀξ. 387. **II.** τὸ στρογγύλον, ἡ στρογγυλότης, Ἀθήν. 482E.

κύφωμα, τό, κύρτωμα ἐν τῷ σώματι, «καμπούρα» Ἱππ. π. Ἄρθρ. 807, Γαλην. τ. 18, μέρ. 1, σ. 502, 3.

κύφων, ωνος, (ἢ **κυφών, ῶνος**), ὁ, (κῦφός) ξύλον κεκυρτωμένον, ὁ κυρτὸς ζυγὸς τοῦ ἀρότρου, Θέογν. 1201· κυφῶνες, ὡσαύτως, «τῶν δύο πλαγίων πλευρῶν (ἁρματος) αἱ ἐπάνω ῥάβδοι, αἱ ἐως κάτω τεινουσαι, κυφῶνες» Πολυδ. Α', 143. **II.** εἶδος κολαστηρίου ξυλίνου δεσμοῦ, ἐν ᾧ ἐνεκλείετο ὁ αὐχὴν τῶν τιμωρουμένων δούλων καὶ καταδίκων, ἐν τῷ κυφῶνι τὸν αὐχένα ἔχων Κρατῖν. ἐν «Νεμέσει» 8, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἰλ. 476, 606· δεθῆναι ἐν τῷ

κ. Ἀριστ. Πολ. 5. 6, 15. **2)** ὁ διατελέσας ἐν τοιαύτῃ τιμωρίᾳ, κακὸς καὶ ὀλέθριος, κακοῦργος, Λατ. furcifer, Ἀρχίλ. 166, Λουκ. Ψευδολογιστ. 17. **III.** μέρος τοῦ γυναικείου ἱματισμοῦ, Ποσείδιππ. ἐν Ἀδήλ. 16.

κυφώνιον, τό, εἶδος ἀλοιφῆς, Ἀλέξ. Τραλλ. 1. σ. 22· (ὁ Struve **κύφινον** ἐκ τοῦ **κῦφι**).

κῦφωνισμός, ὁ, τιμωρία διὰ τοῦ **κύφωνος**, Σχόλ. Ἀριστοφ. Πολ. 476.

κύφωσις [ῡ], **εως**, ἡ, κύρτωσις τῆς ῥάχεως, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 812.

κύχραμος, ὁ, πτηνόν τι ἀποδημητικὸν ἀποδημοῦν μετὰ τῶν ὀρτύγων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 12, 11 (διάφ. γραφ. **κέχραμος**. **κίχραμος**)· — κατὰ τὸν Sundevall **κύχραμος**, **κρέξ**, **ὀρτυγομήτρα**, ἅπαντα εἶναι ὀνόματα τοῦ αὐτοῦ πτηνοῦ· — φέρεται δὲ **κιγκράμας** παρ' Ἡσυχ.· cychramus παρὰ Πλιν. 10. 13.

κυψέλη, ἡ, πᾶν κοῖλον ἀγγεῖον· — κιβώτιον, θήκη (ὅθεν ὠνομάσθη ὁ **Κύψελος**), Ἡρόδ. 5. 92, 4, 5, Πλούτ. 2. 161A, Παυσ. 5. 17, 5· κ. ἐξμέδιμνος, σκεῦος πρὸς ἐναπόθεσιν σίτου χωροῦν ἓξ μεδίμνους, Ἀριστοφ. Εἰρ. 631 — **κυψέλη μελισσῶν**, Πλούτ. 2. 601C πρβλ. **κύτταρος**· μεταφ., κυψέλαι φρονημάτων Κωμ. Ἀνώμ. 268. **II.** ἡ κοιλότης τοῦ ὠτός, Πολυδ. Β', 85, Ἡσύχ.· — ἐντεῦθεν, **2)** ὡς τὸ **κυψελίς**, ἡ ἐν τῷ ὠτὶ κηροειδὴς ὕλη, **κυψέλην** .. ἔχεις .. ἐν τοῖς ὠσίν, παροιμ. ἐπὶ ἠλιθίων, Κωμ. Ἀνώμ. 28, πρβλ. Εὔπολ. ἐν «Πόλεσι» 17. (Πιθαν. ἐκ τοῦ **κύπτω**, **κύψω**· πρβλ. Λατ. capsa, capsula).

Κυψελίδαι, οἱ, ἀπόγονοι τοῦ Κυψέλου, Θεόγνωστ. 894, Πλάτ. Φαῖδρ. 236B.

κυψέλιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κυψέλη**, κυψέλη μελισσῶν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 55.

κυψελίς, **-ίδος**, ἡ, ὑποκορ τοῦ **κυψέλη**, ἴδε ἐν λέξ. **κύψελος**. **II.** ἡ ἐντὸς τῶν ὤτων κιτρίνη ὕλη, Λουκ. Λεξιφ. 1, Λιβάν. 4. 144· — οὕτω **κυψελίτης**, **ῥύπος**, ὁ, Ἐτυμολ. Μέγ.· — **κυψελόβυστος**, **ον**, (κύω) πεφραγμένος διὰ κυψέλης, ὦτα Λουκ. Λεξιφ. 1.

κύψελος, ὁ, «πετροχελίδονον», Hirundo apus (ἄπους), «οἱ δ' ἄποδες, οὓς καλοῦσί τινες κυψέλους, ὅμοιοι ταῖς χελιδόσιν εἰσί» Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 30, 1· ἀλλὰ περιγράφει τὴν κατασκευὴν τῶν φωλεῶν των (κυψέλια) κατὰ τρόπον ἁρμοζόμενον μόνον εἰς τὸ εἶδος H. riparia, αὐτόθι. **II.** = **κυψελίς** II, Τζέτζ. Ἱστ. 8. 199.

κύω, μεθ' Ὅμηρον τύπος τοῦ **κυέω** (πλὴν ἐν τῷ ἀορ. α', ἴδε κατωτ. II)· **I.** κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἐπὶ θηλέων, συλλαμβάνω, ἔχω ἐν γαστρί, εἶμαι ἔγκυος, Λάβδα κύει, τέξει δὲ Χρησμ. παρ' Ἡρόδ. 5. 92, 2, Θέογν. 39. 1081, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 458, Ξεν., κλ.· κύω μῆνα ὄγδοον ἤδη Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 2. 1· κ. ἀπό τινος Λουκ. Ὄνειρος ἢ Ἀλεκτ. 19. **2)** σπαν. μετ' αἰτιατ., κυοφορῶ τι, κυήματα Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 11, 4· παιδίον Λουκ. Ἑταιρ. Διάλ. 2. 4· μεταφορ., ἡ ψυχή μου ἀεὶ τοῦτο κύουσα (ἄλλ. κυοῦσα) διῆγεν Ξεν. Κύρ. 5. 4, 35· — παθ., κυοφοροῦμαι, φέρομαι ἐν τῇ κοιλίᾳ, Ἀριστ. Προβλ. 1. 9, 2. **II.** κατ' ἐνεργ. ἀόρ. **ἔκῡσα**, μεταβ. ἐνεργείας, ἐπὶ τοῦ ἄρρενος, κάμνω τινὰ νὰ ἐγκυμονῇ, μεταφορ., ὄμβρος ἔκυσε γαῖαν Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 38, πρβλ. Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 2, 24· καὶ μέσ. ἀόρ. **ἐκῡσάμην**, ἐπὶ τῆς θηλείας, συλλαμβάνω, ὃν τέκε κυσαμένη (ὡς παρ' Ὁμ., ὑποκυσαμένη) Ἡσ. Θ. 125, πρβλ. 405, Ὁμ. Ὕμν. 26. 4· Ζηνί, παρὰ τοῦ Διός, Ἄσιος παρὰ Παυσ. 2. 6, 4· ὅσσους .. κύσατο Κητὼ Εὔπολ. ἐν Ἀποσπ. 86. — Οἱ τύποι **κυέω** καὶ **κύω** φαίνονται ἐν χρήσει ἀδιακρίτως, ἂν καὶ οἱ Ἀττικοὶ προτιμῶσι τὸν τύπον **κυέω**· ἀλλὰ παρατηρητέον ὅτι τὸ **κυέω** εἶναι κοινότερον ἐν τῇ μεταβατ. σημασ., τὸ δὲ **κύω** ἐν τῇ ἀμεταβ. Ἡ μεταβατ. ἐνεργείας σημασίας ἀνήκει εἰς μόνον τὸν ἀόρ. **ἔκῡσα**, ὅστις διακριτέος ἀπὸ τοῦ **ἔκῡσα** (ἀόρ. α' τοῦ **κυνέω**)· ἄγνοια τῆς διαφορᾶς ταύτης τῆς ποσότητος παρεπλάνησε καὶ αὐτὸν τὸν Wolf, ὅστις ἔγραψεν ἐν Ὁμήρῳ ὑποκυσσαμένη.

κύων, ὁ καὶ ἡ, ἀμφότερα παρ' Ὁμ., ἀλλὰ τὸ ἀρσεν. συνηθέστερ., γεν. **κυνός**, δοτ. **κυνί**, αἰτ. **κύνα**, κλητ. **κύον**, μετέπειτα καὶ **κύων**, Bast App. Ep. Cr. σ. 15· — πληθ., ὀνομαστ. **κύνες**, γεν. **κυνῶν**, δοτ. **κυσίν** Ἐπικ. **κύνεσσι** Ἰλ., αἰτ. **κύνας**· (ἴδε ἐν τέλ.). Κύων ἄρρην (σκύλος) ἢ θήλεια (σκύλλα), Ὁμηρ., κλ., μετ' ἐπιθέτων σημαινόντων ταχύτητα (ταχέες, ἀργίποδες, πόδας ἀργοί) καὶ ἀγριότητα (καρχαρόδοντες, ὑλακόμωροι, ὠμησταί)· ἐπὶ τῶν ποιμενικῶν κυνῶν, Ἰλ. Κ. 183., Μ. 302· ἀλλὰ παρ' Ὁμ. συνηθέστατα ἐπὶ θρεπτικῶν κυνῶν κατὰ κάπρων, λεόντων, Θ. 338· κύνες θηρευταὶ ἢ θηρευτῆρες Λ. 325, κτλ.· κύνε εἰδότε θήρης Κ. 360· ὑλακτοῦσι πρὸ ἐπικινδύνου θηράματος, Ἰστάμενοι μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον Σ. 585, πρβλ. Ε. 476 μετέπειτα ὅταν πρόκειται περὶ θηρευτικῶν κυνῶν τὸ πλεῖστον ἐν τῷ θηλ., ὡς ἐν Σοφ. Αἴ. 8, Εὐρ. Ἱππ. 18, καὶ συχν. ἐν Ξεν. Κυν.· ἡ Λακωνικὴ γενεὰ ἦτο περίφημος, Σοφ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 1, 3, κ.ἀλλ.· καὶ βραδύτερον ἡ Μολοσσὸς ἢ Ἠπειρωτική, αὐτόθι 3. 21, 3, καὶ ἴδε **Μολοσσός**· ὡσαύτως ἡ Ἰνδική, ὁ αὐτ. π. Ζ. Γεν. 2. 7, 9· δὲν ἦσαν δὲ ἄγνωστα καὶ τὰ Μελιταῖα κυνάρια, ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 6, 11· — παροιμ., κυσὶν πεινῶσιν οὐχὶ βρῶσιμα, οὐδὲ διὰ κύνας πεινῶντας βρώσιμα, Κωμικ. Ἀνών. 41· χεῖρον ἐρεθίσαι γραῦν ἢ κύνα Μένανδ. ἐν Ἀδήλ. 258· κύνα δέρειν δεδαρμένην Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 1· ἡ κύων κατακειμένη ἐν τῇ φάτνῃ, «σκύλλος 'ς τὸ παχνί», Λουκ. π. Ἀπαίδ. 30, κ.ἀλλ.· χαλεπὸν χορίῳ κύνα γεῦσαι, εἶναι κακὸν νὰ δώσῃ τις εἰς τὸν κύνα δέρμα νὰ φάγῃ, νὰ γευθῇ δηλ. σαρκῶν, Θεόκρ. 10. 11· — νὴ ἢ μὰ τὸν κύνα, ἦτο ὁ συνήθης ὅρκος τοῦ Σωκράτους, Πλάτ. Ἀπολ. 21E, Γοργ. 482B, Κρατῖν. ἐν «Χείρωσιν» 11, πρβλ. Σχόλ. εἰς Πλάτ. Ἀπολ. 22A, Σουίδ.· καὶ μετὰ ταῦτα ἐν κοινῇ χρήσει ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Σφ. 83· πιθανῶς δὲ ἔλαβε τὴν ἀρχήν του ἐκ τῆς τάσεως τῆς χρήσεως ἱερῶν ὀνομάτων οἷον νὴ τὸν Δία, καὶ ἀπεδίδετο εἰς ἀνθρώπους διατελοῦντας ἐν τῇ ἀρχεγόνῳ ἁπλότητι, οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος .. κύων, ἔπειτα χήν, θεοὺς δ' ἐσίγων, πρβλ. **κράμβη** 2, **χήν** 2. **II.** ὡς λέξις ὀνειδιστικὴ ἢ ὕβρις, συχν. παρ' Ὁμ. ἐπὶ γυναικῶν πρὸς δήλωσιν ἀναισχυντίας ἢ θρασύτητος, ἀλλ' ἧττον τραχεῖα ὕβρις ἢ σήμερον· διότι ἡ Ἑνένη καλεῖ ἑαυτὴν κύνα, Ἰλ. Ζ. 344, 356· ἡ Ἶρις καλεῖ οὕτω τὴν Ἀθηνᾶν, Θ. 423· καὶ τὴν Ἥραν ἡ Ἄρτεμις, Φ. 481· ἐπὶ τῶν θεραπαινίδων ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Ὀδυσσέως, Ὀδ. Σ. 338, Τ. 91, 154, 372· ἀκολούθως, ἡ ῥαψῳδὸς κ., ἐπὶ τῆς Σφιγγός, Σοφ. Ο. Τ. 391, πρβλ. Αἰσχύλ. Ἀποσπ. 234· — ἐπὶ ἀνδρῶν κυρίως σημαίνει ὁρμητικότητα, ἀπερισκεψίαν, μανίαν, Ἰλ. Θ. 298, 527, Ὀδ. Ρ. 248., Χ. 35· ἀλλ' ὡσαύτως ἐν τοῖς **κυνώπης**, **κύντερος**, ἅπερ ἴδε· καὶ κύνες, ἐπὶ ἀνδρῶν, Ἰλ. Ν. 623. — Ὁ κακὸς χαρακτὴρ τῶν κυνῶν εἶναι κοινὸς ἐν ταῖς Ἀνατολικαῖς χώραις, ἔνθα συχνάκις εἶναι οἱ μόνοι καθαρισταὶ τῶν ὁδῶν καὶ τῶν πόλεων .., ὅθεν ἡ φράσις ἐλώρια τεῦχε κύνεσσιν Ἰλ. Α. 4, πρβλ. Λ. 817., Ρ. 254., Ω. 409, Αἰσχύλ. Ἱκ. 800, Σοφ. Ἀντ. 1017, Αἴ. 830· — ἀλλ' ἡ διήγησις περὶ τοῦ γηραλέου Ἄργου δεικνύει ὅτι ὁ Ὅμηρος ἐγίνωσκε καλῶς τὰς ἀρετάς του, Ὀδ. Ρ. 291 κέξ.· εὑρίσκομεν κύνας φυλάττοντας τὴν θύραν (ἴδε **πυλαωρός**)· ὑλακτοῦντας μόνον κατὰ τῶν ξένων, Π. 4 κέξ., Ξ. 29, Ἰλ. Κ. 181· (οὕτως ὁ Ἀγαμέμνων καλεῖται τῶν σταθμιῶν κ., ὁ πιστὸς φύλαξ, ἄγρυπνος κύων, Αἰσχύλ. Ἀγ. 896· καὶ ἡ Κλυταιμνήστρα δωμάτων κ., αὐτόθι 607, πρβλ. Ἀριστοφ. Ἱππ. 1023)· τοὺς εὐγενεῖς ἀκολουθοῦσιν εὐνοούμενοι κύνες, οὐκ οἷος, ἅμα τῷ γε δῦνε κύνες ἀργοὶ ἕποντο, ἐπὶ τοῦ Τηλεμάχου εἰς τὴν ἀγορὰν πορευομένου, Ὀδ. Β. 11, πρβλ. Ρ. 62· τρέφονται δὲ ἐκ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων (ἴδε **τραπεζεύς**, **συντράπεζος**). **2)** ἐν Ἀθήναις, σκωπτικὸν ὄνομα τῶν κυνικῶν φιλοσόφων, Ἀριστ. Ρητ. 3. 10, 7, Ἀνθ. Π. 7. 65, 413, Διογ. Λ. 6. 19 καὶ 60 **III.** οἱ Τραγ. ἐφαρμόζουσι τὸν ὅρον τοῦτον (μετὰ ἐπιθετικῶν προσδιορισμῶν) εἰς τοὺς ὑπηρέτας, ἀγγελιαφόρους ἢ φύλακας τῶν θεῶν ὡς ὁ ἀετὸς εἶναι Διὸς πτηνὸς κύων, Αἰσχύλ. Ἱκ. 1022, πρβλ. Ἀγ. 136, Σοφ. Ἀποσπ. 766· οἱ γρῦπες ὡσαύτως εἶναι Ζηνὸς ἀκραγεῖς κύνες, Αἰσχύλ. Ἱκ. 803· αἱ Ἐρινύες μετάδρομοι .. πανουργημάτων ἄφυκτοι κύνες, Σοφ. Ἦλ. 1388, πρβλ. Ἰλ. Θ. 527, Αἰσχύλ. Χο. 924, Τραγ. παρ' Ἀριστοφ. Βατρ. 472· ὁ Πὰν εἶναι ὁ κύων τῆς Κυβέλης, Πινδ. Ἀποσπ. 66· αἱ Βάκχαι εἶναι Λύσσης κ., Εὐρ. Βάκχ. 977· ἡ Ὕδρα Λέρνης κ., ὁ αὐτ. εἰς Ἡρ. Μαιν. 420· μέγας τις ἰχθύς, Τρίτωνος κ. Λυκόφρ. 34· οὕτως ὁ Ἄλεξις γελοίως ἐκάλεσε τοὺς ἐκ πυρὸς σπινθῆρας Ἡφαίστου κύνας, Ἄλεξ. ἐν «Μιλησίᾳ» 1. 16· καὶ οἱ πλανῆται παρὰ τοῖς Πυθαγορικοῖς ἐκαλοῦντο Φερσεφόνης κ., Κλήμ. 676. **IV.** τῆς θαλάσσης κύων, εἶδος ἰχθύος ἐν Ὀδ. Μ. 96, πρβλ. Ὀππ. Ἁλ. 1. 373, Κρατῖν. ἐν «Πλούτοις» 3· ἐκ τοῦ γένους τῶν σελαχοειδῶν, «σκυλλόψαρο», Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 11. 8· Ἀνάξιππ. ἐν «Ἐπιδικαζομένῳ» μνημονεύει ξιφίαν κύνα, ὅστις φαίνεται ὢν ὁ καὶ νῦν ξιφίας καλούμενος ἰχθύς. **V.** = **σείριος**, τὸ κύναστρον, ὁ κύων, τοῦ Ὡρίωνος, τεθειμένος ἐν τῷ οὐρανῷ πλησίον τοῦ κυρίου του μεταξὺ τῶν ἀστέρων, Ἰλ. Χ. 29 Κυνὸς ψυχρὰν δύσιν Σοφ. Ἀποσπ. 941· πρὸ τοῦ Κυνὸς Εὔπολ. ἐν «Κόλαξιν» 11· μετὰ κυνὸς ἐπιτολήν, περὶ κ. ἐ. Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 5, π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 19, 11· ἐπὶ κυνὶ αὐτόθι 8. 15, 9· ὑπὸ κύνα αὐτόθι 5, 15, 7, κτλ.· πρβλ. **Σείριος**. **VI.** ὁ χείριστος βόλος τῶν κύνων, Λατ. dammosi canes, canicula, Πολυδ. Θ', 100, Εὐστ. 1289 ἐν τέλ. **VII.** «τὸ κάτω τῆς πόσθης συμπεφυκὸς τῷ δέρματι» Ἐτυμολ. Μέγ. 549, 26, πρβλ. Γαλην. τ. 4, σ. 358· καθόλου = **αἰδοῖον**, Ἀριστοφ. Λυσ. 158, Ἀνθ. Π. 5. 105, Ἡσύχ. **VIII.** ὁ κατὰ τὸν ἀστράγαλον ἁρμὸς τοῦ ποδὸς ἵππου, Ἡσύχ.· — οὕτω **κυνήποδες** εἶναι οἱ ἀστράγαλοι τοῦ ἵππου ἐν Ξεν. Ἱππ. 1, 4 καὶ 12, Πολυδ. Α', 188, 191· πρβλ. **κυνοβάτης**. **IX.** σπασμωδική τις διαστροφὴ τοῦ στόματος φέρουσα τὸ ὄνομα ἐκ τῆς ὁμοιότητος πρὸς τὸ στόμα τοῦ κυνός, ὅταν ὀργιζόμενος ἐπιδεικνύῃ τοὺς ὀδόντας (rictus), Γαλην. 8. 41· **κυνικὸς** σπασμὸς ὁ αὐτ. 18. 2, 930. **X.** = **ἀπομαγδαλία**, Διοσκ. παρ' Εὐστ. 1857. 19. **XI.** ξυλίνη κ. = **κυνόσβατος**, Χρησμ. παρ' Ἀθην. 70C. (Πρὸς τὰ **κύων**, **κυνός**, πρβλ. τὸ Σανσκρ. śva, śvan, Ζενδ. spa (σπάκα μνημονεύεται ὡς Μηδικὸν ὑπὸ τοῦ Ἡροδ. 1. 110, πρβλ. ὡσαύτως τὸ Ρωσικὸν sobaka)· Λατ. canis (chien)· Γοτθ. hun-ds (κύων)· Ἀρχ. Σκανδιν. hun-dr· Ἀγγλο-Σαξον. hund, κτλ).

κω, ἀντὶ **πω**, συχν. παρ' Ἡροδ.

κωάζω,=κοιάζω, ὃ ἴδε.

Κωᾶκός, ἡ, όν, ἐκ Κῶ· Κωακαὶ προγνώσεις ἢ αἱ Κωακαί, ἔργον Ἱπποκράτους τοῦ Κῴου.

κῶας, τό, παρ' Ὁμ. καὶ καθ' ἑνικ. καὶ κατ' ἀνώμαλ. πληθ. **κώεα**, δοτ. **κώεσι**· μεταγεν. συνηρ. **κῶς** (ὃ ἴδε)·—**κώεα**, προβάτων δέρματα, στόρεσαν λέχος .. κώεά τε ῥῆγός τε Ἰλ. Ι. 661 (657), πρβλ. Ὀδ. Ψ. 180· ἀδέψητον βοέην στόρεσ', αὐτὰρ ὕπερθεν κώεα πόλλ' οἵων Υ. 3, πρβλ. 142· χεῦεν ὕπο χλωρὰς ῥῶπας καὶ κῶας ὕπερθεν Π. 47· φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ Τ. 97· ἴδρυσεν παρὰ δαιτί, κώεσιν ἐν μαλακοῖσι Γ. 38, πρβλ. Ρ. 32· — μεθ' Ὅμηρ., ἐπὶ τοῦ χρυσομάλλου δέρατος ὅπερ ὁ Ἰάσων ἐκόμισεν ἐκ τῆς Κολχίδος, κ. αἰγλᾶεν χρυσέῳ θυσάνῳ Πινδ. Π. 4. 411· ἔπλεον ἐπὶ τὸ κ. ἐς Αἶαν Ἡρόδ. 7. 193· μέγα κ. Μίμνερμ. 11· τὸ χρύσειον κ. Θεόκρ. 13. 16. — Πρβλ. **κώδιον**. (Ἴσως συγγενὲς τῷ **κεῖμαι, κοιμάω**· ἴδε Κούρτ. 45.)

κώβαλα, ἡμαρτημ. γραφὴ ἀντὶ **κόβαλα**.

κώβαξ (ἢ **κῶβαξ**)· «ὁ μέγας τέττιξ» Ἡσύχ.

κωβήλη, ἡ, σαρκικὴ μῖξις, συνουσία, Ἡσύχ., Φώτ.— **κωβηλίνη**, ἡ, «ἡπήτρια καὶ βελόνη» Ἡσύχ.

κωβίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ ἑπομ., Ἀναξανδρ. ἐν «Λυκούργῳ» 1, 4, Σωτάδ. ἐν «Ἐγκλειομέναις» 1. 22. [-βῐ- Ἀναξανδρ. ἔνθ' ἀνωτ. (ἐν ἀναπαίστῳ), ἀλλὰ **-βι-** παρὰ Σωτάδ. ἔνθ' ἀνωτ. (ἐν ἰάμβῳ).]

κωβιός, ὁ, Λατ. gobius ἢ gobio, ὡς καὶ νῦν ὁ ἰχθὺς «γωβιὸς» ἢ «σγουβιός», Ἐπίχ. 41 Ahr., Σιμων. παρ' Ἀθην. 106E, Ἱππ. 543. 40, Πλάτ. Εὐθύδ. 298D, κτλ.

κωβίτης, ου, ὁ, ὅμοιος πρὸς κωβιόν, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 15, 9· ὑθλ. **κωβῖτις** ἀφύη, αὐτόθι, πρβλ. Ἱκέσ. παρ' Ἀθην.284F.

κωβιώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κωβιόν, Πλούτ. 2. 980F.

κωβάριον [ᾰ], τό, ὑποκορ. τοῦ **κώβιον**, Κρατῖν. ἐν «Διονυσαλεξάνδρῳ» 8, Ἀριστοφ. Βάτρ. 1203.

κώβεια, ἡ, (κόττα) ἡ κεφαλή, ὁ δὲ φῆ, κώβειαν ἀνασχὼν Ἰλ. Ξ. 499· ἐπὶ φυτῶν, ἡ κεφαλὴ μήκωνος («παπαρούνας»), Νικ. Ἀλ. 432· οὕτω **κωδία**, ἡ, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 166· καὶ ἐπὶ ἄλλων ὁμοίων φυτῶν, Θεοφρ., κτλ.· ὡσαύτως **κωδίς**, Ἡσύχ.· πρβλ. **κωδύα, κώδων** ΙΙ. **ΙΙ.** ἡ κωβία τῆς κλεψύδρας, ἡ κεφαλὴ αὐτῆς ἢ τὸ εὐρὺ αὐτῆς μέρος, Ἀριστ. Προβλ. 16. 8, 4.

κωδικίλλος, ὁ, ἢ **κωδίκελλος**, ὡς καὶ νῦν, τὸ Λατ. codicillus, Συλλ. Ἐπιγρ. 4033, Ἰουστινιαν. Κῶδ. 1. 7, 3, § ς', Ἐπίκτ. 3. 7, 30, Ψευδο-Γρηγ. Ναζ. ΙΙΙ, 393C, Μακάρ. 761C, κλ.

κῶδιξ, -ῐκος, ὁ, τὸ Λατ. codex: **1)** βιβλίον δημοσίων ἀναγραφῶν, Ἰω. Μόσχος 2889A, Χρον. Πασχάλ. 610, 12, κλ. **2)** ὡς καὶ νῦν, κῶδιξ νόμων, κτλ., Εὐάγρ. 1, 12, Χρον. Πασχ. 619.

κώδιο, βαρβαρισμὸς ἀντὶ τοῦ **κώδιον**, ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1180.

κώδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κῶας**, «προβιά», δορὰ προβάτου μετὰ τοῦ ἐρίου, χρησιμεύουσα ὡς στρωμνή, Ἀριστοφ. Ἱππ. 400, Βάτρ. 1478, Πλάτ. Πρωτ. 315D, κτλ. Ὁ Meineke γράφει **κῴδιον** παρ' Ἀθην. 478C.

κωδιο-φόρος, ον, ἐνδεδυμένος δορὰν προβάτου, Στράβ. 822.

κωδύα, ἡ, ἡ κεφαλὴ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ κυάμου, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 8, 7, Γαλην.· ἐν χρήσει ὡς κόσμημα, Ἐπιγραφ. ἐν τῷ Michaëlis' Parth.· ὡσαύτως **κώδυον**, τό, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 6, 8, 1, Ἀθήν.· ἴδε Λοβ. Φρύν. 302.

κώδων, ωνος, ὁ, καὶ Ἀττ. ἡ, (Σοφ. Αἴ. 17, Ἀριστοφ. Εἰρ. 1078)·—ὡς καὶ νῦν, κώδων, κοινῶς «κουδοῦνι», οἱ ἀρχαῖοι πολεμισταὶ ἐκρέμων κώδωνας πέριξ τῆς ἀσπίδος πρὸς ἐκφόβησιν τῶν ἐχθρῶν, Αἰσχύλ. Θήβ. 386, 399, κώδωνας ἐκρέμων καὶ εἰς τὰ φάλαρα τῶν πολεμικῶν ἵππων, Εὐρ. Ῥῆσ. 308, Ἀριστοφ. Βάτρ. 963· χαλκοστόμου Τυρσηνικῆς κώδωνος ὥς, δηλ. σάλπιγγος, Σοφ. Αἴ. 17 (ἔνθα ὁ Σχολ. ἑρμηνεύει τὸ **κώδων** ὡς τὸ πλατὺ τῆς σάλπιγγος, πρβλ. Ἀθήν. 185A)· — Ἐν τετειχισμέναις πόλεσιν ἀξιωματικὸς περιήρχετο κατὰ τὴν νύκτα μετὰ κώδωνος σημαίνων αὐτὸν ὅπως οἱ φύλακες ὦσιν ἐγρηγορότες, τοῦ κώδωνος παρενεχθέντος, ὅτε ὁ κώδων ἐπέρασε, Θουκ. 4. 135· ἐφοδεύειν κώδωνι Πλουτ.Ἄρατ. 7, πρβλ. Λουκ. π Μισθ. Συνόντ. 24, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ὄρν. 843, Λυσ. 486, καὶ ἴδε **κωδωνοφορέω**.

2) κώδων κήρυκος, ἃ τῶν ἄλλων τῶν ἠτυχηκότων ἕκαστος ἀφοητεῖ ποιεῖ, ταῦθ' οὗτος μονονοὺ κώδωνας ἐξαψάμενος διαπράττεται Δημ. 797, 12· μεταφ., ἡ κ. ἀκαλανθὶς (λάλον γὰρ τὸ ζῷον λέγει ὁ Σχολ.) Ἀριστοφ. Εἰρ. 1078 (ἴσως ὅμως ἡ ἀληθὴς γραφὴ εἶναι **κύων**, ἴδε Παροιμιογρ. σ. 69 Gaisf.)· πρβλ. **κρόταλον**. **ΙΙ.** = **κώδεια**, Διευχ. παρ' Ὀρειβ. σ. 36.

κωδωνίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, δοκιμάζω διὰ κωδωνίσματος ἢ κρούσεως, ἐπὶ νομίσματος, Ἀριστοφ. Βάτρ. 723, πρβλ. 79· μεταφορ., βούλομαι κωδωνίσας πέμψαι σε Ἀναξανδρ. ἐν «Ἡρακλεῖ» 1. **ΙΙ** δοκιμάζω, διαπειρῶμαι διὰ τοῦ ἤχου κώδωνος, «ἀπὸ τῶν φυλάκων, οἳ τοὺς κώδωνας ἐκρότουν ἐπὶ πειρασμῷ τῶν γρηγορούντων» Ἡσύχ.· πρβλ. **κώδων** Ι. **ΙΙΙ.** Παθ., διακωδωνίζομαι, Ἐτυμολ. Μέγ. 325. 21.

κωδώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κώδων**, Ἰωσήπ Ἰουδ. Ἰλ. 3. 7, 4, Ἡρῳδιαν. Ἐπιμερ. 71.

κωδωνό-κροτος, ον, κωδωνίζων, ἠχῶν ὡς εἰ εἶχε κώδωνας, σάκος Σοφ. Ἀποσπ. 738, πρβλ. Αἰσχύλ. Θήβ. 386· κ. κόμποι Εὐρ. Ῥῆσ. 384.

κωδωνο-φᾰλᾰρό-πωλος, ον, ὁ ἔχων κώδωνας ἐπὶ τῶν φαλάρων τοῦ ἵππου του, ἔχων κωδωνίζοντα χαλινόν, λέξις χαλκευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Βατρ. 963, ὡς παρῳδία τοῦ Αἰσχύλου· ἴδε **κώδων** ἐν ἀρχ.

κωδωνο-φορέω, περιφέρω τὸν κώδωνα, ἐπιθεωρῶ τοὺς φρουρούς, Ἀριστοφ. Ὄρν. 842, Νικοφῶν ἐν Ἀδήλ. 7, Δίων Κ. 54. 4 (πρβλ. **κώδων**).— Παθ., ἅπαντα κωδωνοφορεῖται, πανταχοῦ ὁ κώδων περιφέρεται, δηλ. οἱ φρουροὶ ἐπιθεωροῦνται, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1160.

ΙΙ. ἐπὶ βασιλέως ὑπηρετουμένου ὑπὸ ἀνθρώπων φερόντων κώδωνας, Στράβ. 712.

κώεα, κώεσι, ἴδε ἐν λέξ. **κῶας**.

κωθάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κῶθος**, Ἀναξανδρ. ἐν «Λυκούργῳ» 1, 3 (οἱ κώδ. **κωβιδ-**).

κῶθος, ὁ, Σικελ. ὄνομα τοῦ κωβιοῦ, Νουμήν. παρ' Ἀθην. 304E, 309C.

κώθων, -ωνος, ὁ, Λακωνικὸν ποτήριον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς στρατιώταις, Ἀριστοφ. Ἱππ. 600, κτλ.· περιγραφόμενον ὡς εὐκόλως περιλαμβανόμενον ἐν τῷ στρατιωτικῷ σάκκῳ (τῷ γυλιῷ), μετὰ μικρῶν λαβῶν (**βραχύωτος**), παχέων χειλέων (**παχύστομος**), στρεψαύχην, πιθ. ἐπειδὴ ἐξωγκοῦτο πρὸς τὸν πυθμένα· πήλινον δέ, Ἀρχίλ., Κτησίας, κ. ἄλλ., παρ' Ἀθην. 483B, C· ὡσαύτως, ἐκ μετάλλου, κώθωνες χαλκοῖ Ἐπιγραφ. Ἀττ. ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 161· κ. πυριγενὴς Ἰνιοχ. παρ' Ἀθην. ἔνθ' ἀνωτ.· φαεινὰ Ἀριστοφ. Εἰρ. 1091. **ΙΙ.** συμπόσιον, πότος, εὐωχία, Μάχων παρ' Ἀθην. 583B, πρβλ. Πλουτ. Ἀντών. 4, κτλ. **ΙΙΙ.** = **κῶθος**, Νίκ. καὶ Ἀπολλόδ. παρ' Ἀθην. 309C. **IV.** ὁ ἐσώτερος λιμὴν τῆς Καρχηδόνος, Στράβ. 833, Ἀππ. Καρχηδ. 127.

κωθωνία, Ἰων **-ίη**, ἡ, = **κώθων** ΙΙ, Ἀρετ. π. Αἰτ. Ὀξ. Παθ. 2.13.

κωθωνίζω: μέλλ. Ἀττ. **-ιῶ**, μεθύσκω τινά, Φώτ., Ἡσύχ.· — Παθ., πίνω «'ς τὰ γερά», κ. ταῖς μεγάλαις (δηλ. κύλιξι) Ἀριστ. Προβλ. 3. 12, πρβλ. Μνησίθ. παρ' Ἀθην. 484A, 331B· κ. ἀφ' ἡμέρας, de die potare, Πολύβ. 24, 5, 9· κεκωθωνισμένος, μεμεθυσμένος, Εὔβουλ. ἐν Ἀδήλ. 5, κτλ.

κωθώνιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κώθων**, Συλλ. Ἐπιγρ. 1570b. 4, Γεωπ. 20. 10.

κωθωνισμός, ὁ, τὸ πίνειν ἰσχυρῶς, «τσούξιμο 'ς τὰ γερά», Ἀριστ. Προβλ. 1. 39, 2, Μνησίθ. παρ' Ἀθην. 484A.

κωθωνιστήριον, τό, τόπος συμποσίου, ἔνθα ἔπινον μέχρι μέθης, Διόδ. 5. 19.

κωθωνιστής, οῦ, ὁ, ὁ πίνων εἰς ὑπερβολὴν μέχρι μέθης, μέθυσος, «μπεκρῆς», Ἀθήν. 433B.

κωθωνο-ειδής, ές, ὅμοιος κώθωνι, Σουίδ. ἐν λέξ. **προχόη**.

κωθωνο-πλύτης [ῠ], **ου**, ὁ, ὁ πλύνων καὶ καθαρίζων τὸν ἰχθὺν κώθωνα, Σώφρων παρ' Ἀθην. 309C.

κωθωνο-ποιός, ὁ, ὁ κώθωνας, ποτήρια κατασκευάζων, Δείναρχ. παρὰ Πολυδ. Ζ', 160.

κωθωνό-χειλος, ον, ἔχων τὰ χείλη ἢ τὴν στεφάνην κώθωνος, κύλιξ Εὔβουλ. ἐν «Κυβευταῖς» 1 (οἱ κώδικ. **-χειρος**).

κωίλος, η, ον, Αἰολ. ἀντὶ **κοῖλος**, Ἀλκαῖ. 15. 5, Μίμνερμ. 12. 6.

Κώιος, α, ον, συνηρ. **Κῷος**, ὃ ἴδε.

κώκῡμα, τό, κραυγή, θρῆνος, ἐν τῷ πληθ., λιγέα κωκ. Αἰσχύλ. Πέρσ. 332· ὀξέα Σοφ. Αἴ. 321· ὄρθια ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 1206.

Κωκῡτίς, -ίδος, ἡ, γεννηθεῖσα ἐκ τοῦ Κωκυτοῦ, Νύμφη Ὀππ. Ἁλ. 3. 487.

κωκῡτός, ὁ, κραυγή, θρῆνος, κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ Ἰλ. Χ. 409, 417· οὕτω Πινδ. Π. 4. 201, Αἰσχύλ. Χο. 150· κωκυτὸν ἰέναι, ἠχεῖν Σοφ. Αἴ. 851, Τρ. 867· ἀνάγειν Εὐρ. Φοίν. 1350. **ΙΙ.** **Κωκῡτός**, ὁ, Cocytus, ὁ ποταμὸς τῶν θρήνων (πρβλ. **Ἀχέρων**), εἷς τῶν ποταμῶν τοῦ Ἅιδου, Ὀδ. Κ. 514, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1160, Εὐρ. Ἄλκ. 458, κτλ.

κωκύω [ῐδε ἐν τέλ.], μέλλ. **-ύσω**, Αἰσχύλ. Ἀγ.1313, **-ύσομαι** Ἀριστοφ. Λυσ. 1222· ἀόρ. **ἐκώκῡσα**, Ἐπικ. **κώκυσα** Ὅμ., Σοφ. — Μέσ., Ἀν. Π. 7. 412. (Πιθ. τύπος μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ, πρβλ. Σανσκρ. kû (kûti) κράζω, μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ kòkuyatê.) Κραυγάζω μετ' ὀδύνης, θρηνῶ, παρ' Ὅμ. καὶ τοῖς Τραγ., ἀείποτε ἐπὶ γυναικῶν, ὡς Ἰλ. Σ. 37, Ὀδ. Β. 361, κτλ.· κλαῖον καὶ ἐκώκῡον Τ. 541· συχνάκις μετ' ἐπιρρ., λίγ' ἐκώκῡε Ἰλ. Τ. 284, πρβλ. Ὀδ. Δ. 259, κτλ.· ὀξὺ δὲ κωκύσασα (ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ βαρὺ στενάχων, ἐπὶ τοῦ ἀνδρός), Ἰλ. Σ. 71· κώκῡσεν δὲ μάλα μέγα Χ. 407· ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, ὡς Πλούτ. 2. 357C, κτλ.· ἔτι καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 21. 1· οὕτω καὶ ὁ Ἀριστοφ., ὡς κατάρα, μακρὰ κωκύειν κελεύω σε Βάτρ. 34· οἰμώζοι γ' ἂν καὶ κωκύοι Ἐκκλ. 648. **2)** μετ' αἰτ., θρηνῶ μετὰ μεγάλης φωνῆς, «ξεφωνίζω» ἐπάνω εἰς νεκρόν, ὡσαύτως, κυρίως ἐπὶ γυναικῶν, κώκυσ' ἐν λεχέεσσιν ἐὸν πόσιν Ὀδ. Ω. 295· ἐμὴν μοῖραν κ. Αἰσχύλ. Ἀγ. 1314, πρβλ. Σοφ. Ἀντ. 28. 201, 1302· — **κωκυκῶ**· ἐπὶ ἀνδρῶν **κωκύσεσθε** *τὰς τοίχας μακρὰ Ἀοι-*

στορ. Λύσ. 1222.— ὡσαύτως παρὰ μεταγεν. πεζολόγοις, ὡς Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 10. 12, κτλ. [ῦ παρ' Ὁμ., πρὸ φωνήεντος, ῡ πρὸ συμφώνου, ἴδε τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα· ἀκολούθως ῡ ἐνίοτε πρὸ φωνήεντος, **κωκῡ́οι** Ἀριστοφ. Ἐκκλ. ἔνθ' ἀνωτ.· **κωκῡ́ουσα** Βίων 1. 23, Κόϊντ. Σμ.· **κωκῡ́εσκε** αὐτόθι 3. 460.]

κωλαγρετέω ἤ **κωλακρετέω**, εἶμαι **κωλαγρέτης**, Ruhnk. εἰς Τίμ. σ. 172· ἀόρ. α' **ἐκωλακρέτησαν** ἐν τῇ Συλλ. Ἐπιγρ. 3660.

κωλ-αγρέτης ἤ **-ακρέτης, ου**, ὁ, (τὸν πρότερον τύπον προτιμῶσιν ὁ Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. καὶ ὁ Τιμαῖ., ἐνῷ ὁ Φώτ. καὶ ὁ Σουΐδ. ἔχουσι τὸν δεύτερον)· ὁ συλλέγων τὰ τεμάχια κατὰ τὰς θυσίας, ὄνομα ἀρχαίου τινὸς ἄρχοντος ἐν Ἀθήναις οὗ ἔργον ἦτο κατ' ἀρχὰς ἡ ἐπιμελητεία τῶν οἰκονομικῶν πραγμάτων τῆς πόλεως, ἤτις ὅμως ἐπὶ Κλεισθένους μετηνέχθη εἰς τοὺς **ἀποδέκτας**· ἔκτοτε εἶχον μόνον τὴν ἐπιμέλειαν τῆς δημοσίας τραπέζης τῆς ἐν τῷ πρυτανείῳ, ἕως οὗ ὁ Περικλῆς ἀνέθηκεν εἰς αὐτοὺς τὴν πληρωμὴν τῶν δικαστῶν, Ἀριστοφ. Σφ. 695, Ὄρν. 1541· ἴδε Böckh P. E. 1. 232., 2. 84, Ruhnk. εἰς Τίμ.· κωλαγρέτου γάλα, κωμικῶς ἀντὶ τοῦ μισθὸς δικαστικός, Ἀριστοφ. Σφ. 724. (Λέγεται ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ ὅτι οὗτοι εἶχον τὸ δικαίωμα ἐκ τοῦ νόμου νὰ λαμβάνωσι τὰ σκέλη (ἴδε **κωλῆ**) τῶν θυμάτων ὡς «τυχηρόν», ἐκ τοῦ ἀγείρειν τὰς κωλᾶς.)

κωλάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κῶλον**, ἀπόσπασμα στίχου, ἡμίστιχον, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Εἰρ. 179, Εὐστ. 881. 42.

κωλεός, ὁ, = τῷ ἑπομ., Ἐπίχ. 70 Ahr., Γαλην. Λεξ. Ἱππ.

κωλῆ, ἡ συνηρ. ἐκ τοῦ **κωλέα**, ὅπερ ἁπαντᾷ ἐν Ἀναξίππ. ἐν «Ἐγκαλυπτομένῳ» 1. 38· (κῶλον)· — ὀστοῦν τοῦ μηροῦ μετὰ σαρκὸς ἐπ' αὐτοῦ, Τουρκ. «μποῦτι», κυρίως χοίρειον, «χοιρομέρι», Ἀριστ. Πλ. 1128, Ἀποσπ. 5, Ξεν. Κυν. 50, 30, Κωμικ. παρ' Ἀθην. 368D· ἐρίφων Ξενοφάν. 5. 1· βοὸς κ. Λουκ. Λεξίφ. 6· τὸ μερίδιον ἱερείας ἐν θυσίᾳ, Συλλ. Ἐπιγρ. 2056. 10.— Συνών. τύποι εἶναι: **κωλεός, κωλήν**, πρβλ. **κώληψ**· τὸ **κωλέα** παρ' Ἡσυχ. εἶναι πιθ. Βοιωτ., ἴδε Schmidt. **II.** τὸ ἀνδρικὸν αἰδοῖον, ψωλή, πυγὴν μικράν, κωλὴν μεγάλην Ἀριστοφ. Νεφ. 1018, πρβλ. 989.

κωλήν, ῆνος, ἡ = **κωλῆ**, ὁ μηρός, τὸ σκέλος, κωλῆνες νεβρῶν Εὐρ. Ἀποσπ. 678· ἐρίφου Εὔπολ. ἐν «Αὐτολ.» 2· κ. ὑῶν, «χοιρομέρια», Ἱππ. 1227B.— ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως ἅπαντα τὰ ὀστᾶ τοῦ σκέλους, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 3. 7, 7.— ὑποκορ. **κωληνάριον**, τό, Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Πλ. 1129.

κώληψ, ηπος, ἡ, (κωλῆ) τὸ ὀπίσω τοῦ γόνατος μέρος, ὡσαύτως **ἰγνύα**, Λατ. poples, Ἰλ. Ψ. 736, Νικ. Θ. 424, Σουΐδ.

Κωλιάς (ἐξυπακ. ἄκρα), **άδος**, ἡ, ἀκρωτήριόν τι τῆς Ἀττικῆς, Ἡρόδ. 8. 96· μετὰ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης· ἐπεκαλοῦντο δὲ αὐτὴν αἱ πόρναι διὰ τῆς ἐπωνυμίας ταύτης, ἴδε Ἀριστοφ. Νεφ. 52, Λυσ. 2· ἐντεῦθεν, Κωλιάδες γυναῖκες = πόρναι, Ἀνθ. Π. 9. 509.

2) (ἐξυπακουομ. τοῦ γῆ), πηλὸς κεραμευτικὸς μεγάλης ἀξίας καὶ ἐξόχου ποιότητος ἐκ τοῦ μέρους ἐκείνου λαμβανόμενος, Ἡλούτ. 2. 42D, ἔνθα, ἴδε Wytt.

κωλῑκεύομαι, Παθ., πάσχω ἐκ «κώλικος», Ἀλεξ. Ἀφρ. Προβλ. 2. 73.

κωλῑκός, ή, όν, (κῶλον II. 6) πάσχων τὸ κῶλον, ἔχων τὸν «κώλικα» ἢ «κωλικόπονον», πιθ. γραφὴ ἐν Διοσκ. 2: 59· ἡ κ. διάθεσις, ὁ κωλικόπονος ἐπειδὴ ἔχει τὴν ἕδραν του ἐν τῷ κώλῳ (ἐντέρῳ) καὶ τοῖς πλησίον τόποις, Θεόφρ. (ἔνθα **κωλιακός**)· κ. φάρμακα, πραΰνοντα καὶ θεραπεύοντα τὸν πόνον, Ἰατ.— Ἐπίρρ. **-κῶς**, Γαλην. 19. 3.

κωλο-βαθριστής, οῦ, ὁ, ὁ περιπατῶν μὲ «ξυλοπόδαρα» ἢ ἐπὶ ξύλων, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **καβαλίων**· ἐκ τοῦ **κωλό-βαθρον**, τό, ξύλινον βάραθρον, ὡς τὸ **καλόβαθρον**, Ἀρτεμ. 3. 15.

κωλο-ειδής, ές, ἀρρώδης,—Ἐπίρρ. **-δῶς**, Ρήτορες (Walz) 8. 9.

κωλο-μετρία, ἡ, (κῶλον II. 4) ἡ μέτρησις τῶν κώλων στίχου, κυρίως τῶν χορικ. ἀσμάτων τῶν Τραγ. ποιητ., Σουΐδ. ἴδε ἐν λέξ. **Εὐγένιος**.

κῶλον, τό, μέλος σώματος κυρίως τὸ σκέλος, Αἰσχύλ. Πρ. 323, Σοφ. Ο. Κ. 183, Φ. 42, κτλ.— κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ., τὰ σκέλη, Αἰσχύλ. Πρ. 81, 496, Σοφ. Ο. Κ. 19· χεῖρες καὶ κῶλα Εὐρ. Φοίν. 1185· — καθόλου, ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, τῶν ἄκρων, καὶ ἐπὶ ζώων οἱ πρόσθιοι καὶ ὀπίσθιοι πόδες, τὰ ἐμπρόσθια κ. Ἰλιάτ. Τίμ. 91E· τὰ ἔμπροσθεν καὶ τὰ ὄπισθεν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 8, κτλ.· ὀέρμα, τρίχας, ὄνυχάς τε ἐπ' ἄκροις τοῖς κώλοις ἔφυσαν Ἰλιάτ. Τίμ. 76E, πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Μορ. 4. 10, 7. **2)** ἐπὶ φυτῶν, κλάδος, σκολιῆς ἄγρια κῶλα βάτου Ἀνθ. Π. 7. 315· ἐν τῷ πληθ. ὡσαύτως τὰ μεταξὺ τῶν γονάτων διαστήματα καλάμου, Κορνοῦτ. π. Θεῶν φύσ. 30. **II.** μέλος παντὸς πράγματος, ὡς **1)** μέρος οἰκοδομήματός τινος, οἷον τὰ πλάγια ἢ ἡ πρόσοψις, ἐπὶ τετραγώνου ἢ τριγωνικοῦ οἰκοδομήματος, Ἡρόδ. 2. 126, 134., 4. 62 (πρβλ. **μονόκωλος**), Ἰλιάτ. Νόμ. 947E. **2)** τὸ ἓν σκέλος ἢ τὸ ἥμισυ τοῦ διαστήματος τοῦ δρομικοῦ ἀγῶνος (διαύλου), Αἰσχύλ. Ἀγ. 344. **3)** κῶλον περιόδου, Λατ. membrum, Ἀριστ. Ρητ. 3. 9, 5. **4)** ἐν τῇ ποιήσει μέρος στροφῆς, Διον Ἀλ. περὶ συνθέσ. 19, 22, κ ἀλλ. **5)** εἶνοῦ εὔστροφα κῶλα, ποιητικῶς ἐπὶ σφενδόνης, Ἀνθ. Π. 7. 172. **6)** ἀδόκιμος τύπος ἀντὶ **κόλον**, (ὃ ἴδε), πρβλ. **κωλικός**.

κῶλος, ὁ, ὡς καὶ νῦν, Σουΐδ. ἐν λ. **πρωκτός**.

κωλο-τομέω, ἀποκόπτω κῶλα, κωλοτομῶ, θερίζω, Δημήτερα Ποιητὴς παρὰ Ἡλιοδ. 2. 377E.

κώλυμα, τό, ἐμπόδιον, κώλυμα, τί γὰρ ἐμπόδιον κ. ἔτι μοι; Εὐρ. Ἴων 862 (ἀναπ.)· κ. θεῖον Θουκ. 5. 30· μετ' ἀπαρ., ἐμπόδιον ἐναντίον .., κ. προσθεῖναι τὴν πύλην ὁ αὐτ. ἐν 4. 67· κ. μὴ αὐξηθῆναι [τὸ Ἑλληνικὸν] ὁ αὐτ. ἐν 1. 16· μετὰ γεν., κ. φορᾶς, ἐμπόδιον εἰς κίνησιν, Ἰλιάτ. Κρατ. 418E. **II.** προφύλαξις ἐναντίου τινός, σβεστήρια κωλύματα, προφύλαξις ἐναντίον τοῦ πυρός, Θουκ. 7. 53· μετὰ γεν., Ἡρῳδιαν. 1. 17, 13, Πρβλ. **κωλύμη**.

κωλῡμάτιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κώλυμα**· — ὡς στρατιωτικὸς ὅρος, = **χελωνάριον**, Ἥρων ἐν Ἀρχ. Μαθ. σελ. 171, 181, κτλ.

κωλύμη [ῡ], ἡ, = **κώλυμα**, ἐπὶ κωλύμῃ, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐμποδίσῃ τις, Θουκ. 1. 93· ταῖς κ. ταύταις ἱκανῶς .. εἰρχθῆναι, διὰ τῶν ἐμποδίων τούτων, ὁ αὐτ. 4. 63·— Διον. ὁ Ἁλ. σημειοῦται τὴν λέξιν ταύτην ὡς Θουκυδίδειον, Περὶ τῶν Θουκυδίδου ἰδιωμάτων 3.

κωλῡσ-ανέμας, ου, ὁ, ἡ **κωλῡσάνεμος, ον**, ὁ κωλύων τοὺς ἀνέμους, ἐπίθετ. τοῦ Ἐμπεδοκλέους κολουμένου οὕτως ὡς ὑπισχνουμένου τοῖς Ἀκραγαντίνοις κωλύσειν τοὺς ἀνέμους πνεῖν κατὰ τῆς πόλεως αὐτῶν, Διογ. Λ. 8. 60, Κλήμ. Ἀλ. 754, Σουΐδ. ἐν λ. **Ἐμπεδοκλῆς**· οὕτως, **Ἀλεξάνεμος**, Ἰάμβλιχ. ἐν Βίῳ Πυθ. § 136, Πορφύρ. ἐν Βίῳ Πυθ. 29.

κωλῡσι-δεῖπνος, ον, ὁ κωλύων τινὰ νὰ δειπνῇ ἐν τῇ ὡρισμένῃ ὥρᾳ μὴ προσερχόμενος εἰς τὸ δεῖπνον ἐγκαίρως, ὄνομα εἴδους κοχλιῶν, οἱ κωλύοντες τὸ δεῖπνον, ἐμποδίζοντες νὰ φάγῃ τις ἄλλα φαγητά, Ἀπολλ. παρ' Ἀθην. 63D, Ἡλούτ. 2. 726A.

κωλυσι-δρόμα, ἡ, ἡ κωλύουσα τὸν δρόμον, ἐμποδίζουσα νὰ τρέχῃ τις, ἐπίθετ. τῆς παδάγρας, Λουκ. Τραγῳδοπ. 198.

κωλῡσιεργέω, κωλύω, ἐμποδίζω τὸ ἔργον, ἢ ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τοῦ νὰ πράξῃ τι, Πολύβ. 6. 15, 5, Φίλων 1. 64, 240, κτλ.· — Λοβ Φρύν. 667.

κωλῡσιεργία, ἡ, τὸ κωλυσιεργεῖν, παῦσις, διακοπὴ ἔργου, μνημονεύεται ἐκ τῆς Εὐδοξίας.

κωλῡσι-εργός, όν, κωλύων ἀπὸ τοῦ ἔργου, τοῦ φιλοσοφεῖν Ἰαμβλ. Προτρ. σ. 356 Kiessl.

κωλῡσις, εως, ἡ, ἐμπόδιον, κώλυμα, ἕνεκα κωλύσεως Ἰλιάτ. Σοφ. 220C· κωλύσεις τῶν συμπερασμάτων Ἀριστ. Τοπ. 8. 10, 6 εἰς κώλυσιν μὴ ἐντελὲς τὸ κράτος εἶναι Ἀπ. Ἐμφ Ἰδλ. 1. 1

κωλῡτέον, ρημ. ἐπίθ., δεῖ κωλύειν, Ξεν. Ἱέρων 8, 9. **2)**

κωλῡτέος, α, ον, ὃν δεῖ κωλύειν, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 825.

κωλῡτήρ, ῆρος, ὁ, = **κωλυτής**, Θεοί .. τῶν κακῶν κ. Πορφ παρ. Εὐσ. Εὐαγγ. Προπ. 147C.

κωλῡτήριος, α, ον, ἐμποδίζων, τινος· ἀπό τινος, Διον. Ἁλ 11. 62· — θύσαι τὰ κωλυτήρια Ἰάμβλ. ἐν Βίῳ Πυθ. 141, Ἡσύχ

κωλῡτής, οῦ, ὁ, ἐμποδίζων, κωλύων, τινος Θουκ. 3. 23· πηλὸν .. κωλυτὴν παρασχεῖν Ἰλιάτ. Κριτί. 109A.

κωλῡτικός, ή, όν, ὡς τὸ **κωλυτήριος**, ἐμποδίζων, κωλύων, τινός, ἀπό τινος πράγματος, Ξεν. Ἀπομν. 4. 5, 7, Ἀριστ. Ρητ. 1. 6, 2, Ἠθ. Ν. 1. 6, 8, κ.ἀλλ.

κωλῡτός, ή, όν, ρημ. ἐπίθ., ὃν δύναταί τις νὰ ἐμποδίσῃ, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2. 5, 8, κτλ.· ὑπό τινος 1. 17, 27.

κωλύω [ἴδε ἐν τέλ.] μέλλ. **-ύσω**· ἐκώλῡσα Εὐρ. Ἄλκ. 897, Ἰλιάτ.· πρκμ. **κεκώλῡκα** Δείναρχ. 103. 7·— Παθ., μέλλ. **κωλυθήσομαι** Λουκ. π. Ἀληθ. Ἱστ. 2. 25, ἀλλ' ὡσαύτως μέσ. μέλλ. **-ύσομαι** Θουκ. 1. 142· ἀόρ. **ἐκωλύθην** Θουκ., κτλ.· πρκμ. **κεκώλῡμαι** ὁ αὐτ. (Πιθ., ὡς ἡ ἔννοια δεικνύει, συγγενὲς τῷ **κόλος, κολούω**.) [ῡ ἀείποτε πρὸ συμφώνου, καὶ συνήθως πρὸ φωνήεντος, **κωλῡ́ομεσθα** Εὐρ. Ἴων 391, **κωλῡ́ετω** ὁ αὐτ. ἐν Φοιν. 990· ἀλλὰ **κώλῡεν** Πινδ. Π. 4. 57, **κωλῡ́ει** Ἀριστοφ. Ἱππ. ἔνθ' ἀνωτ., Ἐκκλ. 862, Ἀποσπ. 156.] Ἐμποδίζω, «σταματῶ», ἀπαγορεύω, δὲν ἀφίνω, δὲν ἐπιτρέπω. Συντάσσ. **1)** μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., τοὺς ἐτησίας ἀνέμους .. κωλύοντας ἐς θάλασσαν ἐκρέειν τὸν Νεῖλον Ἡρόδ. 2. 20· κώλυεν [μιν] μεῖναι Πινδ. Π. 4. 57· τί δῆτα καὶ σὲ κωλύει λαθεῖν; Εὐρ. Ἀποσπ. 792, πρβλ. I. T. 507, κτλ.· ὡσαύτως, κ. τινὰ τὸ ὁρᾶν Σοφ. Φιλ. 1241, ἴδε Heind. εἰς Ἰλιάτ. Σοφιστ. 242A· κ. φεύγειν Δημ. 636. 27· προστιθεμένου τοῦ **μή**, κ. τινὰ μὴ θανεῖν Εὐρ. Φοίν. 1268· μὴ προσεύχεσθαι Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 22, κτλ.·— οὕτως ἐν τῷ παθ., ἐμποδίζομαι, τοῦ ὕδατος πιεῖν, κωλύομαι νὰ πίω ἐκ τοῦ ὕδατος, Ἰλιάτ. Πολ. 621B· κωλυόμεσθα μὴ μαθεῖν Εὐρ. Ἴων 391· μὴ οὐ πονηρὸν εἶναι Διον. Ἁλ. 2. 3. **β)** σπανίως μετὰ μετοχῆς ἀντὶ ἀπαρ., κ. τινὰ εἰσάγοντα Διον. Ἁλ. 7. 25·— Παθ., μὴ κωλύωνται περαιούμενοι Θουκ. 1. 26. **γ)** οὕτω μετ' ἐξηρτημένης προτάσεως, κωλύειν εἴ τις ἐπαγγέλλεται = τινὰ μὴ ἐπαγγέλλεσθαι, Δημ. 44. 14. **2)** μετὰ γεν. πράγμ., κ. τινά τινος, ἐμποδίζω τινὰ ἀπό τινος, Ξεν. Ἑλλ. 3. 2, 21, Ἀν. 1. 6, 2, κτλ.· οὕτω κ. τινα ἀπό τινος ὁ αὐτ. ἐν **Κύρ. 1. 3. 11., 3. 3.**

51· — οὕτως ἐν τῷ παθ., κωλύεσθαι τινὸς Πολύβ. 6. 55, 3.

3) μετ' αἰτ. πράγμ., ἐμποδίζω, παρακωλύω, ἐγείρω ἐμπόδια, Εὐρ. Ι. Α. 1390, Ξεν. Ἀν. 4. 2, 24·— ὡσαύτως μετ' αἰτ. προσ., Θουκ. 1. 35· τοὺς δρῶντας μοχθηρὰ Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 3. 5, 7· — ὅθεν ἐν τῷ παθ., ἐν τούτῳ κεκωλῦσθαι ἐδόκει τὰ πράγματα Θουκ. 2. 8, πρβλ. 4. 14· τοῦτο .. μὴ ἐν ὑμῖν κωλυθῇ ὁ αὐτ. 2. 64· μηδὲ .. δαπάνῃ κεκωλύσθω, ἃς μὴ ὑπάρχῃ ἐμπόδιόν τι ἕνεκα δαπάνης («διὰ τὰ ἔξοδα»), ὁ αὐτ. 1. 129. **4)** ἀπολ., οὐδ' ὁ κωλύσων πάρα, δὲν ὑπάρχει τις ὅστις νὰ ἐμποδίσῃ, Σοφ. Ἀντ. 261, Ἰλ. 1197· εἶσ' οἳ κωλύουσιν Ἀριστοφ. Εἰρ. 499· τὸ κωλῦον, ἐμπόδιον, = κώλυμα, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 20, Δημ. 12. 22·— ἀλλ' ἐν πάσαις ταύταις ταῖς περιπτώσεσιν εἶναι εὔκολον νὰ ὑπονοηθῇ ἀπαρ., ὡς ἐν Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 156, εἶτα τίς σε κωλύει (δηλ. γεωργεῖν)· Θουκ. 6. 91 αὐτοὶ ὠφελούμενοι τοὺς πολεμίους κωλύσετε [ὠφελεῖσθαι], πρβλ. 2. 37. **5)** συχν. ἐν τῷ γ' προσ., οὐδὲν κωλύει, οὐδὲν κώλυμα ὑπάρχει, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρ., ὁμόψηφον τὸν Ἀργεῖον εἶναι οὐδὲν κ. Ἡρόδ. 7. 149· οὐδέν σε κωλύσει σεαυτὸν ἐμβαλεῖν ἐς τὸ βάραθρον Ἀριστοφ. Νεφ. 1449, Πλάτ. Φαῖδρ. 268Ε· οὕτως, ὃν διαμάττειν οὐ κωλύει Ἀριστοφ. Ὄρν. 463· τί κωλύει ἡμᾶς διελθεῖν; Πλάτ. Θεαίτ. 143Α, κτλ.·— ὡταύτως, οὐδὲν κωλύει, ἀπολ., ὡς τύπος συναινέσεως, = ἔστω οὕτω, Ἀριστοφ. Ἱππ. 732, 972, Πλάτ. Εὐθύδ. 272D, κτλ.·— οὕτω, τί γὰρ κωλύει; Πλάτ. Εὐθύφρ. 9D, πρβλ. Πολιτικ. 292Α, κ. ἀλλ.· τό γ' ἐμὸν οὐδὲν κ. ὁ αὐτ. ἐν Γοργ. 458D· μὴ τὸ σὸν κωλυέτω Εὐρ. Φοίν. 990· οὐ τἀμὰ κωλύσει Wytt. εἰς Πλούτ. 2. 151C, κτλ.· οὕτω καὶ παρὰ Θουκ. 1. 144, οὔτε ἐκεῖνο κωλύει ἐν ταῖς σπονδαῖς, οὔτε εἶναι ἐκεῖνο ἐμπόδιόν τι,— ὅθεν ὁ Διον. Ἁλ. λαμβάνει τὸ **κωλύει** = **κωλύεται**, περὶ τῶν Θουκυδίδου ἰδιωμάτων 7· ἀλλὰ πρβλ. Ἀριστ. Φυσ. 3. 3, 5, οὔτε μίαν δυοῖν τὴν αὐτὴν εἶναι κωλύει, οὔτε ὑπάρχει κἀνὲν ἐμπόδιον ἡ μία ἐξ αὐτῶν νὰ εἶναι ἡ αὐτή.

κωλώτης, ου, ὁ, πιθ. = **ἀσκαλαβώτης**, Βαβρ. Ἀποσπ. 7, σ. 144, ἔκδ. Lewis, πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Ἱστ. 9. 1, 23, Σουΐδ.

κωλωτο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς **κωλώτην**, ποικίλος, κατάστικτος, Ἱππ. 1139C.

κῶμα, τό, (**κεῖμαι, κοιμάω**) βαθὺς ὕπνος, λήθαργος, Λατ. sopor, αὐτῷ .. μαλακὸν περὶ κῶμα καλύψω Ἰλ. Ξ. 359· ἡ με .. μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν Ὀδ. Σ. 201· κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει Ἡσιόδ. Θ. 798· αἰθυσσομένων δὲ φύλλον κ. καταρρεῖ Σαμφὼ 4· ὕπνου κ. Θεοκρ. Ἐπιγράμμ. 3. 6· — μεταφ. ἐπὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς μουσικῆς, Πινδ. Π. 1. 21.— Ἄχρηστον παρὰ τοῖς Ἀττ. ποιηταῖς. **2)** ἐν τῇ Ἰατρικῇ, ληθαργικὴ κατάστασις, συνεχές, οὐχ ὑπνώδες ὁ αὐτ. ἐν Ἐπιδ. 3. 1085· πρβλ. Σχόλ. εἰς Νικ. Ἀλεξιφ. 458, Foes. Oecon., καὶ ἴδε ἐν λέξ. **κάρος.**

κωμάζω· μέλλ. **-άσω**, Πινδ. Ν. 9. 1· ἀλλὰ **-άσομαι** ὁ αὐτ. Π. 9. 156, Ἀνθ. Π. 5. 64, Λουκ.· ἀϊρ. **ἐκώμασα**, Τραγ., ποιητ. **κώμ-** Πινδ. Ν. 10. 65· πρκμ. **κεκώμακα** Ἀνθ. Π. 5. 112·— **κωμάσδω**, μέλλ. **-άξομαι** Πινδ. Ι. 3 (4) 122· δόρ. προστ **κωμάξατε** ὁ αὐτ. Ν. 2. 38· (κῶμος). Περιέρχομαι ἐν εὐθυμίᾳ, χορεύων καὶ ᾄδων, εὐθυμῶ, «κάμνω πατινάδα», Λατ. comissari, νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 281· κωμάζοντα μετ' αὐλητῆρος ἀείδειν Θέογν. 1061, πρβλ. Σοφ. Ἀποσπ. 703, Εὐρ. Ἄλκ. 815, κτλ.· κ. μετὰ μέθης Πλάτ. Νόμ. 637Α· κ. καὶ παιανίζειν Δημ. 321. 17· ἐρχούμενος καὶ κ. Θεόπομπ. παρ' Ἀθην. 260Β· κ. μεθ' ἡμέραν Λυσ. 142. 7·— πορεύομαι ἐν πομπῇ ἑορταστικῇ, πανηγυρικῶς, κωμάσομεν παρ' Ἀπόλλωνος Σικυώνοθε .. ἐς Αἴτναν Πινδ. Ν. 9. 1· ὃς ἐν ταῖς πομπαῖς ἄνευ τοῦ προσώπου κ. Δημ. 433. 22· ἐπὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου, καθ' ὅλης τῆς ὑφηλίου κ. Ἰμερ. Ἐκλ. 2. 18. **II.** παρὰ Πινδ., ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τελῶ κῶμον εἰς τιμὴν τοῦ νικητοῦ ἐν τοῖς ἀγῶσι, λαμβάνω μέρος εἰς τοὺς τοιούτους κώμους (ἴδε **κῶμος**), κ. σὺν ἑταίροις Πινδ. Ο. 9. 6, κτλ.· ὡσαύτως μετὰ συστοίχου αἰτ., ἑορτὰν κ. ὁ αὐτ. ἐν Ν. 11. 36, πρβλ. Εὐρ. Ἱκ. Μαιν. 180.

2) μετὰ δοτ. προσ., πλησιάζω τινὰ μετὰ κώμου, ᾄδω πρὸς τιμὴν αὐτοῦ, Πινδ. Ι. 7 (6). 27· καὶ οὕτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ, ὁ αὐτ. ἐν 9. 157· οὕτως, ἡ Ἀφροδίτη κ. παρὰ τὸν Διόνυσον Πλουτ. Ἀντών. 26. **3)** μετ' αἰτ. προσ., τιμῶ, ἑορτάζω τινὰ μετὰ κώμου, ἐξυμνῶ, Πινδ. Ν. 10. 64, Ι. 4. 122 (3. 90)· κ. Δία Τιμοσθήμῳ, ἑορτάζω τὸν Δία χάριν τοῦ Τιμ., ὁ αὐτ. Ν. 2. 38· πρβλ. **χορεύω. III.** ἐμφανίζομαι ἐξαίφνης κατὰ τὸν τρόπον τῶν κωμαζόντων, μετὰ κώμου ἢ «πατινάδας», ἐπὶ ἐραστῶν, Ἀλκαῖ. 40· κ. ἐπὶ γυναῖκας Ἰσαῖ. 39. 24, πρβλ. Λουκ. Ἐναλ. Διαλ. 1. 4· κ. ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα Θεόκρ. 3. 1· εἰς αὐτὴν Ἀλκίφρων 1. 6, πρβλ. Ἀθήν. 574Ε, 348C·— καθόλου, ἐξαίφνης ἐμφανίζομαι, κ. εἰς τόπον Ἀνθ. Πλαν. 102· ἐπὶ κακοῦ, ἄτη ἐς πόλιν ἐκώμασεν Wernicke εἰς Τρυφ. 314· θρῆνος εἰς ὑμέναιον Ἀνθ. Π. 7. 186·— παροιμ., ὃς ἐκώμασεν, ἐπὶ τῶν ἀκόσμως τι ποιούντων, Παροιμιογρ.

κωμαίνω, (κῶμα) δ·ἀρκῶς νυστάζω, Ἱππ 468. 52.

κώμακον, τό, ἀρωματικόν τι φυτὸν ἢ καρπός, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 7, 2.

κώμαξ, ακος, ὁ, ἄνθρωπος ἀκόλαστος, Εὐστ. 1749. 28· ἴσως βέλτιον, **βώμαξ.**

κωμ-άρχης, ου, ὁ, (κώμη) ὁ προεστὼς χωρίου, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 10 καὶ 24, Διον. Ἁλ. 4. 14, Συλλ. Ἐπιγρ. 3420, 3641b. 66 (προσθῆκ.)·— **κώμ-αρχος,** Πολυδ. Θ', 11· καὶ ἐντεῦθεν τὸ κωμ. πατρωνυμ. **Κωμαρχίδης,** Ἀριστοφ. Εἰρ. 1142.

κωμάσδω, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κωμάζω.**

κωμᾰσία, ἡ, πομπή τις ἢ παρέλασις τῶν εἰδώλων τῶν θεῶν ἐν Αἰγύπτῳ, αἱ τῶν θεῶν κ., Ἐπιγραφ. Αἰγυπτ. ἐν Συλλ. Ἐπιγραφ. 4717. 25, πρβλ. Κλήμ. Ἀλ. 671, Sturz Μακεδ. Διαλ. σελ. 102 κέξ.·— **κωμαστήριον,** τό, συνέλευσις τῶν ἱερέων ἐν Αἰγύπτῳ, Συνέσ. 94D.

κωμαστής, οῦ, ὁ, (κωμάζω) ὁ κωμάζων, ὁ λαμβάνων μέρος εἰς κῶμον, Πλάτ. Συμπ. 212C, Ξεν. Ἑλλ. 5. 4, 7, κτλ.· ὄνομα κωμῳδιῶν τοῦ Ἐπιχάρμου καὶ ἄλλων. **2)** ἐπίθετον τοῦ Βάκχου, = ὁ εὔθυμος θεός, Ἀριστοφ. Νεφ. 606.

κωμαστικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **κῶμον,** ᾠδὴ Αἰλ. π. Ζ. 9. 13· μέλος Φίλων 1. 372. Ἐπίρρ. **-κῶς,** Αἰλ. π. Ζ. 1. 31.

κωμάστωρ, ορος, ὁ, ποιητ. **κωμαστής,** Μανέθ. 4. 493.

κωματίζομαι, εὑρίσκομαι ἐν καταστάσει κώματος, Ἱπποκρ. 1213Δ.

κωματώδης, ες, (εἶδος) κεκυριευμένος ὑπὸ ὕπνου, νυσταλέος ὑπὸ ληθαργίας κατεχόμενος, Ἱππ. Ἐπιδημ. 1. 955. **2)** ὅμοιος πρὸς κῶμα, ληθαργικός, ὕπνοι αὐτόθι 970· ἴδε Foës Oec.

κώμη, ἡ, = Λατ. vicus, χωρίον ἀτείχιστον ἢ πόλις ἐπαρχιακή, ἐν ἀντιθέσει πρὸς πόλιν μεγάλην καὶ τετειχισμένην· κυρίως Δωρ. λέξ., = τῷ Ἀττ. **δῆμος** (Ἀριστ. Ποιητ. 3, 6), πρῶτον παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἡρ. 18, Ἡρόδ. 5. 98· ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ **πόλις,** Πλάτ. Νόμ. 626C κέξ.· κατοικῆσθαι κατὰ κώμας, δηλ. οὐχὶ εἰς τετειχισμένας πόλεις, ἐπὶ τῶν Μήδων, Ἡρόδ. 1. 96· πόλεσιν ἀτειχίστοις καὶ κατὰ κώμας οἰκουμέναις Θουκ. 1. 5· πόλεως .. κατὰ κώμας τῷ παλαιῷ τῆς Ἑλλάδος τρόπῳ οἰκισθείσης αὐτόθι 10· τὸ γὰρ ἔθνος μέγα μὲν εἶναι τὸ τῶν Αἰτωλῶν καὶ μάχιμον, οἰκοῦν δὲ κατὰ κώμας ἀτειχίστους ὁ αὐτ. 3. 94· οὕτως ἡ Μαντίνεια ἠναγκάσθη νὰ διαλυθῇ καὶ οἱ πολῖται νὰ διαιρεθῶσιν εἰς τέσσαρας κώμας, Ξεν. Ἑλλ. 5. 2, 5-7· κατὰ κ. κεχωρισμένοι Ἀριστ. Πολιτ. 2. 2, 3. **II.** ὡσαύτως, ὡς τὸ Λατ. vicus, συνοικία ἢ διαμέρισμα πόλεως, διελόμενοι τὴν μὲν πόλιν κατὰ κώμας, τὴν δὲ χώραν κατὰ δήμους Ἰσοκρ. 149Α, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 746D. Πρβλ. **κωμήτης.** (Ἠθ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς τὸ **κεῖμαι·** πρβλ. Λιθ. kém-as χωρίον, kaim-ýnas γείτων· Γοτθ. haim-s (κώμη), Ἀρχ. Σκανδιν. heim-a (Ἀγγλ. home), κτλ.)

κωμηδόν, Ἐπίρρ. κατὰ κώμας, Λατ. vicatim, ζῆν Στράβ. 151· οἰκεῖν Διόδ. 5. 6, Διον. Ἁλ. 1. 9, κτλ.

κωμήτης, ου, ὁ, (κώμη) ἀγρότης, χωρικός, κατ' ἀντίθεσ. πρὸς τὸν κάτοικον πόλεως, Πλάτ. Νόμ. 762Α, 763Α, Ξεν. Ἀν. 4. 5, 24. **II.** ἐν πόλει, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς συνοικίας, ἀκριβῶς ὡς τὸ Λατ. vicinus, Ἀριστοφ. Νεφ. 965· γενικώτερον, Φεραίας χθονὸς κωμῆται, κάτοικοι .., Εὐρ. Ἄλκ. 476· θυρέτρων τῶνδε κωμῆται θεοί, γείτονες, Ἴων παρὰ Πολυδ. Θ', 36· πρβλ. Συλλ. Ἐπιγραφ. (προσθῆκ.) 3695b, κ. ἀλλ.

κωμητικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς **κωμήτην,** Συνέσ. 171B.

κωμῆτις, ιδος, θηλ. τοῦ **κωμήτης,** Ἀριστοφ. Λυσ. 5, Ἀποσπάσμ. 265.

κωμήτωρ, ορος, ὁ, = **κωμήτης,** Στέφ. Β. ἐν λέξ. **κώμη.**

κωμίδιον ἢ **κωμύδριον,** τό, ὑποκορ. τοῦ **κώμη,** Ζωναρ. 1277.

κωμῐκεύομαι, ὁμιλῶ ὡς κωμικὸς ποιητής, Ψευδο-Λουκ. Φιλόπατρ. 22.

κωμῐκός, ή, όν, (κῶμος), ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κωμῳδίαν, Λατ. comicus, μεταγεν. τύπος ἀντὶ τοῦ **κωμῳδικός,** κωμ. ὑποκριτὴς Αἰσχίν. 22. 27· κ. χορὸς Ἀριστ. Πολιτικ. 3. 3, 7· προσωπεῖον Λουκ. Δὶς Κατηγ. 33· ἱλαρῷ καὶ κ. προσώπῳ ὁ αὐτ. π. Διαβολ. 24, πρβλ. Πλουτ. Ἀντών. 29·— **ὡς οὐσιαστ. κωμικός,** ὁ, δηλ. ἢ κωμικὸς ὑποκριτής, ἠθοποιός, Ἄλεξ. ἐν «Ἰσοστασίῳ» 1. 13· ἢ κωμικὸς ποιητής, Πολύβ. 12. 13, 3, Πλούτ. 2. 62E, κτλ.· ὁ Ἀριστοφάνης ἐκαλεῖτο ὁ κατ' ἐξοχὴν **κωμικός,** Γραμμ.—Ἐπίρρ. **-κῶς,** Φίλων 1. 473, Διογ. Λ. 5. 88.

κώμιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κώμη,** Στράβ. 485, Πλούτ. 2. 773B.

κῶμο, ἀντὶ **κῶμον,** βαρβαρισμὸς ἐν Ἀριστοφ. Θεσμ. 1176.

κωμο-γραμματεύς, έως, ὁ, ὁ γραμματεὺς κώμης, Ἰωσήπ. Ἰουδ. Ἀρχ. 16. 7, 3, Συλλ. Ἐπιγρ. 4699. 15., 4956. 31.

κωμο-δρομέω, τρέχω διὰ μέσου κωμῶν, χωρίων, διατρέχω κώμας, Πολυδ. Θ', 11.

κωμόομαι, πίπτω εἰς ληθαργικὸν ὕπνον, **κεκωμωμένος,** ἴσως διορθωτέον εἰς **κεκωματισμένος**), Ἱππ. ἐν Γαλην. Λεξ.

κωμο-πλήξ, ὁ, ἡ, πληγεὶς ὑπὸ κώμου, δηλ. μεθυσμένος, Ἀρκάδ. 19.

κωμό-πολις, εως, ὁ, (κώμη), πόλις μικρὰ ὡς χωρίον, μὴ δυναμένη νὰ ὀνομασθῇ **πόλις**, Στράβ. 537, 557, 568, Κ. Δ.

κῶμος, ου, ὁ, (ἴδε ἐν τέλ.), φαιδρὰ πανήγυρις μετὰ μουσικῆς καὶ χοροῦ, διασκέδασις, «γλέντι», Λατ. comessatio, ἐς δαῖτα θάλειαν καὶ χορὸν ἱμερόεντα καὶ ἐς φιλοκυδέα κῶμον Ὁμ. Ὕμν. εἰς Ἑρμ. 481, πρβλ. Θέογν. 827, 934· πίνειν καὶ κώμῳ χρέεσθαι Ἡρόδ. 1. 21· ἀκολούθως παρὰ Πινδ., Εὐρ., κτλ.· δεῖπνα καὶ σὺν αὐλητρίσι κῶμοι Πλατ. Θεαίτ. 173D· ἑορταὶ καὶ κ. ὁ αὐτ. Πολ. 573D· ἐν κώμῳ εἶναι, ἐπὶ πόλεως, Ξεν. Κύρ. 7. 5, 25.— Αἱ πανηγύρεις αὐταὶ γινόμεναι ἐν ἡμέραις ἑορτῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατέληγον εἰς πομπώδη παρέλασιν τῶν διασκεδαζόντων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐστεμμένων καὶ μετὰ λαμπάδων (Ἀριστοφ. Πλ. 1040), ᾀδόντων, ὀρχουμένων καὶ παιζόντων παντὸς εἴδους παιγνίδια (πρβλ. **κωμάζω**). Προϊόντος τοῦ χρόνου δημόσιοι κῶμοι ἤρξαντο γινόμενοι εἰς τιμὴν θεῶν τινων, κυρίως τοῦ Βάκχου, Εὐρ. καὶ Δημ. ἔνθα κατωτ. II, Διόδ. 17. 72· οὕτω, χοροῖς ἢ κώμοις Ὑακίνθου Εὐρ. Ἑλ. 1469·—ὡσαύτως εἰς τιμὴν τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι νικητῶν, ἦσαν δὲ οἱ κῶμοι οὗτοι πανηγυρικαὶ ἑορταὶ σωφρονέστεραι μετέχουσαι τῆς φύσεως τοῦ χοροῦ· αἱ πλεῖσται τῶν σωζομένων ᾠδῶν τοῦ Πινδάρου ἐποιοῦντο ὅπως ᾄδωνται κατὰ τοιούτους κώμους, ἴδε κατωτ. III. **II.** ὁ ὅμιλος τῶν εὐθυμούντων διερχόμενος ἐν πομπῇ τὰς ὁδοὺς ὡς ἀνωτέρω περιεγράφη, Εὐΐου θεοῦ Εὐρ. Βάκχ. 1168· τοῖς ἐν ἄστει Διονυσίοις ἡ πομπή .. καὶ ὁ κ. Νόμ. παρὰ Δημ. 517· τέλ.· ἐντεῦθεν κώμῳ θυραμάχοις τε πυγμαχίαισι Πρατίν. 1. 10. **2)** μεταφ., ὅμιλος, κ. Ἐρινύων Αἰσχύλ. Ἀγ. 1189· ἐπὶ στρατεύματος, Εὐρ. Φοίν. 791· κ. ἀσπιδηφόρος ὁ αὐτ. ἐν Τρῳ. 1184· περιστερῶν, ὁ αὐτ. ἐν Ἴωνι 1197. **III.** ἡ ᾠδὴ ἡ ψαλλομένη κατὰ τοιαύτην τινὰ πομπήν, Πινδ. Π. 8. 29, 99, κτλ., πρβλ. Ο. 4. 15, Π. 5. 28, Ἀριστοφ. Θεσμ. 104, 988· κ. ὑμεναίων Εὐρ. Ἀποσπ. 775. 37. (Πιθ. ἐκ τοῦ **κώμη**, διότι αἱ ἑορταὶ τοῦ Βάκχου ἔλαβον τὴν ἀρχὴν αὐτῶν ἐν κώμαις· πρβλ. **κωμῳδία**).

κωμύδριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κώμη**, Ἐκκλ.· πρβλ. **κωμίδιον**.

κώμυς, ῦθος, ἡ, δέμα, δεμάτιον χόρτου, κτλ., Λατ. manipulus, Κρατῖν. ἐν Ἀδηλ. 157, Θεόκρ. 4, 18. **II.** κλάδος δάφνης τεθειμένος πρὸ τῶν πυλῶν, Ἡσύχ. **III. κώμυς,** ὁ, ἑλώδης τόπος ἔνθα κάλαμοι φύονται πυκνοὶ λίαν καὶ μὲ περιπεπλεγμένας ῥίζας, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 4. 11, 1.

κωμῳδέω, παριστάνω ἐν κωμῳδίᾳ, ὄθεν ἐμπαίζω, περιπαίζω, χλευάζω, διακωμῳδῶ, σκώπτω., ἰδίως ἐπὶ τῶν ποιητῶν τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, (Meineke 1. 40, 527)· κωμῳδεῖ τὴν πόλιν ἡμῶν Ἀριστοφ. Ἀχ. 631, πρβλ. 655, Πλ. 557, Πλάτ. Πολ. 395E, 452D· κ. τοὺς τραγῳδοὺς Ἀριστ. Ποιητ. 22, 14.— Παθ., διακωμῳδοῦμαι, χλευάζομαι, Ἀριστοφ. Ὄρν. 1026, Βάτρ. 368· τὸ κοινὸν καὶ κεκωμῳδημένον, ἐπὶ τῶν παρασίτων, Ἄλεξ. ἐν «Κυβερνήτῃ» 1. 2· κεκωμῳδημένα, τὰ γενόμενα ὑποθέσεις κωμῳδίας, Πλάτ. Νόμ. 817D. **2)** κωμῳδεῖν τὰ δίκαια = κωμῳδοῦντα εἰπεῖν τὰ δ. Ἀριστοφ. Ἀχ. 655. **3)** χλευαστικῶς παριστάνω, γελοῖον ποιῶ τινα, Ἀἰλ. Ποικ. Ἱστ. 13. 42. **II.** εἶμαι κωμῳδός, γράφω κωμῳδίας, κ. κωμῳδίας Λουκ. Ἀλ. 25.

κωμῳδημα, τό, ὑπόθεσις κωμῳδίας, ὕλη πρὸς κωμῴδησιν, τὰ τοῦ γέλωτος κ., γέλως οἷον τὰ κωμῳδήματα ἐγείρουσι, Πλάτ. Νόμ. 816D.

κωμῳδητέον, ῥηματ. ἐπίθετ. τοῦ **κωμῳδέω**, δεῖ κωμῳδεῖν, Ἀριστείδ. 1. 510.

κωμῳδία, ἡ, ὡς καὶ νῦν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 378, Νεφ. 522, Πλάτ. Πολ. 394C, κτλ.· μεταφορ., βίου τραγῳδία καὶ κ. Πλάτ. Φίληβ. 50B, πρβλ. Νόμ. 816E. — Δύο ἐτυμολογίαι προβάλλονται: ἡ μὲν ἐκ τοῦ **κῶμος**, = τὸ ᾄσμα τοῦ κώμου, ἢν ἀσπάζονται οἱ ὑπολαμβάνοντες τὴν κωμῳδίαν ὡς ἀρξαμένην ἐκ τῶν φαλλικῶν χορικῶν ᾀσμάτων, ἡ δὲ ἑτέρα ἐκ τοῦ **κώμη**, = δηλ. ᾠδὴ ἀγροτική, ὅρα Βεντλεύου Φάλαριν 337 κἑξ. Τὴν πρώτην διαρρήδην ἀπορρίπτει ὁ Ἀριστ., ἐνῷ τὴν δευτέραν μνημονεύει ὡς σχετιζομένην πρὸς τὴν ἀξίωσιν τῶν Δωριέων ὅτι αὐτοὶ ἐπενόησαν τὴν κωμῳδίαν, καθ' ὅσον **κώμη** εἶναι παρ' αὐτοῖς ὅ,τι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τὸ **δῆμος**, πρβλ. Ποιητ. 3, 6 πρὸς 4, 14. Τὰ ἀρχαιότατα ἴχνη τῆς κωμῳδίας εὑρίσκονται βεβαίως ἐν Δωρικαῖς πόλεσιν, ἐν Μεγάροις δηλ. καὶ Σικελίᾳ, ἔνθα Ἐπίχαρμος ὁ Κῷος ἔγραψε περὶ τὰ 500 π. Χ.· ἡ δὲ τέχνη λέγεται ὅτι εἶχε μετενεχθῇ μικρὸν πρότερον εἰς Ἀθήνας ὑπὸ Σουσαρίωνος τοῦ Μεγαρέως. Πρβλ. Ἀριστ. Ποιητ. 3-5, Meineke εἰς Κωμικ. 1. 18, Mahaffy Hist. of Gr. Lit. 1. 397 κἑξ.— Περὶ τῶν τριῶν περιόδων τῆς Ἀττικῆς κωμῳδίας παλαιᾶς, μέσης καὶ νέας ἴδε Meineke 1. 39 κἑξ., 271 κἑξ., 335 κἑξ. Ἡ ἀρχαία κωμῳδία εἶχεν ὀλίγην πλοκήν, καὶ ἐχρησίμευεν ὡς πολιτικὴ μηχανὴ πρὸς τὴν κατ' ὄνομα προσβολὴν τῶν ἰσχυροτάτων προσώπων τῆς ἡμέρας, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀκράτου δημοκρατίας, λήγει δὲ ἡ περίοδος αὐτῆς κατὰ τὴν Ὀλυμπ. 96 (393 π. Χ.)· ἡ δὲ μέση κωμῳδία ἀπέβαλε τὸν χορὸν καὶ τὴν παράβασιν καὶ ἀπεῖχεν ἀπὸ προσωπικῶν κατ' εὐθεῖαν προσβολῶν, ἂν καὶ ἐξηκολούθησε προσβάλλουσα ἐπίσημα πρόσωπα ὑπὸ πλαστὰ ὀνόματα, λήξασα κατὰ τὴν Ὀλυμπ. 110 (337 π. Χ.)· ἡ δὲ νέα ἦν ἡ σημερινὴ κωμῳδία ἠθῶν, καὶ κάλλιστα παραδείγματα εἶναι ὁ Πλαῦτος καὶ ὁ Τερέντιος.— Ἐν Βοιωτ. Ἐπιγραφαῖς (Συλλ. Ἐπιγρ. 1585-6, ἐν παραβολῇ πρὸς 1583-4) ποιητὴς παλαιᾶς καὶ καινῆς κωμῳδίας (ὁμοίως τῷ ποιητὴς παλαιᾶς καὶ καινῆς τραγῳδίας) φαίνεται ὅτι σημαίνει τὴν ἀρχαίαν λυρικὴν κωμῳδίαν ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ νέον σκηνικὸν εἶδος, ἴδε Böckh. 1. σελ. 765. κἑξ.·— ἀλλ' ἐν ἐπιγραφ. 2759, καινὴ κ. σημαίνει νέαν, δηλ. νῦν πρῶτον παρισταμένην, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ἀρχαίαν κ. ὃ ἐστι καὶ ἄλλοτε παρασταθεῖσαν, Böckh. 2, σ. 509· πρβλ. **καινός**.

κωμῳδιακός, ή, όν, = τῷ ἑπομ., Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 380.

κωμῳδικός, ή, όν, ἀνήκων εἰς κωμῳδίαν, κωμικός, ἔπη Ἀριστοφ. Σφ. 1047· τερπνόν τι καὶ κωμ. ὁ αὐτ. εἰς Ἐκκλ. 889, πρβλ. 371· μορμολύκειον ὁ αὐτ. εἰς Ἀποσπ. 97· ἐν μιμήσει κ. Πλάτ. Πολ. 606C.—Ἐπίρρ. **-κῶς**, Ἀθήν. 90B.—Πρβλ. **κωμικός**.

κωμῳδιο-γράφος, ὁ, κωμικ. ποιητής, Πολύβ. 12. 13, 7, Διόδ. 12. 14.

κωμῳδιο-ποιός, = **κωμῳδοποιός**, Ἀθήν. 5B, κτλ.· πρβλ. Μοῖρ. 240.

κωμῳδό-γελως, ωτος, ὁ, = **κωμῳδός**, Ἀνθ. Π. 13. 6.

κωμῳδο-γράφος, ὁ, = **κωμῳδιογράφος**, Ἀνθ. Π. 7. 708.

κωμῳδο-διδασκᾰλία, ἡ, ἡ διδασκαλία καὶ ἄσκησις τῶν ὑποκριτῶν εἴς τινα κωμῳδίαν· ὅπερ συνήθως ἐξετέλει αὐτὸς ὁ ποιητής, Ἀριστοφ. Ἱππ. 516.

κωμῳδο-διδάσκᾰλος, ὁ, κωμικὸς ποιητής, ἐπειδὴ αὐτὸς εἶχε τὴν φροντίδα νὰ διδάξῃ καὶ γυμνάσῃ τοὺς ὑποκριτὰς καὶ τὸν χορόν, Ἀριστοφ. Ἱππ. 507, Εἰρ. 737, Λυσ. Ἀποσπ. 31, Ἀριστ. π. Ψυχ. 1. 3, 11, πρβλ. **διδάσκω** III.

κωμῳδο-λοιχέω, διὰ κωμικῶν βωμολοχιῶν λείχω τὰ πινάκια τινός, εἶμαι γελωτοποιός, παράσιτος, Ἀριστοφ. Σφ. 1318.

κωμῳδο-ποιητής, οῦ, ὁ, = **κωμῳδοποιός**, Ἀριστοφ. Εἰρ. 734, Πολυδ. Δ', 111.

κωμῳδοποιΐα, ἡ, τὸ ποιεῖν κωμῳδίας, Πλούτ. 2. 348A.

κωμῳδο-ποιός, ὁ, ὁ ποιητὴς κωμῳδιῶν, κωμικὸς ποιητής, Πλάτ. Ἀπολ. 18D, Φαίδων, 70C, Πολ. 606C, κ.ἄλλ., Ἀριστ., κτλ.

κωμ-ῳδός, ὁ, Βοιωτ. **κωμ-αϝοδός**, (ὃ ἐστι **κωμ-αοιδός**) Συλλ. Ἐπιγρ. 1583. 25· (ἴδε **κωμῳδία**). **1)** κωμικὸς ὑποκριτής, ἠθοποιός, Λυσ. 162. 2, Ξεν. Οἰκ. 3, 7, κτλ.· κωμῳδῶν ὄντων ἐν Κολυττῷ, κατὰ τὴν παράστασιν κωμῳδιῶν ἐν .. , Αἰσχίν. 22. 27· καινῇ κωμῳδῶν, ἴδε ἐν λέξ. **καινός**. **2)** κωμικὸς ποιητής, Πλάτ. Πολ. 395B, Νόμ. 935D· χορηγεῖν κωμῳδοῖς Ἀριστ. Ἠθ. Ν. 4. 2, 20· χορὸν κωμῳδῶν δοῦναι ὁ αὐτ. ἐν Ποιητ. 5, 3.

κωμῳδο-τρᾰγῳδία, ἡ, κρᾶμα τραγῳδίας καὶ κωμῳδίας, ὄνομα δράματός τινος τοῦ Ἀναξανδρίδου, ἴδε Meineke Hist. Com. 247· tragi-comoedia Plaut.·— μεταφ. ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, Πορφύρ. παρὰ Στοβ. 186. 41.

κωνάριον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κῶνος**, ὁ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἀδήν, ὡς ἐκ τοῦ σχήματος αὐτοῦ, Γαλην. 4. 501C.

κωνάω, μέλλ. **-ήσω**, (**κῶνος** II. 3) περιδινῶ ὡς κῶνον ἢ στρόβιλον, περιστρέφω, Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 439, Ἡσύχ., Φώτ., Ἐτυμ. Μέγ. 551. 24. **II.** (**κῶνος** I. 3) ἐπιχρίω διὰ πίσσης, πισσώνω, Σουΐδ., Φώτ., Μέγ. Ἐτυμολ. 551, 22· πρβλ. **περικωνέω**.— ὡσαύτως ἁπανταχοῦ ἀπαρ. ἀορ. **κωνῖσαι** ὡς εἰ ἐκ ῥήματος **κωνίζω**.

κωνειάζομαι, πίνω κώνειον, **Κωνειαζόμεναι,** ὄνομα δράματος τοῦ Μενάνδρου.

κώνειον, τό, κοινῶς «καρωνάκι» καὶ «βρωμόχορτον», Ἱππ. 681. 4, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 9. 8, 3, κτλ. **II.** ὁ ὀπὸς τοῦ δηλητηριώδους φυτοῦ κωνείου, δηλητήριον δι' οὗ ἐφονεύοντο οἱ κατάδικοι ἐν Ἀθήναις, Ἀριστοφ. Βάτρ. 124· κώνειον πεπωκὼς Πλάτ. Λῦσ. 219E· τὸ κώνειον ἔπιεν Ξεν. Ἑλλ. 2. 3, 56· κώνεια πιεῖν Ἀριστοφ. Βάτρ. 1051, Ἀνδοκ. 24. 38.

κώνησις, εως, ἡ, (**κωνάω** II) πίσσωσις, τὸ ἀλείφειν ὡς διὰ πίσσης, διάφ. γραφ. ἀντὶ τοῦ **κόνισις**, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 9. 40, 6.

κωνίας οἶνος, ὁ, μετὰ πίσσης παρεσκευασμένος, πισσίτης οἶνος, Γαλην. Λεξ. Ἱππ.

κωνικός, ή, όν, (κῶνος) ἔχων σχῆμα κώνου, κωνικός, Πλούτ. 2. 410E· κ. τομαί Ἀνθεμ. Ἀποσπ. σ. 157. 8.

κωνίον ἢ **κώνιον,** τό, ὑποκορ. τοῦ **κῶνος**, μικρὸς κῶνος, κωνία μαστῶν Ἀνθ. Π. 5. 13. **II.** μικρὸς κῶνος πίτυος, «κουκουνάρα», Ποσειδ. παρ' Ἀθην. 649D.

κωνίς, ίδος, ἡ, (κῶνος) μικρὰ ὑδρία, «ὑδρίσκη» Ἡσύχ.

κωνῖτις, ιδος, ἡ, (**κῶνος** II. 1) ἐξαγομένη ἐκ κώνων πίτυος, πίσσα Ἀνθ. Π. παραρτ. 72.

κωνο-ειδής, ές, κωνικός, σκίασμα Δίων Κ. 60. 26· σκιὰ Διογ. Λ. 7. 144· τὸ κ., ὅμοιον κώνῳ, Ἀρχιμήδ.—Ἐπίρρ. **-δῶς**, Πλούτ. 2. 901E, Διογ. Λ. 7. 157.

κῶνος, ου, **1)** ὡς ἄρσ., ὁ καρπὸς τῆς πεύκης, «κουκουνάρα», ὡσαύτως **στρόβιλος**, Βίος Ὁμ. 20, Θεόκρ. 5. 49, Θεοφράστ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 5, κτλ. (ἐντεῦθεν **κωνάω**, κτλ.)·— ὡσαύτως ὁ ἐδώδιμος σπόρος τῆς πίτυος, Μνησιθ. παρ' Ἀθην. 57B· πιτύϊνοι κ. Ἀλέξ. Μύνδ. αὐτόθι· πρβλ. Böckh. ἐν Συλλ. Ἐπιγρ. σ. 165. **2)** ὡς θηλ., τὸ δένδρον ἡ πίτυς, Πλούτ. 2. 640C, Ἀνθ. Πλαν. 13 (κατὰ Scalig. ἀντὶ **κῶμον**). **3)** ἡ πίσσα ἢ παρασκευαζομένη ἐκ τῶν κώνων πίτυος, Schneid. Ἐκλ. Φυσ. σελ. 321. 322. **II.** ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος, **1)** τὸ γεω-

μετρικὸν ὀχῆμα ὁ κῶνος, Λατ. conus, meta, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 5, 12, κ. ἀλλ., καὶ συχνὸν παρὰ Μαθ. συγγραφεῦσι· γραμμαὶ κατὰ κῶνον ἐκπίπτουσαι, οὕτως ὥστε νὰ σχηματίζωσι κῶνον, αὐτόθ. 3. 5, 2, πρβλ. 1. 8, 7· ἐπὶ κωνικῆς τομῆς: τομὴ κ. ὀρθογωνίου, ὀξυγωνίου, ἀμβλυγωνίου, ὀνόματα δηλοῦντα τὴν παραβολήν, τὴν ἔλλειψιν καὶ τὴν ὑπερβολὴν παρὰ τοῦ Ἀπολλων. Περγ. **2)** ἡ κορυφὴ περικεφαλαίας, Ἀνθ. Π. 9. 322. **3)** = **βέμβιξ**, ὁ κωνοειδὴς ῥόμβος τῶν παίδων, Ἡσύχ. **4)** «ξύλον ὀρθὸν ἐφ' ᾧ συντίθενται οἱ καρποὶ κωνοειδῶς» Γαλην. Λεξ. 424. ('Η Σανσκρ. ῥίζα εἶναι ἑο, ὀξύνω· πρβλ. Λατ. cuneus, cacumen· ὁ Κούρτ. ὡσαύτως ἀναφέρει Σανσκρ. ἑanas, Λατ. cos,cautes, Ἀρχ. Σκανδ. hein (ἀκόνη, ἀγγλ. hone).)

κωνο-τομέω, ποιῶ κωνικὴν τομήν, Ἀνθ. Π. παραρτ. 25. 8.

κωνο-φόρος, ον, ὁ φέρων κώνους, οἷον ἡ πίτυς κτλ., Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 9, 4· ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ θύρσου, Ἀνθ. Π. 6. 165.

κωνωπεῖον, τό, (κώνωψ) Αἰγυπτιακὴ κλίνη ἢ ἀνάκλιντρον μετὰ παραπετασμάτων διὰ τοὺς κώνωπας («κουνουπιέρα»), Ἑβδ. (Ἰουδὶθ Κ', 21., Γ', 9)· conopium ἐν Ὁρατ. Ἐπῳδ. 9. 16· ὡσαύτως **κωνωπεών**, **ῶνος**, ὁ, Ἀνθ. Π. 9. 764, ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ποιήματος, Παῦλ. Σιλ.

κωνώπιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κώνωψ**, Γεωπ. 2. 5, 12.

κωνωπο-ειδής, ές, ὅμοιος πρὸς κώνωπα, θηρία Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 14, 1, κτλ.

κωνωπο-θήρας, ου, ὁ, «ὄρνις ὁ κώνωπας θηρεύων» Ἡσύχ.

κωνωπ-οσφράντης, ου, ὁ, ὀσφραινόμενος τοὺς κώνωπας, παράσιτος, Ἀλκίφρων 1. 21.

κωνωπώδης, ες, = **κωνωποειδής**, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Σφ. 351.

κώνωψ, **ωπος**, ὁ, «κουνοῦπι», Λατ. culex, Ἡρόδ. 2. 95, Αἰσχύλ. Ἀγ. 892, Ἀριστοφ. Ἱππ. 1038· παράγονται δὲ οἱ κώνωπες ἐκ σκωλήκων ἐν τῷ καθιζήματι τοῦ ὄξους, καὶ φαίνεται ὅτι εἶναι μικρότεροι τῶν ἐμπίδων, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 5. 19, 23, πρβλ. 4. 8, 29· κατὰ τὸν Sundevall, Stomoxys calcitrans.

κῶος, ὁ, κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ πληθ. **κῶοι**, σπήλαια, Στράβ. 367, Στέφ. Β· πρβλ. **κῶς** ΙΙ.

Κῷος, α, ον, ἐκ τῆς νήσου Κῶ, κάτοικος αὐτῆς, Ἡρόδ. 7. 164, κτλ. **ΙΙ.** ὡς οὐσιαστ. **Κῷος** (δηλ. βόλος), ὁ, ὁ ἀνώτατος βόλος τῶν ἀστραγάλων, ἴδε ἐν λ. **Χῖος**· — ἐν Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 2. 1, 34, τὰ κῷα εἶναι τὰ ἐντὸς ἐστραμμένα πρὸς ἄλληλα, τὰ χῖα δὲ τὰ ἔξω μέρη τῶν ὀστῶν τῶν σφυρῶν (ἀστραγάλου). **ΙΙΙ. Κῷον** (δηλ. ἱμάτιον), τό, ἐλαφρόν, ἡμιδιαφανὲς ἱμάτιον κατασκευαζόμενον ἐν Κῷ, Ἡσύχ.

κώπαιον, τό, (κώπη) τὸ ἄνω μέρος τῆς κώπης (τὸ κάτω ὠνομάζετο πλάτη), Ἡσύχ.· **κωπαῖοι**, οἱ, = σφῆκες, Ἀριστοφ. παρὰ Φωτ.· — **κωπαι-ώδης**, ες, ὅμοιος κώπῃ, Ἡσύχ. ἐν λ. **κωπήλατα**.

Κωπαΐς, ΐδος, συνηρ. **Κωπᾶς**, ᾶδος, ἡ, ἐκ Κωπῶν ἢ παρὰ τὰς Κώπας (πόλιν τῆς Βοιωτίας), ἡ Κ. λίμνη Στράβ. 410, κ. ἀλλ.

2) ἐγχέλεις Κωπαΐδες, ἐκ τῆς Κωπαΐδος λίμνης, αἵτινες καὶ ὀνομασταὶ ἦσαν, Ἀριστοφ. Ἀχ. 880, Κωπᾶδ' ἔγχελυν αὐτόθι 962· καὶ ἄνευ τοῦ οὐσιαστ., Κωπάδων σπυρίδας ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 1005· Κωπάδων ἀπαλῶν τεμάχη Στράττ. ἐν «Φιλοκτήτῃ» 1, κλ.

κωπεύς, έως, ὁ, ἀείποτε κατὰ πληθ. **κωπέες**, Ἀττ. **κωπῆς**, τεμάχια ξύλων κατάλληλα πρὸς κατασκευὴν κωπῶν, Ἡρόδ. 5. 23, Ἀριστοφ. Ἀχ. 552, Λυσ. 422, Ἀνδοκ. 21. 11, κτλ.· — «κωπέας: τὰ ξύλα τὰ ἐπιτήδεια εἰς κώπας νεῶν· ἢ τοὺς κωπηλάτας» Α.Β. σ. 274, 32.

κωπευστής, οῦ, ὁ, κωπηλάτης· **Κωπευσταί**, ὄνομα δράματος τοῦ Αἰσχύλου.

κωπεύω, (κώπη) θέτω εἰς κίνησιν διὰ τῶν κωπῶν, κινῶ, βάριν Ἀνθ. Π. 7. 365. **ΙΙ.** κεκώπευται στρατός, «ἐξεσπάθωσε», ἔσυρε τὸ ξίφος, (πρβλ. **κώπη** 2), παρ' Ἡσυχ.

κωπέω, = **κωπεύω**, ἐν τῷ παθ. πρκμ. **κεκώπηται** ἡ ναῦς, Ἡσύχ.· πρβλ. Böckh. Urkunden ü. d. Att. Seewesen, σ. 291.

κωπεών, ῶνος, ὁ, = **κωπεύς**, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 5. 1, 7· ἐν τῷ πληθ., 4. 1, 4.

κώπη, ἡ, πᾶν εἶδος λαβῆς (ἴδε ἐν τέλ.)· ἰδίως, **1)** ἡ λαβὴ κώπης, καὶ καθόλου αὐτὴ ἡ κώπη (τὸ «κουπί»), ἐμβαλέειν κώπης Ὀδ. Ι. 489., Κ. 129 (οὐδαμοῦ ἐν Ἰλ.)· κώπησιν ἅλα τύπτειν Ὀδ. Μ. 214· ἀκολούθως ἐν Πινδ. Π. 10. 79, καὶ συχν. παρ' Ἀττ.· νερτέρα προσήμενος κώπῃ, = θαλαμίτης, μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου ταπεινῆς κοινωνικῆς τάξεως, Αἰσχύλ. Ἀγ. 1818· πομπίμοις κώπαις ἐρέσσων Σοφ. Τρ. 561· παραπέμπειν ἐφ' ἑνδεκα κώπαις, παροιμ. ἀμφιβόλου ἀρχῆς σημαίνουσα, συνοδεύω μὲ πάσας τὰς τιμάς, Ἀριστοφ. Ἱππ. 546, πρβλ. Εὔστ. 1540, Σουΐδ. ἐν λ. ἐφ' ἑνδεκα, καὶ ἴδε **ἐμβάλλω** ΙΙ. 3, **ἀναφέρω** ΙΙ. 1· ἐν κώπαισι πλεῖν, καταφεύγω εἰς τὰς κώπας ὁπόταν ὁ ἄνεμος καταπέσῃ, Μένανδ. ἐν «Θρασυλέοντι» 2, πρβλ. Ἀριστ. π. Ζ. Πορείας 10, 6. — ποιητ. πρὸς δήλωσιν τῶν πλοίων, σὺν κώπᾳ χιλιοναύτᾳ, ἐπὶ τοῦ στόλου τοῦ Ἀγαμέμνονος, Εὐρ. Ι. Τ. 140, πρβλ. Ἡλ. 1272, 1452.

2) ἡ λαβὴ ξίφους, Λατ. manubrium, capulus, ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε χεῖρα Ἰλ. Α. 219, πρβλ. Ὀδ. Θ. 403· ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην Λ. 531· κώπης ἐπιψαύειν Σοφ. Φ. 1255· φάσγανον κώπης λαβεῖν Εὐρ. Ἱκ. 543. **3)** ἡ λαβὴ κλειδός, κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν Ὀδ. Φ. 7. **4)** ἡ λαβὴ λαμπάδος ἢ πυρσοῦ, Εὐρ. Κύκλ. 484. **5)** τὸ ξύλον τὸ ἐφηρμοσμένον εἰς τὴν ἄνω «μυλόπετραν», ἣν στρέφει ὁ ἵππος ἢ ὄνος προσδενόμενος εἰς τὸ ξύλον, Λουκ. Ὄν. 42· αὐτὸς ὁ μύλος, Διόδ. 3. 13.

6) ἡ λαβὴ μάστιγος Ἡσύχ. (Πρβλ. τὸ Λατ. cap-io, cap-ax, capulus· Γοτθ. haf-jan (αἴρειν)· Ἀγγλο-Σαξον. hœf-t (haft), κτλ.).

κωπήεις, εσσα, εν, ἔχων κώπην ἢ λαβήν, φάσγανα.. κωπήεντα Ἰλ. Ο. 713, κτλ.

κωπηλᾰσία, ή, τὸ κωπηλατεῖν, Στράβ. 406, Ἀριστ. Μετεωρ. 2. 9, 8, Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 271.

κωπηλᾰτέω, ὡς καὶ νῦν, κοινῶς «τραβῶ κουπί», Ἀριστ. Ρητ. π. Ἀλέξ. 25, 7, Πολύβ. 1. 21, 1, κτλ. **2)** μεταφ. ἐπὶ πάσης ὁμοίας κινήσεως γινομένης πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω, οἷον ἐπὶ ξυλουργοῦ μεταχειριζομένου τὸ τρυπάνιον, διπλοῖν χαλινεῖν τρύπανον κωπηλατεῖ Εὐρ. Κύκλ. 461.

κωπ-ηλάτης [ᾰ], ου, ὁ, (ἐλαύνω) ὁ κωπηλατῶν, Πολύβ. 34. 3, 8· κ. πολύπους, ὁ ναυτίλος, Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 317Β.

κωπηλᾰτικός, ή, όν, ἀνήκων ἢ ἁρμόζων εἰς κωπηλάτην, Ἡσύχ. ἐν λέξ. **ἄρρυ**.

κωπηλάτις, ιδος, ἡ, ἡ κώπην ἐλαύνουσα, Θεόδ. Πρόδρ. σ. 296.

κωπη-ήλᾰτος, ον, ἐσχηματισμένος ὡς κώπη, «κωπήλατα· κωπαιώδη, μακρὰ» Ἡσύχ.

κωπήρης, ες, ἔχων κώπας, ἐφωδιασμένος μὲ κώπας, στόλος Αἰσχύλ. Πέρσ. 416· σκάφος Εὐρ. Ἡλ. 1381· πλοῖον Θουκ. 4. 118· κωπῆρες (ἐνν. **πλοῖον**), τό, Πλουτ. Ἀντών. 65, κτλ. **ΙΙ.** ὁ κρατῶν τὴν κώπην, χεὶρ Εὐρ. ἐν Τρῳ. 161.

κωπητήρ, ῆρος, ὁ, παρ' Ἑρμίππ. ἐν «Στρατιώταις» 5, κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ Ἡσυχ. ὁ σκαλμὸς τῆς κώπης, οὕτω καὶ ὁ Πολυδ. Α', 93 (τὸν τόπον δὲ τὸν πρὸς ταῖς κώπαις κωπητῆρα (οὕτως ἀναγνωστέον) καλοῦσιν)· ὁ Ἡσύχ. ἔχει καὶ «**ἐπικωπητήρ· προπωτήρ**».

κωπίον, ὑποκορ. τοῦ **κώπη**, Ἀριστοφ. Βάτρ. 269, Αἰλ. π. Ζ. 13. 19. **2)** ἐν τῷ πληθ., αἱ νόθοι πλευραί, Πολυδ. Β', 181.

κωπώ, οῦς, ἡ, ἐστεμμένη ῥάβδος κατὰ τὰ δαφνηφόρια ἐν Βοιωτίᾳ, Πρόκλ. ἐν Φωτίου Βιβλ. 321. 25.

κώρα, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κούρη**, Θεόκρ. 6. 36, Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 27. 138, εἰς Δήμητρ. 9. **ΙΙ.** = **κόρος**, Ἡσύχ.

κωράλιον, ἴδε ἐν λέξ. **κοράλλιον**.

κωραλίσκος, ὁ, ὑποκορ. τοῦ **κῶρος** (ὃ ἐστι **κοῦρος**), Ἡρωδ. π. μον. λέξ. 20. 30, Φώτ.· ὄνομα κωμῳδίας τοῦ Ἐπιλύκου· πρβλ. **ποσθαλίσκος**.

κωραλλεύς, ὁ, ἁλιεὺς κοραλλίων, Ἡσύχ.

κώρεωκόμος, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ ὁρεωκόμος**, Ἀριστοφ. Θεσμ. 491.

κωρία, ἡ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κουρεύτρια**, Ἡσύχ.

κώριον, τό, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κούριον**, **κόριον**, Ἀριστοφ. Ἀχ. 731.

κωρίς, ίδος, ἡ, Σικελ. ἀντὶ τοῦ **καρίς**, ἴδε **κορίς** ΙΙΙ.

κῶρος, ὁ, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κοῦρος**, **κόρος**, Καλλ. Λουτρ. Παλλάδ. 85, Θεόκρ. 1. 47, κτλ.

κωροσύνα, ή, Δωρ. ἀντὶ τοῦ **κουροσύνη**, Θεόκρ. 24. 57.

Κωρῦκαῖος, ὁ, ἴδε ἐν λέξ. **Κώρυκος**.

κωρύκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **κώρυκος**, Πολ. Ι', 172, Σουΐδ.· **-ίδιον**, Ἡσύχ.

Κωρύκιος [ῠ], α, ον, (ἐκ τοῦ Κωρυκίου ἄντρου τοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους Παρνασσοῦ), Νύμφαι Κ. Σοφ. Ἀντ. 1128· κορυφαὶ Κ., αἱ τοῦ Παρνασσοῦ, Εὐρ. Βάκχ. 559· ὡσαύτως **Κωρυκὶς πέτρα** Αἰσχύλ. Εὐμ. 22.

κωρῦκίς, ίδος, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **κώρυκος**, Ἐπίχ. 64 Ahr., Ἀριστοφ. Ἀποσπ. 368. **ΙΙ.** κυστιοειδὲς ἢ φλυκταινοειδὲς ἔκφυμα παραγόμενον ἐπὶ τῶν φύλλων πτελεῶν καὶ τῆς σφεδάμνου διὰ τοῦ δήγματος ἐντόμου τινός, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 14, 1.

κώρῡκος, ὁ, ὡς τὸ **θύλακος**, δερμάτινος σάκκος ἢ πήρα ζωοτροφιῶν, «ταγάρι», Ὀδ. Ε. 267., Ι. 213, Ἀριστοφ. Λυσ. 1212, Φερεκρ. ἐν Ἀδήλ. 3, Ἀντιφάν. ἐν «Μνήμασι» 1. 3· — κατὰ τὸν Ἡσύχ. ὡσαύτως, δερματίνη φαρέτρα, ὡς τὸ **γωρυτός**. **2)** ἐν τοῖς γυμνασίοις, μέγας ἐκ δέρματος σάκκος πλήρης κεγχραμίδων (σπόρων σύκου), ἀλεύρου ἢ ἄμμου, ὃν οἱ ἀθληταὶ διὰ κτυπημάτων τῆς χειρὸς ἀνετίνασσον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, οὐχὶ ὅλως ἀνόμοιος πρὸς τὸ ἀγγλ. quintain, (καλούμενος pugilatorius ὑπὸ τοῦ Plaut. Rud. 3. 4, 16), Ἀντυλλ. ἐν Medici Gr. σ. 124 Matth., Λουκ. Λεξιφ. 5· ζυγομαχῶν τῷ κωρύκῳ (ἢ Κωρύκῳ), μαχόμενος πρὸς τὸν κώρυκον ἢ τὸν Κώρυκον, Ἀριστ. Ρητ. 3. 11, 13, ἴδε Meineke εἰς Κωμ. Ἀποσπ. 5. σ. 117· πρὸς κώρυκον γυμνάζεσθαι, παροιμ. ἐπὶ ματαιοπονίας, Διογ. 7. 54· μεταφ. ἐπὶ παρασίτων, ἑαυτοὺς ἀντὶ κωρύκων δέρειν παρέχοντες ἀθληταῖσιν Τιμοκλ. ἐν «Πύκτῃ» 1· πρβλ. Gerhard Denkmäler, κτλ. (Berl. 1851) σ. 447. — Αὐτὴ δὲ ἡ παιδιὰ ἐκαλεῖτο **κωρυκομαχία**, Ἱππ. 364. 16., 372. 39., 374. 3· ἡ **κωρυκοβολία**, Ἀρετ. π. Αἰτ. Χρον. Παθ. 2. 13. **ΙΙ.** τὸ περικλεῖον τοὺς ὄρχεις θυλακοειδὲς δέρμα, τὸ ὄρχεον, Ἱπποκρ.

ΙΙΙ. Ἐν Μακεδονίᾳ, εἶδος κογχυλίου ἢ κόγχης, Ἀθήν. 87Β.

Κώρῡκος, ὁ, ἀκρωτήριόν τι τῆς Κιλικίας, Ὀμ. Ὕμν. εἰς

Ἀπόλλ. 39, Ἑκαταῖ. παρὰ Στεφ. Β., Θουκ. 8. 14, κτλ.· — οἱ δὲ κάτοικοι, **Κωρυκαῖοι**, ἦσαν διαβόητοι ὡς διὰ κατασκόπων ἐξακριβώνοντες ποῦ διηυθύνοντο τὰ πλοῖα καὶ τί φόρτον ἔφερον καὶ ἀκολούθως συλλαμβάνοντες αὐτὰ καὶ ληστεύοντες, Εὔφορ. παρὰ Φωτ., Στράβ. 644· ἐντεῦθεν **Κωρυκαῖος** παροιμιωδῶς ἐπὶ κατασκόπου, ὠτακουστοῦ, Στράβ. ἔνθ' ἀνωτ., Κικ. π. Ἀττ. 10. 18· ἐν χρήσει παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐπὶ τοῦ θεοῦ τῶν ὠτακουστῶν, «τοῦ δ' ἄρα Κωρυκαῖος ἠκροάσατο», ὡς ἡμεῖς λέγομεν «ἕνα πουλάκι μοῦ τὸ εἶπε», Μένανδρ. ἐν «Ἐγχειριδίῳ» 2· μὴ κατακούσειεν δέ μου ὁ Κωρυκαῖος, Διώξιππος ἐν «Θησαυρῷ» 1, πρβλ. Στράβ. ἔνθ' ἀνωτ. Παροιμιογρ., Φώτ.· — Κωρύκιον (-αῖον;) σκάφος, πειρατικὸν πλοῖον, Ἀλκίφρων 1. 8.

κωρυκώδης, ες, (εἶδος) ὅμοιος πρὸς κώρυκον, δηλ. σάκκον ἢ πήραν, Θεοφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 3. 15, 4.

Κῶς, ἡ, γεν. **Κῶ,** ἡ νῆσος Κῶς, ἀπέναντι τῆς Καρίας· παρ' Ὅμ. ἀείποτε ἐν τῷ Ἐπικ. τύπῳ **Κόως,** πλὴν ἐν Ἰλ. Β. 677, ἔνθα εὑρίσκομεν τὴν κοινὴν αἰτ. **Κῶν**· — **Κόωνδε** εἰς Κῶν, Ξ. 255, κτλ.— Ηρβλ. **Κῷος, Κωακός.**

κῶς, τό, συνῃρ. ἀντὶ τοῦ **κῶας,** Νικοχάρης ἐν «Ληνίαις» 3.

II. ἐν Κορίνθῳ, δημοσία εἰρκτή, Ἐτυμ. Μέγ., Ἡσύχ.· Στέφ. ὁ Β. προστίθησιν ὅτι τὸ **κῶος** ἦν ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, καὶ ὅτι **κῶες** ἐκαλοῦντο οἱ περυλακισμένοι· πρβλ. **καιάδας, καῖαρ.**

κῶς, Ἰων. ἀντὶ **πῶς,** Ἡρόδ. **II.** ἐγκλιτ. **κως,** Ἰων. ἀντὶ **πως,** ὁ αὐτ.

κώτᾰλις, ἡ, ὕπερον, «γουδοχέρι», Σουΐδ., Εὐστ. 1675· 57· ὡσαύτως = **κώπη, σκυτάλη,** Ἡσύχ. (Ἴσως ἐκ τοῦ **κόπτω**).

κώτᾰλος, ὁ, ὄνομα μουσικοῦ τινος μέλους, Ἠδύλ. παρ' Ἀθην. 176D.

κωτάρχης, ου, ὁ, ἱερατικός τις ἄρχων ἐν Βραγχίδαις, Συλλ. Ἐπιγρ. 2880, 2881· ὡσαύτως **κώταρχος,** 2882.

κωτῐλάς, άδος, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ **κωτίλος,** Βοιωτ. ὄνομα τῆς χελιδόνος, Ἀνακρ. 99, Στράττις ἐν «Φοινίσσαις» 3.

κωτῐλία, ἡ, (κωτίλος) πολυλογία, κυρίως κολακεία, Γλωσσ.

κωτίλλω, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἐνεστ., φλυαρῶ, πολλὰ λέγω, ἀδολεσχῶ, Λατ. garrire, κατὰ τὸ πλεῖστον μετὰ τῆς παραλλήλου σημασίας τοῦ κολακεύειν, περιποιεῖσθαι διὰ λόγων, αἰμύλα κωτίλλειν Ἡσ. Ἔργ. κ. Ἡμ. 372· μαλθακὰ κ. Θέογν. 850· ἡδέα κωτίλλοντα καθήμενον οἰνοποτάζειν Φωκυλ. 11· οὕτως, ἀνάνυτα κ. Θεοκρ. 15. 87· ἑλικτὰ ἔπη Λυκ. 1466· τοιαῦτα Βαβρ. 101. 87· τὸν ἐν δικαστηρίοις λόγον Διον. Ἁλ. περὶ Δημ. 44· κώτιλλε Ἑλλάδιος ἐν Φωτ. Βιβλ. 531. 34. **II.** μεταφ., ἐξαπατῶ διὰ καλῶν ἢ κολακευτικῶν λόγων, εὖ κώτιλλε τὸν ἐχθρὸν Θέογν. 363· μὴ κώτιλλέ με, μή με δελέαζε διὰ κολακειῶν, Σοφ. Ἀντ. 756.

κωτίλος, η, ον, φλύαρος, πολυλόγος, ἀδολέσχης, Λατ. garrulus, Θέογν. 295, Σοφ. Ἀποσπ. 606· ἐπὶ γυναικῶν, Θεόκρ. 15. 89· ἐπὶ χελιδόνος, λάλος, Ἀνακρ. 99, Σιμων. 243 (πρβλ. **κωτιλάς**)· καὶ οὕτω καθόλου ἐπὶ ζώων, ἅπερ ὁ Ἀριστ. διαιρεῖ εἰς **κωτίλα** καὶ **σιγηλά,** π. τὰ Ζ. Ἱστ. 1. 1, 29. **II.** μεταφ., ζωηρός, ἐκφραστικός, ῥήματα Θεόκρ. 20. 7· ὄμματα κ., Λατ. loquaculi, Ἀνθ. Π. 5. 131· καταπειστικός, φίλτρα αὐτόθι 7. 221· κ. ἁρμονία, μουσική, οὐχὶ σοβαρὰ δηλαδ., Διον. Ἁλ. π. Δημ. 49, Πλούτ. 2. 1136B.

κωφάω, μέλλ. **-ήσω,** (κωφὸς) κάμνω τινὰ νὰ σιωπήσῃ, δι' ἰσχυρῶν κραυγῶν καταπνίγω τὴν φωνὴν αὐτοῦ, Ὀππ. Κ. 3. 286.— Παθ. γίνομαι βωβὸς ἢ κωφός, γίνομαι βλάξ, ὑπ' ἀπαιδευσίας Κλέαρχ. παρ' Ἀθην. 516B. **II.** καθόλου, ἀμβλύνω, βλάπτω, Ἡσύχ. πρβλ. Pors. Or. 1279.

κωφεία, ἡ, = **κωφότης,** Boiss. An. 4. 387· **κώφευσις,** ἡ, Κύριλλ.

κωφεύω, εἶμαι βωβός, Ἑβδ. (Β' Βασιλ. Ιʹ', 20)· ὡσαύτως, εἶμαι κωφός, αὐτόθι.

κωφέω, = **κωφάω** II, περικόπτω, ἀκρωτηριάζω, πιθ. γραφὴ ἐν Σοφ. Ἀποσπ. 223.

κώφησις, εως, πήρωσις, κολόβωσις, Ἡσύχ.

κωφητέος, α, ον, = **βλαπτέος,** Ἡσύχ.

κωφίας, ου, ὁ, = **τυφλίνης** ἢ τυφλῖνος ὄφις, κοινῶς τυφλίτης Ἀἰλ. π. Ζ. 8. 13.

κωφός, ή, όν, (κόπτω) πρβλ. τὸ Λατ. tusus, ῥιζικὴ σημασία, ἀμβλύς, ἐξηθενωμένος, ἀνίσχυρος, κωφὸν βέλος, τὸ ἀμβλύ, ἀδύνατον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ **ὀξύ,** Ἰλ. Λ. 390· κ. καλάμη Ἀνθ. Π. 12. 25. **II.** μεταφ.· **1)** ἐπὶ τῆς γλώσσης καὶ τῶν φωνητικῶν ὀργάνων, βωβός, ἄλαλος, κύματι κωφῷ, μὲ κῦμα βωβόν, ἀθόρυβον, δηλ. πρὶν ἢ θρανσθῇ, Ἰλ. Ξ. 11· κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει, ἀτιμάζει καὶ αὐτὴν τὴν ἄλαλον, δηλ. ἀναίσθητον γῆν (πρβλ. bruta tellus), Ω. 54· τὰ μὲν ἄλλα ἔσκε κωφά, τὰ ἄλλα μέρη τοῦ ἐδάφους παρῆγον ἦχον ἀμβλύν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ζωηρὸν ἦχον τῶν κοίλων μερῶν κρουομένων, Ἡρόδ. 4. 200· ὁ κ. λιμήν, ἴσως ὁ λιμὴν τῆς Μουνιχίας κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν θορυβώδη τοῦ Πειραιῶς, Ξεν. Ἑλλ. 2. 4, 31· τῶν μεταλλικῶν κωφότατος (ὁ σίδηρος), ἦχεῖ ἐλάχιστον, Πλούτ. 2. 721E. **2)** μεθ' Ὅμ., ἐπὶ ἀνθρώπων, βωβός, ἄλαλος, καὶ κωφοῦ συνίημι καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω Χρησμ. παρ' Ἡροδ. 1. 47· τὸ αὐτὸ πρόσωπον καλεῖται κωφὸς ἐν 1. 34, ἄφωνος ἐν 85, καὶ διεφθαρμένος τὴν ἀκοὴν ἐν 1. 38, ὥστε (ἂν μὴ αἱ μνημονευθεῖσαι τελευταῖαι λέξεις εἶναι γλώσσημα) ὁ Ἡρόδ. ἐξελάμβανε τὴν λέξιν ὡς σημαίνουσαν τὸν κωφόν τε καὶ βωβόν, ἴδε κατωτ. **6,** καὶ πρβλ. Ἡσύχ.· οὐ μέν τοι παρὰ κωφὸν ὁ τυφλὸς ἔοικε λαλῆσαι Κρατῖν. ἐν «Ἀρχιλόχοις» 3· κωφὴ χάρις, ἄλαλον δῶρον, δηλ. ἐπιτάφιος, Ἐπιγρ. Ἑλλ. 298· οὕτω, κωφοῖς δάκρυσι αὐτόθι 268. 26., 252. 6· κ. πρόσωπον βωβὸν πρόσωπον ἐπὶ τῆς σκηνῆς, Wytt. εἰς Πλούτ. 2. 337E· — μεταφ., κωφὰ ἔπη, βωβά, λησμονημένα, Σοφ. Ο. Τ. 290 (ἐκτὸς ἂν ἑρμηνεύσωμεν· ἄνευ σημασίας ἀνόητα, ἴδε κατωτ. 5). **6.** κωφός, βεβλαμμένος τὴν ἀκοήν, Λατ. surdus, Ὑμ. Ὁμ. εἰς Ἑρμ. 92, Αἰσχύλ. Θήβ. 202, Χο. 881· λήθην κωφὴν, ἀναυδον Σοφ. Ἀποσπ. 505· ὅσοι κ. ἐκ γενετῆς, πάντες καὶ ἐνεοὶ γίνονται Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 4. 9, 16· — μετὰ γεν., κωφὴν δ' ἀκοῆς αἴσθησιν ἔχουσιν Ἀντιφ. ἐν «Σαπφοῖ» 1. 5, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 932A· Ἑλλάδος φωνᾶς κωφός, κωφὸς ὡς πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, δηλ. ἀγνοῶν τὴν Ἑλληνικήν, Ἀποσπ. Πυθαγ., πρβλ. Πλούτ. 2. 1108D. **γ.** μεταφ., κ. πέτρος Μοσχίων παρὰ Στοβ. 1. 125, 14· μαψαῦραι Καλλ. Ἀποσπ. 67· ἐρημία Διόδ. 3. 40· — οὐδ. πληθ. ὡς ἐπίρρ., κωφὰ χλιαίνεσθαι, ἀσθενῶς, Ἀνθ. Π. 12. 125. **3)** ἀσθενὴς τὴν ὅρασιν, ἀμβλεῖαν ἔχων ὅρασιν, Ἀριστ. Φυσιογν. 3. 4. **4)** ἐπὶ τῶν αἰσθητηρίων, ἀμβλύς, ἀσθενής, ἀδύνατος, Θεοφρ. Σημ. 19. **5)** ἐπὶ τῆς διανοίας, ἀμβλύνους, βλάξ, ἠλίθιος, Λατ. fatuus, ἐγὼ ὁ πάντα κ. Σοφ. Αἴ. 911, πρβλ. Πινδ. Π. 9. 151, Πλάτ. Τίμ. 88B· — καὶ ὅπως ἐπὶ πραγμάτων, ἀνόητος, μηδεμίαν ἔχων σημασίαν (ἀνωτ. I), κ. καὶ παλαί' ἔπη Σοφ. Ο. Τ. 290· κ. διήγησις Πολύβ. 3. 36, 4, πρβλ. 5. 21, 4· σκῶμμια Πλούτ. 2. 712A· εὐπραγίαι Δίων Κ. 38. Ἴδε ἐν λέξ. **τυφλός.**

κωφότης, ητος, ἡ, ἡ ἰδιότης τοῦ κωφοῦ, Ἱππ. Ἐπιδ. 3. 1103, Πλάτ. Ἀλκ., Δημ. 411. 25, κτλ.· ἀδυναμία τῆς ἀκοῆς, Πλούτ. 2. 38B, 167B. **2)** καθόλου ἀμβλύτης, νωθρότης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 10. 1, 9.

κωφόω, (κωφὸς) = **κωφάω,** Ἑβδ. (Ψαλμ. ΛΗʹ, 3, 13), Γαλην. 19. 116· — Παθ., γίνομαι κωφός, τὰ ὦτα Ἱππ. Ἀφ. 1251, πρβλ. 149E· γίνομαι βωβός, Ἑβδ. (Ψαλμ. ΛΠʹ, 9)· εἶμαι ἀφανής, νωθρός, πρός τι, μνημονεύεται ἐκ τοῦ Σέξτ. Ἐμπ.

κώφωσις, εως, ἡ, κωφότης, Ἱππ. Ἀφ. 1250· πρβλ. 149 A. C, F· τῆς ἀκοῆς Κλήμ. Ἀλ. 82. 2· ἀδυναμία, ἀμβλύτης, τῶν ὀφθαλμῶν Ἱππ. παρ' Ἐρωτιαν. σ. 230· ἐπὶ τοῦ νῦν, πρός τι Ὠριγ.

κῶχετο, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ τοῦ **καὶ ὤχετο,** πρτ. τοῦ **οἴχομαι.**

κωχεύς, ὁ, = **μετέωρος,** Ἀνέκδ. Boiss. 4. 387.

κωχεύω, = **ὀχέω,** βαστάζω, φέρω, «μετεωρίζω», Σοφ. (Ἀποσπ. 303) παρ' Ἡσυχ. Ἀλλ' ἴσως εἶναι σφάλμα ἀντὶ τοῦ **ὀκωχεύω·** ἴδε **ἀνοκωχή.**

κώψ, = **σκώψ,** Ἀριστ. παρ' Ἀἰλ. π. Ζ. 15. 28, Ἀθήν. 391E.

κῶψον, κατὰ κρᾶσιν ἀντὶ **καὶ ὄψον,** Ἀριστοφ. Σφ. 302.

Ϙ

Ϙ, ϙ ἦ ϛ, τὸ κόππα, γράμμα τοῦ πάλαι Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ὅπερ ἀπαντᾷ μὲν ἐν ἐπιγραφαῖς καὶ ἔν τισι διαλέκτοις ὡς ἕτερον **κ,** περιεσώθη δ' ὡς «παράσημον» ἢ ἀριθμὸς ϙ' = 90. Ὠφειλε δὲ τὸ ὄνομα 'κόππα' νὰ γράφηται 'ϙόππα', καθ' ὅσον «πᾶν στοιχεῖον ἀρ' ἑαυτοῦ ἄρχεται» (Σχόλ. εἰς Διον. Θρᾷκα 325, 6). Ἐπειδὴ δὲ ὡς γράμμα τὸ σύμβολον ϙ εὑρηται σχεδὸν ἀείποτε πρὸ τοῦ ο καὶ γ (ὅπερ γ τότε ἐξεφωνεῖτο ὡς ου), ἔτι δὲ καὶ πρὸ συμφώνων, συνάγεται ὅτι προεφέρετο ὡς τὸ καθ' ἡμᾶς **κ** ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας, ἤγουν ὡς λαρυγγικὸν **κ** (ἐν ταῖς λέξεσι κάτω, κώμη, κρίσις, κτῆμα).

Παραδείγματα· ϙόραξ, ϙοσμία, ὄρϙον, Γλαῦϙος, Ϙορινθόθεν, γλαυϙώπιδι ϙούρῃ, ϝεϙόντας, Ἀρκαδιϙόν, Εὔδιϙος, Καλιϙόμη, Λύϙος, ϙουφαγόρας, ϕύϙνος, λήϕυθος, ϕυνίσσω, Λοϕρός, Ὀλυτϙό, Πάτροϙλος, Ἕϙτωρ, κτλ. — Τὸ ϙ σπάνιον ὂν ἤδη ἐν αὐτῇ τῇ δοκίμῳ ἀρχαιότητι ἐξετοπίσθη ὑπὸ τοῦ **κ** ὅπερ ἀνέκαθεν εἶχε καὶ λαρυγγικὸν καὶ οὐρανικὸν ϕθόγγον (οἷον ἐν τοῖς **κόπτω, κράζω, κτῆνος—κελεύω, κεῖμαι, κέρδος, κῆπος**].

Παλαιότεραι μαρτυρίαι. Quintil. I, 4, 9. Q, cuius similis effectu specieque (nisi quod paullum a nostris obliquatur) K o p p a apud Graecos nunc tantum in numero manet.— Σχόλ. εἰς Ἀριστοφ. Νεφ. 23· κοππατίας ἵππους ἐλάουν οἷς ἐγκεχάρακτο τὸ κ στοιχεῖον ... καὶ παρὰ γραμματικοῖς οὕτω διδάσκεται, καὶ καλεῖται κόππα ἐνενήκοντα.— Ἡσύχ. κοππατίας· ἵππος κεκαυμένος, ἐντετυπωμένον ἔχων σημεῖον τὸ κόππα.— Σουΐδ. κοππατίας ἵππους ἐλάουν οἷς ἐγκεχάρακται (; -ο) στοιχεῖον ... παρὰ γὰρ τοῖς γραμματισταῖς οὕτω διδάσκεται, καὶ καλεῖται κόππα ἐνενήκοντα. — Σχόλ. εἰς Διονύσ. Θρᾷκα 496, 5· γράμματα δὲ καὶ παρὰ Χαλδαίοις καὶ Αἰγυπτίοις καὶ τινα ἕτερα, τὸ δίγαμμα καὶ **τὸ** κόππα καὶ τὸ καλούμενον παρακύϊσμα.— **Α. Ν. Γιάνναρης**].

ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ ΚΑΙ ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΕΝ ΤΩ ΤΟΜΩ ΤΟΥΤΩ

ἐπιδίομαι, ἀποθ., διώκω, ἐνάγω εἰς δικαστήριον, Ἐπιγραφ. Κρητ. ἐν Hell. J. 13, σ. 52.

ἐπικλήρωσις, ἡ, ἀπονομὴ διὰ κλήρου, Ἐπιγαφ. παρὰ Hicks 148. 30.

ἐπικοινάομαι = **ἐπικοινόομαι**, τινι, Ἐπιγραφ. Δωδώνης, Hell. J. 1, σ. 233.

ἐπιμιμέομαι, μέσ., μιμοῦμαι προσέτι, Θεοφρ. Ἀποσπ. 12, 33 (Wimmer).

ἐπιμωλέω, Ἐπιγραφ. Γόρτυν. ἐν Hell. J. τ. 13, σ. 56· ἴδε **μωλίω**.

ἐπινέμω—πρόσθες ἐν τέλει: ἀλλ' ἴσως εἶναι προτιμότερον νὰ λάβωμεν τὸ ῥῆμα ὡς μέσον καὶ νὰ ἑρμηνεύσωμεν: τὸ θῆλυ γένος ἀεὶ ἐπινέμεται (εἰ ἐπιτρέπεται ἡ ἑρμηνεία αὕτη τῆς λέξεως ὅρος).

ἐπινυμφεύομαι, νυμφεύομαι καὶ δευτέραν φοράν, Ἐπιγραφὴ Κῶ 386.

ἐπισκυφισμός, ὁ, = **σκυφισμός**, Ἀέτιος σ. 139, 37 Ald.

ἔχθω = **ἐκτός**, ἔχθω ἡμιεστίων Ἐπιγραφ. Δελφικ. B. C. H. 1895, 1 ff. C_{11}.

ζευγῶχος, ὁ, ἔχων ἢ ἐλαύνων ζεῦγος ὑποζυγίων, **ζευγώχωι**, Ἐπιγρ. Ἑρμιόν. 3385 $_{7.9}$.

ἡμιολίζω = δίδω τὸ ἡμιόλιον, Ἐπιγραφ. Ἡλιδ. 1151, = Ὀλ. 16, = Roberts 298.

ἡμιτύεκτος = **ἡμίεκτος**, Ἐπιγραφ. Κρήτ. Compar. 200.

ἦχοῖ = **ὅπου**, Ἐπιγραφ. Ὠρωποῦ, Bechtel 18_{16} = CIGS 1. 235.

θυηχοῦς = **θύτης**, CIA 322.

καλλιτέρως = **κάλλιον**, Ἐπιγραφ. Ἡλιδ. 1156_3 = Ὀλ. 7 = Roberts 296.

καρπολογεύω = **καρπολογέω**, Ἐπιγραφ. Κῶ 3632_{23}.

κατοίκιος, ἀνήκων εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐπιγραφ. Δελφ. 2141_{23}.

κλαικτὸς = **κλειστός**, Ἐπιγραφ. Ἀνδ. 94.

κλαικοφόρος = **κλειδοῦχος**, Ἐπίδαυρ. Καββαδ. 245.

κλισμάκιον, μικρὰ κλῖμαξ, CIA. IV, $626c_{28}$.

κόριλλα, ἡ, ὑποκορ. τοῦ **κόρη** (κατὰ Dittenb.) Ἐπιγραφ. Βοιωτ. 635, 963—965, κτλ. — Κατὰ Meister εἶναι κύριον ὄνομα.

Ἐν τῷ ῥήματι **ἐκραίνω**, ἀντὶ νὰ **ἐκραίνῃ**, νὰ **ῥαίνῃ**, γράφε: νὰ **ἐκρέῃ**, νὰ **ῥέῃ**.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΣΗΜ.—Ἐν τῷ **Α'** καὶ **Β'** τόμῳ τοῦ Λεξικοῦ τούτου ἡ ἐπεξεργασία τῶν γραμμάτων **Α**, **Ε**, **Ι**, καὶ **Κ** (ἐκτὸς τοῦ μέρους τοῦ ἀπὸ τῆς λέξεως **καταίνεσις** μέχρι τῆς λέξεως **κεντρίνης**, ὅπερ ἐπεξειργάσατο ὁ κ. Γ. Γαρδίκας) ἐγένετο ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Κωνσταντινίδου, ἡ δὲ τῶν στοιχείων **Β**, **Γ**, **Δ**, **Ζ**, **Η**, **Θ**. ὑπὸ τοῦ μακαρίτου καθηγητοῦ τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημ. Ἀντωνίου Οἰκονόμου, τὸ δὲ **Δίγαμμα**, τὸ **Ἰῶτ**, καὶ τὸ **Κόππα** συνετάχθησαν ἐπίτηδες διὰ τὸ Λεξικὸν τοῦτο ὑπὸ τοῦ κ. Α. Ν. Γιάνναρη.

University of Toronto
Library

DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET

Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED

